Giới thiệu

Giữa bối cảnh hiện đại tại Đại Việt, thành phố Nam Lăng yên bình bỗng chốc trở thành tâm điểm của một cuộc điều tra cấp cao từ Tổng cục An ninh.

Mọi sự chú ý đổ dồn vào một thanh niên trẻ tuổi với vẻ ngoài thư sinh, tuấn lãng tên là Tần Dã – sinh viên khoa Công trình Thủy lợi của Đại học Nam Lăng.

Trong mắt bạn bè và thầy cô, Tần Dã là một "sinh viên giòn tan" (thúy bì đại học sinh) điển hình: vẻ mặt luôn ngái ngủ, thể chất có vẻ mong manh và dành trọn các kỳ nghỉ để đi "làm thêm" trang trải cuộc sống.

Câu chuyện thực sự bùng nổ khi Ngốc Tiểu Muội – nữ MC nổi tiếng của chương trình thực tế "Nhật ký sinh viên giòn tan" – chọn Tần Dã làm nhân vật chính cho số phát sóng mới nhất.

Cô không ngờ rằng, buổi phỏng vấn trực tiếp tại sân trường lại biến thành một hiện trường vây bắt kinh điển với sự xuất hiện của hàng trăm cảnh sát đặc nhiệm và xe bọc thép.

Tuy nhiên, thay vì là một tên tội phạm nguy hiểm như lời đồn đoán về việc buôn lậu cổ vật, thân phận thật sự của Tần Dã dần hé lộ: anh là một "bảo vật quốc gia" sống, một bậc thầy đổ đấu (trộm mộ) lừng danh đã được Viện Khảo cổ bí mật chiêu an.

Tần Dã bước vào chương trình thực tế với một phong thái độc nhất vô nhị.

Anh điềm nhiên dẫn dắt đoàn làm phim và các chuyên gia khảo cổ tiến vào những vùng cấm địa nguy hiểm nhất.

Đồng hành cùng anh là một đội ngũ kỳ quặc nhưng đầy năng lực: Bàn Tử hóm hỉnh, Hạo Thiên Chân tinh anh, cùng hai bóng hồng tài năng là A Ninh lạnh lùng và Hoắc Tú Tú thông minh.

Dưới sự chứng kiến của hàng chục triệu khán giả qua màn ảnh trực tiếp, Tần Dã đã biến những kiến thức "trong sách vở" thành những màn trình diễn kỹ năng thượng thừa, xóa tan định kiến về một sinh viên yếu ớt.

Tại mộ Hiến Vương ở Điền Nam, Tần Dã khiến cả thế giới chấn động khi thi triển những năng lực vượt xa hiểu biết của khoa học hiện đại.

Anh dùng máu của chính mình – thứ huyết mạch Kỳ Lân cổ xưa – để trấn áp bầy Thi Miết hung hãn và đàn cá Đao Xỉ khuê ngư khát máu.

Khi đối mặt với những ảo giác chết người từ hoa Thi Hương Ma Dụ, anh chỉ cần một tiếng "Sư Tử Hống" để phá tan tà thuật.

Đỉnh điểm của sự kinh ngạc là khi Tần Dã sử dụng một bộ giáp cơ khí tự chế (Mecha) để đối đầu trực diện và tiêu diệt xác ướp Hiến Vương đã biến dị.

Sự nổi tiếng của Tần Dã không chỉ dừng lại ở biên giới quốc gia.

Những thế lực ngầm quốc tế như Tập đoàn M và ngoại giao đoàn của các cường quốc phương Tây bắt đầu run sợ trước cái tên này.

Họ coi anh là một "đồ tể quốc tế" vì đã phá hỏng vô số phi vụ trộm tán cổ vật của họ, nhưng lại không thể làm gì được vì anh luôn hành động dưới sự bảo hộ của đại nghĩa dân tộc.

Trong khi các đại minh tinh như Dương Mật, Nhiệt Ba công khai bày tỏ lòng ngưỡng mộ, thì Tần Dã vẫn giữ thái độ dửng dưng, chỉ quan tâm đến việc "làm công" kiếm tiền và hoàn thành nhiệm vụ.

Hành trình tiếp nối khi Tần Dã nhận nhiệm vụ giải cứu một đội khảo cổ mất tích tại sa mạc Taklamakan.

Tại vùng đất chết này, anh tiếp tục phô diễn quyền năng thần bí khi triệu hoán Dực Long (loài khủng long bay đã tuyệt chủng) để dẫn đường và sử dụng pháo hóa học đặc biệt để đánh tan trận bão cát đen (Hắc Sa Bạo) khổng lồ đang đe dọa tính mạng cả đoàn. "Hóa ra, thế giới này không có gì là không thể, chỉ là bạn chưa đọc đủ sách mà thôi" – đó là triết lý đầy "ngang ngược" nhưng cũng đầy thuyết phục của Tần Dã.

Câu chuyện mở ra một thế giới đầy mê hoặc, nơi khảo cổ học không còn là những trang giấy cũ kỹ, mà là cuộc chiến sinh tử giữa hiện đại và cổ xưa, giữa khoa học và huyền thuật, với một vị "Tiểu Thiên Sư" trẻ tuổi đang từng bước khẳng định vị thế bá chủ của mình trong lòng đất sâu thẳm.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 859

Chương 860

Chương 861

Chương 862

Chương 863

Chương 864

Chương 865

Chương 866

Chương 867

Chương 868

Chương 869

Chương 870

Chương 871

Chương 872

Chương 873

Chương 874

Chương 875

Chương 876

Chương 877

Chương 878

Chương 879

Chương 880

Chương 881

Chương 882

Chương 883

Chương 884

Chương 885

Chương 886

Chương 887

Chương 888

Chương 889

Chương 890

Chương 891

Chương 892

Chương 893

Chương 894

Chương 895

Chương 896

Chương 897

Chương 898

Chương 899

Chương 900

Chương 901

Chương 902

Chương 903

Chương 904

Chương 905

Chương 906

Chương 907

Chương 908

Chương 909

Chương 910

Chương 911

Chương 912

Chương 913

Chương 914

Chương 915

Chương 916

Chương 917

Chương 918

Chương 919

Chương 920

Chương 921

Chương 922

Chương 923

Chương 924

Chương 925

Chương 926

Chương 927

Chương 928

Chương 929

Chương 930

Chương 931

Chương 932

Chương 933

Chương 934

Chương 935

Chương 936

Chương 937

Chương 938

Chương 939

Chương 940

Chương 941

Chương 942

Chương 943

Chương 944

Chương 945

Chương 946

Chương 947

Chương 948

Chương 949

Chương 950

Chương 951

Chương 952

Chương 953

Chương 954

Chương 955

Chương 956

Chương 957

Chương 958

Chương 959

Chương 960

Chương 961

Chương 962

Chương 963

Chương 964

Chương 965

Chương 966

Chương 967

Chương 968

Chương 969

Chương 970

Chương 971

Chương 972

Chương 973

Chương 974

Chương 975

Chương 976

Chương 977

Chương 978

Chương 979

Chương 980

Chương 981

Chương 982

Chương 983

Chương 984

Chương 985

Chương 986

Chương 987

Chương 988

Chương 989

Chương 990

Chương 991

Chương 992

Chương 993

Chương 994

Chương 995

Chương 996

Chương 997

Chương 998

Chương 999

Chương 1000

Chương 1001

Chương 1002

Chương 1003

Chương 1004

Chương 1005

Chương 1006

Chương 1007

Chương 1008

Chương 1009

Chương 1010

Chương 1011

Chương 1012

Chương 1013

Chương 1014

Chương 1015

Chương 1016

Chương 1017

Chương 1018

Chương 1019

Chương 1020

Chương 1021

Chương 1022

Chương 1023

Chương 1024

Chương 1025

Chương 1026

Chương 1027

Chương 1028

Chương 1029

Chương 1030

Chương 1031

Chương 1032

Chương 1033

Chương 1034

Chương 1035

Chương 1036

Chương 1037

Chương 1038

Chương 1039

Chương 1040

Chương 1041

Chương 1042

Chương 1043

Chương 1044

Chương 1045

Chương 1046

Chương 1047

Chương 1048

Chương 1049

Chương 1050

Chương 1051

Chương 1052

Chương 1053

Chương 1

Đại Việt, Giang Nam, Nam Lăng.

Tại phòng họp bí mật của một cơ quan đầu não.

Mười mấy nam tử tinh nhuệ mặc cảnh phục hình sự màu trắng, vai mang quân hàm cao cấp, đang chăm chú theo dõi một đoạn video.

Trong hình là một thanh niên mặc đồ giản dị màu đen, trước ngực đeo một chiếc huy hiệu lướt qua ống kính.

Chính chiếc huy hiệu này đã khiến hơn mười vị lãnh đạo cốt cán của Đại Việt phải căng thẳng không thôi.

"Lập tức điều tra nguồn gốc cái huy hiệu này, xem nó thuộc về học viện nào?" Người đàn ông cầm đầu nói với giọng điệu trầm trọng nhưng đầy uy quyền.

Ngay lập tức, màn hình lớn bắt đầu hiện lên hàng loạt hình ảnh huy hiệu của các học viện khác nhau.

Mọi người không rời mắt, nhìn chằm chằm vào màn hình.

Họ thuộc Cục An ninh, chỉ những sự kiện thực sự lớn mới khiến họ phải ra tay.

Hiện tại, việc bắt họ tìm kiếm một người chỉ qua đoạn clip mười giây khiến họ cảm nhận được đây là một phần tử bất ổn, đe dọa đến an ninh quốc gia.

Hơn nữa, mệnh lệnh cấp trên trực tiếp hạ xuống, yêu cầu tìm thấy người trong thời gian quy định, khiến họ càng thêm coi trọng nhân vật trong đoạn video này.

Đúng lúc này, một tiếng hô vang lên: "Tìm thấy rồi!" Cả phòng

họp chấn động.

"Chính là cái huy hiệu này!" "Học viện nào đây?" "Đây chẳng phải là học viện duy nhất ở Nam Lăng được cấp huy hiệu sao?" Áp lực trong phòng họp một lần nữa trở nên nặng nề. *Ực...* Tiếng nuốt nước bọt vang lên.

Nam Lăng, chẳng phải chính là thành phố họ đang đóng quân sao?

Xuất hiện phần tử nguy hiểm ngay trong địa bàn quản lý, đây chẳng phải là tát vào mặt họ sao?

Màn hình lớn tiếp tục phân tích dữ liệu, hình ảnh huy hiệu biến thành hàng loạt chân dung của những người trẻ tuổi.

Đột nhiên, một tấm hình hiện lên.

Chàng trai trong ảnh khoảng hơn hai mươi tuổi, nét mặt còn chút ngây thơ nhưng da dẻ trắng trẻo, diện mạo tuấn lãng.

Nhìn hệt như một sinh viên vừa mới bước vào cánh cổng đại học.

Đặc biệt là đôi mắt sâu thẳm như cổ giếng, khiến người ta không thể nhìn thấu.

Bên dưới tấm hình là một dòng chữ: 【Tần Dã!】【Đại học Nam Lăng, khoa Công trình Thủy lợi.】【Địa chỉ: Khu Chiêu Hòa, thành phố đại học Nam Lăng...】...

Tại quảng trường Đại học Nam Lăng.

Một chiếc xe thương vụ đang đỗ giữa quảng trường.

Trước xe, một cô gái trẻ trung xinh đẹp đang mỉm cười trước ống kính.

"Hế lô cả nhà, mình là MC Ngốc Tiểu Muội đây." "Học kỳ mới đã bắt đầu, chào mừng các bạn đến với số mới của chương trình 【Nhật ký hè của những sinh viên giòn tan】!" Ngốc Tiểu Muội là MC nổi

tiếng nhất Nam Lăng.

Chương trình này nhắm vào cuộc sống đời thường của những sinh viên hiện đại có sức khỏe yếu nhưng tâm hồn mong manh, thường được gọi là 'sinh viên giòn tan'.

Đây là chương trình đài truyền hình đặc biệt xây dựng cho cô, chỉ cần tỷ lệ người xem đạt kỳ vọng, sự nghiệp của cô chắc chắn sẽ lên như diều gặp gió.

Nghĩ đến đây, Ngốc Tiểu Muội cười rạng rỡ, cầm micro nói: "Sinh viên là rường cột tương lai của nước nhà, gánh vác trọng trách phục hưng dân tộc.

Nhưng cũng có nhiều bạn vì lý do cá nhân mà gánh vác trọng trách này vô cùng gian nan." "Giờ chúng ta hãy cùng vào khuôn viên đại học, xem những 'sinh viên giòn tan' đó đang 'sinh tồn' như thế nào nhé!" Ống kính đẩy tới, đám đông trên sân vận động hiện ra.

Bình luận trong buổi livestream liên tục nhảy lên. 【Nói về sinh viên giòn tan thì tôi là nhất.

Có lần tôi bị tụt đường huyết, đang đi ngoài thì ngã tọt xuống hố phân, suýt thì chết đuối, nhưng cũng nhờ thế mà tôi tìm được ý trung nhân...】 【Đại ca lầu trên, ý trung nhân của ông đúng là chân ái đấy!!

Mùi 'yêu' đó chắc nồng nặc lắm nhỉ?】 【Hahaha!

Tôi nhớ đến thằng bạn cùng phòng, đi vệ sinh xong vừa kéo quần lên thì đứt luôn gân ngón tay cái...

Đứt luôn mới sợ chứ!】 【Đừng quan tâm tôi có giòn tan hay không, nhưng vừa nãy Ngốc Tiểu Muội bảo tôi là rường cột nước nhà, là hy vọng của dân tộc, giờ tôi mới biết mình cũng là nhân tài đấy!!】 【Gọi hay thì là sinh viên giòn tan, gọi khó nghe thì là mấy bông hoa héo úa, đừng nói là thu hút người khác, sống được thôi đã

thấy mệt rồi!】【Ối xời!

Đây chẳng phải trường tôi sao?

Không được rồi, phải đi dọn dẹp tí, lỡ cô ấy ghé phòng ký túc xá thì sao?

Phải để lại ấn tượng tốt mới được!!】【Nhìn cuộc sống đại học này thấy đầy sức sống, đây mới là dáng vẻ của thanh xuân chứ!!】【Mũi thính đấy ông bạn!!】Khán giả trong livestream hào hứng bình luận.

Nhân viên kỹ thuật nhìn số liệu tăng vọt mà phát cuồng. 50.000! 150.000! 250.000!

Hiệu quả chương trình đến quá nhanh!!

Ngốc Tiểu Muội chặn một nam sinh mặc đồ thể thao, tay ôm quả bóng rổ, mặt đầy mồ hôi nhưng không hề đỏ hồng mà lại hơi tái nhợt.

“Chào bạn, bạn là sinh viên mới nhập học phải không?” Ngốc Tiểu Muội cười đưa micro tới.

Nam sinh thấy mình được phỏng vấn, vội vàng hắng giọng: “Mình là sinh viên năm ba rồi.” “Vậy bạn nghĩ sao về khái niệm 'sinh viên giòn tan'?” “Giòn tan?

Chương 2

Giòn cái gì mà giòn?

Chẳng qua là thiếu vận động thôi, cứ giống mình đây này, vận động nhiều vào là được.” Nam sinh nói xong còn gồng bắp tay lên khoe.

“Có vẻ bạn thường xuyên vận động nhỉ, bạn có thể nói qua về lợi ích của việc này không?” “Lợi ích của vận động là tim đập nhanh... khó thở... sau đó... mình sắp ngất rồi, cứu với!!!” Nam sinh kia đột nhiên ôm ngực, mặt trắng bệch, thở gấp rồi trợn mắt, ngã ngửa ra sau.

“Ơ kìa!

Này này!!” Ngốc Tiểu Muội lần đầu gặp tình huống này, hoảng hốt gọi các sinh viên xung quanh giúp đưa bạn ấy đến phòng y tế.

Nhìn nam sinh được khiêng đi, Ngốc Tiểu Muội cười gượng gạo: “Thân thể không tốt thì vẫn nên vận động vừa sức thôi nha mọi người.” Khán giả livestream cười không nhặt được mồm. 【Hahaha, cười chết mất, thế mà cũng đòi vận động?】 【Đúng là sinh viên giòn tan chính hiệu, vả mặt đau chưa?】 【Mẹ ơi cười đau bụng, thế này mà cũng bày đặt khuyên người khác vận động, chính mình còn ngất trước.】 【Hahaha, đúng là đang gáy thì gặp nạn mà.】 【Vừa nãy tôi còn thấy ông ấy nói có lý, ai ngờ!!

Dùng cả mạng sống để chứng minh mình không giòn tan à!!】 ...

Ngốc Tiểu Muội không muốn lặp lại sai lầm vừa rồi, lần này cô lựa chọn đối tượng rất kỹ...

Đột nhiên, một thanh niên mặc áo hoodie đen xuất hiện trước mắt.

Da trắng, mặt tuấn tú, đôi mắt sâu như cổ giếng.

Trên tay hắn còn cầm một chiếc xẻng gấp và một cái cuốc chim vẫn còn dính bùn đất.

Dáng vẻ này nhìn qua là biết người có sức sống.

Từ cách ăn mặc có thể thấy đây là người hay vận động hoặc làm việc tay chân.

Ngốc Tiểu Muội liền chặn chàng trai này lại.

“Chào bạn, xin hỏi bạn tên là gì?” “Bạn là sinh viên phải không?

Bạn nghĩ sao về việc sinh viên hiện nay bị gọi là 'giòn tan'?” Lúc này, trên con đường dẫn đến Đại học Nam Lăng.

Hàng loạt xe đặc chủng dán chữ 【Đặc cảnh】 đang lao nhanh về phía trường học.

Trên xe chật kín các đặc cảnh vũ trang tận răng.

Họ thuộc đơn vị đặc nhiệm trực thuộc Cục An ninh.

Bình thường họ chỉ huấn luyện cường độ cao, chỉ những nhiệm vụ đặc biệt nguy hiểm mới được điều động.

Nhưng lần này khác hẳn, cấp trên nói rõ rằng hành động này cực kỳ nguy hiểm, thậm chí yêu cầu họ chuẩn bị tinh thần hy sinh bất cứ lúc nào.

Bảo vệ Đại Việt là sứ mệnh của họ.

Nghĩ đến đây, họ càng thêm tập trung tinh thần.

Trật tự xã hội của Đại Việt vốn đứng đầu thế giới, và Nam Lăng là trọng điểm phát triển kinh tế, tuyệt đối không cho phép những kẻ cực kỳ nguy hiểm tồn tại.

Một đặc cảnh ngồi phía sau không nhịn được: “Này, chuyện này là sao?

Chúng ta lần này...” Chưa kịp nói hết câu, đồng đội bên cạnh đã gạt đi: “Đừng nói lung tung, chuyện này không hề đơn giản, đội trưởng nghe thấy sẽ mắng đấy, đừng hỏi nhiều.” Ở một chiếc xe khác.

Người phụ trách lực lượng đặc cảnh đang cùng lãnh đạo xem bản đồ mặt bằng.

Đó chính là sơ đồ tổng thể khoa Công trình Thủy lợi Đại học Nam Lăng.

“Tôi đã cho người bao vây học viện, ông yên tâm, tất cả đều mặc thường phục, không gây hoảng loạn cho quần chúng.” Người phụ trách này chính là Phó Cục trưởng Cục Công an thành phố!

Ông ta chỉ vào bản đồ: “Đây là các lối ra vào chính, tôi đã bố trí người sẵn sàng, chỉ cần phát hiện mục tiêu sẽ lập tức bắt giữ.” Khi chuẩn bị kế hoạch này, Phó Cục trưởng đã chuẩn bị tâm lý, có thể sẽ có hy sinh hoặc... thương vong diện rộng!

Lãnh đạo Cục An ninh khá hài lòng nhưng vẫn dặn dò: “Kẻ này rất nguy hiểm, tin tôi nhận được là một nhóm lính đánh thuê nước ngoài đã mất mạng dưới tay hắn, mà chết rất thê thảm.” “Nên ông phải làm cho gọn gàng, không được để hắn thoát, cũng tuyệt đối không được ảnh hưởng đến dân chúng.” “Hơn nữa Đại học Nam Lăng có rất nhiều giáo sư danh tiếng, nhiều phòng thí nghiệm trọng điểm cũng ở đó, cố gắng... không, bắt buộc phải bắt được hắn mà không làm tổn thương một binh một chốt nào!” ...

Tại quảng trường Đại học Nam Lăng.

Đối diện với mỹ nữ đột nhiên xuất hiện, thanh niên nhìn cái micro trước mặt, đôi môi mỏng khẽ mở: “Tần Dã.” “Tôi không phải sinh viên mới nhập học, tôi đã đi thực tập rồi.” Trong livestream: 【Đây là sinh viên thực tập?

Cái mặt đẹp trai búng ra sữa này nhìn như học sinh cấp ba ấy, tôi mà có bạn trai thế này thì nằm mơ cũng cười tỉnh!!】【Lầu trên ơi, mê trai đầu thai không hết à!】【Đẹp trai thế này đừng có chơi đùa quá đáng nha, tôi thà thờ anh ấy mỗi ngày còn hơn!!】【Thờ hay là muốn tìm cơ hội làm chuyện 'không thể miêu tả'?】【Đúng thế, tôi thích 'trâu già gặm cỏ non' đấy thì sao nào!!】【Đây mới là sinh viên chứ, khí chất dương quang, bắp tay kia kìa...】【Lau nước miếng đi rồi hãy nói tiếp.】【Anh này nhìn hiền lành, chắc là kiểu mọt sách rồi, cảm giác rất nội tâm.】 Ngốc Tiểu Muội khá bất ngờ, quan sát Tần Dã: "Thực tập sinh?

Nhìn bạn không giống lắm, trông trẻ quá." "Tự nhiên nó thế." Tần Dã bình thản đáp.

Ngốc Tiểu Muội khựng lại một chút.

Nói cũng đúng, không tự nhiên thì là gì?

Ngốc Tiểu Muội nhận ra mình đang dẫn chương trình nên hỏi tiếp: "Thấy bạn khỏe mạnh thế này, chắc không phải sinh viên giòn tan đâu nhỉ, bạn có điều gì muốn nói không?" "Hoặc là bạn thấy sao về việc sinh viên bây giờ yếu đuối?" Tần Dã: "Đó là chuyện của họ, tôi không có ý kiến gì!" Hả??

Cả ekip quay phim cũng ngớ người.

Trả lời thì không sai, nhưng nghe cứ kỳ kỳ thế nào ấy?

Ngốc Tiểu Muội không cam lòng, hỏi tiếp: "Tuy nói có nhiều bạn giòn tan nhưng cũng có người khỏe mạnh, dù sao các bạn cũng là mầm non tổ quốc, vậy kỳ nghỉ hè bạn thường làm gì?" Tần Dã suy nghĩ một chút: "Kỳ nghỉ tôi đi làm thêm!" Ôi, cuối cùng cũng trả lời bình thường rồi, cảm giác này đây...

Ngốc Tiểu Muội thở phào, đây mới là giao tiếp giữa người bình

thường chứ.

“Làm thêm?

Gia cảnh của bạn không tốt sao nên phải tranh thủ đi kiếm tiền?” Cô nhạy bén nắm lấy từ khóa: làm thêm!

Đây là một phần cuộc sống của nhiều sinh viên.

“Cũng tạm ổn!” “Tạm ổn?

Vậy sao bạn phải đi làm thêm?” Tần Dã ngẩn ra, nhìn Ngốc Tiểu Muội với vẻ mặt mờ mịt: “Nghỉ hè không đi làm thêm thì làm gì?” “Không phải là làm gì, ý là bạn có thể làm việc khác!” “Việc khác?

Là việc gì?” “Tôi làm sao biết là việc gì?

Tôi đang phỏng vấn bạn mà.” “Không đi làm thêm thì không có việc gì làm, nên đi làm thêm thôi.” Vấn đề này đúng là một màn 'nghệ thuật nói nhảm'.

Ngốc Tiểu Muội cảm thấy khó thở, sao mà khó chịu thế này không biết?

Không được, không thể bị dắt mũi.

“Vừa nãy tôi có phỏng vấn một bạn sinh viên, bạn ấy rất yếu, chắc bạn không có chỗ nào khó chịu chứ?” “Không.” “Lớp bạn có sinh viên giòn tan nào không?” “Không biết!” Ngốc Tiểu Muội cảm thấy mình sắp lạc lối rồi, anh chàng này không hề trả lời theo kịch bản.

Chẳng phải thường sẽ kể ra bạn A bạn B hay ốm, rồi nêu vài ví dụ sao?

Ngốc Tiểu Muội hít sâu một hơi, ép mình bình tĩnh.

“Ngoài làm thêm thì bạn còn làm gì nữa?” “Làm thêm, rồi lên lớp.” “Làm thêm ở đâu?” “Ở chỗ kim chủ.” “Rồi sao nữa?” “Thì làm thêm

thôi...” Trong livestream: 【Hahaha, Tần Dã trả lời cực kỳ chân thành, Ngốc Tiểu Muội ngượng đến mức muốn đào lỗ chui xuống luôn!!】 【Hahaha, hỏi thì người ta trả lời rồi còn gì?】 【Trả lời đỉnh thực sự, tôi thích!!】 【Đây chính là đỉnh cao của 'nghệ thuật nói nhảm' đấy, hỏi gì đáp nấy nhưng chả đâu vào đâu!!】 【Đây là khắc tinh của Ngốc Tiểu Muội rồi!】 ...

Lúc này tại cổng trường.

Hàng chục xe đặc cảnh đỗ kín lối đi, bảo vệ trường ngớ người.

Chuyện gì thế này?

Đặc cảnh kéo đến đông thế?

Khủng bố à?

“Có chuyện gì vậy?

Sao nhiều đặc cảnh thế?” “Xảy ra việc gì lớn rồi?

Trận thế này kinh quá?” “Chẳng lẽ trường mình có khủng bố?

Sao đặc cảnh đến nhiều vậy?” “Ông chưa ngủ tỉnh à?

Khủng bố cái gì, sao không bảo người ngoài hành tinh đánh trái đất luôn đi?” Đúng lúc này, một người đàn ông mặc cảnh phục bước xuống xe.

“Chúng tôi là đặc cảnh Nam Lăng, đến đây thực hiện nhiệm vụ, các anh mở cổng ngay!” Thấy trận thế này, mấy ông bảo vệ không dám chậm trễ, liên tục gật đầu: “Rõ rõ...

Chương 3

chờ, chờ chút...” *Kít...* Cổng trường mở ra, đoàn xe lao thẳng vào trong.

Thấy hàng loạt xe cảnh sát, thầy cô và sinh viên đều trợn tròn mắt.

“Chuyện gì thế?

Trường mình có tội phạm à?” “Hay là mình chưa ngủ tỉnh nhỉ?

Sao cảnh sát kéo đến hết thế này?” “Mắt ông có vấn đề à, kia không phải cảnh sát thường, là hình sự đấy, loại xe đó chỉ xuất hiện khi vây bắt tội phạm nguy hiểm ở Nam Lăng thôi.” “Trường mình có tên khủng bố nào à, không lẽ như phim, định bắt cóc chúng ta?” “Ông nghĩ ông với tiệm vàng hay ngân hàng thì cái nào đáng giá hơn?

Bắt cóc ông để đòi tiền nợ Shopee chắc?” “Không đúng, họ đang lao về phía ekip quay phim kìa!” *Két...

Rầm rập...* Sinh viên tận mắt thấy hàng loạt đặc cảnh vũ trang lao xuống xe, chỉ trong mười giây đã vây kín ekip chương trình như nêm cối.

Ngốc Tiểu Muội ngơ ngác: “Chuyện... chuyện gì thế này?” Nhìn những họng súng đen ngòm xung quanh, cô hoàn toàn đứng hình.

Mình chỉ phỏng vấn thôi mà, phạm pháp rồi sao?

Những nhân viên khác cũng nghĩ vậy, chương trình này đài đã phê duyệt, đâu có bảo phạm pháp đâu...

Phỏng vấn sinh viên giòn tan mà cũng bị bắt à?

Sinh viên giòn tan là chủ đề cấm thảo luận sao?

Livestream lúc này bùng nổ. 【Ối giời ơi!

Hình sự kìa!】【Không lẽ Ngốc Tiểu Muội chỉ phỏng vấn sinh viên mà hình sự phải ra tay?

Phạm pháp chỗ nào?】【Vô lý!

Kể cả phạm pháp thì cảnh sát thường là được rồi, sao phải huy động hình sự?】【Không đúng, họ nhắm vào Tần Dã, không phải Tiểu Muội!!】...

Ngốc Tiểu Muội chưa kịp phản ứng thì đã thấy một nhóm người mặc cảnh phục đứng chắn trước mặt, tách cô và Tần Dã ra.

"Lùi lại!!" "Người không liên quan lập tức lùi lại!" Ngốc Tiểu Muội lấy lại tinh thần, vội vàng hỏi: "Cho hỏi... có chuyện gì xảy ra vậy?" Đối với câu hỏi của cô, nhóm hình sự không buồn đáp lời, kẻ trước mặt là phần tử cực kỳ nguy hiểm, họ không dám lơ là.

"Lùi lại!" Cô còn muốn hỏi thêm thì thấy nhóm hình sự tách ra một lối đi, một bóng dáng quen thuộc bước vào vòng vây.

Thấy người này, Ngốc Tiểu Muội đứng hình.

Phó đội!

Đội trưởng đội hình sự Nam Lăng!

Ngốc Tiểu Muội từng có vinh dự phỏng vấn ông ấy.

Chuyện gì mà đến mức Phó đội phải thân hành ra mặt thế này?

Lúc này, vị lãnh đạo Cục An ninh vẫn ngồi trên xe nhíu mày khi thấy Ngốc Tiểu Muội.

Con bé này đến đây làm gì?

Lại còn đứng gần kẻ nguy hiểm đó như vậy?

Phó đội được bảo vệ nghiêm ngặt tiến đến trước mặt Tần Dã.

Nhìn chàng trai trẻ trung này, trong mắt ông lóe lên tia phức tạp.

Một thanh niên trẻ thế này lẽ ra phải là rường cột nước nhà, vậy mà lại gây ra những chuyện động trời đó.

"Cậu là Tần Dã?" Tần Dã gật đầu, không hề sợ hãi trước áp lực từ Phó đội: "Phải!" Phó đội lại gần, hạ thấp giọng chỉ đủ hai người nghe: "Chúng tôi nghi ngờ cậu có liên quan đến vụ án buôn lậu cổ vật, mời cậu đi theo chúng tôi một chuyến!" Thấy Phó đội áp sát Tần Dã, các đặc cảnh đang cầm súng đều siết chặt tay.

Chỉ thị cấp trên rất ẩn ý, kẻ này cực kỳ nguy hiểm nhưng không được phép gây thương tích trong quá trình bắt giữ.

Tuy nhiên, cấp trên lại điều động rất nhiều cảnh sát, gần như toàn bộ đội hình sự đều có mặt, chứng tỏ tầm quan trọng của nhân vật này, đồng thời cũng tăng thêm độ khó cho họ.

Không được nổ súng mà phải bắt sống, hệ số nguy hiểm tăng vọt.

Lúc này họ hoàn toàn không chắc chắn, lỡ như kẻ này mang theo vũ khí sát thương lớn thì làm sao đảm bảo an toàn cho Phó đội và các sinh viên xung quanh...

Nghĩ vậy, họ nhìn chằm chằm từng cử động của Tần Dã.

Ngay khi mọi người đang căng thẳng cực độ, Tần Dã đáp lời: "Được!" Nghe câu trả lời, mọi người đều thở phào.

Chỉ cần không có lời lẽ quá khích hay ý định chống trả là tốt rồi.

Nhóm hình sự nhẹ nhõm, Phó đội còn nhẹ nhõm hơn, ông nhận ra lòng bàn tay mình đã đẫm mồ hôi lạnh từ lúc nào.

Tần Dã thản nhiên bước về phía xe hình sự, dáng vẻ ung dung tự tại.

Toàn thể thầy trò trong trường tận mắt chứng kiến Tần Dã bị đoàn xe hùng hậu đưa đi.

Họ đến nhanh, đi cũng nhanh, chỉ để lại một Ngốc Tiểu Muội vẫn còn đang ngơ ngác...

Lúc này, số người xem livestream tăng vọt. 300.000! 700.000! 2.000.000!

Bình luận cuộn lên như thác đổ... 【Vcl vcl vcl!!

Anh chàng 'nghệ thuật nói nhảm' bị bắt đi rồi??】 【Hình sự chỉ bắt phần tử nguy hiểm, không lẽ Tần Dã là tội phạm?

Nhìn mặt mũi thế kia sao giống kẻ làm chuyện đại ác được chứ!!】 【Tôi không hiểu nổi, một người ngoài đi học chỉ biết đi làm thêm thì làm được chuyện gì lớn?

Mà nói mới nhớ... anh ấy làm thêm cái gì thế?】 【Vãi!

Chẳng lẽ đây là cao nhân ẩn dật trong truyền thuyết?

Bề ngoài hiền lành nhưng thực chất là ma đầu giết người không ghê tay?

Tiểu thuyết đời thực à?】 【Lầu trên ơi!

Ông đoán cũng liều thật đấy, ma đầu cái gì, sao không bảo anh ấy là Aquaman đi!!】 【Không thể nào, nhìn là biết anh này là trai tơ thuần khiết rồi, không phải Aquaman đâu...】 Không chỉ cư dân mạng, các sinh viên chứng kiến tại hiện trường cũng xôn xao.

"Tôi có nhìn nhầm không?

Trận thế lớn thế này chỉ để bắt một sinh viên trường mình?

Tôi vừa nhập học đã thấy cảnh kình thiên động địa này rồi?

Trường gì thế này?

Lò đào tạo khủng bố à?" "Ông anh kia đã làm chuyện gì kinh thiên động địa thế?" "Sinh viên giòn tan bị hình sự đưa đi, mà thái độ bọn

họ căng thẳng vãi lúa, thậm chí chả dám dùng vũ lực luôn?" Lúc này tại văn phòng Hiệu trưởng.

Hầu như các giáo viên khoa Công trình Thủy lợi đều tụ tập ở đây bàn tán!

Giảng viên hướng dẫn của khoa khoảng hơn ba mươi tuổi, là một người văn nhã, nhưng lúc này ông đang ở ngưỡng bùng nổ.

"Tần Dã là thanh niên ưu tú của trường, học bổng nào cũng đứng đầu, lại còn hay đi làm thêm nuôi em gái, em ấy có thể phạm lỗi gì?

Đám người đó dựa vào cái gì mà bắt em ấy đi?" Hiệu trưởng cũng đau đầu không thôi, ai ngờ trong trường lại xảy ra chuyện này?

"Thầy Lý, thầy bình tĩnh chút đi, người bắt em ấy là hình sự, tôi cũng chỉ là hiệu trưởng, thầy có cãi với tôi cũng vô ích.

Chuyện này sớm muộn sẽ có kết quả, thầy đi trấn an sinh viên trước đi." Thầy Lý nghe xong, mắt tràn đầy phẫn nộ, vẻ ôn hòa thường ngày biến mất.

"Hiệu trưởng...

ông thừa biết Tần Dã không phải loại người đó, chẳng lẽ ông định khoanh tay đứng nhìn sao?" Dù Hiệu trưởng nói có lý nhưng thầy Lý vẫn không tin một học sinh ngoan như Tần Dã lại làm chuyện phạm pháp.

Chương 4

Tuyệt đối không thể!

“Tôi quản thế nào được?

Tôi chỉ là hiệu trưởng thôi, giờ đội trưởng hình sự đích thân đến bắt người, chắc chắn họ có lý do của họ, thầy có nổi giận với tôi cũng chẳng giải quyết được gì.” “Có lẽ là nhầm lẫn, hoặc Tần Dã thực sự làm chuyện gì không tốt, giờ thầy cứ chờ kết quả thôi.

Việc thầy cần làm là trấn an sinh viên, hôm nay là ngày tân sinh viên báo danh.” “Không thể để chuyện của Tần Dã ảnh hưởng đến danh tiếng của trường chúng ta.” Hiệu trưởng nhíu mày, ông cảm thấy đầu mình càng đau hơn.

Chuyện quái gì thế này.

Ông cũng muốn tin Tần Dã, nhưng tin thì có ích gì?

Vẫn phải chờ cảnh sát kết luận.

Thầy Lý định nói lại thôi, đôi bàn tay buông thõng bên hông bất giác siết chặt, hồi lâu sau mới nới lỏng ra.

Ông biết Hiệu trưởng nói đúng, cuối cùng chỉ biết bực tức bỏ đi. *Rầm!* Cánh cửa văn phòng Hiệu trưởng bị đóng sầm lại vang dội.

Ông vẫn không tin một đứa trẻ ngoan như Tần Dã lại làm chuyện gì chấn động đến mức hình sự phải ra mặt.

Ngoài việc đi làm thêm vào kỳ nghỉ, thời gian còn lại em ấy đều ở trường, tuyệt đối không làm chuyện phạm pháp.

Sau khi thầy Lý đi, tiếng bàn tán của các giáo viên khác bắt đầu to dần.

“Chuyện này là thật sao?

Tần Dã bị bắt thật à?” “Tôi tận mắt thấy mà, trận thế không hề nhỏ, khí thế đó... như xem phim hành động vậy.” “Tần Dã làm gì thế?

Sao đến cả hình sự cũng tới?” “Thầy Lý cũng nghĩ vậy đấy, nên mới đến đòi công bằng với Hiệu trưởng.

Tôi cũng nghe danh Tần Dã rồi, một học sinh giỏi hiếm có.” “Học sinh giỏi mà cũng bị bắt à?” ...

Tại quảng trường trường học.

Ngốc Tiểu Muội vẫn đứng đờ người nhìn theo hướng đoàn xe hình sự rời đi, trong đầu hiện lên bao nhiêu suy nghĩ.

Nhưng cô vẫn không hiểu nổi, anh chàng sinh viên 'nghệ thuật nói nhảm' này sao lại bị hình sự đưa đi.

Anh ta làm chuyện gì động trời rồi?

Với cái kiểu nói chuyện khiến người ta tức nghẹn họng đó thì gây được phiền phức gì chứ?

Đang lúc trầm tư, sợi dây thần kinh trong não cô chợt kết nối lại.

Chương trình này là tìm kiếm 'sinh viên giòn tan' để làm nhân vật chính xuyên suốt, quay lại cuộc sống thường ngày của họ.

Mà bây giờ còn quay thường ngày cái nỗi gì nữa?

Với cái trận thế vừa rồi, đến cả Phó đội hình sự cũng xuất hiện.

Hơn trăm đặc cảnh hình sự điều động chỉ để bắt một mình Tần Dã.

Điều đó chứng tỏ điều gì?

Chứng tỏ sau lưng Tần Dã có một câu chuyện cực lớn, đây chính là đề tài tin tức số một.

Làm thêm!

Sinh viên!

Nguyên nhân bị hình sự bắt giữ!

Những yếu tố này gộp lại...

Chẳng phải là ngòi nổ cho một tin tức bùng nổ sao?

Không được!

Cô phải làm rõ xem Tần Dã rốt cuộc đã phạm tội gì!

Thế là, Ngốc Tiểu Muội quay sang đám nhân viên đang ngẩn ngơ: "Đi đi đi, đuổi theo đoàn xe phía trước ngay!" ...

Trên đường phố.

Đoàn xe hình sự đang lao về phía Sở cảnh sát thành phố.

Ở giữa đoàn là một chiếc xe van, Tần Dã ngồi ở giữa, bị hai đặc cảnh kẹp chặt hai bên.

Hai người đó tay không rời súng, mắt luôn liếc nhìn Tần Dã.

Dù Tần Dã rất hợp tác nhưng họ không dám lơ là.

Thời gian trôi qua, đặc cảnh ngồi phía trước bắt đầu nghi hoặc.

Gặp trận thế lớn thế này, bình thường ai cũng phải sợ hãi, thậm chí là nhũn chân.

Nhưng chàng trai mới ngoài đôi mươi chưa trải sự đời này lại thản nhiên đến lạ, không hoảng không vội lên xe.

Giờ thậm chí nhìn còn có vẻ... buồn ngủ.

Kẻ này nếu không phải tâm lý cực mạnh thì chắc chắn là có vấn đề thần kinh.

Đáng sợ nhất là đến cả lãnh đạo Cục An ninh cũng đích thân đến

vì hắn, rốt cuộc hắn có thân phận gì?

Nghĩ vậy, họ thỉnh thoảng lại liếc nhìn hắn.

Đúng lúc này: "Cậu vẫn ngủ được sao, đúng là nhân vật lợi hại." Người lên tiếng là Đội trưởng đội hình sự.

Nhiệm vụ lần này ông biết nhiều hơn một chút, khi biết phần tử nguy hiểm này đang ở trong trường đại học, ông đã không tin.

Nhưng giờ thấy rồi thì ông tin, trên đời này không gì là không thể.

"Tôi buồn ngủ!" Giọng Tần Dã rất khẽ, như thể giây tiếp theo sẽ ngủ thiếp đi ngay lập tức.

Khóe miệng các đặc cảnh giật giật, cậu thật thà quá cơ!

Cuối cùng vẫn có người không nén nổi tò mò, quay sang hỏi Đội trưởng: "Đội trưởng, hắn rốt cuộc làm gì mà khiến chúng ta phải ra quân rầm rộ thế này?" Mọi người trên xe đều đổ dồn ánh mắt vào Đội trưởng.

Trước đó vì chưa bắt được mục tiêu nên phải giữ bí mật, nhưng giờ người đã trong tay, tiết lộ chút ít cũng không sao.

"Cậu ta không chỉ đơn giản là sinh viên đâu, cậu ta đang kinh doanh đấy.

Còn kinh doanh cái gì thì... tôi chỉ có thể nói là một loại 'dịch vụ đặc biệt'." Kinh doanh?

Dịch vụ đặc biệt?

Đội trưởng nói lấp lửng khiến đám đặc cảnh tưởng tượng đủ thứ.

Không phải giỡn chơi chứ? ...

Tại Sở cảnh sát Nam Lăng.

Đoàn xe dừng lại ở cổng.

Các cảnh sát hình sự lập hàng rào bảo vệ, hộ tống Tần Dã vào trong.

Khoảng cách chưa đầy trăm bước chân nhưng không ai dám lơi lỏng, kinh nghiệm xương máu cho họ biết nguy hiểm có thể xảy ra bất cứ lúc nào cho đến khi đối tượng vào hẳn bên trong.

May là Tần Dã không làm gì cả, chỉ ngoan ngoãn đi theo vào tòa nhà văn phòng.

Các cảnh sát trong tòa nhà thấy Phó đội vào thì vội chào hỏi: "Phó đội..." Chưa nói hết câu, họ đã thấy sắc mặt ông không tốt, phía sau là một nhóm hình sự kẹp giữa một thanh niên trông như học sinh cấp ba...

Hành động lần này khá kín kẽ nên nhiều cảnh sát không biết chuyện gì xảy ra.

Chương 5

Họ xì xào bàn tán: “Chuyện gì vậy?” “Cả trăm đặc cảnh bắt một đứa trẻ con?

Tình hình gì đây?” “Nghi phạm à?

Sao không đeo còng tay?” “Lần đầu tôi thấy trận thế lớn thế này, cậu ta phạm tội gì thế nhỉ?” Giữa những tiếng xì xào, Tần Dã được đưa vào phòng thẩm vấn.

Phía trong phòng.

Phó đội ngồi xuống ghế, quyết định đích thân thẩm vấn.

“Tần Dã, chúng tôi mời cậu đến đây chắc cậu cũng tự biết mình đã làm gì.” “Hy vọng cậu tích cực hợp tác.” Phó đội cầm cây bút, thỉnh thoảng gõ xuống bàn.

Thấy Tần Dã vẫn thản nhiên, không nói lời nào cũng chẳng hề hoảng sợ, Phó đội dần mất kiên nhẫn, ông gặng hỏi: “Mấy kỳ nghỉ hè gần đây cậu đã làm những gì?” Tần Dã ngáp một cái, cố mở mắt ra, thản nhiên đáp: “Đi làm thêm!” Phó đội hít sâu một hơi: “Tôi biết cậu đi làm thêm.” “Nhưng tôi hỏi là cậu làm thêm cái gì?

Làm ở đâu!” Đối diện với câu hỏi, Tần Dã nhìn thẳng vào Phó đội, giọng điệu vô cùng chân thành: “Làm cho kim chủ.” *Ực...* Phòng thẩm vấn rơi vào một bầu không khí im lặng quái dị, đến nỗi nghe rõ cả tiếng nuốt nước bọt.

Hai viên hình sự đi cùng Phó đội nhìn ông, dù ông không nói gì nhưng khí thế trên người đã thay đổi hoàn toàn.

Đây chính là điềm báo của một cơn bão.

Họ âm thầm dịch ghế sang hai bên, giữ khoảng cách với Phó đội.

Phó đội vốn là quân nhân xuất ngũ, người đầy chính khí và uy nghiêm.

Bao nhiêu phạm nhân chỉ cần nhìn thôi đã sợ run rẩy, khai sạch sành sanh.

Nhưng loại người như Tần Dã là lần đầu ông gặp, đây chẳng khác nào một sự khiêu khích!!

Quả nhiên, ánh mắt Phó đội càng thêm sắc lẹm: "Tần Dã, cứng đầu ở đây không có kết quả tốt đâu, cậu nên suy nghĩ cho kỹ." Tần Dã ngơ ngác: "Tôi nói thật mà, có gì sai sao?" "Cậu không nói dối, nhưng cách trả lời này thật nhảm nhí và nực cười." "Tôi nói sự thật thôi, các ông muốn định tội tôi thì phải đưa ra bằng chứng thực tế.

Lúc nãy ông nói tôi buôn lậu cổ vật, vậy ông có thấy tôi bán cái nào không?

Bằng chứng đâu?" Câu nói của Tần Dã khiến cả căn phòng nghẹn họng.

Hóa ra là lỗi của họ vì không bày bằng chứng ra trước mặt à?

Hai viên trợ lý lại nhìn Phó đội, trong đầu họ đã tưởng tượng ra cảnh Phó đội đập bàn quát tháo.

Sắc mặt Phó đội lạnh lùng nhưng trong lòng lại dâng lên cảm giác bất lực.

Cậu ta nói không sai, tài liệu cấp trên đưa xuống trống trơn.

Chỉ có thể nói kết quả điều tra là thật nhưng không có chứng cứ thực tế, cấp trên trực tiếp ra lệnh bắt người.

Muốn moi lời từ miệng Tần Dã lúc này là chuyện không tưởng.

Cứ thế này chỉ lãng phí thời gian của nhau.

Cuộc thẩm vấn rơi vào bế tắc.

Phó đội lạnh lùng rời khỏi phòng, ra ngoài gọi điện cho cấp trên.

“Lãnh đạo, chuyện này chắc phải nhờ ông giải quyết rồi.

Vụ án sau lưng Tần Dã quá phức tạp, Cục An ninh các ông ra tay là hợp lý nhất.” Tại cổng sở cảnh sát.

Lãnh đạo Cục An ninh cúp điện thoại.

Từ lúc vây bắt đến giờ ông vẫn chưa lộ diện trước mặt Tần Dã.

Không phải ông làm kiêu mà là muốn Phó đội đi tiên phong, không ngờ ông ta bại trận nhanh thế.

Ông chưa tham gia thẩm vấn ngay là vì đang đợi bằng chứng từ cấp trên.

Lần này ông cũng bị đánh úp bất ngờ, nhận lệnh là thực hiện ngay, chứng cứ vẫn chưa chuẩn bị xong.

Theo thông tin cấp trên, Tần Dã buôn lậu cổ vật, mà chứng cứ đều ở nước ngoài, chẳng lẽ lại sang nước ngoài lấy chứng cứ sao?

Nghĩ đoạn, ông bước xuống xe, đi vào tòa nhà văn phòng. ...

Cách sở cảnh sát không xa.

Xe của ekip chương trình bám theo sát nút và cũng vừa đến nơi.

Họ nhìn thấy hàng trăm cảnh sát hình sự đưa Tần Dã vào trong, cái đãi ngộ này không phải ai cũng có. 【Vãi chưởng!

Dã ca nhà mình ngầu đét, đãi ngộ này đúng là vô tiền khoáng hậu, áp đảo hoàn toàn luôn!!】 【Mẹ ơi!

Vào trong thật rồi kìa?】 【Nhìn như lãnh đạo đi thị sát ấy, chất vãi!】 【Mọi người bảo xem Tần Dã có phạm tội thật không?

Nếu không sao bị hình sự bắt, còn nếu có sao không thấy đeo còng?】 【Thì chứng tỏ anh ấy không phải tội phạm!】 【Không

phải tội phạm sao lại bị bắt?

Lại còn là hình sự...】 Khán giả bàn tán xôn xao.

Ngốc Tiểu Muội đang đứng nhìn cổng sở cảnh sát thì thấy một dáng người cao lớn, cô sững sờ...

Chú?

Sao chú lại ở đây?

Chú ruột của cô chính là vị lãnh đạo Cục An ninh kia.

Để chú mình phải đích thân xuất mã thì chắc chắn là đại sự rồi...

Không lẽ vụ bắt giữ Tần Dã lần này là do chú cô chỉ huy?

Cô càng thêm tò mò về Tần Dã. ...

Trong sở cảnh sát, mọi người cũng đang bàn tán xôn xao.

Đúng lúc này, có vài người từ ngoài bước vào, một cảnh sát vội hỏi: "Các ông tìm..." Lời chưa dứt, anh ta đã trợn tròn mắt.

Người đàn ông này anh ta từng thấy trong một cuộc họp trực tuyến toàn quốc.

Khi đó, thân phận của ông là Đại lãnh đạo Cục An ninh.

"Lãnh...

Lãnh đạo... chào ông!" "Phạm nhân mà Cục trưởng các anh đang thẩm vấn ở đâu?" "Tôi... tôi đưa ông đi." Viên cảnh sát kích động nói không nên lời, vội dẫn họ đến phòng thẩm vấn.

Đối với lãnh đạo Cục An ninh, cảnh sát nào cũng biết mặt.

Thấy ông bước vào, ai nấy đều chấn động.

"Mẹ ơi, Đại lãnh đạo đến thật kìa?

Đây chẳng phải người của Cục An ninh sao?" "Tôi thấy cậu Tiểu

Điền dẫn họ đến phòng thẩm vấn lúc nãy rồi." "Cái cậu sinh viên đó là ai mà ghê vậy?

Khiến các Đại lãnh đạo phải đích thân đến đây?" "Trời ạ, cậu sinh viên đó có thân phận gì thế nhỉ?" "Chuyện này không phải việc chúng ta có thể can thiệp, đừng hỏi nhiều..." ...

Lúc này ngoài cổng sở cảnh sát, một chiếc xe đen sang trọng dừng lại.

Một lão giả bước xuống, tóc hoa râm, mặc áo gile màu xanh quân đội, đeo kính.

Lão bước thẳng vào trong.

Ekip quay phim thấy lão giả này thì một lần nữa kinh ngạc.

Một nhân viên run rẩy nói: "Kia... kia có phải Giáo sư Vương không?

Thái sơn bắc đẩu của giới khảo cổ Đại Việt, người từng đạt vô số giải thưởng và có đóng góp khổng lồ cho lịch sử nước nhà, đúng là Giáo sư Vương rồi phải không?" "Sao ông ấy cũng đến đây?

Chương 6

Tôi không nhìn nhầm chứ?" Ngốc Tiểu Muội đờ người trên xe: Sao ông ấy cũng tới?

Không lẽ cũng vì Tần Dã?

Livestream lại một lần nữa nổ tung. 【Vãi!

Vãi!

Hôm nay là ngày gì vậy?

Toàn hàng khủng xuất hiện thế này?

Hết đặc cảnh lại đến Giáo sư Vương của Viện khảo cổ?

Đm, tôi may mắn quá đi mất!!】【Giáo sư Vương kìa!!

Bảo vật của giới khảo cổ đấy, hy vọng khôi phục lịch sử Đại Việt đều nằm trên vai ông ấy.】【Nhưng Giáo sư Vương đến đây làm gì?】【Mọi người nghĩ xem có khi nào Giáo sư cũng đến vì Tần Dã không?】【Không lẽ thế?

Tần Dã lấy đâu ra diễm phúc đó?】 ...

Trong phòng thẩm vấn.

Thấy lãnh đạo Cục An ninh đến, Phó đội đưa hai trợ lý rời đi.

Cả căn phòng chỉ còn Tần Dã và Thẩm chủ nhiệm.

"Tôi họ Thẩm, cán bộ Cục An ninh, cậu có thể gọi tôi là Thẩm chủ nhiệm." Thẩm chủ nhiệm tự giới thiệu.

Tần Dã khẽ gật đầu, mệt mỏi ngáp một cái: "Các ông bao giờ thì xong, chiều tôi còn có tiết học!" "Học kỳ mới, tiết đầu tiên là Toán cao cấp đấy." Tần Dã vừa dứt lời, phòng thẩm vấn rơi vào im lặng.

Thẩm chủ nhiệm nhìn chằm chằm Tần Dã, nếu là người khác chắc sẽ coi đây là khiêu khích, nhưng ông cảm nhận được đây là một kiểu giao tiếp khác.

Là một sinh viên, cậu ta có thể lặng lẽ vận chuyển cổ vật từ Đại Việt ra nước ngoài, đó là điều mà bao nhiêu kẻ cả đời không dám nghĩ tới.

Những việc cậu ta làm, cậu ta thấy bình thường, nhưng với người thường, đó là chuyện không tưởng.

Còn về câu trả lời vừa rồi...

Thẩm chủ nhiệm nhìn vào mắt Tần Dã, ánh mắt vô cùng chân thành.

Cậu ta không nói dối.

Thẩm chủ nhiệm trầm tư hồi lâu, rồi bình thản nói: "Cậu không muốn nói, vậy để tôi nói." Tần Dã ngáp thêm cái nữa, cố tỉnh táo nhìn ông, chờ đợi lời tiếp theo.

"Theo điều tra của chúng tôi, toàn bộ thời gian nghỉ hè cậu đều đi làm thêm, cậu bảo làm cho một kim chủ cá nhân, đúng không?" Thẩm chủ nhiệm bình tĩnh hỏi.

"Vâng, đúng!" Tần Dã gật đầu thản nhiên.

"Cậu làm thêm cái gì?" "Công nhân bốc vác." Tần Dã nói xong lại ngáp.

Tối qua ngủ muộn quá, buồn ngủ chết đi được!

Chỉ mong kết thúc sớm để về lớp tranh thủ chợp mắt một lát.

Thẩm chủ nhiệm nghe xong thì nghẹn thở, ánh mắt nhìn hắn đầy quái dị.

"Cậu bốc vác cái gì?

Cậu mang tài sản của người khác đi, mà chủ nhân của những tài sản đó đều là người chết." "Chẳng lẽ họ bảo cậu vào mang đồ ra à?

Sao, họ báo mộng cho cậu chắc?" "Cậu không biết tự tiện lấy đồ của người khác là trộm cắp sao?" "Huống hồ thứ cậu lấy không phải đồ tầm thường, đó là những thứ vô giá minh chứng cho lịch sử Đại Việt!" Khi đọc về những 'chiến tích' của Tần Dã, Thẩm chủ nhiệm đã kinh hãi rồi, giờ nhắc lại vẫn thấy rùng mình.

Đây là hành vi của một sinh viên sao?

Gan cậu ta to đến mức nào vậy?

Đó là nơi của người chết, không biết sợ sao?

Người bình thường chẳng ai dám chạm vào, thậm chí không dám nghĩ tới.

Vậy mà hắn... hết lần này đến lần khác lao vào những nơi kinh khủng đó.

Thẩm chủ nhiệm rất muốn thấy vẻ hoảng hốt của Tần Dã khi những chuyện này bị phanh phui, xem hắn còn giữ được vẻ thản nhiên đó không.

Nhưng Tần Dã nghe xong, đôi mắt mệt mỏi chợt sáng lên một chút: "Cũng không hẳn là báo mộng, chủ yếu là kim chủ bảo tôi làm.

Ông ấy trả tiền sòng phẳng, tôi là người đi làm thuê, có tiền thì kiếm thôi, không có vấn đề gì cả!" Một người làm thuê thì đương nhiên chủ bảo gì làm nấy.

Nhất là những kim chủ trả tiền hào phóng thì càng phải làm cho ra trò, có gì sai đâu?

Không hề sai!

Rất hợp lý!

Có vấn đề chắc là ở lão kim chủ kia thôi!

Thẩm chủ nhiệm hơi ngẩn ra, câu trả lời này nghe có vẻ hợp lý thật.

Hắn cũng nói thật lòng, chỉ là cái sự thật này nó không bình thường.

Cậu làm thêm thì cũng phải biết chọn việc mà làm chứ, đi đào mộ, bốc vác cổ vật của quốc gia mà bảo chủ bảo gì làm nấy à?

Sinh viên mà không phân biệt được cái gì động vào được cái gì không à?

Thẩm chủ nhiệm hít sâu: "Kim chủ của cậu là ai?" "Tôi cũng không rõ!" Tần Dã lắc đầu. *Phụt!* Đến kim chủ là ai cũng không biết mà dám đi đổ đấu?

Cậu điên rồi à?

Thẩm chủ nhiệm suýt thì hộc máu, ông bắt đầu hiểu tại sao Phó đội lại không muốn thẩm vấn Tần Dã, anh chàng này hoàn toàn không đi theo bài bản nào cả.

Phó đội đẩy sang cho ông, vậy ông đẩy cho ai bây giờ?

Hồi lâu sau, Thẩm chủ nhiệm nghiêm mặt: "Đúng là kiếm được tiền thật, mỗi lần mang một cổ vật ra, cậu được trả ít nhất 80 triệu USD, lại còn mấy trăm mẫu trang trại, và 30kg vàng ròng." "Vâng, đó là quà tặng thêm thôi, không tính vào lương chính thức." Nhắc đến tiền, mắt Tần Dã sáng hẳn lên.

Quà tặng thêm? 80 triệu đô?

Mấy trăm mẫu trang trại? 30 cân vàng?

Đm đây mà là quà tặng thêm à??

Bao nhiêu người phấn đấu cả mấy đời cũng chẳng kiếm nổi cái

đống 'quà tặng' đó.

Thẩm chủ nhiệm cảm thấy huyết áp mình đang tăng vọt, nhất là khi nhìn cái mặt ngây thơ vô số tội của Tần Dã, ông chỉ muốn đập bàn.

Ông cầm cốc nước lên uống mấy ngụm lớn.

Cuộc thẩm vấn này là một trận chiến tâm lý, không thể dùng cứng đối cứng, phải dùng thủ đoạn mới đạt được mục đích.

Thẩm chủ nhiệm hít sâu, giọng điệu dịu lại: "Nói thật, cậu rất giỏi!" "Một mình cậu có thể độc hành vào khu vực Lỗ Nam, xâm nhập vào mộ Lỗ Thương Vương, thậm chí dọn sạch cổ vật bên trong, với tư cách là một..." Thẩm chủ nhiệm chưa nói hết câu đã bị Tần Dã ngắt lời: "Không phải một mình tôi, tôi còn có mấy người bạn nữa, cùng nhau bốc vác thôi." Tần Dã không dám nhận công lao một mình, có sao nói vậy.

"Cái gì?

Cậu còn có đồng bọn?" Thẩm chủ nhiệm trợn tròn mắt, bật dậy khỏi ghế, môi run rẩy hỏi lại.

Tần Dã gật đầu lia lịa.

Thẩm chủ nhiệm thở gấp, mất một lúc mới trấn tĩnh lại được.

Ông cố gắng hít thở sâu, tự nhủ đây cũng là một thu hoạch từ cuộc thẩm vấn.

Ít nhất cũng biết hắn có đồng bọn!

Tốt!

Chương 7

Tốt!

Có tiến triển rồi.

Thẩm chủ nhiệm ngồi xuống, tiếp tục lời nói dang dở: "Cậu là sinh viên mà chưa tốt nghiệp đã quấy đảo giới chức cao cấp của Đại Việt đến mức gà bay chó chạy, thậm chí kinh động cả nước ngoài, chỉ riêng cái bản lĩnh này thôi, cả Đại Việt này chỉ có một mình cậu." "Không đúng, không chỉ Đại Việt, mà cả thế giới chỉ có một mình cậu.

Hồi tôi bằng tuổi cậu, tôi còn đang đau đầu với luận văn tốt nghiệp, so với cậu, tôi đúng là vô danh tiểu tốt!" Thẩm chủ nhiệm định dùng tình cảm để thuyết phục.

Những lời này cũng là thật lòng của ông.

Nếu ở thời cổ đại, với bản lĩnh này, đừng nói là lập đội, lập cả quân đội cũng được ấy chứ.

Rồi dùng quân đội đó kiến công lập nghiệp, chắc chắn sẽ lưu danh thanh sử.

Thực sự mà nói, một nam nhân có năng lực như vậy thì chết cũng đáng.

Nhưng đây là thời hiện đại, xuống mộ là phạm pháp, nhất là còn mang cổ vật ra nước ngoài thì là trọng tội.

Cái đầu óc và thân thủ này dùng vào việc đó đúng là phí của trời.

Nghĩ vậy, Thẩm chủ nhiệm nhìn Tần Dã với ánh mắt đầy tiếc nuối.

“Nhưng có những chuyện cậu phải nhìn rõ tình hình, ngay cả kim chủ là ai cậu cũng không biết mà đã làm những việc trái pháp luật.” “Đây là Đại Việt, không phải nước ngoài, pháp luật Đại Việt rất nghiêm minh, bất kể ai phạm tội cũng không thể thoát khỏi sự trừng phạt.” Thẩm chủ nhiệm nói xong, chậm rãi đứng dậy, hơi rướn người về phía trước.

“Nhóm của cậu đã lấy đi cổ vật thời Lỗ Thương Vương, uông tàng hải ở Tây Sa, lăng mộ Tây Hạ ở Tháp Khắc Lạp Mã, những cổ vật đó đều bị các cậu trộm ra rồi bán ra nước ngoài.” “Với những hành vi đó, cậu có biết mình sẽ phải ngồi tù bao nhiêu năm không?” ...

Tại Sở cảnh sát Nam Lăng.

Các phòng ban cảnh sát dù đang làm việc nhưng mắt cứ chốc chốc lại liếc về phía phòng thẩm vấn.

Mọi sự chú ý đều đổ dồn vào cậu sinh viên kia.

Cái trận thế vừa rồi, đừng nói là cảnh sát mới vào nghề, đến cả lão làng cũng chưa thấy bao giờ.

Đặc cảnh vây kín như nêm cối, đúng là lần đầu được thấy.

Đúng lúc này, lão giả mặc gile bước vào, mỉm cười ôn hòa với các cảnh sát.

“Lão tiên sinh, ông tìm...” Một cảnh sát định hỏi thì khựng lại, mắt trợn tròn.

Đây chẳng phải Giáo sư Vương sao?

Sao ông ấy lại đến đây?

Cả Đại Việt ai mà không biết thành tựu của Giáo sư Vương, biết bao cổ vật và văn hóa lịch sử đã được ông khai quật.

Được tận mắt thấy Giáo sư Vương, viên cảnh sát không khỏi

chấn kinh và kích động.

Giáo sư Vương cười hiền: "Tôi nghe nói các anh vừa bắt một sinh viên phải không?" Viên cảnh sát ngơ ngác gật đầu.

"Không biết có tiện dẫn tôi đến gặp cậu ấy không?" Giáo sư Vương thấy anh ta không phản ứng liền hỏi lại với vẻ hòa ái.

"Được được!!

Để tôi báo với Phó đội một tiếng, Giáo sư Vương mời ông đi lối này!" Anh ta vội dẫn Giáo sư Vương đi tìm Phó đội.

Trên đường đi, các cảnh sát khác đều sửng sốt.

Thái đấu của giới khảo cổ đến đây vì cậu sinh viên đó sao?

Cậu ta có lai lịch gì mà ghê gớm vậy?

Hết đại lãnh đạo lại đến đại giáo sư...

"Kia là Giáo sư Vương phải không?

Tôi không nhìn nhầm chứ?

Đm hôm nay là ngày gì vậy?" "Hai đại nhân vật cùng đến, trận thế này đúng là chưa từng có!

Cậu sinh viên đó là ai thế?" "Đm, tôi bắt đầu thấy ghen tị với cậu ta rồi đấy!" Giáo sư Vương đi qua, tiếng xì xào lại rộ lên...

Trong phòng thẩm vấn.

"Tôi sẽ bị xử mấy năm?" Tần Dã lúc này mới thấy hứng thú.

Thẩm chủ nhiệm lần đầu thấy có người thản nhiên thảo luận về mức án của mình như vậy.

"Hahaha!

Cậu em, tội của cậu nặng lắm đấy.

Chưa nói đến tội trộm cắp cổ vật, chỉ riêng việc cậu bán cổ vật ra nước ngoài, mà lại là cổ vật lịch sử của Đại Việt, tội này đủ để cậu ngồi tù mục xương." "Lịch sử Đại Việt vốn đã có nhiều khoảng trống, vậy mà cậu còn đem bán cổ vật đi.

Hiện tại nhà nước đang tăng cường hình phạt với tội buôn lậu cổ vật, sau này cậu chỉ có thể sống nốt phần đời còn lại trong tù thôi." "Cậu tự tính xem mình bị xử mấy năm?" Thẩm chủ nhiệm vừa giận vừa buồn cười trước thái độ của Tần Dã, lời nói mang đầy tính áp bức.

Tần Dã trầm ngâm gật đầu, cuối cùng mỉm cười: "Tôi không có tội!" Thẩm chủ nhiệm không ngờ đến nước này hắn vẫn không nhận: "Có tội hay không không phải do cậu nói, mà dựa vào hành vi của cậu." "Hành vi của tôi..." Tần Dã suy nghĩ rồi nói: "Hành vi của tôi cũng không có tội." Thẩm chủ nhiệm thấy hắn cứng đầu, đập bàn quát: "Tần Dã!" "Cậu và đồng bọn tự tiện xuống mộ, trộm cổ vật rồi bán ra nước ngoài." "Cậu có biết việc đó ảnh hưởng thế nào đến lịch sử Đại Việt không?

Nói nặng ra, cậu và những kẻ bán nước có gì khác nhau?

Vậy mà còn dám bảo không có tội?" "Tôi thực sự không có tội." Tần Dã thản nhiên nhún vai: "Tôi không những không có tội mà còn có công!" "Mộ Lỗ Thương Vương ở Lỗ Nam đầy rẫy nguy hiểm, bao nhiêu nhà khảo cổ không vào nổi, tôi và bạn tôi vào được, mang cổ vật ra, chẳng lẽ đó không phải là công lao sao?" "Còn về việc bán cổ vật, chuyện đó hoàn toàn không có.

Tôi không hề bán cổ vật ra nước ngoài, tôi chỉ giao cổ vật cho kim chủ, vậy thôi." Thẩm chủ nhiệm ngẩn người.

Đội khảo cổ không vào được mà bọn họ vào được?

Mang cổ vật ra lại còn là công lao?

Những lời này trong tai Thẩm chủ nhiệm có nghĩa là: Bọn họ mạo hiểm mang cổ vật ra rồi giao cho kim chủ, dù không trực tiếp bán ra nước ngoài, nhưng còn lão kim chủ kia thì sao?

Lão ta chẳng lẽ không bán đi chắc?

Đây chẳng phải là biến tướng của việc tiêu thụ đồ gian sao?

"Nói vậy là cậu giao cổ vật cho kim chủ rồi lão trả tiền cho cậu?" "Phải!" Tần Dã khẳng định.

"Thế chẳng phải là tiêu thụ đồ gian sao?

Kim chủ của cậu là ai?

Nói mau!" Thẩm chủ nhiệm giận dữ quát.

Tần Dã im lặng không đáp, mắt lim dim như sắp ngủ gục đến nơi. *Phanh!* "Tần Dã, tốt nhất là thành thật khai báo, cứng đầu không có lợi cho cậu đâu.

Nếu cậu hợp tác, tôi sẽ xin cấp trên giảm nhẹ hình phạt, tranh thủ giảm án cho cậu vài năm." "Cậu cũng là nhân tài, sau khi ra tù tôi sẽ sắp xếp cho cậu vào bộ phận đặc biệt.

Nhà nước chúng ta luôn trọng dụng nhân tài." Thẩm chủ nhiệm lại đập bàn lần nữa.

"Thẩm chủ nhiệm, tôi nhắc lại lần nữa, tôi không phạm tội, tôi cũng không bán cổ vật ra nước ngoài." Tần Dã chẳng lọt tai lời nào của Thẩm chủ nhiệm, chỉ thấy bên tai như có tiếng ruồi nhặng kêu vo ve.

Ý thức hắn ngày càng mờ mịt, chỉ muốn ngủ...

"Hơn nữa, cứ đà này sẽ ảnh hưởng đến việc báo danh và lên lớp của tôi." Thẩm chủ nhiệm nổi trận lôi đình: "Cái thằng nhóc này, cậu đừng có quá đáng, cậu..." Lời chưa dứt thì tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi!” Thẩm chủ nhiệm hít sâu, quay đầu nhìn ra cửa.

“Chủ nhiệm, ông ra ngoài một chút!” Phó đội bước vào, vẻ mặt có chút không tự nhiên, gọi Thẩm chủ nhiệm ra ngoài.

“Có chuyện gì?

Không thấy tôi đang thẩm vấn sao?” Thẩm chủ nhiệm cau mày không vui.

“Tạm dừng thẩm vấn đã, ông ra đây sẽ rõ.” Thấy Thẩm chủ nhiệm không động đậy, Phó đội kéo ông ra ngoài.

Thấy vẻ mặt Phó đội khác lạ, Thẩm chủ nhiệm không hỏi nhiều, chỉ quay lại nhìn Tần Dã đang gục xuống bàn: “Nhóc con, đợi tôi quay lại sẽ trị cậu sau.” Nói rồi hai người rời khỏi phòng thẩm vấn.

Tần Dã chẳng thèm để ý, thản nhiên gục xuống bàn ngủ thiếp đi.

Ra khỏi phòng thẩm vấn, Thẩm chủ nhiệm thấy lão giả mặc gile đang mỉm cười nhìn mình.

“Giáo sư Vương?

Chương 8

Sao ông lại đến đây?" Thẩm chủ nhiệm ngạc nhiên.

Cục An ninh từng hợp tác với Viện khảo cổ nên họ khá thân thiết.

"Tôi đến tìm ông đây, cuộc thẩm vấn vừa rồi tôi nghe hết rồi." Giáo sư Vương cười nói.

"Tìm tôi?

Có chuyện gì?" Thẩm chủ nhiệm ngơ ngác.

"Về chuyện của Tần Dã, tôi hy vọng ông không truy cứu thêm nữa." Giáo sư Vương thu lại nụ cười, vẻ mặt nghiêm trọng.

"Tại sao?" "Vì những gì cậu ấy nói là sự thật, Tần Dã không hề buôn lậu cổ vật.

Cậu ấy không những không có tội mà còn có công rất lớn.

Toàn bộ cổ vật lấy từ trong mộ ra đều đã được cậu ấy giao nộp cho quốc gia, không hề có chuyện bán ra nước ngoài." Giáo sư Vương trịnh trọng biện hộ cho hắn.

Thẩm chủ nhiệm và Phó đội trưởng cả hai đều chấn kinh.

"Đây là văn kiện từ phía trên, Tần Dã không khai ra kim chủ đứng sau là vì... kim chủ thực chất chính là..." Giáo sư Vương chỉ tay lên phía trên.

"Đây là yêu cầu của cấp trên, cho nên các anh không hỏi ra được đâu." Thẩm chủ nhiệm ngớ người, phía trên yêu cầu Tần Dã đổ đấu, rồi cũng chính phía trên hạ lệnh bắt giữ Tần Dã.

Cái quái gì thế này?

Đùa giỡn nhau à?

“Nhưng mà... lệnh này là do phía trên hạ xuống, giờ phía trên lại không cho tôi truy tra, tôi rất khó xử.” Thẩm chủ nhiệm có chút không chắc chắn.

“Chuyện này chỉ có Học viện Khảo cổ và Người đứng đầu phía trên rõ ràng, các bộ phận khác không biết cũng là bình thường, sớm muộn gì các anh cũng sẽ nhận được lệnh chấm dứt hành động lần này thôi.” Giáo sư Vương muốn tránh việc họ làm hại Tần Dã, nên mới đi trước một bước đến đây giải quyết vấn đề.

Thứ hai là để bảo vệ thân phận của Tần Dã.

“Không đúng chứ, Tần Dã là người phía trên sắp xếp, vậy báo cáo nói có người buôn bán cổ vật, không phải Tần Dã thì là ai?” Phó cục trưởng là người đầu tiên nhận ra, chẳng lẽ báo cáo của cấp trên bị sai?

Giáo sư Vương lắc đầu, chuyện này ông cũng không rõ.

Đúng lúc này, điện thoại của Thẩm chủ nhiệm vang lên, ông nhìn Giáo sư Vương, gật đầu xin lỗi rồi cầm điện thoại ra chỗ khác nghe.

“Tôi đây!” “Cái gì?

Ngài xác định chứ?” Thẩm chủ nhiệm đầy vẻ kinh ngạc nói vào điện thoại.

“Không sai, Thẩm chủ nhiệm, chuyện này là thật, các anh không được động vào Tần Dã, không được can thiệp vào bất kỳ hành động nào của cậu ấy.” Thẩm chủ nhiệm nghe xong khựng lại, nhận ra những gì Giáo sư Vương nói đều là thật, nhưng vẫn hỏi ra nghi vấn trong lòng.

“Nếu Tần Dã không buôn bán cổ vật, vậy... kẻ buôn bán là ai?

Báo cáo phía trên không thể sai được.” Đối phương nghe xong, không nhịn được cười lạnh: “Đó là người ngoại quốc.” “Cái gì?” “Tôi

vừa nhận được thông báo, người ngoại quốc đã đến rồi, chúng yêu cầu Đại Việt phải giao Tần Dã ra.

Theo lời chúng, đội viên khảo cổ quốc gia của chúng đã bị Tần Dã giết, hiện tại chúng đang rất phẫn nộ, cho nên...” “Hả?

Đội viên khảo cổ của chúng?

Đến Đại Việt chúng ta khảo cổ?

Còn nói Tần Dã giết người?

Tôi không nghe lầm chứ?” Thẩm chủ nhiệm hoang mang, cái quái gì thế này?

Lịch sử văn hóa không tương đồng, chúng đến đây có ý nghĩa gì?

“À!

Cậu nhóc Tần Dã đó anh thực sự không thể coi thường đâu.” Đầu dây bên kia khẽ cười.

“Tần Dã đi vào Lỗ Thương Vương mộ đầy rẫy nguy hiểm, đội khảo cổ đối với ngôi mộ này có thể nói là tổn thất thảm trọng.

Vì đội khảo cổ có thương vong, Đại Việt chúng ta mới mượn kỹ thuật khoa học của Mỹ quốc để giúp đỡ, nhưng đối phương lại nhân cơ hội này, sắp xếp đội khảo cổ của chúng tiến vào mộ huyệt.

Tuy nhiên chuyện gì đã xảy ra bên trong, tại sao những người đó lại chết trong mộ, ngoài Tần Dã ra không ai rõ cả.

Còn việc người ngoại quốc biết đến sự tồn tại của Tần Dã, chắc là do đội khảo cổ đó đã truyền tin về trước khi xảy ra chuyện.

Anh bây giờ phải hỏi cho rõ, Tần Dã ở trong mộ rốt cuộc đã gặp những ai, hoặc đã xảy ra chuyện gì?

Dù sao trong số những người từ mộ trở về, có bóng dáng của Tần

Dã.” Sau khi cúp máy, Thẩm chủ nhiệm trầm tư suy nghĩ.

“Tôi muốn biết, Tần Dã thực sự có bản lĩnh lớn như vậy sao?

Ngôi mộ mà đội khảo cổ không vào được, hắn thế mà lại vào được.

Sao tôi cứ thấy không tin nhỉ?” “Ha ha ha, Thẩm chủ nhiệm, chuyện này là thật, Tần Dã người này thực sự rất lợi hại, cũng rất có bản lĩnh!” Đối phương rất đánh giá cao Tần Dã, thậm chí còn khen không ngớt lời.

Thẩm chủ nhiệm rơi vào im lặng.

“Tần Dã nói không sai, thực sự có công không có tội.

Những cổ vật đó đều nộp cho quốc gia, đối với lịch sử văn hóa Đại Việt...” Nghĩ đến đây, khóe miệng Thẩm chủ nhiệm nhếch lên.

“Được lắm, lần này xem chúng hiên ngang thế nào, dám ở Đại Việt làm càn, nói giao Tần Dã là giao sao, thực sự coi mình là cái rốn của vũ trụ à?” Thẩm chủ nhiệm càng nghĩ càng thấy Tần dã thật tranh khí, không biết có phải ảo giác không, mà giờ nhìn hắn sao thấy thuận mắt thế không biết.

“Tần Dã!” “Tần Dã!” “Tôi mới đi ra ngoài có một lát, cậu đã ngủ rồi à?” Tần Dã mở mắt, liền thấy nụ cười hiền từ của Thẩm chủ nhiệm.

“Chủ nhiệm, chú quay lại rồi?” Thẩm chủ nhiệm ngồi xuống ghế, nụ cười càng đậm hơn.

“Tôi có thể về được chưa?” Tần Dã ngồi thẳng dậy, hỏi lại lần nữa.

“Tất nhiên là có thể về, nhưng trước khi về tôi có chuyện muốn hỏi cậu.” Thẩm chủ nhiệm lúc này dùng giọng điệu vô cùng ôn hòa.

Tần Dã sửng sốt, tưởng là hỏi chuyện kim chủ: “Tôi không biết kim chủ là ai.” “Không không không, tôi không hỏi cái đó, kim chủ của cậu là ai tôi sẽ không truy vấn, tôi muốn hỏi cậu chuyện khác.” Thẩm chủ nhiệm vội vàng lắc đầu, nụ cười trên mặt càng đậm hơn: “Chúng tôi tìm thấy thông tin của cậu là nhờ manh mối trong Lỗ Thương Vương mộ.

Tôi hỏi cậu, có phải trong mộ cậu đã gặp một nhóm đội viên khảo cổ ngoại quốc không?” Tần Dã sững sờ, đôi mắt như giếng cổ hiện lên vẻ hoang mang: “Đội viên khảo cổ?” “Đúng, cậu nghĩ kỹ xem, có phải đã gặp đội viên khảo cổ không?” Thẩm chủ nhiệm mong chờ nhìn hắn.

“Không có!” Tần Dã lắc đầu: “Tôi không gặp đội viên khảo cổ nào cả.” Thẩm chủ nhiệm ngẩn ra, không gặp?

Sao có thể chứ?

Chẳng lẽ thông tin phía trên bị sai?

“Tôi không gặp đội viên khảo cổ, nhưng tôi gặp bọn đạo mộ tặc ngoại quốc, chúng đang vận chuyển cổ vật.” Lời của Tần Dã khiến đôi mắt đang thất vọng của Thẩm chủ nhiệm bỗng sáng bừng lên.

“Cậu nói gì?

Đạo mộ tặc?” “Vâng, chúng đang cố gắng mang cổ vật đi, thì đó là đạo mộ tặc.” Tần Dã khẳng định chắc nịch.

“Cho nên cậu đã giết chúng?” Thẩm chủ nhiệm ướm hỏi.

“Không phải tôi giết, là chúng động vào thứ không nên động bên trong, tôi chỉ đứng nhìn chúng chết thảm chứ không ra tay.” “Chúng không thấy cậu sao?

Không cầu cứu cậu sao?” “Có, nhưng tôi không cứu, chúng là đạo mộ tặc, kim chủ đã nói rồi, đối với đạo mộ tặc không cần để tâm, ra

ngoài báo cảnh sát xử lý là được, cho nên tôi không quản!" Thẩm chủ nhiệm nghe xong lời Tần Dã thì cạn lời.

"Những người đó là đội viên khảo cổ ngoại quốc, chúng cho rằng cậu giết chúng, giờ đang truy tìm cậu khắp nơi." "Đội viên khảo cổ?

Ai chứng minh?

Vận chuyển cổ vật không phải là đạo mộ tặc sao?" Tần Dã có chút ngạc nhiên nhìn Thẩm chủ nhiệm, "Trừ khi chứng minh được chúng là đội viên khảo cổ, nếu không thì chính là đạo mộ tặc, vả lại tôi không giết chúng, là chúng tự tìm cái chết." Thẩm chủ nhiệm ngẩn ra, chẳng phải sao?

Chúng nói là đội viên khảo cổ thì là đội viên khảo cổ à?

Bằng chứng đâu?

Ai chứng minh?

Chúng xuống mộ rồi không về được là do Tần Dã giết chắc?

Ha ha, lời Tần Dã nói không có kẽ hở.

Chương 9

Trừ khi đưa ra bằng chứng, hoặc mang xác ra, nếu không ai biết đó là đội viên khảo cổ của chúng?

Mộ huyệt nguy hiểm trùng trùng, dù có chết thật, ai chứng minh được Tần Dã giết?

Trong lúc Thẩm chủ nhiệm đang thầm vui mừng, Tần Dã lại hỏi: "Lãnh đạo, bao giờ tôi có thể đi?" Thẩm chủ nhiệm bật dậy, cười rạng rỡ nhìn Tần Dã, quay đầu ra hiệu: "Bây giờ có thể về luôn!

Đi, chú đích thân tiễn cháu về." "Tần Dã à, cháu hãy chăm chỉ học hành, đừng lúc nào cũng đi làm thêm, tri thức mới là sức mạnh, nhưng cũng phải chú ý thân thể, đừng để mệt quá, đừng vất vả quá nhé." "Vâng, cháu sẽ chú ý thân thể, cũng sẽ tăng cường học vấn của mình." Tần Dã và vị lãnh đạo lớn của Cục An ninh cười nói hớn hở bước ra từ phòng thẩm vấn, khiến tất cả cảnh sát đều sững sờ.

Từng đôi mắt trợn tròn nhìn bóng dáng hai người đi qua.

"Cậu mau đánh tôi một cái đi, để tôi xác định xem mình có hoa mắt không." "Đó vẫn là vị lãnh đạo Cục An ninh mà tôi hâm mộ sao?

Cười sao mà vui vẻ, hòa ái thế kia?" "Trong nhận thức của tôi, lãnh đạo Cục An ninh phải nghiêm nghị không cười như buổi họp lần trước chứ không phải hòa nhã thế này." "Lạ thật, cậu sinh viên kia chẳng phải bị đặc cảnh áp giải tới sao?

Trông như tội phạm khủng bố ấy, giờ lại là tình huống gì đây?" "Chẳng lẽ cậu sinh viên này có bối cảnh khủng bố nào đó?

Hay là lãnh đạo bị bỏ bùa rồi?" Đám cảnh sát trong sảnh chỉ có một suy nghĩ duy nhất.

Đến tận bây giờ họ vẫn nhớ rõ bộ dạng của cậu sinh viên này khi được đưa vào, rồi cả Phó đội trưởng, lãnh đạo Cục An ninh, thậm chí cả Giáo sư Vương từ ngành khác cũng đến gặp, nếu nói cậu nhóc này không có vấn đề thì mới là lạ!

Với quy mô này, ít nhất cậu sinh viên này cũng phải ngồi tù hai mươi năm!

Sao giờ chưa đầy hai mươi tiếng đã ra rồi.

Lại còn trò chuyện với đại lãnh đạo vui vẻ như thế.

Thậm chí đại lãnh đạo còn đích thân tiễn ra khỏi cục cảnh sát, nụ cười túc trực trên môi, cái dáng vẻ đó chỉ thiếu điều nói 'Hoan nghênh lần sau lại ghé'.

Thế giới này bị làm sao vậy?

Đang chuyển sang huyền huyễn rồi à?

Hay là gặp quỷ giữa ban ngày?

Mà tin tức khiến người ta chấn động hơn còn ở phía sau.

“Lần này chúng tôi đưa cậu tới đây rầm rộ như vậy, giờ về cũng không thể lặng lẽ được, nếu không sẽ ảnh hưởng không tốt đến cậu...” Thấy sắp ra đến cổng sảnh, Thẩm chủ nhiệm đang đi cạnh Tần Dã bỗng lên tiếng, nhìn Phó đội trưởng đang đứng bên phải: “Đội trưởng, mượn người của tổ anh đi làm một chuyến nhiệm vụ.” Phó đội trưởng lập tức hiểu ý, điểm danh mấy tổ trưởng đang hóng hớt: “Các anh dẫn tổ viên đi cùng lãnh đạo thực hiện nhiệm vụ.” Mấy tổ trưởng tuy thắc mắc nhưng không hỏi nhiều, trực tiếp nhận lệnh.

Một người phụ trách thấy vậy, không nhịn được ghé tai Phó đội trưởng nói nhỏ: “Lão Phó, chuyện này là sao?

Chúng ta bày ra trận thế lớn như vậy, cuối cùng người bị bắt lại

thả đi thế à?

Còn được lãnh đạo Cục An ninh đích thân tiễn, thật không khoa học chút nào!" Phó đội trưởng trừng mắt nhìn: "Cái gì không nên hỏi thì đừng hỏi!" Nhìn bóng dáng hai người biến mất ở cổng cục cảnh sát, lòng Phó đội trưởng đầy phức tạp.

Vốn tưởng mang lại vinh quang và trợ cấp cho anh em, giờ thì chẳng còn gì.

Phí công tốn sức bấy lâu nay, cả cái trận thế này cũng sắp xếp vô ích.

Ông nằm mơ cũng không ngờ, sau lưng Tần Dã lại là phía trên, biết thế này đã điều tra rõ rồi mới bắt, hà tất phải lãng phí thời gian của mọi người.

Đúng là mừng hụt!

Sau khi thấy lãnh đạo Cục An ninh và Tần Dã rời đi, Giáo sư Vương cũng từ trong góc bước ra, cười tủm tỉm nhìn theo hướng Tần Dã biến mất.

"Phó đội trưởng, vất vả cho các anh quá, nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành, tôi cũng phải về đây." Giáo sư Vương đến bên cạnh Phó đội trưởng, sau đó chuẩn bị rời đi.

"Để tôi tiễn ngài!" Phó đội trưởng thu lại tâm tư, làm tư thế mời.

Tại cổng cục cảnh sát, Ngốc Tiểu Muội nhíu chặt mày.

Kể từ khi nhìn thấy bóng dáng của chú mình, niềm tin chọn Tần Dã làm nhân vật chính của cô đã lung lay.

Chú cô là ai chứ?

Đó là đại lãnh đạo Cục An ninh, giờ chú ấy đã xuất hiện, nghĩa là sao?

Tần Dã có lẽ mười năm, hai mươi năm cũng không ra được, hoặc có lẽ cả đời này không thể quay lại trường học.

Nghe nói hắn còn có một cô em gái...

Đúng lúc Ngốc Tiểu Muội còn đang chìm đắm trong thế giới của riêng mình, nhân viên công tác bên cạnh bỗng thốt lên kinh ngạc: "Ê ê ê!!

Ra rồi, chị Tiểu Muội ơi, Tần Dã ra rồi." "Hả?" Ngốc Tiểu Muội giật mình, nhìn trừng trừng ra cổng.

Chuyện gì đây?

Người bị Cục An ninh đưa đi mà không ngồi tù mười, hai mươi năm mà ra được sao?

Kết quả khi nhìn thấy, cô hoàn toàn ngẩn tò te.

Không phải chứ!

Chú cô đích thân bắt Tần Dã, giờ lại đích thân tiễn ra...

Lại còn nụ cười đó nữa, cô chưa bao giờ thấy chú cười với mình như vậy, cười hiền từ thì thôi đi, nhưng cái điệu bộ nịnh bợ đó là sao?

Ngốc Tiểu Muội thấy não mình không đủ dùng, đây là chuyện gì với chuyện gì vậy?

Trong thời gian đó đã xảy ra chuyện gì?

Khán giả trong phòng livestream lúc này cũng kinh ngạc không kém Ngốc Tiểu Muội. 【Vcl!

Chuyện gì thế này?

Thế mà ra được luôn á?】 【Mới có mấy tiếng thôi mà?

Cứ thế mà ra rồi sao?】 【Không, tôi không hiểu lắm, trận thế lúc trước lớn như vậy, nào là đặc cảnh nào là xe dẫn đường, giờ... cứ thế

mà ra à?】【Vậy chỉ có một khả năng, đó là bắt nhầm!

Một sinh viên đại học thì làm được gì lớn lao chứ, khả năng cao nhất là một cú 'hớ' cực mạnh!!】【Lầu trên ngu à?

Đặc cảnh xuất quân mà nhầm được à?

Ngu dốt cũng phải có giới hạn thôi chứ.】【Lạ thật, người kia là ai?

Đích thân tiễn Tần Dã ra, trên người còn không mặc cảnh phục.】【Chắc chắn là đại lãnh đạo, khí thế khác hẳn, ngầu vãi lúa!】 Ngốc Tiểu Muội thấy vậy, nhân lúc ống kính không đi theo mình, cô trực tiếp xuống xe chạy về phía Thẩm chủ nhiệm.

Tần Dã vừa mới lên xe đã nhắm mắt dưỡng thần.

Thẩm chủ nhiệm đang định lên xe thì bị ai đó kéo lại, quay đầu nhìn lại thấy Ngốc Tiểu Muội đang nhìn ngó xung quanh.

"Chú ơi, chú qua đây mau!" Không đợi Thẩm chủ nhiệm nói gì, Ngốc Tiểu Muội đã kéo ông vào một góc.

Thẩm chủ nhiệm tò mò hỏi: "Cháu làm gì ở đây?" "Chú ơi, cái đó không quan trọng, cháu hỏi chú này, Tần Dã có thân phận gì vậy?" Ngốc Tiểu Muội vội vàng hỏi.

"Đừng quan tâm là gì, chú bảo này, cháu hãy giữ khoảng cách với cậu ta, không được phỏng vấn cậu ta." Thẩm chủ nhiệm biết tính nết của đứa cháu gái này, không đợi cô nói đã ngắt lời trước: "Đừng hỏi tại sao, đây là cơ mật, tóm lại là tránh xa cậu ta ra, cậu ta rất nguy hiểm." Nói xong, Thẩm chủ nhiệm trực tiếp lên xe, đưa Tần Dã rời đi.

Tiếng xe xa dần, đôi mắt Ngốc Tiểu Muội lóe lên tia sáng.

Nguy hiểm!

Cơ mật!

Đây chẳng phải là nam chính tuyệt vời nhất sao?

Ngốc Tiểu Muội hào hứng gọi điện cho Đài trưởng.

“Đài trưởng, em là Tiểu Muội đây, nhân tuyển cho chương trình mới em có rồi, cậu ấy tên Tần Dã, nhưng người này... cậu ấy bị đặc cảnh...” Chưa nói hết câu, đối phương đã hào hứng ngắt lời.

“Không cần nói nữa, tôi hiểu, tôi đồng ý với nhân tuyển của cô.

Tôi sẽ khiến cậu ta trở thành một trong những khách mời của chương trình, còn về vấn đề của cậu ta... tôi sẽ thông báo với phía trên, tranh thủ giành lấy quyền miễn trừ, bất kể là gì, chúng ta đều có thể quay lại được.” “Dạ?” Ngốc Tiểu Muội sững sờ, Đài trưởng bị chập mạch à?

Sao còn hào hứng hơn cả cô vậy?

Hình như ông ấy biết nhiều chuyện hơn cô, tình hình này là sao?

Chương 10

Cô lớn bằng ngần này mới lần đầu thấy cảnh tượng thần kỳ như vậy, đặc cảnh dẫn đội, rồi chú cô đích thân tiễn ra, cái này...

Tần Dã rốt cuộc có thân phận gì!

Một lúc sau, Ngốc Tiểu Muội hít một hơi thật sâu: "Đài trưởng, Tần Dã này rất đặc biệt, chính em cũng..." "Tôi biết, chú cô là đại lãnh đạo Cục An ninh, đích thân ông ấy dẫn người bắt Tần Dã, tôi hiểu cả mà!" Đầu dây bên kia là Lâm Minh, một người đàn ông trung niên mặc vest, giữa lông mày toát lên vẻ anh khí.

Ông vốn là quân nhân xuất ngũ, sau đó chuyển ngành sang đài địa phương, từ một đài nhỏ không tên tuổi làm cho lớn mạnh, cuối cùng thành công đưa lên top 5 đài truyền hình vệ tinh toàn quốc.

Ông có quan hệ rộng rãi, dù video Tần Dã quay bị hạn chế nhưng ông vẫn có thể biết được.

Lâm Minh ngửi thấy cơ hội kinh doanh từ Tần Dã, dùng người này làm khách mời chương trình thì hiệu quả tuyệt đối là đỉnh cao.

Ngốc Tiểu Muội không ngờ ông không có mặt ở hiện trường mà cũng biết, đúng là thần thật!

"Nhưng mà..." "Nhưng mà cái gì?

Cô cứ mạnh dạn mà làm, sợ cái gì?

Trời sập có tôi lo.

Cô phải nhớ kỹ, Tần Dã nhất định phải lên chương trình của cô..." Lời của Lâm Minh khiến niềm tin của Ngốc Tiểu Muội tăng vọt, những lo lắng trước đó tan biến hết.

Thế là cô đi vào trong xe của tổ chương trình: "Mọi người, Đài trưởng đã quyết định, khách mời của chúng ta chính là Tần Dã.

Giờ chúng ta quay lại học viện, chuẩn bị khởi quay." Vù vù!

Một đoàn xe cảnh sát xếp hàng chỉnh tề chạy về phía Học viện Nam Lăng.

Trong chiếc xe cảnh sát dẫn đầu.

"Cậu yên tâm, những hình ảnh và video cậu bị bắt sẽ không xuất hiện trên mạng, chúng tôi tiễn cậu về, phía học viện tôi cũng sẽ giúp cậu xử lý tốt, sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của cậu.

Ngoài ra..." Thẩm chủ nhiệm đưa một tập hồ sơ cho Tần Dã.

"Đây là phía trên bảo tôi đưa cho cậu." Thẩm chủ nhiệm bận rộn trăm công nghìn việc, giờ lại thành người chạy việc vặt, chuyện nhỏ nhặt này từ bao giờ đến lượt ông làm vậy.

Nhưng không còn cách nào khác, đây là Giáo sư Vương đích thân mở lời nhờ giúp đỡ, lại là ý muốn của phía trên, không thể không làm.

Tần Dã tùy tiện nhận lấy văn kiện, không vội mở ra.

"Không xem thử à?" Thẩm chủ nhiệm liếc nhìn Tần Dã đang nhắm mắt.

Tần dã miễn cưỡng mở mắt, mở túi hồ sơ ra, chỉ lướt qua một cái rồi lại nhắm mắt, cảm xúc không hề biến động.

Thẩm chủ nhiệm thì tò mò, thứ Giáo sư Vương nhờ ông chuyển giao là gì, khi định thần nhìn kỹ, đồng tử của ông lập tức giãn ra.

Thư bổ nhiệm của Học viện Khảo cổ, còn là mệnh lệnh trực tiếp từ phía chính thức hạ xuống.

Chiêu an tất cả mọi người trong đội của Tần Dã vào Học viện

Khảo cổ.

Cái này...

Tần Dã từ một kẻ đổ đấu biến thành hợp pháp rồi sao?

Phía trên coi trọng nhóm Tần Dã đến thế sao?

Thẩm chủ nhiệm thấy mình không chịu nổi những mệnh lệnh liên tiếp từ phía trên, thật là quá chấn động, quá phi lý.

"Cậu không tò mò tại sao Học viện Khảo cổ đột nhiên đưa ra quyết định này sao?" Một lúc sau, Thẩm chủ nhiệm nén lại chấn kinh trong lòng, khó hiểu hỏi Tần Dã.

"Không tò mò." Tần Dã thậm chí còn không mở mắt trả lời.

Thẩm chủ nhiệm ngẩn ra, rồi khẽ cười: "Tâm lý của cậu đúng là mạnh thật, không hổ là người làm việc lớn.

Chuyện của cậu tôi đã biết, cổ vật Đại Việt được cậu nộp cho quốc gia, bảo vệ cổ vật Đại Việt, giữ gìn lịch sử Đại Việt, cậu tuyệt đối là anh hùng dân tộc của Đại Việt." Nói đến đây, Thẩm chủ nhiệm càng thêm coi trọng Tần Dã.

Tần Dã dụi dụi đôi mắt buồn ngủ: "Tôi chỉ phục vụ cho kim chủ, người ta bảo làm gì thì tôi làm nấy.

Chỉ cần tiền đầy đủ, tất cả đều dễ nói.

Còn anh hùng hay không, không liên quan đến tôi!" Không liên quan đến cậu?

Đó là cổ vật Đại Việt, bất cứ món nào cũng đủ gây ra sóng to gió lớn trong giới khảo cổ, đến chỗ cậu thì lại là không liên quan đến cậu?

Thẩm chủ nhiệm định nói lại thôi, cuối cùng im miệng: "Cậu vui là được!" Một đoàn xe cảnh sát dừng trước cổng Đại học Nam Lăng,

đèn xanh đỏ nhấp nháy, những bộ cảnh phục chỉnh tề đứng sát bên nhau.

Đại lãnh đạo Cục An ninh tiễn Tần Dã quay lại trường, còn không quên mỉm cười vẫy tay.

"Nhớ ngủ thêm một lát!" "Cẩn thận bậc thang dưới chân!" Tần Dã đi được vài bước, quay người vẫy tay: "Bye bye!" Đại lãnh đạo Cục An ninh dẫn theo một nhóm cảnh sát tiễn Tần Dã đi về phía tòa nhà giảng đường.

Tần Dã bình tĩnh như núi...

Nhưng đám sinh viên, bảo vệ và giáo viên chứng kiến cảnh này đều đờ người ra...

Một đoàn xe cảnh sát.

Một dãy dài xe cảnh sát.

Những hàng hàm răng trắng loá, đặc biệt là người đàn ông trung niên dẫn đầu cười mới vui vẻ làm sao...

"Đấy là thằng nhóc bị bắt đi lúc nãy à?" "Vãi lúa vãi lúa!

Cảnh sát hộ tống, xe cảnh sát mở đường!" "Đặc cảnh áp giải đi, cảnh sát tiễn về, đây là truyền thuyết 'vị vua trở về' sao?" "Mẹ kiếp, chẳng phải Tần Dã hệ Công trình sao!" "Đây là con ông cháu cha à!!

Đến trường để trải nghiệm cuộc sống sao?" Tần Dã thấy xe cảnh sát đi xa, liền quay người đi về phía sau học viện, xuyên qua vài con hẻm, đi đến một con phố đông đúc.

Mà nhóm Ngốc Tiểu Muội phía sau bám sát theo, suýt chút nữa thì mất dấu.

Họ còn đang tò mò Tần Dã không đi học mà đến đây làm gì...

Nhưng thấy Tần Dã băng qua đám đông đến trước một tiệm thịt,

trên tiệm treo những tảng thịt đen thui, còn có những cái chân gia súc vừa bị chặt xuống, máu tươi đã khô đọng rõ mồn một trên vết cắt.

Không khí đầy mùi máu tanh. 【Vãi!

Tần Dã đến đây làm gì?

Bán thịt à?】 【Mua thì cũng mua thịt lợn chứ, trông cái này không giống thịt lợn, là cái thứ gì vậy?】 【Đây là tiệm thịt lừa, người ta bảo trên trời có thịt rồng, dưới đất có thịt lừa, thứ này thơm nhất đấy!】 【Mua thịt lừa tôi hiểu, nhưng chẳng phải phải nhìn thịt sao?

Dã ca đang nhìn chân lừa à?】 【Chẳng lẽ chân lừa ngon?】 Khán giả trong phòng livestream ngạc nhiên trước hành động của Tần Dã, nhưng phần nhiều là không hiểu.

Ngốc Tiểu Muội và nhân viên công tác đều hồ đồ, hắn từ cục cảnh sát ra, chẳng phải nên về trường sao?

Hắn đến đây làm gì?

"Chị Tiểu Muội, chị nhìn Tần Dã kìa..." Nhân viên công tác hô lên.

Khi nhìn thấy, tất cả đều sững sờ, Tần Dã trả tiền, còn mua rất nhiều Hắc lư đề tử... 【Vãi lúa!

Hắn mua thật kìa, hắn mua cái đó làm gì?】 【Tư duy sinh viên đại học thật không thể lường được, thịt lừa không ăn lại ăn Hắc lư đề tử??】 【Trả tiền rồi!!

Cứ thế mà mua Hắc lư đề tử luôn??】 【Dã ca của tôi làm cái gì thế?

Hắc lư đề tử có tác dụng gì chứ??】 【Cái Hắc lư đề tử này... hình như đắt lắm phải không?】 Cả phòng livestream đều kinh ngạc, nhưng trong lòng cũng bắt đầu tò mò, hắn mua cái đó làm gì?

Thấy Tần Dã xách Hắc lư đề tử rời tiệm thịt, tiếp tục đi vào bên

trong.

Khán giả sốt ruột, thúc giục Ngốc Tiểu Muội mau đi theo xem sao.

“Đi, theo sát xem nào.” Ngốc Tiểu Muội lúc này cũng tò mò vô cùng, cầm micro đuổi theo.

Ngốc Tiểu Muội theo Tần Dã vào một con hẻm, chỉ trong chớp mắt rẽ ngoặt, bóng dáng Tần Dã đã biến mất.

“Lạ thật, người đâu rồi?” Nhân viên công tác nghi hoặc nói.

Ngốc Tiểu Muội tìm kiếm Tần Dã khắp nơi nhưng không thấy bóng dáng hắn.

“Tại sao các người cứ đi theo tôi?” Giọng của Tần Dã truyền đến từ trên đầu họ.

Chương 11

Nhìn theo hướng tiếng nói, Tần Dã thế mà lại đang đứng trên bờ tường con hẻm, từ trên cao nhìn xuống họ.

Ngốc Tiểu Muội và đám nhân viên đều ngớ người, hắn leo lên đó từ bao giờ?

Trước sau chưa đầy vài giây mà?

"Tần Dã đồng học, cậu xuống trước đi, chúng tôi có chuyện muốn nói với cậu." Ngốc Tiểu Muội lên tiếng trước, trên mặt nở nụ cười ôn hòa, nụ cười đó y hệt Thẩm chủ nhiệm, còn thoáng chút vẻ nịnh bợ.

Tần Dã nhảy từ trên tường xuống, đứng trước mặt Ngốc Tiểu Muội, thỉnh thoảng còn nhìn đồng hồ trên cổ tay.

"Tần Dã đồng học, chúc mừng cậu trở thành đối tượng ghi hình của tổ chương trình chúng tôi, cậu..." "Này này này, cậu đừng đi chứ!" Tần Dã dừng bước: "Giờ siêu thị giảm giá đến rồi, đi muộn là không còn đâu." Hả?

Siêu thị giảm giá?

Tham gia chương trình này không quan trọng bằng siêu thị giảm giá sao?

Trước đó Ngốc Tiểu Muội đã biết cái miệng của Tần Dã nói chuyện có thể làm người ta tức chết, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng lúc này cô vẫn sụp đổ...

"Tần Dã đồng học, cậu có lẽ không biết trở thành khách mời chương trình của chúng tôi có ý nghĩa gì đâu, cậu..." "Xin lỗi, phiền tránh ra, thời gian của tôi không còn nhiều." Tần Dã bước ra khỏi hẻm, rẽ trái, đi luôn!!

Để lại một đám nhân viên chương trình đứng ngây ra như phỗng giữa trời.

Bình luận của khán giả livestream thì nhảy liên tục. 【Ha ha ha, khoảnh khắc này tôi thấy được thế nào là biết sống tiết kiệm trên người sinh viên đại học...】 【Ha ha, tôi thực sự quá thích ông anh này rồi, đúng là tuyệt phẩm!!】 【Lầu trên ơi, quốc gia không khuyến khích chơi gay đâu!!】 【Cút ngay cho tôi!】 【Mà nói chứ, siêu thị giảm giá có cái gì mà khiến Tần Dã nhớ mãi không quên thế!!】 【Đồ giảm giá có thể giúp sinh viên tồn tại được lâu lắm đấy, các người không hiểu nỗi khổ thiếu tiền đâu...

Lại còn không thể xin bố mẹ thêm tiền sinh hoạt phí!

Những ngày sinh viên hết tiền... khổ lắm!!】 【Tiểu Muội mỹ nữ ơi, cô bỏ cuộc với Tần Dã đi, đó là người đàn ông cô không có được đâu!!】 Mọi người trong tổ chương trình đều nhìn Ngốc Tiểu Muội.

"Giờ tính sao?" "Còn tính sao nữa, đuổi theo!

Truy lùng, chặn đường, bám riết không buông, tôi nhất định phải bắt cậu ta làm đối tượng ghi hình!" Trên phố, Ngốc Tiểu Muội dẫn theo tổ chương trình đi sau Tần Dã.

"Tần Dã đồng học, cậu tin tôi đi, tham gia chương trình này cậu sẽ không hối hận đâu, thù lao của tổ chương trình chúng tôi cũng rất hậu hĩnh đấy." "Nhưng tôi phải đi siêu thị mua đồ." "Chương trình này chắc chắn sẽ khiến cậu nổi tiếng!" "Đi muộn là bị các bà thím cướp sạch đấy." "Thù lao này tôi có thể xin cấp trên tăng gấp đôi cho cậu được không?" "Ừm, tôi đến nơi rồi." Ngốc Tiểu Muội tốn bao công sức, nói rã cả họng cũng không thuyết phục được Tần Dã.

Bởi vì trong lòng, trong mắt Tần Dã chỉ có siêu thị giảm giá!

Khán giả trong phòng livestream cười không nhặt được mồm.

【Ha ha, không được rồi!

Tôi đau bụng quá!】【Ha ha!

Tần Dã tiểu ca đúng là vô dục vô cầu.】【Ôi mẹ ơi, tôi thật sự thấy thương thay cho Tiểu Muội mỹ nữ, lãng phí thời gian đã đành, nói khô cả nước miếng cuối cùng người ta chẳng thèm đoái hoài, ha ha ha!!】【Tôi thấy Ngốc Tiểu Muội sẽ hối hận mất, nhân vật chính khóa này khó chiều quá, ha ha!】【Chắc chủ trì nhân hối hận chết mất thôi!! +1】Bình luận trong phòng livestream như bão táp.

Nhân viên quan sát lưu lượng thấy số người xem tăng vọt, vô cùng phấn khích.

Hai triệu rưỡi!

Ba triệu!

Bốn triệu!

"Chị Tiểu Muội, số người xem đang tăng, nhất định phải bắt Tần Dã đồng ý yêu cầu của chúng ta, tuyệt đối không được bỏ lỡ cậu ta!!" Ngốc Tiểu Muội bỗng thấy đau đầu không thôi: "Chị biết rồi!

Biết rồi!" Ngốc Tiểu Muội lúc này đã cận kề bờ vực sụp đổ!!

Mà trên các chương trình khác của đài vệ tinh năm sao.

Các MC khác và khách mời đang tiến hành livestream.

"Tiếp theo là tác phẩm mới của Pháp sư mang đến cho mọi người, chúng ta cùng mong chờ nhé?" Một MC khác của đài đang cười rạng rỡ dẫn chương trình.

Nhưng lúc này, nhiệt độ trong phòng livestream bỗng biến mất sạch sành sanh!

"Không xong rồi, nhiệt độ của chúng ta đâu?" "Lạ thật, người trong phòng livestream đâu hết rồi?" MC đang đợi tương tác với khán

giả, kết quả phát hiện số người xem... về không.

Người đâu cả rồi?

"Chị ơi, em vừa hỏi đài rồi, không phải thiết bị của mình có vấn đề, cũng không phải chương trình có vấn đề, mà là đài đã chuyển hết lưu lượng sang chương trình của Ngốc Tiểu Muội rồi, họ bảo bên đó có một khách mời rất... thu hút?" "Hả?" MC ngớ người.

"Mọi người nói cậu ta à?" Pháp sư từ một bên bước tới, đưa điện thoại đang bật livestream cho họ xem: "Tần Dã thực sự rất thú vị!!" MC ngẩn ra, hoàn toàn cạn lời, là khách mời chương trình mà anh không có lưu lượng, anh còn tâm trí quan tâm khách mời nhà người ta à?

"Dù sao cũng chẳng có lưu lượng, mọi người lại đây xem cùng tôi đi, tôi muốn biết Tần Dã tiếp theo sẽ làm gì!" MC: ...

Nhân viên công tác: ...

Cùng lúc đó, lưu lượng của chương trình Thi Thi cũng bị cướp mất.

Ban đầu Thi Thi biết kết quả này vẫn rất không vui, nhưng nghe nói lưu lượng đều đổ về phòng livestream của Ngốc Tiểu Muội.

Thi Thi lập tức hết giận, trước khi chương trình bắt đầu, cô cũng đang quan sát nhất cử nhất động của Tần Dã!

Nhân viên tổ chương trình đang định khuyên giải Thi Thi thì nghe cô lên tiếng trước.

"Không có lưu lượng phải không?

Vậy thì tan làm đi, tôi cũng đi xem livestream đây." Thi Thi vừa nói vừa lấy điện thoại vào phòng livestream của Ngốc Tiểu Muội.

"Tôi càng muốn biết cậu ta định làm gì hơn!!" Tổ chương trình: ...

Tất cả khách mời của đài vệ tinh năm sao bị Tần Dã hút hết lưu lượng, họ cũng không tức giận, quyết định trực tiếp xem livestream, họ càng muốn biết Tần Dã tiếp theo sẽ làm như thế nào.

Lúc này trong siêu thị.

Tần Dã có mục đích đi đến khu bán gạo.

"Tần Dã đồng học, cậu..." Ngốc Tiểu Muội còn chưa nói hết câu đã thấy Tần Dã vội vàng đến khu vực giảm giá, xếp hàng với tốc độ nhanh nhất.

Vừa mới đứng vào khu bán gạo, các bà các chị phía sau đã như biển người ùa lên.

Tốc độ đó đúng là khiến người ta phải thán phục.

Chỉ vài phút sau, Tần Dã từ trong đám đông chen ra, tay xách một túi gạo lớn.

"Chuyện quan trọng hơn cả ghi hình chương trình là cậu phải mua gạo à?" Ngốc Tiểu Muội đờ người, việc ghi hình này không quan trọng bằng việc hắn mua gạo.

Lại còn tranh giành mua với các bà thím nữa chứ?

"Vâng, các bà thím ra tay nhanh lắm." Tần Dã bình thản gật đầu.

"Vậy cậu mua xong chưa?

Có thể cân nhắc tổ chương trình chúng tôi được không?" Ngốc Tiểu Muội vội vàng chặn hắn lại, nói tiếp.

"Tôi chưa mua xong." "Cậu còn muốn mua gì nữa?" "Nhu yếu phẩm!" "Tần Dã đồng học, cậu thực sự không cân nhắc sao?" "Thứ tôi muốn mua rất quan trọng." Tần Dã nói xong, đi thẳng.

"Cậu mua cái gì mà có thể quan trọng hơn việc lên chương trình chứ, cơ hội này hiếm có lắm, không phải ai cũng có cơ hội lên tivi

đâu." "Nhưng tôi thực sự rất gấp phải mua đồ." "Không phải, cậu nghe tôi nói..." Bóng lưng rời đi của Tần Dã nói cho Ngốc Tiểu Muội biết, hắn không muốn tham gia chương trình này.

Ngốc Tiểu Muội thấy bóng dáng kiên nghị của hắn, trong lòng định rút lui, nhưng rất nhanh sau đó cô đã xốc lại tinh thần.

Không ai thích hợp làm nhân vật chính chương trình của cô hơn Tần Dã...

"Đi, theo sát." Thế là trên phố xuất hiện một cảnh tượng như thế này: một sinh viên đại học đi phía trước, phía sau một mỹ nữ dẫn theo một đám người ráo riết đuổi theo.

Tất cả mọi người trên phố đều ngơ ngác trước cảnh này.

Chuyện gì vậy?

Ngốc Tiểu Muội thấy Tần Dã cứng đầu cứng cổ, đang lúc không biết làm sao thì điện thoại của Tần Dã vang lên.

Thấy hiển thị người gọi, Tần Dã dừng bước, đáy mắt sâu thẳm thoáng qua một tia ôn hòa.

"Tiểu Sâm, chuyện gì thế em?" Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói phấn khích: "Anh!

Chương 12

Anh lên tivi rồi, em thấy anh rồi!

Em bảo này, cả thầy cô và bạn bè lớp em đều thấy anh đấy, em còn khoe anh là anh trai em, giờ họ nhìn em với ánh mắt khác hẳn luôn.

Anh ơi, ngày nào em cũng được thấy anh trên đó đúng không, anh em mình phải mấy tháng nữa mới được gặp nhau...” Nghe cô em gái luyên thuyên không dứt ở đối diện, đáy mắt Tần Dã hiện lên một nụ cười.

“Lo mà học đi, đừng nghịch điện thoại!” “Biết rồi biết rồi, anh ơi, anh thể hiện cho tốt vào, em gái anh có thể một bước thành danh ở trường hay không đều trông cậy vào anh đấy!!” Đối diện cúp máy, ánh mắt Tần Dã rơi vào người Ngốc Tiểu Muội.

Ngốc Tiểu Muội không nghe thấy nội dung, nhưng trực giác mách bảo cô cuộc điện thoại này đến rất đúng lúc.

Nghĩ đến đây, ánh mắt cô đầy hy vọng nhìn Tần Dã, đôi mắt long lanh chờ đợi hắn trả lời.

“Tôi có thể làm khách mời chương trình của các người.” Một lúc sau Tần Dã mới lên tiếng.

“Thật... thật sao?” Ngốc Tiểu Muội cứ ngỡ mình nghe lầm, không dám tin vào tai mình.

Những nhân viên khác lúc này cũng có chút mộng mị, lý do gì mà chuyển biến nhanh thế.

“Ừm ừm, cho nên mọi người đừng chắn đường tôi, tôi phải mua đồ.” Tần Dã nói xong định rời đi.

Nhóm Ngốc Tiểu Muội lại ngớ người!

“Mua đồ?

Cậu vẫn mua à?” Ngốc Tiểu Muội không thể tin nổi nói, “Chẳng phải cậu đã đồng ý làm đối tượng ghi hình của tôi rồi sao?” “Chẳng phải mọi người quay cuộc sống thường ngày của sinh viên sao?

Tôi mua đồ cũng là thường ngày mà, tôi đang rất gấp, phiền mọi người nhường đường...” Tần Dã vượt qua Ngốc Tiểu Muội đi thẳng về phía trước.

Vừa đi vừa lấy điện thoại ra soạn tin nhắn, thấy ba chữ ‘Đã gửi’, trong mắt Tần Dã lóe lên một tia cười.

Ngốc Tiểu Muội há miệng, môi hơi máy động, cuối cùng chẳng nói được câu nào.

Trong phòng livestream. 【Vcl!

Có lý!!】 【Trước khi đồng ý hắn phải mua đồ, đồng ý rồi hắn vẫn phải mua đồ, đúng là không sai tí nào!】 【Ha ha!

Đau bụng quá, tôi phải đi bệnh viện khám thôi...】 【Đại học Nam Lăng đúng là nhân tài lớp lớp, thanh cao thật đấy!】 【Tôi thích cái mạch não của Tần Dã tiểu ca, đó mới là tỉnh táo giữa nhân gian.】 【Không xong rồi!

Khoảnh khắc này tôi thấy tiểu ca ca đẹp trai quá!】 Nhân viên tổ chương trình thấy vậy, khó xử lên tiếng.

Ngốc Tiểu Muội im lặng một lát, cuối cùng hít một hơi thật sâu, mua đồ quả thực không thu hút lắm, nhưng mà... những gì chú cô nói, chắc chắn sẽ rất thu hút.

Thế là cô nở nụ cười: “Chào mừng quý vị và các bạn đến với chương trình 【Cuộc Sống Thường Ngày Của Sinh Viên Giòn Tan】.

Tin rằng mọi người không còn lạ lẫm với Tần Dã, hiện tại cậu ấy là khách mời của chúng ta, giờ hãy cùng xem Tần Dã tiếp theo sẽ làm gì nhé?" Nói đến đây, Ngốc Tiểu Muội còn lén nói thầm với ống kính một cách bí ẩn: "Tôi lén nói cho mọi người biết, công việc làm thêm của Tần Dã đều rất nguy hiểm, sau này chúng ta có thể sẽ thấy được những cảnh quay làm thêm kịch tính và nguy hiểm của cậu ấy đấy!" Lời này của Ngốc Tiểu Muội vừa thốt ra, rất nhiều khán giả đã nổ tung. 【Nguy hiểm thế nào?】 【Tôi bắt đầu tò mò rồi đấy.】 【Chẳng lẽ là nấu ăn?

Cầm dao?

Hay nổ tung nhà bếp?】 【Ha ha, không lẽ là cướp bóc, bắt cóc chứ?

Nếu không sao đặc cảnh lại đến?】 【Cảnh này mà quay được thì chương trình hot chắc luôn.】 【Tôi bắt đầu mong chờ rồi, người đàn ông này thu hút tôi quá.】 【Lầu trên đừng có mà lợi dụng việc công làm việc tư nhé, không đạo đức đâu.】 Cái mồi nhử này quả thực rất lớn, số người trong phòng livestream tăng thẳng lên bốn triệu rưỡi.

Tổ chương trình theo Tần Dã đến tiệm thuốc, mua một đống bột đỏ xong, hắn liền đi tới một đầu hẻm, đi ngoằn ngoèo một hồi thì vào trong một con ngõ nhỏ.

Ngốc Tiểu Muội và mọi người ngơ ngác, đây là làm gì vậy?

"Tôi bảo này, Dã ca, Bàn gia tôi đang đi massage chân, lúc này anh gọi chúng tôi làm gì?

Chẳng lẽ lại nhắm trúng ngôi mộ lớn nào cần mấy anh em ra tay sao?" Ngay khi mọi người đang ngơ ngác, một giọng nam từ trong ngõ truyền ra.

Sau đó thấy một người béo, mặc bộ đồ đen, trên vai còn vác một

cái xẻng sắt, cười híp mắt nhìn Tần Dã.

Theo sau là một thanh niên dáng vẻ thư sinh.

Ngay lập tức, còn có người đàn ông trung niên đeo kính râm và một cô gái lạnh lùng mặc đồ đen, tóc đen buộc cao xuất hiện.

Cuối cùng là một cô gái nhỏ nhắn, eo thon cười tươi nhìn Tần Dã.

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, A Ninh và Hoắc Tú Tú thấy Ngốc Tiểu Muội mang theo thiết bị quay phim hướng về phía mình, cả bốn người đều đứng hình.

Không khí im lặng như tờ!

"Dã ca... anh làm cái gì thế?

Anh định tự thú à?" Mấy giây sau, Bàn Tử vừa nghĩ tới những gì mình vừa nói, mặt mũi trắng bệch, đây chẳng phải là nói cho mọi người biết họ là đạo mộ tặc sao?

Hạo Thiên Chân, A Ninh, Hoắc Tú Tú và Hắc Hạt Tử thấy vậy, sắc mặt thoáng chút hoảng loạn.

Họ đều là đạo mộ tặc, không được ra ánh sáng, giờ lại đưa người đến quay phim, chẳng phải điên rồi sao?

Tần Dã bình thản liếc nhìn ống kính: "Các cậu không còn là đạo mộ tặc nữa, Học viện Khảo cổ đã thu nạp các cậu, giờ các cậu là thành viên của đội khảo cổ." Tĩnh lặng!

Không gian lại rơi vào sự im lặng quái dị.

Hạo Thiên Chân phản ứng trước tiên, tát Bàn Tử một cái: "Bàn Tử, cậu đau không?" "Mẹ kiếp, tôi tát anh xem anh có đau không?" Bàn Tử ôm lấy má mắng xối xả, nhưng mắng xong thì trong lòng mừng rỡ khôn xiết, vội nhìn mấy người bên cạnh.

"A Ninh, Tú Tú, Hạt Tử, chúng ta hợp pháp rồi sao?

Sau này là nhân viên công chức rồi à?" Bàn Tử mở to mắt, vui mừng nhìn họ, càng nói càng phấn khích.

"Tất nhiên là hợp pháp, chúng ta không còn là đạo mộ tặc nữa, sau này không cần lén lút xuống mộ..." Hoắc Tú Tú nụ cười càng đậm, lên tiếng trước.

Hắc Hạt Tử vẫn là dáng vẻ bình tĩnh.

"Mẹ nó, nằm mơ tôi cũng không ngờ mình có thể được hợp pháp hóa!!" Bàn Tử mừng rỡ nói xong, lại tự vỗ vào mặt mình một cái để chắc chắn không phải đang nằm mơ, miệng cười đến tận mang tai.

Nhưng Ngốc Tiểu Muội và tổ chương trình vẫn chưa kịp phản ứng.

Thế nhưng nhiệt độ phòng livestream đã phản ứng trước, dễ dàng đạt mốc năm triệu người xem!

Khán giả phòng livestream: 【Đậu xanh!

Tôi vừa nghe thấy cái gì vậy?】 【Vãi lúa, tôi vừa nghe Bàn Tử nói họ là đạo mộ tặc... có ý đó đúng không?】 【Không đúng!

Chúng ta chẳng phải đang quay cuộc sống thường ngày của sinh viên sao?

Tại sao lại dính đến đạo mộ tặc?

Chương trình này không phải chương trình mới à?

Thứ này người dân chúng ta có được xem không vậy?】 【Tôi kinh ngạc quá, thế giới này vẫn còn đạo mộ tặc tồn tại sao?

Không đúng, giờ họ không phải đạo mộ tặc nữa, đã được chính quy hóa, họ là đội viên khảo cổ.】 【Cô gái xinh đẹp như vậy mà lại là đạo mộ tặc sao?

Đúng là uổng phí quá.】 【Á á á, Tần Dã thế mà... thế mà lại là

đạo mộ tặc?

Vãi!

Thảo nào nhiều đặc cảnh bắt hắn thế, đây chính là đại ca cầm đầu trộm cổ vật!】【Ôi mẹ ơi!

Đây chính là công việc làm thêm nguy hiểm mà Ngốc Tiểu Muội nói sao?

Đúng là quá nguy hiểm luôn!】【Ngốc Tiểu Muội mỹ nữ ơi, các cô đúng là gan thật, chương trình này mà cũng dám quay trực tiếp, tổ chương trình các cô đỉnh thật đấy!!】Bình luận của khán giả như bão táp.

Nhiệt độ của tổ chương trình tăng vọt, đã đạt con số bảy triệu.

Nhưng đám người Ngốc Tiểu Muội vẫn chưa hoàn hồn.

Đến bây giờ họ mới biết, việc làm thêm của Tần Dã hóa ra là đi trộm mộ.

Chương 13

Giờ thì Ngốc Tiểu Muội đã hiểu tại sao chú cô lại bảo cô tránh xa Tần Dã, người này thực sự rất nguy hiểm.

Đây chính là người làm việc lớn sao?

"Chị... chị Tiểu Muội, chúng ta có livestream tiếp không?" Một nhân viên run rẩy hỏi.

"Livestream tiếp đi!

Giờ đã lên đến bảy triệu người rồi." Nhân viên xem số liệu vội vàng nói.

Ngốc Tiểu Muội nghe xong, hạ quyết tâm: "Khách mời đã chọn rồi, không có lý do gì để đổi người, vì nhiệt độ, liều luôn!" Ngốc Tiểu Muội hít sâu một hơi, run rẩy quyết định tiếp tục, vì tổ chương trình, vì nhiệt độ, vì tiền đồ sau này của cô... liều mạng thôi.

Dù sao cũng chẳng có tổ chương trình nào dám trực tiếp quay cảnh trộm mộ, đây đúng là cái mồi nhử lưu lượng cực lớn!

"Cô là MC Ngốc Tiểu Muội sao?

Vãi chưởng!

Cuối cùng lão tử cũng thấy người thật rồi, cô ký tên cho tôi được không?

Tôi là fan của cô đấy!" Đúng lúc Ngốc Tiểu Muội còn đang trầm ngâm, Bàn Tử không biết đã đến bên cạnh từ lúc nào, như thể phát hiện ra châu lục mới.

Sự xuất hiện đột ngột của Bàn Tử làm Ngốc Tiểu Muội giật mình, cô chỉ cười ngượng ngùng, nhất thời không biết nói gì.

“Bàn Tử, cậu làm cô ấy sợ rồi, phải dịu dàng với con gái chứ.” Hoắc Tú Tú đi tới kéo Bàn Tử ra một bên, sau đó nhìn Ngốc Tiểu Muội: “Cho phép tôi giới thiệu một chút, tôi là Hoắc Tú Tú, mỹ nữ kia là A Ninh, kia là Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử.” Ngốc Tiểu Muội mỉm cười gật đầu, coi như chào hỏi.

Bàn Tử cũng nhận ra mình đường đột, cười hì hì: “Xin lỗi nhé, có chút phấn khích quá.” Ngốc Tiểu Muội cười lắc đầu tỏ ý không phiền, nhưng cô vẫn rất căng thẳng.

Đây toàn là đạo mộ tặc cả đấy!!

Lần đầu tiếp xúc, cô có cần chú ý gì không?

“Đừng phấn khích quá, chúng ta phải làm việc chính thôi.” Hạo Thiên Chân thấy nhóm Ngốc Tiểu Muội không tự nhiên, chủ động lên tiếng giải vây.

Tần Dã sau khi Hạo Thiên Chân nói xong liền nhìn Ngốc Tiểu Muội: “Các cô có lái xe không?” “Có có, có lái!” Ngốc Tiểu Muội vội gật đầu.

“Đưa chúng tôi đến một nơi.” “Được!” Đang mùa mưa, thời tiết Nam Lăng biến đổi khôn lường, buổi sáng nắng gắt, buổi chiều đã sấm sét ầm ầm, như thể có giông bão sắp tới.

Xe chạy về phía ngoại ô, dừng lại trước một ngôi chùa nổi tiếng ở Nam Lăng.

Thấy cảnh này, Ngốc Tiểu Muội hơi ngớ người.

Họ chẳng phải đi trộm mộ sao?

Đến chùa làm gì?

Thế là cô mang theo sự tò mò, đi về phía Tần Dã.

“Tần Dã, chúng ta đến đây làm gì?

Các cậu chẳng phải...” “Chuẩn bị trước khi xuống mộ, cử hành nghi thức cầu phúc.” “Hả?

Nghi thức cầu phúc?” Ngốc Tiểu Muội sững sờ, ngạc nhiên nhìn hắn: “Cậu tin vào thứ này sao?

Đây chẳng phải là huyền học sao?

Không phải khoa học à?” Tần Dã không trả lời, tiếp tục đi về phía trước.

“Ngốc Tiểu Muội tiểu thư, đây không phải huyền học, chẳng qua là muốn chúng tôi an tâm hơn một chút thôi.” Hoắc Tú Tú cười ngọt ngào, tăng thêm phần thân thiện.

“An tâm?” Ngốc Tiểu Muội thấy dung lượng não mình dường như không đủ dùng.

“Đúng thế, cô đi vào mộ của người ta, chẳng lẽ không nên cầu thần phật phù hộ sao?

Nếu không sao mà an tâm được?” Hoắc Tú Tú nói đoạn, đi theo Tần Dã vào cổng chùa.

Ngốc Tiểu Muội như bị sét đánh, đờ người ra.

Các người trước giờ vẫn luôn vào mộ người ta lấy đồ bồi táng, lúc đó sao không nói là cần an tâm đi?

Không đi trộm mộ chẳng phải sẽ không thấy lương tâm bất an sao?

Lúc này vị MC trụ cột của đài vệ tinh năm sao thấy lòng thắt lại.

Chương trình này đúng là quá khó khăn mà.

Khó khăn lắm mới tìm được nhân vật chính, kết quả trong quá trình quay lại xảy ra đủ loại chuyện ngoài ý muốn...

Lúc này cô thấy tiền đồ của chương trình mờ mịt quá.

Mồi nhử có, hút mắt có, nhiệt độ cũng theo sát.

Nhưng phía sau lại kèm theo mê tín dị đoan!

Vi phạm pháp luật!

Rất có khả năng sẽ trở thành một thành viên của băng nhóm trộm mộ.

Liệu có bị phía trên phong sát không đây?

Nhưng cư dân mạng trong phòng livestream thì mộng mị không thôi. 【Ôi vãi!

Tôi không nghe lầm chứ?

Trước khi trộm mộ phải cầu thần phù hộ, nếu không lương tâm bất an!

Đã xuống mộ rồi còn quan tâm lương tâm có an hay không làm gì?】 【Phải nói là, đây là sự chuẩn bị để làm việc lớn!!】 【Cầu thần bái phật tôi hiểu được, nhưng cái mục đích này đúng là... khó mà chấp nhận!!】 【Ngốc Tiểu Muội mỹ nữ ơi, đây là các cô lên kịch bản đúng không?

Cái mồi nhử này đúng là đủ đô thật!!】 【Đúng thế, mấy người này ăn mặc trông cũng ra dáng lắm, tổ chương trình các cô đúng là có tâm thật đấy.】 【Trước đó đặc cảnh đưa Tần Dã đi, chẳng lẽ là vì Tần Dã là đạo mộ tặc?

Nếu nói như vậy thì hiểu được rồi!!】 【Kịch bản này ngầu quá, tôi càng ngày càng thích rồi, đây mới là hiện trạng mà sinh viên nên có, giữa việc cầu tiến và đi học thì chọn đi cầu nguyện!!】 【Sao tôi lại ngơ ngác thế này, một người vốn không nên tin vào huyền học, lúc này thế mà lại tin vào huyền học?】 【Tận cùng của vũ trụ là huyền

học!!

Tận cùng của sự an tâm là thắp hương bái phật!!】【Cho nên, cuối cùng họ có thắp hương bái phật không?】Bình luận của khán giả livestream nhảy lên rầm rầm, phòng livestream hoàn toàn mất kiểm soát.

Nhóm Tần Dã đi qua cổng, tiến thẳng vào Đại Hùng Bảo Điện.

Ở chính giữa đặt một bức tượng Phật khổng lồ bằng kim thân, trên bàn thờ bày hoa quả và hoa tươi, phía trước còn có một lư hương lớn, không khí thoang thoảng mùi nhang khói.

Khách hành hương đang xếp hàng trật tự để thắp hương.

Lúc này Ngốc Tiểu Muội thấy mệt mỏi rã rời.

Trộm mộ chẳng phải nên chuẩn bị xẻng hay gì đó sao?

Sao lại đến đây bái Phật?

"Ngại quá... các vị khán giả, những gì chúng ta đang thấy là chuẩn bị trước khi trộm mộ... không đúng, là chuẩn bị trước khi xuống mộ.

Việc họ đang chuẩn bị là...

đến chùa thắp hương!

Đây là một loại cầu nguyện, cũng là một loại xây dựng tâm lý..." Ngốc Tiểu Muội rất muốn nói vài lời ca tụng nhóm Tần Dã nhưng không biết phải nói thế nào.

Cuối cùng còn cố ý ghé sát ống kính, hạ thấp giọng: "Theo như nghề nghiệp hiện tại của Tần dã, đây đều thuộc về điềm báo trước khi xuống mộ, chúng ta hãy cùng mong chờ những hình ảnh đặc sắc phía sau nhé." Mười mấy phút sau.

Nhóm Tần Dã cầm hương bước vào trong đại điện, bên tai còn vang lên tiếng tụng kinh.

Đúng lúc này, bầu trời mây đen mù mịt, mưa đổ xuống đại.

Ngốc Tiểu Muội vừa mới theo vào phật đường, bên ngoài mưa đã trút xuống như trút nước.

Chương 14

Điều này khiến tổ chương trình và khán giả không khỏi thắt tim lại.

Mà những khách hành hương đang xếp hàng thắp hương bên ngoài cũng tranh nhau chạy vào trong, ngạc nhiên trước cơn mưa bất chợt.

Khán giả trong phòng livestream cảm thấy bất an, cảnh tượng này trông không được bình thường cho lắm! 【Vcl!

Sao tôi có cảm giác chẳng lành thế này!!】 【Mẹ ơi!

Sao tôi lại thấy sợ thế này?

Bối cảnh này, ánh sáng này, sao tôi lại thấy có cảm giác âm sâm thế.】 【Cơn mưa này rơi quái dị quá.】 【Mọi người nhìn nhóm Tần Dã kìa... bình tĩnh thật đấy!

Đây là quen rồi sao?】 Lúc này Bàn Tử nghe thấy tiếng mưa bên ngoài, rất thản nhiên quay người nhìn một cái.

"Tôi bảo mấy anh em này, cơn mưa này đúng là vẫn kịp thời như mọi khi, chúng ta còn chưa kịp chạm vào hương thì nó đã đến rồi." Hạo Thiên Chân mỉm cười: "Đây là chuyện bình thường mà, nếu không Dã ca sao lại bảo chúng ta đến đây thắp hương cầu xin Phật tổ phù hộ chứ?" A Ninh mặt không cảm xúc cầm hương lên, sau khi châm lửa thì chia làm ba nén giao cho Hạo Thiên Chân và Bàn Tử: "Thắp hương đi!" Ngốc Tiểu Muội nghe thấy cuộc đối thoại của ba người Bàn Tử, ra hiệu cho nhân viên công tác, suy nghĩ một hồi rồi đi đến bên cạnh A Ninh: "Vị tiểu thư này, xin hỏi các ngươi..." Chưa nói dứt câu, A Ninh đã lạnh nhạt liếc Ngốc Tiểu Muội một cái, đi thẳng, không thèm để ý.

Không khí lập tức rơi vào bế tắc ngượng ngùng.

“MC, cô định phỏng vấn à?” Bàn Tử thấy vậy, sau khi A Ninh đi khỏi liền đứng trước ống kính, còn không quên chào hỏi.

“Vâng, thưa anh...” Ngốc Tiểu Muội cười ngượng ngùng, khẽ gật đầu.

“Cứ gọi tôi là Bàn Tử là được.” “Anh Bàn Tử, anh vừa nói cơn mưa này vẫn kịp thời như mọi khi...” Ngốc Tiểu Muội chưa nói hết câu, Bàn Tử đã vỗ đùi một cái, bắt đầu huyên thuyên.

“Ôi mẹ ơi, tôi bảo cô này, mỗi lần chúng tôi xuống mộ, trước đó đến đây thắp hương đều sẽ mưa lớn, dù trước đó mặt trời có treo cao tít tắp, cứ đến lượt chúng tôi là sẽ mưa lớn, thỉnh thoảng còn có bất ngờ nhỏ nữa đấy.” “Bất ngờ nhỏ?

Bất ngờ gì vậy?” Ngốc Tiểu Muội đánh hơi thấy mùi không bình thường.

“Chút nữa cô sẽ biết bất ngờ đó là gì thôi.” Bàn Tử cười hắc hắc, tỏ vẻ thần bí.

“Bàn Tử!” Hoắc Tú Tú ngắt lời hai người, vẫy tay với anh ta.

“Mọi người cứ đợi mà xem bất ngờ!” Bàn Tử nói xong liền đứng sau Tần Dã, sánh vai cùng Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử.

Phía sau là Hoắc Tú Tú và A Ninh.

Mấy người sắc mặt ngưng trọng, ánh mắt đầy vẻ tôn trọng.

Nhóm Tần Dã quỳ lạy xong thì đứng dậy, cắm hương vào lư hương.

Rắc rắc!

Bầu trời sấm sét ầm ầm, tiếng sấm đinh tai nhức óc, nghe mà tim gan run rẩy.

Tần Dã chỉ thản nhiên nhìn bầu trời bên ngoài, không hề để tâm, nhưng vẫn giữ một khoảng cách nhất định với tượng Phật.

Sau khi Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Hắc Hạt Tử cắm hương vào trong lư hương.

Uỳnh!

Rắc rắc!

Tiếng sấm lớn nổ vang, nén hương họ vừa cắm vào đã nổ tung... còn nổ thành ba đoạn.

Tro hương trong lư cũng vì thế mà bắn tung tóe khắp nơi.

Chứng kiến cảnh này, tổ chương trình và khách hành hương tại hiện trường đều kinh ngạc tột độ.

Chuyện gì thế này?

Người khác thắp hương không sao, họ thắp hương là nổ tung?

Lại còn đi kèm sấm sét nữa?

Đây là Phật tổ cũng không thèm nhận nhang khói của họ sao!

Còn cả bầu trời này nữa...

Ngốc Tiểu Muội nhìn ra bên ngoài, mây đen đâu mất rồi, sấm sét đâu mất rồi.

Những đám mây đen kia tan biến nhanh chóng bằng mắt thường, ánh nắng lốm đốm chiếu xuống mái chùa...

Ngốc Tiểu Muội ngây người như phỗng, nhìn chằm chằm vào Bàn Tử.

Chỉ thấy Bàn Tử nhe hàm răng trắng loá: "Cô nhìn xem!

Tôi đã bảo là có bất ngờ rồi mà?" Bất ngờ cái thần linh nhà anh, đó gọi là kinh hoàng thì có!

Từ khi ghi hình chương trình đến nay, chưa bao giờ thấy cảnh tượng quái dị thế này.

Họ đang ghi lại cuộc sống thường ngày của sinh viên đại học, chứ không phải chuyên mục linh dị!

Hiện giờ cô cuối cùng đã hiểu tại sao chú cô lại bảo tránh xa Tần Dã, hắn thực sự rất nguy hiểm.

Đây chính là người làm việc lớn sao?

Mà những khách hành hương xung quanh đều nhìn chằm chằm vào nhóm Tần Dã.

"Hương nổ tung rồi kìa, đây là không hoan nghênh họ, trông họ chẳng giống người tốt lành gì cả!" "Tôi lần đầu thấy tình huống này đấy, đây không phải điềm tốt đâu!" "Có quái vật có quái vật!!

Những người này chắc chắn là kẻ đại gian đại ác, nếu không Phật tổ đã không không phù hộ cho họ!!" Khách hành hương sợ hãi quỳ sụp xuống đất lạy Phật tổ, sợ Phật tổ nổi giận làm liên lụy đến mình...

Khán giả phòng trực tuyến chứng kiến cảnh này đều kinh ngạc tột độ. 【Vcl vcl vcl!!

Đây là thật sao?

Hương nổ tung rồi kìa, không phải là mơ chứ?】 【Mẹ kiếp!

Đây là cái bất ngờ mà tên Bàn Tử kia nói sao?

Cái này mà gọi là bất ngờ à?

Đùa à?】 【Cảnh tượng này còn đáng sợ hơn cả khi tôi mơ thấy ông nội mình nữa...】 【Nói thật đi, Tần Dã thực chất là học hệ linh dị của Đại học Nam Lăng đúng không?

Cái này đáng sợ quá!】 【Hương nổ tung thế này, liệu có xảy ra chuyện gì không?

Xuống mộ như vậy liệu tâm có an không đây?】【Tôi nhìn ra rồi, những người này không phải diễn theo kịch bản, đây chính là những phần tử nguy hiểm, thực sự là những người làm việc lớn!!】【Tiền đề đã quái dị thế này, không biết sau này sẽ ra sao nữa?

Ra sao đây?】【Cho nên, chúng ta sẽ được xem cảnh họ khám phá mộ huyệt sao?】Khán giả còn đang chấn kinh thì Tần Dã đã bình thản quay người.

Họ sớm đã quen với kết quả này, không hề tỏ ra hoảng hốt.

"Dọa cô sợ rồi sao?

Đừng sợ, quen là được thôi!

Dù sao chúng tôi cũng đã cầu nguyện rồi, giờ thì an tâm rồi." Hoắc Tú Tú thấy Ngốc Tiểu Muội ngây người như phỗng, khẽ mỉm cười nhìn cô.

"An tâm?

Thế này mà đã an tâm rồi sao?" Ngốc Tiểu Muội lại ngẩn ra một lần nữa.

Hương gãy hết rồi mà các người còn thấy an tâm sao?

"Đúng thế!

Hương chúng tôi thắp rồi, Người có nhận hay không hoặc có phù hộ hay không, đó là việc của Phật tổ chứ!" "Chúng tôi cũng đâu có can thiệp được!" Hoắc Tú Tú còn thản nhiên nhún vai một cái.

Ngốc Tiểu Muội: ...

Hóa ra sự an tâm mà họ nói là loại an tâm này sao?

"Các người... lần nào thắp hương cũng thắp như thế này sao?" Ngốc Tiểu Muội sực tỉnh, vội vàng truy vấn.

Chương 15

“Đúng thế, có vấn đề gì sao?” “Có chứ.” “Có vấn đề gì nào?

Chúng tôi trước đây là đạo mộ tặc, trước khi xuống mộ đều đã bàn bạc với Phật tổ rồi, cô cứ nói xem chúng tôi đã thắp hương chưa?” “Thắp rồi.” “Đã quỳ lạy chưa?” “Lạy rồi.” “Vậy thì còn vấn đề gì nữa, chúng tôi đã bàn bạc rồi, nhưng Người đồng ý hay không đồng ý thì đó là việc của Người chứ!

Những gì chúng tôi có thể làm đều đã làm rồi, cho nên đây chính là sự an tâm đấy.” Oành uỳnh uỳnh!!

Ngốc Tiểu Muội như bị sét đánh ngang tai.

Cô thấy lời này cũng có lý, nhưng cứ thấy có gì đó sai sai.

Cư dân mạng trong phòng livestream bị phen ngôn luận này làm cho chấn động đến chết lặng.

Thế này mà cũng giải thích được sao? 【Ôi mẹ ơi!

Nói đúng quá đi mất!!】 【Ha ha ha, nói có lý thật, dù sao thì tôi cũng đã nói rồi, anh đồng ý hay không đồng ý là việc của anh.】 【Tôi thế mà lại thấy rất có lý, cơ mà nhìn cái dáng vẻ kia của Phật tổ thì không giống như là đồng ý đâu.】 【Kệ đi chứ, dùng lời của Hoắc Tú Tú mà nói, dù sao thì họ cũng đã nói rồi, đồng ý hay không đồng ý là việc của phía trên, không phải việc họ có thể can thiệp.】 【Giờ hương đã thắp xong, tiếp theo họ sẽ đi đâu?】 【Chẳng lẽ còn cần chuẩn bị gì nữa sao?

Giờ tôi mới nhận ra xuống mộ lại cần nhiều việc đến thế?】【Tôi bắt đầu mong chờ rồi đấy, liệu sẽ còn chuyện gì chúng ta không thể lường trước được không, ha ha!!】Thấy Tần Dã và những người

khác quay người định đi, Ngốc Tiểu Muội bừng tỉnh: "Tần Dã đồng học, chúng ta tiếp theo là..." Nhưng nói được một nửa cô liền nuốt lời vào trong.

Việc này còn cần hỏi sao?

Đương nhiên là đi chuẩn bị.

Nhưng chuẩn bị này là đi đâu chuẩn bị?

Lần trước là chùa chiền, lát nữa liệu có đi đạo quán không?

Để đảm bảo an toàn, cô không muốn bị sốc đến mức "ngoài cháy trong mềm" thêm lần nữa, quyết định hỏi trước một câu: "Này, có tiện tiết lộ chút là tiếp theo anh định đi đâu không?" Vạn lần đừng đi cầu phúc nữa.

Cô thực sự chịu không nổi...

Nhưng không chịu nổi cũng phải chịu, chẳng có cách nào cả, Tần Dã chính là kiểu đàn ông khiến người ta không tài nào nắm bắt được.

May mà độ hot vẫn còn đó, hầu như chưa từng giảm sút.

Chương trình này vẫn còn rất nhiều hy vọng. "Mộ huyệt nguy hiểm, chuẩn bị một ít đồ chơi nhỏ phòng thân." Tần Dã đi được vài bước, quay đầu nhìn Ngốc Tiểu Muội: "Làm phiền các cô đưa chúng tôi đi một chuyến, khoảng cách cũng không xa lắm." Ngốc Tiểu Muội: Đây là coi cô thành tài xế chuyên nghiệp rồi sao?

Tại một khu rừng rậm ngoại ô, cỏ dại mọc cao hơn đầu người, nhìn sơ qua có cảm giác âm u rợn người.

Sau một tảng đá khổng lồ có một sơn động.

Ngốc Tiểu Muội và ekip chương trình lẳng lặng đi theo sau nhóm Tần Dã và Bàn Tử. "Vị trí này đúng là kín đáo thật, không đi theo các anh thì chắc chắn không thể phát hiện ra." Ngốc Tiểu Muội vừa đi

vừa nói. "Hắc hắc, chính vì nơi này an toàn nên mới có thể đặt mấy món đồ chơi nhỏ để xuống mộ, chỗ này là do Dã ca đích thân chọn đấy." Bàn Tử đi tới bên cạnh Ngốc Tiểu Muội, vừa nói vừa chào ống kính. "Các anh giải quyết nguy hiểm trong mộ bằng cách nào?

Nghe nói cổ mộ rất nguy hiểm." Ngốc Tiểu Muội tò mò hỏi. "Lát nữa cô sẽ biết thôi, mấy thứ này không đáng tiền, miễn cưỡng dùng tạm được." Bàn Tử lại tiếp tục úp mở.

Lại tới rồi, lại tới rồi, cái cảm giác thần bí này lại tới nữa rồi...

Ngốc Tiểu Muội nội tâm gào thét, cô rất lo lắng chuyện này sẽ giống hệt vụ thắp hương lần trước.

Khán giả trong phòng livestream bình luận dày đặc: 【Ha ha!!

Lại là cảm giác quen thuộc này, tôi luôn cảm thấy dường như có bất ngờ đang chờ đại mỹ nữ Ngốc Tiểu Muội nhà ta kìa!!】【Chỗ này nhìn... rất khó diễn tả, rốt cuộc tìm được nơi này kiểu gì vậy?

Đỉnh thật sự?

Chẳng lẽ Tần Dã thích thám hiểm sao?】【Cậu cũng không nghĩ xem Dã ca làm nghề gì?

Đổ đấu!

Thứ hắn thích nhất chính là sơn động, tuyệt đối là có cảm giác như về nhà vậy.】【Không biết có phải ảo giác không, các ông có thấy lúc này Tần Dã rất soái không, khí trường trên người hoàn toàn khác hẳn, không còn vẻ lười biếng như trước nữa.】【Tôi chỉ muốn biết tiếp theo sẽ có cảnh tượng đặc sắc gì, đây chính là khúc dạo đầu trước khi xuống mộ đấy!】【Đây là chuẩn bị, công tác chuẩn bị thôi, các ông nên mong chờ lúc xuống mộ kìa, đó mới là việc chính.】Ngốc Tiểu Muội và ekip đi theo sau nhóm Tần Dã, Tần Dã đi được vài bước thì quay người lại nhìn cô. "Tiếp theo, các cô xác định đi theo tôi

chứ?" Tần Dã xác định lại lần nữa. "Xác định." Ngốc Tiểu Muội kiên định gật đầu.

Tần Dã: "Tôi sợ cô sẽ bị ảnh hưởng." "Ảnh hưởng gì cơ?" Ngốc Tiểu Muội chộp lấy trọng điểm. "Ảnh hưởng bị bay màu kênh!" Tần Dã ném lại câu này rồi tiếp tục đi về phía trước.

Hạo Thiên Chân, Hoắc Tú Tú và Bàn Tử nhìn Ngốc Tiểu Muội với ánh mắt hơi lộ vẻ đồng tình.

Chỉ có A Ninh và Hắc Hạt Tử là không nói gì, lặng lẽ tiến lên.

Ngốc Tiểu Muội có chút ngơ ngác, đầy đầu mờ mịt đi theo Tần Dã, tại sao lại bị bay màu?

Năm phút sau.

Mọi người bước vào trong một sơn động, Ngốc Tiểu Muội và nhân viên chương trình đứng sững lại.

Họ đã thấy cái gì?

Bên trong sơn động bày biện vũ khí chỉnh tề.

Tường bên phải treo đao, tường bên trái treo cung tên, phía trước treo đủ loại rìu, câu, xoa đều có, bên dưới còn có vài chiếc rương khá lớn...

Ngốc Tiểu Muội lúc này mới hiểu tại sao Bàn Tử lại cười thần bí như vậy.

Thần linh ơi, đây mà gọi là "đồ chơi nhỏ"?

Mấy thứ này còn cao hơn cả cô, cái này gọi là đồ chơi nhỏ à?

Xuống mộ mà mang theo mấy thứ này sao?

Phòng livestream nổ tung: 【Vãi chưởng!

Vãi chưởng!

Kinh diễm!

Thực sự quá kinh diễm, bên trong này thế mà lại có nhiều binh khí lạnh như vậy, thập bát ban vũ khí đều chuẩn bị đủ cả rồi hả?】【Đây đều là binh khí lạnh cổ đại sao?

Những thứ này nhìn có vẻ lâu đời đấy!

Kiếm ở đâu ra vậy?】【Không lẽ là lấy từ trong mộ ra đấy chứ?】【Thế thì là cổ vật rồi còn gì?】【Có lâu đời đến mấy cũng là binh khí lạnh, nhìn đều nặng trịch, sao tiện bằng súng lục được?】【Tôi muốn biết trong mấy cái rương kia là cái gì?】Ngốc Tiểu Muội và cả đám nhân viên chương trình đều ngây như phỗng.

Lúc này, Bàn Tử đi tới bên cạnh một chiếc rương: "Mỹ nữ, cho cô xem một bất ngờ nổ tung này, cô tuyệt đối sẽ thích, đây chính là bảo đảm lớn nhất của Bàn gia khi xuống mộ." Bàn Tử mở chiếc rương dài ra.

Phành!

Sau khi rương mở, bên trong xếp chỉnh tề những khẩu súng trường, bên cạnh là từng viên đạn nằm ngay ngắn. "Tê..." Ngốc Tiểu Muội hít một hơi khí lạnh.

Phành!

Một chiếc rương khác được Hạo Thiên Chân mở ra.

Bên trong là MAK90, những viên đạn vàng óng bày một bên.

QSZ193, súng tiểu liên QCQ171 cùng lựu đạn được đặt trong một rương khác.

Trong một chiếc rương nữa, bày sẵn móng lừa đen, chu sa, giấy vàng, gương bát quái...

Từng chiếc rương được mở ra, mỗi một thứ đều khiến tim Ngốc

Tiểu Muội đập thình thịch.

Lúc này cô nhớ lại lời chú mình: "Hắn rất nguy hiểm, cháu hãy tránh xa hắn ra..." Giờ xem ra, đúng là cực kỳ nguy hiểm.

Mấy thứ này đâu phải đi xuống mộ, đây là đi đánh trận thì có?

Còn kia là thuốc nổ và súng phóng tên lửa phải không?

Chương 16

Ngốc Tiểu Muội cảm thấy hơi thở của mình không còn thông thuận nữa...

Cô vô thức ôm lấy ngực mình.

Trong phòng livestream lại một lần nữa bùng nổ: 【Vãi!

Vãi!

Vãi!

Mắt tôi không mù chứ?】【Đây không phải chuẩn bị xuống mộ, đây là chuẩn bị đi nổ tung mộ thì có!!】【Mẹ kiếp, đỉnh quá!

Vãi thật, mấy thứ này kiếm ở đâu ra vậy?

Dã ca ngầu lòi quá!!】【Hèn gì chỗ này lại kín đáo như vậy, đây mẹ nó chính là một kho vũ khí thu nhỏ, mà lại còn là kho vũ khí có đủ cả binh khí nóng lẫn lạnh...】【Chẳng trách Tần Dã nói sẽ có ảnh hưởng bị bay màu kênh, thứ này là thứ chúng ta có thể xem sao?】【Oa, bên trong thế mà có nhiều binh khí thế, tôi còn chẳng nhận ra hết nữa...】Độ hot của phòng livestream lại tăng vọt, số lượng người xem ngày càng cao.

Nhưng tình cảnh này, Ngốc Tiểu Muội và những người khác đều không có tâm trí để quan tâm...

Lúc này điều cô nghĩ là: Cô xong đời rồi!

Chương trình này có lẽ sẽ chết yểu, họ đang quay cái gì thế này?

Đây không phải là chờ bị khóa kênh sao?

Những binh khí này là thứ dân thường như họ có thể xem sao?

Còn nhân vật chính Tần Dã mà họ phỏng vấn, không lẽ là một kẻ

buôn lậu vũ khí chiến tranh?

Vũ khí này rốt cuộc từ đâu mà có?

Bàn Tử thấy Ngốc Tiểu Muội và mọi người như bị điểm huyệt, liền cười hì hì đi tới bên cạnh cô. "Mỹ nữ, cô không sao chứ?

Đây toàn là đồ chơi nhỏ thôi, mấy thứ không đáng tiền ấy mà, cô cũng không cần phải ngạc nhiên đến thế, không phải đồ tốt gì đặc biệt đâu!!" Ngốc Tiểu Muội ngơ ngác quay đầu nhìn Bàn Tử, khóe miệng giật giật, nhưng vẫn không nói nên lời.

Cái này gọi là không đáng tiền?

Cái này gọi là đồ chơi nhỏ?

Thế cái gì mới là đồ chơi lớn?

Tên lửa, xe tăng mới là đồ lớn chắc? "Các anh... các anh đây là xuống mộ sao?

Các anh định san bằng mộ người ta luôn hả?" Mãi lâu sau, Ngốc Tiểu Muội mới tìm lại được giọng nói của mình, nghi ngờ hỏi. "Đâu có đến mức đó, đó là mộ của quốc gia mà, chúng tôi nào dám làm vậy, cô đừng nói bừa, Bàn gia tôi là người tốt đấy!" Bàn Tử vội vàng lắc đầu.

Thần linh ơi, còn bảo không dám làm, các anh đã đi đổ đấu rồi, còn cái gì không dám làm nữa? "Không phải... cái này... các anh đều mang những thứ này xuống mộ sao?

Những thứ này chắc chắn rất nặng đúng không?" Ngốc Tiểu Muội nghĩ nửa ngày mới thốt ra được một câu.

Nói xong, cô còn nhìn sang những nhân viên công tác chưa kịp hoàn hồn phía sau: "Chương trình không bị phong sát chứ?" Nhân viên kiểm tra số liệu vội vàng nhìn vào thiết bị, cả người cũng sững sờ:

"Tiểu Muội tỷ, không có dấu hiệu bị phong sát, hiện tại số người xem lại tăng lên, tám triệu người rồi!" Ngốc Tiểu Muội nghe xong, trong ánh mắt kinh ngạc hiện lên vẻ hưng phấn.

Vì độ hot, vì lưu lượng, liều thôi!

Cùng lắm thì bị khóa kênh, trời sập còn có đài trưởng chống đỡ. "Nặng á?

Không nặng đâu, rất dễ cầm mà, cô có thể sờ thử xem." Hoắc Tú Tú nghe cuộc đối thoại của Ngốc Tiểu Muội và Bàn Tử xong, liền kéo Ngốc Tiểu Muội tới trước rương.

Cô còn thuận tay nhặt khẩu súng lục lên đưa ra trước mặt cô ấy.

Nhân viên quay phim lúc này liền chĩa ống kính vào những khẩu súng đó.

Hành động này khiến rất nhiều cư dân mạng vô cùng kích động, đặc biệt là cánh đàn ông.

Có người đàn ông nào lại không thích vũ khí nóng cơ chứ?

Khán giả lúc này đều dán mắt vào màn hình, chờ xem cận cảnh đống binh khí trong rương.

Còn Ngốc Tiểu Muội thì bị ép sờ vào súng, chao ôi, suýt chút nữa cô cầm không vững mà đánh rơi xuống đất. "Cái này không nhẹ đâu, ít nhất cũng phải nặng năm sáu cân, nếu đạn bắn ra có độ giật, các cô sẽ bị thương mất?" Ngốc Tiểu Muội từng nghe chú Thẩm nói qua, uy lực của súng rất lớn, người bình thường căn bản không chịu nổi.

Hoắc Tú Tú này nhìn có vẻ chân yếu tay mềm, liệu có biết dùng không?

Hoắc Tú Tú chỉ cười, tạm thời không nói gì.

Lúc này, giọng Tần Dã đột nhiên vang lên: "Chọn vũ khí các người

muốn đi." Hắn thì ngồi một bên, lấy giấy bút từ trong túi ra, bắt đầu viết cái gì đó.

Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và những người khác nghe xong liền tiến tới trước binh khí mình thích. "Cái này khá hợp với cô, cô dùng khẩu súng lục này đi." Hoắc Tú Tú đưa súng lục cho A Ninh.

A Ninh nhìn một cái, nhận lấy rồi giắt lên người, sau đó tiếp tục chọn binh khí khác.

Còn Hắc Hạt Tử thì đi tới chỗ phi tiêu, thu một lượng lớn dao nhỏ vào balo trên người.

Bàn Tử chỉ chọn vài quả thuốc nổ và súng tiểu liên, trước khi đi còn không quên cầm theo cái xẻng gấp của mình.

Hạo Thiên Chân và Hoắc Tú Tú đều chọn những binh khí kiểu gọn nhẹ, đương nhiên cũng không quên lấy vài con dao găm.

Động tác nạp đạn, vung dao găm của họ vô cùng thuần thục, cứ như đã thao luyện hàng nghìn lần vậy.

Ngốc Tiểu Muội có thể hiểu được Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân, nhưng còn Hoắc Tú Tú và A Ninh... "Tần Dã đồng học, các anh xuống mộ mà mang theo hai cô gái thì không hợp lắm nhỉ?

Như vậy sẽ làm họ sợ mất." Ngốc Tiểu Muội đi tới bên cạnh Tần Dã, nhỏ giọng hỏi. "Không đâu, họ rất hợp." Tần Dã không ngẩng đầu lên, khẽ đáp. "Nhìn vẻ ngoài của Hoắc Tú Tú và A Ninh không giống như anh nói là phù hợp đâu." Ngốc Tiểu Muội lẩm bẩm.

Tần Dã ngẩng đầu nhìn Ngốc Tiểu Muội: "A Ninh, Tú Tú, thử súng." A Ninh và Hoắc Tú Tú vừa chọn xong vũ khí liền cầm binh khí đi về phía bên ngoài sơn động.

Nhóm Tần Dã theo sát phía sau.

Ngốc Tiểu Muội thấy vậy cũng đi theo.

Cư dân mạng: 【Chao ôi vãi!

Hai đại mỹ nữ ra tay rồi?

Tôi thực sự muốn xem thân thủ của họ thế nào!】【Mong chờ quá, người phụ nữ có thể được Dã ca chọn trúng tuyệt đối không đơn giản!】【Con gái cũng có thể xuống mộ sao?

Ở chỗ chúng tôi đừng nói là đi vào mộ, đi tế tổ còn không được nữa là.】【Tôi thực sự muốn xem thân thủ của hai cô nàng này, xinh đẹp, dáng chuẩn, một người nhiệt tình như lửa, một người lạnh lùng như băng.】Bình luận lại nhảy lên liên tục.

Bên ngoài sơn động.

Tần Dã đứng ở cửa động, thấy Hoắc Tú Tú và A Ninh tay cầm súng, cả hai lên đạn, chờ thử súng.

Mười phút sau.

Một con chim nhỏ bay qua ngọn cây trên đầu.

Cánh vừa mới vỗ, tai A Ninh động đậy, đột ngột giơ tay.

Khi tất cả mọi người còn chưa nhìn rõ trên đầu có thứ gì, tiếng súng đã vang lên.

Phành!

Chương 17

Tiếng súng vang vọng trên bầu trời khu rừng, tiếng súng tan đi, liền thấy ở đằng xa xuất hiện một con chim nhỏ rơi xuống đất.

Mà con chim đó đã mất đầu.

Ngốc Tiểu Muội thấy cảnh này, hai mắt trợn tròn, không ngờ thân thủ của A Ninh lại tốt như vậy, thế mà một phát bắn nát đầu!

Đây là loại xạ thủ gì vậy?

Đặc công cũng không làm được như thế chứ?

Còn chưa đợi Ngốc Tiểu Muội hoàn hồn, Hoắc Tú Tú giơ cao súng, bắn lên phía trên.

Vài giây sau, một con chim bồ câu rừng từ trên cao rơi xuống, đạn xuyên qua cánh, rơi ngay cạnh chân Hoắc Tú Tú.

Ekip chương trình lại một lần nữa ngây người, họ còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã thấy đối phương ra tay rồi!

Ngốc Tiểu Muội quyết định thu hồi những lời mình vừa nói. 【Vãi!

Vãi!

Thần xạ thủ rồi!!】【Bản lĩnh này đỉnh thật!

Tôi đã quá coi thường họ rồi!】【Tôi từng thấy nhiều thần xạ thủ trong quân đội, nhưng thân thủ kiểu này là lần đầu tiên thấy, mà lại còn là trên người hai cô gái nữa chứ.】【Oa, tôi yêu rồi, hai cô gái này đơn giản chính là đóa hoa của thần súng mà!!】"Hai vị, súng pháp lại tiến bộ thêm một bậc rồi." Hắc Hạt Tử hiếm khi chủ động mở lời khen ngợi. "Đó là do Dã ca dạy tốt thôi." Hoắc Tú Tú cười ngọt ngào,

khi nhìn về phía Tần Dã, trong mắt cô đầy vẻ sùng bái.

Ngay cả một A Ninh lạnh lùng như băng, khi nhìn về phía Tần Dã, trong mắt cũng thoáng qua một tia ôn hòa. "Cô nói gì?

Tần Dã dạy?" Ngốc Tiểu Muội nghe được một thông tin quan trọng trong cuộc hội thoại của họ.

Tần Dã biết dùng súng?

Hơn nữa súng pháp còn rất giỏi.

Hắn không phải là sinh viên đại học sao?

Sao súng pháp cũng giỏi đến vậy? "Đúng vậy, súng pháp của tôi là do Dã ca cầm tay dạy bảo đấy, may mà tôi không làm anh ấy thất vọng." Hoắc Tú Tú vô cùng tự hào ưỡn ngực. "Lần sau, hãy bắn vào mắt!" Tần Dã bổ sung thêm một câu bên cạnh.

Ngốc Tiểu Muội và những người khác càng kinh hãi hơn.

Những người này có phải quái vật không?

Bắn trúng đã đỉnh lắm rồi, còn muốn bắn vào mắt?

Độ khó đó chắc ngang với lên trời rồi chứ gì? "Vâng, chúng tôi sẽ luyện tập!" Hoắc Tú Tú cười đáp ứng. "Đừng xem thường Tú Tú và A Ninh, đối với Dã ca mà nói, họ chiếm giữ vị trí rất quan trọng..." Khi Ngốc Tiểu Muội còn đang ngẩn người, Bàn Tử đứng bên cạnh cười nói. "Ý anh là sao?" Ngốc Tiểu Muội sửng sốt, họ chiếm giữ vị trí như thế nào? "Nấu cơm, quét dọn vệ sinh, chạy vặt, chỉnh lý văn kiện, phân phối vật tư, tài vụ, vân vân..." Bàn Tử liệt kê từng công dụng của Hoắc Tú Tú và A Ninh.

Theo lời anh ta nói, hai người đó đơn giản là toàn năng, từ trong ra ngoài, rời xa họ là không xong.

Ngốc Tiểu Muội không ngờ hai người này lại quan trọng và lợi

hại đến thế... "Dã ca, anh gọi chúng tôi tới không phải bảo là họp sao?

Có chuyện gì thế?" Hạo Thiên Chân lúc này mới nhớ ra mục đích họ tụ tập lại. "Họp!" Tần Dã gật đầu, trực tiếp ngồi bệt xuống đất, "Về việc đi xuống mộ lần này, chúng ta cần thảo luận một chút." "Được!" Bàn Tử nghe thấy đi xuống mộ, hưng phấn ngồi xuống đất.

Hạo Thiên Chân, Hắc Hạt Tử, A Ninh và Hoắc Tú Tú quây thành một vòng, bắt đầu trao đổi như không có ai bên cạnh.

Còn Ngốc Tiểu Muội thì ngồi cũng không xong mà đứng cũng chẳng được. "Tiểu Muội tỷ, chúng ta có quay không ạ?" Nhân viên công tác vội vàng hỏi.

Chuyện này chẳng lẽ không nên kín đáo một chút sao?

Công khai họp hành thế này, hận không thể để cả mạng xã hội đều biết. "Quay chứ, họ đâu có tránh né, vậy thì cứ quay!" Ngốc Tiểu Muội trực tiếp ngồi xuống đất nghe nội dung cuộc họp của nhóm Tần Dã.

Cư dân mạng lại một lần nữa hưng phấn: 【Vãi!

Dã ca đỉnh thật, cứ thế mà chọn chỗ họp luôn?

Không cần giấu ai sao?】【Ha ha, không hổ là Dã ca của tôi, tôi ngày càng thích rồi đấy.】【Ừ ừ, các anh cứ nói đi, tôi lặng lẽ nghe đây, tôi không nói gì đâu!!】【Hóng quá, tiếp theo sẽ đi ngôi mộ nào?

Ngôi mộ nào đây?

Cầu phúc cũng cầu rồi, vũ khí cũng chuẩn bị rồi, tiếp theo chắc chỉ thiếu ngày lành tháng tốt nữa thôi nhỉ?】【Nhanh nhanh lên!!

Tôi đang đợi đây!!】Cả mạng đều đang chờ Tần Dã bắt đầu thảo luận nội dung cuộc họp này. "Lần này mục tiêu là ở Điền Nam, đây là tài liệu bên Kim chủ đưa cho tôi, mọi người xem đi." Tần Dã đưa văn

kiện trong tay cho họ, để họ tự xem.

Họ chỉ lướt qua văn kiện một cái, cuối cùng đặt sang một bên. "Dã ca, văn kiện này không đủ toàn diện, anh nói đi, ngôi mộ này là của ai?" Hạo Thiên Chân chỉ liếc qua, không xem tiếp nữa mà hỏi. "Điền Nam, mộ Hiến Vương." "Kim chủ muốn giải mã văn hóa lịch sử bên trong, và mang những cổ vật đó về." Tần Dã thản nhiên nói.

Ngốc Tiểu Muội không hiểu họ đang nói gì, nhưng cô rất muốn biết Kim chủ đưa tài liệu gì.

Kết quả là khi nhìn vào!

Chỉ là xác định họ phát hiện ra manh mối mộ huyệt, và một vị trí khái quát, rồi sau đó... không có sau đó nữa.

Nhưng...

Ngốc Tiểu Muội nhận ra một điều...

Trên đó hoàn toàn không nói ngôi mộ này là của ai, sao Tần Dã lại biết?

Cảnh Ngốc Tiểu Muội xem văn kiện được nhân viên ghi lại, nội dung này cư dân mạng cũng vừa lúc nhìn thấy. 【Lạ thật!

Trên đó cũng không nói mộ là của ai?

Sao Tần Dã biết được?】【Đúng thế, chuyện này đúng là lạ thật!】【Tôi cứ cảm giác Tần Dã dường như rất thông thạo về Điền Nam, hắn là sinh viên hệ Công trình Công trình?

Kim chủ bảo hắn giải mã văn hóa lịch sử?

Đây không phải việc của đội khảo cổ sao?】【Ông quên rồi à?

Hiện tại hắn chính là người của đội khảo cổ đấy!!】【Tôi tò mò Kim chủ này là ai rồi đấy!!】Lúc này Tần Dã vẫn đang thảo luận nội dung trong phòng họp. "Đó là yêu cầu của Kim chủ, vậy còn của

chúng ta thì sao?

Tiền thù lao lần này là bao nhiêu?" Bàn Tử không quan tâm yêu cầu của Kim chủ, anh ta chỉ quan tâm tiền. "Cậu xem cái bộ dạng hám tiền của cậu kìa." Hạo Thiên Chân có chút chê bai nói. "Mấy người thanh cao à?

Thế tiền của mấy người đưa tôi?" Bàn Tử chẳng thèm để ý vẻ chê bai đó, lớn tiếng phản bác. "Đừng có mơ!" "Thù lao vẫn như trước, nhưng chúng ta lần này tiến vào cần mang Mộc Trần Châu đi, trước đó phải tìm được huyết quan, lấy đi Long Hổ quyền trượng từ chỗ Đại tế ti..." "Còn có..." Ngốc Tiểu Muội ngồi sau lưng Tần Dã, thấy Tần Dã lúc này đâu còn dáng vẻ sinh viên đại học, hoàn toàn như biến thành một người khác, không còn vẻ ngây ngô của sinh viên, mà giống như một bậc bề trên hơn.

Chương 18

Nhưng đó không phải điều khiến cô kinh ngạc, điều cô kinh ngạc nhất chính là chủ đề của Tần Dã.

Ngốc Tiểu Muội liếc nhìn nhân viên công tác. "Họ đang nói chuyện xuống mộ đúng không?" "Đúng vậy!" "Vậy họ đã xuống chưa?" "Chưa ạ?

Chẳng phải đang chuẩn bị xuống sao?" "Chưa xuống sao lại biết bên trong có cái gì?

Còn cái gì mà Mộc Trần Châu?

Còn Long Hổ quyền trượng?

Sao hắn biết rõ như vậy?" "Ngạch..." Nhân viên công tác ngẩn người, đúng vậy, họ đều chưa xuống mà, sao Tần Dã biết bên trong có gì?

Tim Ngốc Tiểu Muội chấn động.

Cô kinh hãi nhìn Tần Dã, đôi mắt đó hận không thể nhìn thấu một cái lỗ trên người hắn.

Tần Dã thực sự là người sao?

Sao cái gì hắn cũng biết vậy?

Bình luận trong phòng livestream chạy liên tục: 【A a a mẹ kiếp!

Tôi không nghe lầm chứ?

Tôi nghe thấy gì đây?

Tần Dã nói bên trong có Mộc Trần Châu?】【Không phải!

Tôi không hiểu, đây là tình huống gì?

Họ từng đi mộ Hiến Vương rồi à?

Nếu không sao biết rõ như thế?】【Đừng nói bừa, nếu đi rồi thì với cái đức tính của họ, chẳng lẽ không khuân sạch mộ người ta?

Đó là mộ tặc đấy, thấy cổ vật còn không mau khuân đi?】【Tôi là sinh viên học viện khảo cổ đây, thông tin này học viện chúng tôi còn chẳng biết chỗ nào có mộ, họ càng không thể biết được, cho nên họ chắc chắn chưa từng đi.】【Vãi!

Lợi hại thật!!

Thế mà chưa đi đã có thể biết bên trong có gì rồi!!】【Đừng nói nữa, tôi cảm thấy Dã ca của tôi chính là đỉnh của chóp!!】【Chẳng lẽ cầu phúc có tác dụng?

Phật tổ bảo cho à?】Ngốc Tiểu Muội không chú ý tới bình luận của khán giả, mà quay đầu nhìn Tần Dã.

Tâm trạng cô hiện tại ngoài kích động và kinh ngạc còn có một chút phức tạp.

Lúc trước phỏng vấn Tần Dã, người này nói chuyện hoàn toàn có thể khiến người ta tức chết, thậm chí có cảm giác vô dục vô cầu.

Sau đó cô bám lấy hắn mời làm khách mời chương trình, hắn đồng ý xong liền đưa ekip đi cầu phúc.

Từ lúc đó tới giờ cô chú ý tới điểm đặc biệt của Tần Dã, dường như hắn đã trở nên khác biệt.

Dần dần bắt đầu trở nên rõ ràng hơn, đây có tính là 'chân dung thực sự' không?

Ngay lúc này, Tần Dã đưa những thứ mình mua được cho Hoắc Tú Tú. "Xử lý cho tốt!" "Vâng!" Hoắc Tú Tú nhận lấy gạo nếp và móng lừa đen, vội vàng đáp ứng. "Giải tán, buổi tối tôi sẽ thông báo

thời gian hội quân." Tần Dã đứng dậy nói. "Được!" Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cùng những người khác đáp lời, không thèm quay đầu lại mà rời khỏi khu rừng.

Thấy họ đi hết, Tần Dã rảo bước xuống núi. "Chúng ta bây giờ đi đâu?" Ngốc Tiểu Muội thấy hắn đi, vội vàng đi theo hỏi. "Về trường, đi học." Tần Dã trực tiếp nói. "Không phải chứ, anh cứ thế mà đi sao?

Chúng ta đang livestream đấy, cái sơn động này của các anh mà bị người có tâm phát hiện ra thì phiền phức lắm." Ngốc Tiểu Muội lo lắng nói. "Không đâu." Tần Dã bình tĩnh đáp lại.

Hoàn toàn không để sự lo lắng của Ngốc Tiểu Muội vào lòng. "Nhưng mà..." Ngốc Tiểu Muội còn định nói tiếp, thấy bước chân Tần Dã nhanh hơn, rõ ràng là không muốn nghe, thế là lẳng lặng ngậm miệng lại.

Trước cổng Đại học Nam Lăng.

Tần Dã xuống xe, quay đầu nhìn Ngốc Tiểu Muội và nhân viên công tác. "Livestream hôm nay có thể kết thúc tại đây, sáng mai tám giờ tới cổng trường đợi tôi." Dứt lời, Tần Dã không đợi Ngốc Tiểu Muội trả lời, quay người đi vào trong trường, hoàn toàn không cho họ cơ hội lên tiếng. "Tiểu Muội tỷ, em mới thấy khách mời kiêu ngạo như vậy lần đầu đấy." Nhân viên công tác bất lực nói. "Đó là vì em cũng chưa từng thấy khách mời là mộ tặc bao giờ." Ngốc Tiểu Muội cũng vô cùng bất lực, tạm thời dừng livestream cũng tốt, về báo cáo với đài trưởng một tiếng, lần ghi hình tiếp theo có lẽ sẽ rất đặc sắc và kích thích.

Thế là Ngốc Tiểu Muội quay sang nhìn ống kính: "Các vị khán giả, buổi livestream hôm nay của chúng ta xin dừng ở đây, tám giờ sáng mai sẽ chính thức bắt đầu, tin rằng sẽ rất kích thích đấy..." Cảnh cuối cùng của phòng livestream là nụ cười mê người của Ngốc Tiểu Muội.

Khán giả lúc này cực kỳ không hài lòng: 【Không phải chứ, thế là xong rồi à?

Đừng mà?

Cho tôi xem thêm chút nữa đi có được không?】【Đúng thế đúng thế, tôi thấy Tần Dã tiểu ca ca rất đáng yêu, xem thêm chút xíu nữa thôi mà!!】【Chao ôi, đừng có xoắn xuýt chuyện này nữa, chúng ta cứ dưỡng sức chờ ngày mai đi, tôi có dự cảm, ngày mai có lẽ có hành động lớn đấy!!】【Đúng đúng đúng, mau để Dã ca của tôi nghỉ ngơi đi, mai còn có kịch hay để xem.】Tần Dã quay về tòa nhà giảng đường, trực tiếp đi tìm giảng viên hướng dẫn của mình.

Thầy Lý đang chuẩn bị đi lên lớp, vừa mở cửa đã thấy Tần Dã đứng ở đó, việc hắn quay lại thầy Lý đã biết.

Nhưng chuyện trên phòng livestream thì thầy tạm thời chưa rõ.

Thầy Lý xác định Tần Dã bình an vô sự, kinh hỷ nhìn hắn. "Tần Dã, em về rồi à?" "Vâng." Tần Dã gật đầu, "Thầy ơi, em muốn xin giấy chứng nhận rời trường." "Tại sao?" "Em đi thực tập." "Em muốn trực tiếp đi thực tập sao?

Tìm được việc rồi à?" "Vâng." "Vậy được!" Thầy Lý quay lại bàn làm việc, cầm bút viết chữ, rồi đóng dấu của mình lên đó. "Tần Dã, em..." "Cảm ơn thầy!" Tần Dã không đợi thầy Lý nói hết lời, nhận lấy tờ giấy rồi quay người rời đi.

Thầy Lý thấy vậy chỉ cười bất lực, cái tính tự làm tự chịu của Tần Dã này bao giờ mới sửa được đây, thật không biết cái tính cách này của hắn có thích nghi nổi với môi trường thực tập không nữa...

Đúng lúc này, một giáo viên khác vội vàng từ ngoài bước vào: "Thầy Lý, học sinh của thầy là mộ tặc đấy, thầy xem này..." Thầy Lý khựng lại: "Anh nói bừa cái gì thế?

Học sinh của tôi sao có thể là mộ tặc được?" Giáo viên đó biết thầy không tin, liền đưa đoạn phát lại buổi livestream của Ngốc Tiểu Muội cho thầy Lý xem.

Vừa đúng lúc là đoạn Tần Dã gặp mặt Bàn Tử, ông tận tai nghe thấy Tần Dã nói họ không phải mộ tặc, mà là nhân viên khảo cổ.

Sau khi xem xong, thầy Lý đờ người ra!

Thầy đột nhiên nhớ tới cảnh Tần Dã bị cảnh sát đặc nhiệm đưa đi, giờ thì thầy đã hiểu rồi, nguyên nhân Tần Dã bị đưa đi thế mà lại là... mộ tặc!!

Mà công việc thực tập của Tần Dã là... xuống mộ? "Anh đúng là đào tạo ra được một học sinh tốt đấy?" Giọng giáo viên kia có phần mỉa mai.

Vẻ kinh ngạc trên mặt thầy Lý lập tức biến mất, thay vào đó là sự kiêu ngạo: "Tất nhiên rồi, đương nhiên là học sinh tốt, không phải...

đều bị đội khảo cổ chiêu an rồi sao?

Anh giỏi thì anh cũng bị chiêu an thử đi!!" Sáng sớm hôm sau.

Ngốc Tiểu Muội và nhân viên công tác thay quần áo giản dị, ai nấy trông đều rất trẻ trung và đầy sức sống.

Xe vừa tới cổng trường, Tần Dã đã sớm đợi sẵn ở đó.

Lúc này số lượng người xem phòng livestream đã đạt tới năm triệu người, mà đây mới chỉ là bắt đầu sau khi mở máy chưa đầy năm phút.

Ngay sau khi kết thúc buổi trực tiếp hôm qua, cả mạng xã hội đều bàn tán xôn xao về chuyện Tần Dã xuống mộ, thậm chí có rất nhiều cư dân mạng đã vào trang web chính thức của Học viện Khảo cổ để hỏi xem chuyện Tần Dã được chiêu an có phải thật không.

Học viện Khảo cổ cũng rất nhiệt tình thừa nhận chuyện này.

Chương 19

Trong phút chốc danh tiếng của Tần Dã nổi như cồn, rất nhiều cư dân mạng đặc biệt tới xem Tần Dã tiếp theo sẽ xuống mộ như thế nào. 【Ây da da, cuối cùng tôi cũng chờ được Dã ca của mình rồi, tối qua còn chẳng mơ thấy Dã ca, đúng là đáng tiếc.】【Cậu là đàn ông con trai mơ thấy Dã ca làm gì?

Cúc hoa của cậu lại ngứa à?】【Sao tôi lại phải là 0, tôi không thể là 1 sao?】【Cậu dám để Dã ca làm 0 à, ai cho cậu cái gan chó đó thế?】【Không được đua xe nhé, bây giờ tôi thấy Dã ca ngày càng soái, nhìn thế nào cũng không thấy đủ!!】Ngốc Tiểu Muội thấy số người xem đạt tới năm triệu, trong lòng vui mừng vô cùng.

Xe dừng trước mặt Tần Dã, cô cười hỏi hắn: "Chúng ta bây giờ đi đâu?" Tần Dã trực tiếp lên xe: "Đi tìm bạn tôi, chúng ta đi Điền Nam!" Khóe miệng Ngốc Tiểu Muội ý cười càng đậm, sau khi nghe nội dung họp của họ hôm qua, cô đã trực tiếp xin kinh phí từ đài, chuẩn bị sẵn sàng cho chuyến đi xa.

Mà đài trưởng vì để Tần Dã xuất hiện, đã trực tiếp vung tay quá trán, đặc biệt thuê một chiếc máy bay riêng, mười giờ là có thể xuất phát. "Tôi đã sắp xếp xong rồi, mười giờ có thể lên máy bay đi Điền Nam." Đôi mắt sâu thẳm của Tần Dã nhìn về phía Ngốc Tiểu Muội, trong mắt thoáng hiện vẻ ngạc nhiên, ngồi trên ghế, khẽ nói lời cảm ơn.

Dù sao người ta cũng giúp hắn tiết kiệm được lộ phí, nên tỏ ý cảm ơn. "Tần Dã, anh đã từng đi Điền Nam chưa?" Ngốc Tiểu Muội thấy xe khởi hành, chủ động mở lời hỏi. "Đi rồi." Tần Dã thản nhiên nói. "Tôi nghe nói ở Điền Nam toàn là sâu bọ, theo lời kể của người dân

địa phương thì trong đó đâu đâu cũng là sâu độc, có thật không vậy?" Ngốc Tiểu Muội tiếp tục nói.

Tối qua cô đã đặc biệt về tìm hiểu một chút, sâu bọ ở Điền Nam đúng là có đủ loại, nhìn một cái thôi cũng đủ khiến người ta da đầu tê dại.

Đồng nghiệp ở đài của cô từng làm phóng sự chuyên đề, nơi đó còn khủng khiếp hơn nhiều, ngủ thôi cũng có nguy cơ bị sâu cắn một phát. "Ừm." "Thế thì đáng sợ thật." "Không đáng sợ đâu, ăn rất ngon!" Tần Dã bình tĩnh nói. "Ăn ngon là tốt rồi, ăn ngon... cái gì cơ?" Ngốc Tiểu Muội đột nhiên nhìn Tần Dã, còn tưởng mình nghe lầm: "Anh nói gì?

Ăn ngon?

Sâu bọ đáng sợ như thế?

Anh dùng để ăn sao?" Tần Dã quay đầu lại, rất thản nhiên: "Sâu bọ ở Điền Nam đáng sợ lắm sao?

Hồi đó tôi toàn dùng chúng làm cơm ăn mà!!" Oành!

Không khí trong xe bỗng chốc im bặt, tất cả mọi người kinh hãi nhìn chằm chằm Tần Dã.

Họ vừa nghe thấy cái gì?

Dùng để làm cơm ăn?

Chắc chắn là dùng để làm cơm ăn sao?

Ngốc Tiểu Muội nhìn Tần Dã như nhìn một con quái vật. "Anh... dùng để làm cơm ăn?

Lại còn rất ngon?

Anh chắc chứ!" Giọng Ngốc Tiểu Muội run rẩy hỏi lại. "Ừm, chắc chắn!" Tần Dã thản nhiên gật đầu.

Còn khán giả trong phòng livestream thì nổ tung chảo: 【A a a, tôi mẹ nó nghe cái gì thế này?

Sâu bọ đó là để ăn sao?】【Vãi!

Vãi!

Vãi chưởng!!!】【Tôi chính là người ở Điền Nam đây, đúng là có rất nhiều sâu bọ, nhưng có loại ăn được, có loại thật sự không thể ăn, đặc biệt là sâu bọ trong mấy cái trại trên núi, càng không thể ăn!!】【Hàng năm số người bị sâu độc cắn chết không phải là ít, nhưng chủ động ăn sâu bọ thì...

Dã ca, tôi kính anh là một hán tử, đỉnh vler!!】【Không hổ là Dã ca của tôi, đúng là ngầu, đúng là lợi hại, vãi!!

Nghĩ đến thôi tôi đã thấy da đầu tê dại rồi, thế mà người ta lại có thể ăn được, còn khẳng định chắc nịch là rất ngon nữa chứ!!】【Mẹ kiếp, chuyện này không khoa học, Dã ca đáng sợ quá?

Còn đáng sợ hơn cả đống sâu bọ đó nữa!】【Mấy người thì biết cái gì?

Đó mới là chân nam nhân, người đàn ông dám ăn sâu bọ mới là chân nam nhân!!】【Mấy đứa lụy tình mau cút ra ngoài đi...】Bình luận vẫn không ngừng nhảy lên, số người xem phòng livestream liên tục tăng vọt!

Đối với lời nói của Tần Dã, cư dân mạng cảm thấy thuyết phục, nhưng cũng có một số cư dân mạng đặc biệt tới xem xem liệu hắn có thật sự dám ăn những con sâu đó không.

Tần Dã không để ý tới ekip chương trình, tự mình đánh một giấc.

Thế là họ tới địa điểm đã định, liền thấy nhóm Hạo Thiên Chân và A Ninh tay xách nách mang đứng đợi ở đó.

Sau khi lên xe, Ngốc Tiểu Muội mới chú ý tới trong túi của họ thế mà còn đựng cả xoong nồi bát đĩa, còn có đủ loại gia vị nữa. "Ngạch...

Bàn tử tiên sinh, các anh là đi dã ngoại sao?" Ngốc Tiểu Muội sững sờ, không phải là đi xuống mộ sao?

Sao lại đổi thành dã ngoại rồi?

Xuống mộ mà mang theo xoong nồi bát đĩa làm gì? "Ừm...

đúng thế, xuống mộ chẳng phải cũng tương đương với dã ngoại sao?

Cô không biết đâu, thức ăn trong đó mới gọi là ngon, tới lúc đó cô sẽ biết thôi." Bàn Tử nhe hàm răng trắng hếu, cười vô cùng tươi rói.

Ngốc Tiểu Muội sau hai lần 'bất ngờ' trước đó, cô tỏ ý không muốn biết, càng không muốn đi theo anh ta ăn sâu bọ.

Cả nhóm tới sân bay, sau khi lên máy bay, Bàn Tử cứ như vừa khám phá ra đại lục mới vậy. "Bàn Tử, anh làm gì thế?" Hoắc Tú Tú ngồi cạnh anh ta, nghi ngờ hỏi. "Tôi đương nhiên là đang xem kỹ xem chiếc máy bay này khác gì mấy chiếc máy bay kia rồi, đây là máy bay riêng đấy, tôi mới được ngồi lần đầu, cô không hiểu được tâm trạng của Bàn gia lúc này đâu, cô chỉ cần trong lòng nghĩ về Dã ca là được rồi, không cần quản chúng tôi." Bàn Tử hưng phấn quan sát toàn bộ nội thất máy bay.

Hoắc Tú Tú bị Bàn Tử nói trúng tim đen, hai má đỏ bừng, ánh mắt vô thức nhìn về phía Tần Dã đang nhắm mắt ngủ ở phía sau cùng.

Thẹn thùng đấm Bàn Tử một cái. "Đi đi đi, đừng có nói bừa!" Bàn Tử còn định nói tiếp thì bị Hạo Thiên Chân ngăn lại: "Bàn Tử đừng quậy nữa, máy bay sắp cất cánh rồi." Bàn Tử lúc này mới ngậm miệng, nhắm mắt tĩnh dưỡng, nhưng thỉnh thoảng vẫn hé mắt quan sát chiếc máy bay này.

Cả nhóm đến Điền Nam vào buổi chiều, ekip chương trình đã sắp xếp xe từ trước, cùng nhau lái xe tới trại Già Long.

Khi xe dừng lại, màn đêm đã buông xuống.

Nhưng Tần Dã không có ý định dừng lại, định nhân đêm tối tiến vào trong mộ.

Băng qua trại Già Long, đi thẳng vào trong một khu rừng rậm.

Trong khu rừng lờ mờ chỉ có những ánh sáng yếu ớt le lói.

Thỉnh thoảng còn có những âm thanh sột soạt truyền tới bên tai, cùng tiếng cỏ cây rung động khe khẽ.

Nhóm Ngốc Tiểu Muội ai nấy đều đi vô cùng cẩn thận, chỉ sợ từ đâu đó chui ra một con sâu bọ nào.

So với họ, Bàn Tử và Tần Dã lại vô cùng thản nhiên, bất kể trời tối ra sao, họ vẫn nhàn nhã dạo bước, đi lại vô cùng thong dong.

Khán giả trong phòng livestream đều cảm thấy lạnh sống lưng: 【Vãi!

Khu rừng này nhìn đáng sợ thế, tôi vừa nãy còn thấy trên mặt đất có xương cốt gì đó nữa.】【Đó là xương gì vậy?

Tôi sợ thiết bị chiếu sáng vừa quét qua một cái là thấy ngay một khuôn mặt người chết...】【Vãi!

Đừng nói nữa, tôi sợ chết đi được, giờ tôi còn đang trùm chăn đây này, không dám thò đầu ra luôn!】【Tôi thấy tội nghiệp cho Tiểu Muội quá, cái môi trường này nhìn kiểu gì cũng giống như ma quỷ sắp hiện hình, còn cái màn sương trắng này ở đâu ra vậy?】【Đúng thế, màn sương trắng này xuất hiện từ lúc nào thế?

Cái quái gì vậy?】Từ bình luận của khán giả có thể thấy họ đều rất sợ hãi, cũng lo lắng cho ekip chương trình.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thấy nhóm Ngốc Tiểu Muội rất sợ, liền chủ động trò chuyện với họ. "Bàn tử tiên sinh, Ngô tiên sinh, các anh không sợ sao?" Ngốc Tiểu Muội hơi run giọng hỏi.

Nơi sắp tới là mộ huyệt đấy, họ nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ có cơ hội tiến vào mộ huyệt. "Quen rồi sẽ ổn thôi, cô đừng nhìn bên trong tối đen như mực thế này mà sợ, thực ra đó đều là giả tượng thôi, bên trong không có đáng sợ, chỉ có đáng sợ hơn thôi..." "Ví dụ như cô nhìn xem, kia là gì?

Chương 20

Đó là cây!" Bàn Tử đứng cạnh Ngốc Tiểu Muội, chỉ về phía trước, mờ mờ ảo ảo có thể thấy đại thụ, "Lại ví dụ như chỗ kia, kia là gì?

Đó là bạch cốt..." "Lại nhìn chỗ kia kìa, đó là lụa đỏ, có tác dụng gì nhỉ?

Đó là dùng để bố trận hoặc là để tế tự, cũng có nghĩa là, chúng ta có lẽ đang đi gần vào một nơi tế tự nào đó!" Mỗi khi Bàn Tử nói một câu, sắc mặt Ngốc Tiểu Muội lại trắng thêm một phần.

Hạo Thiên Chân thật sự chịu không nổi, tiến lên bồi cho Bàn Tử một cước, dở khóc dở cười mắng: "Cậu đang nói cái gì thế?

Hù dọa người ta à?" "Đừng quậy nữa, chúng ta tới Ngưu Đầu đại trận rồi." Hắc Hạt Tử không đợi Bàn Tử đáp lại, tiên phong lên tiếng.

Ngốc Tiểu Muội đưa mắt nhìn quanh, màn sương trắng trước mắt đột nhiên tan biến, lúc này mới chú ý tới trên những cái cây xung quanh đều đang treo đầu trâu, xương đầu trâu được treo chỉnh tề thành một vòng tròn.

Bên dưới còn có rất nhiều nhang tàn và một ít đồ cúng, cộng thêm cái môi trường tối tăm này, nhìn qua một cái lại càng thêm kinh hãi.

Nếu một người đi ra đây mà thấy cảnh tượng này, chắc chắn sẽ bị dọa cho hồn xiêu phách tán.

Ngốc Tiểu Muội trực tiếp đứng sau lưng Tần Dã, túm chặt lấy áo hắn: "Đây là thứ gì vậy?

Sao lại đáng sợ thế này?" "Không đáng sợ đâu." Tần Dã thản nhiên đáp, "Cũng giống như xem lợn nái giao phối thôi!" "Hả?" Ngốc Tiểu

Muội vô thức nhìn Tần Dã, khóe miệng giật giật.

Thứ này thì có liên quan gì tới lợn nái giao phối chứ? "Ngốc Tiểu Muội tỷ tỷ, thứ này có gì mà phải sợ?

Lợn nái giao phối chúng ta đều thấy rồi, cái này có gì đáng sợ đâu?

Đừng lo lắng, đây chỉ là một đống xương thôi, đừng sợ đừng sợ!" Hoắc Tú Tú cười hì hì đeo cái balo khổng lồ đi tới sau lưng cô, không để lại dấu vết mà gỡ tay cô ra khỏi người Tần Dã. "Các cô... các cô..." Ngốc Tiểu Muội thấy sắc mặt Hoắc Tú Tú và A Ninh không có gì khác lạ, "Cái này có liên quan tới lợn nái giao phối sao?" "Lợn nái giao phối hiếm lắm mới thấy được, cái này tính là gì?" Hạo Thiên Chân không cho là đúng nói.

Điên rồi điên rồi!!

Ngốc Tiểu Muội cảm thấy những người này dường như là kẻ điên, chẳng lẽ lợn nái giao phối còn đáng sợ hơn thứ này sao?

Lúc này trong phòng livestream, bình luận gần như lấp đầy màn hình: 【Vãi!

Dọa chết lão tử rồi, mấy cái đầu trâu này xuất hiện từ lúc nào thế?】【Mẹ ơi, đêm hôm khuya khoắt trong rừng treo vải đỏ, trên đó còn có đầu lâu, đây là tình huống gì vậy?】【Ngưu Đầu đại trận là treo đầu trâu trên cây sao?】【Không phải vậy đâu, đây là một kiểu tế tự, ở một số bộ tộc vùng cao sẽ có kiểu tế tự như thế này, nhưng cụ thể là cầu gì thì tạm thời chưa rõ, tôi cũng chỉ mới nghe kể thôi!!】【Các ông không thấy nhóm Dã ca rất đỉnh sao?

Thứ đáng sợ như vậy mà họ lại thấy không lạ lẫm bằng lợn nái giao phối...

Thế này là có ý gì?】【Cái đó còn phải nói sao?

Dã ca của tôi đã từng chứng kiến nhiều đại cảnh tượng rồi, mấy

loại tôm tép như các người sẽ không hiểu được đâu.】【Đây là loại gan dạ gì vậy, thứ này thế mà lại được đánh đồng với lợn nái giao phối...

Thế này thì còn cho người ta sống nữa không hả trời!!】【Tôi chỉ thích cái vẻ mặt ngầu lòi của họ thôi, cứ như đang bảo: Cái Ngưu Đầu trận này tính là cái đinh gì, lợn nái giao phối lão tử còn thấy qua rồi, cái này tính là cái lông.】【Ha ha, lầu trên hiểu đúng ý đấy, không biết tại sao chứ cứ thấy Tần Dã tiểu ca ca xuất hiện là tôi lại thấy yên tâm hẳn.】Số lượng người xem lại một lần nữa tăng vọt, trực tiếp đạt tới mốc mười triệu người.

Chủ đề trung tâm bắt đầu xoay quanh Tần Dã! "Đây mới chỉ tới Ngưu Đầu trận thôi, đường phía sau còn dài lắm, mọi người đi sau đi sát vào, đừng để bị lạc!" Hắc Hạt Tử cười nói với những nhân viên công tác phía sau, giọng điệu thoải mái thể hiện rõ tâm trạng của hắn lúc này.

Những nhân viên đó nghe thấy còn một đoạn đường dài, sợ tới mức vội vàng áp sát vào nhóm Hạo Thiên Chân.

Nếu mà lạc trong rừng sâu núi thẳm, lại còn thỉnh thoảng có những thứ đáng sợ như thế này, thì chưa kịp tìm đường ra đã bị dọa chết khiếp rồi.

Ngốc Tiểu Muội cũng là lần đầu tiên thấy Hắc Hạt Tử nói nhiều như vậy trong một lúc. "Tần Dã, người bạn này của anh sao nhìn kỳ lạ thế, lần trước gặp mặt dường như rất ít nói, tính cách trầm mặc, nhưng giờ sao lại..." Ngốc Tiểu Muội cũng không biết nên dùng từ gì để miêu tả con người Hắc Hạt Tử. "Lần trước là vì tâm trạng hắn không tốt." Tần Dã liếc nhìn Hắc Hạt Tử rồi nói. "Tại sao vậy?" "Kính của hắn bị mất!" Ngốc Tiểu Muội: ...

Kính mất nên tâm trạng không tốt, nên mới ít nói?

Đây là cái logic gì vậy?

Ngốc Tiểu Muội lúc này mới nhận ra đội ngũ của họ đúng là cực phẩm, toàn những người kiểu gì tụ tập lại với nhau thế này? "Đi thôi!" Tần Dã đưa mắt nhìn quanh, tiếp tục đi về phía trước.

Một tiếng sau, nhân viên công tác rõ ràng là thể lực không chịu nổi, bước chân chậm lại.

Hoắc Tú Tú và A Ninh dù miệng không nói gì nhưng mồ hôi trên mặt nhắc nhở mọi người rằng họ hiện tại cũng đã thấm mệt, dù sao trên người cũng đang mang vác gần trăm cân đồ đạc... "Dã ca!

Gọi chúng ra đi, tôi đi không nổi nữa rồi!" Bàn Tử mệt đến mức thở hồng hộc, một tay chống vào thân cây đại thụ, uể oải nói. "Đúng là đồ bỏ đi." Hắc Hạt Tử cười nhạo. "Hạt tử, cậu mẹ nó bớt nói nhảm đi, cậu thử mang trăm cân đồ trên lưng xem, cậu còn chẳng bằng tôi đâu." Bàn Tử lập tức trợn mắt tức giận nói.

Tần Dã quay lại nhìn các đồng đội, sau đó đưa ngón tay lên môi.

Xuỵt!

Tiếng huýt sáo vang lên, vọng khắp khu rừng.

Ngốc Tiểu Muội ngẩn người, lúc này huýt sáo làm gì?

Chẳng lẽ có chuyện?

Tức tức!!

Ngao ô!!!

Ngay khi Ngốc Tiểu Muội và ekip chương trình còn đang ngơ ngác, xung quanh bỗng xuất hiện tiếng báo gầm.

Ngay sau đó, trong những lùm cây và rừng rậm âm u xuất hiện những đôi mắt xanh lè, cùng tiếng gầm gừ nặng nề.

Ngốc Tiểu Muội và nhân viên công tác càng căng thẳng hơn, khó khăn lắm mới nuốt nổi một ngụm nước bọt.

Xong đời rồi!

Trong khu rừng Điền Nam này ngoài sâu độc ra còn có rất nhiều dã thú hung dữ. "Thôi xong, đây là tiếng báo kêu phải không?" "Hình như thế, lần này xong thật rồi, chúng ta chết chắc rồi." Nhóm Ngốc Tiểu Muội lúc này mặt như tro tàn, giờ báo cảnh sát liệu có kịp không?

Khán giả phòng livestream: 【Đệch!

Báo rừng, xong rồi xong rồi!!】【Lần này tiêu đời thật rồi, đây là loài mãnh thú có tính tấn công mạnh nhất đấy.】【Họ hiện tại vừa mệt vừa đuối, chạy cũng chẳng chạy nổi.】【Chẳng lẽ họ sẽ phải bỏ mạng tại đây sao?】Khán giả vô cùng lo lắng.

Đúng lúc này, những con báo gấm từ từ bước ra từ lùm cây, từng bước một tiến lại gần họ.

Ánh mắt hung ác, răng nanh sắc nhọn, hơi thở nặng nề, một áp lực mạnh mẽ ập tới. "Mọi người ơi!

Chúng ta chạy thôi!" Một nhân viên công tác hốt hoảng nói. "Không chạy được đâu, chúng ta càng chạy chúng sẽ càng đuổi, anh chạy sao lại báo chứ?" Ngốc Tiểu Muội vội vàng ngắt lời.

Họ lùi lại phía sau, quay lưng vào nhau, căng thẳng nhìn những con báo này.

Tần Dã đứng ở vị trí dẫn đầu đội ngũ, con báo gấm kia nhìn thẳng vào hắn. "Tần Dã, mau quay lại đây!" Ngốc Tiểu Muội hoảng loạn hét lớn, lo lắng Tần Dã bị báo làm hại.

Nhưng Tần Dã dường như không nghe thấy, vẫn đứng im tại chỗ không hề nhúc nhích!

Ngay khi ekip chương trình và cả cộng đồng mạng đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhìn Tần Dã bị vồ ngã, một màn đầy kịch tính đã xảy ra.

Con báo đầu tiên tiến tới trước mặt Tần Dã đột nhiên phủ phục xuống đất, dáng vẻ vô cùng ngoan ngoãn. "Lên đi!" Những con báo còn lại cũng lần lượt tiến tới trước mặt Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và những người khác, nằm xuống đất chờ họ ngồi lên lưng. "Hắc hắc, lâu rồi không gặp!" Bàn Tử cười hì hì xoa xoa đầu con báo trước mặt.

Hắc Hạt Tử cũng tràn đầy vui mừng: "Nhớ ta không?

Ta thì nhớ các ngươi lắm đấy." Hoắc Tú Tú, A Ninh và Hạo Thiên Chân cười tươi ngồi lên lưng báo, còn dùng tay vuốt ve lông của chúng.

Chương 21

"Đây là bạn của tôi, vất vả cho các bạn đưa họ đi cùng một đoạn." Tần Dã chỉ vào nhóm Ngốc Tiểu Muội vẫn còn đang đứng sững như phỗng.

Những con báo đó như hiểu ý, tiến tới trước mặt nhóm Ngốc Tiểu Muội, chủ động nằm xuống.

Nhóm Ngốc Tiểu Muội há hốc mồm, đứng ngây tại chỗ, cả đám tập thể đờ người ra, đầu óc rối bời.

Những con báo này xuất hiện là để làm phương tiện di chuyển?

Chứ không phải để ăn thịt họ.

Hơn nữa những con báo này dường như rất quen thuộc với Tần Dã...

Mẹ nó!

Đây là thật sao?

Ngốc Tiểu Muội lén ngắt mình một cái, cảm nhận được cái đau, lúc này mới phản ứng lại được, đây không phải là mơ.

Phòng livestream nổ tung: 【Vãi chưởng!

Mấy con báo này nghe lời Tần Dã tiểu ca ca kìa!!!】【Đây không phải là mơ chứ?

Chẳng lẽ Tần Dã là người luyện thú sao?

Đến thứ này cũng có thể điều khiển được?】【Thần linh ơi, cái tiếng huýt sáo lúc nãy của Dã ca thế mà lại là để gọi chúng ra!!】【Gọi ra mục đích là để cho họ cưỡi lên, rồi đưa họ đi!!】【Đệch!

Mẹ nó, tôi cũng muốn, làm sao mà làm được vậy?

Dã ca thỉnh giáo với!!】【Cả tôi nữa!!】Cư dân mạng sững sờ, nằm mơ cũng không nghĩ tới Tần Dã lại có chiêu này!!

Từng người từng người đều chấn động khôn nguôi.

Ở hải ngoại, nước Mỹ!

Nhóm điều tra vẫn luôn tìm kiếm tung tích Tần Dã lúc này đang nhìn thấy bóng dáng hắn trong một chương trình, tất cả thành viên tổ điều tra đều đang dán mắt vào từng cử động của Tần Dã.

Nhưng... khi thấy hành động triệu hồi báo gấm, toàn bộ nhân viên tổ điều tra đều sững sờ.

Trước đây người của họ từng tới mộ huyệt ở Đại Việt, cũng vừa vặn là ở Điền Nam, nhưng hơn mười người họ phái đi cuối cùng chỉ có một người trở về, những người còn lại đều bị dã thú cắn chết.

Ngay cả mộ còn chưa tìm thấy đã mất mạng, chuyện này khiến họ vô cùng giận dữ nhưng cũng chẳng làm gì được...

Giờ xem ra... "Tổ trưởng Zaro, những người của chúng ta trước đây chết thảm có lẽ chính là do tên này giở trò quỷ!" Một thành viên tổ điều tra hoàn hồn sau cơn chấn động, đột ngột nhìn tổ trưởng của mình.

Mà vị tổ trưởng kia vẫn đang ngây người nhìn Tần Dã...

Hắn ta có nằm mơ cũng không ngờ người mình cần tìm lại lợi hại đến thế, thế mà có thể triệu hồi dã thú ra làm vật cưỡi cho mình! "Không sai, người của chúng ta không phải bị dã thú vô tình giết chết, mà là bị lũ vật nuôi của tên khốn Tần Dã này sát hại, nhất định là như vậy!" Một thành viên khác càng thêm phẫn nộ đứng dậy nói. "Nước Đại Việt...

đáng ghét, ta phải bắt các ngươi trả giá đắt!!!" Lúc này các thành viên tổ điều tra nghiến răng nghiến lợi nói.

Trong số những người tới cổ mộ Đại Việt năm đó còn có em trai ruột của hắn, đó là một người rất đáng yêu, thế mà lại chết thảm ở Đại Việt, hiện tại họ nhất định phải bắt Đại Việt giao Tần Dã ra.

Tổ trưởng Zaro nhấc điện thoại, quay một dãy số. "Ngài Waller, tôi có tình báo quan trọng muốn nói với ngài, chúng ta đã xác định được những nhân viên khảo cổ chúng ta phái tới Đại Việt trước đây đã chết trong tay ai rồi!" "Đúng vậy, không sai, chính là Tần Dã, hiện tại chúng ta có thể nộp đơn kiến nghị, nhất định phải bắt Đại Việt cho chúng ta một lời giải thích." Tổ trưởng Zaro nỗ lực giữ cho tâm trạng mình bình tĩnh, chỉ trời mới biết lúc này hắn ta hận Tần Dã tới mức nghiến răng nghiến lợi như thế nào.

Hận không thể ngay lập tức ban lệnh xông vào Điền Nam của Đại Việt để giết sạch Tần Dã!! "Chuyện này tôi sẽ trao đổi với cấp trên, các anh phải tin tưởng vào bộ ngoại giao của chúng ta." Đối phương chính là quan ngoại giao nước Mỹ, Waller.

Vài ngày trước, họ đã từng giao thiệp với Đại Việt, lúc ở mộ Lỗ Thương Vương đã có tin tức truyền về, đội khảo cổ rõ ràng là giúp đỡ Đại Việt khám phá lịch sử, cuối cùng lại chết trong tay người Đại Việt.

Họ yêu cầu giao Tần Dã ra để chịu sự xét xử, nhưng đối phương thế mà lại bảo họ phải đưa ra bằng chứng chứng minh thân phận của những người đó, còn bắt họ phải đích thân ký tên.

Người chết hết rồi thì lấy đâu ra chữ ký?

Đúng là đáng ghét...

Hiện tại tổ điều tra trực tiếp cung cấp thông tin này, vậy là đủ để yêu cầu đối phương giao Tần Dã ra!

Đại sứ quán Mỹ nhận được lệnh từ cấp trên, trực tiếp tới Bộ

Ngoại giao Đại Việt để truyền đạt lại chuyện này.

Mà lúc này Chủ nhiệm Thẩm của Cục An ninh sau khi nghe tin này liền trực tiếp tới Bộ Ngoại giao.

Đám mộ tặc hải ngoại này thế mà còn dám đòi công đạo?

Thật sự coi Đại Việt họ dễ bị dắt mũi sao?

Chủ nhiệm Thẩm tới phòng họp Bộ Ngoại giao, ngoài Bộ trưởng Ngoại giao Đại Việt là Lâm bộ trưởng, còn có một người đàn ông trung niên mặc vest đen, thắt cà vạt đỏ, tóc vàng mắt xanh.

Lúc này sắc mặt ông ta vô cùng khó chịu, thấy Chủ nhiệm Thẩm bước vào, vẻ mặt càng thêm khó coi. "Chủ nhiệm Thẩm, anh tới đúng lúc lắm, chuyện của Tần Dã là do anh xử lý, anh tới giải thích với Bộ trưởng Ster một chút." "Đại Việt chúng ta cũng phải cho họ một lời giải thích." Lâm bộ trưởng thấy Chủ nhiệm Thẩm vào liền cười hì hì nói.

Chủ nhiệm Thẩm cười, ngồi đối diện với Bộ trưởng Ster. "Giải thích?

Giải thích cái gì?

Người Mỹ các ông chết ở Đại Việt đúng là rất đáng tiếc, nhưng đó là tai ngoài ý muốn, không phải do con người gây ra, Đại Việt chỉ cần tiến hành bồi thường nhân đạo là được rồi." Chủ nhiệm Thẩm đi thẳng vào vấn đề.

Bộ trưởng Ster sa sầm mặt mày: "Đó không phải là tai nạn, Lâm bộ trưởng, Chủ nhiệm Thẩm, nước Mỹ chúng tôi là muốn giúp đỡ các ông, hy vọng chúng tôi mang theo thiết bị tiên tiến giúp các ông tìm kiếm mộ huyệt, chúng tôi có lòng tốt giúp đỡ các ông, vậy mà các ông đã làm gì, lại để mặc cho người Đại Việt sát hại đội khảo cổ của chúng tôi!" "Vậy chứng cứ đâu?" Chủ nhiệm Thẩm bám chặt lấy một

điểm, chính là đòi chứng cứ.

Thực tế khi biết có những kẻ hải ngoại lén lút buôn bán cổ vật, Cục An ninh đã tiến hành điều tra, phát hiện ở vùng Điền Nam từng có người Mỹ xâm nhập, nhưng sau khi họ vào đó thì không thấy trở ra nữa.

Theo dự đoán, họ có lẽ đã chết trong mộ huyệt, tuy nhiên chuyện này tạm thời chưa có chứng cứ xác thực, nên họ chưa rùm beng lên. "Chứng cứ gì chứ, thành viên đội khảo cổ của chúng tôi trước khi chết đã truyền về bức ảnh của một người đàn ông, chính là nam nhân vật chính trong chương trình ghi hình, Tần Dã, đó chính là chứng cứ, vậy tại sao không truyền ảnh của người khác về?" "Chuyện này chắc chắn không thể tách rời quan hệ với hắn, nhưng Đại Việt các ông vẫn luôn bao che, Tần Dã là một kẻ tái phạm, đã không chỉ một lần làm hại người Mỹ chúng tôi." "Nhân viên người Mỹ chúng tôi tới Điền Nam du ngoạn, cuối cùng cũng chết thảm ở đó, theo lời của người sống sót trở về kể lại, họ cũng nhìn thấy Tần Dã ở Điền Nam." "Các ông vẫn còn muốn bao che sao?" Bộ trưởng Ster nói tới đây liền vô cùng phẫn nộ.

Chủ nhiệm Thẩm tức tới mức bật cười, đúng là biết cách né nặng tìm nhẹ, mấy kẻ tới Điền Nam đó đâu phải là đi du ngoạn, rõ ràng là nhắm tới mộ Hiến Vương, giờ họ chết rồi lại có mặt mũi tới đây đòi nợ ân tình.

Tần Dã là người quan trọng như vậy, có thể để họ mang đi sao, thật sự coi Cục An ninh họ là đồ ăn hại chắc? "Điền Nam?

Điền Nam nguy hiểm như thế, có chết cũng là chuyện bình thường, nhưng cũng không thể đổ lên đầu Tần Dã được, đây là một sự hiểu lầm, các ông có thể đi du lịch, tại sao Tần Dã lại không thể." Chủ nhiệm Thẩm tiếp tục nói.

Đối phương thấy họ hết lần này tới lần khác duy trì bảo vệ Tần Dã, Bộ trưởng Ster đột ngột đứng dậy khỏi ghế, nộ thị cả hai người. "Các ông... các ông rõ ràng biết Tần Dã phạm tội ngược sát nhân viên hải ngoại, giết còn là nhân viên khảo cổ người Mỹ, hắn phải chịu trách nhiệm, phải tiếp thụ sự xét xử và tự tài của tòa án quân sự quốc tế." "Chẳng lẽ các ông muốn bao che cho kẻ sát nhân này sao?" "Các ông đặt tình hữu nghị giao hảo giữa hai nước ở đâu?" Đối mặt với sự chất vấn của Bộ trưởng Ster, Chủ nhiệm Thẩm và Lâm bộ trưởng nhìn nhau cười không nói. "Kẻ sát nhân thì chưa đến mức đó, đó là nhân viên khảo cổ của Đại Việt chúng tôi, không phải các ông nói xét xử là xét xử được đâu, thế này đi, chúng tôi sẽ liên lạc với ekip chương trình Đại Việt, ít nhất cũng phải cho nhân viên khảo cổ của chúng tôi một cơ hội giải thích chứ." "Dù sao ông cũng nói suông, đòi chứng cứ cũng không có chứng cứ, chỉ vì nhìn thấy Tần Dã mà nói hắn hại người của các ông thì đúng là không hợp lý chút nào." "Hơn nữa, người của các ông ít nhất cũng có mười mấy người, đều bị Tần Dã giết sạch sao?

Chuyện này không khả năng nha, vậy ra người của các ông... vô dụng thế à!" Chủ nhiệm Thẩm bất lực lắc đầu. "Phụt!" Lâm bộ trưởng trước đó vẫn nỗ lực giữ nụ cười, nhưng nghe câu nói vừa rồi của Chủ nhiệm Thẩm, đúng là... không nhịn được mà bật cười. "Ông..." Bộ trưởng Ster tức không hề nhẹ, nhưng cũng biết họ nói có lý, thế là tạm thời đồng ý với quyết định của họ: "Tôi muốn đích thân chất vấn." "Được thôi, Bộ trưởng Ster, ông đợi một lát." Lâm bộ trưởng nói rồi đi liên lạc với bên ekip chương trình.

Chủ nhiệm Thẩm cũng đứng dậy rời đi, về khả năng ăn nói của Tần Dã, ông hoàn toàn không lo lắng cho hắn chút nào.

Họ không tiện ra mặt giải quyết, vậy thì để Tần Dã tự mình xử lý...

Sẵn tiện công khai bộ mặt xấu xí của nước Mỹ cho thiên hạ thấy luôn...

Quay lại với nhóm Tần Dã lúc này.

Ngốc Tiểu Muội và nhân viên công tác vẫn là lần đầu tiên được cưỡi trên lưng báo gấm.

Chương 22

Họ run rẩy dùng tay nắm chặt lấy lông của chúng, còn luôn canh cánh lo sợ chúng sẽ bất ngờ tấn công mình... "Mọi người đừng có căng thẳng, chúng rất đáng yêu, mọi người là bạn của Dã ca, chúng sẽ không làm hại mọi người đâu." Hắc Hạt Tử xoa xoa đỉnh đầu con báo, cảm nhận được nhóm Ngốc Tiểu Muội đang căng thẳng, hắn mở lời an ủi. "Ngạch!

Thật sự sẽ không sao chứ?" Ngốc Tiểu Muội vẫn không yên tâm hỏi lại. "Yên tâm đi, thật sự không sao đâu, cô cứ bám chặt lấy chúng, đừng có buông tay, nếu không cô sẽ rất nguy hiểm đấy." Hắc Hạt Tử còn đặc biệt thị phạm cho họ xem một lượt.

Nhóm Ngốc Tiểu Muội bắt chước theo, nắm chặt lấy lông trên cổ báo gấm. "Xuất phát!" Dứt lời Tần Dã, những con báo này lao vút về phía trước. "A..." Ngốc Tiểu Muội cảm nhận được khối cơ bắp chuyển động dưới mông, bên tai là tiếng gió rít vù vù, sợ tới mức hét lên thành tiếng.

Từng con báo gấm nhanh nhẹn luồn lách xuyên qua khu rừng.

Khán giả thấy cảnh này, bình luận đồng loạt nhảy lên! 【Vãi chưởng!

Tốc độ bàn thờ à?

Lao đi vun vút trong rừng đêm, đúng là đỉnh vãi nồi luôn!!】 【Không hổ là Dã ca của em!!

Thấy con báo là em đã đứng hình rồi, nhưng mà hủy tam quan nhất chính là mấy con báo này lại là tọa kỵ của Dã ca!!】 【Vấn đề là, mấy con báo này là thú cưng của Dã ca à?】 【Quản nó là gì, cái bản lĩnh này cả đời tôi cũng không học được, á á á!!

Ngưỡng mộ quá, tôi cũng muốn cưỡi báo đi dạo rừng.】【Tôi còn ngưỡng mộ Ngốc Tiểu Muội hơn, đời này còn được cưỡi báo một lần!!】...

Toàn mạng đều đang ngưỡng mộ Ngốc Tiểu Muội, ai nấy đều chấn kinh vì những con báo này lại ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của Tần Dã.

Lúc này, trên các trang tin tức hàng đầu của Đại Việt đều là tiêu đề: 【Tần Dã khống chế báo rừng, biến chúng thành tọa kỵ mới nhất.】 Đoạn clip này được cư dân mạng cắt ghép và đăng tải, chỉ trong tích tắc, lượt xem và lượt lưu trữ đã đạt mức cao nhất.

Bình luận bên dưới tăng vọt lên hàng nghìn chỉ trong một giây. 【Ôi vãi!

Đang đóng phim à?

Có thật không vậy?

Người mà có thể điều khiển được báo săn sao?】【Đỉnh thật sự, bất kể là thật hay giả, cái ý tưởng này đã quá đột phá rồi!!】【Mấy người bị ngáo à?

Đây là chương trình thực tế, không phải phim, có não không thế?

Ngốc Tiểu Muội là MC, không phải minh tinh điện ảnh, lắp não vào đi?】【Hả?

Đây là chương trình gì?

Sao lại có người lợi hợi thế này?

Tôi cũng phải đi xem!】【Tôi đi nữa!!

Cái này chắc chắn là giả, tôi là chuyên gia bóc phốt đây!!】...

Trong lúc Ngốc Tiểu Muội và những người khác còn đang di chuyển trong rừng, số người xem trực tiếp đã phá vỡ mốc 12 triệu

người.

Một giờ sau.

Cả nhóm được bầy báo đưa ra khỏi rừng, đến một bờ sông.

Ngốc Tiểu Muội và các nhân viên công tác mặt cắt không còn giọt máu, dạ dày vẫn còn đang nhào lộn.

Tim ai nấy đều đập loạn nhịp.

Đến giờ họ vẫn thấy như đang nằm mơ, nếu không phải mấy con báo trước mặt vẫn còn đang vẫy đuôi với họ, họ thật sự nghĩ mình vừa trải qua một giấc mơ hão huyền.

Tần Dã này rốt cuộc có phải là người không?

Ngốc Tiểu Muội vẫn còn đang ngơ ngác.

Chú của cô từng nói người này rất nguy hiểm, nhưng chưa bao giờ nói là nguy hiểm theo kiểu này.

"Vất vả cho các mày rồi, về đi." Tần Dã lên tiếng trước, còn đưa tay xoa đầu con báo săn trước mặt.

Con báo dùng đầu dụi dụi vào lòng bàn tay hắn, quyến luyến không rời, cứ đi một bước lại ngoái đầu nhìn, cuối cùng bầy báo mới biến mất trong rừng sâu.

Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân cũng không rảnh rỗi, sau khi xuống khỏi lưng báo, họ liền đi ra sau bụi cỏ, đẩy chiếc bè trúc đã chuẩn bị từ trước xuống nước.

"May quá, chúng ta giấu kỹ nên không bị phát hiện, tôi còn tưởng bị ai lấy mất rồi chứ." Hạo Thiên Chân đẩy bè trúc xuống nước, thở phào một hơi dài.

"Đó là do Dã ca nhà ta giấu giỏi, đồ mà Dã ca đã giấu thì đến chuột cũng không tìm ra được, đừng nói nhảm nữa, mau lên bè thôi." Bàn

Tử hắc hắc cười, là người đầu tiên nhảy lên bè.

A Ninh lạnh lùng bước lên, theo sau là Hoắc Tú Tú và Hạo Thiên Chân.

Hắc Hạt Tử định đi luôn, nhưng thấy Ngốc Tiểu Muội vẫn còn đang đứng đờ ra đó, liền tỏ vẻ lịch thiệp đi tới gọi họ: "Lên đi!" Ngốc Tiểu Muội không ngờ họ chuẩn bị đầy đủ đến vậy, liền ngơ ngác đi theo Hắc Hạt Tử lên bè.

"Cảm ơn!" Ngốc Tiểu Muội nói với Hắc Hạt Tử.

Hắc Hạt Tử xua tay ra vẻ không quan tâm.

Đúng lúc này, điện thoại của Ngốc Tiểu Muội vang lên, nhìn tên người gọi, cô sững người một lát rồi nhấn nút nghe.

"Đưa máy cho thằng nhóc Tần Dã!" Ngốc Tiểu Muội ngẩn người: "Chú, sao chú lại..." Người gọi tới chính là chú của cô, Thẩm chủ nhiệm - lãnh đạo cao cấp của Cục An ninh.

Chú cô chẳng phải nói là ngày đêm bận rộn sao?

Sao còn rảnh xem chương trình của cô? ...

Lúc này, trong phòng họp của Bộ Ngoại giao.

Thẩm chủ nhiệm bình thản liếc nhìn Bộ trưởng Tư Đặc, trong mắt lóe lên một tia thâm trầm.

"Bộ trưởng Tư Đặc có việc muốn hỏi Tần Dã, cần đối thoại trực tiếp." "Chú ơi, cháu đang quay chương trình mà!" Ngốc Tiểu Muội nghi ngờ nói.

Thẩm chủ nhiệm khựng lại: "Chú là lãnh đạo Cục An ninh, lời chú nói bây giờ là mệnh lệnh, cháu phải phối hợp với chú!" Ngốc Tiểu Muội cứng đờ mặt, Thẩm chủ nhiệm tuy chiều cô nhưng trong chuyện chính sự chưa bao giờ nể nang, lúc này lại gọi điện tới... lẽ

nào có chuyện lớn xảy ra?

"Hảo, cháu hiểu rồi." Ngốc Tiểu Muội đi tới phía bên kia bè trúc, đứng cạnh Tần Dã: "Tần Dã, Thẩm chủ nhiệm tìm cậu." Nghe thấy là Thẩm chủ nhiệm, Tần Dã không thể không coi trọng: "Có chuyện gì?" "Bộ trưởng Tư Đặc có lời muốn hỏi cậu, ông ấy là quan ngoại giao của Mỹ!" Ngốc Tiểu Muội vội vàng giải thích.

Tần Dã nghe thấy là Mỹ thì chẳng mấy quan tâm, hoàn toàn không có ý định cầm điện thoại: "Tìm tôi làm gì?" Thẩm chủ nhiệm bất đắc dĩ, chỉ đành bảo Ngốc Tiểu Muội thuật lại: "Bộ trưởng Tư Đặc cho rằng Tần Dã đã giết đội khảo cổ của nước họ trong mộ Lỗ Thương Vương, bao gồm cả những người Mỹ đi du lịch ở Điền Nam, lần này ông ta đến để yêu cầu Tần Dã đưa ra một lời giải thích." "Chuyện này nhất định phải giải thích rõ ràng, nếu không Tần Dã sẽ phải ra tòa án quân sự!" Đầu óc Ngốc Tiểu Muội lập tức nổ tung, Tần Dã giết người?

Còn là đội khảo cổ nước ngoài?

Lại còn phải ra tòa án quân sự?

Tần Dã rốt cuộc có thân phận gì vậy?

"Tiểu Muội!

Nói đi chứ!" Thẩm chủ nhiệm thấy cô im lặng, không vui thúc giục.

Tiếng gọi này kéo Ngốc Tiểu Muội ra khỏi cơn chấn kinh, cô nhìn Tần Dã, khó khăn mở lời.

"Tần Dã, Bộ trưởng Tư Đặc cho rằng cậu đã giết đội khảo cổ của nước họ trong mộ Lỗ Thương Vương, còn ở Điền Nam cũng có người Mỹ chết thảm, cũng nói là do cậu làm, cậu... có gì muốn giải thích không?" Theo câu hỏi của Ngốc Tiểu Muội, Bàn Tử, Hắc Hạt

Tử và Hoắc Tú Tú đều lộ vẻ mặt khinh thường.

Một lũ trộm mộ mà thôi, chết là đáng đời!

Còn các nhân viên công tác thì ngơ ngác, họ vừa nghe thấy gì?

Giết người?

Tần Dã đối mặt với câu hỏi của Ngốc Tiểu Muội, sắc mặt lạnh lùng, thần thái không còn vẻ lười biếng như trước.

"Đại Việt có câu, kẻ nào phạm vào Đại Việt ta, dù xa đến đâu cũng phải đền tội.

Phía Mỹ phái tới không phải đội khảo cổ mà là lũ trộm mộ, bọn chúng là những kẻ trộm cắp văn vật của Đại Việt." "Muốn mang văn vật khỏi Đại Việt thì phải chuẩn bị tâm lý không có đường về, chết ở Đại Việt là do chúng tự chuốc lấy." "Còn nói tôi giết người...

Chương 23

thật nực cười!" "Kẻ giết những người đó là sinh vật trong mộ, còn những người ở Điền Nam là bị báo ăn thịt, liên quan gì đến tôi?" "Có thể thấy các người ghê tởm đến mức súc vật ở Đại Việt cũng nhìn không thuận mắt." Tần Dã thản nhiên giải thích, sau đó sắc mặt trở nên sắc sảo, dùng giọng điệu đầy uy nghiêm nói tiếp.

"Ở chỗ tôi..." "Kẻ trộm văn vật Đại Việt!

Giết!" Lời nói vang vọng trong không trung, khí tràng của hắn lúc này khác hẳn trước kia.

Câu nói này vừa thốt ra, xung quanh im phăng phắc.

Còn trong phòng trực tiếp với hơn 10 triệu người, lúc đầu là sững sờ, sau đó bình luận cuộn trào như thủy triều. 【Đù!

Má nó, đúng, không sai chút nào!!

Nói hay lắm! 666!!】 【Đúng, nên nói như vậy, bọn chúng mượn danh nghĩa đội khảo cổ để trộm văn vật, chết ở đây là đáng đời, Dã ca nói rất hay, rất đúng!!】 【Sao tôi cứ thấy Dã ca khác hẳn lúc trước vậy, lúc phỏng vấn thì như sắp chết đến nơi, giờ thì cả người tỏa sáng, cái thái độ này tôi mê chết mất!!】 【Nói câu này không có vấn đề gì cả, ha ha Dã ca thật đáng yêu, súc vật Đại Việt chúng ta còn không nhìn nổi, nhìn không nổi thì ăn luôn chứ sao?

Có vấn đề gì à?】 【Bọn chúng đến Điền Nam không lẽ cũng vì ngôi mộ này?】 【Khó nói lắm, nhưng giờ trong lòng trong mắt tôi chỉ có Dã ca!

Anh ấy nói không giết người thì là không giết, mà có giết thì cũng là giết lũ trộm mộ, chết thì thôi, đụng vào văn vật Đại Việt thì phải

nhận kết cục đó!】 ...

Khán giả bình luận liên tục, đều ủng hộ những lời đanh thép của Tần Dã.

Thẩm chủ nhiệm và Lâm bộ trưởng nghe Tần Dã giải thích xong, phải cố nén cười.

Thằng nhóc này nói chuyện vẫn cứ làm người ta tức điên như vậy, khiến họ nghe mà máu nóng sôi trào, cuối cùng còn không quên mỉa mai phía Mỹ.

Hành vi của bọn chúng đúng là rất ghê tởm, súc vật nhìn không lọt mắt thì ăn thịt thôi!!

Sắc mặt Bộ trưởng Tư Đặc từ xanh chuyển sang đen, rồi từ đen chuyển sang đỏ, đương nhiên là đỏ vì tức giận.

"Khốn kiếp!" Bộ trưởng Tư Đặc tức giận mắng nhiếc, "Đây là vu khống, đây là sỉ nhục, Đại Việt các người đối xử với ân nhân giúp đỡ mình như thế sao?

Các người cố ý phá hoại bang giao hai nước!" Thẩm chủ nhiệm khôn ngoan ngậm miệng, chờ Lâm bộ trưởng lên tiếng.

Lâm bộ trưởng cũng không vui: "Bộ trưởng Tư Đặc, Tần Dã nói không giết người là không giết người, các ông khẳng định cậu ấy giết người thì hãy đưa ra bằng chứng, hoặc kiểm tra vết thương của người chết xem có phải do con người gây ra không?" "Ngoài ra, ông cũng nên giải thích một chút, tại sao đội khảo cổ lại đi trộm văn vật Đại Việt, các ông rốt cuộc định làm gì?" Bộ trưởng Tư Đặc khựng lại, chột dạ nói: "Chỉ dựa vào lời nói của một mình người này thì không thể tin phục được, đó chỉ là cái cớ che đậy việc hắn giết người thôi." "Vậy các ông cũng không đưa ra được bằng chứng mà đã muốn đưa người của Học viện Khảo cổ chúng tôi ra tòa án quân sự, chuyện

này chúng tôi cũng không phục, hay đây là cái cớ để các ông che đậy việc trộm văn vật?" Lâm bộ trưởng không hổ là nhà ngoại giao, đối với việc xoay chuyển tình thế này đúng là hạ thủ nhẹ nhàng.

Thẩm chủ nhiệm không xen vào mà lặng lẽ cúp máy.

Ngốc Tiểu Muội nghe thấy tiếng tút tút, xác định chuyện phía sau không phải là thứ cô có thể nghe, liền cất điện thoại đi.

Sau đó cô bắt đầu quan sát Tần Dã.

"Cái lũ chó đẻ đó, lúc chúng ta đi vào Lỗ Vương cung, mấy thằng người Mỹ đó đã đóng gói xong văn vật rồi, cái gì mang đi được thì mang, không mang được thì phá hủy, thế mà cũng có mặt mũi đòi chúng ta giải thích?" Bàn Tử tức giận chửi đổng.

"Bỏ đi, bọn họ đã chết rồi, hà tất chấp nhất với người chết, vả lại họ thật sự chết trong tay lũ quái vật đó, ai bảo bọn họ tự tiện mở quan quách, không giết họ thì giết ai?" Hoắc Tú Tú nhẹ nhàng khuyên giải, trong lòng thấy hả dạ cực kỳ.

Ngốc Tiểu Muội quan sát sắc mặt của họ, A Ninh và Hạo Thiên Chân đều lộ vẻ mặt sảng khoái.

Ngốc Tiểu Muội không ngờ còn có một câu chuyện như vậy.

Thậm chí Tần Dã còn làm chấn động cả Bộ Ngoại giao...

Đây là thân phận sinh viên sắp cởi bỏ để lộ ra bản lĩnh thật sự sao?

Ngốc Tiểu Muội đứng trên bè trúc với tâm trạng phức tạp, nghĩ về đủ mọi chuyện của Tần Dã.

Bè trúc xuôi theo dòng nước tiến vào trong sơn động.

Vừa vào trong động, nhiệt độ xung quanh đột ngột giảm xuống, thậm chí có cảm giác âm u lạnh lẽo, hoàn toàn trái ngược với bên

ngoài.

Mười phút sau.

Ngốc Tiểu Muội và những người khác nhìn thấy phía trước treo một số thứ, trông giống như tượng điêu khắc, chỉ là những bức tượng này đều treo ngược.

Bên ngoài còn bọc một lớp bùn vàng, và hình dáng những bức tượng này rất giống người.

"Đây là cái gì?" Ngốc Tiểu Muội thấy bức tượng trên đầu, còn định đưa tay lên sờ.

"Đừng đụng vào!" Hắc Hạt Tử vội vàng ngăn cản, "Cái này không được chạm vào, đây là Nhân dũng, chạm vào sẽ có rắc rối đấy." Ngốc Tiểu Muội nghe vậy vội rụt tay lại, nghi ngờ nhìn Hắc Hạt Tử: "Nhân dũng là gì?" "Nhân dũng chính là..." Hắc Hạt Tử định giải thích thì nghe thấy tiếng 'tùm tùm', sau đó là một loạt tiếng vật thể rơi xuống nước.

Mọi người ngoái nhìn lại phía sau, thấy những cái Nhân dũng đó lần lượt rơi xuống nước.

Khi tất cả Nhân dũng đã rơi xuống, không gian xung quanh rơi vào một sự im lặng quái dị.

"Chuyện... chuyện gì thế này?" Tim Ngốc Tiểu Muội thắt lại, cảm thấy không khí không ổn, run rẩy hỏi.

Ngay sau đó, dưới nước vang lên tiếng động rào rào, vô số con côn trùng dày đặc nhảy nhót trong nước, với số lượng cực lớn đang áp sát bè trúc.

"Bàn Tử, chèo nhanh lên, có thứ gì đó đang lại gần." Hạo Thiên Chân nghiêm mặt nói.

Cây sào trúc trong tay Bàn Tử khua càng thêm hăng hái.

Lúc này, một con côn trùng màu đen mang theo đôi răng độc, to bằng nắm tay, đã bò lên bè trúc của họ, và số lượng ngày càng nhiều.

"Á..." Ngốc Tiểu Muội bị con trùng đột ngột xuất hiện làm kinh hãi, vội vàng đứng sau lưng Tần Dã.

Nhìn xuống mặt nước đen kịt dày đặc bầy trùng kia, cô cảm thấy lạnh sống lưng.

Dưới đáy bè trúc vẫn vang lên những tiếng va chạm liên hồi.

Mọi người cảm nhận rõ ràng độ rung truyền tới dưới chân.

Trong phòng trực tiếp, cư dân mạng đại chấn kinh, bình luận nổ tung. 【Đù!!

Đây là cái gì?

Trùng gì mà to thế này?】【Mẹ kiếp!

Đống trùng này ở đâu ra mà lắm thế?

Sao lại có nhiều trùng như vậy?】【Cái này có độc không?

Con trùng này mà cắn một miếng thì không nhẹ đâu, mà trước đó chẳng phải nói nơi này đầy độc trùng sao?

Cái này chắc cũng vậy quá?】【Trời ơi!

Số lượng sao mà khủng khiếp thế này?

Giờ... giờ phải làm sao?】【Ngốc Tiểu Muội của tôi ơi!!

Giờ làm sao đây?

Báo cảnh sát có được không?】 ...

Những con trùng đen to bằng nắm tay khiến trái tim khán giả thắt lại, lo lắng cho sự an toàn của nhóm Tần Dã.

Đống trùng dày đặc như thủy triều, hận không thể nhấn chìm họ!

Trong Học viện Khảo cổ.

Vương giáo thụ sau khi biết Tần Dã tham gia chương trình, đã cùng các giáo thụ nòng cốt của học viện theo dõi buổi trực tiếp.

Đối với việc Tần Dã mắng tay quan ngoại giao lúc trước, họ cảm thấy vô cùng hả dạ, họ vốn cực kỳ căm ghét những kẻ trộm văn vật.

Chết cũng chẳng có gì đáng tiếc.

Nhưng sau cơn hả dạ là sự chấn kinh và ngỡ ngàng.

Tất cả giáo thụ đều trợn tròn mắt.

"Thi miết?

Nơi này lại có Thi miết to như vậy sao?" Một giáo thụ đột nhiên đứng bật dậy khỏi ghế, kinh hãi nhìn vào màn hình trực tiếp.

"Lần này xong đời rồi, họ tiêu đời rồi, đó là Thi miết đấy!

Chương 24

Đội khảo cổ của chúng ta đã có bao nhiêu người phải bỏ mạng trong tay thứ này.” Một giáo thụ khác biến sắc mặt.

Khó khăn lắm mới tìm được một nhân tài đổ đấu như Tần Dã, giờ lại phải bỏ mạng ở đây sao?

Hiện tại họ đều hoảng loạn, họ là những người hiểu rõ sự nguy hiểm của Thi miết nhất, họ đã dùng cả mạng sống để chứng minh điều đó.

Vương giáo thụ vẫn luôn dán mắt vào nhóm người Tần Dã...

Tần Dã và những người kia đã xuống mộ nhiều lần, chắc hẳn phải có ấn tượng sâu sắc với Thi miết, không nên sợ hãi mới đúng.

Vương giáo thụ rất có lòng tin vào Tần Dã. ...

Ngay khi lũ Thi miết áp sát Ngốc Tiểu Muội và những người khác, chiếc xẻng gấp trong tay Bàn Tử đập mạnh xuống bè trúc.

Con Thi miết đó lập tức bị đập nát bét, dịch lỏng đen kịt dính trên bè, thậm chí những mảnh thịt vụn li ti còn vương vãi trên những thanh tre.

“Cái gì thế này?” Ngốc Tiểu Muội thấy Hắc Hạt Tử ném phi tiêu ra, một con Thi miết vừa bò lên đã bị ghim chặt xuống bè, bị cắt làm đôi.

Đôi răng độc đen ngòm vẫn còn đang ngọ nguậy.

“Đây là Thi miết, được nuôi dưỡng từ trong những cái Nhân dũng lúc nãy đấy.” Hắc Hạt Tử thấy Thi miết trên bè đã được dọn sạch, tạm thời thở phào một hơi.

“Hả?

Ý là sao?” Ngốc Tiểu Muội không hiểu, Nhân dũng chẳng phải là tên gọi tượng điêu khắc sao?

Sao lại thế này?

Tại sao bên trong cơ thể Nhân dũng lại có thứ này.

“Nhân dũng là một loại tà thuật của nước Cổ Điển, đại tế ti sử dụng thuật dùng dây leo, đem trứng trùng tiêm vào cơ thể người, những người này bị chế thành Nhân dũng khi còn sống, dùng cơ thể người để nuôi dưỡng trứng trùng, chờ đến khi trứng trùng trưởng thành, chính là bộ dạng các cô đang thấy.” “Những cái Nhân dũng này trở thành vật chủ của Thi miết, sau khi có người ngoài tiếp cận mộ huyệt, Nhân dũng sẽ tự động rơi xuống nước, Thi miết tuôn ra như suối, ăn sạch thịt người!” “Đôi răng độc của Thi miết có kịch độc, bị cắn một miếng, da thịt sẽ thối rữa, trúng độc mà chết.” Giọng Tần Dã thản nhiên vang lên.

Ngốc Tiểu Muội nghe xong, khuôn mặt nhỏ nhắn sợ hãi đến trắng bệch, tay cầm mic cũng vô thức siết chặt.

Thứ họ vừa thấy không phải tượng điêu khắc, mà là người sống biến thành xác chết sao?

“Anh... anh không đang đùa đấy chứ?” Ngốc Tiểu Muội run rẩy hỏi.

“Tiểu Muội mỹ nữ, Dã ca của chúng tôi không bao giờ mang chuyện này ra đùa đâu, vả lại, cô đừng đứng quá sát mép bè, lát nữa dễ bị thương đấy.” Trong tay Hạo Thiên Chân đang cầm một quả lựu đạn, ném về phía vùng nước đen kịt phụ cận.

Bùm!

Thi miết bị nổ bay tứ tung, máu thịt be bét.

Trái tim của khán giả trong phòng trực tiếp cũng giống như quả bom đó, bị nổ cho tan nát. 【Trời...

Trời ơi!

Thứ này gọi là Thi miết, lại còn được thí nghiệm trên người sống, thật là quá khủng khiếp!!】 【Thứ này lại có kịch độc, cắn một miếng là chết!

Thế này thì sống sao nổi?】 【Mọi người ơi, giờ còn quản nó có độc hay không à?

Thứ đó có răng độc và răng sắc nhọn, Thi miết đang tấn công bè trúc kìa, nếu bè mà tan ra, họ rơi xuống nước thì thật sự xong đời...】 【Mẹ kiếp, nghe tiếng va chạm dưới bè mà tôi tê cả đầu, tóc gáy dựng đứng hết cả lên.】 【Nếu rơi xuống nước thì đúng là chờ chết thật.】 ...

Khán giả đều đang lo lắng cho nhóm Tần Dã, họ biết mộ cổ rất nguy hiểm, nhưng không ngờ lại nguy hiểm đến mức này.

Không ngờ văn hóa lịch sử của họ lại được đổi bằng mạng sống.

Những vị giáo thụ của Học viện Khảo cổ đó đều đang dùng mạng sống để quảng bá văn hóa lịch sử!!

Thẩm chủ nhiệm lúc này đã rời khỏi Bộ Ngoại giao, quay về Cục An ninh, vừa ngồi xuống ghế đã thấy cháu gái mình và Tần Dã gặp nạn.

Ông sống từng này tuổi rồi mới thấy Thi miết to như thế lần đầu, Thẩm chủ nhiệm không khỏi lo lắng cho Ngốc Tiểu Muội.

Cái con bé này thật là bướng bỉnh, đã nhắc là Tần Dã rất nguy hiểm mà nó không nghe, còn chọn cậu ta làm khách mời phỏng vấn. ...

Trong mộ cổ.

Sau khi Thi miết dưới nước bị nổ tan xác, đại quân Thi miết bắt đầu tấn công dữ dội.

Bọn chúng như không muốn sống nữa, điên cuồng áp sát bè trúc.

"Hạt Tử, đừng dùng phi tiêu nữa, không ăn thua đâu!" Bàn Tử thấy Thi miết ngày càng nhiều, giao chiếc xẻng gấp còn lại trong túi cho hắn.

Hắc Hạt Tử cầm xẻng cùng Bàn Tử đập liên hồi.

A Ninh và Hạo Thiên Chân thì dùng súng bắn, nhưng hiệu quả không đáng kể.

"Dã ca!" Đạn trong tay A Ninh đã bắn sạch, đôi lông mày thanh tú nhíu lại, theo bản năng nhìn về phía Tần Dã.

Tần Dã chỉ liếc nhìn lũ Thi miết dưới nước, định ra tay thì bỗng nghe thấy nhân viên công tác của đoàn phim hét lớn.

"Chị Tiểu Muội, sau lưng chị, cẩn thận!" Ngốc Tiểu Muội được nhắc nhở, theo bản năng quay người lại.

Ánh đèn pin chiếu tới, chỉ thấy một con Thi miết đen ngòm lao thẳng vào mặt cô.

Ngốc Tiểu Muội đã không kịp né tránh, lúc này cơ thể cô cứng đờ, hoàn toàn không thể cử động.

Trong lòng tràn đầy tuyệt vọng.

Cô sắp chết sao?

Chương trình của cô vừa mới bắt đầu, cô đã phải chết rồi...

Xong rồi, lại còn là bị hỏng mặt mà chết!!

Ngay lúc Ngốc Tiểu Muội còn đang nghĩ quẩn, một lực kéo cô sang một bên, đâm sầm vào một 'bức tường' cứng ngắc.

Ngốc Tiểu Muội ngước nhìn lên, thấy khuôn mặt điển trai của Tần Dã, đôi mắt tĩnh lặng như nước sâu thẳm hơn bao giờ hết.

"Đứng phía sau đi." Tần Dã buông cánh tay Ngốc Tiểu Muội ra.

Hắn lại từ trong ba lô sau lưng từ từ rút Hắc kim cổ đao ra, lưỡi đao đen kịt sắc lẹm tỏa ra hàn quang dưới ánh đèn pin.

Tần Dã bình tĩnh đi tới mép bè trúc, vung Hắc kim cổ đao cứa rách ngón tay.

Tí tách!

Những giọt máu đỏ tươi rơi xuống nước.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thấy Tần Dã ra tay, mặt họ đều lộ vẻ thả lỏng, yên lặng xem Tần Dã giải quyết lũ Thi miết.

Còn Ngốc Tiểu Muội và khán giả thì không hiểu chuyện gì đang xảy ra...

Giây tiếp theo!

Những con Thi miết đang tranh nhau lao lên, sau khi máu rơi xuống nước, tất cả đều ngừng hoạt động, như thể bị đông cứng lại.

Chớp mắt một cái!

Những con Thi miết trên bè trúc đột nhiên rơi xuống nước, còn bầy Thi miết dưới nước thì chạy xa khỏi bè trúc với tốc độ chóng mặt, bầy trùng đen kịt phi tốc chạy trốn như gặp phải khắc tinh.

Mặt nước cuối cùng cũng trở lại bình lặng...

Im lặng!

Im lặng như tờ!

Ngốc Tiểu Muội và nhân viên đoàn phim trợn tròn mắt, không thể tin nổi nhìn Tần Dã.

Chỉ một giọt máu mà giải quyết được Thi miết?

Đây là loại máu gì vậy?

Ngốc Tiểu Muội đến giờ vẫn thấy đầu óc choáng váng, hoàn toàn không thể tiếp nhận kết quả này.

Chương 25

Khán giả trong phòng trực tiếp cũng ngây người ra. 【Tê liệt luôn rồi!

Đù!

Có phải người không vậy?】【Lũ Thi miết đó nghe chừng lợi hại lắm mà?

Sao đột nhiên rút sạch thế?

Gặp ma à?】【Không phải gặp ma, mà là gặp Dã ca, Dã ca chỉ nhỏ một giọt máu là giải quyết được đàn Thi miết?

Đù!

Tôi vừa tự vả mình một cái, tôi không có nằm mơ!!】【Á á á, Dã ca thật sự quá soái, cái khí chất này làm em mê không dứt ra được luôn!!】Lúc này, các vị giáo thụ của Học viện Khảo cổ, sau khi thấy bản lĩnh này, tất cả đều há hốc mồm, hận không thể nhét vừa một quả táo.

Thi miết... cứ thế mà rút lui sao?

Tần dã lẽ nào sinh ra đã là người đổ đấu?

"Vương giáo thụ, đây có phải là người không?

Ông tìm thấy Tần Dã ở đâu vậy?

Cậu ta quá hợp để xuống mộ, đơn giản là sinh ra để dành cho việc này!" Một giáo thụ đột nhiên đứng bật dậy, chỉ vào màn hình lớn hưng phấn nói.

"Đúng vậy, Thi miết lợi hại như thế mà cũng giải quyết được, cái này... vượt xa dự liệu của chúng ta rồi, thế này có phải là quá lợi hại

không?

Đơn giản là thần nhân.” Một vị giáo thụ khác phụ họa theo, đôi môi run rẩy vì kích động.

Những người này kể từ khi gặp Thi miết trong cổ mộ, đã bắt giữ một con Thi miết để nghiên cứu.

Họ đã thử rất nhiều cách nhưng vẫn không thể giải được độc trên răng của chúng.

Cuộc nghiên cứu này đã kéo dài suốt tám năm.

Vậy mà điểm yếu của Thi miết vốn không thể phá giải, lúc này lại được phát hiện như vậy?

Các vị giáo thụ chấn kinh không lời nào tả xiết, hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn.

Vương giáo thụ vẫn luôn dán mắt vào Tần Dã trên màn hình.

Ông chính là người đứng sau hỗ trợ Tần Dã, mà đứng sau ông chính là cả quốc gia Đại Việt.

Trước đây, mỗi lần Tần Dã xuống mộ đều giao nộp toàn bộ văn vật cho quốc gia, cũng chính từ lúc đó ông bắt đầu chú ý đến Tần Dã.

Do yêu cầu từ cấp trên, ông đã mượn bản lĩnh của Tần Dã để khám phá rất nhiều ngôi mộ, mang văn vật Đại Việt giao cho quốc gia.

Nhưng ông chỉ thấy kết quả chứ chưa từng thấy quá trình, đây là lần đầu tiên ông thấy cậu ta xuống mộ...

Không ngờ, Tần Dã lại cho ông một sự bất ngờ, một màn trình diễn kinh diễm toàn trường.

Họ nói không sai, Tần Dã sinh ra đã là một nhân tài đổ đấu.

Bất ngờ!

Thật sự là quá bất ngờ!

Đây chính là báu vật mà ông trời ban cho Học viện Khảo cổ chúng ta.

"Mang báo cáo phân tích về Thi miết ra đây." Vương giáo thụ kìm nén sự kích động, hít sâu vài hơi, chậm rãi ra lệnh. ...

Còn Thẩm chủ nhiệm sau khi thấy bản lĩnh của Tần Dã, chấn kinh đến mức hít một hơi lạnh.

Tần Dã lại giải quyết được lũ Thi miết đó?

Ông nhớ hồi đó người của Học viện Khảo cổ gặp Thi miết trong mộ, chính ông đã phái người đi cứu họ.

Lúc đó Thi miết hung hãn vô cùng, kích thước còn chẳng bằng đám này.

Những con Thi miết chỉ to bằng đầu ngón tay đã khiến đội khảo cổ tổn thất thảm trọng, họ phải dùng hỏa lực cực mạnh mới tạm thời áp chế được chứ không phải xua đuổi.

Thậm chí ông còn mất đi mấy người lính.

Bây giờ nhìn thấy Thi miết bò ra, Tần Dã chỉ dựa vào một giọt máu mà đánh lui được chúng.

Đây đơn giản là có thể so với thần tích...

Thẩm chủ nhiệm vẫn nhớ Học viện Khảo cổ đang nghiên cứu thứ này, lần trước gặp Vương giáo thụ ông còn hỏi về tiến triển, cuối cùng chỉ nhận được cái lắc đầu thất vọng...

Lẽ nào máu của Tần Dã có tác dụng khắc chế Thi miết?

Nghĩ đến đây, tim Thẩm chủ nhiệm đập thình thịch, nhìn Tần Dã với ánh mắt đầy kinh ngạc.

Trong Học viện Khảo cổ, Vương giáo thụ và các giáo thụ khác đang xem báo cáo phân tích về Thi miết.

Dữ liệu trong tám năm qua đã chất cao như núi nhỏ.

Dù vậy vẫn không tìm ra thứ gì khắc chế được Thi miết, điều này khiến họ rất nản lòng.

Lúc này, một vị giáo thụ bỗng vỗ trán, nhìn chằm chằm vào các vị giáo thụ đang ngồi: "Mọi người nói xem máu của Tần Dã có khác với chúng ta không?" Vương giáo thụ và các giáo thụ khác đồng loạt nhìn ông.

"Sao lại nói thế?" Vương giáo thụ lên tiếng trước.

"Chúng ta nghiên cứu Thi miết bao nhiêu năm qua, trừ khi dùng sức tấn công mạnh mẽ để áp chế, chúng mới có thương vong.

Ngoài ra, có ai thấy được hiệu quả như Tần Dã không?" Vị giáo thụ này vẻ mặt nghi hoặc nhìn mọi người.

Các vị giáo thụ im lặng hồi lâu, tâm trạng kích động cũng dần bình tĩnh lại.

Lúc nãy thấy Tần Dã đánh lui Thi miết thì rất hưng phấn, nhưng sau khi hưng phấn qua đi... tất cả họ đều cảm thấy không ổn.

Họ thật sự quá thất bại, tám năm trời không nghiên cứu ra được gì, Đại Việt kháng chiến tám năm còn thành công rồi!

"Có phải chúng ta nghiên cứu sai hướng không?

Nên mới không có thành quả?" Một vị giáo thụ khác nghi ngờ nói.

"Cũng có khả năng đó, hay là chúng ta dùng máu thử xem?" Một vị giáo thụ già đeo gọng kính đen ngồi bên cạnh tán thành.

"Tôi thấy chúng ta nghiên cứu ở đây cũng vô dụng, tôi có một đề nghị, không biết Vương giáo thụ có đồng ý không?" Lâm giáo thụ

cười nhìn Vương giáo thụ.

Lâm giáo thụ và Vương giáo thụ là những người có uy tín nhất viện, được mệnh danh là 'Song Long'.

Chỉ có điều Vương giáo thụ nổi danh bên ngoài, còn Lâm giáo thụ thì hướng nội, là 'cái bóng' phía sau Vương giáo thụ, hai người bình thường quan hệ rất tốt, nói chuyện cũng tùy ý hơn các giáo thụ khác.

"Đề nghị gì?" Vương giáo thụ nhướn mày, nghi hoặc hỏi.

"Chúng ta xuống mộ thường gặp độc trùng này nọ, xác suất gặp Thi miết cũng rất lớn, ở đây chỉ có ông quen thuộc với Tần Dã nhất, hay là lần sau cậu ta đi xuống mộ, ông xin cậu ta một chút máu mang về?" "Sau này mọi người xuống mộ cũng có cái để bảo đảm, mọi người thấy sao?" Lâm giáo thụ cảm thấy nghiên cứu tám năm không ra kết quả thì nghiên cứu làm cái quái gì nữa?

Thà rằng không nghiên cứu nữa, dù sao đã tìm được cách giải quyết Thi miết, cứ tìm Tần Dã xin máu là được.

"Thế này liệu có không ổn không?" Vương giáo thụ do dự, nhưng trong lòng cũng thấy dao động.

Nghĩ lại thì đúng là không ổn, đó là máu của Tần Dã, lần nào xuống mộ cũng đi xin máu, có quá đáng quá không?

"Có gì mà không ổn?

Chúng ta chỉ xin một giọt máu, có phải xin hết đâu." Lâm giáo thụ nghiêng đầu không hiểu, "Nếu không được thì bỏ tiền mua thuốc bổ cho cậu ta bồi bổ khí huyết?

Bỏ tiền mua máu cũng được mà!" Khóe miệng Vương giáo thụ giật giật, mỗi lần giao nhiệm vụ cho Tần Dã, cậu ta đều hét giá trên trời, tiền hoa hồng đúng là lần sau cao hơn lần trước.

Cứ đà này thì sắp không nuôi nổi Tần Dã mất.

Mỗi lần gặp bọn trộm mộ, họ đều yêu cầu cấp trên điều tra thông tin, sau đó chuyển toàn bộ tài sản của chúng sang tên cậu ta.

Chương 26

Tần Dã còn mỹ miều gọi đó là để tránh lãng phí.

Nghe nói đó là phí chạy vặt!!

"Tiền ư?

Bán cả ông đi cũng không đủ đâu!" Vương giáo thụ cười nhạt.

Tuy nhiên ý tưởng này cũng có thể thương lượng với cậu ta, cũng không phải đòi nhiều, chỉ xin một giọt máu, chắc Tần Dã sẽ đồng ý thôi!! ...

Lúc này Tần Dã vẫn chưa biết các vị giáo thụ đang dòm ngó máu của mình.

Hắn đứng trên bè trúc, sau khi cất đao, quay lại quan sát Bàn Tử, Hoắc Tú Tú và những người khác.

Xác định họ không bị Thi miết cắn, hắn mới yên tâm.

"Tần Dã...

Cậu vừa rồi chỉ dùng máu là giải quyết được Thi miết sao?

Tại sao chúng lại sợ máu của cậu?" Ngốc Tiểu Muội hồi thần sau cơn chấn kinh, đầu óc vẫn còn mơ hồ.

Tại sao cậu ta lại làm được điều đó?

"Vì đó là máu của tôi." Tần Dã bình thản đáp.

"Tôi biết đó là máu của cậu, nhưng tại sao máu của cậu có tác dụng, mà máu của chúng tôi lại không?" Ngốc Tiểu Muội cảm thấy cái kiểu nói chuyện làm người ta tức chết này lại xuất hiện rồi.

"Các người đã thử chưa?" Tần Dã ngây ngô hỏi.

“Ý cậu là sao?” Ngốc Tiểu Muội lại nghệt mặt ra, sao cô không hiểu ý cậu ta nhỉ?

“Các người chưa bao giờ dùng máu cho Thi miết ăn, sao các người biết máu của các người không có tác dụng với Thi miết?” Lời của Tần Dã khiến Ngốc Tiểu Muội lại sững sờ.

Vậy nên... khi gặp Thi miết, cô có thể thử dùng máu của mình cho chúng ăn một chút?

Cô hiểu thế có đúng không?

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử nghe Tần Dã giải thích xong, khóe miệng đều giật giật.

Dã ca, anh nói dối trơ trẽn vậy mà được à?

Anh thể chất gì chẳng lẽ anh không biết sao?

Người bình thường so được à?

Hoắc Tú Tú và A Ninh thì lên đạn, nắm chặt súng trong tay.

Khán giả trong phòng trực tiếp lại một lần nữa được phen hú vía. 【Dã ca!!

Câu này nghĩa là, máu của ai cũng được?

Tôi hiểu đúng không vậy?】【Hình như là ý đó, tôi cũng hiểu như vậy, vậy nên... lúc nãy bầy Thi miết đó sợ chạy mất không phải vì máu Dã ca đặc biệt, mà là máu của ai cũng được à?】【Đù đù đù!!

Trời đất ơi, cái đám độc trùng đáng sợ đó lại sợ máu, sao tôi thấy cứ vô lý thế nào ấy nhỉ?

Thế lúc chúng ăn thịt người thì không uống máu à?】【Sao tôi cứ thấy Dã ca không nói thật nhỉ?】【Anh ấy nói thật mà, chẳng phải bảo các người thử xem sao à?

Chỉ bảo là thử chứ có cam đoan là không có vấn đề gì đâu, nghe qua thì có vẻ không có vấn đề gì thật?】【Lầu trên!

Bạn đúng là đỉnh cao của sự thấu hiểu đấy.】...

Khán giả bình luận rôm rả, bắt đầu phân tích toàn diện lời nói của Tần Dã.

Trong Học viện Khảo cổ, các vị giáo thụ dẫn đầu là Vương giáo thụ nghe xong lời giải thích này, ai nấy đều giật giật khóe miệng.

"Tần Dã nói cái quái gì thế?

Máu của chúng ta mà có tác dụng thì còn phải tổn thất thảm trọng thế kia không?" Một vị giáo thụ không nhịn được lên tiếng.

"Người ta là để che giấu chân tướng, chẳng lẽ lại đi rêu rao với cả thế giới là máu của tôi đặc biệt à?

Đạo lý 'người vô tội nhưng mang ngọc báu là có tội' ông có hiểu không?" Một giáo thụ khác phụ họa theo.

Vương giáo thụ không buồn nói gì về sự trêu chọc của họ, ánh mắt vẫn luôn dán vào đám người Tần Dã, trong ánh mắt họ, ông thấy được sự ngưng trọng.

"Thần sắc của họ không đúng!" Vương giáo thụ cau mày, đột nhiên lên tiếng.

Trong mộ cổ.

Ngốc Tiểu Muội đến giờ vẫn thấy mình chưa hiểu hết lời Tần Dã.

Đang định nói tiếp thì cảm thấy không khí có gì đó không ổn.

Tất cả họ đều đang dán mắt xuống nước.

"Sao thế?" Ngốc Tiểu Muội tò mò, lân la lại gần mép bè, vừa lẩm bẩm vừa nhìn theo tầm mắt của họ.

“Đừng đứng quá gần mép nước.” Hắc Hạt Tử đột nhiên đưa tay kéo Ngốc Tiểu Muội lại.

Ngốc Tiểu Muội không hiểu, càng tò mò nhìn xuống nước, cái nhìn này khiến đồng tử cô co rụt lại.

Dưới bè trúc có một cái bóng đen khổng lồ vẫn luôn bám theo họ...

Dòng nước chảy xiết, bè trúc di chuyển rất nhanh, nhưng cái bóng đen đó lại bám sát như hình với bóng, Ngốc Tiểu Muội sau khi vừa trải qua vụ Thi miết, giờ thấy bóng đen là đã thấy sợ rồi.

“Đó là... thứ gì vậy?” “Thứ gì không quan trọng, quan trọng là thứ này không phải loài ăn chay đâu.” Cây sào trúc trong tay Bàn Tử đập mạnh xuống dòng sông, dòng nước xiết bắn tung tóe, dưới những tia nước là một con cá lấp lánh như vảy vàng, trông rất cao quý.

“Chẳng phải là cá sao?

Sao lại bảo không phải loài ăn chay?” Ngốc Tiểu Muội thở phào, cái bóng đen khổng lồ kia là đàn cá, cô thầm cười nhạo mình nhát gan.

“Tiểu Muội mỹ nữ, đây là dòng nước xiết, cô chắc chắn thấy đàn cá ở đây là bình thường chứ?” Hoắc Tú Tú nhìn ra tâm tư của Ngốc Tiểu Muội, quay đầu mỉm cười nhìn cô.

Ngốc Tiểu Muội và nhân viên đoàn phim thót tim một cái!

Đúng vậy!

Trong môi trường này không nên có đàn cá mới đúng, tại sao đàn cá này lại cứ bám theo họ.

Đúng lúc này, đàn cá đột nhiên trồi lên từ đáy nước, những chiếc vảy vàng hiện ra trước mắt mọi người.

Ngay khi Ngốc Tiểu Muội còn đang kinh ngạc vì lớp vảy đàn cá này trông thật cao quý, thì chúng đột nhiên há miệng hướng về phía

họ.

Trong khoảnh khắc đó, bên trong cái miệng đang há ra, cả hàm trên và hàm dưới đều lộ ra những chiếc răng lởm chởm như răng cưa.

“Cái... cái... răng?” Ngốc Tiểu Muội kinh hãi nhìn Tần Dã.

Tần Dã không hề tỏ ra hoảng hốt.

“Cá Khuê răng đao, có nguồn gốc từ loài cá Hoàn răng hổ thời kỳ băng hà, trên người có cơ quan phát quang, đàn cá có thể dễ dàng giết chết bá chủ đại dương, theo sự biến đổi của thời đại, từ cá nước mặn biến thành cá nước ngọt.” “Môi trường sinh tồn của chúng rất khắc nghiệt, phải là dòng nước nhiệt độ thấp mới sống được.” Tần Dã thấy lũ cá này, không hề tỏ ra hoảng hốt.

“Anh nói nhiều thế, chẳng phải nó là cá ăn thịt người sao?” Ngốc Tiểu Muội không cần biết loài cá này là giống gì, chỉ cần biết nó là cá ăn thịt người thôi!!

Bùm!

Bùm!

Bùm!

Chương 27

Những con cá Khuê răng đao này đột nhiên nhảy lên khỏi mặt nước, lần lượt tấn công những người trên bè trúc.

Khán giả trong phòng trực tiếp ban đầu là ngây người, không một ai gửi bình luận nào.

Giây tiếp theo, bình luận cũng giống như bầy cá Khuê răng đao kia, đồng loạt hiện ra trong phòng trực tiếp. 【Á á á!!

Cá ăn thịt người?

Đù!

Lần đầu tiên tôi thấy cá ăn thịt người!】 【Mẹ kiếp, đây là cái nơi quái quỷ gì vậy?

Cá ăn thịt người cũng lòi ra rồi?】 【Đây không phải cá ăn thịt người thường, đây là cá Khuê răng đao, Dã ca chẳng phải đã nói rồi sao?

Thứ này có từ thời kỳ băng hà đấy!!】 【Đừng có mà thắc mắc mấy thứ này ở đâu ra nữa, nghĩ cách làm sao để chúng biến đi kìa, chậm một bước thôi là Dã ca và Tiểu Muội xong đời đấy.】 【Tôi nghe ông nội kể là ngày xưa họ từng gặp lũ lụt, sau lũ lụt xuất hiện tai họa cá ăn thịt người, chết rất nhiều người và gia súc, đáng sợ lắm.】 【Thứ này dùng lửa có được không?】 【Được, còn nướng ăn được luôn, nhưng bạn cũng phải nghĩ xem đây toàn là nước, bạn có lửa thì làm được cái gì?】 ...

Khán giả lúc này hoảng loạn thật rồi, sự đáng sợ của cá ăn thịt người thì ai cũng rõ.

Thậm chí họ còn lo lắng nếu nhóm người này bị đàn cá nhắm

trúng thì thật sự khó giải quyết.

Cái vận khí gì thế này, vừa giải quyết xong Thi miết, còn chưa kịp lên bờ đã gặp cá Khuê răng đao, thế này thì còn cho người ta sống không?

Mộ cổ thật sự là đáng sợ đến mức này!

Các vị giáo thụ của Học viện Khảo cổ khi thấy cá Khuê răng đao đều sững sờ.

Họ không am hiểu nhiều về sinh vật nhưng cũng từng nghe nói đến cá Khuê răng đao.

"Hỏng rồi, phen này nguy rồi!" Lâm giáo thụ nín thở, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Tần Dã.

"Đàn cá này đông quá, nếu chúng đồng loạt lao lên thì..." Một vị giáo thụ khác nói dở câu.

Tất cả các giáo thụ có mặt ở đó đều hiểu rõ.

Một khi đàn cá cùng tấn công, chiếc bè trúc kia e rằng không trụ được bao lâu.

Vương giáo thụ không nói gì, tay nắm chặt chén nước, chờ xem Tần Dã sẽ giải quyết thế nào! ...

"Tới rồi!" Bàn Tử vẻ mặt nghiêm trọng khua chiếc xẻng trong tay, đập mạnh vào những con cá Khuê răng đao sắp tiến lại gần mình.

Chát!

Con cá Khuê răng đao bị đánh rơi lại xuống nước.

Còn đàn cá trong nước đột nhiên tỏa ra ánh sáng vàng, các cơ quan phát quang trên thân nhấp nháy liên tục.

Đoàng!

Đoàng!!

A Ninh và Hoắc Tú Tú nổ súng bắn vào đàn cá, nhưng hiệu quả không đáng kể.

Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử chiếm giữ phía bên kia, chặn đứng đợt tấn công của bầy cá.

Trong động vang lên những tiếng súng chập chùng, mấy người họ bảo vệ nhân viên đoàn phim ở phía sau.

"Dã ca, chúng ta mau đi thôi!" Bàn Tử khua xẻng, vì mải nói nên bị một con cá Khuê răng đao chớp thời cơ, hàm răng sắc nhọn cắn vào chiếc xẻng.

Chiếc xẻng bằng thép bị cắn lõm hẳn một vết răng.

Ực!

Bàn Tử khó khăn nuốt nước bọt, cái này mà cắn vào người thì... mất ngay hai lạng thịt.

Giờ Bàn Tử chỉ có một ý nghĩ duy nhất, chạy đi!!

"Dã ca!

Chạy thôi!" Hạo Thiên Chân nhận ra số lượng cá ngày càng đông, anh hiện giờ đang rất chật vật, đạn dược đều tiêu tốn vào đàn cá giết mãi không hết này.

Vừa dứt lời...

Rắc!

Mọi người bỗng cứng đờ người...

Ngốc Tiểu Muội và Bàn Tử cứng ngắc cúi đầu, cảm nhận rõ rệt độ rung truyền tới dưới chân.

Rắc!

Rắc!

Chát!

Bè trúc bị va đập, một chỗ dây thừng bị lỏng ra, trên đó còn có một vết răng.

“Không xong rồi!

Bè sắp tan rồi!” Hắc Hạt Tử kêu lên kinh hãi.

Giây tiếp theo!

Tốc độ tiến về phía trước của bè trúc đột ngột tăng nhanh, nới rộng khoảng cách với đàn cá Khuê răng đao.

Ngốc Tiểu Muội mặt trắng bệch nhìn Tần Dã, hắn đang chống sào, tăng tốc cho chiếc bè.

“Đứng vững.” Tần Dã trầm giọng, sau khi để lại câu này, sào trúc đập mạnh vào vách đá.

“Đù!” Bè trúc tăng tốc đột ngột khiến Bàn Tử và những người khác bị xô đẩy, chân đứng không vững, suýt chút nữa bị hất văng xuống nước.

“Á!” Ngốc Tiểu Muội không đứng vững được, theo quán tính ngã về phía mặt nước.

Ngay lúc cô tưởng mình sẽ rơi xuống nước bị lũ cá xâu xé thì hai luồng lực đột nhiên kéo cô lại.

Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử đã kịp thời ra tay kéo cô lại, mới tránh được việc rơi xuống.

“Cảm ơn!” Ngốc Tiểu Muội kinh hồn bạt vía vỗ ngực, mặt tái mét cảm ơn họ.

Đứng trên bè mà đôi chân cô không ngừng run rẩy.

Khán giả trong phòng trực tiếp cũng được phen hú vía vì cảnh tượng này. 【Ối mẹ ơi!

Hù chết tôi rồi!

Dây bè bị đứt rồi, không chạy nhanh thì xong đời thật!】 【May quá!

May quá!

May mà Dã ca ra tay, tốc độ này không hề chậm chút nào.】 【Dã ca giỏi thật đấy, chống sào còn điệu nghệ hơn cả Bàn Tử, tốc độ tuy nhanh nhưng rất êm.】 【Tôi đang lo một chuyện khác, dây thừng đứt rồi, dòng nước xiết thế kia, liệu bè có bị tan ra không?】 【Mẹ kiếp!

Sao tôi lại quên mất chuyện này!】 Trong mộ cổ.

Rắc!

A Ninh nghe thấy tiếng động lạ phát ra từ bè trúc, vội vàng nhìn lại, thấy dây thừng buộc ở đuôi bè đã đứt.

"Dã ca, nhanh lên!

Bè sắp tan rồi!" Bàn Tử và Hạo Thiên Chân theo bản năng nhìn về phía đuôi bè, nhưng ở cuối bè, ánh sáng vàng quen thuộc lại xuất hiện.

"Đồ khốn, đàn cá này đúng là bám dai như đỉa, lại đuổi tới rồi." Hạo Thiên Chân rút lựu đạn ra ném tới.

Bùm!

Nước bắn tung tóe, cá Khuê răng đao cũng giống như Thi miết, bị nổ cho tan xác.

Chương 28

Tần Dã tiếp tục dùng sào trúc đập vào vách tường.

Chát!

Những thanh tre bên cạnh trôi dạt theo dòng nước, sau đó là thanh thứ hai...

Ngốc Tiểu Muội và Hoắc Tú Tú thấy vậy, tim thắt lại.

"Bè không trụ được nữa rồi." Hắc Hạt Tử trầm giọng nói.

Tần Dã cảm thấy không gian xung quanh đã rộng hơn, liền giảm tốc độ bè.

Một phút sau.

"Xuống thôi!" Tần Dã đột ngột lên tiếng.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân hoàn toàn tin tưởng vào lời của Tần Dã, chưa bao giờ nghi ngờ.

A Ninh cảm thấy tốc độ bè chậm lại, là người đầu tiên nhảy xuống, chân đạp lên mặt đất, lúc này mới nhận ra mình đã lên bờ, vội vàng cầm đèn pin lên.

Trước đó đèn pin vì lũ cá mà rơi xuống nước, nên họ đã phải di chuyển trong bóng tối để thoát ra ngoài.

Ánh sáng yếu ớt chiếu rọi, họ nhận ra mình đang đứng ở một bãi đất phẳng.

Hắc Hạt Tử chủ động đưa Ngốc Tiểu Muội xuống bè.

Sau đó là Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, Hoắc Tú Tú và các nhân viên công tác.

Tần Dã là người xuống sau cùng, ngay khoảnh khắc hắn vừa bước xuống, chiếc bè trúc lập tức tan rã, từng thanh tre trôi nổi trên mặt nước.

Nhân viên công tác thấy vậy, sợ hãi ngồi bệt xuống đất, tim vẫn còn đập thình thịch.

Còn Tần Dã thì đứng bên mép nước, nhìn chằm chằm vào ánh sáng vàng dưới nước, ra vẻ suy tư.

Ngốc Tiểu Muội ngồi bệt dưới đất, lòng bàn tay cầm mic đẫm mồ hôi.

Khán giả trong phòng trực tiếp đã có thể thở phào. 【Đù!

Dã ca đỉnh thật!

Chống sào giỏi vãi, thời gian căn chuẩn ghê!】 【Dã ca thật sự là sinh viên à?

Cái bản lĩnh này lộ ra, còn chuyên nghiệp hơn cả bố tôi nữa.】 【Thật tốt quá, cuối cùng họ cũng sống sót rồi, lúc nãy làm tôi lo muốn chết, mồ hôi vã ra như tắm, cứ sợ Dã ca bị lũ cá đuổi kịp.】 【Dã ca đang làm gì thế?

Sao cứ nhìn xuống nước vậy?】 ...

Khán giả đều đang nhìn Tần Dã.

Trong mộ cổ.

Tần Dã liếm môi, mắt vẫn dán chặt vào ánh sáng vàng.

Đúng lúc này, một con cá Khuê răng đao đột nhiên nhảy lên khỏi mặt nước, há miệng định cắn Tần Dã.

Chưa kịp chạm vào hắn đã bị Tần Dã tóm gọn, sau đó ném tới trước mặt A Ninh và Hoắc Tú Tú.

Hai người thấy vậy liền hiểu ý, tháo ba lô trên người xuống.

Từ trong túi lấy nồi ra.

Tần Dã đứng bên bờ, một lúc bắt mười con cá Khuê răng đao, ném tới trước mặt Hoắc Tú Tú và A Ninh.

"Đói rồi!" "Hảo!

Dã ca, anh muốn ăn gì?" Hoắc Tú Tú mỉm cười.

"Cá nướng và canh cá." Tần Dã nói xong liền đi vào bên trong, ngồi xuống một phiến đá chờ ăn cơm.

Còn đàn cá dưới nước thì dần lặn mất, mặt nước trở lại yên bình.

Hoắc Tú Tú và A Ninh bưng cá ra bờ sông làm sạch.

Còn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thì lấy từ trong túi ra đủ thứ xoong nồi bát đĩa.

Ngốc Tiểu Muội kinh ngạc.

Đây là định ăn cá Khuê răng đao sao?

Thứ đó có ăn được không vậy?

Mà đồ đạc mang theo đầy đủ thế, bát đũa bàn ghế đều có cả.

Còn cái bát này... sao trông lạ thế này?

Trông cổ xưa quá.

Khán giả trong phòng trực tiếp lại một lần nữa đứng hình. 【Trời ơi, định ăn cá Khuê răng đao à?

Có phải ý đó không?】 【Hình như thế, chẳng phải mang cả xoong nồi bát đĩa ra rồi sao?】 【Lạy chúa!

Thứ này ăn được à?

Đây là thứ có thể ăn sao?】 【Thì cũng là cá thôi mà?

Ăn được chứ??】【Đù!

Dã ca uy vũ bá khí, đỉnh vãi, thứ này cũng ăn được!!】Khán giả lại được một phen chấn kinh, không ngờ Tần Dã lại định ăn cá Khuê răng đao.

Có lẽ cả đời lũ cá này cũng chưa từng nghĩ đến ngày bị con người ăn thịt.

Còn trong Học viện Khảo cổ, các vị giáo thụ thấy họ thoát khỏi nguy hiểm thì thở phào, đang định khen ngợi bản lĩnh của Tần Dã thì nghe thấy họ định ăn cá, ăn cá thì thôi đi, nhưng cái bộ đồ dùng đó...

Lâm giáo thụ nhìn chằm chằm vào cái bát trong tay Hạo Thiên Chân...

Ông dụi dụi mắt, cuối cùng kinh hoàng nói: "Đó chẳng phải là bát đồng thời Hán sao?" "Cái bình đựng dầu kia hình như cũng bằng đồng đúng không?" "Còn cái khay kia nữa, đó chẳng phải là khay đồng hai tai sao?" Các giáo thụ này còn tưởng mình nhìn lầm, kinh hoàng nhìn vào màn hình trực tiếp.

"Đù!" Một vị giáo thụ không kìm được lòng, buột miệng chửi thề một câu.

"Tần Dã này có ý gì vậy?

Xuống mộ ăn đồ nướng thì thôi đi, lại còn dùng cổ vật chính tông?

Cậu ta bị điên rồi à?" Một giáo thụ khác ngồi không yên nữa, mắt đầy xót xa nhìn những cổ vật lịch sử của Đại Việt.

Nhìn khắp Đại Việt này, ai thấy cổ vật mà chẳng nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, sợ làm hỏng văn vật, thế mà thằng nhóc này làm gì thế này?

Ăn cá Khuê răng đao thì cứ ăn đi, có nhất thiết phải dùng văn vật

không?

Đó là thứ để cho cậu ta dùng à?

Đó là thứ có thể vơ đại để dùng à?

Vương giáo thụ cũng không ngờ Tần Dã lại ngông cuồng đến thế, lại dám dùng cổ vật lịch sử làm dụng cụ nấu ăn.

Thế này đúng là quá đáng rồi.

"Vương giáo thụ, tôi không phủ nhận bản lĩnh của Tần Dã, nhưng làm thế này có phải quá đáng không?

Đó là cổ vật bằng đồng và dụng cụ nấu ăn thời Hán đấy!!

Cứ thế mà lãng phí sao?" Một giáo thụ vẻ mặt bi phẫn nói!

"Lãng phí?" Vương giáo thụ nghe xong, nghi hoặc nhìn vị giáo thụ đó, "Sao lại là lãng phí?" "Không phải lãng phí, mà là chà đạp, cổ vật này chẳng lẽ không nên nộp cho quốc gia sao?

Sao có thể tư tàng cổ vật như vậy được." Vị giáo thụ kia nhận ra mình nói hớ, vội vàng đính chính.

"Những cổ vật này trước đây cũng là dùng để nấu ăn, Tần Dã dùng cũng không có gì sai." Vương giáo thụ lại thấy đây không tính là tư tàng.

Chương 29

Vả lại, ông cũng có chút hiểu biết về Tần Dã, cậu ta không phải loại người không biết chừng mực, nếu thật sự muốn tư tàng cổ vật thì đã không lôi ra vào lúc này... lại còn là trước bàn dân thiên hạ.

Vương giáo thụ chụp màn hình buổi trực tiếp, bắt đầu nghiên cứu những dụng cụ nấu ăn đó.

Lúc này, Thẩm chủ nhiệm đang theo dõi cũng chấn kinh không thôi, ông không ngờ chuyến này của nhóm Tần Dã lại đặc sắc và kích thích đến vậy.

Hết Thi miết rồi lại đến cá Khuê răng đao, từng thước phim đặc sắc khiến tim ông mấy lần suýt ngừng đập.

"Thật là... thằng nhóc này quá nguy hiểm." Thẩm chủ nhiệm rõ ràng đã thở phào, cầm cốc nước bên cạnh uống một hơi thật mạnh để trấn tĩnh lại.

Ngốc Tiểu Muội là cháu gái ông, làm sao ông có thể yên tâm để nó xuống mộ được.

Nhưng cái tính cách con bé đó bướng bỉnh như vậy, không cho nó tiếp xúc với Tần Dã thì nó cũng đã tiếp xúc rồi, giờ chỉ đành phó mặc cho số phận mà lo lắng cho nó thôi.

Trong mộ cổ, Hoắc Tú Tú và A Ninh thuần thục làm sạch cá, còn lấy nước tinh khiết từ trong túi của Bàn Tử ra.

Cho nước vào chậu, lấy bếp gas du lịch mang theo bên người ra.

Còn A Ninh thì lẳng lặng dùng xiên xiên cá lại, bình thản đặt lên lửa nướng.

Không lâu sau, hương thơm từ trong nồi tỏa ra.

Ngốc Tiểu Muội sau khi ngửi thấy mùi thơm, lúc này mới nhận ra một việc.

"Tần Dã, cái này của cậu là văn vật bằng đồng à?" Ngốc Tiểu Muội cầm một cái bát lên, quan sát kỹ lưỡng thứ này.

Cô từng làm một chương trình chuyên về cổ vật, số đó tình cờ lại là về cổ vật bằng đồng, để hỏi ý kiến chuyên môn của các nhà khảo cổ, cô còn đặc biệt tìm hiểu qua.

Mà cái cổ vật này sao lại giống hệt những gì cô đã tìm hiểu thế.

Màu sắc, hoa văn, thậm chí cả trọng lượng cũng rất tương đồng.

"Đúng vậy!" Tần Dã không hề né tránh, thẳng thừng thừa nhận.

"Hả?

Cậu nói thật sao?" Ngốc Tiểu Muội sững người, cô chỉ hỏi bừa thôi, nhưng không ngờ cậu ta lại thừa nhận.

Đây là văn vật đấy, cậu lấy ra để nấu ăn sao?

"Đây là tôi mang ra từ chỗ Lỗ Thương Vương." Tần Dã lại tung thêm một quả bom nữa.

Ngốc Tiểu Muội hoàn toàn đờ người ra.

Văn vật... cứ thế mà hiên ngang lôi ra dùng, tội tự ý sử dụng văn vật là tội nặng đấy.

"Lỗ Thương Vương..." Ngốc Tiểu Muội đờ đẫn cúi đầu, nhìn cái bát đồng trong tay.

Lúc này cái bát này như nặng ngàn cân, cô từ từ đặt cổ vật bằng đồng xuống đất, sợ làm hỏng dù chỉ một chút.

Làm hỏng thì cô không những không đền nổi, mà còn dễ phải vào bóc lịch nữa.

“Canh cá xong rồi, mọi người nếm thử xem!” Hoắc Tú Tú cầm thìa, múc canh cá vào bát.

Nhân viên đoàn phim và Ngốc Tiểu Muội lại một lần nữa kinh hãi.

Cứ thế mà múc canh cá vào sao.

“Khách ăn trước đi, cô nếm thử xem!” Ngốc Tiểu Muội cứng đờ đón lấy bát canh, lúng túng không biết làm sao, tay run bần bật như đang sờ vào vàng mười vậy.

“Chị Tiểu Muội!

Thật sự phải ăn sao?” Nhân viên đoàn phim mếu máo hỏi.

Ngốc Tiểu Muội cũng không biết nữa, có nên ăn không đây?

Cư dân mạng xem trực tiếp cũng bắt đầu kinh hãi. 【Đù!

Đù!

Đù!

Cái này là cổ vật á?

Dã ca có chơi quá đà không vậy, cái này mà cũng lấy ra làm bộ đồ ăn được à?】【Ôi vãi!

Cái này quý giá biết nhường nào!

Chưa bàn đến con cá thế nào, chỉ riêng cái bát này thôi... một ngụm cũng trị giá ngàn vàng đấy!!】【Đây là cổ vật?

Dã ca đỉnh thật, cổ vật bằng đồng mà nói dùng là dùng luôn?

Thế này có phạm pháp không?】【Chắc chắn là phạm pháp rồi!!

Cái này còn đang phát trực tiếp nữa chứ, nếu để các giáo thụ ở Học viện Khảo cổ thấy được, chắc họ hối hận vì quyết định của mình lắm?】【Mẹ kiếp, tôi muốn biết lúc này tâm trạng của các giáo thụ khảo cổ thế nào?】 Khán giả đều bày tỏ sự chấn kinh sâu sắc trước

việc Tần Dã dùng cổ vật để nấu ăn.

Mà hiện tại, tâm trạng của các giáo thụ khảo cổ có thể dùng bốn chữ 'nhiệt huyết sôi trào' để hình dung.

Chủ yếu là vì tức giận.

Rầm!

Lâm giáo thụ tức giận đập bàn.

"Mọi người nghe thấy rồi đấy, Tần Dã đã tự miệng thừa nhận rồi, đây chính là cổ vật, lại còn mang ra từ chỗ Lỗ Thương Vương, thằng nhóc này chẳng phải nói đã nộp hết văn vật rồi sao?

Vậy cái này là gì?" Có giáo thụ khác cũng phụ họa theo: "Vương giáo thụ, lúc ông đề xuất chiêu an, tôi đã không mấy tán thành rồi, Tần Dã tuy có bản lĩnh nhưng hành vi này thật sự rất khó chấp nhận." "Cái này đã thuộc về phạm tội rồi, Học viện Khảo cổ chúng ta không thể mang danh vừa ăn cướp vừa la làng được, tôi thấy nên bắt Tần Dã lại, để cậu ta phải trả giá cho hành vi của mình trong tù." Một giáo thụ khác giận dữ nói.

"Đúng!

Không sai!" "Chiêu an bọn trộm mộ đúng là thảo suất, bản tính khó dời." "Nhưng Tần Dã rất lợi hại mà!" "Họ đúng là có bản lĩnh, nhưng đó không phải là lý do để tự tiện sử dụng cổ vật." Vương giáo thụ nghe các giáo thụ bàn tán, cuối cùng khẽ ho vài tiếng.

"Mọi người bình tĩnh một chút." Phòng họp theo tiếng của Vương giáo thụ mà im lặng trở lại.

"Lão Vương..." Lâm giáo thụ vẫn muốn nói gì đó, nhưng bị Vương giáo thụ dùng tay ngăn lại.

"Lão Lâm, các vị, mọi người bớt nóng." Vương giáo thụ đang

định giải thích với họ một phen thì ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

"Vào đi." "Giáo thụ." Một thanh niên bước vào từ bên ngoài, tay cầm một tập hồ sơ, "Vương giáo thụ, đây là hồ sơ Tần Dã gửi tới, đây là danh sách cổ vật mang ra từ mộ Lỗ Thương Vương lần trước." "Danh sách chẳng phải đã đưa tôi rồi sao?" Vương giáo thụ sững người.

"Đây là phần còn thiếu, cậu ấy nói chờ sau khi từ Điền Nam về sẽ bàn giao cho ông." Thanh niên nói xong, khẽ gật đầu chào các vị giáo thụ rồi rời đi.

Vương giáo thụ nhìn danh sách trong tay, vừa nhìn xong, khóe miệng nhếch lên, giờ thì mọi chuyện đã sáng tỏ rồi.

"Mọi người xem đi." Vương giáo thụ đưa hồ sơ cho Lâm giáo thụ và những người khác.

Các vị giáo thụ nghi hoặc, khi nhìn thấy hồ sơ bên trong, ai nấy đều trợn tròn mắt.

Đây chẳng phải là...

"Đây là những cổ vật bằng đồng mà Tần Dã và những người khác đang sử dụng sao?

Sao có thể..." Lâm giáo thụ vô cùng bất ngờ.

"Những thứ Tần Dã mang về từ mộ Lỗ Thương Vương đều đã nộp cho quốc gia, có chút sai sót cũng là bình thường, những thứ này chẳng phải chính là đồ họ đang dùng sao?

Không tính là tư tàng văn vật." Vương giáo thụ cười hì hì nói.

"Nhưng làm hỏng văn vật cũng không được chứ!" Một giáo thụ khác vẫn chưa cam tâm.

"Những thứ đó vốn là dụng cụ nấu ăn, trước đây chẳng phải cũng

dùng để đựng thức ăn sao?

Bây giờ dùng cũng không có gì sai, vả lại những văn vật này đều bằng đồng, không dễ hỏng đâu." "Tần Dã vào sinh ra tử, chút quyền lợi này chẳng lẽ cũng không có?

Chương 30

Huống hồ đâu phải lần nào cũng như vậy.” Vương giáo thụ nói tiếp.

“Thế này không ổn, đây là văn vật mà...” “Không có cậu ta thì ai trong các ông vào được mộ Lỗ Thương Vương?

Văn vật ai trong các ông mang ra được?” Vương giáo thụ chất vấn một hồi khiến tất cả mọi người đều cứng họng.

“Nhỡ đâu cấp trên hỏi đến... chúng ta giải thích thế nào?

Chuyện này cấp trên không thể không biết.” Vương giáo thụ trầm ngâm nói tiếp: “Chuyện này cấp trên sẽ thấu hiểu thôi.

Cổ vật chỉ là cái bát đựng canh cá, cũng chẳng phải làm hỏng, huống hồ Tần Dã còn quan trọng hơn đống cổ vật này nhiều.” Khi nói câu này, đáy mắt Vương giáo thụ lóe lên một tia sâu thẳm.

Tính toán thời gian, chắc cũng sắp đến rồi nhỉ?

Các giáo thụ khác thấy Vương giáo thụ đã khẳng định chắc nịch như vậy thì đều im lặng.

Chỉ cần cổ vật không sứt mẻ gì là được, sử dụng một hai lần cũng chẳng phải chuyện tát trời.

Chỉ là...

đây dù sao cũng là đồ bồi táng của người chết, cứ thản nhiên sử dụng như vậy, liệu có đen đủi quá không?

Lúc này, bên trong mộ huyệt, Ngốc Tiểu Muội thấy Tần Dã cầm bát canh cá uống ngon lành, chẳng chút áp lực tâm lý nào, đôi tay đang bưng bát của cô càng run rẩy dữ dội hơn.

Đây là cổ vật đấy, lại còn là đồ của người chết, sao có thể đưa lên miệng được chứ... cô không làm được.

"Tiểu Muội, cô cứ yên tâm đi.

Những cổ vật này đều đã báo cáo với cấp trên rồi, là những cổ vật bị bỏ sót sau khi ra khỏi Lỗ Vương cung, chúng tôi đã giao danh sách cho phía trên.

Đợi sau khi ra ngoài sẽ nộp lại cho quốc gia." Hắc Hạt Tử thấy Ngốc Tiểu Muội cứ ngập ngừng mãi không dám ăn, liền đoán được suy nghĩ của cô: "Hơn nữa cái này cũng không làm tổn hại gì, chỉ là tạm thời mượn dùng một chút thôi, không phạm pháp đâu." "Đúng thế!

Chuyện vi pháp chúng tôi không làm đâu.

Cô mau nếm thử đi, tay nghề của Tú Tú và A Ninh là nhất đấy, bình thường chúng tôi còn chẳng được ăn đâu." Hạo Thiên Chân cũng lên tiếng khuyên nhủ.

"Đúng vậy, có Dã ca ở đây các anh mới được thơm lây thôi, không thì tôi chẳng thèm nấu đâu." Hoắc Tú Tú cười nói rồi lại múc thêm một thìa canh cá vào bát Tần Dã.

Ngốc Tiểu Muội nghe xong, sự căng thẳng và cảm giác tội lỗi trong lòng giảm bớt phần nào.

Nhìn bát canh cá trước mặt, mùi hương kích thích vị giác, thơm nức mũi.

Cô ực một cái, dòng nước ấm nóng tràn xuống cổ họng, Ngốc Tiểu Muội cảm thấy vị giác như được khai mở hoàn toàn, cô bắt đầu húp từng ngụm lớn.

Canh cá này quả thực quá tươi ngon, khiến cô hận không thể nuốt luôn cả lưỡi.

Khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này thì ai nấy đều không kìm được mà nuốt nước miếng. 【Sao tôi thấy cái đùi gà trên tay mình không còn thơm nữa, tôi cũng muốn uống canh cá quá!】 【Canh cá đó nhìn ngon vcl!】 【Hóa ra trước đây Bàn Tử nói Hoắc Tú Tú và A Ninh đóng vai trò rất quan trọng là vì thế này đây, có người nấu cơm cho ăn đỉnh thật sự!】 【Muốn nếm thử quá đi mất!】 【Loại cá vược răng kiếm này nấu canh chắc chắn là cực phẩm rồi.】 Ngay khi khán giả còn đang thèm thuồng thì cá nướng của A Ninh cũng đã xong.

Mỗi người cầm một con cá vược răng kiếm.

Ngốc Tiểu Muội cầm con cá nướng thơm lừng, vội vàng ăn lấy ăn để, rồi giơ ngón tay cái với A Ninh: "Chị A Ninh, tay nghề của chị giỏi thật đấy!" A Ninh nét mặt không đổi, chỉ khẽ gật đầu rồi đứng dậy đi đến bên cạnh Tần Dã, đưa con cá nướng cho hắn.

"A Ninh tính tình là vậy, cô đừng để ý." Hắc Hạt Tử thấy Ngốc Tiểu Muội có chút gượng gạo liền chủ động giải thích.

Ngốc Tiểu Muội chỉ cười, tiếp tục ăn cá nhưng ánh mắt vẫn luôn dán vào Tần Dã.

Những người này đều có một sự tôn trọng kỳ lạ dành cho Tần Dã...

Tần Dã rốt cuộc còn thân phận gì nữa?

Hắc Hạt Tử rõ ràng lớn tuổi hơn Tần Dã, vậy mà cam tâm tình nguyện gọi hắn một tiếng Dã ca!

Thật kỳ quái.

Sau khi ăn no nê, Ngốc Tiểu Muội thấy họ vẫn chưa có ý định lên đường.

"Tần Dã, chúng ta không đi tiếp sao?" Tần Dã lắc đầu: "Tạm thời

chưa đi được.” “Tại sao?” “Vì người chưa đến, thời điểm cũng chưa tới.” “Người nào cơ?” “Người sống!” Tần Dã quay đầu nhìn Ngốc Tiểu Muội, thản nhiên đáp lại.

Ngốc Tiểu Muội lại cảm thấy có chút sụp đổ.

Câu nói này đúng là đầu không ra đầu đuôi không ra đuôi.

“Ngủ đi!

Đợi đến sáng mới có thể rời khỏi đây.” Hoắc Tú Tú tự nhiên lấy ra một chiếc chăn đưa cho Ngốc Tiểu Muội.

“Hả?

Ngủ á?” Ngốc Tiểu Muội nhìn quanh môi trường xung quanh, ngủ ở đây sao?

Không bị bệnh chứ?

“Cô không mệt à?” Hoắc Tú Tú ngẩn ra.

Ngốc Tiểu Muội cười gượng, nhận lấy chăn rồi tìm một chỗ thích hợp để ngả lưng.

Các nhân viên công tác thì chĩa ống kính về phía Tần Dã, sau đó họ cũng tìm chỗ thoải mái để nghỉ ngơi.

Ba giờ sau.

Khán giả trong phòng livestream thấy đêm nay thật quá kích thích, chớp mắt đã đến rạng sáng mà họ chẳng hề thấy mệt mỏi.

Số người xem chỉ tăng chứ không giảm, dù đã nửa đêm nhưng con số đã đạt đến mười bốn triệu người! 【Có ai chưa ngủ không?】 【Tôi vẫn thức nè, tôi đang nghĩ về chuyện Dã ca nói.】 【Chuyện gì cơ?】 【Người ấy!

Chẳng phải họ đang đợi người sao?】 【Đây là mộ huyệt, Dã ca

được Viện Khảo cổ cho phép mới vào đây, ngoài họ ra còn ai đến đây nữa?】【Tất nhiên là lũ đổ đấu (trộm mộ) rồi!】【Vãi!

Tôi hình như nhận ra điều gì đó rồi, người mà Dã ca chờ không phải là bọn trộm mộ đấy chứ?】Bình luận bắt đầu nhảy liên tục.

Họ hoàn toàn quên mất một điều, nhóm Tần Dã vào mộ một cách rình rang như vậy, quá mức phô trương, vạn nhất có kẻ tâm cơ nhìn thấy thì chẳng phải rất nguy hiểm sao?

Nghĩ đến đây, khán giả càng cảm thấy khả năng này rất cao.

Đúng lúc này, một tiếng gầm của động vật vang lên bên tai mọi người.

Tần Dã vừa nghe thấy âm thanh này liền mở bừng mắt.

"Xuất phát!" Tần Dã bật dậy khỏi mặt đất, bỏ lại một câu rồi bước thẳng về phía cửa hang.

Hắc Hạt Tử, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng lập tức đeo ba lô lên bám theo sau.

"Ai chà, đang ngủ ngon, thằng khốn nào dám phá rối giấc mộng của Bàn gia, xem tôi làm thịt nó thế nào!" Bàn Tử phẫn nộ không thôi.

Ngốc Tiểu Muội và nhân viên công tác cũng bị tiếng chửi của Bàn Tử làm cho tỉnh giấc, thấy họ đi cả, nhóm Ngốc Tiểu Muội chỉ biết ngơ ngác chạy theo sau.

"Tần Dã, xảy ra chuyện gì vậy?" Ngốc Tiểu Muội nghi hoặc hỏi.

"Người chúng ta chờ đã đến rồi." Tần Dã quay lại nhìn cô.

"Hả?

Ai đến?" Tần Dã không đáp mà sải bước về phía trước.

"Hắc hắc, đây là một bất ngờ, có lợi cho cô đấy nhé." Bàn Tử thấy

vậy liền đi bên cạnh cô, nhe hàm răng trắng nhởn cười.

Ngốc Tiểu Muội khóe miệng giật giật, thầm nghĩ tôi không muốn cái bất ngờ này có được không?

Đi theo hang động, mọi người đến một vách đá, phía dưới vách đá là một khu rừng, trong rừng có màn sương mù màu xanh nhạt.

Trong màn sương vẫn còn tiếng gầm rú.

Những tia nắng mặt trời vừa ló rạng lốm đốm rơi xuống khu rừng, tăng thêm phần huyền bí.

"Đây là Mê Vụ sâm lâm (Rừng sương mù), trong rừng có rất nhiều sinh vật kỳ quái, nhiều hổ dữ hay sư tử cũng không thể sống sót trong khu rừng này." "Chúng sẽ bị rỉa thịt chỉ còn lại xương trắng." "Mạo hiểm đi vào rất nguy hiểm, vả lại, tôi còn phải đợi người." Tần Dã đứng bên vách đá, giọng nói đạm mạc vang lên.

"Mê Vụ sâm lâm?" Ngốc Tiểu Muội lúc này mới nhận ra cổ mộ thực sự nguy hiểm đến nhường nào, ngay cả một khu rừng trông có vẻ bình thường cũng tiềm ẩn sát cơ...

Chương 31

Sau đó cô chợt nhận ra: “Anh đang đợi ai?

Ai lại đến đây chứ?” Đúng lúc này, ĐOÀNH!

Đùng đùng đùng!

Tiếng súng vang lên từ trong rừng, kèm theo đó là tiếng kêu la thảm thiết!

Tiếng kêu la đó là của con người.

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử nghe thấy tiếng kêu thì đáy mắt lóe lên một tia hưng phấn.

Họ không phải kẻ hiếu sát, nhưng có những kẻ sống còn chẳng bằng chết!

“Đó là tiếng người kêu?

Còn có tiếng súng nữa, có người đến rồi, chúng ta có nên đi cứu người không?” Ngốc Tiểu Muội biến sắc, nhìn chằm chằm Tần Dã hỏi dò.

Làm MC chương trình này càng lúc càng kịch tính quá.

Ban đầu là chủ trì 【Sinh viên giòn tan thường ngày】, giờ lại biến thành khảo cổ.

Sự chuyển biến này khiến cô có chút không kịp thích nghi.

Quan trọng nhất là, chỗ này liệu có sắp biến thành hiện trường cứu hộ quy mô lớn không?

Mà nói đi cũng phải nói lại, đội cứu hộ có vào đây được không?

“Cứu người?

Tại sao phải cứu người?

Đám đó đều là phần tử nguy hiểm cả đấy!" Bàn Tử bị câu nói của Ngốc Tiểu Muội làm cho cười khẩy.

Cứu bọn chúng?

Ông đây đứng đây vỗ tay xem bọn chúng chết đã là nhân từ lắm rồi.

Không cách nào khác, họ chính là 'lương thiện' như vậy đấy.

"Phần tử nguy hiểm?

Anh nói là..." Ngốc Tiểu Muội nhanh chóng nhận ra, cái gọi là phần tử nguy hiểm này khả năng cao chính là bọn trộm mộ...

Nghĩ đến đây, Ngốc Tiểu Muội hoàn toàn kinh ngạc.

Cô bất chợt nhớ đến câu hỏi của chú mình trước đó.

Bộ Ngoại giao Mỹ từng chất vấn Tần Dã có phải đã giết những người đó không, lẽ nào chuyện này thực sự liên quan đến hắn?

Tần Dã cố ý đợi bọn họ đến, lát nữa liệu có thấy cảnh tượng Tần Dã sát nhân không?

Đây có tính là hình ảnh hạn chế độ tuổi không?

Ngốc Tiểu Muội ngơ ngác nhìn Tần Dã, ánh mắt càng thêm phức tạp.

Cô sợ đến mức khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

Nhân viên tổ chương trình tiến đến bên cạnh Ngốc Tiểu Muội.

"Chị Muội, lát nữa Tần Dã không phải sẽ đem những phần tử nguy hiểm kia đi..." Nhân viên còn làm động tác cắt cổ.

Ngốc Tiểu Muội lúc này cũng chẳng còn tự tin, chỉ biết cứng nhắc lắc đầu.

Cô cũng không biết nữa...

Tiếng kêu trong rừng ngày một nhiều, tiếng súng cũng ngày một dày đặc.

Kéo dài hơn mười phút, mọi thứ mới dần yên tĩnh trở lại.

Tần Dã nhìn đồng hồ trên cổ tay, bước chân về phía một lối khác của vách đá.

Ngốc Tiểu Muội bám sát theo sau.

"Anh Hắc Hạt Tử, các anh định làm gì vậy?" Ngốc Tiểu Muội đi sau Hắc Hạt Tử, nhỏ giọng hỏi.

Trước đó vì tâm trạng Hắc Hạt Tử không tốt nên ấn tượng đầu tiên của cô về anh ta là người rất lạnh lùng, nhưng suốt quãng đường này anh ta chăm sóc cô rất chu đáo, có thể thấy anh ta là người rất tinh tế, hiểu ý người khác...

Điều này khiến Ngốc Tiểu Muội không tự chủ được mà muốn gần gũi hơn.

"Tất nhiên là đi xem bọn chúng chết hẳn chưa?

Chết rồi thì nhìn chúng chết, chưa chết hẳn thì bồi thêm một đao!" Hắc Hạt Tử cười rất ôn hòa, nhưng lời nói ra lại khiến Ngốc Tiểu Muội lạnh toát cả người.

"Các anh..." Ngốc Tiểu Muội lẩm bẩm vài câu, bước chân khựng lại, không thốt nên lời.

"Chị Muội, đi thôi!" Hoắc Tú Tú thấy cô đứng đực ra đó thì thúc giục.

Lúc này cư dân mạng trong phòng livestream đều bị lời nói của Hắc Hạt Tử làm cho kinh hãi.

Tâm trạng của họ cũng giống Ngốc Tiểu Muội, đều ngớ người ra.

【Vãi chưởng!

Họ dũng mãnh vậy sao?

Chết rồi thì thôi, chưa chết bồi thêm một đao?

Đây là sợ chết không kỹ à?】【Vậy nên lát nữa chúng ta sẽ được xem Dã ca tự tay giết người sao?】【Vãi!

Chấn động!

Tin sốt dẻo đây!

Hình ảnh Tần Dã sát nhân sắp được công bố!】【Á!

Cảnh tượng đó có máu me bạo lực lắm không?

Phải làm sao đây?

Nên xem hay là... nên xem?】【Không không, tôi muốn biết làm sao Tần Dã biết bọn này sẽ tới?

Lẽ nào hắn biết bói toán?】【Kệ đi, tôi chỉ muốn biết chúng chết thật chưa.

Mộ huyệt này là của Đại Việt chúng ta, trừ đội khảo cổ ra chẳng ai có quyền vào cả, bọn này đến đây chẳng qua là vì cổ vật Đại Việt, nếu đúng là vậy thì chết cũng đáng!】【Tôi chỉ cảm thấy không nên để bẩn tay Dã ca thôi.】Người dân Đại Việt đều biết việc khai quật lịch sử quan trọng thế nào, đặc biệt là qua livestream hiện tại, họ càng ý thức được mỗi lần khai quật mộ huyệt nguy hiểm đến nhường nào.

Trong tình cảnh đó mà đám người kia còn dám đến cướp cổ vật Đại Việt, thật quá đáng hận.

Các giáo thụ ở Viện Khảo cổ biết có kẻ xâm nhập mộ huyệt, sắc mặt ai nấy đều khó coi.

"Đám trộm mộ đáng chết này, dám..." Một giáo thụ tức giận mắng

nhiếc.

“Chẳng phải đã giải quyết xong rồi sao?” Ngay khi họ đang phẫn nộ, Vương giáo thụ bỗng lên tiếng, đáy mắt không hề có chút giận dữ hay ngạc nhiên nào.

“Lão Vương, ông biết trước rồi đúng không?” Lâm giáo thụ nhìn thần sắc của ông, khẳng định chắc nịch.

“Đây là văn kiện cấp trên gửi cho tôi, đúng là có một nhóm người không rõ danh tính tiến vào Điền Nam, hơn nữa còn vào trước nhóm Tần Dã một ngày, còn thân phận là gì thì vẫn chưa xác minh được...

Tin tức này tôi đã trao đổi với Tần Dã, việc các ông thấy Tần Dã hợp hành rình rang trước đó chẳng qua là để đánh tiếng cho bọn chúng biết họ sắp vào mộ thôi.” “Tất cả đều nằm trong kế hoạch của Tần Dã, có điều hiện giờ chúng ta sắp biết đám đó là ai rồi.” Vương giáo thụ lóe lên một tia lạnh lẽo trong mắt.

“Giỏi lắm!

Lão Vương, chuyện lớn thế này mà ông dám giấu chúng tôi?” “Đúng thế, sao ông không nói sớm?” “Quá đáng quá!” Các giáo thụ nhao nhao ‘chỉ trích’ Vương giáo thụ.

Lúc này, nhóm Tần Dã đang đứng ở bìa rừng, sương mù xanh dần tan biến.

Âm thanh bên trong đã biến mất, tiếng súng, tiếng kêu, tiếng gầm đều không còn.

Khu rừng chìm vào một sự im lặng quỷ dị.

“Chậc...

Chương 32

xem ra không cần chúng ta bồi thêm đao rồi.” Hắc Hạt Tử như có vẻ không hài lòng, giọng điệu đầy vẻ tiếc nuối.

“Ừm, lãng phí tâm tư của Bàn gia quá, làm mừng hụt.” Bàn Tử còn cất cả súng đi.

“Quả thực đáng tiếc.” Hạo Thiên Chân cũng gật đầu đồng tình.

Ngốc Tiểu Muội kinh hoàng nhìn họ, trong lòng vô cùng khánh kiệt, may mà đám người kia không còn sống, nếu không nhìn họ ra tay giết người, cảnh tượng đó thực sự không dám xem.

“Các anh thôi diễn kịch đi, rõ ràng biết Dã ca cố ý đợi ở vách đá để bọn chúng vào rừng sương mù, hà tất phải dọa chị Muội sợ đến thế.” Hoắc Tú Tú thấy bộ dạng kinh hãi của Ngốc Tiểu Muội thì mỉm cười bất lực, rồi giải thích: “Chúng tôi đã sớm biết đám người đó sẽ phục kích trước, mà địa điểm phục kích tốt nhất chính là khu rừng này.

Vào ban đêm, rừng sẽ xuất hiện sương mù xanh, nên Dã ca mới đứng đợi ở ngoài...

Giờ tính thời gian, chắc bọn chúng đều đi bán muối cả rồi.” Hoắc Tú Tú còn làm động tác cứa cổ.

Ngốc Tiểu Muội chỉ thấy đầu óc oanh một tiếng.

Cô nhìn trân trân vào Tần Dã.

Trên khuôn mặt trông có vẻ vô hại và tuấn tú kia, cô không ngờ Tần Dã lại giỏi tính toán đến vậy...

Họ đã biết trước điểm phục kích nên cố tình để bọn chúng đợi trong rừng.

Đợi đến khi sương mù xuất hiện, đó chính là lúc tử thần gọi tên...

Ngốc Tiểu Muội bỗng cảm thấy Tần Dã quá thông minh, không tốn một chút công sức nào mà đã giải quyết gọn ghẽ đám người kia.

"Tần Dã... anh từng đến đây rồi, nên biết rừng này có sương mù đúng không?" Đối mặt với câu hỏi của Ngốc Tiểu Muội, Tần Dã thản nhiên gật đầu.

"Ừm." "Vậy trước đây anh đến đây làm gì?" "Tản bộ cho khuây khỏa!" "Anh vào mộ huyệt để tản bộ?" "Ừm!" "Anh chắc chắn là anh không nói đùa đấy chứ?" "Không!" Ngốc Tiểu Muội: "..." Cô hoàn toàn cạn lời rồi...

Đây chính là tố dưỡng của kẻ trộm mộ sao?

Biết ở đây có mộ, sau đó rảnh rỗi thì vào tản bộ.

Đây có tính là đi thám thính địa hình trá hình không?

Câu trả lời này khiến Ngốc Tiểu Muội ngớ người ra.

Cô cứ cảm thấy có gì đó sai sai?

Khán giả trong phòng livestream nghe thấy lời giải thích này thì bình luận '666' nhảy liên tục. 【Vãi!

Đỉnh vcl!

Giải thích này tôi cho mười điểm!】【666!

Cuối cùng tôi cũng biết sự khác biệt giữa tôi và Dã ca...】【Đầu óc Dã ca lúc nào cũng linh hoạt, người thường không so được đâu, anh ấy rất biết tận dụng ưu thế địa hình, chỉ bấy nhiêu thôi đã thấy ngầu lòi rồi!

Quan trọng nhất là: Ổn!

Chuẩn!

Ác!】【Không không, tôi muốn nói là sự khác biệt nằm ở chỗ tôi chưa bao giờ vào mộ tản bộ.】【Lầu trên ơi, cái não của ông là thứ cả đời này tôi cũng không muốn mọc đâu.】【Cho dù ông có muốn vào mộ thì cũng chẳng có mạng mà về đâu, chết chắc!】【Vãi!

Có lý đấy!】Khán giả hoàn toàn bị thao tác này của Tần Dã làm cho chấn động.

Không ngờ hắn đã tính toán kỹ lưỡng ngay từ đầu...

Đợi sương mù tan mới vào, lúc vào thì bất kể là kẻ trộm mộ hay phần tử phạm pháp đều đã chầu trời.

Chuyện này... chẳng liên quan gì đến họ cả?

Ai giết người?

Không biết!

Dù sao cũng không phải chúng tôi!

Nghĩ đến đây, khán giả cảm thấy Tần Dã mới thực sự là đại sư trộm mộ.

Người chết rồi mà không phải do mình giết, mục đích vẫn đạt được.

Thành công chủ yếu là vì họ thông thuộc địa hình, cho nên, là một kẻ trộm mộ đủ tư cách, rảnh rỗi là phải vào mộ tản bộ!

Cùng lúc đó, các giáo thụ ở Viện Khảo cổ nghe xong lời giải thích của Tần Dã, ai nấy đều há hốc mồm.

Tần Dã này quả nhiên không đơn giản!

"Thằng nhóc này vẫn giữ cái thói quen đó!" Vương giáo thụ cười ha hả nhìn Tần Dã trên màn hình.

Ông nhớ lúc mới quen Tần Dã, ông cũng từng hỏi câu này, rằng

đám trộm mộ kia chết thế nào.

Hắn trả lời rằng: "Chúng bị sinh vật trong mộ giết, chúng có cầu cứu tôi, nhưng tôi không cứu, nên chúng chết không liên quan gì đến tôi." Giờ xem ra, hắn vẫn luôn làm đúng theo tôn chỉ của mình.

"Lão Vương, người này...

ông tìm ở đâu ra thế, tuyệt thật đấy!" Lâm giáo thụ bày tỏ sự yêu thích nồng nhiệt với thao tác này của Tần Dã.

Thằng nhóc này lúc này trông thật đáng yêu, chuyện sử dụng cổ vật lúc trước dường như cũng không còn khó chấp nhận nữa.

Dù sao sử dụng cổ vật so với buôn lậu cổ vật thì cái trước vẫn 'dễ thương' hơn nhiều.

"Tôi quen được Tần Dã là vận may của tôi, cũng là vận may của giới khảo cổ Đại Việt." "Giờ vấn đề đã giải quyết xong, tiếp theo nên nghiên cứu thân phận của đám người kia, tin rằng sớm muộn gì cũng có kết quả thôi." Vương giáo thụ vừa nói vừa cầm điện thoại gọi cho Thẩm chủ nhiệm.

"Livestream chắc anh cũng xem rồi chứ?" Vương giáo thụ nói ngắn gọn.

"Ừm, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng để điều tra rồi." Thẩm chủ nhiệm ở đầu dây bên kia đã bắt đầu sắp xếp nhân sự: "Vương giáo thụ, ông rất biết chọn người đấy." Khi biết kế hoạch của nhóm Tần Dã, Thẩm chủ nhiệm nhớ lại dáng vẻ của Tần Dã trong lần thẩm vấn đầu tiên.

Hắn đã nói những lời đó: "Bọn chúng là trộm mộ, bị sinh vật trong mộ giết chết." "Có cầu cứu, nhưng tôi không cứu!" "Chúng chết cũng chẳng liên quan gì đến tôi!" Thẩm chủ nhiệm trước đây cứ tưởng Tần Dã có tố chất tâm lý mạnh mẽ, nhưng giờ ông đã hiểu, đó không phải là tố chất tâm lý mạnh mẽ, mà là hắn nói thật.

Vương giáo thụ nghe Thẩm chủ nhiệm nói vậy, ý cười càng đậm hơn.

"Đó là do tôi có con mắt tinh tường nhìn ra anh hùng đấy!" Thẩm chủ nhiệm: "..." Sao ông lão này lại tự khen mình rồi.

Bên trong mộ huyệt.

Sương mù xanh trong rừng đã tan hết, khoảng cách giữa các hàng cây cũng trở nên rõ ràng hơn.

Nhóm Tần Dã sải bước đi vào.

Ngốc Tiểu Muội đi sau, vào chưa đầy hai mươi phút đã thấy dưới gốc cây có rất nhiều hài cốt.

Đa phần là xác động vật, có cái trông rất sạch sẽ, nhưng cũng có cái đen kịt, niên đại đã rất lâu đời.

Ngốc Tiểu Muội càng thêm tò mò, trong khu rừng sương mù này rốt cuộc có thứ gì khiến những loài mãnh thú to lớn này phải bỏ mạng ở đây.

"Tần Dã, trong rừng sương mù này có thứ gì đáng sợ sao?

Nên mới khiến những động vật này chết chóc như vậy." Ngốc Tiểu Muội thực sự không hiểu.

"Không phải có thứ gì hại chúng, mà là chúng tự tàn sát lẫn nhau." Tần Dã lắc đầu nói.

"Tự tàn sát?

Tại sao?" Ngốc Tiểu Muội nghi hoặc hỏi.

"Sương mù trong rừng này là một loại chướng khí, loại chướng khí này sẽ ức chế hệ thần kinh trung ương của chúng, gây ra ảo giác." "Những hình ảnh sợ hãi trong lòng hiện ra trước mắt, chúng sẽ bản năng chống trả." Tần Dã thản nhiên nói.

Ngốc Tiểu Muội lúc này mới nhận ra tại sao Tần Dã không cho họ vào, chuyện này đúng là nguy hiểm thật.

Lúc này nhiệt độ trong phòng livestream vẫn không ngừng tăng lên.

Ba chữ 'Đám trộm mộ' đã được tổ chương trình đẩy lên tìm kiếm nóng (hot search).

Ngốc Tiểu Muội đến giờ vẫn chưa biết khối tài lộc khổng lồ này đã ập đến.

Số người xem livestream đã tăng lên mười lăm triệu người.

Chương 33

Đây là con số mà bao nhiêu streamer mơ ước cũng không có được.

Lúc này trong phòng livestream: 【Vãi!

Đám trộm mộ đâu?

Ở đâu?

Tôi đặc biệt vào đây để xem bọn chúng đây!】【Cả đời này tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ được thấy bọn trộm mộ đấy!】【Haha, tôi cũng vậy, nhưng tôi vào để xem chúng chết thế nào, văn hóa Đại Việt ra nông nỗi này rồi mà còn dám đến phá hoại!】【Không thể tha thứ, không thể tha thứ!】【Tần Dã uy vũ bá khí, đỉnh cao!】【Mau đi tiếp đi, tôi nóng lòng lắm rồi!】Bình luận của khán giả sắp thành một bức tường chữ, ai nấy đều đợi xem đám trộm mộ kia ra sao.

Theo ống kính tiến tới, khán giả qua màn hình cũng có thể cảm nhận được không khí quỷ dị.

Ngốc Tiểu Muội nhíu mày, không khí nồng nặc mùi máu tanh, cô liên tục hít sâu, nỗ lực trấn tĩnh bản thân...

Lần đầu nhìn thấy thi thể mà bảo không căng thẳng thì đúng là nói dối.

Mười phút sau.

Khi Ngốc Tiểu Muội thực sự nhìn thấy thi thể, đôi mắt cô vẫn không kìm được mà trợn tròn kinh ngạc.

Trước mắt là hơn hai mươi người mặc đồ đen nằm la liệt, vũ khí đen ngòm vương vãi khắp nơi.

Trên người họ đầy vết thương, thậm chí có người đã bị mổ bụng,

máu tươi đỏ thẫm chảy lênh láng trên mặt đất.

Những người đó chết không nhắm mắt, biểu cảm kinh hoàng vĩnh viễn đọng lại trên mặt.

Bên cạnh còn có xác sư tử, báo và mãng xà.

Ngốc Tiểu Muội dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng tận mắt chứng kiến vẫn không thể chịu nổi.

"Oẹ!" Cảnh tượng đó quá đỗi máu me, đặc biệt là những vết thương bị động vật xé toạc ra...

Những người khác trong tổ chương trình cũng vậy, sắc mặt xanh mét, nghiến răng kìm nén phản ứng sinh lý.

"Tìm xem có manh mối gì không!" Hạo Thiên Chân thấy đám người này đều là người nước ngoài, sải bước tiến về phía xác chết.

Hoắc Tú Tú và A Ninh cũng tiến đến những thi thể khác, lục soát túi áo và ba lô để tìm thông tin danh tính.

Ngốc Tiểu Muội tựa vào một gốc cây lớn không ngừng nôn khan.

Nhắm mắt lại là thấy thảm cảnh của những người kia, cộng thêm mùi máu tanh trong không khí càng khiến cô buồn nôn hơn.

Phòng livestream: 【Trời ạ!

Tôi đã nghĩ là họ sẽ chết, nhưng không ngờ lại chết thảm thế này, ruột gan lòi cả ra ngoài kìa!】【Oẹ!

Bảo sao Tiểu Muội muốn nôn, tôi cũng muốn nôn đây, tởm quá!】【Đám mãnh thú này coi bọn này là kẻ thù rồi xé xác sao?】【Bọn này không giống người Đại Việt!

Trông giống người nước ngoài hơn!】【Mấy đứa kia trông có vẻ giống người Đại Việt, nhưng giờ tôi không chắc nữa.】【Đừng vội!

Lát nữa sẽ biết là ai thôi.】 Khán giả cũng có rất nhiều người không chịu nổi, ôm thùng rác nôn thốc nôn tháo.

Bên trong mộ huyệt.

Hạo Thiên Chân tìm thấy trên người một cái huy chương có chữ 'M' và một thiết bị sổ tay điện tử vi mô.

Hắc Hạt Tử và Hoắc Tú Tú cũng tìm thấy huy chương tương tự, ngoài ra không thấy gì khác.

"Kiểu dáng quần áo và giày trên người họ đều là đồ đặt làm riêng." A Ninh lạnh lùng lên tiếng trước, rồi giơ huy chương trên tay ra: "Tập đoàn M!" Hạo Thiên Chân thấy huy chương này không khỏi cau mày: "Lần trước ở Lỗ Vương cung chúng ta cũng thấy huy chương này đúng không?

Cả đám người ở Điền Nam nữa?" "Không sai!" Bàn Tử cũng lấy huy chương ra: "Mẹ kiếp, chúng ta bị ám quẻ rồi sao?

Đi đến đâu cũng gặp lũ chó má này thế nhỉ?" "Tập đoàn M, một thế lực nước ngoài, ông chủ tập đoàn này đến nay vẫn chưa ai biết là ai, chúng thường mượn danh nghĩa thương mại quốc tế để làm những vụ buôn lậu phạm pháp." "Địa bàn ở Đông Âu, hơn nữa, một trong số chúng là tội phạm bị truy nã quốc tế...

Tin tức trước đó từng đưa tin tên này đã bị thi hành án tử hình, tại sao lại xuất hiện ở đây?" A Ninh quan tâm đến tình hình quốc tế nhất, thấy gã này, khuôn mặt lạnh lùng của cô thoáng hiện một tia nghi hoặc.

"Tập đoàn M, công ty trục vớt quốc tế, thế lực nước ngoài, mượn cớ thương mại để buôn bán cổ vật, ông chủ đứng sau là những nhân vật tầm cỡ của nhiều quốc gia!" Ngay khi A Ninh đưa ra nghi vấn, Tần Dã im lặng một hồi rồi thuật lại những gì hắn biết.

“Cái gì?

Tần Dã, anh chắc chắn chứ?” Ngốc Tiểu Muội nôn xong vừa mới thích nghi được với hoàn cảnh, nghe Tần Dã nói vậy, cô vội vàng hỏi.

“Chắc chắn!” Tần Dã gật đầu, chỉ tay vào thiết bị sổ tay vi mô trên tay Hạo Thiên Chân: “Trong đó có bằng chứng!” “Vãi!

Phen này chuyện lớn rồi.” Ngốc Tiểu Muội sau khi kinh ngạc thì thốt lên một câu chửi thề.

Cô vốn chỉ đang livestream đời thường của sinh viên, không ngờ lại leo thang đến mức buôn lậu quốc tế thế này?

Lần này... tổ chương trình của cô sắp nổi đình nổi đám rồi!

Hèn gì lúc trước Bàn Tử nói có lợi cho cô, đây đâu chỉ là có lợi...

đây là một khối tài lộc từ trên trời rơi xuống!

Khán giả trong phòng livestream như bị sét đánh ngang tai. 【Á á á á á!

Tôi vừa nghe thấy cái gì vậy?

Đây có phải là chuyện một dân thường như tôi có thể nghe được không?】 【Vãi!

Chuyện này đã nâng tầm thành tranh chấp quốc tế rồi, đám người nước ngoài này thật trơ trẽn, dám đến Đại Việt ăn trộm!】 【Chúng có còn biết xấu hổ không vậy?

Trăm năm trước phá hoại kinh đô, giờ lại đến phá hoại cổ mộ?

Mẹ kiếp!

Chết là đáng đời, Dã ca làm đúng lắm, cứ để chúng chết ở đây!】 【Chuyện này nhất định phải điều tra rõ ràng, ai là kẻ chủ mưu đứng sau, những nhân vật tầm cỡ đó là ai, chuyện này phải cho Đại Việt

một lời giải thích!】【Đúng vậy!

Cổ vật lịch sử Đại Việt sao có thể để chúng nhúng tay vào?】 Khán giả lúc này từ kinh ngạc chuyển sang phẫn nộ, mắng chửi đám trộm mộ nước ngoài ngay trong phòng livestream.

Thậm chí còn có người vào trang web chính thức của Cục An ninh và Bộ Ngoại giao để để lại bình luận.【Đại Việt chúng ta bị bắt nạt đến mức nào rồi?

Không quản sao?】【Lũ chó má này bắt nạt đến tận đầu rồi mà các người còn chưa lên tiếng, không biết bao nhiêu cổ vật đã bị chúng lấy đi rồi!】【Nhất định phải đòi lại cổ vật bị đánh cắp, đó là cổ vật của chúng ta!】【Bằng chứng đã bày ra trước mắt rồi, chúng ta có nên hành động không?】 Bình luận của cư dân mạng xuất hiện dày đặc trên các trang web chính thức.

Tại Viện Khảo cổ.

Tất cả các giáo thụ đều ngớ người, họ cứ ngỡ đây chỉ là một đám trộm mộ trong nước bình thường, không ngờ chúng lại là người nước ngoài.

Hơn nữa qua lời Tần Dã, có thể thấy cái gọi là Tập đoàn M này là một công ty đa quốc gia, mượn danh nghĩa giao dịch thương mại để làm những việc mờ ám.

"Thật đáng hận, không biết chúng đã đưa bao nhiêu người sang đây, liệu có đe dọa đến an toàn của nhóm Tần Dã không?" Lâm giáo thụ hiện giờ lo lắng nhất là vấn đề an toàn của họ.

"Cục An ninh đã chú ý rồi, sẽ sớm có kết quả thôi." Vương giáo thụ ánh mắt trầm xuống, trong lòng cũng đầy phẫn nộ.

"Đáng chết, dám đến chỗ chúng ta trộm cổ vật, thật đáng chết!" "Thật quá đáng, chúng ta nên truy cứu trách nhiệm hình sự của chúng,

chuyện này phải cho Đại Việt một lời giải thích." Các giáo thụ khác bàn tán xôn xao.

Lúc này tại Cục An ninh.

Thẩm chủ nhiệm đã xác định được thân phận của đám người nước ngoài kia, hoàn toàn khớp với những gì Tần Dã nói.

"Chủ nhiệm, đám này đều là tội phạm bị truy nã quốc tế, chúng ẩn mình rất kỹ, đã thực hiện nhiều vụ trộm mộ trong nước, nhưng chúng ta vẫn luôn không tìm thấy tung tích của chúng.

Kết quả điều tra cho thấy, số người chúng nhập cảnh vào Đại Việt khoảng năm mươi người, nhưng giờ chắc là đã bị hốt trọn ổ rồi, đám người ở Điền Nam chính là toàn bộ số còn lại." "Hơn nữa, những người này đều chết trong mộ huyệt, lại còn bị Tần Dã tính kế cho chết sạch!" Người báo cáo công tác nói đến đây thì khóe miệng giật giật.

Thực sự không biết bọn chúng là bất hạnh hay là quá bất hạnh nữa.

Đám người tập đoàn này phái tới hầu như đều bị Tần Dã tính kế cho tuyệt diệt...

Thẩm chủ nhiệm sắc mặt vốn rất nghiêm trọng, nhưng nghe báo cáo xong, khóe miệng cũng không kiềm chế được mà giật giật.

Đây là cái vận rủi gì thế không biết?

Đều chết dưới tay một người.

"Mang theo văn kiện, theo tôi đi báo cáo công tác, đến Bộ Ngoại giao!" Thẩm chủ nhiệm nói rồi dẫn cấp dưới rời khỏi Cục An ninh.

Ở nước ngoài!

Chương 34

Một cuộc họp video nội bộ của Tập đoàn M đang diễn ra.

Trên màn hình máy tính xuất hiện những nhân vật cộm cán từ Mỹ, Nhật, Hàn, Anh và các nước nhỏ khác.

Lúc này, đáy mắt họ thoáng qua vẻ hoảng hốt.

Phía Mỹ: "Chuyện này là thế nào?

Tại sao chúng lại đụng độ Tần Dã và nhóm của hắn?

Người của Tập đoàn M chẳng phải đã đến Điền Nam từ sớm rồi sao?

Tại sao mãi vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ?

Rốt cuộc là thế nào?" Phía Nhật: "Theo tài liệu gửi về, họ đã gặp khó khăn, nghe nói đụng phải rất nhiều sinh vật cản bước tiến, nên mới bị chậm trễ!" Phía Hàn: "Lần này phía Nhật cung cấp thiết bị, các người biết chuyện tại sao không đề xuất cứu viện?

Nếu các người không làm mất thời gian, họ đã sớm đắc thủ rồi, cũng sẽ không đụng phải nhóm Tần Dã." Người Nhật nổi giận: "Ăn nói xà lơ, lúc tôi cầu cứu, sao các người không bảo là các người không hỗ trợ?

Giờ lại còn đến đây nói mấy lời này với tôi?" Các quốc gia khác: "Các người đừng cãi nhau nữa, giờ cãi nhau cũng vô ích thôi, hãy nghĩ xem phải làm sao đi?" Phía Mỹ: "Đứng sau Tập đoàn M là nhiều quốc gia, Tần Dã và nhóm của hắn là những người chúng ta phải tránh xa hàng đầu, tại sao các người không nghe?" Phía Mỹ từng nếm trái đắng từ Tần Dã và nhóm của hắn.

Ban đầu họ giao dịch cổ vật Đại Việt với một nhóm trộm mộ

hạng bét trong nước, mọi chuyện đang diễn ra tốt đẹp, ai ngờ bị Tần Dã bắt thóp.

Hắn không chỉ đánh đắm tàu giao dịch của họ, mà còn bẻ khóa mật mã dark web của các con tàu, phá hủy liên tiếp gần mười mấy con tàu của quốc gia họ.

Trong đó bao gồm cả những quốc gia liên quan có quan hệ với Mỹ.

Tình trạng này không chỉ xảy ra một lần.

Phía Mỹ vì thế vô cùng phẫn nộ, đặc công và lính đánh thuê được phái đi hết đợt này đến đợt khác, nhưng đám người đó cứ như thịt bao tử đánh chó, đi mà không thấy về.

Cuối cùng phía Mỹ quyết định, chọc không nổi thì trốn không được sao?

Thấy nhóm Tần Dã xuất hiện, người của họ đều né thật xa.

Lúc này đại diện Nhật Bản và Hàn Quốc cảm thấy rất oan ức.

Họ đâu có không sợ hãi nhóm Tần Dã.

Ngay từ trăm năm trước, cổ vật người Nhật mang ra từ kinh đô đã bị phía Hàn Quốc mua lại.

Cũng không biết Tần Dã và những người kia lấy tin tức từ đâu, không những cướp lại cổ vật mà còn cho người của họ một bài học nhớ đời.

Đến giờ những kẻ đó vẫn sống đời thực vật, chẳng có khả năng xuống giường.

Đó đều là những nhân tài được quốc gia bí mật bồi dưỡng, giờ chẳng làm được gì đã đành, còn phải tốn tiền nuôi báo cô...

Tình trạng này gần như cơm bữa.

Thảm nhất là phía Nhật, cổ vật trong bảo tàng của họ thường xuyên bị mất trộm, lại còn hay bị tập kích bất ngờ, khiến họ khổ không nói nên lời.

Những nhân vật lãnh đạo các quốc gia khác trong cuộc họp video cũng có nỗi khổ không nói ra được.

Họ mang cổ vật từ Đại Việt đi bị mất đã đành, thậm chí rất nhiều người ra biển giao dịch bị đánh cho tàn phế, nghiêm trọng hơn là bị dọa cho phát điên.

Nếu không thì cũng bị chết mất xác một cách bí ẩn bởi dã thú hoặc sinh vật biển.

Giờ đây họ chỉ cần mua cổ vật là tiền mất tật mang, cổ vật chẳng thấy tăm hơi, họ thậm chí còn cảm thấy những người đó luôn ở bên cạnh mình, chuyện gì cũng biết rõ màng màng!

Dưới sự phá hoại liên tục của nhóm Tần Dã, các quốc gia này đã thành lập Tập đoàn M, bề ngoài là một công ty thương mại, bên trong là điểm giao dịch quy tụ các tội phạm quốc tế.

Tất nhiên trong đó cũng bao gồm cả tội phạm truy nã của Đại Việt, họ lợi dụng cơ hội này để trộm các mộ huyệt.

Ban đầu chuyện này làm rất kín kẽ, không ngờ lại đụng phải Tần Dã, mỗi lần đụng độ là người lại chết thảm trong mộ.

Sau đó, phía Mỹ mượn cớ hỗ trợ công nghệ cho Đại Việt, nhân cơ hội đó cài người trộm mộ vào đội khảo cổ.

Đồng thời dặn đi dặn lại rằng, xuống mộ nếu thấy bốn nam hai nữ thì đó chính là nhóm Tần Dã, thấy họ chỉ làm đúng một việc thôi!

Đó là CHẠY!

Đây là điều khoản đầu tiên khi thành lập tổ chức này: Gặp Tần Dã

phải lập tức rút lui!

Không ngờ cuối cùng họ vẫn không chạy kịp, không chạy thoát được đã đành, còn chết một cách vô nghĩa như vậy.

Vốn định mượn cơ hội này kiếm chác chút lợi lộc từ Đại Việt, giờ lợi lộc chẳng thấy đâu, còn để lộ sơ hở cho Đại Việt nắm thóp.

Thậm chí còn bại lộ cả thân phận!

Chuyện này khiến họ vừa tức giận vừa hoảng loạn.

Đại Việt rất coi trọng lịch sử văn hóa, mà họ lại trực tiếp nhắm vào mộ huyệt Đại Việt, e rằng Đại Việt sẽ không dễ dàng bỏ qua cho họ.

Đặc biệt là giờ đây bằng chứng đã nằm trong tay đối phương.

Phía Mỹ: "Chuyện này các người tự đi mà dọn dẹp, là do các người làm việc không hiệu quả, giờ Mỹ sẽ trực tiếp rút vốn." Nhật, Hàn và Anh đều chấn động.

Đây là muốn bỏ mặc họ tự đối phó với Tần Dã và Đại Việt sao?

Tất cả họ đều sợ hãi không thôi, Tần Dã là một kẻ điên rồ đáng sợ.

Vạn nhất lại bị nhắm vào, nói không chừng cổ vật lịch sử của họ cũng không giữ nổi.

Nhân vật lãnh đạo phía Mỹ trực tiếp ngắt kết nối cuộc họp video.

"Lập tức xóa bỏ mọi hồ sơ giao dịch trên dark web của Tập đoàn M, nhanh chóng xóa sạch mọi liên hệ giữa Mỹ và Tập đoàn M." Nhân vật lãnh đạo bỗng lên tiếng ra lệnh.

Cấp dưới bên cạnh nghe xong vội vàng làm theo ý ông ta.

Phía Nhật và Anh cũng có cùng suy nghĩ, giờ đây họ chẳng muốn

dây dưa gì với cái tên 'ôn thần' Tần Dã này nữa.

Những năm qua họ đã tổn thất nặng nề, giờ không thể vì Tần Dã mà tổn thất thêm bất kỳ cổ vật nào nữa.

Bên trong mộ huyệt, A Ninh lấy thiết bị sổ tay vi mô từ chỗ Hạo Thiên Chân, bắt đầu kiểm tra để xác định những người này thuộc quốc gia nào.

Khi vừa nhập dữ liệu vào, cô phát hiện dark web đứng sau chúng đã xóa sạch mọi đối thoại và ám hiệu.

"Chúng rất xảo quyệt, trực tiếp thoát khỏi dark web, không thể tìm thấy tung tích của chúng." A Ninh nhíu mày, lạnh lùng nhìn Tần Dã.

Tần Dã vẫn thản nhiên, rồi bước tới cầm lấy chiếc máy tính, đôi bàn tay thuôn dài gõ liên tục lên bàn phím.

Hoắc Tú Tú và Bàn Tử liếc nhìn nhau.

"Hắc hắc, lần này chúng đen đủi rồi, Dã ca đích thân ra tay, xem chúng chết thế nào!" Bàn Tử cười không gì vui bằng.

Nghĩ đến khuôn mặt táo bón của đám chủ mưu đứng sau là anh thấy sướng rơn.

"Ừ ừ!" Hoắc Tú Tú gật đầu lia lịa.

Ngốc Tiểu Muội thì ngơ ngác nhìn Tần Dã ở bên cạnh.

"Anh Hắc Hạt Tử, Tần Dã đang làm gì vậy?" Hắc Hạt Tử mỉm cười: "Dã ca đang khôi phục chương trình, trong này có rất nhiều tài khoản dark web, giờ chúng đã thoát ra, Dã ca đang khôi phục lại chúng, đợi khoảng một tiếng nữa, thông tin tài khoản của đám người này sẽ lại xuất hiện trên dark web." "Làm vậy sẽ giúp ích rất nhiều cho việc điều tra của Đại Việt." Ngốc Tiểu Muội ngẩn ra: "Tần Dã chẳng phải học khoa Công trình sao?

Sao chuyện lập trình cũng rành thế này?" "Bản lĩnh của Dã ca không dễ gì thấu hiểu hết đâu, anh ấy biết nhiều thứ lắm." Ngốc Tiểu Muội cảm thấy từ khi đến đây, đầu óc cô chưa bao giờ tỉnh táo, lúc nào cũng trong trạng thái mông lung.

Những điều bất ngờ Tần Dã mang lại cái nào cái nấy đều quá đỗi kinh hoàng, cứ như tiếng sét đánh ngang tai, làm đầu óc không kịp hoạt động.

Khán giả trong phòng livestream cũng bị kinh ngạc không kém. 【Vãi!

Dã ca là người toàn năng sao?

Sao cái gì cũng biết thế này?】 【Tôi học lập trình bao nhiêu năm nay mà còn chẳng biết có chức năng này nữa?

Sao tôi cái gì cũng không biết vậy?】 【Chuyện ông không biết còn nhiều lắm, nhưng sau khi khôi phục thì làm gì được nữa?】 【Thì làm được nhiều thứ lắm chứ!

Nếu nắm giữ được nhiều thông tin và hồ sơ giao dịch của dark web thì đó chính là bằng chứng, Dã ca còn có thể ra lệnh cho những người bên trong dark web bất cứ lúc nào, miễn là biết được trong đó có người nước nào!】 【Ôi vãi!

Cái này đúng là đồ tốt, nhưng chúng ta cứ nói huỵch toẹt ra thế này liệu có ổn không?】 【Chuyện này chắc phía trên sẽ biết thôi nhỉ?】 Khán giả bắt đầu cảm thấy căng thẳng và lo lắng.

Vấn đề này không chỉ khán giả lo lắng, mà Ngốc Tiểu Muội sau khi hoàn hồn cũng lập tức nghĩ đến.

"Các anh cứ công khai điều tra ông chủ thực sự của Tập đoàn M thế này, ngộ nhầm điều tra ra thật, những quốc gia đó sẽ không để yên cho các anh đâu chứ?" Giọng điệu Ngốc Tiểu Muội đầy vẻ lo lắng.

Chương 35

Lúc này cô vô cùng phiền muộn, khối tài lộc này liệu có gánh nổi không đây, hay lại biến thành đại họa tày trời?

Từ đời thường học đường biến thành tranh chấp quốc tế, bước nhảy vọt này hơi lớn quá rồi!

"Sẽ không dây dưa không dứt đâu, bọn chúng chỉ càng thêm sợ Dã ca thôi." Bàn Tử hếch cằm, cười đầy đắc ý: "Cô không muốn biết tại sao đám người này lại đột nhiên thoát khỏi dark web sao?" Ngốc Tiểu Muội ngẩn ra, không hiểu nhìn anh.

Chẳng lẽ không phải vì bí mật của họ bị phát hiện sao?

Lại còn dưới sự chứng kiến của bao nhiêu người thế này.

"Tiểu Muội, Tập đoàn M là công ty đa quốc gia, nếu thực sự bị đại chúng phát hiện, chúng chỉ cần tìm kẻ thế thân là xong, nhưng tại sao lại phải thoát khỏi dark web?" Hắc Hạt Tử biết suy nghĩ của Ngốc Tiểu Muội, cười càng thêm ôn hòa.

Ngốc Tiểu Muội im lặng hồi lâu, ánh mắt đột ngột nhìn về phía Tần Dã.

"Lẽ nào là vì...

Tần Dã?" Hoắc Tú Tú búng tay một cái: "Chị Muội, chị thông minh thật đấy." "Hả?

Đám người đó không sợ Đại Việt truy cứu mà lại sợ Tần Dã?

Chuyện... chuyện này sao có thể chứ?" Ngốc Tiểu Muội đến giờ vẫn không thể chấp nhận được thông tin này, thật chẳng khoa học chút nào!

“Có gì mà không thể?

Đại Việt truy cứu trách nhiệm thì chúng còn có thể xoay xở, nhưng gặp phải Dã ca thì chẳng có chỗ mà thương lượng đâu.” Hạo Thiên Chân nhớ lại những mệnh lệnh trước đây của Tần Dã... liền cảm thấy rất... sụp đổ.

“Những kẻ giao dịch thương mại, buôn lậu cổ vật ở nước ngoài sợ nhất chính là Dã ca, quy tắc giao dịch hàng đầu của chúng là: ‘Gặp nhóm Tần Dã là phải chạy’.” A Ninh chỉ khi nhắc đến những chiến tích lẫy lừng của Tần Dã mới chủ động lên tiếng.

Hắc Hạt Tử, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân gật đầu lia lịa làm chứng cho lời A Ninh nói.

Ngốc Tiểu Muội há hốc mồm có thể nhét vừa một quả trứng gà, đầu óc cô hoàn toàn mụ mị.

Hóa ra chúng thoát khỏi dark web là vì sợ Tần Dã?

Chứ không phải sợ Đại Việt?

Thế Tần Dã đã làm gì mà khiến chúng sợ đến mức đó?

Khán giả trong phòng livestream lại một lần nữa ngớ người! 【Mẹ ơi!

Tôi nghe thấy cái gì vậy?

Chúng sợ Dã ca nên mới thoát khỏi dark web?】 【Trời ạ!

Dã ca đã làm gì thế?

Sao chúng lại sợ anh ấy như vậy?

Là vì cái gì nhỉ?】 【Tiểu Muội mỹ nữ ơi, cầu giải đáp!

Cầu giải đáp!】 【Mau kể chi tiết đi, tôi muốn biết chuyện là thế nào!】 【Dã ca của tôi đã làm gì thế?

Mau nói ra để chúng tôi được chấn động một phen đi!】 Ngốc Tiểu Muội không chú ý đến tình hình phòng livestream mà càng thêm tò mò.

“A Ninh, bảo quản những thứ này cho tốt, đây là bằng chứng.” Không đợi Ngốc Tiểu Muội lên tiếng, Tần Dã đã gọi cô, đưa thiết bị trên tay cho A Ninh.

Tài khoản nhân viên nội bộ dark web đã được khôi phục, thậm chí các cuộc đối thoại và hồ sơ giao dịch cũng đã khôi phục xong.

Phần còn lại chỉ cần sao lưu rồi nộp cho quốc gia là OK.

A Ninh nhận lấy, ngón tay linh hoạt gõ trên bàn phím, phát ra những tiếng lạch cạch nhỏ.

Ngốc Tiểu Muội từ từ tiến lại gần Tần Dã, ánh mắt đầy sự kinh ngạc.

“Tần Dã, anh đã làm gì khiến họ sợ hãi đến vậy?” Tần Dã suy nghĩ một chút: “Lúc truy tìm cổ vật, có xảy ra một sai sót nhỏ.” “Ý anh là sao?” Ngốc Tiểu Muội mờ mịt.

Sai sót gì mà khiến các trùm buôn lậu đa quốc gia phải nghe danh đã mất mật?

“Ba năm trước, ngày 25 tháng 10, Đại Việt công bố ‘Đỉnh đồng chân sắt của Trung Sơn Vương’ trở về, Vương giáo thụ của Viện Khảo cổ đã đích thân thuyết minh về lai lịch của chiếc đỉnh này, chiếc đỉnh đó là do tôi gửi về.” “Lúc đó tôi phát hiện trên tàu buôn lậu của Nhật Bản và Hàn Quốc, sau khi mang về, chúng tôi trực tiếp nộp cho Viện Khảo cổ.” “Cùng năm đó vào tháng 12, mười ba món cổ vật Đại Việt vừa mang ra từ mộ huyệt bỗng dưng biến mất, chuyện này lúc đó bị phía chính quyền ém xuống, bí mật tìm kiếm khắp nơi.” “Đến cuối tháng đó, mười ba món cổ vật lại xuất hiện và được đặt trong

bảo tàng, mười ba món cổ vật lịch sử đó là do tôi tìm thấy trên tàu chở hàng phi pháp của Mỹ." "Các quốc gia phương Tây từng cướp bóc cổ vật kinh đô trăm năm trước, từng công khai trưng bày cổ vật lịch sử của Đại Việt trong bảo tàng, khi chúng đang luân phiên triển lãm trong nước, tôi đã lấy lại cổ vật đó trong quá trình vận chuyển." "Cổ vật đó chính là viên Dạ minh châu trong viên tử ở kinh đô, chuyện này đã từng được đưa tin, hiện giờ vẫn đang trưng bày ở Bảo tàng Kinh đô." "Đó chỉ là chuyện ba năm trước, hai năm trước tôi mới gặp được kim chủ của mình, sau đó tôi bắt đầu đi làm thuê trong mộ." Tần Dã thản nhiên kể ra những chiến công hiển hách của mình.

Nhưng Ngốc Tiểu Muội và nhân viên công tác nghe xong lời giải thích này, ai nấy đều há hốc mồm, trợn tròn mắt, kinh hãi nhìn hắn.

Những lời này nói ra thì dễ, nhưng thực tế hành động thì e rằng cực kỳ khó khăn?

Đó chẳng khác nào vuốt râu hùm!

Khán giả trong phòng livestream đã nổ tung rồi. 【Đậu xanh rau muống!

Hèn gì năm đó cổ vật lịch sử xuất hiện nhiều thế, hóa ra đều là do Dã ca đòi về sao?】 【Mẹ nó!

Lũ mặt dày đó dám công khai trộm cổ vật?

Thật đáng hận!】 【Tôi càng lúc càng khâm phục Dã ca của tôi rồi, giờ đi làm thuê mà anh ấy còn vươn tầm quốc tế nữa?

Cái này đỉnh thật sự!】 【Vãi!

Chắc chắn là nguy hiểm lắm!

Nhưng tôi thực sự cảm động quá!】 【Thật không ngờ, họ đã âm thầm đóng góp nhiều đến vậy, vận chuyển cổ vật nghiêm ngặt thế kia, họ chẳng khác nào treo đầu trên thắt lưng mà làm việc.】 【Ai bảo cổ

vật lịch sử chỉ có thể do đội khảo cổ khai quật chứ, âm thầm cống hiến đâu chỉ có họ, còn rất nhiều anh hùng khác nữa!】【Tôi thực sự rất cảm động, đã nhìn lầm Tần Dã rồi, đây mới thực sự là anh hùng vô danh, âm thầm canh giữ lịch sử Đại Việt.】【Quan trọng nhất là, thân phận của anh ấy vẫn đang tỏa sáng trong lĩnh vực trộm mộ, lòng yêu nước và bảo vệ cổ vật không phân biệt thân phận!】【Tôi rất cảm động trước việc làm của Tần Dã, nhưng tôi càng muốn biết, lúc lấy lại cổ vật, anh ấy đã làm gì?】【Vãi!

Đúng đấy!

Lạc đề rồi!】 Khán giả lúc này đều tò mò vô cùng, bình luận nhảy liên tục.

Ngốc Tiểu Muội và nhân viên công tác hoàn hồn, nhìn Tần Dã với ánh mắt tôn kính hơn hẳn.

Nhưng sau sự tôn kính đó là sự tò mò.

"Vậy rốt cuộc anh đã để xảy ra sai sót gì?" Ngốc Tiểu Muội lại hỏi.

"Trên tàu của Hàn Quốc và Nhật Bản...

Dã ca đã gọi những người bạn dưới đại dương của mình tới..." Bàn Tử khẽ ho một tiếng, có chút gượng gạo.

"Cá heo sao?

Đó đúng là bạn của con người rồi!" Ngốc Tiểu Muội nghĩ ngay đến cá heo.

"Không, là cá mập trắng lớn!" Bàn Tử lắc đầu.

Ngốc Tiểu Muội: "..." "Lại còn là mấy chục con cá mập trắng lớn nữa!" "..." "Dã ca treo ngược bọn chúng lên đầu tàu, vốn định cho chúng một bài học, không ngờ lũ cá mập trắng đó đói quá, từ dưới

nước nhảy vọt lên xơi tái luôn mười mấy thuyền viên!" Bàn Tử vẻ mặt tiếc nuối nói: "Chủ yếu là do thao tác lỗi, đánh giá thấp dã tính của chúng!" "Không đâu, chúng cũng rất nghĩa khí, còn để lại một nửa thân thể cho chúng ta ăn nữa mà." "Còn mấy đứa bị mất chân, chẳng phải cũng giữ được mạng sao?" Hoắc Tú Tú vội vàng bổ sung.

Ngốc Tiểu Muội: "..." "Mấy đứa đó không phải tôi giành lại từ miệng cá mập sao?

Đó là những đại sứ giao dịch quan trọng của hai nước đấy, nếu bị ăn sạch thì còn mặt mũi nào nữa?" Hắc Hạt Tử cạn lời bổ sung.

"Thế thì thà chết còn hơn, giờ quốc gia họ còn phải nuôi mấy phế vật đó, nói đi cũng phải nói lại, đều là vấn đề của Dã ca cả, sao lại thao tác lỗi chứ, nhìn xem đã gây họa cho chúng thế nào kìa!" "Sau đó tôi còn vì tinh thần nhân đạo mà quan tâm, tặng thêm rất nhiều cá mập cho họ, nghe nói có người bị dọa cho phát điên, có đứa nhìn thấy cá là sợ, đến giờ vẫn không dám ăn cá, uổng cho tấm lòng của tôi!" Bàn Tử nói đến đây, khuôn mặt đầy vẻ tiếc nuối.

Ngốc Tiểu Muội càng cạn lời hơn.

Anh đó mà là quan tâm sao?

Anh đó là xát muối vào lòng người ta thì có!

Hoắc Tú Tú, Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân bất giác nhìn Tần Dã, cái thao tác lỗi này thực sự không nên chút nào.

"Ừm, lỗi rồi, chưa nói rõ với lũ cá mập trắng lớn, chủ yếu là mới quen nên chưa thân lắm!" Tần Dã cũng hào phóng thừa nhận 'sai lầm' của mình!

Khóe miệng Ngốc Tiểu Muội giật giật.

Các người đúng là...

để xảy ra sai sót lớn thật đấy!

Chương 36

"Dã ca, đã xử lý xong rồi, có thể xuất phát." A Ninh cất thiết bị, lạnh lùng nói.

"Đi thôi!" Tần Dã gật đầu, đi thẳng vào sâu trong rừng.

Nhóm Ngốc Tiểu Muội như bị sét đánh, mãi không phản ứng kịp...

Cái sai sót mà họ nói là vì không thân với cá mập trắng nên gây ra thương vong sao?

Đúng rồi, lũ cá mập trắng đó cũng có ý tứ thật, ít nhất còn để lại một nửa cho họ.

Ngốc Tiểu Muội thất thần đi theo sau, trong đầu bắt đầu tưởng tượng ra đủ loại hình ảnh.

Còn khán giả trong phòng livestream thì cười nghiêng ngả. 【Haha, Dã ca uy vũ bá khí, đây đúng là một sai sót lớn thật!】 【Lũ cá mập trắng này tính cách cũng được quá chứ, còn biết để lại một ít nữa!】 【Phía Nhật: Lương tâm các người bị chó tha rồi, thà giết quách chúng đi còn hơn...】 【Mà nói đi cũng phải nói lại, Dã ca treo chúng lên làm gì thế nhỉ?】 【Chắc là muốn dìm nước chúng hoặc cho chúng một bài học nhớ đời, không ngờ cá mập trắng lại ra tay, haha!】 【Ối dồi ôi cười chết mất!】 Khán giả lúc này chỉ cảm thấy đau bụng vì cười.

Không hổ là Dã ca của họ.

Báo săn còn dùng làm thú cưỡi được, thì cá mập trắng đại dương có là cái đinh gì?

Chẳng qua là chuyện nhỏ như móng tay thôi.

Tại Viện Khảo cổ.

Vương giáo thụ và những người khác khi nghe về thủ đoạn Tần Dã đối đãi với những kẻ kia, đầu tiên là khóe miệng giật giật, cuối cùng nhìn thấy bình luận của cư dân mạng thì chợt nảy ra ý định.

Trước đây Tần Dã mang danh trộm mộ, nhưng mọi hành động đều vì cổ vật Đại Việt, vì lịch sử dân tộc.

Cứ để anh mang danh trộm mộ mãi thì đúng là không công bằng.

Vương giáo thụ nhìn các giáo thụ ngồi bên dưới, trong lòng nảy ra một ý tưởng.

"Các vị!" Vương giáo thụ lên tiếng, tất cả mọi người đều lắng nghe.

"Tần Dã tuy là kẻ trộm mộ, nhưng xét về đại nghĩa dân tộc, chúng ta tuy đã trao cho anh ấy danh hiệu đội khảo cổ, nhưng vẫn chưa chính thức minh oan cho anh ấy, giờ nghĩ lại vẫn là lỗi của chúng ta." "Tôi muốn nhân danh Viện Khảo cổ đăng thông báo chính thức trên trang web, công bố Tần Dã và những người bạn của anh ấy là giáo thụ của Viện Khảo cổ, không biết ý kiến các vị thế nào?" Vương giáo thụ nghĩ đến những công trạng của Tần Dã, chỉ là một thành viên đội khảo cổ nhỏ bé thì quá mai một tài năng của hắn.

Nhưng giờ cần thời gian để sắp xếp công lao của hắn từng chút một.

"Tần Dã tuy ban đầu thân phận không mấy tốt đẹp, nhưng hành động rất đáng tán dương." "Có những người danh tiếng lẫy lừng nhưng lại làm những việc mờ ám, nhưng có những người thân phận không mấy hợp thời lại âm thầm canh giữ Đại Việt, Tần Dã chính là một người như vậy, tôi tán thành quyết định của ông." "Tôi cũng nghĩ thế." Ngay khi các giáo thụ quyết định chính thức công bố Tần Dã là người của Viện Khảo cổ, thì lúc này trang web chính thức của viện đã nổ tung. 【Tần Dã tuy là trộm mộ nhưng cũng là anh hùng dân tộc, các

người chỉ trao quyết định bổ nhiệm cho anh ấy thôi chứ chưa chính thức công bố.

Những chiến công của Tần Dã đủ để coi là anh hùng rồi, anh ấy không phải kẻ trộm, anh ấy là người bảo vệ cổ vật thực thụ!】【Đúng thế, Viện Khảo cổ nên chính danh cho Tần Dã, anh ấy không phải trộm mộ, những gì anh ấy làm ngay cả Viện Khảo cổ cũng chưa chắc làm được, các người phải minh oan cho anh ấy.】【Đúng thế!

Đúng thế!

Tần Dã cũng là anh hùng, anh ấy đã giúp Đại Việt tìm lại bao nhiêu cổ vật lịch sử, anh ấy có là trộm mộ thì cũng là kẻ trộm mộ lợi hại nhất!】【Anh ấy không phải tặc, anh ấy là anh hùng, yêu cầu Viện Khảo cổ chính danh cho anh ấy!】【Khi biết Tần Dã là kẻ trộm mộ, tôi còn thấy anh ấy rất đáng ghét, giờ nghĩ lại sao mình lại hãm thế không biết?

Thật muốn tự vả cho mình mấy cái!】【Tôi cũng vậy, trong nhận thức của tôi, trộm mộ là kẻ trộm cổ vật đem bán, nhưng không ngờ Tần Dã là ngoại lệ, sự xuất hiện của anh ấy khiến tôi thấy hổ thẹn!】Theo những bình luận của cư dân mạng dưới bài viết của Viện Khảo cổ, cái tên Viện Khảo cổ lập tức lên tìm kiếm nóng.

Toàn mạng thỉnh cầu chính danh cho Tần Dã!

Giám đốc đài truyền hình Ngũ Tinh, cấp trên của Ngốc Tiểu Muội, sau khi thấy hot search này thì cười đến híp cả mắt.

Tốt quá tốt quá, may mà ông có con mắt tinh đời, chọn Tần Dã làm khách mời cho chương trình, nếu không thì khối tài lộc và lưu lượng khủng khiếp này đã rơi vào tay kẻ khác rồi.

Đợi Tiểu Muội về, nhất định phải thăng chức cho cô và phát tiền thưởng thật hậu hĩnh!

Ngay khi cư dân mạng đồng loạt yêu cầu chính danh cho Tần Dã, Viện Khảo cổ cũng rất biết lắng nghe khi công bố danh sách thành viên mới trên trang web chính thức.

Đứng đầu danh sách chính là Tần Dã và nhóm của hắn.

Hơn nữa họ không phải là thành viên bình thường, mà là cấp bậc giáo thụ của Viện Khảo cổ.

Viện Khảo cổ còn đặc biệt ra thông báo: 【Những lời Tần giáo thụ nói hoàn toàn là sự thật, Viện Khảo cổ luôn trọng dụng nhân tài, nay chính thức minh oan cho Tần Dã, anh ấy là giáo thụ đặc cách của viện chúng tôi, chúng tôi vô cùng vinh dự khi có đội ngũ giáo thụ như Tần Dã.】 【Đó là vinh hạnh của viện chúng tôi!】 Trong phòng livestream, chưa đầy một giây sau khi thông báo được đưa ra, bình luận của cư dân mạng đã đổ về như thác lũ. 【Haha, Viện Khảo cổ làm việc được đấy, rất thấu tình đạt lý!

Tôi thích!】 【Tần Dã chính là thần tượng của tôi, giờ anh ấy là giáo thụ Viện Khảo cổ, trường đại học tôi định thi chính là Viện Khảo cổ!】 【Viện Khảo cổ mới chính là ngôi trường lý tưởng của tôi, vì Dã ca, tôi quyết khô máu một phen!】 【Á á á!

Dã ca của tôi không còn là kẻ trộm mộ nữa, anh ấy là giáo thụ Viện Khảo cổ, anh ấy sẽ dẫn dắt các thành viên mở ra một vùng đất văn hóa mới, Dã ca cố lên!】 【Á á á, Dã ca uy vũ!

Dã ca uy vũ!】 【Dã ca cái gì, giờ phải gọi là Tần giáo thụ!】 Mạng xã hội Đại Việt tràn ngập các từ khóa về Tần Dã, số người xem livestream vẫn không ngừng tăng lên, dễ dàng đạt mười bảy triệu người.

Giám đốc đài vì khối tài lộc này mà đã chuyển toàn bộ lưu lượng của đài sang phòng livestream của Ngốc Tiểu Muội.

Độ hot càng lúc càng tăng vọt!

Lúc này nhóm Tần Dã vẫn chưa biết mình đã trở thành giáo thụ đặc cách của Viện Khảo cổ.

Cả nhóm dừng bước dưới một gốc cây khổng lồ...

Ngốc Tiểu Muội là lần đầu tiên nhìn thấy cái cây lớn như vậy, ít nhất phải tầm hai mươi người mới ôm xuể.

"Đây chính là 'Cây Phu Thê' mà anh Dã nói sao?" Bàn Tử thấy cây đại thụ này liền bắt đầu nhìn quanh tứ phía.

Dựa theo nội dung cuộc họp lần trước, cây Phu Thê này có một quan quách, nhưng sao không thấy đâu cả?

Chẳng lẽ ở phía sau?

Bàn Tử còn đặc biệt chạy ra sau cây đại thụ đi vòng một vòng cũng không thấy quan tài.

"Anh Dã, cái quan tài này..." Bàn Tử lời còn chưa dứt, liền nghe thấy tiếng va chạm của vật nặng.

Âm thanh này phát ra từ bên trong thân cây.

Tai Hắc Hạt Tử động đậy, đột nhiên nhìn về phía Bàn Tử: "Né ra!" Bàn Tử nhận ra tình hình không ổn, vội vàng nhảy sang một bên.

Ngay khi cơ thể hắn vừa tránh đi, từ bên trong cây đại thụ bỗng nhiên lao ra một chiếc quan tài bằng vàng.

Ngốc Tiểu Muội trong lòng kinh hãi, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy quan tài, lại còn là loại đột ngột lao ra từ trong cây, sợ đến mức cô theo bản năng đứng nép sau lưng Tần Dã.

Nhưng ánh mắt vẫn cứ dán chặt vào quan tài.

Khán giả trong phòng livestream cũng bị chiếc quan tài đột ngột

xuất hiện làm cho hú hồn. 【Đù!

Hú hồn chim én, tình huống gì đây?

Quan tài sao lại giấu trong cây?

Còn tự biết chui ra nữa?】 【Sợ vãi, quỷ dị quá, nó còn biết tự ra, chẳng lẽ nó mọc chân?】 【Căng cực!

Kích thích quá!

Tôi bắt đầu tò mò trong quan tài là ai rồi, mau mở ra đi!】 【Tôi có phải bị dở hơi không?

Vừa tò mò vừa sợ phát khiếp!!】 Khán giả liên tục gửi đạn mạc thúc giục nhóm Tần Dã mở nắp quan tài.

Các giáo sư tại Học viện Khảo cổ khi nhìn thấy cảnh này cũng không ngồi yên được nữa, ai nấy đều muốn biết chủ nhân quan tài là ai.

"Chế tác từ vàng ròng, thân phận chắc chắn không thấp." Một giáo sư hưng phấn nói.

Trong quan tài này biết đâu sẽ có sách lụa hoặc manh mối quan trọng.

"Tôi ngứa tay quá rồi, tôi không thể đợi được nữa, tôi muốn nghiên cứu cái quan tài này.

Các vị, mọi người thấy tôi dẫn một đội người đến mộ Hiến Vương thế nào?" Một giáo sư khác nôn nóng đề nghị.

"Ông đi thì muộn rồi, trong đó nguy hiểm như vậy, đợi ông đến nơi chắc Tần Dã đã về rồi." Vương giáo sư lắc đầu từ chối, "Tôi nhớ Giáo sư Trần có phải đang ở Giang Nam xác định vị trí mộ huyệt không?

Ông ấy ở gần Điền Nam, hay là để ông ấy đi đi?" "Ý hay, ông ấy

không dưới một lần nói muốn gặp người đã hiến tặng cổ vật, đây là một cơ hội, tôi gọi điện cho ông ấy ngay!" Lâm giáo sư vội vàng lấy điện thoại gọi cho Giáo sư Trần.

"Mau nhìn kìa, quan tài có biến!" Không biết giáo sư nào đột nhiên lên tiếng.

Tầm mắt mọi người lại đổ dồn vào màn hình livestream.

Bên trong mộ.

Quan tài mãnh liệt rung chuyển, từng lớp dịch thể màu đỏ thuận theo khe hở chảy ra ngoài.

"A!

Chương 37

Đây là cái gì?" Ngốc Tiểu Muội kinh hô, rúc đầu vào sau lưng Tần Dã.

"Là máu!" Hắc Hạt Tử hít hít mũi, ngữ khí vô cùng khẳng định.

Phanh!

Nắp quan tài bằng vàng ròng đột ngột bị hất văng, chỉ thấy bên trong tràn ra rất nhiều máu đỏ, chảy dài theo quan tài xuống đất.

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân cùng A Ninh và Hoắc Tú Tú đồng loạt lên đạn, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

Ngốc Tiểu Muội lúc này thở mạnh cũng không dám, thấy bọn họ tiến lại gần, cô cũng lấy hết can đảm bám theo sau.

Đúng lúc này, Ngốc Tiểu Muội cảm giác ở cổ chân như có thứ gì đó quấn lấy mình, cúi đầu nhìn xuống, sắc mặt cô lập tức trắng bệch.

"Tần Dã!" Ngốc Tiểu Muội vừa thét lên, những dòng máu rỉ ra lúc nãy đã biến thành những sợi tơ quật ngã cô xuống đất.

Phác thông!

Ngốc Tiểu Muội ngã sấp xuống, chỉ thấy ngực đau nhói, cơ thể còn bị kéo về phía quan tài.

"Không!

Đừng mà!" Ngốc Tiểu Muội giãy giụa, cố gắng hất những sợi tơ trên cổ chân ra, nhưng máu từ trong quan tài tràn ra không ngừng hóa thành những sợi tơ kéo cô lại gần.

"Chị Tiểu Muội!" Nhân viên công tác xông lên giúp đỡ cũng bị quấn chặt, thiết bị quay phim rơi lăn lóc trên đất.

Sưu!

Hắc Hạt Tử phi ra một con phi tiêu cắt đứt sợi tơ quấn lấy Ngốc Tiểu Muội.

“Chạy mau!” Ngốc Tiểu Muội được giải thoát, vội vàng chạy về phía sau.

Còn nhân viên công tác thì được Hạo Thiên Chân và mọi người cứu xuống.

“Mẹ nó, xem ông nội mày xử tụi mày đây!” Bàn Tử cất súng, lấy xẻng Lạc Dương ra chém vào các sợi tơ.

Máu trong quan tài chảy ra ngày càng nhanh, sợi tơ cũng ngày càng nhiều và dày đặc.

Bàn Tử vừa giơ xẻng lên chưa kịp bổ xuống đã bị tơ làm vấp ngã, chân tay đều bị quấn chặt và bị kéo về phía quan tài.

“Thiên Chân, Hạt Tử!” Bàn Tử giãy giụa mấy cái nhưng hoàn toàn vô dụng.

Mà Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử lúc này cũng đang tự lo không xong, muốn giúp cũng lực bất tòng tâm.

Hoắc Tú Tú và A Ninh bên kia cũng rơi vào khốn cảnh, tuy chưa bị khống chế hoàn toàn nhưng cũng không thể thoát thân, súng lúc này không hiệu quả bằng dao găm.

A Ninh rút dao găm ra, chém đứt sợi tơ ở cổ chân, rồi lại cắt đứt tơ quấn trên tay Hoắc Tú Tú.

Hai người vừa được tự do, quan tài lại rung chuyển, máu chảy ra như không mất tiền, sợi tơ càng lúc càng dày đặc, thậm chí Ngốc Tiểu Muội vừa thoát hiểm cũng lần nữa rơi vào nguy hiểm.

Khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này, đạn mạc hiện lên

liên tục. 【Vcl!

Thứ gì vậy?

Không phải máu sao?

Sao lại biến thành sợi tơ?】【Giờ thì tôi hiểu tại sao mộ này quỷ dị rồi, đến cái quan tài cũng biết làm phản, thế này thì ai sống nổi?】【Á!

Không xong rồi, Bàn Tử với Hạo Thiên Chân sắp bị kéo vào trong rồi!】【Kinh dị vcl, làm sao giờ?

Anh Dã đâu?】【Ống kính không thấy anh Dã đâu cả!!】【Chạy mau đi!!】 Khán giả cuống cuồng hết cả lên, nếu thực sự bị kéo vào quan tài thì chuyện gì sẽ xảy ra, họ không dám tưởng tượng.

Cổ chân Ngốc Tiểu Muội lại bị quấn lấy, cô nằm rạp xuống đất cố bám vào tảng đá, giằng co cực hạn với những sợi tơ.

Thấy Tần Dã đứng đó, những sợi tơ này lại không hề tiếp cận hắn, Ngốc Tiểu Muội có chút ngẩn ngơ.

Nhưng cô không có thời gian nghĩ nhiều.

"Tần Dã..." Giây tiếp theo!

Tần Dã rút Hắc Kim Cổ Đao ra, một bóng đen mãnh liệt lao vụt đi.

Sưu!

Ánh đen loé lên, chém đứt sợi tơ trên người Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, những sợi tơ này lại bắt đầu tụ lại tấn công Tần Dã.

Tần Dã cau mày, ánh mắt lạnh lẽo, trên người toả ra sát ý rùng mình.

"Né ra!" Tần Dã ra lệnh, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân vội vàng giữ khoảng cách với quan tài.

Còn Tần Dã chủ động áp sát, Hắc Kim Cổ Đao đâm thẳng vào quan tài.

"Phập!" Quan tài bị đâm thủng một lỗ, máu tươi thuận theo đó chảy ra ròng ròng.

Những sợi tơ đang quấn quýt lúc này như mất đi linh hồn, đồng loạt buông mọi người ra, thu lại về phía quan tài.

Ngốc Tiểu Muội thấy sợi tơ dưới chân rút đi, sức kéo biến mất, cả người cô như thoát lực, nằm bò trên đất thở dốc...

Vừa rồi là chuyện gì vậy?

Tại sao những sợi tơ đó không quấn lấy Tần Dã?

Còn nữa, đó là quan tài bằng vàng ròng mà?

Dao của Tần Dã lại...

đâm thủng được luôn?

Đó là loại dao gì vậy?

Khán giả livestream chỉ thấy Tần Dã như một quả tên lửa đột ngột xuất hiện trước ống kính, sau đó rút dao đâm vào quan quách, rồi... không còn rồi sau đó nữa. 【Vãi chưởng!

Anh Dã ngầu lòi!

Tốc độ này... tôi còn chưa nhìn rõ chuyện gì xảy ra thì anh Dã đã ở trước quan tài rồi?】【Tốc độ gì đây?

Con dao gì mà bén vậy?】【Mẹ ơi, đúng là mở mang tầm mắt!】【Tần Dã hoang dã quá, đỉnh vãi chưởng!!】【Tôi càng yêu anh Dã hơn rồi, thân thủ quá tốt!

Quá nhanh!】【Từ 'nhanh' này... anh Dã chưa chắc đã thích đâu!!】【Mấy ông lái xe ít thôi!】...

Đạn mạc của khán giả hiện lên dày đặc.

“Anh Dã, sao anh không ra tay sớm chút!

Em cứ tưởng mình tiêu đời rồi!” Bàn Tử từ dưới đất đứng dậy, phủi bụi trên người.

“Còn mạng là tốt rồi, anh còn kén chọn à?” Hoắc Tú Tú lúc nào cũng bảo vệ Tần Dã.

Ngốc Tiểu Muội và nhân viên công tác ngơ ngác nhìn Tần Dã, lòng đầy hiếu kỳ.

“Tần Dã, sao anh không bị sao cả?

Tại sao những sợi tơ đó không tấn công anh?” Ngốc Tiểu Muội đi tới bên cạnh Tần Dã hỏi.

“Chắc là nó không chú ý đến tôi thôi!” Tần Dã suy nghĩ kỹ rồi đưa ra kết luận.

“Cái gì?” Ngốc Tiểu Muội kinh ngạc, một người sống sờ sờ mà nó không thấy?

Nó bị mù à?

Ngốc Tiểu Muội còn định hỏi thêm thì bị giọng của Hắc Hạt Tử cắt ngang.

“Anh Dã, Quyền trượng Long Hổ!” Hắc Hạt Tử thấy máu trong quan tài đã cạn, bên trong nằm một người phụ nữ mặc y phục hoa lệ, tay cầm Quyền trượng Long Hổ, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ vàng.

Chương 38

Hắn liền lấy Quyền trượng Long Hổ từ tay người phụ nữ.

"Anh Dã, bà ta là ai?" Bàn Tử thấy mặt nạ trên mặt người phụ nữ, ánh mắt lóe lên sự tham lam, đây là vàng mà, chắc đáng tiền lắm?

"Bàn Tử, anh đừng có táy máy!" Hạo Thiên Chân biết tính nết của hắn, nhỏ giọng nhắc nhở.

Bàn Tử bĩu môi, không nói gì.

"Đại tế ti của Cổ Điền quốc!" "Bên dưới cơ thể là một con mãng xà khổng lồ, kết nối với vị Đại tế ti này, có quan hệ mật thiết với cây Phu Thê.

Những sợi tơ màu đỏ lúc nãy chính là nơi linh hồn của con mãng xà ký sinh, và cái cây này chính là nguyên thân của mãng xà, kết nối với quan quách." Tần Dã thản nhiên giải thích hiện tượng quỷ dị vừa rồi.

Mọi người nghe hắn nói đây là xác nữ Đại tế ti, liền xúm lại gần quan tài quan sát kỹ lưỡng.

Ngốc Tiểu Muội không muốn bỏ lỡ cơ hội này, nhát gan đứng sau lưng bọn họ, kéo dãn ống kính, lại bảo nhân viên công tác quay thật rõ những hình chạm khắc trên quan tài.

Khán giả nghe về lai lịch xác nữ này thì rùng mình. 【Vãi!

Đây chính là Đại tế ti sao?

Hèn gì tà môn vậy!】 【Quỷ dị thật sự, quan hệ phức tạp quá, lại còn liên quan đến mãng xà với cái cây lớn kia nữa, não tôi load không kịp.】 【Kệ đi, cứ tin anh Dã là được, anh Dã từng đến đây rồi, anh ấy biết rõ hơn chúng ta.】 【Dưới xác chết có mãng xà khổng lồ sao,

tôi muốn xem nó trông thế nào quá!】【Tôi thì chẳng dám xem, giờ nhắm mắt lại toàn thấy mấy sợi tơ quỷ dị kia thôi.】...

Khán giả đến giờ vẫn không quên được cảnh tượng vừa rồi.

Các giáo sư ở Học viện Khảo cổ thấy bọn họ đã an toàn, trong phòng họp vang lên những tiếng thở phào nhẹ nhõm.

"Mộ Hiến Vương này đúng là nguy hiểm, Đại tế ti càng đáng sợ hơn, may mà Tần Dã thân thủ tốt, không thì bọn họ gặp nguy rồi." Một giáo sư vẫn còn sợ hãi.

"Tần Dã thường xuyên xuống mộ, kinh nghiệm phong phú, kiến thức rộng rãi, nếu là chúng ta thì e là đã có thương vong." Một người khác phụ họa.

Vương giáo sư không nói ra miệng nhưng trong lòng thực sự nhẹ nhõm: "Điện thoại cho Giáo sư Trần gọi được chưa?" "Đã thông rồi, nghe nói Tần Dã đi mộ Hiến Vương, Giáo sư Trần đã dẫn người đến Điền Nam." "Hiện tại bọn họ sắp vào đến mộ rồi, ông ấy nghe nói được xuống mộ cùng Tần Dã thì phấn khích lắm." Giáo sư đang gọi điện giọng đầy ngưỡng mộ Giáo sư Trần, ông cũng muốn được cùng Tần Dã ở trong mộ.

"Nhưng phía trước có Thi Miết và cá răng kiếm, bọn họ xuống đó có vấn đề gì không?" Lâm giáo sư vẫn nhớ những chuyện xảy ra sau khi nhóm Tần Dã vào.

"Họ sẽ căn cứ vào vị trí của nhóm Tần Dã làm mục tiêu, dùng trực thăng vào mộ, vượt qua đàn Thi Miết." Giáo sư kia cũng đã nghĩ đến vấn đề này, nhưng may là Giáo sư Trần đã có tính toán, đang thực hiện theo kế hoạch...

Cuối rừng cây, ba chiếc trực thăng hạ cánh xuống bìa rừng, từ trên máy bay bước xuống là một người đàn ông trung niên mặc đồ giản dị,

lưng đeo ba lô.

Đó chính là Giáo sư Trần của Học viện Khảo cổ, người có công lao lớn trong giới khảo cổ và giáo dục, được sinh viên kính trọng.

Phía sau là năm sinh viên cùng mười lính đánh thuê đi theo.

"Giáo sư, họ ở ngay phía trước, và đã phá giải xong quan tài của Đại tế ti Cổ Điền!" Nam sinh trẻ tuổi cầm máy tính bảng là học trò ưu tú Tiểu Lý, cậu luôn theo sát mọi động thái của Tần Dã.

"Đi!" Giáo sư Trần nóng lòng bước vào rừng.

Nhóm Tần Dã quan sát quan tài hồi lâu, sau khi máu chảy hết, xác nữ và con mãng xà bên dưới đã hóa thành than đen, không còn vẻ xa hoa như lúc nãy.

Ngốc Tiểu Muội và khán giả khi thấy xác mãng xà thì hoàn toàn bị thuyết phục bởi lời giải thích trước đó của Tần Dã.

Đúng lúc này, tai Hắc Hạt Tử động đậy, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân, hắn quay phắt về hướng phát ra âm thanh.

Chỉ thấy một người đàn ông trung niên dẫn theo mười mấy người xuất hiện từ trong rừng.

"Giáo sư Trần!" Ngốc Tiểu Muội nhận ra người đàn ông đi đầu, khẽ lẩm bẩm.

Chẳng phải nói lần này giao cho Tần Dã đi thăm mộ sao?

Tại sao người của đội khảo cổ cũng đến đây?

"Người của đội khảo cổ à?" Hạo Thiên Chân nhướng mày.

Giáo sư Trần thấy nhóm Tần Dã thì tươi cười, rảo bước về phía Tần Dã.

"Tôi là Giáo sư Trần từ Học viện Khảo cổ, chào cậu Tần Dã."

Thấy ông chìa tay ra, Tần Dã nhẹ nhàng bắt tay lại, nhưng không nói gì.

"Cậu Tần đừng hiểu lầm, tôi tình cờ đi công tác ở Giang Nam, nghe nói mọi người ở đây nên ghé qua mở mang tầm mắt, thuận tiện có vài vấn đề muốn hỏi cậu, hy vọng cậu có thể giải đáp." Giáo sư Trần vội giải thích để tránh hắn nghĩ nhiều.

Tần Dã gật đầu.

"Cậu Tần làm sao biết đây là mộ Hiến Vương, còn cả lai lịch của Hiến Vương này nữa, cậu có thể giải thích một chút không?" Giáo sư Trần vẻ mặt khiêm tốn cầu giáo, ánh mắt đầy khao khát kiến thức.

Ngốc Tiểu Muội và nhân viên công tác lại một lần nữa ngây người.

Đây là giáo sư Học viện Khảo cổ sao?

Sao lại đi hỏi Tần Dã, còn nói là đến đây mở mang tầm mắt?

Nhìn vẻ mặt ông ấy có vẻ là đặc biệt đến đây tìm Tần Dã, không lẽ nào...

Tần Dã bây giờ có sức hút lớn đến thế sao?

"Chị Tiểu Muội, Tần Dã dường như biết nhiều hơn cả người của Học viện Khảo cổ, ông ấy đặc biệt đến đây tìm đáp án à?" Nhân viên công tác nhỏ giọng nói.

Ngốc Tiểu Muội ra hiệu không biết, không rõ.

Chuyện này đã vượt quá dự kiến của bọn họ rồi.

Khán giả livestream lại rơi vào trạng thái ngơ ngác. 【Không phải chứ!

Đây là giáo sư Học viện Khảo cổ thiệt hả?】 【Tôi là sinh viên Học viện Khảo cổ, tôi có thể làm chứng, đây là đạo sư của tôi.

Trước đó học viện nghe báo cáo có mộ ở Giang Nam, Giáo sư Trần đã dẫn người đi xem, nhưng tôi không ngờ ông ấy lại xuất hiện ở mộ Hiến Vương.】【Mẹ ơi!

Tần Dã đỉnh vãi!

Giáo sư Học viện Khảo cổ đích thân đến hỏi Tần Dã về tình hình mộ huyệt!】【Tôi mới phát hiện ra, Giáo sư Trần đúng là cần cù hiếu học!】【Không, cái tôi nghĩ là, kiến thức của Tần Dã chẳng lẽ đã vượt qua các giáo sư sao?】 Khán giả liên tục đưa ra các phỏng đoán...

Tần Dã nghe câu hỏi, sắc mặt không đổi.

"Tôi từng đọc thấy ghi chép về Điền Nam trong cổ tịch, để chứng minh những gì sách viết, tôi đến đây xem trước, không ngờ thực sự tìm thấy mộ Hiến Vương, đơn giản vậy thôi." Ánh mắt thâm thúy của Tần Dã vô cùng chân thành.

"Cổ tịch gì vậy?

Trên đó còn ghi chép gì nữa không?" Giáo sư Trần tiếp tục truy vấn.

"Quyển sách đó tôi quên xem ở đâu rồi, ghi chép cũng không toàn diện." Tần Dã lắc đầu.

"Giáo sư, chúng ta xem cái quan quách này đi?

Dù sao đây cũng là cổ vật." Tiểu Lý thấy quan tài này thì đã sớm không nhịn được muốn nghiên cứu một chút.

Tần Dã liếc nhìn Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử, ra hiệu cho họ tránh ra, nhường chỗ này cho đội khảo cổ.

Mục tiêu của họ là Quyền trượng Long Hổ, giờ thứ cần thiết đã lấy được, đội khảo cổ đã đến thì họ cũng rảnh rang.

Giáo sư Trần nghe vậy, quay lại nhìn học trò mình.

"Chúng ta đến để mở mang tầm mắt, không phải đến để thám hiểm mộ, huống hồ lần này họ xuống mộ với tư cách đội viên khảo cổ, đội trưởng cũng là Tần Dã, cậu ấy nói các em có thể xem thì mới được xem, đừng hỏi tôi." Giáo sư Trần vẫn rất hiểu quy tắc, họ đến để giao lưu với Tần Dã chứ không phải đến cướp việc.

"Chỉ là một cái quan tài thôi, bên trong không có giá trị văn hiến, sau khi xong việc các người cứ mang nó về là được." Tần Dã nói xong liền quay người rời đi, tiếp tục đi sâu vào rừng.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân tất nhiên là đi theo Tần Dã, vả lại bên trong thực sự chẳng còn gì, cái xác gặp lúc nãy cũng đã biến thành than rồi.

Giáo sư Trần cười, vội đuổi theo Tần Dã.

Ngốc Tiểu Muội thấy bộ dạng nịnh bợ đó của Giáo sư Trần thì không nỡ nhìn thẳng, lòng ham học này đúng là quá mãnh liệt rồi.

"Cậu Tần, cậu nói đây là mộ Hiến Vương, vậy mộ này có từ bao nhiêu năm trước?" "Mấy ngàn năm trước, từ thời nhà Hán." "Ngàn năm sao?

Đoạn lịch sử này đã lâu như vậy rồi, lịch sử đã biến mất lâu thế, sao cậu biết được?" "Đọc trong sách thôi!" "Cậu đã vào mộ thất chính chưa?" "Chưa!" "Vậy sao cậu biết có Mộc Trần Châu?" "Đọc trong sách thôi!" "Vậy mộ huyệt này còn ai biết nữa không?" "Không biết!" "Sao cậu lại biết rõ thế?" "Đọc trong sách thôi!" Giáo sư Trần hỏi một câu, Tần Dã đáp một câu, hoàn toàn không dây dưa dài dòng.

Hoắc Tú Tú và A Ninh đã sớm quen với cách nói chuyện của Tần Dã.

Nhưng Ngốc Tiểu Muội lại thấy cái cảm giác đáng ghét đó lại tới

rồi.

Vòng lặp tử thần!!

Chỉ là đối tượng đã thay đổi mà thôi.

Chương 39

Khán giả livestream thấy Tần Dã hỏi gì đáp nấy, hoàn toàn không có ý định nói thêm. 【Haha!

Vẫn là anh Dã của tôi, câu trả lời có thể nói là kín kẽ không kẽ hở!】【Cứ hỏi là trả lời, có gì đâu?】【Trả lời thì có trả lời, nhưng mà trả lời kiểu này chắc ông giáo sư trầm cảm luôn quá, haha!!

Cười chết tôi!!】【Cứ cảm thấy câu hỏi của Giáo sư Trần thật là... cái đó đó!】【Haha!

Giáo sư Trần ham học hỏi, kệ người ta đi?】【Anh Dã cũng là người thật thà, ông hỏi gì tôi đáp nấy.】Khán giả thấy phản ứng của Tần dã không có vấn đề gì.

Tại Học viện Khảo cổ.

Các giáo sư thấy Giáo sư Trần hỏi han không biết mệt mỏi thì tỏ ra bất lực.

Đối với câu trả lời của Tần Dã thì càng câm nín hơn.

"Lão Vương, ông giao tiếp với Tần Dã cũng kiểu này hả?" Lâm giáo sư thực sự cạn lời.

"Không, tôi với cậu ấy là trực tiếp ra lệnh, không có lôi thôi." Vương giáo sư lắc đầu.

"Tôi cũng rất muốn biết vấn đề này, lúc đầu chúng ta biết Điền Nam có mộ là với thái độ thử xem sao, đừng nói là mộ của ai, chúng ta thậm chí còn không chắc đó có phải mộ thật không, vậy mà Tần Dã lại biết từ sớm..." "Chuyện này đúng là rất đáng tò mò." Một giáo sư khác cũng nhận ra vấn đề.

"Đúng vậy, hèn gì Giáo sư Trần cứ truy hỏi mãi, là tôi tôi cũng

hỏi.” Một giáo sư phía sau phụ họa.

“Chuyện này Tần Dã không nói thì các ông cũng đừng hỏi, bất kể cậu ấy biết bằng cách nào, đối với Đại Việt cũng không có hại gì.” Vương giáo sư đời nào không muốn hỏi, mấy ngôi mộ trước Tần Dã đều nắm rõ như lòng bàn tay, ông không phải chưa từng hỏi qua, chỉ là câu trả lời nhận được lúc nào cũng chỉ có bốn chữ.

Đọc trong sách thôi!

Lúc này trong mộ.

Tần dã dẫn mọi người đi vào sâu trong rừng, bên cạnh Giáo sư Trần vẫn đang lải nhải đặt câu hỏi.

Mà Tần Dã cũng không giấu giếm, đều trả lời từng câu một.

“Giáo sư này sao hiếu học dữ vậy?

Không thấy mệt à?” Bàn Tử cũng thấy khát nước thay cho ông giáo sư.

“Hiếu học là tốt.” Hạo Thiên Chân cũng cạn lời nhưng không nói gì nhiều.

Thấy Giáo sư Trần vẫn tiếp tục truy vấn, Hoắc Tú Tú lấy ra một chai nước: “Giáo sư Trần, ông uống miếng nước đi?” Giáo sư Trần nhìn chai nước, nhận ra mình nói hơi nhiều thật, có chút ngượng ngùng nhận lấy rồi uống vài ngụm.

“Trong nước này cô cho thêm gì à?

Sao thơm thế?” Giáo sư Trần uống xong nghi hoặc hỏi.

“Không có mà, nước này mới mở, sao cháu cho thêm gì được?” Hoắc Tú Tú ngẩn ra, lắc đầu nói.

“Lạ thật, mọi người có ngửi thấy mùi hương gì không?” Tiểu Lý cũng hít hít mũi, đúng là ngửi thấy một mùi hương.

“Rừng sâu núi thẳm thế này lấy đâu ra mùi thơm?” Bàn Tử nhướng mày, kỹ càng ngửi thử.

“Mọi người nhìn phía trước là cái gì kìa?” Trong đám người không biết ai đột nhiên hét lên một tiếng, tất cả đều nhìn về phía trước.

Vừa nhìn, tất cả đều sững sờ.

Chỉ thấy sâu trong rừng xuất hiện một ngôi miếu, ngôi miếu này vô cùng xa hoa, cửa miếu làm bằng vàng, trên đỉnh còn có tấm biển khảm dạ minh châu, dưới chân tường nở rất nhiều loài hoa rực rỡ.

“Anh Dã?

Từ khi nào lại có ngôi miếu ở đây?

Lần trước anh đến có không?” Bàn Tử tuy tham tiền nhưng không phải không có não, ngôi miếu này xuất hiện quá quỷ dị.

Ngôi miếu còn được xây dựng xa hoa thế này, càng quỷ dị hơn.

Tần Dã chỉ khẽ lắc đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía trước.

“Sao... sao ở đây lại có miếu?” Ngốc Tiểu Muội kinh ngạc không thôi, “Cái này làm bằng vàng thật sao?” “Là vàng thật.” Hắc Hạt Tử lên tiếng trước, sau đó nhận ra một chuyện, “Mọi người có cảm thấy không, mùi hương này có vẻ nồng hơn rồi.” Tất cả mọi người đều hít mũi, xác định mùi hương này nồng hơn thật, và sau khi ngửi thấy mùi này, họ cảm thấy ngôi miếu này dường như càng trở nên cao lớn và thần bí hơn.

Nhưng khán giả livestream nghe họ nói về ngôi miếu thì ai nấy đều nghi hoặc. 【Ủa!

Mấy ông ơi, là tôi mù hay anh Dã với mấy người kia mù vậy, sao tôi chẳng thấy cái gì hết?】 【Tôi cũng không thấy, nghe họ nói có miếu vàng, mà tôi nhìn chỉ thấy rừng cây, mắt tôi có vấn đề hay mắt

họ có vấn đề đây?】【Không ổn!

Tình hình này không ổn rồi!】【Anh em mau gửi đạn mạc bảo Tiểu Muội một tiếng, chúng ta không thấy gì cả, nhất định phải nhắc nhở họ!】【Vãi!

Ông nói vậy tôi tự nhiên có dự cảm không lành!】【Mau!

Mau nhắc họ đi!!】Khán giả liên tục gửi đạn mạc.

Họ cũng không biết nhóm Tần Dã đang nhìn thấy gì, nhưng lòng họ luôn bất an.

Tại Học viện Khảo cổ.

Vương giáo sư và các giáo sư khác thấy họ đều nhìn chằm chằm phía trước với vẻ mặt kinh ngạc, liền nhận ra tình hình không ổn.

"Họ nói nhìn thấy ngôi miếu bằng vàng, chuyện này là sao?" Có giáo sư không hiểu.

"Bất kể là thứ gì, lập tức gọi điện thông báo cho Giáo sư Trần, tình hình này không đúng." Lâm giáo sư vừa nói vừa lấy điện thoại gọi cho Giáo sư Trần.

Tuy nhiên, đối phương hiển thị không thể kết nối.

"Hỏng rồi!" Lâm giáo sư biến sắc, theo bản năng nhìn vào màn hình lớn.

Lúc này, trên livestream xuất hiện cảnh tượng quỷ dị, từ dưới đất từ từ mọc lên một bông hoa khổng lồ.

Kiều diễm ướt át, đẹp đến mê hồn, cánh hoa màu tím nhạt, nhụy hoa ở giữa trông như một viên bảo thạch.

Xung quanh những cánh hoa khổng lồ xuất hiện những rễ cây thô tráng, những rễ cây này như một ổ rắn, dày đặc bao quanh cánh hoa.

“Thi Hương Ma Dụ!” Vương giáo sư đồng tử đột nhiên co rụt, kinh hãi thốt ra bốn chữ.

Lúc này bên trong mộ.

Giáo sư Trần và mọi người thấy cửa miếu từ từ mở ra, mùi hương ngào ngạt ập đến.

Giây tiếp theo!

Ngôi miếu này phình to ra với tốc độ chóng mặt.

Thoắt cái, ngôi miếu trước mặt mọi người như há cái mồm máu khổng lồ, bao vây lấy tất cả.

Trong chớp mắt, mọi người đã đứng giữa ngôi miếu.

Những cột trụ lớn màu đỏ thẫm, ở chính giữa đặt một bục đá, trên bục đá không phải là tượng thần mà là một bông hoa khổng lồ.

Và những rễ cây bên dưới bông hoa này bỗng nhiên bay lên không trung, lao về phía mọi người.

“Giáo sư cẩn thận!” “Vcl!” “Cẩn thận!” Đám lính đánh thuê phía sau hộ tống mấy người đội khảo cổ ra sau, súng trong tay không ngừng quét ngang.

Những rễ cây bị đạn bắn trúng nhưng không hề ngăn cản được đám dây leo áp sát.

Hắc Hạt Tử một tay che chắn cho Ngốc Tiểu Muội phía sau, rút súng ra bắn vào đám dây leo.

Bàn Tử định lấy lựu đạn ra ném.

“Bàn Tử!

Nguy hiểm lắm, miếu sẽ sập đấy.” Hạo Thiên Chân vừa nổ súng vừa gào lên.

“Chỗ này rộng thế này, không sao đâu, quăng mau!” Hắc Hạt Tử trực tiếp bác bỏ lời của Hạo Thiên Chân.

Bàn Tử không kịp nghĩ nhiều, giật chốt, ném thẳng lựu đạn vào.

Phanh!

Dây leo của Thi Hương Ma Dụ bị nổ nát bấy.

Chương 40

Nhưng những dây leo vừa bị nổ đứt lại đột ngột mọc lại từ bên trong, tiếp tục tấn công họ.

"Đây là thứ gì vậy?

Sao có thể..." Ngốc Tiểu Muội bị cảnh này làm cho kinh hãi, cô chưa bao giờ nghĩ thứ này lại mạnh đến vậy.

"Cái thứ quái quỷ gì thế, nổ mãi không chết?" Đội trưởng Triệu của đội lính đánh thuê lúc này cũng chú ý thấy cảnh này.

Sau đó lại ném thêm một quả lựu đạn về phía đám dây leo.

Đám dây leo bị nổ nát xong, từ vị trí dưới bông hoa lại mọc ra nhiều dây leo hơn, lần này trên đó mọc ra những gai nhọn sắc bén như lưỡi dao, lao về phía mọi người.

Thậm chí những dây leo khác còn bò theo tường, quấn chặt lấy họ.

Khán giả livestream đều kinh hãi.

Họ không nhìn thấy ngôi miếu mà Bàn Tử thấy, nhưng bông hoa lớn kia thì thấy rõ mười mươi. 【Á á á!

Vãi, hoa gì vậy?

Đẹp thì đẹp thật nhưng nguy hiểm quá!!】 【Dây leo tới kìa, bao vây họ luôn rồi, còn có gai nữa, mọi người ơi, đây là cái gì vậy?】 【Kệ nó là cái gì!

Chạy mau đi!!】 【Chạy cái nồi, bị bao vây rồi, họ giờ như nhân bánh sủi cảo ấy, chạy bằng niềm tin à!】 【Xong rồi xong rồi!!

Rừng gì mà đáng sợ thế này?】 Khán giả lúc này không ngồi yên

được nữa, tốc độ đạn mạc cũng y như tâm trạng của họ.

Lo lắng!

Cấp bách!

Bên trong mộ.

“Anh Dã, cái thứ quái gì vậy?” Bàn Tử thấy Tần Dã đứng trong góc, ánh mắt cứ nhìn chằm chằm phía trước, không biết đang nghĩ gì.

Hắn sốt sắng hỏi.

“Thi Hương Ma Dụ, chỉ mọc trên gỗ Côn Luân ngàn năm, hình dáng yêu mị, mùi hương nồng đậm, có tác dụng gây ảo giác, chúng ta hiện tại đang ở trong ảo giác.” Tần Dã thản nhiên đáp.

“Ảo giác?

Đây là ảo giác sao?” Hạo Thiên Chân ngẩn ra, nhìn chằm chằm vào đám dây leo đang tiến lại gần.

“Vậy chúng ta còn đánh làm gì?

Chẳng phải là ảo giác sao?” Bàn Tử cất súng, bớt sợ đám dây leo này đi một chút.

“Bàn Tử, cẩn thận!” Hoắc Tú Tú và A Ninh thấy vậy đồng thanh hô lên.

Lời vừa dứt.

Dây leo đột nhiên lao về phía chân hắn, quật ngã hắn xuống đất, những cái gai sắc nhọn trên dây leo đâm vào người Bàn Tử.

“Vcl, cái quái gì thế này!” Bàn Tử kêu lên một tiếng.

Phập phập!!

Gai nhọn bắt đầu hút máu của Bàn Tử, máu theo dây leo chảy vào thân cây Thi Hương Ma Dụ.

“Bàn Tử!” Dao găm trong tay Hắc Hạt Tử vung lên, chém đứt dây leo, lần này khác với trước, dây leo bị đứt lại chảy ra máu.

Mọi người kinh hãi tột độ.

“A!” “Giáo sư né ra!” Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nghe thấy tiếng kêu, vội vàng nhìn về phía đội khảo cổ.

Chỉ thấy Giáo sư Trần và mấy sinh viên bị dây leo bao vây, gai nhọn đâm vào cơ thể.

Thậm chí đám lính đánh thuê cũng không chạy thoát, họ cũng bị dây leo quấn chặt, cảm nhận rõ ràng máu trong người đang bị thứ này hút đi.

“Cứu người!” Hắc Hạt Tử định xông lên giúp đỡ nhưng bị dây leo chặn đường.

Nhất thời bọn họ đều bị dây leo vây khốn, rơi vào thế bí.

Duy chỉ có chỗ Tần Dã, đám dây leo đó dường như rất sợ hắn.

“Anh Dã!!” Bàn Tử lên tiếng trước, hét lớn.

Còn Giáo sư Trần và mấy sinh viên lúc này mặt cắt không còn giọt máu, muốn nói cũng không mở nổi miệng, chỉ biết nhìn Tần Dã cầu cứu.

“Tần Dã, cứu Giáo sư Trần và mọi người với, họ không thể chết được!” Ngốc Tiểu Muội đứng sau lưng Tần Dã, lo lắng cầu xin.

Tần Dã đứng đó tiếp tục nhìn chằm chằm vào Thi Hương Ma Dụ.

Lúc Bàn Tử ném lựu đạn, tiếng nổ đó làm cánh hoa Thi Hương Ma Dụ khẽ rung lên, động tác tuy nhỏ nhưng nếu không quan sát kỹ sẽ không thấy được.

Ánh mắt hắn trầm xuống, chẳng lẽ...

Ngay khi đám dây leo bắt đầu hút một lượng lớn máu của những người này, Tần Dã quay lại nhìn Ngốc Tiểu Muội và nhân viên công tác.

"Bịt tai lại!" "Hả?" Ngốc Tiểu Muội ngẩn ra, "Bịt tai làm gì?" Ngốc Tiểu Muội không hiểu!

Khán giả lại càng không hiểu!

"Này này này!!

Anh Dã... anh đợi chút để em bịt tai đã." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nghe Tần Dã bảo Ngốc Tiểu Muội bịt tai, sắc mặt lập tức trở nên kinh hoàng.

Họ bị dây leo quấn nhưng tay vẫn còn cử động được chút ít.

Tần Dã hít sâu một hơi, chân hơi dang ra, làm tư thế vận công.

"Anh Dã!!" "Đợi đã em còn chưa..." Bàn Tử và Hắc Hạt Tử hoảng loạn kêu lên.

"Hống!!!" Tần Dã há miệng, một âm thanh chấn động màng nhĩ vang lên từ miệng hắn.

Tiếng gầm thét đó mang theo khí thế bàng bạc, khiến linh hồn cũng phải run rẩy.

Ngôi miếu dưới âm thanh này bắt đầu rung lắc dữ dội...

"A..." Ngốc Tiểu Muội theo bản năng bịt chặt tai, cô chỉ thấy đầu óc lùng bùng, như có một luồng khí lưu từ huyệt thái dương xông ra.

Đội khảo cổ và lính đánh thuê không có sự chuẩn bị nào, cộng thêm tay bị trói nên không thể bịt tai, đành phải gánh trọn chiêu Sư Tử Hống của Tần Dã.

Trong phòng livestream. 【Ối giồi ôi!

Tai tôi!!】【Hoá ra anh Dã bảo bịt tai là ý này!!

Mẹ ơi, may mà tôi phản ứng nhanh tắt âm lượng, không thì tai tôi phế rồi!】【Đến giờ đầu tôi vẫn còn ong ong đây!!】【Đây là tuyệt học võ lâm trong truyền thuyết à?】【Tuyệt học cái mẹ gì, chúng ta còn tránh được âm thanh, chứ Giáo sư Trần với mỹ nữ Tiểu Muội thảm rồi.】Khán giả bày tỏ sự lo lắng sâu sắc cho những người có mặt.

Lúc này Sư Tử Hống của Tần Dã không hề yếu đi mà còn có xu hướng tăng thêm.

Ngốc Tiểu Muội và mọi người chỉ thấy âm thanh chấn động đến mức tim gan đều run rẩy, nhưng không còn cách nào khác, chỉ biết cắn răng chịu đựng.

Ngay khi mọi người sắp đạt đến giới hạn...

Oanh!

Ngôi miếu như những mảnh vụn vỡ tan, từng khối rơi xuống đất.

Như một bức màn che buông xuống, ngôi miếu dần biến mất.

Khung cảnh xung quanh thay đổi.

Ánh mặt trời ấm áp nhu hòa chiếu lên người mọi người.

Những dây leo quấn trên người họ bỗng nhiên biến mất không dấu vết.

Cứ như những gì thấy trước đó chỉ là ảo giác, nhưng những vết thương do gai nhọn đâm phải trên người thì là thật.

Chương 41

Giáo sư Trần và lính đánh thuê ngơ ngác nhìn đôi bàn tay mình.

Ngốc Tiểu Muội bàng hoàng và kinh ngạc nhìn cảnh vật xung quanh.

Rõ ràng họ đang ở trong miếu, sao giờ lại vẫn ở trong rừng?

Khung cảnh hiện tại là do Tần Dã hét mà ra sao?

Vãi thật!

Không lẽ nào?

Khán giả livestream thấy cảnh này đồng loạt bày tỏ sự chấn kinh. 【Vãi chưởng!

Thật luôn!

Thề luôn!】【Mắt tôi không hoa chứ?

Sư Tử Hống mà phá nát được cả không gian luôn?】【Mẹ ơi!!

Tuyệt thế võ công, toàn dựa vào hét à!!】【Lúc nãy anh Dã nói đó là ảo giác giờ thì tôi tin rồi, anh ấy dùng Sư Tử Hống đập tan cái không gian ảo giác đó luôn!!】【Á á á á thần tượng!!

Thần tượng của tôi là Tần Dã!!】【Tiếp theo xử lý cái Thi Hương Ma Dụ này thế nào?】【Mọi người nhìn kìa, cái cây Thi Hương Ma Dụ có gì đó sai sai!!】...

Đạn mạc của khán giả tràn ngập phòng livestream.

"Đứng dậy!" Tần Dã đột ngột lên tiếng.

Mọi người vẫn còn đang mơ màng, hoàn toàn chưa nhận ra ý của Tần Dã.

Nhưng Bàn Tử và Hắc Hạt Tử sợ hãi vội vàng bật dậy, đứng sau lưng hắn.

Giây tiếp theo!

Cây Thi Hương Ma Dụ mọc lên từ dưới đất to lên thấy rõ, lớn gấp đôi lúc nãy.

Bông hoa nở rộ càng thêm kiều diễm ướt át.

Nhưng lại càng lộ vẻ quỷ dị và nguy hiểm.

"Sao tôi thấy cái mùi này nó thơm hơn rồi?" Bàn Tử khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, cảm giác rùng mình nổi gai ốc.

"Mùi của Thi Hương Ma Dụ rất quyến rũ, chúng ta vừa rồi đã mắc bẫy nó, giờ là tình huống gì đây?" Hạo Thiên Chân mặt trắng bệch, lấy súng ra chuẩn bị sẵn sàng.

"Nó nổi giận rồi." Tần Dã bình tĩnh đáp.

Giáo sư Trần và đám lính đánh thuê tiến lại gần Tần Dã.

"Cậu Tần, cậu có cách nào không?" Giáo sư Trần lảo đảo, ông là người lớn tuổi nhất ở đây, vừa bị Thi Hương Ma Dụ hút máu nên giờ người rất yếu.

Lời vừa dứt.

Thi Hương Ma Dụ giải phóng mùi hương, dây leo càng thêm ngang ngược, những sợi dây leo trước đó lặn sâu xuống đất giờ lại mọc lên.

Những sợi dây leo to như thân cây lại mọc lên bao vây mọi người.

Đội khảo cổ, lính đánh thuê và nhóm Hạo Thiên Chân lại bị bao vây lần nữa.

Lần này không giống trước... hiện tại không phải ảo giác.

“Chuyện này là sao?

Chơi thật à?” Bàn Tử nổ súng bắn nhưng những dây leo này không hề bị tổn thương.

“Nó muốn cưỡng ép hút máu của chúng ta!” Hắc Hạt Tử mặt đanh lại.

Chỉ thấy dây leo đó bỗng nứt ra, bên trong xuất hiện rất nhiều dây leo nhỏ, lao về phía mọi người.

Một sợi trong đó nhắm thẳng vào Giáo sư Trần.

Một người lính đánh thuê thấy Giáo sư Trần sắp bị bắt, xông lên đẩy ông ra.

Còn người lính đó bị dây leo quấn chặt, nhưng không thấy bị hút máu mà lại bị kéo về phía Thi Hương Ma Dụ.

Bông hoa Thi Hương Ma Dụ mãnh liệt há cánh hoa ra, ngay tại vị trí nhụy hoa xuất hiện một cái lỗ, bên trong còn có răng như răng cưa.

Người lính đánh thuê thấy vậy, lấy lựu đạn ra không chút do dự ném vào trong.

Phanh!

Quả lựu đạn này hiệu quả rất thấp, gần như không có tác dụng gì.

“Tiểu Lâm!” “Đừng mà!” Những lính đánh thuê khác định chạy tới cứu thì bị đám dây leo chặn lại.

Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và A Ninh phải dốc sức đối phó với rễ và dây leo của Thi Hương Ma Dụ, không thể phân thân đi cứu người.

Và ngay lúc đó.

Tần Dã rút Hắc Kim Cổ Đao, vung đao một cái, đám dây leo tiếp cận hắn bị chém dạt ra.

Thi Hương Ma Dụ biết Tần Dã là người khó giải quyết nhất, đám dây leo đồng loạt lao về phía hắn.

Dây leo che trời lấp đất ập tới từ tứ phía.

"Tần Dã!" Ngốc Tiểu Muội kinh hô.

A Ninh và Hoắc Tú Tú quay lại nhìn Tần Dã.

Chỉ thấy Tần Dã đạp mạnh xuống đất, cả người bay vọt lên không.

Bóng đen lướt qua chém đứt đám dây leo, tốc độ nhanh đến mức chỉ thấy tàn ảnh.

Trong chớp mắt.

Dây leo bị chém thành từng đoạn rơi lả tả xuống đất.

Còn bóng dáng Tần Dã đã biến mất, lao về phía người lính đánh thuê.

Phập!

Dây leo bị cắt đứt, người lính đánh thuê cách Thi Hương Ma Dụ chưa đầy ba mét, tim đập loạn xạ, nhìn bông hoa với vẻ kinh hoàng.

Giây tiếp theo!

Chỉ thấy Tần Dã đột nhiên xuất hiện bên cạnh anh ta, như thần binh từ trên trời rơi xuống.

Tần Dã vung Hắc Kim Cổ Đao, như thấy một con dao đen khổng lồ chém vào Thi Hương Ma Dụ.

Phanh!

Thi Hương Ma Dụ bị Hắc Kim Cổ Đao chẻ làm đôi, mùi hương tản mát khắp nơi, trên đó còn có chất dịch màu xanh lá.

Đoàng!

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nghe thấy tiếng nổ thì theo bản năng nằm rạp xuống đất.

Chỉ cảm thấy trên đầu như có thứ gì đó đang lướt qua từng trận.

Thậm chí còn có thứ gì đó rơi trúng người.

Hồi lâu sau.

Xung quanh đều trở lại yên tĩnh.

Mọi người từ từ ngẩng đầu nhìn về phía Thi Hương Ma Dụ.

Vị trí bông hoa khổng lồ lúc nãy giờ làm gì còn bóng dáng Thi Hương Ma Dụ, chỉ thấy những cánh hoa bị nổ nát bét, chúng dần khô héo rồi biến mất.

Chương 42

Tần Dã bình tĩnh đứng tại chỗ, lạnh lùng thu hồi Hắc Kim Cổ Đao, quay người đối diện với nhóm Giáo sư Trần.

Tần Dã lúc này không còn vẻ thư sinh của một sinh viên đại học, thay vào đó là sự lạnh lùng và mạnh mẽ.

Trông hắn giống như một thần thú sắp tỉnh giấc, khiến người ta phải khiếp sợ.

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử thấy Tần Dã như vậy đều bị vẻ ngoài của hắn hút hồn.

"Mẹ nó!

Không hổ là anh Dã của tôi, đỉnh vãi chưởng!!" Bàn Tử đứng dậy, không tiếc lời khen ngợi.

Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử gật đầu lia lịa.

Hoắc Tú Tú và A Ninh nhìn Tần Dã với ánh mắt sùng bái tột độ.

Ngốc Tiểu Muội và nhóm Giáo sư Trần đều sững sờ.

Tất cả bọn họ mở to mắt, đồng tử phản chiếu bóng dáng của Tần Dã.

Đầu óc họ lúc này đều rối bời.

Hiện tại nhắm mắt lại đều là bóng đen vụt sáng của Tần Dã, thân thủ đó!

Tốc độ đó!

Đây là tốc độ mà con người có thể đạt tới sao?

Đặc biệt là Ngốc Tiểu Muội, cô nhìn Tần Dã như nhìn quái vật.

Chuyện vừa rồi xảy ra quá đột ngột, vũ khí nóng còn không phải đối thủ, vậy mà Tần Dã cầm một con dao đã giải quyết xong bông hoa quỷ dị kia?

Tần Dã rốt cuộc là ai?

Tại sao lại lợi hại đến vậy.

Giáo sư Trần và năm sinh viên đều ngây dại.

Họ biết xuống mộ rất nguy hiểm, nhưng không ngờ lại nguy hiểm đến mức này.

Nhưng điều khiến họ khó chấp nhận hơn cả là thân thủ của Tần Dã...

Tốc độ đó... ngang ngửa thần tích.

Đây là sự thật sao?

"Giáo sư!

Đây là thật sao?

Không phải em bị mất máu quá nhiều nên ảo giác chứ?" Một sinh viên run giọng hỏi.

Giáo sư Trần lén ngắt vào đùi mình một cái, ngơ ngẩn gật đầu!

Là thật!!

Lúc này hơn mười triệu khán giả như muốn nổ tung cả phòng livestream. 【Mẹ nó!!

Đại lão Tần Dã, xin hãy nhận của tôi một lạy!!】 【Vcl!

Tôi vừa thấy cái gì vậy?

Đó là thần tích mà!!】 【Á á á!!

Thân thủ của anh Tần Dã còn đặc sắc hơn cả game tôi chơi, 666 luôn!!!】 【Một sinh viên đại học mà có thân thủ quỷ dị này, thoát ra

khỏi đám dây leo che trời lấp đất đó, lại còn bằng cách thần kỳ vậy, đây có phải người không?

Là thần linh phương nào rồi!!】【Tôi thấy anh Dã đi làm thêm chắc không chỉ là xuống mộ đâu, có khi là đi tu tiên cũng nên!!】【Vcl!!

Không biết anh Dã là đại thần phương nào nữa!!】...

Đạn mạc của khán giả hiện lên dồn dập, tất cả đều đang chấn kinh vì thân thủ vừa rồi của Tần Dã.

Thậm chí có người còn trực tiếp cắt đoạn video đó ra và đăng lên tài khoản cá nhân.

Tài khoản đó chỉ sau vài giây, lượt click và lượt xem đã vượt quá triệu người.

Các bình luận bên dưới cũng bắt đầu tăng vọt.【Đây là phim à?

Quay tốt quá, không thấy dùng dây cáp bảo hộ luôn!】【Đây không phải Giáo sư Trần sao?

Sao Giáo sư Trần nhà chúng ta lại đi đóng phim rồi?

Vcl!

Kinh dị thế này à?】【Phim cái bíp, là thật đấy, đây là chương trình livestream, không phải phim ảnh gì hết!!】【Thật á?

Phòng livestream nào vậy?

Tôi qua xem ngay!】【Phòng livestream tên là 'Nhật thường của sinh viên giòn tan', và sinh viên đó chính là nam chính chúng ta vừa thấy.】【Đây mà là sinh viên đại học á?

Thế này mà gọi là 'giòn tan' sao?

Giòn chỗ nào không biết?】【Vcl!!

Tôi qua xem hắn ngay!!】 Số người trong phòng livestream không ngừng tăng lên, hiện tại đã chạm mốc hai mươi triệu người.

Tại phòng họp Học viện Khảo cổ.

Tất cả các giáo sư đều rơi vào sự im lặng quỷ dị.

Các giáo sư há hốc mồm, ai nấy đều ngây như phỗng.

Tần Dã này... có phải người không?

Sao lại lợi hại đến mức này chứ?

"Cái... tình huống của Tần Dã là sao?

Thi Hương Ma Dụ đáng sợ như vậy mà cậu ta giết luôn được, còn cái thân thủ đó nữa..." Một giáo sư không biết diễn tả sự chấn động trong lòng mình thế nào.

"Thân thủ này, còn lợi hại hơn cả lính đặc chủng tôi từng thấy, Vương giáo sư, ông tìm đâu ra người này vậy, đây đúng là nhân tài mà!" Một giáo sư khác chấn kinh không thôi, ông nhìn chằm chằm vào Vương giáo sư.

Còn Vương giáo sư trong lòng đại chấn, hồi lâu không thể hoàn hồn, mãi đến khi nghe có giáo sư gọi, ông mới tỉnh táo lại.

Đối mặt với sự truy hỏi của các giáo sư, Vương giáo sư lộ vẻ đắc ý.

"Đó là do tôi mắt tinh, phát hiện ra nhân tài như Tần Dã từ sớm." Vương giáo sư trong lòng cũng rất kinh ngạc trước những gì Tần Dã mang lại, nhưng ngoài mặt vẫn phải làm bộ làm tịch, "Cái cây Thi Hương Ma Dụ này, nếu dùng vũ khí nóng thì e là cũng không giải quyết nhanh được như vậy." "Rất có thể còn gây ra thương vong, giống như người lính đánh thuê kia, suýt chút nữa đã thành thức ăn cho nó rồi." Lời của Vương giáo sư được tất cả các giáo sư tán thành.

Chẳng phải sao, nếu không có Tần Dã, lính đánh thuê và Giáo sư Trần đều phải bỏ mạng trong tay Thi Hương Ma Dụ.

Các giáo sư lúc này trong đầu đều là thân thủ khủng khiếp vừa rồi của Tần Dã, đơn giản là tuyệt đỉnh!!

Tốc độ đó quá nhanh.

Thẩm chủ nhiệm vừa ra khỏi Bộ Ngoại giao, ngồi trong xe tình cờ thấy được thân thủ của Tần Dã.

Ông cả người sững sờ.

Thân thủ uyển chuyển như mây trôi nước chảy, và tốc độ cực nhanh đó... cùng với con dao đen thui kia, ông thấy mình như đang xem phim khoa học viễn tưởng, sao con dao đó còn có cả bóng chồng nữa?

Nghĩ đến thái độ của mình với Tần Dã lần trước...

Chương 43

Thẩm chủ nhiệm khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, sau lưng toát một lớp mồ hôi lạnh.

Dựa vào bối cảnh của Tần Dã, cộng thêm thân thủ quỷ dị kia, dù Tần Dã có xử ông thì cấp trên chắc cũng chẳng truy cứu trách nhiệm đâu.

Ôi mẹ ơi, hú hồn, đây là đang nhảy múa trên lằn ranh sinh tử mà!

Làm Tần Dã ngứa mắt thì có nước đi gặp ông bà sớm.

Đáng sợ, thực sự quá đáng sợ.

Thẩm chủ nhiệm lúc này còn chưa biết, Tần Dã hiện đã có danh tiếng nhất định ở Đại Việt.

Thậm chí cái tên Tần Dã đã lan khắp cả nước.

Ngay cả những minh tinh hàng đầu trong giới giải trí cũng đã nghe thấy.

Dương Mịch vừa từ đoàn phim về xe nghỉ ngơi, vừa ngồi xuống ghế lấy điện thoại định lướt video thì thấy tin nóng viết về Tần Dã...

Dương Mịch ngẩn ra, Tần Dã là ai?

Thế là cô nhấn vào xem, khi thấy nguyên lý quỷ dị mà Tần Dã dùng để đối phó Thi Miết, thấy cảnh hắn bắt cá răng kiếm, thậm chí là cảnh Tần Dã đâm thủng quan tài vàng.

Sau đó thấy Thi Hương Ma Dụ xuất hiện, Sư Tử Hống phá tan ảo giác, cuối cùng là ra tay giết chết cái cây đó.

Thân thủ đó còn đặc sắc hơn cả những bộ phim cô từng đóng.

"Tần Dã... rốt cuộc là ai?" Ánh mắt Dương Mịch đầy kinh hãi,

chẳng lẽ hắn cũng là minh tinh điện ảnh?

Đây là đoàn phim nào?

Sản xuất thực sự quá tinh tế.

Sau đó Dương Mịch bắt đầu tra cứu thông tin cá nhân của Tần Dã...

Lúc này số người xem trực tiếp không ngừng tăng vọt, từ hai mươi triệu vọt thẳng lên ba mươi triệu, và vẫn còn xu hướng tăng thêm.

Nhân viên kỹ thuật hậu đài thấy số người đông như vậy, máy chủ sắp sập đến nơi, họ vừa hưng phấn vừa lo lắng.

Đúng là vừa sướng vừa khổ.

"Tổ trưởng, làm sao bây giờ?

Máy chủ của chúng ta sắp không trụ nổi rồi, các kênh sắp bị nghẽn mạng rồi." Một nhân viên khóc không ra nước mắt, có nằm mơ cũng không nghĩ tới một phòng livestream lại có đến ba mươi triệu người xem.

"Hiện tại Tần Dã thực sự quá thu hút, rất nhiều cư dân mạng đều vì Tần Dã mà đến, hiện tại lập tức mở tất cả các băng thông, bằng mọi giá phải đảm bảo máy chủ hoạt động mượt mà." Tổ trưởng nói với nhân viên nhưng mắt vẫn dán chặt vào livestream của Tần Dã.

"Toàn bộ băng thông ạ?" "Đúng, ngay lập tức!" "Nhưng cấp trên có đồng ý không?" "Chuyện này cần sự gật đầu của đài trưởng." "Ôi dào, mấy đứa lôi thôi quá, mở ngay đi, nếu bị giật lag đài trưởng sẽ xử mấy đứa đấy, mau làm việc đi đừng làm phiền anh xem...

À không, đừng làm phiền cư dân mạng xem livestream!!" Nhân viên công tác: ...

Tổ trưởng à, chỉ cần anh nhìn bọn em lấy một cái khi nói câu đó, bọn em sẽ tin anh đang nghĩ cho khán giả.

Ngoài nước!

Ở nhiều quốc gia!

Độ hot của Tần Dã đã được các tập đoàn lớn như tập đoàn M và giới quan chức cấp cao chú ý.

Đặc biệt là những người vừa mới rút khỏi tập đoàn M.

Mặc dù họ đã rút khỏi mạng ngầm của tập đoàn M, nhưng họ vẫn luôn theo dõi mọi hành động của Tần Dã.

Khi biết những giao dịch trước khi họ rút khỏi mạng ngầm đều đã bị Tần Dã phục hồi, họ lại một lần nữa kinh hãi.

Tần Dã này rốt cuộc là quái vật khủng bố phương nào, rõ ràng đã rút rồi mà sao tên này vẫn phục hồi lại được?

Ngay khi họ còn đang định tìm cách rút lui lần nữa thì người của Bộ Ngoại giao Đại Việt đã tới nơi.

Các quan chức cấp cao của Mỹ lúc này mặt đen hơn cả than, thầm ghi món nợ này lên đầu Tần Dã.

Trong lúc đang giằng co với Đại Việt, họ còn đặc biệt cử người tiếp tục theo dõi livestream của Tần Dã.

Mỹ, Nhật Bản, Hàn Quốc và các nước nhỏ khác đều phái người canh chừng Tần Dã.

Khi thấy thân thủ quỷ dị cùng kiến thức phi phàm của Tần Dã, cũng như con dao Hắc Kim Cổ Đao như bước ra từ phim viễn tưởng!

Mọi thứ đều khiến họ chấn động tâm can.

Tại Nhật Bản.

“Ngài Talun, người đàn ông này quá đáng sợ!

Người của chúng ta chịu thiệt cũng là lẽ thường, chúng ta căn bản không phải đối thủ của hắn, xin ngài hãy từ bỏ ý định trả thù, cầu xin ngài đấy!” Cấp dưới đứng cạnh xem livestream run rẩy nói với ngài Talun đang ngồi ở giữa.

Mà Talun sau khi thấy Tần Dã thì vô cùng kinh ngạc, nhìn bóng dáng Tần Dã, cả người run rẩy.

“Không báo thù được, không thể báo thù, không được báo thù.” Talun giờ đã hiểu tại sao người của họ lại chết thảm như vậy, người sống sót thì sống trong đau khổ.

Nhịn đi, hoàn toàn nhịn đi.

Chỉ riêng cái chiêu gầm thét kia họ đã không phải đối thủ rồi.

“Đi mau, thông báo cho Bộ Ngoại giao, Đại Việt nói sao thì là vậy, muốn bồi thường thế nào thì cứ đáp ứng hết, tóm lại đừng đắc tội Đại Việt, càng không được đắc tội Tần Dã.” “Nhanh lên, nhanh lên đi!” Talun thúc giục cấp dưới bên cạnh.

Cấp dưới nghe xong vội vàng ra ngoài thông báo.

“Đợi đã!” Talun bỗng lên tiếng lần nữa, “Thông báo xuống dưới, tạm dừng tất cả các giao dịch ngầm với Đại Việt, đặc biệt là cổ vật, toàn bộ tạm dừng.” “Ngoài ra, đưa ra phương án khẩn cấp, nhất định phải ghi nhớ!” “Thấy nhóm của Tần Dã thì lập tức chạy!” “Đây là yếu tố giữ mạng hàng đầu!” Cấp dưới nghe lệnh Talun, vội vàng đi sắp xếp.

Talun cuối cùng cũng hiểu tại sao năm xưa lại thất bại, gặp phải kẻ biến thái như Tần Dã thì ai cũng phải thất bại thôi.

Tại Hàn Quốc.

Quan chức Hàn Quốc triệu tập cuộc họp khẩn cấp, trong lúc đối phó với Đại Việt họ cũng luôn theo dõi tình hình Tần Dã.

Thấy thân thủ của Tần Dã xong, họ vội vàng tụ họp lại.

"Giờ chúng ta tính sao?

Có tiếp tục giao dịch không?" Một người đàn ông mặc vest đen hỏi.

"Tạm dừng giao dịch, chẳng phải chúng ta đang thỏa thuận với một tổ chức trộm mộ ở Đại Việt sao?

Lập tức dừng lại ngay." "Ngoài ra, bảo các tàu thuyền đang ẩn náu ở vùng biển Đại Việt chú ý, kích hoạt phương án khẩn cấp." "Nhớ kỹ, yếu tố chạy trốn là hàng đầu, thấy Tần Dã là phải chạy ngay!!" Người đàn ông trung niên ở giữa sau khi chứng kiến thân thủ khủng khiếp của Tần Dã đã rùng mình một cái.

Ông đã hiểu ra rồi, Tần Dã của Đại Việt thực sự không dễ chọc, không chỉ thân thủ tốt mà còn giao tiếp được với cá mập trắng lớn, đến con dao cũng bí ẩn như vậy.

Đánh đấm gì nữa?

Gặp là phải chạy, phải chuồn ngay lập tức.

"Rõ, rõ!!

Tôi đi sắp xếp ngay." Cấp dưới nghe lệnh xong, chân ríu vào nhau chạy đi thông báo.

Lúc này tại Mỹ.

Quan chức Mỹ cũng đưa ra hành động tương tự, tạm dừng các giao dịch ngầm với Đại Việt, và bảo những kẻ trộm mộ đang ẩn náu ở đó trốn kỹ vào.

Thậm chí còn phát lệnh lần nữa, bảo tất cả nhân viên giao dịch

ngầm của Mỹ tại Đại Việt phải hành sự thận trọng.

Đặc biệt là thấy Tần Dã thì phải chạy ngay!

Nhất định phải chạy ngay!

Trong tình huống không có cơ hội thắng, tuyệt đối đừng đối đầu trực diện với Tần Dã.

Mà hiện tại thấy thân thủ Tần Dã xong, họ chẳng thấy có tí hy vọng chiến thắng nào cả.

Đừng có dây dưa, gặp Tần Dã việc đầu tiên là phải chạy!

Nếu cuối cùng thực sự không chạy được thì tự xử đi, ít nhất còn không bị hành hạ đến sống dở chết dở.

Chương 44

Quốc gia của họ sẽ không nuôi một lũ phế vật như Nhật Bản và Hàn Quốc đâu!!...

Bản thân Tần Dã cũng không biết, chỉ sau khi hắn giết chết Thi Hương Ma Dụ, hắn đã khiến các quốc gia kia tự loạn trận chân.

Những kẻ giao dịch ngầm với Đại Việt đều coi hắn là "ôn thần" số một.

Lúc nào cũng trong trạng thái cảnh giác cao độ.

Cùng với danh tiếng ngày càng tăng của Tần Dã, các minh tinh chú ý đến hắn ngày càng nhiều.

Dương Mịch tra cứu cái tên Tần Dã nhưng chẳng thấy thông tin gì.

"Ơ?

Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ cậu ta không phải minh tinh?" Dương Mịch cau mày, chuyện này hoàn toàn vượt qua nhận thức của cô.

Đoạn phim vừa rồi chẳng phải phim điện ảnh sao?

Sao lại không tìm thấy thông tin cá nhân của Tần Dã?

Ngay khi Dương Mịch còn đang nghi hoặc thì điện thoại bên cạnh vang lên.

"Chị Mịch!

Chị có xem tin nóng không?" Giọng nói hưng phấn của Nhiệt Ba vang lên từ đầu dây bên kia, đầy vẻ kích động.

“Đang xem đây, nam chính tên Tần Dã đúng không?

Là ‘tiểu thịt tươi’ mới của giới giải trí à?

Diễn xuất đúng là không tệ.” Dương Mịch đặc biệt tạm dừng video của Tần Dã, phóng to khuôn mặt điển trai của hắn lên.

Đáy mắt cô loé lên một tia sáng lạ! "Không phải minh tinh, Tần Dã không phải minh tinh, cậu ấy là sinh viên đại học, đang tham gia chương trình 'Sinh hoạt thường ngày của sinh viên giòn tan' của đài Ngũ Tinh, hình như do Ngốc Tiểu Muội chủ trì." "Mịch tỷ, cậu Tần Dã này chẳng phải là siêu đẹp trai sao?" "Em vừa từ đoàn phim ra là đã chú ý đến Tần Dã rồi.

Trước đó anh ấy là kẻ trộm mộ, sau này thành giáo sư học viện khảo cổ, hiện tại họ đang xông vào mộ Hiến Vương.

Mịch tỷ, Tần Dã thật sự quá soái, soái hơn hẳn mấy gã minh tinh em từng thấy!!" Nhiệt Ba cứ thao thao bất tuyệt về Tần Dã. "Nhìn cái vẻ mặt của em kìa, em là đang thầm yêu Tần Dã đấy à?" Dương Mịch cũng là lần đầu tiên thấy cô nàng nhắc đến một người khác phái nhiều như vậy.

Trước đây hợp tác với mấy nam minh tinh kia cũng đâu có nói nhiều thế này. "Mịch tỷ... chị nói gì vậy?

Em làm gì có... em chỉ là thưởng thức thôi..." Nhiệt Ba bị nói trúng tim đen, dù đã thấy qua bao nhiêu trai xinh gái đẹp, nhưng duy nhất chỉ có Tần Dã là khiến cô thấy thích thú từ tận đáy lòng.

Chỉ một ánh mắt thôi đã bị thu hút, đặc biệt là khi chạm vào đôi mắt thâm thúy của Tần Dã, tim cô không khỏi đập thình thịch. "Thế thì tốt!" Dương Mịch nghe Nhiệt Ba phủ nhận liền lên tiếng trước. "Sao cơ?" Nhiệt Ba nghi hoặc. "Vì chị thích Tần Dã, em không thích thì tốt quá rồi." Khóe miệng Dương Mịch khẽ nhếch lên, ánh mắt dán

chặt vào tấm ảnh Tần Dã đang được phóng đại trên màn hình livestream. "Mịch tỷ... chị..." "Chị chấm Tần Dã rồi." Dương Mịch nói xong liền cúp máy.

Nhiệt Ba lúc này hối hận không thôi, biết thế nãy mình đừng có e thẹn làm giá, để giờ bị Dương Mịch nẫng tay trên.

Ngoài Dương Mịch và Nhiệt Ba, còn có Bạch Lộc và Triệu Lộ Tư cũng bị thân thủ và gương mặt tuấn mỹ của Tần Dã làm cho mê mẩn.

Rất nhiều minh tinh đang theo dõi Tần Dã.

Dương Mịch trực tiếp xông vào phòng livestream, chẳng khách sáo gì mà tặng luôn mười cái tên lửa.

Bình luận của Dương Mịch được đẩy thẳng lên đầu. 【Đại Việt vinh dự vì có người như Tần Dã, anh là người đàn ông tuyệt vời nhất em từng thấy, không biết anh đã có bạn gái chưa?】 Theo sau cái tên 'Dương Mịch' xuất hiện, hai mươi triệu khán giả trong phòng livestream đều chấn kinh. 【Vãi chưởng!

Tôi thấy ai thế này?

Đó là Đại Mịch Mịch sao?】 【Không thể nào, chắc là fan Dương Mịch thôi, để tôi bấm vào xem thử...

Vcl!

Là Dương Mịch thật, tích xanh xịn đét luôn!!!】 【Mẹ nó!!

Thế giới này huyền huyễn rồi sao?

Nữ thần Đại Mịch Mịch của tôi lại chấm nam thần Tần Dã của tôi à?

Có điêu quá không vậy?】 【A a a, tôi không cần biết cô là ai!

Tần Dã là của tôi, chỉ có thể là của tôi thôi!!!】 【Lầu trên so thế nào được với Đại Mịch Mịch, từ bỏ đi cho rảnh nợ, đừng nằm mơ

nữa!!】 【A a a, đó là Tần Dã của tôi mà!!!】 Trong lúc hai mươi triệu khán giả còn đang bàng hoàng, một tài khoản tên Nhiệt Ba cũng tiến vào phòng livestream, vừa lên đã tặng mười cái tên lửa. 【Anh hùng Đại Việt Tần Dã, giáo sư học viện khảo cổ, không biết em có vinh hạnh được đợi anh ra ngoài rồi cùng ăn tối không?】 Khán giả lại một lần nữa chết lặng.

Cái tình huống gì đây?

Đầu tiên là Đại Mịch Mịch hỏi Tần Dã có bạn gái chưa, tiếp theo là Nhiệt Ba mời đi ăn tối?

Cái đéo gì đang xảy ra thế này? 【Vãi, điên rồi điên rồi!!

Loạn hết rồi!】 【Mấy nữ minh tinh này điên hết rồi sao?

Sao chẳng ai giữ ý tứ gì thế?

Đây là đồng loạt thầm thương trộm nhớ Tần Dã à?】 【Xong đời rồi!!!

Dã ca của tôi sắp bị nữ minh tinh cuỗm mất rồi?

Hy vọng của tôi triệt để tiêu tan.】 【May mà mới có hai người, thêm mấy người nữa chắc tôi xỉu mất.】 Tuy nhiên, giây tiếp theo!

Triệu Lộ Tư vào phòng livestream, tặng mười cái tên lửa!

Bạch Lộc vào phòng livestream, tiếp tục tặng mười cái tên lửa! 【Tần Dã tiên sinh anh dũng thần võ, em rất thích, không biết có cơ hội mời anh cùng đi du lịch không?】 【Tần Dã là anh hùng Đại Việt, bảo vệ văn vật, thám hiểm mộ huyệt, quảng bá văn hóa lịch sử, em rất thích anh, em có thể mời anh làm nam chính trong phim của em không?】 Trước hành động của Bạch Lộc và Triệu Lộ Tư, khán giả ai nấy đều phát điên.

Tim họ cứ thế mà run rẩy theo từng cái tên lửa. 【A a a!

Còn để tôi sống không hả, mấy minh tinh tôi thích đều bị Tần Dã thu hút hết rồi?

Dựa vào cái gì mà Tần Dã có thể quyến rũ nhiều nữ minh tinh như vậy chứ?】【A a a, đây chính là mị lực của bậc đế vương sao?

Ngay lúc này tôi thực sự ghen tị với Tần Dã, tôi cũng muốn trở thành Tần Dã, thậm chí vượt qua anh ấy!!!】【Lầu trên dẹp cái ý nghĩ đó đi, ông không bao giờ thành Tần Dã được đâu, càng không có cửa vượt qua anh ấy!!!】【Mọi người mau xem Weibo của mấy minh tinh này đi, họ còn chủ động mời Tần Dã ăn tối trên đó nữa kìa!!!】【Không chỉ mấy cô này đâu, còn có cả một đống nữ minh tinh khác nữa kìa!!!!】Khán giả trước màn hình gào thét không thôi.

Ghen tị, hâm mộ, chấn kinh, đủ loại cảm xúc ùa về.

Đúng là đỉnh của chóp, đỉnh vãi chưởng luôn rồi.

Cùng với sự gia nhập của các nữ minh tinh, đoạn video về Tần Dã đã lan truyền sang nhiều quốc gia hải ngoại.

Độ nóng không ngừng tăng cao, trở thành chương trình hot nhất Đại Việt, thậm chí tiếng tăm còn truyền đến tận bờ bên kia đại dương.

Tại nước Mỹ:【OMG, đây là người Đại Việt sao?

Có thật không vậy?

Chương 45

Lại có người lợi hại đến thế à!】【Đại Việt đúng là một quốc gia thần bí, đây rõ ràng là vị thần mạnh nhất rồi!!!】【Đây là chương trình của Đại Việt à?

Tôi rất muốn xem thử!】Tại Ấn Độ:【Người này lợi hại thật, họ làm thật đấy à?】【Hình như là thật, không phải giả đâu!!】【Trời ạ!

Đây là mộ huyệt của Đại Việt sao?

Sao lại quỷ dị và nguy hiểm như vậy chứ!!!】Tại Nhật Bản:【Người này là người Đại Việt sao?

Chẳng lẽ Đại Việt có người tu tiên??】【Đây không phải người tu tiên, ở Nhật Bản chúng ta, đây chính là thần minh...】【Chương trình này đang hot nhất Đại Việt, tên là 'Sinh hoạt thường ngày của sinh viên giòn tan', người đàn ông này chính là sinh viên giòn tan đó...】【Trời đất, nếu đây là sinh viên giòn tan, vậy chúng ta là cái giống gì?

Hồng phiến Nhật Bản chắc?】.

Lúc này, cư dân mạng nhiều nước lũ lượt đăng ký tài khoản để vào xem livestream.

Số liệu này đều lọt vào mắt của tổ trưởng tổ thao tác đài Ngũ Tinh. "Tổ trưởng, chúng ta phát hiện rất nhiều người nước ngoài đăng ký tài khoản và vào phòng livestream, hiện tại số người đã sắp chạm mốc bốn mươi triệu rồi." Nhân viên dưới quyền lúc này đã hoàn toàn ngây dại.

Anh ta nằm mơ cũng không ngờ Tần Dã lại có sức ảnh hưởng lớn

đến thế, khiến cư dân mạng khắp thế giới phải đổ xô vào xem livestream.

Đài Ngũ Tinh của họ chẳng phải là đã vươn tầm quốc tế rồi sao?

Vị tổ trưởng kia cũng đã hoàn toàn bị mị lực của Tần Dã chinh phục.

Nhìn các nữ minh tinh tranh nhau mời mọc, giờ lại đến cả người nước ngoài cũng kéo tới, mị lực này đúng là quá bá đạo rồi!! "Nhanh, đẩy nhanh tốc độ nâng cấp máy chủ, tuyệt đối không được để xảy ra tình trạng giật lag, mở toàn bộ các kênh của đài Ngũ Tinh, tăng cường bảo trì, không được để sập mạng!!" Tổ trưởng trực tiếp ra lệnh, mắt ánh lên vẻ phấn khích tột độ.

Bát phú quý này...

à không, tòa phú quý này cuối cùng cũng đè trúng đầu đài Ngũ Tinh rồi!!

Lần này chắc chắn họ sẽ được thăng chức tăng lương, thưởng đậm cho xem!!

Cùng với sự bùng nổ của phòng livestream, tin tức còn lan truyền khắp các nước phương Tây.

Nhiều nước nhỏ sau khi biết Tần Dã đã phá nát mạng lưới ngầm của tập đoàn M, đều bày tỏ sự đồng cảm sâu sắc với các quốc gia đứng sau tập đoàn này.

Chọc ai không chọc, đi chọc vào Tần Dã, đó đúng là một con quái vật khủng khiếp!!

Trong khi đó, các quan chức Nhật Bản, Mỹ, Hàn Quốc, Anh đang bí mật mở cuộc họp.

Họ cùng nhau xem video về Tần Dã, tiến hành đủ mọi phân tích về

thân thủ của anh.

Khi thấy tốc độ cực hạn của Tần Dã, họ cảm thấy mình chẳng khác nào lũ hề.

Tốc độ này đơn giản là vô giải, họ còn nghiên cứu cái quái gì nữa?

Quan chức Nhật Bản, Hàn Quốc và Anh nhìn nhau, thấy rõ sự bất lực trong mắt đối phương.

Nhưng vì Mỹ cầm đầu nói về chuyện này, họ không thể không nghe, ai bảo đó là đại ca, còn họ chỉ là đám tay chân.

Quan chức Mỹ: "Các người có thấy sơ hở nào không?

Các nước đều có thế lực ngầm của riêng mình, các người nghĩ người của mình có đấu lại Tần Dã không?" Câu hỏi của Mỹ khiến mấy nước kia kinh hãi.

Có thế lực như vậy cũng chẳng ai dại gì đem ra dùng lúc này, ai rảnh háng đi chọc vào hung thần đó chứ?

Điên hết rồi à?

Nhật Bản và Hàn Quốc vội cúi đầu, im thin thít không dám ho he lời nào!!

Mỹ: "Các người đúng là phế vật, chẳng lẽ một tên Tần Dã nhỏ bé lại khiến tất cả các người sợ hãi đến thế sao?" Các nước khác thầm nghĩ: Ông không sợ thì ông lên đi!

Bọn tôi chịu chết.

Ngọn lửa giận dữ của quan chức Mỹ ngày càng bùng cháy.

Mỹ: "Chẳng lẽ các người không có kế sách gì hay sao?

Nuôi lũ dần các người để làm gì?" Nhật Bản: "Tôi thấy với thân thủ như Tần Dã, chúng ta phải tiên phát chế nhân, không cho hắn cơ

hội ra tay!" Hàn Quốc: "Ý ông là ám sát?" Nhật Bản lắc đầu: "Khả năng ám sát không cao đâu, chi bằng ném bom trực tiếp, hoặc quấn bom vào người rồi đồng quy vu tận!

Đã đụng phải Tần Dã thì xác định là chết chắc, con đường tốt nhất là chết chùm cùng hắn!!" Mỹ: .....

Hàn Quốc: .....

Anh quốc mắt sáng rực: "Có thể sử dụng vũ khí hạt nhân!!" Mỹ: Mẹ nó, ông dám nghĩ thật đấy à, cái đó là thứ muốn phóng là phóng được chắc?

Hàn Quốc còn gật đầu tán thành, nhìn về phía Mỹ, vì hiện tại chỉ có Mỹ mới có thứ đó.

Hàn Quốc: "Bất kể thủ đoạn nào, tóm lại phải ra tay trước, tuyệt đối không được cho Tần Dã cơ hội ra tay.

Tốc độ của hắn rất nhanh, một khi hắn có cơ hội phản đòn, đó sẽ là thảm họa diệt vong cho chúng ta!!" Nhật Bản: "Đúng thế, tốt nhất là hốt trọn ổ, đám người trong đội của hắn cũng không phải hạng vừa, thân thủ tuy không bằng Tần Dã nhưng cũng không thể xem thường, nếu có thể giết sạch hết thì càng tốt." Lúc này áp lực đè nặng lên Mỹ, các nước đều chằm chằm nhìn vào họ.

Với tư cách là đại ca, lúc này chỉ có họ mới có thể ra tay.

Quan chức Mỹ do dự, đó là vũ khí hạt nhân chứ có phải đạn lạc đâu, họ có nhưng cũng không dùng cho Tần Dã, hắn mà cũng xứng sao?

Mỹ giật khóe miệng, hít một hơi thật sâu: "Chuyện này tạm thời gác lại, tôi thấy người của các nước đều đã vào phòng livestream rồi, các người hãy cho người vào đó đập tan sự tự tin của họ, bôi nhọ đạo đức của Tần Dã.

Pháp không trách đám đông, dù không giết được Tần Dã thì cũng không để hắn sống yên ổn!!" Mỹ lúc này có chút não nề, giết Tần Dã mà phải dùng vũ khí hạt nhân?

Thế chẳng khác nào tuyên chiến với Đại Việt?

Trông họ giống lũ ngu lắm à?

Không được!

Tổn thất lần này của tập đoàn M nhất định phải đòi lại từ đám người này.

Bên trong mộ huyệt.

Đám lính đánh thuê sau khi được Tần Dã cứu mạng liền vội vàng đứng dậy: "Cảm ơn!" Tần Dã khẽ gật đầu, không nói gì mà nhìn xuống đồng hồ trên cổ tay: "Mau chóng rời khỏi khu rừng sương mù này đi, chướng khí sắp bốc lên rồi." Lời của Tần Dã như tiếng sét đánh ngang tai, đánh thức Ngốc Tiểu Muội và đội khảo cổ còn đang ngơ ngác.

Mọi người không kịp hỏi nhiều, vội vàng đuổi theo Tần Dã chạy vào sâu trong rừng.

Lúc này số người xem livestream đã tăng vọt lên năm mươi triệu.

Nhân viên theo dõi cứ ngỡ mình nhìn nhầm, dụi mắt mấy lần, sau khi xác định con số chính xác, anh ta vội chạy đến bên cạnh Ngốc Tiểu Muội. "Tiểu Muội tỷ, nổ rồi!" Giọng nhân viên kia run rẩy vì kích động.

Ngày hôm nay đúng là quá kích thích. "Cái gì nổ?" Ngốc Tiểu Muội bước chân vội vã, chẳng thèm nhìn lấy một cái. "Phòng livestream nổ rồi!!

Bốn mươi triệu!

Là bốn mươi triệu người xem đấy!!!" "Hả?" Ngốc Tiểu Muội thốt lên kinh ngạc, giật phắt thiết bị, nhìn kỹ con số trong phòng livestream, mấy con số không hiện rõ mồn một trước mắt.

Ngốc Tiểu Muội kích động không biết dùng lời lẽ nào để diễn tả nội tâm mình lúc này.

Tòa phú quý cuối cùng cũng đè xuống rồi?

Mà lại chỉ đè lên một mình cô thôi sao?

Não bộ Ngốc Tiểu Muội đứng hình.

Lúc này, các bình luận (đạn mạc) lướt qua liên tục. 【Tần Dã hả?

Giả làm anh hùng cái gì chứ?

Mấy văn vật đó chắc là anh ta cướp từ nước khác về?

Có giỏi thì dùng thủ đoạn chính đáng đi, loại thủ đoạn này thật đáng hổ thẹn!!】 【Đúng thế, còn tự xưng là anh hùng đại diện cho cái gì, thành tích của anh cũng chỉ là giẫm lên xương máu người khác mà có, sao còn mặt mũi tự nhận là anh hùng?】 【Mấy con chó hoang ở đâu ra vậy?

Sao lại thích sủa bậy thế nhỉ?】 【Tôi thấy địa chỉ rồi, là Nhật Bản nhé, chính các người là lũ ăn cướp mà còn mặt mũi bảo người khác là ăn cướp à?

Có biết nhục không?

Chương 46

Cả nước các người đều trơ trẽn thế sao?】【Làm sao mà biết nhục được?

Cứ nhìn xem người lớn nước họ toàn đóng loại phim gì, chỉ có trẻ con mới biết đòi chính nghĩa thôi, cả thế giới ai mà không biết?】【Quản trị viên đâu rồi?

Đây có phải bãi rác đâu mà sao rác rưởi nào cũng lọt vào thế này?】Khán giả Đại Việt thấy có kẻ không tôn trọng Tần Dã, tức giận mắng chửi thậm tệ.

Ngốc Tiểu Muội thấy vậy cũng rất tức giận: "Sao bọn Nhật Bản cũng mò tới đây rồi?" Nghe đến Nhật Bản, Tần Dã dừng bước, quay người đi đến bên cạnh Ngốc Tiểu Muội, đúng lúc nhìn thấy tình hình trong phòng livestream.

Ánh mắt Tần Dã lóe lên một tia giận dữ. "Lũ ăn cướp các người có cái logic là các người đi cướp của người khác thì được, còn người khác lấy lại thì không à?

Huống hồ tôi chỉ lấy lại thứ vốn thuộc về mình, sao lại gọi là ăn cướp?" "Địt mẹ các người!" "Hôm nay bất cứ ai ở nước các người dám nói thêm một câu nào trong livestream này, thì cứ đợi đấy..." Tần Dã trực tiếp đối diện với ống kính, tuôn ra những lời 'thơm tho'.

Ánh mắt đó như muốn nói, đứa nào còn sủa nữa thì cứ đợi anh tới tận nhà mà tính sổ...

Đám người Mỹ và Nhật Bản không ngờ Tần Dã lại trực tiếp 'khai hỏa' như vậy...

Họ sợ đến mức dựng cả tóc gáy, vội vàng gọi lũ anh hùng bàn

phím mình thuê về...

Lỡ như bị trả thù thì người đen đủi chỉ có thể là họ thôi.

Ngốc Tiểu Muội thấy phòng livestream đã sạch bóng quân thù, nhất thời ngây người.

Vẫn là Tần Dã có uy lực trấn nhiếp, đúng là không phải dạng vừa, có thể thấy họ sợ Tần Dã đến mức nào!!

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thấy Tần Dã nói chẳng sai chút nào. "Còn lải nhải nữa là ông đây sang san phẳng bảo tàng nhà các người luôn!

Để xem đứa nào mới là kẻ tội đồ." Bàn Tử nghe vậy, tức giận mắng xối xả.

Hoắc Tú Tú và A Ninh nghe thấy có kẻ nhục mạ Tần Dã, sắc mặt hai cô gái lập tức trở nên khó coi. "Theo điều tra của tôi, Nhật Bản và băng nhóm trộm mộ Đại Việt còn có một vụ giao dịch, và phía Nhật Bản đã trả tiền đặt cọc rồi, hay là..." A Ninh nói đến đây liền rút điện thoại ra, soạn một tin nhắn rồi gửi đi.

Tần Dã thấy A Ninh cất điện thoại, liền thúc giục: "Mau đi thôi!" Chướng khí vô hại đối với anh, nhưng đối với họ thì cực kỳ nguy hiểm.

Giáo sư Trần và đám lính đánh thuê càng nhìn Tần Dã càng thấy anh thần bí, dường như anh biết rất nhiều chuyện mà giới chức trách không hề hay biết...

Quan trọng nhất là, hình như Nhật Bản sắp gặp xui xẻo rồi.

Nghe mà thấy sướng rơn cả người!

Khán giả trong phòng livestream thấy ánh mắt đe dọa của Tần Dã: 【Vãi!

Đỉnh!

Cực thích cái vẻ hoang dại này của Dã ca, nhìn mà sướng cái bụng!】【Haha!

Mấy đứa Nhật Bản sủa tiếp đi chứ, sao câm họng hết rồi, haha!!】【Rất thích cái kiểu họ nhìn Dã ca không thuận mắt nhưng lại không làm gì được anh ấy!!】【Ái chà!

Sao tôi thấy mấy người này đáng thương thế nhỉ?

Tự mình tìm chuyện, cuối cùng tổn thất nặng nề, tôi thấy nhóm Dã ca lại ra tay rồi kìa!!!】Khán giả bàn tán xôn xao.

Bên trong mộ huyệt!

Tần Dã dẫn họ tiến vào một ngôi cổ miếu, rồi thông thạo mở cơ quan, theo mật đạo đi ngoằn ngoèo vào sâu bên trong mộ.

Không khí ẩm ướt, lối đi chật hẹp, Ngốc Tiểu Muội đi theo sau nhóm Tần Dã, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn xung quanh. "Dã ca!

Phía trước là cái gì vậy?" Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cầm đèn pin chiếu về phía trước.

Hắc Hạt Tử hít hít mũi, ngửi thấy một mùi ẩm ướt thoang thoảng. "Phía trước là đầm nước phải không?" "Nói nhảm, tôi có mù đâu, tôi biết đó là đầm nước, ý tôi hỏi cái thứ trắng nhởn kia là cái gì cơ?" Bàn Tử khinh khỉnh nhìn Hắc Hạt Tử, rồi đưa tay chỉ vào những thứ trắng xóa dưới nước. "Qua đó xem là biết ngay thôi." Hạo Thiên Chân rút súng ra, đi dần vào trong.

Khi mọi người đến bên đầm nước, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, ai nấy đều trợn tròn mắt.

Trên mặt nước nổi lềnh bềnh một đám phụ nữ mặc áo lụa mỏng, mái tóc đen dài đung đưa trong nước, khuôn mặt nhỏ nhắn bằng bàn

tay, ngũ quan tinh tế, môi chúm chím anh đào, những giọt nước đọng trên hàng mi dài cong vút.

Dáng người mảnh mai, đôi chân thon dài, thân hình ẩn hiện sau lớp áo mỏng.

Chỉ là làn da của họ trắng bệch đến rợn người, móng tay còn ánh lên màu đen nhạt.

Quan trọng nhất là, lồng ngực những người phụ nữ này không hề phập phồng...

Từng xác nữ cứ thế trôi nổi trên mặt nước.

Nhìn mà hoa cả mắt, nhưng cũng mang lại cảm giác rợn tóc gáy khó tả. "Vãi chưởng!

Phúc lợi gì đây?

Mỹ nữ à?" Giọng Bàn Tử thoáng chút vui mừng và chấn kinh, dù có vẻ thích thú nhưng không hề có ý đồ xấu xa. "Cái thằng này đừng có nhìn bậy." Hạo Thiên Chân gõ mạnh vào gáy Bàn Tử một cái: "Phúc lợi cái nỗi gì?

Đó là xác nữ!

Xác nữ đấy, ông có hiểu không?" "Đại gia ơi, đừng có đánh vào đầu Bàn gia nữa, đánh ngốc rồi anh nuôi tôi à?" Bàn Tử xoa xoa đầu mình.

Ngốc Tiểu Muội không ngờ ở trong này lại thấy được những xác nữ như vậy, những người phụ nữ này còn rất xinh đẹp nữa, tất nhiên là nếu bỏ qua làn da trắng bệch và bộ móng tay đen sì kia...

Giáo sư Trần và đám lính đánh thuê nhìn thấy cảnh này cũng hết sức kinh ngạc.

Đặc biệt là giáo sư Trần, dựa theo lời Tần Dã, ngôi mộ này đã có

hàng ngàn năm tuổi, và những người phụ nữ này đáng lẽ là người của thời kỳ đó, nhưng qua ngàn năm mà không hề thối rữa, điều này thật không bình thường chút nào!! "Giáo sư, họ thật sự rất đẹp!" Đám sinh viên đứng sau giáo sư Trần nhìn đám phụ nữ dưới nước với vẻ mặt si mê, mặt đỏ bừng như thể thấy được mối tình đầu vậy. "Các em... các em điên rồi sao?

Đó không phải người!" Giáo sư Trần kinh hãi nhìn mấy đứa học trò, đứa nào đứa nấy đều có vẻ mặt y hệt nhau.

Đội trưởng Triệu cũng cảm thấy những người phụ nữ này rất đẹp, để tránh tâm trí bị dao động, anh quay người hét lên với đám lính đánh thuê phía sau: "Thu ánh mắt lại ngay, không được nhìn!" Đám lính đánh thuê nghe lệnh đội trưởng, đồng loạt cúi đầu, không dám nhìn trực diện nữa...

Khán giả trong phòng livestream thấy những mỹ nữ này, dù nhìn hơi hãi nhưng cũng không ngăn được sự ngưỡng mộ nhan sắc. 【Vãi!

Mỹ nữ kìa!!

Đẹp quá đi mất!!

Vợ tôi mà đẹp thế này thì tốt biết mấy!!】 【Thôi đi cha, đó là vợ tôi, tôi thích cô ở ngoài cùng nhất, dáng người đúng là tuyệt phẩm!!】 【A a!

Trái tim thiếu nữ của tôi lại loạn nhịp rồi, sao mà đẹp thế không biết!!】 【Nhìn giống mối tình đầu của tôi quá, tôi vừa nhìn đã thấy đắm say rồi, có thể mang về được không nhỉ?】 【Nếu mang được hết ra ngoài thì vấn đề độc thân ở Đại Việt giải quyết xong xuôi luôn, tôi nguyện là người đầu tiên đăng ký!!】 【Các ông điên hết rồi à?

Thèm phụ nữ đến phát cuồng rồi sao?

Đó là xác chết, xác nữ hiểu chưa?

Là xác nữ đấy!!!】 Khán giả khi nhìn thấy những xác nữ này, ai nấy đều thích mê.

Bất kể là sống hay chết, nhìn đẹp là được rồi...

Các giáo sư ở học viện khảo cổ đều đã quá bán tuần tuần, dù nhìn thấy những cô gái này cũng có chút dao động trong lòng, nhưng rồi họ cũng vội thu lại ánh mắt. "Đây là loại xác nữ gì vậy?

Qua lâu như thế rồi mà không thối rữa, thậm chí ngâm trong nước cũng không bị biến dạng?" Giáo sư Lâm nhíu mày nói. "Lát nữa xem Tần Dã nói thế nào đã." Giáo sư Vương cũng là lần đầu tiên thấy cảnh này, nhất thời ông cũng không chắc chắn được.

Lúc này bên trong mộ.

Chương 47

Hoắc Tú Tú và A Ninh khi nhìn thấy những người phụ nữ này, sắc mặt không được tốt cho lắm, cả hai vô thức nhìn về phía Tần Dã.

Trong khi đó, Tần Dã lại đang quan sát những người phụ nữ đó, ánh mắt đúng lúc dừng lại ở một vài vị trí nảy nở của họ.

Nhìn cực kỳ nghiêm túc.

Cảnh tượng này khiến sắc mặt A Ninh và Hoắc Tú Tú tối sầm lại, người bốc lên mùi chua lòm.

Áp lực tỏa ra từ hai cô nàng này còn mạnh hơn cả bão tố, ngay cả kẻ thần kinh thô như Bàn Tử cũng cảm nhận được.

Hắc Hạt Tử, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử giữ khoảng cách với Tần Dã, thậm chí còn nhìn anh với ánh mắt đầy đồng cảm.

Xong đời rồi, hai bình giấm chua kia đổ rồi, cơn này chắc còn lâu mới hạ nhiệt. "Dã ca!

Đẹp không?" Hoắc Tú Tú bỗng đứng trước mặt Tần Dã, còn kéo vạt áo xuống một chút, phô diễn thân hình nảy nở và vòng eo thon gọn trước mặt anh.

Hơi thở Tần Dã trì trệ, vẻ mặt thoáng chút ngượng ngùng. "Không... không đẹp!" "Dã ca đã thấy không đẹp, sao cứ nhìn chằm chằm vào họ thế?

Là tụi em không đủ đẹp sao?" A Ninh vừa nói vừa kéo thấp cổ áo bó sát, để lộ vùng cổ trắng ngần trước mặt mọi người.

Tần Dã thấy đau đầu, hai cô nàng này mà ăn giấm thì đúng là mệt người. "Không phải, tôi đâu có nhìn chằm chằm họ, mà là..." Tần Dã chưa kịp nói hết câu đã bị Hoắc Tú Tú ngắt lời. "Hừ, Dã ca, mắt anh

sắp dán chặt vào người họ rồi còn bảo không nhìn?" Hoắc Tú Tú hừ lạnh một tiếng, rõ ràng là không hài lòng. "Tôi đang xem xem chúng là cái thứ gì thôi." Tần Dã vội vàng giải thích. "Vậy anh nói xem đó là thứ gì?" A Ninh khoanh tay trước ngực, vẻ mặt lạnh lùng. "Đây là 'Đằng nhân' (Người dây leo), là một loại 'Đằng thuật'.

Người ta tiêm trứng dây leo vào cơ thể sản phụ sắp lâm bồn, sau đó dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất để sát hại họ, dùng nhựa cây để cố định xác lại với nhau rồi nuôi trong nước.

Khi trứng dây leo trưởng thành sẽ phá thể chui ra, và những người phụ nữ này trước khi chết sẽ sinh ra oán khí cực nặng." "Oán khí này sẽ làm thay đổi từ trường quanh họ, chính là hình dáng các cô thấy đấy, càng xinh đẹp động lòng người thì oán khí sẽ càng nặng." Tần Dã nói xong, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào những người phụ nữ dưới nước.

A Ninh và Hoắc Tú Tú nghe lời giải thích này xong, sắc mặt mới dịu đi đôi chút, vội vàng kéo lại quần áo.

Tần Dã giật khóe miệng, thầm thở phào một hơi trong lòng.

Phía sau, giáo sư Trần, đội trưởng Triệu và tổ chương trình nghe Tần Dã giải thích xong, vô thức nhìn lại những xác nữ dưới nước với ánh mắt đầy kinh sợ.

Ngốc Tiểu Muội đờ đẫn nhìn Tần Dã, rồi lại nhìn sang Hoắc Tú Tú và A Ninh, bỗng dưng cô thấy có chút ghen tị với hai người họ.

Chỉ có với hai cô ấy, Tần Dã mới có đủ kiên nhẫn để đối đãi như vậy...

Ngốc Tiểu Muội nghĩ đến đây bỗng giật mình tỉnh táo lại, mình là người dẫn chương trình cơ mà, sao có thể có ý nghĩ khác với khách mời được, huống hồ anh ấy còn là sinh viên đại học...

Khán giả trong phòng livestream nghe Tần Dã giải thích xong, tất cả đều bàng hoàng. 【Trời ạ!

Những cô gái xinh đẹp thế này lại là Đẳng nhân sao?

Còn chết thảm thiết như vậy nữa?】 【Địt!

Tôi vừa nói cái gì thế?

Tôi lại đòi cưới họ làm vợ à?

Trời Phật tha tội!!】 【Đẹp thế này mà là vợ tôi thì tôi cũng cam lòng, phụ nữ đẹp thế mà nỡ giết chết, thật là đáng tiếc quá!!】 【Đúng thế!

Dáng người này nhìn kiểu gì cũng không giống như đã từng sinh con!】 【Vãi!

Hình như chúng ta quên một chuyện, thế còn mấy đứa trẻ đâu rồi?

Chúng đi đâu hết rồi?】.

Khán giả ai nấy đều nổi cả da gà da vịt. "Vậy giờ chúng ta phải làm sao!

Những người phụ nữ này đều đang... mẹ ơi!" Bàn Tử chưa kịp nói hết câu đã bỗng dưng hét toáng lên.

Mọi người vô thức nhìn xuống đầm nước, chỉ thấy những người phụ nữ đó đồng loạt mở mắt, đôi mắt trắng dã, họ từ từ đứng dậy trong nước, những giọt nước vẫn còn đọng trên thân thể và mái tóc đen.

Từng người phụ nữ mặc áo trắng đứng ngay ngắn dưới nước, dưới chân họ hiện lên những khối hổ phách hình tròn, trên đó còn có những vết nứt. "Trứng dây leo ở ngay đây." Tần Dã nhìn những khối hổ phách đó, bình thản nói.

Những người phụ nữ này nhe răng trợn mắt, móng tay đen kịt,

giận dữ nhìn chằm chằm vào nhóm Tần Dã trên bờ.

Không đợi họ kịp nói gì, những người phụ nữ này đồng loạt bay lên khỏi mặt nước, tấn công mọi người trên bờ. "Giáo sư, cẩn thận!" Đội trưởng Triệu thấy họ bay tới, liền đẩy giáo sư Trần ra, rút vũ khí xả súng vào những người phụ nữ đó.

Đoàng!

Đoàng!

Đạn bắn vào người họ chẳng có tác dụng gì, cứ như bắn vào khúc gỗ vậy. "Đội trưởng, tránh ra!" Một lính đánh thuê ngay khi một người phụ nữ chạm vào đội trưởng Triệu, liền xoay người tung một cú đá tống khứ cô ta ra chỗ khác.

Người phụ nữ đó bị đá văng sang một bên, cô ta nổi giận, móng tay trở nên sắc nhọn lao tới cào vào vai anh lính đánh thuê.

Xoẹt!

Trên áo xuất hiện năm vết cào, làn da bên trong cũng bị trầy xước.

Hắc Hạt Tử và Bàn Tử rút súng ra, nhận thấy vũ khí nóng vô dụng với bọn chúng, không khỏi kinh ngạc. "Mẹ nó, vũ khí bắn không thủng thì chơi bời gì nữa?" Bàn Tử rút xẻng gấp ra đập bay một người phụ nữ đang áp sát. "Mẹ nó, ngày xưa thấy mỹ nữ áp sát thì vui biết mấy, giờ thấy mấy mụ này lại gần đúng là phiền vcl!" "Còn dám tới à!

Xem Bàn gia ông đây đập cho mẹ mày cũng không nhận ra luôn!" Bàn Tử mắng một tiếng, giáng một đòn thật mạnh vào người phụ nữ kia.

Hắc Hạt Tử, Hạo Thiên Chân, A Ninh và Hoắc Tú Tú thấy đạn vô dụng cũng rút dao găm ra lao vào chiến đấu.

Theo thời gian, họ dần rơi vào thế hạ phong.

Số lượng những người phụ nữ này quá đông, chiến thuật luân phiên cũng sẽ bào mòn thể lực của họ.

Hạo Thiên Chân để tránh móng tay nữ quỷ liền né mạnh một cái, không ngờ bị xác nữ mà Bàn Tử vừa đập bay làm vấp ngã, anh ngã sấp xuống đất, nhăn mặt đau đớn.

Ùng ục!

Hạo Thiên Chân nghe thấy tiếng ùng ục bên tai, nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy những thứ giống như hổ phách lơ lửng trong nước đã xuất hiện vết nứt, bên trong còn có bóng người đang di động.

Giây tiếp theo!

Răng rắc!

Trứng dây leo vỡ ra, từ bên trong ló ra một thứ tròn vo, sau đó là một khuôn mặt quỷ quái, miệng há rộng lộ ra từng hàng răng sắc nhọn!

Sắc mặt Hạo Thiên Chân lập tức trắng bệch. "A!

Dã ca, trứng dây leo nở rồi!" Hạo Thiên Chân kinh hô một tiếng, vội vàng bật dậy, ngay khi cái trứng đó sắp tiến sát bờ, anh tung một cú đá, đá văng nó trở lại đầm nước.

Mọi người thấy vậy, tim thắt lại!

Khán giả trong phòng livestream nghe thấy vậy, tim cũng treo ngược cành cây.

Chương 48

【Xong rồi!

Phen này toang thật rồi!

Chẳng phải là họa vô đơn chí sao?】【Vãi!

Lại tới nữa à?

Giờ phải làm sao đây?

Mấy mụ đàn bà kia còn chưa giải quyết xong, giờ lại thêm lũ này nữa?】【Thế này không phải là chờ chết sao?】【Hỏng rồi, mấy mụ này đao thương bất nhập, giờ họ chỉ biết né tránh, cứ thế này mãi sao được?

Không thể tiếp tục như vậy mãi đâu!】【Dã ca!

Cứu mạng với!!

Mau ra tay đi anh ơi!!】【Ái chà, hình như Hoắc Tú Tú bị thương rồi!】【A Ninh hình như cũng không chống đỡ nổi nữa.】【Tiểu Muội của tôi ơi!!!】 Khán giả ngồi không yên, bình luận nhảy liên hồi.

Tất nhiên cũng có một bộ phận vẫn chăm chú theo dõi, thấy nhóm Tần Dã gặp nạn, những kẻ ở nước ngoài lại thấy rất hả hê, vui mừng ra mặt!!

Các giáo sư ở học viện khảo cổ lúc này cũng đứng ngồi không yên. "Các vị, có ai từng nghe qua Đẳng thuật chưa?

Có ai hiểu về nó không?" Giáo sư Lâm thấy nhóm Tần Dã gặp nạn, vội vàng nhìn đồng nghiệp cầu cứu.

Vạn nhất có ai hiểu về Đẳng nhân, tìm được điểm yếu của chúng

thì mới giúp được họ thoát khốn. "Tôi không biết, Đằng thuật tôi cũng mới nghe lần đầu." "Tôi cũng thế, trước đây xuống mộ có thấy dùng Cổ thuật, chứ Đằng thuật thì đúng là nghe lần đầu." "Có lẽ vũ khí không ăn thua, phải dùng cách khác thôi." Một vị giáo sư bỗng nhiên lên tiếng. "Cách gì?" Giáo sư Vương bất an trong lòng, lúc Tần Dã xuống mộ thế nào ông không thấy thì thôi, giờ tận mắt chứng kiến thế này, không lo lắng mới là lạ. "Thì thử dùng huyền học xem, bùa chú gì đó chẳng hạn, nhưng giờ làm gì có mà dùng!

Lấy mấy thứ đó ở đâu ra bây giờ?" Vị giáo sư kia nói xong cũng thấy nản lòng, nói ra cũng như không. "Vậy giờ họ phải làm sao?

Chờ chết à?" Giáo sư Lâm nhíu mày, căng thẳng nhìn nhóm Tần Dã.

Bên trong mộ huyệt.

Để bảo vệ đội khảo cổ, một thành viên lính đánh thuê bị nữ quỷ kéo xuống nước, đám Đằng nhân vừa chui ra khỏi trứng lập tức há miệng rộng, lao vào 'thưởng thức' anh ta. "Tiểu Phương!" Đội trưởng Triệu thấy anh em mình bị ăn thịt, tim đau như cắt, rút lựu đạn ra không chút do dự ném thẳng xuống.

Những con Đằng nhân vừa mới xuất hiện bị lựu đạn nổ tung xác pháo. "Có hiệu quả!" Đội trưởng Triệu thấy Đằng nhân chết, mắt ánh lên vẻ ngỡ ngàng.

Không có tác dụng với xác nữ, nhưng lại có tác dụng với Đằng nhân...

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng nhận ra đám vừa chui ra từ trứng này dường như sợ vũ khí nóng, trong lòng cũng thấy an ủi phần nào. "A Ninh, Tú Tú, tấn công lũ Đằng nhân dưới nước đi, tụi này sẽ bọc lót cho hai cô." Hắc Hạt Tử thấy cái thứ dưới nước kia hình thù quái dị, sau lưng còn có cái đuôi, đang bò từ dưới nước lên, mục tiêu trực

diện lao về phía họ.

Hoắc Tú Tú và A Ninh nghe lệnh, rút súng xả đạn vào con Đẳng nhân đó.

Còn về phần những xác nữ kia, Hạo Thiên Chân, Hắc Hạt Tử và Bàn Tử chỉ có thể tạm thời đẩy lui chúng, không cho chúng tiếp cận A Ninh và Hoắc Tú Tú.

Trên người ba anh chàng thỉnh thoảng cũng đã dính máu. "Dã ca, cứ thế này không ổn đâu!

Nghĩ cách gì đi chứ..." Hoắc Tú Tú thấy Hắc Hạt Tử bọn họ bị thương, sốt ruột không thôi, vô thức cầu cứu Tần Dã.

Lúc này Tần Dã cũng chẳng rảnh rang gì, anh bị đám xác nữ bao vây kín mít, đến con kiến cũng không chui lọt.

Ngốc Tiểu Muội cũng định cầu cứu Tần Dã, vội nhìn về phía anh thì thấy anh đã bị đám phụ nữ kia vây chặt.

Thấy cảnh này, tim cô thắt lại.

Chưa bao giờ thấy tình cảnh này, trước đây dù nguy kịch thế nào, bất kể là Thi miết hay cá răng đao, thậm chí là Kim tuyến của đại tế ti hay Thi hương ma dụ vừa rồi cũng không thể áp sát được Tần Dã.

Vậy mà đám phụ nữ này lại có thể...

Khán giả thấy vậy, bình luận nhảy loạn xạ.

Lần này đến cả Tần Dã cũng bị vây khốn, phen này đúng là khó giải quyết thật rồi.

Ngay lúc mọi người tưởng chừng như sắp xong đời, Tần Dã bỗng nhiên ra tay, hắc kim cổ đao trong tay vung lên, đầu của đám phụ nữ kia đồng loạt rơi rụng.

Những cái đầu lăn lóc trên đất, thân thể cũng ngã vật ra sau. "Máu

chó đen, gạo nếp, chu sa, trộn lại với nhau mà dùng." Tần Dã bỗng nhiên lên tiếng: "Lũ Đằng nhân này...

Bàn Tử, lấy hỏa diễm đạn ra." "Rõ!" Nhóm Bàn Tử nghe vậy, mặt mày rạng rỡ.

Hoắc Tú Tú đứng sau A Ninh, từ trong ba lô lấy ra máu chó đen trộn với gạo nếp và chu sa.

Còn Bàn Tử thì lấy từ ba lô ra một viên đạn dược hình tròn dài khoảng năm mươi centimet. "Hắc hắc!

Đây chính là vũ khí sát thương mới do Dã ca nghiên cứu ra, cho lũ khốn các ngươi nếm mùi." Bàn Tử nghĩ đến việc mình chỉ mang theo hai quả, giờ dùng mất một quả mà thấy xót hết cả ruột.

Với sự trợ giúp của Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân, hỏa diễm đạn được ném thẳng xuống đầm nước.

Oành!

Lửa cháy lan ra khắp mặt đầm, một diện tích lớn lửa bao trùm lấy đám Đằng nhân chưa kịp lên bờ.

Những con Đằng nhân bị lửa thiêu đốt kêu la thảm thiết dưới nước.

Hơi nóng tỏa ra làm da dẻ mọi người trên bờ bỏng rát, Bàn Tử và A Ninh vô thức lùi lại vài bước.

Còn về phần những xác nữ kia...

A Ninh và Hoắc Tú Tú lấy hỗn hợp máu chó đen, gạo nếp, chu sa vừa trộn xong hất thẳng vào người bọn chúng.

Những xác nữ vốn đao thương bất nhập vừa tiếp xúc với đống hỗn hợp kia.

Ngay lập tức, mặt bọn chúng trở nên vặn vẹo, chỗ tiếp xúc với

máu chó đen bốc khói đen nghi ngút, kèm theo tiếng xèo xèo như bị ăn mòn.

Chỉ sau vài giây, những xác nữ đó đổ rạp xuống đất không nhúc nhích, khuôn mặt tuyệt sắc bỗng chốc biến thành màu xanh mét, làn da căng mọng trở nên khô héo, ngũ quan biến dạng như bị dao gọt, cực kỳ kinh hãi.

Đám lính đánh thuê thấy đã có thứ khắc chế được, mừng rỡ ra mặt, vội vàng xông lên giúp một tay.

Tổ chương trình và đội khảo cổ thì đứng lùi lại phía sau.

Khán giả trong phòng livestream thấy họ đã tìm được thứ khắc chế, thậm chí dần chiếm ưu thế, ai nấy đều phấn khích tột độ. 【A a a a!!

Tần Dã tiểu ca thật sự quá lợi hại, hỏa diễm đạn đó là do anh ấy nghiên cứu sao?

Đỉnh vãi chưởng!!!】 【Vcl!

Họ xuống mộ mà mang theo cả chu sa với gạo nếp à?

Còn cái gạo nếp đó... gạo nếp?

Không lẽ là...】 【Đúng rồi!

Đó chẳng phải là số gạo nếp Dã ca tranh mua với mấy bà nội trợ sao?

Hồi đó Dã ca còn không thèm nhận lời mời của tổ chương trình để đi siêu thị mua đồ, còn cái bột màu đỏ kia, hình như là chu sa phải không?】 【Mẹ ơi!

Dã ca đã sớm biết mấy thứ này có ích sao?

Nên mới chuẩn bị trước hết rồi?

Chương 49

A a a!!!】【Dã ca của tôi đúng là không phải dạng vừa đâu!!

Cuối cùng họ cũng được phen nở mày nở mặt, để xem lũ tà ma ngoại đạo này còn dám kiêu ngạo nữa không!!】【Tên Hiến Vương này đúng là kinh khủng, có thể giết nhiều phụ nữ như vậy, thật đáng hận, không đào mộ hắn lên thì không hả giận được!!】Khán giả thấy nhóm Tần Dã chiếm thế thượng phong, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm, không khí phòng livestream cũng nhẹ nhàng hơn hẳn.

Bên trong mộ, Bàn Tử thấy đám Đằng nhân vẫn đang vùng vẫy muốn lên bờ trong ngọn lửa, cứ hễ thấy con nào ló đầu ra là anh lại cho một băng đạn. "Mẹ nó, muốn lên à, đã hỏi qua ý ông chưa?" Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử một bên xử lý đám xác nữ, mắt thỉnh thoảng vẫn liếc nhìn lũ Đằng nhân dưới nước.

Có sự giúp đỡ của lính đánh thuê, áp lực lên nhóm Hạo Thiên Chân giảm đi đáng kể.

Nhưng những thứ họ chuẩn bị đang tiêu hao rất nhanh. "Ngô tiên sinh, các anh còn máu chó đen không?" Đội trưởng Triệu thấy đống hỗn hợp trên đất đã cạn, mà số lượng xác nữ này ít nhất cũng phải cả trăm, nếu không có đồ bổ sung thì gay go to. "Hết rồi à?" Hạo Thiên Chân nhìn xuống chỗ hỗn hợp chu sa và máu chó đen đã sạch bách, tim chợt thắt lại. "A Ninh, Tú Tú, còn chu sa với gạo nếp không?" Hạo Thiên Chân vội vàng hỏi. "Hết rồi, đây là do Dã ca chuẩn bị, tôi mang hết trên người rồi." Hoắc Tú Tú lắc đầu nói. "Thế thì nguy rồi!

Còn bao nhiêu xác nữ chưa giải quyết xong, phen này chúng ta lại khổ rồi." Hạo Thiên Chân mếu máo nói. "Liều mạng thôi!" A Ninh lạnh lùng rút súng ra, chuẩn bị sẵn sàng liều chết. "Cô bình tĩnh lại đi,

mụ xác nữ đó đao thương bất nhập, cô liều kiểu gì?" Hoắc Tú Tú vội ngăn lại. "Vậy cô nói xem phải làm sao?" A Ninh quay sang nhìn Hoắc Tú Tú. "Cũng không phải là không có cách." Tần Dã không đợi Hoắc Tú Tú lên tiếng đã vội vàng lên tiếng trước. "Dã ca anh có cách sao?" Mắt Hoắc Tú Tú sáng rực, chờ đợi câu trả lời của anh. "Hai cô... có đang tới kỳ kinh nguyệt không?" Tần Dã nhìn chằm chằm vào Hoắc Tú Tú và A Ninh, hỏi một câu cực kỳ nghiêm túc.

Hoắc Tú Tú và A Ninh đều sững sờ.

Hai người nhìn nhau, rồi lại nhìn Tần Dã.

Họ không nghe nhầm đấy chứ? "Anh nói gì cơ?" Hoắc Tú Tú ngơ ngác hỏi lại. "Các cô có đang tới tháng không?" Hoắc Tú Tú và A Ninh chắc chắn mình không nghe nhầm, Tần Dã thực sự hỏi chuyện 'đến tháng' của họ...

Vấn đề này hỏi riêng tư không được sao?

Mắt Hoắc Tú Tú thoáng chút thẹn thùng, sao có thể hỏi giữa thanh thiên bạch nhật thế này, lại còn trước mặt cả tổ chương trình, đội khảo cổ và đám lính đánh thuê nữa chứ.

Còn A Ninh thì không nghĩ vậy, anh hỏi như thế chắc chắn là có lý do. "Tôi và Tú Tú đều không có!" Ánh mắt Tần Dã thoáng chút thất vọng, thế này thì khó rồi, đồ tươi mới là tốt nhất.

A Ninh im lặng một lúc, rồi đưa mắt nhìn sang Ngốc Tiểu Muội, ở đây chỉ có cô ấy, Tú Tú và Ngốc Tiểu Muội là con gái, hai người họ không có thì có lẽ cô ấy có.

Ngốc Tiểu Muội thấy A Ninh nhìn mình, não bộ đứng hình, rồi vội vàng lắc đầu. "Không có không có!

Em cũng không có!" Ngốc Tiểu Muội cuống quýt lắc đầu, mặt cô đã đỏ lựng như mông khỉ, đặc biệt là lúc này, tất cả đàn ông ở đây

đều nhìn cô chằm chằm, còn cả mấy chục triệu khán giả trong phòng livestream nữa chứ!

Cả mấy chục triệu người biết kỳ sinh lý của mình, thế này thì còn mặt mũi nào nữa? "Dã ca, không lẽ anh định...?" Bàn Tử nghe câu hỏi đó cũng thấy lạ lùng, nhưng sau đó là sự kinh ngạc tột độ.

Anh không định dùng 'máu bà dì' để đối phó với đám xác nữ này chứ? "Máu kinh nguyệt cũng giống như máu chó đen, nhưng hiệu quả thì tốt hơn máu chó đen nhiều, cho nên..." Tần Dã im lặng một lúc, rồi tháo ba lô sau lưng xuống.

Từ trong bao lấy ra một đống lớn băng vệ sinh đã qua sử dụng...

Oành!

Ngốc Tiểu Muội, lính đánh thuê, đội khảo cổ, thậm chí là cả khán giả đều như bị sét đánh ngang tai.

Họ thấy cái gì thế này?

Trong ba lô của Tần Dã lại có một túi lớn băng vệ sinh đã dùng rồi sao?

Mấy thứ này anh lấy ở đâu ra thế?

Lẻn vào nhà vệ sinh nữ để trộm à? "Dã ca!

Anh... anh lén lấy trong nhà vệ sinh nào thế?

Có bị ăn đòn không đấy?" Bàn Tử cũng không ngờ Tần Dã vì xuống mộ mà bất chấp thủ đoạn như vậy, đến thứ này cũng kiếm được?

Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân giật giật khóe miệng, họ có thể không dùng thứ này được không?

Thật sự là không nỡ chạm tay vào mà!

Còn Hoắc Tú Tú và A Ninh thì ánh mắt tối sầm, mùi giấm chua càng nồng nặc hơn.

Nhìn đống băng vệ sinh trong tay Tần Dã mà chỉ muốn đốt cho nó một cái lỗ hổng luôn.

Khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này thì nổ tung luôn. 【Vcl vcl!

Mắt tôi không hoa đấy chứ?

Nhiều băng vệ sinh thế kia à?】 【Đù!

Dã ca không lẽ đi cướp nhà vệ sinh nữ thật à?

Lấy ở đâu ra mà nhiều thế?

Không thấy ghê sao?】 【Giờ là lúc nào rồi, ghê tởm với giữ mạng cái nào quan trọng hơn?

Dã ca, lần sau anh cần bao nhiêu em cũng để dành cho anh, chỉ cần anh cần là em nguyện hiến thân dâng máu...】 【Cái thứ này mà cũng hiến thân được à? 'Bà dì' nhà cô muốn gọi là đến chắc?】 【Sao tôi thấy Dã ca giống một vị khách ở chỗ tôi thế nhỉ!

Hình như tôi từng thấy anh ấy ở đâu đó rồi!!】 【Đừng nói nhảm nữa, mau mang ra dùng đi, đám xác nữ kia phát điên rồi kìa!】 Khán giả lúc này không còn quan tâm đống băng vệ sinh đó từ đâu ra, chỉ muốn giải quyết đám xác nữ kia ngay lập tức...

Nếu không họ sẽ luôn ở trong tình trạng nguy hiểm.

Bên trong mộ.

Tần Dã đổ đống băng vệ sinh ra đất, mùi máu tanh nồng nặc bốc lên. "Đừng đờ ra đó nữa, mau cầm lấy đi!" Tần Dã thấy họ còn do dự liền lên tiếng thúc giục.

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và những người khác thấy vậy, chỉ đành

nén mùi tanh, tiến lên cầm lấy mấy miếng băng vệ sinh đó.

Hạo Thiên Chân vừa cầm lên đã thấy một người phụ nữ lao về phía mình. "Cút đi!" Hạo Thiên Chân vung miếng băng vệ sinh ra, đúng lúc trúng vào người cô ta, máu kinh tiếp xúc với cơ thể, cô ta dường như cực kỳ đau đớn. "A..." Sau một tiếng hét thảm, trên người cô ta bốc khói xanh, kèm theo dấu vết bị ăn mòn xèo xèo.

Chưa đầy năm giây, người phụ nữ đó đã ngã gục trên đất, trở lại hình dáng ban đầu. "Vãi!

Có hiệu quả thật này mẹ nó ơi!" Bàn Tử kinh hô một tiếng, vơ lấy đống băng vệ sinh trên đất lao ra ngoài.

Chương 50

Đám lính đánh thuê cũng không màng gì nữa, xông lên vứt băng vệ sinh vào người đám xác nữ.

Thấy hiệu quả còn tốt hơn cả máu chó đen, Ngốc Tiểu Muội và giáo sư Trần đều ngẩn người ra...

Để 'diệt địch', đến cả 'máu bà dì' cũng phải dùng đến?

Lấy ở đâu ra mà nhiều thế này?

Tuy nói hiệu quả cực tốt, nhưng... thế này có hơi quá không... "Giáo sư Trần, băng vệ sinh có tác dụng với mấy thứ bẩn thỉu này thật sao?" Ngốc Tiểu Muội vô thức hỏi giáo sư Trần, hỏi xong liền hối hận, ông ấy là người theo chủ nghĩa duy vật, hỏi chắc cũng chẳng biết đâu nhỉ? "Tôi cũng là lần đầu thấy, nhưng lần tới xuống mộ chắc phải chuẩn bị một ít mang theo, phòng hờ vẫn hơn..." Giáo sư Trần ngượng ngùng ho khẽ một tiếng.

Đám sinh viên khảo cổ phía sau kinh hãi!

Giáo sư!

Thầy nói nghiêm túc đấy chứ?

Thầy định mang thứ đó xuống mộ thật sao?

Lúc này số lượng xác nữ đang giảm đi trông thấy.

Khán giả thấy hiệu quả của băng vệ sinh, ai nấy đều bàng hoàng.【Mẹ ơi mẹ ơi!

Thứ này có tác dụng thật à?

Đối phó với đám này còn tốt hơn cả máu chó đen nữa!!】【Vcl!!

Hóa ra bao năm qua tôi đã lãng phí bao nhiêu là băng vệ sinh sao?

Đúng là phí của trời mà!!】【Cô có lãng phí đâu, đó là phản ứng sinh lý bình thường mà, cô có xuống mộ đâu mà giữ lại máu kinh làm gì?

Đợi nó mọc dòi à?】【Nhưng mà Dã ca lấy đống đó ở đâu ra nhỉ?】【Vãi!

Tôi nhớ ra rồi, đây chẳng phải là khách quen của quán Karaoke chúng tôi sao?

Anh ấy thường xuyên đến chỗ tôi uống chút rượu, rồi cứ vào nhà vệ sinh suốt!!】【Hóa ra băng vệ sinh của Dã ca là lấy từ quán Karaoke à?】【Tôi hỏi tí, quán Karaoke chỗ các ông có chính quy không đấy?】【Quán chúng tôi tất nhiên là chính quy rồi, cả Nam Lăng ai mà không biết uy tín của 'Thiên Thượng Nhân Gian' chúng tôi chứ?】【Vãi!

Dã ca là khách quen của 'Thiên Thượng Nhân Gian' à?】Khán giả vừa nghĩ đến khả năng đó liền kinh ngạc tột độ!

Tần Dã thực sự là sinh viên đại học sao?

Sao chỗ nào cũng thấy dấu chân anh thế này?

Quán Karaoke đó đẳng cấp lắm nhé, Tần Dã chẳng phải thường xuyên đi làm thêm sao?

Tiền đâu mà vào 'Thiên Thượng Nhân Gian' chứ?

Tại học viện khảo cổ.

Các giáo sư không ngờ máu kinh lại có hiệu quả như vậy?

Nhưng cứ tưởng tượng cảnh mấy lão già này khi gặp mấy thứ quái quỷ mà rút băng vệ sinh ra...

Cảnh tượng đó đúng là quá 'đẹp', không dám nhìn luôn!! "Khụ khụ khụ!!

Trước cái chết, sự xấu hổ có thể tạm thời gác lại." Giáo sư Vương biết các đồng nghiệp đang ngượng ngùng, tuy cách này không được mỹ quan cho lắm... nhưng lại cực kỳ hiệu quả.

Thế là giáo sư Vương rút sổ tay ra, ghi chép lại phương pháp này.

Điều này khiến giáo sư Lâm và mọi người đều kinh hãi!!

Giáo sư Vương, thầy đúng là cái gì cũng dám ghi lại thật đấy!!

Bên trong mộ.

Đám xác nữ đã bị băng vệ sinh 'tiêu diệt' thành công, Bàn Tử thấy bọn chúng đã hết liền vội vàng vứt miếng băng vệ sinh trong tay ra.

Mùi máu tanh này đúng là nồng thật. "Dã ca, anh lấy đâu ra nhiều thế này?

Số lượng không ít đâu nhé!" Bàn Tử nghi hoặc nhìn anh.

Hoắc Tú Tú và A Ninh khoanh tay trước ngực, nhìn Tần Dã chằm chằm, đợi anh trả lời.

Tần Dã cảm nhận được ánh mắt của hai người phụ nữ, lại thấy đau đầu. "Tôi lấy ở nhà vệ sinh nữ của 'Thiên Thượng Nhân Gian', đây đều là máu kinh của các cô gái còn trinh nguyên, hiệu quả tốt hơn." Tần Dã gồng mình trước ánh mắt sát nhân của A Ninh và Hoắc Tú Tú mà trả lời.

Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, đầy đồng cảm nhìn Tần Dã, rồi lại nhìn sang hai cô nàng đang bên bờ vực bùng nổ kia...

Hai người thầm mặc niệm cho Tần Dã, chuỗi ngày sắp tới của anh chắc chắn là không dễ dàng gì rồi!

Ngốc Tiểu Muội nghe đến 'Thiên Thượng Nhân Gian' liền ngẩn người, quán Karaoke này cô không lạ gì, đó là hội quán lớn nhất và đắt đỏ nhất Nam Lăng, nhưng cũng là nơi sạch sẽ nhất.

Thiên Thượng Nhân Gian tuy là Karaoke nhưng yêu cầu đối với nhân viên phục vụ cực kỳ khắt khe.

Nghe nói nhân viên nữ bắt buộc phải còn trinh, lương cũng cực cao, khách đến đó đều là những người đẳng cấp, không có chuyện khách khứa linh tinh sàm sỡ nhân viên, nếu phát hiện khách không tôn trọng nhân viên nữ, người đó sẽ bị liệt vào danh sách đen ngay lập tức.

Hội quán này đúng là một dòng nước trong của giới Karaoke Nam Lăng.

Cô từng phỏng vấn quản lý của 'Thiên Thượng Nhân Gian', khi nghe nói có một hội quán như vậy, cô cũng đã cực kỳ kinh ngạc.

Không ngờ Tần Dã lại là khách thường xuyên của nơi đó...

Đến đó một lần tốn không ít tiền đâu, Tần Dã đi nổi sao?

Uy lực của hỏa diễm đạn dần tan biến, dưới nước nổi lềnh bềnh xác của đám Đẳng nhân, không khí còn phảng phất mùi thịt nướng. "Đợi nhiệt độ dưới nước hạ xuống rồi chúng ta hãy qua, trên người các anh chắc có mang theo thuyền cao su chứ." Hắc Hạt Tử cảm nhận nhiệt độ nước, quay sang hỏi đội trưởng Triệu. "Có mang theo đây." Đội trưởng Triệu nói rồi nhìn sang cấp dưới, bắt đầu chuẩn bị thuyền cao su.

Khi nhìn xuống đám sinh vật dưới nước, anh không khỏi nghĩ đến cái chết thảm của đồng đội... trong lòng rất đau đớn, chỉ là không biểu hiện ra ngoài thôi.

Nhóm Tần dã tạm thời ngồi nghỉ ngơi một lát.

A Ninh và Hoắc Tú Tú ngồi hai bên Tần Dã, ánh mắt khóa chặt lấy anh.

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử thầm thắp nén nhang cho

Tần Dã trong lòng.

Ngốc Tiểu Muội và đội khảo cổ tiến lại gần Tần Dã, giáo sư Trần bắt đầu hỏi han đủ điều.

Có cả một bụng câu hỏi muốn hỏi Tần Dã, lúc này Tần Dã cũng sẵn lòng trả lời ông.

Ngốc Tiểu Muội đầy đồng cảm nhìn Tần dã, hưởng phúc cùng lúc với nhiều mỹ nhân thế này cũng chẳng dễ dàng gì!!

Chỗ Tần Dã coi như sắp bốc hỏa, còn trong phòng livestream thì đã nổ tung từ lâu. 【A a!

Sao tôi chưa bao giờ thấy Tần Dã ở hội quán nhỉ!

Tôi chưa bao giờ được phục vụ Dã ca sao!!】 【Vcl!

Tôi từng tiếp đãi Dã ca rồi, nhưng tôi lại tưởng anh ấy là học sinh cấp ba nên không thèm để ý kỹ!!

Sao tôi lại ngu thế không biết!!】 【Kệ đi!

Từ giờ tôi sẽ nỗ lực làm việc, chờ đợi Dã ca lại ghé thăm lần nữa, tôi nhất định sẽ đích thân phục vụ, bất kể anh ấy yêu cầu gì tôi cũng đáp ứng hết.】 【Đúng thế đúng thế!!

Chương 51

Chẳng phải là băng vệ sinh thôi sao?

Chỉ cần Dã ca muốn, tôi sẵn lòng cho hết!!】【Vãi!

Mấy mụ này điên hết rồi à?

Sẵn sàng hiến dâng cho Dã ca luôn sao?】【Dã ca làm vậy là vì lịch sử Đại Việt, vì văn vật Đại Việt, một vị tiên sinh thâm minh đại nghĩa như vậy, tôi nguyện hy sinh tất cả, ngủ cùng cũng được luôn!!】【Đù!

Lầu trên đúng là biết hy sinh thật đấy!!

Cô nghĩ đẹp quá nhỉ, Dã ca là người mà ai muốn ngủ là ngủ được chắc?】【Lúc này các ông bớt lái xe đi, Dã ca không phải ai cũng ngủ được đâu, đừng có nằm mơ giữa ban ngày nữa!】Phòng livestream lại tràn vào thêm hàng vạn người, toàn là nhân viên phục vụ Karaoke.

Sau khi biết Tần Dã thích đi Karaoke, họ đều bày tỏ nguyện vọng được đích thân phục vụ anh.

Nhân viên Karaoke toàn mạng đều bày tỏ hoan nghênh Tần Dã ghé thăm, đừng nói là băng vệ sinh, đến cả 'ông dì' họ cũng kiếm được cho anh luôn!!

Lúc này tại hội quán 'Thiên Thượng Nhân Gian'.

Quản lý vừa đi làm đã thấy nhân viên ai nấy đều phấn chấn lạ thường.

Thậm chí có những nhân viên đang nghỉ phép cũng tự nguyện đi làm luôn.

Quản lý nhìn mà ngơ ngác, mấy đứa con gái này bị làm sao thế

nhỉ?

Ăn nhầm thuốc à?

Sau khi hỏi ra nguyên nhân, quản lý trực tiếp về văn phòng xem livestream của Ngốc Tiểu Muội, vừa xem đã thấy nể Tần Dã thêm vài phần, mắt sáng rực lên, đây rõ ràng là một cái biển quảng cáo di động xịn nhất luôn rồi.

Lúc này trên mạng, cư dân mạng phát hiện nhiều diễn đàn xuất hiện một nhóm fan mang tên 'Quân đoàn liếm cẩu'.

Bên trong toàn là nhân viên hội quán Karaoke, sau khi thành lập nhóm, họ tuyên bố sẵn lòng hiến thân cho Tần Dã.

Đồng thời đáp ứng mọi yêu cầu của anh!

Số lượng thành viên vẫn không ngừng tăng lên, và toàn bộ đều là nữ giới.

Cư dân mạng vô cùng chấn kinh, những người tham gia diễn đàn này cuối cùng không chỉ có nhân viên Karaoke, mà còn rất nhiều cô gái trẻ đẹp khác.

Bình luận dưới bài đăng chỉ sau vài giây đã lên tới hàng trăm. 【Vãi!

Mấy cô này điên hết rồi sao?

Toàn là lũ lụy tình à?】 【Liếm cẩu liếm cẩu, liếm đến cuối cùng chẳng được gì đâu, hay là các cô cân nhắc tôi chút đi?

Tôi cũng không tệ đâu mà!!!】 【Mị lực của Dã ca quá lớn, tôi từng đến Thiên Thượng Nhân Gian rồi, mấy cô gái ở đó đẹp dã man, nhìn là thấy có nguyên tắc rồi, bất kể là đại gia hay phú nhị đại họ đều đối xử như nhau, không ngờ lại bị Dã ca chinh phục?】 【A a a!!

Tôi ghen tị với Dã ca quá, tôi cũng từng chấm một nhân viên hội

quán, nhưng người ta chẳng thèm đoái hoài gì đến tôi!!

Hu hu buồn quá đi mất!!】【Dã ca quả nhiên không phải người thường, mị lực này đúng là quá khủng khiếp!!

Đừng nói là phụ nữ, đến đàn ông như tôi còn thấy rung động nữa là.】【Các người đừng có huyễn tưởng nữa, bên cạnh Dã ca còn hai mỹ nữ kìa, địa vị không hề tầm thường đâu, Bàn Tử đã nói rồi, họ giữ vị trí cực kỳ quan trọng, các người dẹp ý định đó đi là vừa!】Đám fan nữ lúc này đều đang bị tình yêu làm cho mù quáng, chẳng thèm đếm xỉa đến bình luận của cư dân mạng.

Một lòng chỉ muốn nhào vào lòng Tần Dã thôi.

Những fan có thực lực lại một lần nữa tiến vào phòng livestream.

Số người xem đã chạm mốc bốn mươi lăm triệu.

Bên trong mộ.

Nhân viên theo dõi phòng livestream khi nhìn thấy con số đó, mắt suýt chút nữa rơi ra ngoài.

Mới giây trước còn bốn mươi triệu, sao chưa đầy một phút đã lên bốn mươi lăm triệu rồi?

Số người xem tính theo từng phút luôn sao? "Tiểu Muội tỷ!!!" Nhân viên kia kích động giật giật áo Ngốc Tiểu Muội.

Ngốc Tiểu Muội quay sang: "Gì thế?" "Chị nhìn phòng livestream kìa!

Số người xem!

Chúng ta nổ hũ rồi!!!" Nhân viên run rẩy đưa thiết bị cho Ngốc Tiểu Muội xem.

Vừa nhìn một cái, Ngốc Tiểu Muội hoàn toàn đứng hình.

Bốn mươi lăm triệu người xem!!

Đây là số lượng người xem nhiều nhất kể từ khi cô bắt đầu dẫn chương trình, tòa phú quý này chắc chắn sẽ đè chết cô mất. "Cái... cái này đều là người thật à?

Anh chắc chắn đây là người thật chứ?" Ngốc Tiểu Muội cảm thấy hơi thở không còn thông suốt nữa.

Số lượng này đúng là đỉnh của chóp luôn rồi, mẹ ơi!

Ngốc Tiểu Muội nhìn Tần Dã vẫn đang tận tình giải đáp thắc mắc cho giáo sư Trần, trong lòng thầm cảm thán.

Thật sự phải cảm ơn hắn, nếu không có hắn, cô đã không có được ngày hôm nay.

Lúc này, phòng livestream bắt đầu xuất hiện tình trạng giật lag.

Ngốc Tiểu Muội thấy đủ loại quà tặng hiện lên không ngừng, tên lửa bay như thể không tốn tiền.

Để mọi người biết tên mình, các đại gia còn đặc ý ghi tên lên quà.

Chỉ sau vài phút, số tiền quà tặng đã đạt tới con số chục triệu.

Dù Ngốc Tiểu Muội từng thấy nhiều người cuồng minh tinh, nhưng điên cuồng đến mức này thì cô mới thấy lần đầu.

Ngốc Tiểu Muội cùng các nhân viên đều ngây người nhìn Tần Dã.

Đám con gái bây giờ đều cuồng nhiệt như vậy sao?

Hắc Hạt Tử, Hạo Thiên Chân cùng Bàn Tử nhận thấy có gì đó không ổn, cả ba tiến lại gần Ngốc Tiểu Muội, vừa vặn thấy cảnh quà tặng bay rợp trời cùng những dòng bình luận điên cuồng của phái nữ.

“Vcl!

Dã ca, anh hỏa rồi!

Nhiều em gái thích anh quá đi mất!" Bàn Tử kinh hãi thốt lên.

Sắc mặt vừa mới dịu đi của Hoắc Tú Tú và A Ninh lại lần nữa trầm xuống, nhìn Tần Dã với ánh mắt nồng nặc mùi giấm chua.

"Bàn tử!

Cậu bớt nói vài câu đi!" Hắc Hạt Tử dùng chân đá Bàn Tử một cái, ra hiệu cho gã ngậm miệng.

"Khụ khụ!

Người ta thường nói con gái không biết yêu, hóa ra là chưa yêu đúng người thôi!" Bàn Tử ý thức được mình lỡ lời, lầm bầm nói nhỏ.

"Bàn Tử!" "Bàn Tử!" Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân đồng thanh quát.

Bàn Tử vội vàng làm động tác khóa miệng.

Đây chính là mị lực của Dã ca, ai nhìn mà chẳng đổ chứ?

Ánh mắt Ngốc Tiểu Muội nhìn Tần Dã vô cùng phức tạp, hắn thật sự quá thu hút.

Co được dãn được, kiến thức uyên bác, thân thủ tốt, năng lực mạnh, lại còn đẹp trai, đây đúng là người đàn ông hoàn hảo.

Không được, không được!

Ngốc Tiểu Muội, mày không được có ý đồ xấu với Tần Dã!

Trong phòng livestream lúc này: 【Vcl!

Vcl!

Chương 52

Bây giờ ngoài hai chữ vcl ra tôi không còn gì để nói, chỉ có thể nói...

Dã ca ngưu bức!!】【Có thể không ngưu bức sao?

Tôi vừa thấy đám con gái thành lập hẳn một 'quân đoàn liếm chó', si tâm tuyệt đối với Dã ca luôn.】【Vãi thật!

Dã ca nhà mình bay lên tận trời rồi, dựa vào sức một người mà tạo ra bao nhiêu gã độc thân, đây chẳng phải là cướp vợ của người khác sao?】【Dã ca là kẻ địch, là tảng đá cản đường tôi lấy vợ, khổ nỗi tảng đá này còn không thể đụng vào.】【Tảng đá cản đường cái mịa gì, đó là cục vàng ròng 24K siêu to khổng lồ!!】【Hu hu, vợ tôi không cần tôi nữa rồi, cô ấy nói cô ấy yêu Dã ca, muốn đi theo đuổi hắn.】【Mịa nó!

Ai bảo con gái khó tán, người ta không phải không muốn bị tán, mà là không muốn bị bọn mình tán thôi!】Khán giả lúc này kêu trời không thấu, đối với Tần Dã vừa hâm mộ vừa ghen ghét.

Đúng là tài sắc vẹn toàn.

Phản ứng dây chuyền mà Tần Dã tạo ra đúng là chưa từng có.

Thậm chí nó đã lan rộng đến tận các trung tâm môi giới hôn nhân.

Lúc này, nhân viên trung tâm môi giới hôn nhân đều đang bận đến phát điên.

Họ nghe điện thoại liên tục từ lúc đi làm đến giờ.

“Cái gì?

Cô nói cô tìm thấy chân ái rồi?” “Chúng tôi đã tìm được người đàn

ông lý tưởng cho cô rồi, cô không xem qua sao?" "Cô quyết định phải tìm người như Tần Dã?" "Tiểu thư, cô làm khó tôi quá rồi đấy?" "Alo alo?

Tiểu thư?" Nhân viên số 1 mếu máo cúp điện thoại.

"Người xem mắt đã đến rồi, Lý tiểu thư, cô đã xuất phát chưa?" "Cái gì, cô không đến nữa?" "Cô tìm được chân ái rồi?

Ai cơ?

Tần Dã?" Nhân viên số 2 nghe thấy tên Tần Dã liền muốn xỉu ngang.

Bây giờ đẳng trai đã đến, cô phải làm sao đây?

Thế là cô quyết định đi tìm người khác thay thế.

"Hoàng tiểu thư, tôi có một anh chàng rất tốt, cô..." "Cái gì?

Cô không tìm nữa?

Còn muốn xóa sạch hồ sơ?

Tại sao?" "Cô nhìn trúng Tần Dã rồi?" "Alo alo!!

Hoàng tiểu thư cô..." Hai nhân viên mếu máo nhìn nhau, Tần Dã rốt cuộc là ai chứ?

Đám phụ nữ này không chỉ cho leo cây mà còn đồng loạt rút hồ sơ khỏi trung tâm.

Thế này thì còn làm ăn gì nữa?

Tần Dã này là ai mà một mình làm sập cả một ngành nghề thế này?

Không chỉ trung tâm môi giới ở Nam Lăng sập tiệm, mà rất nhiều thành phố khác cũng vì Tần Dã mà mất đi lượng lớn khách hàng nữ.

Theo độ nóng của phòng livestream, Tần Dã dựa vào sức một

mình đánh bại các streamer đứng đầu bảng xếp hạng.

Độ nổi tiếng của hắn đã đạt tới mức chưa từng có trong lịch sử.

Đài trưởng đài vệ tinh Ngũ Tinh nhìn số liệu mà cười không khép được miệng, may mà ông có mắt nhìn người, sớm mời Tần Dã về làm khách mời.

Nhìn số liệu leo thang từng chút một, ông còn vui hơn cả chơi cổ phiếu thắng đậm.

"Thông báo xuống dưới, tất cả nhân viên chú ý, phải đảm bảo đường truyền livestream mượt mà, không được để xảy ra tình trạng giật lag, cố qua đợt này tôi sẽ phát tiền thưởng cho mọi người." Đài trưởng ra lệnh cho thư ký, chỉ cần duy trì được đợt này, cả đài đều có thưởng.

Đến con chó đi ngang qua cũng được phát bao lì xì!

Toàn thể nhân viên nhận được tin này liền reo hò, sau đó trong lòng thầm cảm ơn Tần Dã khôn xiết.

Tất cả đều nhờ Tần Dã, họ thật sự muốn cảm ơn tổ tông tám đời nhà hắn.

Để nắm bắt lưu lượng của Tần Dã, đài Ngũ Tinh đã cắt ghép các video của hắn và quảng bá trên mọi nền tảng.

Tin tức Ngũ Tinh: 'Kinh hoàng!! Sinh viên giòn tan lại có sức ảnh hưởng lớn như vậy, khiến chị em phụ nữ đồng loạt bỏ rơi trung tâm môi giới!' Tin tức Hồng Vệ: 'Sinh viên giòn tan hóa ra là khách quen của Thiên Thượng Nhân Gian, mục đích hóa ra là vì băng vệ sinh!! Vì lịch sử văn vật, sinh viên này đã hy sinh quá nhiều!' Tin tức Ngũ Tinh Đỏ: 'Băng vệ sinh lại có tác dụng lớn như vậy, có thể trừ tà trục

quỷ!!!' Với sự quảng bá rầm rộ, danh tiếng Tần Dã vang xa bốn bể.

Lượng người trong phòng livestream không ngừng tăng vọt, đạt tới con số 50 triệu.

Trong mộ huyệt.

Hạo Thiên Chân thấy nhiệt độ nước đã ổn định, quay sang nhìn đám lính đánh thuê.

Lúc này đám lính đánh thuê đã chuẩn bị xong thuyền cao su.

"Chúng ta có thể xuất phát rồi." Triệu đội trưởng vừa chuẩn bị xong thuyền, định lại thông báo cho Tần Dã thì cảm thấy bầu không khí chỗ hắn cực kỳ áp lực.

"Đi thôi!" Tần Dã đứng dậy.

Hoắc Tú Tú và A Ninh mặt không cảm xúc đi theo phía sau.

Cả nhóm ngồi trên thuyền, không ai nói lời nào.

Ngốc Tiểu Muội định mấy lần hỏi Tần Dã vài câu nhưng đều bị vẻ mặt 'người lạ chớ gần' của Hoắc Tú Tú và A Ninh dọa cho thối lui.

Đúng lúc này, điện thoại của Tần Dã vang lên.

Nhìn màn hình hiển thị, Tần Dã không do dự nhấn nút nghe.

Không đợi hắn lên tiếng, đối phương đã vội vàng nói, giọng điệu vô cùng kích động.

"Tần Dã, tôi nói cho cậu biết, cậu hỏa rồi!!" Tần Dã nghe thấy giọng thầy Lý, vô cùng khó hiểu.

"Ý thầy là sao?" "Cậu chắc là không biết đâu, bây giờ cậu nổi tiếng lắm rồi, có hai nhãn hàng tìm đến trường nói muốn mời cậu làm người đại diện, bảo tôi hỏi ý kiến cậu." Thầy Lý giọng run lên vì kích động, học trò mình dẫn dắt sắp thành sao, sao thầy không vui cho

được?

Không đợi Tần Dã hỏi là thương hiệu gì, thầy Lý đã nói tiếp: "Phí đại diện họ đưa ra không hề thấp đâu, chẳng phải cậu luôn bảo thiếu tiền sao?

Chỗ này đủ cho cậu đi làm thêm cả đời rồi, quan trọng nhất là nó an toàn!" Tần Dã rũ mắt: "Đại diện cho cái gì?" Sau đó nghe thấy thầy Lý hào hứng hỏi đối phương: "Các anh mời Tần Dã đại diện cho thương hiệu gì?" "Chúng tôi là quảng cáo băng vệ sinh, hy vọng Tần tiên sinh có thể quảng bá cho chúng tôi, dù sao sức ảnh hưởng của Tần tiên sinh đối với chị em phụ nữ hiện nay..." Đối phương nói gì thầy Lý đã không còn nghe rõ nữa, chỉ thấy đầu óc rối bời.

Họ nói cái gì?

Quảng cáo băng vệ sinh?

Mịa nó, sao không nói sớm?

Nói sớm thì thầy đã chẳng gọi cuộc điện thoại này, thật là xấu hổ chết đi được.

"À thì... quảng cáo băng vệ sinh... cậu có nhận không?" Thầy Lý nuốt nước bọt, giọng đầy chột dạ và cẩn trọng.

"Thầy nghĩ em có nhận không?" Tần Dã ném lại một câu rồi không do dự cúp máy.

Nghe tiếng tút tút, thầy Lý xấu hổ vô cùng: "À thì, cậu ấy bảo không nhận!" Nhãn hàng: "..." Nếu họ không nghe lầm thì cậu ta đâu có nói như vậy?

Trong mộ huyệt!

Hắc Hạt Tử, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đứng gần Tần Dã nhất nên nghe rõ mồn một.

“Thương hiệu băng vệ sinh cũng tìm đến luôn?” “Dã ca, anh hỏa thật rồi!” Bàn Tử nghe thấy nhãn hàng chủ động mời làm người đại diện, theo bản năng kêu lên kinh ngạc.

Lời này vừa vặn bị Ngốc Tiểu Muội và giáo sư Trần nghe thấy rõ ràng.

Nhãn hàng tìm đến tận nơi rồi?

Có điều thương hiệu này nghe có vẻ sai sai...

Băng vệ sinh!

Khóe miệng Ngốc Tiểu Muội giật giật: “Đám người này đúng là nhân tài, đại diện băng vệ sinh mà cũng tìm đến Tần Dã được...” Cô cảm thấy thế giới này huyền ảo quá rồi, Tần Dã đã nổi đến mức này rồi sao?

Chương 53

Khán giả phòng livestream nghe thấy cuộc đối thoại này, đạn mạc nổ ra như mưa rào. 【Haha!!

Dã ca hỏa thật rồi, giờ nhãn hàng cũng tìm đến tận cửa cơ à?】【Thương hiệu nào mà có mắt nhìn thế!

Vì cái này, tôi nhất định phải mua băng vệ sinh của họ.】【Vãi!

Giờ Dã ca đã vượt qua cả rào cản nam nữ rồi sao?

Băng vệ sinh cũng do Dã ca đại diện à?】【Mọi người mau xem tin tức đầu trang đi, giờ Dã ca là nhân vật cực hot rồi, đừng nói một nhãn hàng, kể cả hai mươi cái Dã ca cũng cân được hết!】Theo lời nhắc nhở của cư dân mạng, tất cả khán giả vội vàng đi xem tin tức. #Sinh viên giòn tan xông pha mộ huyệt, một mình xua tan đàn thi miết!# #Cá quy răng kiếm ăn thịt người vô số, cuối cùng chết thảm dưới miệng người!# #Quan quách quỷ dị, hóa ra là Đại tế ti Điền Nam!!# #Băng vệ sinh hóa ra là khắc tinh của tà túy?

Chị em phụ nữ Đại Việt điên cuồng ái mộ sinh viên đại học!# #...# Trong mười tin tức đầu bảng, một mình Tần Dã chiếm hết tám.

Khán giả thấy tin tức đều là về Tần Dã thì ngây người luôn.

Đạn mạc trong phòng livestream lần nữa cuộn trào.【Vãi thật!

Vãi thật!

Vãi thật!】【Dã ca hỏa rồi, hỏa rực rỡ luôn!!

Cái này mịa nó hỏa ra tận ngoài vũ trụ rồi!!!】【Không chỉ tin tức đầu trang, mà rất nhiều trang mạng lớn đều vang danh Dã ca!!】【Vãi!

Đời người cũng chỉ đến thế là cùng, danh tiếng vang dội, chiếm sóng cả quốc tế lẫn trong nước, lại còn có nhãn hàng mời làm đại diện, đây đúng là người chiến thắng của cuộc đời mà!

Thắng đậm luôn!

Trúng lớn luôn!!】【Kiếp này tôi không thể nào vượt qua được Dã ca rồi đúng không?

Đây chính là địa vị mà tôi hằng mơ ước đó!!!】【A a a!

Dã ca em yêu anh, em muốn sinh con cho anh!!!】【Em đang ở trung tâm môi giới chờ anh, bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh anh! 'Bà dì' của em luôn sẵn sàng vì anh mà đến!!!】【Mịa!

Lầu trên!

Cô nói cái quái gì thế?】Khán giả bình luận rôm rả.

Chủ nhiệm Thẩm đang theo dõi livestream tại Cục An ninh thấy Tần Dã nổi như cồn, khóe miệng giật giật.

Đây mà là sinh viên đại học sao?

Cái này còn hot hơn cả siêu sao!

Phải nói là cấp trên thật có mắt nhìn người, sớm phát hiện ra ưu điểm của Tần Dã.

Có điều... người quá ưu tú cũng sẽ có kẻ ghen ghét, ví như... ai...

Tần Dã à Tần Dã, nhân tài như cậu, Đại Việt sao nỡ để cậu xảy ra chuyện được...

Cùng lúc đó, điện thoại của ban tuyển sinh trường và thầy Lý gần như bị gọi cháy máy.

“Alo?

Ai đấy?” “Tìm Tần Dã à?” “Tần Dã không có ở đây!” “Người đại

diện?

Đại diện cái gì?

Trung tâm môi giới hôn nhân?" "Cậu ấy còn cần các người giới thiệu đối tượng sao?

Hai đại mỹ nữ tuyệt sắc bên cạnh đều bị cậu ấy hớp hồn rồi, còn tìm đối tượng gì nữa?" "Cậu ấy cũng không thể giới thiệu đối tượng cho người khác được, như vậy sẽ làm tan nát trái tim vạn thiên thiếu nữ!" Thầy Lý cúp máy xong, điện thoại lại reo lên, thầy liền tắt nguồn luôn!

Thế là thầy trốn trong văn phòng tiếp tục theo dõi tình hình livestream.

Bây giờ Tần Dã mới đúng là người chiến thắng, danh lợi song thu!!

Lúc này tại Viện Khảo cổ.

Giáo sư Vương cùng đồng nghiệp thấy nhóm Tần Dã chèo thuyền qua đầm nước, nhìn thấy xác bọ khắp nơi, họ đều rơi vào trầm tư.

"Lúc trước Bàn Tử nói, quả đạn lửa kia là do Tần Dã nghiên cứu ra đúng không?" Một vị giáo sư ướm hỏi.

"Đúng vậy!

Có chuyện gì sao?" Giáo sư Lâm nghi hoặc.

"Tần Dã này không chỉ am hiểu mộ huyệt, dường như đối với nghiên cứu khoa học cũng rất thông thạo, các ông nói xem liệu có ai nhân cơ hội này đào góc tường nhà mình không?" "Mấy lão bên Viện Nghiên cứu Khoa học các ông biết rõ nhất rồi đấy, thấy nhân tài là bám như cao dán da chó, ngộ nhỡ bị đào mất thì sao?" Một vị giáo sư khác nghe vậy liền cảnh giác cao độ.

“Vậy ý ông là sao?” Giáo sư Lâm nhíu mày, “Thật ra cũng không có gì đáng lo, Tần Dã là giáo sư của Viện Khảo cổ chúng ta, cũng coi như là người của viện mình rồi, họ chắc sẽ không có ý đồ gì với Tần Dã đâu nhỉ?” “Tôi hỏi ông quả đạn lửa của Tần Dã thế nào?

Có tốt không?” “Tốt!” “Thế là đúng rồi, nói không chừng họ đã nhắm tới cậu ấy rồi!” “Vậy chúng ta phải làm sao?” Giáo sư Lâm cũng bắt đầu lo lắng, Tần Dã thật sự quá nổi bật.

“Giáo sư Vương, tôi có đề nghị này, chỉ sợ ông không đồng ý thôi.” Một vị giáo sư ướm hỏi.

“Ý ông là sao?” Giáo sư Vương cũng bắt đầu lo lắng mất đi nhân tài này, Tần Dã sinh ra là để đổ đấu, tuyệt đối không được để ai cướp mất.

“Tôi muốn...” Trong mộ huyệt!

Tần Dã thấy điện thoại thầy Lý lại gọi đến, dứt khoát tắt máy.

Bây giờ hắn không tâm trí đâu mà nghe điện thoại.

Thuyền cao su cập bờ, mọi người xuống thuyền tiếp tục tiến vào bên trong.

Lúc này Ngốc Tiểu Muội vừa xuống thuyền xong, nhìn qua phòng livestream một cái, lập tức khó thở...

Đây là tình huống gì?

Người của Viện Khảo cổ đều vào phòng livestream?

Lại còn tặng thẳng hai mươi cái tên lửa?

Sau khi tặng tên lửa, thông báo của Viện Khảo cổ được ghim thẳng lên đầu trang. 【Tần Dã tiên sinh là giáo sư khảo cổ của viện chúng tôi, xét thấy những đóng góp của Tần tiên sinh cho lịch sử Đại Việt và những vất vả vì văn vật đất nước, toàn thể giáo sư Viện Khảo

cổ bày tỏ sự kính trọng và cảm ơn nồng nàn.

Để thể hiện thành ý, viện chúng tôi đặc biệt xin cấp Huân chương Công huân Danh dự Lịch sử cho Tần tiên sinh, đồng thời chính thức chiêu an đội ngũ của cậu ấy.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân tiên sinh đều sẽ là giáo sư của viện chúng tôi, mong Tần tiên sinh nhận cho!】【Tất nhiên, sau này Tần tiên sinh hạ mộ, các giáo sư của viện chúng tôi có thể tùy ý điều động, bất kỳ quyết định nào viện cũng sẽ phối hợp.

Mười phút nữa, chúng tôi sẽ đăng thông báo này lên trang web chính thức!!】 Ngốc Tiểu Muội thấy tin này thì đầu óc như nổ tung, tai ù đi.

Cô thấy gì thế kia?

Đó là Viện Khảo cổ đúng không?

Lại có thể coi trọng Tần Dã đến mức này?

Công huân!

Phóng quyền!

Thế này thì Tần Dã ở Viện Khảo cổ có thể đi ngang mà không ai dám cản rồi?

Mịa nó!

Bất kể Tần Dã thế nào, sao cô lại thấy kích động thế này chứ!

Ngốc Tiểu Muội đờ người ra, khán giả còn chấn kinh hơn nhiều.

Tin tức từ Viện Khảo cổ như sấm sét giữa trời quang, làm nổ tung phòng livestream.【Vcl!

Chương 54

Vcl!

Vcl!

Mịa nó!

Tôi không nhìn lầm đúng không?

Dã ca ngưu bức thật rồi?

Dã ca sắp phất lên rồi sao?】【Tôi cứ ngỡ Dã ca chỉ là sinh viên, không ngờ sau lưng sinh viên lại còn có tin tức chấn động thế này, lúc này tôi chỉ muốn lặng lẽ thốt lên hai chữ 'vcl'!】【Cả đời tôi chưa từng thấy chương trình livestream nào ngưu bức như vậy, Đại Việt chúng ta đúng là ngọa hổ tàng long, Dã ca lại có bản lĩnh lợi hại như vậy, vcl!

Lúc này hai chữ này đại diện cho tiếng lòng của tôi...】【Cảnh tượng này chỉ có thể thấy trong mộ huyệt Đại Việt, nơi khác không tìm ra đâu.

Tôi thật vinh hạnh khi được xem cảnh này, càng vinh hạnh hơn khi thấy Dã ca từ một sinh viên biến thành giáo sư khảo cổ, thậm chí được cấp Huân chương Công huân, mắt tôi đỏ hoe vì ghen tị rồi đây!!】【Tôi đang tự phản tỉnh bản thân cả đời tầm thường, cuối cùng tôi tổng kết ra rồi, có lẽ xuất phát điểm của tôi đã sai, xuất phát điểm không nên là sinh viên, mà mịa nó phải là đạo tặc trộm mộ!】【Tin tôi đi, nếu ông là đạo tặc, thứ chờ đợi ông không phải Huân chương Công huân đâu, mà là dựa cột hoặc cơm nhà nước đấy!!】【Không hổ là Dã ca của tôi, quá ngưu bức, đãi ngộ này đúng là khác bọt!!】【Có thể giống nhau sao?

Mọi người không nghĩ xem, Huân chương Công huân có ý nghĩa gì?

Đã ai nghĩ tới chưa?】 Khán giả vạn vạn không ngờ Viện Khảo cổ lại coi trọng Tần Dã đến thế, thậm chí công bố cả tin tức như vậy.

Chỉ những người có đóng góp to lớn cho quốc gia và nhân dân mới có vinh dự này, nhưng nghĩ lại những việc Tần Dã đã làm... việc nhận Huân chương dường như cũng không phải là không có lý do.

Dù sao hành trình này hiểm nguy kinh hoàng thế nào họ đều thấy rõ, Huân chương này hắn hoàn toàn xứng đáng.

Với sự hậu thuẫn của Viện Khảo cổ và tin tức đăng tải trên trang web chính thức, độ nóng của tin tức Đại Việt vốn đã hạ nhiệt nay lại tăng vọt.

Tất cả các trang đầu đều bị câu nói của Viện Khảo cổ chiếm đóng. #Kinh hoàng!!

Viện Khảo cổ coi trọng Tần Dã đến vậy, trực tiếp xin cấp Huân chương Công huân Danh dự cho hắn!# #Đạo tặc được chiêu an thành công, toàn đội đều trở thành giáo sư Viện Khảo cổ!!# #Viện Khảo cổ coi trọng Tần Dã như vậy, Tần Dã sẽ đáp lại thế nào!# Tin tức trước đó mười cái chiếm tám, giờ cả mười cái đều là về Tần Dã.

Tin tức lan truyền khắp Đại Việt.

Các nhà nghiên cứu tại Viện Nghiên cứu Khoa học vạn vạn không ngờ Viện Khảo cổ lại chơi chiêu này.

Giáo sư Bạch của Viện Nghiên cứu Khoa học là trụ cột trong ngành nghiên cứu vũ khí của Đại Việt, vũ khí ông nghiên cứu vừa tiện lợi vừa có sức công phá mạnh, rất nhiều vũ khí của Đại Việt đều qua tay ông.

Có thể nói ông là một 'kho vũ khí' di động của Đại Việt!

Giáo sư Bạch cũng có Huân chương Công huân trên người, chỉ là ông luôn âm thầm cống hiến, ít khi lộ diện.

Ông thậm chí vì nghiên cứu mà cả đời không lấy vợ, tuổi đã quá hoa giáp vẫn suốt ngày vùi đầu trong phòng thí nghiệm.

Lúc rảnh rỗi thấy Tần Dã nghiên cứu quả đạn lửa trong mộ, ông lập tức nảy sinh hứng thú.

Vốn dĩ ông định đợi Tần Dã quay về sẽ nói chuyện hẳn hoi, hỏi xem đạn lửa đó chế tác thế nào, nếu được còn muốn lôi kéo Tần Dã về phòng thí nghiệm.

Quyết định này vừa nói với người trong phòng thí nghiệm xong thì Viện Khảo cổ lại đi trước một bước.

Đây chẳng phải là chặn đứng đường lui của ông sao?

"Giáo sư Bạch, e là nguyện vọng của ông sắp thất bại rồi!" Một vị giáo sư bên cạnh nhìn giáo sư Bạch với vẻ đồng cảm.

"Cái lão già đó, nhất định là lão Vương làm chuyện tốt này!" Giáo sư Bạch vừa nghĩ đã biết ngay là lão gia hỏa kia làm, lão ta chính là tảng đá cản đường thành công của ông.

Giáo sư Bạch nghiến răng nghiến lợi nói xong, ánh mắt đầy tiếc nuối nhìn Tần Dã, đây đúng là một hạt giống tốt mà!!

Trong mộ huyệt!

Khi Ngốc Tiểu Muội đem tin này nói cho đội khảo cổ và nhóm Tần Dã.

Ngoại trừ Tần Dã ra, mắt ai nấy đều lộ vẻ không thể tin nổi.

Đặc biệt là giáo sư Trần.

Quyết định này lớn đến vậy sao?

Huân chương Công huân... cứ thế trao cho Tần Dã?

Giáo sư Trần nghĩ lại hành vi và cử động của nhóm Tần Dã, dường như cũng không quá khó chấp nhận.

Huân chương này trao đi không vấn đề gì.

Mấy sinh viên phía sau nghe tin này thì như bị sét đánh ngang tai, đây là thứ cả đời họ không dám mơ tới!!

Còn đám lính đánh thuê thì trố mắt nhìn Tần Dã, người này thật sự là sinh viên sao?

Thật không thể tin nổi!

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân cùng Hắc Hạt Tử đều ngây người.

"Vãi!

Sau này lão tử là giáo sư rồi sao?" Bàn Tử thoát khỏi cơn chấn kinh, trố mắt nhìn Tần Dã bên cạnh, "Dã ca!

Chúng ta không chỉ được hợp pháp hóa, mà còn có thể đem bản lĩnh trộm mộ... phi, còn có thể đem kinh nghiệm đổ đấu của mình kể cho bao nhiêu sinh viên nghe?" Bàn Tử kích động nắm lấy tay Tần Dã.

"Anh chắc chắn thứ anh dạy họ là kinh nghiệm đổ đấu chính quy, chứ không phải tác phong của đạo tặc trộm mộ chứ?" A Ninh đứng cạnh Tần Dã, lạnh lùng đáp lại.

"Ngạch..." Vẻ mặt Bàn Tử vô cùng ngượng ngùng.

"Dã ca, chúc mừng anh nhé!

Anh lại được nhận Huân chương Công huân, giỏi quá!" Hoắc Tú Tú cũng thoát khỏi cơn chấn kinh, giơ ngón tay cái với Tần Dã.

Đầu óc Hạo Thiên Chân vẫn còn ù ù: "Vậy là chúng ta không chỉ là người của Viện Khảo cổ, mà còn là cấp bậc giáo sư?" Đến tận bây

giờ, giọng Hạo Thiên Chân vẫn còn run run.

“Ân ân, Thiên Chân, nể tình Viện Khảo cổ có thành ý như vậy, tôi sẽ chấp nhận chiêu an, trở thành giáo sư của họ, như vậy chúng ta cũng có người kế tục rồi, lại còn là cả một đám đông nữa chứ!

Ha ha ha!!!” Bàn Tử cười lớn vỗ vai cậu.

“Bàn Tử, cậu đã nghĩ tới một vấn đề chưa?” Hắc Hạt Tử thấy Bàn Tử cười tươi rói, sau khi trấn tĩnh lại liền thản nhiên hỏi.

“Gì cơ?” Bàn Tử quay đầu nhìn Hắc Hạt Tử.

“Giáo sư khảo cổ xuống mộ là có lính đánh thuê bảo vệ, trên người họ không được phép mang theo vũ khí nguy hiểm.

Chúng ta lúc trước không phải người của viện, mang binh khí thì cũng thôi đi, nhưng sau này mà còn mang theo mấy thứ đó... e là khó giải thích.” Hắc Hạt Tử nói đến đây còn nhìn sang giáo sư Trần bên cạnh.

Giáo sư Trần nghe vậy liền khẽ gật đầu.

Họ xuống mộ thường chỉ mang theo những thứ liên quan đến văn vật lịch sử, còn binh khí thì thật sự không có...

Với lại, họ mang binh khí cũng không hợp lý!

Biết dùng hay không là một chuyện, chủ yếu là thứ này không phải ai cũng kiếm được.

Thân là nhân viên khảo cổ mà tự ý sắm binh khí, chẳng phải đùa quá trớn sao?

Nụ cười của Bàn Tử lập tức tắt ngấm, gã cảm thấy cái chức giáo sư này không làm cũng được.

“Tôi cảm thấy đời người dường như mất đi rất nhiều thú vui.” Bàn Tử còn cố ý ngẩng đầu 45 độ, vẻ mặt đầy u sầu.

Mọi người tại hiện trường lập tức cạn lời, không biết có phải ảo giác không, nhưng có vẻ Bàn Tử đang làm màu...

"Bớt làm màu đi, vui thì cứ nói là vui." Hạo Thiên Chân dở khóc dở cười đá cho Bàn Tử một cái, gã đang nghĩ gì lẽ nào cậu lại không biết?

Rõ ràng là muốn nhảy dựng lên vì vui sướng mà còn ở đây giả vờ trầm ổn?

Bàn Tử hắc hắc cười: "Lẽ nào mọi người không vui?" Hạo Thiên Chân và Hoắc Tú Tú mặt mày rạng rỡ, không nói cũng biết là đang rất vui.

Tần Dã sau khi biết mình có Huân chương, sắc mặt không đổi, chuyện này dường như không ảnh hưởng gì đến hắn.

"Mấy thứ đó vẫn phải mang!" Tần Dã nói xong liền quay người đi vào bên trong.

Chương 55

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đi theo sau, bắt đầu bàn tán.

Ngốc Tiểu Muội cùng đội khảo cổ và lính đánh thuê đi phía sau nghe họ đối thoại.

“Dã ca, anh định mang thế nào?

Dù sao thân phận giờ cũng khác rồi, mấy thứ này đều bị hạn chế.” Hoắc Tú Tú quay đầu nhìn hắn.

“Chúng ta không mang được, nhưng có người mang được!” Tần Dã dừng bước, quay lại nhìn Hoắc Tú Tú.

“Hả?

Có người?” Hoắc Tú Tú không kìm được nghĩ đến đám lính đánh thuê phía sau.

Họ xuống mộ được phép mang trang bị, lẽ nào nhờ họ?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Hoắc Tú Tú dừng lại trên người Triệu đội trưởng.

Không chỉ Hoắc Tú Tú, mà cả Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Hắc Hạt Tử cũng vậy.

Triệu đội trưởng đang đi bình thường thì cảm thấy có rất nhiều ánh mắt đổ dồn vào mình.

Những ánh mắt này... nhìn thế nào cũng thấy có chút ý đồ xấu.

“Ha ha, vậy thì tôi yên tâm rồi, tôi muốn mang cái thứ 'tạch tạch tạch' nhả ra lửa xanh ấy!

Còn cả mấy thứ băng đạn, đạn lửa, đạn khí mới nghiên cứu của Dã ca nữa!” “Quan trọng nhất là vũ khí bí mật của chúng ta, thứ đó tôi

muốn thử lâu lắm rồi, mỗi tội nó to quá tôi vác không nổi, giờ thì khác rồi...” Bàn Tử càng nghĩ càng vui, đây có tính là có lao động miễn phí không?

Lúc này khóe miệng gã sắp ngoác ra tận mang tai.

Càng như vậy, Triệu đội trưởng càng thấy hoang mang.

Cảm giác như mình sắp bị coi như trâu ngựa vậy.

Ngốc Tiểu Muội và các nhân viên cảm thấy nụ cười của họ rất đáng sợ, dường như đang tính kế đám lính đánh thuê kia.

Khán giả livestream nghe Bàn Tử tính kế lính đánh thuê thì cười không dứt. 【Haha, chắc đám lính đánh thuê cả đời không ngờ mình lại thành đàn em cho mấy tay trộm mộ!】 【Haha, cái 'tạch tạch tạch' nhả lửa xanh mà Bàn Tử nói là súng Gatling phải không?

Cái đó nặng thật đấy...】 【Chỉ cần tưởng tượng cảnh đó thôi tôi đã thấy buồn cười rồi!!】 【Không không không, tôi tò mò hơn là vũ khí bí mật của họ là gì?】 【Tôi cũng thế!!

Dã ca càng ngày càng ngưu bức, còn nghiên cứu cả vũ khí nữa à?

Đổ đấu toàn năng luôn!】 Khán giả bắt đầu mong chờ Tần Dã sẽ đưa ra loại vũ khí mới nào.

Dù sao quả đạn lửa lúc trước đã khiến họ chấn kinh rồi.

Trong nước mà vẫn cháy hừng hực, thế chẳng lẽ không đáng kinh ngạc sao?

Trong mộ huyệt.

Tần Dã thấy họ đều chằm chằm nhìn lính đánh thuê, liền biết họ đang nghĩ gì.

Đám người này cũng thật dám nghĩ, định để lính đánh thuê quốc gia làm đàn em cho mình sao?

“Không phải họ cầm đâu.” Tần Dã buông lại một câu rồi tiếp tục đi tới.

“Không phải họ?

Thế là ai?” Nhóm Bàn Tử ngẩn ra, định làm màu một chút mà.

Kết quả bị bảo không phải họ?

Thế là ai?

Tần Dã chỉ thản nhiên nhìn Bàn Tử một cái, không nói gì thêm.

“Bàn Tử, suy nghĩ của Dã ca cậu có nghĩ nát óc cũng không ra đâu.” Hạo Thiên Chân đi đến bên cạnh Bàn Tử, đặt tay lên vai gã: “Đi thôi!” “Tôi thấy giờ mình đang tràn đầy khí thế đây, Thiên Chân, cậu biết giờ chúng ta là thân phận gì không?

Đó là cấp bậc giáo sư đấy nhé!” “Tôi đang phấn khích muốn đánh quái vật đây!” Bàn Tử vừa nói vừa giơ nắm đấm nhỏ trước mặt cậu.

“Cậu có phải Siêu nhân Điện quang đâu, thứ cậu gặp không phải quái vật, mà là sinh vật mộ huyệt.” Hạo Thiên Chân thật ra cũng rất hưng phấn, cười gạt nắm đấm của gã xuống.

Cậu không có tầm vóc lớn như Tần Dã, được trao Huân chương lớn như vậy mà vẫn thản nhiên đón nhận.

Cậu chỉ thấy vui, thấy sướng thôi.

Nghĩ kỹ lại, nụ cười trên môi Hạo Thiên Chân càng rộng hơn.

Còn Ngốc Tiểu Muội thì nghe được chút 'bất ngờ', vội vàng dẫn người đến bên cạnh Tần Dã.

“Tần Dã đồng học, lúc nãy anh nói anh muốn mang vũ khí bí mật?

Vậy vũ khí bí mật đó là gì?

Hoặc là nó tên gì?” “Bí mật!” Tần Dã đáp lại hai chữ.

“Tôi biết là bí mật, nên mới hỏi xem có thể tiết lộ chút đỉnh nó là loại vũ khí bí mật gì không?” “Đã là vũ khí bí mật thì đương nhiên là bí mật rồi!” “Vậy vũ khí bí mật đó anh chế tác thế nào?” “Xem trong sách!” “Đạn lửa cũng là anh làm?” “Ân.” “Làm thế nào?” “Xem trong sách!” Ngốc Tiểu Muội lúc này thật muốn tự vả mình một cái, chẳng phải hỏi thừa sao?

Đúng là cái vòng lặp chết tiệt này...

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn Ngốc Tiểu Muội với vẻ đồng cảm, chuyện Dã ca không muốn nói thì trời sập cũng không hỏi ra được.

Lại còn phải chịu đựng nghệ thuật nói nhảm của hắn nữa...

Khán giả livestream nghe thấy vòng lặp quen thuộc liền cười ngất. 【Haha.

Dã ca vẫn là Dã ca, vũ khí bí mật đương nhiên là bí mật rồi, hỏi ra rồi thì còn là bí mật sao?】【Haha, Tiểu Muội à, cô bỏ cuộc đi!

Miệng của Dã ca cô không cạy ra được thông tin gì đâu!】【Tôi cũng nghĩ thế, vẫn là phong cách quen thuộc của Dã ca, hương vị quen thuộc...】【Tôi bắt đầu mong chờ rồi đấy!!!】【Dã ca!

Em yêu anh, em muốn sinh con cho anh!!!】【Đừng mơ nữa cô ơi, cô có đẹp bằng mấy minh tinh kia không mà đòi?】 Câu chuyện của khán giả livestream cứ thế tiếp diễn.

Trong mộ huyệt.

Nhóm Tần Dã xuyên qua hầm ngầm, đến một khoảng đất trống.

Xung quanh tối đen như mực, còn có gió thổi tạt vào mặt, trong gió mang theo một mùi hương đặc biệt.

“Giáo sư, đây là mùi gì thế?

Sao kỳ quái vậy?" "Em cũng ngửi thấy, mùi này hơi thối... còn có chút... em cũng không diễn tả được!" "Mọi người ngửi xem có phải mùi máu không?

Em thấy rất giống mùi máu..." Các sinh viên khảo cổ ngửi thấy mùi này, mặt mày lộ vẻ hoàng sợ.

"Đúng, đây chính là mùi máu... nhưng trong mộ sao lại có mùi máu?" Sinh viên đầu tiên phát hiện ra vấn đề sắc mặt tái mét nhìn phía trước.

Giáo sư Trần cũng nhận ra vấn đề, ông nhìn Tần Dã, thấy hắn vẫn thong thả dạo bước, ông lưỡng lự không biết có nên nói với hắn không.

Nhưng nghĩ lại, họ còn nhận ra thì chẳng lẽ Tần Dã lại không biết...

Thế là ông nhìn Triệu đội trưởng.

"Triệu đội trưởng, bên trong có vẻ không ổn, chúng ta phải giữ cảnh giác!" Giáo sư Trần đi tới bên cạnh Triệu đội trưởng, hạ thấp giọng.

"Vậy chúng ta có cần báo cho Tần tiên sinh một tiếng không?" Triệu đội trưởng ngẩn ra, sau đó trấn tĩnh lại, cảnh giác quan sát xung quanh và khẽ hỏi.

"Không cần, Tần Dã biết nhiều hơn chúng ta, vấn đề chúng ta phát hiện được thì chắc chắn cậu ấy cũng đã phát hiện, việc của chúng ta là đừng làm vướng chân cậu ấy." Giáo sư Trần trầm mặc một lát, nghĩ ngợi rồi vẫn không báo cho Tần Dã.

"Hảo!" Triệu đội trưởng cũng thấy Tần Dã rất lợi hại, vấn đề họ phát hiện được thì chắc chắn hắn cũng biết...

Thế là ra hiệu cho anh em phía sau.

Chương 56

“Giới bị!” Lính đánh thuê lập tức chuyển sang trạng thái cảnh giới.

Nhóm Tần Dã cũng nhận thấy môi trường xung quanh có gì đó không ổn.

“Dã ca, dường như có biến!” Hắc Hạt Tử lặng lẽ lấy phi tiêu ra, ánh mắt cảnh giác quan sát xung quanh.

“Đương nhiên là có biến rồi, trong không khí nồng nặc mùi máu thế kia.” Bàn Tử vừa nói vừa rút súng ra, lúc này dùng vũ khí tầm xa vẫn tốt hơn.

“Chẳng phải đúng ý cậu sao, cậu chẳng bảo đang phấn khích muốn đánh quái vật à?

Quái vật đến rồi đấy!” Hạo Thiên Chân cũng lấy binh khí ra, lên tiếng trêu chọc Bàn Tử.

“Thế thì tốt quá, sau này đi mát-xa chân, tôi cũng có cái để nổ với mấy em gái, lát nữa mọi người đừng cản Bàn gia tôi nhé, tôi phải độc diễn một chuyến...” Bàn Tử còn giơ súng lên, bộ dạng như chẳng sợ ai.

A Ninh quay sang nhìn Bàn Tử, lạnh lùng thốt ra hai chữ: “Đồ ngốc!” Mọi người đi tới một khoảng trống cực lớn, thiết bị trong tay không soi tới tận cùng, chỉ thấy mặt đất có một khe nứt khổng lồ, không... nhìn kỹ thì giống một hẻm núi vực sâu hơn.

Từ vực sâu có tiếng gió rít gào thổi qua.

Ngốc Tiểu Muội bị luồng gió này thổi qua, theo bản năng rùng mình một cái.

Tuy cô chưa thấy gì, nhưng bị gió thổi trúng, lông tơ trên người

đều dựng đứng cả lên.

Một nỗi sợ hãi mơ hồ nảy sinh, như thể nỗi sợ đến từ linh hồn.

Đây chính là giác quan thứ sáu trong truyền thuyết sao?

Trong phòng livestream: 【Vcl!

Không biết có phải ảo giác không?

Nhìn chỗ tối om kia tôi thấy sợ quá!】 【Không, không phải mình ông sợ đâu, tôi luôn cảm giác trong bóng tối có thứ gì đó, cách màn hình mà tôi còn thấy kinh hãi, huống chi là mấy người ở đó.】 【Đây là mộ huyệt sao?

Sao lại có cả một vực sâu lớn thế này?】 【Đúng là cái số, mộ người ta có cả vực sâu, mộ mình cùng lắm là cái nấm mồ, mười mấy mét vuông là cùng...】 【Tôi thà có cái nấm mồ nhỏ còn hơn, không muốn làm to thế này đâu, ngộ nhỡ gặp người như Tần Dã tiểu ca, vãi!

Với hắn thì chỗ này có khác gì về nhà đâu?】 【Lầu trên!

Tỉnh táo lại đi!!】 Khán giả bày tỏ sự hoàng sợ sâu sắc trước cảnh tượng trước mắt.

Cảm giác này khiến người ta liên tưởng không thôi, luôn thấy như có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm mình từ bóng tối.

Trong mộ huyệt...

Tần Dã đứng cách vực sâu một khoảng.

Hắn nhìn chằm chằm vực sâu trước mắt, trầm mặc một lát.

Sau đó lấy từ trong túi ra một nắm bột rắc xuống đất, rồi lấy bật lửa ra.

Tần Dã đứng ở hướng Đông, kiếm chỉ đặt trước thân, miệng dường như đang lẩm bẩm gì đó.

“Triệu!” Khói bụi trên mặt đất nhanh chóng tản ra, loáng một cái đã cháy sạch.

Lúc này trong rừng cây bên ngoài...

Rất nhiều động vật cỡ lớn bắt đầu rục rịch, đột nhiên như phát điên lao thẳng về phía mộ huyệt.

Ngoại trừ nhóm Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn Tần Dã.

“Bàn Tử tiên sinh, Tần Dã đang làm gì vậy?” Ngốc Tiểu Muội tiến đến bên cạnh Bàn Tử, hạ thấp giọng hỏi, không dám làm phiền Tần Dã.

“Hắc hắc, cô cứ xem đi, lát nữa phòng livestream của cô còn nổ tung cho xem...” Bàn Tử lại thần bí cười một tiếng.

Lại nữa, lại nữa rồi.

Ngốc Tiểu Muội không muốn chịu đựng cái cảm giác thần bí này nữa, kích thích vcl!

Trong phòng livestream: 【Dã ca đang làm gì thế?

Cảm giác như đang làm phép vậy!】 【Lẽ nào định dùng ma pháp để đánh bại sinh vật bên trong?

Vãi!

Không lẽ là gặp quỷ rồi?】 【Gặp quỷ gì chứ!

Không biết có phải ảo giác không?

Tôi thấy Dã ca trông chẳng khác gì đạo sĩ cả, mà còn là đạo sĩ đẹp trai nhất nữa...】 【Mọi người nghe xem!

Tiếng gì thế kia?】 【???】 Khán giả ngơ ngác nhìn hành động của Tần Dã.

Ngay khi họ đang đồn đoán, khán giả livestream đều nghe thấy tiếng bước chân nặng nề.

Tiếng động này Ngốc Tiểu Muội và giáo sư Trần cũng nghe thấy.

Hơn nữa tiếng động đó đang hướng về phía sau lưng họ.

Tất cả theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Đội khảo cổ, lính đánh thuê cùng tổ chương trình đều nghi hoặc nhìn về hướng đó, chỉ có nhóm Bàn Tử là lộ vẻ kích động và hưng phấn.

Đến rồi!

Đến rồi!

Cảnh tượng kinh điển đến rồi sao?

Rầm rầm rầm!

Oanh oanh oanh!!

Thứ mọi người thấy đầu tiên là hai con mãng xà khổng lồ, dài ít nhất mười mét, một con màu xanh và một con màu trắng!

Trên đầu còn có mấy con đại điêu đang vỗ cánh, mỏ và móng vuốt đều màu vàng.

Còn có cả con báo săn đã gặp lúc trước, cùng một con hổ trắng khổng lồ cao ba mét đang tỏa sáng.

Lại có một đôi tê tê với bộ móng sắc lẹm đang chạy hồng hộc trên đôi chân ngắn.

Bên cạnh nó là một bầy nhím đầy gai đang rồng rắn kéo đến.

Tại sao nói là cả nhà kéo đến?

Vì đám nhím đó có con lớn con nhỏ!

Con nhỏ chạy không kịp con lớn, con lớn còn phải đợi một lát...

xác định theo kịp mới chạy tiếp.

Nhìn thấy cảnh tượng này, tất cả mọi người tại hiện trường đều chấn kinh tột độ.

Ngốc Tiểu Muội và giáo sư Trần đều chung một biểu cảm, mồm há hốc đến mức nhét vừa một quả trứng gà.

Cái này... cái này là do Tần Dã gọi đến sao?

Đây thật sự là do Tần Dã gọi đến sao?

Vcl!

Thật sự là Tần Dã gọi đến à?

Thấy con báo săn xuất hiện, Ngốc Tiểu Muội càng chắc chắn suy nghĩ của mình, không sai, chính là Tần Dã gọi đến...

Oanh!

Đầu óc tất cả đều đình trệ, Tần Dã... quá ngưu bức rồi!!

Lúc này mọi người đều nín thở, ngây người nhìn đám động vật cỡ lớn ngày càng tiến gần, ngày càng tiến gần!

Chương 57

Khán giả livestream lúc này cũng nổ tung: 【Vcl!

Vcl!

Mịa nó!

Hành động lúc nãy của Dã ca không phải dùng ma pháp đấu ma pháp, mà là triệu hoán đám động vật này sao?】【Vãi!

Đó là đại mãng xà?

Hay là Bạch nương tử và Tiểu Thanh?】【Bạch nương tử cái mịa gì, sao ông không bảo có cả Pháp Hải luôn đi?】【Còn kia là hổ kiếm xỉ lông trắng?

Cả bá chủ thảo nguyên đại kim điêu nữa?

Mẹ ơi!

Toàn sinh vật hạng nặng!】【Sao cả tê tê với nhím cũng đến nữa, bầy nhím kia còn dắt cả nhà đi theo à?

Cái này điên rồ quá rồi!!】【Không phải chứ!

Dã ca làm thế nào được vậy?

Sao hắn lôi được đám này tới, lại còn biến chúng thành bạn nữa?】【Đừng bảo là mới quen nhé, tôi lại nhớ tới con cá mập trắng lớn lúc trước, con cá mập đó cuối cùng làm đám người anh đào quốc dở sống dở chết...】Khán giả đều chấn kinh không thôi khi Tần Dã triệu hoán được đám động vật này...

Lẽ nào có nguy hiểm gì sao?

Hay là một trận ác chiến?

Sau khi chấn kinh, khán giả bắt đầu đồn đoán.

Tại Viện Khảo cổ.

Các giáo sư thấy Tần Dã gọi được đám động vật này tới, tất cả đều đồng loạt hít một hơi lạnh.

Tần Dã có còn là người không vậy?

Chuyện này mà cũng làm được sao?

Giáo sư Lâm khó khăn nuốt nước bọt, đặc biệt là khi nhìn thấy hai con rắn thanh bạch, ông thấy vô cùng chấn kinh.

"Tần Dã... thật sự quá lợi hại!!

Thế này mà cũng làm được?

Thật là thần kỳ quá đi?" Lời của giáo sư Lâm được tất cả các giáo sư khác tán thành, họ chăm chú nhìn màn hình lớn, không ngừng gật đầu.

Tần Dã này đâu phải sinh viên, đây rõ ràng là kỳ nhân dị sĩ mà!

Nếu hắn là sinh viên, thì Đại Việt thà có thêm vài sinh viên như thế này nữa.

Thế thì lịch sử Đại Việt coi như xong xuôi rồi!

Giáo sư Vương cũng chấn kinh không thôi khi nhìn cảnh này, gương mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Trong lòng càng chấn kinh hơn, còn kinh ngạc hơn cả lúc thấy bà nội sống lại.

Tần Dã ơi là Tần Dã!

Tổ tiên tôi phải tích bao nhiêu đức mới đưa được cậu tới đây thế này!

Trong mộ huyệt!

Ngốc Tiểu Muội thấy đám động vật vượt qua họ, đứng vây quanh Tần Dã.

Họ lại lần nữa chấn kinh đến mức hơi thở dồn dập.

Chỉ thấy Tần Dã mặt không cảm xúc đứng đó, bên tay trái là hai con rắn lớn, bên tay phải là báo săn và hổ kiếm xỉ lông trắng, trên đầu là mấy con kim điêu, dưới chân là tê tê cùng gia đình nhà nhím...

Vãi!

Đây là coi động vật như bảo vệ sao?

Hai con rắn thanh bạch thỉnh thoảng còn dùng đầu dụi dụi vào vai Tần Dã đầy thân mật.

"Đây...

đây chính là điều bất ngờ mà Bàn Tử nói sao?" Ngốc Tiểu Muội sau cơn chấn kinh, giọng nói khàn đặc vang lên.

Điều bất ngờ này đúng là cái sau ngưu bức hơn cái trước, cảnh tượng này... bao nhiêu người cả đời này cũng không làm được đâu!!

Chẳng trách Bàn Tử nói đây là nhịp điệu để hỏa rực rỡ, đây mà là hỏa sao?

Đây là nổ tung luôn rồi!

Ngốc Tiểu Muội ngơ ngác quay sang hỏi nhân viên bên cạnh.

"Số người... bao nhiêu rồi?" Nhân viên đó bàng hoàng nhìn thiết bị: "Đã đạt 60 triệu rồi!!!" "A..." Ngốc Tiểu Muội nín thở vài giây, ngón tay nắm micro trắng bệch, đủ thấy cô đang kích động thế nào.

Bàn Tử và Hoắc Tú Tú thấy bản lĩnh này của Tần Dã, mặt mày đầy vẻ đắc ý.

Nhìn đám lính đánh thuê và đội khảo cổ đang ngây người, sống

lưng họ càng thêm thẳng tắp.

Bộ dạng đó như muốn nói: 'Dã ca của tôi soái không?

Ngầu không?' Đúng lúc này, một luồng khí tức hãi hùng từ vực sâu bốc lên.

Tần Dã cùng đám động vật phía sau đồng loạt quay người nhìn về phía vực sâu.

Mùi thối và mùi máu theo vực sâu xông lên, cùng một luồng khí tức khiến người ta kinh hãi.

“Hống!” Một tiếng gầm phẫn nộ khiến tim của đội khảo cổ và lính đánh thuê đồng loạt thắt lại.

Một nỗi sợ hãi vô danh bao trùm tâm trí họ.

Đây là nỗi sợ đến từ linh hồn, họ tiềm thức nhận ra dưới vực sâu này có thứ gì đó, hơn nữa còn là một thứ cực kỳ khủng bố...

“Tiếng gì thế này?

Lẽ nào dưới vực sâu này có sinh vật khổng lồ gì sao?” Hạo Thiên Chân nghe thấy tiếng động này, lông mày nhíu chặt, tay nắm chặt khẩu súng.

“Quản nó là sinh vật khổng lồ gì, Dã ca ở đây, mọi người có gì phải lo chứ!” Hắc Hạt Tử nói vậy nhưng tay vẫn thò vào túi, lấy thêm vài cái phi tiêu ra.

Thấy nhóm Bàn Tử đều căng thẳng, Ngốc Tiểu Muội và giáo sư Trần được lính đánh thuê bảo vệ ở giữa.

Tất cả đều chằm chằm nhìn vào vực sâu đối diện.

Ống kính máy quay hướng về vực sâu tăm tối, càng nhìn càng thấy sợ. 【Mẹ ơi!

Lúc nãy là tiếng gì thế?

Dưới vực sâu đó còn có thứ gì khác sao?】【Hình như là... không biết bên trong là thứ gì, tôi giờ không dám nhìn vào vực sâu đó nữa, càng nhìn càng thấy rợn tóc gáy, lông tơ dựng ngược hết cả lên.】【Không phải mình tôi nghĩ thế đâu, hóa ra mọi người cũng vậy à!】【Tôi không dám xem, lát nữa có gì hiện ra mọi người nhớ báo tôi một tiếng nhé...】【Không phải đâu!

Mọi người nghe kỹ xem, nghe kỹ đi!!】【Hình như là tiếng bước chân... tôi nghe nhầm sao?】【Không, ông không nghe nhầm đâu, hình như mặt đất đang rung chuyển...】Khán giả cách màn hình còn cảm thấy hoàng sợ, đặc biệt là lúc này.

Mặt đất rung chuyển theo, thì làm sao có chuyện gì tốt lành được?

Chỉ có thể nói dưới đó sắp có một gã khổng lồ trồi lên.

Trong mộ huyệt.

Rầm!

Chương 58

Rầm!

Bàn Tử cảm nhận được mặt đất rung chuyển, thần sắc mọi người đều trở nên ngưng trọng, vũ khí trong tay nắm chặt, sẵn sàng chiến đấu.

Chỉ có Tần Dã vẫn thản nhiên đứng đó, ánh mắt vẫn nhìn về phía vực sâu.

Oanh!

Ngay khi mọi người đang căng thẳng, một cái xúc tu khổng lồ hiện ra trước mắt, sau đó là cái thứ hai.

Khi cái xúc tu thứ ba và thứ tư xuất hiện trên mặt đất, tiếp đó là một cái đầu tròn ủng từ dưới bò lên.

Đồng tử của tất cả mọi người đột ngột co rút, một con chương ngư khổng lồ dài hơn hai mươi mét hiện ra rõ mồn một trước mắt.

Ngốc Tiểu Muội và giáo sư Trần cảm nhận rõ rệt mùi tanh hôi nồng nặc trên người con chương ngư này...

Cái mùi ngửi thấy lúc nãy chính là từ tên này mà ra?

Con chương ngư khổng lồ vừa bò lên bờ, đôi mắt đen ngòm đầy sát khí, ngay khi nó tưởng lại có thức ăn dâng tận miệng thì đột nhiên cơ thể cứng đờ lại.

Đôi mắt đầy sát khí chợt ngẩn ngơ.

Bầu không khí lập tức đông cứng!

Chuyện gì thế này?

Chẳng phải là đám nhân loại yếu ớt sao?

Hai con rắn kia, rồi cả hổ với đại kim điêu nữa... chuyện này là thế nào.

Rắn thanh bạch và hổ kiếm xỉ không đợi Tần Dã ra lệnh, chủ động chắn trước bảo vệ hắn, ánh mắt đầy vẻ đe dọa.

Một con chương ngư khổng lồ và 'đội quân tạp nham' cứ thế đối đầu giữa không trung...

Bầu không khí căng thẳng tột độ.

Con chương ngư thấy đám này bảo vệ tên nhân loại đó, nể mặt không đụng vào hắn thì đụng vào kẻ khác chắc cũng được chứ gì?

Nghĩ vậy, chương ngư dời tầm mắt sang đám Bàn Tử và A Ninh.

“Con chương ngư này lại dám khinh mềm sợ rắn sao?

Anh em, táng nó!” “Chúng ta dù sao cũng đã được chiêu an, không thể làm mất mặt Viện Khảo cổ được, nện nó!!” Bàn Tử quát một tiếng, giơ súng nhắm thẳng con chương ngư.

Tần Dã thấy họ đều đang hưng phấn, dứt khoát phất tay, ra hiệu cho tất cả cùng xông lên.

Giây tiếp theo!

Đoàng đoàng đoàng!!

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân cùng Hoắc Tú Tú đồng loạt nổ súng vào người con chương ngư.

Chương ngư gầm lên một tiếng, các xúc tu lao thẳng về phía họ.

Thấy đối phương lao tới cùng luồng kình phong mạnh mẽ, nhóm Bàn Tử sau khi bắn vài phát nhận ra đạn hoàn toàn không có tác dụng.

“Vãi!

Né mau!” Bàn Tử thấy xúc tu quét ngang qua, sợ tới mức vội ôm

đầu ngồi thụp xuống đất.

"Cái thằng này, chẳng phải ông bảo muốn đánh quái vật sao?

Xông lên đi chứ!" Hắc Hạt Tử thấy Bàn Tử né còn nhanh hơn ai hết, tức giận mắng lớn.

"Láo nào, lão tử chỉ nói thế thôi, ông tưởng tôi là Siêu nhân thật à?

Vả lại, đó mịa nó là đại chương ngư, lại còn dài hơn hai mươi mét, đạn còn không ăn thua thì tôi xông lên làm gì, ông hâm tôi cũng hâm theo chắc?" Bàn Tử ngồi xổm dưới đất, thấy Hắc Hạt Tử lúc này còn nói nhảm liền chẳng khách khí bật lại.

Hoắc Tú Tú và A Ninh thấy con chương ngư trực tiếp lao tới, cả hai đều nín thở.

"Chạy mau!" Cả hai đồng thanh hét lớn.

"Chạy đi đâu bây giờ!" Hạo Thiên Chân và Bàn Tử không do dự đứng dậy, quay người bỏ chạy.

Nhưng phía sau vẫn còn đội khảo cổ và lính đánh thuê, năm người vô cùng ăn ý đột ngột rẽ ngoặt sang hướng khác.

Đội khảo cổ và lính đánh thuê thấy một cái xúc tu khổng lồ quét qua, các giác bám trên đó hiện rõ mồn một, thậm chí còn thấy chúng đang khẽ ngọ nguậy.

"Giáo sư, né ra!" Triệu đội trưởng thấy tình hình không ổn, đẩy giáo sư Trần sang một bên.

Những lính đánh thuê còn lại kéo sinh viên chạy sang hướng khác.

Ngốc Tiểu Muội và nhân viên thấy điềm chẳng lành, sau khi Triệu đội trưởng dứt lời đã nhanh chân né trước.

Rầm!!

Chỉ thấy mặt đất bị xúc tu khổng lồ đập trúng, một hố sâu hiện ra, thậm chí rìa hố còn có những vết nứt li ti.

Đủ thấy sức mạnh của con chương ngư này khủng khiếp đến mức nào.

Giáo sư Trần và Ngốc Tiểu Muội hồn xiêu phách lạc, trố mắt nhìn mặt đất đầy dấu vết.

Tất cả đều thở dốc, đôi tay run rẩy vì sợ hãi.

Con chương ngư này ra tay ác thật, cú đập này mà trúng thì có mà lún xuống đất luôn.

Ngay khi họ còn đang bàng hoàng, một cái xúc tu khác đã ập đến.

"Chạy!" Một người lính đánh thuê không cần biết bên cạnh là ai, cứ thế kéo đi chạy thục mạng.

"Tản ra, mọi người đừng tụ lại một chỗ!!" Triệu đội trưởng vừa kéo giáo sư Trần chạy vừa ra lệnh.

Thứ này quá lớn, tụ lại một chỗ nó quất một cái thì thành thịt băm hết, cách đơn giản nhất là tản ra để bảo toàn mạng sống.

Nhưng họ đều quên mất một vấn đề.

Con chương ngư đó có tận tám cái xúc tu, mỗi cái dài chục mét, đang truy đuổi cả tổ chương trình, lính đánh thuê lẫn nhóm Bàn Tử.

Họ vừa vất vả né được xúc tu lớn thì liền nghe tiếng vật nặng rơi xuống đất, kèm theo bụi bay mù mịt.

Khiến đám lính đánh thuê và đội khảo cổ mặt mày lấm lem, khổ không tả xiết.

Cảnh tượng này vừa vặn được nhân viên quay phim ghi lại được trong lúc đang tháo chạy.

Bàn Tử vừa né được xúc tu thấy bụi bay liền phẩy tay vài cái, kết quả thấy anh thợ quay phim đối diện vẫn đang tác nghiệp.

"Vãi!

Giờ này rồi mà vẫn quay được à?

Đúng là mịa nó tận tâm với nghề thật!" Bàn Tử còn không nhịn được giơ ngón tay cái với anh nhân viên kia, nể thật!!

"Bàn Tử, đừng có nói nhảm nữa, chạy mau!" Hắc Hạt Tử thấy một cái xúc tu từ bên khác lao tới chỗ Bàn Tử, vội vàng hét lên.

"Hả?" Bàn Tử quay người lại, đã thấy cái xúc tu đầy giác bám hiện ra trước mắt.

"Bàn Tử..." Hạo Thiên Chân và Hoắc Tú Tú kinh hãi thét lên.

Khán giả livestream lúc này cũng đờ người: 【Mịa!

Sau này tôi không bao giờ ăn bạch tuộc nữa, cái này đúng là đòi mạng mà!】【Vãi!

Đây mà là chương ngư à?

Đây là bạch tuộc biến dị thì có!

Nó quất một cái thì thành thịt băm thật đấy!!】【Tôi nể nhất lão Bàn Tử này, lúc này rồi mà còn tâm trí khen thợ quay phim tận tâm, giờ thì hay rồi, thành mục tiêu của nó luôn rồi chứ gì?】【Mà anh thợ quay phim kia cũng ngầu thật, thế mà cũng quay được!!】【Giờ là lúc nói chuyện đó sao?

Nhóm Bàn Tử với giáo sư đang gặp nguy hiểm kìa, phải làm sao đây?】【Đương nhiên là nhờ Dã ca táng nó rồi!!!】【Nhưng con chương ngư này to quá, tôi lo Dã ca cũng không phải đối thủ, nó có tận tám cái xúc tu lận!】Đạn mạc của khán giả bay vèo vèo, 40 triệu người bình luận dồn dập.

Viện Khảo cổ.

Chương 59

Tất cả giáo sư thấy con chương ngư này đều đồng loạt đứng bật dậy, chấn kinh nhìn màn hình.

Chương ngư khổng lồ!

Lại có một con chương ngư khổng lồ bò lên từ vực sâu, cái này...

“Thôi xong!

Bàn Tử phen này tiêu đời rồi.” Một giáo sư lo lắng nói.

Giáo sư Vương và giáo sư Lâm không nói gì, chỉ đăm đăm nhìn Bàn Tử với vẻ mặt ngưng trọng.

Trong lòng thầm cầu nguyện Tần Dã mau chóng ra tay...

Trong mộ huyệt.

Ngay khi Bàn Tử thấy cái xúc tu khổng lồ sắp ập xuống người mình, gã vội nhắm nghiền mắt, giờ có né cũng không kịp nữa, chỉ còn nước chịu trận.

Nhưng gã... chắc chắn là chịu không nổi rồi!

Hù...

Bàn Tử chỉ thấy luồng gió lướt qua mặt, nhưng không cảm thấy đau.

Gã từ từ mở mắt ra, thấy trước mặt là một cái giác bám khổng lồ, chỉ cách mặt gã chưa đầy hai mươi centimet.

“Bàn Tử, còn không mau né ra?” Hạo Thiên Chân chạy tới bên cạnh Bàn Tử, kéo gã sang một bên.

Lúc này Bàn Tử mới chú ý thấy cái xúc tu sắp chạm vào mình

đang bị một cái đuôi màu trắng quấn chặt lấy.

Xúc tu chương ngư và đuôi rắn quấn lấy nhau.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân trố mắt nhìn Tần Dã, thấy hắn đưa tay làm động tác chỉ huy.

Đám động vật vây quanh hắn liền lao lên tấn công các xúc tu.

"Hống!" Hổ kiếm xỉ gầm lên, tiếng hổ gầm vang vọng trên vực sâu, sau đó ngoạm thẳng vào xúc tu.

Nó chặn đứng cái xúc tu đang định tấn công giáo sư Trần và Triệu đội trưởng.

Triệu đội trưởng không dám chậm trễ, kéo giáo sư Trần chạy sang một bên.

Hai con rắn thanh bạch mỗi con giữ một cái, quấn chặt lấy các xúc tu lớn.

Kim điêu và báo săn mỗi con đối phó một cái, tê tê cùng đồng bọn chia nhau ngăn cản các xúc tu khác, gia đình nhà nhím thì hợp lực đối phó với cái xúc tu còn lại.

Con chương ngư thấy bầy nhím cản đường, liền dùng xúc tu đập xuống, ngờ đâu chẳng những không làm gì được nhím mà còn bị gai trên lưng chúng đâm cho máu chảy ròng ròng, những vết thương như lỗ kim xuất hiện trên xúc tu.

"Chúng ta cũng đừng đứng không nữa, táng nó đi!" Hắc Hạt Tử lấy một quả lựu đạn ra, nhắm thẳng đầu con chương ngư.

"Cho Bàn gia tôi một chân với, xem Bàn gia tôi cho nó nổ tung xác thế nào!" Bàn Tử lấy lựu đạn, lao về phía con chương ngư.

Tần Dã cũng không ngăn cản, nhìn họ ra tay đối phó với nó.

Oanh!

Tiếng lựu đạn nổ làm con chương ngư đau đớn, nó định thu xúc tu về để xử lý đám nhân loại kia, nhưng lại phát hiện...

Cặp Thanh Bạch Nhị Xà cùng Kim Điêu và cả Tê Tê đang ra sức phá hủy xúc tu của con đại bạch tuộc, cơn đau thấu trời truyền dọc theo xúc tu lan ra khắp cơ thể nó.

Nhưng cũng chính vì đau đớn mà nó nổi trận lôi đình.

Đôi mắt nó vẫn đang hằn học nhìn chằm chằm Tần Dã, đám sinh vật đáng ghét kia xuất hiện đều là do hắn...

Nó phải giết chết tên nhân loại này!!

Trần giáo thụ và Ngốc Tiểu Muội đều ngây người ra.

Đây là lần đầu tiên họ thấy đám động vật này đồng tâm hiệp lực đối phó đại bạch tuộc, lại còn phân công rõ ràng đến vậy!

Trần giáo thụ nhìn Tần Dã với vẻ chấn kinh.

Hắn gọi đám động vật này đến là để bảo hộ mọi người...

Trần giáo thụ chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, Tần Dã này thật sự quá lợi hại!

Ngốc Tiểu Muội há hốc mồm, rộng đến mức có thể nhét vừa một quả trứng gà.

Cặp Thanh Bạch Nhị Xà cùng Kiếm Xỉ Hổ kia... lại chủ động giúp đỡ họ.

Đây không phải là đang nằm mơ chứ?

Lúc này trong phòng livestream: 【Vãi chưởng!

Đây là khung cảnh thần tiên gì thế này, phàm phu tục tử như chúng ta có thể xem được sao?

Tôi thấy chúng phân công rõ ràng để đối phó xúc tu kìa?】【Mẹ

nó!

Vừa nãy còn tưởng Bàn gia xong đời rồi, không ngờ phong hồi lộ chuyển!!】【Sợ chết tôi rồi!

Tôi còn tưởng sẽ thấy Bàn Tử bị đập thành thịt băm, may quá, may quá!!】【Kháo!

Tôi ghen tị với họ quá, Dã ca gọi chúng ra thực chất là để bảo vệ A Ninh và những người khác.

Còn lúc nãy Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lao lên đối phó đại bạch tuộc, các người không thấy Dã ca cũng chẳng thèm ngăn cản sao?

Nguy hiểm thanh lý hết rồi thì ngăn cản làm gì?

Đó chẳng phải là sự cưng chiều sao?】【Kháo!

Sao tôi không nhìn ra nhỉ.】【Cái này còn cần nhìn à?

Dã ca đã giải trừ nguy cơ rồi, phần còn lại chẳng phải tùy ý cho họ chơi sao?】【Mẹ nó!

Tôi cũng muốn được Dã ca cưng chiều!!】Cả phòng livestream lúc này đều nồng nặc mùi chua giấm, họ đố kỵ vì đám Bàn Tử được Tần Dã bảo bọc như vậy.

Đây là tình nghĩa thần tiên gì thế này!!

Đại bạch tuộc bỗng nhiên rống giận một tiếng, mạnh mẽ thu hồi xúc tu, không thèm để ý đến những vết thương do đám động vật gây ra, nó trừng mắt nhìn Tần Dã.

Ngay khi nó định tung toàn bộ xúc tu lao về phía hắn, khí trường trên người Tần Dã đột nhiên khai mở, ánh mắt sắc lẹm như giếng cổ, tỏa ra một luồng hơi thở hãi hùng, phảng phất như một thánh thú viễn cổ từ từ tỉnh giấc, áp lực cường đại ập thẳng về phía con quái vật.

Lúc này, trên tay và cổ Tần Dã từ từ lan rộng những văn lộ màu

đen.

Những văn lộ này vừa xuất hiện, đôi mắt đại bạch tuộc liền đầy vẻ kinh hãi, sau đó là run rẩy.

Những xúc tu đang định tấn công giờ đây đầy máu tươi rụt trở về, nó hoàn toàn không dám ra tay với Tần Dã nữa.

Mọi người thấy đại bạch tuộc run rẩy và nhìn chằm chằm Tần Dã, họ cứ ngỡ nó đang phẫn nộ muốn giết hắn. "Tần Dã, con đại bạch tuộc này nổi điên rồi, nó muốn giết cậu..." Trần giáo thụ thấy vậy liền lớn tiếng hét lên cảnh báo.

Ông cũng định nhắc nhở đám Bàn Tử, nhưng thấy dáng vẻ của Tần Dã, bọn họ chỉ lùi lại phía sau, hoàn toàn không có ý định ra tay. "Các người..." Đám lính đánh thuê thấy những người này không những không giúp mà còn lùi lại thì không thể hiểu nổi. "Đừng khẩn trương, mọi người cứ xem đi, sẽ có bất ngờ đấy." Hoắc Tú Tú quay người mỉm cười giải thích.

Lính đánh thuê và đội khảo cổ đều kinh ngạc không thôi, chờ xem Trương Kỳ Lân (Tần Dã) sẽ làm gì tiếp theo.

Họ thậm chí đã chuẩn bị tinh thần xem cảnh máu chảy thành sông...

Nhưng giây tiếp theo, con đại bạch tuộc đang run rẩy toàn thân lại quỳ rạp xuống đất trước bàn dân thiên hạ, những xúc tu bị thương mềm nhũn đặt trên mặt đất, uốn cong lại...

Nhìn từ xa trông chẳng khác nào đang quỳ lạy.

Chứng kiến cảnh tượng này, hiện trường chìm vào tĩnh lặng tuyệt đối...

Tổ chương trình, đội khảo cổ và lính đánh thuê đều rơi vào trạng thái đứng máy.

Chương 60

Chuyện gì thế này?

Con đại bạch tuộc đang run rẩy kia không phải nên phẫn nộ sao?

Giờ nhìn lại, đó không phải là phẫn nộ, đó là sợ hãi!!

Nó đang sợ Tần Dã?

Tần Dã từ đầu đến cuối còn chưa ra tay, nó sợ cái gì chứ?

Đầu óc Ngốc Tiểu Muội ong ong, không khỏi nhớ lại nụ cười vừa rồi của Hoắc Tú Tú, chẳng lẽ họ đã biết trước?

Phòng livestream lại nổ tung: 【AAAA, quỳ rồi!

Vãi, quỳ thật rồi?

Đại bạch tuộc lại quỳ lạy sao?】 【Thế này thì còn cho người khác sống không?

Lính đánh thuê và Bàn Tử đánh mãi không bắt nó quỳ được, mà Dã ca chỉ cần đứng đó là xong?】 【Không không không, không phải chỉ đứng đó, mà là đứng một cách bá khí.

Vừa nãy khí trường của Dã ca khiến tôi cũng thấy sợ, còn ánh mắt như giếng cổ đó, nhìn sao mà giống mãnh thú thức tỉnh thế...

Không đúng, còn khủng khiếp hơn cả mãnh thú...】 【Mặc kệ nó đi, tôi chưa bao giờ nghĩ con đại bạch tuộc này lại quỳ lạy Dã ca...

Nằm mơ tôi cũng không dám nghĩ tới!!】 【Chuyện này còn thần kỳ hơn cả việc tôi trúng số độc đắc!!】 【Trời ạ!

Tại sao đại bạch tuộc lại quỳ?】 Khán giả đều chấn kinh, điều này đơn giản là không thể tưởng tượng nổi.

Nếu là họ thì chỉ có nước chờ chết, nhưng ở chỗ Tần Dã thì đối phương lại cầu tha mạng?

Sự kinh ngạc của họ lúc này không lời nào diễn tả xiết...

Trong mộ huyệt. "Tôi đói!" Tần Dã thu hồi khí tức, những hình xăm đen trên cổ cũng biến mất sạch sẽ như chưa từng xuất hiện.

Đại bạch tuộc run bần bật, sau khi nghe Tần Dã nói xong, trong đáy mắt nó lóe lên một tia quyết tuyệt và đau đớn.

Giây tiếp theo!

Con đại bạch tuộc tự đoạn một chi, một đoạn xúc tu dài vài mét rơi xuống đất, kèm theo máu tươi lênh láng.

Nó đau đến phát run nhưng vẫn nhịn đau, cẩn thận dùng xúc tu khác đẩy đoạn thịt đến trước mặt Tần Dã, ánh mắt hiện lên vẻ nịnh nọt và cầu xin.

Nó hy vọng hắn có thể tha cho nó.

Uỳnh uỳnh!!

Ngốc Tiểu Muội và Trần giáo thụ chỉ cảm thấy như có sét đánh ngang tai.

Đây lại là tình huống quái quỷ gì nữa đây?

Tần Dã đã làm gì mà dọa con đại bạch tuộc này đến mức này?

Chỉ nói một câu "đói rồi" mà nó tự tàn?

Còn đem xúc tu dâng lên tận nơi...

Họ bị hoa mắt hay là con đại bạch tuộc này điên rồi? "Hơi đơn điệu." Tần Dã nhíu mày, vẻ mặt đầy sự ghét bỏ nhìn đoạn xúc tu kia.

Đại bạch tuộc lập tức hiểu ý, không ngần ngại quay người trở lại vực thẳm.

Chỉ trong chưa đầy ba phút, tiếng bước chân quen thuộc lại vang lên.

Mọi người tận mắt thấy đại bạch tuộc dùng các xúc tu khác mang theo hải sản, cá, sò ốc, thậm chí một xúc tu còn quấn theo một ít châu báu trang sức.

Thấy đại bạch tuộc như đang hiến bảo, mang ra những thứ mà nó cho là quý giá, Ngốc Tiểu Muội và Trần giáo thụ lại một lần nữa bị sét đánh trúng...

Hoắc Tú Tú và A Ninh cũng ngẩn người trong chốc lát...

Không phải vì Tần Dã, mà là con đại bạch tuộc này thật sự quá hiểu chuyện...

Ngoài đồ ăn ra, còn biết tặng tiền?

Nó tâm lý đến vậy sao?

Biết bọn họ thiếu tiền à?

Con đại bạch tuộc tiếp tục nịnh nọt nhìn Tần Dã, mong hắn tha cho một mạng.

Nó từng thấy con người tranh đoạt những thứ vàng hoe và xanh biếc kia, nên nghĩ chắc là thứ quý giá lắm, mới mang ra hiến tặng.

Bây giờ đã dâng hết rồi, chắc là tha được rồi chứ? "Đợi đó." Tần Dã nhạt nhẽo liếc nhìn con quái vật đang nịnh nọt, chỉ thốt ra hai chữ.

Nghe vậy, nó vội vàng gật đầu, ngoan ngoãn đứng sang một bên chờ lệnh tiếp theo.

Dù sao cũng sống ngàn năm rồi, chút "nhân tình thế thái" này nó vẫn hiểu, chỉ cần nghe lời là sống được.

Nó đã sống một ngàn năm, chí ít cũng phải sống đến vạn năm cho bằng lão rùa già dưới biển mới bõ công.

Thấy nó nghe lời như vậy, Tần Dã quay sang nhìn Hoắc Tú Tú và A Ninh. "Tôi đói rồi, nướng hay hầm canh tùy hai cô làm!" Tần Dã nói xong lại cắt một phần giao cho Thanh Bạch Nhị Xà và Kiếm Xỉ Hổ.

Dù sao chúng cũng đặc biệt tới giúp, không thể đối đãi tệ được.

Hoắc Tú Tú và A Ninh rút dao găm bắt đầu nấu nướng, Hạo Thiên Chân và những người khác phụ giúp một tay.

Bên cạnh, con đại bạch tuộc đứng chờ, tận mắt nhìn thấy xúc tu của chính mình bị xẻ thịt từng chút một...

Còn tổ chương trình, lính đánh thuê và đội khảo cổ thì đứng đực ra đó như mấy khúc gỗ.

Đầu óc họ không đủ dùng nữa rồi.

Một lúc sau, họ nhìn nhau đầy ngượng nghịu, quay đầu lại trong sự chấn kinh và không thể tin nổi. "Trần giáo thụ... những gì tôi vừa thấy là thật phải không?" Ngốc Tiểu Muội lắp bắp mãi mới tìm thấy giọng nói của mình.

Trần giáo thụ đờ đẫn gật đầu: "Thật!

Bằng chứng chẳng phải đang ở dưới chân Tần Dã sao?" Ông chỉ vào đống kim ngân tài bảo cạnh chân hắn. "Vãi!

Tần Dã ngầu quá!" "Đây là sinh viên đại học sao?

Gọi đám động vật này tới thì thôi đi, còn khiến đại bạch tuộc tự tàn, bắt nó mang bảo bối tới, thậm chí đứng hầu như nô tỳ...

Chuyện này... là thật sao?" "Cả đời tôi chưa từng thấy chuyện gì ly kỳ đến thế." Đám sinh viên khảo cổ phía sau chấn kinh không thôi, lời nói đầy vẻ khâm phục.

Ngốc Tiểu Muội ngửa mặt lên trời, kể từ khi vào mộ huyệt này, cứ chốc lát lại có một tia sét đánh cho họ "ngoài khét trong mềm".

Trong phòng livestream, bình luận bùng nổ dữ dội sau một khoảng lặng ngắn: 【Tổ tông ơi!!

Tôi vừa xem cái chuyện kinh thế hãi tục gì thế này?

Vượt xa trí tưởng tượng của tôi rồi.】 【Mẹ ơi!

Thao tác gì đây?

Đại bạch tuộc quỳ lạy chưa phải lạ nhất, nó tự tàn dâng thịt cho Dã ca ăn cũng chưa phải lạ nhất, cái lạ nhất là nó còn biết quay lại mang quà cáp biếu xén, tôi thấy được cả cái sự 'nhân tình thế thái' trên người một con bạch tuộc!!】 【Tôi còn thấy sự nịnh nọt nữa, sự nịnh nọt trong ánh mắt nó rõ mồn một, còn nịnh hơn cả mấy tên nịnh bợ ở công ty tôi!!】 【Vãi thật!!

Theo Dã ca đúng là được mở mang tầm mắt, đầu óc tôi ong hết cả lên rồi.】 【Không xong rồi!

Kích thích quá, tim tôi chịu không nổi, hình như bệnh tim tái phát rồi!!】 【Lầu trên ơi, không ổn thì đừng xem nữa, đừng cố quá!!】 【Cút đi, ai là ông già nhà ông, tôi là bị kích thích quá thôi!!】 【Dã ca đỉnh vcl!

Chương 61

Anh em ơi, tặng quà đi nào!!】 Khán giả bị chuỗi thao tác của Tần Dã làm cho choáng váng.

Họ đã nếm trải cảm giác đầu óc ong ong là như thế nào, và cảm giác đó thật tuyệt vời.

Một người khởi xướng, những khán giả khác bắt đầu tặng quà tấp nập.

Tại Viện Khảo cổ, phòng hội nghị chìm trong tĩnh lặng.

Các giáo thụ đều ngây như phỗng.

Họ đi đào mộ mấy chục năm, cảnh tượng này đúng là lần đầu thấy trong đời.

Nếu họ gặp đại bạch tuộc, đừng nói là bắt nó quỳ, dù họ có quỳ xuống lạy lục chắc gì nó đã tha cho.

Còn muốn nó tự tàn?

Muốn lấy lợi lộc từ nó?

Nằm mơ đi cho nhanh!

Hồi lâu sau, Lâm giáo thụ mới hoàn hồn: "Tần Dã... cái này... con đại bạch tuộc này rất hiểu nhân tình thế thái..." Ông không biết dùng từ gì để mô tả Tần Dã, cuối cùng thốt ra một câu như vậy. "Đúng đúng, tôi cũng thấy con bạch tuộc này rất có 'tính người'!!" "Biểu hiện của Tần Dã thật sự quá xuất sắc, hoàn toàn không thể đoán trước hắn sẽ làm gì tiếp theo!" "Môi huyệt này chỉ có Tần Dã mới trị được, đổi lại là chúng ta thì chưa chắc!" Các giáo thụ bàn tán xôn xao.

Khi thấy bọn Bàn Tử lại lôi ra thêm những văn vật đó, bỗng nhiên

họ thấy nhóm Tần Dã cũng không đến nỗi "chướng mắt" lắm nữa.

Trong mộ huyệt, Hoắc Tú Tú và A Ninh bắt đầu nướng thịt, nấu canh và xào vài món thịt.

Mùi hương lập tức lan tỏa.

Bên cạnh, con đại bạch tuộc vẫn tội nghiệp nhìn thịt của mình bị nấu chín dần.

Ngốc Tiểu Muội và Trần giáo thụ bỗng thấy nó cũng thật thảm...

Trần giáo thụ nhìn dáng vẻ đáng thương đó, khóe miệng giật giật, quay mặt đi chỗ khác.

Ánh mắt ông bị những món đồ dùng mà họ lôi ra thu hút.

Đó chẳng phải là đồ đồng cổ sao?

Đều là đồ đồng thời Hán...

Bình đồng dùng để đựng dầu?

Cái đĩa hai tai dùng để đựng thịt nướng...

Chuyện này... bữa cơm này ăn xa xỉ quá rồi đó? "Tôi nói này Bàn Tử, không phải cậu nói mình sành ăn nhất sao?

Sao không tự mình xuống bếp?" Hắc Hạt Tử bưng đĩa thịt A Ninh vừa xào xong, không nhịn được trêu chọc.

Bàn Tử bĩu môi: "Tôi là biết ăn, không có nghĩa là biết nấu, vả lại có A Ninh và Tú Tú rồi, tôi xen vào làm gì?

Đó là tình yêu dành cho Dã ca, cậu muốn ăn à?

Chẳng lẽ tôi phải bày tỏ tình yêu với cậu?" "Cút xéo!" Hắc Hạt Tử nghe vậy cười khổ, bồi cho hắn một cước.

Hai người vừa cãi cọ vừa bày biện thức ăn.

Khi xúc tu bạch tuộc nướng chín, Hoắc Tú Tú đặt nó vào giữa.

Trần giáo thụ cùng năm sinh viên và đám lính đánh thuê cầm những dụng cụ bằng đồng trong tay mà run rẩy.

Đây là văn vật lịch sử đấy, nếu làm hỏng hay có sơ suất gì, tất cả đều phải đi bóc lịch! "Đừng khẩn trương, mọi người cứ yên tâm mà ăn, Tiểu Muội biết tay nghề của Tú Tú và A Ninh ngon thế nào mà!" Bàn Tử thấy dáng vẻ của họ liền cười nói.

Trần giáo thụ nội tâm sụp đổ, nằm mơ cũng không ngờ ở trong mộ huyệt mà còn được ăn đồ nướng, uống canh, lại còn dùng toàn văn vật lịch sử.

Đánh chết ông cũng không dám nghĩ tới.

Ngốc Tiểu Muội nhìn Tần Dã đang ăn uống một cách tao nhã đối diện, cô hít sâu một hơi, nỗ lực giảm bớt cảm giác tội lỗi khi dùng văn vật, cẩn thận dùng bát đồng để ăn. "Tần tiên sinh, con đại bạch tuộc này từ đâu ra vậy?

Lại còn nghe hiểu được lời cậu..." Trần giáo thụ ăn vài miếng thịt, lập tức bị vị ngon thu phục, không nhịn được ăn thêm mấy miếng.

Sau khi vị giác được thỏa mãn, ông vội hỏi về lai lịch con quái vật. "Nó là thủ hộ giả của mộ huyệt!" "Quanh năm sinh tồn dưới vực sâu, nó đã sống ngàn năm, tự nhiên sẽ hiểu được ngôn ngữ nhân loại." Tần Dã ăn một miếng xúc tu, ánh mắt liếc nhìn con đại bạch tuộc tội nghiệp bên cạnh.

Nó thấy vậy lại bắt đầu run rẩy.

Không đợi Tần Dã nói gì, nó lại quỳ xuống đất, suýt chút nữa là dập đầu.

Khí tức trên người tên nhân loại này quá mạnh, khiến linh hồn nó cũng phải run rẩy, bây giờ nó đã làm hài lòng hắn rồi, hắn sẽ không giết nó sau khi ăn xong chứ?

Đừng mà!

Nó hận không thể dán sát đầu xuống đất, thể hiện sự chân thành hết mức có thể.

Bàn Tử và Hắc Hạt Tử thấy nó sợ Dã ca đến mức này thì khóe miệng đồng loạt giật giật. "Con bạch tuộc này có nhãn lực thật đấy, còn ra dáng hơn cả cậu!" Hắc Hạt Tử huých nhẹ vai Bàn Tử cười nói. "Nói bậy, Bàn gia tôi là cầu xin một cách có cốt khí, tư thế quỳ lạy đẹp trai hơn nó nhiều." Hạo Thiên Chân ăn một miếng cá nướng, chủ động tiếp lời. "Hai người nói năng gì thế?

Bàn gia tôi hồi làm đạo tặc đã biết thế nào là cốt khí rồi, giờ tôi là nhân viên khảo cổ, tôi quan tâm đến thể diện của mình, thể diện của Viện Khảo cổ, tôi có phải đại bạch tuộc đâu!" Bàn Tử không hài lòng, vội vàng biểu minh lập trường, ngoạm một miếng thịt lớn để chứng minh quyết tâm!

Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân chỉ cười hì hì, không nói gì thêm.

Tên béo này quả thực sẽ không quỳ lạy cầu xin, hắn chỉ biết bôi dầu vào chân chạy thoát thân nhanh nhất thôi.

Lúc này mọi người đều im lặng, âm thầm ăn thức ăn trong tay.

Trong phòng livestream: 【Oa!

Đó là xúc tu bạch tuộc ngàn năm đấy, chắc chắn là ngon lắm nhỉ?】 【Tôi không biết có ngon không, nhưng nhìn họ ăn tôi thấy thèm quá, bỗng nhiên thấy gói mì tôm trong tay chán không chịu nổi!!】 【Tôi cũng muốn nếm thử xúc tu bạch tuộc ngàn năm!】 【Hừ, tôi cũng đang ăn bạch tuộc đây, không đạt được thần thái thì cũng phải giống cái hình, Dã ca ăn gì tôi ăn nấy, tôi nguyện thề đồng bộ với Dã ca!!】 【Xong rồi, lại thêm một người phát điên!!】 【Điên gì mà điên, đó là fan cuồng đấy!!】 Khán giả thấy nhóm Tần

Dã ăn uống thì vô cùng ghen tị.

Nhiều người còn tò mò không biết vị của nó thế nào.

Trong mộ huyệt, Trần giáo thụ ăn xong vài miếng liền đặt bát đũa xuống, đó là văn vật mà, đặt xuống rồi ông mới thở phào một cái.

Sau đó ông nhìn về phía vực sâu rộng mười mấy mét.

Chẳng có cây cầu nào cả, làm sao qua được đây? "Haizz..." Trần giáo thụ thở dài một tiếng, ánh mắt u sầu nhìn vực thẳm. "Sao thế?

Trần giáo thụ, sao ông lại thở dài?

Là do cháu nấu không ngon sao?" Hoắc Tú Tú nghe thấy tiếng thở dài, khựng tay lại, hồ nghi hỏi. "Không không, tay nghề của Hoắc tiểu thư rất tuyệt, tôi thở dài là đang nghĩ chuyện khác!" Trần giáo thụ xua tay liên tục.

Tay nghề của Hoắc Tú Tú và A Ninh quả thực cao siêu.

Hèn gì Bàn Tử nói hai cô gái này giữ vị trí rất quan trọng, giờ thì thấy đúng là vậy thật.

Ăn ở đi lại đều không thể thiếu sự trợ giúp của họ. "Giáo thụ, không phải ông lo lắng lát nữa chúng ta qua đó thế nào chứ?" Hắc Hạt Tử liếc mắt nhìn Trần giáo thụ, thấy ông cứ chằm chằm nhìn cái vực thẳm phía sau thì hiểu ngay nỗi u sầu đó.

Chương 62

"Phải!

Trải qua bao gian khổ tới đây, chịu bao nhiêu khổ cực, cuối cùng lại bị vực đoạn này chặn lối, sao tôi không u sầu cho được?" Trần giáo thụ thở dài, ánh mắt nhìn vực thẳm càng thêm khó chịu.

Hắc Hạt Tử, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cùng quay người nhìn vực thẳm, rồi lại nhìn Tần Dã đang điềm nhiên ăn uống.

Thấy Dã ca thản nhiên như vậy, ba người cũng yên tâm hẳn.

Thế là chẳng ai nói gì, tiếp tục cúi đầu ăn.

Ngốc Tiểu Muội thấy bộ dạng ba người thì ánh mắt lại rơi trên người Tần Dã, cô luôn cảm thấy hắn dường như đã có cách.

Đội khảo cổ và lính đánh thuê đều cau mày, nhất thời không biết qua bằng cách nào.

Chẳng lẽ bảo con Kim Điêu mang họ qua?

Nghĩ đến cảnh đó, ai nấy đều rùng mình.

Khán giả cũng đang nghĩ về chuyện này: 【Trần giáo thụ không nói thì tôi cũng quên bẵng mất, giờ họ qua đó kiểu gì?

Đây đúng là vấn đề lớn!】 【Ái chà!

Chẳng phải có Kim Điêu sao?

Bảo Kim Điêu chở họ qua?】 【Kim Điêu là bá chủ bầu trời, vả lại thể hình lớn thế kia, chở họ chắc không khó.】 【Các người thật khéo tưởng tượng!!

Lỡ có ai sợ độ cao thì sao?

Chưa tới nơi đã 'ngỏm' vì ngất thì tính thế nào?】 【Thế các người bảo làm sao?

Chỉ còn hai con rắn, nhưng không đủ dài, mà dù có đủ dài thì cũng như đi cầu độc mộc, lỡ rơi xuống thì sao?】 Khán giả bắt đầu hiến kế cho đội khảo cổ, nhưng chẳng tìm được cách nào ổn thỏa, chủ yếu là lo lắng vấn đề an toàn.

Lúc này, Tần Dã đặt đũa xuống, quay đầu nhìn Thanh Bạch Nhị Xà vừa ăn xong. "Cảm ơn sự giúp đỡ của các bạn, giờ có thể về rồi." Tần Dã nhìn Thanh Xà và Kiếm Xỉ Hổ tỏ lòng cảm ơn.

Hai con rắn bò đến cạnh hắn, dùng đầu dụi dụi vào vai hắn một cách thân mật.

Tần Dã đưa tay xoa đầu chúng, tiễn chúng rời đi.

Sau khi tiễn đám động vật, hắn quay nhìn con đại bạch tuộc vẫn đang quỳ. "Bàn Tử, Thiên Chân, thu dọn đồ đạc, chúng ta đi thôi." "Rõ lẹ!" Bàn Tử và mấy người thu dọn bát đũa, đeo ba lô đứng sau Tần Dã, lúc đi còn không quên nhét đống châu báu đại bạch tuộc tặng vào bao.

Đó là quà tặng, không thuộc về cổ mộ nên họ có thể mang đi.

Tần Dã nhìn đại bạch tuộc: "Chúng tôi muốn qua bên kia." Đại bạch tuộc nghe xong, đôi mắt cầu khẩn bừng sáng hy vọng, nó lao nhanh đến mép vực, xúc tu mạnh mẽ bám chặt vào vách đá bên kia, tạo thành một cây cầu thịt. "Giờ có thể đi rồi." Tần Dã hài lòng gật đầu, quay lại nhìn Trần giáo thụ.

Trần giáo thụ và mọi người đều sững sờ, nhìn con đại bạch tuộc chủ động kết thành cầu, đây là điều họ nằm mơ cũng không ngờ tới.

Hèn gì Tần Dã trước đó bảo nó đợi, hóa ra ngay từ đầu đã định dùng nó làm cầu qua vực?

Tần Dã này tính toán... thật là chu đáo quá đi!!

Ngốc Tiểu Muội ngẩn ra, rồi nhìn dáng vẻ nghe lời của con quái vật mà khóe miệng giật giật.

Cảnh này mà để thế gian thấy thì chắc chắn kinh đến chết mất!

Trong phòng livestream: 【Vãi!

Dã ca đúng là một nhân tài, thế này mà cũng nghĩ ra được?】 【Chứ còn gì nữa!!

Tôi còn đang lo họ qua thế nào, Dã ca đã chuẩn bị xong xuôi hết rồi!】 【Không không không, điều tôi bất ngờ nhất là con đại bạch tuộc này nghe lời vcl!】 【Vãi thật!

Cái thứ này không chỉ để ăn mà còn dùng làm cầu được?

Ngầu quá, đỉnh thật sự!!】 【Haha!!

Thảo nào Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân chẳng thèm nói gì, hóa ra họ biết thừa Dã ca sẽ làm vậy?

Đỉnh vcl!!】 【Tôi có thể nói là tôi cũng muốn bước lên giẫm thử một cái không?】 【Đừng nói ông, tôi cũng muốn giẫm.

Đó là đại bạch tuộc ngàn năm đấy, giẫm một cái liệu có được trường sinh không?】 【Lầu trên ơi!

Ông ăn thuốc quá liều à?

Còn đòi trường sinh?

Họ ăn thịt nó còn chẳng thấy bảo trường sinh, giẫm một cái mà được thì người cổ đại trường sinh hết rồi!!】 Khán giả vạn vạn không ngờ tới cơ thể đại bạch tuộc lại dùng theo cách này.

Chỉ có nhóm Tần Dã thôi, chứ người khác tới đây, không bị nó ăn thịt thì cũng chẳng qua được vực, vì ai mà bắt nó ngoan ngoãn lấy

thân làm cầu cho được?

Nghĩ đến đây, khán giả càng thêm chấn kinh và khâm phục Tần Dã lên một tầm cao mới.

Tại Viện Khảo cổ, các giáo thụ lại một lần nữa cứng họng, nhìn chằm chằm màn hình lớn.

Lúc họ ăn cơm, các giáo thụ cũng đã nghĩ đến vấn đề này, vực sâu mười mấy mét không cầu không lối, muốn qua quả thực rất khó.

Họ còn đang lo lắng giùm, không ngờ giây tiếp theo...

Tần Dã đã có cách? "Ái chà!!

Họ qua như thế sao?

Đại bạch tuộc cuối cùng lại được dùng như vậy à?" Một giáo thụ đột nhiên bật dậy, run rẩy chỉ tay vào màn hình với vẻ không thể tin nổi. "Tôi cũng không ngờ tác dụng cuối cùng của nó là làm cầu..." Lâm giáo thụ sau khi chấn kinh thì cười khổ, Tần Dã là một nhân tài, mà Hiến Vương cũng là một nhân tài.

Đánh không lại thì bị ăn thịt, đánh thắng được thì bắt làm cầu, đúng là đa dụng...

Vương giáo thụ nhìn chằm chằm Tần Dã, chàng trai này... thật sự quá lợi hại, trên người hắn dường như ẩn chứa rất nhiều bí mật, từng lớp từng lớp khiến họ chấn kinh không thôi, hoàn toàn vượt xa tưởng tượng.

Còn nữa, lúc Tần Dã đứng đó tuy không cử động, nhưng ông đã thấy rõ trên cổ và mu bàn tay hắn dường như có thứ gì đó màu đen xuất hiện, nhưng khi ông định nhìn kỹ thì nó lại biến mất...

Vương giáo thụ trầm mặc, nhất thời không phân biệt được là mình hoa mắt hay nghĩ nhiều.

Ông có cảm giác, Tần Dã tuyệt đối không chỉ có bấy nhiêu bản lĩnh, còn rất nhiều thứ họ chưa từng thấy, cần phải khai quật dần dần.

Lúc này cả mạng xã hội đều đang bàn tán về cảnh Tần Dã đối phó đại bạch tuộc, độ nóng lại tăng vọt. #Chấn kinh!

Đại bạch tuộc ngàn năm lại sợ hãi sinh viên đại học như vậy, nguyên nhân do đâu?# #Đại bạch tuộc ngàn năm lại hiểu nhân tình thế thái đến thế!!# #Công dụng thực sự của đại bạch tuộc là làm cầu, thật khiến người ta kinh ngạc!!# Video được chia sẻ rầm rộ, thậm chí lan ra cả hải ngoại.

Rất nhiều cư dân mạng nước ngoài cũng xôn xao.

Ấn Độ: 【Trời ạ!

Đây là thật sao?

Tại sao lại có con bạch tuộc lớn như vậy?

Còn sống được ngàn năm nữa?】 【Đây là livestream thật sao?

Không phải phim ảnh à?

Một con bạch tuộc mà lại hiểu nhân tình thế thái đến thế?

Thật thần kỳ.】 【Tôi nhìn Tần Dã mà cứ ngỡ thần Shiva giáng thế, đây thật sự là sinh viên đại học sao?

Cứ như thần minh hạ phàm vậy!】 Thái Lan: 【Lần đầu thấy đại bạch tuộc khủng khiếp thế này, kinh ngạc quá!!】 【Mộ huyệt Đại Việt thật đáng sợ, đám đạo tặc Mỹ có chết ở đó cũng là lẽ thường tình!】 【Nhưng có con bạch tuộc ở đây, phía sau chắc sẽ còn nguy hiểm hơn?

Tần Dã nói nó là thủ hộ giả, chẳng lẽ chỉ có một đứa?

Liệu còn thứ gì khác không?】 Dưới các video, cư dân mạng

nhiều nước bình luận sôi nổi.

Chương 63

Những khán giả Mỹ, Nhật, Hàn đang ẩn nấp trong phòng livestream thấy vậy thì hầu như không kiềm chế được mà giễu cợt: 【A, đám người Đại Việt các người não có vấn đề à?

Tưởng chuyện này kết thúc dễ dàng vậy sao?

Nếu là tôi, tôi chẳng lạc quan nổi đâu, một lũ ngốc!】 【Tên người Mỹ kia, mày nói câu nữa tao chửi cho mày không tìm thấy lối về bây giờ, tin không?】 【Lũ kiến thức nông cạn các người, tên Tần Dã kia nói đây là thủ hộ giả, mới một đứa đã mạnh thế này, các người không nghĩ xem nếu không có đám rắn và hổ kia giúp thì họ có sống nổi không?

Cho dù qua được chỗ này, các người lấy gì đảm bảo đường phía sau sẽ bình an?】 【Nói đúng đấy, theo thiết lập mộ huyệt Đại Việt, con bạch tuộc này chỉ là gạch gõ cửa thôi, phía sau chắc chắn còn thứ gì đó khủng khiếp hơn!

Lũ vô tri các người còn cười nổi sao?

Nếu thật sự có nguy hiểm, Tần Dã và cả đoàn đều sẽ chết trong mộ thôi.】 【Chết là bình thường, trước đây chúng tôi hảo tâm giúp đỡ, cuối cùng lại trơ mắt nhìn người của chúng tôi thảm tử, thậm chí không thèm ra tay cứu, giờ chúng tôi cũng xem họ chết thế nào, đây chẳng phải là phong thủy luân chuyển sao?】 【Mấy người ngoại bang này là đang giễu cợt hay đang nguyền rủa Dã ca đấy?

Các người không nghĩ xem Dã ca là ai à?

Có giống đám phế vật nước các người không?

Tự mình không có bản lĩnh chết trong mộ còn trách ai?

Ngay cả khi Dã ca dẫn theo đám 'tạ' này mà vẫn đi đến tận hôm nay, các người làm được không?】【Đúng thế!

Đám phế vật trong vũng bùn các người cũng dám đi giễu cợt thần tiên trên trời, Dã ca của chúng ta đỉnh vcl, có bản lĩnh thì nhào vô đi, lúc ở rừng sương mù không biết ai chết thê thảm đâu!!】【Tốt nhất là ngậm mồm lại, không tôi kích ra khỏi phòng bây giờ, cho các người biết thế nào là công báo tư thù!】 Khán giả nghe thấy đám người hải ngoại giễu cợt thì tức không chịu nổi, dám bất kính với Dã ca chính là bất kính với Đại Việt, mà bất kính với Đại Việt là muốn chết!

Nhiều khán giả mang nặng tinh thần dân tộc bắt đầu vào chế độ mắng chửi.

Thẩm chủ nhiệm tạm thời xử lý xong việc bên ngoài, vừa về văn phòng đã thấy cảnh Tần Dã giao đấu với đại bạch tuộc, xem xong cũng chấn kinh không thôi.

Tần Dã này đúng là một kẻ tàn nhẫn, ăn thịt của nó còn bắt nó đứng nhìn, may mà hắn chưa tàn nhẫn đến mức bắt nó tự ăn thịt mình, nếu thế thì đúng là quá kinh khủng.

Thẩm chủ nhiệm chấn kinh rồi lại cười khổ, định xem tiếp thì chuông điện thoại lại vang lên.

Nhìn hiển thị cuộc gọi, ông nhíu mày.

Bộ Ngoại giao?

Sao lại gọi nữa rồi?

Chuyện trước đó chẳng phải đã giải quyết xong rồi sao? "Sao thế?" "Cái gì?

Tôi biết rồi, tôi tới ngay." Nghe xong nội dung, sắc mặt Thẩm chủ nhiệm lập tức biến đổi, vội cúp máy.

Trước khi rời đi, ông còn nhìn sâu vào Tần Dã trên màn hình.

Cậu nhóc này...

đúng là phiền phức không ngớt...

Thẩm chủ nhiệm cười đắng chát, cầm điện thoại rời văn phòng.

Lúc này nhóm Tần Dã lần lượt bước lên mình con đại bạch tuộc để sang bờ bên kia.

Tần Dã nhìn nó, thấy nó vẫn dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn mình. "Về đi, khi nào chúng tôi quay lại, ngươi hãy ra đón." Lời Tần Dã vừa dứt, đại bạch tuộc vội vàng gật đầu lia lịa.

Tốt quá!

Tốt quá!

Tên ôn thần này cuối cùng cũng đi rồi.

Bây giờ nó muốn chạy đi cũng không kịp, chỉ có nhảy xuống là nhanh nhất.

Vừa nghe Tần Dã nói xong, nó vội vàng rút xúc tu lại.

Sưu!

Cơ thể khổng lồ lao thẳng xuống vực.

Vài phút sau, dưới vực sâu truyền lên tiếng vật nặng tiếp đất.

Hắc Hạt Tử và Bàn Tử khóe miệng giật giật. "Con đại bạch tuộc này sợ Dã ca đến mức nào vậy, chạy không kịp nên nhảy xuống luôn à?" Hắc Hạt Tử vừa nói vừa liếc nhìn Tần Dã cạnh bên với vẻ trêu chọc. "Đúng thế, chạy chậm chút nữa là mấy cái xúc tu còn lại cũng không giữ nổi đâu, ha ha!!" Bàn Tử nghĩ đến chuyện nó biết điều, không chỉ tặng thức ăn mà còn tặng châu báu, nghĩ thôi đã thấy vui rồi.

Ai mà chê tiền nhiều chứ?

Tần Dã liếc hai người một cái: "Đi thôi." Ngốc Tiểu Muội, Trần giáo thụ và Triệu đội trưởng dẫn người theo sau Tần Dã.

Sau khi băng qua khoảng không rộng lớn, họ tiến vào một ám đạo.

Ám đạo chật hẹp, chỉ vừa đủ cho hai người song hành.

Không khí còn thoang thoảng mùi hôi thối. "Vãi!

Hạt Tử, có phải cậu vừa thả bom không?

Sao hôi thế này?" Bàn Tử ghét bỏ bịt mũi, liếc nhìn Hắc Hạt Tử.

Không chỉ hôi mà còn hơi chua...

Hắc Hạt Tử cạn lời: "Thả cái con khỉ, tôi còn đang định hỏi cậu đấy, có phải cậu vừa 'xả' không?

Không thì sao lại có mùi chua thế này?" "Không phải cậu thì là ai?

Có mỗi hai chúng ta đứng sát nhau." Bàn Tử nhíu mày chất vấn. "Dĩ nhiên không..." Hắc Hạt Tử định nói tiếp thì nghe thấy tiếng động bất thường phía trước.

Tần Dã đi phía trước khựng lại một chút, ánh mắt như giếng cổ khẽ trầm ngâm. "Cẩn thận một chút!" Tần Dã quay lại dặn đám Bàn Tử rồi tiếp tục bước tới.

Hắc Hạt Tử, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nghe vậy không đùa giỡn nữa, rút súng ra cảnh giác chuẩn bị.

Lính đánh thuê cũng rút vũ khí.

Trần giáo thụ và Ngốc Tiểu Muội âm thầm theo sau. "Giáo thụ, ông nghe thấy tiếng gì không?" Ngốc Tiểu Muội hỏi nhỏ. "Hình như là tiếng nhai nuốt, lát nữa tới xem sẽ biết là thứ gì." Trần giáo thụ cũng không dám chắc.

Khán giả nghe thấy tiếng động này thì bình luận bay rợp trời:

【Vãi!

Lát nữa chửi tiếp mấy tên ngoại bang sau, mọi người có nghe thấy tiếng gì không?】 【Nghe rồi, hình như là tiếng gặm xương!】 【Thần linh ơi đó là tiếng nhai sụn, nghe giòn rôm rốp luôn!】 【Cút đi!

Trong mộ này đào đâu ra sụn?

Các người nói bậy gì thế?】 【Thế ông bảo là tiếng gì?】 【Chờ xem đi, tôi thấy sắc mặt Dã ca nghiêm trọng lắm, không phải điềm lành đâu!!】 Trong mộ huyệt, Tần Dã dẫn mọi người vào một sơn động.

Mùi hôi thối trong động bốc lên nồng nặc, ngửi kỹ còn thấy vị chua chát.

Khi Hắc Hạt Tử, Bàn Tử và Hoắc Tú Tú thấy cảnh tượng trước mắt, ai nấy đều hít một ngụm khí lạnh.

Trong sơn động xuất hiện rất nhiều quái vật có đuôi, thân hình giống người nhưng mặt lại nhọn như khỉ, miệng cực lớn, trên đầu có sừng, máu men theo sừng nhỏ xuống.

Bàn tay chúng chỉ có ba ngón, móng tay sắc lẹm còn đang kẹp một khúc xương người.

Khắp hang động là xác người, ngoài xương trắng còn có những thi thể đang thối rữa, giòi bọ trắng hếu bò lúc nhúc bên trong.

Chứng kiến cảnh này, ngoại trừ nhóm Tần Dã, những người còn lại đều không chịu nổi, dạ dày lộn nhào.

Lúc này, một con quái vật thấy đám Tần Dã liền ngửa cổ rống lên một tiếng, lũ quái vật trong động lập tức áp sát, từ sâu trong hang còn vô số con khác ùa ra. "Vãi!

Thấy chúng ta là định ra tay luôn à?

Chương 64

Cái thứ quái quỷ gì thế này?" Bàn Tử vội vàng lên đạn súng máy, kinh hãi thốt lên. "Triết nhân, do vu thuật diễn hóa mà thành, thích ăn xương người.

Phải chú ý cái đuôi của chúng, trên đuôi có móc ẩn giấu, một khi bị chạm vào, không quá mười phút chắc chắn sẽ tử vong." Giọng nói thản nhiên của Tần Dã truyền tới, rồi hắn quay lại nhìn phía sau: "Tôi cần mười phút, mọi người gắng cầm cự." "Không vấn đề!" Hoắc Tú Tú mỉm cười đồng ý, nhưng khi đối diện với lũ Triết nhân này, nụ cười trên mặt cô biến mất sạch sẽ, thay vào đó là vẻ lãnh khốc và sát ý.

Đát đát đát!!

Bàn Tử cũng chẳng khách khí, nã súng máy vào lũ quái vật.

Hạo Thiên Chân, A Ninh và Hoắc Tú Tú dùng súng ngắn khai hỏa, còn Hắc Hạt Tử thì điềm tĩnh phóng phi dao găm thẳng vào trán chúng.

Lũ Triết nhân trúng đạn ngã xuống, nhưng con trước ngã con sau tiến, số lượng không những không giảm mà còn tăng lên.

Lính đánh thuê thấy vậy vội xông lên giúp sức.

Có họ gia nhập, tình hình có vẻ tạm ổn định, nhưng giây tiếp theo!

Lũ quái vật đột nhiên nhảy vọt lên không trung, há to cái mồm máu lao về phía Hạo Thiên Chân. "Cẩn thận!" A Ninh thấy vậy liền ra tay trước, đá văng Hạo Thiên Chân sang một bên, vừa vặn tránh được cú đớp của con quái vật.

Cái đuôi của nó cũng suýt chút nữa làm hắn bị thương.

Sắc mặt Hạo Thiên Chân hơi tái đi, hơi thở dồn dập.

Khán giả xem cảnh này cũng hú vía, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng: 【Ái chà mẹ ơi!

Hết hồn hà!】 【Vừa nãy Hạo Thiên Chân suýt nữa bị móc trúng, tôi cũng toát mồ hôi lạnh thay.】 【Dã ca đang làm gì thế?

Sao vẫn chưa ra tay?】 【Hình như hắn đang tìm thứ gì đó!】 【Không phải tìm đồ, mà là đang đặt đồ!】 Lúc này Tần Dã đi đi dừng dừng, mỗi lần dừng lại đều để rơi một giọt máu của mình, lại còn rơi rất có quy luật.

Hạo Thiên Chân vừa suýt bị thương, hắn hít sâu một hơi để bình tĩnh lại rồi tiếp tục bắn.

Nhìn lũ quái vật chỉ còn cách chưa đầy nửa mét, đạn dược của họ sắp cạn sạch rồi. "Dã ca, anh nhanh lên!" Hạo Thiên Chân hét lớn đầy lo lắng.

Đúng lúc này, một con Triết nhân lao thẳng về phía Hoắc Tú Tú, bộ móng sắc nhọn và cái miệng rộng ngoác định cắn xé cô. "Tú Tú!" Hắc Hạt Tử định phóng phi tiêu cứu viện nhưng lại bị một con quái vật khác chắn đường, phi tiêu găm vào con kia. "Tú Tú!" Hắc Hạt Tử hét lên kinh hãi khi thấy con quái vật đã áp sát cô.

Ngay lúc đó: "Phong Sát Trận, khởi!" Tiếng của Tần Dã đột ngột vang lên...

Vào khoảnh khắc mọi người tưởng Hoắc Tú Tú sẽ bị thương, một luồng kim quang bất ngờ hiện ra.

Con quái vật sắp chạm vào cô bỗng bị ánh sáng vàng chặn đứng, một lực lượng vô hình hất văng nó ra sau.

Hoắc Tú Tú hú vía, sắc mặt trắng bệch, tay cầm súng run bần bật, cô kinh hồn bạt vía nhìn về phía Tần Dã.

Tần Dã không biết từ lúc nào đã đứng giữa bầy quái vật, hắn rút Hắc Kim cổ đao rạch lòng bàn tay, máu tươi đỏ thắm rơi xuống đất.

Bình chướng vàng kim lúc này chuyển sang màu đỏ rực.

Ngốc Tiểu Muội, Trần giáo thụ và Triệu đội trưởng đều chấn kinh, trong đồng tử in bóng dáng của Tần Dã.

Lúc này hắn đứng giữa bầy Triết nhân, quanh thân được bao bọc bởi bình chướng đỏ, đôi mắt như giếng cổ sâu thẳm tỏa ra vẻ quỷ dị và sát ý vô tận, khí tức trên người dường như cũng biến đổi.

Đó là một loại khí tức khiến người ta phải run sợ...

Viễn cổ!

Thần bí!

Bàn Tử và Hắc Hạt Tử hộ tống Hoắc Tú Tú ra sau, rồi nhìn về phía Tần Dã. "Vãi!

Dã ca cuối cùng cũng xong rồi, mười phút này đúng là khổ sở!" Bàn Tử thấy tuyệt chiêu này của Tần Dã thì mắt sáng rực.

Giây tiếp theo, ngón tay Tần Dã liên tục biến hóa, cuối cùng nắm chặt lòng bàn tay, máu nhỏ xuống dưới chân.

Trong trận pháp không có gió nhưng lại nổi sóng, từ dưới đất hiện lên một bóng hình đỏ rực, đầu rồng, mình hươu, đuôi bò, chân ngựa, những chiếc vảy trên người tỏa ánh đỏ, bờm trên đầu khẽ đung đưa.

Uy nghiêm!

Cao quý!

Thần thánh!

Con Huyết Kỳ Lân hiển hiện, nhe hàm răng sắc nhọn ngoạm lấy lũ quái vật.

Đám Triết nhân thấy Kỳ Lân xuất hiện thì hoàn toàn mất khả năng phản kháng, giờ chúng chỉ muốn chạy trốn.

Khổ nỗi cái bình chướng này đã nhốt chặt chúng bên trong, muốn xông ra cũng không được.

Trần giáo thụ, Triệu đội trưởng và Ngốc Tiểu Muội đờ đẫn nhìn con Kỳ Lân đỏ rực ăn sạch bách lũ quái vật.

Khi con quái vật cuối cùng bị ăn sạch, Tần Dã nhìn chằm chằm Huyết Kỳ Lân.

Ánh mắt hắn đầy vẻ tôn kính, hắn khẽ gật đầu, ngón tay lại tiếp tục biến hóa.

Theo động tác cuối cùng hoàn thành, Huyết Kỳ Lân và bình chướng đỏ biến mất không còn dấu vết.

Không gian sát na chìm vào tĩnh lặng như tờ.

Mọi người đều trợn tròn mắt nhìn Tần Dã.

Trong đầu họ vẫn còn vảng vất cảnh Kỳ Lân ăn quái vật, đó đơn giản là thần tích...

Lúc này họ nhìn Tần Dã như đang nhìn một vị thần giáng thế!

Phòng livestream nổ tung: 【Vãi!

Ngã thảo nhĩ đại gia!

Thế là kết thúc rồi sao?】【Vừa nãy là Kỳ Lân à?

Mẹ nó tôi vừa thấy thượng cổ thần thú đấy à?】【Đợi đã!!

Để tôi tự tát mình cái xem nào!

Mẹ nó đau thật, vậy là không phải mơ, đều là thật sao?】【Vãi!

Kỳ Lân kìa!!

Nằm mơ tôi cũng không dám nghĩ tới chuyện được thấy Kỳ Lân...

còn ăn sạch lũ quái vật nữa?

Sạch không còn một mống!!】【Trời ơi!

Dã ca... không đúng, tổ tông ơi, nhận của con một lạy, con cũng muốn học theo anh, đi làm đạo tặc cũng được.】【Đây là ảo thuật à?

Sao huyền huyễn thế này?

Phàm phu tục tử như chúng ta có thể xem được sao?】【Không phải ảo thuật, đây là đạo thuật!!

Kỳ Lân đó!!

Đó là Kỳ Lân!!

Chẳng lẽ thần thú hiển linh thật rồi!!】Khán giả trong phòng livestream phát điên, bình luận bay rợp màn hình thành một lớp nền dày đặc!

Tại Viện Khảo cổ, biểu cảm của các giáo thụ cũng chẳng khác gì nhóm Trần giáo thụ.

Bây giờ cứ nhắm mắt lại là họ lại thấy cảnh Kỳ Lân xuất hiện. "Kỳ Lân...

Chương 65

tôi thấy Kỳ Lân thật sao?" Một giáo thụ kích động. "Không phải mình ông đâu, tôi cũng thấy, đó là thượng cổ thần thú đấy!!

Còn thật hơn cả 3D nữa!!" "Đây là ma pháp à?" "Chẳng lẽ là pháp thuật gì đó?" Các giáo thụ bàn tán xôn xao, chấn kinh sâu sắc trước những gì Tần Dã vừa làm.

Đó không phải là thứ họ có thể hiểu, đơn giản là thần tích!

Vương giáo thụ ngồi trên ghế, lúc này ông không thể điềm tĩnh nổi nữa.

Tần Dã thật sự quá lợi hại, vượt xa mọi tưởng tượng của ông.

Trong mộ huyệt, khi thấy Tần Dã đi tới, mọi người cảm thấy người đang tiến lại không giống một con người, mà giống như con Kỳ Lân vừa rồi vậy.

Trần giáo thụ là người đầu tiên tỉnh táo lại, tim ông đập liên hồi, hít sâu một hơi rồi tiến về phía Tần Dã. "Dã ca, anh ngày càng lợi hại, may mà anh ra tay kịp lúc, không thì Tú Tú tiêu đời rồi, trông chờ vào tên Hạt Tử kia chắc giờ Tú Tú phế luôn rồi." Bàn Tử hết lời ca ngợi Tần Dã, không quên hạ thấp Hắc Hạt Tử. "Tên béo chết tiệt kia, tôi không được thì sao cậu không ra tay?" Hắc Hạt Tử phản bác. "Tôi đứng xa mà?" "Cậu đứng gần cũng chẳng ra tay kịp đâu!" "Tên mù kia, nói lại câu nữa xem." "Béo chết tiệt, tôi nói đấy thì sao?" "Thôi đừng cãi nhau nữa!" Hạo Thiên Chân cắt ngang, giờ đều là giáo thụ khảo cổ cả rồi, đừng có làm mất mặt nữa.

Trần giáo thụ đứng trước mặt Tần Dã, tán thưởng: "Tần tiên sinh... không, Tần giáo thụ thật lợi hại, ngay cả Kỳ Lân cũng gọi ra được.

Tần giáo thụ, cậu làm thế nào vậy?" Ngữ khí ông cố bình tĩnh nhưng tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Ngốc Tiểu Muội gật đầu lia lịa, cô cũng muốn biết. "Xuống mộ huyệt phải hiểu về âm dương ngũ hành, cũng phải nghiên cứu đạo thuật.

Nhiều mộ huyệt chỉ dùng khoa học kỹ thuật là không đủ, nên vừa rồi tôi chỉ thi triển một trận pháp nhỏ thôi.

Nhưng hiệu quả cũng không tệ." Trần giáo thụ và Ngốc Tiểu Muội nín thở, nhìn nhau đầy hãi hùng.

Thế này mà là không tệ sao?

Thế là quá đỉnh rồi còn gì? "Vậy... cậu thực ra là một đạo sĩ?" Trần giáo thụ hỏi.

Tần dã nói đúng, đôi khi dựa vào công nghệ không thể vào được mộ, nên họ thường nhờ đạo gia giúp đỡ, chỉ là chuyện này không thể công khai. "Đạo sĩ?" Tần Dã trầm mặc rồi lắc đầu, "Tôi chắc không tính là đạo sĩ, tôi chỉ từng dẫn đám đồ tử đồ tôn trong đạo quán đi làm thuê thôi." Mọi người: .....

Họ nghe thấy gì vậy?

Hắn dẫn đám đồ tử đồ tôn đi làm thuê? "Thế...

đạo quán của anh tên là gì?" Ngốc Tiểu Muội ngơ ngác hỏi. "Túc Thanh Quan, đây là tín vật họ đưa cho tôi." Tần Dã điềm nhiên lấy từ trong túi ra một tấm lệnh bài bằng vàng ròng, trên đó khắc hai chữ Thiên Sư...

Uỳnh uỳnh!!

Mắt Ngốc Tiểu Muội và Trần giáo thụ suýt lồi ra, nhìn tấm lệnh bài một cách không thể tin nổi.

Thiên Sư?

Đây là Thiên Sư Lệnh phải không?

Tần Dã đi làm thuê ở đạo quán mà leo lên được tới cấp bậc Thiên Sư của Túc Thanh Quan luôn sao?

Đi làm thuê kiểu gì mà ngầu vậy?

Ngốc Tiểu Muội run rẩy không nói nên lời.

Trần giáo thụ nghe đến Túc Thanh Quan thì càng thêm kinh hãi.

Chẳng lẽ Tần Dã chính là tân nhiệm Thiên Sư của Túc Thanh Quan?

Ông có người bạn là đạo sĩ ở đó, từng hào hứng kể rằng đạo quán họ tìm được một tiểu Thiên Sư thiên tài.

Chẳng lẽ chính là Tần Dã?

Đầu óc Trần giáo thụ lại mụ mị đi...

Khán giả phòng livestream cũng sững sờ: 【Vãi!

Ngã sát!

Tôi hiểu sao Dã ca gọi được Kỳ Lân rồi, đó là triệu hoán thuật của tiểu Thiên Sư!!】 【Đi làm thuê kiểu gì mà thành Thiên Sư luôn vậy?】 【Với chiêu vừa rồi thì làm Thiên Sư là chuẩn rồi!】 【AAAA!

Đó là Thiên Sư tổ sư gia của tôi!!】 【Hả?

Lầu trên nói gì thế?】 【Tôi là đạo sĩ ở Túc Thanh Quan đây, đó là đạo quán danh tiếng nhất Nam Lăng.

Tôi nghe sư phụ kể có một Thiên Sư tọa trấn nhưng ít khi ở quán, sư phụ bảo Thiên Sư tổ sư gia thích đi làm thuê khắp nơi, chẳng lẽ chính là Dã ca?

Vãi, kích thích quá!!】【Vãi!

Thật sao?】【Dã ca đỉnh thật, nghề nào cũng làm, mà nghề tay trái còn xịn hơn nghề chính của tôi nữa!

Cân hết mọi ngành nghề!!】Khán giả thấy tấm lệnh bài thì như bị sét đánh ngang tai, ai nấy đều kinh ngạc không thôi.

Các giáo thụ Viện Khảo cổ cũng chấn động.

Họ không ngờ Tần Dã lại là Thiên Sư của Túc Thanh Quan...

Đó là Thiên Sư đấy, không phải đạo sĩ thường đâu! "Tần Dã đúng là nhân tài, nghề gì cũng chơi hết!" Lâm giáo thụ cười khổ. "Còn dẫn cả đạo quán đi làm thuê?

Chẳng phải đạo quán đó rất nổi tiếng sao?

Sao lại thiếu tiền đến mức phải tổ đoàn đi xem bói dạo?" Một giáo thụ khác cảm thấy không ổn, lắc đầu ngao ngán.

Vương giáo thụ cũng cười khổ, định nói gì đó thì chuông điện thoại vang lên.

Thấy hiển thị cuộc gọi, ông ấn nghe. "Thẩm chủ nhiệm, có chuyện gì không?" Giọng nói nghiêm trọng của Thẩm chủ nhiệm khiến sắc mặt Vương giáo thụ biến đổi. "Được, tôi biết rồi, tôi đi liên hệ ngay." Nói xong, ông vội rời phòng hội nghị, để lại các giáo thụ ngơ ngác.

Lúc này tại phòng họp Bộ Ngoại giao, quan chức ngoại giao các nước Mỹ, Nhật, Hàn, Anh đang tụ tập.

Họ đang phẫn nộ, ép buộc Lâm bộ trưởng của Đại Việt phải đưa ra lời giải thích.

Bộ trưởng Wallach (Mỹ) đập bàn rầm rầm: "Đại Việt các ông phải cho chúng tôi một lời giải thích thỏa đáng." "Đúng thế, Nhật Bản chúng tôi cần một lời giải thích." Bộ trưởng Matsushita cũng hùa theo

vì sợ bị coi là không cùng phe với Mỹ. "Giải thích gì?" Lâm bộ trưởng nhìn đám người đang hằm hằm nhìn mình nhưng vẫn thản nhiên đáp lại.

Thấy họ nhảy dựng lên, ông lại cảm thấy khá vui. "Thưa Lâm bộ trưởng, mỗi năm vào kỳ nghỉ hè, tỷ lệ người Mỹ gặp nạn khi du lịch Đại Việt tăng cao đột biến, chuyện này các ông không định giải thích sao?" Bộ trưởng Wallach hầm hầm. "Họ đi du lịch ở đâu?" Lâm bộ trưởng ngạc nhiên, du lịch gặp nạn cũng tính lên đầu họ sao?

Đại Việt trông giống kẻ đổ vỏ lắm à?

Chẳng lẽ hắt hơi sổ mũi cũng bắt họ trả tiền thuốc? "Tần Lĩnh!

Côn Luân!

Chương 66

Sa mạc và lãnh hải Nam Hải, họ đều gặp nạn ở Đại Việt, và tỷ lệ tử vong cực cao." Bộ trưởng Park (Hàn Quốc) nghiến răng. "Đó đều là những nơi nguy hiểm của Đại Việt, người của các ông tự ý đi thì liên quan gì đến chúng tôi?

Tự ý đi lung tung rồi xảy ra chuyện thì trách ai?

Các người tới đây là để kiếm chuyện à?" Lâm bộ trưởng bực mình. "Lâm bộ trưởng, chuyện này có liên quan đến Đại Việt, vì trong số người chết có cả nhân viên khảo cổ của Mỹ, và họ đều chết vào các kỳ nghỉ.

Ngoài ra, mời ông xem đoạn video này." Wallach ra hiệu cho trợ lý đưa USB.

Lâm bộ trưởng vừa nghe thấy nhân viên khảo cổ Mỹ là nghĩ ngay đến... lũ đạo tặc!

Lại tới Đại Việt trộm mộ rồi bỏ mạng chứ gì?

Ông nhìn màn hình lớn, thấy họ bước vào một trận pháp, bên trong xuất hiện Kỳ Lân mà Tần Dã vừa gọi ra, còn có rất nhiều quái vật đen kịt bao vây một nhóm người. "Những người này là nhân viên khảo cổ Mỹ, họ tới đây chỉ để tìm hiểu phong thổ nhân tình của Đại Việt, nhưng cuối cùng lại chết dưới tay Tần Dã.

Trước đây các ông bảo không có chứng cứ, giờ chứng cứ rành rành ra đây, các ông còn định ngồi yên sao?" Wallach đắc ý vì cuối cùng cũng tìm được cái cớ nhắm vào Tần Dã.

Tần dã là mối đe dọa lớn nhất, chỉ cần loại bỏ hắn thì mọi chuyện sẽ ổn. "Còn các ông?" Lâm bộ trưởng quay sang hỏi quan chức các

nước khác. "Trong đoạn video đó, ngoài người Mỹ còn có người của nước chúng tôi, đây là video họ gửi về trước khi chết.

Tần Dã xuất hiện trong khung hình, chuyện này Đại Việt phải cho chúng tôi một lời giải thích..." Matsushita chộp lấy cơ hội, muốn khép tội chết cho Tần Dã nên nhất quyết không buông tha.

Lâm bộ trưởng hiểu ngay, đám này muốn nhân cơ hội này định tội Tần Dã.

Nói là đi du lịch, chắc chắn là ẩn danh để xác định vị trí mộ huyệt rồi tìm cách trộm mộ. "Văn vật lịch sử nước Mỹ các ông nghiên cứu hết rồi hay sao mà rảnh rỗi sang Đại Việt làm gì?

Lại còn đi theo đoàn?

Đừng có bảo với tôi đây là trùng hợp nhé!" Bộ trưởng Wheeler sau khi nghe xong, ánh mắt né tránh.

“Họ sớm đã nghe danh phong thổ nhân tình của Đại Việt nên mới tổ chức đoàn đi thưởng ngoạn cảnh sắc, giờ họ xảy ra chuyện, chẳng lẽ các ông định mặc kệ sao?” Bộ trưởng Lâm giận quá hóa cười: “Ồ?

Được thôi, thi thể đâu?

Sau khi tìm thấy thi thể, xác định danh tính, chúng tôi sẽ tiến hành các bước tiếp theo, sau đó mới cho các ông một câu trả lời.” “Chứng cứ?

Thi thể còn chẳng thấy, chúng tôi biết tìm ở đâu?” Bộ trưởng Park đột nhiên đứng bật dậy khỏi ghế, phẫn nộ nhìn chằm chằm Bộ trưởng Lâm.

Bộ trưởng Lâm thu lại nụ cười lạnh, ánh mắt không hài lòng nhìn Bộ trưởng Park.

Đối mặt với Bộ trưởng Lâm, Bộ trưởng Park có chút chột dạ, cơn

giận lúc nãy cũng tan biến ngay lập tức.

Trong thâm tâm hắn vẫn rất sợ uy nghiêm của Bộ trưởng Lâm, nói đúng hơn là sợ hãi Đại Việt.

"Tìm ở đâu là việc của các ông.

Cho dù các ông muốn định tội Tần Dã thì cũng phải đưa ra chứng cứ thép.

Hơn nữa, các ông chỉ thấy Tần Dã tại hiện trường chứ có tận mắt thấy cậu ấy ra tay giết người đâu.

Chuyện này rốt cuộc là thế nào thì ai cũng không thể định nghĩa được.

Cứ tìm thấy thi thể, chứng minh danh tính đi đã.

Không có những thứ đó mà đã muốn Đại Việt phải giải trình?

Các ông thực sự coi Đại Việt chúng tôi dễ bắt nạt sao?" Bộ trưởng Lâm nói đến đây thì chậm rãi đứng dậy.

"Các vị, tốt nhất nên tranh thủ thời gian đi tìm chứng cứ đi.

Không có chứng cứ, Đại Việt chúng tôi sẽ không định tội Tần Dã." Bộ trưởng Lâm vừa nói vừa nhìn sang thư ký của mình, ra hiệu bằng mắt.

"Các vị, mời cho!" Thư ký lập tức hiểu ý, làm tư thế mời.

"Hừ, đừng tưởng các ông bao che như vậy là tôi sẽ bỏ qua cho Tần Dã." Wheeler sắc mặt âm trầm, để lại câu nói đó rồi xoay người rời đi.

Theo sau là Bộ trưởng Matsushita và Bộ trưởng Park.

Bộ trưởng Hall của nước Anh đi đến bên cạnh Bộ trưởng Lâm, định nói gì đó rồi lại thôi, cuối cùng im lặng rời khỏi phòng họp.

Bộ trưởng Lâm trầm tư một chút, sau đó gọi Thẩm chủ nhiệm vào.

“Anh phải luôn đề phòng những người này, tránh để xảy ra rắc rối.

Còn việc họ muốn tìm thi thể... không được để họ tìm thấy.” Bộ trưởng Lâm suy nghĩ, bất kể vì lý do gì cũng tuyệt đối không thể để họ tìm ra những thi thể đó.

Thứ nhất, họ có thể mượn cơ hội này để tìm kiếm vị trí cụ thể của mộ huyệt.

Thứ hai, không thể để họ nắm được chứng cứ bất lợi cho Tần Dã.

“Tôi hiểu rồi.” Thẩm chủ nhiệm nghe xong liền thấu hiểu ngay lập tức.

Cùng với những ‘biểu hiện’ xuất sắc của Tần Dã dưới mộ, hắn đã thành công khiến giới mộ tặc cảm thấy nguy cơ.

Bản lĩnh của hắn thực sự quá mạnh mẽ, hoàn toàn vượt xa tưởng tượng của họ.

Tại tầng hầm của một tổ chức mộ tặc XXX.

Trong phòng có rất nhiều người đang ngồi, gã đàn ông trung niên ở giữa đầy nộ khí, vết sẹo trên lông mày càng thêm dữ tợn.

“Cái thằng Tần Dã đáng chết, giờ bị nó làm loạn lên, công việc của chúng ta ngày càng khó làm.

Yêu cầu của bọn khách hàng càng lúc càng biến thái!” Thấy Tần Dã ăn xúc tu bạch tuộc ngàn năm, đám khách hàng đó cũng đòi nếm thử, bảo là có thể trường thọ!

Mẹ nó chứ!

Nếu thực sự trường thọ thì Hiến Vương đã tự gặm sạch rồi.

Trường thọ cái con khỉ!

“Đó mà gọi là biến thái sao?

Đám khách hàng còn thất đức hơn nhiều.

Có gã buôn vũ khí nhìn trúng Flame Bullet của Tần Dã, sau khi biết hắn là mộ tặc thì giờ ép tôi cũng phải chế ra một quả.

Mẹ nó!

Tôi biết chế cái quái gì chứ!

Đều tại thằng Tần Dã mà ra.” “Chỉ mình anh thế thôi sao?

Còn một lão khách hàng, mẹ nó, cứ nằng nặc đòi mua Long Hổ Quyền Trượng.

Giờ Tần Dã là cái thứ gì ai mà không biết?

Tôi đào đâu ra Long Hổ Quyền Trượng cho lão?

Tôi bảo không có, lão còn bảo tôi sang mộ khác mà lấy.

Cả nhà lão chứ, bộ Long Hổ Quyền Trượng có thể copy-paste chắc?!” “Đều do Tần Dã hại cả.

Mộ tặc vốn là nghề không thấy ánh mặt trời, mẹ nó chứ rảnh rỗi đi livestream làm gì?

Chẳng phải là muốn triệt đường sống của chúng ta sao?” Những tên mộ tặc khác càng thêm căm ghét Tần Dã.

Bây giờ họ có việc cũng không dám làm, mà đám kim chủ thì cứ đưa ra yêu cầu quái đản.

Dù giá cả rất hời, gấp nhiều lần so với đi mộ bình thường, nhưng những yêu cầu đó có giết họ cũng không làm được.

Chương 67

“Nếu không có Tần Dã thì tốt biết mấy, sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra cả.” Trong đám đông, không biết ai đột nhiên thốt ra một câu như vậy.

“Ngươi nói đúng, chúng ta không nên để hắn sống.” Gã mặt sẹo ngồi giữa lóe lên sát ý.

Nếu trong mộ xảy ra sự cố, chết thì cứ chết thôi, ai mà biết là do họ làm.

Hoặc trực tiếp bỏ tiền thuê lính đánh thuê nước ngoài khử Tần Dã, cũng chẳng ai điều tra ra được!

“Đại ca, anh tính sao?” Một tên mộ tặc nhỏ giọng hỏi.

“Tất nhiên là khử hắn rồi.

Tao sẽ liên hệ với các đồng nghiệp khác, nhất định phải tiêu diệt Tần Dã.

Nếu không được thì cùng nhau góp tiền thuê lính đánh thuê quốc tế.

Dù sao hắn cũng đã đắc tội với các nước khác, có chết cũng không ai nghi ngờ chúng ta.” Gã mặt sẹo nghiến răng nghiến lợi.

“Được!

Đại ca, việc này giao cho anh đó!” “Đúng vậy!

Chúng ta giải tán thôi, nhà tôi còn đang hầm canh!” “Tôi phải về massage cho vợ đây, không là dễ bị thằng khác nhảy vào lắm.” “Cái bà vợ đó của anh quan trọng thế sao?” “Chúng tôi là chân ái, anh biết cái gì!” Gã mặt sẹo nhìn đàn em lần lượt rời đi, khóe miệng giật giật.

Đây rõ ràng là đám tiếc tiền thì có!

Chỉ trong vòng ba mươi giây, cả phòng họp đã vắng tanh không còn một bóng người.

Lúc này tại Mỹ, Nhật Bản, Hàn Quốc và Anh...

Những hình ảnh Tần Dã sát hại đội khảo cổ của họ đang được phát sóng khắp nơi.

Hành động này đã kích động sự phẫn nộ của dân chúng, họ chĩa mũi dùi vào Đại Việt.

Nhiều nước phương Tây hùa theo Mỹ, liên tục gây áp lực và gọi điện trực tiếp cho Đại Việt.

"Tần Dã là tên đồ tể quốc tế, hắn sát hại nhân viên khảo cổ các nước, là nguồn cơn tội ác, là kẻ sát nhân.

Loại người này phải bị đưa ra tòa án quân sự quốc tế để trả giá cho những tổn thất của các quốc gia." Bộ Ngoại giao Đại Việt nhận được điện thoại từ các nước, Bộ trưởng Lâm tức giận đập bàn.

"Tốt, tốt lắm, định chơi chiêu này đúng không?

Được thôi!" Sau khi nói xong, Bộ trưởng Lâm hít một hơi thật sâu, rút điện thoại gọi một dãy số.

"Lãnh đạo, tôi cần người giúp đỡ..." Lúc này bên trong mộ huyệt.

Tần dã và mọi người vẫn chưa biết bên ngoài đang náo loạn thế nào, họ tiếp tục đi theo lối đi về phía trước.

Sau đó đến trước một cánh cửa đá, bên trên có khắc một viên châu báu, phía dưới có hai lỗ khóa.

Tần Dã tách Long Hổ Quyền Trượng làm đôi, cắm vào 'lỗ khóa'.

Ầm!

Cửa đá chậm rãi mở ra, mọi người nhìn vào hang động tối om, tất cả nín thở.

Tần Dã dẫn đầu đi vào, đèn dầu trong hang lập tức được thắp sáng, chiếu sáng cả không gian.

Bên trong hang có một cỗ quan tài đen khổng lồ, ở giữa là một đài ngũ giác, trên các góc đài có đặt năm cái đầu lâu với năm màu sắc khác nhau.

Ở các góc hang còn có vô số bộ xương nằm rải rác, có thể thấy đây là những người bị tuẫn táng.

"Đây chắc là chủ mộ thất rồi, sao trông nghèo thế nhỉ?

Chẳng thấy đồ tùy táng đâu?" Bàn Tử nhìn cỗ quan tài đen, có chút chê bai lên tiếng.

"Biết đâu trong quan tài có đấy, cậu mở ra là biết ngay mà?" Hắc Hạt Tử nhìn quanh, chủ mộ thất của Hiến Vương sao trông hiu quạnh thế này.

"Có lý, anh đi đi." Bàn Tử nói rồi làm tư thế mời.

"Cút đi, sao cậu không đi?

Cậu thiếu tiền chứ tôi có thiếu đâu." Hắc Hạt Tử cười mắng.

Giáo sư Trần và các sinh viên quan sát mộ huyệt, chú ý phía trước vách đá dường như có một bức tượng, nhưng nhìn không rõ đó là gì.

"Giáo sư Trần, đây thực sự là chủ mộ thất sao?" Ngốc Tiểu Muội lần đầu thấy chủ mộ thất, nó hoàn toàn khác với những gì cô tưởng tượng.

"Đây là chủ mộ thất, nhưng cũng là một tế đàn.

Hiến Vương đã tự hiến tế chính mình, nhưng đối phương là ai thì tôi vẫn chưa nhìn kỹ được." Giáo sư Trần quan sát tế đàn rất lâu rồi

mới chậm rãi nói.

Kiểu tế tự này ông đã từng thấy qua, nhưng kết quả thường không tốt đẹp gì.

Nghĩ đến đây, lòng ông chùng xuống.

"Hiến tế?

Hắn hiến tế mình cho ai?" Ngốc Tiểu Muội ngẩn người, hồ nghi hỏi lại.

Cuộc đối thoại của hai người lọt vào tai Hoắc Tú Tú và Bàn Tử.

"Muốn biết à?

Mở quan tài ra là rõ." Bàn Tử lấy trong túi ra một cây nến đặt ở góc đông nam, chuẩn bị thắp lên.

Đây là quy tắc khi xuống mộ, không thể phá bỏ.

Nếu nến tắt thì phải lập tức dập đầu rời đi, nếu không tắt thì trước khi gà gáy cũng phải dập đầu rời đi, chỉ được lấy ba món bảo vật.

Nếu tham lam, hậu quả khó lường.

Thế nhưng, dù Bàn Tử có châm thế nào, ngọn nến vẫn không cháy.

"Bàn Tử, đừng thắp nữa.

Lão Hiến Vương này không hoan nghênh chúng ta đâu, nên không cần hỏi ý kiến lão làm gì.

Chúng ta trực tiếp mở quan tài, nhất định phải lấy được Mộc Trần Châu." Hắc Hạt Tử đi đến bên cạnh Bàn Tử, ngăn hành động thắp nến lại.

"Chỉ sợ quan tài này không dễ mở đâu." Hạo Thiên Chân sắc mặt

ngưng trọng, ánh mắt cảnh giác nhìn chằm chằm cỗ quan tài.

“Có Dã ca ở đây, không cần lo.” Hoắc Tú Tú vô cùng tự tin vào Tần Dã.

“Mọi người mở quan tài đi, tôi đi lấy đồ.” Tần Dã để lại câu đó rồi đi thẳng vào sâu trong chủ mộ thất.

Ngốc Tiểu Muội và Giáo sư Trần nhìn nhau, lấy đồ gì cơ?

Bàn Tử, Hoắc Tú Tú và Hắc Hạt Tử tiến về phía quan tài.

Giáo sư Trần và đoàn phim cũng bám theo sau.

Trong phòng livestream: 【Vãi!

Tới rồi tới rồi!!

Đây đúng là phân cảnh danh giá!!

Sắp được thấy Hiến Vương rồi!!】【Tôi kích động quá đi mất!!

Trước đây xem khảo cổ đều là thứ họ đã sàng lọc kỹ mới công bố, đây mới là tài liệu sơ khai nhất!】【Kích động thật!

Nhưng thắp nến để làm gì thế?

Có ai biết không?】【Không biết, kệ đi, xem Dã ca định làm gì tiếp theo nào!】 Khán giả đồng thanh chờ đợi khoảnh khắc mở nắp quan tài, rất muốn biết Hiến Vương trông như thế nào.

Bên trong mộ!

Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân thao tác thuần thục cậy đinh quan tài, sau đó chậm rãi đẩy nắp ra.

Ngốc Tiểu Muội và các nhân viên khác lần đầu thấy xác cổ, tim như nhảy lên tận cổ họng vì căng thẳng.

Ầm!

Chương 68

Nắp quan tài được đẩy ra, một luồng hắc khí nhàn nhạt bốc lên.

Khi hắc khí tản đi, bên trong nằm một xác khô da dẻ nhăn nheo, làn da đen sạm, hai mắt nhắm nghiền, khoác trên mình bộ hoa phục đen, chỉ có phần miệng là phồng lên.

"Đây là Hiến Vương sao?" Ngốc Tiểu Muội thẫn thờ quan sát, dường như không đáng sợ như cô tưởng.

Bàn Tử và Hắc Hạt Tử đẩy hẳn nắp quan tài ra, bên trong chẳng có gì ngoài một cuốn bạch thư trên tay xác chết, đồ tùy táng cũng không thấy đâu.

"Không có đồ tùy táng thì thôi đi, còn Mộc Trần Châu đâu?" Bàn Tử thò tay vào sờ soạn tìm kiếm nhưng cuối cùng chẳng thấy gì.

"Cậu bảo liệu nó có nằm trong miệng không?" Hắc Hạt Tử nhìn chằm chằm vào cái miệng, việc ngậm ngọc trong miệng thì hiểu được, nhưng miệng phồng tướng lên thế kia thì thật khó hiểu.

"Cậy ra xem sao!" Hạo Thiên Chân vừa dứt lời, định đưa tay cậy miệng xác chết.

Đúng lúc này, đôi mắt đang nhắm chặt của Hiến Vương đột nhiên mở bừng ra.

"Đệt!" Đôi mắt mở trừng trừng làm Hạo Thiên Chân giật bắn mình, không kìm được mà thốt ra một câu chửi thề.

Ngay tức khắc, một luồng hắc khí cực mạnh phun ra từ trong quan tài.

"Tránh ra!" Hắc Hạt Tử phản ứng nhanh nhất, vội vàng hét lên.

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, Hoắc Tú Tú và A Ninh theo bản năng tản ra.

Ngốc Tiểu Muội và Giáo sư Trần được lính đánh thuê kéo đi trước một bước.

Sau đó, thân thể Hiến Vương đột nhiên chậm rãi bay lên từ trong quan tài, treo lơ lửng giữa không trung, đôi mắt đen ngòm trong phút chốc biến thành màu đỏ rực.

Nhìn Hiến Vương bay lên, tất cả mọi người tại hiện trường đều ngớ người.

Chẳng phải lão chết rồi sao?

Sao còn biết bay?

Mọi người đều ngây dại.

Phòng livestream lại một lần nữa nổ tung: 【Vãi cả chưởng!!

Chuyện gì thế này?

Trá thi à?】【Trá thi cái con khỉ!

Đây là gặp quỷ rồi!!

Hiến Vương hiển linh?

Liều chết bảo vệ Mộc Trần Châu?】【Đừng có bốc phét, đây rõ ràng là trá thi!!】【Thế lão có tính là cương thi không?

Họ có gặp nguy hiểm không đây?】【Cất ngay cái câu 'có gặp nguy hiểm không' đi cho tôi!】 Khán giả kinh hãi tột độ, bình luận trôi nhanh như thác đổ.

Tại Học viện Khảo cổ.

Các giáo sư không ngờ mở quan tài Hiến Vương lại ra kết quả này, chẳng lẽ vì động chạm đến Mộc Trần Châu?

“Hỏng rồi!

Lần này hỏng thật rồi, đây là khởi thi?

Sao họ vừa mở quan tài là khởi thi ngay thế này?” Giáo sư Lâm kinh hãi nhìn màn hình lớn.

“Lão Hiến Vương này trông không dễ chọc đâu, họ có ổn không đây?” “Giờ tính sao?

Tần Dã họ rất giỏi, nhưng đối phó với Hiến Vương liệu có được không?” Các giáo sư khác vô cùng bất an.

Giáo sư Vương hiện không có ở đây, họ cũng không rõ Tần Dã có bao nhiêu bản lĩnh, phen này tiêu rồi.

Trong mộ.

Hiến Vương thấy đám người này xuất hiện, đột nhiên ngửa mặt lên trời gầm một tiếng, hắc khí trên người không ngừng bốc ra, hóa thành từng mũi tên bắn về phía nhóm Hạo Thiên Chân.

“Mẹ kiếp!

Tránh ra, tuyệt đối đừng để bị trúng.” Hắc Hạt Tử nhận ra tình hình bất ổn, vội hét lên với Đội trưởng Triệu.

Đội trưởng Triệu dẫn đoàn phim và đội khảo cổ chạy về phía cửa, cố ý giữ khoảng cách với Hiến Vương.

Nhưng đường chạy hiện tại rõ ràng không kịp nữa rồi.

Bốp!

Bốp!

Đội trưởng Triệu và đám lính đánh thuê bị trúng mấy đòn, cảm giác như bị búa tạ đập mạnh vào người.

Họ thấy lưng đau nhói, trong miệng thoang thoảng vị tanh ngọt.

“Vãi!

Mẹ kiếp, ngươi dám ra tay nặng thế à?” Bàn Tử vì chậm một bước cũng bị trúng một đòn đau điếng ở lưng.

Nhưng điều này cũng làm Bàn Tử nổi giận, hắn rút lựu đạn trên người ra, không chút do dự ném thẳng vào Hiến Vương.

Hiến Vương chụp lấy quả lựu đạn, ngay sau đó là tiếng nổ vang trời.

Ầm!

Cùng với màn khói bụi bốc lên, Bàn Tử dùng tay quạt khói trước mắt, vốn tưởng quả lựu đạn này dù không giết được Hiến Vương thì ít nhất cũng phải làm lão bị thương chút đỉnh.

Đến khi bụi tản đi, Bàn Tử ngây người, trên người Hiến Vương không hề có một vết thương nào, quả lựu đạn đó giống như một cái rắm nổ trước mặt lão, chẳng có tác dụng gì cả.

“Bàn Tử, lựu đạn của cậu là đồ giả à?

Cái lão này chẳng hề hấn gì, cậu đùa tôi chắc?” Hắc Hạt Tử vừa né được luồng hắc khí lao tới, liền hét lên với Bàn Tử.

“Cút đi, lựu đạn đó là Dã ca cho tôi đấy, giỏi thì anh đi mà nói với cậu ấy!” Bàn Tử cũng chấn động, lựu đạn Dã ca nghiên cứu uy lực luôn mạnh nhất, vậy mà bây giờ...

“Bàn Tử, cẩn thận!” Hạo Thiên Chân đột nhiên hét lên.

Hoắc Tú Tú và A Ninh cũng chú ý thấy một luồng hắc khí lao thẳng về phía Bàn Tử.

“Bàn Tử!” Hoắc Tú Tú và A Ninh vội vàng chạy về phía hắn.

Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử gấp rút thu hút sự chú ý của Hiến Vương để lão không ra tay với hai cô gái.

Bàn Tử thấy làn khói đen áp sát, định đứng dậy chạy nhưng vừa cử động, lồng ngực đau nhói như bị bóp nghẹt, hoàn toàn không đứng lên nổi.

"Bàn Tử!" "Bàn Tử!

Chạy đi!" Ngốc Tiểu Muội và Giáo sư Trần sốt sắng gào lên.

Lúc này trong phòng livestream: 【Đệt, đứng lên đi!

Mau đứng lên đi!!】 【Mẹ nó!

A Ninh và Tú Tú giờ muốn xông qua cũng không kịp nữa rồi, lúc nãy mấy làn khói nhỏ đã đánh họ ra nông nỗi đó, giờ cả một luồng to thế kia không đập Bàn Tử thành thịt băm mới lạ!】 【Làm sao bây giờ?

Dã ca đâu?

Cứu mạng với!!】 【Lúc này gọi Dã ca có ích gì?

Trừ khi cậu ấy biết bay mới kịp!】 【Chẳng lẽ trơ mắt nhìn Bàn Tử chết thảm sao?】 Trong lúc khán giả đang lo lắng cho Bàn Tử, hắn vẫn đang vật lộn ôm ngực muốn chạy, nhưng mỗi lần cử động là cơn đau lại thắt lấy trái tim, không dám nhúc nhích.

"Đừng qua đây!" Bàn Tử thấy Hoắc Tú Tú và A Ninh đang lại gần, vội vàng hét lên, họ mà qua đây cũng sẽ bị thương mất.

Đúng lúc mọi người đang tuyệt vọng, một bóng đen đột nhiên xuất hiện sau lưng Bàn Tử.

Người đó đưa tay kéo mạnh Bàn Tử sang một bên.

Giây tiếp theo!

Ầm!

Chỗ Bàn Tử vừa nằm bị đập nát thành một hố sâu, bụi tung mù

mịt.

Chương 69

Ừm!

Bàn Tử khó khăn nuốt nước bọt, may mà được cứu, chứ không là thành người tuẫn táng thật rồi.

“Dã ca!” Hoắc Tú Tú và A Ninh thấy Bàn Tử bình an thì thở phào, sau đó nhìn sang Tần Dã bên cạnh.

“Dã ca!” “Dã ca!” Hai người đồng thanh gọi.

“Mọi người tránh ra!” Tần Dã xoay người đi về phía sau, bóng dáng biến mất trong bóng tối.

Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân nhanh chóng đến bên Bàn Tử, đưa hắn ra chỗ khác.

Đột ngột...

Ầm!

Tiếng máy móc rơi xuống đất vang lên, kèm theo đó là tiếng vật nặng ma sát.

Mọi người nhìn về phía phát ra âm thanh, khi thấy Tần Dã đang ngồi trên một 'thứ khổng lồ' đi tới, đồng tử ai nấy đều co rụt lại.

“Vãi!” Hắc Hạt Tử, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đồng thanh thốt lên.

Ngốc Tiểu Muội, Giáo sư Trần và Đội trưởng Triệu đều ngẩn ngơ.

Tần Dã ngồi trên một bộ cơ giáp, bên dưới có hai chân đang di động, phía trước có nòng pháo dài, tổng thể cao khoảng ba mét.

Đôi mắt đỏ rực của Hiến Vương lóe lên sự nghi hoặc.

Đây là cái quái gì?

Cư dân mạng cũng đứng hình: 【Vãi cả chưởng!

Cơ giáp chiến thần à?】 【Mẹ nó, cái thứ này đào đâu ra thế?

Sao Dã ca lại có thứ này?

Đệt!!】 【Á á á!

Đây mới gọi là công nghệ và kỹ xảo thực sự!!

Công nghệ hiện đại đối kháng Hiến Vương!!】 【Mẹ nó, chấn động tam quan của tôi luôn!!】 Tần Dã ngồi bên trong, mặt không cảm xúc cầm bộ phát xạ.

Giây tiếp theo!

Từ nòng pháo đột nhiên bắn ra hàng loạt đạn pháo.

Ầm!

Hiến Vương bị trúng đòn, sau đó là những đợt đạn pháo liên tiếp nã vào người lão.

Bùm bùm bùm!!

Đoàng đoàng đoàng!!

Những quả đạn đó rơi trúng người Hiến Vương, đánh cho lão lùi liên tiếp, cuối cùng bị ép vào vách đá, hoàn toàn không có sức phản kháng.

Nhưng Tần Dã không hề lơi lỏng, tiếp tục thừa thắng xông lên.

Những quả đạn nổ trên người Hiến Vương tạo ra những tia lửa đủ màu sắc, nhìn qua chẳng khác gì pháo hoa.

Ngốc Tiểu Muội, Giáo sư Trần và đám lính đánh thuê đều ngẩn ngơ, ánh mắt phản chiếu ánh sáng rực rỡ đó.

Tất cả đứng hình như phướn, mắt chữ O miệng chữ A.

Đệch... cả nhà cậu!!

Trong đầu mọi người chỉ còn lại mấy chữ đó.

Ầm!!

Trên người Hiến Vương xuất hiện những vết cháy sém, mùi khét bốc lên nồng nặc.

Tần Dã thấy vậy, rút Hắc Kim Cổ Đao rạch lòng bàn tay, sau đó từ trong máy móc rút ra một ống mềm, nhỏ máu vào đó.

Tần Dã dừng tấn công, nhấn một nút, nòng pháo cơ giáp lập tức thu về, ở giữa xuất hiện một cơ quan, từ đó vươn ra một nòng pháo lớn, nhắm thẳng vào Hiến Vương.

"Mẹ ơi!

Đây là muốn Hiến Vương cũng được nếm mùi bị bắn nát sao?" Bàn Tử kinh ngạc nhìn nòng pháo, ánh mắt hiện lên vẻ hưng phấn.

Ầm!

Phát pháo cuối cùng của Tần Dã có pha trộn máu Kỳ Lân, đây là đòn chí mạng đối với Hiến Vương.

Ầm!

Trong đôi mắt đỏ rực của Hiến Vương, quả đạn pháo đang to dần, lão hoảng loạn tột độ, chưa kịp phát ra tiếng nào thì thân thể đã bị nổ tung thành trăm mảnh, chỉ còn lại một viên châu màu xám rơi xuống đất.

Cùng với tiếng nổ vang dội đó, lính đánh thuê đè đoàn phim và đội khảo cổ nằm xuống đất để tránh đá văng trúng.

Những người đang nằm bẹp dưới đất thấy Hiến Vương bị nổ tan xác, não bộ ai nấy đều trống rỗng.

Tai họ vẫn còn ù đi vì tiếng nổ.

Tần Dã lái cơ giáp giết chết Hiến Vương rồi...

Ngốc Tiểu Muội và Giáo sư Trần không nói nên lời, chỉ biết trân trân nhìn cảnh Hiến Vương tan biến.

Không gian chìm vào tĩnh lặng tuyệt đối.

Nhưng phòng livestream thì chẳng tĩnh lặng chút nào.

Bình luận tuôn ra như sóng xô bờ, số người xem đã vọt lên sáu mươi triệu. 【Vãi!

Vãi!

Mẹ kiếp nó chứ!!】 【Tôi có đang nằm mơ không?

Công nghệ hiện đại đấu với đế vương cổ đại?

Cảnh tượng này nằm mơ tôi cũng không dám nghĩ tới!!】 【Cuối cùng diệt Hiến Vương vẫn là nhờ hỏa lực Đại Việt!!

Dã ca của tôi ngầu vcl!!

Thứ này mà cũng kiếm được!!】 【Mà này, có ai từng thấy cái thứ này chưa?

Xe cơ giáp à?

Lần đầu tôi thấy luôn đấy!

Đại Việt mình có thứ này sao?】 【Hình như... không có đâu nhỉ?

Nếu có thứ xịn thế này thì báo chí đã đưa tin rầm rộ rồi!!】 【Vãi!

Anh em ơi, tôi nghĩ ra một khả năng, thứ này có khi là vũ khí bí mật của Dã ca không?

Có thể lắm chứ!】 【Đệt!

Ông đừng nói nữa, đầu tôi lại bắt đầu ù đi rồi đây!!】 【Cũng

không phải là không có khả năng, đến Flame Bullet lão còn làm được thì cái này đã là gì!!】【Vãi!!

Dã ca đúng là nhân tài!!】Khán giả bình luận rôm rả, sự khâm phục dành cho Tần Dã đã đạt mức đỉnh điểm.

Các giáo sư ở Học viện Khảo cổ khi thấy cảnh đó cũng đều kinh ngạc tột độ.

Lúc nãy tĩnh lặng bao nhiêu thì giờ cũng tĩnh lặng bấy nhiêu.

Lúc nãy là lo lắng căng thẳng, còn giờ là bị chấn động hoàn toàn.

Chương 70

Họ biết hậu quả của khởi thi là gì, nếu là họ thì giờ chắc đã bị hắc khí của Hiến Vương đánh chết rồi.

Vậy mà...

Họ nằm mơ cũng không ngờ Tần Dã lại lôi ra được thứ này, sát thương lại còn kinh hồn như vậy.

"Cái... cái thứ này là của Đại Việt mình sao?

Sao trông viễn tưởng thế nhỉ?" Một giáo sư kinh ngạc thốt lên, giọng nói có chút the thé.

"Có phải của Đại Việt hay không tính sau, tôi chỉ muốn biết làm thế nào cậu ta mang được thứ này vào trong mộ?" Một giáo sư khác lại quan tâm đến vấn đề khác.

Sau cú sốc là sự kinh ngạc tột độ.

Tần Dã không lẽ biết pháp thuật thật sao?

Làm thế nào mà làm được vậy?

Giáo sư Lâm sau khi hết kinh ngạc thì lại lo lắng: "Tần dã hiện tại quá phô trương rồi, chuyện này sẽ gây ra biến động lớn.

Còn cái xe cơ giới kia nữa, e là sắp tới cậu ấy sẽ không dễ sống đâu." Chuyện đúng như Giáo sư Lâm dự đoán.

Livestream của Tần Dã đang lan truyền khắp hải ngoại, đối diện với chiếc xe cơ giáp của Tần Dã, rất nhiều quốc gia đang thèm muốn.

Tại Ấn Độ: 【Vãi!

Đây là công nghệ mới của Đại Việt à?

Đỉnh thật sự!】【Công nghệ Đại Việt giờ đã đạt đến tầm cao này rồi sao?】【Thứ này nhìn sướng thật, đánh Hiến Vương hiệu quả thế kia, nếu dùng trong quân sự thì...】 Tại Thái Lan: 【Thật kỳ diệu, không lẽ đây là do Tần Dã tự nghiên cứu sao?】【Không thể nào?

Nếu đúng vậy thì Tần Dã chẳng phải là tự chế tạo vũ khí, là tay buôn súng lậu sao?】【Đại Việt lại cho phép loại người này tồn tại?

Đây là phần tử nguy hiểm mà!!】【Nòng súng mà chỉa về phía chúng ta thì nguy to.】 Thẩm chủ nhiệm đang theo dõi tình hình bên ngoài, thấy cư dân mạng quốc tế bình luận về Tần Dã thì không khỏi trầm ngâm.

"Thẩm chủ nhiệm, chuyện lần này nghiêm trọng rồi." Bộ trưởng Lâm từ ngoài bước vào, trên tay cầm máy tính bảng và tài liệu đưa cho ông.

"Vì Tần Dã à?" Việc đầu tiên Thẩm chủ nhiệm nghĩ tới chính là hắn.

Giờ danh tiếng của hắn ngày càng lớn, sự chú ý từ nước ngoài dành cho hắn cũng ngày càng nhiều.

"Anh xem đi." Bộ trưởng Lâm đặt máy tính bảng trước mặt ông, bên trong đang phát video Tần Dã sử dụng xe chiến cơ giáp.

Thấy Tần Dã lôi vũ khí bí mật ra, Thẩm chủ nhiệm lập tức sửng sốt.

"Cái này..." "Bất ngờ lắm đúng không?

Còn bất ngờ hơn nữa đây, anh xem cái này đi..." Bộ trưởng Lâm đưa tài liệu cho ông.

Trên đó toàn là văn bản từ các nước phương Tây gửi tới.

Chưa nói đến việc Tần Dã ra tay với đội khảo cổ của họ, chỉ riêng

việc hắn chế tạo ra Flame Bullet và cái xe cơ giới này đã khiến họ cảm thấy bất an.

Họ cho rằng Tần Dã có thể là tay buôn vũ khí quốc tế, đe dọa đến an ninh các nước, thậm chí nguồn gốc đống vũ khí này không rõ ràng, cần phải điều tra nghiêm ngặt.

Còn Tần Dã, với tư cách là hung thủ sát hại đội khảo cổ Mỹ, phải bị đưa ra tòa án quân sự, nếu không thì phải giao hắn cho Mỹ để tiếp nhận xét xử.

"Hừ!

Tính toán hay đấy nhỉ?

Muốn kéo Tần Dã về tay họ, lúc đó sống hay chết chẳng phải do họ quyết định sao?" "Đe dọa trị an xã hội cái gì, buôn vũ khí cái gì.

Nếu không phải phát hiện thân phận Tần Dã ở Lỗ Vương Cung thì những kẻ này biết hắn là ai?

Giờ thấy hắn lộ bản lĩnh thì lại kiếm chuyện truy cứu trách nhiệm?" Thẩm chủ nhiệm nhìn đống văn bản, lông mày nhíu chặt lại, lũ này rảnh rỗi sinh nông nỗi à?

Thấy ám sát không xong nên giờ chơi bài ngửa?

Ép Đại Việt phải đưa Tần Dã ra tòa án quân sự quốc tế...

Phong thái nước lớn cái gì chứ, đúng là lũ tiểu nhân vô liêm sỉ.

"Chuyện này Đại Việt chúng ta đều hiểu rõ.

Tôi đã trao đổi với cấp trên rồi, ý của trên là để chúng ta giải quyết, dùng cách nào cũng được, nhưng tuyệt đối không được giao Tần Dã cho tòa án quân sự hay nước Mỹ." Bộ trưởng Lâm sao lại không biết Thẩm chủ nhiệm đang giận dữ vì điều gì, lúc biết tin này ông cũng tức phát điên.

Nhưng may là ý của cấp trên cũng giống ông, muốn mang Tần Dã đi ư, nằm mơ giữa ban ngày nhé.

Nhưng vũ khí của Tần Dã đúng là lai lịch bất minh, đặc biệt là chiếc xe cơ giáp đối phó Hiến Vương vừa rồi, đúng là thu hút mọi ánh nhìn, ông xem còn thấy thèm thuồng, huống chi là đám phương Tây đó?

"Vậy ông còn nói gì nữa?

Cứ trực tiếp từ chối là xong?

Còn tìm tôi làm gì?" Thẩm chủ nhiệm ngẩn người, nếu mọi người đồng ý hết rồi thì còn nói nhảm gì nữa?

"Nếu thực sự dễ dàng như anh nói thì cái ghế này tôi nhường cho anh ngồi luôn.

Hiện tại các nước phương Tây đang ép, cộng thêm Mỹ và Nhật Bản đưa ra bằng chứng nhân viên khảo cổ của họ đều thấy Tần Dã trước khi chết, bằng chứng rành rành ra đó." "Chúng ta dù muốn bao che cũng không được lộ liễu quá...".

Bộ trưởng Lâm nghe lời Thẩm chủ nhiệm mà thấy cạn lời, nếu đơn giản thế thì đã đỡ phiền phức.

Ngoại giao hai nước chứ có phải trò chơi trẻ con đâu.

Chứ gặp Tần Dã thì tốt rồi, chẳng cần ngoại giao, nhìn thấy hắn là họ đã run cầm cập.

"Bao che cũng là một môn nghệ thuật, ông định làm thế nào?" Thẩm chủ nhiệm thấy khó xử, việc này phải làm sao cho không quá lộ liễu, vừa phải cho công chúng một lời giải thích vừa không được làm hại Tần Dã, đúng là ca khó.

"Cái này không khó, tôi đã chuẩn bị rồi, việc này cần anh phối

hợp.” Bộ trưởng Lâm đã nghĩ ra cách, chỉ cần Thẩm chủ nhiệm ra tay.

“Tôi phải làm gì?” Thẩm chủ nhiệm hồ nghi.

“Dẫn người tới Điền Nam đợi Tần Dã, tiến hành bắt giữ... sau đó...” Bộ trưởng Lâm vừa nói vừa ghé sát tai Thẩm chủ nhiệm nói nhỏ.

“Liệu có ổn không?” Thẩm chủ nhiệm nghe xong thấy hơi đắn đo.

“Có gì mà không ổn?

Chỉ là làm màu thôi, lẽ nào tôi lại bảo anh bắt Tần Dã thật?

Hơn nữa anh phải kéo dài thời gian, bên kia đang đợi kết quả điều tra, khi kết quả có rồi thì Tần Dã cũng thoát thân, lúc đó sẽ là quang minh chính đại.” Bộ trưởng Lâm vì muốn giữ Tần Dã mà tóc bạc trắng cả đầu rồi, tất nhiên là phải thấy kết quả.

“Được, tôi đi làm ngay đây.” Thẩm chủ nhiệm nói rồi đứng dậy rời đi, đích thân dẫn người đi bắt nhóm Tần Dã.

Lúc này cả Đại Việt đều đang chấn động trước tuyệt chiêu vừa rồi của Tần Dã.

Độ nóng của tên tuổi hắn càng lúc càng tăng.

Đặc biệt là tại Học viện Nam Lăng, không khí nổ tung như chảo lửa.

Ngày hôm đó, tất cả sinh viên đều không tâm trí đâu mà lên lớp, vì họ vừa được chứng kiến một cảnh tượng tuyệt mỹ.

Tần Dã vậy mà dùng xe cơ giáp khử luôn Hiến Vương!!

Các sinh viên xem livestream 'Nhật ký sinh viên giòn tan' tại nhà ăn trường học, cảnh tượng đó khiến tất cả rung động.

Họ tận mắt thấy Tần Dã cùng chiếc xe cơ giáp xuất hiện, thấy

nòng pháo khổng lồ, và thấy lão Hiến Vương bị bắn tan xác...

“Vãi!

Vãi!

Vãi chưởng!!

Tần Dã đang làm cái gì vậy nè?” “Mẹ kiếp!!

Công nghệ cao gì đây?

Mang cả xe cơ giáp đi đổ đấu?

Chương 71

Đào đâu ra thứ đó vậy?" "Chưa hết đâu, còn dùng công nghệ hiện đại bắn nát Hiến Vương...

Quá kịch tính!!" "Đây là Tần Dã chỉ biết đi làm thêm cả ngày sao?

Ban ngày ngủ gục trong lớp, thi cử năm nào cũng đứng nhất, đây là Dã ca sao?" "Tôi thấy huyền huyễn quá, một người cả ngày ngủ gục với đi làm thêm sao có thể làm đến mức này?" "Cuối cùng tôi đã hiểu tại sao Tần Dã lại bị đặc cảnh để ý, giờ thì tôi tin rồi.

Khoa Công trình có dạy chế tạo đạn pháo đâu chứ?" "Nói chứ Dã ca giờ ngầu thế này, cho chúng ta đi theo phụ việc, tham gia nghiên cứu cũng được mà nhỉ?" "Vãi!!

Đỉnh cao thật sự!!!" Sinh viên Đại học Nam Lăng phát điên rồi.

Giáo viên của họ cũng phát điên.

Đặc biệt là lúc này, họ đang ngồi trước màn hình tivi, há hốc mồm nhìn video về Tần Dã.

"Đây là sinh viên trường mình sao?" "Hình như thế, chẳng phải đây là chương trình 'Nhật ký sinh viên giòn tan' sao?" "Trường mình lại có nhân tài như Tần Dã?

Khoa Công trình lại đào tạo ra một nhà nghiên cứu vũ khí?

Thầy Lý đỉnh thật đấy!" "Không đúng, là một thiên tài nghiên cứu vũ khí đang học trường mình mới đúng!" "Chả trách đặc cảnh lại đưa Tần Dã đi, không đưa đi thì đúng là phần tử nguy hiểm còn gì?" "Nguy hiểm cái gì chứ, tôi bắt đầu thấy ghen tị với thầy Lý rồi, dạy được một sinh viên lợi hại thế này, phen này thầy nổi như cồn luôn!" Lúc này, thầy Lý - người đang được các đồng nghiệp ngưỡng mộ - bị

hiệu trưởng gọi vào văn phòng.

Sắc mặt ông khác hẳn lúc trước.

“Đây là sinh viên lớp thầy?” “Đúng vậy ạ!” “Thầy chắc chắn đây là sinh viên lớp thầy chứ?” “Chắc chắn ạ!” “Thầy Lý, trong giờ thầy dạy cái gì vậy?” “...” Thầy Lý: Chuyện này liên quan gì đến tôi, không cho phép Dã ca của tôi giỏi giang, là kiểu tuyển thủ thiên bẩm sao?

Hiệu trưởng vẫn không thể tin nổi, sinh viên trường mình lại ngầu đến thế sao?

Ảnh hưởng gây ra lại lớn đến mức này?

Đây có thực sự là cậu sinh viên năm nào cũng nhận học bổng để trang trải cuộc sống không?

Với bản lĩnh này mà còn cần học bổng sao?

Hiệu trưởng lại một lần nữa đờ người.

Bên trong mộ.

Tần Dã thản nhiên đưa xe cơ giáp về vị trí cũ, điềm tĩnh đi đến bên quan tài, thu lấy cuốn bạch thư bên trong.

Giáo sư Trần thấy bạch thư thì lập tức tỉnh táo lại sau cơn chấn động, bước nhanh tới: “Đây là...” “Đây là cuộc đời của Hiến Vương, ghi chép lại lịch sử của lão, cũng là thứ tôi dùng để bàn giao cho kim chủ.” Tần Dã sẽ không đưa bạch thư cho ông, cái này phải giao cho kim chủ của hắn, nếu không sao nhận được tiền hoa hồng?

“Trên đó ghi cái gì?

Tôi có thể xem một chút không?

Xem xong tôi sẽ trả lại cho cậu.” Giáo sư Trần hiện đang vô cùng tò mò.

Ông rất muốn biết đoạn lịch sử này, giờ nó ngay trước mắt, không xem thì trong lòng bứt rứt không yên.

Tần Dã không từ chối.

Giáo sư Trần vội vàng cảm ơn, mở cuốn bạch thư ra xem, các sinh viên phía sau cũng vội vàng xúm lại quan sát.

Hiến Vương vốn là một thống lĩnh quân sự của nước Cổ Điền, là một kẻ cai trị ở vùng Điền Nam này.

Hắn tin vào tà thần, tàn bạo bất nhân, tiêu tốn hai mươi bảy năm để xây dựng mộ phần, mục đích chính là để đạt được thuật trường sinh.

Hiến Vương không tiếc hy sinh bách tính Điền Nam, lợi dụng vu thuật để đạt được mục đích.

Nhưng khi mộ phần chưa kịp hoàn thành thì hắn đã lâm bệnh qua đời.

Đại tế ti Điền Nam đã hoàn thành di nguyện của Hiến Vương, đặt Mộc Trần Châu vào miệng lão, thậm chí hiến tế lão cho tà thần để đổi lấy sự vĩnh sinh và sức mạnh vô hạn...

Lợi dụng cục diện phong thủy 'Thủy Long Vựng' để trợ giúp, ngàn năm sau ắt sẽ thành công...

Giáo sư Trần đọc những dòng này, lòng thầm suy nghĩ.

Vậy ra Hiến Vương đã tự hiến tế mình cho tà thần, còn bức tượng phía sau chính là tà thần sao?

Qua lời giải thích của Giáo sư Trần, đoàn phim và lính đánh thuê đều ngẩn người, không ngờ lão Hiến Vương này vì trường sinh mà tàn hại nhiều bách tính đến vậy.

Chỉ vì cái thứ trường sinh hư ảo đó sao?

Khán giả phòng livestream: 【Vãi!

Đúng là đế vương cổ đại có khác, gắt thật!

Vì trường sinh mà nói giết người là giết luôn!】【Bách tính nước Cổ Điền đúng là đen đủi, gặp phải lão vua tà tính này, chết chẳng có giá trị gì cả!】【Tà thần mà cho trường sinh được à?

Đời làm gì có chuyện ngon ăn thế?】【Kệ đi!

Giờ Dã ca đã hoàn thành nhiệm vụ, có phải là sắp được nhận tiền hoa hồng không?

Tôi tò mò lần này Dã ca kiếm được bao nhiêu tiền quá?】【Tôi cũng nghĩ vậy!!】Khán giả hiện tại quan tâm nhất là Tần Dã hoàn thành nhiệm vụ thì nhận được bao nhiêu tiền.

Trong mộ.

Bàn Tử thấy viên châu rơi ở góc thì vội vàng chạy tới nhặt lên.

Mộc Trần Châu có những đường vân chạm khắc tinh xảo, nhưng hắn nhìn không rõ, chỉ thấy chất liệu rất đặc biệt, chạm vào có cảm giác hơi lành lạnh.

"Dã ca, cái này chắc là Mộc Trần Châu rồi nhỉ?" Bàn Tử đi đến bên cạnh Tần Dã, đưa Mộc Trần Châu ra trước mặt hắn: "Thứ này mà bán đi chắc chắn là giá trên trời." "Bàn Tử chết tiệt, tốt nhất là dẹp cái ý định đó đi, đừng có lôi cái thói mộ tặc đó ra!" Hắc Hạt Tử nghe xong liền vội vàng nói.

"Tôi biết rồi!

Tôi biết rồi!

Chỉ nói miệng thôi mà, làm gì kích động thế?" Bàn Tử ngượng ngùng sờ mũi, không thèm cãi nhau với Hắc Hạt Tử.

Tần Dã cầm lấy Mộc Trần Châu và bạch thư: "Đi thôi, đến lúc ra

ngoài rồi.” Tần Dã thu xếp đồ đạc, chuẩn bị rời đi.

“Tần Dã, cái xe cơ giáp lúc nãy của cậu...” Ngốc Tiểu Muội vội vàng hỏi: “Cậu mang nó vào bằng cách nào vậy?” “Một ngày trước khi xuất phát, tôi nhờ bạn gửi tới.” Tần Dã thản nhiên nói.

“Bạn của cậu?

Làm sao vào được đây?” “Bạn tôi không phải là người, lúc nào cũng có thể vào được.” Tần Dã biết cô đang nghĩ gì, trực tiếp giải thích.

“Không phải là người?” Ngốc Tiểu Muội ngẩn ra, sau đó trợn tròn mắt, trong đầu hiện lên hình ảnh Thanh Bạch nhị xà và Hổ răng kiếm...

Chẳng lẽ là họ?

Tần Dã không nói gì, trực tiếp quay về theo đường cũ.

Cả đoàn bước ra khỏi trại Già Long đã là lúc hoàng hôn, vừa ra khỏi rừng cây thì thấy Thẩm chủ nhiệm cùng một đội đặc cảnh đã đợi sẵn, vũ trang đầy đủ chĩa về phía họ.

Cảnh tượng này làm lính đánh thuê và đội khảo cổ đều ngơ ngác.

Nhân viên đoàn phim càng đờ người hơn...

Sao thế này?

Theo đội khảo cổ xuống mộ quay phim mà cũng phạm pháp à?

Giờ đến bắt họ luôn sao?

Hay là vì họ dùng cổ vật để ăn uống nên phạm pháp?

“Tần Dã, có người tố cáo các anh có hành vi mưu hại nhân viên khảo cổ nước ngoài, mời đi theo chúng tôi một chuyến.” Thẩm chủ nhiệm nhìn chằm chằm Tần Dã, lạnh lùng lên tiếng.

Sắc mặt Tần Dã không đổi, hắn nhìn Thẩm chủ nhiệm đối diện.

Đôi mắt tĩnh lặng như nước hơi trầm ngâm.

Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và Hoắc Tú Tú sắc mặt thay đổi.

"Cái gì?

Ai mưu sát họ chứ?

Nói năng phải có chứng cứ chứ!" Bàn Tử là người phản ứng đầu tiên, đám đó chết thì liên quan gì đến họ?

Dựa vào đâu mà đổ lên đầu họ.

"Đó là do họ tự tìm cái chết, hơn nữa họ không phải nhà khảo cổ mà là mộ tặc, chúng tôi bảo vệ văn vật lịch sử chẳng lẽ sai sao?" Hoắc Tú Tú cũng không vừa, đứng chắn trước mặt Tần Dã nói.

Chương 72

A Ninh và Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh Tần Dã, vẻ bất bình hiện rõ trên mặt.

Tội danh này họ không chấp nhận.

Thẩm chủ nhiệm không đáp lại mà chỉ nhìn Tần Dã.

Trong phút chốc bầu không khí trở nên vô cùng căng thẳng.

Ngốc Tiểu Muội thấy chú mình mặt mày nghiêm trọng thì không dám thở mạnh, lúc chú cô làm việc, cô chẳng dám hé răng, còn chuyện Tần Dã mưu sát đội khảo cổ nước ngoài, cô tuyệt đối không tin.

Giáo sư Trần sau khi nghe xong cũng im lặng, dù ông muốn giúp đỡ cầu tình nhưng không phải lúc này.

Giờ ông chỉ hy vọng Tần Dã đừng phản kháng, cứ tạm thời rời khỏi đây rồi tính sau, đợi ông về Học viện Khảo cổ bàn bạc với mọi người, biết đâu lại nghĩ ra cách.

Khán giả xem livestream thấy đặc cảnh, đặc biệt là Thẩm chủ nhiệm đích thân dẫn đội, ai nấy đều ngớ người. 【Vãi!

Dã ca gặp chuyện gì thế này?

Vào đồn lần hai à?】【Bảo Dã ca giết đội khảo cổ nước ngoài á?

Sao tôi không tin được nhỉ?】【Có gì mà không tin, Mỹ chúng tôi có bằng chứng chứng minh Tần Dã đã giết giáo sư khảo cổ của chúng tôi, đó là sự thật!】【Ô kìa!

Có thằng ngu nào vừa lên tiếng kìa, Dã ca bảo không giết là không giết, chết là do tự chuốc lấy, mày còn dám ngoi lên, tin tao chửi cho tắt đài không!】【Chắc chắn Dã ca gặp chuyện là do lũ các người

giở trò chứ gì?

Mẹ kiếp...】【Anh em ơi, chiến nó!!】Thế là khán giả Đại Việt bắt đầu tấn công dồn dập các tài khoản nước ngoài.

Phía ngoài rừng cây.

"Tần Dã, hy vọng cậu phối hợp!" Thẩm chủ nhiệm thấy bạn bè Tần Dã kích động như vậy, lại một lần nữa thúc giục.

"Được." Tần Dã nhìn Thẩm chủ nhiệm hồi lâu, cuối cùng lên tiếng đồng ý.

Khoảnh khắc Tần Dã đồng ý, Thẩm chủ nhiệm lộ rõ vẻ thở phào nhẹ nhõm, liền đưa hắn lên xe.

"Chú à..." Ngốc Tiểu Muội thấy Tần Dã thực sự bị đưa đi, vội vàng chạy tới xin tha, nhưng bị Thẩm chủ nhiệm ngăn lại.

"Cháu không được đi theo, nếu không muốn Tần Dã gặp chuyện thì đừng xen vào." Thẩm chủ nhiệm chỉ dùng giọng đủ hai người nghe để cảnh cáo Ngốc Tiểu Muội, sau đó xoay người rời đi.

Ngốc Tiểu Muội đứng yên tại chỗ, nhìn Tần Dã và đồng đội bị người của Cục An ninh đưa đi.

Giáo sư Trần đi đến bên cạnh cô: "Về trước đã rồi tính." Trong xe.

Thẩm chủ nhiệm thấy không có người ngoài thì không còn giữ vẻ mặt nghiêm nghị nữa.

"Có việc gì?" Tần Dã trực tiếp vào thẳng vấn đề.

"Thực sự là có việc." Thẩm chủ nhiệm cũng không vòng vo, lấy ra một tập tài liệu: "Chúng tôi có việc cần các anh giúp đỡ." "Người của Cục An ninh mà cần chúng tôi giúp à?

Tôi không nghe nhầm chứ?" Hắc Hạt Tử nghe xong không nhịn được cười lạnh.

Lúc nãy còn hống hách lắm mà?

Giờ lại đi cầu cứu à?

Sự việc xoay chuyển đúng là thần kỳ.

“Chính xác mà nói không phải tôi, mà là đội khảo cổ.

Chúng tôi vừa nhận được tin, Học viện Khảo cổ phát hiện cổ mộ giữa sa mạc Taklamakan ở Tây Vực, Giáo sư Dương dẫn đội tới đó.” “Hiện tại đã mất liên lạc, cả đội khảo cổ đều mất tích.” “Sau đó đội cứu hộ dẫn theo một đội khảo cổ khác vào cứu viện, trong quá trình đó họ thử tiếp tục khai quật cổ mộ, giờ họ cũng biến mất luôn rồi.” “Từ lúc Giáo sư Dương mất tích đến đợt cứu hộ cuối cùng mất liên lạc đã qua bảy ngày rồi, chúng tôi nghi ngờ họ có thể đã gặp nạn trong mộ.” Thẩm chủ nhiệm nói xong thì nhìn về phía Tần Dã.

Tần Dã đọc lướt qua tài liệu, sau đó đưa cho Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

“Không chỉ có đội khảo cổ Đại Việt, còn có người của các nước khác nữa à?” Tần Dã thản nhiên hỏi.

“Đúng, nhưng họ không phải đội cứu hộ hay đội khảo cổ, mà là đội thám hiểm của Nhật Bản, Hàn Quốc và Anh.” Thẩm chủ nhiệm hít một hơi sâu, khẽ gật đầu.

“Lại là họ, lúc nãy còn bảo chúng tôi giết đội khảo cổ nước họ, giờ xảy ra chuyện lại nhớ đến chúng tôi à?

Đúng là có bệnh!” Hoắc Tú Tú nghe vậy thì nhíu mày, trong lòng vô cùng bất bình.

“Chuyện này là do nhiều nước liên hợp ép Đại Việt, chúng tôi chỉ làm màu thôi.

Nếu các anh đồng ý thì không cần gặp họ, cứ trực tiếp đi Tây

Vực, phần còn lại để chúng tôi xử lý." Thẩm chủ nhiệm biết họ thấy bất công, đây là một rắc rối nhưng cũng là một cơ hội.

"Tôi có thể đồng ý, nhưng..." Tần Dã không do dự, trực tiếp nhận lời nhưng đưa ra điều kiện.

"Điều kiện gì?" Thẩm chủ nhiệm nghe hắn đồng ý thì mắt sáng lên.

"Tôi phải giao đồ lần này cho kim chủ đã, thanh toán tiền hoa hồng cái đã." Thẩm chủ nhiệm: "..." "Còn nữa, tôi không làm việc không công, tôi cần thù lao, ít nhất phải tăng thêm mười phần trăm so với ban đầu, khoản này là tính cho Đại Việt." Thẩm chủ nhiệm: "..." Đây là thừa cơ ép giá à?

"Còn về đội thám hiểm...

ông muốn họ sống hay chết?

Chết thì lấy thêm hai mươi phần trăm thù lao gốc, còn sống thì giá khác, phải thêm tiền, tăng bốn mươi phần trăm, và phải trả bằng vàng thỏi..." Thẩm chủ nhiệm: "..." "Nếu không quan tâm đến đội thám hiểm thì thôi, nhưng tiền của tôi phải đưa sớm, không được nợ, cuộc sống của tôi túng quẫn lắm, còn em gái phải nuôi, ngày tháng qua đi khó khăn vô cùng..." Thẩm chủ nhiệm cảm thấy đầu mình đang ù đi.

Túng quẫn cái con khỉ, đời anh mà còn túng quẫn à?

Tỷ phú thế giới thấy anh còn phải bái phục.

Anh đây không phải kiếm tiền, anh đây là đi cướp rồi!

"Tôi thấy Dã ca kiếm tiền thế này là rất hợp lý." Bàn Tử cảm thấy phi vụ này rất hời.

"Rẻ cho họ quá!" A Ninh lạnh lùng nói.

"Đúng vậy, dù sao đám người đó sống hay chết tôi cũng không

quan tâm, người nước nào tôi càng không quan tâm, cứ đưa tiền là được!" Hoắc Tú Tú gật đầu lia lịa.

"Tú Tú, những món đồ khác vẫn còn ở nước ngoài chứ?" Tần Dã đột nhiên hỏi.

"Vâng, đúng thế, sao vậy anh?" "Bảo tàng Nhật Bản triển lãm văn vật đời Hán, chúng nên quay về Đại Việt." "Ngựa đồng hoa văn thời Đường mà Mỹ mua từ mộ tặc Đại Việt cũng nên được mang về." "Còn Hàn Quốc nữa..." Nghe Tần Dã liệt kê từng món một, Thẩm chủ nhiệm lại một lần nữa kinh hãi, đây là lại có văn vật sắp quay về à?

Chơi lớn vậy sao?

Hay là Tần Dã đang thù dai?

Muốn trả đũa?

"Được rồi, tôi đi liên hệ ngay đây." Hoắc Tú Tú nghe xong, hào hứng rút điện thoại bắt đầu soạn tin nhắn.

"Thẩm chủ nhiệm, giờ tôi phải đi gặp kim chủ để nhận tiền." Tần Dã làm việc rất có trình tự, từng việc một.

Cả nhóm về đến Cục An ninh đã là nửa đêm, và hắn đã gặp kim chủ của mình, Giáo sư Vương.

"Đây là thứ ông cần." Tần Dã đặt Mộc Trần Châu và bạch thư của Hiến Vương lên bàn, sau đó ngồi xuống ghế.

Giáo sư Vương thấy những món đồ này, vẻ mặt đầy mãn nguyện, liền gọi một cuộc điện thoại, chuyển tiền hoa hồng vào tài khoản của Tần Dã.

Thẩm chủ nhiệm nhìn thấy số dư trong tài khoản ngân hàng của Tần Dã, những con số không làm ông hoa cả mắt.

Tần Dã đi 'làm thêm' một chuyến mà kiếm được nhiều tiền thế này

sao?

Giáo sư Vương thấy Tần Dã ngồi đó, mỉm cười hiểu ý.

“Chuyện của chúng ta cậu đều biết cả rồi, cấp trên đã đồng ý yêu cầu của cậu, người của đội thám hiểm... cứ tính theo đầu người.” Giáo sư Vương thản nhiên nhấp một ngụm trà.

“Đầu người?” Thẩm chủ nhiệm không hiểu, chuyện này liên quan gì đến đầu người?

Tại sao lại tính theo đầu người?

“Người của đội thám hiểm chưa chắc đã nghe lời, chết thì tính theo giá người chết, sống tính theo giá người sống.” Ý của Giáo sư Vương rất rõ ràng.

Nghe lời thì may ra còn sống mà về, không nghe lời thì chết ráng chịu.

“Ừm!

Hợp lý.” Tần Dã gật đầu.

“Đúng rồi, vì sa mạc rất nguy hiểm, cấp trên cho phép cậu sử dụng vũ khí, còn vũ khí...

Chương 73

cậu tự chuẩn bị đi, mấy thứ của Đại Việt... chắc cậu không dùng quen đâu.” “Các tài nguyên khác chúng tôi sẽ sắp xếp trước, điểm này cậu cứ yên tâm.” Thẩm chủ nhiệm vội vàng truyền đạt ý của cấp trên.

“Được.” Tần Dã không từ chối.

“Lần cứu hộ này chúng tôi sẽ công bố rộng rãi, và vẫn thông qua hình thức livestream.

Nếu đội thám hiểm có xảy ra chuyện gì dọc đường thì livestream trực tiếp cũng có thể làm chứng cho cậu.” Thẩm chủ nhiệm chưa nói hết câu đã nghe Giáo sư Vương cười lạnh.

“Đội thám hiểm cái nỗi gì, lũ đó là cướp thì có, mượn danh thám hiểm để đi tìm mộ, tìm kho báu.” Giáo sư Vương vô cùng bất mãn với đám tặc đó.

“Kho báu gì?” Tần Dã ngẩn người.

“Một tháng trước, Tây Vực từng xuất hiện dị tượng, vùng sa mạc đổ mưa suốt ba ngày ba đêm, sau cơn mưa trời rực rỡ ánh hồng, đội thám hiểm của nhiều nước đã lên đường.

Theo họ nói, trời có dị tượng, chắc chắn có bảo vật xuất thế.” “Chuyện này vốn dĩ gây xôn xao dư luận, nhưng phía chính quyền đã trấn áp thông tin nên nhiều người không biết.” Thẩm chủ nhiệm kể lại sự việc, lúc biết tin này ông cũng rất bất ngờ, không ngờ tin tức của người nước ngoài lại nhạy bén đến vậy...

Tần Dã nghe nhưng không để tâm lắm, hơi trầm ngâm.

“Nếu thực sự có kho báu, có cần tôi mang về không?

Nếu mang về thì giá khác đấy.” Tần Dã im lặng hồi lâu rồi ngẩng

đầu nhìn hai người.

Thẩm chủ nhiệm: "..." Giáo sư Vương: "..." Cậu chỉ biết có tiền thôi à!

Lúc này Bộ trưởng Lâm đã nhận được điện thoại của Thẩm chủ nhiệm, liền gọi Wheeler và Matsushita tới ngay trong đêm.

Trong phòng họp.

"Bộ trưởng Lâm, đã bắt được Tần Dã rồi phải không?" Bộ trưởng Matsushita vội hỏi.

"Đừng nói khó nghe như vậy, chúng tôi không bắt, mà là mời." Bộ trưởng Lâm cười đáp.

"Vậy mời ông giao hắn cho chúng tôi, chúng tôi phải đưa hắn ra tòa án quân sự." Wheeler vẫn giữ thái độ bề trên.

"Giao cho ông là không thể nào.

Chẳng phải các ông nói đội thám hiểm mất tích, cần Đại Việt cử người cứu viện sao?

Việc này Đại Việt chúng tôi nhận rồi." Bộ trưởng Lâm thản nhiên uống nước.

"Ông có ý gì?" Wheeler linh cảm có chuyện chẳng lành: "Việc đó liên quan gì đến việc tôi mang Tần Dã đi?" "Nhân viên cứu hộ chính là Tần Dã.

Nơi đó quá nguy hiểm, không có Tần Dã thì ai cũng không vào được, nên hắn không thể đi theo các ông." Bộ trưởng Lâm tiếp tục.

"Ông..." "Đó là vùng cấm địa của Đại Việt chúng tôi, bản lĩnh của Tần Dã thế nào các ông cũng thấy rồi.

Muốn cứu người thì chỉ có thể là Tần Dã, nếu không thì các ông tự đi mà cứu." Bộ trưởng Lâm trực tiếp ngắt lời hắn, vẻ mặt đầy vẻ

mất kiên nhẫn.

“Ông...” Matsushita thừa biết độ nguy hiểm của nơi đó, họ vốn định mượn địa bàn Đại Việt để tiêu hao tài nguyên cứu người, không ngờ ông ta lại chọn Tần Dã.

Wheeler, Matsushita và Park nhìn nhau, cuối cùng đành phải đồng ý.

Chờ người của họ tới, nhỡ đâu kho báu bị lấy mất thì hối không kịp.

“Được!

Nhưng chuyện sát hại đội khảo cổ của chúng tôi...” “Không có sát hại gì cả, đó chỉ là sự vu khống, chuyện này coi như qua đi.

Tần Dã cứu người của các ông thì là ân nhân của các ông, các ông định lấy oán trả ơn à?

Có còn là con người không đấy?” Bộ trưởng Lâm trực tiếp nói lảng sang chuyện khác, phớt lờ luôn vấn đề đó.

Wheeler và những người khác đều đứng hình, cứ thế mà bỏ qua sao?

Vậy còn đội khảo cổ của họ thì sao?

Chẳng lẽ mặc kệ?

Dựa vào đâu chứ?

“Còn nữa, phí ra sân của Tần Dã hơi cao đấy, các ông nhớ trả tiền cho đủ.” Bộ trưởng Lâm nhấn mạnh chuyện tiền nong.

“Cái gì?

Còn bắt chúng tôi trả tiền?” Matsushita nghe đến tiền thì lập tức nhảy dựng lên, dựa vào đâu mà phải trả tiền cho hắn?

“Tần Dã không phải quân nhân, đây là quan hệ thuê mướn, tại sao các ông không trả tiền?

Đại Việt chúng tôi thuê Tần Dã cũng phải trả tiền, chẳng lẽ đám nước ngoài các ông định ăn chực à?

Nói gì thì cũng là nước lớn, các ông định chơi bài 'đi chùa' sao?” Bộ trưởng Lâm sắc mặt sa sầm, không biết thân phận mình là gì à?

Còn muốn dùng sức lao động miễn phí?

Wheeler, Park và Matsushita sắc mặt đều trở nên khó coi.

“Không muốn dùng à?

Vậy thì tự đi mà tìm, cứu viện của Đại Việt chúng tôi chỉ có Tần Dã thôi.” Bộ trưởng Lâm nhướng mày, tỏ vẻ bất cần.

“Được!” Wheeler không muốn kho báu rơi vào tay một mình Đại Việt, huống chi bên trong còn có văn vật cổ, mang được mấy thứ đó về Mỹ thì cũng đủ bù đắp tổn thất của đội khảo cổ.

Còn về Tần Dã... nếu không đưa về được thì trực tiếp khử luôn.

“Đúng rồi, người của đội thám hiểm, các ông muốn sống hay chết?

Muốn sống thì giá khác nhé, việc này chúng tôi sẽ livestream trực tiếp để công bằng, tránh việc sau này có người chết lại bảo là do Tần Dã giết, Đại Việt không gánh tội thay đâu.” Bộ trưởng Lâm truyền đạt lại ý của Tần Dã.

“Tất nhiên là muốn sống rồi.” Matsushita không do dự đáp, đó đều là tinh anh của Nhật Bản, chết đi là tổn thất của họ.

“Vậy thì được, không có việc gì nữa thì về đi, chi phí tôi sẽ gửi cho các ông, lúc đó trực tiếp thanh toán là được.” Bộ trưởng Lâm phẩy tay, trực tiếp đuổi khách.

Những lúc quan trọng thế này mới thấy Tần Dã đáng tin, tuy đòi nhiều tiền nhưng đều là do các nước này chi trả.

Vì kho báu mà họ cái gì cũng dám làm, không muốn kho báu rơi vào tay Đại Việt thì buộc phải chấp nhận đề nghị này.

Không đồng ý thì người chịu thiệt là các quốc gia đó thôi.

Wheeler hầm hầm mặt mũi, đứng dậy rời đi.

Họ sẽ không bỏ qua chuyện này dễ dàng như vậy.

Sau khi mấy người đó rời khỏi phòng họp, Bộ trưởng Lâm trực tiếp ban hành văn bản phản hồi các quốc gia đang ép buộc Đại Việt.

Khẳng định những cáo buộc của Mỹ đều là hiểu lầm, Tần Dã bị oan, và thông báo Tần Dã sẽ tham gia cứu viện đội thám hiểm Mỹ.

Những chuyện khác cứ để họ tự suy diễn.

Tần Dã có tội mà còn đi cứu viện được sao?

Đây chính là cách gián tiếp thông báo rằng Mỹ sẽ không truy cứu trách nhiệm của Tần Dã nữa.

Ngốc Tiểu Muội vừa mới về đến nhà thì nhận được điện thoại của Thẩm chủ nhiệm, yêu cầu cô ngày mai tiếp tục đến trường để quay phim Tần Dã.

"Chú ơi, Tần Dã anh ấy không phải là..." "Đó không phải việc cháu nên lo, cứ làm tốt công việc của mình đi." Thẩm chủ nhiệm nói xong câu này liền trực tiếp cúp máy.

Ngốc Tiểu Muội nghe tiếng tút tút, ban đầu hơi ngẩn ra, sau đó lập tức hiểu ra, Tần Dã không sao rồi.

Thật tốt quá!!

Cô có thể tiếp tục quay phim, nhiệt độ của chương trình sẽ lại tiếp

tục tăng cao.

Sáng sớm hôm sau, Tần Dã đã sớm đeo ba lô đứng ở cổng trường, Ngốc Tiểu Muội lái xe của ekip chương trình đến đón hắn.

“Tần Dã, chúng ta đi đâu đây?” “Sân bay, chúng ta đi Tây Vực!” Tần Dã lên xe xong liền trực tiếp mở lời.

“Khởi hành thôi.” Ngốc Tiểu Muội phấn khích nói với tài xế.

Khán giả trong phòng livestream khi thấy Tần Dã xuất hiện trong ống kính, số người xem lập tức vọt lên hàng chục triệu.

Chương 74

【Vãi chưởng!

Cuối cùng cũng được thấy anh Dã rồi, hôm qua thấy bị đặc cảnh bắt đi làm tôi lo sốt vó.】【Tôi biết ngay anh Dã sẽ không sao mà, đây là lần thứ hai vào đồn rồi thì còn gì phải sợ nữa?】【Haha, đúng đúng đúng, tiếp theo chúng ta lại đi 'làm thuê' ở đâu đây?】【Ông bị điếc à?

Lúc nãy người ta chẳng bảo đi Tây Vực còn gì!!】【Tây Vực?

Đi Tây Vực làm gì thế nhỉ?】【Quản làm gì, chúng ta cứ việc xem thôi.】Số lượng khán giả trong phòng livestream từ từ leo thang, cuối cùng theo chân đoàn chương trình tiến về sân bay.

Đến sân bay, họ đã thấy Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Hắc Hạt Tử có mặt, nhưng không thấy bóng dáng Hoắc Tú Tú và A Ninh.

"Lạ thật, sao chỉ có ba người các anh thôi?" Ngốc Tiểu Muội thắc mắc.

"Tú Tú và A Ninh đi Tây Vực trước rồi, có vài thứ cần họ chuẩn bị." Bàn Tử cười hắc hắc nói.

Tần Dã không nói gì, trực tiếp bước lên chuyên cơ mà Thẩm chủ nhiệm đã chuẩn bị cho họ.

Xuất phát từ sáng sớm mãi đến chiều mới tới địa điểm chỉ định, sau đó thấy một chiếc xe Jeep đã đợi sẵn ở đó, từ trên xe bước xuống là một quân nhân.

"Thưa ngài Tần Dã, xin mời đi theo tôi, người của chúng tôi đang đợi ngài." Viên quân nhân kia trước tiên chào theo quân lễ, rất lịch sự mở lời.

Ngốc Tiểu Muội nhìn thấy những tấm huy chương công huân trên người quân nhân này mà muốn lóa cả mắt.

Đây đều là vinh dự đổi bằng tính mạng, vậy mà người đàn ông này lại khách khí với Tần Dã như vậy?

Chuyện này là sao đây?

Còn nữa, đám người Tần Dã định đi đâu?

Sao sắc mặt ai trông cũng nghiêm trọng thế kia?

Ngốc Tiểu Muội cùng nhân viên công tác đi theo Tần Dã lên xe, còn Bàn Tử và Hắc Hạt Tử thì ngồi ở chiếc xe phía sau.

Phòng livestream: 【Vãi!

Xe Jeep quân dụng đại chủng?

Biển số xe này đúng là chất chơi vcl!!】 【Cái anh quân nhân lúc nãy huy chương đầy mình, giờ lại lái xe cho anh Dã?

Trời ạ!

Lần này anh Dã đi làm thuê cái gì mà khủng vậy?】 【Không biết, nhưng nhìn bí ẩn quá, kích thích thật sự, tôi bắt đầu mong chờ công việc tiếp theo của anh Dã rồi.】 【Lần ở mộ Hiến Vương tôi bị kích thích mạnh quá, đêm qua nằm mơ còn thấy anh Dã lái xe cơ giáp nữa chứ!!】 【Đù!

Tôi cũng vậy!

Giờ tôi chỉ muốn biết anh Dã còn có thể lấy ra thứ gì nữa thôi?】 【Anh Dã đúng là người đàn ông lý tưởng của lòng tôi!!!】 【Đúng thế!!

Tôi bắt đầu ghen tị với A Ninh và Hoắc Tú Tú rồi đấy!!】 Tần Dã ngồi trong xe nhắm mắt dưỡng thần, người quân nhân lái xe thỉnh thoảng lại nhìn hắn qua gương chiếu hậu.

Chính là người đàn ông này đã cứu vãn rất nhiều cổ vật của Đại Việt, thậm chí còn tỏa sáng rực rỡ tại mộ Hiến Vương, tiêu diệt rất nhiều kẻ trộm mộ ngoại bang...

Mà hắn chỉ là một sinh viên đại học...

Điều này thật không thể tin nổi.

Anh ta cảm thấy những vinh dự và huy chương trên người mình so với hành động của Tần Dã thì chẳng đáng nhắc tới.

Buổi chiều, đám người Tần Dã đã đến sa mạc Taklamakan, Hoắc Tú Tú và A Ninh đã đứng đợi sẵn, phía sau họ còn có vài chiếc xe đẩy phủ vải đen, chiếc lớn nhất cao khoảng hai mét.

"Anh Dã!" Hoắc Tú Tú và A Ninh đồng thanh gọi.

Bên cạnh còn đứng một nhóm người mặc đồng phục thống nhất, một người đàn ông trung niên chủ động bước tới chào hỏi Tần Dã.

"Chào ngài Tần Dã.

Tôi xin tự giới thiệu, tôi là đội trưởng đội cứu hộ lần này, ngài cứ gọi tôi là đội trưởng Hàn.

Lần này cấp trên đặc biệt cử tôi đến để hỗ trợ ngài trong việc cứu viện và hỗ trợ đội khảo cổ." Tần Dã khẽ gật đầu xem như chào hỏi.

Có người giúp là tốt rồi, ít nhất cũng có người vận chuyển đồ đạc cùng, tiết kiệm được thời gian.

"Anh Dã, có một đội khảo cổ bị mất tích, họ đã báo cảnh từ ba giờ trước nhưng hiện tại không thể xác định được vị trí, hơn nữa em cảm thấy nơi này có điểm kỳ quái." A Ninh tiến lại gần Tần Dã, nói nhỏ.

Tần Dã đảo mắt nhìn sa mạc mênh mông vô tận.

Đang định dùng tay thôi toán vị trí đội khảo cổ thì bên tai truyền đến tiếng thở dốc.

Hù...

Hù...

“Lạ thật, ai đang thở dốc thế?

Tiếng thở mạnh vậy?” Bàn Tử cũng nghe thấy âm thanh này.

“Âm thanh này phát ra từ dưới lòng đất, các cậu nghe kỹ xem.” Hắc Hạt Tử sắc mặt ngưng trọng nói.

“Đây là hiện tượng thường thấy ở sa mạc, cư dân địa phương thường xuyên nghe thấy tiếng thở dốc này, chỉ là dạo gần đây tiếng thở này trở nên đặc biệt thường xuyên hơn.” Đội trưởng Hàn đã quá quen với hiện tượng này.

Tần Dã thì không cho là vậy, hắn xoay người đi về hướng đông của âm thanh.

Ngốc Tiểu Muội vội vàng dẫn theo thợ quay phim bám sát phía sau.

Đi được hai mươi phút, Tần Dã ngồi xổm xuống đất, dùng tay vẽ cái gì đó.

Mười phút sau, trên mặt đất xuất hiện một hình vẽ, nhìn rất giống Bát quái nhưng nhìn kỹ lại không phải hoàn toàn.

Sau đó, Tần Dã rút Hắc kim cổ đao ra, để máu nhỏ vào vị trí chính giữa hình vẽ.

Ngón tay kết ấn, miệng Tần Dã lầm bầm từ ngữ cổ xưa.

Hình xăm trên người hắn dần dần hiện rõ.

Khắc tiếp theo!

Những phù văn trên mặt đất bỗng nhiên tỏa ra ánh kim quang rực rỡ, hơn nữa ánh sáng ngày càng rõ nét.

Tiếng thở dốc kia cũng rõ ràng hơn trước rất nhiều.

Uỳnh!

Ngay phía trước hình vẽ, từ dưới lớp cát bỗng nhiên chui ra một sinh vật.

Chỉ thấy một con quái vật với hàm răng nhọn hoắt, ba móng vuốt, cùng đôi cánh giống hệt loài dơi hốt nhiên xuất hiện trước mắt.

Ngốc Tiểu Muội và đội trưởng Hàn đứng sau đều ngửa đầu nhìn sinh vật bay ra từ trong lòng cát.

Mắt của tất cả mọi người trợn tròn, trong con ngươi in đậm hình ảnh của sinh vật này.

Ngốc Tiểu Muội run rẩy môi, cuối cùng thốt ra hai chữ với giọng chói tai: "Dực Long!" Não bộ của họ lại một lần nữa đứng hình, sao vừa mới tới đây đã lôi ra được cái thứ khủng khiếp thế này.

Dực Long!

Đó chẳng phải là sinh vật đã tuyệt chủng hàng vạn năm rồi sao?

Sao có thể xuất hiện ở đây?

Lại còn bị Tần Dã triệu hồi ra?

Tất cả mọi người đều ngước nhìn, như bị điểm huyệt, không ai nói câu nào.

Khán giả trong phòng livestream cũng hoàn toàn sững sờ trước sự xuất hiện của Dực Long.

Số người xem không ngừng tăng vọt, lên đến ba mươi triệu người. 【A a a!

Đù vcl!!

Dực Long...

A a a!

Dực Long kìa!!!】【Tổ sư nó!

Chương 75

Đây là Dực Long thật hả?

Không phải loài này tuyệt chủng rồi sao?】【Tôi thật sự không ngờ cả đời này mình lại được thấy Dực Long sống!

Thật sự là Dực Long...】【Trời ơi!

Tôi vừa tự tát mình một cái, đau thật, không phải mơ, tôi thật sự thấy Dực Long đã tuyệt chủng rồi!!!】【Không đúng!

Tại sao ở đây lại có Dực Long?

Chẳng phải tuyệt chủng rồi sao?

Sao nó lại trốn ở đây?

Ai giải thích giùm cái?】【Môi trường tự nhiên ai mà nói trước được, giống như anh Dã vậy, anh ấy chính là một cái lỗi BUG của tạo hóa, là con người mà các ông có ai triệu hồi được Dực Long không?

Có ai làm được như anh ấy không?】【Đúng đúng đúng!

Ông nói chuẩn, tôi đến giờ vẫn chưa hoàn hồn, triệu hồi rắn với hổ thì thôi đi, giờ cấp độ triệu hồi đã lên đến cả sinh vật tuyệt chủng rồi...

Mẹ ơi!!!】Bình luận của khán giả nhảy liên hồi như nhịp tim của họ vậy, vừa kích động vừa... không thể tin nổi.

Người bình thường sao có thể chấp nhận việc một sinh vật đã tuyệt chủng xuất hiện trên thế giới này.

Nếu là hóa thạch thì còn chấp nhận được, chứ còn sống sờ sờ thế này... thật sự là quá sốc.

Tin tức Dực Long tái thế một lần nữa gây chấn động toàn cầu.

Rất nhiều cư dân mạng nước ngoài khi thấy Dực Long đã gào thét trước màn hình.

Người nước Ấn: 【Mẹ ơi!

Tôi thấy Dực Long còn kinh ngạc hơn thấy thần Shiva nữa!

Đây là Dực Long thật sao?】【Chắc chắn là thật rồi, Tần Dã này rốt cuộc là ai?

Sao lại có bản lĩnh lớn như vậy?

Hoàn toàn vượt xa tưởng tượng của tôi.】【Đây chẳng lẽ là sức mạnh thần bí của Đại Việt sao, Dực Long lại ẩn náu ở Đại Việt, cái này có thể nghiên cứu không nhỉ?

Nếu nghiên cứu được Dực Long thì phát tài rồi!】Người nước Xiêm:【Mấy ông Ấn đòi nghiên cứu Dực Long à, với cái kỹ thuật của các ông thì đừng làm trò cười nữa, hơn nữa người ta đang sống tốt, sao phải nghiên cứu?

Không sợ bị quả báo à?】【Đúng thế, mấy người này tâm địa độc ác thật, giống y hệt mấy quốc gia nào đó, đều là lũ máu lạnh.】【Thì là chó săn của nước nào đó nên tất nhiên là giống rồi, cứ thích nghiên cứu đủ loại virus rồi gây họa cho thế giới, lũ độc hại nhất chính là họ.】Theo sức nóng của livestream, video Tần Dã triệu hồi Dực Long lan truyền chóng mặt.

Việc Dực Long xuất hiện đã thu hút sự chú ý của Hiệp hội Bảo tồn Động vật Nguy cấp Quốc tế.

Thậm chí họ còn coi Tần Dã là tội phạm, cho rằng hắn phát hiện Dực Long mà không báo cáo là hành vi vi phạm pháp luật về bảo vệ động vật nguy cấp.

Cần phải chịu sự phán xét.

Vì vậy, Hiệp hội Bảo tồn Động vật đã chủ động gọi điện cho Bộ Ngoại giao Đại Việt.

Bộ trưởng Lâm vừa mới ngồi xuống xem livestream, vẫn còn đang trong cơn chấn kinh khi thấy Tần Dã triệu hồi Dực Long thì bị tiếng điện thoại cắt ngang.

Nhìn thấy số gọi đến, Bộ trưởng Lâm cảm thấy phiền phức vô cùng.

Lũ người này rảnh rỗi quá hay sao, Hiệp hội Bảo tồn Động vật gọi điện làm cái quái gì không biết?

Nhưng cũng không thể không nghe, ông hít một hơi thật sâu rồi bắt máy.

"Kính thưa Bộ trưởng Lâm, tôi là Daryl, Chủ tịch Hiệp hội Bảo tồn Động vật Quốc tế.

Có một chuyện tôi cần thông báo với các ông, công dân Tần Dã của Đại Việt đã vi phạm luật bảo vệ động vật nguy cấp, yêu cầu các ông giao Tần Dã cho chúng tôi để tiến hành phán xét." Chủ tịch Daryl nói với giọng điệu rất ôn hòa.

Dù sao đây cũng là Bộ Ngoại giao Đại Việt, ông ta vẫn khá khách khí.

"Vi phạm luật bảo vệ động vật nguy cấp?

Tần Dã xúc phạm luật pháp của các ông lúc nào?

Còn nữa, tôi đang rất ổn, giờ thấy ông là tôi hết ổn rồi đấy." Bộ trưởng Lâm ngẩn ra, sau đó ánh mắt rơi trên hình ảnh con Dực Long.

"Dực Long là đối tượng bảo vệ trọng điểm, nó thuộc về toàn quốc tế, quốc tế cần phải bảo vệ loài vật tuyệt chủng cuối cùng này." Daryl vẫn ôn tồn đáp lại.

Bộ trưởng Lâm lúc này nhướng mày: “Bảo vệ?

Dựa vào các ông?

Lời này nghe nực cười thật đấy, Dực Long xuất hiện ở Đại Việt chúng tôi thì việc bảo vệ là chuyện của Đại Việt.

Hơn nữa, nó mới chui ra đó thôi, ai làm hại nó chưa?

Cần các ông bảo vệ à?

Nhìn cái mỏ nhọn với hàm răng kia kìa, nó còn khỏe hơn cả răng của ông đấy, ông bảo vệ cái gì?

Tôi nói cho các ông và những kẻ đứng sau biết, Tần Dã không phải là người các ông có thể động vào, đừng có như lũ bọ chét nhảy nhót lung tung ở đây nữa.” Không đợi đối phương kịp trả lời, Bộ trưởng Lâm trực tiếp cúp máy.

Sau đó ông nhìn vào màn hình thấy Tần Dã.

Đúng là cây to đón gió, danh tiếng quá lớn cũng khổ.

Bộ trưởng Lâm suy nghĩ một lát rồi triệu tập toàn bộ nhân viên Bộ Ngoại giao vào phòng họp.

“Hiện tại Tần Dã đang quá nổi bật, thu hút sự chú ý của rất nhiều quốc gia, các anh đều...” Lời của Bộ trưởng Lâm chưa dứt đã nghe thấy những tiếng thở dài ngao ngán.

“Tôi ngồi ở vị trí này bao nhiêu năm, số điện thoại nhận được trong một ngày hôm nay còn nhiều hơn cả một năm cộng lại, cậu Tần Dã này đúng là biết làm loạn thật.” “Đừng nói anh, tôi cũng thế, mấy ngày nay nửa đêm vẫn nhận được điện thoại, rất nhiều nước đang quan tâm đến Tần Dã, theo tin từ đại sứ quán, nhiều bên đang bắt đầu gây sự nhắm vào Tần Dã.” “Đó cũng là do chính quyền các nước đó chỉ đạo thôi, Tần Dã thực sự là một nhân tài, bất kể là thân thủ hay

đóng góp cho Đại Việt, quan trọng nhất là những vũ khí quân sự mà cậu ấy nghiên cứu ra... ai nhìn mà chẳng thèm muốn." "May mà Tần Dã là người Đại Việt, nếu là ở nước khác, tôi cũng muốn bỏ tiền túi ra để đào cậu ấy về." Các nhân viên ngoại giao khác không tiếc lời khen ngợi Tần Dã nhưng cũng rất đau đầu.

"Hiện tại Tần Dã đang ở Đại Việt, họ không làm gì được đâu, việc cần làm bây giờ là nghĩ cách chuyển dời sự chú ý của họ." Bộ trưởng Lâm trầm tư hồi lâu rồi chậm rãi nói.

"Làm sao có thể chứ?

Ngài nghĩ xem hiện tại có chương trình nào ép được nhiệt độ của Tần Dã xuống không?

Cậu ấy giờ là 'siêu sao' toàn cầu rồi, ai có đủ bản lĩnh mà ép nổi?

Mấy ngôi sao giải trí giờ chẳng ai ngoi lên được, có cái anh ca sĩ gì đó mỗi lần định bùng nổ thì lại bị Tần Dã đè bẹp, toàn gặp chuyện đột xuất!" Những người khác cảm thấy vấn đề này quá khó.

"Tổng không thể bảo Tần Dã rút lui để tránh bão, thế thì cổ mộ có đi nữa không?

Nhân viên khảo cổ có cứu nữa không?

Hơn nữa nước Mỹ, nước Nhật và nước Hàn chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Tần Dã, công khai không được thì chắc chắn họ sẽ chơi xấu, tóm lại hiện tại Tần Dã đang ở thế tứ bề thọ địch." "Trước khi vào họp tôi còn nhận được điện thoại của Hiệp hội Bảo tồn Động vật, họ cho rằng hành động của Tần Dã là quá đáng, nên đưa Dực Long đến chỗ họ để bảo vệ và trông coi.

Cái này mà đưa đi thì chẳng phải là để họ lén lút đem đi nghiên cứu sao?" Bộ trưởng Lâm nghe xong cảm thấy những lời này cũng có lý.

Xem ra tạm thời phân tán sự chú ý của họ mới là quan trọng nhất.

Mà thứ thu hút sự chú ý nhất chính là nhóm của Tần Dã.

Bộ trưởng Lâm nảy ra một ý tưởng, ít nhất có thể đánh lạc hướng được một thời gian.

Lúc này tại hiện trường.

Ngốc Tiểu Muội và những người khác đều kinh ngạc nhìn con Dực Long đang vỗ cánh giữa không trung, ánh mắt nó vẫn đang dán chặt vào Tần Dã.

"Tần Dã... con Dực Long này... anh gọi nó ra làm gì?

Chẳng lẽ để nó ra cho thoáng khí à?" Ngốc Tiểu Muội cảm thấy đầu óc mông lung, hỏi một câu không suy nghĩ.

Chẳng lẽ mấy con rắn với hổ chưa đủ làm anh hài lòng sao?

Phải gọi một sinh vật trông cực ngầu ra mới chịu à?

Chương 76

Đội trưởng Hàn và các thành viên khác bên cạnh cũng vội vàng gật đầu khi thấy Dực Long.

Lúc này gọi ra chẳng lẽ chỉ để hít thở không khí?

Tần Dã nghe vậy, xoay người nhìn vẻ mặt kinh ngạc của họ, hắn trực tiếp phớt lờ và khẽ lắc đầu, rồi quay sang nhìn con Dực Long.

“Tôi cần tìm các thành viên đội khảo cổ ở gần đây, phiền mày dẫn đường.” Tần Dã nói với Dực Long.

Con Dực Long nghe xong liền vừa vỗ cánh vừa gật đầu.

Cảnh tượng này khiến đội trưởng Hàn và những người khác lại một lần nữa đứng hình, Dực Long cứ thế mà đồng ý sao?

Nó thực sự đồng ý rồi?

Nó lại có thể nghe hiểu lời của Tần Dã.

Chuyện này... giờ con người và nó có thể giao tiếp không rào cản rồi à?

“Đội trưởng Hàn, phiền anh mang theo những thứ tôi đem tới, chúng ta đi cứu đội khảo cổ và khám phá cổ mộ ngay bây giờ.” Tần Dã đi đến bên cạnh đội trưởng Hàn, đánh thức anh ta khỏi cơn chấn kinh.

“Hả?” Đội trưởng Hàn giật mình tỉnh lại, lập tức hiểu ý hắn, vội vàng gật đầu: “Được được!” Lúc này anh ta đối với Tần Dã là khâm phục sát đất, đây đúng là một vị thần nhân, ngay cả Dực Long cũng triệu hồi được thì còn gì không làm được nữa?

Thế là dưới mệnh lệnh của đội trưởng Hàn, đội cứu hộ biến thành

lực lượng lao động miễn phí, họ đẩy những thiết bị mà A Ninh và Hoắc Tú Tú mang tới đi theo sau Tần Dã.

Còn phía trước bọn họ là một con Dực Long đang dẫn đường.

Hình ảnh này khiến toàn bộ khán giả đều sững sờ.

Số người xem phòng livestream lại một lần nữa đạt đỉnh điểm, thành công cán mốc sáu mươi triệu người. 【Vãi cả chưởng!

Anh Dã chơi lớn quá, dùng Dực Long mở đường, cả thế giới chắc...

à không, đây là lần đầu tiên trong lịch sử văn minh nhân loại nhỉ?

Ngoài anh ấy ra tôi chưa từng nghe thấy ai dùng Dực Long dẫn đường cả?

Các ông nghe qua chưa?】【Nghe cái quần ấy, Dực Long...

đây là lần đầu tôi thấy nó còn sống, trước giờ toàn nhìn hóa thạch, nhìn thế này cuốn hút hơn bao nhiêu.】【Tôi ngày càng thấy anh Dã quá đỉnh, cái anh sinh viên này... anh ấy học trường nào ấy nhỉ?

Hình như là Đại học Nam Lăng?

Vãi!

Cái trường này không đơn giản đâu nha!!】【Đúng là không đơn giản thật, các ông nhìn xem trường dạy anh Dã kiểu gì, một sinh viên hệ công trình dân dụng mà dạy ra cả nghiên cứu vũ khí... tục gọi là trùm buôn súng ống, rồi còn biết triệu hồi Dực Long, Thanh Bạch nhị xà, hổ răng kiếm, nhím với tê tê, chỉ thiếu mỗi Pháp Hải thôi là dạy anh Dã thành Thiên sư luôn rồi...

Vãi!

Đại học Nam Lăng dạy toàn diện vậy sao?

Cái gì cũng dám dạy à?】【Mẹ nó!

Không nói nhiều nữa, tôi không làm người đàn ông của anh Dã được thì tôi sẽ làm đàn em của anh ấy, Đại học Nam Lăng đúng không?

Lão tử liều mạng, năm nay nhất định phải thi đỗ vào Đại học Nam Lăng!!】【Đỉnh vcl!!

Có chí khí!!】Ngay khi khán giả còn đang cảm thán về thân thủ và bản lĩnh cao siêu của Tần Dã thì bỗng nhiên một thông báo đẩy xuất hiện trước mắt mọi người.【Đội ngũ của Tần Dã sắp giải tán, sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ mỗi người một ngả?

Nguyên nhân... do vấn đề phân chia tiền bạc!!!】Tin tức này xuất hiện khiến tất cả mọi người đều sững sờ.

Không chỉ khán giả mà ngay cả các cư dân mạng cũng ngơ ngác.

Chuyện gì thế này?

Đội ngũ của họ vốn dĩ bền chắc như thép, sao bỗng nhiên lại giải tán?

Không lý nào như vậy!!

Thế là dưới mẩu tin đó, cư dân mạng bắt đầu bình luận đủ kiểu.【Ai nói thế?

Họ nói giải tán khi nào?

Không biết Tú Tú và A Ninh quan trọng thế nào với anh Dã à?

Đây chẳng phải là tung tin đồn nhảm sao?】【Đúng thế đúng thế, anh Dã với Tú Tú và Bàn Tử quan hệ rất tốt, lúc nguy hiểm anh Dã cứu họ không biết bao nhiêu lần rồi, sao các người có thể nói thế?

Vớ vẩn hết sức!

Ai?

Đứa nào dám tung tin đồn ác ý vậy?】【Lầu trên ơi, bình tĩnh chút, đây không phải tin vỉa hè đâu, đây là tin từ kênh chính thống đấy, không phải mấy trang nhỏ lẻ phát ra đâu.】【Hả?

Kênh chính thống?

Họ phát tin rồi à?

Chẳng lẽ là thật sao?

Nhưng sao tôi không nhận thấy biểu hiện gì nhỉ?】【Thế mới bảo, chuyện này tiến hành bí mật mà!!】Cùng với sự lan truyền của tin tức, rất nhiều cư dân mạng đã đổ xô vào phòng livestream.

Mọi người trong phòng livestream đều đang bàn tán xôn xao về việc này.【Đù!

Anh Dã và Hạo Thiên Chân định giải tán thật sao?

Không thể nào!!】【Phải đấy, tôi cũng thấy không thể nào, sao lại thế được?

Anh Dã và huynh đệ của mình quan hệ trông rất tốt mà, không giống như họ nghĩ đâu.】【Mặc kệ họ!

Anh Dã tuy tính tình lầm lì, nói năng làm việc có hơi... kỳ quặc, nhưng đối với huynh đệ là thật sự liều mạng, ví dụ như lần ở mộ Hiến Vương vừa rồi, chính anh ấy đã giải quyết Hiến Vương và cứu Bàn Tử, sao có thể vì tiền mà nảy sinh phân tranh được?

Không thể nào!!!】【Chúng ta cứ hỏi là biết ngay mà.】Thế là toàn bộ khán giả trong phòng livestream đều đang hỏi Tần Dã xem chuyện này có thật hay không.

Lúc này, nhân viên công tác của phòng livestream vẫn đang bước thấp bước cao đi theo đại đội vào sâu trong sa mạc.

Thấy khán giả đều đang hỏi chuyện Tần Dã giải tán, anh ta giật thót mình và báo lại cho Ngốc Tiểu Muội.

Cô nàng nghe xong thì kinh ngạc, nhìn chằm chằm vào Tần Dã và Bàn Tử, thấy họ vẫn như bình thường, chẳng có gì khác lạ cả!

Cô hít sâu một hơi, rảo bước đi tới bên cạnh Tần Dã.

"Tần Dã, anh và đồng đội quan hệ vẫn tốt chứ?

Không có mâu thuẫn gì chứ?" Tần Dã ngẩn ra: "Quan hệ của chúng tôi trông không tốt à?" Hắn quay sang nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bên cạnh: "Tôi đối xử với các cậu không tốt à?" Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử đều ngẩn người, sao tự nhiên lại hỏi câu đó?

Bàn Tử mồ hôi đầm đìa, môi khô khốc, hơi thở không ổn định, trợn mắt nhìn Tần Dã: "Đứa nào?

Cái thằng khốn nào bảo anh đối xử không tốt với tụi này?

Nói?

Đứa nào?

Để Bàn gia tôi xử đẹp nó không?" "Là kênh chính thống, họ phát tin nói rằng sau khi kết thúc nhiệm vụ lần này các anh sẽ giải tán, nguyên nhân giải tán là do các anh phân chia tiền... không đều." Ngốc Tiểu Muội đứng bên cạnh bổ sung thêm.

Chương 77

"Cái gì?

Thằng nào con nào tung tin đồn..." Bàn Tử chưa kịp nói hết câu đã bị Hắc Hạt Tử đạp cho một cái, ngã nhào xuống cát, người đầy bụi đất.

Anh ta khó chịu quay lại nhìn: "Lão mù kia, ông đạp tôi làm gì?" "Họ nói cũng không phải không có lý, cậu kích động cái gì?" Hắc Hạt Tử khi nghe đến thông tin từ kênh chính thống đã lờ mờ đoán ra có ẩn ý gì đó.

"Bàn Tử, cậu đứng dậy trước đi." Hạo Thiên Chân vốn thông minh, nghe Hắc Hạt Tử nói vậy liền hiểu ra chuyện gì, vội ghé tai Bàn Tử nói nhỏ vài câu.

Bàn Tử theo bản năng nhìn Tần Dã, thấy hắn vẫn vẻ mặt thản nhiên thì cuối cùng không nói gì nữa, phủi cát trên người rồi tiếp tục đi.

Đây là thông tin chính thống, có thể nói như vậy nghĩa là họ đang quá nổi bật, khiến nhiều người e ngại, nhưng chính điều đó lại cho thấy những kẻ kia đang sợ họ.

Có lẽ vì lý do này, phía chính quyền đã tung tin như vậy để giảm bớt rắc rối cho họ.

Tần Dã tự nhiên cũng hiểu rõ những lắt léo trong đó, chẳng nói câu nào mà cứ thế đi tiếp.

Ngốc Tiểu Muội thấy thái độ của họ mà không có lời giải thích nào rõ ràng, lập tức dấy lên linh cảm không lành.

Chẳng lẽ trước đây chỉ là diễn kịch, giờ sắp đường ai nấy đi thật

sao?

Không lẽ nào?

Ngốc Tiểu Muội thấy họ ngoài việc Bàn Tử lúc nãy có chút biến động cảm xúc ra... không đúng, là cảm xúc đang định bộc phát thì bị Hắc Hạt Tử đạp cho một cái rồi tắt ngúm, sau đó họ hoàn toàn im lặng.

Thậm chí Hoắc Tú Tú và A Ninh cũng chẳng buồn để ý.

Chuyện này là sao?

Im lặng như vậy chẳng lẽ là ngầm thừa nhận rồi à?

Không chỉ Ngốc Tiểu Muội nghĩ vậy, ngay cả khán giả cũng nghĩ thế. 【Không phải chứ!

Không ai nói gì à?

Chẳng lẽ không giải thích lấy một câu?

Thật sự giống như tin chính thống nói sao?】 【Đừng mà!!

Đội ngũ ăn ý thế này thật hiếm thấy, nếu có tìm người khác cũng không thể ăn ý được như vậy, đây là tình cảm sinh tử có nhau mà!】 【Thì họ đã thừa nhận đâu?

Các ông cứ lo hão.】 【Nhưng họ cũng có phủ nhận đâu!!!】 Khán giả bắt đầu bàn tán xôn xao, ai nấy đều hoang mang, đang yên đang lành sao lại giải tán.

Hoang mang không chỉ có họ, mà còn cả các thế lực đang theo dõi Tần Dã...

Nếu giải tán thì sẽ là chuyện khác, họ phải định nghĩa lại về Tần Dã và đội ngũ này.

Kẻ duy nhất không thay đổi ý định chính là lũ trộm mộ, hiện tại

vẫn đang chiêu mộ người để tiêu diệt Tần Dã...

Trong sa mạc.

Tuy là buổi chiều nhưng nhiệt độ vẫn rất nóng, mặt đất nóng như thiêu như đốt.

Con Dực Long dẫn đường phía trước lúc này cũng chậm lại, cuối cùng hạ cánh xuống bãi cát, không bay nữa.

Hành động này khiến mọi người khó hiểu.

Đội trưởng Hàn, ekip chương trình và nhóm Bàn Tử đều nhìn Tần Dã.

Tần Dã quan sát con Dực Long hồi lâu, rồi ngước mắt nhìn lên bầu trời.

"Dẫn chúng tôi đến một nơi có thể trú ẩn, nơi này mày quen thuộc hơn." Tần Dã vừa dứt lời, con Dực Long vỗ cánh, không bay thẳng nữa mà chuyển hướng.

"Anh Dã, chúng ta đi đâu thế?

Không phải đi tìm đội khảo cổ sao?" Hạo Thiên Chân không hiểu tại sao lúc nãy Dực Long dừng lại, giờ lại chuyển hướng.

"Sắp có bão cát đen rồi, hiện tại phải tìm nơi trú ẩn ngay." Tần Dã không giấu giếm, trực tiếp trả lời câu hỏi của Hạo Thiên Chân.

Đội trưởng Hàn và Ngốc Tiểu Muội nhìn nhau.

"Ngài Tần Dã, không thể nào đâu, trước khi cứu hộ chúng tôi đã đặc biệt nhờ tổ khí tượng quan sát, trong vòng một tháng tới sẽ không có dấu hiệu bão cát, có phải ngài nhầm lẫn gì không?" Đội trưởng Hàn im lặng một chút rồi vẫn buột miệng nói.

"Đó là ảo giác của các anh thôi!" Tần Dã đáp lại.

“Nhưng đó là nhân viên chuyên nghiệp mà!” “Vẫn là ảo giác thôi, thời tiết thay đổi không liên quan gì đến chuyên nghiệp hay không đâu.” “Anh chắc chắn thế sao?” “Ừm!” Đội trưởng Hàn cảm thấy Tần Dã nói chuyện... sao mà... gây ức chế thế nhỉ?

Đội trưởng Hàn dẫn mọi người đi theo Dực Long đến một ngôi nhà đất cũ nát, tuy nhà rách nát nhưng may mà mái nhà không bị dột, không gian bên trong đủ rộng để chứa tất cả mọi người và thiết bị.

“Mày về trước đi, khi nào xong chuyện thì lại ra.” Tần Dã nhìn Dực Long bình thản nói.

Con Dực Long gật đầu, kêu lên một tiếng rồi chui vào trong cát.

Đội trưởng Hàn và những người khác thấy Tần Dã giao tiếp với Dực Long thì luôn cảm thấy rất thần kỳ.

Mặt trời sắp lặn, đội trưởng Hàn và Ngốc Tiểu Muội nhìn bầu trời vẫn quang đãng, chẳng có vẻ gì là sắp có bão cát cả.

Khán giả trong phòng livestream cũng tò mò. 【Thời tiết thế này mà bảo có bão cát sao?】 【Không phải bão cát thường đâu, là bão cát đen, cái này lợi hại hơn nhiều, là thảm họa tự nhiên đặc thù của vùng này, đáng sợ lắm!!】 【Không lẽ nào?

Sao giờ chưa thấy gì cả?

Hay là anh Dã nhìn lầm?】 【Không bao giờ!

Anh Dã sao mà nhìn lầm được, chỉ có thể là những người khác sai thôi...】 【Xem ra anh Dã nói đúng, có khi họ làm mấy ông bị ảo giác thật đấy.】 Khán giả trong phòng livestream trêu chọc nhau, trong lòng đều nghi hoặc liệu bão cát đen có thực sự xuất hiện hay không.

Tám giờ tối.

Bầu trời dần tối đen, phía đông bắt đầu xuất hiện một lượng lớn

mây đen.

Trong sa mạc tĩnh mịch bắt đầu xuất hiện những cơn gió nhẹ.

Ngốc Tiểu Muội và đội trưởng Hàn lại bước ra ngoài nhà, liền thấy đám mây đen kịt như một cái miệng khổng lồ muốn nuốt chửng lấy họ.

Cả hai đều sững sờ.

Thật sự có bão cát đen...

Đám mây đen này đúng là đang kéo tới rồi...

Khán giả cũng thấy cảnh này, bình luận lại nổ ra. 【Vcl!

Mây đen xuất hiện thật kìa!】【Đù!

Đỉnh vãi!!

Anh Dã nói trúng phóc luôn?

Bão cát đen tới thật rồi?】【Đúng là thần nhân mà!

Sao anh ấy biết được nhỉ?】【Giờ đừng có thắc mắc chuyện bão cát đen nữa, nghĩ xem lát nữa phải làm sao đi!

Đây là bão cát đen đấy, cái nhà nát này chịu thấu không?】【Trời ạ!

Tôi quên mất chuyện này, nếu là thật thì họ có bị thổi bay không nhỉ?

Bão này gió cấp mấy đây!】【Cấp mấy cái gì, mười lăm đến mười tám cấp đấy!!】【Xong đời rồi!】Khán giả không khỏi lo lắng.

Lúc này gió trong sa mạc ngày càng mạnh, cát dưới đất bắt đầu tung mù mịt, xoáy tròn trên không trung.

"Vào nhà mau, nhanh lên!" Đội trưởng Hàn thúc giục Ngốc Tiểu

Muội.

Ngay lúc này, Tần Dã và Bàn Tử từ bên trong bước ra, đi đến cạnh một trong những thiết bị.

Chương 78

“Tần Dã, anh làm gì thế?

Nguy hiểm lắm, mau vào đi!” Tóc của Ngốc Tiểu Muội bay loạn trong gió, cô nhíu chặt mày lo lắng.

Đây không phải gặp bạch tuộc khổng lồ hay Hiến Vương, đây là thảm họa tự nhiên, có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

“Ừm, đúng là rất nguy hiểm, nên cô vào đi.” Tần Dã nói xong liền cùng Bàn Tử đi tới cạnh thiết bị để lại bên ngoài.

Tất cả thiết bị đều được đưa vào sau nhà, duy chỉ có cái này là Tần Dã đặc biệt dặn để lại.

“Vào đi!” Đội trưởng Hàn thấy cuồng phong cuồn cuộn kéo tới, kéo Ngốc Tiểu Muội vào trong.

Vừa vào đến nơi đã thấy cát dưới đất đen kịt, một bức tường đen như đổ ập tới, khiến tim Ngốc Tiểu Muội thắt lại.

Hoắc Tú Tú, A Ninh và Hạo Thiên Chân tuy không nói gì nhưng sắc mặt nghiêm trọng hiện rõ trên gương mặt.

Lúc này, tim ai nấy đều treo ngược cành cây.

Khán giả trong phòng livestream thì không hiểu nổi. 【Không phải chứ!

Anh Dã điên rồi sao?

Tại sao lại ra ngoài?

Nguy hiểm thế cơ mà?】 【Phải đấy!

Ra ngoài thì giải quyết được gì chứ?

Tôi thật sự không hiểu nổi.】【Mấy người Đại Việt bị ngốc à, gió lớn thế còn ra ngoài, đúng là điên rồi.】【Mẹ kiếp, ông chửi ai đấy, ông mới là đồ ngốc, cả nhà ông đều ngốc!!】【Chẳng lẽ không phải sao?

Người Đại Việt các người quá tự phụ, cứ cậy mình có chút bản lĩnh là tưởng mình giỏi lắm, giờ lại đòi đối kháng với thiên nhiên, hai người đó mà bình an vô sự tôi thề sẽ ăn gạch.】【Haha...

Tôi thấy chuẩn bị nhặt xác đi thôi, à không, thổi bay mất rồi thì nhặt bằng niềm tin à!!】【Haha!

Đây gọi là cái giá của việc thích thể hiện đấy!

Giờ thì nguy rồi nhé!!】Khán giả Đại Việt nghe thấy lũ người nước ngoài mỉa mai trong phòng livestream thì càng thêm bực bội.

Họ rất lo cho Tần Dã, giờ lại có lũ vào tìm chuyện nên lập tức quay sang chửi nhau để giải tỏa tâm trạng lo lắng.

Hù...

Hù hù...

Khi bão cát đen ngày càng gần, mái nhà của Ngốc Tiểu Muội bắt đầu kêu kẽo kẹt, có cảm giác sắp bị thổi bay đến nơi.

"Cái nhà này chắc không cầm cự được bao lâu nữa." Đội trưởng Hàn ngửa đầu nhìn mái nhà, lo lắng vô cùng, bắt đầu tìm kiếm vật nặng để đè lên xem có trụ thêm được chút nào không, nhưng mà... trụ thêm thì có ích gì đâu, chẳng lẽ để gió thổi cho nát bét à?

Thế là anh ta cũng chẳng tìm nữa, cứ đứng đó mà đợi, dù sao giờ cũng chẳng làm được gì.

Hù...

Hù...

Két... két...

Cuồng phong ngày càng lớn, mái nhà vẫn kêu kẽo kẹt như thể giây tiếp theo sẽ bị thổi bay.

Hoắc Tú Tú, A Ninh, Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân ngồi bệt dưới đất, thản nhiên lấy nước ra uống.

"Đây có được coi là một cuộc khủng hoảng của tiểu đội trộm mộ chúng ta không?" Hắc Hạt Tử ngồi dưới đất, quay sang nhìn Hạo Thiên Chân và Hoắc Tú Tú.

"Coi như là vậy!

Nguy hiểm thật đấy, sơ sẩy một cái là tất cả bay lên trời hết." Hạo Thiên Chân vẫn thản nhiên gật đầu.

"Nhưng anh Dã với Bàn Tử có ổn không?" Hoắc Tú Tú lo lắng hỏi: "Liệu có đẩy được cái thứ đó không, lực cản lớn lắm đấy!" "Bàn Tử không được nhưng anh Dã chắc chắn được." A Ninh vốn ít nói nhưng khi nhắc đến Tần Dã cô lại chủ động mở lời.

"Cũng đúng, anh Dã không phải người bình thường, chỉ là Bàn Tử... không biết có chịu khổ nổi không?" Hoắc Tú Tú lo nhất là Bàn Tử.

Chắc giờ miệng anh chàng đầy cát rồi.

"Mọi người nhìn kìa, đó là Tần Dã phải không?" Đúng lúc này, một ai đó trong đám đông bỗng hét lớn, thu hút sự chú ý của mọi người.

Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử vội chạy đến bên cửa sổ, nheo mắt nhìn bóng dáng Bàn Tử và Tần Dã đang nỗ lực đẩy một thứ trông giống như đại pháo.

"Đó là đại pháo?

Họ đem đại pháo ra làm gì?" Đội trưởng Hàn ngẩn người, mặt đầy hoang mang nhìn theo bóng lưng Tần Dã và Bàn Tử.

"Chẳng lẽ định dùng đại pháo bắn tan đám mây đen kia?

Đùa à?" "Như vậy nguy hiểm lắm!" "Anh ấy định châm lửa thế nào?

Chẳng phải là tự sát sao?" Các thành viên đội cứu hộ đều kinh ngạc, thậm chí cảm thấy có chút vô lý.

Chuyện này có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

Ngốc Tiểu Muội cũng kinh ngạc và lo lắng không kém, thật sự là... quá nguy hiểm.

Nhất thời cả ngôi nhà chìm vào tĩnh lặng.

Trong phòng livestream: 【Vcl!

Anh Dã đỉnh thật sự, đi cổ mộ mà còn mang theo đại pháo?】 【Quan trọng là đại pháo này có tác dụng gì không?

Dùng pháo bắn bão à?】 【Mấy người Đại Việt nực cười thật, đúng là viển vông.】 【Haha, tự sát đây mà, tôi đợi xem Tần Dã này bay lên trời thế nào!】 【Biến đi!

Lũ mồm thối, ở được thì ở không thì cút, nghe mà ngứa cả tai.】 Khán giả lúc này đang rất phiền lòng, hoàn toàn không biết Tần Dã đang nghĩ gì, làm vậy quá nguy hiểm!!

Lúc này cục khí tượng cũng đang bận tối mắt tối mũi.

Rõ ràng họ đo đạc thấy sa mạc Taklamakan không có gì bất thường, tại sao hiện tại lại xuất hiện bão cát đen?

Tình hình này không đúng chút nào!

"Đài trưởng, chuyện này... chuyện này lạ quá, rõ ràng bão cát đen

đã xảy ra nhưng chúng ta lại không đo được kết quả gì.” Trong phòng quan sát của đài khí tượng.

Đài trưởng đích thân giám sát, ánh mắt dán chặt vào màn hình lớn, nghe cấp dưới báo cáo mà mặt mày trắng bệch.

“Cái gì?

Cậu chắc chắn chứ?” “Chắc chắn ạ, đây là toàn bộ số liệu...” Đài trưởng cầm lấy số liệu quan sát kỹ, rồi đối chiếu với hình ảnh bão cát đen trong livestream, ông ta ngây người...

Chẳng trách Tần Dã bảo người chuyên nghiệp chưa chắc đã chuyên nghiệp, cái này đâu có liên quan gì đến chuyên môn!!

Trong sa mạc, Tần Dã và Bàn Tử mặt mũi đầy cát, bước chân Bàn Tử loạng choạng, thỉnh thoảng hai chân lại bị nhấc khỏi mặt đất, anh ta đeo khăn bịt mặt, cố gắng giảm tần suất hô hấp.

“Anh Dã!

Tìm thấy chưa?” Bàn Tử thấy Tần Dã đứng yên tại chỗ, nheo mắt nhìn về phía trước, liền hét lớn.

Tần Dã nheo mắt, những cơn gió mạnh dường như không ảnh hưởng gì đến hắn, hắn vẫn nhìn chằm chằm vào đám mây đen kịt trước mặt.

“Chưa tới lúc!” Tần Dã chỉ nói một câu rồi không nói gì thêm.

Bàn Tử lấy ra một sợi xích sắt buộc vào đại pháo để tránh lát nữa bị thổi bay mất.

Ù...

ù...

Chương 79

Cuồng phong ngày càng dữ dội, tốc độ gió ngày càng lớn, những người đứng sau Tần Dã bắt đầu lo lắng, cát vẫn không ngừng đổ vào trong nhà.

Chân của đội trưởng Hàn và những người khác chỉ trong vài giây đã bị cát vùi lấp.

"Phụt... lùi lại, tránh ra, đừng đứng gần cửa sổ, cát sẽ... phụt... vùi lấp các người đấy!" Đội trưởng Hàn kéo Ngốc Tiểu Muội và một nhân viên công tác đi sang một bên, áp sát vào chân tường.

Ngốc Tiểu Muội vẫn không yên tâm về Tần Dã, ánh mắt vẫn dán chặt vào hai người họ.

Đúng lúc này: "Chính là lúc này!" Tần Dã bỗng lên tiếng, Bàn Tử lấy từ trong túi ra một quả đạn tròn nạp vào nòng pháo, sau đó giao dây giật của đại pháo cho Tần Dã.

Đôi mắt tĩnh lặng như mặt hồ của Tần Dã loé lên một tia lạnh lùng, hắn bỗng nhiên đá một cú làm nòng pháo lệch sang một bên, điều chỉnh hướng pháo.

Giây tiếp theo!

Bùm!

Uỳnh!

Nòng pháo vang lên, sau đó một tiếng nổ lớn vang dội trên bầu trời.

Bàn Tử lập tức nạp quả đạn tiếp theo, Tần Dã lại điều chỉnh hướng pháo, bắn về một hướng khác.

Bùm!

Uỳnh!

Theo quả đạn thứ hai phát nổ, mây đen trên trời đột nhiên tan biến, tốc độ gió cũng theo đó giảm dần.

Cát bụi bay mù mịt cũng rơi xuống đất.

Mây đen tan đi, để lộ ra những ngôi sao lấp lánh và ánh trăng.

Ánh trăng màu bạc rơi trên người Tần Dã, như thể khoác lên hắn một lớp hào quang trắng ngần.

Cao quý!

Bí ẩn!

Ngốc Tiểu Muội, đội trưởng Hàn và những người khác mặt mũi lấm lem bụi đất đứng đần ra đó như phỗng.

Từng người một rời khỏi chân tường, tiến về phía cửa sổ nhìn Tần Dã.

Khi thấy mây đen trên trời đã tan sạch, họ lại một lần nữa chết lặng.

Đầu óc lúc này choáng váng như vừa uống quá chén.

Đây là thiên tai mà!

Nếu là sinh vật kiểu như bạch tuộc khổng lồ thì họ còn hiểu được.

Nhưng hiện tại là cái gì đây?

Thiên tai mà cũng có thể dùng tay bóp chết được à?

Thế này thì còn cho người khác sống không?

Đội trưởng Hàn nín thở, nhìn bóng lưng Tần Dã như đang nhìn một vị thần.

Hắn làm thế nào vậy?

Lúc này mọi người trong sa mạc đều nhìn chằm chằm vào Tần Dã, bị hành động này làm cho chấn động sâu sắc.

Trong phòng livestream: 【Mẹ ơi!!

Đây đúng là dùng đại pháo bắn tan bão cát đen sao?

Chẳng phải bão này còn lợi hại hơn bão cát thường à?

Thế mà đã hết rồi?】【Trời ơi!

Đây đúng là sinh viên đại học sao?

Tôi bắt đầu nghi ngờ anh Dã là cao nhân ẩn dật xuống trải nghiệm cuộc sống rồi!!】【Đây chẳng lẽ là đạo thuật?

Đạo thuật cấp Thiên sư có thể chống lại thiên nhiên?

Có đúng như tôi nghĩ không?】【Vãi cả chưởng!

Tôi là dân địa phương đây, tôi thấy uy lực của bão cát đen không chỉ một lần, nhưng kết thúc nhẹ nhàng thế này...

Mẹ nó!

Anh Dã đỉnh vcl!

Đúng là đỉnh của chóp!!!】【Anh Dã nói đúng quá!

Mấy lời của cục khí tượng chỉ là tạo ra ảo giác cho họ thôi, tuyệt đối là ảo giác!!】【Tôi thấy cục khí tượng nên chấn chỉnh lại đi, máy móc đo đạc còn chẳng bằng mắt anh Dã, mắt anh ấy là thước đo à?】 Khán giả trong phòng livestream vừa kinh ngạc vừa bình luận liên tục, kèm theo đó là hàng loạt quà tặng bay ngập màn hình.

Còn phía cục khí tượng đang theo dõi tình hình cũng đang bận rộn...

Đài trưởng đài khí tượng lúc này mặt đen như nhọ nồi.

Mấy cái đứa cư dân mạng nói đúng đấy, mắt Tần Dã là thước đo à?

Chỉ nhìn một cái là biết có bão cát đen, còn họ dùng cái gọi là công nghệ cao mà đến khi bão kết thúc vẫn chưa đo được bất thường gì trên bầu trời sa mạc...

"Đài trưởng... chúng ta..." "Đài cái gì mà đài?

Đúng là gặp quỷ rồi, bão cát đen tan cmnr mà các người còn bận rộn cái gì?

Tay các người là móng lừa à?

Làm ăn kiểu gì thế?" "Còn bộ phận bảo trì nữa, chuyện này là sao?

Máy móc hỏng rồi à?

Thế mà cũng sai được?" "Giờ lập tức đi kiểm tra xem máy móc có trục trặc gì không?

Tần dã và mọi người đang cứu hộ đội khảo cổ, tuyệt đối không được để xảy ra sai sót gì vì phía chúng ta." Đài trưởng không đợi cấp dưới nói hết lời đã nổi trận lôi đình.

"Vâng vâng vâng!" Anh nhân viên vội vàng quay người rời đi.

"Đợi đã, cậu tìm tôi có việc gì?" Đài trưởng thấy anh ta lại gần mới nhớ ra hỏi.

"Tôi..." Anh nhân viên gãi đầu, ngơ ngác nhìn đài trưởng: "Tôi quên rồi!!" Đài trưởng: "....." Trong sa mạc, Tần Dã và Bàn Tử thấy mây đen đã tan nên tạm thời để đại pháo đó, quay người đi về phía ngôi nhà nhỏ.

Thấy Bàn Tử hăng hái như một vị tướng vừa đánh thắng trận, hiên ngang đi sau Tần Dã.

Còn Tần Dã từ đầu đến cuối vẫn vẻ mặt thản nhiên.

Thấy Tần Dã vào nhà, đội trưởng Hàn, Ngốc Tiểu Muội và các thành viên đội cứu hộ đều nhìn hắn với ánh mắt đầy tôn kính.

Đối với một người có thể đối kháng với thiên nhiên như vậy, sao có thể không tôn kính chứ?

Đó chẳng phải là anh hùng sao?

Thấy Tần Dã vào nhà xong liền ngồi xuống đất, cầm chai nước bên cạnh uống vài hớp.

Ngốc Tiểu Muội và đội trưởng Hàn bừng tỉnh, vội vàng chạy đến bên cạnh, người trái người phải vây quanh Tần Dã.

"Tần Dã, sao anh làm được vậy?" "Anh đã sớm biết sẽ có thời tiết đối lưu mạnh nên mới mang theo đại pháo đúng không?" Ngốc Tiểu Muội đầy mong chờ nhìn hắn.

Đội trưởng Hàn cũng muốn hỏi câu này, nghe Ngốc Tiểu Muội hỏi xong liền gật đầu lia lịa.

"Ừm." "Tôi có cho thêm Silver Iodide (Bạc IOD) vào trong đạn pháo, tỉ lệ điều phối lớn hơn bình thường." "Mấy cái này ở trường có dạy mà, đọc sách nhiều, học tập nhiều là biết thôi." Tần Dã cũng không phủ nhận, thản nhiên giải thích.

Chương 80

Ngốc Tiểu Muội và đội trưởng Hàn nghe xong thì vô cùng kinh ngạc nhìn hắn.

Cho nên... cái vừa thấy lúc nãy là...

"Cho nên cái anh vừa dùng là kết quả của phản ứng hóa học, chứ không phải đạo thuật của anh à?" Ngốc Tiểu Muội run rẩy môi, một lúc sau mới lên tiếng.

"Đạo thuật cũng giải quyết được, nhưng tôi sùng bái khoa học, không bao giờ làm mấy trò phong kiến mê tín." Tần Dã nghiêm túc giải thích với họ.

Ngốc Tiểu Muội nghe câu trả lời của hắn mà khóe miệng giật giật.

Thần thánh cái gì mà không làm trò mê tín, thế sao trước khi đi anh còn thắp hương?

Sao không cầm vũ khí của anh bắn tan cái mộ Hiến Vương luôn đi?

Đội trưởng Hàn và những người khác càng cảm thấy xấu hổ vô cùng, họ cứ tưởng đó là đạo thuật, dù sao Tần Dã cũng cấp Thiên sư cơ mà, không ngờ đó lại là khoa học...

Người đàn ông này đúng là không đơn giản, huyền học và khoa học cái nào cũng chơi tới bến!

Khán giả trong phòng livestream lại một lần nữa đứng hình... 【Vãi!

Hóa ra lúc nãy là Silver Iodide à?

Không phải đạo thuật gì sao?】【Quả nhiên!

Học tập vẫn có ích, khoa học là chân ái, nhưng huyền học mới là đỉnh cấp!!】【Hiểu lầm rồi, tôi cứ tưởng đó là đạo thuật... hóa ra là hóa chất?

Thứ lỗi cho một đứa học dốt như tôi hoàn toàn không hiểu nổi!!】【Tôi là học bá mà cũng cứ ngỡ là huyền học đây, quên béng mất chuyện này luôn!!】【Cái đó quan trọng à?

Quan trọng là các ông có Silver Iodide thì đã sao?

Các ông biết chế đạn pháo không?】【Không!!】Khán giả lập tức cảm thấy ngượng ngùng, cứ ngỡ là đạo thuật thần kỳ gì, hóa ra là chất xúc tác hóa học.

Giờ họ cảm thấy mặt nóng bừng, có chút xấu hổ.

Trong sa mạc, đám người Tần Dã thấy nguy hiểm đã qua nên quyết định nghỉ ngơi ở đây một đêm.

Mọi người nằm trên cát, ngoại trừ tiểu đội trộm mộ ra, những người còn lại đều không có ý định ngủ.

Nhắm mắt lại là hình ảnh anh hùng của Tần Dã.

Còn cả cảnh dùng đại pháo giải quyết bão cát đen nữa... cứ quanh quẩn mãi không tan.

Khi họ còn đang trằn trọc không ngủ được thì nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân nhỏ.

Hơn nữa tiếng bước chân này không phải của một người mà là của một nhóm người.

Tần dã đang nhắm mắt ngủ bỗng nhiên mở choàng mắt.

Hắc Hạt Tử và Hoắc Tú Tú cũng mở mắt, quay đầu nhìn Tần Dã.

Đội trưởng Hàn và các thành viên đội cứu hộ cũng bật dậy khỏi mặt đất.

"Có người tới!" Đội trưởng Hàn vội vàng đứng dậy, đi đến bên cửa sổ thì thấy mười mấy luồng ánh sáng, hơn nữa họ còn đang nói chuyện bằng tiếng nước Ưng rất lưu loát.

"Là người ngoại quốc!" Đội trưởng Hàn lắng nghe kỹ rồi nhíu mày.

"Họ đến đây làm gì?" Ngốc Tiểu Muội ngẩn ra, không hiểu chuyện gì.

Về việc có những nhà thám hiểm ngoại quốc xâm nhập, ngoài đội trưởng Hàn và nhóm Tần Dã biết ra thì bên ngoài chưa ai rõ.

"Ra ngoài!" Tần Dã khịt mũi, đột ngột lên tiếng, sau đó xoay người đi về phía cửa sổ khác để ra khỏi nhà.

Bàn Tử và Hoắc Tú Tú bám sát phía sau.

Đội trưởng Hàn và những người khác thấy vậy cũng đi theo.

Nhóm người nước Ưng kia vẫn đang trò chuyện với nhau.

"Chúng ta đi muộn thế này liệu có nguy hiểm không?" "Không đâu, đại ca chẳng phải đã đến trước rồi sao?

Còn chuẩn bị vũ khí cho chúng ta nữa!" "Họ bảo hướng này có một ngôi nhà, chúng ta tạm nghỉ một lát, sáng mai đi hội quân với họ, dù sao hiện tại thu hoạch của chúng ta cũng khá hời!" Những người này bàn tán với nhau, đầy vẻ tươi cười, thỉnh thoảng lại vỗ vỗ vào ba lô trên người.

"Oa!

Nhìn xem kia là cái gì?" Bỗng nhiên trong đám đông có người kêu lên, chỉ tay vào khẩu đại pháo trước mặt.

Mắt họ sáng rực lên.

“Đây là đại pháo đại ca chuẩn bị cho chúng ta sao?

Chuẩn bị cho tụi mình à?

Oa!

Nếu thế thì trang bị của chúng ta toàn diện quá rồi, chẳng phải là vô địch sao?” Một người nước Ưng khác thì vui mừng hớn hở, thứ này là đồ tốt đấy, tuy đẩy đi hơi tốn sức nhưng mang được vào trong đó thì đúng là vũ khí lợi hại nhất.

“Đợi đã, nhìn xem, có người từng xuất hiện ở đây?” Một người đàn ông đeo đầy lựu đạn trên người bỗng dùng đèn chiếu xuống đất, thấy có dấu chân của hai người kéo dài về phía ngôi nhà cũ nát kia.

“Đại pháo để lại cho chúng ta thì tất nhiên phải có người đẩy đến đây rồi, chúng ta vào xem là ai là biết ngay.” Một người khác không để tâm, bước thẳng vào trong nhà.

Sau khi vào trong, họ chỉ thấy dấu chân hỗn loạn chứ không thấy bóng người đâu.

Điều này khiến họ cảnh giác.

“Không đúng!” Một gã râu quai nón to con cầm súng xung kích nhận ra điều bất thường.

“Cái đại pháo đó là của tôi, không phải của các người.” Giọng của Tần Dã vang lên từ bên ngoài.

Mười mấy người nước Ưng trong nhà nghe thấy tiếng động liền vội chạy đến bên cửa sổ, thấy bên ngoài có một nhóm người đang đứng, tay cầm vũ khí.

“Là đội cứu hộ của Đại Việt!” Một người trong nhóm nước Ưng nhận ra danh tính của họ.

“Mặc kệ đi, xông ra thôi.” Gã đeo đầy lựu đạn không ngần ngại ném ra một quả.

“Tản ra!” “Nằm xuống!” Đội trưởng Hàn không ngờ họ lại tấn công trực tiếp, lo lắng hét lớn.

Những người đó nhân cơ hội xông ra từ phía cửa sổ bên kia của ngôi nhà.

“Xông lên!” Đội trưởng Hàn và các thành viên trực tiếp rút súng truy kích.

Đôi mắt tĩnh lặng của Tần Dã nheo lại, hắn quay sang nhìn Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân, cả hai lập tức hiểu ý, lấy từ trên người ra một quả đạn mini nạp vào nòng pháo.

Hạo Thiên Chân giật dây.

Bùm!

Khẩu đại pháo trực tiếp bắn về phía nhóm người nước Ưng.

Uỳnh!

Mười mấy người kia đang chạy thì bỗng bị đạn pháo chặn đường.

Họ vội ôm đầu dừng bước, thấy bên cạnh có tảng đá lớn liền không ngần ngại nấp vào sau.

“Mẹ kiếp!

Chơi chúng nó!” Những người đó bị đại pháo làm cho nổi khùng, dùng súng máy bắt đầu xả đạn về phía đội trưởng Hàn và các thành viên.

Đội trưởng Hàn thấy vậy liền vội nấp sau tảng đá khác để tránh đạn.

Ngốc Tiểu Muội đứng cạnh Tần Dã thì ngây người.

Thế là đánh nhau thật rồi à?

Còn là súng thật đạn thật chơi tới bến luôn?

Chương 81

"Đi!" Không đợi Ngốc Tiểu Muội kịp phản ứng, Tần Dã đã ra lệnh.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bám sát phía sau.

"Theo sát vào, các cô ở đây nguy hiểm lắm." Hắc Hạt Tử thấy Ngốc Tiểu Muội vẫn còn ngẩn ngơ, chạy được vài bước liền vội kéo cô đi theo Tần Dã.

Ngốc Tiểu Muội ngơ ngác chạy theo Hắc Hạt Tử, đến giờ đầu óc vẫn mông lung, tại sao lại có người nước Ưng xuất hiện ở đây?

Cả nhóm vòng qua phía sau đội trưởng Hàn và đám người nước Ưng.

Phòng livestream: 【Vcl!

Đánh nhau thật rồi?

Lại còn là súng chiến nữa?】【Mẹ kiếp!

Lũ này là người nước Ưng?

Họ làm cái quái gì thế?

Nửa đêm không ngủ mò vào sa mạc làm gì?

Lại còn là sa mạc của Đại Việt chúng ta?】【Chắc chắn không có ý tốt lành gì rồi!

Mang theo bao nhiêu vũ khí thế kia thì càng không có ý tốt.】【Cái lũ Đại Việt chết tiệt kia, các người định làm gì người nước Ưng của chúng ta?】【Dừng nổ súng ngay, lũ nhân loại cấp thấp kia!】【Vãi cả lìn, ông còn có mặt mũi mà hỏi à?

Tôi còn đang muốn hỏi các người làm gì đấy?

Mang vũ khí vào Đại Việt làm gì?

Đến từ lúc nào?

Đù má!】【Cút xéo đi lũ chó...】Khán giả thấy Tần Dã và mọi người đấu súng thật thì ai nấy đều kinh ngạc, nhưng sau kinh ngạc là phẫn nộ.

Những kẻ này đến đây chắc chắn không có chuyện gì tốt, lại còn mang theo vũ khí, dù không hiểu rõ tình hình họ cũng thấy lũ nước Ưng này có chuẩn bị từ trước, chắc chắn định làm chuyện mờ ám gì đó.

Trong sa mạc, lựu đạn nổ tung làm cát bay tứ tung.

Đội trưởng Hàn không ngờ họ lại có hỏa lực mạnh đến vậy.

Hiện tại họ bị ép không thể tiếp cận, càng để lâu thì lũ người này càng dễ chạy thoát, đến lúc đó muốn tìm lại sẽ rất khó.

Đúng lúc này, từ phía sau đám người nước Ưng xuất hiện một luồng hỏa lực khác.

Bùm!

Bùm!

Đoàng đoàng đoàng!!!

Đội trưởng Hàn và các thành viên cảm nhận rõ rệt hỏa lực đối phương giảm hẳn, điều này khiến họ tò mò.

Sau đó ngước mắt nhìn lên, thấy Tần Dã đang đứng sau lưng họ, bên cạnh là Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân.

Hai người họ cầm trên tay khẩu pháo mini mười hai lỗ, lúc này đang phun ra những tia sáng đỏ, ánh sáng phản chiếu lên khuôn mặt lạnh lùng của Tần Dã.

Còn A Ninh và Hoắc Tú Tú thì cầm súng ngắn, nhắm thẳng vào đầu gối của lũ nước Ưng mà bắn.

"Á..." "Á..." "Đầu gối của tôi, thằng nào đánh lén thế này??" Đám người nước Ưng phát ra những tiếng kêu thê lương, kèm theo đó là những tiếng chửi rủa.

"Thiên Chân, súng thủy ngân." Tần Dã phớt lờ tiếng kêu của họ, quay sang bảo Hạo Thiên Chân, sau đó nhìn sang Hắc Hạt Tử: "Súng hàn băng!" "Rõ!" Hạo Thiên Chân trực tiếp thay đạn.

"Hắc hắc, lão tử cũng muốn xem các người bị đóng băng giữa sa mạc trông thế nào..." Vừa nói, Hắc Hạt Tử vừa lắp đạn vào khẩu pháo trên tay.

Giây tiếp theo!

"Vãi!

Thứ gì thế này?

Á!

Tay tôi sao lại đen thế này?" "Cái gì đây?

Sao lại có băng?

Tay tôi bị đóng băng rồi, không bóp cò được nữa!" "Á!

Chuyện này là sao?

Cứu với!!!" Đám người nước Ưng lại phát ra những tiếng kêu hoảng loạn.

Mười mấy tên đều trúng đạn, đám Tần Dã tuy ít người nhưng hỏa lực cực mạnh, ép họ không còn sức phản kháng.

Gã to con đeo đầy lựu đạn thấy Tần Dã hai tay đút túi, thản nhiên đứng đó nhìn mình với đôi mắt tĩnh lặng như mặt hồ, liền có cảm giác

rùng mình.

Giống như đang đối diện với một kẻ bề trên, đôi mắt ấy chỉ nhìn thôi cũng thấy sợ hãi.

"Dừng tay!

Chúng tôi đầu hàng!" Một người trong đó vứt vũ khí xuống đất, giơ cao đôi tay đã bị đóng băng...

Có một người thì có người thứ hai, dù không cam tâm họ cũng phải đầu hàng để giữ mạng.

Hơn nữa hiện tại đang livestream, chỉ cần đầu hàng là có thể sống tiếp.

Đội trưởng Hàn thấy đối phương đầu hàng liền tạm thời không nổ súng mà nhìn về phía Tần Dã.

Trong hành động lần này Tần Dã mới là sếp, mệnh lệnh của hắn họ phải nghe theo.

Nhưng thâm tâm họ không muốn tha cho lũ này, bọn nước Ưng quá coi thường người khác...

Tần Dã đứng đó nhìn đám người nước Ưng hồi lâu, ánh mắt trầm mặc, cuối cùng lắc đầu.

"Các người không tha cho họ, tại sao tôi phải tha cho các người?" Tần Dã đột nhiên lạnh lùng lên tiếng.

"Các người đang livestream đấy, nếu chúng tôi chết ở đây, các người ăn nói thế nào với nước Ưng?

Tần Dã, anh dám sao?" Gã lực lưỡng đeo lựu đạn kinh hãi nhìn hắn.

"Các người không phải chết trong tay tôi." Tần Dã thản nhiên lấy bật lửa ra châm một điếu thuốc, sau đó ném chiếc bật lửa chống gió

về phía gã đeo đầy lựu đạn.

"Đừng mà..." Những kẻ đó hét lên kinh hoàng.

Uỳnh!

Bùm!!

Từng đợt tiếng nổ chát chúa vang lên bên tai mọi người.

Đội trưởng Hàn và Ngốc Tiểu Muội đều ngây người ra...

Theo sau một tiếng nổ mạnh, bóng tối của sa mạc bị xua tan đi vài phần.

Nhiều quả lựu đạn liên tiếp phát nổ, Ngốc Tiểu Muội và Bàn Tử vội vàng nằm rạp xuống đất.

Sau khi tiếng nổ dứt, những kẻ nước Ưng kia đều bị tạc cho tan xác, chỉ còn vài tên ở ngoài rìa là toàn thân đầy máu ngã xuống cát, máu men theo cát chảy xuống dưới tảng đá phía sau.

Tên người nước Ưng kia lúc này kinh hãi nhìn Tần Dã, không ngờ hắn lại thực sự không thèm quan tâm đến quan hệ giữa hai nước mà trực tiếp giết chết bọn họ trước mặt mọi người.

Hắn há miệng định nói gì đó, nhưng cuối cùng không thốt ra được lời nào, trực tiếp tắt thở.

Hàn đội trưởng và Ngốc Tiểu Muội trợn tròn mắt kinh ngạc, đầu óc họ giờ đây đang rối bời.

Trước mặt hàng triệu người xem livestream mà lại trực tiếp sát nhân...

Chuyện này...

Khán giả trong phòng livestream cũng không ngờ sẽ được xem cảnh trực tiếp giết người.

Đạn mạc lúc này bùng nổ: 【Vcl!

Đỉnh cao vãi chưởng!!!】【Xem mà thấy giải khí thật sự, còn cái vũ khí lúc nãy nữa, bắn ra hồng quang rực rỡ, đó chắc chắn là kiệt tác của Dã ca rồi nhỉ?

Chương 82

Tôi yêu Dã ca mất thôi!!】【Tôi cũng yêu nữa!!

Cái binh khí đó làm tôi cảm thấy khoa học viễn cố đã bước ra ngoài đời thực, tôi cũng muốn một cái!

Vừa rồi nhìn nghiêng mặt Dã ca, tôi thấy ngầu vãi lúa, đúng là bá khí tràn màn hình!!!】【Bây giờ thì đừng có bá khí nữa, Dã ca gặp rắc rối rồi, những kẻ này là người nước Ưng, dù có giải quyết cũng là việc của quan phương Đại Việt, không phải việc Dã ca có thể tự quyết định, hơn nữa bọn họ đã đầu hàng rồi, xem như là tù binh, lần này Dã ca của chúng ta e là gặp phiền phức lớn rồi.】【Hừ!

Lũ sát nhân các người, người của chúng tôi đã cầu xin tha mạng rồi, tại sao các người còn giết họ, Tần Dã chính là kẻ giết người, hắn phải bị đưa ra tòa án quốc tế xét xử!】【Đúng thế, đây là lỗi của các người, các người phải giết Tần Dã để thường mạng cho người của chúng tôi!!】【Đại Việt các người là cố ý, giết người của chúng tôi, lẽ nào các người không thèm quan tâm đến bang giao hai nước sao?】【Thôi đi, lũ người nước Ưng các người nửa đêm chạy vào sa mạc làm gì?

Đó là lãnh thổ Đại Việt của chúng tôi, người của các người có chết thì cũng là tự vệ quá đáng thôi, ai bảo các người mang theo vũ khí vào sa mạc, tốt nhất nên nghĩ xem giải thích với quan phương thế nào đi, quỷ mới biết các người mưu đồ chuyện xấu gì?】Đối mặt với những lời chỉ trích của cư dân mạng nước Ưng, Ngốc Tiểu Muội và nhân viên công tác cũng chú ý đến đạn mạc, họ vội vàng nhìn Tần Dã ở bên cạnh.

"Tần Dã, hiện tại rất nhiều cư dân mạng đang chỉ trích anh, cho

rằng anh quá tàn nhẫn, còn nói muốn đưa anh ra tòa án quân sự...” Ngốc Tiểu Muội uyển chuyển thuật lại lời của cư dân mạng.

“Đám cư dân mạng đó là người nước Ưng cả đúng không?

Lũ chó đẻ đó, chúng được phép đến đây, còn chúng ta giết chúng thì không được?

Vậy lũ mang theo vũ khí kia giải thích thế nào?” Bàn Tử nghe xong liền nổi khùng, trực tiếp chửi ầm lên.

“Bàn tử, cậu bình tĩnh lại đi, chửi bới cũng không có tác dụng gì đâu.” Hạo Thiên Chân vội vàng lên tiếng.

Hắc Hạt Tử, A Ninh cùng Hoắc Tú Tú thì nhìn Tần Dã, họ cũng muốn biết tại sao Tần Dã lại chủ động giết sạch bọn chúng.

“Tôi không phải sát nhân, mà bọn chúng mới chính là kẻ sát nhân, không chỉ là sát nhân, chúng còn là đạo mộ tặc.” Tần Dã thản nhiên nhìn vào ống kính, sắc mặt không một chút biến đổi.

“Đạo mộ tặc?

Sát nhân?

Tần Dã, anh chắc chắn chứ?” Hàn đội trưởng nghe xong, vội bước nhanh đến bên cạnh họ.

“Anh nhìn xem trên người tên đó, ba lô có mang theo la bàn, xẻng Lạc Dương, cả ống thép gấp gọn nữa, còn nữa, trên tay bọn chúng vẫn còn thiết bị la bàn chuyên dụng của đội khảo cổ.” “Lúc trước bọn chúng nói 'thu hoạch phong phú', điều đó chứng minh chúng đã cướp của một nhóm người, vì trên giày của chúng vẫn còn vết máu.” Tần Dã chỉ vào tên đạo mộ tặc nước Ưng đã chết ở ngoài cùng.

Hàn đội trưởng nháy mắt với đồng đội, người lính kia vội vàng đi tới, lấy ba lô của tên đó ra, đổ ra rất nhiều đồ dùng để xuống mộ,

đương nhiên cũng có cả thiết bị chuyên dụng của đội khảo cổ Đại Việt.

Ngoài ra, trong ba lô của hắn, họ còn thấy một chiếc hộp, bên trong có một tấm bản đồ sa mạc dính máu.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người có mặt tại hiện trường đều xôn xao.

"Cái này... chúng thật sự giết người sao?" Ngốc Tiểu Muội vô thức nhìn thiết bị chuyên dụng của đội khảo cổ, chẳng lẽ chúng đã giết...

"Giết người của đội khảo cổ đấy, thiết bị la bàn này tôi từng thấy trên cổ tay của Trần giáo sư rồi." Giọng điệu của Hạo Thiên Chân trở nên nặng nề.

Oanh!

Chẳng lẽ những thành viên đội khảo cổ đó...

Ngốc Tiểu Muội và Hàn đội trưởng trào dâng cơn giận dữ, thành viên đội khảo cổ Đại Việt lại bị bọn chúng...

Đáng chết, chúng chết thật sự là đáng đời.

"Kẻ trộm đồ cổ của Đại Việt, đạo mộ tặc, giết không tha!" Tần Dã vừa nói vừa nhìn vào ống kính, ánh mắt vô cùng kiên định.

"Ờ...

Dã ca này, nói một cách nghiêm túc thì anh chỉ châm một điếu thuốc thôi, không tính là anh giết, nên mấy kẻ chỉ trích kia nói sai rồi." Hoắc Tú Tú vội vàng sửa lại câu chữ của hắn.

"Đúng đúng đúng, chúng ta chỉ châm một điếu thuốc, sau đó ném cái bật lửa đi thôi, ai mà ngờ mấy quả bom treo trên người tên đó lại dễ nổ như thế, không phải lỗi của chúng ta, là do hắn không biết

phòng hỏa!!" Hắc Hạt Tử cũng bồi thêm một câu.

Ngốc Tiểu Muội và Hàn đội trưởng vốn cảm thấy bọn này chết là đáng đời, chỉ tiếc là Tần Dã phải nhúng tay vào, nhưng nghe nói vậy thì dường như đúng là thế thật...

Chỉ là ném cái bật lửa, ai biết được nó lại nổ, không sai!!

Ngốc Tiểu Muội và Hàn đội trưởng lúc này sâu sắc cảm thấy Tần Dã làm không sai, không phải hắn giết người.

Khán giả trong phòng livestream nghe Tần Dã giải thích xong, đầu óc cũng quay cuồng. 【Vcl!

Bọn này lại là đạo mộ tặc?

Còn giết cả đội khảo cổ nữa...

Mẹ kiếp, chết không tiếc!】 【Dã ca quan sát tỉ mỉ thật, tôi còn chẳng nhận ra, mà Dã ca chỉ nhìn một cái đã biết nhiều thông tin thế, nhất là cái câu 'thu hoạch phong phú' kia!!】 【Đâu rồi, lũ lúc nãy đòi đưa Dã ca ra tòa án quân sự đâu?

Bước ra đây, bảo đảm không đánh chết các người.】 【Tòa án quân sự gì chứ?

Chúng chết thì liên quan gì đến Dã ca?

Dã ca chỉ châm một điếu thuốc thôi, bọn này chết vì vũ khí của chính mình, đừng nói là Dã ca không liên quan, ngay cả Đại Việt cũng không liên quan gì hết!!】 【Đúng thế đúng thế!!

Dã ca đã bảo đạo mộ tặc thì không cần quản, chết thì chết thôi, đợi lúc ra ngoài rồi báo cảnh sát, mà chết kiểu này chắc báo cảnh sát không xong đâu, liên hệ nhà hỏa táng đi!!】 Khán giả trong phòng livestream lúc này đều đang bàn tán xôn xao.

Bầu trời mang theo ánh sáng mờ ảo, đang dần dần xua tan bóng

tối.

Máu của tên đạo mộ tặc nước Ưng chết thảm kia vẫn đang chảy xuống dưới tảng đá.

Tảng đá lớn bắt đầu rung động nhè nhẹ, và tần suất rung động ngày càng lớn.

Ngay khi mọi người còn chưa kịp đề phòng, tảng đá lớn bỗng nhiên đổ sụp, từ bên trong chui ra rất nhiều con kiến to bằng nắm tay, toàn thân đen bóng pha lẫn sắc đỏ.

Lúc này chúng như một dòng suối phun, vội vàng từ dưới đất chui ra.

Ngốc Tiểu Muội và Hàn đội trưởng nghe thấy tiếng động, liền nhìn về phía đó.

Sắc mặt mọi người lập tức thay đổi...

"Sao lại có nhiều kiến như vậy?" Hàn đội trưởng vô cùng kinh ngạc.

"Đây chẳng phải là sa mạc sao?

Đám kiến này là thế nào?

Lại còn to thế kia?" "Kiến này chẳng lẽ bị biến dị rồi?" "Mọi người nhìn phía sau kìa, những tảng đá kia cũng đang cử động, hỏng rồi!

Những tảng đá này xuất hiện ở đây là để che giấu lũ kiến này sao?" Đội cứu hộ thấy lũ kiến chui ra, ai nấy đều kinh hãi.

Số lượng đám kiến này quá bất thường, kích thước lại càng bất thường hơn.

Đây không phải là điềm báo tốt lành gì.

Ngay lúc này, những con kiến to bằng nắm tay kia đã bò đến cạnh tên đạo mộ tặc nước Ưng, chúng chỉ cần cắn một cái...

Xác tên đạo mộ tặc lập tức đen kịt lại.

Sau đó, lũ kiến há miệng, men theo mắt và miệng của tên đó bắt đầu rúc vào ăn thịt...

"Á..." Ngốc Tiểu Muội nhìn thấy cảnh này, vô thức che miệng lại.

Chưa đầy ba phút, thi thể của tên đạo mộ tặc đã bị kiến bao phủ hoàn toàn, trong chớp mắt đã bị ăn sạch sẽ.

Cảnh tượng này khiến mọi người đều kinh hồn bạt vía.

"Có... có độc?

Thứ này có độc, chúng ta mau đi thôi!" Hàn đội trưởng không ngờ lũ kiến này lại có khả năng tấn công mạnh mẽ như vậy, chỉ trong vòng ba phút ngắn ngủi đã ăn sạch thi thể...

Hàn đội trưởng vừa định rời khỏi đây thì phát hiện những tảng đá khác cũng xuất hiện chấn động.

Một lượng lớn kiến như nước thủy triều đang áp sát về phía họ.

Trong phòng livestream: 【Lạy chúa tôi!

Chuyện gì thế này?

Tại sao lại có nhiều kiến như vậy?

Lại còn... có độc và ăn thịt người nữa?】 【Đây là loại kiến gì vậy?

Chương 83

Sao lại to thế?

Giờ phải làm sao đây?】【Đây là Sa mạc hành quân nghĩ (Kiến hành quân sa mạc), là loại kiến đặc hữu của sa mạc Taklamakan, chúng sống dựa vào các dòng sông ngầm dưới lòng đất, là sự tồn tại đáng sợ nhất trong sa mạc, lúc nhỏ tôi từng thấy chúng ăn thịt không ít người, thứ này có độc, chỉ cần một phát cắn, không quá ba phút chắc chắn sẽ chết thảm...】【Vcl!

Sao không nói sớm, lúc nãy chúng mới ra sao không rời đi luôn?

Bây giờ bị vây rồi, chạy thế nào được nữa?】【Cái đó...

Dã ca có thể giao tiếp với động vật, vậy lũ kiến này... có nghe hiểu tiếng người không?】 Khán giả lúc này đang vô cùng lo lắng cho nhóm của Tần Dã.

Tại Viện Khảo cổ, Vương giáo thụ và Trần giáo thụ lúc này đang ở trong phòng họp xem livestream.

Trước đó khi thấy Tần Dã gọi Dực Long và cả cái khẩu đại pháo kia, họ đã kinh ngạc đến mức không thốt nên lời.

Nhưng hiện tại...

Tần Dã đã giải quyết xong đám đạo mộ tặc nước Ưng, lại còn biết chuyện đội khảo cổ gặp nạn.

Nội tâm họ càng thêm lo lắng.

Nhưng giờ đây họ cảm thấy trái tim đang treo lơ lửng cuối cùng cũng sắp 'ngừng đập'... vì không thể lo lắng thêm được nữa, tất cả mọi người đều cảm thấy bất ổn.

“Đây là Sa mạc hành quân nghĩ?

Lần này tiêu rồi!

Bọn họ xong đời rồi!” Vương giáo thụ lúc này cũng không ngồi yên được nữa, đây không phải Thi miết, thứ này còn đáng sợ hơn những thứ họ từng thấy trước đây nhiều, số lượng quá lớn.

Họ hiểu rõ nhất về Sa mạc hành quân nghĩ, trong mộ huyệt chúng là sự tồn tại kinh hoàng nhất, trước đó họ nhận được tin tức từ Dương giáo thụ cũng chính là về loại kiến này...

Và họ cũng đã mất đi vài thành viên đội khảo cổ vì chúng...

“Tần dã có nhiều vũ khí thiết bị, chắc là có thể xông ra được.” Trần giáo thụ sau khi cùng trải nghiệm thám hiểm Hiến Vương mộ với Tần Dã, ông cảm thấy Tần Dã lợi hại hơn mình tưởng, có lẽ có thể bình an rời đi.

Dù nghĩ vậy nhưng tình hình thực tế không thể xem thường...

“Đừng vội, đừng vội, có lẽ sẽ có cách.” Lâm giáo thụ ở bên cạnh cũng thất thần lẩm bẩm.

Lúc này toàn bộ mọi người trong phòng họp đều rơi vào trầm mặc, chờ xem Tần Dã sẽ giải quyết thế nào tiếp theo.

Bộ Ngoại giao!

Lâm bộ trưởng đã nhận được điện thoại từ nước Ưng, cho rằng Tần Dã đã giết người của họ và yêu cầu một lời giải thích.

Ai ngờ điện thoại còn chưa cúp đã thấy sự việc xoay chuyển.

Lâm bộ trưởng cười lạnh một tiếng, ép ngược lại phía nước Ưng phải đưa ra lời giải thích.

Tại sao người của họ lại mang theo vũ khí vào sa mạc, còn giết cả thành viên đội khảo cổ của Đại Việt, chuyện này nếu không nói rõ

ràng, Đại Việt sẽ không để yên.

Ai ngờ đối phương trực tiếp cúp máy, không thèm để ý đến phía Đại Việt nữa.

Lâm bộ trưởng cũng không vội, ông trực tiếp phát đi thông báo, đặc biệt truyền đến nước Ưng: 【Khu vực sa mạc xuất hiện các phần tử bất hợp pháp nước Ưng, tàn hại thành viên đội khảo cổ Đại Việt, đặc biệt thông báo cho đội cứu hộ, gặp người nước Ưng, giết!

Giết không tha, không để sót một tên nào!】 Lâm bộ trưởng nhìn thông báo được phát đi, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo.

Sau đó ông tiếp tục xem livestream...

Vừa nhìn một cái đã thấy nhóm Tần Dã lại gặp hiểm cảnh, ông sững sờ.

Chỉ trong lúc gọi một cuộc điện thoại mà Tần Dã lại gặp nguy hiểm rồi sao?

Trong sa mạc!

Đám kiến kết thành từng đàn vây kín lấy họ.

Hàn đội trưởng và các thành viên thấy phía trước bị chặn đường, liền lấy lựu đạn ra ném.

Bùm!

Oanh!

Cát và kiến bị tạc bay tứ tung, nhưng lũ kiến này cứ xuất hiện một lỗ hổng là ngay lập tức có những con khác lấp đầy vào.

Căn bản không cho bọn họ thời gian để chạy trốn khỏi nơi này.

Hàn đội trưởng vây nhóm chương trình và Tần Dã vào giữa để tránh lũ kiến làm họ bị thương.

Đây là bản năng của một quân nhân.

“Hàn đội trưởng, làm sao bây giờ?

Những thứ này tới rồi.” Ngốc Tiểu Muội bỗng nhiên lên tiếng.

“Không ra được thì tạm thời trụ lại.” Hàn đội trưởng ra lệnh một tiếng, lấy lựu đạn ra bắt đầu ném.

Anh sâu sắc cảm thấy vũ khí của mình so với Tần Dã thì đúng là một trời một vực...

Hắn lấy đống đồ đó ở đâu ra vậy?

Hạo Thiên Chân thấy vậy, lấy Hàn Băng Thương trên người ra, quét ngang về phía lũ kiến.

Những con kiến đang áp sát đều bị phủ một lớp sương lạnh.

Khả năng hành động của lũ kiến tạm thời bị khống chế, nhưng chỉ duy trì được chưa đầy một phút, chúng lại tiếp tục hoạt động và áp sát về phía họ.

“Vcl!

Sao cái này cũng không ăn thua?

Lũ kiến này là tình hình gì vậy?” Bàn Tử kinh ngạc không thôi, không dám tin tay nghề của Tần Dã lại xảy ra sai sót?

“Còn tình hình gì nữa, lũ kiến này bắt đầu giở trò thôi chứ sao...” Hắc Hạt Tử trả lời một cách không mấy vui vẻ.

Nói xong, hắn cũng lấy một quả lựu đạn ném qua.

Nhưng đó cũng chỉ là trì hoãn thời gian mà thôi.

Lũ kiến lúc này bắt đầu áp sát, phạm vi hoạt động của Hàn đội trưởng và mọi người ngày càng nhỏ lại.

“Xong rồi, lần này chúng ta chết chắc rồi.” “Tôi vẫn chưa cứu

được người của đội khảo cổ, tôi thật không cam tâm!" "Tôi cũng không cam tâm, họ chắc chắn vẫn đang đợi chúng ta cứu viện, còn cả các đồng nghiệp khác nữa, không biết họ thế nào rồi." Những người trong đội cứu hộ đều mặt xám như tro, trong mắt đầy vẻ tự trách, áy náy và không cam lòng...

Ngay khi bọn họ tuyệt vọng, bóng dáng Tần Dã bước ra, đứng trước mặt tất cả mọi người.

Khí tức trên người Tần Dã một lần nữa lan tỏa, những hoa văn đen trên cổ lại xuất hiện, sau đó hắn rút Hắc Kim Cổ Đao ra, vẽ một hình bát quái trên mặt đất!

Sau đó hắn rạch ngón tay, máu nhỏ vào trong bát quái đồ.

"Lấy huyết làm dẫn, triệu!" Tần Dã quát khẽ một tiếng, theo sau lời hắn nói, bát quái đồ tỏa ra ánh hồng rực rỡ, từ trong đồ án tỏa ra một luồng khí tức hãi hùng.

Ngoài khí tức ra, còn có một âm thanh vang lên.

"Gừ!" Một tiếng gầm phẫn nộ đinh tai nhức óc truyền lên từ dưới đất.

Âm thanh đó như xuyên thấu linh hồn, vang vọng khắp bầu trời sa mạc.

Ngốc Tiểu Muội và Hàn đội trưởng chỉ cảm thấy đầu óc đau nhói, thậm chí có cảm giác hai chân run rẩy.

Âm thanh này làm họ rất sợ hãi, giống như sự sợ hãi và run rẩy đến từ sâu trong linh hồn.

Họ kinh hoàng nhìn vào bát quái đồ mà Tần Dã đã vẽ, bên trong đó rốt cuộc là thứ gì?

Tại sao lại đáng sợ đến vậy?

Ngay khi bọn họ còn đang bàng hoàng, trong đám đông không biết ai đã kinh ngạc hét lên một tiếng.

"Mọi người nhìn lũ kiến kìa..." Theo tiếng hét đó, tất cả mọi người đều nhìn về phía đàn kiến.

Đồng thời với âm thanh kia vang lên, lũ kiến đột nhiên dừng việc áp sát, chúng thậm chí còn náo loạn, dáng vẻ vô cùng bất an.

Chương 84

Giống như nhìn thấy thứ gì đó khiến chúng cực kỳ khiếp sợ.

Hàn đội trưởng và Ngốc Tiểu Muội lại một lần nữa sững sờ.

Chuyện này là sao?

Âm thanh trong bát quái đồ là âm thanh gì mà lại khiến chúng sợ hãi như vậy?

Hai người cứng ngắc quay đầu lại, kinh ngạc nhìn nhau.

Chuyện này thực sự quá khó hiểu.

Ngay khi mọi người còn đang kinh ngạc, đám kiến bỗng nhiên lùi lại phía sau, chúng cố ý giữ khoảng cách với bát quái đồ kia.

"Đứng lại!" Tần Dã thấy vậy, bỗng nhiên quát lớn.

Nhưng lũ kiến dường như bị nỗi sợ hãi chi phối, hoàn toàn không thèm để ý đến hắn.

Tần Dã bắt kiếm chỉ dựng trước thân, miệng lẩm bẩm, ánh sáng của bát quái đồ càng thêm đậm đặc, sau đó sinh ra một lực hút mạnh mẽ, hút lũ kiến vào trong bát quái đồ.

Cảnh tượng này lại một lần nữa khiến Hàn đội trưởng và Ngốc Tiểu Muội kinh ngạc.

Cái này... cái này rốt cuộc là đạo thuật rồi đúng không?

Đạo thuật cấp bậc Thiên sư đều đỉnh như vậy sao?

Khán giả trong phòng livestream cũng vô cùng kinh ngạc. 【A a a!!

Chuyện gì vậy?

Máy hút bụi à?

Ngầu lòi thật sự!!】【Vãi!

Cái tiếng kêu vừa rồi là gì thế?

Hình như tôi đã nghe thấy ở đâu rồi, cảm giác cực kỳ lợi hại.】【Tôi cũng thấy quen, nhưng nghĩ mãi không ra, mà kệ đi, dù sao âm thanh này rất uy nghiêm, lúc nghe thấy tôi thấy da đầu tê rần, đầu óc đau nhói, nhưng mấy cái đó không quan trọng, lũ kiến này sợ hãi là được rồi, để xem ai chơi lại ai, ha ha!!】【Dã ca uy vũ!

Dã ca bá khí!】Đạn mạc của khán giả nhảy liên tục, nhìn thấy cảnh này nội tâm mọi người đều bị chấn động dữ dội.

Đạo thuật Thiên sư đúng là không tầm thường.

Các giáo thụ ở Viện Khảo cổ lúc này đều ngây người, mắt họ trợn tròn, trong đầu chỉ có một suy nghĩ: Tần Dã chơi quá gắt rồi.

Hắn không đi xuống mộ thì ai xuống?

Đúng là một kẻ đạo mộ thiên bẩm...

Phì!

Một nhân viên khảo cổ thiên bẩm!!

"Vương giáo thụ, ông đúng là gặp vận cứt chó rồi, ông lại có thể tìm được một nhân tài như Tần Dã." Trần giáo thụ thu lại vẻ kinh ngạc, quay sang nhìn Vương giáo thụ.

Trong lòng ông sao mà thấy chua xót thế nhỉ?

Nhân tài như vậy sao ông không phát hiện ra trước chứ?

"Hừm, đúng là vận cứt chó thật, các ông ngay cả vận cứt chó cũng không có, đúng là tức chết người ta mà!!" Vương giáo thụ sao lại không nghe ra mùi chua xót trong lời nói của ông ta, nhưng ông chính là đắc ý đấy, không cách nào khác, ai bảo Tần Dã lại đỉnh như vậy, lại được lòng người như vậy!!

Các giáo thụ: ...

Tay ngứa quá thì làm sao bây giờ?

Muốn đánh ông ta quá!!

Trên sa mạc.

Tần Dã ngừng việc hấp thu, nhìn lũ kiến dưới chân mình, hiện tại chúng đều đã cứng đờ, không nhúc nhích.

Lúc này bầu trời hửng sáng, ánh sáng ngày càng rõ rệt.

Tần Dã lạnh nhạt nhìn lũ kiến một cái: "Tôi đói, tìm đồ ăn." Lời vừa dứt, một phần lũ kiến vội vàng bò về hướng khác của sa mạc, tốc độ đó tuyệt đối không hề chậm, dường như sợ mình chỉ cần chậm một bước là sẽ bị cái vòng xoáy đáng sợ kia hút vào.

Ngốc Tiểu Muội thấy vậy, không khỏi nhớ tới con bạch tuộc khổng lồ ở Hiến Vương mộ, đối với tình huống này cô đã thấy nhiều nên không còn lạ lẫm.

Còn Hàn đội trưởng và các thành viên đội cứu hộ thì đây là lần đầu tiên họ thấy cảnh tượng như vậy, bắt kiến đi tìm đồ ăn?

Tần Dã, anh làm vậy có thật sự ổn không?

Tần Dã không quan tâm họ nghĩ gì, mà nhìn A Ninh và Hoắc Tú Tú ở bên cạnh.

"Tôi muốn ăn thịt nướng." Dứt lời, Hoắc Tú Tú và A Ninh bắt đầu bỏ ba lô xuống, chuẩn bị dụng cụ.

Nửa tiếng sau.

Thấy đám kiến dày đặc quay trở lại, lần này chúng mang về một con lạc đà đã chết, nhìn kích thước không lớn, chắc là chưa trưởng thành, nhưng cũng đủ cho ngần này người ăn.

Khi mọi người thấy lũ kiến mang lạc đà về, mắt ai nấy đều trợn ngược.

Thứ này thật sự nghe hiểu tiếng người, lại còn mang được cả một con lạc đà về sao?

Hàn đội trưởng và những người trong đội cứu hộ đều quay sang nhìn Tần Dã, lúc này họ chỉ muốn giơ ngón tay cái về phía hắn và hét lớn một tiếng: Đỉnh cao!!

A Ninh và Hoắc Tú Tú thì đã quá quen thuộc, vẫy vẫy tay với lũ kiến, chúng liền đặt con lạc đà xuống ngay cạnh họ.

Đạn mạc trong phòng livestream nổ tung như muốn làm sập cả phòng. 【Mẹ ơi!

Chuyện này cũng quá điên rồ rồi, đây là thật sao?

Trong khi tài nguyên ở sa mạc khan hiếm như vậy, Dã ca lại có thể dùng kiến để tìm thức ăn?】 【Đm!

Đến lúc này tôi mới nhận ra, Dã ca là bá chủ sa mạc sao?】 【Bá chủ sa mạc cái gì, người có thể biến kiến thành nô lệ làm việc nặng nhọc thì chỉ có thể là Vua Sa Mạc thôi!!

Dã ca của tôi đúng là hưởng lạc thật sự, ăn thịt lạc đà, ngắm bình minh trên sa mạc, đúng là quá đỉnh!!】 【Nhìn khắp toàn cầu này, có ai có bản lĩnh như Dã ca không?

Ha ha, tôi cũng thèm cuộc sống như vậy, tôi cũng muốn đi xuống mộ với Dã ca, ít nhất là không để cái bụng mình chịu thiệt!!】 Đạn mạc của khán giả nhảy liên tục, bày tỏ sự ngưỡng mộ sâu sắc đối với hành động của Tần Dã.

Một lát sau, hương thịt lạc đà tỏa ra ngào ngạt, các thành viên đội cứu hộ đều không kìm được mà hít hà.

“Bàn Tử, Hạt Tử, giúp một tay chia thịt đi!” Hoắc Tú Tú cho thịt đã nướng xong vào đĩa dùng một lần.

Ngốc Tiểu Muội thấy thứ đựng thức ăn không phải là mấy món cổ vật lịch sử thì thở phào một cái, ít nhất cũng bớt đi được chút tội lỗi.

Hắc Hạt Tử, Bàn Tử cùng Hạo Thiên Chân chia thịt cho đội cứu hộ và nhóm chương trình.

Ngửi thấy mùi thịt trước mắt, Hàn đội trưởng và những người khác đều không nhịn được mà nuốt nước bọt, mùi vị này đúng là quá thơm.

“Tôi nói này Hàn đội trưởng, anh nhìn cái gì vậy?

Ăn đi chứ!” Bàn Tử thấy họ chưa có ý định động đũa, liền giục giã.

Chỗ họ lấy được đồ ăn là ăn ngay, không cần đợi đông đủ, mộ huyệt nguy hiểm trùng trùng, ai biết lát nữa sẽ xảy ra chuyện gì, nên ai có đồ ăn trước thì cứ ăn trước.

“Dã ca, anh đang nghĩ gì vậy?

Sao thế?” Hoắc Tú Tú đưa đĩa thịt đã chuẩn bị xong cho Tần Dã, thấy hắn im lặng không nói gì, không khỏi tò mò hỏi.

“Đang nghĩ chuyện.” Tần Dã im lặng một chút, cuối cùng nhìn đàn kiến đang đứng đợi bên cạnh.

Chúng bây giờ đã sợ lắm rồi, trước khi nhận được lệnh của Tần Dã cho phép rời đi, không con nào dám đi.

“Những kẻ các ngươi vừa ăn thịt xong, chúng còn có đồng bọn, hãy tìm ra và dẫn chúng đến đây cho ta, ta muốn bắt sống.” Tần Dã nghĩ ngợi rồi quay sang ra lệnh cho đàn kiến.

Đàn kiến sau khi nghe lệnh của Tần Dã, liền tản ra khắp tứ phía.

Sau đó Tần Dã thản nhiên cầm miếng thịt lên từ từ ăn.

Chương 85

Ngốc Tiểu Muội không nghe thấy Tần Dã nói gì với lũ kiến, thấy chúng bỏ đi thì tưởng Tần Dã đã cho chúng đi rồi.

Sau đó cô đi đến bên cạnh Tần Dã, lấy một chiếc micro siêu nhỏ ra.

"Tần Dã, cái hình anh vẽ trên đất lúc nãy là gì thế?

Còn âm thanh phát ra từ bên dưới là gì?

Tại sao chúng tôi nghe thấy lại bị đau đầu dữ dội, thậm chí có cảm giác hoảng sợ bất an?" "Đó là đạo thuật đúng không?" Đối mặt với câu hỏi của Ngốc Tiểu Muội, Tần Dã bình thản ăn vài miếng thịt.

"Đó là thuật triệu hồi, âm thanh phát ra là của sinh vật thượng cổ, còn là sinh vật gì thì tôi cũng không biết." "Đây đúng là đạo thuật, nhưng mọi người đừng có học theo, cái đó không khoa học đâu, dù sao tôi vẫn luôn tôn sùng khoa học." Lời giải thích của Tần Dã làm khóe miệng Ngốc Tiểu Muội giật giật.

Người này đúng là tiêu chuẩn kép thật sự!

"Anh vừa bảo đó là âm thanh của sinh vật viễn cổ, còn sinh vật gì thì anh cũng không biết?

Sao có thể như vậy được?" "Tôi thực sự không biết, cái đó là ngẫu nhiên thôi!" "..." Ngốc Tiểu Muội lúc này cảm thấy Tần Dã dường như càng lúc càng làm người ta phát cáu.

Sao lời nói lại càng lúc càng mông lung huyền bí thế này?

Trong phòng livestream: 【Vãi chưởng!

Vậy vừa nãy thứ chúng ta nghe thấy là sinh vật thượng cổ sao?

Đẳng cấp cao vậy à?

Sinh vật thượng cổ cũng xuất hiện rồi?】【Mà sinh vật thượng cổ nghe thì oai thật đấy, nhưng bao gồm những gì nhỉ?】【Sinh vật thượng cổ có nhiều lắm, bao gồm Kỳ Lân, Cùng Kỳ, Thanh Long, Thao Thiết đều tính cả, chỉ là chia ra thần thú và hung thú thôi, nhưng Dã ca bảo là ngẫu nhiên, chắc là ngẫu nhiên thật đấy!】【Vcl!

Dã ca đỉnh vậy sao?

Đúng là Thiên sư có khác, sinh vật triệu hồi ra toàn hàng cao cấp!!

Thần thú thượng cổ mà cũng ra ngẫu nhiên được?

Vậy cái này có phải Kỳ Lân không nhỉ?】 Khán giả sau khi nghe Tần Dã giải thích, trong đầu chỉ có một suy nghĩ, đó là: Quá đỉnh.

Còn việc hắn bảo đừng mê tín, hãy tôn sùng khoa học, thuần túy là nói nhảm!

Bản thân hắn đã là một sự tồn tại đầy bí ẩn rồi, còn bảo họ tin vào khoa học?

Xàm xí!

Cái mộ huyệt kia nhìn kiểu gì cũng không thấy khoa học giải thích được.

Trong sa mạc.

Mặt trời dần dần nhô lên, ánh nắng rực rỡ từ đường chân trời của sa mạc từ từ lan tỏa.

Ánh bình minh chiếu rọi lên mặt mọi người, Hàn đội trưởng và Bàn Tử vừa ăn vừa ngắm nhìn ánh ban mai trước mắt.

Họ đều cảm khái rằng bình minh trên sa mạc thật diễm lệ.

Ngay lúc này...

“A a a!

Đừng qua đây!” “Lũ kiến này là thế nào thế này!!!” “Vcl!

Đừng có qua đây!!!” Phía không xa, Hàn đội trưởng và mọi người nghe thấy những tiếng kêu kinh hoàng.

Đoàng!

Theo sau tiếng kêu kinh hãi là từng tràng tiếng súng.

Nhưng đạn chỉ bắn ra vài phát rồi im bặt.

Hàn đội trưởng thấy những kẻ đang chạy về phía họ mặc quần áo và nói tiếng nước Ưng.

Họ lập tức hiểu ra, đây chính là đồng bọn của đám người kia.

Và lúc này...

Từ phía đông lại có thêm mười mấy người chạy tới, họ hoảng loạn lao về phía trước.

Miệng không ngừng chửi bới, trên người không thấy bất kỳ vũ khí nào, bộ dạng nhếch nhác thảm hại chạy trên cát.

Thậm chí có kẻ bị truy đuổi đến mức phải lăn lộn vài vòng dưới đất, không màng đến cát bụi trên người, tiếp tục chạy trốn.

Phía sau những kẻ này là một đàn kiến lớn đang truy đuổi.

Mọi người thấy lũ kiến quay trở lại, Ngốc Tiểu Muội và Hàn đội trưởng đều nhìn chằm chằm vào Tần Dã.

Vậy ra lúc nãy lũ kiến không phải thực sự rời đi, mà là đi tìm đám đồng bọn nước Ưng này sao?

Tê...

Tần Dã tính toán kỹ thật đấy!!

Chiêu này dùng hay tuyệt.

Khán giả trong phòng livestream lại hoạt động náo nhiệt: 【Ha ha!!

Sướng!!

Nhìn lũ chó đẻ này nhếch nhác thảm hại mà thấy sướng rơn, ha ha ha ha!!

Đám này chắc nằm mơ cũng không ngờ bị kiến truy đuổi nhỉ?】 【Mẹ ơi!!

Cười chết tôi mất!

Ha ha, cái tư thế lăn lộn kia đúng là duyên dáng thật đấy, ha ha ha!!!】 【Đám cư dân mạng nước Ưng ẩn núp đâu rồi?

Sao các người không cười đi?

Là bản tính không thích cười sao?】 【Ha ha, đáng đời, phải nói là Dã ca biết tận dụng đồ vật thật đấy, lũ kiến này sống ở đây bao lâu rồi, bắt chúng đi tìm bọn này thì chẳng phải là trò đùa sao?

Ha ha, bọn này muốn phản kháng cũng không xong nhỉ?】 Khán giả nhìn thấy cảnh này, đạn mạc nhảy liên tục như thể hiện tâm trạng của họ, không thể vui sướng hơn được nữa.

Trong sa mạc.

Đám đạo mộ tặc bị đàn kiến ép đến trước mặt Tần Dã, Bàn Tử, Hạo Thiên Chân cùng đội cứu hộ đều cầm vũ khí chĩa về phía bọn chúng.

Đàn kiến sau khi thấy Tần Dã thì không áp sát thêm nữa, nhưng vẫn vây quanh lũ đạo mộ tặc, dường như sợ chúng chạy mất thì kẻ đen đủi sẽ là chúng.

"Đây là...

Tần Dã?" Tên thủ lĩnh đạo mộ tặc thấy lũ kiến bỗng nhiên dừng

lại, đầu tiên là sững sờ, sau đó chú ý đến những người đứng đối diện, hắn không quen ai cả, nhưng với Tần Dã thì hắn nhớ rất rõ.

"Các người đến thật đúng lúc, tôi cần các người giúp đỡ." Tần Dã không nói nhảm, quay người đi về phía ngôi nhà nát kia.

"Tần Dã, mày nghĩ mày là cái thá gì?

Đồ người da vàng cấp thấp, mày có tư cách gì mà ra lệnh cho tao?" Tên thủ lĩnh cau mày, thậm chí có chút phẫn nộ nhìn hắn.

"Ngươi nói xem?" Tần Dã quay lại, nhướng mày.

Ngay khi lời vừa dứt, đàn kiến lại một lần nữa áp sát về phía chúng.

Là một con kiến muốn sống sót, việc nghe hiểu ngôn ngữ loài người là một kỹ năng bắt buộc, lại còn phải biết nhìn sắc mặt nữa.

"Đại ca, lũ kiến lại tới rồi." Một tên đạo mộ tặc kinh hoàng hét lên.

Lúc này họ có thể khẳng định lũ kiến này nhất định nghe theo chỉ thị của Tần Dã, tất cả chuyện này đều do Tần Dã bày ra...

"Tần Dã, rốt cuộc mày muốn thế nào?" Tên thủ lĩnh nghiến răng hỏi một cách nhục nhã.

"Rất đơn giản, nghe lời thì sống, không nghe lời, chết!" Tần Dã trực tiếp nói ra mục đích của mình.

Tên thủ lĩnh đạo mộ tặc nhìn Bàn Tử và mọi người, lại nhìn đàn kiến phía sau, hắn thừa nhận mình đã sợ rồi.

Sống được thì sao phải chết?

"Được!

Chương 86

Tôi nghe lời!" Câu nói này như rặn ra từ kẽ răng.

"Vậy thì đẩy mấy khẩu đại pháo đó đi theo tôi." Tần Dã quay người tiếp tục đi về phía trước.

"Cái gì?

Mày coi chúng tao là nô lệ sao?

Tần Dã, mày có biết chúng tao là ai không?" Tên thủ lĩnh tức điên lên, lớn tiếng mắng mỏ.

"Nô lệ?" Tần Dã không thèm quay đầu lại, chỉ lạnh lùng cười nhạt một tiếng, "Các người cũng xứng sao?

Làm nô lệ các người cũng không đủ tư cách, thân phận hiện tại của các người là 'chó Đại Việt', nghe rõ chưa?" Tần Dã nói xong tiếp tục bước đi.

Lúc này...

"Lũ chó Đại Việt kia, mau đi nhanh lên!" Bàn Tử thấy chúng không nhúc nhích, liền tiến lên đá một cước.

"Mày..." "Mày cái gì?" Họng súng của Bàn Tử đã chỉ thẳng vào hắn, dáng vẻ như muốn nói: mày mà nói thêm câu nữa là tao bắn chết.

Đám đạo mộ tặc lúc này trong lòng dù không phục cũng chỉ có thể đi theo phía sau, chấp nhận số phận cùng anh em của mình đẩy mấy khẩu đại pháo đi theo họ.

Chúng bây giờ muốn chạy cũng không được, lũ kiến vẫn bám sát phía sau, uy lực của lũ kiến đó không phải chuyện đùa, đúng là thủy tổ của sự kinh hoàng.

Tần Dã lại gọi Dực Long ra dẫn đường.

Đám đạo mộ tặc thấy Tần Dã gọi Dực Long, chúng vừa kinh ngạc vừa hối hận, biết rõ là nước Ưng đã ra lệnh gặp Tần Dã là phải chạy ngay, thế mà chúng còn không tin, chủ động đòi đến đây tìm kho báu, giờ thì hay rồi... thành 'chó Đại Việt' luôn!!

Khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này lại càng cười khoái chí hơn. 【Ha ha!!

Dã ca chơi gắt thật đấy, phía trước có Dực Long dẫn đường, lại có người nước Ưng làm lao động khổ sai, phía sau còn có kiến bám đuôi, ha ha!!!】 【Nhìn sắc mặt lũ đạo mộ tặc mới hay làm sao, tôi thích chết cái dáng vẻ biệt khuất này, cái anh chàng này chơi vui thật đấy, chỉ thích nhìn chúng muốn giận mà không dám nói gì thôi!!】 【Phản kháng đi chứ!

Sao không phản kháng nữa, chẳng lẽ là hèn rồi?】 【Kệ đi, bây giờ tôi lo lắng cho an toàn của đội khảo cổ hơn!】 【Tôi cũng vậy!】 Bàn Tử đi bộ vài tiếng, thỉnh thoảng lại nhìn đám đạo mộ tặc phía sau.

"Trong lòng tôi sướng thật đấy, đúng là Dã ca của tôi, trị bọn này răm rắp..." Bàn Tử càng nhìn càng muốn cười.

"Nếu là cậu thì cậu chẳng nghĩ ra được đến mức này đâu, cậu không có cái não đó." Hắc Hạt Tử không nhịn được trêu chọc.

"Anh thì có cái não đó chắc?" "Đương nhiên!

Tôi thấy cậu còn lâu mới bằng được tôi!!" Hai người cứ thế đấu khẩu trên đường suốt cả buổi sáng.

Hàn đội trưởng và mọi người thì tiết kiệm được không ít sức lực, có lao động khổ sai miễn phí đúng là khác hẳn.

Lúc này...

“Mọi người nhìn kìa, phía trước hình như có kiến trúc!” Ngốc Tiểu Muội là người đầu tiên thấy những công trình kiến trúc cũ nát phía trước, cách họ không xa lắm.

Tần Dã hơi trầm mặc, dẫn mọi người đi về phía trước.

Hai tiếng sau.

Dực Long dẫn họ đến cửa một cung điện, cuối cùng không đợi Tần Dã nói gì đã trực tiếp lặn xuống dưới đất biến mất.

Tần Dã cũng không để tâm, dẫn người vào trong cung điện, bên trong trống rỗng không có gì cả, xung quanh đều là bụi bặm, duy chỉ có một bức tường ở góc là không thấy một chút bụi nào.

Tần Dã đi tới, nhìn những viên gạch bên cạnh, khẽ gõ vài cái...

Ầm!

Bức tường đá chậm rãi kéo lên, để lộ một không gian bên trong.

Bên trong không gian xuất hiện rất nhiều vàng bạc châu báu, ánh vàng lấp lánh, cả không gian tỏa ra sắc vàng rực rỡ.

Thấy cảnh này, Bàn Tử, đội cứu hộ, nhóm chương trình cùng đám đạo mộ tặc kia, mắt ai nấy đều sáng rực lên.

Đây chẳng lẽ là kho báu sao?

“Vcl!

Trong cung điện này lại có nhiều châu báu thế sao?” “Cung điện này của ai mà giàu thế nhỉ?” Bàn Tử thấy căn phòng này ít nhất cũng phải một nghìn mét vuông, bên trong bày rất nhiều rương, trong rương toàn là đồ đồng, còn có rất nhiều bình hoa cổ cùng vàng bạc tài bảo.

Nơi này ngập tràn vàng bạc tài bảo.

Cả không gian đều là báu vật.

Đội cứu hộ và nhóm chương trình đều ngẩn người...

Họ nằm mơ cũng không ngờ được thấy nhiều báu vật đến thế.

Trong phòng livestream: 【Vcl!

Kho báu kìa!

Cung điện của ai mà giàu thế này?】 【Vãi!

Đây là báu vật của vị hoàng đế nào à?

Còn giấu kín thế này, nếu không có Dã ca thì đúng là không dễ gì phát hiện ra, báu vật trong này nhiều quá, tùy tiện lấy một món là đủ cho tôi ăn chơi cả đời rồi!!】 【A a a a!

Mấy thứ này tôi có thể lấy đi một món không, chỉ một món thôi!!

Thèm quá đi mất!!】 【Mọi người đừng cản tôi, tôi sẽ men theo đường dây mạng lao qua đó ngay bây giờ.】 【Anh yên tâm đi, đợi đến ngày anh thành công, tôi sẽ đưa vợ con anh đến thăm anh, đồ đạo mộ tặc!!】 Khán giả lúc này bị đám châu báu kia làm cho choáng ngợp, trong lòng vô cùng kinh ngạc và thèm muốn.

Số tiền này mà cho họ thì tốt biết mấy!!

Trong cung điện.

Hàn đội trưởng định bước vào thì bị Tần Dã ngăn lại.

Anh quay sang nhìn Tần Dã, nhưng hắn chỉ lắc đầu, không cho anh áp sát.

Lúc này...

"Vcl!

Nhiều châu báu quá, nhiều tiền quá!

Đây chính là kho báu sao?

Mang ra ngoài chắc chắn sẽ phát tài." "Đại ca, làm xong vụ này em

không làm nữa đâu, em sẽ về quê ăn chơi hưởng lạc, em cũng sẽ lấy thật nhiều vợ, em giàu rồi!!" "Ha ha, cuối cùng tôi cũng giàu rồi!!" Đám đạo mộ tặc nước Ưng hớn hở len qua đám đông, phấn khích cầm lấy báu vật trong rương đeo lên người.

Vòng cổ, nhẫn, vòng tay, thậm chí có kẻ còn ôm khư khư cái bình hoa không rời tay.

Chúng bây giờ chẳng nghĩ gì khác, chỉ muốn mang những thứ này rời khỏi đây...

Thế là chúng sẽ phát tài.

Lúc này chúng đều bị những thứ này làm mê muội tâm trí, mục đích chúng đến đây chính là vì báu vật.

"Dã ca!" Bàn Tử thấy vậy định tiến lên ngăn cản, nhưng bị Tần Dã giữ lại.

Ngay lúc này...

Tê tê tê!

Không biết từ đâu bỗng nhiên chui ra rất nhiều loài rắn độc màu đen có mụn thịt trên mình, đang bò từ bên trong ra, đàn rắn đen kịt bò về phía đám đạo mộ tặc.

"Cái này..." "Suỵt!" Ngốc Tiểu Muội thấy lũ rắn định nói gì đó thì bị Tần Dã ngăn lại.

Giây tiếp theo...

"Á!

Cái gì thế này?" "Nhiều rắn quá!" "Đại ca cứu em!

Cứu mạng với!!" "Tần Dã, cứu mạng!

Tôi nguyện làm 'chó Đại Việt' cho các anh, cứu tôi với, tôi không

muốn chết.” Hơn hai mươi tên đạo mộ tặc nằm dưới đất, bị đàn rắn bao vây, trên người cũng bị rắn cắn đầy vết thương.

Chương 87

Rất nhiều tên chưa đầy ba giây đã tắt thở.

Còn tên thủ lĩnh thì cầu cứu Tần Dã, nhưng hắn không hề động đậy, chỉ thản nhiên đứng đó nhìn chúng bị độc chết...

"Tần Dã, chuyện này là sao?

Anh không cho tôi vào là vì anh sớm đã biết có rắn rồi sao?" Hàn đội trưởng thấy cảnh này, kinh hãi nhìn Tần Dã, anh bỗng nhớ ra lúc nãy Tần Dã đã giữ anh lại không cho vào.

"Cả không gian quá sạch sẽ là chuyện không bình thường, ở góc kia có lớp da rắn đã lột, nên tôi biết trong này có rắn." Tần Dã khẽ gật đầu, trực tiếp thừa nhận chuyện này.

Lời vừa dứt, Hàn đội trưởng và Ngốc Tiểu Muội lại hít một hơi khí lạnh, họ chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng.

Tần Dã này quan sát thật tinh tường, một chi tiết nhỏ như vậy mà cũng phát hiện ra sao?

Họ chẳng chú ý gì cả, mà người ta đã xác định được trong này có sinh vật gì rồi?

Chuyện này chẳng lẽ không quá lợi hại sao?

"Dã ca của tôi đúng là đỉnh." Bàn Tử nghe xong, trực tiếp giơ ngón tay cái, càng thêm khâm phục hắn.

"Vừa nãy nếu không có Dã ca giữ anh lại, kết cục của anh cũng giống như đám đạo mộ tặc này thôi." Hắc Hạt Tử không nhịn được trêu chọc.

"Xì, sao giống nhau được?

Dã ca sẽ cứu tôi, còn đám đạo mộ tặc này có cầu xin thế nào Dã ca cũng không cứu đâu, hừ, so với tôi làm gì?" Bàn Tử khinh bỉ nhìn đám đạo mộ tặc.

Trong phòng livestream lại một lần nữa bùng nổ! 【Vãi chưởng!

Đúng là Dã ca của tôi!

Bản lĩnh này đúng là không phải dạng vừa đâu, tôi chỉ mải nhìn đống vàng bạc châu báu kia thôi, chẳng để ý gì khác cả!】 【Đó chính là sự khác biệt đấy!

Nếu là chúng ta thì không biết đã chết kiểu gì rồi!】 【Mẹ ơi!

Thật không bình thường chút nào!!

Dã ca của tôi đỉnh quá!!】 【Hắc hắc, lũ khốn này còn kiêu ngạo nữa không?

Chẳng phải bảo Đại Việt là cấp thấp sao?

Giờ thì hay rồi, chết hết rồi chứ gì?】 【Mà đây là cung điện của ai nhỉ?

Sao lại có nhiều châu báu thế?

Còn lũ rắn kia là giống gì?

Nhìn đáng sợ thật sự!】 【Tôi cũng tò mò, Dã ca có biết không nhỉ?】 Khán giả không hề có một chút đồng cảm nào với cái chết của chúng, mà chỉ quan tâm cung điện này là của ai và lũ rắn kia từ đâu ra?

Những câu hỏi này cũng lọt vào mắt Ngốc Tiểu Muội.

"Tần Dã, cung điện này là của ai anh có biết không?

Còn lũ rắn này nữa..." Ngốc Tiểu Muội nhìn đàn rắn dày đặc, lông tơ trên người dựng đứng hết cả lên, "Lũ rắn này là loài gì vậy?" Tần Dã nhìn quanh cung điện, khẽ gật đầu.

“Đây là vương quốc Cô Mặc của Tây Vực, cung điện này cũng là của Vương tử Cô Mặc.” “Tây Vực có ba mươi sáu nước, trong đó Cô Mặc là đặc biệt nhất, Vương tử Cô Mặc tính cách âm ám, thủ đoạn tàn độc, làm việc không để lại đường lui, ham muốn chiếm hữu cực mạnh, lũ rắn này chính là do hắn cố ý sắp xếp.” “Những thứ này dù hắn không dùng được, nhưng tuyệt đối không được để rơi vào tay kẻ khác, nên lũ rắn này là do hắn cố tình thả vào đây.” “Đây là loài Hắc Nhãn Quái Xà đặc hữu của sa mạc, loài rắn này ẩn mình cực tốt, có lãnh địa riêng, nhưng không ngờ Vương tử Cô Mặc lại có thể tập hợp chúng ở đây để canh giữ đống vàng bạc châu báu này cho hắn.” Tần Dã thản nhiên giải thích, sau đó nhìn đàn rắn đen kịt kia.

“Thật là tàn độc!” Tần Dã buông một câu như vậy rồi không nói gì thêm.

Nhưng lời giải thích này lại khiến Ngốc Tiểu Muội và Hàn đội trưởng kinh ngạc tột độ.

Tần Dã lại biết rõ đến vậy sao?

Ngay cả chủng loại rắn cũng nắm rõ như lòng bàn tay...

Đầu óc hắn chứa cái gì thế này?

Sao cái gì hắn cũng biết vậy?

Trong phòng livestream: 【Vcl!

Nơi này là của Vương tử Cô Mặc sao?

Còn lũ rắn này là do hắn nuôi để canh giữ kho báu?

Chuyện này cũng quá ác rồi?

Chết rồi còn không quên tiền của mình sao?】 【Mẹ ơi!

Đúng là quá ác, chết cũng không buông tha tiền của mình?

Chết vì tiền chắc là đang nói hắn đây mà?】 【Tôi bây giờ chỉ

nghĩ đến một việc, đống kho báu này cứ bỏ mặc ở đây sao?

Vậy chẳng phải tiếc lắm sao?

Đây là cổ vật của Đại Việt mà!】【Các người còn muốn cổ vật nữa à?

Các người có còn mặt mũi không?

Thấy chết không cứu, hại chết người nước Ưng chúng tôi, các người còn đáng sợ hơn cả rắn độc.】【Này, thân phận các người thế nào mà không biết à?

Còn dám ở đây lên tiếng?

Các người là cái thá gì?

Không biết thế nào là cụp đuôi mà làm người à, các người không phân biệt được ai là chủ ai là tớ sao?】【Chết thì chết thôi, lũ các người đáng đời lắm.】Khán giả thấy cảnh này, đạn mạc nhảy liên tục, nghe thấy người nước Ưng lên tiếng là lại tức không chịu được.

Còn các giáo thụ ở Viện Khảo cổ sau khi nghe Tần Dã giải thích, ai nấy đều sững sờ.

"Vương tử Cô Mặc?" Vương giáo thụ suy nghĩ kỹ lại, hình như có nghe Dương giáo thụ nói về chuyện ở Tây Vực.

Trong ba mươi sáu nước Tây Vực, ngoài Lâu Lan, Khương Vô ra, dường như đúng là có một quốc gia tên là Cô Mặc.

"Tây Vực đã bị sa mạc hóa, môi trường ở đó không còn phù hợp cho con người sinh sống, các quốc gia đó trước khi bị diệt vong dường như đã từng tiến hành thống nhất một lần, và các nước đó dường như đã trở thành nước phụ thuộc, còn quốc gia thống nhất đó là ai thì chỉ có Dương giáo thụ mới biết!" "Từng cùng ông ấy nghiên cứu về mảng lịch sử Tây Vực, đều được Dương giáo thụ đưa đến

Tây Vực.” Một vị giáo thụ sau khi nghe Tần Dã nói về Cô Mặc, họ đúng là cũng có chút ấn tượng.

Chuyện này họ nghe Dương giáo thụ nhắc đến không chỉ một lần.

Nhưng lúc đó ai nấy đều bận rộn với công việc riêng, chỉ mỗi lần họp đại hội mới gặp nhau nên nghe không được đầy đủ.

“Chuyện Tây Vực mà sao Tần Dã cũng biết rõ thế, sao hắn cái gì cũng biết vậy nhỉ?” “Đúng thế!

Tôi cảm thấy bao nhiêu năm học hành của mình đều bỏ đi cả rồi, chẳng thể so bì được với Tần Dã, đúng là nhân tài toàn diện.” “Bây giờ chúng ta đã nắm rõ thông tin rồi đúng không?

Chúng ta có Tần Dã là được rồi, những cái khác không quan trọng, giờ chúng ta nên nghĩ về đống cổ vật này đi, lũ rắn kia đều ở đó, nhóm Tần Dã muốn mang đi chắc cũng khó khăn nhỉ?” Bây giờ các giáo thụ chỉ nghĩ đến một việc, đó là đống cổ vật kia nên xử lý thế nào cho tốt.

“Không đâu, không khó khăn gì đâu, lũ rắn đó đối với hắn chẳng nhằm nhò gì.” Vương giáo thụ vô cùng tự tin vào Tần Dã.

Trong cung điện.

Tần Dã thấy lũ rắn vẫn đang bò trên đống cổ vật, số lượng ngày càng nhiều, có xu hướng đang tiến về phía họ.

“A Ninh, liên hệ với quan phương, bảo họ gửi thiết bị của tôi đến, đồng thời phái người đến mang đống cổ vật này về.” Tần Dã quay sang nhìn A Ninh, trực tiếp ra lệnh.

“Được rồi.” A Ninh dùng thiết bị liên lạc bí mật bắt đầu kết nối với bên ngoài, đồng thời mở hệ thống định vị để phía trên có thể tìm thấy vị trí chính xác.

“Dã ca, lũ rắn này đều có độc, số lượng lại nhiều thế này, chúng ta

có nên giải quyết một chút không?" Hạo Thiên Chân nhìn đàn rắn, trên người không khỏi ớn lạnh.

"Các cậu ăn no rồi, nhưng đám nhóc kia thì chưa đâu." Tần Dã bỗng nhiên lên tiếng, quay người nhìn đàn Sa mạc hành quân nghĩ đang đứng ở cửa, "Ăn đi." Đàn kiến như nhận được sự cho phép, đồng loạt lao về phía đống kho báu.

Hắc Nhãn Quái Xà đang định bò về phía Tần Dã và mọi người, bỗng thấy đàn kiến này thì sững lại một chút.

Chúng liên tục phát ra tiếng tê tê.

Hắc Nhãn Quái Xà: Các ngươi đến đây làm gì?

Đây không phải lãnh địa của các ngươi!

Sa mạc hành quân nghĩ: Đói quá!

Đói quá!

Hắc Nhãn Quái Xà: Các ngươi nghe không hiểu à?

Chương 88

Cút đi!

Sa mạc hành quân nghĩ: Đói quá!

Đói quá!

Hắc Nhãn Quái Xà: ...

Sau đó Tần Dã thấy đàn Sa mạc hành quân nghĩ và Hắc Nhãn Quái Xà lao vào cắn xé lẫn nhau, hắn hài lòng gật đầu.

"Ừm!

Vẫn là độc tố của kiến mạnh hơn, có thể mang về nghiên cứu, cũng đổi được chút tiền!" "Quần áo của Tiểu Sâm cũng nên thay rồi, dược liệu nghiên cứu vũ khí cũng không đủ, vừa hay có thể bù đắp vào khoản thiếu hụt lần này." Tần Dã lẩm bẩm nhỏ.

Ngốc Tiểu Muội không nghe rõ những lời khác, chỉ nghe thấy mỗi chữ 'tiền'.

Cô khẽ giật khóe miệng, vô cùng cạn lời.

"Tần Dã, những người này chết rồi, người nước Ưng có gây bất lợi cho anh không?" Hàn đội trưởng biết rõ lần này Tần Dã làm quá phô trương, đây lại còn là livestream trực tiếp.

"Tại sao lại gây bất lợi cho tôi?

Tôi giết à?" Tần Dã nghi ngờ hỏi lại.

"Không phải!" "Tôi gọi rắn độc đến à?" "Không phải!" "Vậy tại sao lại tìm tôi gây phiền phức?" "Vì anh đã không cảnh báo họ!" "Tại sao tôi phải cảnh báo họ?" "..." "Chúng thấy tiền mờ mắt, không liên quan đến tôi, chúng là chó Đại Việt, tôi không muốn nuôi nữa thì

không được sao?" "Chúng có bảo mình là chó Đại Việt không?" "Có nói!" "..." Hàn đội trưởng nghe lý lẽ của Tần Dã xong thấy dường như cũng có lý.

Đám người này dù sao cũng chẳng tốt đẹp gì, chết thì chết thôi, cũng không phải họ giết, nên cũng chẳng có gì là không thể chấp nhận được.

"Dã ca, vương quốc của Vương tử Cô Mặc này lớn không?

Đống tài bảo này trông cũng không ít đâu!" Bàn Tử nhìn đống đồ, mắt lóe lên một tia tham lam.

"Đây chắc là do vơ vét mồ hôi nước mắt của dân chúng, nơi này vốn dĩ cũng không lớn lắm, chẳng qua chỉ là một tiểu quốc vùng biên thùy, cộng thêm Tây Vực có đến ba mươi sáu nước, cậu muốn có nhiều nhân lực vật lực thì thực sự là không có đâu." Hắc Hạt Tử nhìn từng rương vàng bạc tài bảo, đưa ra suy đoán.

Tần Dã gật đầu, không hề phản bác lại lời hắn.

Mọi người nhìn đàn kiến và Hắc Nhãn Quái Xà vẫn đang 'tử chiến' ở đó, họ cảm thấy không nên làm phiền đàn kiến dùng bữa, quyết định đợi ở bên ngoài, thuận tiện đợi người của quan phương phái đến tiếp nhận đống châu báu này.

Lúc này trong phòng livestream: 【Vcl!

Dã ca cao tay thật đấy!

Thế là không tốn một binh một tốt nào đã giải quyết xong mấy tên nước Ưng đó, còn cả lũ Hắc Nhãn Quái Xà này nữa?

Lợi hại thật!!】 【Chẳng phải sao!

Người chết rồi, nhưng cũng không phải Dã ca làm, anh ấy cũng không ra tay, dù sao cũng là do chúng tham lam mà tự hại mình, lại còn

do chúng không chú ý có nguy hiểm nữa, thế thì trách ai được?

Ha ha!!

Đúng không?】 【Kệ chúng đi, bây giờ đống tài bảo này là của Đại Việt chúng ta rồi, ha ha!

Đây đều là cổ vật cả, lần này Viện Khảo cổ tha hồ mà bận rộn.】 【Mọi người bảo người nước Ưng đã vào được sa mạc, vậy người các nước khác liệu có vào theo không nhỉ?】 【Vãi!

Tôi cũng chưa nghĩ đến chuyện này, hiện tại phòng livestream của Dã ca đã phủ sóng toàn cầu rồi, đám người đó chắc là cũng thấy cả rồi chứ?

Ha ha, tôi rất muốn biết vẻ mặt của họ khi thấy nhóm đạo mộ nước Ưng bị tiêu diệt hoàn toàn sẽ thế nào!!】 Sự thật chứng minh đúng như những gì họ nghĩ.

Những người thám hiểm của nước Mễ, nước Anh Hoa và nước Tiểu Hàn luôn theo dõi sát sao động thái của Tần Dã.

Khi biết Tần Dã vẫn trực tiếp livestream hành trình thám hiểm mộ huyệt, họ còn đang thầm vui mừng, vì như vậy chẳng khác nào cho họ biết mọi đường đi nước bước?

Nhưng họ vạn lần không ngờ được Tần Dã lại chơi chiêu này, lại còn lợi dụng đàn kiến để bắt đám người nước Ưng kia.

Bây giờ ai nấy đều thấy ớn lạnh từ trong tim, họ sợ hãi, sa mạc này quỷ dị vô cùng, vạn nhất mà sập bẫy thật thì không biết mình chết kiểu gì nữa.

Thế là... khu vực sa mạc xuất hiện tình huống thế này: Những người thám hiểm các nước quyết định đi tìm Tần Dã ngay lập tức để cầu xin sự tha thứ của hắn.

Rất nhiều người trực tiếp lao nhanh về phía cung điện.

Còn lúc này Tần Dã đang thản nhiên nhìn ra cửa, dường như đang đợi ai đó.

"Dã ca, anh đang đợi ai thế?" Hoắc Tú Tú đưa một bình nước cho hắn, thấy hắn cứ nhìn chăm chăm ra cửa.

"Đợi những người thám hiểm, bây giờ chắc họ đang trên đường đến đây rồi." Tần Dã thản nhiên nhận bình nước uống vài ngụm.

"Người thám hiểm?

Họ còn dám đến sao?

Chẳng phải là tìm cái chết à?

Chúng ta hiện tại đang nắm giữ 'hàng triệu hùng binh', đang đánh nhau sống chết ở bên trong kìa, giờ mà đến chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao?" Bàn Tử nghe xong có chút không tin nổi, đám người này chẳng lẽ điên rồi?

"Chính vì chúng ta nắm giữ 'hàng triệu hùng binh' nên họ mới càng phải đến, không đến thì kết cục cũng giống như đám người nước Ưng kia thôi." Hắc Hạt Tử ngồi bệt xuống đất, cười trêu chọc hắn, "Cái tên Bàn Tử này, có lúc đầu óc linh hoạt thật, nhưng cũng có lúc tôi thấy cậu ngốc nghếch vô cùng." "Hừ, tôi là người thật thà, ai như các người, ai nấy đều đầy mưu mô xảo quyệt." Bàn Tử lạnh hừ một tiếng, không muốn đôi co với hắn.

Đang nói chuyện thì...

Từ ngoài cửa đi vào hơn hai mươi người nước ngoài mặc đồng phục thống nhất, tóc vàng mắt xanh, họ vội vàng đi vào, ánh mắt đầu tiên là tìm kiếm một lượt, khi thấy Tần Dã thì không chút do dự lao tới.

“Ngài Tần Dã, chúng tôi sai rồi, rất xin lỗi vì chúng tôi đã tự ý xâm nhập vào lãnh thổ Đại Việt của các ngài...” “Xin ngài hãy tha thứ cho chúng tôi!” Tên cầm đầu vội vàng lên tiếng nhận lỗi.

Hắn nhận lỗi xong, những kẻ phía sau cũng đồng thanh nhận lỗi.

Bên tai họ vẫn vang lên tiếng tê tê của Hắc Nhãn Quái Xà, nghe mà thấy da đầu tê rần.

“Đứng sang một bên.” Tần Dã không nhận lời xin lỗi, cũng không nói tha thứ, mà bảo họ đứng sang một bên đợi.

Sau đó là người nước Tiểu Hàn và nước Anh Hoa, cùng các quốc gia khác đều tranh nhau kéo đến trước mặt Tần Dã.

Hơn nữa còn chủ động nhận lỗi, dường như sợ mình xin lỗi muộn thì sẽ bị Tần Dã cho kiến ăn thịt.

Còn nước Ưng... thì đã chết sạch rồi, tự nhiên sẽ không còn ai đến cầu tình.

Mọi người thấy người nước Mễ đều đã đến thì có chút ngỡ ngàng, sao tất cả đều đến nhận lỗi thế này?

Nhìn đám người này ít nhất cũng phải tám mươi người, vả lại người của mấy nước đều tụ tập lại một chỗ, Hàn đội trưởng và Ngốc Tiểu Muội đều sững sờ.

Sa mạc này lại có nhiều người nước ngoài đến vậy sao?

Không thể nào?

Còn nữa, việc đầu tiên họ làm khi vào đây là xin lỗi Tần Dã, đám này sợ Tần Dã đến mức nào vậy...

Trong phòng livestream: 【Ha ha ha!!

Sướng!!

Người nước Mễ chẳng phải bảo mình ghê gớm lắm sao?

Sao giờ lại đi cầu xin thế kia?

Là sợ rồi à?

Ha ha!!】【Tôi cũng thấy lúc này Dã ca ngầu quá, thế là gom được hết người của các nước đó lại rồi nhỉ?】【Ha ha, không biết quan phương các nước đó sẽ có biểu cảm gì, tôi bắt đầu thấy mong chờ rồi đây.】【Nói đi cũng phải nói lại, Dã ca định làm gì thế?

Đợi họ đến đông đủ rồi thì sao?

Định làm gì tiếp theo?】Khán giả lúc này rất tò mò không biết Tần Dã định làm gì tiếp theo.

Ánh mắt Tần Dã lướt qua một lượt: "Ai trong các người đã thấy người của đội khảo cổ rồi?" Lời Tần Dã vừa dứt, người của các nước đều sững lại.

"Chúng tôi không thấy!" "Tôi cũng không!" "Hình như chỉ có người nước Ưng thấy thôi, hơn nữa khoảng cách đến đây dường như không xa lắm." Người nước Tiểu Hàn dường như nhớ ra điều gì đó, vô thức lên tiếng.

"Anh biết vị trí không?" Tần Dã chất vấn với khuôn mặt không cảm xúc.

"Tôi có nghe người nước Ưng nói qua, hình như chúng còn vừa cướp của một nhóm khảo cổ..." Tên đó nói đến đây, càng nói càng thấy sợ hãi, thậm chí không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

Lời vừa dứt, mọi người cảm thấy không khí lập tức trở nên nặng nề, áp suất cũng trở nên cực thấp, khiến tất cả những người thám hiểm đều rùng mình một cái.

Chương 89

Tần Dã này chắc không định giết sạch họ đấy chứ?

Nếu lũ kiến mà bò tới đây, họ thật sự chẳng có chút khả năng kháng cự nào.

"Các ngươi tổng cộng có bao nhiêu người đến đây?" Sắc mặt Tần Dã bỗng nhiên trầm xuống, lời nói mang theo một lớp sương lạnh.

"Nhóm chúng tôi chỉ có ngần này, còn những người khác... họ xuất phát trước chúng tôi hai ngày, còn đi bao nhiêu người thì tôi cũng không rõ..." Tên người nước Mễ lúc này cúi đầu, không dám thở mạnh, thành thật trả lời.

Tần Dã liếc mắt nhìn qua một lượt, thấy bọn họ đều lộ ra dáng vẻ ủ rũ cúi đầu, không dám gặng hỏi thêm nữa.

"Vẫn là Thẩm chủ nhiệm có kinh nghiệm hơn." Tần Dã lẩm bẩm một câu.

Hắn quả thực không thích hợp với việc thẩm vấn.

Lúc này, đám kiến hành quân kia đã "ăn no uống đủ", từ trong phòng kho báu bò ra ngoài.

Khi thấy đám người ngoại quốc kia, chúng rất tự giác vây quanh bọn họ.

Điều này khiến đám kẻ đột nhập kia dựng cả tóc gáy, bọn họ biết rõ loại kiến này đáng sợ đến mức nào, sợ tới mức đứng cứng đờ tại chỗ, không dám động đậy dù chỉ một chút, lo sợ sẽ trở thành thức ăn cho chúng.

Ngay lúc đó, bên ngoài cung điện truyền đến tiếng động lớn, như thể có một vật thể khổng lồ đang tiến lại gần.

Tần Dã và mọi người nghe thấy tiếng động liền đi ra phía cửa.

Đập vào mắt là một chiếc du thuyền đệm khí sa mạc cỡ lớn, phía dưới mạn thuyền có một vòng khí đen, con tàu cao mười mấy mét hiện ra trước mắt mọi người.

Phía sau nó là mười mấy chiếc xe tải quân dụng, rất nhiều quân nhân bước xuống.

Một người đàn ông mặc quân phục bước xuống xe, theo sau là vài đặc phái viên và lính đánh thuê.

Trong đội ngũ, nổi bật nhất là một người phụ nữ với sống mũi cao thẳng, đôi môi đỏ rực, mái tóc xoăn sóng màu lanh, trên người mặc một chiếc áo khoác da màu đỏ.

Vòng eo thon thả, đôi chân dài miên man, cô ta dẫn đầu đội ngũ tiến đến trước mặt Tần Dã.

"Chào anh Tần Dã, tôi là con gái của Giáo sư Dương trong đội khảo cổ, tôi tên là Tuyết Lỵ Dương.

Tôi đã được Viện Khảo cổ đồng ý để đi cùng các anh tìm kiếm tung tích của cha mình, sẵn tiện khám phá ngôi mộ trong sa mạc này." Tuyết Lỵ Dương giới thiệu bản thân một cách dứt khoát và nêu rõ mục đích đến đây.

Tần Dã gật đầu, không nói gì, sau đó nhìn về phía đám quân nhân đang tiến tới.

"Thưa anh Tần Dã, đây là thiết bị của anh, còn có bộ súng chống tăng, cùng các loại súng ngắn, súng máy và tám trăm quả lựu đạn đều đã được bố trí trên du thuyền." Viên sĩ quan dẫn đầu hành lễ rồi trực tiếp báo cáo.

Nhìn thấy chiếc du thuyền và nghe báo cáo về trang bị, Ngốc Tiểu Muội và Hàn đội trưởng đều ngơ ngác.

Có cái du thuyền này rồi thì không cần đi bộ nữa sao?

Lại còn có cả điều hòa và đồ uống lạnh?

Vãi chưởng!

Ở giữa sa mạc mà cũng được hưởng phúc lợi này sao?

"Dã ca, đây chính là chiếc du thuyền sa mạc mà anh mất hai năm để chế tạo sao?

Cuối cùng cũng trình làng rồi?

Đúng là cứu tinh kịp lúc mà!" Trong khi Ngốc Tiểu Muội và Hàn đội trưởng còn đang chấn kinh, câu nói của Bàn Tử lại khiến não bộ bọn họ như bị sét đánh ngang tai.

Cái du thuyền sa mạc này là do hắn chế tạo?

Những súng chống tăng và vũ khí kia lẽ nào cũng là do Tần Dã tự nghiên cứu?

Đây là đến đây tìm mộ hay là đến đây nghỉ dưỡng vậy?

Ở sa mạc mà còn được hưởng thụ tắm nắng cơ à?

Toàn trường đều ngây dại.

Thậm chí ngay cả những quân nhân mang thiết bị đến cũng kinh ngạc không kém.

Bọn họ chỉ biết làm việc theo mệnh lệnh, chứ không ai bảo cái thứ này là do Tần Dã làm ra cả!

Đám người xâm nhập từ Mỹ, Hàn, Nhật và các nước khác nghe xong, vẻ mặt đầy kinh hãi.

Tần Dã chế tạo ra một chiếc du thuyền sa mạc?

Điều này làm sao có thể?

Hắn chỉ là một sinh viên thôi mà?

Tại sao lại lợi hại như vậy?

Thật không khoa học chút nào!

Mọi người đều kinh hãi nhìn Tần Dã, đầu óc ai nấy đều ong ong.

Trong phòng livestream cũng bùng nổ. 【Vãi vãi vãi!

Du thuyền sa mạc tôi mới thấy lần đầu, mà Tần Dã lại chế tạo ra được!

Làm sao mà làm được vậy?

Tôi không nghe lầm đấy chứ?】 【Ôi mẹ ơi!

Ông trời của tôi ơi!

Có thể thế được sao?

Là thật sao?

Dã ca của tôi ngầu bá cháy vậy à?】 【Đây đúng là thần tích mà!

Cả đời này tôi cũng không ngờ Dã ca lại chơi lớn thế này, tôi thấy khoảng cách giữa tôi và Dã ca lại xuất hiện một hố sâu không thể vượt qua rồi...】 【Đó mà là hố sâu sao?

Đó là dải ngân hà!

Dải ngân hà đấy!

Tôi cảm thấy mình giống như Chức Nữ, còn Dã ca là Ngưu Lang, chúng ta chỉ có thể nhìn nhau từ phương xa thôi...】 Khán giả trong phòng livestream lúc này đều chấn kinh không thôi, đạn mạc hiện lên liên tục.

Chứng kiến tất cả những điều này, đám người Giáo sư Vương lại càng kinh hãi hơn, thậm chí có vị giáo sư đang uống nước nghe tin này xong thì miệng há hốc, nước bọt chưa kịp nuốt xuống đã chảy ra ngoài.

“Du thuyền sa mạc là do Tần Dã tự chế tạo?

Cái gì, cậu ta có công xưởng riêng à?” Lâm giáo sư hít vào một ngụm khí lạnh, sau đó nhìn Tần Dã với ánh mắt kinh ngạc tột độ.

“Không thể nào!

Chỉ trong hai năm mà chế tạo được thứ này... làm sao làm được chứ?

Tần Dã có phải là người không vậy?” “Biết đạo thuật, biết đổ đấu, biết nghiên cứu vũ khí, biết triệu hồi động vật, giờ lại còn biết chế tạo cả du thuyền sa mạc?” Một vị giáo sư giọng điệu càng lúc càng cao, mang theo sự khó tin.

“Lão Vương, may mà ông nhanh tay đưa cậu ta vào Viện Khảo cổ.” Trần giáo sư cũng không ngờ Tần Dã lại lợi hại đến thế, trong lòng vô cùng khánh hạnh vì hiện tại Tần Dã đã là người của viện mình.

Giáo sư Vương mỉm cười, mặc dù vẻ mặt rất bình tĩnh nhưng trong lòng đã sớm nổi sóng cuồn cuộn.

Thế là ông cầm cốc nước lên định uống một ngụm.

Lúc này, “Lão Vương, ông cầm cốc nước của tôi làm gì?” Giáo sư Vương: “...” Thẩm chủ nhiệm và Lâm bộ trưởng đang cùng xem livestream, khi thấy Tần Dã lấy ra thứ này, cả hai đều chấn kinh hít vào một hơi lạnh.

Thằng nhóc này định làm gì vậy?

Vừa mới dập bớt sự nổi bật của hắn xong, giờ hắn lại xuất hiện một cách cao điệu thế này?

Thế này thì còn cho ai sống nữa?

Vậy những nỗ lực trước đó của bọn họ còn ý nghĩa gì đâu?

Chương 90

“Thẩm chủ nhiệm...

đây là thật sao?” Lâm bộ trưởng vẫn cảm thấy không thể tin được.

“Ông chẳng phải đã thấy rồi sao?

Tôi cứ thấy huyết áp mình hình như đang tăng vọt rồi, ông có thuốc hạ áp không?

Đầu óc tôi cứ ong ong cả lên.

Để cậu ta đi tìm đội khảo cổ và giải quyết đám người ngoại bang, kết quả là cậu ta đi nghỉ dưỡng, cái tim của tôi chịu không nổi rồi!” Thẩm chủ nhiệm ôm đầu rên rỉ.

Lâm bộ trưởng cũng cảm thấy đầu óc choáng váng, Tần Dã này thực sự quá đáng sợ, hèn gì đám người ngoại quốc kia cứ nhìn chằm chằm vào hắn.

Còn tại phòng thí nghiệm nghiên cứu khoa học, Bạch giáo sư khi thấy Tần Dã lấy ra những vũ khí đó và du thuyền sa mạc thì cũng ngồi không yên.

Tất cả các giáo sư trong phòng thí nghiệm đều vây quanh chiếc máy tính bảng để xem trực tiếp.

Trước đó bọn họ đã từng muốn mời Tần Dã gia nhập viện mình nhưng bị Viện Khảo cổ nhanh tay nẫng mất.

Bây giờ thấy lại những vũ khí của Tần Dã, ngoài việc đầu óc ong ong ra, bọn họ còn đưa ra một quyết định quan trọng: Cướp người!

Nhất định phải cướp người!

Tần Dã nhất định phải được đưa về phòng thí nghiệm nghiên cứu

vũ khí, đây tuyệt đối là một nhân tài hiếm có, phải giành cho bằng được.

"Bạch giáo sư, việc Tần Dã có đến chỗ chúng ta được không đều trông cậy vào ông cả đấy." Các giáo sư còn lại đều đặt kỳ vọng lên vai Bạch giáo sư.

Còn Bạch giáo sư lúc này cảm thấy trọng trách trên vai mình vô cùng nặng nề, lập tức quyết định nhất định phải cướp Tần Dã đi cho bằng được.

Danh tiếng Tần Dã đã vang dội khắp nơi, thậm chí trên quốc tế cũng có sức nóng nhất định.

Các quan chức của Mỹ, Nhật và Hàn tạm thời không rảnh để để tâm đến đám kẻ đột nhập đang "tự đầu nạp mạng", mà bọn họ đều đang chấn kinh vì chiếc du thuyền sa mạc kia là do Tần Dã chế tạo, lại còn cả bộ súng chống tăng đó nữa...

Tần Dã quả thực là một nhân tài.

Nếu cứ thế này thì thật đáng tiếc.

Bây giờ bọn họ tụ tập lại, bàn bạc xem nên đối phó với Tần Dã như thế nào.

Giết thì quá đáng tiếc!

Mà không giết thì người này lại là người Đại Việt.

Phía Mỹ lúc này như ngồi trên đống lửa, người khó xử nhất chính là bọn họ, muốn giết Tần Dã nhưng giết không nổi!

Không giết thì thực lực Đại Việt sẽ không ngừng tăng lên, đây không phải là kết quả tốt nhất đối với bọn họ.

Chỉ là hiện tại bọn họ muốn giết cũng không giết được...

Ở trong sa mạc này, Tần Dã chính là vương giả.

Phía Mỹ có chút tức giận phát điên, vẫn chưa biết phải làm sao.

Lúc này trong sa mạc, Tần Dã không hề biết tình hình bên ngoài, hắn bình thản quay người ra lệnh cho đàn kiến: "Kênh chỗ châu báu kia ra đây hết cho ta." Đám kiến hành quân sa mạc nghe lệnh Tần Dã, liền ùa vào phòng kho báu, khiêng từng hòm châu báu ra ngoài và đặt cạnh những chiếc xe tải lớn.

Cảnh tượng này khiến đám binh sĩ được phái đến vận chuyển vô cùng kinh ngạc.

Đám kiến này sao lại nghe lời như vậy chứ?

Cứ thế mang châu báu đặt ngay cạnh bọn họ sao?

Đám kiến này cũng biết nhìn người quá nhỉ?

"Còn đứng ngẩn ra đó làm gì?

Mau chóng chuyển lên xe." Viên sĩ quan dẫn đầu chợt bừng tỉnh sau cơn kinh ngạc, lập tức chỉ huy mọi người hành động.

Còn Tần Dã thì nhìn đám kẻ đột nhập kia: "Những người này các anh tự xử lý, còn việc thẩm vấn thế nào là chuyện của các anh, có lẽ có thể bán được giá hời đấy.

Nhưng số tiền đó tôi lấy một nửa." Nhắc đến tiền, ánh mắt sâu thẳm của Tần Dã thoáng hiện lên một tia sáng tối tăm.

"Phải phải phải, tôi sẽ báo cáo với cấp trên." Viên sĩ quan vừa nghe thấy liền vội vàng gật đầu.

Những người này dù sao cũng là người nước ngoài, bị bắt giữ ở Đại Việt thì chính là điểm yếu trong tay, nếu bọn họ không bỏ tiền ra "mua về" thì chuyện sẽ rất nghiêm trọng...

Số tiền này chắc chắn không phải là một con số nhỏ.

Tuyết Lỵ Dương kinh ngạc nhìn Tần Dã, cô ta vừa từ nước ngoài

trở về nên chưa quan tâm nhiều đến tình hình trong nước, giờ thấy Tần Dã có bản lĩnh lớn như vậy, lòng cô ta chấn động mạnh mẽ.

Ánh mắt cô ta nhìn hắn thêm phần dò xét.

Tần Dã giao đám kẻ đột nhập cho quân phương, còn mình thì dẫn mọi người lên du thuyền sa mạc, những việc còn lại để bọn họ tự lo.

Ngốc Tiểu Muội và Hàn đội trưởng mãi đến khi lên thuyền mới phản ứng kịp.

Cứ thế này mà lên tàu sao?

Không cần phải chịu khổ hành tẩu trong sa mạc nữa à?

Trừ nhóm đổ đấu ra, những người còn lại đều ngơ ngác nhìn Tần Dã đang ngồi trên boong tàu.

Lúc này bọn họ cảm thấy trên người Tần Dã như có một vòng hào quang rực rỡ, sao lại chói mắt đến vậy nhỉ?

Trong phòng livestream: 【Trời đất ơi!

Tôi ghen tị với Tiểu Muội quá đi mất!

Du thuyền sa mạc kìa!

Tôi chưa bao giờ được ngồi cả!】 【Đi du thuyền giữa sa mạc, đúng là khiến người ta thèm nhỏ dãi mà...】 【Haha!

Đó là khiến tất cả đám kẻ đột nhập thèm chết đi được thì có, đừng quên vẫn còn nhiều kẻ đang lang thang trong sa mạc đấy!】 【Haha, bọn họ đang đi lại một cách gian nan, còn Dã ca và mọi người thì uống đồ lạnh, thổi điều hòa, sướng không gì bằng!】 Khán giả lúc này đều thèm thuồng vô cùng, hận không thể xuyên qua màn hình để vào đó trải nghiệm cảm giác ngồi du thuyền.

Gần đến buổi trưa, nhiệt độ sa mạc nóng như thiêu như đốt, mọi người đều quay vào trong khoang thuyền, thổi điều hòa uống nước

lạnh, nhìn sa mạc bên ngoài thôi cũng cảm thấy nóng.

Lúc này: "Nhìn kìa, hình như là ốc đảo!" Một thành viên trong đội cứu hộ đột nhiên hô lên.

Mọi người nhìn theo hướng đó thì thấy một mảnh ốc đảo xanh tươi, rất nhiều trâu bò đang đi lại trong rừng cây rậm rạp, mặt nước còn lấp lánh sóng vỗ.

Mọi người nhìn thấy thì mừng rỡ.

"Đây có phải là ảo ảnh không?" Hàn đội trưởng nhíu mày, việc xuất hiện ảo giác trong sa mạc là chuyện thường tình.

Bởi vì một bóng hình ảo sẽ tiêu hao sạch sinh cơ của họ.

Tất nhiên bây giờ thì không lo nữa vì đã có du thuyền rồi.

"Là ảo ảnh đấy, nên không thể đi qua đó." Tần dã chỉ liếc mắt nhìn một cái rồi không nói gì thêm.

Mọi người nghe xong cũng im lặng.

Tần Dã đã nói vậy thì chắc chắn là vậy, không ai phản đối.

Phản đối cái gì?

Người ta đang ngồi trên du thuyền của người ta, anh còn nói gì nữa?

Muốn chống đối với hắn sao?

Không sợ Bàn Tử đá xuống thuyền à?

Du thuyền chạy được một giờ sau, trước mắt lại xuất hiện một mảnh ốc đảo, vẫn là trâu bò béo tốt, sóng nước lấp lánh, nhưng lần này có chút khác biệt, dường như trên bầu trời còn phản chiếu một mảnh ốc đảo tương tự.

"Nhìn qua là biết ảo ảnh rồi." Hàn đội trưởng vô cùng khẳng định.

“Không, đây là ốc đảo thật!” Tần Dã bổ sung.

Hàn đội trưởng: “...” Cái này mà là ốc đảo thật sao?

“Đó là vì ảo ảnh và ốc đảo xuất hiện cùng lúc nên anh mới bị nhầm lẫn.” Tần dã giải thích thêm.

Hàn đội trưởng: “...” Du thuyền hướng về phía ốc đảo mà đi.

Chương 91

Nửa giờ sau, ốc đảo hiện ra rõ mồng một trước mắt, nhìn thấy cây cối xanh tươi, còn có cả bò rừng và dê rừng xuất hiện.

Hàn đội trưởng, Tuyết Lỵ Dương và Ngốc Tiểu Muội bước xuống từ du thuyền, đưa tay chạm vào những tán cây trước mặt, lúc này bọn họ mới xác định đây chính là ốc đảo thật...

Khoảnh khắc này, bọn họ lại một lần nữa chấn kinh vì Tần Dã, đôi mắt này quả thực quá tinh tường!

Bảo là ốc đảo thì đúng là ốc đảo!

Đám lính đánh thuê đi theo Tuyết Lỵ Dương không khỏi nhìn Tần Dã bằng con mắt khác.

Bọn họ hàng ngày đều huấn luyện cường độ cao nên ít quan tâm đến tình hình bên ngoài, vì vậy những chiến tích của Tần Dã bọn họ đều không rõ.

"Mọi người nhìn kìa..." Hoắc Tú Tú kinh ngạc kêu lên.

Mọi người thấy trong làn nước xuất hiện rất nhiều loài cá có ánh bạc, nhảy qua nhảy lại, những giọt nước dưới ánh nắng chiếu rọi tỏa ra hào quang thất sắc.

Cộng thêm màu xanh của cây cối phía sau, nhìn vô cùng mỹ lệ.

Có được cảnh sắc như thế này giữa sa mạc thì quả đúng là thiên đường rồi.

"Nướng đùi dê, nướng thịt bò đi, Tú Tú, A Ninh, tôi đói rồi." Tần Dã liếc nhìn đám trâu dê kia, cuối cùng quay sang nhìn Hoắc Tú Tú và A Ninh.

“Được.” A Ninh là người đầu tiên đồng ý.

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử thì đi bắt bò và dê, bọn họ quyết định ăn thịt dê nướng nguyên con và thịt bò nướng.

Ngốc Tiểu Muội và Hàn đội trưởng thấy vậy liền xoa bụng, giờ cũng thấy đói rồi, ăn chút gì đó cũng được.

Thế là Hàn đội trưởng và các thành viên khác chủ động lên tiếng giúp đỡ.

Những người còn lại thì tranh thủ đổ đầy bình nước của mình.

Dù sao nguồn nước vẫn cần phải được duy trì đầy đủ.

Ở sa mạc mà không có nước thì chỉ có nước chết.

Tuyết Lỵ Dương và đám lính đánh thuê phía sau thấy đám người này kẻ bắt dê người bắt bò thì không khỏi sốt ruột.

Hiện tại Giáo sư Dương và đội khảo cổ vẫn chưa biết sống chết ra sao, lúc này bọn họ làm gì có tâm trạng ăn thịt bò thịt dê.

Nhân lúc trời còn chưa quá muộn, nên nhanh chóng rời khỏi đây, hoặc là bổ sung đủ nước rồi đi tiếp.

Nhưng du thuyền này là của Tần Dã, bọn họ cũng không tiện thúc giục.

Hiện giờ bọn họ chỉ có thể nhìn Tần Dã và những người khác giết bò mổ dê, còn có rất nhiều người giúp nhóm lửa.

Bọn họ sốt ruột nhưng cũng chẳng làm gì được.

“Dương tiểu thư, chuyện này...” Một lính đánh thuê có chút khó xử.

“Hiện tại bổ sung thể lực là quan trọng nhất, có sốt ruột đến mấy... cũng chỉ có thể nhịn thôi.” Tuyết Lỵ Dương đương nhiên cũng

rất sốt ruột nhưng cô ta cũng không thể nói ra.

Chỉ có thể nhìn bọn họ bận rộn tại đây.

Tần Dã bình thản ngồi trên bãi cỏ, ánh mắt nhìn sâu vào bên trong ốc đảo, dường như đang suy nghĩ điều gì.

Ngốc Tiểu Muội lần đầu tiên nhìn thấy ốc đảo, sau đó nhìn sang Tần Dã bên cạnh.

"Tần Dã, mục đích của các anh không chỉ là để khám phá mộ huyệt thôi đúng không?

Có phải còn có chuyện khác, đội khảo cổ có phải đã xảy ra chuyện không?" Ngốc Tiểu Muội cố ý hạ thấp giọng hỏi thăm.

Tần Dã chỉ liếc nhìn Ngốc Tiểu Muội một cái, không đáp lời, tiếp tục ngồi trên bãi cỏ quan sát môi trường ốc đảo, ngồi dưới bóng cây hóng mát, ánh mắt nhìn xa xăm, vẻ mặt đầy suy tư.

Hoắc Tú Tú và A Ninh thái thịt xong, đặt trực tiếp lên đống lửa nướng, thỉnh thoảng lại phết thêm gia vị.

Mùi hương chẳng mấy chốc đã lan tỏa khắp không gian.

"Đừng nói nhé!

Ăn đồ nướng ở đây đúng là có một phong vị riêng biệt." Bàn Tử ngồi trên mặt đất, thỉnh thoảng lại tiếp thêm củi vào đống lửa.

"Thế thì cậu nên cảm ơn Tú Tú và A Ninh đi, không có bọn họ thì cậu ăn cái gì?

Ăn cám nhé!" Hắc Hạt Tử không nhịn được trêu chọc.

"Hừ!

Cái đồ mù dở này, anh nói lại câu nữa xem!" "Nói thì sao nào?

Thích thì so tài một chút không?" Bàn Tử và Hắc Hạt Tử đang cãi

cọ, còn Hạo Thiên Chân thì nhìn về phía Tần Dã với vẻ đăm chiêu.

Khán giả trong phòng livestream đều là lần đầu thấy ốc đảo, bọn họ bị cảnh sắc trước mắt thu hút. 【Oa!

Đây chính là ốc đảo sao!

Nhìn đẹp thật đấy!】【Tôi cũng lần đầu thấy ốc đảo đấy!

Trâu dê nhìn béo mượt thật, bên ngoài thì tử khí trầm trầm, bên trong lại tràn đầy sinh cơ, đúng là một sự tương phản rõ rệt.】【Bò dê này đều là đồ rừng, vị chắc chắn ngon lắm, tôi cũng muốn nếm thử quá!!】【Tay nghề của Tú Tú và A Ninh thì khỏi phải bàn rồi, mắt nhìn của Dã ca là tinh tường nhất.】Hai giờ sau, Hoắc Tú Tú và A Ninh thái thịt xong để mọi người tự đến lấy.

Nhóm Tuyết Lỵ Dương nhận lấy thức ăn rồi nói lời cảm ơn, sau đó bắt đầu thưởng thức.

Phải nói rằng tay nghề của A Ninh và Hoắc Tú Tú thực sự rất đỉnh, hương vị kích thích vị giác của bọn họ, khiến ai nấy đều ăn rất ngon lành.

Một con dê nướng nguyên con và cả một con bò gần như bị bọn họ ăn sạch.

Nhưng sau khi ăn no uống đủ, Tần Dã vẫn không có ý định rời đi.

Tuyết Lỵ Dương im lặng một lúc, khẽ chỉnh lại quần áo, kéo chiếc áo khoác da xuống thấp một chút, để lộ ra vùng da trước ngực, sự kiêu hãnh của phụ nữ cũng thoắt ẩn thoắt hiện.

Cô ta cầm bình nước đến trước mặt Tần Dã nhưng không ngồi xuống cạnh hắn mà cúi người xuống, khiến cảnh xuân trước ngực càng thêm phần lộng lẫy.

"Anh Tần Dã, anh uống chút nước đi." Tần Dã nghe thấy có người

nói chuyện liền thu hồi ánh mắt, đang định quay người lấy nước thì trước mắt đột nhiên xuất hiện một hình ảnh không nên nhìn.

Sau đó nhìn lên trên thì thấy khuôn mặt xinh đẹp của Tuyết Lỵ Dương.

Vẻ mặt Tần Dã có chút không tự nhiên, thậm chí cảm nhận rõ ràng phía sau có hai ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống mình.

"Cảm ơn." Tần Dã nhận lấy nước rồi quay đầu đi không nhìn Tuyết Lỵ Dương nữa.

Còn Tuyết Lỵ Dương nhân cơ hội này ngồi xuống cạnh Tần Dã, mùi hương đặc trưng của phụ nữ xộc vào mũi hắn.

"Anh Tần Dã, tôi rất lo cho cha mình, giờ anh đã ăn no uống đủ rồi, khi nào chúng ta có thể xuất phát?

Anh có thể hiểu cho nỗi lo của một người con gái đối với cha mình không?" Khi Tuyết Lỵ Dương nói đến đây, cô ta còn cố ý ghé sát vào tai hắn.

Tần Dã chỉ thấy tai mình ngứa ngáy nhưng hắn đứng hình không dám nói một câu nào.

Hắn cảm nhận rõ rệt hai ánh mắt bên cạnh càng thêm phần độc địa.

Hoắc Tú Tú và A Ninh thấy Tuyết Lỵ Dương tiếp cận Tần Dã, ánh mắt hai cô lúc này sắc như dao, hận không thể băm vằn Tuyết Lỵ Dương ra.

Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân cảm nhận rõ áp suất xung quanh hai người này có chút thấp.

"Cái gì thế này?

Ăn một bữa cơm mà cũng lườm nguýt nhau à?" Bàn Tử nhỏ giọng

hỏi Hắc Hạt Tử.

“Không phải bọn họ lườm nguýt đâu mà là bọn họ sắp ăn thịt người rồi đấy, cậu nhìn xem Tuyết Lỵ Dương đang làm gì kìa.” Hắc Hạt Tử nhỏ giọng đáp lại.

“Tôi thực sự thấy thương cho Dã ca quá, nhiều phụ nữ quá cũng không tốt mà!” Hạo Thiên Chân tỏ lòng đồng cảm vô hạn với Tần Dã.

Hoắc Tú Tú cũng để lộ sự “kiêu hãnh” của mình, sau đó đứng dậy đi về phía Tần Dã.

A Ninh cũng theo sát phía sau và đi đến trước mặt hắn.

“Tuyết Lỵ Dương tiểu thư, Dã ca không uống nước không rõ nguồn gốc, cảm ơn ý tốt của cô.” Hoắc Tú Tú đứng trước mặt Tuyết Lỵ Dương, trên mặt vẫn nở nụ cười nhưng nụ cười không chạm đến đáy mắt.

Đang nói chuyện, cô đã nhanh tay giật lấy bình nước trong tay Tần Dã.

Chương 92

A Ninh đưa bình nước của mình cho Tần Dã, cuối cùng chỉ buông một từ lạnh lùng: "Uống!" Tần Dã thấy đầu mình đau nhức, chỉ cảm thấy bình nước này có chút bỏng tay.

Thế là hắn liếc nhìn xung quanh một lượt.

Hàn đội trưởng, đám lính đánh thuê và nhân viên công tác cảm nhận được ánh mắt của Tần Dã.

Tất cả bọn họ đồng loạt ngước nhìn lên trời, như thể trên đó có báu vật gì vậy, tuyệt đối không dám đối mắt với hắn.

Tuyết Lỵ Dương cảm nhận được sự thù địch của hai cô gái này nhưng chỉ mỉm cười điềm nhiên.

"Tôi chỉ hỏi xem khi nào chúng ta xuất phát thôi... các cô đừng nghĩ nhiều." Tuyết Lỵ Dương vừa mới giải thích xong thì nghe thấy giọng của Hoắc Tú Tú.

"Khi nào nên đi tự nhiên sẽ đi, còn nữa, hỏi thì cứ hỏi, đừng có ghé sát vào như vậy." Hoắc Tú Tú vừa nói vừa tiến lại gần Tuyết Lỵ Dương, kéo vạt áo cô ta lại với nhau: "Ở đây gió lớn, cẩn thận kẻo cảm lạnh." "Phụt!

Khụ khụ!!!" Bàn Tử nghe thấy câu này thì nước trong miệng phun cả ra ngoài.

Cái nhiệt độ này mà còn sợ cảm lạnh?

Đây là sa mạc đấy, nóng mấy chục độ, cảm lạnh được sao?

Hoắc Tú Tú, A Ninh và Tuyết Lỵ Dương đều nhìn chằm chằm vào Bàn Tử đang ho sặc sụa.

“Cái đó!

Tôi bảo là tôi uống nước vội quá nên bị sặc, các cô có tin không?” Bàn Tử vội vàng giải thích nguyên nhân vừa rồi.

Ba người nghe xong thu hồi ánh mắt, bọn họ nhìn nhau, bầu không khí rơi xuống đáy vực.

Đám lính đánh thuê, đội cứu hộ, tổ chương trình và Ngốc Tiểu Muội đứng bên cạnh đều không dám thở mạnh một hơi.

Nhưng trong lòng lại vô cùng ghen tị và ngưỡng mộ.

Sao không ai vì bọn họ mà tranh phong cật thố nhỉ?

Trong phòng livestream: 【Ôi mẹ ơi!

Đây là tu la tràng cỡ lớn sao?

Khoảnh khắc này tôi cũng cảm nhận được áp suất thấp là thế nào rồi... quả nhiên phúc khí của Dã ca tôi không thể nào thấu hiểu được!!】【Tôi ghen tị đến chết mất thôi, sao không ai vì tôi mà ghen tuông nhỉ?

Tôi ghen tị với Dã ca quá!】【Quả nhiên!

Là một người đàn ông thành công thì không ai bằng, bất kể là bản lĩnh hay vận đào hoa, tôi đều không phải đối thủ của Dã ca...】【Tôi sống từng này tuổi đầu rồi mà chưa từng có ai ghen vì tôi cả, đúng là nực cười mà!!】【Tôi muốn trở thành Dã ca, vượt qua Dã ca.】【Đm!

Tuyết Lỵ Dương kia đang làm gì thế?

Tại sao lại đứng gần Dã ca của tôi như vậy?

Thật không thể tha thứ, định khoe ngực to chắc?】【Vãi!

Tôi thực sự muốn đẩy cô ta ra để tôi ngồi cạnh Dã ca, cho anh ấy

nhìn thoải mái...】【Lầu trên ơi, bạn làm thế là không có tâm rồi, thực ra bạn có thể ngồi cạnh tôi, tôi chỉ muốn nhìn mỗi bạn thôi, ngoài bạn ra mắt tôi không có ai khác đâu!!】【Không phải chứ!

Các ông lái xe đi đâu xa vậy?

Chú ý chút đi, còn có rất nhiều bạn bè quốc tế đang xem đấy!】【Hừ, bọn họ có mệt chết cũng không cảm nhận được niềm vui của Dã ca đâu, bọn họ chỉ có thể thèm nhỏ dãi thôi!】Khán giả trong lòng cũng đầy sự ghen tị và ngưỡng mộ với Tần Dã, loại đãi ngộ này cả đời bọn họ cũng không được hưởng thụ!!

Ai mà chẳng ghen tị chứ?

Đây đúng là nỗi đau đớn xen lẫn niềm hạnh phúc mà.

Hơn nữa những người này đều là những đại mỹ nữ tuyệt sắc, người thì nhiệt tình rực lửa, người thì cao ngạo lạnh lùng...

Mẹ kiếp!

Càng nhìn càng thấy thèm!!!

Khán giả đều đang vô cùng ghen tị với Tần Dã, đây đúng là kẻ thắng cuộc trong cuộc đời mà!!.

Tần Dã cảm thấy ba người kia đang giương cung bạt kiếm với nhau, không khỏi thấy đau đầu hơn.

Tại sao không có ai ra cứu hắn một mạng nhỉ.

Thậm chí là một kẻ địch xuất hiện cũng được mà!!

Có lẽ ông trời đã nghe thấy lời cầu cứu của Tần Dã.

Ngay lúc đó, “Haha!

Có nước rồi, cuối cùng cũng có nước rồi!!” “Ta phải tắm một cái cho sướng mới được!!” “Trong này còn có cả trâu dê nữa kìa!!” Một

tràng tiếng kêu hưng phấn từ phía không xa truyền đến, sau đó kèm theo tiếng lạo xạo của bụi cỏ lay động.

Hàn đội trưởng và đám lính đánh thuê sau khi nghe thấy tiếng động liền nhanh chóng dẫn mọi người chạy về phía phát ra âm thanh, họng súng đã nhắm thẳng vào đó.

Sau đó bọn họ nhìn thấy một nhóm đàn ông mặc đồ đen, nhìn màu da thì chắc là đến từ nước láng giềng, cộng thêm cái ngôn ngữ kia nữa... chính là người Hàn Quốc.

Nụ cười trên mặt những kẻ vừa tìm thấy ốc đảo chưa kịp tắt hẳn thì đã thấy họng súng đen ngòm đang chĩa vào mình, lại còn thấy cả quân đội Đại Việt nữa.

"Mọi người ơi, đừng nổ súng, chúng tôi chỉ đến đây uống nước thôi!" Một kẻ nói tiếng Đại Việt lơ lớ, vội vàng bày tỏ lập trường của mình.

Trong khi Hàn đội trưởng và mọi người còn chưa kịp lên tiếng thì từ bốn phương tám hướng lại có rất nhiều người ùa tới, trong đó bao gồm cả người Anh, Mỹ, Nhật và các nước khác theo sát phía sau...

Ai nấy đều nhếch nhác thảm hại, môi khô nứt nẻ, trong mắt hiện lên ánh sáng hy vọng khi nhìn thấy nguồn nước.

Nhưng bọn họ không ngờ lại gặp nhóm người Tần Dã ở đây.

Bọn họ luôn ghi nhớ yếu tố bảo mệnh hàng đầu khi đến Đại Việt, đó là thấy Tần Dã phải chạy ngay lập tức, đó là con đường sống duy nhất của họ...

Nhưng hiện giờ... có lẽ bọn họ không còn đường sống nữa rồi?

Hoàn toàn không chạy thoát được.

Tần Dã thấy các thế lực đều đã đến đông đủ liền đứng dậy đi về

phía bọn họ.

“Vãi!

Không lẽ Dã ca đang đợi bọn họ ở đây sao?” Bàn Tử thấy những người này thì vô cùng bất ngờ, nhỏ giọng nói với Hắc Hạt Tử.

“Chứ cậu tưởng tại sao Dã ca lại không đi?

Lẽ nào hắn muốn định cư ở đây à?” Hắc Hạt Tử nhìn Bàn Tử như nhìn một kẻ ngốc.

“Hừ!

Chỉ có anh là thông minh.” Bàn Tử nhìn hắn đầy ghét bỏ.

Những kẻ kia thấy Tần Dã đi về phía mình thì sợ hãi không ngừng lùi lại, ai nấy đều run sợ trước uy danh của hắn.

Ngay khoảnh khắc hắn tiếp cận, một số người từ Anh, Nhật và Hàn trực tiếp quỳ xuống đất.

“Tần Dã!

Đó là hiểu lầm thôi, chúng tôi không đến đây để trộm mộ, chỗ này có dị tượng nên chúng tôi chỉ đến xem có kho báu không thôi, chúng tôi tuyệt đối không phải đến trộm mộ, anh phải tin chúng tôi!!

Chúng tôi tuyệt đối không có ý định gì với cổ vật Đại Việt của các anh đâu.” “Đúng đúng đúng, chúng tôi đi cùng nhau, chủ yếu là do người Nhật quá giàu, chúng tôi chỉ bảo vệ họ thôi, đây đều là vì tiền cả, có chuyện gì thì cũng là ý của người Nhật, nước Anh chúng tôi vô tội.” “Đm mấy thằng Anh, đồ rùa rụt cổ.” “Chúng tôi chỉ đến đây xem món bảo vật quý giá đó là gì thôi, tuyệt đối không có ý định cướp đi, anh ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, càng đừng có gọi đám kiến kia đến nhé!!” Người Hàn và người Nhật vội vàng quỳ xuống xin tha.

Bọn họ cứ ngỡ sẽ không gặp được Tần Dã, âm thầm lấy bảo tàng

đi là xong, giờ gặp được Tần Dã rồi thì còn lấy gì nữa?

Trực tiếp quỳ xuống xin tha cho xong chuyện.

Phải sống mới có hy vọng lấy được đống bảo vật kia chứ, mạng còn chẳng còn thì lấy cái gì nữa!!

Đám lính đánh thuê và đội cứu hộ nhìn những kẻ này kẻ quỳ kẻ xin tha thì không khỏi nuốt nước bọt, mắt dán chặt vào Tần Dã.

Chỉ với khuôn mặt điển trai điềm tĩnh kia mà lại khiến bọn họ sợ hãi đến thế...

đúng là quá ngầu rồi.

Chương 93

Ngốc Tiểu Muội vừa chấn kinh vừa nghe được một thông tin.

Kho báu!

Thiên hữu dị tượng!

Vậy nên mục đích bọn họ đến đây là vì kho báu sao?

Trong phòng livestream: 【Haha, cốt khí đâu rồi?

Cái vẻ hống hách lúc trước đâu rồi?

Chẳng phải ngầu lắm sao?

Giờ sao lại hèn thế này!!】 【Không không!!

Mọi người đợi chút, mọi người có nghe thấy không?

Bọn họ đến đây là vì kho báu!!

Sa mạc Đại Việt chúng ta còn có kho báu sao?】 【Vãi chưởng!

Nhắc đến mới nhớ, sa mạc chỗ chúng ta từng có mưa, còn có hào quang thất sắc từng xuất hiện, chuyện này sau đó bị phía quan chính phủ dập xuống rồi chìm vào quên lãng, hóa ra đó là điềm báo kho báu xuất hiện sao?】 【Vãi!

Sao không nói sớm!!

Có phải là tôi cũng đi rồi không, kho báu này rơi vào tay người Đại Việt chúng ta còn hơn là rơi vào tay bọn khác...】 【Ông sẽ chết thảm đấy!!

Ông mà đi thì chỉ có nước xương thịt chẳng còn thôi!!】 【...】 Khán giả nghe chuyện kho báu Đại Việt thì chủ đề thảo luận cũng từ đó mà triển khai.

Nhưng cũng có người phẫn nộ, đây là bảo vật của Đại Việt, sao có thể để rơi vào tay kẻ khác?

Bọn họ còn dám đến đây cướp sao?.

Tần Dã nhìn những người này rồi quay sang nhìn A Ninh.

"Kêu người đưa bọn họ về, những người này là kẻ đột nhập, đều là người sống cả, nhớ nhắc bọn họ tiền hoa hồng cộng thêm 40% lợi nhuận." Tần Dã phớt lờ lời van xin của bọn họ, giờ hắn chỉ quan tâm đến tiền của mình thôi.

"Được rồi." A Ninh sau đó liên lạc với quân đội và gửi định vị.

"Đến Đại Việt khám phá, các người đã làm giấy phép chưa?" Ánh mắt Tần Dã quét qua, bình thản chất vấn.

"Hả?

Giấy phép?" "Làm giấy phép gì cơ?" Người Mỹ nghe xong cũng ngơ ngác, bọn họ lẻn vào đây thì làm giấy phép thế nào được?

Chẳng lẽ lại đi báo với Đại Việt là tôi đến đây để trộm bảo vật của các anh à?

"Các người không làm giấy tờ, vậy chính là lũ đạo tặc!" Ánh mắt sâu thẳm của Tần Dã thoáng qua một tia sát ý, hơi thở phát ra khiến tim những kẻ này hẫng đi một nhịp.

Đám người từ Anh, Mỹ, Nhật và Hàn thấy dáng vẻ của Tần Dã thì trong lòng càng thêm hoảng hốt, sắc mặt ai nấy đều trắng bệch đi vài phần.

Đây mà là sinh viên cái nỗi gì, đây là hung thần thì có!

Hung thần này còn đang định tội cho bọn họ nữa!

"Không không không, chúng tôi không phải đạo mộ, chúng tôi cũng chưa hề tiếp xúc với mộ huyệt mà!

Đây là hiểu lầm!" "Làm giấy phép phải không?

Làm, làm chứ, chúng tôi làm ngay đây, tôi sẽ liên lạc với quốc gia ngay để làm giấy tờ, chúng tôi tuyệt đối là hợp pháp!!" Người Mỹ vội vàng lên tiếng, nhưng hắn lại gặp phải vấn đề nan giải.

Là làm giấy phép gì mới được chứ?

Làm như thế nào đây?

Người Mỹ lúc này khóc không ra nước mắt, tự dưng đến đây làm cái quái gì không biết, giờ thì hay rồi, chưa bị chết khát thì đã dễ mạng vong trong tay tên đồ tể Tần Dã này rồi...

Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và Tuyết Lỵ Dương cùng những người khác đứng phía sau thấy đám kẻ đột nhập ngoại bang này đứa nào đứa nấy quỳ lạy xin tha mà thấy buồn cười quá đi mất!

Tuyết Lỵ Dương nhìn theo bóng lưng Tần Dã, ánh mắt hơi trầm xuống.

Hoắc Tú Tú chú ý thấy ánh mắt của Tuyết Lỵ Dương có gì đó không ổn, trong lòng cô dâng lên một nỗi chua xót.

Dã ca thực sự quá ưu tú, quá thu hút sự chú ý, cô và A Ninh thì thôi đi, nhưng còn Tuyết Lỵ Dương... cô không chấp nhận nổi...

Hành động của đám người Mỹ, Anh và Nhật khiến toàn mạng xã hội cười nghiêng ngả.

Khán giả trong phòng livestream lại càng cười không dứt được. 【Ahahaha!!

Ôi mẹ ơi cười chết tôi mất, trả lời dứt khoát thế cơ mà, hắn có biết phải đi làm giấy tờ gì không vậy?】 【Hahaha, đúng là sợ Dã ca đến mức nào rồi!

Cười chết mất, cứ tự cho mình là chủng tộc cao cấp, giờ thì quỳ

gối xin tha, thế này là sao?】【Tôi không muốn biết bọn họ xin tha thế nào, tôi chỉ muốn biết những kẻ đứng sau bọn chúng khi thấy cảnh này thì sắc mặt sẽ ra sao!

Haha!!】【Dã ca đã nương tay rồi đấy, chỉ vì bọn họ chưa tiếp xúc với mộ huyệt nên mới cho bọn họ cơ hội sống sót, chứ nếu là ở trong mộ thì chắc bọn họ đều phải bỏ mạng tại đây rồi.】【Haha!!

Không phải đâu, đưa bọn họ về còn đổi được tiền mà, lại còn được cộng thêm 40% lợi nhuận trên cơ sở ban đầu nữa chứ, haha!!】Khán giả lúc này cười không dứt được, nghĩ đến việc đám người này lùng sục cổ vật bao lâu nay, cuối cùng lại bị đem ra mua đi bán lại, đúng là nực cười quá mức.

Trong khi đó, các quan chức Mỹ và Anh khi thấy người của mình quỳ lạy trước Tần Dã thì mắng nhiếc bọn họ là lũ vô dụng.

Hoàn toàn quên mất chính mình đã từng ra lệnh: thấy hung thần Tần Dã là phải chạy ngay lập tức, lúc đó sao không thấy mình vô dụng đi?

Các giáo sư Viện Khảo cổ thấy Tần Dã chỉ đứng đó mà khiến bọn họ đều phải quỳ xuống, không khỏi dở khóc dở cười.

"Tần Dã này đúng là uy danh lẫy lừng, ai thấy cũng phải phát khiếp!" Lâm giáo sư ôm trán, dở khóc dở cười nói.

"Quả thực, chuyện này đúng là rất buồn cười, chỉ e là những quốc gia đó sẽ không để yên đâu." Trần giáo sư thấy những người này xuất hiện, thân phận không rõ ràng, lần này các quốc gia đó chắc chắn sẽ phải ra mặt để chuộc người.

Nếu truy cứu trách nhiệm thì những quốc gia đó cũng phải trả giá đắt, lần này Tần Dã lại kiếm được một mớ rồi.

Giáo sư Vương cứ nghĩ đến cái dáng vẻ ham tiền của Tần Dã thì

thấy số tiền này cậu ta lấy chẳng oan tí nào, xứng đáng được nhận.

Thẩm chủ nhiệm và Lâm bộ trưởng hiện giờ thấy lại có thêm những người này thì đã xoa tay chuẩn bị sẵn sàng để đàm phán với bộ ngoại giao các nước đó.

Lần này bọn họ là bên có lỗi, muốn nhào nặn thế nào đều do Đại Việt quyết định.

Ái chà, Tần Dã đúng là giỏi thật, lần này quyền chủ động hoàn toàn nằm trong tay Đại Việt.

Hai giờ sau.

Đám quân nhân lúc trước lại xuất hiện, lần này huy động cả trực thăng để đưa những kẻ nhập cảnh trái phép đi.

Nhưng đám kẻ đột nhập người Mỹ liền vội vàng nói: "Dã ca, mộ huyệt này đầy rẫy nguy hiểm, cứ để chúng tôi ở lại giúp đỡ đi?

Thiết bị của chúng tôi cũng rất tốt, chúng tôi hứa sẽ không động vào những cổ vật và bảo bối đó đâu, chỉ đứng xem thôi cũng được." "Đúng đúng đúng, chúng tôi đã chịu bao nhiêu khổ cực để đến đây, ít nhất hãy để chúng tôi thấy món đồ đó trông như thế nào." "Khổ cực mấy chúng tôi cũng chịu được, chỉ cần anh cho chúng tôi ở lại, chúng tôi làm chân chạy vặt cũng được." Người Anh, Nhật và Hàn cũng vội vàng giải thích.

"Chúng tôi có bao nhiêu người thế này, cần gì đến các người?

Các người mau biến đi cho khuất mắt." Bàn Tử trợn mắt nói: "Các người định thừa cơ kiếm chút báu vật chứ gì?" "Tôi khuyên các người tốt nhất nên đi ngay đi, nếu không các người không còn mạng mà sống đâu." Hắc Hạt Tử không ngờ bọn họ lại dám chọn ở lại.

"Không không không, chúng tôi vô cùng sùng bái Dã ca, chúng tôi chỉ muốn ở lại giúp đỡ, sẵn tiện xem kho báu đó trông ra sao thôi, chỉ

thế thôi, ở dưới tầm mắt của các anh chúng tôi sẽ không dám làm gì quá đáng đâu." "Phải phải phải, chúng tôi có thể nộp lại toàn bộ vũ khí, như vậy được không?" Người Nhật và người Hàn vội vàng nói.

Nếu bọn họ đi thì thực sự không còn cơ hội tiếp xúc với báu vật này, lỡ như xuống mộ huyệt lấy được món đồ gì đó thì về cũng có cái để báo cáo!!

Vậy nên bọn họ không thể rời đi, nhất định phải ở lại đây.

Vẻ mặt Tần Dã không đổi, thản nhiên nhìn những người đó: "Muốn đi thì theo phía chính phủ Đại Việt mà đi, ai không muốn đi thì sau này có xảy ra chuyện gì tự chịu trách nhiệm." "Vâng vâng vâng!!!" "Chúng tôi sẽ tự chịu trách nhiệm, không dám làm phiền anh lo lắng." Những kẻ ngoại bang muốn ở lại liền đem nộp toàn bộ vũ khí, rất nghe lời đứng sang một bên.

Còn vị đại đội trưởng đến đưa người đi thì nhìn Tần Dã, Tần Dã không nói gì, chỉ gật đầu.

Đại đội trưởng không nói thêm gì nữa, đưa đám kẻ ngoại bang sợ chết rời đi.

"Dã ca, tổng cộng có năm mươi ba người, đều là người Mỹ, Anh, Hàn và Nhật." Hoắc Tú Tú đứng cạnh Tần Dã, nhỏ giọng nói thầm.

"Hôm nay là mùng mấy rồi?" Tần Dã quay sang nhìn Hoắc Tú Tú.

"Mùng bảy." Hoắc Tú Tú ngẩn ra nhưng vẫn trả lời.

"Tối nay nghỉ ngơi tại đây, ngày mai tiếp tục lên đường." Tần Dã buông một câu rồi quay người định đi.

Chương 94

“Tại sao chứ?

Chẳng phải nên nhanh chóng tìm cha tôi và mọi người sao?” Tuyết Lỵ Dương nghe xong vội vàng truy hỏi.

“Có nguy hiểm.” Tần dã nhìn Tuyết Lỵ Dương, chỉ để lại ba chữ đó.

“Anh...” Tuyết Lỵ Dương còn định đuổi theo hỏi cho ra lẽ nhưng bị A Ninh ngăn lại.

“Đừng hỏi nữa, cứ đợi là được.” A Ninh buông một câu rồi cùng Bàn Tử thu dọn số vũ khí mà đám kẻ đột nhập vừa nộp.

Đám người đó rất tự giác phối hợp, sau đó đi ra bờ nước uống một hơi thật đã, giờ bọn họ đang khát đến cháy cổ.

Đêm khuya.

Mọi người nằm trên bãi cỏ nghỉ ngơi, nhiệt độ ban đêm thấp hơn ban ngày rất nhiều.

Lúc này, Hàn đội trưởng và Ngốc Tiểu Muội chỉ thấy trên người lạnh lẽo, thậm chí rét đến mức run cầm cập, bọn họ lập tức tỉnh táo không còn chút buồn ngủ nào, liền ngồi dậy.

Giây phút bọn họ mở mắt ra, cả hai đều ngây người.

Bên cạnh ốc đảo, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một tòa thành trì, tòa thành này dường như được bao phủ bởi làn khí đen, đem lại một cảm giác âm sâm, kinh sợ vô cùng.

Chỉ nhìn một cái, Ngốc Tiểu Muội đã cảm thấy hơi lạnh trên người càng thêm đậm đặc, lông tơ dựng ngược hết cả lên.

“Hàn...

Hàn đội trưởng... tôi... tôi...” Ngốc Tiểu Muội vì quá chấn kinh mà không nói nên lời, chỉ có khuôn mặt trắng bệch nhìn tòa thành đang dần hiện rõ.

Hàn đội trưởng cũng nhìn thấy tòa thành quỷ dị này, anh cũng căng thẳng không biết phải làm sao, đây...

đây là tình huống gì thế này?

Trong phòng livestream: 【Đm!

Tôi vừa đi vệ sinh có một lát mà sao đã thế này rồi?

Tòa thành này lòi ra từ lúc nào vậy?

Sao nửa đêm nửa hôm lại hiện ra thế này?】【Ông bảo xem!

Nửa đêm hiện ra thế này thì có gì tốt lành không... cái thứ quái quỷ gì đây!!】【Vãi!

Nhìn y hệt quỷ thành ấy!

Có khi nào có ma không?】【Còn phải hỏi à?

Nửa đêm nửa hôm, gió lạnh rít gào, tiếng mèo kêu thảm thiết...

đột nhiên lòi ra cái thành như này, ông nghĩ là chuyện tốt à?】【Tôi vừa nãy còn đang mơ màng sắp ngủ, giờ thì tỉnh như sáo luôn, chủ yếu là không dám ngủ, cứ nhắm mắt lại là thấy cái cổng thành cao ngất với đống gạch đen thui kia, độ cao cũng phải ba mươi mét ấy nhỉ?】【Mọi người còn nhớ lời Dã ca nói trước đó không?

Hắn bảo rời khỏi đây sẽ có nguy hiểm, giờ không phải là vấn đề rời đi hay không nữa, mà là nguy hiểm đã tự tìm đến tận cửa rồi!!】Khán giả lúc này đều kinh hoàng, nửa đêm xuất hiện một tòa thành quỷ dị như vậy thì chắc chắn không phải thứ gì tốt đẹp rồi.

Nhưng... bọn họ thấy Tần Dã và Bàn Tử vẫn còn đang ngủ, liền sốt sắng gửi đạn mạc bảo Ngốc Tiểu Muội mau gọi Dã ca và Hoắc Tú Tú dậy.

Các giáo sư Viện Khảo cổ khi thấy tòa thành này cũng trợn tròn mắt.

Chuyện... chuyện này là sao?

Tại sao đột nhiên lại mọc ra cái thứ này?

"Đây là quỷ thành sao?" Lâm giáo sư kinh ngạc nói.

"Có phải quỷ thành hay không thì chưa biết nhưng chắc chắn không phải thứ gì tốt lành." Trần giáo sư thấy vậy, sắc mặt không được tốt cho lắm.

"Tần dã chắc đã biết từ sớm rồi, nếu không thì chiều nay đã rời đi rồi..." Giáo sư Vương cũng có chút lo lắng, khi nhìn tòa quỷ thành này, trong mắt thoáng qua một tia sợ hãi.

Trong ốc đảo.

"Tần Dã...

Bàn Tử...

Tú Tú... mau tỉnh lại đi!!

Gặp quỷ rồi..." Ngốc Tiểu Muội bị dọa sợ phát khiếp, run rẩy đưa tay lay Hoắc Tú Tú bên cạnh, thậm chí còn trực tiếp gọi tên Tần Dã.

"Đừng nói gì cả." Tần Dã đột nhiên mở mắt, ánh mắt vô cùng tỉnh táo, không hề có chút mơ màng nào của người vừa mới ngủ dậy.

Dường như hắn đã sớm biết thứ này sẽ xuất hiện vậy.

"Vãi chưởng!

Dã ca, nơi hoang sơn dã lĩnh thế này tự dưng lòi ra cái thành, nếu

không phải gặp quỷ thì đúng là chuyện lạ!" Bàn Tử ngồi bật dậy, nhìn tòa thành hiện ra trước mắt.

"Giờ tính sao đây?

Cứ lờ nó đi à?" Hắc Hạt Tử lần này không cãi nhau với Bàn Tử nữa mà quay sang hỏi Tần Dã.

"Đợi đã." Tần Dã lắc đầu, chỉ buông hai từ đó.

Hiện tại nhiệt độ càng lúc càng thấp, thậm chí trên cây cối ở ốc đảo cũng xuất hiện một lớp sương trắng mờ ảo.

Những kẻ đột nhập ngoại bang lúc này cũng bị cái lạnh làm cho thức giấc, vừa mở mắt ra đã đập vào mắt tòa thành khủng khiếp kia.

Từng người một sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu.

Biết là chỗ này quỷ dị nhưng không ngờ lại quỷ dị đến mức này.

"Chuyện này là sao vậy?" Một kẻ từ Anh run rẩy nói nhưng không có ai trả lời hắn.

Ngay lúc đó, kít... uỳnh...

Cổng lớn của quỷ thành từ từ mở ra, một luồng khí đen đậm đặc từ bên trong cuồn cuộn tuôn ra.

Sau đó, từ bên trong bước ra rất nhiều "người" mặc da thú.

Những "người" này lần lượt đi ra, mặt trắng bệch, mắt vô thần, như những linh hồn vất vưởng đi ra ngoài một cách chao đảo.

Ngốc Tiểu Muội, Tuyết Lỵ Dương cùng đám lính đánh thuê và đội cứu hộ mặt mày bỗng chốc trắng bệch.

Đôi môi hầu như không còn chút sắc máu nào.

Nếu không vì lồng ngực bọn họ còn phập phồng thì đám "người" đối diện kia chắc chắn sẽ tưởng bọn họ là đồng loại.

“Ma... ma kìa!!” Ngốc Tiểu Muội run rẩy môi, không kìm được mà kêu lên.

Đám kẻ đột nhập phía sau sắc mặt cũng không khá hơn là bao, đôi bàn tay buông thõng bên sườn không ngừng run rẩy.

Sao lại còn thấy cả ma thế này?

Ma Đại Việt đều như thế này sao?

Đều kéo nhau ra một lượt thế này à?

Không thể chia ra hay lần lượt đi ra từng đứa một được sao?

Khán giả trong phòng livestream lại một lần nữa bùng nổ đạn mạc: 【Mẹ ơi!!

Chương 95

Ma kìa!!】【Đm!

Tôi không ngờ trong đời mình lại thấy ma, mà còn là nhiều ma đến thế... thế này thì sống sao nổi?】【Đây là ma sao?

Ma không phải là phải bay lơ lửng à?

Sao bọn này lại đi bộ?】【Có khi nào bọn ma này có thực thể không?

Nên mới đi bộ như vậy?

Ai bảo ma thì nhất định phải bay?】【Giờ mà còn ở đó nghiên cứu chuyện đó sao?

Phải tính xem bây giờ làm gì chứ?】【Tôi giờ cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhìn qua màn hình thôi cũng thấy sợ rồi, những người ở đó chắc còn kinh khủng hơn nhiều...】【Trời Phật phù hộ!!

Bọn họ đều phải bình an vô sự nhé!!

Ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì!!】Khán giả từng người một run rẩy ngón tay gửi đạn mạc, thậm chí còn rất nhiều người trùm chăn kín mít, sợ mình hở ra một chút thôi là bị con ma kia bắt đi mất.

Trong ốc đảo.

Tần Dã bình thản đứng dậy, ánh mắt rất điềm tĩnh nhìn đám linh hồn đang đi tới trước mặt.

"Tần Dã, chuyện này rốt cuộc là sao?

Nguy hiểm mà anh nói trước đó chính là cái này sao?" Tuyết Lỵ Dương nhìn Tần Dã bên cạnh với dáng vẻ thản nhiên, lập tức hiểu ra vấn đề.

“Đây là quỷ thành từ thời thượng cổ, linh hồn bên trong ít nhất cũng đã tồn tại hàng ngàn hàng vạn năm rồi.” “Hàng năm vào mùng bảy tháng bảy chúng đều hiện ra một lần, mà hôm nay vừa vặn là mùng bảy tháng bảy.” Tần Dã khẽ gật đầu, nhưng ánh mắt hắn không nhìn Tuyết Lỵ Dương mà dán chặt vào cổng thành đang mở rộng đối diện.

“Vậy là anh đã biết trước chúng sẽ xuất hiện đúng không?” Tuyết Lỵ Dương sực nhớ ra tại sao lúc trước Tần Dã lại hỏi Hoắc Tú Tú hôm nay là ngày mấy.

“Ừ!” Tần dã gật đầu.

“Vậy sao anh biết được?” Hàn đội trưởng mặt trắng bệch, hỏi tiếp.

“Đọc sách thôi.” “Sách gì?” “Không nhớ nữa.” “Tìm được quyển sách đó ở đâu?” “Cũng không nhớ nữa.” “Thế anh nhớ cái gì?” “Nhớ mùng bảy tháng bảy có quỷ thành.” “...” Hàn đội trưởng thực sự muốn tự tát cho mình một cái, sao lại cứ thích đi hỏi hắn làm gì không biết.

Sao không chịu rút kinh nghiệm gì vậy?

Mọi người tại hiện trường đều chấn kinh.

Tần Dã thực sự là lần đầu đến đây sao?

Sao cái gì hắn cũng biết vậy?

“Dã ca!

Chúng tới rồi!!” Bàn Tử thấy đám linh hồn kia tiến lại gần, vội vàng lấy máu chó đen đã chuẩn bị sẵn ra, làm tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Còn đám lính đánh thuê và đội cứu hộ đều lăm lăm vũ khí trong

tay, dường như chỉ có thế mới khiến bọn họ yên tâm phần nào.

Nhưng đám kẻ đột nhập thì không được yên tâm như vậy, đôi chân đứa nào đứa nấy run cầm cập như cầy sấy, vũ khí thì đã nộp hết rồi, giờ chỉ có thể run rẩy nhìn những linh hồn đã chết hàng vạn năm kia áp sát về phía mình.

"Thôi xong rồi!

Chúng ta không có vũ khí thì làm sao đây?" "Thì còn làm sao nữa?

Cứ đứng sau lưng người Đại Việt ấy, có chết thì bọn họ chết trước!" "Đúng thế, chúng ta không có vũ khí, không đứng sau họ thì đứng đâu?" Trong phòng livestream: 【Vãi!

Dã ca hóa ra đã biết trước sẽ có quỷ thành?

Vậy nên bây giờ là đang đợi chúng đến sao?】 【Mẹ ơi!

Dã ca đúng là thần thánh mà, đây chính là cái lợi của việc đọc nhiều sách sao?】 【Dã ca biết chỗ này có quỷ thành, vậy chắc cũng biết cách giải quyết chứ?】 【Tôi sống ở vùng sa mạc này bao nhiêu năm rồi mà còn chẳng biết mùng bảy tháng bảy lại có câu chuyện như thế này nữa...】 【Dã ca dù sao cũng là thiên sư, chắc chắn hắn biết phải làm gì thôi!】 【Mẹ ơi!!

Lũ đó đến nơi rồi!!】 Tần Dã thấy đám linh hồn áp sát, dường như hắn sực nhớ ra điều gì đó.

"Trả vũ khí lại cho bọn họ đi, Đại Việt không có nghĩa vụ phải bảo vệ bọn họ." Tần Dã quay lại nhìn Hàn đội trưởng phía sau.

Hàn đội trưởng nghe xong liền hiểu ngay, ra hiệu cho anh em của mình.

Những người này liền trả lại súng ống cho đám người Mỹ, Anh...

"Các người có sống sót được hay không là việc của các người,

bảo đi không chịu đi, giờ thì hay rồi nhé?" Một thành viên đội cứu hộ ném trả vũ khí với vẻ mặt đầy chán ghét.

Đối với họ, những kẻ này là lũ đạo tặc, chết cũng chẳng sao, không liên quan gì đến họ cả.

Đám kẻ đột nhập vội vàng nhặt vũ khí dưới đất lăm lăm trong tay, bọn họ vô cùng căng thẳng, sợ hãi nhìn đám oan hồn trước mắt.

"Đừng có nhìn vào mắt chúng, nếu không các người sẽ chết rất thảm đấy." Tần dã vừa dứt lời thì nghe thấy một tiếng súng nổ...

Mọi người chấn kinh nhìn về phía phát ra âm thanh, thấy khẩu súng trên tay một kẻ người Nhật vẫn còn đang bốc khói xanh.

Ngay cả đám người Nhật và Hàn cũng ngẩn người ra...

Mẹ kiếp, lúc này mà anh còn dám nổ súng à?

"Tôi... tôi... bị cướp cò!" Kẻ đó thấy ánh mắt mọi người nhìn mình có gì đó không ổn, liền cuống quýt giải thích.

"Mẹ kiếp nhà anh, anh không lên đạn sẵn thì nó cướp cò kiểu gì?" "Anh là gián điệp phái đến để hại chết tất cả chúng tôi đúng không?

Có phải anh muốn tất cả chúng tôi bị tiêu diệt sạch để các người ngư ông đắc lợi không?" Bàn Tử mắt lộ vẻ phẫn nộ, giọng nói cũng to hơn mấy phần.

"Bàn Tử, im miệng!" Tần Dã thấy Bàn Tử còn định nói tiếp liền vội vàng ngăn lại.

"Bàn Tử, nhìn kìa!" Hạo Thiên Chân thấy Bàn Tử dù không nói nữa nhưng vẫn chưa hiểu chuyện gì, liền ghé tai thì thầm.

Bọn họ thấy con quỷ bị trúng đạn kia dường như nổi giận lôi đình, ánh mắt nó dán chặt vào kẻ người Nhật vừa nổ súng.

Còn đám người từ Anh, Mỹ, Hàn đứng bên cạnh đều vội vàng giữ

khoảng cách với hắn ta.

Vớ vẩn, ai mà muốn chết chứ?

Không ai muốn bỏ mạng tại đây cả.

Đám linh hồn đã xác định được mục tiêu, mặt mày chúng bỗng trở nên hung tợn, nhe ra hàm răng đen kịt, đôi mắt đen sì lúc này hiện lên những tia đỏ rực, lao thẳng về phía kẻ đột nhập đó.

"A..." Tên người Nhật vội vàng nổ súng nhưng đạn bắn vào người chúng chẳng hề có tác dụng gì, hắn chỉ biết trố mắt nhìn bọn chúng xé xác mình ra.

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp bầu trời ốc đảo, thậm chí cuối cùng còn nồng nặc mùi máu tanh.

Những người còn lại thấy thi thể và nội tạng của kẻ đó bị xé thành từng mảnh, thậm chí các bộ phận cơ thể còn bị ném vung vãi khắp nơi...

Bọn họ không thể chịu đựng thêm được nữa, sự kinh hoàng đã gặm nhấm sạch sẽ lý trí của họ.

"Không!

Tôi muốn về, tôi không muốn ở lại đây nữa." "Cứu mạng với!!" "Đừng, tôi không muốn chết!!" Đám người Mỹ và Anh thấy kẻ người Nhật chết thảm dưới tay đám oan hồn kia, sợ đến mức vội vàng bỏ chạy về hướng khác.

Bọn họ không muốn bị đám quỷ kia xé xác, cuối cùng rơi vào kết cục xương thịt chẳng còn.

Những kẻ này càng muốn chạy thì lại càng không chạy nổi, phía sau đám linh hồn đang đuổi theo bọn họ.

Chỉ vài giây sau đã nghe thấy những tiếng kêu thảm thiết, sau đó là

mùi máu tanh nồng nặc từng đợt truyền tới.

Ngốc Tiểu Muội, đám lính đánh thuê và Tuyết Lỵ Dương tận mắt chứng kiến những người đó bị xé thành từng mảnh vụn.

Hơn nữa là vụn đến mức không thể vụn hơn được nữa.

“Mẹ ơi!

Chết kiểu này đúng là thảm quá thảm!!” Bàn Tử khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, tay cầm bình máu chó đen cũng siết chặt thêm.

“May mà cậu không nói to đấy, nếu không cậu cũng thành mục tiêu của chúng rồi!” Hạo Thiên Chân cũng sợ hãi khôn cùng khi nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi, đúng là kinh tởm không chịu nổi.

Ngốc Tiểu Muội bịt miệng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên mặt, sợ đến mức không dám thở mạnh một hơi.

Khán giả trong phòng livestream đều chết lặng: 【Vãi!

Chương 96

Đám này sao lại ăn thịt người vậy?】【Không phải ăn thịt mà là xé xác, sao lại móc hết cả nội tạng ra thế kia?

Đm chết kiểu gì vậy?】【Không phải là chết kiểu gì, mà là bị băm vằm ra đấy, loại ma quỷ gì mà kinh khủng thế này!!】【Dã ca còn dặn không được nhìn vào mắt chúng, nhưng tình hình này thì làm sao mà không nhìn được?】【Kệ đi, giờ thì mau chạy lẹ thôi, không lát nữa chúng xé xác hết cả lũ bây giờ.】【Thôi xong!

Chúng quay lại kìa!!】Khán giả thấy cảnh tượng đám người ngoại bang chết thảm đều thấy sợ hãi.

Không phải là thương xót cho đám đó, mà là lo lắng bọn chúng chết rồi thì tổ chương trình và đội cứu hộ sẽ gặp nguy hiểm.

Hơn nữa Dã ca tuy rất lợi hại nhưng số lượng địch đông như thế này, ai mà chống đỡ nổi chứ?

Liệu có bảo vệ được mọi người không?

Càng nghĩ, lòng khán giả càng thêm bất an.

Các giáo sư Viện Khảo cổ thấy cảnh này liền đồng loạt đứng bật dậy khỏi ghế.

Tất cả đều chấn kinh.

"Đây là những linh hồn thượng cổ... lại còn là linh hồn có thực thể nữa..." Giáo sư Vương vốn luôn rất bình tĩnh nhưng giờ ông cũng không ngồi yên được nữa.

Những linh hồn hàng vạn năm tuổi, bản lĩnh tuyệt đối không thể xem thường.

Bọn họ đổ đấu bao nhiêu năm nay, tự nhiên có hiểu biết về linh hồn, nhưng linh hồn có thực thể thì đây là lần đầu tiên được thấy, sự tàn bạo của chúng lúc nãy bọn họ đã được chứng kiến tận mắt.

Chuyện này...

"Tần Dã là thiên sư... chắc là được nhỉ?" Lâm giáo sư vẫn đang cố trấn an bản thân.

"Nhưng số lượng này thực sự quá nhiều, một mình cậu ta có lo liệu nổi không?" Một vị giáo sư khác lo lắng thì thầm.

Giáo sư Vương đứng đó, mắt dán chặt vào tình hình của nhóm Tần Dã.

Trong ốc đảo.

"Mọi người đứng sau đi, đạn dược không có tác dụng đâu, nghe lời Dã ca, đừng nhìn vào mắt chúng." Hắc Hạt Tử kéo Ngốc Tiểu Muội ra sau lưng mình, sau đó nhìn đám lính đánh thuê và đội cứu hộ đang chấn kinh tột độ.

Mọi người nghe lời Hắc Hạt Tử liền sực tỉnh, vội vàng đứng sau lưng bọn họ.

Bàn Tử và Hoắc Tú Tú lấy máu chó đen và máu gà trống đã chuẩn bị sẵn ra, không chút khách khí hất thẳng về phía chúng.

Nào ngờ, Đám linh hồn đó khi tiếp xúc với những thứ máu này, cơ thể chỉ hơi khựng lại một chút chứ không hề chịu tổn thương gì.

Chứng kiến cảnh này, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân không khỏi ngẩn ngơ.

"Đm tình huống gì đây?" "Sao lại không có tác dụng?

Đối phó với những con ma khác thì rất nhạy, sao với bọn này lại không ăn thua?" Bàn Tử chấn kinh nói.

“Dã ca... máu chó đen không dùng được rồi.” Hạo Thiên Chân vội vàng lớn tiếng gọi.

Và tiếng gọi này vừa dứt, chỉ thấy một bên mặt đau nhói, cả người ngã nhào sang một bên.

“Ái chà!

Đứa nào?

Đứa khốn kiếp nào đánh ta?” Hạo Thiên Chân liếc mắt nhìn quanh, đúng lúc thấy một con quỷ mặc da hổ đứng ngay trước mặt.

“Mẹ kiếp nhà ngươi!” Hạo Thiên Chân biết máu chó đen không có tác dụng nên không dùng nữa, vì con quỷ này có thực thể nên cứ thế mà chiến thôi...

Sau đó hắn tung một cú đá, nhưng lại bị đám cỏ dưới chân làm trượt ngã, cú đá đầy uy lực đó trực tiếp đá thẳng vào hạ bộ của con quỷ.

Con quỷ bị trúng một cú đá vào hạ bộ, đôi mắt vốn đã đỏ rực nay càng thêm đỏ ngầu vì giận dữ.

Hạo Thiên Chân cũng ngẩn người trong chốc lát.

Sau đó, cậu nhìn bóng ma kia, nở một nụ cười ngượng nghịu: “Cái đó... tôi nói là tôi trượt chân, anh có tin không?” Con quỷ không nghe cậu nói thì còn đỡ, nghe xong, đôi mắt nó càng trở nên đỏ rực, giơ bàn tay đầy vết máu loang lổ về phía Hạo Thiên Chân mà chộp tới.

“Mẹ kiếp!

Đã bảo là tôi không cố ý rồi mà, anh còn dây dưa mãi thế hả?” Hạo Thiên Chân vừa nói vừa bắt đầu chạy thục mạng, thỉnh thoảng lại né tránh những cú vồ.

Cảnh tượng này vừa vặn bị Bàn Tử nhìn thấy, trong lòng gã thầm

giơ ngón tay cái cho Hạo Thiên Chân.

“Thiên Chân, giờ tôi mới phát hiện cậu đúng là một hán tử, cú đá này đá thật là ra ngô ra khoai, con người này trông thế nào thì tôi không nói, nhưng con quỷ này có vẻ cũng đau đấy, đỉnh vãi chưởng!!!” Bàn Tử nói đến đây còn giơ ngón tay cái hướng về phía Hạo Thiên Chân.

“Cậu còn ở đó mà xem náo nhiệt à, mau lấy đồ ra giải quyết nó đi!

Cái thứ chó chết này muốn giết tôi đấy.” Hạo Thiên Chân muốn lấy đồ ra giải quyết hồn ma, nhưng cậu không thể rút ra được chút thời gian nào.

“Cậu nói như thể bọn chúng không muốn giết tôi vậy.” Bàn Tử tuy nói miệng như thế, nhưng vẫn từ trong túi lấy ra mấy lá phù chú.

Đây là đồ Tần Dã đặc biệt chuẩn bị cho bọn họ trước khi xuất phát, nhưng máu chó đen và máu gà trống đều không có tác dụng, gã cũng chẳng biết thứ này có dùng được không.

Hiện tại chỉ có thể ôm tâm thái thử vận may.

Hạo Thiên Chân vội vàng né tránh bóng ma truy đuổi phía sau, nhưng những bóng ma khác lúc này cũng ùa lên, cậu hiện tại lo trước không kịp lo sau.

Cuối cùng, vì né tránh đòn tấn công của một bóng ma khác, cậu vô tình va phải một con quỷ, ngã nhào xuống đất.

Bóng ma phía sau thấy Hạo Thiên Chân ngã xuống, đôi mắt tinh hồng lập tức trở nên sáng quắc, lao tới phía Hạo Thiên Chân với tốc độ cực nhanh.

Ngay lúc này— “Tôi đến đây!” Bàn Tử cầm phù chú dán thẳng vào người bóng ma.

Bùm!

Bóng ma trực tiếp bị bắn bay ra ngoài, vừa vặn va vào một đám bóng ma khác.

“Vãi chưởng!

Con quỷ này hung hăng thật, phù chú này chỉ dùng một lần là hỏng luôn.” Bàn Tử vừa dán một cái, lá phù chú trên tay đã hóa thành tro bụi.

“Bàn Tử, cẩn thận!” Ngay lúc Bàn Tử còn đang kinh ngạc, giọng nói lo lắng của Hoắc Tú Tú vang lên ngay sau đó.

Giây tiếp theo!

Bàn Tử chỉ thấy con quỷ bị gã đánh bay vừa nãy đang đùng đùng nổi giận lao tới, tung một cú đá thẳng vào hạ bộ của gã...

“Ôi mẹ ơi!!

Mẹ nó!

Đồ quân tuyệt tử tuyệt tôn!” Bàn Tử đau đến mức mặt đỏ tía tai, gân xanh trên cổ nổi lên cuồn cuộn.

Con quỷ đứng trước mặt Bàn Tử, khuôn mặt trắng bệch nở một nụ cười quỷ dị.

Thần sắc đó như muốn nói: Cho ngươi nếm thử mùi vị bị đá là thế nào.

Hắc Hạt Tử và A Ninh thấy phù chú Bàn Tử vừa lấy ra có hiệu quả, liền lấy phù chú của mình ra, dán vào những bóng ma đang áp sát.

Nhưng hiệu quả rất hạn chế.

May mắn là đám lính đánh thuê và đội cứu hộ đã xông lên giúp đỡ.

Tuy không thể diệt được chúng, nhưng đánh nhau thì bọn họ là

nghề của chàng.

Khán giả trong phòng livestream: [Mẹ nó!

Đám quỷ này kéo đến rồi, lần này toang thật rồi!] [Toang gì mà toang, là tiêu đời rồi ấy, phù chú này chỉ khống chế được tạm thời thôi.] [Thế chẳng phải là chết chắc sao?

Thứ này kiên trì được bao lâu chứ?] [Dã ca đâu?

Dã ca cứu mạng với!!!] Khán giả thấy bọn họ sắp bị bao vây, trước màn hình lo lắng không thôi, từng người một đều đang gọi tên Tần Dã.

Đúng lúc này, Tần Dã bất ngờ rút Hắc Kim Cổ Đao ra, quét ngang về phía đám quỷ hồn.

Chương 97

Những bóng ma bị đao phong của Hắc Kim Cổ Đao làm bị thương trực tiếp ngã xuống đất, không gượng dậy nổi.

"Lấy vũ khí ra để làm gì?

Để dành ăn Tết à?" Tần Dã trực tiếp mở ra một con đường máu, quay người nhìn về phía Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và những người khác vẫn đang đối phó với đám quỷ.

Mấy người lập tức hiểu ý, đồng loạt chạy về phía du thuyền.

Bàn Tử vừa chạy vừa hét lớn về phía đội cứu hộ: "Hàn đội trưởng, đội trưởng lính đánh thuê, mọi người kiên trì một chút, chúng tôi sẽ quay lại ngay." Hàn đội trưởng và lính đánh thuê không dám lơ là, chỉ có thể liều mạng chiến đấu.

Ba phút sau.

Bùm!

Một tiếng nổ lớn vang lên từ bầu trời.

Chỉ thấy giữa đám quỷ hiện ra một luồng hỏa quang, trong tiếng nổ xuất hiện một hố sâu, rất nhiều bóng ma bị nổ hóa thành tro bụi.

Còn chưa kịp phản ứng, lại một tiếng pháo đạn nữa rơi xuống đất.

Lần này khác hẳn, bọn họ cảm nhận rõ ràng mặt đất đang rung chuyển.

Hàn đội trưởng, Ngốc Tiểu Muội và Tuyết Lỵ Dương đều ngẩn người, vô thức quay đầu nhìn Bàn Tử đang ở trên du thuyền phía sau.

Chỉ thấy trên vai Bàn Tử đang vác một khẩu súng phóng lựu, đầu

súng còn đang bốc khói xanh, khóe miệng gã nở một nụ cười đắc ý.

"Hắc hắc, xem Bàn gia ta giải quyết lũ tạp chủng các ngươi thế nào!" Trong lúc nói, gã lại bảo Hắc Hạt Tử nạp đạn, tiếp tục bắn vào đám quỷ.

Còn Hoắc Tú Tú và A Ninh thì cầm trên tay những vũ khí có hình dáng giống súng ngắn, nhưng ở vị trí kính ngắm lại mang theo những tia điện luân chuyển.

Xì xì— Hai người bắn về phía đám quỷ, những viên đạn màu xanh nhạt lao đi.

Xì xì...

Trên người bóng ma lóe lên tia điện, nó co giật vài cái, khói đen bốc lên nghi ngút rồi cuối cùng biến mất hóa thành mây khói.

"Hắc hắc!!

Đến lượt tôi rồi." Hạo Thiên Chân cầm trong tay một ống pháo màu đen, từ bên trong bay ra những quả đạn hình tròn, rơi vào giữa đám quỷ.

Nhưng chúng không nổ tung ngay lập tức.

Ngay khi đám quỷ còn đang tò mò không biết đây là thứ gì, quả đạn bỗng nhiên bung ra, sau đó dọc theo mặt đất bùng lên một đám lửa lớn...

Trong đám lửa còn có tiếng nổ lách tách như tiếng đạn bắn liên thanh.

Đám quỷ bị lửa thiêu đốt, người bị đạn nhỏ nổ tung thành từng mảnh...

Ầm!

Bùm!

Xì xì xì...

Hàn đội trưởng, lính đánh thuê và Tuyết Lỵ Dương nhìn cảnh tượng lửa hoa rực rỡ trước mắt, tai nghe tiếng nổ chấn động màng nhĩ.

Tất cả bọn họ đều ngây dại...

Đây là loại binh khí gì thế này?

Sao trông kỳ lạ vậy?

Đây chẳng lẽ chính là sức mạnh nghiền ép của khoa học kỹ thuật hiện đại đối với quỷ hồn sao?

Đầu óc Hàn đội trưởng và Ngốc Tiểu Muội cũng vang lên tiếng ù ù y hệt tiếng súng phóng lựu kia, đầu óc quay cuồng!!

Vũ khí Tần Dã nghiên cứu đúng là quá đỉnh!

Sự việc trực tiếp đảo ngược?

Mọi người đều ngơ ngác nhìn đám quỷ bị hỏa lực nghiền nát, một lần nữa cảm thấy khâm phục bản lĩnh của Tần Dã.

Khán giả trong phòng livestream: Màn hình đạn mạc im bặt trong giây lát, sau đó là một cơn bão bình luận quét qua. [Vãi chưởng!

Vãi chưởng!

Vãi chưởng!

Ba chữ này tôi nói đến phát ngán rồi, đây là tình huống gì thế này?

Đây là vũ khí kiểu mới à?

Binh khí Hạo Thiên Chân dùng trông... hơi quái nhỉ?

Là tôi ảo giác sao?] [Dĩ nhiên không phải!

Tôi cũng thấy cái binh khí đó rất kỳ, nhưng mà tôi thích chết đi được, còn cả súng điện từ của Hoắc Tú Tú và A Ninh nữa, bắn trúng

người thì phê thôi rồi!!] [Á á!!

Cái này là do Dã ca nghiên cứu sao?] [Dã ca uy vũ!

Dã ca bá khí!

Dã ca giỏi lắm!!!] [Đây chính là hỏa lực áp chế sao?

Lúc mấu chốt vẫn phải dùng công nghệ cao của chúng ta!

Quỷ hồn gì chứ!

Quỷ hồn vạn năm gì chứ, đều không chịu nổi một băng đạn của Dã ca!!] Khán giả thấy Tần Dã một lần nữa trình làng vũ khí, xem đến mức nhiệt huyết sôi trào...

Trong phòng thí nghiệm nghiên cứu vũ khí.

Bạch giáo sư và những lão giáo sư khác hiện giờ cũng chẳng buồn nghiên cứu khoa học gì nữa, cứ dán mắt vào phòng livestream của Tần Dã.

"Vãi chưởng!

Lão Bạch, nghiên cứu này đỉnh thật đấy!

Đúng là biến ước mơ thành hiện thực rồi!!" Một vị giáo sư kinh ngạc nhìn chằm chằm màn hình.

"Mẹ kiếp!

Lão Bạch, ông mau cướp người đi!

Mau cướp người về, bất kể đối phương đưa ra yêu cầu gì chúng ta cũng đáp ứng hết, đây đúng là nhân tài đấy!

Nhất định phải bí mật bảo vệ, để cậu ấy cống hiến cho Đại Việt!!" "Đúng vậy đúng vậy!!

Vương giáo thụ ở học viện khảo cổ chẳng phải là người quen sao?

Có thể liên lạc được không?" Những giáo sư khác thấy cảnh này cũng vội vàng lên tiếng.

Bạch giáo sư cũng choáng váng, những vũ khí này đều do Tần Dã nghiên cứu?

Thế thì người này đúng là thiên tài!!

Không được, ông phải gọi điện ngay cho Vương giáo thụ, không thể để học viện khảo cổ độc chiếm Tần Dã được!!

Trong ốc đảo.

Đám quỷ thấy hỏa lực mạnh mẽ của đối phương, nhất thời không dám lại gần.

Đúng lúc này— "Gào—" Trong thành quỷ đột nhiên vang lên một tràng tiếng thét chói tai.

Đám quỷ nghe thấy âm thanh này liền vội vã đi vào bên trong... không đúng, đi không kịp nữa rồi, bọn chúng đều vội vàng chạy vào.

"Ơ ơ ơ!

Chương 98

Đi đâu thế?

Bàn gia ta còn chưa chơi đủ mà!" Bàn Tử đang định bảo Hắc Hạt Tử nạp đạn tiếp thì đám quỷ đã chạy mất, thế thì mất vui.

"Xuống thuyền!" A Ninh thấy thế, cầm lấy ba lô bên cạnh bước xuống du thuyền.

Năm người với tốc độ cực nhanh đi đến bên cạnh Tần Dã.

"Dã ca, đó là âm thanh gì thế?" Hoắc Tú Tú nghi hoặc hỏi.

"Quỷ Vương triệu hoán." Tần Dã bỏ lại bốn chữ này, cầm Hắc Kim Cổ Đao tiến vào bên trong thành trì.

"Dã ca đợi em với!" Hoắc Tú Tú và A Ninh vội vàng đuổi theo.

Tiếp đó là Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử.

"Đi, theo đó xem thử." Ngốc Tiểu Muội nghe thấy hai chữ Quỷ Vương thì hơi sợ, nhưng nghĩ đến việc Tần Dã đã vào trong, nếu bọn cô không vào thì sẽ bỏ lỡ rất nhiều thứ.

Sau đó cô dẫn theo nhân viên công tác đi theo, nếu không quay lại được thì cư dân mạng xem cái gì?

Tuyết Lỵ Dương im lặng một chút rồi cũng bám sát theo sau.

Lính đánh thuê và đội cứu hộ không hề do dự đuổi theo ngay, dù sao cũng là người có võ nghệ, nói không chừng bọn họ còn giúp được việc.

Mọi người tiến vào trong thành trì, thấy trước mắt hiện ra một khoảng trống lớn, phía trước khoảng trống có một đài cao.

Hai bên tường còn có những bồn lửa đang tỏa ra ánh sáng xanh leo

lét, khiến bên trong thành càng thêm âm sâm quỷ dị!

Dưới đài là đám quỷ lúc trước, giờ đang quỳ rạp dưới đất, thành kính bái lạy.

Trên đài cao phía trước nhất có một người đàn ông mặc đồ đen đang đứng, cao hai mét, sắc mặt đen sì, tai nhọn hoắt, lòng bàn tay cũng dài hơn đám quỷ rất nhiều, thậm chí móng tay còn sắc lẹm.

Đôi mắt hắn tỏa ra ánh sáng đỏ, nhìn chằm chằm vào Tần Dã.

"Ngươi tàn hại thần dân của ta, đáng chết!" Quỷ Vương đột nhiên nổi giận, cuối cùng phất tay một cái, đám quỷ đang quỳ trên đất đồng loạt đứng dậy, diện mục tranh nanh nhìn đám người Tần Dã.

"Lại nữa à?

Được thôi!" Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lần lượt lôi vũ khí ra.

Đám quỷ này đã nếm mùi đau khổ từ những vũ khí này, thấy bọn họ lại lôi ra thì đều có chút sợ hãi.

Quỷ Vương thấy vậy, mặt trầm xuống, đột nhiên há to miệng, từ trong miệng hắn bay ra rất nhiều dơi.

"Mẹ nó!

Trong bụng hắn là ổ dơi à?" Bàn Tử thấy đám dơi bay tới, vội vàng bắn súng phóng lựu.

Bùm!

Quả lựu đạn bắn về phía đài cao, Quỷ Vương chỉ khẽ phất tay một cái, hỏa lực đó đã bị hắn dùng hắc khí đánh bật trở lại.

"Né ra!" Thấy đạn bay ngược lại, Hạo Thiên Chân hô lên một tiếng kinh hãi.

Lính đánh thuê và đội cứu hộ vội vàng né tránh.

Bùm!

Quả đạn rơi xuống đất phát ra tiếng nổ rền vang, nhưng cũng chỉ là tiếng nổ mà thôi.

Trên mặt đất bằng gạch không hề để lại một vết tích nào.

Trong phòng livestream: [Trời ạ!

Quỷ Vương này không phải dạng vừa đâu, lại có thể đánh bật cả đạn súng phóng lựu?] [Không phải, mặt đất kia là tình huống gì thế?

Sao không có hố sâu?

Chỉ nổ một tiếng là thôi à?] [Thành quỷ này đúng là quỷ dị thật, đạn rơi xuống đất mà không sao hết...] [Cái gì mà không sao?

Các người không thấy ánh mắt Dã ca không đúng lắm à?

Tôi thấy hình như Dã ca đang không vui rồi.] [Nói nhảm!

Đạn của mình bị đánh bật lại, ông có vui nổi không?

Đổi lại là ai cũng bực mình!] Khán giả thấy tình hình trong phòng livestream, đạn mạc lướt qua rào rào.

Trong thành quỷ.

Tần Dã nhìn quả đạn của mình bị đánh bật lại, đôi mắt sâu thẳm nheo lại.

Hắn thong thả đứng đối diện với Quỷ Vương, bình tĩnh lấy từ trong người ra một cái điều khiển từ xa.

Tách!

Ong ong ong!!

Theo động tác nhấn nút của Tần Dã, trên bầu trời thành quỷ xuất hiện hàng trăm chiếc drone (vô nhân cơ), đang từ từ bay lơ lửng trên không trung.

Ngốc Tiểu Muội, Hàn đội trưởng và Tuyết Lỵ Dương đều ngẩng đầu nhìn những chiếc drone tỏa ra ánh sáng xanh trên đầu, tâm thần chấn động...

Những thứ này lại từ đâu ra vậy?

Chuẩn bị từ bao giờ thế?

Đôi mắt giận dữ của Quỷ Vương ban đầu ngẩn ra, không hiểu đây là thứ gì.

Ngay lúc hắn đang ngẩn người, những chiếc drone phía trước đột nhiên phát động tấn công, từng quả đạn mang theo dòng điện màu xanh rơi xuống người hắn.

Xì xì xì!!

Trên người Quỷ Vương truyền tới một trận tê dại, hắn đứng trên đài cao không ngừng co giật...

Quỷ Vương nghiến răng, móng tay sắc nhọn chỉ huy lũ dơi đang bay lơ lửng trên không trung tấn công đám người Tần Dã.

Lũ dơi vừa mới chuẩn bị bay lên, đợt drone thứ hai của Tần Dã đã tiếp ứng.

Những chiếc drone này đổ xuống rất nhiều chất lỏng màu đỏ.

"A!" Người Quỷ Vương dính đầy chất lỏng, đau đớn nhăn nheo mặt mày.

Lũ dơi vừa định bay lên lại một lần nữa rơi xuống đất.

Chỉ trong vài giây, trên người Quỷ Vương toàn là máu đỏ... mùi tanh hôi xộc thẳng vào mũi.

"Cái này... không phải là máu bà dì đấy chứ?" Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt, đầy vẻ chê bai nói.

Hoắc Tú Tú và Hắc Hạt Tử cứng nhắc quay đầu nhìn Tần Dã.

Chơi bẩn thế này sao?

Quỷ Vương đau đến nhe răng trợn mắt, sau khi nén đau lại định chỉ huy lũ dơi lần nữa.

Nhưng...

đợt drone thứ ba của Tần Dã thong thả xuất động, hoàn toàn không cho hắn cơ hội.

Lần này thứ giải phóng không phải là máu tươi, mà là... xăng.

Xăng từ drone dội xuống người Quỷ Vương, chiếc drone cuối cùng bắn ra một quả đạn lửa.

Xăng gặp lửa, bùm một cái, ngọn lửa lập tức bùng cháy dữ dội.

Quỷ Vương bị ngọn lửa thiêu rụi, lũ dơi vừa được chỉ huy lại rơi xuống đất.

“Gào...

Chương 99

a...” Quỷ Vương bị lửa đốt, hắn vùng vẫy qua lại trong đám cháy.

Theo ngọn lửa bùng lên... drone của Tần Dã lại một lần nữa bay lên trên đầu Quỷ Vương.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân ngẩng đầu nhìn drone, trong đầu chỉ có hai chữ: “Lại nữa?” Ngốc Tiểu Muội, Tuyết Lỵ Dương và Hàn đội trưởng nhìn Quỷ Vương hết bị pháo nổ, lại bị máu dội, giờ còn bị tẩm xăng đốt...

Đây thật sự là Quỷ Vương sao?

Đám quỷ kia chắc chắn chưa bao giờ được hưởng thụ đãi ngộ này của Quỷ Vương, Quỷ Vương này đúng là khác biệt.

Quan trọng nhất là lũ dơi kia, sau khi bị Quỷ Vương gọi ra thì chưa bao giờ ngóc đầu lên nổi.

Khắc tiếp theo— Xì xì xì!!

Những chiếc drone đó lại một lần nữa phun xăng ra, dội thêm dầu vào lửa trên người Quỷ Vương.

“Gào!” Cơn đau của Quỷ Vương gia tăng, hắn là Quỷ Vương, nhưng hắn càng là âm hồn, ngọn lửa là thứ tương khắc với hắn.

Nếu chỉ là một chút thì thôi... nhưng con người này...

đáng chết!!

Thật là đáng chết!!

Ngốc Tiểu Muội trân trối nhìn Tần Dã dội thêm dầu vào lửa trên người Quỷ Vương.

Bọn họ đều ngẩn người, trong đầu chỉ có một suy nghĩ...

Con Quỷ Vương này khó thiêu thật!

Trong phòng livestream, đạn mạc của khán giả cũng giống như ngọn lửa kia, cảm xúc dâng cao: [Ôi mẹ ơi!!

Dã ca đang chơi chiêu gì thế này?

Những chiếc drone này lắp đặt những gì vậy?] [Vãi!

Thiết bị này thật toàn diện, trong bao nhiêu drone thế kia mà lại chứa được cả máu bà dì?

Còn cả xăng nữa?] [Vãi chưởng!

Tôi thật sự thấy bi ai cho Quỷ Vương, nói xem ông chọc ai không chọc, đi chọc Dã ca, đám dơi trong mồm đến giờ còn chưa bay lên nổi đúng không?

Chậc chậc chậc!!] [Haha, lúc này tôi thấy Dã ca thật biết chơi, trang bị chuẩn bị quá đầy đủ, Quỷ Vương gì chứ?

Giờ chẳng phải bị dội đầy máu bà dì rồi còn bị lửa nướng sao?] [Tôi thấy thủ pháp của Dã ca làm tôi kinh ngạc quá, giờ da đầu tê rần là sao nhỉ?

Tôi thấy sau này đừng có trêu chọc Dã ca, thủ đoạn này đúng là tuyệt diệt!!] [Haha, cái kiểu muốn thịt Dã ca mà không thịt được trông thật buồn cười!!] Khán giả thấy pha thao tác này của Tần Dã, lập tức cảm thấy... rất đã!!

Bọn họ hào hứng vô cùng, không biết Quỷ Vương này kiên trì được bao lâu nữa!

Ngay khi đạn mạc đang nhảy liên hồi— Quỷ Vương đột nhiên gầm lên một tiếng, trên người bốc ra một luồng hắc khí, luồng hắc khí này trong khoảnh khắc dập tắt ngọn lửa xung quanh.

Quần áo trên người Quỷ Vương bị cháy thủng lỗ chỗ, da thịt cũng

bắt đầu xuất hiện tình trạng thối rữa.

Quỷ Vương đôi mắt tinh hồng, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm Tần Dã.

Hắn bay lơ lửng trên không trung, đột nhiên dang rộng hai tay, trong miệng gầm rú điên cuồng.

Đám quỷ đang quỳ lạy bên dưới nghe thấy tiếng hét của Quỷ Vương liền chậm rãi đứng dậy, đôi mắt vô thần, quay người nhìn về phía nhóm người Tần Dã, vẻ sợ hãi lúc trước đã tan biến không còn dấu vết.

"Ái chà!

Đây là đóng cửa định đánh bọn mình à?" Bàn Tử lúc này lại quỳ một gối xuống đất, vác súng phóng lựu trên vai.

Gã hiện tại chẳng sợ chút nào.

Ngay khi Bàn Tử chuẩn bị ra tay, Tần Dã giơ tay ngăn hành động của gã lại.

"Dã ca?" Hoắc Tú Tú không hiểu, bọn chúng đều xông lên rồi, chẳng lẽ còn đứng xem?

Tần Dã khẽ lắc đầu, đối mặt với đại quân quỷ hồn trước mắt, khóe miệng Tần Dã khẽ nhếch: "Không cần các cậu ra tay!" Dứt lời, Tần Dã lại nhấn nút trên điều khiển từ xa.

Giây tiếp theo!

Trên bầu trời thành quỷ xuất hiện thêm nhiều drone hơn nữa, gần như bao phủ toàn bộ thành quỷ.

Ngốc Tiểu Muội thấy số lượng drone phía trên, một lần nữa ngây người... từng người một há hốc mồm có thể nhét vừa quả trứng gà, ngơ ngác nhìn đám drone.

Đại quân drone... cái này lại từ đâu ra nữa vậy?

Chẳng lẽ trong du thuyền vẫn còn chứa đám drone này?

Bàn Tử khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, tất cả mọi người đều kinh ngạc không thôi, thứ này lấy ra từ lúc nào?

Cảnh tượng này lớn đến thế sao?

Đại quân drone đối lập với đại quân Quỷ Vương...

Tần Dã đứng giữa đám người, đáy mắt lộ rõ sát ý.

"Ngươi là vương sao?" Sau đó, Tần Dã nhấn phím điều khiển cuối cùng.

Tách!

Ánh sáng xanh trên drone lập tức biến thành màu đỏ.

Khắc tiếp theo!

Ầm!

Bùm bùm bùm!!!

Đoàng đoàng đoàng!!!

Trong thành quỷ âm u hiện ra những ánh sáng đỏ, xanh, trắng, vàng.

Các loại màu sắc và tiếng nổ oanh tạc kích thích giác quan của tất cả những người có mặt.

Còn đám quỷ hồn kia phải hứng chịu sự oanh tạc điên cuồng của drone, cho dù có thực thể cũng không chịu nổi độ rung chấn từ hỏa lực.

Số lượng quỷ hồn đang giảm bớt thấy rõ bằng mắt thường.

Tiếng quỷ khóc sói gào vang vọng khắp thành quỷ, đi kèm với tiếng pháo nổ liên hồi.

Quỷ Vương thấy vậy càng thêm tức tối, nhìn Tần Dã với ánh mắt hận không thể xé nát hắn, ngay khi hắn định xông tới, chiếc drone đột nhiên phóng ra pháo đạn lớn, đánh bật Quỷ Vương đang định bay qua trở lại.

Giây tiếp theo!

Từng quả pháo đạn nối đuôi nhau lao tới, bóp chết mọi nỗ lực thi triển thân thủ của hắn ngay từ trong trứng nước.

"Gào!" Quỷ Vương không thể duy trì được hình thể, thân thể trực tiếp rơi xuống dưới, nhưng hỏa lực kia hoàn toàn không có ý định buông tha cho hắn.

Quỷ Vương ở đâu, pháo hỏa như được lắp thiết bị định vị ở đó, bám đuổi sát nút.

Chẳng mấy chốc, toàn bộ thành quỷ bị khói súng bao phủ, không khí nồng nặc mùi thuốc súng.

Phòng livestream rơi vào một sự im lặng kỳ quái.

Hàng chục triệu cư dân mạng nhìn thấy tình cảnh này đều ngây người ra.

Một lúc lâu sau, đạn mạc mới xuất hiện. [Mẹ nó!

Chương 100

Vãi chưởng!

Đây là binh khí hay là pháo hoa thế?

Đây là coi vũ khí như pháo hoa mà bắn à?] [Vãi vãi vãi!!

Bao nhiêu binh khí thế này được Dã ca mang theo người?

Đỉnh của chóp!!

Cảnh tượng này hiếm thấy lắm, tôi đang được xem chiến đấu thực tế bản hiện trường à?] [Tôi không muốn nói 'vãi chưởng' nữa, mệt rồi, giờ đầu óc tôi cứ ong ong, tim đập thình thịch.] [Đây mới là Dã ca của tôi, người bình thường ai có được cái khí phách này?] [Xem cảnh này tôi mới thấm thía thế nào là phim chiến tranh, trước đây tôi cứ tưởng tướng MacArthur của Mỹ là người chỉ huy giỏi nhất, kinh qua bao trận mạc, nhưng giờ tôi phát hiện Dã ca của tôi còn vượt xa ông ta!!] [Mỹ có MacArthur, thì Đại Việt chúng ta có Tần Dã, thậm chí là hậu sinh khả úy, giỏi hơn cả tiền bối!!!] Khán giả thấy cảnh này, đạn mạc cũng giống như pháo hỏa kia, nhảy múa liên hồi.

Lúc này bên trong sa mạc, các thế lực khác cũng đang theo dõi livestream của Tần Dã, từng người một đều run cầm cập.

Phái đoàn Lão Ưng quốc: "Đại ca, hay là chúng ta mau chạy thôi?

Sa mạc này không ở lại được nữa rồi." Một nhà thám hiểm vội vã nhìn đại ca của mình, mặt đầy vẻ hoảng loạn và sợ hãi.

"Đúng thế, chúng ta mau đi thôi, Tần Dã này đáng sợ quá, lỡ như gặp phải thì làm sao?

Đánh không lại, vũ khí cũng không chiếm ưu thế, chúng ta cũng không chịu nổi hỏa lực của đám drone này đâu!!" "Phải đấy, chúng ta

nên rời đi ngay, nếu không lũ kiến kia mà tới, chúng ta còn chết thảm hơn.” Những nhà thám hiểm khác sau khi thấy thiết bị vũ khí của Tần Dã đều sợ khiếp vía, đụng phải Tần Dã chỉ có nước chờ chết.

Bọn họ không muốn chết, bọn họ giờ chỉ muốn quay về.

Vị đại ca kia làm sao mà không sợ Tần Dã, nhưng hiện tại...

“Chúng ta không về được, về bằng cách nào?

Quay về rồi liệu có kết quả tốt đẹp gì không?” Đại ca suy nghĩ kỹ rồi méo mặt nói.

Giờ bọn họ từng người một đều đã hứa hẹn chắc nịch mới được ra đây, giờ mà quay về thế này, quốc gia chắc chắn sẽ không dung thứ cho bọn họ.

Cho dù có về được, phía chính quyền cũng không tha cho bọn họ.

“Vậy phải làm sao?

Chẳng lẽ chúng ta cứ chờ chết thế này à?

Chúng ta đều đi về một hướng, gặp Tần Dã là chuyện sớm muộn thôi, đại ca, chúng ta không thể chờ chết được!” “Phải đó!

Hay là chúng ta cũng đầu hàng?

Chúng ta đi theo Tần dã cũng được mà!” Đại ca nghe lời của những người này xong, nhìn mọi người bằng ánh mắt lạnh lẽo.

“Các người quên mất những người đầu hàng cuối cùng có kết cục thế nào rồi sao?

Chẳng phải bị quỷ hồn xé xác rồi à?” Lời của đại ca làm bọn họ im bặt.

“Nhưng chúng ta cũng phải đi chứ, chỉ cần cẩn thận một chút, Đại Việt làm gì chúng ta làm nấy không được sao?” “Đúng thế!

Chúng ta cứ cẩn thận một chút là hơn.” Những người đó vội vàng bày tỏ lập trường, tóm lại chỉ cần không đứng đối đầu với Tần Dã là được.

Đại ca im lặng một lúc, cuối cùng quyết định đi tìm Tần Dã.

Không chỉ Lão Ưng quốc có ý nghĩ như vậy, người của Mỹ, Anh Hoa quốc và cả Tiểu Hàn dân quốc cũng có suy nghĩ tương tự.

Không đầu hàng thì biết làm sao?

Cái hỏa lực kia có thể đánh bọn họ đến mức không tìm thấy phương hướng luôn.

Bọn họ làm gì có bản lĩnh như Quỷ Vương, vừa bị lửa thiêu vừa bị pháo nổ mà vẫn sống được, ai cũng chẳng muốn chết.

Thế là bọn họ thay đổi lộ trình, chạy thẳng về phía ốc đảo.

Ít nhất cũng cầu một tia sinh cơ.

Lúc này trong thành quỷ.

Theo tiếng pháo nổ của drone Tần Dã, toàn bộ thành quỷ bỗng nhiên sụp đổ.

Bọn họ cảm giác như một không gian khổng lồ bị xé nát, cảnh tượng xung quanh bắt đầu biến đổi, bóng cây xanh mướt của ốc đảo dần hiện ra trước mắt mọi người.

Tần Dã thấy Quỷ Vương đã bị hỏa lực đánh cho tan biến liền dừng tấn công.

Những chiếc drone nhận chỉ lệnh, quay trở lại trong du thuyền.

Còn thành quỷ âm sâm quỷ khí lúc trước đã biến mất không dấu vết.

Mọi người thấy sự thay đổi xung quanh, ai nấy đều rơi vào trạng

thái ngơ ngác.

Cứ... cứ thế mà kết thúc rồi sao?

Quỷ Vương bị Tần Dã hành cho ra bã rồi bị hỏa lực mạnh mẽ đánh chết luôn?

Cái này...

Mọi người tại hiện trường đều ngớ người.

Đôi mắt nhìn Tần Dã đầy vẻ kính trọng, bản lĩnh này đúng là không phải hư danh.

Xung quanh rơi vào một sự im lặng quỷ dị...

Nhưng phòng livestream thì không yên tĩnh như vậy, nổ tung cả rồi. [Á á á!!

Giải quyết rồi!

Thành quỷ được giải quyết rồi, thượng cổ thành quỷ cứ thế mà mất tiêu luôn??] [Dã ca vẫn luôn là thần minh trong lòng tôi, thật là!!] [Vãi!

Sự thật chứng minh Dã ca nói đúng, phải tin vào khoa học, vũ khí nóng do khoa học nghiên cứu ra đúng là đỉnh, nhìn xem kìa!] [Chẳng còn gì để nói, vẫn là Dã ca của tôi trâu nhất!!

Haha!!] [Dã ca uy vũ, anh mãi là thần trong lòng tôi!!] [Thần cái gì mà thần, đó là vua của giới trộm mộ, ở bất cứ đâu thực lực của Dã ca cũng là vương giả!!] Đạn mạc điên cuồng bày tỏ sự yêu thích với Tần Dã, nhìn khuôn mặt đẹp trai của hắn, càng nhìn càng thấy thích.

Tần dã liếc nhìn những miếng thịt của phái đoàn Mỹ và Anh Hoa quốc bị xé xác, chân mày cau lại, quyết định quay về du thuyền đi ngủ.

Bàn Tử và Hoắc Tú Tú cũng có chút chê bai nhìn mảnh ốc đảo

này, một nơi tốt đẹp thế này mà bị hủy hoại, thật là đáng tiếc.

"Chúng ta tranh thủ lúc còn thời gian, về boong tàu ngủ đi." Hắc Hạt Tử mở lời trước, chủ yếu là anh cũng thấy mảnh đất này khó ở lại được nữa, nên chủ động nhắc nhở bọn họ.

Mọi người cũng không từ chối, chủ yếu là cảnh tượng vừa rồi đúng là khó quên.

Nhắm mắt lại toàn là cảnh tượng gặp quỷ, giờ bọn họ muốn ngủ cũng chẳng ngủ được, thôi thì cứ chợp mắt vậy.

Vài giờ sau.

Mặt trời dần lên cao, đám người Tần Dã vừa mới ngủ dậy đã thấy một nhóm người chạy thục mạng về phía ốc đảo.

Hơn nữa những người này đều là người nước ngoài.

"Lại thêm một đợt nữa à?

Rốt cuộc bọn họ phái bao nhiêu người tới đây thế?" Hắc Hạt Tử có thể nhận ra những người này chính là người của Mỹ và Tiểu Hàn dân quốc.

"Ước chừng cũng không ít đâu, chẳng phải lại có thêm một đợt tới đầu hàng sao?" Bàn Tử đứng bên cạnh anh, nhìn từ trên cao xuống đám người đang đứng dưới du thuyền.

"Dã ca!

Đừng hiểu lầm, chúng tôi tới để nhận lỗi, chúng tôi thành tâm đầu hàng, xin anh hãy cho chúng tôi đi theo khám phá kho báu, đây là thành ý của chúng tôi." Người Anh Hoa quốc thấy Tần Dã xong liền cung kính hành lễ, đồng thời đưa toàn bộ nhu yếu phẩm trên người cho hắn.

Thậm chí cả những vũ khí vừa được gửi tới, hắn cũng nộp lên

hết.

Người Tiểu Hàn dân quốc, Mỹ và Lão Ưng quốc thấy hành vi của người Anh Hoa quốc xong, trong lòng chửi thầm: Đồ nịnh hót.

Có ngươi ở đây thì người khác chẳng còn chỗ mà thể hiện.

Lại dám ra tay trước.

"Thưa ngài Tần Dã, chúng tôi nguyện ý giống như những người anh em trước đó, trở thành chó... của Đại Việt, xin ngài hãy cho tôi một cơ hội để bày tỏ lòng trung thành." Người Lão Ưng quốc bám sát theo sau.

Chương 101

Phái đoàn Mỹ và Tiểu Hàn dân quốc sững sờ.

Các người cũng chơi chiêu này à?

Nhà thám hiểm của hai nước này cũng vội vàng quỳ xuống đất, chỉ thiếu nước phủ phục xuống.

Nhìn đám người phía dưới thành tâm bái lạy, Ngốc Tiểu Muội, Hàn đội trưởng và Tuyết Lỵ Dương đều lần lượt ngoảnh mặt đi.

Đám người này đúng là không nỡ nhìn.

Lại sợ hãi Tần Dã đến mức này... thật là làm mất mặt quốc gia bọn họ.

Phòng livestream: [Thảo!

Sáng sớm ra đã cho tôi điều bất ngờ lớn thế này, Dã ca của tôi đỉnh thật!] [Đây chính là chủ nhân của sa mạc!

Vua của giới trộm mộ!!] [Ôi mẹ ơi!

Dã ca của tôi trâu quá!

Đây đúng là khắc tinh của bọn họ, tôi phải dùng từ gì để hình dung sự chấn động mà Dã ca mang lại cho tôi đây?] [Không cần hình dung đâu, tôi hiểu mà, tôi cũng cảm nhận được rồi, thật là khó mà chấp nhận nổi!!] Khán giả thấy những người này trực tiếp dâng đồ cầu xin, ai nấy đều kinh ngạc.

Chuyện này đúng là quá kích thích.

Tần Dã từ trên du thuyền bước xuống, đứng trực tiếp trước mặt bọn họ.

"Các người có thấy đội khảo cổ không?" Đối mặt với câu hỏi của

Tần Dã, người Anh Hoa quốc vội vàng phản hồi.

"Có, chúng tôi thấy một đội khảo cổ ở đây, hình như là do Dương giáo thụ dẫn đầu, bọn họ đi về hướng Đông." "Tôi còn nghe được một vài tin tức, hình như bọn họ tìm thấy manh mối gì đó, muốn đi tới một nơi gọi là cổ thành." "Tôi thấy vị Dương giáo thụ đó rất kinh ngạc, còn nói rất lớn rằng đó là văn minh gì đó, còn bảo ông ấy muốn tự mình đi khai quật." "Sau đó tôi định nghe tiếp thì bị đám lính đánh thuê phát hiện nên đã bỏ chạy!" Nghe thấy phản hồi, Tuyết Lỵ Dương đi đến bên cạnh Tần Dã, giọng nói kích động truy hỏi: "Anh chắc chắn người đó là Dương giáo thụ chứ?" "Phải, tôi chắc chắn, vì tôi đã nghe thấy." Người Anh Hoa quốc vội vàng trả lời.

"Ít nhất bây giờ có thể chứng minh Dương giáo thụ và những người khác vẫn an toàn, hiện tại đang tiến về phía cổ thành nào đó, chúng ta cũng không phải là không có thu hoạch." Hắc Hạt Tử nghe lời trần thuật của hắn cũng thấy nhẹ lòng, cuối cùng cũng có manh mối rồi.

"Chúng ta xuất phát ngay bây giờ đi?" Tuyết Lỵ Dương nghe thấy tin tức về cha mình, trong lòng lo lắng khôn nguôi, vội vàng lên tiếng.

"Ăn cơm đã, không cần vội." Tần Dã không vội đi tìm Dương giáo thụ, mà quay đầu nhìn Hoắc Tú Tú và A Ninh.

Hai người vội vàng đi chuẩn bị bữa sáng.

Tuyết Lỵ Dương sốt ruột, nhưng Tần Dã mới là người có quyền quyết định, hắn không lên tiếng cô cũng chẳng thể nói gì, chỉ có thể đứng bên cạnh lo lắng.

Lúc này trên mạng đang lan truyền rầm rộ video Tần Dã tiêu diệt Quỷ Vương, đưa tên tuổi Tần Dã lên một tầm cao mới.

Các giáo sư ở học viện khảo cổ vừa mở mắt ra đã thấy Tần Dã trổ

tài nghệ này, đúng là mang lại cho bọn họ một bất ngờ lớn.

"Không hổ là Tần Dã, nếu đổi lại là chúng ta, e rằng không ai có thể sống sót rời khỏi thành quỷ." Lâm giáo thụ thấy cảnh này liền kinh ngạc thốt lên.

"Được xưng là vua trộm mộ quả thực là danh xứng với thực, nhưng tôi không ngờ Tần Dã lại dùng hỏa lực mạnh đến vậy để tấn công, điều này nằm ngoài dự tính của tôi." Trần giáo thụ đến giờ vẫn chưa quên được hình ảnh Tần Dã mang xe thiết giáp ra chiến đấu.

"Vương giáo thụ, lúc trước ông nghe một cuộc điện thoại rồi đi ra ngoài, có chuyện gì xảy ra thế?" Một vị giáo sư không ngớt lời khen ngợi Tần Dã, sau đó thấy Vương giáo thụ đang ngồi im lặng thì tò mò hỏi.

"Là Bạch giáo sư, ông ấy muốn cướp người từ tay tôi..." Vương giáo thụ cười khổ kể lại sự việc.

Ông thực sự rất hài lòng với biểu hiện của Tần Dã, nhưng hào quang của tên nhóc này quá lớn, người chú ý tới hắn quá nhiều.

"Thế thì ông tuyệt đối đừng có đồng ý đấy!

Tần Dã chắc chắn là một nhân tài!" "Phải đó phải đó!" Những giáo sư khác lo lắng nói.

"Tất nhiên tôi sẽ không đồng ý, giờ tôi đang nghĩ đến một chuyện khác." Vương giáo thụ vừa nói vừa nhìn vào phòng livestream, "Dương giáo thụ nói có văn minh?

Chẳng lẽ trong sa mạc này còn tồn tại một nền văn minh ẩn giấu sao?" "Cái này... khó nói lắm!" Các giáo sư học viện khảo cổ bắt đầu phân tích lời nói của Dương giáo thụ.

Cùng với việc video của Tần Dã liên tục lên xu hướng, toàn bộ tin tức hàng đầu của Đại Việt đều xoay quanh Tần Dã.

Đương nhiên trong đó cũng có một đoạn video về phái đoàn Mỹ và Anh Hoa quốc, nhưng toàn là cảnh tượng cầu xin.

Điều này làm quan chức chính phủ các nước đó vô cùng mất mặt, Mỹ và mấy nước kia sắc mặt khó coi triệu tập cuộc họp video.

"Hừ!

Thật là đáng hận, chỉ là một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch mà dám làm ta tổn thất nhiều người như vậy, giờ lũ ngu xuẩn kia còn tự xưng là chó của Đại Việt, thật là nhục nhã." Quan chức Mỹ cứ nghĩ đến đây là giận tím mặt, hận không thể giết hết đám người đó.

Anh Hoa quốc thì tỏ ra không sao cả, dù sao trong mắt bọn họ, bọn họ cũng là chó, làm chó cho ai chẳng được, chỉ là...

"Đại Việt cử Tần Dã ra tay, một là để tìm đội khảo cổ, hai là để khai quật di tích lịch sử, tôi thấy đó toàn là cái cớ, mục đích chính là vì kho báu, không thể để Đại Việt độc chiếm được, chúng ta nên cướp kho báu đó về." Anh Hoa quốc không cam lòng nhìn kho báu bị Đại Việt thu giữ.

"Giờ chúng ta phải làm sao?

Có nên cử thêm người tiếp tục truy lùng không?" Người Tiểu Hàn dân quốc nhìn về phía đại ca Mỹ của mình.

"Tất nhiên rồi, đặc công Mỹ chúng tôi không phải ăn cơm không, cho dù Tần Dã có mang theo vũ khí mạnh và drone thì đã sao?

Mỹ chúng tôi cũng có nhân tài và kỹ thuật cao cấp." Quan chức Mỹ lạnh lùng nói.

"Ngài đang nói đến tiểu đội đặc chủng 'Army' sao?" Lão Ưng quốc kinh ngạc nhìn Mỹ.

Tiểu đội đặc chủng Army của Mỹ là đội ngũ đặc chủng cao cấp,

từng ám sát nguyên thủ cho Mỹ.

Đội ngũ này thân thủ phi phàm, tinh thông các loại binh khí, cũng đã lập nhiều công trạng bất hảo cho Mỹ.

Do đó bọn họ coi đội ngũ này là sát chiêu ẩn giấu của Mỹ.

Rất ít người biết đến tổ chức này.

"Ông biết cũng không ít nhỉ." Quan chức Mỹ lạnh lùng liếc nhìn Lão Ưng quốc, "Chẳng phải là binh khí sao?

Vũ khí chúng tôi vừa nghiên cứu xong còn chưa lộ diện, giờ cứ để bọn họ nếm thử." "Lão Ưng quốc các ông cũng đem bản lĩnh ra đi, đừng bảo là không có, người làm việc cho các ông cũng đầy rẫy, đừng có giấu nghề, kho báu lần này không thể rơi vào tay Đại Việt được." Lão Ưng quốc cũng quyết định cử ra đội lính đặc chủng do mình bồi dưỡng, từng làm nhiều việc khuất tất cho quốc gia, thậm chí phải mất hai mươi năm mới bồi dưỡng được một người, lần này vì kho báu Đại Việt, bọn họ đánh cược tất cả.

"Ninja Anh Hoa quốc chúng tôi dĩ nhiên không thể coi thường, Tần Dã này tà môn lắm, chẳng phải tự xưng là Thiên sư sao?

Vậy để xem rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh." Nhất Hạc phái là con bài chưa lật của Anh Hoa quốc, bản lĩnh tu hành của bọn họ không phải cứ dùng vũ khí là giải quyết được.

Nhất Hạc phái là vũ khí bí mật của Anh Hoa quốc, mọi phương diện đều có bóng dáng của bọn họ, bao gồm cả quân sự và dân sự.

Tần Dã là toàn năng, thì Nhất Hạc phái của bọn họ cũng không phải dạng vừa.

Thân thủ, bản lĩnh, học thức gần như không thua kém các quốc gia kia.

Một tên Tần Dã thì tính là gì?

Anh Hoa quốc và Lão Ưng quốc đều quyết định tung hết vốn liếng, còn những quốc gia không có thực lực thì trực tiếp yêu cầu bọn họ nộp tiền để cung cấp nhu yếu phẩm.

Còn về Tiểu Hàn dân quốc...

Mọi người đều nhìn về phía quan chức Tiểu Hàn dân quốc.

Thấy bọn họ đều đang nhìn mình, người này im lặng một hồi lâu.

"Hay là tôi để đặc sắc của dân tộc Tiểu Hàn, vu nữ của dân tộc Tiểu Hàn đi nhé?" Mỹ: ...

Lão Ưng quốc: ...

Anh Hoa quốc: ...

Lại còn vu nữ, sao ông không bảo tổ tông ông đi luôn đi.

"Ông nộp tiền đi!" "Ông bỏ tiền ra!" "Bỏ tiền ra!" Quan chức ba nước đồng thanh nói.

Tiểu Hàn dân quốc: ...

Quan chức bốn nước nói là làm, hiện tại bắt tay vào sắp xếp những nhà thám hiểm mới tiến tới sa mạc.

Tóm lại kho báu này không thể để người Đại Việt độc chiếm.

Thậm chí bọn họ còn tăng cường vũ khí cho đội ngũ này, mang cả những thứ dưới đáy hòm ra.

Cùng với các loại nghiên cứu kiểu mới.

Lúc này đám người Tần Dã đang ăn sáng, vẫn chưa biết bốn quốc gia kia đã phái đội ngũ lợi hại hơn tới sa mạc.

Chương 102

Sau khi ăn uống no nê, Tần Dã im lặng hồi lâu, cuối cùng nhìn sang A Ninh và Hoắc Tú Tú đang bận rộn bên cạnh.

"Hiện tại, chúng ta còn bao nhiêu tài nguyên?" Câu hỏi của Tần Dã làm Hoắc Tú Tú và A Ninh sững người, cả hai quay đầu nhìn hắn.

Trên mặt hai cô gái lộ rõ vẻ căng thẳng.

Dựa theo lần trước khi Tần Dã hỏi câu này, suýt chút nữa đã làm bọn cô phá sản.

Giờ lại hỏi cái này... chẳng lẽ hắn muốn dùng tiền?

"Dã ca!

Đừng đừng đừng, đừng hỏi, số tiền đó chỉ đủ cho chúng ta ăn cơm thôi, thật sự không thể thử thêm lần nữa đâu!!" Bàn Tử hốt hoảng lao tới bịt miệng hắn.

Gã không muốn trở thành kẻ nghèo kiết xác một lần nữa.

"Đúng đúng đúng, Dã ca, anh đã rất đỉnh rồi, đừng hỏi nữa, đừng nói gì cả!!!" Hạo Thiên Chân cũng vội vàng can ngăn.

Thấy hai người này căng thẳng như vậy, Ngốc Tiểu Muội, Hàn đội trưởng và Tuyết Lỵ Dương có chút nghi hoặc.

Chuyện gì thế này?

Chẳng phải chỉ là kiểm kê tài chính thôi sao?

Sao trông như đang đối mặt với kẻ thù hùng mạnh vậy.

Hoắc Tú Tú và A Ninh thu dọn đồ đạc, lấy ra chiếc máy tính xách tay mini mang theo bên người.

“Sau khi trả tiền thù lao vụ mộ Hiến Vương, hiện tại số vốn lưu động có thể sử dụng là hai trăm năm mươi tỷ, còn bất động sản, vàng thỏi và các mảnh đất khác thì tạm thời không tính.” “Sau khi trừ đi tiền vốn chúng ta cần, số tiền anh có thể dùng là hai trăm bốn mươi hai tỷ, anh định mua gì sao?” A Ninh và Hoắc Tú Tú hiểu rõ tính cách của Tần Dã.

Trên đường đi đã tiêu tốn không ít tiền vào vũ khí và trang bị của bọn họ.

Những món đồ tiêu hao đó đều là thứ rất quý giá.

Tuy bọn họ dự trữ không ít, nhưng trận đại chiến vừa rồi e là chẳng còn lại bao nhiêu.

Những thứ bị đốt kia không phải là pháo đạn bình thường, đó là tiền bạc của bọn họ đấy!!

Ngốc Tiểu Muội và Hàn đội trưởng nghe lời A Ninh xong thì chết lặng.

Hai trăm năm mươi tỷ...

Lúc trước Tần Dã nói thế nào nhỉ?

Hắn nói cuộc sống của mình rất vất vả, còn có em gái phải nuôi, học bổng và trợ cấp nghèo ở trường đều do hắn nhận.

Thậm chí kỳ nghỉ còn đi làm thêm, sống rất khổ cực.

Giờ cô nghe thấy cái gì đây?

Gia sản Tần Dã hơn hai trăm năm mươi tỷ, mà đó mới chỉ là vốn lưu động, chưa tính bất động sản...

Đây chính là cuộc sống gian khổ của hắn sao?

Đây chính là lý do hắn gặp khó khăn trong cuộc sống?

Sống khổ cái con khỉ ấy!

Với điều kiện này, hắn thừa sức chiếm một ghế trong danh sách phú hào của Đại Việt rồi.

Còn Hàn đội trưởng và Tuyết Lỵ Dương cũng không ngờ được, đi xuống mộ huyệt kiếm tiền đến thế sao?

Gia sản đã quá nghìn tỷ rồi?

Đám người Mỹ, Tiểu Hàn dân quốc, Lão Ưng quốc và Anh Hoa quốc phía sau cũng ngây người.

Đây là vô hình trung khoe giàu sao?

Sao hắn lại có nhiều tiền như thế?

Không chỉ bọn họ ngẩn người, mà khán giả trong phòng livestream cũng sững sờ. [Vãi chưởng!

Dã ca của tôi mới đúng là đại gia ngầm!

Gia sản thế này là quá tỷ rồi à?

Mẹ nó, sao anh ấy lại khiêm tốn thế!!] [Không phải chứ!

Anh ấy làm thế nào vậy?

Tôi ghen tị quá!!] [Không phải ghen tị, là kinh ngạc!!

Đậu xanh!

Dã ca uy vũ!!] [Á á á!!

Tôi ghen tị quá!!

Tôi cũng đi trộm mộ, liệu tôi có giàu được không?] [Ông sẽ chết thảm lắm đấy!!] ...

Tần Dã lấy điện thoại ra gọi một cuộc.

"Tôi hiện cần một lô thiết bị." Đối phương không biết phản hồi

thế nào, chỉ nghe Tần Dã nói tiếp: "Gửi tới một ít súng xung kích và súng đặc chủng tôi chế tạo trước đây, còn nữa..." "Tôi muốn pháo lựu đạn, pháo phòng không, pháo tăng, pháo cối..." Đôi mắt Hàn đội trưởng trợn ngược lên...

"Đạn tên lửa, mìn hóa học tôi cũng muốn!" Đám lính đánh thuê tập thể hóa đá.

"Những vũ khí hạt nhân và pháo điện từ, súng ngắn laser tôi nghiên cứu trước khi tới đây, tôi cũng muốn!" Ngốc Tiểu Muội, Tuyết Lỵ Dương và những nhà thám hiểm nước ngoài lại một lần nữa sững sờ.

"Còn nữa, gửi cho tôi cái thứ tôi để lại đó, tôi sẽ đi về hướng Đông mười cây số chờ mọi người." Mỗi câu Tần Dã nói ra đều khiến mọi người xung quanh kinh hãi.

Tần Dã nói xong trực tiếp cúp máy.

Còn A Ninh và Hoắc Tú Tú chỉ biết cười khổ.

Dã ca đây là muốn nâng cấp kho vũ khí, mang hết thiết bị của mình ra.

Số tiền này e là không giữ nổi rồi...

Ngốc Tiểu Muội và Tuyết Lỵ Dương nhìn nhau, thấy rõ vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương.

Vừa nãy bọn cô không nghe nhầm chứ?

Tần Dã gọi điện cho ai vậy?

Những thứ đó là thứ mà một giáo sư khảo cổ có thể yêu cầu sao?

"Cô Tuyết Lỵ Dương... có phải tôi nghe nhầm không, anh ấy muốn..." Ngốc Tiểu Muội nuốt nước bọt, giọng run rẩy nói.

"Đúng vậy, anh ấy muốn rất nhiều vũ khí, số vũ khí này cộng lại

đủ để gây ra một cuộc chiến tranh rồi...” Tuyết Lỵ Dương không hiểu hắn muốn những thứ đó để làm gì?

“Anh ấy định đi xuống mộ hay là đi đánh trận vậy?” Ngốc Tiểu Muội kinh ngạc nói.

Hàn đội trưởng, lính đánh thuê và các nhà thám hiểm nước ngoài đứng sau đều đơ người ra.

Bọn họ chỉ cảm thấy đầu óc mình lại một lần nữa ù đi.

Thậm chí còn đang mơ hồ.

Những thứ đó đều là đồ quân dụng, Tần Dã rốt cuộc có thân phận gì vậy?

Lại có thể điều động được những thứ đó?

Còn hắn vừa nói gì nhỉ?

Hắn nghiên cứu rất nhiều binh khí...

Bọn họ vô thức sờ vào khẩu súng trên tay mình, không lẽ cái này cũng do hắn nghiên cứu ra sao?

Chương 103

Còn những nhà thám hiểm kia càng thêm hãi hùng, với số trang bị đó, bọn họ có lợi hại đến mấy cũng không thể đối kháng, không bị đại pháo bắn chết đã là tổ tiên tích đức lắm rồi.

Trong phòng livestream: [Ái chà vãi chưởng!

Vừa nãy tôi không nghe nhầm chứ?

Dã ca đang gọi món đấy à?

Toàn là binh khí thôi!!] [Vãi!

Cảm giác an toàn vãi, đây chính là sự an toàn đến từ Dã ca sao?

Nếu tôi mà gả cho Dã ca... mẹ nó, ai dám động vào tôi chứ?] [Mẹ kiếp!

Dã ca trâu thật, yêu cầu vũ khí mà cứ đơn giản như gọi món ăn, đây chính là cái chất của Dã ca sao?] [Á á!!

Tôi muốn gả cho Dã ca quá.] [Thôi không nói nữa, sau này Tần dã là chồng tôi, cấm ai tranh giành!!] [Đây chính là bản lĩnh của vua trộm mộ?

Dã ca đúng là tên trộm mộ... phi!

Đúng là giáo sư khảo cổ sao?] [Kệ anh ấy đi, tóm lại Dã ca rất đỉnh, đổi lại là chúng ta, đừng nói là đòi những thứ đó, đến đường dây mua bán vũ khí còn chẳng tìm ra nổi!!] Khán giả trong phòng livestream bình luận liên tục, càng thêm khâm phục Tần Dã.

Phòng thí nghiệm nghiên cứu khoa học.

Bạch giáo sư và những giáo sư khác đều ngẩn ra.

"Tần Dã này... là đi xuống mộ hay là đi đánh trận đây?

Sao yêu cầu toàn diện thế này?" Bạch giáo sư nhìn chằm chằm Tần Dã, số tiền đó chắc giờ bị hắn mua sắm gần hết rồi nhỉ?

Những giáo sư khác gật đầu lia lịa, quả thực trông rất giống đi đánh trận!

Đúng lúc này— "Cái này còn thiếu một thứ, hệ thống định vị, nếu lấy được thứ đó thì có thể dựa vào vệ tinh xác định vị trí quân địch." Một vị giáo sư bất ngờ lên tiếng.

Bạch giáo sư và mọi người cứng nhắc quay đầu lại nhìn vị giáo sư vừa nói.

Đó có phải là trọng điểm không?

Trọng điểm chẳng phải là Tần Dã muốn những thứ đó để làm gì sao?

Trong ốc đảo.

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử nghe lời Tần Dã xong cũng chết lặng.

Dã ca đây là coi mình thành tay buôn vũ khí rồi sao?

Ngài định đi đánh trận à?

Giờ không còn là vấn đề tiền bạc nữa, mà là vấn đề nghề nghiệp rồi!

Chúng ta là dân trộm mộ mà!

Đâu phải chuyên nghiệp đánh trận!

Bọn họ vốn là dân đào mộ, giờ làm như đóng phim chiến tranh vậy... thậm chí họ còn có ảo giác, hình như mình không phải đi đào mộ, mà là đi đánh bom mộ huyệt thì đúng hơn...

"Dã ca, anh muốn những thứ đó để làm gì?

Anh định thổi bay cái mộ huyệt sa mạc này à?" Bàn Tử kinh hãi hỏi.

Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử cũng gật đầu lia lịa.

"Đó là vì lát nữa có lẽ sẽ cần đến... giờ xuất phát thôi." Tần Dã nở một nụ cười bí ẩn.

"Ơ?

Đi luôn à?" Hắc Hạt Tử sau đó đứng dậy, nhưng không quên nhìn về phía những nhà thám hiểm nước ngoài bên cạnh.

"Thế còn bọn họ thì sao?" Ánh mắt Tần Dã lướt qua những người đó: "Đi theo sau du thuyền." Hàn đội trưởng và lính đánh thuê nhìn những nhà thám hiểm này, không mảy may thương xót.

Ngược lại còn rất muốn xem, liệu bọn họ có theo kịp du thuyền không.

Còn những nhà thám hiểm kia thì méo mặt... thế này thì đuổi theo kiểu gì?

Thế là trên sa mạc xuất hiện một cảnh tượng thế này: Du thuyền sa mạc tiến về phía trước, đằng sau là một nhóm người nước ngoài đang hì hục chạy theo.

Bàn Tử đứng trên du thuyền nhìn đám người đuổi theo mình, cảm thấy vô cùng sảng khoái.

"Haha, nhìn bọn họ kìa!

Buồn cười chết mất!" "Đừng có cười, lát nữa lại cắn vào lưỡi bây giờ." Hắc Hạt Tử nhìn gã cười hố hố, không nhịn được mà trêu.

"Tại sao lại không cười, đó là bọn họ tự chuốc lấy, tôi vui thì tôi cười thôi, nói nghe hay ho là nhà thám hiểm, thực chất toàn là lũ trộm mộ." Bàn Tử nghĩ đến việc những người này tới đây làm lỡ việc phát

tài của mình là thấy bực.

“Cậu vui lắm à?

Thế tôi nói chuyện này cho cậu bớt vui nhé.” Hắc Hạt Tử đùa cợt.

“Chuyện gì?” “Tiền của cậu hết rồi!” “...” “Bị Dã ca tiêu sạch rồi!” “...” “Cậu không được ngâm chân nữa!” “...” “Còn vui không?” “Tên Hạt Tử thối tha kia, cút đi cho tôi!” “...” Tần Dã dừng du thuyền tại địa điểm đã định.

Tuyết Lỵ Dương thấy du thuyền dừng lại liền tò mò đi tới.

Chưa kịp tiếp cận Tần Dã đã bị Hoắc Tú Tú và A Ninh đứng trước đứng sau ngăn lại.

Tuyết Lỵ Dương cảm nhận được ánh mắt thù địch của hai người này, chỉ biết cười trừ.

“Tần Dã, không đi tiếp sao?” Tần Dã thu hồi ánh mắt, quay lại nhìn Tuyết Lỵ Dương.

“Tiếp theo tôi muốn tiến hành một cuộc diễn tập, đồ đã được gửi tới, phải thao tác thực tế mới được.” “Hả?

Diễn tập?” “Anh thực sự định đánh trận sao?” Tuyết Lỵ Dương nhíu mày, không chắc chắn hỏi.

Tần Dã không phản hồi, tiếp tục quay lưng về phía cô, nhìn ra sa mạc phía trước.

Chờ mãi đến tận buổi chiều, Tần Dã mới thấy thứ mình cần.

Ngốc Tiểu Muội và mọi người trố mắt nhìn xe tăng quân dụng đang tiến tới, phía sau còn rất nhiều xe khác chở đầy đồ đạc.

Tất cả những người trên du thuyền đều rớt cằm, sững sờ tại chỗ.

“Xe tăng... xe tăng quân dụng...” “Tần Dã, anh muốn làm gì?” Hàn

đội trưởng có nằm mơ cũng không ngờ hắn lại muốn thứ này...

Hắn điên rồi sao?

Quân đội cũng điên rồi sao?

Tần Dã muốn là cho luôn à?

Còn những thứ phía sau là gì?

Không lẽ chính là pháo cối gì đó mà hắn đòi sao?

Những người trên boong tàu đều ngẩn ngơ...

đứng như trời trồng, mắt nhìn trân trối vào những chiếc xe tăng đang tiến về phía mình...

Trong phòng livestream: [Vãi vãi vãi!!

Xe tăng đến thật rồi, còn là đồ quân dụng nữa!!] [Mẹ nó!

Chương 104

Đây là tình huống gì thế?

Ai giải thích hộ cái?] [Dã ca!

Rốt cuộc anh có thân phận gì vậy?

Sao anh muốn cái gì là có cái đó?

Tôi mà đòi những thứ này chắc phải vào tù ngồi hoặc bị tống vào bệnh viện tâm thần rồi!] [Cái này chắc là do mệnh rồi?] [Oa oa oa, tôi ghen tị với Dã ca quá!!

Tôi cũng muốn lái xe tăng, được sờ một cái thôi cũng được!!] [Á á á!!

Ước mơ cả đời của tôi đã được Dã ca thực hiện rồi!!] Khán giả thấy cảnh này, đạn mạc nhảy múa điên cuồng.

Giữa sa mạc.

Tần Dã từ du thuyền bước xuống, thấy vị đại đội trưởng từng đưa nhu yếu phẩm cho bọn họ xuống xe.

"Thưa ngài Tần Dã, đây là những thứ ngài yêu cầu." Vị đội trưởng này khi nhận nhiệm vụ cũng thấy rất hoang mang.

Không ngờ mình lại đi giao số vũ khí này cho Tần Dã.

Tần Dã thấy vậy liền hài lòng gật đầu: "Trong xe tăng có đạn không?" "Có!

Dù sao ngài cũng dùng để diễn tập quân sự, bên trong tất nhiên phải có đạn pháo." Đại đội trưởng vội vàng nói.

"Thấy hướng đó không?

Bắn một phát!" Tần Dã chỉ tay về hướng Đông Nam, trực tiếp ra lệnh!

"Rõ!" Đại đội trưởng cũng không hỏi nhiều, đi thẳng tới bên xe tăng liên lạc với binh sĩ bên trong.

Sau đó bọn họ giữ khoảng cách với xe tăng, nhìn xe tăng nã pháo về hướng Đông Nam...

Ầm!

Bùm!

"A..." Ngay sau tiếng pháo nổ, bọn họ nghe thấy những tiếng kêu thê lương truyền tới từ hướng đó.

Sau đó thấy một nhóm người từ hướng đó chạy ra, dáng vẻ vô cùng nhếch nhác.

Đám người Anh Hoa quốc đuổi theo sau du thuyền đã nhận ra thân phận của những người kia.

Đó chẳng phải là đội thám hiểm lúc trước của bọn họ sao?

Sao lại ở đây?

"Sao bọn họ vẫn còn ở đây?

Lại còn bị xe tăng nã pháo bắn ra nữa?" Người Anh Hoa quốc thấy vậy vô cùng kinh ngạc.

Còn chưa kịp nghĩ thông suốt.

Tần Dã lại ra lệnh, chỉ về một hướng khác.

Điều này làm bọn họ bỗng nhiên dâng lên một dự cảm bất lành...

Quả nhiên...

Theo tiếng pháo rơi xuống, những người kia vội vàng chạy ra từ phía đối diện, chính là người Mỹ.

Đến lúc này mà bọn họ còn không hiểu nữa thì đúng là đồ ngốc.

Tần Dã đây là cố ý, cố ý nã pháo vào vị trí của bọn họ.

Ngốc Tiểu Muội và mọi người lại một lần nữa kinh ngạc.

Sau đó cô đi tới bên cạnh Tần Dã: "Anh đã sớm biết bọn họ ở đó rồi đúng không?" "Phải!" "Vậy anh làm thế để làm gì..." Ngốc Tiểu Muội không hiểu.

"Những người này là bọn trộm mộ, càng tiến gần mộ huyệt, thân phận của bọn họ càng khả nghi." "Mộ huyệt Đại Việt chỉ dành cho người Đại Việt khám phá, bất kể là ai cũng đều bị coi là kẻ trộm mộ, vậy nên bọn họ phải chết." "Nhưng đây là do quân đội làm, không phải tôi giết!" Tần Dã một lần nữa phủi sạch trách nhiệm.

"Sau khi ra ngoài tôi sẽ báo cảnh sát, dù sao những cái xác này cũng rất có giá trị." Tần Dã thản nhiên giải thích.

Ngốc Tiểu Muội lại một lần nữa đứng hình.

Đây chính là truyền thuyết mượn đao giết người sao?

Trong phòng livestream: [Người Đại Việt các người cố ý, các người không giảng võ đức, các người đúng là khốn nạn.] [Tần Dã, anh là một đồ tể giết người, anh thật đáng chết!!] [Dừng tay ngay lập tức, không được làm hại người của Tiểu Hàn dân quốc chúng tôi, đồ khốn!!] [Người Mỹ mà các người cũng dám động vào, thật là quá đáng.] [U u u!!

Không chỉ động vào, mà còn giết luôn rồi đấy, sao nào?

Các người tới đây là vì mộ huyệt Đại Việt đúng không?

Dã ca của chúng tôi giỏi thế đấy, thì sao?] [Ăn trộm cổ vật Đại Việt, các người tự chuốc lấy thôi!!] ...

Nhân viên công tác chuyển lời trong phòng livestream cho Tần Dã.

Tần Dã nghe xong chỉ mỉm cười thản nhiên.

“Người của các người không phục thì phản kháng đi!” “Tôi đâu có ngăn cản bọn họ ra tay, không có bản lĩnh phản kháng thì phải bị động ăn đòn hoặc chờ chết thôi.” Tần Dã nhìn thẳng vào ống kính, đáy mắt lóe lên một tia sát ý.

Cuối cùng ngón tay lại chỉ về một hướng khác.

Ầm!

Pháo đạn lại một lần nữa bắn về hướng đó.

Ngay sau đó là những tiếng kêu thê thảm.

Từ xa lại có thêm mấy người Lão Ưng quốc chạy tới, trên tay lăm lăm súng đã lên nòng, họng súng hướng về phía bọn họ.

“Bắn!” Thấy đối phương chĩa họng súng về phía mình, vị đại đội trưởng lập tức mừng rỡ.

Những kẻ này dám xuất hiện vào lúc này, ở vị trí gần mộ huyệt như vậy, chẳng cần nghĩ cũng biết mục đích là gì.

Trước đó còn ngại không tiện trực tiếp nổ súng, giờ thì hay rồi, bọn chúng tự mình dâng tận cửa.

Đây không phải phía họ chủ động tấn công, mà là đối phương ra tay trước.

Họ bây giờ khai pháo thì thuộc về phòng vệ chính đáng, hoàn toàn không phải do họ gây sự.

Lúc này, đại đội trưởng cảm thấy mình như được nhân vật chính trong phim kháng chiến nhập thân, từ 'khai pháo' thốt ra thật sự là sảng khoái vãi chưởng!

Theo mệnh lệnh của đại đội trưởng, binh sĩ trong xe tăng trực tiếp khai hỏa về phía đám người kia.

Oanh!

Đoàng!

Pháo hoa nổ vang kèm theo cát bụi bay mù mịt, vào khoảnh khắc cát rơi xuống, một vài kẻ tham bí ngoại quốc cũng theo cát bụi mà ngã gục.

Khỏi cần đào hố, dùng cát lấp luôn cho tiện.

Khi từng quả pháo rơi xuống, đám tham bí giả kia còn chưa kịp áp sát đám người Tần Dã, thậm chí có kẻ chưa kịp bắn phát súng nào đã bỏ mạng dưới hỏa lực của Đại Việt.

Nhìn đám người đổ rạp trên mặt đất, Bàn Tử khó khăn nuốt nước bọt, quay sang nhìn Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử. "Nói chứ, Dã ca định không cho bọn họ sống sót trở về đúng không?

Mượn danh nghĩa diễn tập để dụ bọn họ ra, sau đó bọn họ chắc chắn phản kháng, rồi mượn cơ hội này... thịt sạch luôn...

Mẹ nó chứ!

Toàn là kịch bản cả à?

Dã ca của tôi đúng là người tàn nhẫn không nói nhiều, làm việc thì cực chất!!

Cứ âm thầm thế mà giải quyết xong xuôi hết!" Bàn Tử lúc này cảm thấy khâm phục Tần Dã sâu sắc.

Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân nghe Bàn Tử nói vậy thì nhìn nhau cười, ý cười trong mắt càng thêm đậm.

Chương 105

"Cậu cũng không đến nỗi quá ngu, thế mà cũng nhìn ra mục đích của Dã ca." Hạo Thiên Chân lên tiếng trước. "Tôi cứ tưởng cậu chỉ biết đi mát-xa chân, tâm tư đều dồn hết lên người kỹ thuật viên số 8 chứ, không ngờ cũng có lúc cậu dùng đến não, thật hiếm thấy." Hắc Hạt Tử vừa khen vừa không quên cà khịa Bàn Tử một trận. "Anh nói ểu ai đấy?" Bàn Tử lập tức không vui. "Nói ểu cậu đấy." Hắc Hạt Tử cũng chẳng thèm che giấu. "Hừ, mà sao Dã ca đột nhiên lại ra tay tàn nhẫn thế?

Trực tiếp tiễn bọn họ lên đường luôn?" Bàn Tử hừ lạnh một tiếng rồi thắc mắc. "Đó là vì bọn họ đã quá gần mộ huyệt rồi, Dã ca sẽ không để lại bất kỳ kẻ nào gây bất lợi cho mộ huyệt của Đại Việt." A Ninh lên tiếng đáp lại, sau đó quay nhìn những kẻ tham bí đang kinh ngạc đến ngây người ở phía sau: "Những người này là do may mắn, chưa tiến quá sát mộ huyệt, lại rất thức thời, nếu không thì bọn họ cũng chẳng sống nổi đến bây giờ đâu." Lời của A Ninh khiến Hoắc Tú Tú và Hạo Thiên Chân đều gật đầu tán thành.

Những kẻ tham bí còn lại thì run như cầy sấy, không dám thở mạnh.

Tần Dã này đúng là quá 'dã', muốn giết bọn họ thì tùy tiện tìm một lý do là có thể xử lý xong, mà lại còn hợp tình hợp lý nữa chứ.

Những kẻ tham bí còn lại thấy hỏa lực bắn tới thì sợ hãi chạy tán loạn. "Chúng ta không thể thế này được, phải tập trung hỏa lực, cứ tiếp tục thế này thì chỉ có nước chờ chết thôi." Một kẻ tham bí người Mỹ giận dữ nhìn Tần Dã. "Bây giờ chắc là hết đạn pháo rồi, bọn họ nạp đạn cần thời gian, đây là cơ hội cho chúng ta." Một kẻ tham bí

người Anh nghiến răng nói. "Lấy vũ khí ra đi, cứ giấu giếm thế này không ổn đâu.

Tôi nhớ trên người các anh có mang theo ống phóng lựu mini mà, kệ hết đi, giết Tần Dã trước!" Người của Nhật Bản thấy người Mỹ mang theo ống phóng lựu, cuối cùng hạ quyết tâm giết Tần Dã trước.

Dù sao lý do cũng nghĩ sẵn rồi, là phía đối phương ra tay trước, bọn họ chỉ là phòng vệ chính đáng. "Đúng!" Tên người Mỹ kia hạ quyết tâm, lắp đặt ống phóng lựu cực nhanh, nhắm thẳng về hướng Tần Dã rồi khai hỏa.

Đoàng!

Tần Dã chỉ thấy bãi cát trước mặt bị nổ tung một hố sâu, cát bụi bay loạn xạ, khóe miệng hắn khẽ nhếch lên một đường cong. "Vcl!

Ống phóng lựu, bọn chúng thế mà cũng mang theo súng lựu đạn?" Bàn Tử bị tiếng nổ bất thình lình làm cho giật mình.

Bọn họ chưa kịp phản ứng đã bị quả lựu đạn này dọa cho một trận. "Những kẻ này ở rất xa, hỏa lực của chúng ta hiện tại không với tới, bọn chúng cũng không bắn tới được chúng ta.

Hơn nữa bọn chúng nấp sau đống cát, tạm thời chưa xác định được vị trí cụ thể." Đại đội trưởng cũng bị ống phóng lựu làm cho ngẩn người, vội chạy đến bên cạnh Tần Dã nói. "Không cần bận tâm." Tần Dã lắc đầu, sau đó bình thản vẽ một phù văn xuống đất.

Ngốc Tiểu Muội và Hàn đội trưởng thấy Tần Dã lại vẽ phù văn, khóe miệng đồng loạt giật giật, thầm chia buồn cho đám tham bí giả kia.

Trong phòng livestream: 【Ha ha, Dã ca ra tay rồi, lần này lại gọi thứ gì ra đây?】 【Hóng quá đi mất!!】 【Cho bọn nó vênh váo đi, xem ai hành được ai!!】 【Mẹ nó chứ, tôi thấy tội nghiệp cho bọn nó

quá, ha ha!!】【Ông bảo tội nghiệp thế à?

Đó là cười trên nỗi đau của người khác thì có.】【Thế ông có sướng không?】Bình luận của khán giả hiện lên liên tục.

Tần dã lẩm bẩm đọc chú, cuối cùng phù văn phát ra ánh sáng.

Sau đó, từ dưới lòng cát xuất hiện rất nhiều con nhện lông dài màu đen có vân, kích thước to cỡ một con gà trống.

Ngay khi xuất hiện, toàn bộ nhện lang sa mạc đồng loạt lao về phía đám tham bí giả.

Đám binh sĩ vận chuyển vũ khí phía sau, đại đội trưởng cùng Tuyết Lỵ Dương đều há hốc mồm nhìn đàn nhện khổng lồ lao đi. "Cái... sao lại có nhện to thế này?" "Tần Dã gọi ra đấy à?" "Vãi thật!

Con nhện này kích thước khủng quá!!" Đám lính đánh thuê phía sau kinh ngạc thốt lên.

Trên livestream:【Vcl!

Vcl!

Vcl!!】【Mẹ nó chứ!

Thế mà cũng gọi ra được nhiều nhện thế này?

To thật đấy!】【Tôi bắt đầu hóng rồi, đám kia chắc giờ đang tè ra quần rồi nhỉ?】【Cắn đi!

Cắn chết lũ rùa rụt cổ đó đi!!

Sướng quá!!】.

Ngay sau đó! "Á..." "Đừng qua đây..." "Nhện ở đâu ra thế này... cứu mạng!!" Đoàng!

Oanh!

Tiếng súng liên tục vang lên, thậm chí còn có cả tiếng chửi rủa

Tần Dã.

Bọn chúng cố gắng giữ khoảng cách với Tần Dã, bắn giết những con nhện lang đang tiếp cận.

Đồng thời, lũ nhện lang này bắt được kẻ nào là lao vào cắn, độc tố nhanh chóng lan ra khắp cơ thể.

Chỉ một lát sau, kẻ tham bí bị bắt đã tắt thở.

Điều này khiến những kẻ còn lại càng thêm phẫn nộ, chúng trừng mắt nhìn nhóm Tần Dã. "Tần Dã, đồ rùa rụt cổ, các người đánh không lại thì dùng chiêu trò hèn hạ, thật là vô liêm sỉ!

Các người còn biết xấu hổ không?" "Cái đám Đại Việt các người toàn là lũ tiểu nhân nham hiểm, chỉ biết dùng thủ đoạn mờ ám, có giỏi thì ra đây đánh trực diện đi!

Đồ khốn nạn!" "Có giỏi thì đấu tay đôi với chúng tôi, các người đúng là lũ tiểu nhân nham hiểm..." Đối mặt với sự mắng nhiếc của đám người này, nhóm Bàn Tử tức phát điên. "Vừa rồi đứa nào chửi hăng nhất?" Bàn Tử quay sang nhìn Hoắc Tú Tú, mắt như phun lửa. "Người Mỹ!" Hoắc Tú Tú bình thản giải thích.

Bàn Tử nghe vậy liền quay ngoắt lại nhìn đám tham bí người Mỹ phía sau. "Người của các người chửi sướng miệng lắm đúng không?" Bàn Tử nghiến răng nghiến lợi nói.

Điều này làm đám người Mỹ đứng sau Tần Dã tim đập thình thịch...

Ánh mắt này sai sai nha!

Sao lại nhìn bọn họ như muốn ăn tươi nuốt sống thế?

Người chửi đâu phải bọn họ! "No no!

Đây là hiểu lầm, người chửi không phải tôi, chúng tôi không hề

nói Tần Dã là đồ rùa rụt cổ, đây là hiểu lầm!!" Một tên tham bí vội vàng xua tay, vừa nói vừa lùi lại phía sau, sợ hãi giải thích. "Hiểu lầm?

Có phải là người Mỹ các người không?" Bàn Tử cười lạnh. "Phải!

Nhưng lời đó không phải chúng tôi nói!!" Một tên người Mỹ khác vội vã thanh minh. "Có phải các người nói hay không không quan trọng, quan trọng là người Mỹ các người đều cùng một giuộc, đánh các người cũng bằng đánh bọn chúng, cho nên..." Bàn Tử phẩy tay, Hạo Thiên Chân, Hắc Hạt Tử và người của đội cứu hộ lập tức vây quanh đám người Mỹ.

Trong khi đó, người Anh và Nhật Bản lập tức giữ khoảng cách, thầm cầu nguyện đám người đối diện đừng có nói thêm lời nào ngu xuẩn nữa, nếu không người bị ăn đòn tiếp theo sẽ là họ.

Còn về đám người Mỹ... "Á!!

Đừng đánh vào mặt!" "Dừng tay!

Chương 106

Dừng tay!

Đừng đánh nữa!" "Vcl!

Không phải tôi chửi mà!" Bàn Tử và Hạo Thiên Chân phớt lờ lời van xin, ra tay kẻ sau nặng hơn kẻ trước.

Đây thuần túy là mượn công trả thù riêng.

Dám có ý đồ với Tần Dã thì đúng là chán sống rồi, không thể tha thứ!!

Tuyết Lỵ Dương, đại đội trưởng vận chuyển vũ khí và Ngốc Tiểu Muội nhìn bọn họ đấm đá túi bụi đám người Mỹ, không ai có ý định ngăn cản, thậm chí còn cảm thấy cực kỳ hả dạ.

Bình luận trên livestream cũng nhảy nhanh như nắm đấm của Bàn Tử. 【Ha ha!!

Đánh hay lắm, dám ra tay với Dã ca thì chỉ có con đường chết!!】 【Chết tiệt!

Ai đấy?

Đánh vai làm gì!

Đánh vào mặt ấy!

Còn cả chân nữa, đánh vào mạn sườn ấy!!

Chỗ đó đau nhất!】 【Xin hỏi, mạn sườn là chỗ nào thế?】 【Xương sườn ấy!】 【Thế thì đau thật!!!】 Khán giả đã muốn đấm người Mỹ từ lâu rồi, giờ cuối cùng cũng có người ra tay, đúng là phải đánh cho một trận tơi bời mới hả!

Lúc này Tần Dã không để ý đến hành động của nhóm Bàn Tử mà

nhìn xuống hố sâu trước mặt.

Đôi mắt sâu thẳm hiện lên sát khí càng nồng đậm, hắn quay sang nhìn khẩu hỏa pháo phía sau xe quân sự. "Đại đội trưởng, đem pháo cối ra đây." Đại đội trưởng nghe lệnh Tần Dã thì không dám chậm trễ, phẩy tay ra lệnh cho binh sĩ phía sau.

Binh sĩ lập tức tháo lớp bọc pháo cối ra, nòng pháo, đế pháo, bộ phận định hướng và bộ phận nâng hạ dần hiện ra trước mắt mọi người.

Một binh sĩ nạp quả đạn hình giọt nước vào ống nạp.

Tuyết Lỵ Dương và các lính đánh thuê khác nhìn thấy khẩu pháo cối này thì mắt sáng rực.

Không phải bọn họ chưa từng thấy pháo cối, nhưng khẩu này to hơn bình thường và trông tinh xảo hơn nhiều...

Lẽ nào đây cũng là loại pháo cối do Tần Dã nghiên cứu ra?

Khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này đều chấn động. 【Á á á!!

Pháo cối, mẹ nó đây là pháo cối sao?

Trông ngầu vcl, yêu luôn rồi!!!】【Đẹp trai quá!!

Dã ca định dùng pháo cối thật à?

Quá đỉnh luôn!!】【Sao khẩu pháo cối này trông soái thế nhỉ?

Khác hẳn loại tôi từng thấy, nhưng mà... tôi muốn xem hiệu quả của nó, bất kể là gì, chỉ cần diệt được kẻ địch là được.】【Vcl!

Tôi nghĩ đến cảnh đó mà thấy kích động quá, lũ chó điên người Mỹ lần này còn sủa được nữa không, ha ha!!】【Lắp nhanh lên!!

Tôi đang hóng đây!!】Khán giả đều đang mong chờ, muốn biết lũ

người Mỹ bị ăn một quả pháo này sẽ ra sao!

Rất mong chờ quan chức nước họ thấy cảnh này sẽ nghĩ gì, cứ tưởng tượng cảnh nguyên thủ hay lãnh sự các nước đó thấy thứ này giết chết người nước mình... là thấy phấn khích vô cùng!

Đối với những kẻ tham bí muốn trộm cổ vật của Đại Việt, bọn họ chẳng có chút đồng cảm nào.

Mục đích của chúng là vì kho báu Đại Việt, vì mộ huyệt Đại Việt, hạng người này không đáng thương hại.

Đạo mộ tặc đều đáng chết!

Đạo mộ tặc ngoại quốc càng đáng chết hơn!

Các giáo thụ ở Học viện Khảo cổ thấy Tần Dã lấy pháo cối ra thì mắt trợn tròn...

Thứ này chắc cũng là do Tần Dã nghiên cứu ra nhỉ?

Vương giáo thụ lúc này nhận thức sâu sắc rằng tại sao Bạch giáo thụ cứ nhất quyết muốn kéo Tần Dã về phòng nghiên cứu của họ, Tần Dã này thực sự quá giỏi.

Một nhân tài như vậy mà chỉ ở giới khảo cổ... liệu có uổng phí tài năng không? "Tần Dã này giỏi thật đấy, hèn gì Bạch giáo thụ cứ muốn cậu ấy gia nhập phòng thí nghiệm." Lâm giáo thụ thốt lên đầy kinh ngạc. "Cậu ấy có rất nhiều ưu điểm, có thể phát triển toàn diện." Trần giáo thụ phụ họa, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Vương giáo thụ.

Ông cảm thấy Tần Dã chỉ ở đội khảo cổ thì thực sự uổng phí, cậu ấy có thể tỏa sáng ở những lĩnh vực khác.

Vương giáo thụ cũng thấy ánh mắt của Trần giáo thụ, ông hiểu ý của đồng nghiệp.

Tần dã có lẽ có thể tiến xa hơn nữa... không chỉ ở giới khảo cổ...

Trong lúc họ còn đang trầm ngâm, một giáo thụ đột nhiên kêu lên. "Khai hỏa rồi." Ánh mắt mọi người đều bị màn hình lớn thu hút.

Lúc này mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, Tần Dã khẽ phẩy tay.

Chỉ thấy một quả đạn rực lửa lao về phía đám tham bí giả.

Oanh!

Pháo cối phát nổ, những kẻ tham bí đang bị nhện lang vây khốn trực tiếp bị thổi bay.

Còn vài kẻ nhận ra tình hình không ổn, từ bỏ ý định giết Tần Dã, trực tiếp tháo chạy trối chết.

Vừa chạy vừa chửi rủa: "Tần Dã, mày nghĩ mày là ai?

Mày dám ra tay với bọn tao, không sợ đắc tội với các quốc gia khác sao?" "Mày đừng có quá ngạo mạn, thực sự coi mình là bá chủ sa mạc rồi à?" "Chúng tao chỉ đến đây thám hiểm, mày dám ra tay giết bọn tao, quốc gia của chúng tao sẽ không để yên chuyện này đâu." Người của Hàn Quốc quát lớn, lời lẽ đầy sự đe dọa đối với Tần Dã.

Oanh!

Đáp lại hắn là một tiếng pháo nổ vang dội.

Sau tiếng nổ này, đối phương lập tức câm miệng.

Tần Dã sắc mặt không đổi, đôi mắt sâu thẳm lóe lên tia sáng, đôi môi mỏng khẽ mở, lời nói vô cùng kiêu hãnh: "Tôi chính là chủ nhân sa mạc!

Càng là vua của giới đổ đấu!

Các người ngay từ khoảnh khắc mở miệng đã là một sai lầm rồi.

Ở vùng sa mạc và lãnh địa đổ đấu này, các người vĩnh viễn không

bao giờ là đối thủ của tôi.

Ai không phục, Tần Dã tôi luôn sẵn sàng tiếp đón!" Tần Dã chẳng hề sợ hãi những kẻ này, hay sự đe dọa từ quốc gia của chúng.

Oanh!

Lại một tiếng pháo lớn nổ vang.

Tuyết Lỵ Dương, đại đội trưởng và Bàn Tử đứng sau Tần Dã đều nhìn hắn không chớp mắt.

Tần Dã lúc này chậm rãi quay người lại, ánh mắt vừa vặn rơi trên người những kẻ tham bí còn lại.

Chỉ một cái nhìn, đám tham bí giả kia sợ tới mức rụt cổ lại, không ai dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

Hoắc Tú Tú và A Ninh nhìn Tần Dã đứng trước mặt, phía sau là bụi đất vừa bay mù mịt càng làm tôn thêm vẻ hoang dại của hắn.

Chương 107

Không hiểu sao, vừa rồi nghe Tần Dã nói những lời đó, họ bỗng thấy tự hào vô cùng.

Họ có thể đi theo một người không sợ cường quyền, không sợ đe dọa, âm thầm cống hiến cho lịch sử Đại Việt thế này, đó là vinh hạnh của họ. "Mẹ nó chứ!

Dã ca nói mấy câu này... ngầu lòi, đỉnh vãi chưởng!!" Bàn Tử nghe xong liền thốt lên.

Gã cảm thấy lời vừa rồi của Tần Dã thực sự ngạo mạn, nhưng gã thấy nói thế chẳng có gì sai.

Vốn dĩ là thế mà!!

Ở trong sa mạc này, có kẻ nào chiếm được ưu thế trước Tần Dã không?

Chẳng phải toàn bị ăn hành một phía đó sao?

Khi đám tham bí giả bị đại pháo thổi bay, bình luận trên livestream không ngừng nhảy múa. 【Vcl!!

Dã ca nói chuẩn không cần chỉnh, chẳng phải là chủ nhân sa mạc thì là gì nữa?

Ha ha!

Ở hai lĩnh vực này, ai làm đối thủ của anh ấy được?】【Chuẩn luôn!!

Mỹ, Anh, Nhật cái gì chứ, thám hiểm mà mang theo vũ khí sát thương cực lớn à?

Bảo là thám hiểm cái con khỉ!!】【Bọn chúng tiếp cận mộ huyệt

Đại Việt chúng ta, mục đích chẳng phải quá rõ ràng rồi sao?

Ai mà không biết bọn chúng định làm gì?

Chẳng phải là muốn lấy đi cổ vật của Đại Việt ta ư?

Tâm địa gian trá, chết là đáng đời!!】【Người Đại Việt các người thật đáng ghét, chúng tôi chỉ thám hiểm, còn chưa chạm vào cổ vật Đại Việt, dựa vào đâu mà định tội?

Lẽ nào không sợ quốc gia chúng tôi truy cứu trách nhiệm sao?】【Tần Dã đúng là giỏi thật, nhưng làm người đừng quá ngạo mạn, sẽ chịu thiệt thòi đấy!!】【Ái chà!

Chẳng phải sao?

Cảm ơn bạn đã nhắc nhở nhé, các người có truy cứu hay không thì chưa nói, nhưng Đại Việt chúng tôi chắc chắn sẽ truy cứu trách nhiệm của các người đấy.

Còn nữa!

Dã ca của chúng tôi đúng là ngạo mạn thật, các người không ngạo mạn nhưng mà... người của các người chết hết rồi...】【Chúng tôi có chịu thiệt hay không không cần các người lo, lo cho chính mình đi, tiếp theo các người định giải thích chuyện này thế nào đây!!】【Ha ha, tôi hóng lắm nhé!!】.

Khán giả không hề cảm thấy khó chịu trước lời nói của Tần Dã, ngược lại còn thấy đó là sự thật.

Ai có bản lĩnh gọi đàn nhện kia ra?

Còn cả khẩu pháo cối kia nữa... càng nhìn càng thích.

Quan trọng nhất là đám tham bí giả này đến đây tuyệt đối không có ý tốt, chết cũng chẳng có gì đáng tiếc.

Trong phòng thí nghiệm nghiên cứu vũ khí, Bạch giáo thụ và các

đồng nghiệp sau khi thấy Tần Dã lấy pháo cối ra thì ai nấy đều chấn động, mắt như muốn dán chặt vào màn hình lớn.

Khẩu pháo cối đó họ từng cải tiến nhưng hiệu quả không tốt lắm.

Sau đó họ nghe nói có người đã nghiên cứu xong và đạt hiệu quả rất tốt, nhưng chưa có cơ hội chiêm ngưỡng...

Giờ thì họ biết rồi, người đó chính là Tần Dã? "Lão Bạch, ông mau gọi điện tiếp đi!!

Tiếp tục tìm Vương giáo thụ đi!!

Tần Dã tuyệt đối là nhân tài!!" "Đúng vậy!

Chúng ta nhất định phải giành lấy, nhất định phải đưa Tần Dã về phòng thí nghiệm của mình!" "Bất kể dùng cách gì, không được thì học theo Ngốc Tiểu Muội ấy, vây truy chặn đường, mỹ nhân kế, đồng phục dụ dỗ, khi cần thiết thì lợi dụ cũng chơi luôn!!" Các giáo thụ thấy bản lĩnh của Tần Dã xong liền cuống quýt quay sang nhìn Bạch giáo thụ cũng đang ngẩn ngơ bên cạnh.

Giờ thì họ đúng là chiêu gì cũng nghĩ ra được rồi.

Bạch giáo thụ nghe xong thì vẻ chấn kinh bị sự câm nín thay thế.

Còn mỹ nhân kế!

Đồng phục dụ dỗ!

Lại còn lợi dụ!

Các ông sao không lên trời luôn đi?

Là giáo thụ mà các ông nói thế được à?

Nhưng cái đề nghị này... mẹ nó, tuy hơi ngu nhưng không phải là không thể chấp nhận được.

Cùng lúc đó, tại phòng họp Bộ Quốc phòng.

Bộ trưởng Bộ Quốc phòng cùng một nhóm cán bộ nòng cốt sau khi thấy Tần Dã phô diễn bản lĩnh thì ai nấy đều vỗ tay khen hay.

Đứng đầu là Lý bộ trưởng thuộc Bộ Quốc phòng biên giới sa mạc.

Khi nhận được lệnh từ cấp trên, ông vốn không tán thành việc vận chuyển vũ khí vào sa mạc, nhưng khi biết là để chi viện cho Tần Dã, ông đã trực tiếp đồng ý.

Không ngờ tới!!

Tần Dã lại mang đến cho họ bất ngờ lớn thế này.

Đồng thời cũng mang lại một chút rắc rối nhỏ.

Những binh khí này chẳng cần nghĩ cũng biết là do Bộ Quốc phòng sắp xếp, các quốc gia ngoại quốc tự nhiên sẽ nghi ngờ, bọn họ thế nào cũng phải diễn cho giống một chút... "Bộ trưởng, thằng nhóc này giỏi thật, tôi thích!

Tôi rất tán thưởng!" "Tôi cũng thấy vậy, mượn danh nghĩa diễn tập để xử đẹp bọn chúng, đây đúng là một cách hay." "Tôi nhớ lệnh dành cho nhóm Tần Dã là cứu viện đội khảo cổ, thuận tiện giải cứu đám tham bí giả đúng không?

Tôi thấy cái tư thế này của Tần Dã đâu phải giải cứu, đây là muốn diệt sạch mà, nhưng tôi thích!!" Các cán bộ quân khu bên dưới bàn tán xôn xao, không tiếc lời khen ngợi Tần Dã.

Đặc biệt là khi nghe những lời ngạo mạn của Tần Dã lúc nãy, họ cảm thấy rất hả giận, nhưng cũng hiểu rằng đó là sự thật!!

Từ khi Tần Dã đến sa mạc, ai chịu thiệt?

Tất nhiên là đối phương rồi!!

Còn cả đám tham bí giả đen đủi kia nữa.

Tần Dã đến Taklamakan thì khác gì về nhà mình đâu!!

Trong lúc mọi người còn đang tán đồng cách làm của Tần Dã, điện thoại chuyên dụng của Lý bộ trưởng vang lên.

Mọi người đều ngầm hiểu mà im lặng, họ biết đã đến lúc họ phải ra diễn rồi.

Vở kịch này cũng phải phối hợp với Tần Dã diễn cho xong. "Tôi là Lý Thiên Kỳ đây." "Lâm bộ trưởng chào ông, ông có việc gì sao?" "Ồ?

Lô trang bị của Tần Dã à?" "Đó là cậu ấy tự mua, không liên quan đến tôi!" "Đám binh sĩ đó á?

Sao tôi biết được?

Đó cũng chẳng phải người của tôi." "Giết đám tham bí giả đó ư?

Tham bí giả ngoại quốc?" "Lạ thật đấy, người của chúng tôi đang diễn tập quân sự, bọn chúng đến đó làm gì?

Chết chẳng phải là bình thường sao?

Chương 108

Ai biết được bọn chúng lại xuất hiện ở đó chứ?" "Chuyện tham bí giả sao tôi biết được?

Chuyện này tôi sẽ tư vấn cấp trên, nhưng còn về đám tham bí giả đó, tôi chỉ có thể nói là quá đáng tiếc, chủ yếu là do diễn tập quân sự, bọn chúng phá hoại diễn tập thì đó là tội chết rồi..." Lý bộ trưởng diễn sâu vẻ vô tội, còn đám cán bộ bên dưới thì nén cười không thôi.

Lý bộ trưởng trong công việc thì vô cùng nghiêm túc, nhưng bình thường... biệt danh là Lý đại bịp, giỏi nhất là giả điên giả khờ...

Nếu không thì sao đào được bao nhiêu bảo bối từ cấp trên chứ?

Bây giờ đối tượng bịp bợm của ông đã nâng tầm lên quốc tế rồi...

Nghĩ thôi đã thấy phấn khích vãi.

Lúc này nhóm Tần Dã xác định những kẻ kia đã chết hết liền quyết định tiếp tục lên đường.

Nhóm Dương giáo thụ chắc hẳn đang trên đường tới mộ huyệt, hoặc có lẽ đã vào bên trong rồi.

Chỉ cần tìm theo hướng của họ nhất định sẽ thấy.

Còn về đám tham bí giả Nhật Bản đầu hàng kia... lại bị nhóm Bàn Tử đập cho một trận tơi bời, nhưng đối tượng đã thay đổi, lần này là người Nhật Bản.

Đám người đó trước đó còn không tôn trọng Tần Dã, cho nên...

Đám người Nhật sau khi bị đánh, trong lòng cũng oán hận người nước mình, đánh không lại thì thôi, chửi làm gì?

Chẳng có ích gì mà cuối cùng chỉ có họ là bị ăn đòn...

Du thuyền tiếp tục tiến về phía trước, nhóm Bàn Tử vừa vặn nhìn thấy hai ngọn núi đối xứng nhau... "Dã ca, kia là cái gì thế?

Là ngọn núi à?" Bàn Tử nghi hoặc chỉ vào hai ngọn núi đối diện. "Trông không giống núi lắm... giống như hai cái cột thì đúng hơn." Hạo Thiên Chân lắc đầu nói. "Đó là núi từ tính, nó sẽ làm loạn từ trường của họ, cũng sẽ gây nhiễu tín hiệu điện tử của chúng ta." Tuyết Lỵ Dương thấy họ không rõ nên bước tới bên cạnh, bình thản giải thích. "Gây nhiễu tín hiệu?

Sao có thể chứ?

Bây giờ tín hiệu vẫn tốt mà?" Ngốc Tiểu Muội đang nhìn thiết bị trên tay nhân viên công tác, tín hiệu vẫn đầy vạch, hình ảnh ghi lại rất rõ nét, không hề giật lag, sao lại ảnh hưởng đến tín hiệu được?

Ngay lúc Ngốc Tiểu Muội còn đang nghi ngờ thì hình ảnh bỗng nhiên xuất hiện tình trạng giật lag. "Ơ ơ ơ!!

Chị Tiểu Muội, lag rồi, lag thật rồi..." Nhân viên công tác thấy hình ảnh bỗng nhiên giật lag liền lo lắng kêu lên. "Hả?" Ngốc Tiểu Muội theo bản năng nhìn Tuyết Lỵ Dương, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Thế mà thật sự bị lag?

Đây là núi gì vậy?

Tuyết Lỵ Dương thản nhiên nhún vai: "Đây là núi từ tính, hai ngọn núi này một âm một dương, từ lực sinh ra ở đây sẽ gây ảnh hưởng đến các thiết bị thông thường." "Thế thì không livestream trực tiếp được à?" Ngốc Tiểu Muội bắt đầu lo lắng, lần này không chỉ vì cư dân mạng, mà còn để chứng minh sự trong sạch cho Tần Dã.

Dù sao chuyện này liên quan đến đám tham bí giả ngoại quốc, vạn nhất thật sự có người tử vong thì đây là chuyện liên quan đến danh dự của Tần Dã.

Tuyết Lỵ Dương khẽ gật đầu.

Ngốc Tiểu Muội nghe xong càng thêm sốt ruột.

Thôi xong rồi, xong đời rồi!!

Lúc này, người sốt ruột không chỉ có Ngốc Tiểu Muội mà còn cả cộng đồng mạng đông đảo. 【Ơ ơ ơ!!

Vcl!

Sao lag thế này?

Chuyện gì vậy?

Hình ảnh đâu rồi?】【Không được!

Dã ca của tôi đâu?

Không thấy Dã ca là tôi ăn không ngon ngủ không yên đâu, tổ chương trình đừng để lag chứ!!】【Á á á!!

Tổ chương trình làm ăn kiểu gì vậy?

Tín hiệu đâu?

Tín hiệu đâu?】【Đừng có gào lên nữa, chẳng phải đã nói rồi sao?

Đó là do núi từ tính đấy.】【Vậy chúng ta không xem được cổ mộ đó à?

Lẽ nào tôi không thấy được nền văn minh mà Dương giáo thụ nói tới sao?】Khán giả vẫn lo lắng gửi bình luận liên tục.

Tại trụ sở tổ chương trình. "Là phía chính quyền phải không?

Đúng, tôi là đài trưởng đài vệ tinh Ngũ Tinh, tôi có việc cần sự giúp đỡ của các ông." "Tôi cần huy động Thiên Nhãn, và cả vệ tinh Bắc Đẩu chuyên dụng của quốc gia nữa.

Đúng, do ảnh hưởng của núi từ tính nên nhân viên của chúng tôi

không thể livestream được." Đài trưởng thấy livestream bị lag liền lập tức gọi điện cho cấp trên.

Sau khi nhận được sự đồng ý, đài trưởng mới an tâm, mắt không rời khỏi phòng livestream.

Lần này cấp trên cũng rất coi trọng chương trình, họ còn sốt ruột muốn xem Tần Dã livestream hơn cả khán giả.

Và vì đài vệ tinh Ngũ Tinh, vì lịch sử văn hóa Đại Việt, vì cứu viện đội khảo cổ...

ông cần phải đẩy thêm một tay!

Cùng lúc đó.

Tại vị trí núi từ tính, nhóm Tần Dã nhìn thấy một kiến trúc màu đen.

Nhìn từ xa trông nó giống như một con mắt khổng lồ, còn lối vào thì giống như con ngươi của con mắt đó. "Đây chắc chắn là lối vào mộ huyệt rồi." Hoắc Tú Tú thấy 'con mắt' này, giọng điệu có chút kích động. "Dã ca, đây là lối vào sao?" Bàn Tử lúc này cũng kích động không kém, vội nhìn Tần Dã.

Tần Dã khẽ gật đầu, dừng du thuyền ở cửa vào, quay người đi về phía du thuyền và đứng ở vị trí lối vào.

Những kẻ đuổi theo từ phía sau lúc này thấy lối vào thì trên mặt ai nấy đều lộ vẻ mừng rỡ.

Một là không phải đi bộ trong sa mạc này nữa, hai là họ đã tiến gần thêm một bước tới kho báu. "Kho báu này nhất định phải thuộc về nước Mỹ, lát nữa tôi sẽ vào trước, quyền sở hữu kho báu đó sẽ là của nước Mỹ chúng tôi." Một tên tham bí thấy lối vào mộ huyệt, trong mắt hiện rõ sự tham lam. "Tại sao lại là các người?

Không phải nói ai đến trước thì có quyền sở hữu, mà phải xem thực lực.

Nhật Bản chúng tôi cũng có tư cách chia một phần, nếu ông nói thế thì Nhật Bản chúng tôi cũng có thể vào trước một bước." "Tại sao hai nước các người lại vào trước?

Coi Hàn Quốc chúng tôi là bù nhìn à?

Chuyện này rõ ràng chúng tôi cũng có tư cách, tại sao các người lại vào trước?" "Thực lực các người thế nào?

Mà cũng dám nói thế?

Anh quốc chúng tôi hy sinh nhiều nhất, nên là Anh quốc chúng tôi vào trước mới đúng." Các nước khác bắt đầu tranh chấp lẫn nhau.

Chương 109

Một đám người ở phía sau tranh cãi đến đỏ mặt tía tai, hoàn toàn phớt lờ một vấn đề: dù bọn họ có muốn vào để giành quyền sở hữu kho báu thì cũng phải xem Đại Việt có đồng ý hay không.

Ngốc Tiểu Muội vẫn lo lắng cho tình hình phòng livestream, cứ đứng ngồi không yên.

Đúng lúc này: "Chị Tiểu Muội, livestream mượt rồi, chắc là phía kỹ thuật đã tăng cường tín hiệu." Ngốc Tiểu Muội nghe nhân viên báo cáo, mắt lóe lên tia sáng, tâm trạng lập tức tốt lên.

Khán giả thấy hình ảnh livestream mượt mà trở lại, lúc này mới yên tâm. 【Ái chà!

Cuối cùng cũng thấy Dã ca rồi, tôi cứ tưởng không xem được nữa chứ.

Mà đây là đâu thế?

Chỗ này là chỗ nào?】 【Toàn bộ hình ảnh trông giống con mắt quá!

Tôi mới bị lag một tí thôi mà sao đã thành ra thế này rồi?

Ở đâu chui ra một con ngươi thế kia?】 【Con ngươi cái gì, đó là lối vào, nhìn qua là biết lối vào mộ huyệt rồi, họ tìm thấy lối vào rồi.】 【Đây là lối vào á?

Sao tôi thấy đáng sợ thế, mộ nhà ai mà lối vào lại là con mắt chứ?】 【Thôi cứ vào đi đã, tôi rất muốn xem bên trong có thứ gì.】 Khán giả vô cùng kích động bình luận liên tục.

Các giáo thụ ở Học viện Khảo cổ cũng đang đợi họ vào trong, họ càng muốn biết ngôi mộ này trông như thế nào.

Hơn nữa, họ cũng rất lo lắng cho sự an toàn của nhóm Dương giáo thụ. "Mang đồ theo, chúng ta vào trong thôi." Tần Dã quay người nhìn những binh khí phía sau, rồi nhìn sang nhóm Bàn Tử. "Khiêng không nổi thì làm sao?

Lối vào này không vừa mấy loại binh khí lớn đâu." Bàn Tử nhìn cửa hang, thấy mấy loại binh khí lớn không vào được thì cảm thấy hơi tiếc. "Khiêng được thì khiêng, không khiêng được thì tìm người khiêng..." Tần Dã nói xong liền nhìn đám người Anh đang tranh chấp đằng kia. "Rõ rồi!" Bàn Tử lập tức hiểu ý, quay người đi về phía đám tham bí giả.

Tần Dã dẫn mọi người vào trước một bước.

Đi vào trong động đá, tới một đoạn mộ đạo, Tần Dã bước lên bậc đá cuối cùng, tới một khoảng đất trống.

Khi nhìn thấy kiến trúc hiện ra trước mắt, Tần Dã cũng sững người.

Trước mắt hiện ra một tòa lầu cổ chín tầng, ở góc lầu còn treo những chiếc chuông màu đen.

Tòa lầu chín tầng xuất hiện trước mắt, lại còn ở trong ngôi mộ âm sâm, mang lại một cảm giác huyền bí và rợn người.

Đặc biệt là những đốm sáng màu xanh nhạt lấp lánh phủ lên toàn bộ tòa lầu, nhìn từ xa càng thêm thần bí. "Hửm?" Tần Dã nhìn thấy tòa lầu này, sắc mặt trầm xuống.

Cửu Tầng Yêu Lâu?

Tại sao nó lại xuất hiện ở đây?

Trong sa mạc mà lại xuất hiện Cửu Tầng Yêu Lâu sao?

Chuyện này sao có thể? "Dã ca, anh sao thế?

Anh biết thứ này à?

Trông anh có vẻ ngạc nhiên quá?" Hoắc Tú Tú ở bên cạnh luôn chú ý đến Tần Dã, thấy lông mày hắn nhíu chặt liền lo lắng hỏi.

Tần Dã nghe xong khẽ lắc đầu, không nói gì. "Oa ngoa!!" Bàn Tử và Hắc Hạt Tử đi sau vào tới nơi, vừa vặn nhìn thấy kiến trúc cổ kính này, mắt lập tức sáng rực. "Kiến trúc này nhìn hầm hố thật đấy, mang lại cảm giác... thần bí và sợ hãi." Bàn Tử kinh hô. "Tên béo chết tiệt, không biết thì đừng nói bậy, đó không phải hầm hố, đó là thần bí thật sự, cậu có biết đây là thứ gì không?" Hắc Hạt Tử kinh ngạc nhìn kiến trúc trước mắt, tình cờ nghe Bàn Tử nói liền vội vàng lên tiếng. "Chẳng phải là một kiến trúc cổ đại sao?

Có gì to tát đâu?" Bàn Tử không mấy để tâm. "Bàn Tử, nó thực sự rất to tát đấy, đó là Cửu Tầng Yêu Lâu, không phải kiến trúc bình thường đâu." Hạo Thiên Chân nhìn kiến trúc này, vẻ mặt nghiêm trọng lên tiếng. "Cái gì?" Bàn Tử kinh ngạc định nói tiếp thì thấy Tần Dã giơ ngón trỏ lên suỵt. "Mẹ nó cậu nhỏ tiếng thôi, chỗ này nguy hiểm lắm, cậu gào to thế làm cái vẹo gì?" Hắc Hạt Tử trực tiếp lấy tay bịt miệng gã lại, giọng điệu có chút bực bội.

Bàn Tử tự nhiên biết sự khủng bố của Cửu Tầng Yêu Lâu, gã cũng hối hận vì vừa rồi to tiếng, chỉ là gã không kiềm chế được cảm xúc của mình.

Khán giả trên livestream thấy cảnh này đều vô cùng ngạc nhiên. 【Oa!

Chỗ này rộng lớn thế, lại còn có cả tòa Cửu Tầng Yêu Lâu khổng lồ thế này!

Đỉnh quá!!】 【Kiến trúc hùng vĩ thế này, chẳng cần nghĩ cũng biết chủ nhân ngôi mộ có địa vị cao thế nào.】 【Chắc không phải cũng giống quốc vương Tinh Tuyệt, coi mạng người như cỏ rác, vơ

vét của cải dân chúng chứ...】【Nhìn kiến trúc này chắc tốn không ít tiền của đâu, hơn nữa... tôi thấy kiến trúc này toát lên vẻ đáng sợ và nguy hiểm, không biết có chuyện gì không nữa?】【Lạ thật!

Sao Dã ca không vội vào nhỉ?

Đến tận đây rồi, sao lại không vào?】Khán giả thấy kiến trúc này có chút rợn người, nhưng càng tò mò tại sao Tần Dã lúc này lại bất động.

Trong Học viện Khảo cổ. "Cửu Tầng Yêu Lâu... thế mà thật sự có thứ như Cửu Tầng Yêu Lâu sao..." Vương giáo thụ sau khi thấy Cửu Tầng Yêu Lâu thì hoàn toàn chấn động. "Sao thế ạ?

Thứ này lợi hại lắm sao?" Một vị giáo thụ khác không hiểu hỏi. "Tôi từng thấy ghi chép về Cửu Tầng Yêu Lâu trong một cuốn cổ tịch, bên trong nguy hiểm trùng trùng, còn cụ thể là nguy hiểm gì thì tôi cũng chưa được thấy qua.

Chỉ biết là nơi này, người đi vào hầu như không ai sống sót trở về." Vương giáo thụ vẻ mặt nghiêm trọng nói. "Vậy... vậy chẳng phải bọn họ đang gặp nguy hiểm sao?" Trần giáo thụ kinh hãi nhìn nhóm Tần Dã. "Nhìn vẻ mặt của cậu ấy đi, các ông thấy sợ hãi chỗ nào không?

Bọn họ không phải không biết Cửu Tầng Yêu Lâu, nói không chừng còn biết nhiều hơn tôi với các ông đấy, thế mà vẫn bình tĩnh như vậy...

Chúng ta cứ xem tiếp đã." Lâm giáo thụ cảm thấy Tần Dã dường như đã có quyết định gì đó.

Tần Dã nhìn Hoắc Tú Tú và A Ninh, bảo muốn ăn mì nước.

Hai người nghe yêu cầu của Tần Dã, không nói gì thêm, trực tiếp làm theo yêu cầu của hắn.

Nhưng đám tham bí giả ngoại quốc đứng sau thì không ngồi yên được nữa. "Dã ca, anh không vào sao?

Lẽ nào cứ đứng đây đợi à?" Một tên người Nhật Bản nhỏ giọng hỏi. "Đói rồi, các người gấp thì các người cứ vào." Tần Dã lần này không có ý ngăn cản, chỉ thản nhiên nhìn Hoắc Tú Tú đang nhào bột. "Hả?

Anh cho chúng tôi vào, đây... là thật chứ?" Tên người Nhật nghe xong, kích động nhìn Tần Dã, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế cảm xúc. "Ừ." Tần Dã bình thản gật đầu.

Chương 110

Tên người Nhật chăm chú nhìn Tần Dã, xác định hắn không đùa, trong lòng càng thêm phấn khích.

Thế là gã lao về phía Cửu Tầng Yêu Lâu. "Các người đứng lại, chúng tôi đi cùng." Người Mỹ thấy vậy vội đuổi theo. "Còn tôi nữa, tôi cũng đi!" "Đám các người thì biết gì về cổ vật lịch sử chứ?

Tôi đi mới là tốt nhất, các người cứ đi theo sau đi..." Nhìn đám người tranh nhau xông lên, Tần Dã quay sang nhìn Hàn đội trưởng. "Lấy đồ ra đi, lát nữa chúng ta cần dùng." Hàn đội trưởng ngẩn người, tuy hiếu kỳ nhưng không hỏi gì, dẫn người đi xuống bậc đá.

Trong khi đó, đám tham bí giả ngoại quốc vừa đi tới tòa lầu.

Những đốm sáng xanh nhạt trên lầu khẽ chuyển động, tụ lại quanh đám tham bí giả.

Tên người Mỹ định mở cửa vừa chạm vào cánh cửa đã thấy trên cánh tay xuất hiện một con trùng màu xanh nhạt.

Hắn định nói gì đó, rồi trước mắt đỏ rực.

Oanh! "Á..." Ngọn lửa nuốt chửng cơ thể hắn, cảm giác bỏng rát thiêu đốt tận thần kinh.

Những kẻ đứng sau không hiểu chuyện gì, thấy người trước mặt bỗng biến thành người lửa liền sợ hãi lùi lại, sợ bị vạ lây.

Giây tiếp theo!

Những con trùng ẩn nấp trong yêu lâu bỗng lao về phía họ.

Còn kẻ bị lửa nuốt chửng kia trực tiếp hóa thành tro bụi. "Chạy nhanh lên!" "Trùng này thiêu chết người đấy!" "Chạy mau!!" "Tần Dã

cố ý!!

Hắn cố ý để chúng ta lại gần tòa lầu đó!" Đám tham bí giả lúc này hoảng loạn chạy về phía Tần Dã.

Ngốc Tiểu Muội và Tuyết Lỵ Dương thấy người kia hóa thành tro như vậy còn chưa kịp phản ứng đã nghe thấy tiếng la hét quỷ khóc sói gào.

Đó là thứ gì vậy?

Sao lại... sao lại đáng sợ đến thế? "Đó là thứ gì?

Đom đóm à?" Ngốc Tiểu Muội ngây người chỉ vào đàn trùng phát sáng đối diện. "Đom đóm nào mà đốt cháy được người thế kia?

Đó có phải đom đóm đâu?

Đó là chất xúc tác cháy đấy!" Bàn Tử nghe Ngốc Tiểu Muội nói liền đáp lời ngay. "Bọn chúng chạy tới đây rồi." "Vcl!

Lũ này cố ý, cố ý chạy về phía chúng ta rồi." "Mẹ nó!

Đừng có tới đây." Đám lính đánh thuê thấy đàn trùng lao tới thì ai nấy đều hoảng loạn.

Trên livestream: 【Mẹ nó chứ!

Trùng gì thế kia?

Sao lại thiêu cháy người ta nhanh thế!!】 【Vcl!

Chuyện gì vậy?

Sao đột ngột thế, mấy thứ xanh nhạt kia là hỏa trùng à?】 【Bàn Tử nói đúng đấy, trùng gì chứ, đó là chất xúc tác cháy!

Chạm vào là chết, dính vào là vong!】 【Vcl!

Lũ ngoại quốc đáng chết kia, các người dám chạy về phía Dã ca, các người muốn hại chết Dã ca à?】 【Người Đại Việt các người

thật độc ác, biết rõ nguy hiểm còn để người của chúng tôi đi, Tần Dã càng độc ác hơn, cố ý hại người Mỹ chúng tôi.】【Đúng thế, các người phải chịu trách nhiệm, đây là hậu quả của việc các người làm chuyện xấu, dù Tần Dã có chết thì cũng là do các người tự chuốc lấy thôi.】【Vcl!

Cái lũ chó má các người, là các người tranh nhau đòi vào, giờ xảy ra chuyện lại đổ lên đầu chúng tôi, ai cho các người mặt mũi thế?

Giờ xảy ra chuyện lại đổ lỗi cho Dã ca, xem ra người Mỹ các người chết là do tự chuốc lấy thôi.】【Mỹ ơi, tốt nhất là ăn nói cho cẩn thận, chọc điên Dã ca lên là anh ấy cho tất cả các người chết sạch ở đây đấy...】.

Khán giả lúc này vô cùng chấn động trước cảnh tượng trước mắt.

Họ từng thấy kẻ vô liêm sỉ, nhưng chưa thấy ai vô liêm sỉ như thế này.

Trước đó thấy Dã ca không động tĩnh gì, bọn chúng sốt sắng đòi vào, giờ xảy ra chuyện lại biết chạy về phía Dã ca cầu cứu.

Đây không phải vô liêm sỉ thì là gì?

Thậm chí cư dân mạng các nước đó còn nói những lời vô căn cứ, chẳng phải là muốn ăn chửi sao?

Nhất là hiện tại... họ càng tức giận hơn, đàn hỏa trùng truy đuổi bọn chúng, nhưng lũ khốn này lại chạy về phía nhóm Tần Dã, đây chẳng phải là liên lụy Dã ca sao.

Trong Học viện Khảo cổ.

Vương giáo thụ và các đồng nghiệp thấy đàn hỏa trùng này, ai nấy đều chấn động...

Hỏa trùng...

đây đâu phải hỏa trùng gì, đây chẳng phải là Hỏa Biểu Trùng sao?

Đây là một loại trùng mang phấn lân lửa, chỉ cần tiếp xúc một chút là bị thiêu rụi, kết cục y hệt tên tham bí ngoại quốc kia.

Nhưng loại trùng này chỉ xuất hiện ở vùng Côn Luân thôi mà?

Sao lại có ở đây? "Thôi xong rồi!!

Hỏa Biểu Trùng không thể chạm vào được, lần này nhóm Tần Dã gặp rắc rối to rồi." Lâm giáo thụ lúc này lo lắng đến mức không ngồi yên được, chuyện này thực sự là nguy hiểm không còn gì nguy hiểm hơn.

Trước đó ở sa mạc gặp những vấn đề kia, dù nguy hiểm nhưng vẫn còn đường lui, nhưng cái này... thực sự là không có đường lui nào cả. "Ông lo cái gì?

Tần Dã còn chẳng lo, ông đừng có kích động thế." Trần giáo thụ nhìn Lâm giáo thụ vội vàng trấn an. "Tôi không lo sao được?

Các ông đâu phải không biết Hỏa Biểu Trùng lợi hại thế nào, hồi đó đội khảo cổ của chúng ta đã chịu bao nhiêu thiệt thòi vì nó?

Bao nhiêu đồng nghiệp đã hy sinh, các ông quên rồi sao?" Lâm giáo thụ vẫn còn kích động. "Đó là vì họ chưa gặp được Tần Dã thôi." Vương giáo thụ sao có thể không biết uy lực của đàn trùng này, nhưng...

ánh mắt ông nhìn về phía Tần Dã, thấy Tần Dã lúc này vẫn đang nhìn Hoắc Tú Tú nhào bột, lấy đâu ra vẻ hoảng sợ khi gặp Hỏa Biểu Trùng.

Dù lo lắng nhưng thấy Tần Dã như vậy, ông bỗng thấy an tâm hơn nhiều. "Cứ đợi xem là được, Tần Dã sẽ không để mình bị thương đâu.".

Trong mộ huyệt.

Hàn đội trưởng cùng các chiến sĩ đang khiêng từng chiếc thùng từ bậc đá đi vào.

Vừa xuống tới nơi đã nghe thấy tiếng la hét quỷ khóc sói gào của đám tham bí giả, nhìn theo hướng đó thì thấy bọn chúng đang chạy thục mạng về phía Tần Dã, phía sau là một bầy đốm sáng xanh nhạt truy đuổi.

Tần Dã thấy Hàn đội trưởng đã về, quay sang nhìn Bàn Tử và Hắc Hạt Tử.

Mấy người ngầm hiểu ý, chủ động bước tới nhận lấy những chiếc thùng từ tay Hàn đội trưởng, sau đó tưới chất lỏng bên trong xuống đất. "Lũ phế vật các người, có hời thì muốn xông lên trước, giờ xảy ra chuyện lại muốn tìm Dã ca cứu mạng, các người tưởng mình là ai hả?" Bàn Tử thấy đám người này chạy tới thì thấy bực mình.

Chương 111

"Phải phải phải, chúng tôi sai rồi, cầu xin anh cứu mạng với!" "Chúng tôi sau này không dám nữa đâu, anh bảo sao chúng tôi nghe vậy!" "Cứu mạng!!

Chúng tôi là những chú chó trung thành nhất của Đại Việt mà!!" Đám người Nhật và Hàn lúc này vì giữ mạng mà lời gì cũng nói ra được. "Mẹ nó, đúng là không có chút cốt khí nào." Bàn Tử thấy chất lỏng trong thùng đã đổ hết, liền định châm lửa. "Chạy mau, đó là xăng..." Đám tham bí giả ngửi thấy mùi chất lỏng tỏa ra, kinh hãi chạy loạn xạ hơn cả lúc trước.

Chân như gắn phong hỏa luân, chạy thục mạng.

Oanh!

Bàn Tử châm lửa, đám tham bí giả kịp thời lao qua trước khi ngọn lửa lan rộng, chạy ra sau lưng Tần Dã. "Dã ca, cái đó đáng sợ quá, thực sự quá đáng sợ!" "Chúng tôi sẽ không bao giờ không nghe lời anh nữa!" "Dã ca, đó là thứ gì vậy?" Đám tham bí giả lúc này phục Tần Dã sát đất, không dám có ý định tự tác chủ trương nữa.

Tần Dã không quan tâm đến đám người này, chỉ quay đầu nhìn ngọn lửa.

Ngọn lửa bùng lên, đám Hỏa Biểu Trùng bị ngăn cách hoàn toàn, chỉ có thể đứng ở phía đối diện ngọn lửa, không thể lại gần nhóm Tần Dã. "Tần Dã, đây là xăng à?" Ngốc Tiểu Muội ngửi thấy mùi xăng trong không khí, quay sang hỏi Tần Dã. "Hỏa Biểu Trùng tuy là lửa, nhưng nhược điểm lớn nhất lại là nhiệt độ cao, muốn giải quyết chúng thì phải dùng nhiệt độ cao hơn cả chúng." Tần Dã gật đầu, sau đó đứng ở phía bên kia ngọn lửa, nhìn chằm chằm đàn Hỏa Biểu

Trùng.

Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử nhân lúc đàn Hỏa Biều Trùng chưa kịp phản ứng, nhanh chóng tưới xăng xuống đất, cắt đứt hoàn toàn đường lui của chúng.

Oanh!

Đàn Hỏa Biều Trùng nhận ra thì đã không kịp quay đầu nữa.

Chỉ có thể mặc cho ngọn lửa nuốt chửng.

Nghe thấy tiếng xèo xèo và hơi nóng của ngọn lửa, Hàn đội trưởng, lính đánh thuê cùng Tuyết Lỵ Dương đều ngây người.

Ánh mắt họ theo bản năng nhìn về phía Tần Dã.

Thế là giải quyết xong rồi?

Đám trùng đáng sợ đó cứ thế mà bị giải quyết rồi sao?

Còn Tần Dã lúc này chỉ quan tâm xem mì của hắn đã xong chưa.

Hoắc Tú Tú và A Ninh không hề bị Hỏa Biều Trùng ảnh hưởng, việc ai người nấy làm.

Bàn Tử và Hắc Hạt Tử thấy đàn Hỏa Biều Trùng đã được giải quyết, tâm trạng tốt hẳn lên, tiến gần thêm một bước vào bên trong mộ huyệt.

Khi ngọn lửa dần tắt, bóng dáng đàn Hỏa Biều Trùng màu xanh nhạt đã biến mất hoàn toàn.

Trong không khí chỉ còn thoang thoảng mùi khói.

Lúc này tất cả mọi người đều sững sờ...

Hỏa Biều Trùng cứ thế bị lửa thiêu chết?

Không chỉ Ngốc Tiểu Muội và Tuyết Lỵ Dương chấn động, khán giả trên livestream cũng kinh ngạc tột độ. 【Vãi chưởng!

Nhược điểm của Hỏa Biểu Trùng lại là lửa?

Mẹ nó chứ, nói ra thì ai tin được?】【Vcl!

Nếu không phải Dã ca nói, nằm mơ tôi cũng không nghĩ tới thứ này lại sợ lửa?

Tôi còn tưởng dùng nước hiệu quả hơn chứ.】【Vãi thật!

Dã ca uy vũ, bá khí quá, Dã ca tuyệt vời!!】【Vẫn phải là Dã ca của tôi thôi!

Đúng là đỉnh của chóp, tổ sư của sự bá đạo, Dã ca sớm đã biết chỗ này có Hỏa Biểu Trùng rồi à?】【Ha ha, danh hiệu Vua Đổ Đấu không phải tự nhiên mà có, tuyệt đối không phải nói suông.】 Khán giả lúc này khâm phục bản lĩnh của Tần Dã sâu sắc, quả nhiên kiến thức chính là sức mạnh, điều này ở trong mộ huyệt cũng vô cùng đúng đắn.

Trong Học viện Khảo cổ.

Các giáo thụ lúc này cũng bị thao tác của Tần Dã làm cho ngớ người.

Họ nghe thấy gì?

Tần dã nói nhược điểm của loại trùng này là ngọn lửa...

Họ trước đây từng gặp loại trùng này, lựu đạn khói, bình chữa cháy, thậm chí cả xe cứu hỏa cũng chuẩn bị sẵn sàng, chỉ là chưa bao giờ nghĩ tới việc dùng lửa... "Trời ạ!

Nhược điểm này chúng ta nằm mơ cũng không nghĩ tới!" Trong văn phòng yên tĩnh, không biết vị giáo thụ nào bỗng nhiên kinh hãi lên tiếng. "Tôi học bao nhiêu năm sách vở, giờ cảm thấy hình như mình đã học nhầm trường rồi." "Không!

Không phải mình ông đâu, tôi cũng có suy nghĩ đó đấy." "Đây là

lĩnh vực tôi chưa từng chạm tới, tôi thấy mình cần phải đi học lại khoa Công trình Công cộng thôi." Các giáo thụ bắt đầu nghi ngờ kiến thức của chính mình, thế là họ quyết định đi học lại.

Vương giáo thụ, Lâm giáo thụ và Trần giáo thụ nghe lời các đồng nghiệp, khóe miệng đồng loạt giật giật.

Ngần ấy tuổi đầu rồi còn đòi đi học lại?

Lại còn khoa Công trình Công cộng, với cái thân già tay chân yếu ớt này thì làm được gì chứ?

Nhưng những chuyện này nhóm Tần Dã không ai biết.

Lúc này họ cũng đói rồi, đang ngồi ăn mì nước do Hoắc Tú Tú và A Ninh làm.

Đám tham bí giả chỉ có thể nhìn thèm thuồng, ngửi mùi mì thơm phức mà gặm lương khô mang theo.

Tần Dã ăn no uống đủ xong liền nhìn chằm chằm vào cửa tòa Cửu Tầng Yêu Lâu.

Chờ Hoắc Tú Tú và A Ninh dọn dẹp xong đồ đạc, hắn bước vào trước một bước.

Đám tham bí giả lúc này nhìn đống tro tàn, ký ức vừa rồi vẫn còn mới nguyên, không ai dám thở mạnh, lẳng lặng đi theo sau Tần Dã.

Tuyết Lỵ Dương đi sau Tần Dã, thỉnh thoảng lại nhìn hắn.

Trong mắt cô lóe lên một tia sáng, người đàn ông này... thực sự không tầm thường chút nào.

Két...

Cửa yêu lâu mở ra phát ra tiếng trầm đục, sau đó một luồng khí lạnh lẽo phả vào mặt.

Nhóm Tần Dã bước từ ngoài vào, chỉ thấy trước mắt là một khoảng đen kịt, khi thiết bị chiếu sáng đưa vào phòng, ánh sáng mờ ảo bị xua tan, khung cảnh bên trong hiện rõ mồn một.

Bàn Tử và Hắc Hạt Tử thấy đồ vật bên trong thì khựng lại.

Trước mắt hiện ra những quan quách đen sì, tầng lầu rộng ít nhất vài trăm mét vuông, trong không gian rộng lớn đó toàn là quan quách.

Tập trung lại ít nhất cũng phải có vài trăm cỗ quan quách.

Ngốc Tiểu Muội, Tuyết Lỵ Dương, Hàn đội trưởng cùng tất cả mọi người đi vào thấy cảnh này đều đờ người ra.

Họ biết mộ huyệt có quan tài, nhưng nhiều quan tài thế này thì đúng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Quan tài nhiều quá, bên trong chứa ai đây? "Sao... sao lại có nhiều quan tài thế này?" Ngốc Tiểu Muội thấy quan quách là thấy sợ, luôn cảm thấy bên trong có thứ gì đó rất đáng sợ.

Tần Dã thấy đám quan quách này, bình thản nói: "Vì người đông nên quan quách mới nhiều." "Dã ca, tiếp theo chúng ta làm gì?

Mở quan tài à?

Bên trong có bảo bối không?" Bàn Tử lúc này mắt sáng rực như vàng, nghĩ tới đám quan tài này, bên trong chắc chắn sẽ có bảo bối, dù không phải tất cả thì cũng phải có một vài cái chứ. "Tiếp theo, châm lửa!

Đốt sạch, không chừa một cái nào." Đúng lúc Bàn Tử định mở quan tài thì Tần Dã bỗng lên tiếng.

Chương 112

"Nghe thấy Dã ca nói chưa?

Chúng ta phải châm lửa...

đốt quan..." Bàn Tử chưa nói hết câu đã trợn ngược mắt nhìn Tần Dã: "Cái gì?

Đốt á?

Đống quan tài này anh định đốt sạch sao?

Không cân nhắc mở ra xem rồi mới đốt à?" Đối mặt với câu hỏi của Bàn Tử, Tần Dã liếc nhìn một cái rồi lạnh lùng thốt ra: "Không được!" "Tên béo chết tiệt, đừng có lôi thôi nữa, làm theo ý Dã ca đi, anh ấy bảo sao thì làm vậy, đừng có tham tiền mà bỏ mạng." Hắc Hạt Tử thấy Bàn Tử còn chần chừ liền thúc giục. "Bàn Tử, bớt nói nhảm đi, nhanh lên!" Hạo Thiên Chân giao thùng xăng trong tay cho Bàn Tử.

Bàn Tử nhận lấy thùng, vẫn còn lưu luyến nhìn đám quan quách, rồi quay sang đám tham bí giả ngoại quốc. "Nhìn cái gì mà nhìn?

Tưởng các người đến đây làm ông tướng à?

Mau làm việc cho tôi!

Nếu không tôi quăng các người vào quan tài cho cương thi ăn bây giờ." Cơn giận của Bàn Tử trút lên đầu đám tham bí giả, gắt gỏng quát tháo.

Đám người kia lúc này không dám từ chối, đành cầm thùng xăng tưới lên đám quan tài.

Trên livestream: 【Không phải chứ!

Không cân nhắc lại tí à?

Nhất định phải đốt sao?

Mở quan tài ra rồi tính tiếp chứ!】【Á á á!!

Dã ca ơi đó là tiền đấy, anh đang đốt tiền đấy!!】【Tiền gì chứ, đống quan tài này nhìn qua cũng chẳng có gì giá trị đâu, có mở ra cũng vô dụng thôi!】【Tôi cảm thấy Dã ca làm việc không bao giờ làm bừa, có lẽ còn chuyện gì khác mà chúng ta chưa biết đấy.】【Cứ xem tiếp đã rồi tính.】.

Bình luận của khán giả vẫn nhảy liên tục, nhiều người đang bàn tán xôn xao.

Trong mộ huyệt.

Toàn bộ quan quách đều được tưới xăng, khắp tầng lầu nồng nặc mùi xăng.

Xác định đã tưới đều, Bàn Tử lấy bật lửa châm xăng.

Oanh!

Ngọn lửa theo mặt đất bắt đầu lan rộng, từng cỗ quan quách bị lửa dữ nuốt chửng.

Ngay khi Bàn Tử và Hàn đội trưởng đang tiếc rẻ đống quan tài thì bỗng nghe thấy tiếng động lạ phát ra từ bên trong.

Phanh!!

Từ trong từng cỗ quan tài bỗng xuất hiện những hình bóng quen thuộc, từng đàn trùng màu xanh nhạt bò ra từ bên trong quan tài.

Vừa mới chui ra đã bị ngọn lửa thiêu rụi, không có cơ hội chạy thoát.

Khi nhìn thấy Hỏa Biểu Trùng màu xanh nhạt, tất cả mọi người đều ngẩn ngơ...

Bên trong quan tài thế mà toàn là Hỏa Biểu Trùng...

Nếu vừa rồi mà mở quan tài thì...

Ngốc Tiểu Muội, Tuyết Lỵ Dương, Hàn đội trưởng cùng tất cả mọi người đều sợ đến toát mồ hôi hột, trong lòng vô cùng hậu sợ. "Mẹ ơi!

May mà Dã ca bảo đốt quan tài, nếu tôi mà mở ra thật thì người bị lửa thiêu chính là tôi rồi." Bàn Tử vội vàng nuốt nước bọt, trong lòng vẫn còn sợ hãi không thôi. "Cho nên, cậu phải nghe lời Dã ca thì mới sống lâu được." Hắc Hạt Tử thấy Bàn Tử sợ như vậy liền buông lời trêu chọc. "Phải phải phải, anh nói cái gì cũng đúng hết." Bàn Tử vội vã gật đầu.

Không chỉ gã nghĩ vậy, Hàn đội trưởng, lính đánh thuê cùng Tuyết Lỵ Dương và Ngốc Tiểu Muội đều cảm thấy tốt nhất là nên nghe theo lời Tần Dã.

Nếu không thì chết thế nào cũng chẳng biết.

Khán giả trên livestream thì bùng nổ. 【Vcl vcl!!

Vcl!!

Vài trăm cỗ quan tài mẹ nó đều là nơi trú ngụ của đàn trùng đó à?

Chuyện này mà mở quan tài thật thì đúng là...】 【Vãi thật!

Giờ nghĩ lại tôi vẫn còn thấy nổi da gà, đáng sợ quá, ai mà ngờ được bên ngoài có một lớp hỏa trùng, bên trong lại có nhiều trùng đến thế...

Vcl!

Dã ca đỉnh quá, sao anh ấy biết được nhỉ?】 【Quả nhiên!!

Nghe lời Dã ca được trường sinh, lại còn sống thọ, lần này đúng là hú hồn, trước đó tôi cũng nghĩ mở quan tài chắc có bảo bối, giờ thấy

rồi đấy, mẹ kiếp, bảo bối đâu chẳng thấy, chỉ thấy toàn trùng đáng sợ, thế này thì ai mà sống nổi!!】【Dã ca ngầu quá, sao anh ấy lại biết bên trong quan tài có nhiều Hỏa Biểu Trùng thế nhỉ?

Lẽ nào Dã ca có mắt nhìn xuyên thấu?】【Dã ca là Thiên sư mà, cái gì mà dịch chuyển tức thời, xuyên tường chẳng phải là chuyện thường sao?

Chuyện này có là cái đinh gì đâu?】【Em muốn gả cho Dã ca quá!!】【Nói nhảm, tôi cũng muốn đây này!!】.

Khán giả một lần nữa chấn động trước quyết định của Tần Dã, đây đúng là tiên tri thần sầu.

Thiên sư đúng là Thiên sư, thực sự không phải danh hão.

Các giáo thụ ở Học viện Khảo cổ lúc này cũng kinh ngạc không kém. "Vcl!

Những chỗ này thế mà lại là nơi dung thân của Hỏa Biểu Trùng, Tần Dã thế mà cũng biết...

Sao cậu ấy biết được nhỉ?" Giáo sư Trần lúc này thực sự ngồi không yên, đột nhiên đứng bật dậy khỏi ghế, kinh hãi chỉ tay vào màn hình lớn đối diện: “Tần Dã lợi hại như vậy, cái gì hắn cũng biết sao?” Giáo sư Lâm dù trong lòng cũng rất chấn kinh, nhưng ông lại tràn đầy niềm tin vào Tần Dã.

Bản lĩnh của hắn không hề đơn giản như những gì họ thấy.

Giáo sư Vương nhìn sâu vào bóng dáng Tần Dã, sau sự chấn kinh là nỗi lo âu: “Đây mới chỉ là tầng thứ nhất, vẫn chưa biết phía sau còn có cái gì đâu.” Lời của giáo sư Vương khiến tất cả mọi người đồng loạt ngẩn ra, cuối cùng lặng lẽ gật đầu.

Phía sau e rằng cũng chẳng thể bình yên được.

Trong khi đó, Thẩm chủ nhiệm và Bộ trưởng Lâm khi nhìn thấy những pha xử lý ảo ma của Tần Dã suốt dọc đường đi, quả thực là chấn kinh không thể chấn kinh hơn.

Họ đang phải xử lý những rắc rối hậu cần do Tần Dã gây ra, vừa mới thở phào một cái để xem livestream thì lại thấy hắn trổ tài như vậy.

Cả hai chấn kinh đến mức không nói nên lời.

Còn có những kẻ thám hiểm ngoài lãnh thổ, sao trông như đám nịnh thần thế kia, nịnh bợ kinh vậy?

Chuyện gì thế này?

"Thẩm chủ nhiệm, Tần Dã này thực sự là sinh viên đại học sao?

Nhân vật chính mà cháu gái ông tìm được thực sự là quá sức đỉnh cao rồi." Bộ trưởng Lâm lúc này trong đầu chỉ có hai chữ: Đỉnh vcl!

Thẩm chủ nhiệm khóe miệng giật giật, ông bây giờ cũng có suy nghĩ như vậy, quả thực rất ngưu bức!

Bên trong Cửu Tầng Yêu Lâu, Tần Dã nhìn những ngọn lửa đã cháy hết, không chút do dự tiến lên tầng trên.

Mọi người đến tầng thứ hai, không gian vốn tối tăm theo bước chân họ tiến gần, những đèn dầu trên tường bỗng nhiên được thắp sáng, toàn bộ không gian hiện ra trước mắt.

Theo sau Tần Dã, Bàn Tử và Shirley Yang thấy một bục cao, trên đó treo một con búp bê mặc áo đỏ nhưng hơi cũ nát.

Hai bên bục cao và trên tường là dày đặc những lỗ hổng đang dần xuất hiện.

Trên tường còn có những ánh thép lạnh lẽo ẩn hiện.

Mắt con búp bê như đang chằm chằm nhìn vào lối lên cầu thang,

và bên dưới nó là một lối ra.

Chương 113

Đột nhiên bước vào liền thấy cái thứ treo lơ lửng giữa không trung, mắt nhìn chằm chằm như búp bê ma, đổi lại là ai cũng sẽ thấy mao cốt tủng nhiên.

Quan trọng nhất là, họ thực sự cảm thấy có đôi mắt như đang nhìn mình chăm chằm.

“Sao tôi thấy sợ thế này, nhất là con búp bê ma kia...” Ngốc Tiểu Muội thấy con búp bê đầu tiên, cô chỉ hận không thể móc mắt mình ra.

Sao lại trùng hợp thế, cái nhìn đầu tiên đã thấy ngay thứ xui xẻo đó.

“Đừng nói là cô, tôi là một thằng đàn ông cũng thấy sợ đây!” Bàn Tử nghe thấy lời cô, liền vô thức lên tiếng.

“Trong này chắc chắn có cơ quan, trên tường đều là lợi khí.” Hắc Hạt Tử đưa mắt quét qua, nhạy bén chú ý đến những ánh thép trên tường.

Sau đó hắn lấy ra một chai nước, ném về phía bục cao.

Vút!

Vút!

Vút!!!

Từng mũi tên như không tốn tiền bắn thẳng vào chai nước.

Trong vòng chưa đầy năm giây, chai nước đã như một con nhím, chi chít tên cắm trên chai và dưới đất.

Mật độ cực dày, hầu như không có chỗ để đặt chân.

Ngốc Tiểu Muội, Shirley Yang và Hàn đội trưởng đều kinh hãi.

“Cái này... làm sao qua được đây?

Qua đó chẳng phải sẽ biến thành con nhím sao?” Ngốc Tiểu Muội sắc mặt tái nhợt nói.

“Mật độ quá dày, lực xung kích của tên quá mạnh, cho dù có khiên hộ thuẫn cũng không trụ được lâu.” Shirley Yang bình thản phân tích.

“Không mang theo hộ thuẫn.” Hàn đội trưởng nghe xong liền vội vàng nói.

Vào sa mạc mà mang hộ thuẫn chẳng phải là làm vướng chân sao?

Ai mà ngờ được ở đây lại cần dùng đến hộ thuẫn chứ?

“Vậy chúng ta qua bằng cách nào?” Đội trưởng đội lính đánh thuê quay sang nhìn Hàn đội trưởng.

Hàn đội trưởng cũng không biết.

Trong khi đó, tại phòng livestream: [Ái chà vãi chưởng!

Đây là nơi nào vậy?

Sao lại có cơ quan thế kia?

Bước vào là thành nhím ngay, qua thế nào được?] [Đúng đấy!

Chủ mộ này sao mà ác độc thế?

Nghĩ ra được cái cách này luôn?] [Giờ còn nói mấy chuyện đó à?

Nghĩ cách qua mới là chính chứ?] [Qua gì nổi?

Nhìn con búp bê kia tôi đã thấy sợ rồi, ai mà làm ra cái con búp bê đó vậy, bắt con nhà ai treo lên đó à?] [Xéo đi, chúng ta không qua được nhưng Dã ca chắc chắn là được, không tin cứ đợi mà xem!!] Khán giả trong phòng livestream đang bàn tán xôn xao, họ cũng cảm thấy lo lắng cho hoàn cảnh của nhóm.

Tuy nhiên, cũng có nhiều người muốn biết Tần Dã sẽ làm gì.

Lúc này Tần Dã chỉ thản nhiên liếc nhìn con búp bê phía trên, sau đó quay lại nhìn Hạo Thiên Chân và A Ninh phía sau.

"Lấy Nhiên băng đạn của tôi ra." "Còn nữa, phải dùng ống phóng pháo." "Rõ." A Ninh và Hạo Thiên Chân nghe xong, mắt cả hai đều ánh lên vẻ hưng phấn.

Nhiên băng đạn đó là nghiên cứu mới, họ vẫn chưa được dùng thử bao giờ.

Bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội để phô diễn.

Bàn Tử nóng lòng lấy ra một quả pháo trông như pha lê từ trong túi, rồi đặt nó vào ống phóng.

Lần này do đích thân Hắc Hạt Tử thử nghiệm.

Hắc Hạt Tử ôm tâm trạng kích động hướng ống phóng về phía bức tường.

Phành!

Tiếng pháo vang lên, lập tức trên tường xuất hiện một lớp băng dày đặc.

Vừa khéo bịt kín các lỗ cơ quan trên tường.

Lớp băng không ngừng lan rộng, chỉ trong vài giây bức tường đã bị phủ kín băng giá.

Hắc Hạt Tử bắn liên tiếp mấy phát, phong tỏa hoàn toàn bức tường cơ quan bằng lớp băng.

Lúc này, tiếng cơ quan vang lên, sau đó là những tiếng binh linh bàng lang, họ thấy rõ những vũ khí đó bị khối băng bịt cứng lại, vang lên tiếng va chạm giữa vũ khí và băng.

Khán giả và Ngốc Tiểu Muội tại hiện trường đều ngây người.

Đây chính là vũ khí mới mà hắn nghiên cứu sao?

Cái thứ này ngưu bức đến vậy?

Cứ thế bịt kín các lỗ phun sao?

Sao họ lại không nghĩ ra cách này...

Cuối cùng họ rút ra một kết luận, đó là họ thiếu kiến thức, và cũng không có cái thứ gọi là Nhiên băng đạn kia.

Trong phòng livestream: [Vcl!

Vcl!

Đây là cái tôi có thể xem sao?

Còn chưa kịp kích hoạt cơ quan đã bóp chết nó ngay từ trong trứng nước, giờ bịt chết luôn rồi?] [Không phải chứ!

Tôi không hoa mắt đúng không?

Đó là pháo gì vậy?

Còn mang theo băng sương?

Đỉnh cao quá!] [Dã ca đúng là thiên tài vũ khí, cái này mà cũng nghiên cứu ra được!!] [Không hiểu sao, cảm giác sợ hãi khi nhìn thấy con búp bê lúc nãy giờ biến mất sạch rồi, chỉ thấy Dã ca của tôi quá đỉnh.] [Đây chính là cái hay của Dã ca!

Quân địch chưa kịp xuất kích đã bị Dã ca chặn đứng thành công!

Á á á!!

Dã ca em yêu anh!!] Bình luận của khán giả ngập tràn màn hình.

Số người xem cũng không ngừng tăng lên, tất cả đều chấn kinh trước cảnh tượng này.

Ngay khi khán giả còn đang kinh ngạc, phía sau Tần Dã bỗng xuất hiện từng bóng người.

Một nhóm người mặc quần áo màu đen, màu đỏ đột nhiên từ bên ngoài tiến vào.

Những kẻ này khi nhìn thấy Tần Dã, khóe miệng đều nở nụ cười lạnh.

Đối mặt với sự xuất hiện đột ngột này, Bàn Tử và Hàn đội trưởng đều ngơ ngác.

Chuyện gì vậy?

Họ là ai?

Sao lại đến đây?

Chỉ có Tần Dã khi nhìn thấy những người này, ánh mắt hắn trầm xuống, đôi mắt như cổ giếng sâu thẳm tựa vực sâu, không thấy đáy.

Còn những kẻ đầu hàng Mỹ và Nhật thì chấn kinh một phen.

Chương 114

Đặc biệt là người Nhật, họ quá rõ về Nhất Hạc phái.

Đây là át chủ bài của quốc gia họ, là 'sát thủ giản' bí mật nhất.

Phía trước áo họ còn thêu một con tiên hạc màu đen.

Về phần Mỹ, họ cũng nghe danh tiểu đội Al-Mi-Er, dù không quen mặt nhưng huy chương trên người thì biết.

Sau khi thấy huy chương đó, họ đều chấn động, không ngờ quốc gia lại cử những gã này tới.

Quan trọng nhất là tốc độ của họ lại nhanh đến vậy.

Người Anh cũng rất quen thuộc với lực lượng đặc biệt của mình, thấy họ cũng tới thì... quả thực rất bất ngờ.

Nhưng họ đến liệu có ích gì không?

Nơi này rất tà môn, thậm chí... họ chưa chắc đã là đối thủ của Tần Dã.

Về phần người Hàn, thấy những người này tới, không khỏi cau mày.

Chẳng phải những người này cùng quân khu với họ sao?

Sao họ cũng đến đây?

Họ nhìn nhau, liếc nhìn người các nước khác rồi lại nhìn người nước mình.

Mẹ nó!

Thật vãi lìn xấu hổ.

Người ta còn biết phái vũ khí bí mật ra, còn nước mình lại phái

mấy người này về?

Sao không mang luôn phù thủy tới đi?

Người Hàn thấy viện binh của mình không thể so sánh được với người ta, nhất thời cảm thấy mất mặt.

Lúc này, đội trưởng Al-Mi-Er nhìn Tần Dã với vẻ ngạo mạn.

“Tần Dã, anh rất giỏi, thực sự cảm ơn anh đã dọn dẹp chướng ngại vật giúp chúng tôi!” Đội trưởng Al-Mi-Er nói xong, trực tiếp chạy về phía con búp bê quỷ dị kia.

“Đm lũ chúng mày, quay lại ngay cho tao, đó là đường tụi mày được đi à?

Mày là cái thá gì mà dám lợi dụng bọn tao...” Bàn Tử thấy đám người Al-Mi-Er vội vàng xông vào trong, lập tức tức giận không nhẹ, đứng phía sau chửi bới ầm ĩ.

Trong khi đó Hắc Hạt Tử, Hạo Thiên Chân và A Ninh đều lấy vũ khí ra, đã chuẩn bị sẵn sàng ra tay.

Tần Dã nhìn những kẻ đó đi vào, trong mắt lộ rõ sát ý.

Kẻ dám lợi dụng Tần Dã này còn chưa ra đời đâu.

“Hạt tử, hỏa diễm đạn.” Tần Dã đột nhiên lên tiếng.

Hắc Hạt Tử lúc đầu ngẩn ra, nhưng lập tức hiểu ý.

Hắn lấy hỏa diễm đạn ra bắn, lớp băng trên tường lập tức bị lửa lớn làm tan chảy.

Thấy bức tường đột nhiên phát ra âm thanh, đám Al-Mi-Er, Nhất Hạc phái và lực lượng đặc biệt đều giật mình.

Tất cả đột ngột nhìn về phía Tần Dã, lúc này trong tay Tần Dã đang cầm một chai nước, miệng hắn thốt ra một câu.

Câu đó là: “Cảm ơn cái mả cha chúng mày!” Ngay dưới ánh mắt kinh hoàng của đám Al-Mi-Er, Tần Dã bình thản ném chai nước ra ngoài.

Cơ quan bị kích hoạt.

Những mũi tên bị phong tỏa trước đó như đang trút giận, bắn xối xả về phía những kẻ đang ở trong lối đi.

“Chạy mau!!” “NO!!” Người Mỹ, Anh và Nhật hốt hoảng chạy về phía trước.

Trong lòng càng thêm căm hận Tần Dã.

“Tần Dã, mày đúng là đồ chó!” “Mẹ nó, đợi lão tử bình an, nhất định sẽ lấy mạng mày.” “Dừng ngay cơ quan lại, nếu không tao giết mày.” Những kẻ đó vừa chạy vừa giận dữ chửi bới.

Tần Dã nhìn thấy cảnh này, ánh mắt càng thêm thâm thúy.

Sát ý trên người càng đậm đặc hơn.

Giây tiếp theo.

Tốc độ của tên không đuổi kịp họ, nhưng phía trước không biết từ bao giờ đã xuất hiện cát lún, và bên dưới cát lún lại là chất lỏng màu trắng bạc.

Khi đám người Al-Mi-Er của Mỹ chạy ở phía trước nhận ra thì đã không kịp nữa.

“A!

Đây là cái gì?” “Đây là cát lún!” “Chết tiệt, bên dưới là thủy ngân!

Cứu mạng!!” Tốc độ cơ thể đám Al-Mi-Er lún xuống đất rất nhanh, nhưng dù sao cũng là lính được huấn luyện bài bản, trong cơn hoảng loạn họ lấy ra móc leo, bắn vào vị trí trên tường.

Họ cực nhanh bay về phía vách đá.

Còn Nhất Hạc phái thì lấy ra một tờ giấy trắng, miệng lầm bầm khấn vái, khi tờ giấy vung ra, trước mắt bỗng xuất hiện một chiếc thuyền giấy.

Sau đó họ dẫm lên thuyền giấy, di chuyển trong cát lún.

"Ái chà!

Đám người Nhật này đúng là không thể xem thường, bản lĩnh này quả thực không tồi." Bàn Tử hơi bất ngờ nhìn người Nhật.

"Nhất Hạc phái quả nhiên không phải danh hão, cũng có chút bản lĩnh." Hoắc Tú Tú đột nhiên lên tiếng.

"Vậy sao?

Để xem tiểu xảo của chúng trụ được bao lâu." Tần Dã đứng đó cười lạnh, ánh mắt nhìn về phía đám người Hàn Quốc.

Họ coi như may mắn, là những người đi sau cùng, nên trước khi tên bắn hết họ đã vội vàng quay đầu lại.

Những kẻ đó khi cảm nhận được ánh mắt của Tần Dã, lông tơ dựng đứng, hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào hắn.

Hiện tại chỉ thấy người Anh, Nhật và Mỹ vẫn đang xông về phía trước.

Dù bản lĩnh của những người này rất lớn, nhưng cát lún kết hợp với thủy ngân, họ cũng không chịu nổi.

Những người trong đội Al-Mi-Er vì chậm trễ thời gian thoát thân, người đã bị thủy ngân bao phủ, trên cánh tay xuất hiện những mảng da đen sì.

Hắn định kêu cứu nhưng phát hiện không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn thấy cảnh đó mà hả dạ vô cùng.

Đáng đời!!

Trong phòng trực tiếp: [Đm!

Mấy gã này đúng là không biết xấu hổ, dám lợi dụng Dã ca, giờ thì chết sạch đi, đáng đời!!

Sao không dìm chết hết lũ chó đẻ đó đi.] [Chết tiệt!

Đáng đời!!] [Đừng tiến lên nữa, chết hết bây giờ, Nhất Hạc phái chúng ta vốn đã ít người, giờ chết thêm nữa thì còn gì.] [Mau quay lại, đừng chạy nữa!

Cẩn thận!] [Tần Dã đúng là nhẫn tâm, dám mở lại cơ quan, thật đáng ghét.] [Đúng thế, Tần Dã đúng là đồ khốn!!] [Haha, khốn nạn?

Ai khốn nạn bằng tụi bây, định thừa cơ trục lợi, tụi bây cũng xứng sao?] [Đáng đời thôi, haha!

Tôi vừa đếm xong, Mỹ chết ba, thuyền giấy của Nhất Hạc phái chìm một, trên đó đứng năm người, còn người Anh... haha, hình như có mười người rồi nhỉ?

Hiện giờ vẫn đang khổ sở vùng vẫy!!] [Trời đất ơi, hình ảnh này đúng là quá tuyệt vời, tôi phải mở to mắt mà nhìn cho kỹ mới được.] [Tôi nhất định phải ghi hình lại, chia sẻ cho người khác xem, quan trọng nhất là... phải lan truyền video này khắp cái hành tinh này!!] Khán giả thấy bọn họ ăn quả đắng thì tâm trạng cực kỳ tốt, vui sướng không tả xiết.

Chương 115

Trong mộ huyệt.

Đám người Mỹ và Nhật đã đầu hàng đứng sau lưng Tần Dã, khi thấy đồng hương của mình thảm hại như vậy, trong lòng họ thấy nhẹ nhõm vô cùng.

Họ càng thêm trung thành với Tần Dã.

Đừng nói Tần Dã đối xử với họ thế nào, ít nhất đi theo sau hắn, họ cũng được ăn no ngủ kỹ, bình an đến được đây đã là hạnh phúc của hạnh phúc rồi.

Còn những kẻ đó...

Chỉ dựa vào ánh mắt khinh miệt và ngạo mạn lúc nãy của chúng dành cho họ, nếu họ thực sự đứng cùng chiến tuyến với đồng hương, e là cũng bị chúng coi khinh.

Ít nhất ở chỗ Tần Dã, họ còn được sống...

Những kẻ này từng người một nép sau lưng Tần Dã, không ai dám hó hé, sợ rằng chỉ vì một câu nói mà bị Bàn Tử đẩy ra làm bia đỡ đạn.

Trong khi đó, người Mỹ, Nhật và Anh đang đứng vô cùng chật vật dưới con búp bê quỷ dị kia.

Đối mặt với lối vào phía trước, họ thấy vẫn còn một khoảng cách, nhất thời không ai dám tiến lên.

Ngôi mộ này thực sự rất quỷ dị, cát lún bên dưới lại có thủy ngân, quả thực quá bất ngờ.

Lúc này, Đội trưởng Mark của đội Al-Mi-Er thấy người mình mang tới vừa mới đến đây đã chết mất mấy người, tâm trạng vô cùng

tồi tệ.

Và tất cả nguyên nhân đều là do Tần Dã.

Chính hắn đã mở lại cơ quan, hại chết anh em của ông ta, đây là lỗi của hắn.

"Tần Dã, anh mau đóng cơ quan lại ngay, đây là mệnh lệnh, chẳng lẽ các người không muốn đi tiếp sao?" Đội trưởng Mark gầm lên với Tần Dã, trong lời nói đầy vẻ giận dữ.

"Đi tiếp?

Ai nói tôi muốn đi tiếp, các người muốn vào thì vào, liên quan gì đến tôi?" Tần Dã cười lạnh một tiếng, sau đó trực tiếp ngồi bệt xuống đất, hoàn toàn không có ý định đi tiếp.

Hành động này khiến người Mỹ và Nhật vô cùng phẫn nộ.

Đội trưởng Mark hễ nghĩ đến hành vi của Tần Dã là lại tức điên lên.

"Anh cố ý đúng không?

Lúc trước đóng cơ quan, giờ lại mở ra, anh chính là muốn hại chết chúng tôi, cái đồ đáng ghét nhà anh!" Đội trưởng Mark nghĩ đến khả năng này, càng thêm phẫn nộ với Tần Dã.

Chỉ muốn ngay lập tức lột da rút gân, băm vằn hắn ra.

Phía Nhật Bản tổn thất nhiều nhất, sau khi nghe đội trưởng Mark nói xong, họ cũng nhận ra mình bị Tần Dã chơi khăm.

Thậm chí khi biết được ý đồ của hắn, từng người bọn họ đều bốc hỏa.

Đại diện Nhất Hạc phái là Matsui Ichirou mắt đỏ quạch nhìn Tần Dã.

“Cái thằng Tần Dã chết tiệt nhà mày, mày dám hại chết chúng tao, mày to gan thật đấy, mày không sợ Nhật Bản chúng tao truy cứu trách nhiệm sao?” “Tần Dã, mày đắc tội với Nhất Hạc phái chúng tao thì xác định chết chắc rồi, chúng tao sẽ không tha cho lũ mày đâu.” “Mày và đám đồng bọn này đều phải chết, đều phải trả giá cho hành động của mình, đồ chó đẻ!” Người Anh cũng ở đó chửi bới, rõ ràng là tức không hề nhẹ.

Bàn Tử, A Ninh và Hắc Hạt Tử nghe người Nhật chửi rủa khó nghe như vậy, sắc mặt ai nấy đều tối sầm như nhỏ ra mực.

“Đm tổ tiên nhà mày, cái đồ chó đẻ đoản thọ, tụi mày lấy tư cách gì nói Dã ca của tao?

Tụi mày tự vào rồi lao đầu vào trong, trách ai?

Tụi mày chết là do tụi mày tự tìm lấy, còn dám chửi Dã ca tao, mày tin tao cho tụi mày chết hết ở đây không...” Lời Bàn Tử còn chưa dứt, bỗng nghe một tiếng 'phành'.

Ngay trước mặt đám người Nhật xuất hiện một cái hố sâu...

Họ quay lại nhìn, thấy A Ninh không biết từ lúc nào đã cầm ống phóng pháo nhắm vào họ.

Lúc này A Ninh không nói lời nào, sắc mặt lạnh đến mức có thể đóng băng người khác.

Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân thấy dáng vẻ của A Ninh, ai nấy đều khó khăn nuốt nước bọt.

A Ninh bình thường ít nói, lý trí nhất, nhưng cứ hễ gặp chuyện của Tần Dã là lại rất mất lý trí, thậm chí có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

“Con mụ kia, mày dám bắn pháo vào bọn tao!” “Lũ chúng mày quá ngông cuồng rồi, ngay trong lúc livestream mà còn dám ra tay với

chúng tôi, đây là mưu sát, tôi nhất định sẽ báo cáo rõ ràng với cấp trên, các người đều phải chết!" "Tần Dã mày xong đời rồi, mày chết chắc rồi!" Người Nhật nhìn thấy cái hố sâu đó mà rợn tóc gáy, ngọn lửa giận dữ bốc cao.

Họ càng mắng chửi Tần Dã thậm tệ hơn.

Họ hoàn toàn không chú ý đến khuôn mặt đã đen xì của Tần Dã.

Còn những người Nhật đã đầu hàng thì vô thức nhìn Tần Dã, họ sợ đến mức cứ lùi lại phía sau, trong lòng càng thêm tức giận đám người Nhất Hạc phái.

Vạn nhất Tần Dã không vui mà bắn bỏ họ, thì đúng là gậy ông đập lưng ông...

Ngốc Tiểu Muội, Shirley Yang và Hàn đội trưởng cùng cả nhóm đều tức phát điên trước hành vi vô sỉ của đám người Nhật này, quả thực là đáng ghét tột cùng.

Chết cũng là đáng đời.

Còn dám ở đây nhục mạ Tần Dã, càng đáng hận hơn...

"Nếu không vì thân phận không thích hợp, tôi thực sự muốn cầm súng bắn chết bọn chúng." Đội trưởng lính đánh thuê nghiến răng nói.

"Tôi cũng vậy!" Hàn đội trưởng cũng đồng tình.

Khán giả trong phòng livestream nghe thấy bọn chúng dám chửi Dã ca của họ, bình luận nhảy lên như vụ nổ vũ khí hạt nhân, không ngừng nhấp nháy. [Đm!

Dao của tôi đâu?

Tôi thực sự muốn qua đó chém chết lũ chó đẻ này, một lũ tạp chủng, thật đáng chết!!] [Chết tiệt!

Cho dù Dã ca muốn giết tụi nó, thì đó cũng là tụi nó tự tìm, dám

lợi dụng Dã ca, đáng đời tụi nó chết ở đây.

Giết tụi nó cũng chẳng cần Dã ca ra tay, cơ quan đó chúng ta muốn đóng thì đóng, muốn mở thì mở, ai dám bảo không được?] [Lũ Nhật Bản các người bản lĩnh không đủ thì về mà bú sữa đi, ăn cơm ngồi mâm trẻ con ấy, đừng có ở đây lảm nhảm, thật mất mặt xấu hổ!] [Lúc nãy sao pháo của A Ninh không rơi trúng người tụi nó luôn cho rồi, cho tụi nó về chầu trời luôn!] [Người Đại Việt các người thật đáng ghét, đúng là ác quỷ, các người cứ đợi nhận sự trừng phạt đi, lũ rùa rụt cổ chúng mày!] [Vcl!

Mày còn dám nói à, mày đúng là không có mắt, mày thèm chửi đúng không, tao đmm.] Khán giả đồng loạt ném đá, bắt đầu tấn công cá nhân đối với phía Nhật Bản.

Tần Dã chậm rãi đứng dậy, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía người Nhật đối diện.

"Bị các người nhìn ra rồi..." Những kẻ đang chửi bới hăng say bỗng khựng lại khi nghe Tần Dã lên tiếng.

"Tôi chính là muốn mạng của các người, lũ mộ tặc các người nên chết trong mộ huyệt Đại Việt." "Nhật Bản đúng không?

Anh, Mỹ, tốt nhất các người nên chuẩn bị tâm lý đi, các người sẽ phải chôn cùng với hành vi của bọn chúng." "Tần Dã tôi đã nói rồi, ở chỗ tôi, kẻ nào dám động vào văn vật Đại Việt đều phải chết." Những lời này của Tần Dã khiến người Nhật và Mỹ thót tim.

Họ cứ tưởng Tần Dã ít nhất cũng sẽ nể mặt đang livestream mà thu liễm một chút, không ngờ hắn lại thực sự dám...

Lúc này họ bắt đầu hoảng loạn, mộ huyệt đầy rẫy nguy hiểm, vạn nhất thực sự gặp phải hiểm nguy mà họ không biết gì, thì sẽ vô cùng bất lợi.

Bây giờ họ bắt đầu hối hận vì đã trực tiếp đối đầu gay gắt với Tần Dã như vậy!

Những người Hàn Quốc đến sau định lên tiếng thì bị những người Hàn đã đầu hàng trước đó ngăn lại.

“Tụi bây im miệng đi, không muốn chết thì câm mồm vào, đừng có chọc vào Tần Dã, nghe rõ chưa?” “Đúng thế, tụi bây muốn chết thì đừng có kéo tao theo!” Những người Hàn bị bịt miệng lúc đầu nhìn đồng hương đang lo sốt vó của mình, rồi lại nhìn Tần Dã.

“Tụi bây làm gì vậy?

Tao chỉ muốn nói với Tần Dã là chuyện này tiểu Hàn dân quốc chúng ta không hề can dự, có giận thì cũng đừng có trút lên đầu bọn tao.” Người thám hiểm Hàn Quốc đầu hàng đầu tiên thở phào một cái.

“Vậy thì tốt, Tần Dã không phải là người chúng ta có thể đụng vào, cứ im lặng mà theo sau thôi.” “Đúng đúng, đừng có đối đầu với Tần Dã, 'Chủ nhân sa mạc' và 'Vua trộm mộ' không phải là danh hão đâu, mày mà còn lắm lời thì chúng ta đều tiêu đời đấy.” Những người Hàn đầu hàng vội vã nói.

Người kia vẫn chưa hiểu chuyện gì, nhưng giây tiếp theo hắn đã hiểu.

Ngay lập tức!

Họ nghe thấy tiếng la hét thảm thiết như quỷ khóc sói gào từ phía người Nhật.

Đúng, không sai, là nhóm Bàn Tử ra tay.

“A a a!!

Đừng đánh nữa!” “Người chửi không phải bọn tôi, là Nhất Hạc phái, đi mà đánh bọn chúng ấy!” “Chúng tôi có nói gì đâu!” Đám quân

đội Hàn Quốc đến sau đều ngớ người.

Đây... chính là cái gọi là 'vạ lây' mà người Đại Việt hay nói sao?

Chương 116

“Thấy chưa?

Tụi tao đã trải qua như thế đấy.” Người Hàn đầu hàng vội vàng giải thích với đồng nghiệp, nói thêm câu nào nữa là bị đánh chết ở đây mất.

Những người Hàn đến sau gật đầu lia lịa.

Họ đến đây vì quốc gia, nhưng cũng không ngu ngốc đến mức biết đánh không lại mà còn đâm đầu vào chỗ chết.

Nghĩ đoạn, họ lặng lẽ đứng vào đội ngũ đầu hàng, không dám thở mạnh một cái.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đánh sướng tay rồi mới thỏa mãn thu tay, thấy đám người Hàn biết điều như vậy, trên mặt cũng lộ vẻ tươi cười, được, được lắm!

Hắn mãn nguyện gật đầu, rồi quay lại nhìn những kẻ từ Mỹ, Nhật, Anh đang vật lộn trong đống hỗn độn.

“Nghe rõ chưa, Dã ca tao đã nói rồi, là muốn tụi mày chôn cùng Nhất Hạc phái đấy, lúc nãy Nhất Hạc phái chẳng phải chửi hăng lắm sao?

Giờ sao không chửi tiếp đi?

Chửi nữa xem nào!!” Bàn Tử đắc ý và ngông cuồng hét vào mặt bọn họ.

Những lời này khiến người Mỹ và Anh tụ tập lại một chỗ.

“Đội trưởng Mark, giờ tính sao đây?” Đội trưởng đặc nhiệm Anh là Dylan lo lắng nhìn Mark.

Lúc trước họ cứ tưởng mượn tay Tần Dã là có thể chiếm thế thượng phong, kho báu sẽ rơi vào tay họ, nhưng giờ xem ra họ đã sai, ngôi mộ này quỷ dị hơn họ tưởng.

Muốn chạm tay vào kho báu thì bắt đầu phải nhờ đến Tần Dã.

Nhưng lúc nãy họ đã quá vô lễ với hắn, chuyện này... e là khó giải quyết rồi.

Chủ yếu là không ngờ Tần Dã lại 'chó' đến thế, mở lại cơ quan mà chính mình đã đóng, thật đáng ghét...

Nhưng đáng ghét thì làm được gì?

Giờ họ chỉ có thể bị động để hắn sỉ nhục.

Nhận thức này không chỉ người Anh mà người Mỹ cũng có.

"Phải có được sự tha thứ của Tần Dã." Khi Mark nói đến đây, bàn tay buông thõng bên hông siết chặt thành nắm đấm.

"Bắt buộc sao?" Dylan nhíu mày, hành động vừa rồi của Tần Dã khiến họ rất khó chịu, hắn giống như một quả bom hẹn giờ, có thể nổ bất cứ lúc nào.

"Chẳng lẽ anh có cách tốt hơn để vượt qua sao?

Hiện giờ phải nhún nhường, lấy lòng Tần Dã, hoặc có thể giả vờ đầu hàng, đợi lợi dụng xong hắn rồi sẽ ra tay tiêu diệt." Mark nheo mắt, trong ánh mắt đầy vẻ tính toán.

"Vậy chúng ta phải làm sao để xin lỗi Tần Dã?" Đội trưởng Dylan hơi khó xử, lúc nãy vừa mới buông lời đe dọa, giờ bảo họ cầu xin tha thứ, quả thực làm không nổi.

Mark cười lạnh một tiếng, quay đầu nhìn đám người Nhất Hạc phái vẫn đang lườm nguýt Tần Dã.

Lần này Nhật Bản cử tổng cộng hai mươi người Nhất Hạc phái

tới, nghe nói đều là tinh anh, là những người kế cận của Nhất Hạc phái sau này.

Trọng lượng của những người này... là đủ rồi.

Đội trưởng Dylan nhìn theo ánh mắt đó, tim đập thình thịch.

Ông ta định...

"Đầu hàng thì phải có thành ý, chẳng lẽ anh muốn chôn cùng với cái chủng tộc hạ đẳng này sao?" Mark lạnh lùng nhìn Dylan đang kinh ngạc.

Trong mắt Dylan thoáng qua một sự đấu tranh, cuối cùng nghiến răng gật đầu.

Con người mà, ai chẳng có lúc ích kỷ?

"Tần Dã, lúc trước là chúng tôi sai, giờ chúng tôi xin lỗi anh, để thể hiện thành ý, chúng tôi nguyện ý giải quyết nỗi lo giúp anh!" Đội trưởng Dylan quay sang nhìn Tần Dã, giọng điệu đột ngột thay đổi khiến Hàn đội trưởng và những người khác đều ngẩn ra.

Chuyện này là sao?

Lúc nãy chẳng phải còn chửi bới rất hăng sao?

Nhưng giây tiếp theo, họ lập tức hiểu ra chuyện gì.

Người Anh và Mỹ đột ngột quay họng súng, xả súng vào người Nhật.

Những kẻ thuộc Nhất Hạc phái còn chưa kịp phản ứng đã bị người Anh và Mỹ giết sạch...

"Các người..." Đội trưởng Nhất Hạc phái Matsui Taro chấn kinh nhìn Mark và Dylan, khóe miệng rỉ máu...

"Để sống sót, đành phải hy sinh các người thôi, dù sao các người

cũng chẳng có tác dụng gì, được cống hiến cho nước Mỹ là vinh hạnh lớn nhất của các người rồi.” Mark cười lạnh nói.

Matsui Taro nghe xong, không cam lòng mà nhắm mắt xuôi tay.

Cảnh tượng này khiến Hàn đội trưởng, Shirley Yang và đông đảo khán giả đều chấn kinh.

“Vãi chưởng!

Đúng là đồ chó đẻ, đồng đội của mình mà nói giết là giết luôn?” Bàn Tử vô cùng bất ngờ nhìn họ.

“Đây còn là người không?” Hắc Hạt Tử cũng phụ họa.

Người Đại Việt thấy cảnh này đều chấn động.

Trong phòng livestream: [Đm!

Mấy con chó Mỹ này dám giết người Nhật của mình sao?

Lại còn là Nhất Hạc phái nữa?

Thật không biết xấu hổ!] [Chết tiệt!!

Tụi bây thật đáng ghét, tụi bây phải xin lỗi chúng tao, tụi bây phải bồi thường cho Nhật Bản...] [Ê ê ê!!

Chuyện này là do Mỹ làm mà, liên quan gì đến chúng tôi đâu!

Nhưng mà phải nói, thành ý của Mỹ đúng là đầy đủ thật, tôi thích!] [Haha, tôi cũng thích!

Chuyện này là do Mỹ và Anh làm nhé, không liên quan gì đến chúng tôi!!] [Haha, người Mỹ vì muốn được Dã ca tha thứ mà tốn bao công sức, không tiếc dùng Nhất Hạc phái của Nhật để tế trời!

Haha!!] [Nhật Bản, tụi bây thấy rõ chưa?

Đây chính là chủ nhân mà tụi bây hằng tôn thờ giết đấy, giờ chủ nhân tụi bây bắt tụi bây chết, tụi bây dám không chết sao?] [Haha, trời

đất ơi!!

Vẫn là Dã ca của tôi lợi hại nhất!

Chỉ cần một câu nói đã khiến bọn chúng tan rã, lại còn tự tay xử nhau nữa chứ!!] Khán giả thấy cư dân mạng Nhật Bản đang phẫn nộ thì cư dân mạng Đại Việt không nhịn được mà cười lớn.

Thích nhất là xem cảnh chó cắn chó thế này, để xem chính quyền của họ giải trình thế nào.

Nhất Hạc phái chiếm vị trí thế nào họ cũng có nghe qua, Nhật Bản lần này mà không nổi giận thì đúng là không xứng gọi là một quốc gia nữa...

Bây giờ họ sẽ xử lý thế nào, quả thực rất đáng mong đợi.

Các giáo sư ở học viện khảo cổ cũng không ngờ lại thấy cảnh tượng này.

Lúc trước họ cũng rất phẫn nộ vì những kẻ này lợi dụng Tần Dã để thừa cơ đột nhập, nhưng không ngờ Tần Dã lại mở cơ quan khi chúng mới đi được một nửa...

Hành động này tuy hơi 'chó'... nhưng họ rất thích.

Sự việc tiếp theo đã vượt xa tưởng tượng của họ.

Mỹ vì muốn sống sót mà giết cả Nhất Hạc phái của Nhật, lại còn nói là bày tỏ lòng trung thành với Tần Dã, chuyện này đúng là quá sức...

Toàn bộ giáo sư học viện khảo cổ đều ngây người...

Những người này biết điều đến thế sao?

Ngay lúc đó: “Sao tôi thấy người này rất quen nhỉ.” Một giáo sư chăm chú nhìn người Nhật đã chết, bắt đầu phỏng đoán.

Chương 117

“Tôi cũng thấy vậy, hình như hắn là con trai giáo sư Bách Linh của Nhật Bản, nghe nói năm nay mới gia nhập học viện khảo cổ, sao hắn lại có mặt ở đây?” Giáo sư Lâm chăm chú nhìn một người rồi cố gắng nhớ lại.

“Còn có thể là gì nữa, mục tiêu của bọn chúng e rằng không chỉ vì kho báu, mà còn vì cổ mộ và văn vật của Đại Việt chúng ta.” Giáo sư Trần cười lạnh nói, “Lúc này tôi lại thấy chúng chết chẳng hề oan uổng, thậm chí là rất hả dạ!” “Các ông nói xem, Nhật Bản phái giáo sư khảo cổ tới, vậy các nước khác liệu có phái nhà khảo cổ tới không?” Giáo sư Vương im lặng hồi lâu, cuối cùng nghi ngờ lên tiếng.

Câu nói này khiến tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Chuyện này... thật khó nói!!

Tại Bộ Ngoại giao.

Bộ trưởng Lâm và ngoại giao quan các nước khác vừa vặn nhìn thấy tình hình trong phòng livestream.

Bộ trưởng Lâm nhìn ngoại giao quan Nhật Bản với ánh mắt hả hê.

“Chuyện đó, những việc trước đây chúng ta đã giải quyết xong, việc này coi như kết thúc ở đây, nhưng người Nhật chết không có bất kỳ liên quan nào đến Đại Việt chúng ta, những việc này các ông cứ tự giải quyết riêng với nhau đi.” Bộ trưởng Lâm thấy họ không nói gì, liền 'tận tâm' nhắc nhở người Nhật rằng họ nên đi báo thù rồi.

Bộ trưởng ngoại giao của Anh và Mỹ đồng loạt nhìn Bộ trưởng Lâm với ánh mắt không mấy thiện cảm.

Lúc này ông không nói thì chết ai à?

Bộ trưởng Lâm phớt lờ ánh mắt của họ.

Phải nói rằng sức ảnh hưởng của Tần Dã thật mạnh mẽ, trực tiếp khiến người của ba nước này nội chiến, quả thực không tồi.

Nhất Hạc phái có vai trò thế nào ở Nhật Bản ai mà không biết?

Đó là những sát thủ bóng đêm của Nhật, giờ thì hay rồi, hơn hai mươi người thăng thiên luôn.

Lần này Nhật Bản tổn thất nặng nề đây!

Bộ trưởng ngoại giao Nhật Bản hừ lạnh một tiếng, sau đó đứng dậy bỏ đi.

Bộ trưởng ngoại giao Anh và Mỹ nhìn nhau, không nói lời nào, cả hai cũng đứng dậy rời đi.

Bộ trưởng Lâm nhìn họ rời đi, ngồi trên ghế trầm tư suy nghĩ...

"Phen này Nhật Bản e là khó sống rồi." Tại Nhật Bản.

Lúc này trong phòng họp nội các.

Ngồi bên trong đều là những nhân vật quan trọng của quốc gia, bao gồm cả người đứng đầu Nhất Hạc phái.

Họ tập trung lại để theo dõi livestream, vốn định phô diễn thực lực của Nhất Hạc phái, không ngờ...

Mới vào trong mộ chưa đầy một tiếng đã bị Anh và Mỹ giết sạch...

Chuyện này làm sao họ nhẫn nhịn nổi?

Phành!

"Chết tiệt!

Dám giết truyền nhân Nhất Hạc phái của ta, thật quá đáng!" "Hiện giờ người của Nhất Hạc phái sẽ sớm làm loạn lên thôi, đến lúc đó tôi

cũng không áp chế nổi đâu, các ông tự mà liệu liệu.” “Nhất Hạc phái là nền tảng của quốc gia, thậm chí còn là người thừa kế của nhiều đại gia tộc, giờ họ chết rồi, quốc bản cũng sẽ lung lay, các ông cứ đợi mà xem nội loạn đi.” Người đứng đầu Nhất Hạc phái nhìn thấy cảnh này, mắt trợn trừng, đôi mắt đỏ ngầu, dáng vẻ phẫn nộ đến cực điểm khiến người ta khiếp sợ.

Sau đó ông ta lại nhìn đám quan chức bên cạnh với vẻ u ám và bi phẫn.

“Chuyện này phải bắt Mỹ và Anh đưa ra lời giải thích.” “Đúng, chính xác!” “Chuyện này thật quá coi thường người khác, bản thân chúng không có bản lĩnh nên muốn đầu hàng, lại dám giết người của chúng ta?

Thật đáng ghét.” “Đó cũng là vì một câu nói của Tần Dã, tất cả là lỗi của Tần Dã.” Các quan chức nội các đều đang bàn tán xôn xao, cũng rất phẫn nộ, nhưng đau lòng hơn cả là vì Nhất Hạc phái là tâm huyết của họ.

“Các ông ở đây lảm nhảm cái gì?

Ai đi đàm phán với Mỹ?

Ai đi đòi bồi thường?” Người đàn ông đứng đầu ngồi ở giữa nghe thấy những lời lầm bầm của họ, không nhịn được cười lạnh nói.

Câu nói này khiến tất cả đều câm nín.

Người đứng đầu quét mắt nhìn một lượt: “Kẻ đáng chết nhất trong chuyện này chính là Tần Dã, nếu hắn không mở lại cơ quan đã đóng thì sẽ không có chuyện này xảy ra, chính hắn đã dồn những người này vào đường cùng, tôi thấy Tần Dã mới là kẻ đáng chết nhất.” “Đúng đúng, đó là sự thật, tất cả đều do Tần Dã ép buộc.” “Chúng ta tạm thời đừng nói chuyện Mỹ và Anh nữa, mà hãy nghĩ

cách giết Tần Dã!" "Nhưng Tần Dã thực sự quá khủng bố, thực lực này người của chúng ta chưa chắc đã là đối thủ!" Những quan chức đó chẳng lẽ không muốn giết Tần Dã sao, nhưng những năm qua họ đã bị Tần Dã làm khổ thế nào rồi?

Họ chỉ dám giận mà không dám nói.

Lúc này, vị quan chức cấp cao nhất nhìn về phía người đứng đầu Nhất Hạc phái, Matsui Ichiu.

"Nhất Hạc phái của các ông còn..." "Còn cái gì?

Thanh niên chết hết rồi, chỉ còn lại người già, đứa nhỏ nhất còn chưa đầy tháng, ông còn muốn tôi làm gì nữa?" Matsui Ichiu không chịu nổi cái vẻ hèn nhát đó, người Mỹ đã cưỡi lên đầu lên cổ rồi mà còn không dám đấu tranh, giờ lại còn trông chờ vào họ sao?

Vậy có muốn giao luôn vị trí nguyên thủ quốc gia cho Nhất Hạc phái không?

"Ông vội cái gì?

Chuyện này chúng tôi sẽ cho ông một lời giải thích, tôi muốn hỏi ông, ông chắc hẳn biết về thế giới ngầm quốc tế (Dark Web), tôi nhớ Nhất Hạc phái các ông từng làm sát thủ trong đó." Vị đứng đầu nhìn Matsui Ichiu, nếu họ không thể giải quyết thì hãy để Dark Web làm, nơi đó quy tụ những kẻ từ khắp nơi trên thế giới, nếu thực sự có chuyện xảy ra, ai biết được là do ai làm?

"Ông muốn lợi dụng Dark Web?

Ông tưởng chỉ có mình ông nghĩ đến việc dùng Dark Web sao?

Mấy năm qua chúng ta chịu bao nhiêu thiệt thòi, Mỹ và Anh cũng chịu không ít nhục nhã, chỉ có ông nghĩ đến việc dùng Dark Web, người khác không nghĩ tới sao?" Matsui Ichiu bật cười vì tức giận, giờ dùng Dark Web liệu còn có ích gì?

“Tôi thừa nhận Tần Dã rất lợi hại, tôi không tin hắn có thể vô địch trên khắp thế giới, chỉ cần tiền đủ nhiều, dưới phần thưởng hậu hĩnh ắt có dũng phu, ông còn sợ không có ai dám nhận nhiệm vụ giết Tần Dã sao?” Người ngồi ở giữa cười lạnh.

Matsui Ichiu thấy vậy, hít một hơi thật sâu, lạnh lùng nhìn Tần Dã trên màn hình lớn.

Sau đó thu hồi ánh mắt, ông nhìn vị đứng đầu.

“Đưa tiền đây!” Matsui Ichiu trực tiếp chìa tay đòi tiền.

Vị đứng đầu: ...

Trong một căn biệt thự.

Một người đàn ông trung niên mặc bộ đồ Trung Sơn màu đen đang ngồi trong văn phòng xem danh sách giao dịch, đôi mắt xanh nhạt thoáng qua ý cười.

Doanh thu của Dark Web năm nay cao hơn hẳn năm ngoái, không tồi, không tồi!

Ngay lúc người đàn ông đang vui vẻ, chiếc điện thoại bên cạnh vang lên.

Thấy hiển thị cuộc gọi, lông mày hắn nhíu lại.

Cuối cùng hắn nhấn nút nghe.

Còn chưa kịp nói gì, đối phương đã vang lên giọng nói hớt hải.

“Thưa ngài Snider, tôi vừa nhận được một lệnh truy nã, đối tượng ám sát... tôi...” Snider ngẩn ra, nghi ngờ hỏi: “Có gì thì nói mau, đối tượng ám sát là ai?” “Tần Dã!” Đối phương nghe Snider nói xong, vội vàng đáp.

“Ai?

Tần Dã?" Snider còn tưởng mình nghe lầm, vội vàng xác nhận lại.

"Đúng vậy, đây là nhiệm vụ do người đứng đầu Nhất Hạc phái của Nhật Bản phát động, và tiền thưởng đã tăng lên mười tỷ, chuyện này..." "Chuyện này tôi sẽ xử lý, còn nữa hãy ẩn nhiệm vụ này đi, không được để ai khác phát hiện." Snider không đợi hắn nói hết, vội vàng cắt ngang.

"Rõ!" Đối phương lập tức cúp máy, bắt tay vào sắp xếp.

Snider sau khi nghe tin này, tim đập loạn nhịp.

Cái đám Nhật Bản này bị điên rồi sao?

Dám đi tìm rắc rối với Tần Dã?

Còn muốn giết hắn?

Ai cho chúng cái gan đó?

Muốn tìm thì cũng đừng tìm đến Dark Web của hắn chứ?

Họ là tổ chức sát thủ, chứ không phải tổ chức tìm cái chết...

Không được, không được!!

Chương 118

Tần Dã không thể đụng vào, không chỉ không được đụng mà còn phải tiết lộ tin này cho hắn, vạn nhất bị hắn phát hiện ra thì họ tiêu đời.

Lúc này trong mộ huyệt.

Tần Dã thấy người của Nhất Hạc phái đã chết, cộng thêm thái độ của Mỹ và Anh, hắn ngồi dưới đất vẫn không phản ứng gì.

"Ngài Tần Dã, thành ý này đã đủ chưa?" Đội trưởng Mark thấy Tần Dã không phản hồi, lại lên tiếng hỏi.

Tần Dã lạnh lùng quay người nhìn về phía những người Nhật Bản, họ lúc này đang ngồi bệt dưới đất với khuôn mặt bầm dập, ánh mắt đầy phẫn nộ nhìn người Mỹ và Anh.

"Các người thấy thành ý này đủ chưa?" Hoắc Tú Tú thấy Tần Dã nhìn người Nhật, lập tức hiểu ý, sau đó cười lạnh chất vấn họ.

Những người Nhật lúc này nghiến răng nghiến lợi, đầy căm hận nhìn họ.

Ngốc Tiểu Muội cũng thấy những người này làm việc thật không ra gì.

Khi cô định lên tiếng, đột nhiên trong phòng livestream vang lên một âm thanh.

Đó là tiếng chuông kết nối giữa phòng livestream và streamer.

Ngốc Tiểu Muội ngẩn ra, chẳng phải cô đã hủy bỏ tính năng này rồi sao?

Sao nó vẫn vang lên?

“Chị Tiểu Muội, một người tên là Snider đang yêu cầu kết nối, tên hiển thị còn có chú thích, muốn gặp riêng Tần Dã.” Nhân viên bên cạnh thấy cái tên này, vội vàng gọi Ngốc Tiểu Muội.

“Bạn nói ai cơ?” Ngốc Tiểu Muội còn chưa kịp nói gì đã nghe thấy giọng nói hơi chút kích động của Shirley Yang hỏi.

“Snider!” “Snider, ông ta lại có mặt trong phòng livestream, còn muốn kết nối với Tần Dã sao?” Shirley Yang chấn kinh nhìn Tần Dã.

“Cô Shirley Yang, Snider là ai?

Cô quen sao?” Ngốc Tiểu Muội nghi ngờ, “Tôi rõ ràng đã hủy tính năng kết nối rồi, nhưng sao ông ta lại có thể chủ động liên lạc với tôi được...” “Snider là nhà lãnh đạo số một của tổ chức sát thủ quốc tế Dark Web, cũng là hacker hàng đầu thế giới, cái tính năng nhỏ bé này của cô đương nhiên không thành vấn đề với ông ta!” Lời của Shirley Yang khiến Hàn đội trưởng và đội trưởng lính đánh thuê đều ngẩn ra, đầu óc trống rỗng.

Đến khi phản ứng lại, họ vô thức nhìn Tần Dã.

Snider quen Tần Dã sao?

Còn muốn kết nối riêng với hắn?

Quan trọng nhất là...

Snider là lãnh đạo tổ chức sát thủ của Dark Web, làm sao họ quen biết nhau được?

Tầm ảnh hưởng của Tần Dã này lại rộng đến quốc tế sao?

Ngốc Tiểu Muội và những người nước khác đã đầu hàng đều ngây người...

Lãnh đạo Dark Web họ tìm còn chẳng thấy, vậy mà ông ta lại chủ động tìm đến liên lạc với Tần Dã?

Chuyện này... liệu có quá huyền ảo không?

Không chỉ những người tại hiện trường, mà ngay cả khán giả trong phòng livestream cũng ngơ ngác. [Không phải chứ!

Tôi nghe nhầm đúng không?

Lãnh đạo Dark Web tìm Dã ca?

Vãi lìn!!

Tôi thực sự không nghe nhầm chứ?] [Vãi chưởng!

Tôi vừa mới ngắt mình một cái, đau thật đấy, không phải giả đâu, là thật đấy!!] [Dark Web đấy!!

Đó là một tổ chức sát thủ quốc tế cực kỳ lợi hại, lãnh đạo của một tổ chức bí ẩn như vậy mà lại chủ động tìm Dã ca?] [Đm!!

Dã ca của tôi đỉnh quá, thân phận gì vậy trời?

Sao lại lợi hại đến thế?] [Câu hỏi này tôi cũng muốn biết, nhưng tôi càng muốn biết tại sao ngài Snider lại tìm Dã ca, chẳng lẽ có chuyện lớn gì sắp xảy ra sao?

Trời ơi!!

Tôi có được nghe không đây!!] [Mày bị ngốc à?

Cái này đang phát trực tiếp trên livestream, có chuyện gì chúng ta đương nhiên cũng nghe được chứ!!] Bình luận nhảy lên liên tục.

Trong mộ huyệt.

Tần Dã phớt lờ ánh mắt của mọi người, sau đó gật đầu với Ngốc Tiểu Muội.

Ngốc Tiểu Muội lập tức hiểu ý, kết nối cuộc gọi với Snider.

“Ngài Tần Dã kính mến, thực sự đã lâu không gặp, dạo này ngài vẫn khỏe chứ?” Snider nói một thứ tiếng Đại Việt trôi chảy, giọng

điệu vô cùng kính trọng.

Shirley Yang và Hàn đội trưởng thấy Snider tôn trọng Tần Dã như vậy, họ đều vô cùng bất ngờ.

Đó là lãnh đạo của tổ chức sát thủ đấy, một câu nói thôi là có thể khiến người ta biến mất không dấu vết!!

Tần Dã nghe ông ta hỏi thăm, vẫn không phản ứng gì: "Có việc thì nói đi." "Ngài Tần Dã kính mến, tôi vừa nhận được một lệnh truy nã, có người trả mười tỷ để giết ngài, lấy đầu của ngài." Snider cũng không lòng vòng, trực tiếp đi vào vấn đề.

"Cái gì?" "Thằng ngu nào dám đòi giết Dã ca của tao?" Bàn Tử bị câu nói này làm cho kinh ngạc.

Shirley Yang một lần nữa ngây người.

Nhiệm vụ của Dark Web đều được bảo mật, đó là nguyên tắc số một của họ, nhưng giờ là tình huống gì đây?

Lãnh đạo Dark Web trực tiếp tiết lộ thông tin đối phương?

Không cần uy tín nữa sao?

Ông ta điên rồi à?

"Ai đã phát lệnh truy nã?" Tần Dã cũng có chút bất ngờ, đôi mắt như cổ giếng thoáng qua một tia sáng, giọng nói lại vô cùng bình tĩnh.

Hoắc Tú Tú, A Ninh và Hạo Thiên Chân khi nghe thấy giọng điệu của Tần Dã thì đều kinh hãi.

Đồng loạt lùi lại mấy bước.

Dã ca giận rồi!!

Xong đời rồi!!

Đối phương sắp gặp xui xẻo rồi!!

“Là Nhật Bản, người đứng đầu Nhất Hạc phái, Matsui Ichiu!” Lời của Snider vừa dứt.

Bầu không khí bên trong mộ bỗng chốc trở nên nặng nề.

Áp lực vô hình đè nặng lên tất cả mọi người, đặc biệt là những người Nhật đã đầu hàng, họ như bị sét đánh ngang tai.

Họ nghe thấy người Nhật phát lệnh truy nã đòi giết Tần Dã...

Lúc này đầu óc họ ong ong... và trong đầu họ chỉ có ba chữ.

Xong đời rồi!

Xong đời rồi!

Họ chết chắc rồi.

Mọi người đều nhìn về phía Tần Dã, kết quả thấy hắn đang nhìn chằm chằm vào họ...

Chỉ một ánh mắt thôi đã khiến sau lưng họ đổ mồ hôi lạnh.

Phen này xong thật rồi!!

Họ chết chắc rồi!

Chương 119

Thế là họ lần lượt quay sang nhìn Bàn Tử và Hàn đội trưởng.

Một người trong số đó nuốt nước bọt nói: "Cái đó... lát nữa có đánh chúng tôi... thì có thể đừng đánh vào mặt được không?" Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thấy đám người Nhật kia biết điều như vậy, lập tức cười lạnh một tiếng, thế là họ quyết định đáp ứng nguyện vọng đó.

"Ban đầu tôi mệt rồi không muốn ra tay đâu, nhưng ông đã chủ động nói thế thì tôi còn biết nói gì nữa?

Nhất định sẽ thỏa mãn yêu cầu biến thái đó của ông." Bàn Tử vừa nói vừa mắng chửi.

Tần Dã chỉ thản nhiên ừ một tiếng, sau đó nghe thấy đối phương đã ngắt kết nối.

Shirley Yang nhìn Tần Dã: "Anh định làm thế nào?

Lần này Snider đã phá vỡ quy tắc để báo tin này cho anh." Tần Dã chậm rãi đứng dậy, ánh mắt u ám nhìn về phía người Mỹ và Anh đối diện, cùng với những thi thể người Nhật đã chết trên mặt đất.

Cuối cùng hắn thu hồi ánh mắt nhìn vào ống kính máy quay.

"Nhất Hạc phái, tao đmm, tụi bây cứ đợi đấy, đợi tao sang Nhật Bản đào mộ tổ tông mười tám đời nhà Matsui chúng mày lên." "Tao nhất định sẽ khiến gia tộc Matsui chúng mày đời đời kiếp kiếp không được yên ổn!!" Tần Dã đầy giận dữ chửi bới.

Ngốc Tiểu Muội, Shirley Yang và Hàn đội trưởng đều là lần đầu tiên thấy Tần Dã phát hỏa.

Cộng thêm những lời hắn nói lúc này... sao nghe mà sướng thế

nhỉ?

Đám người Nhật này đúng là bắt nạt người quá đáng!

Kẻ giết Nhất Hạc phái là người Mỹ và Anh, biết mình không đụng vào nổi nên quay sang tìm Tần Dã làm bia đỡ đạn.

Đây chẳng phải là gắp lửa bỏ tay người sao?

Thuần túy là vu oan giá họa.

Lúc này khán giả trong phòng trực tiếp nghe xong liền quay sang chửi rủa người Nhật thậm tệ. [Đm!

Lũ tay sai tụi bây, biết Mỹ không đụng vào được nên quay sang chọc Dã ca của tao à?

Ai cho tụi bây cái gan đó?] [Hừ!

Lần này hay rồi, đá phải tấm sắt rồi chứ gì?

Trước mặt cả thế giới bị người ta bán đứng, giờ Dã ca nổi giận rồi, tổ tông nhà Matsui cứ đợi bị đào mồ cuốc mả đi!!

Đáng đời!

Lũ tay sai nịnh bợ.] [Đã từng thấy lũ liếm chó, nhưng liếm chó như tụi bây thì tôi mới thấy lần đầu, quốc gia mình có người chết không đi tìm hung thủ mà lại đi tìm người vô tội?

Cái đạo lý này đều do tụi bây chiếm hết rồi đúng không?] [Chết tiệt!

Mấy thằng Nhật kia sao không nói gì nữa đi, giờ sao không sủa nữa?

Tụi bây nói gì đi chứ?

Lúc nãy còn hăng lắm mà?

Giờ sao tịt ngóm rồi?] [Đm!!

Nói đi!

Miệng tụi bây mọc ra để làm gì?

Để ăn phân à?] Khán giả sau khi nghe đối phương nói xong, lập tức tức giận không thôi, bắt đầu tấn công người Nhật.

Lúc này, Matsui Ichiu, kẻ vừa mới phát lệnh truy nã, không ngờ lãnh đạo Dark Web lại làm ra những chuyện như vậy.

Ánh mắt ông ta đầy vẻ kinh hãi.

Thôi xong, Tần Dã đã ghi thù rồi, hắn sắp đến tìm mình tính sổ rồi.

Các quan chức khác của Nhật Bản cũng không ngờ chuyện này lại xảy ra...

“Cái đó, ông có muốn cân nhắc việc hỏa táng không?

Nếu không thì tổ tông ông thực sự không giữ nổi đâu.” Một quan chức nói với Matsui Ichiu.

Matsui Ichiu: ...

Ý hay đấy.

Trong mộ huyệt.

Tần Dã tỏa ra hơi lạnh thấu xương, ra dáng vẻ 'người lạ chớ gần'.

“Hạt tử, chúng ta qua đó.” Tần Dã ra lệnh, Hắc Hạt Tử làm theo ý hắn, bắn Nhiên băng đạn ra, khối băng đóng cứng bức tường.

Khi họ đi đến trước mặt người Mỹ và Anh, một lần nữa bắn Nhiên băng đạn.

Nhìn thấy cát lún và thủy ngân giết người lúc trước bị Nhiên băng đạn của Tần Dã làm đông cứng, sắc mặt Mark và Dylan cũng chẳng tốt lành gì.

Người của họ chết ít nhiều cũng liên quan đến Tần Dã.

Ngay khi hai người họ định nói vài câu nhún nhường với Tần Dã.

Tần Dã trực tiếp phớt lờ, bước lên khối băng đi vào bên trong lối vào.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân khinh bỉ nhìn Mark và Dylan.

Lũ hèn hạ.

Tần Dã dẫn mọi người vào lối đi, không khí bắt đầu có hơi ẩm thoang thoảng.

Hai mươi phút sau.

Mọi người xuyên qua lối đi, chỉ thấy trước mắt xuất hiện một hồ nước lớn.

Trên trần hang thỉnh thoảng có những giọt nước rơi xuống, hang động tối om như có những luồng gió lẩn khuất thổi qua.

Trong không khí còn có mùi mục nát thoang thoảng, toàn bộ không gian bị bóng tối này nuốt chửng, họ như bị bao phủ bởi luồng khí âm sâm, một bầu không khí quỷ dị và áp lực đè nặng lên họ.

Ngốc Tiểu Muội và Bàn Tử vừa đến đây đã có cảm giác mao cốt tủng nhiên.

Đặc biệt là Ngốc Tiểu Muội, cô không khỏi nghĩ đến những người dây leo gặp trước đó, lúc đó cũng có hồ nước xuất hiện.

Cảm giác sợ hãi từng đợt dâng lên trong lòng, càng không muốn nghĩ đến những người dây leo đó thì chúng lại càng hiện rõ trong đầu.

Những người Mỹ, Nhật và Anh khác khi thấy hang động này cũng có cảm giác rùng mình.

“Hu hu...” Ngay khi mọi người đang quan sát hang động, bỗng nhiên vang lên tiếng phụ nữ khóc lóc.

Điều này khiến trái tim vốn đã căng thẳng của họ càng thêm thắt lại, nhất là Ngốc Tiểu Muội, trên cánh tay cô nổi một lớp da gà.

"Tiếng gì vậy?" Ngốc Tiểu Muội vô thức tiến lại gần Tần Dã, run rẩy hỏi.

"Hình như xuất hiện từ dưới nước!" Shirley Yang cầm thiết bị chiếu sáng nhìn xuống nước.

Cái nhìn này lập tức khiến sắc mặt cô tái nhợt.

Dưới nước bỗng nhiên xuất hiện một người phụ nữ mặc áo trắng, mái tóc đen dài xõa theo làn nước, người phụ nữ đó mặt trắng bệch, đôi mắt dần trở nên đỏ ngầu, và khóe miệng còn nở một nụ cười quỷ dị.

"A!" Ngốc Tiểu Muội nhìn theo, không kìm được mà hét lên.

Tay Shirley Yang cầm thiết bị vẫn còn run rẩy.

Định lùi lại phía sau thì thấy nữ quỷ dưới nước bỗng biến mất.

Sau đó thấy trên không trung phía trên hồ nước, nữ quỷ đó đang di chuyển khắp nơi, lúc ở trên cao, lúc ở dưới thấp.

"Haha!!

Chương 120

Các người đến rồi!!

Haha!!" Tiếng nữ quỷ đó nhọn hoắt, tóc dài bay theo gió, đôi mắt đỏ ngầu lúc này còn rỉ máu, hai dòng máu đỏ tươi vắt ngang khuôn mặt trắng bệch.

Tiếng cười của nó giống như ma âm vang vọng bên tai tất cả bọn họ.

"Vcl!

Quỷ kìa!" "A!

Đừng có qua đây!!

Quỷ!!" "A!!!" Những kẻ đầu hàng lúc này thấy dáng vẻ nữ quỷ liền sợ hãi hét lên kinh hoàng.

Bàn Tử cười lạnh: "Hừ!

Đồ nhát gan!

Một con nữ quỷ mà đã dọa tụi mày thành thế này?

Tụi mày thế này mà cũng dám xuống mộ sao?" Lời Bàn Tử vừa dứt, hắn quay đầu nhìn lại con nữ quỷ đó.

Từ một con nữ quỷ lúc đầu giờ đã biến thành một đám nữ quỷ.

Từng con nữ quỷ áo trắng dáng người thon thả đang lơ lửng giữa không trung, mặt trắng bệch, từ mắt máu rỉ ra...

Cái nhìn này...

Bàn Tử cũng ngớ người!

"Cái này...

đám nữ quỷ này đang tụ tập ở đây à?

Chúng ta có đang làm phiền họ không?" Bàn Tử run rẩy nói.

"Chắc thế!!

Giờ tính sao đây?

Chạy còn kịp không?" Hắc Hạt Tử cũng vô cùng bất ngờ nhìn đám nữ quỷ này, sao... sao mà nhiều thế?

Còn những người khác thì sợ đến ngây dại...

Thực sự có nữ quỷ...

"Đi bộ không kịp nữa rồi, chúng ta phải chạy thôi." Hạo Thiên Chân một lúc lâu sau mới tìm lại được giọng nói của mình, vừa nuốt nước bọt vừa đáp lại.

Lúc này, cư dân mạng trong phòng livestream cũng bị dọa cho ngây người.

Họ chưa từng thấy nữ quỷ, nhưng không ngờ lại thấy nhiều nữ quỷ đến thế. 【Vãi chưởng!

Quỷ quỷ quỷ!!!】 【A a a!!!

Thấy nữ quỷ thật kìa, còn khủng khiếp hơn mấy thứ thực thể nhiều!!

Còn cái con mắt đó nữa... vcl!!

Nhắm mắt lại toàn là mấy con mắt đỏ ngầu đó thôi!!!】 【Cứu mạng!

Bệnh tim tôi sắp tái phát rồi!!】 【Tôi phát tác rồi đây, giờ thấy khó thở quá... nhất là cái nhìn đầu tiên thấy nữ quỷ dưới nước... má ơi!】 【Đống hư thể nữ quỷ này đúng là không thể coi thường được, hoàn toàn là tồn tại của sự kinh hoàng, không chừa đường sống cho ai

mà!

Bàn Tử nói đúng đấy, đây là hội nghị nữ quỷ à!!】【Giờ làm sao đây?

Chạy không?】【Sao tôi thấy dáng vẻ của Dã ca còn đáng sợ hơn đám nữ quỷ đó nữa!

Anh ấy đang bên bờ vực bùng nổ rồi!!】【Tôi cũng nghĩ thế!!】Khán giả cũng bị cảnh tượng này dọa cho một phen, bình luận nhảy liên tục như nhịp tim đang kinh hãi của họ.

Các giáo sư ở Học viện Khảo cổ cũng bị đám nữ quỷ biến hóa nhanh chóng làm cho kinh hãi.

"Trời đất!

Tim tôi!!" Lâm giáo sư bị nữ quỷ đột ngột xuất hiện làm cho giật mình, nhất là khi ả di chuyển tức thời trên màn hình, càng khiến người ta kinh hãi.

Còn có cả tiếng cười nữa...

Họ đi xuống mộ huyệt gặp rất nhiều sinh vật, thậm chí là Cương thi, nhưng nữ quỷ này... vẫn là lần đầu tiên thấy.

"Sao lại có nhiều nữ quỷ thế này?

Hơn nữa chỗ này trông kỳ quái quá!!

Giống như chuyên môn dùng để nuôi mấy thứ nữ quỷ này vậy!!" Trần giáo sư cũng mặt cắt không còn giọt máu, liên tục vỗ ngực an ủi bản thân.

"Giờ đừng nghiên cứu nó là cái gì nữa, hãy nghĩ xem họ phải làm sao đi." Một vị giáo sư khác lo lắng không thôi, đám nữ quỷ này trông không dễ chọc chút nào.

Trong khi đó, Lâm bộ trưởng và Thẩm chủ nhiệm đều đang theo

dõi livestream, lúc nhìn thấy đám nữ quỷ cũng có chút sợ hãi, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Hiện tại họ lại hy vọng đống thứ này có thể dọa chết đám người Mỹ và nước Ưng kia.

“Tần Dã chắc không vấn đề gì chứ?” Thẩm chủ nhiệm nghĩ vậy, nhưng vẫn rất lo lắng cho sự an toàn của nhóm Tần Dã.

Câu nói này không biết là đang trấn an bản thân hay trấn an Lâm bộ trưởng.

Bên trong mộ huyệt.

Tần Dã thấy con nữ quỷ gần mình nhất đang nhe răng trợn mắt với hắn, mùi hôi thối và mùi máu tanh nồng nặc xộc vào mũi.

Tần Dã vốn đang bực bội, lúc này càng thêm bùng nổ.

Nhất là khi nghĩ đến lời của Tư Nội Đặc, ngọn lửa giận trong lòng càng cháy mãnh liệt hơn.

Hắn trông giống kẻ đổ vỏ lắm sao?

Hơn nữa trên người con nữ quỷ này thối chết đi được.

“Dã ca!

Chúng ta hay là...

á!

Dã ca!!” Bàn Tử vừa định nói chúng ta mau chạy đi, kết quả thấy Tần Dã đột nhiên vươn tay ra, túm lấy con nữ quỷ kéo phắt tới trước mặt.

Hắn sợ tới mức không nhịn được mà thét chói tai.

Tiếng hét của Bàn Tử khiến mọi người dồn hết sự chú ý vào Tần Dã.

Giây tiếp theo!

Tần Dã tung một cú đấm thẳng vào mặt nữ quỷ.

Bộp!

Con nữ quỷ kia còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy mình bị một người đàn ông đẹp trai kéo đến trước mặt, rồi chưa kịp ra tay đã bị trúng một đấm cực mạnh vào mặt.

Máu bắn tung tóe, mái tóc của nữ quỷ cũng bị đánh cho rối bời.

Không chỉ nữ quỷ ngẩn ngơ, mà cả Bàn Tử và những người khác cũng ngây dại.

Chưa đợi họ kịp phản ứng, Tần Dã lại ra tay lần nữa.

Chương 121

Lần này khác hẳn, nắm đấm giáng thẳng vào vòng eo mảnh mai của ả.

Nữ quỷ nằm bẹp dưới đất, Tần Dã bật chế độ bạo tẩu, dùng cả chân cả tay.

"Mẹ nó, còn dám phát lệnh truy nã, còn muốn giết lão tử!!" "Lão tử là người mà ngươi có thể động vào à?

Ta mẹ nó cho ngươi mặt mũi quá rồi hả?" "Ngươi là cái thá gì mà cũng dám phát lệnh truy nã ta?

Ngươi chỉ là một con chó săn của nước Mỹ, bị người ta hại chết không đi tìm nước Mỹ mà gây sự, lại dám tìm ta gây phiền phức?" "Ngươi coi lão tử là kẻ dễ vỏ hả?

Đồ hèn nhát, đồ chó má, đồ con hoang!!" "Mẹ kiếp!

Mẹ kiếp!!

Ta chửi cả tông môn mười tám đời nhà ngươi!" "Lão tử nhất định sẽ quật mộ các ngươi lên, vứt hết xuống biển cho cá ăn!!!" Tần Dã vừa chửi rủa vừa đấm đá túi bụi vào nữ quỷ.

Con nữ quỷ bị đánh đến mức không còn sức chống trả, mặc cho Tần Dã trút giận.

Nhóm Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, A Ninh cùng tất cả người của nước Anh Hoa đứng bên cạnh trơ mắt nhìn Tần Dã phát tiết nộ hỏa.

Nhất là người nước Anh Hoa, sợ đến mức lùi lại mấy bước, không dám thở mạnh.

Lúc này họ phát hiện Bàn Tử và Hàn đội trưởng đối xử với họ

vẫn còn nương tay lắm, Tần Dã mà phát điên lên thì đến nữ quỷ cũng bị đấm, mà còn đấm thẳng vào mặt, đúng là quá kinh khủng!!

Mark và Dylan cũng không ngờ Tần Dã lại giận dữ đến thế, dám chủ động ra tay với nữ quỷ, còn là kiểu bạo hành trực tiếp.

Tần Dã đánh bao lâu thì chửi bấy lâu.

Con nữ quỷ kia cũng bị nắm đấm của Tần Dã làm cho tức điên, đột nhiên đưa móng vuốt sắc nhọn định cào vào mặt hắn.

Tần Dã lách người né tránh, khiến nữ quỷ vồ hụt.

Con nữ quỷ nhân cơ hội đó bật dậy khỏi mặt đất, mặt mũi sưng vù lơ lửng giữa không trung, con mắt đỏ ngầu bị đấm đến mức lòi cả ra ngoài.

Bộ váy trắng tinh, bộ ngực kiêu ngạo và vòng eo mảnh khảnh của ả đầy dấu chân của Tần Dã.

Con nữ quỷ chưa bao giờ thảm hại như thế, ánh mắt ả lộ vẻ hung ác, mái tóc trên đầu bắt đầu mọc dài ra như điên, từng sợi tóc cứng như thép đâm thẳng về phía Tần Dã.

"Ta sẽ giết ngươi!!" Con mắt bị đấm lòi ra, vì nữ quỷ quá giận dữ nên cuối cùng rơi rụng xuống.

Ngốc Tiểu Muội và Hàn đội trưởng thấy vậy, vô thức quay mặt đi, thật sự quá buồn nôn.

"Dã ca!" "Dã ca!" "Né đi!!" Hoắc Tú Tú, A Ninh và Hắc Hạt Tử thấy mái tóc đen của nữ quỷ lao về phía Tần Dã, liền sốt sắng hét lên.

Trong khi đó, Mark và Dylan lại lóe lên tia phấn khích trong đáy mắt, nếu Tần Dã bị hạ gục, họ coi như đã thành công một nửa, đám người còn lại chẳng có gì đáng sợ.

Ngay lúc mọi người lo lắng cho an toàn của Tần Dã.

Tần dã bình tĩnh lấy từ trong túi ra một nắm bột lân tinh trắng, quẳng thẳng về phía đám tóc đen kia.

Bùng!

Bột lân tinh vừa tiếp xúc với tóc nữ quỷ, ngọn lửa màu xanh nhạt men theo sợi tóc cháy lan lên mặt ả.

Trong nháy mắt, cả người nữ quỷ bị ngọn lửa lân tinh bao trùm.

"A..." Tiếng thét thê lương vang vọng, cơ thể nữ quỷ bị ánh sáng xanh nhạt nuốt chửng.

"A!!" Nữ quỷ quằn quại trong đau đớn, từ trên không rơi xuống đất, lăn lộn liên tục.

Vài phút sau... con nữ quỷ nằm bất động trên đất, ngọn lửa cũng dần lịm đi...

Cùng với sự biến mất của ngọn lửa, nữ quỷ áo trắng cũng dần tan biến vào hư không.

Chỉ còn lại một làn khói nhẹ, như chứng minh sự tồn tại của ả.

Tĩnh lặng!

Yên ắng!

Một sự im lặng quỷ dị!

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn về phía Tần Dã, thấy gương mặt vẫn đầy nộ khí của hắn, đầu óc họ hoàn toàn trống rỗng.

Chuyện gì thế này?

Con nữ quỷ đó cứ thế hồn phi phách tán, biến mất khỏi cõi đời này sao?

Đầu tiên bị Dã ca đánh cho một trận tơi bời, sau đó bị rắc bột trắng lên, rồi phế luôn?

Bàn Tử vẫn ngơ ngác nhìn đồng hồ trên cổ tay.

Từ lúc Dã ca ra tay bạo đả đến khi ả biến mất, toàn bộ quá trình chưa đầy năm phút...

"Dã ca... lần này thật sự nổi giận rồi!" Hạo Thiên Chân khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, mặt đầy kinh hãi nhìn hắn.

Còn Hoắc Tú Tú và A Ninh thì đầu óc cũng ong ong.

Lần trước thấy Dã ca nổi giận là ở trong bảo tàng nước Anh Hoa, nơi có những cổ vật lịch sử của Đại Việt bị bọn họ đánh tráo lịch sử, nhận vơ là của nước Anh Hoa.

Cuối cùng Dã ca nổi giận... mang đi một nửa cổ vật, đương nhiên toàn là đồ của Đại Việt, còn những thứ không thuộc về Đại Việt thì đập được là đập sạch.

Cuối cùng còn phóng hỏa đốt luôn bảo tàng nước Anh Hoa...

Cơn thịnh nộ của Dã ca toàn là do nước Anh Hoa ban cho, cái nước Anh Hoa này đúng là sống đủ rồi, lần này chắc chắn khi về Dã ca sẽ đi quật mộ tổ tiên của tên Matsui Ichifuo kia...

Lúc này Ngốc Tiểu Muội và Hàn đội trưởng cũng ngẩn người.

Đây là lần đầu tiên thấy Tần Dã nổi giận, trước đó hình tượng của hắn là một kẻ thích chơi chiêu, không đánh theo quy tắc...

Giờ là chuyện gì đây?

Người hiền bị ép quá hóa liều?

Lực chiến bùng nổ.

Con nữ quỷ kia ban nãy đáng sợ là thế... giờ lại bị Tần Dã ấn xuống đất ma sát, cuối cùng bị giải quyết bằng thứ bột gì đó không rõ?

Họ hoàn toàn trong trạng thái mông lung...

đến giờ đầu óc vẫn trắng xóa.

Những kẻ thám hiểm quốc gia khác cũng đờ người.

Đây là sự khác biệt giữa họ và Tần Dã sao?

Thay vì bỏ chạy khi thấy nữ quỷ, hắn lại chủ động kéo ả lại đấm cho một trận...

Đây chính là sự khác biệt?

Nhóm người nước Anh Hoa ngoài ngẩn ngơ còn đầy sợ hãi, Tần Dã không đánh hăng quá rồi đánh luôn cả họ chứ?

Hay là đốt họ thành tro như đám nữ quỷ kia?

Mark và Dylan nhìn nhau, thấy rõ sự bàng hoàng và chấn động trong mắt đối phương...

Tần Dã khiến nhiều nước phải e sợ không phải là không có lý do, bản lĩnh này đúng là không nhỏ...

Những nữ quỷ lơ lửng trên không trung đều nhìn chằm chằm về phía đồng loại biến mất, đến giờ họ vẫn chưa phản ứng kịp ả đã biến mất thế nào.

Họ cứ treo lơ lửng, xếp hàng ngay ngắn nhìn về vị trí đồng loại vừa tan biến...

Trong phòng livestream: 【Vãi chưởng!

Vãi chưởng!!

Chương 122

Tôi ngẩn người luôn rồi, Dã ca có cần uy vũ thế không?】【Má nó!

Hóa ra nữ quỷ cũng bị ăn đấm được, hóa ra họ cũng biết đau, nhất là Dã ca... ra tay ác thật!】【Vãi!

Khoảnh khắc này tôi thấy thương con nữ quỷ đó một giây, bỗng nhiên trở thành bao cát trút giận cho Dã ca!!】【Đúng đúng!!

Đám người Anh Hoa nên cảm ơn mấy con nữ quỷ này đi, họ thuê sát thủ giết Dã ca trên web tối, cuối cùng đám nữ quỷ này phải hứng chịu nộ hỏa của anh ấy, theo tôi thấy, họ nên mang mấy con nữ quỷ này về mà thờ, không có họ thì ai đỡ được đòn đầu tiên của Dã ca?】【Haha!!

Có lý!!

Dã ca nhà ta đúng là ngầu bá cháy!!】【Đám tép riu Anh Hoa, các người không phải hiêu trương lắm sao?

Sao giờ im re thế?

Nói tiếp đi chứ?】 Khán giả cũng bị thao tác này của Tần Dã làm cho choáng váng, nhưng họ nhanh chóng phản ứng lại...

Thao tác của Tần Dã không có vấn đề gì cả, đúng là tấm gương sáng cho chúng ta!

Các giáo sư ở Học viện Khảo cổ không ngờ Tần Dã lại giận dữ đến mức kéo nữ quỷ lại đấm một trận, thật sự quá trực diện.

“Cái này...

Tần Dã ra tay hơi nặng thật!” “Nhưng tôi thấy chẳng có vấn đề gì,

chỉ là vấn đề ai ra tay trước thôi, tại sao cứ thấy nữ quỷ là chúng ta phải bị động chịu đòn, chủ động tấn công mới là tốt nhất." "Ừ ừ, tôi tán thành!

Huống hồ nước Anh Hoa làm việc đó đúng là quá bẩn thỉu, Tần Dã tức giận cũng là bình thường." "Kệ đi, ai mà chẳng có tư tâm, miễn là chúng ta không chịu thiệt là được, không cần quản người khác." Các giáo sư khác bàn tán xôn xao, bày tỏ sự thấu hiểu cho hành vi của Tần Dã.

Vương giáo sư thì dở khóc dở cười, Tần Dã làm việc gì cũng luôn ngoài dự liệu như vậy.

Lâm bộ trưởng và Thẩm chủ nhiệm sau khi thấy dáng vẻ giận dữ của Tần Dã, liền dở khóc dở cười, trong mắt còn có cả sự tán thưởng.

"Tần Dã này hay đấy, có lửa thì phải phát tiết ra, chỉ là hành vi này nhanh quá, hoàn toàn vượt xa phản ứng của tôi, tôi còn chưa kịp hiểu gì thì con nữ quỷ kia đã bị đánh rồi." Thẩm chủ nhiệm cười nói.

"Tôi thấy lần này nước Anh Hoa sắp đen đủi to rồi, lệnh truy nã vừa phát ra đã bị bán đứng, còn bị chính lãnh đạo web tối bán đứng, muốn kiện cũng chẳng có cơ hội." Lâm bộ trưởng nói đến đây cũng không nhịn được cười, cái web tối đó họ đã điều tra rất lâu mà không có manh mối, không ngờ họ lại quen biết Tần Dã... hơn nữa còn có vẻ rất tôn trọng Tần Dã.

Lâm bộ trưởng có chút không hiểu, họ quen nhau kiểu gì.

Lúc này trong mộ huyệt.

Tần Dã nhìn con nữ quỷ đã biến mất, liếc mắt nhìn nhóm Bàn Tử, lính đánh thuê và đội cứu hộ đang đứng đực ra phía sau.

"Làm cái gì thế?" "Ngẩn người cái gì?

Xử bọn chúng đi!" Cơn giận của Tần Dã vẫn chưa tan hết, thấy

họ cứ đờ ra nhìn mình liền quát lên một tiếng.

Nhìn hắn làm gì?

Trên mặt hắn có hoa à?

Tiếng quát của Tần Dã thức tỉnh mọi người, họ mới nhớ ra hiện tại vẫn còn rất nguy hiểm.

Tiếng quát này không chỉ làm họ tỉnh táo lại mà đám nữ quỷ cũng sực tỉnh.

Chúng nhe răng múa vuốt tiến gần về phía nhóm Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Hàn đội trưởng thấy nữ quỷ tới gần, lòng vẫn hơi run, theo bản năng vung một đấm vào nữ quỷ.

Con nữ quỷ bị đấm ngã xuống đất, ả cũng có chút ngơ ngác.

Khi con nữ quỷ đó định ra tay, Hạo Thiên Chân đã nhanh tay hơn, lấy bột lân tinh mang theo rắc thẳng vào.

"Mọi người cầm lấy một ít!" Hạo Thiên Chân lấy thêm bột lân tinh từ trong túi ra.

"Được." Hàn đội trưởng không từ chối, bốc một nắm rồi rắc vào đám nữ quỷ đang lao tới.

Khi chạm vào bột lân tinh, đám nữ quỷ lập tức bị bốc cháy.

Tiếng thét thê lương vang khắp hang động.

Nhưng đám người nước ngoài đầu hàng kia chỉ có thể dùng tay không mà đánh, họ không có bột lân tinh, mà nhóm Bàn Tử cũng không đưa cho họ.

Nhờ có bột lân tinh, đám nữ quỷ bị tiêu diệt hơn phân nửa.

Đám nữ quỷ treo lơ lửng trên không đều bị Bàn Tử, Hạo Thiên

Chân và Hắc Hạt Tử giải quyết sạch sẽ.

Về phần những người thám hiểm, tuy không có ai tử vong nhưng cũng có người bị nữ quỷ làm bị thương, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

Tần dã liếc nhìn vào trong hồ nước, không nói gì mà nhìn về phía trước trầm tư.

"Mẹ kiếp!

Vừa rồi dọa chết tôi rồi, may mà Dã ca ra tay, không thì đợi đám nữ quỷ đó ra tay trước, chúng ta không bị dọa chết thì cũng bị tóc của chúng siết chết." Bàn Tử ngồi bệt xuống đất, nghĩ lại vẫn thấy hãi hùng.

"Mà phải nói, dáng người mấy ả đó cũng không tệ, Bàn Tử, không phải cậu luôn nói muốn tiết kiệm tiền lấy vợ sao?

Mấy con nữ quỷ này tôi thấy cũng tiêu trí lắm, dù sao cũng là con gái, cậu xách một con về đi, tốt biết mấy!" Hắc Hạt Tử ngồi bên cạnh Bàn Tử, cười hì hì trêu chọc.

"Nhổ vào!

Lão tử muốn phụ nữ ôm được, chứ không phải nữ quỷ, sao anh không bảo đưa cho nước Anh Hoa đi?

Đám đó cần nhất đấy, dù sao cũng chẳng phải loại tốt lành gì, tốt nhất là mỗi tên phái Nhất Hạc một con, để dọa cho chúng chết khiếp." Bàn Tử nói đến đây, mắt còn không quên liếc nhìn đám người nước Anh Hoa.

Đám người đó thấy ánh mắt của Bàn Tử, sợ đến mức không dám thở mạnh, một câu cũng không dám ho.

Nói cái gì bây giờ?

Nói thêm một câu là bị đấm ngay, đây toàn là hổ nước, vạn nhất cuối cùng bị dìm chết thì cũng có khả năng lắm.

Thấy nước Anh Hoa sợ hãi như cháu chắt, Mark và Dylan chỉ lạnh lùng nhìn, thậm chí còn mang theo vẻ khinh bỉ, đúng là lũ hèn.

"Vừa rồi Tần Dã quá đáng quá, bạo lực quá mức, đã có bản lĩnh diệt nữ quỷ trực tiếp thì hà tất phải động thủ nhục mạ, đây không phải là có khuynh hướng bạo lực sao?" "Quỷ cũng có tôn nghiêm...

Chúa... sẽ không tha thứ cho hắn." Đúng lúc này, không biết ai trong đám đông đột nhiên lên tiếng chỉ trích Tần Dã.

Đám người Anh Hoa bên cạnh giật mình nhìn sang phía người nước Ưng kia.

Họ kinh hãi đứng dạt ra xa, lại liếc nhìn Tần Dã vẫn đang bên bờ vực giận dữ.

Họ vội vàng giữ khoảng cách, vạn nhất Tần Dã lại động thủ thì đừng có vạ lây sang họ.

Người nước Mỹ và nước Đại Hàn cũng nhường ra một lối đi, thậm chí giữ khoảng cách với kẻ vừa nói chuyện, ánh mắt nhìn hắn như nhìn một thằng ngốc.

Ngươi rảnh quá hả, nói mấy lời đó làm gì?

Tí nữa là chịu thiệt cho xem.

Sự việc diễn ra đúng như họ dự đoán.

Tần dã nghe xong, quay người nhìn kẻ nước Ưng vừa lên tiếng, sau đó lao tới trước mặt hắn với tốc độ cực nhanh.

Thấy Tần Dã áp sát, tên người nước Ưng sợ đến mức rụt cổ lại.

Không để hắn kịp nói năng gì, Tần Dã vả thẳng vào mặt hắn hai cái tát nảy lửa.

Chát!

Chát!

Tên người nước Ưng ngã nhào xuống đất, mặt sưng vù lên ngay tức khắc.

“Ngươi thích đứng trên đỉnh cao đạo đức để chỉ trích người khác lắm đúng không?” “Thích làm màu đúng không?

Thích làm màu thì tí nữa ngươi lên đi, lát nữa đám nữ quỷ khác hiện ra, nhớ phải đối xử ôn nhu với chúng nhé, Chúa của ngươi chắc sẽ cảm động lắm vì sự giáo hóa của ả dành cho ngươi đấy.” Tần Dã nói đến đây, cơn giận vốn đã vơi bớt một chút lại bùng cháy trở lại.

“Các người thấy sao?” Tần Dã liếc nhìn đám người nước Mỹ, Anh Hoa và Đại Hàn.

“Đúng đúng đúng!!!

Chương 123

Tôi thấy Dã ca nói đúng, nữ quỷ thì là nữ quỷ, còn phân biệt bạo lực hay không bạo lực gì...” “Phải phải, cứ để nước Ưng lên đi, ai bảo họ thích làm màu chứ.” “Dã ca nói không sai tí nào.” Đám người Anh Hoa gật đầu lia lịa như lũ nịnh thần, vô cùng tán thành lời Tần Dã.

Đám người Mỹ đầu hàng trước đó cũng vội vàng theo đuôi.

“Các người quá đáng thật, Dã ca ra tay bảo vệ chúng ta, các người không cảm kích thì thôi còn nói ra nói vào.” “Đúng thế, ngươi thấy Dã ca bạo lực thì ngươi lên đi, tí nữa tôi xem ngươi ôn nhu kiểu gì?” Đám người Đại Hàn cũng vội vàng phụ họa, cho rằng người nước Ưng nói vậy là sai trái.

Tên người nước Ưng nghe Tần Dã nói xong, mặt mũi trắng bệch.

Hắn còn muốn giải thích nhưng Tần Dã không cho hắn cơ hội, trực tiếp phớt lờ.

“Tôi cứ thích nhìn cái bộ dạng liếm chó của các người, tự dưng thấy sướng quá!” Bàn Tử không quên liếc xéo tên người nước Ưng vừa bị Tần Dã đánh.

“Tôi thấy anh nên nghĩ xem lát nữa đối phó với sinh vật phía sau thế nào đi, dù sao anh cũng thích làm màu thế cơ mà, chắc chắn sẽ có cách đúng không?” Hạo Thiên Chân cũng đứng bên cạnh nhìn tên người nước Ưng đó.

Tên người nước Ưng hối hận vô cùng, tại sao lại ngứa mồm cơ chứ.

Giờ hối hận đến xanh cả ruột.

Những người nước Ưng khác cũng đang lườm hắn, ăn no rỗi mỡ nói mấy thứ đó làm cái quái gì.

Cuối cùng họ đã hiểu tại sao Tần Dã nổi giận lại muốn đánh người, khuynh hướng bạo lực cái gì chứ, không đánh người thì cơn giận này đúng là không phát ra được, nhất là bây giờ...

Lúc này trong phòng livestream: 【Vcl!

Đúng là có loại đần độn chủ động nghi vấn, Dã ca cứu mạng tụi nó mà còn dám nói nhảm, đánh thế là còn nhẹ, phải đánh cho trận nữa mới hả dạ!】【Mẹ nó!

Đây là làm màu à?

Đó là kiếm chuyện thì có, còn bảo Dã ca bạo lực, bạo lực thì đã sao?

Đó là nữ quỷ, anh không bạo lực để nó bạo lực với anh à?】【Tôi thấy á!

Dã ca ra tay đúng là hơi nặng, nhưng nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với bản thân, tôi thấy Dã ca bạo lực thật, nhưng tôi thấy sướng, sao không?】【Đúng vậy!

Giờ là lúc nào rồi, cái đạo đức của ngươi có giúp ngươi sống lâu trăm tuổi hay rời khỏi mộ huyệt được không?】【Chẳng lẽ người nước Ưng chúng tôi nói sai sao?

Tần Dã đúng là bạo lực, chẳng lẽ hắn không phải là phần tử bạo lực à?

Các người còn suốt ngày đòi gả cho hắn, gả cho hắn để bị bạo hành gia đình à?

Não người Đại Việt các người chứa cái gì thế không biết.】【Mấy con nữ quỷ đó rõ ràng có thể giải quyết được, lại còn phải

nhục mạ chúng, các người đúng là đáng ghét.】【Ôi vãi!

Đám người nước Ưng các ngươi có chết cũng là tự tìm, mỗi các ngươi có mồm thôi hả?】【Tôi cứ thích Dã ca đấy, thế mới sướng, nhìn anh ấy đấm đứa khác sướng vcl, tôi cứ yêu anh ấy đấy thì sao nào!!】 Khán giả tuy nhận xét thủ đoạn giải quyết nữ quỷ của Tần Dã có phần tàn bạo, nhưng cũng chỉ là cảm thấy tàn bạo thôi, không thấy có gì sai.

Ngược lại còn thấy rất sướng, nhìn nắm đấm nện lên người nữ quỷ, họ thấy hả hê vô cùng.

Nếu không phải ở quá xa, họ cũng muốn vào đấm cho một trận, ai bảo chúng nó nhát ma người ta.

Lúc này trong mộ huyệt.

Tần Dã đối mặt với hai bóng trắng nữ quỷ đang trốn bên trong hồ nước.

Hắn đã thấy hai con đó nấp một bên từ khi đám nữ quỷ khác xông lên.

Hắn không đánh động gì, giờ xem ra, cũng không phải hoàn toàn vô dụng.

"Bàn Tử, Hạt Tử, chúng ta lùi lại phía sau." Tần Dã quay người đứng ở vị trí lối vào.

"Dã ca, chúng ta..." Bàn Tử chưa nói hết câu đã nghe thấy tiếng thét chói tai của nữ quỷ vang lên từ phía sau.

Ngốc Tiểu Muội và Shirley Dương vội quay người lại, thấy hai bóng trắng nữ quỷ di chuyển như dịch chuyển tức thời, mang theo nụ cười quỷ dị áp sát họ.

Mái tóc của chúng cũng đang mọc dài ra thấy rõ bằng mắt thường.

“Sao vẫn còn nữa hả?” Ngốc Tiểu Muội kinh hoàng thốt lên.

Không phải vì bản lĩnh của nữ quỷ này thế nào, mà là dáng vẻ này trông quá dọa người.

“Nước Ưng, đến lúc thể hiện sự ôn nhu của các người rồi đấy, lên đi.” Tần Dã cười lạnh nhìn kẻ vừa bị hắn tát tát hai cái.

Hàn đội trưởng và lính đánh thuê đều đứng bên cạnh Tần Dã, đồng loạt nhìn chằm chằm vào nhóm người nước Ưng.

Thấy vậy, người nước Anh Hoa vội vàng nép về phía Tần Dã, cố ý giữ khoảng cách với nước Ưng.

Nói nhảm, bản lĩnh của họ ra sao ai chẳng biết?

Nếu trông cậy vào nước Ưng thì đúng là chờ chết.

“Đúng đúng đúng, Dã ca nói đúng đấy, nước các người chẳng phải là quốc gia quý tộc hào hoa sao?

Còn bảo Dã ca bạo lực, vậy hãy dùng sự ôn nhu của các người mà cảm hóa ả đi, tôi tin các người.” “Không phải ôn nhu cảm hóa, mà là ôn nhu đối đãi, các người lên đi, để tôi xem các người ôn nhu kiểu gì.” “Tôi cũng muốn xem thử.” Người nước Đại Hàn thấy vậy cũng vội vàng lùi lại.

Mark của nước Mỹ cũng bước lùi về sau, ý tứ rõ ràng: Ngươi giỏi nói đạo lý thì ngươi đi đi.

Dylan lúc này cũng muốn lùi, nhưng nghĩ lại là do thành viên của đội mình nói bậy... chuyện này không thể giải thích được.

Chỉ có thể bị động để các nước khác đẩy lên tuyến đầu.

Dylan nhìn nữ quỷ trước mắt, cuối cùng nghiến răng.

Chỉ có hai con nữ quỷ, Tần Dã đánh được, tại sao họ lại không?

Dylan nghĩ tới đây, thầm nghiến răng, giơ súng bắt đầu xả đạn vào nữ quỷ.

Nhưng không hiểu sao, đám nữ quỷ này có vẻ rất sợ nắm đấm, còn đạn dược thì lại miễn nhiễm.

Đạn bắn vào người nữ quỷ chẳng có chút tác dụng nào.

Nhưng hành động này đã chọc giận chúng, tóc của hai ả mọc dài điên cuồng, mái tóc đen kịt lao về phía những người thám hiểm nước Ưng.

Khi mái tóc đen quấn quanh đầu một người thám hiểm nước Ưng, tiếng xương cốt gãy răng rắc vang lên.

Đợi đến khi mái tóc rút về, đầu của người đó đã bị vặn đứt lìa, máu từ cổ phun ra xối xả.

"A..." Ngốc Tiểu Muội lần đầu thấy cảnh tượng máu me như vậy, sợ hãi bịt chặt mắt không dám nhìn.

Shirley Dương, Bàn Tử và những người khác cũng rùng mình.

Không ngờ sự tấn công của nữ quỷ lại tàn bạo đến thế?

Hoắc Tú Tú lúc này mới hiểu ra.

"Hóa ra là vậy, hèn gì Dã ca ra tay trước, lại còn không cho nữ quỷ cơ hội trở tay, nếu để chúng chiếm thế thượng phong thì chúng ta tiêu đời rồi!" "Thế mà vẫn có kẻ bảo Dã ca tàn bạo, bảo anh ấy có khuynh hướng bạo lực, giờ nước Ưng không bạo lực đấy, nhưng nữ quỷ lại bạo lực kìa!" Lời của Hoắc Tú Tú khiến mọi người bừng tỉnh.

Hóa ra Tần Dã ra tay trước là vì đã sớm biết sự đáng sợ của nữ quỷ.

Trong phòng livestream: 【Đáng đời, các người trơ mắt nhìn người nước Ưng chúng tôi chết mà được à, các người còn là người

không?

Sao không ra tay giúp họ!】【Nữ quỷ này một phát vặn đứt cổ họ, quá khủng khiếp, chẳng lẽ Đại Việt các người không sợ họ chết hết rồi nước Ưng sẽ gây phiền phức sao?】【Các người đúng là nực cười, còn đòi ra tay giúp?

Các người tưởng mình là ai?

Ra lệnh cho ai hả?

Cái đám đó chỉ là lũ tay sai, chết thì thôi, chết cũng là tự chuốc lấy, không phải đòi ôn nhu sao?

Các người dùng súng rồi kìa, sao không bảo mình bạo lực đi?】【Đúng thế, bảo Dã ca bạo lực, bạo hành cái gì, các người không bạo hành đấy, nhưng người của các người chết sạch rồi kìa!】【Ây dà, đây là báo ứng chăng?】【Báo ứng cái khỉ gì, tự tìm đường chết thì trách được ai?】【Giờ bị người ta bạo lực lại rồi đấy, sao giờ không nói ôn nhu đi?

Cho hỏi mặt có đau không!!】Khán giả trong phòng livestream bắt đầu công kích nước Ưng, dạy cho họ bài học thế nào là vả mặt.

Lúc này bên trong mộ huyệt.

Tần dã thấy nữ quỷ đã giết gần hết đám người kia, chỉ còn lại ba người, trong đó có Dylan.

Hắn cứ nhìn chằm chằm vào Dylan.

Dylan không ngờ đám nữ quỷ này hung tàn đến thế.

"Tần Dã, cầu xin anh giúp một tay." Dylan nghiến răng lên tiếng cầu cứu.

Tần Dã nhìn Dylan và hai người nước Ưng lớn tuổi hơn, mắt nheo lại một chút, rồi vẫy tay với Bàn Tử và Hắc Hạt Tử.

Chương 124

Hai người lập tức tâm lĩnh thần hội.

Ngay khi mái tóc đen của nữ quỷ đã chạm vào đầu Dylan và hai người nước Ưng kia, họ mới thong thả ra tay.

Bùng!

Mái tóc bị bột lân tinh đốt cháy, lập tức bùng lên ngọn lửa lớn.

Con nữ quỷ trong nháy mắt bị ngọn lửa nuốt chửng, tiếng thét kinh hoàng vang khắp hang động.

"Khụ khụ!!" "Oẹ!" Dylan và hai người thám hiểm lấy lại được hơi thở, ngồi bệt xuống đất thở dốc và ho sặc sụa.

Họ lúc này đang trong tâm trạng sống sót sau tai nạn.

Nơi này thật sự quá kinh khủng, mộ huyệt này không phải là nơi họ nên ở lại, không được, họ phải đi, phải đi ngay bây giờ...

"Giáo sư Michelle, ông định đi đâu thế?" "Tôi cứu các người, các người định phủi mông đi luôn sao?

Có phải hơi quá đáng không?" Giọng nói của Tần Dã khiến ba người nước Ưng sững sờ.

"Anh nói cái gì?" Giọng Dylan run rẩy nhìn hắn, trong đội ngũ có hai giáo sư khảo cổ, chuyện này chỉ có họ biết, sao Tần Dã lại biết được?

"Michelle, Ryan, giáo sư của Học viện Khảo cổ nước Ưng, trước khi trở thành giáo sư từng là lính đánh thuê hàng đầu." "Lần này đến Đại Việt thám hiểm, tìm kiếm bảo tàng là một phần, còn một phần là vì những ngôi mộ của Đại Việt." Tần Dã bước về phía họ, nhưng

những lời nói ra lại khiến tất cả thám hiểm viên tại hiện trường chấn động.

Nước Mỹ, Anh Hoa và Đại Hàn đều có giáo sư khảo cổ đi cùng.

Chỉ là dùng thân phận thám hiểm viên để che đậy.

Giờ Tần Dã nhìn ra giáo sư khảo cổ của nước Ưng, vậy giáo sư của nước họ liệu có bị nhìn ra không?

Nghĩ đến đây, họ bỗng thấy Tần Dã đúng là quá thâm sâu, sao mà khó đối phó thế không biết... muốn lừa gạt cũng không xong.

Quan trọng nhất là, hắn đã biết thân phận của những người này từ lâu mà vẫn bình thản đưa họ xuống mộ...

Tâm lý kiểu gì vậy?

Tần Dã đứng trước mặt những người này: "Giờ chúng ta bàn về vấn đề tiền nong chút nhỉ." "Tiền?

Tiền gì?" Giáo sư Ryan ngẩn ra, vô thức lên tiếng hỏi.

Tần Dã thấy không đưa tiền, liền túm lấy cổ áo Ryan.

"Ngươi nói gì?

Ý ngươi là không đưa tiền?" Đối mặt với cơn giận đột ngột của Tần Dã, Ryan rùng mình một cái.

Thậm chí còn có chút sợ hãi.

Tần Dã bị làm sao vậy?

Sao bỗng dưng lật mặt nhanh thế?

"Không phải!

Chúng ta từ khi nào lại dính dáng đến tiền bạc?" "Tôi không biết sao anh đột nhiên hỏi tiền, tôi hơi mông lung." Giáo sư Ryan vội vàng giải thích, sợ Tần Dã tát cho một phát.

“Tôi cứu các người, các người không nên báo đáp tôi sao?” Tần Dã buông cổ áo Ryan ra, giọng điệu dịu đi một chút.

“Phải phải, nên chứ!

Nên chứ!

Nhưng nên đưa bao nhiêu?” Không đợi Ryan nói, Michelle đã vội lên tiếng, vẻ mặt vô cùng hợp tác.

“Vừa rồi tôi đánh nữ quỷ tiêu tốn không ít thể lực đâu.” Tần Dã rất hài lòng với thái độ hợp tác của ả, “Phí bồi dưỡng, phí làm lỡ việc, còn cả số bột vừa dùng, cộng thêm giá trị của các người...

Nước Ưng đưa tôi tổng cộng một tỷ rưỡi!” “Còn về phần các người... tôi không có nghĩa vụ bảo vệ an toàn của các người.” “Nước Mỹ, nước Anh Hoa, nước Đại Hàn, mỗi nước đưa tôi một tỷ, còn nữa, những người này là công chức nhà nước, tiêu hao tài nguyên của Đại Việt ta, các người cũng phải bồi thường.” Nghe đến số tiền này, tất cả bọn họ đều ngây người.

Không chỉ đối phương mà ngay cả nhóm Bàn Tử cũng choáng váng.

Đây là số tiền trước đây tiêu đi giờ quay lại sao?

Bất ngờ đến đột ngột thế sao?

Cái này khiến họ hơi khó tiếp nhận đấy!!

“Dựa vào cái gì?” Giáo sư Michelle nghe thấy đòi một tỷ rưỡi, mắt muốn lòi ra ngoài, họ lấy đâu ra nhiều tiền thế?

Một tỷ rưỡi?

Tiền âm phủ à?

Họ đào đâu ra nhiều tiền vậy?

“Không đưa?” Tần Dã nhướng mày, bàn tay vừa hạ xuống lại túm lấy cổ áo Ryan.

“Không đưa tiền tôi sẽ quật mộ tổ tiên nhà các người, quật mộ học viện các người, quật mộ của những kẻ đứng sau học viện các người, tin không tôi băm xương cốt tổ tiên các người ra cho chó ăn!” Tần Dã nói xong, còn quay đầu nhìn đám người nước Mỹ và Anh Hoa.

“Các người cũng thế, đưa tiền ngay, tôi không có nghĩa vụ phục vụ các người.” Lời của Tần Dã khiến tất cả họ hoảng loạn.

Những gì Tần Dã làm bao năm qua họ đều rõ như lòng bàn tay, chỉ cần hắn nói là hắn chắc chắn làm được.

Để tro cốt tổ tiên không bị hành hạ, tốt nhất là mau đưa tiền thôi.

“Đưa đưa đưa!!

Chúng tôi đưa ngay, chúng tôi nhất định sẽ đưa, anh cho chúng tôi số tài khoản.” Người nước Anh Hoa vội vàng lên tiếng.

“Đó là tài nguyên quốc gia, đưa cho Đại Việt trước, sau đó đưa cho tôi.

Còn nữa, tiền nước Ưng đưa ngay cho tôi.” Tần Dã nói đến đây, quay đầu nhìn Ryan, “Quốc gia đưa là việc của quốc gia, các người đưa là việc cá nhân của các người, các người phải đưa riêng cho tôi 50 triệu đô la, nếu không... mộ tổ tiên các người...” “Phải phải, đưa đưa đưa!!

Tôi đưa cho anh ngay!” “Tôi cũng sẽ đưa ngay!” Giáo sư Ryan và Michelle vội vàng gật đầu.

“Bây giờ!

Ngay lập tức!

Đưa tiền!!" Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân vừa nghĩ sắp có tiền, phấn khích nhìn đám người kia.

Còn những kẻ đó giờ đang cuống cuồng liên lạc với cấp trên, hy vọng họ nhanh chóng chuyển tiền.

Khán giả trong phòng livestream lúc này cười đến vỡ bụng. 【Haha!!

Dã ca uy vũ, đòi tiền chuẩn không cần chỉnh, haha!!】 【Các người đây là tống tiền, là cưỡng đoạt, quốc gia chúng tôi sẽ không khuất phục.】 【Đúng thế, các người ngang nhiên cướp bóc, thật vô sỉ, nước Mỹ sẽ không bị các người uy hiếp đâu.】 【Nước Mỹ này, ngươi dùng từ sai rồi, đó không phải là cướp, đó là báo ơn.

Thứ nhất đây là cấm địa của Đại Việt, không phải của các ngươi.

Thứ hai, không có Dã ca thì người nước Mỹ các ngươi chết sạch rồi, Dã ca không có nghĩa vụ cứu lũ chó má các ngươi.

Cuối cùng, các ngươi có thể chọn không đưa tiền, nhưng mộ tổ tiên nguyên thủ quốc gia các ngươi bị quật lên... thì tiền không giải quyết được đâu.】 【Haha, các người đang nói chuyện với Đại Việt chúng ta đấy à?

Lần sau nói câu này nhớ quỳ xuống mà nói, không thì các người không có tư cách nói chuyện trước mặt chúng ta đâu, đã quỳ xuống chưa?】 【Vẫn cứ là Dã ca nhà ta, đòi tiền không trượt phát nào!!】 Khán giả thấy những kẻ hiêu trương trước đó giờ như cháu chắt, tâm trạng đặc biệt sảng khoái.

Tại Học viện Khảo cổ.

Các giáo sư thấy Tần Dã trực tiếp đòi tiền, cả phòng họp không ngớt tiếng cười.

Còn cả mấy lời đó nữa, không đưa tiền là quật mộ, mà là mộ tổ

tiên, rồi cả mộ của những kẻ đứng sau các nước...

“Haha, tôi càng ngày càng thích cái cậu Tần Dã này rồi, đòi tiền hay lắm!” Lâm giáo sư tán thưởng.

“Lúc này vẫn còn nghĩ đến Đại Việt, đúng là không tồi, tiền nhiều ít tạm thời không nói, chỉ nhìn bọn họ cứng họng là thấy sướng rồi!” Trần giáo sư cũng thấy lòng nhẹ nhõm hẳn.

Chương 125

Không chỉ vậy, còn giải quyết được đám người nước Ưng kia.

"Tần Dã tính thiếu một khoản rồi." Vương giáo sư bỗng nhiên lên tiếng.

"Khoản gì cơ ạ?" "Xác của mấy tay thám hiểm kia cũng là một nguồn thu nhập, người chết cũng phải thu tiền chứ." Các giáo sư nghe xong, đồng loạt giơ ngón tay cái.

Vẫn là Vương giáo sư nhớ dai.

Tại Sở Tài chính.

Phương bộ trưởng đang xem livestream thấy Tần Dã đòi họ chuyển tiền cho Đại Việt, không nhịn được cười.

Ông đã từng giao dịch với các nước khác, bắt họ nôn tiền ra còn khó hơn bắt họ chết.

Một mình Tần Dã có làm được không?

Phương bộ trưởng bất lực lắc đầu, không quá để tâm.

Đúng lúc này, điện thoại reo lên, Phương bộ trưởng nghe máy, đầu dây bên kia là một giọng tiếng Anh lưu loát.

"Phương bộ trưởng, chúng tôi đặc biệt gửi lời cảm ơn để bày tỏ sự cảm kích vì Đại Việt đã bảo vệ các thám hiểm viên của chúng tôi..." Đối phương nói câu này, rõ ràng là giọng điệu mang theo chút nghiến răng nghiến lợi.

"Không cần khách khí, chúng tôi cũng chẳng muốn bảo vệ lắm đâu, số tiền này tôi thấy các ông đưa cũng khó khăn, Đại Việt chúng tôi không lấy nữa." Phương bộ trưởng nhận ra sự không cam tâm

trong lời của Bộ trưởng Tài chính đối diện, liền dứt khoát từ chối.

"Đừng đừng đừng, ông cứ nhận đi, ông mà không nhận thì đừng nói là mộ tổ tiên giáo sư nước Mỹ chúng tôi không giữ được, mà ngay cả mộ tổ tiên tôi cũng bay màu mất, cầu xin ông, nhận giúp tôi với!" Bộ trưởng Tài chính nước Mỹ nghe Phương bộ trưởng không nhận tiền, cuống đến mức sắp khóc, nếu không nhận tiền thì kẻ quật mộ tổ tiên ông ta chính là người Mỹ...

Phương bộ trưởng nghe đối phương khóc lóc cầu xin mình nhận tiền, suýt nữa thì phì cười.

Chuyện này biết làm sao giờ?

Người ta đã khóc lóc cầu xin mình lấy tiền rồi, nếu không nhận chẳng phải là có lỗi với họ sao.

Thế là Phương bộ trưởng "miễn cưỡng" nhận tiền, đối phương còn liên tục cảm ơn.

Khóe miệng Phương bộ trưởng giật giật, cả đời này chưa từng nghe yêu cầu nào kỳ quặc thế này, họ đưa tiền còn phải cảm ơn Đại Việt...

Đúng là sợ Tần Dã quật mộ tổ tiên đến mức đó.

Nhưng phải nói thật là, sướng thật đấy!

Quả nhiên bản thân phải mạnh mạnh mẽ mới là chân lý.

Đang lúc Phương bộ trưởng còn đang trầm ngâm, người nước Đại Hàn cũng gọi điện tới.

Thấy cuộc gọi từ nước Đại Hàn, Phương bộ trưởng còn đặc biệt hắng giọng một cái.

"Alo..." Lúc này Phương bộ trưởng thu tiền đến mỏi cả tay, đối phương còn phải cảm động rơi nước mắt cảm ơn ông.

Còn nhóm Tần Dã thì tạm thời gặp khó khăn, cái hồ nước này đủ sâu và dài.

Muốn qua được cần có thuyền cao su.

Thế là họ trực tiếp yêu cầu với phía chính quyền, đứng đó đợi chính quyền gửi thuyền cao su tới.

"Dã ca, tiền về tài khoản rồi." A Ninh và Hoắc Tú Tú đồng thời nhận được tin báo trên điện thoại, hai người tiến sát lại gần Tần Dã, nhỏ giọng nói khẽ.

"Ừ." Tần Dã gật đầu, không nói gì thêm, thần sắc khác hẳn vẻ hung hãn ban nãy.

Còn những thám hiểm viên nước khác thì thấy vô cùng uất ức.

Số tiền này đưa ra khiến họ tức lộn ruột.

Nhưng không dám phát hỏa, hễ phát hỏa là Tần Dã đòi quật mộ tổ tiên, ai mà chịu cho thấu?

Lúc này Lâm bộ trưởng đang xem video rất hào hứng thì điện thoại lại reo.

"Hử?

Sao lại là bọn họ nữa?" Lâm bộ trưởng có chút không kiên nhẫn, thời gian này số lần gặp họ còn nhiều hơn mười năm trước cộng lại.

"Sao thế?" Thẩm chủ nhiệm tò mò nhìn ông.

"Người của Bộ Ngoại giao lại tới, tôi thấy lần này họ tới đây chắc chắn chẳng có chuyện gì tốt." Lâm bộ trưởng bất lực thở dài, sau đó nhìn Thẩm chủ nhiệm, "Ông nói xem tôi sang Bộ Ngoại giao làm gì?

Sao tôi không sang Sở Tài chính nhỉ?

Tiền là họ cầm, còn tôi phải đối mặt với mấy kẻ khó nhằn này...” “Ông mau nghe máy đi, lát nữa có khi ông còn gặp nhiều phiền phức hơn đấy.” Thẩm chủ nhiệm tốt bụng nhắc nhở.

Lâm bộ trưởng thở dài, nhấn nút nghe.

“Chuyện gì?” “Gặp mặt?

Gặp mặt cái gì?” “Lần này các ông lại định làm gì nữa?” “Được được được, gặp thì gặp, gặp ngay bây giờ, qua phòng họp mà đợi.” Lâm bộ trưởng nói xong liền cúp máy, quay sang nhìn Thẩm chủ nhiệm.

“Xem ra lần này Tần Dã gặp rắc rối rồi.” “Sao thế?” Thẩm chủ nhiệm ngẩn ra, lúc này thì có rắc rối gì được?

“Ông nói với cấp trên một tiếng, tốt nhất là phái thêm người qua giúp đỡ Tần Dã.” Lâm bộ trưởng luôn cảm thấy chuyện này có chút khó giải quyết.

“Tôi sẽ sắp xếp, lần này họ tìm ông là vì việc gì?” Thẩm chủ nhiệm gật đầu, hiện tại Tần Dã là bảo bối lớn của Đại Việt, nếu thật sự xảy ra chuyện thì Đại Việt tổn thất lớn lắm.

“Để chỉ trích Tần Dã, hừ, có tôi ở đây, còn để họ bắt nạt được Tần Dã chắc?” Lâm bộ trưởng hừ lạnh một tiếng, bước ra cửa.

Thẩm chủ nhiệm im lặng một lúc, cuối cùng nhấc máy gọi một dãy số.

Trong phòng họp Bộ Ngoại giao.

Lâm bộ trưởng vừa bước vào đã thấy người của nước Mỹ và nước Ưng quay lại, bên cạnh còn có người của nước Xiêm La và nước Gấu Trắng cũng ở đó.

Trên mặt người nước Mỹ còn mang theo nụ cười không tốt lành

gì.

Lâm bộ trưởng lập tức cảnh giác, nhìn thoáng qua đại diện Bộ Ngoại giao nước Gấu Trắng, người kia chỉ bất lực lắc đầu, không nói câu nào.

“Các vị đến đây là vì việc gì?

Chẳng lẽ vẫn còn chuyện?” Lâm bộ trưởng ngồi xuống ghế, nhìn mọi người.

Hai vị bộ trưởng nước Mỹ và nước Ưng nhìn nhau, cuối cùng khẽ gật đầu.

“Chúng tôi đến đây để truyền đạt một chỉ thị tới các ông.” Bộ trưởng Ngoại giao nước Mỹ lên tiếng trước.

“Chỉ thị?

Chỉ thị của các ông?” Lâm bộ trưởng ngẩn ra, họ ra lệnh ở đây, ông không nghe nhầm chứ?

“Chúng tôi quyết định hạn chế Tần Dã nhập cảnh, trong vòng mười năm tới, nước Mỹ chúng tôi không hoan nghênh Tần Dã tiến vào lãnh thổ quốc gia.” Bộ trưởng Valery nói thẳng vào vấn đề.

Người của nước Anh Hoa, Đại Hàn và nước Ưng cũng vội vàng gật đầu.

Chỉ có nước Gấu Trắng và Lâm bộ trưởng là sững sờ.

Không cho Tần Dã đến nước họ là vì sợ Tần Dã quật mộ tổ tiên sao?

“Tôi bảo này Bộ trưởng Rovas, tôi mời ông đến đây để làm gì?” Bộ trưởng Valery thấy nước Gấu Trắng không biểu thái thì có chút không hài lòng.

“Chẳng phải ông bảo tôi đến xem náo nhiệt sao?

Tôi đang xem đây thê còn gì?" Bộ trưởng Rovas nói thẳng.

Người của dân tộc chiến đấu nói chuyện rất trực diện, đương nhiên còn có kẻ trực diện hơn.

"Các ông là sợ Tần Dã đến nước các ông quật mộ tổ tiên nhà các ông lên hả?" Mặt của Valery và các bộ trưởng ngoại giao khác trở nên rất khó coi.

"Ông nói bậy bạ gì thế?" Valery giận dữ phản bác.

"Chúng tôi là vì thấy Tần Dã có khuynh hướng bạo lực, vì vấn đề an toàn của người dân nước mình." "Ồ?

Thế à?

Tần Dã đâu phải lần đầu đến Mỹ, thế người dân của các ông bị đấm à?" Rovas tò mò truy vấn.

Valery nghẹn họng, thậm chí có chút hối hận vì đã mang theo người nước Gấu Trắng tới, đúng là tự tìm rắc rối mà.

"Đương nhiên không phải!

Chương 126

Tôi là lo xa cho tương lai." Valery phớt lờ câu hỏi của Rovas, nhìn chằm chằm Lâm bộ trưởng.

"Sắp tới sẽ có Hội thảo Giao lưu Khảo cổ, đây là một buổi giao lưu văn hóa lịch sử quốc tế, Tần Dã là một phần tử nguy hiểm, lúc giận dữ thích đánh người và có khuynh hướng bạo lực, tôi không hy vọng buổi giao lưu này có sự hiện diện của Tần Dã." "Còn nữa, Học viện Khảo cổ vẫn còn tên Tần Dã đúng không?

Tôi hy vọng trong Học viện Khảo cổ đừng xuất hiện hắn, ngoài ra, tước bỏ tư cách Giáo sư khảo cổ của Tần Dã!" "Không cho phép hắn tham gia bất kỳ dự án khảo cổ và buổi giao lưu lịch sử nào." Lâm bộ trưởng nghe lời Valery nói xong, sững sờ mất vài giây, sau đó mới phản ứng lại, nhìn gã như nhìn thằng ngốc.

Cái thằng này có bệnh à?

Tần Dã là bảo bối của giới khảo cổ nước nhà, lịch sử Đại Việt tái hiện, Tần Dã chắc chắn có công lớn nhất, buổi giao lưu lịch sử lần này, vốn ông cũng cho rằng Tần Dã đi là hợp lý nhất.

Thế mà giờ họ nói cái gì?

Không cho Tần Dã tham gia khảo cổ, còn tước bằng khảo cổ của hắn...

Họ chưa ngủ dậy à?

Bị Tần Dã dọa cho phát điên rồi sao?

Can thiệp vào nội chính của nước chúng tôi, ai cho các người mặt mũi thế?

"Tôi thấy lời của Bộ trưởng Valery nói rất có lý!

Tôi tán thành.” Bộ trưởng Matsushita của nước Anh Hoa vội vàng phụ họa.

“Còn cả tôi nữa, tôi cũng thấy có lý.” Bộ trưởng Park theo sát phía sau.

Các bộ trưởng ngoại giao khác không đợi Lâm bộ trưởng lên tiếng đã vội vàng phụ họa theo sau nước Mỹ.

Bộ trưởng Rovas nhìn mà há hốc mồm, đám người này không biết xấu hổ đến mức này rồi sao?

Tần Dã có phải giáo sư khảo cổ hay không đâu phải do họ quyết định, đó là việc của Đại Việt, đám người này tính là cái thá gì chứ?

“Các vị, các vị có quốc tịch Đại Việt à?” Rovas thật sự không nhịn được nữa, tò mò hỏi.

“Ông nói nhảm gì thế?

Chúng tôi là người Mỹ, sao có thể là người mang huyết thống da vàng được?

Ông bớt nói bậy đi.” Valery như con gà chọi bị xù lông, vội vàng giải thích.

“Nếu không phải thì các ông quản chuyện Đại Việt cử ai đi giao lưu lịch sử làm gì?

Còn đòi tước bằng khảo cổ của người ta?

Mặt mũi đâu rồi?” Rovas cười nhạo nhìn họ.

“Hừ, dù sao đi nữa, Tần Dã không thể trở thành giáo sư khảo cổ, đây là kết quả thương lượng của nhiều quốc gia chúng tôi, nếu không làm theo ý chúng tôi, buổi giao lưu này Đại Việt cũng không cần đi nữa.” Valery thái độ rất kiên quyết, mang vẻ đe dọa.

Trong lòng gã thậm chí còn có chút hả hê, từ khi tới đây họ chưa

từng được thuận lòng, giờ cuối cùng cũng được trút một hơi ác khí.

Đơn vị tổ chức buổi giao lưu lịch sử lần này chính là nước Mỹ họ, về phần nhân sự tham gia, đương nhiên cũng do họ quyết định.

Người Đại Việt muốn tham gia giao lưu thì bắt buộc phải qua sự đồng ý của họ.

Thêm nữa, lịch sử Đại Việt luôn mờ nhạt trên trường quốc tế, mà cơ hội lần này có thể nói là rất hiếm có, đây là bước đi đầu tiên và quan trọng để lịch sử Đại Việt vươn ra quốc tế.

Valery thấy mình đã nắm thóp được Đại Việt, chỉ nghĩ thôi cũng thấy phấn khích.

Lâm bộ trưởng và Rovas đều sững sờ.

Biết nước Mỹ chơi bẩn, nhưng không ngờ lại bẩn đến mức này.

Lâm bộ trưởng thấy đầu óc hơi mông lung, vẫn chưa phản ứng kịp ý của nước Mỹ...

"Các ông..." Rovas định nói gì đó, nhưng nghĩ lại nước Mỹ là bên tổ chức, liền hiểu ra ngay.

Để không cho Tần Dã tham gia hội thảo, không tiếc uy hiếp Đại Việt...

"Chúng tôi thấy rất hợp lý!" "Đúng, tôi tán thành!" "Tôi cũng thấy Tần Dã đúng là rất nguy hiểm, vẫn nên vì an toàn mà đừng để hắn tham gia các dự án khảo cổ." Không đợi nước Mỹ nói thêm, nước Anh Hoa, Đại Hàn, Xiêm La và nước Ưng đều đồng thanh phụ họa.

Lâm bộ trưởng giờ mà không hiểu ý đồ này thì đúng là thằng ngốc.

Cả lũ lại liên kết lại để gây áp lực cho Đại Việt.

Nếu có thể, ông thật sự muốn đá văng bọn họ ra ngoài, nhưng ông

không thể làm thế.

Bộ trưởng Rovas nhìn Lâm bộ trưởng với vẻ thông cảm, lựa chọn thế nào vẫn phải bàn bạc lại với cấp trên mới được.

“Chuyện này tôi cần báo cáo với cấp trên, các vị vui lòng đợi chút.” Lâm bộ trưởng mặt mũi sa sầm đứng dậy, bước ra ngoài.

Thấy vẻ mặt khó coi của Lâm bộ trưởng, Valery trong lòng vô cùng đắc ý.

Không tin là không trị được Đại Việt...

Lâm bộ trưởng lập tức gọi tất cả đồng nghiệp lại, họp một buổi nhỏ trong văn phòng.

Đồng thời liên lạc trực tiếp với cấp trên.

“Hiện tại ý của người Mỹ là...” Lâm bộ trưởng truyền đạt lại ý của Valery.

Lời vừa thốt ra, tất cả các nhà ngoại giao và lãnh đạo của Lâm bộ trưởng đều kinh ngạc.

“Cái gì?

Họ lại dám làm trò bẩn thỉu thế này, đây là ép Đại Việt ta mà!” “Thật đáng ghét, Tần Dã là bảo vật của Đại Việt ta, kiến thức lịch sử văn hóa không thua kém gì các vị giáo sư đó, giờ không cho Tần Dã đi chẳng phải là nhắm vào Đại Việt sao.” “Tôi thấy là sợ Tần Dã sang đó quật mộ tổ tiên nhà họ thì có.” Các nhà ngoại giao khác nghe xong cũng vô cùng phẫn nộ.

“Chuyện này họ muốn nắm thóp Đại Việt, lợi dụng buổi giao lưu này để kìm hãm chúng ta.” Lâm bộ trưởng im lặng một lúc, rồi chậm rãi lên tiếng.

Vị lãnh đạo im lặng hồi lâu, rồi khẽ cười.

“Cái buổi giao lưu quốc tế này, không tham gia cũng chẳng sao.” “Hả?” “Thế sao được ạ?

Lịch sử Đại Việt ta còn đang đợi mượn cơ hội này để phục hưng, giờ trực tiếp không đi nữa, có được không?” “Tôi nghe nói bên Học viện Khảo cổ đã chuẩn bị rất lâu rồi, hiện đang chọn nhân sự, hiện tại Tần Dã là ứng cử viên thích hợp nhất.” Các nhà ngoại giao khác sau khi nghe quyết định của cấp trên liền nhao nhao lên tiếng.

“Văn hóa lịch sử Đại Việt chưa bao giờ phải dựa dẫm vào cái buổi giao lưu quốc tế gì đó do nước Mỹ tổ chức mới hưng thịnh được.” Vị lãnh đạo đó nghe các nhà ngoại giao thảo luận xong, thản nhiên nói.

“Hiện tại văn hóa lịch sử Đại Việt đã vươn ra quốc tế rồi, toàn cầu ai chẳng biết đến cái tên Tần Dã, xem livestream chẳng phải cũng là văn hóa lịch sử Đại Việt sao?

Hiệu quả của nó còn tốt hơn cái buổi giao lưu kia nhiều.” Lâm bộ trưởng và mọi người bỗng ngẩn ra, đúng thế nhỉ!

Hiện tại hiệu quả tuyên truyền lịch sử Đại Việt chẳng phải nhanh hơn hội thảo quốc tế sao, phạm vi chẳng phải rộng hơn sao?

Ngay khi họ vừa phản ứng lại, vị lãnh đạo tối cao trực tiếp tuyên bố.

“Họ nhắm vào Tần Dã thì chứng tỏ họ vô cùng e sợ Tần Dã, cho nên mới liên kết đa quốc gia để gây áp lực cho Đại Việt ta.” “Càng như vậy chúng ta càng phải bảo vệ tốt cho Tần Dã, còn phải đặc biệt quan tâm đến cậu ấy, cho cậu ấy hưởng đặc quyền.” “Ông giờ quay lại bảo họ, Đại Việt không sợ áp lực, buổi giao lưu này chúng tôi không tham gia nữa, còn có...” Lãnh đạo nói đến đây, khóe miệng khẽ nhếch lên một đường cong.

“Dù có cấm Tần Dã đến Mỹ thì đã sao?

Tần Dã mà muốn quật mộ thì không có ngôi mộ nào hắn không quật được.” Lâm bộ trưởng nghe xong vội gật đầu.

Nghĩ đến tính cách của Tần Dã, hắn có thể vượt biên sang đó rồi quật sạch mộ tổ tiên nhà họ...

Ông thật sự rất mong đợi, muốn xem biểu cảm của họ sau khi bị Tần Dã quật mộ.

“Tôi hiểu rồi, tôi sẽ làm theo ý của ngài.” Lâm bộ trưởng nói rồi đứng dậy khỏi ghế, chuẩn bị ra phòng họp.

“Tôi đi cùng ông!

Tôi muốn xem bọn họ cứng họng thế nào.” “Cả tôi nữa, tôi cũng muốn đi.” “Cho tôi một suất.” Các nhà ngoại giao khác cũng đứng dậy, định bụng đi xem cùng.

Trong phòng họp.

Valery thấy Lâm bộ trưởng quay lại, thậm chí còn mang theo nhiều nhà ngoại giao như vậy, nụ cười trên môi gã lập tức tắt ngóm, trong lòng dâng lên linh cảm chẳng lành.

“Bộ trưởng Valery, chúng tôi quyết định rút khỏi buổi giao lưu, còn việc các ông hạn chế Tần Dã nhập cảnh, đó là việc của các ông.” Lâm bộ trưởng ngồi xuống ghế, bình thản tuyên bố kết quả.

Valery và các bộ trưởng khác nghe xong, sắc mặt đồng loạt biến đổi.

Họ không ngờ cuối cùng Đại Việt lại đưa ra quyết định như vậy.

“Lập tức thông báo cho Học viện Khảo cổ, buổi giao lưu lần này không cần chuẩn bị nữa.” Lâm bộ trưởng quay sang trợ lý phía sau hạ lệnh.

“Lâm bộ trưởng...” Valery định nói gì đó nhưng bị Lâm bộ trưởng giơ tay cắt ngang.

Chương 127

“Chuyện này tôi sẽ nói rõ với Tần Dã, dù sao cậu ấy cũng là người trong cuộc, cậu ấy có quyền được biết.” Valery nghe xong, mặt mũi xám ngoét.

Nếu chuyện này để Tần Dã biết, liệu mộ tổ tiên nhà gã có giữ được không đây.

“Lâm bộ trưởng, ông không cần thiết phải làm thế chứ?

Ông...” “Bộ trưởng Valery, chúng tôi rất dân chủ, tôn sùng tự do, chẳng phải các ông là người hiểu rõ nhất sao?” Lâm bộ trưởng cười lạnh nói.

“Vậy là thỏa thuận xong rồi chứ gì?

Tôi đi đây, cái trò hay này đúng là đáng xem thật.” Bộ trưởng Rovas không đợi Valery kịp mở miệng đã nhanh chóng lên tiếng, câu cuối cùng còn nhìn chằm chằm Valery mà nói.

“Vậy không tiễn.” Lâm bộ trưởng cười nhìn Rovas.

Người sau chỉ gật đầu, bước ra khỏi phòng họp trước.

Valery và người của các nước khác mặt mày xám xịt, nằm mơ cũng không ngờ tới, vốn định dùng chuyện này để ép Đại Việt, không ngờ Đại Việt thà không tham gia buổi giao lưu cũng phải bảo vệ bằng được Tần Dã.

Đúng là đáng ghét...

“Chúng ta vẫn nên nghĩ xem lát nữa phải làm sao đi!” Lúc này, Bộ trưởng Matsushita của nước Anh Hoa mặt mày xám xịt như tro tàn, thất thần lẩm bẩm: “Hắn không đến cũng không xong, mà đến rồi thì cả hai bên đều không dây vào được.” “Vậy phải làm sao đây?” Hoa

Lai Nhĩ không hiểu hỏi lại.

"Ta đang nghĩ xem mộ tổ tiên nhà mình có bảo vệ tốt được không, nếu Tần Dã mà biết chuyện này, hắn chắc chắn sẽ đào mộ tổ nhà ta lên mất." Bộ trưởng Matsushita mếu máo nói.

Nước Mỹ:...

Bộ trưởng Bộ Ngoại giao các nước khác:...

Chuyện này hoàn toàn có khả năng xảy ra.

Hiện tại bên trong mộ huyệt, Tần Dã đang đợi phía chính quyền gửi xuống cao su đến, bỗng nghe thấy tiếng chuông điện thoại của Ngốc Tiểu Muội vang lên.

Thấy hiển thị người gọi, Ngốc Tiểu Muội chẳng cần suy nghĩ liền đưa ngay cho Tần Dã.

Chú của cô gọi vào lúc này thì chắc chắn là tìm Tần Dã rồi, dù sao cũng chẳng phải tìm cô, chi bằng đưa thẳng cho hắn.

Tần Dã nhìn màn hình rồi nhấn nút nghe.

"Tần Dã, có chuyện này tôi phải báo cho cậu một tiếng." Thẩm chủ nhiệm không đợi Tần Dã lên tiếng đã nói trước.

"Chuyện gì?" "Tôi vừa nhận được tin, nước Mỹ đang lôi kéo nước Anh và các nước khác liên kết gây sức ép với Đại Việt, yêu cầu gạch tên cậu khỏi Học viện Khảo cổ.

Các quốc gia đó hạn chế cậu nhập cảnh, còn đe dọa Đại Việt rằng nếu không làm theo ý họ, Hội giao lưu Lịch sử Quốc tế Mỹ cũng sẽ gạch tên Đại Việt." Thẩm chủ nhiệm trực tiếp thuật lại hành vi của nước Mỹ cho Tần Dã nghe.

Lời này vừa thốt ra, Bàn Tử và Hắc Hạt Tử lập tức nổi trận lôi đình.

“Mẹ kiếp, lũ chó đẻ này đúng là một lũ khốn nạn, việc các nước làm thật sự không bằng cầm thú.” Bàn Tử nói xong liền chú ý thấy Marc và đồng bọn đang nhìn mình với vẻ khó chịu.

“Nhìn cái gì mà nhìn?

Tao nói sai à?

Còn nhìn nữa tao móc mắt ra đấy!” “Bàn Tử, đừng nóng!” Hạo Thiên Chân kéo Bàn Tử lại, bảo anh đừng nói nữa.

Tần dã nghe xong không có biểu hiện gì đặc biệt, chỉ thản nhiên “ừ” một tiếng, cuối cùng chẳng nói thêm lời nào đã cúp máy.

Sau đó hắn quay người nhìn đám người Mỹ và Anh.

Đám người đó lúc này đều rũ mắt, không dám nhìn thẳng vào hắn.

Trong phòng livestream, bình luận bùng nổ: 【Mẹ nó!

Lũ chó Mỹ này thật kinh tởm!

Toàn dùng thủ đoạn hạ lưu, bộ tụi nó được sinh ra từ cống rãnh hả?】 【Dám hạn chế Dã ca nhập cảnh, chắc là sợ Dã ca rồi chứ gì?

Sợ hắn đào mộ tổ tông nhà chúng nó chứ gì?】 【Bàn Tử chửi đúng lắm, toàn một lũ chó đẻ, nhìn mấy tên thám hiểm này là thấy ngứa mắt...

Thật muốn đẩy hết bọn nó xuống nước cho chết đuối luôn...】 【Con nữ quỷ kia vẫn chưa xử hết lũ cá lọt lưới này, sao không xử luôn tụi nó đi?】 Khán giả nghe thấy lời Thẩm chủ nhiệm liền đồng loạt chửi bới, hàng trăm triệu người cùng nhau trút giận.

Đúng lúc này, từ lối vào xuất hiện một nhóm đàn ông lực lưỡng, mặc tác chiến phục đặc chủng màu đen, trên người mang quốc huy nước Bạch Hùng.

“Người nước Bạch Hùng sao lại đến đây?” Hoắc Tú Tú thấy họ

tới, đôi lông mày thanh tú khẽ nhíu lại, lầm bầm tự hỏi.

Đội trưởng dẫn đầu của nước Bạch Hùng đưa mắt quét qua một lượt, sau khi tìm thấy bóng dáng Tần Dã, anh ta đi thẳng tới và thực hiện một nghi thức chào quân đội.

"Thưa ngài Tần Dã, chúng tôi đặc biệt xin phép Đại Việt đến để chứng kiến tiến trình lịch sử của các bạn, lần này sẵn tiện hộ tống tài nguyên cho mọi người." Đội trưởng Bạch Hùng vung tay, các binh sĩ phía sau liền đặt xuống cao su xuống.

Tần Dã khẽ gật đầu, không nói gì thêm.

Còn Marc và Dylan khi thấy người Bạch Hùng đến, tâm tư mỗi người một khác.

Khán giả cũng có chút ngơ ngác, không hiểu sao lúc này người Bạch Hùng lại xuất hiện.

"Giao xuống cao su cho người Mỹ và người Anh Hoa trước, để họ đi trước dẫn đường." Sau khi xuống chuẩn bị xong, Tần Dã tiên phong lên tiếng.

"Hả?" Bàn Tử thoáng sững sờ, sau đó hiểu ra ngay, trên mặt nở nụ cười không tốt lành gì: "Thế thì tốt quá, lỡ gặp nguy hiểm gì thì có đám này đi trước thu hút hỏa lực, đó cũng là giá trị của họ rồi." Người Mỹ và người Anh Hoa lập tức không chịu, đây chẳng phải là bắt họ đi nộp mạng sao?

"Dựa vào cái gì mà bắt chúng tôi đi trước?

Đây là mưu sát!" "Trên người chúng tôi không có vũ khí, lúc này bắt chúng tôi đi trước, anh rõ ràng là muốn chúng tôi chết đúng không?" "Tần Dã, anh đúng là đồ khốn!" Người Mỹ sau khi nghe tin này liền tức giận mắng nhiếc thậm tệ.

Người Anh Hoa lần này cũng không nhịn nổi.

“Suốt dọc đường này chúng tôi luôn nghe lời các người, các người đấm đá chúng tôi cũng không hề đánh trả, giờ các người lại muốn chúng tôi chết sao!” “Các người quá đáng lắm rồi, Tần Dã anh cũng đừng quá kiêu ngạo, sau lưng chúng tôi là nước Anh Hoa, anh làm chúng tôi phát điên lên thì nước Anh Hoa sẽ không buông tha cho anh đâu.” Đám người Mỹ và Anh Hoa trực tiếp chỉ trích Tần Dã.

Hắc Hạt Tử, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đỏ mặt tía tai, lửa giận bốc cao, đang định rút vũ khí ra bắn nát sọ tụi nó thì một bóng đen đã xông tới trước.

Ngốc Tiểu Muội và Shirley Dương cũng đang rất phẫn nộ, định mở miệng phản bác thì thấy Tần Dã bên cạnh biến thành một tàn ảnh lao thẳng về phía đối diện.

Bốp!

Chát!

Tần Dã ra tay cực nhanh với đám người Marc.

“Á...” “Đứa nào đánh tao!” “Đừng đánh nữa!” Đám người Mỹ còn chưa nhìn rõ là thứ gì đã ăn ngay một cú đấm ngàn cân.

Cú đấm nện vào người khiến họ đau đến mức hít hà không thôi, ngã rạp xuống đất mãi không bò dậy nổi.

Đầu tiên là người Mỹ, sau đó là người Anh Hoa.

Đám người đó còn chưa nhìn rõ ai ra tay đã bị đánh gục.

“Mẹ kiếp!

Tụi mày thấy ông đây dễ bắt nạt lắm hả?

Tụi mày tưởng hạn chế tao nhập cảnh là bảo vệ được mộ tổ nhà tụi mày sao?” “Bộ Ngoại giao hả?

Cứ đợi đấy, mộ tổ nhà tụi mày đừng hòng chạy thoát, ai cũng

đừng mong chạy, mộ tổ nhà tụi mày Tần Dã này chắc chắn sẽ đào!" "Còn muốn gây sức ép cho Đại Việt hả, tao cho tụi mày gây sức ép này, giờ tao cho tụi mày biết thế nào là áp lực khổng lồ!" Tần Dã vừa đánh vừa mắng.

Đánh xong, thấy Bàn Tử và Hoắc Tú Tú vẫn còn đang ngẩn ngơ, hắn trực tiếp hạ lệnh: "Nhìn cái gì?

Đánh!" Hoắc Tú Tú và Bàn Tử vốn đã muốn động thủ từ lâu, nhận được lệnh liền xông vào đánh cùng.

Khán giả nhìn thấy cảnh này thì hả hê vô cùng: 【Ha ha!

Đánh hay lắm, Dã ca của em vẫn là ngầu nhất, đánh sướng thật!

Không phải tụi mày thích gây sức ép à?

Lần này xem tụi mày ép kiểu gì, ha ha, đánh đi!

Đánh mạnh vào!】 【Một lũ hèn nhát đứng trên đất Đại Việt mà cũng dám bảo Dã ca quá đáng, dám bảo Dã ca kiêu ngạo?

Tụi tao kiêu ngạo đấy, có bản lĩnh thì cứ kiêu ngạo đi, có giỏi thì đánh trả xem!

Không có bản lĩnh thì nằm đó mà ăn đòn.】 【Ha ha, nhìn mà thấy sướng cái bụng, tôi thích tính cách của Dã ca nhất, khi động thủ được thì tuyệt đối không cãi nhau, cứ dùng nắm đấm mà nói chuyện, bắt tụi nó đi trước làm vật hiến tế, chết thì để tụi nó chết trước!】 【Dã ca cố lên!

Dã ca uy vũ, em yêu anh!】 Khán giả nhìn thấy nắm đấm của Tần Dã nện vào người đám kia thì cười không khép được miệng, giản trực là vui không thể tả.

Nhóm Tần Dã đấm đá túi bụi, Đội trưởng Hàn cùng đám lính đánh thuê và Đội trưởng Satsksy của Bạch Hùng nhìn mà đờ đẫn cả người.

Chương 128

Cú đấm này đánh ra thật sự quá đã.

Dưới nắm đấm của nhóm Tần Dã, người Mỹ và người Anh Hoa phải cam chịu ngồi lên xuồng đi trước dẫn đường, sau đó là người Đại Việt, rồi đến "bộ ba" nước Anh và người nước Tiểu Hàn lẳng lặng theo sau, không dám ho he lời nào.

Hai mươi phút sau.

Mọi người rời xuồng, người Mỹ và người Anh Hoa nhìn đường hầm đen kịt phía trước mà run rẩy, định né tránh theo bản năng.

Nhưng Tần Dã ở ngay phía sau, vì sợ nắm đấm của hắn nên họ buộc phải đi theo ý hắn.

Ba mươi phút sau.

Người Anh Hoa dẫn đầu đến trước một cánh cửa đá, mọi người hợp lực mở cửa, những ngọn đuốc trên tường đá lập tức bùng cháy khi cửa mở ra.

Bên trong thạch thất hiện ra rõ mồn một.

Ở giữa treo lơ lửng bảy cỗ quan quách bằng thanh đồng, trên mặt điêu khắc những hoa văn tinh xảo.

Bảy cỗ quan tài được sắp xếp rất có quy luật, bên trên quấn chặt bởi những sợi xích đen thô nặng.

"Cuối cùng cũng thấy quan tài." Một giáo thụ nước Anh Hoa nhìn thấy thì mắt sáng rực lên.

Người Mỹ cũng chấn động, không ngờ lại đột ngột thấy tới tận bảy cỗ quan tài như vậy.

Còn nhóm Bàn Tử khi nhìn thấy quan tài, mắt ai nấy đều sáng lên.

"Vãi chưởng!

Cuối cùng cũng thấy quan tài, trong này chắc chắn phải có đồ tùy táng chứ nhỉ?" Bàn Tử sải bước đến bên một cỗ quan tài, đưa tay sờ thử.

"Đây là làm từ thanh đồng, nhìn niên đại chắc cũng nhiều năm rồi." Hắc Hạt Tử cũng sờ thử, nhìn bụi bẩn trên tay, vừa nói vừa thổi bay lớp bụi trên ngón tay.

"Cái này thuộc niên đại nào vậy?" Bàn Tử nghi hoặc nhìn Hắc Hạt Tử.

"Chuyện này cậu phải hỏi Dã ca, Dã ca biết nhiều hơn chúng ta." Hắc Hạt Tử hướng ánh mắt về phía Tần Dã.

Tần Dã đi đến trước quan tài, quan sát kỹ lưỡng một hồi.

"Những thứ này được chế tạo vào thời Hán, cách hiện tại đã nghìn năm rồi.

Chỉ có thợ thủ công thời Hán mới tạo ra được những hoa văn thế này, quan tài của họ là loại quan tài lồng, càng lồng nhiều lớp thì địa vị càng cao." "Trên quan tài thanh đồng thường sơn đen điểm vàng, phần lớn vẽ hình ảnh Phúc, Lộc, Thọ tam tinh, đây là đặc trưng riêng của thời Hán." Tần Dã nói xong, mọi người đều vỡ lẽ.

"Thời Hán?

Vậy là cách đây khoảng hơn hai nghìn năm?

Đây là vật báu từ hai nghìn năm trước sao?" Bàn Tử nghe xong kinh ngạc nhìn cỗ quan tài trước mắt.

Không chỉ Bàn Tử, mà cả Shirley Dương, Ngốc Tiểu Muội, đội cứu hộ và người Bạch Hùng đều sững sờ, kinh ngạc nhìn vật phẩm

có tuổi đời hơn hai thiên niên kỷ này.

Đặc biệt là Ngốc Tiểu Muội, cô vội vàng bảo thợ quay phim đi theo quay sát, ghi lại chi tiết hình dáng cỗ quan tài.

Trong phòng livestream: 【Ôi mẹ ơi!

Vật phẩm hơn hai nghìn năm...

Cái này chắc giá trị lắm đây?

Chưa nói đến đồ tùy táng bên trong, riêng cái nắp quan tài này thôi chắc cũng đáng cả đống tiền rồi!】【Vãi thật!

Đây mới chính là lịch sử Đại Việt chúng ta, hơn hai nghìn năm lịch sử...

Chỉ cần lấy cỗ quan tài này ra thôi, mẹ kiếp, niên đại nước nào lâu bằng chúng ta?

Còn thọ hơn cả cái mạng già của mấy tên người Mỹ nữa!】【Lúc nãy đứa nào bảo lịch sử văn hóa Đại Việt không ra gì ấy nhỉ, ra đây, bước ra đây nói lại lần nữa xem?

Bảo lịch sử nước mình có mấy trăm năm, giờ Đại Việt chúng ta chỉ một tấm ván quan tài thôi đã có hai nghìn năm rồi, tụi mày thua cả cái ván quan tài của Đại Việt nữa...】【Ha ha, cười chết mất, giờ nghĩ lại mấy cái quốc gia cứ oang oang tự đắc lịch sử nước mình thế này thế nọ, sao giờ không thấy gáy nữa?

Không thích cười nữa à?】Bình luận của khán giả hiện lên liên tục, thậm chí có người còn trực tiếp nhắc tên cư dân mạng Mỹ và các nước khác vào xem.

Còn ở Học viện Khảo cổ.

Các giáo thụ khi nghe đó là vật phẩm thời Hán thì đã kích động đứng bật dậy khỏi ghế từ lâu.

“Trời ơi!

Hóa ra là quan tài thời Hán, hơn hai nghìn năm trước, mọi người nhìn hoa văn đó đi...” Lâm giáo thụ run rẩy chỉ tay vào màn hình lớn.

“Đây là quan tài thời Hán, chắc chắn là vậy, thiên ạ!

Đây thật sự là mộ huyệt thời Hán!” “Tuyệt vời quá!

Đây là phát hiện trọng đại, chế độ quan quách thời Hán đúng là như vậy, đều là trọng quan (quan tài lồng nhiều lớp)!” “Tần Dã thật sự quá lợi hại, chỉ nhìn một cái là xác định được ngay vật phẩm thời Hán, trong đầu cậu ta chứa đựng vùng trời kiến thức gì vậy?” Các giáo thụ đều kích động bàn tán, phòng họp vốn yên tĩnh lúc này náo nhiệt vô cùng.

Vương giáo thụ vội vàng gọi điện cho sinh viên của mình: “Lập tức công bố tin tức chính thức, đưa tin Tần Dã đã phát hiện ra quan quách.” Với sự thúc đẩy của Học viện Khảo cổ, toàn bộ tin tức hàng đầu của Đại Việt đều bị Tần Dã chiếm sóng. #CHẤN KINH!!!

MỘ HUYỆT TRONG SA MẠC LÀ NGÔI MỘ HƠN HAI NGHÌN NĂM TUỔI!!!# #QUAN QUÁCH THỜI HÁN XUẤT THẾ, ĐÃ TỒN TẠI HAI NGHÌN NĂM!# #TẦN DÃ PHÁT HIỆN DI VẬT LỊCH SỬ HAI NGHÌN NĂM, VĂN HÓA LỊCH SỬ ĐẠI VIỆT TIẾN MỘT BƯỚC DÀI!!!# Tin tức bên ngoài bay rợp trời, thậm chí cư dân mạng nước ngoài sau khi thấy tin này cũng nườm nượp đổ vào phòng livestream, số người xem vọt lên tới ba trăm triệu người.

Lúc này, nhóm Tần Dã đều đang tập trung vào những cỗ quan tài.

“Những cỗ quan tài này có tuổi đời lâu như vậy, chắc chắn rất có giá trị nghiên cứu, nước Mỹ chúng tôi sẵn lòng mang về để đóng góp một phần công sức cho Đại Việt.” Giáo thụ khảo cổ nước Mỹ lúc này lộ rõ vẻ tham lam, mượn danh nghĩa công để hành việc tư.

“Người Mỹ các ông nói thế là không đúng, nước Anh Hoa chúng tôi cũng có thể đóng góp một phần sức lực!” “Nước Tiểu Hàn chúng tôi cũng có thể giúp đỡ.” Thấy bọn này ai nấy đều giấu giếm tư tâm, Bàn Tử và Ngốc Tiểu Muội đều thấy kinh ngạc, sao lại có thể trơ trẽn đến mức này cơ chứ.

“Đây là đồ của Đại Việt, các người dựa vào cái gì mà đòi mang đi.” Ngốc Tiểu Muội vô cùng bất bình, giáo thụ lịch sử Đại Việt chết hết rồi sao?

Đến lượt các người ở đây sắp xếp đồ đạc của Đại Việt à?

“Cái con bé chết tiệt này, ở đây không đến lượt cô lên tiếng.” Marc nhìn Ngốc Tiểu Muội với vẻ cực kỳ khó chịu.

Xoẹt!

Con dao găm của Hắc Hạt Tử phóng thẳng xuống ngay dưới chân Marc.

“Người Đại Việt chúng tôi, ông nói chuyện thì khách sáo một chút cho tôi, nếu không lát nữa tôi sẽ bắn xuyên đầu ông đấy.” Hắc Hạt Tử vừa nói vừa nghịch mấy chiếc phi tiêu trong tay.

Ngốc Tiểu Muội nhìn Hắc Hạt Tử với ánh mắt cảm kích.

“Những thứ này chúng tôi cũng muốn đóng góp chút sức lực, chúng tôi giúp đỡ Đại Việt các người mà các người còn không biết ơn, chẳng phải quá đáng lắm sao?” Giáo thụ Lane vẫn không nhịn được mà lên tiếng.

“Giúp đỡ?

Các người thật lòng muốn giúp à?

Hay là muốn nhân cơ hội này trộm cổ vật của Đại Việt?” Tần Dã đưa mắt quét qua bộ mặt của lũ người này, vẻ lạnh lùng trên mặt càng

đậm, trong mắt còn có lửa giận lóe lên.

"Đại Việt còn, Tần Dã còn, tôi xem ai dám mang cổ vật của Đại Việt đi!" Lane và Marc thấy Tần Dã lên tiếng thì lòng có chút sợ hãi.

Dù sao vết thương do Tần Dã vừa đánh trên người vẫn còn đau âm ỉ.

Nhưng cứ nghĩ đến nhiều quan tài thế này...

Dù mỗi nước mang đi một cái thì Đại Việt cũng chẳng thiệt thòi gì...

Trước đó họ tổn thất nhiều thế, giờ kiểu gì cũng phải mang về được chút gì chứ?

"Ngài Tần Dã, chúng tôi không có ác ý, chúng tôi chỉ muốn nghiên cứu một chút văn hóa lịch sử Đại Việt của các bạn thôi, vả lại quan tài ở đây nhiều như vậy, dù chúng tôi có mang đi một bộ thì các bạn cũng đủ để nghiên cứu rồi mà!" Giáo thụ Lane tiếp tục thuyết phục.

"Đó là cổ vật lịch sử của Đại Việt, ai cũng không được động vào." Tần Dã không nhượng bộ dù chỉ một bước, nhất quyết không đồng ý.

"Ngài Tần Dã, chúng tôi không có ác ý mà!

Chúng tôi cũng có lòng hảo tâm thôi, đơn thuần là muốn nghiên cứu cổ vật của các bạn, nghiên cứu xong chúng tôi sẽ trả lại." "Đúng thế!

Chúng tôi đều có lòng tốt, các bạn đừng có địch ý lớn như vậy!" "Thế này đi, nếu các bạn không yên tâm, chúng tôi có thể giao cổ vật của mình cho các bạn cùng nghiên cứu..." Người Mỹ, người Tiểu Hàn và người Anh Hoa vội vàng giải thích.

"Các người tính toán giỏi thật đấy, ba cái nước nhỏ như các người thì có cổ vật lịch sử gì chứ, lập quốc mới được mấy trăm năm

mà đòi đổi lấy cổ vật mấy nghìn năm của chúng tôi, các người cũng xứng hả?" Hoắc Tú Tú nghe xong không nhịn được mà cười nhạo.

Vị giáo thụ khảo cổ kia liền lộ vẻ ngượng ngùng.

"Ngài Tần Dã, nói gì thì nói chúng ta cũng cùng nhau đi đến đây, suốt dọc đường chúng tôi cũng giúp đỡ các bạn không ít, các bạn không cần thiết phải có địch ý lớn với chúng tôi như vậy." "Hơn nữa, thiết bị nghiên cứu của Đại Việt các bạn so với nước ngoài chúng tôi thì vẫn còn kém một chút, các bạn đừng có làm khó dễ cổ vật chứ!" Một giáo thụ khảo cổ nước Mỹ lên tiếng trước, định dùng lý lẽ thuyết phục Tần Dã.

Chương 129

“Ôi mẹ ơi!

Ông không nói tôi còn quên mất ông đi cùng chúng tôi đấy, suốt dọc đường này ngoài việc gây rắc rối ra thì các người đã làm được cái gì?

Gặp mấy con quái vật kia, có đứa nào trong các người giết được con nào chưa?” “Gặp nữ quỷ, có ai trong các người giải quyết được không?” Bàn Tử nghe đến đây thì tức đến bật cười.

Trơ trẽn cũng phải có giới hạn thôi chứ, người Mỹ trong cái giới mặt dày này đúng là không có giới hạn, không có đáy mà!!

“Chẳng phải là không có cơ hội đó sao!” Giáo thụ Mỹ ngượng ngùng đáp.

“Cho các người cơ hội rồi, nhưng các người không dùng được đấy chứ, lúc trước bảo các người đi trước thì cứ lề mề chậm chạp, giờ lại có mặt mũi bảo không có cơ hội hả?” “Nắm đấm của Dã ca nện vào người có thấy sướng không?” Hạo Thiên Chân còn đưa ngón tay chỉ vào vết bầm tím trên mặt lão.

Vị giáo thụ kia vừa nghĩ đến nắm đấm của Tần Dã là rùng mình một cái, muốn nghiên cứu lịch sử Đại Việt là một chuyện, nhưng bị ăn đòn lại là chuyện khác.

Người nước Anh, Anh Hoa và Tiểu Hàn thì cố gắng dùng tình cảm và lý lẽ để giao tiếp với Tần Dã.

Bởi vì đối phương là Tần Dã, họ buộc phải dùng lý lẽ.

Không phải họ không muốn ngang ngược, mà là kết quả của sự ngang ngược có thể là Tần Dã còn ngang ngược hơn cả họ.

Cuối cùng người xui xẻo vẫn là họ, người bị ăn đòn vẫn là họ.

Người bị thương, bị chết cũng vẫn là họ...

Khán giả trong phòng livestream nhìn thấy cảnh này, bình luận tuôn ra như mưa: 【Đại Việt các người thật hẹp hòi, chẳng phải chỉ là một bộ quan tài thôi sao, các giáo thụ khảo cổ thương lượng với các người như vậy là vinh dự của các người đấy, đừng có không biết tốt xấu, đây là sự nhượng bộ lớn nhất chúng tôi dành cho các người rồi.】【Đúng thế, đừng có không biết điều, đồ vẫn là của Đại Việt, có phải không trả lại đâu, các người đúng là quá hẹp hòi, giản trực là chưa từng thấy sự đời, cũng không nhìn lại xem quốc gia mình có bản lĩnh gì, thật nực cười.】【Vãi thật!

Lúc nãy tôi vừa mới cười nhạo lão giáo thụ người Mỹ mơ mộng hão huyền, giờ xem ra các người không chỉ mơ mộng, mà còn là si tâm vọng tưởng nữa.

Cổ vật Đại Việt chúng tôi mà tụi mày dám mang đi một cái xem, dù kỹ thuật nghiên cứu lịch sử của tụi tao có kém hơn tụi mày thì thà để nó ở đó thối rữa cũng phải là đồ của Đại Việt.】【Đưa đồ cho tụi mày thì khác gì tặng luôn cho tụi mày, lịch sử hai nghìn năm còn thọ hơn cả cái mạng chó của nước tụi mày nữa, thế mà cũng dám đòi lấy cổ vật Đại Việt đi, đây là chuyện hài nhất tôi từng nghe.】【Ha ha!

Ôi mẹ ơi!

Chuyện hài nhất năm đây rồi, mấy cái đứa nước Mỹ với nước Anh kia chưa tỉnh ngủ hả?

Hay là bị Dã ca dọa cho ngu người luôn rồi?】Khán giả liên tục gửi bình luận, ai nấy đều mỉa mai sự vô sỉ của đám người này.

Cổ vật lịch sử Đại Việt là nền tảng lịch sử quốc gia, sao có thể để kẻ khác mang đi.

Mấy nước này là hạng người gì thì tự họ cũng phải biết mình có đáng tin cậy hay không chứ.

Lúc này, các giáo thụ khảo cổ khi nghe lời của đám giáo thụ Mỹ và Anh thì ai nấy đều phẫn nộ vô cùng.

"Khốn kiếp!

Đáng chết!

Đó là đồ của Đại Việt chúng ta, dựa vào cái gì mà cho họ mang đi?

Họ coi chúng ta là cái gì chứ?" "Đúng thế, Tần Dã tuyệt đối không được đồng ý đấy!!" "Thật là đáng ghét, cứ tự coi mình là cái rốn của vũ trụ." Các giáo thụ đều vô cùng tức giận, chỉ sợ Tần Dã sẽ đồng ý chuyện này.

Vương giáo thụ cũng rất giận, không ngờ người Mỹ vẫn chưa từ bỏ ý định, cứ nhăm nhe cổ vật lịch sử Đại Việt, đừng nói là cỗ quan tài này, ngay cả một viên gạch họ cũng đừng hòng mang đi.

"Mọi người đừng lo lắng, Tần Dã sẽ không đồng ý đâu." Trần giáo thụ tuy cũng phẫn nộ nhưng vừa nghĩ đến tính cách của Tần Dã, ông liền quả quyết lên tiếng.

"Ông chắc chắn thế sao?

Hiện tại áp lực đối với Tần Dã không hề nhỏ đâu." Lâm giáo thụ quay sang nhìn Trần giáo thụ.

"Áp lực có lớn đến đâu cũng không lớn bằng áp lực thiếu tiền.

Mang quan tài này về, Đại Việt chúng ta đều sẽ trả tiền hoa hồng cho cậu ta, vì tiền, Tần Dã cũng phải bảo vệ tốt chỗ quan tài này, cho nên cậu ta sẽ không đưa đâu.

Áp lực cái gì chứ, ép Tần Dã quá là kẻ xui xẻo chỉ có thể là đối phương thôi." Trần giáo thụ tuy hiểu biết về Tần Dã không sâu,

nhưng từ sự chấp nhất của hắn với tiền bạc có thể thấy hắn rất yêu tiền, nên tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội kiếm tiền này.

Vương giáo thụ nghe xong, khóe miệng khẽ nhếch lên, Tần Dã đúng là hạng người như vậy thật.

Lúc này bên trong mộ huyệt.

"Ngài Tần Dã, anh cũng nên nghĩ cho Đại Việt chứ, tự các người nghiên cứu cổ vật lịch sử Đại Việt thì sẽ chẳng có tiến triển gì đâu.

Anh luôn miệng nói vì lịch sử Đại Việt, vậy anh làm thế này là sao?

Anh có xứng với thân phận của mình không?" Giáo thụ Lane như nghĩ ra điều gì đó, lại một lần nữa lên tiếng chất vấn.

Thậm chí còn nâng tầm lên mức quốc gia, rằng nếu Tần Dã không giao cổ vật cho họ thì chính là phản bội Đại Việt.

"Đúng thế, anh chẳng phải là giáo thụ khảo cổ sao?

Lẽ nào anh không muốn cổ vật của mình được phô diễn ra ngoài sao?" Marc cũng đứng bên cạnh phụ họa theo.

Có người Mỹ đứng trên đỉnh cao đạo đức để chỉ trích Tần Dã, những kẻ khác cũng hùa theo ngay lập tức.

"Tần Dã, anh làm thế này có xứng với thân phận mình không?" "Anh đã phụ lòng mong đợi của Học viện Khảo cổ dành cho anh." "Và cả sự ủng hộ của Học viện Khảo cổ nữa!!" Mọi người thi nhau công kích Tần Dã.

Ý tứ trong lời nói rất đơn giản, một khi Tần Dã không đáp ứng yêu cầu của họ thì hắn sẽ là tội nhân của Đại Việt, là tội nhân của giới khảo cổ, càng hổ thẹn với thân phận giáo thụ khảo cổ của mình.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều ngớ người ra.

“Vãi thật!

Hôm nay tôi đúng là được mở mang tầm mắt, tôi còn tưởng giáo thụ khảo cổ Đại Việt chúng ta tới rồi chứ, đám này bộ không biết thế nào là đảo lộn cương thường à?

Dám đến tận đây quản chuyện Đại Việt chúng tôi làm?

Nếu không đưa cổ vật cho họ thì Dã ca là tội nhân Đại Việt sao?” Bàn Tử một hồi lâu mới hoàn hồn, nén giận nói.

Sao lúc này anh lại muốn nổ súng thế nhỉ?

Chuyện này là sao đây?

“Tôi muốn giết tụi nó, mọi người thấy thế nào?” A Ninh lên đạn, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

“Tôi thấy được đấy, tôi cũng không nhịn nổi nữa rồi.” Hoắc Tú Tú cũng theo sát phía sau.

“Không được, lúc này các cô nổ súng sẽ gặp rắc rối to đấy, hơn nữa hiện tại đang livestream trực tiếp.” Shirley Dương vội vàng lên tiếng ngăn cản, dù sao cũng đang livestream, nếu bị người các nước khác nhìn thấy thì rắc rối thật sự.

“Dã ca, anh nói xem phải làm sao?

Anh nói một tiếng anh em sẽ làm theo ngay, dù có đắc tội với đám đó thì đã sao?” Hắc Hạt Tử cảm thấy mấy lão Tây này thật sự phiền phức vô cùng.

Tần Dã nhìn chằm chằm đối phương hồi lâu, lại liếc nhìn bảy cỗ quan tài treo bên cạnh.

Tiếng cười giễu cợt trên khóe miệng hiện rõ.

“Tôi cho các người một cơ hội, tôi muốn xem thử ai dám động vào những cỗ quan tài này!” Người Mỹ và người Anh thấy Tần Dã không

có ý định giết họ, lòng bỗng thấy tự tin hơn.

Cùng lắm là bị ăn đòn một trận!

Dù sao Tần Dã cũng không thể trực tiếp giết họ, ngay cả khi muốn mượn vật khác hay sinh vật làm trung gian thì hiện tại cũng chẳng có gì.

Cho nên tạm thời họ sẽ không sao, vậy thì còn gì phải sợ nữa.

Bây giờ đang livestream trực tiếp, ngỡ đâu họ đều chết trong tay đám người này thì sẽ gây phẫn nộ trong cộng đồng quốc tế, quốc gia của họ sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Nghĩ đến đây, lòng họ càng thêm đắc ý, ánh mắt vẫn dán vào những cỗ quan tài, chuẩn bị tư thế mở nắp.

Khi Marc đang định hạ lệnh cho các thành viên phía sau thì thiết bị liên lạc của hắn bỗng vang lên.

Nhìn màn hình hiển thị, Marc thoáng khựng lại, sau đó đứng sang một bên lén lút nghe điện thoại.

"Thưa cấp trên... xin chỉ thị." Marc vô cùng cung kính, vẻ mặt nghiêm túc.

Có vẻ như đang đối phó với một chuyện rất quan trọng.

Đội trưởng Satsksy vẫn luôn dán mắt vào mặt Marc, khi thấy cánh môi hắn mấp máy, sắc mặt anh ta lập tức sa sầm.

Đám người Mỹ này đúng là trơ trẽn thật, dám thật sự muốn mang cổ vật lịch sử Đại Việt đi.

"Ngài Tần Dã, ngài muốn khai chiến với nước Mỹ và nước Anh không?" Tần Dã nhìn về phía Đội trưởng Satsksy, đôi mắt phẳng lặng như mặt hồ thoáng qua sự nghi hoặc.

"Tôi vừa nhìn khẩu hình miệng của Marc, tin tức vừa rồi là từ cấp

cao nước Mỹ, ý của họ là bắt Marc mang quan tài đi nghiên cứu, khi cần thiết có thể trực tiếp bắn chết người của các bạn." Satsksy phản hồi với giọng điệu ngưng trọng.

Chương 130

“Cái gì?

Lũ chó đẻ này, thật đáng chết, giờ tao sẽ xử đẹp tụi mày.” Bàn Tử nói đoạn liền nạp đạn, chuẩn bị giết Marc.

“Bàn Tử, cậu bình tĩnh lại đi.” Hạo Thiên Chân vội vàng ngăn cản.

“Bình tĩnh cái nỗi gì, tụi nó đã cưỡi lên cổ mình đi bậy rồi, lẽ nào chúng ta không quản sao?” Bàn Tử vô cùng tức giận.

Không chỉ Bàn Tử giận dữ, mà ngay cả những người lạnh lùng như A Ninh và Hoắc Tú Tú cũng vậy, lúc này họ chỉ muốn nổ súng bắn nát sọ đám trộm mộ này, bọn chúng dám ngang nhiên đòi cướp cổ vật lịch sử Đại Việt ngay trước mặt họ, thật đáng ghét, không thể tha thứ.

Ngốc Tiểu Muội và Shirley Dương sắc mặt cũng không mấy tốt đẹp, đối với đám người Mỹ này không có chút thiện cảm nào.

Còn Đội trưởng Hàn và đám lính đánh thuê phía sau thấy vậy cũng rút vũ khí ra, thậm chí bắt đầu kiểm tra đạn dược.

Một khi xảy ra đấu súng, họ sẽ không ngồi yên đứng nhìn, không chỉ vì Tần Dã, mà còn vì văn hóa và cổ vật lịch sử của Đại Việt.

Bầu không khí lúc này vô cùng kỳ quái, giống như sự tĩnh lặng trước cơn bão.

Trong phòng livestream: 【Vcl!

Sao tôi cảm thấy có gì đó không ổn nhỉ?

Có phải như tôi đang nghĩ không?

Lát nữa có khi nào đánh nhau không?】 【Tôi cũng thấy không khí

này không ổn chút nào, lát nữa chắc chắn có chuyện xảy ra cho xem.】【Mấy tên người Mỹ này, tôi thấy cứ trực tiếp bắn chết cho xong, đúng là hạng vô sỉ, đó là cổ vật Đại Việt chúng ta, dựa vào cái gì mà để tụi nó mang đi?

Không thể tha thứ!】【Nhưng bây giờ có nguy hiểm lắm không?

Đây là đấu súng đấy!】【Nguy hiểm cái gì?

Đó là Dã ca đấy, Dã ca căn bản chẳng sợ gì, Dã ca còn nhiều vũ khí lắm, tùy tiện lấy ra một món cũng đủ thổi bay tụi nó không còn mảnh giáp.】【Này này này, bộ ông quên đây là đâu rồi à?

Đây là mộ huyệt đấy!

Vũ khí Dã ca mang theo mà oanh tạc ở đây thì sập mộ mất.】【Vậy về quân số thì bên mình thiệt thòi quá phải không?】Khán giả lúc này cảm thấy quân số phía Đại Việt có phần lép vế, đối phương cộng lại đông như vậy, nếu không dùng được vũ khí hạng nặng mang theo thì chẳng phải là bị động ăn đòn sao?

Bên trong mộ huyệt.

Satsksy thấy phía Đại Việt đang giương cung bạt kiếm, lòng bỗng hiểu ra, bèn đi tới cạnh Tần Dã.

"Các bạn định ra tay rồi sao?" Satsksy chưa đợi Tần Dã đáp lời đã nói tiếp: "Nếu các bạn định đánh, tôi có thể làm tay đấm cho Đại Việt." "Ái chà!

Đại huynh đệ, sao anh lại trượng nghĩa thế nhỉ?

Rốt cuộc là vì cái gì vậy?" Bàn Tử nghe có người giúp sức thì lập tức tươi cười rạng rỡ.

"Tôi ngưỡng mộ phong cách làm việc của ngài Tần Dã, cho nên tôi mới chủ động xin đi theo, xin được hỗ trợ Đại Việt các bạn." Satsksy

mỉm cười, bày tỏ thái độ của mình.

“Nếu nước Bạch Hùng các anh đã sẵn lòng giúp đỡ, đó là vinh dự của chúng tôi.” Tần Dã thản nhiên nói xong, càng thêm kiên định với suy nghĩ của mình.

Người Bạch Hùng đã giúp một tay thì còn gì phải nói nữa?

Cứ việc chiến thôi...

Đám người này không thể chiều hư được.

Sau đó hắn quay sang nhìn Ngốc Tiểu Muội.

“Tạm thời tắt livestream đi...” Ngốc Tiểu Muội còn đang ngẩn ngơ, sau khi nghe đoạn đối thoại của hai người mới hiểu ra.

“Được!” Ngốc Tiểu Muội gật đầu, sau đó nhìn nhân viên công tác phía sau khẽ ra hiệu.

Nhân viên công tác liền theo bản năng tắt phòng livestream.

Tần Dã thấy ống kính đã tắt, liền quay người nhìn Marc vừa nghe điện thoại xong.

“Hắc hắc, Bàn gia ta cuối cùng cũng được trổ tài, đặc biệt là nhắm vào nước Anh Hoa, hồi chiến tranh tôi không có cơ hội, giờ tôi phải bù đắp lại mới được.” Bàn Tử nạp đạn, sẵn sàng ra tay.

Bàn Tử phấn khích lắp đặt vũ khí, ánh mắt dán chặt vào đám người Mỹ và Anh Hoa đối diện.

Còn đối phương cũng cảm nhận được đây là nhịp độ sắp động thủ, những tên thám hiểm có vũ khí liền giao binh khí dư thừa cho những kẻ không có.

Đám người Tiểu Hàn thấy vậy lúc này vô cùng bất an.

Theo phe Mỹ thì không thấy cơ hội thắng, theo phe Đại Việt thì

sau này về nước cũng không yên...

Giờ họ đang tiến thoái lưỡng nan.

Bộ ba người Mỹ và Anh cảnh giác nhìn Đại Việt, khóe miệng vẫn nở nụ cười giễu cợt, hiện tại quân số Đại Việt so với họ... chẳng thấm vào đâu.

Ngay khi họ tưởng rằng có thể áp chế được Đại Việt thì Satsksy dẫn đội quân Bạch Hùng tiến lên một bước đứng trước mặt Đại Việt, họng súng chĩa thẳng về phía đám người Mỹ và Anh.

Hành động này khiến người Mỹ vô cùng khó chịu.

Marc nhìn Đội trưởng Satsksy đối diện, đôi mày lập tức nhíu chặt.

"Bạch Hùng, anh phải nghĩ cho kỹ, anh đứng về phía Đại Việt nghĩa là đối đầu với các quốc gia của chúng tôi.

Vì Đại Việt mà anh muốn đắc tội với người Mỹ chúng tôi sao?

Nước Bạch Hùng các anh có chịu nổi lệnh trừng phạt của nước Mỹ không?" Đội trưởng Marc cố gắng khuyên can, ít nhất lúc này họ vẫn chưa thể đứng ở thế đối lập với Bạch Hùng, muốn giải quyết họ thì cần phải xử lý từng người một.

Như vậy khi họ giết người Đại Việt sẽ giảm bớt độ khó.

Bạch Hùng là dân tộc chiến đấu, khả năng hành động cực mạnh, ví như gấu trắng vậy, sức chiến đấu khiến người ta phải khiếp sợ.

Hiện tại mà động thủ với họ thật sự là quyết định không sáng suốt.

"Nước Bạch Hùng chúng tôi cái gì cũng sợ, chỉ có điều là không sợ đe dọa.

Nước Mỹ các người có bản lĩnh thì cứ việc trừng phạt, tôi đợi!" Satsksy đối mặt với lời đe dọa mà không hề lộ vẻ căng thẳng, tiếp tục

đứng chắn trước mặt Đại Việt.

Marc lúc này nhíu mày, chuyện này thật sự khó giải quyết rồi.

Vừa nhận được chỉ thị từ cấp trên, những cỗ quan tài này nước Mỹ buộc phải lấy được một bộ.

Nhưng bây giờ có nước Bạch Hùng gia nhập, e là khó lòng ra tay.

Tần Dã liếc nhìn Hoắc Tú Tú và A Ninh, sau đó lại nhìn về phía Ngốc Tiểu Muội, nhân viên công tác và Shirley Dương.

Hoắc Tú Tú lập tức hiểu ý, vội vàng đi tới cạnh nhóm người đó: "Mọi người nấp sau quan tài đi, lát nữa đừng để bị thương." "Được." Shirley Dương không chút do dự, kéo Ngốc Tiểu Muội và mọi người nấp sau một cỗ quan tài.

Tần Dã liếc nhìn vũ khí của đối phương, cuối cùng nhìn về phía Bàn Tử và Đội trưởng Hàn, khẽ phẩy tay.

Bàn Tử và Đội trưởng Hàn hiểu ý, lôi từ phía sau ra một khẩu đại pháo, họng pháo chĩa thẳng về phía đám người Mỹ và Anh Hoa.

"Khai chiến đúng không?

Đại Việt chúng tôi sẵn lòng tiếp chiêu." Tần Dã lại phẩy tay, bảo Bàn Tử nạp đạn vào nòng pháo.

Hành động này khiến Lane, Marc và người các nước khác đều biến sắc.

"Tần Dã, anh điên rồi sao?

Đây là mộ huyệt, anh dám mang theo vũ khí lớn như vậy, một khi anh bắn, tất cả chúng ta đều sẽ chết ở đây." Giọng Marc lúc này có chút hoảng loạn, nhìn Tần Dã với ánh mắt chấn kinh và sợ hãi.

"Đúng thế, lẽ nào các anh cũng muốn chết ở đây sao?

Còn cả những cổ vật lịch sử này, các anh muốn để chúng vĩnh viễn vùi lấp dưới lòng đất sao?" Giáo thụ Lane cũng ở bên cạnh vội vàng lên tiếng khuyên nhủ.

Hiện tại họ đã có cái nhìn khác về Tần Dã.

Tần Dã chính là một tên điên, một tên điên bất chấp tất cả.

Họ đến đây không phải để nộp mạng.

Dylan thấy vậy, đáy mắt đầy vẻ kinh hãi: "Ngài Tần Dã xin hãy bình tĩnh, chúng ta cũng chưa nói nhất định phải đến mức giương cung bạt kiếm, các anh không cần thiết phải kéo tất cả mọi người cùng chết." "Phải phải phải!!

Ngài Tần Dã, chúng tôi không có ý định ra tay với ngài, chắc chắn ngài đã hiểu lầm rồi, nước Tiểu Hàn chúng tôi trung thành với ngài nhất, ngài ngàn vạn lần đừng khai hỏa nha!" "Nước Anh Hoa chúng tôi cũng vậy, quốc gia đối xử với các bạn thế nào là việc của họ, ít nhất khi chúng tôi quy phục thì chưa hề làm chuyện gì có lỗi cả, ngài Tần Dã, đây là hiểu lầm thôi!!!" Nước Tiểu Hàn và nước Anh Hoa sau khi thấy Tần Dã lôi vũ khí ra thì đều chết lặng.

Sợ đến mức vội vàng giải thích, chỉ sợ Tần Dã châm ngòi pháo.

Chương 131

Tần Dã chỉ lạnh lùng xua tay, trực tiếp phớt lờ lời họ nói.

Bàn Tử hiểu ý, rút bật lửa trên người ra định châm ngòi đại pháo...

"Đừng đừng đừng!!

Ngài Tần Dã, ngài bình tĩnh lại đi, ngài Bàn Tử, anh đợi chút..." Người nước Anh Hoa và Tiểu Hàn thấy cảnh này thì liên tục kêu gào xua tay.

"Các người sợ rồi à?

Thái độ kiêu ngạo lúc trước đâu rồi?

Các người cứ việc kiêu ngạo tiếp đi xem nào?

Cầu xin người khác thì phải có thái độ cầu xin, còn đòi trừng phạt Bạch Hùng nữa hả?

Lại đây, giờ Bàn gia ta cho các người thấy thế nào gọi là trừng phạt." Bàn Tử nói xong, giả vờ đưa lửa lại gần đại pháo thêm vài phân.

"Đừng đừng đừng!

Ngài Bàn Tử anh đừng giận, đám người Mỹ này không phải là người, anh không cần chấp nhặt với người Mỹ làm gì, thế thì chẳng phải anh quá ngốc sao?

Ngài thấy có đúng không?" "Đúng đúng đúng, các anh chẳng phải đang giận sao?

Chúng tôi thừa nhận vũ khí của chúng tôi không bằng các anh, cũng không so bì được, các anh ngàn vạn lần đừng châm pháo nha?

Tôi giúp các anh đánh người Mỹ." Tên người Anh Hoa nói xong

liền tát vào mặt tên người Mỹ một cái.

Tên người Mỹ bị đánh một cái, đầu óc còn đang choáng váng, đến khi ý thức lại được thì lửa giận bốc lên mặt, đá tên người Anh Hoa một cái.

"Mẹ nó, một tên tay sai như mày mà cũng dám ra tay với tao?

Tụi mày tính là cái thá gì?" Những người Anh Hoa khác nhân cơ hội này trút hết nỗi uất ức bấy lâu nay, cùng nhau lao vào đánh hội đồng người Mỹ.

"Mẹ kiếp, giờ là lúc nào rồi mà ông còn tham lam đòi lấy đồ của Đại Việt, các người trơ trẽn thì thôi đi, còn kéo chúng tôi trơ trẽn cùng, giờ ông muốn chết thì đừng có kéo tụi này theo." "Đúng thế, chúng tôi đang hòa hợp với Đại Việt, chính các người đến mới gây rắc rối khắp nơi, giờ các người muốn chết thì đừng có gọi chúng tôi." "Người nước Tiểu Hàn kia, lẽ nào các người muốn chết sao?

Giờ chọc giận Tần Dã, tất cả chúng ta đều phải bỏ mạng ở đây." Người Anh Hoa lúc này không quên kéo cả người Tiểu Hàn xuống nước, dù sau này nước Mỹ có tính sổ thì cũng đừng hòng ai chạy thoát.

Người Tiểu Hàn lúc này do dự không quyết, nhìn hỏa pháo của nhóm Tần Dã, lại thấy người Mỹ hống hách, ý nghĩ không muốn chết càng thêm nồng nặc.

Thế là họ gia nhập chiến tuyến của Anh Hoa, cùng nhau đánh hội đồng người Mỹ.

Về phần Tần Dã, thấy cảnh này thì trực tiếp phớt lờ.

Hắn quay người nhìn Bàn Tử đang xem náo nhiệt phía sau.

"Hắc!

Tôi thích nhất là xem cảnh chó cắn chó, nội bộ lục đục thế này.” “Nếu cậu đã thích, vậy thì thêm chút lửa cho thêm phần hưng phấn đi.” Đôi mắt phẳng lặng của Tần Dã lóe lên một tia sáng, thong thả nói.

“Rõ luôn!” Bàn Tử nghe xong, không chút do dự châm ngòi pháo.

Để lát nữa xem tụi nó đánh nhau kiểu gì, càng nghĩ càng thấy kích thích.

Oành!

Bùm!

Oàng oàng oàng!!!

Hỏa pháo mạnh mẽ phát nổ, phát ra những tiếng oanh minh chấn động.

Trong khi người Mỹ, người Anh Hoa và Tiểu Hàn đang đánh nhau, nghe tiếng nổ vang dội liền vội vàng nằm rạp xuống đất ôm đầu.

Bụi bẩn và đá vụn từ trên đỉnh đầu rào rào rơi xuống.

Marc cùng mọi người sau khi nằm rạp xuống đất liền vội vàng nhìn về phía nhóm Tần Dã đang đứng.

Thấy họng pháo vẫn còn bốc khói nghi ngút, mắt ai nấy đều lộ vẻ chấn kinh.

Mẹ kiếp, lũ Đại Việt tụi mày điên hết rồi sao?

Dám nổ pháo thật à?

Đầu óc họ lúc này ong ong, tiếng pháo nổ vừa rồi vẫn còn vang vọng trong tai.

Không chỉ người Mỹ sững sờ.

Người Tiểu Hàn, Anh Hoa và người nước Anh đều thấy đầu óc

trống rỗng.

Phạm vi thạch thất này rộng như vậy, không sợ đánh sập luôn à, định chôn sống tất cả sao?

Nhưng hiện tại họ không còn tâm trí để bận tâm nhiều đến Tần Dã, mà vội vàng né tránh những tảng đá rơi xuống từ trên đầu.

Marc vừa đứng cạnh tường đá liền thấy ba vị giáo thụ người Mỹ mang theo đang nằm trong vũng máu.

Đang nằm gục dưới đất bất động.

"Giáo thụ Saro..." Marc kinh ngạc nhìn giáo thụ nằm dưới đất, hắn khó lòng chấp nhận khi nhìn thấy thi thể của vị giáo thụ.

Đó là vị giáo thụ nổi tiếng nhất nước Mỹ, chiếm một vị trí quan trọng trong giới khảo cổ của họ.

Trước khi đến đây, cấp trên đã dặn dò rõ ràng rằng nhất định phải bảo vệ tốt cho các giáo thụ này.

Giờ chưa kịp làm gì đã bị Tần Dã dùng pháo bắn chết rồi?

Lửa giận của Marc lúc này tăng vọt, họng súng hướng về phía người Anh Hoa và người Tiểu Hàn phía sau.

"Tụi mày tốt nhất nghe lệnh tao, giờ lập tức xông qua liều chết với Đại Việt, nếu không tao giết hết tụi mày bây giờ." Người Anh Hoa và người Tiểu Hàn ngay lập tức hiểu ra, phía Đại Việt sẽ không màng đến lời cầu xin của họ đâu, nếu không thì đã chẳng nổ pháo rồi.

Nghĩ đến đây... họ cũng phản ứng lại, cầm vũ khí lên lần nữa nhìn về phía Đại Việt, sau đó bắt đầu xả súng.

Đoàng đoàng đoàng!!!

Bùm bùm bùm!!!

Người Bạch Hùng và Đội trưởng Hàn lúc này nấp sau quan tài, cố gắng né tránh những làn đạn.

Đội trưởng Satsksy vung tay, các binh sĩ Bạch Hùng phía sau bắt đầu phản công.

Có đại pháo của Tần Dã làm nền, họ cũng quăng lựu đạn trên người ra.

Những tên thám hiểm Tiểu Hàn và Anh Hoa cũng bị họ đánh cho bị thương.

"Á!" "Á..." Dylan và Marc thấy cảnh này, sát ý trên mặt càng đậm, nổ súng bắn về phía binh sĩ Bạch Hùng.

Gần như là một phát súng bắn nát đầu.

Satsksy thấy anh em mình bị giết, mắt lập tức đỏ ngầu.

Sau đó khóe miệng nở nụ cười lạnh lùng khát máu.

"Không hổ là đội ngũ bắn tỉa của Mỹ nha, bắn chuẩn đấy, tôi cũng muốn xem thử, là súng của anh chuẩn hay súng của tôi chuẩn hơn." Marc nghe thấy lời của Satsksy liền vội vàng giải thích.

"Đội trưởng Satsksy, tôi đã nghe danh ngài từ lâu, giữa chúng ta không có thâm thù đại hận gì, ngài không cần thiết phải đứng về phía Đại Việt để đối đầu với chúng tôi.

Chỉ cần ngài quay súng lại, bất kỳ điều kiện gì tôi cũng sẽ đáp ứng các anh." "Anh muốn phụ nữ, tiền bạc hay quyền lực, nước Mỹ chúng tôi đều sẽ đáp ứng anh." Đội trưởng Marc đưa ra lời dụ dỗ, hắn chẳng có chút thiện cảm nào với nước Bạch Hùng, đó là một lũ mãng phu không có não.

Nhưng hiện tại Đại Việt có vũ khí cực mạnh, họ buộc phải lôi kéo người thì mới có cơ hội sống sót.

Ngốc Tiểu Muội và Shirley Dương nấp sau quan tài, nghe tiếng súng dữ dội bên ngoài, sắc mặt Ngốc Tiểu Muội trắng bệch, vô cùng lo lắng nhìn Shirley Dương.

Họ đều nghe thấy điều kiện của người Mỹ, vạn nhất người Bạch Hùng đổi ý thì họ thật sự gặp nguy hiểm.

"Người Bạch Hùng có đồng ý không?" Bên tai Ngốc Tiểu Muội vẫn còn tiếng đạn bắn vào quan tài, chấn động đến mức tai cô ong ong.

"Không đâu, cô quá thiếu hiểu biết về người Bạch Hùng rồi." Shirley Dương vô cùng khẳng định họ sẽ không đồng ý.

Quan hệ giữa Bạch Hùng và Đại Việt tạm thời không nói tới, chỉ riêng phong cách của người Mỹ thôi, nếu thật sự tin lời họ thì chỉ có con đường chết.

Shirley Dương nghe thấy tiếng động truyền đến từ quan tài, lòng cô đau như cắt, đây là cổ vật của Đại Việt, cũng là nguyên nhân chính khiến cha cô mất tích, giờ lại bị họ chà đạp thế này...

Chương 132

Nghĩ đến đây, Shirley Dương lấy từ trong ba lô ra một khẩu súng lục nhỏ, nằm bò dưới quan tài, nhắm thẳng vào đầu gối của đám người Mỹ và Anh Hoa mà bắn.

"Cô..." Ngốc Tiểu Muội kinh ngạc nhìn Shirley Dương, từ kỹ thuật bắn của cô có thể thấy độ chính xác rất cao, cô chẳng phải là con gái của Giáo thụ Dương sao?

Chẳng phải đang du học ở nước ngoài sao?

Sao lại biết bắn súng?

"Đi theo sau tôi." Shirley Dương bắn vài phát xong liền nói với Ngốc Tiểu Muội, sau đó đi tới cạnh đội trưởng lính đánh thuê: "Cho tôi một khẩu súng!" "Được." Đội trưởng lấy một khẩu súng trên người đưa cho cô.

Shirley Dương bắn rất chuẩn, gần như không trượt phát nào.

Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và Hoắc Tú Tú sau khi nghe lời dụ dỗ của Mỹ, sắc mặt sa sầm.

"Nước Mỹ đúng là chịu chi thật, cái gì cũng dám hứa hẹn." Hạo Thiên Chân cười nhạo.

"Đám đối diện kia, có muốn đầu hàng không?

Các người thoát ly quốc tịch gia nhập Đại Việt đi, các người muốn gì tôi cho cái đó, được không?" Bàn Tử nghe thấy liền hét về phía đối diện.

"Nhưng mà hiện tại ngoài đạn ra tôi chẳng có cái gì cả, các người có muốn nếm thử vài viên không?" Không đợi đối phương trả lời, Bàn Tử lại nói tiếp.

“Ha ha!!!” “Bàn gia hào phóng thật!” “Đối phương chắc chưa được nếm mùi vị đạn Đại Việt bao giờ đâu, tốt nhất là nên nếm thử, nếu thích tôi có thể tặng thêm vài viên nữa.” Hắc Hạt Tử nghe lời Bàn Tử liền phụ họa theo.

Đội trưởng Marc nghe thấy họ giễu cợt mình, sắc mặt càng thêm âm trầm khó coi, hắn chỉ có thể trút giận lên binh sĩ Đại Việt.

Đám người Tần Dã mang tới không biết là có thân thủ thế nào mà họ nổ súng mãi chẳng trúng phát nào.

Còn Satsksy sau khi nghe yêu cầu của Mỹ thì tỏ vẻ khinh miệt.

“Phụ nữ, quyền lực, tiền bạc, nước Mỹ các người có lẽ nào nước Bạch Hùng chúng tôi không có?

Bảo tôi phản bội hả, nằm mơ đi.” Trong lúc nói chuyện, viên đạn của Đội trưởng Satsksy đã bắn trúng một tên người Mỹ.

Lúc này người Mỹ và người Tiểu Hàn đã bị người Bạch Hùng và Đại Việt giết không ít.

“Ai dám giúp các người thì cũng phải xem thử các người có thể sống sót rời khỏi ngôi mộ này không đã.” Tần Dã sau khi Satsksy bày tỏ thái độ liền trực tiếp buông lời đe dọa.

Trước khi Satsksy bày tỏ quan điểm hắn không hề lên tiếng, mà là đợi xem phản ứng của họ.

Nếu thật sự vì dụ dỗ mà phản bội thì hắn trực tiếp giết luôn đám người Bạch Hùng kia cũng chẳng sao.

Hắn sẽ không để lại kẻ khiến mình bị đe dọa.

Đội trưởng Satsksy nghe xong, kinh ngạc nhìn Tần Dã, đồng thời cũng chú ý đến thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay hắn...

Anh ta biết, một khi vừa rồi anh ta phản hồi sai một li thôi là cái

đầu sẽ lìa khỏi cổ ngay.

Sự lợi hại của Hắc Kim Cổ Đao anh ta là người rõ nhất.

"Ực..." Đội trưởng Satsksy theo bản năng nuốt nước bọt, trong lòng càng thêm căm phẫn Đội trưởng Marc.

Mẹ kiếp, vừa rồi mới dạo một vòng quanh cửa tử xong.

Tất cả là do lũ người Mỹ hại.

"Mẹ kiếp, mày định hại chết tao à!" Đội trưởng Satsksy chửi bới một câu, nổ súng về phía đối diện.

Marc thấy họ đều nấp sau quan tài liền hạ quyết tâm.

Nếu họ không mang được những cỗ quan tài này đi thì thà phá hủy tất cả.

"Phá hủy quan tài đi, để xem tụi nó còn nấp vào đâu được nữa?" Marc nghiến răng, trực tiếp ra lệnh.

"Rõ!" Đám đội viên Mỹ nghe lệnh liền rút lựu đạn trên người ném về phía những cỗ quan tài.

Oành!

Bùm!

Quan tài thanh đồng bị lựu đạn nổ tung thành những mảnh vụn.

Hành động này khiến tất cả người Đại Việt đều phẫn nộ.

Tần Dã nhìn những mảnh vỡ quan tài bên cạnh, đôi mắt phẳng lặng lóe lên một tia sát ý.

Tốt lắm!

Tốt lắm!

Phá hủy quan tài, nước Mỹ các người không chỉ dùng tiền để bồi thường, mà còn phải dùng máu để bù đắp nữa.

“Mẹ tụi mày!

Lũ súc vật này, dám phá hủy cổ vật Đại Việt của tao, tao lấy mạng tụi mày!” Bàn Tử chỉ thấy đầu óc ong ong, khí huyết xông thẳng lên não.

Đây không chỉ là tiền hoa hồng của họ, mà còn là cổ vật lịch sử của Đại Việt, giờ bị tụi này phá hủy, anh tuyệt đối không thể dung thứ cho kẻ nào phá hoại lịch sử nước mình.

Hắc Hạt Tử, Hoắc Tú Tú và A Ninh cũng ngập tràn lửa giận.

Hiện tại quan tài bị phá hủy, những đội viên cứu hộ nấp sau quan tài lúc này cũng bị nổ bị thương, trong mắt họ đều là sát ý.

“Tiểu Lâm!

Tiểu Lâm!” Đội trưởng Hàn nhìn anh em mình bị nổ bị thương và đang hôn mê, trước ngực anh ta còn có mảnh vỡ quan tài thanh đồng găm vào.

Anh tràn đầy căm hận nhìn về phía đám người Marc.

Còn Marc thì nhìn anh với vẻ mặt khiêu khích, bộ dạng đó có vẻ rất hả dạ.

Giờ cũng đến lúc người Đại Việt gặp chuyện rồi.

“Mẹ nó!” Đội trưởng Hàn rút lựu đạn trên người quăng về phía Đội trưởng Marc.

Oành!

Bên trong thạch thất bị nổ bụi bay mù mịt, cả thạch thất bị những quả lựu đạn làm cho rung chuyển, dường như có thể sập xuống bất cứ lúc nào.

Lúc này trong phòng livestream: 【Ơ kìa!

Sao màn hình đen thui vậy?

Tôi còn đang đợi xem mà?

Vãi thật!

Chuyện gì thế này?】【Còn chuyện gì nữa, chắc chắn là đánh nhau rồi, mọi người không thấy thần sắc của Dã ca và mọi người sao?

Nhìn là biết điềm báo sắp nổ ra chiến tranh rồi!!】【Ôi mẹ ơi!

Đây là Dã ca chuẩn bị động thủ rồi sao?】【Đáng lẽ phải động thủ lâu rồi, từ lúc đám người Mỹ kia nói mấy câu trơ trẽn đó là phải giết sạch tụi nó rồi, giờ mới động thủ là quá muộn đấy.】【Nhưng mà đánh thì cứ đánh đi!

Sao lại tắt livestream làm gì?

Cảnh tượng đó chắc chắn kích thích lắm nhỉ?】【Ha ha, tôi cũng nghĩ thế, tiếc là không được xem!!】【Đó là do Đại Việt tụi mày không biết điều, nước Mỹ chúng tao có lòng tốt mà tụi mày lại lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, tao bảo cho tụi mày biết, nếu người Mỹ chúng tao bị thương thì Đại Việt tụi mày khó mà thoát tội!】【Đúng thế đúng thế!!

Chẳng phải chỉ là cái quan tài thôi sao?

Đại Việt tụi mày cũng có thiếu đâu, cần gì phải làm căng thế?

Cho tụi tao mượn một cái thì có sao đâu.】【Vãi thật!

Sao tụi mày nói nghe nhẹ nhàng thế?

Tụi mày có giỏi thì báo vị trí mộ tổ nhà tụi mày ra đây, hoặc là mộ cha mẹ tụi mày ấy, tụi tao quyết định đến bốc tro cốt cha mẹ tụi mày ra, mượn về chơi vài ngày, chờ chơi chán rồi trả lại cho, tro cốt nhiều thế mượn chơi chút chắc cũng không sao đâu nhỉ.】【Tôi thấy được

đấy!

Nước Mỹ các ngươi chẳng phải hào phóng lắm sao?

Cho địa chỉ đi, chúng tôi thích nhất là đào mộ, giờ có cơ hội này chúng tôi cũng muốn học tập Dã ca một chút!!】【Tôi đoán Dã ca lúc này đang đại sát tứ phương, đám người Mỹ đó chắc chắn đang ôm đầu chạy thục mạng, tôi tưởng tượng thôi cũng thấy... mẹ ơi!

Chắc chắn sẽ kích thích lắm đây!!】【Kích thích cái gì?

Chương 133

Tôi thấy tên Tần Dã đó chỉ giỏi làm màu thôi, thật sự chọc giận nước Mỹ chúng tôi thì cuối cùng người thiệt thòi chỉ có tụi mày thôi.】【Tôi cũng thấy thế, đó là cái giá của việc làm màu, biết đâu cái cổ vật đó tụi mày cũng chẳng mang về được đâu, cứ vui vẻ cho chúng tao mượn có phải tốt không?

Việc gì phải làm om sòm lên như thế?】【Ơ kìa!

Nhà nào thả chó ra sủa bậy thế này, hóa ra là chó Mỹ à?

Bảo sao thích sủa bậy thế...】Khán giả lúc này liên tục gửi bình luận, gần như ai cũng mỉa mai sự vô sỉ của đám người này.

Cổ vật lịch sử Đại Việt là nền tảng lịch sử quốc gia, sao có thể để kẻ khác lấy mất.

Mấy nước này là hạng gì mà không tự soi lại gương xem mình có đáng tin cậy không.

Lúc này, các giáo thụ khảo cổ nghe thấy lời của các giáo thụ Mỹ và Anh khác thì ai nấy đều phẫn nộ vô cùng.

"Khốn kiếp!

Đáng chết!

Đó là đồ của Đại Việt chúng ta, dựa vào cái gì mà để họ mang đi?

Họ coi chúng ta là cái gì chứ?" "Đúng thế, Tần Dã ngàn vạn lần không được đồng ý đấy!!" "Thật là đáng ghét, coi mình ra cái gì không biết." Các giáo thụ đều vô cùng tức giận, chỉ sợ Tần Dã sẽ đồng ý chuyện này.

Vương giáo thụ cũng rất giận, không ngờ người Mỹ vẫn chưa từ

bỏ ý định, cứ nhăm nhe cổ vật lịch sử Đại Việt, đừng nói là cỗ quan tài, ngay cả một viên gạch họ cũng đừng hòng mang đi một viên.

"Mọi người đừng lo lắng, Tần Dã sẽ không đồng ý đâu." Trần giáo thụ tuy cũng phẫn nộ nhưng vừa nghĩ đến tính cách của Tần Dã, ông liền quả quyết lên tiếng.

"Ông chắc chắn thế sao?

Hiện tại áp lực đối với Tần Dã không nhỏ đâu." Lâm giáo thụ quay sang nhìn Trần giáo thụ.

"Áp lực có lớn đến đâu cũng không lớn bằng áp lực thiếu tiền.

Mang quan tài này về, Đại Việt chúng ta đều sẽ trả tiền hoa hồng cho cậu ta, vì tiền, Tần Dã cũng phải bảo vệ tốt chỗ quan tài này, cho nên cậu ta sẽ không đưa đâu.

Áp lực cái gì chứ, ép Tần Dã quá là kẻ xui xẻo chỉ có thể là đối phương thôi." Trần giáo thụ tuy hiểu biết về Tần Dã không sâu, nhưng từ sự chấp nhất của hắn với tiền bạc có thể thấy hắn rất yêu tiền, nên tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội kiếm tiền.

Vương giáo thụ nghe xong, khóe miệng khẽ nhếch lên, Tần Dã đúng là hạng người như vậy thật.

Lúc này bên trong mộ huyệt.

"Ngài Tần Dã, anh cũng nên nghĩ cho Đại Việt chứ, tự các người nghiên cứu cổ vật lịch sử Đại Việt thì sẽ chẳng có tiến triển gì đâu.

Anh luôn miệng nói vì lịch sử Đại Việt, vậy anh làm thế này là sao?

Anh có xứng với thân phận của mình không?" Giáo thụ Lane như nghĩ ra điều gì đó, lại một lần nữa lên tiếng chất vấn.

Thậm chí còn nâng tầm lên mức quốc gia, rằng nếu Tần Dã không

giao cổ vật cho họ thì chính là phản bội Đại Việt.

"Đúng thế, anh chẳng phải là giáo thụ khảo cổ sao?

Lẽ nào anh không muốn cổ vật của mình được trưng bày ra ngoài sao?" Marc cũng đứng bên cạnh phụ họa theo.

Có người Mỹ đứng trên đỉnh cao đạo đức để chỉ trích Tần Dã, những kẻ khác cũng hùa theo ngay lập tức.

"Tần Dã, anh làm thế này có xứng với thân phận mình không?" "Anh đã phụ lòng mong đợi của Học viện Khảo cổ dành cho anh." "Và cả sự ủng hộ của Học viện Khảo cổ nữa!!" Mọi người thi nhau công kích Tần Dã.

Ý tứ trong lời nói rất đơn giản, một khi Tần Dã không đáp ứng yêu cầu của họ thì hắn sẽ là tội nhân của Đại Việt, là tội nhân của giới khảo cổ, càng hổ thẹn với thân phận giáo thụ khảo cổ của mình.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều ngớ người ra.

"Vãi thật!

Hôm nay tôi đúng là được mở mang tầm mắt, tôi còn tưởng giáo thụ khảo cổ Đại Việt chúng ta tới rồi chứ, đám này bộ không biết thế nào là đảo lộn cương thường à?

Dám đến tận đây quản chuyện Đại Việt chúng tôi làm?

Nếu không đưa cổ vật cho họ thì Dã ca là tội nhân Đại Việt sao?" Bàn Tử một hồi lâu mới hoàn hồn, nén giận nói.

Sao lúc này anh lại muốn nổ súng thế nhỉ?

Chuyện này là sao đây?

"Tôi muốn giết tụi nó, mọi người thấy thế nào?" A Ninh lên đạn, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

“Tôi thấy được đấy, tôi cũng không nhịn nổi nữa rồi.” Hoắc Tú Tú cũng theo sát phía sau.

“Không được, lúc này các cô nổ súng sẽ gặp rắc rối to đấy, hơn nữa hiện tại đang livestream trực tiếp.” Shirley Dương vội vàng lên tiếng ngăn cản, dù sao cũng đang livestream, nếu bị người các nước khác nhìn thấy thì rắc rối thật sự.

“Dã ca, anh nói xem phải làm sao?

Anh nói một tiếng anh em sẽ làm theo ngay, dù có đắc tội với đám đó thì đã sao?” Hắc Hạt Tử cảm thấy mấy lão Tây này thật sự phiền phức vô cùng.

Tần Dã nhìn chằm chằm đối phương hồi lâu, lại liếc nhìn bảy cỗ quan tài treo bên cạnh.

Tiếng cười giễu cợt trên khóe miệng hiện rõ.

“Tôi cho các người một cơ hội, tôi muốn xem thử ai dám động vào những cỗ quan tài này!” Người Mỹ và người Anh thấy Tần Dã không có ý định giết họ, lòng bỗng thấy tự tin hơn.

Cùng lắm là bị ăn đòn một trận!

Dù sao Tần Dã cũng không thể trực tiếp giết họ, ngay cả khi muốn mượn vật khác hay sinh vật làm trung gian thì hiện tại cũng chẳng có gì.

Cho nên tạm thời họ sẽ không sao, vậy thì còn gì phải sợ nữa.

Bây giờ đang livestream trực tiếp, ngỡ đâu họ đều chết trong tay đám người này thì sẽ gây phẫn nộ trong cộng đồng quốc tế, quốc gia của họ sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Nghĩ đến đây, lòng họ càng thêm đắc ý, ánh mắt vẫn dán vào những cỗ quan tài, chuẩn bị tư thế mở nắp.

Khi Marc đang định hạ lệnh cho các thành viên phía sau thì thiết bị liên lạc của hắn bỗng vang lên.

Nhìn màn hình hiển thị, Marc thoáng khựng lại, sau đó đứng sang một bên lén lút nghe điện thoại.

“Thưa cấp trên... xin chỉ thị.” Marc vô cùng cung kính, vẻ mặt nghiêm túc.

Có vẻ như đang đối phó với một chuyện rất quan trọng.

Đội trưởng Satsksy vẫn luôn dán mắt vào mặt Marc, khi thấy cánh môi hắn mấp máy, sắc mặt anh ta lập tức sa sầm.

Đám người Mỹ này đúng là trơ trẽn thật, dám thật sự muốn mang cổ vật lịch sử Đại Việt đi.

“Ngài Tần Dã, ngài muốn khai chiến với nước Mỹ và nước Anh không?” Tần Dã nhìn về phía Đội trưởng Satsksy, đôi mắt phẳng lặng như mặt hồ thoáng qua sự nghi hoặc.

“Tôi vừa nhìn khẩu hình miệng của Marc, tin tức vừa rồi là từ cấp cao nước Mỹ, ý của họ là bắt Marc mang quan tài đi nghiên cứu, khi cần thiết có thể trực tiếp bắn chết người của các bạn.” Satsksy phản hồi với giọng điệu ngưng trọng.

“Cái gì?

Lũ chó đẻ này, thật đáng chết, giờ tao sẽ xử đẹp tụi mày.” Bàn Tử nói đoạn liền nạp đạn, chuẩn bị giết Marc.

“Bàn Tử, cậu bình tĩnh lại đi.” Hạo Thiên Chân vội vàng ngăn cản.

“Bình tĩnh cái nỗi gì, tụi nó đã cưỡi lên cổ mình đi bậy rồi, lẽ nào chúng ta không quản sao?” Bàn Tử vô cùng tức giận.

Không chỉ Bàn Tử giận dữ, mà ngay cả những người lạnh lùng như A Ninh và Hoắc Tú Tú cũng vậy, lúc này họ chỉ muốn nổ súng

bắn nát sọ đám trộm mộ này, bọn chúng dám ngang nhiên đòi cướp cổ vật lịch sử Đại Việt ngay trước mặt họ, thật đáng ghét, không thể tha thứ.

Ngốc Tiểu Muội và Shirley Dương sắc mặt cũng không mấy tốt đẹp, đối với đám người Mỹ này không có chút thiện cảm nào.

Còn Đội trưởng Hàn và đám lính đánh thuê phía sau thấy vậy cũng rút vũ khí ra, thậm chí bắt đầu kiểm tra đạn dược.

Một khi xảy ra đấu súng, họ sẽ không ngồi yên đứng nhìn, không chỉ vì Tần Dã, mà còn vì văn hóa và cổ vật lịch sử của Đại Việt.

Bầu không khí lúc này vô cùng kỳ quái, giống như sự tĩnh lặng trước cơn bão.

Trong phòng livestream: 【Vcl!

Sao tôi cảm thấy có gì đó không ổn nhỉ?

Có phải như tôi đang nghĩ không?

Lát nữa có khi nào đánh nhau không?】【Tôi cũng thấy không khí này không ổn chút nào, lát nữa chắc chắn có chuyện xảy ra cho xem.】【Mấy tên người Mỹ này, tôi thấy cứ trực tiếp bắn chết cho xong, đúng là hạng vô sỉ, đó là cổ vật Đại Việt chúng ta, dựa vào cái gì mà để tụi nó mang đi?

Không thể tha thứ!】【Nhưng bây giờ có nguy hiểm lắm không?

Chương 134

Đây là đấu súng đấy!】【Nguy hiểm cái gì?

Đó là Dã ca đấy, Dã ca căn bản chẳng sợ gì, Dã ca còn nhiều vũ khí lắm, tùy tiện lấy ra một món cũng đủ thổi bay tụi nó không còn mảnh giáp.】【Này này này, bộ ông quên đây là đâu rồi à?

Đây là mộ huyệt đấy!

Vũ khí Dã ca mang theo mà oanh tạc ở đây thì sập mộ mất.】【Vậy về quân số thì bên mình thiệt thòi quá phải không?】Khán giả lúc này cảm thấy quân số phía Đại Việt có phần lép vế, đối phương cộng lại đông như vậy, nếu không dùng được vũ khí hạng nặng mang theo thì chẳng phải là bị động ăn đòn sao?

Bên trong mộ huyệt.

Satsksy thấy phía Đại Việt đang giương cung bạt kiếm, lòng bỗng hiểu ra, bèn đi tới cạnh Tần Dã.

"Các bạn định ra tay rồi sao?" Satsksy chưa đợi Tần Dã đáp lời đã nói tiếp: "Nếu các bạn định đánh, tôi có thể làm tay đấm cho Đại Việt." "Ái chà!

Đại huynh đệ, sao anh lại trượng nghĩa thế nhỉ?

Rốt cuộc là vì cái gì vậy?" Bàn Tử nghe có người giúp sức thì lập tức tươi cười rạng rỡ.

"Tôi ngưỡng mộ phong cách làm việc của ngài Tần Dã, cho nên tôi mới chủ động xin đi theo, xin được hỗ trợ Đại Việt các bạn." Satsksy mỉm cười, bày tỏ thái độ của mình.

"Nếu nước Bạch Hùng các anh đã sẵn lòng giúp đỡ, đó là vinh dự của chúng tôi." Tần Dã thản nhiên nói xong, càng thêm kiên định với

suy nghĩ của mình.

Người Bạch Hùng đã giúp một tay thì còn gì phải nói nữa?

Cứ việc chiến thôi...

Đám người này không thể chiều hư được.

Sau đó hắn quay người nhìn Ngốc Tiểu Muội.

"Tạm thời tắt livestream đi..." Ngốc Tiểu Muội còn đang ngẩn ngơ, sau khi nghe đoạn đối thoại của hai người mới hiểu ra.

"Được!" Ngốc Tiểu Muội gật đầu, sau đó nhìn nhân viên công tác phía sau khẽ ra hiệu.

Nhân viên công tác liền theo bản năng tắt phòng livestream.

Tần Dã thấy ống kính đã tắt, liền quay người nhìn Marc vừa nghe điện thoại xong.

"Hắc hắc, Bàn gia ta cuối cùng cũng được trổ tài, đặc biệt là nhắm vào nước Anh Hoa, hồi chiến tranh tôi không có cơ hội, giờ tôi phải bù đắp lại mới được." Bàn Tử nạp đạn, sẵn sàng ra tay.

Bàn Tử phấn khích lắp đặt vũ khí, ánh mắt dán chặt vào đám người Mỹ và Anh Hoa đối diện.

Còn đối phương cũng cảm nhận được đây là nhịp độ sắp động thủ, những tên thám hiểm có vũ khí liền giao binh khí dư thừa cho những kẻ không có.

Đám người Tiểu Hàn thấy vậy lúc này vô cùng bất an.

Theo phe Mỹ thì không thấy cơ hội thắng, theo phe Đại Việt thì sau này về nước cũng không yên...

Giờ họ đang tiến thoái lưỡng nan.

Bộ ba người Mỹ và Anh cảnh giác nhìn Đại Việt, khóe miệng vẫn

nở nụ cười giễu cợt, hiện tại quân số Đại Việt so với họ... chẳng thấm vào đâu.

Ngay khi họ tưởng rằng có thể áp chế được Đại Việt thì Satsksy dẫn đội quân Bạch Hùng tiến lên một bước đứng trước mặt Đại Việt, họng súng chĩa thẳng về phía đám người Mỹ và Anh.

Hành động này khiến người Mỹ vô cùng khó chịu.

Marc nhìn Đội trưởng Satsksy đối diện, đôi mày lập tức nhíu chặt.

"Bạch Hùng, anh phải nghĩ cho kỹ, anh đứng về phía Đại Việt nghĩa là đối đầu với các quốc gia của chúng tôi.

Vì Đại Việt mà anh muốn đắc tội với người Mỹ chúng tôi sao?

Nước Bạch Hùng các anh có chịu nổi lệnh trừng phạt của nước Mỹ không?" Đội trưởng Marc cố gắng khuyên can, ít nhất lúc này họ vẫn chưa thể đứng ở thế đối lập với Bạch Hùng, muốn giải quyết họ thì cần phải xử lý từng người một.

Như vậy khi họ giết người Đại Việt sẽ giảm bớt độ khó.

Bạch Hùng là dân tộc chiến đấu, khả năng hành động cực mạnh, ví như gấu trắng vậy, sức chiến đấu khiến người ta phải khiếp sợ.

Hiện tại mà động thủ với họ thật sự là quyết định không sáng suốt.

"Nước Bạch Hùng chúng tôi cái gì cũng sợ, chỉ có điều là không sợ đe dọa.

Nước Mỹ các người có bản lĩnh thì cứ việc trừng phạt, tôi đợi!" Satsksy đối mặt với lời đe dọa mà không hề lộ vẻ căng thẳng, tiếp tục đứng chắn trước mặt Đại Việt.

Marc lúc này nhíu mày, chuyện này thật sự khó giải quyết rồi.

Vừa nhận được chỉ thị từ cấp trên, những cỗ quan tài này nước

Mỹ buộc phải lấy được một bộ.

Nhưng bây giờ có nước Bạch Hùng gia nhập, e là khó lòng ra tay.

Tần Dã liếc nhìn Hoắc Tú Tú và A Ninh, sau đó lại nhìn về phía Ngốc Tiểu Muội, nhân viên công tác và Shirley Dương.

Hoắc Tú Tú lập tức hiểu ý, vội vàng đi tới cạnh nhóm người đó: "Mọi người nấp sau quan tài đi, lát nữa đừng để bị thương." "Được." Shirley Dương không chút do dự, kéo Ngốc Tiểu Muội và mọi người nấp sau một cỗ quan tài.

Tần Dã liếc nhìn vũ khí của đối phương, cuối cùng nhìn về phía Bàn Tử và Đội trưởng Hàn, khẽ phẩy tay.

Bàn Tử và Đội trưởng Hàn hiểu ý, lôi từ phía sau ra một khẩu đại pháo, họng pháo chĩa thẳng về phía đám người Mỹ và Anh Hoa.

"Khai chiến đúng không?

Đại Việt chúng tôi sẵn lòng tiếp chiêu." Tần Dã lại phẩy tay, bảo Bàn Tử nạp đạn vào nòng pháo.

Hành động này khiến Lane, Marc và người các nước khác đều biến sắc.

"Tần Dã, anh điên rồi sao?

Đây là mộ huyệt, anh dám mang theo vũ khí lớn như vậy, một khi anh bắn, tất cả chúng ta đều sẽ chết ở đây." Giọng Marc lúc này có chút hoảng loạn, nhìn Tần Dã với mắt chấn kinh và sợ hãi.

"Đúng thế, lẽ nào các anh cũng muốn chết ở đây sao?

Còn cả những cổ vật lịch sử này, các anh muốn để chúng vĩnh viễn vùi lấp dưới lòng đất sao?" Giáo thụ Lane cũng ở bên cạnh vội vàng lên tiếng khuyên nhủ.

Hiện tại họ đã có cái nhìn khác về Tần Dã.

Tần Dã chính là một tên điên, một tên điên bất chấp tất cả.

Họ đến đây không phải để nộp mạng.

Dylan thấy vậy, đáy mắt đầy vẻ kinh hãi: "Ngài Tần Dã xin hãy bình tĩnh, chúng ta cũng chưa nói nhất định phải đến mức giương cung bạt kiếm, các anh không cần thiết phải kéo tất cả mọi người cùng chết." "Phải phải phải!!

Ngài Tần Dã, chúng tôi không có ý định ra tay với ngài, chắc chắn ngài đã hiểu lầm rồi, nước Tiểu Hàn chúng tôi trung thành với ngài nhất, ngài ngàn vạn lần đừng khai hỏa nha!" "Nước Anh Hoa chúng tôi cũng vậy, quốc gia đối xử với các bạn thế nào là việc của họ, ít nhất khi chúng tôi quy phục thì chưa hề làm chuyện gì có lỗi cả, ngài Tần Dã, đây là hiểu lầm thôi!!!" Nước Tiểu Hàn và nước Anh Hoa sau khi thấy Tần Dã lôi vũ khí ra thì đều chết lặng.

Sợ đến mức vội vàng giải thích, chỉ sợ Tần Dã châm ngòi pháo.

Tần Dã chỉ lạnh lùng xua tay, trực tiếp phớt lờ lời họ nói.

Bàn Tử hiểu ý, rút bật lửa trên người ra định châm ngòi đại pháo...

"Đừng đừng đừng!!

Ngài Tần Dã, ngài bình tĩnh lại đi, ngài Bàn Tử, anh đợi chút..." Người nước Anh Hoa và Tiểu Hàn thấy cảnh này thì liên tục kêu gào xua tay.

"Các người sợ rồi à?

Thái độ kiêu ngạo lúc trước đâu rồi?

Các người cứ việc kiêu ngạo tiếp đi xem nào?

Cầu xin người khác thì phải có thái độ cầu xin, còn đòi trừng phạt Bạch Hùng nữa hả?

Lại đây, giờ Bàn gia ta cho các người thấy thế nào gọi là trừng

phạt.” Bàn Tử nói xong, giả vờ đưa lửa lại gần đại pháo thêm vài phân.

“Đừng đừng đừng!

Ngài Bàn Tử anh đừng giận, đám người Mỹ này không phải là người, anh không cần chấp nhặt với người Mỹ làm gì, thế thì chẳng phải anh quá ngốc sao?

Ngài thấy có đúng không?” “Đúng đúng đúng, các anh chẳng phải đang giận sao?

Chúng tôi thừa nhận vũ khí của chúng tôi không bằng các anh, cũng không so bì được, các anh ngàn vạn lần đừng châm pháo nha?

Tôi giúp các anh đánh người Mỹ.” Tên người Anh Hoa nói xong liền tát vào mặt tên người Mỹ một cái.

Chương 135

Tên người Mỹ bị đánh một cái, đầu óc còn đang choáng váng, đến khi ý thức lại được thì lửa giận bốc lên mặt, đá tên người Anh Hoa một cái.

"Mẹ nó, một tên tay sai như mày mà cũng dám ra tay với tao?

Tụi mày tính là cái thá gì?" Những người Anh Hoa khác nhân cơ hội này trút hết nỗi uất ức bấy lâu nay, cùng nhau lao vào đánh hội đồng người Mỹ.

"Mẹ kiếp, giờ là lúc nào rồi mà ông còn tham lam đòi lấy đồ của Đại Việt, các người trơ trẽn thì thôi đi, còn kéo chúng tôi trơ trẽn cùng, giờ ông muốn chết thì đừng có kéo tụi này theo." "Đúng thế, chúng tôi đang hòa hợp với Đại Việt, chính các người đến mới gây rắc rối khắp nơi, giờ các người muốn chết thì đừng có gọi chúng tôi." "Người nước Tiểu Hàn kia, lẽ nào các người muốn chết sao?

Giờ chọc giận Tần Dã, tất cả chúng ta đều phải bỏ mạng ở đây." Người Anh Hoa lúc này không quên kéo cả người Tiểu Hàn xuống nước, dù sau này nước Mỹ có tính sổ thì cũng đừng hòng ai chạy thoát.

Người Tiểu Hàn lúc này do dự không quyết, nhìn hỏa pháo của nhóm Tần Dã, lại thấy người Mỹ hống hách, ý nghĩ không muốn chết càng thêm nồng nặc.

Thế là họ gia nhập chiến tuyến của Anh Hoa, cùng nhau đánh hội đồng người Mỹ.

Về phần Tần Dã, thấy cảnh này thì trực tiếp phớt lờ.

Hắn quay người nhìn Bàn Tử đang xem náo nhiệt phía sau.

“Hắc!

Tôi thích nhất là xem cảnh chó cắn chó, nội bộ lục đục thế này.” “Nếu cậu đã thích, vậy thì thêm chút lửa cho thêm phần hưng phấn đi.” Đôi mắt phẳng lặng của Tần Dã lóe lên một tia sáng, thong thả nói.

“Rõ luôn!” Bàn Tử nghe xong, không chút do dự châm ngòi pháo.

Để lát nữa xem tụi nó đánh nhau kiểu gì, càng nghĩ càng thấy kích thích.

Oành!

Bùm!

Oàng oàng oàng!!!

Hỏa pháo mạnh mẽ phát nổ, phát ra những tiếng oanh minh chấn động.

Trong khi người Mỹ, người Anh Hoa và Tiểu Hàn đang đánh nhau, nghe tiếng nổ vang dội liền vội vàng nằm rạp xuống đất ôm đầu.

Bụi bẩn và đá vụn từ trên đỉnh đầu rào rào rơi xuống.

Marc cùng mọi người sau khi nằm rạp xuống đất liền vội vàng nhìn về phía nhóm Tần Dã đang đứng.

Thấy họng pháo vẫn còn bốc khói nghi ngút, mắt ai nấy đều lộ vẻ chấn kinh.

Mẹ kiếp, lũ Đại Việt tụi mày điên hết rồi sao?

Dám nổ pháo thật à?

Đầu óc họ lúc này ong ong, tiếng pháo nổ vừa rồi vẫn còn vang vọng trong tai.

Không chỉ người Mỹ sững sờ.

Người Tiểu Hàn, Anh Hoa và người nước Anh đều thấy đầu óc trống rỗng.

Phạm vi thạch thất này rộng như vậy, không sợ đánh sập luôn à, định chôn sống tất cả sao?

Nhưng hiện tại họ không còn tâm trí để bận tâm nhiều đến Tần Dã, mà vội vàng né tránh những tảng đá rơi xuống từ trên đầu.

Marc vừa đứng cạnh tường đá liền thấy ba vị giáo thụ người Mỹ mang theo đang nằm trong vũng máu.

Đang nằm gục dưới đất bất động.

"Giáo thụ Saro..." Marc kinh ngạc nhìn giáo thụ nằm dưới đất, hắn khó lòng chấp nhận khi nhìn thấy thi thể của vị giáo thụ.

Đó là vị giáo thụ nổi tiếng nhất nước Mỹ, chiếm một vị trí quan trọng trong giới khảo cổ của họ.

Trước khi đến đây, cấp trên đã dặn dò rõ ràng rằng nhất định phải bảo vệ tốt cho các giáo thụ này.

Giờ chưa kịp làm gì đã bị Tần Dã dùng pháo bắn chết rồi?

Lửa giận của Marc lúc này tăng vọt, họng súng hướng về phía người Anh Hoa và người Tiểu Hàn phía sau.

"Tụi mày tốt nhất nghe lệnh tao, giờ lập tức xông qua liều chết với Đại Việt, nếu không tao giết hết tụi mày bây giờ." Người Anh Hoa và người Tiểu Hàn ngay lập tức hiểu ra, phía Đại Việt sẽ không màng đến lời cầu xin của họ đâu, nếu không thì đã chẳng nổ pháo rồi.

Nghĩ đến đây... họ cũng phản ứng lại, cầm vũ khí lên lần nữa nhìn về phía Đại Việt, sau đó bắt đầu xả súng.

Đoàng đoàng đoàng!!!

Bùm bùm bùm!!!

Người Bạch Hùng và Đội trưởng Hàn lúc này nấp sau quan tài, cố gắng né tránh những làn đạn.

Đội trưởng Satsksy vung tay, các binh sĩ Bạch Hùng phía sau bắt đầu phản công.

Có đại pháo của Tần Dã làm nền, họ cũng quăng lựu đạn trên người ra.

Những tên thám hiểm Tiểu Hàn và Anh Hoa cũng bị họ đánh cho bị thương.

"Á!" "Á..." Dylan và Marc thấy cảnh này, sát ý trên mặt càng đậm, nổ súng bắn về phía binh sĩ Bạch Hùng.

Gần như là một phát súng bắn nát đầu.

Satsksy thấy anh em mình bị giết, mắt lập tức đỏ ngầu.

Sau đó khóe miệng nở nụ cười lạnh lùng khát máu.

"Không hổ là đội ngũ bắn tỉa của Mỹ nha, bắn chuẩn đấy, tôi cũng muốn xem thử, là súng của anh chuẩn hay súng của tôi chuẩn hơn." Marc nghe thấy lời của Satsksy liền vội vàng giải thích.

"Đội trưởng Satsksy, tôi đã nghe danh ngài từ lâu, giữa chúng ta không có thâm thù đại hận gì, ngài không cần thiết phải đứng về phía Đại Việt để đối đầu với chúng tôi.

Chỉ cần ngài quay súng lại, bất kỳ điều kiện gì tôi cũng sẽ đáp ứng các anh." "Anh muốn phụ nữ, tiền bạc hay quyền lực, nước Mỹ chúng tôi đều sẽ đáp ứng anh." Đội trưởng Marc đưa ra lời dụ dỗ, hắn chẳng có chút thiện cảm nào với nước Bạch Hùng, đó là một lũ mãng phu không có não.

Nhưng hiện tại Đại Việt có vũ khí cực mạnh, họ buộc phải lôi kéo người thì mới có cơ hội sống sót.

Ngốc Tiểu Muội và Shirley Dương nấp sau quan tài, nghe tiếng súng dữ dội bên ngoài, sắc mặt Ngốc Tiểu Muội trắng bệch, vô cùng lo lắng nhìn Shirley Dương.

Họ đều nghe thấy điều kiện của người Mỹ, vạn nhất người Bạch Hùng đổi ý thì họ thật sự gặp nguy hiểm.

"Người Bạch Hùng có đồng ý không?" Bên tai Ngốc Tiểu Muội vẫn còn tiếng đạn bắn vào quan tài, chấn động đến mức tai cô ong ong.

"Không đâu, cô quá thiếu hiểu biết về người Bạch Hùng rồi." Shirley Dương vô cùng khẳng định họ sẽ không đồng ý.

Quan hệ giữa Bạch Hùng và Đại Việt tạm thời không nói tới, chỉ riêng phong cách của người Mỹ thôi, nếu thật sự tin lời họ thì chỉ có con đường chết.

Shirley Dương nghe thấy tiếng động truyền đến từ quan tài, lòng cô đau như cắt, đây là cổ vật của Đại Việt, cũng là nguyên nhân chính khiến cha cô mất tích, giờ lại bị họ chà đạp thế này...

Nghĩ đến đây, Shirley Dương lấy từ trong ba lô ra một khẩu súng lục nhỏ, nằm bò dưới quan tài, nhắm thẳng vào đầu gối của đám người Mỹ và Anh Hoa mà bắn.

"Cô..." Ngốc Tiểu Muội kinh ngạc nhìn Shirley Dương, từ kỹ thuật bắn của cô có thể thấy độ chính xác rất cao, cô chẳng phải là con gái của Giáo thụ Dương sao?

Chẳng phải đang du học ở nước ngoài sao?

Sao lại biết bắn súng?

"Đi theo sau tôi." Shirley Dương bắn vài phát xong liền nói với Ngốc Tiểu Muội, sau đó đi tới cạnh đội trưởng lính đánh thuê: "Cho tôi một khẩu súng!" "Được." Đội trưởng lấy một khẩu súng trên

người đưa cho cô.

Shirley Dương bắn rất chuẩn, gần như không trượt phát nào.

Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và Hoắc Tú Tú sau khi nghe lời dụ dỗ của Mỹ, sắc mặt sa sầm.

"Nước Mỹ đúng là chịu chi thật, cái gì cũng dám hứa hẹn." Hạo Thiên Chân cười nhạo.

"Đám đối diện kia, có muốn đầu hàng không?

Các người thoát ly quốc tịch gia nhập Đại Việt đi, các người muốn gì tôi cho cái đó, được không?" Bàn Tử nghe thấy liền hét về phía đối diện.

"Nhưng mà hiện tại ngoài đạn ra tôi chẳng có cái gì cả, các người có muốn nếm thử vài viên không?" Không đợi đối phương trả lời, Bàn Tử lại nói tiếp.

"Ha ha!!!" "Bàn gia hào phóng thật!" "Đối phương chắc chưa được nếm mùi vị đạn Đại Việt chưa bao giờ đâu, tốt nhất là nên nếm thử, nếu thích tôi có thể tặng thêm vài viên nữa." Hắc Hạt Tử nghe lời Bàn Tử liền phụ họa theo.

Đội trưởng Marc nghe thấy họ giễu cợt mình, sắc mặt càng thêm âm trầm khó coi, hắn chỉ có thể trút giận lên binh sĩ Đại Việt.

Đám người Tần Dã mang tới không biết là có thân thủ thế nào mà họ nổ súng mãi chẳng trúng phát nào.

Chương 136

Còn Satsksy sau khi nghe yêu cầu của Mỹ thì tỏ vẻ khinh miệt.

“Phụ nữ, quyền lực, tiền bạc, nước Mỹ các người có lẽ nào nước Bạch Hùng chúng tôi không có?

Bảo tôi phản bội hả, nằm mơ đi.” Trong lúc nói chuyện, viên đạn của Đội trưởng Satsksy đã bắn trúng một tên người Mỹ.

Lúc này người Mỹ và người Tiểu Hàn đã bị người Bạch Hùng và Đại Việt giết không ít.

“Ai dám giúp các người thì cũng phải xem thử các người có thể sống sót rời khỏi ngôi mộ này không đã.” Tần Dã sau khi Satsksy bày tỏ thái độ liền trực tiếp buông lời đe dọa.

Trước khi Satsksy bày tỏ quan điểm hắn không hề lên tiếng, mà là đợi xem phản ứng của họ.

Nếu thật sự vì dụ dỗ mà phản bội thì hắn trực tiếp giết luôn đám người Bạch Hùng kia cũng chẳng sao.

Hắn sẽ không để lại kẻ khiến mình bị đe dọa.

Đội trưởng Satsksy nghe xong, kinh ngạc nhìn Tần Dã, đồng thời cũng chú ý đến thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay hắn...

Anh ta biết, một khi vừa rồi anh ta phản hồi sai một li thôi là cái đầu sẽ lìa khỏi cổ ngay.

Sự lợi hại của Hắc Kim Cổ Đao anh ta là người rõ nhất.

“Ực...” Đội trưởng Satsksy theo bản năng nuốt nước bọt, trong lòng càng thêm căm phẫn Đội trưởng Marc.

Mẹ kiếp, vừa rồi mới dạo một vòng quanh cửa tử xong.

Tất cả là do lũ người Mỹ hại.

"Mẹ kiếp, mày định hại chết tao à!" Đội trưởng Satsksy chửi bới một câu, nổ súng về phía đối diện.

Marc thấy họ đều nấp sau quan tài liền hạ quyết tâm.

Nếu họ không mang được những cỗ quan tài này đi thì thà phá hủy tất cả.

"Phá hủy quan tài đi, để xem tụi nó còn nấp vào đâu được nữa?" Marc nghiến răng, trực tiếp ra lệnh.

"Rõ!" Đám đội viên Mỹ nghe lệnh liền rút lựu đạn trên người ném về phía những cỗ quan tài.

Oành!

Bùm!

Quan tài thanh đồng bị lựu đạn nổ tung thành những mảnh vụn.

Hành động này khiến tất cả người Đại Việt đều phẫn nộ.

Tần Dã nhìn những mảnh vỡ quan tài bên cạnh, đôi mắt phẳng lặng lóe lên một tia sát ý.

Tốt lắm!

Tốt lắm!

Phá hủy quan tài, nước Mỹ các người không chỉ dùng tiền để bồi thường, mà còn phải dùng máu để bù đắp nữa.

"Mẹ tụi mày!

Lũ súc vật này, dám phá hủy cổ vật Đại Việt của tao, tao lấy mạng tụi mày!" Bàn Tử chỉ thấy đầu óc ong ong, khí huyết xông thẳng lên não.

Đây không chỉ là tiền hoa hồng của họ, mà còn là cổ vật lịch sử

của Đại Việt, giờ bị tụi này phá hủy, anh tuyệt đối không thể dung thứ cho kẻ nào phá hoại lịch sử nước mình.

Hắc Hạt Tử, Hoắc Tú Tú và A Ninh cũng ngập tràn lửa giận.

Hiện tại quan tài bị phá hủy, những đội viên cứu hộ nấp sau quan tài lúc này cũng bị nổ bị thương, trong mắt họ đều là sát ý.

"Tiểu Lâm!

Tiểu Lâm!" Đội trưởng Hàn nhìn anh em mình bị nổ bị thương và đang hôn mê, trước ngực anh ta còn có mảnh vỡ quan tài thanh đồng găm vào.

Anh tràn đầy căm hận nhìn về phía đám người Marc.

Còn Marc thì nhìn anh với vẻ mặt khiêu khích, bộ dạng đó có vẻ rất hả dạ.

Giờ cũng đến lúc người Đại Việt gặp chuyện rồi.

"Mẹ nó!" Đội trưởng Hàn rút lựu đạn trên người quăng về phía Đội trưởng Marc.

Oành!

Bên trong thạch thất bị nổ bụi bay mù mịt, cả thạch thất bị những quả lựu đạn làm cho rung chuyển, dường như có thể sập xuống bất cứ lúc nào.

Lúc này trong phòng livestream: 【Ơ kìa!

Sao màn hình đen thui vậy?

Tôi còn đang đợi xem mà?

Vãi thật!

Chuyện gì thế này?】 【Còn chuyện gì nữa, chắc chắn là đánh nhau rồi, mọi người không thấy thần sắc của Dã ca và mọi người

sao?

Nhìn là biết điềm báo sắp nổ ra chiến tranh rồi!!】【Ôi mẹ ơi!

Đây là Dã ca chuẩn bị động thủ rồi sao?】【Đáng lẽ phải động thủ lâu rồi, từ lúc đám người Mỹ kia nói mấy câu trơ trẽn đó là phải giết sạch tụi nó rồi, giờ mới động thủ là quá muộn đấy.】【Nhưng mà đánh thì cứ đánh đi!

Sao lại tắt livestream làm gì?

Cảnh tượng đó chắc chắn kích thích lắm nhỉ?】【Ha ha, tôi cũng nghĩ thế, tiếc là không được xem!!】【Đó là do Đại Việt tụi mày không biết điều, nước Mỹ chúng tao có lòng tốt mà tụi mày lại lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, tao bảo cho tụi mày biết, nếu người Mỹ chúng tao bị thương thì Đại Việt tụi mày khó mà thoát tội!】【Đúng thế đúng thế!!

Chẳng phải chỉ là cái quan tài thôi sao?

Đại Việt tụi mày cũng có thiếu đâu, cần gì phải làm căng thế?

Cho tụi tao mượn một cái thì có sao đâu.】【Vãi thật!

Sao tụi mày nói nghe nhẹ nhàng thế?

Tụi mày có giỏi thì báo vị trí mộ tổ nhà tụi mày ra đây, hoặc là mộ cha mẹ tụi mày ấy, tụi tao quyết định đến bốc tro cốt cha mẹ tụi mày ra, mượn về chơi vài ngày, chờ chơi chán rồi trả lại cho, tro cốt nhiều thế mượn chơi chút chắc cũng không sao đâu nhỉ.】【Tôi thấy được đấy!

Nước Mỹ các người chẳng phải hào phóng lắm sao?

Cho địa chỉ đi, chúng tôi thích nhất là đào mộ, giờ có cơ hội này chúng tôi cũng muốn học tập Dã ca một chút!!】【Tôi đoán Dã ca lúc này đang đại sát tứ phương, đám người Mỹ đó chắc chắn đang ôm

đầu chạy thục mạng, tôi tưởng tượng thôi cũng thấy... mẹ ơi!

Chắc chắn sẽ kích thích lắm đây!!】【Kích thích cái gì?

Tôi thấy tên Tần Dã đó chỉ giỏi làm màu thôi, thật sự chọc giận nước Mỹ chúng tôi thì cuối cùng người thiệt thòi chỉ có tụi mày thôi.】【Tôi cũng thấy thế, đó là cái giá của việc làm màu, biết đâu cái cổ vật đó tụi mày cũng chẳng mang về được đâu, cứ vui vẻ cho chúng tao mượn có phải tốt không?

Việc gì phải làm om sòm lên như thế?】【Ơ kìa!

Nhà nào thả chó ra sủa bậy thế này, hóa ra là chó Mỹ à?

Bảo sao thích sủa bậy thế...】Khán giả lúc này liên tục gửi bình luận, gần như ai cũng mỉa mai sự vô sỉ của đám người này.

Cổ vật lịch sử Đại Việt là nền tảng lịch sử quốc gia, sao có thể để kẻ khác lấy mất.

Mấy nước này là hạng gì mà không tự soi lại gương xem mình có đáng tin cậy không.

Lúc này, các giáo thụ khảo cổ nghe thấy lời của các giáo thụ Mỹ và Anh khác thì ai nấy đều phẫn nộ vô cùng.

"Khốn kiếp!

Đáng chết!

Đó là đồ của Đại Việt chúng ta, dựa vào cái gì mà để họ mang đi?

Họ coi chúng ta là cái gì chứ?" "Đúng thế, Tần Dã ngàn vạn lần không được đồng ý đấy!!" "Thật là đáng ghét, coi mình ra cái gì không biết." Các giáo thụ đều vô cùng tức giận, chỉ sợ Tần Dã sẽ đồng ý chuyện này.

Vương giáo thụ cũng rất giận, không ngờ người Mỹ vẫn chưa từ bỏ ý định, cứ nhăm nhe cổ vật lịch sử Đại Việt, đừng nói là cỗ quan

tài, ngay cả một viên gạch họ cũng đừng hòng mang đi một viên.

“Mọi người đừng lo lắng, Tần Dã sẽ không đồng ý đâu.” Trần giáo thụ tuy cũng phẫn nộ nhưng vừa nghĩ đến tính cách của Tần Dã, ông liền quả quyết lên tiếng.

“Ông chắc chắn thế sao?

Chương 137

Hiện tại áp lực đối với Tần Dã không nhỏ đâu.” Lâm giáo thụ quay sang nhìn Trần giáo thụ.

“Áp lực có lớn đến đâu cũng không lớn bằng áp lực thiếu tiền.

Mang quan tài này về, Đại Việt chúng ta đều sẽ trả tiền hoa hồng cho cậu ta, vì tiền, Tần Dã cũng phải bảo vệ tốt chỗ quan tài này, cho nên cậu ta sẽ không đưa đâu.

Áp lực cái gì chứ, ép Tần Dã quá là kẻ xui xẻo chỉ có thể là đối phương thôi.” Trần giáo thụ tuy hiểu biết về Tần Dã không sâu, nhưng từ sự chấp nhất của hắn với tiền bạc có thể thấy hắn rất yêu tiền, nên tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội kiếm tiền.

Vương giáo thụ nghe xong, khóe miệng khẽ nhếch lên, Tần Dã đúng là hạng người như vậy thật.

Lúc này bên trong mộ huyệt.

“Ngài Tần Dã, anh cũng nên nghĩ cho Đại Việt chứ, tự các người nghiên cứu cổ vật lịch sử Đại Việt thì sẽ chẳng có tiến triển gì đâu.

Anh luôn miệng nói vì lịch sử Đại Việt, vậy anh làm thế này là sao?

Anh có xứng với thân phận của mình không?” Giáo thụ Lane như nghĩ ra điều gì đó, lại một lần nữa lên tiếng chất vấn.

Thậm chí còn nâng tầm lên mức quốc gia, rằng nếu Tần Dã không giao cổ vật cho họ thì chính là phản bội Đại Việt.

“Đúng thế, anh chẳng phải là giáo thụ khảo cổ sao?

Lẽ nào anh không muốn cổ vật của mình được phô diễn ra ngoài

sao?" Marc cũng đứng bên cạnh phụ họa theo.

Có người Mỹ đứng trên đỉnh cao đạo đức để chỉ trích Tần Dã, những kẻ khác cũng hùa theo ngay lập tức.

"Tần Dã, anh làm thế này có xứng với thân phận mình không?" "Anh đã phụ lòng mong đợi của Học viện Khảo cổ dành cho anh." "Và cả sự ủng hộ của Học viện Khảo cổ nữa!!" Mọi người thi nhau công kích Tần Dã.

Ý tứ trong lời nói rất đơn giản, một khi Tần Dã không đáp ứng yêu cầu của họ thì hắn sẽ là tội nhân của Đại Việt, là tội nhân của giới khảo cổ, càng hổ thẹn với thân phận giáo thụ khảo cổ của mình.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều ngớ người ra.

"Vãi thật!

Hôm nay tôi đúng là được mở mang tầm mắt, tôi còn tưởng giáo thụ khảo cổ Đại Việt chúng ta tới rồi chứ, đám này bộ không biết thế nào là đảo lộn cương thường à?

Dám đến tận đây quản chuyện Đại Việt chúng tôi làm?

Nếu không đưa cổ vật cho họ thì Dã ca là tội nhân Đại Việt sao?" Bàn Tử một hồi lâu mới hoàn hồn, nén giận nói.

Sao lúc này anh lại muốn nổ súng thế nhỉ?

Chuyện này là sao đây?

"Tôi muốn giết tụi nó, mọi người thấy thế nào?" A Ninh lên đạn, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

"Tôi thấy được đấy, tôi cũng không nhịn nổi nữa rồi." Hoắc Tú Tú cũng theo sát phía sau.

"Không được, lúc này các cô nổ súng sẽ gặp rắc rối to đấy, hơn nữa hiện tại đang livestream trực tiếp." Shirley Dương vội vàng lên

tiếng ngăn cản, dù sao cũng đang livestream, nếu bị người các nước khác nhìn thấy thì rắc rối thật sự.

“Dã ca, anh nói xem phải làm sao?

Anh nói một tiếng anh em sẽ làm theo ngay, dù có đắc tội với đám đó thì đã sao?” Hắc Hạt Tử cảm thấy mấy lão Tây này thật sự phiền phức vô cùng.

Tần Dã nhìn chằm chằm đối phương hồi lâu, lại liếc nhìn bảy cỗ quan tài treo bên cạnh.

Tiếng cười giễu cợt trên khóe miệng hiện rõ.

“Tôi cho các người một cơ hội, tôi muốn xem thử ai dám động vào những cỗ quan tài này!” Người Mỹ và người Anh thấy Tần Dã không có ý định giết họ, lòng bỗng thấy tự tin hơn.

Cùng lắm là bị ăn đòn một trận!

Dù sao Tần Dã cũng không thể trực tiếp giết họ, ngay cả khi muốn mượn vật khác hay sinh vật làm trung gian thì hiện tại cũng chẳng có gì.

Cho nên tạm thời họ sẽ không sao, vậy thì còn gì phải sợ nữa.

Bây giờ đang livestream trực tiếp, ngỡ đâu họ đều chết trong tay đám người này thì sẽ gây phẫn nộ trong cộng đồng quốc tế, quốc gia của họ sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Nghĩ đến đây, lòng họ càng thêm đắc ý, ánh mắt vẫn dán vào những cỗ quan tài, chuẩn bị tư thế mở nắp.

Khi Marc đang định hạ lệnh cho các thành viên phía sau thì thiết bị liên lạc của hắn bỗng vang lên.

Nhìn màn hình hiển thị, Marc thoáng khựng lại, sau đó đứng sang một bên lén lút nghe điện thoại.

“Thưa cấp trên... xin chỉ thị.” Marc vô cùng cung kính, vẻ mặt nghiêm túc.

Có vẻ như đang đối phó với một chuyện rất quan trọng.

Đội trưởng Satsksy vẫn luôn dán mắt vào mặt Marc, khi thấy cánh môi hắn mấp máy, sắc mặt anh ta lập tức sa sầm.

Đám người Mỹ này đúng là trơ trẽn thật, dám thật sự muốn mang cổ vật lịch sử Đại Việt đi.

“Ngài Tần Dã, ngài muốn khai chiến với nước Mỹ và nước Anh không?” Tần Dã nhìn về phía Đội trưởng Satsksy, đôi mắt phẳng lặng như mặt hồ thoáng qua sự nghi hoặc.

“Tôi vừa nhìn khẩu hình miệng của Marc, tin tức vừa rồi là từ cấp cao nước Mỹ, ý của họ là bắt Marc mang quan tài đi nghiên cứu, khi cần thiết có thể trực tiếp bắn chết người của các bạn.” Satsksy phản hồi với giọng điệu ngưng trọng.

“Cái gì?

Lũ chó đẻ này, thật đáng chết, giờ tao sẽ xử đẹp tụi mày.” Bàn Tử nói đoạn liền nạp đạn, chuẩn bị giết Marc.

“Bàn Tử, cậu bình tĩnh lại đi.” Hạo Thiên Chân vội vàng ngăn cản.

“Bình tĩnh cái nỗi gì, tụi nó đã cưỡi lên cổ mình đi bậy rồi, lẽ nào chúng ta không quản sao?” Bàn Tử vô cùng tức giận.

Không chỉ Bàn Tử giận dữ, mà ngay cả những người lạnh lùng như A Ninh và Hoắc Tú Tú cũng vậy, lúc này họ chỉ muốn nổ súng bắn nát sọ đám trộm mộ này, bọn chúng dám ngang nhiên đòi cướp cổ vật lịch sử Đại Việt ngay trước mặt họ, thật đáng ghét, không thể tha thứ.

Ngốc Tiểu Muội và Shirley Dương sắc mặt cũng không mấy tốt

đẹp, đối với đám người Mỹ này không có chút thiện cảm nào.

Còn Đội trưởng Hàn và đám lính đánh thuê phía sau thấy vậy cũng rút vũ khí ra, thậm chí bắt đầu kiểm tra đạn dược.

Một khi xảy ra đấu súng, họ sẽ không ngồi yên đứng nhìn, không chỉ vì Tần Dã, mà còn vì văn hóa và cổ vật lịch sử của Đại Việt.

Bầu không khí lúc này vô cùng kỳ quái, giống như sự tĩnh lặng trước cơn bão.

Trong phòng livestream: 【Vcl!

Sao tôi cảm thấy có gì đó không ổn nhỉ?

Có phải như tôi đang nghĩ không?

Lát nữa có khi nào đánh nhau không?】【Tôi cũng thấy không khí này không ổn chút nào, lát nữa chắc chắn có chuyện xảy ra cho xem.】【Mấy tên người Mỹ này, tôi thấy cứ trực tiếp bắn chết cho xong, đúng là hạng vô sỉ, đó là cổ vật Đại Việt chúng ta, dựa vào cái gì mà để tụi nó mang đi?

Không thể tha thứ!】【Nhưng bây giờ có nguy hiểm lắm không?

Đây là đấu súng đấy!】【Nguy hiểm cái gì?

Đó là Dã ca đấy, Dã ca căn bản chẳng sợ gì, Dã ca còn nhiều vũ khí lắm, tùy tiện lấy ra một món cũng đủ thổi bay tụi nó không còn mảnh giáp.】【Này này này, bộ ông quên đây là đâu rồi à?

Đây là mộ huyệt đấy!

Vũ khí Dã ca mang theo mà oanh tạc ở đây thì sập mộ mất.】【Vậy về quân số thì bên mình thiệt thòi quá phải không?】Khán giả lúc này cảm thấy quân số phía Đại Việt có phần lép vế, đối phương cộng lại đông như vậy, nếu không dùng được vũ khí hạng nặng mang theo thì chẳng phải là bị động ăn đòn sao?

Bên trong mộ huyệt.

Satsksy thấy phía Đại Việt đang giương cung bạt kiếm, lòng bỗng hiểu ra, bèn đi tới cạnh Tần Dã.

“Các bạn định ra tay rồi sao?” Satsksy chưa đợi Tần Dã đáp lời đã nói tiếp: “Nếu các bạn định đánh, tôi có thể làm tay đấm cho Đại Việt.” “Ái chà!

Đại huynh đệ, anh lại trượng nghĩa thế nhỉ?

Rốt cuộc là vì cái gì vậy?” Bàn Tử nghe có người giúp sức thì lập tức tươi cười rạng rỡ.

“Tôi ngưỡng mộ phong cách làm việc của ngài Tần Dã, cho nên tôi mới chủ động xin đi theo, xin được hỗ trợ Đại Việt các bạn.” Satsksy mỉm cười, bày tỏ thái độ của mình.

“Nếu nước Bạch Hùng các anh đã sẵn lòng giúp đỡ, đó là vinh dự của chúng tôi.” Tần Dã thản nhiên nói xong, càng thêm kiên định với suy nghĩ của mình.

Người Bạch Hùng đã giúp một tay thì còn gì phải nói nữa?

Cứ việc chiến thôi...

Đám người này không thể chiều hư được.

Chương 138

Sau đó hắn quay người nhìn Ngốc Tiểu Muội.

“Tạm thời tắt livestream đi...” Ngốc Tiểu Muội còn đang ngẩn ngơ, sau khi nghe đoạn đối thoại của hai người mới hiểu ra.

“Được!” Ngốc Tiểu Muội gật đầu, sau đó nhìn nhân viên công tác phía sau khẽ ra hiệu.

Nhân viên công tác liền theo bản năng tắt phòng livestream.

Tần Dã thấy ống kính đã tắt, liền quay người nhìn Marc vừa nghe điện thoại xong.

“Hắc hắc, Bàn gia ta cuối cùng cũng được trổ tài, đặc biệt là nhắm vào nước Anh Hoa, hồi chiến tranh tôi không có cơ hội, giờ tôi phải bù đắp lại mới được.” Bàn Tử nạp đạn, sẵn sàng ra tay.

Bàn Tử phấn khích lắp đặt vũ khí, ánh mắt dán chặt vào đám người Mỹ và Anh Hoa đối diện.

Còn đối phương cũng cảm nhận được đây là nhịp độ sắp động thủ, những tên thám hiểm có vũ khí liền giao binh khí dư thừa cho những kẻ không có.

Đám người Tiểu Hàn thấy vậy lúc này vô cùng bất an.

Theo phe Mỹ thì không thấy cơ hội thắng, theo phe Đại Việt thì sau này về nước cũng không yên...

Giờ họ đang tiến thoái lưỡng nan.

Bộ ba người Mỹ và Anh cảnh giác nhìn Đại Việt, khóe miệng vẫn nở nụ cười giễu cợt, hiện tại quân số Đại Việt so với họ... chẳng thấm vào đâu.

Ngay khi họ tưởng rằng có thể áp chế được Đại Việt thì Satsksy dẫn đội quân Bạch Hùng tiến lên một bước đứng trước mặt Đại Việt, họng súng chĩa thẳng về phía đám người Mỹ và Anh.

Hành động này khiến người Mỹ vô cùng khó chịu.

Marc nhìn Đội trưởng Satsksy đối diện, đôi mày lập tức nhíu chặt.

"Bạch Hùng, anh phải nghĩ cho kỹ, anh đứng về phía Đại Việt nghĩa là đối đầu với các quốc gia của chúng tôi.

Vì Đại Việt mà anh muốn đắc tội với người Mỹ chúng tôi sao?

Nước Bạch Hùng các anh có chịu nổi lệnh trừng phạt của nước Mỹ không?" Đội trưởng Marc cố gắng khuyên can, ít nhất lúc này họ vẫn chưa thể đứng ở thế đối lập với Bạch Hùng, muốn giải quyết họ thì cần phải xử lý từng người một.

Như vậy khi họ giết người Đại Việt sẽ giảm bớt độ khó.

Bạch Hùng là dân tộc chiến đấu, khả năng hành động cực mạnh, ví như gấu trắng vậy, sức chiến đấu khiến người ta phải khiếp sợ.

Hiện tại mà động thủ với họ thật sự là quyết định không sáng suốt.

"Nước Bạch Hùng chúng tôi cái gì cũng sợ, chỉ có điều là không sợ đe dọa.

Nước Mỹ các người có bản lĩnh thì cứ việc trừng phạt, tôi đợi!" Satsksy đối mặt với lời đe dọa mà không hề lộ vẻ căng thẳng, tiếp tục đứng chắn trước mặt Đại Việt.

Marc lúc này nhíu mày, chuyện này thật sự khó giải quyết rồi.

Vừa nhận được chỉ thị từ cấp trên, những cỗ quan tài này nước Mỹ buộc phải lấy được một bộ.

Nhưng bây giờ có nước Bạch Hùng gia nhập, e là khó lòng ra tay.

Tần Dã liếc nhìn hoắc tú tú và A Ninh, sau đó lại nhìn về phía Ngốc Tiểu Muội và nhân viên công tác cùng Shirley Dương.

Hoắc Tú Tú lập tức hiểu ý, vội vàng đi tới cạnh nhóm người đó: "Mọi người nấp sau quan tài đi, lát nữa đừng để bị thương." "Được." Shirley Dương không chút do dự, kéo Ngốc Tiểu Muội nấp sau một cỗ quan tài.

Tần Dã liếc nhìn vũ khí đối diện, cuối cùng nhìn sang Bàn Tử và Đội trưởng Hàn, khẽ phất tay.

Bàn Tử và Đội trưởng Hàn hiểu ý, lôi từ phía sau ra một khẩu đại pháo, họng pháo chĩa thẳng về phía đám người Mỹ và Anh Hoa.

"Khai chiến đúng không?

Đại Việt chúng tôi sẵn lòng tiếp chiêu." Tần Dã lại phất tay, bảo Bàn Tử nạp đạn vào nòng pháo.

Hành động này khiến Lane, Marc và người các nước khác đều biến sắc.

"Tần Dã, anh điên rồi sao?

Đây là mộ huyệt, anh dám mang theo vũ khí lớn như vậy, một khi anh bắn, tất cả chúng ta đều sẽ chết ở đây." Giọng Marc lúc này có chút hoảng loạn, nhìn Tần Dã với ánh mắt chấn kinh và sợ hãi.

"Đúng thế, lẽ nào các anh cũng muốn chết ở đây sao?

Còn cả những cổ vật lịch sử này, các anh muốn để chúng vĩnh viễn vùi lấp dưới lòng đất sao?" Giáo thụ Lane cũng ở bên cạnh vội vàng lên tiếng khuyên nhủ.

Hiện tại họ đã có cái nhìn khác về Tần Dã.

Tần Dã chính là một tên điên, một tên điên bất chấp tất cả.

Họ đến đây không phải để nộp mạng.

Dylan thấy vậy, đáy mắt đầy vẻ kinh hãi: “Ngài Tần Dã xin hãy bình tĩnh, chúng ta cũng chưa nói nhất định phải đến mức giương cung bạt kiếm, các anh không cần thiết phải kéo tất cả mọi người cùng chết.” “Phải phải phải!!

Ngài Tần Dã, chúng tôi không có ý định ra tay với ngài, chắc chắn ngài đã hiểu lầm rồi, nước Tiểu Hàn chúng tôi trung thành với ngài nhất, ngài ngàn vạn lần đừng khai hỏa nha!” “Nước Anh Hoa chúng tôi cũng vậy, quốc gia đối xử với các bạn thế nào là việc của họ, ít nhất khi chúng tôi quy phục thì chưa hề làm chuyện gì có lỗi cả, ngài Tần Dã, đây là hiểu lầm thôi!!!” Nước Tiểu Hàn và nước Anh Hoa sau khi thấy Tần Dã lôi vũ khí ra thì đều chết lặng.

Sợ đến mức vội vàng giải thích, chỉ sợ Tần Dã châm ngòi pháo.

Tần Dã chỉ lạnh lùng xua tay, trực tiếp phớt lờ lời họ nói.

Bàn Tử hiểu ý, rút bật lửa trên người ra định châm ngòi đại pháo...

“Đừng đừng đừng!!

Ngài Tần Dã, ngài bình tĩnh lại đi, ngài Bàn Tử, anh đợi chút...” Người nước Anh Hoa và Tiểu Hàn thấy cảnh này thì liên tục kêu gào xua tay.

“Các người sợ rồi à?

Thái độ kiêu ngạo lúc trước đâu rồi?

Các người cứ việc kiêu ngạo tiếp đi xem nào?

Cầu xin người khác thì phải có thái độ cầu xin, còn đòi trừng phạt Bạch Hùng nữa hả?

Lại đây, giờ Bàn gia ta cho các người thấy thế nào gọi là trừng phạt.” Bàn Tử nói xong, giả vờ đưa lửa lại gần đại pháo thêm vài phân.

“Đừng đừng đừng!

Ngài Bàn Tử anh đừng giận, đám người Mỹ này không phải là người, anh không cần chấp nhặt với người Mỹ làm gì, thế thì chẳng phải anh quá ngốc sao?

Ngài thấy có đúng không?” “Đúng đúng đúng, các anh chẳng phải đang giận sao?

Chúng tôi thừa nhận vũ khí của chúng tôi không bằng các anh, cũng không so bì được, các anh ngàn vạn lần đừng châm pháo nha?

Tôi giúp các anh đánh người Mỹ.” Tên người Anh Hoa nói xong liền tát vào mặt tên người Mỹ một cái.

Tên người Mỹ bị đánh một cái, đầu óc còn đang choáng váng, đến khi ý thức lại được thì lửa giận bốc lên mặt, đá tên người Anh Hoa một cái.

“Mẹ nó, một tên tay sai như mày mà cũng dám ra tay với tao?

Tụi mày tính là cái thá gì?” Những người Anh Hoa khác nhân cơ hội này trút hết nỗi uất ức bấy lâu nay, cùng nhau lao vào đánh hội đồng người Mỹ.

“Mẹ kiếp, giờ là lúc nào rồi mà ông còn tham lam đòi lấy đồ của Đại Việt, các người trơ trẽn thì thôi đi, còn kéo chúng tôi trơ trẽn cùng, giờ ông muốn chết thì đừng có kéo tụi này theo.” “Đúng thế, chúng tôi đang hòa hợp với Đại Việt, chính các người đến mới gây rắc rối khắp nơi, giờ các người muốn chết thì đừng có gọi chúng tôi.” “Người nước Tiểu Hàn kia, lẽ nào các người muốn chết sao?

Giờ chọc giận Tần Dã, tất cả chúng ta đều phải bỏ mạng ở đây.” Người Anh Hoa lúc này không quên kéo cả người Tiểu Hàn xuống nước, dù sau này nước Mỹ có tính sổ thì cũng đừng hòng ai chạy thoát.

Người Tiểu Hàn lúc này do dự không quyết, tiên thị nhìn hỏa pháo của nhóm Tần Dã, lại thấy người Mỹ hống hách, ý nghĩ không muốn chết càng thêm nồng nặc.

Thế là họ gia nhập chiến tuyến của Anh Hoa, cùng nhau đánh hội đồng người Mỹ.

Về phần Tần Dã, sau khi thấy cảnh này thì trực tiếp phớt lờ.

Hắn quay người nhìn Bàn Tử đang xem náo nhiệt phía sau.

“Hắc!

Tôi thích nhất là xem cảnh chó cắn chó, lục đục nội bộ.” “Nếu cậu đã thích, vậy thì thêm chút lửa cho thêm phần hưng phấn đi.” Đôi mắt phẳng lặng của Tần Dã lóe lên một tia sáng, hoãn hoãn nói.

“Rõ luôn!” Bàn Tử nghe xong, không chút do dự châm ngòi pháo.

Để lát nữa xem tụi nó đánh nhau kiểu gì, càng nghĩ càng thấy kích thích.

Oành!

Chương 139

Bùm!

Oàng oàng oàng!!!

Hỏa pháo mạnh mẽ phát nổ, phát ra những tiếng oanh minh chấn động.

Trong khi người Mỹ, người Anh Hoa và Tiểu Hàn đang đánh nhau, nghe tiếng nổ vang dội liền vội vàng nằm rạp xuống đất ôm đầu.

Bụi bẩn và đá vụn từ trên đỉnh đầu rào rào rơi xuống.

Marc cùng mọi người sau khi nằm rạp xuống đất liền vội vàng nhìn về phía nhóm Tần Dã đang đứng.

Thấy họng pháo vẫn còn bốc khói nghi ngút, mắt ai nấy đều lộ vẻ chấn kinh.

Mẹ kiếp, lũ Đại Việt tụi mày điên hết rồi sao?

Dám nổ pháo thật à?

Đầu óc họ lúc này ong ong, tiếng pháo nổ vừa rồi vẫn còn vang vọng trong tai.

Không chỉ người Mỹ sững sờ.

Người Tiểu Hàn, Anh Hoa và người nước Anh đều thấy đầu óc trống rỗng.

Phạm vi thạch thất này rộng như vậy, không sợ đánh sập luôn à, định chôn sống tất cả sao?

Nhưng hiện tại họ không còn tâm trí để bận tâm nhiều đến Tần Dã, mà vội vàng né tránh những tảng đá rơi xuống từ trên đầu.

Marc vừa đứng cạnh tường đá liền thấy ba vị giáo thụ người Mỹ mang theo đang nằm trong vũng máu.

Đang nằm gục dưới đất bất động.

"Giáo thụ Saro..." Marc kinh ngạc nhìn giáo thụ nằm dưới đất, hắn khó lòng chấp nhận khi nhìn thấy thi thể của vị giáo thụ.

Đó là vị giáo thụ nổi tiếng nhất nước Mỹ, chiếm một vị trí quan trọng trong giới khảo cổ của họ.

Trước khi đến đây, cấp trên đã dặn dò rõ ràng rằng nhất định phải bảo vệ tốt cho các giáo thụ này.

Giờ chưa kịp làm gì đã bị Tần Dã dùng pháo bắn chết rồi?

Lửa giận của Marc lúc này tăng vọt, họng súng hướng về phía người Anh Hoa và người Tiểu Hàn phía sau.

"Tụi mày tốt nhất nghe lệnh tao, giờ lập tức xông qua liều chết với Đại Việt, nếu không tao giết hết tụi mày bây giờ." Người Anh Hoa và người Tiểu Hàn ngay lập tức hiểu ra, phía Đại Việt sẽ không màng đến lời cầu xin của họ đâu, nếu không thì đã chẳng nổ pháo rồi.

Nghĩ đến đây... họ cũng phản ứng lại, cầm vũ khí lên lần nữa nhìn về phía Đại Việt, sau đó bắt đầu xả súng.

Đoàng đoàng đoàng!!!

Bùm bùm bùm!!!

Người Bạch Hùng và Đội trưởng Hàn lúc này nấp sau quan tài, cố gắng né tránh những làn đạn.

Đội trưởng Satsksy vung tay, các binh sĩ Bạch Hùng phía sau bắt đầu phản công.

Có đại pháo của Tần Dã làm nền, họ cũng quăng lựu đạn trên người ra.

Những tên thám hiểm Tiểu Hàn và Anh Hoa cũng bị họ đánh cho bị thương.

"Á!" "Á..." Dylan và Marc thấy cảnh này, sát ý trên mặt càng đậm, nổ súng bắn về phía binh sĩ Bạch Hùng.

Gần như là một phát súng bắn nát đầu.

Satsksy thấy anh em mình bị giết, mắt lập tức đỏ ngầu.

Sau đó khóe miệng nở nụ cười lạnh lùng khát máu.

"Không hổ là đội ngũ bắn tỉa của Mỹ nha, bắn chuẩn đấy, tôi cũng muốn xem thử, là súng của anh chuẩn hay súng của tôi chuẩn hơn." Marc nghe thấy lời của Satsksy liền vội vàng giải thích.

"Đội trưởng Satsksy, tôi đã nghe danh ngài từ lâu, giữa chúng ta không có thâm thù đại hận gì, ngài không cần thiết phải đứng về phía Đại Việt để đối đầu với chúng tôi.

Chỉ cần ngài quay súng lại, bất kỳ điều kiện gì tôi cũng sẽ đáp ứng các anh." "Anh muốn phụ nữ, tiền bạc hay quyền lực, nước Mỹ chúng tôi đều sẽ đáp ứng anh." Đội trưởng Marc đưa ra lời dụ dỗ, hắn chẳng có chút thiện cảm nào với nước Bạch Hùng, đó là một lũ mãng phu không có não.

Nhưng hiện tại Đại Việt có vũ khí cực mạnh, họ buộc phải lôi kéo người thì mới có cơ hội sống sót.

Ngốc Tiểu Muội và Shirley Dương nấp sau quan tài, nghe tiếng súng dữ dội bên ngoài, sắc mặt Ngốc Tiểu Muội trắng bệch, vô cùng lo lắng nhìn Shirley Dương.

Họ đều nghe thấy điều kiện của người Mỹ, vạn nhất người Bạch Hùng đổi ý thì họ thật sự gặp nguy hiểm.

"Người Bạch Hùng có đồng ý không?" Bên tai Ngốc Tiểu Muội

vẫn còn tiếng đạn bắn vào quan tài, chấn động đến mức tai cô ong ong.

"Không đâu, cô quá thiếu hiểu biết về người Bạch Hùng rồi." Shirley Dương vô cùng khẳng định họ sẽ không đồng ý.

Quan hệ giữa Bạch Hùng và Đại Việt tạm thời không nói tới, chỉ riêng phong cách của người Mỹ thôi, nếu thật sự tin lời họ thì chỉ có con đường chết.

Shirley Dương nghe thấy tiếng động truyền đến từ quan tài, lòng cô đau như cắt, đây là cổ vật của Đại Việt, cũng là nguyên nhân chính khiến cha cô mất tích, giờ lại bị họ chà đạp thế này...

Nghĩ đến đây, Shirley Dương lấy từ trong ba lô ra một khẩu súng lục nhỏ, nằm bò dưới quan tài, nhắm thẳng vào đầu gối của đám người Mỹ và Anh Hoa mà bắn.

"Cô..." Ngốc Tiểu Muội kinh ngạc nhìn Shirley Dương, từ kỹ thuật bắn của cô có thể thấy độ chính xác rất cao, cô chẳng phải là con gái của Giáo thụ Dương sao?

Chẳng phải đang du học ở nước ngoài sao?

Sao lại biết bắn súng?

"Đi theo sau tôi." Shirley Dương bắn vài phát xong liền nói với Ngốc Tiểu Muội, sau đó đi tới cạnh đội trưởng lính đánh thuê: "Cho tôi một khẩu súng!" "Được." Đội trưởng lấy một khẩu súng trên người đưa cho cô.

Shirley Dương bắn rất chuẩn, gần như không trượt phát nào.

Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và Hoắc Tú Tú sau khi nghe lời dụ dỗ của Mỹ, sắc mặt sa sầm.

"Nước Mỹ đúng là chịu chi thật, cái gì cũng dám hứa hẹn." Hạo

Thiên Chân cười nhạo.

“Đám đối diện kia, có muốn đầu hàng không?

Các người thoát ly quốc tịch gia nhập Đại Việt đi, các người muốn gì tôi cho cái đó, được không?” Bàn Tử nghe thấy liền hét về phía đối diện.

“Nhưng mà hiện tại ngoài đạn ra tôi chẳng có cái gì cả, các người có muốn nếm thử vài viên không?” Không đợi đối phương trả lời, Bàn Tử lại nói tiếp.

“Ha ha!!!” “Bàn gia hào phóng thật!” “Đối phương chắc chưa được nếm mùi vị đạn Đại Việt bao giờ đâu, tốt nhất là nên nếm thử, nếu thích tôi có thể tặng thêm vài viên nữa.” Hắc Hạt Tử nghe lời Bàn Tử liền phụ họa theo.

Đội trưởng Marc nghe thấy họ giễu cợt mình, sắc mặt càng thêm âm trầm khó coi, hắn chỉ có thể trút giận lên binh sĩ Đại Việt.

Đám người Tần Dã mang tới không biết là có thân thủ thế nào mà họ nổ súng mãi chẳng trúng phát nào.

Còn Satsksy sau khi nghe yêu cầu của Mỹ thì tỏ vẻ khinh miệt.

“Phụ nữ, quyền lực, tiền bạc, nước Mỹ các người có lẽ nào nước Bạch Hùng chúng tôi không có?

Bảo tôi phản bội hả, nằm mơ đi.” Trong lúc nói chuyện, viên đạn của Đội trưởng Satsksy đã bắn trúng một tên người Mỹ.

Lúc này người Mỹ và người Tiểu Hàn đã bị người Bạch Hùng và Đại Việt giết không ít.

“Ai dám giúp các người thì cũng phải xem thử các người có thể sống sót rời khỏi ngôi mộ này không đã.” Tần Dã sau khi Satsksy bày tỏ thái độ liền trực tiếp buông lời đe dọa.

Trước khi Satsksy bày tỏ quan điểm hắn không hề lên tiếng, mà là đợi xem phản ứng của họ.

Nếu thật sự vì dụ dỗ mà phản bội thì hắn trực tiếp giết luôn đám người Bạch Hùng kia cũng chẳng sao.

Hắc Hạt Tử nhe răng cười, chuẩn bị cho một cuộc tắm máu mới.

Cái cô Ngốc Tiểu Muội này thật thà quá mức, bảo tắt là tắt luôn sao?

Không thèm cân nhắc để lại một đường à?

Hiện tại đừng nói là các cư dân mạng đang kích động, ngay cả ông cũng tò mò muốn chết, không biết Tần Dã có thực sự đánh nhau với đám người Mễ Quốc kia không?

Hiện tại với tư cách là đài trưởng, bị cư dân mạng truy hỏi gắt gao như vậy, ông cảm thấy mình thật sự quá hạnh phúc.

Vừa nhìn vào trang web chính thức, ôi chao, bình luận đã dễ dàng vượt mốc một trăm triệu rồi.

Tốt, tốt lắm!

Chương 140

Tần Dã quả nhiên là có sức hút mãnh liệt mà!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bầu không khí lúc đó của nhóm Tần Dã thật sự rất dễ xảy ra xô xát.

Vạn nhất thật sự làm hư hại cổ vật... hoặc thật sự giết sạch đám người Mễ Quốc kia... thì Đại Việt có lẽ sẽ vì Tần Dã mà hoàn toàn rơi vào trạng thái quan hệ đóng băng với Mễ Quốc mất.

Lúc này, Thẩm chủ nhiệm đã trở lại Cục An ninh.

Những chuyện xảy ra với Tần Dã, ông là người nhìn rõ nhất.

Hiện tại phòng livestream đã đóng, nhìn dòng bình luận của cư dân mạng, ông cũng rơi vào trầm mặc.

Tần Dã rất có khả năng đã đánh nhau với phía Mễ Quốc.

Ông đơn giản phân tích tình hình căn phòng đá đó, nếu thật sự đánh nhau, vật che chắn duy nhất của nhóm Tần Dã chính là những quan quách kia.

Nhưng một khi nổ súng, những quan quách đó sẽ bị hư hại, đó đều là văn vật lịch sử của Đại Việt, chịu thiệt thòi cuối cùng vẫn là Đại Việt mình.

Theo đức hạnh của đám người Mễ Quốc, bọn chúng cực kỳ có khả năng sẽ phá hoại văn vật.

Mà văn vật bị tổn hại thì chẳng khác nào chạm vào nghịch lân của Tần Dã.

Nguồn thu nhập kinh tế chủ yếu của hắn khi đổ đấu chính là văn vật lịch sử, giờ tiền bị hụt đi, kẻ xui xẻo chắc chắn là bọn chúng.

Ông chỉ cảm thấy tiếc nuối cho số văn vật kia thôi, còn sự sống chết của đám người Mễ Quốc...

đó không nằm trong phạm vi cân nhắc của ông.

Nếu cần phải giải trình, đó là việc của Bộ Ngoại giao.

Ông cảm thấy vô cùng may mắn vì mình ở Cục An ninh chứ không phải Bộ Ngoại giao, nếu không gặp phải hạng người như Tần Dã, không biết sẽ thêm bao nhiêu rắc rối đây?

Lúc này, tại Bộ Ngoại giao, tất cả các quan chức ngoại giao đều đang đau đầu nhìn màn hình lớn đã tối đen. "Tôi thấy cơn giận của Tần Dã từ đầu đã chẳng hề nguôi ngoai.

Sau khi nghe Thẩm chủ nhiệm chuyển lời, tôi cảm giác nộ hỏa của hắn vẫn luôn âm ỉ." Một quan chức ngoại giao liếc nhìn màn hình, không nhịn được mà suy đoán ý nghĩ của Tần Dã. "Đâu chỉ là không biến mất?

Lúc trước là nộ hỏa trung thiêu, giờ đám người Mễ Quốc này lại còn đổ thêm dầu vào lửa, dám ra tay với văn vật Đại Việt, đó không phải là tìm chết với Tần Dã sao?

Tôi thấy cả đội của hắn đều rất coi trọng tiền bạc, giờ muốn cướp văn vật của hắn thì đúng là tự sát rồi." Một quan chức khác lại tỏ vẻ khá thích tính cách của Tần Dã.

Tình hình kiếm bạt nỗ trương khi nãy đã hiện rõ mồn một rồi. "Tôi nghĩ giờ chúng ta nên lo chuyện khác." Một quan chức ngồi ngoài cùng thở dài. "Điều tôi đau đầu nhất là hành vi của Tần Dã, hắn là một tên điên, chẳng có việc gì mà hắn không dám làm.

Vạn nhất hắn giết sạch đám người đó, các ông có nghĩ tới hậu quả không?

Mục đích ban đầu của chúng ta là bảo hắn đi cứu những người

thám hiểm đó về..." "Mà họ lại chết dưới tay Tần Dã, mấy quốc gia đó tôi chẳng sợ, chỉ là đau đầu vì bọn chúng sẽ như đám ruồi nhặng cứ vo ve bên tai mãi thôi..." Nghe vậy, mọi người mới sực nhớ ra, Tần Dã cái gì cũng tốt, chỉ có tính cách là quá liều lĩnh, chuyện gì cũng dám làm!

Nếu thật sự xảy ra chuyện như họ đoán thì đúng là đau đầu thật, kiểu gì cũng phải cho các nước một lời giải thích.

Ngay lúc họ đang khó xử, vị đại lãnh đạo đang xem video bỗng lên tiếng: "Giải thích?

Giải thích cái gì?" Câu hỏi của ông khiến mọi người ngẩn ngơ. "Hiện tại livestream bị gián đoạn, ai biết bên trong xảy ra chuyện gì?

Cho dù muốn tìm Đại Việt gây phiền phức thì cũng phải đưa ra bằng chứng.

Không có bằng chứng mà muốn gây sự thì các ông cũng không cần ngồi ở vị trí này nữa đâu." Lời của đại lãnh đạo khiến Bộ trưởng Lâm và những người khác sực tỉnh.

Đúng thế, sao lại quên mất chuyện này chứ?

Bây giờ phải nói chuyện bằng bằng chứng, muốn gây khó dễ thì cứ trưng bằng chứng ra đây.

Hành vi này không phải là đặc quyền của Mễ Quốc sao?

Trước đây khi gặp vấn đề tương tự, bọn chúng cũng dùng văn vở này để đáp trả chúng ta, giờ cũng đến lúc cho bọn chúng nếm thử mùi vị đó rồi.

Trong lúc họ còn đang tận hưởng cảm giác sảng khoái này thì người của Bộ Ngoại giao Mễ Quốc, nước Ưng và các quốc gia khác đã kéo đến.

Bộ trưởng Lâm lúc này tràn đầy sinh lực, chỉ chờ để ra oai, dạy cho đám phiền phức này một bài học.

Trong phòng họp Bộ Ngoại giao, Valery và Bộ trưởng Matsushita cùng những người khác quay trở lại, mặt mày ai nấy đều khó coi.

Chỉ có Lucas của Bạch Hùng Quốc là đứng một bên xem kịch vui, ông muốn xem đám người này sẽ dùng bộ mặt gì để đe dọa Đại Việt.

Dù sao bọn chúng cũng cực kỳ hậu nhan vô sỉ, ông càng muốn biết Đại Việt sẽ xử lý thế nào. "Các ông đến đây làm gì?

Chẳng phải chuyện của chúng ta đã xử lý xong rồi sao?" Bộ trưởng Lâm giả vờ không hiểu nhìn đối phương. "Chuyện trước đó bỏ qua đi, nhưng hiện tại chúng tôi còn việc cần xử lý.

Chúng tôi đến đây để cùng xem livestream với các ông." "Đề nghị của giáo thụ Viện Khảo cổ chúng tôi các ông không chấp nhận, nhưng để tránh làm tổn hại quan hệ hữu nghị giữa hai nước, lát nữa chúng ta sẽ cùng xem." Bộ trưởng Valery nén giận, cố gắng giữ giọng bình hòa. "Cái đề nghị đó đừng nói là Đại Việt không chấp nhận, ngay cả việc nhắc đến các ông cũng không nên.

Đó là văn vật lịch sử của Đại Việt, các ông lấy tư cách gì mà đòi mượn?" Bộ trưởng Lâm không nhắc thì thôi, nhắc đến là lại nổi hỏa.

Dám tính kế mang văn vật đi, mà chính quyền bọn chúng còn dám dùng biện pháp mạnh, bọn chúng coi tất cả khán giả trong phòng livestream là người điếc hết rồi sao? "Chúng tôi cũng là có ý tốt, các ông không nhận thì thôi, hà tất phải kiếm bạt nỗ trương như vậy?

Thái độ của Tần Dã khi nãy đã nói lên tất cả, hắn định ra tay với người của chúng tôi..." Valery không nói thì thôi, vừa nói là ông ta cũng tức lộn ruột. "Ấy ấy, ông dừng lại ngay cho tôi.

Cái gì mà ra tay?

Ai ra tay?

Ai ra tay với ai?

Các ông có bằng chứng không?

Ông có tận mắt nhìn thấy không?" Bộ trưởng Lâm không muốn gánh cái nồi đen này, nói thẳng tuột ra luôn. "Tôi nhớ đội trưởng Mark của Mễ Quốc các ông còn nghe một cuộc điện thoại, đội trưởng Saxsky của Bạch Hùng Quốc vốn giỏi môi ngữ, quốc gia các ông muốn dùng biện pháp mạnh với Đại Việt, còn nhất định phải mang theo một cỗ quan tài, các ông định làm gì đây?" Bộ trưởng Lâm trực tiếp ném ngược vấn đề lại.

Không chỉ muốn cướp quan tài, lúc cần thiết còn định đánh giết người Đại Việt.

Chúng ta còn chưa tìm các người đòi giải thích, giờ các người lại tự dẫn xác đến à. "Lời của Bạch Hùng Quốc mà cũng đáng tin sao?

Người của các ông không có não à?

Không biết động não mà suy nghĩ kỹ sao?" Bộ trưởng Matsushita nghe vậy, chẳng thèm suy nghĩ mà thốt ra luôn.

Bộ trưởng Lâm nghe xong liền cảm thấy ông ta nên ngậm miệng lại thì hơn. "Nước Anh Hoa, ông nói lại câu nữa xem, lời của Bạch Hùng Quốc chúng tôi sao lại không đáng tin?

Ông giải thích xem nào, ông và Mễ Quốc không biết xấu hổ đòi Đại Việt đưa quan quách, các ông còn thấy mình có lý chắc?" Bộ trưởng Lucas là người nóng tính, từng động thủ ngay tại Hội đồng Bảo an Liên Hợp Quốc, dăm ba cái cuộc hội đàm ngoại giao này ông chẳng coi ra gì. "Tôi không có ý đó, tôi là..." Bộ trưởng Matsushita biết mình lỡ lời, cuống quýt giải thích. "Thế ý ông là gì?

Giải thích cho hẳn hoi vào, giải thích không xong thì ông biết tính

tôi rồi đấy." Bộ trưởng Lucas cười khá ôn hòa, nhưng trong mắt người Anh Hoa thì đó là nụ cười của tử thần.

Ngay lúc ông ta đang luống cuống không biết làm sao thì màn hình lớn bỗng sáng lên.

Chương 141

"Livestream bắt đầu rồi." Bộ trưởng Matsushita vội chỉ vào màn hình, trong lòng thở phào một cái.

Lúc này phòng livestream đột ngột mở lại, những người đang canh giữ trước màn hình và khán giả đều bị hình ảnh trước mắt làm cho kinh hãi.

Căn phòng đá trước mặt không còn vẻ quỷ dị như trước nữa.

Quan quách đã vỡ vụn, vách tường xuất hiện rất nhiều lỗ hổng, mặt đất cũng bị nổ tung thành những hố lớn nhỏ.

Bụi bặm thỉnh thoảng vẫn còn rơi xuống.

Mà những người của nước Ưng, Tiểu Hàn và Anh Hoa trước đó giờ chẳng còn lại mấy mống.

Phía Mễ Quốc còn lại vài người túm tụm lại một chỗ, bịt tai rúc vào góc tường, ánh mắt đầy vẻ kinh hoàng nhìn về phía trước...

Không phải, không phải nhìn về phía trước, mà là nhìn Tần Dã.

Lúc này bọn chúng đầy vẻ sợ hãi và kinh khiếp đối với hắn. "Đừng qua đây!" "Anh đừng qua đây!" "Tôi cầu xin anh tha cho chúng tôi đi mà!!" Bình luận trong phòng livestream lại một lần nữa nhảy lên điên cuồng.

Đặc biệt là sau khi nhìn thấy cảnh này, bọn họ cũng bị dọa cho không nhẹ.【Vãi chưởng!

Cái gì thế này?

Bị nổ à?

Đây là mộ huyệt đúng không?

Sao lại bị pháo oanh tạc thế này?】【Mẹ ơi!

Đáng sợ quá, đám đối diện kia là xác chết hết rồi hả?

Đại Việt và Bạch Hùng đại chiến bốn nước?

Kết quả bốn nước thảm bại?

Vãi lều!

Anh Dã uy vũ quá!!】【Sao chỗ này lại tan hoang thế này?

Có phải Mễ Quốc gây sự không?

Đám người này bị điên à!

Đó là mộ huyệt của chúng ta, dám ở trong mộ mà khai hỏa sao?

Muốn chết thì đừng lôi Đại Việt theo chứ!】【Người Đại Việt các người mù hết rồi à, giờ người chết là người Mễ Quốc chúng tôi, các người phải cho chúng tôi một lời giải thích.】【Tiểu Hàn Dân Quốc chúng tôi cũng có người chết, Đại Việt các người thật quá đáng, dám sát hại người của chúng tôi.】【Nước Anh Hoa chúng tôi cũng vậy, các người thật độc ác.】【Các người bị khùng à?

Vạn nhất là do bên kia giết thì sao?

Các người chứng minh được là do anh Dã làm không?

Bằng chứng đâu?

Không có bằng chứng thì ngậm miệng lại, tôi thấy các người đúng là không có não mà.】【Vũ khí mạnh nhất là người Đại Việt các người, chẳng lẽ môi trường mộ thất này là do người Mễ Quốc chúng tôi làm sao?】【Cái đó khó nói lắm, các người còn dám mặt dày đòi mang quan tài Đại Việt đi, ai biết được các người có tàn nhẫn giết luôn người Anh Hoa hay Tiểu Hàn không, nước Ưng chỉ còn lại ba người, giờ cũng bị diệt sạch rồi, chuyện này chỉ có các người mới làm ra được thôi.】Khán giả nhìn thấy mộ thất đã hoang tàn đổ nát thì vô

cùng kinh ngạc, đặc biệt là khi thấy một cỗ quan tài bị nổ nát, lòng họ như thắt lại, chỉ nghĩ thôi đã thấy giận run người, đám người này thật quá quắt.

Các giáo thụ ở Viện Khảo cổ thấy mộ thất biến thành thế này, quan quách cũng bị hỏng, vừa xót xa vừa phẫn nộ. "Đáng chết, thật quá đáng!

Dám gây ra tổn thất lớn như vậy cho văn vật Đại Việt, phải bắt bọn chúng bồi thường!!" Một giáo thụ đập bàn cái rầm. "Tổn thất của Mễ Quốc và các nước khác cũng không nhỏ, tôi không ngờ Tần Dã lại thật sự dám làm vậy." "Tôi cũng rất bất ngờ, những dấu vết đó là do vũ khí Tần Dã mang theo gây ra, bất cứ thứ nào cũng có thể làm sập cả ngôi mộ, vậy mà hắn lại làm được, đúng là... không sợ chết sao?" "Đó không phải là không sợ chết, Tần Dã thỉnh thoảng đúng là một tên điên, nhưng hỏa lực này cũng rất có kỹ thuật đấy, vậy mà không làm sập mộ thất, thật kinh ngạc." Các giáo thụ còn lại sau khi xem cảnh này đều kinh hãi không thôi.

Đây tuyệt đối là một công việc đòi hỏi kỹ thuật, việc kiểm soát đạn dược này đúng là tuyệt đỉnh. "Không sợ chết là một chuyện, hiện tại Tần Dã cũng đang trên bờ vực bùng nổ, các ông nhìn mắt hắn xem, hình như còn sâu thẳm hơn trước, lần trước lộ ra ánh mắt này, tôi nhớ đối phương đã phải chịu thiệt thòi rất lớn." Giáo thụ Vương quan sát kỹ thần sắc của Tần Dã, trong lòng lập tức dấy lên hồi chuông cảnh báo. "Tức giận cũng phải thôi, văn vật của chúng ta bị hủy chắc chắn là do đám Mễ Quốc làm." Giáo thụ Lâm thấy đám người kia chết thì cũng mặc kệ, ngay từ đầu Tần Dã đã không định để bọn chúng sống sót trở về rồi. "Hiện tại chuyện văn vật chưa chắc đối phương đã thừa nhận, trái lại là Tần Dã...

Người Mễ Quốc chỉ còn lại vài mống, các nước khác cũng chẳng còn bao nhiêu, bọn chúng sẽ không bỏ qua cơ hội này để gây rắc rối

cho Tần Dã đâu." Giáo thụ Vương ngồi ở vị trí chủ tọa, vẻ mặt lo lắng nói.

Sự thực đúng như những gì giáo thụ Vương lo sợ.

Mọi người ở Bộ Ngoại giao nhìn thấy cảnh này đều ngây người.

Bộ trưởng Lucas cũng có chút kinh ngạc, nhưng sau đó là sự tán thưởng, gật đầu rất hài lòng.

Tốt lắm!

Tần Dã đúng là dám làm, điểm này rất giống với dân tộc chiến đấu của họ, có thể động thủ thì đừng nói nhiều, cãi nhau chỉ tốn thời gian.

Bộ trưởng Lâm khó khăn nuốt nước bọt, ông bị chấn động mạnh.

Tần Dã ơi Tần Dã, cậu thật sự quá ngầu, cũng thật sự quá liều rồi!

Bao nhiêu người như vậy mà cậu giết sạch sao?

Lần này dù có phải cậu ra tay hay không thì cái nồi này cậu cũng đội chắc rồi.

Valery, Matsushita và Bộ trưởng Park đều co rụt đồng tử.

Đặc biệt là Bộ trưởng Valery lại càng kinh hãi.

Đó là đội tinh nhuệ nhất của Mễ Quốc, đội quân Almi lại tử thương nhiều như vậy sao?

Đó là nòng cốt của bọn họ đấy!

Vậy mà lại ngã xuống ở đây?

Valery vô thức ôm ngực, cảm thấy khó thở.

Giờ ông ta đã hiểu được nỗi đau của nước Anh Hoa rồi.

Nòng cốt của bọn họ cứ thế mà mất sạch, chết hết rồi sao?

Một hồi lâu sau, ông ta quay đầu nhìn Bộ trưởng Lâm. "Bộ trưởng Lâm, Đại Việt các ông có phải nên cho Mễ Quốc chúng tôi một lời giải thích không, tại sao người của chúng tôi lại chết nhiều như vậy?" Valery rít qua kẽ răng.

Bộ trưởng Lâm nghe xong, vẻ mặt vô tội nhìn đối phương. "Bộ trưởng Valery, ông nói vậy là không đúng rồi, đám người này chết là do Tần Dã giết sao?

Vạn nhất là do người nước Ưng hay Tiểu Hàn làm thì sao?

Ông có bằng chứng nào chứng minh là Đại Việt chúng tôi làm không?" "Ông... hiện tại người Mễ Quốc chúng tôi thấy Tần Dã đều sợ hãi, chẳng lẽ không phải do các ông làm?" "Suy đoán đều là giả thôi, không thể coi là bằng chứng được, tôi còn nói Mễ Quốc các ông lòng dạ khó lường, mưu đồ đánh cắp văn vật lịch sử Đại Việt đây, chuyện này ông có thừa nhận không?" "Ông nói nhảm." "Tôi cũng thấy ông đang nói nhảm đấy, cho nên đề tài Tần Dã giết người Mễ Quốc không thành lập." "Ông...

Đại Việt các ông đúng là lũ vô lại, các ông..." "Chúng tôi làm sao?

Chuyện này ông cũng không tận mắt thấy mà đã đổ cho Đại Việt, ông đang cố ý nhắm vào chúng tôi đúng không?

Đại Việt chúng tôi trông dễ bắt nạt lắm à?" Thấy Valery tức nghẹn, Bộ trưởng Lâm lại bồi thêm một nhát. "Chẳng lẽ không phải Đại Việt các ông thì có thể là Bạch Hùng Quốc chắc?" Bộ trưởng Matsushita lạnh lùng nhìn Bộ trưởng Lâm. "Thế thì ông có thể đi hỏi đội trưởng Saxsky... với điều kiện là ông phải còn mạng mà hỏi." Bộ trưởng Lucas nghe xong liền cười lạnh nhìn ông ta.

Bộ trưởng Matsushita không dám thở mạnh, ông ta chẳng dám đắc tội với ai ở đây cả. "Được rồi, chẳng phải đang xem livestream sao?

Thế thì xem cho kỹ vào, khi chưa có bằng chứng xác thực, mọi suy nghĩ trong đầu các ông đều phải giữ kín, nếu không thì cút ra ngoài." Sắc mặt Bộ trưởng Lâm trầm xuống, ánh mắt quét qua mọi người.

Chương 142

Bộ trưởng Valery định nói gì đó nhưng đã bị Lucas chặn lại: "Nếu không muốn bị Đại Việt đuổi ra ngoài thì im lặng đi, bộ dạng này của ông chỉ khiến người ta thấy ông đang vô lý gây sự thôi." "Bạch Hùng Quốc các ông bảo tôi vô lý gây sự?

Các ông đúng là một lũ mãng phu!" Valery tức đến phát điên. "Có thể động thủ thì hà tất phải gào thét, mất mặt lắm!

Hay là ông muốn thử với tôi một chút?" Bộ trưởng Lucas thản nhiên liếc nhìn Valery, giọng điệu đầy vẻ khinh thường, ông chưa bao giờ thấy việc dùng vũ lực giải quyết vấn đề là mất mặt cả.

Lúc này trong mộ huyệt...

Những người Mễ Quốc kia đang hoảng loạn nhìn Tần Dã, sự sợ hãi hiện rõ trong đáy mắt.

Tần dã chậm rãi bước tới trước mặt bọn chúng. "Anh... anh đừng qua đây!

Anh đừng qua đây!" Một tên người Mễ Quốc hốt hoảng nhìn Tần Dã, cơ thể đã rúc sát vào góc tường, nếu không có bức tường chắn lại, chắc hắn đã ép mình ra ngoài luôn rồi.

Nhưng hành động đó không ngăn được bước chân của Tần Dã, trái lại hắn còn đi nhanh hơn vài phần.

Lúc này, một tên Mễ Quốc khác dứt khoát quỳ sụp xuống đất. "Tôi sai rồi, Tần Dã, tôi cũng chỉ làm theo lệnh thôi, chúng tôi không cố ý nhắm vào Đại Việt đâu, tôi không muốn mà!" "Đúng đúng đúng, chúng tôi cũng chỉ làm theo lệnh, chúng tôi cũng vô tội mà!" Hai tên còn lại vội vàng quỳ xuống dập đầu nhận lỗi, nhìn Tần Dã tiến lại gần mà cứ

như nhìn thấy Diêm Vương gia vậy.

Mà nhóm Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và Hoắc Tú Tú đứng sau đều lộ vẻ khinh bỉ.

Lúc nãy còn kiêu ngạo đối đầu trực diện với Đại Việt, giờ sao thế này?

Sợ rồi à?

Kiêu ngạo đi chứ?

Sao không kiêu ngạo tiếp đi? "Bảo người Anh Hoa là lũ chó săn, tôi thấy bọn này còn giống chó săn hơn cả nước Anh Hoa nữa." Bàn Tử nói xong còn nhổ toẹt một bãi nước bọt. "Đó là bản chất của bọn chúng rồi, anh Dã ghét nhất loại người này." Hắc Hạt Tử thực ra cũng rất chán ghét.

Giữa những ánh mắt khinh miệt của mọi người, Tần Dã đứng trước mặt ba tên người Mễ Quốc. "Tôi có thể cho các người một cơ hội để sống sót trở về Mễ Quốc, nhưng trước khi ra ngoài, các người phải làm một việc." Tần Dã từ trên cao nhìn xuống ba tên đó. "Ngài nói đi, ngài nói gì tôi cũng đồng ý hết!" "Phải phải phải, ngài bảo chúng tôi làm gì cũng được, miễn là chúng tôi có thể sống sót trở về." Ba tên vội vàng gật đầu như bổ củi, sợ Tần Dã đổi ý. "Mục đích Mễ Quốc đến đây là gì?" "Khai ra hết những bí mật không thể công khai của Mễ Quốc các người đi, nếu không..." Tần Dã chậm rãi rút Hắc Kim Cổ Đao ra, đôi mắt tĩnh lặng như nước nhưng lại toát ra sát khí lạnh người.

Ba tên Mễ Quốc nghe xong, cơ thể đầu tiên là cứng đờ, sau đó đưa mắt nhìn nhau, thấy rõ sự giằng co trong mắt đối phương.

Ba người im lặng một lát, tên ngồi giữa bỗng ngẩng đầu, như thể không tin được: "Những gì ngài nói đều là thật chứ?

Chỉ cần chúng tôi khai ra, anh sẽ thả chúng tôi về sao?" Tần Dã không nói gì, chỉ tĩnh lặng nhìn hắn. "Tần tiên sinh, trong ba lô của tôi có tài liệu cơ mật mà Mễ Quốc đưa cho chúng tôi, tôi sẽ lấy ra cho ngài ngay." Tên ở giữa ra vẻ khổ sở nói.

Thấy Tần Dã không có ý ngăn cản, hắn vội vàng hạ ba lô xuống, kéo khóa ra, thò tay vào định lấy thứ gì đó.

Ngờ đâu giây tiếp theo, ánh mắt tên đó trở nên sắc lạnh, từ trong túi rút ra một con dao găm, nhắm thẳng đầu Tần Dã mà phóng tới.

Hai tên còn lại cũng đột ngột rút dao từ trong tay áo, cùng lao về phía Tần Dã.

Ngay khoảnh khắc con dao phóng ra, hình bóng Tần Dã đã lùi xa vài mét.

Hai tên kia đâm hụt vào không trung.

Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!

Đội trưởng Hàn, các lính đánh thuê và đội trưởng Saxsky đều chĩa súng vào đám người Mễ Quốc.

Ba tên đó mỗi người bị một lỗ đạn trên trán.

Cả ba trợn tròn mắt, máu từ giữa mày chảy dọc xuống mũi, cơ thể chậm rãi đổ rầm ra phía sau. "Vãi!

Giờ lại có cốt cách thế cơ à, thề chết bảo vệ cơ mật quân sự Mễ Quốc sao?" Bàn Tử cười giễu cợt, bản lĩnh của Tần Dã mà bọn chúng nghĩ có thể ám sát được sao? "Mẹ kiếp, nhất định phải bắt Mễ Quốc giải thích, dám trước mặt cả thế giới ám sát giáo thụ của Đại Việt, tuyệt đối không thể dễ dàng tha cho bọn chúng." Hắc Hạt Tử lúc này

cũng nổi giận, đối với bản lĩnh của Tần Dã thì anh ta đã quá quen rồi.

Nhưng Đội trưởng Hàn, các lính đánh thuê và người của Bạch Hùng Quốc đứng bên cạnh đều chấn kinh không thôi.

Tốc độ của Tần Dã khi nãy...

đó là tốc độ mà con người có thể đạt được sao?

Phản ứng quá nhanh rồi!

Lúc này không chỉ Hắc Hạt Tử nổi giận mà khán giả cũng phẫn nộ. 【Đậu xanh!

Đám Mễ Quốc các người đúng là lũ chó má, còn dám đánh lén?

Chết thế này là đáng đời lắm.】 【Giờ mấy trăm triệu con mắt đều nhìn thấy rồi nhé, đám này là do Đại Việt giết, nhưng đó là tự vệ, là người Mễ Quốc các người giết người trước!】 【Mẹ nó, giải thích nhiều làm gì?

Các người đến Đại Việt chắc chắn là có bí mật mờ ám, chết cũng không chịu nói, chắc chắn có mục đích bất lương, nói mau, các người định cướp văn vật Đại Việt phải không?

Hay là muốn lấy cái gọi là kho báu đó?】 【Các người bớt nói nhảm đi, giờ người của các người giết người Mễ Quốc chúng tôi, Mễ Quốc sẽ truy cứu trách nhiệm.】 【Đúng thế, Đại Việt các người phải hứng chịu cơn giận của Mễ Quốc, dám giết người ngay trước mặt Mễ Quốc chúng tôi, các người phải đưa ra lời giải thích...】 【Vãi cả chưởng!

Các người mặt dày không biết xấu hổ còn đòi giải thích?

Lũ chó má các người nên nghĩ xem làm sao giải thích với chúng tôi thì hơn.】 【Đúng thế đúng thế!!】 Bình luận của khán giả liên tục nhảy múa trong phòng livestream.

Thậm chí họ còn trực tiếp công kích Mễ Quốc, rất nhiều cư dân mạng đang phẫn nộ trước hành vi của Mễ Quốc.

Mà lúc này, Bộ trưởng Lâm và Valery đang xem livestream sắc mặt đều không bình thường. "Người Mễ Quốc các ông đúng là có bản lĩnh thật đấy, đến mộ huyệt Đại Việt để giết giáo thụ của Đại Việt.

Bộ trưởng Valery, lần này tôi phải hỏi ông, Mễ Quốc các ông có tâm địa gì đây?

Có phải nên cho tôi một lời giải thích không?" Bộ trưởng Lâm cười lạnh nhìn Valery đang tái mét mặt mày.

Valery lúc này cũng vô cùng phẫn nộ, đội quân Almi của Mễ Quốc bọn họ, cộng thêm đám thám hiểm trước đó, vậy mà không còn một ai sống sót.

Lần này Mễ Quốc tổn thất không chỉ là tiền bạc, mà còn là nòng cốt, đó đều là những đội quân tinh nhuệ nhất... vậy mà chẳng còn mống nào.

Valery cảm thấy đầu óc lùng bùng, giờ thấy Bộ trưởng Lâm dồn ép... "Giải thích?

Giải thích cái gì, giờ Đại Việt các ông giết người Mễ Quốc của tôi, ông lại đòi tôi giải thích sao?" Giọng Valery cao vút, cơn giận cuồn cuộn. "Đó là do bọn chúng tự chuốc lấy, là Mễ Quốc các ông ra tay sát nhân trước, Đại Việt chúng tôi là chính đáng phòng vệ.

Còn nữa, Mễ Quốc các ông vì sao lại đến Đại Việt, ông nói cho rõ đi." Bộ trưởng Lâm lúc này cũng nổi hỏa, nhìn Valery bằng ánh mắt lạnh lẽo. "Tôi nói chưa đủ rõ sao?

Là đi thám hiểm, sẵn tiện đón những người thám hiểm của chúng tôi về, giờ người đều chết ở Đại Việt, các ông phải cho chúng tôi một lời giải thích." Bộ trưởng Valery đập bàn đứng phắt dậy đối diện với

Bộ trưởng Lâm.

Rầm! "Tôi còn chưa đòi ông giải thích, ông lại đòi tôi giải thích, tôi nể mặt ông quá rồi phải không?

Ông còn định thôi hay không hả?" Bộ trưởng Lâm đập bàn đứng lên quát lớn, bọn họ làm cái gì thế này?

Chương 143

Định cãi lộn à?

Đại Việt này mà sợ cãi lộn sao?

Nếu không vì thân phận ở đây, ông đã lao qua tát cho hắn một cái cháy má rồi. "Không xong đâu!

Mễ Quốc chúng tôi tổn thất nhân tài, Tần Dã phải đền mạng cho người Mễ Quốc chúng tôi." "Các người cũng xứng à!

Tự mình vô dụng, còn mặt mũi đòi Tần Dã đền mạng?

Tôi xem ai dám đụng vào Tần Dã, ép quá hắn đào cả mộ tổ tông nhà các người lên bây giờ." Người của các nước Anh Hoa, Tiểu Hàn và Bạch Hùng thấy quan chức ngoại giao hai nước tranh cãi đỏ mặt tía tai thì đều ngẩn người.

Tần Dã lúc này vẫn chưa biết tình hình của các quan chức ngoại giao, hắn đứng đối diện với những xác chết, liếc mắt nhìn đám người Anh Hoa và Tiểu Hàn đang rúm ró trong góc, cộng lại còn chưa tới mười người.

Thấy bản lĩnh của Tần Dã, cộng thêm việc Mễ Quốc và nước Ưng đều bị diệt sạch, bọn chúng đến thở cũng không dám thở mạnh, chẳng còn chút ý nghĩ phản kháng nào.

Tần Dã mặt không cảm xúc, không nhìn ra vui buồn, sau đó nhìn chằm chằm xác chết hồi lâu, rồi quay lại nhìn Ngốc Tiểu Muội... "Cô có mang theo bút không?" Ngốc Tiểu Muội vẫn chưa hoàn hồn sau biến cố vừa rồi, nghe Tần Dã gọi mới giật mình, vội vàng gật đầu lia lịa. "Có mang theo!" Ngốc Tiểu Muội vội lấy giấy bút trong túi ra. "Giúp tôi ghi lại, tôi có lời muốn nói." Tần Dã quay lại nhìn những

người Mễ Quốc đã chết. "Được, anh nói đi." Ngốc Tiểu Muội ngồi bệt xuống đất, đặt giấy bút lên đầu gối. "Từ hôm nay trở đi, tôi, Tần Dã, sẽ chính thức đối đầu với đội quân Almi.

Gia tộc của những kẻ này sẽ trở thành mục tiêu đổ đấu của tôi, bao gồm cả tổ tông mười tám đời của chúng, trước tiên là gia tộc nhà Wheel, bao gồm cả họ hàng ngoại tộc của chúng, chỉ cần là gia tộc có liên quan đều tính hết." "Có tro cốt thì rải luôn, có xương cốt thì quăng cho chó ăn." Giọng Tần Dã bình tĩnh, nhưng trong tai nhóm Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, đó chính là dấu hiệu của sự phẫn nộ tột cùng.

Bọn họ đều biết đó là biểu hiện khi anh Dã nổi giận.

Ngốc Tiểu Muội nghe xong trực tiếp ngây người, đây là giận đến mức nào vậy?

Tổ tông mười tám đời cũng không tha, ngay cả họ hàng ngoại tộc cũng không chạy thoát. "Viết xong chưa?" Tần Dã thấy cô chưa hạ bút liền hỏi. "Viết xong rồi." Ngốc Tiểu Muội vội vàng gật đầu. "Tuy nhiên... tôi cũng không phải là kẻ tuyệt tình, dù sao mộ tổ bọn họ chắc cũng chẳng có đồ tùy táng gì, tôi cũng không thiết tha gì lắm.

Muốn bảo vệ tốt mộ tổ nhà mình thì dùng tiền mà bù đắp vào.

Hôm nay tâm trạng tôi không tốt, nếu dùng tiền để xoa dịu thì tôi sẽ thấy vui vẻ hơn..." "Thế thì mỗi gia tộc năm mươi tỷ đô la Mỹ..." Tần Dã vừa nói xong, tất cả mọi người tại hiện trường đều lặng đi.

Đặc biệt là Đội trưởng Saxsky của Bạch Hùng Quốc, khóe miệng giật giật...

Ông luôn thấy Tần Dã là một anh hùng, nhưng vị anh hùng này hình như hơi tham tiền thì phải!!

Đội trưởng Hàn và đám lính đánh thuê cũng méo mặt, đòi tiền kiểu này đúng là tinh quái... cứ cảm giác số tiền này là dùng mộ tổ tông ra

để đe dọa mà có. "Đội trưởng Hàn, Tần tiên sinh kiếm tiền kiểu này sao?" Đội trưởng lính đánh thuê nhỏ giọng hỏi. "Nói ra thì thật hổ thẹn, cách đòi tiền của Tần tiên sinh... rất đặc biệt, lý do gì hắn cũng đòi tiền được, mà đối phương không đưa không được." Đội trưởng Hàn đến giờ vẫn không hiểu nổi trong đầu Tần Dã chứa cái gì, cách đòi tiền này đúng là... thiên biến vạn hóa, chiêu gì cũng nghĩ ra được!

Bất kể có hạ lưu hay không, cứ tiền vào túi là được. "Tần Dã thiếu tiền lắm sao?" Đội trưởng Saxsky nghe thấy hai người trò chuyện, tò mò ghé qua hỏi. "Hắn không thiếu tiền, thậm chí hắn còn giàu hơn cả tổ tông mười tám đời của ba chúng ta cộng lại..." Đội trưởng Hàn cạn lời nhìn ông ta. "Thế hắn đòi tiền thế này không sợ người Mễ Quốc nổi giận sao?

Hiện tại đang livestream mà phải không?

Người Mễ Quốc thấy chắc tức nổ đom đóm mắt mất?" Đội trưởng Saxsky xoa cằm, vẻ mặt đầy tò mò.

Đội trưởng Hàn và Đội trưởng lính đánh thuê: ...

Ông đoán xem?

Lúc này trong phòng livestream, bình luận vẫn liên tục nhảy lên... 【Vãi lúa!

Tần Dã Đại Việt điên rồi sao?

Mày thiếu tiền đến phát điên rồi à?

Đó là tống tiền!】 【Đáng chết!

Đáng chết!

Sao có thể nói ra những lời hoang đường như vậy, Đại Việt các người thật độc ác, Tần Dã mày đúng là đồ con hoang.】 【Mấy con chó Mễ Quốc kia câm miệng hết cho tao, các người làm anh Dã không

vui thì phải dùng tiền mà bù đắp, có vấn đề gì à?

Lúc đó các người định giết anh Dã của tao mà.】【Đúng thế!

Các người còn thấy uất ức à, uất ức cái quần, muốn giết người mà còn có lý à?

Lúc nãy rõ ràng là các người ra tay định giết anh Dã trước.】【Đó cũng là do Đại Việt các người ra tay trước, Đại Việt giết bao nhiêu người Mễ Quốc, còn mặt mũi mà nói thế à?】【Đúng thế, Tần Dã Đại Việt có phải sống không nổi nữa không mà mở miệng là đòi năm mươi tỷ?

Mày muốn chúng tao đốt cho mày à?】【Tao giết cả nhà mày ***, mẹ mày ***】Cư dân mạng Đại Việt thấy tin nhắn này liền tập thể nổi giận.

Các giáo thụ ở Viện Khảo cổ cũng không ngờ Tần Dã lại giận đến thế, trực tiếp sư tử ngoạm luôn.

Mở miệng là năm mươi tỷ... "Giáo thụ Vương...

Tần Dã trước đây đều kiếm tiền kiểu này sao?

Một lời không hợp là đòi đào mộ tổ tông đe dọa?" Giáo thụ Lâm nghiêng đầu nhìn Giáo thụ Vương vẫn còn đang giật giật khóe miệng. "Ờ... thì cũng không hẳn, dù sao quốc tịch khác nhau, đương nhiên phải đối xử khác biệt rồi, với Đại Việt thì hắn vẫn rất ôn nhu." Giáo thụ Vương tìm cho Tần Dã một lý do cực kỳ gượng ép.

Các giáo thụ: ...

Lý do này thật hợp lý...

Mà lúc này tại Bộ Ngoại giao vẫn đang cãi nhau đỏ mặt tía tai, trừ Bộ trưởng Lucas của Bạch Hùng Quốc đang nhìn vào phòng livestream ra, quan chức các nước khác đều đang đấu tố Đại Việt.

Nhưng các quan chức ngoại giao Đại Việt vốn khéo mồm khéo miệng, bọn chúng chẳng phải là đối thủ.

Lucas nhìn chằm chằm màn hình lớn, nghe lý do đòi tiền của Tần Dã xong, khóe miệng không nhịn được mà giật giật.

Tần Dã này đúng là dám nói, vì tiền mà không tiếc đào mộ tổ tông mười tám đời nhà người ta.

Tuy nhiên...

Lucas nhìn Valery vẫn đang phun nước miếng, nếu mà đào được mộ tổ tông nhà lão thì tốt biết mấy...

Trong mộ huyệt.

Nhân viên công tác thuật lại lời của cư dân mạng trong phòng livestream.

Tần Dã cười lạnh một tiếng, quay sang Ngốc Tiểu Muội. "Tôi thấy năm mươi tỷ còn chưa đủ, thêm một trăm tỷ nữa..." "Hả?

Được!" Ngốc Tiểu Muội ban đầu ngẩn ra, sau đó sửa năm mươi tỷ thành một trăm tỷ.

Chương 144

Nhân viên công tác nghe xong, nhìn vào phòng livestream: "Bọn họ còn chửi không?" "Một trăm năm mươi tỷ!" Ngốc Tiểu Muội: ... "Còn chửi nữa không..." "Hai trăm tỷ!" "Giờ còn chửi không?" "Hết rồi." Nhân viên công tác liếc nhìn bình luận, giờ người Mễ Quốc một câu cũng không dám ho he.

Nói thêm câu nữa, sợ là Tần Dã tăng lên năm trăm tỷ mất.

Bàn tử và Hắc Hạt Tử vô cùng khâm phục Tần Dã, cách đòi tiền này vừa đơn giản thô bạo lại vừa ngầu lòi. "Nhưng tiếc cho số cổ vật này quá." Tuyết Lỵ Dương xót xa nhìn những quan quách kia. "Mấy thứ này vẫn có thể phục chế được, những cái bị nổ nát thì chịu thôi, nhưng may là vẫn còn năm cái." Hoắc Tú Tú chạm vào cỗ quan tài bị trúng đạn, may mà đây là chế tạo từ đồng thanh, lại còn là quan tài lồng nhau.

Tuy có chút hư hại nhưng không phải là không thể sửa chữa. "Mấy thứ này không phải quan trọng nhất, thứ bên trong mới là quan trọng nhất." Tần Dã đứng sau Hoắc Tú Tú, mắt nhìn chằm chằm cỗ quan tài này. "Bên trong?

Anh Dã, giờ chúng ta có thể khai quan được chưa?" Hoắc Tú Tú quay lại, có chút kích động nhìn Tần Dã. "Được." Tần Dã liếc nhìn đám người Anh Hoa và Tiểu Hàn đang trốn trong góc, sau đó gật đầu. "Tới đây tới đây, khai quan là sở trường của tôi, sao có thể để cô gái như Tú Tú ra tay được." Bàn Tử nghe thấy khai quan là mắt sáng rực lên.

Sau đó lấy nến trong túi ra.

Đặt ở góc phía Tây Nam.

Tuyết Lỵ Dương thấy hành động này, lông mày lập tức nhíu lại. "Mô Kim Hiệu Úy..." "Sao cô lại biết thuật ngữ Mô Kim Hiệu Úy?" Tuyết Lỵ Dương vừa lẩm bẩm đã bị A Ninh nghe thấy, A Ninh nghi hoặc nhìn cô. "Tôi không nhất thiết phải nói nhiều với cô như vậy." Tuyết Lỵ Dương cảm nhận được sự địch ý của A Ninh, nhưng cô cũng không phải hạng vừa để ai cũng có thể nắn bóp.

A Ninh nghe Tuyết Lỵ Dương đáp lại, chân mày càng nhíu chặt hơn.

Lúc này, Rầm một tiếng!

Huyền quan đã được mở ra, phát hiện bên trong còn có một lớp quan tài nữa, lớp sơn vàng bên trong còn tinh xảo hơn bên ngoài.

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử lại tiếp tục khiêng lớp quan tài bên trong ra.

Sau khi mở bốn lớp, họ thấy bên trong chứa đầy vàng bạc châu báu. "Vãi lều!

Nhiều bảo bối quá!" Bàn Tử nhìn thấy đống vàng bạc châu báu này liền thốt lên đầy kinh ngạc.

Ngốc Tiểu Muội và Đội trưởng Hàn cũng tiến lại gần quan quách.

Khi thấy những thứ châu báu bên trong hiện ra, mắt họ trợn tròn, con ngươi in đậm hình ảnh vàng bạc châu báu.

Những bảo vật này trông còn tốt và nhiều hơn trước đó. "Ở đây vậy mà còn nhiều vàng bạc châu báu thế này sao?" "Vậy những quan quách khác chắc cũng tương tự chứ?" Hạo Thiên Chân thấy vàng kim rực rỡ, mắt cũng hiện lên vẻ hưng phấn. "Mở ra xem là biết ngay." Thế là Bàn Tử và mọi người trong đội cứu hộ mở nốt những quan quách còn lại, bên trong đều chứa rất nhiều vàng bạc tài bảo, còn có khí cụ bằng đồng thanh, bình hoa cổ, ngọc thạch và phỉ thúy.

Tuyết Lỵ Dương nhìn những cổ vật trước mắt, quan sát kỹ lưỡng. "Kiểu dáng chế tạo này rất giống công nghệ thời Hán, nhưng chất liệu bên trong... hình như còn có một lớp dược liệu khác biệt." Tuyết Lỵ Dương cầm một chiếc bình hoa cổ lên xem xét kỹ. "Đó là bột ngọc thạch, chỉ có Tây Vực mới có loại chất liệu này, chắc hẳn ở Tây Vực có mỏ ngọc." Tần Dã thản nhiên nói sau khi nghe Tuyết Lỵ Dương nhận xét.

Tuyết Lỵ Dương nghe xong, nhịp thở hơi khựng lại: "Vậy mỏ ngọc này chắc chắn không nhỏ, đến cả việc chế tác bình hoa cũng cho thêm bột ngọc thạch vào, đúng là xa xỉ thật." "Những thứ này chỉ có Tây Vực mới có, nhưng cuối cùng quyền sử dụng lại bị các cường quốc chiếm giữ.

Tôi đoán từng có một cuộc tranh đấu giữa các tiểu quốc biên thùy, nhưng rốt cuộc ai thắng thì chúng ta tạm thời chưa biết." Hắc Hạt Tử thản nhiên nói. "Là Tinh Tuyệt đã thắng." Tần Dã lên tiếng ngay sau khi Hắc Hạt Tử vừa dứt lời. "Sao anh biết?" Tuyết Lỵ Dương ngẩn người. "Cô xem này..." Tần Dã cầm bình hoa lên, dưới đáy khắc hai chữ.

Khi Tuyết Lỵ Dương và Đội trưởng Hàn nhìn thấy hai chữ đó, hơi thở bỗng khựng lại.

Tinh Tuyệt!

Tuyết Lỵ Dương chợt nhớ tới ba mươi sáu tiểu quốc biên thùy đã thấy trước đó, trong đó có nước Tinh Tuyệt.

Chẳng lẽ quyền khai thác mỏ ngọc này thuộc về Tinh Tuyệt cổ thành?

Lúc này khán giả trong phòng livestream đều bị đống châu báu trước mắt làm cho choáng ngợp. 【Ôi trời đất ơi!

Màu sắc đống châu báu này còn đẹp hơn mấy thứ trước nữa!

Các ông nhìn vàng và vòng ngọc phỉ thúy kia kìa, chỉ nhìn qua thôi đã thấy nước ngọc cực phẩm rồi.】【Oa!

Trong huyền quan này toàn là bảo bối!

Vậy đống bảo bối này thuộc về Đại Việt chúng ta đúng không?

Ha ha, sướng quá đi mất.】【Thật là may quá!

Hai cỗ quan tài bị nổ trước đó không có bảo tàng, nếu không chúng ta đã tổn thất không ít cổ vật rồi.】【Mấy thứ này là văn vật kinh điển, phen này kho tàng văn vật lịch sử của Đại Việt ta lại giàu thêm rồi, hắc hắc!!】【Vẫn là anh Dã lợi hại, lần này lại mang về thêm cho Đại Việt bao nhiêu văn vật lịch sử quý giá.】【Giờ phải làm sao đây?

Chắc phải thông báo cho chính quyền đến mang mấy thứ này đi chứ nhỉ?】 Khán giả nhìn thấy châu báu mà hoa cả mắt.

Đây đều là văn vật lịch sử của Đại Việt họ mà!

Trong khi đó, tại Viện Khảo cổ...

Các giáo thụ nhìn chằm chằm vào màn hình lớn, ánh mắt đầy vẻ chấn động. "Tinh Tuyệt cổ thành...

Đó là Tinh Tuyệt cổ thành sao?" Giáo thụ Vương vô cùng kích động khi nghe thấy hai chữ Tinh Tuyệt.

Tinh Tuyệt cổ thành là quốc gia cuối cùng biến mất trong số ba mươi sáu nước biên thùy, thời gian biến mất của nó còn muộn hơn Lâu Lan.

Không ngờ nơi này lại là mộ huyệt của Tinh Tuyệt. "Tinh Tuyệt cổ thành là quốc gia biến mất muộn nhất ở Tây Vực, nhưng cũng là quốc gia mạnh nhất trong ba mươi sáu nước, vậy mà một quốc gia

như vậy chỉ có bấy nhiêu văn vật thôi sao...

Tôi thấy có gì đó không đúng lắm!" Giáo thụ Lâm cũng rất kích động sau khi nghe giáo thụ Vương nói, nhưng sau đó lại nảy sinh nghi ngờ. "Đây còn chưa vào đến bên trong mộ huyệt mà, chờ vào trong rồi sẽ biết thôi, chúng ta sắp bận rộn rồi đây.

Đám cổ vật được đón về trước đó vẫn chưa tới sao?" Giáo thụ Vương như sực nhớ ra điều gì, nghi hoặc nhìn mọi người. "Vẫn chưa đâu, ít nhất cũng phải mất một thời gian nữa, đều là văn vật cả nên vận chuyển phải cẩn thận, còn phải ghi chép lại nữa, chưa biết bao giờ mới tới tay chúng ta đâu, cứ chờ thôi." Giáo thụ Trần lắc đầu, theo quy trình thì vẫn cần một khoảng thời gian.

Giáo thụ Vương khẽ gật đầu, mắt vẫn dán vào màn hình lớn.

Lúc này tại Bộ Ngoại giao.

Sắc mặt Bộ trưởng Valery đỏ gay vì giận, lồng ngực phập phồng không yên.

Vừa rồi tiến hành một trận "khẩu chiến" với Đại Việt, kết quả là ông ta thua thảm hại.

Mà bọn Bộ trưởng Lâm thì chẳng hề hấn gì... thật đáng ghét, đúng là đáng ghét tột cùng.

Một lúc sau, mọi người đều bình tĩnh lại, Bộ trưởng Lucas nhìn đống châu báu đó, đáy mắt lóe lên một tia sáng rồi biến mất ngay lập tức. "Được!

Chuyện trước đó tôi không muốn chấp nhất với các ông, tạm thời không nhắc lại.

Chương 145

Trong mộ xuất hiện bảo tàng, người của chúng tôi đều chết dưới tay Đại Việt, các ông chia cho chúng tôi một ít đồ tùy táng chắc không quá đáng chứ?" Lời của Valery nhận được sự tán đồng của các bộ trưởng khác.

Họ phái bao nhiêu người đến đây chính là vì bảo tàng Đại Việt, giờ thấy bảo tàng rồi nhưng người lại mất sạch.

Mà bao nhiêu bảo tàng thế này sắp bị Đại Việt cuỗm mất...

Chỉ nghĩ thôi họ đã thấy đau lòng, vô cùng đau lòng.

Cho nên... bọn họ phải đòi chia một nửa.

Không thể để Đại Việt hưởng trọn một mình được. "Các ông cũng nghĩ vậy sao?" Bộ trưởng Lâm ngẩn ra, không đáp lời Valery mà quay sang nhìn phía nước Anh Hoa và Tiểu Hàn. "Tôi thấy ông Valery của Mễ Quốc nói có lý, dù sao người của chúng tôi cũng chết trong mộ huyệt của Đại Việt, còn cả phái Nhất Hạc của chúng tôi nữa..." Bộ trưởng Matsushita chưa kịp nói hết đã bị Bộ trưởng Lâm ngắt lời. "Đó là do người Mễ Quốc giết, chuyện này Đại Việt chúng tôi không gánh nổi đâu, liên quan gì đến chúng tôi?" "Thế chẳng phải chết trong mộ huyệt của Đại Việt sao?" Matsushita mặt dày nói. "Các người ăn gan hùm à?

Tôi bảo các người đến Đại Việt chắc?

Chết ở Đại Việt thì đổ lỗi cho chúng tôi?

Thế lần sau các người bị giết ở Mễ Quốc thì cứ tìm Mễ Quốc mà đòi nhé?

Dù sao người của các người cũng chết ở Mễ Quốc mà..." Bộ

trưởng Lâm bị luận điệu đó làm cho tức cười, lạnh lùng nhìn đám người đó. "Cái đó không giống." Matsushita liếc nhìn Valery một cái, sau đó cứng cổ phản bác. "Ồ?

Không giống chỗ nào?

Làm người thì ông không có cốt cách, làm chó thì ông cũng chẳng có chút tinh ý nào, quốc gia của ông cũng chỉ xứng làm chó cho Mễ Quốc thôi." Bộ trưởng Lâm nghe Matsushita phân biệt đối xử như vậy mà tức đến bật cười.

Không đợi Matsushita phản bác, giọng nói lạnh lùng của Bộ trưởng Lâm lại vang lên, ông giơ ly nước lên: "Các người muốn đồ tùy táng, đừng nói là nước tôi có đồng ý hay không, các người cứ đi hỏi Tần Dã xem hắn có đồng ý không..." Nói xong, Bộ trưởng Lâm uống cạn ly nước.

Mẹ kiếp!

Đám người này nói nhảm nhiều quá, làm ông khát cả cổ.

Nhắc đến Tần Dã, sắc mặt Valery trầm xuống, ông ta im lặng.

Rào cản lớn nhất của họ chính là Tần Dã.

Với chính quyền Đại Việt thì còn có chỗ để thương lượng, nhưng đối mặt với Tần Dã... thì chẳng có kẽ hở nào.

Nếu dùng biện pháp công khai không được thì chỉ còn cách chơi chiêu trò thôi.

Thế là ông ta nháy mắt với các bộ trưởng ngoại giao của Anh Hoa và Tiểu Hàn, bọn họ lập tức hiểu ý, hỗ trợ che chắn cho Mễ Quốc.

Còn Valery lúc này thì âm thầm gửi tin nhắn đi.

Lucas thu hết cảnh này vào mắt, mím môi không nói lời nào.

Lúc này, các cấp cao của Mễ Quốc sau khi nhận được tin nhắn

của Valery đều cau mày suy nghĩ. "Ý của Valery là muốn chia một phần lợi ích từ đồ tùy táng của Đại Việt, nhưng khó khăn lớn nhất hiện nay chính là Tần Dã." "Các vị có ý kiến gì không?" Vị nguyên thủ Mễ Quốc ngồi ở vị trí trung tâm nhìn xuống các cấp dưới.

Nhắc đến vấn đề này, ai nấy đều hít một hơi khí lạnh.

Chưa nói đến việc Tần Dã đã làm những gì hiện tại, chỉ riêng việc hắn từng làm bọn họ chịu thiệt thòi lớn trước đó đã đủ khiến họ đau đầu khi nghe thấy cái tên này rồi.

Họ chẳng muốn đắc tội với hắn chút nào, theo cái đức hạnh của hắn thì có khi hắn đi đào mộ tổ tông nhà họ thật ấy chứ. "Tôi thấy tạm thời không nên chọc vào Tần Dã thì hơn, chúng ta hiện tại tổn thất thảm trọng, đội Almi đã bị tiêu diệt hoàn toàn, chúng ta còn gì để đối kháng với hắn nữa?" "Đó là sự thật, nhưng nhìn đống châu báu đó bị mang đi, lại còn rơi vào tay Đại Việt, tôi thấy không cam tâm." "Không cam tâm thì ông làm gì được?

Giờ đòi đồ tùy táng chẳng khác nào cướp tiền từ tay Tần Dã?

Tính cách Tần Dã là có thù tất báo, ai đụng vào tiền của hắn mà hắn tha cho sao?" Các quan chức cấp cao Mễ Quốc nhắc đến chuyện này ai nấy đều vô cùng căng thẳng.

Lại thêm cả đội Almi đều đã chết, còn ai có thể giết được Tần Dã chứ?

Chẳng lẽ điều động quân đội, máy bay pháo đại đến giết hắn sao? "Chúng ta không chơi công khai được thì chơi ngầm, người của Ám Võng... cũng đến lúc dùng tới rồi." Nguyên thủ Mễ Quốc im lặng hồi lâu như chợt nghĩ ra điều gì đó. "Ám Võng?

Người của nước Anh Hoa phát lệnh truy nã còn bị thủ lĩnh Ám Võng bán đứng đấy thôi, chúng ta lại đi tìm người của Ám Võng

chẳng phải là tìm chết sao?" Một quan chức nghe xong liền nhảy dựng lên như gà bị giẫm phải đuôi. "Sát thủ Mễ Quốc hoạt động trong Ám Võng không phải là bí mật, muốn tìm bọn họ cũng không khó, không cần phải thông qua sự đồng ý của Ám Võng." Vẻ mặt nguyên thủ Mễ Quốc đầy vẻ quyết đoán. "Ý ngài là chuyện này tiến hành bí mật?" "Tiền trao cháo múc, quyền lợi đủ đầy, cám dỗ đủ lớn thì tôi không tin bọn chúng không dám nhận lệnh truy nã này." Khóe miệng nguyên thủ Mễ Quốc hiện lên một nụ cười lạnh lùng. "Tôi đi sắp xếp ngay đây." Một quan chức đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Bây giờ Tần Dã phải chết, chỉ cần hắn chết, những thứ kia của Đại Việt sẽ thuộc về Mễ Quốc họ.

Còn lũ phế vật Anh Hoa và Tiểu Hàn kia, chỉ cần cho chút lợi lộc là chúng sẽ ngoan ngoãn giao nộp đồ cho họ thôi.

Lúc này, các sát thủ Ám Võng của Mễ Quốc đang làm nhiệm vụ trên toàn cầu khi nhận được lệnh truy nã tư nhân của Mễ Quốc đều cảm thấy có chút bất ngờ.

Danh tiếng của Tần Dã hiện nay lẫy lừng, cộng thêm việc thủ lĩnh Ám Võng có quan hệ tốt với hắn, tư liệu về người đàn ông này bọn họ đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Chỉ là không ai muốn rước họa vào thân.

Lúc này, một sát thủ Ám Võng của Mễ Quốc đang thực hiện nhiệm vụ ở rìa sa mạc.

Thấy lệnh truy nã hậu hĩnh của Mễ Quốc, mắt bọn họ đỏ rực lên.

Không chỉ vì phần thưởng của Mễ Quốc, mà nếu giết được Tần Dã thì danh tiếng sẽ vang dội khắp hải ngoại.

Sau này ai thấy bọn họ mà không nể trọng vài phần?

Một người đàn ông tóc vàng mắt xanh là người đầu tiên nhận lời,

sau đó thu dọn trang bị, tiến vào trong mộ huyệt giữa sa mạc.

Trên lưng hắn còn đeo một khẩu súng bắn tỉa. "Tần Dã ơi Tần Dã, có thể bị tôi dùng khẩu súng bắn tỉa cải tiến này hạ gục cũng là vinh dự của anh rồi..." "Dù sao tôi cũng từng dùng nó để ám sát nguyên thủ của một quốc gia, đây đã là sự tôn trọng lớn nhất tôi dành cho anh rồi đấy." Nói xong, bóng dáng người đàn ông dần biến mất trong sa mạc, trên mặt đất để lại một hàng dấu chân mờ nhạt.

Lúc này bọn Tần Dã đang ở tại chỗ đợi người của chính quyền Đại Việt đến để mang những bảo vật này đi thì mới có thể tiếp tục hành trình.

Trong lúc đó, Hoắc Tú Tú và A Ninh bắt tay vào nấu ăn.

Tần Dã bỗng muốn ăn mì nóng, chiến đấu lâu như vậy ai cũng đói rồi. "Anh Dã, em thấy phía Mễ Quốc chắc chắn sẽ không cam chịu đâu, hay là chúng ta..." Hạo Thiên Chân nhìn đống xác người Mễ Quốc trên đất, không khỏi lo lắng. "Đợi chuyện này kết thúc, chúng ta sẽ đi Mễ Quốc một chuyến." Tần Dã liếc nhìn xác chết của đội quân đó, thản nhiên nói. "Chúng ta đi làm gì?

Đào mộ à?" Bàn Tử đứng trước một cỗ quan tài, tay cầm một thỏi vàng đưa lên miệng cắn thử. "Ừ!" Tần Dã thản nhiên gật đầu. "Khụ khụ!!" Bàn Tử nghe xong suýt chút nữa sặc nước miếng.

Cái gì thế này?

Đào mộ đó thì có tác dụng gì?

Lại còn chẳng có tiền.

Khán giả trong phòng livestream nghe Tần Dã đáp lại thì càng cười khoái chí hơn.

Chương 146

【Ha ha, vẫn là anh Dã của em, đúng là ngầu lòi, đẳng cấp khác hẳn!】【Ha ha, nói được làm được, anh Dã quả nhiên là bậc nam tử hán.】【Nghe thấy chưa?

Mễ Quốc, các người mau nộp tiền đi, một là nộp tiền, hai là mộ tổ tông nhà các người không giữ nổi đâu!!】【Anh Dã, lúc đào mộ nhớ livestream nhé!】Khán giả liên tục gửi bình luận, mong chờ ngày Tần Dã đi đào mộ tổ tông của đám người Mễ Quốc kia.

Sau khi mọi người đã ăn uống no nê.

Đợi người của chính quyền Đại Việt vào mang hết văn vật đi.

Ngay lúc này, Tần Dã cảm nhận được một luồng sát khí.

Hắn đột ngột nhìn về phía đám người của chính quyền Đại Việt, trong đám người đang vận chuyển văn vật, có một người đàn ông đang cười lạnh, hắn đứng trong bóng tối, họng súng đang chĩa thẳng vào đầu hắn. "Tạm biệt!" Khẩu hình của gã đàn ông như đang thốt ra một câu nói. "Nằm xuống!" Tần Dã đột nhiên lên tiếng, Hoắc Tú Tú và A Ninh đứng sau hắn theo phản xạ nằm rạp xuống đất.

Đây là trí nhớ cơ bắp mà Tần Dã đã huấn luyện cho họ, trong bất kỳ tình huống nào hễ nghe Tần Dã hô nằm xuống là sẽ theo phản xạ mà làm ngay.

Đoàng!

Tiếng súng vang lên từ phía cửa.

Hình bóng Tần Dã né sang một bên vách tường, tốc độ nhanh đến mức chỉ thấy tàn ảnh.

Tên sát thủ cũng không ngờ tốc độ của Tần Dã lại nhanh hơn cả

đạn.

Ngay lúc hắn còn đang ngẩn ngơ, Tần Dã không biết từ bao giờ đã đứng sau lưng hắn. "Làm sát thủ, anh không được phân tâm." Hắc Kim Cổ Đao trong tay Tần Dã vung lên, chặt đứt bàn tay đang cầm súng của hắn.

Sát thủ dù sao cũng là kẻ lăn lộn trên lưỡi đao, sẹo trên người đếm không xuể, khi cánh tay bị chặt đứt, cảm giác đau đớn lập tức ập đến nhưng hắn vẫn nghiến răng chịu đựng, không hề kêu lên tiếng nào.

Đối mặt với cảnh tượng đột ngột này, các binh sĩ Đại Việt lập tức bao vây hắn lại. "Ai phái anh đến?

Tại sao lại ám sát Tần Dã?" Đội trưởng Đại Việt nhìn tên sát thủ, lạnh lùng chất vấn. "Muốn giết thì giết, hỏi nhiều làm gì." Mặt tên sát thủ đầy mồ hôi lạnh, vết thương ở cánh tay khiến môi hắn trắng bệch. "Sát thủ Ám Võng, Jesca, người Mễ Quốc, xếp hạng thứ mười tám trong bảng xếp hạng sát thủ, sở trường ám sát, sử dụng súng bắn tỉa xuất thần nhập hóa." "Chiến tích lớn nhất là từng hạ gục nguyên thủ của một quốc gia." Thấy hắn không đáp, Tần Dã lần lượt vạch trần thân phận của hắn.

Nghe Tần Dã nói ra thân phận của mình, khuôn mặt trắng bệch của hắn lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Sao hắn có thể biết rõ thân phận, thậm chí cả thứ hạng của mình như vậy.

Ngay lúc hắn còn đang nghi hoặc, Hắc Kim Cổ Đao trong tay Tần Dã lại vung lên một lần nữa, lần này trực tiếp là hành vi chém đầu.

Hắn muốn bắn nổ đầu mình, vậy thì mình sẽ chặt đầu hắn, coi như có qua có lại.

Các binh sĩ Đại Việt và mọi người trong đội cứu hộ đều ngẩn

ngơ.

Không ngờ Tần Dã lại ra tay giết hắn nhanh như vậy... không định hỏi thêm gì nữa sao?

Nhưng Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thì đã quá quen rồi.

Đối mặt với loại sát thủ này, họ không biết đã gặp bao nhiêu tên, cuối cùng đều bị Tần Dã trực tiếp xử lý. "Tần tiên sinh, anh không hỏi xem là ai phái tới sao?" Đội trưởng Saxsky là người đầu tiên đặt câu hỏi, ông thấy đầu óc mình cứ lùng bùng.

Thủ lĩnh Ám Võng đã đích thân bán đứng nước Anh Hoa rồi, vậy mà thằng nhóc này còn dám tự tin đến ám sát Tần Dã, đúng là bị chập mạch rồi sao?

Ai phái hắn đến?

Chẳng lẽ là người Mễ Quốc phái tới? "Ám Võng không thông báo cho tôi, điều đó có nghĩa là có người đơn phương liên hệ với hắn, mà hắn lại là người Mễ Quốc, hung thủ đứng sau là ai còn cần phải hỏi sao?" Tần Dã tra Hắc Kim Cổ Đao vào bao, sau đó nhìn A Ninh và Hoắc Tú Tú, bảo họ ghi chép văn vật cho kỹ, đó đều là tiền cả đấy!!

Mọi người có mặt đều thấy đạo lý này rất đúng, chắc chắn đứng sau chuyện này là người Mễ Quốc làm.

Thế là họ trực tiếp phớt lờ xác chết của tên sát thủ, tiếp tục vận chuyển những văn vật lịch sử kia.

Ngốc Tiểu Muội nhìn cái xác không đầu của tên sát thủ trên đất thì ngoảnh mặt đi không dám nhìn nữa.

Khán giả trong phòng livestream thì đồng loạt chấn động. 【Vãi lều!

Anh Dã của tôi đúng là kiến thức uyên bác, sát thủ Ám Võng mà

cũng biết luôn?

Lại còn nói thẳng ra mục đích của tên sát thủ...

Ngầu bá cháy!!】【Không phải chứ!!

Anh Dã chẳng lẽ từng làm thêm ở Ám Võng sao?

Không lẽ thế thật?】【Cái này có là gì?

Anh Dã thân thiết với thủ lĩnh Ám Võng như vậy, chắc chắn là từng làm thêm trên Ám Võng rồi!!】【Á á á!!!

Anh Dã thật sự quá lợi hại, đúng là thần tượng trong lòng em.】【Đám người Mễ Quốc này vẫn chưa từ bỏ ý định sao?

Dám ám sát anh Dã của tôi?

Bị điên à?】【Mễ Quốc, các người ló mặt ra đi xem nào, lúc trước chẳng phải gáy to lắm sao?

Giờ sao rồi?

Câm như hến hết rồi à?】Khán giả trước đó đều chấn động trước thân phận của Tần Dã.

Hắn vậy mà biết cả tư liệu của sát thủ Ám Võng, lại còn nhớ rõ trong đầu, đúng là quá đỉnh!

Cuối cùng họ rút ra một kết luận, đó là anh Dã của họ đã thâm nhập vào tận nội bộ Ám Võng rồi...

Trong khi đó, ở Viện Khảo cổ...

Giáo thụ Vương và mọi người sau khi thấy Tần Dã gặp nạn đều rúng động. "Tần Dã không lẽ thực sự là người của Ám Võng đấy chứ?

Nếu không sao cậu ta lại biết rõ như vậy?" "Hình như đúng là thế, nếu không làm sao biết được nhiều bí mật thế này?" "Vậy rốt cuộc

cậu ta là ai?" Các giáo sư đều kinh ngạc nhìn về phía Vương giáo sư, người này do ông liên hệ, tiếp xúc nhiều nhất cũng là ông, chắc hẳn ông phải biết thân phận của Tần Dã.

Thế là tất cả đều nhìn chằm chằm vào Vương giáo sư. "Các người nhìn tôi cũng vô ích thôi, tôi hoàn toàn mù tịt về cậu ta, chỉ là tôi đăng nhiệm vụ, cậu ta làm nhiệm vụ, thế thôi." Vương giáo sư bất lực nói.

Đám giáo sư cạn lời, mấy câu này mà ông cũng thốt ra được sao?

Chẳng biết thân phận gì mà dám để cậu ta xuống mộ?

Ông đúng là gan hùm mà! ...

Tại Mỹ, các quan chức cao cấp thấy sát thủ xếp hạng 18 chết lãng xẹt như vậy thì khóe miệng giật giật.

Thế này mà cũng gọi là sát thủ sao?

Súng bắn tỉa còn không giết nổi Tần Dã...

đúng là phế vật.

Trộn lẫn vào quân đội Đại Việt bấy lâu, có thời gian đó thà mang vài món cổ vật về còn hơn.

Bị Tần Dã phát hiện đã đành, lại còn không sống nổi quá một phút trong tay cậu ta.

Chết thì thôi đi, còn làm lộ cả thân phận!

Mà khoan, Tần Dã rốt cuộc làm nghề gì?

Sao cái gì cậu ta cũng biết vậy?

Chương 147

"Giờ tính sao đây?

Tần Dã này quá đáng sợ, đặc biệt là tốc độ đó, nhanh đến mức kinh người." "Tôi cũng chẳng biết tính sao, giết người không xong còn làm chúng ta bị lộ." "Giờ cả quốc tế đều biết chúng ta muốn ám sát Tần Dã..." Các quan chức khác cảm thấy đầu óc ong ong, không biết phải làm gì tiếp theo. "Có gì mà khó, lập tức liên hệ với những kẻ thám hiểm khác của các nước đang ở trong sa mạc, bất kể có phải người của Ám Võng hay không đều phải bắt liên lạc." Tổng thống Mỹ ngồi ở vị trí chủ tọa, gương mặt đầy vẻ u ám. "Sát thủ Mỹ đã chết, các thế lực trong sa mạc sẽ càng đoàn kết hơn, đừng nói Mỹ phái sát thủ giết người, các nước khác cũng phải mang danh này thôi, đạo lý 'pháp bất trách chúng' các người có hiểu không?" "Đại Việt có lợi hại đến đâu cũng không thể đứng đối đầu với nhiều quốc gia cùng lúc được chứ?" Nghe Tổng thống nói vậy, các quan chức thấy cũng có lý, bèn chia nhau ra liên hệ.

Một lúc sau, một quan chức vừa nghe điện thoại xong liền lộ vẻ hớn hở. "Tôi vừa nhận được tin từ các nước khác, lần này không chỉ có người của Anh Hoa và Tiểu Hàn, ngay cả người của A Tam và Xiêm La cũng bí mật tiến vào sa mạc." "Hiện tại họ đã tụ tập lại với nhau, dự định hợp tác để đánh giết Tần Dã." "Còn nữa, các sát thủ Mỹ thuộc Ám Võng đang làm nhiệm vụ tại Đại Việt, phần lớn đều ở gần sa mạc, họ cũng đang nhanh chóng áp sát cổ mộ." Một quan chức kích động nói.

Đây là tin tốt nhất đối với họ.

Tần Dã quá mạnh, nếu những người này không đoàn kết lại thì e

là đều bỏ mạng trong tay cậu ta.

Giờ họ tập trung lại thì vẫn có cơ hội sống sót, thậm chí là chiếm được kho báu của Đại Việt. "Bảo người của Tiểu Hàn và Anh Hoa rằng bên cạnh Tần Dã vẫn còn người của họ, bảo họ hãy nội ứng ngoại hợp, như vậy sẽ dễ ra tay hơn." Tổng thống Mỹ chống cằm, đáy mắt loé lên những tia lạnh lẽo.

Lúc này, Tần Dã nhìn cổ vật trong cỗ quan tài cuối cùng được mang đi, tiễn đưa quan quách đi xa, sau đó liếc nhìn tên sát thủ trên mặt đất. "Thưa cậu Tần, vậy chúng tôi xin phép đi trước." Đại đội trưởng đến tiếp nhận cổ vật trước khi đi cung kính nói. "Đợi đã!" Tần Dã lên tiếng gọi lại. "Cậu Tần còn việc gì sao?" Đại đội trưởng quay người lại nghi hoặc nhìn hắn. "Mang tên sát thủ Ám Võng này đi, đòi phía Mỹ bồi thường, đây chính là bằng chứng." Tần Dã liếc nhìn thi thể dưới đất. "Chuyện này... e là phía Mỹ sẽ không đồng ý, cậu cũng biết đấy, sát thủ Ám Võng đều làm việc theo lệnh truy nã, tuy thuộc quốc tịch Mỹ nhưng nếu họ không thừa nhận thì tiền bồi thường sợ là không đòi được." Đại đội trưởng lộ vẻ khó xử.

Tần Dã hơi sững lại: "Tôi nói muốn loại bồi thường đó khi nào?" "Hả?

Vậy cậu muốn bồi thường thế nào?" Đại đội trưởng ngơ ngác. "Tôi muốn toàn bộ tiền bạc và sản nghiệp dưới danh nghĩa của hắn, tra rõ xem hắn có bao nhiêu tiền.

Hắn đến ám sát tôi, tôi bị dọa cho sợ rồi, lấy chút phí tổn thất tinh thần là chuyện bình thường.

Nếu phía Mỹ không đồng ý thì bảo họ trả thay, nếu không tôi sẽ đi đào mộ tổ tiên họ, cho nổ tung bảo tàng, tàu bè giao thương trên biển của họ tôi cũng đánh đắm hết." Tần Dã thản nhiên nói ra những lời khiến người khác phải kinh hồn bạt vía.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đã quen với phong cách làm việc của Tần Dã, lúc đầu còn ngạc nhiên chứ giờ thấy... cực kỳ hợp lý. "Hả?" Đại đội trưởng càng ngơ ngác hơn, ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Bàn Tử và Hạo Thiên Chân. "Ôi dào, đại đội trưởng à, anh cứ làm theo ý Dã ca đi, cậu ấy không đùa với anh đâu." Bàn Tử thấy đại đội trưởng do dự liền vội vàng lên tiếng. "Được... tôi sẽ báo cáo trực tiếp với lãnh đạo cấp trên." Đại đội trưởng giật khóe miệng, cảm thấy Tần Dã đúng là... quá hoang dã.

Đúng là ngầu đến mức thượng thừa.

Cuối cùng đại đội trưởng mang cả đầu và thân xác tên sát thủ đi.

Nhìn bóng dáng đại đội trưởng biến mất, Tần Dã quay lại nhìn mấy kẻ thám hiểm của Anh Hoa và Tiểu Hàn đang ngây người ra.

Giờ đây họ nhìn Tần Dã như nhìn thấy quỷ, cả đám run rẩy co cụm lại một góc. "Ở đây, tôi chính là quy tắc, kẻ nào dám tơ tưởng đến cổ vật lịch sử của Đại Việt thì đừng trách tôi không khách khí..." "Đừng nghĩ là đang livestream thì tôi sẽ kiêng dè." "Tôi nói cho các người biết, trong mộ huyệt này, đứa nào dám làm chuyện gì bất lợi cho Đại Việt, tất cả đều bị coi là mộ tặc, tôi sẽ giết sạch từng đứa một." Tần Dã đầu tiên nhìn lướt qua đám người đang thu mình trong góc, sau đó ánh mắt dừng lại ở ống kính livestream.

Lúc này cả thạch thất chìm trong một sự im lặng kỳ quái.

Ngốc Tiểu Muội, Tuyết Lỵ Dương và Hàn đội trưởng lúc này mới cảm thấy...

Tần Dã mới thực sự là nam nhi chính hiệu.

Không sợ cường quyền, không ngại nguy hiểm...

Trông thật sự quá soái!

Trong phòng livestream: [A a a!!!

Soái quá đi mất!!

Tôi thấy Dã ca ngầu vcl luôn!!] [Không còn gì để nói nữa!!

Đây chính là thần tượng của tôi, nam thần trong lòng tôi!! 1] [Vãi chưởng!

Dã ca nói đúng lắm, anh ấy chính là quy tắc, lời của vua đổ đấu ai dám không nghe?] [Không nghe lời thì tên sát thủ kia chính là ví dụ điển hình nhất, mấy cái quốc gia các người muốn cuỗm đồ của Đại Việt hả, mơ đi nhé!!] [Mỹ ơi, sao các người im re thế?

Chết hết rồi à?

Diệt quốc rồi sao?

Hay thấy nhục quá không dám mở mồm?] [Trên thế giới này, Mỹ là đáng ghét nhất, bỉ ổi vô sỉ hạ lưu, chỉ thích cướp bóc, đúng là buồn nôn...] Khán giả vô cùng chấn kinh và bất ngờ trước lời nói của Tần Dã, họ cảm thấy lời cậu ta nói thật sự quá kiêu ngạo.

Nhưng nghĩ đến bản lĩnh của Tần Dã... kiêu ngạo cũng có vốn liếng để kiêu ngạo.

Quan trọng nhất là... cậu ta nói chẳng sai tí nào!

Tại Cục An ninh!

Chủ nhiệm Thẩm nghe xong lời Tần Dã thì nhíu mày, thằng nhóc này đúng là trương cuồng thật.

Hiện tại vốn đã có nhiều kẻ thù, làm thế này chẳng khác nào khiêu khích các quốc gia khác.

Vạn nhất tình huống như tên sát thủ vừa rồi lại xuất hiện thì cậu ta tính sao?

Không thể lần nào cũng thuận lợi như vậy được chứ? "Cái thằng nhóc này...

đúng là không biết nghe lời!" Chủ nhiệm Thẩm nói đến đây thì bất lực lắc đầu.

Sau đó ông cầm điện thoại gọi một dãy số. "Tăng cường kiểm tra các cửa khẩu hải lục không, đặc biệt là đối với người nước ngoài nhập cảnh, không được để Tần Dã gặp rắc rối, phát hiện bất thường lập tức tạm giữ ngay." Chủ nhiệm Thẩm với tư cách là người của Cục An ninh, bảo vệ nhân dân Đại Việt là chức trách của ông, Tần Dã cũng là nhân dân, ông có quyền lo lắng cho sự an toàn của quần chúng.

Phía Mỹ, Tiểu Hàn, Anh Hoa và Lão Ưng đều đang xem video.

Những kẻ nắm quyền của tập đoàn M đứng sau lúc này mặt mày khó coi vô cùng.

Với tư cách là lãnh đạo quốc gia, đi đến đâu họ cũng được tôn trọng.

Vậy mà giờ trong mắt Tần Dã, họ lại bị đánh đồng với bọn mộ tặc, còn bị đe dọa ngay trên sóng.

Phía Mỹ mặt mày càng xanh mét hơn. "Đúng là một lũ phế vật, nhắm vào đầu Tần Dã mà không biết nổ súng trước sao?

Còn lảm nhảm cái gì thế?" Anh Hoa: "Đó thực sự là sát thủ Ám Võng các ông thuê à?" Tiểu Hàn: "Chắc vậy rồi, vẫn là người Mỹ lợi hại, không như Anh Hoa các ông, vừa mới đăng lệnh truy nã đã bị người ta bán đứng, mà lại còn là lãnh đạo của mình bán đứng nữa, đúng là mất mặt chết đi được..." Người Anh Hoa nổi giận! "Tần Dã đã kiêu ngạo như thế thì cứ đăng thêm nhiều lệnh truy nã vào, tôi muốn xem Tần Dã có thực sự đối kháng nổi cả cái Ám Võng không." Lãnh đạo phía Mỹ lúc này nở một nụ cười lạnh lùng. "Vẫn dùng sát thủ Ám Võng à?

Thế thì treo thưởng kiểu gì?

Vừa treo thưởng là bị người ta tố cáo ngay." Lãnh đạo phía Anh Hoa có chút sợ hãi.

Chương 148

Hiện tại họ đang lo sốt vó chờ người của đại sứ quán Đại Việt đến tính sổ.

Trong khoảng thời gian này là khó khăn nhất đối với họ... "Tố cáo?

Người nước các ông lẽ nào không có ai làm sát thủ trong Ám Võng sao?

Không cần qua Ám Võng nữa, liên hệ trực tiếp luôn, đương nhiên cũng có thể rủ thêm đồng bọn." "Giết được Tần Dã sẽ nhận được 5 tỷ đô la Mỹ." Ánh mắt lãnh đạo Mỹ loé lên sát khí. "5 tỷ?" Người của Tiểu Hàn, Anh Hoa và Lão Ưng đều trợn tròn mắt. 5 tỷ, lại còn là đô la Mỹ... thế thì quá nhiều rồi. "5 tỷ không đủ sao?

Vậy thì 8 tỷ đô la Mỹ, lập tức liên hệ với sát thủ của nước các ông, tôi không quan tâm là sát thủ hạng gì, chỉ cần giết được Tần Dã là đủ." Phía Mỹ giờ không màng gì nữa, chỉ muốn Tần Dã phải chết.

Chỉ cần Tần Dã chết, đống kho báu và cổ vật kia sẽ nằm gọn trong túi họ, lúc đó 8 tỷ có là gì? "Rõ!

Tôi đi sắp xếp ngay." "Tôi liên hệ ngay đây!" "Sát thủ Lão Ưng chúng tôi cũng không tồi đâu." Lãnh đạo các nước khác giờ đây lòng dạ ngứa ngáy, đó là 8 tỷ đô la Mỹ đấy!

Không thể để rơi vào tay nước khác được!

Thế là họ tự liên hệ với sát thủ Ám Võng của nước mình.

Lúc này, các sát thủ Ám Võng đang ở Đại Việt nhận được tin nhắn từ nước họ.

Khi nhìn thấy nội dung tin nhắn, tất cả sát thủ đều đồng loạt sững sờ.

Họ lại phải đi giết một giáo sư của Học viện Khảo cổ Đại Việt sao?

Giáo sư này có vẻ khó xơi lắm?

Ai thế?

Giáo sư nào vậy?

Khi họ mở tài liệu ra xem thì phát hiện đó là Tần Dã...

Vcl!

Là Tần Dã sao?

Chính vì cậu ta mà Anh Hoa bị lãnh đạo Ám Võng bán đứng, vậy giờ là tình hình gì đây?

Liên hệ đơn phương?

Không cần qua Ám Võng mà liên hệ trực tiếp với sát thủ luôn?

Khi nhìn thấy số tiền thưởng... 8 tỷ!

Ai mà không động lòng cho được?

Mẹ nó!

Có 8 tỷ này rồi thì ai còn đi đâm thuê chém mướn cực khổ bên ngoài nữa?

Thế là... các sát thủ của Anh Hoa, Mỹ, Lão Ưng và Tiểu Hàn vì số tiền khổng lồ đã lần lượt nhận lệnh truy nã, tiến về sa mạc để vây sát Tần Dã.

Đây là lần đầu tiên trên bảng săn đuổi của Ám Võng xuất hiện bóng dáng của một người làm nghề khảo cổ.

Các sát thủ lúc này đều hăm hở và đầy tự tin tiến vào sa mạc, chuẩn bị kết liễu Tần Dã.

Sneddon lúc này thấy lệnh truy nã đăng nhiều như vậy mà không ai

nhận (thông qua hệ thống), anh ta nhận ra có gì đó không ổn nên bắt đầu điều tra.

Sau khi tra mới biết sát thủ của Mỹ, Lão Ưng và Tiểu Hàn đều đã ở trong lãnh thổ Đại Việt, hơn nữa đều đang áp sát khu vực sa mạc...

Sneddon lập tức cảnh giác cao độ, vội vàng xông vào phòng livestream, trực tiếp yêu cầu kết nối.

Lần này Ngốc Tiểu Muội thấy là Sneddon kết nối, cô không ngần ngại nhấn nút chấp nhận. "Cậu Tần, tôi vừa phát hiện ra sát thủ Ám Võng của nhiều nước đang áp sát sa mạc, có người đã treo thưởng 8 tỷ đô la để lấy đầu cậu, cậu phải cẩn thận đấy, hiện tại số tiền thưởng trên bảng Ám Võng đã lọt vào top 50 rồi." "Cậu nhất định phải tự mình chú ý." Sneddon vừa được kết nối đã vội vàng nói ra kết quả điều tra của mình.

Ngốc Tiểu Muội, Tuyết Lỵ Dương, Bàn Tử và A Ninh đều căng thẳng nhìn Tần Dã.

Bàn Tử lúc này cũng choáng váng, tiền thưởng lọt vào top 50, điều đó có nghĩa là gì?

Gần như một nửa người của Ám Võng sẽ nhìn chằm chằm vào Dã ca không buông.

Đó toàn là những sát thủ hàng đầu...

Chuyện này không phải đùa đâu! "Này cái lão già kia, ông bị điên rồi à, dám đăng lệnh truy nã như thế, ông muốn Dã ca phải chết sao?" Bàn Tử tức giận mắng. "Đó là do quốc gia của họ tự ý liên hệ người, tôi cũng không có cách nào cả, những tin này tôi cũng vừa mới biết thôi." Giọng điệu Sneddon rất ấm ức, chuyện này anh ta cũng vô tội mà.

Ngốc Tiểu Muội, Tuyết Lỵ Dương và Hàn đội trưởng đều nhất

thời ngẩn người.

Đây là kiểu liên hệ đơn tuyến rồi...

Các quốc gia này thực sự muốn Tần Dã phải chết!

Trong phòng livestream: [Đù!

Mẹ kiếp!

Thế này là sao?

Nghĩa là không cần qua trung gian Ám Võng mà trực tiếp liên hệ sát thủ nước mình để giết Dã ca phải không?] [Hình như đúng là vậy đấy, khốn khiếp!

Mấy cái nước đó chắc chắn không thiếu được Mỹ và Tiểu Hàn, lũ chó đẻ!

Mấy đứa ở nước ngoài đang xem livestream kia, các người sống không nổi nữa à?

Rời xa cổ vật Đại Việt là phải đi ăn mày chắc?] [Tôi không ngờ mấy nước này lại mặt dày đến thế, mẹ nó!!] [Vãi!

Sát thủ Ám Võng, tiền thưởng top 50... 8 tỷ!

Các người cũng dám treo thưởng thật đấy!] [8 tỷ có đủ để mua quan tài cho cả tổ tông nhà các người không mà dám thuê sát thủ giết Dã ca của tôi?] [Mẹ nó!

Mấy cái nước kia sao không sủa nữa đi?

Nói đi chứ?

Câm hết rồi à?] Tin tức của Sneddon vừa đưa ra, toàn bộ khán giả trong phòng livestream đều chấn động.

Họ không ngờ đánh không lại thì chơi trò ném đá giấu tay, giờ chuyển sang ám sát công khai.

Lại còn toàn là sát thủ.

Dưới phần thưởng trọng hậu tất có dũng phu, điều này thời nào cũng đúng.

Cư dân mạng Đại Việt vô cùng lo lắng cho sự an toàn của Tần Dã.

Người lo lắng không chỉ có khán giả mà còn cả các giáo sư của Học viện Khảo cổ. "Đáng chết, lũ khốn này lại chơi trò bẩn!" "Thật là quá quắt, chắc giờ nhiều sát thủ đã vào sa mạc rồi đúng không?" "Sát thủ trên bảng Ám Võng đều có xếp hạng, nếu gặp phải đứa hạng cao thì chẳng khác nào đổ dầu vào lửa, Tần Dã nguy hiểm quá." Các giáo sư khác nghe kết quả này thì tức giận mắng mỏ. "Lão Vương..." Lâm giáo sư cũng rất giận, thậm chí là lo cho Tần Dã, ông thấy thế này thì bị động quá, bèn quay sang nhìn Vương giáo sư: "Tôi nhớ các giáo sư khảo cổ Mỹ muốn xem cổ vật Đại Việt chúng ta vừa khai quật đúng không?" "Hơn nữa họ còn mang thiết bị đến để bán máy móc cho Đại Việt phải không?" "Ừm, đúng là có chuyện đó!" Vương giáo sư lúc này mới nhớ ra. "Chúng ta cần mấy cái máy đó là để xuống mộ thuận tiện hơn chút, nhưng giờ chúng ta có Tần Dã rồi, mấy cái máy đó bỏ qua đi nhé?" "Còn về việc giáo sư Mỹ muốn xem cổ vật lịch sử...

Chương 149

thì cứ để họ vào trong mơ mà xem." Lâm giáo sư lúc này thực sự nổi giận, dám bắt nạt giáo sư khảo cổ à, vậy thì thử xem ai cười đến cuối cùng. "Chuyện này tôi cần phải nói với viện trưởng một tiếng." Vương giáo sư cũng thấy ý kiến của Lâm giáo sư không tồi, bèn lấy điện thoại ra gọi cho viện trưởng.

Cùng lúc đó.

Chủ nhiệm Thẩm khi biết tin này cũng tức giận không hề nhẹ.

Ông đang định gọi điện thì nghe thấy chuông điện thoại của Ngốc Tiểu Muội vang lên trong livestream.

Thấy là số lạ, Ngốc Tiểu Muội vẫn nhấn nút nghe. "Alo!" "Đưa máy cho Tần Dã." Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói không cho phép nghi ngờ, đầy khí thế, thậm chí mang giọng điệu ra lệnh.

Ngốc Tiểu Muội không hề do dự, đây là số cá nhân của cô, ngoài người nhà ra chẳng ai biết, mà người này tìm được số của cô chứng tỏ thân phận không tầm thường.

Thế là cô đưa máy cho Tần Dã. "Tần Dã!" Tần Dã nghe xong thản nhiên đáp một tiếng. "Tôi là Tổng tư lệnh quân khu sa mạc Taklamakan, nhóc khá lắm, không hổ là hảo hán của Đại Việt ta, đối phó với lũ Mỹ thì phải dạy cho chúng một bài học nhớ đời như vậy." Tổng tư lệnh lúc này nói như bắn liên thanh, không ngừng khen ngợi Tần Dã.

Tần Dã cũng không có ý định ngắt lời, cứ để ông khen tiếp. "Nhưng cậu cũng đừng quá kiêu ngạo, hiện tại có rất nhiều kẻ đang nhắm vào mạng của cậu, tôi lo quân đội chúng tôi không thể bảo vệ cậu toàn diện được." Tổng tư lệnh thao thao bất tuyệt khen xong thì

khẽ thở dài. "Không sao!" Tần Dã chẳng hề để bọn chúng vào mắt. "Mấy đứa bên Ám Võng tôi cũng biết chút ít, toàn là lũ sát thủ có bản lĩnh, lại là bọn liều mạng, bọn chúng chẳng coi mạng sống ra gì đâu." "Tục ngữ có câu kẻ cứng sợ kẻ liều, kẻ liều sợ kẻ không cần mạng, thực sự chọc điên chúng thì cậu sẽ rất nguy hiểm đấy." Tổng tư lệnh nghe Tần Dã nói vậy, biết cậu ta rất giỏi nhưng vẫn vô cùng lo lắng.

Tần Dã là nhân tài hiếm có, nếu thực sự xảy ra chuyện, e là giới chức Đại Việt đều sẽ tiếc nuối vô cùng. "Tôi hiểu." Tần Dã vẫn rất tôn trọng sự quan tâm của người khác dành cho mình. "Ài!

Tóm lại là cậu phải cẩn thận, còn nữa, phải đề phòng chúng đánh lén, dù sao đây cũng là mộ huyệt, ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra." Tổng tư lệnh như một bậc tiền bối, không quên dặn dò.

Tần Dã nghe xong, trong lòng thấy ấm áp, không lãng phí tâm ý của ông. "Tôi sẽ chú ý." "Được rồi, tôi đã cho quân đội canh giữ lối vào sa mạc suốt ngày đêm, nhưng tôi lo vẫn có cá lọt lưới, các cậu nhất định phải cẩn thận." Tổng tư lệnh cũng không phải người lề mề, dặn dò xong liền cúp máy.

Ông chỉ không đành lòng nhìn nhân tài Đại Việt như vậy bị lụi tàn, nên mới mở lời dặn dò một phen.

Tần Dã cúp máy trả lại cho Ngốc Tiểu Muội. "Dã ca, điện thoại của ai thế?" Bàn Tử và Hạo Thiên Chân tò mò vô cùng. "Tổng tư lệnh quân khu." Tần Dã thản nhiên đáp.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đầu tiên gật đầu, sau đó như sực nhớ ra điều gì liền vội vàng nhìn Tần Dã.

Ai cơ?

Tổng tư lệnh á?

Đó là điện thoại của Tổng tư lệnh đấy à?

Dã ca nói cứ như thể vừa hỏi 'ăn cơm chưa' vậy...

Không hổ là Dã ca của họ, từng trải có khác.

Ngốc Tiểu Muội, Hàn đội trưởng và đội trưởng Saxsky đều đờ người ra...

Đó là điện thoại của Tổng tư lệnh quân khu sao?

Sao nghe cứ như bạn học gọi cho nhau đơn giản vậy? "Đi thôi." Tần Dã nói xong, đuôi mắt liếc nhẹ qua đám người Anh Hoa và Tiểu Hàn đang co cụm trong góc mà không để lại dấu vết.

Thấy người Đại Việt đi hết, mấy người kia nhìn nhau rồi quyết định đi theo.

Họ không muốn chết trong mộ này, ra ngoài cũng chết, chi bằng cứ đi theo Tần Dã, chỉ cần họ nghe lời, hiện tại Tần Dã không giết họ thì sau này chắc cũng không giết.

Hơn nữa, trên người họ vẫn còn nhiệm vụ quốc gia giao phó.

Theo chân nhóm Tần Dã tiến lên, phòng livestream lại được một phen chấn động. [Vãi chưởng!

Đó là Tổng tư lệnh gọi điện đấy!

Nhìn thần sắc Dã ca là biết cuộc trò chuyện diễn ra rất vui vẻ rồi!] [Hắc hắc, Dã ca của tôi đi đâu cũng được chào đón!] [Kệ đi, phản chính là Dã ca quá đỉnh.] [Nhưng mà Tổng tư lệnh gọi điện làm gì nhỉ?

Không lẽ có chuyện gì sao?] [Chắc là quan tâm Dã ca thôi?

Giờ Dã ca là thân phận gì?

Là báu vật của Đại Việt đấy, vạn nhất có chuyện gì thì Đại Việt tổn thất lớn lắm.] Khán giả đang tán gẫu trong phòng livestream.

Còn nhóm Tần Dã thì tiếp tục đi sâu vào trong mộ. "Dã ca, mấy đứa Anh Hoa và Tiểu Hàn vẫn bám đuôi phía sau kìa, hay là mình..." Bàn Tử nói đoạn làm động tác cứa cổ. "Chúng mà chết thì làm sao nội ứng ngoại hợp với lũ bên ngoài được?

Tạm thời chưa giết được." Tần Dã đảo mắt qua, thản nhiên nói.

Bàn Tử nghe vậy thì có chút tiếc nuối... "Bàn Tử, Dã ca làm việc có tính toán cả rồi, cậu đừng có lảm nhảm mấy thứ vô dụng đó nữa." Hắc Hạt Tử hắc hắc cười tiến đến cạnh Bàn Tử. "Hạt Tử thối, cái đó cần anh nói chắc, tôi cũng chỉ vì quan tâm quá nên loạn thôi, vừa rồi may mà Dã ca tinh ý phát hiện ra tên sát thủ trà trộn, nếu không giờ Dã ca bị bắn nát đầu rồi." Bàn Tử nghĩ lại vẫn thấy sợ. "Sẽ không đâu, Dã ca sẽ không sao hết." Hoắc Tú Tú cười, khẳng định chắc nịch. "Đúng là sẽ không sao, nhưng trước mắt chúng ta có vấn đề rồi đấy." Hắc Hạt Tử thu lại vẻ cợt nhả, giọng nói trở nên nghiêm trọng. "Hử?

Vấn đề gì?" Bàn Tử ngẩn người, quay đầu nhìn Hắc Hạt Tử. "Cậu nhìn xem đó là cái gì?" Hắc Hạt Tử chỉ vào một vật thể lạ đang phản quang dưới ánh đèn pin phía trước.

Mọi người nhìn theo, vô cùng kinh ngạc.

Bàn Tử chạy tới nhặt vật đó lên, nhìn kỹ thì thấy một miếng vảy lạ to hơn cả chậu rửa mặt.

Trên đó còn thoang thoảng mùi tanh nồng. "Cái gì đây?" Bàn Tử nghi hoặc xem xét thứ trên tay. "Trông rất giống vảy rắn." Hàn đội trưởng nhìn chằm chằm thứ này hồi lâu, chậm rãi lên tiếng.

Vừa dứt lời, bầu không khí tại hiện trường lập tức trở nên nặng nề, tim ai nấy như bị một tảng đá đè nặng.

Mặt Ngốc Tiểu Muội tái mét.

Nếu đây là vảy rắn... thì con rắn này phải to đến mức nào? "Cô

Tuyết Lỵ Dương... cô nói xem trên đời này thực sự có con rắn to thế này sao?" Ngốc Tiểu Muội đột nhiên khó khăn nuốt nước bọt, nhỏ giọng hỏi dồn. "Sao lại không thể?

Chẳng phải cô đã tận mắt thấy rồi sao?" Tuyết Lỵ Dương thản nhiên đáp.

Oanh!

Ngốc Tiểu Muội cảm thấy đầu óc ong ong, không thể để mình trốn tránh hiện thực một lát được sao?

Chương 150

Có nhất thiết phải kéo mình về thực tại phũ phàng nhanh thế không?

Trong phòng livestream: [Vãi nồi!

Lần đầu tiên tôi thấy cái vảy to như vậy...] [Đó thực sự là vảy rắn à?

Vậy con này là rắn sao?

Là trăn khổng lồ rồi chứ gì?] [Trăn gì mà trăn!

Đó là con Giao trong truyền thuyết rồi!

Vãi, vảy to vcl!!] [Tôi có dự cảm không lành, cái con này to thế này, lát nữa chắc thấy thứ gì đó kinh thiên động địa lắm đây.

Ví dụ như, một con mãng xà khổng lồ?] [Đù!

Đừng nói nữa, tôi sợ vãi chưởng!!] Khán giả lúc này vô cùng sợ hãi, vạn nhất lát nữa thực sự thấy thứ gì đó không nên thấy hoặc cực kỳ kinh khủng... thì đáng sợ biết bao?

Mà không, họ sợ thì thôi đi, chủ yếu là Dã ca và mọi người đều gặp nguy hiểm rồi!!

Trong mộ. "Vào đi!" Ánh mắt Tần Dã chỉ lướt nhẹ qua miếng vảy rắn, buông một câu rồi tiếp tục bước về phía trước.

Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân không hề do dự bám sát theo sau.

Còn mấy kẻ thám hiểm Anh Hoa và Tiểu Hàn đi cuối cùng thì nhìn nhau, họ không muốn vào, một khi gặp nguy hiểm thì Đại Việt sẽ chẳng thèm quản họ, nhưng nếu không đi thì những kẻ đi sau sẽ

không thể truy đuổi kịp.

Họ đành cắn răng bám theo sau nhóm Đại Việt.

Lúc này tại cửa mộ, mấy chiếc trực thăng đang đậu lơ lửng phía trên.

Từ trên đó đi xuống rất nhiều người mang theo vũ khí trang bị.

Quần áo trên người mỗi người mỗi kiểu, mặc gì cũng có.

Họ nhìn thấy lối vào mộ liền vội vã lao vào bên trong. ...

Nhóm Tần Dã đi vào trong thạch môn, thấy một hang động khổng lồ, đập vào mắt đầu tiên là một bức tượng mãng xà khổng lồ.

Con mãng xà tạc đó nhe răng nanh, há to miệng, trên đầu còn có thứ gì đó giống như vương miện.

Ở mỗi góc hang động còn có từng đàn rắn đen đỏ xen kẽ đang bò lổm ngổm lên nhau, trên đầu chúng dường như có thứ gì đó u lên.

Những đôi mắt bé như hạt vừng của chúng đang chằm chằm nhìn những kẻ vừa bước vào từ cửa, miệng không ngừng phun ra những chiếc lưỡi rắn đen kịt.

Tê tê tê!!!

Ngốc Tiểu Muội và Hàn đội trưởng nghe thấy tiếng xì xì của rắn cùng những đôi mắt đầy độc khí đó mà dựng tóc gáy. "Rắn gì thế này?" Ngốc Tiểu Muội theo bản năng đứng sau lưng Hàn đội trưởng, thỉnh thoảng liếc nhìn đàn rắn. "Đây là Phệ Quỷ Xà đặc hữu của vùng Tây Vực, nghe nói loại rắn này đến từ địa ngục, tuổi thọ và kích thước lớn hơn rắn bình thường gấp nhiều lần." Tay Tuyết Lỵ Dương đã chạm vào khẩu súng trên người. "Chúng tới rồi, mọi người cẩn thận." Hoắc Tú Tú cũng lấy súng ra, cô nhạy bén cảm nhận được đàn rắn đang đổ dồn ánh mắt về phía mình, thân mình dựng đứng lên

chuẩn bị tấn công. "Đừng để chúng cắn, răng của chúng chứa kịch độc đấy." Tuyết Lỵ Dương vừa dứt lời, đàn rắn bỗng há to miệng, từng tia dịch nhầy màu xanh bắn về phía họ. "Vãi!

Chơi bẩn thế!" Bàn Tử vừa lùi lại mấy bước, vừa vặn tránh được dịch độc của rắn, dịch độc vừa rơi xuống đất, trên mặt đất liền xuất hiện một lớp bọt trắng.

Mặt đất còn bị ăn mòn thành những hố sâu.

Đùng đùng đùng!!!

Tiếng súng vang dội khắp hang động, Hàn đội trưởng, các lính đánh thuê cùng đội trưởng Saxsky của nước Gấu Trắng cùng nhau nổ súng.

Nhưng đạn bắn vào đàn rắn dường như không có tác dụng gì. "Vãi!

Rắn này đao thương bất nhập sao?" Hạo Thiên Chân bắn mấy phát xong chợt phát hiện đàn rắn chẳng hề sứt mẻ gì, ngược lại tốc độ tiến tới của chúng còn nhanh hơn trước.

Và lúc này... "Tần Dã, mày đi chết đi..." Từ phía cửa hang truyền đến một tiếng quát lớn.

Sau đó một nhóm người cầm theo vũ khí hỏa lực mạnh xông vào.

Họ vừa vào đã thấy nhóm Tần Dã bị đàn rắn bao vây.

Đám sát thủ Ám Võng nhìn đàn rắn dày đặc mà đờ người ra.

Cái quái gì thế này?

Sao lại có nhiều rắn thế?

Những kẻ thám hiểm Anh Hoa và Tiểu Hàn thấy đám sát thủ xông vào thì cạn lời.

Các người đúng là đen đủi, lúc này còn lao vào làm gì không biết? "Hắc!

Đây là truyền thuyết sát thủ từ trên trời rơi xuống à?

Đúng là không tồi..." Bàn Tử thấy đám sát thủ đứng ở cửa liền cười tươi rói.

Tê tê tê!!

Đàn rắn bỗng bật dậy khỏi mặt đất, dày đặc lao về phía đám đông. "Đạn hỏa diễm!" Tần Dã thản nhiên nói.

Oanh!

Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử lấy vũ khí ra, lửa bùng lên dữ dội giữa không trung. "Né mau!" Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thấy Phệ Quỷ Xà bị thiêu, vội vàng chạy về phía rìa hang.

Còn đám sát thủ Ám Võng vừa xông vào thì không được may mắn như vậy.

Vốn định giết Tần Dã, ai ngờ vừa vào đã bị lũ rắn vây chặt.

Họ đành tạm thời từ bỏ việc ám sát Tần Dã, rút vũ khí ra đối phó với đàn rắn trước.

Nhất thời, trong hang động vang lên tiếng súng điếc tai nhức óc.

Mà phía đối diện, đôi mắt đen ngòm của bức tượng khổng lồ đột nhiên lóe lên ánh sáng đỏ rực.

Trong phòng livestream: [Ha ha ha ha!!!

Ôi vcl!!

Đây chính là duyên phận đấy!!] [Hahaha!!

Cái vận khí chó chết gì thế này?

Vừa vào định giết Dã ca thì gặp ngay lũ rắn, nên bảo họ may hay

rủi đây...] [Ôi vãi!!

Đây là đám sát thủ đen đủi nhất mà tôi từng thấy... thế này mà cũng là sát thủ Ám Võng à?

Cười chết tôi mất.] [Đáng đời!

Bị báo ứng rồi chứ gì?

Hahaha, cười chết mất!!] [Đừng cười nữa, Dã ca đang gặp nguy hiểm kìa, không thấy họ bị dồn vào góc rồi sao?] [Bị dồn vào góc cũng không phải chuyện xấu, biết đâu lại là chuyện tốt...] Khán giả thấy đám sát thủ xông vào thì thấy rất hả dạ, giờ thì thân mình còn lo không xong, lấy đâu ra tâm trí mà ám sát nữa.

Chương 151

Còn nhóm Tần Dã bị dồn vào góc, như vậy trái lại còn dễ phòng thủ hơn.

Đạn hỏa diễm bắn xuống đất, ngọn lửa nóng hổi vừa vặn ngăn được đàn rắn. "Để tôi thử xem, súng điện của Dã ca tôi đã muốn dùng thử lâu lắm rồi." Hoắc Tú Tú nói đoạn lấy từ trên người ra một khẩu súng bạc, phía trên có một ống dẫn bạc, trước khi phát xạ có thể thấy thứ giống như tia chớp đang tích tụ.

Bành!

Hoắc Tú Tú chỉ cảm thấy cánh tay tê rần.

Còn đàn rắn sau khi bị súng điện bắn trúng, đột nhiên toàn thân cứng đờ, cuối cùng đổ rạp xuống đất bất động.

Tai Tần Dã khẽ động, hắn quay đầu nhìn bức tượng rắn khổng lồ trên vách đá.

Đám người Anh Hoa và Tiểu Hàn nấp trong bóng tối thấy đàn rắn bị người Đại Việt giải quyết thì trong lòng không khỏi ngưỡng mộ.

Nhìn lại đám sát thủ vừa xông vào...

Không có so sánh thì không có đau thương.

Giữa kẻ đi bán hành và kẻ bị ăn hành, họ đang đứng về phía bị ăn hành.

Các sát thủ quốc tế thực sự không được may mắn như người Đại Việt.

Họ vừa dùng súng tấn công đàn rắn, vừa lùi dần về phía cửa hang.

Ngay lúc mọi người tưởng có thể rút lui được thì bức tượng rắn

trên vách đá đột nhiên lao ra.

Một con mãng xà khổng lồ dài hàng chục mét há to miệng cắn về phía các sát thủ.

Chỉ một miếng... vài tên sát thủ đã lọt thỏm vào bụng rắn.

Sau đó cái đuôi khổng lồ quật mạnh một phát, đóng sầm thạch môn lại.

Ngay khi thạch môn đóng lại, đàn Phệ Quỷ Xà trên mặt đất áp sát về phía thạch môn, chặn đứng đường sống của họ.

Nhưng hiện tại chẳng ai còn tâm trí quan tâm đến đường sống, mà tất cả đều trợn trừng mắt, chấn động nhìn con mãng xà khổng lồ đang dựng đứng đầu dậy trước mặt.

Đặc biệt là thứ giống như vương miện trên đầu nó, nhìn thoáng qua như một vị vua đang nhìn xuống chúng sinh.

Tim đám sát thủ thắt lại... "Vcl!

Miếng vảy rắn vừa nãy là của con này đúng không?

Cái thứ này sao mà to thế?" Bàn Tử ngửa cổ, kinh hãi nhìn con mãng xà khổng lồ trước mắt. "Nó ăn cái gì mà lớn thế này?

Ăn còn tốt hơn cả Bàn Tử nữa, một miếng là vài mạng ra đi." Hắc Hạt Tử khó khăn nuốt nước bọt.

Ngốc Tiểu Muội, Hàn đội trưởng và đội trưởng Saxsky đều đờ đẫn nhìn con mãng xà.

Đầu óc ai nấy đều ong ong...

Sao rắn lại có thể to đến mức này?

Khán giả phòng livestream bùng nổ... [Vãi vãi vãi!!

Cự mãng kinh thiên kìa!!

Ăn cái gì mà lớn thế?] [Mẹ nó!!

Trông sợ vãi cả linh hồn, tôi nhìn qua màn hình còn thấy kinh, huống chi mấy người ở hiện trường.] [Thực sự rất đáng sợ, tôi nhìn mà dựng hết cả tóc gáy lên đây này.] [Người Đại Việt các người làm gì thế?

Sao không cứu người?

Lẽ nào trơ mắt nhìn họ bị rắn khổng lồ ăn thịt sao?] [Đại Việt các người đúng là máu lạnh, trước đó giết người Mỹ, giờ lại đứng nhìn họ bị rắn ăn, các người có phải con người không?

Không biết hiện tại đang rất nguy hiểm sao?] [Ôi vcl!

Thánh mẫu từ viện nào hạ phàm xuống đây thế?

Đầu óc các người chứa đậu hũ à?

Lũ chó đẻ đó định giết Dã ca, mà Dã ca còn phải cứu chúng á?

Sao?

Muốn làm cụ tổ thọ tinh uống thạch tín, chê mạng dài à?] [Đù!

Tôi mà là Dã ca, tôi tặng luôn cho mỗi đứa một quả lựu đạn, bị ăn thịt là còn may đấy.

Các người thiện lương thế thì bay sang Đại Việt mà cứu chúng đi?

Không có gan thì đừng có sủa bậy.] Khán giả khi nhìn thấy con cự mãng này đều bị chấn động mạnh.

Sau đó họ lại bị những bình luận trơ trẽn của các nước khác làm cho tức điên, sao có thể thốt ra những lời gây phẫn nộ đến thế?

Tại Học viện Khảo cổ.

Các giáo sư khi nhìn thấy cảnh này, mắt ai nấy đều trợn ngược lên. "Cự mãng... lại còn có con cự mãng to đến nhường này sao?" Lâm

giáo sư chấn động nói. "Đây...

đây là loại rắn gì?

Tại sao Tây Vực lại có loài rắn đáng sợ thế này?" Trần giáo sư cũng bị con cự mãng làm cho kinh hãi, sống ngần ấy tuổi, xuống bao nhiêu ngôi mộ, đây là lần đầu tiên ông thấy con mãng xà khổng lồ như vậy.

Vương giáo sư nắm chặt tách trà, nếu có thể lợi dụng con cự mãng này để giải quyết đám sát thủ kia thì cũng không tệ.

Sau đó ông nhìn sang Tần Dã...

Thấy Tần Dã không có biểu cảm gì bất thường, ông mới yên tâm đôi chút.

Trong mộ.

Đám sát thủ các nước lấy vũ khí và lựu đạn ra ném về phía cự mãng.

Oanh!

Bành!

Đùng đùng đùng!!!

Tiếng súng nổ liên hồi, nhưng những đòn tấn công đó đánh lên mình cự mãng chẳng có chút tác dụng nào.

Cự mãng dường như bị đánh đau, đột nhiên quật cái đuôi khổng lồ về phía đám sát thủ, thậm chí còn lan sang cả nhóm Tần Dã. "Vãi!" "Nằm xuống!" Hàn đội trưởng thấy tình hình không ổn, vội vàng nằm rạp xuống đất.

Ngay khi mọi người nằm rạp xuống, họ cảm nhận rõ một luồng kình phong lướt qua trên đầu.

Mọi người đều một phen hú vía. "Cứ thế này không ổn, chúng ta đến đây xem náo nhiệt chứ không phải để bị thương." Hạo Thiên Chân nằm dưới đất, ánh mắt vô thức nhìn con mãng xà khổng lồ. "Súng cối chuẩn bị." "Súng phóng lựu chuẩn bị." "Tú tú, súng laser chuẩn bị sẵn sàng." Ngay khi Hạo Thiên Chân còn đang phân vân có nên ra tay không thì giọng Tần Dã vang lên đúng lúc.

Nhận được mệnh lệnh của Tần Dã, Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và Hoắc Tú Tú vội vàng chuẩn bị.

Hàn đội trưởng và các lính đánh thuê khác cũng lên trợ giúp.

Khi nhìn gần khẩu súng cối và súng phóng lựu, mắt họ đều rực sáng.

Chương 152

Là quân nhân, họ thích nhất là vũ khí mạnh, giờ thấy hai thứ này, đáy mắt không giấu nổi vẻ chấn động.

Bàn Tử và Hắc Hạt Tử lắp đạn pháo xong xuôi. "Tú tú, lát nữa sau khi pháo nổ, súng laser phải nhắm thẳng vào đỉnh đầu cự mãng mà bắn." Tần Dã đứng cạnh Hoắc Tú Tú, nhỏ giọng dặn dò. "Dã ca, không lẽ điểm yếu của nó nằm trên đầu?" Hoắc Tú Tú ngẩn ra. "Ừm!" "Vậy tại sao còn cần súng cối?" "Để làm màu!" Hoắc Tú Tú: .....

Đội trưởng Saxsky đứng bên cạnh nghe Tần Dã nói vậy thì khóe miệng không nhịn được mà giật giật.

Hóa ra cậu mang theo đống trang bị này chỉ để làm màu trước mặt họ sao?

Anh ta quay sang nhìn đám sát thủ...

Ừm, làm màu một tí cũng được, nếu không chúng lại tưởng làm sát thủ là oách lắm.

Ngay lúc Saxsky còn đang suy nghĩ thì một tiếng nổ vang trời vang lên.

Bành!

Oanh!

Oanh long long!!! "Ngao!!" Súng cối và súng phóng lựu đồng loạt nổ súng bắn trúng con mãng xà khổng lồ.

Đám sát thủ nghe tiếng rống của cự mãng thì đờ người ra...

Họ tận mắt thấy đạn pháo của Đại Việt bắn trúng cự mãng, con quái vật này vì đau đớn mà gầm rú.

Thân hình nó đau đớn lăn lộn, vách đá hang động bị nó tông vào làm đá vụn và bụi bặm rơi xuống lả tả.

Đám sát thủ đều kinh hãi quay đầu nhìn vũ khí hạng nặng của Đại Việt... cái uy lực này đúng là không phải dạng vừa đâu...

Đám sát thủ khó khăn nuốt nước bọt, hơi thở cũng dồn dập hơn mấy phần. "Chính là lúc này!" Hoắc Tú Tú nheo mắt lại, thấy thân hình cự mãng đổ về một phía, khi vương miện trên đầu nó chưa hoàn toàn nghiêng đi, cô quyết định ra tay.

Sưu!

Một luồng laser màu xanh lục xuất hiện từ khẩu súng của Hoắc Tú Tú.

Bắn thẳng vào đỉnh đầu cự mãng, chiếc vương miện bị bắn thủng, từ bên trong tuôn ra dịch nhầy màu đen. "Ngao!" Cự mãng phát ra tiếng gầm xé lòng, thân hình bất an lăn lộn trên đất, đàn Phệ Quỷ Xà bên dưới bị nó đè nát bét.

Máu đỏ tươi theo thân hình nó chảy ròng ròng.

Mãi đến một phút sau... con Phệ Quỷ Cự Mãng nằm im lìm trên đất.

Hang động chìm vào tĩnh lặng.

Đám sát thủ, lính đánh thuê và Hàn đội trưởng đều chấn động nhìn Tần Dã... cùng với khẩu súng cối và súng phóng lựu trước mặt hắn.

Vãi!

Ngầu quá!

Không hổ là vũ khí có sức sát thương cực lớn, hỏa lực này đúng là đỉnh cao!!

Đầu óc Ngốc Tiểu Muội cũng như quả đạn pháo kia, bị nổ cho

ong ong.

Con cự mãng to như thế mà đã bị giết rồi sao?

Quả nhiên!

Vũ khí nóng của Tần Dã vẫn ngầu và lợi hại hơn, hoàn toàn không cùng đẳng cấp với bọn họ.

Đội trưởng Saxsky nhìn chằm chằm vào khẩu pháo lớn...

Trong đầu ngoài sự chấn động, còn vảng vất câu nói vừa rồi của Tần Dã...

Lần này thực sự bị cậu ta làm màu thành công rồi.

Đám sát thủ của Mỹ, Lão Ưng, Tiểu Hàn, Anh Hoa, A Tam, Xiêm La và Gấu Trắng đều ngây dại nhìn xác con cự mãng.

Đặc biệt là người Mỹ, họ làm sát thủ bao năm nay, cự mãng đáng sợ thế này là lần đầu thấy, vũ khí trên tay họ trông chẳng khác gì đồ chơi.

Cảnh tượng vừa rồi thực sự quá sức tưởng tượng.

Nó hoàn toàn vượt xa nhận thức của họ.

Trong mộ tĩnh lặng bao nhiêu thì phòng livestream náo nhiệt bấy nhiêu. [Vcl vcl vcl!

Ngầu quá đi mất!!] [Vẫn là Dã ca lợi hại nhất, đúng là thần tượng của tôi!

Vị thần của tôi!!

Bắn thêm phát nữa cho bọn chúng bay màu hết đi!!] [Tuyệt vời!

Bắn thêm phát nữa, giết sạch lũ đó đi, cho chúng biết tay vì dám vác mặt đến đây.] [Haha, chấn động chưa?

Ngáo ngơ luôn rồi chứ gì?

Súng cối của Tần Dã đấy, hỏi xem có sợ không?

Có thấy sốc không?] [Vãi vãi!

Dã ca quá đỉnh, xin hãy nhận của tôi một lạy!!] Khán giả đều dành sự sùng bái tuyệt đối cho Tần Dã.

Họ nhìn con cự mãng mà chân tay run rẩy, vậy mà Dã ca không những không sợ, còn trực tiếp giết chết nó, đúng là đỉnh của chóp.

Thử hỏi đám sát thủ kia đã run sợ chưa?

Đã chấn động chưa?

Đã kinh hãi chưa?

Muốn giết Dã ca của tôi hả, có đủ tư cách không?

Không chỉ khán giả chấn động.

Tại phòng nghiên cứu vũ khí, Bạch giáo sư và các giáo sư khác khi thấy súng cối trong tay Tần Dã, họ lại một lần nữa đờ người.

Khẩu súng cối này đã được Tần Dã cải tiến, tính công kích mạnh mẽ hơn, độ chính xác cao hơn.

Còn cả khẩu súng phóng lựu đó nữa... uy lực dường như tăng cường không ít, quan trọng nhất là... tốc độ bắn dường như nhanh hơn.

Từ lúc kích hoạt đến khi bắn chỉ mất 8 giây, ngắn hơn hẳn thời gian bắn của loại họ đang nghiên cứu.

Mà uy lực lại còn mạnh hơn... "Vcl!

Không hổ là Tần Dã, đây đúng là thiên tài, một thiên tài thực sự!!" Một vị giáo sư không kiềm chế được mà buông lời thô tục.

Các giáo sư khác lúc này cũng gật đầu lia lịa, ai nấy đều há hốc mồm, ánh mắt không rời khỏi màn hình livestream dù chỉ một giây.

Hận không thể dán mắt vào bên trong khẩu súng cối mà Tần Dã nghiên cứu.

Chương 153

Cái thứ này nghiên cứu kiểu gì vậy không biết. "Lão Bạch!

Ông làm gì thế?

Mau liên hệ Vương giáo sư đi chứ!

Dù Tần Dã không rời khỏi Học viện Khảo cổ thì cứ cho cậu ta gia nhập phòng thí nghiệm của chúng ta đi!!" "Đúng vậy!

Đây là thiên tài đấy, có cậu ta, việc nghiên cứu phát triển vũ khí của Đại Việt sẽ tiến lên một tầm cao mới!!" "Thế này đi, chúng ta lùi một bước, nếu Tần Dã rảnh thì đến đây chỉ điểm đôi chút cũng được?

Hoặc giúp chúng ta giải quyết vài nan đề, điều kiện gì cũng chiều hết!!" Các giáo sư kẻ tung người hứng, nói vào tai Bạch giáo sư.

Bạch giáo sư lúc này cũng cạn lời.

Ông không muốn mời Tần Dã chắc?

Ông muốn lắm chứ!

Nhưng Vương giáo sư cứ khư khư giữ người, ông biết làm sao?

Nhưng hành động vừa rồi của Tần Dã thực sự... khiến họ ngứa ngáy hết cả người, chẳng khác nào một vị thần vậy. "Để tôi thử lại xem, tôi thấy đây đã là sự nhượng bộ lớn nhất rồi, chắc cậu ta sẽ chấp nhận thôi." Bạch giáo sư lấy điện thoại ra, suy nghĩ một lát rồi gọi cho Vương giáo sư. ...

Trong mộ.

Ngay khi mọi người còn đang chấn động vì con mãng xà đã chết.

Đột nhiên một tiếng kêu thê lương vang lên, phá tan sự tĩnh lặng tạm thời. "A..." Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía người Mỹ,

sau đó thấy một tên sát thủ Mỹ đang ôm lấy tay mình, đau đớn thét lên. "Cứu tôi với!" Tên sát thủ Mỹ vội vàng cầu cứu đồng bọn.

Khi hắn đưa tay ra, mọi người thấy làn da đen kịt đang từng chút một nuốt chửng cánh tay hắn.

Trong nháy mắt... nửa cánh tay đã bị độc tố xâm chiếm.

Và khi độc tố lan đến khuỷu tay, hắn cũng hoàn toàn tắt thở.

Nhìn cảnh này, tất cả sát thủ đều kinh hãi.

Sao loài rắn này lại độc đến thế? "Cẩn thận!" Một tên sát thủ vội vàng hét lên.

Con mãng xà khổng lồ tuy đã chết, nhưng lũ rắn nhỏ này vẫn còn sống.

Chúng vẫn sẽ coi họ là mục tiêu...

Còn phía Đại Việt...

Sát thủ Anh Hoa thấy vậy thì thầm nghiến răng, quay người nhìn về phía Đại Việt. "Thưa cậu Tần, tôi biết lần này đến đây là do tôi tham tài, gặp nguy hiểm là tự chuốc lấy, nhưng chúng ta vốn không có thù oán gì sâu đậm, cầu xin cậu cứu tôi, tôi nguyện từ bỏ lệnh truy nã." Tần Dã nghe thấy lời cầu cứu, trong đôi mắt sâu thẳm loé lên một tia lạnh lẽo.

Một lúc sau, hắn quay sang nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh. "Phía Anh Hoa còn ai muốn cầu cứu không?

Nói ra luôn một thể!" Hạo Thiên Chân hét về phía người Anh Hoa.

Đám sát thủ nhìn nhau, lại nhìn đàn rắn trên mặt đất... cuối cùng nghiến răng, đồng loạt lên tiếng.

Đúng lúc này.

Bàn Tử lấy một cái máy từ trên người ra: "Muốn sống cũng không phải không được, quẹt thẻ đi... mỗi người 50 triệu.

Cứu các người là lãng phí tài nguyên của Đại Việt chúng tôi, ai muốn bỏ 50 triệu để cứu cái mạng nhỏ của mình thì bước tới đây..." Ngốc Tiểu Muội, Hàn đội trưởng và đội trưởng Saxsky đều ngơ ngác.

Không phải chứ...

Tần Dã và mấy người này có tư duy kiểu gì vậy?

Xuống mộ mà mang theo cả máy quẹt thẻ á?

Đây là đã chuẩn bị sẵn tinh thần để chém đẹp bọn họ rồi sao?

Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy máy quẹt thẻ thì không nhịn được mà bật cười.

Tần Dã này đúng là thú vị thật.

Để kiếm tiền đúng là thiết bị gì cũng đủ cả...

Những kẻ này vốn định ra tay với Tần Dã, nên chém họ một bữa cũng là chuyện thường.

Còn đám sát thủ Anh Hoa lúc này biến sắc, không phải họ tiếc tiền, mà là tiền của họ cứ thế bị cậu ta lấy mất 50 triệu... cũng thấy hơi ức, người thì chưa đụng được sợi tóc nào mà đã mất trắng 50 triệu... "Cậu Tần, tôi trả 60 triệu..." Một tên sát thủ Tiểu Hàn vừa hết đạn, quay sang nhìn Tần Dã. "Được, cậu qua đây." Bàn Tử nghe thấy có người đưa thêm 10 triệu thì phấn khởi vẫy tay.

Tên sát thủ đó nhanh chóng chạy về phía nhóm Đại Việt, dù sao là sát thủ nên thân thủ cũng nhanh nhẹn, vượt qua hàng rào lửa cũng dễ dàng.

Vào được rồi, hắn rất dứt khoát đưa tiền.

Sau đó Bàn Tử xếp hắn đứng sau lưng Hàn đội trưởng và yêu cầu

canh giữ nghiêm ngặt.

Hàn đội trưởng đương nhiên đồng ý.

Có gương của tên Tiểu Hàn kia, các sát thủ khác tuy khinh bỉ hắn vì dám đưa thêm 10 triệu... nhưng so với mạng sống thì 60 triệu chẳng là gì cả.

Người của Anh Hoa, Tiểu Hàn, Lão Ưng, Gấu Trắng, A Tam và Xiêm La đều chủ động nộp tiền, cầu xin Đại Việt bảo hộ.

Khi người Mỹ muốn cầu cứu thì Tần Dã trực tiếp từ chối. "Đám sát thủ Mỹ các ngươi trước đó làm tôi không vui, tiền này tôi không kiếm, nên tôi sẽ không cứu các người." "Vậy cậu muốn thế nào mới chịu cứu chúng tôi?" Một tên sát thủ Mỹ lạnh lùng chất vấn. "Quỳ xuống... cầu xin, tôi sẽ cứu các người, hơn nữa mỗi người phải nộp 100 triệu đô la Mỹ." Lời Tần Dã vừa thốt ra khiến mắt người Mỹ trợn tròn.

Quỳ xuống?

Cầu xin?

Sao mày không đi chết đi?

Họ là dòng máu cao quý, sao có thể quỳ trước hạng người thấp kém của Đại Việt?

Chuyện này tuyệt đối không thể.

Trong phòng livestream: [Haha, Dã ca cá tính thật, lại còn thù dai nữa, lần này các người có quỳ không đây?

Haha, cười chết tôi mất!!] [Nước khác đều cứu, riêng Mỹ là không cứu, tôi thích cái tính có thù tất báo này của Dã ca, trước đó các người phái sát thủ giết Dã ca, sao giờ không giết nữa đi?

Đừng có cầu xin chứ?] [Người Đại Việt các người chưa thấy tiền

bao giờ à, người khác cứu được mà người Mỹ chúng tôi lại không cứu, các người thật đáng chết!!] [Đúng thế, còn tự ý tăng giá, Đại Việt các người đúng là trơ trẽn.] [Bớt lảm nhảm đi, muốn sống thì quỳ, không muốn sống thì đợi mà làm mồi cho rắn!!] Khán giả trong phòng livestream bày tỏ sự ủng hộ nhiệt liệt đối với hành động của Tần Dã, phải sỉ nhục bọn Mỹ một vố cho chúng biết đau.

Chương 154

Trong mộ.

Người Mỹ nhìn Tần Dã như muốn ăn tươi nuốt sống, dám đưa ra yêu cầu như vậy chẳng khác nào làm nhục họ.

Tê tê tê!!

Đàn rắn xung quanh lúc này không dám trực tiếp xông qua biển lửa, chỉ đành trút giận lên đám sát thủ Mỹ.

Còn những kẻ thám hiểm Tiểu Hàn và Anh Hoa vẫn đang chống cự trong tuyệt vọng.

Nhưng hiệu quả chẳng được bao nhiêu... cuối cùng từng người một chết thảm dưới nanh độc.

Nghe tiếng kêu thảm thiết của họ, đám sát thủ Mỹ bắt đầu lo sợ.

Cuối cùng, một người phụ nữ tóc vàng mắt xanh, mặc bộ đồ da màu đỏ bó sát, thân hình bốc lửa bước ra từ phía sau.

Khóa kéo bộ đồ da kéo xuống tận ngực, để lộ vẻ kiêu hãnh lấp ló.

Vòng eo thon gọn, đôi chân dài miên man, bất cứ ai nhìn vào cũng không khỏi rạo rực.

Người phụ nữ này đang từng bước tiến về phía Tần Dã. "Anh Tần ơi, anh nỡ lòng nào bắt em quỳ sao?

Cho em qua đó được không?

Em sẽ không làm anh thất vọng đâu." Nữ sát thủ vừa nói vừa nở nụ cười mê hoặc.

Tần Dã còn chưa kịp nói gì đã cảm thấy sau lưng có hai luồng sát khí rợn người.

Hắn thầm cảm thấy bất lực, hắn cũng vô tội mà.

A Ninh và Hoắc Tú Tú không đợi Tần Dã lên tiếng, đã bước lên đứng sau lưng hắn.

Xét về vóc dáng, Hoắc Tú Tú và A Ninh chẳng hề thua kém cô ta.

Giờ lại dám quyến rũ Tần Dã ngay trước mặt họ, đúng là đáng chết. "Tôi nói này cô em, mỹ nhân kế của cô không có tác dụng đâu, thôi bỏ đi, cứ lề mề thế này thì không phải bị rắn ăn mà là ăn kẹo đồng đấy." Bàn Tử tốt bụng lên tiếng nhắc nhở.

Ngờ đâu cô nàng sát thủ đó không những không biết ơn mà còn liếc nhìn đầy vẻ khinh miệt vào ngực của Hoắc Tú Tú và A Ninh... "A... các cô..." Bành!

Không đợi nữ sát thủ nói hết câu, đạn của A Ninh đã găm thẳng vào trán cô ta.

Một lỗ máu đỏ tươi hiện rõ giữa lông mày.

A Ninh lạnh lùng nhìn đám người Mỹ đối diện: "Các người hoặc là quỳ xuống, hoặc là chết!" A Ninh chĩa súng về phía họ, lạnh lùng như băng.

Sát thủ Mỹ vốn định dùng mỹ nhân kế, nhưng giờ xem ra...

đám người đó dù không cam tâm, vì muốn sống sót cũng đành quỳ xuống đất...

Tần Dã nhìn từng người Mỹ quỳ xuống, sắc mặt không đổi, chỉ thản nhiên đứng đó không nói gì, lặng lẽ quan sát.

Trong khi đó, đám sát thủ Lão Ưng thấy mọi người đều đang dồn sự chú ý vào đám sát thủ Mỹ, bèn định nhân cơ hội này ám sát Tần Dã...

Đây là cơ hội nghìn năm có một.

Giết được Tần Dã là có 8 tỷ...

Mấy tên đó nhìn nhau, rút chủy thủ và kim ngân châm ám khí ra.

Hàn đội trưởng lúc nào cũng quan sát họ nên đương nhiên chú ý tới hành động này.

Ngay lúc Hàn đội trưởng còn chưa kịp ra tay... mấy tên sát thủ Gấu Trắng đã ra tay trước.

Chỉ thấy họ cầm chủy thủ hoặc dao mổ, tốc độ cực nhanh lao tới bên cạnh đám sát thủ Lão Ưng.

Họ ra tay cực nhanh, dứt khoát, chủy thủ đâm vào những chỗ yếu hại nhất trên cơ thể, gần như đều một đao kết liễu.

Phập!

Máu bắn tung tóe, trên cổ sát thủ Gấu Trắng cũng dính vài giọt máu.

Hàn đội trưởng và các thành viên đội cứu hộ đều ngơ ngác, tình huống gì đây?

Sao sát thủ lại đánh nhau với sát thủ thế này?

Ngốc Tiểu Muội lúc nãy đang nhìn về phía người Mỹ, chợt nghe thấy tiếng động lạ sau lưng, cô quay lại nhìn thì tận mắt thấy sát thủ Lão Ưng bị sát thủ Gấu Trắng giết chết... cùng vẻ kinh hoàng của họ trước khi chết. "A..." Ngốc Tiểu Muội bị cảnh tượng bất ngờ này dọa cho sợ hãi.

Cô theo bản năng đứng sau lưng Hàn đội trưởng, vội vàng nhắm mắt lại, trong đầu vẫn hiện lên gương mặt chết chóc của tên sát thủ kia.

Hàn đội trưởng cũng ngẩn ra, không phải vì nhìn thấy thi thể, mà là vì không hiểu Gấu Trắng đang làm cái quái gì?

Chẳng lẽ họ phản bội rồi sao?

Đội trưởng Saxsky trầm mặc, nhìn sát thủ Gấu Trắng với vẻ suy ngẫm.

Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân cũng có chút hoang mang.

“Bạch Hùng Quốc, mẹ nó các người định làm gì?

Muốn ăn mảnh à?” “Các người muốn xử lý chúng tôi trước rồi mới giết Tần Dã sao?” “Khốn khiếp...” Đám sát thủ đến từ nước Ấn, nước Nhật, nước Hàn thấy sát thủ của Lão Ưng Quốc đều bị người của Bạch Hùng Quốc giết sạch thì không khỏi tức giận.

Lúc này không còn là chuyện cá nhân mà là vấn đề quốc gia.

Hiện tại bọn chúng đều là những sát thủ đang bảo vệ lợi ích của quốc gia mình.

Đám sát thủ bắt đầu ra tay, thi triển những sát chiêu độc nhất vô nhị.

Sát thủ của nước Nhật, nước Hàn và Xiêm La lao vào cắn xé lẫn nhau.

Tâm lý của bọn chúng đều muốn giết Tần Dã để đoạt lấy 8 tỷ tiền thưởng, không chỉ là tiền mà còn là danh tiếng.

Tần dã có địa vị nhất định trên quốc tế, nếu giết được hắn, thân phận của bọn chúng cũng sẽ nước nổi thuyền lên, mức tiền truy nã cũng sẽ tăng cao.

Mà muốn giết được Tần Dã, trước tiên phải có được sự tin tưởng của hắn, đến lúc đó hạ thủ sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Với suy nghĩ đó, bọn chúng như được tiêm máu gà, chỉ cần giết sạch đám sát thủ khác thì sẽ không còn ai tranh giành cơ hội giết Tần Dã nữa.

Nghĩ vậy, bọn chúng ra tay càng thêm tàn độc.

Đội trưởng Hàn và nhóm lính đánh thuê rất 'tinh tế' nhường lại sân khấu cho bọn chúng.

Khán giả trong phòng livestream chứng kiến cảnh đám sát thủ Ám Võng này ra tay cực kỳ nhanh nhẹn, ai xem cũng phải trầm trồ khen ngợi. 【Vcl!

Đây chính là bữa tiệc thị giác trong truyền thuyết sao?

Toàn là sát thủ máu mặt trên Ám Võng cả đấy, nhìn ngầu vãi.】【Đm!

Đây đúng là bữa tiệc máu chóc!!

Kích thích mắt thật sự, cảm giác máu có thể bắn cả vào mặt mình qua màn hình luôn.】【Nhưng mà tình hình này là sao?

Sao tự nhiên Bạch Hùng Quốc lại xử đẹp sát thủ Lão Ưng Quốc thế?

Chẳng lẽ định độc chiếm tiền thưởng của Dã ca thật à?】【Chịu... tôi có phải sát thủ đâu mà biết được?】【Tôi thấy sát thủ Bạch Hùng Quốc lực chiến đúng là bùng nổ, thủ pháp vô địch thật sự!】【Đấy là sát thủ nước Ấn à?

Chương 155

Nhìn như cao thủ đánh lén ấy, hở tí là phóng ám khí, tởm lợm thật.】【Các người xem thì xem, đừng có nói nhảm, cẩn thận nữ thần Shiva của nước Ấn chúng tôi giáng tội xuống đấy.】【Thôi bớt mồm đi, các người đã làm những gì trong lòng không tự biết à?】Khán giả trên đạn mạc vô cùng kích động, số người xem vẫn không ngừng tăng lên, nhưng phần lớn là cư dân mạng nước ngoài.

Họ càng muốn biết sát thủ của nước mình liệu có giết được Tần Dã hay không.

Lúc này, những kẻ đến từ nước Mỹ đã quẹt thẻ và đứng trong vòng lửa.

Nhìn thấy đám sát thủ đang tàn sát lẫn nhau, trong lòng bọn họ dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

Sát thủ càng lúc càng ít, mà người Đại Việt thì lại quá đông...

Một tên sát thủ Mỹ nhận ra điểm này, bọn chúng muốn giết Tần Dã nhưng không thể để phe Đại Việt độc bá một mình, nếu không tất cả sẽ không thể thoát thân.

Đoàng!

Một tên sát thủ nổ súng giết chết một sát thủ Xiêm La.

Tiếng súng đột ngột khiến đám sát thủ đang đánh nhau phải sững sờ.

"Giờ là lúc nào rồi?

Đàn rắn còn chưa giải quyết xong mà các người còn đánh nhau ở đây à?

Không mau đi đi!" Nghe vậy, mọi người mới sực nhớ ra mình vẫn đang bị đàn rắn bao vây.

Đám sát thủ kìm nén ý định giết đối phương, miễn cưỡng bình tĩnh lại.

Đôi mắt sâu thẳm như giếng cổ của Tần Dã khẽ nheo lại, nhìn chằm chằm vào tên sát thủ Mỹ kia.

Hắn nhớ tên này xếp hạng 15 trên bảng xếp hạng Ám Võng, người Mỹ, tên là Will.

Không ngờ hắn cũng khá thông minh.

"Thưa ngài Tần Dã, lối ra đã bị chặn rồi, tiếp theo chúng ta nên làm gì?" Will quay sang nhìn Tần Dã với vẻ mặt rất mực phục tùng.

Tần Dã nhàn nhạt liếc nhìn Will một cái, rồi quay sang Hắc Hạt Tử: "Đạn hàn băng." Đống rắn này giết không xuể, cách hiệu quả nhất là đóng băng chúng lại.

Hắc Hạt Tử không chút do dự, lấy đạn hàn băng ra nhắm thẳng vào đàn rắn mà bắn.

Vút!

Nhiệt độ trong hang động đột ngột hạ xuống, đàn rắn đang định tấn công liền bị sương giá phủ kín, cơ thể dần cứng đờ, cuối cùng tạo thành những lớp băng dày đặc.

Thấy đàn rắn bị đóng băng, đám sát thủ đều ngây người.

Thứ vũ khí này...

đúng là trâu bò thật!

"Giờ đi được rồi." Tần Dã nhìn Will một cái sâu sắc, rồi tiên phong đi sâu vào trong thạch động.

Bàn Tử, đội trưởng Hàn và những người khác bám sát theo sau, đám lính đánh thuê cũng đi sát nút để đề phòng đám sát thủ thừa cơ trả thù.

Trong phòng livestream: 【Ơ, Dã ca cứ thế dẫn theo đám sát thủ này à?

Không mặc kệ bọn chúng sao?】【Đúng thế, nguy hiểm lắm!

Bọn chúng là sát thủ mà, mang theo khác nào rước họa vào thân?】【Họa chỉ có thể là của bọn chúng thôi, Dã ca làm việc luôn có tính toán, mọi người đừng lo quá.】【Sao mà không lo được?

Cảm giác Dã ca luôn trong tình cảnh dầu sôi lửa bỏng, mấy thằng cha đó ai biết được sẽ làm ra chuyện gì.】【Các người chửi ai đấy?】【Chửi mấy người đấy, nghe không hiểu à?】【Đúng, bọn họ chính là lũ khốn kiếp!!】Đạn mạc của khán giả vẫn nhảy liên tục.

Thẩm chủ nhiệm ngồi xem livestream cũng thấy hành động của Tần Dã thật kỳ quái...

Chẳng lẽ vì tiền mà hắn mới chiếu cố bọn chúng như vậy?

"Chủ nhiệm, cấp trên vừa gọi điện có việc cần nói với ngài, ngài dùng đường dây số 1 nhé." Thư ký bước vào báo cáo.

Thẩm chủ nhiệm gật đầu, nhấc điện thoại lên: "Lãnh đạo, là tôi đây!" Vẻ mặt ông trở nên nghiêm trọng.

Lúc này, tại phòng họp của Bộ Ngoại giao, các quan chức ngoại giao các nước đang ngồi thở hồng hộc, cầm ly nước uống lấy uống để.

Khả năng tranh luận của người Đại Việt đúng là không phải dạng vừa, quá gắt.

Bộ trưởng Lâm và các đồng nghiệp thì vẫn điềm nhiên, rất hài

lòng với kết quả.

Tình hình vừa mới ổn định thì lại bị đám sát thủ kia làm cho dậy sóng.

"Tần Dã của Đại Việt các ông đúng là kiêu ngạo, dám bắt người Mỹ chúng tôi quỳ xuống." Bộ trưởng Waller thấy Tần Dã lại bày trò thì tức đến tím mặt.

"Thế tôi phải hỏi ngược lại, sát thủ Mỹ các ông đến đó làm gì?

Không giết được người ta là do số bọn chúng lớn, bảo quỳ thì phải quỳ, đi cầu xin người khác thì phải có thái độ của kẻ đi cầu xin chứ." Bộ trưởng Lâm thản nhiên đáp.

"Vậy tại sao chỉ có người Mỹ phải quỳ?

Những người khác sao không quỳ?" "Thì ông đi mà hỏi Tần Dã ấy, hỏi tôi làm gì?

Tôi bắt bọn chúng quỳ chắc?" "Bộ trưởng Lâm, ông đúng là ngụy biện." "Bộ trưởng Waller, so với việc các ông can thiệp vào nội bộ nước khác thì chút chuyện này có là gì đâu." Nghe vậy, sắc mặt Waller tối sầm lại.

"Bộ trưởng Waller, tôi còn muốn hỏi các ông đây, các ông phái sát thủ đi giết Tần Dã là có ý đồ gì?

Đó là giáo sư khảo cổ của Đại Việt chúng tôi, các ông không định cho tôi một lời giải thích sao?" Bộ trưởng Lâm lạnh lùng nói.

"Đó là chuyện của Ám Võng, tại sao tôi phải giải thích với các ông?" Waller định phủi sạch mọi trách nhiệm, làm như mình chẳng biết gì cả.

Hành động này khiến Bộ trưởng Lâm và các bộ trưởng ngoại giao khác vô cùng khó chịu.

Lại giở quẻ này ra sao?

“Ồ?

Đều là sát thủ Ám Võng à, ừm... tốt lắm.” Bộ trưởng Lâm cười lạnh nhìn Waller, “Đã là sát thủ Ám Võng thì đó là thù riêng, không liên quan đến quan hệ quốc tế.

Đã là thù riêng giữa kẻ giết người và người bị giết, thì Tần Dã bắt bọn chúng quỳ là chuyện quá bình thường.” “Chủ yếu là người Mỹ các ông nhát chết thật đấy.

Bản lĩnh không có mà cũng đòi đi giết người.” “Hơn nữa, đã là người của Ám Võng thì không liên quan đến quốc tịch, ông ở đây sủa cái gì?” Câu nói của Bộ trưởng Lâm khiến Waller tái mặt: “Ông chửi ai đấy?” “Tôi chửi ông à?

Ông cũng đâu phải là chó!” Bộ trưởng Lâm làm vẻ mặt vô tội.

Waller giận run người, ngọn lửa nộ khí trong lòng không cách nào dập tắt được.

“Ông...” Bộ trưởng Lâm ngắt lời: “Các vị ở đây có ai nghe thấy tôi chửi người không?” “Không có.” Các vị bộ trưởng Đại Việt khác đồng thanh phủ nhận.

“Không có là được rồi, tiếp tục xem livestream đi, không xem thì mời ra ngoài.” Bộ trưởng Lâm không muốn phí lời với bọn họ nữa, lúc này quan sát tình hình của Tần Dã là quan trọng nhất.

Waller định nói gì đó nhưng bị Bộ trưởng Park và Bộ trưởng Matsushita cản lại.

Bây giờ không phải lúc cãi nhau.

Mọi người trong Bộ Ngoại giao ngồi lại vào ghế, mắt dán chặt vào màn hình lớn.

Trong mộ huyệt, Tần Dã dẫn cả đoàn băng qua thạch động để vào lối đi chính.

Sau sự cố rắn Quỷ Phệ vừa rồi, ai nấy đều hết sức cảnh giác, lo sợ từ góc tối nào đó sẽ lại chui ra thứ gì đó không sạch sẽ.

Nhóm của Tần dã xuyên qua mật đạo, đến một hang động còn lớn hơn trước.

Ở giữa là một tế đàn khổng lồ, xung quanh có 36 cột trụ, trên mỗi cột đều điêu khắc vô số hình con mắt.

Vừa bước vào, mọi người có cảm giác như đang bị 'vạn người chú mục'.

Thậm chí trên bức tường phía trước cũng đầy rẫy những con mắt chi chít, chỉ nhìn qua thôi đã thấy nổi da gà.

“Đây là chỗ nào thế này?

Sao tôi cứ thấy như có ai đó đang nhìn chằm chằm vào mình vậy.” Ngốc Tiểu Muội rùng mình.

“Đây là trung tâm của mộ huyệt, cũng là một tế đàn.” Shirley Dương đảo mắt tìm kiếm bóng dáng cha mình, nhưng bên trong ngoài tế đàn ra thì chẳng thấy gì khác, ngay cả nhóm Giáo sư Dương cũng không thấy đâu.

Cô cau mày, vẻ lo lắng càng hiện rõ trên đáy mắt.

“Chỗ này bị sao vậy?

Chương 156

Sao đâu đâu cũng thấy toàn nhãn cầu thế này?" "Bọn họ ở Tinh Tuyệt Quốc thích nhãn cầu lắm à?" Bàn Tử nhìn đống nhãn cầu chi chít kia mà chỉ muốn đưa tay ra móc hết xuống.

"Không phải Tinh Tuyệt Quốc thích nhãn cầu, mà là... trong Tinh Tuyệt Quốc có một truyền thuyết." Hoắc Tú Tú nhìn những con mắt đó, im lặng một lát rồi nói tiếp: "Là truyền thuyết về Tinh Tuyệt Nữ Vương sao?" Shirley Dương chợt nhớ ra.

"Đúng vậy." Hoắc Tú Tú gật đầu nhìn Shirley Dương.

"Truyền thuyết Tinh Tuyệt Nữ Vương?

Đó là gì vậy, kể cho tôi nghe với?" Ngốc Tiểu Muội tò mò hỏi.

"Tinh Tuyệt Quốc trước đây chỉ là một phần của ba mươi sáu nước vùng biên thùy, vị quốc vương cuối cùng là một người phụ nữ, chính là Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Tương truyền bà ta có một đôi mắt kỳ lạ đến từ tộc Quỷ Động ở địa ngục, chỉ cần ai bị bà ta nhìn thấy thì sẽ biến mất không dấu vết.

Cũng chính vì nguyên nhân đó, Tinh Tuyệt Quốc từ một nước nhỏ bỗng chốc trở thành cường quốc, thống lĩnh các tiểu quốc xung quanh, khiến các nước như Cô Mặc, Lâu Lan phải thần phục.

Vì đôi mắt của tộc Quỷ Động mới có được địa vị đó, nên Tinh Tuyệt Nữ Vương đã lấy hình con mắt làm biểu tượng quốc gia.

Trước đây Giáo sư Dương có nhắc đến một vương quốc, chính là Tinh Tuyệt Cổ Thành, và Tinh Tuyệt Nữ Vương chính là người thống trị nơi đó.

Tuy nhiên đó chỉ là truyền thuyết, trước đây tôi thấy khó có thể

xảy ra, nhưng giờ thấy những con mắt này, tôi nghĩ truyền thuyết chưa chắc đã là giả." Lời giải thích của Hoắc Tú Tú khiến Ngốc Tiểu Muội, đội trưởng Hàn và đám sát thủ phía sau đều sững sờ.

Trên đời này thực sự có đôi mắt như vậy sao?

Hay là thực sự có địa ngục?

"Chẳng lẽ trên đời này có địa ngục thật à?" Ngốc Tiểu Muội thấy nơi này đang làm đảo lộn mọi nhận thức của mình.

"Tùy cách nghĩ của mỗi người thôi." Hoắc Tú Tú cũng chưa từng thấy nên không dám khẳng định.

Mọi người trong hang động kinh ngạc nhìn những con mắt dày đặc trước mặt.

Trong phòng livestream: 【Ôi vãi, không ngờ đây thực sự là một vương quốc!!】 【Mẹ ơi!

Tinh Tuyệt Nữ Vương này gắt thật, đôi mắt kia lại lấy từ dưới lòng đất lên à?

Làm sao mà lấy được hay vậy?】 【Chắc là truyền thuyết thôi, làm gì có ai có bản lĩnh lớn như thế?】 【Kệ đi!

Tí nữa khai quật xong ngôi mộ này là biết thật hay giả ngay thôi.】 【Đúng đúng đúng, chúng ta cứ kiên nhẫn đợi tí nữa là rõ.】 Khán giả cũng rất tò mò về truyền thuyết này.

Tại Viện Khảo cổ, các giáo sư nghe xong lời giải thích cũng đều chấn kinh, đặc biệt là Giáo sư Vương...

Ông cũng từng nghe qua truyền thuyết này nhưng chưa bao giờ tìm thấy vị trí ngôi mộ, không ngờ đây lại là mộ của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

"Đôi mắt của Tinh Tuyệt Nữ Vương thần kỳ đến thế sao?" Một vị

giáo sư lẩm bẩm.

“Truyền thuyết này tôi có nghe qua nhưng không cách nào kiểm chứng được, giờ xem ra sắp có kết quả rồi.” Giáo sư Lâm trầm ngâm.

“Có vẻ như Giáo sư Dương nói đúng, họ thực sự đã tìm thấy vương quốc đó.” Giáo sư Trần lộ rõ vẻ hưng phấn.

Trong mộ lúc này, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân leo lên tế đàn, thấy ở giữa có một hốc lõm, bên trong đặt một cỗ quan quách.

“Dã ca, tôi thấy quan tài rồi!” Bàn Tử phấn khích reo lên.

Tần Dã bước tới, thấy trên cỗ quan tài đen xì điêu khắc đầy những phù văn khó hiểu, nhìn như những con rết đang bò lổm ngổm.

“Đây là quan tài của ai mà lại đặt trên tế đàn thế này?” Hạo Thiên Chân nhìn hồi lâu rồi hỏi.

“Đây là Đại tế ti!” Tần Dã quan sát một lúc rồi chậm rãi nói.

“Đại tế ti?

Đại tế ti của Tinh Tuyệt Quốc à?

Không phải giống Đại tế ti của Hiến Vương, tự hiến tế bản thân để bảo vệ Nữ vương đấy chứ?” Bàn Tử nghe đến chữ 'Đại tế ti' là lại nhớ đến mộ Hiến Vương.

“Có thể hiểu như vậy.” Tần Dã thản nhiên đáp.

“Thế thì chúng ta nên đứng xa cái quan tài này ra một chút, kẻo tí nữa lại bị vạ lây.” Bàn Tử nói đoạn kéo Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân lùi ra xa vài mét.

Shirley Dương, đội trưởng Hàn và nhóm lính đánh thuê liếc nhìn quan tài một cái rồi quan sát xung quanh.

Trên tường mộ xuất hiện một bức bích họa không hề có hạt bụi

nào.

“Ngài Tần Dã, nhìn xem, ở đây có bích họa.” Đội trưởng Hàn nhìn một vòng không hiểu gì bèn gọi một tiếng.

Tần Dã và nhóm Bàn Tử đứng trước bức tường quan sát.

“Nhiều vàng bạc châu báu quá, cung điện thật hùng vĩ, đây là cảnh tượng gì vậy?” Hạo Thiên Chân nhìn cung điện trong tranh, dù chỉ là trên vách đá nhưng vẫn cảm nhận được sự xa hoa của nó.

Ngồi ở vị trí cao nhất là một người phụ nữ đeo mạng che mặt, đôi mắt bà ta nhắm nghiền.

Bên cạnh là một người cầm quyền trượng, mặc trang phục khác hẳn mọi người.

Phía dưới có rất nhiều đàn ông mặc quần áo đủ loại, bên cạnh họ đặt đầy rương hòm chứa vàng bạc châu báu.

Những người đàn ông đó đều quỳ rạp dưới đất xưng thần.

Phía ngoài cung điện, người dân trong thành cũng quỳ lạy về hướng đó.

“Người ngồi trên kia chắc chắn là Tinh Tuyệt Nữ Vương, còn đám người kia là từ Cô Mặc và Lâu Lan đến triều bái, dâng cống phẩm.” Hắc Hạt Tử chỉ vào người phụ nữ, phân tích đơn giản.

“Bà ta nhắm mắt, chắc chắn là Tinh Tuyệt Nữ Vương rồi.

Quan trọng nhất là...

đôi mắt bà ta chưa bao giờ mở ra, chẳng lẽ truyền thuyết là thật?” Hoắc Tú Tú nhìn bức họa hồi lâu, lẩm bẩm.

“Đôi mắt Nữ vương lợi hại thế, nếu có kẻ tấn công Tinh Tuyệt, bà ta chỉ cần mở mắt ra là xong, ai mà hại được bọn họ, nhưng tại sao vương quốc này lại diệt vong?” Bàn Tử sờ vào đôi mắt Nữ vương

trên bích họa, nghi hoặc hỏi.

“Bích họa còn dài thế này, đã xem hết đâu mà ông cứ cuống lên?

Hai cái lỗ dưới lông mày của ông để làm cảnh à?

Để thở thôi hả?” Hắc Hạt Tử trêu chọc.

“Xéo đi, tôi chỉ tò mò thôi, mắt của ông mới để thở ấy.

Mau xem phía sau rốt cuộc là chuyện gì đi.” Bàn Tử hậm hực đẩy Hắc Hạt Tử đi tiếp.

Ngốc Tiểu Muội và đội trưởng Hàn cũng rất tò mò, đoạn trước là thời kỳ đỉnh cao của Tinh Tuyệt Quốc, vậy tại sao một vương quốc hùng mạnh như thế lại sụp đổ?

Không chỉ họ mà khán giả trong phòng livestream cũng ngứa ngáy hết cả người. 【Đm!

Mau quay ống kính qua đó đi, tôi hóng lắm rồi!!

Mau xem rốt cuộc là thế nào?】 【Nãy là thời kỳ cực thịnh, oai phong thật sự.

Một người phụ nữ mà chiếm được địa vị như thế thì quá đỉnh, tôi thấy mình không xứng làm đàn ông luôn, nếu tôi xuyên không về đó chắc chẳng trụ nổi quá một nốt nhạc!】 【Lầu trên bớt bốc phét đi, ông mà xuyên về đó thì chỉ có nước tèo, trước mặt Nữ vương chắc biến mất trong chớp mắt.】 【Haha đúng đúng!!

Mau lên đi, tôi tò mò chết mất, sao vương quốc này lại diệt vong được nhỉ, bà Nữ vương đó đúng là có hack cuộc đời mà!】 【Đừng ồn, xem từ từ nào.】 Khán giả đạn mạc ngày càng đông, họ đều chờ đợi nguyên nhân vương quốc này biến mất.

Các giáo sư ở Viện Khảo cổ cũng đang chờ.

“Nữ vương này thực sự thống trị được ba mươi sáu nước, phải

nói là rất giỏi.” “Nhưng giỏi đến đâu cũng có lúc thất bại, liệu nguyên nhân có phải do môi trường không?” “Tôi nghĩ có khả năng đó, mắt của Nữ vương lợi hại vậy thì quân địch khó mà đánh bại được bọn họ.” Các vị giáo sư bàn tán xôn xao, chỉ có Giáo sư Vương là im lặng, ông cảm giác nguyên nhân thất bại không phải do môi trường mà là một lý do khác...

Khi ống kính chuyển sang bức bích họa tiếp theo, tất cả đều ngẩn người.

Phía sau bức họa là một hoàng thành, bên ngoài xuất hiện một đạo sĩ.

Sau đó là cảnh đạo sĩ và Đại tế ti đấu pháp.

Thấy cảnh này, Ngốc Tiểu Muội ngớ người: “Đại tế ti và đạo sĩ đấu pháp sao?

Vì cái gì?” “Còn vì cái gì nữa, đạo gia thì biết đạo thuật, Đại tế ti cũng có pháp thuật, chắc là đe dọa địa vị của nhau nên mới làm một trận đấu pháp, chuyện này hoàn toàn có thể xảy ra mà!!” Bàn Tử trực tiếp đưa ra suy đoán.

“Cũng có khả năng lắm.” Hoắc Tú Tú cười, giơ ngón tay cái với Bàn Tử.

“Lạ thật, sao không thấy nói vì sao cổ thành sụp đổ nhỉ?” Bàn Tử xem kỹ lại vẫn không thấy cảnh tượng diệt vong của vương quốc.

Chương 157

Chẳng lẽ không có ghi chép?

Tần Dã nhìn lên phần bích họa phía trên cao, nơi đó mới ghi lại quá trình diệt vong của Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Trong thời gian Nữ vương tại vị, vùng biên thùy Tây Vực vốn thuộc quyền quản hạt của nhà Hán, nhưng bà ta không những không nộp cống mà còn có ý đồ mưu phản, cuối cùng bị nhà Hán xuất quân lật đổ vương triều.

"Ở phía trên kia." Hắc Hạt Tử thấy Tần Dã nhìn lên cao bèn nhìn theo, liền thấy được quá trình diệt vong.

"Đúng là mù mắt thật, không ngờ trên đỉnh này còn có tranh, mọi người nhìn xem." Hắc Hạt Tử vỗ trán cười tự giễu.

"Không phải tại chúng ta mù đâu, mà là ý tưởng của Nữ vương kỳ lạ quá.

Chắc là sợ mất mặt nên mới điêu khắc ở tận trên đó, dù sao ai mà chẳng muốn khoe ra những mặt tốt nhất, một vị đế vương ai mà chẳng muốn danh thơm muôn thuở, có ai muốn để tiếng xấu vạn năm đâu?" Bàn Tử tỏ ra rất thấu hiểu tâm lý bậc đế vương.

"Lần này Bàn Tử nói chuẩn đấy, nhưng giờ thì tôi đã hiểu tại sao Đại tế ti lại đánh nhau với đạo sĩ rồi." Hạo Thiên Chân lại giơ ngón tay cái với Bàn Tử.

"Tại sao?" Bàn Tử và Ngốc Tiểu Muội đều nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân.

"Vương quốc diệt vong, Đại tế ti là người chịu trách nhiệm lớn nhất, nhiệm vụ của lão là xoay chuyển càn khôn, dùng thần tích để

cứu vương quốc.

Vị đạo sĩ kia chắc cũng có ý định tương tự, Đại tế ti sợ mất địa vị nên mới đấu pháp với người ta.

Chuyện này cũng hợp tình hợp lý thôi." Hạo Thiên Chân dựa theo tình tiết bích họa mà đoán, rồi liếc nhìn Tần Dã.

Tần Dã khẽ gật đầu, coi như đồng tình.

Được Tần Dã khẳng định, Hạo Thiên Chân sướng rơn, ai mà chẳng biết Tần Dã học thức uyên bác cơ chứ!

"Vậy cuối cùng ai thắng?

Đại tế ti thắng à?" Bàn Tử lại tò mò không biết cuộc đấu pháp giữa đạo sĩ và Đại tế ti ai sẽ giành phần thắng.

"Không, lão ta không thắng, còn dùng cả thủ đoạn hèn hạ nữa, mọi người xem kìa." A Ninh đột nhiên lên tiếng.

Mọi người lại gần chỗ A Ninh, thấy cảnh sau khi đấu pháp thất bại, Đại tế ti gọi rất nhiều binh lính mang vũ khí từ trong bụi cỏ ra vây lấy vị đạo sĩ.

"Đm!

Chơi bẩn thế?

Đánh không lại là chơi xấu à?

Dám gọi hội sao?" Bàn Tử thấy vị đạo sĩ bị bao vây liền thốt lên.

"Vậy là Đại tế ti thua rồi, vị đạo sĩ này có vẻ lợi hại thật, đánh thắng được cả Đại tế ti cơ mà..." Hạo Thiên Chân trầm ngâm suy nghĩ rồi nhìn xuống đoạn tiếp theo, và rồi...

"Vcl!

Tổ sư nó!!

Cái đéo gì thế này...” Trong khi cả nhóm đang im lặng, tiếng hét thất kinh của Hạo Thiên Chân làm tất cả giật bắn mình.

“Ông gào thét cái gì thế?

Làm tôi hết hồn, có chuyện gì?” Bàn Tử tiến lại gần, tim vẫn còn đập thình thịch, không biết người dọa người sẽ chết người à?

“Ông nhìn đi...” Hạo Thiên Chân chỉ tay vào vị đạo sĩ trên tường.

Bàn Tử và những người khác nhìn theo, và rồi tất cả đều hóa đá...

Bởi vì trong bức tranh tiếp theo, vị đạo sĩ đó không biết lấy từ đâu ra một khẩu súng máy, đang nã đạn liên hồi vào bọn họ.

Khi Đại tế ti và đám binh lính chết sạch, vị đạo sĩ rõ ràng là đang cực kỳ tức giận, xông thẳng vào cung điện giết sạch những người còn lại của Tinh Tuyệt Cổ Thành...

Một vương quốc đang trong cơn hấp hối bỗng chốc bị diệt sạch trong nháy mắt.

Chứng kiến cảnh này, tất cả mọi người tại hiện trường đều ngây ngơ...

Mẹ nó chứ!

Hơn hai nghìn năm trước mà đã có súng máy?

Đạo sĩ mà lại biết dùng súng máy?

Lại còn dùng nó để tiễn Đại tế ti về chầu ông bà...

Chuyện này nói ra ai mà tin được?

“Vãi nồi!!!

Cái này... không phải chứ...

Bàn gia tôi không hoa mắt đấy chứ?

Hơn hai nghìn năm trước mà tôi lại thấy súng máy à?” “Là tôi đang

nằm mơ hay là vị đạo sĩ này quá ưu tú, mang được cả súng máy về ngàn năm trước vậy?" Bàn Tử bàng hoàng hồi lâu, tay run rẩy chỉ vào bức tường.

"Cái này là thật sao?

Sao tôi cứ thấy sai sai thế nào ấy?" Hắc Hạt Tử nghĩ mãi không thông, lẽ nào khẩu súng máy này biết xuyên không?

Ngốc Tiểu Muội, Shirley Dương và đội trưởng Hàn cũng sững sờ.

"Trời đất ơi!!" "Khẩu súng máy này không quản ngại dặm trường chơi một chuyến xuyên không, chỉ để dập tắt hy vọng cuối cùng của Tinh Tuyệt Cổ Thành sao?" "Tôi thấy não mình đang ong ong đây này." Những thành viên đội lính đánh thuê và đội cứu hộ phía sau đều kinh hãi tột độ.

Bầu không khí bao trùm một sự chấn động không hề nhẹ.

Không chỉ họ mà khán giả trong phòng livestream cũng vậy...

Đạn mạc đã che kín cả màn hình. 【Vãi chưởng!

Vcl!

Vcl!

Tôi không hoa mắt đúng không?

Có phải cái tôi đang thấy là...】 【Mẹ ơi!!

Đáng sợ quá!

Tôi lại thấy súng máy từ ngàn năm trước, lạy chúa tôi!!】 【Không phải chứ!

Chuyện này là sao?

Sao súng máy lại xuất hiện trong tay đạo sĩ, đạo sĩ đó là ai vậy?】 【Nguyên nhân đấu pháp với Đại tế ti là để giúp Nữ vương giữ nước,

xong sau khi đấu pháp xong thì diệt luôn vương quốc?

Cái mạch não kiểu gì thế này?

Hại não quá đi mất!】【Ông thử nghĩ xem, người ta muốn cứu vương quốc nhưng bị Đại tế ti chơi xỏ, thế là nổi điên lên diệt luôn vương quốc...

Tôi hiểu thế có đúng không?

Kết luận cuối cùng là đạo sĩ bị tổn thương, lòng tốt bị coi như rác rưởi?】【Mẹ ơi!!

Nhân tài!

Tinh Tuyệt Nữ Vương có nằm mơ cũng không ngờ đạo sĩ lại có súng máy đâu nhỉ?】 Khán giả vô cùng kinh ngạc trước những gì mình thấy.

Nằm mơ họ cũng không nghĩ tới một cảnh tượng bùng nổ như vậy.

Bích họa này có phải bích họa chính tông của Tinh Tuyệt Cổ Thành không đấy?

Sao nhìn nó cứ 'sai sai' thế nào ấy?

Khán giả thực sự không thể chấp nhận được.

Mẹ kiếp, ai mà chấp nhận được chuyện này chứ?

Lúc này, những người không thể chấp nhận được nhất chính là các giáo sư ở Viện Khảo cổ.

Chương 158

Tất cả đều há hốc mồm nhìn vào màn hình livestream.

Chuyện này làm sao có thể xảy ra?

Thời nhà Hán mà lại có súng máy?

Lại còn do một đạo sĩ lôi ra nữa chứ.

Cuối cùng vị đạo sĩ này đã lật đổ Tinh Tuyệt Cổ Thành, cả vương quốc chết thảm dưới tay ông ta?

Sao mà nghe nó huyền huyễn thế nhỉ?

"Không phải chứ, tôi không hoa mắt đấy chứ?

Cái thứ đó đúng là cái tôi đang nghĩ à?" "Súng máy sao có thể xuất hiện ở thời đại đó?

Không thể nào!" "Tôi không chấp nhận được, nếu súng máy xuất hiện ở thời đó, thì vị đạo sĩ kia là ai?

Tại sao lại biết dùng súng máy?

Mà còn dùng điêu luyện thế nữa chứ." Các vị giáo sư thi nhau phát biểu.

Khi chủ đề được khơi mào, Giáo sư Vương, Giáo sư Trần và Giáo sư Lâm đều ngẩn ngơ.

Chuyện này sao mà tin cho nổi!

"Lão Vương, tôi thấy đầu óc cứ mụ mị thế nào ấy, chắc tôi cao huyết áp rồi, ông có thuốc hạ áp không, tôi chịu không nổi nữa, chuyện này... quá sức tưởng tượng rồi." Giáo sư Lâm ôm đầu, ông thấy mình không nên bị sốc nữa, nhưng ngôi mộ này mang lại quá nhiều sự chấn động.

“Tôi cũng thấy chóng mặt quá.” Giáo sư Vương thấy đầu óc quay cuồng, không chỉ chóng mặt mà tim cũng có vẻ không ổn.

“Không thể nào!

Làm sao súng máy lại xuất hiện được?” Giáo sư Trần vẫn không nghĩ thông khẩu súng máy đó từ đâu chui ra?

“Chắc chỉ có nhóm Tần Dã mới biết được thôi, chúng ta đợi thêm chút nữa xem sao?” Giáo sư Lâm ướm hỏi.

Vấn đề này quá hại não, thôi cứ chờ xem Tần Dã giải thích thế nào vậy.

Thẩm chủ nhiệm vừa xử lý xong công việc cấp trên giao, vừa ngồi xuống đã thấy bức bích họa có đạo sĩ cầm súng máy trên livestream...

Choảng!

Cái bình giữ nhiệt trên tay ông rơi xuống đất, nước văng tung tóe.

Chuyện... chuyện này là sao?

Tại sao trong đó lại có súng máy?

Đó là bích họa cổ đại mà?

Thời cổ đại mà đã dùng vũ khí tiên tiến thế này rồi sao?

Không đúng, không đúng!

Có phải ông chưa ngủ dậy không?

Ông đang nằm mơ...

đúng rồi, chắc chắn là nằm mơ.

Thẩm chủ nhiệm tự nhéo mặt mình, chắc do dạo này vất vả quá, không được nghỉ ngơi tử tế nên mới xuất hiện ảo giác...

Thông tin cổ mộ xuất hiện bích họa có súng máy lập tức lan truyền

khắp Đại Việt.

Phía dưới video có vô số bình luận: 【Không phải chứ!

Tôi không nhìn lầm đúng không?

Trong bích họa có đạo sĩ, mà đạo sĩ đó lại cầm súng máy nữa?】【Mẹ ơi!

Có đạo sĩ không đáng sợ, đáng sợ là trong tay đạo sĩ lại có súng máy!

Thế này có đúng không vậy?】【Chắc chắn là sai rồi!

Hay là do tôi mở video không đúng cách?

Sao nó lại khác xa với những gì tôi nghĩ thế này?

Chắc chắn có vấn đề gì đó.】【Vấn đề gì cơ chứ, chúng ta không nhìn lầm đâu, chính là vị đạo sĩ đó cầm súng máy xịt chết Đại tế ti đấy!!】【Vậy vấn đề là, khẩu súng máy kia là thế nào?

Thế giới này lại có thêm một vụ án huyền bí nữa rồi sao?】Cư dân mạng không ngừng bình luận dưới video, chưa đầy một phút đã có tới hàng chục vạn lượt bình luận.

Trên các trang tin tức tiêu điểm, tin này cũng chễm chệ ở vị trí số một. #Chấn động!!

Hai nghìn năm trước đã có vũ khí nóng hiện đại!# #Thân phận thực sự của vị đạo sĩ cổ đại là gì?

Tại sao lại biết sử dụng vũ khí nóng?# #Bí mật thực sự về sự biến mất của cổ thành?

Hóa ra là do đạo sĩ dùng vũ khí nóng tiêu diệt cả vương thành!!# Khi sức nóng của tin tức không ngừng tăng cao, số lượng người vào phòng livestream cũng ngày một đông hơn.

Trên trường quốc tế, đoạn video này cũng đang rất hot, rất nhiều người tò mò vào xem diễn biến tiếp theo.

Trong mộ, không ai hiểu nổi tại sao một đạo sĩ cổ đại lại có vũ khí nóng.

Thế là tất cả đều đổ dồn ánh mắt tò mò về phía Tần Dã.

Chỉ có Tần Dã là chẳng lộ vẻ gì ngạc nhiên, hắn thản nhiên đứng đó.

"Dã ca, chắc chắn là anh biết nội tình gì đó đúng không?

Anh nói cho anh em biết đi?" Bàn Tử nhe bộ răng trắng hở lợi, vội vàng hỏi.

"Vị đạo sĩ này xuất hiện ở Tinh Tuyệt Cổ Thành thời kỳ đó là do sự sai lệch của thời không." Tần Dã liếc nhìn vị đạo sĩ trên tường, nhàn nhạt nói.

"Sai lệch thời không?

Dã ca, ý anh là người xuyên không sao?" Hạo Thiên Chân kinh ngạc nhìn hắn, chẳng lẽ trên đời này thực sự có người xuyên không?

"Không thể nào!

Trên đời này làm gì có người xuyên không?" "Đúng thế, Tần Dã, tôi biết cậu rất giỏi nhưng không được nói càn!" "Đúng vậy!

Chuyện này không phải chuyện đùa đâu, làm sao có chuyện xuyên không được?

Vô lý quá." Bàn Tử chưa kịp nói gì thì sát thủ các nước đã lên tiếng trước, bọn chúng khịt mũi coi thường lời suy đoán của Tần Dã, cho rằng đó là chuyện không tưởng.

"Đám sát thủ Mỹ các người còn biết quỳ xuống xin tha mạng thì sao không thể có người xuyên không?

Bản thân mình thiếu hiểu biết lại cứ tưởng ai cũng như mình à?" Bàn Tử khinh bỉ liếc nhìn bọn chúng, "Các người lợi hại trên Ám Võng thì cũng chỉ là trên đó thôi, đây là trong mộ.

Mà làm sát thủ trên Ám Võng chắc gì các người đã giỏi giang gì cho cam." Nghe Bàn Tử nói, đám sát thủ đều lộ vẻ giận dữ, chỉ muốn xông lên giết chết nhóm Bàn Tử ngay lập tức.

Nhưng Bàn Tử chẳng thèm bận tâm, vẫn nhìn bọn chúng với vẻ mặt đầy khiêu khích.

"Mày..." Một tên sát thủ suýt chút nữa không kìm được cơn giận, định rút vũ khí ra thì bị những tên khác cản lại.

"Bình tĩnh đi." Người ngăn hắn lại chính là Will.

Tần Dã thấy Will ra tay, ánh mắt càng thêm sâu thẳm.

Cuối cùng hắn chậm rãi nói: "Đôi mắt Nữ vương có thể khiến người ta biến mất trong chớp mắt, vậy tại sao không thể có người xuyên không?" Lời của Tần Dã khiến tên sát thủ kia im bặt, vô hình trung cũng chứng minh lời mỉa mai của Bàn Tử là đúng.

Bọn chúng đúng là thiếu hiểu biết thật.

"Người xuyên không?

Ngài Tần Dã, ngài chắc chắn trên thế giới này có người xuyên không sao?" Will nhìn chằm chằm Tần Dã, hỏi lại.

Chương 159

“Tại sao không thể có?” Tần Dã thản nhiên đáp.

Will cứ nhìn chằm chằm Tần Dã, cảm giác như phía Đại Việt đang che giấu điều gì đó.

Mọi chuyện diễn ra quá đỗi quỷ dị.

Quan trọng nhất là, từ khi tới đây, dù là nhóm thám hiểm trước đó hay đám sát thủ bọn họ, ngay từ đầu đã bị Tần Dã nắm thóp.

Thậm chí hắn còn có thể triệu hồi nhện sa mạc xử lý kẻ địch, bao gồm cả Quỷ thành và những chuyện gặp trên đường.

Mọi chuyện cứ như thể phía Đại Việt cái gì cũng biết vậy...

Nghĩ đến đây, đầu óc Will bỗng ong lên một cái.

Đúng rồi, cứ như thể mệnh mạch bị phía Đại Việt nắm giữ vậy.

Chẳng phải đây là lần đầu tiên họ tới sao?

Sao cái gì cũng biết thế?

Từ việc chỗ nào có nhện, chỗ nào có kiến hành quân sa mạc, đến cả Quỷ thành cũng biết, lại còn chuẩn bị chu đáo đến thế...

Will trừng mắt nhìn Tần Dã...

Trong đôi mắt ấy lóe lên một tia thù hận và sát khí.

Bọn họ cố ý!

Cố ý dẫn dụ bọn chúng tới đây rồi tiêu diệt...

Nghĩ đến khả năng này, hắn càng thêm căm ghét Tần Dã.

Tần Dã cảm nhận được sát khí trong ánh mắt Will, nhưng chỉ hờ hững liếc nhìn hắn một cái, chẳng hề để tâm.

Ngốc Tiểu Muội đang nhìn chằm chằm vào vị đạo sĩ trên bích họa bỗng trợn tròn mắt.

Cô dụi mắt như không tin vào những gì mình thấy, khi nhìn rõ người trong tranh, cô hoàn toàn sững sờ.

"Đội...

Đội trưởng Hàn." "Có chuyện gì?" Đội trưởng Hàn vẫn đang cảnh giác nhìn đám sát thủ, nghe tiếng gọi thì khẽ quay đầu lại nhưng mắt vẫn không rời khỏi bọn chúng.

"Anh tới đây...

Anh mau nhìn xem." Giọng Ngốc Tiểu Muội run rẩy.

Điều này khiến đội trưởng Hàn bất an, vội vàng quay lại nhìn Ngốc Tiểu Muội, thấy cô cứ nhìn chằm chằm vào bức bích họa, sắc mặt rất lạ.

"Sao thế?" "Đội trưởng Hàn!

Anh nhìn xem...

Vị đạo sĩ trong tranh có giống Tần Dã không..." Ngốc Tiểu Muội nhìn vào khuôn mặt vị đạo sĩ, khuôn mặt đó ngày càng hiện rõ, nhìn lướt qua thì đúng là giống hệt Tần Dã...

Uỳnh!

Đội trưởng Hàn thấy đầu óc mình như muốn nổ tung, sao có thể như vậy được?

Tại sao vị đạo sĩ này lại giống Tần Dã như đúc thế kia?

"Ngài Tần Dã..." Đội trưởng Hàn đờ đẫn quay lại nhìn Tần Dã, "Tại sao đạo sĩ này lại giống ngài như vậy?

Chẳng lẽ người xuyên không chính là ngài?" Giọng nói run rẩy

của đội trưởng Hàn như tiếng sấm nổ vang bên tai mọi người.

"Cái gì?" "Giống Dã ca sao?" Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cùng kêu lên kinh ngạc, vội vàng chạy tới xem bích họa.

Kết quả là thấy vị đạo sĩ kia đúng là giống hệt Tần Dã...

Giờ thì đến lượt bọn họ ngây người...

"Dã ca...

Anh xuyên qua đó từ bao giờ thế?

Sao không nói cho anh em một tiếng?" Bàn Tử nuốt nước miếng, rồi nhìn Tần Dã với ánh mắt phấn khích.

Lúc nãy Tần Dã nói có chuyện xuyên không, không lẽ chính là hắn sao?

Đám sát thủ nghe nhóm Bàn Tử nói xong cũng vội vàng nhìn lên tường, khi xác định vị đạo sĩ đó chính là Tần Dã, tất cả đều hóa đá.

Làm sao có thể...

Tần dã chính là người xuyên không sao?

Hắn xuyên không về Tinh Tuyệt Cổ Thành, rồi sau đó lại xuyên không trở về?

Nhưng nghĩ đến suy đoán của mình, bọn chúng thấy khả năng này đúng là xàm xí...

Đó là xuyên không chứ có phải chơi đồ hàng đâu mà muốn xuyên đi đâu thì xuyên?

Nhưng không nghĩ thế thì cũng chẳng còn cách giải thích nào khác.

Trong thạch động lại rơi vào một sự im lặng quỷ dị.

Nhưng lần này, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Tần Dã.

Nhìn Tần Dã với ánh mắt đầy tò mò và dò xét.

Cảm giác Tần Dã như là một vị thần linh vậy.

Trong phòng livestream: 【Vcl!

Đạo sĩ đó nhìn giống Dã ca thật sự!

Mẹ ơi!!

Chẳng lẽ Dã ca là người xuyên không thật?】【Mẹ nó chứ!

Trên đời này có người xuyên không thật à?

Lại còn là Dã ca nhà mình nữa?

Khả năng này cao lắm nha!!】【Khỏi nói nữa!!

Chính là Dã ca chứ không ai khác, đừng có nghi ngờ gì nữa, vô ích thôi, đó chính là Dã ca rồi!】【Dã ca nhà mình giỏi thật, xuyên về cổ đại mà còn mang theo được cả súng máy, hỏi thế gian này còn ai làm được như anh?】【Nhưng mà một đạo sĩ cầm súng máy nã đạn liên hồi, tôi vẫn thấy... cảnh tượng đó đẹp quá tôi không dám tưởng tượng tiếp nữa.】【Quan trọng à?

Chuyện đó có quan trọng không?

Quan trọng là... sự diệt vong của Tinh Tuyệt Cổ Thành là do Dã ca quyết định...

Chính Dã ca đã diệt cả một quốc gia!!

Vcl!!

Dã ca đỉnh quá!!】【Haha, Dã ca lúc nào chẳng đỉnh, tôi ngưỡng mộ anh ấy quá đi mất!!】Khán giả thấy tình cảnh này thì đạn mạc nhảy loạn xạ, họ càng thêm tôn sùng Tần Dã.

Dù vị đạo sĩ cầm súng máy nhìn hơi lạc quẻ, nhưng nhìn vào thì sướng thật sự.

Nếu không có thứ vũ khí đó thì Dã ca chẳng phải gặp nguy hiểm

sao?

Tại Viện Khảo cổ.

Các giáo sư khi thấy vị đạo sĩ chính là Tần Dã, họ lại một lần nữa ngây người...

Người xuyên không chính là Tần Dã sao?

Tinh Tuyệt Cổ Thành bị Tần Dã tiêu diệt?

Chuyện này...

Chương 160

là thật sao?

“Tần Dã là người xuyên không?

Hắn diệt Tinh Tuyệt Cổ Thành?” Một vị giáo sư kinh hãi thốt lên.

“Sao tôi cứ thấy nó ảo diệu thế nào ấy nhỉ?” “Tôi cũng thấy ảo, tôi không tin đâu, nhưng suốt quãng đường này Tần Dã đã mang lại cho chúng ta hết bất ngờ này đến bất ngờ khác, toàn những bản lĩnh mà người bình thường không thể có được.” “Vãi thật!

May mà lão Vương có mắt nhìn người, đưa được Tần Dã về Viện mình sớm, chứ để rơi vào tay người khác chắc tôi hối hận xanh ruột mất.” Các giáo sư vừa chấn kinh vừa thấy may mắn vì Tần Dã là người của Viện Khảo cổ.

“Giờ tôi càng thấy tò mò về Tần Dã rồi đấy.” Giáo sư Lâm nhìn khuôn mặt Tần Dã, ánh mắt tràn đầy sự phấn khích.

“Đợi hắn về, tôi phải nói chuyện tử tế với hắn mới được.” Giáo sư Trần quyết định khi hắn về sẽ thức trắng đêm để đàm đạo.

“Giáo sư Bạch cũng có ý đó, đợi Tần Dã về rồi hỏi ý kiến hắn thế nào, dù sao Tần Dã cũng ưu tú như vậy, không thể chỉ tỏa sáng trong giới khảo cổ của chúng ta được.” Giáo sư Vương trước đó đã hứa với Giáo sư Bạch, muốn Tần Dã tham gia nghiên cứu vũ khí, vậy thì cứ để họ tự hỏi.

Các giáo sư khác cũng thấy ý kiến của Giáo sư Vương không có gì sai.

Tại Bộ Ngoại giao.

Các quan chức ngoại giao khi thấy diện mạo vị đạo sĩ thì đều kinh

ngạc khôn xiết.

Bộ trưởng Waller cũng thấy kỳ quái.

Mọi chuyện dường như đều xoay quanh Tần Dã.

Tần dã thực sự là người xuyên không sao?

Nếu hắn là người xuyên không, vậy ngôi mộ này liệu có liên quan gì đến hắn không?

Ngôi mộ cổ xuất hiện ngay sau khi Tần Dã rời khỏi mộ Hiến Vương...

Chẳng lẽ lại trùng hợp đến thế?

Waller có một dự cảm không lành.

Cứ cảm giác ngôi mộ cổ này là cái bẫy mà phía Đại Việt cố tình giăng ra để thu hút họ tới, nhằm thực hiện một bí mật không thể tiết lộ nào đó.

Nghĩ đến đây, Waller nhìn Bộ trưởng Lâm với ánh mắt đầy nghi hoặc.

Bộ trưởng Lâm cảm nhận được ánh mắt của Waller nhưng không thèm đáp lại, trực tiếp phớt lờ, muốn xem thì cứ xem, ông chẳng sợ.

"Bộ trưởng Lâm, Đại Việt các ông đúng là nhân tài lớp lớp, đến cả người xuyên không cũng có sao?" Lời của Waller đầy ẩn ý.

"Cũng bình thường thôi, bên chúng tôi toàn nhân tài cả, tốt hơn nước Mỹ các ông một chút, dù sao giữa kẻ bất tài và nhân tài cũng có khoảng cách mà, các ông không hiểu được đâu." Bộ trưởng Lâm thản nhiên nhận lời khen của đối phương.

Waller bị nghẹn họng, nhìn Bộ trưởng Lâm với ánh mắt khác lạ.

Tên Bộ trưởng Lâm này không phải bị ngốc đấy chứ?

Lại còn là một kẻ ngốc mồm mép linh hoạt nữa.

Nghe không ra đó chẳng phải lời hay ý đẹp gì sao?

Trong mộ, Tần Dã thản nhiên nhìn vị đạo sĩ giống hệt mình trên tường, chẳng mảy may cảm xúc.

"Dã ca, anh nói đi mà, anh xuyên không thật à?

Cảm giác xuyên không thế nào?

Sao anh lại quay về được?" Bàn Tử tò mò hỏi.

"Không có." Tần Dã lắc đầu.

"Thế sao anh lại giống người đó như đúc thế kia, chẳng lẽ không phải anh xuyên không sao?

Nếu chỉ là giống thôi thì khẩu súng máy kia giải thích thế nào?

Người cổ đại làm gì có súng máy?" Ngốc Tiểu Muội đánh hơi thấy mùi tin tức sốt dẻo, đây chắc chắn là một tin chấn động.

"Đúng đúng, sao cổ đại lại có súng máy được?

Nếu chỉ là người giống người thôi thì cũng thôi đi, đằng này lại còn trùng hợp cả khẩu súng máy nữa sao?" Đội trưởng Hàn cũng kích động không kém, vội vàng hỏi dồn.

"Không phải." Tần Dã lại lắc đầu phủ nhận.

Nhưng hắn không thừa nhận không có nghĩa là họ không nghĩ thế.

"Tôi hiểu tính anh mà, anh lúc nào chẳng khiêm tốn, tôi hiểu." Ngốc Tiểu Muội thấy Tần Dã lắc đầu, lại càng thấy đức hạnh của hắn thật cao thượng.

Tần Dã: .....

Cô hiểu cái gì?

Hoắc Tú Tú và A Ninh nhìn về phía Tần Dã.

Các người hiểu cái rắm.

Chẳng nghe Dã ca nói gì à?

Hắn bảo không phải.

Thế mà vẫn cứ ngồi đó suy diễn là sao?

"Không phải, mọi người..." Bàn Tử vốn rất hiểu Tần Dã, hắn đã nói không phải thì chắc chắn là không phải, sao đám người này cứ đoán già đoán non thế nhỉ?

Đang định giúp Tần Dã giải thích thì lại nghe thấy những lời tán tụng vang lên.

"Tôi thấy ngài Tần Dã rất tuyệt, tuy tuổi còn trẻ nhưng tính cách trầm ổn, tâm cảnh này không phải ai cũng có được, tôi thực sự khâm phục." "Khiêm tốn một chút cũng tốt, như vậy mới an toàn, nếu không lúc nào cũng bị kẻ khác nhòm ngó, các người nhìn đám sát thủ quốc tế kia mà xem, chẳng phải toàn hạng người như vậy sao?" "Đúng thế đúng thế, tôi thấy ngài Tần Dã mới thực sự là thần nhân của Đại Việt, ít nhất tôi nghĩ vậy, càng nhìn càng thấy ngài Tần Dã rất tốt." Những người trong đội cứu hộ vẫn nhỏ to bàn tán, lời khen dành cho Tần Dã cứ thế tuôn ra như suối.

Bàn Tử định giải thích nhưng rồi lại thôi, người ta đã tâng bốc đến thế rồi, nói nữa thì lại mất hay.

Hơn nữa giờ đang livestream, nói nhiều quá cũng không tốt.

Đám sát thủ phía sau cuối cùng cũng hiểu ra khoảng cách giữa bọn chúng và Tần Dã, người ta có thể xuyên không gian thời gian, còn bọn chúng ở thời đại này còn sống chưa ra hồn thì so bì thế nào được?

Thế là... một tên sát thủ người Nhật im lặng hồi lâu, rồi tiến lại gần Tần Dã.

“Mày định làm gì?” Bàn Tử thấy sát thủ tiến lại liền cảnh giác nhìn hắn.

“Đừng căng thẳng, tôi chỉ thấy ngài Tần Dã thực sự quá lợi hại, hèn chi được gọi là Vua Mộ Huyệt.

Sau này trong mộ, tôi nguyện ý đi theo ngài Tần Dã, nguyện làm trâu làm ngựa cho ngài...” Tên sát thủ nhìn Tần Dã với ánh mắt đầy sự kính trọng và nịnh bợ.

Nghe vậy, Ngốc Tiểu Muội và đội trưởng Hàn nhìn nhau.

Thế là... thành fan hâm mộ luôn rồi à?

Nhưng nghĩ lại bản lĩnh của Tần Dã thì chuyện này cũng không có gì khó hiểu.

Dù sao hắn cũng quá giỏi.

Có sát thủ quy phục cũng là chuyện tốt, thêm bạn bớt thù vẫn hơn.

Ít nhất Ngốc Tiểu Muội nghĩ vậy.

Tên sát thủ vẫn đang đợi Tần Dã gật đầu, thì thấy Tần Dã thản nhiên nhận lấy khẩu súng ngắn từ tay Bàn Tử.

Họng súng nhắm thẳng vào tên sát thủ người Mỹ kia mà bóp cò.

Đoàng!

Viên đạn xuyên qua trán tên sát thủ, một lỗ thủng đỏ hỏn hiện ra.

Dòng máu đỏ thẫm chảy dọc xuống mũi.

Đôi mắt tên sát thủ trợn ngược, dường như không hiểu nổi tại sao mình đã đầu hàng mà vẫn bị giết...

Chỉ có điều câu trả lời đó sẽ chẳng có ai hồi đáp.

Chương 161

Hành động đột ngột của Tần Dã khiến tất cả không kịp trở tay.

Ngốc Tiểu Muội, đội trưởng Hàn, Shirley Dương cùng đám sát thủ và binh lính Bạch Hùng đều sững sờ, trong mắt đầy vẻ không tin nổi.

Sao Tần Dã lại giết hắn?

Vì lý do gì cơ chứ?

Đội trưởng Saksky đứng sau đội trưởng Hàn, kinh ngạc nhìn Tần Dã, rồi thì thầm vào tai ông: "Đội trưởng Hàn, tại sao ngài Tần Dã lại làm vậy?" "Làm sao tôi biết được?

Tần dã muốn làm gì thì làm, chúng tôi thường không thể đoán trước được." Đội trưởng Hàn thực sự cũng không hiểu nổi.

Suốt quãng đường này, Tần Dã nói sao thì họ làm vậy, cứ tin tưởng hắn là đúng.

Đội trưởng Saksky cạn lời nhìn đội trưởng Hàn, ông đúng là tin tưởng Tần Dã vô điều kiện thật đấy!

Chẳng thèm dùng đến não luôn!

"Tần Dã, cậu làm gì thế?

Hắn đã đầu hàng rồi, sao cậu còn giết hắn?" "Chết tiệt!

Tại sao cậu lại làm vậy?" "Cậu phải cho chúng tôi một lời giải thích." Đám sát thủ Mỹ thấy hành động vừa rồi của Tần Dã thì vô cùng phẫn nộ, lớn tiếng chỉ trích.

"Câm mồm, các người sủa cái gì?" "Bớt lảm nhảm đi!" Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử thấy đám sát thủ nổi giận liền rút vũ

khí ra, chĩa thẳng vào bọn chúng.

Tần Dã chẳng thèm đoái hoài, chỉ nhìn đám sát thủ bằng ánh mắt đầy sát ý.

Khán giả trong phòng livestream cũng ngơ ngác: 【Ơ kìa!

Dã ca bị sao vậy?

Sao tự nhiên lại ra tay thế?】【Đm!

Sợ chết khiếp, phát súng vừa rồi làm tôi đứng tim luôn, đột ngột quá!】【Tôi cũng thấy đột ngột, sao đầu hàng rồi mà Dã ca vẫn không tha?

Chẳng lẽ sát tính trỗi dậy?】【Đại Việt các người có ý gì đây?

Sát thủ Mỹ đã đầu hàng mà vẫn bị giết?

Đại Việt muốn gì thì nói cho rõ đi...】【Các người thật đáng ác, đầu hàng cũng không xong, không đầu hàng cũng không xong, thế các người muốn thế nào?

Đại Việt phải cho nước Mỹ một lời giải thích.】【Giải thích cái gì?

Thích giết thì giết thôi, đừng quên sát thủ nước các người đến đây để làm gì?

Chẳng phải để giết Dã ca sao?

Giờ bị phản sát thì là do bản thân kém cỏi thôi.】【Đúng thế đúng thế!

Còn mặt mũi mà tức giận à, nếu bọn chúng không đến đây định giết Dã ca thì cũng chẳng phải bỏ mạng ở đây.】Khán giả dù rất tò mò tại sao Tần Dã lại làm vậy, nhưng họ tin rằng hắn làm gì cũng có lý do riêng.

Vậy nên họ chỉ cần tin tưởng Tần Dã là đủ, chẳng cần nghĩ ngợi gì thêm.

Tại Viện Khảo cổ, trước hành động của Tần Dã, họ cũng có chút ngẩn ngơ, không hiểu cho lắm.

"Đây là đang trả thù đám sát thủ sao?

Nhưng hình như có hơi muộn không?" Một vị giáo sư định thần lại, ngạc nhiên nhìn màn hình lớn.

"Không phải... chuyện này là vì lý do gì nhỉ?" Giáo sư Lâm ngỡ ngàng, nếu muốn giết tên sát thủ đó thì sao trước đó không ra tay?

Tại sao lại đợi đến tận bây giờ mới động thủ?

"Chẳng lẽ là do bị vụ đầu hàng trước đó làm cho ám ảnh sao?" Giáo sư Trần trầm ngâm nhìn màn hình, ướm hỏi.

"Hửm?" "Ý ông là sao?" "Lão Trần, ông giải thích rõ xem nào." Các giáo sư khác đổ dồn ánh mắt về phía Giáo sư Trần.

"Chẳng phải trước đó đám thám hiểm kia đầu hàng xong rồi sau đó lại phản bội sao?

Nên để tránh hậu họa, cứ đứa nào đầu hàng là giết luôn cho rảnh nợ." Giáo sư Trần vẫn nhớ rõ lũ ăn cháo đá bát kia đã hại Tần Dã thê thảm thế nào.

Các giáo sư thấy lời Giáo sư Trần nói cũng có lý, dù sao hành động của đám thám hiểm trước đó đúng là không thể chấp nhận được.

Chẳng lẽ đúng là vậy thật?

Thẩm chủ nhiệm cũng thấy mịt mờ, mục đích của Tần Dã là gì?

Chẳng lẽ chỉ đơn giản là ngứa mắt sát thủ Mỹ?

Nghĩ đến tính cách cổ quái của Tần Dã, Thẩm chủ nhiệm thấy khả

năng này cũng không phải là không có.

Nhưng chuyện này xảy ra đột ngột quá, chẳng có sự chuẩn bị nào cả.

Đừng nói là đám sát thủ, ngay cả ông cũng phải bất ngờ.

Tại Bộ Ngoại giao...

Thấy Tần Dã đột ngột nổ súng, cả phòng họp sững sờ trong giây lát.

Bộ trưởng Lâm và các vị bộ trưởng khác nhìn nhau đầy ngạc nhiên.

Tần dã bị sao vậy?

Chưa nói chưa rằng đã nổ súng?

Trước đó sao không bắn, lúc người ta đầu hàng thì lại bắn?

"Tần dã bị làm sao thế này?" Trong khi Bộ trưởng Lâm còn đang nghi hoặc thì đồng nghiệp ngồi cạnh khẽ hỏi.

"Làm sao tôi biết được?

Ông đi mà hỏi Tần Dã ấy, hỏi tôi làm gì?

Tôi cũng đang mờ mịt đây này!" Bộ trưởng Lâm tỏ vẻ vô tội, ông cũng đang ngơ ngác đây.

"Không phải... cái cậu Tần Dã này..." Vị đồng nghiệp chưa kịp nói hết câu thì thấy Bộ trưởng Waller phía đối diện cười lạnh một tiếng.

"Bộ trưởng Waller có chuyện gì mà vui thế?

Sát thủ Mỹ chết rồi, ông vui lắm à?" Bộ trưởng Lâm biết thừa lão cáo già này định giở trò nên ra đòn trước.

Waller bị nghẹn họng, nhìn Bộ trưởng Lâm với ánh mắt đầy giận dữ: "Vui?

Chắc là Đại Việt các ông vui lắm nhỉ?" Waller nói giọng mỉa mai.

"Thì đúng là rất vui, giải quyết được một tên sát thủ thì Tần Dã lại an toàn thêm một phần, tôi tất nhiên là vui rồi.

Không như quốc gia nào đó, đã đầu hàng rồi mà cuối cùng vẫn bị xịt chết, thảm thật sự." Bộ trưởng Lâm phớt lờ thái độ mỉa mai, trực tiếp đáp trả.

Những lời này khiến quan chức ngoại giao các nước khác vô cùng khó chịu.

Được hời còn khoe mẽ à?

Bầu không khí trong phòng họp bỗng trở nên nặng nề.

Tất nhiên, điều đó chỉ đúng với quan chức nước khác, chứ không phải với phía Đại Việt.

Lúc này, cư dân mạng Đại Việt khi xem đoạn video này đều vô cùng chấn động, bình luận ngày một nhiều hơn. 【Không phải chứ, Dã ca định làm gì vậy?

Điên rồi sao?

Sao đầu hàng mà cũng giết thế kia?】 【Chắc là có nguyên nhân khác thôi?】【Tần Dã làm việc rất có chương pháp, biết đâu lại có ý tưởng gì đó.】【Ý tưởng gì chứ?

Đại Việt các người làm vậy là không có đạo đức.】【Phi!

Thế mà còn là người sao?

Chương 162

Cầu xin tha thứ rồi còn giết?

Người Đại Việt các người đúng là không phải con người.】【Đúng thế, các người làm vậy sẽ khiến nước Mỹ chúng tôi phẫn nộ, hậu quả này các người gánh không nổi đâu.】【Các người không sợ nước Mỹ trực tiếp phát động tấn công Đại Việt sao?】【Ái chà chà!

Buồn cười chết mất, các người định vì mấy tên sát thủ lén lút đó mà ra tay với Đại Việt à?

Thế thì nhanh lên hộ cái, để tôi xem thằng ngu nào sẽ trực tiếp phát động chiến tranh.】【Đúng thế đúng thế!!】Các bình luận dưới video liên tục được cập nhật, đa phần là người Mỹ đang vô cùng phẫn nộ.Trong phòng họp tại Mỹ, các cao quan vẫn đang theo dõi livestream, không ngờ Tần Dã lại trực tiếp giết chết những sát thủ Mỹ đã đầu hàng.

Sắc mặt bọn họ ai nấy đều vô cùng khó coi.

Tần Dã này quả thực là cho mặt mà không biết nhận.“Tần Dã này đúng là không phải con người, đơn giản là một lũ súc sinh.”“Khốn kiếp, đầu hàng cũng không được sao?

Đây là nhắm vào nước Mỹ chúng ta có phải không?”“Mẹ kiếp!

Thật sự nên tiêu diệt hắn!”Các cao quan khác sau khi thấy hành vi của Tần Dã, từng người một đều đập bàn giận dữ.

Nếu ánh mắt có thể giết người, chắc chắn bọn họ đã băm vằn Tần Dã hàng ngàn lần.

Nguyên thủ ngồi chính giữa lúc này sắc mặt tối sầm, càng nhìn Tần Dã càng thấy não nề, hận không thể xé nát gương mặt kia.

Đúng là một lũ sát thủ vô dụng, đến một tên sinh viên cũng không giết nổi, thật là một lũ phế vật.Chết tiệt!!Ngay lúc này, trên màn hình lớn, Tần Dã đột nhiên vẫy tay xuống.

Cử động này khiến tất cả cao quan Mỹ dấy lên một dự cảm bất lành.Trong mộ huyệt, Tần Dã bỗng vẫy tay, sau đó hắn vô biểu tình lên tiếng: "Chuẩn bị... bắn."Lời Tần Dã vừa dứt, Bàn Tử, Hạo Thiên Chân cùng Hắc Hạt Tử trước tiên liếc nhìn Tần Dã một cái, sau đó cầm vũ khí trong tay bắt đầu quét ngang về phía đám sát thủ.

Đám sát thủ Mỹ còn chưa kịp phản ứng thì đạn đã găm đầy người.

Bên tai chỉ còn lại tiếng súng nổ liên hồi.Đoàng đoàng đoàng!!!

Bùm bùm bùm!!!Đám sát thủ đến từ Mỹ, Anh, Xiêm La và cả Ấn Độ đều không thoát khỏi.

Trong khi đó, đám sát thủ Bạch Hùng quốc (Nga) khi nhìn thấy cảnh này, ánh mắt đầy vẻ kinh hãi.

Đang định lên tiếng thì tầm mắt của Tần Dã đã rơi trên người bọn họ."Giết!" Tần Dã ra lệnh một tiếng, Hoắc Tú Tú và A Ninh lập tức nổ súng vào đám sát thủ Bạch Hùng đang ngơ ngác."Không được!" Đội trưởng Saxky trong lúc kinh hoàng, đôi mắt đột nhiên co rụt lại, theo bản năng hét lên.

Ông ta định tiến lên ngăn cản thì bị Hàn đội trưởng chặn lại."Đội trưởng Saxky, ông không được qua đó, rất nguy hiểm." Hàn đội trưởng trong lòng cũng kinh hãi không kém.

Không biết tại sao Tần Dã lại làm vậy?

Tại sao đột nhiên lại giết sạch?

Chuyện này rốt cuộc là sao?

Sát thủ Bạch Hùng đối xử với họ khá tốt, xét theo góc độ nào đó, họ còn giúp giải quyết rất nhiều sát thủ khác.

Sao... sao giờ cũng bị giết rồi?Khi tiếng đạn dứt hẳn, cả sơn động rơi vào một sự im lặng quỷ dị.

Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân thấy Tần Dã vẫn còn chằm chằm nhìn vào binh sĩ Bạch Hùng đối diện.

Tất cả bọn họ đều run rẩy.

Không lẽ định giết sạch cả họ sao?

Đó là quân đồng minh mà!"Giết!" Tần Dã lần nữa ra lệnh."Tần Dã, cậu dám..." Đội trưởng Saxky nổi trận lôi đình, rút binh khí định nổ súng.

A Ninh và Hoắc Tú Tú ra tay trước một bước, nổ súng bắn hạ.Đoàng đoàng đoàng!!!

Đội trưởng Saxky nhìn những vết đạn trên người, đôi mắt đầy vẻ không thể tin nổi, ông ta ngã xuống vũng máu trong sự kinh ngạc và ngỡ ngàng.Hàn đội trưởng, Tuyết Lỵ Dương và Ngốc Tiểu Muội đều sững sờ.

Họ cứng nhắc quay đầu lại, đờ đẫn nhìn về phía Tần Dã – người vừa ra mệnh lệnh.

Trong mắt họ tràn ngập sự khó hiểu..."Tần Dã, cậu... cậu điên rồi sao?

Tại sao cậu lại giết đội trưởng Saxky?" Ngốc Tiểu Muội run rẩy chất vấn.

Cậu ta bị làm sao vậy?

Tại sao kẻ địch hay đồng minh cũng không phân biệt được nữa? Tần Dã chỉ liếc mắt nhìn một cái, không có ý định giải thích.

Tuyết Lỵ Dương, Hàn đội trưởng cùng các lính đánh thuê phía sau đều cảm thấy đầu óc choáng váng.

Tần Dã đang làm cái quái gì vậy?“Tần Dã điên rồi à?

Tại sao ngay cả người của Bạch Hùng cũng giết?”“Đúng vậy, lẽ nào trong chuyện này còn ẩn tình gì khác?”“Đám sát thủ kia giết thì giết, mục đích không thuần, vốn dĩ đã muốn giết Tần Dã, nhưng người Bạch Hùng... sao lại có thể giết chứ?”Đám binh sĩ phía sau bàn tán xôn xao trong kinh hãi, họ không hiểu nổi tại sao Tần Dã đột nhiên lại hạ sát thủ với người Bạch Hùng.Trên livestream, khán giả cũng chết lặng...

Trong phòng livestream của Kỷ Ức, đạn mạc đột nhiên xuất hiện khoảng trống.

Giây tiếp theo, bình luận nổ ra như mưa!【Vcl!!

Chuyện này rốt cuộc là sao?

Tại sao Bạch Hùng cũng bị giết?

Điên rồi hả?】【Không phải chứ!

Rốt cuộc là thế nào?

Tại sao lại như vậy?

Dã ca bị sao thế?】【Lẽ nào giết hăng quá nên mất kiểm soát?

Thấy ai cũng muốn giết?】【Không không không, chẳng phải vẫn còn người Đại Việt đó sao?

Đâu có giết hết sạch đâu!!】【Người Đại Việt các người điên rồi sao?

Bạch Hùng chúng tôi hảo tâm đến giúp đỡ, các người lại ra tay, lương tâm bị chó tha rồi à?】【Đó là binh sĩ của Bạch Hùng chúng tôi, Đại Việt các người lại chà đạp như vậy?

Đúng là đồ ăn cháo đá bát.】【A!

Bạch Hùng các người cũng nếm mùi bị đâm sau lưng rồi đấy, Đại Việt là loại người nào các người không rõ sao?】【Mày câm miệng lại cho tao, nước Mỹ các người cũng chẳng tốt đẹp gì đâu.】【Mẹ nó!

Sát thủ Xiêm La chúng tôi chưa kịp làm gì cả, vào đây gặp đàn rắn không nói, còn bị tống tiền 50 triệu, giờ lại chết thảm trong tay Tần Dã.】【Xiêm La thì im đi, các người vì tiền tài mà vào mộ tìm Dã ca, chết cũng là tự chuốc lấy, trách được ai?】【Bạch Hùng à, có lẽ có hiểu lầm gì đó, mọi người đợi nghe Dã ca giải thích đã rồi hãy định luận.】Khán giả cũng không hiểu tại sao Tần Dã đột nhiên biến thành như vậy.

Họ rất muốn nghe hắn giải thích.Tại Bộ Ngoại giao, Lâm bộ trưởng và các cộng sự lại một lần nữa ngây người, chuyện gì nữa đây?

Giết đám sát thủ kia thì thôi đi, coi như có tình có lý, nhưng tại sao lại giết cả người Bạch Hùng?

Làm sao thế?

Tần Dã cậu giết đỏ mắt rồi à?Bộ trưởng Hoa Lai Nhĩ và Lỗ Ngõa Tư cũng ngơ ngác.

Đến tận lúc này họ vẫn chưa phản ứng kịp mình vừa nhìn thấy cái gì.

Đầu óc họ hoàn toàn trống rỗng.Bộ trưởng Hoa Lai Nhĩ là người tỉnh táo lại trước tiên, ánh mắt lộ vẻ hả hê và châm chọc nhìn Lỗ Ngõa Tư: “A...

Bộ trưởng Lỗ Ngõa Tư, ông xem kìa, Bạch Hùng các ông đúng là làm ơn mắc oán rồi!”Câu nói của Hoa Lai Nhĩ khiến Lỗ Ngõa Tư sực

tỉnh, ông ta theo bản năng nhìn về phía Lâm bộ trưởng: "Lâm bộ trưởng, chuyện này rốt cuộc là thế nào?" Lỗ Ngõa Tư đầy giận dữ hỏi.Lâm bộ trưởng lúc này cũng đang rất hoang mang, chuyện này bọn họ cũng không rõ...

Sự việc phát triển đã vượt xa nhận thức của họ.

Trước đó vẫn còn ổn, ai ngờ Tần Dã lại đột nhiên động thủ với Bạch Hùng."Chuyện này..."“Tôi thấy đây là cái bẫy của Đại Việt các người.

Có phải các người cố ý mượn danh nghĩa kho báu để tập hợp mọi người lại, rồi ra tay giết sạch không?

Đây là một vụ mưu sát có dự mưu."“Lâm bộ trưởng, Đại Việt các người rốt cuộc có ý đồ gì?" Hoa Lai Nhĩ cười lạnh một tiếng, thấy Bạch Hùng đã nổi giận, ông ta quyết định đổ thêm dầu vào lửa."Ông bớt nói nhảm đi, ai rảnh rỗi mà đi tập hợp các người lại để mưu sát." Lâm bộ trưởng cũng nổi cáu, tin tức này mà truyền ra ngoài thì Đại Việt chẳng phải trở thành mục tiêu công kích của cả thế giới sao?

Khốn kiếp, cái thằng chó này đang nói cái gì vậy?"Vậy ông giải thích đi, tại sao lại giết lính đánh thuê Bạch Hùng, còn cả những người khám phá của nước chúng tôi cũng chết dưới tay Đại Việt, các người không nên giải thích sao?" Phác bộ trưởng của Tiểu Hàn Dân Quốc lúc này cũng có chút giận dữ, nhưng trong lòng lại thấy khá sướng.

Cuối cùng cũng đến lượt Đại Việt gặp hạn."Bộ trưởng Lỗ Ngõa Tư, chuyện này có lẽ có hiểu lầm, chúng tôi sẽ cho ông một lời giải thích." Lâm bộ trưởng biết Tần Dã không phải người làm càn, chuyện này nhất định có ẩn tình."Tốt nhất ông nên cho tôi một lời giải thích hợp lý." Lỗ Ngõa Tư lúc này sắc mặt u ám, giọng điệu cũng không còn khách khí."Ông không nên cho chúng tôi một lời giải thích sao?"

Hoa Lai Nhĩ muốn mượn cơ hội này để ép chế Đại Việt.“Ông là cái thá gì mà tôi phải giải thích?

Sát thủ Mỹ các người chẳng phải cũng muốn giết giáo sư Đại Việt chúng tôi sao, ông không giải thích cho tôi mà bắt tôi giải thích cho ông?

Ông thật sự coi Đại Việt chúng tôi dễ bắt nạt chắc?” Lâm bộ trưởng lúc này nhìn Hoa Lai Nhĩ vô cùng ngứa mắt, cái gã này giống như miếng cao dán da chó, rũ mãi không đi.Lúc này cấp cao Đại Việt cũng nhận được cuộc gọi video từ cấp cao Bạch Hùng và các quốc gia khác.

Người đứng đầu Quốc phòng Đại Việt cũng biết tình hình trong livestream, giờ các nước gọi đến chắc chắn là vì chuyện này.

Nhưng không nghe điện thoại thì không hợp lẽ, vì vậy một cuộc họp video đa quốc gia đã diễn ra.Cấp cao Bạch Hùng nhìn thấy ông, sắc mặt đầy giận dữ: “Chúng tôi đến Đại Việt là mang theo lòng tôn trọng, cho rằng Tần Dã là một nhân tài, nhưng Đại Việt các người đã làm gì?

Chương 163

Chuyện này các người không nên giải thích một chút sao?”“Đại Việt, các người có phải quá ngạo mạn rồi không?

Ngay trên livestream lại ra tay với người Mỹ chúng tôi, các người thật quá đáng.”“Còn cả Anh Hoa quốc chúng tôi nữa...”Bộ trưởng Bộ Quốc phòng thấy các cao quan quốc tế đang nhìn mình chằm chằm, thậm chí còn mạnh mồm đòi Đại Việt bồi thường và đưa ra lời xin lỗi, đột nhiên thấy rất nực cười.“Tôi không nghĩ Đại Việt cần phải giải trình gì với các người cả.

Trước đó người khám phá của các người tự ý đi vào sa mạc, chuyện này các người không giải trình với tôi mà còn đòi tôi giải trình?

Thật nực cười.

Còn về đám sát thủ kia, chết là do kỹ năng kém, trách được ai?”Nói đến đây, ông hơi áy náy nhìn người Bạch Hùng: “Chuyện này tôi sẽ cho Bạch Hùng một lời giải thích, các ông đừng nôn nóng.”Cao quan Bạch Hùng nghe vậy, sắc mặt tuy vẫn không tốt nhưng cũng dịu đi vài phần, không còn giận dữ như trước.

Cộng thêm việc ngoại giao quan Lỗ Ngõa Tư đang ở Bộ Ngoại giao Đại Việt, ông ta cũng sẽ chất vấn phía Đại Việt.

Hiện tại ông ta thực sự rất lo lắng, nghĩ vậy, ông ta tiếp tục xem các quốc gia khác sẽ làm gì với Đại Việt.“Đại Việt, hỏi các người một lần nữa, đây có phải là âm mưu của các người không?

Các người chính là muốn giết sạch người của chúng tôi phải không?” Cao quan Anh Hoa quốc lần nữa chất vấn.Bộ trưởng Quốc phòng thấy Anh Hoa quốc ép hỏi cũng chẳng buồn trả lời ngay.

Cái quốc đảo nhỏ bé này chưa đủ tư cách để ông lãng phí lời nói.“Còn phải nói sao?

Chẳng lẽ mọi người không thấy sao?

Kho báu cái gì chứ?

Chẳng qua chỉ là đồ tùy táng trong cổ mộ, các người cố ý bày ra trận thế này thực chất là muốn giết người của chúng tôi, nhằm làm suy yếu thế lực của chúng tôi phải không?” Cao quan Anh quốc cũng từng bước ép sát.“Đại Việt các người thật đáng ghét đến cực điểm, thật đáng ghét.”“Đúng thế, chuyện này Đại Việt nhất định phải cho chúng tôi một câu trả lời, còn phải thả những người của chúng tôi đang bị bắt giữ ra.” Cao quan Tiểu Hàn Dân Quốc trực tiếp chất vấn.

Khi biết về kho báu, họ đã âm thầm cử một đội đến chi viện, ngờ đâu còn chưa kịp vào biên giới Đại Việt đã bị bắt giữ.Đối mặt với những lời chất vấn này, Bộ trưởng Quốc phòng không hề có ý định nổi giận: “Kho báu Đại Việt là của Đại Việt, không phải của các người, tôi còn chưa truy cứu trách nhiệm mà các người dám đòi tôi giải trình sao?”“Còn đám người Tiểu Hàn Dân Quốc nữa, bị bắt là do ngu xuẩn à?

Mang theo vũ khí định vào Đại Việt?

Tiểu Hàn Dân Quốc không còn người thông minh nào nữa sao?” Bộ trưởng Quốc phòng khi nghe những lời chất vấn này đã không khách khí đáp trả.Ngay lúc bọn họ còn đang giận dữ, Bộ trưởng Quốc phòng lại lên tiếng lần nữa: “Kẻ nào xâm phạm Đại Việt, phi pháp nhập cảnh cổ mộ, nhất luật xử lý theo tội đạo mộ.

Đối với đạo mộ tặc, chỉ có một chữ: Giết!”“Người của các quốc gia này chỉ có một kết cục duy nhất...

đó là chết!”Bộ trưởng Quốc phòng lộ vẻ phẫn nộ, lời nói ra khiến

bọn họ tức điên lên.

Đạo mộ là giết sao?

Vậy Tần Dã của Đại Việt các người đã nổ tung bảo tàng các nước, lấy đi văn vật lịch sử, chẳng lẽ không đáng chết sao?Nghĩ đến đây, bọn họ càng thêm phẫn nộ, không màng đến thân phận, trực tiếp chửi rủa Đại Việt một trận.

Bộ trưởng Quốc phòng thấy vậy liền trực tiếp ngắt cuộc họp video.

Thật nực cười, bọn họ đang đứng trên bờ vực giận dữ, lúc này mà còn họp hành gì nữa chẳng phải là để nghe chửi sao?

Ông không giống như đám người Lâm bộ trưởng có tài hùng biện, nên dứt khoát bắt bọn họ tự ngậm miệng lại.Tuy nói là vậy, nhưng chuyện này vẫn cần phải trao đổi với cấp trên mới được.

Dù sao phía Bạch Hùng vẫn cần phải an ủi chu đáo.

Vì vậy ông cầm điện thoại gọi cho cấp trên.Trong phòng họp cao cấp tại Mỹ, một vị cao quan thấy Đại Việt trực tiếp ngắt cuộc họp, tức đến mức muốn cào tường.“Chết tiệt, chết tiệt!

Dám ngắt điện thoại video.” Vị cao quan đó tức không hề nhẹ, hận không thể đập nát cái máy tính trước mặt.

Không chỉ ông ta tức, mà các cao quan đứng cạnh nghe cuộc đối thoại cũng có sắc mặt không mấy tốt đẹp.“Chết tiệt!

Tôi thấy Tần Dã làm theo ý của Đại Việt, bọn họ liên hợp lại để sát hại chiến sĩ Mỹ chúng ta, thật là đáng hận.”“Hiện tại sát thủ đều đã chết, đám sát thủ trên Ám Mạng đều bị Tần Dã giết sạch, chúng ta giờ phải làm sao?”“Chúng ta nhất định phải giết Tần Dã, dập tắt cái khí thế của Đại Việt đi.” Các quan viên khác đều đang xì xào bàn tán, vô cùng bất mãn với phản hồi của Đại Việt.Lúc này, vị Nguyên thủ

ngồi trên cao lộ ra một nụ cười khát máu: “15 tỷ đô la Mỹ, tiếp tục ban bố lệnh truy nã.”“Nếu đám sát thủ khác trên Ám Mạng không làm được, vậy hãy để top 10 sát thủ trên Ám Mạng đi giết Tần Dã.

Ta không quan tâm là quốc gia nào, chỉ cần giết được Tần Dã, 15 tỷ đô la Mỹ đó sẽ thuộc về kẻ đó.”Nguyên thủ ngồi chính giữa đột nhiên lên tiếng khiến những quan viên đang chửi bới lập tức im bặt.

Họ đều kinh ngạc nhìn lãnh đạo của mình.

Đây là 15 tỷ đô la Mỹ đó... chỉ dùng để đối phó với một mình Tần Dã sao?“Trước đây chẳng phải có mấy tay phú thương và tài phiệt muốn sắp xếp công việc cho con cháu họ sao?

Chức vụ nhàn hạ trong bộ máy nhà nước không thiếu, cứ tùy tiện nhét vào là được, nhưng tiền thì nhất định phải đưa cho ta.” 15 tỷ không phải con số nhỏ, đối với họ nhất thời cũng khó lòng lấy ra ngay, nhưng từ đám phú thương và tài phiệt kia thì có thể kiếm được tiền.

Bọn họ chẳng phải muốn đưa con cái vào chính giới sao?

Vậy thì cứ cho vào.Các quan viên khác thầm nghĩ đại ca nhà mình chiêu này đúng là thâm, thâm không thể thâm hơn.“Rõ, tôi đi sắp xếp ngay.” Một quan viên trực tiếp rời phòng họp để chuẩn bị các bước tiếp theo.Cùng với sự thúc đẩy của nước Mỹ, số tiền thưởng truy nã trực tiếp được nâng lên cho top 10.

Trọng thưởng tất hữu dũng phu, đám sát thủ trước đó không muốn dây vào Tần Dã, nhưng vừa thấy con số này, tất cả đều động lòng.

Suy cho cùng, không ai chê tiền cả.

Vì vậy họ chuẩn bị sẵn sàng tác chiến bất cứ lúc nào.Snyder, người luôn theo dõi động thái trên Ám Mạng, lúc này cũng chú ý đến lệnh truy nã của Mỹ.

Có thể thấy, họ quyết tâm phải giết bằng được Tần Dã.

Phen này Tần Dã gặp rắc rối to rồi.

Vì vậy anh ta vội vàng gửi tin nhắn vào phòng livestream, nhưng dù là gửi tin nhắn hay gọi điện, nhóm Ngốc Tiểu Muội cũng không hề hay biết.

Ngược lại, khán giả trong livestream bình luận cứ nổ ra liên tục như không mất tiền.Lúc này trong mộ huyệt, Tần Dã vẫn chưa biết tình hình bên ngoài, hắn đang bình thản đứng đó nhìn xác đám sát thủ đã chết.

Ngốc Tiểu Muội, Hàn đội trưởng cùng Tuyết Lỵ Dương đều kinh hãi nhìn Tần Dã.“Tần Dã, cậu rốt cuộc định làm gì?

Giết đám sát thủ đó thì thôi đi, sao cậu lại giết cả binh sĩ Bạch Hùng... họ là những người từng giúp đỡ chúng ta mà.” Ngốc Tiểu Muội lên tiếng trách móc.“Cô em MC xinh đẹp, cô gấp cái gì?

Dã ca làm việc khi nào mà chẳng có tính toán, cô cũng không cần phải giận dữ thế chứ?” Bàn tử thấy Ngốc Tiểu Muội nổi giận, vội vàng lên tiếng giải thích.“Sao có thể không giận?

Chúng ta đang livestream trực tiếp, cậu lại giết binh sĩ Bạch Hùng... cậu...” Ngốc Tiểu Muội kích động chỉ vào thi thể binh sĩ Bạch Hùng.Bỗng nhiên, ngón tay của đại đội trưởng Saxky – người vốn đã tắt thở – đột nhiên động đậy một cái.

Động tác tuy rất nhỏ nhưng vẫn bị Ngốc Tiểu Muội chú ý thấy.“Hửm?” Ngốc Tiểu Muội chưa kịp chửi hết câu đã nghẹn lại, sau đó đưa tay dụi mắt, tưởng mình nhìn nhầm.

Lẽ nào do vừa rồi tức quá nên hoa mắt?“Chị Tiểu Muội, chị sao thế?” Nhân viên công tác bên cạnh tò mò nhìn cô, khẽ hỏi.“Họ... có phải họ chưa chết không?

Vừa nãy tôi thấy tay đội trưởng Saxky hình như cử động.” Ngốc Tiểu Muội vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ nói.“Làm sao có thể?

Tiểu Muội, có phải cô nhìn nhầm không?” Tuyết Lỵ Dương nghe xong lập tức phủ nhận, cuối cùng đưa mắt nhìn về phía đội trưởng Saxky đã không còn hơi thở.

Kết quả cô thấy đội trưởng Saxky thậm chí còn chớp mắt một cái...Tuyết Lỵ Dương ngẩn người ra, đầu óc lại lùng bùng.

Cái gì mà còn sống?

Chưa chết sao?Dưới sự chú ý của Ngốc Tiểu Muội, Tuyết Lỵ Dương và Hàn đội trưởng, đội trưởng Saxky cùng các binh sĩ Bạch Hùng khác vừa xoa đầu vừa từ từ ngồi dậy.

Trên mặt họ lộ vẻ đau đớn.“Đầu và ngực tôi đau quá!”“Tôi cũng vậy, hình như bị ai đó bắn một phát?”“Không phải hình như, mà chính xác là bị bắn một phát.

Tôi nhớ chúng ta bị người Đại Việt bắn chết rồi mà, chẳng lẽ chúng ta không chết?”Các binh sĩ Bạch Hùng đột nhiên bừng tỉnh, mấy người theo bản năng sờ lên vị trí tim, họ nhớ rõ ràng là mình đã bị thương.

Sao trên người dường như không thấy đau nữa, vết thương cũng biến mất, chuyện này là sao?Sau khi binh sĩ Bạch Hùng tỉnh lại, đám sát thủ cũng lần lượt tỉnh giấc.

Họ nhớ rất rõ lúc đó người Đại Việt đột nhiên nổ súng giết sạch họ.

Lẽ nào họ đều không chết?

Ánh mắt mọi người trước tiên xem xét cơ thể mình, sau đó đều nhìn chằm chằm vào Tần Dã.

Không chỉ họ, mà cả Ngốc Tiểu Muội và Tuyết Lỵ Dương cũng kinh ngạc nhìn về phía nhóm Tần Dã.Khán giả trong livestream đều ngẩn tò te.【Vcl!

Chuyện quái gì thế này?

Sao lại chết đi sống lại?

Tôi rõ ràng thấy họ chết hết rồi mà!】【Chuyện này rốt cuộc là sao?

Lẽ nào Dã ca biết làm ảo thuật?

Vcl!

Đỉnh vãi!!】【Đỉnh hay không thì khoan nói, tôi chỉ muốn biết đám người Bạch Hùng với Mỹ vừa nãy như gà bị thiến giờ nói gì đi?

Trước đó các người hung hăng thế cơ mà, giờ người ta có chết đâu, sao không nói gì nữa?

Tiếp tục ngoi lên đi chứ?

Chết hết rồi à?】【Kháo!

Đây đúng là thần tích!!】【Không, chuyện này rốt cuộc là sao?

Chương 164

Tại sao họ đều sống lại?

Tôi rõ ràng thấy họ đều trúng đạn mà, sao lại sống được?】【Đúng vậy, còn tên sát thủ bị Dã ca giết đầu tiên nữa, tôi rõ ràng thấy trên trán hắn có một lỗ máu, sao giờ biến mất rồi?

Chúng ta trúng tà hay là gặp ma rồi?】Khán giả lúc này vô cùng kinh hãi, rõ ràng là đã chết, sao giờ lại sống lại?

Rốt cuộc là thế nào?

Lẽ nào cả lũ cùng gặp ma?Bộ Ngoại giao cũng kinh ngạc không kém.

Lâm bộ trưởng cùng các bộ trưởng khác vừa mới dập tắt 'chiến hỏa', kết quả thấy những người đã chết đột nhiên phục sinh.

Mắt ai nấy đều như muốn lồi ra ngoài.

Đặc biệt là bộ trưởng Hoa Lai Nhĩ.“Không, không thể nào!

Chuyện này là sao?

Tại sao họ lại còn sống?

Vừa nãy rõ ràng chết sạch rồi mà?” Hoa Lai Nhĩ kinh hãi không biết dùng từ gì để mô tả cảm xúc lúc này.Bộ trưởng Lỗ Ngõa Tư lúc này cũng lộ vẻ kinh sợ.

Đội trưởng Saxky không phải đã hy sinh sao?

Tại sao họ còn sống?

Chuyện này rốt cuộc là sao?

Lẽ nào Tần Dã biết làm phép?

Hay là thuật che mắt gì đó?

Vậy mục đích của cậu ta khi làm thế là gì?"Giờ sống cũng không đúng, chết cũng không xong, ông muốn thế nào?" Lâm bộ trưởng cười lạnh nhìn Hoa Lai Nhĩ đối diện.Sắc mặt Hoa Lai Nhĩ trầm xuống, ánh mắt nhìn Lâm bộ trưởng vẫn mang theo ý đồ xấu.

Còn Lâm bộ trưởng vốn đã quen với ánh mắt đó, cuối cùng quay sang nhìn bộ trưởng Lỗ Ngõa Tư bên cạnh."Hiện tại người Bạch Hùng của ông không sao rồi, các ông nên yên tâm đi." Lỗ Ngõa Tư gật đầu: "Hiện tại người không sao, tôi đương nhiên sẽ không truy cứu, tôi cũng xin lỗi vì thái độ vô lễ vừa rồi.""Không sao, dù sao người hiểu lý lẽ như ông cũng không nhiều." Lâm bộ trưởng nói thì nói vậy, nhưng trong lòng cũng kinh ngạc không thôi.

Ông cũng không hiểu tại sao những người đã chết cuối cùng lại sống lại?

Chuyện này rốt cuộc là sao?...Các giáo sư ở Học viện Khảo cổ cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho mụ mị.

Lúc trước thấy Tần Dã giết họ, các ông đã ngơ ngác.

Giờ người chết sống lại, các ông lại ngơ ngác lần nữa.

Thế nào đây?

Nhất định phải làm cho vài người trong số họ hóa rồ mới chịu à?"Không phải chứ, chuyện này là sao?

Tôi còn đang kinh ngạc tại sao Tần Dã lại giết đám sát thủ và người Bạch Hùng, kết quả còn chưa kịp nghĩ thông thì thấy họ đều sống lại rồi..."Tần Dã đây là dùng cái gì?

Ảo thuật à?" Lâm giáo sư lúc này cảm thấy đầu óc lùng bùng, giống như có rất nhiều ruồi đang bay quanh đầu, hết câu hỏi này đến câu hỏi khác."Ông gấp cái gì?

Chúng ta hiện tại cũng không nghĩ thông được, lát nữa hỏi Tần Dã là biết ngay thôi." Trần giáo sư cũng có suy nghĩ giống Lâm giáo sư, hiện tại đầu óc hoàn toàn rối loạn.

Hoàn toàn không hiểu ý nghĩa hành động của Tần Dã là ở đâu."Được rồi, chúng ta đợi thêm chút nữa là biết chuyện gì xảy ra thôi." Vương giáo sư cũng có nhiều thắc mắc, hiện giờ vẫn muốn đợi Tần Dã giải thích một chút rồi mới tính.Các giáo sư khác nghe vậy vội gật đầu, tiếp tục theo dõi tình hình trong livestream.Trong mộ huyệt.

Ngay khi mọi người còn đang nghi hoặc, bên tai mọi người vang lên tiếng lạch cạch lạch cạch.

Theo tiếng động nhìn lại, chỉ thấy những con mắt điêu khắc trên vách tường từ từ rơi xuống, cảnh tượng xung quanh cũng bắt đầu biến hóa.

Những con mắt đó rơi xuống, một luồng khí áp vô hình đang đè ép lên người họ."Tần Dã, vừa rồi là sao thế, tại sao lúc nãy chúng tôi rõ ràng thấy họ đều đã chết, mà giờ lại..." Ngốc Tiểu Muội tò mò truy hỏi."Bàn Tử, cậu bảo họ đi." Tần Dã nói xong liền bước về phía tế đài, để mặc Bàn Tử ở lại giải thích với họ."Các người không hiểu rồi phải không?

Từ lúc chúng ta bước chân vào đây, chúng ta đã rơi vào huyễn cảnh (ảo cảnh), mà nguồn cơn của huyễn cảnh chính là những con mắt trên vách tường kia.""Những con mắt này có chức năng gây ảo giác, nếu không đoán sai thì đây chính là kiệt tác của gã Đại tế ti đó, hắn lợi dụng các phù văn trên quan quách để thúc đẩy những con mắt này khiến các người sinh ra ảo giác.""Cách phá giải huyễn cảnh này là tiêu diệt những con mắt trên vách tường, nhưng trong mắt các người, cái chúng tôi bắn chính là đội trưởng Bạch Hùng và đám sát thủ kia.""Giờ huyễn cảnh đã tan, các người tự nhiên sẽ thấy cảnh tượng

khác thôi." Bàn Tử giải thích đơn giản một lượt.Ngốc Tiểu Muội, Tuyết Lỵ Dương và Hàn đội trưởng đều sững sờ, sao họ lại biết rõ thế?"Vậy sao cậu biết chỗ này có huyễn cảnh?

Chúng ta rõ ràng cùng vào đây mà." Ngốc Tiểu Muội càng thêm tò mò."Đó là vì trước khi vào, Dã ca đã nói với chúng tôi, nhưng chưa nói với các người thôi." Bàn Tử vừa nói vừa liếc nhìn Tần Dã bên cạnh.

Sự sùng bái dành cho hắn lộ rõ trên mặt."Sao cậu không nói trước?

Làm chúng tôi lo lắng một trận." Tên sát thủ Mỹ đầu hàng đầu tiên bực bội lên tiếng."Lo lắng?

Đạn của Dã ca nhà tôi nhanh thế, ông chết thẳng cẳng luôn rồi, lo cái mịa gì nữa, không biết thân phận mình là gì à?" Bàn Tử khinh bỉ nhìn tên sát thủ Mỹ, chẳng thèm xem lại mình là cái loại gì mà đòi bọn họ phải báo cho biết mấy thứ đó?

Chết hay không chẳng phải do họ quyết định sao?"Ngươi..." Tên sát thủ Mỹ nhất thời tức tối, định phản bác nhưng không biết nói gì."Vậy nên ngay từ lúc vào chúng ta đã gặp huyễn cảnh rồi?

Đây cũng là thủ đoạn của Đại tế ti sao?" Hàn đội trưởng đầy kinh hãi hỏi."Có thể nói là vậy." Hạo Thiên Chân hơi gật đầu."Thật là quá khủng khiếp, chẳng để lại dấu vết gì đã kéo người ta vào huyễn cảnh." Ngốc Tiểu Muội thẫn thờ lẩm bẩm.Đội trưởng Saxky cùng các thành viên khác lúc này cũng đầy kinh hãi.

Đến tận bây giờ họ vẫn còn thấy rùng mình.Còn khán giả trong livestream cũng đã hiểu tại sao họ có thể chết đi sống lại.【Ái chà chà!

Vẫn cứ là Dã ca của tôi!

Đây đúng là sự tồn tại đỉnh cấp mà!】【Chẳng thế thì sao, vẫn là Dã ca đỉnh, dự liệu trước được huyễn cảnh bên trong, nếu không thì chẳng biết chuyện khủng khiếp gì sẽ xảy ra nữa.】【Mấy cái đứa trước đây không tôn trọng Dã ca nhà tôi còn đó không?

Mở to mắt chó ra mà nhìn cho kỹ, chưa làm rõ chân tướng sự việc thì đừng có mà võ đoán, tưởng mỗi mình có não chắc?】【Mỹ, Ấn Độ, với Anh Hoa quốc đâu rồi?

Sao không thấy sủa nữa đi?

Nói đi chứ, là không muốn nói hay là không dám nói?】【Đại Việt các người có gì mà đắc ý, vụ các người giết người khám phá Mỹ trước đó còn chưa tính sổ đâu?】【Cả người Anh Hoa quốc chúng tôi nữa, các người vẫn chưa giải thích rõ ràng đâu.】【Vãi cả lúa!

Các người đúng là mặt dày không ai bằng, tưởng chuyện này thế là kết thúc sao?

Đừng có nói là các người sẽ không bỏ qua, Đại Việt chúng tôi cũng sẽ không dễ dàng tha cho các người đâu, đám người khám phá của các người mò đến Đại Việt, tưởng thế là xong chuyện chắc?】Khán giả trong livestream đang tranh chấp kịch liệt với những cư dân mạng nước ngoài.Tại Học viện Khảo cổ.

Các giáo sư cũng đã hiểu rõ tại sao những người kia lại chết đi sống lại, ai nấy đều lộ vẻ bừng tỉnh.“Tần Dã này, biểu hiện vừa rồi của cậu ấy thật sự làm tôi thót tim, tôi còn tưởng họ thật sự đã giết sạch những người đó rồi.” Lâm giáo sư sau khi biết kết quả đều thở phào nhẹ nhõm, đám sát thủ thì thôi đi, nhưng người Bạch Hùng không được phép xảy ra chuyện, vạn nhất có chuyện thật thì ảnh hưởng rất lớn đến quan hệ ngoại giao hai nước.“Vương giáo sư, hiện tại sự việc đã được giải quyết, sao ông vẫn còn nhíu mày thế?

Có chuyện gì sao?” Một vị giáo sư thở phào xong, quay đầu lại

thấy sắc mặt Vương giáo sư không được tốt lắm.“Tôi đang nghĩ tiếp theo phải làm sao, huyễn cảnh giải quyết rồi, vậy còn gã Đại tế ti kia thì sao?

Tôi đến giờ vẫn còn nhớ Đại tế ti trong mộ Hiến Vương, lúc đó cũng đầy rẫy nguy hiểm, Ngốc Tiểu Muội và Bàn Tử suýt chút nữa là gặp nạn.”“Tên Đại tế ti này nhìn không có vẻ dễ chọc, vạn nhất hắn dùng thủ đoạn đặc biệt nào đó làm họ bị thương thì thực sự khó giải quyết.” Vương giáo sư thở dài một tiếng, sau đó nhìn vào màn hình lớn.“Ông nói cũng đúng, nhưng Tần Dã biết nhiều như vậy, biết đâu cậu ấy cũng có cách phòng bị gã Đại tế ti này.”“Nhưng mọi người không thấy Tần Dã biết quá nhiều sao?”“Tôi cũng thấy Tần Dã biết quá nhiều, cậu ấy dường như rất am hiểu mộ huyệt này, cứ như là về nhà mình vậy.”“Hay là lúc rảnh rỗi cậu ấy đi dạo rồi vô tình ghé qua đây?”Lời vừa dứt, tất cả các giáo sư đều quay đầu nhìn vị giáo sư vừa phát biểu...

Lời này mà cũng nói được...

Cậu ấy nói gì ông cũng tin à, ai rảnh rỗi cơm no bò cưỡi mò đến cái nơi khỉ ho cò gáy, chó ăn đá gà ăn sỏi này mà đi dạo?Lâm giáo sư và Trần giáo sư thì im lặng một lát, nếu là người khác thì chắc chắn không làm thế, nhưng nếu là Tần Dã thì rất có khả năng.

Mạch não của thằng nhóc đó không giống người thường.

Vương giáo sư cũng thấy khả năng này rất cao.Ngay lúc này...“Tần Dã đang tìm cái gì thế?” Không biết vị giáo sư nào đột nhiên lên tiếng.

Ánh mắt mọi người đều bị màn hình lớn thu hút.Trong mộ huyệt.

Đôi mắt tĩnh lặng như nước của Tần Dã quan sát bốn phía, như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Cuối cùng, bên dưới những khối đá, hắn phát hiện rất nhiều bảo thạch màu đỏ tươi bị vùi lấp.

Bàn Tử, Hoắc Tú Tú cùng những người khác đi tới bên cạnh Tần Dã, nhìn theo tầm mắt hắn, thấy những viên bảo thạch hiện ra rõ mùng một.“Oa!

Nhiều bảo thạch quá!” Bàn Tử nói xong định tiến lên lấy thì bị Hoắc Tú Tú ngăn lại.“Sao thế?” Bàn Tử ngẩn ra, có chút khó hiểu, “Cô kéo tôi làm gì?

Đó là bảo thạch mà, chẳng lẽ không lấy à?”“Đó không phải là bảo thạch bình thường đâu.” Tần Dã còn chưa kịp nói hết câu đã thấy đám sát thủ các nước ùa lên.“Oa, nhiều bảo thạch quá!”“Nhìn kìa, trong suốt lấp lánh, đây là bảo thạch từ hơn hai ngàn năm trước, chưa nói đến giá trị bản thân nó, chỉ riêng cái niên đại này mang ra ngoài cũng đủ đổi được khối tiền.”“Vậy còn đợi gì nữa?

Mau lấy đi thôi, Tần Dã thì các người không giết được, lại còn bị tống mất 50 triệu, giờ không lấy đi cái gì chẳng phải là lỗ vốn sao?” Một tên sát thủ đầy hưng phấn nói.Ngay khi hắn định nhặt viên bảo thạch từ trong kẽ đá lên, Hạo Thiên Chân bên cạnh đã lên tiếng trước: “Các người không sợ có mạng lấy mà không có mạng tiêu sao?”“Ý ngươi là gì?” Tất cả sát thủ đều khựng lại, quay đầu nhìn về phía nhóm Tần Dã.“Những viên bảo thạch này vốn được khảm trong đôi mắt điêu khắc, những đôi mắt này tương ứng với phù văn của Đại tế ti, chúng đã bị ám bởi oán khí của hắn, một khi các người chạm vào sẽ rất rắc rối.” Tần Dã lên tiếng giải thích.Đám sát thủ nghe nói có liên quan đến Đại tế ti, sợ hãi vội vàng rụt tay lại.“Coi như các người còn chút não, Dã ca nhà tôi là đang cứu mạng các người đấy, 50 triệu kia các người không tiêu trắng đâu.” Bàn Tử nhìn bộ dạng sợ hãi của đám sát thủ, trong lòng vừa khinh bỉ vừa có chút sợ hãi, nếu không có Tú Tú kéo lại, chắc hắn cũng dính rắc rối rồi.Đám sát thủ nghe Bàn

Tử mỉa mai, sắc mặt không mấy tốt đẹp nhưng vẫn rụt tay lại.

Dù sao mộ huyệt này rất quỷ dị, ai biết sau đó sẽ xảy ra chuyện gì.

Họ quyết định giữ mạng là trên hết.Đám sát thủ có kẻ nghe lời, nhưng cũng có kẻ không nghe."Chỉ là một viên bảo thạch thôi mà, sao lại liên quan đến oán khí được?

Ta không tin cái tà thuyết này." Một tên sát thủ Mỹ khinh thường cười nhạo, sau đó trước mặt mọi người cầm viên bảo thạch lên.

Hắn còn dùng tay lau sạch bụi bẩn phía trên, rồi hà hơi vào miệng lau qua một lượt, viên bảo thạch sau khi lau xong càng thêm rực rỡ."Ta lấy rồi đấy, thì sao?

Chẳng phải vẫn không sao sao?" Tên sát thủ vừa nói vừa nở nụ cười, ánh mắt đầy vẻ khiêu khích nhìn Tần Dã.Những tên sát thủ khác thấy nỗi lo sợ lúc nãy tan biến, thấy hắn không sao cũng muốn nhặt bảo thạch nhưng vẫn chần chừ chưa hành động.

Bàn Tử và Hắc Hạt Tử nhìn tên sát thủ đó với ánh mắt cạn lời."Đúng là kẻ điếc không sợ súng, lát nữa có chuyện gì thì đừng có khóc lóc cầu xin Dã ca cứu mạng." Hắc Hạt Tử khó chịu nhìn tên sát thủ kia.Tên sát thủ định lên tiếng thì thấy viên bảo thạch trong tay đột ngột biến thành màu đen, một luồng hắc khí đáng sợ từ bên trong bốc ra, lao thẳng về phía ấn đường của hắn."Khặc khặc khặc..." Đôi mắt và miệng của tên sát thủ đó bắt đầu bốc ra từng lớp hắc khí.

Giọng nói cũng từ nam chuyển sang nữ.Những tên sát thủ ở gần đó đều đồng loạt lùi lại vài bước, giữ khoảng cách với hắn.

Họ kinh hoàng nhìn tên sát thủ đang bốc hắc khí khắp người.

Đặc biệt là tiếng cười kia, càng nghe càng thấy lạnh sống lưng, da gà da vịt nổi hết cả lên.Ngốc Tiểu Muội và Hàn đội trưởng đều đứng sau lưng Tần Dã."Chuyện này là sao?" Ngốc Tiểu Muội lần đầu thấy

cảnh này, ngơ ngác nhìn tên sát thủ trước mặt.“Bị oán khí nhập thân chứ sao nữa.” Bàn Tử thản nhiên nói, rồi nhìn gã sát thủ bị nhập, “Đã bảo rồi, cái thứ đó không chạm vào được, ngươi không tin, giờ xảy ra chuyện chẳng phải là tự chuốc lấy sao?”“Khặc khặc khặc...” Tên sát thủ không đáp lời, vẫn phát ra những tiếng cười âm lãnh.Khán giả trong livestream lúc này đều kinh hãi.【Mẹ ơi!

Đôi mắt kia bốc ra hắc khí kìa, nhìn mà phát khiếp, đặc biệt là cái tiếng cười đó, tôi hãi vcl, quá khủng khiếp.】【Tôi đéo dám nhìn nữa, có thể tua qua đoạn này không?】【Không!

Cái thằng ngu đó!

Đã bảo là đừng có nhặt rồi mà?

Chương 165

Tôi thấy Hắc Hạt Tử nói đúng, bọn Mỹ này đúng là kẻ điếc không sợ súng, có kết cục này cũng là đáng đời.】【Hắn đáng đời là việc của hắn, giờ phải làm sao đây?

Không xảy ra chuyện gì chứ?

Cái tiếng đó nghe như tiếng phụ nữ, chẳng lẽ bị Đại tế ti nhập xác rồi?】【Chẳng phải đã nói rồi sao?

Đó là oán khí, oán khí này chính là Đại tế ti, nói thế cũng bình thường thôi, Đại tế ti ngồi được vào vị trí đó chắc chắn có bản lĩnh, tôi bắt đầu lo cho Dã ca và mọi người rồi đấy.】【Tôi cũng lo quá, nhìn đáng sợ vcl, không dám xem tiếp nữa.】Khán giả khi thấy cảnh tượng này đều trở nên kinh hãi, từng người một theo dõi livestream với ánh mắt kinh ngạc và sợ sệt.Tại Học viện Khảo cổ!

Lâm giáo sư và Trần giáo sư không ngờ oán khí của Đại tế ti lại có thể nhập xác..."Phen này hỏng rồi, Đại tế ti này không ngờ chết rồi mà vẫn lợi hại như thế." Lâm giáo sư hoảng hốt nói."Lâm giáo sư, ông hiểu rõ về cái này không?" Một vị giáo sư tò mò hỏi."Người thời cổ đại mà được xưng là Đại tế ti đều có dị năng trong người, cũng giống như Tần Dã thiên sư vậy, dù là lúc sống hay khi chết đều có bản lĩnh nhất định, giờ chúng ta cứ xem đi đã, tà thuật của Đại tế ti này rất tà môn.""Trong mộ Hiến Vương chúng ta đã thấy Đại tế ti đáng sợ thế nào rồi, có lẽ Đại tế ti này còn lợi hại hơn cả gã trong mộ Hiến Vương nữa." Lâm giáo sư lên tiếng với giọng điệu nặng nề.Lời này vừa thốt ra khiến lòng tất cả giáo sư đều trĩu nặng."Vậy thì chuyện nghiêm trọng rồi.""Dù sao Tần Dã cũng là thiên sư, đối phó với mấy thứ này chắc không làm khó được cậu ấy đâu.""Chúng ta cứ

xem tiếp đi, đừng tự làm loạn đội hình rồi lo lắng hão, biết đâu chúng ta chỉ đang lo bò trắng răng thôi.”Các giáo sư xì xào bàn tán, giờ đây ai nấy đều lo lắng cho Tần Dã.Tại Bộ Ngoại giao.“Tên sát thủ đó nếu bị giết thì cũng là do tự chuốc lấy, không thể trách Đại Việt được, đừng có cái gì cũng đổ lên đầu Đại Việt.” Lâm bộ trưởng thấy hành vi tìm chết của tên sát thủ Mỹ, để tránh việc cái gã Hoa Lai Nhĩ kia lại bám lấy họ như cao dán, ông quyết định nói rõ trước.“Tôi đã nói gì đâu?” Những lời Hoa Lai Nhĩ định nói đã bị đối phương chặn trước, vẻ mặt có chút không tự nhiên.“Tính khí ông thế nào ông không tự biết à?

Ai biết được lúc nào ông lại đòi quyền lợi cho sát thủ Mỹ, giờ bị oán khí Đại tế ti nhập rồi, có chết cũng là hắn tự tìm lấy.” Lâm bộ trưởng không thèm quan tâm đến sự không tự nhiên của gã kia, trong lòng thầm đoán chắc chắn gã đang tính toán gì đó.Các nhà ngoại giao khác thì đang dán mắt vào màn hình lớn, đối với bộ dạng của tên sát thủ kia, họ vẫn có chút sợ hãi.

Nhìn bộ dạng đó rất dọa người.Trong mộ huyệt.

Ngay khi mọi người đang cảnh giác nhìn tên sát thủ trước mặt, Tần Dã đã cầm lấy khẩu súng trong tay Bàn Tử, nổ súng vào trán tên sát thủ đó.Đoàng!

Tên sát thủ bị bắn trúng lập tức ngã xuống đất, lỗ máu giữa trán vẫn đang rỉ máu.“Ra đây đi, đừng có trốn tránh nữa.” Tần Dã bình thản nói, giọng điệu mang một sự uy nghiêm hiếm thấy.Lời Tần Dã vừa dứt, những viên bảo thạch khác trên mặt đất đột nhiên rung chuyển, từ trong các khe đá từ từ bay ra, lao thẳng vào những tên sát thủ ở gần nhất.“A!

Đây là cái gì?

Đừng có lại gần!”“Đừng có sát vào lão tử!”“Mẹ kiếp!”Đám sát thủ thấy những viên bảo thạch lao tới đều hoảng loạn vô cùng, đâu

còn cái vẻ hăm hở như lúc mới thấy bảo thạch nữa.

Có kẻ còn rút súng và ám khí định bắn nát chúng, nhưng đạn và ám khí bắn trúng bảo thạch chẳng có tác dụng gì, đành bất lực để chúng rơi lên người.Trong chớp mắt, hắc khí bốc ra từ bảo thạch lập tức nuốt chửng lấy họ.

Chỉ có vài tên sát thủ thấy điềm chẳng lành chạy tới sau lưng Tần Dã mới thoát khỏi cảnh bị bảo thạch bám thân.Giây tiếp theo!

Chỉ thấy những tên sát thủ đó cũng giống như tên sát thủ Mỹ lúc nãy, mắt, mũi và miệng đều có hắc khí cuồn cuộn, trong miệng phát ra tiếng khặc khặc khặc.

Cảnh tượng này khiến tâm thần mọi người rúng động.Hàn đội trưởng và đội trưởng Saxky nâng vũ khí trong tay lên, sẵn sàng chiến đấu.

Nói đúng hơn là làm vậy để trấn an bản thân, không có vũ khí trong tay họ cảm thấy không an toàn.Hắc khí trên người đám sát thủ này vẫn tiếp tục bốc ra, tụ lại một chỗ, tạo thành một hư ảnh màu đen, hình dáng y hệt gã Đại tế ti trên vách tường.

Hắc khí dần dần hiện ra một bóng dáng thanh mảnh, ngũ quan trên mặt ngày càng rõ ràng, nhưng gương mặt đó lại tràn đầy sự giận dữ.“Lại là ngươi!” Đại tế ti đột nhiên lệ hắc một tiếng.

Tiếng quát bất ngờ khiến Bàn Tử, Hàn đội trưởng cùng mọi người giật nảy mình.

Cái gì thế này?

Đột nhiên lên tiếng, đúng là dọa chết người ta mà.Tần Dã không đáp lời, chỉ thản nhiên nhìn ả.“Lúc sống ta đã chết dưới tay ngươi, không ngờ sau khi chết vẫn còn gặp lại ngươi, ha ha, lần này ta sẽ không thất bại nữa, ta phải giết ngươi, ta phải cho Nữ vương biết kẻ

nào mới có bản lĩnh xoay chuyển cục diện cho Tinh Tuyệt cổ thành.” Đại tế ti đầy nộ hỏa nhìn Tần Dã, hắc khí trên người ả cũng đậm đặc hơn trước, cuồn cuộn không ngừng.“Ta không phải hắn, bà nhận nhầm người rồi, vả lại Tinh Tuyệt cổ thành khí số đã tận, bà cũng không thể xoay chuyển được gì đâu.” Tần Dã tiếp tục giải thích.“Ta không thể nhận nhầm người được, trên người ngươi có hơi thở giống hệt tên đó, đều khiến người ta chán ghét và phẫn nộ như nhau.” Đại tế ti vừa nghe Tần Dã phủ nhận, cơn giận lập tức bùng phát, hét lên.“Phàm là những kẻ liên quan đến ngươi đều phải chết!

Đều phải chết!!!

Ha ha ha!!

Chờ chết hết đi!!” Giọng của Đại tế ti vang vọng khắp sơn động.Còn Tần Dã như không nghe thấy gì, vẫn đứng đó thản nhiên.“Ta đã bảo không phải ta rồi mà.” Chỉ là tiếng nói của hắn đã bị tiếng cười điên dại của Đại tế ti át mất.Ngốc Tiểu Muội, Hàn đội trưởng, Tuyết Lỵ Dương cùng Hoắc Tú Tú đều ngẩn ngơ trước lời của Đại tế ti.

Ả nói trên người Tần Dã có hơi thở ả chán ghét, còn bảo chính Tần Dã đã giết ả...

Lẽ nào Tần Dã chính là vị đạo sĩ xuyên không đó?Oành!

Đầu óc mọi người như có một quả bom nguyên tử nổ tung, từ miệng Đại tế ti dường như họ đã tìm thấy một thông tin cực kỳ quan trọng.

Đó là Tần Dã chính là người xuyên không?

Chính hắn đã diệt Tinh Tuyệt cổ thành?

Giết Tinh Tuyệt Nữ vương và Đại tế ti?Vcl!

Thông tin này đúng là quá chấn động!

Trước đây chỉ là suy đoán, nhưng giờ đã có chứng nhân rồi, lại là chính miệng Đại tế ti nói ra, chắc chắn không thể sai được.

Ánh mắt Ngốc Tiểu Muội và Hàn đội trưởng nhìn Tần Dã càng thêm kinh ngạc.

Ai mà ngờ được Tần Dã lại xuyên không về hơn hai ngàn năm trước...Trong phòng livestream:【Vcl!!

Chuyện Dã ca là người xuyên không giờ đã có bằng chứng thực tế rồi nhé!

Chính người chết đã xác nhận thì không thể là giả được nữa rồi!!】【Mẹ ơi!!

Dã ca đúng là đỉnh vcl!!】【Dã ca nhà mình hóa ra là người xuyên không, còn có thể mang theo súng máy đến Tinh Tuyệt cổ thành diệt Đại tế ti và Nữ vương nữa chứ!!!

Đệch!!

Cảnh tượng đó sao tôi lại không được thấy nhỉ?】【Không phải chứ!!

Làm thế nào được vậy?

Dã ca làm thế nào mà hay thế?】【Quan tâm làm gì, giờ sự sùng bái của tôi dành cho Dã ca đã đạt đến đỉnh điểm rồi, sùng bái như nước sông Hoàng Hà chảy mãi không ngừng luôn.】【Vô tình chúng ta dường như đã biết được bí mật của Dã ca rồi, tôi càng ngày càng thấy Dã ca thâm sâu khó lường.】Khán giả lúc này khi biết thêm một thân phận khác của Tần Dã từ miệng Đại tế ti đều cảm thấy vô cùng chấn động.

Ánh mắt nhìn Tần Dã càng thêm kinh ngạc.

Không chỉ họ kinh ngạc, mà cả học sinh và giáo sư trong trường

cũng vậy.

Đặc biệt là giáo viên hướng dẫn của hắn.

Ông quen biết Tần Dã mấy năm nay mà còn không biết cậu ta có bản lĩnh này?

Còn biết xuyên không thời gian nữa à?"Lý lão sư, học trò của ông đúng là lợi hại thật đấy!""Đúng thế!

Tôi thật sự ghen tị với ông, có thể dạy được một học trò ưu tú như Tần Dã.""Người ta toàn bảo ai là học trò của ai, ông thì hay rồi, sau này người ta sẽ nói ông là thầy của Tần Dã, đúng là người nhờ học trò mà nổi tiếng, tôi thật sự khâm phục ông."Các đồng nghiệp lộ rõ vẻ ghen tị, ngoài sự kinh ngạc ra thì chính là ghen tị.

Lý lão sư thực chất cũng đang ngơ ngác vô cùng, nhưng chẳng lẽ ông lại bảo mình chẳng biết cái quái gì sao?

Thôi thì họ đã ghen tị thì cứ để họ ghen tị đi..."Chủ yếu là do vận khí tốt, vận khí tốt thôi!!"Lý lão sư nói vậy nhưng trong lòng cũng kinh ngạc về hành vi và thân phận của Tần Dã chẳng kém gì họ.Tại Học viện Khảo cổ.

Các giáo sư khi biết từ miệng Đại tế ti rằng Tần Dã chính là người xuyên không, mặt ai nấy đều đầy vẻ kinh ngạc."Thân phận xuyên không của Tần Dã lần này đã được xác thực rồi sao?

Đại tế ti đã tự thân xác nhận.""Mẹ ơi!

Tần Dã này quả thực có bản lĩnh tột bậc mà!!""Trước đây chỉ là suy đoán mà tôi đã kinh ngạc lắm rồi, giờ đã xác định rồi tôi lại càng thấy chấn động hơn, sao... sao có thể chứ?"Các giáo sư vẫn đang bàn tán, sự kinh ngạc càng lúc càng lớn.

Lâm giáo sư, Trần giáo sư cùng Vương giáo sư đều không ngờ những gì thấy trước đây lại là sự thật, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý

nhưng giờ nghe chính miệng Đại tế ti xác nhận Tần Dã là kẻ đã giết mình, trong lòng vẫn thấy chấn động vô cùng.

Chuyện này thực sự khó lòng tiếp nhận nổi..."Tần Dã nếu thật sự là người xuyên không, vậy cậu ấy đã làm điều đó như thế nào?

Làm sao mà quay lại được?" Lâm giáo sư sau cơn chấn động là sự tò mò."Chuyện này chúng ta không hỏi được đâu, Tần Dã căn bản sẽ không thừa nhận, nghi vấn này chỉ có thể tồn tại trong lòng thôi chứ không thể chứng thực được, nếu thực sự thừa nhận thì rắc rối sẽ tìm đến cậu ấy ngay." Vương giáo sư lên tiếng đầy tiếc nuối.Lời này đúng là sự thật, tất cả giáo sư đều im lặng một lát, tiếp tục theo dõi livestream.

Hiện tại chưa phải lúc nói chuyện này, trước tiên cứ để cậu ấy giải quyết gã Đại tế ti kia đã.Trong mộ huyệt.

Tần Dã cau mày, nhìn Đại tế ti với ánh mắt khó chịu."Tôi không phải người xuyên không, cái nồi đen này Tần Dã tôi không gánh, kẻ dùng súng máy bắn chết người không phải tôi, là một người xuyên không khác." Tần Dã lại một lần nữa thanh minh.Chính sự phản đối kịch liệt này càng khiến Đại tế ti nổi trận lôi đình."Ta đường đường là Đại tế ti Tinh Tuyệt quốc, lẽ nào lại nhận nhầm kẻ thù của mình sao, ngươi còn phải là đàn ông không, dám làm không dám chịu, ngươi thật đáng ghét, ngươi tưởng ngươi không thừa nhận thì có thể quên đi sự thật là ngươi đã giết ta sao?" Đại tế ti lúc này hắc khí trên người càng thêm đậm đặc, thậm chí cả không gian phía trên cũng bị oán khí đen kịt bao phủ."Ta đã bảo không phải ta, giờ bà cút ngay đi cho ta." Lời nói của Tần Dã khiến Đại tế ti bùng nổ, ả không còn kiểm soát nổi cơn giận nữa."A!

Ta phải giết sạch các ngươi." Đại tế ti đột nhiên dang rộng hai tay, thu lấy càng nhiều hắc khí từ những tên sát thủ đang bị khống chế,

hắc khí lúc này còn dày đặc hơn trước.Mọi người nhìn thấy sau lưng Đại tế ti xuất hiện một con quái xà ba đầu màu đen khổng lồ, bóng xà này đều do hắc vụ huyễn hóa thành.

Bóng xà đen dần dần ngưng tụ, toàn thân chúng đen kịt, thậm chí còn đang thè lưỡi xà, đôi mắt bốc ra hắc vụ chằm chằm nhìn họ.

Chỉ một cái liếc mắt, bọn người Ngốc Tiểu Muội đã cảm thấy máu trong người như đông cứng lại.

Con hắc xà này khiến họ cảm thấy sợ hãi vô cùng.Đội trưởng Saxky cùng các thành viên khác tuy đã thấy nhiều cảnh tượng lớn lao, nhưng cảnh tượng như thế này... họ mới thấy lần đầu.

Thứ này dùng súng có tác dụng không?

Nếu không có tác dụng thì thôi đừng dùng nữa, phí đạn.

Thà tạo dáng đẹp đẹp chút chờ chết cho xong."Ta muốn các ngươi phải chôn cùng ta..." Đại tế ti nói xong, con đại xà đột nhiên phun ra từng luồng hắc vụ, luồng hắc vụ này lao về phía các lính đánh thuê và Ngốc Tiểu Muội.Bùm!"Mẹ nó!""Kháo!"Bọn họ muốn tránh đòn tấn công đó, ngờ đâu luồng hắc vụ lại nhanh đến vậy, họ chỉ cảm thấy mình bị thứ gì đó đập mạnh một phát.

Xương cốt trong người đều đau điếng...Bàn Tử và Hoắc Tú Tú định nổ súng, đạn vừa bắn ra, hắc vụ chỉ hiện ra một cái lỗ, nhưng rất nhanh cái lỗ đó đã được hắc vụ bù đắp lại.

Sau đó họ lại bị luồng hắc khí đó đánh trúng."Phụt!

Tổ sư nhà bà." Bàn Tử ôm ngực, miệng phun ra một ngụm máu.

Hắn cảm nhận rõ vị tanh nồng trong miệng ngày càng đậm.Trừ Tần Dã ra, những người xung quanh đều bị hắc vụ đánh trúng, họ nằm bẹp trên đất ngửa đầu nhìn những luồng hắc vụ kia."Dã ca!""Dã ca cẩn thận, cái thứ này đánh đau lắm." Hoắc Tú Tú và A Ninh đồng

thanh hét lên.Ngay lúc đó, Tần Dã thấy hắc vụ lao tới, hắn từ từ cởi bỏ lớp áo trên người.“Không phải chứ, Dã ca cậu định làm gì?

Dùng mỹ nam kế à?

Không có tác dụng đâu.”“Lúc này rồi đừng có cởi áo nữa, vô ích thôi.” Bàn Tử và Hắc Hạt Tử thấy Tần Dã cởi áo, chẳng thèm suy nghĩ mà thốt lên.“Hai người im miệng đi, mỹ nam kế cái gì, Dã ca sắp ra tay với Đại tế ti rồi.” Hạo Thiên Chân thấy đau nhói ở ngực, giờ lại bị lời của Bàn Tử và Hắc Hạt Tử làm cho tức phát điên, lúc này rồi mà còn nghĩ đến chuyện dùng mỹ nam kế?

Nghĩ kiểu gì mà nói ra được vậy?Khi luồng hắc vụ sắp chạm vào người Tần Dã, một luồng sức mạnh vô hình đã đánh bạt hắc vụ ra ngoài.Bùm!

Chương 166

Luồng hắc vụ bật ngược trở lại, vừa hay đánh tan một cái đầu rắn.

Đại tế ti thấy cảnh này, chân mày càng nhíu chặt hơn.Giây tiếp theo!

Tần Dã cởi hẳn áo ra, chỉ thấy trên cơ thể cường tráng hiện ra một hình xăm màu đen, gần như chiếm trọn nửa thân trên.

Bên trái là Thanh Long, bên phải là Bạch Hổ, ở giữa có Kỳ Lân trấn giữ.

Trước ngực là Quan Vũ đang nhắm mắt, Đường Tăng ngồi trong quan tài, Tôn Ngộ Không vác Na Tra trên vai, Ngọc Hoàng Đại Đế và Hắc Bạch Vô Thường chia ra hai bên.Hình xăm này hiện ra trên người Tần Dã, một luồng khí thế đáng sợ tỏa ra từ cơ thể hắn.

Đặc biệt là những hình xăm đó trông vô cùng sống động, y như thật.Mọi người sau khi thấy hình xăm của Tần Dã, mắt ai nấy như muốn rớt ra ngoài...

Trên người Tần Dã là cái quái gì thế này?

Nhìn đáng sợ vãi lúa!!

Ngốc Tiểu Muội ngây người ra, không nói nổi một câu nào, chỉ biết đứng thẫn thờ nhìn..."Vcl!

Dã ca sao không xăm luôn cả thiên đình lên người cho rồi?" Bàn Tử thấy hình xăm này cũng kinh ngạc tột độ."Không phải chứ, cậu ấy có hình xăm từ lúc nào vậy?

Lúc trước chúng ta đi tắm chung đâu có thấy hình xăm này đâu!" Hạo Thiên Chân kinh ngạc, vội nhìn sang Hắc Hạt Tử."Tôi cũng

chịu!" Hắc Hạt Tử tỏ vẻ ngơ ngác.Ngơ ngác không chỉ có họ, mà cả khán giả trong phòng livestream Kỷ Ức nữa.【Không phải chứ!

Mẹ ơi, tôi vừa thấy cái gì thế này?

Thanh Long Bạch Hổ với Kỳ Lân, ở giữa còn có Tôn Ngộ Không với Đường Tăng nữa, sao tôi thấy cái hình xăm này nó thật thế nhỉ?】【Đâu chỉ là thật, nhìn cứ như là vật sống vậy, hình xăm gì mà đỉnh thế?

Xăm ở đâu vậy, kỹ thuật đúng là siêu đẳng, quan trọng nhất là hình xăm này còn có thể chống đỡ được luồng hắc vụ kia nữa hả?】【Vcl!

Đúng là thần tích mà!!】【Dã ca có những hình xăm này, tôi thấy cậu ấy càng thêm bá khí, đúng là sự tồn tại đỉnh của chóp!!】【A a a!

Tôi cũng muốn đi xăm một cái, tôi muốn được như Dã ca!!】【Cô đừng có nói bừa, mấy cái hình xăm này người bình thường không gánh nổi đâu, cũng chẳng ai dám đi xăm cái này cả.

Tôi là một thợ xăm, đây là điều cấm kỵ của giới chúng tôi.】【Đúng thế, tôi cũng nghe nói qua truyền thuyết này, rất hiếm người xăm được như vậy.】【Dã ca đúng là đỉnh vãi chưởng, hình xăm thế này mà cũng chế ngự được...】 Khán giả nhìn thấy hình xăm này xong, đối với Tần Dã lại càng kinh thán không thôi.

Đám giáo sư khảo cổ nhìn cảnh này cũng ngẩn ngơ.

"Hình xăm của Tần Dã vậy mà... kỳ lạ đến thế sao?" Lâm giáo thụ trợn tròn mắt, ánh mắt nhìn chằm chằm vào hình xăm trên người Tần Dã, cái hình xăm này thật sự quá quỷ dị.

"Bất kể hình xăm này là gì, nhưng có vẻ nó rất hiệu quả đối với làn sương đen kia." Trần giáo thụ thì nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi, vốn dĩ sương đen định nhắm vào Tần Dã, nhưng không ngờ lại bị hắn đánh bật trở lại, lẽ nào chính là vì hình xăm này?

“Bất kể nguyên nhân là gì, hiện tại cứ nghĩ xem tiếp theo phải làm thế nào?

Vị Đại tế ti này dù là lúc còn sống hay sau khi chết cũng đều rất có bản lĩnh.” Một vị giáo sư khác lo lắng nói.

“Có bản lĩnh đến đâu thì cũng để xem lão có đấu lại được chư thiên thần phật này không.” Vương giáo thụ lúc này tràn đầy tự tin vào Tần Dã.

Không biết có phải ảo giác hay không, Tần Dã đứng đó, dường như đã chuẩn bị sẵn sàng để đối phó với Đại tế ti.

Ông cảm thấy an tâm một cách kỳ lạ, Tần Dã luôn mang đến cho họ những bất ngờ khác biệt.

Bên trong mộ huyệt.

Tần dã hơi rũ mắt, nhìn hình xăm trên người, ánh mắt hắn dừng lại ở vị trí Hắc Bạch Vô Thường nơi bả vai...

Sau đó hắn quay người nhìn về phía Hoắc Tú Tú bên cạnh.

“Tú Tú, đưa chu sa cho tôi.” Hoắc Tú Tú cũng không do dự, nén đau đớn trên người, từ trong túi lấy ra một túi vải nhỏ ném qua.

Tần Dã đón lấy, bốc một nắm chu sa, lại cắn rách đầu ngón tay, máu hòa cùng chu sa trộn lẫn vào nhau.

Tần Dã nhanh chóng vẽ ra một đạo phù chú, cuối cùng vỗ mạnh lên vai.

Chát!

Trên người Hắc Bạch Vô Thường được điểm phù chú.

Giây tiếp theo!

Trong hang đá bỗng nhiên nổi lên một trận cuồng phong, cơn gió

khiến mọi người vô thức rùng mình một cái, từ bên ngoài cửa còn có sương đen tràn vào.

Làn sương đen đó xoay tròn rồi tụ lại sau lưng Tần Dã, cuối cùng dần hình thành một bóng người...

Không đúng, không phải một, mà là hai bóng người.

Bóng người dần rõ nét, chỉ thấy hai thân ảnh một đen một trắng xuất hiện trước mắt mọi người.

Hai người đầu đội mũ cao, một chiếc mũ viết chữ 'Thăng quan phát tài', chiếc còn lại là 'Thiên hạ thái bình'.

Trong tay họ cầm Câu Hồn Tỏa Liên (xích câu hồn) và Khốc Tang Bổng (gậy tang).

Hai thân ảnh cao lớn đứng bên trái và bên phải sau lưng Tần Dã.

Thân thể cao lớn, khí thế cường đại, từng đợt âm khí trên người khiến kẻ khác nhìn mà phát khiếp.

Thấy Hắc Bạch Vô Thường đứng bên cạnh Tần Dã, mắt của Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và Hoắc Tú Tú lại một lần nữa trợn ngược.

Không chỉ bọn họ, thậm chí đám binh sĩ, đội cứu hộ, và cả đám sát thủ ở phía sau cũng đều đứng hình.

Họ nhìn thấy Âm soái dưới cõi âm...

Quan trọng nhất là...

Ngốc Tiểu Muội nhìn thấy hình xăm trên người Tần Dã không biết từ bao giờ, bóng dáng Hắc Bạch Vô Thường đã biến mất.

Lúc này cô bỗng nhận ra Tần Dã lấy chu sa ra để làm gì, lẽ nào là để triệu hoán hai vị Âm soái này ra?

Ngốc Tiểu Muội cảm thấy đầu óc như có thiên lôi nổ đùng đoàng,

suýt chút nữa là bị đánh gục luôn.

Ngày hôm nay trôi qua kiểu gì thế này, chẳng lẽ mình đã được gặp trước 'người dẫn đường' sau trăm năm của mình sao?

Để làm quen trước à?

Hàn đội trưởng và đội trưởng đội quân thuê đều mặt cắt không còn giọt máu, đồng loạt ngây người.

Họ thậm chí không dám đối diện trực tiếp với hai thân ảnh đen trắng kia.

Lúc này cả không gian chìm vào một sự im lặng quỷ dị.

Bàn Tử và Hắc Hạt Tử kinh ngạc đến mức liên tục nuốt nước bọt, đôi môi không kìm được mà run rẩy mấy cái, cuối cùng chẳng nói được lời nào.

Khán giả trong phòng livestream sau khi thấy cảnh này cũng không ai lên tiếng, đạn mạc không có lấy một cái.

Họ đều bị hai thân ảnh đen trắng trước mắt làm cho khiếp sợ.

Ánh mắt khán giả bị Hắc Bạch Vô Thường thu hút sâu sắc.

Ai nấy đều như gặp quỷ... không còn tâm trạng đâu mà gửi đạn mạc.

Và lúc này, Tần Dã quay người nhìn về phía hai thân ảnh Hắc Bạch Vô Thường, cúi người chào hai vị.

Hắc Bạch Vô Thường dường như cảm nhận được điều gì, chỉ hơi gật đầu chứ không nói chuyện.

Thế là mọi người thấy Hắc Bạch Vô Thường tay cầm Khốc Tang Bổng, xách theo Câu Hồn Tỏa bước về phía Đại tế ti.

“Các ngươi...” Đại tế ti nhìn thấy Hắc Bạch Vô Thường, đối với

hai nhân vật này lão vẫn biết rõ.

Chỉ là không ngờ lão lại gặp họ theo cách thức như thế này.

Ngay khi lão định phản kháng, Câu Hồn Tỏa trong tay Hắc Bạch Vô Thường đã bay về phía lão.

Đại tế ti định tản làn sương đen trên người ra, nhưng Câu Hồn Tỏa này cứ như khảm vào người lão, làm cách nào cũng không tan đi được.

Lão lúc này bắt đầu hoảng loạn, thấy sương đen không tan được, lão chỉ đành chỉ huy con rắn ba đầu sau lưng tấn công về phía hai thân ảnh đen trắng.

"Gỗn xược!" Hắc Bạch Vô Thường bỗng nhiên giận dữ quát một tiếng.

Khốc Tang Bổng trong tay hai người nhẹ nhàng vung lên, con mãng xà ba đầu uy mãnh bị đánh trúng, trong nháy mắt tan biến không còn dấu vết.

Thấy con mãng xà đã bị đánh tan, hai vị lại vung Khốc Tang Bổng nện xuống người Đại tế ti.

Chương 167

Đại tế ti còn định vùng vẫy thoát thân, nhưng Câu Hồn Tỏa đã trói lão chặt cứng, không thể nhúc nhích phân hào.

Lão trơ mắt nhìn Khốc Tang Bổng giáng mạnh xuống người mình.

"Không!" Đại tế ti hét lên chói tai, nhưng mọi chuyện đều vô ích.

Khốc Tang Bổng rơi xuống, oán khí của Đại tế ti tan biến ngay lập tức.

Còn đám sát thủ kia, khi oán khí của Đại tế ti biến mất, họ cũng nhắm mắt ngất đi.

Hắc Bạch Vô Thường thấy nhiệm vụ hoàn thành, hai người cùng quay đầu nhìn Tần Dã.

Tần Dã với vẻ mặt tôn kính nhìn họ và cúi người tỏ lòng cảm ơn.

Bóng dáng Hắc Bạch Vô Thường hóa thành sương đen rồi biến mất.

Hình xăm đã biến mất trước đó của Tần Dã cũng quay trở lại trên người sau khi hai vị rời đi.

Đối với chuyện này, Tần Dã chỉ bình thản mặc lại quần áo, trực tiếp phớt lờ ánh mắt của đám Bàn Tử.

Lúc này mọi người đều nhìn Tần Dã với vẻ kinh hãi.

Trong mắt đám Bàn Tử ngoài kinh hãi ra còn có sự tự hào...

Tần Dã ưu tú như vậy, là lão đại của họ, làm sao họ không tự hào cho được.

Chưa nói đến thân phận ở dương gian đáng nể cỡ nào, ngay cả dưới âm phủ, chúng ta cũng có 'quan hệ'...

Ái chà chà!

Phải nói là khoảnh khắc này họ bị chấn động dữ dội.

“Vãi chưởng!

Dã ca của tôi...

đỉnh thật sự!!

Còn có thể điều động cả Hắc Bạch Vô Thường, tôi thấy Dã ca đúng là ngầu bá cháy luôn!!!” Bàn Tử ngồi bệt dưới đất, ánh mắt đầy vẻ sùng bái nhìn Tần Dã.

Sự sùng bái dành cho hắn lại tăng thêm một bậc.

“Đây thật sự là Dã ca của tôi sao?

Tôi vậy mà nhìn thấy cả Hắc Bạch Vô Thường?

Tôi cứ tưởng phải chết đi mới thấy được chứ!” Hạo Thiên Chân cũng kinh ngạc nhìn Tần Dã, thẫn thờ lẩm bẩm.

“Hồi đó quả nhiên tôi không theo nhầm người, bản lĩnh của Tần Dã thật sự không thể xem thường, quá chấn động.” Hắc Hạt Tử nghĩ đến quyết định lúc trước, trong lòng không khỏi sợ hãi.

May mà lúc đó mình tinh mắt nhận ra anh hùng, nếu không đã bỏ lỡ một nhân vật như Tần Dã rồi.

Hoắc Tú Tú và A Ninh nhìn Tần Dã, ngoài sùng bái ra còn có cả vẻ ái mộ.

Người tràn đầy tình cảm ái mộ không chỉ có hai người họ, mà còn có cả Shirley Dương.

Từ ánh mắt dò xét ban đầu cho đến sự chấn động và ái mộ hiện tại, bí mật trên người Tần Dã quá nhiều, nhiều đến mức khiến người ta không nhìn rõ được bản chất của hắn.

Nhưng suốt dọc đường này cô thấy được, Tần Dã là người chính nghĩa, đã đóng góp không ít cho Đại Việt.

Người như vậy thế gian hiếm có, tại sao cô lại không thể thích được chứ?

Ngốc Tiểu Muội bây giờ thấy đầu óc cứ quay cuồng, đến giờ vẫn chưa phản ứng kịp cảnh tượng vừa thấy.

Vừa rồi cô thấy Tần Dã để lộ hình xăm, rồi từ hình xăm xuất hiện Hắc Bạch Vô Thường, sau đó Hắc Bạch Vô Thường 'bón hành' cho Đại tế ti, rồi Đại tế ti không có sức phản kháng, cuối cùng bị đánh cho hồn phi phách tán?

Chúa ơi!

Cô thật sự đã thấy Hắc Bạch Vô Thường...

Hàn đội trưởng, đội trưởng Sachsen và đám lính đánh thuê cùng đám sát thủ bên cạnh đều ngơ ngác như phỗng.

Họ đến giờ vẫn không thể chấp nhận được việc mình vừa thấy Hắc Bạch Vô Thường...

Cuối cùng không biết là ai lên tiếng trước.

“Mẹ ơi!!

Tôi thật sự thấy Hắc Bạch Vô Thường sao?” “Có phải tôi sắp chết rồi không?

Mẹ tôi bảo chỉ người chết mới thấy được thôi...” “Không phải anh sắp chết, mà là Tần Dã tiên sinh lợi hại, anh ấy triệu hoán được Hắc Bạch Vô Thường ra, đó là bản lĩnh của anh ấy...” “Trời ạ!

Tần Dã tiên sinh rốt cuộc là ai mà lại lợi hại đến thế chứ?” Đám binh sĩ vẫn đang bàn tán xôn xao, trong lời nói đều là sự tôn kính dành cho Tần Dã.

Lúc này trong phòng livestream, khán giả vẫn chưa hoàn hồn sau cú sốc vừa rồi, đạn mạc hiện tại không có lấy một cái.

Phải một lúc lâu sau mới xuất hiện một cái, rồi mười cái, sau đó là đạn mạc tràn ngập màn hình. 【Vcl!

Vcl!

Vcl!

Cái này mà là thứ một kẻ phàm phu tục tử như tôi có thể xem sao?

Có thật không vậy?】 【Chấn động!

Quá chấn động!!

Tôi không biết phải dùng từ gì để diễn tả lòng mình nữa, đây đúng là sự tồn tại đẳng cấp thần thánh!!

Dã ca thật uy vũ, thật bá đạo!!!】 【Ối mẹ ơi!!

Tôi thấy Hắc Bạch Vô Thường rồi, chuyện này mà nói ra liệu có ai tin không?】 【Còn tin hay không cái gì?

Bây giờ mà còn hỏi có tin không à?

Cả phòng livestream này ai mà không tin chứ!

Bao nhiêu cặp mắt đã tận mắt chứng kiến rồi, nói chung các ông tin hay không thì tùy, tôi là tôi tin rồi!!】 【OMG, mộ huyệt Đại Việt các bạn thật quá khủng khiếp, đây đâu phải mộ huyệt?

Đây đơn giản là một sự tồn tại kinh hoàng, quá đáng sợ.】 【Nước Anh Hoa chúng tôi không có mộ huyệt đáng sợ như thế này, còn cả Tần Dã nữa, anh ta đúng là ác ma, vậy mà gọi được cả Hắc Bạch Vô Thường ra, chẳng phải đó là truyền thuyết trong thần thoại Đại Việt sao?】 【Nước Anh Hoa các người tuổi gì?

Những thứ này có từ hơn hai ngàn năm trước, nước Anh Hoa các

người cộng lại được bao nhiêu năm?

Có mệt chết các người cũng chẳng có nhiều cổ vật lâu đời như vậy đâu, bây giờ các người được xem là nhờ hưởng sái ánh hào quang của Đại Việt đấy...】 Khán giả trong phòng livestream đều đang bàn tán về cảnh tượng vừa thấy.

Hiện tại họ đã bị chiêu thức vừa rồi của Tần Dã làm cho kinh diễm tột độ.

Nhưng họ cũng nhận ra một điều sâu sắc.

Quan hệ của Dã ca thật rộng, không hổ là cấp bậc Thiên sư, nghiệp vụ đã mở rộng xuống tận dưới âm phủ rồi.

Hắc Bạch Vô Thường...

đó là danh hiệu lẫy lừng biết bao!!!

Người kinh ngạc không chỉ có khán giả, mà còn có các giáo sư ở Viện Khảo cổ.

Cả phòng họp chìm trong một sự im lặng quỷ dị.

Họ mãi vẫn chưa hoàn hồn được.

Vài phút sau.

"Giỏi lắm!" Một vị giáo sư kích động đứng bật dậy khỏi ghế, sau đó hét lớn một tiếng.

Cảm xúc chấn động đều dồn hết vào tiếng hét này.

Những giáo sư còn đang ngơ ngác bị tiếng hét bất thình lình này làm cho giật mình, có người sợ đến mức ngã ngồi xuống đất.

"Ái chà!

Chương 168

Hú hồn chim én, lão già này ông hét cái gì thế?" Vị giáo sư kia xoa mông đứng dậy từ dưới đất.

Tiếng động bất ngờ này đã thành công đánh thức những vị giáo sư đang bị chấn động kia.

Bây giờ họ mới ý thức được mình vừa trải qua chuyện gì.

Những gì vừa thấy đơn giản là một bữa tiệc thị giác, ngầu vãi chưởng.

"Tần Dã này đúng là một lần nữa làm mới tam quan của tôi, tôi thấy Hắc Bạch Vô Thường rồi, tôi cứ tưởng chết đi mới thấy được, không ngờ luôn đấy!!!" "Hắc Bạch Vô Thường đối phó với Đại tế ti, hoàn toàn là áp đảo!" "Phen này họ an toàn rồi, không ai làm gì được họ nữa, tôi đã bảo hình xăm của Tần Dã sao mà kỳ lạ thế, hóa ra là dùng như vậy sao?" "Thần linh ơi, đợi cậu ấy về, tôi nhất định phải nói chuyện tử tế với cậu ấy, làm sao mà làm được như vậy chứ?" Các giáo sư vẫn đang kích động bàn tán về hành động vừa rồi của Tần Dã.

Họ sống từng này tuổi đầu rồi, đây là lần đầu tiên được thấy cảnh tượng đặc sắc đến thế.

Vương giáo thụ và Lâm giáo thụ cũng chưa bao giờ nghĩ tới tình huống này.

"Đây là... thật sao?

Tôi không hoa mắt chứ?" Lâm giáo thụ còn lén nhéo mình một cái, cảm giác đau đớn lập tức truyền đến.

Ông nhận ra đây không phải mơ, là thật.

"Tần Dã thật sự triệu hoán được Hắc Bạch Vô Thường sao?

Vậy Tần Dã rốt cuộc có thân phận gì?

Thật sự là Thiên sư sao?" Trần giáo thụ cảm thấy Tần Dã không chỉ đơn giản là Thiên sư.

"Bất kể Tần Dã là ai... cậu ấy đều là giáo sư của Viện Khảo cổ chúng ta, cũng là bảo vật của Đại Việt, chỉ cần nhớ điểm này là đủ rồi." Vương giáo thụ trong lòng hiểu rõ, văn vật và lịch sử Đại Việt có thể phát triển như hiện tại đều là công lao của Tần Dã.

Không có Tần Dã lấy những cổ vật lịch sử Đại Việt từ nước ngoài về, văn hóa lịch sử của họ sẽ không phát triển nhanh chóng như vậy.

Đây đều là công lao của Tần Dã.

Họ chỉ cần nhớ đó là công lao của Tần Dã là được, những cái khác không quan trọng.

"Đúng thế, Tần Dã là giáo sư của Viện Khảo cổ chúng ta, chỉ cần nhớ điểm này là đủ rồi, những cái khác không quan trọng..." "Nhưng mà... thân là giáo sư khảo cổ mà có bản lĩnh này, chỉ nói thôi đã thấy kích thích và phấn chấn lòng người rồi, đây chắc là giáo sư duy nhất của Đại Việt có thể gọi được Hắc Bạch Vô Thường ra nhỉ?" "Đâu chỉ là vị giáo sư đầu tiên, ngay cả những kỳ nhân dị sĩ của Đại Việt cũng không thể nói gọi là gọi họ ra được ngay đâu đúng không?" Những giáo sư khác cùng nhau bàn luận, đối với Tần Dã lại càng khen ngợi không ngớt.

"Nói thế nào nhỉ?

Tôi bây giờ cực kỳ tò mò về Tần Dã." Lâm giáo thụ nói xong, vẫn nhìn vào phòng livestream của Tần Dã.

Tần Dã này thật sự quá phô trương.

Đây là phát trực tiếp tại hiện trường, nếu cứ tiếp tục phô trương

thế này... sợ là sẽ có rắc rối đấy!

Không chỉ hắn, mà ngay cả Viện Khảo cổ cũng sẽ gặp rắc rối.

Rắc rối gì?

Đó chính là rắc rối vì có người sẽ tranh giành nhân tài với họ...

Thẩm chủ nhiệm đang ở trong văn phòng xem livestream, khi thấy Hắc Bạch Vô Thường... mắt ông suýt thì rơi ra ngoài, tình huống gì thế này?

Hắc Bạch Vô Thường và Tần Dã có quan hệ gì?

Tại sao bảo ra là ra ngay được?

"Tần Dã à Tần Dã!

Cậu đúng là tạo ra bất ngờ không dứt mà!

Ở Đại Việt này, ai có bản lĩnh lớn như cậu chứ..." "Chắc chỉ có mỗi cậu là có thể xưng huynh gọi đệ với Hắc Bạch Vô Thường thôi nhỉ?" Thẩm chủ nhiệm nghĩ đến khả năng này, lại càng đánh giá cao Tần Dã thêm vài phần...

Thế là ông bắt đầu hồi tưởng lại những lần đối xử với Tần Dã trước đây...

Chắc ông không làm gì có lỗi với Tần Dã chứ?

Trước đó thẩm vấn Tần Dã là theo quy trình bình thường, chắc không đến nỗi làm hắn giận quá mà bảo Hắc Bạch Vô Thường đưa ông đi luôn chứ?

Ừm, đúng, Tần Dã không phải hạng người đó, có đưa đi thì cũng phải đưa lũ đạo mộ tặc kia đi trước chứ...

Bộ Tư lệnh Quân khu.

Tổng tư lệnh thấy bản lĩnh Tần Dã phô diễn ra thì dở khóc dở

cười, trước đó đã cảnh cáo hắn đừng có phô trương quá rồi.

Lần này hay rồi, không phô trương 'quá', mà là phô trương 'hơn' luôn.

Đúng là nói cũng như không, lần sau còn hoành tráng hơn lần trước.

Nhưng hiệu quả này thật sự không tệ, đối phó với Đại tế ti quả nhiên phải dùng đến huyền học mới giải quyết được.

Có điều ông cũng phải đề phòng lũ người ngoại bang kia, hiện tại Tần Dã đang được chú ý, kẻ muốn giết hắn cũng không ít đâu!

Phòng thí nghiệm vũ khí.

Bạch giáo thụ và các giáo sư khác sau khi thấy thân thủ của Tần Dã, tất cả đều sững sờ, gần như ngây dại.

"Cái này...

Tần Dã này..." Bạch giáo thụ ấp úng nửa ngày cũng không nói được một câu hoàn chỉnh.

Thật quá chấn động.

"Đây có phải là người không?

Đơn giản là toàn năng à?

Dưới âm phủ cũng có người quen luôn?" Một vị giáo sư kinh ngạc lên tiếng trước.

"Không!

Chuyện này làm sao mà làm được?

Ai giải thích hộ cái?" "Không giải thích nổi, tóm lại là Tần Dã rất giỏi, không chỉ am hiểu cổ vật, thông thạo văn hóa lịch sử Đại Việt, thậm chí còn là Thiên sư, lợi hại hơn là còn có thể bảo Hắc Bạch Vô

Thường xuất hiện, anh bảo ai giải thích?" "Tần Dã không có thời gian giải thích đâu, bây giờ còn chuyện quan trọng hơn cần làm." "Chuyện gì?" "Đại tế ti đã lợi hại thế này, vậy Tinh Tuyệt Nữ Vương còn lợi hại cỡ nào?" Câu này vừa thốt ra, tất cả giáo sư đều im lặng, đúng vậy...

Nếu nói như vậy thì đúng là rất quan trọng.

Đặc biệt là đôi mắt của Tinh Tuyệt Nữ Vương, đôi mắt mà nhìn một cái là người ta biến mất luôn, ngộ nhỡ Tần Dã...

"Mọi người bảo, Hắc Bạch Vô Thường trên người Tần Dã còn xuất hiện được, vậy những hình xăm khác liệu có xuất hiện luôn không?" Một vị giáo sư tò mò hỏi.

Các giáo sư: ...

Có khả năng!

Bên trong mộ huyệt.

Đám Bàn Tử đều kinh ngạc trước bản lĩnh Tần Dã vừa thể hiện, nhất thời không ai nói gì.

Mãi sau...

Ngốc Tiểu Muội mới hoàn hồn, vội vàng chạy đến bên cạnh Tần Dã.

"Tần Dã, anh..." "Nữ vương đã tỉnh rồi, có thể vào được rồi." Tần Dã không cho Ngốc Tiểu Muội cơ hội nói chuyện, quay người nhìn Shirley Dương, "Cô phải chuẩn bị sẵn sàng." Shirley Dương nín thở, cô tự nhiên hiểu ý hắn, đi suốt quãng đường này cũng không thấy dấu vết của cha mình, vậy thì chỉ có một khả năng, họ đã gặp nạn, hơn nữa...

Nếu đôi mắt của Tinh Tuyệt Nữ Vương thật sự lợi hại như vậy,

điều đó có nghĩa là... họ đã biến mất khỏi thế gian này.

Nghĩ đến khả năng này, cô cảm thấy hít thở cũng khó khăn.

Hoắc Tú Tú, A Ninh và Hạo Thiên Chân cũng cảm thấy tâm trạng nặng nề, dù sao cũng là giáo sư khảo cổ, đến đây cũng vì văn hóa lịch sử, càng là vì Đại Việt.

Hiện tại họ hy sinh ở đây, thật sự rất đáng tiếc.

Chương 169

Còn đám sát thủ phía sau lúc này tâm tư mỗi người mỗi khác, thừa biết số tiền này họ không lấy nổi rồi, với bản lĩnh này của Tần Dã, họ sợ rằng rất khó để giết hắn.

Hiện tại chỉ cầu giữ được cái mạng là tốt lắm rồi.

Họ lúc này chỉ có thể đi theo sau Tần Dã, hướng về phía chủ mộ thất của Nữ vương mà đi.

Một nhóm người rầm rộ đi vào sâu trong mộ huyệt.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bám sát sau lưng Tần Dã.

"Dã ca, anh giải thích một chút đi?

Vụ Hắc Bạch Vô Thường là sao thế?

Anh có bản lĩnh này từ khi nào, sao chẳng nói với anh em một tiếng gì cả..." Bàn Tử vội vàng mở miệng nói.

"Cái tên béo này, đó là bản lĩnh bí mật, lẽ nào cái gì cũng phải nói với anh?

Anh tưởng anh là ai hả?

Anh có đem mật mã thẻ ngân hàng kể cho chúng tôi nghe không?" Hắc Hạt Tử thấy vẻ mặt tò mò của Bàn Tử, không nhịn được trêu chọc.

Hạo Thiên Chân và Hoắc Tú Tú nhìn nhau, đều vểnh tai nghe Bàn Tử phản hồi, họ vẫn đang chờ.

"Các người có bệnh à, chuyện này sao có thể nói với các người được, tôi mà có nói thì cũng chỉ nói với Dã ca thôi." Bàn Tử thấy vậy vội vàng giải thích.

“Ừ, vậy anh nói đi.” Tần Dã nghe xong, bước chân dừng lại, quay người nhìn Bàn Tử, chờ gã nói mật mã thẻ ngân hàng.

Không khí lập tức im lặng.

Bàn Tử thấy Tần Dã vẫn đang chờ mình trả lời, cùng với ánh mắt hóng hớt của Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân, gã khẽ ho một tiếng.

“À thì, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta mau vào thôi, Dương giáo thụ có khi vẫn đang chờ chúng ta đấy.” Bàn Tử nói xong, sải bước tiến vào bên trong.

Nhìn dáng vẻ của Bàn Tử, mọi người mỉm cười không nói gì, cũng không ai bóc mẽ.

Theo ống kính máy quay tiến tới, khán giả trong phòng livestream đều đang chờ để chiêm ngưỡng Tinh Tuyệt Nữ Vương. 【Tôi hóng quá đi mất, không biết vị Nữ vương kia trông như thế nào, nhìn trên bích họa cũng không rõ lắm, dù sao cũng chẳng phải ảnh chụp.】 【Tôi chỉ muốn tận mắt xem thử, vị Nữ vương này có thật sự khiến người ta biến mất ngay trước mắt được không.】 【Cứ cho là thật đi, thế ông muốn ai biến mất hả?】 【Hắc hắc...

Ngoài Đại Việt ra chẳng phải vẫn còn những người khác sao?

Ha ha!!!】 【Các người thật độc ác, vậy mà dám trù người Mỹ chúng tôi chết.】 【Còn cả nước Anh Hoa chúng tôi nữa, Đại Việt các người thật đáng ghét, vậy mà muốn người của chúng tôi chết.】 【Trước tiên, đó là sát thủ, là người của các người muốn Dã ca của chúng tôi chết trước, không trách chúng tôi được!】 【Nếu không phải người của các người mò đến đây thì sao mà chết được?】 Khán giả trong phòng livestream đột nhiên tò mò về đôi mắt của Nữ vương, nếu thật sự là như vậy, họ cũng muốn tận mắt chứng kiến.

Tần Dã và mọi người đi đến trước một cánh cổng đồng khổng lồ,

lúc này cánh cổng đồng vẫn còn kẽ hở.

Dường như đã có người mở ra trước.

“Lẽ nào là cha tôi?” Shirley Dương nhìn thấy cánh cổng đồng có kẽ hở, lập tức mắt sáng lên, vội vàng chạy tới.

Ầm!

Shirley Dương hơi đẩy cánh cổng đồng ra, phát ra tiếng động trầm đục khổng lồ.

Shirley Dương bước tới nhìn kỹ, lập tức đứng sững tại chỗ.

Đám Bàn Tử cũng theo sát phía sau, thấy cảnh tượng này cũng ngẩn người.

Phía sau cánh cổng đồng chính là tẩm cung của một người phụ nữ, diện tích tẩm cung có thể đạt tới mấy trăm mét vuông, xung quanh rèm lụa lượn lờ, trên những cây cột đỏ bên trong treo rèm lụa hồng, phía dưới còn có rất nhiều hoa tươi đỏ rực.

Chính giữa tẩm cung là một chiếc quan quách màu đen, phía trên quan quách còn chạm khắc những đóa hoa đỏ thẫm, chỉ có hoa mà không có lá.

Phía sau quan quách xuất hiện một bức họa khổng lồ, đó là bức họa của một người phụ nữ, được khảm bằng vô số đá quý và phỉ thúy.

Mà chủ nhân của bức họa đó chính là Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Trong tẩm cung còn có mùi hương thoang thoảng, đó là một loại hương thơm con gái dịu nhẹ, không phải mùi hương do trầm hương mang lại.

Mùi hương này lại càng làm cho tẩm cung thêm phần lung linh.

“Vcl!

Đây là tẩm cung của Nữ vương sao?

Sao mà to thế này?

Còn cả bức bích họa khổng lồ kia nữa, đó là làm từ đá quý và phỉ thúy thật à?

Lần này phát tài thật rồi." Bàn Tử thẫn thờ nhìn bức họa Nữ vương, hận không thể tiến lên cậy ngay đống đá quý đó ra.

"Không chỉ có bức họa trên tường đá, anh nhìn mấy cái cột, rồi hoa tươi dưới đất kìa, mọi người nhìn kỹ xem." A Ninh bỗng nhiên lên tiếng, chỉ chỉ vào những chiếc cột trước mắt.

Hạo Thiên Chân bước tới, cẩn thận sờ thử chiếc cột đá này, cuối cùng dùng tay gõ nhẹ.

"Đây là ngọc thạch, còn bông hoa này, nhụy hoa là đá ruby vàng, nhưng cánh hoa này là dùng sợi vàng nhuộm đỏ dệt thành." Hạo Thiên Chân đưa tay sờ thử cánh hoa, không khỏi kinh ngạc.

Tẩm cung này đúng là xa hoa kín đáo.

Còn Tần Dã từ khi đến đây, ánh mắt vẫn luôn dán chặt vào chiếc quan quách ở chính giữa, không nói lời nào.

Đám sát thủ của Mỹ và các quốc gia khác khi biết tất cả đều được chế tác từ vàng và đá quý thì đều kinh ngạc không thôi, nhưng cũng có rất nhiều sát thủ nổi lòng tham.

Lén lút lấy một ít nhét vào túi, dù sao đây cũng là tiền mà...

Bên trong phòng livestream. 【Vcl!

Tôi không ngờ tẩm cung Nữ vương lại xa hoa đến thế?

Không chỉ xa hoa, đây đúng là vàng son lộng lẫy, đơn giản là dùng tiền chất đống lên mà thành!】【Chứ còn gì nữa!

Đây là tẩm cung Nữ vương mà, các ông không nghĩ xem, vị Nữ vương đó trước đây thống lĩnh ba mươi sáu nước kia mà, tài lực đương nhiên là có rồi, tôi mà có số tiền đó, tôi cũng sẽ làm cho mộ huyệt của mình xa hoa hết mức có thể...】【Rồi chờ bị đạo mộ!】【Đm!

Mày nói cái gì đấy?】【Mộ xa hoa thế thì chắc chắn có người dòm ngó rồi, chẳng hạn như Dã ca, đấy không phải sao?

Rơi vào tay Dã ca còn đỡ, nộp lại cho quốc gia, chứ rơi vào tay mấy thằng đạo mộ ngoại bang thì ông chẳng còn cái gì đâu, đến xương vụn cũng chẳng còn.】【Mọi người bảo mấy món bảo bối này đám sát thủ có ăn trộm không?】【Chắc chắn là trộm rồi, lũ đó có tốt đẹp gì đâu...】Khán giả khi thấy tẩm cung Nữ vương thì ban đầu là kinh ngạc, nhưng sau đó phần lớn là ngưỡng mộ.

Đặc biệt là các khán giả nữ, họ càng thêm phần ghen tị.

Các giáo sư ở Viện Khảo cổ khi thấy tẩm cung này, trong lòng cũng có chút chấn động nhẹ.

Chủ yếu là vì vị Nữ vương này quá xa xỉ, nhưng sau sự chấn động là một cảm giác quái dị.

"Mọi người nhìn đóa hoa chạm khắc trên quan quách kìa, đóa hoa đỏ như máu này trông sao mà quen thế..." Lâm giáo thụ cau mày, luôn cảm thấy đóa hoa này rất kỳ lạ.

"Đó là hoa Bỉ Ngạn, truyền thuyết kể rằng linh hồn oan khuất khi gặp hoa Bỉ Ngạn sẽ không thể vào luân hồi, có hoa không lá, vì vậy ở dương gian loại hoa này còn được gọi là hoa bất tường, các vị quân vương cổ đại coi trọng phong thủy nhất, sao lại chạm khắc loại hoa này lên quan quách?

Chuyện này không đúng!" Trần giáo thụ lúc này cũng có chút nghi

ngờ, điều này quả thực không bình thường.

“Mọi người nhìn sắc mặt Tần Dã kìa, hình như có gì đó không ổn, chúng ta đợi thêm chút nữa.” Vương giáo thụ cũng chú ý tới tình hình chiếc quan quách, sau đó ông lại nhìn về phía Tần Dã đang nhìn chằm chằm vào quan tài, luôn cảm thấy có chỗ nào đó sai sai.

Lẽ nào tẩm cung này có gì bất thường?

Bên trong mộ huyệt.

Tần dã nhìn chằm chằm quan tài hồi lâu, sau đó thu lại ánh mắt.

“Dã ca, mấy thứ này chúng ta có nên tháo xuống không?

Đây toàn là bảo bối giá trị liên thành đấy?” Bàn Tử nhìn đống đá quý trên tường với vẻ luyến tiếc, rồi nhìn Tần Dã.

“Bàn Tử, Hạt Tử, Thiên Chân, chuẩn bị pháo Bách Kích.” Tần Dã bình thản nói.

Câu này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều kinh hãi.

“Cái gì?” “Dã ca, anh cần pháo Bách Kích làm gì?

Anh định nổ tung cái mộ huyệt này à?” Hắc Hạt Tử kinh ngạc nhìn hắn.

Đây toàn là đá quý đấy, dù không tháo xuống thì cũng phải mở quan tài trước chứ!

“Đừng có nói nhảm.” A Ninh và Hoắc Tú Tú trước giờ chưa từng phản bác lời Tần Dã, chỉ cần là hắn nói thì họ sẽ làm.

Chương 170

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân không hiểu, nhưng vẫn làm theo ý hắn.

Hàn đội trưởng, Ngốc Tiểu Muội và đội trưởng Sachsen nhìn nhau, không biết Tần Dã định giở trò gì.

“Đây đều là cổ vật, cứ thế hủy đi sao?

Có ổn không?” Sachsen nhỏ giọng hỏi Hàn đội trưởng.

“Chắc chắn là không ổn rồi!

Nhưng Dã ca đã nói thế thì cứ làm theo ý anh ấy đi, Dã ca không phải hạng người làm bừa đâu, nhất định là có chuyện.” Hàn đội trưởng lắc đầu nói.

Đội trưởng Sachsen còn định nói gì đó thì nghe thấy từng đợt tiếng nổ ầm ầm.

Giây tiếp theo.

Ầm!

Tường đá và những chiếc cột bị pháo Bách Kích đánh sập.

Rất nhiều người nhìn thấy đống đá quý và những chiếc cột bị nổ nát vụn.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân xót của không thôi.

Toàn là đá quý giá trị liên thành đấy!!

Còn Hàn đội trưởng, Ngốc Tiểu Muội và đội trưởng Sachsen thì đều một phen kinh hãi.

Không phải chứ!

Anh nổ thật à?

Đó là cổ vật đấy!

Cứ thế mà nổ sao?

Đám sát thủ lại càng kinh hoàng và xót xa, Tần Dã chết tiệt, anh không cần thì đưa cho chúng tôi chứ?

Chúng tôi đang rất cần mấy cổ vật này mà!!!

Theo đà tấn công của pháo Bách Kích, xung quanh bị đánh bom thành phế tích.

Shirley Dương bỗng nhận ra một điều.

Sức tấn công của pháo Bách Kích rất mạnh, tại sao chỉ có tường đá bị phá hủy mà không hề có dấu hiệu sụp đổ...

Lẽ nào...

Shirley Dương vội vàng nhìn Tần Dã đang đứng ở giữa.

Hắn đã phát hiện ra vấn đề từ sớm rồi sao?

Đúng lúc Shirley Dương đang ngạc nhiên thì hỏa lực của pháo Bách Kích cuối cùng rơi trúng chiếc quan quách ở giữa.

Bùm!

Theo tiếng quan tài nổ tung vỡ vụn, khung cảnh xung quanh lập tức thay đổi.

Tẩm cung lúc trước đã biến thành phế tích, nhưng sau đống phế tích đó, không gian xung quanh dường như bị xé toạc từng chút một như những mảnh vỡ.

Cả không gian là một hang đá đen kịt, tại vị trí chiếc quan tài bị vỡ ban nãy lại xuất hiện một chiếc quan tài khác, và ở phía trong cùng chiếc quan tài còn có một chiếc ghế, trên ghế có một người phụ nữ

mặc trang phục lộng lẫy đang ngồi, mặt bà ta đeo mạng che.

Hơn nữa mắt nhắm nghiền, chỉ nhìn từ xa thôi đã mang lại một luồng khí tràng mạnh mẽ.

Lúc này.

Mạng che mặt bỗng rơi xuống, đôi mắt nhắm nghiền cũng đột nhiên mở to, trên khuôn mặt bình thản lúc này còn mang theo ý nộ sững sờ.

Chỉ một cái nhìn... tất cả mọi người tại hiện trường đều kinh khủng.

Tinh Tuyệt Nữ Vương... vậy mà còn sống?

Còn đang ngồi trên ghế...

"Vcl!

Đây là Nữ vương sao?

Vậy mà còn sống?" Bàn Tử thẫn thờ nhìn Nữ vương trước mắt, lẩm bẩm nói nhỏ.

Hạo Thiên Chân, Hắc Hạt Tử và Hoắc Tú Tú đều chết lặng.

Cái gọi là tẩm cung chẳng qua chỉ là chướng nhãn pháp, tất cả đều là do Nữ vương sắp đặt.

Đám sát thủ, Hàn đội trưởng và lính đánh thuê Bạch Hùng đều kinh ngạc như nhau, họ không ngờ những gì vừa thấy đều là giả...

Không chỉ những người có mặt tại hiện trường, ngay cả khán giả trong phòng livestream cũng sững sờ. 【Không phải chứ!

Chuyện này là sao?

Tẩm cung đâu?

Đống châu báu giá trị liên thành đâu rồi?

Sao lại biến thành hang đá thế này?】【Vcl!

Đây là chướng nhãn pháp à?

Hèn gì Dã ca lại bảo hủy hết đi.】【Đm!

Tôi thấy Nữ vương rồi, đây là do Nữ vương cố tình sắp đặt sao?

Mẹ ơi!

Đáng sợ quá!】【Không, ai giải thích hộ cái, tại sao lại như vậy?

Sao Nữ vương lại sống lại được?

Rồi hành động vừa rồi của bà ta có ý nghĩa gì?

Tại sao bỗng nhiên lại biến thành thế kia?

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?】【Bây giờ tôi chỉ quan tâm đến sự an toàn của họ thôi, Nữ vương đã mở mắt rồi kìa.】【Vcl!

Bạn không nói tôi cũng quên mất, nhưng hiện tại Dã ca vẫn đang ở đó mà, chắc không sao đâu nhỉ!】Khán giả hiện tại chỉ quan tâm đến vấn đề an toàn của Tần Dã, hiện tại Nữ vương đã mở mắt.

Những truyền thuyết trước đây họ vẫn còn nhớ như in.

Bên trong mộ huyệt.

"Sống trong tẩm cung không tốt sao?

Những châu báu đó đủ để thỏa mãn dục vọng của hạng người như các ngươi rồi, ngươi việc gì phải vạch trần nó ra?" Nữ vương nhìn Tần Dã, lên tiếng trước.

"Mấy cái trò ảo tưởng của ngươi thì cứ mang xuống địa ngục đi, tôi đến đây để tìm bảo tàng, không rảnh ở đây chơi đồ hàng với ngươi." Tần Dã vừa nói vừa nháy mắt với Hoắc Tú Tú, cô lập tức hiểu ý, kéo nhẹ ống tay áo Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, lắp sẵn đạn dược cho mấy thứ vũ khí hạng nặng.

Chuẩn bị sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Nữ vương nhìn vào những thứ vũ khí sau lưng Tần Dã, ánh mắt trầm xuống, "Năm đó ngươi mang theo những thứ này tiêu diệt thành cổ Tinh Tuyệt của ta, hiện tại ngươi lại dám hủy tẩm cung của ta, đúng là đáng hận tột cùng." "Kẻ tiêu diệt thành cổ của ngươi năm xưa không phải tôi." Tần Dã nhắc lại lần nữa.

"Hơi thở của ngươi ta sẽ không bao giờ quên, đã như vậy ngươi không muốn sống trong giấc mộng ta dệt ra cho ngươi, thì đi chết đi." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói đoạn, đôi mắt bắt đầu phát ra ánh sáng đỏ rực.

Shirley Dương bỗng nhiên lên tiếng chất vấn, "Những người trong đội khảo cổ đâu rồi?" "Hừ... xuống địa ngục mà hỏi đi!" Nữ vương lạnh lùng cười nói.

Shirley Dương nghe xong, mặt bỗng trở nên trắng bệch.

Chương 171

Chẳng lẽ... họ đã chết rồi sao?

Ánh sáng từ đôi mắt Nữ vương lúc này càng lúc càng đậm đặc.

Hàn đội trưởng và Ngốc Tiểu Muội biết, đôi mắt Nữ vương chính là để đưa họ xuống địa ngục.

Tất cả mọi người đều hoảng loạn.

Chuyện này phải làm sao đây?

Đến sức phản kháng cũng không có nữa!

Đạn mạc trong phòng livestream lúc này tràn về như thủy triều. 【Vcl!

Vcl!

Đôi mắt đó không phải là truyền thuyết sao?

Là thật kìa!!】【Đm!

Phen này xong rồi!

Chẳng phải là chờ chết sao?

Đó là lối đi dẫn xuống địa ngục đấy, xuống đó rồi là không lên được nữa đâu, thế là thành 'nhân viên làm việc dưới lòng đất' thật luôn.】【Mẹ ơi!

Dã ca cứu mạng với!】【Bây giờ Tần Dã còn tự lo chưa xong, còn gọi Dã ca gì nữa?】【Haha, Đại Việt các người cũng có ngày hôm nay à?

Đây có phải là 'phong thủy luân hồi' mà các người hay nói không?】【Đây là do các người tự chuốc lấy thôi, lúc trước cầm

mấy thứ kia rời đi không tốt sao, việc gì phải vạch trần?

Bây giờ hay rồi, làm Nữ vương nổi giận, xem lần này các người chết thế nào.】【Tất cả im mồm hết cho tao, ai chết hả?

Là người của các người chết ấy, bất kể là sát thủ hay người thám hiểm, các người chết nhiều nhất đấy, bớt lải nhải mấy lời vô dụng đó đi!】...

Khán giả vô cùng lo lắng cho sự an toàn của Tần Dã, thấy mấy kẻ ngoại bang nói lời mỉa mai, họ lại càng thêm tức giận.

Thế là họ trút hết cơn giận không biết xả vào đâu lên đầu lũ kia.

Trong phòng livestream xảy ra rất nhiều cuộc tranh cãi giữa các cư dân mạng.

Các giáo sư ở Viện Khảo cổ thấy đôi mắt Nữ vương phát ra ánh sáng, hơi thở của họ lại một lần nữa đình trệ.

Đó là lối đi về địa ngục đấy, vạn nhất...

Cho dù Tần Dã có quan hệ tốt với Hắc Bạch Vô Thường đi chăng nữa, thì xuống đó rồi cũng không lên nổi đâu!

"Lần này hỏng thật rồi!" Lâm giáo thụ tim treo ngược lên tận cổ.

"Có thể né được không?" Trần giáo thụ rất sợ hãi đôi mắt đó.

"Nữ vương nhìn vào đâu, nơi đó sẽ rơi vào địa ngục, tốc độ né của họ có nhanh hơn tốc độ của ánh mắt được không?" Lâm giáo thụ sắc mặt khó coi nói.

Những giáo sư khác nghe lời Lâm giáo thụ xong, sắc mặt lại càng thêm lo lắng và sốt ruột.

Tần Dã bây giờ đúng là lâm vào cảnh gian nan.

Vương giáo thụ tuy không nói lời nào, nhưng đôi tay cầm cốc

nước vẫn siết chặt.

Ánh mắt ông vẫn dán chặt vào màn hình lớn.

Bên trong mộ huyệt.

Tần dã đối với đôi mắt của Nữ vương không chút sợ hãi, mà chỉ xua tay một cái.

Đống pháo Bách Kích, pháo lựu đạn và những vũ khí hạng nặng mang theo đều được đưa lên.

Mặc kệ đôi mắt ngươi có là lối đi xuống địa ngục hay không, trước hỏa lực thì cũng phải nằm xuống hết.

"Bắn đi!" Tần Dã ra lệnh một tiếng, liền nghe thấy tiếng pháo từ phía sau nổ vang.

Ầm!

Một quả pháo đạn nổ ngay bên cạnh Nữ vương, lập tức tạo ra một cái hố lớn.

Chiếc ghế của Nữ vương cũng bị đánh nát ngay lúc đó.

"Nữ vương cái nỗi gì, Bàn gia ta sẽ nổ cho ngươi không còn mảnh xương vụn." Dứt lời, tay Bàn Tử lại giật dây nổ, hỏa lực từ nòng pháo lại bắn ra.

Nữ vương biết rõ uy lực của những thứ đen ngòm này, bà ta vô thức né tránh.

Bùm!

"Các ngươi dám!

Các ngươi dám hủy cung điện của ta, ta phải giết sạch các ngươi." Trong lòng Tinh Tuyệt Nữ Vương tràn đầy lửa giận, miệng vẫn lẩm bẩm khấn vái, từ tám phương bốn hướng bỗng nhiên tràn ra một

lượng lớn binh sĩ.

“Sao lại có nhiều quỷ như vậy?” Hoắc Tú Tú thấy đống quỷ hồn này xuất hiện, không khỏi ngẩn ngơ.

“Sợ cái gì?

Chẳng phải là quỷ hồn sao?

Tôi không tin đống hỏa lực này không làm chúng hồn phi phách tán được.” Hạo Thiên Chân vừa nói vừa bắn một quả pháo lựu đạn ra.

Ầm!

Pháo đạn rơi trúng đống quỷ hồn, chỉ trong chốc lát đã bị lực xung kích cực mạnh tiêu diệt sạch sẽ.

Hoắc Tú Tú và A Ninh không khỏi ngẩn người, chẳng phải đây là quỷ hồn sao?

Tại sao lại bị pháo đạn đánh tan?

Pháo đạn này là thế nào?

“Dã ca từng nói, hồn phách cũng chia đẳng cấp, hồn phách yếu nhất có thể bị hủy diệt bất cứ lúc nào bởi một vài luồng khí tức mạnh mẽ, đặc biệt là loại pháo đạn có lực xung kích cực mạnh này.” Hạo Thiên Chân dường như biết họ đang nghĩ gì, vội vàng lên tiếng.

Nhìn đám quỷ hồn vừa hiện ra đã bị đại pháo đánh tan, vẻ giận dữ trên mặt Tinh Tuyệt Nữ Vương càng thêm đậm.

“Ngươi chẳng phải muốn bảo tàng sao?

Dừng lại ngay, nếu không đống bảo tàng đó sẽ bị ngươi hủy hoại hết đấy.” Giọng nói của Tinh Tuyệt Nữ Vương vậy mà mang theo một chút hoảng loạn.

Hàn đội trưởng và đội trưởng Sachsen mấy người đều ngơ ngác, ý

là sao?

Chẳng lẽ bảo tàng nằm ngay trong này ư?

Họ đều vô thức nhìn Tần Dã, chờ đợi mệnh lệnh của hắn.

Tần Dã nghe xong, chỉ bình thản mỉm cười.

"Tiếp tục!" Trước câu trả lời thản nhiên của Tần Dã, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân quyết định tiếp tục dùng đại pháo oanh tạc Tinh Tuyệt Nữ Vương và đám âm hồn được triệu hoán.

Tinh Tuyệt Nữ Vương không ngờ Tần Dã lại chẳng thèm màng đến sự tồn tại của bảo tàng, trên mặt bà ta hiếm khi lộ ra vẻ hoảng hốt.

Theo đà oanh tạc của pháo lửa, hang đá bắt đầu trở nên hoang tàn đổ nát.

Người hâm mộ trong phòng livestream đều kinh hãi trước hành động của Tần Dã. 【Vcl!

Dã ca!

Xin anh hãy bình tĩnh lại, đó là bảo tàng Đại Việt, là cổ vật lịch sử đấy!

Đừng vì cảm xúc do Nữ vương mang lại mà phá hủy hết bảo tàng chứ!!】 【Đúng đúng đúng!

Bình tĩnh đi, đó là văn vật và bảo tàng của Đại Việt chúng ta, làm vậy sẽ hủy hoại hết mất.】 【Phải đấy!

Dã ca, Dã ca, anh bình tĩnh chút đi, đừng vì cảm xúc cá nhân mà hủy hoại cổ vật lịch sử Đại Việt!

Chương 172

Mục đích của chúng ta là vì bảo tàng mà!!】【Vãi thật!

Dã ca đúng là đỉnh, thà chết không chịu khuất phục, nói là làm, chẳng thèm nể nang gì đống văn vật này luôn!!】【Dã ca ơi!

Bình tĩnh đi!

Đừng có thù hằn với tiền như thế, anh đừng quên nếu mang được đống bảo tàng đó về, anh cũng sẽ có phần mà!!】【Đúng đúng đúng, Dã ca, bình tĩnh, bình tĩnh đi!!】Khán giả thấy Tần Dã không hề có ý định dừng lại, họ đều sợ hãi vội vàng can ngăn.

Cứ thế này thì bảo tàng tan tành thật mất.

Lúc này các giáo sư khảo cổ đang xem livestream cũng vô cùng kinh hãi.

"Không phải chứ!

Tần Dã này điên rồi sao?

Tại sao vẫn cứ pháo kích Tinh Tuyệt Nữ Vương thế?" Lâm giáo thụ không ngồi yên nổi nữa, đây đơn giản là một kẻ điên.

"Hoặc là có chuyện gì khác?

Có lẽ Tần Dã không muốn bị Nữ vương uy hiếp nên mới tức giận?" Trần giáo thụ tiếp xúc với Tần Dã chưa lâu, nhưng cũng hiểu phần nào tính khí của hắn, hắn là người không chịu bị uy hiếp, kẻ có thể uy hiếp được hắn căn bản không tồn tại.

"Cứ đợi thêm chút nữa xem, tôi thấy Tần Dã thật sự có chút kỳ lạ, cậu ấy vẫn rất chấp nhất với tiền bạc, không thể vì chút tức giận nhất thời mà ra tay với đống bảo tàng này được, nên tôi nghi ngờ cậu ấy

còn mục đích khác.” Vương giáo thụ lúc này vẫn dán mắt vào Tần Dã, có lẽ hắn còn việc gì khác cần làm, tóm lại Tần Dã sâu xa hơn họ nghĩ rất nhiều...

Lúc này trong phòng họp của Bộ Ngoại giao.

Thấy Tần Dã oanh tạc điên cuồng như vậy, không chỉ Bộ trưởng Lâm không ngồi yên được, mà ngay cả Bộ trưởng Lỗ Ngõa Tư và Bộ trưởng Hoa Lai Nhĩ cũng bồn chồn.

“Tần Dã đang làm gì vậy?

Bảo tàng không cần nữa sao?

Đánh đến đỏ mắt rồi à?” Bộ trưởng Lỗ Ngõa Tư vô cùng ngạc nhiên nhìn lên màn hình lớn, vẻ mặt khá lo lắng.

Bộ trưởng Lâm và các bộ trưởng khác thấy vẻ mặt kích động của Lỗ Ngõa Tư, trong mắt họ lóe lên một tia sắc sảo.

Đây là bảo tàng Đại Việt, họ còn chưa kích động, tại sao những người này lại kích động như vậy?

Hoa Lai Nhĩ thì không nói, tại sao Lỗ Ngõa Tư lại như thế?

“Đây là bảo tàng của Đại Việt chúng tôi, sao các vị lại kích động như vậy?” Bộ trưởng Lâm tò mò hỏi.

Bộ trưởng Lỗ Ngõa Tư lộ vẻ lúng túng, cuối cùng khẽ ho một tiếng, “Đó là văn vật của Đại Việt các ông, tôi nhìn thấy thì thấy hơi tiếc thôi, chỉ vậy thôi.” “Vậy sao?

Tôi thấy dáng vẻ của ông vừa rồi không giống như đang lo cho Đại Việt, mà giống như đang lo cho nước Bạch Hùng các ông hơn, sao thế?

Các ông cũng muốn chia một chén canh à?” Bộ trưởng Hoa Lai Nhĩ lạnh lùng nói.

Lỗ Ngõa Tư giật thót mình, nhưng mặt vẫn bình thản như thường, "Đó là chuyện nước Mỹ các ông mới làm, đừng lôi nước Bạch Hùng chúng tôi vào." "Tôi không tin đối diện với đống bảo tàng đó mà các ông không động lòng đâu." Bộ trưởng Hoa Lai Nhĩ chẳng tin cái gọi là tình hữu nghị, chẳng qua là lợi ích chưa đủ mà thôi.

Bộ trưởng Lỗ Ngõa Tư không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào phòng livestream.

"Bộ trưởng Lâm, như vậy sao được?

Bảo tàng chẳng phải sẽ bị hủy hết sao?" Một vị thứ trưởng bộ ngoại giao bên cạnh nhỏ giọng hỏi Bộ trưởng Lâm.

"Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu, Tần Dã không phải hạng người làm bừa, chúng ta cứ chờ xem." Bộ trưởng Lâm cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười.

Vị thứ trưởng kia định nói gì đó, nhưng thấy Bộ trưởng Lâm không có ý định nói tiếp thì cũng không dám truy hỏi.

Nhưng họ chỉ có thể âm thầm sốt ruột.

Bên trong mộ huyệt.

"Tần Dã, anh không phải đến đây vì bảo tàng sao?

Bây giờ anh hủy hết rồi, thì báo cáo với cấp trên thế nào đây." Ngốc Tiểu Muội vội vàng tiến lên khuyên ngăn.

"Phải đấy, tuy chúng ta đã phát hiện không ít cổ vật lịch sử và trang sức châu báu, nhưng đây mới là bảo tàng chính của Đại Việt, anh đừng làm hỏng nó chứ!" Hàn đội trưởng cũng bổ sung thêm.

"Đúng đúng đúng, Tần Dã tiên sinh, tôi biết anh rất lợi hại, nhưng chúng ta vẫn cần bảo tàng mà!" Đội trưởng lính đánh thuê cũng vào khuyên giải.

Tần Dã chỉ đơn giản liếc nhìn mấy người vài cái, không có ý định dừng lại.

"Tôi nói này Tần Dã, anh cũng không cần thiết phải làm vậy chứ?

Chúng tôi đến đây để giết anh, chứ không phải vì bảo tàng, cho dù anh không muốn chúng tôi có được, thì anh cũng không cần phá hủy nó chứ?" "Phải đấy!

Chúng tôi không phải đối thủ của anh, thì cho chúng tôi ngắm bảo tàng một chút cũng được mà?

Anh đâu có hẹp hòi đến mức không cho nhìn đâu nhỉ?" "Anh hẹp hòi vậy sao?

Đó là bảo tàng của Đại Việt các anh, nếu anh làm hỏng, anh ăn nói thế nào với những người phía trên?" Đám sát thủ các nước khác lúc này cũng gia nhập đội quân khuyên giải, đây là bảo tàng mà!

Họ đánh giá rất cao nền tảng lịch sử của Đại Việt, còn về những bảo tàng do người xưa để lại, chắc chắn là rất hoành tráng, họ cũng muốn mở mang tầm mắt.

Đương nhiên nếu có thể thuận tay lấy đi vài món, thì cả đời này cơm no áo ấm rồi.

Đội trưởng Sachsen lúc này cũng lên tiếng.

"Tần Dã, cậu bình tĩnh đi, những bảo tàng này đều là của Đại Việt các cậu, cậu không cần thiết phải thù hằn với tiền bạc, cậu làm hỏng rồi, cậu ăn nói thế nào với cấp trên?" Tần Dã nhìn khuôn mặt đầy vẻ lo lắng của từng người, chỉ bình thản cười một cái.

"Bàn Tử." Tần Dã bỗng nhiên cất tiếng gọi Bàn Tử.

Ngốc Tiểu Muội và Hàn đội trưởng mừng rỡ, tưởng Tần Dã đã nghĩ thông suốt nên bảo Bàn Tử dừng lại.

Nhưng giây tiếp theo!

Họ mới nhận ra mình đã vui mừng quá sớm.

“Dã ca?

Có chuyện gì?

Bàn gia tôi đang nổ hăng hái mà.” Bàn Tử bị ngắt quãng bất thình lình nên có chút không vui.

“Giết sạch bọn chúng cho tôi.” Tần Dã vừa ra lệnh, Hàn đội trưởng, Ngốc Tiểu Muội và Shirley Dương đều chết lặng.

Bàn Tử không hiểu, nhưng vẫn làm theo lời hắn, rút súng trên người ra bắt đầu xả đạn.

“Các người...” “Không!” “Tần Dã, anh...” Đám sát thủ còn chưa kịp phản ứng đã bị giết, nhưng một bộ phận nhỏ sát thủ vẫn phản ứng nhanh né được một kiếp.

Trong số đó không bao gồm đám sát thủ của nước Bạch Hùng.

Đội trưởng Sachsen thấy vậy, trong lòng bùng lên cơn giận dữ.

“Tần Dã, cậu điên rồi sao?

Tại sao lại giết cả sát thủ của nước tôi?

Họ lúc trước đã giúp cậu không ít việc đấy.” Đội trưởng Sachsen tức giận quát mắng.

“Tôi quên mất, còn cả ông nữa...” Tần Dã thấy Sachsen đầy lửa giận tiến lại gần, khóe môi hắn khẽ nhếch.

“Đại Việt, nằm xuống!” Hắc Hạt Tử bỗng nhiên quát lớn.

Cơ thể Hàn đội trưởng và đội trưởng lính đánh thuê còn nhanh hơn cả não bộ, nghe thấy câu này họ lập tức nằm rạp xuống đất, ngay khoảnh khắc đó.

Không quên nhấn người bên cạnh xuống theo.

Sau đó liền nghe thấy tiếng đạn bay vèo vèo trên đầu.

Đoàng đoàng đoàng!!!

Hắc Hạt Tử bỗng nhiên nổ súng, binh sĩ nước Bạch Hùng không một ai chạy thoát, họ thậm chí giống như đám sát thủ, chưa kịp nhận thức được chuyện gì đã bị Hắc Hạt Tử bắn chết tại chỗ.

Đội trưởng Sachsen lúc này bị trúng một phát đạn, nằm dưới đất, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Không chỉ họ, Hàn đội trưởng, Ngốc Tiểu Muội, Shirley Dương cùng tất cả binh sĩ Đại Việt nằm dưới đất đều ngây người ra.

Ầm...

Họ chỉ thấy đầu óc trống rỗng, mãi không hoàn hồn được.

Chương 173

Hắn đang làm gì vậy?

Tại sao lại giết cả đội trưởng Sachsen?

Tần Dã định làm gì đây?

"Tần Dã... anh..." Ngốc Tiểu Muội đờ người.

Hàn đội trưởng ngẩn ngơ.

Đầu óc Shirley Dương như bị hành động này làm cho rối loạn...

Ngoại trừ nhóm của Tần Dã, những người còn lại đều ngơ ngác nhìn hắn.

Trong đó bao gồm cả Sachsen...

Khán giả trong phòng livestream thấy hành động của Tần Dã xong, không khỏi chấn động. 【Không phải chứ!

Dã ca anh điên rồi sao?

Tại sao lại giết cả người nước Bạch Hùng?

Anh bị làm sao vậy?】 【Chẳng lẽ bị Nữ vương khống chế rồi?

Hay là bị đoạt xá rồi?

Sao lại thành ra thế này?

Đó là đồng minh của chúng ta mà?】 【Đm!

Dã ca điên rồi sao?

Đúng là điên thật rồi!!】 【Tôi đến giờ vẫn không hiểu, vì cái gì chứ?

Bây giờ công khai giết người nước Bạch Hùng, rắc rối to rồi, Dã

ca hiện tại đã bị các nước khác nhắm tới, lúc nào cũng có thể mất mạng, mà bây giờ lại thêm nước Bạch Hùng nữa...】【Đại Việt các người định làm gì vậy?

Từ khi người nước Bạch Hùng chúng tôi đến đây đã luôn giúp đỡ Đại Việt, nhưng bây giờ các người làm gì thế này?

Các người dám giết đội trưởng nước Bạch Hùng, các người thật quá đáng.】【Chuyện này các người không giải thích rõ ràng, chúng tôi sẽ không bỏ qua đâu.】【Nước Bạch Hùng kia, tôi thấy các người bị mù rồi phải không?

Giờ hay rồi, giờ bị họ giết rồi đấy, ha ha, xui xẻo chưa?】【Lúc trước các người giúp họ giết người nước Anh Hoa chúng tôi, bây giờ bị người ta 'qua cầu rút ván', thật đáng đời!】Khán giả đều đờ người, thậm chí hành động này của Tần Dã đã khiến nước Bạch Hùng phẫn nộ.

Bộ Ngoại giao.

"Bộ trưởng Lâm, Đại Việt các ông đang làm gì vậy?

Nước chúng tôi giúp đỡ mà cũng thành sai sao?

Không có nước Bạch Hùng giúp, bọn Mỹ và Anh Hoa đã xé xác Đại Việt các ông từ lâu rồi, bây giờ các ông lấy oán báo ân như thế à?" "Ông phải giải thích cho rõ, Đại Việt các ông định làm gì?" Bộ trưởng Lỗ Ngõa Tư thịnh nộ nhìn Bộ trưởng Lâm, cơn giận trong lời nói dường như muốn thiêu chết đối phương.

"Bộ trưởng Lỗ Ngõa Tư, tôi đã bảo rồi..." Bộ trưởng Hoa Lai Nhĩ định nói gì đó thì nghe thấy một tiếng gầm giận dữ bên tai.

"Câm mồm!" Bộ trưởng Lỗ Ngõa Tư quát mắng, "Tôi đang nói chuyện ở đây, ông xen mồm vào làm gì?

Ông thì tốt đẹp gì chứ?" Bộ trưởng Hoa Lai Nhĩ định phản bác,

nhưng thấy đôi mắt đỏ ngầu của Lỗ Ngõa Tư, ông ta im bặt không dám nói câu nào.

Nước Bạch Hùng đều là dân tộc chiến đấu, năm xưa ở Hội nghị Liên hợp quốc, nước Bạch Hùng trực tiếp động thủ đã nổi danh toàn thế giới, ông ta không muốn bị ăn đòn đâu.

“Chuyện này chúng tôi sẽ cho ông một lời giải thích, ông vội cái gì?

Ít nhất cũng phải nghe xem tại sao Tần Dã lại làm vậy chứ?” Bộ trưởng Lâm nói xong, vội vàng rút điện thoại gửi tin nhắn cho Thẩm chủ nhiệm, nhưng đối phương không trả lời.

Ngược lại điện thoại phía Lỗ Ngõa Tư lại reo lên.

Lỗ Ngõa Tư liếc nhìn Bộ trưởng Lâm một cái, sau đó bước ra ngoài nghe điện thoại.

Bộ trưởng Lâm thấy vậy, lòng nặng trĩu, không nói gì thêm.

Thẩm chủ nhiệm lúc này đang trao đổi với cấp trên, chưa kịp phản hồi tin nhắn của Bộ trưởng Lâm.

“Cái gì?

Có thật không?” “Được, tôi liên hệ ngay!” “Vâng, vậy còn Tần Dã...” “Tôi biết rồi.” Thẩm chủ nhiệm gác máy, đôi mắt chấn động nhìn Tần Dã qua màn hình.

Tần Dã à Tần Dã!

Tôi thật sự đã xem thường cậu rồi, tin tức của cậu thật linh thông, vậy mà đã bố trí người ở phía nước Bạch Hùng luôn rồi...

Nếu không có cậu, e là đống bảo tàng này đã bị người ta âm thầm chuyển đi mất rồi.

Thẩm chủ nhiệm sau đó thấy tin nhắn của Bộ trưởng Lâm, liền

bắt đầu gửi lại.

“Chờ!” Bên trong mộ huyệt.

Tần dã đứng trước mặt đội trưởng Sachsen, vẻ mặt bình thản như mặt hồ không gợn sóng, ánh mắt sâu thẳm dường như muốn nhấn chìm người ta vào trong.

“Tại sao?” Đội trưởng Sachsen môi trắng bệch, tay vẫn ôm vết thương.

“Chúng ta không phải là bạn sao?

Không phải là đồng minh sao?

Không có nước Bạch Hùng chúng tôi, các người đã bị họ xẻ thịt lâu rồi.” Đội trưởng Sachsen khó khăn nói ra một câu.

Những sát thủ còn sống cũng ngơ ngác, không hiểu tại sao đang yên đang lành lại ra tay với nước Bạch Hùng.

“Vậy sao?

Thật sự là đồng minh à?” Tần Dã lạnh lùng cười, sau đó ánh mắt dán chặt vào một chiếc cúc áo trên người đội trưởng Sachsen, hắn tháo nó xuống, bẻ chiếc cúc áo ra, từ bên trong lộ ra một chiếc camera siêu nhỏ.

Mọi người thấy chiếc camera này thì đều kinh ngạc.

Hàn đội trưởng và đội trưởng lính đánh thuê cũng ngẩn người.

“Trò âm mưu này, Đại Việt chúng tôi đã chơi chán từ mấy ngàn năm trước rồi, ông nghĩ nước Bạch Hùng các ông cũng xứng để chơi sao?” “Suốt quãng đường này bí mật đánh dấu ký hiệu, e là sau khi chúng tôi đi, không đợi viện quân Đại Việt đến nơi thì người nước Bạch Hùng các ông đã khuân sạch bảo tàng đi rồi nhỉ?” “Dù sao ngoài nước Bạch Hùng các ông ra còn có vài quốc gia khác sẵn sàng 'đổ vỏ'

cho các ông mà.” Lời của Tần Dã khiến mọi người vỡ lẽ.

Đồng minh cái gì?

Giúp đỡ cái gì?

Tất cả đều là vì bảo tàng Đại Việt.

Ngốc Tiểu Muội, Hàn đội trưởng và Shirley Dương đều chấn động nhìn đội trưởng Sachsen.

“Mục đích của các người là vì bảo tàng Đại Việt đúng không?” Shirley Dương kinh ngạc nhìn đội trưởng Sachsen.

“Các người nói bậy, đó chỉ là cái camera thôi, cũng chẳng chứng minh được gì.” Lòng Sachsen hoảng loạn vô cùng, nhưng vẫn cố không thừa nhận.

“Hừ...

Vậy tại sao đám sát thủ lại tìm đến đây nhanh như vậy?

Còn có thể đuổi kịp chúng tôi nhanh thế, làm sao chúng tìm được chính xác lối rẽ này?” Tần Dã trực tiếp vạch trần tâm tư của đội trưởng Sachsen.

“Ha...

Người ta đều bảo Tần Dã cậu là sinh viên, tính tình đơn thuần, hiện tại xem ra tôi đã xem thường cậu rồi, tâm cơ của cậu thật sâu xa.” “Cậu thừa biết mục đích của chúng tôi không thuần khiết, vậy mà vẫn lợi dụng chúng tôi đến bây giờ, cậu tự tin mình có thể bảo vệ được bảo tàng Đại Việt này sao?” Đội trưởng Sachsen vừa ôm vết thương vừa tiếp tục truy vấn.

Tần Dã nhìn xuống đội trưởng Saksky với vẻ mặt đầy tự tin.

“Các người không mang đi được một ngọn cỏ nhành cây nào của Đại Việt đâu.” “Càng không thể mang đi bất cứ văn vật nào.” Lời Tần

Dã nói vô cùng ngạo mạn.

Đội trưởng Saksky nghe vậy, thấy hắn vẫn kiêu ngạo như cũ, nhưng sự kiêu ngạo này nếu ở người khác thì là cuồng vọng, còn ở Tần Dã, đó không phải là nói suông mà là sự thật.

Suốt chặng đường này, gã đã chứng kiến không ít bản lĩnh của Tần Dã, đặc biệt là chiêu gọi Hắc Bạch Vô Thường kia...

Ngay cả khi có thua, gã cũng thấy đó là chuyện thường tình.

Tần Dã bắt gặp ánh mắt của đội trưởng Saksky, đôi mắt vốn bình thản như giếng cổ cũng dịu đi vài phần.

Chương 174

“Bạch Hùng quốc các người không nên đến đây, cũng không nên nảy sinh những tâm tư không đáng có.” Tần Dã lấy một khẩu súng từ tay Hắc Hạt Tử, chĩa thẳng vào trán đội trưởng Saksky.

Đoành!

Tần Dã nổ súng, viên đạn găm thẳng vào trán, đội trưởng Saksky tử trận tại chỗ.

Tiếng súng vang lên khiến tất cả mọi người có mặt đều chấn kinh, bao gồm cả đám sát thủ các quốc gia.

Mắt bọn chúng trợn tròn, trong đầu chỉ có một suy nghĩ: Tần Dã thật sự dám giết!

Hắn điên rồi sao, ai cũng dám giết?

Đó là binh sĩ Bạch Hùng quốc, hơn nữa còn là quân đồng minh của Đại Việt mà!

Vậy mà nói giết là giết...

Đội trưởng Hàn và nhóm lính đánh thuê lúc này cũng hoàn toàn ngơ ngác, tai họ như ù đi trước tiếng pháo oanh tạc Nữ Vương của Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Saksky cứ thế mà chết sao?

Tần Dã giết thật rồi?

Chuyện này không phải nên giao cho quốc gia xử lý sao?

Giết thẳng tay thế này... thì ăn nói thế nào với Bạch Hùng quốc?

Chẳng phải là tự dâng nhược điểm cho người ta sao?

Ngốc Tiểu Muội thì không nghĩ nhiều như vậy, cô chỉ kinh ngạc vì gã Saksky này lại dám có ý đồ với kho báu Đại Việt...

Trên đời này còn tin được ai nữa đây?

Quả nhiên trước mặt lợi ích, mọi tình cảm đều là giả tạo.

Phòng livestream bỗng im lặng trong chốc lát, rồi sau đó là hàng loạt bình luận bùng nổ. 【Vãi chưởng!

Chuyện gì thế này?

Đây là thứ tôi có thể xem sao?

Dã ca thật sự bắn chết gã đội trưởng kia rồi?】【Vãi thật!

Cái bẫy này sâu quá, thật không ngờ người nước ngoài bây giờ cũng biết chơi trò phản gián, tìm người đổ vỏ à?

Khốn khiếp!】【Ây da!

Vẫn là Dã ca ngầu nhất, hóa ra anh ấy đã sớm nhìn thấu chân tướng sự việc!!】【Người Đại Việt các người dám giết chiến sĩ Bạch Hùng quốc chúng tôi, các người đáng chết, các người tiêu đời rồi!

Chúng tôi sẽ không bỏ qua đâu.】【Đúng vậy!

Bất kể thế nào, người Bạch Hùng quốc chúng tôi cũng có lòng hảo tâm đến giúp đỡ, vậy mà các người đối xử thế sao?

Ai đã giúp các người chặn hỏa lực của kẻ thù?】【Đám Bạch Hùng quốc các người đáng đời lắm, ai bảo mù mắt chọn phe Đại Việt, giờ trách được ai?】【Này người Bạch Hùng quốc, các người có nghe mình đang nói gì không?

Quên mất mục đích đến đây là gì rồi à?

Mục đích không thuần khiết, đến vì kho báu Đại Việt mà còn dám

dát vàng lên mặt mình à?】【Đúng vậy, đừng làm như chúng tôi nợ nhân tình, là các người tự chuốc lấy.

Chuyện này phải hỏi cho rõ, Bạch Hùng quốc tốt nhất nên giải thích xem các người định làm gì?】【Cả mấy ông Mỹ nữa, bớt thêm dầu vào lửa đi, các người cũng chẳng tốt đẹp gì đâu.】Cư dân mạng Đại Việt cũng nổi giận trước sự chất vấn của Bạch Hùng quốc.

Bây giờ là Đại Việt bị nhục mạ, Đại Việt bị kẻ khác nhòm ngó bảo tàng, đó là tài sản của Đại Việt, dựa vào đâu mà đám người đó muốn đến chia phần?

Tại Viện Khảo cổ, mọi người chứng kiến cảnh này cũng không biết nói gì hơn.

Không ngờ Tần Dã lại chẳng nể nang chút nào, nói giết là giết.

"Cậu Tần này đúng là sấm rền gió cuốn, nói được làm được." Giáo sư Vương nói đến đây, trong mắt còn thoáng ý cười.

"Ông còn cười được sao?

Chuyện này ảnh hưởng rất lớn đến Tần Dã, đừng quên Bạch Hùng quốc khác với Mỹ, gặp tình huống này nên giao cho quốc gia, đây là tranh chấp quốc tế rồi." Giáo sư Lâm thấy giáo sư Vương vẫn cười rạng rỡ, không khỏi nhíu mày nhắc nhở.

"Ông còn nhớ Tần dã đã nói gì không?

Trong mộ huyệt Đại Việt, kẻ nào có ý đồ lấy đi văn vật đều là mộ tặc, hắn có giết cũng chẳng ai trách được." Giáo sư Vương không để tâm lắm, Tần Dã giết thì đã giết rồi, giá trị của Tần Dã là không thể đong đếm, quốc gia sẽ tự cân nhắc lợi hại.

Huống hồ Tần Dã không làm sai, có ý đồ xấu với văn vật Đại Việt thì đáng chết!

Tại Bộ Ngoại giao.

Rầm!

Bộ trưởng Luvas mắt đỏ ngầu, đập mạnh tay xuống bàn, nhìn chằm chằm Bộ trưởng Lâm.

"Bộ trưởng Lâm, ông không định cho tôi một lời giải thích sao?" "Giải thích?

Ông nên giải thích cho tôi thì đúng hơn." Bộ trưởng Lâm đẩy điện thoại đến trước mặt Luvas, bên trong là một bức ảnh.

Địa điểm là ngoài sa mạc, rất nhiều binh sĩ Bạch Hùng quốc đang bị phía Đại Việt áp giải.

"Tôi muốn biết các người định làm gì?

Mượn danh nghĩa giúp đỡ Đại Việt để đưa người vào sa mạc hòng chiếm đoạt kho báu...

Bộ trưởng Luvas, tôi nghĩ ông mới là người cần nói cho tôi biết ông định làm gì?" Luvas không ngờ người của mình lại bị phát hiện nhanh đến thế.

Trước đó họ đã lên kế hoạch rất kỹ, luôn bám theo sau các quốc gia khác, không ngờ...

Chẳng lẽ có kẻ tiết lộ bí mật?

Hay có người cố ý theo dõi Bạch Hùng quốc?

"Tôi giải thích cho ông?

Bây giờ người của tôi đã chết, ông còn muốn tôi giải thích gì nữa?

Cho dù là lỗi của Bạch Hùng quốc, các người cũng phải giam giữ, tiến hành xét xử quốc tế chứ không phải để Tần Dã giết người như vậy." Luvas biết lời giải thích lúc này rất yếu ớt, nhưng gã vẫn phẫn

nộ.

Ngay cả khi có lỗi với Đại Việt, cũng phải qua xét xử quốc tế chứ không thể xử tử tùy tiện.

"Ông còn nhớ lời Tần Dã nói không?

Đối với lịch sử văn vật Đại Việt, kẻ nào dám lấy trộm trong mộ huyệt, tất cả đều bị coi là mộ tặc, hậu quả là giết không tha!" Bộ trưởng Lâm lạnh lùng nhìn đối phương, ngôn từ đầy sự bảo vệ dành cho Tần Dã.

Bộ trưởng Luvas nghe xong, cuối cùng gật đầu, thốt lên mấy tiếng "được, tốt lắm", rồi phất tay áo rời đi.

Nhìn người của Bạch Hùng quốc đi rồi, Bộ trưởng Lâm quay sang đám Valery và Matsushita.

"Các ngươi cũng đừng ngồi đây nữa, lo mà xem tiền của các ngươi có đủ thuê sát thủ giết Tần Dã không đi." Bộ trưởng Lâm lúc này chẳng còn tâm trạng đâu mà nói chuyện phiếm với bọn họ.

"Hừ!" Bộ trưởng Valery hừ lạnh một tiếng rồi dẫn người rời đi.

Ngay sau khi rời khỏi phòng họp, Luvas lấy điện thoại ra gọi cho một dãy số.

"Có thể bắt đầu tổ chức rồi." Ánh mắt Luvas tràn đầy sát ý nhìn về phía cửa phòng hội nghị quốc tế Đại Việt.

"Tìm sát thủ trong nước, giết Tần Dã, tiền thưởng 5 tỷ USD!" Nói xong gã cúp máy.

Đúng lúc này, bộ trưởng Valery và Matsushita cũng bước ra, thấy Luvas vẫn đứng ở cửa.

"Bộ trưởng Luvas, chúng ta trò chuyện chút chứ?" Bộ trưởng Valery chủ động tiến đến chào hỏi.

Sau một cuộc trao đổi ngắn giữa Valery và Luvas, kết quả cuối cùng là Tần Dã sẽ bị sát thủ các nước truy sát.

Trước những hành động của Tần Dã, cao tầng các nước đều cảm thấy phẫn nộ.

Rất nhiều người nhân danh tinh thần nhân đạo đòi xét xử Tần Dã, thậm chí là ám sát.

Lúc này Tần Dã vẫn chưa biết mình đã bị truy nã toàn cầu.

Chương 175

Bên trong mộ huyệt.

Tần Dã nhìn về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương đang bị pháo oanh tạc.

Lúc này Nữ Vương vẫn đang né tránh những quả pháo, cả người lơ lửng trên không trung, nhìn Tần Dã với ánh mắt đầy hận thù.

Tần Dã cắn đầu ngón tay, nhỏ máu vào súng điện.

Họng súng hướng thẳng về phía Nữ Vương.

Xẹt xẹt xẹt!!!

Súng điện lúc này tích lực, phát ra không phải tia điện xanh nhạt mà chuyển sang màu đỏ rực.

Đoành!

Súng điện kết hợp với máu của hắn đánh thẳng vào người Tinh Tuyệt Nữ Vương.

"A..." Tinh Tuyệt Nữ Vương bị đánh rơi xuống đất, dòng điện đỏ vẫn còn nổ lách tách trên cơ thể bà ta.

Bàn Tử và những người khác cũng dừng bắn lúc này, không gian rơi vào một sự im lặng quỷ dị.

Vách đá trong sơn động bị pháo bắn nát bấy, bụi bặm từ trần hang rơi xuống, phủ kín không gian.

"Khụ khụ!!" "Khụ khụ... hộc..." Bàn Tử và mọi người dùng tay phẩy bụi trước mặt, thỉnh thoảng lại ho sặc sụa.

Tần Dã sắc mặt không đổi, bước từng bước lại gần Nữ Vương.

Trên người bà ta vẫn còn điện lưu, vùng bụng bị hỏa lực cực

mạnh bắn thủng một lỗ lớn.

Bà ta ôm bụng, bò trên mặt đất, thở hổn hển.

Trên khuôn mặt không còn chút vẻ ung dung quý phái nào, chỉ còn lại sự thảm hại vô hạn.

“Ngàn năm trước ngươi đã hủy hoại tâm huyết của ta, giờ đây ngươi lại một lần nữa phá nát nó...

Ngươi đúng là khắc tinh của ta.” Tinh Tuyệt Nữ Vương mặt xám như tro, cơ thể bà ta đang dần tan biến.

Tần Dã đứng từ trên cao nhìn xuống Nữ Vương: “Trường sinh vốn là nghịch thiên, bà có kết cục hôm nay là do đại thế, không trách được ai.” Tinh Tuyệt Nữ Vương nghe vậy, ban đầu là mỉm cười, sau đó cười lớn điên dại.

“Ha ha...

Ha ha...” Tần Dã thấy Nữ Vương đã phát điên thì không dừng lại lâu, ánh mắt hắn chuyển sang bức tường phía sau ngai vàng, nơi đó hóa ra còn một không gian khác.

Bên trong đang tỏa ra những luồng kim quang lấp lánh.

“Dã ca...

đó có phải là...” Mặt Bàn Tử dính đầy bụi nhưng đôi mắt vẫn sáng rực.

“Mở ra đi, đó là kho báu để Nữ Vương gây dựng lại sự nghiệp đấy.” Tần Dã thấy sự nôn nóng trong mắt Bàn Tử liền khẽ gật đầu.

“Rõ rồi!” Bàn Tử phấn khởi đáp ứng, rồi nhìn Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân: “Còn đứng đực ra đó làm gì?

Đó là kho báu của Nữ Vương đấy!!” Nghe vậy, ba người lấy ra các gói thuốc nổ.

Đây là loại thuốc nổ chuyên dụng để phá tường mà Bàn Tử đã dày công nghiên cứu để phòng khi cần thiết.

Không ngờ bây giờ lại dùng đến thật.

Lúc này, bình luận trong phòng livestream không ngừng nhảy lên. 【Ây da!!

Cuối cùng cũng được thấy kho báu của Nữ Vương, cả chặng đường này chúng ta chờ đợi mãi.】【Đến rồi!

Đến rồi!

Tuyệt quá, cuối cùng cũng thấy bảo tàng.】【Đây là kho báu mà bao nhiêu quốc gia thèm khát đấy!!

Cuối cùng cũng được mở mang tầm mắt.】【Mau mở ra xem đi, rồi mang đi nhanh kẻo mấy nước không biết xấu hổ kia cướp mất thì công cốc.】【Tôi đã sẵn sàng quay màn hình rồi, cảm ơn đài Ngũ Tinh đã cho tôi cơ hội chứng kiến khoảnh khắc chấn động này...】Khán giả vô cùng kỳ vọng, và không chỉ khán giả, các giáo sư ở Viện Khảo cổ cũng đang chờ đợi.

Đó là những văn vật lịch sử, chưa nói đến giá trị vật chất, chỉ riêng niên đại của chúng đã đủ làm chấn động thế giới.

Rầm!

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử kích nổ thuốc súng.

Bức tường đá bị nổ tung, lộ ra một hang động khổng lồ.

Khi bức tường mở ra, một luồng kim quang chói lòa ập vào mắt mọi người.

Phải một lúc sau họ mới mở mắt ra được, hiện ra trước mắt là một hang đá rộng hàng vạn mét vuông, bên trong bày la liệt vàng bạc châu báu và các đồ thanh đồng.

Những viên dạ minh châu to như trứng đà điểu có đến hàng trăm hòm, đồ thanh đồng chất đống một bên như núi nhỏ.

Các rương vàng bạc chồng chất lên nhau, số lượng cực kỳ nhiều.

Còn các loại ngọc thạch, phỉ thúy, trân châu thì nhiều không đếm xuể.

Những thứ thấy trước đó so với chỗ này đúng là tiểu sư gặp đại sư.

Ngốc Tiểu Muội, đội trưởng Hàn và Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy cảnh tượng này đều đồng loạt hít một hơi lạnh.

Họ như bị điểm huyệt, đứng ngây người tại chỗ, mãi không định thần lại được.

Đây chính là kho báu của Tinh Tuyệt cổ thành sao?

Số lượng nhiều đến mức khiến người ta phải kinh thán.

"Vãi chưởng!

Đây chính là bảo tàng của Nữ Vương, thật sự là... nhiều quá, nhìn lóa cả mắt!

Chỗ này đủ để phú khả địch quốc rồi!!" Bàn Tử chấn kinh thốt lên.

Hắc Hạt Tử lần này hiếm khi không cãi cọ với Bàn Tử mà gật đầu tán thành.

Hạo Thiên Chân, A Ninh và Hoắc Tú Tú cả ba đều im lặng, lặng lẽ nhìn cảnh tượng trước mắt.

Còn đám sát thủ quốc tế khi thấy số kho báu này thì cũng ngẩn người ra. 5 tỷ hay 8 tỷ USD... so với kho báu này thì đáng xá gì!

Chỉ cần mang đi được vài món là đủ sống sung túc cả đời rồi.

Chẳng trách người Bạch Hùng quốc không tiếc lật mặt với Đại Việt để chiếm đoạt chỗ này, nếu là họ, họ cũng sẽ làm vậy.

Lúc này trong phòng livestream. 【Á á á á!!

Kho báu, kho báu của tôi!!!】 【Vãi thật!

Đẹp khóc luôn, đây là kho báu của Đại Việt chúng ta, thật là lóa mắt quá đi!!】 【Tôi cảm thấy mắt mình sắp mù vì ánh sáng này rồi, quá ngầu...

Mẹ ơi!

Cái này đúng là chấn phấn lòng người!

Không gian này ít nhất cũng phải mấy vạn mét vuông nhỉ?

Toàn là vàng bạc châu báu.】 【Nữ Vương định dùng chỗ này để gây dựng lại giang sơn sao?

Định lật đổ cả quốc gia à?

Chỗ này mua được cả hành tinh luôn ấy chứ!!】 【Đây là của Đại Việt chúng ta, ha ha, lần này xem ai còn dám lên mặt với Đại Việt, đây là văn vật lịch sử của chúng ta, mấy ông Mỹ với Anh đừng hòng tơ hào.】 【Tôi nằm mơ cũng không dám nghĩ mình sẽ thấy nhiều vàng bạc châu báu thế này, mơ thấy thế này chắc cười tỉnh luôn!!】 【Đây là kho báu Đại Việt, hèn gì mấy nước kia cứ đỏ mắt thèm thuồng, là tôi tôi cũng thèm.】 【Thèm thì cũng là của Đại Việt, không ai được đoạt lấy, đó là bảo bối của nước mình.】 【Vãi thật!

Chương 176

Giờ tôi mới hiểu được niềm vui của mộ tặc, tôi cũng muốn bước vào con đường tội lỗi đó rồi, mẹ kiếp!

Nhìn thèm nhỏ dãi luôn, mắt tôi đỏ lừ rồi đây này!】 Khán giả trong phòng livestream ai nấy đều mắt sáng rực.

Đừng nói là chưa thấy vàng bạc châu báu thật bao giờ, ngay cả trong mơ họ cũng chưa từng thấy nhiều bảo bối thế này!

Nhà ai nằm mơ mà thấy dạ minh châu xếp theo từng hòm từng hòm cơ chứ?

Thật sự quá kích thích thị giác.

Tại Viện Khảo cổ.

Lúc này trong phòng họp, tất cả các giáo sư đều rơi vào trạng thái chấn kinh, không ai nói lời nào, chỉ nhìn chằm chằm vào màn hình lớn.

Họ không phải chưa từng đi xuống mộ!

Không phải chưa từng thấy đồ bồi táng!

Nhưng kho báu này thật sự là lần đầu tiên họ nhìn thấy, nó nhiều hơn tất cả đồ bồi táng trong các ngôi mộ mà họ từng khai quật cộng lại.

Quan trọng nhất là, số châu báu này trông nước ngọc và thành sắc đều tốt hơn hẳn những gì họ từng thấy, bất cứ món nào cũng có giá trị liên thành.

"Vãi thật!

Cả đời tôi cũng không nghĩ mình sẽ thấy nhiều kho báu thế này!

Tôi đi đào mộ cả đời, nhiều bảo tàng thế này tôi thật sự không

dám nghĩ tới!" "Người ta nói từ xưa tài bạch đã làm động lòng người, giờ tôi đã hiểu vì sao đám mộ tặc thà mạo hiểm tính mạng cũng phải xuống mộ, những bảo bối này chỉ cần tuồn ra một món là đủ ăn trắng mặc trơn, giàu sang cả đời rồi." "Giờ tôi nhìn cũng thấy thèm, tôi nói tôi cũng muốn có được không?" Các giáo sư khác nhìn thấy kho báu cũng bắt đầu bàn tán xôn xao.

Tất nhiên đó chỉ là lời nói đùa, trong mắt họ không hề hiện lên vẻ tham lam.

"Chẳng trách người của các nước kia thà mạo hiểm xảy ra chiến tranh cũng muốn đến đây mang đồ đi, những thứ này nếu thật sự mang đi được thì chiến tranh nào mà chẳng phát động được?

Tiềm lực này đúng là quá hùng hậu." Giáo sư Lâm thất thần lẩm bẩm.

"Một quốc gia nhỏ vùng biên thùy lại có tích lũy lớn đến vậy, ai mà ngờ được?" Giáo sư Vương không giấu nổi sự kinh ngạc, nhưng gã nhanh chóng định thần lại, cầm cốc nước bên cạnh uống vài ngụm để trấn áp sự chấn động trong lòng.

"Lần này Đại Việt chúng ta sẽ bận rộn lắm đây, không chỉ quốc gia bận, mà chúng ta cũng có việc để làm rồi." Giáo sư Trần lúc này nở nụ cười, cảm giác này đúng là... vừa đau khổ vừa hạnh phúc.

Chủ nhiệm Thẩm cũng đang theo dõi livestream, khi nhìn thấy kho báu, ông cũng vô cùng kinh ngạc.

Lại có nhiều kho báu đến thế sao?

Chẳng trách đám người ngoại bang sẵn sàng mạo hiểm đến Đại Việt, kho báu thế này ai nhìn mà không động tâm?

Không được, số kho báu này quá chói mắt, để đảm bảo an toàn, cần phải bố trí thêm người.

Để tránh đám người đó làm liều, nếu mất một hòm thôi ông cũng thấy xót xa.

May mà phần lớn kẻ thù đã bị Diệp Bạch tiêu diệt, nếu không muốn mang toàn bộ kho báu này về nguyên vẹn thì đúng là khó khăn.

Sao trước đây không phát hiện ra triển vọng của ngành trộm mộ lại tốt thế này nhỉ?

Chủ nhiệm Thẩm nói xong liền trực tiếp điều động người canh giữ các cửa ngõ hải lục không của Đại Việt.

Còn những người ở Bộ Ngoại giao khi thấy cảnh này cũng đứng hình.

"Vãi thật!

Chẳng trách Tần Dã lại giết đám người kia, những thứ này nếu để bị mang đi thật, tôi cũng muốn giết người luôn." Bộ trưởng Lâm lúc này thật sự bị chấn kinh, kho báu này đúng là mở mang tầm mắt.

"Ông đừng nói mấy lời vô ích đó nữa, giờ phải làm sao?

Nghĩ xem ăn nói thế nào với Bạch Hùng quốc đi." "Đúng vậy, chuyện này chúng ta phải sớm báo cáo với cấp trên để tìm đối sách." "Đối sách gì, nghĩ cái gì?

Nghĩ là việc của bọn họ, lẻn vào sa mạc với số lượng lớn như vậy mà không để lại dấu vết, chuyện này họ cũng phải cho chúng ta một lời giải thích." Các nhà ngoại giao khác cũng xôn xao bàn tán.

Bộ trưởng Lâm suy nghĩ một lát rồi gọi điện cho cấp trên báo cáo tình hình.

Trong mộ huyệt.

Ngay khi mọi người đang chấn kinh vì kho báu, Nữ Vương phía sau bỗng dưng đứng bật dậy.

“Ha ha...” Nữ Vương phát ra tiếng cười: “Kho báu này ta đã hạ lời nguyền, nguyền rủa các ngươi, tộc nhân sẽ đưa các ngươi xuống địa ngục, mãi mãi trở thành oan hồn địa ngục!

Vĩnh viễn không được siêu sinh!” Nói xong những lời này, trên người bà ta tỏa ra luồng khí đen, những luồng khí này bay về phía Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và mọi người.

Dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, bà ta dần dần tan biến...

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thấy luồng khí đen tràn vào cơ thể, họ chỉ cảm thấy vùng vai có chút đau đớn.

“Bàn Tử, chỗ vai tôi đau quá, cậu xem hộ tôi xem có chuyện gì với?” Hạo Thiên Chân không để tâm đến lời nguyền của Nữ Vương, nhưng vì vai quá đau nên vội vàng cởi áo ra.

“Đừng nói là cậu, tôi cũng thấy đau vai...” Bàn Tử vừa nói vừa lấy tay gãi vai, nhưng ánh mắt gã vẫn dừng trên người Hạo Thiên Chân, đúng lúc nhìn thấy trên vai anh ta xuất hiện một con mắt, con mắt đó còn đang chảy máu.

Con mắt này giống hệt con mắt đã thấy trên vách đá trước đó.

“Thiên Chân, vai của cậu...” Bàn Tử kinh hãi kêu lên.

Hắc Hạt Tử cũng mở áo ra, nhận ra trên vai cũng có con mắt tương tự, sắc mặt gã thay đổi đột ngột.

Không chỉ Hắc Hạt Tử, mà cả Hoắc Tú Tú, A Ninh, thậm chí là đội trưởng Hàn và đám lính đánh thuê, tất cả đều có dấu ấn con mắt.

Ngay cả đám sát thủ cũng không thoát được.

“Cái gì thế này?

Tại sao nó lại xuất hiện trên vai tôi?” “Vai tôi đau quá, cái này từ đâu ra vậy?” “Mẹ kiếp!

Thứ gì đây?" Đám sát thủ lúc này nhìn dấu ấn trên người mình, tất cả đều hoảng loạn.

Có kẻ còn cố lấy tay cậy nó ra nhưng vô dụng.

"Đó là lời nguyền, các người không gỡ bỏ được đâu." Giọng của Tuyết Lỵ Dương vang lên bên tai mọi người.

Nghe thấy vậy, sắc mặt mọi người cứng đờ, vẻ hoảng sợ hiện rõ trên khuôn mặt.

"Lời nguyền của Nữ Vương không phải nói suông, là thật sao?" "Vãi!

Tôi còn chưa muốn chết đâu!" "Tôi không muốn xuống địa ngục đâu!!" Đám sát thủ phần lớn đến từ các quốc gia phương Tây, họ vẫn tin vào khái niệm địa ngục.

Nghĩ đến việc sẽ trở thành một phần của oan hồn địa ngục, họ vô cùng sợ hãi.

Trong phòng livestream: 【Vãi thật!

Nữ Vương chơi thật rồi, bà ta không chỉ nói suông mà thật sự có lời nguyền!】【Mẹ ơi!

Vậy trên người Dã ca có không?

Thế thì tiêu đời rồi à?】【Tiêu đời rồi à?

Thế là xong hẳn luôn rồi, Nữ Vương nói tộc nhân kia là ai?】【Làm sao tôi biết được, ông hỏi Dã ca đi, chỉ có Dã ca mới biết chuyện này là thế nào thôi.】【Lời nguyền này giải quyết thế nào đây?

Còn cái tộc nhân gì đó nữa, toàn là thứ gì đâu không à?】 Khán giả khi nghe về lời nguyền của Nữ Vương đều vô cùng lo lắng, sợ Tần Dã và mọi người gặp nguy hiểm.

Tần Dã nhìn vẻ kinh hãi của Bàn Tử và Hắc Hạt Tử, hắn không hề hoảng hốt mà còn nở một nụ cười...

Tộc nhân?

Quỷ Động tộc sao?

Thế thì thú vị rồi, tiền chẳng phải cứ thế mà đổ về à?

“Dã ca!

Anh em đều trúng lời nguyền rồi, giờ tính sao?

Tôi còn chưa lấy vợ, tôi không muốn chết đâu!

Hu hu, Dã ca, cứu mạng với!!!” Bàn Tử ban đầu hơi hoảng, nhưng sau đó nhìn thấy Tần Dã bên cạnh chẳng có chút gì là lo lắng, gã bỗng thấy yên tâm lạ thường, thế là chạy đến bên cạnh Tần Dã, giả vờ mếu máo cầu cứu.

“Các cậu không chết được đâu, ngược lại Nữ Vương còn vừa nhắc nhở tôi một việc.” Tần Dã như sực nhớ ra điều gì, đưa mắt nhìn Tuyết Lỵ Dương.

Chương 177

"Trên người cô cũng có lời nguyền đúng không?" Tuyết Lỵ Dương nghe Tần Dã hỏi, não bộ thoáng chốc trống rỗng, sao hắn biết được?

Chuyện này ngoài người nhà cô ra thì không ai biết cả.

"Phải!" Tuyết Lỵ Dương im lặng một lát rồi chậm rãi mở lời.

"Cô có biết truyền thuyết về Quỷ Động tộc không?" Tần Dã tiếp tục truy vấn.

"Không biết, chẳng lẽ anh biết sao?" "Ừm." "Sao anh biết?" "Đọc trong sách!" "Vậy Quỷ Động tộc bị anh phát hiện như thế nào?" "Đọc trong sách!" "Sách gì?" "Không nhớ nữa." "Anh có biết cách hóa giải lời nguyền không?" "Biết." "Hóa giải thế nào?" "Trong sách có chép!" Tuyết Lỵ Dương đã từ bỏ ý định giao tiếp với Tần Dã, nói chuyện với hắn hoàn toàn không rõ ràng được gì cả.

Ngốc Tiểu Muội thấy Tần Dã dù thế nào thì vẫn cứ như vậy... nói chuyện vẫn đáng ghét và khó tiếp nhận như thế.

"Tần Dã, nguồn gốc của Quỷ Động tộc là gì?" Ngốc Tiểu Muội sốt sắng hỏi, trên người cô cũng dính lời nguyền, phải giải quyết nhanh mới được, ai mà muốn xuống địa ngục chứ.

"Đôi mắt của Tinh Tuyệt Nữ Vương bắt nguồn từ Quỷ Động tộc, tộc nhân đó không phải ở đây mà là ở một nơi khác, họ là toàn tộc di cư đến Tây Vực." "Còn nơi đó ở đâu, thì chính là sau cánh cửa kia." Tần Dã chỉ vào vị trí sâu nhất, phía sau kho báu có một cánh cửa khổng lồ, trên đó điêu khắc vô số con mắt bằng vàng ròng.

Nhìn vô cùng xa hoa.

“Chúng ta đi mở cánh cửa đó xem sao.” Đội trưởng Hàn dẫn người tiến vào bên trong kho báu, từng bước tiếp cận cánh cửa vàng.

Trên đường đi qua, họ phát hiện sau một cái rương có một đôi chân thò ra.

Đội trưởng Hàn nhìn theo, mắt bỗng sáng lên.

“Cậu Tần, cô Tuyết Lỵ Dương, là đội khảo cổ kìa!!” Đội trưởng Hàn kinh hô, Tuyết Lỵ Dương vội vã chạy vào trong.

Khi nhìn thấy giáo sư Dương, cô khựng lại một chút rồi vội vàng chạy đến, nhìn các giáo sư đã ngã gục dưới đất, cô lo lắng đưa tay thử hơi thở...

Cảm nhận được giáo sư Dương vẫn còn thở, Tuyết Lỵ Dương thở phào nhẹ nhõm, dù hơi thở yếu ớt nhưng ít nhất vẫn còn sống!

Thế là tốt hơn nhiều rồi.

“Phiền các anh đưa các thành viên đội khảo cổ đi cùng.” Tuyết Lỵ Dương nhìn đám lính đánh thuê.

“Được thôi.” Đám lính đánh thuê tiến lên, cõng mọi người trong đội khảo cổ trên lưng.

Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử chủ động tiến đến trước cánh cửa bằng vàng.

Còn Bàn Tử thì đã biến mất giữa chừng, tại sao lại biến mất ư...

Đó là kho báu mà!

Vàng đấy!!

Không mang đi được thì cũng phải cho gã chạm vào cho thỏa chứ?

Bàn Tử cầm một thỏi vàng lên miệng cắn mạnh một cái, cảm nhận được độ cứng từ răng truyền lại, gã mới mãn nguyện đặt xuống.

Đội trưởng Hàn thấy đã tìm được đội khảo cổ, họ vội vàng mở cánh cửa vàng trên vách đá.

Rầm!

Xẹt xẹt!

Cánh cửa đá khổng lồ được mở ra, phát ra tiếng ầm vang.

Ngay khi cửa mở, một cảnh tượng khác hiện ra trước mắt mọi người.

Đó là một ngọn tuyết sơn khổng lồ, bên trong tuyết sơn còn có một ngôi cổ mộ bề thế, nhìn từ bên ngoài vô cùng xa hoa.

Cánh cửa thanh đồng khổng lồ, bên trên điêu khắc đôi phượng hoàng, dưới ánh mặt trời, đôi phượng hoàng như đang tung cánh bay lượn, vô cùng rực rỡ lóa mắt.

Ngay khi mọi người còn đang chấn kinh trước hình ảnh này, cảnh tượng trước mắt bị bóng tối thay thế.

Cuối cùng... chỉ nghe thấy tiếng quỷ khóc sói hú.

Tiếng roi quất!

Tiếng cầu xin!

Tiếng khóc lóc!

Nghe kỹ quả thực giống như địa ngục.

Tiếng quỷ khóc sói hú này vô cùng chói tai, từng tiếng gào thét khiến lòng người run rẩy.

“Vãi chưởng!

Đây là địa ngục sao?

Đáng sợ quá!” “Đáng sợ gì chứ, đó là kinh khủng, tôi giờ thấy cả người tê dại luôn rồi!” “Sau này tôi chết có phải cũng xuống đó

không?

Vừa nãy Nữ Vương nguyền rủa chúng ta rồi mà!!" Đám sát thủ khi nghe thấy âm thanh này thì sợ đến mức run cầm cập.

"Các người yên tâm đi, dựa vào thứ hạng của các người trên Ám mạng thì chẳng cần lời nguyền các người cũng xuống địa ngục thôi, đó là điều chắc chắn, lo lắng này hoàn toàn thừa thãi." Hắc Hạt Tử nghe lời bọn họ nói thì liếc mắt một cái, thản nhiên bồi thêm một câu.

"Chứ còn gì nữa, các người giết bao nhiêu người vô tội, chết xuống địa ngục là cái chắc." Hạo Thiên Chân cũng bồi thêm.

"Tôi chưa từng giết người vô tội, những kẻ đó đều đáng chết..." "Đúng thế, là họ đáng chết!" "Cho nên tôi không lạm sát người vô tội!" Đám sát thủ vẫn ngoan cố phản bác.

"Các người có lạm sát người vô tội đấy, vì tôi chính là người vô tội đó." Tần Dã nghe đám sát thủ phản bác thì chủ động lên tiếng.

"Anh mà vô tội chỗ nào??" "Chúng tôi đến đây toàn chịu thiệt, tổn thất nặng nề." "Đúng thế!" Đám sát thủ nghe Tần Dã nói mà kinh ngạc đến rớt cả mắt, lớn tiếng hỏi lại.

Hắn vô tội?

Vô tội cái thá gì, hắn mới không vô tội, người vô tội là họ đây này!

"Trước khi đến đây, tôi có làm hại các người không?" Tần Dã hỏi lại.

"Không!" "Tôi có đắc tội các người không?" "Không." "Vậy các người đến giết tôi, chẳng lẽ tôi không vô tội sao?" "....." "Tôi mới là người vô tội, cho nên các người chết chắc chắn phải xuống địa ngục." "Chúng tôi không xuống." "Không xuống?

Tôi sẽ tiễn các người xuống!" "....." Đám sát thủ: Phi!

Chúng tôi đến để giết anh, nhưng chúng tôi còn chưa chạm được vào đầu ngón tay anh, chúng tôi mới là người vô tội nhất.

Ngốc Tiểu Muội và Tuyết Lỵ Dương cùng mọi người nghe Tần Dã giải thích xong đều đồng loạt giật khóe miệng.

Lời này nói ra... cũng có lý thật.

Hình như đúng là như vậy.

Trước khi vào đây, Tần Dã không hề đắc tội họ, là họ tự tìm đến đây với mục đích giết Tần Dã... nên Tần Dã quả thực rất vô tội.

Khán giả trong phòng livestream nghe Tần Dã giải thích xong, bình luận lại một lần nữa nhảy lên liên tục. 【A ha ha!!

Đúng rồi đúng rồi, Dã ca nói đúng, Dã ca chính là người vô tội, các người chết chắc chắn phải xuống địa ngục!】 【Ha ha!!

Dã ca ngầu quá, đây mới là bộ mặt thật của Dã ca.】 【Đám sát thủ này cứ chờ xuống địa ngục đi!】 【Ha ha!!

Các người không hiểu rồi, ý Dã ca là, cho dù họ không xuống địa ngục thì dựa vào quan hệ của hắn với Hắc Bạch Vô Thường, hắn cũng có thể tống họ xuống đó!】 【Ha ha!

Đỉnh cao lý giải!】 【Tôi giờ nghĩ thôi cũng thấy kích thích, bắt đầu mong chờ cảnh đám người này xuống địa ngục rồi đấy.】 【Giờ phải làm sao?

Không chỉ đám sát thủ trúng lời nguyền mà cả Dã ca với Bàn Tử cũng trúng, thế thì tính sao đây?】 【Dã ca chẳng phải nói rồi sao?

Anh ấy có cách giải quyết lời nguyền này.】 【Cách gì?

Sau cánh cửa kia hiện ra một ngọn tuyết sơn, nơi đó là đâu còn chưa nói rõ, cũng nhìn không rõ, biết tìm ở đâu bây giờ?】 Không khí trong phòng livestream từ vui vẻ bỗng trở nên ngưng trọng.

Trước đó Tần Dã nói cách giải trừ lời nguyền nằm ở sau cánh cửa kia, mà sau cửa lại là tuyết sơn, nhưng ngọn núi đó lớn như vậy, tuyết sơn nào chẳng giống nhau, biết tìm ở đâu?

Vấn đề này không chỉ cư dân mạng không nghĩ ra, mà ngay cả các giáo sư ở Viện Khảo cổ cũng chịu chết.

Chương 178

Thậm chí họ còn vô cùng chấn kinh khi thấy cảnh tượng trước mắt, sau cánh cửa đá kia lại phát ra tiếng địa ngục...

Cánh cửa gì mà thần kỳ vậy?

"Quỷ Động tộc này quả nhiên lợi hại, có thể chế tạo ra cánh cửa như thế này..." "Tôi cũng là lần đầu tiên nghe nói về nơi gọi là Quỷ Động tộc, đó là gì vậy?" "Còn là gì nữa, chẳng phải là cái gọi là địa ngục sao?

Tôi nghe thì thấy ý là vậy." Các giáo sư khác vẫn bàn tán xôn xao, thảo luận về truyền thuyết Quỷ Động tộc.

"Nguồn gốc Quỷ Động tộc tôi từng đọc trong một cuốn sách, nhưng đó là bản thiếu, vị trí cụ thể tôi cũng không xác định được." Giáo sư Vương nói đến đây có chút tiếc nuối.

"Nguồn gốc Quỷ Động tộc là gì?

Giáo sư Vương, ông biết bao nhiêu?" Giáo sư Trần vội vàng truy vấn.

"Quỷ Động tộc chính là chủng tộc địa ngục, nghe nói được diễn hóa từ một đường hầm thời không, giữa thế giới này và thế giới kia có một điểm giao thoa, điểm giao thoa này tình cờ bị Quỷ Động tộc phát hiện, họ lợi dụng cơ hội đó để giao tiếp với thế giới của chúng ta..." "Từ cánh cửa này có thể thấy, điểm giao thoa đó nằm ở mộ huyệt bên trong tuyết sơn." Giáo sư Vương nói đến đây thì im lặng, chuyện này khó giải quyết rồi.

Có khi ông còn phải xin phép cấp trên một lần nữa.

Lại xuất hiện thêm một ngôi mộ, tiền bạc phải chuẩn bị sẵn chứ?

Nếu không Tần Dã có chịu xuống mộ nữa không?

Nghĩ đến đây, giáo sư Vương thầm thở dài, ông cảm thấy khẩu vị của Tần Dã càng lúc càng lớn rồi.

Trong mộ huyệt.

Tuyết Lỵ Dương nhìn ngọn tuyết sơn kia, cô trầm ngâm.

"Ngọn tuyết sơn này lớn như vậy, làm sao xác định được vị trí cụ thể?" "Nơi này bốn bề là núi, xung quanh có hồ nước bao quanh, mà hồ nước này không chỉ có một, ngọn tuyết sơn có nhiều hồ nước bao quanh như vậy chỉ có một nơi duy nhất!" Tần Dã tiếp lời Tuyết Lỵ Dương, cuối cùng nhìn vào mắt cô: "Nơi đó chính là Côn Luân!" Đoành!

Tất cả mọi người có mặt đều sững sờ.

Đầu óc họ như nổ tung.

Côn Luân...

Nguồn gốc Quỷ Động tộc hóa ra lại ở Côn Luân?

Còn cánh cửa mộ bằng thanh đồng khổng lồ vừa nãy, rõ ràng là một ngôi mộ quy mô lớn... mà ngôi mộ này lại nằm ở Côn Luân.

"Vãi chưởng!

Nguồn gốc Quỷ Động tộc ở Côn Luân?

Mà hình ảnh đó là cửa mộ, nghĩa là vị trí Quỷ Động tộc nằm ngay trong mộ huyệt, chúng ta lại phải đi đào mộ tiếp à?" Bàn Tử chấn kinh thốt lên.

"Phải!" Tần Dã khẳng định: "Nơi đó chắc chắn có bảo bối... thu hoạch sẽ còn nhiều hơn ở đây nhiều." "Thế còn chờ gì nữa?

Chúng ta mau rời khỏi đây thôi, ra ngoài quyết toán lương lậu rồi

còn đi tìm ngôi mộ kia chứ!" Hắc Hạt Tử giờ chỉ nghĩ đến tiền thôi, tiền của gã bị Tần Dã tiêu sạch rồi, giờ đang rất cần tiền.

Tần Dã gật đầu, dẫn mọi người quay về theo đường cũ, đồng thời để người Đại Việt đến đây vận chuyển số kho báu này đi.

Tần Dã và mọi người quay về, nhưng bên ngoài thì đã náo loạn cả lên.

Lúc này toàn bộ khán giả trong phòng livestream đều ngây người. 【Vãi thật!

Nơi đó là Côn Luân?

Trong dãy Côn Luân lại có mộ huyệt sao?】 【Thật không dám nghĩ tới, ngôi mộ đó lại ở Côn Luân!

Tôi quá bất ngờ luôn.】 【Trời ơi!

Côn Luân là nơi khủng khiếp như vậy, sao lại có mộ huyệt ở đó?

Thật quá đáng sợ, ai mà dũng cảm thế?

Dám xây mộ ở Côn Luân?】 【Tôi nghe nói Côn Luân quanh năm cực lạnh, môi trường bên trong rất nguy hiểm, nghe nói còn có một thung lũng chết, ai vào đó cũng không thấy quay ra!】 【Ai chẳng biết Côn Luân nguy hiểm trùng trùng?

Đó đâu phải nơi con người có thể ở?

Nhưng cửa mộ đó to như vậy, nhìn từ bên ngoài đã thấy quy mô rồi, chắc chắn bên trong có rất nhiều bảo vật?】 【Còn phải nói sao?

Mộ của Nữ Vương này đã có nhiều vàng bạc châu báu thế rồi, đó lại còn là nguồn gốc của Quỷ Động tộc nữa!

Biết đâu châu báu trong đó còn nhiều hơn chỗ này nhiều.】 Khán giả vẫn đang bàn tán về những truyền thuyết đáng sợ của Côn Luân.

Tại Viện Khảo cổ.

Nhóm giáo sư Vương khi nghe nơi đó ở Côn Luân, tất cả cũng đều sững sờ...

“Côn Luân?

Lại nằm ở Côn Luân?” “Côn Luân được mệnh danh là ngọn núi chết chóc, nghe nói bên trong có thung lũng chết, ai đi cũng không về, xây mộ ở nơi này đúng là phải có tiềm lực cực lớn!!” “Có thể xây mộ ở Côn Luân thì cần nguồn nhân lực vật lực khổng lồ, chủ nhân ngôi mộ này không đơn giản đâu!” Các giáo sư vẫn chấn kinh theo dõi livestream, vô cùng kinh ngạc trước lời nói của Tần Dã.

Côn Luân!

Ngọn núi hùng vĩ nhất Đại Việt... nơi đó lại là nguồn gốc của Quỷ Động tộc sao?

“Tần Dã thật lợi hại, chỉ nhìn qua các hồ nước xung quanh mà đã xác định được ngay vị trí ngọn tuyết sơn này!” Giáo sư Lâm kinh ngạc nói với giáo sư Trần.

Giáo sư Trần không trả lời mà cầm điện thoại bắt đầu tra cứu về các hồ nước Tần Dã vừa nói.

Khi thấy hình ảnh giống hệt với cảnh tượng sau cánh cửa kia, ngay cả góc độ cũng y hệt, giáo sư Trần kinh hãi không thôi.

“Thật sự là Côn Luân sao?

Tần Dã giỏi thế à?

Chỉ nhìn một cái mà biết được vị trí địa lý của ngọn tuyết sơn này?” “Tôi đã bảo Tần Dã rất lợi hại rồi mà!

Ông còn ngồi đó mà tra với cứu!” Giáo sư Lâm cạn lời nhìn giáo sư Trần.

Giáo sư Vương không ngờ ngọn tuyết sơn này lại ở Côn Luân, cả người gã đờ đẫn!

Đó là ngọn núi hùng vĩ nhất Đại Việt, địa thế và môi trường khắc nghiệt nhất, kẻ có thể xây mộ ở nơi đó chắc chắn không phải dạng vừa.

Không được, chuyện này ông phải trao đổi với cấp trên, theo tính khí Tần Dã, hắn chắc chắn sẽ đòi tăng giá, họ phải giải quyết vấn đề tiền bạc trước mới được.

Hiện tại điều quan trọng nhất là nơi này đã bị Tần Dã tiết lộ, e rằng cả thế giới đều biết Côn Luân có một ngôi mộ.

Đại Việt phải chuẩn bị phòng bị thật tốt, tuyệt đối không thể để người khác nhúng tay vào, nếu không sẽ phiền phức lắm.

Nghĩ vậy, giáo sư Vương cầm điện thoại rời khỏi phòng họp.

Chủ nhiệm Thẩm vừa mới bố trí phòng bị xong thì nghe Tần Dã tung thêm tin tức bùng nổ.

Đoạn video hiện ra tuyết sơn và cánh cửa mộ đôi phượng hoàng, chỉ nhìn qua cũng thấy ngôi mộ này tuyệt đối không tầm thường!

"Tần Dã ơi Tần Dã!

Tôi vừa mới nghỉ tay một lát mà cậu không để tôi yên được sao." "Chuyện ngôi mộ này còn chưa xong, giờ lại thêm cái nữa, cậu thật sự không muốn tôi nghỉ ngơi mà." Chủ nhiệm Thẩm cảm thấy giờ đúng là vừa đau khổ vừa hạnh phúc, hạnh phúc vì văn vật Đại Việt tăng lên từng ngày, văn hóa lịch sử đang dần được hoàn thiện.

Đau khổ là vì ông mệt lả rồi, đã một ngày một đêm không nghỉ, cứ thế này chắc ông kiệt sức mà chết mất.

Nghĩ vậy, chủ nhiệm Thẩm cầm điện thoại định trao đổi với cấp

trên, đặc biệt là phía biên phòng Côn Luân, cần phải triển khai lực lượng thật kỹ.

Tại Bộ Ngoại giao.

Bộ trưởng Lâm và các bộ trưởng khác thấy tình hình trong phòng livestream đều vô cùng kinh ngạc.

Họ chấn kinh trước bản lĩnh của Tần Dã, chỉ nhìn một cái mà xác định được nơi đó là Côn Luân?

"Trên núi Côn Luân lại có mộ huyệt sao?

Thật thần kỳ quá." Một bộ trưởng kinh ngạc thốt lên.

Chương 179

“Đúng vậy, địa thế Côn Luân khắc nghiệt thế mà lại có người đặt mộ ở đó?

Đúng là quá lợi hại.” Một bộ trưởng khác lên tiếng.

“Chẳng lẽ người lợi hại nhất không phải là Tần Dã sao?

Cậu ấy chỉ nhìn một cái là xác định được vị trí ngọn núi.” Bộ trưởng Lâm cảm thấy họ nói không đúng trọng tâm, người đáng gờm nhất hiện giờ là Tần Dã.

Ông thậm chí còn đoán được Tần Dã có lẽ đã sớm biết nguồn gốc Quỷ Động tộc ở Côn Luân, lúc nãy chỉ là hắn đang tỏ ra huyền bí mà thôi...

Cùng với lời nói của Tần Dã, độ nóng về hắn phủ sóng khắp Đại Việt.

Các từ khóa tìm kiếm đều liên quan đến Côn Luân. #Chấn kinh!

Nguồn gốc Quỷ Động tộc hóa ra là Côn Luân!!# #Côn Luân được mệnh danh là ngọn núi hùng vĩ nhất Đại Việt, có thể xây mộ ở đây chứng tỏ chủ nhân không tầm thường!!# #Truyền thuyết Quỷ Động tộc bắt nguồn từ Côn Luân!

Tuyết sơn Côn Luân rốt cuộc còn bí mật gì chưa được biết đến??# Sức nóng không ngừng lan tỏa, Tần Dã đã thu hút sự chú ý cực lớn của cư dân mạng Đại Việt. 【Vãi thật!

Côn Luân?

Nguồn gốc Quỷ Động tộc lại nằm trên núi Côn Luân sao?】【Không, sao có thể chứ!

Lại ở Côn Luân?

Nơi đó mà xây được mộ sao?

Địa hình dốc thế kia mà?】【Vãi!

Chẳng lẽ tôi lại sắp được thấy Dã ca tỏa sáng trong mộ huyệt nữa rồi?

Tuyệt quá!!】【Mà nói đi cũng phải nói lại, vị trí núi Côn Luân khá phức tạp, không chỉ là địa phận Đại Việt mà biên giới các nước khác cũng ở đó, Dã ca nói thẳng ra thế này e là sẽ có rắc rối đây!】【Ha ha, rắc rối gì chứ?

Trước đó Dã ca gặp sát thủ, lính đánh thuê với vũ khí bí mật của các nước, cuối cùng chẳng phải đều bị Dã ca thu phục hết sao?

Giờ còn đang ngoan ngoãn bám đuôi Dã ca kia kìa, rời xa anh ấy là dính lời nguyền chết chắc, ha ha!!】【Tôi biết Dã ca rất giỏi, nhưng tôi không muốn có thêm nhiều rắc rối nảy sinh.】Các bình luận dưới video chỉ trong vài giây đã lên tới hàng chục vạn lượt.

Lời nói của Tần Dã trong phòng livestream đã gây chấn động toàn thế giới.

Phía Mỹ:【OMG, Đại Việt lại có một chủng tộc như vậy sao?

Thật đáng sợ quá!

Tôi thực sự không hiểu nổi văn hóa Đại Việt!!】【Chuyện này thật quá chấn động, đúng là một sự tồn tại đáng gờm.】【Lịch sử Đại Việt quá phức tạp, thậm chí còn có cả lời nguyền!!

Sau này tôi sẽ không bao giờ đến Đại Việt đâu!!】Anh Đào Quốc:【Chúa ơi, thật là kinh khủng, tôi chưa bao giờ thấy ngôi mộ nào đáng sợ như vậy!!】【Chẳng trách chết nhiều người thế!

Mộ huyệt Đại Việt thật đáng sợ!!】【Giờ tôi đã hiểu vì sao lịch

sử văn hóa Đại Việt lại có sự đứt gãy, mộ huyệt này quá khó tìm, muốn lấy được thông tin hữu ích từ bên trong là không thể!】 A Tam Quốc: 【Không ngờ cái núi Côn Luân này lại có mộ huyệt??】 【Côn Luân đâu chỉ thuộc về Đại Việt, một phần cũng thuộc về chúng ta, nên ngôi mộ trên đó chúng ta cũng có cơ hội chia phần!】 【Đúng thế đúng thế!!

Đại Việt các người không thể ăn mảnh được đâu!!】 Phía Mỹ: Các quan chức cao cấp Mỹ vẫn đang bàn bạc cách giải quyết Tần Dã thì nghe được tin chấn động này.

Tổng thống Mỹ sau khi biết Côn Luân có mộ huyệt, lòng tham lại trỗi dậy, đặc biệt là sau khi thấy kho báu của Nữ Vương.

Nói không động tâm là giả.

"Lập tức phái người đến Côn Luân, mang theo vũ khí tiên tiến nhất của Mỹ, bất kể thế nào cũng phải tìm thấy ngôi mộ đó trước Tần Dã và mang toàn bộ bảo vật bên trong đi." "Rõ!!" Cấp dưới nhận lệnh, bắt đầu triển khai kế hoạch.

Anh Đào Quốc: Các quan chức cao cấp nước này cũng nghe được tin tức qua livestream, họ càng chấn kinh về ngôi mộ trên tuyết sơn.

Có thể xây mộ trên tuyết sơn Côn Luân chứng tỏ chủ nhân ngôi mộ khi đó có địa vị cực cao, nếu không sẽ không tiêu tốn nhân lực vật lực lớn đến vậy.

Theo điều tra của họ, Côn Luân là một nơi thần bí, có nhiều hiện tượng khoa học không giải thích nổi.

Kết quả điều tra của họ cũng chưa hoàn chỉnh.

Giờ xuất hiện một ngôi mộ thế này, có lẽ liên quan đến bí mật đó...

"Giờ các ông có ý kiến gì không?

Anh Đào Quốc chúng ta còn tiềm lực gì?" Thủ lĩnh ngồi giữa hỏi đám thuộc hạ.

Người đứng đầu phái Nhất Hạc nghe vậy thì sắc mặt không tốt.

Tiềm lực giờ bị quét sạch rồi còn đâu!

"Chỉ có thể cử lính đánh thuê đi thôi, ngôi mộ ở Côn Luân này rất lớn, các nước chắc chắn sẽ kéo đến, Anh Đào Quốc chúng ta không thể tụt hậu, kho báu Nữ Vương đã nhiều thế kia, nơi này chắc chắn cũng không kém cạnh." Một quan chức hiểu ý, trực tiếp lên tiếng.

"Nhưng lính đánh thuê... chọn từ đâu?

Chúng ta còn nợ họ mấy tỷ chưa trả kìa." Một quan chức khác nói thẳng.

"Kệ đi, chỉ cần lấy được bảo vật trong mộ, mọi vấn đề đều được giải quyết, vả lại đâu chỉ mình chúng ta nghĩ vậy, Mỹ với Tiểu Hàn Quốc chắc chắn cũng ra tay, chúng ta không thể để họ chia hết, chỉ cần mang về một phần là đủ dùng rồi." Thủ lĩnh hạ lệnh, chuyến đi Côn Luân này họ nhất định phải tham gia.

Phía Tiểu Hàn Quốc cũng không chịu ngồi yên...

Lúc này cao tầng của họ cũng đang bàn bạc nên phái ai đến Côn Luân, chuyến đi này là không thể bỏ qua.

"Lần này tôi nghĩ nên phái thần bà đi, tôi thấy mộ huyệt Đại Việt quỷ dị lắm, Tiểu Hàn Quốc chúng ta cũng có tích lũy mà, còn về người thì cứ chọn lính đánh thuê, không thì sát thủ trên Ám mạng là tốt nhất." Một quan chức vội vàng đề xuất.

"Cũng không tồi, nhưng để ai đi thì hợp lý?" Một người khác đắn đo.

"Tôi nhớ mấy hôm trước có cuộc thi thần bà mà?

Người thắng là một cô gái đúng không?

Cứ để cô ta đi, chúng ta sẽ hỗ trợ vô điều kiện, cần gì cũng đáp ứng.” Quan chức đầu tiên đã quyết định như vậy.

Tổng thống ngồi giữa nghe xong liền chốt hạ.

A Tam Quốc: “Côn Luân không chỉ thuộc về Đại Việt, chúng ta cũng có quyền đến đó, nên ngôi mộ này chưa chắc là của Đại Việt, biết đâu là của A Tam Quốc chúng ta.” Trong phòng họp, các lãnh đạo A Tam Quốc đang bàn về chuyến đi Côn Luân.

“Phải, nhưng giờ phái ai đi?

Mộ huyệt Đại Việt đáng sợ quá, người chúng ta cử đi cũng phải có bản lĩnh mà người khác không biết!” Một người đàn ông da đen quấn khăn trắng trên đầu nói.

“Chẳng phải có nhiều đệ tử Phật giáo sao?

Cứ để họ đi, rồi cả lính đánh thuê A Tam nữa.” “Cứ thế mà làm.” Thủ lĩnh trực tiếp ra lệnh.

Các quốc gia đều nảy sinh lòng tham, sau khi thấy kho báu Đại Việt, ai nấy đều rục rịch.

Tài bảo làm động lòng người, ai chẳng muốn chia một chén canh.

Lúc này họ đều đang bắt tay vào chuẩn bị cho hành trình Côn Luân.

Các nước đều ôm đồm ý đồ riêng, rình rập hành động.

Cùng lúc đó.

Tại khu quân sự biên phòng đóng quân ở Côn Luân.

Tuyết trắng xóa, nắng rạng rỡ, ánh mặt trời phản chiếu trên mặt tuyết tạo ra những luồng sáng chói mắt.

Các binh sĩ đang tuần tra bình thường, bỗng cảm thấy ánh nắng hôm nay gay gắt lạ kỳ, dù đeo kính râm vẫn thấy lóa mắt.

“Có chuyện gì vậy?

Sao ánh sáng mạnh thế này?” Một binh sĩ bước trên tuyết, lẩm bẩm.

“Nhìn kìa, là cực quang!” Một binh sĩ tuần tra bỗng kêu lên.

Tất cả ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thấy mặt trời tỏa ra những tia sáng cực mạnh, dù dưới ánh nắng gắt cũng không che giấu nổi, thậm chí còn gây chói mắt.

Khi các binh sĩ còn đang tò mò, họ bỗng phát hiện trên mặt trời xuất hiện những đốm đen mờ nhạt.

“Mọi người nhìn xem cái gì kia?” Một binh sĩ chỉ lên mặt trời.

Một vật cản màu đen đang dần che khuất mặt trời, bắt đầu nuốt chửng những tia nắng chói chang.

Chương 180

“Nhật thực toàn phần...” Đội trưởng đội tuần tra nhíu mày.

Đây là lần đầu tiên gã thấy nhật thực toàn phần, sao lúc này lại đột ngột xuất hiện hiện tượng dị thường như vậy.

Mặt trời dần bị bóng đen bao phủ, bầu trời từ ban ngày chuyển thành đêm tối.

Và ngay giây tiếp theo!

Bầu trời bỗng xuất hiện từng tầng chớp tím, đang xoay vần trên không trung.

Giữa sự kinh ngạc của mọi người, những tia sét tím đánh thẳng vào khu doanh trại.

Ca sát!

Tiếng sét đánh vang trời dậy đất truyền đến tai mọi người.

“Không xong rồi!” Binh sĩ nhận ra tình hình bất ổn, vội vã chạy về phía doanh trại.

Nhưng sấm sét không dừng lại, những tia sét dày đặc đánh xuống khu doanh trại, có tia đánh trực tiếp lên núi Côn Luân, sắc tím nổi bật giữa màn đêm.

Mọi người đều rùng mình sợ hãi, nhất là khi bên tai chỉ toàn tiếng nổ ầm ầm.

Trong doanh trại quân khu.

Những lều trại màu xanh lục đang bốc khói đen, vài binh sĩ chạy ra ngoài, bịt miệng ho sặc sụa.

Họ quay đầu nhìn lại lều trại phía sau.

“Có chuyện gì vậy?” “Tôi cũng không biết!” “Hỏng rồi!

Đây là lôi lạc, thiết bị của chúng ta bị sét đánh trúng, lần này hỏng bét rồi, phải sửa nhanh mới được, đây là thiết bị giám sát mọi tình hình trên núi Côn Luân đấy!” Thấy thiết bị bị đánh bốc khói, các binh sĩ lo lắng cuống cuồng.

Trong lúc họ đang lo sốt vó, họ chú ý thấy trên núi Côn Luân, từng đạo sét đánh xuống liên tiếp.

Cả quân khu mấy ngàn người đều nhìn thấy rõ mồn một.

Họ vô cùng kinh ngạc trước dị tượng này.

“Người già nói sấm sét tím là một hình thức hình phạt, chẳng lẽ trong núi có thứ gì đang trải qua lôi kiếp?” “Không lẽ nào?

Thế thì chúng ta bị vạ lây rồi!” “Mẹ kiếp, sao đen thế?

Hết nhật thực rồi lại bị sét đánh, chuyện này quái dị quá!” Các binh sĩ bàn tán xôn xao, họ rất ngạc nhiên trước hiện tượng kỳ lạ này.

Lãnh đạo quân khu lập tức báo cáo tin tức lên cấp trên.

Không chỉ quân khu nhìn thấy mà cư dân địa phương cũng thấy, thậm chí còn quay video ngắn đăng lên mạng.

Ngay khi vừa đăng tải, video đã thu hút sự chú ý cực lớn của cư dân mạng...

Nhất là hiện giờ, họ đang vô cùng nhạy cảm với cái tên Côn Luân.【Vãi thật!

Côn Luân!

Sao lại trùng hợp thế?】【Đúng vậy!

Dã ca và mọi người vừa mới phát hiện bí mật và truyền thuyết về Côn Luân, giờ đã diễn ra cảnh này rồi, tôi nghi cái vụ nhật thực này là

sắp xếp riêng cho Côn Luân quá.】【Vãi chưởng!

Thiên tượng dị thường rồi!

Xuất hiện đúng lúc quá, nếu bảo không liên quan đến Côn Luân thì tôi chẳng tin đâu.】【Vãi thật!

Hùng vĩ quá, sét đánh cứ xoay quanh núi Côn Luân mà lạc lôi!

Vãi thật!!】【Đây chắc chắn là kỳ quan thế giới rồi!

Tôi bắt đầu tò mò trên núi Côn Luân rốt cuộc có gì, đúng là ngầu thật!!】【Kệ đi, dù sao Dã ca cũng sắp đến đó rồi, lúc đó sẽ được thấy thôi, không vội không vội.】Bình luận của cư dân mạng chỉ loáng cái đã lên đến hàng chục vạn.

Cảnh tượng ở núi Côn Luân cũng bị đẩy lên tìm kiếm hàng đầu.

Lúc này cả Đại Việt, thậm chí toàn cầu đều đang phát đoạn video này. #Chấn kinh!!

Dãy Côn Luân bỗng xuất hiện kinh lôi tím!!# #Chấn kinh!

Bầu trời Đại Việt xuất hiện nhật thực toàn phần, lôi minh tím hoành không xuất thế!!# #Truyền thuyết núi Côn Luân lâm thế, thiên không dị tượng, đây có phải là trùng hợp?# Theo sự xuất hiện của các video, bảng xếp hạng tìm kiếm đều bị Côn Luân chiếm đóng.

Khi Tần Dã và mọi người thấy đoạn video này, họ đã ngồi trên xe hướng về phía Côn Luân.

Bàn Tử nhìn hình ảnh nhật thực, rồi khi thấy kinh lôi xuất hiện, gã càng thêm chấn kinh.

"Vãi chưởng!

Chuyện gì thế này?

Mẹ kiếp!

Sấm sét này là dành cho ai vậy?

Bên trong mộ huyệt có thứ gì à?" "Trong mộ này không lẽ có thứ gì thành tinh sao?

Không phải chứ?" Hắc Hạt Tử không khỏi nghĩ đến lời người già nói, đây có lẽ là có thứ gì đó thành tinh nên mới phải chịu lôi kiếp.

"Sao có thể chứ?

Chúng ta vừa mới phát hiện bí mật Côn Luân đã thấy kinh lôi luôn rồi?

Liệu có quá trùng hợp không?" Hoắc Tú Tú cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

"Anh Dã, anh nói gì đi chứ!

Chuyện này rốt cuộc là sao?" Bàn Tử thấy Tần Dã lên xe xong chẳng nói chẳng rằng, cũng không có hứng thú với cuộc đối thoại của bọn họ mà chỉ lim dim ở phía sau nhắm mắt dưỡng thần.

"Anh làm gì thế?

Anh Dã dạo này vất vả thế nào anh không biết à?

Chúng ta vừa từ sa mạc về đã bị sắp xếp đi Côn Luân ngay, anh Dã cần nghỉ ngơi!" Hoắc Tú Tú thấy Bàn Tử gọi Tần Dã, vội vàng ngắt lời gã.

"Đừng làm phiền cậu ấy." A Ninh cau mày, lạnh lùng quát mắng Bàn Tử.

Bàn Tử cảm nhận được ánh mắt của hai người phụ nữ này không mấy thiện cảm, gã chỉ đành ngậm miệng lại, lẩm bẩm trong miệng: "Chỉ có các cô là giỏi, các cô thanh cao, các cô xót anh Dã, chẳng lẽ bọn tôi không vất vả chắc?

Việc vận chuyển và phóng đại pháo đều là do bọn tôi làm, bọn tôi

không mệt à?" "Anh nói cái gì?" Hoắc Tú Tú và A Ninh khó chịu nhìn Bàn Tử, ngữ khí đầy vẻ đe dọa.

Bàn Tử vội vàng đầu hàng: "Tôi có nói gì đâu!" Ngồi ở phía sau, Ngốc Tiểu Muội và Hàn đội trưởng cảm thấy Bàn Tử đúng là rỗi hơi tìm chuyện, chỉ biết bất lực lắc đầu cười trừ.

Ngốc Tiểu Muội mỉm cười, sau đó nhìn Tần Dã đang ngủ phía sau.

Nhìn khuôn mặt thanh tú ấy, cô thật khó tưởng tượng nổi hắn lại lợi hại đến mức khiến người của các quốc gia nghe danh đã mất vía, thậm chí còn trực tiếp đánh giết đám lính đánh thuê trước mặt các nước.

Bảo hắn lãnh huyết thì cô thấy không đúng, bảo hắn ôn hòa cô cũng thấy chẳng xong.

Cô thấy Tần Dã đúng là... rất khó hình dung.

Tuyết Lỵ Dương cũng nhìn Tần Dã, ánh mắt có thêm phần xem xét và...

ái mộ.

Nếu không có hắn, cha cô đã không thể sống sót trở về, chuyện này cô vô cùng cảm kích.

Thậm chí cô cảm thấy lấy thân báo đáp cũng không phải là không thể, tuy Tần Dã tuổi tác không lớn nhưng cô có thể chấp nhận.

Có lẽ vì ánh mắt của Tuyết Lỵ Dương quá nóng bỏng, những người ngồi bên cạnh đều có thể nhìn ra tâm tư của cô.

Đám sát thủ quốc tế thấy bộ dạng của Tuyết Lỵ Dương thì bắt đầu nổi máu bà tám.

Dù sao trên người cũng mang trớ chú, bọn họ buộc phải theo Tần Dã đi Côn Luân, dù không muốn thì cũng phải bảo vệ tốt cho Tần Dã.

Chương 181

Nếu Tần Dã chết, bọn họ cũng chẳng còn sống được bao lâu.

“Các người thấy ánh mắt của cô nàng Tuyết Lỵ Dương kia không?

Tôi thấy đầy vẻ ái mộ luôn, có phải cô ta thích Tần Dã rồi không?” “Không chỉ có cô ta đâu, tôi thấy hai đại mỹ nữ phía trước đối với Tần Dã cũng không bình thường!” “Quả nhiên đẹp trai, bản lĩnh lớn thì phụ nữ đều thích.

Tôi mà có bản lĩnh đó thì đã không ế vợ rồi.” “Anh mà là ế vợ à?

Là anh không muốn cưới thì có!” “Giờ là lúc nào rồi còn vợ với con?

Giữ được cái mạng này đã rồi hãy nói, các người đừng có trêu Tuyết Lỵ Dương nữa.” “Thế trêu ai?

Cô nàng MC kia à?

Các người bảo cô ta có thích Tần Dã không?” “Khó nói lắm, tôi thấy tám phần là cũng thích rồi...” Ngốc Tiểu Muội nghe thấy cuộc đối thoại của đám sát thủ, mặt đỏ bừng lên, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc về phía Tần Dã.

Kết quả vừa quay đầu lại đã cảm nhận được ba luồng ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào mình.

Ngốc Tiểu Muội lúc này cảm thấy mình như đang bị xử hình vậy, cô vô tội mà!

Nhi phía sau đám sát thủ vẫn còn lải nhải không thôi.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và Hàn đội trưởng chẳng ai

nói gì, ánh mắt cứ đảo qua đảo lại giữa bốn người phụ nữ, cuối cùng đều dừng lại trên người Tần Dã.

Thấy Tần Dã ngủ ngon lành, trong lòng bọn họ không khỏi run sợ.

Bọn họ đều cảm thấy ái ngại thay cho Tần Dã, nếu hắn không ngủ thì đây chẳng phải là một hiện trường Tu La đại hình sao?

Lúc này Tần Dã nhắm mắt, tim cũng treo lên đến tận cổ họng.

Hắn tỉnh lâu rồi, chỉ là không dám mở mắt thôi.

May mà không mở mắt, nếu không Tú Tú và A Ninh chắc chắn sẽ giày vò hắn đến chết mất...

Không được!

Không thể tỉnh.

Đánh chết cũng không được tỉnh!

Trong khi đám sát thủ vẫn còn lải nhải, bốn cô nàng cuối cùng không nhịn được cơn giận nữa.

Cả bốn đồng loạt quay người nhìn về phía đám sát thủ.

"Câm miệng!" "Thân là sát thủ sao mà nói nhiều thế, hèn gì các người thua là phải." Hoắc Tú Tú tức giận nói.

"Chỉ có các người là lắm mồm!" A Ninh vừa nói vừa định rút súng.

"Các người nói bậy gì đó?

Tôi là MC, MC đấy nhé, tin tôi công khai danh tính các người cho đám sát thủ khác đến xử không?" Ngốc Tiểu Muội cũng nổi giận lôi đình.

"Nói câu nữa tôi giết sạch cả đám!" Tuyết Lỵ Dương lạnh lùng thốt ra một câu.

Mặt của cả bốn người đều đỏ gay, nhưng hai người là vì tức giận, còn hai người là vì xấu hổ.

Đám sát thủ theo bản năng bịt miệng mình lại.

"Hung dữ thật đấy!" "Đáng đời không ai thèm!" "Tôi mà là Tần Dã tôi cũng chẳng thèm ai trong số họ!" "Đúng thế!" "Câm miệng!" Bốn người Tuyết Lỵ Dương lại quát lên một tiếng.

Đám sát thủ vội vàng im bặt, không ai dám hó hé thêm câu nào.

Trong phòng livestream: {Vcl!

Tôi gato với anh Dã quá!} {Haha, đám sát thủ nói đúng đấy chứ!

Rõ ràng là thích anh Dã rồi!

Đám sát thủ này đúng là loa phường, còn thạo tin hơn cả hội bà tám đầu ngõ nữa!} {Sự thật chứng minh, hóng hớt không phải đặc quyền của phụ nữ, đàn ông cũng khoái lắm, nhìn đám sát thủ này là biết!} {Nhưng mà tôi thấy họ nói cũng có lý đấy chứ!} {Haha, anh Dã của tôi đúng là đỉnh, đi đâu cũng có người mê.

Tôi mà là đàn ông...

à nhầm, tôi là đàn ông mà tôi còn mê nữa là.} Khán giả bình luận rôm rả, ai cũng thấy đám sát thủ nói quá đúng.

Trên xe, Tần Dã vẫn đang giả vờ ngủ, không khí khiến hắn cảm thấy vô cùng áp lực.

Đúng lúc đó, tiếng chuông điện thoại vang lên.

Tần Dã đột nhiên mở mắt, ánh mắt vẫn còn chút mơ màng.

Đến khi mở tin nhắn ra, sự mơ hồ trong mắt biến mất ngay lập tức.

Hàn đội trưởng ngồi cạnh vô tình liếc thấy điện thoại của hắn,

mắt trợn tròn lên.

Trời ạ!

Sao lại có nhiều tiền chuyển vào tài khoản thế này?

Ít nhất cũng phải hàng tỷ rồi chứ?

Tần Dã đi làm một nhiệm vụ mà đáng giá thế sao?

"Anh Dã... có phải tiền về rồi không?" Bàn Tử nhìn ánh mắt Tần Dã là biết ngay hắn đang nghĩ gì.

Thứ có thể khiến Tần Dã tỉnh táo ngay lập tức chỉ có tiền mà thôi.

"Ừ." Tần Dã vừa nói vừa gọi điện cho giáo sư Vương.

"Giáo sư Vương!

Tiền này không đúng." "Đây là tiền thù lao tôi đã hứa với cậu, còn cả tiền thù lao cứu đội khảo cổ nữa.

Còn về phía những người ngoại quốc kia... chúng tôi vẫn chưa trao đổi xong với cấp trên." Giáo sư Vương thành thật nói, "Sau khi nhận được tiền, chúng tôi sẽ chuyển thẳng cho cậu, cậu cứ yên tâm." Tần Dã nghe xong thì gật đầu hài lòng.

"Họ phái sát thủ đến giết tôi, tôi cần được an ủi, tôi muốn phí tổn thất tinh thần, mỗi quốc gia ít nhất phải đưa tôi hai tỷ!" Tần Dã không hề khách khí mà sư tử ngoạm.

"Chuyện này... họ chưa chắc đã chịu đưa đâu." Giáo sư Vương vô cùng khó xử.

"Không đưa thì tôi cho nổ tung bảo tàng của họ, mang hết văn vật Đại Việt về, đào mộ tổ tiên nhà họ lên, chôn sống hết bọn họ xuống hố cho đi gặp Diêm Vương!" Tần Dã thản nhiên đáp lại.

Những lời này nói ra vô cùng trôi chảy, cứ như thể đã tính toán từ

lâu rồi vậy.

Đám sát thủ: Chúng ta không nên làm sát thủ... nên chuyển sang làm cướp thì hơn!

Còn giáo sư Vương lúc này cảm thấy vô cùng đồng cảm với những người kia.

Nhưng nghĩ lại, nếu không thực hiện được những gì đã hứa với Tần Dã... thì việc đào mộ quật mả cũng không phải là không thể...

"Tôi biết rồi, tôi sẽ sắp xếp ngay!" Giáo sư Vương nói xong liền cúp máy.

Nghe thấy tiếng tút tút bên tai, Tần Dã đặt điện thoại xuống, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Đùa à, lúc này mà mở mắt ra thì chẳng khác nào vào hiện trường Tu La, hắn không dại gì.

Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân thấy hành động của Tần Dã thì đều cười mà không nói.

Ai chẳng biết anh Dã ngủ lúc nào cũng giữ lòng cảnh giác, không tin là chuyện vừa rồi hắn không biết...

Hoắc Tú Tú và A Ninh thấy Tần Dã như vậy cũng không có ý định vạch trần mà giữ im lặng.

Sau khi đến sân bay, cả nhóm tạm thời dừng lại chỉnh đốn.

Phía chính thức đã sắp xếp chuyên cơ đưa bọn họ thẳng đến dãy núi Côn Luân.

Chương 182

Hơn nữa, vật tư đã được chuẩn bị sẵn và đợi ở dưới chân núi.

Tại Cục An ninh, Chủ nhiệm Thẩm sau khi nhận được tin từ giáo sư Vương đã giao lại thông tin này cho Bộ trưởng Lâm.

Chuyện giao thiệp quốc tế này Bộ trưởng Lâm vẫn là người sành sỏi hơn, còn cả chuyện liên quan đến Quan Vũ và nước Gấu Trắng ông cũng phải nói rõ với họ.

"Tôi biết phải làm thế nào rồi, chặt chém tôi là giỏi nhất." Bộ trưởng Lâm nghe thấy chuyện lấy tiền từ các nước Đại Bàng, Mỹ, Tiểu Hàn và Anh Hoa thì vô cùng hào hứng.

Chủ nhiệm Thẩm sau khi nhận được sự khẳng định của Bộ trưởng Lâm thì hài lòng cúp máy, còn việc đòi được bao nhiêu thì tùy vào ông ấy.

Còn ông hiện tại...

"Chủ nhiệm, tôi vừa nhận được tin từ quân khu, tại vị trí biên phòng của họ xuất hiện hành tung của rất nhiều người." "Chắc là từ Khả Khả Tây Lý, Bạch Tượng và nước A Tam tiếp cận về phía cao nguyên Pamir." Ngay khi Chủ nhiệm Thẩm vừa gọi điện xong cho Bộ trưởng Lâm thì thấy cấp dưới đi vào, ngữ khí có chút vội vàng.

"Cao nguyên Pamir gần dãy núi Côn Luân nhất, họ muốn lên núi thì con đường duy nhất là qua đó." Chủ nhiệm Thẩm không hề ngạc nhiên, khi bí mật Côn Luân xuất hiện, ông đã nghĩ đến ngày này.

"Ngoài ra, hiện tại đang là mùa hè, du lịch đang ở đợt cao điểm, người nước ngoài vào Đại Việt du lịch là cơ hội tốt nhất để che giấu thân phận, chúng ta không thể đi xác minh danh tính từng người một

được.” Cấp dưới có chút khó xử nói.

“Phòng bị được bao nhiêu hay bấy nhiêu, còn lại Tần Dã sẽ giải quyết.” Chủ nhiệm Thẩm tự tin nói, sau đó nhìn anh ta: “Kết quả điều tra tôi giao cho anh thế nào rồi?” “Tôi đã tìm thấy một số manh mối, đội của Tần Dã không chỉ có vài người bọn họ, còn có một người nữa, người này là 'cái bóng' của họ.” “Hơn nữa thân phận của người này không hề tầm thường, tên là Giải Vũ Thần, nghe nói là một gia tộc rất lợi hại trong giới đổ đấu.” “Giải Vũ Thần này từng được quốc gia thiết lập thân phận là tài liệu mật, không đúng, chính xác mà nói không chỉ Giải gia, mà cả Tần Dã và Bàn Tử cũng được thiết lập là tài liệu mật.” “Nhiều chuyện ở nước ngoài thành công được là nhờ công lao không nhỏ của Giải Vũ Thần.

Thật ra những lời Tần Dã nói đều là thật, chỉ cần cậu ta muốn đào mộ thì chắc chắn sẽ thành công.” “Hơn nữa, rất nhiều tin tức tình báo đều là do Giải Vũ Thần giao cho Tần Dã.” Chủ nhiệm Thẩm nghe thấy cái tên Giải Vũ Thần thì nhíu mày, cảm thấy cái tên này rất quen thuộc.

Hình như đã nghe thấy ở đâu đó rồi.

“Nghĩa là Tần Dã có mạng lưới tình báo của riêng mình?” Chủ nhiệm Thẩm nói đến đây thì bỗng nhận ra một điều.

Đó chính là thế lực riêng của Tần Dã.

Chủ nhiệm Thẩm im lặng một lúc rồi mỉm cười.

“Được rồi, cứ làm tốt việc của các anh là được, chuyện khác tạm thời đừng quản.

Còn về thân phận của Tần Dã, thứ chúng ta tra được đều là do cấp trên muốn cho chúng ta biết, thứ không muốn cho biết thì tuyệt đối không thể biết.” “Rõ!” Cấp dưới nói xong liền rời khỏi phòng họp.

Hai ngày sau.

Nhóm Tần Dã đến địa điểm chỉ định đã được sắp xếp từ trước để nghỉ ngơi tạm thời.

Cùng lúc đó, tại trạm dừng chân ở cao nguyên Pamir, người từ các nước phái đến đều tụ hội lại.

Rất nhiều binh sĩ, lính đánh thuê cùng các sát thủ và đạo mộ tặc của các nước tập trung một chỗ.

Quan và tặc cùng đứng chung một hàng, đây quả là cảnh tượng xưa nay chưa từng có.

Tất nhiên cũng có một bộ phận là các tài phiệt và một số nhóm cá nhân người nước ngoài cũng tụ tập tại đây.

"Không ngờ nước Xiêm La và nước A Tam cũng phái người đến, thật bất ngờ." Đại đội trưởng lính đánh thuê Mỹ lúc này nhìn đám người tụ tập lại, lông mày nhíu chặt.

Đây đều là những kẻ thù sẽ tranh đoạt đồ tùy táng trong cổ mộ.

"Chúng ta đến được thì họ cũng đến được, đông người cũng chẳng phải chuyện xấu, ít nhất cũng có kẻ đi tiên phong chịu chết, đó là chuyện tốt." Phó đội trưởng bên cạnh thấy vậy, trong mắt lóe lên tia lạnh lẽo, đây chẳng phải là những tấm bia đỡ đạn tự tìm đến cửa sao, không dùng thì phí...

"Hừ, đúng là hạng người nào cũng muốn chia phần, một lũ không lên nổi mặt bàn mà cũng đòi tranh đoạt với chúng ta, có tranh được thì cũng phải đem dâng cho nước Mỹ chúng ta thôi." Đại đội trưởng nhìn những người đó, hừ lạnh một tiếng khinh miệt.

"Kệ bọn họ đi, có tiền là được, đồ trong đó tùy tiện lấy một món cũng đủ cho chúng ta ăn chơi trọn đời, nếu đồ nhiều quá, chúng ta giấu bớt đi một ít thì ai biết được?" Ánh mắt phó đội trưởng đầy vẻ

tính toán.

Đại đội trưởng nghe vậy, tia tham lam thoáng qua trong mắt.

Ở một phía khác, nhóm Tần Dã mượn thiết bị flycam của quân khu địa phương để thu toàn bộ khung cảnh xung quanh dãy núi Côn Luân vào tầm mắt.

Thấy tình hình ở cao nguyên Pamir, Hàn đội trưởng và đội trưởng lính đánh thuê đứng sau Tần Dã không khỏi kinh ngạc.

"Không ngờ truyền thuyết về tộc Quỷ Động lại thu hút nhiều người đến vậy, chắc phải nửa số quốc gia trên hành tinh này đều phái người đến rồi chứ?" Hàn đội trưởng nhìn thấy thì kinh hãi.

Chuyện này quả thực khó giải quyết rồi, nhiều người quan tâm đến mộ huyệt Đại Việt như vậy, e rằng bọn họ không chỉ phải đối mặt với yêu ma quỷ quái trong mộ mà còn phải đối phó với sát thủ và lính đánh thuê của các nước.

Những kẻ này trong mắt Tần Dã đều là đạo mộ tặc.

Chẳng trách Tần Dã trước đây luôn nói, chỉ cần là người ngoài ở trong mộ huyệt Đại Việt thì đều là đạo mộ tặc, lời này đúng là không sai!

"Đó là vì truyền thuyết à?

Đám chó đẻ đó chỉ vì tiền thôi!

Bọn chúng đều nghĩ trong mộ Nữ vương có nhiều bảo tàng như vậy, đây lại là nguồn gốc của tộc Quỷ Động, ai biết được bên trong có bảo bối gì không, có khi còn nhiều hơn trước ấy chứ." "Giờ thấy cơ hội này, bọn chúng chẳng vồ lấy ngay à?" Bàn Tử thấy những người đó thì cảm thấy buồn nôn, nói trắng ra thì đều là đạo mộ tặc, thật là đáng ghét, đây chẳng phải là cướp việc của gã sao?

“Lần hành động này của chúng ta e là khó nhằn đây.” Tuyết Lỵ Dương nhìn những người đó rồi thở dài một tiếng, e rằng đường đi không dễ dàng.

“Không có gì phải lo lắng cả, không phục thì đánh.

Mấy ngày nay thời tiết không tốt, đợi một chút hãy lên núi.

Ngoài ra, vũ khí của chúng ta cũng cần vận chuyển đến đây.” Hạo Thiên Chân vừa nói vừa lau khẩu súng điện từ trên tay.

Hoắc Tú Tú và A Ninh mấy ngày nay cũng lưu ý dự báo thời tiết, sắp có bão tuyết rồi, nghỉ ngơi vài ngày cũng tốt.

Thời gian qua hầu như chưa được nghỉ ngơi tử tế.

Còn Tần Dã sau khi xem hình ảnh từ flycam thì không nói một lời, cuối cùng thu hồi ánh mắt, lấy từ trong túi ra một cuốn sách, chăm chú đọc.

Cứ như thể đám người ngoại quốc kia không hề tồn tại vậy.

Ngốc Tiểu Muội lúc này không livestream trực tiếp, cô ngồi ở phía sau nhìn Tần Dã, thấy hắn cầm sách đọc thì có chút kinh ngạc.

Cô suýt quên mất hắn vẫn là một sinh viên vừa mới rời ghế nhà trường.

Thế là cô tò mò đi tới xem Tần Dã đang đọc sách gì.

Cô nhớ Tần Dã từng nói hắn học khoa Công trình...

Có phải giờ vẫn đang đọc mấy cuốn sách về kiến trúc không?

Khi Ngốc Tiểu Muội mang theo thắc mắc đi tới, nụ cười trên môi cô bỗng cứng đờ lại.

Cô thấy gì thế này?

Không phải sách về công trình, mà là...

Làm thuê thế nào để kiếm được nhiều tiền hơn!

Ngốc Tiểu Muội khóe miệng giật giật, làm thuê?

Kiếm tiền?

Còn muốn nhiều tiền hơn nữa?

Tần Dã thiếu tiền đến thế sao?

Rõ ràng thù lao chuyển cho hắn toàn tính bằng đơn vị hàng tỷ, thế mà còn thiếu tiền à?

Đó mới chỉ là một phần, đám người ngoại quốc kia còn chưa đưa tiền cho hắn đâu, con số đó chắc chắn không hề nhỏ, rồi cả thù lao từ bảo tàng Nữ vương nữa, đừng nói tính theo từng món, chỉ tính theo từng rương thôi đã là con số thiên văn rồi.

Thế mà giờ Tần Dã đang xem cái gì?

Xem cách kiếm tiền?

Hắn như vậy mà còn cần kiếm thêm tiền sao?

Đi một chuyến nhiệm vụ là trực tiếp lên bảng xếp hạng tỷ phú luôn rồi.

Ngốc Tiểu Muội cảm thấy thế giới này đúng là huyền ảo thật!

Tần Dã giàu có không phải là không có lý do, bởi vì hắn đủ nỗ lực...

Tại bệnh viện kinh đô Đại Việt.

Các bác sĩ hàng đầu Đại Việt đang quây quanh giáo sư Dương.

Họ đang tiến hành phân tích máu cho ông.

Rõ ràng đã cấp cứu, thậm chí các biện pháp đều đã thử qua, chỉ số cơ thể đều bình thường nhưng ông vẫn không tỉnh lại.

Điều này khiến họ vô cùng lo lắng.

Chương 183

Cuối cùng họ quyết định kiểm tra báo cáo xét nghiệm máu, và khi nhìn thấy báo cáo, ai nấy đều kinh hãi.

“Hử?

Tại sao lượng bạch cầu trong máu ông ấy lại cao như vậy, đã vượt xa phạm vi của con người rồi.” Một bác sĩ trung niên nhìn báo cáo máu thì sững sờ.

Chuyện này không bình thường chút nào!

“Bạch cầu cao thế này, theo người thường thì đã được xếp vào loại bệnh máu trắng, thậm chí gây ra các bệnh khác.

Nhưng hiện tại ngoài bạch cầu ra, các chỉ số khác đều rất bình thường, các cơ quan khác trong cơ thể cũng rất khỏe mạnh...” “Lượng bạch cầu này xuất hiện đúng là quá quỷ dị.” Một vị lão giả nhìn báo cáo máu, ông thực sự không hiểu nổi, nhưng lại cảm thấy có chút quen thuộc.

Trường hợp này hình như ông đã thấy ở đâu đó rồi...

Đây tuyệt đối không phải trường hợp đầu tiên...

Lúc này tại Học viện Khảo cổ.

Giáo sư Vương và giáo sư Lâm sau khi biết về truyền thuyết tộc Quỷ Động, họ bắt đầu lật tìm các cổ tịch, thậm chí lôi cả những thứ cất kỹ dưới đáy hòm ra.

Dựa theo thông tin Tần Dã cung cấp trong buổi phát sóng trực tiếp, họ phát hiện ra một điểm nghi vấn.

Đó chính là sức mạnh của trớ chú bên trong.

“Lão Vương, ông nói sức mạnh trớ chú này ông từng thấy trong một cuốn sách, có thật không?” Giáo sư Lâm tìm kiếm hồi lâu vẫn không thấy thông tin hữu ích, liền nhìn giáo sư Vương đang vùi đầu đọc sách.

Giáo sư Vương gập sách lại, dụi mắt.

“Tôi từng tham gia hội thảo quốc tế, cùng các nước khác nghiên cứu về các hiện tượng quỷ dị trong mộ huyệt.

Nói đến hiện tượng quỷ dị nhiều nhất chính là kim tự tháp ở nước Ni La...” Giáo sư Vương nói đến đây thì dừng lại, cuối cùng như nghĩ ra điều gì đó, đập mạnh vào trán.

“Đúng rồi!

Đó là kim tự tháp nước Ni La.” “Ông nói gì cơ?

Kim tự tháp thì sao?” Giáo sư Trần ngẩn người, chưa hiểu lắm.

Kim tự tháp thì liên quan gì đến tộc Quỷ Động?

“Tôi từng nói chuyện với giáo sư khảo cổ nước Ni La về tình hình kim tự tháp đó, theo kết quả điều tra của họ hiển thị, bên trong kim tự tháp đó từng có một số lời đồn.” “Lời đồn đó cũng là về đôi mắt...” “Cả thế giới đều biết kim tự tháp có lời nguyền, nhưng nguồn gốc lời nguyền đó là gì thì không ai rõ.

Nghe nói bên trong kim tự tháp cũng điêu khắc hình đôi mắt, tôi nghi ngờ họa tiết đôi mắt đó cùng tộc Quỷ Động của chúng ta là cùng một nguồn gốc...” Giáo sư Vương khi nói chuyện này, sắc mặt có chút ngưng trọng.

“Ý ông là, điểm kết nối của tộc Quỷ Động này không chỉ xuất hiện ở Côn Luân và sa mạc mà còn có thể liên quan đến kim tự tháp bên đó?” Giáo sư Lâm nghe xong thì vô cùng chấn động.

“Cũng có khả năng đó, và hiện tại tôi còn nghi ngờ một chuyện, trong bốn nền văn minh cổ đại, giờ đã có hai nơi xuất hiện tộc Quỷ Động, vậy hai nơi còn lại liệu có điểm kết nối này không?” “Chúng ta đều là chuyên gia nghiên cứu lịch sử, các ông nghĩ nước Ba Bỉ thực sự đã biến mất rồi sao?” Giáo sư Vương nói đến đây thì nghi hoặc nhìn các vị giáo sư khác.

“Chuyện này...

Là một trong bốn quốc gia cổ đại, Đại Việt chúng ta nền tảng vẫn còn, còn nước A Tam và nước Ni La tuy lạc hậu nhưng nền tảng vẫn còn đó, dù mỏng manh nhưng cũng đủ chống đỡ lịch sử văn hóa của họ...” “Còn về nước Ba Bỉ, ai cũng nói nó đã biến mất, nhưng tôi không nghĩ vậy.” “Tôi cũng thấy thế, Ba Bỉ dù sao cũng là văn minh cổ quốc, ai biết được họ từng trải qua chuyện gì.” “Thật khéo, về nước Ba Bỉ cổ đại tôi đúng là có tìm được một ít tài liệu, các ông muốn biết không?” Các giáo sư đang cùng nhau thảo luận về các quốc gia cổ đại.

“Tôi chẳng tin lời ông đâu, viện trưởng sắp đi hội thảo quốc tế về rồi, lần này chủ đề họ thảo luận chính là bốn nền văn minh cổ đại, nghe ông nói chẳng thà nghe viện trưởng nói.” Giáo sư Trần cười hắc hắc, ông thà tin lời viện trưởng còn hơn nghe người khác.

“Viện trưởng mà về, biết chúng ta phát hiện ra nhân tài như Tần Dã, chắc chắn sẽ mừng phát điên cho xem.” Giáo sư Lâm bỗng rất muốn thấy khuôn mặt kinh ngạc của lão già đó, chỉ nghĩ thôi đã thấy phấn khích rồi.

“Viện trưởng về chắc chắn sẽ đi tìm Tần Dã.” Giáo sư Vương nghe nói viện trưởng về thì như nghĩ ra điều gì đó.

“Nếu gặp được thì tôi cũng muốn đi xem, tôi vẫn chưa được thấy tận mắt Tần Dã, lão Trần thì thấy rồi, tôi cũng muốn đi.” Giáo sư Lâm tràn đầy tò mò về Tần Dã, trong lòng có rất nhiều thắc mắc muốn hỏi.

“Vậy... cùng đi gặp chứ?” Giáo sư Lâm nhìn giáo sư Vương chờ đợi hồi đáp.

“E là lúc đó muốn gặp không chỉ có tôi với ông đâu, giáo sư Bạch chắc chắn sẽ đi, còn cả những người ở trên nữa...” Giáo sư Vương nói đến đây thì nhớ ra một chuyện...

Đức hạnh của giáo sư Bạch là chắc chắn sẽ đi, còn tranh giành người với ông nữa...

Không được!

Họ cũng phải đi!

Thế là các giáo sư của Học viện Khảo cổ đều quyết định cùng đi tìm Tần Dã, dù sao giờ họ cũng chưa lên núi được, chi bằng đi tìm Tần Dã trước.

Nghĩ đến đây, tất cả các giáo sư đều lộ ra vẻ kỳ vọng và hào hứng.

Nếu được vậy thì đúng là quá tốt.

Lúc này không chỉ Học viện Khảo cổ đang hào hứng, phòng thí nghiệm nghiên cứu vũ khí cũng bắt đầu kích động không kém.

Giáo sư Bạch trước đó cứ ngỡ đợi Tần Dã về sẽ có cơ hội gặp hắn trao đổi, nhưng giờ xem ra không ổn rồi.

Họ phải chủ động xuất kích.

Tuy không biết có thể lôi kéo Diệp Bạch về phe mình hay không, nhưng vẫn muốn thử một lần.

Dù không lôi kéo được thì ít nhất cũng có cơ hội trao đổi về việc cải tiến vũ khí với hắn.

Nhưng giờ họ gặp phải một nan đề, đó là ai sẽ ở lại trông coi phòng thí nghiệm.

Dù sao họ vẫn đang nghiên cứu loại vũ khí khác, loại vũ khí này đã đến giai đoạn quan trọng, nếu lúc này xảy ra vấn đề gì thì công sức trước đó coi như đổ sông đổ biển.

Thế là họ bắt đầu tranh cãi kịch liệt.

Giáo sư Bạch là nòng cốt của phòng thí nghiệm, là linh hồn của họ, để thể hiện thành ý, họ nhất định phải để giáo sư Bạch đi.

Còn vài giáo sư khác, để đảm bảo công bằng, họ quyết định oẳn tù tì.

Cuối cùng, một vị giáo sư già đeo kính thấy mình ra kéo, đúng là dở khóc dở cười.

Tại sao ông lại ra kéo cơ chứ?

Nếu ra bao chẳng phải thắng rồi sao?

Việc gì phải ở lại đây đợi họ về?

Ông cũng muốn được trò chuyện tử tế với Tần Dã mà!

Cục An ninh.

Chủ nhiệm Thẩm sau khi biết Tần Dã đang tạm thời nghỉ ngơi chỉnh đốn, đã bắt tay vào sắp xếp máy bay, ông cần đích thân đi một chuyến đến Côn Luân.

Còn phải liên hệ với quân khu địa phương nữa.

Lần này Tần Dã làm rùm beng lên, gần như người của các quốc gia đều đang rục rịch, nếu là chuyện trong mộ thì có thể họ không giúp được gì, nhưng đối phó với những kẻ ngoại quốc kia thì họ không phải là không làm được.

Tần Dã giờ không chỉ là bảo bối của giới khảo cổ mà còn là bảo bối của bọn họ, lỡ như bị thương tích gì thì cấp trên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ông đâu, vẫn nên nghĩ cách bảo vệ tốt cho Tần Dã.

Nhưng nhìn bộ dạng này của Tần Dã, chắc cũng chẳng cần bảo vệ, tùy tiện một loại vũ khí nào đó thôi cũng đủ cho bọn họ ăn đủ rồi.

Chủ nhiệm Thẩm cùng các đại lão của Học viện Khảo cổ và phòng thí nghiệm vũ khí đang tiến về phía Côn Luân.

Dưới chân núi Côn Luân, Tần Dã vẫn chưa biết có rất nhiều người đã quyết định đến gặp hắn.

Từ khi đi Tinh Tuyệt cổ thành, Tần Dã chưa được ngủ một giấc trọn vẹn, giờ tạm thời chưa vào núi được, hắn ngủ một mạch cả ngày trong lều.

Ngốc Tiểu Muội, Hàn đội trưởng và đội trưởng lính đánh thuê thấy Tần Dã vẫn chưa có dấu hiệu ra ngoài, khóe miệng đồng loạt giật giật.

Đúng là quá thần ngủ...

Tần Dã đang ngủ ngon thì bị tiếng chuông điện thoại làm phiền.

Nhìn thấy hiển thị cuộc gọi, cơn buồn ngủ của hắn tan biến sạch, lập tức nhấn nút nghe.

"Tiểu Sâm, sao thế em?" Đối mặt với em gái, hắn vẫn rất ôn nhu.

"Anh, anh đúng là quá ngầu luôn, bạn học của em xem livestream của anh xong đều hâm mộ anh lắm, bao nhiêu người còn bảo muốn gặp anh nữa!" "Anh ơi, em đồng ý rồi, còn nhận được rất nhiều 'quà' nữa, đợi anh về, anh nhớ về thăm em nhé..." Giọng nữ bên kia có chút van nài.

Tần Dã tuy miệng không nói nhưng nụ cười trên mặt đầy vẻ sủng ái: "Lo mà học hành đi, đừng bày vẽ mấy cái đó, đợi anh về sẽ đi thăm em, chuẩn bị đặc sản mang về cho em." "Vâng!

Vậy anh đi Côn Luân phải cẩn thận nhé, em đợi anh về!" Giọng

nữ bên kia vui vẻ nói.

Nói xong, hai anh em còn hàn huyên một lúc, vì phải vào lớp nên cô mới đành cúp máy.

Chương 184

Tần Dã tiện tay đặt điện thoại sang một bên, định ngủ tiếp một lát thì nghe thấy tiếng bước chân.

"Tần Dã đừng ngủ nữa, có chuyện lớn rồi!" Ngốc Tiểu Muội từ ngoài đi vào, vội vã chạy đến bên cạnh hắn, thấy hắn vẫn còn ngủ, cô liền lay hắn tỉnh.

Thậm chí còn dùng tay đẩy mạnh người hắn.

"Chuyện lớn gì?

Chuyện lớn gì cũng không ngăn được tôi lên Côn Luân đâu." Tần Dã chẳng hề có ý định ngồi dậy mà chỉ trở mình, nhắm mắt ngủ tiếp.

"Không phải!

Tôi vừa nhận được tin, viện trưởng Học viện Khảo cổ, viện trưởng Học viện Sinh học và các giáo sư nghiên cứu vũ khí đều đến rồi, sắp đến nơi rồi đấy, anh mau tỉnh lại đi!" Ngốc Tiểu Muội thấy hắn vẫn muốn ngủ thì sốt ruột nói.

"Đến thì đến thôi!" Tần Dã vẫn không mở mắt, thản nhiên đáp.

"Anh bộ dạng thế này sao mà gặp người ta được, mau dậy đi." Ngốc Tiểu Muội hối thúc.

Lúc này trên một chiếc xe khách cách khu trại vài dặm.

Phía trước giáo sư Vương có một vị lão giả, tóc hoa râm, ăn mặc giản dị, trên mặt tuy có vẻ mệt mỏi nhưng đôi mắt lại vô cùng minh mẫn, thậm chí còn có chút khó chịu...

Ông chính là viện trưởng Học viện Khảo cổ, Viện trưởng Mã.

Ông vừa từ nước ngoài về, còn chưa kịp nghỉ ngơi đã nghe giáo

sư Vương giới thiệu về Tần Dã.

Sau khi biết một loạt hành động của Tần Dã, ông lập tức quyết định phải đích thân đến gặp.

Múi giờ gì đó mặc kệ, nhất định phải gặp Tần Dã.

Cứ ngỡ sẽ được gặp riêng Tần Dã, ai ngờ lại gặp một đám khách không mời mà đến...

Vì họ đụng phải nhóm giáo sư Bạch đang tranh giành người với mình.

Còn cả viện trưởng Học viện Sinh học, Viện trưởng Hàn nữa.

Viện trưởng Học viện Sinh học cùng tham gia hội thảo quốc tế với ông, không ngờ ông ta cũng đến.

"Tần Dã là giáo sư của Học viện Khảo cổ chúng tôi, các ông đến đây làm gì?" Viện trưởng Mã nói xong cũng không quên lườm Viện trưởng Hàn...

"Tần Dã tuy là người của Học viện Khảo cổ các ông, nhưng tôi thấy người này cũng không tệ, lỡ như cậu ấy muốn gia nhập học viện chúng tôi thì sao." Viện trưởng Hàn thấy sắc mặt Viện trưởng Mã khó coi thì chẳng thèm để ý, thản nhiên nói.

Sau đó Viện trưởng Hàn nhìn sang giáo sư Bạch bên cạnh.

"Tôi nói này, các ông không lo nghiên cứu vũ khí đi, tìm Tần Dã làm gì?

Cậu ấy là người của khảo cổ, không phải giáo sư nghiên cứu vũ khí." Giáo sư Bạch lúc này quyết tâm phải đạt được mục đích: "Tôi cũng mang theo thành ý đến đây, chủ yếu là vì Tần Dã quá xuất sắc, tôi cũng muốn làm quen một chút." Thấy giáo sư Bạch cũng đến tranh người, sắc mặt Viện trưởng Mã và Viện trưởng Hàn đều trở nên hầm

hầm.

Đây rõ ràng là đến cướp người mà.

Lúc này trong doanh trại.

Ngốc Tiểu Muội đã mở livestream, ngay khi bắt đầu phát sóng, hàng triệu cư dân mạng lập tức ùa vào. {Oa!

Cuối cùng cũng đợi được anh Dã rồi, lát nữa có được thấy anh Dã không?} {Đúng thế đúng thế!

Thật tốt quá, một ngày không thấy anh Dã là tôi nhớ chịu không nổi.} {Lạ nhỉ, phát sóng không phải để đi Côn Luân sao?

Sao giờ đã phát rồi?

Rốt cuộc là thế nào?} {Anh Dã đâu rồi?} Fan hâm mộ đang thảo luận xôn xao, ai cũng muốn ngắm khuôn mặt điển trai của Tần Dã.

Đúng lúc này, một chiếc xe khách chạy đến cổng doanh trại, từ trên xe bước xuống nhiều vị lão giả.

Nhưng sắc mặt của họ không được tốt lắm.

"Tôi đã nói đó là người của Học viện Khảo cổ chúng tôi rồi mà!" "Học viện Sinh học chúng tôi cũng có thể mời Tần Dã chứ!

Đâu có nghĩa là Học viện Khảo cổ các ông độc chiếm Tần Dã đâu?" "Thật ra Tần Dã rất có thiên phú nghiên cứu vũ khí, không thể chỉ giới hạn trong học viện của các ông được..." Ba vị lão giả lúc này vì Tần Dã mà tranh cãi đến đỏ mặt tía tai, hoàn toàn quên mất thân phận của mình.

Chẳng khác gì mấy ông chú bà thím cãi nhau ở chợ.

Thấy những người này xuất hiện, khán giả trong phòng livestream đều ngẩn tò te. {Vcl!

Vcl!

Vcl!

Mẹ ơi, tôi không nhìn nhầm chứ?

Đây là viện trưởng Học viện Khảo cổ à?

Ôi trời!

Sao ông ấy lại đến đây?} {A a a!

Viện trưởng Hàn của Học viện Sinh học kìa!!

Mẹ ơi, sao ông ấy cũng đến?

Tôi chỉ mới thấy trên bản tin thôi!!} {Thế còn cái ông đang cãi nhau với họ là ai?

Sao tôi không biết nhỉ?} {Người có thể tranh chấp với hai vị viện trưởng kia thì thân phận địa vị chắc chắn không thấp đâu, có khi cũng là đại lão nào đó đấy!} {Thế họ đang cãi nhau cái gì?

Chẳng lẽ là vì anh Dã?

Vãi!

Có thật là vì anh Dã không?} {Trời đất ơi!

Một lần nữa lại thấy khâm phục anh Dã, những người này tôi đừng nói là gặp mặt, chỉ cần được nhìn từ xa một cái thôi đã thấy may mắn lắm rồi, thế mà anh Dã làm gì kia?

Người ta đặc ý đến tìm hắn, tình huống gì đây?

Cả đời này tôi cũng không có được vinh dự đó đâu!!} {A a a!!

Anh Dã đỉnh quá, anh Dã em yêu anh!!} Khán giả khi thấy các giáo sư của Học viện Khảo cổ, bình luận cứ gọi là nhảy liên tục.

Giữa lúc họ còn đang bàn tán, Tần Dã bước ra từ lều.

Vẫn là bộ quần áo đen quen thuộc, khuôn mặt tuấn tú xua tan vẻ mệt mỏi trước đó, trông còn đẹp trai lôi cuốn hơn trước.

Giáo sư Vương thấy Tần Dã ra, đang định giới thiệu thì thấy ba bóng người đồng loạt tiến về phía Tần Dã.

Thấy bước chân vội vã của ba người, giáo sư Vương ý tứ ngậm miệng lại, chắc họ cũng chẳng cần ông giới thiệu đâu.

Tần Dã vừa ra đã thấy ba vị lão giả, họ đồng thanh lên tiếng.

"Tần Dã, chào cậu, tôi là viện trưởng Học viện Khảo cổ, Viện trưởng Mã." "Tần Dã, chào cậu, tôi là viện trưởng Học viện Sinh học, Viện trưởng Hàn." "Tần Dã, chào cậu, tôi là giáo sư Bạch phòng thí nghiệm nghiên cứu vũ khí." Cả ba cùng đưa tay ra trước mặt Tần Dã.

Trên mặt ai cũng rạng rỡ nụ cười.

"Chào." Tần Dã gật đầu, không có ý định bắt tay mà chỉ nhìn ba người bên cạnh.

Dù Tần Dã chỉ thản nhiên gật đầu, cả ba cũng không hề có ý trách móc.

"Tần tiểu hữu, không biết cậu có rảnh không?

Tôi có vài vấn đề muốn trao đổi với cậu một chút." Giáo sư Bạch có cả bụng thắc mắc muốn hỏi, nhưng ở đây đông người phức tạp, không tiện nói chuyện.

Viện trưởng Hàn và Viện trưởng Mã cũng đồng loạt gật đầu, họ cũng có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi hắn.

Tần Dã thấy những đại lão lợi hại này ai nấy đều mang ánh mắt kỳ vọng, hắn biết nếu không giải thích cho rõ thì đừng hòng được nghỉ ngơi, thế là ra hiệu mời cả ba vào trong.

Giáo sư Vương, giáo sư Lâm và các giáo sư khác cũng nóng lòng

đi theo.

Họ cũng muốn học hỏi được điều gì đó từ Tần Dã.

Sau khi tất cả đã vào trong, Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và A Ninh đứng ở một góc.

Chương 185

Thấy các vị giáo sư bước chân vội vã như vậy, Bàn Tử sững sờ cả người.

"Vcl!

Vẫn cứ là anh Dã của tôi!

Cảnh tượng này hiếm thấy thật đấy." Bàn Tử kinh ngạc thốt lên.

"Tất nhiên là hiếm rồi, theo tin từ Tiểu Thần, lão già giáo sư Bạch kia là người đứng đầu phòng thí nghiệm nghiên cứu vũ khí đấy, nhưng thân phận này không được tiết lộ ra ngoài đâu." Hạo Thiên Chân có vẻ hứng thú với giáo sư Bạch hơn, dù sao thì nghiên cứu vũ khí... gã vẫn rất thích.

"Các anh bảo, mấy vị giáo sư này đến tìm anh Dã...

để làm gì?

Có phải để lôi kéo anh Dã không?" Hắc Hạt Tử xoa cằm, bộ dạng cà lơ phất phơ.

"Cái đó là chắc chắn rồi, chỉ không biết anh Dã sẽ chọn ai thôi!" Bàn Tử nghe vậy thấy khả năng này rất cao.

"Anh Dã sẽ chọn tiền!" A Ninh ít nói bỗng dưng lên tiếng.

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử nghe A Ninh nói xong thì khóe miệng giật giật.

Chẳng phải sao?

Đúng là sẽ đòi tiền thật.

Họ thì rất bình thản, nhưng Ngốc Tiểu Muội, Hàn đội trưởng, Tuyết Lỵ Dương và đám sát thủ thì không bình tĩnh nổi.

“Cứ... cứ thế mà vào à?” “Ba người kia đều là những nhân vật tầm cỡ đấy, sao mà vội vã vào thế kia?” “Nhưng giờ là tình huống gì đây?

Tôi nhìn nhầm à?

Những người này điên hết rồi sao?” Đám sát thủ có thể không biết những người khác, nhưng viện trưởng Học viện Khảo cổ và viện trưởng Học viện Sinh học thì họ biết, nhưng sao họ lại có thái độ như vậy với Tần Dã chứ?

Đừng nói sát thủ ngẩn ngơ, cả Ngốc Tiểu Muội cũng ngẩn ngơ, chuyện gì thế này không biết.

Các vị ít nhất cũng cho chúng tôi một khung hình đặc tả chứ!

Không chỉ người tại hiện trường sững sờ, khán giả cũng sững sờ theo. {Vcl, tôi không nhìn nhầm chứ?

Đó là Viện trưởng Mã và Viện trưởng Hàn à?

Còn lão già kia là giáo sư Bạch?

Giáo sư Bạch của phòng nghiên cứu vũ khí phải không?} {Đây toàn là đại lão của các đại lão đấy!

Thế mà giờ nhìn thấy Tần Dã lại kích động như vậy, còn tranh nhau bắt tay nữa...

Chuyện gì đang xảy ra thế này?} {Ôi mẹ ơi!

Anh Dã đúng là anh Dã, tôi mà thấy mấy người này chắc kích động đến ngất xỉu mất!!} {Tôi cũng thế, thấy họ là tôi phải chủ động nghênh đón từ cách xa hai dặm rồi, thế mà người ta lại thản nhiên như vậy, tôi đúng là phục sát đất!!} {A a a!!

Không hổ là anh Dã, cả đời này tôi cũng không chạm tới trình độ đó được!!} Khán giả lúc này vô cùng chấn động, phần nhiều là

ngưỡng mộ Tần Dã, đó là đỉnh cao mà họ không thể vươn tới.

Quan trọng nhất là thái độ của Tần Dã, đúng là... ngầu lòi!!

Giờ đây sự sùng bái của họ dành cho Tần Dã đã lên đến đỉnh điểm.

Khán giả trong phòng livestream đang không ngừng gửi bình luận.

Lúc này trong lều.

Tần Dã ngồi trên ghế, xung quanh là các vị giáo sư, họ dồn ánh mắt về phía hắn, khiến Tần Dã có cảm giác như đang bị tam đường hội thẩm.

Cảm giác này thật chẳng dễ chịu chút nào.

"Tần Dã, Viện trưởng Mã vừa từ nước ngoài về, biết chuyện của cậu là nóng lòng muốn gặp ngay, thuận tiện có vài câu hỏi muốn hỏi cậu." Giáo sư Vương thấy Viện trưởng Mã và những người khác không biết mở lời thế nào nên đã lên tiếng trước.

Dù sao ông và Tần Dã cũng coi như thân thiết hơn một chút, nói chuyện cũng tiện hơn.

Tần Dã nghe xong, ánh mắt dừng lại trên người Viện trưởng Mã.

"Một câu hỏi, mười nghìn!" Tần Dã thản nhiên nói.

Viện trưởng Mã: ...

Sao lại còn đòi tiền?

Giáo sư Vương đứng sau Viện trưởng Mã nghe vậy cũng giật khóe miệng.

Tần Dã này đúng là dám nói, ai cũng đòi tiền được sao?

Thèm tiền đến phát điên rồi à?

Cậu ta cũng đâu có thiếu tiền đến thế đâu!

Sao mà lại thích tiền đến vậy không biết.

Giáo sư Bạch, Viện trưởng Hàn và Viện trưởng Mã tuy có chút ngạc nhiên vì Tần Dã đòi tiền nhưng cũng không quá chấn động, rất nhanh đã phản ứng lại.

Đây đúng là tính cách của Tần Dã, nếu không bàn đến tiền thì đã chẳng phải Tần Dã rồi.

"Được, tôi đưa cho cậu." Viện trưởng Mã là người đầu tiên đồng ý, nhìn dáng vẻ của Tần Dã, ông càng nhìn càng thích.

Đứa trẻ này đối mặt với những người như họ mà vẫn giữ được bản sắc, không hề câu nệ cũng chẳng thấy căng thẳng, tốt lắm!

Ông rất thích!

Cộng thêm bản lĩnh của Tần Dã trước đó nữa thì lại càng thích hơn.

"Tôi cũng đưa!" "Cả tôi nữa!" Giáo sư Bạch và Viện trưởng Hàn vội vàng nói.

Tần Dã khẽ gật đầu, cuối cùng nhìn Viện trưởng Mã: "Có vấn đề gì muốn hỏi tôi thì cứ nói thẳng đi." "Về Tinh Tuyệt cổ thành, sao cậu biết được?

Tại sao cậu lại hiểu rõ lịch sử đó đến vậy?" "Còn cả tộc Quỷ Động nữa, sao cậu biết được?" Viện trưởng Mã hỏi một lèo mấy câu, Tần Dã chỉ đáp gọn lỏn.

"Xem trong sách!" Viện trưởng Mã: ...

Xem trong sách?

Sách gì?

Bốn chữ này quý giá đến thế sao?

Bao nhiêu câu hỏi mà chỉ nhận được bốn chữ?

“Sách gì?” “Không nhớ nữa.” ...

“Tôi thấy cậu rất có nghiên cứu về vũ khí, khẩu súng cối đó cậu làm thế nào vậy?

Tại sao tầm bắn lại xa đến thế?” Giáo sư Bạch hào hứng hỏi.

“Đó là vì tôi đã cải tiến nó, tăng cường miệng đẩy bên trong.” “Sao cậu biết nhiều thế?” “Xem trong sách!” ...

“Kiến quân sa mạc hình như cậu rất hiểu, cả cá răng đao nữa, cậu cũng nắm rõ, cậu không sợ sao?” Viện trưởng Hàn vội vàng truy hỏi.

“Không sợ, vì tôi biết điểm yếu, còn tại sao biết thì là xem trong sách, tôi cũng không nhớ là sách gì.” “Đám rắn trong sa mạc đó là chủng loại đã tuyệt chủng rồi, tôi không có cơ hội nghiên cứu, nhưng tôi muốn biết về Dực Long... làm sao cậu giao tiếp được với nó?

Chúng tôi có thể học hỏi không?” “Đám rắn tuyệt chủng đó không cần thiết phải nghiên cứu, đặc tính của chúng các ông đã biết rồi, chúng sẽ không rời khỏi sa mạc, chỉ cần không vào sa mạc là không gặp.

Còn việc giao tiếp với động vật, các ông học không nổi đâu.” “Tại sao?” “Vấn đề thiên phú thôi!” ...

Theo từng câu hỏi của ba vị đại lão, Tần Dã thản nhiên đáp lại.

Chương 186

Những câu trả lời này khiến ba vị đại lão vô cùng cạn lời, chuyện này là sao chứ.

Không phải họ tiếc tiền, mà là lời đáp của Tần Dã đúng là... gây ức chế!

"Cậu Tần Dã, tôi thấy cậu rất có thiên phú nghiên cứu vũ khí, cậu có cân nhắc gia nhập Viện nghiên cứu vũ khí của chúng tôi không?" Giáo sư Bạch nói xong thì ướm hỏi nhìn hắn, "Tất nhiên, chỉ cần cậu gia nhập, bất cứ điều kiện gì cậu cũng có thể đưa ra.

Quan trọng nhất là sau này cậu có thể tùy ý sử dụng các loại vũ khí được nghiên cứu ra." "Tất nhiên là cậu phải dùng vào việc chính đáng, như lần xuống mộ trước chẳng hạn, điều đó là có thể.

Và những vũ khí cậu cần sau này, chỉ cần cậu muốn dùng tôi sẽ giảm giá một nửa cho cậu..." Giáo sư Bạch đưa ra cành ô liu mà cái cành này nó còn to hơn cả cái cây.

Viện trưởng Hàn và Viện trưởng Mã nghe xong liền nhìn giáo sư Bạch, trong lòng đầy vẻ khinh bỉ.

Lão này đúng là chơi lớn thật.

Lời này mà cũng nói ra được...

Hai người có chút hoảng hốt nhìn Tần Dã, sợ hắn sẽ đồng ý.

"Ừm!

Đề nghị này không tệ!" Tần Dã như đang suy nghĩ mà gật đầu, nhưng sau đó như nhớ ra điều gì đó, "Tôi không có nhiều thời gian để suốt ngày ngâm mình trong phòng thí nghiệm đâu." "Không không không, không cần cậu mất nhiều thời gian đâu, chỉ cần khi gặp nan đề

cậu ra tay giúp một tay là được, cậu thấy sao?" Giáo sư Bạch cẩn thận hỏi.

Giáo sư Vương đứng sau Viện trưởng Mã giật khóe miệng, đây là lần đầu tiên ông thấy lão Bạch có cái bộ dạng quỷ quái này.

Ai mà ngờ được vị giáo sư già nghiên cứu vũ khí lại có ngày thấp giọng thỉnh cầu một người trẻ tuổi như vậy...

"Được!" Tần Dã thản nhiên gật đầu coi như đồng ý.

Viện trưởng Mã nghe vậy thì nản lòng hẳn, xong rồi, người bị giáo sư Bạch cuỗm mất rồi.

Viện trưởng Hàn nghe vậy cũng vội vàng theo sát.

"Vậy thì, Tần Dã, cậu có cân nhắc gia nhập học viện chúng tôi không, tất nhiên cũng là danh nghĩa thôi, không ảnh hưởng đến việc cậu kiếm tiền, chỉ là sau này cậu đi xuống mộ mà mang được sinh vật nào về thì học viện sẽ có phần thưởng rất hậu hĩnh...

Tôi còn sẽ..." "Được!" Không đợi Viện trưởng Hàn nói hết, Tần Dã đã trực tiếp đồng ý.

Hắn thích nhất là những kim chủ sòng phẳng như thế này, chỉ cần có tiền là được, chuyện khác không quan trọng.

Viện trưởng Hàn không ngờ Tần Dã lại đồng ý nhanh chóng như vậy, nhất thời chưa phản ứng kịp.

Đến khi nhận ra thì nụ cười đã hiện rõ trên khuôn mặt ông.

Ngoài lều, Ngốc Tiểu Muội và Hàn đội trưởng đang đứng đợi, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng cười từ bên trong vọng ra.

"Họ đang nói chuyện gì thế?

Sao mà vui vậy?" Hàn đội trưởng lúc này tò mò lắm, không biết họ đang tâm sự chuyện gì.

“Tôi cũng muốn biết, nhưng có một số chuyện không được phép livestream trực tiếp.” Ngốc Tiểu Muội cũng tò mò không kém, nhưng cũng biết quy tắc, đặc biệt là về thân phận của giáo sư Bạch.

Người khác không biết chứ cô thì rõ lắm.

Khán giả trong phòng livestream lúc này cũng tò mò phát điên. {Không được rồi!

Tôi ngứa ngáy hết cả người, họ đang nói cái gì thế nhỉ?} {Ai bảo không chứ?

Cái tính tò mò của tôi giờ cứ như kiến bò trên người vậy...} {A a a!

Rốt cuộc là nói gì thế!

Tim tôi!

Ngứa quá!!} {Các ông bảo anh Dã lợi hại thế kia, họ có lôi kéo anh ấy không?

Dù sao anh Dã giờ cũng là hàng hot mà...} {Có khả năng lắm, tôi thấy có khi họ đang tranh giành anh Dã, khéo lại đánh nhau to ấy chứ...} Trong khi khán giả còn đang đoán già đoán non, ngoài doanh trại lại có tiếng xe vang lên.

Ngốc Tiểu Muội và Hàn đội trưởng đều nhìn về hướng phát ra âm thanh, sau đó thấy Chủ nhiệm Thẩm bước xuống xe.

Và ông đi thẳng về phía doanh trại.

“Chú, sao chú lại đến đây?” Ngốc Tiểu Muội thấy Chủ nhiệm Thẩm đi tới thì có chút tò mò.

Hơn nữa sau lưng Chủ nhiệm Thẩm còn có mấy chiếc xe quân sự, từ trên xe bước xuống rất nhiều binh sĩ.

Chủ nhiệm Thẩm đi đến trước mặt Ngốc Tiểu Muội, ánh mắt đầy

vẻ lo lắng, xoa nhẹ chỗ trúng trớ chú của cô.

"Cháu thật là khổ, chú đã bảo đừng tiếp cận Tần Dã rồi mà cháu không nghe, giờ trúng trớ chú rồi...

Cháu thấy thế nào?" Chủ nhiệm Thẩm vẫn rất xót Ngốc Tiểu Muội, dù sao cũng là cháu gái ruột, ông sao không lo lắng cho được.

"Cháu không sao, hơn nữa Tần Dã sẽ đưa chúng cháu đi giải trớ chú mà." Ngốc Tiểu Muội trước đó nghe mình bị trớ chú cũng sợ lắm, thậm chí còn lo âu, nhưng giờ nghe thấy sự quan tâm của Chủ nhiệm Thẩm, cô không kìm nén được nữa, cảm giác bị đè nén bấy lâu nay lại trào dâng.

Dù miệng không nói nhưng trong lòng vẫn thấy rất khó chịu.

Đặc biệt là sau khi gặp được người thân.

"Tần Dã đâu rồi?" Chủ nhiệm Thẩm nhìn quanh một lượt không thấy bóng dáng Tần Dã, liền nghi hoặc hỏi.

"Họ đang ở..." Ngốc Tiểu Muội chưa kịp nói hết câu thì nghe thấy tiếng cười của Viện trưởng Mã và Viện trưởng Hàn, đồng thời một nhóm người bước ra từ trong lều.

Khi nhìn thấy những người này, Chủ nhiệm Thẩm cũng sững sờ.

Nhưng nghĩ lại, Tần Dã bản lĩnh lớn như vậy, họ đến cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

"Chủ nhiệm Thẩm?" Giáo sư Vương thấy Chủ nhiệm Thẩm cũng ở đây thì có chút tò mò.

Sao ông ấy lại đến đây?

"Giáo sư Vương, Viện trưởng Mã, Viện trưởng Hàn, giáo sư Bạch, lâu rồi không gặp." Chủ nhiệm Thẩm bước lên chủ động chào hỏi, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Tần Dã, "Tiểu tử, cậu làm

tốt lắm, tôi quả nhiên không nhìn nhầm cậu." Tần Dã khẽ gật đầu, không nói gì.

"Sao các ông lại đến đây?" Giáo sư Vương khẽ hỏi.

"Tần Dã phát tán tin tức về Côn Luân lớn như vậy, tôi lo sẽ có người bất lợi cho cậu ấy nên đưa người đến theo các ông lên núi một chuyến." Chủ nhiệm Thẩm liếc nhìn ống kính của Ngốc Tiểu Muội, giọng cũng hạ thấp xuống đáng kể.

"Cũng đúng..." Viện trưởng Mã gật đầu, cuối cùng như nhớ ra điều gì đó, "Tần Dã, lần xuống mộ này các cậu cũng vất vả rồi, hay là đưa một đội khảo cổ đi cùng đi, dù sao đối với cổ vật thì Học viện Khảo cổ mới là chuyên nghiệp nhất." Viện trưởng Mã lúc này đang trưng cầu ý kiến của hắn.

Dù sao Tần Dã cũng là người dẫn đội, ông vẫn cần hỏi qua ý kiến của hắn.

"Được!" Tần Dã gật đầu.

"Viện trưởng, tôi thấy tôi vẫn có thể dẫn đội được." Giáo sư Trần vội vàng lên tiếng.

"Ông lần trước dẫn đội vất vả rồi, tôi thấy tôi cũng đi được." Giáo sư Lâm cũng vội vàng nói.

"Tôi..." "Ông thì cái gì?

Không được đi, ông đi thì ai ở lại chủ trì đại cục?" Viện trưởng Mã nghe giáo sư Vương cũng muốn đi thì không do dự giữ ông lại học viện, có ông ở đó viện trưởng mới yên tâm làm việc khác được.

Giáo sư Vương thấy mình thật ấm ức, người khác được đi mà ông thì không.

"Giáo sư Lâm đi đi, đưa thêm mấy đứa học sinh giỏi theo, giờ đi

liên hệ ngay, bảo chúng xuất phát sớm nhất có thể.” Viện trưởng Mã trực tiếp hạ lệnh, giáo sư Lâm mừng rỡ khôn xiết.

Còn các giáo sư khác thì thấy ấm ức vô cùng.

Thực ra họ cũng muốn đi Côn Luân cùng, nhưng Viện trưởng Mã đã hạ lệnh thì không thể không tuân theo.

Lúc này khán giả trong phòng livestream lại một lần nữa chấn động. {Vãi!

Đại lão Cục An ninh!

Tôi lại thấy ông ấy rồi?} {Những người này toàn là nhân vật hiếm khi xuất hiện!

Giờ tôi đều thấy hết cả, đúng là may mắn quá đi mà!!} {Haha, không ngờ tôi còn có cơ hội được thấy những đại lão này, vui quá đi mất!!} {Những người này đều vì Tần Dã mà đến, tôi càng lúc càng ngưỡng mộ anh Dã, nhưng nghĩ lại anh Dã đỉnh như vậy thì tôi cũng thấy vui!

Có chút cảm giác tự hào lây...} Bình luận vẫn không ngừng nhảy, bày tỏ sự khâm phục sâu sắc đối với Tần Dã.

Buổi chiều!

Chương 187

Tần Dã và cả nhóm đi đến lối vào núi Côn Luân, thành phố Cách Nhĩ Mộc để đợi đội khảo cổ.

Có Chủ nhiệm Thẩm giúp đỡ, sáng mai họ có thể đến nơi.

Tần Dã đứng ở rìa thành phố, mắt nhìn về ngọn núi khổng lồ trước mặt.

"Anh Dã, anh đang nhìn gì thế?" Hoắc Tú Tú đứng bên cạnh Tần Dã, nhìn theo hướng mắt của hắn, chỉ thấy những ngọn núi tuyết trắng xóa.

"Ngọc Hư phong, Ngọc Châu phong, hồ Cáp Lạp... bao quanh dãy núi Côn Luân, nơi này cũng ẩn chứa những truyền thuyết về Tây Vương Mẫu." Tần Dã như đang cảm thán.

"Anh Dã, anh muốn nói gì sao?" Hoắc Tú Tú không thích thấy Tần Dã tự dưng cảm thán như vậy, cứ thấy kỳ kỳ thế nào ấy...

"Tôi đang nghĩ..." "Ở đó liệu có bảo tàng không nhỉ?" Tần Dã rất nghiêm túc nói.

"Hả?" Hoắc Tú Tú ngẩn người, khóe miệng giật giật...

Quả nhiên!

Vẫn là anh Dã của lúc này là tuyệt nhất.

"Nơi đó chẳng phải là mộ huyệt của Tây Vương Mẫu sao?

Chắc chắn là có bảo tàng rồi." Hắc Hạt Tử, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và A Ninh cũng thong thả đi tới, thỉnh thoảng lại nhìn về phía núi tuyết.

"Tôi nói này anh Dã, đội khảo cổ mai là đến rồi, anh định khi nào

thì xuất phát?

Chắc cũng lên núi được rồi chứ?" Bàn Tử bộ dạng cà lơ phất phơ đứng sau Tần Dã.

"Không được!

Vẫn chưa đến lúc." Tần dã thản nhiên nói.

"Tại sao?" Hạo Thiên Chân ngẩn người.

"Các anh có biết truyền thuyết về Tây Vương Mẫu không?" Tần Dã không đáp mà hỏi ngược lại họ.

"Theo ghi chép trong Tây Thứ Tam Kinh, nghe nói Tây Vương Mẫu trông giống người, đuôi báo răng hổ và hay gào thét, sống ở trên đỉnh núi Côn Luân.

Nhưng cũng có người nói Tây Vương Mẫu sống ở Dao Trì." "Cũng có người nói bà ấy là sơn thần nửa người nửa thú." Hạo Thiên Chân nói đến đây thì tỏ vẻ tò mò, "Nhưng tôi còn nghe một phiên bản khác, đó là mối tình hận giữa Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương." "Nghe nói Chu Mục Vương từng có quan hệ không hề đơn giản với Tây Vương Mẫu, thậm chí định cùng nhau phi thăng thành thần, cuối cùng Tây Vương Mẫu chờ đợi nhiều năm không thấy Chu Mục Vương đến tìm nên đã phi thăng trước." "Ở mộ Chu Mục Vương chúng ta cũng thấy rồi, Chu Mục Vương không phải kẻ phụ tình, mà là vì ông ấy thất bại trong việc trường sinh nên mới không tìm được Tây Vương Mẫu.

Nhưng phiên bản này nhiều quá, nhất thời chẳng biết nên tin ai." Hạo Thiên Chân nói xong không khỏi lắc đầu.

Chuyện này nhuốm màu sắc thần thoại quá, chẳng biết nên nghe ai.

"Truyền thuyết về Tây Vương Mẫu nhiều vô kể, phần lớn là lời

đồn, và tộc Quỷ Động cũng vậy.

Trước đây chỉ có hướng chứng minh tộc Quỷ Động nhắm vào Côn Luân, nhưng chúng ta cần bằng chứng." "Tìm kiếm truyền thuyết mà chỉ có chúng ta thì chẳng phải vô vị lắm sao?" Khi Tần Dã nói câu này, ánh mắt hắn liếc qua một góc khuất.

Một bóng đen thoáng qua rồi biến mất.

"Hả?

Ý anh là anh đang đợi đám đạo mộ tặc kia đến đông đủ à?" Bàn Tử lúc này mới vỡ lẽ tại sao Tần Dã không vội, hóa ra là để đợi những kẻ đó đến đủ?

Chơi lớn thế cơ à?

"Hắc hắc hắc, Bàn Tử, anh sợ à?" Hắc Hạt Tử nhìn bộ dạng của Bàn Tử, không khỏi trêu chọc.

"Ai sợ chứ?

Ngay cả đám sát thủ tôi còn chẳng coi ra gì, lại sợ đám chó đẻ đó chắc?" Bàn Tử nghe vậy liền không chịu, ai dám bảo gã nhát gan chứ?

"Anh Dã, Tây Vương Mẫu cũng chỉ là truyền thuyết, từ truyền thuyết đó mà tìm ra bí mật tộc Quỷ Động... liệu có khả thi không?

Ai cũng nói Tây Vương Mẫu đã vũ hóa thành tiên, vạn nhất đó thực sự chỉ là truyền thuyết thì tính sao?" Hoắc Tú Tú hiện đang lo lắng về một vấn đề khác.

"Có thật hay không, đi rồi sẽ biết." Tần dã thản nhiên nói.

"Có lẽ Tây Vương Mẫu biết chuyện về tộc Quỷ Động, dù sao bí mật về tộc Quỷ Động mấy nghìn năm qua không hề được ghi chép, chỉ đột ngột xuất hiện ở Tinh Tuyệt cổ thành.

Hai bên có quan hệ hay không thì phải nắm được cái đuôi của

chúng mới rõ.” Tần Dã thản nhiên giải thích.

Mọi người nghe xong, lập tức hiểu rõ ý của hắn.

Tộc Quỷ Động vốn dĩ là truyền thuyết, nhưng truyền thuyết này lại cần dùng truyền thuyết về Tây Vương Mẫu để tìm kiếm.

Cho dù chỉ là một chút manh mối, họ cũng phải thử một lần.

Nếu không, lời nguyền trên người sẽ không bao giờ hóa giải được.

“Tôi là lần đầu tiên hy vọng đám mộ tặc kia mau đến đây một chút đấy!” Bàn Tử nhìn tuyết sơn trước mắt, mặt đầy mong đợi.

Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân khóe miệng giật giật.

Đừng nói là Bàn Tử, chính họ cũng có suy nghĩ như vậy.

Sáng sớm hôm sau, các sinh viên trong đội khảo cổ đều đã đến đông đủ.

Thẩm chủ nhiệm cũng nhận được tin tức, hiện tại người của các tổ chức nước ngoài gần như đã tụ tập đủ, họ đang ở trong trung tâm thành phố này, thời khắc quan tâm đến động hướng của nhóm Tần Dã.

Một khi phát hiện họ lên đường, những kẻ đó sẽ bám đuôi hành động.

Hiện tại chúng đã khôn ngoan hơn, biết rõ nếu đối đầu trực diện với Tần Dã thì không có cơ hội sống sót, nên quyết định âm thầm đi theo.

Dù biết chúng đến thì đã sao?

Côn Luân rộng lớn như vậy, lẽ nào chúng có thể tìm thấy họ từng chút một?

Sau khi nhận được tin từ Thẩm chủ nhiệm, Tần Dã quyết định

trực tiếp lên núi.

Chỉ là ngọn núi này vô cùng dốc, không thể mang theo các loại vũ khí hạng nặng như trước, vì vậy Tần Dã lấy ra những sản phẩm mới mà hắn vừa nghiên cứu.

Những vũ khí này thể tích nhỏ, công kích mạnh, quan trọng nhất là cực kỳ khó lường...

Khi Tần Dã nói về thứ này, đáy mắt dường như mang theo ý cười.

Nhưng trong lòng Bàn Tử và Hắc Hạt Tử đồng loạt rùng mình một cái.

Nhớ tới lần trước khi Tần Dã nhắc đến thứ mới nghiên cứu, người xui xẻo cuối cùng chính là họ...

Nói thế nào nhỉ?

Đúng là vô cùng khó lường... rất khiến người ta kinh ngạc.

"Dã ca, vũ khí này sẽ không tự nổ chứ?

Hay là có giới hạn thời gian gì không?" Bàn Tử nhận lấy ba lô, sợ đến mức cứ liên tục hỏi Tần Dã.

Đừng nói Bàn Tử sợ, ngay cả Hắc Hạt Tử cũng sợ, thực tế hắn cũng lo cái ba lô này sẽ nổ, mà lại nổ cực kỳ đột ngột...

"Không đâu!

Các cậu cứ yên tâm đi." Tần Dã thản nhiên đạp trên nền tuyết, đi về phía trước.

Lâm đội trưởng dẫn đội và Ngốc Tiểu Muội đều tò mò, tại sao Bàn Tử và Hắc Hạt Tử lại sợ đồ mới nghiên cứu của Tần Dã đến thế?

Chẳng phải lúc trước họ còn rất mong đợi sao?

“Bàn Tử, tại sao các anh lại sợ đồ mới của Tần Dã vậy?

Lúc trước không phải anh rất thích vũ khí của cậu ấy sao?” Ngốc Tiểu Muội bước vài bước đến bên cạnh Bàn Tử, nghi ngờ hỏi.

“Tôi nói cho cô hay, Tiểu Muội, thứ này chỉ có thể tự mình cảm nhận chứ không thể diễn tả bằng lời, lát nữa cô sẽ biết thôi.” Bàn Tử vừa nói vừa lấy từ trong túi ra một quả lựu đạn, mà hình dáng của nó... thật khó tả.

Nhìn nó cứ như cái gì ấy nhỉ...

Chương 188

Giống như một quả trứng gà mọc lông...

Đừng nói Ngốc Tiểu Muội và Lâm giáo sư ngơ ngác, ngay cả khán giả trong phòng livestream cũng mông lung. 【Đây là cái gì?

Lựu đạn hả?】 【Hình như vậy, nhưng sao tôi nhìn cứ như quả trứng gà mọc lông thế?

Thứ này thì có tác dụng gì?】 【Kệ đi, dù sao cũng là do Dã ca nghiên cứu, tôi bắt đầu mong đợi rồi đấy!】 【Haha!!

Tôi cũng hóng!!】 【Không phải, ai giải thích giùm cái?

Sao tôi thấy lú quá vậy?】 Khán giả khi thấy vũ khí mới này liên tục gửi đạn mạc, thực ra họ rất muốn biết công dụng của nó.

Không chỉ Ngốc Tiểu Muội, mà Lâm giáo sư và Hàn đội trưởng cũng như vậy.

Tần Dã đi phía trước, bước chân không hề dừng lại mà nhìn về phía những dấu chân bên cạnh.

Lúc này trong núi đang thổi gió Tây Bắc, tuyết lớn bắt đầu phủ kín mặt đất, dù có dấu vết của con người cũng sẽ bị che lấp.

Người bình thường sẽ không thấy được.

Nhưng đó là với người khác, không phải Tần Dã.

Hiện tại cư nhiên có người lên núi trước, vậy thì thật thú vị rồi.

"Hạt Tử, thử thành quả nghiên cứu mới trong tay cậu đi." Tần Dã hạ lệnh, Hắc Hạt Tử buộc phải làm theo.

Thế là Hắc Hạt Tử lấy bật lửa châm ngòi quả trứng gà mọc lông này rồi đặt trên nền tuyết.

Ngay khi mọi người đang mong đợi giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, quả "trứng gà" kia bỗng nhiên phát ra tiếng cười.

"Hắc hắc hắc hắc!!" Âm thanh này giống như ma âm, khiến lòng người phát run.

Nhưng giây tiếp theo!

Quả trứng gà này lao thẳng về một hướng khác trên nền tuyết, tốc độ cực nhanh.

Ngay khi mọi người còn đang ngẩn ngơ, họ nghe thấy một tiếng nổ trầm đục, cuối cùng là một trận kêu gào thê lương.

Sau đó, họ thấy bên cạnh bỗng nhiên xuất hiện mấy người, nhưng những người này không phải từ nước ngoài, mà là người Đại Việt.

"Cứu mạng!" "Thứ này là cái gì vậy?" "A a!!

Đau quá a a!" Trên người những kẻ đó dính chất nhầy màu xanh lục, chúng đang vội vã cởi quần áo, nhưng chất nhầy đó vẫn bám trên da thịt.

Một lúc sau, vị trí có chất nhầy bỗng nhiên biến thành màu đỏ, cuối cùng trên người xuất hiện ngọn lửa.

Những kẻ đó lập tức bị ngọn lửa thiêu cháy.

Chẳng mấy chốc, cơ thể chúng bị lửa nuốt chửng, cuối cùng ngã gục xuống đất không động đậy.

Thấy những người này đột ngột xuất hiện, Lâm giáo sư, Ngốc Tiểu Muội và những binh sĩ phía sau đều ngẩn người.

Họ đến từ lúc nào?

Đây là tình huống gì?

Tại sao họ lại xuất hiện ở đây?

Khán giả phòng livestream cũng mông lung không kém. 【Vãi thật!

Tình huống gì thế này?

Những người này từ đâu chui ra vậy?】 【Đù!

Đây là bọn trộm mộ phải không?

Hóa ra lời Dã ca nói là thật, phàm là kẻ nào tiếp cận mộ huyệt có mục đích đều là mộ tặc, đây chẳng phải là mộ tặc sao?】 【Haha, tôi đã bảo Dã ca khoe hàng mới là có ý đồ mà, cảm tình là biết rõ đám này trốn ở đây rồi!】 【Không phải, thứ đó là gì vậy?

Sao lại tự bốc cháy được?

Ai giải thích hộ với?】 【Không hổ là nghiên cứu mới của Dã ca, đỉnh vcl!!】 Khán giả lúc này đều kinh ngạc, không ngờ ở đây còn có người khác.

Quan trọng nhất là, nghiên cứu của Dã ca lại lợi hại như thế... quả thực là một sự tồn tại bá đạo.

"Lại xem thử đi." Tần Dã rất hài lòng với tác phẩm của mình, đi về phía những xác chết.

Vừa tiếp cận, hắn nhận thấy bên cạnh vẫn còn một người chưa chết hẳn.

"Còn một kẻ sống sót, đúng lúc để tra hỏi." Hoắc Tú Tú thấy người này, vội vàng chạy lại truy vấn.

"Các người là ai?" Đối mặt với sự bức vấn của Hoắc Tú Tú, gã đàn ông thở dốc.

"Cứu tôi, cứu tôi rồi tôi sẽ nói cho các người..." Gã nói xong thì nằm bẹp xuống đất.

"Ngươi nói trước đi, không nói rõ ràng thì cứ đợi chết." A Ninh cầm súng trong tay, lạnh lùng chất vấn.

Nhìn họng súng đen ngòm, sự sợ hãi trong mắt gã càng sâu.

“Tôi nói, tôi là thổ phu tử Đại Việt, chúng tôi bị một tổ chức bí ẩn mua chuộc, họ yêu cầu chúng tôi đến đây dò đường trước, chính là để canh chừng các người...” “Tổ chức gì?” Hoắc Tú Tú nhíu mày hỏi.

“Không biết!

Nhưng họ không phải người Đại Việt, mà là người nước ngoài...” Gã đàn ông nói xong, hơi thở bỗng dồn dập, định nói thêm lời cầu cứu thì đã tắt thở.

“Dã ca!

Tổ chức nước ngoài?

Đó là tổ chức nào vậy?” Bàn Tử không thèm quan tâm đến gã này nữa, quay sang nhìn Tần Dã.

Lần này rõ ràng là chúng nhắm vào họ.

“Sau này sẽ biết thôi.” Tần Dã chẳng hề để tâm, quay người tiếp tục đi sâu vào trong núi.

Mọi người cũng thấy không cần thiết phải lo lắng, Tần Dã lợi hại như vậy, lại còn có khả năng vị bặc tiên tri, chẳng có gì phải lo cả.

Khán giả trong phòng livestream cũng tràn đầy tự tin vào Tần Dã, nhưng họ vẫn rất tò mò, tổ chức đó là tổ chức nào?

Lẽ nào các quốc gia nước ngoài vẫn chưa bỏ cuộc? 【Đù!

Khoảnh khắc này tôi thấy thật huyền bí!】 【Chứ còn gì nữa, tôi cũng thấy vậy, hạng người gì mà có thể mua chuộc cả một tổ chức trộm mộ, lại còn biết danh tiếng của Dã ca mà vẫn dám làm, không phải hạng vừa đâu!】 【Kệ chúng nó đi, dù sao bọn đó cũng chẳng tốt lành gì, chết thì chết!

Cổ vật lịch sử Đại Việt chỉ thuộc về Đại Việt, không thuộc về

chúng!】【Đúng đúng đúng!!

Tôi cũng nghĩ vậy, Dã ca nói đúng, đứa nào dám đụng vào lịch sử văn vật Đại Việt là tự tìm cái chết.】 Khán giả lúc này đều quan tâm đến tình hình trong livestream, họ một lần nữa ghét cay ghét đắng những kẻ có ý đồ xấu với cổ vật.

Cùng lúc đó tại Mỹ.

Tổng thống Mỹ lái xe đến một khu rừng rậm, giữa rừng xuất hiện một biệt thự khổng lồ vô cùng xa hoa.

Đại môn chậm rãi mở ra, xe tiến vào trong.

Xe chạy ít nhất hai mươi phút mới đến cửa biệt thự.

Khi tổng thống Mỹ xuống xe, thấy một người đàn ông trung niên mặc vest đứng ở cửa, sắc mặt nghiêm nghị, không chút cợt nhả.

Ngay cả khi đối diện với tổng thống Mỹ, gã vẫn giữ nguyên bộ mặt đó.

Mà tổng thống Mỹ khi thấy người này, lại tỏ ra cung kính.

Nếu để người Tiểu Hàn hay Nhật Bản thấy cảnh này, chắc chắn sẽ kinh ngạc tột độ.

"Cho hỏi, Bá tước có ở đây không?" Tổng thống Mỹ hỏi với vẻ dò xét, thậm chí còn có chút thận trọng.

"Bá tước đang đợi ngài." Người đàn ông nói rồi ra hiệu mời, chủ động dẫn đường.

Chương 189

Hành lang dài dằng dặc chỉ có hai người bước đi, tiếng bước chân khẽ vang vọng.

Cuối cùng, tổng thống được dẫn đến trước cửa văn phòng.

"Vào đi." Một giọng nói già nua từ bên trong truyền ra.

Tổng thống lúc này mới đẩy cửa bước vào, thấy trong văn phòng trống trải bày rất nhiều ly rượu, ở giữa có một bàn làm việc và một chiếc ghế da cao cấp, chỉ là chiếc ghế đang quay lưng về phía ông ta.

"Thất bại rồi sao?" Lão giả khẽ ho một tiếng, chậm rãi nói.

"Vâng, Tần Dã rất lợi hại, chúng tôi đều chịu thiệt, cho nên tôi mới thỉnh cầu ngài ra tay giúp đỡ." Tổng thống nói đến đây, thậm chí còn trực tiếp quỳ xuống.

"Ẩn thị nhất tộc đã nhiều năm không màng thế sự, ông dựa vào đâu mà nghĩ tôi sẽ giúp ông?" Giọng lão giả vẫn bình tĩnh.

"Tần Dã là một người rất đặc biệt, ngài chẳng phải luôn tìm kiếm những người có dòng máu đặc biệt sao?

Máu của hắn sẽ có ích lớn cho ngài, quan trọng nhất là hắn sắp đi Côn Luân tìm Tây Vương Mẫu, vương quốc đầy màu sắc thần thoại đó..." Lời này khiến lão giả sững người, bàn tay cầm ly rượu vang đỏ cũng siết chặt lại.

"Tôi sẽ cho người đến Đại Việt, đó là cao thủ của Ẩn thị nhất tộc, sau khi sự việc thành công, tôi muốn một nửa quốc lực của nước Mỹ các ông." Lão giả vừa dứt lời khiến tổng thống sững sờ.

Đôi tay buông thõng bên sườn bất giác nắm chặt thành quyền, trong mắt tràn đầy sự không cam tâm.

Một nửa quốc lực, đó là cái giá lớn nhường nào...

Nhưng nghĩ đến những thứ bên trong mộ Tây Vương Mẫu...

đống đồ tùy táng đó có lẽ còn nhiều hơn cả của Nữ vương, nghĩ đến đây, ông ta liền bình tâm trở lại.

"Được!" Tổng thống nói xong liền đứng dậy rời đi.

Sau khi tổng thống đi khuất, lão già ngồi trên ghế cười lạnh, lộ ra hàm răng già cỗi.

Đôi mắt đỏ ngầu chằm chằm nhìn vào hình ảnh Tần Dã trong livestream.

Người này...

đúng là rất hấp dẫn!

Trên dãy núi Côn Luân.

Nhóm Tần Dã đi cả ngày cũng chỉ mới đi được một phần ba quãng đường, trời đã rất muộn, họ hạ trại nghỉ ngơi tại chỗ, các binh sĩ bắt đầu đốt lửa trại.

Bàn Tử ăn món thịt khô nhạt nhẽo, bắt đầu nhớ nghề bếp núc của Hoắc Tú Tú và A Ninh.

"Dã ca, sao vẫn chưa thấy bọn chúng ra tay nhỉ?

Mấy đứa đó trốn ở đâu rồi?

Tôi sắp chán chết rồi đây." Bàn Tử hiện tại rất muốn thấy đám mộ tặc nước ngoài kia, nếu chúng đến thì mới có trò vui.

"Cậu đừng nghĩ nhiều nữa, chúng tạm thời chưa đến đâu, trừ khi gặp phải thứ gì đó khủng khiếp chúng mới xuất hiện, nhưng thứ đó không phải chúng ta có thể kiểm soát, vạn nhất..." Hắc Hạt Tử chưa nói hết câu, giọng nói bỗng im bặt.

“Sao thế?

Vạn nhất cái gì?

Anh nói đi chứ!” Bàn Tử đang đợi vế sau, kết quả thấy im lặng, “Hạt Tử anh sao vậy?” “Bàn Tử, có phải tôi hoa mắt rồi không?

Sao tôi thấy tuyết trắng trên mặt đất đang di động?” Hắc Hạt Tử còn tưởng ban ngày nhìn tuyết phản quang mạnh quá làm mù mắt rồi.

“Anh nói nhảm gì vậy?

Tuyết sao mà...” Bàn Tử định cãi lại, nhưng lời chưa dứt đã thấy tuyết trắng như đang chuyển động thật.

“Vãi chưởng!

Dã ca!

Tôi với Hạt Tử mù thật rồi, hay là chúng tôi bị lạnh đến lú luôn rồi, sao lại thấy tuyết di động thế này?” Bàn Tử hoảng loạn nói.

“Cậu không phải bị lạnh đến lú, cũng không phải mù, đó đúng là tuyết đang di động!

Gió Tây Bắc thổi thế này, tuyết bị thổi bay cũng là bình thường thôi.” Hoắc Tú Tú mỉm cười nói.

Ngay lúc đó...

“A!

Thứ gì vậy?” “Hình như là người...” “Đù, người nhà ai mà toàn thân đen thui thế kia?” Trong đám binh sĩ truyền đến tiếng kinh hô, họ đều kinh hãi nhìn xuống phía dưới núi.

Mọi người đồng loạt nhìn xuống, thấy mấy kẻ toàn thân đen kịt, dùng tư thế quỷ dị đi lên núi.

“Không đúng, những người này có gì đó sai sai, hình như là những

kẻ đã chết lúc nãy.” “Chẳng phải sao, không phải là những kẻ bị lửa thiêu chết à?

Sao chúng lại phục sinh rồi?” Các binh sĩ khi thấy những kẻ này, mặt ai nấy đều hiện rõ vẻ kinh hoàng.

Người đã chết sao có thể sống lại, còn cái tư thế quỷ dị kia nữa... chuyện này là thế nào?

Tốc độ sao lại nhanh đến vậy.

Khán giả trong phòng livestream chứng kiến cảnh này cũng thấy kinh hãi. 【Vãi vãi!

Tình hình không ổn rồi!

Đây đâu phải tốc độ của con người!】 【Chứ còn gì nữa?

Tư thế này quỷ dị quá, tốc độ này còn nhanh hơn lúc tôi bị mẹ rượt đánh ngày xưa nữa, quan trọng nhất là... mẹ kiếp!

Chúng chết rồi mà, sao chết rồi còn chạy nhanh thế?】 【Xong rồi xong rồi!!

Theo kinh nghiệm trước đây, họ gặp nguy hiểm rồi, sắp có biến to.】 【Lầu trên ngậm mồm thối lại đi, nói điều lành không nói toàn nói điều rủi.】 【Có nguy hiểm thì đã sao?

Dã ca của tôi vẫn rất bá đạo, có gì phải sợ.】 【Giờ tôi chỉ tò mò là sao đám này chết rồi còn sống lại được thôi?】 Khán giả thấy những kẻ bị thiêu thành than kia cư nhiên còn đang chạy về phía họ, tốc độ khá nhanh.

Nhóm của Viện trưởng Mã, Viện trưởng Hàn và Bạch giáo sư đang đợi ở dưới núi.

Tiện thể theo dõi tình hình trực tiếp, khi thấy người chết xuất hiện trước mắt, họ cũng giật mình kinh hãi.

“Chuyện này là sao?

Tại sao những kẻ đó lại cử động?” “Trá thi rồi?” Trần giáo sư thấy cảnh này, đôi mắt trợn tròn, không dám tin nhìn vào màn hình lớn.

“Trá thi?

Không giống lắm.” “Trá thi cũng cần điều kiện, dù có biến thành cương thi cũng cần địa thế, mà biến thành cương thi cũng không nhanh đến mức này.” Vương giáo sư ngơ ngác nhìn livestream, ông thấy khả năng này không lớn, chắc là nguyên nhân khác.

Nhưng nguyên nhân đó là gì thì không ai rõ.

Viện trưởng Mã và Viện trưởng Hàn im lặng, tĩnh lặng nhìn Tần Dã và Bàn Tử.

Xem họ giải quyết thế nào!

Không chỉ họ đang theo dõi, mà còn rất nhiều cấp cao nước ngoài.

Thậm chí những kẻ ẩn nấp trên tuyết sơn cũng đang quan sát đám “trá thi” kia.

Nhóm người Tiểu Hàn nhìn sang mụ phù thủy bên cạnh, các phù thủy cũng có chút ngạc nhiên, thỉnh thoảng bấm ngón tay tính toán tình hình thi thể.

Cuối cùng khẽ lắc đầu, đây không phải quỷ nhập tràng, mà là nguyên nhân khác, còn là gì thì họ cũng không rõ.

Đám sát thủ bám theo Tần Dã thấy cảnh này liền lùi lại phía sau, chúng thấy thứ này không phải thứ chúng có thể giải quyết, cứ để cho Tần Dã lo thì hơn.

“Vãi, trá thi thật à?” Bàn Tử thấy cảnh này, không nhịn được thốt lên.

“Kệ nó chứ!” Hoắc Tú Tú lấy súng trên người ra, bắt đầu nã đạn về phía các thi thể.

Đoàng đoàng đoàng!!!

Chương 190

Đạn bắn trúng người chúng, nhưng những thi thể đó dường như cảm nhận được nguy hiểm, tốc độ cực nhanh né tránh.

Chỉ để lại những vết đạn trên nền tuyết.

Ngay khoảnh khắc viên đạn rơi xuống đất, tất cả mọi người đều sững sờ.

Đặc biệt là Bàn Tử và Hạt Tử.

Tài bắn súng của Hoắc Tú Tú thuộc hàng nhất nhì, nhưng hiện tại họ thấy gì đây?

Hoắc Tú Tú bắn trượt?

Chuyện này là sao.

"Ngao..." Hắc Hạt Tử nhìn kỹ thi thể bị thiêu, thấy ngũ quan của nó đã biến mất, chỉ còn một cái miệng đỏ lòm, miệng còn lớn hơn trước một chút.

Răng cũng to hơn trước.

"Đây là...

Tuyết Di Lặc?" Hắc Hạt Tử thấy thi thể này, trong lòng kinh ngạc thầm nhủ.

Bàn Tử nhắm thẳng đầu Tuyết Di Lặc bắn một phát, Tuyết Di Lặc dường như cảm nhận được nguy hiểm, bỗng nhiên lách người né tránh, vừa vặn tránh được viên đạn của Bàn Tử.

"Tuyết Di Lặc là cái gì?" Ngốc Tiểu Muội ngẩn ra, thấy sắc mặt Hắc Hạt Tử không đúng, cô tò mò hỏi tới.

"Đó là một loại sinh vật trên núi Côn Luân, toàn thân trắng muốt

như một khối thịt, chúng thích nhất là trộm xác chết, chỉ cần thấy xác chết là sẽ lấy trộm, cuối cùng có thể kiểm soát thi thể, chính là hình dạng chúng ta đang thấy đây." "Thứ màu trắng di động lúc nãy chúng ta thấy chắc là Tuyết Di Lặc, còn đám mộ tặc bị giết kia giờ đã trở thành vật chủ của chúng." Lời giải thích của Hắc Hạt Tử khiến Ngốc Tiểu Muội rùng mình.

Không ngờ nơi này lại có nhiều sinh vật kỳ quái đến vậy.

Thậm chí ngay cả xác chết cũng không tha.

Khán giả phòng livestream: 【Không phải chứ!

Kiểu này sống không xong mà chết cũng chẳng yên, sống thì bị giết, chết rồi còn bị điều khiển, cái gì cũng thành đồ của nó hết à?】 【Ôi vãi!

Thật sự không cho người ta đường sống mà, chết rồi cũng không tha, nơi này đúng là không nên bén mảng tới!】 【Giờ tính sao đây?

Có cách nào giải quyết thứ này không?

Cứ há cái mồm to thế kia định cắn ai thì cắn à?】 【Hình như nó cũng sợ đạn, làm sao để giải quyết nó?

Giết nó à?】 【Nó chết ngắc rồi, ông định giết kiểu gì nữa?】 Khán giả lúc này cảm thấy sợ hãi thứ này, chủ yếu là vì nó không kỵ sống chết, làm sao mà đối phó?

Tần dã thấy Tuyết Di Lặc xuất hiện, và không chỉ có một con, hắn nghiêng đầu suy nghĩ, cuối cùng nhìn sang Bàn Tử bên cạnh.

"Lấy dung dịch hòa tan trên người ra, đổ xuống đất." Tần Dã nhìn Bàn Tử, chậm rãi lên tiếng.

"Đúng đúng đúng, cậu không nói tôi cũng quên khuấy mất thứ này." "Hạt Tử, yểm trợ tôi." Bàn Tử nói xong liền lấy từ trong bao ra

một cái chai, đổ chất lỏng bên trong xuống nền tuyết.

Trong thời tiết cực lạnh, dung dịch hòa tan đổ xuống đất, chất lỏng màu xanh nhạt thấm vào tuyết, ngay cả tuyết trắng cũng bị hòa tan, đá bên dưới tuyết cũng biến thành chất lỏng.

Thấy loại dung dịch siêu mạnh này, tất cả mọi người tại hiện trường đều ngây người.

Thứ gì đây?

Còn mạnh hơn cả axit sunfuric!

"Nhanh lên Bàn Tử!" Hắc Hạt Tử đã dùng hết đạn, Tuyết Di Lặc lúc này vẫn đang tấn công họ.

Hiện tại chỉ chờ dung dịch hòa tan mở rộng phạm vi.

"Đợi chút, đừng có hối!" Bàn Tử thấy vị trí Tuyết Di Lặc đứng càng lúc càng gần, tốc độ tay của hắn càng nhanh hơn.

"Mọi người cũng giúp một tay đi." Bàn Tử đưa những chai còn lại cho Hạo Thiên Chân, Hoắc Tú Tú và A Ninh, Tuyết Di Lặc không chỉ có một con mà còn mấy con khác đang nhìn chằm chằm, để đảm bảo an toàn, họ dùng dung dịch hòa tan vây quanh mình, vẽ thành một vòng tròn.

Cho dù những kẻ kia có tiếp cận cũng khó mà đứng vững chân.

Ngay khi Tuyết Di Lặc né tránh đạn của Hắc Hạt Tử, đôi chân vừa chạm đất vững chãi.

Khi chúng định phát động tấn công tiếp theo, hai chân bắt đầu xuất hiện dấu hiệu bị hòa tan, cơ thể từng chút một biến thành máu loãng.

"Ngao..." "Ngao..." Tuyết Di Lặc từng con một ngã xuống đất, đôi tay vô vọng quào quạng thứ gì đó, cơ thể dần dần bị dung hóa thành chất lỏng.

Nhìn các thi thể dần hóa thành nước, Hàn đội trưởng, Ngốc Tiểu Muội và các binh sĩ khác chứng kiến cảnh này, mắt trợn tròn, vẻ mặt không thể tin nổi.

Đó là dung dịch hòa tan hay là Hóa Cốt Miên Chưởng vậy?

Cứ thế mà gục xuống?

Chỉ trong nháy mắt...

đã... gục xuống?

Axit sunfuric cũng không mạnh đến mức này đâu.

"Đây là dung dịch hòa tan?" Tuyết Lỵ Dương không nhịn được hít một ngụm khí lạnh.

Đây cũng là nghiên cứu mới của Tần Dã?

Không lẽ nào?

"Đây chẳng khác gì võ lâm tuyệt học Hóa Cốt Miên Chưởng, Tần Dã làm sao mà chế ra được?" Hàn đội trưởng lúc này càng lúc càng cảm thấy khâm phục Tần Dã, hiện tại sinh viên đại học đều đa tài thế sao?

Trường họ dạy cái gì vậy?

Nghiên cứu hóa học mà chơi nghệ thế này ư?

Cả đỉnh núi chìm vào một sự im lặng quỷ dị.

Không chỉ họ im lặng, ngay cả các thế lực quốc gia khác đang ẩn nấp theo dõi cũng kinh hãi.

Tần Dã này sao lại lợi hại đến vậy?

Dung dịch hòa tan đó tan kiểu gì?

Làm sao mà làm được?

Trong phòng livestream, lòng khán giả cũng xôn xao như đống

dung dịch kia vậy. 【Không phải chứ!!

Đù!

Tôi lú luôn rồi, chuyện gì thế này?

Dung dịch hòa tan gì vậy?】 【Tôi nghiên cứu hóa học nhiều năm, loại dung dịch này là lần đầu tôi thấy, còn tốt hơn, lợi hại hơn cả đồ thầy tôi nghiên cứu nữa!!】 【Vậy là!

Lãnh địa của Dã ca lại thêm một cái nữa à?

Lãnh địa hóa học?

Đây là toàn năng rồi phải không?】 【Ôi mẹ ơi!!

Tôi bỗng nhiên có mục tiêu đăng ký đại học rồi, chính là trường của Dã ca, trường này đúng là đỉnh, cái gì cũng dạy được!!】 【Cái này là đại học dạy à?

Đại học đó thật lợi hại, bá đạo vậy sao?

Ngành nghề nào cũng rành à?】 【Vãi, giờ tôi đi sửa nguyện vọng đại học đây, còn kịp không nhỉ?

Nếu không được thì tôi chuyển trường, kiểu gì cũng phải chuyển!!】 【Haha, may mà tôi có tầm nhìn xa trông rộng, đã báo danh vào trường Dã ca trước rồi, giờ cuối cùng tôi cũng có quan hệ với Dã ca, sau này hãy gọi tôi là đàn em của Tần Dã!】 Khán giả sau khi thấy bản lĩnh của Tần Dã, một lần nữa gây ra chấn động lớn, trước đây họ biết về Tần Dã quá ít.

Cứ ngỡ những thân phận trước đã là giới hạn, không ngờ đó mới chỉ là khởi đầu.

Tại một học viện nghiên cứu hóa học ở Kinh Đô.

Một nhóm lớn các giáo sư bước ra từ phòng thí nghiệm, họ đã ăn ngủ trong phòng thí nghiệm liên tục một tháng, cuối cùng kết quả thí

nghiệm lại thất bại.

Điều này khiến họ vô cùng nản lòng.

Tiền giáo sư dẫn đầu bước ra, cởi chiếc áo blouse trắng trên người, đi đến vòi nước rửa tay trước.

Chương 191

"Mọi người đều mệt rồi, đi căng tin ăn cơm trước đi." Tiền giáo sư với tư cách là giáo sư hóa học hàng đầu Đại Việt, từng tham gia không ít thí nghiệm, thất bại hay thành công đều phụ thuộc vào tâm thái.

Có thành công thì cũng có thất bại, tuy họ bận rộn lâu như vậy mà cuối cùng thất bại, ông vẫn có thể chịu đựng được.

Nhưng các giáo sư và sinh viên còn lại thì vô cùng chán nản.

Khi họ đang ủ rũ bước vào căng tin, tivi trên tường đang phát sóng video nhóm Tần Dã đi Côn Luân.

Đúng lúc chiếu cảnh Tần Dã dùng dung dịch hòa tan mới nghiên cứu!

Tiền giáo sư từng đạt vô số giải thưởng, về dung dịch hòa tan ông không phải chưa từng nghiên cứu qua, nhưng hiệu quả này... quả là lần đầu tiên được thấy.

"Cậu ta là ai?" Tiền giáo sư nhìn thấy Tần Dã, mắt đứng tròng, kinh ngạc đưa ngón tay chỉ vào Tần Dã trên tivi.

Một sinh viên vừa lấy cơm xong nghe Tiền giáo sư hỏi, đầy sùng bái nói.

"Đó là Tần Dã, là người lợi hại nhất Đại Việt, không chỉ giỏi hóa chất, còn là thiên sư, giáo sư khảo cổ, lại còn biết nghiên cứu vũ khí, nghe nói cuối cùng cũng bị viện trưởng viện sinh học thu nạp, trở thành giáo sư thỉnh giảng của viện sinh học." "Lợi hại vậy sao?

Cư nhiên có thể kiêm nhiệm nhiều chức danh thế à?

Vậy nghề chính của cậu ta là gì?" Tiền giáo sư kinh ngạc nhìn cậu

sinh viên, hỏi với vẻ không thể tin nổi.

"Nghề chính..." "Trộm mộ!" Cậu sinh viên nghĩ nghĩ, thấy câu trả lời này chưa đủ toàn diện, cuối cùng bổ sung thêm một câu.

"Còn là sinh viên đại học đi trộm mộ kỳ nghỉ hè!" Tiền giáo sư: "..." Hiện tại việc trộm mộ đã đầu độc đến cả sinh viên đại học rồi sao?

Không đúng, hiện tại trộm mộ là hợp pháp à?

Còn được lên chương trình nữa?

Nghĩ đến đây!

Tiền giáo sư bỗng nhiên nhận ra một điều...

Bất kể Tần Dã này có phải là mộ tặc hay không, hay có phải giáo sư viện khảo cổ hay không, người này tuyệt đối là một thiên tài.

Không được không được!!

Thiên tài hóa học!

Lại còn thân kiêm nhiều chức, đã kiêm nhiều chức rồi thì thêm một chức của ông cũng chẳng sao.

Tiền giáo sư đứng đó im lặng hồi lâu.

"Tiền giáo sư, sao vậy?

Thí nghiệm thất bại không phải lỗi của ông, ông cũng đừng quá đau lòng." Một giáo sư khác từ phía sau bước tới thấy Tiền giáo sư đứng đó, còn tưởng ông đang buồn, vội vàng lên tiếng an ủi.

"Tôi muốn đi Côn Luân!" Tiền giáo sư vừa nghe lời giáo sư kia xong, quay người nhìn ông ta.

Giáo sư kia: "..." Ông đi Côn Luân làm gì?

Điên rồi à?

Thôi xong!!

Làm thí nghiệm đến mức phát điên luôn rồi?

Có cần đáng sợ thế không?

“Không phải, ông nghe tôi nói này, thí nghiệm thất bại là chuyện bình thường, giống như lúc nghiên cứu chất 'Lôi' ngày xưa, cũng phải qua bao nhiêu lần thí nghiệm mới thành công, thời gian còn lâu hơn chúng ta nhiều, chúng ta mới thất bại có một lần này, không đến mức đó đâu!!

Ông vạn lần đừng nghĩ quẩn, càng đừng có đến Côn Luân mà nghĩ quẩn đấy nhé!!” Giáo sư kia nghe Tiền giáo sư nói, cứ tưởng ông không chịu nổi đả kích nên mới hóa ra như vậy.

“Nghĩ quẩn cái gì, tôi muốn đi Côn Luân tìm Tần Dã, hình như viện trưởng viện khảo cổ và viện sinh học cũng ở đó, lão Bạch cũng ở đó, tôi giờ phải đi tìm Tần Dã, có cậu ta, thí nghiệm này của chúng ta coi như thành công một nửa rồi.” Tiền giáo sư cạn lời nhìn ông bạn già của mình, cái gì mà nghĩ quẩn với chẳng không?

“Tần Dã này lai lịch thế nào?

Lợi hại vậy sao?” Giáo sư kia ngơ ngác nhìn ông.

“Ông đi đặt vé máy bay ngay đi, chúng ta đi luôn bây giờ, tôi vừa đi vừa kể cho ông nghe, Tần Dã này là một mộ tặc cực kỳ lợi hại đấy...”
“Hả?

Mộ tặc?

Ông điên thật rồi à?” Tiền giáo sư và vị giáo sư kia vừa đi vừa nói, họ vô cùng tò mò về chuyện của Tần Dã.

Lúc này trên dãy núi Côn Luân.

Tần Dã vẫn chưa biết mình lại một lần nữa thu hút sự chú ý của

đại lão giới hóa học, hắn chỉ nhìn Tuyết Di Lặc trước mắt.

Cứ thế mà dùng mất mấy chai dung dịch hòa tan, hắn thấy hơi xót tiền, tất cả chuyện này đều là lỗi của đám mộ tặc kia.

Nếu không phải chúng đến đây thì cũng không bị hắn giết, càng không bị Tuyết Di Lặc nhập xác, và hắn cũng chẳng tổn thất chỗ dung dịch kia...

Nghĩ đến thôi đã thấy đau lòng.

Nghĩ vậy, sắc mặt Tần Dã không được tốt lắm.

Sau khi mọi người thấy Tuyết Di Lặc chết hẳn, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm, định hỏi Tần Dã xem họ làm cách nào thì thấy khuôn mặt âm trầm của hắn.

Tim mọi người hẫng một nhịp.

Đại ca này lại làm sao nữa đây?

"Tần Dã, anh bị sao vậy?

Sao trông không vui thế?" Tuyết Lỵ Dương do dự một chút, cuối cùng lên tiếng hỏi.

"Tôi bị tổn thất tiền!" Tần Dã thản nhiên nói, nhưng nghe kỹ sẽ thấy mùi vị nghiến răng nghiến lợi.

Ánh mắt vẫn đang nhìn chằm chằm vào đống dung dịch hòa tan dưới đất.

Tuyết Lỵ Dương, Ngốc Tiểu Muội, các binh sĩ, Lâm giáo sư và đội khảo cổ đều ngớ người...

Nghĩa là sao?

Tổn thất tiền gì cơ?

"Haiz... dung dịch hòa tan rất đắt, giờ Dã ca đang rất giận, e là có

kẻ sắp xui xẻo rồi.” Bàn Tử nhìn ra sắc mặt Tần Dã, lập tức hiểu ngay vấn đề.

Tần Dã lúc này càng nghĩ càng giận, cơn giận trong lòng khó nén, cuối cùng nhìn vào ống kính máy quay trước mặt.

“Tôi biết các người vẫn luôn bám đuôi sau lưng tôi, hiện tại tôi cho các người hai con đường để lựa chọn.” “Thứ nhất!

Các người lập tức nộp tiền cho tôi!” “Thứ hai!

Không nộp tiền tôi sẽ đi đào mộ tổ tông nhà các người!” “Thứ ba!

Hoặc là tôi chẳng cần đào mộ tổ tông các người nữa, mà ngay bây giờ tôi có thể tiễn các người đi gặp tổ tông luôn...” Lời này của Tần Dã là nói với đám mộ tặc các nước đang bám đuôi.

Nói đoạn, hắn lấy từ trong túi ra một cái điều khiển từ xa, ý đe dọa vô cùng rõ ràng.

Những binh sĩ bên cạnh khi thấy bộ dạng của Tần Dã, tất cả đồng loạt ngẩn người, sau đó chỉ biết ngước mặt nhìn trời không nói nên lời.

Tần Dã này từ đi ăn cướp đã biến thành ăn cướp công khai, họ cuối cùng cũng hiểu Tần Dã mang họ theo để làm gì, đây chính là coi họ như ngân hàng máu, lúc nào cũng có thể rút máu.

Nhưng thế này cũng rất tốt, nhìn rất hả dạ.

Những kẻ có ý đồ xấu với văn vật Đại Việt thì nên có kết cục như vậy.

Chúng chưa bị nổ tung đã là may mắn lắm rồi.

Đám người Mỹ, Xiêm La, Nhật Bản, Tiểu Hàn và Ấn Độ đang nấp trong bóng tối nghe xong thì nhìn nhau ngơ ngác...

Tần Dã đang nói với họ sao?

Đây là trực tiếp cướp bóc à?

Nhóm người Mỹ và Nhật Bản nhìn nhau.

Chương 192

Không ai hành động.

Theo tính cách trước đây của Tần Dã, nếu họ đưa tiền, ít nhất cũng phải chục triệu tệ khởi điểm, khả năng cao là tiền tỷ, nhưng họ không có nhiều tiền như thế, tạm thời quyết định không hành động.

Nhưng hành động này chẳng khác nào châm dầu vào lửa trên đầu Tần Dã.

Tần Dã đợi một lúc không thấy chúng ra mặt, cuối cùng thản nhiên gật đầu.

Và nhấn nút trên tay...

"Dã ca!

Việc này sẽ gây ra lở tuyết đấy." Hạo Thiên Chân thấy Tần Dã nhấn nút, vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Tần Dã không nói gì, mà nhấn nút thứ hai.

Giây tiếp theo!

Mọi người thấy từ trên trời xuất hiện mười mấy chiếc flycam, lao thẳng về phía vị trí của những kẻ kia.

Đám lính đánh thuê Mỹ và các nước khác cùng đám mộ tặc thấy cảnh này đều chết lặng.

Tần Dã chơi thật đấy à?

Việc này sẽ gây lở tuyết, tất cả bọn họ sẽ bị chôn vùi trong trận lở tuyết này mất.

Vút!

Vút!

Vút!

Flycam một hơi phóng ra ba quả pháo nhỏ, bắn về phía lính đánh thuê Mỹ và các nước khác.

Thậm chí các sát thủ Ám Võng cũng bị vạ lây.

Hiện tại họ bị hỏa lực bao vây, sợ đến mức vội vàng chạy lên núi.

Vừa chạy vừa hét lớn với Tần Dã.

"Chúng tôi đưa!

Chúng tôi đưa hết!!" Lính đánh thuê Mỹ lúc này cuống cuồng gào lên.

Trong núi bắt đầu vang lên những tiếng ầm ầm nhè nhẹ.

Dường như tuyết lớn có thể sạt xuống bất cứ lúc nào.

Sau đó, một đám người vội vã chạy đến, mặt mày hoảng loạn thất thần.

Mọi người phía sau thấy thao tác bá đạo của Tần Dã thì càng thêm kinh hãi.

Thế này cũng được sao?

Hàn đội trưởng và các binh sĩ ngửa đầu nhìn flycam trên đầu.

Tần Dã thả lên từ lúc nào vậy?

Sao họ chẳng biết chút gì thế này.

Nhìn đám người vội vã chạy đến, ai nấy đều lục lọi thẻ ngân hàng trên người, sợ chậm một bước là bị giết ngay.

Bàn Tử, Hạt Tử và Hạo Thiên Chân thấy tiền tự tìm đến cửa, dĩ nhiên là không từ chối.

Thế là lấy máy quẹt thẻ ra đứng trước mặt chúng.

“Nhanh lên, đừng có lề mề, quẹt xong thì cút ngay, về phía sau mà bám đuôi tiếp.” Bàn Tử trực tiếp thiết lập số tiền 50 triệu tệ, đám này đều là lính đánh thuê, phần lớn là sát thủ, bảo chúng không có tiền thì họ không tin đâu.

Khi nghe tiếng tiền bị trừ mất, lòng đám người đó đau như cắt.

Đó là tiền mồ hôi nước mắt của chúng đấy.

Nghe tiếng 'tít tít tít', tất cả mọi người ở đó đều nhịn cười không nổi.

Trong phòng livestream: 【Hahaha!!

Tôi nhìn Dã ca thu tiền mà thấy hả dạ vcl!!】【Còn có Bàn ca bồi thêm một nhát nữa chứ, quẹt xong về sau mà bám đuôi tiếp, đỉnh cao vcl!!】【Khoảnh khắc này!

Tôi cứ như đang xem một lũ hề ấy, bọn này cứ tưởng mình trốn kỹ lắm, cuối cùng chẳng phải bị phát hiện sao?】【Ôi mẹ ơi!!

Tôi thấy đám này ngoan ngoãn xếp hàng ở đây mà buồn cười chết mất!

Không hổ là Dã ca, uy lực bá cháy!!】【Từ đào mộ tổ tông biến thành cướp bóc công khai, nhưng cũng đúng thôi, bọn này làm Dã ca nhà mình tổn thất bao nhiêu dung dịch hòa tan cơ mà!!】【Không phải chứ!!

Các người quá đáng thật đấy!

Cứ thế cầm tiền đi luôn à?

Không thể đập cho một trận rồi mới đi sao?】Khán giả lúc này liên tục gửi đạn mạc trong livestream, họ thấy cứ thế lấy tiền đi thì hời cho đám kia quá.

Đừng nói khán giả không chịu nổi cảnh này.

Ngay cả những người như Viện trưởng Mã đang theo dõi cũng không nỡ nhìn nữa.

Sau đó nhìn sang Vương giáo sư.

“Thằng nhóc này sao lại thiếu tiền thế, ông không đưa tiền à?” Viện trưởng Mã nhớ Vương giáo sư nói Tần Dã và họ là quan hệ thuê mướn, lẽ nào ông không đưa tiền?

Nếu không sao lại thiếu tiền đến mức này?

“Không không không, tôi không có không đưa tiền, là do bản thân Tần Dã thiếu tiền thôi.” “Nhưng Tần Dã hiện tại đã có tên trong bảng xếp hạng phú hào toàn cầu rồi đấy, cậu ta chỉ là thấy tiền bao nhiêu cũng không đủ thôi.” Vương giáo sư lúc này cũng thấy oan ức vô cùng, tiền của Tần Dã ông chưa từng thiếu một xu nào.

Nghe xong, Viện trưởng Mã, Viện trưởng Hàn và Bạch giáo sư đều cảm thấy mất mặt, cái cách đòi tiền này của Tần Dã đúng là mỗi lần một mới lạ...

Đúng lúc này.

Điện thoại của Bạch giáo sư bỗng vang lên, thấy là Tiền giáo sư gọi, ông không khỏi ngẩn người.

Ông ta làm xong thí nghiệm rồi sao?

“Lão Tiền, sao ông lại gọi cho tôi?

Có việc gì không?” Bạch giáo sư trực tiếp hỏi.

“Lão Bạch, ông đang ở Côn Luân phải không?” Tiền giáo sư đi thẳng vào vấn đề.

“Ừ, tôi đang...” “Ông đợi tôi, tôi đến ngay đây!” Tiền giáo sư nói xong liền cúp máy.

Bạch giáo sư nghe mà mông lung, "Lão Tiền này bị sao vậy, ông ta đến đây làm gì?" "Đến đây làm gì ư?

Dĩ nhiên là vì Tần Dã rồi!" Vương giáo sư vừa nghe có người nữa đến, lập tức cảnh giác, chẳng phải là lại đến cướp người sao?

Lại có kẻ đến cướp người rồi.

"Hả?" "Lại đến cướp người nữa?" Viện trưởng Mã, Viện trưởng Hàn và Bạch giáo sư cả ba đều ngớ người, Tần Dã này đắt giá vậy sao?

Trên núi Côn Luân.

Thấy đám người kia lại đi khuất, Tần Dã hài lòng ngồi đó, đợi họ dựng trại nghỉ ngơi.

"Tú Tú, A Ninh, tôi muốn uống canh." Tần Dã vừa dứt lời, Hoắc Tú Tú và A Ninh bắt đầu lôi xoong nồi bát đĩa ra.

Chỉ cần Tần Dã lên tiếng, họ sẽ làm ngay, và làm ngay lập tức.

Hạt Tử, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thấy Tú Tú và A Ninh chuẩn bị nấu canh, họ cũng bắt đầu giúp nhóm lửa hoặc thái rau.

Tuyết Lỵ Dương và Hàn đội trưởng thì bắt đầu giúp dựng trại, trong chốc lát mọi người phân công rõ ràng.

Mọi người làm xong tất cả, thưởng thức món ngon do Tú Tú và A Ninh nấu, ai nấy đều khen không ngớt lời.

"Dã ca, anh nói xem cái núi này lớn như vậy, chúng ta đi đâu để tìm cửa mộ?

Cứ thế này chắc phải tìm cả năm mất?" Bàn Tử đặt bát canh xuống, ngồi cạnh Tần Dã, vừa nói vừa thở ra hơi trắng.

Chương 193

Tần Dã không nói gì, mà ngửa đầu nhìn những ngôi sao trên trời.

“Bàn Tử, anh đừng nói nữa...” Hoắc Tú Tú vội vàng ngắt lời Bàn Tử.

Bàn Tử bị Hoắc Tú Tú mắng, lại nhìn sang Tần Dã, thấy Tần Dã đang nghiêm túc nhìn bầu trời sao, đành biết điều ngậm miệng lại.

Tần Dã lúc này đang quan sát thiên tượng ban đêm, hắn phát hiện bầu trời gần Côn Luân có điểm bất thường.

Tử Vi tinh lúc sáng lúc tối, hơn nữa còn có xu hướng ngày càng mãnh liệt.

Tử Vi tinh trên núi Côn Luân bỗng nhiên rực sáng...

Lẽ nào là vấn đề của mộ Tây Vương Mẫu?

Trong này làm gì có quân vương nào tồn tại...

Tần Dã suy nghĩ một chút, rồi chuyển hướng sang bên khác, chỉ thấy các vì sao đan xen phức tạp, nhìn ánh mắt của các vì sao ngày càng ngưng trọng.

Hồi lâu, Tần Dã thu hồi ánh mắt.

“Đi ngủ!” Tần Dã dụi mắt, đi thẳng vào trong lều.

Cuối cùng tắt đèn đi ngủ.

Mà Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử đều ngẩn người.

Họ nhìn nhau, đều nghệt mặt ra.

Không phải chứ!

Nhìn cả buổi rồi anh thấy cái gì?

Anh nói ra xem nào?

Chẳng nói chẳng rằng gì đã đi ngủ luôn rồi?

Anh không thể giải thích một chút được sao?

“Khụ khụ!

Dã ca tính cách vốn vậy rồi, dù sao chúng ta nghe cũng chưa chắc đã hiểu, đã không hiểu thì đừng hỏi nữa, thời gian không còn sớm, chúng ta đi nghỉ thôi!!” Hoắc Tú Tú cảm thán hai tiếng, kéo A Ninh về lều của họ.

Tuyết Lỵ Dương và Ngốc Tiểu Muội nhìn nhau, họ cũng về nghỉ ngơi.

Còn Hàn đội trưởng và các binh sĩ do Thẩm chủ nhiệm mang đến bắt đầu phân chia ca trực, dù sao cũng là trên núi Côn Luân, phía sau còn rất nhiều toán mộ tặc xuất hiện, phải đảm bảo an toàn cho họ.

Thế là, bắt đầu sắp xếp nhân viên tuần tra.

Trong phòng livestream: 【Không phải chứ!

Đi ngủ rồi à, Dã ca vẫn chưa nói gì mà.】 【Ông thì biết cái gì!

Dã ca chơi hệ cao cấp, nói ra chắc gì chúng ta đã hiểu, dù sao cứ bám theo là được, những cái khác không quan trọng.】 【Đúng đúng đúng!!

Dã ca ngủ tôi cũng ngủ, tôi đã thèm muốn Dã ca lâu lắm rồi, hy vọng trong mơ có thể cùng Dã ca song túc song tê!!】 【Đù đù đù!!

Lầu trên biến thái vãi!!】 Cuộc đối thoại của khán giả ngày càng trở nên 'nhạy cảm', đối với Tần Dã họ đã nảy sinh những cảm xúc khác biệt, đó là cảm giác thẹn thùng...

Đêm khuya.

Một chiếc xe nhỏ đã dừng lại dưới chân núi Côn Luân.

Từ trên xe bước xuống bốn người đàn ông, họ mặc những bộ vest chỉnh tề.

Đối với cái lạnh thấu xương của Côn Luân, bốn người họ dường như vô cảm, họ nhìn chằm chằm vào cửa núi Côn Luân, khóe miệng nở một nụ cười tà mị.

"Ngửi thấy mùi máu tươi mới, cái vị đó khiến tôi mê mẩn." Một người đàn ông mặc vest bạc hít sâu một hơi, đôi mắt xám bạc tràn đầy vẻ mong đợi.

"Được rồi, chúng ta đi vào thôi, chắc sẽ sớm đuổi kịp họ thôi." Người đàn ông mặc vest xanh thẫm ra dáng một quý công tử, chỉ có nốt ruồi chu sa nơi đáy mắt là vô cùng yêu dã, như một bông hoa tươi đang chờ được tưới tắm bằng máu.

Giây tiếp theo!

Bốn bóng người tốc độ nhanh như chớp, lao thẳng vào trong núi.

Gió Tây Bắc trong núi Côn Luân rất lớn, dù nằm trong lều cũng có thể cảm nhận được cái lạnh thấu xương trong gió.

Sáng sớm hôm sau.

Khi Tần Dã mở mắt, Hoắc Tú Tú và A Ninh đã nấu xong canh đợi hắn dậy ăn cơm.

Nhìn bát canh Tú Tú và A Ninh chuẩn bị, Tần Dã nhận lấy rồi chậm rãi uống.

Hàn đội trưởng vừa uống xong canh, tay vẫn cầm một thiết bị giám sát, ông nhìn vào màn hình, sắc mặt có chút ngưng trọng.

"Sao vậy?

Sắc mặt ông sao lại khó coi thế?

Có chuyện gì xảy ra à?" Lâm giáo sư ăn xong, thấy sắc mặt Hàn đội trưởng không ổn, tò mò hỏi.

"Tôi vừa dùng flycam xem xét tình hình xung quanh, thấy số người xung quanh hình như còn đông hơn hôm qua, nhưng có mấy người rất kỳ lạ." Hàn đội trưởng đưa thiết bị cho Lâm giáo sư.

Lâm giáo sư nhìn vào màn hình, thấy bốn người đàn ông mặc vest đang tụ tập cùng đám lính đánh thuê Mỹ.

Hơn nữa những kẻ kia có vẻ rất kính trọng sự xuất hiện của bốn người này, đặc biệt là người Mỹ.

Người Mỹ vốn tự cao tự đại giữa các quốc gia, đặc biệt là đám lính đánh thuê đó, vậy mà lại kính trọng bốn người này đến mức đáng sợ.

"Mấy người này là ai?

Trời lạnh thế này mà chỉ mặc vest, lẽ nào không thấy lạnh sao?" Lâm giáo sư cũng thấy kỳ quái.

"Để tôi xem!" Bàn Tử tò mò bước tới, sau đó kinh ngạc không thôi, "Vãi!

Bốn người này đúng là dũng mãnh, không phải bị tâm thần đấy chứ?" Hạo Thiên Chân và Hoắc Tú Tú cũng tò mò ghé lại xem, cùng chung suy nghĩ với Bàn Tử.

"Dã ca, anh nhìn xem, bốn người này có phải có bệnh không?" Bàn Tử cầm thiết bị đến trước mặt Tần Dã, chỉ vào bốn người trên đó.

Tần Dã liếc nhìn vào máy, thấy bốn người này, lông mày hơi nhếch lên.

"Ẩn thị nhất tộc." Tần Dã thản nhiên lên tiếng.

"Ẩn thị nhất tộc?

Đó là thứ gì vậy?" Hạt Tử ngẩn ra, sao hắn chưa từng nghe qua gia tộc này?

Lẽ nào là một gia tộc trộm mộ nào đó?

Dù là gia tộc trộm mộ nào thì trời tuyết thế này cũng không thể không mặc áo bông chứ!

"Thu dọn đồ đạc, đi thôi." Tần Dã không giải thích gì thêm, nhìn Hoắc Tú Tú và mọi người.

"Được." Mọi người bắt đầu bận rộn thu dọn đồ đạc.

Trong phòng livestream: 【Đù!

Ẩn thị nhất tộc là cái gì?

Nghe có vẻ cao sang quý tộc phết.】 【Nghe cao sang gì đâu, đó là cái tên chưa bao giờ nghe thấy thì có.】 【Kệ đi, dù sao cũng không phải vấn đề đối với Dã ca, họ cũng chẳng phải đối thủ của Dã ca đâu, đừng lo, đừng lo.】 【Cuối cùng cũng xuất phát rồi.】 Khán giả đều tò mò Ẩn thị nhất tộc là cái gì.

Nhóm Tần Dã tiếp tục đi về phía trước, đi mãi đến tận trưa.

"Dã ca, chúng ta còn phải đi bao lâu nữa?

Cái này đúng là cái gì mà!

Tôi sắp mệt chết rồi, leo núi thì thôi đi, đây lại còn là núi tuyết, tuyết sâu thế này đi mệt vãi, lại còn phải leo lên cao, Bàn Tử tôi chắc phải gầy đi một vòng mất." "Đến lúc đó tôi sẽ trở thành phong cảnh trên núi Côn Luân này luôn, tượng tuyết!!" Bàn Tử vừa nói vừa thở ra hơi trắng, mắt và khăn quàng cổ của hắn đều bám đầy vụn băng trắng.

"Tượng tuyết?

Anh mà là tượng tuyết á?

Thế cái đằng sau anh là cái gì?" Hạo Thiên Chân nhìn bộ dạng Bàn Tử, không khỏi bật cười, sau đó ra hiệu cho hắn nhìn sang bên cạnh.

Chương 194

Ở đó có rất nhiều tượng hình người, chỉ là bị tuyết trắng bao phủ, chỉ có thể thấy được hình thể.

Hình thể này muôn hình vạn trạng, đủ loại động tác, nhưng phần lớn là động tác đang chạy trốn.

"Núi Côn Luân tuy rất nguy hiểm, nhưng cũng có nhiều phượt thủ đến đây du ngoạn, nhìn là biết ngay, đó là người ta dùng tuyết đắp ra đấy mà." Hắc Hạt Tử thấy những bức tượng đó, mỉm cười nói.

"Hử?

Không đúng chứ?

Đến chơi thì thôi đi, ai mà rảnh rỗi đến mức chế tác tượng tuyết ở đây, tay nghề cũng khá đấy chứ!" Hoắc Tú Tú thấy rất kỳ quái, bèn tiến lại gần vị trí bức tượng.

Vừa đi được vài bước, chân bỗng vướng phải thứ gì đó.

Bịch!

Hoắc Tú Tú ngã nhào trên nền tuyết, cô nhìn thứ đã làm mình vấp ngã, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trắng bệch.

Thứ làm cô vấp ngã không phải là đá, mà là một khối băng, và bên trong khối băng đó còn có một đầu lâu...

"A!" Hoắc Tú Tú bị thứ này làm cho kinh sợ, vội vàng đứng dậy, chạy đến núp sau lưng Tần Dã, tay nắm chặt lấy áo hắn.

"Sao vậy?" A Ninh lạnh mặt hỏi.

"Đó không phải tượng tuyết, đó là khối băng, bên trong khối băng là người chết!" Hoắc Tú Tú run rẩy chỉ tay vào bức tượng trước mắt.

“Hử?” Hàn đội trưởng nghe xong, vội vàng đi về phía bức tượng, gạt lớp tuyết trắng bên trên xuống, vừa gạt ra đã thấy hiện ra một khối băng trong suốt, bên trong khối băng xuất hiện một khuôn mặt cười quỷ dị.

Hàn đội trưởng thấy vậy không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Ông vội vàng đi đến vị trí một bức tượng khác, kết quả thấy bên trong cũng là người, họ toàn thân xanh tím, nhìn là biết bị đóng băng đến chết.

“Chuyện này là thế nào?” Hàn đội trưởng gần như có thể khẳng định, bên trong những bức tượng này đều là người thật, hơn nữa đều bị đóng băng khi còn sống, nhưng tại sao trên mặt họ lại mang theo nụ cười quỷ dị như vậy?

Lẽ nào lúc chết họ thấy rất vui?

“Tần Dã, Lâm giáo sư, tôi có thể khẳng định những bức tượng này đều là người sống bị đóng băng rồi biến thành thế này, nhìn quần áo của họ có thể thấy, đây đều là người cổ đại.” “Nhưng là người của triều đại nào thì còn cần các anh xác định.” Hàn đội trưởng ra hiệu mời, để Lâm giáo sư và Tần Dã bước tới kiểm tra.

Những người này đều mặc váy, nhưng chất liệu quần áo đều là vải thô, thậm chí trên áo còn có lỗ thủng.

Nhưng chỉ nhìn quần áo này thì nhất thời cũng không nhận ra được điều gì.

“Tôi không nhìn ra đây là quần áo thời kỳ nào, nhưng từ chất liệu có thể thấy, lúc đó họ chắc là nô lệ.” Lâm giáo sư chỉ có thể đưa ra một dự đoán khái quát, quần áo của những người này không phải phục sức của quý tộc thượng lưu, mà quần áo nô lệ ở nhiều triều đại gần như tương tự nhau, muốn xác định niên đại qua đống quần áo này

đúng là có chút khó khăn.

“Tôi nghĩ hiện tại không nên quan tâm những người này là ai, mà nên quan tâm họ chết như thế nào mới đúng.” Bàn Tử cạn lời nhìn Hàn đội trưởng, những kẻ này đột ngột xuất hiện ở đây, nên quan tâm xem họ chết như thế nào thì hơn.

Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử quan sát những thi thể này.

“Khối băng trên người họ không phải do băng tuyết bên ngoài tạo thành, mà là nguyên nhân khác.” Hắc Hạt Tử sắc mặt ngưng trọng nhìn chúng.

Hạo Thiên Chân cũng tán thành lời hắn, bèn bắt đầu quan sát kỹ lưỡng, kết quả khi đang nhìn vào khuôn mặt, khuôn mặt thi thể bỗng hơi run rẩy, nụ cười vốn đã quỷ dị lúc này đang bị phóng đại vô hạn.

Hạo Thiên Chân còn tưởng mình nhìn lầm, vội vàng dụi mắt.

“Hử?

Tôi nhìn nhầm à?” Hạo Thiên Chân vẫn lẩm bẩm nhỏ giọng, hắn tưởng mình hoa mắt.

Ngốc Tiểu Muội để khán giả thấy rõ, đặc biệt bảo anh quay phim đi đến trước một bức tượng.

Anh quay phim chĩa ống kính vào bức tượng.

Khán giả lúc này mới nhìn rõ thi thể bên trong bức tượng đó. 【Ôi mẹ ơi!!

Sợ chết tôi rồi, tình huống gì đây?

Chết mà còn hớn hở thế à?】 【Mẹ kiếp, giờ tôi nhắm mắt lại là thấy cái xác lúc nãy, chắc mấy ngày tới tôi gặp ác mộng quá.】 【Không phải!

Ai giải thích hộ cái, chuyện này là sao?

Tại sao những thi thể này lại như vậy?】【Đù!

Tôi hoa mắt à?

Sao tôi thấy gã này vừa cười thế?】【Lầu trên, ông bị mù à?

Nó chẳng phải vẫn luôn cười đó sao?】【Không phải, cái nụ cười này trông nó to hơn rồi, với lại trong mồm cái xác này hình như có cái gì đó!!】Đạn mạc của khán giả hiện lên trong livestream.

Họ đều vội vàng nhắc nhở nhóm Ngốc Tiểu Muội, những thi thể này có vấn đề.

Mà Viện trưởng Mã, Viện trưởng Hàn và Bạch giáo sư đang theo dõi livestream cũng không khỏi nổi da gà.

Họ chưa từng thấy thi thể nào còn có thể nở nụ cười như vậy... chuyện này...

"Lão Mã!

Ông có chắc đây là thi thể không?

Sao nó còn biết cười?" Viện trưởng Hàn khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng vô cùng chấn động.

Lẽ nào là trá thi rồi?

Nhưng nhìn bộ dạng này cũng không giống cương thi!

"Tôi... tôi sao mà biết được?" Viện trưởng Mã lúc này cũng mông lung, đây là lần đầu tiên ông thấy thi thể quỷ dị như vậy.

Ông luôn cảm thấy sự việc có chút kỳ quái, trong miệng thi thể đó rốt cuộc có thứ gì?

Ông vừa thấy bên trong có một thứ tỏa ánh sáng xanh, nhưng chưa kịp nhìn rõ là gì đã bị cái lưỡi che mất.

"Ông cũng không biết à?

Vậy Tần Dã chắc là biết.” Bạch giáo sư nghe vậy, đặt hết hy vọng lên người hắn.

“Đúng đúng đúng, có lẽ cậu ấy biết.” Viện trưởng Hàn cũng đồng tình.

Trên núi Côn Luân.

Tần Dã nhìn thi thể trước mắt, bỗng nhiên lên tiếng.

“Tránh ra!” Tần Dã vừa hạ lệnh, Hoắc Tú Tú, A Ninh, Hạo Thiên Chân và những người khác đều lùi lại phía sau.

Lúc này, chỉ thấy những thi thể bên trong tượng băng cư nhiên từng cái một sống lại.

Cơ thể chúng đờ đẫn bước về phía trước, mỗi khi cử động một chút là có thể nghe thấy tiếng xương cốt ma sát lạch cạch.

“Vãi chưởng!

Nó cư nhiên còn sống?

Đây là trá thi rồi sao?” “Hay là cương thi vậy?” Đôi mắt Bàn Tử và mọi người bỗng trợn to, vẻ mặt kinh ngạc.

Hàn đội trưởng bảo vệ Lâm giáo sư và mọi người ở phía sau, súng trong tay chắn trước người, sẵn sàng chiến đấu.

Nụ cười quỷ dị trên mặt các thi thể lập tức thu lại, trở nên hung thần ác sát.

Sau đó chúng tiến về phía nhóm Hàn đội trưởng.

“Chúng đến rồi!” Hoắc Tú Tú và A Ninh nổ súng trước, đạn bắn trúng thi thể, nhưng chúng chỉ hơi khựng lại một chút, hành động không hề chậm đi mà tiếp tục tiến lại gần.

“Chuyện gì vậy?

Sao đạn lại không có tác dụng?" Bàn Tử thấy vậy kinh hô một tiếng.

"Mẹ kiếp!

Từ lúc xuống mộ đến giờ, tôi thấy cái súng này chẳng có tác dụng gì cả, chỉ tổ dùng để giết mộ tặc." Hắc Hạt Tử nhìn khẩu súng trong tay, không khỏi tức giận vài phần.

Chương 195

Hắn thậm chí thấy phi tiêu của mình cũng chẳng ích gì.

“Có phải hỏa lực không đủ không?

Để tôi thử lại xem?” Hạo Thiên Chân đổi một khẩu súng khác, lần này hỏa lực mạnh hơn trước rất nhiều.

Đoàng đoàng đoàng!!

Đạn bắn xuyên qua một chân của thi thể đó, nhưng ngay cả khi đầu gối bị bắn thủng, nó vẫn nỗ lực tiến bước.

Hạo Thiên Chân nghệt mặt...

Chuyện này là sao?

Đã đến mức này rồi mà còn diễn cảnh 'tàn nhưng không phế' à?

Trong phòng livestream: 【Đù!

Thi thể này đúng là kiên trì thật, đuổi theo Dã ca và mọi người để làm gì vậy?

Có chuyện gì thế nhỉ?】【Không phải!

Các thi thể đều bắt đầu áp sát rồi, đạn cũng chẳng ăn thua, lẽ nào lại phải xem Dã ca dùng bùa chú sao?】【Thế thì Dã ca nhà mình vất vả quá nhỉ?】【Lẽ nào không phải nên lo lắng cho sự an toàn của anh ấy sao?】【Thôi đi!!

Với bản lĩnh của Dã ca thì có gì mà nguy hiểm, tôi giờ chỉ lo Dã ca có mệt không thôi, dù sao số lượng đám này cũng không ít đâu!】 “Dã ca sẽ không mệt đâu, còn có Bàn Tử với Hạo Thiên Chân ở đó mà, anh ấy sẽ không vất vả lắm đâu.” Khán giả bắt đầu bàn tán xôn xao, nhìn hành trình vừa qua của Tần Dã, vấn đề an toàn của hắn thật sự chẳng

có gì đáng lo ngại.

Lúc này trên núi tuyết.

"Dã ca, giờ tính sao đây?" "Mấy thứ này phiền phức quá." Bàn Tử không phải sợ, mà là thấy phiền, đồ đạc trên người đều quý giá, dùng vào mấy cái xác chết này thì gã không cam lòng chút nào.

"Đóng băng chúng lại." Tần Dã quay đầu nhìn những thế lực ngoại bang đang nấp trong bóng tối bám theo mình, rồi nhàn nhạt lên tiếng.

Hạo Thiên Chân lấy súng đóng băng ra, đóng cứng những thi thể đó lại.

Sau đó Tần Dã tiên phong đi vào.

Hạo Thiên Chân và Hoắc Tú Tú cũng vội vàng theo sát phía sau, nhanh chóng lướt qua bên cạnh đám xác chết.

"Dã ca, chúng ta cứ mặc kệ thế này sao?" Sau khi đi qua, Bàn Tử vội vàng nhìn Tần Dã hỏi.

"Sẽ có người quản thôi." Tần Dã đứng cách đó không xa, nhìn chằm chằm vào những thi thể phía trước.

"Ý anh là sao?" Hạo Thiên Chân ngẩn người, chẳng lẽ Tần Dã đã làm gì rồi?

"Trong miệng những thi thể này có ngậm Số Cửu Băng Thiền, đây là vật cực hàn, chỉ cần băng thiền còn nằm trong miệng thì cơ thể sẽ bị hàn băng bao phủ như các cậu đã thấy." "Số Cửu Băng Thiền này có một ưu điểm lớn nhất, chính là khí lạnh của vạn vật thế gian đều không thể vượt qua nó." Tần Dã bình thản giải thích.

"Nhưng súng đóng băng của chúng ta không phải đã đóng băng chúng rồi sao?" Lâm giáo thụ không hiểu, nếu khí lạnh vô dụng thì

đóng băng chúng làm gì?

Tuyết Lỵ Dương nhìn Tần Dã một lượt, sau đó quan sát những thi thể bị đóng băng và đám mộ tặc ngoại bang đang xông tới từ phía sau.

Cô lập tức hiểu ra, Tần Dã đây là muốn gài bẫy chết bọn chúng, còn là loại bẫy không có đường sống.

"Tần Dã, anh tính toán giỏi thật đấy..." Tuyết Lỵ Dương giơ ngón tay cái với Tần Dã, ánh mắt ngoài sự tán thưởng còn thoáng hiện lên một tia ái mộ.

Tần Dã nghe xong không nói gì, chỉ nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương.

Người ta nói Tuyết Lỵ Dương tâm tư linh lung, nay thấy quả nhiên danh bất hư truyền.

Mà biểu hiện của Tuyết Lỵ Dương lại khiến Hoắc Tú Tú và A Ninh không vui, cả hai không hẹn mà cùng áp sát bên cạnh Tần Dã, nhìn Tuyết Lỵ Dương với ánh mắt không mấy thiện cảm.

Tần Dã thở dài một tiếng thật nặng nề.

Hạo Thiên Chân, Hắc Hạt Tử và Lâm giáo thụ đều cảm thấy bầu không khí quái dị, không ai dám lên tiếng.

Nhưng lúc nào cũng có kẻ không biết nhìn xa trông rộng.

"Mùi gì thế này?

Sao thấy chua chua vậy kìa!" "Còn phải hỏi sao?

Đây là hiện trường tu la tràng đại hình chứ còn gì nữa.

Nhớ lần trước có nữ sát thủ định quyến rũ Tần Dã, kết quả bị cô nàng A Ninh kia xử lý không nương tay luôn!" "Đây chính là mị lực của đàn ông, ba nữ tranh chồng, cảnh tượng này hiếm thấy lắm nha." Đám sát thủ thấy cảnh này bắt đầu buôn chuyện.

Đoàng!

A Ninh đột nhiên rút súng bắn xuống chân đám sát thủ đó.

“Nói thêm câu nữa, chết!” Đám sát thủ vội vàng ngậm miệng, giữ im lặng tuyệt đối.

Ngay lúc đó...

“Á!” “Cứu mạng!” “Cái gì thế này?” “Tại sao chúng vẫn còn cử động được?” Từ vị trí những thi thể phía sau truyền tới tiếng kêu khóc thảm thiết.

Mọi người quay đầu nhìn lại, thấy những thi thể kia đột nhiên hoạt động, vồ ngã đám người đó xuống đất, sau đó môi chạm môi với đám lính đánh thuê và sát thủ.

Ngay khi ánh sáng xanh nhạt xuất hiện trong miệng chúng, trên người những kẻ bị tấn công đột nhiên xuất hiện băng khối, vẻ mặt kinh hãi biến thành một nụ cười quỷ dị.

Ngay khoảnh khắc nụ cười đó xuất hiện, cơ thể họ cũng giống như những thi thể kia, hoàn toàn biến thành khối băng.

Còn những thi thể cũ sau khi Số Cửu Hàn Thiền rời đi liền hóa thành bột mịn, hòa tan vào tuyết trắng.

Lúc này, các thế lực ngoại bang đều ngẩn tò te.

Không chỉ họ, mà Bàn Tử và những người khác cũng sững sờ.

Họ đã đi không ít ngôi mộ, nhưng bị thi thể “hôn” kiểu này thì đúng là lần đầu tiên được thấy.

Nghĩ đến mùi hôi thối trên xác chết mà còn phải tiếp xúc môi... sắc mặt của Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân lập tức xanh như tàu lá chuối.

Nếu không có Dã ca, e rằng giờ họ cũng chung số phận bị “hôn”

như đám người ngoại quốc kia rồi.

Hiện tại họ cảm thấy vô cùng buồn nôn, nằm mơ cũng không ngờ phương thức giết người này lại là nụ hôn tử thần.

"Tôi muốn nôn quá!" Bàn Tử ọe mấy cái.

"Tôi cũng vậy!" "Cả tôi nữa!" Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử cũng không khá hơn.

Trong phòng livestream: 【Vcl!

Vãi chưởng!

Đau mắt quá, chắc cả đời này mấy tay đó cũng không ngờ mình bị xác chết cưỡng hôn đâu nhỉ?】【Không phải chứ!

Cái thứ này tởm lợm quá đi mất.】【Lạy chúa tôi!

May mà Dã ca có tầm nhìn xa trông rộng, không thì người bị hôn là Dã ca rồi.】【Haha!

Tôi thấy tội nghiệp cho mấy kẻ đó quá!】【Tội nghiệp gì chứ?

Đó là bị Dã ca gài bẫy đấy.

Tôi cứ thắc mắc sao Dã ca lại đóng băng mấy thứ đó, hóa ra là đợi bọn họ tới rồi mượn xác giết người?】【Không đâu, tôi nghĩ Dã ca có lẽ không muốn làm lao động miễn phí cho bọn họ nên mới cố ý để lại rắc rối thôi.】【Haha!

Dù thế nào đi nữa, tôi thấy sướng vcl!】Khán giả lúc này đang nã đạn mạc liên tục, chủ yếu là vì phương thức giết người này... thật sự quá thần kỳ, lại còn mang tính sỉ nhục cực cao!

Trên núi tuyết, bốn người thuộc Ẩn Thị Nhất Tộc thấy cảnh này, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

"Laura, Tần Dã cố ý đấy." Người đàn ông mặc vest trắng nhíu

mày, anh ta nhanh chóng nhận ra mục đích của Tần Dã.

"Hừ, dăm ba cái xác cấp thấp mà cũng đòi múa rìu qua mắt ta." Người đàn ông mặc vest xanh hừ lạnh một tiếng, sau đó một cái lướt người, khi thi thể còn chưa kịp phản ứng thì anh ta đã đứng phía sau chúng.

Ba người còn lại thấy vậy cũng theo sát, đồng loạt xuất hiện phía sau đám xác chết.

Cảnh tượng này được nhóm Bàn Tử nhìn thấy rõ ràng.

Bàn Tử và Hắc Hạt Tử sững sờ, tốc độ này... có thể sánh ngang với Tần Dã rồi!

Chương 196

Chẳng lẽ bọn họ cũng có dị năng gì sao?

Những kẻ này lợi hại đến thế à?

"Dã ca, bọn họ... sao tốc độ lại nhanh như vậy?" Bàn Tử không dám tin nhìn Tần Dã, cảm thấy thật khó chấp nhận.

"Bởi vì họ không phải là người." Tần Dã bình thản lên tiếng.

"Hả?" "Ý anh là sao?" "Không biết nữa, đây là đang chửi thề đấy à?" Bàn Tử và Hắc Hạt Tử nhìn nhau, không hiểu câu nói của Tần Dã có ý gì.

"Anh cố ý làm vậy đúng không?" Tuyết Lỵ Dương lúc này càng thêm khẳng định suy đoán của mình.

"Tôi không làm lao động miễn phí, sống chết của họ không liên quan đến tôi." Tần Dã cũng không giấu giếm, trực tiếp thừa nhận.

"Dã ca làm hay lắm!" "Đúng thế!" Bàn Tử và Hắc Hạt Tử lập tức hiểu tại sao lại phải đóng băng những thi thể đó.

Số Cửu Hàn Thiền là sinh vật lạnh nhất thế giới, có thể đóng băng con người trong nháy mắt.

Dã ca đóng băng những thi thể đó là để tạo ra ảo giác an toàn cho đám mộ tặc phía sau.

Đợi khi chúng tới gần, băng tan, lúc đó mới là lúc chúng gặp họa.

Phải nói là thủ đoạn của Dã ca...

đỉnh của chóp!

Nhưng không ngờ bọn họ vẫn có người lợi hại như thế.

Ánh mắt Tần Dã lạnh đi vài phần khi nhìn thấy cảnh đó.

Đám sát thủ đi cùng lúc này thầm cảm phục trí não của Tần Dã, tính toán thật sự không kẽ hở.

May mà lúc đó họ không ra tay, nếu không đừng nói là giải lời nguyền, e là cơ hội bị dính lời nguyền cũng chẳng có.

Giờ họ chỉ biết dành cho đám người kia sự đồng cảm và một phút mặc niệm.

"Dã ca, chúng ta đi thôi, lát nữa mấy gã đó mà đuổi kịp thì nhục lắm." Bàn Tử lúc này không muốn bị thi thể hôn đâu, tởm chết đi được.

"Đi thôi." Tần Dã nhìn Bàn Tử một cái rồi khẽ gật đầu, dẫn mọi người tiếp tục đi lên đỉnh núi.

Trước khi đi, Tần Dã còn liếc nhìn bốn người vừa vọt ra khỏi đám xác chết.

Bốn kẻ đó thấy thần sắc của Tần Dã thì nghiến răng nghiến lợi, ánh mắt đầy thù hận.

Thính giác của họ rất nhạy bén, những lời vừa rồi đều đã lọt vào tai.

Họ biết Tần Dã cố ý nhưng cũng chẳng làm gì được.

Trước đó họ thật sự định lợi dụng Tần Dã để tìm mộ, đợi thấy kho báu mới tiêu diệt một thể.

Không ngờ Tần Dã lại công khai đặt bẫy bọn họ... thật không thể tha thứ.

"Tần Dã!" Người đàn ông mặc vest đỏ nhíu mày, gằn ra hai chữ này qua kẽ răng.

Tần Dã nghe thấy kẻ mặc vest đỏ gọi tên mình thì chỉ khẽ nhếch

môi.

Ẩn Thị Nhất Tộc, không màng thế sự, nghe nói họ nắm giữ ít nhất một nửa mạch máu kinh tế toàn cầu.

Không ngờ người Mỹ lại mời được họ ra mặt.

Tần Dã cũng muốn xem thử, Ẩn Thị Nhất Tộc này rốt cuộc có gì đặc biệt.

Sau khi Tần Dã dẫn mọi người rời đi, bốn người nhóm Laura nhìn đám người Mỹ phía sau bị biến thành khối băng cũng bất lực.

Chỉ có thể ra lệnh cho họ dùng tốc độ nhanh nhất đuổi theo.

Số Cửu Hàn Thiền tuy tấn công mạnh nhưng số lượng không nhiều, sau khi một số người bị đóng băng, những kẻ khác đã tranh thủ cơ hội chạy thoát.

Để lại một bãi tượng băng.

Các nước Mỹ, Anh Hoa, Tiểu Hàn, A Tam và Xiêm La mỗi bên tổn thất hơn chục người.

Tổng cộng có ít nhất 99 người bị đóng thành băng.

"Thưa ngài Laura, mối thù này nước Mỹ chúng tôi nhất định phải báo, đây là gian kế của Đại Việt, là mưu hèn kế bẩn của Tần Dã." Đội trưởng lính đánh thuê chưa bao giờ phẫn nộ như hiện tại, không ngờ Tần Dã lại vô sỉ đến mức dám gài bẫy sát hại người của các nước.

Điểm này là không thể tha thứ.

"Ngươi muốn sao?

Dựa vào năng lực của các ngươi mà đòi tìm được mộ Tây Vương Mẫu hay giải quyết được thứ bên trong đó sao?" Laura nhíu mày, ánh mắt lộ rõ vẻ khinh miệt.

Thậm chí việc nói chuyện với gã đội trưởng này cũng là một sự ban ơn.

Gã đội trưởng nghe vậy liền hiện lên vẻ bất lực.

Anh ta nói đúng, hiện tại họ rất cần Tần Dã giúp đỡ.

"Nhưng mà, có thể gây chút rắc rối cho Tần Dã." Laura mỉm cười, quay lại nhìn người của các quốc gia khác.

Những người đó khi thấy nụ cười của mỹ nam tử này thì chẳng thấy chút rung động nào, chỉ thấy sợ hãi vô tận.

Vì họ đã nhận lệnh phải phục tùng tuyệt đối bốn người này.

Cùng lúc đó.

Thẩm chủ nhiệm vừa về tới văn phòng thì nghe tiếng điện thoại reo.

Đó là Lâm bộ trưởng gọi tới, cần ông dẫn người đến Bộ Ngoại giao.

Bởi vì Mỹ, Tiểu Hàn, Bạch Hùng và A Tam đều đã kéo đến.

Lần này kẻ đến không thiện chí chút nào.

Hết lần này đến lần khác khiêu khích Đại Việt, đã thích đến vậy thì cho ở lại đây luôn.

Thẩm chủ nhiệm nghe Lâm bộ trưởng nói xong thì ngẩn người: "Tôi cần trao đổi với cấp trên, chuyện này không hề nhỏ." "Ông cũng phải cử người bảo vệ cẩn thận em gái Tần Dã, Ẩn Thị Nhất Tộc đã xuất hiện rồi, tôi lo họ sẽ ra tay với con bé.

Một khi con bé có chuyện, tính cách Tần Dã thế nào ông biết rồi đấy." "Cậu ta có thể bắt cả nước Mỹ và những nước làm hại em gái mình phải chôn cùng." Lâm bộ trưởng lên tiếng ngay khi Thẩm chủ nhiệm còn đang do dự.

Ẩn Thị Nhất Tộc...

Thẩm chủ nhiệm từng nghe nói qua, đó là thế lực ngầm lớn nhất của nước Mỹ, vô cùng nguy hiểm và lợi hại...

Thẩm chủ nhiệm nhận thức được tình hình nghiêm trọng: "Tôi sẽ báo cáo cấp trên một tiếng, ông cứ ở đó đối phó với bọn họ, những việc khác cứ giao cho tôi." "Được!" Lâm bộ trưởng nói xong liền cúp máy.

Thẩm chủ nhiệm lập tức sắp xếp nhân thủ bảo vệ quanh em gái Tần Dã, đồng thời phái người đến Bộ Ngoại giao.

Thách thức uy quyền Đại Việt hết lần này đến lần khác thì phải gánh chịu cơn thịnh nộ.

Thu xếp xong, ông lại tiếp tục trao đổi với cấp trên.

Lúc này tại Bộ Ngoại giao.

Lâm bộ trưởng nhìn mấy khuôn mặt quen thuộc lại xuất hiện, lần này ông chẳng có sắc mặt tốt đẹp gì.

"Các người lại đến làm gì?

Chẳng lẽ định đòi Đại Việt chúng tôi bồi thường?" Lâm bộ trưởng ngồi trên ghế, nhìn đám người trước mặt với tư thế một mình chấp hết.

"Đại Việt các người làm ra chuyện thật quá đáng đối với nước A Tam chúng tôi, chẳng lẽ không nên bồi thường sao?

Mộ ở Côn Luân Sơn đâu phải chỉ có Đại Việt các người mới có tư cách lấy đi, đó cũng là địa bàn của nước A Tam chúng tôi." Ngoại giao quan nước A Tam rất phẫn nộ.

Người của họ đều được bồi dưỡng bằng rất nhiều tiền bạc, tốn bao nhiêu thời gian công sức, giờ lại bị Tần Dã gài bẫy chết sạch...

Họ đang vô cùng tức giận.

“Ồ?

Chương 197

Biên giới rành rành ra đó, các người tự ý vượt biên còn có mặt mũi đòi bồi thường sao?" "Chỗ đó là của nước A Tam các người từ bao giờ?

Có bằng chứng không?

Trang phục những người đó mặc là của Đại Việt chúng tôi, chứ không phải kiểu quấn một miếng vải rách lên người như nước các người đâu." Lâm bộ trưởng nghe mà suýt bật cười vì tức, rõ ràng là đến kiếm chuyện.

"Không bồi thường cũng được, nhưng các người phải đưa Tần Dã ra tòa án quốc tế.

Từ mộ Hiến Vương đến nay cậu ta đã giết bao nhiêu người, chuyện này các người định không chịu trách nhiệm sao?" Bộ trưởng Phụ Lai Nhĩ của nước Mỹ lúc này chỉ có một ý nghĩ, dù không lấy được tiền thì cũng phải tóm bằng được Tần Dã.

Giá trị của cậu ta còn lớn hơn tiền bạc nhiều.

"Vậy sao?

Bảo tàng nước A Tam các người có nhiều cổ vật giống của Đại Việt chúng tôi lắm, tôi sẽ phái người âm thầm đến lấy." "Cổ vật lịch sử nước Mỹ các người cũng có dấu ấn của Đại Việt, tôi cũng sẽ tự đi lấy." "Còn về nước Anh Hoa, tôi nhớ lúc đó các người cũng có mộ cổ đúng không?" "Tôi sẽ phái người đi một chuyến, có đồ tùy táng hay không thì chưa nói, chỉ là đơn thuần muốn xem thử thôi." Lâm bộ trưởng vừa dứt lời, đám người kia mặt mũi tái mét giận dữ nhìn ông.

"Ông dám!

Dựa vào đâu mà đòi vào mộ của chúng tôi!" "Đó là văn vật lịch sử của chúng tôi, không phải của các người." "Ông mà dám đến mộ Anh Hoa, tôi sẽ giết sạch đám mộ tặc đó." Thấy họ kích động, Lâm bộ trưởng cười khẩy.

"Mới thế đã không vui rồi?

Muốn giết người rồi sao?" "Tôi đến chỗ các người thì không được, còn các người đến chỗ tôi thì lại được à?

Các người có phân biệt được đây là địa bàn của ai không?" Câu cười nhạo của Lâm bộ trưởng làm cả ba sững sờ.

Lúc này họ mới biết mình đã trúng kế, định nói thêm thì thấy Lâm bộ trưởng đột ngột biến sắc.

Chát!

Lâm bộ trưởng đập bàn thật mạnh, mặt đầy nộ khí.

"Ai cho các người cái gan dám ra vào chỗ tôi như đi chợ hả?

Muốn bồi thường đúng không?

Đợi các người chết đi rồi tôi sẽ bồi thường cho." "Mộ Côn Luân là mộ của Đại Việt, ai cũng đừng hòng tơ tưởng." "Còn dám nói chuyện bồi thường hay đòi Tần Dã với tôi, tôi sẽ để Tần Dã đào mồ mả tổ tiên các người lên, đập nát cổ vật, thiêu rụi đền thờ của các người." Sự bùng nổ bất ngờ của Lâm bộ trưởng khiến tất cả những người có mặt đều biến sắc.

Đặc biệt là Anh Hoa và A Tam.

Bộ trưởng Phụ Lai Nhĩ của Mỹ ban đầu sắc mặt khó coi, nhưng nghĩ đến Ẩn Thị Nhất Tộc, trong lòng ông ta lập tức có chỗ dựa.

"Ông dám!

Ông tưởng tôi sợ ông chắc?

Ẩn Thị Nhất Tộc đã ra tay rồi, ông nghĩ Tần Dã vẫn sẽ lợi hại như trước sao?" Phụ Lai Nhĩ lạnh lùng khiêu khích.

"Ẩn Thị Nhất Tộc?

Hừ!

Chẳng phải cũng vừa chịu thiệt dưới tay Tần Dã đó sao?" Lâm bộ trưởng nghe vậy không khỏi giễu cợt: "Tiếp theo tôi sẽ tận mắt chứng kiến Tần Dã xử lý Ẩn Thị Nhất Tộc của các người như thế nào." Phụ Lai Nhĩ vô thức nắm chặt nắm đấm, lòng đầy phẫn nộ nhưng cũng biết Lâm bộ trưởng nói đúng sự thật, không thể phản bác được gì...

Không khí trong phòng họp Bộ Ngoại giao vô cùng căng thẳng, tưởng chừng chỉ cần ai đó nói thêm một câu là sẽ nổ tung.

Trong Côn Luân Sơn.

Buổi trưa trời vẫn nắng gắt, nhưng buổi chiều mây đen đã phủ kín, gió tây bắc thổi mạnh hơn trước.

Gió tạt vào mặt đau như dao cắt.

"Sắp có bão tuyết rồi, bão tuyết ở Côn Luân Sơn rất lớn, chúng ta sẽ rất nguy hiểm, phải tìm được nơi trú ẩn ngay." Tuyết Lỵ Dương hét lớn với Tần Dã.

Tần Dã đi thêm vài bước, nhìn về phía trước, từ góc độ này có thể thấp thoáng thấy mặt hồ, hơi khác so với hình ảnh trong mộ Nữ Vương.

Hắn ngẩng đầu nhìn trời rồi tiếp tục dẫn mọi người đi tới.

Gió tuyết càng lúc càng lớn, cuồng phong khiến việc hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Đúng lúc này...

Bàn Tử nheo mắt nhìn lên núi, kết quả thấy giữa vùng tuyết trắng

xóa xuất hiện một điểm đen ngòm.

"Dã ca, anh nhìn kìa, có phải là sơn động không?

Chúng ta có thể vào đó trú bão tuyết đấy!" Bàn Tử phấn khởi chỉ vào cái hang đen phía trước.

Hắc Hạt Tử nghe vậy vội vàng nhìn theo hướng Bàn Tử chỉ, mắt sáng rực lên.

Đó chẳng phải là sơn động sao?

"Đi đi đi!

Nhanh lên!

Chúng ta mau vào đó, đúng là sơn động rồi!" Hắc Hạt Tử hưng phấn giục giã.

Mọi người cảm thấy hy vọng, bước chân nhanh hơn hẳn, vội vã áp sát vào cửa động.

Nửa tiếng sau.

Cả người ai nấy đều phủ đầy tuyết, họ vào đến cửa động và rũ sạch tuyết trên người.

Sơn động này cao ba mét, hình thành một lối đi như đường hầm.

Bên cạnh còn có mấy xác chết đã bị đóng băng.

Nhìn trang phục có thể nhận ra đây đều là những người leo núi tự do.

"Trước đây nghe nói Côn Luân nguy cơ tứ phía, người vào không ai trở ra sống sót, giờ xem ra lời đồn không sai." Tuyết Lỵ Dương nhìn những xác chết không khỏi cảm thấy xót xa.

Người này chắc là vào đây lánh bão tuyết rồi chết luôn ở đây...

Ngốc Tiểu Muội tuy đã thấy xác chết vài lần nhưng kiểu chết kinh

dị thế này vẫn là lần đầu gặp, cô đứng sau lưng Hàn đội trưởng, không dám nhìn thi thể kia.

Hàn đội trưởng bước tới kiểm tra kỹ lưỡng, tìm kiếm giấy tờ trên xác chết, nếu có thể thì liên lạc với người nhà của họ.

Hàn đội trưởng nghĩ vậy liền thò tay vào trong túi áo thi thể tìm kiếm.

Kết quả không thấy gì, ông định nhấc cái ba lô bên cạnh lên, nhưng khi chưa kịp chạm vào đã thấy bên trong có thứ gì đó đang ngọ nguậy.

"Đừng động." Bàn Tử thấy vậy vội ngăn Hàn đội trưởng lại, rút gậy leo núi ra khều cái ba lô lên.

Kết quả phát hiện bên trong là một đống tóc đen ngòm.

Một búi tóc đen đang không ngừng ngọ nguậy ở đó.

Hàn đội trưởng thấy vậy liền nín thở.

"Đây là tóc sao?

Tóc mà cũng tự cử động được à?" Hàn đội trưởng vẫn còn ngơ ngác, đây là loại tóc gì vậy?

Trong phòng livestream: 【Vãi!

Đó là tóc à?

Tôi cứ tưởng là thứ gì đó kinh khủng lắm.】【Tóc tự động được mà còn chưa đủ kinh khủng sao?

Nhưng đây là tóc của ai?

Tại sao lại ở đây?】【Tôi là sinh viên y khoa, tôi thấy cách người này chết rất lạ, không giống bị đóng băng mà giống bị bóp cổ chết hơn.】【Không phải chứ?

Chẳng lẽ bị dọa chết?

Nhìn mặt mũi thế kia giống bị dọa chết thật, nhãn cầu suýt thì rơi ra ngoài rồi, tôi thấy khả năng bị dọa chết rất cao.】【Ở đây làm gì có ai?

Đám người kia bị biến thành tượng băng hết rồi, lấy đâu ra người nữa?】【Hay là tại đống tóc kia?

Không lẽ đúng như tôi nghĩ chứ?】Khán giả hiện tại sợ nhất là búi tóc đó, cảm thấy sự xuất hiện của nó thật đột ngột.

Chốn này có tóc mà còn biết động đậy, chẳng lẽ không đáng sợ sao?

Chương 198

Lúc này...

Búi tóc đen đột nhiên ngọ nguậy dữ dội hơn, rồi lao nhanh vào bên trong hang với tốc độ cực nhanh.

Tần Dã thấy vậy quay sang nhìn Hoắc Tú Tú.

Hoắc Tú Tú cảm nhận được ánh mắt của Tần Dã thì ngẩn người, sau đó mỉm cười nhẹ.

Tần Dã thầm thở hắt ra một hơi.

"Vào trong xem thử." Tần Dã nói rồi bước vào trong.

"Được." Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử đều không bỏ qua ánh mắt của Tần Dã lúc nãy dành cho Tú Tú...

Chẳng lẽ có chuyện gì sắp xảy ra?

Hàn đội trưởng và mọi người đều lăm lăm súng trong tay, bám sát Tần Dã đi vào sâu trong sơn động.

Ngay khi họ vừa đi vào.

Đám người Mỹ, Xiêm La cùng đám lính đánh thuê và những kẻ thám hiểm khác cũng từ bên ngoài tiến vào.

Họ vẫn đang tìm kiếm bóng dáng nhóm Tần Dã nhưng không thấy đâu.

"Lạ thật, đám người đó chắc chắn phải ở đây chứ, sao không thấy ai?" Một người Anh Hoa đột nhiên lên tiếng.

"Chắc là đi vào trong rồi, chúng ta có nên vào xem không?" Đội trưởng lính đánh thuê Mỹ nhìn Laura.

Laura im lặng một lúc rồi nhìn ba người còn lại, họ cũng trầm mặc rồi quyết định đi theo xem sao.

Cấm địa Đại Việt nguy hiểm trùng trùng, thần bí khó lường, họ không thạo nơi này, giờ chỉ có thể dựa vào Tần Dã.

Tần Dã đi đâu, họ phải đi đó.

Thế là bốn người dẫn theo một đám người đi vào sâu trong sơn động.

Nhóm Tần Dã càng đi sâu vào trong càng ngửi thấy mùi dược hương.

Hơn nữa mùi này ngày càng nồng nặc.

"Sao ở đây lại có mùi thuốc?

Chẳng lẽ có người sinh sống ở đây?" Hoắc Tú Tú hít hà, vô cùng kinh ngạc.

"Vào trong sẽ biết thôi." A Ninh lạnh lùng lên tiếng.

Cuối sơn động là một không gian khổng lồ, họ đứng ở cửa hang, trước mắt là từng dãy bậc thang đá.

Dưới bậc thang có một bục đá hình bát quái, ở chính giữa là một lò luyện đan bằng thanh đồng.

Ngoài dãy bậc thang dưới chân họ, xung quanh còn có bảy dãy bậc thang khác, được bố trí theo các hướng của bát quái.

"Đây là... phòng luyện đan sao?" Bàn Tử thấy cảnh này thì mắt suýt rớt ra ngoài.

Lò luyện đan này chơi lớn quá vậy?

"Dã ca!

Đây là bát quái phải không?

Cái này có quy tắc gì không anh?" Hoắc Tú Tú nhìn đồ hình bát quái, vô cùng kinh ngạc.

"Luyện đan cần thiên thời, địa lợi, nhân hòa, củi đốt cũng có yêu cầu, nhưng quan trọng nhất là thiên thời, còn phải biết lợi dụng thiên thời.

Bát quái này là một phương pháp để tính toán thời gian." "Ngay cả số bậc thang này cũng là 99, trong mắt họ, chín là số cực hạn, lúc nào cũng không thể thiếu số chín." Tần Dã nghe Hoắc Tú Tú hỏi liền giải thích đơn giản một lượt.

Mọi người nghe xong mới vỡ lẽ.

Khán giả trong phòng livestream cũng cảm thấy mình học hỏi thêm được không ít kiến thức. 【Nói thật, quy mô này hoành tráng quá, không biết có đan dược nào không nhỉ?

Mà đan dược này dùng để làm gì?】 【Chịu, nhưng đây là lần đầu tôi thấy lò luyện đan, cũng là lần đầu thấy nơi luyện đan thực tế, nơi này rốt cuộc là chỗ nào?】 【Không biết, tóm lại tôi thấy rất lạ!

Chỉ muốn biết đan dược có luyện thành công không thôi!】 【Lát nữa sẽ biết, tôi tò mò không biết đây có phải do Tây Vương Mẫu làm ra không, bà ta luyện đan để làm gì nhỉ?】 【Chỗ này gần cung điện Tây Vương Mẫu như vậy, chắc chắn là của bà ta rồi!】 Khán giả bàn tán xôn xao khi thấy lò luyện đan.

Tần dã đi theo bậc thang đến bên cạnh lò đan.

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân vội vàng chạy tới, khi thấy cái lò này, mắt Bàn Tử sáng rực lên.

Đây là lò luyện đan cổ, niên đại lâu đời, bất kể bên trong có gì, chỉ riêng cái lò này mang ra ngoài cũng đủ phát tài to.

Đây là cổ vật hàng thật giá thật đấy!

Tuyết Lỵ Dương nhìn lò đan rồi nhìn quanh, phát hiện dưới những bục bát quái kia có rất nhiều xương trắng.

Ngốc Tiểu Muội thấy vậy không khỏi hít một hơi lạnh.

"Tôi cứ tưởng mấy mảng màu xám kia là gạch đá thanh, không ngờ lại là xương trắng phủ đầy bụi." Tuyết Lỵ Dương thấy đống xương thì sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

Hàn đội trưởng và các binh sĩ nhìn xuống những rãnh dưới chân, phát hiện bên trong toàn là xương trắng, nhìn thôi đã thấy không thể đếm xuể.

Chí ít cũng phải có hàng vạn bộ hài cốt.

"Lạ thật, mọi người có thấy đầu lâu không?

Tôi chỉ thấy xương người nhưng không thấy hộp sọ đâu cả." Hàn đội trưởng nhanh chóng nhận ra điểm bất thường, hài cốt ở đây đều bị mất đầu.

Hàn đội trưởng vừa dứt lời, Hoắc Tú Tú, A Ninh và Hạo Thiên Chân đều nhìn kỹ vào đống hài cốt, quả thực đúng như ông nói, chúng không có đầu lâu.

"Cô quan sát tinh tường đấy, hài cốt ở đây quả thực không có đầu lâu.

Nhìn vết cắt này thì có vẻ như bị chặt đứt một cách thô bạo." Tuyết Lỵ Dương dùng đèn chiếu quan sát kỹ và nhận thấy vết cắt rất bằng phẳng.

"Lạ thật, đầu đâu rồi?

Đám đầu lâu đó biến đi đâu hết rồi?" Hạo Thiên Chân cũng không hiểu nổi.

"Ở đây nè!" Giọng Bàn Tử đột nhiên cao vút, thậm chí còn mang

theo vẻ run rẩy vì căng thẳng.

Mọi người nghe tiếng Bàn Tử thì nhìn sang, thấy gã đang ngồi xổm nhìn vào một cái rãnh của bát quái.

Trong rãnh đó, những hộp sọ được xếp ngay ngắn, tất cả đều bị đặt lộn ngược.

Giống như những vật chứa được sắp xếp chỉnh tề.

Bên trong còn đựng một ít dược liệu, nhưng đã sớm phủ đầy bụi trần.

"Vcl!

Dùng đầu lâu làm bình đựng thuốc sao?" Hắc Hạt Tử không ngờ công dụng của những cái đầu này lại là như thế.

Tuyết Lỵ Dương và Ngốc Tiểu Muội đồng loạt biến sắc.

Giết bao nhiêu người chỉ để lấy đầu lâu làm vật chứa... còn dùng để đựng thuốc...

Tâm lý mọi người đều chấn động mạnh, không khí trở nên ngột ngạt.

Lò luyện đan này rốt cuộc luyện thứ thuốc gì mà cần nhiều đầu lâu đến thế?

Trong phòng livestream: 【Mẹ kiếp!

Sao tôi thấy chỗ này kinh dị thế nhỉ?

Cứ tưởng là nơi tốt đẹp gì, ít ra cũng có mùi thơm, ai ngờ là mùi thuốc trộn lẫn mùi máu tanh.】 【Tôi cũng nghĩ vậy, nơi này chẳng lành lành gì đâu, hay là chạy lẹ đi, ra ngoài có khi còn tốt hơn.】 【Đúng đúng!

Chuồn sớm cho lành!】 【Ra ngoài lánh bão đi, ở đây không an

toàn chút nào.】 Khán giả bàn luận rôm rả, lo lắng cho nhóm Tần Dã.

Việc cấp bách bây giờ là rời khỏi đây.

Chương 199

Mã viện trưởng đang theo dõi cũng vô cùng kinh hãi khi thấy lò đan và đống hài cốt.

"Chẳng lẽ... truyền thuyết là thật?" "Năm xưa Tây Vương Mẫu thực sự đã luyện chế đan dược trường sinh?" Giọng Mã viện trưởng run rẩy khi nói đến đây.

Không ngờ tất cả đều là thật, không phải truyền thuyết?

"Lão Mã, ý ông là sao?" Hàn viện trưởng ngơ ngác, đan dược trường sinh là cái gì?

"Không có gì!

Giờ tôi chưa chắc chắn được, đợi Tần Dã xác thực xong mới biết truyền thuyết có thật hay không." Mã viện trưởng nghiêm mặt, chưa giải thích ngay.

Đầu óc ông như muốn nổ tung, một linh cảm mạnh mẽ cho thấy lần này Tần Dã gặp phải chuyện nhất định sẽ khiến cả thế giới kinh ngạc, thậm chí đảo lộn mọi thần thoại trước đây.

Trong sơn động.

Bàn Tử không dám nhìn đống hài cốt nữa mà nhìn chằm chằm vào lò luyện đan.

"Dã ca, anh nói xem trong cái lò này có đan dược không?" Bàn Tử tò mò lắm, tay gã đã chạm vào nắp lò đan.

Ngay khi gã định mở ra...

Một bóng trắng đột nhiên xuất hiện, lao thẳng về phía Bàn Tử.

"Cẩn thận!" Hắc Hạt Tử phản ứng nhanh nhất, hét lớn cảnh báo.

Bàn Tử đang định mở lò thì nghe tiếng Hắc Hạt Tử.

Gã không kịp nghĩ nhiều, theo bản năng buông tay khỏi lò rồi lăn lộn một vòng trên mặt đất.

"Cái quái gì thế?" Bàn Tử bật dậy nhìn về phía lò đan, vừa nhìn đã thấy ngẩn ngơ.

Chỉ thấy một người phụ nữ tóc dài, mặc bộ đồ bệnh nhân đã cũ nát, bẩn thỉu đến mức không nhìn ra màu gốc.

Mặt bà ta đầy những đường vân kỳ lạ, đôi mắt trắng dã, đôi môi đỏ nhợt nhạt.

Khuôn mặt đầy sát khí.

"Bà..." Bàn Tử chưa kịp nói hết câu đã nhìn rõ mặt người đó.

Khi nhận ra diện mạo của bà ta, gã sững sờ.

Gã và Hoắc Tú Tú quan hệ khá tốt, đương nhiên đã từng thấy ảnh của các trưởng bối nhà họ Hoắc...

Người phụ nữ này sao trông giống người nhà họ Hoắc thế.

"Gào!" Người phụ nữ phát ra tiếng gầm gừ như thú vật, rồi nhảy từ trên cao xuống, vồ về phía Bàn Tử.

Bàn Tử thấy vậy vội né tránh, khiến bà ta vồ hụt.

Nhân cơ hội đó, Bàn Tử vọt tới bên cạnh Tần Dã.

"Dã ca!

Tú Tú!

Hai người nhìn xem bà ấy là ai?" Tiếng hô của Bàn Tử khiến Hoắc Tú Tú và A Ninh đang định rút súng cũng phải khựng lại.

Hoắc Tú Tú quay đầu nhìn người phụ nữ kia, khuôn mặt từng tuyệt mỹ giờ bị những đường vân lạ bao phủ, đôi mắt trắng dã.

Cánh tay, cổ và mặt đầy những vết sẹo không rõ nguyên do.

Khi nhìn thấy khuôn mặt đó, cả người Hoắc Tú Tú cứng đờ, đầu óc trống rỗng.

"Cô...

Cô cô..." Hoắc Tú Tú lẩm bẩm hồi lâu mới thốt ra được ba chữ, giọng nói run rẩy bần bật...

Sao có thể chứ?

Sao Cô cô lại ở đây?

Chẳng phải bà đã đi cùng Ngô Tam Tỉnh và Trần Văn Cẩm rồi sao?

Tại sao bà lại biến thành thế này?

"Cô cô?" Hàn đội trưởng, Tuyết Lỵ Dương và Ngốc Tiểu Muội nghe Hoắc Tú Tú nói vậy thì giật mình.

Tuyết Lỵ Dương vô thức nhìn Tần Dã, giờ cô đã hiểu tại sao trước khi vào hang, hắn lại nhìn Hoắc Tú Tú bằng ánh mắt đó, hóa ra hắn đã sớm biết rồi?

Uỳnh!

Tuyết Lỵ Dương cảm thấy Tần Dã quá đỗi thần bí, càng tiếp xúc lâu càng thấy hắn có sức hút lạ kỳ.

Chẳng lẽ hắn thật sự có tài bói toán?

Không chỉ nhóm Hàn đội trưởng kinh ngạc, mà đám binh sĩ và sát thủ phía sau cũng ngây người.

Đây là cô của Hoắc Tú Tú?

Thế thì đánh đấm kiểu gì đây?

Người phụ nữ này trông chẳng có vẻ gì là hiền lành, họ không

được đánh chết thì chỉ còn cách né tránh thôi?

Khán giả trong phòng livestream cũng ngớ người. 【Vãi!

Đây là cô của Hoắc Tú Tú sao?

Sao lại thành ra thế này?

Bà ấy là thứ gì vậy?】 【Mẹ kiếp, bà ấy đã trải qua những gì thế?

Tại sao lại ở đây?

Mà thân thủ này... nhìn quái dị quá!】 【Nhìn kỹ thì đúng là có nét giống Hoắc Tú Tú thật, nhưng bà ấy đã trải qua chuyện gì rồi?

Nhìn vết thương trên người mà thấy xót, ai đánh bà ấy ra nông nỗi này?】 【Giờ đâu phải lúc nghĩ chuyện đó, phải tính cách đối phó với bà ấy kìa, bà ấy nhìn không bình thường chút nào, lỡ bà ấy tấn công Dã ca hay mọi người thì nguy hiểm lắm!】 【Đúng đúng!

Bạn không nói tôi cũng quên mất.】 Khán giả vô cùng kinh ngạc về thân phận người phụ nữ này, nhưng nan đề tiếp theo là...

đây là người quen, khó ra tay quá!

Mã viện trưởng và Vương giáo thụ ở Học viện Khảo cổ khi thấy người phụ nữ này thì đồng loạt biến sắc.

Choang!

Tách trà trong tay Mã viện trưởng rơi xuống đất, nước nóng văng tung tóe.

Hoắc Linh?

Tại sao cô ấy lại ở đây?

Chẳng phải cô ấy đã mất tích sao?

Sao lại thành ra thế này?

Trần Văn Cẩm và Ngô Tam Tỉnh đâu?

Chẳng lẽ cũng ở đây?

“Sao thế lão Mã?

Ông quen người phụ nữ này à?” Hàn viện trưởng thấy thần sắc Mã viện trưởng thì tò mò hỏi thăm.

“Cô ấy từng là người của Học viện Khảo cổ chúng tôi.” Mã viện trưởng gật đầu, không nói gì thêm.

“Hả?

Chương 200

Học viện Khảo cổ các ông từng thám hiểm Côn Luân rồi sao?" Bạch giáo thụ kinh ngạc, nếu chưa từng thám hiểm thì cô ấy đã không xuất hiện ở đây.

"Không, họ bị mất tích, tôi đã tìm rất lâu mà không thấy." Mã viện trưởng khẽ lắc đầu, ông không tài nào hiểu nổi tại sao Hoắc Linh lại xuất hiện ở đây...

Chuyện gì đã xảy ra?

Tại sao Hoắc Linh lại biến thành thế này?

Hàn viện trưởng và Bạch giáo thụ nhìn nhau, thấy vẻ mặt Mã viện trưởng như vậy nên cả hai đều giữ im lặng.

Trong sơn động.

"Cô cô!" Hoắc Tú Tú định bước tới nhưng bị Tần Dã giữ lại.

"Dã ca!" Hoắc Tú Tú ngước nhìn hắn, mắt đỏ hoe.

"Bà ấy không còn tư duy nữa, cô qua đó sẽ chết đấy." Lời của Tần Dã khiến lòng Hoắc Tú Tú chùng xuống.

Không còn tư duy?

Ý là sao?

Chẳng lẽ bà đã bị thứ gì đó điều khiển rồi?

"Gào!" Hoắc Linh nhìn chằm chằm vào Bàn Tử rồi trực tiếp tấn công gã.

"Hoắc cô cô!

Sao bà cứ đuổi theo tôi thế?

Tôi đắc tội gì bà đâu!" Bàn Tử cảm thấy vô cùng uất ức, sao chỉ truy đuổi mỗi mình gã chứ?

"Dã ca, Bàn Tử kìa..." Hạo Thiên Chân định lên giúp nhưng vẻ ngoài của Hoắc Linh thực sự khiến người ta kinh hãi.

"Bàn Tử định động vào lò đan, đương nhiên gã trở thành mục tiêu của bà ấy rồi." Tần Dã nhìn Hoắc Linh, bình thản nói.

"Lấy dây thừng trói bà ấy lại trước đã." Hắc Hạt Tử lấy dây thừng trong túi ra, đưa một đầu cho A Ninh.

Nói về thân thủ, A Ninh giỏi hơn Hạo Thiên Chân và Hoắc Tú Tú rất nhiều, hợp tác với cô ấy là hợp lý nhất.

Hắc Hạt Tử và A Ninh cầm dây thừng, chuẩn bị sẵn sàng để trói Hoắc Linh.

"Bàn Tử!" Hắc Hạt Tử và A Ninh đồng thanh hô lớn.

Bàn Tử nghe thấy liền đột ngột quay người, chạy thục mạng về phía hai người họ.

Hoắc Linh bám sát phía sau.

Ngay khi Bàn Tử chạm tới dây thừng, gã cúi thấp người né sang một bên.

A Ninh và Hắc Hạt Tử cầm dây lao tới, vòng quanh Hoắc Linh để trói lại.

Hoắc Linh cảm thấy bị hạn chế, mái tóc của bà ta đột ngột vung lên.

Mái tóc đen đó tức thì dài ra, lao thẳng về phía A Ninh.

A Ninh thấy vậy buộc phải buông dây thừng để né tránh.

Ngay khi A Ninh vừa lách qua, mớ tóc đó liền lao thẳng vào mặt

một binh sĩ.

Người binh sĩ đó theo bản năng rút dao găm ra chém một nhát.

Mớ tóc rơi xuống đất vẫn còn ngoe nguẩy như búi tóc trong ba lô lúc trước.

“Hửm?” A Ninh nhìn đống tóc dưới đất, nhíu mày.

Đây chẳng phải mớ tóc đã thấy trước đó sao?

Chẳng lẽ là của bà ấy?

Hoắc Linh được tự do, lúc này bất kể là ai, cứ thấy người là muốn giết.

Vút!

Mái tóc đen lại vung lên, lần này nhắm thẳng mặt A Ninh.

A Ninh lộn ngược một vòng ra sau né được đòn tấn công.

Mái tóc hụt mục tiêu, vừa vặn lúc đám mộ tặc ngoại quốc đang đứng ở cửa hang.

Một lính đánh thuê Mỹ bị tóc xuyên thủng ngực, đổ gục xuống đất.

Laura và ba người còn lại thấy cảnh này thì sững sờ, rồi nhìn xuống Tần Dã với ánh mắt đầy sát khí.

Tên này cố ý đây mà.

Đám lính đánh thuê thấy đồng đội chết thì nổi khùng, nã súng liên tục vào người Hoắc Linh.

“Né ra!” Tần Dã một tay kéo Hoắc Tú Tú nấp sau lò luyện đan.

“Cô cô!” Hoắc Tú Tú định lao ra kéo Hoắc Linh đi nhưng bị Tần Dã ngăn lại.

“Không được đi!” “Dã ca, chuyện này là sao?

Tại sao cô của tôi lại biến thành thế này?" Giọng Hoắc Tú Tú nghẹn ngào.

"Bây giờ bà ấy không phải là cô của cô, mà là Cấm Bà." Tần Dã phớt lờ tiếng đạn lạc, cúi xuống nhìn Hoắc Tú Tú.

"Cấm Bà?

Tại sao bà ấy lại biến thành Cấm Bà?" Bàn Tử nghe thấy vậy cũng tò mò hỏi.

"Cô của cô biến thành thế này e là kiệt tác của Tây Vương Mẫu.

Truyền thuyết kể rằng Tây Vương Mẫu vì muốn trường sinh nên đã luyện chế Thi Miết Đan, chỉ cần ăn vào là có thể trường thọ." "Chỉ có điều Thi Miết Đan này có tác dụng phụ rất lớn.

Ăn vào tuy giữ được nét xuân nhưng độc tính của thi miết sẽ khiến người ta dần biến đổi thành xác sống, chính là hình dạng hiện tại của cô cô." "Tức là thứ mà tôi gọi là Cấm Bà." Tần Dã bình thản nói.

Hoắc Tú Tú, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nghe xong đều nín thở.

"Thi Miết Đan?" Hạo Thiên Chân lẩm bẩm, ánh mắt vô thức nhìn vào lò luyện đan bên cạnh.

Chẳng lẽ Thi Miết Đan được luyện ra từ cái lò này?

"Thi Miết Đan không chỉ tốn kém tiền của mà quá trình luyện chế còn cực kỳ tàn bạo, phải dùng hộp sọ làm vật chứa để đựng dược liệu..." Ánh mắt Tần Dã dừng lại ở những cái rãnh đầy xương sọ kia.

"Mẹ nó!

Cái thứ này lại phải dùng bao nhiêu mạng người để làm ra sao?

Thật quá tàn nhẫn." Bàn Tử không nhịn được mà chửi thề.

“Vậy còn cô của tôi...” Hoắc Tú Tú rơi nước mắt, đó là cô của cô, giờ biến thành thế này sao cô không đau lòng cho được.

Hạo Thiên Chân nhẹ nhàng vỗ vai cô an ủi.

“Hiện tại cô của cô không còn ý thức, chỉ hành động theo bản năng.

Bà ấy biết loại đan dược này đáng sợ nên mới ở đây canh giữ lò đan, để tránh có người bị biến thành quái vật giống mình.” Tần Dã có chút khâm phục Hoắc Linh.

“Hỏng rồi, đạn của đám ngoại quốc kia có làm Hoắc cô cô bị thương không?” Hạo Thiên Chân vỗ trán, lo lắng nhìn Tần Dã.

“Không đâu!” Tần Dã vừa dứt lời thì tiếng súng ngừng hẳn, thay vào đó là những tiếng thét thê lương của đối phương.

Nhóm Hạo Thiên Chân nhìn về phía đám người Mỹ, thấy tóc của Hoắc Linh đang quấn chặt lấy bọn chúng.

Tiếng xương gãy răng rắc vang lên, đầu của những kẻ đó bị vặn đứt lìa.

Laura thấy vậy thì ánh mắt lạnh lẽo, đột ngột vung nắm đấm đánh thẳng vào trán Hoắc Linh.

Hoắc Linh trúng đòn đau đớn, cả người văng xuống dưới lò đan.

Uỳnh!

Chương 201

Hoắc Linh đập mạnh vào lò đan rồi nằm bất động trên đất.

"Cô cô!" Hoắc Tú Tú thấy cô mình bị đánh, lập tức nổ súng về phía Laura.

Laura lướt người né đạn, rồi với tốc độ cực nhanh lao đến trước mặt Hoắc Tú Tú.

Tần Dã thấy vậy rút Hắc Kim Cổ Đao ra, một tay hộ tống Hoắc Tú Tú ra sau, tay kia vung đao chém một nhát.

Laura không thèm để ý đến lưỡi đao, định dùng tay không bắt lấy.

Phập!

Laura cảm thấy lòng bàn tay đau nhói, anh ta sững sờ nhìn bàn tay đang chảy máu của mình.

Anh ta mà cũng bị thương sao?

Tần Dã tung một cú đá cực mạnh vào giữa ngực Laura.

Bụp!

Cả người Laura bị đá văng vào tường đá, tạo thành một hố sâu hoắm.

Laura không thể ngờ mình lại bị đánh thảm hại đến vậy.

Không chỉ anh ta, mà ba người đi cùng cũng kinh ngạc tột độ.

Một con người như Tần Dã sao lại có bản lĩnh này...

Còn thanh đao trong tay hắn nữa, sao có thể làm họ bị thương...

Ba người nhìn nhau đầy e dè.

"Đụng vào người của tôi, anh cũng xứng sao?" Tần Dã đứng chắn

trước Hoắc Tú Tú, tỏa ra sát khí ngút trời.

Hoắc Tú Tú cảm thấy ấm lòng khi thấy Tần Dã bảo vệ mình như vậy.

“Thiên Chân, tìm lối ra đi.” Tần Dã nói khẽ.

“Hả?

Lối ra nào?

Trong này làm gì có lối ra?” Hạo Thiên Chân ngớ người, đây là sơn động mà, đâu phải mộ huyệt, sao lại có lối ra khác.

“Dưới lò đan ấy.” Tần Dã nhắc nhở.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử vội vàng tìm kiếm cơ quan quanh lò đan.

Hai người sờ soạng một hồi, cuối cùng cũng tìm thấy cơ quan bên dưới.

Hạo Thiên Chân khẽ ấn một cái, lò luyện đan từ từ dịch chuyển, lộ ra một mật đạo.

“Có lối ra thật này!” Hạo Thiên Chân mừng rỡ.

“Giáo thụ, Hàn đội trưởng, mọi người đi trước đi, chúng tôi bọc lót.” Hắc Hạt Tử vội nói với đội khảo cổ.

“Được.” Hàn đội trưởng không do dự, cho binh sĩ xuống trước, sau đó đến các giáo thụ.

Ngốc Tiểu Muội định đi cùng Tần Dã.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân dìu Hoắc Linh cùng xuống.

Trong phòng livestream: 【Vãi cả chưởng!

Tôi vừa nghe thấy gì thế?

Người phụ nữ đó là cô của Hoắc Tú Tú, còn ăn Thi Miết Đan để

trường sinh sao?】【Không phải chứ!

Tây Vương Mẫu thực sự nghiên cứu ra thuốc trường sinh sao?】【Ừ thì nghiên cứu ra rồi đấy, nhưng tác dụng phụ tởm quá, biến người ta thành Cấm Bà luôn...】【Tôi thấy tam quan của mình sắp nổ tung rồi, ngôi mộ này đẳng cấp hơn hẳn mấy cái trước, động chạm cả đến trường sinh bất tử luôn kìa?】【Này, bộ chỉ mình tôi thắc mắc sao Dã ca lại hiểu rõ cái hang này thế sao?】【Dã ca là ai chứ?

Quan sát tinh tường lắm, còn phải hỏi à?】【Không, ý tôi là đây không giống phong cách của Dã ca.

Bình thường anh ấy sẽ xông thẳng ra ngoài chứ không phải đi tìm cơ quan...

Tôi nghi Dã ca đang ủ mưu gì đó xấu xa lắm.】【Các bạn nghe kìa!

Có tiếng gì đó đúng không?】Khán giả chăm chú lắng nghe âm thanh truyền ra từ livestream, chờ đợi xem Tần Dã định làm gì.

Khi người cuối cùng vào mật đạo, Tần Dã nhìn chằm chằm vào Laura.

Sau đó, hắn một tay nhấc bổng lò luyện đan lên, quăng thẳng về phía Laura.

Laura thấy lò đan bay tới liền vội né tránh.

Khi anh ta nhìn lại thì Tần Dã đã biến mất, mật đạo cũng đã đóng lại.

"Đáng chết!

Đuổi theo!" Laura giận dữ run người, chưa ai dám làm anh ta bị thương, thù này nhất định phải trả.

Nhưng ngay khi họ định hành động, mặt đất phát ra những âm

thanh kỳ quái.

Nhìn về phía âm thanh phát ra, họ thấy từ trong lò luyện đan bò ra vô số con bọ màu xanh, phía trước là cặp càng độc, đôi râu mảnh khảnh, kích thước còn to hơn nắm tay người thường.

Đám người nhìn thấy bọ thì sững sờ.

“Chạy!

Mau chạy đi!” “Tôi từng thấy tin báo về từ mộ huyệt, lính đánh thuê Mỹ của chúng ta chết thảm dưới hàm răng của loại bọ này đấy, chạy mau!” Một binh sĩ Mỹ hoảng loạn hét lên, không chút do dự quay đầu chạy thục mạng ra cửa động.

Đám Thi Miết cảm nhận được hơi người, bắt đầu bò nhanh về phía cửa hang.

Laura giận đến bốc khói đầu, bị Tần Dã chơi một vố thì thôi, giờ còn bị đám bọ này truy đuổi...

Thật đáng chết.

Anh ta cảm thấy mình liên tục bị thách thức giới hạn.

Giây tiếp theo, anh ta dẫm mạnh lên một con bọ trên mặt đất.

Con Thi Miết chẳng hề hấn gì, chỉ có bàn chân Laura là đau điếng.

Lúc này Laura mới nhận ra tình hình không ổn, vội vã chạy ra cửa động.

Nhóm Tần Dã đi dọc mật đạo, thấy ánh sáng phía trước liền nhanh chân bước ra ngoài.

Lúc này tuyết lớn bên ngoài đã ngừng rơi.

Hàn đội trưởng và Lâm giáo thụ nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đang dìu Hoắc Linh, phân vân không biết tính sao.

Đây chẳng khác nào một quả bom hẹn giờ, có thể nổ bất cứ lúc nào.

"Dã ca, chúng ta đâu phải đánh không lại, sao phải chạy chứ?" "Lũ chó má đó, chúng tưởng tôi sợ chúng chắc." Bàn Tử đặt Hoắc Linh xuống cửa hang rồi quay lại nhìn Tần Dã.

"Bàn Tử, việc gì chúng ta phải tự tay làm?" A Ninh hiếm khi chủ động lên tiếng.

"Ý cô là sao?" Hạo Thiên Chân không hiểu.

"Trước khi đi mọi người không nghe thấy tiếng động gì à?" Tuyết Lỵ Dương đứng cạnh Hàn đội trưởng, nghi hoặc nhìn mọi người.

"Nghe chứ, tôi còn thấy lạ, tiếng gì mà cứ lạo xạo trong lò luyện đan ấy." Hạo Thiên Chân nhớ rõ lắm, lúc đó định nói là trong lò có thứ gì đó, nhưng chưa kịp nói đã bị Tần Dã bảo đi mở cơ quan.

"Thi Miết đấy." A Ninh vì không yên tâm về Tần Dã nên đã đứng đợi ở lối vào, vừa vặn thấy Tần Dã thả đám Thi Miết trong lò đan ra.

"Trong đó có Thi Miết sao?" Hắc Hạt Tử kinh ngạc nhìn Tần Dã, giờ ông ta đã hiểu tại sao Tần Dã bảo mọi người đi trước.

Phải nói là chiêu mượn đao giết người này dùng thật quá đỉnh.

"Cho nên anh cố tình bảo chúng tôi đi trước là để thả Thi Miết ra?" Lâm giáo thụ lúc này đã hiểu rõ mọi chuyện.

Hàn đội trưởng và Ngốc Tiểu Muội đồng loạt nuốt nước bọt.

Đừng bao giờ chọc giận Tần Dã!

Chương 202

Hắn quá đáng sợ, não bộ hoạt động quá nhanh nhạy.

Trong phòng livestream: Khán giả đờ người ra một lúc, sau đó đạn mạc nổ tung. 【Vcl!

Vcl!

Haha, tôi biết ngay Dã ca có ý đồ khác mà, đoán trúng phóc luôn!】【Haha!

Nghĩ thôi đã thấy sướng rồi, dùng Thi Miết trị đám đó thì đúng là hết nước chấm!】【Tôi đột nhiên thấy ghen tị với Hoắc Tú Tú quá, lúc nãy Dã ca bảo vệ cô ấy ngầu bá cháy!

Tôi cũng muốn được Dã ca bảo vệ như thế!】【Tôi cũng vậy!

Cảm giác an toàn chắc chắn là 100% luôn!】【Mấy bà đúng là đồ mê trai, tôi giờ chỉ hóng cảnh Thi Miết truy sát bọn chúng thôi, haha!

Nghĩ đến cảnh đó là thấy vui rồi.】【Mà sao trong cái lò đó lại có Thi Miết nhỉ?

Lúc trước nhóm Dã ca ở đó lâu vậy mà không sao, sao cuối cùng lại có chuyện?】【Lầu trên ơi, câu hỏi này hơi bị thâm sâu đấy nhé!】 Khán giả lúc này rất tò mò, tại sao lúc trước đám Thi Miết không động tĩnh gì, mà lúc cuối lại hành động?

Trong sơn động.

Hoắc Tú Tú nhìn cô mình ra nông nỗi này thì lòng đau như cắt, nhìn những vết thương trên người bà...

"Hửm?" Hoắc Tú Tú mới sực nhớ ra, bộ đồ bà đang mặc có vẻ là đồ bệnh nhân.

Cô nhìn kỹ dòng chữ trên áo.

“Viện dưỡng lão Cách Nhĩ Mộc.” Hoắc Tú Tú lẩm bẩm, cảm thấy nơi này rất quen thuộc.

“Đây là một bệnh viện tâm thần, nếu vậy thì dễ hiểu rồi, vết thương trên người cô cô chắc là bị ở đó, bà ấy cũng trốn thoát từ đó ra.” Hắc Hạt Tử ngồi cạnh Hoắc Tú Tú, dịu dàng an ủi: “Cô đừng quá đau buồn.” “Bệnh viện tâm thần?

Tại sao cô tôi lại vào đó?

Dì Văn Cẩm đâu?

Tam thúc đâu?

Họ đều ở đó sao?” Hoắc Tú Tú không tài nào hiểu nổi tại sao cô mình lại thảm hại thế này.

Hạo Thiên Chân nghe vậy thì ánh mắt thoáng vẻ trầm buồn.

Cậu cũng không biết Tam thúc đang ở đâu, thậm chí trong lòng còn lo sợ hay là Tam thúc cũng đã biến thành Cấm Bà như Hoắc Linh rồi?

“Dã ca, giờ tính sao?

Có mang theo Hoắc cô cô không?” Hạo Thiên Chân hít sâu một hơi, quay sang nhìn Tần Dã.

Tần Dã lắc đầu: “Bà ấy không đi được.” “Tại sao?” Hoắc Tú Tú vội hỏi.

“Bất kể cô mang bà ấy đi đâu, bà ấy cũng sẽ quay lại thôi.

Cô không mang đi được đâu, ở đây mới là nơi thích hợp nhất cho bà ấy.” “Chẳng lẽ cô tôi cả đời phải làm Cấm Bà sao?

Phải sống những ngày tháng không ra người không ra ngợm này sao?” Hoắc Tú Tú nói đến đây, nước mắt lại tuôn rơi.

“Trong mộ Tây Vương Mẫu có Vẫn Ngọc, tìm thấy nó, cô của cô sẽ được cứu.” Thấy Hoắc Tú Tú khóc lóc thảm thiết, Tần Dã chậm rãi nói.

“Thật sao?” Hoắc Tú Tú nghe có cách cứu liền nín khóc, mừng rỡ nhìn hắn.

Tần Dã gật đầu.

“Đằng nào chúng ta cũng vào mộ Tây Vương Mẫu, tiện tay tìm Vẫn Ngọc là chuyện nhỏ thôi mà!” Bàn Tử nghe có cách giải quyết cũng thầm thở phào.

Khán giả nghe có cách cứu cũng thấy nhẹ nhõm theo. 【Mẹ ơi!

Trong mộ Tây Vương Mẫu đúng là nhiều bảo bối thật!

Hèn gì nhiều kẻ tranh nhau đến thế.】 【Biến thành quái vật mà cũng có cách cứu sao?

Dã ca nhà mình đỉnh quá, cái gì cũng biết!】 【Cái Vẫn Ngọc đó là gì nhỉ?

Sao lại có công hiệu thần kỳ vậy?】 【Tôi cũng chịu, tóm lại cứ hóng theo Dã ca là được, những thứ khác không quan trọng!】 【Haha!

Đi đổ đấu với Dã ca đúng là mở mang tầm mắt.】 Khán giả càng ngày càng yêu quý Tần Dã, đặc biệt là khoảnh khắc hắn bảo vệ Hoắc Tú Tú, khiến bao nữ khán giả ghen tị, chỉ muốn chui qua màn hình để được hắn che chở.

Trong sơn động.

Tay Hoắc Linh khẽ động, đôi mắt trắng dã đột nhiên mở ra.

Bà nhìn chằm chằm vào Hoắc Tú Tú.

“Tú Tú...” “Cô cô!” Hoắc Tú Tú mừng rỡ, bà nhận ra cô rồi phải

không?

“Đừng nói cho họ biết... cô đã biến thành thế này.” Hoắc Linh nói xong, nhìn Hoắc Tú Tú với ánh mắt đầy lưu luyến...

Hoắc Tú Tú nhìn ánh mắt của Hoắc Linh, biết bà đã khôi phục lý trí, đôi mắt tràn đầy hân hoan.

“Cô cô...” Hoắc Tú Tú còn muốn nói gì đó, liền thấy Hoắc Linh biến sắc lần nữa, lý trí bị dược tính của Thi Miết Đan từng chút một xâm thực.

“Đi!” Hoắc Linh dứt lời, đột nhiên nghiêng mình, để lại một bóng lưng rồi chạy nhanh vào bên trong sơn động.

“Cô cô!” Hoắc Tú Tú định đuổi theo, nhưng bị Hạo Thiên Chân và Bàn Tử giữ chặt lại.

“Tú Tú, cô không được đi.” Hạo Thiên Chân vội vàng kéo cô lại, hiện tại Hoắc Linh đã mất đi lý trí, nếu thật sự đuổi theo, chỉ sợ kết cục của Hoắc Tú Tú cũng sẽ giống như đám lính đánh thuê ngoại quốc kia.

“Đúng đó, hiện tại chúng ta còn phải giải trừ lời nguyền, dù sao cũng phải xuống mộ để phá giải, chúng ta cũng có thể tiện đường tìm Vẫn Ngọc.

Chỉ cần có Vẫn Ngọc, cô cô của cô sẽ có cứu thôi, tạm thời để Hoắc cô cô ở đây cũng không tệ.” Bàn Tử cũng đứng bên cạnh bổ sung.

Hoắc Tú Tú tự nhiên hiểu ý của bọn họ, nhưng nhìn bóng dáng Hoắc Linh biến mất trước mắt, cô vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu, cuối cùng quẹt đại nước mắt rồi đứng sau lưng Tần Dã.

“Dã ca, tuyết đã ngừng rồi, chúng ta nghỉ ở đây một đêm hay xuất phát ngay bây giờ?

Chúng ta ra ngoài từ ám đạo, hành trình ban đầu đã bị đảo lộn rồi.” Bàn Tử nhìn tuyết trắng trước mắt, ướm lời hỏi thăm.

“Cách mộ không xa nữa đâu.” Tần Dã chỉ thản nhiên đáp.

“A?

Sao có thể?

Chúng ta đều đã chệch khỏi lộ trình mà.” Bàn Tử hơi bất ngờ một chút.

“Cái đồ ngốc này, nói cậu đần cậu còn không chịu nghe, chúng ta phát hiện ra lò luyện đan ở đây thì chứng tỏ cách mộ Tây Vương Mẫu không xa nữa rồi.” “Có lẽ là ngay gần đây thôi, dù sao phòng luyện đan cũng không thể cách mộ quá xa được.” Hắc Hạt Tử nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Bàn Tử, tiến lên vỗ vào gáy hắn một cái, sau đó bắt đầu giải thích.

Bàn Tử và Hàn đội trưởng lúc này mới vỡ lẽ, cảm thấy lời Hắc Hạt Tử nói vô cùng có lý.

“Nghỉ ngơi ở đây, giờ Tý vào mộ.” Tần Dã vừa nói vừa tìm một chỗ ngồi xuống, sau đó nhìn về phía Hoắc Tú Tú và A Ninh.

“Tôi muốn ăn mì!” “Được, tôi đi làm ngay.” Hoắc Tú Tú và A Ninh nghe vậy liền tháo ba lô, tìm bột mì bên trong rồi bắt đầu chuẩn bị nhào bột.

Hàn đội trưởng và Ngốc Tiểu Muội cũng thấy đói, trực tiếp tìm một chỗ nghỉ ngơi.

Sau khi mọi người ăn no uống đủ thì bắt đầu nghỉ ngơi.

Hàn đội trưởng sắp xếp người canh gác, những người khác thì ngủ tại chỗ.

Đến nửa đêm.

Tần Dã đột nhiên mở mắt, đứng dậy đi đến cửa động, ngẩng đầu nhìn những vì sao trên trời.

Chỉ thấy xung quanh ngôi sao Tử Vi sáng rực xuất hiện năm ngôi sao lạ thường, chúng đang dần dần tụ lại quanh sao Tử Vi, đồng thời tỏa ra ánh sáng nhu hòa.

Ánh sáng này càng lúc càng sáng, trực tiếp từ bầu trời chiếu xuống một vị trí ở lưng chừng núi Côn Luân.

Dưới ánh trăng và ánh sao chiếu rọi, Tần Dã nhìn thấy một cổng cung điện khổng lồ, cổng đó được chế tác kim bích huy hoàng, chỉ có thể thấy lấp lánh ánh vàng, còn chi tiết bên trên thì vẫn chưa rõ lắm.

Tít tít tít!!!

Chương 203

Chuông báo thức của Ngốc Tiểu Muội vang lên, mọi người nghe thấy đều tỉnh giấc.

Sau đó họ mới nhận ra Tần Dã từng nói sẽ vào mộ vào giờ Tý.

Ngay lập tức, ý thức của mọi người đều tỉnh táo trở lại.

Họ vội vàng đứng dậy, thu xếp hành lý rồi đến chỗ Tần Dã đang đứng.

Và rồi họ thấy trước mắt hiện ra lối vào của ngôi mộ.

Dưới ánh trăng chiếu rọi, lối vào trông vô cùng nhu hòa, tựa như cổng Thiên Cung xuất hiện giữa không trung.

Còn trên cửa điêu khắc thứ gì thì bọn họ chưa nhìn rõ, chỉ thấy trên đó lờ mờ tỏa ra ánh vàng nhạt.

"Dã ca!

Đây là lối vào sao?" Bàn Tử lúc trước còn ngái ngủ, nhưng khi thấy cảnh tượng này, cơn buồn ngủ lập tức tan biến, đôi mắt trợn ngược lên.

Không hổ là mộ Tây Vương Mẫu, nhìn thôi đã thấy đẳng cấp rồi.

"Đi thôi." Tần Dã cất bước, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn cánh cổng vàng rực trước mặt.

Bàn Tử và những người khác không dám chậm trễ, vội vàng đi theo sau Tần Dã. [Bình luận]: Vãi chưởng!

Vãi chưởng!

Vãi chưởng!

Đây là thật sao?

Tôi không nhìn nhầm chứ? - Đây mà là lối vào mộ Tây Vương Mẫu á?

Đây là cửa Thiên Cung thì có, nhìn đẹp vcl! - Á á á!!

Tôi thấy Thiên Cung rồi, đỉnh cao quá!!! - Không hổ là Dã ca, cái này mà cũng biết được, đúng là Thiên Sư có khác, ai mà ngờ cái cửa mộ này lại hiện ra vào nửa đêm chứ? - Cái này theo nguyên lý gì vậy?

Tại sao cửa mộ lại xuất hiện vào nửa đêm?

Khán giả khi nhìn thấy hình ảnh này đều bắt đầu đoán già đoán non, nhưng kết quả chẳng có cái nào ra hồn.

Mã viện trưởng, Hàn viện trưởng cùng Bạch giáo thụ vốn đang định đi ngủ, kết quả nghe thấy tiếng Bàn Tử và Tần Dã nói chuyện, họ vội vàng mở mắt, và khung cảnh trên màn hình đã biến thành cánh cổng thần thánh kia.

Mã viện trưởng còn tưởng mình nhìn nhầm, dụi mắt lia lịa.

Xác định mình không nhìn lầm, ông vội vỗ vỗ Vương giáo thụ đang ngủ gật bên cạnh.

“Lão Vương, nhìn kìa!

Lối vào mộ Tây Vương Mẫu!” Mã viện trưởng cuống quýt lay Vương giáo thụ, giọng điệu đầy kích động.

Vương giáo thụ mơ màng tỉnh dậy, khi nhìn thấy màn hình livestream, cơn buồn ngủ cũng bay sạch.

“Lối vào mộ?

Tìm thấy bằng cách nào?” Tiếng hô kinh ngạc của Vương giáo thụ làm các giáo thụ khác đang ngủ phía sau tỉnh giấc, bọn họ cũng mở to mắt nhìn màn hình với vẻ không tin nổi.

“Trời đất ơi!

Đây là lối vào mộ sao?

Sao nhìn cao sang thế này?” “Tôi đã hạ bao nhiêu ngôi mộ rồi mà đây là lần đầu thấy cửa mộ tiên khí ngời ngời như vậy.” “Tìm thấy lối vào nhanh thế sao?

Tốc độ này thật đáng kinh ngạc!

Đổi lại là chúng ta, có khi ở trên núi Côn Luân nửa tháng cũng chưa chắc tìm ra.” Các giáo thụ khác khi nhìn thấy lối vào mộ đều vô cùng chấn động.

Không ngờ mộ Tây Vương Mẫu lại có thể thoát tục như vậy, cửa vào chế tác xa hoa đến mức này.

“Ai mà ngờ được cửa mộ chỉ xuất hiện vào nửa đêm cơ chứ!” “Lần này đám người ở nước ngoài càng đứng ngồi không yên rồi.” Mã viện trưởng lo lắng nói.

Giây tiếp theo!

Điện thoại Mã viện trưởng vang lên thông báo tin tức, tiêu đề tin nóng hiện lên hàng đầu. #Chấn động!!

Dãy núi Côn Luân xuất hiện cửa mộ tiên khí ngời ngời!!# #Cửa mộ xuất hiện lúc nửa đêm, liệu có phải là mộ Tây Vương Mẫu thật sự?# #Cửa mộ thoát tục xuất hiện, liệu sẽ gây ra sóng gió gì đây?# Theo sau những tin tức này, không chỉ trong nước Đại Việt chấn động mà các quốc gia khác cũng kinh hãi không kém, sau sự kinh hãi đó chính là sự tham lam hiện rõ trong ánh mắt bọn họ.

Tại nước Mỹ.

Nguyên thủ nước Mỹ và các quan chức cao cấp đang tụ tập lại, chẳng có chút buồn ngủ nào, tất cả đều kinh hãi nhìn màn hình lớn.

Điều này gây ra sóng gió mãnh liệt trong lòng bọn họ.

“Không ngờ ngôi mộ của Đại Việt lại ẩn giấu thần bí đến vậy, nếu không đi theo Tần Dã thì thật sự không tìm ra được.” Một vị quan chức kinh hãi lên tiếng.

“Cho nên, đi theo Tần Dã là lựa chọn sáng suốt nhất.” Một vị quan chức khác tiếp lời, sau đó nhìn về phía nguyên thủ ở giữa, “Ẩn Thị nhất tộc ra tay, thật sự không vấn đề gì chứ?

Trước đó...” Vị quan chức đó chưa nói hết câu đã thấy sắc mặt nguyên thủ khó coi, liền kịp thời im lặng không dám nói tiếp.

“Ẩn Thị nhất tộc là chủng tộc thần bí nhất thế giới này, nếu họ cũng không được thì Tần Dã thật sự là người lợi hại nhất thế giới rồi.

Nhưng dù lợi hại đến đâu hắn cũng chỉ là một con người, còn Ẩn Thị nhất tộc...” Nguyên thủ nước Mỹ nhìn màn hình lớn với nụ cười khát máu.

Hiện tại đã tìm thấy mộ, Tần Dã không còn giá trị lợi dụng nữa.

Tốt nhất là sớm ra tay kết liễu mạng chó của hắn.

Không chỉ nước Mỹ có ý nghĩ này, Nhật Bản, Hàn Quốc và Ấn Độ cũng đều có chung suy nghĩ: lối vào mộ đã tìm thấy, Tần Dã hết giá trị lợi dụng.

Việc cần làm bây giờ là tiêu diệt bọn họ, chỉ cần giết được Tần Dã, không chỉ có được bảo vật trong mộ Tây Vương Mẫu mà còn nhận được tiền thưởng trên Ám Vọng.

Lúc này, các phòng họp cấp cao của các quốc gia đều sáng đèn, thảo luận cách để người của mình tiến vào mộ nhanh nhất và giết chết Tần Dã.

Đặc biệt là những sát thủ trên Ám Vọng, lúc này đều muốn ra tay

với Tần Dã ngay lập tức, họ không mấy hứng thú với bảo vật trong mộ vì không nghĩ mình đủ khả năng mang chúng ra ngoài.

Đêm nay sẽ là một đêm không ngủ.

Trên núi Côn Luân.

Nhóm Tần Dã giẫm lên tuyết phát ra tiếng lạo xạo, nhưng không ai kêu mệt, ngược lại còn rất kỳ vọng và hưng phấn.

Sắp được vào mộ Tây Vương Mẫu rồi, ai nấy đều hào hứng vô cùng.

Càng tiến gần hơn đến việc phá giải lời nguyền trên người, sao có thể không kích động cho được.

"Tần Dã, anh nói vào mộ lúc nửa đêm, có phải vì cái cửa mộ này chỉ buổi tối mới thấy được không?" Ngốc Tiểu Muội vừa đi vừa truy hỏi.

"Tử Vi tinh chu, ngũ tinh hoàn nhiễu." "Thiên hữu dị tượng, đế tinh quật khởi." "Sao Tử Vi trở nên sáng rực, vị trí địa lý chính là Côn Luân, cho nên tôi đoán sao Tử Vi này chính là ám chỉ Tây Vương Mẫu." Tần Dã ngẩng đầu nhìn những vì sao, chậm rãi lên tiếng.

"Sao Tử Vi chẳng phải dành cho bậc đế vương sao?

Sao lại thành Tây Vương Mẫu?" Hắc Hạt Tử hơi khó hiểu, Tây Vương Mẫu là đế vương ư?

"Hạt Tử, chuyện này anh không biết rồi, nghe nói địa vị của Tây Vương Mẫu cực cao, tuy không phải hoàng đế nhưng năng lực và địa vị còn vượt xa hoàng đế, điểm này anh không biết nhiều bằng tôi đâu." Bàn Tử cười hì hì, không nhịn được mà chém gió với Hắc Hạt Tử.

"Cậu lại biết à?" Hắc Hạt Tử nhìn cái vẻ đắc ý của hắn mà ngứa

mắt.

“Tôi đương nhiên biết địa vị Tây Vương Mẫu lớn hơn hoàng đế, cái tôi đang nghĩ là, Dã ca nói sao Tử Vi sáng, nghĩa là đế tinh trỗi dậy, liệu có phải Tây Vương Mẫu đã đạt được trường sinh không?” Lời của Hắc Hạt Tử làm Hạo Thiên Chân, Hoắc Tú Tú và A Ninh đều giật mình.

Đúng vậy, sao lại quên mất chuyện này cơ chứ.

“Bà ấy tỉnh lại cũng là chuyện tốt, ít nhất còn có thể hỏi về chuyện bộ tộc Quỷ Động, chúng ta cũng có cơ hội sống sót.” Hạo Thiên Chân hiện tại có cảm giác vừa mừng vừa lo.

Chương 204

Nhắc đến lời nguyền, Hàn đội trưởng và Ngốc Tiểu Muội đều cảm thấy không thoải mái, nếu không phá giải được lời nguyền, bọn họ đều sẽ chết...

Trong thoáng chốc không ai nói gì, chỉ còn tiếng bước chân lạo xạo trên tuyết. [Bình luận]: Vcl!

Tôi thấy sự việc có vẻ không giống như tôi nghĩ rồi, tầng thứ tiếp xúc đã khác hẳn, không còn là chuyện mộ huyệt của con người nữa mà thăng cấp lên một tầm cao mới rồi. - Đúng đúng đúng, tôi thấy chuyện này thật là huyền huyễn, lúc đầu tôi vào xem cuộc sống thường ngày của sinh viên giòn tan, ai ngờ lại thành xem Dã ca đạo mộ phiêu lưu ký... - Từ đạo mộ phiêu lưu ký biến thành khám phá Tây Vương Mẫu, chứng kiến cuộc đời của một nhân vật thần thoại, tôi thấy mình thật hạnh phúc! - Đó mà là hạnh phúc à?

Đó là may mắn, ai mà có cơ hội thấy Tây Vương Mẫu tỉnh lại chứ?

Tổ tiên bao đời của tôi đều không có cơ hội này, mà tôi lại gặp được, điều này có nghĩa là gì? - Đừng nói nữa, tôi bắt đầu quay màn hình đây, sau này tôi chết đi còn có cái chứng minh cho con cháu là tổ tông tụi nó từng thấy Tây Vương Mẫu... - Lầu trên, tỉnh lại đi!

Khán giả cảm thấy lời này rất đúng, thế là bắt đầu bấm quay màn hình, ai nấy đều chờ đợi nhóm Tần Dã mở ra mộ Tây Vương Mẫu.

Cùng lúc đó.

Những sát thủ và lính đánh thuê ngoại quốc khác đang vô cùng thảm hại nằm vật trên tuyết.

Bọn họ thở hồng hộc, trên mặt đầy vẻ kinh hoàng và sợ hãi.

Sau khi Tần Dã thả Thi Miết ra, họ đã bị truy đuổi ráo riết.

Những kẻ có thân thủ tốt, chạy nhanh thì may mắn thoát nạn, còn những kẻ yếu hơn thì đã bị Thi Miết ăn sạch.

Họ trơ mắt nhìn đồng đội bị Thi Miết ăn đến mức chỉ còn bộ xương trong nháy mắt.

Cảnh tượng đó khiến họ sợ đến mức tè ra quần, chỉ hận không có thêm chân để bò ra lối thoát.

Vất vả lắm mới rời khỏi sơn động, đám Thi Miết kia dường như cảm nhận được điều gì đó, đột nhiên dừng lại không tấn công nữa.

Ngay khi họ còn đang nghi hoặc thì đám Thi Miết trực tiếp chạy ngược trở vào.

Những người này tuy không hiểu chuyện gì nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm, ít nhất hiện tại họ đã an toàn.

Laura lúc này lòng bàn tay rỉ máu, nhỏ xuống tuyết trắng vô cùng nổi bật.

Trên mặt cô ta hiện rõ vẻ nghiến răng nghiến lợi, phần nhiều là sự căm hận.

Ba người bên cạnh thấy vẻ thảm hại của Laura, cũng nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề.

Cơ thể họ không phải loại vũ khí thông thường có thể làm bị thương, vậy mà con dao của Tần Dã lại có thể thương tổn được Laura...

Tần Dã này không dễ đối phó rồi!

"Chris, anh thấy Tần Dã này thế nào?" Người đàn ông mặc vest đỏ bên cạnh nghiêng đầu hỏi người đàn ông mặc vest xanh.

“Dù nhìn thế nào thì người này cũng không thể giữ lại.” Chris sắc mặt âm trầm khó coi, nghiến răng nói.

Đúng lúc này, điện thoại vệ tinh của họ vang lên, Chris lấy ra nhấn nghe.

“Nói!” “Cái gì?” “Tôi xem ngay.” Chris vội vàng cúp điện thoại, sau đó nhìn đám lính đánh thuê.

“Trên người các người có thiết bị liên lạc không?

Tôi muốn xem livestream ngay lập tức.” Chris nhìn đội trưởng lính đánh thuê, đáy mắt đầy vẻ khinh bỉ, cơ thể con người đúng là phế vật, mới chạy có một đoạn mà đã thở không ra hơi.

Đội trưởng lính đánh thuê vội vàng lấy thiết bị điện tử ra, truy cập vào phòng livestream của Tần Dã.

Vừa đúng lúc thấy họ đã tìm được lối vào, và lối vào đó...

“Chúa ơi!

Thật là quá đẹp, đây chính là lối vào mộ Tây Vương Mẫu sao?” Đội trưởng lính đánh thuê lúc này trợn tròn mắt, nhãn cầu suýt rơi ra ngoài.

Tiếng kêu kinh ngạc của hắn thu hút đám binh lính xung quanh, khi thấy cánh cửa mộ này, tất cả đều ngẩn ngơ như những kẻ chưa từng thấy sự đời, không ngừng xuýt xoa quá đẹp.

Chris và Laura thấy vậy liền áp sát vào bên cạnh đội trưởng lính đánh thuê, khi thấy mộ Tây Vương Mẫu xuất hiện, tim họ cũng chấn động mạnh, sau đó liền tỉnh táo lại.

Đã tìm thấy lối vào.

“Lập tức xuất phát tìm lối vào, sau khi vào bên trong mộ, trực tiếp giết chết Tần Dã, chỗ bảo vật còn lại sẽ là của chúng ta.” Laura lúc

này đối với Tần Dã chỉ có một ý nghĩ duy nhất, đó là giết!

"Rõ!" Đám lính đánh thuê lúc này bất chấp tất cả, chỉ muốn vào trong để vét sạch mộ Tây Vương Mẫu.

Rạng sáng.

Trời sắp sáng, Bàn Tử và mọi người thở hồng hộc, bước chân không hề chậm lại mà càng lúc càng nhanh.

"Dã ca, chúng ta đi nhanh chút đi, lỡ đâu mặt trời lên, sao lặn mất là chúng ta không tìm thấy lối vào đâu." Hai chân Bàn Tử đã tê dại nhưng hắn không hề phàn nàn mà vẫn tiếp tục đi, chỉ sợ chậm một chút là không vào được nữa.

"Không đâu." Tần Dã thản nhiên nói.

"Cánh cửa này sẽ mở trong ba ngày, sau ba ngày vào giờ Tý mới đóng lại." Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử đều ngẩn người.

Bước chân đồng loạt khựng lại, tất cả nhìn Tần Dã với vẻ ngỡ ngàng.

Đặc biệt là Bàn Tử, nghe xong lời hắn nói liền ngồi phịch xuống đất.

"Cái gì?

Ba ngày?

Dã ca sao anh không nói sớm?

Biết thế đã không thức đêm mà đi, mệt chết Bàn gia rồi, bao nhiêu năm tôi chưa đi bộ nhiều thế này, anh muốn vắt kiệt sức tôi à." Bàn Tử dứt khoát nằm ườn ra, vẻ mặt đầy tuyệt vọng.

Lâm giáo thụ cũng bắt đầu đuối sức, nhưng ông không phàn nàn mà vẫn cố đi cùng đám thanh niên vì sợ lỡ mất cơ hội vào mộ.

Hiện tại nghe nói còn ba ngày nữa, dây thần kinh căng thẳng của ông lập tức giãn ra, cảm giác mệt mỏi cũng theo đó mà ập tới.

Hàn đội trưởng, Tuyết Lỵ Dương và Ngốc Tiểu Muội cũng sững sờ, nhìn Tần Dã với vẻ khó hiểu.

Họ không hiểu tại sao phải vội vã lên núi như vậy, rõ ràng còn nhiều thời gian, leo núi ban đêm rất nguy hiểm.

"Bởi vì tôi không ngủ được." Tần Dã đứng đó, nhìn ánh mặt trời sắp ló dạng, bình thản đáp.

Cái gì cơ?

Không ngủ được?

Dã ca của tôi ơi, anh nói anh không ngủ được nên chúng tôi phải bồi anh leo núi à?

Vì một câu không ngủ được mà bắt cả đội ngũ đang ngủ ngon phải thức dậy leo núi với anh?

Dã ca anh thật là cừ khôi, dựa vào sức mình mà khiến cả đội mất ngủ...

"Không phải chứ!

Anh không ngủ được?" Bàn Tử đã nghĩ qua rất nhiều lý do, duy chỉ có lý do này là hắn thật sự không ngờ tới.

Cứ tưởng gặp chuyện đại sự gì rồi, hóa ra chỉ vì hắn không ngủ được.

Tuyết Lỵ Dương đột nhiên có chút thấu hiểu cảm giác mà Ngốc Tiểu Muội từng nói.

Chính là... rất khó chịu.

Khóe miệng Ngốc Tiểu Muội giật giật, cảm giác như quay lại hồi

mới quen Tần Dã, đúng là cái cảm giác đó, nó lại tới rồi.

Khán giả trong phòng livestream cũng cạn lời với lời giải thích của Tần Dã. [Haha!

Chương 205

Tôi cũng cứ tưởng Dã ca muốn chiếm tiên cơ nên mới vội vàng vào mộ, hóa ra là tôi hiểu lầm!] - Tôi thật sự vạn vạn không ngờ Dã ca lại đưa ra lý do này. - Haha!

Vẫn là Dã ca của tôi, trước sau như một, tôi cứ tưởng anh ấy thay đổi rồi, cuối cùng vẫn là anh ấy! - Vẫn cứ là khiến tôi dở khóc dở cười, haha!!

Khán giả hoàn toàn bất lực trước lời giải thích của Tần Dã.

Ánh mặt trời lên cao, mọi người đã đến trước cửa mộ, lúc này họ mới nhìn rõ, những thứ lấp lánh ánh vàng trên cửa chính là những con thần long bằng vàng ròng.

Còn cánh cửa mộ này cũng được làm từ ngọc thạch.

Nhìn khối ngọc thạch màu xanh biếc trước mắt, mắt Bàn Tử và đám người đó cứ sáng rực lên.

Ngay cả Lâm giáo thụ cũng không kìm được mà nhìn thêm mấy lần, ông không phải chưa từng xuống mộ, cũng không phải chưa từng thấy ngọc thạch, nhưng cánh cửa đá như thế này... lần đầu tiên ông nhìn thấy, cánh cửa ngọc thạch này là một khối ngọc nguyên vẹn.

Vân ngọc trên đó đều đồng nhất, hơn nữa không có vết nối, nhìn là biết tạc từ một khối lớn.

Còn con kim long kia là tạc rãnh trên ngọc trước, sau đó mới đổ vàng lỏng vào để đúc thành.

Lâm giáo thụ trong lòng kinh hãi, cửa mộ đã chế tác xa hoa thế này, một cánh cửa thôi đã trị giá liên thành, bên trong sẽ còn như thế nào nữa.

“Đây là ngọc thạch sao?

Nhìn đỉnh quá đi mất!” “Cái này mà mang đi được thì chúng ta phát tài to rồi!” Bàn Tử thỉnh thoảng lại đưa tay sờ sờ, dường như làm vậy mới thấy thỏa mãn.

“Bàn Tử, cậu nghĩ gì vậy?

Thứ này cậu mang đi nổi không?” Hắc Hạt Tử tiến lên vỗ một phát vào gáy hắn.

“Phi, tôi chỉ nói vậy thôi, tôi là hạng người thấy tiền sáng mắt sao?” Bàn Tử nhổ một bãi, ra vẻ chính nghĩa lẫm nhiên.

Đội khảo cổ: Cậu chính là hạng người đó chứ còn gì nữa!

Cảm nhận được ánh mắt của họ, Bàn Tử có chút mất tự nhiên nhìn cánh cửa ngọc.

“Nhìn tôi làm gì?

Tôi nói cho mọi người biết, chúng ta không phải hạng tham tài, nhưng đám người ngoại quốc kia thì có đó, nhất là đám người Ấn Độ, toàn từ ổ chuột đi ra, thấy khối vàng lớn thế này bọn họ không phát điên mới lạ.” Bàn Tử còn tự tìm lý do cho mình.

Hàn đội trưởng và Lâm giáo thụ sực tỉnh, đám người kia đến để cướp bảo vật Đại Việt, bảo vật lớn thế này họ thấy rồi sao có thể không mang đi?

Nhỡ đâu họ gọi thêm viện trợ thì sao?

Điều đó rất khó nói.

“Không đâu, họ không mang đi được.” Tần Dã đứng bên cạnh bình thản nói.

“Tại sao?” Bàn Tử lại ngẩn ra.

Tần Dã lần này không đáp lại mà nhìn chằm chằm vào cánh cửa ngọc, bắt đầu tìm kiếm lối vào để mở cửa.

"Đừng thắc mắc nữa, Dã ca nói không sao là không sao, vẫn nên nghĩ cách mở cửa đá này đi." Hắc Hạt Tử thấy Tần Dã không nói cũng không hỏi thêm, mà bắt đầu nghiên cứu cơ quan trên cửa ngọc, cánh cửa lớn thế này muốn đẩy ra là không thể, chắc chắn phải có cơ quan.

Tuyết Lỵ Dương sau khi đến đây cũng luôn quan sát cánh cửa đá trước mắt.

Cô phát hiện trong miệng con kim long có một điểm khác thường.

Một con kim long đang há miệng, một con thì không, và trong cái miệng đang há kia có một lỗ khóa.

Lỗ khóa này nhìn dẹt dẹt, không giống lỗ khóa thông thường.

"Trong này có một lỗ khóa." "Chỉ là lỗ khóa này nhìn rất dẹt... lại còn khá dài nữa!" Tuyết Lỵ Dương dùng đèn pin soi kỹ một lượt nhưng không nhìn thấy đáy.

Sau lời của Tuyết Lỵ Dương, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều áp sát vào lỗ khóa đó.

"Đây là lỗ khóa gì vậy?

Sao nhìn lạ thế này?" "Hình như tương đồng với đoản kiếm." Hạo Thiên Chân nhìn kỹ một hồi, rút ra một con dao găm định đút vào, nhưng phát hiện độ dày của dao quá mỏng.

"Dùng phi tiêu của tôi thử xem." Hắc Hạt Tử lấy phi tiêu ra đưa cho Hạo Thiên Chân.

"Không được, phi tiêu của anh độ dày thì đủ nhưng chiều dài không đủ, không tới được đáy." Hạo Thiên Chân lắc đầu.

“Nếu nói về chiều dài và độ dày đủ nhất thì chỉ có Hắc Kim Cổ Đao của Dã ca thôi.” Hắc Hạt Tử quan sát lỗ khóa hồi lâu, cuối cùng dời tầm mắt sang thanh đao sau lưng Tần Dã.

Ngốc Tiểu Muội sững sờ, đao của Tần Dã?

Từ lúc đi mộ Hiến Vương anh ấy đã luôn đeo thanh đao này, bình thường ít khi dùng nên cô không chú ý lắm.

Chẳng lẽ đao của Tần Dã chính là chìa khóa mở cánh cửa ngọc này?

Không thể nào?

Ngốc Tiểu Muội tâm thần chấn động, không dám tin nhìn Tần Dã.

Tần Dã không dài dòng, rút Hắc Kim Cổ Đao ra, đâm mạnh vào vị trí lỗ khóa, sau đó khẽ xoay một cái.

Oành!

Oanh long long!!

Cánh cửa ngọc chậm rãi mở ra, một luồng khí tức thần bí và cổ xưa từ bên trong tràn ra.

Mọi người thấy cửa ngọc đã mở, Hàn đội trưởng, Lâm giáo thụ, Ngốc Tiểu Muội và Tuyết Lỵ Dương đều ngơ ngác.

Tại sao đao của Tần Dã lại là chìa khóa mở cổng mộ Tây Vương Mẫu?

Chẳng lẽ thanh đao này có lai lịch gì sao?

Không chỉ bọn họ thắc mắc mà khán giả trong phòng livestream cũng mịt mù. [Vcl!

Tôi không hoa mắt chứ?

Đao của Dã ca lại là chìa khóa?] - Mẹ ơi!

Dã ca không phải người thường, đến thanh đao cũng bá đạo như vậy, thanh đao này liệu có quan hệ gì với ngôi mộ này không? - Vãi thật!

Nói vậy thì Dã ca lại sắp có thêm danh tính khác được tiết lộ sao? - Trước đó ở mộ Nữ Vương đã thấy một danh tính khác của Dã ca rồi, đó là do đích thân Nữ Vương và Đại Tế Ty thừa nhận, nên tôi đoán Dã ca có lẽ cũng có quan hệ gì đó với Tây Vương Mẫu này! - Ái chà!

Tôi bắt đầu mong đợi rồi đây, tôi cũng nghĩ vậy, tôi thấy Dã ca thật là ngầu!!!

Khán giả đều bị thao tác này của Tần Dã làm cho choáng váng, không tài nào tin được cánh cổng lớn lại được mở bằng vũ khí của Tần Dã.

Mã viện trưởng, Bạch giáo thụ và Hàn viện trưởng cũng không khỏi giật mình kinh hãi.

Họ cứ ngỡ cánh cửa ngọc này sẽ có cơ quan phức tạp, ai ngờ chìa khóa lại chính là đao của Tần Dã?

Điều này thật quá đỗi kinh ngạc.

Thật không khoa học chút nào!

"Đao của Tần Dã là lai lịch thế nào?

Lão Vương, ông có biết không?" Mã viện trưởng như sực nhớ ra điều gì, vội vàng nhìn Vương giáo thụ phía sau.

"Không, tôi quen Tần Dã lâu vậy rồi cũng chỉ là quan hệ thuê mướn, còn về trang bị của cậu ấy tôi chưa bao giờ hỏi qua, nhưng tôi thấy cậu ấy đeo thanh đao đó suốt, hình như nó rất nặng, ít nhất cũng phải vài trăm cân." Vương giáo thụ nhớ lại hồi đó mình còn đưa tay định sờ thử, kết quả là chẳng nhấc lên nổi chút nào, nghĩ lại thấy thật

xấu hổ.

"Vài trăm cân?" Bạch giáo thụ, Hàn viện trưởng và các giáo thụ khác đều kinh hãi khôn cùng.

Chương 206

Tần Dã lại đeo một thanh đao nặng vài trăm cân đi khắp nơi sao?

Hơn nữa còn mang vẻ mặt tỉnh bơ như không có gì.

Làm sao mà làm được vậy?

Sức lực của Tần Dã rốt cuộc lớn đến mức nào?

Đổi lại là bọn họ, đừng nói là đeo đi bộ, có nhấc lên thôi cũng trầy da tróc vẩy rồi.

"Tần Dã này bí mật thật không ít." Mã viện trưởng thấy vậy, khoanh tay trước ngực, mặt đầy vẻ chấn kinh.

Còn Laura và Chris đang quan sát họ, khi thấy đao của Tần Dã là chìa khóa cửa ngọc, đầu óc họ cũng có chút quay cuồng.

Laura cúi đầu nhìn vết thương trên tay, đều là do thanh đao đó gây ra, thanh đao này tuyệt đối không phải loại thường.

"Đi nhanh lên, nhất định phải giết Tần Dã." Laura không quan tâm thanh đao của tên kia là thần binh lợi khí gì, làm cô ta bị thương, Tần Dã phải chết...

Trước cửa mộ.

Tần Dã thản nhiên rút Hắc Kim Cổ Đao ra, tra vào bao rồi cất bước đi vào trong cửa lớn.

Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân bám sát phía sau, sau đó mới đến đội khảo cổ và đám binh lính.

Tuyết Lỵ Dương và Ngốc Tiểu Muội nhìn nhau một cái rồi tiếp tục đi theo Tần Dã vào bên trong.

"Tần Dã, tại sao đao của anh lại mở được cánh cửa ngọc này

vậy?" Ngốc Tiểu Muội thật sự tò mò vô cùng.

Cô không tài nào hiểu nổi.

Không chỉ cô, mà đám binh lính và đội khảo cổ phía sau cũng rất tò mò, đều đứng đó chờ anh trả lời.

"Trùng hợp thôi!" Tần Dã thản nhiên đáp.

"Trùng hợp?" "Làm gì có chuyện trùng hợp thế chứ?" Ngốc Tiểu Muội bị câu trả lời này làm cho ngẩn ngơ, sao có thể trùng hợp đến mức đó được.

"Nếu không thì sao?" Tần Dã hỏi ngược lại một câu.

Ngốc Tiểu Muội nghẹn lời, không biết giải thích thế nào, anh bảo trùng hợp thì là trùng hợp vậy!

Mọi người vào trong mộ, bắt đầu quan sát môi trường xung quanh.

Đó là một sơn động tối đen, thoang thoảng mùi không gian trống trải.

Men theo đường hầm đi vào bên trong, họ đến một đoạn dũng đạo.

Khi vào trong dũng đạo, họ cảm thấy nhiệt độ xung quanh hơi cao.

"Bên ngoài băng thiên tuyết địa, sao trong này lại nóng thế nhỉ?" Bàn Tử vừa nói vừa bực bội kéo kéo cổ áo, còn cởi luôn áo lông vũ bỏ vào ba lô.

"Trong này đúng là một thế giới khác, nhiệt độ này thật thoải mái, rất thích hợp để nuôi mấy con động vật nhỏ." Ngốc Tiểu Muội ngẩng đầu quan sát dũng đạo, ra vẻ không mấy để tâm mà nói.

"Động vật nhỏ?" Hắc Hạt Tử nghe lời Ngốc Tiểu Muội xong liền giật mình.

Nơi này thật sự rất phản thường, ở sơn động cửa vào vẫn còn

băng giá, nhưng sau khi vào đây nhiệt độ lại cao như vậy.

Hắc Hạt Tử đưa tay sờ lên tường đá, bức tường này vẫn còn hơi ấm, trên tường còn có rất nhiều lỗ nhỏ tầm mười mấy centimet.

"Hử?

Trên tường sao lại có nhiều lỗ thế này?" "Chẳng lẽ có cơ quan?" Lời của Hắc Hạt Tử làm bước chân mọi người khựng lại, họ đều nhìn về phía tường đá bên cạnh.

"Cơ quan?

Chắc không phải đâu?

Nếu có cơ quan thì lúc chúng ta mới vào đã phải kích hoạt tấn công rồi chứ!" Bàn Tử cũng chú ý đến những cái lỗ trên tường.

Sau đó hắn cầm đèn pin soi vào một cái lỗ, liền thấy bên trong xuất hiện một đôi mắt đỏ lòm đang trừng trừng nhìn mình.

"Mẹ nó!

Trong này có thứ gì đó!!" Lúc này...

Tê tê tê!!!

Tần Dã dừng bước, ánh mắt khóa chặt phía trước, liền thấy trên tường đá xuất hiện từng con rắn đen nhỏ chui ra.

"Dã ca!

Rắn kìa!!" Bàn Tử thấy trước mắt xuất hiện nhiều rắn như vậy, lại nghĩ đến đôi mắt vừa nãy, lúc này lông tơ hắn dựng đứng cả lên.

Sao lại nhiều rắn thế này?

"Lùi lại!" Hàn đội trưởng kéo Lâm giáo thụ, vội vàng ra lệnh cho những người phía sau lùi lại.

Ngốc Tiểu Muội và Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng chạy về phía

sau.

Tần Dã thấy vậy liền nhíu mày, lùi về cuối dũng đạo.

Khi thấy từ những cái lỗ trên tường chui ra rất nhiều rắn, mọi người đều hiểu công dụng của những cái lỗ đó, hóa ra là dùng để nuôi rắn?

Mọi người thấy đám rắn đó đông như kiến cỏ, từng con rắn đen có mào thịt trên đầu chui ra từ lỗ, cả lối đi ngập tràn những con rắn đen nhỏ, chen chúc ma sát vào nhau.

"Đây là rắn Dã Kê Bột Tử?

Nhưng sao trên đầu nó lại có mào thịt thế kia?" Hắc Hạt Tử không phải chưa từng thấy Dã Kê Bột Tử, nhưng loại có mào thịt thì đây là lần đầu thấy.

"Chuẩn bị!" Hàn đội trưởng trực tiếp rút vũ khí ra, sẵn sàng chiến đấu.

Đúng lúc này... [Tê tê tê!!!] Miệng Tần Dã phát ra tiếng kêu tê tê, âm thanh này làm Ngốc Tiểu Muội và Tuyết Lỵ Dương ngẩn người.

Sao lại quên mất chứ, Tần Dã có thể giao tiếp với động vật mà.

Nếu có thể thương lượng được thì tốt quá, ít nhất cũng tiết lộ được nhiều tài nguyên, dùng để đối phó với đám mộ tặc kia là tốt nhất. [Bình luận]: Vcl!

Nhiều rắn Dã Kê Bột Tử thế, chúng từ đâu ra vậy? - Dã Kê Bột Tử là loại rắn gì? - Đó là một loại rắn độc, độc tính cực mạnh, bị cắn một phát là chưa đầy mười giây đã mất mạng, hơn nữa tốc độ còn rất nhanh, người dân địa phương chúng tôi thấy loại rắn này đều phải tránh xa. - Vậy chẳng phải là kịch độc sao?

Loại rắn này còn được nuôi nhốt nữa?

Tây Vương Mẫu có sở thích gì vậy?

Sao lại nuôi loại này? - Đi mà hỏi Tây Vương Mẫu ấy!

Dù sao Dã ca cũng bảo Tây Vương Mẫu đã tỉnh lại rồi, biết đâu đã trường sinh, vẫn có cơ hội đối diện trò chuyện trực tiếp đó!! - Vãi!

Cậu bớt chém gió đi.

Khán giả bàn tán xôn xao, cảm thấy loại rắn độc này thật đáng sợ, chúng chen chúc nhung nhúc trên mặt đất, nhìn thôi đã thấy buồn nôn.

Đây mới chỉ là xem qua màn hình, nếu ở hiện trường chắc họ nôn chết mất.

Trong mộ.

"Tê tê tê!!!" Đối mặt với âm thanh đột ngột của Tần Dã, bầy rắn đều ngẩn ra, nhưng rất nhanh đã bắt đầu giao lưu với con người này.

Tần Dã: "Chúng ta cần đi qua." Rắn Dã Kê Bột Tử A: "Không thể nào, chúng ta bao nhiêu năm rồi chưa được ăn thịt, các ngươi tới thật đúng lúc." Tần Dã: "Phía sau còn có một đám người nữa, các ngươi có thể ăn bọn họ." Rắn Dã Kê Bột Tử B: "Ta không thể ăn hết sao?" Tần Dã: "Ngươi không thể ăn tôi, ngươi cũng không ăn nổi tôi đâu!" Rắn Dã Kê Bột Tử C: "Tìm chết!" Khí tức Kỳ Lân trên người Tần Dã đột nhiên bùng nổ, hình xăm Kỳ Lân sau lưng ẩn hiện, một luồng uy nghiêm đáng sợ đè ép bầy rắn đối diện.

Đám rắn khi cảm nhận được uy áp đó, cơ thể đều cứng đờ lại.

Chương 207

Rắn Dã Kê Bột Tử A: “Anh em ơi, sao tự nhiên tao thấy sợ quá!

Hay là mình chuồn thôi?” Rắn Dã Kê Bột Tử B: “Tao cũng thấy sợ, trên người tên này có khí tức gì đó rất lạ, nhìn thôi đã thấy run cả đuôi!” Rắn Dã Kê Bột Tử C: “Hay là chúng ta đi đi, chẳng phải bảo còn có người nữa tới sao?

Chúng ta mau đi thôi!” Rắn Dã Kê Bột Tử A: “Lời hắn nói mà mày cũng tin à?

Nhỡ không có thì sao?” Rắn Dã Kê Bột Tử C: “Không có thì mày làm gì được?

Mày giết nổi hắn không?” Rắn Dã Kê Bột Tử A: “...” Tần Dã không rảnh nghe chúng lải nhải, quay sang nhìn Bàn Tử.

“Bom lửa!” “Rõ!” Bàn Tử lấy bom lửa từ trong túi ra, giật chốt rồi ném đi, quả bom phun ra ngọn lửa, sau đó lửa lớn lập tức lan rộng.

Đám Dã Kê Bột Tử thấy lửa tới, chỉ biết tranh nhau chui ngược vào các lỗ trên tường.

Rắn Dã Kê Bột Tử B: “Thằng cha này chơi đánh lén, đúng là xấu xa hết chỗ nói.” Rắn Dã Kê Bột Tử C: “Bớt lảm nhảm đi, đánh không lại thì chỉ có nước chạy, mau chui vào đi, mấy thằng phía sau đè lên đuôi tao rồi.” Tần Dã nghe đám rắn này ríu rít phàn nàn, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Quả nhiên!

Đám rắn này vẫn rất đáng yêu.

Hy vọng những nhóc tì đáng yêu này có thể chiêu đãi đám người kia thật tốt.

Ngọn lửa chỉ duy trì được năm phút rồi tự tắt.

Bàn Tử và Hắc Hạt Tử đứng sau lưng Tần Dã đều ngẩn người.

Đám rắn này cũng biết điều quá nhỉ, còn biết đường cũ mà về sao?

"Dã ca, anh nói gì với chúng vậy?" Hạo Thiên Chân vô cùng tò mò, họ giao tiếp kiểu gì thế?

"Bảo chúng nhường đường rồi chúng đi thôi." Tần Dã bình thản giải thích.

"A?" Hạo Thiên Chân ngẩn ngơ?

Chỉ đơn giản vậy thôi?

Xong chuyện rồi sao?

Không thể nào?

Ánh mắt Hắc Hạt Tử lóe lên một tia thâm trầm, nhưng không nói toạc ra.

Tần Dã thấy đám kia đã nhường đường liền cất bước đi qua.

Ngốc Tiểu Muội, thợ quay phim và Hàn đội trưởng đều cảnh giác nhìn những cái lỗ nhỏ, lo lắng lát nữa đám rắn lại xông ra cắn cho một phát.

Đó là rắn độc, chỉ cần một phát là đủ mất mạng rồi.

"Đây là rắn gì vậy?

Nhìn sao lạ thế?" Ngốc Tiểu Muội không rành về các loài rắn, cô thắc mắc hỏi.

"Đó là Dã Kê Bột Tử, một loại rắn có độc tính cực mạnh, trên đầu chúng có mào, chắc là đã được nuôi nhốt, cơ thể chúng đen tuyền nhưng phần cổ có mấy tầng màu xám nhạt." "Đó là đặc điểm của Dã Kê Bột Tử, bị cắn một phát thì chỉ mười giây sau là độc phát tử vong,

không có cơ hội cứu chữa đâu.” Tuyết Lỵ Dương hiểu rất rõ về loài rắn độc này, cô từng gặp ở nước ngoài, đồng nghiệp của cô đã chết thảm dưới nanh độc của chúng.

Cho nên cô ấn tượng rất sâu sắc về loài rắn này.

“A?

Loại rắn lợi hại vậy sao?

May mà đám rắn đó bị Tần Dã khuyên lùi, nếu không chúng ta e là khó qua khỏi.” Sắc mặt Ngốc Tiểu Muội trắng bệch đi vài phần.

“Ừm.” Tuyết Lỵ Dương nói đến đây còn không nhịn được mà liếc nhìn Tần Dã một cái. [Bình luận]: Vcl!

Lúc thấy bầy rắn đó kêu tê tê, tôi thật sự sợ muốn chết. - Tôi cứ lo Dã ca lát nữa sẽ bị chúng cắn. - Tôi cũng thế!

Lỡ thương lượng không thành thì tiêu đời. - Mọi người có để ý lúc đó trên người Dã ca dường như có một loại khí tức rất đáng sợ không, lúc đó tôi thấy tim mình run rẩy luôn! - Tôi cũng cảm nhận được, chỉ là tôi cứ ngỡ là ảo giác, cứ tưởng mình nhìn nhầm thôi. - Kệ đi, dù sao Dã ca không sao là được rồi.

Khán giả không muốn nghĩ quá nhiều về vấn đề này, quan trọng là tất cả đều an toàn.

Mã viện trưởng, Hàn viện trưởng và Bạch giáo thụ thấy cảnh này đều vô cùng an lòng.

Tại sao ư?

Vì đó là cảm giác an toàn!

Trần giáo thụ đã nói rồi, đi theo Tần Dã là nằm chờ thắng, cảm giác an toàn cực kỳ cao.

Họ đều đã tận mắt chứng kiến, cảm giác an toàn đó quả thật tràn

trẻ.

Đặc biệt là Mã viện trưởng, ông còn kích động hơn nhiều.

Trước đây khi họ xuống mộ, đã có bao nhiêu đồng nghiệp phải hy sinh mới chinh phục được những ngôi mộ đó.

Hiện tại có Tần Dã thì đã khác hẳn, giảm bớt được bao nhiêu rắc rối...

Nếu lúc đó bên cạnh Hoắc Linh và những người khác cũng có một người như Tần Dã thì đã không...

Mã viện trưởng thở dài một tiếng, cuối cùng trong lòng quyết định tăng lương cho Vương giáo thụ, nhất định phải tăng lương, đúng là tinh mắt nhìn người, mời được Tần Dã về là một công trạng lớn.

Còn đám mộ tặc ngoại quốc phía sau vẫn luôn dõi theo Tần Dã.

Tuy không biết Tần Dã nói gì với bầy rắn nhưng biết đám rắn này sợ lửa là đủ rồi.

Nhóm Laura dẫn đầu đám người Mỹ, Nhật Bản và các nước khác đứng trước cửa mộ.

Đáy mắt họ đều là vẻ kích động.

Thật cảm ơn Tần Dã đã đích thân mở cửa, nếu không họ thật sự không vào được.

Ánh mắt mọi người tham lam lướt qua cánh cửa ngọc, hận không thể tháo cánh cửa mang về ngay lập tức, nhưng họ biết điều đó là không thể.

Tuy nhiên điều đó không ngăn cản được việc họ sẽ phá hủy cánh cửa này khi rời đi.

Thứ họ không có được thì kẻ khác cũng đừng hòng có!

“Vào trong đi, chuẩn bị sẵn cồn và chất trợ cháy, tuyệt đối không được để xảy ra sai sót gì.” Đội trưởng lính đánh thuê nước Mỹ cảnh giác nhìn đám binh lính và sát thủ phía sau.

Còn về nhóm Laura, đó không phải chuyện hắn có thể can thiệp.

Bản lĩnh của họ hắn đã thấy rõ, chắc sẽ không có vấn đề gì.

Một nhóm người hùng hổ tiến vào trong mộ.

Và còn một toán người khác cũng lặng lẽ tới, âm thầm đi theo sau họ...

Nhóm Tần Dã đi một lúc, rời khỏi dũng đạo, đến một cung điện.

Cung điện này khác hẳn với dũng đạo và sơn động lúc trước.

Bên trong được chế tác vô cùng xa hoa, tường đá được đính ngọc phỉ thúy, xung quanh là những dải lụa bay múa, trên đỉnh vòm còn treo một viên dạ minh châu, tuy hơi tối một chút nhưng cũng đủ soi sáng cả cung điện.

Bên trong cung điện xuất hiện năm cánh cửa, mỗi cánh cửa đều viết một chữ, và mỗi cánh cửa có màu sắc khác nhau.

Hai bên cửa có hai ngọn đèn dầu đang tỏa ra ánh sáng mờ ảo.

Ánh sáng đó giống như quỷ hỏa dưới địa ngục, khiến cánh cửa bị phản chiếu trông như lối vào địa ngục.

Khán giả trong phòng livestream khi thấy cung điện này đều bị kinh ngạc tột độ. [Vãi!

Chương 208

Cung điện này chế tác rực rỡ quá nhỉ?

Không biết tốn bao nhiêu ngọc thạch phỉ thúy để trang trí nữa!] - Còn viên dạ minh châu kia, to quá thể, nó còn sáng hơn cả cái bóng đèn trong phòng trọ của tôi nữa. - Vãi vãi vãi!!

Tôi đúng là kẻ nghèo hèn, tôi chết đi chỉ có một nấm mồ nhỏ, người ta thì chỉnh được cái bài thế này trong mộ, sao tôi thấy ghen tị quá vậy? - Tôi không ghen tị, tôi là ngưỡng mộ, mười kiếp nữa tôi cũng chẳng có cơ hội xây được cái mộ lớn thế này.

Khán giả đều bị mê hoặc, đồng thời họ cũng hiểu đây chỉ là một cung điện nhỏ, chỉ có thể coi là một gian phụ, nếu thấy được chủ mộ thất thật sự thì không biết sẽ ra sao nữa?

Càng nghĩ khán giả càng thêm mong đợi...

Đội khảo cổ và binh lính đều ngẩn người.

Cung điện này xây dựng thật sự quá đỉnh.

Đây mới chỉ là một cung điện nhỏ mà đã xa hoa thế này, không biết phía sau còn xa hoa đến mức nào nữa?

Lâm giáo thụ nhìn những cánh cửa đó, mắt ông cũng tỏa sáng, vô cùng kích động.

“Mau!

Mau qua xem những văn tự đó đi, đây có lẽ đều là lịch sử văn hóa của Đại Việt chúng ta.” Lâm giáo thụ vừa nói vừa rảo bước đi tới, bước chân vô cùng vội vã.

Các sinh viên đội khảo cổ bắt đầu cùng Lâm giáo thụ nghiên cứu

chữ trên cửa.

Hàn đội trưởng và các binh lính khác sững sờ một lát rồi định thần lại, bắt đầu tuần tra khắp cung điện để tránh những nguy hiểm tiềm tàng.

Còn Bàn Tử khi thấy ngọc thạch phỉ thúy thì mắt sáng rực, không nhịn được mà tiến tới định cạy vài viên.

“Bàn Tử!

Cậu làm gì vậy?” Hạo Thiên Chân đi tới bên cạnh Bàn Tử, vỗ vai hắn.

Bàn Tử giật mình nảy người: “Không có gì, tôi chỉ xem chơi thôi.” Nhìn nụ cười chột dạ của Bàn Tử, Hạo Thiên Chân liền biết bệnh cũ của hắn lại tái phát rồi.

“Cậu đừng có mà làm càn, đây là đang livestream đó, chuyện của cậu mà bị phát sóng ra ngoài là cậu tiêu đời luôn đấy.” “Sao thế được, Bàn gia tôi là hạng người đó sao?

Tôi chỉ nghiên cứu chút thôi.” Bàn Tử vội vàng phủ nhận, “Cậu nói xem cái cung điện này sao lại xây thành thế này?

Chỉ vì năm cánh cửa kia thôi à?” “Đó không phải năm cánh cửa đơn giản, đó là Ngũ Hành Môn, tương ứng với âm dương ngũ hành, chúng ta phải chọn một cái để vào, nhưng cái cửa này không dễ vào đâu.” Hắc Hạt Tử vừa lúc nghe thấy cuộc đối thoại của bọn họ liền lên tiếng.

“Anh sợ cái gì chứ?

Chẳng phải có Dã ca ở đây sao?” Bàn Tử căn bản không để tâm, dù sao có Tần Dã ở đây thì không có chuyện gì mà anh ấy không giải quyết được.

“Mà nói chứ Dã ca đang làm gì vậy?” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Tần Dã.

“Dã ca, uống nước đi.” Hoắc Tú Tú đưa chai nước khoáng cho Tần Dã.

Tần Dã không ngần ngại nhận lấy rồi uống một ngụm lớn.

Nhưng ánh mắt vẫn luôn nhìn về phía con đường lúc trước họ đi vào.

“Anh đang nhìn gì vậy?” Bàn Tử thấy Tần Dã cứ nhìn chằm chằm con đường phía sau liền tò mò hỏi.

“Xem kịch.” Tần Dã bình thản đáp.

“Kịch gì cơ?” Bàn Tử và Hắc Hạt Tử đều nhìn theo tầm mắt của anh.

Giây tiếp theo!

Liền thấy trong đường hầm lúc trước lóe lên ánh lửa, kèm theo những làn khói đen bốc ra.

“Hử?

Lửa?

Sao lại có lửa?” Hoắc Tú Tú cau mày nghi hoặc nhìn đường hầm.

Chẳng lẽ đám người kia đuổi tới rồi?

Tốc độ cũng khá đấy!

“Dã ca, kịch anh nói chính là cái này sao?” Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

“Ừm, bọn chúng tưởng rằng ngọn lửa có thể xua đuổi bầy rắn đó, đó chỉ là một đòn nghi binh thôi, còn tôi đã nói với bầy rắn là...” “Phía sau chúng ta còn một đám người nữa, đủ cho chúng ăn một bữa no

nê.” Tần Dã vừa nói vừa ngồi bệt xuống đất, chờ nghe tiếng kêu thảm thiết của những kẻ kia.

Tuyết Lỵ Dương, nhóm đạo mộ và Ngốc Tiểu Muội phía sau đều cạn lời, hóa ra ngọn lửa đó là đòn nghi binh để tạo ảo giác cho chúng.

Khiến chúng tưởng rằng lũ rắn sợ lửa để rồi cuối cùng lơ là cảnh giác, bầy rắn sẽ đột nhiên xuất hiện tấn công.

Lúc đó số người chết chắc chắn sẽ không ít.

Phải nói rằng thủ đoạn chơi khăm người khác của Tần Dã đúng là tầng tầng lớp lớp.

“Dã ca, có ai nói với anh là thỉnh thoảng anh cũng thâm hiểm lắm không?” Bàn Tử ngồi cạnh Tần Dã, nghiêm túc nhìn anh.

“Ừm, có.” Tần Dã thản nhiên đáp.

“Ai?

Ai mà đỉnh cao dám nói anh như vậy?” Bàn Tử hứng thú hẳn lên.

“Cậu!” Bàn Tử: “...” Bàn Tử thấy mình đâu có nói sai!

Dã ca làm việc đôi khi thật khó hiểu, đào hố cho kẻ địch mà chẳng thèm do dự lấy một giây.

Nhưng mà hắn thấy chuyện này cũng khá là sướng, thế là sao nhỉ?

Giây tiếp theo!

“A...” “Chuyện gì thế này?

Tại sao đám rắn này lại chui ra nữa?” “A!

Cứu mạng với!” Ở đầu kia đường hầm vang lên từng hồi kêu la, thậm chí là những tiếng kêu tuyệt vọng.

Nghe thấy âm thanh này, mắt Tần Dã lóe lên một tia sáng.

Ừm, quả nhiên tiếng kêu thảm thiết thốt ra từ miệng người nước

ngoài nghe vẫn êm tai hơn.

Đám rắn này tạm thời có thể cầm chân chúng được một lúc, Tần Dã cũng không vội.

Còn Hoắc Tú Tú phía sau đều giơ ngón tay cái với Tần Dã.

"Dã ca, vẫn là anh cao minh, chiêu ám toán này của anh đỉnh thật." Hắc Hạt Tử không tiếc lời khen ngợi.

Đừng nói chi, nghe tiếng đó đúng là hả dạ thật.

Những người khác cũng gật đầu lia lịa.

Hàn đội trưởng và binh lính sau khi nghe tiếng kêu thảm thiết liền vội vàng đi tới bên cạnh Tần Dã, nghe họ nói chuyện mới hiểu ra là Tần Dã lại giăng bẫy đám người ngoại quốc kia.

Họ cũng không nghĩ nhiều, tiếp tục tuần tra cả không gian.

Khán giả trong phòng livestream lúc này cũng nhận ra Tần Dã cố ý làm vậy. [Haha!!

Vẫn là Dã ca lợi hại hơn, chuyên gia đào hố người khác!!] - Haha!!

Tiếc là chúng ta không thấy được, tôi cũng muốn xem cảnh đám người đó bị rắn độc xử lý thế nào, ai bảo bọn họ dám động vào cổ vật Đại Việt làm gì? - Chứ còn gì nữa!

Chỉ tiếc là không thấy được thôi! - Người Đại Việt các người thật quá đáng, dãy núi Côn Luân này là của các người sao?

Đó cũng là một phần của nước Ấn Độ chúng tôi, tại sao người Ấn Độ chúng tôi không được vào?

Chương 209

- Các người còn dám hãm hại người Ấn Độ chúng tôi, thật đáng ghét! - Ái chà!

Lại còn có kẻ đứng ra đòi công bằng cho quốc gia nữa kìa?

Tôi đúng là coi thường các người rồi, cái gì mà Ấn Độ các người?

Các người cũng xứng sao? - Đến Đại Việt chúng tôi cướp bóc cổ vật mà còn dám ngang nhiên vậy à?

Các người thật là mặt dày vô liêm sỉ, tính chơi bài gì?

Cậy nước đông dân hiếp đáp nước ít người à? - Định dùng biện pháp mạnh sao?

Cậy đông hiếp yếu à?

Khán giả trong phòng livestream lúc này đều đang phẫn nộ.

Đám người này rõ ràng là muốn cưỡng đoạt, họ có thể dùng những thủ đoạn thô bạo để cướp đi cổ vật Đại Việt...

Mẹ kiếp!

Hèn gì Tần Dã chẳng khách khí chút nào với họ, đúng là không nên khách khí, trực tiếp giết sạch là đúng rồi.

Còn bên trong Bộ Ngoại giao.

Lúc này không khí vô cùng căng thẳng, tựa như một bình gas có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

"Tần Dã!" "Đại Việt các ông thật là giỏi quá đi mà... dám dùng thủ đoạn thâm hiểm như vậy để mưu sát lính đánh thuê nước Mỹ của chúng tôi?" Bộ trưởng Wallener nghiến răng nhìn Bộ trưởng Lâm.

“Thì đã sao?

Người nước Mỹ các ông nếu không đến đây thì cũng đâu có chết!

Chuyện này trách được ai?

Chỉ có thể nói là các ông kỹ kém hơn người thôi.” Bộ trưởng Lâm rất hài lòng với hành động của Tần Dã, cười vô cùng rạng rỡ.

Nhưng hành động đó trong mắt Wallener chẳng khác nào một sự khiêu khích.

“Bộ trưởng Lâm, ông nghĩ đây là lúc nào?

Không chỉ có người của Mỹ, Nhật Bản và Hàn Quốc vào mộ đâu, hiện tại một nửa số quốc gia trên hành tinh này đều có người trong đội ngũ đó.” “Chỉ dựa vào một mình Đại Việt, các ông có thể đối kháng lại tất cả các quốc gia đó không?

Tốt nhất là nhường bảo vật Đại Việt ra, chúng tôi có lẽ còn nể mặt giữ lại chút thể diện cho các ông, nếu không...” Wallener dữ tợn nhìn Bộ trưởng Lâm, thậm chí đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, đó là cướp trắng trợn.

Đạo lý "có ngọc quý cũng là cái tội" chắc bọn họ không phải không hiểu chứ?

“Cho nên các ông định cướp trắng trợn?

Hay là các ông muốn đổi trắng thay đen?” Bộ trưởng Lâm sắc mặt không đổi, nhưng bàn tay nắm chặt ghế vẫn không ngừng siết lại.

Trong lòng ông là sự phẫn nộ!

Là chấn kinh!

Những quốc gia này thật sự muốn cướp trắng trợn, đúng là đáng hận đến cực điểm.

“Thì đã sao?

Cánh tay sao vặn nổi đùi.” Bộ trưởng Matsushita của Nhật Bản thấy Mỹ đầy tự tin như vậy, lúc này cũng có thêm nhiều niềm tin.

“Vậy thì cứ chờ xem các người có phải đối thủ của Tần Dã không?

Cho dù có đi hết thì đã sao?

Hiện tại kẻ bị chơi chết là người của các nước các người, chứ không phải Đại Việt chúng tôi!” “Tiếp theo tôi sẽ tận mắt nhìn thấy hy vọng của các người tan thành mây khói, nhìn thấy nền tảng của các người từng chút một bị tiêu diệt sạch.” Bộ trưởng Lâm lúc này chỉ cảm thấy Tần Dã ra tay vẫn còn hơi chậm, đúng ra nên tiêu diệt sạch bọn chúng luôn.

“Thật sao?

Vậy chúng ta cứ chờ xem.” “Mấy con rắn độc cỏn con chưa thể làm gì được họ đâu.” Bộ trưởng Wallener vô cùng tin tưởng đám người Laura, dù có chết thì cũng là người của các nước nhỏ kia chứ không phải họ.

Bộ trưởng Lâm cười khẩy, không quên bồi thêm một nhát dao.

“Vậy sao?

Thế kẻ bị Tần Dã chém cho một đao là ai?

Rồi kẻ bị lò luyện đan đập trúng lại là ai?” “Ông...” Bộ trưởng Wallener đột nhiên giận dữ nhìn Bộ trưởng Lâm, cứ nghĩ đến việc Laura cũng chịu thiệt dưới tay Tần Dã là ông ta lại lộn ruột.

Đã thế còn bị Bộ trưởng Lâm nhìn thấy, giờ lại bị chế nhạo như vậy, trong lòng càng thêm bừng bừng lửa giận.

Nhưng chuyển niệm nghĩ lại, chẳng mấy chốc nữa họ sẽ nẵng tay

trên được bảo vật của Đại Việt, thế thì chẳng có gì phải lo lắng hay căng thẳng cả.

Cứ để Bộ trưởng Lâm tha hồ chế nhạo đi.

Trong mộ.

Laura thấy loài rắn này độc tính mạnh, dễ dàng giết chết bao nhiêu người như vậy, ngay lúc đám lính đánh thuê và sát thủ còn đang dốc sức chiến đấu thì mắt cô ta đột nhiên biến thành màu đỏ.

"Gầm..." Từ miệng cô ta phát ra tiếng gầm gừ, thậm chí còn lộ ra răng nanh sắc nhọn.

Móng tay trên tay mọc dài ra, cuối cùng trong lòng bàn tay cô ta tỏa ra ánh sáng xanh lam, ánh sáng đó kết thành một quả cầu sáng rồi ném thẳng về phía bầy rắn.

Bùm!

Một luồng hàn khí mạnh mẽ ập tới.

Dã Kê Bột Tử tuy độc tính mạnh nhưng dù sao vẫn là loài rắn, cơ thể không chịu nổi nhiệt độ băng giá.

Theo luồng hàn khí này ập đến, đám rắn trực tiếp bị đông cứng.

Từng con một nằm đơ ra trên mặt đất không nhúc nhích.

Điều này cũng cho đám sát thủ, lính đánh thuê và các vu nữ một cơ hội thở dốc, họ vẫn chưa hoàn hồn, giẫm lên xác bầy rắn mà chạy thục mạng vào trong.

"Bản lĩnh của Laura đúng là tăng tiến không ít." Chris cười hì hì vỗ vai cô ta, hoàn toàn không để tâm đến cảnh tượng trước mắt.

"Hừ, tôi phải giết Tần Dã!" Laura hiện tại trong đầu chỉ toàn ý nghĩ muốn giết Tần Dã, nếu nói đám rắn này không phải do Tần Dã giở trò thì đúng là có quỷ.

Sự căm hận của cô ta đối với Tần Dã đã đạt đến đỉnh điểm, tên Tần dã này rõ là một kẻ tiểu nhân, chỉ toàn dùng những chiêu thâm hiểm, không dám đối đầu trực diện với họ.

“Cứ vào trong trước rồi tính sau.” Chris cũng cảm thấy Tần Dã thật sự đáng chết, họ thấy bầy rắn đã nằm im trên đất liền thong thả bước đi qua.

Đúng lúc này, Tần Dã cau mày lại.

Trước đó tại đường hầm, khí tức vốn dĩ ấm áp, cộng thêm ngọn lửa hỗ trợ nên không khí càng thêm nóng bức, nhưng hiện tại... hắn rõ ràng cảm nhận được từng trận hàn khí thổi qua.

Tần Dã thản nhiên đứng dậy, đi tới trước mặt Lâm giáo sư đang nghiên cứu văn tự trên cửa. "Tần Dã, trên cửa này tương ứng với văn tự ngũ hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, hơn nữa còn là văn tự thời nhà Hán, chỉ là chúng ta nên chọn thế nào mới đúng?" Lâm giáo sư thấy Tần Dã tới liền lộ vẻ khó xử.

Nghiên cứu cổ vật thì ông rất thạo, nhưng về cơ quan thì ông kém xa. "Cửa Kim." Tần Dã không chút do dự chọn cửa Kim. "Tại sao?

Chẳng lẽ cửa Kim này sẽ dẫn đến chủ mộ thất nhanh hơn?" Lâm giáo sư ngẩn người, sao lại chọn tùy ý như vậy?

Hay là bản thân hắn đã suy tính từ trước? "Vì tôi thích vàng." Tần Dã thản nhiên đáp lại, sau đó bước về phía cánh cửa vàng rực kia.

Để lại cả đội khảo cổ và đám người Tuyết Lỵ Dương đứng ngây người trong gió.

Chương 210

Chọn cửa Kim chỉ vì thích vàng?

Nói đi nói lại chẳng phải vẫn là vì tiền sao?

Á!

Đây chính là niềm hy vọng của lịch sử Đại Việt họ sao?

Nhóm Tần Dã không chút do dự bước vào cửa vàng.

Ngay khi bọn họ vừa rời đi, đám người Laura cũng vừa vặn tới được cung điện.

Đám lính đánh thuê và sát thủ khi nhìn thấy tường vách đều là ngọc thạch phỉ thúy, trên đầu lại treo dạ minh châu, mắt ai nấy đều sáng rực lên.

Chỉ hận không thể ngay lập tức cậy hết chúng ra mang về. "Chris, anh đoán xem, bọn họ đi cánh cửa nào?" Laura và hai người đàn ông khác nhìn Chris chờ đợi.

Chris nhìn năm cánh cửa, đôi mắt ánh lên tia sáng xanh lam, trong tâm trí hắn hiện ra cảnh một nhóm người đi vào cánh cửa màu vàng.

Đôi mắt Chris trở lại bình thường: "Bọn họ đi cửa vàng." Laura nghe xong liền sải bước định tiến tới mở cửa, nhưng dù có dùng lực thế nào, cánh cửa vẫn không hề nhúc nhích. "Vô ích thôi, cánh cửa này có giới hạn thời gian, phải đợi hai mươi phút sau mới mở được." Chris nhớ lúc đó nghe Tần Dã nói về tình huống cánh cửa này trước khi vào.

Hắn có kỹ năng nhìn ngược thời gian, bất kể Tần Dã đi đâu, chỉ cần hắn muốn là có thể nhìn thấy những chuyện Tần Dã đã làm trước đó. "Chết tiệt!

Còn phải đợi hai mươi phút nữa." Laura hiện tại đang vô cùng giận dữ, cô ta chỉ muốn giết chết Tần Dã ngay lập tức.

Chris đứng tại chỗ, ánh mắt quét qua đám lính đánh thuê đang cố cạy đá quý, đáy mắt đầy vẻ khinh bỉ.

Đám nhân loại ngu xuẩn, chút ơn huệ nhỏ nhoi này đã mờ mắt, thật là nực cười.

Bên trong mộ!

Nhóm Tần Dã và Bàn Tử đang đi trong một đoạn đường hầm, tường vách xung quanh đều được làm bằng vàng, thiết bị chiếu sáng vừa bật lên, xung quanh liền rực rỡ ánh kim. "Vãi chưởng!

Vàng này sắp làm mù mắt tôi rồi, cái này mà mang ra ngoài một khối thì trị giá không ít tiền đâu nhỉ?" Bàn Tử đưa tay sờ lên tường, toàn là vàng thật cả đấy. "Vàng trên tường này anh không mang đi được đâu, đừng có mơ, cái này là kiến trúc nguyên khối, động vào một miếng là chỗ này sụp ngay, lúc đó thì bị chôn trong vàng thật đấy." Hắc Hạt tử cũng quan sát nơi này từ lâu, có thể xác định kiến trúc này là một thể thống nhất. "Hả?

Vậy thôi bỏ đi, tôi chỉ xem chút thôi." Bàn Tử nói rồi vẫn có chút luyến tiếc mà sờ thêm vài cái. "Đây là cửa Kim nên được làm bằng vàng, vậy những cửa khác cũng tương ứng với thuộc tính như vậy sao?" Ngốc Tiểu Muội tò mò hỏi. "Có thể nói như vậy, mỹ nữ MC, cô thông minh đấy." Hắc Hạt tử quay người mỉm cười nhìn Ngốc Tiểu Muội, không tiếc lời khen ngợi.

Ngốc Tiểu Muội bất ngờ được khen cũng thấy hơi ngại ngùng.

Khán giả trong phòng livestream nhìn thấy ánh vàng kim chói lọi thì vô cùng kích động. [A a a!!

Vàng!

Nhiều vàng quá!

Hình như tôi thấy 'Nhà Vàng' trong truyền thuyết rồi?] [Lần đầu tiên tôi thấy không gian làm bằng vàng nhiều thế này, nằm mơ cũng không dám mơ!] [Bây giờ chúng ta nằm mơ có hình mẫu rồi, sau này mơ thấy nhà vàng thì cứ thế này mà diễn, các ông thấy sao?] [Tôi không thể tự xây một cái nhà vàng thật sao?] Khán giả khi thấy cảnh này đều kinh ngạc không thốt nên lời, đây là lần đầu bọn họ thấy nhiều vàng đến thế, bảo không kinh ngạc thì đúng là nói dối.

Theo ống kính đi tới, khán giả cùng Tần Dã đi vào bên trong.

Trước mắt đột nhiên xuất hiện một bức tượng làm bằng vàng, quần áo của bức tượng như đang bay theo gió, đầu búi tóc, trang sức ngọc châu vây quanh, trên mặt mang theo nụ cười nhạt.

Lòng bàn tay tượng mở ra, trên tay dường như còn đặt vật gì đó.

Xung quanh toàn là vàng xếp chồng lên nhau, nhìn mà hoa cả mắt. "Mẹ kiếp!

Tạc bức tượng này chắc tốn không ít vàng đâu nhỉ?" Bàn Tử nhìn bức tượng với vẻ mặt chấn kinh. "Đây chính là Tây Vương Mẫu sao?

Sao khác với hình tượng mà Thiên Chân nói trước đó vậy?" Ngốc Tiểu Muội ngẩng đầu nhìn tượng Tây Vương Mẫu, có một cảm giác rất khác lạ...

ừm!

Là cảm giác muốn thần phục. "Đó đều là truyền thuyết thôi, chỉ có tận mắt nhìn thấy mới biết Tây Vương Mẫu trông như thế nào." Bàn Tử đã không còn tin vào truyền thuyết, hắn tin vào những gì mắt thấy tai nghe hơn. "Mọi người xem, trên tường có bích họa." Tuyết Lỵ Dương chỉ lướt qua bức tượng rồi nhìn quanh, thấy trên tường xuất hiện rất nhiều vân văn, nhìn kỹ thì đây là một bức bích họa.

Tiếng của Tuyết Lỵ Dương thu hút Tần Dã và Lâm giáo sư.

Để nhìn rõ hơn, bọn họ vặn nhỏ thiết bị chiếu sáng, lúc này mới thấy rõ được.

Đó là một cung điện rất lớn, người đứng phía trên là một người phụ nữ, đằng sau có một nhóm người, còn dưới bậc thang là một người đàn ông mang theo rất nhiều rương hòm vào cung điện.

Người đàn ông uy nghiêm vô cùng, đúng là bậc quân vương quyền khuynh thiên hạ, còn người phụ nữ ung dung hoa quý, khí chất ngời ngời, hai người gặp nhau như đã quen từ lâu, trong ánh mắt dường như mang theo cảm xúc khác lạ.

Cảnh tiếp theo đã chuyển đổi.

Bọn họ đến một nơi gọi là Dao Trì, tiên khí bao quanh, có rất nhiều thị nữ múa lượn, trên bàn đặt đủ loại trái cây, mặt ai nấy đều tươi cười.

Bức bích họa cuối cùng là người đàn ông dẫn theo một nhóm người rời đi, người phụ nữ đứng đó đưa mắt nhìn theo.

Từ ánh mắt của họ đều thấy rõ sự luyến tiếc.

Nhưng cũng đầy vẻ bất lực.

Mọi người nhìn thấy cảnh này còn gì không hiểu nữa, chẳng cần nghĩ cũng biết truyền thuyết là thật.

Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương quả thực có tình cảm với nhau, cuối cùng vì một số chuyện mà buộc phải tạm thời xa cách. "Xem ra truyền thuyết là thật, Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương đúng là có một đoạn tình cảm." "Chỉ tiếc là..." Nghe Hạo Thiên Chân nói chưa hết câu, Ngốc Tiểu Muội lập tức hứng thú hỏi: "Tiếc cái gì?" "Tiếc là không đủ toàn diện, chẳng thấy được cảnh tình cảm chi tiết nào cả." Hạo Thiên Chân còn muốn tìm thêm manh mối từ bích họa

nhưng chẳng thấy gì thêm.

Ít nhất cũng phải biết quá trình trường sinh diễn ra thế nào chứ. "Đây là hồi ức đẹp nhất của Tây Vương Mẫu, bà ấy không muốn quên đoạn ký ức này nên mới vẽ ra." Tần Dã đứng bên cạnh mãi mới thốt ra một câu. "Hử?

Hồi ức?

Không muốn quên?

Tại sao lại phải quên?" "Tây Vương Mẫu chẳng phải đã trường sinh rồi sao?

Còn lo sẽ quên à?" "Còn bức bích họa này..." Bàn Tử ngẩn người, có chút khó hiểu, hắn theo bản năng nhìn lại những bức họa thì đột nhiên chúng biến mất. "Ơ?

Bích họa đâu?

Sao tự nhiên biến mất rồi?" Bàn Tử vội vàng đưa tay sờ lên tường, phát hiện dấu vết lúc trước đều đã không còn.

Mọi người đều kinh ngạc, không tin nổi vào mắt mình. "Kỳ lạ, bức tường này sao lại..." Tuyết Lỵ Dương cũng kinh ngạc khôn xiết, không phải là điêu khắc sao?

Sao lại biến mất được?

Lâm giáo sư lúc này cũng có chút ngơ ngác, nhìn bức tường đầy vẻ không tin, đó là di tích lịch sử, là bằng chứng cho đoạn lịch sử về Chu Mục Vương.

Bọn họ còn chưa kịp ghi chép lại đã biến mất, sao có thể như vậy?

Không chỉ bọn họ ngơ ngác mà khán giả trong phòng live cũng sững sờ.

Chương 211

[???] [Gì vậy trời!

Chuyện gì thế này?

Không phải gặp ma rồi chứ?

Sao bích họa lại biến mất?

Không phải tạc lên tường sao?] [Lần đầu thấy loại bích họa này, nó biết tàng hình à?] [Vãi thật!

Thời buổi này đến cả bích họa cũng mất tích sao?] [Chỗ này quái dị quá, hay là chuồn lẹ đi?

Tôi có dự cảm không lành, dù Dã ca rất đỉnh nhưng chẳng việc gì phải ở đây chịu trận đúng không?] [Chuồn đi đâu?

Các ông thấy lối ra chưa?

Đây là hẻm cụt đấy!

Trừ khi quay lại đường cũ, không thì chẳng đi đâu được.] [Đúng thế, ông không nói tôi cũng không chú ý.] Khán giả thấy tình cảnh này thì bình luận nhảy liên tục.

Mã viện trưởng, Hàn viện trưởng và Bạch giáo sư cũng đều mù mờ. "Sao lại biến mất?

Đây là lần đầu tôi thấy bích họa tự biến mất đấy." Mã viện trưởng chấn kinh nhìn màn hình. "Tôi cũng từng xuống mộ với ông vài lần, nhưng bích họa biến mất thế này thì đúng là lần đầu thấy, chẳng lẽ không phải điêu khắc?" Hàn viện trưởng vội hỏi. "Không phải điêu khắc thì là gì?

Đây là căn phòng xếp bằng vàng, khắc họa lên đá đã khó, huống

chi là vàng, khả năng biến mất là không cao, ông mà bảo căn phòng này là giả thì tôi còn tin." Bạch giáo sư tuy không hiểu về mộ huyệt nhưng biết kỹ thuật điêu khắc, môi trường khiến bích họa biến mất thì thà bảo là do căn phòng còn hơn.

Bích họa sao biến mất được?

Trừ khi tổng thể có vấn đề. "Viện trưởng, ông nhìn kìa, bức tượng này hình như có gì đó không đúng?" Vương giáo thụ chú ý đến bức tượng, phát hiện thần sắc của nó dường như có thay đổi.

Trong mộ.

Hắc Hạt tử và Hạo Thiên Chân nhận ra nơi này có cổ quái, không phải chỉ mỗi bức tường mà là toàn bộ. "Dã ca, mọi người có ngửi thấy mùi gì không?" Hoắc Tú Tú hít hà, dường như ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng, nhưng không nồng, lúc ẩn lúc hiện. "Ở chỗ bức tượng." Hắc Hạt tử xác định được vị trí mùi hương.

Bọn họ nhìn về phía bức tượng, thấy thần sắc từ mỉm cười đã chuyển sang bi thương.

Giống như dáng vẻ đang khóc lóc vì bị bỏ rơi. "Tôi không hoa mắt chứ?

Thần sắc tượng đổi rồi kìa?

Đây là tượng hay là vật sống vậy?" Bàn Tử dụi mắt, sợ mình nhìn lầm. "Mọi người xem trong tay bức tượng cầm cái gì kìa?" Tuyết Lỵ Dương chú ý thấy trong tay tượng dường như có vật gì đó, lạ thật, sao lúc nãy không thấy?

Mọi người ngẩng đầu nhìn, thấy bên trong có một vật màu đen, nhưng cụ thể là gì thì chưa rõ.

Đúng lúc này, vật màu đen trong tay tượng đột nhiên rơi xuống trước mặt mọi người.

Đó là một con sâu màu đen vàng, con sâu này có một đôi mắt người, ánh mắt chứa đầy vẻ thê lương, rồi từ thê lương chuyển sang oán hận.

Ánh mắt nó luôn nhìn chằm chằm về hướng Tần Dã.

Con sâu này dài nửa mét, trên thân tỏa ra từng trận hương khí. "Kim Trùng trong Ngũ Hành Trùng?" Hắc Hạt tử thấy vật này liền hiểu mùi hương kia từ đâu mà ra. "Đó là sâu gì?

Ngũ Hành Trùng là cái gì?" Lâm giáo sư lần đầu nghe thấy tên này, ông xuống bao nhiêu cái mộ mà chưa từng thấy thứ quái dị thế này. "Ngũ Hành Trùng tương ứng với Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, đều là loại sâu gây ảo giác, sức tấn công không mạnh nhưng giỏi ẩn nấp, lợi dụng ảo giác mình tạo ra để nhốt người ta chết đói ở đây." "Nhưng nó còn một tác dụng nữa là lưu trữ ký ức, nó có thể lưu trữ ký ức của chủ nhân và ghi lại trên tường, bích họa biến mất vừa nãy là do nó xóa đi đấy." Tần Dã hiếm khi chủ động giải thích cho Lâm giáo sư.

Nhưng nó cũng ghi lại cả hỉ nộ ái ố của chủ nhân. "Còn có loại thứ này sao, đúng là mở mang tầm mắt." Lâm giáo sư, Hàn đội trưởng và Ngốc Tiểu Muội đều ngẩn người, thế giới này thật thần kỳ, đúng là thứ gì cũng có.

Lâm giáo sư nghe giải thích xong không khỏi tặc lưỡi.

Không chỉ bọn họ mà khán giả cũng bị con sâu này làm cho chấn kinh. [Vãi!

Không ngờ thế giới này còn có loại sâu như vậy, đây là sâu à?

Đây là máy trích xuất ký ức trong truyền thuyết thì có!!] [Bây giờ là lúc nói chuyện đó à?

Không phải nên xử con sâu này sao?

Không nghe Dã ca nói à?

Nó sẽ nhốt người ta đến chết đấy, thừa lúc nó còn ở đó, mau ra tay đi chứ?] [Ông không nói tôi cũng quên béng mất, đúng thế, Dã ca mau ra tay đi!] [Dã ca!

Ra tay diệt nó đi, lúc đó mới rời đi được, thứ này không giữ lại được đâu!!] [Dã ca!

Dã ca!!

Ra tay đi!

Chút nữa nó lại biến mất bây giờ.] Khán giả hối thúc liên tục, nhưng đáng tiếc chẳng ai chú ý tới.

Trong mộ. "Nếu nó giỏi ẩn nấp thì giết phách nó đi cho rồi." Bàn Tử nghe giải thích xong liền phản ứng đầu tiên, rút xẻng ra định đập chết con sâu, nhưng ngay khi hắn định ra tay, con sâu liền biến mất ngay trước mắt mọi người. "Ơ?" Bàn Tử nhịn không được thốt lên kinh ngạc.

Gì vậy?

Sao lại đi mất rồi?

Thứ này đúng là giỏi ẩn nấp như Dã ca nói thật à?

Biến mất ngay trước thanh thiên bạch nhật thế này sao? "Con sâu đâu rồi?

Sao không thấy nữa?

Đi đâu rồi?" Tiếng của Bàn Tử khiến mọi người giật mình, bọn họ nhìn theo tầm mắt của Bàn Tử, thấy con sâu đã biến mất từ lúc nào. "Tìm, mau tìm nó đi, nếu không chúng ta không ra ngoài được đâu." Hạo Thiên Chân thấy con sâu biến mất liền vội vàng lên tiếng.

Dứt lời, Hạo Thiên Chân, Hàn đội trưởng cùng các binh sĩ bắt đầu tìm kiếm con sâu vàng kia.

Thần sắc ai nấy đều vô cùng nghiêm trọng.

Vạn nhất không tìm được thì sẽ bị nhốt chết ở đây sao?

Không được!

Các binh sĩ bắt đầu tìm kiếm kiểu rà soát từng tấc đất.

Một binh sĩ đang tìm kiếm thì thấy một đạo kim quang lóe qua trên người đồng đội. "Đừng động!" Binh sĩ đó đột nhiên lao tới vật ngã đồng đội xuống đất, tay ấn chặt lên vai anh ta. "Tôi bắt được rồi!" Vừa dứt lời, con sâu kia lại chui tọt khỏi lòng bàn tay, biến mất tại chỗ. "Ái chà!

Chương 212

Anh mau leo xuống đi, định đè chết tôi à?" Binh sĩ bị đè đang vùng vẫy, vẻ mặt khó chịu nhìn đồng đội phía sau. "Không phải!

Vừa rồi tôi thấy con sâu đó trên người anh..." Vừa nói, anh ta vừa leo xuống khỏi người đồng đội.

Hạo Thiên Chân đang tìm Kim Trùng thì thấy nó đậu ngay cạnh chân Hắc Hạt tử, hắn cẩn thận rút súng nhắm vào cạnh chân anh ta bóp cò. "Đoàng!" Hắc Hạt tử bị tiếng súng bất ngờ làm cho giật mình, vội quay lại nhìn Hạo Thiên Chân. "Này, anh đừng có bắn bất ngờ thế được không?

Tôi sợ lắm đấy!!" Hắc Hạt tử quay lại nhìn với vẻ mặt đầy oán hận. "Khụ khụ!

Cái đó, tôi cũng không cố ý!" Hạo Thiên Chân không ngờ con sâu này lại ranh ma như vậy, chạy nhanh kinh khủng.

Nhất thời cả không gian đều là tiếng tìm sâu, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng kêu oai oái.

Trong phòng live [Vãi!

Tìm thế nào được đây?

Con sâu này biến mất nhanh thật đấy!] [Đúng thế, vừa thấy trên người binh sĩ kia mà giờ đã mất tích, ảo thật đấy!!] [Tôi cứ cảm giác con sâu này đang trêu mọi người thì đúng hơn?

Hình như nó cố ý đấy.] [Không không, không phải mỗi ông nghĩ thế đâu, tôi cũng thấy vậy, nó như đang vờn bọn họ ấy.] [Mẹ nó!

Cái thứ này ranh ma thế?] [Tôi nghĩ nên tìm cách rời đi thì hơn, cứ dây dưa thế này là cửa đóng lại đấy, chẳng phải bảo mộ này chỉ mở

trong ba ngày thôi sao?] [Đúng đúng, suýt chút nữa là quên mất.] Khán giả cảm thấy thời gian rất quý giá, chưa biết mộ này lớn thế nào, bọn họ còn phải phá lời nguyền, tìm Vẫn Ngọc, không thể phí thời gian ở đây được.

Ý nghĩ này cũng là điều Mã viện trưởng và Hàn viện trưởng đang lo lắng.

Nơi này chắc chắn là nơi tiêu hao thời gian.

Từ lúc vào đến giờ đã nửa tiếng trôi qua mà vẫn chưa thấy bóng dáng con sâu.

Nơi này cũng không nhỏ, tìm một con sâu biết tàng hình thì đúng là mò kim đáy bể. "Tần Dã hình như không vội nhỉ?" Vương giáo thụ thấy Tần Dã vẫn bình thản đứng cạnh bức tượng, chẳng có ý định động đậy gì. "Có lẽ cậu ấy có tính toán khác." Mã viện trưởng thản nhiên nói.

Trong lúc bọn họ còn đang tìm sâu thì từ lối vào vang lên tiếng bước chân.

Trong mộ.

Tần Dã thản nhiên nhìn về hướng lối vào, thấy bốn bóng người quen thuộc xuất hiện.

Khóe miệng hắn nhếch lên, nhìn Bàn Tử bên cạnh: "Bàn Tử, mọi người đứng sau bức tượng đi." "Tại sao?" Bàn Tử ngẩn người, chưa kịp để Tần Dã giải thích thì mắt hắn cũng chú ý tới cửa, thấy bốn bóng người quen thuộc kia: "Dã ca, có cần giết luôn bọn họ không?" "Vẫn còn việc cần dùng." Tần Dã khẽ lắc đầu từ chối.

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt tử lập tức đứng sau bức tượng, Lâm giáo sư và Hàn đội trưởng tuy không hiểu nhưng cũng không hỏi nhiều, khi thấy những người bước vào cửa, họ liền hiểu ra.

Chris và Laura dẫn theo đám lính đánh thuê các nước tiến vào không gian này.

Khi thấy Tần Dã đứng trước tượng, phía sau là một đám người, súng ống đã lăm lăm chĩa về phía mình. "Tần Dã!" Laura nhìn thấy mặt Tần Dã, trong lòng bùng lên cơn giận dữ, chuyện bị Tần Dã làm cho bị thương lúc trước vẫn còn như in trong đầu.

Tần Dã chỉ thản nhiên liếc nhìn, thấy dáng vẻ nhếch nhác của Laura thì khẽ lắc đầu.

Hành động này rõ ràng là khiêu khích.

Laura nhìn Tần Dã, lửa giận càng thêm bốc cháy, đôi mắt cô ta bắt đầu chuyển sang màu đỏ rực, hai tay siết chặt thành nắm đấm, hàn sương ẩn hiện xung quanh. "Laura, đang livestream đấy, cô..." Chris tạm thời chưa muốn lộ thân phận sớm như vậy, dù sao đây cũng là phát sóng trực tiếp, chuyện Ẩn Thị nhất tộc tái xuất tạm thời chưa thể công bố. "Ẩn Thị nhất tộc nhiều năm không xuất sơn không có nghĩa là đã chết, tôi thấy chúng ta quá an phận rồi, nên để họ nhớ lại sự lợi hại của chúng ta." Laura vừa nói, hai tay vừa ngưng tụ ánh sáng xanh lam, móng tay bắt đầu dài ra. "Hống!" Miệng Laura lộ ra những chiếc răng nanh sắc nhọn...

Trừ Tần Dã ra, đám Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đứng sau bức tượng đều kinh ngạc.

Ẩn Thị nhất tộc... hóa ra là ma cà rồng phương Tây sao?

Mẹ kiếp, thế chẳng phải là một con 'Tống tử' mặc da tây sao? "Vãi!

Đám này là Tống tử ngoại bang à?" Bàn Tử nhịn không được thốt lên, có chút bị sốc nhẹ. "Ma cà rồng?

Vãi!

Thế giới này thật sự có ma cà rồng sao?

Thông tin của Vũ Thần sao kém thế nhỉ?

Tin tức truyền về chẳng thấy nói có lũ này?" Hắc Hạt tử cảm thấy thông tin này thật thiếu sót.

Biết thế đã không để cậu ta làm hậu cần. "Không ngờ trên đời thật sự có ma cà rồng..." Lâm giáo sư nhìn thấy răng nanh của Laura, kinh ngạc mãi mới nói nên lời.

Hàn đội trưởng cùng các binh sĩ, đội khảo cổ và đám sát thủ khi thấy ma cà rồng thì não bộ đều đóng băng.

Đây là phim khoa học viễn tưởng chiếu vào hiện thực à?

Trong phòng live [Gì vậy trời!

Vcl!

Tôi không hoa mắt chứ?

Ma cà rồng thật kìa?

Không phải giả đâu hả?] [Vãi!

Thế giới này có ma cà rồng thật sao?

Không phải giả à?] [Hèn chi mấy phim Mỹ hay quay cảnh đó, hóa ra là có thật!!] [Ma cà rồng cái gì?

Chẳng qua là Tống tử thành tinh thôi?

Mộ Đại Việt mình thiếu gì thứ này?] [Đúng đúng, đây là lũ Tống tử đắp da người ngoại quốc thôi!!

Tôi cứ tưởng thứ gì kỳ quái lắm, hóa ra là cái này!!] [Các người đừng có nói nhảm, đây là chủng tộc huyết thống cao quý của Mỹ chúng tôi, lũ chó Đại Việt các người biết cái gì?] [Lũ các người đúng là đám ngu ngốc chưa thấy sự đời!] [Mẹ nó chứ!

Có một nhân tài 'cao cấp' lạc vào đây này, các người xem live Đại Việt chúng tôi bấy lâu nay mà không biết à, cái loại thích hút máu này toàn bị chôn dưới đất, nằm trong hố thôi, cái thứ không thấy được ánh mặt trời mà còn đòi huyết thống cao quý?

Đừng có làm trò cười nữa.] [Đúng thế!

Tôi chỉ không ngờ Tống tử Đại Việt mình đỉnh thế, có thể vượt đại dương sang Mỹ rồi trở thành huyết thống cao quý nhất của họ, vãi thật!

Đỉnh vcl!!] Khán giả thấy tình cảnh này, tuy có chút bất ngờ nhưng không phải không thể tiếp nhận.

Chủ yếu là không chịu nổi bộ mặt kiêu ngạo của đám người Mỹ kia, cái gì mà huyết thống cao quý?

Cao quý cái con khỉ!!

Mã viện trưởng, Hàn viện trưởng, Vương giáo thụ và Bạch giáo sư thần sắc đều nghiêm trọng, lo lắng cho Tần Dã. "Đây không phải tin tốt lành gì." Mã viện trưởng trầm giọng nói. "Chẳng phải chỉ là ma cà rồng thôi sao?

Nó có liên quan gì đến Tống tử của chúng ta không?" Bạch giáo sư không hiểu lắm về thứ này, nhưng nhìn cái răng nanh thì ông biết, chẳng phải là Tống tử sao? "Khác biệt lớn lắm, đây không phải ma cà rồng bình thường, bọn chúng rất lợi hại, mỗi đứa có một bản lĩnh riêng, ví như Laura này, trên người cô ta cũng có rất nhiều bí mật." Mã viện trưởng nhớ lại tư liệu từng xem, ông có chút hiểu biết về ma cà rồng, nhất là Ẩn Thị nhất tộc.

Bọn chúng tự xưng là huyết mạch cao quý, cũng là huyết mạch thuần khiết nhất.

Chương 213

"Vậy Tần Dã nguy hiểm rồi sao?" Vương giáo thụ lo lắng hỏi. "Tôi thấy Tần Dã không lo lắng gì, chắc cậu ấy biết cách xử lý." Bạch giáo sư nhìn sâu vào Tần Dã, thấy hắn vẫn thản nhiên, chẳng có vẻ gì là lo lắng.

Bộ Ngoại giao!

Các quan chức ngoại giao thấy Laura lộ răng nanh đều kinh ngạc hít một hơi lạnh.

Mọi người đều nhìn bộ trưởng Waller với ánh mắt kính sợ.

Không ngờ ông ta có thể mời được cả ma cà rồng?

Trong khi đó, bộ trưởng Lâm vẫn giữ nguyên sắc mặt, trong lòng đầy khinh bỉ.

Chẳng phải là ma cà rồng sao?

Có gì ghê gớm?

Họ còn có Thiên sư đây này!

Tần Dã là Thiên sư kiểu gì nhỉ?

Nói chung là một Thiên sư rất bá đạo, chỉ riêng thân phận này đã đủ quét sạch bọn chúng rồi.

Bộ trưởng Waller rất kiêu ngạo liếc nhìn bộ trưởng Lâm với vẻ mặt cực kỳ đắc ý. "Con Tống tử tây nhà ông nhìn nhếch nhác quá." Bộ trưởng Lâm thấy bộ mặt đắc ý của ông ta liền nhịn không được lên tiếng đả kích.

Waller: "..." "Tống tử ngoại mà cũng đỉnh thế sao?

Chẳng phải là loại bị chôn dưới đất à?" Waller: "..." "Tống tử Mỹ

nhà ông phản ứng nhanh đấy, không thì bị cái lò nung đè chết rồi." Waller: "..." Bộ trưởng Lâm thấy Waller mỗi khi nghe một câu là sắc mặt lại trầm xuống một phần, trong lòng liền thấy sướng rơn. "Đó là Ẩn Thị nhất tộc, một gia tộc ma cà rồng huyết thống cao quý." Waller vẫn không cam tâm giải thích. "Ông nói thế, trong mộ Đại Việt chúng tôi chỗ nào chẳng có vương hầu tướng tướng?

Chỗ nào chẳng có thân phận cao quý, chẳng phải cũng bị chôn dưới đất sao?

Các ông còn đang nhăm nhe bảo vật của họ, nếu ông bảo Mỹ có Tống tử tây thì tôi sẽ cho ông ít đồ tùy táng, việc gì phải để thê thảm thế này." Bộ trưởng Lâm nghe lời Waller xong liền thấy buồn cười, cười rất vui vẻ. "Ông...

Ông coi thường chúng tôi như ăn xin đấy hả?" Waller giận dữ, hận không thể hủy hoại khuôn mặt của ông. "Không không không, các ông còn chẳng bằng người ăn xin, họ ít nhất còn quang minh chính đại hy sinh tôn nghiêm để sống, còn các ông là gì?

Các ông là quang minh chính đại đi cướp bóc, sao giống nhau được?

Cho nên ông đừng có sỉ nhục người ăn xin." Bộ trưởng Lâm vội lắc đầu. "Ông cứ cứng mồm đi, đợi bọn họ giết chết Tần Dã, xem các người còn cười được không." Waller bỗng cười lạnh lùng, đầy tự tin nói. "Ừ, tôi đợi xem." Bộ trưởng Lâm thản nhiên gật đầu.

Trong mộ.

Hàn sương từ hai tay Laura lao thẳng về phía Tần Dã.

Nhóm Bàn Tử cảm nhận được một luồng khí lạnh thấu xương ập đến, cảm giác lạnh y như nhiệt độ bên ngoài, khiến họ đồng loạt rùng mình.

Ngay khoảnh khắc cầu sáng lao đến trước mặt Tần Dã, những nơi nó đi qua đều xuất hiện băng giá, phủ lên một lớp băng dày.

Tần Dã chỉ cắn đầu ngón tay, khẽ vẩy một cái về phía cầu sáng.

Một giọt máu Kỳ Lân đỏ tươi rơi trúng cầu sáng. 'Xèo' một tiếng, cầu sáng lập tức bị chặn lại, bốc khói nghi ngút.

Nhiệt độ xung quanh lập tức ấm trở lại.

Những luồng hàn khí biến mất trong nháy mắt.

Cảnh tượng này khiến Laura và đám lính đánh thuê đều ngẩn người.

Đặc biệt là bốn người nhóm Laura và Chris, ánh mắt đầy vẻ không thể tin nổi.

Sao có thể?

Bản lĩnh của bọn họ là hàng đầu trong đám cường giả, sao có thể bị hắn giải quyết dễ dàng như vậy?

Chuyện này không thể nào...

Bản lĩnh mà Laura tự hào nhất bị Tần Dã hóa giải, trong lòng cô ta vô cùng tức giận. "Ta giết ngươi!" Laura mất hết lý trí, hai tay lại ngưng tụ cầu sáng, tốc độ cực nhanh tấn công Tần Dã.

Ánh mắt Tần Dã ngưng lại, rút Hắc Kim cổ đao nghênh chiến.

Giây tiếp theo, mọi người chỉ thấy hai bóng người lao vào nhau với tốc độ cực nhanh giữa không trung.

Căn bản không nhìn rõ ai là ai.

Nhưng ngay sau đó, Tần Dã đột nhiên lướt đi, đáp xuống ngay dưới bức tượng, Laura thấy vậy liền phóng cầu sáng xanh lam ra, đánh mạnh vào vị trí bức tượng. 'Rầm!' Một bàn tay của tượng Tây

Vương Mẫu rơi xuống.

Tần Dã thấy vậy liền mỉm cười, thu Hắc Kim cổ đao lại, liếc nhìn con sâu vàng bên cạnh tượng, đôi mắt như mắt người của nó lúc này đang bùng lên cơn thịnh nộ.

Thậm chí càng lúc càng đỏ rực. "Ngươi nhìn cho kỹ, bức tượng không phải do chúng ta phá, không liên quan đến chúng ta." Tần Dã đột nhiên lên tiếng.

Laura đáp xuống đất, không khỏi ngẩn người.

Theo bản năng nhìn xuống con sâu vàng dưới đất, lúc đợi vào cửa cô ta đã xem livestream nên không lạ gì con sâu này.

Ánh mắt con sâu lúc này như muốn ăn tươi nuốt sống cô ta.

Giây tiếp theo, đôi mắt con sâu phát ra ánh sáng vàng bắn thẳng vào người Laura.

Laura chưa kịp phản ứng đã bị ánh sáng vàng bắn trúng.

Cô ta bắt đầu cảm thấy đôi chân mình mất cảm giác.

Nhìn xuống dưới, cô ta kinh hoàng thấy đôi chân mình đang dần dần biến thành vàng. "Chuyện này..." Laura hoảng loạn, cố gắng cử động thân thể nhưng vô ích, "Chuyện gì thế này?

Tần Dã, ngươi đã làm gì ta?" "Cô đoán xem." Tần Dã nghiêm túc nhìn cô ta.

Nhóm Hắc Hạt tử và Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh đều bất ngờ, cảnh tượng này thật kịch tính!

Lúc trước thấy bọn họ tấn công Dã ca, rồi Tần Dã chỉ dùng một giọt máu đã hóa giải cầu sáng, sau đó đánh nhau...

đầy tốc độ.

Rồi bức tượng bị hỏng, con sâu nổi điên, biến con ma cà rồng này thành vàng?

Vãi thật!

Sao thấy quái dị thế nhỉ?

Hướng phát triển của sự việc có gì đó sai sai!! "Giáo sư, đây là mưu kế của Tần Dã sao?

Hắn cố ý làm vậy đúng không?" "Đúng thế!

Hắn đã sớm biết vị trí của Kim Trùng, mượn tay nó để đối phó với con ma cà rồng kia đúng không?" Hai thành viên đội khảo cổ thì thầm với nhau.

Dứt lời, Hàn đội trưởng và Lâm giáo sư mới phản ứng lại, đúng là vậy rồi!

Quả thực là như thế.

Chương 214

Khán giả cũng đã nhận ra. [Vãi!

Đúng là Dã ca của tôi!

Mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay, cái gì cũng kiểm soát được.] [Mẹ ơi!

Vừa thấy Dã ca đối quyết với con mụ kia, ngầu lòi luôn, tốc độ đó... tuyệt đỉnh!] [Haha, đám người Mỹ đâu rồi?

Chẳng phải bảo lợi hại lắm sao?

Đây là con ma cà rồng mạnh nhất của các người đấy à?

Haha!!] [Các người chơi xấu, cố ý gài bẫy người Mỹ chúng tôi đúng không?] [Các người thật vô sỉ, tên Tần Dã kia càng vô sỉ hơn, có giỏi thì đánh đường đường chính chính đi!] [Hừ, bẫy à?

Ai thâm hiểm bằng các người?

Lẻn vào Đại Việt định cướp bảo vật, giờ còn dám nói chúng tôi chơi xấu?

Có giỏi thì cũng bày mưu đi!] Khán giả bình luận liên tục, vô điều kiện ủng hộ Tần Dã, ai dám nói xấu Tần Dã là bị 'vả mặt' ngay.

Trong mộ. "Các người còn đứng đờ ra đó làm gì?

Giết con sâu đó đi, giết sạch lũ người Đại Việt kia." Laura không cử động được đôi chân, giận dữ ra lệnh. "Động thủ?

Được thôi!" Hàn đội trưởng và các binh sĩ chĩa súng vào đám lính đánh thuê, đồng thanh hét lớn.

Hiện tại bọn họ có vật che chắn, còn đám kia thì không, nổ súng thật thì chỉ có lũ kia thiệt mạng, làm bia đỡ đạn sống.

Đội trưởng lính đánh thuê Mỹ và đám sát thủ lâm vào thế bị động, chẳng ai dám nhúc nhích.

Họ cũng không ngu, lũ kia là ma cà rồng, thân thủ quái dị, đao thương bất nhập, nhưng họ thì không, trúng đạn là chết như chơi.

Họ không dại gì đi lấy trứng chọi đá lúc này.

Laura thấy đám người kia không nhúc nhích thì càng thêm tức giận. "Chris, Malos, Femi, cứu tôi." Laura hoảng sợ thực sự, vàng đã lan quá đầu gối, cứ thế này cô ta sẽ tàn đời.

Ba người kia định bước tới chỗ Laura, nhưng mới đi được vài bước đã thấy con sâu đang nhìn mình chằm chằm, ánh mắt như muốn nói: 'Đứa nào dám lại gần là giống nó luôn'. "Các người lại gần là sẽ giống cô ta đấy, Ẩn Thị nhất tộc không phải bảo rất đoàn kết sao?

Tôi cũng muốn xem, các người có vì tộc nhân mà hy sinh bản thân không." Hạo Thiên Chân thấy cảnh này liền cười lạnh, trong lòng càng khâm phục Tần Dã.

Giờ thì để bọn họ nếm mùi bị đồng đội bỏ rơi.

Dứt lời, ba người kia khựng lại.

Họ nhìn nhau, không ai nói lời nào, cũng chẳng có ý định tiến lên nữa.

Điều này khiến Laura thực sự hoảng loạn. "Các người... các người định bỏ mặc tôi sao?" Laura không tin nổi nhìn họ. "Chúng tôi sẽ không hy sinh vì cô đâu." Chris tỏ vẻ thản nhiên. "Các người..." Laura định nói tiếp nhưng vàng đã lan tới ngực, cô ta thấy khó thở vô cùng. "Không!!" Laura bỗng thét lên kinh hãi, rồi nhìn Tần Dã đầy oán hận. "Tần Dã, ngươi cố ý, ngươi cố ý để ta làm hỏng bức tượng đó đúng không?" Tần Dã mỉm cười, rồi thần sắc bỗng trở nên lạnh lùng. "Hồi ức quan trọng nhất của Kim Trùng chính là bức tượng, cô làm

hỏng tượng của nó, nó tất nhiên sẽ không vui, quan trọng nhất là..." "Tôi muốn xem ma cà rồng huyết thống thuần khiết biến thành vàng có đáng tiền không, yên tâm, tôi sẽ bán cô với giá cao nhất cho Mỹ, để cô được về với gia tộc." Tần Dã không hề che giấu, ngược lại còn lộ vẻ mong chờ.

Rất muốn biết đám người gia tộc ma cà rồng thấy người của mình biến thành vàng sẽ có phản ứng thế nào?

Mặt Laura bỗng hiện vẻ kinh hoàng, cô ta sợ rồi.

Ở gia tộc cô ta luôn là thiên tài, chưa từng gặp tình cảnh thế này, nhìn Tần Dã lúc này, lòng cô ta tràn đầy sợ hãi.

Cô ta không muốn chết!

Cô ta không muốn chết! "Không..." Laura vừa gào lên, sắc vàng đã nuốt chửng cô ta.

Một người sống sờ sờ...

à không!

Một con ma cà rồng sống sờ sờ đã biến thành tượng vàng, lúc này tất cả mọi người đều sững sờ, nín thở, không dám thở mạnh.

Biến thành vàng thật sao?

Nhóm Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, Ngốc Tiểu Muội và Tuyết Lỵ Dương đều đờ người.

Thế là xong rồi à? "Mẹ ơi!

Sợ đến toát mồ hôi hột, tôi vừa thấy mình như dạo một vòng quanh cửa tử vậy, vãi thật!" Bàn Tử thở phào một cái, lúc trước họ làm những hành động đó với con sâu, nó còn chưa giết họ, đúng là nhân từ quá!

Tốt bụng quá!

À không!

Tốt sâu quá! "Chứ còn gì nữa!

Con sâu đó mà ra tay thì giờ chúng ta đang nằm trong viện bảo tàng triển lãm rồi." Hắc Hạt tử cũng đầy vẻ sợ hãi.

Thứ trong này thật sự quá khủng khiếp, khủng khiếp hơn họ tưởng nhiều.

Họ cứ nghĩ mình hiểu rõ về con sâu này, nhưng giờ mới thấy họ sai rồi, chẳng hiểu gì về nó cả. "Để xem lần này bọn họ còn dám kiêu ngạo nữa không..." Hoắc Tú Tú nhìn đám lính đánh thuê đối diện, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo.

Cô còn nhớ rõ bọn chúng đã đối xử với cô cô của mình thế nào, giờ đến lượt bọn chúng nếm mùi sợ hãi.

Ngốc Tiểu Muội và Tuyết Lỵ Dương thấy rất hả dạ... vẫn là Tần Dã giỏi nhất, cho bọn chúng biết thế nào là lễ độ.

Trong phòng live [A a a!!

Vàng kìa!

Người vàng tí hon...

Haha!!

Vẫn là Dã ca của tôi đỉnh nhất!!] [Mẹ nó!

Sướng!!

Phải nói là Dã ca quá đỉnh, có giỏi thì giết con sâu đó đi kìa!!] [Không không!

Tôi chỉ muốn biết tượng vàng này là vàng ròng hay mạ?

Có bán được giá cao không?

Bán cho Mỹ thì nhớ tăng giá gấp đôi nhé!!] [Đúng đúng!!

Chương 215

Tôi cũng nghĩ thế, tôi rất quan tâm đến số tiền này nhé!

Đây là kết quả Dã ca dùng kế mưu đổi lấy mà!!] [Haha, phải nói là Dã ca quá bá đạo.] [Nhìn cái bộ dạng của lũ kia kìa, haha cười chết tôi mất.] [Há hốc mồm chưa?

Xong đời nhé?

Cứ đắc ý tiếp đi!!] Khán giả thấy cảnh này đều hả hê, nghĩ đến bộ dạng chế nhạo lúc nãy của bọn người Mỹ là thấy giải khí.

Mã viện trưởng và Vương giáo thụ cũng ngẩn người.

Tần dã đối với con sâu này đúng là hiểu như lòng bàn tay.

Thậm chí nắm rõ cả tính khí của nó, thật sự quá lợi hại. "Tôi thật sự không biết Kim Trùng còn có đặc tính này." Vương giáo thụ thầm kinh ngạc. "Bất kể thế nào, phát súng này của Tần Dã đánh thật kêu, để xem lần này bọn người Mỹ còn đắc ý thế nào." Bạch giáo sư lúc này thấy rất sảng khoái.

Chẳng phải bảo Ẩn Thị nhất tộc là nền tảng của Mỹ sao?

Lần đầu giao phong đã thảm thế này.

Giờ chắc bọn họ đang đau khổ lắm nhỉ?

Bộ Ngoại giao.

Bộ trưởng Lâm thấy Laura bị biến thành vàng, nụ cười trên môi chưa từng tắt.

Ông còn liếc nhìn bộ trưởng Waller đang kinh ngạc không thôi, ánh mắt đầy vẻ giễu cợt. "Ẩn Thị nhất tộc Mỹ các ông đúng là lợi hại, đến cách chết cũng đặc biệt nhất trong đám người đó, mà cho hỏi hiện

tại giá vàng trên thị trường thế nào rồi nhỉ?" Bộ trưởng Lâm nhìn Waller với vẻ mặt hả hê. "Bộ trưởng Lâm, ông đừng có đắc ý, các người đã giết người của Ẩn Thị nhất tộc, cứ đợi mà gặp rắc rối đi." Waller sao không nghe ra ý mỉa mai, chính vì vậy ông ta mới bực bội. "Tôi hả hê thì đã sao?

Đừng nói Đại Việt giết người Ẩn Thị nhất tộc mới gặp rắc rối, dù không giết thì lũ đó có tha cho chúng tôi không?" "Tiếp theo ông nên nghĩ xem phải tốn bao nhiêu tiền mới mang được người của gia tộc đó về đi." Bộ trưởng Lâm không hề che giấu sự trào phúng, dù sao cũng đã đắc tội rồi, còn quản chi nữa? "Ông có ý gì?

Đó là người Mỹ chúng tôi." Waller nghe vậy liền nổi giận, đó là người Mỹ, dù có biến thành vàng cũng là người Mỹ, đương nhiên họ phải mang đi, tại sao phải tốn tiền? "Sống thì là người Mỹ của ông, nhưng giờ cô ta là vàng, mà đã là vàng trong mộ này thì là của Đại Việt, muốn mang đi thì phải trả tiền, đây là sinh vật ở Đại Việt biến thành vàng, chúng tôi đương nhiên phải thu tiền rồi." Bộ trưởng Lâm chẳng thèm để ý đến cơn giận của ông ta. "Nếu không trả thì sao?" Waller cười lạnh. "Thì đập vụn ra, tung vào thị trường, làm thành đồ trang sức vàng cho người dân Đại Việt mỗi người một bộ, chúng tôi chẳng thiệt đâu, còn các ông, mời họ xuống núi mà để chết ở đây, các ông ăn nói thế nào với bên kia nhỉ?" Bộ trưởng Lâm cười hì hì đáp lại, dù sao kiểu gì thì người thiệt cũng là họ chứ không phải Đại Việt. "Bộ trưởng Lâm, đúng là mưu kế hay!" Waller nghiến răng nghiến lợi nói. "Cũng thường thôi, chủ yếu là do người của ông quá tệ, tự dâng mình đến cửa cho chúng tôi, tôi cứ tưởng các người lợi hại lắm, hóa ra cũng chỉ thế này, võ lực không xong mà não cũng chẳng đủ dùng." "Thật không biết các người lôi bọn họ ra kiểu gì." Bộ trưởng Lâm cười nạp hết, nói xong như sực nhớ ra điều gì: "À đúng rồi, còn giá cả thế nào thì phải bàn bạc với Tần Dã, tôi không quản được nhiều thế

đâu." Waller nghe thấy có liên quan đến Tần Dã thì đầu óc bắt đầu đau nhức.

Theo tính cách của Tần Dã, chắc chắn hắn sẽ chém một nhát thật đau.

Lúc này sắc mặt ông ta trầm xuống như muốn rỉ ra mực.

Các quan chức ngoại giao nước khác khi thấy bản lĩnh của Tần Dã cũng bắt đầu có những toan tính khác.

Ngay cả người của Ẩn Thị nhất tộc cũng bị tính kế chết, chứng tỏ bản lĩnh của Đại Việt thật đáng gờm, họ không thể gây hấn với Đại Việt được, vạn nhất xảy ra chuyện, họ không chịu nổi cơn thịnh nộ của Đại Việt.

Trong mộ.

Chris, Malos và Femi không ngờ Laura thật sự đã chết, ánh mắt cả ba đầy vẻ chấn kinh.

Cô ta chết rồi, về chắc chắn khó mà ăn nói.

Tần Dã không buồn để ý đến bọn họ, hắn nhìn Kim Trùng dưới đất. "Chúng tôi muốn ra ngoài, mày có thể cho chúng tôi ra không?" Tần Dã nhìn con sâu nhỏ dưới đất hỏi.

Kim Trùng liếc nhìn Tần Dã, rồi nhìn đám người Mỹ bên cạnh, tỏ vẻ nhe răng đe dọa. "Lũ này tùy mày xử lý, chúng tôi không quen." Tần Dã trực tiếp đẩy bọn họ ra làm bia đỡ đạn. "Tần Dã, ngươi... ngươi dám!!" Đội trưởng lính đánh thuê Mỹ quát lớn, chỉ tay vào Tần Dã. 'Đoàng!' A Ninh bắn một phát vào vai hắn. "Dám không tôn trọng Dã ca một lần nữa, tôi sẽ bắn nát đầu anh." A Ninh lạnh lùng nói.

Tên đội trưởng ôm vai, nhìn A Ninh đầy sát ý. "Thế nào?" Tần Dã chẳng thèm để ý lũ kia sủa bậy, tiếp tục nhìn Kim Trùng.

Kim Trùng nghĩ đến bức tượng bị hỏng thì rất giận, liền khẽ gật đầu.

Tần Dã thấy nó gật đầu, tay cầm Hắc Kim cổ đao cũng nới lỏng ra. 'Ầm!' Phía sau bức tượng xuất hiện một cánh cửa đá, sau khi mở ra lộ ra một dãy bậc thang đá đen. "Đi!" Tần Dã đi về hướng Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, dẫn mọi người vào cánh cửa đá đó.

Chris và Femi trơ mắt nhìn Tần Dã rời đi, lòng vô cùng lo lắng.

Ngay khi bọn họ định bước tới, con sâu vàng lập tức chặn đường, ánh mắt đầy giận dữ.

Nhất thời hai bên đứng im, không ai hành động.

Không khí lúc này trở nên vô cùng căng thẳng.

Nhóm Tần Dã đi qua bậc thang đá, tiến vào một đường hầm tối. "Dã ca, chúng ta cứ thế này mà ra được sao?" Bàn Tử nhìn quanh, vẫn thấy không chân thực, cứ thấy mình được thả ra dễ dàng quá, thật là... như mơ. "Anh chẳng nhìn thấy rồi sao?

Còn hỏi làm gì nữa?" Hắc Hạt tử nhìn hắn với vẻ mặt cạn lời. "Tôi cứ thấy không thật, các ngươi nghĩ xem con sâu đó đáng sợ thế, sao dễ dàng thả chúng ta ra vậy?

Tôi lo nó để lại thủ đoạn gì mà chúng ta không biết đấy!" Bàn Tử vẫn thấy ngôi mộ này quái dị quá, để an toàn thì cứ nên đề phòng. "Anh cũng coi như thông minh đấy, chuyện này đúng là không đáng tin." Hắc Hạt tử dừng lại, trên mặt mang theo nụ cười quái dị. "Ý anh là sao?" Bàn Tử khựng lại, kinh ngạc nhìn anh ta. "Hắc hắc!!" Hắc Hạt tử cười lạnh, không nói gì thêm.

Bàn Tử thấy sờ sợ, nín thở, định gọi Tần Dã qua đây.

Đúng lúc này: "Bàn Tử." Hoắc Tú Tú đột nhiên lên tiếng gọi, giọng cô vang lên ngay bên tai Bàn Tử.

Bàn Tử giật mình tỉnh táo lại, nhìn xung quanh, vẫn là đường hầm lúc nãy, chỉ có điều người bên cạnh không phải Hắc Hạt tử mà là Hoắc Tú Tú, cô đang nghi hoặc nhìn hắn. "Tú Tú?" Bàn Tử ngẩn người, rồi nhìn về phía Tần Dã, thấy Tần Dã và Hạo Thiên Chân đang nhìn mình chằm chằm, hắn mông lung hỏi: "Hạt tử, anh đứng cạnh Dã ca từ lúc nào thế?" "Anh nói gì vậy?

Tôi vẫn luôn ở cạnh Dã ca mà, là anh cứ lầm bầm lảm nhảm mãi, anh thấy cái gì à?

Đang nói chuyện với ai thế?" Hắc Hạt tử nghiêm trọng nhìn Bàn Tử. "Tôi nói chuyện với anh mà, chẳng phải anh đứng ngay cạnh tôi sao?

Tôi còn bảo con sâu kia nguy hiểm, nó thả mình ra dễ thế chắc có chuyện gì, anh còn bảo..." Bàn Tử chưa kịp nói hết đã vội ngậm miệng, lưng hắn bắt đầu toát mồ hôi lạnh...

Có phải hắn gặp ma rồi không?

Hắn không phải chưa thấy ma, nhưng kiểu xuất hiện thế này...

đúng là lần đầu thấy.

Chương 216

Hắn ghét nhất loại thần xuất quỷ nhập này, nếu thấy được bản thể thì đã chẳng sợ thế.

Dứt lời, lòng mọi người cũng trở nên căng thẳng, không khí lập tức thay đổi.

Ngốc Tiểu Muội, Tuyết Lỵ Dương và Hàn đội trưởng đều ngơ ngác, thần sắc có chút lo lắng.

Đặc biệt là Ngốc Tiểu Muội, cô nghĩ ngay đến tòa quỷ thành lúc trước, lũ quỷ trong đó thật đáng sợ.

Trong phòng live [Anh em ơi!

Tự nhiên tôi thấy sợ quá!

Tại sao thế nhỉ?] [Vãi!

Lúc nãy tôi đúng là thấy Bàn Tử tự lẩm bẩm một mình thật, tôi cứ tưởng ông ấy nói nhảm, không ngờ là gặp ma!] [Mẹ kiếp!

Con ma này thần xuất quỷ nhập quá, không lẽ đúng như tôi nghĩ?] [Tự tin lên, đúng như ông nghĩ đấy, là ma làm loạn rồi, tôi chuẩn bị tinh thần lát nữa thấy mấy con ma kinh dị đây.] [Nhưng mà... bọn chúng định làm gì?

Bàn Tử đứng đó lâu thế mà chẳng thấy động tĩnh gì?

Nếu muốn hiện hình thì hiện đi chứ, việc gì phải trốn trong bóng tối?] [Chuyện này chúng ta nghĩ không ra đâu, cứ đợi xem thôi.] Khán giả bình luận rôm rả, bàn tán về chuyện gặp ma này.

Trong mộ.

Tần Dã nghe Bàn Tử giải thích xong cũng không nói gì, quay

người tiếp tục đi về phía trước. "Đi theo." Tần Dã chỉ buông lại hai chữ, tiếp tục dẫn đầu.

Bàn Tử vội vàng đuổi theo, bám sát đại đội ngũ.

Mọi người cảnh giác nhìn quanh, sợ sẽ có thứ gì đó kinh khủng xuất hiện.

Theo thời gian trôi qua, mọi người đi nửa tiếng vẫn chưa thoát khỏi đường hầm này, điều này khiến lòng ai nấy càng thêm căng thẳng. "Dã ca, tình hình không ổn, chúng ta đi lâu thế rồi mà chưa ra được, hay là gặp cơ quan gì rồi?

Hoặc là quỷ đả tường?" Hắc Hạt tử cũng nhận ra điều bất thường. "Dã ca, mọi người nhìn kìa!" A Ninh đột nhiên lên tiếng, dừng bước chỉ vào vị trí trên tường, trên đó có dấu vết cô đã đánh dấu.

Trên đường đi, cô đã làm rất nhiều ký hiệu, không ngờ những ký hiệu đó lại tụ lại một chỗ, gần như tạo thành một đường thẳng.

Chẳng lẽ thực ra họ vẫn đang ở trong một không gian duy nhất? "Chuyện này là sao?

Cô vẽ đường thẳng à?" Bàn Tử nếu không nhìn kỹ thì không nhận ra đây là các ký hiệu riêng biệt. "Cứ cách năm phút tôi lại vẽ một đường, ai ngờ chúng lại nối tiếp nhau thế này, tôi nghi ngờ không gian này có vấn đề." A Ninh lạnh lùng nói.

Mọi người cũng thấy không gian này không ổn, đều nhìn về phía Tần Dã đợi hắn lên tiếng.

Hoặc là bảo họ bây giờ phải làm gì.

Tần Dã nhìn Hạo Thiên Chân, Hắc Hạt tử và Bàn Tử, cuối cùng nhìn sang A Ninh và Hoắc Tú Tú. "Tôi muốn uống canh." "Được." Hoắc Tú Tú và A Ninh nghe Tần Dã nói vậy, mặc kệ đây là đâu, lập

tức hạ ba lô chuẩn bị nấu canh.

Ánh mắt Tần Dã nhìn qua ba người, cuối cùng dừng lại trên người Hạo Thiên Chân. "Lát nữa, cậu uống nhiều canh vào." Tần Dã để lại câu đó rồi ngồi bệt xuống đất đợi uống canh. "Hả?" Hạo Thiên Chân ngẩn người, không hiểu ý hắn là gì, định hỏi thì thấy Tần Dã đã nhắm mắt dưỡng thần, chẳng có ý định nói chuyện, nên hắn cũng không tiện hỏi.

Hàn đội trưởng dẫn các binh sĩ cảnh giới, một số người khác thì phụ giúp nấu cơm, họ không muốn ăn không ngồi rồi.

Tuyết Lỵ Dương thấy Hoắc Tú Tú và A Ninh bận rộn, cô cũng không nỡ ngồi không, chủ động tới giúp một tay.

Trong phòng live. [Các ông thấy ánh mắt Dã ca không?

Tôi cứ cảm giác trong này có chuyện gì ấy nhỉ?] [Chắc chắn là có chuyện rồi, không thấy Dã ca nhìn Thiên Chân à?

Tôi đoán là sắp có kịch hay!] [Tôi không hiểu lắm, bắt Hạo Thiên Chân uống canh làm gì?

Có chuyện gì à?] [Không biết, việc Dã ca làm ngày càng khó hiểu.] [Hế hế!!

Tôi luôn thấy Dã ca làm việc xuất kỳ bất ý, tôi quyết định hóng Dã ca liên tục, chắc chắn sẽ có chuyện vui để xem.] Khán giả đều dán mắt vào màn hình, chờ đợi diễn biến tiếp theo.

Mười mấy phút sau, A Ninh chia canh xong, bảo các binh sĩ tự tới lấy. "Dã ca, anh nếm thử xem." Hoắc Tú Tú đưa bát canh cho hắn.

Tần Dã đón lấy, nhìn phần canh còn lại: "Số còn lại để Thiên Chân uống hết đi." "Hả?" Hạo Thiên Chân nhìn nửa nồi canh: "Tôi uống không hết đâu." "Ái chà, cậu cứ uống đi, Dã ca bảo cậu uống là tốt cho cậu đấy!

Chúng tôi còn chẳng được uống nhiều thế đâu, đó là canh do đích thân Tú Tú và A Ninh nấu đấy, uống đi." Bàn Tử nói rồi bưng cả nồi canh còn lại đưa cho Hạo Thiên Chân: "Dùng bồn mà uống." Hạo Thiên Chân nhìn nồi canh nóng hổi, cũng không từ chối, cầm thìa bắt đầu uống.

Hai mươi phút sau.

Hạo Thiên Chân ôm bụng, một cơn buồn tiểu ập đến, nhưng nghĩ đến xung quanh toàn người, lại có cả con gái nên hắn vẫn cố nhịn. "Cái đó... tôi đi giải quyết một chút." Hạo Thiên Chân khẽ ho một tiếng, định đứng dậy đi tiểu. "Ngay tại đây, chỗ A Ninh vẽ vạch ấy." Tần Dã chờ chính là lúc này. "Hả?" Mặt Hạo Thiên Chân đỏ bừng, liếc nhìn Tú Tú, A Ninh và Tuyết Lỵ Dương... "Như vậy không tiện lắm nhỉ?" "Muốn ra ngoài thì bắt buộc phải tiểu ở đó." Tần Dã nghiêm túc nói. "Dã ca, ý anh là... nước tiểu đồng tử?" Hắc Hạt Tử coi như đã hiểu ý của Tần Dã, đây là cần dùng nước tiểu đồng tử để phá cục diện trước mắt?

"Ồ, hèn gì tôi nói chứ, sao cứ bắt Thiên Chân uống canh mãi, hóa ra là có chuyện thật!" Bàn Tử vỗ trán một cái, tức thì hiểu ra, sau đó nhìn Hạo Thiên Chân: "Thiên Chân, cậu đúng là thân đồng tử đấy, đừng có lãng phí cái sự trong trắng này." Bàn Tử vừa nói vừa vỗ mạnh vào vai cậu, nụ cười trên mặt không sao kiềm chế được.

"Biến đi, các người cũng là thân đồng tử, sao lại là tôi?" Hạo Thiên Chân cảm thấy mặt nóng bừng, bao nhiêu người nhìn chằm chằm thế này, cậu làm sao mà tự nhiên cho được?

"Cậu thuần khiết hơn.

Được rồi, nếu cậu ngại thì chúng tôi đi xa một chút." Hoắc Tú Tú lên tiếng trước, sau đó dẫn theo A Ninh, Ngốc Tiểu Muội và Shirley Dương lánh ra xa.

Thấy đám con gái đã đi xa, Hạo Thiên Chân mới đỏ mặt đi đến chỗ góc khuất.

“Này!

Các anh quay người đi, đừng có nhìn tôi.” Cậu không có thói quen để người khác xem mình đi vệ sinh, vội vàng nhắc nhở.

Mọi người quay lưng lại với Hạo Thiên Chân. .....

Rào rào rào!!!

Hạo Thiên Chân đỏ mặt giải quyết nỗi buồn.

Môi trường xung quanh cũng theo đó mà xuất hiện thay đổi.

Trên bức tường vốn nhẵn nhụi trước đó hiện ra chi chít những đầu lâu, hơn nữa khuôn mặt của những đầu lâu này đều đầy vẻ kinh hoàng, hàm dưới không ngừng kéo dài ra.

Khán giả trong phòng livestream thấy cảnh tượng bức tường này đều không khỏi giật mình. 【Vãi!

Hết hồn hà!!】 【Không phải chứ!

Họ thật sự gặp quỷ đả tường sao?

Con kim trùng kia cố ý đưa họ đến đây đúng không?】 【Hình như là vậy đấy!

Chương 217

Vcl!

Con trùng đó đúng là có tám trăm cái tâm nhãn, cứ thế mà khăm Dã ca rồi?

Thứ này thật sự không thể xem thường được.】【Bức tường toàn là đầu lâu?

Sợ thật!

Nơi này đúng là quỷ dị vãi chưởng!】【Nhưng mà... người Bàn Tử thấy lúc trước là ai?

Con quỷ đó đâu rồi?】Khán giả lúc này đều cảm thấy hại não, không biết kẻ đã nói chuyện với Bàn Tử rốt cuộc là ai?

Trong mộ.

Shirley Dương, Hoắc Tú Tú, A Ninh và Ngốc Tiểu Muội thấy xung quanh đã khác xưa, vội vàng quay lại bên cạnh Tần Dã.

Ngay khi họ vừa thấy Tần Dã, bên tai vang lên tiếng chuông.

Tiếng chuông này rất dài, vang vọng trong toàn bộ không gian.

Đinh đinh đinh!!!

Theo tiếng chuông dứt, những đầu lâu trên bức tường kia còn khẽ há miệng, phát ra âm thanh.

"A!" "A a!" "Đi!" Tần Dã nghe thấy âm thanh liền dẫn mọi người chạy vào bên trong.

Lúc này, bức tường phía sau bỗng nhiên khép lại về phía đối diện, không gian đang từng chút một ngưng tụ, cuối cùng lấp kín lối đi.

“Không xong rồi!

Chạy mau!” Người binh sĩ cuối cùng nghe thấy tiếng đá ma sát phía sau, quay đầu nhìn lại, sắc mặt tức thì trắng bệch.

“Thông đạo hợp lại rồi, chạy mau đi!!” Lời của binh sĩ vừa dứt, mọi người cũng không dám ngoảnh đầu, càng vội vã chạy về phía trước, mà bức tường phía sau giống như quái vật ăn thịt người, không ngừng ép sát.

Trong phút chốc, cả thông đạo chỉ còn tiếng bước chân hoảng loạn và tiếng thở dốc dồn dập.

Khán giả cũng không ngờ sự việc lại chuyển biến thành thế này, họ đều căng thẳng nhìn màn hình.

Theo bước chạy của nhiếp ảnh gia, hình ảnh cũng hơi rung động.

Nghe tiếng vách đá va chạm phía sau, tim họ cũng run bắn lên.【Vãi!

Chạy mau!

Chạy mau đi!!】【Chuyện gì thế này?

Sao bỗng nhiên lại thành ra thế này?

Vách đá sao lại biến thành thế kia?

Sợ chết khiếp mất.】【Mẹ nó!

Tôi nhìn mấy người phía trước chạy chậm quá, muốn vào giúp họ chạy luôn cho rồi, gấp chết đi được!!】【A a!!

Đúng là gấp chết tôi rồi, tình huống gì đây?

Chẳng biết gì đã gặp sự cố đột xuất thế này, tránh sao được đây!】 Khán giả giờ đây đều căng thẳng nhìn chằm chằm vào phòng livestream, sợ có ai đó bị thương.

Mã viện trưởng và Vương giáo thụ cũng căng thẳng không kém, ngoài lo lắng còn có thêm một chút nghiêm trọng.

"Viện trưởng, âm thanh này... hình như tôi đã nghe thấy ở đâu đó rồi." Vương giáo thụ luôn cảm thấy tiếng chuông này rất quen thuộc, âm thanh này giống như có thể đâm xuyên linh hồn vậy.

"Là ở trong tệp âm thanh được truyền về đó." Mã viện trưởng im lặng một lát, cuối cùng lên tiếng.

"Ý ông là sao?" Bạch giáo thụ và Hàn viện trưởng nhìn nhau, nghi ngờ nhìn Mã viện trưởng.

"Cùng mất tích với Hoắc Linh còn có Ngô Tam Tỉnh và Trần Văn Cẩm, tôi từng nhận được tệp âm thanh của Trần Văn Cẩm, trong đó có tiếng chuông này." Mã viện trưởng thần sắc nghiêm trọng nói.

"Tiếng chuông có rất nhiều loại giống nhau, có lẽ các ông nghe nhầm không chừng." Bạch giáo thụ cảm thấy khả năng này không lớn lắm.

"Không, tôi rất chắc chắn đây là tiếng chuông tôi đã nghe, vì nó có tính xuyên thấu, có thể khiến linh hồn bị chấn động, tôi khẳng định đây chính là nó." Mã viện trưởng lắc đầu, ngữ khí vô cùng khẳng định.

"Ý ông là, Trần Văn Cẩm cũng có thể ở đây?" Hàn viện trưởng nắm bắt mấu chốt vấn đề.

"Có khả năng đó, cho dù không ở đây thì cũng có thể liên quan đến tiếng chuông này." Mã viện trưởng hít sâu một hơi như thở dài.

"Khi thấy Hoắc Linh, tôi đã phái người đến viện dưỡng lão Cách Nhĩ Mộc để kiểm tra thông tin, có lẽ sẽ có manh mối gì đó, ít nhất tôi cũng muốn biết họ đã trải qua những gì?

Tại sao lại rơi vào kết cục thế này." Vương giáo thụ, Trần giáo

thụ và các giáo thụ khác bỗng nhiên hiểu ra vì sao lúc đó Mã viện trưởng lại ra ngoài.

"Thấy Hoắc Linh biến thành thế kia, lại xuất hiện ở nơi này, tôi đoán liệu có phải Trần Văn Cẩm cũng đã gặp chuyện?" Vương giáo thụ trong lòng có chút bất an, không muốn thấy đồng nghiệp của mình cũng biến thành như vậy.

"Cầu mong sẽ không có chuyện gì lớn xảy ra." Mã viện trưởng cũng nghĩ như vậy, chỉ là ông không dám đối mặt trực tiếp, bao nhiêu năm qua họ đã trải qua những gì không ai biết, nói không chừng... sẽ sống rất khổ cực.

Trong mộ.

Tần Dã và Bàn Tử đi về phía ám đạo, mọi người không dám phân tâm một giây nào.

"Mẹ kiếp!

Đều do con trùng đó hại, Bàn gia tôi mà thấy nó lần nữa, nhất định phải giết nó!

Băm vằm nó cho chó ăn!!" Bàn Tử vừa chạy vừa chửi bới, nghĩ đến việc bị một con trùng chơi xỏ là hắn lại tức điên lên.

"Được rồi, dù bị con trùng đó tính kế thì chúng ta cũng không có lựa chọn, chẳng lẽ cứ đứng đó chịu chết sao?

Chấp nhận hiện thực đi." Hạo Thiên Chân vừa chạy vừa giải thích.

"Nhìn kìa, phía trước có ánh sáng." Hắc Hạt Tử chỉ chỉ về phía lối ra, vui mừng nói.

Mọi người thấy ánh sáng như thấy hy vọng, bước chân đều hối hả lao về phía trước.

Khi băng qua bóng tối đến nơi có ánh sáng, họ đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người.

Trước mắt xuất hiện một cây thanh đồng khổng lồ, trên cây treo rất nhiều chuông lục giác.

Những cái chuông này mang phong cách phục cổ, không có gió cũng tự lay động, mỗi lần động nhẹ đều phát ra âm thanh thanh thúy.

Mà dưới gốc cổ thụ thanh đồng này còn có rất nhiều dây leo màu xanh, đang không ngừng ngọ nguậy như rắn.

Trên không trung của cổ thụ còn treo rất nhiều thi thể không mặt, những thi thể này bị treo lên như vật trang trí.

Phía sau cây thanh đồng cổ thụ còn có một khối hình hộp chữ nhật được dây leo bao quanh.

Thấy cảnh này, Bàn Tử đờ người ra.

Hắn còn không chắc chắn mà tát Hạo Thiên Chân một cái.

Chát!

Hạo Thiên Chân đột ngột ăn một tát, chỉ cảm thấy một bên mặt tê rần.

"Bàn Tử, ông đánh tôi làm cái vcl gì thế?" Hạo Thiên Chân ôm mặt, tức giận nhìn hắn.

"Có đau không?" Bàn Tử ngơ ngác hỏi.

"Ông nói xem?

Vãi!" Hạo Thiên Chân phẫn nộ.

"Thiên Chân, chúng ta thực sự đang ở Côn Luân đúng không?" Bàn Tử bỗng trợn to mắt nhìn cậu, "Vậy sao chúng ta lại thấy cảnh tượng ở Lỗ Vương Cung?

Cây thanh đồng cổ thụ này, cậu không thấy quen sao?

Còn cả chuông lục giác này nữa...

Chương 218

Các người không thấy nó quen thuộc lắm à?" Lời của Bàn Tử vừa dứt khiến Hoắc Tú Tú và A Ninh tức thì nhận ra.

Chẳng phải sao, đây chính là cảnh tượng đã thấy ở Lỗ Vương Cung mà?

Còn cái chuông lục giác kia, sao lại xuất hiện ở đây?

Vậy tiếng chuông nghe thấy trước đó là phát ra từ đây sao?

Hoắc Tú Tú và A Ninh đều nhìn cây thanh đồng trước mắt, đồng loạt sững sờ.

Hàn đội trưởng và các binh sĩ cùng đám sát thủ thoát ra khỏi ám đạo, chưa kịp hoàn hồn đã thấy cái cây cổ thụ khổng lồ này.

Những cái chuông thì không quá chú ý, nhưng những thi thể kia...

Thấy thi thể bị treo lủng lẳng, họ đều không kìm được mà nuốt nước miếng.

Đây là thi thể hay là đồ trang trí trên cây Noel vậy?

Họ là sát thủ, cũng từng dùng nhiều thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng thủ đoạn treo xác lên cây thế này thì đúng là lần đầu thấy.

"Này...

Đại Việt các người cũng ăn Tết Noel à?" "Đây là cây Noel sao?

Làm kiểu này cũng độc đáo phết nhỉ!" "Thế bây giờ chúng ta có thể đi được chưa?

Tôi thấy cái cây Noel này hình ảnh 'đẹp' quá, tôi không muốn xem, còn thứ dưới gốc cây là gì?

Ruy băng à?" Đám sát thủ xôn xao bàn tán, sự kinh hoàng trong mắt không sao che giấu được.

Hàn đội trưởng và các binh sĩ khác giờ cũng ngẩn người, đây có phải thứ họ nên xem không?

Cái cây này mọc kiểu gì mà cao thế?

Những thi thể kia là sao?

Tại sao lại làm thành thế này?

"Đội trưởng!

Đây là nơi nào?" Một người binh sĩ hỏi nhỏ.

"Còn phải hỏi sao?

Đây là mộ huyệt..." Hàn đội trưởng cũng chẳng biết giải thích thế nào, nói chung là rất đáng sợ.

Hắn cảm thấy những thi thể này hình như đã chết, nhưng cũng rất có thể là còn sống.

Mọi người đến đây đều không nói lời nào, chỉ nhìn chằm chằm vào không gian trước mắt.

Trong phòng livestream: 【Vãi!

Cây gì thế này?

Sao nó to thế được?

Đây không phải là mộ sao?

Còn có ánh nắng nữa à?】【Ánh nắng cái gì, chuyện này thật sự quá kỳ quái, không khoa học chút nào!!】【Mẹ ơi!

Lần đầu tôi thấy thi thể bị treo lên như thế, đây là kiểu tuẫn táng mới à?】【Trên cây không chỉ treo thi thể mà còn có rất nhiều chuông, tiếng nghe thấy lúc nãy có phải là từ chuông này không?】

【Chắc chắn rồi, nếu không ở đây cũng chẳng thấy thứ gì khác!

Tôi cá là tiếng chuông phát ra từ đó.】 Khán giả thấy cảnh này đều cảm thấy sợ hãi.

Chủ yếu là những thi thể kia quá đập vào mắt, muốn lờ đi cũng khó.

Mã viện trưởng, Bạch giáo thụ và Hàn viện trưởng khi thấy cảnh tượng này cũng đồng loạt ngẩn người.

Đặc biệt là khi thấy chuông lục giác.

Họ cảm thấy rất quen thuộc, dường như đã thấy ở đâu rồi.

"Cái chuông này sao thấy quen thế nhỉ?" Mã viện trưởng suy nghĩ kỹ, chỉ cảm thấy có ấn tượng nhưng không chắc chắn đã thấy ở đâu.

"Là trong hồ sơ Trần Văn Cẩm gửi về, tài liệu ở học viện khảo cổ có ghi chép về loại chuông này." Vương giáo thụ nhớ lại, quả thực từng thấy.

Ông im lặng hồi lâu mới nhớ ra.

"Chuông này không gió cũng tự kêu, Trần Văn Cẩm đặc biệt nhắc tới chuyện liên quan đến chuông, và nó dường như có ý nghĩa rất quan trọng." "Nhưng thông tin này chỉ được gửi về một phần, phần sau thì không rõ, sau đó Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh mất tích, tin tức về cái chuông cũng bặt vô âm tín." "Nhưng tôi rất thắc mắc, lúc đó thông tin của Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh là ở vị trí Tây Hải, sao cái chuông này lại xuất hiện ở Côn Luân?" "Tôi không hiểu nổi." Vương giáo thụ lúc này không thể hiểu tại sao thứ này lại liên quan đến Tây Hải.

Mã viện trưởng, Trần giáo thụ và các giáo thụ khác nghe xong cũng thấy kỳ lạ.

Hai ngôi mộ này chẳng lẽ còn có mối liên hệ nào sao?

“Đừng vội, lát nữa xem Tần Dã nói thế nào.” Bạch giáo thụ thấy họ không nghĩ ra được gì nên vội vàng trấn an.

Hàn viện trưởng cũng đồng ý, hiện tại cứ chờ xem sao.

Trong mộ.

Tần Dã quay đầu nhìn con đường lúc đến, con đường đó đã bị bế tắc, họ hiện đang bị nhốt trong không gian này.

“Dã ca, sao tôi cứ mơ hồ thế nào ấy?

Đây chẳng phải là Côn Luân sao?

Sao tôi cảm giác mình như đang ở Lỗ Vương Cung thế này?” Bàn Tử sau khi hết kinh ngạc thì tiến đến cạnh Tần Dã, ngơ ngác nói.

“Cậu ấy à, bảo cậu ngốc thì cậu đúng là ngốc thật!

Cậu nghĩ xem, đây là nơi nào?” Hắc Hạt Tử bất lực đi tới vỗ nhẹ lên vai Bàn Tử.

“Đây là mộ của Tây Vương Mẫu mà, ông bị ngáo à?

Câu này mà cũng hỏi được.” Bàn Tử nói không cần suy nghĩ.

“Vậy Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu có quan hệ gì?” “Chẳng phải là tình nhân sao?

Định cùng nhau đạt được vĩnh sinh...” Bàn Tử nói chưa dứt câu, hai mắt bỗng trợn tròn.

Vcl!

Hắn ngộ ra rồi!

Nói như vậy thì hắn đã hiểu, là tình nhân mà.

Muốn đạt được vĩnh sinh thì chẳng phải phải dùng thủ đoạn sao?

Cho dù dùng cách giống nhau cũng là chuyện bình thường.

“Ôi mẹ ơi!

Tôi còn tưởng mình chạy một mạch ngàn dặm đi nơi khác rồi chứ, hú hồn.” Bàn Tử vừa nói vừa vỗ ngực, bộ dạng như chưa hoàn hồn.

“Ông cũng muốn ngày đi ngàn dặm cơ đấy, tiếc là đây là ảo giác thôi, ông còn nhớ cây thanh đồng không?

Hồi đó chúng ta đã chịu bao nhiêu khổ mới thoát ra được?” Hắc Hạt Tử nghe lời Bàn Tử, câm nín nhìn hắn.

“Thì đã sao?

Không phải chỉ là cây thanh đồng thôi à?

Chúng ta đối phó được một lần thì sẽ có lần thứ hai.” Bàn Tử nói với vẻ không bận tâm, đồng thời lấy từ trong túi ra một khẩu súng, khẩu súng này khác hẳn loại trước đó.

Trên đó có những hoa văn sấm sét điện chớp, đây chính là tác phẩm mới từ viện nghiên cứu của Tần Dã, nghe nói là kết hợp giữa công nghệ và đạo thuật, đây là lần đầu tiên sử dụng.

“Không thể xem thường được, cái này không đơn giản như chúng ta thấy trước đây đâu.” A Ninh lấy vũ khí ra, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào cây thanh đồng.

Bởi vì các thi thể trên đó đều đã mở mắt, trước đây ở Lỗ Vương Cung không có chuyện này.

Giờ thấy cảnh này thì không thể dùng con mắt thông thường mà đối đãi được nữa.

Mọi người nghe A Ninh nói vậy đều nhìn vào những thi thể trên cây thanh đồng.

Chương 219

Hàn đội trưởng, các binh sĩ và đám sát thủ đều kinh hãi nhìn những thi thể đó.

Những cái xác này không biết từ lúc nào đã mở mắt, hơn nữa khóe miệng còn nở nụ cười.

Nụ cười này khiến người ta lạnh cả sống lưng.

“Vãi!

Xác chết sống lại à?” “Mẹ kiếp!

Đại Việt này là cái nơi quái quỷ gì thế?

Sao cái gì cũng có vậy?” “Đấy mà gọi là cái gì cũng có à?

Đấy là cái gì ngưu quỷ xà thần cũng có hết!!” Đám sát thủ nhìn thấy thi thể, từng đứa một sợ đến mức run rẩy.

Giây tiếp theo!

Những thi thể này bỗng nhiên rơi xuống từ cây thanh đồng, tay chúng còn cầm những con dao găm, dao tuy đã gỉ sét nhưng mũi dao vẫn rất sắc bén.

Thi thể từ trên cây xuống ít nhất cũng phải cả trăm cái.

Chúng là xác chết nên không biết đau đớn, cũng sẽ không dừng lại.

Muốn giải quyết chúng thì phải chém đứt điểm kết nối.

Hàn đội trưởng và các binh sĩ không biết, bèn rút súng bắn, nhưng những viên đạn đó cứ như bắn vào tường đồng vách sắt, chẳng có tác dụng gì.

“Làm sao bây giờ?

Chúng ta đang lãng phí tài nguyên của mình đấy.” Một người binh sĩ thẳng thốt nhìn khẩu súng trong tay.

“Các người bắn vào thân thể là vô ích, phải bắn trúng cái dây leo phía sau chúng kìa, thấy không?” Bàn Tử dùng súng bắn vào những dây leo ẩn sau các thi thể, ngay khi dây leo bị bắn đứt, thi thể rơi bịch xuống đất không còn động đậy.

Hàn đội trưởng và đám sát thủ lúc này mới nhận ra những thi thể này bị dây leo khống chế.

Sau khi hiểu ra, từng người một nhắm vào dây leo phía sau thi thể mà ra tay, hiệu quả tăng lên rõ rệt.

Họ đều là những tay súng hàng đầu, đối phó với dây leo này tự nhiên không thành vấn đề.

Bàn Tử và mọi người thấy thi thể nằm la liệt, cảm thấy nơi này cũng chẳng đến nỗi nào.

“Dã ca!

Mấy thứ này hình như cũng chỉ đến thế thôi, chẳng có gì đặc biệt cả?” Bàn Tử nói xong còn thản nhiên đá một cái vào tay thi thể.

“Cậu đừng có mừng quá sớm.” Tần Dã chỉ thản nhiên buông một câu.

“Hử?

Ý anh là sao?” Tay Bàn Tử vẫn đang cầm món đồ mới nghiên cứu của Tần Dã, hắn vốn tưởng sẽ được dùng đến, không ngờ mấy cái xác này lại dễ xơi thế.

Tần Dã chỉ nở một nụ cười nhạt, nhưng nụ cười này làm Bàn Tử nổi cả da gà.

Hạo Thiên Chân và Hoắc Tú Tú cũng chú ý đến thần sắc của hắn,

trong lòng đều bắt đầu căng thẳng.

Giây tiếp theo!

Những thi thể bị bắn rơi dưới đất chậm rãi đứng dậy, còn phát ra tiếng xương cốt ma sát lách cách.

Linh linh linh!!!

Đám xác chết đứng dậy, trên mặt vẫn nở nụ cười, nhưng nụ cười này còn quỷ dị hơn trước.

"Vãi!

Sao nó lại động đậy nữa rồi?" Bàn Tử kêu lên kinh hãi.

"Đây là cái sự đặc biệt đó sao?

Chuyện gì thế này?" Hắc Hạt Tử cũng có chút bất ngờ, không hiểu sao chúng còn cử động được?

"Chuyện gì nữa, là do tiếng chuông đó, tôi vừa nghe thấy tiếng chuông xong." Hoắc Tú Tú cũng lùi lại vài bước, hoảng hốt nhìn đám thi thể.

"Những thi thể này chắc chắn bị điều khiển, tiếng chuông chính là mệnh lệnh tốt nhất." Shirley Dương dường như nghĩ ra điều gì, vội vàng giải thích.

"Vãi!

Tiếng chuông lại vang lên rồi." "Thi thể lại tới nữa?

Lần này chúng ta đánh vào đâu đây?" "Mẹ nó!

Tôi bắn vào chân, bắn vào đầu đều ĐÉO có tác dụng gì cả!!" Đám binh sĩ thấy thi thể tiến tới, sợ hãi nổ súng liên hồi, nhưng hiệu quả chẳng đáng là bao.

Bất kể bị bắn vào đâu, những cái xác này vẫn cứ tiến lên, không

hề có ý định lùi bước.

Khán giả thấy cảnh này, lúc trước còn vui mừng tưởng thi thể đã bị giải quyết, không ngờ lại có biến cố thế này. 【Vãi!

Thứ gì đây?

Sao lại như vậy?

Sao đánh mãi không chết thế!】【Xong rồi!

Đám xác chết áp sát rồi, lỡ bị thương có bị trúng độc không?

Dao găm gỉ sét thế kia, có vấn đề gì không?】【Vãi!

Bạn nói đúng đấy, bị thương là phải tiêm uốn ván, quan trọng nhất là mất mạng như chơi.

Tôi không lo cho Dã ca, nhưng lo cho mấy anh lính, người đông thế kia Dã ca sao chăm sóc hết được.】【Tôi bắt đầu tò mò rồi, tôi mong chờ thiết bị mới của Dã ca, tôi thấy Bàn Tử cầm ra cái đó trông uy vũ bá khí thật.】【Đúng đúng đúng, tôi cũng nghĩ thế, cũng muốn xem thử quá.】【Tôi chẳng lo chút nào, Dã ca của tôi đâu phải hạng hư danh.】Mọi người thấy đám thi thể này, ai nấy đều lo cho đám binh sĩ và đội khảo cổ chứ không phải nhóm Tần Dã.

Bởi lẽ bản lĩnh của Tần Dã họ đều rõ, chẳng có gì phải lo.

Chỉ là trong tình cảnh này, không thể không lo cho đám lính vì số lượng thi thể quá đông.

Mã viện trưởng và Vương giáo thụ nghe thấy tiếng chuông, bỗng nhớ ra tài liệu họ từng xem.

Trong chuông có hai con trùng, một con ẩn nấp trong chuông, con còn lại chui vào trong thi thể, khi hai con trùng cộng hưởng sẽ phát ra tiếng chuông.

Hiện tại xem ra những thi thể này chính là bị lũ trùng khống chế.

Bạch giáo thụ thì không quan tâm mấy thứ đó, dù sao ông có quan tâm cũng vô dụng, thứ ông chú ý lúc này là vũ khí kiểu mới kia.

Thân súng có những hoa văn trông như bùa chú.

Đây chắc hẳn là vũ khí họ mới nghiên cứu ra, ông đang rất mong chờ đây.

Sau này nghiên cứu vũ khí không nhất thiết chỉ nhắm vào chiến tranh công nghệ, mà còn có thể nhắm vào vũ khí đạo giáo.

Sau này có bắt quỷ hay gì họ cũng nghiên cứu ra được.

"Bạch giáo thụ, nước miếng ông chảy ra kìa, lau đi!!" Hàn viện trưởng thấy bộ dạng của Bạch giáo thụ, thực sự nhìn không nổi nữa, bèn lên tiếng nhắc nhở.

"Ông kệ tôi, không tin là ông không hứng thú với con trùng đó đâu." Bạch giáo thụ đã nghe rõ lời Mã viện trưởng và Vương giáo thụ nói.

Đó là do trùng gây ra.

Loại trùng như vậy tuyệt đối xứng đáng để nghiên cứu, không tin là lão này không thèm thuồng.

Hàn viện trưởng nghe xong, bộ dạng như không thèm quan tâm.

"Không sao, tôi tin Tần Dã sẽ mang về cho tôi, nên tôi không thèm." Hàn viện trưởng chẳng mảy may để ý.

Câu nói này khiến Mã viện trưởng, Vương giáo thụ và Bạch giáo thụ đều ghen tị đỏ mắt.

Hừ, đúng là biết làm bộ.

Trong mộ.

Tần Dã thấy đám thi thể đã tiến tới gần, bèn nói với Bàn Tử: "Thử

vũ khí mới đi, mọi người lùi lại!" Shirley Dương, Hạo Thiên Chân nghe lời Tần Dã liền vội vàng lùi ra sau.

Chương 220

Đám sát thủ, binh sĩ và mọi người trong đội khảo cổ cũng lùi lại.

Ở đây, Tần Dã chính là vương, hắn nói gì là nấy, họ chỉ việc làm theo.

Bàn Tử rút khẩu súng có hoa văn bùa chú ra.

Tần Dã lấy từ trong túi ra bảy viên bi sắt nhỏ, trên viên bi cũng có những hoa văn bùa chú, hắn ném chúng về phía đối diện.

Những viên bi thép bị Tần Dã ném ra cắm chặt xuống đất.

Làm xong, hắn đứng sau lưng Bàn Tử, bình thản nhìn đám thi thể.

Bàn Tử nhận được chỉ thị, nhổ một ngụm nước bọt: "Haha, tới lượt Bàn gia tôi ra tay với các người rồi nhé?" Nói rồi giơ súng lên trời bắn một phát.

Oành đùng đùng!!!

Tiếng súng này không phải tiếng 'đoàng' thông thường mà là tiếng sấm nổ.

Giây tiếp theo, mọi người thấy trên không trung xuất hiện một lá bùa màu xanh lam mang theo tia chớp, đang lơ lửng giữa trời.

Trên cao đầy tiếng sấm sét.

Mọi người đều ngước đầu lên, con ngươi phản chiếu hình ảnh lôi minh.

Sau đó thấy tia chớp như nước mưa rơi xuống đất.

Những thi thể này khi tia chớp chạm đất bỗng nhiên toàn thân co giật, đổ gục xuống đất, không ngừng giật nảy.

Chỉ một lát sau đã thấy trên người thi thể bốc khói đen, thậm chí trên da còn có vết cháy sém, không khí nồng nặc mùi thịt nướng.

Những tia chớp này như nước mưa, liên tục rơi xuống phía dưới.

Mọi người thấy đám thi thể nằm la liệt như cá chết, toàn thân co giật, não bộ đều bị chấn động dữ dội.

Shirley Dương, Ngốc Tiểu Muội, Hàn đội trưởng và Lâm giáo thụ đều ngửa đầu, há miệng ngơ ngác nhìn tia chớp trên đầu.

Đây là mưa tia chớp à?

Hiện giờ tia chớp lại rơi xuống như nước mưa thế này sao?

Thứ này thần kỳ đến thế à?

Ngốc Tiểu Muội thấy đầu óc mụ mị, tia chớp mà rơi kiểu này sao?

Như trời mưa luôn?

Hơn nữa trong khẩu súng kia sao lại có tia chớp?

Hàn đội trưởng lúc này thấy đầu óc ong ong, đây là cách tia chớp nên xuất hiện à?

Cách mở ra màn này là thế này sao?

Giờ đây lôi đình đều thế này à?

Lâm giáo thụ cũng thấy chuyện này vô cùng bất khả tư nghị, đây chính là vũ khí mới của Tần Dã?

Đỉnh cao thế sao?

Trông đúng là quá vãi chưởng.

Hắc Hạt Tử, Hạo Thiên Chân, Hoắc Tú Tú và A Ninh bốn người thấy cảnh này cũng đờ người.

Trước đó đúng là nghe tiếng oành oành, nhưng sau đó hỏi Tần Dã hắn không nói gì, chỉ bảo đang nghiên cứu vũ khí mới.

Không ngờ vũ khí này lại bá đạo như vậy.

Đúng là Dã ca của tôi, bản lĩnh này thật sự không thể xem thường, quá đỉnh!!

"Đây là vũ khí mới của Dã ca?

Làm sao mà làm được thế?" Hạo Thiên Chân vẫn không hiểu, sao có thể kết hợp tia chớp vào trong súng được?

"Dã ca muốn làm chuyện gì thì không có chuyện không làm được, cậu phải tin Dã ca!!" Hắc Hạt Tử bất lực đỡ trán, giờ đây cách hắn làm việc thực sự khiến người ta... khó lòng chấp nhận.

Trong đầu hắn chứa cái gì vậy?

Cái này đúng là...

Trong phòng livestream: Nhìn những tia chớp nổ oành oành, khán giả đều ngây người, dường như tiếng sấm đó không phải đánh vào thi thể mà là đánh thẳng vào tim họ. 【Vcl!

Vcl!

Vcl!】【Bản lĩnh của Dã ca đúng là làm tôi mở mang tầm mắt!!

A a a!!!】【A a a!

Ngầu lòi!!

Đúng là Diêm Vương sống thời nay à!

Không đúng, đây là Lôi Công thời nay!!

Ngầu bá cháy!!】【Bản lĩnh của Dã ca cứ phải gọi là thăng cấp từng tầng một, đúng là làm mới tam quan của tôi luôn!!

A a a!!】【Bản lĩnh của anh ấy khi thể hiện ra chỉ có thể trở thành kinh điển, không bao giờ bị vượt qua, vì không ai có thể vượt qua nổi.】【Ai có thể vượt qua Dã ca của tôi?

Ai?

Đừng nói ở Đại Việt, mà là trên toàn thế giới này ai có được bản lĩnh này?】 Đạn mạc (bullet chat) cũng như những tia chớp kia, không ngừng nhấp nháy.

Những đạo tia chớp này liên tục kích thích nhãn cầu, họ cảm thấy mắt mình sắp mù đến nơi rồi.

Còn Mã viện trưởng và Bạch giáo thụ cũng ngẩn tò te.

Ngồi trước màn hình mà há hốc mồm, từng người một ngây như phỗng, ai không biết còn tưởng họ bị sét đánh trúng rồi.

"Đây là vũ khí sao?" "Mẹ ơi!

Đây là vũ khí gì thế này?" "Cả đời tôi chưa từng thấy loại vũ khí này, có thể nhét tia chớp vào trong súng thì chỉ có thể là Tần Dã thôi!!" Những giáo thụ nghiên cứu vũ khí sau lưng Bạch giáo thụ đều sững sờ, hồi lâu sau mới khôi phục lý trí.

Ngay khoảnh khắc tỉnh táo lại, họ không tiếc lời khen ngợi Tần Dã, trên đời này lại có người lợi hại đến thế...

Bạch giáo thụ nói đúng, Tần Dã chính là một nhân tài, tuyệt đối không được để mất người này.

Cái ý tưởng này không nói đến thực tiễn, mà chỉ là nghĩ thôi cũng không dám nghĩ tới ấy chứ.

Bạch giáo thụ kích động đứng bật dậy, ánh mắt dán chặt vào phòng livestream trước mắt.

Đôi bàn tay kích động run rẩy.

Vũ khí này tuyệt đối là vũ khí có tính sát thương lớn nhất, lôi minh, tia chớp, đó là sự tồn tại như thần linh vậy.

"Cái... cái vũ khí này đúng là đỉnh của chóp!!" "Tần Dã là một

nhân tài, đúng là một nhân tài hiếm có!!" Bạch giáo thụ kích động không biết nói gì cho phải, hận không thể nhảy cẫng lên tại chỗ, vũ khí này quá ngầu!

Quá lợi hại!!

Mã viện trưởng và Hàn viện trưởng tuy không hiểu sâu về vũ khí, nhưng chỉ cần nhìn thôi cũng thấy được vũ khí này tuyệt đối là hàng dữ.

Đây là sự kết hợp giữa đạo thuật và công nghệ hiện đại sao?

"Hèn gì Bạch giáo thụ lại kích động đến thế, tôi nhìn mà còn thấy thèm, cái này mà mang vào mộ thì chúng ta chẳng phải giảm bớt được bao nhiêu thương vong sao?" "Thứ này mà gặp sớm hơn thì có lẽ đội khảo cổ đã phất lên lâu rồi?" Mã viện trưởng thấy vũ khí này, ông chấn động lẩm bẩm.

Vương giáo thụ cũng gật đầu lia lịa, ông thậm chí thấy mình đúng là...

đúng là một sự tồn tại đỉnh cao.

Ánh mắt thật tinh tường.

Chương 221

Không chỉ họ chấn động, Thẩm chủ nhiệm cũng kinh ngạc không thôi.

Càng thêm chấn động sâu sắc trước bản lĩnh của Tần Dã.

Thằng nhóc này liên tục gây sốc, cái đầu nó chứa gì vậy?

Ý tưởng kiểu này mà cũng có được?

Quan trọng nhất là cậu ta còn nghiên cứu ra được, lại còn làm hoàn hảo đến vậy.

Tần Dã đúng là khéo tay hay làm!!

Còn bộ ngoại giao!

Lâm bộ trưởng thấy thứ Tần Dã lộng ra cũng ngẩn người.

Sau đó khó khăn nuốt nước miếng.

Thằng nhóc này lợi hại thật, biết là nó danh chấn tứ hải, nhưng không ngờ lại danh vang lừng lẫy đến thế.

Kết hợp khoa học và huyền học thế này, đúng là vãi thật.

Lâm bộ trưởng là người đầu tiên phản ứng lại, nhìn những quan chức ngoại giao kia...

Thấy trên mặt họ đều là vẻ chấn kinh, nhãn cầu như muốn rớt ra ngoài.

Đúng là mãn nguyện không thể mãn nguyện hơn.

Ân!

Thích nhất là nhìn cái ánh mắt chấn động đó của họ, nhìn mà sướng, nhìn mà phê.

Ghen tị chưa?

Ngáo ngơ chưa?

Bị biểu hiện của Tần Dã làm cho choáng váng rồi chứ gì?

Để cho đám chưa từng thấy sự đời các ngươi được mở mang tầm mắt.

Lâm bộ trưởng lúc này nhìn Tần Dã bằng ánh mắt còn thân thiết hơn nhìn thằng con nghịch tử ở nhà.

Tốt, tốt lắm!

Thể hiện rất tốt!

Lát nữa về phải xin cấp trên thưởng cho nó một khoản mới được.

Bộ trưởng Hoa Lai Nhĩ nhìn vũ khí kiểu mới của Tần Dã, tức thì đờ đẫn.

Ông ta không dám tin!

Trên thế giới này lại có loại vũ khí như vậy?

Dù có thì cũng nên là nước Mỹ của ông ta chứ, tại sao lại là Đại Việt, tại sao lại do Tần Dã nghiên cứu ra?

Thật bất công... thật bất công...

Họ còn muốn bắt Tần Dã đi, hoặc giết thẳng tay.

Nhưng thấy Tần Dã nghiên cứu vũ khí lợi hại và cao cấp thế này, nếu chết thì đúng là đáng tiếc.

Hiện giờ họ đang mâu thuẫn, nếu giết Tần Dã thì dường như mất đi một thiên tài nghiên cứu vũ khí.

Nhưng nếu không giết... thiên tài này lại không thuộc về nước Mỹ.

“Sao có thể như vậy?

Trên đời lại có loại vũ khí này sao?

Không thể nào.” “Nhưng chúng ta thấy đều là thật, không phải đang nằm mơ đâu.” “Đây là một nhân tài, đúng là thiên tài mà.” Quan chức ngoại giao các nước khác thấy bản lĩnh của Tần Dã, đều bị kinh ngạc đến phát khiếp.

“Ái chà, cái vũ khí này Tần Dã nghiên cứu cũng thường thôi, nhưng hiệu quả cũng không tệ, tạm gọi là đạt yêu cầu đi.” Lâm bộ trưởng bắt đầu màn làm màu (flex), vẻ mặt cau mày như thể không hài lòng với vũ khí của Tần Dã.

Nhưng chính lời nói đó làm lòng mọi người chấn động, họ nhìn Lâm bộ trưởng với vẻ mặt kinh hãi.

Câu này là ý gì?

Chẳng lẽ hiệu quả này vẫn chưa hài lòng?

Hay là thứ này vẫn chưa phải là thứ tốt nhất?

Chẳng lẽ Đại Việt còn có thứ gì tốt hơn nữa sao?

Không lẽ nào?

“Đại Việt các người đúng là biết cách chọc tức người khác.” Bộ trưởng Hoa Lai Nhĩ sao không biết tâm tư của Lâm bộ trưởng, cái gì mà không hài lòng?

Không hài lòng chỗ nào chứ?

Đó rõ ràng là cố tình nói cho họ nghe, thật đáng ghét.

Biết họ không có nên cố tình nói thế để làm họ tức chết.

Giờ họ thấy người đàn ông này thật sự quá đáng ghét.

“Sao thế?

Hiệu quả này bộ tốt lắm à?

Các người nhìn là biết lũ chưa thấy sự đời rồi.” Lâm bộ trưởng còn tỏ vẻ khinh khỉnh nhìn họ.

Đám quan chức ngoại giao các nước lúc này nhìn bộ dạng đắc thắng của Lâm bộ trưởng, càng thêm ghen ăn tức ở.

Lâm bộ trưởng thấy những ánh mắt đó thì càng đắc ý hơn.

Ừ, ông thích nhất là cái kiểu họ ghét ông mà không làm gì được ông đấy.

Trong mộ.

Oành đùng đùng!!

Tia chớp như nước mưa, liên tục trút xuống thân thể đám thi thể.

Mùi khét lẹt lan tỏa, những cái xác đều trở nên đen thui, lớp da khô khốc giờ cũng bị lôi điện thiêu rụi.

Lúc này, từ vị trí tai của chúng chui ra từng con trùng màu đỏ.

Những con trùng này đang tiến về phía những cái chuông, nhưng chúng vừa bò được mấy bước đã bị lôi điện trên đầu đánh chết tươi.

Trên mặt đất xuất hiện từng cái hố nhỏ.

Lũ trùng bị đánh chết trong nháy mắt.

Thấy lũ trùng đã biến mất, tia chớp cũng tiêu hao gần hết.

Lá bùa lôi đình màu xanh lam trên không trung cũng biến mất.

Sau đó không khí chìm vào yên lặng.

Mọi người đều ngẩn ngơ nhìn lên phía trên.

Lại nhìn thi thể nằm la liệt dưới đất, họ phát điên mất.

Thế là chết rồi à?

Còn cả đám trùng cháy khét kia, thế là tèo rồi à?

Vãi!

Chương 222

Thứ này đúng là đỉnh thật.

Shirley Dương là người phản ứng đầu tiên, quay đầu nhìn Tần Dã, sự chấn động trong mắt ngày càng đậm nét.

Người ta nói đàn ông khi nghiêm túc làm việc là lúc đẹp trai nhất, giờ cô mới thấy, Tần Dã thực sự rất soái.

Trên mặt đất là những viên bi sắt, lợi dụng nguyên lý dẫn điện để hút tia chớp từ trên cao xuống, đây đúng là một lựa chọn không tồi.

Shirley Dương nhìn Tần Dã, nhịp tim không tự giác mà tăng nhanh không ít.

Ngay khi cô đang nhìn Tần Dã đầy thâm tình, A Ninh và Hoắc Tú Tú bỗng đứng trước mặt Tần Dã, chắn tầm mắt của Shirley Dương.

Hơn nữa sắc mặt cả hai đều không được tốt cho lắm.

Shirley Dương cảm nhận được ánh mắt không mấy thiện chí của hai người, nhưng chẳng có ý định né tránh.

Tần Dã lợi hại như vậy, lại đẹp trai, cô thích thì có gì sai?

Đàn ông tốt ai chẳng muốn tranh thủ một chút, cũng chẳng phải lỗi lầm gì.

Ngốc Tiểu Muội và Hàn đội trưởng cũng đã hoàn hồn, định hỏi Tần Dã làm thế nào làm được vậy, kết quả vừa quay đầu đã thấy Shirley Dương, A Ninh và Hoắc Tú Tú đang trong cảnh 'tu la tràng' (chiến trường tình ái).

Hai người thấy cảnh này liền không dám nói gì nữa.

Không khí không đúng lắm, tạm thời im lặng là vàng.

Lâm giáo thụ và đám sát thủ cũng muốn hỏi Tần Dã làm thế nào, nhưng thấy ánh mắt của Shirley Dương và hai cô gái kia, họ cũng im thin thít.

Tuy nhiên, họ vẫn bàn tán nhỏ với nhau.

“Sao thế?

Sao bỗng nhiên lại thành ra thế này?” “Ghen chứ sao, các người không thấy Shirley Dương nhìn Tần Dã bằng ánh mắt khác lạ à?

Đó là ái mộ đấy!” “Thì đàn ông tốt ai chẳng ái mộ?

Tôi mà là phụ nữ tôi cũng thích!” Đám sát thủ xì xào bàn tán.

Lâm giáo thụ lúc này khóe miệng giật giật, chuyện tình cảm của con gái đúng là khó diễn tả thật.

“Khụ khụ!

Này, Tần Dã, khẩu súng này của cậu chế tạo thế nào?

Có thể nói cụ thể một chút không?” Lâm giáo thụ lên tiếng trước, phá vỡ bầu không khí quỷ dị này.

“Đó là nhờ những viên bi sắt này ạ, Dã ca đã thêm một số lôi phù vào trong súng, khi phóng ra thì dùng bi sắt để dẫn tia chớp xuống, chính là cảnh tượng chúng ta vừa thấy.” “Nguyên lý này là Dã ca nói, giờ tôi mới tận mắt chứng kiến, hiệu quả đúng là chuẩn cơm mẹ nấu.” Bàn Tử vừa nói vừa chỉ vào những viên bi sắt dưới đất.

Lâm giáo thụ nhanh chóng hiểu ra, lợi dụng vật dẫn để đưa tia chớp xuống.

Ý tưởng này thật độc đáo, hèn gì Bạch giáo thụ cứ nằng nặc muốn đưa Tần Dã vào phòng thí nghiệm nghiên cứu vũ khí.

Trong phòng livestream: 【Vãi!

Giờ tôi đã hiểu rồi, Dã ca đúng là thông minh, ý tưởng này đúng là quá táo bạo luôn.】【Táo bạo là một chuyện, quan trọng là Dã ca nghiên cứu ra được, chứ chúng ta thì chẳng nghiên cứu nổi cái gì.】【Tôi có nghiên cứu cũng vô dụng, tôi chỉ là một tên phế vật thôi, tôi chỉ cần ngước nhìn Dã ca là đủ rồi.】【Haha, mấy cái lũ tiểu quốc ngoài kia, sao các người không nổ mình là đại quốc vũ khí nữa đi?

Các người chẳng phải quốc gia nghiên cứu khoa học sao?

Sao câm nín rồi?】【Đúng thế, ra đây xem nào?

Các người cũng nghiên cứu ra một cái đi, cho chúng tôi nếm thử mùi vị bị tát vào mặt xem nào, thế này ngại quá!

Lần nào cũng là Đại Việt chúng tôi vả vào mồm các người, mặt sưng hết rồi chứ gì?

Tay chúng tôi cũng đau lắm rồi đây này.】【Haha, tôi thích nhất là nhìn cái kiểu các người ghét chúng tôi mà không làm gì được chúng tôi đấy.】【Haha!!

Dã ca đỉnh vcl, xứng danh sinh viên đại học cấp bậc Thiên sư, hỏi các người phục hay không nào?】Fan trong phòng livestream càng thêm yêu thích Tần Dã, dành cho anh tình cảm sâu sắc, có một cảm giác tự hào không tên.

Đó chính là niềm kiêu hãnh của Đại Việt họ, cũng là vinh quang của họ!!

Trong mộ.

Tần Dã đi tới chỗ những viên bi thép nhỏ, nhặt chúng lên từ mặt đất.

Ngay lúc này, tiếng chuông treo trên cây lại vang lên đinh linh.

Tần Dã đột ngột nhìn vào cây thanh đồng khổng lồ kia.

Phát hiện những dây leo trên cây lúc này đang ngọ nguậy qua lại, không chỉ dây leo trên cây mà dây leo dưới đất lúc này cũng rung động dữ dội.

Thậm chí cái khối hình hộp chữ nhật quấn đầy dây leo kia cũng bắt đầu run rẩy.

"Đừng nghịch nữa, chuyện vẫn chưa kết thúc đâu." "Đây là cây thanh đồng bản 'tình nhân' đấy, chúng ta không được chủ quan." Hắc Hạt Tử thấy Hoắc Tú Tú, A Ninh vẫn đang đấu mắt với Shirley Dương, vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Shirley Dương, Hoắc Tú Tú và A Ninh lúc này mới thu hồi ánh mắt, tạm thời gác chuyện đó sang một bên.

Sưu sưu sưu!!

Những dây leo này với tốc độ cực nhanh lao về phía mọi người.

Thấy dây leo cứ như không tốn tiền, bao vây lấy tất cả bọn họ.

"Các người phải cẩn thận đấy, dây leo đó không phải loại thường đâu, chúng biết hút máu, rồi truyền máu đó về cây thanh đồng để làm chất dinh dưỡng, cẩn thận!" Bàn Tử rút xẻng Lạc Dương ra, sẵn sàng chiến đấu.

Hàn đội trưởng bảo vệ đội khảo cổ phía sau, tránh để dây leo gây hại cho họ.

Còn đám sát thủ thì đứng đó, rút dao găm ra.

"Các người cũng phải bảo vệ đội khảo cổ." Hàn đội trưởng thấy họ đứng đó, nhíu mày nhìn.

"Tại sao?

Đó đâu phải giáo thụ khảo cổ của chúng tôi!" Một tên sát thủ không hiểu hỏi lại.

“Các người không biết thân phận mình là gì à?

Còn muốn chúng tôi bảo hộ các người?

Nhanh lên, nếu không lúc giải lời nguyền sẽ không có phần các người đâu.” Hàn đội trưởng cười lạnh, không khách sáo mà lợi dụng bản lĩnh của đám sát thủ này.

Đại Việt ưu đãi tù binh, nhưng chưa từng nói ưu đãi sát thủ.

Hơn nữa, những người này đến đây thế nào, trong lòng không biết tự lượng sức à?

Đám sát thủ bị chặn họng, dù không cam lòng cũng phải đứng sau đội khảo cổ, bao vây bảo vệ họ.

Đã ngồi được vào vị trí sát thủ thì đều là người có bản lĩnh, chẳng kém cạnh gì đám binh sĩ.

Những dây leo này lúc này lao thẳng về phía họ.

Đám sát thủ và binh sĩ đang chiến đấu kịch liệt với dây leo.

Khi chém đứt dây leo mới phát hiện bên trong chúng lại có màu đỏ tươi, dường như có máu đỏ đang lưu động.

Hơn nữa trên dây leo còn có rất nhiều gai nhọn, những cái gai này chi chít như kim bạc, đâm vào người vô cùng đau đớn và sắc lẹm.

Đám binh sĩ lúc này thấy dây leo tiến tới, càng thêm cẩn thận đối phó.

Lúc này, từ trên vách đá xuất hiện một cánh cửa ngầm khác, cánh cửa này từ từ mở ra.

Tần Dã thấy cửa ngầm mở ra, trong mắt xẹt qua một tia ám mang.

Tới rồi!

Bàn Tử vừa gạt được một sợi dây leo ra, tình cờ bắt gặp nụ cười

của Tần Dã, Bàn Tử không khỏi rùng mình một cái.

Luôn cảm thấy nụ cười này của Dã ca có gì đó...

Rất đáng sợ!

Hắc Hạt Tử cũng chú ý đến nụ cười của Tần Dã.

"Tôi thấy có kẻ sắp đen đủi rồi đây." Hắc Hạt Tử bỗng nhiên lên tiếng.

Chương 223

"Chẳng lẽ là người nước ngoài tới?" Hạo Thiên Chân thấy cửa ngầm mở ra thì biết có người sắp vào, mà hiện tại trong mộ này ngoài đám người nước ngoài ra chẳng còn ai khác.

Ngoài họ ra, cậu chẳng nghĩ được ai thêm.

"Ừ, rất có khả năng." A Ninh dùng dao găm chém đứt sợi dây leo, bình thản gật đầu.

Đúng lúc này, cửa ngầm mở ra, từ bên trong xuất hiện rất nhiều người nước ngoài, dẫn đầu chính là đám ma cà rồng.

Trên người họ có chút chật vật, ngay khi họ tưởng mình đã được cứu thì thấy trước mắt xuất hiện rất nhiều dây leo và... nhóm Tần Dã.

"Tần Dã!" Chris thấy Tần Dã xong không khỏi thảng thốt nhìn hắn.

"Ta phải giết ngươi!" Chris nghĩ đến những khổ sở vừa nếm trải, liền đầy thù hận với Tần Dã.

Nếu không phải tại hắn, sao họ lại mất đi Laura, cũng sẽ không bị kim trùng trêu đùa, càng không tổn thất nhiều người Mỹ như vậy...

Đều là lỗi của Tần Dã...

Đáng chết!!

Đáng chết!!

"Các ngươi tốt nhất nên giải quyết vấn đề trước mắt rồi hãy tìm ta gây phiền phức." Tần Dã dùng ánh mắt ra hiệu cho ông ta nhìn môi trường xung quanh, dù sao thứ này cũng không dễ giải quyết đâu, vì nó đang 'nổi giận' đấy.

Chris lúc này mới chú ý thấy trước mắt xuất hiện rất nhiều dây leo, và những dây leo này đang không ngừng áp sát họ.

"A..." Một sợi dây leo bỗng nhiên lao vào giữa đám người nước ngoài.

Chris bỗng nhiên lách người né được, nhưng tên lính đánh thuê phía sau thì không may mắn như vậy.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, họ đều không kịp phản ứng.

Chỉ thấy người đó bị dây leo đâm xuyên qua, sau đó cả người bị kéo đi, treo lơ lửng giữa không trung.

Máu của hắn lúc này bị rút cạn với tốc độ chóng mặt, da thịt trên người khô héo nhanh chóng, chẳng mấy chốc đã thành một cái xác khô.

Mà cây cổ thụ thanh đồng kia sau khi hấp thụ được máu, trông còn tinh thần hơn trước, cành lá rậm rạp hơn hẳn.

Những cái chuông trên cây lay động càng rõ rệt, âm thanh còn vang dội hơn trước.

Đám dây leo như được khích lệ, hành động càng thêm linh lệ, chúng xuất quân càng nhanh hơn.

Mọi người lúc này không quan tâm đến dây leo nữa mà đều nhìn chằm chằm vào tên lính đánh thuê của quốc gia Anh Hoa kia.

Máu của hắn đã bị rút sạch, giờ nằm đó như một cái xác khô trên mặt đất.

Họ đều ngẩn ngơ cả người.

Đây là lần đầu tiên họ thấy cảnh tượng kinh khủng đến thế.

Đây là loại dây leo gì vậy?

Chỉ mới chạm vào một chút mà đã thành ra thế này?

Những tên lính đánh thuê khác và đám vu nữ khi thấy dây leo này đều đồng loạt hít một hơi khí lạnh.

“Chúng ta làm sao bây giờ?

Tôi sợ quá!” “Nơi này thật sự quá đáng sợ, chúng ta đi thôi?

Chúng ta không đấu lại mấy thứ này đâu!” “Tôi muốn quay về, đây không phải nơi tôi nên đến, tôi chỉ là một vu nữ trừ tà, tôi cũng không biết giết người hay giết sinh vật, các người tha cho chúng tôi đi?” Đám vu nữ của tiểu Hàn dân quốc lúc này đều bị dọa khiếp vía.

Họ không muốn chết, lúc đó nhận mệnh lệnh là trừ tà chứ không nói là gặp tình cảnh thế này.

Giờ họ hối hận rồi, họ muốn rời khỏi đây có được không?

Tại sao họ phải chịu đựng những thứ này?

“Không đi được nữa đâu, giờ chỉ có thể liều mạng thôi.” Tên lính đánh thuê tiểu Hàn dân quốc nghe lời nữ vu xong, thần sắc căng thẳng nắm chặt súng, họ thậm chí không dám nhìn vào cái xác khô bị hút cạn máu kia.

Suốt dọc đường họ đã chứng kinh quá nhiều cái chết và sự sợ hãi, đối với Tần Dã càng thêm phần khâm phục.

Họ biết nơi này không phải nơi họ nên đến, nhưng vì tiền, vì mệnh lệnh, không thể không làm theo ý trên.

Cho dù có quay về cũng không sống nổi, chi bằng chết ở đây cho xong.

Chris, Femi và Mã Lạc Tư lúc này cũng rất kinh ngạc trước cái xác khô dưới đất.

Thế là bị hút máu rồi à?

Tốc độ còn nhanh hơn cả họ hút máu nữa.

“Nơi này không thể xem thường, chúng ta phải tung ra bản lĩnh thật sự thôi, nếu không chúng ta chết chắc.” Thần sắc Femi nghiêm trọng, trên tay bốc lên ánh sáng đỏ.

Ông ta phất mạnh tay một cái, liền thấy một vùng lửa lớn thiêu rụi đám dây leo này.

Những dây leo này khi gặp lửa liền trực tiếp lùi lại.

Tần Dã thấy ngọn lửa này, nhướng mày.

Thú vị đấy.

“Dã ca, ngọn lửa đó là thế nào vậy?” “Lúc trước ở Lỗ Vương Cung gặp dây leo này, lửa chẳng có tác dụng gì cả, sao lửa của lão này lại có tác dụng với chúng?” Bàn Tử không khỏi ngạc nhiên, lúc đó họ không phải không dùng lửa tấn công, nhưng hiệu quả không tốt, coi như vô dụng.

Nhưng ngọn lửa của gã này lại có thể đẩy lùi đám dây leo, chẳng lẽ có vấn đề gì sao?

“Ngọn lửa đó được đốt cháy bằng máu, là bản lĩnh đặc trưng của ma cà rồng, cậu học không được đâu.” Tần Dã thản nhiên nói.

“Dã ca, thứ bên trong đám dây leo kia bao bọc chắc là quan quách, chúng ta hay là lợi dụng chút đi.” Hắc Hạt Tử nhìn Chris, Femi và Mã Lạc Tư, khóe miệng nở nụ cười bạc bẽo.

“Hắc!

Tôi thấy Dã ca đã đủ thâm, đủ thất đức rồi, giờ tôi thấy anh cũng thâm và thất đức chẳng kém đâu!” Bàn Tử nghe lời Hắc Hạt Tử xong, không nhịn được mà nở nụ cười xấu xa.

“Xì, tôi thâm, tôi thất đức à?

Thế ông trực tiếp đi mà khô máu với đám người nước ngoài đó đi, đừng tưởng tôi không biết ông sớm đã muốn làm thịt chúng rồi, chỉ là ông không có bản lĩnh đó thôi." "Giờ có kẻ giúp việc rồi, không lợi dụng chút chẳng phải rất đáng tiếc sao?" Hắc Hạt Tử nghe lời hắn, đầu tiên là trợn trắng mắt, rồi không nhịn được mà đấu khẩu.

"Đúng là sự thật." Tần Dã cũng nghĩ như vậy.

Trong phòng livestream: Mọi người thấy dây leo trong nháy mắt đã biến người ta thành xác khô, lòng đầy kinh hãi. 【Vãi!

Dây leo này là sao?

Trong chớp mắt đã hút cạn máu người ta rồi?】 【Thứ này đúng là không tầm thường nha!

Nơi này không thể xem thường được, trùng có vấn đề, chuông có vấn đề, ngay cả dây leo cũng có vấn đề, chúng hút máu rồi cung cấp cho cây đại thụ à?

Chơi gắt vậy sao?】 【Kệ đi, miễn không phải người Đại Việt chết là được, còn đứa khác chết thì cứ chết thôi, dù sao cũng chẳng phải hạng tốt lành gì.】 【Người Đại Việt các người nói kiểu gì thế?

Các người có phải người không, thấy chết mà còn hả hê.】 【Đúng thế, người của Anh Hoa quốc chúng tôi chết các người vui lắm sao?】 【Ái chà!

Bạn vừa nói một câu mà tôi thích nghe nhất đấy, người của nước bạn chết tôi đương nhiên rất vui, nhưng người của bạn chết cũng là do bạn tự chuốc lấy thôi, trách ai được?

Ai mướn các người đến đây?】 【Đúng thế, người của các người chết là do tự chuốc lấy, giống như bây giờ vậy...】 Đạn mạc trong phòng livestream nhảy liên hồi.

Lúc này trong mộ.

Đại Việt và đám người nước ngoài đang diễn ra màn đấu đá.

Tần Dã nhìn Chris và Mã Lạc Tư.

Cuối cùng nhìn sang Hắc Hạt Tử.

“Lúc này thì nên nhất trí đối ngoại đi, giải quyết cái thứ này trước rồi hãy tính nợ riêng sau, thấy thế nào?” Hắc Hạt Tử nhận được ánh mắt của Tần Dã, bèn hét lớn về phía bên kia.

“Dựa vào cái gì?

Tại sao chúng ta phải hợp tác với các ngươi?” “Các ngươi đã hại chết Laura, còn dám nói chuyện hợp tác?” Femi sắc mặt khó coi hét lên.

Chương 224

“Không hợp tác?

Vậy các người đợi chết đi.

Dù sao chúng tôi cũng không phải là không được, nhưng các người thì khác đấy.” Hắc Hạt Tử thấy họ không mắc bẫy, bèn lùi để tiến.

“Các người là ma cà rồng, có chút bản lĩnh, nhưng đám kia thì không xong đâu.

Lần này các người đến đây không dưới năm trăm người, nếu mà chết hết sạch...” “Nước Mỹ các người ăn nói thế nào với nhân dân các nước kia?” “Ẩn thị nhất tộc là gia tộc có uy tín nhất thế giới, người ta kính trọng các người vạn phần, kết quả là dưới sự dẫn dắt của các người, chết sạch sành sanh.

Truyền ra ngoài thì mặt mũi các người để đâu hả?” Hắc Hạt Tử đánh thẳng vào tử huyệt của họ.

Người của Ẩn thị nhất tộc đối ngoại là một gia tộc thần bí, có thể nói là sự tồn tại vô địch, cũng rất được chú ý và kính trọng ở thế giới phương Tây.

Sự tin tưởng đối với Ẩn thị nhất tộc còn cao hơn cả cha mẹ ruột, nhưng giờ người của Ẩn thị dẫn dắt mấy trăm người xuống mộ, cuối cùng chỉ còn vài mống sống sót trở về.

Chuyện này mà truyền ra ngoài đúng là nhục nhã ê chề.

Femi, Mã Lạc Tư và Chris tức nổ đom đóm mắt, ba người nhìn nhau, cuối cùng nhìn đám lính đánh thuê, sát thủ các nước và các thế lực khác phía sau.

Họ đến hơn năm trăm người, giờ chỉ còn hơn hai trăm.

Điều này đã làm họ mất mặt lắm rồi, vạn nhất mà chết hết thật...

đúng như lời gã kia nói, đây là nỗi sỉ nhục cực lớn cho Ẩn thị nhất tộc.

Nhưng hợp tác với Tần Dã... trong lòng họ vẫn không cam tâm.

Im lặng một hồi, cuối cùng không thể không đồng ý.

"Được!" "Ngươi muốn làm thế nào?" Femi nhìn Hắc Hạt Tử hét lớn.

"Các người chỉ cần cầm chân đám dây leo, những thứ khác chúng tôi sẽ xử lý." Hắc Hạt Tử còn liếc nhìn Bàn Tử một cái.

Bàn Tử nhận tín hiệu, nhìn sang Hàn đội trưởng, Ngốc Tiểu Muội và Lâm giáo thụ, ra hiệu cho họ.

Mọi người gật đầu, lặng lẽ đi theo sau Bàn Tử.

Họ từng bước một tiến về phía quan quách trên cây thanh đồng, còn đám người nước ngoài từ cửa ngầm xông ra, tiếng súng cũng theo sát sau đó.

Nhưng như vậy cũng không làm dây leo bớt ép sát.

Ngọn lửa của Femi bùng lên trên diện rộng.

Móng tay của Chris sắc bén vô cùng, tốc độ như chớp lao vào giữa đám dây leo mà xâu xé.

Còn trên tay Mã Lạc Tư dường như có một luồng khí lưu, luồng khí đó như lưỡi dao, trong nháy mắt đánh tan nát những sợi dây leo.

Toàn bộ không gian nồng nặc mùi máu tanh.

Khán giả thấy bản lĩnh của ba người này cũng không khỏi tặc lưỡi. 【Vãi!

Coi thường mấy gã này quá, đúng là ma cà rồng có khác!】 【Tốc

độ tuy nhanh, nhưng so với Dã ca thì vẫn còn kém xa lắm.】【Các người chỉ là ghen tị với nước Mỹ chúng tôi thôi, nước Mỹ chúng tôi không phải dạng vừa đâu, Ẩn thị nhất tộc là niềm tự hào của chúng tôi.】【Laura bị Dã ca khăm rồi.】【Ẩn thị nhất tộc là gia tộc lợi hại nhất.】【Laura bị Dã ca khăm rồi.】【Ẩn thị nhất tộc là nền tảng của nước Mỹ chúng tôi, bản lĩnh không đơn giản như các người thấy đâu.】【Laura bị Dã ca khăm rồi.】【Đệt!

Các người không nói một câu tử tế thì chết à?

Cần gì các người phải nói?】【Laura biến thành vàng rồi!】【.....】【Mẹ nó chứ, mấy người có thể đừng nhắc lại chuyện đó được không, bộ không còn lời nào khác để nói à?】【Laura bị Dã ca gài bẫy thê thảm luôn!】【...】Các fan hâm mộ lúc này đang xoáy sâu vào nỗi đau của phía Mỹ, từng nhát từng nhát giẫm đạp lên tim bọn họ, khiêu khích cơn giận dữ hết lần này đến lần khác.

Đừng tưởng rằng bọn họ ghê gớm đến mức nào, đến lúc mấu chốt thì Tần Dã mới là kẻ đỉnh nhất.

Ẩn thị nhất tộc chẳng phải cũng chết dưới tay Dã ca đó sao?

Tại Bộ Ngoại giao, các quan chức ngoại giao nước khác sau khi chứng kiến biểu hiện của ba người Chris, không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc, bọn họ đều sững sờ nhìn chằm chằm vào phòng livestream.

Hoa Lai Nhĩ lúc này cảm thấy sống lưng như thẳng hẳn lên.

Ai nói chỉ có Đại Việt mới có nhân tài, nước Mỹ của bọn họ cũng không hề kém cạnh.

Lâm bộ trưởng nhìn thấy bản lĩnh của Chris thì khẽ gật đầu tán thưởng, nhưng trong lòng lại nghĩ, so với Tần Dã thì đúng là còn kém xa.

“Lâm bộ trưởng, nền tảng của nước Mỹ chúng tôi thế nào?

Không thua kém Đại Việt các ông chứ?" Bộ trưởng Hoa Lai Nhĩ nhìn Lâm bộ trưởng với ánh mắt đắc ý.

Lâm bộ trưởng thầm so sánh trong lòng với Tần Dã, mụ nội nó, chẳng là cái thá gì cả.

"Ừm, quả thực rất lợi hại, nhưng tôi lại nghĩ đến chuyện cô nàng Laura kia biến thành vàng ròng...

Tôi thấy cũng thường thôi." Lâm bộ trưởng vừa nói vừa gật đầu đầy suy tư.

Vẻ đắc ý trên mặt Hoa Lai Nhĩ cứng đờ lại.

"Ông...!" "Tôi làm sao?

Tôi nói sai à?

Laura cũng là át chủ bài, giờ chẳng phải cũng thành vàng rồi sao?" Lâm bộ trưởng không cảm thấy mình nói sai chỗ nào, "Đúng rồi, cục vàng đó các ông có mua lại không?" Hoa Lai Nhĩ nghe vậy thì sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Thằng cha này cố ý, cố ý dội gáo nước lạnh lúc lão đang đắc ý nhất.

Thật là đáng ghét.

"Ông...

ông im miệng đi." Hoa Lai Nhĩ bị nghẹn họng, nhìn thấy gương mặt đắc ý của Lâm bộ trưởng là lại thấy tức lộn ruột.

"Vậy ông cũng im miệng đi, chẳng phải chỉ là ba con Ma cà rồng sao?

Dùng cương thi để giữ thể diện mà cũng dám đắc ý ở đây.

Chúng tôi đây là người sống thực thụ, còn các ông là cái thứ gì?

Xuất phát điểm cao hơn chúng tôi, thực lực lại kém hơn, ông cũng mặt dày thật đấy...” Lâm bộ trưởng nhìn dáng vẻ của Hoa Lai Nhĩ mà buồn cười.

Hoa Lai Nhĩ định cãi lại, nhưng khi chạm phải ánh mắt của Lâm bộ trưởng, những lời định nói đều nuốt ngược vào trong.

Bên trong mộ huyệt, Tần Dã dẫn mọi người tiến lại gần cây thanh đồng, trong khi Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và Hoắc Tú Tú mở đường phía trước.

Những dây leo lay động khi bọn họ tiến lại gần và bắt đầu tấn công.

“A...!” “Đừng mà!” “Cứu mạng với!” Đám nữ phù thủy của tiểu Hàn dân quốc lúc này bị dây leo quấn chặt, máu của bọn họ đang bị dây leo hút cạn.

Theo lượng máu bị hút đi, bọn họ thấy những dây leo đó trở nên thô tráng hơn trước, một lượng lớn máu được vận chuyển đến chiếc quan quách hình chữ nhật.

Quan quách lúc này đã lộ ra hoàn toàn, lớp vỏ đen thui bị dây leo bao phủ.

Lúc này, nắp quan quách đang bị đẩy ra từng chút một.

Bên trong xuất hiện một đôi tay màu đen đang cố gắng đẩy nắp lên.

Ngốc Tiểu Muội, Tuyết Lỵ Dương và Vương giáo thụ nhìn thấy rõ ràng đôi tay trong quan quách.

“Đó là Tống tử sao?

Nó sắp ra ngoài rồi à?” Ngốc Tiểu Muội kinh ngạc thốt lên.

“Đúng vậy, sắp phá quan mà ra rồi, hơn nữa con Tống tử này

không phải loại thường, một chân của nó đã bước vào ngưỡng Hạn Bạt rồi." "Vạn nhất nó phá quan ra thật thì chuyện lớn rồi." Bàn Tử còn nhớ thứ gặp ở Lỗ Vương Cung, lúc đó trong quan quách cũng có một thứ đã chạm đến ngưỡng Hạn Bạt.

May mà lúc đó Dã ca ra tay nhanh, không thì bọn họ đã bị con Hạn Bạt đó ăn thịt rồi.

"Cậu sai rồi Bàn Tử, đây không phải là nửa chân bước vào, mà nó đã là Hạn Bạt rồi.

Cậu nhìn môi trường xung quanh đi, ngoài cây cổ thụ thanh đồng này ra còn có thực vật nào khác không?" Hắc Hạt Tử ngắt lời Bàn Tử, thần sắc ngưng trọng nhìn quanh cây cổ thụ.

Ở Lỗ Vương Cung, bọn họ còn thấy cỏ xanh bên cạnh cây cổ thụ, nhưng chỗ này... màu xanh duy nhất chính là những dây leo kia, xung quanh có thể nói là thốn thảo bất sinh (cỏ không mọc nổi).

Nghe nói trước khi Hạn Bạt xuất hiện, trong vòng mấy dặm cỏ cây không sống được, cảnh tượng này rất phù hợp.

Chương 225

Quan trọng nhất là nhiệt độ ở đây hơi nóng bức, cao hơn hẳn các không gian khác.

“Thế thì xong đời rồi còn gì?

Con Hạn Bạt nửa vời kia đã làm chúng ta khốn đốn rồi, đây lại là Hạn Bạt thực thụ!

Phen này không bị ăn đòn mới lạ.

Biết thế cứ để bọn họ đến đây khai quan, chúng ta đối phó dây leo, ít nhất còn đường mà chạy.” Bàn Tử nghĩ đến việc từng bị Hạn Bạt đá cho một cú, lúc đó đau mất mấy ngày mới xuống giường được, nếu giờ bị Hạn Bạt thực thụ đá một cú... thì chắc đi gặp tổ tiên luôn.

“Dã ca, anh đang nghĩ gì vậy?” Hạo Thiên Chân thấy Tần Dã cứ nhìn chằm chằm vào quan quách mà không nói lời nào, không khỏi tò mò.

“Hấp huyết quỷ phương Tây và Hạn Bạt phương Đông... bên nào sẽ thắng nhỉ?” Tần Dã thản nhiên đáp lời Hạo Thiên Chân.

Mọi người: “...” Ý gì đây?

Muốn cho hai bên đọ sức à?

“Dã ca, không lẽ anh định...” Bàn Tử nhìn đám Ma cà rồng với ánh mắt đầy đồng cảm, nếu bị Hạn Bạt nhắm trúng thì đúng là đen đủi.

Nhưng sao trong lòng lại thấy sướng thế này nhỉ?

“Bất kể là người hay cương thi, chỉ cần đứng trên mảnh đất Đại Việt thì phải nhất trí đối ngoại, không được chia rẽ.” Tần Dã nói xong, rút Hắc kim cổ đao ra, nhẹ nhàng vung lên chém đứt các dây leo.

Hắn còn chém đứt cả những dây leo quấn quanh quan quách, khiến tốc độ phá quan của Hạn Bạt nhanh hơn hẳn.

"Hắc hắc, tôi bắt đầu mong chờ rồi đây, tôi rất muốn biết hai gã này đánh nhau thì ai thắng!" Bàn Tử cười rất thiếu đạo đức.

"Hắc hắc, tôi cũng vậy!" Hắc Hạt Tử cũng đầy vẻ tò mò.

Ngốc Tiểu Muội, Tuyết Lỵ Dương, Hàn đội trưởng và Vương giáo thụ đều giật khóe miệng.

Phải nói là chiêu này của Tần Dã thâm thật, nhưng bọn họ lại thấy sướng, rất thích!

Khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này thì bình luận nhảy lên liên tục. 【Ha ha!!

Tôi cũng rất mong chờ đây!】 【Không phải chứ!

Chuyện này tôi cũng muốn biết Hạn Bạt phương Đông và Hấp huyết quỷ phương Tây ai mạnh hơn, ha ha, mong chết đi được.】 【Dã ca của tôi đúng là lợi hại, não nhảy số nhanh thật!!】 【Mấy người thật quá đáng, lúc trước bắt người Mỹ chúng tôi giúp đỡ, giờ lại ở đây tính kế, Đại Việt các người thật xấu xa.】 【Ê ê ê!!

Nói thế là sai rồi, chúng tôi cũng muốn xem Ẩn thị nhất tộc của các người giỏi đến mức nào, lẽ nào các người không muốn xem sao?】 【Mà nói đi cũng phải nói lại, Hạn Bạt là cái gì vậy?

Có lợi hại lắm không?】 【Tôi cũng không biết, nhưng hình như Dã ca biết, thây kệ đi, có lợi hại hay không thì Dã ca ở đây, chúng ta chẳng có gì phải lo lắng.】 【Tôi chỉ đang nghĩ một chuyện, lúc này ai sẽ thắng?

Tôi tò mò cực kỳ!】 【Ha ha, thời buổi này cương thi cũng phân quốc tịch nhé, cương thi Đại Việt mà thua Ma cà rồng phương Tây thì tôi sẽ giận cái nền tảng Đại Việt này lắm đấy.】 Khán giả sau khi biết

ý định của Tần Dã đều thấy đây là cách tốt nhất, bọn họ cũng muốn biết cuộc đối đầu này bên nào sẽ thắng thế.

Mã viện trưởng, Bạch giáo thụ và Hàn viện trưởng nhìn Tần Dã, đồng loạt giật khóe miệng.

Hành vi này đúng là... rất bỉ ổi.

Nhưng cũng khá là gây tò mò.

"Ha ha, Tần Dã xuống mộ chủ yếu là tùy tâm sở dục, thằng nhóc này ra tay hắc tâm thật." Vương giáo thụ trước đây chỉ nhận được cổ vật, chứ không biết gì về tình hình Tần Dã lúc dưới mộ.

Nhưng giờ thấy Tần Dã ra tay, đúng là...

đủ đen tối.

"Trước đây Tần Dã đối xử với đám mộ tặc cũng như vậy sao?" Mã viện trưởng cũng thấy thủ đoạn của Tần Dã rất...

đặc biệt.

Đi suốt quãng đường này ông đã nhận ra, hắn muốn giết những kẻ ngoại quốc kia nhưng không tự tay làm, hoặc là gài bẫy, hoặc là lợi dụng sinh vật trong mộ để ra tay.

Dù sao thì tay hắn vẫn coi như sạch sẽ.

"Đừng nói nữa!

Tôi thực sự muốn biết Hạn Bạt và Ma cà rồng ai thắng..." Bạch giáo thụ không hiểu rõ về Hạn Bạt lắm nên hỏi Mã viện trưởng bên cạnh: "Hạn Bạt là gì?" "Hạn Bạt là thủy tổ của cương thi, có thể truy nguyên từ thời Hoàng Đế.

Nơi Hạn Bạt xuất hiện thì thốn thảo bất sinh, thân thể cứng cáp vô cùng, là thực thể lợi hại nhất trong đám cương thi, nhưng đó cũng chỉ là nhân vật trong truyền thuyết." "Tuy Hạn Bạt lợi hại nhưng cũng

không dễ hình thành, thế giới hiện nay mà có được một con cương thi như vậy thì đúng là chủng loại quý hiếm rồi.” Mã viện trưởng ngưng trọng giải thích.

“Nói vậy thì mộ huyệt này nguy hiểm lắm sao?” Bạch giáo thụ hít một hơi khí lạnh.

“Mộ huyệt nào chẳng nguy hiểm, chỉ là nơi này không phải chốn bình thường, ngay cả cương thi ở đây cũng lợi hại hơn những nơi khác nhiều.” Mã viện trưởng lắc đầu.

Nếu là trước kia, thấy Hạn Bạt ông sẽ rất lo lắng, nhưng sau khi thấy bản lĩnh của Tần Dã, ông chẳng còn gì phải sợ.

Tần Dã còn không lo, ông lo cái gì chứ?

Bên trong mộ huyệt.

Rầm!

Nắp quan quách bị đẩy ra một cách thô bạo, từ bên trong chậm rãi bước ra một nữ thi mặc trang phục kỳ lạ.

Làn da trên mặt nữ thi này trắng như tuyết, không giống những con cương thi khác có làn da đen sì và khô héo như vỏ cây.

Nhưng Hạn Bạt cũng chỉ đẹp ở khuôn mặt, đôi tay của ả vẫn đen thui.

Đôi mắt có màu bạc trắng, trong miệng lộ ra những chiếc răng sắc nhọn.

Khi nhìn thấy Tần Dã, miệng ả lộ ra vẻ hung dữ.

“Đây là Đại tế ti?” Tuyết Lỵ Dương rất quen thuộc với bộ trang phục này, nó có nét tương đồng với trang phục của Đại tế ti ở Tinh Tuyệt cổ thành.

Cô vô cùng chấn kinh.

Đại tế ti vốn đã không phải người thường, giờ lại biến thành Hạn Bạt, chẳng phải là họa vô đơn chí sao?

“Chắc chắn là Đại tế ti rồi, chuyện này khó giải quyết đây.” Hoắc Tú Tú cảm thấy Hạn Bạt không dễ chọc vào.

Chưa nói đến bản lĩnh của Hạn Bạt, riêng thân phận Đại tế ti này đã không thể coi thường, dù sao thì ả cũng có chút bản sự phòng thân.

“Cũng chưa chắc, đánh không lại thì chạy, có gì to tát đâu.

Tôi với Thiên Chân và Hạt Tử đi tìm lối vào trước, chờ lúc thích hợp thì chúng ta chuồn luôn.” Bàn Tử đã chuẩn bị sẵn hai phương án, lúc cần thiết là phải bôi dầu vào chân mà chạy.

“Tôi với Bàn Tử đi ngay đây, mọi người đánh yểm trợ nhé.” Hạo Thiên Chân thấy Bàn Tử nói đúng, vì nếu đánh nhau thật, bọn họ ở đây cũng không tiện, lỡ bị thương thì sao?

Chạy là thượng sách.

“Được.” A Ninh và Hoắc Tú Tú rút vũ khí ra, sẵn sàng chiến đấu.

Còn Tần Dã không quan tâm đến bọn họ, ánh mắt hắn dán chặt vào vị Đại tế ti này.

“A a a... a a...” Tần Dã thốt ra một chuỗi âm thanh quái dị, giọng của hắn vang lên rõ mồn một dưới tán cây thanh đồng.

Đại tế ti nghe thấy lời Tần Dã thì sững người một lát, sau đó mở miệng đáp lại.

“A a... a a... a...” Tần Dã: “Ta biết ngươi không vui khi thấy chúng ta đến đây, nhưng chúng ta cũng là bất đắc dĩ.

Đám ngoại bang kia đe dọa chúng ta phải tới đây, nếu ngươi muốn báo thù thì cũng phải để chúng ta trút giận một chút đã.” Đại tế ti: “Ngoại bang?” Tần Dã: “Chính là bọn chúng, đám này là lũ tay sai cho

giặc, chúng ta dù sao cũng là hậu nhân Đại Việt, ngươi nỡ nhìn bọn chúng bắt nạt người của mình sao?" Đại tế ti nghe lời Tần Dã xong thì im lặng, sau đó nhìn về phía đám người ngoại quốc.

Khi thấy răng nanh của Chris và Maros lộ ra, ả không khỏi ngẩn người.

Đây là...

Tần Dã: "Đại tế ti, chuyện của chúng ta thì chúng ta tự xử lý, không thể để người ngoài hưởng lợi được." Đại tế ti quay người nhìn đám Ma cà rồng, đôi mắt bạc trắng lúc này lóe lên tia sáng.

Chương 226

Đám binh lính nước A Tam, Xiêm La và Lão Ưng thấy ánh mắt Đại tế ti đang chằm chằm nhìn mình thì tim đập thình thịch.

Ánh mắt này chẳng thân thiện chút nào!

"Tình hình không ổn, chạy mau." Đội trưởng lính đánh thuê Xiêm La biến sắc, vội vàng ra lệnh cho người của mình.

"Chẳng phải có Ma cà rồng Mỹ sao?" Binh lính Xiêm La thắc mắc.

"Mấy người ngu à, bọn họ ngay cả người mình còn bỏ rơi được, huống chi là chúng ta.

Rút lui ngay, hơn nữa con cương thi kia không bình thường đâu, chạy mau." Đội trưởng lính đánh thuê Xiêm La vừa nói vừa nổ súng về phía lối cũ để lùi lại.

Người Xiêm La đang lùi, người A Tam và Lão Ưng thấy vậy cũng bám gót theo sau.

Ban đầu bọn họ đứng sau lưng Mỹ, Hàn và Nhật, nên dù có rút lui thì nhất thời cũng không ai phát hiện ra.

Chỉ có đám Chris là cảm thấy ngày càng chật vật.

Khi thấy người phụ nữ bước ra từ quan tài vẫn đang nhìn mình, trong lòng bọn họ dâng lên dự cảm bất lành.

"Tần Dã, anh còn đứng đờ ra đó làm gì?

Sao không ra tay giết cương thi đi?" Maros thấy cảnh này thì vội vàng hét lên.

"Không phải chúng tôi không giúp, mà là con cương thi này thấy các người trông rất đáng ghét, vừa ra khỏi quan đã nhìn chằm chằm

các người rồi, chúng tôi cũng chịu thôi!" Hoắc Tú Tú ở cùng Bàn Tử và Hắc Hạt Tử lâu ngày, trình độ nói dối đã đạt đến mức mở miệng là ra.

A Ninh và Tuyết Lỵ Dương đứng sau không nhịn được mà giật khóe miệng.

Nói câu này đúng là...

đỉnh vãi!

"Ông nói láo!" Chris đời nào tin mấy lời nhảm nhí đó, chắc chắn Tần Dã đã nói gì với ả.

Ngũ quan của bọn họ cực kỳ nhạy bén, lúc trước đã nghe thấy Tần Dã phát ra âm thanh quái dị đó, và con cương thi cũng đáp lại, chắc chắn Tần Dã đã giở trò, nếu không ả sẽ không làm vậy.

"Anh đừng chửi bới nữa, lo mà nghĩ cách đối phó với Hạn Bạt của Đại Việt chúng tôi đi.

Quên không bảo các anh, đây không phải Hạn Bạt thông thường đâu, bà ấy là Đại tế ti thời vương triều Tây Vương Mẫu, bên các anh gọi là pháp sư đấy, năng lực mạnh hơn các anh không biết bao nhiêu lần đâu, cẩn thận nhé." "Đây đang livestream đấy, cuộc đối đầu giữa phương Đông và phương Tây, nếu thua thì cái mặt của Ẩn thị nhất tộc coi như vứt xó." Hoắc Tú Tú vừa nói vừa chỉ chỉ vào ống kính phía sau.

Maros, Chris và Femi nếu giờ còn không nhận ra mình bị lợi dụng thì đúng là lũ đần.

"Tần Dã chết tiệt, tôi phải giết anh." Ngọn lửa trên tay Femi bùng lên dữ dội, ném thẳng về phía Tần Dã.

Không đợi Tần Dã ra tay, Đại tế ti phất tay một cái, các dây leo tự động kết thành một mạng nhện, chặn đứng đòn tấn công của hắn.

Đại tế ti dang rộng hai tay, lòng bàn tay đen thui hiện lên ánh sáng đỏ, sau đó một cây quyền trượng xuất hiện.

Cây quyền trượng tỏa ra ánh đỏ rực rỡ, lơ lửng bên cạnh Đại tế ti.

Đôi mắt ả vẫn lóe lên ánh bạc trắng.

Những dây leo không tấn công nữa mà treo trên cây cổ thụ, như đang quan sát cục diện, nhìn chằm chằm vào đám người đối diện, sẵn sàng chờ lệnh.

Khán giả trong phòng livestream nín thở, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào màn hình.

Giây tiếp theo. 【Vãi chưởng!

Cuối cùng cũng đợi được, sắp đánh nhau rồi sao?

Bỏng ngô sẵn sàng rồi, chỉ chờ xem thôi.】 【Mụ nội nó, đây chính là cuộc đối đầu Đông Tây sao?

A a a!

Ngầu lòi luôn!!

Ma cà rồng phương Tây đại chiến Hạn Bạt phương Đông, sắp được xem rồi sao?】 【Vẫn phải là Dã ca của tôi, cảnh tượng này không mấy ai làm được đâu, ngoài Dã ca ra chẳng ai tạo được cảm giác này, hay hơn phim khoa học viễn tưởng nhiều.】 【Đến đây nào!

Đặt cửa đi anh em ơi!!

Tôi đặt cho Hạn Bạt Đại Việt!!】 【Trùng hợp thế, tôi cũng nghĩ vậy.】 【Đại Việt các người cố ý đúng không, cố ý để con Hạn Bạt này nhắm vào Ẩn thị nhất tộc đúng không?

Các người thật buồn nôn.】 【Mẹ kiếp!

Các người có phải người không vậy?】 【Mấy người mới không

phải người ấy, đó là Ma cà rồng, chỉ có lũ ngu các người mới coi Ma cà rồng là thần thánh, đúng là ngu hết thuốc chữa.】 Khán giả lúc này vẫn đang tranh cãi kịch liệt, còn phía Mỹ thì cứ mặc kệ bọn họ sủa đi, mọi người lúc này chỉ chờ đợi, chờ đợi bữa tiệc thị giác này bắt đầu.

Tại Bộ Ngoại giao.

Bộ trưởng Hoa Lai Nhĩ thấy cảnh này thì vội vàng bật dậy khỏi ghế, ánh mắt nhìn Tần Dã đầy căm hận.

Hiện tại đây rõ ràng là ý đồ của Đại Việt, muốn mượn tay Hạn Bạt để nhổ sạch Ẩn thị nhất tộc của bọn họ.

Nếu Ẩn thị nhất tộc thực sự chết hết, đám lính đánh thuê kia chẳng là gì cả, tổn thất của bọn họ sẽ vô cùng lớn.

Không chỉ mất nhân tài, mà còn đắc tội chết với Ẩn thị nhất tộc... hậu quả đó bọn họ không gánh nổi.

"Lâm bộ trưởng, Tần Dã có phải cố ý không?

Hắn có thể giao tiếp với cương thi, có phải hắn đã nói gì không?

Hay đây là cái bẫy của Đại Việt các ông?" Hoa Lai Nhĩ nhìn Lâm bộ trưởng với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống.

"Ông nên hỏi Tần Dã đã nói gì với bà ấy, chứ đừng hỏi tôi." Lâm bộ trưởng thản nhiên nhìn lão.

"Lâm bộ trưởng, ông định đối đầu với tất cả các quốc gia chúng tôi sao?" Hoa Lai Nhĩ lạnh lùng hỏi.

"Không không không, không phải tôi đối đầu với các ông, mà là các ông đối đầu với tôi.

Hơn nữa, đây là các ông tự dẫn xác đến gây hấn với tôi, các ông đã ra chiêu, tôi không thể không tiếp chứ?" Lâm bộ trưởng tỏ vẻ mình vô tội, ông sẽ không gánh cái tội danh này, vì kẻ gây sự không phải phía

ông.

“Tôi không cần biết ông dùng cách gì, ngay bây giờ truyền tin cho Tần Dã, bắt hắn phải giết Hạn Bạt, bảo vệ Ẩn thị nhất tộc, nếu không...” Hoa Lai Nhĩ rút ra một khẩu súng ngắn màu trắng.

Chĩa thẳng họng súng vào Lâm bộ trưởng.

Lâm bộ trưởng nhìn khẩu súng trắng đó, nó làm bằng ngà voi, máy dò kim loại không phát hiện được.

Ngay lúc Hoa Lai Nhĩ rút súng, các bộ trưởng ngoại giao khác đều bàng hoàng.

Sao lại dùng đến cả vũ khí thế này?

Bọn họ muốn đến đây để lấy cổ vật của Đại Việt, chứ không phải muốn tuyệt giao với Đại Việt!

Nếu giết Lâm bộ trưởng, tất cả bọn họ đều sẽ gặp rắc rối lớn.

Bộ trưởng Matsushita và Bộ trưởng Park thấy Hoa Lai Nhĩ rút súng thì ban đầu sững sờ, sau đó đều lộ vẻ đắc ý, trước đây bọn họ không ít lần chịu thiệt dưới tay Lâm bộ trưởng, giờ cuối cùng cũng đợi được lúc lão gặp hạn.

“Ông bảo chúng tôi đi bảo vệ Ẩn thị nhất tộc?

Bảo vệ lũ mộ tặc đến cướp cổ vật của Đại Việt chúng tôi?” Lâm bộ trưởng cười nhạt, sau đó đột ngột lạnh mặt.

“Mẹ nó ông uống nhầm thuốc à?

Đừng nói là Ẩn thị nhất tộc sẽ chết trong mộ, ngay cả các người cũng đừng hòng rời khỏi Bộ Ngoại giao Đại Việt.” Lâm bộ trưởng cầm tách trà trên bàn ném mạnh xuống đất.

Ngay lập tức!

Từ ngoài cửa, một toán binh lính mặc quân phục, tay cầm vũ khí xông vào, họng súng chĩa thẳng vào các quan chức ngoại giao.

Đám quan chức ngoại giao thấy binh lính xông vào thì sững sờ.

Chuyện gì thế này?

Đại Việt điên rồi sao?

Bọn họ không thể tin nổi nhìn Lâm bộ trưởng.

"Nhìn tôi làm gì?

Tôi mà chết, các người cũng đi theo bồi táng, đừng nghi ngờ điều đó!" Lâm bộ trưởng bình thản ngồi trên ghế, cầm chai nước khoáng chuẩn bị sẵn hớp một ngụm lớn.

Chương 227

Nhãi ranh, định giết ông à?

Để xem ai chết trước.

Hoa Lai Nhĩ không phải rất ghê gớm sao?

Để xem ông ghê gớm thế nào.

"Bộ trưởng Hoa Lai Nhĩ, ông bình tĩnh chút đi." Quan chức ngoại giao Xiêm La vội vàng khuyên ngăn, tim lão treo ngược lên tận cổ, lão chưa muốn chết đâu.

"Đúng đúng đúng, bình tĩnh đi, có gì từ từ nói." "Phải đấy!

Đừng làm bừa, đây là quan chức ngoại giao Đại Việt đấy." Hoa Lai Nhĩ nghe mấy lời đó thì cười lạnh, đúng là lũ hèn nhát.

"Lẽ nào lão dám giết chúng ta?

Đại Việt lấy tư cách gì mà đối kháng với nhiều quốc gia như vậy?" Hoa Lai Nhĩ không tin bọn họ dám.

"Ông nghĩ tôi không dám?

Thế thì thử xem, xem tôi có thể giết sạch các người không." Lâm bộ trưởng liếc nhìn đội trưởng binh lính, "Nếu tôi chết, các anh cứ nổ súng, sau đó công bố ra ngoài là bộ trưởng Hoa Lai Nhĩ mang theo lựu đạn giết chết tất cả các quan chức ngoại giao." Lâm bộ trưởng đã tính sẵn lý do rồi, dù sao người cũng chết rồi, đổ hết tội lên đầu bọn họ chẳng phải là do ông quyết định sao?

"Ông...

ông vô sỉ!" Nghe lời Hoa Lai Nhĩ, Lâm bộ trưởng cười lạnh một tiếng.

“Tôi vô sỉ?

Còn lũ mặt dày vô sỉ các người thì sao?” Ánh mắt Lâm bộ trưởng quét qua đám quan chức, “Các người cứ việc thử đi, xem tôi có dám làm không?” Các quan chức ngoại giao khác thấy Lâm bộ trưởng không hề đùa giỡn, vội vàng cười xòa làm hòa.

“Không dám, không dám!” “Chuyện này quả thực là hiểu lầm, đều là hiểu lầm cả!” “Đúng đúng, bộ trưởng Hoa Lai Nhĩ, ngài cũng bình tĩnh lại đi, Ấn thị nhất tộc lợi hại như vậy, không sao đâu, ngài cứ yên tâm.” Đám quan chức vội vàng trấn an Hoa Lai Nhĩ, nhất là lúc này, Đại Việt đã điều động cả binh lính, đối đầu trực diện lúc này không phải là ý hay.

Có muốn đối đầu cũng phải truyền được tin tức ra ngoài đã.

Hoa Lai Nhĩ rõ ràng cũng nghĩ đến điều này, cuối cùng nhờ các nước đưa bậc thang cho leo xuống, lão buông súng, sau đó lấy điện thoại ra định truyền tin cho cấp trên.

Kết quả phát hiện...

điện thoại không hề có tín hiệu.

Hoa Lai Nhĩ trừng mắt nhìn Lâm bộ trưởng, nghiến răng nghiến lợi.

“Ông dám chặn tín hiệu.” “Bộ trưởng Hoa Lai Nhĩ, ông nghĩ ông là ai?

Tôi mà thèm chặn tín hiệu à, điện thoại ông hỏng thì là nó hỏng thôi, đừng có mà chụp mũ cho tôi.” Lâm bộ trưởng vẻ mặt không vui, nhìn lão là thấy phiền.

Ông tất nhiên sẽ không nói là để phòng ngừa bọn họ nên đã đặc biệt bật máy phá sóng.

Đã đến đây gây chuyện thì phải chuẩn bị tinh thần bị xử lý.

Nếu không lại tưởng Đại Việt là nơi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi chắc?

Lâm bộ trưởng ra lệnh cho binh lính cứ đứng đó.

Nếu gặp đứa nào không thành thật thì cứ việc xử lý.

Các quan chức ngoại giao khác không ngờ Đại Việt lại cứng rắn như vậy, khi mọi người cùng gây sức ép mà vẫn giữ vững được thế chủ động.

Hiện giờ điện thoại không có tín hiệu, cũng không thể gửi tin tức.

Phen này tiêu đời rồi!

Tự dẫn xác đến để người ta tóm gọn.

Bên trong mộ huyệt.

Chris, Maros và Femi lúc này sắc mặt khó coi vô cùng.

Tần Dã bản lĩnh lợi hại như vậy, sao có thể không giết nổi một con cương thi?

Hắn làm vậy chỉ có một khả năng là muốn mượn tay cương thi để giết bọn họ.

"Vũ khí của các người đâu?

Chuẩn bị sẵn sàng cho tôi." Femi quay lại quát đội trưởng lính đánh thuê, nhưng không ai đáp lời.

Khi hắn quay đầu lại nhìn thì phát hiện đám người đó đã lặn mất tăm.

Hơn nữa còn đang đứng quan sát từ bên trong mật đạo lúc trước.

"Các người muốn chết hả?" "Dám bỏ mặc chúng tôi sao?" Femi nhìn lũ lính đánh thuê, tức đến mức muốn giết sạch bọn chúng.

“Ngài Femi, không phải chúng tôi bỏ rơi ngài, mà là chúng tôi không giúp được gì, đứng đó chỉ có nước chờ chết, cho nên chúng tôi mới...” Đội trưởng lính đánh thuê hổ thẹn giải thích.

Còn gì để nói nữa đâu?

Các người là Ma cà rồng, tôi thì không, gặp cương thi là xác định thăng thiên.

Còn lính đánh thuê của các nước khác thì lại càng sợ hãi hơn.

Ngay cả người nước mình còn chẳng quan tâm, huống chi là bọn họ.

Ngay lúc này, trong tay Đại tế ti đột nhiên xuất hiện một vòng sáng, ả ném vòng sáng đó về phía đám Femi.

“Cẩn thận!” Femi thấy vòng sáng lao tới thì vội vàng hét lên.

Ba người tung mình lên không trung, vừa vặn né được vòng sáng đó.

Vòng sáng đập vào tường đá, để lại một vết cháy sém.

Vết cháy này còn mạnh hơn cả vết cháy trên tay Femi.

Ngay cả đá cũng hiện lên màu đỏ rực, sau đó vỡ vụn rơi xuống.

Ngốc Tiểu Muội và Vương giáo thụ thấy vậy thì hít một hơi khí lạnh.

Thủ pháp này đúng là đỉnh cao.

Đá chỉ chạm nhẹ vào vòng sáng đó mà đã bị hỏa lực cực mạnh thiêu thành tro.

Hỏa lực này kinh khủng đến mức nào chứ.

Giây tiếp theo.

Femi lúc này cũng nổi giận, hai tay tỏa sáng, lao thẳng về phía Đại

tế ti.

Đại tế ti chỉ khẽ phất tay đã chặn đứng đòn tấn công của Femi.

Sau đó, bóng đen vụt qua như một quả tên lửa, lao thẳng về phía ba người bọn họ.

"Gào!" Ba người lúc này lộ ra răng nanh sắc nhọn, đôi mắt cũng biến đổi.

"Ẩn thị nhất tộc chúng ta có bao giờ biết sợ là gì?

Đã đến đây rồi thì không tin ba người chúng ta không phải đối thủ của ả." "Tôi cũng muốn xem cương thi Đại Việt lợi hại đến mức nào." Chris lúc này cũng nổi cá tính, từ khi đến đây toàn bị sinh vật Đại Việt bắt nạt, giờ đến lúc bọn họ ra tay rồi.

Ba người lao vào cuộc chiến, bốn bóng người quấn lấy nhau, nhanh đến mức chỉ thấy tàn ảnh.

Cảnh tượng này được ống kính ghi lại trọn vẹn, khán giả trong phòng livestream thấy bốn bóng người nhanh như chớp thì vô cùng phấn khích. 【Vãi chưởng!

Lợi hại quá!

Nhanh đến mức chỉ thấy tàn ảnh, lại còn một chọi ba nữa chứ?

Vừa nãy chiêu của Đại tế ti ngầu lòi thật.】【Vãi thật!

Đây đúng là trận chiến cấp thần rồi?

Đỉnh của chóp, đây là bản lĩnh thần tiên gì thế này?】【Mẹ nó, tôi nói tôi ghen tị các ông có tin không?

Tốc độ này đúng là tuyệt đỉnh, tôi mà có tốc độ này thì đi cướp ngân hàng chỉ là chuyện trong phút mốt.】【Ha ha, ông bảo bọn Ẩn thị nhất tộc này giàu được như hôm nay có phải là nhờ đi cướp ngân hàng không?】【Lầu trên nói năng cẩn thận chút?

Chương 228

Đây là bản lĩnh thực sự, các người tưởng chỉ có người Đại Việt các người mới có thân thủ này sao?

Người Mỹ chúng tôi mới là bậc thầy thực sự.】【Ừ ừ, đừng nói nữa, thân thủ này đúng là không thể coi thường, chỉ là hơi kém chút thôi, ba người đánh một mà mãi không xong, đúng là yếu xìu!!】Khán giả thấy thân thủ của ba người kia thì không khỏi chế giễu một trận.

Ba người mà không hạ nổi một con Hạn Bạt, còn dám vỗ ngực bảo mình lợi hại?

Đúng là cười chết người ta.

Bên trong mộ huyệt.

Hạo Thiên Chân, Hắc Hạt Tử và Bàn Tử đang tìm lối vào.

Theo mối quan hệ giữa Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương, mộ huyệt của bọn họ được xây dựng khá giống nhau, chắc chắn lối vào cũng tương tự.

Ba người vẫn đang nỗ lực tìm tòi.

Đám lính đánh thuê Mỹ và binh lính, sát thủ các nước khác đang nấp trong ám đạo vẫn luôn theo sát tình hình của Tần Dã.

Thấy Bàn Tử đang sờ soạn tường đá, bọn họ biết là đang chuẩn bị chuồn.

Không ai có ý định ngăn cản mà chỉ dán mắt theo dõi.

Hy vọng bọn họ nhanh chóng tìm ra lối vào, nếu không tất cả đều phải bỏ mạng ở đây.

Tần Dã nhìn về phía mật đạo, thấy ánh mắt khẩn thiết của bọn họ,

không cần nghĩ cũng biết bọn họ định làm gì.

“Tú Tú, A Ninh, Hàn đội trưởng.” Tần Dã đột nhiên lên tiếng, ánh mắt hướng về phía đối diện.

Hoắc Tú Tú và A Ninh thấy vậy thì hiểu ý ngay.

“A Ninh, chị thử vũ khí mới đi, em đã tăm tia nó lâu rồi, chị thử xem sao?” Hoắc Tú Tú lấy từ trong người ra một quả cầu nhỏ giao cho A Ninh.

“Chị làm à?” A Ninh nhìn quả cầu, nghi ngờ hỏi.

Thứ này cô cũng muốn thử lâu rồi, lẽ nào Tú Tú không muốn thử?

“Em còn chuyện khác phải làm.” Hoắc Tú Tú không quên ba con Ma cà rồng lúc trước đã phá đám lúc cô và Hoắc Linh đoàn tụ.

A Ninh thấy nụ cười của Hoắc Tú Tú thì hiểu ý ngay.

Sau đó cô cầm quả cầu ném thẳng về phía đám lính Mỹ.

Quả cầu rơi vào mật đạo, tỏa ra một làn khói đen kịt.

Đám người đó hít phải làn khói đen, trước mắt tối sầm lại, trên người cũng vì làn khói đó mà bùng lên ngọn lửa dữ dội.

“A...

đây là cái gì?” “Cứu mạng!

Lửa to quá!” “Cứu hỏa với!

Cứu mạng với!!” Đám binh lính bị lửa thiêu rụi, phát ra những tiếng la hét thê lương.

Ngọn lửa này hễ chạm vào là bùng cháy, dù người bên cạnh muốn cứu cũng bất lực.

Binh lính các nước khác thấy vậy thì vội vàng né tránh.

Còn Hoắc Tú Tú, khi thấy ba người kia đang đối đầu với Đại tế ti,

cô lấy ra một nắm đậu tự nhiên ném về phía bọn họ.

Rầm!

Bộp!

Đậu tự nhiên đột nhiên bùng cháy, thiêu đốt cả Đại tế ti và ba con Ma cà rồng.

Bốn người vội vã tách ra, đứng đối lập nhau.

Ngọn lửa cháy rực ở giữa soi rõ gương mặt của bốn người.

Lúc này, ba người Chris không còn vẻ quý tộc như trước, bộ vest sạch sẽ chỉnh tề đã trở nên rách rưới thảm hại.

Trên mặt cũng bị Đại tế ti cào cho mấy nhát, trông vô cùng thê thảm.

Còn Đại tế ti, dù trên người có vài vết rách nhưng không đến nỗi thê thảm như bọn họ.

“Con khốn, mày dám đánh lén?” Chris giận dữ nhìn Hoắc Tú Tú.

“Các người cũng biết thế nào là đánh lén à?

Lúc tôi và cô tôi đang đoàn tụ, các người dám đến đây gây sự, tôi cũng cho các người nếm mùi bị đánh lén.” Hoắc Tú Tú nghĩ đến thời gian ngắn ngủi bên Hoắc Linh bị gã này phá hỏng là lại thấy tức điên người.

Hoắc Tú Tú cô không giỏi gì khác, chỉ giỏi thù dai.

Femi tức đến run người, ánh đỏ trên tay lóe lên, lao về phía Hoắc Tú Tú.

Hoắc Tú Tú vội nằm rạp xuống đất, hơi nóng sượt qua đầu rồi đập vào tường đá, tạo thành một cái hốc lớn.

Chính cái hốc này đã giúp Bàn Tử tìm ra lối thoát.

Ba người thấy vậy vội tìm cơ quan, nếu không được thì dùng vũ lực.

Bàn Tử lấy một gói thuốc nổ từ ba lô, đổ bớt bột thuốc ra ngoài để giảm bớt uy lực.

Đại tế ti thấy lửa cháy nhưng không ngăn cản, mà nhân cơ hội này lấy quyền trượng ra, bên trong quyền trượng xuất hiện tia sét.

Ngay sau đó, ả chĩa quyền trượng về phía ba người.

Tia sét xuất hiện trên đầu bọn họ.

Rắc!

Tia sét giáng xuống ngay cạnh Chris, nổ tung một cái hố nhỏ dưới chân lão.

Chris và Femi thấy tia sét thì mặt trắng bệch, vội vàng né tránh.

Đại tế ti nhìn cảnh này với vẻ phấn khích.

Năm xưa Tây Vương Mẫu đối kháng với thế lực ngoại bang, ngày đêm ưu sầu, ả thích nhất là cùng Tây Vương Mẫu chinh chiến sa trường, cảm giác giết chóc đó khiến ả mê đắm.

Giờ đây cuối cùng cũng được đối kháng ngoại địch, ả tìm lại được cảm giác năm xưa.

Còn về đám Tần Dã, dĩ nhiên là phải xử lý xong ngoại địch rồi mới đến lượt bọn họ.

Bàn Tử đặt gói thuốc nổ đã chuẩn bị lên tường rồi châm ngòi.

Bùm!

Đoàng!

"Khụ khụ!!" Bàn Tử dùng tay quạt bụi, không nhịn được mà ho vài tiếng.

Quả nhiên, dùng thuốc nổ vẫn là tốt nhất, cơ quan cái gì chứ, cứ nổ tung cho rảnh nợ.

“Dã ca!

Tú Tú, A Ninh, chúng ta đi thôi.” Bàn Tử chạy đến sau lưng mọi người, nhỏ giọng nói.

Hắn còn để ý thấy phía mật đạo khói đen mù mịt, như có thứ gì đó bị đốt cháy.

“Vãi thật!

Sao thế này?

Bọn họ đốt luôn mật đạo à?” Bàn Tử thầm sướng trong lòng.

“Chúng ta đi thôi chứ?” Tuyết Lỵ Dương nhìn Tần Dã, mật đạo đã thông, nên rời đi thì hơn.

“Mọi người đi trước đi.” Tần Dã nhìn chằm chằm Đại tế ti, thấy trong miệng ả dường như đang ngậm thứ gì đó.

Hắn quyết định phải lấy bằng được thứ trong miệng Đại tế ti.

“Hả?

Chương 229

Không đi?

Anh định làm gì?

Dã ca, không lẽ anh định làm gì thứ kia chứ?" Hạo Thiên Chân thấy hắn cứ nhìn chằm chằm mặt Đại tế ti, không cần đoán cũng biết hắn đang nhắm trúng thứ gì rồi.

"Mọi người đi đi, tôi xử lý con Hạn Bạt này." Tần Dã lắc đầu, ra lệnh cho bọn họ.

"Tôi không đi, tôi nấp ở chỗ tối được không?" Ngốc Tiểu Muội giờ cần phải livestream thực tế về Tần Dã.

Rất nhiều khán giả đang đợi xem Tần Dã, cô không muốn bỏ lỡ cơ hội này.

"Được, vậy cô nấp đi." Tần Dã gật đầu, nghĩ đến trách nhiệm của Ngốc Tiểu Muội, hắn đã đồng ý làm nhân vật chính trong chương trình của cô thì phải giữ lời.

"Ừm ừm." Ngốc Tiểu Muội vội gật đầu, trong lòng đầy cảm kích.

A Ninh và Hoắc Tú Tú đi vào lối thoát, Ngốc Tiểu Muội và thợ quay phim đứng ở góc xa nhất, quan sát Tần Dã chuẩn bị ra tay.

Khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này thì sững sờ. 【Oa!

Hạn Bạt Đại Việt của chúng ta vẫn lợi hại hơn nhé, Ẩn thị nhất tộc của các ngươi có vẻ không ổn rồi, như bị đánh như chó trôi sông vậy.】 【Đại Việt các ngươi gian lận, có giỏi thì đấu đao kiếm thực sự đi, sao lại dùng pháp thuật, các ngươi thật quá đáng.】 【Đúng là gian lận, các ngươi thật xấu xa!!】 【Mẹ kiếp!

Thế mà bảo gian lận à?

Đó là do các người ngu, các người mà có bản lĩnh đó thì chắc đã phô ra từ lâu rồi chứ?

Giờ lại đi nói người khác?】【Tôi đã bảo rồi, đám này chỉ là lũ phế vật thôi, rảnh rỗi sinh nông nổi, giờ còn mặt dày bảo mình lợi hại, tôi thấy rõ rồi, chỉ được cái mã ngoài.】【Chứ còn gì nữa!

Có chút bản lĩnh đó mà cũng đòi tinh tướng!!】Khán giả thấy cảnh này thì vô cùng hả dạ.

Thích nhất là nhìn thấy lũ đó muốn hạ gục người ta mà không làm gì được.

Giờ bị tia sét truy đuổi thê thảm thế kia, xem còn tinh tướng được nữa không?

Bên trong mộ huyệt.

Chris, Maros và Femi bị tia sét đánh trúng, người bốc khói đen kịt.

Dù cấu tạo cơ thể khác người thường nhưng bị sét đánh liên tục với cường độ cao như vậy, bọn họ cũng khó mà chịu thấu.

"A...!" Femi bị đánh trúng, thốt lên đau đớn.

"Femi!" Chris thấy vậy vội chạy đến cạnh Femi, cắn đầu ngón tay vung lên không trung, tạo thành một màng bảo vệ.

"Femi... cậu thế nào rồi?" Trên người Femi đầy vết thương, nằm thở hổn hển dưới đất.

"Chúng ta không phải đối thủ của ả, phải tìm cơ hội rời khỏi đây ngay." Femi nghiến răng nhìn Tần Dã, tất cả chuyện này đều nằm trong kế hoạch của hắn, trong lòng hắn vô cùng giận dữ.

Hắn muốn lợi dụng con cương thi này để giết bọn họ.

“Tìm cơ hội kiểu gì?” Maros cũng vào trong màng bảo vệ, tạm thời được nghỉ ngơi.

Nhưng tia sét vẫn liên tục giáng xuống đầu, màng bảo vệ này không trụ được bao lâu nữa.

Sắc mặt Chris rất tệ, lão vừa bị thương lại vừa dùng máu đầu ngón tay để duy trì màng bảo vệ, lúc này đang vắt kiệt linh hồn của chính mình.

Nếu không sớm thu hồi màng bảo vệ, chỉ một lát nữa thôi là lão sẽ tiêu đời thật sự.

“Tôi đã thu hồi linh hồn của Laura sau khi cô ấy biến thành vàng, có lẽ thứ này có thể chống đỡ tạm thời, chỉ cần kích nổ linh hồn của cô ấy là có thể rời đi.” “Còn lại cứ để Tần Dã tự xử lý đi, lần này chúng ta cũng phải lợi dụng hắn một chút.” Trong lòng bàn tay Femi xuất hiện một quả cầu sáng màu xanh nhạt, bên trong hiện lên một khuôn mặt.

Chính là khuôn mặt của Laura.

Lúc này gương mặt cô ta đầy vẻ hoảng loạn và giận dữ.

“Các người định thiêu rụi linh hồn tôi sao, các người thật độc ác, nếu tôi chết, gia tộc sẽ không tha cho các người đâu.” Laura vẫn đang gào thét khản đặc cả giọng.

“Thời thế thay đổi rồi, chúng tôi cũng hết cách, vả lại cô cũng đã phế rồi, dù có giữ được linh hồn thì tộc trưởng cũng chẳng tạo lại cơ thể cho cô đâu, cô hết cơ hội rồi, chi bằng giờ giúp chúng tôi một tay.” Femi nhìn mặt Laura, nở một nụ cười quái dị.

“Không!” Femi vận luồng khí đỏ trong lòng bàn tay, bao bọc lấy linh hồn màu xanh.

Linh hồn đó bị đẩy văng ra, rơi thẳng vào người Đại tế ti.

Bùm!

Một tiếng nổ lớn vang lên ngay trên người Đại tế ti.

"Chạy!" Chris thu hồi màng bảo vệ, sau đó kéo Femi và Maros chạy thục mạng về phía mật đạo lúc trước.

Đại tế ti bị nổ, một luồng xung kích cực mạnh đánh thẳng vào người.

Cây quyền trượng trong tay cũng bị nổ văng ra.

Khi định thần lại, Đại tế ti nhìn xung quanh, ba người kia đã biến mất từ lúc nào.

Thấy cây quyền trượng yêu quý bị hủy, Đại tế ti nổi trận lôi đình, quay sang nhìn Tần Dã bên cạnh.

"A a... a a..." Đại tế ti: "Đây là mưu kế của ngươi, ngươi lợi dụng bản tế ti." Tần Dã lắc đầu: "Nhất trí đối ngoại là tôn chỉ của Đại Việt, có chuyện gì thì để sau hãy nói." Đại tế ti: "Bọn chúng đi rồi, đến lượt chúng ta tính sổ, các ngươi dám tự tiện xông vào mộ Tây Vương Mẫu, làm phiền linh hồn bà ấy, các ngươi đáng chết." Tần Dã thản nhiên: "Ngươi tưởng ta sợ sao?" Tần Dã chủ động rút Hắc kim cổ đao, rạch lòng bàn tay để máu Kỳ Lân thấm đẫm lưỡi đao.

Đại tế ti cảm nhận được dòng máu này không bình thường, ánh mắt cảnh giác nhìn hắn.

Tần Dã tiên phát chế nhân, cầm đao lao thẳng về phía Đại tế ti.

Rầm!

Đại tế ti thấy đao lao tới, dù quả cầu thủy tinh trên quyền trượng đã hỏng nhưng vẫn còn thân trượng dùng được.

Ả đưa trượng ra đỡ.

Rắc!

Quyền trượng bị đao chém đứt, đôi mắt bạc của Đại tế ti lóe lên sự chấn kinh.

Phập!

Lưỡi đao xuyên qua quyền trượng, chém thẳng vào vai Đại tế ti.

Xèo xèo xèo!!

Chỗ vết thương bốc khói đen, phát ra tiếng xèo xèo ghê rợn.

Tần Dã nhìn cảnh này, rất hài lòng với hiệu quả.

Hạn Bạt không thể coi thường, hắn buộc phải dùng máu Kỳ Lân để chế phục.

Dù có dùng công nghệ gì đi nữa, với ả cũng chỉ như gãi ngứa.

Đám Ngốc Tiểu Muội chứng kiến cảnh này thì sững sờ.

Lúc trước cô không hiểu tại sao Tần Dã lại rạch tay, nhưng giờ thì cô đã hiểu.

Con Hạn Bạt này rất sợ máu của Tần Dã.

Khán giả trong phòng livestream thấy Tần Dã ra tay thì vô cùng phấn khích.

Bọn họ thích xem Đại tế ti đánh với ba con Ma cà rồng kia, nhưng càng muốn xem Tần Dã ra tay hơn.

Giờ thì cuối cùng cũng được toại nguyện, đúng là khoảnh khắc nghẹt thở. 【Vãi!

Vẫn là Dã ca của tôi, quá đỉnh!!】 【Không phải chứ!

Đây là bản lĩnh của Dã ca sao?

Ha ha!

Đỉnh vãi!】 【Ba đứa kia đánh với Đại tế ti bao lâu mà chỉ làm rách được áo, còn Dã ca chỉ một chiêu đã làm ả bị thương, hỏi xem có

ai làm được như thế không?】【Ha ha ha!!

Chương 230

Mấy người gọi là Ẩn thị nhất tộc không giết được Hạn Bạt thì thôi, còn phải chạy trối chết, đúng là mất mặt quá đi!!】【Sao không sủa nữa đi?

Lúc trước cái miệng nhỏ nhắn chẳng hay lắm sao?

Giờ sao im bặt thế?

Không muốn nói hay không dám nói?

Hay là không thích nói nữa?】【Vẫn là Dã ca đỉnh nhất, càng xem càng thấy thích.】 Khán giả thấy cảnh này, bình luận nhảy lên lia lịa.

Mã viện trưởng và Vương giáo thụ thấy Tần Dã làm Hạn Bạt bị thương thì mắt tròn mắt dẹt.

Có nằm mơ bọn họ cũng không ngờ kết quả lại như thế này...

Hạn Bạt là thủy tổ giới cương thi, năng lực có thừa, thân thể lại cứng cáp vô cùng, đừng nói là một con dao, dù có dùng đại bác cũng chưa chắc giải quyết được.

Vậy mà giờ bọn họ thấy gì?

Tần Dã chỉ dùng đao đã làm ả bị thương?

Con đao đó là loại đao gì thế?

Lúc trước đã đỉnh rồi, giờ còn đỉnh hơn nữa!!

"Tôi cảm thấy máu của Tần Dã có vấn đề." Trần giáo thụ nhìn máu của Tần Dã, chợt nhớ lại lúc ở mộ Hiến Vương, hắn dùng máu để xua đuổi Thi miết và cá vảy dao.

Lúc trước ông không nghĩ đến, nhưng giờ thì không thể không nghĩ vậy.

“Lẽ nào máu của Tần Dã có công năng trừ tà.” Vương giáo thụ cũng nhận ra điều này, nhưng ông thấy khó tin quá.

Cùng là người với nhau, tại sao máu của hắn lại đặc biệt như vậy?

Thật không thực tế chút nào.

“Sao có thể chứ?

Tần dã chỉ là một sinh viên vừa tốt nghiệp, máu sao có thể đặc biệt vậy được...” Bạch giáo thụ thấy khả năng này không cao, Tần Dã đúng là lợi hại, nhưng không có nghĩa là hắn khác người thường đến thế...

“Lão Bạch, ông đừng nói thế chứ!

Tần Dã không lợi hại sao?

Tất cả các người cộng lại cũng không bằng cậu ấy, tại sao vậy?

Ông đã bao giờ nghĩ chưa?” Hàn viện trưởng thấy ông bạn nói sai rồi, máu Tần Dã có đặc biệt hay không thì không biết, nhưng chắc chắn là rất lợi hại, liên quan gì đến tuổi tác hay nghề nghiệp?

Bọn họ nghiên cứu sinh vật bao nhiêu năm, chẳng phải cũng không bằng Tần Dã đó sao?

“Ông là chuyên gia ngành sinh vật, không phải rất am hiểu về sinh vật sao?

Giải thích đi xem nào?” Bạch giáo thụ tò mò nhìn Hàn viện trưởng, chờ đợi một lời giải thích.

“Tôi nghiên cứu sinh vật, nhưng không nghiên cứu máu, ông muốn hỏi cái này thì đi hỏi Bạch viện trưởng ấy, chuyện này ông ấy rõ nhất.” Hàn viện trưởng không thèm chấp Bạch giáo thụ, chỉ cười hắc hắc, không đáp lời.

“Thôi được rồi, giờ không phải lúc nói chuyện này, xem biểu hiện tiếp theo của Tần Dã đi.” “Tôi muốn biết tại sao Tần Dã lại muốn giết Hạn Bạt, cơ hội chạy thoát lúc trước quý giá như vậy mà.” Mã viện trưởng thấy hai người cãi nhau thì lắc đầu ngắt lời, hai người này già rồi mà còn làm trò trước mặt các giáo thụ khác, không thấy xấu hổ à.

Dứt lời, hai người thôi không đùa giỡn nữa, tập trung nhìn Tần Dã.

Lúc này Tần Dã thấy Đại tế ti bị thương thì rất hài lòng.

Phải nói là máu Kỳ Lân vẫn hiệu quả nhất.

Đại tế ti nhìn vết thương bốc khói đen trên người, đôi mắt bạc trắng vẫn nhìn chằm chằm Tần Dã, sự cảnh giác còn cao hơn lúc nãy.

Con người này lợi hại hơn đám lúc trước nhiều, thực lực cũng mạnh hơn hẳn.

Nghĩ vậy, móng tay Đại tế ti đột nhiên dài ra điên cuồng, ả há miệng rộng, nhe răng lao về phía Tần Dã.

Tần Dã cũng không rườm rà, hai bóng người lao vào nhau nhanh hơn trước, chỉ còn thấy tàn ảnh mờ mịt.

Giữa không trung vang lên những tiếng va chạm kim loại chát chúa.

Đại tế ti nhanh, Tần Dã còn nhanh hơn.

Lần nào hắn cũng nắm bắt được động tác của Đại tế ti trước một bước, dùng chiêu số áp chế ả hoàn toàn.

Chính điều này khiến Đại tế ti vô cùng tức giận, rõ ràng có thể ra tay trước nhưng lần nào cũng bị Tần Dã đè bẹp.

Tần dã chớp thời cơ, tung một cú đá thẳng vào bụng Đại tế ti.

Rầm!

Rắc!

Đại tế ti bị văng vào tường đá, tạo thành một hố sâu với những vết nứt như mạng nhện lan rộng, những mảng đá vụn bắt đầu rơi xuống đất.

Tần Dã nhanh như chớp lao đến trước mặt Đại tế ti, bóp chặt cằm ả, cực nhanh lấy từ trong miệng ả ra một viên đá.

"Chính thứ này đã giúp ngươi trở thành Hạn Bạt." Tần Dã nói xong thì thu viên đá lại.

Đại tế ti thấy thứ trong miệng bị lấy mất thì định lao lên cướp lại, nhưng bị Tần Dã nhẹ nhàng né tránh.

Đại tế ti: "Trả lại cho ta!!" Tần Dã không thèm để ý, rút Hắc kim cổ đao chém thẳng vào đầu Đại tế ti.

Sau khi đầu Đại tế ti bị chém rời, cơ thể ả hoàn toàn bất động, từ trong não xuất hiện một con sâu màu đỏ đang ngọ nguậy.

Tần Dã thấy vậy, đưa tay ném con sâu đó về phía mật đạo.

Đám lính ngoại quốc đang nấp ở đó thấy có sâu bay tới thì theo bản năng giơ chân giẫm chết.

Nhưng ngay giây tiếp theo!

Cây cổ thụ thanh đồng khổng lồ lúc trước rung chuyển dữ dội, những chiếc chuông treo trên cây phát ra những tiếng kêu vang trời.

Tần Dã nhanh chóng quay lại chỗ cửa hang.

Ngốc Tiểu Muội còn đang ngẩn người thì thấy Tần Dã như từ trên trời rơi xuống trước mặt mình.

"Đi thôi, Thi miết đến rồi." Tần Dã kéo Ngốc Tiểu Muội chạy về phía lối thoát.

Ngốc Tiểu Muội và thợ quay phim vẫn còn ngơ ngác nhìn hắn.

“Thi miết?

Ở đây có Thi miết từ bao giờ thế?” Ngốc Tiểu Muội vẫn còn mờ mịt, không thấy Thi miết nào mà, ở đâu ra chứ?

“Ngay bây giờ!” Tần Dã thản nhiên đáp.

Giây tiếp theo!

“A...!” “Cái gì thế này?” “Cứu mạng!

Nhiều sâu quá!” Ngay khi Tần Dã vừa dứt lời, bọn họ nghe thấy tiếng la hét của đám ngoại bang phía sau.

Thợ quay phim đánh bạo quay lại cửa hang, chĩa ống kính cho khán giả xem rõ hơn.

Chỉ nhìn một cái, không chỉ khán giả mà ngay cả thợ quay phim cũng thấy rõ.

Từ trên cây đại thụ, một đám sâu dày đặc bò xuống, ngay cả những chiếc chuông cũng lắc lư dữ dội.

Đám Thi miết đang bò về phía mật đạo, như thể bên trong có một món mồi ngon lành đang chờ đợi bọn chúng vậy.

Thợ quay phim có cảm giác đám mộ tặc ngoại quốc này dường như đã bị Tần Dã gài bẫy, mà còn bị gài rất thảm nữa.

Trong phòng livestream. 【Vãi!

Dã ca giết được Hạn Bạt rồi sao?】【Dã ca của tôi quá đỉnh, Hạn Bạt đấy nhé?

Ai mà không biết Hạn Bạt là gì chứ?

Đó là thủy tổ giới cương thi đấy?

Chương 231

Vậy mà hắn giết được thủy tổ cương thi luôn?】【Tốc độ đó nhanh thật sự!

Tôi chỉ thấy tàn ảnh, đúng là chỉ thấy mỗi tàn ảnh, ngoài ra chẳng thấy gì khác!!】【A a a!!

Dã ca của tôi uy vũ quá, bá đạo quá, đỉnh quá đi!!】【A a a!

Đây đâu phải người nữa, đây là thần minh rồi!

Tôi cứ tưởng thiên sư thì phải dùng bùa chú này nọ, nhưng nhìn Dã ca thì thấy gì?

Tôi thấy võ lực bùng nổ vãi chưởng.】【Mà lúc đó Dã ca lấy cái gì từ miệng Hạn Bạt thế?

Cả con sâu đó nữa... sao trong não Hạn Bạt lại có sâu?】【Gấp cái gì?

Lát nữa sẽ biết thôi, dù sao Dã ca cũng sẽ giải thích mà, tôi thấy tiếng kêu của lũ ngoại bang kia nghe sướng tai thật đấy!!】【Ha ha, Thi miết có độc đấy, bị cắn là xác định thăng thiên thảm khốc luôn!!】Khán giả sau khi nghe tiếng la hét thì bình luận nhảy lên liên tục.

Hiện giờ bọn họ đều đang chờ xem trò hay của đám người Mỹ và các nước khác.

Đây chính là cái giá của việc dám trộm cổ vật Đại Việt...

Mã viện trưởng và Vương giáo thụ đều sững sờ.

Ánh mắt dán chặt vào Tần Dã, trong đầu vẫn còn vang lên cảnh tượng Tần Dã hạ gục Hạn Bạt.

Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Tại sao Tần Dã lại giết được Hạn Bạt?

Tại sao Hạn Bạt lại bị Tần Dã áp chế hoàn toàn như vậy?

Còn con sâu đó nữa... sao trông quen mắt thế nhỉ?

"Viện trưởng, ông có thấy con sâu đó quen không?" Vương giáo thụ cảm thấy như đã từng thấy ở đâu rồi.

Trong não Hạn Bạt lại có thứ đó, chuyện này là sao?

"Đó là Thi miết vương." Mã viện trưởng ấn tượng cực kỳ sâu sắc với con sâu này, ông từng đọc tài liệu về Thi miết vương, cộng với việc ống kính của thợ quay phim quay cận cảnh Thi miết, điều đó khiến ông càng khẳng định những gì mình thấy là thật.

"Thi miết vương?

Sao nó lại ở trong đầu Hạn Bạt?" Vương giáo thụ nghe đến Thi miết vương thì không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Đó là Thi miết vương, một khi bị giết chết, sẽ bị hàng vạn con Thi miết truy sát.

Bất kể là ai, chỉ cần ở trong không gian này đều sẽ bị truy đuổi.

Lúc trước nghe tin này ông cứ tưởng là giả, không ngờ không chỉ có thật mà còn tận mắt chứng kiến.

Viện trưởng Mã thực ra cũng không rõ lắm, chỉ có thể nói chờ Tần Dã giải thích.

"Tôi hiện tại khá hiếu kỳ, thứ Tần Dã lấy đi từ miệng Đại tế ti là gì?

Là ngọc hàm miệng sao?" Viện trưởng Hàn còn nhớ rất rõ, trong miệng Đại tế ti có một vật màu trắng, còn cụ thể là gì thì họ vẫn chưa rõ.

“Một khối ngọc thạch không có sức hấp dẫn lớn đến thế, chắc là thứ khác.” Bạch giáo thụ tỉ mỉ phân tích, cảm thấy khả năng là ngọc hàm không cao.

“Lát nữa sẽ biết thôi, cứ đợi chút đi.” Viện trưởng Mã lúc này cũng không vội, mà chờ đám người Tần Dã tìm được nơi an toàn.

Trong mộ huyệt.

“Tần Dã, vừa rồi là loại bọ gì thế?

Sao lại có nhiều Thi miết xuất hiện vậy?” Ngốc Tiểu Muội thấy đã an toàn, vội vàng lên tiếng hỏi.

“Đó là Thi miết vương, sau khi nó chết thì sẽ có rất nhiều Thi miết xuất hiện.” Tần Dã thản nhiên nói.

“Vậy sao nó lại xuất hiện trong đầu Đại tế ti?” Ngốc Tiểu Muội vẫn không hiểu, vì sao cuối cùng lại biến thành như vậy?

“Đại tế ti đã ăn đan dược, giống hệt với Hoắc Linh, bên trong đan dược đó có Thi miết vương tồn tại, chỉ là lão ta may mắn hơn Hoắc Linh.

Lão vốn là Đại tế ti, cộng thêm vị trí này là một mảnh đất dưỡng thi, trong miệng còn ngậm Vẫn ngọc, cho nên lão mới giữ được lý trí.” Tần Dã nói đến đây thì lấy khối ngọc thạch trong tay ra.

Đó là một khối ngọc thạch trắng thuần, trông tinh khiết lung linh, chỉ nhìn một cái đã thấy nó quý giá và linh động hơn hẳn những loại ngọc thạch phỉ thúy thông thường.

“Đây chính là Vẫn ngọc?” Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử đều nhìn chằm chằm khối ngọc trong tay Tần Dã, vẻ ngoài tinh khiết này thực sự khiến người ta cực kỳ yêu thích.

Bàn Tử còn không tin nổi mà dụi dụi mắt, thật không ngờ thứ họ

muốn tìm lại được tìm thấy nhanh đến vậy.

Hạo Thiên Chân tỉ mỉ quan sát khối ngọc, nó hoàn toàn khác với những gì anh nghĩ, vốn dĩ anh tưởng Vẫn ngọc phải là thứ gì đó đen ngòm.

"Vẫn ngọc là thiên thạch từ ngoài hành tinh, nghe nói cứng vô cùng, có tác dụng rất kỳ lạ, không ngờ lại có hiệu quả này." "Thứ này bị Tây Vương Mẫu phát hiện, chắc hẳn cũng tốn rất nhiều thời gian và tâm huyết." Hạo Thiên Chân nói khẽ.

"Tôi nói này Dã ca, sao anh cứ nhất định phải đối quyết với con Hạn bạt kia, hóa ra là anh đã sớm phát hiện ra Vẫn ngọc, vì cô Tú Tú nên mới lấy Vẫn thạch ra, thật là vất vả cho anh quá." Bàn Tử lúc này mới hiểu ra vì sao Tần Dã không đi cùng họ, hóa ra là vì Tú Tú.

Hoắc Tú Tú nghe Bàn Tử nói xong, trong mắt xẹt qua một tia cảm động.

Hạn bạt nguy hiểm thế nào cô không phải không biết, vậy mà Dã ca lại không tiếc mạo hiểm vì cô, làm sao có thể không cảm động cho được?

"Dã ca, cảm ơn anh." Hoắc Tú Tú nói đoạn, vô cùng cảm động mà hôn nhẹ lên mặt Tần Dã.

"Khụ khụ!!" "Chú ý chút đi, ở đây còn rất nhiều người đấy." Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân đều không nhịn được mà ho nhẹ một tiếng.

Bàn Tử còn cảm thấy có chút hâm mộ, anh bắt đầu nhớ cô kỹ thuật viên số 88 rồi, đợi sau khi ra ngoài nhất định phải tìm cô ấy bóp chân cho thật kỹ.

A Ninh và Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy Hoắc Tú Tú hôn Tần Dã, đáy mắt dâng lên một chút chua xót.

Họ cũng muốn hôn Tần Dã một cái...

Đám sát thủ, Hàn đội trưởng cùng những người trong đội khảo cổ đều ho khẽ vài tiếng, cảm thấy có chút ngại ngùng.

Nhưng nghĩ đến ơn nghĩa của Tú Tú dành cho Tần Dã, họ cũng thấy có thể chấp nhận được, đổi lại là họ thì họ cũng sẽ thấy rất cảm động.

"Chú ý cái gì chứ?

Dã ca giúp em, em lấy thân báo đáp không được sao?" Hoắc Tú Tú mặt đỏ bừng nhưng vẫn cố trấn tĩnh nói.

"Được được, em mau cất Vẫn ngọc đi, đến lúc đó cô của em sẽ có thể khôi phục bình thường rồi." Hạo Thiên Chân cười ha hả, không quên nhắc nhở cô cất đồ cho kỹ.

Hoắc Tú Tú vội vàng bỏ vào ba lô.

Khán giả trong phòng livestream, đặc biệt là các fan nữ đều ghen tị đỏ mắt. 【Vcl!

Tôi cũng muốn hôn Dã ca!!】 【Hôn cái gì mà hôn, tôi tình nguyện làm ấm giường cho Dã ca luôn này!】 【Không phải chứ, lầu trên nghĩ đẹp quá nhỉ, bà làm ấm giường?

Bà nhìn lại mình xem có xứng không?

Bà tưởng bà là ai?】 【Đúng thế, ấm giường phải là tôi chứ, bà lấy tư cách gì?

Tôi mới là người hợp nhất để làm ấm giường cho Dã ca!!】 【Phi, tôi mới hợp, các người đều không đủ tư cách đâu.】 【Xong rồi xong rồi!!

Điên rồi, một lũ phụ nữ đều điên rồi sao?

Thực ra tôi cũng rất đẹp trai, các em có muốn làm ấm giường cho

tôi không?

Cân nhắc chút đi?】【Cút!!!】【Tuân lệnh!】Sau khi thấy hành động của Hoắc Tú Tú dành cho Tần Dã, các fan nữ đã để lộ tâm tư muốn chiếm hữu Tần Dã.

Với nụ hôn kích động kia của Hoắc Tú Tú, họ đều ghen tị đến phát điên.

Trong mộ huyệt.

Tần dã nhìn vẻ mặt của Hoắc Tú Tú, đáy mắt thoáng qua một chút không tự nhiên, sau đó dẫn mọi người tiếp tục đi lên phía trước.

Đám sát thủ vẫn còn đang bàn tán xôn xao.

“Tôi bỗng cảm thấy đi theo Tần Dã cũng là một lựa chọn không tồi, các người nhìn xem những tên sát thủ đối đầu với Tần Dã giờ bị cậu ta gài bẫy thảm hại đến mức nào rồi?

Đúng là quá thảm.” “Phải đấy!

Chương 232

Còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã bị Tần Dã tính kế, cứ nói con Thi miết vương kia đi, những người đó đang trốn trong ám đạo đấy thôi, đều bị Tần Dã tính toán cả, đúng là chết mà không biết vì sao mình chết." "Tôi thấy Tần Dã là muốn những kẻ đó có đi mà không có về, Ẩn thị nhất tộc này người khác không biết chứ tôi thì rõ lắm, hơn nửa nhân mạch trên tinh cầu này đều do họ nắm giữ, nếu thực sự đắc tội chết với họ thì đúng là phiền phức lớn." "Đại Việt có người của Ẩn thị nhất tộc không?" "Cái đó thì không, theo lời người của Ẩn thị nhất tộc, Đại Việt là nơi khó kiểm soát nhất, nên ở đây không có người của họ." "Vậy thì còn sợ cái đếch gì nữa?

Đại Việt cũng chẳng cần dựa vào Ẩn thị nhất tộc mà sống, đương nhiên là chẳng có gì phải sợ." Đám sát thủ phía sau thì thầm to nhỏ, nếu là trước đây họ sẽ e sợ Ẩn thị nhất tộc vì thực lực của đối phương, nhưng giờ họ cảm thấy ai sợ ai vẫn còn chưa biết chắc đâu.

Đám binh sĩ nghe cuộc đối thoại của sát thủ xong liền liếc nhìn nhau, bỗng cảm thấy quốc gia của mình thật sự là một quốc gia vô cùng bá đạo.

Lúc này, đám người Chris, Maros và Fami đang ở trong một không gian, họ nằm vật ra đất thở hổn hển.

Đặc biệt là Chris, anh ta vừa sử dụng lá chắn bảo vệ nên hiện tại cơ thể cực kỳ suy yếu.

Ba người nằm trên đất hít hà từng ngụm khí lớn.

Còn đám binh sĩ thì tranh nhau bò ra khỏi ám đạo, còn lấy cồn ra châm lửa để chặn ám đạo lại.

Đám Thi miết thấy ngọn lửa thì tạm thời không tiến lên nữa, mà

đứng ở rìa nhìn chằm chằm vào họ như hổ rình mồi.

Đám lính đánh thuê và sát thủ ở hải ngoại khi thấy những con Thi miết này đều bị dọa cho khiếp vía.

Đặc biệt là lúc này, họ cảm thấy những con bọ đen ngòm kia nhìn chằm chằm vào mình khiến toàn thân vã mồ hôi lạnh.

"Các người thật to gan, dám làm kẻ đào ngũ sao?" Fami lúc này nhìn đội trưởng lính đánh thuê Mỹ với vẻ mặt lạnh lùng.

"Ngài Fami, chúng tôi buộc phải làm vậy, dù sao chúng tôi cũng chỉ là người thường, hơn nữa bản lĩnh và vũ khí đều không phải đối thủ, ngay cả các ngài cũng... chúng tôi càng không phải đối thủ!" Đội trưởng lính đánh thuê lúc này cũng thấy rất uất ức, đến cả các ông còn không đánh lại thì chúng tôi làm sao đánh lại được?

Hơn nữa, họ là lính đánh thuê, tiền thù lao cũng có hạn, chẳng lẽ vì tiền mà phải bỏ mạng sao?

Bao nhiêu tiền cũng không đổi lại được mạng sống của họ.

Fami còn định nói thêm nhưng đã bị Chris ngăn lại.

Họ nói cũng đúng, trước cái chết, ai mà chẳng muốn sống?

Ánh mắt Chris quét qua, phát hiện binh sĩ còn lại ít hơn trước rất nhiều.

Từ hơn hai trăm người, giờ chết chỉ còn chưa đầy một trăm.

Chuyện gì đã xảy ra?

"Chúng tôi cũng không biết chuyện gì nữa, vốn dĩ chúng tôi đang trốn trong ám đạo, nhưng không hiểu sao bỗng nhiên có một con bọ chui vào, sau đó bị chúng tôi dẫm chết, rồi sau đó không biết từ đâu chui ra rất nhiều bọ, chúng ăn thịt người trong nháy mắt." "Chúng tôi chạy không kịp... nên đã tổn thất rất nhiều người." "Nữ phù thủy của

Tiểu Hàn dân quốc chết rồi, còn có cả người Xiêm La cũng...” Đội trưởng lính đánh thuê Mỹ lúc này nhớ lại cảnh tượng đó vẫn thấy rùng mình, nhắm mắt lại cũng thấy hình ảnh những con bọ kia đang áp sát.

“Là Tần Dã...” Chris nheo mắt, đôi mắt anh ta lại hiện lên dị đồng.

Anh ta nhìn thấy rõ ràng những gì Tần Dã đã làm với họ, chính cậu ta đã đưa những con bọ đó vào ám đạo.

Tất cả đều là cậu ta cố ý, cố ý dẫn dụ lũ bọ vào ám đạo của họ với mục đích dùng lũ bọ đó để giết chết họ.

“Chết tiệt, cái tên này sao lại khó đối phó thế?” Maros lúc này vô cùng tức giận, muốn giết Tần Dã mà giết mãi không được.

“Tần Dã đã giết con cương thi đó, con bọ này chui ra từ đầu con cương thi đó.” Khi Chris nhìn thấy cảnh tượng đó, anh ta đã vô cùng kinh hãi.

Cả ba người họ đều không phải đối thủ của cương thi, vậy mà Tần Dã lại có thể giết được nó, bản lĩnh của Tần Dã quả thật không đơn giản!

Ít nhất là họ không phải đối thủ của Tần Dã.

“Tiếp theo chúng ta phải làm sao?

Chúng ta không đánh lại Tần Dã, càng đi sâu vào trong thì càng nguy hiểm.” Fami nhìn hai người kia, thương lượng hành động tiếp theo.

“Gọi người đi, để đối phó với Tần Dã họa chăng chỉ có Genos mới làm được.” Maros im lặng một lát rồi quyết định cầu cứu người trong gia tộc.

“Genos?

Tôi ghét nhất là tính cách của hắn ta, hơn nữa hắn cũng chẳng ưa gì chúng ta, nếu chúng ta cầu cứu thật, không chừng hắn sẽ cười nhạo chúng ta thối mũi.” Fami và Chris khi nghe đến tên Genos, lông mày đều nhíu chặt lại.

Đó là thiên tài thiếu niên tự xưng của Ẩn thị nhất tộc, thiên phú và thành tựu đều mạnh hơn họ gấp trăm lần.

Bình thường hắn ta cũng cao ngạo vô cùng, nhìn họ bằng ánh mắt khinh miệt.

“Vậy các ông bảo phải làm sao?

Nếu để tộc trưởng biết chuyện, chúng ta về cũng chỉ có đường chết.” Maros thừa biết nếu nhiệm vụ thất bại, mình sẽ thực sự bị phế bỏ.

Huống hồ... linh hồn của Lauras cũng bị hủy rồi, nếu để tộc trưởng biết thì đúng là không còn đường sống.

“Sao ông biết Genos sẽ không mách với tộc trưởng?” Fami cảm thấy theo tính cách của Genos, chắc chắn hắn ta sẽ nói.

“Không đâu, Genos là người rất tự phụ, tôi và hắn cũng có chút giao tình, để tôi gọi cuộc điện thoại này thì hơn.” Maros vừa nói vừa lấy thiết bị trên người ra, định liên lạc với Genos.

Ở một diễn biến khác.

Những người bên Bộ Ngoại giao đều thấy Tần Dã giết được Hạn bạt, thậm chí còn khiến đám lính đánh thuê và sát thủ của quốc gia họ thiệt mạng.

“Tần Dã chết tiệt, dám lợi dụng lũ bọ đó để giết lính đánh thuê nước tôi.” Bộ trưởng Hoa Lai Nhĩ lúc này nghiến răng nghiến lợi nói, ánh mắt vẫn đang hầm hầm nhìn Bộ trưởng Lâm ở bên cạnh đang cười vô cùng rạng rỡ.

“Lính đánh thuê của nước ông?

Trong mắt Đại Việt chúng tôi, đó chẳng phải là bọn trộm mộ sao?” “Chết thì chết thôi, Tần Dã làm đúng mà!” Bộ trưởng Lâm trực tiếp phớt lờ lời ông ta, thản nhiên lên tiếng.

Nhưng chính vẻ mặt thản nhiên đó lại khiến Bộ trưởng Hoa Lai Nhĩ vô cùng tức giận, nhìn vẻ mặt của Đại Việt đúng là kiểu ‘lợn chết không sợ nước sôi’.

“Các ngươi...

Đại Việt các ngươi có còn là người không?

Đó là mạng người đấy!” “Đó là bọn trộm mộ.” “Đó là lính đánh thuê Mỹ của nước tôi.” “Đó là bọn trộm mộ.” “Đó cũng là tính mạng của các quốc gia khác!” “Đó cũng là bọn trộm mộ của các quốc gia khác.” “Họ Lâm kia, ông không còn lời nào khác để nói à?

Cứ mở miệng ra là một câu trộm mộ, hai câu trộm mộ, ông đang sỉ nhục ai đấy?” “Người của Ẩn thị nhất tộc các ngươi chết rồi.” “Ông...” “Người của Ẩn thị nhất tộc các ngươi bị Đại tế ti đánh cho chạy mất dép à?” “...” “Ẩn thị nhất tộc các ngươi đúng là mất mặt.” “Ông câm miệng!” “Các ngươi là bọn trộm mộ.” Bộ trưởng Lâm bỗng thấy lối nói vòng vo của Tần Dã khá là hữu dụng, ít nhất là làm đối phương nghẹn họng.

Trực tiếp đâm trúng tim đen của lão ta.

Bộ trưởng Hoa Lai Nhĩ nhìn bộ dạng của ông ta mà vô cùng tức giận.

Bây giờ muốn liên lạc với phía Mỹ cũng không được.

Đúng là tức chết đi được.

Trong mộ huyệt.

Tần dã dẫn mọi người đi vào trong sơn động, bên trong sơn động khổng lồ xuất hiện một cái đài rất lớn, xung quanh có 36 cột trụ, mỗi cột trụ đều khắc những hoa văn kỳ lạ.

Trên tường đá còn có đủ loại hoa cỏ chim muông và dị thú.

Những hình ảnh hung dữ đều được điêu khắc rõ nét.

Hù...

Không khí trong sơn động khác hẳn với lúc trước, bên trong dường như rất lạnh, thậm chí còn có cảm giác như gió Tây Bắc thổi qua.

Cộng thêm môi trường u ám của sơn động này, trông chẳng khác gì hiện trường phim kinh dị.

"Cái quái gì thế, đây là chỗ nào vậy?

Sao tôi lại thấy lạnh thế này?" Bàn tử vừa nói vừa lấy quần áo trong ba lô ra mặc vào người.

Cứ thế này thì chắc chắn sẽ bị cảm lạnh mất.

"Còn có tiếng động này nữa...

Tôi nghe như tiếng gió, nhưng cũng giống như tiếng quỷ khóc sói hú vậy." Hạo Thiên Chân lúc này nhìn thấy khung cảnh trước mắt cũng bắt đầu lo lắng.

Để tránh nơi này có hiểm họa tiềm tàng nào đó.

Ngốc Tiểu Muội và Tuyết Lỵ Dương cũng mặc quần áo vào, một lúc sau mới đỡ hơn.

Khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này đều vô cùng chấn kinh. 【Tôi lại liên tưởng đến chuyện ma...

Chương 233

hình như phim kinh dị hồi trước cũng kiểu như này!

Vcl!

Tôi sợ quá!】【A a a a!!

Cái này thực sự quá đáng sợ, còn có cả gió lạnh nữa chứ!

Đúng là thổi thấu tim gan, đúng là kinh dị trong kinh dị!】【Mấy cái cột trụ này dùng để làm gì vậy?

Ai giải thích giùm tôi với?

Tôi không hiểu lắm!】【Còn tâm trí đâu mà quan tâm cột trụ?

Không lo lát nữa có hồn ma kinh dị nào hiện ra đi?

Đây chẳng phải là địa ngục sao?

Ai mà chịu nổi chứ?】【Phải không?

Tôi thấy mấy thứ trên tường đá dường như có gì đó không ổn!】【Mọi người có thấy những hình điêu khắc trên tường đá giống dị thú không?】【Hình như là dị thú trong Sơn Hải Kinh, kia là Hỗn Độn phải không?

Còn có một con là Thao Thiết, kia là gì?

Là Tất Phương à?】【Vcl!

Sao lại có cả dị thú Sơn Hải Kinh ở đây vậy.】Bình luận của khán giả bắt đầu nhảy liên tục.

Viện trưởng Mã, Vương giáo thụ và Trần giáo thụ khi nhìn thấy những cột trụ đều vội vàng đeo kính vào quan sát kỹ lưỡng.

Khi thấy những con dị thú trên đó, họ đều ngẩn người.

Đây đúng là dị thú trong Sơn Hải Kinh, bao gồm cả Thanh Long, Bạch Hổ và rất nhiều hung thú khác.

Những hình này đều được điêu khắc sống động như thật, sánh ngang với công nghệ in 3D hiện nay, chỉ thiếu mỗi màu sắc nữa thôi.

"Sao lại có nhiều dị thú thế này?" "Mục đích làm vậy là gì?" "Cái này hình như là một tế đàn?" Trần giáo thụ và các vị giáo thụ khác thấy cảnh này đều bắt đầu bàn tán xôn xao.

"Đây chính là tế đàn." Vương giáo thụ nhìn tế đàn này với vẻ khẳng định chắc nịch.

"Nhưng loại tế đàn gì mà cần bài trận lớn thế này, còn cần đến cả dị thú Sơn Hải Kinh nữa...

Tôi không hiểu nổi." Viện trưởng Mã cũng nhận ra đây là một tế đàn, nhưng tác dụng của nó là gì thì vẫn chưa xác định được.

"Chẳng lẽ có liên quan đến việc thành tiên?" Khi Viện trưởng Mã nói đến đây, ông bỗng nhìn sang Vương giáo thụ, đáy mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

"Rất có khả năng, Tây Vương Mẫu làm vậy có thể là để chuẩn bị, nhưng cụ thể thế nào thì vẫn phải chờ đám người Tần Dã xem xét rồi mới nói được, chỉ nhìn qua những bức tượng này thì chúng ta cũng chưa thể chứng minh được gì." Sắc mặt Vương giáo thụ cũng vô cùng ngưng trọng, nhưng hiện tại không thể nôn nóng, phải chờ xem Tần Dã dẫn họ tiến vào mộ huyệt thế nào.

Trong mộ huyệt.

Đám người Tần Dã đi lên tế đàn, họ cũng thấy trên các cột trụ xuất hiện rất nhiều hình điêu khắc, kỹ thuật điêu khắc rất tốt, sống động như thật, vô cùng chân thực.

Đặc biệt là trong tình hình hiện tại, Bàn Tử nhìn bức tượng trước

mắt, nhất là con Bạch Hổ kia... cái miệng nó há to như muốn nuốt chửng anh vậy.

"Dã ca!

Đây là Bạch Hổ phải không?

Kia là Thanh Long à?

Còn những hình điêu khắc trên tường đá kia nữa, có phải đều là hung thú trong Sơn Hải Kinh không?" Bàn Tử thấy những bức tượng này xong liền vội vàng lùi sang một bên, vì sao phải lùi?

Vì anh thấy đứng dưới miệng con Bạch Hổ kia chẳng tốt lành gì, cứ như thể nó sẽ vồ lấy anh bất cứ lúc nào.

"Ừm." Tần Dã chỉ nhàn nhạt gật đầu, không nói gì thêm.

Ngốc Tiểu Muội, Tuyết Lỵ Dương và Hạo Thiên Chân cầm đèn pin soi xung quanh, phát hiện khung cảnh quanh đây đều liên quan đến Sơn Hải Kinh.

Mà ở vị trí đỉnh núi phía trên còn có một mái vòm, trên mái vòm đó còn có một vài ngôi sao.

Hiện tại bên ngoài đã trời tối rồi sao?

"Chúng ta vào đây cả ngày rồi sao?

Bên ngoài trời tối rồi à?

Còn có nhiều sao thế kia?" Ngốc Tiểu Muội cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay, đã hơn mười giờ đêm.

Chẳng trách trên trời lại có sao.

Đã muộn thế này rồi sao?

"Đây cũng tính là ngày đầu tiên." Tuyết Lỵ Dương cũng nhìn thời gian trên cổ tay, khẽ nói.

“Vậy giờ chúng ta phải làm sao?

Tìm lối vào à?

Hay là lập tức rời khỏi đây?” Ngốc Tiểu Muội lúc này có chút do dự, ánh mắt vẫn đang tìm kiếm lối vào xung quanh.

“Chuyện này cứ hỏi Dã ca đi, chỉ có anh ấy mới biết chuyện gì đang xảy ra.” Hạo Thiên Chân nói đoạn liền nhìn về phía Tần Dã đang đứng im lặng một bên.

“Dã ca, tế đàn này là tế tự ai vậy?

Sao em bây giờ vẫn không thấy gì, còn cả mấy cái cột trụ này nữa...

Cách bài trí những cái cột này thật kỳ lạ, nhìn thì có vẻ có quy luật, nhưng nhìn kỹ lại thấy chẳng có quy luật gì.” Hắc Hạt Tử nhạy bén cảm nhận được cách bài trí của những cột trụ này, nhìn kiểu gì cũng thấy rất kỳ quặc.

“Đó là Tam thập lục Địa sát, tế đàn này dùng 36 ngôi sao Địa sát để nhốt những con hung thú Sơn Hải Kinh này lại, bắt chúng tàn sát lẫn nhau ở đây.” “Con cuối cùng giành chiến thắng sẽ trở thành lễ vật tế tự.” Tần Dã nhàn nhạt lên tiếng.

Nhưng trong lòng mọi người lại dấy lên một cơn sóng dữ.

Cái gì?

Hung thú trong Sơn Hải Kinh lại trở thành lễ vật?

Đây là tế tự cho ai?

Ai mà kiêu ngạo đến mức có thể ăn thịt những con hung thú này?

Tế đàn này được lập ra cho ai?

Hiện tại họ đều không hiểu nổi.

“Muốn biết không?” Tần Dã cố ý lấp lửng, nhìn dáng vẻ của họ lúc này quả thật rất buồn cười.

“Có thể biết sao?” Hạo Thiên Chân cũng muốn biết thứ đó rốt cuộc là gì?

Vì sao lại có sức hấp dẫn lớn đến mức khiến những con hung thú này phải trở thành vật hy sinh cho nó?

“Muốn chứ, tôi cũng muốn biết thứ đó là gì, sao lại cần đến cả thần thú và hung thú thượng cổ từ thời Sơn Hải Kinh làm nền, đúng là nể mặt quá cơ!” “Không đúng, nó phải lợi hại đến mức nào chứ, thứ này lại có thể biến thần thú thời thượng cổ thành vật làm nền sao?

Đó là thần thú thượng cổ đấy!” Bàn Tử nghĩ đến đây không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, anh còn không nhịn được mà rùng mình một cái.

Không biết là do sợ hay do lạnh nữa.

Hắc Hạt Tử nhìn Bàn Tử ở bên cạnh xong liền thấy buồn cười, anh ta lân la lại gần Bàn Tử.

“Ông sợ rồi à?

Còn bị dọa cho rùng mình cơ đấy?” “Ha ha, Bàn Tử, ông nhát thế?” “Cút đi, Bàn gia tôi không biết sợ là gì nhé, đó là do tôi lạnh thôi, các người không thấy lạnh à?

Tôi cứ lúc nóng lúc lạnh thế này chắc bị cảm lạnh mất.” Bàn Tử như thẹn quá hóa giận tiến lên đấm Hắc Hạt Tử một cái, đang cố hết sức che giấu sự chột dạ và sợ hãi của mình.

“Ồ?

Không phải sợ à!

Tôi còn tưởng ông sợ rồi chứ.” Hắc Hạt Tử còn cố ý kéo dài

giọng, ánh mắt nhìn Bàn Tử đầy vẻ trêu chọc.

Điều này khiến Bàn Tử rất không vui, nhưng lại không thể nói gì.

Chương 234

Tránh để càng giải thích càng đen.

“Đây chắc không phải là dị thú Sơn Hải Kinh thật đâu, nếu đều là hung thú Sơn Hải Kinh thật thì có mà loạn à?” “Tây Vương Mẫu dù có lợi hại đến đâu cũng không thể nhốt tất cả hung thú ở đây được, đây chẳng qua chỉ là có hình mà không có thần thôi.” Hạo Thiên Chân nhận ra tâm tư của Bàn Tử liền lên tiếng trấn an cảm xúc của anh.

“Ý anh là sao?” Ngốc Tiểu Muội không hiểu hỏi lại.

“Đây là Tam thập lục Địa sát, nó nhốt hình hài của những con thần thú này, chứ không phải thần thú thực sự, nhưng còn việc tế tự mà Tần Dã nói thì làm thế nào tôi cũng không rõ lắm.” Tuyết Lỵ Dương nói đến đây vẫn có chút không hiểu.

“Lát nữa sẽ biết thôi, còn hai tiếng nữa.” Tần Dã nói xong liền tiến lại gần rìa tế đàn, tìm một chỗ ngồi xuống.

Thấy Tần Dã đi, không ai dám chậm trễ, vội vàng đi sát theo sau.

Vị trí hiện tại của họ chính là vị trí tế tự, ngộ nhỡ lát nữa tế tự bắt đầu thì họ đều trở thành tế phẩm hết.

Khán giả trong phòng livestream sau khi nghe Tần Dã giải thích đều bắt đầu mong đợi. 【Tôi bắt đầu hóng rồi đấy, ha ha!!】 【Tôi cũng thế, tôi cũng muốn biết phương thức tế tự này như thế nào?

Đó là thần thú thượng cổ đấy, hỏi thử xem ai có thể được chứng kiến cảnh tượng này?】 【Tôi không dám tin là mình có thể được xem cảnh này, đó là hung thú và thần thú đấy, đời này tôi cũng không ngờ mình lại được thấy cảnh tượng này!!】 【Nhưng phải đợi hai tiếng nữa, tức là mười hai giờ đêm, vcl!

Tôi đã xem livestream cả ngày rồi ư?

Vậy mà tôi không thấy đói chút nào, phòng livestream của Dã ca thực sự quá hấp dẫn, tôi quên cả ăn cơm luôn.】【Tôi cũng thế!

Giờ tôi phải đi ăn cơm ngay, không thì lát nữa sợ xem đến cảnh gay cấn tôi lại kích động quá không ăn nổi cơm mất!!】Khán giả lúc này nhìn thời gian mới nhận ra mình đã ở trong phòng livestream suốt cả ngày trời.

Giờ sờ bụng mới thấy dạ dày trống rỗng.

Họ quyết định đặt đồ ăn về để vừa ăn vừa xem Tần Dã livestream, đó đúng là một sự hưởng thụ lớn của đời người.

Không chỉ khán giả thấy đói mà ngay cả các vị giáo thụ ở Học viện Khảo cổ cũng vậy.

Cuối cùng Bạch giáo thụ phải bỏ tiền thuê người nấu cơm rồi mang đến đây.

Mọi người đều ăn tạm vài miếng, chờ xem tiếp theo Tần Dã và mọi người sẽ đối mặt với điều gì.

Trong mộ huyệt.

Bàn Tử khi nhìn đám sát thủ kia liền bắt đầu khua môi múa mép, nói đến mức sùi cả bọt mép.

Nói cho đám sát thủ kia nghe mà ngẩn ngơ cả người.

Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử bắt đầu giở trò lừa bịp, khóe miệng hai người giật giật.

Đám sát thủ này không có não à?

Còn cái vẻ mặt sùng bái kia nữa, là uống nhầm thuốc rồi sao?

Có sùng bái thì cũng phải sùng bái Dã ca chứ, có phải Bàn Tử

đâu...

Ngay lúc này, từ trên không trung bỗng nhiên truyền đến một luồng sáng, luồng sáng đó rơi trực tiếp xuống tế đàn.

Mà tế đàn lúc này bỗng phát ra tiếng nổ ầm ầm, mặt gạch trên tế đàn trước đó lúc này bị dỡ bỏ, từ bên trong xuất hiện một vũng nước, sóng nước lăn tăn, ánh sáng lúc này cũng bắn về phía 36 cột trụ.

"Gầm!" "Lệ!" "Ngao ô!" Ngay lập tức từ trên các cột trụ vang lên từng tiếng gầm thét giận dữ.

Mọi người đang nói chuyện nghe thấy âm thanh đó liền nín thở, nhìn chằm chằm vào tế đàn trước mắt.

Nghe những tiếng kêu và tiếng gầm thét của đủ loại động vật, họ chỉ cần nghe âm thanh uy nghiêm đó thôi đã thấy nổi da gà.

Còn có một cảm giác sợ hãi khó tả.

Giây tiếp theo!

Chỉ thấy từ trên các cột trụ và tường đá xuất hiện từng cái bóng ảo ảnh màu xanh nhạt chui ra.

Thanh Long uy nghiêm bá đạo, móng vuốt và vảy trên người đều hiện lên vô cùng rõ nét trước mắt.

Vẻ uy nghiêm trên người Bạch Hổ khiến người ta khiếp sợ, cả lớp lông bờm trên người cũng sống động như thật.

Lông vũ trên người Chu Tước còn rơi xuống theo nhịp bay, âm thanh phát ra khiến người ta rúng động tâm can.

Tất Phương, Cùng Kỳ cùng các dị thú khác cũng từ trên tường đá chui ra.

Tất cả đều bay lượn trên không trung của tế đàn.

Sau đó bắt đầu lao vào chiến đấu với Thanh Long, Bạch Hổ.

Thấy những con thần thú và hung thú này tàn sát lẫn nhau, Bàn Tử, Hắc Hạt Tử cùng Lâm giáo thụ và Tuyết Lỵ Dương đứng bên cạnh đều ngẩn người.

Đôi mắt họ phản chiếu hình ảnh những con hung thú đang đánh nhau.

Tất cả mọi người đều há hốc mồm, không dám tin vào mắt mình.

Thật sự có hung thú và thần thú sao?

Còn đang tàn sát lẫn nhau ở kia nữa...

Chúng thực sự tồn tại?

Đám sát thủ và binh sĩ vốn dĩ đều là những người vô thần, nhưng hiện tại tình huống này là sao?

Họ đã thấy gì thế này?

Thấy những con thần thú và hung thú đang tàn sát lẫn nhau...

"Vcl!

Đời này tôi chưa từng nghĩ mình sẽ được thấy thần thú và hung thú đối quyết với nhau!

Đây có phải là thứ mà một kẻ phàm phu tục tử như tôi có thể xem không?" "Thần thoại Đại Việt các người thật quá lợi hại, đúng là quá bá đạo!!" "Mẹ ơi!

Tôi có thể tưởng tượng được việc mình đến đây là một sai lầm, tôi không phải đang tự tìm cái chết sao?

Nội hàm của Đại Việt đúng là quá thâm sâu, mộ huyệt lại càng đáng sợ đến thế." Đám sát thủ khi nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng vô cùng chấn kinh.

Đây mà là mộ huyệt sao?

Đây là hiện trường đấu la thần thoại quy mô lớn thì có.

Còn con Bạch Hổ kia một miếng đã đớp sạch con rắn mặt người rồi...

Còn con kia gọi là gì?

Cùng Kỳ?

Nó cũng tàn nhẫn quá, trực tiếp xé xác luôn?

Không chỉ những người ở hiện trường kích động đến mức trào nước mắt, toàn thân run rẩy.

Họ cảm thấy đời này coi như không sống hoài phí rồi.

Đến giờ trong đầu họ vẫn vang vọng tiếng gầm thét của lũ động vật đó.

Trong phòng livestream.

Khán giả khi thấy cảnh tượng này, màn hình bình luận ban đầu trống trơn, sau đó bình luận đổ xuống như bão tuyết. 【Oạt tào!

Oạt tào!

Oạt tào!

Mẹ kiếp!

Đây là thứ tôi có thể xem sao?】【Không phải chứ!

Chuyện gì thế này?

Thật sự có thần thú xuất hiện kìa?】【Ối mẹ ơi!!

Đời này đúng là không sống phí, cái này mà tôi cũng được xem sao?】【Trời ơi!

Chương 235

Kia là Thanh Long Bạch Hổ thật sao?

A a a!!

Tôi không ngờ mình lại được thấy thần thú thượng cổ còn sống!!】【Tôi biết ngay là mình không đợi công cốc mà, cái này dù là có hình mà không có thần thì đã sao?

Tôi cứ thấy nó rất lợi hại, tôi cứ thấy nó rất uy vũ bá khí, đúng là bá đạo!!】【A a a!!

Tôi phải quay màn hình lại ngay, quay màn hình!!

Đây chính là vốn liếng để tôi khoe khoang với con cháu sau này, sau này con trai tôi ra đời, tôi cũng có thể kể rằng cha nó cũng là người từng thấy cảnh đời lớn, tôi là người từng thấy thần thú và hung thú đối quyết đấy...】【Có lý có lý!!

Tôi cũng quay màn hình đây, tôi biết ngay theo chân Dã ca nhà tôi là có thể học hỏi văn hóa, mở mang kiến thức mà!!】Khán giả khi thấy cảnh tượng này, bình luận nhảy liên tục.

Họ đều đang dùng con chữ để bày tỏ sự kích động và căng thẳng của mình.

Thậm chí còn có rất nhiều cư dân mạng đã quay lại đoạn video này và đăng trực tiếp lên trang cá nhân.

Viện trưởng Mã và Vương giáo thụ khi thấy cảnh thần thú và hung thú đối quyết, họ không nói một câu nào, ai nấy đều chung một biểu cảm.

Đó chính là kinh ngạc và chấn kinh!!

Đây có phải là thứ họ có thể xem không?

Đây đúng là cuộc đối quyết kinh thế hãi tục!!

Cả đời đi xuống biết bao nhiêu ngôi mộ, đây là lần đầu tiên được thấy cảnh tượng kích động thế này.

Sao họ lại chưa từng gặp qua thứ này nhỉ, nếu được đích thân đến hiện trường xem thì sẽ kích động và phấn khích đến mức nào chứ?

Vương giáo thụ và Trần giáo thụ lúc này trong lòng rất ghen tị với Lâm giáo thụ, nếu họ đi cùng Tần Dã thì có phải đã có thể tận mắt chứng kiến rồi không?

Vương giáo thụ lúc này nhìn Viện trưởng Mã với ánh mắt không mấy thiện cảm.

Nếu ông ta không ngăn cản thì có phải ông đã có thể đi cùng đến hiện trường rồi không?

Vương giáo thụ lúc này đầy oán niệm nhìn Viện trưởng Mã...

Viện trưởng Mã chẳng còn tâm trí đâu mà để ý đến vẻ mặt của Vương giáo thụ, ông đang vô cùng chấn kinh nhìn màn hình lớn.

Đây chính là thần thú và hung thú sao?

Lợi dụng Tam thập lục Địa sát để nhốt hung thú và thần thú lại?

Không chỉ họ kinh ngạc, ngay cả Thẩm chủ nhiệm cũng kinh ngạc không kém.

Ông không thể tin nổi vào mắt mình khi nhìn vào phòng livestream.

Đây có phải thứ con người có thể xem không?

Kia còn là thần thú sao?

Đó đâu phải thần thú?

Đó là thần minh chứ còn gì nữa?

Ông sống bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên được thấy chuyện này, đây đâu phải thứ mà nhân loại có thể xem được?

Một lúc lâu sau, Thẩm chủ nhiệm mới hoàn hồn lại sau cơn chấn kinh.

Cuối cùng ông nhìn Tần Dã, thấy vẻ mặt thản nhiên của cậu ta, trong lòng lại càng kinh ngạc không thôi, cậu nhóc này đúng là lợi hại, cảnh tượng thế này mà vẫn có thể bình tĩnh đến vậy.

"Tần Dã à Tần Dã, cậu thật sự quá lợi hại, còn chuyện gì mà tôi chưa biết nữa không?" Thẩm chủ nhiệm vẫn đang lẩm bẩm một mình, một lần nữa kinh ngạc trước thực lực của Tần Dã.

Bộ Ngoại giao.

Bộ trưởng Hoa Lai Nhĩ và các nhà ngoại giao khác sau khi thấy tình huống này, ai nấy đều kinh ngạc đến mức mồm không khép lại được.

Đây là...

đây là thật sao?

Họ từng nghe nói về Sơn Hải Kinh của Đại Việt, cũng từng thấy những cuốn sách về Sơn Hải Kinh, nhưng đó đều là hình vẽ, chưa bao giờ nói là có thể thấy thứ còn sống cả?

Dù chỉ là ảo ảnh thôi thì chuyện này cũng... quá khó để chấp nhận.

Khi Bộ trưởng Lâm thấy cảnh này, tay ông nắm chặt lấy tách trà, ông đang cố hết sức để kiềm chế, kiềm chế và kiềm chế.

Mẹ kiếp, sắp không kiềm chế nổi nữa rồi.

Bình tĩnh!

Bình tĩnh!

Thản nhiên!

Thản nhiên.

Ông là nhà ngoại giao, cảnh đời lớn nào mà chưa từng thấy qua?

Mẹ kiếp!

Ông đã thấy nhiều cảnh đời lớn, nhưng cảnh đời lớn này là lần đầu tiên ông thấy đấy!!!

Bộ trưởng Lâm liên tục hít sâu để điều chỉnh cảm xúc của mình!!!

Sau đó nhìn các nhà ngoại giao phía sau, ai nấy đều mang vẻ mặt kinh ngạc, ông bỗng thấy trong lòng cân bằng hơn nhiều.

Ừ ừ, vẫn tốt, ông không bị mất mặt, không bị mất mặt như họ.

Lúc này, đoạn video đang chiếm vị trí dẫn đầu về độ nóng trên các trang mạng Đại Việt.

Cùng với việc đoạn video được đề xuất, cư dân mạng Đại Việt đều đang theo dõi video này. #Chấn kinh!!

Mộ huyệt Đại Việt bỗng xuất hiện thần thú thượng cổ!!# #Thần thú thượng cổ và hung thú thượng cổ đối quyết kịch liệt!!# #Chấn kinh thế giới!!

Thần thú thượng cổ hóa ra có tồn tại thật!!# Cùng với việc độ nóng của đoạn video liên tục được đề xuất và chia sẻ, hiện tại ở nhiều quốc gia hải ngoại cũng đang theo dõi.

Nước Mỹ: 【OMG!!

Đây là thứ tôi có thể xem sao?

Cái này không phải là kỹ xảo đấy chứ?

Đây là thần thú thực sự của Đại Việt sao?】【Trời ơi!

Đây đúng là cảnh tượng kinh thế hãi tục, một cảnh tượng lợi hại

và vĩ đại thế này lại xuất hiện trong mộ huyệt...

đúng là không thể tin nổi!!】【Quốc gia chúng ta không có, nội hàm của Đại Việt đúng là thâm sâu thật!!】Nước Anh Đào:【Đây đúng là một bất ngờ lớn!

Lần đầu tiên tôi được xem thần thú đặc sắc thế này.】【Đó là nội hàm của nước Anh Đào chúng ta, đó là thần thú của nước Anh Đào chúng ta!!

Sơn Hải Kinh này nước Anh Đào chúng ta cũng có mà.】【Đúng thế!

Không ngờ Đại Việt ăn cắp văn hóa nước ta từ cả nghìn năm trước!!】Tiểu Hàn dân quốc:【Nước Anh Đào kia, đừng có làm trò cười nữa, đó là nội hàm văn hóa của Tiểu Hàn dân quốc chúng tôi, không phải của các người, các người không nghĩ lại xem mình có thân phận gì sao?

Nghìn năm trước, các người có không?

Có cái hòn đảo nhỏ bé đó của các người không?】【Đúng thế!

Đó là của Tiểu Hàn dân quốc chúng tôi, Tiểu Hàn dân quốc chúng tôi ở gần Đại Việt như vậy, Đại Việt muốn lấy trộm văn hóa của chúng tôi là dễ dàng nhất rồi.】【Nội hàm này là của chúng tôi, mộ huyệt này cũng là của chúng tôi, Tây Vương Mẫu biết đâu chính là đi ra từ chỗ chúng tôi, tình cờ dừng lại ở vị trí Côn Luân mà thôi, chẳng qua là cho Đại Việt hưởng lợi, giờ Tiểu Hàn dân quốc chúng tôi lấy lại văn hóa thuộc về mình thì có gì sai?】Nước Xiêm La:【Nước Anh Đào không biết xấu hổ, Tiểu Hàn dân quốc cũng chẳng cần mặt mũi luôn rồi à?

Các người có bao nhiêu năm lịch sử văn hóa mà trong lòng không tự biết sao?

Còn dám nói đây là văn hóa của các người?】【Các người tốt nhất là đừng có nói nữa?

Đây không phải thần thú của quốc gia các người đâu, nếu thực sự là thần thú của quốc gia các người thì chúng phải xấu hổ đến chết mất, đồ của nước mình mà còn để mất, còn có mặt mũi nào mà nói đó là của mình?】【Ha ha, nói hay lắm, các người đúng là không biết xấu hổ!!】Cư dân mạng các nước đang bình luận rôm rả dưới đoạn video.

Hiện tại họ đã hiểu thêm một bước về Đại Việt, còn lời của nước Anh Đào và Tiểu Hàn dân quốc thì họ chẳng thèm để tâm.

Chương 236

Họ thực sự không thân thiện với Đại Việt, cũng có ý định cướp đoạt những kho báu này, nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc họ là những kẻ ngu ngốc.

Còn về lịch sử văn hóa Đại Việt thì đó là sự thật mà ai cũng không thể thay đổi được.

Lúc này, trong phòng livestream lại xuất hiện rất nhiều cư dân mạng mới, sau khi xem video xong họ đều tìm đến phòng livestream để xem trực tiếp.

Trong mộ huyệt.

Ngốc Tiểu Muội và Tuyết Lỵ Dương đều bị chấn kinh đến mức đờ đẫn, ánh mắt vẫn đang dán chặt vào cuộc đối quyết giữa thần thú và hung thú.

Số lượng thần thú và hung thú vẫn đang tiếp tục giảm đi, nhưng những con còn sót lại đều là những con mạnh nhất.

Thần thú và hung thú có thực lực ngang ngửa nhau, chúng vẫn đang đánh nhau một cách hăng máu, bất phân thắng bại.

Khi đang chiến đấu giữa chừng, con Kỳ Lân sau khi hạ gục Tất Phương bỗng quay người nhìn Tần Dã.

Nó không ngần ngại mà chạy về phía Tần Dã.

Nhưng chưa kịp chạm vào Tần Dã thì đã bị một vách ngăn chặn lại.

Con Kỳ Lân đó cứ nhìn chằm chằm Tần Dã, vẻ uy nghiêm trong mắt bị sự kinh ngạc thay thế.

Tần Dã im lặng một lúc, sải bước đi về phía rìa tế đàn và ngước đầu nhìn nó.

Sau khi nhìn thấy Tần Dã, con Kỳ Lân bỗng gầm lên một tiếng.

Tần Dã đưa tay sờ lên mặt ảo ảnh của Kỳ Lân, sau khi được Tần Dã chạm vào, ảo ảnh con Kỳ Lân bỗng nhiên biến mất không dấu vết, hóa thành một luồng sáng xanh trở lại tường đá.

Cứ như thể nó chưa từng xuất hiện vậy.

Oành!

Mọi người tại hiện trường đều cảm thấy đầu óc choáng váng, không thể tin nổi mà nhìn Tần Dã.

Chuyện gì vừa xảy ra vậy?

Đó là Kỳ Lân phải không?

Là thánh thú phải không?

Sao lại thân thiết với Tần Dã đến thế?

Còn đặc biệt chạy đến trước mặt cậu ta nữa?

Chuyện này là sao?

Còn vì sao Tần Dã vừa chạm vào là Kỳ Lân đã quay về rồi?

Đã bảo là chiến đấu cơ mà?

Chuyện gì thế này?

Họ cảm thấy đầu óc mình đang trong trạng thái mông lung.

Chuyện này là sao?

Vì sao Dã ca của họ lại đặc biệt đến vậy?

"Cái gì thế kia?

Tần Dã có kỹ năng gì khác nữa sao?" Ngốc Tiểu Muội là người

phản ứng lại đầu tiên, quay đầu nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng đang kinh ngạc không kém.

Bàn Tử nghe thấy tiếng gọi liền cứng nhắc quay mặt lại nhìn Ngốc Tiểu Muội.

"Em gái à!

Anh mà nói anh cũng là lần đầu tiên thấy bản lĩnh này, em có tin không?" Bàn Tử thực ra cũng là lần đầu thấy tình huống này, anh có nằm mơ cũng không ngờ Dã ca của mình lại bá đạo đến thế!!!

Điều này hoàn toàn làm đảo lộn thế giới quan của anh.

"Tôi cũng là lần đầu thấy cảnh này, nhưng nhìn thần sắc của con Kỳ Lân đó có thể thấy, nó rất quen thuộc với Dã ca!!" Hắc Hạt Tử sau cơn chấn kinh vẫn không quên nhìn về phía tường đá.

Anh ta cứ thấy con Kỳ Lân đó nhìn Dã ca với ánh mắt không bình thường, cứ như thể đó là một người rất quen thuộc vậy...

Họ quen biết Tần Dã cũng không phải thời gian ngắn, biết bản lĩnh của Tần Dã không hề tầm thường, nhưng không ngờ cậu ta lại lợi hại đến mức này, còn quen biết cả Kỳ Lân nữa sao?

Dù đó là ảo ảnh chứ không phải thần sắc thực sự, nhưng cũng không thể xem thường được!!

"Dã ca đã bá đạo đến mức này rồi sao?

Không chỉ ở dương gian bá đạo, ở âm gian lợi hại, mà ngay cả trong giới thần thoại cũng ghê gớm thế này à?" Bàn Tử cảm thấy thế giới này đúng là huyền huyễn rồi, Tần Dã dù có lợi hại cũng không thể lợi hại đến mức này chứ.

Đây là đi xuống mộ huyệt chứ có phải về nhà đâu!!

Sao cứ thấy Dã ca như đang về nhà vậy, chẳng có chút kiêng kị

nào cả!!

Ngốc Tiểu Muội còn định hỏi xem họ có biết Tần Dã đang ở tình huống nào không, kết quả là nghe họ nói vậy, xem ra họ cũng giống cô, chẳng rõ Tần Dã lại có chiêu này?

Đám binh sĩ và sát thủ tại hiện trường đều kinh hãi không kém, nhất là đám sát thủ.

Trước đó họ cảm thấy Đại Việt là một nơi đầy rẫy thần thoại, nhưng giờ điều kỳ diệu nhất chính là Tần Dã.

Cậu thiếu niên này đúng là một sự tồn tại đáng sợ.

Có quan hệ tốt với cả Kỳ Lân, đây còn là người sao?

Họ cảm thấy ngay từ đầu đã đối đầu với Tần Dã đúng là hành động tự sát.

Giờ họ có thể đi theo Tần Dã xuống mộ huyệt đúng là tổ tiên tích đức rồi, ai mà ngờ được họ lại thấy được cảnh này trong mộ huyệt chứ?

Đó là thần thú đấy!

Vậy mà lại thân thiết với nhân loại đến vậy?

Đám sát thủ không hiểu nổi, đám binh sĩ lại càng không hiểu.

Ngay cả khán giả trong phòng livestream cũng không thể chấp nhận được kết quả này, Tần Dã có thân phận gì vậy?

Sao lại có thể thân thiết với Kỳ Lân như thế.

Thậm chí sau khi thấy Tần Dã xong, con Kỳ Lân đó liền quay về tường đá, thậm chí còn không tranh đấu nữa, chuyện này là sao? 【Vcl!

Dã ca đúng là mệnh cách phi phàm, đây chắc chắn không phải

người thường!

Tôi thực sự được mở mang tầm mắt rồi!!】【Vcl!

Vcl!

Vcl!

Bản lĩnh của Dã ca một lần nữa làm đảo lộn tam quan của tôi, đây mà là con người gì chứ, đây là thần minh chuyển thế thì có?

Nếu nói ông không có quan hệ gì với Kỳ Lân thì tôi không tin đâu!!】【Dã ca đúng là bá đạo đến cực hạn rồi, đó đúng là vị thần của lòng tôi, đời này tôi cứ ngỡ mình có cơ hội đuổi kịp Dã ca, trở thành Dã ca, cuối cùng là vượt qua Dã ca, nhưng giờ xem ra, tôi chẳng còn cơ hội nào để vượt qua nữa rồi, không thể vượt qua nổi, hoàn toàn không thể vượt qua nổi.】【Đời này tôi chưa từng nghĩ mình sẽ thấy cảnh tượng thần kỳ này, không chỉ thấy cảnh thần kỳ này mà còn thấy cả cảnh thần kỳ của Dã ca nữa, Dã ca của tôi đúng là bá đạo hết phần thiên hạ rồi.】【A a a!!

Ý định muốn gả cho Dã ca của tôi lại càng kiên định hơn rồi, nếu tôi mà được gả cho Dã ca thì đúng là tổ tiên nhà tôi tỏa sáng rực rỡ luôn.】【Tôi bắt đầu hâm mộ Tú Tú và A Ninh rồi, nếu ban đầu tôi bước lên con đường không lối thoát đó thì có phải tôi cũng được kề vai chiến đấu bên cạnh Dã ca không?

Dù không làm đồng đội được, dù không làm vợ chồng được thì cũng có thể làm bạn bè mà!!】Lúc này khán giả đều bị màn tương tác giữa Tần Dã và Kỳ Lân làm cho kinh ngạc vô cùng.

Đời này họ chỉ cần có một chút liên quan đến Tần Dã thôi đã là điều may mắn nhất rồi.

Nghĩ đến việc sau này làm gì cũng gắn với cái tên Tần Dã, liệu sau này có được người khác nể mặt hơn không?

Không chỉ khán giả ngẩn ngơ, mà ngay cả Viện trưởng Mã và Viện trưởng Hàn đang chứng kiến tất cả cũng ngẩn người.

Miệng họ run rẩy vài cái, cuối cùng chẳng thốt nên lời.

Vừa rồi họ thấy gì thế này?

Thấy Tần Dã tương tác với Kỳ Lân sao?

Tần Dã và Kỳ Lân rất quen thuộc với nhau à?

Chương 237

Nhưng nghĩ lại thì đó là Kỳ Lân, vị thánh thú thượng cổ đấy!!

Kỳ Lân!

Đó là Kỳ Lân!

Có phải họ hàng nhà ai đâu mà bảo quen là quen được?

Tần Dã có phải người không vậy?

Viện trưởng Mã vô cùng kích động, miệng ông run rẩy, cuối cùng khô khan lên tiếng.

"Cái...

đây là Kỳ Lân sao?

Sao lại gần gũi với Tần Dã như vậy?" "Mẹ ơi!

Đây còn là người không?" Tiếp sau lời Viện trưởng Mã, Bạch giáo thụ cũng vội vàng lên tiếng.

"Đây đâu phải là người, đây là thần minh rồi!" Viện trưởng Hàn cũng kích động đến mức mắt trợn tròn, đây đúng là một bảo vật sống mà!

Ngành khảo cổ học đúng là dẫm phải phân chó rồi nên mới tìm được người giỏi thế này.

Đây đúng là ý trời mà!

Thật khiến người ta ghen tị đến phát điên.

"Học viện Khảo cổ các ông lần này đúng là trúng số rồi, nhân tài như Tần Dã mà lại bị các ông nẫng tay trên trước, thật khiến người ta ghen tị quá chừng." Giọng điệu Viện trưởng Hàn ngoài sự chấn kinh

ra thì chính là ghen tị, giờ ông nói chuyện toàn mùi chua lòm.

Cứ như thể một hũ giấm bị đổ vậy.

“A a!

Đó là vì Vương giáo thụ của Học viện Khảo cổ chúng tôi tinh mắt nhận ra anh hùng, không thể không nói, vẫn là giáo thụ của học viện chúng tôi có mắt nhìn người.” Viện trưởng Mã thấy giọng điệu chua chát của Viện trưởng Hàn liền thấy rất buồn cười.

Nhưng trong lòng thì vô cùng may mắn, may mà nhân tài như Tần Dã được phát hiện sớm, nếu không thì thật đáng tiếc.

Cuối cùng Viện trưởng Hàn chua chát lên tiếng, nhìn ông ấy với vẻ mặt oán hận.

“Phải phải phải, các ông đúng là tinh mắt nhận ra anh hùng.” Trong lòng ông vô cùng hối hận, vì sao Học viện Sinh học của họ không gặp Tần Dã sớm hơn cơ chứ?

Bạch giáo thụ cũng hối hận không kém, nhưng nghĩ lại Tần Dã cũng là giáo thụ của phòng thí nghiệm nghiên cứu vũ khí của họ, trong lòng cũng thấy dễ chịu hơn đôi chút.

Lúc này, tất cả mọi người ở Bộ Ngoại giao đều đang kinh ngạc nhìn cậu ta.

Đặc biệt là Bộ trưởng Lâm, lúc trước ông còn cố giữ bình tĩnh, nhưng giờ thì ông chẳng thể bình tĩnh nổi nữa.

Tần dã đúng là làm rạng danh đất nước quá, tam quan của ông thực sự bị đánh nát vụn rồi.

Trước đó thấy thần thú đã đủ làm chấn kinh thế giới rồi, nhưng giờ... những việc Tần Dã làm lại càng khiến người ta chấn kinh hơn, hoàn toàn làm mọi người không kịp trở tay.

Trong lòng Bộ trưởng Lâm dấy lên sóng dữ, nhưng sau đó lại là sự đắc ý.

Mẹ kiếp!

Rạng danh quá!

Đúng là quá sức rạng danh.

Với bản lĩnh này của Tần Dã, nói cậu ta là con trai của Kỳ Lân cũng chẳng quá lời.

Còn về những kẻ kia...

Bộ trưởng Lâm nghĩ đến đây liền nhìn sắc mặt của các nhà ngoại giao khác, ai nấy đều kinh ngạc trợn tròn mắt, trông đúng là tức cười vô cùng.

"Làm sao có thể?

Tần Dã lấy đâu ra bản lĩnh lớn như thế?" "Cậu ta chẳng phải chỉ là một nhân loại thôi sao?

Vì sao Kỳ Lân lại ưu ái cậu ta như vậy?" "Cái này không đúng, đây là ảo giác, chắc chắn là ảo giác." "Ảo giác gì chứ?

Đây chẳng phải là tế đàn sao?

Những thứ trên tế đàn chẳng phải là hình ảnh ảo thôi sao?

Tất cả đều là giả thôi." Những người của Tiểu Hàn dân quốc, nước Anh Đào và Xiêm La sau khi thấy cảnh này đều kinh ngạc khôn xiết.

Thậm chí nghe kỹ còn thấy giọng họ đang run rẩy.

Nhưng Bộ trưởng Hoa Lai Nhĩ vẫn còn ngoan cố, chuyện đó không thể nào, đó chỉ là ảo ảnh thôi, làm sao có bản lĩnh đó được?

Tuyệt đối không thể xảy ra chuyện đó.

“Giả sao?

Cho dù là giả thì người của các ông cũng không làm được đến mức này, Ấn thị nhất tộc các người không phải rất bá đạo sao?

Vậy mà một con Hạn bạt cũng không giết nổi là thế nào?” Bộ trưởng Lâm nghe thấy vậy liền không vui, đúng là vịt chết còn cứng mỏ.

Đến lúc này rồi mà còn mặt mũi nói những chuyện không đâu, đúng là nực cười chết đi được.

“Điều này không thể nào!

Tuyệt đối không thể, Tần Dã chẳng phải chỉ là một sinh viên vừa tốt nghiệp thôi sao?” Bộ trưởng Hoa Lai Nhĩ cứ khăng khăng cho rằng đây là giả, dù nói thế nào ông ta cũng không chịu tin.

Cậu ta chỉ là một sinh viên vừa rời khỏi ghế nhà trường, không thể có bản lĩnh này được, nên chắc chắn là giả.

“Lợi hại là lợi hại, các người chính là không làm được, đến lúc nào cũng không làm được, đó là sự thật mà không ai có thể thay đổi, các người không có cơ hội tiếp xúc với tầng thứ này đâu.” “Hôm nay chúng tôi cho các người xem, cái gì gọi là sự khác biệt giữa gà mờ và thần minh!” Giọng Bộ trưởng Lâm bình tĩnh nhưng trong lòng thì vô cùng sảng khoái.

Tần dã làm ra màn này, đây tuyệt đối là trợ lực lớn nhất cho Đại Việt.

Sau đó ông nhìn sang các bộ ngoại giao khác, nhất là Ấn Độ và Xiêm La, họ đều là những người có tín ngưỡng.

“Các người hãy nhìn cho kỹ, Tần Dã không phải là người bình thường, hạng người như các người mà cũng đòi đối đầu với Tần Dã sao?

Vậy thì hãy chuẩn bị tinh thần cho cái chết đi." Bộ trưởng Lâm nhìn các nhà ngoại giao Ấn Độ và Xiêm La, thấy sự hoảng loạn nơi đáy mắt họ, ông cảm thấy trong lòng vô cùng sảng khoái.

Trong mộ huyệt.

Tần dã thấy Kỳ Lân đã quay về liền tiếp tục lùi lại, chờ xem cuộc đối quyết giữa thần thú và hung thú.

Còn những người khác lúc này chẳng còn tâm trí đâu mà xem nữa, ánh mắt họ đều đổ dồn vào Tần Dã.

Ánh mắt tràn đầy vẻ dò xét.

"Dã ca à!

Sao lúc nãy anh có vẻ quen thuộc với Kỳ Lân thế?" "Làm thế nào mà anh quen được với nó vậy?" Hạo Thiên Chân vô cùng hiếu kỳ, vội vàng hỏi Tần Dã.

"Không quen." Tần Dã nhàn nhạt đáp lại.

"Còn không quen à?

Đang đánh nhau hăng thế bỗng nhiên chạy đến tìm anh, mà anh còn bảo không quen?" "Dã ca à, chúng ta đều là anh em tốt, anh cứ nói cho tụi em biết đi, làm sao anh lại nhận được sự ưu ái của Kỳ Lân vậy?" Hắc Hạt Tử rõ ràng là không tin lời cậu ta.

Tần Dã nghe xong liền nhìn mọi người, sau đó tỏ vẻ rất nghiêm trọng suy nghĩ một hồi.

Tất cả mọi người đều đang đợi Tần Dã trả lời, không ai nói gì mà chỉ nhìn chằm chằm vào cậu ta.

"Có lẽ là do tôi có ngoại hình rất đặc thù." Cuối cùng Tần Dã thốt ra một câu như vậy.

Trên người cậu có huyết mạch Kỳ Lân, đương nhiên là rất đặc

thù, câu này cậu nói cũng là lời thật lòng.

Mọi người: ...

Khán giả: ...

Câu này nói nghe...

Đây là đang khéo léo khen mình đẹp trai phải không?

Chương 238

Nếu mà nói vậy...

Ánh mắt mọi người đều dồn lên mặt Tần Dã.

Ừm!

Trông đúng là rất đẹp trai, những người này cộng lại cũng không phải đối thủ của cậu ta.

Ngay khi họ còn đang trầm ngâm thì từ phía tế đàn vang lên tiếng gầm giận dữ.

Ánh mắt họ bị thu hút về phía đó, sau đó thấy trên tế đàn chỉ còn lại một con hung thú, đó chính là Cùng Kỳ.

Lúc này Cùng Kỳ vẫn đang gầm rú trên tế đàn.

Dường như nó đang cố gắng phá bỏ sự kìm hãm này.

Nhưng cuối cùng tất cả đều vô vọng.

"Hắc hắc hắc!!" Ngay lúc Cùng Kỳ còn đang vùng vẫy thì trên không trung bỗng truyền đến tiếng cười của một đứa trẻ sơ sinh.

Mọi người nghe thấy âm thanh này đều biến sắc, tiếng trẻ con cười sao?

Sao ở đây lại có tiếng trẻ con cười.

"Âm thanh phát ra từ trên đầu." Tai Hắc Hạt Tử khẽ động, xác định âm thanh này ở ngay trên đầu.

Chính xác mà nói, âm thanh đó ở ngay phía trước trên cao.

Trên vách đá phía trước xuất hiện một khối hổ phách khổng lồ, khối hổ phách này đang phát ra ánh sáng màu vàng nhạt, nhưng ẩn sau

ánh sáng đó còn có một bóng đen nhỏ bé thoáng qua.

Đó chính là hình dáng của một đứa trẻ đang cuộn tròn.

Hơn nữa đó còn là một đứa trẻ sơ sinh...

Mọi người khi thấy cảnh này, ánh mắt đều lộ vẻ chấn kinh.

Đây là một đứa trẻ sao?

Họ lập ra cái tế đàn lớn này chỉ để dùng làm lễ vật tế cho đứa trẻ này sao?

Chuyện này là sao đây?

"Mẹ kiếp!

Cái gì thế này?

Sao trong đá lại có một đứa trẻ?" "Còn cái bài trận lớn thế này là để dành cho đứa trẻ này sao?" Một tên sát thủ kinh ngạc nhìn cảnh tượng này.

Họ đều không hiểu vì sao trong khối đá lại có hình dáng của một đứa trẻ, còn về đứa trẻ này...

đây là loại trẻ con gì chứ?

Vì sao lại như vậy?

"Lũ ngu, đây là Côn Luân Thai, một lũ ngu dốt không có kiến thức." "Loại như các người mà cũng đòi đến Đại Việt này trộm mộ sao?" Bàn Tử nghe thấy lời tên sát thủ kia liền không khách khí mà tặng hắn một cái lườm cháy mắt.

Thế này mà cũng đòi đi trộm mộ à?

"Côn Luân Thai?

Đó là cái gì?" Ngốc Tiểu Muội nghe thấy cái tên Côn Luân Thai thì tỏ vẻ không hiểu chút nào, trông nó chẳng phải là một khối hổ phách

sao?

“Côn Luân Thai là linh bảo trời đất thực sự, đó là khối bảo thạch được hình thành từ linh khí của trời đất hội tụ lại, phải mất hàng nghìn hàng vạn năm mới hình thành được một Côn Luân Thai.

Cái Côn Luân Thai này nếu đặt ở những nơi bình thường thì có lẽ chẳng có tác dụng gì.” “Nhưng ở đây thì khác, đó là Côn Luân Thai đã qua tế tự, linh khí của nó sẽ được tụ lại một chỗ, huống hồ lễ vật tế tự còn là thần thú và hung thú thượng cổ.” Khi Tuyết Lỵ Dương nói đến đây, cô còn liếc nhìn Tần Dã một cái.

Thấy Tần Dã khẽ gật đầu, cô liền nói tiếp.

“Vậy thì sao chứ?

Cái này có liên quan gì đến hung thú và thần thú?” Ngốc Tiểu Muội vẫn còn mông lung, chuyện này phải nói sao nhỉ?

Thật là thần kỳ, chẳng phải chỉ là một khối đá thôi sao?

Dù có lợi hại đến mấy thì cũng chỉ là một khối đá có linh khí, sao lại có bản lĩnh lớn đến thế?

Mà nhìn sắc mặt Tuyết Lỵ Dương, hình như sắp có chuyện gì đó đáng sợ xảy ra vậy.

“Em không hiểu đâu!” “Nếu trên tế đàn này con vật cuối cùng còn sót lại là thần thú, thì Côn Luân Thai này sẽ là một vật lương thiện, đương nhiên sẽ là một Côn Luân Thai tràn đầy linh khí, có thể bảo vệ đất đai một vùng, khiến nơi đó nhân kiệt địa linh.” “Nhưng đây lại là hung thú, nên cái Côn Luân Thai này sẽ trở thành tà linh, ngược lại sẽ phản tác dụng.

Hơn nữa kết quả của cuộc tế tự lần này là hung thú, Côn Luân Thai vừa nãy cười vui vẻ như vậy nghĩa là nó hy vọng con hung thú này giành chiến thắng cuối cùng.” Tuyết Lỵ Dương tiếp tục giải thích.

“Hả?

Bản thân Côn Luân Thai cũng có hy vọng sao?” Ngốc Tiểu Muội ngạc nhiên hỏi.

“Đúng vậy, nếu tôi không nhầm thì lúc này Côn Luân Thai đã có nhận thức của riêng mình rồi, nó đã có tư duy rồi đấy.” Lời của Tuyết Lỵ Dương khiến Ngốc Tiểu Muội nghẹt thở, cô trố mắt nhìn Côn Luân Thai trên tường đá với vẻ không thể tin nổi.

Côn Luân Thai có tư duy của riêng mình...

Chẳng phải nó chỉ là một khối đá sao?

Sao lại nảy sinh ra cả tư duy được chứ?

Không chỉ Ngốc Tiểu Muội ngẩn người mà những người khác cũng ngẩn người theo.

Lâm giáo thụ từng nghe nói về Côn Luân Thai, nhưng nghe nói nó có tư duy... thì đúng là chuyện vô cùng thần kỳ.

Đám sát thủ, Hàn đội trưởng cùng các thành viên khác trong đội khảo cổ lúc này cứ như thể vừa mở ra cánh cửa đến một thế giới mới.

Chuyện này đã vượt quá tầm hiểu biết của họ rồi.

Khán giả trong phòng livestream lúc này ai nấy đều ngẩn tò te. 【Không phải chứ!

Đến giờ tôi vẫn không hiểu, đây chẳng phải là đá sao?

Sao lại có tư duy được, mà cái tư duy này còn đặc biệt vcl, lại hy vọng hung thú thắng lợi?

Tà linh sống tốt hơn à? 】【Vãi thật!

Thời đại này đúng là chuyện quái gì cũng có, đến cục đá cũng biết

suy nghĩ?

Lại còn biết mình muốn gì?

Tôi gần năm mươi rồi mà còn chả biết mình muốn gì!

Tiền bạc, danh lợi, phụ nữ tôi có đủ, sống hưởng thụ vcl, nhưng còn lại tôi cũng chẳng biết mình cần gì nữa. 】【Vãi!

Ông lầu trên còn muốn gì nữa?

Cả đời ông theo đuổi thế là viên mãn rồi, còn gì không thỏa mãn? 】【Nhưng giờ tôi đang nghĩ một chuyện, tại sao Côn Luân Thai này lại muốn hung thú thành công mà không phải thần thú?

Chẳng lẽ nó cảm thấy hung thú tốt hơn thần thú? 】【Chắc vậy chăng?

Tôi giờ chả quan tâm cái Côn Luân Thai này thích gì hay không, tôi chỉ lo cho an toàn của Dã ca thôi.

Tây Vương Mẫu cố ý dùng thần thú và hung thú làm cục diện này, chứng tỏ thứ này rất quan trọng.

Tôi cảm thấy sinh vật này đã thăng cấp rồi, không phải sinh vật bình thường nữa mà là một đẳng cấp khác hoàn toàn. 】【Đúng thế!

Chương 239

Ông không nói tôi cũng quên mất, vẫn còn một cái Côn Luân Thai đang đợi kìa?

Nhưng nhìn dáng vẻ Dã ca hình như cũng không sợ lắm, chẳng lẽ anh ấy có cách giải quyết? 】 Tiếng bàn tán của khán giả không ngừng truyền đến trong phòng livestream.

Hàn viện trưởng, Mã viện trưởng và Bạch giáo thụ sau khi nghe Shirley Dương nói xong thì đồng loạt sững sờ.

Bạch giáo thụ và Mã viện trưởng đều không hẹn mà cùng nhìn về phía Hàn viện trưởng, chờ ông phản hồi.

"Nhìn tôi làm gì?

Tôi cũng đâu phải nhà địa chất, tôi nghiên cứu sinh vật chứ có nghiên cứu đá đâu." Hàn viện trưởng lúc này rất cạn lời, ông cũng là lần đầu nghe nói Côn Luân Thai còn có tác dụng này.

Nhưng từ giọng điệu của Shirley Dương và thần sắc của Tần Dã, ông cảm thấy những gì cô nói đều là thật.

"Có lẽ là thật đấy, tôi từng thấy ghi chép về Côn Luân Thai, nơi nó xuất hiện nhiều nhất chính là mộ huyệt." Vương giáo thụ im lặng một lát rồi chậm rãi lên tiếng.

"Cái này tôi cũng có nghe qua, chỉ là Côn Luân Thai người thường khó mà gặp được, vả lại dù có gặp cũng không ai biết cách lợi dụng nó thành ra thế này." Trần giáo thụ thực sự cảm thấy Tây Vương Mẫu quá táo bạo, loại thứ này mà cũng dám đem đi tế tự.

"Đó là vì Côn Luân Thai không phải nơi nào cũng có, đó là thiên linh địa bảo, không có đủ linh khí thì không thể hội tụ được." "Tây

Vương Mẫu gặp được tự nhiên sẽ tận dụng nó thật tốt, biến nó thành đá kê chân để bà ta thành thần." Vương giáo thụ nghe vậy thì có thể thấu hiểu tâm tư của Tây Vương Mẫu.

"Đợi đã, tại sao Côn Luân Thai lại xuất hiện trong mộ?

Sao các ông lại hiểu rõ thế?" Bạch giáo thụ có chút không hiểu, thứ tốt như vậy sao lại xuất hiện trong mộ huyệt âm u.

"Côn Luân Thai ở dưới lòng đất, mà các bậc quân vương cổ đại vì phong thủy và sự phồn vinh của hậu đại, thường sẽ chọn vị trí phong thủy tốt nhất, mà vị trí đó rất có khả năng xuất hiện Côn Luân Thai." Mã viện trưởng chủ động giải thích cho Bạch giáo thụ, nhưng hình thức như của Tây Vương Mẫu thì ông cũng mới thấy lần đầu.

"Vậy hiện giờ bọn Tần Dã chẳng phải rất nguy hiểm sao?

Trước là Hạn Bạt, giờ lại là thiên linh địa bảo à?" Bạch giáo thụ cảm thấy càng đi sâu vào trong càng nguy hiểm tột độ.

"Có thể nói như vậy, nhưng tôi rất muốn biết cái Côn Luân Thai này có bản lĩnh gì." Mã viện trưởng cũng tò mò vô cùng, bảo lo lắng thì có lo, nhưng hiếu kỳ vẫn nhiều hơn, ông rất muốn biết Côn Luân Thai sau khi bị tế tự sẽ biến thành hình dạng gì.

"Tôi cũng muốn biết." Vương giáo thụ thực ra cũng có cùng suy nghĩ.

"Các ông không lo cho Tần Dã à?" Bạch giáo thụ kinh hãi, các ông không nghĩ xem Tần Dã có an toàn không sao?

"Với bản lĩnh của Tần Dã, ông còn lo cái gì?

Tôi lo cho cái Côn Luân Thai kia hơn ấy, Tây Vương Mẫu tốn bao công sức, nếu bị Tần Dã phá hủy thì chắc bà ta đau lòng chết mất." Vương giáo thụ nghe xong liền trực tiếp thốt ra.

Hàn viện trưởng, Bạch giáo thụ và các giáo thụ khác đều ngây người.

Đây là lời mà các ông nên nói sao?

Đó chẳng phải là người của học viện khảo cổ các ông sao?

Nhưng nghĩ đến bản lĩnh của Tần Dã... hình như đúng là như vậy thật.

Bên trong mộ huyệt.

Ngay khi mọi người đang chấn kinh vì Côn Luân Thai, hư ảnh Cùng Kỳ trên tế đàn bị hấp thu từng chút một, bay về phía vị trí Côn Luân Thai.

Lúc này, trên thân Côn Luân Thai vẫn tỏa ra hào quang, đồng thời vị trí đó cũng đang phát sinh biến hóa.

Nhóm Tần Dã tận mắt nhìn thấy đứa bé bên trong đang bắt đầu cử động từng chút một.

Đây là dấu hiệu của việc tỉnh lại.

Bàn Tử, Hắc Hạt Tử, Hoắc Tú Tú và A Ninh theo bản năng đứng chắn trước mặt Lâm giáo thụ, Ngốc Tiểu Muội và Hàn đội trưởng.

Còn về đám sát thủ kia, chúng không nằm trong phạm vi bảo vệ của họ.

"Này!

Chúng tôi vẫn có thể chiến đấu mà, các cậu không cần phải thế này đâu." Hàn đội trưởng lúc này cảm thấy trong lòng rất kỳ lạ, họ là những người phục vụ nhân dân, luôn là những người xông pha trận mạc đầu tiên.

Giờ được người khác bảo vệ như vậy, trong lòng không khỏi có chút hổ thẹn.

“Các anh không hiểu đâu, những thứ này các anh không phải đối thủ đâu.” Hoắc Tú Tú không thèm ngoảnh đầu lại nói, dù sao họ cũng từng tiếp xúc với những thứ khoa học không thể giải thích được, vẫn có chút kinh nghiệm.

“Oa oa oa!!!” Tiếng cười của đứa trẻ lượn lờ trên đỉnh đầu, tiếng cười này vô cùng linh hoạt, khiến người nghe không tự giác cảm thấy tâm tình thư thái.

Bùm!

Ngay khi mọi người còn đang cảnh giác, bỗng nghe thấy một tiếng nổ lớn.

Khối đá trong suốt kia đột nhiên nổ tung.

Từ bên trong chui ra một đứa bé cao năm mét, toàn thân đen kịt, đôi mắt màu tím lịm.

Trong miệng nó chảy ra chất dịch màu đỏ không rõ tên, móng tay và móng chân nhỏ xíu đều đen thùi lùi.

Nhìn vô cùng buồn nôn, trên người còn tỏa ra mùi hôi thối thoang thoảng.

“Mẹ kiếp!

Ngoại hình và âm thanh chênh lệch quá mức cho phép!

Đứa trẻ này trông tởm quá.” “Sao Côn Luân Thai lại nuôi ra một con Quỷ Anh thế này?

Chuyện gì thế này?” Bàn Tử nhìn thấy Côn Luân Thai này cái nhìn đầu tiên, nhãn cầu suýt rớt ra ngoài, đây là Côn Luân Thai sao?

Linh khí đâu cả rồi?

Sao lại thành ra thế này?

“Đó là do hung thú nuôi dưỡng, đương nhiên là thành ra như vậy, nhưng mà cái này cũng quá xấu rồi.” Hắc Hạt Tử cũng cảm thấy cái này rất hôi, nhưng mà hôi một cách đặc biệt!

Đó chính là đặc biệt xấu.

“Không chỉ xấu, còn rất hôi nữa.” A Ninh cũng hiếm khi chủ động lên tiếng.

“Thật uổng phí cái thứ tốt này, thiên linh địa bảo hẳn hoi mà lại bị biến thành cái sản vật nuôi trong cống rãnh, đúng là đáng tiếc.” Hạo Thiên Chân cũng bồi thêm một đao ở bên cạnh.

Côn Luân Thai sau khi nghe thấy lời bọn họ nói, sắc mặt cũng âm trầm hơn trước không ít.

Rõ ràng, nó hiểu được lời họ nói.

Shirley Dương, Ngốc Tiểu Muội và Lâm giáo thụ tận mắt nhìn thấy Côn Luân Thai từ mỉm cười biến thành khuôn mặt u ám, lòng họ lại thắt lại một cái.

Thôi xong rồi!

Nó định ra tay với họ rồi.

Cái gã này đúng là có linh trí thật, lại có thể nghe hiểu cuộc đối thoại của họ, đúng là đã coi thường nó.

Vậy bây giờ là tình huống gì đây?

Nó chuẩn bị nổi giận sao?

“Cái đó... hình như nó giận rồi hả?” Bàn Tử nhìn thấy gã này định tiếp cận họ, sắc mặt lập tức tái mét, vội vàng nhìn Tần Dã và Hạo Thiên Chân.

“Chính là giận rồi đấy, cho chừa cái tội các cậu lắm mồm.” Hắc Hạt Tử ghét bỏ nhìn cái Côn Luân Thai này, sau đó nói.

“Lão Hạt Tử thối, lúc nãy anh cũng nói hăng lắm mà, đừng có chỉ nói bọn tôi được không?” Bàn Tử nghe xong lập tức thấy không phục, không quên kéo hắn xuống nước cùng.

Hắc Hạt Tử nhìn về phía Bàn Tử, vẻ mặt đầy cạn lời.

Lúc này không phải nên hỗ trợ lẫn nhau sao?

Sao đến chỗ hắn lại biến thành cái gì thế này?

“Được rồi, đừng nói nữa, Côn Luân Thai đến rồi.” Hoắc Tú Tú nghe hai người đấu khẩu, vội vàng lên tiếng.

Ngay khi mấy người còn đang cãi cọ, nghe thấy tiếng của Tú Tú, ai nấy đều không dám nói gì nữa.

Côn Luân Thai giơ tay định chộp lấy mọi người.

Chương 240

Nhìn thấy bàn tay đen thùi lùi lao tới, Bàn Tử và Hắc Hạt Tử ra tay trước, lấy vũ khí trong tay bắn về phía lòng bàn tay của nó.

Bùm!

Súng trong tay hai người bắn ra hai quả pháo, trực tiếp xuyên thủng bàn tay của Côn Luân Thai.

Dòng máu màu xám đen theo đó chảy xuống.

"Ái chà mẹ ơi!

Chạy mau đi!" Bàn Tử thấy máu chảy xuống, vội vàng hét lên.

Đám binh sĩ và sát thủ thấy vậy thì sợ đến mức vội vàng chạy sang hai bên.

Ào ào ào!

Một bãi máu lớn từ tay Côn Luân Thai rơi xuống.

Nghe âm thanh hãi hùng đó, mọi người vội vàng né tránh rồi nhìn lại, cái nhìn này... lập tức sững sờ.

Họ cứ ngỡ máu chảy ra sẽ rất hôi hoặc tanh, nhưng ngược lại, Côn Luân Thai này tuy hình mạo khó coi nhưng dù sao cũng là thiên linh địa bảo, mùi máu này lại khiến người ta vô cùng dễ chịu.

Họ ngửi thấy nó còn mang theo hương thơm nhàn nhạt.

"Oa oa oa!!!" Côn Luân Thai nhất thời chưa phản ứng kịp mà ngây ngốc nhìn bàn tay mình.

Giây tiếp theo!

Có lẽ là cảm thấy đau, nó bắt đầu không kìm được mà khóc rống

lên.

Tiếng khóc này vang vọng khắp hang động, âm thanh này khiến não bộ mọi người hiện lên một trận choáng váng.

Tiếng thanh này như đâm xuyên qua linh hồn họ vậy.

“Ái chà!

Mẹ kiếp!

Tiếng gì thế này?

Khóc làm tôi phiền chết mất.” “Tôi còn thấy chóng mặt nữa này.” “Đứa trẻ này sao mà hay khóc thế?

Phiền chết đi được.” Đám binh sĩ và sát thủ đều bịt tai lại, vẻ mặt vô cùng đau đớn.

Không chỉ họ, ngay cả Bàn Tử, Hắc Hạt Tử hay A Ninh cũng cảm thấy âm thanh này quá ồn ào, lòng họ càng thêm phiền táo.

Khán giả trong phòng livestream sau khi nghe tiếng khóc này cũng một phen phiền lòng, nhưng cũng lập tức tắt âm thanh đi.

Đạn mạc lúc này cũng liên tục nhấp nháy. 【Mẹ kiếp!

May mà tôi tay nhanh, chứ chậm một bước chắc nổ não mất. 】【Đây là ma âm à?

Tôi vốn đã không thích trẻ con khóc, nghe đứa trẻ này khóc càng hãi hơn, sau này tôi tuyệt đối không đẻ con, đúng là ác mộng mà!! 】【Không phải chứ!

Giờ tính sao?

Thằng nhóc này cứ khóc mãi, ai giải quyết được vấn đề này đây. 】【Dã ca có giải quyết được không?

Giờ tôi chỉ biết trông cậy vào Dã ca thôi. 】【Ái chà mẹ ơi!

Nhanh lên đi, tôi chả muốn nghe cái tiếng này tí nào. 】 Khán giả lúc này đều đang chờ xem Tần Dã giải quyết cái Côn Luân Thai này thế nào.

Bên trong mộ huyệt.

Tần Dã nhíu mày, nghe tiếng khóc của Côn Luân Thai, hắn bình thản lấy từ trên người ra một cây kẹo mút cỡ lớn.

Sau khi bóc vỏ, hắn ném thẳng vào miệng Côn Luân Thai.

"Oa u u!!" "Ư ư...

ừm..." Côn Luân Thai cảm thấy miệng ngọt lịm, tiếng khóc cũng biến thành tiếng hừ hừ.

Sau đó nó liếm môi, nhìn chằm chằm Tần Dã, chờ Tần Dã tiếp tục cho kẹo.

Mọi người thấy Côn Luân Thai không khóc nữa thì đều kinh ngạc nhìn hắn.

Thế là hết khóc à?

Chỉ vì một cây kẹo mút mà giải quyết xong rồi?

"Vãi chưởng!

Dã ca, anh đỉnh thật đấy!

Lại có thể khiến đứa trẻ này nín khóc, thật lợi hại." Bàn Tử trực tiếp giơ ngón tay cái với Tần Dã.

Giờ thì cuối cùng cũng yên tĩnh rồi.

"Mọi người đừng đi theo tôi." Tần Dã không có vẻ gì là vui mừng, mà tiến lại gần vị trí tế đàn.

"Hả?" Hoắc Tú Tú vẫn không hiểu nhìn hắn.

Đang định hỏi tại sao thì thấy Côn Luân Thai cứ lẽo đẽo đi theo

Tần Dã.

Thậm chí còn trực tiếp đưa tay ra.

“Oa oa!!” Ý của Côn Luân Thai rất rõ ràng, đòi Tần Dã cho thêm kẹo mút.

Tần Dã thấy vậy thì trực tiếp phớt lờ, sau đó thấy nắp trên tế đàn đã đóng lại, hắn tiếp tục đi về phía tế đàn.

“Oa oa!!

Y y nha nha!!” Côn Luân Thai thấy Tần Dã không nói gì, còn đưa tay sát gần Tần Dã hơn, ý đồ muốn ăn thêm.

Nhưng Tần Dã chẳng thèm để vào mắt, việc hắn cần làm bây giờ là phá hủy ba mươi sáu cột trụ này.

Không giải quyết cái Côn Luân Thai này thì khó mà làm được.

Côn Luân Thai thấy Tần Dã không có ý định cho kẹo, bỗng nhiên nổi giận, khuôn mặt vốn đã dữ tợn giờ tràn ngập lửa giận.

Sau đó nó giơ bàn tay lên, tát mạnh xuống người Tần Dã.

Tần Dã thấy vậy, thân hình bỗng chốc lóe lên, chỉ thấy tàn ảnh lao về phía ba mươi sáu cột trụ.

Bùm!

Tay Côn Luân Thai đập trúng những cột trụ đó, phát ra âm thanh chấn động địa cầu.

Thấy cột trụ đổ xuống, lửa giận trên mặt Côn Luân Thai càng bùng cháy dữ dội.

Côn Luân Thai phát động tấn công Tần Dã.

Sau đó thấy Tần Dã đang xuyên thoi qua lại trên các cột trụ.

Những cột trụ đó cũng theo động tác của Côn Luân Thai mà bị

đánh đổ.

Theo các cột trụ rơi xuống, bụi bẩn bốc lên mịt mù trên mặt đất.

Mà Tần Dã không có ý định dừng lại, tiếp tục né tránh.

Chương 241

Côn Luân Thai nhìn thấy những cột đá đổ xuống đất, vội vàng dừng tay, định tóm lấy Tần Dã từ phía trên.

Ngay lúc này, Tần Dã lại lấy ra một cây kẹo mút khác, còn lộ ra vẻ mặt khiêu khích.

Ngay khi đôi mắt của Côn Luân Thai sáng rực lên, Tần Dã ném cây kẹo mút đó xuống đất, còn dùng chân nghiền nát mấy cái.

"Oa oa!!" Hành động này khiến Côn Luân Thai phát điên, nó gầm lên giận dữ, tư duy vừa mới bình tĩnh lại giờ lại bùng nổ.

Nó giơ cao bàn tay, đập mạnh xuống những cột trụ đó.

Tần Dã vẫn đang chạy qua chạy lại ở đó.

Đứng bên cạnh, Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và tất cả mọi người đều ngớ người...

Họ đang thấy cái gì thế này?

Dã ca...

đang làm gì vậy?

Cố ý chọc giận Côn Luân Thai, rồi để nó tự tấn công.

Còn cái kẹo mút kia nữa, Dã ca mang kẹo mút theo từ bao giờ thế?

"Tôi hiểu ý anh ấy rồi." Hắc Hạt Tử một lúc sau mới hoàn hồn, cuối cùng cũng hiểu tại sao Tần Dã nói không cho họ đi theo.

Đây là cố ý chọc giận Côn Luân Thai.

Mà cái Côn Luân Thai này lúc này lửa giận bốc đầu, bất chấp tất cả ra tay với Tần Dã, đánh nát bấy cả ba mươi sáu cột trụ.

Đây là cố tình mà.

“Dã ca đúng là lợi hại thật...” Bàn Tử nói đến đây còn không nhịn được nuốt nước miếng, tốc độ này đúng là tuyệt đỉnh.

“Chúng ta đúng là không thể đi theo thật, nếu đi theo, chúng ta đều biến thành vong hồn dưới tay Côn Luân Thai mất.” Hạo Thiên Chân lúc này tán thành quyết định của Tần Dã, nếu họ đi theo thì đúng là chết chắc.

“Tôi nằm mơ cũng không ngờ tới, Dã ca lại dùng cách này để chọc giận Côn Luân Thai, đúng là trẻ con thật đấy!!” Khóe miệng Lâm giáo thụ giật giật, cái này đúng là đáng yêu vcl.

“Dù sao Côn Luân Thai cũng là trẻ con, vả lại còn đang ở thời kỳ anh hài, tâm tính trẻ con là bình thường.” “Hơn nữa, lúc nãy Tần Dã đã cho nó nếm chút vị ngọt, giờ vị ngọt đã nếm qua, tự nhiên sẽ khơi gợi cảm xúc của nó, tuy có vẻ trẻ con nhưng hiệu quả lại tốt.” Shirley Dương nói đến đây không quên nhìn về phía Tần Dã, ánh mắt tràn đầy ý cười.

Thần sắc này trong mắt A Ninh và Hoắc Tú Tú thì vô cùng chướng mắt.

Người phụ nữ này rõ ràng là ý đồ bất chính!

Có ý đồ với Tần Dã đây mà!!

Khán giả trong phòng livestream thấy Tần Dã đích thân ra tay, họ đều vô cùng mong đợi.

Đã lâu không thấy Tần Dã đích thân ra tay, nội tâm họ vẫn rất kích động. 【Oa, đúng là Dã ca của tôi!

Bản lĩnh này đúng là ngầu lòi, thật sự quá lợi hại!! 】 【Bộ này coi như là chiến thuật tâm lý không?

Nắm thóp người ta một cách dễ dàng, ha ha!!

Cười chết tôi mất. 】【Thân thủ của Dã ca vẫn tốt như xưa, nhìn đáng yêu vãi!! 】【Tôi đang nghĩ một chuyện, trên người Dã ca sao lại mang theo kẹo mút?

Anh ấy thích ăn kẹo à?

Không lẽ nào? 】【Không phải chứ!!

Chuyện này là sao?

Kẹo mút từ đâu ra thế? 】Khán giả thấy thao tác của Tần Dã thì đều bị kinh ngạc đến ngây người.

Thao tác này đúng là sát nhân tru tâm, trước tiên cho người ta chút vị ngọt, sau đó không cho nữa, không cho thì thôi, còn phá hủy luôn cây kẹo...

đúng là đỉnh cao.

Nhảy múa trên điểm lôi của Côn Luân Thai, ngoài xã hội Dã ca ra, đúng là chẳng nghĩ được ai khác.

Mã viện trưởng và Hàn viện trưởng lúc này thấy tình huống đó thì khóe miệng đều giật giật.

"Cái này...

Tần Dã đúng là... dùng từ gì để hình dung nhỉ?" Mã viện trưởng lúc này dở khóc dở cười, Tần Dã này đúng là thích dùng chiêu lạ.

Nhưng hiệu quả đúng là không tệ, nắm thóp tâm tính đứa trẻ này chắc nịch.

"Sát nhân tru tâm mà." Vương giáo thụ cười nói, nhưng rất nhanh đã nhận ra một chuyện: "Tần Dã cố ý chạy sát bên cạnh ba mươi sáu cột trụ, chẳng lẽ có thâm ý gì?" "Tần Dã muốn phá hủy cái tế đàn này." Mã viện trưởng nhìn chằm chằm màn hình hồi lâu, chậm rãi lên

tiếng.

“Chẳng lẽ tế đàn này và Côn Luân Thai này có quan hệ gì?” Hàn viện trưởng nhíu mày, không hiểu lắm.

“Chắc vậy, lát nữa sẽ biết thôi, may mà trên người Côn Luân Thai này không phải đao thương bất nhập, binh sĩ và nhóm Bàn Tử đều mang theo vũ khí bí mật, chắc sẽ sớm giải quyết được thôi.” Mã viện trưởng lúc này đầy vẻ e sợ đối với Côn Luân Thai, nếu là họ thì chắc không có cơ hội thắng, nhưng ở chỗ Tần Dã... mọi chuyện lại khác.

“Tôi thấy hy vọng của ông sắp tan thành mây khói rồi.” Bạch giáo thụ khẽ lên tiếng.

“Ý gì?” Hàn viện trưởng và Mã viện trưởng đều sững người, quay đầu nhìn Bạch giáo thụ, khó hiểu hỏi.

“Các ông nhìn tay Côn Luân Thai kìa, vết thương trên đó hình như phục nguyên rồi.” Bạch giáo thụ nhìn tay Côn Luân Thai, khẽ nói.

Vừa dứt lời, Mã viện trưởng, Hàn viện trưởng và các giáo thụ khác đều đồng loạt nhìn lên màn hình lớn, quả thực đúng như lời ông nói, vết thương trên tay Côn Luân Thai không biết đã được tu phục từ lúc nào.

Nếu có thể tu phục vô hạn thì Tần Dã bọn họ sẽ rất nguy hiểm.

Thôi xong rồi!

Nhóm Tần Dã có thể sẽ gặp nguy hiểm lớn.

Bên trong mộ huyệt.

Ba mươi sáu cột trụ lúc này đều bị Côn Luân Thai đánh hỏng, nó rất hài lòng bước lên tế đàn.

Trên tế đàn chỉ còn lại Tần Dã và Côn Luân Thai.

“Oa oa oa!!!” Đôi mắt Côn Luân Thai bắt đầu tỏa ra ánh sáng đỏ

rực, ý tứ rất rõ ràng, đánh hỏng mấy cái cột đó khiến nó rất tức giận.

Tần dã không hề sợ hãi mà lạnh lùng nhìn nó.

“Ba mươi sáu Địa Sát đã bị hủy, thương thế của ngươi không thể tu phục được nữa.” Tần Dã lúc này rất muốn thử sức với thiên linh địa bảo này, xem xem rốt cuộc ai hơn ai một bậc.

Tần Dã rút Hắc kim cổ đao trên người, trực tiếp nghênh diện lao lên.

“Oa oa!!” Côn Luân Thai giơ tay quất về phía Tần Dã.

Tần Dã dùng lực dưới chân, cả người bay vọt lên, vừa vặn né được đòn tấn công của nó, Tần Dã bỗng nhiên lao thẳng về phía đầu Côn Luân Thai.

Côn Luân Thai cảm thấy nguy hiểm, theo bản năng né ra sau, vì thân thể nặng nề nên cuối cùng ngã nhào xuống đất.

“Oa oa oa!!!” Côn Luân Thai đau đớn, cảm thấy đầu như bị thứ gì đó đập trúng, sau đó phát ra tiếng kêu.

Tiếng khóc còn lớn hơn cả lúc trước.

“Mẹ ơi!!!” Tiếng của Côn Luân Thai truyền khắp thạch động.

Ầm!

Cả sơn động đều đang chấn động.

Chương 242

Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và mọi người đều bịt tai, quỳ xuống đất, vẻ mặt vô cùng thống khổ lăn lộn trên mặt đất.

“Á!

Đầu sắp nổ rồi!” “Cái thằng này nó gào cái quái gì thế?” “Mẹ kiếp!!

Tai của tôi.” Đám sát thủ đều bịt tai đau đớn lăn lộn trên đất, chúng cảm thấy não mình không còn là của mình nữa.

Thậm chí cảm thấy tai đau dữ dội.

Đám binh sĩ cũng chẳng khá hơn là bao, còn có đội khảo cổ và tổ chương trình đều đang lăn lộn vì đau đớn.

“Á...” “Đau quá!!” “Im miệng đi!!” Những người đó đều bịt chặt tai mình, sắc mặt ai nấy đều biến đổi vì đau đớn.

Nhưng Tần Dã như không nghe thấy gì, thản nhiên nhìn Côn Luân Thai khóc, sau đó tai khẽ động, nghe thấy trên vị trí tường đá có âm thanh bất thường truyền đến.

Sắc mặt Tần Dã bỗng biến đổi, lao thẳng về phía Côn Luân Thai.

Khoảnh khắc tiếp theo!

Tần Dã bỗng nhiên chém mạnh một đao vào cổ Côn Luân Thai.

Phập!

Tiếng của Côn Luân Thai cũng đột ngột dừng lại tại khoảnh khắc này.

Cả không gian cũng rơi vào tĩnh lặng.

Não bộ mọi người lúc này cũng mới tỉnh táo lại.

Họ buông đôi tay bịt tai ra, cả người như thoát lực, nằm bệt xuống đất thở hổn hển.

Còn Hắc Hạt Tử, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân vội vàng ngồi dậy trên đất, nhìn thẳng về phía Tần Dã.

Thấy Tần Dã vẫn đứng đó với sắc mặt không đổi, không khỏi giơ ngón tay cái với hắn.

Bản lĩnh này đúng là không phải hư danh.

Đổi lại là họ thì chắc đã ngất xỉu rồi, đừng nói tới chuyện ra tay giết Côn Luân Thai.

Ngay khi họ cứ ngỡ cái Côn Luân Thai này đã được giải quyết, còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì nghe thấy âm thanh lớn truyền đến.

Phía sâu nhất trên tường đá xuất hiện dấu hiệu tường đá bị bong tróc.

"Chuyện gì thế?" Bàn Tử nghe thấy âm thanh thì vội vàng nhìn vào sâu nhất trong không gian.

Thấy tường đá bong tróc, vẫn là phong cách và mùi vị quen thuộc, trong lòng họ lập tức dâng lên dự cảm chẳng lành.

Chẳng lẽ còn một cái Côn Luân Thai nữa.

"Cái này là sao?

Sao lại có tường đá bong tróc?

Chẳng lẽ còn có Côn Luân Thai nữa không thành?" Hắc Hạt Tử cũng đầy mặt mộng bức, nghĩ đến khả năng này, hắn tiềm ý thức gạt bỏ ý nghĩ đó đi.

Chuyện đó là không thể nào, tuyệt đối không thể nào.

Trên thế giới có một cái trân bảo hiếm có như vậy đã là khó đắc lắm rồi, sao có thể xuất hiện hai cái?

Đó là chuyện không tưởng.

Nhưng nhìn dáng vẻ của bức tường đá này, giống hệt cách Côn Luân Thai lúc nãy xuất hiện, hắn không muốn nghĩ như vậy cũng không được.

Giây tiếp theo!

Suy nghĩ của hắn đã được chứng thực.

Khối đá quen thuộc, màu sắc quen thuộc, và cả bóng hình quen thuộc đó.

Điều duy nhất không quen thuộc chính là kích thước khối đá này thực sự quá lớn.

Lớn hơn rất nhiều lần so với cái lúc trước.

Cảnh tượng này khiến mọi người tại hiện trường đều đờ người ra.

Thiên tài địa bảo Côn Luân Thai, xuất hiện một cái đã là hi hữu, thậm chí bao nhiêu người còn chẳng thấy nổi, vậy mà ở nơi này, không chỉ nhìn thấy mà còn giao thủ rồi.

Sau khi giao thủ, lại thêm một cái nữa... mà kích thước cái này còn to hơn cái trước.

Không phải chứ!

Tại sao trong mộ Tây Vương Mẫu lại xuất hiện tận hai cái Côn Luân Thai, thế này còn để người ta sống không?

Thấy một cái đã đành, lại còn thấy hai cái, hai cái đã đành mà cái

nào cũng to thế này?

Cái đệch... gặp quỷ rồi à?

“Mẹ kiếp!

Đây lại là một cái Côn Luân Thai nữa hả?

Cái Côn Luân Thai này lại còn to hơn cái lúc nãy chúng ta thấy?” “Thế này thì còn sống thế nào được nữa?” Bàn Tử nhìn khối đá đang dần hiện ra, nhãn cầu sắp rơi ra ngoài đến nơi.

“Thật là thần kỳ, Côn Luân Thai một cái đã là hiếm thấy trên đời, vậy mà nơi này lại có tận hai cái?” Hạo Thiên Chân cũng không ngờ nơi này lại còn một cái nữa.

“Đây là Tử Mẫu Côn Luân Thai, lúc nãy cái Côn Luân Thai kia gọi mẹ, thực ra là để gọi nó?” Shirley Dương nhìn thấy khối đá Côn Luân này, hơi thở cũng trở nên nặng nề hơn vài phần.

“Thôi xong!

Cái Côn Luân Thai này nhìn to hơn cái kia nhiều, nó mà biết Dã ca giết chết cái Côn Luân Thai nhỏ kia thì chúng ta đều gặp phiền phức lớn.” Hoắc Tú Tú nghe xong, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

A Ninh lúc này sắc mặt cũng ngưng trọng không kém, nhưng phần nhiều là lo lắng, lo lắng cho Tần Dã.

Ai mà ngờ được loại thiên tài địa bảo này lại xuất hiện tận hai cái, lại còn ở cùng một chỗ.

Trong phòng livestream 【Mẹ kiếp!

Lại còn một cái to hơn nữa! 】 【Lần này thảm rồi, đây là thứ chúng ta có thể xem sao?

Lát nữa cái này không phải chui ra một đứa trẻ giống lúc nãy chứ? 】 【Mẹ ơi!

Lúc nãy chẳng phải bảo thứ đó là thiên tài địa bảo sao?

Nhìn thấy một cái đã là may mắn lắm rồi, vậy mà giờ là tình huống gì đây?

Chúng ta thấy tận hai cái? 】【Đó là hai cái thiên tài địa bảo à?

Đó là hai cái bùa đòi mạng thì có, lúc nãy vừa giải quyết một cái, giờ lại tới một cái, cái này còn to hơn cái trước nữa. 】【Mẹ nó!

Cái mộ này đúng là linh khí phong thủy bảo địa, người khác một cái cũng không có, vậy mà nơi này có tận hai cái, ai mà có bản lĩnh này chứ!! 】【Dã ca ơi!

Lần này anh có giải quyết được không?

Giờ dùng kẹo mút còn tác dụng không? 】【Lúc này dùng một cây kẹo mút e là không ổn rồi, chắc phải dùng hai cây kẹo mút mới được!! 】Khán giả trong phòng livestream thấy nơi này lại xuất hiện thêm một cái Côn Luân Thai, sợ đến mức họ vội vàng tắt âm thanh trước.

Chương 243

Nếu mà lại thêm một đợt tấn công bằng sóng âm nữa thì tai họ coi như vứt.

Vào viện hết thì cả đám cùng vui.

Mã viện trưởng và Vương giáo thụ sau khi thấy cảnh này thì như bị điểm huyệt, ai nấy đều không cử động.

Họ há hốc mồm nhìn cảnh tượng này.

Cái này... sao lại còn Côn Luân Thai nữa?

Côn Luân Thai từ bao giờ mà rẻ rúng thế này?

Cái này còn chơi cả bán sỉ à?

Mua một tặng một?

Đây chẳng phải là thiên tài địa bảo sao?

Sao tần suất xuất hiện lại cao thế này?

Tây Vương Mẫu đã chi bao nhiêu tiền cát-xê thế?

Bạch giáo thụ và Hàn viện trưởng theo bản năng nhìn Mã viện trưởng.

Cả hai đều đang mộng bức.

"Lão Mã này, ông chẳng phải bảo cái này là thiên tài địa bảo sao?

Sao tần suất xuất hiện cao thế?

Thiên tài địa bảo giờ rẻ rúng thế này à?" Hàn viện trưởng vẫn không hiểu nổi, chẳng phải bảo là chủng loại hiếm sao?

Sao bảo ra là ra, lại còn một lần ra hai cái?

“Có lẽ là nơi của Tây Vương Mẫu tốt quá chăng, cục diện phong thủy quá đẹp nên mới có hai cái Côn Luân Thai, lại còn là Tử Mẫu Côn Luân Thai nữa!!” Mã viện trưởng nghe thấy tiếng thì thu lại sự kinh ngạc, sau đó quay đầu nhìn Hàn viện trưởng bên cạnh, cuối cùng đành phải lên tiếng.

Cuối cùng chỉ còn một khả năng, đó là mặt mũi của Tây Vương Mẫu hơi bị lớn đấy.

“Cái thứ này mà cũng giải thích thế được à?” Hàn viện trưởng mộng bức nhìn họ.

“Vậy ông cho tôi một lời giải thích hợp lý đi, ông nói xem đó là cái gì?” Mã viện trưởng không vui nhìn Hàn viện trưởng, cái lão này sao lắm lời thế nhỉ?

Ai mà chả biết ai?

Hàn viện trưởng quyết định im lặng, lúc này tốt nhất là không nên nói gì.

“Lần này Tần Dã chắc gặp phiền phức rồi nhỉ?” Bạch giáo thụ lúc này chỉ quan tâm tới vấn đề an toàn của bọn Tần Dã.

Sống sót mới là quan trọng nhất.

“Tôi thấy là Tần Dã cố ý đấy, sau khi nghe thấy âm thanh bất thường Tần Dã mới trực tiếp giết chết Côn Luân Thai, Tần Dã làm vậy chắc chắn là có tính toán riêng.” “Chúng ta không cần lo lắng quá nhiều đâu.” Vương giáo thụ tràn đầy lòng tin vào Tần Dã, vả lại hắn là người không đánh trận mà không nắm chắc phần thắng.

Mã viện trưởng và Hàn viện trưởng nhìn thần sắc của Tần Dã, trái tim đang treo lơ lửng cũng bình tâm lại đôi chút.

Lúc này trong phòng livestream, Thẩm chủ nhiệm thấy trên tường đá lại xuất hiện Côn Luân Thai, mắt ông trợn ngược lên.

Lúc trước nghe Bàn Tử và Hắc Hạt Tử nói thứ này rất quý giá mà?

Sao lại xuất hiện thường xuyên thế?

Chẳng phải bảo rất hiếm sao?

Trong lúc Thẩm chủ nhiệm còn đang kinh ngạc, cửa văn phòng bị gõ.

"Vào đi." Thẩm chủ nhiệm hoàn hồn, nhìn về phía cửa, sau đó thấy một người đàn ông mặc vest bước vào.

"Chủ nhiệm, tôi vừa nhận được tin tức, có vài người từ ngoại cảnh tới, những người này là người của Ẩn thị nhất tộc." Thẩm chủ nhiệm nghe vậy, sắc mặt trầm xuống.

"Làm sao xác định được?" "Khi xuất hiện Ẩn thị nhất tộc, các cửa khẩu hải lục không của chúng ta đã thiết lập thiết bị đặc biệt, phát hiện bất thường trên người chúng, răng của chúng đã bị nhận diện rồi." Người đàn ông nói xong, thần sắc còn có chút ngưng trọng.

"Chuyện này không được làm rùm beng." Thẩm chủ nhiệm im lặng một lát, quyết định tạm thời án binh bất động.

"Không ạ, người của chúng ta chỉ âm thầm bám theo, có tin tức gì sẽ báo lại ngay." Người đàn ông cũng biết tính nghiêm trọng của sự việc.

"Người của chúng ta sẽ bị phát hiện thôi, Ẩn thị nhất tộc trước mặt Tần Dã thì không đáng xem, nhưng ở chỗ chúng ta thì không thể coi thường được." Thẩm chủ nhiệm biết bản lĩnh của Ẩn thị nhất tộc, đối với người bình thường mà nói thì đó là sự tồn tại rất đáng sợ, cho dù binh sĩ Đại Việt có năng lực siêu phàm, nhưng điểm này không thể không thừa nhận.

Họ thực sự rất lợi hại.

Người duy nhất có thể khắc chế họ chính là Tần Dã.

"Vậy chúng ta phải làm sao?

Chẳng lẽ cứ mặc kệ họ làm xằng làm bậy ở đây?" Người đàn ông nhíu mày, vẻ mặt không vui nói.

"Không đâu, họ đến đây là để đi Côn Luân, cứ chào hỏi bên phía Côn Luân đi, bảo họ cứ đợi là được." Thẩm chủ nhiệm không phải không muốn giải quyết đám người này, nhưng đám này khó nhằn, vả lại cũng không có lý do trực tiếp ra tay.

Chi bằng cứ để họ vào mộ, để Tần Dã xử lý.

"Rõ, tôi đi sắp xếp ngay." Người đàn ông nói rồi bước về phía cửa.

Thẩm chủ nhiệm nghe tiếng đóng cửa, rồi nhìn Tần Dã, nhìn những thứ Tần Dã đang phải đối mặt, trong lòng khẽ thở dài.

Cái mộ Tây Vương Mẫu này đúng không phải là nơi con người có thể ở được.

Trong Bộ Ngoại giao.

Lâm bộ trưởng không hiểu lắm về Côn Luân Thai, nhưng từ miệng bọn Bàn Tử thì có thể nghe ra thứ này cực kỳ quý giá.

Nhưng thứ quý giá như vậy lại xuất hiện dồn dập như thế...

đúng là khó mà hình dung được.

"Hừ... các người Đại Việt đúng là bạo điễn thiên vật, Côn Luân Thai tốt như vậy mà cũng có thể giết chết được." Bộ trưởng Hoa Lai Nhĩ thấy vậy liền trực tiếp lên tiếng giễu cợt.

"Đó là vì Đại Việt chúng tôi có, các quốc gia các ông cũng muốn lắm chứ gì, tiếc là không có, chỉ có thể đứng nhìn chúng tôi bạo điễn thiên vật thôi." Lâm bộ trưởng cái miệng không chịu thua thiệt chút

nào, trước sự giễu cợt của Bộ trưởng Hoa Lai Nhĩ không hề nao núng.

Thực sự không biết cái miệng của đám người này sao mà vụn thế, rõ ràng biết đánh không lại mà vẫn nói lắm lời thế.

Chẳng lẽ không thấy lãng phí thời gian sao.

"Ông... rốt cuộc ý các ông là gì?

Tần Dã hiện giờ đang gặp rắc rối rồi đấy." "Nếu lần này chết, những người Đại Việt đó đều phải bồi táng theo hết." "Đây chẳng phải là kết quả các ông đắc ý sao?

Tình huống hiện tại đã không còn là chuyện nhân loại có thể kháng cự được nữa rồi." Hoa Lai Nhĩ nói những lời này vô cùng chân thành, còn có vẻ đầy luyến tiếc.

"Ừ!

Đúng là gặp rắc rối thật, mà rắc rối đó chẳng phải là Ẩn thị nhất tộc sao?

Như cao dán da chó ấy." "Còn ai chết hay không vẫn là một ẩn số, tôi chỉ thấy người của Ẩn thị nhất tộc chết thôi, chuyện này nhân loại có kháng cự được hay không thì tôi không biết, nhưng tôi biết, ma cà rồng chắc chắn là không kháng cự nổi." Lâm bộ trưởng thần sắc thản nhiên nhìn Bộ trưởng Hoa Lai Nhĩ, cuối cùng còn đắc ý mỉm cười.

"Chúng tôi đắc ý ở điểm nào?

Có lẽ là ma cà rồng mà các ông tự hào đã chết sạch rồi chăng?" Lâm bộ trưởng thấy lời nói chưa đủ sức nặng, cuối cùng không quên bồi thêm một đao, sau đó nhìn các nhà ngoại giao quốc gia khác.

"Tiểu Hàn Dân Quốc các người còn phái vu nữ tới nữa đúng không?

Lần này chắc là toàn quân bị diệt rồi, các người đúng là có tiền đồ thật, lại để phụ nữ ra tranh đoạt văn vật, cuối cùng còn thất bại, thật nực cười!!" "Còn các người Anh Hoa Quốc, hình như phái Nhất Hạc cũng có người tới đúng không?

Không biết còn sống không, những người trẻ đều chết trong sa mạc cả rồi, lần này nói không chừng mấy lão già cũng chết nốt ở đây, Nhất Hạc phái các người sắp trụi lông rồi nhỉ?" Lời của Lâm bộ trưởng khiến lòng họ lập tức trĩu nặng, tuy lời nói khó nghe nhưng thực sự có lý.

Đặc biệt là người Tiểu Hàn Dân Quốc càng thấu hiểu đức tính của Mỹ Quốc, họ nhất định sẽ hy sinh người của các quốc gia này.

Cộng thêm tình hình Thi Miết lúc nãy, e rằng... sắc mặt Phác bộ trưởng càng thêm khó coi.

Chương 244

"Cứ tiếp tục xem đi, cũng đừng nói sớm quá, dù sao bản lĩnh của Tần Dã các người cũng thấy rồi đấy, các người đâu có ít lần nếm trái đắng đâu?" Lâm bộ trưởng thấy họ không nói gì, thản nhiên cầm ly nước uống một ngụm.

Lúc này, từ ngoài cửa bước vào một người đàn ông mặc vest, khi nhìn thấy đám binh sĩ cầm vũ khí bên cạnh, hắn hơi ngạc nhiên một chút nhưng nhanh chóng khôi phục lại.

Thản nhiên tiến đến bên cạnh Lâm bộ trưởng.

"Bộ trưởng, Thẩm chủ nhiệm vừa gửi tin tức, Ẩn thị nhất tộc của Mỹ Quốc lại phái người tới." Lâm bộ trưởng nghe xong, đầu tiên là sững người, sau đó nhìn vị thư ký bên cạnh, nhưng nhanh chóng khôi phục thần sắc cũ.

Cuối cùng xua tay, ngồi đó uống nước.

Lần này người của Ẩn thị nhất tộc tới chắc chắn là những người có đẳng cấp cao hơn trong gia tộc, lợi hại hơn đám Chris và Lawrence nhiều...

Lâm bộ trưởng nhìn Tần Dã, ánh mắt đầy vẻ xót xa, thực sự là vất vả cho hắn rồi.

Bên trong mộ huyệt.

Tần dã nhìn cái Côn Luân Thai đang triển lộ trước mặt mọi người.

Lúc này, cái Côn Luân Thai này bỗng nhiên tỏa ra ánh sáng đen kịt, khối đá khổng lồ không giống cái trước đó, mà huyễn hóa thành những luồng khí đen đang dần ngưng tụ lại với nhau.

Cuối cùng hiện ra một người phụ nữ hình thù rất xấu xí, thân hình

sồ sề, da dẻ đen bóng, đôi mắt càng đen đến đáng sợ, trên người tỏa ra từng trận tà khí.

Tần Dã khi nhìn thấy người phụ nữ này thì biết ngay, việc tế tự trên tế đàn này cũng có phần của bà ta.

Từ nhỏ đã được tà khí và hung thú nuôi dưỡng, có tình huống như vậy cũng là điều hiển nhiên.

"Các ngươi đã giết con của ta..." "Các ngươi thật đáng chết!" Người phụ nữ nhìn thấy cái Côn Luân Thai đã mất hết linh khí nằm bất động trên đất, sắc mặt lập tức biến đổi.

Nhìn Tần Dã với ánh mắt đầy phẫn nộ và hận thù.

"Bà nhìn xấu thật đấy." Tần Dã nhìn cái Côn Luân Thai này hồi lâu, cuối cùng thốt ra một câu như vậy.

Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và mọi người đều sững sờ, theo bản năng nhìn về phía Tần Dã.

"Dã ca của tôi ơi, anh có cần thiết phải đổ thêm dầu vào lửa lúc này không?" "Làm gì có người phụ nữ nào thích nghe lời này chứ?" Bàn Tử vỗ trán, nằm mơ cũng không ngờ Tần Dã lại nói ra những lời như vậy.

"Tôi thấy Dã ca nói đúng mà, cái Côn Luân Thai này đúng là trông xấu thật." Hoắc Tú Tú thản nhiên nói.

"Là do tà khí trên tế đàn và hung thú đã nuôi dưỡng Côn Luân Thai thành ra thế này, thật đáng tiếc, vốn dĩ là thiên tài địa bảo linh khí nhất, giờ lại biến thành thế này, tôi cũng thấy tiếc thay cho nó." Shirley Dương nhìn bộ dạng của Côn Luân Thai này, ánh mắt đầy vẻ luyến tiếc.

"Đừng có luyến tiếc nữa, giờ cái gã này định giết chúng ta đấy, chậm một chút là cả đám được đeo vòng hoa hết." Hạo Thiên Chân

lúc này rút vũ khí ra, ánh mắt luôn nhìn chằm chằm vào cái Côn Luân Thai này.

"Chúng ta cũng không có cách nào giết được bà ta đâu, chuyện này Dã ca đã nói rõ là không muốn chúng ta can thiệp rồi, thứ này không phải năng lực của chúng ta có thể giải quyết được." "Giờ anh cứ yên lặng mà đứng đấy đi, tất cả đã có Dã ca rồi." Hắc Hạt Tử nhận ra ý định động thủ của Hạo Thiên Chân, vội vàng lên tiếng.

Dù sao tầng thứ này không phải thứ họ có thể tiếp xúc.

"Chẳng lẽ cứ đứng nhìn Dã ca một mình sao?

Bao nhiêu người thế này mà để Dã ca tự mình động thủ à?

Chúng ta không biết nhục à?" Bàn Tử cảm thấy mình đứng đây đã rất mất mặt rồi, giờ còn phải nhìn Dã ca một mình đơn thương độc mã chiến đấu, điểm này thực sự không thể chấp nhận được, một chút cũng không thể dung thứ.

"Cậu nghĩ cậu là ai?

Vũ khí trong tay cậu đấu lại được với thiên tài địa bảo không?

Căn bản của bà ta là linh bảo, những thứ Dã ca chuẩn bị đều nhắm vào ác quỷ và tà linh, thứ này chỉ sợ là vô hiệu." Hắc Hạt Tử nhìn Bàn Tử bên cạnh vẻ mặt đầy nghĩa phẫn điền ưng, vội vàng lên tiếng.

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và A Ninh đều nhìn binh khí trong tay, đúng là không có tác dụng gì thật.

Chỉ có thể nhìn Tần Dã.

Họ nhìn về phía Tần Dã, chờ đợi hành động tiếp theo của hắn.

Trong lòng họ hiểu rõ, Tần Dã đang thu hút hỏa lực, giống như với đứa trẻ lúc nãy.

Làm như vậy đều là để bảo vệ họ.

Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân hiểu rõ tất cả đều là vì họ, trong lòng bảo không cảm động là giả.

Không chỉ họ, cả các binh sĩ, Lâm giáo thụ và đội khảo cổ cũng hiểu ý của Tần Dã.

Nhìn trên đôi vai gầy guộc của Tần Dã đang gánh vác tính mạng của tất cả bọn họ, trong lòng họ thực sự vô cùng áy náy, rõ ràng mang danh bảo vệ họ, cuối cùng lại được Tần Dã bảo vệ.

Lòng họ càng thêm áy náy khôn nguôi.

Cái Côn Luân Thai kia lúc này nghe thấy lời hắn nói, sắc mặt càng thêm khó coi.

Không nói hai lời, từ trong miệng phun ra những ngọn lửa đen kịt.

Và lao thẳng về phía Tần Dã.

Thân hình Tần Dã khẽ lóe lên, vừa vặn né được đòn tấn công.

Tần dã thấy ngọn lửa đó rơi trên người cái Côn Luân Thai đã chết, ngọn lửa đó cứ lơ lửng trên người nó.

Nhìn ngọn lửa đen kịt, Tần Dã nhíu mày.

Đây là...

Địa Ngục Nghiệp Hỏa?

Đây chẳng phải là bản lĩnh của Họa Đấu sao?

Sao bà ta cũng biết?

Chẳng lẽ... là kết quả của việc tế tự?

Tần dã rút Hắc kim cổ đao trên người, lao thẳng về phía Côn Luân Thai.

Côn Luân Thai lại mở miệng, thấy ngọn lửa đen lại một lần nữa ập tới, lần này Tần Dã trực tiếp dùng Hắc kim cổ đao chắn trước

người.

Bùm!

Địa Ngục Nghiệp Hỏa lập tức rơi trên người Tần Dã, người Tần Dã cũng bị nghiệp hỏa bao phủ lấy.

“Dã ca!” “Mẹ kiếp!” “Dã ca!” Ba người Bàn Tử, Hoắc Tú Tú và A Ninh thấy Tần Dã bị ngọn lửa đen bao vây, theo bản năng định lao tới.

Nhưng đã bị Hắc Hạt Tử, Hạo Thiên Chân và Shirley Dương giữ chặt lại.

“Đừng qua đó, các người qua đó cũng vô ích thôi.” Shirley Dương giữ A Ninh lại, nghiêm nghị nói.

“Buông ra!” A Ninh theo bản năng định gạt tay cô ra.

Nhưng không đợi A Ninh hành động, Shirley Dương đã ra tay trước, khống chế chặt tay cô.

“Cô...” “Tôi không ra tay không có nghĩa là tôi không có bản lĩnh, vấn đề an toàn của Tần Dã tôi còn quan tâm hơn cô đấy, giờ cô có qua đó cũng vô kế khả thi, còn làm liên lụy tới anh ấy, lúc này nếu cô ảnh hưởng tới Tần Dã, nỗ lực của anh ấy sẽ đổ sông đổ biển hết.” Shirley Dương trực tiếp phớt lờ ánh mắt của A Ninh, lạnh nhạt nói.

“Nhưng anh ấy đang bị...” “Dã ca là ai?

Đó là người chúng ta có thể so sánh sao?

Chúng ta có thể chết, nhưng Dã ca thì không.” Hạo Thiên Chân thấy vẻ mặt lo lắng của Hoắc Tú Tú, vội vàng ngắt lời cô.

Trong lòng hắn cũng lo lắng và căng thẳng không kém, nhưng thì đã sao?

Họ chẳng ai có thể cứu được hắn, càng vô lực cứu viện, lúc này họ chỉ có thể tin tưởng Tần Dã.

“Thiên Chân...” Bàn Tử còn định nói gì đó, nhìn thấy ánh mắt kiên định của Hạo Thiên Chân, những lời sau đó không sao thốt ra được.

Bàn Tử miệng không nói, nhưng vẻ mặt vô cùng kiên quyết, vạn nhất Tần Dã thực sự có chuyện, hắn có phải đồng quy vu tận cũng phải báo thù cho hắn.

Không chỉ Bàn Tử có ý nghĩ đó, cả Hắc Hạt Tử hay Hoắc Tú Tú cũng vậy.

Giờ Tần Dã không sao thì thôi, nếu thực sự có chuyện, họ có chết cũng phải báo thù cho hắn.

Phía sau, Lâm giáo thụ, Hàn đội trưởng và Ngốc Tiểu Muội nhìn Tần Dã bị ngọn lửa đen bao vây mà không hề rên rỉ một tiếng, trong mắt họ đầy vẻ xót xa.

Chắc là đau lắm?

Đám sát thủ thấy bộ dạng của Tần Dã thì đều một phen lo lắng, không phải lo cho Tần Dã mà lo cho chính mình.

Chương 245

Lần này tới đây là để giải trừ lời nguyền, một khi Tần Dã thực sự có chuyện, chẳng phải họ sẽ không có cách nào giải trừ lời nguyền sao?

Thế chẳng phải là chờ chết à?

Lúc này họ hối hận vô cùng, biết vậy đã không vì mấy tỷ bạc mà đi vào cái sa mạc này, giờ thì hay rồi, tiền không có, mạng cũng sắp mất.

Sớm biết Tần Dã sẽ chết, thà lúc rời khỏi sa mạc cứ về nhà luôn cho rồi, tiêu sạch tiền trên người chẳng phải tốt hơn sao?

Tốt hơn hiện giờ thế này, tiền đổi bằng mạng giờ đều làm giàu cho quốc gia cả rồi.

Khán giả trong phòng livestream thấy Tần Dã gặp nguy hiểm thì đều ngồi không yên. 【Vãi chưởng!

Chuyện gì thế này?

Dã ca của tôi bị lửa lớn thiêu thật à? 】【Mẹ nó!

Cái đồ nhà bà, bà định làm gì?

Bà mụ già xấu xí kia khôn hồn thì thả Dã ca nhà tôi ra ngay!! 】【Dã ca ơi!

Anh chưa bao giờ thảm thế này, Dã ca của tôi là người lợi hại nhất mà! 】【Tôi tin tưởng anh ấy, chuyện này nhất định có thể giải quyết, xem bà ta khóc thế nào kìa. 】【A a a!

Đây là trận chiến cấp thần sao?

Dã ca của tôi bao giờ phải chịu uất ức thế này? 】【Cuối cùng tôi

đã hiểu tại sao Dã ca không cho Bàn Tử và Hắc Hạt Tử ra tay rồi, cái này đúng là đòi mạng mà. 】【Ngọn lửa kia là gì thế?

Sao lại là màu đen?

Nhìn không giống lửa chúng ta hay dùng tí nào? 】Đạn mạc của khán giả lúc này vẫn liên tục nhấp nháy.

Họ vô cùng quan tâm tới Tần Dã.

Ít nhất khi nhìn thấy Tần Dã, họ chưa bao giờ thấy hắn thảm hại như vậy.

Hắn luôn tự tin, cũng là người lợi hại nhất, vậy mà khi gặp Côn Luân Thai lại... chẳng lẽ đây chính là sự khác biệt giữa nhân loại và thiên tài địa bảo.

Trước mặt chúng, con người lại nhỏ bé đến thế sao?

Mã viện trưởng và Vương giáo thụ khi thấy tin tức này đều đồng loạt sững sờ.

Đôi mắt họ tràn ngập vẻ kinh hãi, mọi người sau khi thấy tình huống đó đều chấn kinh hồi lâu không hoàn hồn lại được.

Mã viện trưởng là người đầu tiên ngồi không yên, ông vội vàng đứng dậy khỏi ghế, mắt không rời khỏi Tần Dã.

"Sao có thể?

Sao lại thành ra thế này?" "Tần Dã chẳng phải rất lợi hại sao?

Sao lại thế này được?" Mã viện trưởng lúc này rất bất ngờ, tại sao Tần Dã lại không có khả năng hoàn thủ?

Cái này không khoa học chút nào, chẳng lẽ Tần Dã phát huy thất thường?

"Ông đừng căng thẳng quá, Tần Dã có gì đó không đúng đâu."

Bạch giáo thụ thấy Mã viện trưởng kích động, vội vàng lên tiếng trấn an.

"Có gì không đúng chứ?

Đây chẳng phải là quá không đúng sao?

Tần Dã mà cũng không phải đối thủ à?

Cái thứ này còn chơi thế được à?" Mã viện trưởng lúc này vô cùng chấn kinh.

Tần Dã trong lòng ông là người vô cùng lợi hại, vậy mà hiện giờ thế này...

ông thực sự không thể chấp nhận nổi!

"Lão Mã này!

Ông đúng là già lẩm cẩm rồi, ông không nghĩ xem trước đó Tần Dã đã làm gì à?

Ông đúng là quan tâm quá nên loạn đấy." Hàn viện trưởng nhìn bộ dạng của Mã viện trưởng, lập tức thấy rất cạn lời, ông nhìn cho kỹ rồi hãy nói chứ.

Đây chẳng phải rành rành là Tần Dã cố ý làm vậy sao?

Ông không nghĩ xem tại sao Tần Dã lại không chạy à?

"Đúng thế!

Mã viện trưởng, thân thủ của Tần Dã ông biết mà, trước đó còn có thể né được đòn tấn công của Côn Luân Thai, vậy mà lúc này lại không né, ông không muốn biết tại sao sao?" Bạch giáo thụ trước đó cũng rất lo cho Tần Dã, nhưng giờ nghe Hàn viện trưởng nói vậy, ông cũng thấy kỳ lạ, bản lĩnh của Tần Dã ông biết rõ, hắn không phải không né được mà là cố ý không né.

Điều đó chứng tỏ có chuyện khác cần làm, chỉ là họ không biết tại sao phải làm vậy thôi.

Mã viện trưởng lúc này cũng nhận ra rồi, nỗi lo lắng cũng dần biến mất.

"Chẳng lẽ Tần Dã đang âm mưu chuyện gì?

Hay là định làm gì đó?" Mã viện trưởng lúc này chỉ có thể nghĩ đến đây thôi.

"Chỉ có một khả năng này thôi." Hàn viện trưởng gật đầu tán thành.

Chỉ là Tần Dã đang tính toán chuyện gì thì không ai biết.

Vương giáo thụ và các giáo thụ khác nhìn Tần Dã bị ngọn lửa nuốt chửng, lòng họ tuy lo lắng nhưng không nói quá nhiều.

Mà Thẩm chủ nhiệm đang theo dõi họ, thấy Tần Dã gặp hiểm nguy, lòng lập tức căng thẳng.

Thấy Tần Dã bị lửa lớn nuốt chửng, ông không thể ngồi yên trên ghế được nữa, ánh mắt dán chặt vào Tần Dã.

Đây là người mà cấp trên muốn bảo vệ, giờ có chuyện thì đúng là tiêu đời.

Còn nữa... trên người Tần Dã còn gánh vác lời nguyền của rất nhiều người.

Nếu thực sự có chuyện, rất nhiều người sẽ mất mạng.

Thẩm chủ nhiệm luôn dõi theo từng cử động của Tần Dã, ngộ nhỡ có chuyện thật, ông sẽ phải họp bàn với quân đội địa phương Côn Luân, dù thế nào đi nữa, những người vào mộ đó, trừ người nước mình ra, những kẻ khác đều không được phép sống sót rời đi.

Đặc biệt là Ẩn thị nhất tộc, không ai được phép mang đi văn vật

lịch sử của Đại Việt.

Thẩm chủ nhiệm đã hạ quyết tâm, ông luôn theo sát tình hình của Tần Dã.

Lúc này tại Bộ Ngoại giao.

Lâm bộ trưởng và Bộ trưởng Hoa Lai Nhĩ nhìn Tần Dã bị lửa lớn nuốt chửng, sắc mặt mỗi người một khác.

Đặc biệt là Hoa Lai Nhĩ và những người khác ở Bộ Ngoại giao, lúc này thấy Tần Dã gặp nguy hiểm, mắt họ đều tỏa ra tia sáng.

Giờ Tần Dã sắp chết rồi sao?

Nếu Tần Dã chết, Ẩn thị nhất tộc của họ chẳng phải sẽ một tay che trời sao?

Những người Đại Việt này chẳng phải sẽ dễ như trở bàn tay?

"Hừ!

Chương 246

Lâm bộ trưởng, lần này e là ông phải thất vọng rồi, người Đại Việt các ông lần này phải chờ chết thôi." Bộ trưởng Hoa Lai Nhĩ nhìn bộ dạng của ông, không nhịn được mà châm chọc.

"Chỉ được cái mồm ông là giỏi, người Đại Việt chúng tôi không dễ chết thế đâu, ông mù hay là ngốc đấy?

Không thấy Tần Dã vẫn đứng im à?

Đó là cố ý không động đấy." "Đổi lại là các người thì có muốn động cũng chẳng động nổi, thế mới thực sự là mất mặt đấy." Lâm bộ trưởng thấy Tần Dã gặp hiểm nguy, ông vô cùng lo lắng, giờ nghe Hoa Lai Nhĩ nói chuyện lại càng thấy phiền táo, đúng là không có mắt nhìn, phiền chết đi được.

"Ông dám nói chuyện với tôi như thế à?

Ông định..." "Tôi không chỉ dám nói với ông như thế, tôi còn dám giết ông nữa đấy, ông có tin không?" Lâm bộ trưởng cười lạnh nhìn đám binh sĩ đứng ngoài cửa, tay họ vẫn đang lăm lăm súng, sẵn sàng chiến đấu.

"Ông..." Bộ trưởng Hoa Lai Nhĩ lúc này nhìn thần sắc của ông, một bộ dạng như sắp phát điên, lập tức tức giận không thôi nhưng cũng không phản bác lại.

Trong lòng họ hiểu rõ Tần Dã chiếm vị trí như thế nào trong lòng những người này.

Vạn nhất thực sự nói sai lời, họ thực sự có thể giết mình thật.

Hoa Lai Nhĩ hít sâu một hơi, không nói gì nữa.

Tiếp theo hắn sẽ đứng nhìn, xem Tần Dã còn sống sót thế nào

được nữa.

Bên trong mộ huyệt.

Tần dã mặc kệ Địa Ngục Nghiệp Hỏa thiêu đốt trên người.

Đồng thời hắn cũng cảm nhận được các tế bào trên người đang gào thét, sau lưng còn có từng trận cảm giác nóng rực.

Trên người còn ẩn hiện tiếng gầm gừ của Kỳ Lân chực chờ truyền ra.

Tần Dã lúc này đang nhẫn nhịn, lợi dụng nhiệt độ của Địa Ngục Nghiệp Hỏa để bộc phát Kỳ Lân huyết mạch.

Theo nhiệt độ tăng cao, Tần Dã cảm nhận rõ rệt nhiệt độ trên người như muốn nổ tung hắn ra.

"Hống!" Tần Dã hít sâu một hơi, sau đó gầm lên một tiếng về phía Côn Luân Thai.

Tiếng gầm kinh hãi vang dội khắp thạch động.

Khí tức trên người Tần Dã tựa như mãnh thú thức tỉnh, lúc này đang ở bên bờ vực bạo nộ.

Còn mang theo một luồng cảm giác thần bí, chấn nhiếp từ viễn cổ.

Theo tiếng gầm này, ngọn lửa đen trên người Tần Dã lập tức tan biến.

Trên người Tần Dã xuất hiện một luồng khí lãng vô hình, luồng khí này thổi tung mái tóc đen của hắn theo gió.

Côn Luân Thai thấy vậy, đôi mắt đen như mực lúc này tràn đầy vẻ chấn kinh và kinh hãi.

Bà ta dường như không hiểu tại sao Tần Dã lại không sao?

Địa Ngục Nghiệp Hỏa của bà ta không ai có thể chịu đựng nổi, đó

là bản lĩnh của thượng cổ hung thú, tại sao hắn lại không sao?

Nhưng nhanh chóng bà ta nhận ra không ổn, thế là lại há miệng phun ra ngọn lửa đen.

Bùm!

Ngọn lửa này còn chưa kịp chạm vào người Tần Dã đã bị một luồng khí lãng đánh tan.

Tần Dã từng bước tiến lại gần Côn Luân Thai.

Đứng sau lưng Tần Dã, bọn Bàn Tử đều ngây người...

Lúc trước còn bị ngọn lửa nuốt chửng, tại sao Tần Dã lại không sao?

"Ái chà mẹ kiếp!

Lần đầu tiên tôi thấy Dã ca ngầu lòi thực sự đấy!" Bàn Tử trợn tròn mắt, hắn thậm chí cảm thấy tim mình đang đập loạn xạ, kiểu không thể kiểm soát được ấy...

"Đừng nói chuyện nữa, chúng ta đợi xem lát nữa Dã ca định làm gì." A Ninh vội vàng ngắt lời Bàn Tử.

Ánh mắt luôn dán chặt vào bóng lưng của Tần Dã.

Không biết có phải ảo giác không, khi nhìn thấy Tần Dã, họ bỗng có cảm giác muốn quỳ xuống lạy lục.

Côn Luân Thai liên tiếp phát động năm lần tấn công nhưng đều bị Tần Dã đánh tan.

Bà ta cuối cùng đã nhận ra sợ hãi, quay người định chạy.

Tần Dã thấy vậy, Hắc kim cổ đao trong tay vung lên.

"Hống!" Dưới lưỡi đao của Tần Dã truyền ra tiếng gầm của Kỳ Lân.

Một luồng khí tức màu đỏ sẫm lao thẳng về phía Côn Luân Thai.

"Á..." Côn Luân Thai bị Tần Dã chém trúng, phát ra tiếng kêu thê lương.

Cái Côn Luân Thai đó cuối cùng bị chém làm hai nửa.

Biến mất giữa không trung.

Theo sự biến mất của Côn Luân Thai, luồng khí lưu trên người Tần Dã cũng biến mất theo.

Tất cả trở lại bình thường.

Cả không gian rơi vào tĩnh lặng.

Đứng sau lưng Tần Dã, nhóm Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và mọi người thấy Tần Dã giải quyết xong cái Côn Luân Thai khó nhằn này thì đều đồng loạt sững sờ.

Không phải chứ... thế là giải quyết xong rồi à?

Chỉ với một chiêu đó thôi sao?

Bàn Tử và Hắc Hạt Tử cũng là lần đầu thấy Tần Dã trổ tài nghệ này, đúng là quá ngầu.

A Ninh, Hoắc Tú Tú và Shirley Dương khi nhìn về phía Tần Dã, ánh mắt họ tràn đầy vẻ ái mộ.

Cuối cùng vẫn là Hàn đội trưởng hoàn hồn lại đầu tiên.

"Không phải chứ!

Tôi vừa nhìn thấy cái gì thế này?" "Hình như tôi vừa thấy Tần Dã chỉ dùng một chiêu đã kết thúc trận chiến, còn cả âm thanh tôi nghe thấy lúc nãy là gì vậy?" Đội trưởng Hàn đến giờ vẫn chưa phản ứng kịp, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Cảnh tượng vừa rồi quá đỗi kinh tâm động phách, sau đó là một

màn xoay chuyển tình thế cực gắt.

Đây có phải là thứ tôi được phép xem không đấy?

Nghe thấy tiếng của đội trưởng Hàn, Lâm giáo thụ cũng bừng tỉnh, rồi nhìn sang nhóm Bàn Tử.

"Bàn tiên sinh, Tần Dã lúc nào cũng như vậy sao?

Cậu ấy ra tay luôn bất ngờ thế à?" Lâm giáo thụ cảm thấy đến giờ vẫn chưa thể tin nổi, chuyện này là sao chứ?

Bàn Tử nghe vậy, cứng nhắc quay đầu lại, nuốt nước bọt một cái: "Cái đó... tôi nói tôi cũng không biết thì ông có tin không?" Lâm giáo thụ: "..." Thế là ý gì?

"Tôi cũng là lần đầu thấy bản lĩnh này, Dã ca của tôi... trước đây rất ít khi ra tay." Bàn Tử nhớ lại lúc trước, nhất là hồi mới quen, lúc đó gã còn ngồi khoe khoang mình lợi hại thế nào, giờ nghĩ lại đúng là ngu xuẩn hết chỗ nói, ngu xuẩn đến cực hạn.

"Tần Dã thực sự quá lợi hại!

Không ngờ cậu ấy có thể mạnh đến mức này." Giọng Ngốc Tiểu Muội đầy vẻ kinh ngạc, ánh mắt vẫn dán chặt vào Tần Dã.

Không biết có phải ảo giác không, nhưng Tần Dã lúc này mạnh mẽ đến mức không thể diễn tả bằng lời.

Các binh sĩ nhìn Tần Dã với ánh mắt thay đổi hẳn...

Nhất là màn ra tay vừa rồi...

Đó đâu phải là người nữa?

Chương 247

Là mãnh thú thì đúng hơn, mà lại còn là mãnh thú vừa thức tỉnh.

“Vãi chưởng!

Cuối cùng tôi cũng biết tôi và Tần Dã khác nhau ở đâu rồi.

Thảo nào tôi cứ bị nghiền nát suốt, không bị nghiền nát mới là lạ đấy!” “Tôi còn không tự lượng sức mình mà khoe khoang này nọ!

Khốn khiếp!

Tôi đúng là đồ ngốc!” “Chỉ riêng tuyệt chiêu vừa rồi của Tần Dã, mụ nội nó, tôi mà dính phải chắc chắn thành tro bụi luôn, khỏi cần đi hỏa táng.” “Mẹ kiếp!

Tôi quyết định rồi, không làm sát thủ nữa.

Không biết đội của Tần Dã có thiếu người không, tôi muốn gia nhập, đóng tiền cũng được!

Không đúng!

Khuynh gia bại sản cũng được, tôi nhất định phải gia nhập tổ chức của Tần Dã.

Đánh không lại thì mình nhập bọn luôn.” Đám sát thủ cũng bị màn trình diễn của Tần Dã làm cho kinh hãi.

Thậm chí bọn họ còn nảy sinh ý định đầu quân cho hắn, dù sao cũng không phải đối thủ, chi bằng đi theo làm những việc ‘vô nhân tính’ kia.

Chẳng phải là cướp thuyền vận chuyển cổ vật, rồi cho người nước Anh Đào ăn cá mập sao?

Còn gì nữa nhỉ...

À đúng rồi, đào mộ tổ tiên!

Nghề này bọn họ cũng không phải không làm được, thực ra họ thấy mình cũng khá ổn.

Chỉ cần được cùng Tần Dã xuống mộ, cùng lăn lộn thì làm gì cũng được hết.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream cũng ngây người.

Đây đúng là màn xoay chuyển đỉnh cao kèm hiệu ứng tia chớp mà.

Đạn mạc trong phòng livestream bỗng im bặt trong giây lát.

Nhưng chỉ chưa đầy ba giây sau, các bình luận lại bùng nổ như vũ bão. 【Vãi luyện!

Vãi luyện!

Vãi luyện!

Tôi vừa thấy cái gì thế này?

Tôi không hoa mắt chứ?】【Aaaa!!!

Tôi cứ tưởng mộ Hiến Vương là kịch tính nhất rồi, sau đó là những cảnh trong sa mạc.

Nhưng giờ tôi mới nhận ra cảnh này mới thực sự là thần tích!】【Mẹ nó!

Đây mới là bản lĩnh thực sự của Dã ca sao?

Ngầu đét, soái ca vãi, không từ nào diễn tả nổi!!!】【Vãi thật!

Đây mới là cảnh tượng thần thánh chứ?

Tôi cười chết mất, đây mới là thực lực của Dã ca nhà mình.】【Bình thường không thèm ra tay, một khi đã ra tay là khiến cả trường đấu kinh ngạc.

Thử hỏi có ai làm được như vậy không?

Cái gì mà ẩn thị nhất tộc, có ai làm được không?

Bình thường bốc phét cho lắm vào, đụng chuyện thực tế mới thấy còn xách dép dài dài.】【Đúng vậy!

Mấy người đó sao im hơi lặng tiếng rồi?

Lúc trước chẳng phải bảo ẩn thị nhất tộc ngầu lắm sao?

Thế này là ngầu dữ chưa?

Lại đây, nói tiếp đi xem nào?】【Sao không ai nói gì vậy?

Không thích à?

Sao không nhảy ra gáy tiếp đi?

Gáy nữa đi chứ!!】Đạn mạc hiện lên liên tục, ngoài việc chấn kinh trước bản lĩnh của Tần Dã, còn có cả những lời chất vấn nhắm vào ẩn thị nhất tộc.

Lúc trước chẳng phải hống hách lắm sao?

Giờ sao câm nín hết rồi?

Còn cư dân mạng nước ngoài khi chứng kiến cảnh này cũng hoàn toàn sững sờ.

Quả thực, họ luôn cho rằng ẩn thị nhất tộc là hậu duệ của ma cà rồng, huyết thống cao quý, bản lĩnh hơn người, thậm chí có địa vị nhất định ở phương Tây.

Nhưng sau khi thấy bản lĩnh của Tần Dã, tất cả đều im lặng.

Nhìn người dân Đại Việt đang mỉa mai trên mạng, họ chẳng dám ho một tiếng, biết nói gì bây giờ?

Viện trưởng Mã và viện trưởng Hàn khi thấy thực lực của Tần Dã, bao nhiêu lo lắng lúc trước đều tan biến, thay vào đó là sự chấn kinh và không thể tin nổi.

Vừa rồi còn thấy Tần Dã bị ngọn lửa lớn nuốt chửng, lo rằng giây sau cậu ấy sẽ bị thiêu chết.

Thế mà giây tiếp theo... một màn xoay chuyển thần thánh!

Đây tuyệt đối là một cú ngoặt không ai ngờ tới!

"Không phải!

Sao tôi lại thấy sợ hãi khi nhìn Tần Dã nhỉ?

Luồng khí tức đó là gì?

Tôi cảm thấy rất thần bí và đáng sợ!" "Cái âm thanh đó là gì vậy?" Viện trưởng Mã hồi lâu mới nhận thức được, vội vàng quay sang hỏi viện trưởng Hàn và Bạch giáo thụ bên cạnh.

Nhìn lại thì thấy hai người này cũng đang trong trạng thái ngơ ngác, đúng kiểu 'ngơ ngác trong sự ngơ ngác'.

"Cái này... sao tôi biết được?" Bạch giáo thụ lúc này cũng vô cùng kinh ngạc.

Ông cũng không biết giải thích thế nào, nói chung là rất kỳ quái.

"Tôi cũng không biết, tôi chỉ biết Tần Dã cực kỳ ngầu thôi!!" Viện trưởng Hàn cũng tỏ vẻ không hiểu nổi, điều duy nhất ông hiểu là...

Tần Dã quá đỉnh.

Viện trưởng Mã thấy mình chẳng nhận được lời giải thích thỏa đáng nào, liền quay sang định hỏi ý kiến của Vương giáo thụ và Trần giáo thụ.

Nhìn xem!

Các vị giáo thụ lúc này cứ như bị điểm huyệt, ai nấy đều thẫn thờ nhìn vào màn hình livestream.

Đến giờ vẫn chưa hồn siêu phách lạc.

Thôi xong, khỏi cần hỏi nữa, hỏi cũng bằng thừa, chẳng đưa ra được ý kiến đóng góp gì đâu.

Thẩm chủ nhiệm đã lấy điện thoại ra, định gọi đi ngay lập tức, nhưng đúng lúc chuẩn bị bấm số thì Tần Dã đã ra tay.

Và đó là một cú kết liễu hoàn mỹ.

Ông kinh ngạc nhìn màn hình, rồi nhìn lại số điện thoại trong tay.

Ông ngượng ngùng xoa mũi, xóa số điện thoại đi rồi đặt máy xuống bàn.

Chương 248

Ông không ngờ Tần Dã lại có bản lĩnh này.

Chuyện này thực sự... khó mà dùng từ ngữ diễn tả được cảm xúc trong lòng ông lúc này.

Tần Dã có còn là người không?

Biết cậu ấy lợi hại, nhưng không ngờ lại lợi hại đến mức này.

Quốc gia đúng là có mắt nhìn người, tương lai rộng mở rồi!

Tại Bộ Ngoại giao!

Lâm bộ trưởng khi thấy chiêu vừa rồi của Tần Dã cũng bị chấn động mạnh.

Đây đâu phải là việc con người có thể làm được.

Không được rồi!

Ông không kìm chế nổi nữa, trái tim đang đập loạn xạ vì kích động.

Ực một cái.

Ông phải nhịn!!!

Ông bắt buộc phải nhịn, nếu không nhịn được sẽ bị đám người kia cười nhạo mất.

Lâm bộ trưởng sau đó nhìn sang các nhà ngoại giao bên cạnh, đặc biệt là Bộ trưởng Wallace, mắt gã đã đờ đẫn cả rồi.

Nhìn thần sắc của họ, Lâm bộ trưởng lại một lần nữa cảm thấy thỏa mãn.

Lần này thật sự quá nở mày nở mặt.

Đó chính là thần tích!

"Khụ khụ!

Lúc trước ai bảo Tần Dã không được nhỉ, giờ xem lại xem rốt cuộc là ai không được đây?" Lâm bộ trưởng lúc này không quên mỉa mai Bộ trưởng Wallace, người lúc trước chê Tần Dã nhà họ kém cỏi, giờ thì mở to mắt ra mà nhìn xem ai mới là kẻ kém cỏi?

Bộ trưởng Wallace bừng tỉnh từ trong cơn chấn kinh, ngơ ngác nhìn màn hình lớn, rồi hít sâu một hơi.

Nhất thời gã không biết phải phản bác Lâm bộ trưởng thế nào.

Lần này biểu hiện của Tần Dã quả thực rất xuất sắc, thậm chí vượt ra ngoài tầm hiểu biết của họ.

Trước đó họ cứ ngỡ Tần Dã sẽ chết ở đây, nhưng không ngờ hiểm cảnh vừa rồi cậu ấy cũng vượt qua được, họ buộc phải định nghĩa lại về chàng trai này.

Đây tuyệt đối không phải là điều nhân loại có thể làm được.

Hay cậu ta cũng là ma cà rồng?

Không đúng!

Không thể nào!

Chẳng thấy răng nanh đâu cả!

Bộ trưởng Wallace lúc này có chút mông lung, định nghĩa về Tần Dã đã không còn là con người nữa, nhưng rốt cuộc là chủng tộc gì thì gã cũng không rõ.

Bộ trưởng Wallace nghĩ vậy, nhưng các nhà ngoại giao khác cũng mông lung không kém, đây hoàn toàn là thần thánh rồi.

Đó là Côn Luân Thai, theo lời người Đại Việt thì đó là thiên tài địa

bảo, là thứ cực kỳ lợi hại, vậy mà cái thứ lợi hại đó lại bị Tần Dã một đao chém chết...

Thế thì Tần Dã rốt cuộc là cái thứ gì chứ?

Sao lại lợi hại đến mức này?

Nhìn cái vẻ đắc ý của Lâm bộ trưởng, họ cảm thấy ngứa ngáy hết cả tay!

Rất muốn đấm cho ông ta một trận, nhưng nghĩ đến đám binh sĩ mang vũ khí đứng sau lưng, họ chỉ đành kìm nén ý định đó lại.

Thế là họ bắt đầu tự trấn an bản thân.

Nếu là họ thì cũng vậy thôi, chỉ là Tần Dã tình cờ là người Đại Việt, nếu không họ cũng sẽ đắc ý một phen.

Nhưng nghĩ lại, tại sao Tần Dã lại là người Đại Việt chứ?

Nghĩ đến khả năng này, họ ghen tị đến phát điên, nhìn cái mặt Lâm bộ trưởng, sao lại càng muốn đấm hơn thế nhỉ?

Sau khi video về Tần Dã xuất hiện, hắn đã nổi danh khắp thế giới.

Rất nhiều cư dân mạng nước ngoài sau khi xem xong đều bị sốc.

Mỹ: 【Chúa ơi!

Đó là lửa sao?

Tại sao cậu ta lại không sao cả?

Trước đó hình như Côn Luân Thai đã bị thiêu cháy mà?】【Đây là trò ảo thuật mới à?

Sao lại thần kỳ đến thế?】【Tôi nghĩ không phải ảo thuật đâu, ở Đại Việt họ gọi thứ này là đạo pháp thì phải?

Tôi nhớ mang máng là đạo pháp, nhưng cụ thể là thế nào thì vẫn chưa rõ!!】Nước Anh Đào: 【Đạo pháp gì chứ?

Đó chỉ là một cái bóng đen hư ảo thôi, cũng chẳng phải thứ gì lợi hại lắm, nếu không sao Tần Dã lại bình an vô sự?】【Đúng thế!

Các người đúng là chưa thấy sự đời, đạo pháp gì chứ, toàn là lừa người thôi.】【Nhẫn thuật của nước Anh Đào chúng ta mới là số một, ngọn lửa của Tần Dã chắc cũng không to lắm đâu, ngọn lửa màu đen ấy, ai giải thích được xem nào.】 Nước Hàn:【Mấy người bảo đó không phải lửa, thế có giỏi thì nhảy vào thử xem?

Xem nó có thiêu chết mấy người không?】【Ghen tị với Tần Dã thì cứ nói đại đi, giờ này còn giải thích làm gì, giải thích kiểu gì thì cũng là do mấy người ghen tị với Tần Dã thôi.】【Chẳng phải sao!

Nhẫn thuật của mấy người lợi hại thế, vậy sao môn phái Nhất Hạc của mấy người chết sạch rồi?

Một người cũng không còn, nói về lợi hại thì phải kể đến vu thuật của nước Hàn chúng ta mới đúng.】 Xiêm La:【Mấy người thực ra cũng chỉ biết ghen tị thôi đúng không?】【Đúng vậy!!

Tần Dã chính là lợi hại, đó là thiên tài địa bảo đấy, ai chẳng biết đó là thứ cực phẩm?

Kết quả là người ta không sứt mẻ gì, còn người của mấy người thì chết sạch!!】【Chấp nhận thực tế đi, tôi thấy cực kỳ ngầu, Tần Dã quá đỉnh!!】 Cư dân mạng các nước đều đang bàn tán về Tần Dã.

Bản lĩnh này của hắn quả thực đã khiến tất cả mọi người được một phen kinh diễm.

Thậm chí hắn còn thu hoạch được rất nhiều fan hâm mộ quốc tế.

Bên trong mộ huyệt.

Tần Dã đi về phía mọi người, thấy ai nấy đều thẫn thờ, hắn lại thấy khá buồn cười.

Thấy Tần Dã đi tới, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử vội vàng vây quanh, ánh mắt quét qua như tia X-quang, chỉ hận không thể scan Tần Dã một lượt.

Thậm chí họ còn đưa tay sờ nắn khắp người hắn.

"Không phải chứ!

Dã ca, chuyện này là sao?

Tại sao anh lại không bị gì cả?

Ngọn lửa đó là cái gì vậy?" Bàn Tử vừa nói vừa vỗ vai hắn.

Thấy Tần Dã hoàn toàn bình thường, Bàn Tử vẫn rất kích động và phấn khích.

"Đó là Địa ngục nghiệp hỏa." Tần Dã bình thản lên tiếng.

"Đó chẳng phải là bản lĩnh trấn giữ của hung thú Họa Đấu sao?

Sao nó lại xuất hiện trên người cậu ấy?" Hạo Thiên Chân nghe vậy thì vô cùng chấn động.

"Chắc là lúc tế tự, nó đã hấp thụ được bản lĩnh của Họa Đấu, nên mới có được Địa ngục nghiệp hỏa này." Hắc Hạt Tử sau khi nghe họ nói thì đưa ra phân tích.

"Nhưng Dã ca!

Lúc nãy tụi em nghe thấy trên người anh phát ra tiếng gầm của động vật khác, cả luồng khí tức trên người anh nữa..." Bàn Tử cũng không biết tả luồng khí đó thế nào, gã không tìm được từ ngữ để diễn đạt.

Chương 249

Tần Dã nghe xong không nói gì, chỉ nhìn vào cái tế đàn kia.

“Bàn Tử, phá hủy cái tế đàn này đi.” Tần Dã nói mà không thèm quay đầu lại.

“Được luôn!” Bàn Tử nhận ra Tần Dã không muốn nói, thế là gã lấy thuốc nổ từ trong túi ra, chuẩn bị phân chia liều lượng.

Lượng thuốc nổ này quá lớn, gã lo nó sẽ làm sập cả hang động này nên định chia nhỏ ra.

“Mọi người đi trước đi, đi qua khỏi cái tế đàn kia.” Hắc Hạt Tử thấy vậy liền quay sang nói với các binh sĩ và người của đội khảo cổ.

Mọi người nghe xong vội vàng làm theo ý hắn.

Hai mươi phút sau.

Bàn Tử châm ngòi nổ.

Oành!

Hồ nước và gạch đá bên trong bị nổ nát bấy.

Nhìn đống đổ nát trước mắt, mọi người đều nhìn Tần Dã.

Tần Dã cũng không định giải thích gì nhiều, rồi quay người đi vào bên trong.

Dưới chân bức tường có một cánh cửa đá màu đen, trên cánh cửa đó còn khảm hai viên trân châu rất lớn.

Điều này khiến họ vô cùng kinh ngạc và ngỡ ngàng.

“Trân châu này là của Nam Hải sao?

Sao mà to thế này?” Bàn Tử kinh ngạc định đưa tay lên sờ viên

trân châu, nhưng chưa kịp chạm vào đã bị một người ngăn lại.

“Bàn Tử, cậu đừng có đụng lung tung vào thứ này.” Hắc Hạt Tử lắc đầu nói với Bàn Tử.

“Tại sao?

Có gì mà không được chạm vào chứ?” Bàn Tử hơi thất vọng rút tay về, nhìn viên trân châu này cũng thấy có vấn đề gì đâu.

“Cậu có ngửi thấy mùi gì không?” Hoắc Tú Tú mỉm cười hỏi Bàn Tử.

“Mùi gì cơ?” Bàn Tử vội vàng khịt khịt mũi, đúng là có chút mùi thật, trong không khí có mùi chua chua, nhưng mùi này không nồng lắm.

“Hình như là mùi chua chua.” Ngốc Tiểu Muội là người ngửi thấy đầu tiên.

“Đúng vậy, tôi cũng ngửi thấy rồi.” Lâm giáo thụ cũng bổ sung thêm.

Hắc Hạt Tử mỉm cười, sau đó lấy bật lửa ra châm vào viên trân châu, giây tiếp theo.

Chỉ thấy viên trân châu đó bị bật lửa châm cháy ngay lập tức.

Ngọn lửa trân châu từ màu đỏ chuyển sang màu xanh lục, nhìn rất quỷ dị.

“Cái... cái này là gì vậy?” Ngốc Tiểu Muội kinh ngạc lên tiếng.

“Lân phấn Giao châu, Giao châu là nhãn cầu của Giao long, bên trên rắc lân phấn, nếu dùng tay chạm vào thì sẽ bị châm cháy ngay, chỉ cần một chút nhiệt độ là cháy liền.” Tần Dã bình thản giải thích sau khi nghe câu hỏi của Ngốc Tiểu Muội.

Ngốc Tiểu Muội nghe thấy ‘mắt của Giao long’ thì sững người,

định hỏi trên đời này có Giao long thật sao?

Nhưng nghĩ lại vừa rồi đã thấy bao nhiêu sinh vật kỳ quái như vậy.

Ngay cả thượng cổ hung thú cô còn thấy rồi, thì còn gì là không thể xảy ra nữa, có Giao long cũng là chuyện bình thường.

Ngốc Tiểu Muội nhìn Tần Dã, định hỏi lúc đó tại sao trên người hắn lại bộc phát luồng khí tức khủng khiếp như vậy, nhưng nghĩ đến tính cách của hắn, có hỏi chắc hắn cũng chẳng nói đâu.

"May mà mình chưa chạm vào, không thì thành mồi lửa tự nhiên rồi." Bàn Tử vỗ ngực vẻ vẫn chưa hoàn hồn.

"Đợi chút nữa lửa tắt là chúng ta vào được, cứ đứng đây đợi tí đi." Hắc Hạt Tử bình thản nói khi nhìn nhãn cầu Giao long đang cháy.

"Đây là Giao long đấy, thứ này quý giá biết bao, vậy mà cũng có kẻ nhẫn tâm móc mắt nó ra." "Thật là tàn nhẫn quá mà." Bàn Tử cảm thấy đúng là phí của trời, nhãn cầu mà lại đem đi canh cửa...

"Thế cậu định mang nó đi đâu?

Để cậu đem bán à?" Hắc Hạt Tử liếc Bàn Tử, cười nhạt nói.

"Nói bậy!

Tôi là hạng người đó sao?

Tôi là người đàng hoàng đấy nhé." Bàn Tử vẫn cố chấp khẳng định.

"Cậu mà gặp Giao long thật thì không biết có lấy được nhãn cầu không, nhưng chắc chắn là cậu 'đăng xuất' luôn rồi đấy." Hắc Hạt Tử không nhịn được mà trêu chọc.

Bàn Tử quay đầu đi không thèm chấp, cái thằng này toàn nói sự thật đau lòng.

Trong phòng livestream, khán giả thấy viên trân châu bốc cháy thì cũng thấy tiếc đứt ruột. 【Đó là nhãn cầu Giao long đấy, cứ thế mà đốt à?】 【Vãi thật!

Đời này không ngờ còn được thấy mắt Giao long, nhãn cầu này trông giống trân châu thật, nếu họ không nói chắc tôi cũng chẳng biết.】 【Chứ còn gì nữa, may mà trong nhóm có người biết nhìn hàng, chứ là chúng ta chắc giờ này bị thiêu sống rồi.】 【Mà nói đi cũng phải nói lại, Tây Vương Mẫu tìm đâu ra Giao long vậy?

Chúng ta đừng nói là móc nhãn cầu, ngay cả thấy còn chưa thấy bao giờ nữa là!】 【Con Giao long này cũng nhọ thật, đang sống yên lành tự nhiên bị giết?

Đúng là xui tận mạng.】 Khán giả chứng kiến cảnh này đều thấy con Giao long này đen đủi hết chỗ nói.

Gặp ai không gặp, lại gặp ngay bà này.

Giờ thì hay rồi, mạng cũng chẳng còn, mà nhãn cầu cũng mất tiêu.

Bên trong mộ huyệt.

Theo ngọn lửa thiêu rụi, viên trân châu trên cửa đá cũng cháy sạch, sau đó nghe thấy tiếng cửa đá mở ra.

Oành.

Cửa đá mở ra, trước mắt hiện lên vô số vệt sáng, nhưng ánh sáng này rất dịu nhẹ.

Mọi người nhìn cảnh tượng sau cánh cửa mà ngẩn ngơ.

Trước mắt là một hành lang dài, các cây cột trên hành lang đều được chạm khắc tinh mỹ, điểm xuyết thêm ngọc thạch.

Bên trên còn treo những tấm lụa mỏng.

Hai bên cột là vách đá, trên vách đá có rất nhiều tiên nữ mặc lụa

mỏng, tóc búi cao, trên đầu cài những chiếc trâm tinh xảo.

Đôi chân thon dài, làn da trắng nõn, các mỹ nữ đều khoác trên mình lớp áo sa.

Trên gương mặt tuyệt mỹ đó là nụ cười nhạt.

Từng vị tiên nữ hiện ra trước mắt mọi người, tựa như đang ở thiên cung vậy.

"Uầy!

Thật sự là quá đẹp, đây là tiên nữ hả?" Bàn Tử nhìn những người phụ nữ trên bức bích họa, không kìm được lòng mà thốt lên đầy thích thú.

"Cái này giống như cảnh các tiên nữ nghênh tiếp khi phi thăng hơn." Hắc Hạt Tử lại thấy giống cảnh đón tiếp thần tiên.

"Có khi nào Tây Vương Mẫu đã phi thăng rồi không?" Hoắc Tú Tú tò mò hỏi.

"Cũng có khả năng đó." A Ninh khẽ gật đầu.

"Vào trong xem đi, đây chỉ là một phần thôi." Lâm giáo thụ khi thấy bức bích họa này thì vô cùng kích động, đây là bích họa từ ngàn năm trước mà vẫn còn giữ được nguyên vẹn thế này, sao ông có thể không kích động cho được?

Đi hết hành lang này, họ đến một cung điện khổng lồ, trên trần cung điện còn có mấy viên dạ minh châu, bên trên có rất nhiều hoa văn.

Trong cung điện này, các bức tường đều là bích họa, ở giữa có một cái bàn ngọc, trên bàn ngọc là một lư hương ngọc khổng lồ, trông giá trị không hề nhỏ.

Hơn nữa, lư hương này vẫn đang tỏa ra làn khói xanh nhạt.

Không khí tràn ngập mùi hương này.

“Chỉ nhìn cung điện này thôi thì thấy rất xa hoa, nhưng nhìn kỹ lại thì toàn là sự quỷ dị.” Hạo Thiên Chân vừa nói vừa dụi mắt, vẻ mặt đầy sự không tin nổi.

Chương 250

"Quỷ dị?

Sao lại thấy quỷ dị ở đây?" Bàn Tử thấy nơi này vẫn rất ấm áp mà, khắp nơi đều là ánh sáng dịu nhẹ, lại thêm những tấm màn lụa, nhìn kiểu gì cũng thấy ấm cúng chứ.

"Bàn Tử à, dạo này có phải được Tú Tú và A Ninh nuôi tốt quá không mà mắt cậu mỡ lấp hết rồi?

Cậu không thấy trên bức tường phía trước là cái gì à?" Hắc Hạt Tử vỗ vai gã một cách đầy thâm thúy.

"Hả?" Bàn Tử vẫn còn ngơ ngác nhìn hắn.

"Cậu nhìn chỗ này đi." Hạo Thiên Chân đã đi đến bên bức tường, chỉ vào bức bích họa bên trên.

Lúc này Bàn Tử và Ngốc Tiểu Muội mới nhìn rõ trên bích họa vẽ cái gì.

Đó là một cảnh tượng tàn nhẫn, một nhóm người đang đứng chờ bị chém đầu.

Chém đầu không đáng sợ, đổ máu cũng không đáng sợ, cái đáng sợ là nụ cười nở trên môi những người sắp bị chém kia.

Nụ cười đó nhìn cực kỳ quỷ dị.

Bình thường nếu bị chém đầu, ai nấy đều phải kinh hoàng bất an chứ.

Hoặc giả là người nhất tâm cầu chết thì mặt mang nụ cười giải thoát, nhưng nụ cười này...

đúng kiểu cười giả tạo, nhìn sao cũng thấy lạnh tóc gáy.

“Không phải chứ!

Chuyện gì vậy?

Sao họ lại vui thế?

Bị chém đầu mà còn cười tươi thế kia à?” Bàn Tử thấy xong thì rùng mình một cái, kinh ngạc nói.

“Câu hỏi hay đấy, cậu nên đi mà hỏi họ ấy.” Hắc Hạt Tử giơ ngón tay cái với Bàn Tử.

Sau đó họ nhìn sang bức bích họa thứ hai.

Bức này nhìn còn tàn nhẫn hơn.

Những cái đầu bị chém được gom lại một chỗ, rồi dùng vật sắc nhọn khoét lấy những thứ bên trong đại não, máu chảy đầm đìa...

Bên cạnh có một cái bình, chuyên dùng để đựng não và tủy não.

Nhìn thứ hỗn hợp trắng đỏ lẫn lộn đó, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cảm thấy vô cùng buồn nôn.

“Oẹ!” Bàn Tử không kiềm chế được nữa, nôn khan một tiếng.

“Vãi thật!

Chuyện này là sao?

Cái thứ đó có gì mà phải đựng?

Không phải bị bệnh chứ?” “Còn nữa, cái trò này làm chi cho nó gớm ghiếc vậy?” Bàn Tử vừa nói vừa bịt miệng, cố gắng không để mình nôn ra thật.

Sắc mặt Hạo Thiên Chân cũng không tốt hơn là bao, nhưng không đến mức buồn nôn như Bàn Tử.

Shirley Dương nén cơn buồn nôn, mắt vẫn quan sát quá trình đó.

Sau đó cô chợt nhớ ra một chuyện, chính là cái lò luyện đan đã

thấy trước đó.

"Những thứ này là vật dụng để luyện đan dược lúc trước, những cái đầu lâu chúng ta thấy trước đây chính là dùng cho việc này." Shirley Dương nhìn những cái đầu đó, không khỏi nhớ đến đống đầu lâu đã gặp.

"Đúng, cô nói đúng, chính là như vậy." Hắc Hạt Tử cũng tán thành với Shirley Dương, sau đó hắn cũng hiểu ra, bức bích họa này có lẽ ghi lại quá trình đạt được sự trường sinh, quy trình luyện đan chắc cũng được ghi lại ở đây.

"Hiện giờ thứ chúng ta thấy chắc là quá trình chế tác đan dược, những cái đầu này chính là những cái sọ người chúng ta đã thấy trước đó." Hắc Hạt Tử có thể khẳng định tác dụng của những bộ não này.

Chỉ là cảnh tượng này quá mức máu me.

Dưới cung điện lộng lẫy thế này mà lại có những bức họa kinh khủng như vậy, thật không dám khen tặng.

Khán giả trong phòng livestream thấy bích họa này, tuy không phải trực tiếp tại hiện trường, nhưng chỉ cần tưởng tượng thôi cũng thấy tàn nhẫn và buồn nôn. 【Mẹ ơi!

Lúc mới thấy mấy cảnh này, tôi còn tưởng mình hoa mắt thấy tiên nữ nghênh tiếp, cứ ngỡ bước vào thiên cung.】 【Bớt giỡn đi!

Thiên cung gì chứ?

Đây là kiểu treo đầu dê bán thịt chó, thiên cung đội lốt địa ngục, cảnh tượng này tởm quá, tôi không dám nghĩ cũng chẳng dám nhìn nữa.】 【Cái nơi này đáng sợ thật, sở thích kiểu gì thế này?

Lại đi ghi lại toàn bộ quá trình này, sợ quên hay sao?】 【Chúng ta mới thấy một phần thôi, phần còn lại là gì vẫn chưa biết, liệu có phải ý là nếu chúng ta làm theo bích họa của Tây Vương Mẫu thì có thể

trường sinh không?】【Lầu trên, ông cũng dám nghĩ thật đấy, Tây Vương Mẫu nghiên cứu đan dược cuối cùng là cái gì nhỉ?

Gọi là Thi miết đan đúng không?

Ăn vào thành cái dạng gì rồi?

Ông không thấy à?

Cuối cùng toàn phải vào viện tâm thần hết, quên rồi sao?】【Thứ này người bình thường không làm nổi đâu, giờ là xã hội pháp trị rồi, thời xưa không có nhân quyền còn chẳng thành công, giờ sao mà thành công được?

Đợi đến lúc thành công thì cũng thành kẻ sát nhân rồi, lúc đó lại chẳng ăn kẹo đồng à?】【Hahaha!

Đúng vậy!

Nhọc công khổ tứ cuối cùng nhận án tử hình, haha!

Vẫn là chết thôi!!】【Ối giời ơi!

Cười chết tôi mất, đó là xã hội cũ, chứ đặt vào xã hội bây giờ thì đúng là nhịp điệu của sự tạch sớm!!】Khán giả càng nói càng hăng, nghĩ thôi cũng thấy nực cười.

Nhưng họ cũng rất muốn biết quá trình đó là gì, vạn nhất nếu nghiên cứu thành công thật thì cũng không phải là không có manh mối.

Viện trưởng Mã và Vương giáo thụ khi thấy những gì ghi trên tường thì ai nấy đều kinh ngạc không thôi.

Có thứ này là có thể biết được quy trình nghiên cứu đan dược trường sinh của Tây Vương Mẫu.

Nhưng cách làm này đúng là quá tàn độc.

“Tôi nói này lão Mã, học viện khảo cổ của ông thường xuyên thấy

những cảnh tượng kinh dị thế này à, đúng là chấn động thế gian." Viện trưởng Hàn lúc này nhìn viện trưởng Mã, vẻ mặt đầy sự không tin nổi.

Cái này còn đáng sợ hơn cả việc nghiên cứu sinh vật của họ, dù sao họ nghiên cứu là các loại sinh vật, bao gồm cả rắn rết chuột bọ, nhưng đám người này là nghiên cứu người, lại còn là người sống, nghiên cứu một cách sống sờ sờ.

"Tôi cũng đâu có thường xuyên thấy cảnh này, so với mấy ông thì vẫn chưa là gì, suốt ngày chỉ biết cầm dao mổ xẻ cái này cái nọ." Viện trưởng Mã sao không nghe ra ý mỉa mai trong lời nói của gã?

Lập tức phản đòn không chút khách khí.

"Hai ông thôi đấu khẩu đi, xem tiếp bức bích họa tiếp theo là thế nào đã." Bạch giáo thụ thấy hai lão già cộng lại hơn trăm tuổi đầu còn đứng đó cãi nhau thì mỉm cười, vội cắt ngang cuộc tranh chấp.

Bên trong mộ huyệt.

Sau khi xem bức họa thứ hai, họ thực sự không chịu nổi nên tiếp tục nhìn vào bên trong.

Sau đó thấy đầu của những người này biến thành đầu lâu, đang dùng não của họ để đựng dược liệu, biến thành vật dụng.

Còn có cả quy trình luyện chế đan dược, nhưng sau khi luyện xong, có mấy người đã ăn những viên đan dược đó.

Trong đó có một bóng dáng chính là cô cô của Hoắc Tú Tú – Hoắc Linh.

"Mọi người nhìn kìa!

Đây là cái gì?" Hoắc Tú Tú khi thấy bóng hình quen thuộc, đôi mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân khi thấy bức bích họa trên tường, sắc mặt ai nấy đều thay đổi.

Họ thấy trên bích họa có ba người, hai nữ một nam, trong đó có một người đàn ông mặc quần áo đen, tóc ngắn, sau lưng còn đeo một thanh đao.

Ba người đó đã ăn đan dược, cuối cùng thấy hai người phụ nữ biến thành người giống hệt Hoắc Linh.

Còn người đàn ông kia không thấy rõ mặt, cũng không xác định được người đó có bị biến thành như vậy giống Hoắc Linh không.

"Hửm?

Chương 251

Còn hai người nữa?" Hoắc Tú Tú nhìn những người trên bích họa, không khỏi nhíu mày nói.

"Người đó là ai?" A Ninh chỉ vào người phụ nữ đứng bên cạnh Hoắc Linh.

Nhìn trang phục của ba người thì có thể thấy họ mặc quần áo của đội khảo cổ, họ đến đây là đại diện cho đội khảo cổ sao?

Nghĩ đến đây, Hắc Hạt Tử, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn sang Lâm giáo thụ đang đứng ngẩn ngơ phía sau.

Lâm giáo thụ nhìn ba bóng hình này thấy có chút quen mắt.

"Người phụ nữ đó là Hoắc Linh..." "Còn người phụ nữ kia là..." Lâm giáo thụ sờ vào bức họa trên tường, "Trần Văn Cẩm!" "Trần Văn Cẩm?" Hạo Thiên Chân khi nghe thấy cái tên này thì sững người, thậm chí cảm xúc còn có chút kích động.

Sao có thể chứ?

Sao bà ấy lại ở đây?

Hồi đó trước khi chú Ba mất tích, chú ấy từng nói là muốn đi tìm Trần Văn Cẩm, thuận tiện làm rõ một chuyện.

Còn là chuyện gì thì vẫn chưa ai biết, cậu xuống bao nhiêu ngôi mộ ngoài việc tìm kiếm cổ vật ra thì còn là để tìm manh mối về chú ấy.

Nhưng ở nơi này lại thấy cả Hoắc Linh và Trần Văn Cẩm, chẳng lẽ Trần Văn Cẩm cũng ở đây?

Vậy liệu chú Ba của cậu có ở đây không?

“Cậu quen à?” Lâm giáo thụ nghe giọng điệu của Hạo Thiên Chân thì biết ngay là người quen.

“Đương nhiên là quen rồi, Hoắc Linh là cô cô của Tú Tú, mà Trần Văn Cẩm lại thân với cô cô nhà họ Hoắc, chúng cháu đương nhiên đều biết rõ rồi.” Bàn Tử thấy dáng vẻ của Hạo Thiên Chân thì vội vàng đỡ lời giải thích.

Lâm giáo thụ thấy cũng có lý nên không nghĩ ngợi nhiều.

Bàn Tử thấy Lâm giáo thụ không nói gì, vội nháy mắt với Hạo Thiên Chân.

“Cậu bớt nói lại đi!” “Sao lại phải bớt nói?

Tôi có nói sai cái gì đâu?” Hạo Thiên Chân vẫn còn mông lung, không hiểu tại sao không được nói?

“Thân phận chú Ba của cậu là gì cậu không phải không biết, đối với tụi này thì không sao, nhưng đối với quốc gia, chú cậu là kẻ trộm mộ, vạn nhất mà bị tra ra đến đây thì chú cậu sau này còn sống nổi không?” Hắc Hạt Tử lần này thấy Bàn Tử làm đúng.

“Chú tôi không phải trộm mộ, chú ấy là người của đội khảo cổ...” Hạo Thiên Chân nói đến đây thì có chút chột dạ.

Trước đây đúng là người của đội khảo cổ thật, nhưng bao nhiêu năm nay đi xuống mộ cũng chẳng thông báo cho học viện khảo cổ, chuyện này so với trộm mộ đúng là chẳng khác là bao.

“Được rồi, cậu kìm chế cảm xúc chút đi, đừng nói năng lung tung.” A Ninh cũng đứng bên cạnh bổ sung.

Hạo Thiên Chân gật đầu, không nói gì thêm.

Trái lại, Lâm giáo thụ đứng bên cạnh nhìn bức họa này với vẻ đau thương.

“Hồi đó Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh đều là người của học viện khảo cổ, họ đã mất tích rất nhiều năm rồi, không ngờ họ lại đến đây, và còn ăn cả đan dược trong này.” “Còn khiến Hoắc Linh biến thành cái dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ như thế.” Giọng Lâm giáo thụ vẫn còn vẻ không thể tin nổi, ông cũng không ngờ sau hơn hai mươi năm lại có thể biết được tin tức của họ.

“Lâm giáo thụ, ông và cô cô cùng dì Văn Cẩm thân lắm sao?” Hoắc Tú Tú tò mò nhìn ông, lúc trước khi thấy cô cô, dường như ông không có quá nhiều cảm xúc, cứ như là không quen biết vậy.

“Chúng tôi quả thực rất thân, cháu và cô cô hàn huyên nên tôi cũng không tiện làm phiền, vì thế mới không lên tiếng.” Khi nhắc đến Hoắc Linh, Lâm giáo thụ có chút ngượng ngùng, sau sự ngượng ngùng đó còn là một loại cảm xúc khác lạ.

Tần Dã thấy dáng vẻ của Lâm giáo thụ thì trong lòng đã rõ mười mươi.

E là Lâm giáo thụ đối với Hoắc Linh không chỉ đơn giản là tình đồng nghiệp đâu nhỉ?

“Hồi đó rốt cuộc là có chuyện gì?

Tại sao cô cô cháu lại đến đây?” Hoắc Tú Tú không hiểu lắm.

“Hồi đó chúng tôi biết vị trí Côn Luân có mộ cổ, nhưng lúc đó học viện khảo cổ đồng thời phát hiện ra một ngôi mộ khác, mộ Côn Luân này tạm thời bị gác lại, quyết định giao cho Hoắc Linh và Văn Cẩm dẫn đội đi tiền trạm.” “Nhưng sau khi vào đây, họ đã mất tích.” “Sự mất tích này kéo dài suốt hai mươi năm, chúng tôi từng cử người đến đây tìm kiếm, nhưng cuối cùng những người đi tìm cũng mất tích nốt, nơi này bị thiết lập thành cấm địa, nếu không phải các cháu đến đây, chúng tôi đến giờ cũng chẳng dám tham gia hành động này.” Lâm giáo thụ nói đến đây thì có chút hổ thẹn.

“Lúc đó có bao nhiêu người vào?

Tại sao trên đường đi chúng tôi không thấy những người đó?” Hắc Hạt Tử thắc mắc hỏi.

“Tổng cộng mười người.” Lâm giáo thụ nghĩ ngợi một hồi, cuối cùng cũng đưa ra một con số.

“Mười người?” Bàn Tử nói rồi liếc nhìn bức bích họa trên tường.

Bức họa có Trần Văn Cẩm lúc đó còn có rất nhiều thi thể, những người mặc đồng phục đội khảo cổ cộng lại là mười một người.

Sao lại thừa ra một người nhỉ?

“Lạ thật?

Sao lại thừa ra một người thế này?” Bàn Tử đếm đi đếm lại vẫn là mười một người.

Mà cái người kia... sao trông lạnh lùng thế nhỉ?

Lại còn rất quen mắt nữa.

Không chỉ Bàn Tử nghĩ vậy, mà Hắc Hạt Tử, Hạo Thiên Chân và Hoắc Tú Tú đều đang nhìn chằm chằm vào người trên bích họa.

Họ đều cảm thấy rất quen.

“Có lẽ là bọn Văn Cẩm gặp phải kẻ trộm mộ hoặc là mời thêm viện trợ bên ngoài.” Lâm giáo thụ không nghĩ nhiều, chỉ nhìn vào bức họa.

Ông cũng biết sơ qua về thân phận của Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh, việc thuê thêm người ngoài cũng là chuyện bình thường.

Chuyện này chỉ cần báo cáo lên trên là được.

Nhưng cái bóng đen này... sao thấy quen thế, còn cả thanh đao kia nữa...

Lâm giáo thụ nhìn thanh đao đó rất lâu, cuối cùng dời ánh mắt sang người Tần Dã.

Không chỉ Lâm giáo thụ, mà cả Hắc Hạt Tử, Hạo Thiên Chân, Hoắc Tú Tú và đội trưởng Hàn đều nhìn Tần Dã.

Ngốc Tiểu Muội cũng kinh ngạc không kém khi nhìn hắn.

Người này chẳng phải là Tần Dã sao?

Khán giả trong phòng livestream khi thấy bức bích họa này cũng hoàn toàn sững sờ.

Chẳng phải sao?

Thanh đao này giống hệt đao của Tần Dã.

Thứ rõ ràng nhất chẳng phải là thanh đao đó sao?

Đúng là đúc từ một khuôn ra mà.【Vãi luyện!

Người này không phải Dã ca sao?

Anh ấy đi Côn Luân từ khi nào vậy?

Lại còn từ hai mươi năm trước nữa?】【Mẹ ơi!

Tôi không hoa mắt chứ?

Đó là Dã ca à?】【Không thể nào?

Hơn hai mươi năm trước, Dã ca mới bao nhiêu tuổi chứ?

Anh ấy mới vừa tốt nghiệp đại học mà!!】【Nhưng đó rõ ràng là Dã ca mà!

Thanh đao đó ngoài Dã ca ra tôi chẳng nghĩ tới ai khác, nhưng Dã ca lúc đó mới bao nhiêu tuổi?

Chắc mới vài tuổi chứ mấy?

Vài tuổi đầu mà đã thế này rồi sao?】【Không phải!

Bây giờ tôi chỉ có một suy nghĩ, lúc ở trong sa mạc, Đại tế ti và Nữ vương đều bảo Dã ca là người từ ngàn năm trước, các ông bảo liệu Dã ca có biết xuyên không không?

Nếu không sao lại thế này được?】【Vãi!

Chương 252

Ông cũng dám nói thật đấy, còn xuyên không nữa chứ, sao ông không bảo Dã ca nhà ông là trường sinh bất lão, sống cùng trời đất luôn đi?】 Trên đạn mạc, cư dân mạng đưa ra đủ loại suy đoán về Tần Dã, nhưng tranh cãi nửa ngày vẫn chẳng đi đến đâu.

Họ không hiểu tại sao Tần Dã lại xuất hiện từ hơn hai mươi năm trước, còn đi cùng với nhóm khảo cổ của Hoắc Linh và Trần Văn Cẩm.

Nhìn kiểu gì cũng thấy tuổi tác không khớp.

Không chỉ họ mông lung, mà ngay cả viện trưởng Mã cũng ngớ người.

Bóng dáng Tần Dã xuất hiện trên tường, nhìn thế nào cũng thấy đó chính là Tần Dã mà!

"Không phải chứ!

Chuyện này là sao?

Sao tôi thấy cái bóng người này cũng là Tần Dã nhỉ?

Còn thanh đao kia nữa...

đó chẳng phải đao của Tần Dã sao?" Bạch giáo thụ cũng có chút mông lung, ông đã nhìn kỹ mấy lần rồi, đúng là dáng dấp của Tần Dã.

"Theo lời Lâm giáo thụ, Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh đã mất tích từ hơn hai mươi năm trước, nhưng trước khi mất tích họ đã gặp Tần Dã?

Lại còn cùng nhau xuống mộ?

Tin tức này ông có biết không?" Viện trưởng Hàn quay sang nhìn

viện trưởng Mã, hỏi với vẻ mặt đầy mông lung.

"Chuyện này..." Thực ra viện trưởng Mã cũng không rõ lắm, hồi đó có nhiều chuyện ông cũng không được biết.

"Hồi đó tôi dẫn đội đi một ngôi mộ khác, đợi đến khi tôi về mới biết tin Hoắc Linh và Văn Cẩm cùng cả đội mất tích." "Sau đó tin tức này bị phong tỏa, cấp trên không cho phép nhắc lại về mộ Côn Luân này nữa vì nơi này rất nguy hiểm, do đó bị liệt vào cấm địa." "Nhưng chuyện cụ thể bên trong thế nào thì tôi hoàn toàn không rõ." Viện trưởng Mã nói đến đây cũng thấy mù mờ.

"Ông làm viện trưởng kiểu gì thế?

Sao cái gì cũng không biết vậy?" Viện trưởng Hàn nhìn viện trưởng Mã, nhíu mày vẻ đầy cạn lời.

"Tôi thì làm được gì, đó là ý của cấp trên, tôi cũng chỉ biết làm theo chỉ đạo thôi." Viện trưởng Mã cũng tỏ vẻ vô tội, chuyện này cấp trên không cho hỏi, ông cũng chẳng cách nào đi hỏi sâu hơn được.

"Thế mọi người bảo, đó có phải Tần Dã không?

Thanh đao đó tôi không nhìn lầm đâu, chắc là Tần Dã rồi nhỉ?" Viện trưởng Hàn không quan tâm những người xuống mộ đó là ai, ông chỉ muốn biết người đó có phải Tần Dã hay không.

"Tôi thấy giống, nhưng tôi cũng thấy không giống, tuổi tác không khớp chút nào." Bạch giáo thụ thực sự không hiểu nổi, cái tuổi tác này vẫn không sao khớp lại được.

"Mọi người có nhớ lúc ở Tinh Cổ Thành không?

Lúc đó Đại tế ti và Nữ vương đều bảo chính Tần Dã đã giết họ, lúc đó tôi đã nghi ngờ là Tần Dã rồi, liệu có khi nào cậu ấy thực sự có thể xuyên hành giữa các thời không không?" Vương giáo thụ nghĩ đến khả năng này liền nói ra ngay, nhưng nói thì nói vậy, chưa chắc họ đã

tin.

“Có khi nào là Tần Dã vẫn luôn sống từ đó đến giờ không?

Dù sao cậu ấy cũng đã ăn đan dược của Tây Vương Mẫu mà.” “Nếu suy luận một cách tổng thể, Tây Vương Mẫu là khởi nguồn của tộc Quỷ Động, lẽ ra phải xuất hiện trước cả Nữ vương Tinh Tuyệt, liệu có khả năng Tần Dã vẫn luôn sống đến tận bây giờ không?” Trần giáo thụ ngồi sau lưng Vương giáo thụ, bỗng nhiên ma xui quỷ khiến lên tiếng.

Câu nói này vừa thốt ra, mọi người lập tức sững sờ.

Khả năng này... nghe có vẻ hơi huyễn hoặc quá không?

Nhưng so với việc xuyên không, ý tưởng này nghe còn có vẻ thực tế hơn chút.

Chẳng lẽ Tần Dã vẫn luôn trường sinh?

Không đúng, không nên chứ!

Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh đều ăn đan dược của Tây Vương Mẫu, tại sao Tần Dã vẫn sống bình thường?

Tại sao không bị biến thành cái dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ như Hoắc Linh?

“Cái này chắc không phải đâu?

Đã ăn đan dược thì sao lại không bị giống Hoắc Linh?” Viện trưởng Mã thấy khả năng này không đứng vững.

“Mọi người quên rồi sao, Tần Dã khác với những người khác?

Cậu ấy rất đặc biệt.” “Chưa nói đến cái khác, chỉ riêng dòng máu đó thì có ai bì được?” Trần giáo thụ nói vậy không phải là không có lý do, ông nhớ đến dòng máu rất đặc biệt của Tần Dã.

Máu của cậu ấy có thể giải quyết được Thi miết ở mộ Hiến Vương, còn có thể đẩy lùi rất nhiều tà vật, chỉ riêng dòng máu này thôi, người bình thường đã không thể so bì rồi.

Lời của Trần giáo thụ khiến Bạch giáo thụ, viện trưởng Mã và viện trưởng Hàn đều sững sờ.

Từ lúc Tần Dã bắt đầu livestream, họ vẫn luôn theo dõi.

Suốt chặng đường này, biểu hiện của cậu ấy họ đều nhìn thấu, đối với dòng máu đó quả thực họ rất có hứng thú.

Họ cũng muốn nghiên cứu thử, nhưng mãi vẫn chưa có cơ hội, nhất là viện trưởng Hàn, ông lại càng muốn nghiên cứu hơn, chỉ là không tiện mở lời.

Một đám già đời chúng họ vẫn chưa bàn bạc ra được kết quả cuối cùng.

Bên trong mộ huyệt.

Tần Dã nhìn cái bóng lưng đó, không nói lời nào, rồi tiếp tục quan sát.

Còn Bàn Tử và Hắc Hạt Tử khi nhìn bức họa này lại tiến hành so sánh với bóng lưng của Tần Dã.

Hoàn toàn là cùng một người.

"Các cậu bảo liệu Dã ca có phải người xuyên không tới không?

Hay là người xuyên hành giữa các thời không?" Bàn Tử nói nhỏ với Hắc Hạt Tử.

"Tôi bảo tôi cũng không biết thì sao?

Nhìn thì đúng là Dã ca rồi, nhưng tôi cũng không chắc, đây là chuyện từ hơn hai mươi năm trước, nhưng tuổi của Dã ca không đúng!" "Trước đây còn có thể giải thích được, có thể hiểu là luân hồi

chuyển thế, nhưng cái này thì chịu chết, không giải thích nổi." Hắc Hạt Tử lúc này cũng mông lung, hắn cũng nghĩ không ra.

"Chẳng phải không giải thích nổi sao?

Chìa khóa trên cửa đá chính là đao của Dã ca, các người bảo chuyện này không liên quan đến Dã ca thì ai mà tin cho nổi?" Hoắc Tú Tú cũng nhỏ giọng nói.

Nhưng cô lại nghĩ đến một chuyện, đó là cô và cô cô của mình.

Dường như Tần Dã và cô cô không hề quen biết nhau.

Chuyện này quả thực... rất huyền bí.

Đám sát thủ cũng đang cùng nhau thảo luận.

"Mọi người bảo đây là ai?

Có phải Tần Dã không?" "Tôi đoán là phải đấy, Tần Dã lợi hại thế kia, ai biết được có biết xuyên không hay gì không?" "Xuyên không cái nỗi gì, ông nghĩ gì thế?

Đây có phải phim khoa học viễn tưởng đâu." "Ma cà rồng cũng lòi ra rồi kia kìa, sao ông không bảo đó là phim khoa học viễn tưởng đi?" Đám sát thủ bàn tán xôn xao, họ vẫn nhìn bức bích họa trên tường, cảnh ba người đang ăn đan dược.

Nhưng họ cũng nhận ra một điều, chính là bức họa này là do ai vẽ?

Shirley Dương dõi theo ánh mắt của Tần Dã, tiếp tục nhìn xuống dưới.

Những bức họa bên dưới là cảnh Hoắc Linh nảy sinh biến hóa, không chỉ Hoắc Linh, thậm chí Trần Văn Cẩm cũng vậy, nhưng bức họa cuối cùng là cảnh một người đàn ông và một người phụ nữ rời đi, còn bóng dáng của Trần Văn Cẩm thì không thấy xuất hiện.

Oanh!

Đôi mắt Shirley Dương bỗng nhiên co rụt lại.

Chuyện này không đúng!

Sao lại chỉ có hai người đi ra?

Người phụ nữ kia đâu?

Trần Văn Cẩm đâu?

Tại sao không thấy Trần Văn Cẩm?

“Tần Dã, Trần Văn Cẩm đâu?

Chương 253

Tại sao chỉ có hai người đi ra?

Người còn lại đâu?" Giọng Shirley Dương đột nhiên vang lên.

Mọi người nghe vậy đều nhìn vào bức bích họa trên tường.

Ai nấy đều chú ý thấy hai người trên bức họa đã rời đi.

Và đúng là thiếu mất một người.

Người thiếu đó không ai khác chính là Trần Văn Cẩm.

"Dì Văn Cẩm đâu?

Sao không thấy dì ấy?" Hoắc Tú Tú kinh ngạc nhìn bức bích họa.

"Mọi người bảo, bức họa này là ai vẽ?" Bàn Tử bỗng nhận ra một điều, phong cách bích họa này không giống với những bức ở cửa, nó mang hơi hướng trừu tượng hơn.

Gần với phong cách hiện đại.

Đầu óc mọi người như nổ tung, nóng bừng lên.

Trần Văn Cẩm chắc không giống như Hoắc Linh, vẫn còn sống chứ?

Cái dạng đó đúng là quá đáng sợ.

Lát nữa liệu có từ xó xỉnh nào chui ra một bóng người không.

Thế là họ đều nhìn quanh quất xung quanh, nhưng chẳng phát hiện ra gì.

Thậm chí nơi này còn chẳng có chỗ nào để ẩn nấp, chắc bà ấy không ở đây đâu nhỉ?

"Trần Văn Cẩm vẫn luôn ở đây, chỉ là chưa xuất hiện thôi." Tần

Dã sau khi vào đây đã nói câu đầu tiên.

“Vậy hiện giờ bà ấy ở đâu?” Hạo Thiên Chân rất muốn biết liệu bà ấy có biết chú Ba của cậu đang ở đâu không?

“Tạm thời bà ấy sẽ không xuất hiện.” Tần Dã lắc đầu.

“Tạm thời không xuất hiện, nhưng sau này vẫn sẽ xuất hiện chứ.” Hạo Thiên Chân lúc này nhìn Tần Dã với vẻ đầy hy vọng.

Chỉ cần Trần Văn Cẩm còn ở đây thì vẫn còn cơ hội hỏi ra được chút thông tin.

Ngay lúc mọi người còn đang mải nghiên cứu bích họa trên tường thì Bàn Tử nghe thấy tiếng sấm rền vang từ phía sau.

“Hửm?

Mình nghe nhầm à?” Bàn Tử vội vàng quay lại nhìn phía sau, vẻ mặt vẫn còn mông lung.

“Sao thế?” Hạo Thiên Chân không hiểu hỏi.

Hạo Thiên Chân cũng thấy Bàn Tử đang nhìn chằm chằm phía sau nên cũng nhìn theo, kết quả chẳng thấy gì cả.

“Không có gì, hình như lúc nãy tôi nghe thấy tiếng gì đó, chắc là nghe nhầm thôi.” Bàn Tử nói rồi không quên nhìn lại phía sau một lần nữa.

Cuối cùng không thấy gì, gã mới thu hồi ánh mắt.

Ngay lúc gã định tiếp tục nghiên cứu bích họa thì tiếng sấm rền lại vang lên.

“Hửm?” Bàn Tử lại ngoái đầu nhìn, kết quả vẫn không có gì.

“Cậu sao thế?

Sao cứ ngoái đầu lại hoài vậy?” Hắc Hạt Tử cũng chú ý đến sự

bất thường của Bàn Tử, hắn hồ nghi hỏi.

"Tôi cứ nghe thấy tiếng sấm nổ ấy, mọi người không nghe thấy gì à?" Bàn Tử tập trung tinh thần, vẫn đang nhìn về hướng phát ra âm thanh, nhưng chẳng nghe thấy gì nữa, thậm chí gã còn tưởng mình bị ảo giác.

"Tiếng sấm?

Cậu nghe nhầm rồi à?" Hạo Thiên Chân nghe xong thì cạn lời, nơi này là cung điện, sao có tiếng sấm được?

Chắc chắn là gã nghe nhầm rồi.

"Không đâu!

Tôi nghe thấy hai lần rồi mà?

Chẳng lẽ cả hai lần đều nhầm?

Lỗ tai của Bàn gia tôi không phải để trưng đâu nhé, tuy không nhạy bằng Dã ca nhưng tôi khẳng định chắc chắn mình không nghe nhầm." Bàn Tử nói rồi vỗ ngực đầy tự tin, vội vàng giải thích.

"Thế thì chắc chắn là bụng tụi tôi đói rồi, từ nãy đến giờ chúng tôi vẫn chưa được ăn miếng nào vào bụng." Một tên sát thủ thẹn thùng nhìn họ, cúi đầu lí nhí nói.

"Đúng thế!

Tôi cũng đói rồi, lúc nãy bị Hạn Bạt đuổi, giờ thể lực cạn kiệt cả rồi." "Dã ca!

Giờ tụi em ăn gì đó được không?

Đói quá rồi." "Đúng thế!

Tụi mình nghỉ ngơi một lát được không?

Các anh thì ăn no rồi, chứ tụi em chỉ mới ăn chút lương khô thôi..."

Đám sát thủ xoa bụng, giờ đã trống rỗng cả rồi.

Ối giời ơi!!!

Đúng lúc này, bụng của mấy tên sát thủ kêu lên sòng sọc, khiến họ càng thêm ngại ngùng.

Tần Dã cũng xoa bụng mình, cộng thêm môi trường ở đây cũng khá tốt, hắn quay sang nhìn A Ninh và Hoắc Tú Tú.

"Tôi muốn ăn mì." "Được." Đối với yêu cầu của Tần Dã, họ chẳng bao giờ từ chối.

Hai người phụ nữ lấy bột mì và bát đũa xoong nồi ra chuẩn bị nhào bột, còn lấy cả rau xanh đã rửa sạch chuẩn bị sẵn.

Shirley Dương, Hạo Thiên Chân và đội trưởng Hàn cũng vào giúp một tay.

Người đông thế này, nếu ai cũng ăn thì cũng cần phải chuẩn bị kỹ lưỡng một chút.

Đám sát thủ nghe thấy được ăn, họ lấy lương khô trong túi ra, vừa ăn vừa nhìn họ đun nước nấu mì.

"Tôi cũng muốn ăn mì nóng, cái thứ này nuốt không trôi nổi nữa rồi..." "Tôi cũng muốn ăn mì." "Húp chút nước dùng nóng thôi cũng tốt rồi!" Đám sát thủ nhìn nồi nước dùng, cảm thấy lương khô trong tay đúng là khó nuốt chết đi được.

"Muốn ăn thì vào giúp đi." Hoắc Tú Tú tuy không thích mục đích của họ, nhưng thấy lúc gặp Hoắc Linh họ cũng đã ra sức giúp đỡ, chuyện này cô vẫn ghi nhớ.

Cho họ ăn chút đồ cũng chẳng sao, dù sao Dã ca cũng dạy làm người phải biết ơn.

"Thật hả?" Đám sát thủ nghe xong mừng rỡ ra mặt, vội vàng xông

vào giúp rửa rau, nhào bột, còn lấy cả nồi dã chiến của mình ra giúp Hoắc Tú Tú bận rộn.

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử thấy đám sát thủ vào giúp, ba người cũng nhàn hạ hẳn ra, thế là bắt đầu quan sát bức tường đá.

Thấy những hình chạm khắc trên tường, họ bắt đầu phân tích.

Đúng lúc này, Bàn Tử lại nghe thấy tiếng ầm ầm, âm thanh đó giống hệt tiếng thiên lôi.

Lần này gã có thể khẳng định mình không nghe nhầm, không phải tiếng bụng đói kêu, mà thực sự là tiếng sấm.

Bàn Tử đi về phía cửa, nhìn lên bức tường trên hành lang dài.

Khi nhìn thấy bức bích họa này, cả người gã đờ ra.

"Thiên Chân!

Hạt Tử, hai cậu mau lại đây!" Bàn Tử hồi lâu mới hoàn hồn, vội vàng nhìn vào vị trí trên tường.

Giọng gã tràn đầy vẻ kinh ngạc và nghiêm trọng.

"Sao thế?" Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử nhìn nhau, thấy sắc mặt Bàn Tử không ổn liền vội vàng đi tới hỏi.

"Hai cậu nhìn kìa!" Bàn Tử run rẩy chỉ tay vào bức bích họa trên tường.

Hai người nhìn theo hướng chỉ, lập tức thấy thiên nữ trên đó đang nở nụ cười.

Tấm áo lụa trên người như đang bay múa theo điệu nhảy, được chạm khắc rõ nét trên tường đá.

Chương 254

“Sao vậy?

Chẳng phải vẫn là thiên nữ sao?

Có gì không đúng à?” Hạo Thiên Chân chưa nhìn ra điểm khác biệt.

“Không phải, cậu nhìn kỹ đi, đây đúng là thiên nữ, nhưng vị trí này không đúng, đó không phải vị trí lúc nãy.” Bàn Tử nhớ rất rõ, bên cạnh cây cột hành lang có một thiên nữ, nhưng thiên nữ đó giờ lại không ở đó, chuyện này rất bất thường.

“Không có đâu, tôi nhớ đúng là vị trí này mà.” Hạo Thiên Chân thấy khả năng này không lớn, “Đây là hình chạm khắc, không phải cái gì khác, cậu nghĩ nhiều quá rồi.” “Không!

Thiên Chân, cậu nhìn kìa.” Hắc Hạt Tử định mỉa mai Bàn Tử quá nhạy cảm, nhưng khi nhìn vào hình chạm khắc tiên nữ đó, đôi mắt hắn bỗng co rụt lại.

Hạo Thiên Chân nhìn theo hướng mắt của Hắc Hạt Tử, kết quả thấy trên mặt thiên nữ đang mang nụ cười, nụ cười đó càng lúc càng đậm hơn.

Hơn nữa còn có thể thấy rõ bằng mắt thường là nụ cười đang nhếch lên.

Cả ba người khi thấy cảnh này đều đồng loạt ngây người.

Đầu óc mông lung cả đi.

Oành!

Tiếng sấm lại vang lên, nổ vang trong đầu ba người.

Chuyện này...

“Thiên Chân!

Chuyện này là sao?

Có phải tôi hoa mắt rồi không?” Bàn Tử vội vàng dụi mắt, không dám tin nói.

“Chắc là không đâu, vì tôi cũng thấy rồi, tôi thấy thiên nữ đó đang cười...” Giọng Hạo Thiên Chân run rẩy, cậu cứ ngỡ mình nhìn nhầm.

“Mau đi tìm Dã ca!

Cái nơi này có vấn đề rồi.” Hắc Hạt Tử phản ứng nhanh nhất, quay người định chạy đi.

Kết quả thấy Hoắc Tú Tú từ bên cạnh đi tới, đang hồ nghi nhìn ba người họ.

“Mọi người sao thế?” Hoắc Tú Tú thấy sắc mặt ba người không tốt, đầy vẻ khó hiểu, “Đừng có đứng đây nữa, cơm chín rồi kìa.” “Tú Tú, cô đến đúng lúc lắm, tôi bảo cô nghe này, trong này...” Bàn Tử định nói, đang định kéo cô xem thiên nữ trên tường thì phát hiện thiên nữ đó đã khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Làm gì còn nụ cười nào, làm gì còn dáng vẻ bay lượn, cứ như thể lúc nãy chẳng có chuyện gì xảy ra vậy.

“Trong này làm sao?

Anh nói đi chứ?” Hoắc Tú Tú hồ nghi nhìn bức tường, chờ gã nói tiếp.

Hạo Thiên Chân vội đưa tay sờ lên tường đá: “Sao có thể chứ?

Rõ ràng lúc nãy chúng tôi thấy thiên nữ này cử động, là thật đấy, cả ba người chúng tôi đều thấy.” “Đi, mau đi tìm Dã ca, chúng ta phải nói rõ với anh ấy.” Hắc Hạt Tử cũng nhận ra tình hình không ổn, tốt

nhất là nên báo với Tần Dã một tiếng.

“Đi!” Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng tán thành.

Hoắc Tú Tú khó hiểu nhìn bức tường, chuyện này là sao?

Họ đã thấy cái gì vậy chứ?

Ba người vội vàng đi tới bên cạnh Tần Dã, thấy hắn đang ngồi ăn mì ở đó. "Dã ca!

Tôi bảo anh cái này!

Bọn tôi vừa thấy..." Bàn Tử chưa nói hết câu đã bị ánh mắt của Tần Dã ngăn lại. "Ăn đồ đi." Tần Dã không có ý muốn nghe, đầu cũng chẳng ngẩng lên, cứ thế ăn mì. "Không phải đâu!" Bàn Tử định giải thích nhưng Tần Dã không cho cơ hội. "Ăn đồ đi!" "Dã ca, bọn tôi thấy..." "Tay nghề của A Ninh rất tốt, cậu mau ăn đi, mì nát ra là không ngon đâu." Bàn Tử định nói tiếp nhưng Tần Dã nhất quyết không tiếp lời.

Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử ở bên cạnh nhìn ra ý của Tần Dã, vội bịt miệng Bàn Tử lại. "Mau ăn đồ đi đã, ăn xong rồi nói." "Dã ca không muốn nói nhiều với cậu đâu, bớt lời đi." Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân mỗi người một câu bên tai Bàn Tử.

Bàn Tử nghe vậy không nói nữa mà gật đầu lia lịa, không dám nói thêm.

Ngốc Tiểu Muội nhận lấy bát mì, nhỏ nhẹ ăn từng chút một, không biết Hoắc Tú Tú và A Ninh nấu nướng kiểu gì mà món ăn làm ra còn ngon hơn cả ngoài tiệm.

Nhiếp ảnh gia vẫn hướng ống kính về phía Tần Dã, hành động kỳ quặc của ba người khiến tất cả cư dân mạng đều không hiểu nổi. 【Chuyện gì thế này?

Sao tôi thấy ba người này cứ lấm la lấm lét thế?

Nhìn kỳ quặc quá vậy?】【Đúng thế!

Nhìn cứ 'cẩu lý cẩu khí', hình như có chuyện muốn nói nhưng Dã ca lại không cho nói!】【Bàn Tử có chuyện muốn báo mà, liệu có xảy ra chuyện gì không?】【Rất có khả năng, chỗ này chắc chắn có vấn đề, nhưng Dã ca không cho nói thì chắc chắn là có lý do.】【Mẹ kiếp!

Cái chỗ này đúng là bước một bước gặp một cái bẫy, nhìn thì có vẻ yên bình nhưng thực chất bên trong sóng cuộn biển gầm!】【Tôi đang lót dép hóng đây, tình huống này đúng là... rất đáng mong chờ!】Khán giả lúc này đều tràn đầy hiếu kỳ, chờ đợi xem nơi này liệu có xuất hiện nguy hiểm gì không.

Trong mộ huyệt.

Sau khi mọi người đã ăn no uống say, Bàn Tử vẫn lầm bầm nhỏ giọng: "Dã ca, có biến!

Tôi nói anh nghe, cái bức tường kia nó..." Bàn Tử chưa nói dứt câu thì một tiếng gầm phẫn nộ vang lên.

Mọi người đều nghe thấy, nhìn theo hướng phát ra âm thanh thì thấy hình ảnh chém đầu trên bức họa lúc trước bất ngờ hiện ra hư ảnh.

Những hư ảnh này đang từ từ từ trên tường bước xuống, tái hiện lại cảnh tượng vừa xảy ra trên bức tường lúc nãy một cách trực tiếp. "Phập!" Chỉ thấy đầu của người đàn ông kia bị chém đứt, máu bắn tung tóe, mặt đất đầy vết máu đỏ tươi.

Thậm chí còn thấy cái đầu bị chém rơi xuống lăn lóc trên sàn.

Ngốc Tiểu Muội lần đầu thấy cảnh tượng kinh hoàng như vậy, thấy xác chết không đáng sợ nhưng tận mắt xem chém đầu thì đúng là

không biết tả cảm xúc thế nào.

Cô theo bản năng đứng sau lưng Tần Dã, kết quả vừa mới đứng sau hắn thì cái đầu bị chém kia lăn tới ngay dưới chân họ, trên mặt vẫn còn mang nụ cười quái dị.

Rồi cảnh tượng phía sau biến thành cảnh móc não.

Từ bức họa biến thành hành động thực tế, lúc trước nhìn đã thấy buồn nôn, giờ nó diễn ra ngay trước mắt thì ai mà chịu nổi.

Còn cái kẻ móc não kia đúng là thiên tài, sao hắn có thể nhịn nôn mà móc hết cả óc lẫn đậu hũ não ra như thế được?

Hắn nghĩ gì vậy nhỉ?

Sao có thể làm chuyện kinh tởm như thế mà không thấy ghê tay? "Tôi phục cái gã móc não này thật đấy, sao hắn làm được mà không thấy tởm nhỉ?" Bàn Tử vừa nói vừa nôn khan, thỉnh thoảng liếc nhìn kẻ vẫn đang thao tác đằng kia, đúng là đỉnh của chóp. "Lát nữa có khi nào thấy được mặt kẻ đó không?

Có thể quay người lại cho xem là ai không?" Hoắc Tú Tú cố gắng không chú ý đến cảnh tượng đó mà nhìn sang bức họa tiếp theo. "Hy vọng vậy." A Ninh thực ra cũng muốn biết kẻ đó là ai.

Nhưng ai mà ngờ được... thứ họ muốn thấy thì không thấy, thứ không muốn thấy cứ hiện ra mãi, hiện ra không ngừng nghỉ. "Không phải chứ!

Cái lũ này bị bệnh à?

Tôi vừa mới ăn cơm xong, nhìn cảnh này buồn nôn đã đành, sao cứ giữ nguyên khung hình lâu thế, mau chuyển sang cảnh sau đi chứ?" "Mẹ ơi!

Đúng là đòi mạng mà!!" "Thảo!

Tôi làm sát thủ bao nhiêu năm, chưa từng làm chuyện gì biến thái thế này, người Đại Việt các người đúng là ác thật." Đám sát thủ nhìn thấy cảnh này cũng không nhịn được mà chửi thề.

Chương 255

Không chỉ bọn họ, cư dân mạng cũng muốn thổ tào y hệt.

Nửa đêm nửa hôm, gió lạnh thổi vi vu, mèo kêu thảm thiết, lại còn phải xem cảnh tượng buồn nôn thế này.

Còn đáng sợ hơn cả nghe truyện ma. 【Đệch!

Cái muốn thấy thì không thấy, cái không muốn thấy cứ lù lù ra đó, đây đâu phải cuộc sống cho con người!】【Đây đâu phải truyện kinh dị, đây là phim cấp X rồi, mẹ nó!

Tôi muốn nôn!!】【Tôi vừa ăn cơm xong, giờ muốn nôn sạch ra đây, khốn khiếp!】【Không ổn rồi, tôi muốn nôn!】【Các ông nói xem có muốn nôn không, chứ tôi là tôi chịu hết nổi rồi!!】Khán giả ai nấy đều ôm thùng rác nôn thốc nôn tháo.

Còn cảnh tượng đó thì đúng là kinh tởm không lời nào tả xiết.

Trong mộ huyệt.

Ngay khi bọn Bàn Tử vẫn còn đang thấy buồn nôn thì tiếng sấm quen thuộc lại vang lên.

Nhưng lần này khác hẳn, những thiên nữ trên tường hành lang lúc này bay ra khỏi bức tường, truy đuổi về phía họ.

Những cô gái này đang bay múa giữa không trung.

Dáng người tuyệt mỹ, đường cong mềm mại, họ nhìn những thiên nữ này lắc lư trước mắt, thậm chí còn ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng. "A ha... tới đây nào!" Một thiên nữ trong số đó đang lắc lư trước mặt Tần Dã, ngón tay trắng nõn khẽ chạm vào vị trí tim hắn.

Ngón tay thon dài như mang theo ánh sáng, chỉ một cái ngón tay thôi cũng vô cùng quyến rũ.

Tần Dã thần sắc không đổi nhìn thiên nữ này, hoàn toàn không để vào mắt. "Cấm động vào anh ấy." A Ninh thấy vậy liền xông lên gạt phăng ngón tay thiên nữ ra, bắt ả tránh xa Tần Dã.

Thiên nữ nhìn dáng vẻ của A Ninh, ban đầu hơi sững lại, sau đó nhìn cô. "Cô rất xinh đẹp, cô có muốn làm thiên nữ giống tôi không, cô sẽ rất vui vẻ đấy." Thiên nữ vừa nói vừa dùng ngón tay nâng cằm A Ninh.

A Ninh lạnh lùng, đột ngột nắm lấy tay thiên nữ, tung một cú đá cực mạnh vào bụng ả. "Cút!" Khắp người A Ninh tỏa ra hàn khí, nộ hống một tiếng.

Thiên nữ không nói gì, nhưng ánh mắt không còn ôn hòa như trước mà mang theo một tia sát khí.

Còn đám sát thủ khi nhìn thấy những thiên nữ này, mặt ai nấy đều đỏ bừng.

Không biết tại sao, bọn họ đâu phải chưa từng thấy đàn bà, nhưng những người phụ nữ này nhìn thôi đã thấy vô cùng hấp dẫn, khiến họ thích mê thích mệt. "Công tử, anh có muốn làm thần tiên không?

Cùng tôi thành tiên có được không?" "Cùng tôi làm thần tiên đi?

Tôi sẽ khiến anh luôn luôn hạnh phúc." Thiên nữ nhìn đám sát thủ, ngón tay mơn trớn trên mặt họ, thân hình nóng bỏng đong đưa trước mắt, đúng là mê hoặc lòng người.

Đám sát thủ nhìn cảnh tượng khiến máu huyết sôi trào này, mặt đỏ lên một cách rõ rệt. "Được!" "Tôi đi cùng cô!!" Một tên sát thủ không cưỡng lại được sự dụ dỗ của thiên nữ, vội vàng gật đầu.

Ánh mắt hắn cũng lúc này trở nên mê muội. "A ha... công tử, anh

thấy bậc thang kia không?

Anh chỉ cần bước lên đó, anh sẽ giống như tôi, tôi sẽ đưa anh thành tiên." Thiên nữ kia đột nhiên giơ tay chỉ vào một vị trí bên cạnh.

Phía đối diện ngón tay xuất hiện một bậc thang, bậc thang được chế tác từ ngọc thạch trắng nhạt, sạch không tì vết, phía sau bậc thang còn có hào quang thất sắc.

Bất cứ ai nhìn thấy cảnh này cũng sẽ cho rằng đó là bậc thang dẫn tới thiên quốc.

Sau đó ả bay tới cửa bậc thang đó, nở nụ cười mê hồn nhìn tên sát thủ. "Anh tới đi!" "Qua đây đi!" Thiên nữ vẫn không ngừng ngoắc tay, tóc đen và dải lụa cũng tự bay dù không có gió, nhìn cực kỳ câu dẫn.

Tên sát thủ nhìn bậc thang đó, mặt lộ nụ cười si mê, từng bước từng bước đi về phía đó. "Tới đi!" "Qua đây đi!" Thiên nữ kia vẫn ở đó ngoắc tay, dụ dỗ tên sát thủ từng bước tiến lại gần.

Bàn Tử thấy tên sát thủ lộ vẻ xuân tâm đãng dạng, lại còn định đi tới đó, ông định mở miệng ngăn cản thì bị thân hình nóng bỏng của một thiên nữ khác chắn đường. "Công tử, anh có muốn làm thần tiên không?" "Tôi sẽ đưa anh thành tiên, anh có thể vĩnh viễn ở bên tôi?" Bàn Tử nhìn bộ ngực đáng tự hào của ả, khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

Đây là dùng mỹ nhân kế sao? "Tới tới tới, cô bồi tôi ngủ một giấc trước đã, nếu không tôi không chịu đâu." Bàn Tử cười hì hì, nhưng ánh mắt nhìn thiên nữ lại mang theo một tia lạnh lẽo.

Thiên nữ sững sờ, dường như không nghe thấy đề nghị của Bàn Tử mà tiếp tục dụ dỗ. "Anh chỉ cần thành tiên, những người phụ nữ đó đều là của anh..." Bàn Tử nghe vậy, mắt sáng rực lên: "Thật à?" Thiên nữ thấy bộ dạng sắp mắc câu của ông thì cười càng tươi hơn.

"Phải!

Cho nên anh cùng tôi thành tiên đi." Ngay khi Bàn Tử chưa kịp nói gì thì nghe thấy một tiếng kêu thảm. "A..." Tên sát thủ kia đột nhiên hét lên.

Mọi người nhìn theo tiếng động thì thấy tên sát thủ đã đâm đầu vào tường mà chết.

Trên mặt và trán đầy máu tươi.

Rõ ràng hắn đã chết, nhưng trên mặt vẫn mang nụ cười, chỉ là nụ cười này vô cùng quỷ dị.

Cảnh tượng này khiến những người có mặt đều sững sờ.

Thế là chết rồi sao? "Mẹ nó chứ, Bàn gia ta không đánh đàn bà, nhưng chưa ai bảo là ta không được đánh nữ quỷ cả." Bàn Tử nhìn cảnh này, giơ tay tát một cú trời giáng vào mặt thiên nữ.

Thiên nữ kia bị đánh ngã xuống đất, hình bóng cũng theo đó biến mất.

Thấy một tên sát thủ đã chết, những người khác càng thêm cảnh giác.

Đám thiên nữ thấy những người này không mắc lừa, bèn đi tới trước bàn, thổi nhẹ vào lư hương trên bàn, khí tức bên trong lư hương biến thành màu phấn hồng, thậm chí trong không khí còn có mùi hương thoảng qua. "Mọi người bịt miệng lại, hạn chế hô hấp." Tần dã khịt mũi, sau khi ngửi thấy mùi hương liền vội vàng nhìn mọi người xung quanh, lớn tiếng nhắc nhở.

Những người khác vội vàng bịt miệng, cố gắng hạn chế thở.

Họ đều nhìn chăm chằm vào những kẻ tự xưng là thiên nữ kia.

Lúc này trong phòng livestream. 【Không phải chứ!

Sao thế này?

Tên sát thủ kia sao lại chết?

Còn cười hớn hở thế kia nữa.】【Đúng vậy!

Chuyện gì đang xảy ra thế?

Rồi Bàn Tử vừa tát ai một cái nổ đom đóm mắt vậy?

Còn A Ninh đang đá vào không khí à?】【Chắc đó là những hình ảnh chúng ta không thấy được, nhưng họ thì thấy.】【Mẹ kiếp!

Đáng ghét thật, mấy cái cảnh buồn nôn lúc nãy thì cho xem, giờ cảnh hay ho thì chẳng thấy gì, ức chế quá.】【Đó là thiên nữ gì sao?

Lúc nãy tôi nghe họ nói thiên nữ?

Chẳng lẽ có phụ nữ thật?】【Chắc chắn là phụ nữ rồi, cú đá vào không khí của A Ninh rõ ràng là đang bảo vệ Dã ca, ai mà chẳng biết quanh Dã ca ngoài A Ninh và Tú Tú ra thì đến con ruồi cũng không được là giống cái, tôi thấy kẻ làm cô ấy nổi giận như vậy ngoài phụ nữ ra thì chẳng còn ai khác.】【Các ông nhìn xem, khói lư hương sao lại biến thành màu hồng thế kia?

Tại sao nhỉ?】【Tôi thật sự muốn nhìn rõ quá, cái này cũng quá là...】Khán giả thấy tình huống này ai nấy đều xôn xao, chủ yếu là vì họ thấy mình như lũ ngốc, chẳng thấy gì cả, chỉ thấy đám người kia đang tấn công vào không khí.

Chương 256

Cứ như một lũ tâm thần đang lên cơn co giật, còn họ thì như những tên khờ ngồi xem lũ tâm thần đó diễn trò.

Trong doanh trại.

Mã viện trưởng, Hàn viện trưởng cùng Vương giáo sư, Bạch giáo sư nhìn Tần Dã và mọi người đang 'múa máy' ở đó.

Họ đều ngơ ngác nhìn vào màn hình livestream, chuyện này là sao?

Sao lại không thấy gì nữa rồi?

Mã viện trưởng sau khi kinh ngạc thì trầm mặc hồi lâu. "Các ông nói xem họ đang gặp phải thứ gì?" Vì Mã viện trưởng không thấy được nên chỉ có thể thương lượng với họ. "Chẳng phải đã nói rồi sao?

Là gặp thiên nữ à?

Trên tường hiện ra bao nhiêu cảnh tượng kinh tởm như vậy, thiên nữ xuất hiện cũng là thường thôi, chỉ là chúng ta không thấy được, nhưng nhìn sắc mặt A Ninh là biết ngay, con đàn bà đó đang quyến rũ Tần Dã nên bị đá." Vương giáo sư nhìn sắc mặt A Ninh mà bắt đầu suy đoán. "Thiên nữ gì chứ, ông không nghe Bàn Tử nói à?

Không đánh đàn bà, nhưng ông ta đánh nữ quỷ, vậy đó là nữ quỷ!!" Bạch giáo sư lúc này còn nhớ rõ lời Bàn Tử, hình như đúng là như vậy. "Vậy chắc chắn là một nữ quỷ rất đẹp, nếu không sao mê hoặc được đám sát thủ kia đến mức thần hồn điên đảo?

Chắc chắn là rất xinh đẹp." Hàn viện trưởng cũng nói xen vào.

Nhưng tông giọng này không có gì bất thường, chỉ đơn giản là đang thuật lại sự thật. "Vậy còn cái lư hương kia là sao?" Bạch giáo

sư vẫn không hiểu, trực tiếp hỏi Mã viện trưởng. "Có lẽ là có tác dụng gây ảo giác hoặc mê hoặc chăng?" "Có bị trúng độc không?" "Nếu có độc thì cần gì bày trò nữ quỷ ra làm gì?

Độc chết luôn cho rồi chứ?

Với lại tôi thấy Tần Dã rất bình tĩnh, chắc không có chuyện gì đâu." "Tôi nghĩ chắc là không sao, nếu không Tần Dã đã chẳng điềm nhiên như thế." "Tần Dã lúc nào mà chẳng điềm nhiên?

Câu này tôi không thích nghe đâu nhé." "Ông có gì mà không thích nghe, Tần Dã lúc không bình tĩnh đúng là đếm trên đầu ngón tay, có cậu ấy ở đó là không sao hết!" Mã viện trưởng, Hàn viện trưởng và Bạch giáo sư - ba lão già đang vì Tần Dã mà tranh chấp.

Các giáo sư khác phía sau đều câm nín.

Các ông đang nói cái gì vậy?

Bây giờ là lúc quan tâm Tần Dã có bình tĩnh hay không à?

Chẳng lẽ không nên quan tâm đến an toàn của họ trước sao?

Họ đang ở trong vòng nguy hiểm đấy.

Tuy đối với họ đó là nguy hiểm cực lớn, còn với Tần Dã thì không thành vấn đề.

Nhưng dù sao cũng là họ mời Tần Dã lên núi, ít nhiều cũng phải tỏ ra quan tâm một chút chứ.

Các vị giáo sư đều cạn lời nhìn mấy vị đại thụ đầu ngành lúc này đang tranh cãi đến đỏ mặt tía tai.

Đây gọi là chuyện gì cơ chứ?

Trong mộ huyệt.

Tần Dã dùng tốc độ nhanh nhất đánh vỡ lư hương.

Choảng!

Lư hương bằng ngọc bị Tần Dã gạt một cái, lập tức rơi xuống đất phát ra tiếng vỡ giòn tan, những mảnh vỡ trượt dài trên mặt đất vài mét.

Mùi hương cũng theo đó mà tan ra bốn phía.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn lư hương bị vỡ, thấy bên trong rơi ra một viên đá màu trắng, viên đá này đang tỏa ra mùi hương thoang thoảng cùng từng làn khí hồng nhạt.

Bàn Tử nhìn cái lư hương bị vỡ mà tiếc hùi hụi. "Dã ca!

Cái lư hương này quý lắm đấy, cũng coi như vật hiếm có, không cần thiết phải đập vỡ nó đâu, phí quá!" Bàn Tử xót của nói. "Cậu tưởng đây là thứ tốt lành gì à?

Dã ca là người thế nào?

Cái tính ham tiền của anh ấy còn hơn cả cậu đấy, Dã ca đã đập vỡ nó thì chứng tỏ thứ này cực kỳ nguy hiểm." Hạo Thiên Chân nói đoạn không quên liếc Bàn Tử một cái.

Cái thằng cha này đúng là cái gì cũng dám nói, đây là đang livestream đấy, không sợ cuối cùng Dã ca bị gán cho cái tội phá hoại cổ vật sao?

Bàn Tử thấy lời này có lý, bèn nhìn Tần Dã một cách kiên định. "Dã ca, là lỗi của tôi, lỗi của tôi, thật ngại quá!" Bàn Tử không quên xin lỗi Tần Dã.

Suýt chút nữa thì hại Dã ca rồi. "Đừng nói mấy thứ vô dụng nữa, thứ này rất nguy hiểm, còn nguy hiểm hơn cả Thi Hương Ma Dụ." Hắc Hạt Tử nhìn viên đá dưới đất, thần sắc vô cùng ngưng trọng. "Nhiếp Hồn Thạch, tỏa ra mùi hương để khống chế linh hồn và dục vọng của người khác." "Loại mùi hương này không có tính xuyên

thấu mạnh như Thi Hương Ma Dụ, nhưng hít phải thì hậu quả khôn lường, không chỉ thấy được dục vọng của chính mình mà còn bị nó khống chế, cuối cùng sau khi hại chết người, linh hồn sẽ bị hút vào trong đá." "Linh hồn của tên sát thủ lúc nãy đã bị thu vào rồi." Tuyết Lỵ Dương sau khi nhìn thấy viên đá này, chậm rãi lên tiếng.

Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân nghe vậy đều kinh ngạc nhìn Tuyết Lỵ Dương.

Đúng là nhân tài từ nước ngoài về có khác, nhãn quang quả nhiên không tầm thường.

Ở nước ngoài người ta tu luyện cái gì thế nhỉ?

Linh hồn học à? "Không sai, cô nói đúng." Hắc Hạt Tử định thần lại, dành cho Tuyết Lỵ Dương một cái nhìn đầy thán phục.

Bàn Tử nghe mà như lọt vào sương mù, tuy không hiểu rõ Tuyết Lỵ Dương nói gì nhưng nghe thấy nó còn lợi hại hơn cả Thi Hương Ma Dụ thì không thể coi thường được.

Lâm giáo sư và Hàn đội trưởng đều nhìn Tần Dã, chờ hắn hồi đáp.

Hiện tại chỉ có thể xem Tần Dã giải quyết thế nào. "Cậu Tần, chúng ta nên làm gì đây?" Hàn đội trưởng cầm chắc vũ khí trong tay, nếu hắn bảo hủy viên đá này, ông sẽ không ngần ngại mà làm ngay. "Khống chế dục vọng." "Hoặc là cách đơn giản nhất..." Tần Dã quay đầu nhìn Hàn đội trưởng. "Cách gì?" Hàn đội trưởng nghe có cách đơn giản nhất thì mừng quá. "Ngất!" Tần Dã thản nhiên thốt ra một chữ. "Hả?" Hàn đội trưởng cứ ngỡ mình nghe nhầm, ý là gì đây?

Ngất rồi?

Ngất rồi thì chiến đấu kiểu gì? "Đánh ngất chính mình thì sẽ không còn dục vọng, thứ này tự nhiên vô hiệu, linh hồn cũng sẽ ở trạng thái suy yếu, lúc đó thứ này cũng không thể lôi linh hồn ra được." Tần Dã

nói lời này vô cùng vân đạm phong khinh, cứ như đang hỏi 'Cậu ăn cơm chưa?' đơn giản vậy thôi.

Khóe mắt Hàn đội trưởng giật giật, đây mà là cách tốt nhất sao?

Ừ thì...

đúng là đơn giản thật, cũng thô bạo thật.

Chỉ là cái lý lẽ này khó lòng mà chấp nhận được. "Dã ca!

Tôi không tự xuống tay được!" Một tên sát thủ sau lưng Tần Dã không muốn chết, nghe Tần Dã nói vậy thì không chút do dự.

Bọn họ quyết định trực tiếp ngất đi cho lành.

Tần Dã thấy vậy, không ngần ngại giơ tay đánh ngất tên sát thủ đó.

Cái yêu cầu này hắn mới nghe lần đầu, thôi thì thành toàn cho hắn, cũng coi như là làm việc thiện tích đức.

Chương 257

Còn đám sát thủ khác thấy Tần Dã nhiệt tình giúp đỡ như vậy thì khóe miệng đều giật giật.

Ra tay nhanh thật đấy, không thèm do dự lấy một giây sao?

Bảo ra tay là ra tay luôn?

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Hoắc Tú Tú đều cạn lời nhìn tên sát thủ nằm bò dưới đất.

Cái thằng này tin tưởng Dã ca thế sao?

Hắn nói gì là nghe nấy à?

Không sợ Dã ca đang lừa các người sao? "Thế còn ai muốn bị đánh ngất nữa không?

Tôi sẵn lòng phục vụ." Bàn Tử nói xong còn bẻ khớp tay răng rắc. "Không cần!" "Chúng tôi tự làm!" "Tôi cũng thế!" Đám sát thủ vội vàng xua tay, tự giáng cho mình một cú thủ đao vào gáy, cuối cùng đều đổ rạp xuống đất, bất động.

Có thể thấy, bọn chúng ra tay thật đấy.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn đám sát thủ tự 'kết liễu' chính mình, không khỏi cảm thấy uy lực của Dã ca quá lớn, chỉ một câu nói thôi mà bọn chúng coi như thánh chỉ.

Thấy đám sát thủ tự xử gọn lẹ, Ngốc Tiểu Muội và Hàn đội trưởng đều đơ ra. "Tần Dã, cái này thực sự có hiệu quả sao?" Ngốc Tiểu Muội lúc này nhỏ giọng hỏi. "Dĩ nhiên là không rồi, tôi đùa cho Hàn đội trưởng vui thôi." "Không ngờ bọn họ lại tin là thật." Tần Dã quay sang nhìn cô, nói một cách vô cùng nghiêm túc. "Vậy sao anh còn nói thế?" Ngốc Tiểu Muội không hiểu. "Bọn họ ngất đi mới không

làm hỏng chuyện." Tần dã đột nhiên quay sang Ngốc Tiểu Muội: "Tuyết Lỵ Dương giải thích về Nhiếp Hồn Thạch không sai, nhưng có một điểm cô ấy không biết, Nhiếp Hồn Thạch thích nhất là nhiếp lấy những linh hồn tà ác, mỗi lần hấp thụ được một ác linh, sức mạnh của nó lại tăng thêm một phần." Tuyết Lỵ Dương nghe xong, đột nhiên nhận ra một điều.

Mùi hương của lư hương này dường như xuất hiện ngay sau khi tên sát thủ kia chết. "Hả?

Sao tôi chẳng hiểu gì vậy?" Ngốc Tiểu Muội vẫn mù mờ. "Tôi bảo này đại muội tử!

Cô không thông minh thật đấy à?

Bọn này là sát thủ, trong đầu toàn là kỹ thuật và thủ pháp giết người, không động tà niệm thì làm sao làm sát thủ được?" "Dã ca không phải thương xót bọn chúng chết hay sống, mà là không muốn vì chúng nó mà liên lụy đến các người." Bàn Tử thấy tính cách lơ ngơ của Ngốc Tiểu Muội, không nhịn được mà mắng một tiếng.

Ngốc Tiểu Muội lập tức hiểu ra, vội nhìn Tần Dã.

Tần Dã đúng là khổ tâm quá đi.

Cảm động quá.

Ánh mắt Ngốc Tiểu Muội nhìn Tần Dã tràn đầy sự cảm động.

Trong phòng livestream.

Chứng kiến cảnh đám sát thủ tự mình đánh ngất chính mình, khán giả thực sự không nhịn được cười... 【Haha!!

Cười chết tôi mất!!

Lần đầu thấy có người tự mình 'miểu sát' chính mình như vậy.】 【Chứ còn gì nữa!

Dã ca của tôi vẫn đáng yêu như thế, yêu chết đi được, tôi thấy Dã ca chẳng thay đổi gì cả, nói chuyện vẫn cứ khiến người ta không tài nào đoán nổi.】【Haha!!

Nhìn mấy tên sát thủ tự xử mà tôi cười đau cả ruột!!】【Đúng là Dã ca của tôi, cách này đúng là tuyệt đỉnh, giải quyết nhẹ nhàng mấy rắc rối do đám sát thủ gây ra, haha!!】【Mấy tên sát thủ chắc có nằm mơ cũng không ngờ mình lại bị ghét bỏ đến thế.】【Dã ca nghĩ thật chu đáo, mấy tên này đúng là gánh nặng, không ngần ngại mà loại bỏ gánh nặng ngay.】【Ông bảo đám sát thủ là gánh nặng, sao không giết quách đi cho rồi?

Giữ lại làm gì?】【Ông ngốc à?

Bọn chúng đều có tiền, vạn nhất tìm được cơ hội cứu ra thì đó chẳng phải là ngân hàng di động sao?

Đó là ngân hàng đấy!!!】Khán giả lúc này đang xoay quanh Tần Dã để thảo luận, nhưng đa phần đều là chế giễu đám sát thủ.

Đối với lời của Tần Dã đúng là tuân lệnh rắp tắp, bảo ngất là ngất luôn!

Không ngất được thì tự đánh cho ngất, lại còn toàn tự xử nữa chứ.

Càng nghĩ càng thấy nực cười.

Trong mộ huyệt.

Tần Dã nhìn viên Nhiếp Hồn Thạch này, định giơ tay bắt lấy nó thì đột nhiên viên đá trực tiếp bay lên từ dưới đất.

Nó lao thẳng về phía hành lang cửa ra vào. "Chạy đi đâu." Bàn Tử nhanh tay lẹ mắt tóm lấy Nhiếp Hồn Thạch, cứ ngỡ là bắt được rồi, nhưng rõ ràng ông cảm nhận được một lực lượng cực mạnh đang không ngừng kéo mình đi.

Sau đó thấy Bàn Tử đột nhiên nằm bò ra đất, viên đá trong tay kéo theo ông cùng bay đi. "Á á á!!!" "Bàn Tử!" Hạo Thiên Chân, Hắc Hạt Tử và Hoắc Tú Tú đồng thanh hét lên.

Nhìn Bàn Tử cứ thế bị Nhiếp Hồn Thạch kéo đi, họ vội vàng đuổi theo phía sau. "Buông tay ra!" "Mau buông tay ra!" Hạo Thiên Chân thấy Bàn Tử như vậy, vội lớn tiếng hét. "Mẹ nó chứ, ông tưởng tôi không muốn buông à?

Tôi không buông ra được!!" Bàn Tử hét lên đáp lại, tay ông như bị dính chặt vào nó, làm thế nào cũng không rời ra được.

Không chỉ không buông được, thậm chí lòng bàn tay còn thấy nóng rát.

Nhiệt độ từ Nhiếp Hồn Thạch truyền tới khiến ông sắp chịu hết nổi.

Bàn Tử lúc này thấy mình như đang bị tra tấn, không chỉ lòng bàn tay đau mà mông với gót chân cũng đau theo vì bị kéo lê trên sàn. "Bàn Tử!" Hạo Thiên Chân lúc này hét đến lạc cả giọng.

Bàn Tử vẫn còn đang ngơ ngác thì nhìn về phía trước một cái, hồn vía lên mây luôn.

Cái thứ này đang lao thẳng về phía bức tường, đây là muốn tông chết ông rồi. "A..." Bàn Tử theo bản năng ôm lấy đầu, chuẩn bị tinh thần ăn trọn cú va chạm.

Vút!

Bàn Tử và Nhiếp Hồn Thạch cứ thế lao thẳng vào bên trong bức tường.

Bức tường đó như một cánh cổng hư ảo, đột ngột kéo Bàn Tử vào trong.

Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân thấy vậy định lao theo, nhưng giây tiếp theo...

Rầm!

Cả hai đâm sầm vào tường, bị đánh bật trở lại.

Hai người ngã ngồi dưới đất, ánh mắt đầy kinh ngạc nhìn bức tường.

Tại sao?

Tại sao Bàn Tử vào được mà họ lại không vào được?

Ở bên trong bức tường, Bàn Tử lúc này đang bay về phía trên, bức tường lúc này ngoài thiên nữ ra còn có một thiên cung vàng son lộng lẫy.

Trong nháy mắt, Bàn Tử bị Nhiếp Hồn Thạch đưa vào trong thiên cung, cuối cùng biến mất không còn tăm hơi.

Chứng kiến cảnh này... tất cả mọi người đều ngớ người.

Từ lúc sự việc xảy ra đến giờ chưa đầy một phút.

Đã thấy Bàn Tử biến mất tăm trong bức tường.

Chương 258

Làm sao mà chấp nhận nổi đây? "Dã ca!" Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử không màng đến cái mông đau điếng, vội nhìn Tần Dã.

Giờ họ cũng chẳng biết phải làm sao. "Ở đây canh giữ." "Đừng để thiên nữ mê hoặc, lúc cần thiết có thể dùng súng hỏa phù để kháng cự." Tần Dã đột nhiên rút Hắc Kim Cổ Đao, nói xong liền vung nhẹ về phía bức tường.

Chỉ thấy trên tường xuất hiện một luồng kim quang, Tần Dã không chút do dự lao vào.

Giây tiếp theo!

Họ thấy trên tường xuất hiện một bóng đen đang chạy về phía thiên cung. "Dã ca!

Chờ tôi với!" Hoắc Tú Tú định lao vào, cô cố gắng xông tới trước khi kim quang biến mất, nhưng luồng ánh sáng này như một bức tường vô hình, từ chối cô ở bên ngoài. "Tú Tú!" A Ninh thấy Hoắc Tú Tú bị bật ngã, vội đỡ cô dậy.

Hoắc Tú Tú đứng lên, nhìn luồng kim quang đó, đáy mắt đầy vẻ không thể tin nổi, tại sao lại thế này?

Tại sao anh ấy vào được mà cô thì không? "Chúng ta cứ đợi ở đây đi, Dã ca có tính toán của mình." Hắc Hạt Tử cũng rất tò mò, nhưng ông không nghĩ nhiều mà làm theo ý Tần Dã.

Đã không vào được thì ở ngoài chờ.

Hàn đội trưởng và người của đội khảo cổ nghe vậy, tự giác đứng sang một bên.

Ngay lúc này, thiên nữ trên tường lại từ bên trong hiện ra, lao về

phía xung quanh họ. "Mẹ nó!

Tôi đang rầu không có chỗ trút giận đây, các người lại dám tới, trả anh em lại cho tôi." Hạo Thiên Chân rút súng hỏa phù ra, xả đạn vào người thiên nữ. "A!" Thiên nữ đau đớn thét lên.

Kẻ tự xưng là thiên nữ lúc này lộ ra bộ mặt thật, khuôn mặt tuyệt mỹ bỗng chốc biến thành một khuôn mặt đầy giòi bọ.

Cả mắt lẫn những chất dịch đen ngòm không tên chảy dài xuống gò má.

Nhìn vô cùng tởm lợm. "Cỡ này mà cũng dám gọi là thiên nữ à?" Hạo Thiên Chân khinh bỉ nhìn ả, tặng thêm một phát súng vào mặt.

Thiên nữ đó bị lửa lớn thiêu rụi đến mức hồn phi phách tán.

Hắc Hạt Tử, Hoắc Tú Tú và A Ninh cũng ra tay giúp sức tiêu diệt đám thiên nữ.

Khán giả trong phòng livestream vẫn chưa hết bàng hoàng trước cảnh Bàn Tử và Tần Dã biến mất trong bức tường.

Đến giờ vẫn không hiểu bức tường đó là thế nào.

Nhưng bình luận lúc này đã nhảy lên như điên. 【Á á á!!

Mẹ nó!

Xuyên tường thuật!

Tôi vừa thấy xuyên tường thuật!!】 【Mẹ ơi!

Đệch!

Tôi thấy xuyên tường thuật kìa, đây là thứ tôi được xem hả?

Chuyện này mà kể ra thì liệu có ai tin không?】 【Có!

Vì tôi cũng thấy rồi, nên tôi tin!】 【Khốn khiếp!

Thế giới này ảo ma quá, tôi vừa thấy chuyện mà nằm mơ cũng

không dám nghĩ tới, tôi có thể nói là tôi không chấp nhận nổi chuyện này không?】【Làm quen đi, đi theo Dã ca chúng ta sẽ thấy rất nhiều cảnh tượng mà người khác không thấy được, mở ra cánh cửa dẫn tới một thế giới mới hoàn toàn!!】【Đúng đúng đúng!!

Giờ tôi chỉ muốn biết Dã ca và Bàn Tử sẽ gặp chuyện gì, tiếc là không thấy được!!】【Giá mà livestream trực tiếp được bên trong thì tốt quá!】【Cứ đợi xem, biết đâu lát nữa lại thấy thì sao?】Khán giả bàn tán xôn xao.

Họ lúc này chỉ muốn xem tình hình bên trong bức tường, nhưng không thấy được, đúng là tiếc hùi hụi.

Trong mộ huyệt.

Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân đang tiêu diệt đám thiên nữ.

Ngay khi đám thiên nữ sắp bị họ quét sạch thì một nhóm người tiến vào cung điện.

Hắc Hạt Tử thấy nhóm người này vào thì khựng lại, khi nhìn thấy bộ vest quen thuộc thì lập tức hiểu ra.

Là Chris, Marcos và Fatmi, nhưng sau lưng ba người này còn có ba người nữa, đều mặc vest.

Màu tím, màu xanh lục, màu vàng.

Hạo Thiên Chân thấy vậy, theo bản năng trợn tròn mắt. "Đệch!

Cầu vồng à?

Ẩn thị nhất tộc đây là đại quân cầu vồng à?" "Mấy bộ vest này nhìn đúng là sến sẩm hết chỗ nói." Hạo Thiên Chân không khách khí mà mỉa mai.

Gã đàn ông mặc vest xanh dẫn đầu nhíu mày, khuôn mặt trắng nõn lộ vẻ không vui.

Đôi mắt xanh lục quét qua từng người, khi nhìn thấy Tuyết Lỵ Dương, Hoắc Tú Tú, A Ninh và Ngốc Tiểu Muội, mắt gã lóe lên một tia cười cợt.

Sau đó gã sa sầm mặt nhìn Chris. "Các người bị đám người này bắt nạt sao?

Thật vô dụng!" Đối mặt với sự chỉ trích, Chris rất không phục, nhưng nghĩ đến việc hiện tại cần sự giúp đỡ của họ, gã chỉ có thể nhẫn nhịn.

Mẹ kiếp!

Cái cảm giác không nói được đúng là khó chịu. "Không phải họ, là tên đàn ông tên Tần Dã kia, Laura chết dưới tay hắn." Marcos thấy Chris nhẫn nhịn, vội vàng lên tiếng. "Các người giết người của Ẩn thị nhất tộc thì đáng chết!" "Nhưng bốn cô nương này thì có thể sống thêm một lát..." Gã mặc áo xanh nhìn chằm chằm vào bốn người, đáy mắt lộ rõ ý đồ xấu xa.

Ánh mắt đó khiến A Ninh, Hoắc Tú Tú và Tuyết Lỵ Dương thấy vô cùng buồn nôn.

Hắc Hạt Tử, Hạo Thiên Chân và Hàn đội trưởng thấy vậy, theo bản năng chắn trước mặt bốn cô gái. "Hươu chết tay ai còn chưa biết đâu." "Các người vui mừng hơi sớm rồi đấy." Hắc Hạt Tử vẫn đang cầm vũ khí mà Tần Dã vừa nghiên cứu ra.

Còn Hàn đội trưởng biết mình không phải đối thủ của mấy tên này, ánh mắt bèn đặt lên đám lính đánh thuê và sát thủ quốc tế khác.

Suốt dọc đường họ đã phải nhịn nhục đủ rồi, giờ cuối cùng cũng có cơ hội ra tay. "Cậu Ngô, người của Ẩn thị nhất tộc chúng tôi không đối phó được, nhưng đám lính đánh thuê này để chúng tôi lo." Hàn đội trưởng nhìn cảnh này, tay đã chạm vào súng, sẵn sàng khai hỏa bất cứ

lúc nào. "Được!" Hắc Hạt Tử khẽ gật đầu, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào mặt Chris.

Còn đám binh sĩ và sát thủ các nước sau lưng Chris cũng đã chịu đủ ấm ức, giờ cuối cùng cũng có cơ hội giải quyết dứt điểm.

Ngốc Tiểu Muội và Lâm giáo sư bị đẩy vào một góc, cô cố gắng ghi lại toàn bộ cảnh này.

Lúc này Ngốc Tiểu Muội vô cùng bực bội, tại sao lúc này Tần Dã lại không có ở đây.

Nếu không thì đám ma cà rồng này đã bị đánh cho chạy mất dép rồi.

Không khí trong cung điện đột ngột trở nên nặng nề, nồng nặc mùi thuốc súng.

Hàn đội trưởng giơ tay ra hiệu cho các binh sĩ phía sau.

Các binh sĩ đã sẵn sàng chiến đấu.

Chương 259

Đoàng!

Lính đánh thuê Mỹ nổ súng trước, bắn trúng một binh sĩ Đại Việt.

May mà binh sĩ Đại Việt có mặc áo chống đạn nên không bị thương gì.

Nhưng đó cũng là ngòi nổ cho cuộc chiến.

Tạch tạch tạch!!!

Đoàng đoàng đoàng!!!

Tiếng súng nổ liên hồi, binh sĩ đôi bên bắt đầu tìm chỗ ẩn nấp.

Ngốc Tiểu Muội nấp sau một cột trụ lớn, vẫn để nhiếp ảnh gia ghi lại tất cả.

Khán giả trong phòng livestream nhìn thấy cảnh này thì trợn mắt há mồm. 【Đệch!

Cái lũ không biết xấu hổ này, đúng là đáng ghét tột cùng.】【Mẹ nó!

Lại tìm thêm viện binh à?

Cái lũ mặt dày này hết lớp này đến lớp khác, bảo là Ẩn thị nhất tộc thần bí, giờ xem ra không phải thần bí mà là vô liêm sỉ!!】【Khốn khiếp!

Sao mấy gã này lại đáng ghét thế nhỉ?

Giờ còn dám công khai tới đây cướp bảo vật mộ huyệt, đây là tới tìm chuyện chắc luôn!】【Còn dám nói mấy lời đó với phụ nữ của Dã ca nữa, đúng là đáng chết, nước Mỹ các người hết đàn bà rồi à?

Hay là biết đàn bà nước mình không ra gì?

Không bằng phụ nữ Đại Việt chúng ta nên mới nhắm vào đàn ông Đại Việt?】【Người Đại Việt các ngươi thật nực cười, đúng là một lũ ngu ngốc, cười chết tôi mất, ai bảo nước Mỹ chúng tôi không có phụ nữ tốt?

Các cô ta chỉ là món đồ chơi thôi, chơi chút thôi mà, việc gì phải nghiêm túc thế?】【Đúng vậy!

Thật khéo dán vàng lên mặt.】【Tôi biết các ngươi đều là lũ súc sinh, nhưng không ngờ lại súc sinh đến mức này, dám coi phụ nữ là đồ chơi?

Nhổ vào!

Tôi thấy các ngươi mới là loại hàng nát bị người ta chơi chán rồi ấy!】【Mày chửi ai đấy?】【Chửi mày đấy!!】Sau đó, khán giả trong phòng livestream và đám người Mỹ lao vào màn đấu khẩu kịch liệt.

Mã viện trưởng và những người khác lúc này vô cùng lo lắng, không phải lo cho Tần Dã mà là lo cho Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân.

Đám người kia đều là ma cà rồng, nếu có Tần Dã ở đây thì còn đỡ, nhưng hắn không có ở đây, liệu họ có đánh lại không? "Hỏng rồi, chẳng biết khi nào Tần Dã mới quay lại." Mã viện trưởng lúc này tràn đầy lo âu và căng thẳng. "Chuyện này tôi cũng không biết, hy vọng là sớm một chút, hoặc là họ có thể kiên trì thêm một thời gian." Hàn viện trưởng lúc này cũng lo lắng khôn nguôi, mắt dán chặt vào màn hình lớn.

Đao kiếm không có mắt, hy vọng họ không bị thương, dù sao Lâm giáo sư và tổ nhiếp ảnh cũng không có áo chống đạn, vạn nhất trúng

đạn thì coi như hết đường sống. "Họ cũng không có thiết bị y tế, có thể chết bất cứ lúc nào." Bạch giáo sư lúc này cũng sốt ruột, ai mà ngờ Ẩn thị nhất tộc lại phái người tới.

Điểm này đúng là không ngờ tới, lại còn nhanh đến vậy.

Bộ Ngoại giao.

Lâm bộ trưởng thấy người của Ẩn thị nhất tộc lại tới, theo bản năng nhìn sang bộ trưởng Waller bên cạnh. "Tôi đúng là xem nhẹ các ông rồi, viện quân tới cũng thật kịp thời đấy." Lâm bộ trưởng lúc này lòng đầy giận dữ, lo lắng không thôi cho nhóm của Tần Dã.

Tần dã bên kia chưa biết thế nào, bên này đám người kia lại tới phá đám. "Đó là tốc độ của Ẩn thị nhất tộc, không phải người bình thường có thể sánh được đâu, ông cứ đợi mà xem người của mình chết thế nào đi." Bộ trưởng Waller lúc này thấy vô cùng sảng khoái, có cảm giác như vừa trút được gánh nặng.

Giờ đến lượt lão đắc ý, nhìn Đại Việt gặp khó là lão thấy vui rồi. "Chết sao?

Tôi không biết người của chúng tôi chết thế nào, nhưng người của các ông chết ra sao thì tôi biết chắc đấy." "Tính tình Tần Dã ông biết rồi đó, vạn nhất thực sự chọc giận cậu ấy thì linh hồn tổ tiên mười tám đời nhà các ông cũng đừng hòng mà yên ổn." Lâm bộ trưởng chưa tiếp xúc nhiều với Tần Dã, nhưng qua livestream có thể thấy hắn là người rất bảo vệ người của mình.

Vạn nhất những người kia bị thương, theo tính cách của hắn, đám người Mỹ này không bị hắn quậy cho tan nát mới là lạ. "Hừ...

đợi người của ông giữ được mạng quay về rồi hẵng nói." Bộ trưởng Waller có một thoáng hoảng hốt, nhưng nghĩ lại chỉ cần giết được đội của Tần Dã thì dù tổ tiên có bị đào mộ lên thì đã sao?

Chẳng phải chỉ là tro cốt thôi sao?

Cùng lắm thì bỏ luôn, có hề gì? "Nhìn ra rồi, ông đúng là một 'đại hiếu tử'." Lâm bộ trưởng đã nhìn ra, lão già này định chơi khô máu đây, định dâng cả tổ tông mình vào tay Tần Dã rồi.

Waller không hiểu 'đại hiếu tử' là ý gì, mặt ngơ ngác nhìn ông.

Lâm bộ trưởng cũng chẳng buồn giải thích, chỉ nhìn màn hình với vẻ mỉa mai, nhưng bàn tay bám vào thành ghế vô thức siết chặt thêm vài phần.

Trong mộ huyệt.

Lúc này Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử đang đấu súng kịch liệt với đám lính đánh thuê Mỹ, Nhật và Anh.

Còn Tần Dã lúc này đã theo chân Bàn Tử vào trong thiên cung trong bức tường.

Thiên cung lấp lánh hào quang thất sắc, toàn bộ cổng cung điện đều được chế tác từ kim ngọc, nhìn vàng son lộng lẫy.

Tần dã đứng ở cửa, lờ mờ nghe thấy tiếng hét của Bàn Tử. "Mẹ kiếp, mày định mang tao đi đâu?" "Tao bảo mày nghe, đừng có mà tìm chuyện, tao mà bị thương là Dã ca đánh chết mày đấy, biết chưa?" Tần Dã nghe tiếng Bàn Tử thì không chút do dự bước vào.

Nhưng vừa đi được vài bước, phía sau vang lên tiếng súng.

Hắn nghe tiếng động liền quay lại nhìn ra ngoài bức tường.

Thấy đám người nước ngoài đang đứng bên ngoài.

Tần dã nheo mắt, ngón tay khẽ bấm đốt tính toán, lập tức nhíu mày.

Người của Ẩn thị nhất tộc lại gọi viện binh nhanh đến thế sao?

Vậy thì đừng trách hắn không khách sáo.

Tần dã nghĩ vậy rồi quay người đi vào bên trong.

Vừa bước vào đã thấy một cung điện rộng lớn, hai bên dựng hai hàng cột vàng.

Ở vị trí trung gian bên trong có một bục đá, trên bục đá là một chiếc ghế làm từ vàng ròng, đính vô số đá quý, nhìn cực kỳ xa hoa.

Trước chiếc ghế đó là một bóng người béo mập.

Đó chính là Bàn Tử, nhưng lúc này mắt ông ta tỏa ra hắc khí, trên mặt và người cũng bao phủ một làn khí đen nhạt.

Vẻ mặt ông ta đầy dữ tợn, nhìn Tần Dã với ánh mắt không thiện cảm. "Ngươi cũng khá đấy, có thể xông vào tận đây." Giọng của Bàn Tử trở nên khô khốc, khàn đặc, đầy ý hiểm độc. "Ngươi muốn chết thế nào?" Tần Dã không muốn nói nhảm, tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao. "Ta chết không quan trọng, nhưng huynh đệ của ngươi thì đừng hòng sống, linh hồn hắn đang bị ta hấp thụ, ngươi muốn giết ta thì nhanh lên, nếu không ta sẽ hòa nhập hoàn toàn với linh hồn hắn." "Nhưng giờ ngươi có dám ra tay không?" 'Bàn Tử' cười càng thêm ngông cuồng.

Tần Dã nhìn gã cười ngạo mạn, cuối cùng lấy ra một tấm bùa, quấn lên mu bàn tay.

Ngay khi 'Bàn Tử' còn đang cười lớn, hình bóng Tần Dã đã lao tới trước mặt, đấm thẳng vào mặt gã một cú.

Phanh!

Bàn Tử bị đánh ngã xuống đất, sau đó thấy một hư ảnh màu đen thoát ra khỏi cơ thể.

Bàn Tử đang đứng ngơ ngác...

à không, đang lơ lửng ở đó, cúi đầu nhìn hai bàn tay mình. "Chẳng phải tôi đang chiến đấu với thế lực bóng tối sao?

Chương 260

Sao lại thoát ra ngoài rồi?" Bàn Tử vẫn còn ngơ ngác nói. "Cậu đã thoát xác rồi." Giọng Tần Dã vang lên ngay bên tai ông.

Nghe tiếng, Bàn Tử vội quay đầu lại, thấy Tần Dã đang đứng bên cạnh. "Dã ca!" Bàn Tử lập tức vui mừng khôn xiết, thậm chí khi thấy Tần Dã, mắt ông bắt đầu rưng rưng.

Lúc bị kéo vào đây, lòng ông vô cùng hoảng loạn, dù sao đây cũng là bên trong bức tường.

Không biết Tần Dã có vào được không.

Nhưng giờ thấy hắn, lòng ông cuối cùng cũng bình yên trở lại.

Và còn cả một chút cảm động nữa.

Hắn không bỏ mặc ông. "Đứng yên đó!" Tần Dã tra đao vào bao sau lưng, lạnh lùng nhìn kẻ đang chiếm xác Bàn Tử, "Xem tôi đòi lại thân thể cho cậu thế nào." Bàn Tử nghe vậy, gật đầu lia lịa.

Ông tin Tần Dã, tin hắn sẽ lấy lại được thân thể cho mình. 'Bàn Tử' lảo đảo lau vết máu ở khóe miệng, liếc nhìn linh hồn Bàn Tử đang đứng đó, khóe miệng nhếch lên nụ cười tà mị. "Hừ!

Coi thường ngươi rồi." 'Bàn Tử' lạnh lùng nhìn Tần Dã.

Sau đó đột ngột ra tay, tấn công trực diện.

Tần Dã nheo mắt, tốc độ cực nhanh lao vào giao đấu.

Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn hai người đánh nhau.

Chẳng thấy gì rõ ràng, chỉ thấy hai bóng đen đan xen, thoắt ẩn thoắt hiện.

Mỗi lần họ va chạm ở đâu là mặt đất hoặc tường, thậm chí là cột

trụ ở đó đều xuất hiện hố sâu hoặc vết nứt.

Bàn Tử xem mà há hốc mồm.

Nằm mơ cũng không ngờ thân thể mình lại khỏe thế, có thể đấu với Tần Dã bao nhiêu hiệp thế này?

Đúng là xem thường bản thân quá rồi.

Nhưng hiện tại ông lo cho Tần Dã hơn. "Dã ca!

Cố lên!

Cố lên!!" "Đánh đi đánh đi!!!

Đánh mạnh vào!!" "Đệch!

Thân thể này cùng lắm ông không cần nữa, cũng phải đánh cho nó khóc cha gọi mẹ mới thôi." Bàn Tử đứng bên cạnh cổ vũ nhiệt tình, hận không thể xông lên giúp một tay.

Tần Dã nghe tiếng Bàn Tử thì ra tay còn ác hơn lúc trước.

Cuối cùng tặng cho 'Bàn Tử' một cú đá vào bụng.

Phanh!

Bàn Tử bị đá văng ra đất, Tần Dã nhân cơ hội này kết pháp ấn, một luồng kim quang xuất hiện trong lòng bàn tay.

Hắn ấn thẳng tay vào người Bàn Tử.

Phanh!

Pháp ấn kim sắc đánh trúng người Bàn Tử, ngay giây tiếp theo.

Thấy từ trong đầu Bàn Tử hiện ra một viên đá màu trắng, một hư ảnh màu đen thoát ra khỏi cơ thể ông.

Thấy bóng đen thoát ra, Tần Dã túm lấy cổ áo Bàn Tử quẳng đi.

Sau đó đưa ngón tay trỏ và giữa lên, đầu ngón tay mang theo kim

quang chỉ thẳng vào linh hồn Bàn Tử. "Sắc!" Tần Dã đột ngột quát lớn, thấy Bàn Tử bị một lực đạo cực mạnh hút vào trong xác.

Đến khi Bàn Tử mở mắt lần nữa, ông chỉ thấy khắp người đau nhức. "Á đù!

Đau quá đi mất!!" "Dã ca!

Anh định đánh chết tôi luôn đấy à?" Bàn Tử vừa nói vừa xoa má, muốn biết xem hắn có đánh rụng cái răng hàm nào của mình không.

Sao mà đau thế này không biết. "Bàn Tử!" Tần Dã không biết đã xuất hiện bên cạnh Bàn Tử từ khi nào, thần sắc vẫn còn chút ngưng trọng. "Gì thế?

Có chuyện gì à?" Bàn Tử bị tiếng động đột ngột làm cho giật mình. "Kéo dài thời gian với nó." Tần Dã bỏ lại câu đó rồi đi thẳng về phía cửa. "Ơ kìa Dã ca!!

Tôi là thương binh mà, tôi là thương binh đấy!

Mà làm sao kéo dài thời gian với cái gã này được!!" "Tôi không phải đối thủ của nó đâu!!" Mặc kệ tiếng kêu gào của Bàn Tử, Tần Dã không ngoảnh đầu lại mà đi về phía cửa.

Nhìn bóng lưng hắn, Bàn Tử lại nhìn sang khối Nhiếp Hồn Thạch đang tỏa ra khí đen, hắc khí đang dần hình thành một hình người với đôi mắt đỏ rực.

Bàn Tử khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, cuối cùng hít một hơi thật sâu. "Mẹ nó!

Liều luôn!" "Mình không thể làm Dã ca thất vọng được..." Bàn Tử đứng trước bóng đen đó, cố ý giữ một khoảng cách an toàn.

Vạn nhất đánh không lại còn biết đường mà chạy. "Nhiếp Hồn Thạch, mẹ mày chứ, lúc nãy là Bàn gia tao sơ suất để mày thừa cơ

đục nước béo cò." "Giờ mày có giỏi thì nhào vô đây solo với tao?" "Tao bảo mày nghe, mày không phải đối thủ của Dã ca tao, cũng chẳng phải đối thủ của tao luôn, hiểu chưa?" "Mày mà quỳ xuống lạy lục, Bàn gia tao còn có thể tha thứ cho mày." Bàn Tử đứng đó quát mắng Nhiếp Hồn Thạch.

Nhiếp Hồn Thạch ở đây nghìn năm qua, chưa bao giờ phải chịu nhục nhã như vậy.

Lúc trước nó cứ ngỡ đã nắm chắc phần thắng, nghĩ Tần Dã này chỉ là một kẻ giỏi đánh đấm bình thường.

Nhưng vừa rồi nó mới nhận ra, Tần Dã này không chỉ giỏi đánh đấm mà còn am hiểu đạo thuật.

Chẳng lẽ hắn là phương sĩ?

Bất kể là gì, hắn khiến nó chịu thiệt đã làm nó nổi điên lắm rồi, giờ lại bị cái lão béo này khiêu khích, bộ tưởng nó là bù nhìn chắc? "He he he... thế sao?

Để ta xem ngươi có bản lĩnh gì." Nhiếp Hồn Thạch đột ngột bay vọt lên, lao về phía Bàn Tử.

Bàn Tử thấy vậy liền quay đầu chạy thục mạng, mắt vẫn không quên liếc nhìn Tần Dã đang ngồi xổm ở cửa.

Thấy Tần Dã lúc này đang vẽ gì đó trên sàn.

Lúc này hắn đang tập trung cao độ nhìn những vệt vẽ trên mặt đất.

Chỉ còn bước cuối cùng.

Tần Dã cắn đầu ngón tay, nhỏ máu vào tâm của phù văn. "Bàn Tử!" Tần Dã gọi Bàn Tử.

Bàn Tử thấy vậy liền vắt chân lên cổ chạy về phía cửa.

Chương 261

Cuối cùng cũng thoát được rồi. "Muốn chạy sao!" Nhiếp Hồn Thạch thấy Bàn Tử định chạy liền đuổi theo phía sau.

Còn về Tần Dã... nó hoàn toàn không để tâm.

Nhưng khi nhìn thấy phù văn Tần Dã vẽ trên đất, nó sững sờ.

Phong ấn đại trận?

Phong Hồn Trận chẳng phải đã thất truyền rồi sao?

Tại sao kẻ này lại biết?

Bàn Tử đứng ngay sau lưng Tần Dã, thở hổn hển như bò kéo xe.

Ngay khoảnh khắc Bàn Tử vừa ra khỏi, Tần Dã nhỏ máu vào vị trí trung tâm, miệng lầm rầm khẩu quyết. "Khởi!" Tần Dã dùng kiếm chỉ chỉ vào trận pháp, thấy trên trận pháp tỏa ra kim quang rực rỡ, giam cầm cả cung điện lại.

Đám thiên nữ định đuổi theo Bàn Tử thì bị một luồng kim quang chặn lại, ngay khi tiếp xúc với kim quang, chúng lập tức tan biến.

Nhiếp Hồn Thạch lơ lửng giữa không trung, tỏa ra một luồng khí tức kinh người lao về phía Tần Dã.

Nhưng chưa kịp chạm vào hắn, kim quang lại một lần nữa chặn đứng hắc khí.

Phanh!

Hắc khí ngay lập tức bị kim quang đánh bật trở lại, hóa giải hình bóng đen ngòm một cách dễ dàng. "Ngươi tưởng thế này là giam được ta sao?" "Chỉ cần con người còn tồn tại, linh hồn còn tồn tại, ta sẽ lại có cơ hội thoát ra ngoài." "Ta là bất tử bất diệt!" Nhiếp Hồn Thạch

nhìn Tần Dã, cười ngạo nghễ. "Tôi nói muốn giam ngươi lúc nào?" Tần Dã đột ngột quay lại nhìn nó, trong ánh mắt ngơ ngác của nó, hắn nói tiếp. "Tôi muốn diệt ngươi." "Ngươi nói gì?

Ngươi muốn diệt ta?

Ta không nghe nhầm đấy chứ?" Nhiếp Hồn Thạch như nghe được chuyện gì cười nực cười nhất trần đời, "Chỉ bằng ngươi sao?" "Nghìn năm qua, ai có đủ bản lĩnh để diệt ta?

Tây Vương Mẫu cũng phải coi ta là khách quý." "Thậm chí còn xây cung điện xa hoa nhất để đặt bản thể của ta, ngươi nghĩ ngươi là ai?

Chỉ bằng ngươi mà đòi diệt ta?" Nhiếp Hồn Thạch đối với Phong Hồn Trận thì có chút sợ hãi, nhưng cũng chỉ là sợ hãi thôi.

Chỉ là phong ấn thôi mà, cũng chẳng phải là không thoát ra được, chẳng đáng bận tâm. "Vậy sao?" Tần Dã không mấy bận tâm, búng tay một cái.

Lập tức nghe thấy âm thanh từ phía trên cung điện.

Đó là tiếng gầm của một loài thú, âm thanh toát lên sự uy nghiêm tột đỉnh.

Mỗi lần tiếng gầm vang lên, Nhiếp Hồn Thạch lại khẽ run rẩy. "Ngươi đã làm gì?" Nhiếp Hồn Thạch trừng mắt nhìn hắn. "Lát nữa ngươi sẽ biết." "Cung điện này đúng là không tệ, mang ra ngoài chắc chắn rất đáng tiền, thật đáng tiếc..." Tần Dã bất lực lắc đầu, tỏ vẻ tiếc rẻ cho cung điện này.

Chủ yếu là vì chỗ này toàn vàng là vàng.

Bàn Tử nhìn bộ dạng của Tần Dã mà cạn lời.

Nhìn cái kiểu của Dã ca là đơn thuần vì tiếc tiền chứ chẳng phải vì

Nhiếp Hồn Thạch.

Ngay khi Nhiếp Hồn Thạch còn đang nghi hoặc.

Cung điện đột ngột rung chuyển, những cột trụ đổ sầm xuống. "Ngươi làm gì vậy?

Thả ta ra!" Nhiếp Hồn Thạch bắt đầu hoảng sợ, cố gắng phá vỡ trận pháp. "Đó là Kỳ Lân Huyết, ngươi không phá nổi đâu." Tần Dã nói xong liền đưa Bàn Tử rời đi. "A..." "A..." Nhiếp Hồn Thạch nghe đến Kỳ Lân Huyết thì đáy mắt đầy vẻ hoảng loạn.

Kỳ Lân Huyết.

Máu của thần thú thượng cổ...

Vậy tiếng gầm lúc nãy... "Gào!" Bàn Tử nghe tiếng động định quay lại nhìn, nhưng bị Tần Dã giữ lại. "Đừng quay đầu." Bàn Tử nghe vậy liền vội thu hồi ánh mắt, không dám nhìn lại, đi theo Tần Dã bước xuống bậc đá.

Bàn Tử không hề biết rằng, phía trên cung điện lúc này có một con Kỳ Lân khổng lồ đang há rộng miệng, chuẩn bị nuốt chửng cả tòa cung điện vàng son lộng lẫy này.

Tần Dã quay lại nhìn một cái, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Kỳ Lân đã ăn Đá Nhiếp Hồn, xem ra Đá Nhiếp Hồn cũng coi như may mắn lắm.

Đương nhiên, cũng nhờ Tây Vương Mẫu đã chọn một nơi phong thủy tuyệt vời này, dù sao không phải chỗ nào cũng có thể dẫn Kỳ Lân đến được.

Nếu không phải là phong thủy cực tốt, nó thật sự sẽ không đến đây.

Nhưng không quan trọng, giờ Đá Nhiếp Hồn đã giải quyết xong,

vậy thì chỉ còn những kẻ bên ngoài thôi.

Ẩn Thế nhất tộc.

Lúc này, những kẻ ngoại cảnh kia đang chuyên tâm tấn công các binh sĩ Đại Việt, không hề chú ý đến sự thay đổi của bức tường.

Hiện tại, trên bức tường xuất hiện hai bóng người đang tiến gần xuống mặt đất, và một con Kỳ Lân khổng lồ đang ngậm cả cung điện vàng son vào miệng.

Đúng lúc này, Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân bị lưỡi đao chém trúng cánh tay, máu tươi đang chảy ra.

Rất nhiều binh sĩ Đại Việt cũng trúng đạn, may mà trên người mặc áo chống đạn nên không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng tay và chân thì bị thương.

Còn binh sĩ và lính đánh thuê của đối phương bị giết không ít, thậm chí cả những sát thủ cũng chết vài người.

Số lượng kẻ xâm nhập ngoại cảnh lúc này đã không còn đến trăm người.

Những kẻ khác đều đã chết trong ngôi mộ này.

Khi Maros nhìn thấy cảnh tượng này, hắn đột nhiên phát động tấn công, một đám lửa không tên lan ra từ lòng bàn tay hắn, và lao thẳng về phía Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân.

Hắn luôn nhớ rằng, bọn họ và Tần Dã là một phe.

Nếu họ đã mất đồng đội, thì cũng nên để bọn họ nếm trải mùi vị mất mát đồng đội là như thế nào.

"Đệt!

Cái thằng chó đẻ này dám ra tay à?

Hắn ta nhắm vào chúng ta sao?!" Hắc Hạt Tử nhìn thấy cảnh này thì không khỏi gầm nhẹ một tiếng.

Sau đó, hắn lấy súng đóng băng ra, đối kháng trực diện với đòn tấn công của Maros.

Nhưng hiệu quả không mấy rõ ràng.

Hạo Thiên Chân nhớ lại lời Tần Dã nói khi cứu Bàn Tử lúc trước, vội vàng lấy vũ khí mới ra, cũng dùng ngọn lửa đối kháng với chúng.

Oành!

Hai luồng lửa tiêu trừ lẫn nhau giữa không trung.

Ngay khi bọn họ tưởng rằng tạm thời cân bằng được, người đàn ông mặc âu phục màu tím đột nhiên vung tay, chậm rãi phá đổ cây cột mà Hạo Thiên Chân và đồng đội đang ẩn nấp.

Hành động này khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc tột độ.

"Khốn kiếp!

Chương 262

Dám đánh lén.” Đội trưởng Hàn nhìn thấy cảnh này, lập tức tức giận không thôi, cầm vũ khí trong tay định bắn về phía người đàn ông mặc đồ tím.

Nhưng viên đạn còn chưa bắn tới thì Chris đột nhiên đứng chắn trước mặt người đàn ông mặc đồ tím, hai tay mở ra, chủ động tạo thành một không gian chặn lại viên đạn của đội trưởng Hàn.

Khống chế không gian là sở trường của Chris.

Hắn không muốn bảo vệ Romeo, nhưng lúc này bọn họ phải đồng lòng hợp sức, không thể để phe Đại Việt chiếm hết tiện nghi.

Nhìn thấy những viên đạn bị chặn lại, đội trưởng Hàn ngây người.

Mẹ kiếp!

Sao lại quên mất những kẻ này không phải là người rồi chứ.

“Hạt Tử!

Lần này chúng ta có kiên trì được cho đến khi Dã ca trở lại không?” Hạo Thiên Chân nhìn thấy cây cột sắp bị phá đổ, sắc mặt hắn lập tức trở nên nghiêm trọng.

“Đương nhiên rồi, cậu phải tin Dã ca, cũng phải tin Dã ca sẽ cứu Bàn Tử trở về.” Hắc Hạt Tử vô cùng chắc chắn Tần Dã sẽ trở lại, hắn cũng tin Bàn Tử sẽ được đưa về, điều này không cần nghi ngờ gì nữa.

Còn về bọn họ... bọn họ cũng sẽ không chết, Tần Dã sẽ kịp thời trở lại cứu bọn họ.

“Chúng ta phải kiên trì!” A Ninh và Hoắc Tú Tú lúc này đã sẵn sàng ra tay.

Lần này, trong tay họ cầm lựu đạn.

Cùng lắm thì chết chung!

Trong livestream. 【Đệt!

Đây không phải là ỷ hiếp người ta à?

Ma cà rồng ra tay với con người à?

Mấy người đúng là không biết xấu hổ.】【Còn cái tên ma cà rồng mặc áo xanh kia, cái con mắt của nó kinh tởm vãi, cứ như muốn dính chặt vào người A Ninh và Tú Tú vậy.】【Nước Mẽo mấy người không có phụ nữ sao?

Cứ thích nhìn phụ nữ nhà người ta à?】【Mẹ kiếp nhà mày!

Đúng là vô sỉ, bọn mày nói gì đi chứ!!】【Nói gì?

Tôi không thấy chuyện này làm sai chút nào!

Trước đây mấy người Đại Việt các ông không phải cũng ỷ hiếp người của nước Mẽo chúng tôi à?

Giờ sao không được nữa?】【Đúng vậy!

Giờ cũng phải để bọn mày nếm trải mùi vị bị sỉ nhục.】【Mấy thứ chó má bọn mày chính là thổ phỉ, chúng tôi giết bọn mày là vì bảo vệ văn vật, bọn mày giết chúng tôi chính là thổ phỉ cướp bóc, chỉ vì bọn mày là thổ phỉ thôi.】Khán giả trong livestream đang bàn tán xôn xao, nhưng phần lớn là các cư dân mạng Đại Việt đang tức giận.

Cứ như thể làm vậy là có thể trút bỏ cơn giận của họ vậy.

Lúc này, Viện trưởng Mã, Giáo sư Bạch và các giáo sư khác nhìn thấy người Đại Việt bị thương, lập tức cảm thấy rất căng thẳng và lo

lắng.

“Người của chúng ta bị thương, Tần Dã lại không ở đây, mấy tên ma cà rồng này lại xuất hiện, lần này toang rồi!” “Không biết Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân bọn họ có thể kiên trì đến khi Tần Dã trở lại không!” Viện trưởng Mã lúc này ngồi không yên, lo lắng đến mức muốn quay cuồng tại chỗ.

“Hiện tại Tần Dã đang trong tình huống nào chúng ta cũng không biết.” Giáo sư Bạch cũng lo lắng không kém.

“Mấy tên ma cà rồng này ra tay, thì coi như đao thương bất nhập.” “Nếu Hắc Hạt Tử hoặc Hạo Thiên Chân bọn họ thật sự chết, thì Tần Dã sẽ không nổi giận đến mức san bằng nước Mẽo à?” “Ẩn Thế nhất tộc cũng sẽ biến mất khỏi thế giới này.” Viện trưởng Hàn rất rõ tính khí của Tần Dã, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung.

“Chỉ mong bọn họ có thể kiên trì được.” Giáo sư Vương lẩm bẩm khẽ nói.

Bây giờ tất cả hy vọng đều đặt lên người Tần Dã.

Còn về Hắc Hạt Tử và đồng đội, bọn họ chỉ có thể cầu nguyện.

Nhưng trong lòng họ cũng vô cùng lo lắng, không biết có thể kiên trì được không.

Trong mộ huyệt.

Oành!

Cây cột bị Romeo phá đổ, sau đó Romeo đột nhiên vung tay giữa không trung, cây cột lớn ấy liền lao về phía Hắc Hạt Tử.

Hoắc Tú Tú ném quả lựu đạn trong tay ra.

Người đàn ông mặc đồ xanh đột nhiên vung tay lớn, quả lựu đạn trực tiếp biến mất giữa không trung, sau đó người đàn ông áo xanh ấy

vung tay về phía cửa, một tiếng nổ lớn vang lên.

“Đủ cay cú!

Ta thích!” Người đàn ông áo xanh nhìn Hoắc Tú Tú, sau đó vung tay lớn, Hoắc Tú Tú trực tiếp biến mất tại chỗ.

“Tú Tú!” A Ninh nhìn Hoắc Tú Tú biến mất, trong lòng kinh hãi, vội vàng kêu lên.

“Đừng gọi nữa, nhìn kìa!” Sắc mặt Hạo Thiên Chân khó coi, và bảo A Ninh nhìn về phía đối diện.

Hoắc Tú Tú xuất hiện bên cạnh người đàn ông áo xanh, mà người đàn ông áo xanh lúc này còn đưa tay ôm lấy cổ cô, tay còn vuốt ve khuôn mặt cô qua lại.

“Anh buông ra.” Hoắc Tú Tú đột nhiên giơ chân, đá thẳng vào mặt người đàn ông áo xanh.

Người đàn ông áo xanh nhìn thấy cú đá lao tới, theo bản năng đưa tay chặn lại.

“Cô đúng là bạo lực, nhưng ta thích!

Cô gái như cô ta thích nhất.” Người đàn ông áo xanh nói xong còn liếm môi, ánh mắt thậm chí còn nhìn chằm chằm vào cổ Hoắc Tú Tú.

“Anh mau buông cô ấy ra.” Hắc Hạt Tử cầm súng chĩa vào người đàn ông áo xanh.

Người đàn ông áo xanh xua tay, ra hiệu cho người phía sau đừng nổ súng.

“À… ngươi đang uy hiếp ta sao?” Người đàn ông áo xanh vuốt ve mặt Hoắc Tú Tú, khóe miệng còn mang theo nụ cười khiêu khích, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Hắc Hạt Tử và nhóm người bọn họ.

“Ngươi có thể thử xem, đạn của ngươi có làm ta bị thương

không.” Người đàn ông áo xanh đầy tự tin mở miệng chế giễu.

“Ngươi có thể thử xem, ta có thể làm ngươi bị thương không.” Hắc Hạt Tử lắp đạn vào súng.

Đây là loại đạn phù văn, chuyên dùng để đối phó với tà túy.

Những tên này đều là ma cà rồng, nói đúng ra thì hắn là tà vật… nhưng không biết có thể bắn xuyên không.

Cái tên Chris kia có thể khống chế không gian, điểm này thật sự khiến người ta ghê tởm.

Lỡ như viên đạn này không thể xuyên thủng cấm chế không gian thì sao?

Mặc kệ, liều mạng thôi!

Hắc Hạt Tử trong lòng trầm xuống, ngón trỏ nhấn mạnh cò súng.

Đoàng!

Viên đạn trực tiếp bắn thẳng vào đầu người đàn ông áo xanh.

Chris thấy vậy, vung tay lớn, không gian lại bị bóp méo, muốn lần nữa chặn viên đạn này lại.

Nhưng không ngờ… Đoàng!

Viên đạn trực tiếp xuyên qua không gian của hắn, bắn thẳng về phía đối diện.

Ánh mắt người đàn ông áo xanh lóe lên một tia kinh ngạc, không ngờ viên đạn này lại có thể phá vỡ sự giam cầm của Chris.

Nhưng hắn cũng không hề sợ hãi, mà vung tay một cái, viên đạn trực tiếp biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện trở lại, nó đã nằm trên bức tường.

“Chỉ có chút bản lĩnh này, thật vô dụng.” Người đàn ông áo xanh

đột nhiên vung tay lớn, định ra tay với Hắc Hạt Tử.

"Hạt Tử!" Hoắc Tú Tú cảm giác được hắn ta sắp ra tay, vội vàng đưa tay đẩy hắn sang một bên.

Biến cố đột ngột này khiến người đàn ông áo xanh không kịp trở tay, nhưng cũng bị Hoắc Tú Tú làm gián đoạn phép thuật.

Người đàn ông áo xanh nhíu chặt mày, không vui nhìn Hoắc Tú Tú, một tay bóp lấy cổ cô.

Chương 263

“Ta thích nhất những người phụ nữ bạo dạn, nhưng càng ghét những người phụ nữ làm hỏng chuyện của ta.” Hoắc Tú Tú chỉ cảm thấy khó thở, theo bản năng nắm lấy tay người đàn ông áo xanh, nhưng không có chút hiệu quả nào.

Ngay khi người đàn ông áo xanh định siết chặt lại, hắn chỉ cảm thấy phía sau truyền đến một luồng khí tức nguy hiểm.

Còn chưa kịp phản ứng thì đã cảm nhận rõ ràng phía sau lưng truyền đến cơn đau, cả người không kiểm soát được mà ngã nhào về phía trước.

Hoắc Tú Tú cũng nhờ lực đạo đột ngột này mà có được không gian thở lớn.

“Khụ khụ!!” Hoắc Tú Tú vừa ho vài tiếng, liền bị một lực đạo kéo đi.

Khi cô ý thức được thì đã nhìn thấy hai người quen thuộc.

“Dã ca!

Bàn Tử!” Hoắc Tú Tú phấn khởi kêu lên.

Tần Dã và Bàn Tử lúc này đã đến trước mặt mọi người Đại Việt.

Khi nhìn thấy trên người bọn họ đều bị thương, sắc mặt Tần Dã lập tức âm trầm xuống.

Mà người đàn ông áo xanh ngay khi ngã xuống đất, đột nhiên chống một tay xuống đất, cả người bay lên không trung, đứng vững vàng trên mặt đất.

Khi nhìn rõ người đến, lông mày hắn ta càng nhíu chặt lại.

Trước khi đến đây, hắn đã xem qua livestream, cũng rõ bản lĩnh của Tần Dã, nên cũng coi như đã tìm hiểu qua hắn.

"Tần Dã!" Ánh mắt lạnh băng của Tần Dã quét qua người đàn ông áo xanh, cuối cùng nhìn về phía Hoắc Tú Tú vẫn còn đang ho khan bên cạnh.

Khi ánh mắt chạm đến cổ Hoắc Tú Tú, ánh mắt hắn càng thêm lạnh lẽo.

Ngọn lửa giận cũng từng chút một bùng lên.

"Bàn Tử, Dã ca!

Cuối cùng hai người cũng trở lại, cái lũ chó đẻ này không giảng võ đức, ỷ hiếp anh em, binh sĩ của chúng ta đều bị thương." Hạo Thiên Chân ôm cánh tay từ phía sau cột đi ra, ánh mắt tràn đầy sát ý nhìn Tần Dã.

Ánh mắt Tần Dã chuyển sang Hạo Thiên Chân, nhìn máu tươi chảy ra từ kẽ ngón tay cậu, khí lạnh tỏa ra quanh người hắn càng thêm nồng đậm.

Sau đó lại nhìn Hắc Hạt Tử và đội trưởng Hàn, thấy trên người bọn họ cũng có vết thương, sắc mặt Tần Dã càng thêm khó coi.

Một luồng khí tức đáng sợ từ trên người Tần Dã bộc phát ra.

Bàn Tử thấy vậy, trước tiên lẳng lặng nuốt một ngụm nước bọt, cảm thấy bi ai cho những tên ma cà rồng và đám trộm mộ ngoại cảnh này.

Bi ai thì bi ai, nhưng hắn không có ý định đồng tình.

Tất cả đều là do bọn chúng tự chuốc lấy.

"Sao tôi lại cảm thấy Tần Dã nhìn còn đáng sợ hơn trước nữa?

Hình như là đang tức giận rồi." Ngốc Tiểu Muội lúc này nhìn sắc

mặt Tần Dã không đúng, dường như đang ở bờ vực của cơn thịnh nộ.

"Tần Dã vốn hay bảo vệ người của mình, anh em bị thương hắn tức giận cũng là chuyện bình thường." Shirley Yang lại cảm thấy Tần Dã rất tốt, không phục thì làm, trọng tình trọng nghĩa.

Người như vậy thật sự không nhiều.

Đặc biệt là cách xuất hiện vừa rồi, đơn giản như một người đàn ông thần thánh từ trên trời giáng xuống.

Đội trưởng Hàn và các binh sĩ khác nhìn thấy ánh mắt Tần Dã, đều xấu hổ cúi đầu.

Lại để hắn ra tay cứu giúp.

Nếu là sinh vật thì còn đỡ, nhưng đối phương rõ ràng là con người… không đúng, bọn họ đánh lính đánh thuê và trộm mộ thì rất mạnh, nhưng mấy tên ma cà rồng này… bọn họ thật sự không phải đối thủ.

Trong livestream. 【Đệt đệt đệt!!

Tôi thấy Dã ca của tôi đến rồi, vãi c**, tim tôi lập tức bình ổn lại, kích thích vãi!!】 【Đây chính là cảm giác an toàn trong truyền thuyết đây mà, tôi cảm thấy có Dã ca ở đây thì mọi chuyện đều không thành vấn đề, haha!!】 【Giờ xem mấy tên khốn nạn đó còn làm sao mà hung hăng nữa?

Còn làm sao mà giả vờ độc lạ nữa!】 【Cái thằng mặc âu phục xanh vừa rồi không phải vẫn còn giả vờ à?

Vừa rồi còn thê thảm như chó vậy!!

Buồn cười chết mẹ.】 【Mấy con chó nước Mẽo sao không sủa nữa?

Bọn mày sủa đi chứ?

Dã ca của tao về rồi, bọn mày tiếp tục hung hăng đi chứ!

Sao không sủa nữa rồi.】【Bọn mày không phải chỉ dựa vào Tần Dã thôi sao?

Mấy người các ông giỏi giang cái quái gì?】【Ai da!

Không có cách nào khác, chúng tôi đúng là dựa vào Tần Dã đấy!

Vậy thì sao?

Bọn mày có bản lĩnh thì cũng tạo ra Tần Dã thứ hai đi chứ?

Hống hách gì?】【Giờ thì đến lượt bọn mày xui xẻo rồi, Dã ca của tao tức giận rồi, người của bọn mày cứ chờ chết đi.】Khán giả đều đang bàn tán xôn xao, đầy tự tin vào Tần Dã.

Chỉ cần Tần Dã ra tay, đối phương nhất định sẽ tổn thất thảm trọng, cuối cùng bị đánh giết thành công.

Trước đây Tần Dã không hạ thủ tàn nhẫn, nhưng bây giờ hắn bị thương anh em của mình, lần này thì ai cũng không cứu được bọn chúng nữa rồi.

Lúc này, Viện trưởng Mã, Giáo sư Bạch và Viện trưởng Hàn đều đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần Tần Dã trở lại là tốt rồi.

Tần Dã trở lại, thì có hy vọng giải quyết bọn chúng rồi.

"Cuối cùng cũng trở lại." Viện trưởng Mã khẽ thở phào một hơi, cầm cốc nước bên cạnh uống một ngụm, bàn tay run rẩy đã bán đứng cảm xúc của ông.

Vừa rồi ông nhìn thấy Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân đều bị thương, còn Hoắc Tú Tú bị tên ma cà rồng kia bắt đi...

Ông thật sự lo lắng tên ma cà rồng này cắn Hoắc Tú Tú một

miếng.

"Tôi vừa rồi thật sự sợ chết khiếp, tôi thật sự lo lắng Hoắc Tú Tú gặp nguy hiểm." Giáo sư Bạch thở phào một hơi, ngữ khí cũng căng thẳng theo.

"Tôi thấy Tần Dã lần này là tức giận rồi, tiếp theo sẽ là báo thù." Viện trưởng Hàn bắt đầu mong đợi, ông không có chút hảo cảm nào với những tên này.

Những kẻ này chết thì chết, nếu không phải tình hình không cho phép, ông đã muốn xông thẳng vào cho bọn chúng một đao rồi.

Nhưng nói thì nói vậy, khi ông nhìn thấy mặt Bàn Tử, ông vẫn còn hơi sững sờ.

Ai đánh vậy?

Vết thương trên mặt nhìn sao mà ghê vậy.

"Đá Nhiếp Hồn mà Bàn Tử gặp phải có biết đánh người không?" Giáo sư Bạch cũng chú ý đến mặt Bàn Tử, vết thương trên mặt nhìn thật sự kinh hoàng.

Rõ ràng là bị đánh, mà còn bị đánh rất nhiều.

"Hình như là… May mà Tần Dã đã ra tay, cũng may là hắn đã vào cứu Bàn Tử về, nếu không Bàn Tử có lẽ đã bị đánh chết tươi rồi." Viện trưởng Mã nhìn vết thương của Bàn Tử, mặt sưng vù như đầu heo, ông nhìn mà thật sự kinh hãi.

Thậm chí còn cảm thấy sợ hãi thay cho Bàn Tử.

Đá Nhiếp Hồn bị Kỳ Lân ăn rồi, nếu nó biết con người nghĩ như vậy, nhất định sẽ chửi mắng thậm tệ.

Nó vô tội, nó không hề ra tay với Bàn Tử, đó là do mọi người tự đi vào đánh nó.

Nó còn bị ăn mấy phát… Trong mộ huyệt.

Tần Dã nhìn thấy anh em mình bị thương, mắt hắn khẽ híp lại.

Sau đó nhìn về phía những binh sĩ ngoại cảnh phía sau tên ma cà rồng.

“Thiên Chân, A Ninh, lấy Lôi Minh Đạn ra.” Tần Dã đột nhiên mở miệng nói.

“Vâng!” A Ninh và Hạo Thiên Chân lấy ra hai ống đạn màu xanh từ trong túi, bên trong còn có chất lỏng không rõ tên.

“Đưa cho tôi.” Tần Dã đưa tay ra.

Chương 264

Hạo Thiên Chân đưa hai viên Lôi Minh Đạn cho Tần Dã, và đặt vào lòng bàn tay hắn.

Tần Dã vung tay về phía hành lang, hai viên Lôi Minh Đạn lơ lửng trên không, sau đó phóng ra từng trận lôi minh.

Những tia sét xanh biếc như mưa rơi xuống người những kẻ đó.

"A!" "A… Cứu mạng!" "Mau chạy đi!!" "A a a!!!" Chỉ nghe thấy những tiếng kêu thảm thiết của những binh sĩ và sát thủ kia.

Đội trưởng lính đánh thuê nước Mẽo định cầu cứu lũ ma cà rồng, nhưng lời còn chưa kịp nói ra thì trên người đã bị tia sét này đánh trúng.

Xẹt xẹt xẹt!!!

Một luồng điện xuất hiện trên người bọn chúng.

Chẳng mấy chốc, liền nhìn thấy tóc bọn chúng bốc khói xanh, trên mặt còn có vết bỏng rộp da.

Cùng với những hạt mưa sét từng chút rơi xuống, trên người bọn chúng chẳng mấy chốc đã xuất hiện mùi thịt cháy.

"Cứu mạng!" Đội trưởng lính đánh thuê cầu cứu nhìn Chris và Ramiel.

Nhưng bọn họ không thèm nhìn bọn hắn lấy một cái, càng không nói đến việc cứu giúp bọn hắn.

"Mấy tên phế vật bọn mày, sống cũng chẳng có ích gì, chết mới là nơi tốt nhất để đi." Người đàn ông áo xanh lạnh lùng nhìn đám lính đánh thuê này, ánh mắt đầy sự chế giễu.

“Ngươi…” Đội trưởng lính đánh thuê còn muốn nói gì đó, nhưng câu cuối cùng cũng không nói ra được, mùi thịt cháy trên người càng nồng nặc.

Rất nhanh liền không còn hơi thở.

Lính đánh thuê và sát thủ của các quốc gia khác cũng không thoát khỏi những hạt mưa sét này.

Bọn họ đến đây tổng cộng mấy trăm người, cuối cùng toàn quân bị diệt, không một ai sống sót.

Nếu nói có người sống sót thì chính là sáu tên ma cà rồng này.

Tần Dã lúc này rất bình tĩnh nhìn mấy người trước mặt, ánh mắt hắn dừng lại trên người đàn ông áo xanh kia.

“Tần Dã, ta còn tưởng ngươi trốn đi làm rùa rụt cổ.” Chris chế giễu nhìn Tần Dã.

“Ngươi là một lão già khốn nạn hy sinh linh hồn đồng đội của mình, có tư cách gì mà nói ta là rùa rụt cổ?” “Ngươi có cần mặt mũi không?” Tần Dã lạnh lùng nhìn hắn, hắn vốn không muốn nói nhiều, nhưng mấy tên này lại dám làm thương anh em của hắn, thật đáng ghét.

“Ngươi… ngươi nói bậy gì vậy?” Ánh mắt Chris hơi lảng tránh, trong lòng còn hơi chột dạ.

“Chúng tôi tận mắt nhìn thấy, bọn mày để tránh đòn tấn công của Bàn Tử, bọn mày đã kích nổ cái thứ gọi là hồn thể Laros kia, mày muốn chối cãi à?” Bàn Tử ở bên cạnh vội vàng bổ sung.

Tần Dã không hứng thú để ý đến Chris, mà là nhìn người đàn ông áo xanh.

“Ngươi đã dùng tay nào chạm vào cổ Tú Tú.” Giọng Tần Dã bình

tĩnh, không nghe ra vui giận, nhưng đôi mắt hắn lại dâng lên sóng gió cuồn cuộn.

Bàn Tử và Hắc Hạt Tử cùng đồng đội phía sau đều rõ, Tần Dã đang ở bờ vực của cơn thịnh nộ.

Trước đây tức giận thì tức giận, nhưng rất nhanh liền nguôi giận, nhưng bây giờ thì không giống vậy, Tần Dã lúc này càng bình tĩnh, thì càng chứng tỏ ngọn lửa giận của hắn càng lớn.

Hoắc Tú Tú ôm cổ ho khan vài tiếng, chậm rãi đứng dậy từ dưới đất, trên chiếc cổ trắng nõn đều là vết bầm tím.

"Toang rồi toang rồi!!

Dã ca đây là nổi giận rồi, lần này mấy thằng chó đẻ kia sẽ xui xẻo rồi." Bàn Tử nhìn dáng vẻ Tần Dã, ánh mắt tràn đầy vẻ hả hê.

"Đúng là xui xẻo rồi." Hắc Hạt Tử rất đồng tình gật đầu, sau đó quay người nhìn hắn, "Nhưng cậu cũng rất xui xẻo, cậu bị làm sao vậy?

Đây là bị Đá Nhiếp Hồn đánh sao?

Cậu bị đánh không nhẹ đâu đó!" "Tôi đâu phải bị Đá Nhiếp Hồn đánh, là bị Dã ca đánh!" "Tôi còn đứng bên cạnh hô hào cổ vũ nữa chứ." Bàn Tử nói xong còn xoa xoa má mình, bây giờ chạm vào một cái cũng không được nữa rồi.

"Cậu bị Dã ca đánh sao?

Còn đứng bên cạnh hô hào cổ vũ?" Hạo Thiên Chân còn tưởng mình nghe lầm, chuyện này là sao?

Chẳng lẽ Bàn Tử vừa bị đánh vừa nói Dã ca đánh hay sao?

Hạo Thiên Chân còn tưởng tượng ra một cảnh tượng, chỉ nghĩ thôi cũng thấy rùng mình.

“Ai da!

Sau này sẽ giải thích với các cậu, bây giờ cậu đừng nói chuyện thì hơn.” Bàn Tử không có tâm trạng đáp lại lời họ, mà là quan tâm Tần Dã lát nữa sẽ làm gì.

Ánh mắt Genes mang theo nụ cười khát máu, còn liếm liếm môi mình, để lộ hàm răng nhọn hoắt.

“Ngươi vội cái gì?

Lát nữa ngươi sẽ được tận mắt chứng kiến.” “Bốn người phụ nữ này đều rất tốt, ta sẽ để ngươi tận mắt nhìn thấy, ta sẽ biến họ thành phụ nữ của ta như thế nào.” Lời của Genes không khác gì đổ thêm dầu vào lửa giận của Tần Dã.

Chris, Maros và Ramiel nhìn thấy sắc mặt Tần Dã không tốt, trong lòng họ đều chùng xuống.

Lúc này khiêu khích Tần Dã tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

“Genes, chúng ta vẫn nên đánh nhanh thắng nhanh, đừng cho bọn chúng cơ hội…” Ramiel nhìn Genes, vẫn không yên tâm dặn dò.

Chưa đợi Genes nói, Romeo và Farrel lại lộ ra vẻ khinh thường.

“Ngươi thật sự coi thường Genes, Tần Dã cố nhiên rất lợi hại, nhưng dù có lợi hại đến mấy cũng chỉ là một con người, lại có thể gây ra sóng gió gì?” Romeo cười nhạo nói.

Chris còn muốn nói, nhưng bị Ramiel và Maros chặn lại, và họ kéo Chris về phía sau.

Nhường chỗ trống cho bọn họ.

“Đừng nói chuyện.” Ramiel nhìn Chris, vội vàng lắc đầu nói.

Chris trong lòng không phục, cuối cùng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Mà Tần Dã sau khi nghe lời của Genes, khí tức thần bí, cổ xưa trên người bùng nổ.

Tốc độ cực nhanh lao đến trước mặt Genes.

Tốc độ này còn nhanh hơn tốc độ của hắn rất nhiều.

"Mày tưởng bố mày cho mày thể diện à?" "Mày không nhìn xem cái tướng chó má của mày ra sao à?

Mọc mấy cái răng chó mà mày cứ sủa om sòm lên làm c** gì!" "Mà mày còn dám mơ tưởng đến mấy cô ấy, mày uống bao nhiêu máu 'dì cả' rồi hả?

Chỉ cần uống ít đi một chén thôi là mày đã không phê đến mức này rồi." "Mẹ kiếp nhà mày, muốn chơi gái thì đi kỹ viện ấy, mày coi chỗ này là cái gì?" Nắm đấm của Tần Dã đã dày đặc đánh lên người Genes khi hắn còn chưa kịp phản ứng.

Vừa đánh, vừa mắng chửi.

Ra tay một quyền còn tàn nhẫn hơn quyền trước.

Romeo và Farrel đều không ý thức được, không ngờ tốc độ của Tần Dã lại nhanh đến vậy, và còn ra tay nhanh đến mức không cho bọn chúng chút cơ hội phản ứng nào.

Bây giờ bọn chúng còn muốn ra tay giúp đỡ, nhưng tốc độ của hai người quá nhanh, căn bản không thể xác định vị trí biến hóa của hắn.

Chris, Maros và Ramiel ba người nhìn thấy Genes bị đánh, miệng không nói nhưng trong lòng đã sướng rơn, nhìn hắn bị đánh thật là sảng khoái.

Thật hy vọng Tần Dã có thể đánh thêm mấy phát nữa, tiện thể giúp bọn họ xả giận.

Hắc Hạt Tử, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, cùng với đội trưởng Hàn

và Giáo sư Lâm đều ngẩng đầu nhìn Tần Dã và tên ma cà rồng đang đối chọi giữa không trung.

Không đúng!

Là Tần Dã đơn phương đấm tên ma cà rồng.

Tiếng nắm đấm giáng xuống người nghe thật là sướng tai.

Nghe thôi đã thấy đau, nhưng cũng có cảm giác thật sự hả hê.

Hoắc Tú Tú, A Ninh, cùng với Ngốc Tiểu Muội và Shirley Yang bốn cô gái nhìn hành động của Tần Dã, nghe lời hắn nói, sắc mặt cả bốn đều ửng hồng khó tả.

Lời của Tần Dã… khiến trong lòng họ ấm áp, hắn bây giờ tức giận như vậy cũng là vì bọn họ.

Bốn người càng nghĩ càng thấy Tần Dã thật sự… quá đẹp trai!

Trong livestream. 【Đệt đệt đệt!!

Chương 265

Khoảnh khắc này tôi thật sự ghen tỵ với họ quá đi!

Đây là tình huống gì?

Dã ca đây là ra tay hộ hoa sao?】【Tôi thật sự ghen tỵ chết mất Tú Tú, có thể được Dã ca bảo vệ như vậy, còn cái tình huống kia thật đáng yêu chết đi được.】【Nếu tôi được Tần Dã bảo vệ như vậy, tôi thề là mơ cũng có thể cười tỉnh giấc, đó thật sự là tổ tiên tích đức lớn lao.】【A a!

Dã ca của tôi thật sự bá đạo, vừa ra tay liền giết chết mấy tên lính đánh thuê đó, biến họ thành thịt nướng sống, sau đó còn đánh tơi bời tên ma cà rồng!!

Đệt!

Loạt hành động này thật sự khiến tôi thầm yêu luôn rồi!!!】【Tôi có thể vào trong đó, cùng Dã ca tham gia hành động trong mộ huyệt không?

Tôi chả làm gì cả, chỉ chờ được Dã ca bảo vệ thôi, được không ạ?】【A a a!

Tại sao chuyện tốt lớn như vậy tôi lại không được sắp xếp chứ!!】Khán giả trên đạn mạc đều bày tỏ sự ghen tỵ sâu sắc đối với bốn cô gái này.

Không chỉ có họ đều nhận được cảm giác an toàn lớn lao từ hành động của Tần Dã, mà các giáo sư cũng vậy, tràn đầy cảm giác an toàn.

Viện trưởng Mã và Viện trưởng Hàn đều rất hoan hỷ với hành động của Tần Dã.

Bất kể tính khí Tần Dã ra sao, việc bảo vệ người của mình vẫn rất

đáng được khen ngợi.

“Không thể không nói, hành vi của Tần Dã thật sự quá tuyệt vời.” Viện trưởng Mã bày tỏ sự kinh ngạc sâu sắc trước hành vi của Tần Dã.

Đối với loại lão háo sắc này, thì nên dạy dỗ một trận thật tàn nhẫn.

“Hắn làm những gì tôi không thể làm, cái tính khí này thật đáng yêu.” Viện trưởng Hàn cũng ở bên cạnh không ngừng gật đầu, ông bây giờ cũng kinh ngạc không kém.

“Lão Bạch, ông nói có cảm giác an toàn không?” Viện trưởng Hàn quay đầu nhìn Giáo sư Bạch.

Kết quả Giáo sư Bạch cứ im lặng ở đó, không biết đang nghĩ gì.

Cuối cùng ông còn khẽ đẩy Giáo sư Bạch một cái.

“Ông đang nghĩ gì vậy?” Giáo sư Bạch bị đẩy một cái, tỉnh lại nhìn Viện trưởng Hàn.

“Ông nói gì?” Giáo sư Bạch mơ màng quay người nhìn Viện trưởng Hàn.

“Ông đang nghĩ gì vậy?” “Tôi đang nghĩ đến Lôi Minh Đạn mà Tần Dã vừa ném ra lúc nãy, hiệu quả thật sự không tệ, sau này tôi có thể hỏi xem làm thế nào để chế tạo được.” Giáo sư Bạch đã thích vũ khí này ngay khi nhìn thấy nó.

Đây đơn giản là Lôi Công tái thế!

Nếu đưa cái này ra chiến trường, đó tuyệt đối là một kỹ năng bá đạo.

“Vậy ý ông là ông chỉ quan tâm đến vũ khí này, không có gì khác?” Viện trưởng Hàn không nói nên lời nhìn ông.

“Còn vũ khí nào khác xuất hiện sao?” Giáo sư Bạch vẻ mặt ngơ ngác nhìn màn hình lớn.

Viện trưởng Mã: … Viện trưởng Hàn: … Các vị giáo sư: … Giáo sư Bạch ông mới là người tỉnh táo nhất trần đời.

Bộ Ngoại giao.

Bộ trưởng Lâm nhìn thấy những người đó đều chết và cái gọi là Genes bị đơn phương đánh tơi bời, trong lòng ông thật sự quá sảng khoái.

Sau đó ông nhìn các Bộ trưởng Bộ Ngoại giao của các quốc gia khác, lập tức càng sảng khoái hơn.

Đặc biệt là khi nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc và buồn rười rượi của những người đó, ông càng thấy hả hê.

Trước đây không phải còn hùng hồn cho rằng Tần Dã không có ở đây thì có thể tùy tiện chèn ép sao, giờ thì tốt rồi, đều ngu người cả rồi chứ gì?

Sao không kích động nữa đi?

Sao không đắc ý nữa đi?

Tiếp tục kích động, tiếp tục đắc ý đi.

Ông còn muốn nhìn vẻ mặt vênh váo của bọn chúng.

Các nhà ngoại giao của các quốc gia đều bị livestream làm cho kinh ngạc đến mức trợn mắt há mồm.

Bọn họ đã cử đi nhiều người như vậy, cuối cùng lại đều chết hết.

Đó là mấy trăm người… Cứ thế mà chết sao?

Bọn họ phải giải thích thế nào?

Phải về nói với bọn họ ra sao?

Ngay khi bọn họ vẫn còn đang kinh ngạc, Bộ trưởng Lâm dẫn đầu mở miệng.

“Khụ khụ!

Tần Dã này ra tay thật sự quá nhanh, dù sao cũng phải để lại cơ hội nói di ngôn chứ!” Lời của Bộ trưởng Lâm khiến tất cả các nhà ngoại giao đều ngớ người, bọn họ đều vô cùng phẫn nộ nhìn ông.

“Ông nói gì?

Bộ trưởng Park ông nói lại lần nữa.” Bộ trưởng Park lúc này tràn đầy tức giận nhìn ông.

“Tôi nói sai sao?

Đây không phải là chết quá vội vàng sao?

Ngay cả cơ hội nói di ngôn cũng không có!” Bộ trưởng Lâm bỏ qua vẻ mặt của hắn, bình thản mở miệng nói.

“Ông cái tên này, ông đây là đang chế giễu chúng tôi phải không?” Bộ trưởng Park lúc này đột ngột đập bàn đứng dậy, trừng mắt nhìn Bộ trưởng Lâm.

“Tôi cười sao?” Bộ trưởng Lâm còn như có điều suy nghĩ nhìn về phía những binh sĩ cầm vũ khí bên cạnh.

Đội trưởng binh sĩ nghe vậy khóe miệng giật giật, cuối cùng lắc đầu.

“Không có!” “Không cười, vậy hắn ta nói gì?

Tôi cũng không cười ra tiếng, tại sao hắn ta nói tôi chế giễu?” “Có lẽ có sự hiểu lầm về từ chế giễu, dù sao văn hóa Đại Việt cũng bác đại tinh thâm.” Vị đội trưởng đó rất hợp tác với Bộ trưởng Lâm.

Bộ trưởng Lâm trực tiếp giơ ngón cái lên, bày tỏ sự đồng tình.

“Ông… ông Đại Việt các người thật sự quá đáng!” Bộ trưởng Park tức đến toàn thân run rẩy.

Đó là binh sĩ của họ, thậm chí cả nữ vu cũng được cử đi, kết quả… chưa thể hiện được gì, đã bị giết.

Thậm chí là chết dưới sự sắp đặt của Tần Dã… Thật không thể tha thứ.

“Tôi quá đáng sao?” Bộ trưởng Lâm thu lại nụ cười trên mặt, sau đó nghiêm chỉnh ngồi thẳng người, “Các ông dẫn người đến địa giới Đại Việt của tôi, tiến vào mộ huyệt Đại Việt của tôi, các ông nói tôi quá đáng.” “Không phải các ông tự mình ngu ngốc nên mới đến đây chịu chết sao?” “Các ông cũng không nghĩ xem các ông là loại người gì?

Cũng xứng so với Tần Dã sao?” Bộ trưởng Lâm cười nhạo nói.

Đối mặt với lời cười nhạo của Bộ trưởng Lâm, Bộ trưởng Park suýt chút nữa không thở nổi.

Lần này họ đã bỏ ra không ít tâm huyết, rất nhiều binh sĩ và nữ vu đã được cử đi.

Bây giờ đều đã chết, hoàn toàn là tổn thất thảm trọng.

Bây giờ người chết thì không nói, còn phải bị người Đại Việt chế giễu.

Mẹ kiếp!

Thật là uất ức chết đi được.

Cái đám lãnh đạo cấp trên đó cũng thật kỳ quái, không có việc gì làm lại chạy đến đây nhúng tay vào làm gì?

Có thể giống người nước Mẽo sao?

Người ta có nội tình, bọn họ có gì chứ?

Bây giờ thì hay rồi, mang tiếng xấu, người cũng mất, bảo tàng cũng không lấy được, còn bị người ta khống chế.

Bộ trưởng Park lúc này càng nghĩ càng tức giận.

"Bộ trưởng Lâm, ông nói chuyện vẫn nên khách khí một chút, đắc tội với các quốc gia chúng tôi, các ông Đại Việt sẽ không có lợi lộc gì đâu." "Đúng vậy!

Các ông Đại Việt có thể đắc tội với tất cả mọi người sao?" Bộ trưởng Matsushita và nhà ngoại giao nước Đại Ưng nhìn thấy Bộ trưởng Lâm hung hăng như vậy, bọn họ lúc này cũng tức giận.

"Đắc tội?

Chương 266

Ai nói là tôi đắc tội với các ông?" Bộ trưởng Lâm như nghe thấy chuyện cười gì đó rất buồn cười.

Sao lại là họ đắc tội với họ chứ?

Rõ ràng là họ đã đắc tội với Đại Việt mà?

"Ông đây là có ý gì?" Bộ trưởng Wallace lạnh lùng chất vấn, trong lòng cũng dâng lên dự cảm không lành.

Lần này bọn họ rốt cuộc muốn làm gì?

"Tôi không phải đã nói rồi sao?

Các ông hùng hổ đến đây tìm tôi, rõ ràng là tìm cớ gây sự, Bộ Ngoại giao này được thành lập ở đây cũng không phải thời gian ngắn, đã đến lúc nên thay một Bộ Ngoại giao mới rồi." "Cùng lắm thì mọi người cùng chết chung, các ông đến đây làm nổ tung Bộ Ngoại giao, các ông nói là trách nhiệm của ai?

Ai sẽ tin là tôi tự mình làm nổ tung Bộ Ngoại giao?" Trong lời nói của Bộ trưởng Lâm còn mang theo sự quyết tuyệt.

Khiến trong lòng Bộ trưởng Wallace cũng chùng xuống.

"Ông bị điên rồi sao?" "Còn các ông có điên không?

Dám nghĩ đến việc đến đây gây phiền phức cho Đại Việt, các ông đây không phải là tự dâng mình đến để tôi ngược đãi sao?" Bộ trưởng Lâm cười nhạo, ánh mắt nhìn bọn họ đều mang theo vẻ lạnh lẽo.

Bộ trưởng Wallace, Bộ trưởng Park và Bộ trưởng Matsushita theo bản năng nhìn về phía những binh sĩ đứng ở cửa, trong tay họ đều nắm chặt lựu đạn.

Hơn nữa trong mắt họ đều mang theo sự quyết tuyệt.

Dường như chỉ cần Bộ trưởng Lâm ra hiệu, họ sẽ không chút do dự mà ra tay.

Bộ trưởng Wallace lúc này sắc mặt vô cùng nghiêm trọng, hắn sẽ không nghi ngờ lời của Bộ trưởng Lâm.

Ông ấy nói là nhất định sẽ làm được.

Bộ trưởng Lâm nhìn thấy sắc mặt bọn họ đều đột nhiên thay đổi, khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

"Yên lặng xem livestream tốt hơn nhiều, ít nói mấy lời châm chọc đi, bất kể là trong mộ huyệt hay ngoài mộ huyệt, các ông đều yên lặng một chút, mọi người đều sẽ được bình yên." Nghe lời của Bộ trưởng Lâm, sắc mặt tất cả các nhà ngoại giao đều tái mét.

Trong lòng càng có lửa mà không có chỗ xả.

Tất cả đều là lỗi của Tần Dã, Tần Dã đáng chết… Trong mộ huyệt.

Tần Dã một quyền đánh Genes vào bức tường, bức tường đó cũng xuất hiện một vết lõm hình người sâu hoắm.

Genes dù sao cũng là ma cà rồng, những đòn tấn công thông thường không thể làm hắn bị thương.

Nhưng không biết tại sao, nắm đấm của Tần Dã đánh lên người hắn lại đau đến thế.

Bộ âu phục màu xanh cũng có chút lộn xộn, trên người đầy bụi bẩn.

Ngọn lửa giận trong lòng Genes bùng lên.

"Tần Dã!

Ngươi thật đáng chết…” Genes nghiến răng nghiến lợi nhìn Tần Dã đang đứng.

Ánh mắt hắn không bỏ qua ánh mắt của những người Đại Việt kia.

Chế giễu!

Nhạo báng!

Genes từ khi sinh ra đến giờ chưa bao giờ mất mặt như vậy, tất cả đều là do Tần Dã gây ra.

Đáng chết!

Đáng chết!

Sau đó hắn đột nhiên từ bức tường đi xuống, và đứng đối diện Tần Dã.

Lòng bàn tay đối diện Tần Dã, vận dụng năng lực của ma cà rồng, hắn muốn khống chế Tần Dã trong tay, nhưng không biết tại sao Tần Dã lại đứng yên tại chỗ không hề có ý định nhúc nhích.

Nhận thức này khiến trong lòng hắn có chút hoảng loạn.

Tại sao?

Tần Dã làm sao lại không làm theo ý hắn?

Điều này không thể nào… Tần Dã chẳng lẽ không phải là người sao?

“Sao?

Ngạc nhiên lắm à?” Tần Dã lạnh lùng nhìn Genes, thấy vẻ mặt kinh ngạc của hắn, hắn bình tĩnh rút Hắc Kim Cổ Đao ra khỏi người.

“Nếu ngươi không ra tay, vậy thì để ta.” Tần Dã cầm Hắc Kim Cổ Đao bình tĩnh đứng trước mặt hắn.

“Tần Dã, ta phải thừa nhận ngươi rất lợi hại, nhưng ngươi thật sự nghĩ ta chỉ có chiêu này sao?

Ta là thiên tài của Ẩn Thế nhất tộc, năng lực đương nhiên cũng là cao nhất.” Genes đột nhiên lần nữa đưa tay ra, liền nhìn thấy trong lòng bàn tay hắn xuất hiện một luồng sáng vàng.

Lao về phía Tần Dã.

Tần Dã nhìn thấy quả cầu ánh sáng bay tới, hắn vội vàng né tránh.

Mà quả cầu ánh sáng này vừa vặn rơi xuống người tên sát thủ đã bất tỉnh.

Lúc này, máu của tên sát thủ bị hút ra, máu tạo thành một đường chỉ, bay về phía miệng Genes.

Mà da thịt của tên sát thủ cũng trong khoảnh khắc trở nên khô héo, giống như một thân cây khô héo.

Genes sau khi hấp thụ máu của người đó vào miệng, vết thương trên người hắn cũng được phục hồi.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, đều đồng loạt sững sờ.

“Mẹ kiếp!

Thằng nhóc này chơi chiêu thâm độc vậy sao?

Đây là muốn máu của Dã ca à?” Bàn Tử trong lòng rõ nhất, máu của Tần Dã không phải là máu bình thường.

Suốt chặng đường này bọn họ đều rõ, máu của Tần Dã rất đặc biệt.

Mà tên này lại dám mơ tưởng đến máu của Dã ca… Thật sự quá dám nghĩ a.

Hắc Hạt Tử, Hạo Thiên Chân và Hoắc Tú Tú đều có cùng suy

nghĩ, đó chính là không thể để hắn đắc ý.

Hắc Hạt Tử và Hoắc Tú Tú giơ súng trong tay lên, định ra tay với Genes.

"Các cậu vẫn là đừng nhúng tay vào thì hơn, chuyện này Tần Dã sẽ xử lý." Giáo sư Lâm nhìn ra chuyện họ định làm, vội vàng mở miệng nói.

"Đúng vậy, Tần Dã làm việc có suy nghĩ riêng của mình, các cậu làm vậy, nói không chừng sẽ làm hỏng chuyện của hắn." Shirley Yang cũng ở bên cạnh mở miệng nói.

Hắc Hạt Tử, Hạo Thiên Chân và Hoắc Tú Tú vài người nghe xong, đều rơi vào trầm ngâm.

Cuối cùng bọn họ không ai nói gì, đứng ở đó lẳng lặng nhìn Tần Dã và Genes.

"Ngươi nghĩ ngươi có thể né tránh sao?" Genes lần nữa ra tay.

Tần Dã mắt híp lại, ánh mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm vào miệng Genes.

Vừa rồi chính là cái miệng đó đã hút hết máu tươi.

Quả cầu ánh sáng rơi xuống người Tần Dã, Tần Dã nhanh tay lẹ mắt lấy ra phù chú, và rút Hắc Kim Cổ Đao chắn quả cầu ánh sáng trước người.

Quả cầu ánh sáng rơi trên Hắc Kim Cổ Đao, ngón tay Tần Dã khẽ chuyển, phù chú trong tay được châm lửa ngay lập tức.

Sau đó phù chú màu vàng đã ép quả cầu ánh sáng quay trở lại hướng của Genes.

"Ngươi…" Genes lúc này vung tay lớn, đánh tan quả cầu ánh sáng.

Hắn không ngờ, quả cầu ánh sáng của mình lại bị Tần Dã đẩy trở

lại.

Thấy quả cầu ánh sáng đã biến mất, Tần Dã buông phù chú trong tay, giơ nắm đấm nặng nề đánh vào mặt hắn.

Bốp!

Chương 267

Genes cả người bay ra ngoài, thân thể còn nặng nề rơi xuống cây cột hành lang.

Oành!

Cây cột lúc này cũng bị hắn đụng đổ.

Genes vừa ngã xuống đất, định lần nữa ra tay với Tần Dã.

Tần Dã đã đi trước một bước đến trước mặt hắn, lần này hắn cắn rách ngón tay, phết máu lên nắm đấm, rồi một quyền đánh vào mặt hắn.

Máu Kỳ Lân khắc chế tất cả tà vật, những ma cà rồng này chính là một lũ tà túy, tự xưng là Ẩn Thế nhất tộc.

Nói cho cùng thì chính là sinh vật không được trời đất thừa nhận, máu Kỳ Lân đối phó với bọn chúng thì không còn gì tốt hơn.

Genes không hiểu, tại sao lần này nắm đấm của Tần Dã lại đau đến vậy.

"Ngươi dừng tay…" Ba chữ của Genes bị nắm đấm đánh cho nát bét.

Tần Dã nhìn thấy mặt Genes sưng húp, ra tay đánh cũng chẳng còn ý nghĩa gì, thà rằng… hắn đã không ưa cái răng nanh này từ lâu rồi.

Thế là hắn nhíu mày, đưa ngón tay ra kẹp lấy cái răng nanh này.

Hai ngón tay hắn kẹp lấy cái răng này thì đừng nói là nhổ răng, đến đá cũng có thể đục một lỗ, huống hồ là răng nanh này chứ.

Tần Dã nghĩ vậy, tay còn không ngừng dùng sức.

Rắc!

“A…” Răng nanh của Genes bị bẻ gãy một cách thô bạo, máu tươi lập tức chảy ra.

Ma cà rồng coi trọng nhất chính là răng nanh, răng nanh của bọn chúng cũng là thể diện, nhưng Tần Dã lại bẻ răng nanh của hắn… Điều này khiến trong lòng Genes càng thêm giận dữ.

Tần Dã lấy Hắc Kim Cổ Đao ra, chém vào cổ tay hắn.

“A…” Genes lần nữa gầm lên giận dữ.

Còn chưa kịp gầm xong, đã bị Tần Dã một cước đá bay trở lại, còn lăn vài vòng trên đất, vừa vặn lăn đến chân Chris.

Chris nhìn thấy Genes, kẻ vốn là thiên kiêu, lúc này răng nanh không còn chiếc nào, tay phải cũng bị chém đứt, trong lòng thật sự thầm sướng rơn.

Nhưng sau cái sướng thầm đó lại là sự lo lắng.

Tần Dã này rõ ràng là đang nổi giận đùng đùng, nhìn ai cũng không thuận mắt.

Lỡ như hắn thật sự giết đến đỏ mắt, thì bọn họ đều khó thoát khỏi cái chết.

“Genes, ngươi thế nào rồi?” Chris lúc này giả bộ lo lắng nhìn Genes, đỡ hắn từ dưới đất dậy.

Mà Genes lúc này ôm cánh tay, một tay đẩy Chris ra, sắc mặt hắn âm trầm, trong mắt lửa giận ngập trời nhìn Tần Dã.

“Tần Dã…” Genes vừa nói, trong miệng hắn đều là máu tươi.

Thiếu mất một chiếc răng nanh, hắn nói chuyện đều bị lọt hơi.

Tần Dã bình tĩnh đặt chiếc răng nanh này vào lòng bàn tay, cuối cùng dùng sức bóp chặt.

Chiếc răng nanh sắc bén hóa thành bột vụn.

Còn về bàn tay bị chém đứt, sắc mặt hắn không hề thay đổi.

“Đụng vào người của ta, ngươi cũng xứng sao?” Tần Dã lạnh lùng nói.

Bàn Tử, Hắc Hạt Tử, đội trưởng Hàn và Giáo sư Lâm đều bị hành động của Tần Dã làm cho kinh ngạc.

Đây là để báo thù cho bọn họ phải không?

Khoảnh khắc này… Hoắc Tú Tú cảm động không thôi, càng thích Tần Dã vô cùng.

“Đệt!

Vẫn là Dã ca của tôi a!

Cái răng nanh này nói bẻ là bẻ ngay lập tức.” Bàn Tử lúc này nhìn thấy thì lập tức vui mừng khôn xiết, cuối cùng biến thành chế giễu, “Haha, các cậu nhìn tên ma cà rồng đó kìa, nói chuyện lại bị lọt hơi, haha!!

Không có răng nanh, thật sự quá xấu, haha!!” Bàn Tử không chút khách khí ôm bụng cười lớn, chủ yếu là để chế giễu.

Trước đây bọn chúng không phải rất hung hăng sao?

Còn cái tên Genes đó chính là kiêu ngạo của giới ma cà rồng.

Bá đạo đến thế nào chứ?

Bây giờ các cậu nhìn xem đây là tình huống gì?

Không phải là nói chuyện bị lọt hơi chỉ có thể uống cháo, giống như trẻ con rụng răng sao?

Bàn Tử càng nghĩ càng thấy buồn cười.

Lời nói của Bàn Tử vừa thốt ra, ánh mắt của Hắc Hạt Tử, Hạo

Thiên Chân và các binh sĩ đều dừng lại trên răng nanh của hắn ta, không thể không nói… điều này quả thật rất buồn cười.

“Haha!

Thật sự rất buồn cười.” “Haha, là một ma cà rồng mà không có răng nanh, vậy còn hút máu được không?” “Haha!

Cười chết tôi rồi, haha!!” Genes đối mặt với sự chế giễu của những người này, sắc mặt hắn càng thêm âm trầm khó coi.

Hắn sống trăm năm chưa bao giờ mất mặt như bây giờ, hắn chưa bao giờ bị sỉ nhục như vậy.

Đối mặt với sự chế giễu của người Đại Việt, sắc mặt hắn càng thêm âm trầm đáng sợ.

Khán giả trong livestream nhìn thấy vẻ mặt của Genes, đạn mạc càng thêm vui vẻ. 【Haha!

Đây là tên ma cà rồng duy nhất bị thiếu một chiếc răng nanh phải không?】 【À hahaha!

Vẫn là Dã ca của tôi a, nói động thủ là động thủ, năng lực động thủ quả thật mạnh mẽ!!】 【Haha, niềm kiêu hãnh của Ẩn Thế nhất tộc, bây giờ lại trở thành nỗi sỉ nhục của Ẩn Thế nhất tộc, răng nanh cũng không còn.】 【Không chỉ răng nanh không còn, tay cũng không còn, từ thiên chi kiêu tử biến thành phế nhân hạng nhất, chỉ cần bẻ một chiếc răng nanh và chặt đứt một bàn tay.】 【Các người… các người Đại Việt đây là sỉ nhục người khác!】 【Các người dám sỉ nhục Ẩn Thế nhất tộc chúng tôi, Tần Dã chết chắc rồi!】 【Sỉ nhục thì sao?

Mấy người các ông đều phải chết ở đây, còn sợ bị sỉ nhục sao?

Đây không phải là các người tự dâng mình đến để bị sỉ nhục sao?】 【Tôi chỉ đang nghĩ, gia tộc ma cà rồng nước Mẽo bọn họ nếu

biết người của mình không có răng nanh, sẽ như thế nào?

Có tức giận lắm không nhỉ?】 Cùng với những dòng đạn mạc lấp lánh, khán giả cười càng thêm vui vẻ.

Chỉ cần nhìn thấy bọn chúng xui xẻo, thì họ rất vui.

Quan trọng nhất là cảm giác an toàn mà Tần Dã mang lại!

Đây là một cảm giác an toàn tràn đầy, bởi vì hắn ta đã dùng tay bóp cổ Tú Tú, thì hắn đã chặt đứt tay phải của hắn ta… thật sự quá an toàn.

Loạt thao tác này của Tần Dã khiến trong lòng họ càng thêm tràn đầy cảm giác an toàn.

Viện trưởng Mã và Viện trưởng Hàn nhìn thấy cảnh này đều kinh ngạc như nhau, đồng thời còn có chút dở khóc dở cười.

Hành vi của Tần Dã này thật sự… rất có cảm giác an toàn!

"Tần Dã này thật sự thích giết người tru tâm, răng nanh cũng bẻ mất." Giọng Viện trưởng Mã còn mang theo ý cười, vừa nghĩ đến hành động đó, liền thấy rất đáng yêu!

"Từ thân thủ và bản lĩnh này mà xem, đây là một thiên tài, bây giờ bị Tần Dã hủy rồi, ước chừng những người kia lúc này cũng tức giận không ít nhỉ?" Viện trưởng Hàn lạnh lùng nói.

"Tức giận không ít là Nguyên thủ nước Mẽo, Ẩn Thế nhất tộc sẽ không dễ dàng xuất hiện, lần này có thể xuất hiện nếu không có Nguyên thủ ra mặt bọn họ sẽ không xuất hiện, bây giờ thì hay rồi, người thì xuất hiện, đây lại là đến để mất mặt." "Ước chừng tộc trưởng Ẩn Thế nhất tộc lúc này cũng có oán trách rồi." Giáo sư Bạch cũng ở bên cạnh bổ sung.

"Chẳng lẽ không phải là do bọn họ kỹ năng không bằng người

sao?" Giáo sư Vương không hiểu lắm, chuyện này cũng không phải lỗi của một người, không có lý do gì mà đổ lỗi lên đầu nước Mẽo cả.

"Ông có thừa nhận lỗi lầm của mình không?

Ông tốt nhất là nên nghĩ rõ một điều, mục trung vô nhân (coi thường tất cả), đối với người khác mà nói, đúng thì là đúng, sai cũng là đúng." Giáo sư Bạch vẫn có chút hiểu biết về người phương Tây.

"Đó là chuyện của bọn họ rồi, bây giờ cũng nên đến lượt bọn họ đau đầu." Viện trưởng Mã cảm thấy theo đức hạnh của người nước Mẽo, thật sự khó nói.

Nhưng đối với Đại Việt mà nói, đó đều là có lợi mà không có hại.

Lúc này, trong nước Mẽo.

Chương 268

Nguyên thủ nước Mẽo nhìn thấy răng nanh của Genes cũng không còn, tay cũng bị đứt, Laros cũng đã hy sinh, sắc mặt hắn càng thêm âm trầm khó coi.

Không ngờ Tần Dã lại có bản lĩnh lớn đến vậy, thậm chí làm việc còn tuyệt tình đến thế.

Điều này đối với Ẩn Thế nhất tộc không khác gì sự khiêu khích, đây là sự sỉ nhục.

"Đáng chết, Tần Dã lại dám…" Nguyên thủ đập mạnh tay xuống bàn, sắc mặt cũng âm trầm khó coi.

Những người của Ẩn Thế nhất tộc này chỉ biết khoác lác thôi sao?

Đây là bản lĩnh gì chứ?

Lại ngay cả một sinh viên đại học cũng không giết được?

Còn có mặt mũi nói mình bá đạo đến đâu, lợi hại đến đâu?

Thật sự quá mất mặt, mất mặt đến cả quốc tế.

"Nguyên thủ, lần này chúng ta phải giải thích thế nào với Ẩn Thế nhất tộc?

Điều này…" Một trong các tướng quân sau khi nhìn thấy cảnh này, lo lắng nhìn người đứng đầu.

"Giải thích?

Tôi tại sao phải giải thích?

Ẩn Thế nhất tộc là do tôi mời ra, nhưng xảy ra chuyện như vậy, đó là trách nhiệm của bọn họ, liên quan gì đến tôi?" Nguyên thủ nhìn tướng quân kia, vẻ mặt không vui.

Vị tướng quân nhìn sắc mặt Nguyên thủ không tốt, hắn cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Dù sao người tiếp xúc với Ẩn Thế nhất tộc là hắn, không phải những người khác.

"Nhưng Ẩn Thế nhất tộc đã chết một người, còn một người thì tàn phế, liệu có đổ lỗi lên đầu chúng ta không?" Một quan chức cấp cao khác lo lắng nhìn hắn.

Nguyên thủ nghe xong, không khỏi trầm mặc một lúc lâu, "Chắc là không, đó là chuyện của bọn họ, dù có oán hận cũng là vì Tần Dã, không phải chúng ta." Lúc này, trong biệt thự trên núi.

Ông lão trong phòng làm việc ngồi trên ghế, tay còn cầm ly rượu vang đỏ, ánh mắt âm trầm nhìn livestream.

Rắc!

Ly rượu trong tay bị bóp nát, ánh mắt ông cũng mang theo sát ý nhìn Tần Dã.

Genes là người kế nhiệm tương lai của ông, cũng là một trong những đứa cháu mà ông yêu thích nhất, Tần Dã này lại dám hủy hoại nó.

Đáng chết… Thật đáng chết… Ngay lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

"Vào đi." Ông lão âm trầm mở miệng nói.

"Cha, chuyện của Genes con đã biết rồi, con muốn đi Đại Việt, cha xem…" Từ cửa bước vào một ông lão tóc bạc trắng, nhìn đã có vẻ ngoài trăm tuổi, nhưng sau khi bước vào, da thịt trên mặt ông ta lúc này đang khôi phục độ đàn hồi bằng mắt thường.

Và còn khôi phục lại vẻ tuấn tú trước kia, trong mắt ông ta còn có

một nốt ruồi son màu đỏ, nhìn vô cùng yêu dã.

Ông lão ngồi trên ghế khẽ xoay ghế, mu bàn tay đầy nếp nhăn lúc này cũng đã khôi phục độ bóng.

Khuôn mặt tuấn tú đẹp trai giống với vẻ ngoài của ông lão đang đứng.

Nhưng nhìn còn có vẻ vận vị hơn, càng có mùi vị trưởng thành hơn ông lão vừa rồi.

"Jellier, đối với ma cà rồng mà nói, vô năng chính là phế vật." Ông lão ngồi trên ghế nhìn con trai mình, chậm rãi mở miệng nói.

Jellier nhìn cha mình, sắc mặt ông ta cũng vô cùng nghiêm trọng, cũng cảm thấy con trai mình không làm nên trò trống gì.

Nhưng trong số những đứa trẻ cùng lứa, con trai ông là đứa ưu tú nhất, bá đạo nhất.

Bây giờ răng nanh không còn, tay cũng bị chém đứt, ông làm cha sao có thể không đau lòng?

Sao có thể không lo lắng?

"Cho dù là phế vật, đó cũng là con trai của con, cha, Tần Dã nhất định phải chết, hắn đã làm Ẩn Thế nhất tộc mất mặt, kết cục chỉ có chết!" Jellier nói xong còn quỳ một gối xuống đất, và còn cụp mắt xuống, vô cùng cung kính đối với ông lão ngồi trên ghế.

"Cha, con sẽ tự mình giải quyết Tần Dã, để Ẩn Thế nhất tộc chúng ta tìm lại thể diện." "Được, con đi đi." Ông lão khẽ gật đầu, sau đó từ trong ngăn kéo lấy ra một cái đĩa tam giác trong suốt đưa cho ông ta.

"Đây là trận pháp triệu hoán ta dùng tâm đầu huyết chế tạo, con cầm lấy đi." "Nó có thể nhanh chóng đưa con đến Đại Việt, không

cần kinh động bất kỳ ai.” “Hơn nữa, trận pháp triệu hoán này có thể mang theo ba người, con tự mình chọn người đi cùng con.” Ông lão ném đồ vật trong tay cho Jellier.

“Cảm ơn cha.” Jellier vô cùng kích động nói, và càng cung kính đối với ông ta không ít.

“Đi đi.” Ông lão xua tay, bảo ông ta trực tiếp đi ra ngoài.

Jellier không nói nhiều, trực tiếp quay người rời đi.

Nhìn con trai mình đi, ông lão đứng dậy tự rót cho mình một chén máu.

Tần Dã… Trong mộ huyệt.

Tần Dã nhìn dáng vẻ của Genes, trong mắt lạnh lùng lóe lên một tia chế giễu.

Genes không thể chịu đựng thái độ như vậy của Tần Dã, hắn tuyệt đối không thể dung thứ.

Sau đó hắn nhìn về phía Farrel bên cạnh.

“Ngươi biết thuật trị liệu, mau chóng giúp ta phục hồi cánh tay.” Giọng Genes tràn đầy mệnh lệnh.

Farrel nhìn dáng vẻ của hắn, mày khẽ nhíu lại.

Hắn có một cảm giác, lần này cánh tay của Genes có thể sẽ không phục hồi được, nhưng hắn không nói ra.

Sau đó nhìn thấy lòng bàn tay Farrel tỏa ra luồng sáng xanh nhạt, hắn đang tiến hành phục hồi cánh tay của Genes.

Rất nhanh liền cầm máu được, nhưng vết thương lại không sao phục hồi được.

Farrel chuyên về y thuật, cơ thể ma cà rồng và người thường

không giống nhau, chỉ có những người chuyên nghiệp của ma cà rồng mới có thể chữa lành vết thương của bọn chúng.

Nhưng không biết tại sao, vết thương do Tần Dã gây ra lại như không thể phục hồi được.

"Chuyện gì vậy?

Tại sao không phục hồi được?" Chris cũng rất ngạc nhiên nhìn Farrel, đồng thời trong lòng cũng mang theo niềm vui sướng điên cuồng.

"Là máu của Tần Dã…" Farrel khi phục hồi thì cảm nhận được hai loại máu khác nhau xuất hiện, trong đó có một loại máu không giống với bọn họ, loại máu này cao cấp hơn bọn họ.

Hắn rất muốn đồng hóa loại máu này, nhưng năng lực của hắn lại bị loại máu này hấp thụ vô hạn, không có chút tác dụng nào.

"Phế vật!" Genes trong lòng hoảng loạn, hắn chuyển cơn giận sang Farrel.

Farrel nghe lời này, trong lòng không phục, nhưng cũng không nói gì.

"Còn đứng ngẩn ra đó làm gì?

Mau giết chết Tần Dã!" Genes lúc này đã ở bờ vực của cơn thịnh nộ, bây giờ hắn không quan tâm Tần Dã là thân phận gì, hắn bây giờ đã tàn phế, hắn phải uống máu Tần Dã.

Không xé xác hắn thành từng mảnh, hắn sẽ không cam tâm.

Romeo, Maros và Ramiel cùng nhau ra tay tấn công Tần Dã.

Tần Dã nhìn thấy, kiếm chỉ một ngón, trong miệng còn đang niệm chú ngữ.

"Sắc!" Tần Dã đột nhiên quát lớn, liền nhìn thấy trước mặt Tần

Dã xuất hiện một rào chắn màu xanh lam.

“Hộ Linh Trận!” Đòn tấn công của Romeo và Ramiel đều bị rào chắn màu xanh này ngăn chặn bên ngoài.

Lúc này ánh mắt bọn họ đều kinh ngạc, đây là tình huống gì?

Tại sao đòn tấn công của bọn họ đều không có tác dụng?

Chẳng lẽ đây là bản lĩnh gì của Đại Việt sao?

“Các người tấn công thất bại rồi sao?

Bây giờ thì đến lượt tôi.” Tần Dã cười lạnh một tiếng, sau đó từ trên người lấy ra một tấm phù lục màu đỏ, mà tấm phù lục này được Tần Dã ném lên không trung.

Giây tiếp theo.

Liền nhìn thấy luồng sáng màu đỏ dần dần bao trùm lấy bọn chúng.

Chương 269

Chris, Maros và Ramiel đã sớm biết bản lĩnh của Tần Dã, nên đã đề phòng từ trước.

Đi trước một bước thoát khỏi bên trong cái lồng màu đỏ này.

Kết quả là ngay khi bọn họ vừa rời đi, luồng sáng màu đỏ đã nhốt Genes, Romeo và Farrel ba người ở lại đây.

"Chris… các ngươi?" Romeo kinh hoàng nhìn ba người đã chạy ra ngoài… Hắn thế nào cũng không nghĩ tới, Khắc Lý Tư và Mã Lạc Tư cùng Phát Mễ lại vứt bỏ bọn họ.

Gặp nguy hiểm mà lại vứt bỏ bọn họ!

"Xin lỗi, chúng ta cũng hết cách rồi, Tần Dã bọn ta không phải là đối thủ." Khắc Lý Tư lúc này nhìn hắn đầy vẻ áy náy.

Quan hệ giữa hắn và La Diệt cùng Pháp Khoa bình thường không tệ, nhưng lúc đó hắn không kịp lên tiếng nhắc nhở.

Huống chi, hắn còn không muốn nhắc nhở bọn họ.

Vạn nhất làm kinh động Kiệt Nặc Tư thì thật sự không ổn.

Kiệt Nặc Tư rất nhanh nhẹn, thậm chí còn giỏi hơn bọn họ, lỡ đâu Kiệt Nặc Tư cuối cùng chạy thoát, dựa vào đức hạnh của hắn, hắn nhất định sẽ đẩy bọn họ ra làm bia đỡ đạn, bất kể ở đây hay quay về, bọn họ cũng không có kết cục tốt đẹp.

Chi bằng cứ chết thẳng ở đây, chết trong tay Tần Dã.

"Khắc Lý Tư đáng chết nhà ngươi, ta mà chết, ngươi về đừng hòng sống yên!" Kiệt Nặc Tư lúc này đã đến đỉnh điểm phẫn nộ, nhìn sắc mặt của hắn càng khó coi không ít.

“Kiệt Nặc Tư, bản thân ngươi kỹ năng không bằng người thì trách ai?

Gặp nguy hiểm thì chạy trước cũng là chuyện bình thường, huống hồ ngươi không phải luôn miệng nói bản lĩnh của ngươi lợi hại hơn ta sao?

Sao ngươi không chạy ra đi?” Phát Mễ nhìn dáng vẻ của hắn liền biết hắn đang hận mình, lửa giận trong lòng cũng lập tức bùng lên.

Kể từ khi hắn đến đây, luôn ra lệnh cho bọn họ, thậm chí còn luôn xem thường hắn, trong lòng hắn sớm đã tràn đầy lửa giận rồi.

Nhìn thấy hắn bị Tần Dã làm cho tàn phế, trong lòng hắn mừng muốn chết.

Mà bây giờ hắn cũng nhìn ra, Tần Dã đây là muốn giết chết Kiệt Nặc Tư, bọn họ còn chưa muốn chết, đương nhiên sẽ không theo hắn liều mạng.

“Ái chà!

Ta còn tưởng gia tộc các ngươi toàn là gia tộc trâu bò gì chứ!” “Kết quả không phải cũng tham sống sợ chết sao?

Thật là cười chết ta.” Bàn Tử còn không quên châm chọc ly gián, cuối cùng nhìn về phía Kiệt Nặc Tư.

“Có lẽ ngươi không biết đúng không?

Khắc Lý Tư đó trước đây đã biết bản lĩnh của Dã ca, nhưng khi Dã ca ra tay căn bản không hề nhắc nhở các ngươi, cho nên hắn hy vọng các ngươi chết ở đây.” “Ngươi nói xem cái đức hạnh của ngươi, ngay cả người nhà cũng muốn giết ngươi, ngươi nói xem ngươi sống thật vô nhân tính!” Lời này của Bàn Tử đã nói ra hết những lời trong lòng Khắc Lý Tư.

“Ngươi nói bậy bạ gì đó?” Khắc Lý Tư bị nói trúng tim đen, lập tức nổi giận đùng đùng.

“Ngươi xem, không phải nổi giận đùng đùng rồi sao?” Bàn Tử lại lần nữa mở miệng nói.

“Ngươi...” Khắc Lý Tư còn định ra tay, liền thấy Tần Dã đứng chắn trước Bàn Tử.

Đối mặt với thần sắc của Tần Dã, Khắc Lý Tư trong lòng rất sợ hãi.

Dựa theo đức hạnh của hắn, nếu hắn vừa rồi thật sự giết Bàn Tử, vậy thì tính mạng của hắn cũng đến hồi kết rồi.

Tần Dã không có hứng thú nghe bọn họ chia bè kéo cánh, sau đó kiếm chỉ vung lên, liền thấy hồng quang bên trong kết giới lập tức sáng chói.

Rồi từng bùa chú dày đặc từ trên rơi xuống.

Ngay khoảnh khắc chúng rơi xuống, bùa chú chạm đất hóa lửa, ngọn lửa này có màu sắc khác thường.

Màu sắc vàng óng như vàng ròng, từ một đốm lửa nhỏ biến thành ngọn lửa khổng lồ.

“A… Tần Dã ngươi thật đáng cười, người của Ẩn Thế nhất tộc ta há lại sợ hãi những ngọn lửa này?” Pháp Khoa nhìn những ngọn lửa này, trên mặt mang theo nụ cười lạnh lùng.

“Thật sao?

Ngươi có muốn xem xem đó là loại lửa gì không?” Hạo Thiên Chân cười khẩy nhìn Kiệt Nặc Tư và Pháp Khoa bọn họ.

“Mấy cái đồ nhà quê các ngươi, đó là Tam muội chân hỏa, là ngọn lửa chuyên dụng để luyện đan, lũ nhà quê các ngươi, tự cho mình rất

trâu bò là hút máu quỷ còn muốn kháng cự cái này sao?

Các ngươi đều uống phải rượu giả à?" "Một lũ ngốc nghếch không có kiến thức." Bàn Tử nói đến đây còn không nhịn được mà liếc mắt coi thường.

"Ngươi nói cái gì?" "Tam muội chân hỏa?" Giáo sư Lâm còn tưởng mình nghe nhầm, vội vàng nhìn Bàn Tử.

"Sao vậy?

Tam muội chân hỏa thì sao?" "Dã ca nhà ta chính là thích dùng Tam muội chân hỏa để hoạt luyện dã cương thi!" Bàn Tử thấy Giáo sư Lâm kích động như vậy, vội vàng giải thích.

"Dã cương thi?" Ngốc Tiểu Muội nghi ngờ nói.

Dã cương thi là gì?

"Cương thi Đại Việt chúng ta mới là cương thi chính thống, những thứ gọi là hấp huyết quỷ của bọn họ chẳng phải là đồ dã lộ tử, đó không phải là dã cương thi sao?" Bàn Tử còn rất tốt bụng giải thích cho cô.

"Không không không, Bàn Tử tiên sinh, Tần Dã tại sao lại có Tam muội chân hỏa chứ?

Đó không phải là ngọn lửa chỉ có trong thần thoại thôi sao?" Giáo sư Lâm không để ý đến lời trêu chọc của hắn, mà tiếp tục truy vấn.

"Thần thoại cũng có manh mối để lại, còn về làm sao mà có được, ngươi hỏi Dã ca đi!" Bàn Tử cũng không biết Tần Dã làm sao có được Tam muội chân hỏa, đây là từng có may mắn nhìn thấy Tần Dã sử dụng một lần.

Lúc đó nhìn mà hắn muốn rơi nước mắt.

Tam muội chân hỏa, đó là ngọn lửa từng tôi luyện Tôn Ngộ Không

mà!

Giáo sư Lâm nhìn Tần Dã với vẻ mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm Pháp Khoa và đồng bọn, ông vẫn quyết định ngậm miệng, đừng hỏi nữa.

Luôn cảm thấy bây giờ Tần Dã dường như đang ở bờ vực bạo nộ, không thể chọc vào.

Mà đội trưởng Hàn và những binh sĩ phía sau đều đang ngơ ngác.

Đây là Tam muội chân hỏa sao?

Thật sự là Tam muội chân hỏa sao?

Đó là thứ mà bọn họ có thể nhìn thấy được sao?

Chẳng lẽ thần thoại đã đi vào hiện thực rồi sao?

Mà nguồn gốc của thần thoại này chính là Tần Dã?

Bây giờ nghĩ lại, hình như những câu chuyện thần thoại mà Tần Dã tạo ra thật sự không ít!

Khoảnh khắc tiếp theo!

"A!" Kiệt Nặc Tư, Pháp Khoa và La Diệt ba người bị ngọn lửa lớn bắt đầu nuốt chửng, ba người vội vàng dùng bản lĩnh trên người bắt đầu chống cự.

Pháp Khoa trực tiếp mở ra một kết giới, và kết giới này vừa vặn bao vây ba người lại.

Ba người tuy không bị thiêu cháy, nhưng ngọn lửa khổng lồ này khiến da thịt của bọn họ bị nung nóng đến đau rát.

Đặc biệt là lúc này, trên người Kiệt Nặc Tư có vết thương, vị trí vết cắt bị Tần Dã chém đứt dường như bị lửa thiêu đốt, thực sự rất khó chịu.

“Đáng chết!

Ngọn lửa này thật ghê tởm, tại sao lại nóng đến vậy?” La Diệt cũng đặt kết giới trước ba người, kết giới kép, tạm thời có thể sống sót một thời gian.

“Kiệt Nặc Tư, ngươi nhanh chóng liên hệ với người trong gia tộc, chúng ta bây giờ cần chi viện.” La Diệt lo lắng nhìn Kiệt Nặc Tư nói.

Sắc mặt Kiệt Nặc Tư lập tức trở nên âm trầm, hắn không muốn cầu cứu người trong gia tộc.

Dù sao hắn cũng là thiên tài trong gia tộc, sở hữu năng lực hút máu kép.

Thế nhưng bây giờ bị Tần Dã làm ra nông nỗi này rồi, còn phải cầu cứu gia tộc… điều này không thể tha thứ… “Ngươi còn giữ thể diện?

Đến lúc này rồi, ngươi muốn chết sao?” Pháp Khoa nhìn ra sự do dự của Kiệt Nặc Tư, trong lòng hắn dâng lên lửa giận.

Lúc này thể diện còn có thể cứu mạng sao?

Bây giờ vẫn là phải bảo toàn tính mạng, có lẽ còn một chút hy vọng.

Kiệt Nặc Tư cắn răng, cuối cùng vẫn lấy ra một viên châu, bóp nát nó.

Chương 270

Sau đó chờ đợi cứu viện.

Tần Dã nhìn thấy, sắc mặt không đổi.

“Dã ca, hình như bọn họ đã cầu cứu rồi.” Hắc Hạt Tử đứng sau Tần Dã, nhỏ giọng nói.

“Không cần để ý, mối thù của các ngươi sẽ sớm được báo, bây giờ các ngươi đi băng bó vết thương đi.” Tần Dã quay người nhìn Hắc Hạt Tử sắc mặt không mấy tốt, hơn nữa còn dùng tay ôm vết thương, máu tươi chảy ra từ kẽ móng tay.

“Được.” Hắc Hạt Tử nghe Tần Dã nói sẽ báo thù cho bọn họ, trong lòng hắn lập tức ấm áp.

Quay người liền đi tìm Hoắc Tú Tú và A Ninh bọn họ.

Giáo sư Lâm và Ngốc Tiểu Muội cũng tiến lên giúp bôi thuốc băng bó vết thương.

Trong phòng livestream, khán giả nhìn thấy dáng vẻ của Tần Dã, cùng với ba người kia bị ngọn lửa lớn nuốt chửng, bình luận cũng nóng rực như ngọn lửa đó. 【A a a!

Vẫn là Dã ca của ta, đúng là trâu bò, Tam muội chân hỏa này thật đúng là ra dáng!】 【Haha!

Thật là cười chết ta, ba người này không phải còn hùng hổ là viện quân đến sao?

Giờ lại tự mình gọi cứu viện rồi.】 【Viện quân gì chứ?

Đó là dã cương thi, Bàn ca nhà ta nói có lý quá!】 【Haha, cương thi cũng phân vùng, phân quốc tịch, cũng có sự khác biệt sao?】

【Cười chết ta!】【Ta vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Tam muội chân hỏa đấy?

Nhìn thật đáng yêu ghê!】【Nếu thiêu cháy hết dã cương thi, vậy thì càng đáng yêu hơn.】Khán giả đối với Tần Dã vô cùng tin tưởng và kinh ngạc.

Chỉ có những điều họ không nghĩ tới, chứ không có điều Tần Dã không làm được.

Cứ như con Dực Long trước đó!

Còn có chuyện chỉ huy bầy kiến tiêu diệt những kẻ xâm nhập kia… Cảnh tượng đó quả thực không quá sốc.

Bây giờ thì tốt hơn rồi, trực tiếp xuất hiện cả Tam muội chân hỏa.

Bọn họ sâu sắc nhận ra Tần Dã bắt đầu "chơi lớn".

Những gì hắn "chơi" còn rất cao cấp, cao cấp đến mức nào ư?

Chính là đã thăng cấp lên đến tầm thần thoại rồi.

Mà nhìn thấy cảnh này, Viện trưởng Mã, Viện trưởng Hàn và Giáo sư Bạch đều ngây người.

Đây là Tam muội chân hỏa sao?

Thật sự là Tam muội chân hỏa sao?

Đó không phải là thứ chỉ có trong cổ tịch thôi sao?

"Thứ này thật sự tồn tại sao?

Những gì sách nói đều là thật sao?" Viện trưởng Mã cả người ngây như phỗng, nghe nói thứ này chỉ có Đạo gia mới dùng được.

Đạo sĩ bình thường đều không có thứ này, nhưng Tần Dã lại có… À, đúng rồi, Tần Dã là Thiên sư, những thứ này đương nhiên sẽ có rồi.

“Lão Vương, ông có phải đã biết Tần Dã sẽ có tuyệt chiêu này rồi không?” Giáo sư Vương cũng không nghĩ tới ông ấy sẽ hỏi như vậy.

Nhưng nghĩ đến Tần Dã là Thiên sư, có thứ này cũng rất bình thường.

“Tôi không biết, nhưng cậu ta có thể làm được cũng không có gì đáng ngạc nhiên, dù sao cậu ta lợi hại như vậy.” Giáo sư Vương vừa rồi cũng ngạc nhiên một chút, chứ không phải kinh ngạc như trước nữa.

Bây giờ thì cho dù Tần Dã có thể biến ra Hỏa Diệm Sơn, ông cũng có thể bình tĩnh chấp nhận.

Viện trưởng Hàn cũng từng nghe nói về ngọn lửa này, chỉ là chưa từng nhìn thấy, bây giờ thì coi như đã nhìn thấy vật thật rồi, thật sự không tầm thường chút nào!

Các giáo sư khác phía sau cũng đang nghị luận, trong lời nói đều là sự khâm phục đối với Tần Dã.

Chỉ duy nhất Giáo sư Bạch đang ngồi đó, không nói gì, dường như đang suy tư điều gì đó.

“Lão Bạch, ông sao vậy?

Đang nghĩ gì đó?” Viện trưởng Hàn nhìn dáng vẻ của ông, tò mò hỏi.

“Dựa theo bản lĩnh của Tần Dã, Tam muội chân hỏa dung hợp vào vũ khí, vậy nhất định là vô địch.” “Tôi đang nghĩ đến mô hình vũ khí này.” Giáo sư Bạch lúc này đã quyết định nghiên cứu một loại vũ khí như vậy.

Nghe thôi đã thấy uy vũ bá khí rồi.

“Cho nên ông chỉ đang nghĩ làm thế nào để dung nhập thứ này vào

sao?" Viện trưởng Hàn rất cạn lời nhìn ông.

"Ông nghiên cứu nhiều vũ khí như vậy, mục đích cuối cùng là gì?" Viện trưởng Hàn hỏi ra nghi vấn trong lòng ông.

"Đánh bay lũ chó Mỹ đó, lý do này đủ không?" Giáo sư Bạch suy nghĩ một chút, bình tĩnh nói.

Viện trưởng Hàn và Viện trưởng Mã:… Các giáo sư:… Đủ!

Tuyệt đối đủ!

Trong mộ huyệt.

Khắc Lý Tư, Mã Lạc Tư và Phát Mễ ba người thấy tình hình không ổn, bọn họ quay người liền muốn rời đi.

Kết quả vừa chạy chưa được mấy bước, liền bị một cột sáng màu lam chặn lại.

Ba người tận mắt nhìn thấy ba bóng người từ bên trong xuất hiện.

Nhìn thấy dáng vẻ của ba người đó, bọn họ đều ngây người.

Sao bọn họ lại đến rồi?

Cha của Kiệt Nặc Tư lợi dụng trận pháp triệu hồi mà cha hắn đã cấp, trực tiếp đi đến trong mộ huyệt Côn Luân Sơn.

Trong quá trình này cũng đã thiêu đốt rất nhiều linh hồn mới đến được đây.

Sắc mặt Kiệt Lai Nhĩ còn có chút không tự nhiên.

Mà hai huynh đệ của Kiệt Lai Nhĩ nhìn thấy cháu trai của mình bị vây khốn trong trận pháp, trong lòng hai người lập tức không vui.

Ánh mắt trực tiếp nhìn về phía Tần Dã ở cuối cùng.

"Cha!

Cứu con!" Kiệt Nặc Tư nhìn thấy cha mình đến, vội vàng nói.

“Tần Dã!” Kiệt Lai Nhĩ nhìn thấy con trai mình chịu khổ, răng đã không còn, tay cũng đứt lìa, mắt hắn lập tức trở nên đỏ ngầu.

Ánh mắt nhìn Tần Dã còn toát ra một cỗ sát ý khó tả.

“Tần Dã, ngươi lập tức thả con trai ta ra.” Kiệt Lai Nhĩ lớn tiếng rống giận.

Tần Dã nghe thấy lời này, tay nhanh chóng kết thành thủ ấn.

“Sắc!” Tần Dã gầm lên một tiếng, liền thấy Tam muội chân hỏa bên trong kết giới màu đỏ đột nhiên bùng lên, đã cao bằng một người.

“A!” Kết giới của Kiệt Nặc Tư, Pháp Khoa và La Diệt ba người bị phá hủy trong nháy mắt.

Ba người bị ngọn lửa vàng óng nuốt chửng hoàn toàn.

“Cha!” Kiệt Nặc Tư một giây trước khi bị ngọn lửa lớn nuốt chửng vẫn còn gọi cha.

Kiệt Lai Nhĩ hai mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm kết giới màu đỏ, cho dù cách kết giới cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ đó.

“Kiệt Nặc Tư…” Kiệt Lai Nhĩ còn định xông lên, nhưng bị huynh đệ của hắn kéo lại.

“Đại ca, không thể qua đó!” Bảo La Tháp và Bảo La Tạp vội vàng nói.

Bọn họ cảm thấy ngọn lửa đó rất bất lợi đối với bọn họ, lúc này mà qua đó thì không khác gì tìm chết.

“Đó là con trai của ta…” Kiệt Lai Nhĩ nhìn thấy cảnh này, gân xanh trên mặt và cổ hắn đều muốn nổ tung.

Hắn đến đây chính là để cứu con trai mình, bây giờ vừa mới đến đã thấy con trai mình chết… Tất cả đều là lỗi của Tần Dã.

Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy cảnh này, quay người nhìn Tần Dã, ánh mắt nhìn Tần Dã nhiều thêm một tia cân nhắc.

Chương 271

Cuối cùng cô có thể xác định một điều đó là Tần Dã cố ý làm vậy.

“Ngươi cố ý làm như vậy phải không?” Lời nói này của Tuyết Lỵ Dương là câu khẳng định.

Tần Dã nghe xong, không phủ nhận, mà chỉ nhàn nhạt gật đầu.

“Ngươi biết sẽ có người đến cứu hắn sao?

Ngươi làm sao biết được?” Tuyết Lỵ Dương càng tò mò hơn, hắn làm sao biết sẽ có người đến cứu người chứ?

“Giữa lông mày của Kiệt Nặc Tư xuất hiện một tia sinh cơ, ta liền biết có người đến rồi.” “Cho nên ta mới chờ.” Tần Dã nhàn nhạt nói.

“Cho nên ý của ngươi là ngươi cố ý trêu đùa Kiệt Nặc Tư sao?” Tuyết Lỵ Dương kinh ngạc nhìn hắn.

“Chỉ khi nhìn thấy hy vọng bị hủy diệt mới là tuyệt vọng lớn nhất, không chỉ đối với Kiệt Nặc Tư, mà còn đối với người đến cứu viện.” “Tận mắt nhìn thấy người thân của mình chết trước mắt mới là sướng nhất.” Tần Dã lạnh lùng nói, nhưng nhìn kỹ thì trong mắt hắn còn có một tia sát ý nhàn nhạt.

Lời này của Tần Dã khiến Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Hoắc Tú Tú bọn họ đều cảm động.

“Đây là…” “Đây là vì chúng ta sao?

Dã ca làm vậy đều là vì chúng ta phải không?” Hoắc Tú Tú trong lòng cảm động vô cùng, tất cả đều là vì bọn họ mới cố ý chờ đợi.

“Ô ô!

Chẳng nói gì nữa, vẫn là Dã ca của ta trọng tình nghĩa, còn bảo vệ

độc tử, kiếp này đi theo Dã ca thật đáng giá, kiếp sau ta còn cùng Dã ca xuống mộ huyệt, vào sinh ra tử." Bàn Tử nói đến đây, càng cảm động hơn.

Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân không nói gì, nhưng thần sắc của họ có thể nhìn ra, bọn họ cũng sâu sắc cảm động trước hành động của Tần Dã.

Giáo sư Lâm và đội trưởng Hàn sau khi biết hành động của Tần Dã, đều vô cùng ghen tị.

Bọn họ làm sao mà không ghen tị với Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân chứ.

Có một 'đại ca' như vậy che chở, ai mà không ghen tị?

Không chỉ những người tại hiện trường ghen tị, mà ngay cả khán giả trong phòng livestream cũng ghen tị không kém. 【Kháo!

Ta không có cái mệnh chó đó, sao ta lại không gặp được người huynh đệ này chứ?】 【Ta cũng vậy, ta ghen tị với Bàn Tử rồi, hèn chi Bàn Tử có thể đắc ý như vậy, ta thật sự ghen tị muốn chết.】 【Ta thấy Dã ca làm chuyện này cũng không sai, đây mới là kích thích, trước hết cứ treo ngươi lên, sau đó đợi đến khi viện quân đến, trực tiếp giết hắn, hành động này thật sự là tuyệt đỉnh.】 【Haha!

Ta nhìn thấy Kiệt Nặc Tư chết, dáng vẻ cha hắn thật là… Ta đoán hắn chắc muốn giết Dã ca rồi.】 【Dã ca sẽ không dung túng bọn họ!

Đến đây chính là chờ chết!】 【Người Đại Việt các ngươi thật là độc ác, dám giết con trai hắn ngay trước mặt cha hắn…】 【Các ngươi thật đáng ghét.】 【Các ngươi không phải cũng muốn giết Hoắc Tú Tú ngay trước mặt Dã ca của ta sao?

Các ngươi ai cũng đừng nói ai, nửa cân tám lạng.】 【Đó không phải là không thành công sao?

Các ngươi thật đáng ghét.】 【Đó là do các ngươi vô năng, cho nên mới thất bại, dù sao các ngươi và Dã ca không có gì để so sánh, thua cũng là chuyện bình thường.】 Khán giả và cư dân mạng Mỹ tranh cãi, khi cư dân mạng Đại Việt chửi bới, họ không ngừng nghỉ chút nào.

Cả phòng livestream đều là chữ Đại Việt.

Trong mộ huyệt.

Tần Dã rút bùa chú về, liền thấy sau khi Tam muội kim hỏa biến mất, trên mặt đất xuất hiện ba đống tro cốt.

Trên những đống tro cốt đó đều có màu xanh.

Nhìn thấy ba đống tro cốt này, Kiệt Lai Nhĩ ba người đều ngây người.

Ba người vừa rồi còn sống nhăn răng đang cầu cứu, nhưng bây giờ lại biến thành ba đống tro cốt.

Ánh mắt Bảo La Tháp tràn đầy kinh ngạc, ngọn lửa vàng óng đó là gì?

Hấp huyết quỷ bọn họ đều đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, có thể khiến bọn họ sợ hãi ngọn lửa thì lại càng hiếm.

Nhưng ngọn lửa này lại có thể làm tổn thương bọn họ, ngọn lửa này tuyệt đối không tầm thường.

"Tần Dã!

Ta giết ngươi." Mắt Kiệt Lai Nhĩ đỏ ngầu, ánh mắt nhìn Tần Dã tràn đầy sát ý.

Sau đó liền thấy một bóng đen lóe qua, tốc độ cực nhanh đến trước mặt Tần Dã.

Khoảnh khắc tiếp theo!

Liền thấy ngón tay của Kiệt Lai Nhĩ phát ra ánh sáng, dường như từng mũi tên sắc bén đều đâm về phía Tần Dã.

Tần Dã nhìn những mũi tên đều đỏ máu, mắt hắn hơi nheo lại.

Nhanh chóng né tránh.

Khoảnh khắc tiếp theo!

Trên mặt đất xuất hiện rất nhiều mũi tên trực tiếp bắn vào đất.

Trên đó giống như pha lê, còn mang theo ánh sáng.

"Ta kháo!

Ngươi cái đồ không biết xấu hổ này?

Con trai thua rồi, cha lên đánh phải không?

Các ngươi tổ đội đến sao?" "Có phải ngươi chết rồi, cha ngươi cũng đến không?" Bàn Tử thấy những mũi tên này xuất hiện, hắn lập tức tức giận chửi bới.

"Các ngươi tưởng các ngươi không sao phải không?" Ngón tay Bảo La Tháp mang theo băng sương, liền thấy băng sương giống như ánh sáng lam, bắn về phía Bàn Tử.

Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy Bàn Tử sắp gặp nguy hiểm, vội vàng lấy ra một cây dù từ trong túi.

Chiếc dù được mở ra, vừa vặn chặn lại những băng sương đó.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn thấy chiếc dù trong tay Tuyết Lỵ Dương, lập tức ngây người.

"Kim cương tán?" Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân nhìn thấy chiếc dù đầy phù văn này, bọn họ ngớ người.

Đây không phải là vũ khí của Bàn Sơn Đạo Nhân sao?

Sao lại ở đây?

Lại còn trên người Tuyết Lỵ Dương?

Cô ấy là truyền nhân của Bàn Sơn Đạo Nhân sao?

"Đối thủ của ngươi là ta." Tuyết Lỵ Dương sắc mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm Bảo La Tháp đối diện, sau đó liền xông về phía Bảo La Tháp.

Bảo La Tháp còn chưa kịp lần nữa phát ra băng sương, liền bị Tuyết Lỵ Dương cắt ngang.

Sau đó bị chiếc dù đánh trúng một cú chí mạng.

Chiếc dù này không biết làm bằng gì, đánh một cú lại khiến hắn có cảm giác đau nhức xương cốt.

Bảo La Tháp cũng không do dự nữa, ra tay còn tàn nhẫn hơn trước.

Bảo La Tháp và Tuyết Lỵ Dương giao chiến với nhau, Kiệt Lai Nhĩ và Tần Dã giao thủ, nhưng rất rõ ràng hắn sắp rơi vào thế hạ phong.

Tần Dã vừa mới ra tay với hắn, liền thấy bóng dáng Kiệt Lai Nhĩ trực tiếp biến mất tại chỗ.

Hắc kim cổ đao của hắn cũng hụt trong lúc này.

Ngay khi hắn nhíu mày, Kiệt Lai Nhĩ lặng lẽ xuất hiện phía sau Tần Dã, móng tay dài ra nhanh chóng, móng tay sắc bén đâm về phía đầu Tần Dã.

Ngay khi móng tay sắp xuyên qua đầu Tần Dã, Tần Dã đột nhiên quay người, hắc kim cổ đao trong tay quét ngang, vừa vặn chém trúng người Kiệt Lai Nhĩ.

Trên người Kiệt Lai Nhĩ bốc khói xanh, buộc hắn phải lùi lại.

Nhưng giây tiếp theo liền thấy cơ thể Kiệt Lai Nhĩ trước hết xuất

hiện một cái, sau đó là cái thứ hai, cái thứ ba.

Tổng cộng xuất hiện ba Kiệt Lai Nhĩ.

Ba người này lộ ra thần sắc phẫn nộ.

Tần Dã nhìn ba người này, khóe miệng khẽ nhếch.

Bảo La Tạp lúc này nhìn Bảo La Tháp và Kiệt Lai Nhĩ đều đang giao chiến với đối phương, còn hắn thì nhìn Khắc Lý Tư.

Chương 272

"Các ngươi nói rõ mọi chuyện xem, chuyện gì đang xảy ra?

Tại sao Kiệt Nặc Tư, La Diệt và Pháp Khoa lại bị vây khốn ở đây, tại sao các ngươi lại không sao?" Bảo La Tạp hỏi khiến Khắc Lý Tư ba người giật mình, trong lòng bọn họ vô cùng chột dạ.

Nếu bị bọn họ biết ba người đã vứt bỏ Kiệt Nặc Tư, nói không chừng còn sẽ giết hắn.

Nhưng không nói sự thật… bây giờ nghĩ lại, không nói sự thật cũng không có gì to tát, dù sao Kiệt Lai Nhĩ và huynh đệ Bảo La đã đến, những người Đại Việt này cũng không sống nổi nữa rồi.

Còn về việc trước đây bọn họ bỏ chạy, thì sao chứ?

Đó là bản năng.

Huống chi lúc đó bọn họ còn chưa trực tiếp bỏ chạy, chuyện này vẫn có cơ hội giải thích rõ ràng.

"Chính là dáng vẻ ngài thấy đó, ba chúng tôi làm việc theo phân phó của Kiệt Nặc Tư." "Hắn bảo chúng tôi gặp nguy hiểm thì lập tức bỏ chạy, hắn nói phần còn lại giao cho hắn, chúng tôi chỉ làm theo ý hắn…" Khắc Lý Tư không đợi Mã Lạc Tư và Phát Mễ nói chuyện, hắn đã nhanh chân nói trước, hơn nữa còn trực tiếp nhìn bọn họ, ngấm ngầm ra hiệu cho họ.

Hai người sau khi nhận được ánh mắt của hắn, ai cũng không nói gì, chỉ vội vàng gật đầu.

Bọn họ cũng rõ ràng, một khi bị bọn họ biết, ba người đã vứt bỏ đại điệt tử của hắn, vậy thì bọn họ đều đừng hòng sống sót.

Mà Khắc Lý Tư nói như vậy, cũng không có vấn đề gì.

Dù sao tính cách của Kiệt Nặc Tư, kiêu ngạo bất tuân, coi mình rất lợi hại, rất trâu bò.

Chính là nói, Bảo La Tạp cũng sẽ tin.

Bảo La Tạp đối với lời nói của Khắc Lý Tư cũng không nghi ngờ, dù sao đại điệt tử của hắn chính là tính cách như vậy, thậm chí thường xuyên muốn luận bàn với bọn họ.

Còn về kết quả luận bàn… chỉ cần chiếm được một chút tiện nghi là hắn sẽ lộ ra vẻ rất trâu bò, cái bộ mặt đó thực ra hắn cũng không thích.

Chỉ có điều đó là điệt tử của hắn, hắn không thể không chiều chuộng, không cưng chiều.

Ngay lúc này, Kim cương tán trên tay Tuyết Lỵ Dương trực tiếp đánh về phía người Bảo La Tháp.

Nhưng chỉ đánh một cái, liền thấy trên người Bảo La Tháp bị đánh ra một làn khói xanh.

Bảo La Tháp trên người đau nhức, kinh ngạc nhìn Kim cương tán trong tay Tuyết Lỵ Dương.

Sao lại thế này?

Thứ trong tay cô ấy lại có thể làm tổn thương hắn?

Sao có thể chứ?

"Phù văn trên Kim cương tán ngươi tưởng chỉ nhằm vào quỷ hồn sao?

Các ngươi là tà vật, chỉ cần là tà vật đều sẽ sợ Kim cương tán." Tuyết Lỵ Dương tạm thời giữ vững bước chân, Kim cương tán trong tay lập tức giơ cao, lạnh lùng nhìn hắn.

Bảo La Tháp đối với Kim cương tán vẫn còn có chút sợ hãi, sau đó

hai tay mở ra, từ lòng bàn tay xuất hiện ánh sáng vàng.

Ngay khoảnh khắc ánh sáng xuất hiện, Tuyết Lỵ Dương đột nhiên lóe người, cũng không trực tiếp vung ra một Kim cương trảo.

Ai ngờ khi Kim cương trảo tiếp xúc với kim quang, móng vuốt đó lập tức biến thành vàng ròng.

Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy trảo tử bằng sắt này lúc này biến thành vàng ròng, cô hơi ngây người.

Không ngờ, bản lĩnh của tên này lại là điểm thạch thành kim?

Ngay khi Tuyết Lỵ Dương còn đang ngẩn người, tiếng của Hạo Thiên Chân đột nhiên truyền đến.

"Tuyết Lỵ Dương!" Tuyết Lỵ Dương lập tức hoàn hồn, lại lần nữa lóe người tránh ra, vừa vặn nhìn thấy kim quang đó bắn vào cây cột, cây cột đó lập tức trở nên lộng lẫy vàng son.

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử bọn họ nhìn thấy cây cột này, đều khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

Bản lĩnh này… thật sự là trâu bò.

Đặc biệt là Bàn Tử, lúc này còn ghen tị.

Nếu có bản lĩnh này, còn xuống mộ huyệt làm gì?

Cả căn nhà đều là vàng ròng rồi.

"Mẹ nó!

Bản lĩnh này sao ta lại không có chứ?" Bàn Tử nhìn thấy cây cột đó, vẻ kinh ngạc trên mặt sao cũng không thể kiểm soát được.

"Ẩn Thế nhất tộc của bọn họ phát triển lên có phải là do điểm thạch thành kim không?

Hết tiền thì điểm một cái, chẳng phải là kiếm được một đống tiền

sao?" Hắc Hạt Tử lúc này cảm thấy lý do mà những gia tộc ẩn thế này có thể kiếm tiền chính là điều này.

Có bản lĩnh này, tiền bạc chẳng phải là dồi dào sao?

Hạo Thiên Chân cũng cảm thấy lời Hắc Hạt Tử nói đúng.

Nhưng càng kinh ngạc hơn chính là Tuyết Lỵ Dương.

Thân thủ này thật sự là tuyệt đỉnh, trước đây sao không phát hiện ra, bản lĩnh của cô ấy lại lợi hại đến vậy chứ?

"Thân thủ Tuyết Lỵ Dương thật sự là trâu bò, có thể kháng cự một hai với hút máu quỷ." Lời nói của Hạo Thiên Chân khiến Hoắc Tú Tú và A Ninh hai người nhíu chặt mày.

Cảm giác này thật không tốt.

Cứ như Tuyết Lỵ Dương rất quan trọng đối với Tần Dã vậy.

Mà bọn họ khi đối mặt với hút máu quỷ, chỉ có thể bị động bị ức hiếp, cảm giác này khiến bọn họ càng khó chịu hơn.

Đợi đến khi ra ngoài, nhất định phải cùng Dã ca học hỏi những thứ này.

Mà bên Tần Dã.

Nhìn phân thân của Kiệt Lai Nhĩ, Tần Dã không nói gì cả, mà là bình tĩnh lấy ra bùa chú.

Ánh sáng của ngọn lửa vàng óng đốt cháy lá bùa này.

Nhìn thấy ngọn lửa này, Kiệt Lai Nhĩ trong lòng vừa hận vừa sợ.

Chính ngọn lửa này đã thiêu chết con trai hắn.

Nhưng cũng chính ngọn lửa này khiến hắn sinh lòng sợ hãi.

"Ngươi… có bản lĩnh thì đừng dùng ngọn lửa này, ngươi đấu tay đôi với ta đi." Lúc này Kiệt Lai Nhĩ vẫn còn chút lý trí, cũng không để

mình nổi giận đùng đùng.

Tần Dã nghe xong, nở một nụ cười, sau đó cất lá bùa trong tay đi.

Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và A Ninh bọn họ thấy Tần Dã lúc này thật sự đã cất lá bùa đi, mấy người đều hoảng hốt.

Rõ ràng bọn họ rất sợ Tam muội chân hỏa, nhưng lúc này lại để Tần Dã cất đi, đây chẳng phải là công khai muốn bắt nạt người sao?

Còn về Tần Dã… thật sự cất đi sao?

Giáo sư Lâm và đội trưởng Hàn nhìn thấy cảnh này đều đồng loạt khóe miệng giật giật, Tần Dã từ bao giờ lại thực tế như vậy rồi?

Trong phòng livestream. 【Không phải!

Dã ca, ngươi điên rồi sao?

Đây rõ ràng là sợ hãi ngọn lửa của ngươi, ngươi lúc này lại thu về… đó không phải là tìm chết sao?】【Đúng vậy!

Đúng vậy!

Ta cũng cảm thấy hành động này không thỏa đáng, trước hết là con trai gây phiền phức, bây giờ lại đến cha, thật ghê tởm, đánh không lại thì đi mách, còn là cả nhà đến, bản lĩnh này thật đáng xấu hổ, đáng lẽ nên trực tiếp giết chết là xong.】【Nếu ta là Dã ca, ta nói gì cũng không đồng ý, dù sao cũng đã chết rồi, vậy thì cứ chết hẳn ở đó cho xong!】【A a a!

Dã ca nhà ta lợi hại như vậy, khẳng định có suy nghĩ khác, chúng ta đừng vội, đợi xem sẽ biết.】【Điều này thì đúng, Dã ca sẽ không chịu thiệt đâu.】Khán giả sau khi nhìn thấy cảnh này, bình luận vẫn đồng loạt nhấp nháy.

Bọn họ đối với Tần Dã rất có niềm tin, nhưng có niềm tin đến mấy cũng không cần thiết phải mạo hiểm, đây không phải là tự rước

lấy phiền phức sao?

Lúc này Viện trưởng Mã, Viện trưởng Hàn và Giáo sư Bạch đều đang tiếc nuối nhìn Tần Dã.

Vừa rồi cơ hội tốt biết bao nhiêu, lúc này thì đừng giả làm quân tử nữa, đó chính là một kẻ tiểu nhân.

"Thật đáng tiếc, tôi còn tưởng cậu ta sẽ thừa thắng xông lên chứ." Giáo sư Bạch tiếc nuối vỗ lòng bàn tay, dường như rất hối hận.

Chương 273

“Không nên như vậy, đây không phải là tính cách của Tần Dã.” Giáo sư Vương lúc này cảm thấy Tần Dã không bình thường, hắn không phải là loại người ngoan ngoãn nghe lời.

Nhưng bây giờ lại thật sự cất đi sao?

Đây không giống tính cách của hắn.

Chẳng lẽ đổi tính rồi?

Ngay khi bọn họ đều đang im lặng, Viện trưởng Hàn đột nhiên mở miệng nói.

“Tần Dã đang tìm gì vậy?” Lời của Viện trưởng Hàn khiến ánh mắt của bọn họ thành công quay trở lại trên người Tần Dã.

Lúc này Tần Dã đang sờ vào túi áo của mình.

Một lúc lâu sau mới sờ thấy một thứ gì đó.

Khi lấy ra thứ đó, bọn họ đều ngây người.

Cuối cùng Giáo sư Vương vẫn buông một câu chửi thề.

“Ta kháo!” Tần Dã bình tĩnh từ trên người lấy ra một lá bùa còn lớn hơn trước, hơn nữa kiếm chỉ vung lên, lá bùa đó trực tiếp bốc cháy.

Liền thấy ngọn lửa vàng óng đó còn lớn hơn trước.

Kiệt Lai Nhĩ lúc này đều ngây người.

Thằng nhóc này… “Ngươi không phải đã cất lá bùa này đi rồi sao?

Ngươi lại dám…” Kiệt Lai Nhĩ lúc này đầy phẫn nộ nhìn hắn.

“Đi chết đi… Ngươi nghĩ ngươi là ai?

Ngươi nói không dùng là không dùng sao?

Ta bây giờ sẽ cho ngươi nếm thử mùi vị bị lửa thiêu." "Còn nữa, ngươi là đồ ngu sao?

Ta biết ngươi sợ Tam muội chân hỏa, ta lại không dùng, ngươi ngu thì ta cũng ngu sao?" Lời nói của Tần Dã khiến sắc mặt Kiệt Lai Nhĩ càng âm trầm hơn.

Từ trước đến nay chưa từng có ai dám nói chuyện như vậy với hắn, nhưng Tần Dã này… đáng chết.

Giây tiếp theo!

Lá bùa trong tay Tần Dã đột nhiên phát ra ánh sáng chói mắt, sau đó ánh sáng đó liền biến thành ngọn lửa Tam muội chân hỏa.

Nhìn ngọn lửa xông thẳng tới, Kiệt Lai Nhĩ đã không còn để ý đến phân thân của mình, quay người liền muốn chạy.

Nhưng Tần Dã không cho hắn cơ hội đó, đột nhiên thân ảnh lóe lên, đứng trước mặt Kiệt Lai Nhĩ.

Sau đó ngọn lửa xông thẳng tới, thiêu cháy cả lông mày và tóc của Kiệt Lai Nhĩ.

Thậm chí da thịt cũng xuất hiện những vết đỏ nhàn nhạt.

"A…" Tần Dã sau đó lấy ra một lá bùa, lá bùa đó còn lớn hơn lá bùa phía sau, ngọn lửa cũng lớn hơn trước.

Kiệt Lai Nhĩ nhìn thấy ngọn lửa vàng óng trực tiếp xông tới, hắn sợ hãi vội vàng né tránh, hơn nữa còn đứng ở vị trí của Khắc Lý Tư bọn họ.

Nhìn thấy ngọn lửa xông thẳng tới, Khắc Lý Tư bọn họ cũng sợ hãi vô cùng.

Vô thức liền muốn chạy.

Phát Mễ còn chưa kịp chạy ra ngoài, liền bị một lực đạo đẩy ra.

Hắn nhìn theo hướng đó, liền thấy Kiệt Lai Nhĩ lúc này chìa tay ra đẩy hắn ra ngoài.

Trên mặt Phát Mễ xuất hiện sự hoảng sợ, trong lòng còn có một suy nghĩ.

Đó chính là cha con nhà này thật đáng ghét, lũ chó má.

Nhưng hắn cũng biết mình không sống nổi nữa rồi, bởi vì phía sau xuất hiện một luồng nhiệt độ nóng rát.

"Kiệt Lai Nhĩ, ngươi cái đồ chó má!" Phát Mễ trước khi chết gầm lên một tiếng.

Sau đó cơ thể hắn liền bị ngọn lửa vàng óng nuốt chửng.

Giây tiếp theo, một người lửa vàng óng trực tiếp xuất hiện.

Mà Khắc Lý Tư, Kiệt Lai Nhĩ và huynh đệ Bảo La cũng biến mất vào lúc này.

Kim cương tán trên tay Tuyết Lỵ Dương vừa mới phóng ra ám khí, kết quả phát hiện Bảo La Tháp lại biến mất rồi.

Ngoại trừ Phát Mễ bị ngọn lửa lớn nuốt chửng trên mặt đất, đâu còn Kiệt Lai Nhĩ và những người đó nữa.

Bàn Tử và Hắc Hạt Tử bọn họ còn chưa ý thức được chuyện gì đang xảy ra, liền thấy bọn họ đều đã bỏ chạy.

Sau đó nhìn vào lá bùa lớn trong tay Tần Dã.

"Ta bây giờ mới hiểu tại sao Dã ca lại cất lá bùa đi, không phải vì lời nói của Kiệt Lai Nhĩ, mà là cảm thấy lá bùa trong tay quá nhỏ sao?" Bàn Tử cười khổ nhìn Tần Dã, đối với tư duy của Tần Dã hắn thật sự không theo kịp.

“Làm rất đúng mà!

Biết rõ hắn sợ Tam muội chân hỏa, hắn nói không dùng là không dùng sao?

Hắn ngu thì Dã ca cũng ngu sao?” Hắc Hạt Tử ngược lại cảm thấy Tần Dã làm không có vấn đề gì.

“Haha!

Vẫn là Dã ca của ta!

Ta còn nhìn thấy hút máu quỷ chạy tán loạn nữa chứ?” Hạo Thiên Chân thật sự không nhịn được, nhịn không được mà bật cười thành tiếng.

Giáo sư Lâm, đội trưởng Hàn và Ngốc Tiểu Muội nghe xong lời của họ, đều không nhịn được cười.

Điều này thật sự… Tần Dã nói cũng đúng, hắn nói không dùng là không dùng sao?

Hắn ngu thì Tần Dã cũng ngu sao?

Tuyết Lỵ Dương thì nhìn Tần Dã, bình tĩnh cất Kim cương tán trong tay đi.

Trong phòng livestream.

Bình luận đều đồng loạt nhấp nháy. 【Hahahah!

Vẫn là Dã ca của ta, tư duy này thật là bá đạo, ta còn tưởng Dã ca thật sự nghe lời rồi chứ, haha!】 【Không thể không nói, thao tác ảo diệu và lời thoại này của Dã ca thật là trâu bò!】 【Haha.

Ngươi ngu thì ta cũng ngu sao?

Ngươi nói không dùng là không dùng, đồ ngu mới không dùng chứ!】 【Trước hết thiêu chết con trai, bây giờ thì cha cũng chạy rồi!

Người Mỹ các ngươi có phải nên phái ông nội ra rồi không?

Nhanh chóng ra đi, tốt nhất là tất cả đều ra, tiễn hết lũ người Ẩn Thế nhất tộc các ngươi một lượt luôn!】【Đúng vậy, còn chơi chiến thuật luân phiên nữa chứ?

Thật là không biết xấu hổ, cha con nhà này đều chẳng ra gì!】【Các ngươi… Các ngươi kiêu ngạo cái gì?

Nếu không có Tần Dã, các ngươi sớm đã chết rồi, Tần Dã đó thật là không biết chơi, đây là sợ chết phải không?

Cho nên mới lôi cái gì Tam muội chân hỏa ra.】【Ái chà ái chà!

Các ngươi hèn không nói, còn dám trách cường giả sao?

Ta thấy Dã ca nói không sai, người Mỹ các ngươi là đồ ngu phải không?

Rõ ràng biết các ngươi sợ ngọn lửa này, chúng ta lại không dùng?

Có được bộ não như vậy, ta chỉ có thể nói các ngươi là số một.】【Chẳng phải sao, cái này có thể trách ai chứ?

Chỉ có thể nói là các ngươi ngu dốt thôi sao?】 Khán giả đối với tư duy của những người Mỹ này cảm thấy vô cùng lo lắng.

Cả quốc gia họ có phải đều bị một cánh cửa kẹp vào rồi không?

Cho nên não mới không dùng được sao?

Chương 274

Không chỉ khán giả nghĩ vậy, mà Viện trưởng Mã và bọn họ cũng vậy.

Nhưng điều khiến bọn họ vui mừng nhất chính là thủ đoạn đó của Tần Dã… "Haha, vẫn phải là Tần Dã chứ, tôi còn tưởng cậu ta sẽ trẻ con, nhất thời bực bội không dùng Tam muội chân hỏa chứ." Viện trưởng Mã cười ha hả nói một tiếng.

"Đó mới là Tần Dã chứ, tôi còn nói thằng nhóc này sao lại đổi tính, hóa ra là đang chờ đợi ở đó." Giáo sư Vương cũng cười khổ vỗ ngực, thật sự lo lắng Tần Dã thật sự sẽ làm như vậy.

"Bây giờ trưởng bối của Ẩn Thế nhất tộc đã xuất hiện, lúc này Tần Dã lại gây ra động tĩnh lớn như vậy, vẫn là nên nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ thám hiểm mộ huyệt và nhanh chóng quay về, đợi đến khi người của chúng ta ra ngoài bảo vệ, thì không tin những tên này còn có thể kiêu ngạo như vậy." Giáo sư Bạch lúc này lo lắng nhất chính là người của Ẩn Thế nhất tộc.

Vạn nhất những tên này lại xuất hiện nhân vật lợi hại nào đó, thì chỉ sợ càng thêm phiền phức.

"Không đâu, cứ tùy bọn họ đi, Tần Dã ở đó sẽ không có vấn đề gì đâu." Viện trưởng Hàn đối với Tần Dã vô cùng tin tưởng.

Bất kể trong tình huống nào, hắn cũng sẽ hóa nguy thành an.

Lời nói của Viện trưởng Hàn khiến trong lòng bọn họ yên tâm không ít.

Bộ Ngoại giao.

Bộ trưởng Lâm không ngờ Tần Dã lại có Tam muội chân hỏa, hơn

nữa còn thiêu chết Kiệt Nặc Tư, thậm chí còn đuổi được cha hắn đi.

Thật sự đã xem thường rồi.

Bộ trưởng Lâm nhìn sắc mặt Bộ trưởng Waller đã đen không thể đen hơn nữa, lúc này ông khẽ ho một tiếng, khóe miệng không nhịn được mà nhếch lên.

Ái chà, Tần Dã này thật đáng ghét.

Đây là vinh quang trên mặt Đại Việt, quả thực là rạng rỡ chói mắt, quả thực là làm chói mắt lũ chó 24K của bọn họ.

"Bộ trưởng Lâm, ông cũng đừng vui mừng quá, giết chết Kiệt Nặc Tư và hai tên hút máu quỷ đó, thậm chí còn làm bị thương Kiệt Lai Nhĩ, điều này đối với người của gia tộc bọn họ mà nói đó là sự sỉ nhục, các ông cứ chờ gặp xui xẻo đi?" Waller không hề bỏ qua khóe miệng nhếch lên của Bộ trưởng Lâm, càng nhìn càng thấy gai mắt.

"Cho nên con trai chết rồi, cha đến, cha mà chết, có phải ông nội hắn cũng đến không?

Người Mỹ các ông đây là đánh không lại thì đi mách, sau đó tổ đội đến tiêu diệt Tần Dã sao?" "Các ông không cảm thấy rất mất mặt sao?" "Hai người đều bị một người đánh bại, còn có mặt mũi quay về khóc lóc sao?" Bộ trưởng Lâm nghe xong lời của Bộ trưởng Waller, lập tức cảm thấy rất buồn cười.

Những người này không cảm thấy mất mặt sao?

Đánh thua thì quay về khóc?

Còn cảm thấy rất vinh quang sao?

"Ngươi… đó là bị đánh bại sao?

Đó là giết người!" Waller dường như tìm được lời nắm thóp, "là người của các ông đã giết người của Ẩn Thế nhất tộc Mỹ, bọn họ

truy sát Tần Dã cũng là chuyện bình thường." "Vậy các ông tự mình dâng lên chịu chết, còn là tổ đội kéo đến để bị giết, bản lĩnh không đủ, bị giết cũng là chuyện bình thường." Bộ trưởng Lâm biết ông ta sẽ nói như vậy, khi nói còn mang theo vẻ trào phúng.

"Tôi không thèm nói các ông nữa, từng người từng người một các ông nghĩ gì vậy?

Bản lĩnh của mình không bằng người còn có mặt mũi nói những lời này?

Da mặt các ông dày đến mức nào?" Bộ trưởng Waller lúc này càng lửa giận ngút trời, nhưng không biết nên phản bác thế nào.

"Ngươi nói ai?" "Ai đáp lời thì là người đó." "Bộ trưởng Lâm, ông đừng tưởng tôi không dám động đến ông, tin hay không tôi giết ông?" "Vậy ông động đi, tôi cho ông cơ hội này, ông động một cái xem." Bộ trưởng Lâm nói xong còn vẻ mặt không hề sợ hãi, "Tôi chết thế nào thì tôi không biết, nhưng các ông chết thế nào, tôi là người rõ nhất." Ánh mắt Bộ trưởng Lâm còn nhìn về phía các binh sĩ ở cửa.

Câu trả lời không cần nói cũng rõ.

Bộ trưởng Park và Bộ trưởng Matsushita bọn họ đều cảm thấy mình rất gần cái chết, vội vàng kéo Bộ trưởng Waller lại, lo lắng ông ta sẽ tức giận mà làm ra điều gì đó, vậy thì thật sự được không bù mất.

"Bộ trưởng Waller, ông bình tĩnh lại đi, đừng tức giận." "Đúng vậy đúng vậy, chúng ta đều bình tĩnh lại đi, đừng kích động." "Các ông nói bậy, đó là người của quốc gia chúng tôi, các ông nói không sao là không sao à?" Waller không thể nổi giận với Bộ trưởng Lâm, nhưng đối với bọn họ thì lại có thể hét lên.

Bộ trưởng Park và Bộ trưởng Matsushita lúc này nghe thấy tiếng

gầm giận dữ của ông ta, cũng có chút không vui.

"Người của chúng tôi cũng chết rồi, ai nói không sao chứ?" "Đúng vậy, ông đang tức giận cái gì?

Người của chúng tôi cũng chết rồi mà!" Bộ trưởng Waller nghe xong, còn muốn nói chuyện, nhưng hai người họ cứ ra hiệu bằng mắt.

Những lời phía sau sao cũng không nói ra được.

"Không nói nữa đúng không?

Lại đây ngồi xuống, tiếp tục xem, xem người của các ông chết thế nào!" Bộ trưởng Lâm nói xong còn như nhớ ra điều gì đó, nói với đội trưởng binh sĩ.

"Phiền anh nói với trợ lý của tôi một tiếng, mang trà nước đến, còn có hoa quả bánh kẹo gì đó, anh cũng lấy một ít." Dáng vẻ của Bộ trưởng Lâm khiến Waller và những người của Bộ Ngoại giao sắc mặt vô cùng khó coi.

Đến lúc này rồi, ông ta còn có thể ăn được đồ sao?

Nhưng nghĩ lại, bọn họ đều là bên tử vong, còn Bộ trưởng Lâm bọn họ thì là bên chiến thắng, muốn nói có thể ăn được đồ thì chính là bọn họ.

Trong mộ huyệt.

Tần Dã nhìn những người trước mặt, ánh mắt dừng lại trên người Bàn Tử và Hắc Hạt Tử bọn họ.

"Đi thôi." Tần Dã bây giờ không muốn chần chừ nữa.

Thời gian ở đây đã rất lâu rồi.

"Những sát thủ kia thì sao?" Bàn Tử cũng muốn rời khỏi đây, nhưng những sát thủ này đều đang nằm đó.

“Cái này còn không dễ sao?” Hạo Thiên Chân nhìn những sát thủ nằm trên đất, tiến lên liền đá một cước.

Bọn họ đã bất tỉnh bao lâu rồi?

Lúc này cũng đã đến lúc tỉnh rồi.

“Ái chà!” “Vãi!

Ai vậy?

Lão tử vừa mới cởi quần áo…” Những sát thủ đó từng người một đều bị đá tỉnh, bọn họ còn đang rên rỉ lầm bầm.

“Cởi quần áo làm gì?

Ngươi muốn làm gì đó?” “Mẹ nó!

Bàn gia chúng ta đang liều sống liều chết, ngươi ở đây ngủ, còn cởi quần áo, ngươi sao dám thế?” Bàn Tử nghe lời này vẻ mặt phẫn nộ.

Sau đó lại đá thêm một cước.

“Ngươi sao vậy?

Bị ai đánh vậy?

Mẹ ngươi chắc cũng không nhận ra nổi đâu?” Tên sát thủ ôm lấy cái mông bị đá đau của mình, khi nhìn thấy Bàn Tử, hắn đều ngây người.

Chuyện này là sao?

Sao lại bị đánh rồi?

Bọn họ ngủ một giấc lại thành ra thế này sao?

Tình hình chiến sự kịch liệt đến vậy sao?

“Ngươi bớt nói nhảm đi, chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi, nhanh chóng đứng dậy xuất phát.” “Chỉ có ngươi là lắm lời.” Bàn Tử

vẻ mặt không vui nhìn hắn.

Tên sát thủ lung tung sờ sờ vị trí bị đá đau của mình, sau đó đứng dậy, phát hiện Hắc Hạt Tử, Hạo Thiên Chân và Hoắc Tú Tú bọn họ đều bị thương rồi.

Bọn họ càng ngơ ngác hơn.

Tình huống này là sao?

Quái vật đó lợi hại đến vậy sao?

Đều làm bọn họ bị thương rồi sao?

Hạo Thiên Chân nhìn Tuyết Lỵ Dương, cuối cùng khẳng định hỏi.

"Ngươi là người của Bàn Sơn nhất mạch sao?" Tuyết Lỵ Dương nhìn một cái, khẽ gật đầu, không nói gì thêm.

Hạo Thiên Chân không ngờ cô ấy lại là người của Bàn Sơn nhất mạch.

Điều này thật sự là… rất kỳ diệu.

Cả đoàn người đi về phía bên trong cung điện, đi đến bức tường, Tần Dã hai ngón tay chạm vào và mở cơ quan ra, liền thấy bức tường từ từ nâng lên, xuất hiện một cánh cửa bí mật.

Mọi người đi theo Tần Dã vào bên trong.

Chương 275

Mà lúc này Kiệt Lai Nhĩ và đồng bọn đã thoát được đều có sắc mặt âm trầm khó coi.

Đặc biệt là khuôn mặt đen xì của Kiệt Lai Nhĩ, lông mi, lông mày và râu đều bị thiêu rụi, khuôn mặt đẹp trai lúc này cũng xuất hiện những vết rách da, trên đó còn có những bọt nước lấp lánh.

Trông vô cùng buồn cười.

Nội tâm Kiệt Lai Nhĩ dường như có một ngọn lửa bất cứ lúc nào cũng sẽ thiêu cháy bọn họ.

Trước hết là không có con trai, cuối cùng là hủy dung, quan trọng nhất là, hắn bị Tần Dã lừa, không chỉ con trai hắn mất mặt, mà ngay cả mặt hắn cũng mất hết rồi.

Bảo La Tháp xoa xoa chỗ đau nhức trên người mình, sau đó nhìn Kiệt Lai Nhĩ bên cạnh.

"Tiếp theo chúng ta làm sao đây?" "Ngọn lửa trên người Tần Dã thật sự quá đáng ghét, chúng ta căn bản không phải là đối thủ." Sắc mặt Kiệt Lai Nhĩ càng trầm xuống không ít, ngọn lửa này thật sự đáng ghét.

Nếu Laura không chết thì có lẽ còn có cơ hội liều một phen, nhưng bây giờ Laura đã chết rồi… Những người muốn đối kháng cũng không còn nữa.

"Nếu có thể gọi Ryan đến thì tốt rồi, hắn ở đây là có thể giải quyết những ngọn lửa đó!" Bảo La Tạp nhỏ giọng lẩm bẩm.

Lúc đó hắn không ra tay là vì sợ hãi ngọn lửa đó, hắn không giỏi chiến đấu, nhưng hắn giỏi bày trận.

“Ryan trong tay cũng có trận pháp truyền tống, nhưng hắn chưa chắc sẽ đến.” Bảo La Tháp biết hắn và Kiệt Lai Nhĩ không hợp nhau nhiều năm, hai người vì chuyện con cái cũng tranh chấp rất nhiều lần, từ lâu đã không ưa nhau.

Bảo La Tháp và Bảo La Tạp hai người cẩn thận nhìn hắn.

Dù sao quyền quyết định này vẫn nằm ở hắn.

Kiệt Lai Nhĩ đã bị lửa giận nuốt chửng, bây giờ hắn chỉ có một suy nghĩ, đó là phải cho Tần Dã chết.

Chỉ cần Tần Dã chết, hắn nguyện ý trả bất cứ giá nào.

“Ryan muốn nhất chính là Long Lan Thảo trong tay ta, các ngươi liên hệ hắn qua đây, ta nguyện ý đưa Long Lan Thảo cho hắn.” Kiệt Lai Nhĩ lúc này trong mắt tràn đầy sự quyết tuyệt.

“Đại ca, huynh chắc chắn chứ?” Bảo La Tạp còn tưởng mình nghe nhầm, hắn lại dám bỏ Long Lan Thảo sao?

Thứ đó ngay cả Kiệt Nặc Tư muốn cũng không được cho.

Lại còn muốn cho Ryan sao?

“Ta chắc chắn, chỉ cần giết được Tần Dã ta sẽ cho hắn.” Giọng điệu Kiệt Lai Nhĩ rất kiên định, nhưng trong lòng cũng vô hạn hối hận, nếu lúc đó hắn cho Kiệt Nặc Tư ăn Long Lan Thảo, hắn cũng sẽ không chết thảm như vậy.

Ít nhất còn có cơ hội chạy thoát.

“Ta bây giờ sẽ liên hệ.” Bảo La Tạp nói xong vội vàng gật đầu, hơn nữa lấy ra thiết bị liên lạc truyền tin tức cho Ryan.

Đối phương sau khi nhận được tin tức, còn có chút bất ngờ.

“Sao vậy?

Các ngươi thất bại rồi sao?

Muốn tìm ta cầu cứu?" Đối phương truyền đến tiếng cười khẩy.

Bảo La Tạp hít thở nghẹn lại, trên mặt còn có chút ngượng ngùng.

Chuyện này nói thế nào cũng không hay, dù sao cũng là đối thủ không đội trời chung trước đây.

Nhưng bây giờ nói như vậy, hắn còn không biết nên tiếp lời thế nào, cái này nên tiếp lời thế nào đây?

"Nói đi?

Điều kiện gì?" Ryan thấy hắn không nói gì, lại lần nữa mở miệng nói.

"Long Lan Thảo." Bảo La Tạp trực tiếp nói ra vốn liếng và điều kiện của bọn họ.

"Được!" Ryan lúc này nhàn nhạt mở miệng, thậm chí giọng nói còn mang theo vẻ trào phúng.

Cuối cùng Ryan lúc này cắt đứt liên lạc.

Còn về giọng nói này khiến Bảo La Tạp, Bảo La Tháp và Khắc Lý Tư bọn họ đều vô thức nhìn Kiệt Lai Nhĩ.

Bọn họ ai cũng không nói gì, chủ yếu là sắc mặt Kiệt Lai Nhĩ thật sự quá dọa người.

Kiệt Lai Nhĩ lúc này mắt đều đỏ ngầu, thậm chí hơi thở vô cùng gấp gáp.

Bàn tay rủ xuống bên cạnh còn đang nắm chặt thành quyền.

Hắn đang nhẫn nhịn, vì con trai hắn mà nhẫn nhịn, vì báo thù cho con trai hắn mà nhẫn nhịn.

Chỉ cần Tần Dã chết… hắn đều có thể nhẫn nhịn.

Ngay lúc này, trước mắt bọn họ xuất hiện một luồng ánh sáng lam nhạt.

Bọn họ biết đây là Ryan đang xác định vị trí cụ thể.

Tiếp theo hắn sẽ đến.

Dựa theo tính cách của hắn, hắn sẽ không chỉ đến một mình, có lẽ còn mang theo người khác cùng đến.

Dù sao nhìn thấy trò cười của Kiệt Lai Nhĩ, hắn ta là người sốt ruột nhất.

Bên kia mộ huyệt.

Tất cả mọi người đều đi theo Tần Dã, bọn họ đi đến một đường hầm.

Đúng vậy, đây là đường hầm, chứ không phải lối đi.

Xung quanh đều là những dấu vết đã được khai thác, trên đó còn có rất nhiều dấu vết bị vũ khí sắc nhọn phá vỡ, quan trọng nhất là, bây giờ bọn họ chính là đang đi về phía bên trong.

Độ dốc này là dốc xuống.

"Dã ca, chuyện này thật kỳ lạ, mộ huyệt này sao lại càng ngày càng sâu vậy?

Trước đây chúng ta đi mộ huyệt đều là bên trong dài, hoặc là lớn, nhưng chưa từng gặp qua nơi nào sâu như vậy." Bàn Tử vừa đi vừa xoa xoa má bị đánh của mình.

Bây giờ vừa nói chuyện đều cảm thấy mặt đau.

"Đó là ngươi chưa từng gặp qua, bây giờ không phải đã gặp rồi sao?" Hắc Hạt Tử nói xong còn liếc nhìn Bàn Tử, cuối cùng cười một tiếng, "Đúng rồi, ngươi và Dã ca gặp phải chuyện gì vậy?

Tại sao mặt ngươi lại như vậy?" "Đối phương không thể đánh ngươi ra nông nỗi này chứ?

Dã ca sẽ không đứng nhìn ngươi bị đánh đâu." Hạo Thiên Chân cũng cảm thấy điều này không đúng, không có lý do gì Tần Dã lại đứng nhìn Bàn Tử bị đánh chứ.

"Ta không phải đã nói rồi sao?

Đó là Dã ca đánh, lúc đó ta là vì…" Bàn Tử kể lại chuyện mình đã trải qua.

Mọi người nghe mà đau lòng, thử nghĩ xem, nhìn thấy thân thể mình bị người thân cận nhất đánh một trận, còn phải nói đánh hay… Haha, thật là nghĩ thôi đã thấy buồn cười rồi.

"Bàn Tử, ta bây giờ thật sự rất khâm phục ngươi, thật sự rất khâm phục ngươi." Hắc Hạt Tử còn không biết lúc này nên hình dung nội tâm của mình thế nào, cái này gọi là chuyện gì chứ.

"Ta cũng rất khâm phục ngươi." Hạo Thiên Chân cũng nhịn cười, giơ ngón tay cái về phía Bàn Tử.

A Ninh, người phụ nữ lạnh lùng như băng sương này cũng không nhịn được mà nhếch môi.

Giáo sư Lâm, đội trưởng Hàn và Tuyết Lỵ Dương phía sau đều không nói gì, mà là cảm thấy đồng tình với Bàn Tử.

Mọi người vừa nói chuyện vừa đi từng chút một vào bên trong.

Ngay lúc này, mọi người cảm thấy từng luồng gió lạnh thổi thẳng tới.

Hơn nữa còn có tiếng thở.

"Các vị!

Các ngươi có nghe thấy tiếng gì không?" Bàn Tử thu lại nụ cười,

quay người nhìn Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân bọn họ, hơn nữa sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

"Nghe thấy rồi, hình như là tiếng thở…" "Đây không phải là gió thổi sao?" "Không phải đâu, đây không phải là tiếng thở sao?" Những người phía sau đều đang nhỏ giọng nghị luận.

"Hù hù!!" "Hả?" Ngay khi mọi người còn đang nghị luận, trong tai mọi người truyền đến tiếng ngáy.

Hơn nữa tiếng ngáy này dường như còn ngủ rất say.

"Nếu ta không nghe nhầm, đây là tiếng ngáy phải không?" Bàn Tử đột nhiên kinh hoàng nói.

Chương 276

Trong mắt còn có chút hoảng sợ nhìn Tần Dã và Hạo Thiên Chân bọn họ.

"Ngươi không nghe nhầm, đây chính là tiếng ngáy, hơn nữa tiếng ngáy này lớn như vậy, thì có nghĩa là sinh vật này rất lớn." "Nếu không sẽ không phát ra tiếng ngáy lớn như vậy." Sắc mặt Hắc Hạt Tử cũng không mấy tốt.

Trong mắt hắn tràn đầy vẻ căng thẳng và hoảng sợ nhìn hắn.

Lúc này không chỉ bọn họ hoảng sợ, mà ngay cả khán giả trong phòng livestream cũng hoảng sợ. 【Ta kháo!

Ta nhớ lại con Dực Long trước đây, lúc đó cũng là tiếng thở từ dưới đất.】 【Nhưng lúc đó, đó là hữu quân do Dã ca sắp xếp, đây là mộ huyệt, cái này vừa nhìn là người của Tây Vương Mẫu, đó không phải là chuyện tốt đâu!】 【Ta sợ quá!

Lát nữa có thấy sinh vật khủng khiếp nào xuất hiện không?】 【Ngươi yên tâm, ngươi nhất định sẽ thấy những sinh vật đó, đừng lo lắng!】 【Ta lo lắng cái quái gì, ta bây giờ lo lắng là Dã ca, không phải là tác động thị giác của chúng ta, cho dù có tác động thị giác thì cũng không có gì đáng sợ, Dã ca bọn họ lúc này là tiếp xúc thật sự đó.】 【Vẫn là đi xem rồi nói đi, bây giờ chúng ta đều đang suy đoán, vạn nhất là hữu quân thì sao?】 Khán giả bây giờ vẫn rất lo lắng, dù sao cái âm thanh này nghe lên thì đó là một sinh vật rất lớn, vạn nhất sinh vật này rất nguy hiểm thì sao?

Không chỉ bọn họ, Viện trưởng Mã và Viện trưởng Hàn bọn họ cũng căng thẳng và sợ hãi không kém.

"Lão Hàn, ông đối với sinh vật là hiểu rõ nhất, ông có thể nghe ra

đây là gì không?" Viện trưởng Mã vội vàng lên tiếng nói.

"Đó là tiếng thở, cũng không phải nói chuyện, tôi làm sao biết đó là sinh vật gì?" Viện trưởng Hàn rất cạn lời nhìn ông, "Hơn nữa, sinh vật này nghe tiếng thở đã không nhỏ rồi, vậy tôi làm sao biết được?" "Có phải cũng là loại rồng gì đó không?

Giống như con Dực Long lần trước?" Giáo sư Bạch thì cảm thấy khả năng này rất lớn.

"Lát nữa xem rồi biết." Nội tâm Viện trưởng Hàn vẫn có chút kích động, lát nữa là có thể biết tiếng kêu đó là gì rồi.

Đó có thể là sinh vật thật sự, nếu thật sự xuất hiện trước mặt mọi người, vậy thì thật sự quá tốt rồi.

Trong mộ huyệt.

Bước chân của Tần Dã không hề dừng lại, tiếp tục đi vào bên trong.

Hai mươi phút sau.

Âm thanh này cũng càng ngày càng rõ ràng, từng luồng gió thổi thẳng tới, hơn nữa gió dường như còn mạnh hơn trước.

Bọn họ liền nhìn thấy trước mặt xuất hiện một vực sâu hình tròn, bên dưới tối đen như mực không nhìn thấy gì, dưới chân bọn họ còn có bậc thang đá xoắn ốc.

Mà nguồn gốc của âm thanh này thì ở dưới vực sâu.

Một luồng uy áp mạnh mẽ thỉnh thoảng xuất hiện trước mắt, hơn nữa nhiệt độ này có chút nóng rát.

Dường như có một lò lửa khổng lồ xuất hiện ở đây.

"Bên trong này là ai?

Sao ta lại cảm thấy có chút khó thở vậy?

Dường như có một luồng uy áp tự nhiên.” Bàn Tử nói xong còn ôm lấy ngực mình, luôn cảm thấy bên trong dường như không ổn, áp lực khiến hắn thật sự rất khó chịu.

“Cảm giác này rất quen thuộc mà!” Hạo Thiên Chân cảm thấy cảm giác áp lực này đã từng xuất hiện ở đâu đó, cậu ta vô thức nhìn Tần Dã.

Cảm giác áp lực này, cậu đã từng cảm nhận được trên người Tần Dã.

“Dã ca, bên trong đó sẽ không có hung thú đáng sợ nào nữa chứ?” Sắc mặt Hạo Thiên Chân chợt trầm xuống, cậu ta run rẩy hỏi.

Trước đó thấy chỉ là hư ảnh, nhưng cái này lại là thực thể sống sờ sờ.

Vạn nhất thật sự là hung thú đáng sợ nào đó, vậy thì cả bọn họ cũng không đủ cho nó nuốt một miếng.

“Xuống rồi sẽ biết.” Tần Dã quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân, thản nhiên nói.

“Dã ca, cậu không sợ, chứ bọn tôi sợ lắm đó.” “Tôi cảm thấy ngay cả hít thở cũng là một sự đau khổ.” Bàn Tử lúc này cảm thấy khắp người đều là áp lực, khiến cho hô hấp của hắn cũng trở nên nặng nề.

“Theo tôi, lối ra ở đó, các cậu có xuống hay không thì cũng phải xuống.” Tần Dã phớt lờ vẻ mặt của Bàn Tử, tiếp tục bình tĩnh nói.

“Á?

Cậu nói sớm đi chứ, chúng ta mau đi thôi.” Bàn Tử vừa nghe là lối ra, hắn vội vàng theo Tần Dã đi xuống dưới.

Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân khóe miệng lại co giật, họ còn

nghi ngờ Bàn Tử là cố ý.

Hắn chỉ là không muốn đi xuống mà thôi.

Ngốc Tiểu Muội, Tuyết Lỵ Dương, A Ninh và Hoắc Tú Tú đều theo sau đi xuống.

Bước chân của họ cũng chậm lại không ít, ai nấy đều có cảm giác.

Thứ này đã ngủ rồi, tốt nhất là đừng quấy rầy nó tỉnh giấc, vạn nhất nó tỉnh thật, đó có thể không phải là một tin tức tốt.

Không chỉ họ có cảm giác như vậy, ngay cả các binh sĩ cũng đồng loạt đi chậm lại.

Khi mọi người xuống đến nơi, cuối cùng họ cũng nhìn thấy toàn bộ hình dạng của vật thể khổng lồ đó.

Đó là một con rồng ba đầu đang cuộn mình lại ngủ.

Cái cổ dài, cơ thể có cánh, phần thân vẫn phập phồng lên xuống, kèm theo tiếng thở dốc.

Hơi thở từ nhịp thở của nó phả ra, và hang sâu hình xoắn ốc đã chuyển luồng hơi thở này lên phía trên.

Tiếng thở này truyền vào đường hầm, cuối cùng lưu thông ra ngoài.

Đây là một vị trí tuần hoàn khí tức.

Nhưng khi nhìn thấy ba cái đầu rồng khổng lồ xuất hiện, tất cả mọi người đều nín thở, kích thước của thứ này đã không thể dùng hình thể cụ thể để xác định.

Thêm vào đó nơi đây tối đen như mực, thiết bị của họ cũng bị hạn chế, căn bản không thể xác định được.

Họ bây giờ chỉ có một từ, đó là LỚN!!!

Thứ này thật sự quá lớn rồi.

Ọt!

Ọt!

Ực!!!

Mọi người đều khó khăn nuốt nước bọt.

Đây không phải mơ đấy chứ?

Đây là thật!

Thảo nào trước đó lại có cảm giác áp lực lớn đến vậy, hóa ra là vì ba đại gia hỏa này.

"Cái gì đó!!

Chúng ta bây giờ có nên đi không?

Tìm được lối ra thì mau đi đi, cứ chần chừ nữa quấy rầy bọn nó tỉnh giấc là chúng ta xong đời!" Bàn Tử cố ý hạ thấp giọng, nói nhỏ.

"Bây giờ sao mà đi được?

Chúng ta còn chưa tìm thấy lối ra." Hạo Thiên Chân cũng nhỏ tiếng đáp lại.

"Chúng ta vẫn nên nhanh chóng tìm lối ra đi, cố gắng hành động nhẹ nhàng một chút, Dã ca nói ở đây có lối ra thì nhất định có." Hoắc Tú Tú cũng nói nhỏ bên cạnh.

Mọi người vội vàng ra dấu OK, sau đó chậm rãi bắt đầu tìm kiếm lối ra.

Trong kênh livestream, khán giả thấy những người này cẩn thận tìm lối ra, ngón tay trên bàn phím cũng hạ xuống mấy phần.

Sau đó đột nhiên ý thức được một điều, họ hạ thấp giọng ở đây làm gì?

Tên đó cũng không nghe thấy mà. [Ôi mẹ ơi!

Hết hồn!

Đây là cái quái vật gì vậy trời?] [Đó là rồng ba đầu à?

Hay là cái gì?] [Mặc kệ nó là cái gì thì tên này cũng không phải dạng vừa đâu, nhìn tui cũng thấy căng thẳng.

Tui thật sự lo lắng có động tĩnh gì làm nó tỉnh giấc, đến lúc đó mọi người đều thành mồi cho nó.] [A a a!

Chương 277

Đến giờ tui vẫn không dám thở mạnh một hơi.] [Tại sao chúng ta không thể gây ra tiếng động chứ?

Chúng ta cũng đâu ảnh hưởng đến bọn họ!] [Thứ này thật sự quá lớn, bây giờ tui chỉ muốn họ nhanh chóng tìm được lối ra thôi!] Đạn mạc của khán giả lúc này đều đồng loạt nhấp nháy.

Họ lúc này cảm thấy vô cùng lo lắng cho Tần Dã và đồng đội.

Tên này nhìn không phải dạng hiền lành gì.

Viện trưởng Hàn và các giáo sư khác khi nhìn thấy sinh vật này đều ngớ người ra.

"Đó là..." "Rồng phun lửa?" Viện trưởng Hàn lúc này kinh ngạc nhìn chằm chằm vào kênh livestream, môi ông run run mấy cái rồi chậm rãi nói.

"Trên thế giới này thật sự có rồng phun lửa à?

Lại còn có ba cái đầu nữa chứ!" "Trời ơi!

Thứ này không dễ đối phó đâu!" "Tần Dã lợi hại như vậy chắc có thể giải quyết được chứ?" Những giáo sư sinh vật học khi nhìn thấy cảnh này, tiếng bàn tán của họ còn lớn hơn rất nhiều so với trước đây.

"Ông mau nói rõ đi chứ, đây là cái gì vậy?" Viện trưởng Mã nhìn cảnh này đột nhiên quay sang nhìn Viện trưởng Hàn bên cạnh, chỉ thấy vẻ mặt kinh ngạc của Viện trưởng Hàn, một bộ dạng mờ mịt.

"Đó là hỏa long (rồng phun lửa), là sinh vật từ thời viễn cổ.

Mặc dù gọi là rồng, nhưng lại kém xa so với rồng thật sự." "Nhưng thực lực cũng không thể xem nhẹ, cứ mỗi vạn năm lại mọc

thêm một cái đầu.

Bây giờ con hỏa long này đã mọc ra ba cái đầu." "Tức là con rồng này đã sống ba vạn năm rồi." "Các ông nhìn Bàn Tử và đồng đội, lúc này trên người họ đều đẫm mồ hôi, tôi có thể khẳng định nhiệt độ ở đây rất cao, tôi càng khẳng định đây là hỏa long." Viện trưởng Hàn nói đến đây, giọng nói càng không ngừng run rẩy.

"Cho dù là hỏa long cũng không có gì phải sợ, Tần Dã lợi hại như vậy chắc không xảy ra chuyện gì đâu nhỉ?

Dù sao thì thượng cổ hung thú cậu ấy cũng tiêu diệt được, cả Côn Luân Thai kia cũng giải quyết được, cái này chắc không phải vấn đề khó khăn gì đâu?" Một trong số các giáo sư lại không nghĩ nhiều, mà cho rằng Tần Dã chắc chắn có thể giải quyết được.

"Những thượng cổ hung thú đó dù sao cũng chỉ là hư ảnh, không phải hung thú thật.

Nhưng cái này lại khác, đây là sinh vật sống sờ sờ.

Bất kể thế nào, tốt nhất là không nên chọc vào nó." Viện trưởng Hàn lại cảm thấy vấn đề này rất khó giải quyết, ông không có gì để yên tâm cả.

Cái này khác với những gì đã thấy trước đó, không thể xem thường được.

"Bây giờ đành phải trông cậy vào họ thôi, nhanh chóng tìm được lối ra, đừng đánh thức tên này." Viện trưởng Mã trong lòng càng thêm căng thẳng.

"Nếu đánh thức nó thì sẽ thế nào?" Giáo sư Bạch trong lòng còn có một suy nghĩ khác.

Dù sao thì đến lúc đó cũng phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

“Hỏa long có một đặc tính, khi tỉnh giấc sẽ trở nên bạo ngược, nếu bị đánh thức thì sẽ càng thêm bạo ngược.” “Cũng giống như các ông ngủ, đột nhiên có người đánh thức các ông thì các ông sẽ thế nào?

Các ông nói xem!!!” Viện trưởng Hàn bất đắc dĩ lắc đầu, cuối cùng nhìn Viện trưởng Mã và Giáo sư Bạch bên cạnh.

“Ông nói vậy, tức là nó có chứng 'khó chịu khi mới ngủ dậy' đúng không?” Giáo sư Bạch cau mày.

Người bình thường cũng sẽ bạo ngược, huống hồ là con rồng này...

Giáo sư Bạch đã không dám nghĩ nữa, huống hồ là con rồng này thì chẳng phải sẽ càng thêm bạo ngược sao?

Bây giờ chỉ có thể hy vọng họ có thể nhanh chóng tìm được lối ra.

Trong mộ huyệt.

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và những người khác đều đang cẩn thận sờ soạng tường vách.

Nhưng vẫn không tìm thấy lối ra.

“Dã ca, cậu chắc chắn lối ra ở đây không?

Sao tôi không thấy gì hết vậy?” Bàn Tử nhỏ tiếng nói.

Nói xong còn không quên nhìn con rồng đang ngủ kia.

Đội trưởng Hàn và Giáo sư Lâm đều lắc đầu, không ai tìm thấy lối ra này.

Tần Dã đảo mắt một lượt, cuối cùng nhìn con hỏa long, sắc mặt không khỏi trở nên ngưng trọng.

Chẳng lẽ ở đây?

“Dã ca, lối vào này sẽ không ở...” Hạo Thiên Chân thấy hắn cứ

nhìn chằm chằm con rồng, cậu ta vội vàng đi tới nhỏ tiếng nói.

“Ừm, có khả năng đó.” Tần Dã khẽ gật đầu.

“Vậy thì xong rồi, chúng ta phải làm nó dậy à?

Chẳng phải là đánh thức nó sao?

Vậy thì chúng ta chẳng phải bị động ăn đòn sao?” “Lại còn là hỏa long, tính khí này càng lớn, chúng ta đánh thức nó dậy, nó sẽ ở trạng thái cuồng nộ, đến lúc đó chúng ta sẽ phải chịu đựng lửa giận của nó.” “Cậu chắc chắn chúng ta có thể chịu đựng được không?” Hắc Hạt Tử nhìn đại gia hỏa đáng sợ này, nghĩ thôi cũng thấy đau đầu.

Ngay khi Tần Dã đang suy nghĩ làm thế nào để giải quyết tình huống này.

Tám bóng người xuất hiện ở vị trí cao nhất, khi nhìn thấy con rồng ba đầu khổng lồ này, mắt họ sáng lên.

Trước đó họ đã dùng sức mạnh hạn chế để đối phó họ, bây giờ cũng đến lượt họ nếm mùi vị đó.

Thế là, trong lòng bàn tay Kiệt Lai Nhĩ xuất hiện tinh thể băng màu đỏ, bắn về phía cơ thể khổng lồ kia.

Ngay khi tinh thể băng rơi xuống, con hỏa long ba đầu đang ngủ đột nhiên mở mắt, hơn nữa trong mắt còn phát ra ánh sáng đỏ rực.

Bàn Tử đang quay lưng lại với hỏa long ba đầu, vẫn đang nhìn chằm chằm xuống đất tìm lối ra.

Hoắc Tú Tú và Đội trưởng Hàn đều cảm thấy khí tức này có vẻ không đúng, họ vô thức nhìn ba con hỏa long, vừa nhìn... tim đã nhảy lên tận cổ họng.

Họ đã nhìn thấy gì vậy?

Tên đó không phải đang ngủ sao?

Tại sao đột nhiên lại tỉnh giấc?

Hoắc Tú Tú, Đội trưởng Hàn, Giáo sư Lâm và Ngốc Tiểu Muội đều nhận thấy tên này đã tỉnh rồi.

Nhưng Bàn Tử vẫn chưa biết.

“Các cậu đứng đây làm gì?

Còn không mau tìm?” Bàn Tử thấy bọn họ đều đang nhìn chằm chằm vào mình, không nhúc nhích, hắn nhỏ tiếng nói.

“Bàn Tử...” “Cậu... phía sau!” Ngốc Tiểu Muội run rẩy nói, đồng thời chỉ vào phía sau hắn, sắc mặt cô đã không thể dùng từ tái nhợt để hình dung, chỉ có thể nói là hoàn toàn không còn chút huyết sắc nào.

“Phía sau tôi không phải con rồng đó sao?

Có gì mà xem, nó xấu xí như vậy, mau tìm lối ra đi.” Bàn Tử không để ý nói.

Đội trưởng Hàn lúc này hai chân đều mềm nhũn, ông hít thở sâu mấy lần mới ổn định được cảm xúc của mình, nhưng ông bây giờ vẫn đang cố gắng để hô hấp của mình ổn định hơn một chút.

Nhưng ông muốn nói chuyện, mà cổ họng lại không thể phát ra âm thanh.

Mãi một lúc sau ông mới phát ra âm thanh yếu ớt.

“Hay là... cậu quay đầu nhìn xem?” Bàn Tử nhìn dáng vẻ của bọn họ thì sửng sốt một chút, ai nấy đều có vẻ muốn khóc mà không khóc được, hắn đột nhiên cảm thấy một luồng lạnh lẽo dâng lên từ lòng bàn chân, lông trên người và tóc đều muốn dựng đứng lên.

“Các cậu nhìn thấy gì vậy?” Bàn Tử nhỏ giọng hỏi.

“Rồng!

Rồng!" Ngốc Tiểu Muội chỉ vào phía sau hắn.

Bàn Tử chậm rãi quay người, liền thấy con rồng này đang trừng mắt nhìn chằm chằm vào bọn họ.

"A..." Bàn Tử còn muốn kêu lên, nhưng vừa phát ra âm thanh, hắn vội vàng che miệng lại.

Lông tóc của hắn có thể thấy rõ là đã dựng đứng lên.

Chương 278

Hắc Hạt Tử, Hạo Thiên Chân, A Ninh và đồng đội cũng nhận thấy con hỏa long này vậy mà đã tỉnh, hơn nữa hơi thở của nó lúc này còn đang gấp gáp.

Ánh mắt Tần Dã khẽ nheo lại, sau đó nhìn vị trí lưng hỏa long, xuất hiện mấy viên tinh thể...

Nhìn thấy xong, Tần Dã vô thức nhìn Kiệt Lai Nhĩ đang đứng ở phía trên.

Lúc này hắn đang lộ ra vẻ trào phúng và khiêu khích.

Tần Dã nhìn thấy xong, khóe miệng nhếch lên, ánh mắt thản nhiên hóa thành sát ý.

Rất tốt!

Rất tốt!

Thật sự không muốn sống nữa rồi!

Trong kênh livestream. [Vcl!

Trời ơi!

Sao nó tỉnh rồi?

Sao tên đó đột nhiên lại tỉnh rồi?] [Không phải!

Ai giải thích chút đi?

Sao nó lại tỉnh rồi?

Chuyện gì vậy?] [Đ*ch!

Sao mắt nó lại đỏ thế kia?

Hết hồn tui rồi, tui vừa mở mắt ra đã thấy cảnh này, hồn vía lên

mây hết rồi.] [Xong rồi!

Nó tỉnh rồi sao?

Hơi thở còn gấp gáp thế kia, đây là điềm báo của sự tức giận rồi.] [Tự tin lên, đây chính là điềm báo của sự nổi giận, không thấy mắt nó đều đỏ rồi sao?

Xong rồi!

Lần này xong thật rồi!] [A a a!

Cứu mạng!

Bây giờ phải làm sao đây?

Dã ca của tui ơi!] [Dã ca của cậu bình tĩnh thế kia, cậu cũng không cần lo lắng đâu.] [Tui chỉ không hiểu, sao nó lại tỉnh rồi?

Trước đó vẫn ổn mà.] Khán giả đều bày tỏ sự khó hiểu và tò mò về vấn đề này.

Chuyện gì vậy?

Trước đó không phải vẫn tốt đẹp sao?

Viện trưởng Mã nhìn thấy xong, ông đột nhiên đứng dậy từ ghế.

"Là ai?

Ai đã làm nó tỉnh?" Viện trưởng Mã tức giận đến mức thiếu điều chửi bới, tình hình này không ổn.

"Không biết, nó tỉnh giấc rất kỳ lạ, chẳng lẽ vận may của họ không tốt, vừa lúc gặp phải thời điểm nó tỉnh giấc?" Viện trưởng Hàn cũng không hiểu lắm.

"Vậy cái vận may quỷ quái gì thế?

Vừa đến đây đã gặp phải tình huống này?" Giáo sư Bạch cảm thấy rất khó tin, sao thời điểm tỉnh giấc lại trùng khớp như vậy?

“Bây giờ không phải lúc nói chuyện này, vẫn nên suy nghĩ xem tiếp theo phải làm gì đi.” Giáo sư Vương không muốn biết nó tỉnh dậy bằng cách nào, bây giờ ông chỉ muốn biết Tần Dã phải giải quyết vấn đề khó khăn này như thế nào.

Hỏa long đã tỉnh rồi, vậy tiếp theo nó có phun lửa không?

Lúc này phải làm sao?

Nơi này bố trí cho họ thì đủ lớn, nhưng thêm con rồng ba đầu này vào thì sẽ rất chật chội.

Bây giờ muốn chạy cũng không thoát.

“Con rồng này nhìn rất bạo ngược, vẫn nên nhanh chóng chạy đi.” Giáo sư Bạch nhìn hơi thở của con rồng ngày càng lớn, và ngày càng gấp gáp.

Ông rất lo lắng.

“Xem Tần Dã phải làm gì thôi.” Trong mộ huyệt.

Những người của Ẩn thế nhất tộc đứng ở phía trên lúc này vẫn đang nhìn con hỏa long tỉnh giấc.

Khóe miệng Kiệt Lai Nhĩ lúc này nở nụ cười lạnh lẽo, chờ xem Tần Dã và đồng đội sẽ chết như thế nào.

“Ông vẫn hèn hạ như vậy, lúc này lại dùng thủ đoạn nhỏ.” Lôi Ân Tư nhìn bộ dạng của Kiệt Lai Nhĩ, liền cười khẩy.

“Chuyện của tôi ông đừng quản.” Kiệt Lai Nhĩ nghe thấy giọng nói này liền rất phiền não.

“Tôi không quản?

Vậy ông gọi tôi đến làm gì?

Tôi không phải đến đây từ xa để xem náo nhiệt.” Lôi Ân Tư lúc

này cười càng vui vẻ hơn.

Kiệt Lai Nhĩ nghe xong lời của Lôi Ân Tư, sắc mặt cũng trở nên âm trầm khó coi.

Long Lan Thảo là thứ hắn dùng sinh mạng để bảo vệ, vốn dĩ là đợi đến khi Kiệt Nặc Tư tiến thêm một bước nữa thì dùng cho hắn, không ngờ lại bị Tần Dã giết chết.

Nếu không thì làm sao đến lượt tên này.

"Được rồi, thấy ông xui xẻo như vậy, lại còn chết mất con trai, tôi sẽ không so đo với ông nữa, dù sao tranh chấp với ông ở đây cũng chẳng có ý nghĩa gì." Lôi Ân Tư đột nhiên đổi giọng, một bộ dáng đáng thương nhìn Kiệt Lai Nhĩ.

"Ông..." Kiệt Lai Nhĩ còn muốn nói, bàn tay buông thõng bên cạnh nắm chặt thành nắm đấm, vừa định ra tay thì bị anh em Bảo La ngăn lại.

"Đại ca, nhẫn nhịn đi!" "Đúng vậy, lúc này chúng ta không thể tự đấu đá nội bộ!" Anh em Bảo La vội vàng an ủi hắn bên cạnh.

Kiệt Lai Nhĩ hít một hơi thật sâu, lúc này vẫn đang cố gắng kiềm chế lửa giận của mình, bây giờ không phải lúc tranh chấp, hắn muốn nhìn thấy quái vật ba đầu này giết chết Tần Dã.

Chỉ có như vậy mới có thể tiêu trừ mối hận trong lòng hắn.

Và hai người Lôi Ân Tư mang theo thì đang nhìn Lôi Ân Tư, khe khẽ nói nhỏ bên tai.

Dù sao cũng là cùng đến, không cần thiết phải làm cho mọi chuyện căng thẳng như vậy, có chuyện gì thì về sau hãy nói, bây giờ không cần thiết phải tranh chấp ở đây.

Lúc này, phía dưới hang sâu.

Bàn Tử và Hắc Hạt Tử đều đang căng thẳng nhìn con hỏa long.

Bây giờ trên mặt họ đều là mồ hôi, những giọt mồ hôi lạnh chảy dọc theo gò má.

Không biết là vì nóng hay vì sợ hãi.

Bàn Tử nhìn thấy mắt con rồng liền cảm thấy hai chân mềm nhũn.

"Nhìn tôi làm cái quái gì?

Ông bị đánh thức tôi cũng là do ông đánh thức, ông nhìn tôi làm gì?" Bàn Tử nhìn bộ dạng của rồng ba đầu, run rẩy nói.

"Đến lúc nào rồi mà cậu còn nói mấy lời vô dụng đó, chúng ta mau rút thôi." Hoắc Tú Tú rõ ràng cảm thấy hơi thở của con rồng ba đầu ngày càng gấp gáp, đây chắc là đã đến bờ vực của sự phẫn nộ rồi.

Cứ chần chừ nữa là tên này có thể nướng sống cả bọn họ.

"Bọn ngươi thật to gan, vậy mà dám quấy rầy ta ngủ, thật đáng ghét..." Một giọng nói già nua vang lên bên tai mọi người.

"Ê ê ê, ông có phải hiểu lầm gì không, chúng tôi khi nào làm ông tỉnh giấc?

Không phải tự ông tỉnh sao?

Không liên quan đến chúng tôi nha." Bàn Tử vội vàng mở miệng giải thích.

Chương 279

Giáo sư Lâm, Đội trưởng Hàn và Bàn Tử lúc này vừa nói chuyện, vừa dịch chuyển về phía Tần Dã.

Bây giờ thì chỉ có Tần Dã mới có thể bảo vệ họ.

"Hừ!

Bọn người ngu xuẩn vô tri các ngươi, ngoài bọn ngươi ra thì còn ai vào đây nữa." "Quấy rầy ta ngủ, ta giết các ngươi." Con rồng ba đầu đã ở bờ vực của sự cuồng nộ, bây giờ lý trí đã hoàn toàn mất đi, nó bây giờ chỉ có một suy nghĩ, đó chính là nổi giận.

"Đến đây." Tần Dã đột nhiên gọi.

Những người đang tìm kiếm lối ra vội vàng đứng phía sau Tần Dã.

Giây tiếp theo.

Họ liền cảm thấy một luồng nhiệt độ cháy bỏng, nhiệt độ nóng đến mức da thịt rát bỏng.

Họ coi như đã thể nghiệm được mùi vị khi Kiệt Nặc Tư bị lửa thiêu trước đó.

Mùi vị này thật sự quá khó chịu.

"A..." Bàn Tử nhìn thấy ngọn lửa trực tiếp ập đến, hắn vô thức kêu lên.

Khán giả trong kênh livestream nhìn thấy trước mắt một biển lửa, sợ hãi vô thức kêu lên.

Mấy học sinh đang trong giờ học nhìn thấy biển lửa liền không nhịn được kêu lên.

Kết quả cuối cùng là bị đuổi ra ngoài phạt đứng. [Vcl!

Tui nhìn thấy cái đ*ch gì vậy?

Cái đ*ch gì tình huống này?

Dã ca có phải bị lửa bao vây rồi không?] [Đ*ch!

Con rồng này sao không nói lý vậy?

Có phải Dã ca và đồng đội đánh thức nó đâu, tại sao lại đổ lỗi cho Dã ca?

Cái này không khoa học!] [Không phải là không khoa học sao?

Mà là cực kỳ không khoa học!!

Đây chính là không nói lý, Dã ca của tui ơi!] [Lần này có bị thiêu thành than không?

Ngọn lửa nhìn thật sự không nhỏ!] [Đừng mà!

Dã ca của tui ơi!

Ô ô ô!] [Rốt cuộc là ai làm vậy?

Sao lại không làm nó tỉnh dậy chứ?] Đạn mạc của khán giả vẫn không ngừng nhấp nháy.

Họ đều quan tâm đến Tần Dã.

Lúc này họ đều đang nhìn biển lửa.

Không chỉ khán giả lo lắng cho họ, bây giờ Viện trưởng Mã và đồng đội cũng lo lắng như vậy.

“Xong rồi!

Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” Viện trưởng Hàn đột nhiên đứng dậy từ ghế, kinh hoàng nhìn cảnh này.

“Lần này tiêu rồi, mọi chuyện xong hết rồi.” Giáo sư Bạch cũng kinh ngạc không thôi.

Càng lo lắng cho họ.

“Xem Tần Dã tự mình giải quyết thôi.” Giáo sư Vương cảm thấy Tần Dã chắc chắn có cách.

Không chỉ họ mà ngay cả những người trong Bộ Ngoại giao cũng ngớ người ra.

Đặc biệt là Bộ trưởng Lâm, ông nhìn Tần Dã và đồng đội gặp nguy hiểm, trong lòng đột nhiên trầm xuống.

“Bộ trưởng Lâm, Đại Việt các ngài có phải rất coi trọng nhân quả luân hồi không?

Đây có tính là báo ứng không?

Trước đó người của các ngài đã thiêu chết bọn Kiệt Nặc Tư, giờ đến lượt các ngài, đây có phải nhân quả luân hồi không?” Bộ trưởng Hoa Lai Nhĩ thì trào phúng nhìn Bộ trưởng Lâm.

Bộ trưởng Lâm nghe xong lời của Bộ trưởng Hoa Lai Nhĩ, mắt ông bỗng trừng lớn.

Cuối cùng lạnh lùng cười một tiếng.

“Người của tôi vẫn chưa chết đâu, các ông cũng không nghĩ xem, nếu thật sự bị thiêu chết, với nhiệt độ đó... thì thiết bị đã sớm cháy hỏng rồi, nhưng các ông có thấy lửa trên người họ không?” “Không có thì ông kích động cái gì?” “Thật sự không biết các ông đang hưng phấn cái gì.” Bộ trưởng Lâm cứ như nghe thấy chuyện gì đó buồn cười, những lời ông tiện miệng nói ra lại khiến ông ý thức được một điều.

Đúng vậy.

Trên người những người đó không có lửa, vậy thì chứng tỏ không có chuyện gì.

Nghĩ đến đây, lưng Bộ trưởng Lâm lại thẳng lên.

“Vậy thì sao chứ?

Ông có thể chống đỡ được lần này, vậy có thể chống đỡ được lần thứ hai không?” “Dù sao thì đại gia hỏa này muốn thiêu chết ai thì thiêu chết người đó.” Bộ trưởng Hoa Lai Nhĩ vẫn rất tự tin, chỉ là tự tin vào con hỏa long đó, không phải vào bọn họ mà thôi.

“Tần Dã cũng có suy nghĩ như vậy, chẳng phải là muốn thiêu chết ai thì thiêu chết người đó sao?

Ông xem người của quốc gia các ông, chết thật sự quá thảm.” “Gió thổi một cái là bay hết luôn.” Bộ trưởng Lâm còn giả bộ gật đầu nói.

Phanh!

“Bộ trưởng Lâm, ông nhất định phải nói chuyện kiểu đó à?” Bộ trưởng Hoa Lai Nhĩ đập bàn, lớn tiếng quát giận.

Phanh!

Bộ trưởng Lâm cũng đập bàn, khiến các nhà ngoại giao khác giật mình một cái.

“La cái gì?

Có mỗi ông biết đập bàn à?” “Đây là địa bàn của tôi, ông ở yên đó cho tôi, tôi nói chuyện kiểu gì thì sao?

Những lời ông nói có dễ nghe à?” “Vả lại, tôi nói có phải sự thật không?

Tôi có nói nhảm đâu?” Bộ trưởng Lâm quát giận nhìn Hoa Lai Nhĩ.

Trong số những người này thì tên này là đáng ghét nhất, dựa vào quốc gia mình lợi hại mà đi gây chuyện khắp nơi, nhìn thôi đã thấy phiền.

“Đại Việt các ngài có câu, chửi người không vạch vết sẹo, ông thật đáng ghét.” Hoa Lai Nhĩ kìm nén rất lâu mới chậm rãi nói ra câu này.

“Đại Việt chúng tôi còn có câu, không cười tai họa trời giáng, không cười tai họa nhân gian, không cười bệnh tật, vừa nãy ông không phải cười rất vui sao.” Bộ trưởng Lâm thật sự tức đến bật cười, thật sự tưởng rằng ở Đại Việt lâu rồi thì có thể tùy tiện chơi chữ sao?

Ông cũng không nhìn xem mình có phải hạng người đó không.

“Tôi nói là sự thật.” “Ông đó là trào phúng, còn chưa trào phúng rõ ràng.” “Trước đó ông không phải cũng trào phúng Kiệt Nặc Tư và đồng đội sao?

Ông hà tất phải nói tôi?” “Tôi nói đó là sự thật!” Hoa Lai Nhĩ: ...

Đ*ch, thật sự chết cũng có thể nói thành sống được.

Hoa Lai Nhĩ vừa nghĩ đến Tần Dã có thể bị thiêu chết, sự khó chịu trong lòng cũng biến mất vào lúc này.

Trong mộ huyệt.

Tần Dã bình tĩnh lấy ra một lá phù chú màu xanh lam ném lên không trung, sau đó nhìn thấy lá phù xanh phát ra ánh sáng nhàn nhạt, vừa vặn chắn được ngọn lửa của hỏa long.

Bàn Tử dùng cánh tay che mắt, chờ đợi ngọn lửa nuốt chửng.

Chỉ cảm thấy một luồng nhiệt độ cháy bỏng, nhưng cũng chỉ có vậy.

Đợi đến khi hắn mở mắt ra, liền thấy ngọn lửa như bị ai đó vỗ ra, tránh khỏi trước mặt họ, chủ động lùi lại.

Chương 280

Bàn Tử lúc này hai chân run rẩy, lập tức ngồi phịch xuống đất.

“Ôi mẹ ơi!

Thật hết hồn chết lão tử rồi, cái đ*ch gì đây chứ, đây đâu phải nơi con người sống!” “Tôi còn tưởng tôi sẽ giống tên Kiệt Nặc Tư kia chứ, hết hồn chết tôi rồi.” Bàn Tử nói xong còn không quên vỗ ngực, thật sự là hết hồn người khác mà.

Hoắc Tú Tú, Đội trưởng Hàn và Giáo sư Lâm đều đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, họ vô thức nhìn Tần Dã, không cần nghĩ cũng biết là Tần Dã làm.

Bây giờ nhìn Tần Dã thật sự quá ngầu.

Ngốc Tiểu Muội hai chân cũng mềm nhũn, may mắn Tuyết Lỵ Dương mắt nhanh tay lẹ kéo cô lại, nếu không cô và Bàn Tử cũng chẳng khác gì nhau.

“Dã ca!

Con rồng này...” Hạo Thiên Chân cảm thấy con rồng này xuất hiện thật sự quá kỳ quặc, nó không nên đột nhiên tỉnh giấc như vậy.

Cậu ta cảm thấy rất kỳ lạ.

“Là do đám hút máu đó làm.” Tần Dã thản nhiên nói.

“Cái gì?” Bàn Tử và Hắc Hạt Tử nghe xong, đột nhiên nhìn Tần Dã.

“Đ*ch!

Đám cương thi dã này thật ghê tởm, vậy mà chơi xấu!” “Đợi đến khi Bàn gia tôi nhìn thấy bọn chúng, không bắn nát đầu bọn chúng

thành tổ ong mới lạ.” Bàn Tử tức giận tại chỗ mắng chửi.

“Đám này, thật ghê tởm, tôi nói sao con hỏa long này đang yên đang lành lại tỉnh giấc, hóa ra là do bọn chúng làm.” Hắc Hạt Tử cũng bị đám này làm cho tức giận, thật đáng ghét.

Đám này làm việc khác không được, chạy trốn thì hạng nhất, đáng chết!

Khán giả trong kênh livestream khi nghe là do bọn chúng ra tay hắc ám, liền tức giận sôi máu. [Đ*ch!

Đám chó má này, Bàn Tử nói đúng, bọn chó má các người chính là cương thi dã, chính là không thể lên mặt, chính là ghê tởm.] [Đúng đúng đúng, không sai!

Bọn người Mễ Quốc các người chính là đáng ghét, thật sự không thể lên mặt, may mà Dã ca của tôi ngầu.] [Người Đại Việt các người mới đáng ghét, trước đó các người không phải cũng trúng kế sao, trước đó người của các người không phải cũng tính kế chúng tôi sao?] [Không chỉ người Mễ Quốc, còn có người Tiểu Hàn Dân Quốc của chúng ta, các người mới là đáng ghét nhất.] [Đúng vậy!

Đại Việt các người tính kế người khác thì được, chúng tôi thì không được sao?] [Xàm xí!

Đại Việt chúng tôi tính kế các người đó là kế sách, các người đó là không thấy người, các người hiểu cái gì!] [Đ*ch!

Chính là âm hiểm, chính là đáng ghét, các người thật sự ghê tởm chết đi được!] [Đáng chết!

Các người mới là đáng ghét, các người vậy mà chơi trò hai mặt, đ*ch!] [Cứ chơi thì sao?

Tôi còn chưa trào phúng các người đâu, mấy tên Ẩn thế nhất tộc của các người thật nực cười, bị lửa thiêu chết rồi chứ gì?

Đáng đời!] [Đúng vậy đúng vậy!

Thật sự đáng đời!] Khán giả lúc này lửa giận bùng lên, nhìn người ở nước ngoài là thấy tức giận, nói chuyện cũng không có gì kiêng kỵ.

Hận không thể phát ra những lời độc ác nhất trên thế giới.

Đây là cách duy nhất họ có thể trút giận.

Trong mộ huyệt.

Tần Dã lạnh lùng nhìn con hỏa long, đồng thời chậm rãi rút Hắc kim cổ đao phía sau lưng ra.

"Giết!" Tần Dã bình tĩnh nói.

"Giết rồng?

Tần Dã, cậu làm được không?

Cái này rất nguy hiểm đó?" Giáo sư Lâm đầy kinh ngạc nhìn Tần Dã.

Suốt chặng đường này nhìn thấy tài năng của Tần Dã đã rất chấn động, không ngờ hắn còn dám giết rồng nữa chứ?

"Tại sao không được?

Dã ca của tôi là ai?

Nếu hắn không được, vậy thì chúng ta đều phải chờ chết rồi." Bàn Tử lại rất tự tin vào Tần Dã, dù sao giết rồng đó là người số một mà!

Ngoài hắn ra thì người khác không làm được.

"Tần Dã, cậu định làm gì?

Ngọn lửa này cứ phun mãi..." Tuyết Lỵ Dương lại có niềm tin vào Tần Dã, nhưng lo lắng thì vẫn có.

Chỉ là ngọn lửa này cứ thiêu như vậy, làm sao mà ra ngoài được?

“Các cậu cứ ở đây, đừng rời khỏi đây, những chuyện còn lại không cần quản.” Tần Dã nheo mắt, nhìn ngọn lửa đối diện.

Ngọn lửa này là do một cái đầu rồng phun ra, và cũng có thể liên tục phun ra lửa.

Đây chính là một cơ hội.

Không tin nó không thở ra.

Mọi chuyện cũng giống như Tần Dã nói, cái đầu hỏa long kia đột nhiên ngừng hơi thở, nó muốn xem những người này có hóa thành tro tàn không, tiện thể thở ra một hơi.

Khi ngọn lửa vừa dừng lại, liền thấy những người đó vẫn ở đó mà không hề hấn gì.

Lại còn có một lớp ánh sáng che chắn.

Nó khẽ kinh ngạc, nhưng sau sự kinh ngạc thì là sự phẫn nộ, vậy mà không chết.

Khi cái đầu rồng thứ hai vừa định mở miệng phun lửa, nó liền thấy một bóng đen đột nhiên bay vút lên không trung.

Và càng ngày càng gần nó.

Tần Dã nắm chặt Hắc kim cổ đao trong tay, đồng thời vung một đường đao hoa trên không.

Vừa định đâm vào một trong các đầu rồng.

Hỏa long lúc này đang ở bờ vực của sự phẫn nộ, bây giờ nhìn cái gì cũng không thuận mắt, đặc biệt là bây giờ nhìn thấy con người này càng không thuận mắt.

Sau đó một cái đầu đột nhiên phun lửa vào Tần Dã.

Cũng chính ngọn lửa này đã thắp sáng môi trường xung quanh.

Cũng khiến Bàn Tử và đồng đội nhìn thấy toàn bộ hình dáng của con giao long.

“Đ*ch!

Tên này ít nhất cũng dài năm mươi mét rồi chứ?” Bàn Tử nhìn thấy cơ thể giao long, kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Vừa rồi chỉ ước tính sơ bộ kích thước của tên này.

Cụ thể thì vẫn chưa xác định được.

“Cơ thể Dã ca trước mặt nó chỉ là một con kiến nhỏ...

Cái này cũng quá nhỏ rồi.” Hạo Thiên Chân nhìn tình huống này, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

“Tôi cảm thấy độ khó của Dã ca tăng lên rất nhiều, kích thước này thật sự quá lớn rồi.” Hắc Hạt Tử nhìn bộ dạng của Tần Dã, có cảm giác châu chấu đá xe.

“Tần Dã sẽ không sao đâu, tôi tin hắn.” Tuyết Lỵ Dương nhìn bóng lưng Tần Dã, thì thầm nói nhỏ.

Khán giả trong kênh livestream nhìn thấy cơ thể Tần Dã nhỏ như con kiến, lại còn có cơ thể hỏa long... khiến khán giả một trận kinh hồn bạt vía, thứ này thật sự... quá đáng sợ! [Không phải!

Thứ này sao lại lớn như vậy?

Đây là rồng gì vậy?

Chương 281

Sao lại đáng sợ thế?] [Đó có phải là đáng sợ không?

Đó là khủng bố!!] [Đ*ch!

Lúc này mới phát hiện, Dã ca thật sự quá nhỏ, hoàn toàn là nhỏ đến không thể nhỏ hơn được nữa.] [Nhưng tên này lớn như vậy, Dã ca nhỏ như vậy, công kích có vô hiệu không?

Tui lo lắng con dao này không đâm thủng được da thịt nó!] [Trời ơi, nếu cậu không nói thì tôi còn chưa nghĩ đến vấn đề này, vậy bây giờ phải làm sao?

Hành động của Dã ca không phải là vô hiệu sao?] [Sẽ không vô hiệu đâu nhỉ?

Tần Dã chắc chắn có thể nắm bắt được, chúng ta đợi xem rồi nói.] Khán giả bây giờ rất lo lắng về tình huống này.

Dù sao Tần Dã một mình đối kháng với con rồng lớn như vậy, nếu không phải con rồng này phun lửa, họ còn không nhìn thấy vị trí cụ thể của Tần Dã.

Xong rồi!

Xong rồi!

Lần này coi như xong thật rồi!

Trong mộ huyệt.

Tần Dã cảm thấy ngọn lửa đang ép tới, hắn rút Hắc kim cổ đao trong tay về, một chân đạp lên mình con hỏa long.

Toàn thân hắn lại bay vút lên.

Cuối cùng ổn định đứng trên cổ rồng.

Hắn phát hiện một vệt sáng màu đỏ ở phía sau cổ, vị trí của vệt sáng này đều giống nhau.

Cơ thể con hỏa long rất lớn, cổ cũng rất thô tráng, nhưng không có nghĩa là phải chém nó một cách thô bạo.

Tần Dã đứng trên cổ hỏa long, đồng thời chạy về phía vị trí đó.

Khi nhìn thấy vệt sáng màu đỏ, Tần Dã không chút do dự giơ dao lên chém xuống, nhắm vào vị trí đó mà đâm một dao.

Phanh!

Cái đầu rồng còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị chém lìa.

Máu rồng như thác nước, tuôn xối xả xuống.

Phanh!

Cái đầu rơi xuống đất, phát ra âm thanh trầm đục.

Trên mặt đất còn có một cái hố sâu.

Máu cũng theo mặt đất chảy xuống, lan rộng ra xung quanh hang sâu.

Bàn Tử và đồng đội đứng đó, đều không ngừng lùi lại phía sau, không phải vì điều gì khác, mà là lo lắng chân mình dính phải máu đó.

"Dã ca của tôi thật sự ngầu!" "Đ*ch!

Quả nhiên không thể chọc giận hắn!" Bàn Tử ực một tiếng nuốt nước bọt, kinh hoàng nhìn dòng máu như thác nước... cứ thế chảy xối xả xuống.

"Đừng nói là hỏa long không kịp phản ứng, tôi còn không kịp phản ứng nữa là.

Con dao của Dã ca từ khi nào lại ngầu như vậy?

Một dao đã chém lìa cái cổ thô như vậy?

Đây là chuyện con người có thể làm ra sao?" "Dã ca của tôi tuyệt đối không phải người." Hạo Thiên Chân cũng bị chiêu này của Tần Dã làm cho chấn động.

Đây thật sự là một bất ngờ lớn.

"Là người hay không thì không biết, nhưng lát nữa tôi đoán Dã ca sẽ gặp rắc rối rồi, tên này có thể sẽ nổi điên, Dã ca cũng sẽ gặp rắc rối." A Ninh không muốn biết Tần Dã có phải người hay không, chỉ cần là Tần Dã là đủ rồi.

Nhưng bây giờ lại có rắc rối mới.

Đó chính là ngọn lửa giận này, nó có thể càng khiến nó căm hận Tần Dã hơn.

Mọi chuyện cũng giống như A Ninh nghĩ.

Hỏa long khi nhìn thấy đầu mình bị chém, lửa giận của nó không thể kiểm soát được nữa.

"Ta giết ngươi." Hai cái đầu còn lại mắt càng đỏ rực, đồng loạt nhìn về phía Tần Dã.

Cuối cùng miệng chúng bắt đầu phát ra ánh sáng, ngọn lửa phun về phía hắn.

Tần Dã nhìn ngọn lửa ập tới, trong mắt phản chiếu ánh sáng đỏ rực và ánh sáng này ngày càng lớn.

Nhiệt độ cháy bỏng ập thẳng vào mặt.

"Dã ca!" Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cùng đồng đội tận mắt chứng kiến ngọn lửa bao vây Tần Dã.

Họ đều kinh hoàng kêu lên.

Tất cả mọi người vô thức tiến lên mấy bước, nhưng bị các binh sĩ kéo lại.

Lúc này mà tiến lên sẽ rất nguy hiểm.

“Dã ca!” Bàn Tử vẫn đang kêu lên, hoảng loạn nói.

“Dã ca sẽ không sao đâu đúng không?” Không nhận được phản ứng của Tần Dã, thậm chí còn không nhìn thấy hắn từ trong đống lửa bước ra, điều này càng khiến hắn lo lắng không thôi.

Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử đều không đáp lại, mà ánh mắt nhìn chằm chằm vào hướng Tần Dã bị ngọn lửa nuốt chửng.

Sắc mặt hai người khó coi, không ai nói chuyện.

Hoắc Tú Tú và A Ninh lúc này nhìn vị trí ngọn lửa, càng thêm căng thẳng, bàn tay buông thõng bên cạnh không tự chủ siết chặt.

Toàn bộ không gian đều chìm vào im lặng, như thể một tảng đá nặng nề đè lên đầu họ.

Giáo sư Lâm, Ngốc Tiểu Muội và Đội trưởng Hàn trong mắt đều phản chiếu ánh sáng đỏ rực, họ đều đang căng thẳng nhìn chằm chằm.

Trong kênh livestream. [Đ*ch!

Tình huống gì vậy?

Dã ca của tui đâu?

Không phải nên từ trong biển lửa xông ra sao?] [Không đúng!

Dã ca của tui sao không ra?

Đ*ch!

Ngọn lửa này sao lại đỏ như vậy?

Cái này không khoa học mà!!] [A a a!

Dã ca của tui ơi!

Cậu ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì nha?] [Không phải!

Tui thật sự phục, cái này không khoa học, Dã ca của tui nên ra rồi.] [Đúng đúng đúng!!

Dã ca của tui nên dùng cách này ra, tại sao vẫn chưa ra?] [Đây là hỏa long hai đầu đang ra tay với Dã ca, Dã ca bây giờ thế nào rồi?] [Ô ô ô ô!

Dã ca của tui ơi!

Cậu ngàn vạn lần không thể có chuyện gì nha!!!] Đạn mạc của khán giả lúc này đều đang quan tâm Tần Dã.

Trước đó Tần Dã lấy phù chú ra không có chuyện gì, thậm chí còn chia đôi ngọn lửa, nhưng bây giờ là tình huống gì?

Sao lại không có gì hết vậy?

Chẳng lẽ phù chú của Dã ca hết rồi?

Chương 282

Hay là vô hiệu rồi?

Càng nghĩ khán giả càng cảm thấy kinh hoàng.

Bây giờ họ đều đang quan tâm đến vấn đề an toàn của Tần Dã.

Viện trưởng Mã và Viện trưởng Hàn đều nhìn chằm chằm vào màn hình lớn, bây giờ là tình huống gì?

Tại sao lại như vậy?

Tần Dã đâu?

Ra tay đi!!!

"Tần Dã đâu?

Sao không ra tay vậy?

Không nên như vậy!" Viện trưởng Mã nhìn màn hình lớn, hô hấp của ông cũng gấp gáp mấy phần, ông không hiểu tại sao lại như vậy?

Tại sao không ra tay giải quyết thứ này.

"Thật sự không nên như vậy, chẳng lẽ Tần Dã xảy ra chuyện?" "Nồng độ ngọn lửa này cao hơn ngọn lửa bình thường của chúng, ngọn lửa của một con hỏa long đã đủ đáng sợ rồi, đây là ngọn lửa của hai cái đầu rồng đó!" Giáo sư Bạch trong lòng cũng không có gì tự tin, trước đó có niềm tin, nhưng bây giờ...

ít nhiều gì cũng không có gì tự tin.

"Nhưng cũng không thể như vậy được, tốc độ của Tần Dã không chậm, sẽ không dễ dàng bị bắt, cái này nhất định có vấn đề." "Hoặc có lẽ Tần Dã đang tìm kiếm cơ hội nào đó." Viện trưởng Hàn nhìn chằm chằm vào ống kính rất lâu, cũng không nhìn thấy bóng dáng Tần

Dã, ông luôn cảm thấy mọi chuyện không đúng.

“Các ông nhìn xem, đó không phải Tần Dã sao, hắn từ khi nào đã chạy đến đó rồi?” Ngay khi Viện trưởng Hàn vẫn đang lo lắng cho Tần Dã, Giáo sư Vương ngồi phía sau chưa từng lên tiếng đột nhiên nói.

Đồng thời còn đưa tay chỉ vào vị trí màn hình lớn.

Họ nhìn theo hướng Giáo sư Vương chỉ, liền thấy một bóng đen không biết từ khi nào đột nhiên đứng trên cổ con rồng thứ hai.

Hơn nữa còn đang chạy về phía vị trí cổ đó.

Mọi người nhìn thấy bóng đen di chuyển cực nhanh, Viện trưởng Mã và Viện trưởng Hàn đều sửng sốt trước, sau đó là mừng rỡ.

“Không chết!

Không xảy ra chuyện gì?” Viện trưởng Mã kinh ngạc mừng rỡ nói.

“Tôi đã biết hắn sẽ không xảy ra chuyện gì mà, các ông xem, thế nào?

Nói đúng rồi chứ?

Vừa nãy đó chỉ là hư trương thanh thế, không hổ là người tôi đã nhìn trúng, đúng là lợi hại.” Viện trưởng Hàn một bộ dạng tôi đã biết rồi, vô cùng tự tin.

Nói là vậy, nhưng trong lòng vẫn âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Viện trưởng Mã, Giáo sư Bạch và Giáo sư Vương đều nhìn Viện trưởng Hàn.

Một vẻ mặt cạn lời.

Ông thật sự nghĩ như vậy sao?

Sao tôi không tin chứ?

Không tin rằng trước đó khi thấy Tần Dã bị lửa bao vây, ông lại không lo lắng.

Trong mộ huyệt.

Kiệt Lai Nhĩ trước đó vẫn đang nhìn Tần Dã bị lửa bao vây, mắt hắn đột nhiên sáng lên, vốn dĩ tưởng rằng có thể nhìn thấy cảnh Tần Dã bị lửa thiêu chết.

Vốn dĩ tưởng hắn sẽ nhìn thấy, thậm chí đã tận mắt nhìn thấy ngọn lửa bao vây hắn, vốn dĩ tưởng có thể nhìn thấy hắn có kết cục giống như con trai mình, không ngờ Tần Dã vậy mà vẫn có thể sống sót ra ngoài...

Thật đáng ghét.

Hắn vậy mà không chết.

Kiệt Lai Nhĩ nhìn Tần Dã vẫn đang phi nước đại, trong mắt đầy vẻ căm hận.

"Không thể không nói, Tần Dã này thật sự có bản lĩnh, hơn nữa lại còn ra tay không giới hạn." "Thảo nào ông và con trai ông đều phải chịu thiệt." Lôi Ân Tư nhìn Tần Dã lộ ra vẻ tán thưởng.

Với thân thủ đó cộng thêm bộ óc không suy nghĩ theo lẽ thường đó, thì tuyệt đối rất ngầu.

Nói thật, nếu không phải Tần Dã là người Đại Việt, hắn thật sự muốn giữ mạng cho Tần Dã, kéo vào phe mình.

"Ông im đi, ông nghĩ Tần Dã như vậy là có thể thành công sao?

Thật sự mơ mộng!" Kiệt Lai Nhĩ lúc này trong tay ngưng kết thành một tinh thể đỏ, đồng thời bắn về phía vị trí cổ hỏa long mà Tần Dã sắp tiếp cận.

Xoẹt!

Tần Dã đã lặng lẽ đến vị trí cổ rồng, ngay khi bọn chúng đang phun lửa, con dao trong tay hắn đã giơ lên.

Ai ngờ trước mắt đột nhiên xuất hiện một tinh thể đỏ trực tiếp rơi xuống trước mặt hắn.

Cái đầu rồng đó đột nhiên đau đớn, đột ngột ngậm miệng lại, quay đầu nhìn cổ mình, nhưng không ngờ lại nhìn thấy con người kia xuất hiện phía sau cổ.

Đáng chết!

Hắn vậy mà đã chạy rồi.

Tần Dã lúc này cũng nổi giận.

Đ*ch!

Cái đồ chó má này.

Vậy mà đánh lén người ta, còn ra tay sau lưng.

Đáng chết!

Đáng chết!!

"Ngươi vậy mà ở đây..." Hai cái đầu rồng lại ra tay với Tần Dã.

Tần Dã lúc này cũng nổi giận, sau đó từ trên người lấy ra một lá Tật phong phù.

"Thiên địa hào lệnh, Phong Thần giáng lâm, Tật!" Liền thấy tốc độ của Tần Dã cực nhanh, không đợi ngọn lửa hỏa long phun ra, Tần Dã đã biến mất không dấu vết.

Mà Tần Dã lúc này tốc độ nhanh như gió, cực nhanh chạy về phía lối vào phía trên.

Kiệt Lai Nhĩ đang xem kịch, liền cảm thấy một luồng gió chợt thổi

qua.

Sau đó một lực đạo mạnh mẽ kéo hắn.

“Kiệt Lai Nhĩ!” “Đại ca!” Anh em Bảo La còn chưa kịp nhận ra có người đến, đợi đến khi nhận ra, thì phát hiện bóng dáng Kiệt Lai Nhĩ đã biến mất không dấu vết.

Hắn vội vàng nhìn xuống dưới, liền thấy Kiệt Lai Nhĩ đã tiến gần đến hỏa long.

Lôi Ân Tư nhìn Kiệt Lai Nhĩ đã xuống, hắn còn có chút cạn lời bĩu môi.

Thật đúng là thủ đoạn không thấy được ánh sáng, bây giờ thì hay rồi bị người ta tính kế, thật đáng đời!

Nhưng không thể không ra tay.

Hắn chết rồi, vậy thì đồ của hắn chẳng phải mất hết sao?

Thế là hắn vội vàng theo xuống dưới.

Phanh!

Bóng dáng Tần Dã đột nhiên xuất hiện trước mặt Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Đồng thời còn đẩy Kiệt Lai Nhĩ xuống đất.

“Dã ca?

Cậu không sao?” Bàn Tử vốn dĩ còn rất lo lắng cho Tần Dã, không ngờ khi hắn còn đang lo lắng, liền thấy Tần Dã đã xuất hiện ngang nhiên trước mắt họ.

Thậm chí còn mang theo Kiệt Lai Nhĩ đến.

Chương 283

Chuyện này là sao?

“Tần Dã!” Kiệt Lai Nhĩ trừng mắt nhìn hắn, hắn vừa định đưa tay ra đối phó Tần Dã, nhưng bị Tần Dã nhanh hơn một bước khống chế.

Một tay nắm lấy cổ tay hắn vặn mạnh xuống.

Sau đó nghe thấy tiếng xương gãy răng rắc.

“Đ*ch!

Đã chạy rồi thì không thể yên lặng mà trốn đi sao?

Cái đồ chó má nhà ngươi, lúc này lại ra đây làm cái đ*ch gì.” “Ngươi còn ra đây phá hỏng chuyện tốt của ta.” “Ngươi trước hết làm con hỏa long này tỉnh dậy, ta có cơ hội chém rồng, ngươi lúc này lại đến phá rối.” “Ngươi nói ngươi có phải phạm tiện không?

Đ*ch nhà ngươi.” Tần Dã lúc này đang ở bờ vực của sự cuồng nộ, miệng không ngừng mắng chửi, chân cũng không lúc nào ngơi nghỉ.

Kiệt Lai Nhĩ còn muốn phản kháng, nhưng tốc độ của Tần Dã thật sự quá nhanh, hắn căn bản không thể bắt được hắn.

Trên người hắn khắp nơi đều là tiếng xương gãy răng rắc.

Mặc dù cơ thể hắn sẽ tự mình phục hồi, nhưng cũng không thể phục hồi nhanh như vậy, những chỗ đau bị thương vẫn sẽ đau.

“Đ*ch nhà ngươi, ra tay sau lưng, các người còn cần mặt mũi không?

Các người Ẩn thế gia tộc đều là chó má không thấy ánh sáng.” “Ngươi lại còn giả vờ chết!

Ngươi và con trai ngươi đều thích giả vờ, ngươi để ngươi giả vờ!

Ta để ngươi giả vờ!" Tần Dã càng nói càng tức giận, lúc này rút vỏ Hắc kim cổ đao ra, trực tiếp hóa thân thành gậy đánh chó.

Giây tiếp theo!

Liền nghe thấy từng trận âm thanh trầm đục truyền đến.

Bàn Tử, Hắc Hạt Tử, Hạo Thiên Chân, Ngốc Tiểu Muội và Giáo sư Lâm đều nhìn đến mắt tròn xoe miệng há hốc.

Con hỏa long còn đang ở bên cạnh kia mà, cậu lại ngang nhiên ra tay với hắn như vậy sao?

A Ninh còn ngẩng đầu nhìn con hỏa long phía trên.

Kết quả liền thấy hai cái đầu rồng đang ở đó phun lửa vào vị trí Tần Dã vừa đứng.

Vẻ mặt lạnh lùng của A Ninh thoáng qua một tia nứt vỡ.

Con hỏa long này có phải ngủ đến ngu rồi không?

Đầu của bọn chúng đều mọc kiểu gì vậy?

Không nghe thấy phía dưới đang đánh nhau sao?

Vẫn còn ở đó phun lửa?

Phun lâu như vậy, không nhìn xem có phun trúng không?

Nhưng không nhìn thấy cũng là chuyện tốt.

"A..." "Đồ khốn, ngươi dừng tay!" Kiệt Lai Nhĩ đau đớn, hắn muốn phản kháng, nhưng tốc độ của Tần Dã nhanh như gió, căn bản không thể bắt được hắn.

Hắn chỉ có thể ở đó kêu thảm thiết.

Khán giả trong kênh livestream nhìn thấy tốc độ ra tay của Tần Dã nhanh như gió, trước đó còn có thể nhìn thấy tàn ảnh, bây giờ ngay cả tàn ảnh cũng không nhìn thấy nữa.

Chỉ nghe thấy những âm thanh trầm đục. [Đ*ch!

Dã ca của tui nổi giận rồi sao?

Vcl!

Đáng sợ quá!

Thật sự đáng sợ quá!!] [Đ*ch!

Đánh tốt lắm, đánh mạnh vào!!] [Tui coi như đã hiểu rõ rồi, con hỏa long này có thể tỉnh dậy đều là do tên cương thi dã này giở trò, đ*ch!] [Đ*ch!

Đánh đi, đánh mạnh vào, đây đều là lỗi của hắn!!] [Đúng vậy đúng vậy!!

Không chỉ hắn làm con hỏa long tỉnh dậy, hình như còn phá hỏng chuyện tốt của Dã ca, nếu không thì cái đầu rồng thứ hai đã bị Dã ca chém lìa, nhưng bị tên này phá hỏng rồi.] [Đ*ch!

Vậy thì đúng là đáng ăn đòn, đánh!

Đánh mạnh vào!

Tốt nhất là đánh chết hắn, để khỏi ra ngoài gây họa cho người khác, lại còn phá hỏng chuyện tốt của Dã ca.] [Bọn người Mễ Quốc các người thật đáng ghét, chỉ làm những chuyện không thấy ánh sáng, thật ghê tởm.] Khán giả khi nghe xong lời của Tần Dã, ai nấy cũng tức giận không chịu được.

Nếu không phải giới hạn về từ ngữ, họ đều muốn dùng từ ngữ giết chết hắn.

Đây là cách duy nhất họ có thể trút giận.

Trong mộ huyệt.

Tần Dã đang đánh say sưa, liền cảm thấy phía sau lưng có nguy

hiểm khí tức.

Hắn đột nhiên lóe lên, đứng ở vị trí bên cạnh.

Liền thấy một vệt sáng màu xanh lục nhạt đột nhiên lóe lên từ trên đầu Kiệt Lai Nhĩ, đồng thời rơi xuống đất.

Trước đó vẫn là mặt đất bùn đất vậy mà xuất hiện gỗ, hơn nữa trên khúc gỗ còn có những chồi non vừa mọc ra.

Tần Dã nhìn thấy cảnh này, lửa giận trong lòng càng bùng lên, đột ngột quay người nhìn bóng dáng Lôi Ân Tư.

"Không hổ là người đã giết Kiệt Nặc Tư, thật sự không thể xem thường được." Lôi Ân Tư nhìn thân thủ của Tần Dã, trực tiếp giơ ngón cái lên.

Sau đó khoanh tay nhìn Kiệt Lai Nhĩ đang nằm rạp trên đất.

"Kiệt Lai Nhĩ, ông thật là thảm hại, bị một con người đánh thành ra thế này, tôi nghĩ cho dù tộc trưởng ở đây, cũng chưa chắc có thể nhận ra đó là con trai ruột của ông đâu nhỉ?" Lôi Ân Tư tiếp tục trào phúng.

Hắc Hạt Tử và A Ninh nghe xong lời này, mày đều cau lại, hai người nhìn nhau, không ai nói chuyện.

Đây đúng là một tin tức hữu ích.

"Lôi Ân Tư, tôi kêu ông đến là để xem, không phải để xem náo nhiệt." "Còn không giết hắn!" Kiệt Lai Nhĩ nhìn Lôi Ân Tư đang đứng, mặt mũi sưng vù, còn có máu mũi chảy ra, thậm chí quần áo trên người cũng đều là dấu chân lớn.

"Lôi Ân Tư?" Tần Dã nhìn thấy Lôi Ân Tư đứng đó nói những lời lẽ châm chọc, đồng thời từ lời nói của Kiệt Lai Nhĩ nghe được tin tức, tên này là cứu binh hắn mời đến.

Đ*ch!

Cũng không phải cái đồ tốt đẹp gì.

Phù chú trên người Tần Dã còn chưa được gỡ xuống, ngay khi Lôi Ân Tư vẫn đang ở đó làm màu, Tần Dã đã ra tay.

Lôi Ân Tư chỉ cảm thấy trước mặt như có một làn gió nhẹ lướt qua, sau đó liền cảm thấy mặt mình như bị thứ gì đó đánh một cái.

Cuối cùng cả người trượt trên đất mấy mét.

Còn chưa kịp nói chuyện, liền cảm thấy nắm đấm và lòng bàn chân đang như trời giáng ập đến.

“Đ*ch nhà ngươi!

Ngươi làm màu cái đ*ch gì, ngươi và cái đồ chó má kia là cùng một bọn đúng không?

Đ*ch nhà ngươi, ta thật sự cho ngươi thể diện, ngươi cũng không phải cái đồ tốt đẹp gì.” “Ngươi còn là đồng bọn?

Đồng bọn cái đ*ch gì, các ngươi đều là một lũ như nhau, đều là đồ cùng một mẹ đẻ ra cả!” “Ta thật sự càng nghĩ càng tức giận, ta!!” Tần Dã cảm thấy dùng chân đá cũng không đủ hả hê, nhặt vỏ đao ra đánh vào người Lôi Ân Tư.

Để ngươi làm màu!

Để ngươi làm màu!

Anh em Bảo La đang định xuống phía sau, cùng với hai người Lôi Ân Tư mang theo, thấy bộ dạng điên cuồng của Tần Dã thì đều đồng loạt dừng bước.

Cái này thật sự quá độc ác, ra tay cũng không có nhẹ nhàng, cái này thật sự là thảm hại rồi.

Chương 284

"Chúng ta vẫn nên đợi thời cơ đi." "Đúng, tôi thấy có lý." "Ừ ừ đúng đúng đúng!!!" Anh em Bảo La vội vàng gật đầu, đồng thời trốn vào chỗ tối.

Lặng lẽ quan sát.

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử nhìn Tần Dã ra tay độc ác như vậy, họ đều cảm thấy đau, thậm chí còn có cảm giác ngứa tay.

Họ cũng muốn xông lên bổ thêm mấy cước.

Đám này thật sự rất khốn nạn, đánh một trận thì là nhẹ rồi.

Và khán giả trong kênh livestream cũng cảm thấy rất hả hê. [Haha!

Đây chính là truyền thuyết về làm màu quá lố rồi đúng không?

Tôi thật sự phục!] [Dã ca đánh quá hả hê, tôi còn muốn lên bổ thêm một dao, Dã ca lúc này mắt đỏ ngầu vì sát khí, nhìn ai cũng muốn đánh.] [Haha, đến một người đánh một người, đến hai người đánh một cặp, thật sự hả hê!] [Sao các người không nói chuyện nữa?

Các người không phải thích giở trò nhỏ sao?

Tiếp theo các người cứ tiếp tục giở đi, không phải còn có người sao?

Những người đó đâu?

Sao không ra nữa?] [Người Đại Việt các người chính là lũ điên, ai nấy đều là lũ điên!!] [Là lũ điên, nhưng cũng tốt hơn một số người làm màu quá lố cuối cùng bị đánh!] Khán giả nhìn Tần Dã nổi giận, liền cười càng vui vẻ hơn, thật sự là vui đến mức nào thì vui đến mức đó.

Không chỉ họ vui, mà ngay cả những người trong Bộ Ngoại giao cũng rất vui.

Đặc biệt là Bộ trưởng Lâm, càng vui vẻ không thôi.

Nhìn bộ dạng của Tần Dã thật sự quá hả hê.

“Ra tay như vậy thật sự hơi độc ác, không nên dùng vỏ đao.” Bộ trưởng Lâm nhìn Hoa Lai Nhĩ cười ha ha nói.

“Vậy nên dùng cái gì?

Dùng chân không phải đáng ghét hơn sao?” Hoa Lai Nhĩ tức giận không thôi, nhưng trong lòng lại rất căm hận Lôi Ân Tư, tên này thật sự có bệnh, không có chuyện gì làm màu cái gì?

Trực tiếp ra tay không phải xong rồi sao?

Ở đây làm màu cái gì?

“Thì nên dùng dao trực tiếp chém, thì đâu có những chuyện đó.” Bộ trưởng Lâm cảm thấy Tần Dã ra tay thật sự quá nhẹ nhàng, hoàn toàn chính là đại diện cho sự nhân từ.

“Ông...” “Ông cái gì mà ông?

Đánh một trận đó là nhẹ rồi, lại còn làm những chuyện không thấy ánh sáng, ra tay sau lưng thật sự quá đáng!” “Đó còn chưa phải là mất mặt nhất, mất mặt là bị người ta bắt quả tang, bây giờ bị người ta lôi xuống đánh cho một trận thừa sống thiếu chết, đúng là mất mặt đến tận mang tai.” “Bây giờ toàn bộ người dân quốc tế đều biết các người Ấn thế nhất tộc đã làm gì.” Lời của Bộ trưởng Lâm khiến sắc mặt Bộ trưởng Hoa Lai Nhĩ càng thêm khó coi.

Hắn còn muốn phản bác, nhưng vừa nghĩ đến những việc Tần Dã đang làm, thật sự đủ mất mặt rồi.

Hai người đều bị đánh, lại còn trong lúc làm màu, ông nói có đủ

mất mặt không?

Trong mộ huyệt.

Hỏa long nghe thấy âm thanh, chúng ngậm miệng lại, cuối cùng nhìn về phía Tần Dã và đồng đội, thấy Tần Dã không biết từ khi nào đã đứng ở đó, nó càng thêm phẫn nộ.

Có cảm giác bị đùa cợt.

Hỏa long đột nhiên há miệng ra tấn công Tần Dã.

Tần Dã cảm thấy nguy hiểm, liền lóe lên đi vào vòng tròn của Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Ngọn lửa lập tức nuốt chửng Lôi Ân Tư.

Lôi Ân Tư đang bị lửa thiêu đốt, cuối cùng cắn răng nhanh chóng từ trong biển lửa thoát ra.

Và Karis cũng vào lúc này trực tiếp tạo thành một không gian, vừa vặn ngăn chặn được ngọn lửa của hỏa long.

Lôi Ân Tư ôm ngực và xoa má, mãi một lúc sau mới đứng dậy, tốc độ phục hồi trên người đang tăng lên.

Còn Kiệt Lai Nhĩ lúc này đã có thể đứng dậy, hắn nhanh chóng chạy về phía lối ra.

"Hỏa long, kẻ quấy rầy giấc ngủ của ngươi chính là bọn chúng." Tần Dã rất không khách khí bán đứng hai tên cương thi dã này.

Kiệt Lai Nhĩ và Lôi Ân Tư nghe xong lời của Tần Dã, vô thức nhìn con hỏa long đó.

Hỏa long khi nhìn thấy hai tên này, mắt khẽ nheo lại, ánh mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Tần Dã, con người này.

Lúc này không còn là chuyện nó có thức giấc hay không nữa, mà là

đầu của nó lại bị chém đứt, thật đáng ghét.

Hắn nhìn Tần Dã, thân thể to lớn từ từ đứng dậy, sau đó thấy Hỏa Long phun lửa đột nhiên vỗ cánh, cả thân thể đều bay vút lên không trung.

Từng trận cuồng phong thổi vào người bọn họ. "Hô!

Vãi chưởng!

Thằng này định làm gì?

Định đập chết hết bọn mình à?" Bàn Tử bị cơn gió lốc quật cho, mắt cũng không mở nổi. "Không phải định đập chết, mà là định thiêu chết bọn mình." Hắc Hạt Tử thấy vị trí miệng của hai cái đầu rồng xuất hiện ánh sáng đỏ nhạt.

Cái này là định phun lửa à. "Tiêu rồi!

Bọn mình sẽ thành gà nướng hết." Bàn Tử lúc này chỉ nghĩ là xong đời rồi.

Cái Phù Chú này cũng không biết có trụ nổi không. "Bọn mình sẽ không thành gà nướng đâu, dù gì thì Phù Lục của Dã ca vẫn còn đó mà." Hoắc Tú Tú đối với Tần Dã vô cùng tin tưởng. "Tôi giờ đang nghĩ chuyện khác, lửa thì né được, nhưng con rồng này nhất định phải giải quyết." "Giờ nó bay cao thế, bọn mình đánh giết kiểu gì?" Hạo Thiên Chân nhìn con Hỏa Long trên đầu, anh ta lại lâm vào tình thế khó xử. "Dã ca, làm sao đây?" Hắc Hạt Tử thì nhìn Tần Dã, chờ đợi mệnh lệnh của hắn. "Hỏa Long bay lên, nghĩa là lối vào đã tìm thấy rồi, lát nữa thì xông vào." Tần Dã cười đến dị thường vui vẻ.

Không phải thích đánh lén sao?

Làm con Hỏa Long này thức dậy rồi, vậy thì để bọn chúng đi giải quyết.

Đúng lúc. "Lối vào?" Bàn Tử nghi ngờ nhìn xung quanh, kết quả thấy bên dưới chỗ Hỏa Long đang bám vào lúc nãy lại có một cái ám đạo.

Nhìn thấy cái đó, Bàn Tử suýt nữa thì không kìm được mà phun ra một ngụm máu.

M* nó!

Cái lối vào này được thiết kế đúng là đỉnh của chóp.

Đờ mờ ai mà tìm được lối vào chứ?

Tìm được lối vào cũng đâu có mạng để mà vào.

Khốn nạn!

Tuyệt vời! "Cái này đúng là... ai mà nghĩ ra cái lối vào này lại nằm ngay dưới thân Hỏa Long cơ chứ?" Lâm Giáo Sư làm sao cũng không ngờ lại là kết quả như vậy.

Chẳng trách trước đó ông ta tìm thế nào cũng không thấy.

Khán giả sau khi thấy lối vào này đều ngớ người, những cư dân mạng Mỹ Quốc trước đó còn chửi rủa ầm ĩ lúc này đều bị đơ rồi. [???] [Vcl!!

Đỉnh của chóp!

Chương 285

Cái thứ này thiết kế đúng là bá đạo!!] [Ai giải thích hộ cái?

Vcl!

Tôi thề nằm mơ cũng không nghĩ ra, cái này là muốn bọn họ chết hả?] [Không phải muốn họ chết, mà là ai đến cũng chết.

Muốn vào thì phải làm con Hỏa Long thức giấc, mà Hỏa Long thức rồi thì còn gì nữa ngoài cái chết?

Thế chẳng phải là chờ chết à?] [M* nó!

Đúng là suy nghĩ kỹ mà rợn tóc gáy!!] [May mà ở đây có bước ngoặt, đây đúng là cơ hội ngàn vàng!!] [Haha!

Lần đầu tiên tôi thấy, mấy ông này xuất hiện đúng lúc vãi, giờ đúng là giải tỏa căng thẳng cho Dã ca, tôi mừng vãi nồi!!] Khán giả vừa nghĩ đến vấn đề này liền rất vui.

Trong mộ huyệt.

Tấm Phù Chú trong tay Tần Dã dương lên, hắn trơ mắt nhìn ngọn lửa của Hỏa Long rơi xuống. "Bùm!" Ngọn lửa khổng lồ và nhiệt độ vẫn không ngừng xoáy tròn ở đó. "Đi!" Tần Dã mở miệng nói.

Bàn Tử và Lâm Giáo Sư bọn họ vội vàng lao xuống lối vào.

Tần Dã thì ở ngay lối vào chống đỡ.

Bàn Tử bọn họ thì để Lâm Giáo Sư và các binh sĩ vào trước, sau đó là Ngốc Tiểu Muội và Tuyết Lỵ Dương bọn họ.

Chỉ là cái ám đạo này có hơi nhỏ, chỉ có thể chứa hai người, số người của bọn họ quá đông, chỉ có thể xếp hàng vào.

Nhưng cũng vì thế mà chậm trễ thời gian.

Kiệt Lai Nhĩ và Lôi Ân Tư đang cố gắng chống đỡ ngọn lửa, kết quả lại thấy Tần Dã bọn họ đang chuẩn bị bước vào ám đạo.

Lúc này trong lòng bọn chúng nổi giận. "Tần Dã!" Băng kết lại trên tay Kiệt Lai Nhĩ, những tinh thể như những mũi tên sắc bén đồng loạt lao về phía Tần Dã.

Còn Lôi Ân Tư thì lòng bàn tay một bên là ánh sáng xanh lục, một bên là ánh sáng xanh lam, đang chuẩn bị tấn công Tần Dã.

Hắc Hạt Tử và A Ninh thấy vậy, hai người rút súng ra, bắn về phía bọn chúng.

Kiệt Lai Nhĩ cười khẩy nhìn bọn họ, những viên đạn này vô hiệu với bọn chúng.

Ai ngờ những viên đạn này còn chưa kịp tiếp xúc với người bọn chúng thì đột nhiên rơi xuống đất, cuối cùng thấy dòng điện nhàn nhạt đột nhiên xuất hiện.

Giây tiếp theo!

Xẹt xẹt xẹt!!

Dòng điện liền lướt qua người hai tên.

Đạn của bọn họ tuy không thể giết được những dã cương thi này, nhưng có thể tạm thời ngăn cản bọn chúng tấn công.

Ánh sáng trên tay hai tên cũng đột nhiên biến mất vào lúc này.

Khắc Lý Tư thấy hai tên không thể tấn công, đột nhiên mở miệng hô to. "Rút!" Không gian của hắn sắp không trụ nổi rồi.

Nhưng Kiệt Lai Nhĩ nhìn Tần Dã bọn họ sắp vào rồi, trong lòng hắn càng không cam tâm, mình vất vả bao lâu nay, cuối cùng bị đánh một trận không nói, còn không làm Tần Dã bị thương, thậm chí còn tự rước lấy một rắc rối lớn.

Thật đáng ghét...

Khán giả trong phòng livestream nhìn ngọn lửa đang càng lúc càng dữ dội, trong lòng đều đang căng thẳng.

Cũng không biết Tần Dã này có thể kiên trì được bao lâu, vạn nhất không kiên trì nổi, Tần Dã thì không sao, nhưng những người khác thì không được rồi, cái này tùy lúc đều có thể mất mạng. [Ối mẹ ơi!

Mọi người mau đi đi!

Sao mà chậm thế này?

Lửa hình như còn lớn hơn nữa kìa!!] [Vãi!

Xem mà tôi căng thẳng vãi, tôi lo quá, tôi thật sự lo Dã ca không trụ nổi!] [Cố lên, bản lĩnh của Dã ca thì các ông biết rồi mà, giờ tôi chỉ lo mấy tên kia có ra tay ngăn cản không, may mà A Ninh vừa ra tay rồi.] [Trời đất, xem mà tôi kích động muốn tè ra quần, cái lối vào này đúng là bá đạo!!] [Nhanh lên!

Nhanh lên!

Nhanh lên!!] [Giờ tôi chỉ muốn họ nhanh lên thôi!!] Lúc này đạn mạc của khán giả đang cuồn cuộn không ngừng, đều đang thúc giục bọn họ nhanh lên.

Bọn họ rất xót Tần Dã, vạn nhất Tần Dã mệt mỏi thì sao?

Mã Viện Trưởng, Hàn Viện Trưởng và Bạch Giáo Sư cùng những người khác đều đang căng thẳng.

Đặc biệt là Mã Viện Trưởng, lúc này hai tay nắm chặt thành quyền, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào phòng livestream.

Nhanh lên!

Nhanh nữa lên! "Nhanh lên đi!

Nhanh lên!" Mã Viện Trưởng sốt ruột nói. "Ông Lâm già này chân cẳng chậm chạp thật, đúng là chậm chết được, còn không bằng tôi đi." Vương Giáo Sư nhìn tốc độ này, cũng sốt ruột không kém, nếu là ông ta thì có thể nhanh hơn. "Ông ư?

Ông đi cũng thế thôi, chân cẳng ông có nhanh bằng tôi không?" Trần Giáo Sư nghe vậy, lập tức thấy rất buồn cười.

Bạch Giáo Sư và Hàn Viện Trưởng cũng sốt ruột lắm, hy vọng bọn họ đều có thể nhanh lên. "Chỉ mong Tần Dã có thể kiên trì thêm một lúc." "Nhưng cũng phải cảm ơn hai tên ma cà rồng đó, nếu không có bọn chúng, thì cái này cũng sẽ không tìm thấy lối vào." Hàn Viện Trưởng nghe xong, thì cười nhạt. "Đúng là nên cảm ơn bọn chúng, nhưng bọn chúng cũng sẽ gặp rắc rối." "Theo tính cách của Tần Dã, bọn chúng sẽ hối hận vì đã làm con rồng lớn này thức giấc." Hàn Viện Trưởng đối với bọn chúng không hề có chút thiện cảm nào, giờ chỉ hận không thể để Hỏa Long thiêu chết hết đám này.

Toàn là những kẻ tiểu nhân âm hiểm ra tay lén lút, có kết cục này cũng là do bọn chúng tự tìm lấy.

Không chỉ bọn họ có suy nghĩ như vậy.

Ngay cả các bạn học của Tần Dã cũng có cùng suy nghĩ.

Lớp học nhóm bây giờ đã sôi nổi hẳn lên, đều đang bàn tán về Tần Dã. [M* nó!

Vẫn là Dã ca của tôi bá đạo, lúc đi học đã không nhìn rõ đường đi nước bước của anh ấy, giờ vẫn không hiểu nổi Dã ca làm gì!!] [Haha, tôi cuối cùng cũng hiểu thế nào là tự bê đá đập chân mình rồi, đây đúng là một bài học sống động mà!] [Haha, suốt cả chặng đường này tôi chỉ thấy Dã ca ở đó bá đạo ngút trời, lửa cháy điện giật, giờ cuối cùng cũng thấy tia chớp nổ rồi, còn nổ ngay trên đầu kẻ địch nữa chứ.] [Tôi không ngờ Dã ca lại nóng tính thế, năng lực ra tay đúng là

mạnh mẽ, nhưng mà nói thật, tôi thấy sướng vãi.] Những lời bàn tán của các bạn học Tần Dã vẫn không ngừng nhấp nháy trong nhóm, bọn họ đều cảm thấy Tần Dã làm chuyện này không hề có lỗi, đánh rất hay.

Nhưng hiện tại cũng là lúc khiến người ta kích động, dù sao bây giờ bọn họ vẫn đang cố gắng tránh ngọn lửa của Hỏa Long phun ra.

Hy vọng những người kia có thể nhanh lên nữa, chậm trễ thêm một giây đối với Tần Dã đều là gánh nặng.

Trong Bộ Ngoại giao.

Lâm Bộ Trưởng nhìn vẻ mặt của Hoa Lai Nhĩ Bộ Trưởng lúc này âm trầm khó coi, trái tim căng thẳng của ông cũng theo đó mà giảm bớt không ít, dù sao lúc này vẫn rất căng thẳng và kích động.

Trong lòng vẫn mong Tần Dã có thể nhanh chóng vào trong. "Các người Đại Việt đúng là tính toán giỏi thật." Hoa Lai Nhĩ Bộ Trưởng lúc này khóe miệng vẫn nhếch lên một độ cong, giọng nói của hắn đầy phẫn nộ. "Cái này không phải nên cảm ơn người của các ông sao?

Nếu không có cái tên Kiệt Lai Nhĩ gì đó, chắc cũng sẽ không có chuyện này, ai mà biết lối vào lại ở đó chứ." "Có được hiện tại cũng là do các ông tự tìm lấy, trách ai bây giờ?" Miệng của Lâm Bộ Trưởng đó là nói khéo lắm sao?

Ai mà không biết Đại Việt có một vị quan ngoại giao mồm mép như rồng, dù có ở quốc gia ủy viên cũng không dễ dàng chịu thua, ngay cả chết cũng có thể nói thành sống.

Đương nhiên, đó là khi trong tình huống phẫn nộ, còn bình thường thì vẫn rất dễ nói chuyện. "Lâm Bộ Trưởng, các người Đại Việt đây là đang bắt nạt người sao?

Danh tiếng cũng bị những người như các ông làm hỏng hết." Hoa

Lai Nhĩ gần như phát điên rồi, đánh cũng không lại, chửi cũng không lại, bây giờ những người trong mộ huyệt đều bị Tần Dã tính kế đến chết.

Chương 286

Còn những người như bọn họ thì lại bị Lâm Bộ Trưởng khống chế đến chết, bây giờ trong lòng thật sự có lửa mà không biết phát tiết vào đâu.

Còn về các quan ngoại giao khác, thì cứ như đã chết rồi, không giúp được gì cả.

Bây giờ hắn ta có lửa mà không biết xả vào đâu, càng nghĩ càng tức giận.

Còn về các quan ngoại giao khác lúc này không phải không nói chuyện, mà là không có tâm trạng để nói.

Nói gì chứ?

Người đã chết hết rồi.

Người phái đi đều chết ở đó rồi, từ mộ huyệt trước đến giờ, cái này đã chết bao nhiêu người rồi?

Các quốc gia chắc không còn chủ lực nào để đến đây nữa rồi nhỉ?

Bây giờ bọn họ không còn tâm trạng gì nữa.

Mỹ Quốc ít nhất còn có gia tộc Ẩn Thị gây rắc rối cho Đại Việt, còn bọn họ thì sao?

Muốn gây rắc rối cũng không có cơ hội.

Lâm Bộ Trưởng nhìn thấy bọn họ uất ức như vậy, lập tức cảm thấy trong lòng đặc biệt sảng khoái.

Trong mộ huyệt. "Tần Dã, xuống đi." Tuyết Lỵ Dương là người cuối cùng xuống, vừa xuống xong vẫn không quên quay đầu nhìn Tần Dã.

Tần Dã cũng theo sát phía sau, cuối cùng rút Phù Chú trên người ra, chấm vào vị trí cửa ra vào.

Giây tiếp theo, liền thấy chỗ lối vào xuất hiện một đạo kim quang.

Tần Dã vào trong xong, Phù Chú cũng liền biến mất.

Không có Tần Dã chống đỡ, năng lực không gian của Khắc Lý Tư lập tức bị áp chế mạnh mẽ.

Hắn lúc này lập tức cảm thấy một áp lực vô hình đang đè nặng lên hắn. "Mau cho bọn chúng quay về!

Nhanh lên!" Khắc Lý Tư nghiến răng mở miệng nói. "Đại ca, Lôi Ân Tư, hai người mau quay về đi." Bảo La Tháp nghe vậy, vội vàng mở miệng nói.

Nhưng Kiệt Lai Nhĩ lúc này vẫn đang chăm chú nhìn vào vị trí Tần Dã rời đi.

Hắn nghiến răng, liền định xông vào lối vào.

Sau đó liền bị một đạo kim quang chặn lại. "A!" Kiệt Lai Nhĩ bị bắn văng xa mấy mét, miệng còn trào máu tươi.

Hắn không ngờ Tần Dã lại làm tuyệt tình như vậy, lại chặn cả lối vào. "Đi!" Bảo La Tháp sau đó ra tay, ánh sáng vàng rải lên người Hỏa Long.

Trên người con Hỏa Long đó bị ánh sáng vàng nhiễm vào, có chỗ trên thân thể xuất hiện màu vàng kim.

Lôi Ân Tư cũng nhân cơ hội này vội vàng lao đến bên Kiệt Lai Nhĩ, một tay túm lấy cổ áo hắn ta lao về phía từ nơi bọn họ đến.

Hỏa Long nhìn thấy những người kia đều đi, chỉ còn lại Kiệt Lai Nhĩ bọn họ một đám người vẫn đang chạy vút đi, trong lòng nó lửa giận ngút trời, không quản là có phải nhân loại hay không, cái đám thú

hai chân đứng đó thật đáng ghét.

Dám phá vỡ giấc nghỉ của nó, đúng là đáng chết.

Hô!

Một luồng nhiệt độ cực mạnh lao về phía sau Kiệt Lai Nhĩ bọn họ.

Kiệt Lai Nhĩ bọn họ vội vàng nằm rạp xuống đất, trên đầu lướt qua một trận bỏng rát.

Một người đàn ông mặc y phục đen đi cùng Lôi Ân Tư miệng vẫn lẩm nhẩm điều gì đó.

Giây tiếp theo liền thấy tất cả mọi người trước mắt đều biến mất không thấy tăm hơi.

Hỏa Long lúc này không có chỗ phát tiết lửa giận, vỗ cánh lao về phía lối vào đối diện.

Vì thân hình quá lớn, những tảng đá xung quanh đều bị nó đâm sầm vào mà vỡ nát.

Một trận tiếng nổ lớn vang trời nổ tung xung quanh.

Những người Tần Dã vừa đi vào bên trong ám đạo nghe thấy tiếng nổ lớn truyền đến từ trên đầu, tất cả mọi người đều bịt tai, thậm chí còn rất nhiều bức tường rơi xuống rất nhiều bụi đất. "Chạy đi!" Bàn Tử vừa nói vừa liên tục khạc ra rất nhiều bụi đất từ miệng.

Thậm chí trên đầu cũng toàn là bụi.

Nghe tiếng nổ lớn truyền đến từ trên đầu, Bàn Tử bọn họ lo lắng cái ám đạo này sẽ sập, việc cấp bách là phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Mọi người ai cũng không dám chậm trễ, vội vàng lao về phía trước, đã không còn bận tâm phía trước có nguy hiểm hay không nữa.

Lúc này có thể chạy thoát ra ngoài là được rồi, tổng thể vẫn tốt hơn là bị đè thành thịt băm.

Trong phòng livestream, khán giả nhìn thấy ống kính chao đảo, còn có tiếng thở hổn hển gấp gáp của quay phim. [Ối mẹ ơi!

Mau chạy đi!!

Phía trước nhanh lên đi!!] [Tôi xem mà sốt ruột quá, muốn xông vào thay họ chạy luôn ấy, cái này đúng là quá gấp gáp rồi.] [Ông thì thôi đi, thân thủ ông có bằng họ đâu, ông mà vào thì cũng chỉ làm liên lụy người khác thôi.] [Đúng vậy!

Bàn Tử cũng là cao thủ đổ đấu, Lâm Giáo Sư cũng là giáo sư khảo cổ kinh nghiệm phong phú, còn lại là binh sĩ, thường xuyên huấn luyện, yếu điểm duy nhất là tổ quay phim, nhưng Ngốc Tiểu Muội lúc này tốc độ cũng không chậm, nên họ sẽ không gặp chuyện gì đâu.] [Thân thủ của Tuyết Lỵ Dương và Dã ca thì mấy người không biết sao, thể lực đều là số một, mấy người đừng nghĩ nhiều nữa, sẽ không có chuyện gì đâu.] [Đúng vậy!

Hơn nữa mấy người có phát hiện ra không, cái ám đạo này chỉ là bụi rơi thôi, chứ không có đá rơi xuống, điều đó có nghĩa là sẽ không dễ dàng sập đâu, nên chúng ta không cần lo lắng gì cả.] [Phải nói là lo cho đám dã cương thi bên ngoài ấy chứ, mấy con cương thi này chắc cũng bị Hỏa Long hành hạ thê thảm rồi nhỉ?

Haha!!] [Haha!

Đúng vậy!

Đúng vậy!

Nghĩ thôi đã thấy kích thích lắm rồi.] Khán giả vẫn đang bàn tán, đối với sự an toàn của bọn họ vẫn lo lắng.

Nhưng càng nghĩ càng thấy bọn họ dường như đều có bản lĩnh

không tệ, thêm vào hoàn cảnh xung quanh, cũng không nghĩ nghiêm trọng đến vậy.

Phía trước nhất là Lâm Giáo Sư và Hàn Đội Trưởng bọn họ xuyên qua hành lang, đi đến một khoảng đất trống.

Bọn họ nhìn thấy khoảng đất trống này như một cái cối xay đá, trên các bức tường xung quanh còn có những bức tường tương tự, bên dưới bức tường còn có rất nhiều hang đá, những hang đá này vây bọn họ thành một vòng tròn.

Lâm Giáo Sư sau khi vào, vội vàng nhìn về phía sau, liền thấy Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử bọn họ đều mặt mày lem luốc theo sau.

Người cuối cùng vào là Tần Dã.

Nhưng người Tần Dã thì lại đỡ hơn bọn họ rất nhiều.

Hoàn toàn không thấy dáng vẻ chật vật.

Lâm Giáo Sư nhìn vào cái lối vào đã đi vào từ phía sau, bây giờ đã không biết là từ đâu đi vào nữa rồi.

Luôn có một cảm giác sai lầm, cái cửa động này dường như sẽ tự mình chuyển động. "Ầm!" Ngay lúc mọi người còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, bọn họ rõ ràng cảm nhận được mặt đất xuất hiện chấn động, hơn nữa còn có tiếng ma sát truyền đến.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bọn họ vội vàng cúi đầu nhìn xuống mặt đất.

Kết quả chỉ nghe thấy âm thanh, nhưng không phát hiện ra điều gì bất thường...

Cái tình huống này quả thật không thường thấy.

Đây là tình huống gì?

Bình thường lúc này đều có động tác lớn, tại sao lúc này chỉ có mặt đất rung lắc mấy cái rồi thôi? "Ơ?

Chương 287

Chuyện gì thế này?

Tôi rõ ràng cảm thấy mặt đất đang rung lắc, giờ lại không có động tĩnh gì nữa, chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ, động đất sao?" Bàn Tử còn nói xong còn dẫm dẫm lên mặt đất, kết quả không có chuyện gì xảy ra. "Ông này, đừng chỉ nhìn bề ngoài, ông nhìn toàn bộ đi, ông nhìn phía sau ông kìa, ông có nhớ ông đã vào từ cửa nào không?" Hắc Hạt Tử vỗ vào vai Bàn Tử một cái, hắn vô cùng cạn lời nhìn anh ta. "Ông đúng là không có não, ban đầu ông tự mình đổ đấu kiểu gì vậy?" "Bàn gia tôi thông minh lắm chứ, tôi là không chú ý đến hoàn cảnh thôi." Bàn Tử nhìn Hắc Hạt Tử trêu chọc, không nhịn được phản bác. "Đừng đùa nữa, hai người nói xem, hai người còn nhớ bọn mình ra từ cái hang đá nào không?" Hạo Thiên Chân không muốn nghe bọn họ cãi nhau, mà là hỏi ngược lại một câu.

Hắc Hạt Tử và Bàn Tử vừa dùng tay phủi bụi trên đầu xuống, quay người nhìn một cái, cái nhìn này liền ngớ người.

Nhưng hai người lúc này lại rất ăn ý nhìn nhau một cái, cuối cùng không thèm để ý phủi bụi trên đầu, rất bình tĩnh nhìn Hạo Thiên Chân. "Chúng ta biết hay không biết không quan trọng, quan trọng là Dã ca biết là được rồi." Hắc Hạt Tử không thèm để ý nhìn Tần Dã bên cạnh.

Sau khi Tần Dã nghe xong, quay đầu nhìn Hoắc Tú Tú và A Ninh. "Tôi muốn ăn mì." "Được thôi!" Hoắc Tú Tú và A Ninh cũng cảm thấy đã đến lúc ăn cơm, cái này là nửa đêm thức dậy lăn lộn đến giờ, bây giờ nhìn thời gian chắc là sáng rồi, cũng nên ăn bữa sáng.

Thế là hai người bắt đầu bận rộn chuẩn bị bữa sáng.

Tuyết Lỵ Dương và Hàn Đội Trưởng bọn họ đều tiến lên giúp đỡ.

Những sát thủ kia cũng rút ra một ít đồ khô từ trên người, thịt khô hoặc là một ít rau khô gì đó đều tập hợp lại với nhau.

Chủ yếu là cơm do Hoắc Tú Tú và A Ninh bọn họ làm thật sự quá ngon, rõ ràng đã ăn rất nhiều món ngon, nhưng đồ bọn họ làm ra lại ngon hơn của nhà hàng.

Tần Dã nhìn Hoắc Tú Tú và A Ninh bận rộn xong, cuối cùng nhìn Hắc Hạt Tử, Bàn Tử và Lâm Giáo Sư bọn họ. "Tôi không biết vừa rồi vào từ đâu." Hắc Hạt Tử và Bàn Tử hai người sau khi nghe Tần Dã nói xong, nụ cười trên mặt lập tức có chút cứng ngắc. "Xong rồi?" Dã ca còn không biết cái lối vào này là từ đâu ra, thế thì còn nói gì nữa?

Bọn họ thì càng không nhìn ra rồi.

Bàn Tử còn định nói, liền thấy Tần Dã đã dựa vào vách đá ngủ thiếp đi.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, cộng thêm việc không ngừng sử dụng Phù Chú, hắn thật sự mệt mỏi rồi.

Nếu không có Huyết Mạch Kỳ Lân đi cùng, lúc này hắn đã nằm bẹp trên đất rồi. "Dã ca muốn ngủ rồi, bọn mình giúp làm cơm đi, lát nữa làm xong cũng nghỉ ngơi một lát đi." Bàn Tử nhìn Tần Dã ngủ rồi, vội vàng hạ thấp giọng nói.

Mọi người gật đầu, nhưng cũng hiểu được sự vất vả của Tần Dã, suốt chặng đường này đều là hắn xông pha trận địa.

Nếu không có hắn, bọn họ cũng không thể đi đến đây.

Lâm Giáo Sư và các thành viên đội khảo cổ khác lúc này thì đang nhìn quanh.

Bọn họ đối với cái vách tường này rất tò mò.

Không hiểu, tại sao vách tường lại hoạt động.

Lâm Giáo Sư đang cầm đèn pin nhìn vào bên trong, kết quả phát hiện bên trong tối om không nhìn thấy gì cả.

Thậm chí còn không nhìn rõ bên trong là dạng gì. "Giáo sư, ông đi giày cỡ bao nhiêu?" Một thành viên trong đội nhỏ tiếng nói. "Hả?

Cậu hỏi cái này làm gì?" Lâm Giáo Sư ngẩn người, anh ta hỏi cái này làm gì? "Ông xem." Thành viên kia chỉ vào vị trí dưới đất, liền thấy trên mặt đất xuất hiện rất nhiều dấu chân, hơn nữa những dấu chân này xuất hiện ở mấy cửa động.

Dấu chân này nhìn không lớn lắm. "Đây không phải dấu chân của tôi." Lâm Giáo Sư vừa nói vừa ngồi xổm xuống tỉ mỉ nghiên cứu một chút, trên lớp bụi rõ ràng xuất hiện một dấu chân. "Vậy là ai?

Bọn mình đều là lần đầu tiên đến đây, không nên còn có dấu chân chứ?" Thành viên kia lúc này nghi ngờ.

Ngốc Tiểu Muội và Hàn Đội Trưởng nghe thấy vậy vội vàng đi đến nhìn dấu chân trên mặt đất. "Cái này hình như là dấu chân con gái, chắc là giày cỡ 36." Ngốc Tiểu Muội ngồi xổm xuống dùng tay đơn giản ước lượng một chút, đại khái đoán ra một chút. "Nhưng con gái thì chỉ có mấy người, cũng không có ai đến gần đây, vậy dấu chân từ đâu ra?" Não của Lâm Giáo Sư "ông" một tiếng, lập tức cảm thấy có chút ngớ người.

Khán giả trong phòng livestream cũng ngớ người. [Không phải!

Cái này có phải như tôi nghĩ không?

Sao tôi lại thấy lạ thế nhỉ?

Sao lại có dấu chân?] [Đây là chỗ quái nào vậy?

Vừa nãy có tiếng nổ lớn, rồi chả có gì nữa, xong lại thấy có dấu

chân trên đất, dấu chân này của ai vậy?] [Mặc kệ đi, lát nữa sẽ biết.

Tôi thấy Dã ca ngủ ngon thế kia thì chắc không sao đâu.

Đã an toàn thì không có gì, lát nữa dậy sẽ biết chuyện gì.] [Giờ mà nhìn thì tôi thấy chỗ này quỷ dị thật, dấu chân này của ai vậy?

Lại là phụ nữ nữa chứ.] [Tôi nghĩ đến một người, nhưng không chắc có phải người đó không?] [Ông nói người trên bức bích họa ấy hả?] [Đúng vậy, nhưng tôi không chắc lắm, dù gì cũng đã nhiều năm rồi, ai mà biết có còn sống không?] [Vãi!

Ông nói thế tôi cũng thấy có khả năng đó, chứ không thì tôi chịu chả nghĩ ra ai khác.] Khán giả đều nghĩ đến những hình ảnh đã thấy trên bức bích họa trước đó.

Ngoài Hoắc Linh ra, còn có hai người, một là Tần Dã, nhưng có phải thật hay không vẫn chưa xác định, tạm thời cứ coi đó là Tần Dã đi.

Còn về người kia... chính là Trần Văn Cẩm mà Ngô Thiên Chân nói.

Muốn nói con gái còn có thể ở đây, thì chỉ có cô ấy.

Người bên ngoài ai cũng sẽ không đi vào, càng sẽ không đi đến mức này.

Tần Dã và Lâm Giáo Sư bọn họ cũng là sống dở chết dở mới đến được đây.

Còn về những người khác thì không thể vào được.

Bọn họ không thể không nghĩ như vậy.

Không chỉ bọn họ nghĩ, ngay cả Mã Viện Trưởng bọn họ cũng có cùng suy nghĩ. "Viện Trưởng, bọn họ nhìn thấy dấu chân có phải là Trần Văn Cẩm không?" Vương Giáo Sư trầm mặc một lát, cuối cùng

nhìn Mã Viện Trưởng bên cạnh, ngữ khí của ông ta không mấy chắc chắn.

Mã Viện Trưởng hơi trầm mặc một lát, cuối cùng lắc đầu. "Tôi cũng không rõ, nhưng khả năng này không phải là không có, dù sao ở trong này chỉ có Trần Văn Cẩm." "Với lại người lúc đó không ra ngoài cũng chỉ có cô ấy." Theo lời Mã Viện Trưởng nói xong, Trần Giáo Sư lại cảm thấy khả năng này không lớn. "Không nhất định là Trần Văn Cẩm, lúc đó cô ấy và Hoắc Linh đều ăn Thi Miết Đan, nhưng dáng vẻ của Hoắc Linh mấy ông cũng thấy rồi, đi lại không có quy tắc, thậm chí còn bay vút đi trên tường, nhưng dấu chân này vẫn rất có quy củ như người bình thường." "Không có lý do gì bọn họ ăn cùng một thứ, nhưng Hoắc Linh lại biến dạng cả." Trần Giáo Sư phân tích một hồi, khiến Hàn Viện Trưởng và Bạch Giáo Sư cảm thấy có lý.

Nhưng như vậy thì, lại không còn ai cả.

Ai sẽ đến đây?

Lại còn là một người phụ nữ?

Đừng nói là phụ nữ, ngay cả đàn ông của gia tộc Ẩn Thị cũng chưa từng đến đây, còn bị Hỏa Long phun lửa truy sát nữa chứ, làm sao lại đến được đây. "Vậy giải thích thế nào?

Người này là ai?" Bạch Giáo Sư cảm thấy đầu có chút đau, cái này đúng là đau não, ông ta cứ tưởng mỗi ngày nghiên cứu các loại vũ khí đã rất khó chịu rồi, không ngờ ngành nghề của bọn họ còn khó chịu hơn.

Cái này chính là đau não. "Lát nữa xem là biết thôi, có lẽ còn có thể gặp được cô ấy nữa chứ." Hàn Viện Trưởng thì không vội, Tần Dã làm gì cũng có quy củ.

Chương 288

Biết đâu lúc này nghỉ ngơi cũng là để đợi cô ấy đến thì sao?

Trong mộ huyệt.

Hoắc Tú Tú và A Ninh nấu mì xong, chia cho mọi người.

Tần Dã bị A Ninh gọi dậy, bát mì lớn trên tay được đưa cho hắn.

Nhìn bát mì thơm lừng, Tần Dã khẩu vị đại khai, nhanh chóng ăn mì vào miệng.

Cả hang đá chỉ có tiếng húp mì xì xụp truyền đến. "Tần Dã, tôi vừa phát hiện ra dấu chân ở đó, nhưng là ở ngay mấy cửa hang đá." "Bọn mình nên vào bằng cách nào đây?" Lâm Giáo Sư ăn no xong, đến bên cạnh Tần Dã, nhỏ tiếng hỏi. "Chờ cái Ma Bàn kia chuyển động lần nữa là được." Tần Dã thản nhiên mở miệng nói. "Ma bàn?

Ma bàn gì chứ?

Tôi sao mà không hiểu lắm." Lâm Giáo Sư ngẩn người, cái này là Ma Bàn?

Ông ta sao mà không nhìn thấy?

Cái tình huống này là gì? "Nơi chúng ta đang đứng chính là một cái Ma Bàn khổng lồ, lối vào cũng sẽ di chuyển và thay đổi vị trí theo Ma Bàn." "Muốn tìm được lối vào, thì phải chờ lúc nó chuyển động." Tần Dã thản nhiên mở miệng nói. "Vậy sao anh biết đây là Ma Bàn hả?" Lâm Giáo Sư càng ngớ người hơn. "Khi vừa vào đây, Ma Bàn vừa đúng lúc chuyển động, tôi liền biết đây là một Ma Bàn Trận Pháp." "Muốn đẩy Ma Bàn cần một khoảng thời gian, còn một giờ nữa mới đến lần đẩy Ma Bàn tiếp theo, các người có thể nghỉ ngơi rồi." Tần Dã giơ tay nhìn đồng hồ trên cổ tay, cuối cùng mở miệng nói. "Không

hổ là Dã ca của tôi, đúng là bá đạo, vừa mới vào đã biết đây là Ma Bàn Trận Pháp rồi." Bàn Tử sau khi nghe xong trực tiếp giơ ngón tay cái lên với Tần Dã, sau đó như nhớ ra điều gì đó, "Dã ca, cái thứ này làm sao phá giải?" "Bàn Tử, lát nữa ông sẽ biết thôi, bản lĩnh của Dã ca thì ông sẽ không hiểu được đâu, dù có tu luyện một trăm tám mươi năm ông cũng không phải đối thủ." Hắc Hạt Tử nhìn vẻ mặt nghi ngờ của Bàn Tử, khẽ cười. "Đến lúc đó sẽ biết thôi, bọn mình tranh thủ thời gian nghỉ ngơi đi, chỉ có một giờ thôi." Hạo Thiên Chân ngồi ở vị trí của Hoắc Tú Tú và A Ninh, dựa vào vách đá bắt đầu nhắm mắt giả vờ ngủ.

Các binh sĩ và sát thủ cũng có chút mệt mỏi, sau khi bọn họ vào đây thời gian nghỉ ngơi rất ngắn, phần lớn đều dùng để đi bộ và chạy.

Phải nói thời gian nghỉ ngơi lâu nhất duy nhất chính là lúc các sát thủ bị đánh ngất.

Nhưng hiện tại bọn họ vẫn cảm thấy có chút mệt mỏi.

Ngay lúc mọi người tại hiện trường đều đang nghỉ ngơi, khán giả đã bắt đầu tiến hành thảo luận. [Tôi đi!

Vẫn là bản lĩnh của Dã ca nhà tôi là giỏi nhất, chỉ cần nhìn một cái là biết chuyện gì, bá đạo!] [Đâu chỉ là bá đạo chứ, nhìn thôi đã thấy mãn nhãn rồi, sao tôi nhìn Dã ca lại thấy đáng yêu thế nhỉ?

Dã ca sao mà giỏi thế chứ?] [Cũng không biết Dã ca thích kiểu phụ nữ nào, tôi muốn gả cho anh ấy quá!] [Anh ấy thích kiểu Tú Tú và A Ninh ấy, mấy cô trước tiên phải trở thành nữ đặc công bản lĩnh thì may ra mới lọt vào mắt xanh, thứ nữa là nhan sắc của mấy cô có bằng hai người họ không?] [Tôi thì thích lắm, dù có làm chó tôi cũng cam lòng!!] [Aaa!!

Tôi cũng thích lắm, tôi có thể nuôi anh ấy, dù trong lòng anh ấy còn có Dã ca tôi cũng không để bụng!!] [Không phải, cái lũ liếm chó

này đúng là hết thuốc chữa rồi!!] Khán giả nhìn thấy bọn họ đều đang ngủ, tiếng bàn tán cũng sôi nổi lên.

Chủ yếu là gì, chính là bày tỏ tình cảm sâu sắc đối với Tần Dã và hai người phụ nữ kia. "Ầm!" Tần Dã, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bọn họ sau khi nghe thấy tiếng mặt đất chuyển động, tất cả mọi người đều mở mắt ra.

Nghe tiếng mặt đất xoay tròn xong, bọn họ đều từ dưới đất đứng dậy, đồng loạt nhìn Tần Dã.

Chờ đợi Tần Dã tiếp theo nên phân phó thế nào. "Bàn Tử, nổ súng, vào cửa động." Tần Dã đột nhiên đi đến trước một cửa động, nói với Bàn Tử. "Được thôi!" Bàn Tử không hỏi nguyên nhân, mà là trực tiếp bắn vào cửa động. "Đoàng!" Bàn Tử bắn xong, cuối cùng nhìn Tần Dã đứng ở cửa động tỉ mỉ lắng nghe.

Hàn Giáo Sư còn định nói thì bị Hạo Thiên Chân dùng ánh mắt ngăn lại, hơn nữa còn giơ ngón trỏ lên không cho ông ta nói chuyện.

Lúc này không thể làm phiền hắn, nhất định phải nín thở.

Tần Dã nghe xong, để Bàn Tử đứng ở đó, cuối cùng đi đến một cửa động khác, bảo Hạo Thiên Chân bắn. "Đoàng!" Nghe tiếng phát ra từ bên trong, Tần Dã không nói gì, mà là tỉ mỉ lắng nghe.

Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy bản lĩnh của Tần Dã xong, không khỏi ngẩn người, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Thính Lôi sao?

Hắn ta lại biết Thính Lôi sao?

Lại còn xuyên qua tiếng súng để xác định vị trí sao?

Cái này là thật sao?

Hắn ta lại đã đạt đến cảnh giới cao nhất của Thính Lôi rồi sao?

Sao lại như vậy?

Tuyết Lỵ Dương vẫn chưa hết kinh ngạc, Tần Dã đã bắt đầu hành động tiếp theo.

Hắn hơi cau mày, suy tư một lát rồi nói: "Cấu tạo của nơi này còn phức tạp hơn chúng ta tưởng tượng, vừa rồi tiếng vang của súng đã giúp tôi xác định một số thông tin quan trọng." Hạo Thiên Chân nóng lòng hỏi: "Dã ca, anh phát hiện ra gì rồi?

Rốt cuộc đây là nơi quái quỷ gì vậy?" Tần Dã liếc nhìn anh ta, trầm giọng nói: "Ma Bàn Trận Pháp ở đây dường như kết hợp với một loại cơ quan thuật cổ xưa, mỗi một cửa động đều có thể ẩn chứa nguy hiểm không lường trước." "Tiếng vang của súng vừa rồi cho thấy, một số cửa động có thể dẫn đến đường chết, còn một số khác thì có thể là con đường chính xác mà chúng ta cần tìm." Bàn Tử gãi đầu, nói: "Dã ca, vậy giờ bọn mình làm sao đây?

Chẳng lẽ không thể thử từng cửa động một sao, thế thì phải thử đến bao giờ chứ." Tần Dã lắc đầu, nói: "Không thể thử bừa, chúng ta phải nghĩ ra một cách ổn thỏa hơn." Ngay lúc mọi người đang bế tắc, A Ninh đột nhiên mở miệng nói: "Tần Dã, anh vừa nói ở đây là Ma Bàn Trận Pháp, vậy có quy luật nào để tuân theo không?

Ví dụ như hướng chuyển động, khoảng thời gian giãn cách gì đó." Tần Dã mắt sáng lên, nói: "A Ninh nói có lý.

Chúng ta có thể quan sát quy luật chuyển động của Ma Bàn, xem có thể tìm ra manh mối nào không." Thế là, mọi người bắt đầu tỉ mỉ quan sát Ma Bàn chuyển động.

Theo thời gian trôi qua, bọn họ phát hiện Ma Bàn chuyển động dường như có một tiết tấu nhất định.

Cứ cách một khoảng thời gian lại dừng lại một chút, sau đó lại

tiếp tục chuyển động. "Dã ca, anh xem cái này có quy luật gì không?" Bàn Tử chỉ vào Ma Bàn nói.

Tần Dã gật đầu, nói: "Ừm, tôi cảm thấy khoảng thời gian dừng lại này có thể là mấu chốt." "Chúng ta có thể vào lúc Ma Bàn dừng lại, bắn súng thử lại các cửa động, xem có tiếng vang khác không." Mọi người làm theo phương pháp của Tần Dã, vào lúc Ma Bàn dừng lại lần nữa bắn súng.

Lần này, tiếng vang của súng quả nhiên có thay đổi. "Dã ca, tiếng vang của cửa động này nghe không giống nhau." Hạo Thiên Chân phấn khích nói.

Tần Dã tỉ mỉ lắng nghe tiếng vang, nói: "Cửa động này rất có thể là con đường chính xác mà chúng ta cần tìm.

Nhưng, chúng ta vẫn chưa thể xác định bên trong có an toàn hay không." Hoắc Tú Tú có chút lo lắng nói: "Vậy làm sao đây?

Vạn nhất bên trong có nguy hiểm thì sao?" Tần Dã suy tư một lát, nói: "Chúng ta có thể cử vài người vào thăm dò trước, nếu không có nguy hiểm, thì để mọi người cùng vào." Hắc Hạt Tử tự cáo phấn dũng nói: "Để tôi đi, tôi đối với loại địa phương này có nhiều kinh nghiệm hơn." Tần Dã gật đầu, nói: "Được, Hắc Hạt Tử cậu cẩn thận đấy.

Nếu gặp nguy hiểm, lập tức quay lại." Hắc Hạt Tử cười cười, nói: "Yên tâm đi, mạng tôi dai lắm." Nói xong, hắn liền cẩn thận đi vào cửa động kia.

Sau một lúc, Hắc Hạt Tử từ cửa động đi ra, nói: "Bên trong tạm thời không phát hiện nguy hiểm, nhưng thông đạo rất dài, không biết dẫn đến đâu." Tần Dã nói: "Vì không có nguy hiểm, vậy thì chúng ta cùng vào xem.

Mọi người cẩn thận, luôn giữ cảnh giác." Mọi người cẩn thận đi vào cửa động, dọc theo thông đạo đi về phía trước.

Trong thông đạo rất mờ mịt, chỉ có đèn pin trong tay bọn họ phát ra ánh sáng yếu ớt.

Đi một đoạn đường, Bàn Tử đột nhiên nói: "Dã ca, sao tôi cảm thấy ở đây có chút âm u lạnh lẽo vậy, sẽ không có thứ gì không sạch sẽ chứ?" Hạo Thiên Chân liếc anh ta một cái, nói: "Bàn Tử, ông đừng tự dọa mình.

Trên thế giới này làm gì có thứ gì không sạch sẽ." Bàn Tử không phục nói: "Cái đó thì chưa chắc, bọn mình đã vào cái chỗ quái nào rồi, chuyện gì kỳ lạ cũng có thể xảy ra." Ngay lúc bọn họ đang nói chuyện, Tuyết Lỵ Dương đột nhiên dừng bước, nói: "Mọi người nghe này, có tiếng động." Mọi người lập tức im lặng, tỉ mỉ lắng nghe.

Quả nhiên, bọn họ nghe thấy một loại âm thanh yếu ớt, như có người đang thì thầm. "Đây là tiếng gì vậy?

Sẽ không thật sự có quỷ chứ?" Hoắc Tú Tú căng thẳng nói.

Tần Dã cau mày, nói: "Mọi người đừng hoảng, đây có thể là âm thanh do một loại cơ quan nào đó phát ra.

Chúng ta cẩn thận, tiếp tục đi về phía trước." Theo bọn họ tiếp tục tiến lên, âm thanh càng lúc càng rõ ràng.

Cuối cùng, bọn họ đi đến trước một thạch thất khổng lồ.

Cửa thạch thất đóng chặt, âm thanh chính là truyền ra từ bên trong.

Chương 289

"Dã ca, cửa này làm sao mở ra?" Bàn Tử hỏi.

Tần Dã quan sát thạch môn một chút, nói: "Cửa này có thể có cơ quan, chúng ta phải tìm được phương pháp mở." Mọi người bắt đầu tìm kiếm cơ quan xung quanh thạch môn.

Sau một hồi nỗ lực, bọn họ cuối cùng cũng phát hiện ra một khối đá nhô lên ở một bên của thạch môn.

Tần Dã khẽ ấn khối đá, thạch môn từ từ mở ra.

Một luồng khí tức cổ xưa ập đến, mọi người cẩn thận đi vào thạch thất.

Trong thạch thất bày rất nhiều đồ vật cổ xưa, trên tường khắc đầy những đồ án và văn tự kỳ lạ. "Mấy cái này là gì vậy?" Hạo Thiên Chân tò mò nhìn những đồ án và văn tự trên tường.

Tần Dã tỉ mỉ quan sát những đồ án và văn tự này, nói: "Những cái này có thể là ghi chép về mộ huyệt này, chúng ta có lẽ có thể tìm được một số thông tin hữu ích từ đó." Ngay lúc bọn họ đang nghiên cứu những đồ án và văn tự trên tường, đột nhiên nghe thấy một trận tiếng bước chân.

Mọi người lập tức cảnh giác, nhao nhao rút vũ khí ra. "Ai đấy?" Bàn Tử hô to.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, cuối cùng, một bóng người xuất hiện ở cửa thạch thất.

Mọi người nhìn kỹ, lại là một người phụ nữ lạ mặt.

Người phụ nữ mặc cổ trang, dung mạo xinh đẹp, trong ánh mắt lộ ra một tia thần bí. "Các ngươi là ai?

Tại sao lại ở đây?" Người phụ nữ mở miệng hỏi.

Tần Dã nhìn người phụ nữ, nói: "Chúng tôi là những người thám hiểm, không cẩn thận đi vào mộ huyệt này.

Cô lại là ai?

Tại sao lại ở đây?" Người phụ nữ trầm mặc một lát, nói: "Tôi là người canh giữ mộ huyệt này." "Các người đã xâm nhập vào đây, phải rời đi càng sớm càng tốt, nếu không sẽ có nguy hiểm." Mọi người nhìn nhau, không biết nên tin lời người phụ nữ hay tiếp tục thám hiểm mộ huyệt này.

Tần Dã suy nghĩ một lúc, nói: "Chúng tôi có thể rời đi, nhưng cô phải nói cho chúng tôi một số thông tin về mộ huyệt này.

Ví dụ, ở đây có nguy hiểm gì?

Có lối ra không?" Người phụ nữ do dự một chút, nói: "Mộ huyệt này chứa đầy các loại cơ quan và cạm bẫy, vô cùng nguy hiểm.

Lối ra ở..." Người phụ nữ còn chưa nói xong, đột nhiên nghe thấy một trận tiếng nổ lớn.

Thạch thất bắt đầu rung chuyển, những đồ án và văn tự trên tường cũng phát ra ánh sáng. "Không tốt rồi, cơ quan bị kích hoạt rồi!" Tần Dã hô to.

Mọi người vội vàng tìm chỗ trốn.

Người phụ nữ cũng có vẻ hơi hoảng sợ, cô ấy nói: "Đi theo tôi, tôi biết một nơi an toàn." Người phụ nữ dẫn mọi người đến một góc của thạch thất, ở đó có một thông đạo ẩn.

Bọn họ nhanh chóng đi vào thông đạo, tránh được sự tấn công của cơ quan.

Mọi người cẩn thận đi trong thông đạo, thông đạo hẹp và tối tăm,

chỉ vừa đủ một người đi qua.

Tần Dã đi ở phía trước nhất, đèn pin trong tay chiếu sáng con đường phía trước. "Chỗ này càng lúc càng tà môn rồi." Bàn Tử lẩm bẩm: "Con nhỏ kia rốt cuộc có đáng tin không vậy?" Hạo Thiên Chân liếc anh ta một cái: "Đã đến lúc này rồi, cũng chỉ có thể đi theo cô ấy thôi." Tuyết Lỵ Dương theo sát phía sau Tần Dã, khẽ nói: "Mọi người cẩn thận, thông đạo này không biết sẽ dẫn đến đâu." Đi một đoạn đường, thông đạo dần dần trở nên rộng rãi hơn.

Mọi người đi đến một không gian khá lớn, ở đây có một số cột đá cổ xưa, trên đó khắc những phù hiệu kỳ lạ.

Người phụ nữ dừng bước, quay người lại nói: "Ở đây tạm thời an toàn." Tần Dã nhìn người phụ nữ, hỏi: "Cô vẫn chưa nói cho chúng tôi biết, mộ huyệt này rốt cuộc có nguy hiểm gì?

Lối ra ở đâu?" Người phụ nữ hơi cau mày, nói: "Mộ huyệt này là nơi an nghỉ của một vị Đại Năng cổ đại." "Bên trong bố trí đầy các cơ quan cạm bẫy, sơ suất một chút là sẽ mất mạng.

Lối ra... tôi cũng không xác định rõ vị trí cụ thể, nhưng chắc là ở sâu trong mộ huyệt." Hắc Hạt Tử cười cười, nói: "Vậy cô làm người canh giữ này cũng không mấy xứng chức nhỉ." Người phụ nữ trong mắt lóe lên một tia giận dữ. "Tôi chỉ phụ trách canh giữ mộ huyệt không bị người ngoài phá hoại, vị trí lối ra không phải là điều tôi nhất định phải biết." Hoắc Tú Tú có chút lo lắng nói: "Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?

Tiếp tục tìm lối ra sao?" Tần Dã suy tư một lát, nói: "Đã đến rồi, thì không thể dễ dàng từ bỏ.

Chúng ta tiếp tục thám hiểm, nhưng phải càng cẩn thận hơn." Mọi người tiếp tục tiến lên, không lâu sau lại gặp một ngã ba đường. "Dã ca, đi đường nào đây?" Bàn Tử hỏi.

Tần Dã quan sát hai lối đi, phát hiện lối đi bên trái dường như có một làn gió nhẹ thổi qua.

Còn lối đi bên phải thì lại có vẻ âm u hơn. "Đi bên trái." Tần Dã nói.

Mọi người dọc theo lối đi bên trái tiến lên, đi một lúc, quả nhiên phát hiện ra một số manh mối mới.

Trên vách tường thông đạo, có một số bích họa, miêu tả cảnh tế tự thời cổ đại. "Những bích họa này có tác dụng gì vậy?" Bàn Tử không hiểu hỏi.

Tần Dã tỉ mỉ quan sát bích họa, nói: "Những bích họa này có thể là ghi chép về cuộc đời của chủ nhân mộ huyệt, có lẽ có thể tìm thấy manh mối lối ra từ đó." Ngay lúc bọn họ đang nghiên cứu bích họa, đột nhiên nghe thấy một trận âm thanh kỳ lạ.

Mọi người lập tức cảnh giác, nhao nhao rút vũ khí ra. "Tiếng gì vậy?" Hạo Thiên Chân căng thẳng hỏi.

Âm thanh càng lúc càng gần.

Cuối cùng, bọn họ nhìn thấy một đàn sinh vật kỳ lạ.

Những sinh vật này trông giống chuột, nhưng thân hình lại lớn hơn chuột rất nhiều.

Hơn nữa mắt của bọn chúng lóe lên ánh sáng đỏ. "Cái thứ quái quỷ gì vậy?" Bàn Tử kinh hô.

Sắc mặt người phụ nữ biến đổi, nói: "Đây là thủ hộ thú trong mộ huyệt, vô cùng hung hãn.

Mọi người cẩn thận!" Đàn sinh vật nhanh chóng lao về phía bọn họ.

Tần Dã hô to: "Mọi người tản ra, đừng đối đầu trực diện!" Mọi

người nhao nhao tránh né sự tấn công của những sinh vật này.

Hắc Hạt Tử rút dao găm, linh hoạt đối phó với một con sinh vật.

Tuyết Lỵ Dương thì rút súng ra, nhắm vào một con sinh vật chuẩn bị bắn.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử trốn sau một cột đá, Bàn Tử nói: "Cái này làm sao đây?

Mấy tên này không dễ đối phó chút nào." Hạo Thiên Chân nói: "Đừng hoảng, xem có cách nào có thể đuổi bọn chúng đi không." Tần Dã vừa tránh né sự tấn công của sinh vật, vừa suy nghĩ đối sách.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy một bức bích họa trên tường, trên đó vẽ một loại thực vật kỳ lạ. "Mọi người chú ý, tìm xem có loại thực vật này không!" Tần Dã hô.

Mọi người bắt đầu tìm kiếm loại thực vật đó xung quanh.

Sau một hồi nỗ lực, bọn họ cuối cùng cũng tìm thấy một ít ở một góc.

Tần Dã cầm lấy thực vật, nói: "Loại thực vật này có thể là khắc tinh của những thủ hộ thú này.

Chúng ta thử dùng nó để xua đuổi bọn chúng." Tần Dã ném thực vật về phía những sinh vật kia.

Quả nhiên, những sinh vật đó vừa ngửi thấy mùi thực vật, liền nhao nhao lùi lại.

Cuối cùng, bọn chúng quay người bỏ chạy.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Người phụ nữ nhìn Tần Dã, trong mắt lộ ra một tia kính phục. "Không ngờ anh lại có nhiều cách như vậy." Người phụ nữ nói.

Tần Dã khẽ cười, nói: "Chỉ là may mắn thôi.

Chương 290

Bây giờ chúng ta tiếp tục tìm lối ra đi." Bọn họ tiếp tục tiến lên, không lâu sau lại đến một căn phòng.

Trong căn phòng này có một quan tài đá khổng lồ, trên quan tài đá khắc đầy những đồ án phức tạp. "Trong quan tài đá này sẽ có bảo bối gì không?" Mắt Bàn Tử sáng lên.

Hạo Thiên Chân nói: "Đừng động bừa, quan tài đá này có thể có nguy hiểm." Tần Dã quan sát quan tài đá, nói: "Quan tài đá này không đơn giản, chúng ta vẫn nên cẩn thận thì hơn." Ngay lúc bọn họ chuẩn bị rời khỏi căn phòng này, đột nhiên nghe thấy một trận âm thanh truyền đến từ trong quan tài đá.

Mọi người lập tức dừng bước, căng thẳng nhìn quan tài đá. "Sẽ không có thứ gì sắp chui ra chứ?" Hoắc Tú Tú căng thẳng nói.

Âm thanh trong quan tài đá càng lúc càng lớn, dường như có thứ gì đó đang giãy giụa muốn chui ra.

Mọi người chăm chú nhìn quan tài đá, vũ khí trong tay cũng nắm chặt hơn. "Dã ca, cái thứ này rốt cuộc là cái quái gì vậy?

Sẽ không thật sự có Tống tử chứ?" Bàn Tử giọng có chút run rẩy hỏi.

Hạo Thiên Chân liếc anh ta một cái, nói: "Đừng tự dọa mình, biết đâu chỉ là tiếng động của cơ quan thôi." Tuyết Lỵ Dương hơi cau mày, nói: "Mọi người cẩn thận, bất kể là gì, đều không thể lơ là." Người phụ nữ lúc này cũng căng thẳng nhìn quan tài đá, ánh mắt lộ ra một tia sợ hãi.

Cùng với một tiếng động lớn, nắp quan tài đá đột ngột bị bật tung,

một luồng khí tức hôi thối nồng nặc ập đến.

Mọi người nhao nhao bịt miệng mũi, lùi lại phía sau.

Chỉ thấy trong quan tài đá từ từ ngồi dậy một bóng người, đây là một người mặc giáp trụ cổ đại.

Dung mạo dữ tợn, trong ánh mắt phát ra ánh sáng quỷ dị. "Tống tử!

Thật sự là Tống tử!" Bàn Tử hô to.

Tần Dã hô lớn một tiếng: "Chuẩn bị chiến đấu!" Mọi người lập tức giơ vũ khí lên, nhắm vào Tống tử trong quan tài đá.

Tuy nhiên, Tống tử không lập tức tấn công bọn họ.

Mà là tĩnh lặng ngồi ở đó, dường như đang quan sát bọn họ. "Con Tống tử này sao không động vậy?" Hạo Thiên Chân nghi hoặc hỏi.

Tần Dã cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ, hắn cẩn thận tiếp cận quan tài đá.

Cố gắng quan sát con Tống tử thần bí này.

Ngay lúc này, người phụ nữ đột nhiên nói: "Đừng lại gần!

Đây là thủ hộ giả trong mộ huyệt, vô cùng mạnh mẽ." Tần Dã dừng bước, nhìn người phụ nữ hỏi: "Cô biết đây là gì không?

Có cách nào đối phó với nó không?" Người phụ nữ lắc đầu, nói: "Tôi cũng không rõ, nhưng chúng ta phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt, nếu không sẽ có nguy hiểm đến tính mạng." Ngay lúc bọn họ đang thảo luận, Tống tử đột nhiên cử động.

Nó từ từ đứng dậy, từ trong quan tài đá đi ra.

Mọi người căng thẳng nhìn nó, không biết nó sẽ làm động tác gì.

Tống tử chậm rãi đi về phía bọn họ, mỗi bước đi, mặt đất đều hơi

rung chuyển một chút.

Bàn Tử sợ hãi đến mức run rẩy, nói: "Dã ca, bọn mình mau chạy đi!" Tần Dã bình tĩnh nói: "Không thể chạy, chúng ta không biết ở đây còn có nguy hiểm gì nữa.

Trước tiên hãy xem mục đích của nó là gì." Tống tử đi đến trước mặt bọn họ, dừng lại.

Ánh mắt trống rỗng của nó quét qua mọi người, sau đó giơ tay, chỉ về một hướng.

Mọi người nhìn nhau, cảm thấy vô cùng khó hiểu trước hành động của Tống tử.

Tần Dã cau mày, suy tư ý nghĩa hành vi này của Tống tử. "Nó đang chỉ đường cho chúng ta sao?" Hạo Thiên Chân nhỏ tiếng nói.

Tuyết Lỵ Dương khẽ gật đầu: "Có khả năng, nhưng cũng không thể lơ là." Hắc Hạt Tử thì khẽ cười một tiếng: "Hắc, con Tống tử này cũng có cá tính thật." Hoắc Tú Tú căng thẳng kéo vạt áo của Hạo Thiên Chân: "Thiên Chân ca ca, chúng ta nên làm gì đây?" Tần Dã hít sâu một hơi, nói: "Trước tiên xem hướng nó chỉ có gì đã.

Mọi người cẩn thận, luôn chuẩn bị ứng phó với tình huống đột xuất." Mọi người cẩn thận đi về phía Tống tử chỉ.

Trong phòng livestream lúc này cũng bùng nổ. [Oa, con Tống tử này thần kỳ quá vậy!

Lại còn chỉ đường cho họ nữa chứ.] [Trong mộ này rốt cuộc còn bao nhiêu chuyện thần bí nữa?

Hóng diễn biến tiếp theo quá.] [Mấy streamer nhất định phải cẩn thận nha, cảm giác cái mộ này càng ngày càng nguy hiểm rồi.] Theo bọn họ tiến lên, thông đạo trở nên rộng rãi hơn, những điêu khắc trên tường cũng càng lúc càng tinh xảo.

Đi được một đoạn, bọn họ đi đến trước một thạch môn khổng lồ.

Trên thạch môn khắc các loại đồ án và phù hiệu thần bí, tỏa ra khí tức cổ xưa và thần bí.

Tần Dã tiến lên đẩy đẩy thạch môn, thạch môn không hề nhúc nhích.

Bàn Tử lẩm bẩm: "Cửa này sao mà chắc chắn thế?" Hạo Thiên Chân quan sát thạch môn, nói: "Trên cửa này chắc chắn có cơ quan, mọi người tìm xem." Mọi người bắt đầu tìm kiếm cơ quan xung quanh thạch môn.

Tuyết Lỵ Dương ở một bên của thạch môn phát hiện ra một khối đá nhô lên, cô ấy khẽ ấn xuống.

Đột nhiên, thạch môn phát ra một tiếng nổ trầm thấp, từ từ mở ra.

Sau cánh cửa là một đại sảnh khổng lồ, giữa đại sảnh có một bục cao, trên bục cao bày một cái hộp thần bí.

Mọi người cẩn thận đi vào đại sảnh, mắt chăm chú nhìn vào cái hộp kia. "Cái hộp này có manh mối về lối ra không?" Hoắc Tú Tú hỏi.

Tần Dã lắc đầu: "Không biết, nhưng chúng ta phải cẩn thận, ở đây có thể có nhiều nguy hiểm hơn." Ngay lúc bọn họ đến gần bục cao, bốn phía đại sảnh đột nhiên bắn ra vô số mũi tên sắc bén.

Mọi người vội vàng tránh né.

Khán giả trong phòng livestream kinh hô. [Trời ơi, cái này cũng quá kinh hiểm rồi!] [Mấy streamer cố lên nha, nhất định phải chú ý an toàn.] [Cơ quan trong mộ này đúng là phòng không kịp.] Tần Dã hô to: "Mọi người tìm chỗ nấp!" Mọi người nhao nhao trốn sau các cột đá.

Đợi mũi tên ngừng lại, bọn họ mới cẩn thận đi ra.

Bàn Tử vẫn còn sợ hãi nói: "Cái này suýt nữa thì thành nhím rồi."

Hạo Thiên Chân nhìn bục cao, nói: "Xem ra muốn lấy được cái hộp kia không dễ dàng gì." Tuyết Lỵ Dương suy tư một lát, nói: "Chúng ta có thể dùng dây thừng kéo cái hộp lại." Bọn họ tìm một sợi dây thừng, cẩn thận buộc một đầu dây vào cái hộp, sau đó từ từ kéo dây.

Ngay lúc cái hộp sắp được kéo đến trước mặt bọn họ, mặt đất đột nhiên bắt đầu rung chuyển.

Giữa đại sảnh xuất hiện một cái bẫy lớn, cái hộp cũng rơi vào trong bẫy.

Mọi người sắc mặt biến đổi.

Khán giả trong phòng livestream cũng căng thẳng. [Tiêu rồi, cái hộp rơi xuống rồi.] [Thế này thì làm sao giờ?

Mấy streamer sẽ không bị kẹt ở đây chứ?] [Hy vọng họ tìm được cách thoát ra.] Tần Dã nhìn cái bẫy, nói: "Chúng ta phải tìm cách xuống dưới lấy cái hộp lên." Bàn Tử do dự nói: "Dưới đó không biết sâu bao nhiêu, vạn nhất có nguy hiểm thì sao?" Hạo Thiên Chân nói: "Bây giờ cũng không có cách nào khác rồi, chỉ có thể mạo hiểm thử một lần." Bọn họ tìm một ít dây thừng, buộc vào cột đá, sau đó lần lượt theo dây thừng xuống cái bẫy.

Cái bẫy rất sâu, dưới đáy tràn ngập một luồng khí tức thần bí.

Bọn họ tìm thấy cái hộp, mở ra xem, bên trong là một tấm địa đồ cổ xưa.

Tần Dã nhìn địa đồ, nói: "Đây có thể là địa đồ mộ huyệt, có lẽ có thể tìm thấy lối ra." Ngay lúc bọn họ chuẩn bị theo dây thừng leo lên, trong bẫy đột nhiên xuất hiện một số sinh vật kỳ lạ.

Những sinh vật này trông giống nhện.

Nhưng thân hình khổng lồ, hơn nữa trên người phát ra kịch độc.

Mọi người vội vàng rút vũ khí chuẩn bị chiến đấu.

Khán giả trong phòng livestream lại lần nữa căng thẳng. [Lại có nguy hiểm nữa rồi, mấy streamer nhất định phải cẩn thận nha!] [Mấy sinh vật này trông đáng sợ quá.] [Hy vọng họ bình an vô sự.] Tần Dã hô to: "Mọi người cẩn thận dịch độc của những sinh vật này, cố gắng đừng để bị chúng chạm vào." Hắc Hạt Tử linh hoạt tránh né sự tấn công của sinh vật, dùng dao găm đâm vào bọn chúng.

Tuyết Lỵ Dương thì dùng súng bắn.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng đang cố gắng chống đỡ sự tấn công của sinh vật.

Chương 291

Người phụ nữ và Hoắc Tú Tú thì đứng một bên căng thẳng nhìn.

Sau một trận chiến ác liệt, bọn họ cuối cùng cũng tiêu diệt được những sinh vật này.

Mọi người mệt mỏi rã rời, nhưng bọn họ biết bây giờ vẫn chưa thể thư giãn.

Bọn họ theo dây thừng leo lên, tiếp tục tiến theo chỉ dẫn trên địa đồ.

Đi được một đoạn, bọn họ đi đến một ngã ba đường.

Địa đồ không chỉ rõ nên đi đường nào.

Tần Dã quan sát hai lối đi, nói: "Lối đi bên trái trông có vẻ bình tĩnh hơn, lối đi bên phải có một số âm thanh kỳ lạ truyền đến." Bàn Tử nói: "Vậy chúng ta đi bên trái đi, an toàn hơn." Hạo Thiên Chân lại lắc đầu nói: "Không nhất định, đôi khi những nơi trông có vẻ an toàn lại có thể nguy hiểm hơn." "Lối đi bên phải tuy có âm thanh, nhưng cũng có lẽ có thể tìm thấy lối ra." Mọi người tranh luận không ngừng.

Khán giả trong phòng livestream cũng nhao nhao phát biểu ý kiến của mình. [Tôi nghĩ đi bên trái đi, an toàn là trên hết.] [Bên phải có thể có manh mối, nên đi bên phải.] [Khó chọn quá, mấy streamer phải thận trọng nha.] Tần Dã suy tư một lát, nói: "Chúng ta chia thành hai nhóm, một nhóm đi bên trái, một nhóm đi bên phải.

Nếu có phát hiện gì thì thông báo cho nhau." Thế là, Tần Dã, Tuyết Lỵ Dương và Hắc Hạt Tử một nhóm đi bên phải, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Hoắc Tú Tú và người phụ nữ một nhóm đi bên trái.

Bọn họ hẹn ước nếu gặp nguy hiểm thì lập tức quay lại.

Nhóm Tần Dã dọc theo lối đi bên phải tiến lên, đi không lâu liền gặp một thạch môn khổng lồ.

Trên thạch môn khắc một số văn tự kỳ lạ, bọn họ không đọc hiểu được.

Hắc Hạt Tử sờ thạch môn, nói: "Đằng sau cửa này chắc chắn có thứ gì đó quan trọng." Bọn họ cố gắng mở thạch môn, nhưng thạch môn vô cùng nặng nề, làm sao cũng không đẩy ra được.

Ngay lúc bọn họ đang nghĩ cách, thạch môn đột nhiên tự động mở ra.

Sau cánh cửa là một căn phòng lớn, trong căn phòng bày các loại văn vật quý giá.

Nhóm Tần Dã cẩn thận đi vào căn phòng, mắt bị những văn vật này thu hút.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Những văn vật này giá trị liên thành, nhưng nhiệm vụ hiện tại của chúng ta là tìm lối ra." Hắc Hạt Tử cười nói: "Hắc hắc, đợi ra ngoài rồi hãy tính đến giá trị của những văn vật này đi." Nhóm Tần Dã tìm kiếm khắp căn phòng, cố gắng tìm manh mối liên quan đến lối ra.

Trên vách tường căn phòng cũng khắc đầy các loại đồ án và phù hiệu thần bí, dường như đang kể lại một câu chuyện cổ xưa.

Hắc Hạt Tử cảm thán: “Mấy món văn vật này của chúng ta thật hùng vĩ nha.” “Nhưng mà Bàn gia vẫn nên mau chóng tìm lối ra đi.” Tuyết Lỵ Dương gật đầu: “Đúng vậy, nơi này tuy có rất nhiều văn vật quý giá, nhưng chúng ta không thể để chúng làm phân tán sự chú ý.” Tần Dã đi đến trước một pho tượng đá khổng lồ, cẩn thận quan sát những đường nét hoa văn trên đó.

Đột nhiên, hắn phát hiện đôi mắt của pho tượng đá dường như

đang lóe lên một ánh sáng yếu ớt.

“Mọi người nhìn pho tượng đá này đi.” Tần Dã chỉ vào pho tượng đá nói.

Hắc Hạt Tử và Tuyết Lỵ Dương tiến lại gần, nhìn vào đôi mắt của pho tượng đá.

“Cái này có gì đặc biệt sao?” Hắc Hạt Tử hỏi.

Tuyết Lỵ Dương suy tư một lát: “Có lẽ đây là một gợi ý cơ quan.” Họ bắt đầu tìm kiếm xung quanh pho tượng đá những nút cơ quan có thể.

Ngay lúc đó, trong phòng đột nhiên truyền đến một tiếng ầm ầm trầm thấp, mặt đất cũng bắt đầu rung chuyển nhẹ.

“Chuyện gì thế?” Hắc Hạt Tử cảnh giác nhìn quanh.

Tần Dã nhíu mày: “Có thể là chúng ta đã chạm vào cơ quan nào đó.” Khán giả trong livestream cũng bắt đầu lo lắng.

“Oa, lại có tình huống rồi, các streamer cẩn thận nha!” “Trong mộ này cơ quan cũng nhiều quá, đúng là bước nào cũng kinh hồn.” “Hi vọng họ có thể bình an vô sự, tìm thấy lối ra.” Cùng với tiếng ầm ầm ngày càng lớn, một bức tường trong phòng đột nhiên từ từ mở ra, để lộ một thông đạo đen tối.

Tần Dã và họ trao đổi ánh mắt, trong mắt lộ ra vẻ cẩn trọng và cảnh giác, sau đó cẩn thận bước vào thông đạo đen tối và thần bí.

Trong thông đạo tràn ngập một luồng khí tức cũ kỹ, trên tường lóe lên ánh sáng yếu ớt.

Sau khi đi một đoạn, họ đến một căn phòng nhỏ.

Trong phòng đặt một bàn đá cổ xưa, trên bàn đá có một cuốn sách cũ nát.

Tần Dã cầm cuốn sách lên, nhẹ nhàng lật ra.

Những dòng chữ trên đó cổ xưa và thần bí, họ không thể hiểu được.

"Trên này viết cái gì vậy?" Hắc Hạt Tử tò mò hỏi.

Tuyết Lỵ Dương lắc đầu: "Không biết, nhưng cuốn sách này chắc chắn rất quan trọng.

Chúng ta cứ cất đi, đợi ra ngoài rồi nghiên cứu." Họ đặt cuốn sách vào ba lô, tiếp tục tìm kiếm lối ra.

Ngay khi họ chuẩn bị rời khỏi căn phòng, cửa phòng đột nhiên đóng sập lại, xung quanh chìm vào một màn đêm đen kịt.

"Chết tiệt!" Tần Dã nói: "Chúng ta bị nhốt rồi." Hắc Hạt Tử mò mẫm bức tường: "Chắc chắn có cơ quan nào đó để mở cánh cửa này." Họ bắt đầu tìm kiếm cơ quan trong bóng tối.

Cùng lúc đó, nhóm của Hạo Thiên Chân ở thông đạo bên trái cũng gặp rắc rối.

Họ đi được một lúc, thông đạo đột nhiên trở nên hẹp dần, chỉ có thể nghiêng người mà đi qua.

Bàn Tử lẩm bẩm: "Cái chỗ quái quỷ gì thế này, càng lúc càng hẹp." Hạo Thiên Chân cẩn thận từng bước: "Cẩn thận một chút, ở đây có thể có cơ quan." Hoắc Tú Tú căng thẳng đi theo sau: "Thiên Chân ca ca, em hơi sợ." Cô gái an ủi: "Đừng sợ, chúng ta sẽ tìm thấy lối ra thôi." Ngay khi họ đi qua thông đạo hẹp, một số phi tiêu độc đột nhiên bắn ra từ bức tường.

Mọi người vội vàng né tránh.

"Trời ơi, cái này cũng dọa người quá." Bàn Tử kinh hô.

Hạo Thiên Chân nói: "Mọi người cẩn thận, cơ quan ở đây rất lợi

hại.” Họ tiếp tục tiến lên, không lâu sau thì đến một căn phòng.

Trong phòng có một số tượng điêu khắc kỳ lạ, tư thế khác nhau, trông vô cùng quỷ dị.

“Mấy pho tượng này lạ quá.” Hoắc Tú Tú nói.

Hạo Thiên Chân quan sát các pho tượng: “Cẩn thận một chút, mấy pho tượng này có thể có vấn đề.” Quả nhiên, khi họ đến gần các pho tượng, chúng đột nhiên cử động và tấn công họ.

Mọi người vội vàng cầm vũ khí lên chống đỡ.

Khán giả trong livestream xem mà thót tim.

“Nhóm này cũng gặp nguy hiểm rồi, các streamer cố lên!” “Mấy pho tượng này đáng sợ quá, cảm giác như chúng còn sống vậy.” “Hi vọng họ có thể mau chóng tìm thấy lối ra, thoát khỏi nguy hiểm.” Hạo Thiên Chân và họ bắt đầu cuộc chiến kịch liệt với các pho tượng.

Sau một hồi nỗ lực, cuối cùng họ cũng đánh bại tất cả các pho tượng.

Họ tiếp tục tìm kiếm lối ra, nhưng lại phát hiện thông đạo ngày càng phức tạp, không biết nên đi đâu.

Còn Tần Dã và nhóm của hắn trong căn phòng tối cuối cùng cũng tìm thấy cơ quan, mở được cửa.

Họ ra khỏi phòng, tiếp tục đi dọc theo thông đạo.

Đi được một lúc, họ nghe thấy một âm thanh kỳ lạ, như có người đang thì thầm.

“Mọi người có nghe thấy không?” Tuyết Lỵ Dương hỏi.

Tần Dã và Hắc Hạt Tử gật đầu: “Nghe thấy rồi, âm thanh này rất kỳ lạ.” Họ đi theo hướng âm thanh, đến một hang động lớn.

Trong hang động tràn ngập một luồng khí tức thần bí, trên tường lóe lên ánh sáng kỳ dị.

Ở trung tâm hang động, có một quả cầu thủy tinh khổng lồ.

Quả cầu thủy tinh tỏa ra năng lượng mạnh mẽ, khiến người ta cảm thấy chấn động.

"Đây là cái gì?" Hắc Hạt Tử tò mò hỏi.

Tần Dã nhíu mày: "Không biết, nhưng quả cầu thủy tinh này chắc chắn rất quan trọng." Họ đến gần quả cầu thủy tinh, cẩn thận quan sát.

Đột nhiên, quả cầu thủy tinh phát ra một luồng sáng mạnh, chiếu sáng cả hang động.

Khán giả trong livestream không ngừng kinh ngạc.

"Oa, quả cầu thủy tinh này lợi hại quá!" "Những thứ trong mộ này càng lúc càng thần kỳ." "Các streamer nhất định phải cẩn thận, không biết quả cầu thủy tinh này sẽ mang lại nguy hiểm gì." Ngay khi họ đang kinh ngạc, một bức tranh xuất hiện trong quả cầu thủy tinh.

Bức tranh hiển thị vị trí lối ra của mộ huyệt.

"Tuyệt vời quá, cuối cùng chúng ta cũng tìm thấy lối ra rồi." Tuyết Lỵ Dương phấn khích nói.

Tần Dã và nhóm của hắn vội vàng ghi nhớ vị trí lối ra, chuẩn bị rời khỏi hang động.

Tuy nhiên, ngay khi họ quay người, một số sinh vật kỳ lạ đột nhiên xuất hiện trong hang động.

Những sinh vật này trông giống dơi, nhưng có kích thước khổng lồ, hơn nữa trên người tỏa ra khí tức tà ác.

Chương 292

“Cẩn thận!” Tần Dã hét lớn.

Hắc Hạt Tử rút dao găm: “Đến đây đi, để tôi xem mấy người có bản lĩnh gì.” Họ bắt đầu cuộc chiến kịch liệt với những sinh vật này.

Những sinh vật này có tốc độ cực nhanh, đòn tấn công cũng rất hung mãnh.

Tần Dã và nhóm của hắn phải tốn rất nhiều sức lực mới miễn cưỡng chống đỡ được.

Khán giả trong livestream căng thẳng tột độ.

“Các streamer cố lên!

Tuyệt đối không được có chuyện gì.” “Những sinh vật này đáng sợ quá, hi vọng họ có thể thoát khỏi chúng nhanh chóng.” “Cảm giác nguy hiểm trong mộ này đúng là hết cái này đến cái khác, các streamer thật sự không dễ dàng gì.” Sau một hồi chiến đấu gian khổ, Tần Dã và nhóm của hắn cuối cùng cũng tiêu diệt được những sinh vật này.

Họ đi theo vị trí lối ra mà quả cầu thủy tinh hiển thị, tiếp tục tiến lên.

Cùng lúc đó, nhóm của Hạo Thiên Chân cũng đang nỗ lực tìm kiếm lối ra.

Họ loanh quanh trong thông đạo, cuối cùng cũng phát hiện một số manh mối.

Họ theo manh mối tìm thấy một cánh cửa đá, trên cửa đá khắc một số ký hiệu kỳ lạ.

Hạo Thiên Chân cẩn thận quan sát các ký hiệu: “Những ký hiệu

này hình như là một loại mật mã." Bàn Tử gãi đầu: "Cái này khó giải quá!" Hoắc Tú Tú nói: "Chúng ta có thể bắt đầu từ hình dạng và cách sắp xếp của các ký hiệu." Tần Dã và nhóm của hắn cẩn thận tiến về phía lối ra, mỗi bước chân đều như giẫm trên nguy hiểm không rõ.

Trong thông đạo tràn ngập sự tĩnh lặng đáng ngại, chỉ có tiếng bước chân nhẹ nhàng của họ vang vọng.

"Chỗ này đúng là tà môn, không biết bao giờ mới thật sự đi ra được." Hắc Hạt Tử lẩm bẩm, tay nắm chặt dao găm, mắt không ngừng quét qua bốn phía.

Tuyết Lỵ Dương khẽ nhíu mày: "Chúng ta phải giữ cảnh giác, nguy hiểm ở đây có thể xuất hiện bất cứ lúc nào." Tần Dã gật đầu: "Đúng vậy, mọi người cẩn thận một chút.

Vị trí lối ra mà quả cầu thủy tinh hiển thị cũng không nhất định hoàn toàn chính xác, chúng ta không thể lơ là." Họ tiếp tục đi, trên tường thông đạo lóe lên ánh sáng yếu ớt, như đang kể lại những bí mật cổ xưa.

Đột nhiên, Tần Dã dừng bước, hắn dường như nghe thấy một âm thanh kỳ lạ.

"Mọi người nghe này, có tiếng gì đó." Tần Dã nói nhỏ.

Tuyết Lỵ Dương và Hắc Hạt Tử lập tức dừng lại, lắng tai nghe.

Một tiếng thì thầm yếu ớt từ xa vọng đến, khiến người ta rợn người.

"Tiếng này... hình như là từ phía trước vọng lại." Tuyết Lỵ Dương nói.

Hắc Hạt Tử nhún vai: "Mặc kệ, cứ qua đó xem không phải biết sao.

Biết đâu lại là bảo bối gì đang triệu hồi chúng ta." Họ đi theo hướng âm thanh, mỗi bước đi, âm thanh đó lại trở nên rõ ràng hơn.

Khi họ đến một góc rẽ, cảnh tượng trước mắt khiến họ kinh ngạc.

Trong một hang động rộng lớn, vô số quan tài được đặt ở đó.

Những chiếc quan tài này tỏa ra khí tức cũ kỹ, khiến người ta không rét mà run.

Và tiếng thì thầm đó, chính là từ trong những chiếc quan tài này truyền ra.

"Trời ơi, đây là tình huống gì?" Hắc Hạt Tử trợn tròn mắt.

Tuyết Lỵ Dương mặt mày nghiêm trọng: "Những chiếc quan tài này chắc chắn có vấn đề, chúng ta cẩn thận một chút." Tần Dã nhíu mày: "Có lẽ ở đây ẩn giấu manh mối quan trọng nào đó, chúng ta không thể cứ thế rời đi." Họ cẩn thận bước vào hang động, đến gần những chiếc quan tài.

Khi họ đi đến bên cạnh một chiếc quan tài, chiếc quan tài đột nhiên rung lên một cái, khiến họ sợ hãi vội lùi lại.

"Cái này... trong quan tài này có thứ gì đó!" Hắc Hạt Tử kinh hô.

Tuyết Lỵ Dương bình tĩnh nói: "Đừng hoảng, chúng ta xem xem là gì." Họ từ từ đến gần quan tài, chuẩn bị mở nắp quan tài.

Ngay lúc này, khán giả trong livestream cũng căng thẳng lên.

"Các streamer cẩn thận nhé!

Đừng mở quan tài." "Cái này chắc chắn rất nguy hiểm, tuyệt đối đừng hành động bồng bột." Tần Dã do dự một lát, sau đó nói: "Chúng ta phải mở ra xem, biết đâu bên trong có manh mối chúng ta cần." Họ dùng sức đẩy nắp quan tài ra, một luồng khí tức cũ kỹ ập thẳng vào mặt.

Trong quan tài nằm một người mặc cổ phục, trên mặt hắn đeo một chiếc mặt nạ, trông vô cùng quỷ dị.

"Đây là ai vậy?" Hắc Hạt Tử tò mò hỏi.

Tuyết Lỵ Dương cẩn thận quan sát người này: "Không biết, nhưng hắn chắc chắn có liên quan rất lớn đến mộ huyệt này." Tần Dã đưa tay định lấy chiếc mặt nạ trên mặt người đó, ngay khoảnh khắc tay hắn chạm vào mặt nạ.

Một sức mạnh cường đại đẩy hắn bật ra.

"Cẩn thận!" Tuyết Lỵ Dương hét lên.

Tần Dã ngã xuống đất, mặt tái nhợt.

"Chiếc mặt nạ này có sức mạnh rất lớn, chúng ta không thể dễ dàng chạm vào." Họ bắt đầu tìm kiếm những manh mối khác xung quanh quan tài.

Ngay lúc này, họ phát hiện dưới đáy quan tài có một số ký hiệu kỳ lạ.

"Những ký hiệu này có ý nghĩa gì?" Hắc Hạt Tử hỏi.

Tuyết Lỵ Dương cẩn thận nghiên cứu những ký hiệu này: "Những ký hiệu này có thể là một loại mật mã, biết đâu có thể giải khai bí mật của mộ huyệt này." Họ bắt đầu nỗ lực giải mã ý nghĩa của những ký hiệu này.

Cùng lúc đó, nhóm của Hạo Thiên Chân cũng đang gian nan tìm kiếm lối ra.

Hạo Thiên Chân nhìn bản đồ trong tay, mày nhíu chặt.

"Bản đồ này đánh dấu rất mơ hồ, chúng ta rất khó xác định vị trí cụ thể của lối ra." Bàn Tử ở bên cạnh than vãn: "Cái bản đồ rách nát này cũng không đáng tin cậy chút nào, Bàn gia tôi sắp chóng mặt luôn

rồi.” Hoắc Tú Tú căng thẳng nhìn quanh: “Thiên Chân ca ca, chúng ta phải làm sao đây?” Hạo Thiên Chân suy nghĩ một lát, sau đó nói: “Chúng ta chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước, xem có thể tìm thấy thêm manh mối nào không.” Họ tiếp tục tiến lên trong thông đạo, thông đạo ngày càng hẹp, không khí cũng trở nên ngột ngạt hơn.

Đột nhiên, họ nghe thấy một âm thanh kỳ lạ, như có người đang khóc.

“Tiếng gì vậy?” Bàn Tử cảnh giác nhìn quanh.

Hạo Thiên Chân dừng bước: “Cẩn thận, có thể có nguy hiểm.” Họ đi theo hướng âm thanh, đến một căn phòng nhỏ.

Trong phòng tràn ngập một luồng khí tức bi thương, trên tường treo một số bức tranh cổ xưa.

“Những bức tranh này quỷ dị quá.” Hoắc Tú Tú nói.

Hạo Thiên Chân cẩn thận quan sát các bức tranh: “Những bức tranh này dường như đang kể một câu chuyện, chúng ta hãy xem kỹ.” Họ bắt đầu nghiên cứu nội dung trên các bức tranh, dần dần, một truyền thuyết cổ xưa hiện ra trước mắt họ.

Tần Dã và nhóm của hắn tiếp tục nghiên cứu những ký hiệu dưới đáy quan tài.

Mỗi người đều tập trung cao độ, cố gắng giải khai mật mã có thể ẩn chứa bí mật của mộ huyệt.

“Những ký hiệu này trông phức tạp quá, hoàn toàn không có manh mối gì.” Hắc Hạt Tử gãi đầu, vẻ mặt bất lực.

Tuyết Lỵ Dương thì cầm đèn pin, đến gần ký hiệu cẩn thận quan sát.

“Đừng vội, chúng ta phải suy nghĩ từ các góc độ khác nhau.

Những ký hiệu này có lẽ liên quan đến một số manh mối chúng ta đã gặp trước đó." Tần Dã đứng dậy, đi lại trong hang động.

"Chúng ta phải nhớ lại tất cả những gì đã trải qua trong mộ huyệt trước đó, xem có gì có thể khớp với những ký hiệu này không." Ngay khi họ đang chìm vào suy tư, khán giả trong livestream cũng bắt đầu đưa ra ý kiến của mình.

"Các streamer cố lên!

Tôi nghĩ những ký hiệu này có thể là một loại chữ viết cổ xưa." "Liệu có phải là gợi ý cho một loại khóa mật mã nào đó không?" Tần Dã nhìn những dòng đạn mạc trong livestream, như có điều suy nghĩ.

"Ý tưởng của mọi người cũng cho chúng ta một số gợi mở.

Biết đâu những ký hiệu này thật sự là một loại chữ viết đặc biệt." Cùng lúc đó, nhóm của Hạo Thiên Chân vẫn đang nghiên cứu những bức tranh trong căn phòng nhỏ.

Bàn Tử nhìn những bức tranh, lẩm bẩm: "Trên tranh này kể chuyện gì thế?

Cũng huyền ảo quá đi." Hoắc Tú Tú mắt sáng rực: "Thiên Chân ca ca, em nghĩ truyền thuyết này có thể liên quan đến việc chúng ta tìm thấy lối ra." Hạo Thiên Chân khẽ gật đầu: "Có thể lắm, chúng ta xem kỹ hơn nữa, biết đâu có thể tìm thấy thêm manh mối." Họ tiếp tục chìm đắm vào câu chuyện của những bức tranh, cố gắng tìm ra manh mối lối ra từ đó.

Còn phía Tần Dã, sau một hồi nỗ lực, cuối cùng họ cũng có được một số manh mối về những ký hiệu dưới đáy quan tài.

"Tôi nghĩ những ký hiệu này có thể được sắp xếp theo một trình tự nào đó." Tuyết Lỵ Dương nói.

Hắc Hạt Tử lập tức lấy lại tinh thần: "Vậy chúng ta mau thử các

cách sắp xếp khác nhau, xem có thể giải mã được không." Tần Dã cũng tham gia vào, họ bắt đầu thử các loại tổ hợp sắp xếp có thể.

Chương 293

Trong quá trình này, họ không ngừng trao đổi và thảo luận.

“Nếu cách này không được, chúng ta sẽ đổi một hướng suy nghĩ khác.” Tần Dã nói.

“Ừm, tôi nghĩ ký hiệu này có thể đại diện cho một hướng nào đó.” Tuyết Lỵ Dương đưa ra quan điểm của mình.

Hắc Hạt Tử thì đùa cợt nói: “Nếu không giải được mật mã này, chúng ta sẽ bị nhốt ở đây cả đời mất.” Sau nhiều lần thử nghiệm, cuối cùng họ cũng tìm thấy cách sắp xếp chính xác.

Những ký hiệu tạo thành một câu nói, dường như đang chỉ dẫn họ đến một nơi nào đó.

“Tuyệt vời quá, chúng ta có manh mối rồi!” Tần Dã phấn khích nói.

Họ đi theo chỉ dẫn của ký hiệu, tiếp tục tiến lên.

Suốt đường đi, họ vẫn giữ mức độ cảnh giác cao, vì không ai biết phía trước còn có nguy hiểm gì đang chờ đợi họ.

Đi được một lúc, họ đến một ngã ba.

Hai thông đạo riêng biệt dẫn đến hai hướng khác nhau, khiến người ta khó lựa chọn.

“Giờ phải làm sao đây?

Đi đường nào?” Hắc Hạt Tử nhìn hai thông đạo, khó xử.

Tuyết Lỵ Dương suy nghĩ một lát: “Chúng ta xem xem có manh mối nào khác không.” Tần Dã thì nhắm mắt lại, cẩn thận hồi tưởng nội dung của ký hiệu: “Tôi nghĩ nên đi thông đạo bên trái.” “Tại sao?”

Hắc Hạt Tử hỏi.

Tần Dã mở mắt: "Trong ký hiệu có một ám chỉ, khá phù hợp với đặc điểm của thông đạo bên trái này." Họ quyết định tin tưởng phán đoán của Tần Dã, bước vào thông đạo bên trái.

Trong thông đạo vẫn tràn ngập khí tức cũ kỹ, ánh sáng trên tường cũng trở nên yếu ớt hơn.

Còn ở một thông đạo khác, nhóm của Hạo Thiên Chân cũng đối mặt với lựa chọn tương tự.

"Thiên Chân, đi đường nào vậy?" Bàn Tử hỏi.

Hạo Thiên Chân nhìn hai thông đạo, do dự không quyết: "Tôi cũng không biết, cái này khó quá." Hoắc Tú Tú đề nghị: "Chúng ta có thể quan sát tình hình hai thông đạo trước, rồi mới đưa ra quyết định." Họ bắt đầu cẩn thận quan sát chi tiết của hai thông đạo.

Ngay lúc đó, họ nghe thấy một âm thanh yếu ớt từ thông đạo mà Tần Dã và nhóm của hắn đã đi vào.

"Hình như có động tĩnh." Bàn Tử nói.

Hạo Thiên Chân nhíu mày: "Chẳng lẽ là Tần Dã và nhóm của hắn?

Chúng ta có nên đi theo xem không?" Sau một hồi thảo luận, họ quyết định đi theo hướng âm thanh, bước vào thông đạo mà Tần Dã và nhóm của hắn đã chọn.

Tần Dã và nhóm của hắn đang đi trong thông đạo, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân từ phía sau vọng lại.

"Có người đi theo rồi." Tuyết Lỵ Dương cảnh giác nói.

Tần Dã dừng bước: "Cẩn thận, có thể là kẻ địch." Họ nắm chặt vũ khí trong tay, chuẩn bị đối phó với nguy hiểm có thể xảy ra.

Khi họ thấy là Hạo Thiên Chân và nhóm của hắn thì thở phào nhẹ

nhõm.

“Thì ra là mấy cậu à.” Tần Dã nói.

Hạo Thiên Chân cười: “Chúng tôi nghe thấy động tĩnh, liền đi theo.

Các cậu có phát hiện gì không?” Tần Dã kể cho Hạo Thiên Chân và nhóm của hắn nghe về việc họ đã giải được mật mã ký hiệu.

Mọi người cùng nhau bàn bạc về hành động tiếp theo.

“Chúng ta bây giờ có manh mối, nhưng vẫn không biết phía trước sẽ có nguy hiểm gì.” Tuyết Lỵ Dương nói.

Bàn Tử hùng hồn nói: “Sợ gì, có nguy hiểm thì chúng ta cùng nhau giải quyết.” Hoắc Tú Tú cũng gật đầu: “Đúng vậy, chúng ta cùng nhau chắc chắn sẽ tìm thấy lối ra.” Họ tiếp tục tiến lên, không khí trong thông đạo cũng trở nên căng thẳng hơn.

Đột nhiên, phía trước xuất hiện một cánh cửa đá khổng lồ.

Trên cửa đá khắc đầy những hoa văn kỳ lạ, khiến người ta không rét mà run.

“Sau cánh cửa này sẽ là gì đây?” Hắc Hạt Tử lẩm bẩm.

Tần Dã tiến lên, cẩn thận quan sát cánh cửa đá: “Chúng ta phải nghĩ cách mở cánh cửa này.” Họ bắt đầu tìm kiếm nút cơ quan xung quanh cửa đá.

Ngay lúc đó, khán giả trong livestream cũng căng thẳng lên.

“Các streamer cẩn thận nhé!

Cánh cửa này trông nguy hiểm quá.” “Hi vọng họ có thể thuận lợi mở cửa, tìm thấy lối ra.” Sau một hồi nỗ lực, cuối cùng họ cũng tìm thấy một nút cơ quan ẩn.

Tần Dã nhấn nút, cánh cửa đá từ từ mở ra, một luồng sức mạnh cường đại ập thẳng vào mặt.

Họ cẩn thận bước vào căn phòng phía sau cánh cửa đá, trong phòng tràn ngập một luồng khí tức thần bí.

Ở trung tâm căn phòng, có một quả cầu thủy tinh khổng lồ, giống hệt quả cầu thủy tinh họ đã thấy trước đó.

"Chuyện này là sao?" Hắc Hạt Tử kinh ngạc nói.

Tuyết Lỵ Dương mặt mày nghiêm trọng: "Quả cầu thủy tinh này có thể có tác dụng đặc biệt nào đó." Tần Dã nhíu mày: "Chúng ta phải cẩn thận, quả cầu thủy tinh này có thể mang lại nguy hiểm." Họ đến gần quả cầu thủy tinh, cẩn thận quan sát.

Đột nhiên, quả cầu thủy tinh phát ra một luồng sáng mạnh, chiếu sáng cả căn phòng.

Trong luồng sáng mạnh, họ nhìn thấy một số hình ảnh kỳ lạ.

Những hình ảnh này hiển thị các ngóc ngách khác nhau của mộ huyệt, và cả một số nơi họ chưa từng thấy.

"Đây là ý nghĩa gì?" Hạo Thiên Chân hỏi.

Tuyết Lỵ Dương suy tư một lát: "Có lẽ quả cầu thủy tinh này đang đưa ra gợi ý cho chúng ta, cho chúng ta biết vị trí thật sự của lối ra." Họ cẩn thận nghiên cứu nội dung trong hình ảnh, cố gắng tìm ra manh mối lối ra.

Ngay lúc đó, trong phòng đột nhiên có gió thổi.

"Hô..." Cơn gió lốc hoành hành, thổi tung cả mật thất, tất cả đồ vật đều bị cuốn bay lên không trung.

"Không ổn, mau tránh đi!" Tần Dã vội vàng kéo Hoắc Tú Tú bên cạnh.

Ba người còn lại vội vàng né tránh.

Vài giây sau, họ lại trở lại bình tĩnh.

“Chuyện này là sao?” Hắc Hạt Tử nghi hoặc nhìn quanh.

Tần Dã nhìn khắp bốn phía, trầm giọng nói: “Tôi vừa thử nghiệm rồi, chỉ cần chúng ta di chuyển tầm nhìn hoặc đứng không vững, sẽ gặp phải đòn tấn công như vậy.” “Cái này rốt cuộc là sao?

Chẳng lẽ có thứ gì đang giám sát chúng ta sao?” Bàn Tử hỏi.

Tần Dã lắc đầu: “Không, cái này chắc hẳn có liên quan đến quả cầu thủy tinh này.

Nó đã là hạt nhân của ngôi cổ mộ này, thì nhất định có công hiệu vô cùng quỷ dị.

Tôi đoán mọi chuyện chúng ta đã trải qua trước đó đều có liên quan đến quả cầu thủy tinh này.” “Mặc kệ quả cầu thủy tinh này có điều gì quỷ dị, tóm lại sẽ không hại chúng ta.” Tuyết Lỵ Dương nói.

Tần Dã đồng tình nói: “Đúng vậy, chúng ta bây giờ chỉ cần tập trung phá giải ký hiệu là được.” Trong khoảng thời gian tiếp theo, toàn bộ tinh lực của họ đều đặt vào việc nghiên cứu ký hiệu.

Tuy nhiên, họ không có bất kỳ thu hoạch nào, thậm chí còn lãng phí rất nhiều thời gian.

“Sao lại thế này?

Ký hiệu này rốt cuộc có ý nghĩa gì?” Hoắc Tú Tú thất vọng nói.

“Ý nghĩa của ký hiệu này rất quan trọng.

Nếu có thể làm rõ bí mật của nó, tuyệt đối còn quý giá hơn cả việc thăm dò ngôi cổ mộ này.” Tần Dã kiên trì nói.

“Đáng tiếc chúng ta hoàn toàn không có manh mối.” Bàn Tử bất

lực nói.

Hoắc Tú Tú phiền não than vãn: “Biết thế đã không nên vào.” Tần Dã an ủi cô: “Đừng lo lắng, tôi tin tổng sẽ tìm thấy cách giải quyết.” Bàn Tử thở dài, cảm khái nói: “Tôi đúng là quá ngu ngốc rồi.” “Bàn Tử ca ca sao lại ngu ngốc được.

Em mới ngu ngốc, còn không bằng một phần vạn của ca ca.” Hạo Thiên Chân nghiêm túc nói.

Bàn Tử lập tức vui vẻ cười ha ha xoa đầu hắn.

Tuyết Lỵ Dương hừ lạnh một tiếng: “Mồm mép tép nhảy!” Tần Dã bất lực lắc đầu.

Tuyết Lỵ Dương tuy vẻ ngoài yếu đuối, nhưng thực ra tính cách quật cường, căn bản không khuyên được.

Chương 294

Tuy nhiên cô ấy vẫn không từ bỏ việc khuyên nhủ.

Bởi vì chuyện này đối với cô ấy thực sự rất quan trọng.

Lúc này, mắt Tần Dã đột nhiên trợn to.

Hắn chỉ vào một bức tranh, phấn khích nói: "Mọi người nhìn bức tranh này!" Tuyết Lỵ Dương và nhóm của hắn nhìn theo hướng tay Tần Dã chỉ, ở phía bên phải bức tranh có một hàng chữ: "Ý nghĩa của sinh mệnh, chính là vĩnh hằng!" Ánh mắt mọi người đều dán chặt vào bức tranh đó, những dòng chữ trên đó dường như có một ma lực thần bí, thu hút họ không ngừng tìm kiếm ý nghĩa sâu xa bên trong.

"Ý nghĩa của sinh mệnh, chính là vĩnh hằng...

Cái này rốt cuộc là ý nghĩa gì?" Hoắc Tú Tú nhíu mày, mặt đầy nghi hoặc.

Tần Dã trầm tư một lát rồi nói: "Câu nói này có lẽ đang ám chỉ bí mật của ngôi cổ mộ này, hoặc là chìa khóa để chúng ta rời khỏi đây." Hắc Hạt Tử nhún vai, đùa cợt nói: "Vĩnh hằng?

Chẳng lẽ trong mộ này có thuốc trường sinh bất lão sao?" Bàn Tử lườm hắn một cái: "Cậu đừng có nói nhảm nữa, giờ này rồi còn đùa giỡn." Hạo Thiên Chân đến gần bức tranh cẩn thận quan sát, nói: "Phong cách của bức tranh này rất kỳ lạ, không giống với phong cách hội họa cổ đại chúng ta thường thấy." Tuyết Lỵ Dương gật đầu: "Đúng vậy, hơn nữa nét chữ của hàng chữ này cũng rất độc đáo, dường như không thuộc về bất kỳ triều đại nào đã biết." Tần Dã nói: "Chúng ta phải bắt đầu từ bức tranh này và câu nói này, xem có thể tìm thấy thêm manh mối nào không." Mọi người bắt đầu thảo luận xung quanh bức tranh này.

Hoắc Tú Tú đặt câu hỏi: "Liệu bức tranh này có đang nói cho chúng ta biết, trong ngôi cổ mộ này có thứ gì đó có thể giúp người ta đạt được sinh mệnh vĩnh hằng không?" Bàn Tử lắc đầu: "Tôi nghĩ không thể lắm, làm gì có sinh mệnh vĩnh hằng nào, toàn là lừa người cả thôi." Hạo Thiên Chân suy tư nói: "Có lẽ 'vĩnh hằng' không chỉ là trường sinh bất lão thật sự, mà còn có ý nghĩa khác." Tuyết Lỵ Dương nhìn Tần Dã, hỏi: "Tần Dã, cậu có suy nghĩ gì không?" Tần Dã nhíu mày nói: "Tôi nghĩ chúng ta không thể chỉ hiểu câu nói này theo nghĩa đen. 'Ý nghĩa của sinh mệnh, chính là vĩnh hằng', có lẽ đang ám chỉ một loại vĩnh hằng về tinh thần, hoặc là liên quan đến đặc điểm đặc biệt của ngôi cổ mộ này." Ngay khi họ đang thảo luận sôi nổi, khán giả trong livestream cũng liên tục đưa ra ý kiến của mình.

"Các streamer cố lên!

Tôi nghĩ câu nói này chắc chắn có ý nghĩa sâu xa." "Biết đâu thật sự có thuốc trường sinh bất lão thì sao, hahaha." "Đừng có nghĩ linh tinh nữa, mau mau tìm lối ra đi." Tần Dã nhìn những dòng đạn mạc trong livestream, nói: "Ý kiến của mọi người đều rất có giá trị tham khảo, chúng ta không thể bỏ qua bất kỳ khả năng nào." Họ tiếp tục nghiên cứu bức tranh này, cố gắng tìm ra thêm manh mối.

Đột nhiên, Tần Dã phát hiện mặt sau của bức tranh dường như có một số đường nét hoa văn kỳ lạ.

"Mau nhìn mặt sau của bức tranh!" Tần Dã vội vàng nói.

Mọi người lật bức tranh lại, chỉ thấy mặt sau đầy những đường nét hoa văn phức tạp, trông như một tấm bản đồ.

"Đây là bản đồ sao?" Hoắc Tú Tú kinh ngạc nói.

Tần Dã cẩn thận quan sát những đường nét hoa văn, nói: "Rất có thể, những đường nét này có lẽ đang chỉ dẫn chúng ta đi đến một nơi nào đó." Bàn Tử phấn khích nói: "Vậy chúng ta mau đi theo bản đồ

đi!" Hạo Thiên Chân lại có chút lo lắng: "Nhưng chúng ta không biết bản đồ này có chính xác hay không, lỡ lại là cái bẫy thì sao?" Tuyết Lỵ Dương bình tĩnh nói: "Chúng ta không thể hành động mù quáng, trước tiên hãy phân tích khả năng của bản đồ này." Họ bắt đầu cẩn thận nghiên cứu những đường nét hoa văn trên bản đồ, cố gắng tìm ra một số quy luật.

Sau một hồi nỗ lực, họ phát hiện một số ký hiệu trên bản đồ dường như có liên quan đến những ký hiệu họ đã giải được trong cổ mộ trước đó.

"Xem ra bản đồ này có liên hệ với mật mã ký hiệu chúng ta đã giải trước đó." Tần Dã nói.

Hắc Hạt Tử xoa cằm nói: "Vậy chúng ta cứ đi theo bản đồ, biết đâu có thể tìm thấy lối ra." Mọi người quyết định tin tưởng chỉ dẫn của bản đồ, bắt đầu đi theo lộ tuyến trên bản đồ.

Suốt đường đi, họ vẫn giữ mức độ cảnh giác cao, luôn sẵn sàng đối phó với nguy hiểm có thể xảy ra.

Đi được một lúc, họ đến một hang động lớn.

Trong hang động tràn ngập một luồng khí tức thần bí, trên tường lóe lên ánh sáng kỳ dị.

"Đây là nơi nào?" Hoắc Tú Tú căng thẳng hỏi.

Tần Dã nhìn hang động, nói: "Nơi này rất có thể là điểm mấu chốt trên bản đồ." Họ cẩn thận bước vào hang động, phát hiện ở trung tâm hang động có một đài đá khổng lồ.

Trên đài đá đặt một chiếc hộp cổ xưa.

"Trong chiếc hộp đó sẽ có gì nhỉ?" Bàn Tử tò mò nói.

Hạo Thiên Chân cảnh giác nói: "Cẩn thận, có thể có nguy hiểm."

Tuyết Lỵ Dương tiến lên, cẩn thận quan sát chiếc hộp.

Trên hộp khắc đầy những hoa văn kỳ lạ, tỏa ra một luồng khí tức cổ xưa.

Tần Dã nói: "Chúng ta phải mở chiếc hộp này, xem bên trong có gì." Hắc Hạt Tử lại ngăn hắn lại: "Đừng vội, lỡ bên trong có thứ gì nguy hiểm thì sao?" Tần Dã suy nghĩ một chút, nói: "Chúng ta có thể dùng một số công cụ thăm dò trước." Họ tìm một cây gậy dài, nhẹ nhàng chạm vào chiếc hộp.

Chiếc hộp không có bất kỳ phản ứng nào.

Tần Dã dạn dĩ, hắn từ từ mở chiếc hộp.

Chiếc hộp tỏa ra một luồng sáng dịu nhẹ, bên trong đặt một cuốn sách cổ xưa.

"Đây là sách gì?" Hoắc Tú Tú hỏi.

Tần Dã cầm cuốn sách lên, cẩn thận quan sát.

Trên bìa sách khắc một số chữ viết kỳ lạ, họ đều không nhận ra.

Tần Dã cầm cuốn sách cổ xưa này, mày nhíu chặt.

Hắn có thể cảm nhận được cuốn sách này tỏa ra một luồng khí tức thần bí, dường như đang kể một câu chuyện cổ xưa.

"Chữ trên này chúng ta đều không nhận ra, làm sao đây?" Hoắc Tú Tú lo lắng hỏi.

Tần Dã nhắm mắt lại, tập trung tinh lực, cố gắng kích hoạt năng lực đặc biệt của mình.

Kim chỉ nam của hắn là một năng lực có thể giải đọc chữ viết cổ xưa, trong những cuộc phiêu lưu trước đây đã nhiều lần giúp họ giải khai những bí ẩn.

Trong đầu Tần Dã bắt đầu hiện lên một số ký hiệu và hoa văn kỳ lạ, hắn cố gắng so sánh và phân tích những ký hiệu này với chữ viết trên cuốn sách.

Một lát sau, hắn mở mắt ra, trên mặt lộ ra một tia phấn khích.

"Tôi đại khái biết cuốn sách này viết gì rồi." Tần Dã nói.

Mọi người lập tức vây lại, nóng lòng muốn nghe hắn giải đọc.

Tần Dã hắng giọng, bắt đầu kể: "Cuốn sách này dường như là nhật ký do người xây cổ mộ này để lại.

Trên đó ghi chép lai lịch và mục đích của cổ mộ.

Hóa ra, cổ mộ này được xây dựng để phong ấn một thế lực tà ác hùng mạnh.

Một khi thế lực tà ác này được giải phóng, nó sẽ mang đến tai họa lớn cho thế giới." "Vậy thế lực tà ác này rốt cuộc là gì?" Bàn Tử tò mò hỏi.

Tần Dã tiếp tục nói: "Trong sách không nói rõ, nhưng có đề cập đến một manh mối quan trọng, chính là câu nói chúng ta đã thấy trước đó 'Ý nghĩa của sinh mệnh, chính là vĩnh hằng'.

Câu nói này dường như có mối quan hệ mật thiết với thế lực tà ác này." Tuyết Lỵ Dương nhíu mày nói: "Chẳng lẽ thế lực tà ác này chính là cái gọi là sinh mệnh vĩnh hằng?" Tần Dã gật đầu: "Có khả năng đó.

Người xây cổ mộ này có thể là để ngăn cản mọi người theo đuổi sinh mệnh vĩnh hằng, từ đó tránh cho thế lực tà ác này bị giải phóng." Hạo Thiên Chân lo lắng nói: "Vậy chúng ta bây giờ phải làm sao đây?

Chúng ta đã đến đây, liệu có vô ý kích hoạt thế lực tà ác này không?" Tần Dã bình tĩnh nói: "Chúng ta phải cẩn thận, tiếp tục tìm

kiếm manh mối, xem có cách nào phong ấn triệt để thế lực tà ác này, hoặc tìm thấy cách rời khỏi đây." Hoắc Tú Tú đột nhiên nghĩ ra điều gì đó: "Mọi người nhìn kìa!" Cô chỉ vào một cái hõm bên cạnh đài đá.

"Ở đây có một ngăn bí mật." Bàn Tử nói.

"Ngẫu nhiên vậy sao, vậy có nghĩa là trong ngăn bí mật này chắc chắn có thứ gì đó rồi?" Hạo Thiên Chân cười tủm tỉm nói.

Tần Dã lắc đầu: "Tôi đoán bên trong không có gì quan trọng đâu.

Nếu thật sự có bảo vật, đã sớm bị đạo mộ tặc trộm đi rồi." Mọi người nghe vậy đều thấy rất có lý, thế là mọi người đều đi về phía ngăn bí mật.

Đến trước ngăn bí mật, mọi người đều rướn cổ, cẩn thận xem xét đồ vật trong cái hõm.

"Oa, đây là cái gì vậy, đẹp quá đi." Bàn Tử kinh thán nói.

Chỉ thấy trong cái hõm đặt hai viên đá quý trong suốt tinh xảo, tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Hạo Thiên Chân nói: "Không hổ là nơi ở của quý tộc cổ đại, vậy mà vẫn còn đá quý.

Không chỉ có trân châu mã não, mà ngay cả thủy tinh phỉ thúy cũng có, thật sự quá xa xỉ." Tần Dã cũng chú ý đến đá quý, hắn nói: "Tuy nhiên những viên đá quý này tuy đẹp, nhưng không có giá trị gì.

Tôi đoán khối ngọc này chắc hẳn rất đáng tiền, dù sao nó có màu sắc đẹp như vậy." Bàn Tử nói: "Mặc kệ nó, chúng ta cứ cất đi đã rồi nói sau." Tần Dã liếc hắn một cái, sau đó nói: "Khoan đã." "Sao vậy?" Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

Tần Dã nói: "Khối ngọc này tuy đẹp, nhưng lại chưa được điêu khắc qua.

Mọi người nhìn hoa văn trên đó, dường như là mới thêm vào." "Chẳng lẽ đây không phải là ngọc bình thường?" Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

Tần Dã gật đầu: "Rất có thể.

Nhưng tôi đoán đây không phải là vật từ thời cổ đại, vì hoa văn trên đó không thuộc phong cách của bất kỳ vương triều cổ đại nào." "Vậy sao?" Tần Dã nhìn những người khác.

Bàn Tử nói: "Mấy cậu nói làm sao?

Tôi ủng hộ cậu." "Tôi đồng ý." Hoắc Tú Tú không chút do dự chọn ủng hộ.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Vì cậu đã quyết định rồi, vậy tôi cũng sẽ làm theo cậu." Tần Dã gật đầu: "Tốt!

Vậy chúng ta bây giờ lấy viên đá quý này ra, rồi rời khỏi đây." Tần Dã lấy viên đá quý ra, đưa cho Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương đeo khẩu trang, đeo viên đá quý trước ngực.

Chương 295

“Xong rồi!

Hoàn thành đại công!

Bây giờ chúng ta mau chóng rời đi thôi.” Tần Dã thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ.

Bàn Tử nói: “Không cần vội đâu.

Mấy cậu nhìn xung quanh đài đá kìa, nhiều đồ đồng quá.” Mọi người cẩn thận nhìn, phát hiện xung quanh đài đá xếp ngay ngắn từng hàng đồ đồng.

“Trời ơi, vậy mà có nhiều đồ đồng như vậy!” Bàn Tử kinh hô.

“Những thứ này đáng giá liên thành đó!” Hạo Thiên Chân hai mắt sáng rực nói.

Tần Dã nói: “Chủ nhân ngôi cổ mộ này là ai, chúng ta tạm thời vẫn chưa biết.

Nhưng nhìn từ kiểu dáng của những đồ đồng này, chắc hẳn là một vị hoàng đế hoặc thủ lĩnh của một bộ lạc nào đó.” Mọi người đều tán đồng với phán đoán của Tần Dã.

“Vậy chúng ta xử lý những đồ đồng này như thế nào?” Tuyết Lỵ Dương hỏi.

“Đương nhiên là vận chuyển hết về trong nước bán đi, đổi thành đô la Mỹ!

Hahaha...” Bàn Tử vui vẻ cười lớn.

“Bàn Tử, cậu nghĩ chuyện tốt đẹp gì thế?

Chúng ta đâu có hiểu công nghệ của những đồ đồng này, làm sao

mà làm?" Hạo Thiên Chân khinh bỉ liếc hắn một cái.

Bàn Tử đơ ra một chút, ngượng ngùng gãi gãi mũi, không dám phản bác lời của Hạo Thiên Chân.

Tần Dã trầm tư một lát, nói: "Vì là lăng tẩm hoàng thất, những thứ này nhất định có biện pháp bảo vệ chuyên môn.

Tôi thì có thể lợi dụng cơ quan phá hủy những đồ đồng này, nhưng muốn phá hủy chúng nhanh chóng e rằng có chút khó khăn." Tuyết Lỵ Dương hỏi: "Cần tôi giúp không?

Tôi biết sử dụng cơ quan thuật." "Tuyệt vời quá, cậu đã giúp ích rất nhiều!" Hạo Thiên Chân vỗ vai Tuyết Lỵ Dương.

"Đừng nói nhảm nữa, vẫn là mau chuẩn bị đi.

Tranh thủ bây giờ thời gian dư dả, tôi sẽ bố trí một số cơ quan đơn giản trước.

Mấy cậu phụ trách công việc vận chuyển." "Được thôi." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đáp lời.

Sau đó, Tần Dã thiết kế cơ quan xung quanh, Hoắc Tú Tú thì cùng Tuyết Lỵ Dương nghiên cứu công nghệ đồ đồng, cố gắng làm cho tinh xảo hơn một chút.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thì bắt đầu khuân vác đồ đồng đi, đóng gói xong thì nhét vào ba lô.

Ba người bận rộn một hồi, cuối cùng cũng thu dọn xong đồ đồng, chỉ còn lại viên đá quý đó.

Tần Dã nói: "Bàn Tử, lấy viên đá quý xuống." "À." Bàn Tử làm theo lấy viên đá quý xuống.

Tần Dã nói: "Cậu cầm trước đi." Bàn Tử mặt đầy nghi hoặc nhìn Tần Dã: "Cậu làm gì vậy?

Tôi đâu có thích mấy thứ đồ kim cương các loại, giữ nó làm gì?" "Tôi có việc dùng." Tần Dã bình thản nói.

"Mẹ kiếp!" Bàn Tử không nhịn được chửi tục, "Cậu mà có việc dùng, thì đừng có đưa cho tôi.

Tôi đâu có dùng đến kim cương, tôi không như cậu, hào phóng với con gái như vậy." Hạo Thiên Chân bên cạnh trêu chọc: "Cậu đừng có cứng miệng nữa, vừa nãy tôi nghe cậu la lối ầm ĩ lắm mà." Bàn Tử cười hắc hắc nói: "Đó là vì mấy cậu chưa từng chứng kiến sự lợi hại của tôi!" Bàn Tử nói xong vác ba lô lên vai, rồi sải bước đi về phía trước.

Tần Dã nhắc nhở: "Ghi nhớ những gì tôi vừa dạy cậu, tuyệt đối không được tùy tiện chạm vào đồ đồng, càng không được chạm vào cơ quan trên tường.

Nếu không tất cả chúng ta đều gặp nguy hiểm." Bàn Tử quay đầu lườm Tần Dã một cái: "Cậu đúng là lắm lời!" Tần Dã đảo mắt, lười để ý đến hắn.

Tần Dã ba người đi dọc theo hành lang ra ngoài, rất nhanh đã đến cuối thông đạo, lối ra ở ngay phía sau cánh cửa đá không xa.

"Lối ra ở ngay đây rồi." Hạo Thiên Chân nói.

Tần Dã gật đầu, sau đó dẫn đầu đi ra ngoài.

Bên ngoài vẫn là đại sảnh trống trải của cổ mộ.

Ở trung tâm đại sảnh đặt một pho tượng.

Tần Dã nghiêm túc quan sát pho tượng này.

Pho tượng vô cùng to lớn hùng vĩ, là hình ảnh một chiến sĩ mặc áo giáp, tay cầm binh khí.

"Đây là...

Đường Võ Đức?" Tần Dã nheo mắt nói: "Không sai, chính là Đường Võ Đức.

Đây là pho tượng Đường Võ Đức thời còn trẻ." "Vậy có nghĩa đây là mật thất mộ Đường Võ Đức sao?" Bàn Tử kích động nói.

"Trời đất ơi!" Bàn Tử sợ đến mức suýt nhảy dựng lên, "Chúng ta vậy mà lại vào ngôi mộ này, còn khai quật mật thất của người ta, mẹ ơi, tôi chết chắc rồi..." Tần Dã liếc hắn một cái: "Cậu nghĩ nhiều rồi.

Lăng mộ của Đường Thái Tông Lý Thế Dân căn bản không ở đây, cho nên đây không phải là mật thất mộ của hoàng tộc họ Lý.

Hơn nữa, tôi vừa kiểm tra rồi, đồ tùy táng của Đường Thái Tông Lý Thế Dân đã sớm bị đạo mộ tặc trộm sạch sành sanh rồi." Bàn Tử lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tần Dã tiếp tục nói: "Mộ huyệt của Đường Võ Đức là do Tùy Dương Đế Lý Uyên sai người xây dựng." "Tùy Dương Đế?

Cậu nói là đoạn lịch sử Ngũ Hồ Loạn Hoa cuối thời Tùy đúng không?" Bàn Tử hỏi.

Tần Dã gật đầu: "Không sai.

Mật thất mộ của Đường Võ Đức được xây dựng theo sở thích thi từ ca phú của ông lúc sinh thời.

Nếu không bị người ta đạo mộ, ông chắc chắn sẽ rất vui mừng." Tần Dã chỉ vào pho tượng Đường Võ Đức nói: "Mấy cậu nhìn đi, hai bên trái phải của pho tượng Đường Võ Đức lần lượt là các danh hào nổi tiếng thời Đường Mao Khải, Ngụy Chinh và Từ Giai.

Ba người này đều là Quốc sư Đại Đường.

Ngoài ra, quan quách của Đường Võ Đức nằm ở vị trí chính đối diện cửa lớn.

Cũng có nghĩa là hài cốt của Đường Võ Đức được chôn cất ở vị trí ngay cửa chính.

Cho nên đây là lăng mộ Đường Võ Đức không thể chạy thoát." "Thì ra là vậy.

Không hổ là thi tiên, họa thánh và tể tướng, mộ huyệt như vậy quả thực khá phù hợp với thân phận của họ." Bàn Tử gật đầu nói.

"Thôi được rồi!" Tần Dã sốt ruột nói, "Chúng ta vẫn là mau chóng làm xong việc này đi, kẻo đêm dài lắm mộng." "Đó là tự nhiên." Bàn Tử cười hì hì nói.

Sau đó Tần Dã bắt đầu bố trí bẫy xung quanh, đồng thời bôi thuốc độc lên tường.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân ở bên cạnh hỗ trợ.

Sau nửa giờ nỗ lực, Tần Dã đã bố trí hơn chục cái bẫy, đủ để Bàn Tử và những người khác rút lui an toàn.

Tần Dã nói: "Được rồi, chúng ta có thể xuất phát rồi." Ba người lập tức chạy về phía cửa mộ thất.

Vừa bước ra khỏi cửa lớn mộ thất, một luồng ánh nắng mặt trời chói chang ập thẳng vào mặt.

Ánh sáng chói lóa khiến mọi người không kìm được giơ tay che nắng.

Đợi mắt thích nghi với ánh sáng, họ phát hiện mình đã đến trên một bình đài bên ngoài mộ thất, cách bình đài không xa có một cánh cửa sắt lớn và nặng nề.

Cánh cửa sắt lớn đóng chặt, trên đó viết hai chữ: "Hoàng Tuyền Lộ".

"Mẹ ơi!

Hoàng Tuyền Lộ!" Bàn Tử hoảng hốt kêu lên.

Tần Dã nói: "Không cần lo lắng, cánh cửa sắt này chỉ là che mắt, chỉ dùng một sợi xích khóa lại, ngăn đạo mộ tặc lầm lỡ xông vào.

Chúng ta cứ trực tiếp mở cửa lớn là được." Tần Dã đưa tay nắm lấy sợi xích, kết quả không hề nhúc nhích.

Tần Dã nhíu mày, trong lòng thầm nghĩ: Sợi xích này lại kiên cố như vậy, xem ra mọi chuyện không đơn giản như thế.

Bàn Tử bên cạnh sốt ruột giậm chân: "Cái này phải làm sao đây?

Chẳng lẽ chúng ta cứ bị kẹt ở đây sao." Hạo Thiên Chân cũng lộ vẻ lo lắng: "Tần Dã, cậu nghĩ thêm cách nào đi, cánh cửa này mà không mở được, chúng ta sẽ gặp rắc rối lớn đó." Tần Dã trầm mặc một lát, sau đó nói: "Đừng vội, chúng ta tìm xung quanh xem có manh mối nào khác không." Ba người bắt đầu cẩn thận tìm kiếm xung quanh bình đài.

Tuyết Lỵ Dương và Hoắc Tú Tú cũng đã chạy đến, nhìn thấy cánh cửa sắt đóng chặt, Tuyết Lỵ Dương hỏi: "Chuyện gì xảy ra vậy?" Tần Dã đơn giản kể lại tình hình, sau đó mọi người cùng nhau tham gia vào đội ngũ tìm kiếm manh mối.

"Mọi người nhìn kìa, ở đây có một ký hiệu kỳ lạ." Hoắc Tú Tú đột nhiên kêu lên.

Chương 296

Mọi người vội vàng vây lại, chỉ thấy trên một tảng đá ở rìa bình đài khắc một ký hiệu thần bí, trông như một loại totem cổ xưa.

"Cái này có ý nghĩa gì?" Bàn Tử gãi đầu.

Tần Dã cẩn thận quan sát ký hiệu, suy tư một lúc rồi nói: "Tôi cũng không chắc, nhưng ký hiệu này có thể liên quan đến việc mở cánh cửa sắt." Tuyết Lỵ Dương nói: "Có lẽ chúng ta có thể tìm thêm manh mối trong mật thất mộ Đường Võ Đức, xem có ghi chép nào liên quan đến ký hiệu này không." Mọi người đều thấy có lý, thế là lại quay lại mộ thất.

Họ cẩn thận tìm kiếm trong mộ thất, không bỏ qua bất kỳ ngóc ngách nào.

"Ở đây có một bức bích họa!" Hạo Thiên Chân kêu lên.

Mọi người đến trước bức bích họa, chỉ thấy trên bích họa miêu tả cảnh Đường Võ Đức dẫn binh sĩ chinh chiến.

Ở góc bức tranh, xuất hiện ký hiệu thần bí đó.

"Xem ra ký hiệu này quả thực có liên quan đến Đường Võ Đức." Tần Dã nói.

Họ tiếp tục nghiên cứu bích họa, hi vọng có thể tìm ra cách mở cánh cửa sắt.

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương phát hiện một số chi tiết trên bích họa dường như đang ám chỉ điều gì đó.

"Mọi người nhìn kìa, hình dạng vũ khí mà những binh sĩ này cầm trong tay rất kỳ lạ, dường như có mối liên hệ nào đó với ký hiệu kia." Tuyết Lỵ Dương chỉ vào bích họa nói.

Tần Dã cẩn thận quan sát những vũ khí đó, đột nhiên mắt sáng rực: "Tôi hiểu rồi, ký hiệu này có thể là một loại mật mã, và trình tự sắp xếp của những vũ khí này chính là manh mối của mật mã." Mọi người theo suy nghĩ của Tần Dã, bắt đầu phân tích trình tự sắp xếp vũ khí trên bích họa.

Sau một hồi nỗ lực, cuối cùng họ cũng giải được mật mã.

Tần Dã phấn khích nói: "Đi thôi, chúng ta đi thử mật mã." Mọi người lại đến trước cánh cửa sắt, Tần Dã theo trình tự mật mã đã giải được xoay vòng tròn trên sợi xích sắt.

Cùng với một tiếng vang nhẹ, sợi xích sắt vậy mà thật sự đã nới lỏng.

Bàn Tử vui vẻ kêu lên: "Hahaha, Tần Dã, cậu lợi hại quá!" Mọi người đồng lòng kéo cánh cửa sắt ra, một luồng khí tức cũ kỹ ập thẳng vào mặt.

Phía sau cánh cửa là một thông đạo dài, hai bên tường thông đạo khắc đầy những hoa văn và chữ viết kỳ lạ.

"Đây là nơi nào?" Hoắc Tú Tú tò mò hỏi.

Tần Dã nói: "Không biết, nhưng chúng ta phải cẩn thận, ở đây có thể ẩn chứa nhiều nguy hiểm hơn." Họ cẩn thận bước vào thông đạo, vừa đi vừa quan sát những hoa văn và chữ viết trên tường.

Những hoa văn và chữ viết này dường như đang kể một câu chuyện cổ xưa, nhưng họ nhất thời vẫn chưa thể hoàn toàn hiểu được.

Đi được một đoạn, thông đạo trở nên ngày càng hẹp, không khí cũng trở nên căng thẳng hơn.

"Sao tôi lại cảm thấy có gì đó không ổn vậy." Bàn Tử căng thẳng nói.

Hạo Thiên Chân cũng gật đầu: "Tôi cũng có cảm giác này, như có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm vào chúng ta." Tần Dã dừng bước, cẩn thận lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Đột nhiên, hắn nghe thấy một tiếng bước chân rất nhẹ.

"Có người!" Tần Dã nói nhỏ.

Mọi người lập tức cảnh giác, nhìn quanh.

Lúc này, một bóng đen vụt qua từ cuối thông đạo.

"Đuổi theo!" Tần Dã không chút do dự nói.

Họ đuổi theo bóng đen, bóng đen có tốc độ rất nhanh, di chuyển tự do trong thông đạo hẹp.

Tần Dã và những người khác bám sát không rời, dần dần, họ phát hiện mình đã đến một hang động lớn.

Trong hang động tràn ngập một luồng khí tức thần bí, xung quanh bày rất nhiều cổ vật.

Ở trung tâm hang động, có một đài đá khổng lồ, trên đài đá đặt một cuốn sách cổ xưa.

"Đó là gì?" Bàn Tử chỉ vào đài đá hỏi.

Tần Dã cẩn thận đến gần đài đá, cầm cuốn sách đó lên.

Trên bìa sách khắc một số chữ viết kỳ lạ, hắn lật sách ra, nội dung bên trong khiến hắn kinh ngạc.

"Đây là một cuốn sách bí mật về cổ mộ Quan Vũ!" Tần Dã nói.

Mọi người vây lại, cùng nhau nhìn nội dung trong sách.

Hóa ra, ngôi cổ mộ này không chỉ là lăng mộ Đường Võ Đức, mà còn ẩn chứa một bí mật lớn.

Bí mật này liên quan đến một sức mạnh thần bí, được cho là có

thể thay đổi tiến trình lịch sử.

“Cái này cũng quá khoa trương rồi.” Bàn Tử nói.

Tần Dã nói: “Mặc kệ có khoa trương hay không, chúng ta bây giờ đã dấn thân vào chuyện này, phải cẩn thận đối phó.” Họ tiếp tục đọc sách, hi vọng có thể tìm thấy thêm manh mối.

Trong sách đề cập, để giải khai bí mật này, cần phải tìm thấy ba món bảo vật, và ba món bảo vật này lần lượt được giấu ở những nơi khác nhau trong cổ mộ.

“Xem ra nhiệm vụ của chúng ta còn rất gian nan đó.” Hạo Thiên Chân nói.

Tần Dã gật đầu: “Đúng vậy, nhưng chúng ta không có đường lui, chỉ có thể tiếp tục tiến lên.” Họ quyết định đi theo manh mối trong sách để tìm kiếm ba món bảo vật.

Trong quá trình tìm kiếm, họ gặp phải đủ loại nguy hiểm và thử thách.

Có một lần, họ vô ý chạm vào một cơ quan, suýt nữa bị tảng đá lớn rơi xuống đè trúng.

“May mà thoát chết!” Hoắc Tú Tú vẫn còn sợ hãi nói.

Tần Dã nói: “Mọi người nhất định phải cẩn thận, những cơ quan này đều vô cùng nguy hiểm.” Họ tiếp tục tiến lên, cuối cùng cũng tìm thấy món bảo vật đầu tiên.

Món bảo vật này là một miếng ngọc bội cổ xưa, trên ngọc bội khắc một số hoa văn thần bí.

“Đây chính là món bảo vật đầu tiên sao?” Bàn Tử hỏi.

Tần Dã cẩn thận quan sát ngọc bội, nói: “Chắc là vậy, chúng ta mau đi tìm món bảo vật thứ hai.” Họ cầm ngọc bội, tiếp tục thăm dò

trong cổ mộ.

Thông đạo quanh co khúc khuỷu, các bức tường xung quanh dường như đang tỏa ra một luồng khí tức quỷ dị.

“Tần Dã, cậu nói món bảo vật thứ hai sẽ ở đâu?” Hạo Thiên Chân nhíu mày hỏi.

Tần Dã trầm tư một lát, nói: “Căn cứ vào manh mối trong sách, chắc hẳn ở một nơi khá ẩn kín.

Chúng ta phải chú ý hơn đến các chi tiết xung quanh.” Họ cẩn thận bước đi, mỗi bước đều tràn đầy cảnh giác.

Đột nhiên, Bàn Tử chân trượt một cái, suýt ngã.

“Bàn Tử, cậu cẩn thận một chút!” Hoắc Tú Tú vội vàng đỡ hắn.

Bàn Tử ngượng ngùng cười: “Hì hì, không sao, chỗ này hơi trơn.” Ngay lúc đó, họ nghe thấy một tiếng nước chảy yếu ớt.

Tần Dã dừng bước, cẩn thận lắng nghe.

“Mọi người nghe này, có tiếng nước chảy.” Tần Dã nói.

Mọi người đều im lặng, quả nhiên nghe thấy tiếng nước chảy yếu ớt đó.

Họ đi theo hướng âm thanh, phát hiện một bên thông đạo có một cái hang nhỏ, tiếng nước chảy chính là từ bên trong truyền ra.

Tần Dã thò đầu vào hang nhìn, bên trong tối đen như mực.

Hắn lấy đèn pin ra, chiếu vào bên trong, phát hiện có một thông đạo hẹp, trên mặt đất thông đạo có dòng nước chảy nông.

“Xem ra chúng ta phải đi từ đây.” Tần Dã nói.

Bàn Tử có chút do dự: “Cái này có được không?

Lỡ bên trong có nguy hiểm gì thì sao?” Tuyết Lỵ Dương nói:

“Chúng ta đã không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể thử xem sao.” Mọi người cẩn thận bước vào thông đạo trong hang.

Thông đạo rất hẹp, chỉ có thể đi từng người một.

Họ xếp thành hàng, từ từ tiến về phía trước.

Đi được một đoạn, thông đạo trở nên rộng rãi hơn một chút, dòng nước cũng trở nên sâu hơn.

Đột nhiên, họ nghe thấy một âm thanh kỳ lạ, như tiếng kêu của một sinh vật nào đó.

“Tiếng gì vậy?” Hạo Thiên Chân căng thẳng hỏi.

Chương 297

Tần Dã làm một động tác cấm khẩu, ra hiệu mọi người im lặng.

Họ dừng bước, cẩn thận lắng nghe âm thanh đó.

Âm thanh ngày càng gần, tim họ cũng đập càng lúc càng nhanh.

Ngay lúc đó, một bóng đen từ dưới nước lao ra, vồ lấy họ.

Tần Dã phản ứng nhanh chóng, lập tức giơ vũ khí trong tay lên, chặn đứng đòn tấn công của bóng đen.

Mọi người nhìn kỹ, hóa ra là một con thủy quái khổng lồ.

Thủy quái có hình thù kỳ dị, toàn thân phủ đầy vảy, mắt tỏa ra ánh sáng đỏ rực.

"Cái thứ quỷ quái gì thế này?" Bàn Tử kinh hãi kêu lên.

Tần Dã bình tĩnh nói: "Mọi người cẩn thận, con thủy quái này rất lợi hại." Thủy quái không ngừng tấn công họ, họ chỉ có thể vừa né tránh, vừa tìm cơ hội phản công.

Trong trận chiến, họ phát hiện điểm yếu của thủy quái là đôi mắt.

"Tấn công vào mắt nó!" Tần Dã hét lớn.

Mọi người đều hướng về phía mắt thủy quái phát động tấn công.

Sau một hồi chiến đấu kịch liệt, thủy quái cuối cùng cũng bị họ đánh bại.

"Phù, cuối cùng cũng giải quyết xong rồi." Hoắc Tú Tú thở phào nhẹ nhõm.

Họ tiếp tục tiến lên, cuối cùng cũng đến một đại sảnh rộng rãi.

Trên tường đại sảnh khắc đầy những hoa văn kỳ lạ, trên mặt đất

có một hồ nước lớn.

"Đây là nơi nào?" Bàn Tử hỏi.

Tần Dã quan sát đại sảnh, nói: "Nơi này có thể chính là nơi giấu món bảo vật thứ hai." Họ tìm kiếm khắp đại sảnh, cuối cùng ở trung tâm hồ nước phát hiện một đài đá, trên đài đá đặt một chiếc hộp.

Tần Dã cẩn thận đi đến bên cạnh đài đá, mở chiếc hộp.

Trong hộp đặt một viên châu báu trong suốt tinh xảo.

"Đây chính là món bảo vật thứ hai sao?" Hạo Thiên Chân hỏi.

Tần Dã cẩn thận quan sát viên châu báu, nói: "Chắc là vậy.

Viên châu báu này trông rất bất thường." Họ cầm viên châu báu, chuẩn bị rời khỏi đại sảnh.

Ngay lúc đó, bức tường đại sảnh đột nhiên bắt đầu rung chuyển, một số tảng đá từ trên rơi xuống.

"Không ổn, chỗ này sắp sập rồi!" Tuyết Lỵ Dương hét lên.

Mọi người vội vàng chạy về phía lối ra.

Trong quá trình bỏ chạy, họ không ngừng né tránh những tảng đá rơi xuống.

Cuối cùng, họ chạy ra khỏi đại sảnh, đến một thông đạo.

"May mà thoát chết!" Hoắc Tú Tú vẫn còn sợ hãi nói.

Tần Dã nói: "Chúng ta phải mau chóng tìm thấy món bảo vật thứ ba, rồi rời khỏi đây." Họ tiếp tục tìm kiếm món bảo vật thứ ba trong cổ mộ.

Trong quá trình tìm kiếm, họ lại gặp phải rất nhiều nguy hiểm và thử thách.

Có một lần, họ bước vào một căn phòng đầy khí độc, suýt nữa bị

ngộ độc mà chết.

"Trong cổ mộ này sao lại có nhiều nguy hiểm như vậy?" Bàn Tử than vãn.

Tần Dã nói: "Đây là những cái bẫy mà chủ nhân cổ mộ đã thiết lập để bảo vệ bí mật.

Chúng ta phải càng cẩn thận hơn." Họ cuối cùng cũng tìm thấy món bảo vật thứ ba, là một chiếc chìa khóa cổ xưa.

"Đây chính là món bảo vật thứ ba sao?" Hạo Thiên Chân hỏi.

Tần Dã nói: "Chắc là vậy.

Chiếc chìa khóa này có thể là chìa khóa để mở một nơi quan trọng nào đó." Họ cầm ba món bảo vật, quay trở lại hang động nơi lần đầu tiên phát hiện cuốn sách cổ xưa đó.

Tần Dã đặt ba món bảo vật lên đài đá, theo chỉ dẫn trong sách, bắt đầu thao tác.

Cùng với một luồng sáng lóe lên, một thông đạo xuất hiện trên đài đá.

"Đây chính là thông đạo dẫn đến nơi bí mật sao?" Tuyết Lỵ Dương hỏi.

Tần Dã nói: "Chắc là vậy.

Chúng ta đi vào xem sao." Họ bước vào thông đạo, cuối thông đạo là một căn phòng khổng lồ.

Trong phòng có một quả cầu thủy tinh khổng lồ, quả cầu thủy tinh tỏa ra ánh sáng thần bí.

"Đây chính là sức mạnh thần bí đó sao?" Bàn Tử hỏi.

Tần Dã nhìn quả cầu thủy tinh, nói: "Có thể là vậy.

Nhưng chúng ta không biết sức mạnh này rốt cuộc là gì, cũng không biết nó sẽ mang lại hậu quả gì." Họ vây quanh quả cầu thủy tinh, suy nghĩ về bước tiếp theo.

Ngay lúc đó, trong phòng đột nhiên vang lên một giọng nói.

"Các ngươi đã tìm thấy ba món bảo vật, bây giờ các ngươi có một lựa chọn.

Hoặc là lợi dụng sức mạnh này để thay đổi lịch sử, hoặc là vĩnh viễn phong ấn sức mạnh này." Mọi người chìm vào trầm tư.

Hạo Thiên Chân nói: "Thay đổi lịch sử?

Cái này nguy hiểm quá." Tuyết Lỵ Dương cũng nói: "Đúng vậy, chúng ta không biết thay đổi lịch sử sẽ mang lại hậu quả gì." Tần Dã suy nghĩ một lúc, nói: "Chúng ta không thể dễ dàng thay đổi lịch sử.

Sức mạnh này quá cường đại, chúng ta không biết nó sẽ mang lại tai họa gì.

Chúng ta nên phong ấn nó." Mọi người đều đồng ý với quyết định của Tần Dã.

Họ bắt đầu nghiên cứu cách phong ấn sức mạnh thần bí này.

"Tần Dã, cậu nghĩ chúng ta nên làm gì để phong ấn quả cầu thủy tinh này?" Tuyết Lỵ Dương hỏi.

Tần Dã nhíu mày suy tư một lúc, nói: "Trong sách chắc hẳn có ghi chép về phương pháp phong ấn, chúng ta tìm kỹ lại xem." Mọi người lại lật cuốn sách cổ xưa ra, nghiêm túc tra cứu những manh mối liên quan đến phong ấn.

Sau một hồi nỗ lực, cuối cùng họ cũng tìm thấy những ghi chép liên quan.

"Theo như sách nói, chúng ta cần đặt ba món bảo vật vào vị trí cụ

thể, sau đó niệm một đoạn chú ngữ, mới có thể phong ấn sức mạnh này." Tần Dã nói.

"Chú ngữ?

Cái này hơi khó rồi, chúng ta ai cũng không biết chú ngữ đó là gì mà." Bàn Tử gãi đầu.

Hạo Thiên Chân nói: "Có lẽ chúng ta có thể tìm thấy manh mối từ bích họa hoặc những nơi khác." Thế là, họ lại một lần nữa quay trở lại cổ mộ, tìm kiếm khắp nơi những manh mối có thể liên quan đến chú ngữ.

Trong một góc, họ phát hiện một số ký hiệu kỳ lạ, những ký hiệu này có chút tương tự với một số hoa văn trong sách.

"Những ký hiệu này có lẽ chính là chú ngữ sao?" Hoắc Tú Tú đoán.

Tần Dã cẩn thận quan sát những ký hiệu này, nói: "Có khả năng, chúng ta thử giải đọc xem sao." Họ bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu những ký hiệu này, sau một hồi nỗ lực, cuối cùng cũng giải được ý nghĩa của chúng.

Hóa ra, những ký hiệu này quả thực là một đoạn chú ngữ.

"Tuyệt vời quá, chúng ta mau quay lại phong ấn quả cầu thủy tinh thôi." Bàn Tử phấn khích nói.

Họ quay trở lại cổ mộ, mở sách cổ ra, xé một bức bích họa bên trong và khắc chú ngữ lên đó.

Mục đích duy nhất là để ngăn quả cầu thủy tinh bị phá hủy. "Vậy là an toàn rồi sao?" Hoắc Tú Tú nhìn bức bích họa hỏi.

Hạo Thiên Chân đáp: "Chắc là không thành vấn đề nữa đâu." Tần Dã nói: "Tôi nghĩ chúng ta có thể về nghỉ ngơi rồi.

Sáng mai lại đến đây xem còn cơ hội nào không." Họ quay trở lại hang động trước đó, rồi nằm xuống đất ngủ.

Chương 298

Tối hôm đó, từ trong cổ mộ vọng ra những âm thanh quỷ dị, tựa như tiếng quỷ khóc sói gào. "Chuyện gì thế này?" Cả nhóm giật mình tỉnh giấc, đứng dậy.

Bàn Tử mặt tái mét, run rẩy nói: "Tôi, tôi nghe thấy... có quỷ kêu... có quỷ kêu..." "Đừng sợ, đây là mộ thất, làm sao có quỷ được." Hạo Thiên Chân nói. "Thật sự là tiếng quỷ kêu.

Tôi vừa nãy còn nghe thấy tiếng nước chảy!" Bàn Tử kinh hãi nói.

Hạo Thiên Chân nói: "Chúng ta cứ ra ngoài trước đã, tôi luôn cảm thấy nơi này có gì đó không đúng." Cả nhóm bước ra khỏi hang động, bên ngoài tối đen như mực. "Chúng ta đi lạc đường rồi." Tuyết Lỵ Dương nói. "Đi lạc đường rồi sao?" Mọi người đều giật mình. "Chúng ta cứ rời đi trước đã." Hạo Thiên Chân đề nghị.

Thế là, cả nhóm rời khỏi hang động, men theo sườn núi từ từ đi xuống.

Tần Dã nói: "Không ổn rồi.

Càng đi xuống càng nóng, tôi sắp chịu không nổi nữa." Hoắc Tú Tú nói: "Phải đó.

Tôi cũng chịu không nổi.

Nơi này quá tà môn." Hạo Thiên Chân nói: "Chúng ta cứ quay lại đi, đợi mặt trời mọc rồi tính." "Nhưng chúng ta đã mất phương hướng rồi." Tuyết Lỵ Dương nói.

Tần Dã nói: "Chúng ta cứ quay lại trước đã.

Nếu mặt trời mọc, chúng ta sẽ theo đường cũ mà trở về." Họ lại quay trở lại cổ mộ.

Lúc này, trong cổ mộ vẫn âm u đáng sợ, khiến người ta sởn gai ốc. "Bây giờ chúng ta phải làm sao?" Tuyết Lỵ Dương hỏi.

Cô ấy rất sợ hãi.

Tần Dã nói: "Đã đến đây rồi, không thể bỏ dở giữa chừng được." Hoắc Tú Tú nói: "Vậy được, tối nay chúng ta sẽ ở đây canh gác." Cả nhóm đều ngồi xuống, mỗi người tìm một tảng đá để tựa vào.

Tuyết Lỵ Dương ngồi xuống cạnh Tần Dã, hai người vai kề vai trò chuyện.

Cô ấy đột nhiên ôm chặt eo Tần Dã, cả người tựa sát vào hắn.

Bộ ngực mềm mại của cô ấy ghì sát vào cánh tay Tần Dã, khiến hắn hơi nhồn nhột. "Tần Dã, sao anh không để ý đến em?" Tuyết Lỵ Dương nói. "Chúng ta cứ nghỉ ngơi một lát đi." Tần Dã nói.

Lời hắn vừa dứt, thì nghe thấy một tiếng "Rắc!" giòn tan, hắn cúi đầu nhìn xuống, phát hiện tấm ván đá dưới chân mình đã nứt ra một khe.

Tuyết Lỵ Dương lập tức nép vào lòng hắn.

Tần Dã vội vàng ôm chặt cô ấy. "Đừng lo lắng, có tôi đây!" Hắn khẽ an ủi.

Đúng lúc này, từ khe nứt của tấm ván đá bốc lên một luồng lửa, chiếu sáng cả hang động thành màu đỏ.

Ngay sau đó, vô số tia lửa từ khe nứt tuôn ra. "Lửa... lửa..." Bàn Tử lắp bắp nói, thân thể không kìm được mà run rẩy. "Đừng sợ, ngọn lửa này không làm hại được chúng ta!" Tuyết Lỵ Dương vội vàng trấn an hắn.

Sau đó, ngọn lửa nhanh chóng lan tràn khắp hang động, bao phủ lấy họ. "A... mắt tôi, mắt tôi..." Một trận đau đớn kịch liệt truyền đến

từ mí mắt, khiến Tần Dã gần như sụp đổ.

Tuyết Lỵ Dương cũng nước mắt chảy dài, không ngừng kêu gào: "Cứu mạng!" Tiếng lửa cháy vô cùng chói tai, khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương đột nhiên hét lên một tiếng: "A!" Cô ấy mở mắt ra, nhìn rõ môi trường xung quanh, lập tức buông Tần Dã ra, lùi về phía sau.

Tần Dã cũng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, sợ đến mức suýt ngất xỉu. "Mẹ ơi!" Hắn hét lớn một tiếng.

Chỉ thấy xung quanh họ toàn là những con côn trùng trắng dày đặc, có con đang gặm nhấm vách đá, có con thì đang nhìn chằm chằm vào họ. "A!" Hoắc Tú Tú và Hạo Thiên Chân phát ra tiếng kêu kinh hãi.

Chân họ run lẩy bẩy, gần như khuỵu xuống. "Cái thứ gì thế này!" Hạo Thiên Chân kinh hoàng gào lên.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Đừng động đậy, chúng sẽ không cắn các cậu đâu." "Đừng chạm vào chúng!

Tuyệt đối đừng chạm vào chúng." Sau khi Tuyết Lỵ Dương nói xong, những con côn trùng đó lập tức quay đầu lại, tiếp tục gặm nhấm vách đá.

Hoắc Tú Tú và Hạo Thiên Chân thấy vậy, liền thở phào nhẹ nhõm. "Mẹ ơi... thật sự có côn trùng!" Hai người họ sợ đến mức vã mồ hôi lạnh, mặt tái nhợt, hai tay bịt chặt miệng, cố gắng không phát ra tiếng động.

Tần Dã lại nói: "Chúng ta nhanh rời khỏi nơi này đi, nơi đây chắc chắn không đơn giản." Cả nhóm đều đồng ý, thế là một đám người cuống cuồng chạy ra khỏi hang động.

Ra khỏi hang động, họ thở phào một hơi. "Đây là đâu?" Bàn Tử

hỏi. "Không biết.

Chỉ mong chúng ta đừng gặp ma." Tuyết Lỵ Dương vẫn còn kinh hồn chưa định. "Chúng ta cứ ra khỏi hang động trước đã." Hoắc Tú Tú đề nghị. "Được." Cả nhóm đồng tình.

Họ lại quay trở lại hang động.

Đúng lúc này, từ sâu trong hang động vọng ra một trận ầm ầm.

Dường như có thứ gì đó khổng lồ đang bò.

Hoắc Tú Tú kinh ngạc nói: "Các cậu nghe này, có tiếng động từ sâu trong hang động!" Cả nhóm đều nghe thấy tiếng gầm rú dữ dội, như sấm sét giận dữ, khiến tất cả mọi người đều sởn tóc gáy. "Chẳng lẽ thật sự có quỷ?" Tuyết Lỵ Dương kinh hãi nói. "Đừng suy nghĩ lung tung, trên đời căn bản không có quỷ." Tần Dã nói.

Dù hắn nói vậy, nhưng nội tâm lại ẩn ẩn cảm thấy bất an, dường như thật sự có quỷ. "Không ổn!" Hạo Thiên Chân kinh hãi kêu lên. "Sao thế?" Tần Dã hỏi. "Chạy mau!" Hạo Thiên Chân gấp gáp gào lên, kéo Hoắc Tú Tú và Tuyết Lỵ Dương định xông ra khỏi hang động. "Tại sao phải chạy?" Tuyết Lỵ Dương nói. "Chúng ta bị mắc kẹt trong hang động." "Không thể nào!" Tuyết Lỵ Dương lớn tiếng phản bác.

Đúng lúc này, từ sâu nhất trong hang động vọng ra tiếng ầm ầm càng lúc càng mạnh, cả tòa hang động đều rung chuyển theo.

Chương 299

"Vãi chưởng!

Thật sự có quỷ à!" Hoắc Tú Tú sợ đến mức kêu oai oái.

Tần Dã cũng sợ đến mức mặt tái mét, hắn nắm lấy Hạo Thiên Chân nói: "Chạy mau!" Cả nhóm điên cuồng chạy ra khỏi hang động.

Nhưng, họ vừa bước một bước, cả hang động đã rung chuyển dữ dội.

Ngay sau đó, vô số mảnh đá vỡ từ đỉnh vòm rơi xuống. "Nhanh nằm xuống!" Tần Dã kinh hô.

Cả nhóm vội vàng nằm xuống, tránh né những tảng đá rơi xuống.

Tần Dã vừa nằm xuống, một tảng đá to bằng nắm tay đã đập mạnh vào lưng hắn, đau đến mức hắn la oai oái. "Ối giời!

Đau chết bà lão rồi!" Đúng lúc này, lại có một tảng đá khác rơi xuống, Tần Dã vừa định dùng cánh tay đỡ, ai ngờ một tảng đá khác lại lao đến rất nhanh.

Hắn vội vàng tránh né, nhưng đá quá nhiều, hắn né tránh không kịp, đành nhắm mắt chờ chết.

Tuy nhiên, chờ mãi không thấy cơn đau dự kiến ập đến, hơn nữa những tảng đá đều biến mất.

Hắn mở mắt ra, chỉ thấy Tần Dã đang cầm một thanh kiếm đỡ những tảng đá, khiến chúng không thể tiến thêm.

Hắn ngây người một lát, rồi cười ha hả: "Vãi chưởng!

Lão tử lại sống sót rồi!

Ha ha!

Tạ ơn trời đất, cảm ơn thượng đế đã bảo hộ chúng ta!" "Ơ?

Đá đâu rồi?" Mọi người kỳ lạ nhìn hắn. "Tôi cũng không biết, vừa nãy rõ ràng là những tảng đá này muốn đập chúng ta, ai ngờ đột nhiên biến mất." Tần Dã nói. "Đúng vậy, thật kỳ lạ.

Chẳng lẽ thật sự như thượng đế bảo hộ vậy, chúng ta đã sống sót rồi sao?" Hoắc Tú Tú hỏi. "Kệ đi, dù sao cũng đã giữ lại được một mạng." Hạo Thiên Chân lau mồ hôi trên trán, thở hổn hển nói.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Được rồi, bây giờ chúng ta đã rời khỏi vùng nguy hiểm, chúng ta nên bàn bạc cách rời khỏi cái nơi quỷ quái này." "Tuyết Lỵ Dương nói đúng." Hạo Thiên Chân nói.

Tuyết Lỵ Dương tiếp tục nói: "Nơi này chắc là một hang dung nham.

Tôi đoán chúng ta đã đi vào một cơ quan nào đó." "Có lý." Hạo Thiên Chân nói: "Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?" Tuyết Lỵ Dương chỉ vào đáy hang, nói: "Tôi đoán chúng ta đã chảy vào địa cung thông qua một con sông ngầm." "Chúng ta phải rời khỏi đây ngay lập tức.

Tình huống này tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.

Nếu tôi đoán không sai, chúng ta có thể đã kích hoạt cơ quan hoặc trận pháp nào đó." "Ừm!

Tuyết Lỵ Dương nói có lý." Tần Dã nói. "Vậy chúng ta ra ngoài bằng cách nào?" Hạo Thiên Chân hỏi. "Đi xuống." Tần Dã nói.

Cả nhóm do dự không quyết. "Dưới lòng đất này chắc chắn có rất nhiều bảo bối, không thể bỏ cuộc được.

Tôi đề nghị chúng ta đi xuống lòng đất, tìm cách thoát ra." "Tôi tán thành!" Hạo Thiên Chân nói. "Nếu đã như vậy, thì chúng ta cứ xuống xem sao, tôi tin người tốt tự có trời giúp." Hoắc Tú Tú nói. "Được!

Cứ làm theo lời Tần Dã nói." Tuyết Lỵ Dương bày tỏ sự đồng tình.

Ngay sau đó, cả nhóm cẩn thận men theo đường hầm địa cung đi xuống.

Đi khoảng hai trăm mét, cả nhóm cuối cùng cũng phát hiện ra ánh sáng.

Hóa ra cuối đường hầm xuất hiện một đường hầm ngầm rộng lớn và sâu hun hút.

Tần Dã là người đầu tiên nhảy vào đường hầm tối đen như mực.

Tuyết Lỵ Dương và những người khác đỡ nhau đi theo sau.

Trong đường hầm trống rỗng, chỉ có ánh đèn yếu ớt phát ra ánh sáng màu vàng nhạt.

Đường hầm này đủ sâu, đi bộ mất năm phút mới đến cuối.

Cuối đường hầm là một động phủ rộng lớn, động phủ cao khoảng ba bốn trượng, trên đỉnh động treo dạ minh châu, chiếu sáng động phủ như ban ngày.

Cả nhóm đứng trong động phủ, ngước nhìn vòm đỉnh động phủ.

Vòm đỉnh được khảm hàng chục viên trân châu to bằng nắm tay, mỗi viên trân châu đều phát ra ánh sáng huỳnh quang màu xanh lam dịu nhẹ.

Giữa động phủ sừng sững một pho tượng, là một người đàn ông uy vũ mặc áo giáp, cưỡi tuấn mã.

Người đàn ông uy vũ này trông sống động như thật, ngay cả lông mày và râu cũng không hề sai lệch.

Tần Dã nhìn hắn, không kìm được mà quỳ xuống lạy ba cái.

Cả nhóm cũng đều thành kính quỳ lạy.

Sau khi lạy ba lần, Tần Dã quay đầu nhìn vách động, đột nhiên, hắn hai tay bám vào vách động.

Rồi hai cánh tay dùng sức đẩy mạnh, cả người liền bay lên không trung, mấy lần nhảy vọt đã nhảy lên vách đá, rồi trượt dọc vách đá sang vách động ở phía bên kia.

Cảnh tượng như vậy khiến cả nhóm kinh ngạc. "Lợi hại!

Tần Dã cậu quá đỉnh!" "Đơn giản là siêu anh hùng." Mọi người liên tục khen ngợi.

Tần Dã khiêm tốn nói: "Tôi chỉ học được một chút khinh công thôi.

Mấy thứ này đối phó với người thường thì được, nhưng nếu gặp cao thủ võ lâm, e rằng tôi không làm được đâu." Hắn nói không sai, cao thủ võ lâm chú trọng tu luyện nội gia khí kình, mà khinh công không có bất kỳ sự nâng cao nào đối với nội gia khí kình. "Địa cung này có cơ quan, không biết làm sao để phá giải." Tuyết Lỵ Dương nói. "Cơ quan chắc là ở cửa động." Hạo Thiên Chân nói: "Tuy nhiên cái này cần kỹ xảo nhất định." "Để tôi thử xem." Tần Dã nói.

Hạo Thiên Chân gật đầu.

Tần Dã đi đến cửa động, duỗi ngón trỏ, nhẹ nhàng vạch trên vách đá, rồi dùng chân đá đá.

Vách đá không có bất kỳ dị thường nào.

Tần Dã nhíu mày, rồi vận nội lực, một chưởng vỗ vào vách đá.

Một tiếng "Bùm" vang lên, trên vách đá xuất hiện một cái hố lõm sâu, xung quanh hố có một vệt ấn ký màu đỏ, rõ ràng là đòn tấn công của Tần Dã đã kích nổ thứ gì đó. "Lần này có cửa rồi." Tần Dã lộ ra

vẻ vui mừng.

Tuyết Lỵ Dương, Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và những người khác đều thở phào nhẹ nhõm. "Mọi người lùi lại một chút, nhường chỗ cho tôi." Tần Dã nói.

Mọi người nghe vậy, lập tức lùi lại.

Tiếp đó, Tần Dã tung ra một chiêu Bát Cực Quyền (Băng Quyền).

Cú đấm này tuy giản dị nhưng khí thế như vạn quân.

Chỉ nghe một tiếng "Rắc", khe nứt ở cửa động do Tần Dã đấm ra càng lúc càng lớn, cuối cùng một tiếng "Ầm" vang trời, vách đá vậy mà sụp đổ. "Cái...

Chương 300

cái này cũng được sao?" Hạo Thiên Chân trợn tròn mắt.

Tuyết Lỵ Dương thì lộ ra vẻ an ủi. "Được rồi, chúng ta an toàn rồi." Tuyết Lỵ Dương cười mỉm nói: "Anh Tần Dã, không ngờ anh lại còn giấu nhiều bản lĩnh đến vậy.

Anh quá đẹp trai!

Em yêu anh!" "Khái khái khái..." Mọi người đều không nhịn được cười. "Đừng đùa nữa.

Nhanh ra ngoài đi, chúng ta còn phải tiếp tục lên đường nữa." Tần Dã dẫn đầu bò ra khỏi cửa động, rồi kéo Tuyết Lỵ Dương và những người khác ra ngoài.

Ra khỏi cửa động, Tần Dã nhìn quanh bốn phía.

Phát hiện đây là một vách đá cheo leo, vách đá mọc đầy dây leo xanh.

Tần Dã đoán đây là một hang dung nham hình thành tự nhiên, nhưng hang dung nham này không lớn, chỉ khoảng một trượng vuông.

Trong hang dung nham trống rỗng, không có gì cả. "Chẳng lẽ nơi này không có lối ra?" Tần Dã lẩm bẩm nói.

Tuyết Lỵ Dương lắc đầu nói: "Tôi cảm thấy, chúng ta bây giờ chắc đang ở trên một con thuyền." "Ồ?

Tại sao?" Mọi người nghi hoặc. "Bởi vì tôi cảm thụ được trong không khí tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc, còn có mùi thối rữa của xác chết." Tuyết Lỵ Dương nói: "Môi trường khắc nghiệt như vậy, ngoài việc ở trên thuyền tôi thực sự không thể tưởng tượng ra khả năng nào khác." "Nơi này sao lại có mùi máu tanh nồng nặc đến vậy?

Chẳng lẽ nơi này từng có người chết?" Mọi người nhìn nhau.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Tôi lại cảm thấy mùi khí tức này không thuộc về chúng ta.

Mùi máu tanh này rất tươi, hình như là mới chết không lâu." Hạo Thiên Chân nghe vậy sững người, nói: "Chẳng lẽ chúng ta đã đến công hải?" "Rất có thể!" Tuyết Lỵ Dương nói. "Công hải?

Vậy chẳng phải càng thêm hung hiểm sao?" "Đúng vậy.

Bất kể chúng ta có thể sống sót ra ngoài hay không, hành trình này đều không dễ dàng." "Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?" Tuyết Lỵ Dương nói: "Đã đến đây rồi, thì cứ an phận.

Binh đến thì tướng chặn, nước đến thì đất ngăn." "Vậy thì chỉ còn cách đi một bước tính một bước." Mọi người nói. "Được rồi!

Đã đến thì an phận!" Hạo Thiên Chân nói. "Đi thôi, chúng ta đi tiếp." Tần Dã nói. "Được." Tuyết Lỵ Dương và những người khác theo Tần Dã đi sâu vào trong hang dung nham.

Hang dung nham này không biết đã tồn tại bao nhiêu năm tháng, trên vách tường phủ đầy rêu xanh và thực vật xanh mướt.

Không khí trong hang động vô cùng ẩm ướt.

Mọi người đi bên trong, toàn thân đều không thoải mái.

Tần Dã đi ở phía trước đội hình để dò đường.

Đột nhiên, hắn dừng bước, quát khẽ: "Ai đó?" Cả nhóm giật mình, vội vàng dừng bước, nhìn về phía phát ra tiếng động.

Đúng lúc này, cuối hang động, ánh sáng lóe lên.

Mặt Tần Dã biến sắc. "Có địch nhân?" "Vãi!

Chẳng lẽ là quỷ tử Uy quốc sao?" "Không phải đâu." Hạo Thiên

Chân phỏng đoán: "Nơi này cách doanh trại Uy khấu quá xa.

Hơn nữa, nếu thật sự là quỷ tử Uy khấu, chắc chắn đã sớm xông vào rồi, tuyệt đối sẽ không để chúng ta chạy thoát." "Tôi cũng nghĩ vậy." Tần Dã gật đầu, nói: "Chúng ta đi tiếp một chút nữa, có lẽ sẽ có những thu hoạch khác." Thế là cả nhóm tiếp tục tiến lên, rất nhanh, họ cuối cùng cũng nhìn thấy ánh sáng.

Tần Dã trong lòng một trận kích động, hắn biết họ sắp rời khỏi hòn đảo này.

Tuy nhiên khi họ đến gần chỗ có ánh sáng, liền sững sờ.

Hóa ra chỗ ánh sáng là một cánh cửa đá dày đặc, trên cánh cửa đá khắc đầy những phù chú dày đặc.

Cửa đá đóng chặt, hai bên cánh cửa đá dựng hai bức tượng gỗ.

Bức tượng này có hình người, nhưng đầu đã biến mất, chỉ còn lại một khuôn mặt người đẫm máu dán trên cánh cửa đá. "Vãi chưởng!" Bàn Tử Hạo Thiên Chân chửi một câu tục tĩu. "Cái thứ quái gì thế này?" Tuyết Lỵ Dương hỏi. "Đây chắc là một nghi thức tế tự nào đó." Tần Dã nói. "Mẹ kiếp, lão tử thà ở trên đảo còn hơn." Bàn Tử giận dữ nói. "Mọi người mau nhìn!

Trên cửa đá có khắc chữ." Đột nhiên có người hô lên.

Tần Dã cẩn thận xem xét một hồi, nói: "Trên này viết hình như là một đoạn văn tự cổ đại.

Để tôi đọc cho mọi người nghe." Thế là, Tần Dã hắng giọng, đọc: "Tam Hoàng Ngũ Đế, Thiên Hoàng Huyền Nữ, Vạn Thần Thiên Phật, Chư Thiên Yêu Ma, Cửu U Hoàng Tuyền, Vạn Linh Cộng Tôn." "Ta là Thiên Đế, thống ngự vạn giới, chấp chưởng sinh mệnh, hiệu lệnh quần tiên." "Hôm nay, trời giáng điềm lành, ban cho ta vô thượng pháp lực, giúp ta hoàn thành đại nghiệp.

Mong các ngươi đồng tâm hiệp lực với ta, giúp ta thành công, ta sẽ ban cho các ngươi vinh hoa vĩnh thế." Tần Dã đọc xong, mọi người đều tỏ vẻ mờ mịt.

Bàn Tử Hạo Thiên Chân tò mò nói: "Thiên Đế?

Cái thứ gì thế này?" Tuyết Lỵ Dương nói: "Thiên Đế chắc là nguồn gốc tên gọi của hòn đảo này, còn cụ thể là vị Thiên Đế nào, chúng ta không biết.

Tóm lại, chức vụ Thiên Đế này chắc chắn không tầm thường, nếu không cũng không thể tự xưng là 'Thiên Đế'." "Ừ ừ, có lý." Tần Dã gật đầu.

Hắn lấy từ trong ba lô ra một cây gậy, gõ gõ mấy cái.

Rồi hắn kinh ngạc phát hiện, cánh cửa đá này vậy mà được chế tạo từ dược liệu đặc biệt.

Hắn lại tìm con dao găm, đâm mạnh vào cánh cửa đá, kết quả ngay cả nửa vết xước cũng không để lại.

Tần Dã không tin tà, dùng sức đá vào cánh cửa đá, kết quả suýt chút nữa đá gãy chân. "Ôi cha mẹ ơi!

Đau chết bà lão rồi!

Cái cánh cửa đá chết tiệt này rốt cuộc được chế tạo bằng dược liệu gì vậy?

Cứng quá." Cả nhóm đều bị chấn động. "Không được, tôi phải thử mới được!" Tần Dã nghiến răng, lấy từ trong lòng ra một quả lựu đạn. "Đừng!

Đừng manh động!" Cả nhóm giật mình, vội vàng ngăn cản.

Nhưng đã quá muộn.

Tần Dã trực tiếp ném quả lựu đạn ra.

Bùm!

Sau tiếng nổ lớn, lửa cháy hừng hực, dung nham cuồn cuộn, mọi thứ trở lại tĩnh lặng. "Ối giời ơi!

Vãi chưởng!

Đau chết bà lão rồi!" Tần Dã kêu la.

Cánh tay hắn đều bị cháy xém, đau đớn xuyên tim.

Chương 301

Hạo Thiên Chân vội vàng lấy một miếng gạc băng bó vết thương cho Tần Dã. "Mẹ kiếp!

Đau chết lão tử rồi.

Cậu nhẹ tay chút!

Đừng chạm vào vết thương!" "He he!

Xin lỗi xin lỗi, lỡ tay, lỡ tay thôi." Mọi người thở phào nhẹ nhõm, Tần Dã tuy bị thương nặng, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

Cả nhóm vây quanh cửa đá xem xét tình hình, nhưng phát hiện cánh cửa đá không hề nhúc nhích.

Hạo Thiên Chân nói: "Khả năng phòng hộ của cánh cửa đá này cũng quá đỉnh rồi sao?

Ngay cả lựu đạn cũng không phá được nó?

Chẳng trách tên đó nói bên ngoài có người canh gác, hóa ra canh gác bên ngoài là cơ quan thú!" "Có phải cơ quan thú hay không chúng ta cũng không quan trọng, chúng ta chỉ cần tìm được lối ra là được rồi.

Dưỡng khí trong hang động này càng lúc càng loãng.

Cứ thế này, tôi đoán không trụ được lâu nữa." Tần Dã nhíu mày nói.

Mọi người đều bày tỏ sự đồng tình.

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương đề nghị: "Chúng ta cứ thử đổi hướng xem sao?" "Đổi hướng?" Tần Dã suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Chúng ta đã đi vòng một lượt rồi, ngoài nơi này ra, xung quanh đều là vách đá dựng đứng, căn bản không có đường lùi." "Hay là, chúng ta

đào hố?

Tôi trước đây từng tham gia kháng chiến cứu Triều Tiên, biết một số kỹ thuật khai quật cơ bản." "Anh không phải nói anh biết mở khóa sao?" Tuyết Lỵ Dương cười hì hì nói. "Vớ vẩn, mở khóa thì tính là gì, lão tử còn biết giải phẫu nữa cơ!" Bàn Tử Hạo Thiên Chân hừ hừ nói. "Ha ha!

Cậu nhóc này cũng lợi hại thật." Mọi người cười vang. "Khụ khụ...

Tôi là nói tôi biết mở khóa, chứ có nói là biết đào hố đâu.

Chẳng phải nói nhảm sao?" Bàn Tử Hạo Thiên Chân ngượng ngùng nói. "Vậy phải làm sao?" Tuyết Lỵ Dương hỏi. "Vẫn cứ theo lời Tần Dã nói, cứ rời khỏi đây trước đã.

Dù sao hòn đảo này lớn như vậy, chúng ta sớm muộn gì cũng tìm được lối ra." Bàn Tử Hạo Thiên Chân nói. "Thế cũng được!

Tôi đồng ý." Cả nhóm bàn bạc xong, chuẩn bị quay lại theo đường cũ. "Chờ đã!" Đúng lúc này, Tần Dã đột nhiên quát lên. "Anh Tần, sao vậy?" Mọi người nghi hoặc hỏi.

Tần Dã chỉ vào bức tượng ở trung tâm thạch thất nói: "Mọi người nhìn bức tượng này, bức tượng này rõ ràng là phong cách nhà Hán." "Nhà Hán, đó là một thời đại vĩ đại!

Ba vị hoàng đế sau Hán Vũ Đế Lưu Bang, đều đã thành lập vương triều ở đây." "Theo Sử Ký ghi lại, Hán Vũ Đế đã thiết lập chế độ của riêng mình, lúc đó có thể nói là thời đại thịnh thế chưa từng có, sau đó loạn lạc lại thành lập nhà Đường, cuối cùng nhà Đường diệt vong.

Nhà Đường trải qua bốn cuộc chiến loạn mới cuối cùng diệt vong!" "Oa!

Cái này đơn giản là cuốn tiểu thuyết truyền kỳ số một trong lịch

sử.

Tôi thích nhà Hán, đặc biệt là Hán Vũ Đế!" "Tôi từng nghiên cứu nhà Đường, cảm thấy họ là tập đoàn bạo chúa điển hình, ví dụ như Lưu Triệt, ví dụ như Lý Nhị Cẩu, ví dụ như Lý Nguyên Cát, rồi ví dụ như Lý Uyên..." Bàn Tử Hạo Thiên Chân thao thao bất tuyệt kể về nhận xét của hắn đối với nhà Đường.

Nghe Bàn Tử miêu tả, mọi người đều cảm thấy rất phấn khích, nóng lòng muốn lập tức dấn thân vào vùng đất nóng bỏng đó. "Các cậu nói bức tượng này có phải là tượng của một vị thi nhân nổi tiếng thời nhà Hán không?" Tần Dã đột nhiên hỏi. "Cái này có khả năng, nhưng chúng ta không chắc chắn là tượng của ai, nhỡ là của nhà Đường thì sao?" "Nếu là của nhà Đường, thì chúng ta phát tài lớn rồi." "Vãi chưởng, các cậu sẽ không phải là muốn tôi làm hoàng đế chứ?" "He he, Bàn Tử, cậu đoán đúng rồi." Tuyết Lỵ Dương cười gian xảo nói. "Vãi chưởng!

Lão tử không làm cái việc này đâu!

Hơn nữa tôi là kẻ thô lỗ, không làm được loại chuyện này." Bàn Tử giật mình, vội vàng xua tay nói. "Cậu nhóc này gan cũng to thật!" Tuyết Lỵ Dương lườm hắn một cái, nói: "Tôi nói cho cậu biết, tình hình hiện tại của chúng ta rất tồi tệ.

Chúng ta phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Bởi vì dưỡng khí càng ngày càng ít, nếu cứ ở lại, mọi người e rằng đều sẽ chết ngạt." "Tôi đề nghị chúng ta bây giờ chia nhau đi tìm xem, tìm được lối ra thì tốt, không tìm được cũng không thể ngồi chờ chết." "Đúng!

Chia nhau đi tìm xem.

Tôi cũng có linh cảm, chúng ta nhất định sẽ thoát khỏi nơi quỷ

quái này." "Tôi cũng tin, mọi người cố lên, cố gắng tìm được lối ra!"...

Mọi người đều động viên tinh thần, rồi tự mình đi tìm lối ra.

Tần Dã và Tuyết Lỵ Dương đi cùng nhau, hai người bước vào một gian thạch thất, trong thạch thất trống rỗng không có gì cả.

Tuyết Lỵ Dương nhìn quanh một lượt, ánh mắt dừng lại trên một cái bàn viết, cô ấy vươn tay phủi đi lớp bụi trên bàn.

Sau đó, Tuyết Lỵ Dương cầm một cuộn tranh trên mặt bàn lên, mở ra xem một lượt.

Tuyết Lỵ Dương lộ ra vẻ thất vọng, lẩm bẩm nói: "Hóa ra là một bức thủy mặc họa, chẳng có chút nền tảng văn hóa cổ xưa nào cả." "Cô biết bức tranh này sao?" Tần Dã lại gần xem. "Không biết." "Tôi cũng không biết, có lẽ là chủ mộ tiện tay đặt trên bàn, chúng ta tiếp tục tìm xem, xem các thạch thất khác có manh mối gì không." Hai người rời khỏi bàn viết, tiếp tục tìm kiếm.

Đúng lúc họ vừa bước vào thạch thất, dị biến đột ngột xảy ra!

Rắc!

Rắc!

Từ góc tường đột nhiên mọc ra những dây leo dày đặc, chỉ trong chớp mắt đã quấn chặt lấy eo của hai người, và kéo họ về phía sâu trong thạch thất!

Tần Dã và Tuyết Lỵ Dương lập tức kinh hãi kêu lên.

Sau đó dây leo rung lên một cái, hai người liền bị hất tung lên, rơi xuống đài đá, dây leo lại nhanh chóng thu lại, trói chặt hai người. "A..." Tuyết Lỵ Dương kinh hoàng kêu thét.

Dây leo dùng sức kéo, kéo cả người cô ấy về phía góc tường. "Cứu mạng!

Cứu mạng...

Tần Dã, cứu em..." Tuyết Lỵ Dương thảm thiết kêu gào. "Tuyết Lỵ Dương, cố lên!" Tần Dã dùng sức giãy giụa, nhưng sức lực của dây leo quá lớn, hắn vậy mà không thể thoát ra.

Dây leo càng siết càng chặt, giọng Tuyết Lỵ Dương càng lúc càng nhỏ.

Đúng lúc này, một bàn tay khô héo từ không trung xuất hiện, nắm lấy dây leo, rồi giật mạnh một cái, dây leo lập tức bị đứt lìa.

Tần Dã và Tuyết Lỵ Dương ngã xuống đất, dây leo vương vãi khắp nơi.

Hai người thở hổn hển, đỡ nhau đứng dậy. "Ai?

Cút ra đây cho lão tử!" Tần Dã giận dữ quát. "A a, hóa ra là ngươi." Trong bóng tối, một bóng người chậm rãi bước đến. "Là ngươi!" Tần Dã nghiến răng nghiến lợi nói.

Chính là tên Tống tử đeo mặt nạ mà họ đã nhìn thấy trên tảng băng trước đó. "Các ngươi vậy mà dám xông vào đây sao?" Người đàn ông đeo mặt nạ lạnh lùng nói.

Chương 302

"Ngươi không phải đã sớm biết rồi sao?" Tần Dã nói. "Nếu các ngươi biết nơi này, còn đến nộp mạng sao?

Chẳng lẽ không nên trốn đi sao?" Người đàn ông đeo mặt nạ châm biếm nói. "Nơi này chính là một cái bẫy.

Nếu các ngươi muốn giết chúng ta, đã sớm ra tay rồi, cần gì phải đợi đến bây giờ?" Tần Dã sau khi bình tĩnh lại, suy nghĩ nhanh chóng, phân tích dụng ý của người đàn ông đeo mặt nạ.

Người đàn ông đeo mặt nạ im lặng một lúc, rồi nói: "Các ngươi rất thông minh, vậy mà có thể phá giải cái cục này, ta thừa nhận là đã đánh giá thấp các ngươi." "Mục tiêu của ngươi là ta, hãy thả cô ấy ra." Tần Dã nói. "A a!

Cô ấy là con mồi của ta." Người đàn ông đeo mặt nạ cười cợt nói. "Đừng trách tôi không nhắc nhở ngươi, ngươi bây giờ bị thương nghiêm trọng, chưa chắc đã đánh thắng được chúng tôi.

Nếu ngươi bây giờ thả chúng tôi ra, tôi đảm bảo sẽ không so đo chuyện này, nếu không thì dù có phải cá chết lưới rách, tôi cũng sẽ kéo ngươi chôn cùng." Tần Dã uy hiếp.

Người đàn ông đeo mặt nạ dường như do dự, hắn ngẩng đầu nhìn Tần Dã, nói: "Nếu ta thả các ngươi ra, vậy chẳng phải ta sẽ công cốc sao?" "Ngươi thả chúng tôi ra, tôi có thể đảm bảo, sau này tuyệt đối sẽ không truy cứu chuyện hôm nay." Tần Dã nói. "Hừ!" Người đàn ông đeo mặt nạ lạnh lùng hừ một tiếng, "Ngươi nghĩ ta ngốc sao?

Ta thả các ngươi ra, các ngươi chắc chắn sẽ lật mặt vô tình.

Ta sẽ không ngu ngốc." "Cái này..." Tần Dã nghẹn lời. "Anh muốn

làm gì?" Tuyết Lỵ Dương hỏi. "Ta cần bổ sung dinh dưỡng." Người đàn ông đeo mặt nạ chỉ vào Tần Dã và Tuyết Lỵ Dương, nói: "Ta có thể không ăn các ngươi, nhưng các ngươi phải đồng ý cung cấp máu cho ta!" "Không thể nào!" Tần Dã và Tuyết Lỵ Dương đồng loạt từ chối. "A a.

Các ngươi nghĩ các ngươi bây giờ còn có lựa chọn sao?" Người đàn ông đeo mặt nạ lạnh lùng nói. "Lựa chọn gì?" Tần Dã nghiến răng.

Người đàn ông đeo mặt nạ lắc đầu nói: "Nếu ta không bị thương, các ngươi tự tìm chết, ta tuyệt đối không ngăn cản.

Nhưng bây giờ, ta khuyên các ngươi đừng hành động thiếu suy nghĩ." "Mẹ nó, liều thôi!" Tuyết Lỵ Dương siết chặt nắm đấm, vẻ mặt như thể cái chết không đáng sợ. "Khoan đã!" Tần Dã kéo cánh tay Tuyết Lỵ Dương, ngăn cản hành vi bốc đồng của cô ấy, rồi nhìn người đàn ông đeo mặt nạ nói: "Tôi đồng ý cung cấp dinh dưỡng cho ngươi." "Được!" Người đàn ông đeo mặt nạ hơi sững sờ một chút, rồi lập tức hài lòng cười nói.

Tiếp theo, Tần Dã lấy ra một số nguyên liệu nấu ăn từ túi Càn Khôn, bắt đầu nấu cháo, nấu canh.

Tuyết Lỵ Dương giúp một tay.

Cảnh tượng này khiến mọi người có mặt đều sững sờ.

Nấu cơm cho Tống tử!?

Tần Dã không quan tâm đến suy nghĩ của những người xung quanh, dù sao cũng đã quyết định liều rồi, cứ ổn định tên đàn ông đeo mặt nạ đã rồi tính sau.

Một nồi canh thịt rất nhanh đã được nấu xong, hương vị xông thẳng vào mũi, khiến người ta chảy nước miếng.

Tuyết Lỵ Dương tuy rất lợi hại, nhưng dù sao cũng là phụ nữ, đối với món ngon cũng không có mấy sức kháng cự, càng không cần nói đến Tần Dã đang đói bụng rồi.

Hai người uống xong nồi canh thịt nóng hổi, lập tức tinh thần sảng khoái, ngay cả cơ thể cũng ấm áp dễ chịu vô cùng. "Cảm ơn!" Tuyết Lỵ Dương thật lòng khen ngợi, Tần Dã mỉm cười chất phác. "Không tệ đâu, canh thịt này không tệ, ngon hơn canh thịt bán ở ngoài nhiều." Tuyết Lỵ Dương khen ngợi. "Đó là điều chắc chắn!" Tần Dã cười hì hì.

Người đàn ông đeo mặt nạ lại khinh bỉ nói: "Ngay cả sơn hào hải vị ta cũng đã ăn qua rồi, chưa từng thấy ngươi nấu ăn như thế này!

Cái này đơn giản giống như heo ăn cứt!" Mặt Tần Dã đỏ bừng, ngượng ngùng nói: "Ngươi hiểu cái gì?

Cái này của tôi gọi là nghệ thuật." "A a, nghệ thuật?

Ta vẫn là lần đầu tiên nghe nói!" Người đàn ông đeo mặt nạ khinh thường nói.

Tuyết Lỵ Dương cười nói: "Những thứ anh không hiểu còn nhiều lắm.

Đúng rồi, tôi còn chưa hỏi tên anh.

Anh trông xấu xí như vậy, tại sao lại đeo mặt nạ?" Người đàn ông đeo mặt nạ nghe vậy một trận nổi giận, nhưng vẫn kiên nhẫn nói: "Ta không có hứng thú nói cho các ngươi!" "Anh này thật kỳ lạ!" Tuyết Lỵ Dương nói. "Mọi người cứ nói chuyện đi, tôi nghỉ ngơi một lát." Tần Dã ngáp một cái, khoanh chân ngồi xuống đất, nhắm hai mắt lại. "Này, Tần Dã, cái tên Tống tử đeo mặt nạ kia thật sự sẽ thả lỏng cảnh giác như vậy sao?" Tuyết Lỵ Dương khẽ hỏi. "Tôi đâu biết, tổng chi tiên thí tham nhất phiên tái thuyết." Tần Dã mở mắt nói.

Người đàn ông đeo mặt nạ dường như phát hiện hai người đang nói chuyện, liền lạnh lùng nói: "Nếu muốn sống sót rời khỏi đây, tốt nhất là an phận một chút, nếu không ta sẽ giết các ngươi." "Hừ, chỉ sợ ngươi không có bản lĩnh đó!" Tuyết Lỵ Dương đáp trả gay gắt.

Người đàn ông đeo mặt nạ lười tranh cãi với Tuyết Lỵ Dương, tiếp tục nhắm mắt tu luyện để hồi phục vết thương. "Anh nói chúng ta có nên nhân cơ hội này trốn đi không?" Tuyết Lỵ Dương thì thầm.

Tần Dã lắc đầu nói: "Không được.

Người đàn ông đeo mặt nạ vừa nãy đã cảnh cáo chúng ta rồi, nếu bây giờ rời đi, lỡ hắn nổi giận lôi đình, chúng ta sẽ tiêu đời." "Vậy phải làm sao?

Chẳng lẽ chúng ta cứ hao mòn như vậy sao?

Tôi thấy tên đó căn bản không có ý định bỏ qua cho chúng ta!" Tuyết Lỵ Dương sốt ruột nói. "Đừng lộn xộn, sự chú ý của hắn vẫn luôn tập trung vào chúng ta, chúng ta chỉ cần có chút bất thường, đều sẽ bại lộ." Tần Dã hạ giọng nói.

Tuyết Lỵ Dương nhíu chặt mày, khẽ nói: "Vậy chúng ta không thể cứ giằng co mãi như vậy sao?

Phải nghĩ ra cách thôi." Tần Dã khẽ gật đầu, trầm tư một lát rồi nói: "Cứ quan sát trước đã, xem tên này rốt cuộc có nhược điểm gì." Hai người không nói nữa, lặng lẽ ngồi đó, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn người đàn ông đeo mặt nạ.

Người đàn ông đeo mặt nạ dường như hoàn toàn chìm đắm trong việc tĩnh tọa hồi phục vết thương, hoàn toàn không hề hay biết đến những động tác nhỏ của họ.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, không khí ngột ngạt đến mức khiến người ta khó thở.

Tuyết Lỵ Dương hơi sốt ruột, cô ấy khẽ đá vào chân Tần Dã, ý bảo hắn nghĩ cách phá vỡ thế bế tắc.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng nín thở chờ đợi chỉ thị của Tần Dã.

Tần Dã cảm nhận được sự thúc giục của Tuyết Lỵ Dương, trong lòng cũng càng thêm sốt ruột.

Hắn khẽ nghiêng đầu, nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân một cái, hai người đều đang nhìn hắn với vẻ mặt căng thẳng, chờ đợi hắn đưa ra ý kiến.

Tần Dã hạ giọng nói: "Đợi thêm chút nữa, tên này bây giờ tuy đang tĩnh tọa, nhưng chúng ta một khi hành động thiếu suy nghĩ, rất có thể sẽ chọc giận hắn." Tuyết Lỵ Dương cắn môi, nói: "Nhưng chúng ta cũng không thể cứ ngồi chờ như vậy mãi được.

Lỡ hắn hồi phục vết thương, chúng ta sẽ càng không có cơ hội." Tần Dã hơi nhíu mày, nói: "Tôi biết, nhưng bây giờ chúng ta thực sự không có cách nào tốt hơn.

Chỉ có thể quan sát mọi hành động của hắn, xem có thể tìm ra nhược điểm của hắn hay không." Bàn Tử lúc này lại gần, khẽ nói: "Anh Tần, hay là chúng ta lén lút chuồn đi?

Lúc hắn không chú ý." Tần Dã lườm Bàn Tử một cái, nói: "Cậu nghĩ hắn là đồ ngốc sao?

Chúng ta chỉ cần có chút động tĩnh, hắn chắc chắn sẽ phát hiện.

Hơn nữa, nơi này khắp nơi đều nguy hiểm, chúng ta cũng không biết nên đi đâu." Hạo Thiên Chân cũng gật đầu nói: "Tần Dã nói đúng, chúng ta không thể hành động mạo hiểm.

Vẫn cứ quan sát thêm chút nữa đi." Thời gian lại trôi qua một lúc, người đàn ông đeo mặt nạ vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào.

Tuyết Lỵ Dương thực sự không nhịn nổi nữa, cô ấy đứng dậy, nói: "Tôi đi xem xung quanh có manh mối gì không." Tần Dã vội vàng kéo cô ấy lại, nói: "Không được, quá nguy hiểm.

Nếu cô có mệnh hệ gì, chúng ta phải làm sao?" Tuyết Lỵ Dương giằng tay ra khỏi Tần Dã, nói: "Tôi sẽ cẩn thận.

Tổng không thể ngồi chờ chết ở đây được." Nói xong, Tuyết Lỵ Dương liền cẩn thận đi về phía rìa thạch thất.

Tần Dã bất lực nhìn bóng lưng cô ấy, trong lòng tràn đầy lo lắng.

Tuyết Lỵ Dương vừa đi vừa quan sát môi trường xung quanh.

Trong thạch thất ngoài một số bích họa và tượng cổ ra, không có gì đặc biệt.

Chương 303

Ánh mắt cô ấy dừng lại trên người đàn ông đeo mặt nạ, trong lòng thầm suy nghĩ về thân phận của kẻ thần bí này rốt cuộc là gì.

Đúng lúc Tuyết Lỵ Dương đang quan sát người đàn ông đeo mặt nạ, hắn ta đột nhiên mở mắt.

Tuyết Lỵ Dương giật mình, vội vàng dừng bước, căng thẳng nhìn người đàn ông đeo mặt nạ.

Người đàn ông đeo mặt nạ nhìn Tuyết Lỵ Dương một cái, không nói gì, lại nhắm mắt tiếp tục tĩnh tọa.

Tuyết Lỵ Dương thở phào nhẹ nhõm, quay người chuẩn bị trở về bên Tần Dã và những người khác.

Tuy nhiên, đúng lúc cô ấy quay người, cô ấy đột nhiên cảm thấy một sức mạnh cường đại từ phía sau ập đến.

Tuyết Lỵ Dương trong lòng kinh hãi, vội vàng né người sang một bên.

Chỉ thấy một bóng đen lướt qua bên cạnh cô ấy, rơi xuống đất.

Tuyết Lỵ Dương nhìn kỹ lại, hóa ra là một sợi dây leo màu đen.

Sợi dây leo này giống hệt sợi dây leo đã quấn chặt họ trước đó, chỉ là nó thô hơn và linh hoạt hơn.

Dây leo dường như cảm nhận được sự hiện diện của Tuyết Lỵ Dương, nhanh chóng quấn lấy cô ấy.

Tuyết Lỵ Dương vội vàng rút súng ra, bắn vào dây leo.

Nhưng tốc độ của dây leo cực kỳ nhanh, dễ dàng né tránh đạn của Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương vừa né tránh đòn tấn công của dây leo, vừa hét lớn về phía Tần Dã và những người khác: "Tần Dã, mau đến cứu em!" Tần Dã nghe thấy tiếng kêu cứu của Tuyết Lỵ Dương, trong lòng thắt lại.

Hắn vội vàng đứng dậy, chạy về phía Tuyết Lỵ Dương.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng theo sát phía sau.

Khi họ đến cạnh Tuyết Lỵ Dương, dây leo đã quấn chặt cô ấy.

Tuyết Lỵ Dương mặt tái nhợt, khó thở.

Tần Dã vội vàng rút dao găm ra, chém vào dây leo.

Nhưng dây leo vô cùng cứng rắn, dao găm của Tần Dã chém vào đó, chỉ để lại một vết xước nông.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng lần lượt rút vũ khí ra, tấn công dây leo.

Nhưng đòn tấn công của họ đều không có hiệu quả.

Đúng lúc họ bó tay không biết làm gì, người đàn ông đeo mặt nạ đột nhiên mở mắt.

Hắn nhìn Tuyết Lỵ Dương bị dây leo quấn chặt, rồi từ từ đứng dậy.

Người đàn ông đeo mặt nạ đi đến cạnh Tuyết Lỵ Dương, vươn tay nắm lấy dây leo.

Dây leo dường như cảm nhận được sức mạnh của người đàn ông đeo mặt nạ, bắt đầu giãy giụa dữ dội.

Nhưng sức mạnh của người đàn ông đeo mặt nạ vô cùng cường đại, hắn nắm chặt dây leo, dùng sức giật một cái, dây leo liền bị đứt lìa.

Tuyết Lỵ Dương ngã xuống đất, thở hổn hển.

Tần Dã vội vàng chạy đến, đỡ Tuyết Lỵ Dương dậy. "Cô không sao chứ?" Tần Dã quan tâm hỏi.

Tuyết Lỵ Dương lắc đầu nói: "Tôi không sao.

Cảm ơn anh, Tần Dã." Tần Dã nhìn người đàn ông đeo mặt nạ, nói: "Ngươi tại sao lại cứu cô ấy?" Người đàn ông đeo mặt nạ im lặng một lát, nói: "Ta chỉ là không muốn cô ấy chết ở đây." Tần Dã trong lòng khẽ động, nói: "Ngươi có phải đã nhớ ra điều gì không?" Người đàn ông đeo mặt nạ lắc đầu nói: "Ta không nhớ ra điều gì cả.

Ta chỉ biết ta không thể để cô ấy chết ở đây." Tần Dã nhìn người đàn ông đeo mặt nạ, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Kẻ thần bí này rốt cuộc là ai?

Tại sao hắn lại có tình cảm đặc biệt với Tuyết Lỵ Dương?

Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên nói: "Anh Tần, anh xem sợi dây leo này từ đâu mà ra?" Tần Dã theo hướng Bàn Tử chỉ nhìn sang, chỉ thấy ở góc thạch thất có một cái lỗ nhỏ.

Từ trong lỗ không ngừng mọc ra những dây leo màu đen.

Tần Dã trong lòng rùng mình, nói: "Cái lỗ này chắc chắn thông đến một nơi nào đó sâu trong cổ mộ.

Chúng ta phải tìm cách chặn cái lỗ này lại, nếu không những dây leo này sẽ càng lúc càng nhiều." Bàn Tử nói: "Nhưng chúng ta làm sao chặn cái lỗ này lại được?

Những dây leo này quá lợi hại, vũ khí của chúng ta căn bản không có tác dụng." Tần Dã suy nghĩ một chút, nói: "Chúng ta có thể dùng đá để chặn cái lỗ này." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân vội vàng đi tìm đá.

Chẳng mấy chốc, họ đã tìm được một số tảng đá lớn nhỏ.

Tần Dã và Bàn Tử cùng nhau bê đá đến cạnh lỗ, rồi từng tảng từng tảng đá nhét vào trong lỗ.

Nhưng dây leo trong lỗ không ngừng mọc ra, những tảng đá họ nhét vào rất nhanh đã bị đẩy ra ngoài.

Đúng lúc họ bó tay không biết làm gì, người đàn ông đeo mặt nạ đột nhiên đi đến.

Hắn nhìn cái lỗ, rồi vung tay một cái, một sức mạnh cường đại tuôn ra, làm đứt toàn bộ dây leo trong lỗ.

Tần Dã và những người khác kinh ngạc nhìn người đàn ông đeo mặt nạ.

Người đàn ông đeo mặt nạ nói: "Cái lỗ này thông đến sâu trong cổ mộ.

Bên trong có rất nhiều nguy hiểm, các ngươi tốt nhất đừng đi vào." Tần Dã nói: "Chúng ta phải tìm được lối ra, không thể cứ bị mắc kẹt ở đây.

Ngươi có biết làm sao để rời khỏi đây không?" Người đàn ông đeo mặt nạ im lặng một lát, nói: "Ta không biết.

Ta chỉ nhớ ta vẫn luôn ở đây, chưa từng rời đi." Tần Dã trong lòng chùng xuống, nói: "Vậy chúng ta phải làm sao?" Người đàn ông đeo mặt nạ nói: "Các ngươi có thể tiếp tục tìm lối ra, nhưng phải cẩn thận.

Cổ mộ này có rất nhiều nguy hiểm, các ngươi không chắc có thể sống sót ra ngoài." Nói xong, người đàn ông đeo mặt nạ liền quay người trở về vị trí cũ, tiếp tục tĩnh tọa.

Tần Dã nhìn bóng lưng người đàn ông đeo mặt nạ, trong lòng tràn đầy bất lực.

Họ bây giờ bị mắc kẹt trong cổ mộ này, không tìm được lối ra, hơn nữa còn phải đối mặt với đủ loại nguy hiểm.

Họ phải làm sao đây?

Tần Dã trầm tư một lát, nói: "Chúng ta không thể ngồi chờ chết.

Chúng ta tiếp tục tìm lối ra, đồng thời cũng phải cẩn thận người đàn ông đeo mặt nạ.

Hắn tuy đã cứu Tuyết Lỵ Dương, nhưng chúng ta không biết hắn rốt cuộc có mục đích gì." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân gật đầu nói: "Được, chúng tôi nghe cậu." Tuyết Lỵ Dương cũng nói: "Chúng ta nhất định phải tìm được lối ra, rời khỏi cái nơi quỷ quái này." Thế là, Tần Dã và những người khác lại bắt đầu tìm kiếm manh mối trong thạch thất.

Họ cẩn thận quan sát từng ngóc ngách, hy vọng có thể tìm thấy phương pháp rời khỏi nơi này.

Đúng lúc họ đang tìm kiếm manh mối, trong thạch thất đột nhiên vọng ra một âm thanh kỳ lạ.

Âm thanh trầm thấp mà kéo dài, dường như là từ sâu thẳm địa ngục vọng ra.

Bàn Tử nghe thấy âm thanh xong, không kìm được mà rùng mình một cái.

Hắn nhìn môi trường xung quanh tối đen như mực, trong lòng dâng lên một tia sợ hãi.

Hắn kéo kéo quần áo Tần Dã, khẽ nói: "Anh Tần... anh nghe thấy không?" Tần Dã nhíu mày, nói: "Cậu nói ở đây có ma sao?" Bàn Tử gật đầu.

Tần Dã cười vỗ vai Bàn Tử, an ủi nói: "Đừng sợ, tôi sẽ bảo vệ

cậu thật tốt." Bàn Tử lập tức cảm thấy toàn thân run rẩy, nổi da gà khắp người.

Hắn mặt mày ủ ê, nói: "Anh Tần, anh tha cho tôi đi, tôi còn trẻ, tôi còn chưa lấy vợ mà." Tần Dã ha ha cười lớn, nói: "Xem cậu sợ hãi kìa, yên tâm đi, có tôi ở đây, tuyệt đối không ai có thể làm hại cậu." Bàn Tử mặt mày ủ ê, hắn thực sự không hiểu, thế giới này tại sao lúc nào cũng có người thích khoe khoang.

Tần Dã, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân trò chuyện vài câu, rồi chuẩn bị tiếp tục tìm kiếm cơ quan.

Đúng lúc này, bước chân của hắn dừng lại.

Bởi vì hắn cảm thấy mình hình như đã đạp phải thứ gì đó.

Tần Dã cúi người xuống, cẩn thận kiểm tra, phát hiện trên mặt đất vậy mà có một lớp băng mỏng.

Lúc này, Bàn Tử cũng chú ý đến nơi này.

Hắn cúi người xuống, sờ sờ lớp băng, rồi nói: "Tôi biết rồi.

Chương 304

Tôi từng xem trên TV loại băng này, nó gọi là huyền băng." Tần Dã ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nhìn Bàn Tử, nói: "Cậu cũng từng xem điêu khắc băng sao?" Bàn Tử cười hì hì, nói: "Đương nhiên đã xem, tôi còn tự mình diễn nữa cơ." Tần Dã kinh ngạc nói: "Vậy cậu có biết cách phá giải băng phong không?" Bàn Tử lắc đầu nói: "Cái này tôi không giúp được anh, cái này là tình tiết chỉ có trong phim thôi." Tần Dã cực kỳ uất ức, cái băng phong này cũng quá khó nhằn.

Nếu hắn không phá được băng phong, căn bản không thể tìm được lối ra.

Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên nói: "Lão Tần, anh có thấy nơi này có chút bất thường không?" Tần Dã gật đầu, nói: "Đúng là có chút quỷ dị, những lớp băng này nhìn có vẻ bình thường, nhưng lại toát ra một tia âm lãnh, khiến tôi cảm thấy sởn gai ốc." Bàn Tử gật đầu, nói: "Đây là băng tằm ti!" "Băng tằm ti?" Tần Dã sững sờ.

Hắn nhìn kỹ một cái, phát hiện quả nhiên đúng như Bàn Tử nói, trên mặt đất quả thật có một lớp băng tằm ti.

Băng tằm ti không hề dai, rất dễ bị hư hại.

Nhưng bây giờ, nơi này vậy mà phủ một lớp băng tằm ti dày đặc, đơn giản là không thể tin nổi! "Cái này rốt cuộc là ai làm ra?" Tần Dã hỏi.

Bàn Tử lắc đầu, chua chát nói: "Tôi cũng muốn biết đáp án.

Nhiều năm như vậy, không ai biết đây là ai làm." Bàn Tử thở dài một tiếng, nói: "Xem ra tối nay chúng ta dù thế nào cũng không thoát ra được, ai." Tần Dã khẽ nheo mắt, nói: "Cái này chưa chắc, chúng ta thử lại một lần nữa, nói không chừng sẽ thành công." Nói xong, hắn

nắm lấy một sợi băng tằm ti trên mặt đất, dùng hết sức giật mạnh.

Bùm!

Băng tằm ti lập tức đứt lìa.

Đồng thời, cả không gian rung chuyển dữ dội, sau đó, một tiếng "Rắc" giòn tan, băng tằm ti trên mặt đất hoàn toàn vỡ nát. "Thành công rồi!" Bàn Tử kích động nhảy lên.

Ba người còn lại cũng đều hưng phấn không thôi.

Tần Dã lập tức đứng dậy, nói: "Đi mau.

Bất kể phía trước có nguy hiểm gì, chúng ta cũng phải xông vào.

Nếu không chúng ta sẽ vĩnh viễn không thể rời khỏi cổ mộ này." Cả nhóm lập tức theo Tần Dã đi sâu hơn vào trong hang động.

Càng đi vào càng tối, bốn vách tường phủ đầy ánh sáng xanh biếc.

Đột nhiên, một luồng sáng thu hút sự chú ý của Tần Dã và những người khác.

Theo hướng ánh sáng, Tần Dã và những người khác nhìn thấy ở cuối hang động, vậy mà xuất hiện một cánh cửa đồng.

Cánh cửa đồng cao hơn sáu mét, rộng hơn năm mét, phát ra ánh sáng xanh lục u tối. "Oa nga!

Bảo bối!" Bàn Tử nhìn cánh cửa đồng, hưng phấn không thôi.

Hai người còn lại cũng đều kích động không thôi.

Họ không ngờ nơi này vậy mà còn giấu một mật thất khổng lồ.

Tần Dã nuốt nước bọt, lẩm bẩm nói: "Mật thất lớn như vậy rốt cuộc là tên khốn nào xây dựng." Họ vừa đến cửa, liền cảm nhận được một luồng gió lạnh thấu xương thổi đến.

Luồng gió này rất mát mẻ, mang theo mùi tanh nhẹ.

Tần Dã không kìm được hít sâu mấy hơi, rồi đẩy cánh cửa đồng ra.

Theo cánh cửa đồng từ từ mở ra, họ cuối cùng cũng nhìn rõ tình hình bên trong.

Chỉ thấy bên trong bày trí hàng trăm món vàng bạc châu báu, đồ sứ ngọc khí, giá trị liên thành, khiến người ta chấn động.

Nhìn thấy vô số tài phú như vậy, Hạo Thiên Chân không kìm được nuốt một ngụm nước bọt.

Trong mắt Bàn Tử lóe lên ánh sáng tham lam.

Trái tim hắn đập thình thịch loạn xạ, hận không thể xông vào cướp đi toàn bộ vàng bạc châu báu này.

Nhưng cuối cùng, lý trí đã chiến thắng dục vọng, hắn kiềm chế được tâm trạng của mình.

Ngay cả vàng bạc châu báu chất đống như núi bên trong, cũng không thể ngăn cản quyết tâm muốn sống của hắn.

Tần Dã kìm nén tâm trạng kích động, nói: "Đi thôi, chúng ta nhanh ra ngoài." Cả nhóm thu liễm tinh thần, men theo đường hầm đi ra ngoài.

Xuyên qua đường hầm, phía trước rộng rãi sáng sủa.

Trước mặt họ xuất hiện một đại sảnh.

Đại sảnh này có hình vòng cung, rộng đến vài nghìn mét vuông.

Bốn phía đại sảnh có rất nhiều cửa đá, bề mặt cửa đá đều dán phù chỉ, xem ra đây là nơi cấm bất kỳ ai ra vào.

Giữa đại sảnh sừng sững một pho tượng, pho tượng là một người đàn ông trung niên, trông khá uy nghi.

Tần Dã nhìn chằm chằm vào pho tượng đó một lúc lâu, trong lòng hắn nảy ra một ý nghĩ, liệu người này có phải là chủ nhân của cổ mộ này không.

Đúng lúc Tần Dã đang suy nghĩ lung tung, hắn đột nhiên cảm thấy mình bị thứ gì đó vấp ngã.

Tần Dã vội vàng vịn vào vách tường bên cạnh, mới tránh khỏi ngã.

Khúc xương này khoanh chân ngồi, hai mắt trợn tròn.

Giữa bụng hắn cắm một thanh kiếm, máu tươi từ mũi kiếm phun ra, vương vãi khắp nơi. "Khốn kiếp, lại là một cái xác chết nữa!" Tần Dã chửi một câu.

Lúc này, Bàn Tử đột nhiên chỉ vào cái thi thể kia nói: "Anh Tần, anh nhìn xem, người đó cầm một cây bút trong tay." Tần Dã quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong lòng bàn tay của cái thi thể kia nắm chặt một cây bút lông, thân bút đen bóng loáng.

Tần Dã đi qua, vươn tay định rút cây bút lông đó ra.

Đáng tiếc, hắn dốc hết sức lực cũng không thể rút cây bút lông ra.

Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên kinh ngạc kêu lên: "Anh Tần, đây là...

đây là 《Hoàng Đế Nội Kinh》!" Tần Dã nghe vậy, vội vàng chạy qua, giật lấy cây bút lông trong tay Bàn Tử, nghiêm túc đọc kỹ.

Cuốn 《Hoàng Đế Nội Kinh》 này viết cực kỳ chỉnh tề, chữ viết mạnh mẽ, hàm chứa khí chính trực hào sảng, mang lại cho người ta một cảm giác chấn động mạnh mẽ.

Đây tuyệt đối không phải vật phàm, chắc chắn là tác phẩm của một danh gia nào đó.

Đọc một lát sau, Tần Dã trong lòng cuồng nhiệt không thôi, đây

chính là tác phẩm của Hoàng Đế, nếu có thể thấu hiểu được huyền bí bên trong, vậy chẳng phải sẽ nghịch thiên sao?

Bàn Tử nhìn vẻ mặt si mê của Tần Dã, khẽ lẩm bẩm: "Sao tôi lại cảm thấy anh Tần có chút biến thái vậy nhỉ?" "Cậu nói nhỏ thôi." Tần Dã trừng Bàn Tử một cái.

Bàn Tử bĩu môi, khẽ lầm bầm: "Tên khoe khoang!" Tần Dã không thèm để ý đến hắn, tiếp tục lật xem 《Hoàng Đế Nội Kinh》, tìm kiếm ghi chép về pháp quyết tu luyện Quan Vũ.

Bàn Tử thấy vậy, lập tức lộ ra vẻ mặt ghét bỏ.

Tên này căn bản chính là đang khoe khoang mà!

Không lâu sau, Tần Dã dừng lật trang, ngẩng đầu lên, nhíu mày trầm tư. "Lão Tần, nhìn ra được điều gì không?" Bàn Tử tò mò hỏi.

Tần Dã nói: "《Hoàng Đế Nội Kinh》giảng về đạo âm dương tiên thiên, giảng về cấu tạo cơ thể người.

Trong 《Hoàng Đế Nội Kinh》 có đề cập đến khái niệm 'âm dương hóa sinh', 'Thái Cực sinh vạn vật'.

Nhưng 《Hoàng Đế Nội Kinh》 chỉ nói về Thái Cực, lại không giảng về âm dương.

Cho nên tôi phán đoán, công pháp của Hoàng Đế không chỉ là đạo âm dương tiên thiên, nó còn liên quan đến một thứ huyền diệu cực kỳ khác." Nghe lời Tần Dã, Bàn Tử lập tức lộ ra vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

Lúc này, Tần Dã đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, hắn lập tức quay đầu nhìn Bàn Tử, nói: "Cậu có biết cái gì gọi là âm dương không?" "Cái gì âm dương?" Bàn Tử nghi hoặc. "Ví dụ cậu có biết mặt trời, mặt trăng, các vì sao là gì không?" "Đương nhiên biết chứ, Thái Cực mà." "Vậy cậu có biết Thái Cực Đồ không?" "Đương nhiên biết chứ!

Thái Cực Đồ là biểu tượng của Đạo gia!

Tương truyền thánh hiền Đạo giáo Trương Tam Phong đã từng vẽ Thái Cực Đồ lưu truyền thế gian." "Cậu đoán xem cái gì là mặt trăng, cái gì là mặt trời?" Tần Dã truy vấn. "Đương nhiên là nghĩa đen!

Chẳng lẽ còn có nghĩa khác sao?" Tần Dã nói: "Mặt trời và mặt trăng không phải tồn tại độc lập, mà là một hệ thống âm dương.

Mặt trời thuộc dương, mặt trăng thuộc âm." Nghe Tần Dã giải thích, Bàn Tử nửa hiểu nửa không, gãi gãi đầu, nói: "Sao tôi càng nghe càng hồ đồ vậy?" Tần Dã lắc đầu, tiếp tục nói: "Hơn nữa, trong không gian này ngoài Thái Cực Đồ và hệ thống âm dương, chắc chắn còn có những thứ sâu xa hơn.

Chương 305

Tôi luôn cảm thấy chúng ta hình như đã bỏ qua điều gì đó, hoặc quên mất một thông tin quan trọng nào đó..." Tần Dã vắt óc suy nghĩ, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó.

Hắn mạnh mẽ vỗ vào trán, nói: "Chết tiệt!

Chúng ta hình như đã bỏ qua cái tế đàn này!" Bàn Tử nói: "Cái tế đàn này chẳng phải cùng tồn tại với Thái Cực Đồ và hệ thống âm dương sao?

Có gì mà phải ngạc nhiên?" Tần Dã lườm hắn một cái, không giải thích.

Tần Dã đi qua cẩn thận quan sát chất liệu của tế đàn.

Hắn phát hiện, khối tế đàn này vậy mà được làm bằng thanh cương nham.

Tuy loại thanh cương nham này độ cứng khá kém, nhưng dùng để làm đài tế lại là lựa chọn tốt nhất. "Mẹ ơi, khối thanh cương nham này ít nhất cũng nặng một tấn!" Bàn Tử kinh ngạc kêu lên.

Tần Dã gật đầu, điều này thực sự khiến hắn giật mình.

Thanh cương nham không hề rẻ, ngay cả ở thành phố Nam Lăng, người bình thường cũng không mua nổi một tấn thanh cương nham.

Khối thanh cương nham này đủ để xây dựng một lăng tẩm lớn theo quy cách tiêu chuẩn.

Tần Dã nhìn đỉnh tế đàn, sờ soạng một lúc ở một chỗ nhô lên trên đỉnh, rất nhanh sờ được cơ quan.

Hắn nhẹ nhàng nhấn cơ quan, một tiếng "Rắc" vang lên, tế đàn từ

từ nâng cao, cuối cùng ngang bằng với viên minh châu khổng lồ phía trên tế đàn.

Sau đó, Tần Dã ném cây bút lông vào chỗ lõm ở đỉnh tế đàn. "Đông ~ đông ~" Kèm theo hai tiếng động trầm đục, đáy tế đàn đột nhiên mở ra, bên trong đặt một đồng tiền cổ phác, trên đó phủ đầy dấu vết xói mòn của thời gian.

Tần Dã nhặt đồng tiền này lên, trong lòng thầm nghĩ: "Xem ra đây là chìa khóa của một ngôi mộ lớn." Tần Dã nhét đồng tiền vào túi quần, rồi dẫn Bàn Tử rời khỏi đại điện.

Ra khỏi đại điện, Tần Dã lại đi về phía con đường dẫn ra phía sau đại điện.

Cảnh tượng ở đây hoàn toàn trái ngược với lúc nãy, bên trong đường hầm tối đen như mực.

Nhưng Tần Dã vẫn giữ cảnh giác, hắn đưa đèn pin cho Bàn Tử, dặn Bàn Tử cầm chắc, đừng làm rơi.

Tần Dã cẩn thận đi về phía cuối đường hầm.

Càng đi sâu vào, nhiệt độ xung quanh tiện việt lạnh, hàn phong hô khiếu, thứ cốt băng lương.

Bàn Tử nhịn không được rụt cổ lại, phàn nàn nói: "Tối như vậy, có nhìn rõ đường không?" Tần Dã cười cười, nói: "Đương nhiên, đường ở đây rất dễ đi." Đi được vài phút, Tần Dã và Bàn Tử đến trước một cánh cửa đá dày.

Bàn Tử nói: "Để tôi làm." Nói xong, hắn đi đến trước cửa đá, đẩy đẩy, nhưng phát hiện không hề nhúc nhích.

Bàn Tử khẽ nhíu mày, dùng tay sờ soạng một lúc, phát hiện cơ quan ở trên tấm ván đá bên trái cửa đá.

Hắn dùng sức đẩy tấm ván đá, tấm ván đá bị dịch ra một tấc, từ khe hở bắn ra một luồng sáng.

Nhờ luồng sáng này, Bàn Tử thuận lợi đi vào bên trong cửa đá.

Không gian bên ngoài cửa đá rất hẹp, dài khoảng năm mét, rộng chưa đến nửa mét.

Tần Dã nhìn quanh bốn phía, phát hiện không gian ở đây nhỏ hơn đại điện rất nhiều, vách tường đều có màu đỏ sẫm, trên vách tường khắc đầy những văn tự kỳ lạ thần bí.

Tần Dã nhìn chằm chằm vào những văn tự thần bí trên vách tường, lẩm bẩm nói: "Hóa ra đây chính là những phù chú trong truyền thuyết." Cùng lúc Tần Dã nhìn về phía vách tường, Bàn Tử cũng lại gần nhìn, không kìm được hít một hơi khí lạnh, kinh ngạc nói: "Vãi chưởng, ngầu quá vậy!" Tần Dã chỉ vào vách đá bên phải, nói: "Uy lực của những phù chú này không kém gì phi kiếm được miêu tả trong tiểu thuyết võ hiệp, thậm chí còn hơn." Bàn Tử tặc lưỡi khen ngợi, cảm thán nói: "Không ngờ trong cái núi hoang này, vậy mà lại giấu bảo bối như vậy!

Nếu không có tên trộm mộ như anh, có lẽ phần di sản này của tổ tiên để lại sẽ bị bọn khốn kia chiếm tiện nghi." Tần Dã cười hì hì, không nói gì nhiều, quay người đi sâu vào trong đường hầm.

Bàn Tử vội vàng đi theo sau, căng thẳng hỏi: "Đại ca, bây giờ chúng ta đi đâu?" Tần Dã nhàn nhạt nói: "Tôi muốn xem có thể tìm được bảo bối ở đây không." “Đại ca, anh điên rồi, tôi khuyên anh đừng bao giờ chạm loạn vào mấy thứ ở đây.

Những thứ này một khi bị hư hại, hậu quả rất nghiêm trọng.” Bàn Tử vội vàng ngăn cản.

Tần Dã khinh thường nói: “Sợ cái gì, năng lực của anh đây đã khác

xưa rồi, mấy trò điêu trùng tiểu kỹ này có đáng là gì.” Bàn Tử vẫn kiên trì ý kiến của mình, nói: “Cho dù đại ca anh thật sự lợi hại, thì cũng không chịu nổi số lượng khổng lồ của mấy thứ này đâu.

Anh đừng quên, động huyệt này là một chỉnh thể, hơn nữa còn không ngừng biến hóa.” “Chỉ cần anh chạm vào cái đó, động huyệt này lập tức sẽ biến mất, đợi đến khi anh tìm kiếm mục tiêu lần nữa, thì không biết là bao giờ nữa.” Tần Dã nghe vậy, trong lòng khẽ rùng mình.

Động huyệt này tuy không lớn, nhưng lại bao hàm rất nhiều kết cấu phức tạp.

Giống như mê cung vậy, nếu không quen thuộc địa hình, không hiểu rõ địa thế, chắc chắn sẽ không biết lúc nào mà lạc lối.

Tần Dã suy nghĩ một lát, nói: “Nếu đã vậy, thì chúng ta đi xem các mộ thất khác trước đã.” Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đi theo.Đi được một đoạn, hai người bỗng nhiên nhìn thấy cuối hành lang có một hàng lồng sắt, mỗi lồng sắt đều giam giữ một vật sống.

Tần Dã nhận ra những sinh vật trong lồng như nhện sói, nhện đen… Chúng đang bò rạp trên mặt đất run rẩy cầm cập, trông vô cùng kinh hãi.

Tần Dã tò mò nhìn những con vật trong lồng, sau đó lại ngẩng đầu nhìn lên phía trên, phát hiện đỉnh đầu là một mảng tối đen, căn bản không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Bàn Tử cũng chú ý đến tình trạng trên đỉnh đầu, không nhịn được mà châm chọc nói: “Rốt cuộc ở đây có thứ quỷ quái gì mà lại dọa cho mấy con quái thú kia vỡ mật thế này.” Tần Dã lắc đầu nói: “Chắc không phải quỷ quái gây ra đâu.

Nếu tôi đoán không sai, đây hẳn là một loại cấm chế.

Chỉ cần kẻ xâm nhập dám chạm vào bất cứ thứ gì, đều sẽ bị cấm chế tấn công.

Cho nên, mấy con quái thú kia mới như lâm đại địch, toàn thân run rẩy.” Bàn Tử nghe Tần Dã nói, chợt hiểu ra mà gật đầu, nói: “Vẫn là đại ca thông minh.” Tần Dã vỗ vỗ vai Bàn Tử, ra hiệu cho anh ta đừng đắc ý.Tần Dã tiếp tục đi về phía trước, lúc này, hắn mơ hồ cảm nhận được một cỗ sát khí ập đến.

Tần Dã bỗng nhiên dừng bước, nhìn về phía khúc cua phía trước.

Ở khúc cua, một người đàn ông mặc cổ trang, chắp tay sau lưng, dáng người kiên cường thẳng tắp đứng đó.

Người đàn ông này trông khoảng hơn ba mươi tuổi, dung mạo tuấn tú, gò má góc cạnh rõ ràng.

Chỉ là đôi mắt sâu thẳm sắc bén kia dường như ẩn chứa một luồng tinh quang khiến người ta khiếp sợ.

Hắn cứ đứng yên ở đó, như thể một thanh bảo đao tuyệt thế sắc bén, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Mắt Tần Dã trợn tròn, trong lòng dậy sóng.

Bởi vì hắn đã nhận ra, người kia không phải con người!

Người kia… lại là một cỗ thi thể!

Thi thể được bảo tồn khá nguyên vẹn, làn da trắng nõn trong suốt, tựa như ngọc dương chi; chỉ là đôi mắt hắn nhắm nghiền, biểu cảm cứng đờ, không hề có huyết sắc.

Trong đầu Tần Dã hiện lên một đoạn ký ức: “Động huyệt này gọi là Bách Độc Quật, là một bãi chôn lấp có lịch sử lâu đời của Miêu Cương.

Vào thời cổ đại, người Miêu sau khi chết đều được chôn cất ở

đây.

Vào thời cổ đại, nghi thức tế tự của Miêu trại rất khác so với ngày nay.

Tế tự là dùng cổ sư hoặc vu bà, điều khiển rắn độc côn trùng độc, dâng cúng các loại vật phẩm tế lễ.

Trong quá trình tế tự, tế ti và vu bà sẽ bắt người quỳ rạp xuống đất, không được động đậy.

Khi tế tự sắp hoàn thành, họ sẽ niệm một loại chú ngữ đặc biệt.

Cùng với tiếng chú ngữ vang lên, những vật phẩm tế lễ kia sẽ nổ tung.

Sau khi tế tự kết thúc, tế ti sẽ thiêu hủy vật phẩm tế lễ." Tần Dã từng đọc qua một cuốn cổ tịch, trong đó có nhắc đến chuyện Bách Độc Quật.

Tần Dã từng nghe cha kể lại, Bách Độc Quật là một trong những mộ huyệt đáng sợ nhất của tộc Miêu.

Bởi vì Bách Độc Quật được bố trí đủ loại trận pháp, cạm bẫy, phàm là người lầm lỡ xông vào, tất chết không nghi ngờ.

Năm đó, các tiền bối của Tần gia từng phái một lượng lớn cao thủ vào thám hiểm, cuối cùng chỉ có số ít người may mắn thoát được.

Tương truyền, có người chết trong trận pháp, có người thì chết vì cổ độc, còn nhiều người hơn thì chết trong cạm bẫy.

Tần Dã không ngờ mình lại đến đây, chẳng lẽ lão hán kia không lừa mình?

Bàn Tử kéo kéo tay áo Tần Dã, nói nhỏ: "Đại ca, chúng ta phải làm sao đây?" Tần Dã trầm mặc một lúc, nói: "Chúng ta vòng qua, tiếp tục tìm kiếm mộ thất tiếp theo." "Được!" Bàn Tử đáp lời, theo sau Tần

Dã tiếp tục đi về phía trước.Tần Dã và Bàn Tử chậm rãi đi trong đường hầm, đi được một đoạn đột nhiên phát hiện, những con nhện sói vừa nãy bị nhốt trong lồng sắt đã chạy thoát hết, không còn con nào.

Bàn Tử kinh ngạc nói: "Hả?

Mấy tên này chạy nhanh thật, biết thế lúc nãy bắt hai con mang về chơi." Tần Dã lườm Bàn Tử một cái, nói: "Cậu nghĩ hay quá nhỉ!

Cậu có biết tốc độ sinh sản của mấy con nhện sói này nhanh đến mức nào không?

Nếu cậu mang chúng về, chắc chắn sẽ gây ra loạn nhện sói, tạo thành thảm kịch." Bàn Tử bĩu môi nói: "Xì!

Mấy thứ anh nói đó, Bàn gia tôi không phải không biết.

Chẳng phải là nuôi cổ trùng sao?

Chương 306

Tôi từ nhỏ đã thích nghiên cứu mấy thứ kỳ quái này, nào là kiến, ruồi trâu, tôi đều nuôi qua hết." Tần Dã cười ha ha, lười trả lời anh ta.Hai người tiếp tục tiến về phía trước, đi được một đoạn, Tần Dã đột nhiên dừng bước.

"Đại ca, sao anh không đi nữa vậy?" Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

Tần Dã thần sắc ngưng trọng nhìn chằm chằm bức tường phía trước, lẩm bẩm: "Chỗ này hình như có một cánh cửa!" Bàn Tử vội vàng ghé sát vào Tần Dã, nhìn kỹ một hồi, nói: "Đây không phải là bức tường sao?

Đâu ra cánh cửa?" Tần Dã nhíu mày nói: "Bức tường này rỗng!" Nói rồi, hắn dùng tay trái ấn vào bức tường, vận chuyển nội lực, dùng sức mạnh ngang ngược chấn nát bức tường.

Lập tức, bụi đất bay mù mịt, che khuất tầm nhìn của hai người.Một lát sau, Tần Dã và Bàn Tử mặt mày lấm lem bụi đất xông ra từ làn khói, sau đó cảnh giác nhìn quanh.

Lúc này, xung quanh tĩnh lặng, không còn nhìn thấy nửa con nhện sói nào nữa.

"Thật là quỷ dị, đám quái thú kia đâu rồi?

Sao lại biến mất hết?

Chẳng lẽ bị anh dọa chạy rồi?" Bàn Tử lẩm bẩm đầy nghi hoặc.

Tần Dã lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Chỗ này âm u quỷ dị như vậy, cậu nghĩ đơn giản thế sao?" Bàn Tử nhún vai, nói: "Mặc kệ đi, dù sao chúng ta cũng là mèo mù vớ cá rán.

Chúng ta tiếp tục đi về phía trước đi." Hai người tiếp tục đi, đi

thêm năm sáu chục mét nữa, bỗng nhiên nghe thấy tiếng nước chảy xào xạc từ bức tường bên cạnh.

Tần Dã nhìn theo, thì thấy trên bức tường có một con sông ngầm.

Hắn vội vàng kéo Bàn Tử chạy đến xem.

Trong sông ngầm toàn là nước sông trong vắt, ngoài những vết máu đỏ sẫm ra, không có gì khác.

Tần Dã khẽ nhíu mày, trầm ngâm một lát sau, nói với Bàn Tử: "Đi thôi, tiếp tục đi về phía trước, chúng ta đi tìm những mộ thất khác." Hai người men theo đường hầm tiến về phía trước.

Đi thêm hai ba chục mét nữa, phía trước xuất hiện một ngã rẽ.

Trên vách đá hai bên khảm dạ minh châu, phát ra ánh sáng dịu nhẹ.

Tần Dã do dự một lúc, nói: "Chúng ta tách nhau ra tìm." Tần Dã chỉ vào lối đi bên tay phải, nói: "Bên đó chắc là thông đến mộ thất tiếp theo."Hắn quay đầu nhìn lại, lại thấy một cỗ khô cốt!

Cỗ khô cốt đó ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền.

Trên thân khô cốt, khoác một chiếc trường bào gấm hoa lệ.

Tần Dã khẽ nhíu mày, trong lòng dâng lên một cỗ hàn ý.

Cỗ khô cốt này hiển nhiên khi còn sống đã tu luyện một loại bí thuật nào đó, sau khi chết vẫn giữ tư thế ngồi xếp bằng.

Tuy nó không còn huyết nhục, nhưng vẫn như sống.

Hắn đưa tay khẽ chạm vào khô cốt, khô cốt lập tức hóa thành tro bụi biến mất.

Tình huống này, khiến Tần Dã càng thêm cảnh giác.

Hắn lặng lẽ rút lui khỏi đại sảnh, lại từ một phía khác đi ra ngoài.

Tần Dã nhìn quanh, phát hiện nơi đây là một loại địa cung.

Ở hai bên trái phải của đại sảnh có một căn phòng nhỏ, mỗi cửa phòng đều treo một ngọn đèn dầu.

Tần Dã đi qua, phát hiện cửa phòng khép hờ, bên trong không có bất cứ thứ gì.

Tần Dã đi qua, đẩy cửa căn phòng nhỏ, bước vào.Vào cửa xong, Tần Dã phát hiện đây là một phòng ngủ, cạnh giường sát cửa sổ đặt mấy chiếc giường ván gỗ.

Ngoài ra, bên trong không có bất cứ vật phẩm nào.

Đúng lúc này, Tần Dã nghe thấy tiếng bước chân dồn dập và tiếng nói chuyện từ bên ngoài truyền đến.

"Mẹ kiếp!

Bên trong này lại thật sự có người?" Giọng Bàn Tử chửi bới.

"Bàn gia, hai chúng ta cứ xông vào, giết tên đó rồi tính!" Hạo Thiên Chân đề nghị.

"Được!" Bàn Tử lập tức đồng ý.

Ngay sau đó, anh ta và Hạo Thiên Chân nhanh chóng xông về phía căn phòng Tần Dã đang ở.

Bước chân của Bàn Tử và Hạo Thiên Chân rất nặng, phát ra tiếng động "phanh phanh" trầm đục, chấn động cả địa cung rung chuyển ba phần.

Lông mày Tần Dã khẽ nhếch, lập tức hiểu ra cặp chó nam nữ này muốn động thủ với mình rồi.

Hắn không nói hai lời, quay người trở lại phòng ngủ, khóa chặt cửa lại.

Hắn vừa đóng cửa, Bàn Tử đã đá vào cửa.

Chỉ nghe một tiếng "rầm" thật lớn, cánh cửa phòng ngủ bị đá bật ra một khe hở.

Ngay sau đó, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân liền xông vào.

Hai người thấy trong phòng ngủ không có một ai, lập tức sững sờ.

Hạo Thiên Chân nghi ngờ nói: "Bàn gia, tên tiểu tử đó chạy đi đâu rồi?" Bàn Tử cũng ngạc nhiên: "Chẳng lẽ hắn biết chúng ta sẽ đến tìm hắn?

Đã chạy trốn rồi?" "Vậy phải làm sao đây!

Đại ca đã dặn hai chúng ta nhất định phải mang tên khốn đó về, nếu không đại ca sẽ lột da hai chúng ta!" Hạo Thiên Chân mặt mày khổ sở cầu xin Bàn Tử.

"Đừng nói nhảm!

Mau tìm người!" Bàn Tử lạnh lùng hừ một tiếng, quay người định ra ngoài gọi người.

Đột nhiên, anh ta cảm thấy mắt mình lóe lên một cái, như tia chớp xẹt qua, đau nhức vô cùng.

Anh ta theo bản năng dùng tay che mắt mình, đồng thời dùng sức dụi.

Anh ta chớp chớp mắt, phát hiện vẫn còn đau.

Anh ta cúi đầu nhìn, lại thấy trên mặt đất có một thứ màu đen.

Thứ đó trông như đá, nhưng lại hơi lồi lõm không bằng phẳng.

Bàn Tử dùng ngón tay chọc chọc, phát hiện hòn đá biến thành bột phấn.

Anh ta kinh hô: "Cái, cái này là cái gì?" Anh ta vội vàng giơ lòng bàn tay lên xem, thì thấy lòng bàn tay mình có mấy vết thương.

Lúc này, Hạo Thiên Chân cũng chú ý đến sự bất thường trên tay anh ta, ghé lại gần nhìn kỹ.

Cô ta trừng lớn mắt, mặt đầy vẻ kinh hãi: "Cái này… cái này chẳng lẽ là 'Ma văn' trong truyền thuyết ư?" "Ma văn là cái gì?" Bàn Tử không hiểu hỏi.

"Ma văn, còn gọi là ma văn quỷ, hoặc ma văn thú.

Đặc điểm của chúng hơi giống với sói, toàn thân màu đen, móng vuốt sắc nhọn, miệng ngậm kịch độc!

Tương truyền, ma văn quỷ là hung thú thời cổ đại, vô cùng lợi hại!" "Cô đừng hù dọa tôi!

Thế giới này đâu ra hung thú!" Bàn Tử giận dữ mắng.

"Tôi không hù dọa anh!

Ma văn quỷ từng xuất hiện ở phương Tây, đó là một bầy sinh vật dã man khát máu.

Chúng thích ăn sinh vật sống, và thích ăn thịt thối rữa.

Chúng yêu thích nhất là thôn phệ nhân tộc, hút máu tươi của nhân tộc." Bàn Tử nghe xong, trán lấm tấm mồ hôi.

Anh ta nhớ lại hành động bóp nát hòn đá của mình vừa nãy, không nhịn được mà rùng mình.

Hạo Thiên Chân tiếp tục nói: "Ma văn quỷ, từ mấy ngàn năm trước đã tuyệt tích.

Ai có thể nghĩ tới, ở Nam Hoang thâm sơn cùng cốc, lại giấu một con ma văn quỷ!" Họ vừa nói vừa đi, bước chân dừng lại.

Bởi vì, họ phát hiện trong khu rừng rậm này mơ hồ có rất nhiều khí tức kỳ lạ.

Những khí tức này rất quỷ dị, khiến người ta run sợ kinh hãi.

Bàn Tử nuốt nước bọt: “Thiên Chân, chúng ta không phải gặp phải quái vật còn lợi hại hơn Tống tử đó chứ?” “Tôi làm sao mà biết được!” Hạo Thiên Chân lườm một cái, “Dù sao đêm nay chúng ta gặp điềm gở rồi, chắc là xui xẻo tám đời!” “Mẹ kiếp!

Chương 307

Kệ cha nó thứ quỷ quái gì!" Bàn Tử nghiến răng nghiến lợi, nói: "Đã không chịu tha cho anh em ta, vậy thì liều mạng một phen!" Lời vừa dứt, anh ta rút súng ra, kéo cò.

Sau đó nhắm vào một cái cây ở xa.

"Bành bành bành…" Bàn Tử bắt đầu bắn điên cuồng.

Đạn bắn vào thân cây, phát ra tiếng "phốc xuy phốc xuy", tóe ra một chuỗi tia lửa.

Hạo Thiên Chân không nói một lời, cô ta cầm một cây gậy, cũng vung vẩy mấy vòng về phía cái cây đó.

Tách tách tách!

Đạn bắn kêu tanh tách.

Cây gỗ cao lớn đó bị bắn rụng cành lá, trên thân cây xuất hiện rất nhiều lỗ hổng.

Đáng tiếc, cây đại thụ đó không hề hấn gì.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều ngây người.

Cái cây này rốt cuộc được làm bằng gì?

Lại không hề hấn gì với đao thương?

Rắc!

Rắc!

Rắc!

Đúng lúc này, trong rừng cây vang lên một trận âm thanh quỷ dị.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn theo tiếng động, phát hiện từng

đôi mắt xanh biếc u ám, phân bố khắp rừng rậm, đang nhìn chằm chằm vào họ.

"Chết tiệt!" Bàn Tử thầm kêu một tiếng không ổn, anh ta lập tức xông về phía phòng ngủ.

Hạo Thiên Chân theo sát phía sau, cùng Bàn Tử xông vào phòng ngủ.

Họ vừa bước vào phòng ngủ, những nhãn cầu kia đột nhiên sáng lên một cái, ngay sau đó, từng đám khói mù mịt từ không trung trào ra, lập tức bao phủ Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân chỉ cảm thấy tầm nhìn mờ tối, không nhìn rõ năm ngón tay.

Dưới chân hai người, là lớp tuyết dày.

Giẫm lên tuyết, phát ra tiếng "lạc chi lạc chi".

Hai người không khỏi kêu lớn: "Cứu mạng!

Có ma!" Họ hoảng loạn tìm lối ra, hy vọng có thể thoát khỏi nơi này.

Đáng tiếc, xung quanh đều là tuyết nguyên mênh mông, bốn phía đều là vách đá trơ trọi, căn bản không có lối ra.

"Phải làm sao đây?

Hai chúng ta sẽ chết ở đây sao?" Hạo Thiên Chân kinh hoàng kêu lên.

Đúng lúc này, bên tai Bàn Tử đột nhiên truyền đến tiếng "xì xì" lưỡi rắn.

"Ai?

Ai đang nói chuyện?" Bàn Tử toàn thân run lên.

Anh ta mạnh dạn đi được mấy bước, đột nhiên sờ phải một cỗ thi thể lạnh lẽo cứng rắn, cỗ thi thể đó đang mở to đôi mắt xanh biếc thảm đạm, âm u nhìn chằm chằm anh ta.

Bàn Tử bị cảnh tượng bất ngờ này làm cho sững sờ.

Ngay lúc anh ta kinh ngạc, cỗ thi thể cứng rắn lạnh lẽo kia đột nhiên nhảy dựng lên.

Bàn Tử sợ hãi ngã phịch xuống đất.

Anh ta nhìn kỹ lại, thì phát hiện cỗ thi thể kia là một con rắn đen sì.

Con rắn đó từ bụng thi thể bò ra, sau đó quấn quanh cổ Bàn Tử, siết Bàn Tử đến mức không thở nổi.

"Khụ… khụ khụ… Buông, buông ra…"Hạo Thiên Chân thấy Bàn Tử bị rắn tấn công, vội vàng chạy lại giúp Bàn Tử, muốn kéo con mãng xà đen kia ra.

Thế nhưng, con mãng xà đen này sức lực cực lớn, Hạo Thiên Chân căn bản không kéo nổi thân thể nó.

Hơn nữa, mãng xà đen càng siết càng chặt.

Mặt Hạo Thiên Chân đỏ bừng, phổi nghẹt thở đến đau nhức, nước mắt suýt nữa chảy ra.

Đúng lúc này, mãng xà đen há cái miệng tanh tưởi to lớn, nhắm vào cổ họng Hạo Thiên Chân cắn xuống.

"A!" Hạo Thiên Chân kêu lớn, đầu ngoẹo sang một bên khác.

Con mãng xà đen thừa cơ cắn vào vai Bàn Tử.

Bàn Tử lập tức cảm thấy vai tê dại, cả người ngất lịm đi.

Mãng xà đen lại lần nữa lao vào cổ Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân sợ vỡ mật, vừa lăn vừa bò né tránh.

Lúc này, mãng xà đen lại cắn vào đùi Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân bị buộc quỳ xuống, sau đó bị nó kéo đi.

Hạo Thiên Chân gắng sức giãy giụa, nhưng không thể thoát khỏi sự trói buộc của mãng xà đen.

Mãng xà đen kéo Hạo Thiên Chân, từ từ di chuyển vào một góc tối tăm.

Những nhãn cầu ẩn giấu trong bóng tối, tất cả đều lộ ra vẻ hưng phấn.

Chúng như ngửi thấy mùi con mồi, rục rịch muốn hành động.

Đột nhiên, một nhãn cầu bùng phát ra ánh sáng tím rực rỡ chói mắt.

Nó nhanh chóng di chuyển, chui vào lòng Hạo Thiên Chân, xé toạc ngực Hạo Thiên Chân đến thiên sang bách khổng.

Đồng thời, những nhãn cầu khác cũng lần lượt bùng phát ra ánh sáng tím chói mắt rực rỡ, lao vào Hạo Thiên Chân.

Làn da Hạo Thiên Chân, lập tức bị những tia sáng tím quỷ dị đó thiêu đốt.

Hạo Thiên Chân kêu thảm thiết, đau đớn toàn thân co giật.Lúc này, Bàn Tử tỉnh táo hơn một chút.

Anh ta thấy Hạo Thiên Chân bị tấn công, vội vàng lấy điện thoại ra chiếu sáng.

Khi ánh đèn màn hình điện thoại chiếu vào góc tối, trong bóng tối, từng đôi mắt xanh biếc u ám hiện rõ trong tầm mắt.

Những nhãn cầu đó đều giống hệt nhau, trong mỗi nhãn cầu, đều

phát ra ánh sáng quỷ dị màu đỏ tươi.

Mà Tần Dã thì lúc này đã ra tay, hắn lấy ra ba cây kim châm vàng, nhanh như chớp đâm về phía một nhãn cầu.

Kim châm vừa đến gần nhãn cầu, liền tan chảy thành chất lỏng như thủy ngân.

Kim châm sau khi hòa tan vào thủy ngân, biến thành màu bán trong suốt.

Sau đó, những chất lỏng đó từ từ thấm vào trong nhãn cầu.

Trong nháy mắt, từng đôi mắt xanh biếc u ám biến thành trạng thái bán trong suốt, giống như sản phẩm thủy tinh, trông vô cùng đẹp mắt.

Tần Dã nhe răng cười: "Ha ha!

Tiểu gia thích nhất là đùa giỡn sinh vật tà ác, các ngươi đừng vội, lát nữa sẽ đến lượt các ngươi." Tần Dã tổng cộng dùng ba cây kim châm, phong ấn âm sát chi khí trong nhãn cầu.

Sau đó, hắn lấy ra hai cây nến sáp.

Hai cây nến sáp, lần lượt được cắm lên những nhãn cầu bán trong suốt kia.

"Xì lạp!" Hai cây nến sáp bùng cháy ngọn lửa dữ dội.

Những nhãn cầu xanh biếc u ám này, lập tức bị ngọn lửa thiêu đốt.

Chương 308

Trong từng đôi mắt xanh biếc u ám, tràn đầy cảm xúc đau khổ và phẫn nộ.

Tuy nhiên, loại vật kịch độc này không sợ ánh sáng mặt trời.

Ngay cả khi ngọn lửa thiêu đốt mắt, chúng vẫn hung tợn đáng sợ.

Tần Dã khẽ nhíu mày: "Những âm sát chi vật này quá mạnh mẽ, nhất định phải dùng dương lôi hỏa khí mới có thể đối phó chúng.

Thế nhưng…" Hắn đổi ý nghĩ, lại lắc đầu.

Với tình huống hiện tại của họ căn bản không thể thi triển.

Hơn nữa, những âm sát chi vật này tuy đáng sợ, nhưng cũng có điểm yếu chí mạng.

Nếu tìm đúng điểm yếu chí mạng của chúng mà tấn công, thì có khả năng giết chết chúng.

"Ừm, thử trước rồi tính." Tần Dã bắt đầu tìm kiếm những thứ có thể bố trí trận pháp xung quanh.

Rất nhanh, hắn tìm thấy một lư hương ở góc tường.

Lư hương đã mục nát, nhưng bên trong vẫn còn sót lại một ít than củi.

Tần Dã đổ than củi ra, để tro hương phủ kín cả căn phòng, rồi vẽ một vòng tròn dưới đáy lư hương.

Sau đó, hắn lấy ra mấy đồng tiền đặt vào đáy lư hương.

Hắn ném đồng tiền vào trong lư hương.

"Xong rồi!

Chúng ta mau rút lui đi.” Tần Dã gọi Hạo Thiên Chân, định rời khỏi nơi nguy hiểm này.

Tuy nhiên, hai người vừa đứng dậy, đột nhiên nghe thấy tiếng động lớn rung trời từ bên ngoài truyền đến.

Ngay sau đó, họ nghe thấy một trận tiếng kêu thảm thiết bi ai.

Âm thanh đó thảm thiết đến cực điểm.

Hai người sợ hãi mất hồn, vội vàng chạy ra khỏi sơn động.

Chỉ thấy, một đàn quạ đen, điên cuồng gặm nhấm những hài cốt người trong thôn trang.

Những hài cốt đó, sau khi bị quạ đen ăn thịt, biến thành một đống xương khô.

“A!

Mấy con súc sinh này quá hung tàn rồi, mau chạy thôi!” Hạo Thiên Chân hét chói tai.

Tần Dã cũng sợ hãi.

Hắn không để ý đến những nhãn cầu kia nữa, kéo Hạo Thiên Chân chạy bán sống bán chết.

Thế nhưng, số lượng quạ đen thực sự quá nhiều.

Hơn nữa, những con chim quái dị này vô cùng lợi hại, tốc độ nhanh đến kinh người.

Trong chốc lát, chúng đã đuổi kịp.

Tốc độ của chúng nhanh hơn Tần Dã và Hạo Thiên Chân rất nhiều, trong chớp mắt, đã đuổi đến bên cạnh họ.

Chúng nhe nanh múa vuốt, vồ lấy hai người.

Tần Dã một chưởng đánh bay một con quạ đen trong số đó, sau đó

ôm Hạo Thiên Chân liều mạng chạy trốn.

Những con quạ đen bị đánh nát, lập tức máu đổ như mưa.

"Vẫn là Tần ca của tôi giỏi!" Bàn Tử cảm thán.

Tần Dã nói vẫn phải khiêm tốn: "Cơ quan của cổ mộ này chắc là ở gần đây rồi." Bàn Tử gật đầu: "Đúng vậy, mộ lớn như thế, chắc chắn có cơ quan cạm bẫy.

Chúng ta phải cẩn thận." Số lượng quạ đen này rất đông, dày đặc đến mức có thể nén chặt không khí.

Tần Dã và Hạo Thiên Chân vừa chạy trốn, vừa không ngừng vung đao chém giết quạ đen.

Thế nhưng, quạ đen quá nhiều, họ căn bản không thể giết hết, ngược lại còn không ngừng giảm sút quân số.

Cánh tay trái của Hạo Thiên Chân, bị quạ đen cào ra một vết thương dài khoảng một tấc.

Máu tươi cuồn cuộn chảy, cảnh tượng thật đáng sợ.

"Tôi sắp không trụ nổi nữa rồi." Hạo Thiên Chân mặt mày méo xệch.

Bàn Tử thấy tình trạng thảm hại của Hạo Thiên Chân, sắc mặt tái nhợt.

"Cô nghỉ ngơi một lát đi, còn lại cứ giao cho tôi." Tần Dã nói.

Hạo Thiên Chân biết lực chiến đấu của mình khá yếu, liền đồng ý.

Sau đó, cô ta nằm trên lưng Tần Dã, nhắm mắt dưỡng thần.

Tần Dã tiếp tục chiến đấu với quạ đen, nhưng vì số lượng quạ đen quá nhiều, hắn dần dần ở thế hạ phong.

"Không thể tiếp tục như thế này nữa.

Cứ hao tổn như vậy, sớm muộn gì mình cũng kiệt sức mà chết.

Nhất định phải thiết kế một phương án để tiêu diệt hết đám quạ đen này." Tần Dã thầm nghĩ.

Lúc này, Tần Dã bỗng nhiên nhìn thấy một cái cây bên cạnh, cái cây đó có một khe hở, hình dạng vừa vặn để đặt trận kỳ.

Thế là, Tần Dã lập tức quay lại, bịt kín khe hở, cắm trận kỳ vào vị trí khe hở đó.

Khe hở này, vừa vặn có thể chứa một cái lòng bàn tay.

Tần Dã đặt cái gói bùa chú bọc kín vào trong khe hở.

Sau đó, lại nhét đầy đá vào trong khe hở.

Làm xong những việc này, Tần Dã thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi lạnh trên trán.

Hắn cảm thấy cách này vẫn ổn, ít nhất không cần tốn sức bò qua cái đường hầm hẹp đó, để thoát thân từ một hướng khác.

"Ơ?

Tần Dã huynh đệ, anh đang làm gì vậy?

Anh không phải là muốn đào hố chôn mấy con chim quái dị này đó chứ?" Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

"Hắc hắc, cậu đoán đúng rồi!" Tần Dã cười hắc hắc.

Hắn bật dậy, nhảy lên cái cây đó, sau đó thuận thế nhảy vào trong đường hầm hẹp kia.

Đám quạ đen thấy Tần Dã trốn vào trong miệng động hẹp, lập tức bạo nộ, chúng xông qua khe hở, xông đến trước miệng động, điên cuồng mổ xé những bùa chú đó.

Sau một trận tiếng kêu giòn tan nhỏ bé, những bùa chú đó lại bị

mổ rách, lộ ra phù văn màu đen.Hạo Thiên Chân hít một hơi khí lạnh.

Những phù văn đó đều được vẽ bằng chu sa, uy lực cực kỳ mạnh mẽ.

Thế nhưng lại không cản được sự cào xé của đám quạ đen này.

Hạo Thiên Chân không nhịn được nuốt nước bọt: "Mấy tên này thật sự quá độc ác!

Tần Dã huynh đệ, rốt cuộc anh đã làm thế nào vậy?" Tần Dã cười hắc hắc: "Lần này tôi đã khôn hơn rồi.

Tôi đặc biệt mang theo mấy trăm tờ bùa chú chu sa, tùy tiện ném mấy chục tờ qua là đủ cho chúng uống một chầu rồi." "Thì ra là vậy!" Hạo Thiên Chân chợt hiểu ra, đồng thời cũng vô cùng khâm phục Tần Dã: "Tần Dã huynh đệ, anh thông minh quá!" Tần Dã cười hắc hắc.

Hắn tranh thủ cơ hội này, vội vàng lấy bút chu sa ra, viết chú ngữ trấn quỷ khu yêu ở miệng động.

Chú ngữ này, tên gọi là "Cửu Tiêu Ngự Lôi Chú".

Loại pháp thuật này, chuyên dùng để đối phó những quỷ vật hung ác này.

Loại quỷ vật này, là do âm khí hóa thành, là từng đoàn quỷ vụ ngưng tụ mà thành.

Chương 309

Chúng có tất cả linh trí, nhưng lại không muốn đầu thai.

Chỉ cần dùng Cửu Tiêu Ngự Lôi Chú thiêu một cái, lập tức hóa thành tro bụi, hoàn toàn tiêu tán.

Tần Dã tay bấm pháp quyết, lẩm bẩm niệm chú ngữ.

"Sắc!" Lời vừa dứt, lòng bàn tay phải của hắn phun ra một luồng lửa màu lam tím.

Ngọn lửa màu lam tím đó lập tức xuyên vào trong động.

Tách!

Tia điện lóe lên, chói mắt rực rỡ.

Đám quạ đen lập tức bị ngọn lửa màu lam tím bao phủ, phát ra mùi khó ngửi nồng nặc.

"Oa nga." Tần Dã tán thán: "Phù pháp của tổ tông quả nhiên uy lực phi phàm.

Mấy con quạ đen này gặp hồ quang điện màu lam tím, cứ như gặp khắc tinh vậy." "Đừng nói nhảm nữa, mau thu dọn chúng đi!

Chúng ta mau rời khỏi cái nơi quỷ quái này." Hạo Thiên Chân sốt ruột nói.

"Được thôi!" Tần Dã gật đầu, sau đó ném những bùa chú đã cháy hết ra ngoài.

Phanh phanh!

Đám quạ đen bị bùa chú đánh trúng, lần lượt rơi xuống, sau đó hóa thành từng đoàn quỷ khí.

Quạ đen bị tiêu diệt hoàn toàn.

"Tần Dã huynh đệ, chúng ta mau chạy thôi." Tần Dã gật đầu: "Ừm." Tần Dã cõng Bàn Tử, chuẩn bị rời khỏi cổ mộ, tìm lối ra.

Thế nhưng, khi hắn đi qua một đoạn đường hầm tối đen u sâu, đầy rêu phong, hắn lập tức dừng bước.

Bởi vì, Tần Dã phát hiện, trên bức tường của đường hầm này, có một cỗ quỷ khí rất nồng đậm, khiến người ta rợn người.

"Tần Dã huynh đệ, sao vậy?

Sao anh lại dừng lại?" Hạo Thiên Chân hỏi.

Tần Dã trầm ngâm một lát.

Hắn đưa tay sờ sờ đám rêu phong đó.

Sau đó, hắn lại cẩn thận quan sát những bức tường đó một hồi.

Cuối cùng, Tần Dã xác nhận, trên bức tường của đường hầm này, đầy rẫy phù văn!

Mà cỗ quỷ khí nồng đậm đó, chính là từ đây phóng thích ra.

"Tần Dã, anh đang nhìn gì vậy?

Chúng ta mau rời khỏi đây đi!" Hạo Thiên Chân thúc giục.

"Đừng vội.

Tôi có cách để làm rõ những quỷ khí này là chuyện gì." Tần Dã nói rồi, lấy ra cái gương Bát Quái.

Hắn dẫn dắt ánh sáng từ gương Bát Quái, chiếu xạ lên những bức tường xung quanh.

Sau đó, hắn kinh ngạc phát hiện, nơi ánh sáng gương Bát Quái chiếu đến, lại hiển thị ra một số hình ảnh.

Những hình ảnh đó là một nhóm người mặc khôi giáp, cầm binh

khí đang chém giết trên chiến trường.

Hơn nữa, những bóng người đó, chính là quạ đen và những binh sĩ kia.

"Cái này… cái này không khoa học chút nào!" Tần Dã kinh ngạc.

Hắn nhớ rất rõ, đường hầm vừa nãy không có bất cứ phù văn nào.

Thế nhưng, hắn hiện tại lại nhìn thấy một bức Bát Quái đồ, hiển thị cảnh tượng gần đường hầm đó.

Những tình huống quỷ dị này, khiến Tần Dã cảm thấy rất bất an.

"Tần Dã huynh đệ, rốt cuộc là sao vậy?" Bàn Tử cũng ngơ ngác.

Tần Dã chỉ vào bức Bát Quái đồ, giải thích: "Tôi vừa nãy thử thăm dò đám quạ đen đó, thế nhưng, chúng không bị Bát Quái đồ hấp dẫn, mà lại trực tiếp lao về phía đường hầm này.

Cho nên, đám quạ đen này chắc chắn biết bí mật của đường hầm này.

Hoặc, chúng bị một loại sức mạnh nào đó khống chế." "Anh nói là sức mạnh gì?" Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

"Tôi cũng không rõ lắm.

Thế giới này, có quá nhiều sự tồn tại thần bí khó lường.

Những thứ này đều có hình thức sinh mệnh độc đáo của riêng mình, không thể suy đoán." Tần Dã lắc đầu nói: "Tôi đoán, chúng đang bảo vệ cổ mộ đó.

Chỉ khi chúng ta đánh bại đám quạ đen này, chủ nhân cổ mộ mới có thể tỉnh lại." "Ối giời!

Vậy không phải là nói, đây là một tòa cổ mộ sao?" Bàn Tử sợ đến mức tè ra quần.

“Tôi cũng không dám phỏng đoán bừa.

Thế nhưng, rất có thể là lăng tẩm của một vương gia nào đó thời cổ đại.” Tần Dã suy tư.

“Đã có cổ mộ, tại sao bên ngoài không phải là mộ bia, mà lại là một tấm bia đá mộ huyệt?” Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

“Cái này thì không biết rồi.

Tóm lại, tôi nghĩ chúng ta phải vượt qua đường hầm này, mới có thể tìm thấy câu trả lời.” Tần Dã nói.

Hắn quay người nhìn về phía đường hầm đó, bỗng nhiên mắt sáng lên: “Bàn ca, anh đợi một lát.

Tôi có cách giải quyết đám quạ đen này.” “Cách gì?” “Tôi sẽ cho chúng nếm chút ngọt trước.

Anh xem, tính công kích của chúng đã suy yếu đi không ít rồi.” Tần Dã cười tủm tỉm nói.

Bàn Tử nhìn đám quạ đen bị bùa chú thiêu đốt, quả nhiên đã nhỏ đi rất nhiều.

“Lợi hại!

Tần Dã huynh đệ quả nhiên lợi hại.

Tuy nhiên, tôi khuyên anh cẩn thận một chút, đừng đùa quá trớn.

Mấy thứ này rất nguy hiểm đó.” Bàn Tử nhắc nhở.

Tần Dã phất tay, nói: “Bàn ca, anh yên tâm, tôi biết chừng mực.” Tần Dã đi đến bên cạnh đường hầm, lấy ra một túi bột nếp, rắc vào đất nơi quạ đen từng trú ngụ.

“Bột nếp rắc xong rồi, mấy thứ quỷ quái này chắc tạm thời sẽ mất hiệu lực.

Chúng ta có thể tiếp tục đi về phía trước.” Tần Dã nói.

Hắn bước đi về phía trước.

Bàn Tử đi theo.Hai người men theo đường hầm, đi khoảng nửa cây số, đến trước một cánh cửa đá khác.

Đây là một thạch thất khổng lồ, bên trong chất đầy những chiếc rương, nắp rương đều mở.

Bàn Tử ghé lại gần nhìn: “Tôi thề, vàng bạc châu báu kìa!” “Suỵt!” Tần Dã trừng mắt nhìn anh ta: “Cậu nhỏ tiếng một chút được không?

Vạn nhất dẫn tà vật bên trong ra ngoài, hai chúng ta chết tươi đấy.” Bàn Tử bĩu môi, lẩm bẩm: “Sợ cái gì, cùng lắm thì chạy thôi.” Tần Dã lườm anh ta một cái: “Cậu còn tiền không?” Bàn Tử cười hắc hắc: “Nhà tôi làm bán buôn đồ cổ, ba tôi là tay lão luyện, ông ấy hiểu đồ cổ nhất, tôi đã lén mang theo không ít tiền từ chỗ ông ấy về đây.” Tần Dã khinh thường liếc anh ta một cái, nói: “Chuyện quan trọng như vậy, cậu lại giấu tôi!” “Tôi cũng muốn nói sớm với anh chứ!

Ai bảo anh tên này không lo làm ăn!

Cả ngày chơi bời, không lo làm ăn, đáng đời anh độc thân!” Bàn Tử phản pháo.

Tần Dã đảo mắt, lười để ý đến anh ta.

Sau đó, hắn lấy ra một sợi dây, quấn quanh một trong những chiếc rương gỗ.

Rồi, hắn dùng sức kéo sợi dây, kéo chiếc rương gỗ đó ra khỏi thạch thất.

Chương 310

Ngay sau đó, Tần Dã nói với Bàn Tử: "Bàn Tử, giúp tôi vận chuyển đồ đạc!" Bàn Tử vội vàng gật đầu đồng ý.

Thế là, hai người hợp sức, nhấc chiếc rương gỗ nặng mấy trăm cân lên, kéo vào trong động huyệt.

"Tần Dã huynh đệ, chúng ta làm như vậy có phá hỏng cơ quan, dẫn đến nhiều quái vật hơn không?" Bàn Tử lo lắng hỏi.

"Cơ quan ở đây đã bị hủy rồi." Tần Dã quả quyết nói: "Hơn nữa, nếu thật sự có người cố ý bố trí, hắn sẽ không đến nỗi quên cả vị trí cơ quan." Hai người khiêng chiếc rương gỗ, đi vào một thạch thất trong thung lũng.

Tần Dã mở rương gỗ, để lộ một xấp tiền giấy mới tinh.

"Oa!

Nhiều tiền giấy vậy.

Tần Dã huynh đệ, anh đang cướp nhà giàu sao?" Bàn Tử trợn tròn mắt.

Tần Dã lườm anh ta một cái, sau đó, đổ tiền giấy xuống đất.

Sau đó, Tần Dã ngồi xuống, dùng dao găm cạy cạy viên gạch.

Rắc!

Viên gạch dày hai ba chục ly dễ dàng bị Tần Dã cạy nát.

Ngay sau đó, dưới viên gạch xuất hiện một cái hố sâu.

"Dụng cụ khai quật đã chuẩn bị sẵn sàng." Tần Dã phân phó.

Hắn trước tiên ném chiếc rương gỗ xuống.

Sau đó, hắn nắm lấy cánh tay Bàn Tử, đột ngột nhảy xuống.

Rầm!

Tần Dã và Bàn Tử rơi xuống hố sâu, làm tung lên một trận bụi đất.

"Khốn… Cái đường hầm dưới đất này sâu hơn tôi tưởng." "Tần Dã huynh đệ, anh chắc chắn dưới này không có dã thú chứ?" "Đương nhiên.

Ở đây có một cơ quan." Tần Dã chỉ vào chỗ lõm trên mặt đất.

Sau đó, Tần Dã lấy ra một lá bùa màu vàng, dán lên chỗ lõm, bắt đầu niệm chú ngữ.

Sau đó, hắn rút con dao găm cắm trong chỗ lõm ra, gỡ bỏ lá bùa vàng.

Ông!

Một luồng khói vàng từ dưới đất bốc lên, thẳng tắp vọt lên trời.

Tần Dã vội vàng cầm con dao găm, chắn trước ngực.

Đồng thời, hắn quát nhẹ: "Nghiệt súc, mau lui!" Bốp!

Luồng khói vàng đó lập tức tiêu tán.

Ngay sau đó, trong động huyệt trống trải tối đen ban đầu, đột nhiên xuất hiện từng hàng nến sáp, thắp sáng căn thạch thất này.

Từng ngọn nến đỏ, lơ lửng giữa không trung.

Ngọn lửa nến đỏ, chiếu rọi ra một bóng dáng yểu điệu.

Hình dáng mơ hồ của cô ta, lại giống hệt đám quạ đen vừa nãy.

"Kiệt kiệt kiệt!" Tiếng kêu thảm thiết của quạ đen vang vọng khắp động huyệt.

"Mau rời đi!" Tần Dã hét lên.

Bàn Tử cũng ý thức được điều gì đó, vội vàng lùi lại.

Hai người thuận lợi quay trở lại thạch thất.

Tần Dã vỗ vỗ vai Bàn Tử, cười hì hì nói: "Lần này, chúng ta xem như lập công rồi." "Ừ ừ!" Bàn Tử liên tục gật đầu.

"Đi thôi!

Chúng ta rời khỏi đây." Tần Dã khiêng chiếc rương gỗ, đi theo sau nữ cương thi kia, men theo đường hầm địa cung, đi ra ngoài.

Đường hầm này rất dài, uốn lượn khúc khuỷu, cực kỳ giống mê cung.

Đi khoảng bốn năm phút, phía trước bỗng nhiên rộng mở.

Ra khỏi đường hầm, là một không gian trống trải.

Xung quanh là những bức tường đá cao lớn uy nghiêm.

"Cuối cùng cũng ra ngoài rồi!" Bàn Tử phấn khích reo hò nhảy cẫng.

Đúng lúc này, anh ta đột nhiên chú ý thấy, ở một góc không xa, có một tấm gương đồng.

Tấm gương trơn bóng vô cùng, mặt gương phẳng lặng, trong veo, nhưng dường như có một ma lực nào đó, thu hút ánh mắt Bàn Tử một cách chặt chẽ.

Bàn Tử nuốt nước bọt, chậm rãi di chuyển bước chân, đi về phía tấm gương đồng đó.

"Bàn Tử, đừng chạm loạn!" Tần Dã vội vàng ngăn cản.

"Không sao, để tôi xem." Bàn Tử đưa tay sờ sờ tấm gương đồng.

Đinh linh linh ~ Tấm gương đồng vang lên tiếng chuông leng keng vui tai.

Bàn Tử toàn thân rùng mình, kinh hãi nhìn về phía Tần Dã: "Tần Dã huynh đệ, chuyện này là sao vậy?

Chẳng lẽ, tấm gương này là tà khí?" Tần Dã nhíu chặt mày, trầm ngâm: "Tấm gương này… hẳn là một loại pháp khí.

Thế nhưng, tại sao nó lại tự mình phát ra tiếng động?" "Vậy phải làm sao?" "Chờ một lát thử xem." Tần Dã nói.

"À." Bàn Tử ngoan ngoãn gật đầu.

Anh ta đứng trước gương, cẩn thận quan sát nó.

"Đẹp quá, đẹp hơn tất cả những chiếc gương tôi từng thấy!" Bàn Tử thật lòng cảm thán.

"Đừng nhìn chằm chằm vào gương!" Tần Dã nhắc nhở.

Bàn Tử sợ hãi giật mình, vội vàng dời tầm mắt đi.

Lúc này, tấm gương đồng đó đột nhiên xảy ra dị biến.

Mặt gương, lấp lánh ánh sáng xanh lam u ám.

Khuôn mặt Bàn Tử đột nhiên bị vặn vẹo thành đủ loại hình thù quỷ dị, như thể có một ác quỷ đang nhuyễn động trên mặt anh ta.

Trong cổ họng anh ta, phát ra tiếng gào rít khàn đặc, khiến người ta rợn tóc gáy.

Phốc xuy!

Cổ họng Bàn Tử phun ra một ngụm máu.

Anh ta kêu thảm một tiếng, ngửa mặt ngã xuống đất, mặt đầy vẻ đau khổ.

Tần Dã vội vàng chạy lại kiểm tra tình hình.

Hắn nắm lấy mạch đập ở cổ Bàn Tử, kiểm tra một hồi, phát hiện Bàn Tử vẫn còn sống, nhưng hơi thở yếu ớt, hiển nhiên là bị thương

nội tạng, chịu nội thương nghiêm trọng.

Tần Dã nhíu mày, thầm nghĩ: "Bàn Tử tuy béo, thể chất cũng không tệ.

Đao kiếm bình thường rất khó giết chết anh ta.

Hơn nữa, anh ta từng luyện Thiết Sa Chưởng, da dày thịt béo.

Theo lý mà nói, đao kiếm tầm thường rất khó làm tổn thương anh ta." "Chẳng lẽ… tấm gương đồng này, có thể phóng ra dòng điện?" "Hoặc giả… dưới tấm gương đồng chôn giấu một món pháp khí cổ xưa nào đó?" Tần Dã suy đoán.

Hắn suy nghĩ, lấy ra kim bạc, đâm vào mấy huyệt vị trên người Bàn Tử.

Lập tức, ý thức hôn mê của Bàn Tử tỉnh táo hơn một chút, hơi thở của anh ta cũng dần dần trở lại bình thường.

Chương 311

“Bàn Tử, cậu thế nào rồi?” Tần Dã hỏi.

Bàn Tử mở mắt, yếu ớt lắc đầu: “Chưa chết được đâu.” Anh ta thở dốc, sau đó ngồi dậy, cảnh giác nhìn quanh.

Đột nhiên, anh ta sững sờ.

Chỉ thấy, trong thạch thất tối đen ban đầu, lại xuất hiện từng hàng đèn dầu.

Ánh sáng của những đèn dầu này không mạnh lắm, có thể mơ hồ chiếu sáng động huyệt.

“Ơ?” Bàn Tử nghi hoặc nói: “Tôi rõ ràng nhớ, khi ra ngoài, không mang theo thứ này mà!” Anh ta gãi gãi đầu, khó hiểu nói.

Tần Dã lại mắt sáng rỡ: “Những đèn dầu này, được thiết kế trong bích họa mộ đạo.” Bàn Tử chợt hiểu ra: “Thì ra là vậy.

Vậy, những bích họa đó, có phải cũng là pháp khí không?” “Không chỉ bích họa, e rằng cũng có pháp khí có tác dụng tương tự.” Tần Dã lẩm bẩm.

“Hai chúng ta có nên lấy những thứ này ra không?” “Tạm thời vẫn chưa được.” Tần Dã nói.

“Vì sao?” “Vì những đèn dầu này đều được lắp đặt trên đỉnh mộ thất.

Chúng ta leo lên lấy.

Vạn nhất bị bọn chúng phát hiện, hai chúng ta sẽ gặp nguy hiểm.” “Thế nhưng, đống đèn dầu lớn như vậy, quá vướng víu đi!” Tần Dã nhún vai: “Tổng không thể nổ tung hết chúng chứ?” “Ách… Hình như

cũng đúng.” Bàn Tử suy nghĩ một lát, nói.

“Cứ đợi đã.

Đợi tìm thấy lối ra khác, rồi mới nghĩ cách lấy đi những đèn dầu và pháp khí này.” ……Tần Dã và Bàn Tử trốn trong đường hầm nghỉ ngơi dưỡng sức, im lặng chờ đợi.

Không biết từ lúc nào trời đã tối.

Tần Dã lấy ra la bàn quân dụng, mượn ánh trăng quan sát môi trường xung quanh.

Bàn Tử thì ở bên cạnh than vãn: “Tần Dã huynh đệ, cái nơi quỷ quái này cũng quá oi bức rồi, không có chút gió nào!” Tần Dã ngẩng đầu, nheo mắt nhìn về phía rừng núi dưới màn đêm: “Không oi bức, ngược lại còn thoáng qua một chút mát mẻ nữa.

Chúng ta ngủ một giấc trước, dưỡng sức đầy đủ rồi hãy tiếp tục đi.” Nói xong, hắn cởi quần áo trải xuống đất.

“Hắc hắc, chúng ta thật sự thông minh nha, chiêu này đơn giản mà thô bạo.” “Ừm.” Hai người nằm trên quần áo, đắp chăn mỏng, nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Dù sao sau đó còn phải đi tìm những người khác để hội hợp, trước đó đám quạ đen kia đã khiến mấy người họ thất lạc.Sau khi Tần Dã và những người khác rời khỏi thung lũng, họ tìm một nơi tương đối an toàn để nghỉ ngơi một chút.

Bàn Tử ngồi phịch xuống đất, thở hổn hển.

“Ôi mẹ ơi, cuối cùng cũng sống sót ra ngoài rồi.

Tần Dã huynh đệ, sau này chúng ta không thể lại mù quáng xông vào những cổ mộ đó nữa.” Bàn Tử vừa lau mồ hôi vừa nói.

Tần Dã khẽ nhíu mày, nhìn về phía xa như có điều suy nghĩ.

“Lần này tuy thập tử nhất sinh, nhưng cũng phát hiện không ít thứ kỳ lạ.

Ngọc bội đó, gương đồng và những pháp khí thần bí kia, đều không đơn giản.” “Đúng vậy mà, đặc biệt là cái gương đồng đó, suýt chút nữa lấy mạng tôi.” Bàn Tử vẫn còn sợ hãi sờ sờ cổ mình.

Tần Dã và Bàn Tử nghỉ ngơi một lúc, liền quyết định lên đường đi tìm Hạo Thiên Chân và Shirley Dương để hội hợp.

Dù sao nơi này nguy hiểm trùng trùng, sớm hội hợp mới bớt đi một phần nguy hiểm.

Cũng không biết bên họ thế nào rồi.

“Tần Dã huynh đệ, anh nói chúng ta có thể thuận lợi tìm thấy Hạo Thiên Chân và họ không?” Bàn Tử vừa đi vừa lẩm bẩm.

Tần Dã thần sắc kiên định: “Nhất định có thể, chúng ta chỉ cần đi theo hướng đã hẹn trước, là có hy vọng.” Họ vác hành lý, gian nan đi trên con đường núi hiểm trở.

Suốt đường đi, Bàn Tử không ngừng than vãn về sự vất vả của con đường.

“Đường này cũng quá khó đi, biết thế thì mang thêm chút lương khô.

Tần Dã huynh đệ, anh nói Hạo Thiên Chân và họ có sốt ruột chờ không?” Tần Dã lườm anh ta một cái: “Đồ lắm lời, mau đi đi, sớm tìm thấy họ mới là chính sự.” Đi một lúc lâu, họ đến bên một con suối nhỏ.

Bàn Tử vừa nhìn thấy nước, mắt đã sáng lên.

“Ôi chao, cuối cùng cũng có nước rồi.

Tần Dã huynh đệ, chúng ta nghỉ một lát, uống chút nước đi.” Bàn

Tử vừa nói vừa chạy đến bên suối, cúi người uống nước ào ạt.

Tần Dã cũng đi qua, ngồi xuống, đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

"Chờ đã, đừng uống vội, nước này có vấn đề." Hai người lần theo nguồn nước, chỉ thấy đó là một cái quan tài!

"Mẹ ơi!" Bàn Tử hét to một tiếng, suýt chút nữa nôn hết những gì mình vừa uống ra.

Cổ mộ này quả nhiên mọi thứ đều không bình thường.

Tần Dã không để ý đến anh ta, mà cẩn thận quan sát môi trường xung quanh.

Rất nhanh, hắn từ bụi cỏ nhặt lên mấy hòn đá.

"Bàn Tử, đi theo tôi." Hắn gọi Bàn Tử một tiếng, rồi đi về phía một bãi cỏ khác.

Trên bãi cỏ đó, hắn lại nhặt thêm mười mấy hòn đá nữa.

Sau đó, hai người rời khỏi nơi này, tiếp tục đi về phía nam.

Đi khoảng nửa tiếng đồng hồ, Tần Dã và Bàn Tử đồng thời dừng bước.

Bởi vì, họ nhìn thấy cái quan tài đó!

Đó là một cỗ quan quách cổ xưa.

Nó tĩnh lặng nằm trong động huyệt, như thể cách biệt với thế giới bên ngoài.

"Tôi điên rồi, sao lại có quan tài?

Chẳng lẽ là…" Trong đầu Tần Dã lóe lên một tia linh quang, đột ngột giơ ngón tay lên, chỉ về phía không trung.

"Mau tránh ra." Hắn quát nhẹ một tiếng, Bàn Tử nghe vậy lập tức

lăn sang bên cạnh.

Khoảnh khắc tiếp theo, một trận tiếng nổ ầm ầm vang dội khắp trời.

Một đám mây hình nấm bốc lên không trung!

Sóng xung kích mạnh mẽ càn quét, thực vật xung quanh lần lượt đổ rạp, bụi đất bay mù mịt.

Bàn Tử nằm rạp xuống đất, sợ hãi run rẩy.

Khó khăn lắm mới hoàn hồn lại, anh ta bò dậy, nhìn về phía nơi xảy ra vụ nổ.

"Ối trời, cái này…" Anh ta trợn tròn mắt, sau khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt, đã kinh ngạc sững sờ.

Chỉ thấy, cách trung tâm vụ nổ không xa, lại bất ngờ xuất hiện một động huyệt khổng lồ, rộng đến cả trăm mét!

Trong miệng động tối đen như mực, sâu thẳm vô cùng.

"Khốn kiếp!

Đây là đường hầm dưới lòng đất trong truyền thuyết sao?" Bàn Tử dụi dụi mắt, vẫn còn có chút không dám tin.

Tần Dã thì nheo mắt đánh giá xung quanh, tâm trạng nặng trĩu: "Chắc là vậy rồi." "Vậy chúng ta tiếp theo…" Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt, có chút lo lắng nhìn về phía Tần Dã.

Tần Dã quay đầu nhìn Bàn Tử một cái, cười nói: "Đương nhiên là xuống xem sao, tôi cứ có cảm giác dưới đó có bảo bối gì đó." "Á phi!

Anh đừng làm loạn, vạn nhất đụng phải cơ quan cạm bẫy nào đó…" "Yên tâm đi." Tần Dã vỗ vỗ vai Bàn Tử, cười nói: "Tôi đảm bảo có thể bình an vô sự tìm thấy Hạo Thiên Chân và họ về." Nghe xong, Bàn Tử do dự.

“Tần Dã huynh đệ, cái này…” Anh ta rõ ràng vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

“Đừng nói nhảm nữa, đi theo tôi đi.

Nếu cậu sợ, có thể ở lại bên ngoài chờ tin tức của chúng tôi.” Bàn Tử lắc đầu, nghiến răng nói: “Tôi không sợ, đã chọn cùng anh mạo hiểm, tôi sẽ không lâm trận bỏ chạy.” “Được, nhớ kỹ, mọi thứ cẩn thận.” Nói xong, hai người liền không chút do dự chui vào trong đường hầm tối đen như mực đó.

Vừa bước vào đường hầm, Bàn Tử đã không nhịn được hỏi: “Sao cái miệng động này lại xuất hiện từ không trung vậy?” Tần Dã nhún vai: “Ai mà biết được.

Cũng có thể… vốn dĩ nó đã tồn tại dưới lòng đất rồi.” Bàn Tử mặt đầy nghi ngờ nhìn chằm chằm Tần Dã, không hiểu vì sao hắn lại khẳng định như vậy.

“Cậu nghĩ mà xem, chủ nhân của sơn động này, chắc chắn là một vị thượng vị giả có địa vị rất cao.” Tần Dã phân tích: “Cậu nhìn ở đây mà xem, ngoài chúng ta ra, không có bất cứ động vật nào.

Chương 312

Điều này nói lên rằng, sơn động này căn bản chưa từng bị con người khai thác." "Điều này cũng có nghĩa là, sơn động này không thuộc về bất cứ quốc gia hay thế lực nào.

Thậm chí… đây có thể chính là sào huyệt của một loại yêu ma quỷ quái nào đó." "Xì!" Bàn Tử không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Anh ta càng nghĩ càng thấy đáng sợ.

"Tần Dã huynh đệ, vậy chúng ta tiếp theo phải làm sao?" Anh ta có chút hoảng sợ.

"Đừng vội." Tần Dã bình tĩnh nói: "Cậu không thích thám hiểm sao?

Vậy thì cứ từ từ mà chơi đi.

Dù sao chúng ta cũng không thiếu tiền, chơi chán rồi hãy quay về." Nghe Tần Dã nói vậy, tâm trạng của Bàn Tử mới tốt hơn một chút: "Ừ ừ.

Chúng ta cứ từ từ chơi." "Bàn Tử, cậu có nghe thấy tiếng động gì không?" Đột nhiên, Tần Dã hỏi.

Bàn Tử sững sờ: "Tiếng động gì?" "Hình như là tiếng khóc của phụ nữ…" "Đâu?

Đâu?

Tôi không nghe thấy gì cả!" Tần Dã ngớ người: "Chẳng lẽ là tôi nghe nhầm?" Bàn Tử lườm một cái: "Tần Dã huynh đệ, tai anh có bệnh rồi sao?" Tần Dã ngượng ngùng gãi gãi đầu.

Quả thật, tiếng động vừa nãy thực sự quá mơ hồ.

Họ tăng tốc độ, men theo động huyệt đi về phía trước.

Chẳng bao lâu sau, họ liền đến trước cái cổ mộ đó.

“Oa!

Cổ bảo lớn thật!” Tần Dã và Bàn Tử kinh ngạc há to miệng.

Cổ động huyệt trước mắt này chiếm diện tích hơn một nghìn mét vuông!

Nó được xây hoàn toàn bằng gạch xanh, tường dày và vững chắc, toát lên dấu vết của thời gian, nhưng không hề ảnh hưởng đến sự hùng vĩ tráng lệ của nó!

Cánh cửa của cổ động huyệt đóng chặt, nhưng có thể cảm nhận rõ ràng cỗ âm khí lạnh lẽo từ khe cửa thoát ra.

Bàn Tử run rẩy, cẩn thận ghé sát vào cánh cửa lớn, áp tai lên tấm cửa.

“Cậu làm gì vậy?” Tần Dã hỏi.

Bàn Tử run rẩy nói: “Suỵt!

Đừng nói chuyện, để tôi nghe xem có động tĩnh gì không.” Nghe lời giải thích của anh ta, Tần Dã suýt chút nữa phun máu.

“Cậu mê tín đến mức nào vậy?

Còn động tĩnh gì?” “Suỵt, suỵt!

Đừng ồn!” Bàn Tử nín thở, hai mắt tròn xoe, nhìn chằm chằm tấm cửa, sợ bỏ lỡ bất cứ chi tiết nào.Một lát sau, Bàn Tử cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm: “Xong rồi!” “Cái gì xong rồi?” “Suỵt, đừng nói chuyện, nhỏ tiếng thôi.” “À à, được rồi chứ?” “Được rồi, mau mở cửa vào đi.” “Được.” Tần Dã đáp lời, liền lấy chìa khóa ra mở khóa.

Rắc!

Chốt cửa lỏng lẻo, hai người đẩy cánh cửa sắt nặng trịch ra.

"Két kẹt." Cùng với tiếng mở cửa trầm đục vang lên, bản lề cửa ma sát, từ từ mở ra.

Trong chốc lát, một cỗ mùi hôi thối mục nát xộc vào mũi, khiến người ta buồn nôn.

"Mẹ kiếp, mùi này cũng quá nồng đi." "Mau bịt mũi lại." Tần Dã và Bàn Tử vội vàng bịt mũi, nín thở.

Hai người bước vào.

Vừa bước vào, liền bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Chỉ thấy trong đại sảnh đầy bụi bặm, mạng nhện, hài cốt, như thể đã trải qua mấy trăm năm tang thương và đổ nát, khiến người ta kinh hãi.

Lúc này, không gian trong đại sảnh đã biến thành một nhà tù khép kín.

Trong nhà tù, Hạo Thiên Chân và những người khác đều đang hôn mê.

Bên cạnh mỗi cỗ quan tài đều đặt các di thể tương ứng, tỏa ra mùi tử khí nồng nặc.

"Mẹ ơi!" Bàn Tử lập tức sợ hãi, chân mềm nhũn, suýt nữa không đứng vững.

Tần Dã đỡ anh ta, an ủi: "Đừng sợ, chỉ là huyễn cảnh thôi." "Huyễn… huyễn cảnh?" Bàn Tử sững sờ, ngay sau đó lại lộ ra vẻ bừng tỉnh: "Đúng!

Nơi này chắc chắn là huyễn cảnh!

Nếu không thì những thi thể này đã chạy hết rồi!" Tần Dã khẽ gật đầu: "Tôi cũng cảm thấy là huyễn cảnh.

Bởi vì huyễn cảnh không thể có cảnh tượng chân thật đến thế này, trừ phi là do vật chết thực sự tạo thành, mới có thể làm được điều này." Bàn Tử gật đầu, đột nhiên lại nhíu mày: "Vậy tại sao ở đây lại có nhiều người chết như vậy?" Tần Dã cười khổ: "Còn sao nữa, đương nhiên là chủ nhân của ngôi mộ giết người diệt khẩu rồi." "Không phải chứ?" Bàn Tử trợn mắt há hốc mồm: "Chủ nhân của ngôi mộ này chẳng lẽ quá hung tàn?" Tần Dã thở dài, nói: "Cậu quên lúc nãy hai chúng ta rơi xuống vách đá, gặp phải tên lính khô lâu quỷ dị đó sao?

Thứ đó còn ăn cả người sống!

Những người chết này đoán chừng cũng là do hắn gây ra." "Ai, tạo nghiệt a…" Bàn Tử nói đùa không thôi.

Hai người tiếp tục đi vào sâu bên trong.

Đường hầm này tuy hẹp và khúc khuỷu, nhưng vẫn khá bằng phẳng.

Khoảng nửa nén hương, hai người đã xuyên qua đường hầm dài bốn năm cây số, cuối cùng cũng đến cuối con đường.

Cánh cửa đá ở cuối con đường đang mở.

"Đi thôi." "Được thôi." Hai người đi đến trước cửa đá.

Bên ngoài cửa đá là một khoảng đất trống rộng lớn.

Lúc này, ở giữa khoảng đất trống đặt sáu cỗ quan tài.

Trong đó bốn cỗ đã mở.

Ba cỗ còn lại vẫn còn nguyên vẹn.

Bên cạnh quan tài, còn nằm tám cỗ thi thể.

Trong đó một thi thể ngực lõm một mảng lớn, trên người đầy rẫy vết đao, máu tươi đầm đìa, thảm thiết vô cùng.

“Chậc chậc chậc, chết thảm thật.” Bàn Tử lắc đầu: “Kiểu chết thảm liệt như vậy, đoán chừng đám vương bát đản này chết không cam lòng!” Tần Dã gật đầu tán thành: “Đúng là thảm thật.” “Vậy chúng ta phải làm sao?

Là trực tiếp ném chúng vào lò hỏa táng?

Hay là tìm một nơi chôn?” Tần Dã suy nghĩ một lát, nói: “Vẫn là đào hố chôn trước đi.” “Vì sao?” “Những thi thể xấu xí như vậy mà ném vào lò hỏa táng, không phải ô nhiễm môi trường sao?” “Ách…” Bàn Tử nghẹn họng không nói nên lời.

Hai người bàn bạc mấy câu, liền quyết định chôn cất những thi thể này tại chỗ.

“Ai?

Cậu có nghe thấy gì không?” Bàn Tử đột nhiên dừng lại.

“Ừm?” Tần Dã ngẩng đầu nhìn.

Ngay tại nơi cách họ không xa, có một cái hố đen khổng lồ.

Mơ hồ có thể nhìn thấy vực sâu tối đen như mực.

Xung quanh cái hố đen này dựng rất nhiều cây gỗ lớn, mỗi cây đều cao mười mấy trượng, đường kính ít nhất ba bốn trượng.

Trên đỉnh những cây gỗ lớn, lại có từng viên dạ minh châu khổng lồ, chiếu sáng xung quanh như ban ngày.

“Tôi thề!

Nhiều dạ minh châu như vậy!” Bàn Tử kinh hãi nói: “Đây là nhà ai vậy!

Lại có thể kiếm được nhiều dạ minh châu như thế!

Cái này phải tốn bao nhiêu tiền chứ!” Tần Dã cẩn thận xem xét

một lượt: “Những dạ minh châu này đều là đồ nhái, không phải hàng thật.” Bàn Tử ngạc nhiên nói: “Đồ nhái?

Đồ nhái đắt như vậy, ai sẽ mang ra bán?” Tần Dã chỉ vào cái hố đen thùi lùi khổng lồ đó: “Cái động này chính là điểm nghi vấn lớn nhất, những dạ minh châu này chắc hẳn là do vị chủ nhân ngôi mộ đó mang vào.

Đáng tiếc, sau khi hắn chết, dạ minh châu đều rơi vào thế giới bóng tối này.” Bàn Tử sờ sờ đầu, lẩm bẩm: “Tà hồ vậy sao?

Chương 313

Tôi thấy bên trong tối đen như mực, hình như có quái thú ẩn nấp…" "Thế giới này, vốn dĩ đã đầy rẫy những điều thần bí, bây giờ cậu biết cũng vô ích." Tần Dã hừ nhẹ một tiếng: "Mau đào hố đi!" "Ai." Bàn Tử đáp một tiếng, lập tức bắt đầu làm việc.

Hai người bận rộn một hồi lâu, cuối cùng cũng chôn cất thi thể xong.

Sau đó Bàn Tử lấy điện thoại ra, chuẩn bị quay video kỷ niệm cho Tần Dã.

Lúc này, anh ta đột nhiên chú ý thấy, những người ban đầu nằm trong quan tài đều đã ngồi dậy.

"Ối trời!

Thi biến rồi!

Mau chạy!" Bàn Tử sắc mặt kịch biến, vội vàng nắm lấy Tần Dã rồi chạy ra ngoài.

Rầm!

Một trận tiếng sấm trầm đục truyền đến.

Tần Dã ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, liền thấy mây đen tụ tập, sấm chớp.

Bàn Tử kinh ngạc nói: "Khốn kiếp!

Đây là dấu hiệu bão lớn sắp đến rồi!" Anh ta mặt đầy ngơ ngác, lẩm bẩm: "Kỳ lạ, hôm nay không phải trời âm u sao?" Tần Dã liếc nhìn bầu trời một cái, lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Huyễn thuật này quá sơ cấp rồi!

Lại dùng bão tố để quấy nhiễu tư duy con người!" Bàn Tử sững sờ, ngay sau đó chợt hiểu ra, kinh hô: "Tôi thề!

Lợi hại như vậy sao?

Chẳng lẽ… huyễn thuật này là giả?

Không phải thật sự để hai chúng ta gặp quỷ đánh tường đó chứ?" "Tôi cũng không rõ, nhưng mà, đã đến rồi thì an lòng, trước tiên thám hiểm vùng huyễn cảnh này đã." Hai người một đường đi vào sâu trong lòng núi.

Càng đi, ánh sáng xung quanh càng sáng.

Tần Dã nheo mắt quan sát tình hình xung quanh.

Ngôi mộ cổ này, chiếm hai phần ba diện tích của cả địa cung.

Phần còn lại, là từng khối mộ bia.

Trên mộ bia ghi tên và ngày sinh ngày mất.

"Ơ?

Cái này…" Ngay lúc Tần Dã chuẩn bị tiếp tục quan sát, đột nhiên phát hiện một chuyện vô cùng kỳ lạ.

Hắn ngồi xổm xuống, nhặt một khối mộ bia lên, cẩn thận xem xét văn tự trên đó, lập tức sắc mặt trở nên ngưng trọng.

"Sao vậy?" Bàn Tử hỏi.

"Cậu nhìn văn tự trên những mộ bia này xem." "Văn tự gì?

À à, những cái này chắc là chữ Hán!" Bàn Tử ghé lại gần, nhìn kỹ một cái, sau đó kinh hô: "Trời ơi!

Nội dung trên này sao lại giống y hệt nội dung trên những bích họa chúng ta nhìn thấy đêm qua vậy!" "Đúng vậy." Tần Dã ngữ khí càng thêm nghiêm túc, trầm ngâm nói: "Xem ra, những thứ được ghi chép

trên những bích họa này, e rằng có liên quan đến ngôi mộ cổ trước mắt này." "Nói như vậy…." Bàn Tử nuốt nước bọt, cẩn thận hỏi: "Hai chúng ta không phải thật sự bị nhốt trong cái huyễn thuật này chứ?" Tần Dã khẽ gật đầu.

Bàn Tử sợ hãi toàn thân thịt mỡ run lên: "Tôi thề!

Cái này phải làm sao đây?" Tần Dã nhíu nhíu mày: "Đừng hoảng!

Trước tiên giải quyết nan đề trước mắt này đã." "À, đúng rồi." Bàn Tử trấn tĩnh lại, nói: "Dù sao thì hai ta cứ việc làm thôi.

Chỉ cần xử lý đám Tống tử này là hai ta có thể ra ngoài rồi." "Mà này, Tần Dã, đám Tống tử này là loại gì vậy?" Bàn Tử chỉ vào đống xác chết trên đất, hỏi.

Tần Dã nói: "Từ trang phục của bọn chúng mà phán đoán, bọn chúng hẳn thuộc về cùng một dân tộc: Cổ Ba Quốc." "Cổ Ba Quốc?" Bàn Tử gãi gãi đầu, vẻ mặt mơ màng.

"Cậu chưa từng nghe Cổ Ba Quốc à?" "Nhảm nhí!" Bàn Tử bĩu môi nói: "Anh mày là người An Lạc đấy chứ!

Sao có thể biết cái loại tiểu quốc man di này chứ!" Tần Dã nói: "Cậu không biết cũng không sao, tôi nói cho cậu biết là được.

Cổ Ba Quốc nằm ở phía nam Trung Á, phía bắc bán đảo Ả Rập, là một quốc gia thịnh sản phỉ thúy ngọc thạch.

Hơn nữa, vì thịnh sản phỉ thúy nên bọn chúng thường chế tạo ra một loại huyễn thuật giống như lời nguyền, chuyên môn mê hoặc những người thích thám hiểm hoặc khảo cổ." "Huyễn thuật này cực kỳ lợi hại, rất nhiều nhà khoa học đều đã phải chịu thua dưới tay bọn chúng.

Thậm chí quân đội Mỹ cũng từng bị thiệt." "Tôi vừa nhìn qua, kiểu dáng y phục của những người này hẳn là trang phục của địa

phương Cổ Ba Quốc.

Loại Vu sư Cổ Ba Quốc này thường thích mặc áo bào đỏ, đội mũ và đeo đấu lạp." Bàn Tử như có điều suy nghĩ gật đầu: "Cái này thì phù hợp với đặc trưng của bên Cổ Ba Quốc.

Nhưng đám này chết từ khi nào?

Mà sao lại ở đây?" Tần Dã nói: "Tôi nghĩ bọn chúng tử vong đã hơn trăm năm, có lẽ là một loại lời nguyền.

Còn về việc bọn chúng vì sao lại chết ở đây… tôi đoán hẳn là đã xúc phạm cấm kỵ, gặp phải báo ứng." Bàn Tử lắc đầu nói: "Cấm kỵ?

Chỗ nào có cấm kỵ chứ?" Tần Dã mỉm cười nhạt nói: "Cái này cậu không hiểu rồi.

Đôi khi, những thứ càng cấm kỵ thì mức độ nguy hiểm mà nó đại diện cũng càng cao." "Cấm kỵ?" Bàn Tử chớp chớp mắt, nửa hiểu nửa không.

"Thôi bỏ đi, mấy cái này nói với cậu cậu cũng không hiểu.

Tóm lại, cái chết của những người Cổ Ba Quốc này chắc chắn có ẩn tình." Tần Dã nghiêm túc nói.

"Được rồi." Bàn Tử thở dài một tiếng, nói: "Mặc kệ bọn chúng chết ở đây vì lý do gì, chỉ cần chúng ta chôn bọn chúng đi là an toàn." Hai người vừa nói chuyện vừa đào mộ huyệt.

Mộ huyệt này không lớn, nhưng lại rất sâu và dài.

Hai người mất gần mười phút mới đào đến tận cùng.

Ở tận cùng, thế mà lại là một chiếc quan quách đồng xanh khổng lồ.

"Cái quan tài này chắc phải nặng mấy nghìn cân chứ." Bàn Tử kinh ngạc nói: "Hèn gì vừa nãy tôi nhấc lên một cái là bị nó đè bẹp dí."

Tần Dã nói: "Ừ, chủ nhân của quan tài này, e rằng khi còn sống là một tuyệt đỉnh cao thủ." Bàn Tử he he cười nói: "Cậu đừng thấy cái này nặng, thật ra dùng xẻng nhẹ nhàng là có thể nạy lên được." Nói xong, Bàn Tử giơ xẻng sắt lên đi tới, chuẩn bị nạy chiếc quan tài đồng xanh này.

Ai ngờ, hắn còn chưa đến gần chiếc quan tài đồng xanh thì đột nhiên: "Ầm!" Cả mộ thất xảy ra chấn động kịch liệt.

Thân hình Bàn Tử mất thăng bằng, suýt chút nữa ngã xuống đất.

May mà Tần Dã mắt tinh tay lẹ, kịp thời đỡ Bàn Tử lại.

"Vãi chưởng, chuyện gì thế này?

Động đất à?" Bàn Tử hoảng hốt kêu lên.

Tần Dã vội vàng ổn định cảm xúc, bình tĩnh nói: "Tôi nghĩ đây không giống động đất…" Hắn ngừng lại, tiếp tục nói: "Nếu là động đất, chúng ta hẳn đã cảm nhận được chấn tâm từ sớm, nhưng hiện tại xung quanh chúng ta lại không có bất kỳ dấu hiệu rung lắc nào." "Hơn nữa, vị trí của chúng ta không xa chiếc quan tài đồng xanh đó.

Theo lý mà nói, chấn động kịch liệt như vậy thì chiếc quan tài đồng xanh đó hẳn đã tan rã rồi chứ." Bàn Tử ngẩn người, nghi hoặc nói: "Ý cậu là…" Tần Dã gật đầu, sắc mặt ngưng trọng nói: "Luồng chấn động này rất yếu ớt, nếu tôi không nhầm, hẳn là do một loại sức mạnh kỳ dị nào đó gây ra." "Sức mạnh kỳ dị?" Bàn Tử trợn tròn mắt: "Ý cậu là, trong quan tài đó… phong ấn thứ gì đó?" Tần Dã nhíu mày nói: "Tạm thời không rõ.

Nhưng tôi cảm thấy, nó hẳn rất nguy hiểm." Bàn Tử nuốt nước bọt, hỏi: "Vậy chúng ta còn tiếp tục động vào nó không?" Tần Dã do dự một lát, nghiến răng nói: "Đã gặp phải rồi, đương nhiên phải thử vận may chứ.

Nếu không chẳng phải phí công một chuyến sao?

Hơn nữa, vạn nhất chúng ta vận khí nghịch thiên, tìm được phương pháp phá giải sức mạnh quỷ dị này, chẳng phải chúng ta kiếm lớn rồi sao?" Bàn Tử đồng tình nói: "Có lý." Tần Dã nói: "Được!

Vậy thì thử thôi.

Lát nữa chúng ta cùng nhau dốc sức đẩy nắp quan tài ra.

Một khi đã đẩy được chiếc quan tài đồng xanh này, chúng ta lập tức ba chân bốn cẳng chạy, không thể nán lại quá lâu.

Nếu không, hậu quả sẽ không thể lường trước!" Bàn Tử nghiêm túc gật đầu.

Sau đó, hai người bắt đầu từng bước di chuyển chiếc quan tài đồng xanh.

"Rầm!" Bàn Tử cuối cùng cũng đá một cú vào ván quan tài.

Một tiếng động lớn vang lên.

Ván quan tài này thế mà lại không hề nhúc nhích!

Tần Dã thấy vậy, vội vàng tăng thêm sức lực, lại đạp thêm một cú thật mạnh.

Lần này: "Keng" một tiếng, nắp quan tài nặng trịch cuối cùng cũng bị hất bay lên.

Trong tích tắc, một luồng hàn phong âm lãnh, ẩm ướt ập thẳng vào mặt.

Chương 314

Luồng hàn phong này mang theo hơi lạnh buốt thấu xương, khiến người ta rùng mình.

Bàn Tử run lên bần bật, không nhịn được chửi rủa: "Mẹ kiếp!

Đậu má lạnh thật!

Cái chỗ quỷ quái này sao mà lạnh thế không biết!" "Cái này không bình thường." Tần Dã nói: "Theo môi trường xã hội hiện đại của chúng ta, dù là mùa đông cũng sẽ không có nhiệt độ lạnh đến mức này.

Nhiệt độ lạnh như vậy, tuyệt đối không phải là đợt khí lạnh thông thường có thể đạt tới." Bàn Tử hít hít mũi, nói: "Dù sao thì hai ta cũng đã vào rồi, chỉ có thể cắn răng xông về phía trước thôi." "Cậu lùi ra trước đi, tôi vào thăm dò đường." Tần Dã vẫy tay về phía Bàn Tử.

Bàn Tử do dự một lát, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn quay người lùi lại.

Hắn tuy rằng nhát gan sợ phiền, tham tiền sợ nóng, bình thường còn thích khoe khoang… nhưng vào thời khắc mấu chốt, vẫn biết nặng nhẹ.

Lúc này hắn biết mình không giúp được gì, ở lại đây cũng chỉ thêm phiền.

Thà rằng tránh xa một chút, để khỏi làm phiền Tần Dã.

Tần Dã nhìn Bàn Tử từ từ lùi ra xa xong, mới chậm rãi bước vài bước về phía trước, đi vào trong bóng tối.

Sau khi mò mẫm trong bóng tối vài giây, Tần Dã dừng bước.

Bởi vì hắn phát hiện, phía trước là một động quật trống trải, trong

động quật có đặt một chiếc giường, cùng rất nhiều tủ gỗ.

Xung quanh cái hang trống này, đặt rất nhiều đài đá.

Cách mỗi năm mét hoặc hơn, đều đặt một tôn tượng Phật điêu khắc, hoặc từ bi hiền lành, hoặc mắt giận kim cương, hoặc vẻ trang nghiêm, sống động như thật.

"Sợ thật…" Nhìn thấy cảnh này, Tần Dã không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Bởi vì bên cạnh những tượng Phật đó, chất đầy xác chết, mùi máu tanh nồng nặc tràn ngập không trung.

"Đây là một ngôi mộ?" Tần Dã cẩn thận quan sát động quật trống trải này.

Động quật rất đơn giản, ngoại trừ những tượng Phật và giường đá ra, không có bất kỳ vật trang trí nào.

Tần Dã thậm chí còn nghi ngờ, liệu bọn họ có phải đã xuyên không về mấy trăm năm trước, đến vương cung Ai Cập cổ đại không.

Trước mặt bọn họ, một thi hài đang nằm dưới đất với một tư thế quỷ dị.

Thân thể hắn cuộn tròn thành một cục, như thể đang chìm vào giấc ngủ.

Tần Dã ngồi xổm xuống, đưa tay chọc chọc vào cánh tay hắn.

Thi hài không có phản ứng.

Hắn lại đưa tay bóp bóp cổ đối phương, thi hài vẫn không hề có phản ứng.

Lúc này, Tần Dã chợt phát hiện, ở vị trí ngực của hắn, cắm một mũi tên!

Mũi tên xuyên qua lồng ngực, bắn thẳng vào tim.

Nếu là những người bình thường khác, e rằng đã bỏ mạng rồi.

“Gã này bị cung tên giết chết.” Tần Dã lẩm bẩm nói.

Sau đó, hắn cầm mũi tên rút xuống.

Một luồng máu tươi phun trào ra.

“Hú!” Máu tươi nồng đặc bay lượn trong không trung, thế mà lại hóa thành một làn khói đỏ, bốc lên.

Luồng khói đỏ này hội tụ giữa không trung, dần dần hình thành một khuôn mặt người mơ hồ.

Tần Dã trợn tròn mắt, kinh ngạc nhìn khuôn mặt người mơ hồ do máu tươi hóa thành kia.

Cảnh tượng quỷ dị này khiến hắn lạnh toát sống lưng, tim đập thình thịch.

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng kêu kinh hãi của Bàn Tử: “Tần Dã!

Cậu ở đâu thế?

Tôi nghe thấy có tiếng động lạ!” Tần Dã vội vàng đáp lại: “Bàn Tử, đừng qua đây!

Tình hình ở đây không ổn!” Tuy nhiên, Bàn Tử đâu có chịu nghe, hắn vừa la hét om sòm, vừa chạy về phía Tần Dã.

Khi hắn nhìn thấy khuôn mặt người quỷ dị kia, suýt chút nữa thì té xụm xuống đất.

“Trời mẹ ơi!

Cái quỷ gì thế này?” Giọng Bàn Tử run rẩy.

Tần Dã nhíu mày, nói nhỏ: “Tôi cũng không biết, nhưng chắc chắn

không phải thứ gì tốt đẹp.” Khuôn mặt người đó dường như cảm giác được sự tồn tại của bọn họ, chậm rãi chuyển động, đôi mắt trống rỗng nhìn về phía bọn họ.

Tiếp đó, một luồng áp lực vô hình ập đến, khiến Tần Dã và Bàn Tử đều cảm thấy khó thở.

“Bàn Tử, mau tìm chỗ trốn!” Tần Dã sốt ruột nói.

Bàn Tử hoảng loạn gật đầu, nhìn quanh, thấy không xa có một cái tủ đá khổng lồ, liền vội vàng chạy qua đó trốn.

Tần Dã cũng nhanh chóng trốn sau một tượng Phật, căng thẳng quan sát động tĩnh của khuôn mặt người kia.

Khuôn mặt người đó lơ lửng giữa không trung một lúc, đột nhiên phát ra một tiếng gào thét trầm thấp.

Tiếng gào thét này như đến từ địa ngục, khiến cả động quật đều chấn động.

Ngay sau đó, các thi thể trong động quật bắt đầu run rẩy nhẹ, như thể có sức mạnh nào đó đang đánh thức chúng.

Tần Dã thầm kêu không ổn, hắn biết nếu tất cả những thi thể này đều sống lại, bọn họ sẽ rơi vào tuyệt cảnh.

Hắn lén lút thò đầu ra từ sau tượng Phật, nhìn về phía Bàn Tử đang trốn, dùng ánh mắt ra hiệu Bàn Tử đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Bàn Tử mặt đầy kinh hãi, cố sức bịt miệng mình lại, sợ phát ra một tiếng động nhỏ.

Lúc này, khuôn mặt người đó dường như đã phát hiện ra chỗ ẩn náu của bọn họ, chậm rãi lướt tới.

Tần Dã căng thẳng đến mức lòng bàn tay đổ mồ hôi, hắn nắm chặt

mũi tên trong tay, chuẩn bị sẵn sàng ứng phó với tình huống bất ngờ.

Khuôn mặt người đó ngày càng đến gần, Tần Dã thậm chí còn cảm nhận được luồng khí tức âm lãnh ập vào mặt.

Đúng lúc khuôn mặt người đó sắp đến gần tượng Phật, Tần Dã đột nhiên nảy ra một kế.

Hắn lén lút vòng ra từ sau tượng Phật, sau đó bất ngờ ném mũi tên trong tay về phía khuôn mặt người đó.

Mũi tên xé gió như tia chớp, bắn trúng khuôn mặt người một cách chính xác.

Thế nhưng, điều không ngờ tới là mũi tên không hề gây ra bất kỳ tổn hại nào cho khuôn mặt người, ngược lại còn bị bật ngược trở lại.

Tần Dã vội vàng né tránh, mũi tên sượt qua má hắn, cắm sâu vào vách đá.

"Chết tiệt!

Cái thứ này rốt cuộc là cái gì?" Tần Dã chửi rủa.

Khuôn mặt người đó bị Tần Dã tấn công chọc giận, nó phát ra một tiếng gào thét càng khủng khiếp hơn, sau đó lao về phía Tần Dã.

Tần Dã vội vàng quay người bỏ chạy, vừa chạy vừa hét lớn: "Bàn Tử!

Mau chạy!" Bàn Tử nghe thấy Tần Dã kêu gọi, cũng không còn sợ hãi nữa.

Hắn xông ra từ sau tủ đá, cùng Tần Dã chạy như điên.

Bọn họ chạy trốn khắp động quật, khuôn mặt người đó truy đuổi không ngừng.

Trong quá trình chạy trốn, Tần Dã không ngừng quan sát môi

trường xung quanh, cố gắng tìm một nơi có thể trốn thoát.

Phía trước đột nhiên xuất hiện một thông đạo hẹp!

Tần Dã không chút do dự kéo Bàn Tử chui vào trong thông đạo.

Khuôn mặt người đó quanh quẩn ở cửa thông đạo một lúc, dường như không thể đi vào, liền phát ra một trận gào thét giận dữ.

Sau đó quay người bỏ đi.

Chương 315

Tần Dã và Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, ngồi phịch xuống đất.

"Tần Dã, chuyện này rốt cuộc là sao thế?

Chúng ta có phải đã gây rắc rối lớn rồi không?" Bàn Tử mặt mày ủ rũ hỏi.

Tần Dã thở dài, nói: "Tôi cũng không biết, nhưng chúng ta phải nhanh chóng tìm được đường ra, nếu không chúng ta có thể sẽ chết ở đây." Bọn họ nghỉ ngơi một lúc, liền bắt đầu men theo thông đạo tiếp tục tiến lên.

Trong thông đạo tối tăm ẩm ướt, tràn ngập một luồng khí tức hủ bại.

Bọn họ cẩn thận từng li từng tí đi, sợ lại gặp phải nguy hiểm gì.

Đi được một đoạn đường, bọn họ đến một ngã ba.

Tần Dã dừng bước, cẩn thận quan sát tình hình của hai ngã rẽ.

Ngã rẽ bên trái trông rộng rãi hơn, nhưng bên trong tối đen như mực, không biết dẫn đến đâu.

Ngã rẽ bên phải thì hẹp hơn, ẩn ẩn ước ước có thể nhìn thấy một chút ánh sáng.

"Bàn Tử, cậu nghĩ chúng ta đi đường nào?" Tần Dã hỏi.

Bàn Tử do dự một lát, nói: "Tôi nghĩ đi bên phải đi, có ánh sáng có lẽ sẽ có lối ra." Tần Dã gật đầu, nói: "Được, vậy thì đi bên phải." Bọn họ cẩn thận đi vào ngã rẽ bên phải, tiến về phía chút ánh sáng kia.

Càng đến gần, ánh sáng càng rõ ràng hơn.

Cuối cùng, bọn họ đi ra khỏi ngã rẽ, đến một căn phòng nhỏ.

Trong phòng có đặt một số bàn ghế cũ nát, trên tường treo một số đồ án kỳ lạ.

Trong góc phòng, có một cái hòm cũ nát.

"Trong này là gì vậy?" Tần Dã không nói một tiếng, đi tới, mở hòm ra.

Trong hòm đặt một số sách và cuộn trục.

Tần Dã cầm một cuốn sách lên, mở ra xem, trên đó viết một số văn tự và đồ án kỳ lạ.

"Đây là cái gì vậy?" Bàn Tử tò mò hỏi.

Tần Dã nhíu mày, nói: "Tôi cũng không biết, nhưng những thứ này chắc chắn có liên quan đến ngôi mộ này.

Có lẽ chúng ta có thể tìm thấy phương pháp ra ngoài từ những thứ này." Bọn họ cẩn thận nghiên cứu những cuốn sách và cuộn trục đó, cố gắng tìm ra một số manh mối.

Nhưng những văn tự và đồ án này vô cùng phức tạp, bọn họ căn bản không đọc hiểu được.

Đúng lúc bọn họ đang rơi vào tình cảnh khó khăn, trong phòng đột nhiên truyền đến một tiếng động nhẹ.

Tần Dã và Bàn Tử lập tức cảnh giác, nhìn quanh.

"Tiếng gì vậy?" Bàn Tử căng thẳng hỏi.

Tần Dã không nói gì, hắn lặng lẽ lắng nghe nguồn gốc của tiếng động đó.

Một lúc sau, hắn xác định tiếng động là từ phía sau bức tường truyền đến.

Tần Dã đi đến bên bức tường, nhẹ nhàng gõ gõ.

Bức tường phát ra âm thanh rỗng, hiển nhiên phía sau có một không gian.

Hai người nhìn nhau, sau đó cùng nhau dùng sức đẩy bức tường.

"Két --" Bức tường chậm rãi di chuyển, lộ ra một thông đạo ẩn.

Trong thông đạo tràn ngập một luồng khí tức thần bí, Tần Dã và Bàn Tử cẩn thận đi vào.

Cuối thông đạo là một cánh cổng đá khổng lồ.

Trên cổng đá khắc một số đồ án và văn tự kỳ lạ, tỏa ra một luồng khí tức cổ xưa.

Tần Dã cẩn thận quan sát những đồ án và văn tự trên cổng đá, cố gắng giải mã ý nghĩa trong đó.

"Trên này viết cái gì vậy?

Bọn tôi cũng không đọc hiểu được." Bàn Tử sốt ruột nói.

Tần Dã lắc đầu, nói: "Tôi cũng không biết, nhưng tôi cảm giác phía sau cánh cổng này chắc chắn có thứ gì đó quan trọng." Bọn họ quanh quẩn trước cổng đá một lúc, đột nhiên nghe thấy phía sau cổng đá truyền đến một tiếng nổ trầm thấp.

Tiếng nổ này khiến bọn họ trong lòng thắt lại, không biết phía sau cánh cổng rốt cuộc ẩn chứa nguy hiểm gì.

"Tần Dã, bọn tôi còn mở cánh cổng này không?" Bàn Tử hỏi.

Tần Dã nhíu chặt mày, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào cánh cổng đá khổng lồ kia.

Bàn Tử ở một bên căng thẳng đến mức toát mồ hôi tay, trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi.

"Tần Dã, phía sau cánh cổng này mà có thứ gì nguy hiểm đến tính

mạng thì bọn tôi biết làm sao đây?" Bàn Tử run rẩy hỏi.

Tần Dã im lặng một lát, chậm rãi nói: "Bàn Tử, bọn tôi đã đi đến bước này rồi, không mở ra xem, e rằng cũng không tìm được đường ra.

Nhưng phía sau cánh cổng này quả thực cát hung khó lường…" Bàn Tử cắn răng, nói: "Vậy bọn tôi cứ đánh cược một phen!

Cùng lắm thì mười tám năm sau lại là một hảo hán." Tần Dã khẽ gật đầu, hít sâu một hơi, nói: "Được, vậy thì chuẩn bị mở cổng.

Nhưng bọn tôi phải cẩn thận một chút, một khi có điều gì không ổn, lập tức rút lui." Hai người bắt đầu tìm kiếm công cụ có thể dùng để mở cổng đá ở xung quanh.

Bàn ghế cũ nát trong phòng bị bọn họ lật tung cả lên, cuối cùng cũng tìm thấy một cây côn gỗ khá chắc chắn.

Tần Dã cắm cây côn gỗ vào khe hở của cổng đá, cùng Bàn Tử dùng sức nạy.

Theo tiếng "két két" vang lên, cổng đá chậm rãi di chuyển.

Một luồng khí tức mục nát ập vào mặt, bên trong tối đen như mực, không nhìn thấy gì cả.

Tần Dã lấy đèn pin từ ba lô ra, cẩn thận chiếu vào bên trong cổng.

Chỉ thấy một thông đạo dài hun hút dẫn vào sâu bên trong, trên vách tường hai bên thông đạo khắc nhiều đồ án và văn tự kỳ lạ hơn.

"Bàn Tử, cẩn thận một chút, đi sát theo tôi." Tần Dã nói nhỏ.

Bàn Tử đi sát phía sau Tần Dã, hai người từng bước đi vào thông đạo.

Trong thông đạo yên tĩnh đến đáng sợ, chỉ có tiếng bước chân và tiếng thở của bọn họ vang vọng.

Đi được một đoạn đường, Bàn Tử đột nhiên kéo Tần Dã lại.

“Tần Dã, cậu nghe này, hình như có tiếng gì đó.” Tần Dã dừng bước, cẩn thận lắng nghe.

Quả nhiên, từ xa truyền đến một trận tiếng “tích tắc tích tắc” yếu ớt.

“Đây là tiếng gì vậy?

Không phải lại là quái vật gì nữa chứ?” Bàn Tử kinh hãi nói.

Tần Dã lắc đầu, nói: “Không biết, nhưng chúng ta phải đi xem sao.

Có lẽ có thể tìm thấy manh mối.” Bọn họ men theo hướng tiếng động đi tới, tiếng động ngày càng rõ ràng.

Cuối cùng, bọn họ đến trước một căn phòng nhỏ.

Trong phòng có một cái hồ nước khổng lồ, phía trên hồ nước có một nhũ đá không ngừng nhỏ nước.

“Hóa ra là tiếng nước nhỏ.” Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm.

Tần Dã lại không hề thả lỏng cảnh giác, ánh mắt hắn bị thứ trong hồ nước hấp dẫn.

Trong hồ nước dường như có thứ gì đó lấp lánh phát sáng.

Tần Dã đến gần hồ nước, dùng đèn pin chiếu vào.

Chỉ thấy dưới đáy hồ chất đầy các loại vàng bạc châu báu.

“Oa!

Chương 316

Phát tài rồi!" Bàn Tử phấn khích kêu lên.

Tần Dã lườm hắn một cái, nói: "Đừng có động bậy, những thứ này có lẽ có nguy hiểm." Bàn Tử hậm hực rụt tay lại, nói: "Vậy chúng ta cứ thế mà nhìn thôi sao?

Đáng tiếc quá." Tần Dã cẩn thận quan sát xung quanh hồ nước, phát hiện bên cạnh hồ có một số phù hiệu kỳ lạ.

Hắn ngồi xổm xuống, cẩn thận nghiên cứu những phù hiệu này.

"Bàn Tử, cậu nhìn những phù hiệu này, hình như là một loại chỉ dẫn." Tần Dã nói.

Bàn Tử lại gần, nhìn nửa ngày cũng không hiểu gì.

"Cái này có ý gì vậy?

Bọn tôi cũng không đọc hiểu được." Tần Dã đứng dậy, nói: "Tôi cảm thấy những phù hiệu này có thể liên quan đến bí mật sau khi mở cổng đá.

Chúng ta phải tiếp tục khám phá, xem có tìm được nhiều manh mối hơn không." Bọn họ rời khỏi phòng hồ nước, tiếp tục men theo thông đạo tiến lên.

Đi được một lúc, thông đạo trở nên rộng rãi hơn, đồ án trên vách tường cũng trở nên phức tạp hơn.

Đột nhiên, bọn họ nghe thấy một tiếng gào thét trầm thấp từ phía trước truyền đến.

"Không ổn!

Có quái vật!" Bàn Tử kinh hô.

Tần Dã vội vàng kéo Bàn Tử lại, trốn vào một góc bên cạnh.

Bọn họ căng thẳng nhìn về phía trước, chỉ thấy một cái bóng đen khổng lồ chậm rãi đi tới.

Bóng đen ngày càng đến gần, bọn họ cuối cùng cũng nhìn rõ hình dạng của nó.

Đó là một con quái thú khổng lồ, trông giống sư tử, nhưng lại có rất nhiều đặc điểm kỳ lạ.

Đôi mắt nó lấp lánh ánh sáng đỏ, miệng nhe ra những chiếc răng sắc nhọn.

"Đây là cái quỷ gì vậy?" Bàn Tử sợ đến mức giọng cũng biến đổi.

Tần Dã nắm chặt đèn pin trong tay, suy nghĩ đối sách.

Quái thú dường như cảm giác được sự tồn tại của bọn họ, đi về phía góc mà bọn họ đang ẩn nấp.

Tần Dã nói nhỏ: "Bàn Tử, lát nữa tôi sẽ dụ nó đi, cậu tranh thủ tìm chỗ trốn." Bàn Tử vội vàng lắc đầu, nói: "Không được, nguy hiểm quá.

Nếu đi thì cùng đi." Tần Dã nghiêm túc nói: "Không có thời gian, nghe tôi." Nói xong, Tần Dã bất ngờ đứng dậy, ném một hòn đá về phía quái thú.

Hòn đá đập vào người quái thú, phát ra tiếng "bành".

Quái thú bị chọc giận, lao về phía Tần Dã.

Tần Dã quay người bỏ chạy, quái thú truy đuổi không ngừng phía sau.

Bàn Tử tranh thủ trốn vào một khe đá.

Tần Dã chạy như điên trong thông đạo, quái thú truy đuổi không

ngừng.

Hắn vừa chạy vừa tìm kiếm nơi có thể trốn tránh.

May mắn thay, ông trời đang giúp hắn!

Hắn nhìn thấy một cái lỗ hẹp, không chút do dự chui vào.

Quái thú quá lớn, không thể đi vào lỗ, liền gầm thét giận dữ ở bên ngoài.

Tần Dã thở phào nhẹ nhõm, dựa vào vách động thở dốc.

Một lúc sau, hắn nghe thấy tiếng gào thét bên ngoài dần dần xa đi.

Tần Dã cẩn thận từ lỗ chui ra, bắt đầu tìm kiếm Bàn Tử.

Tìm mãi, cuối cùng cũng tìm thấy Bàn Tử đang run cầm cập trong một góc.

"Bàn Tử, không sao rồi.

Quái thú đi rồi." Tần Dã nói.

Bàn Tử đứng dậy, phủi phủi bụi trên người, nói: "Sợ chết khiếp.

Chỗ này tà môn quá." Tần Dã gật đầu, nói: "Chúng ta phải nhanh chóng tìm được đường ra.

Nếu không còn không biết sẽ gặp phải nguy hiểm gì nữa." Bọn họ tiếp tục tiến lên, không lâu sau lại đến một ngã ba.

Lần này, ngã rẽ bên trái có một chút ánh sáng yếu ớt, ngã rẽ bên phải thì tràn ngập một luồng khí tức thần bí.

"Tần Dã, lần này đi đường nào đây?" Bàn Tử hỏi.

Tần Dã suy nghĩ một lúc, nói: "Đường bên trái có ánh sáng, có thể sẽ có lối ra.

Nhưng cũng có thể là cạm bẫy.

Đường bên phải tuy thần bí, nhưng cũng có thể tìm thấy nhiều manh mối hơn." Bàn Tử do dự một lát, nói: "Hay là vẫn đi bên trái đi, tôi không muốn gặp lại mấy con quái vật đó nữa." Tần Dã đồng ý với lựa chọn của Bàn Tử, bọn họ đi về phía ngã rẽ bên trái.

Càng đến gần, ánh sáng càng rõ ràng hơn.

Hai người đi ra khỏi ngã rẽ, đến một đại sảnh rộng rãi.

Trong đại sảnh đặt một số tượng điêu khắc khổng lồ, trên vách tường khảm các loại bảo thạch.

"Oa!

Chỗ này hùng vĩ quá." Bàn Tử kinh thán.

Tần Dã lại không bị cảnh tượng trước mắt mê hoặc, ánh mắt hắn bị một đài đá ở trung tâm đại sảnh hấp dẫn.

Trên đài đá đặt một cuốn sách, trên bìa sách khắc một số văn tự kỳ lạ.

Tần Dã đi tới, cầm cuốn sách lên mở ra xem.

Những văn tự trên đó hắn vẫn không đọc hiểu được, nhưng đồ án trong sách dường như đang kể một câu chuyện cổ xưa.

"Bàn Tử, cậu xem cuốn sách này, có lẽ có thể tìm thấy manh mối ra ngoài." Tần Dã nói.

Bàn Tử lại gần, nhìn cuốn sách, nói: "Trên này vẽ cái gì vậy?

Bọn tôi cũng không đọc hiểu được." Tần Dã cẩn thận nghiên cứu đồ án trong sách, đột nhiên phát hiện một trong số đó có điểm tương tự với đồ án trên cổng đá mà bọn họ đã thấy trước đó.

"Bàn Tử, tôi cảm thấy cuốn sách này có liên quan đến cổng đá.

Chúng ta phải mang cuốn sách này đi, có lẽ có thể giải mã bí mật

sau cổng đá.” Tần Dã nói.

Bàn Tử gật đầu, nói: “Được, vậy chúng ta nhanh chóng đi thôi.” Bọn họ cầm cuốn sách, chuẩn bị rời khỏi đại sảnh.

Đúng lúc này, trong đại sảnh đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn.

Mặt đất bắt đầu rung chuyển, các tượng điêu khắc cũng lung lay.

“Không ổn!

Có nguy hiểm!” Tần Dã hét lớn.

Bọn họ vội vàng chạy về phía lối ra.

Nhưng lối ra lại bị một tảng đá khổng lồ chặn lại.

“Xong rồi.” Bàn Tử tuyệt vọng nói.

Tần Dã không bỏ cuộc, hắn nhìn quanh tìm kiếm lối ra khác.

Tuy nhiên, hắn phát hiện một thông đạo ẩn trong góc đại sảnh.

“Bàn Tử, mau lại đây!

Chỗ này có một thông đạo.” Tần Dã kêu lên.

Chương 317

Bàn Tử vội vàng chạy về phía Tần Dã, hai người cắm đầu chui vào thông đạo ẩn.

Trong thông đạo tràn ngập một luồng khí tức ẩm ướt, trên vách tường lấp lánh ánh sáng yếu ớt, như thể có một loại sức mạnh thần bí đang cuộn trào.

"Tần Dã, chỗ này sao cảm giác càng ngày càng tà dị thế?" Bàn Tử vừa thở dốc vừa căng thẳng nói.

Tần Dã nhíu mày, nắm chặt cuốn sách trong tay, nói: "Không còn cách nào khác, bây giờ chỉ có thể đi đến đâu hay đến đó.

Chúng ta phải nhanh chóng tìm được đường ra, nếu không còn không biết sẽ gặp phải nguy hiểm gì nữa." Bọn họ cẩn thận từng li từng tí tiến về phía trước, mặt đất dưới chân có chút gồ ghề không bằng phẳng.

Đột nhiên, Bàn Tử trượt chân, suýt chút nữa ngã.

"Ai da!" Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Tần Dã vội vàng đưa tay kéo hắn lại, nói: "Cẩn thận một chút, chỗ này không biết có cạm bẫy gì." Bàn Tử đứng vững lại, vẫn còn sợ hãi nói: "Chỗ này thật sự khiến người ta thấp thỏm lo âu.

Tần Dã, cậu nói chúng ta còn ra ngoài được không?" Tần Dã kiên định nói: "Chắc chắn ra ngoài được!

Chúng ta đã đi đến bước này rồi, không thể bỏ cuộc." Tiếp tục đi về phía trước một đoạn đường, bọn họ đến một ngã ba.

Thông đạo bên trái trông hẹp hơn, nhưng ẩn ẩn ước ước có thể nghe thấy một số tiếng nước chảy; thông đạo bên phải thì rộng rãi

hơn, nhưng tối đen như mực, không nhìn thấy gì cả.

"Tần Dã, lần này đi đường nào đây?" Bàn Tử hỏi.

Tần Dã suy tư một lát, nói: "Bên trái có tiếng nước chảy, có lẽ có nguồn nước, chúng ta đi xem trước.

Nếu không được, lại quay lại đi bên phải." Bàn Tử gật đầu, nói: "Được thôi, nghe cậu vậy.

Nhưng thượng nguồn con sông này liệu có nguy hiểm gì không?" Tần Dã nói: "Bây giờ cũng không lo được nhiều như vậy, chúng ta chỉ có thể thử xem sao." Bọn họ men theo thượng nguồn con sông tiếp tục tiến lên, nước sông ngày càng xiết, thông đạo cũng trở nên hẹp hơn.

Đi được một lúc, bọn họ đến trước một thác nước.

Thác nước đổ từ trên cao xuống, bọt nước tung tóe, phát ra âm thanh cực lớn.

"Cái này phải làm sao đây?" Bàn Tử nhìn thác nước, bất lực nói.

Tần Dã quan sát môi trường xung quanh, nói: "Chúng ta xem có đi vòng qua bên cạnh được không." Bọn họ men theo vách đá bên cạnh thác nước cẩn thận từng li từng tí đi, vách đá rất trơn, không cẩn thận một chút là có thể rơi xuống sông.

Cuối cùng, tốn rất nhiều sức lực, hai người tìm thấy một chỗ có thể leo trèo, khó khăn leo lên phía trên thác nước.

Phía trên thác nước là một cái bãi nhỏ, trên bãi có một động huyệt.

Trong động huyệt ẩn ẩn ước ước hắt ra một chút ánh sáng.

"Tần Dã, cậu nhìn cái động huyệt kia." Bàn Tử phấn khích nói.

Tần Dã gật đầu, nói: "Đi, vào xem sao." Bọn họ đi vào động huyệt, ánh sáng kia ngày càng rõ ràng.

Đồng thời, những tiếng nói chuyện mơ hồ cũng truyền vào tai bọn họ.

"Tần Dã, cậu nghe này, có phải có người đang nói chuyện không?" Bàn Tử hạ thấp giọng, căng thẳng lại phấn khích nói.

Tần Dã nghiêng tai lắng nghe, khẽ gật đầu: "Đi, cẩn thận một chút, đi xem sao." Hai người cẩn thận từng li từng tí tiến về phía ánh sáng và âm thanh, mỗi bước chân đều vô cùng thận trọng.

Càng đến gần, tiếng nói chuyện cũng dần dần rõ ràng hơn.

"Chỗ này quỷ dị quá, cũng không biết bao giờ mới tìm được lối ra." Một giọng nữ quen thuộc truyền đến.

"Đừng sốt ruột, chắc chắn có cách mà." Một giọng nam khác đáp lại.

Tần Dã và Bàn Tử nhìn nhau, trong mắt đầy kinh ngạc và vui mừng.

Giọng nói này, bọn họ quá đỗi quen thuộc, chính là Hạo Thiên Chân và Tuyết Lỵ Dương bọn họ!

"Là bọn họ!" Bàn Tử suýt chút nữa kêu to lên, bị Tần Dã vội vàng bịt miệng lại.

"Đừng lên tiếng, xem tình hình trước đã." Tần Dã nói nhỏ.

Bọn họ tiếp tục tiến lên, cuối cùng cũng nhìn thấy bóng dáng của Hạo Thiên Chân bọn họ.

Hạo Thiên Chân, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử và những người khác đang quây quần lại một chỗ, thảo luận gì đó.

"Thiên Chân!

Tuyết Lỵ Dương!" Tần Dã không nhịn được kêu lên.

Mọi người nghe thấy tiếng, đều quay đầu lại, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc và vui mừng.

“Tần Dã!

Bàn Tử!

Hai cậu sao lại ở đây?” Hạo Thiên Chân kích động chạy tới.

Bàn Tử cũng phấn khích đón lấy: “Ai da, cuối cùng cũng tìm thấy các cậu rồi, bọn tôi trên đường này thật sự không dễ dàng gì.” Hạo Thiên Chân nắm chặt tay Tần Dã, trong mắt đầy vẻ quan tâm: “Hai cậu làm sao tìm được đến đây?

Có bị thương không?” Tần Dã kể vắn tắt về kinh nghiệm của bọn họ, từ việc phát hiện cuốn sách kia, đến chấn động trong đại sảnh, rồi lại va vào thông đạo, một đường đi đến đây.

Tuyết Lỵ Dương khẽ nhíu mày, nhìn cuốn sách trong tay Tần Dã: “Cuốn sách này có lẽ là manh mối then chốt.” Bàn Tử sốt ruột hỏi: “Còn các cậu thì sao?

Sao cũng ở đây?” Vương Bàn Tử hừ một tiếng: “Đừng nhắc nữa, chúng tôi cũng là một đường trải qua hiểm nguy.

Vốn dĩ tưởng tìm được một lối ra, kết quả lại lạc vào cái chỗ quỷ quái này.” Mọi người quây quần lại một chỗ, bắt đầu trao đổi những phát hiện của riêng mình.

Tần Dã mở cuốn sách ra, chỉ vào đồ án trên đó cho mọi người xem: “Những đồ án này và những đồ án trên cổng đá, vách tường thông đạo mà chúng ta đã thấy dọc đường đều có điểm tương tự, tôi cảm thấy bọn chúng chắc chắn đang ám chỉ điều gì đó.” Tuyết Lỵ Dương cẩn thận nghiên cứu đồ án, như có điều suy nghĩ nói: “Từ những khám phá trước đây của chúng ta, chỗ này dường như ẩn chứa một bí mật lớn.

Có lẽ những đồ án này là một loại bản đồ cổ xưa hoặc chỉ dẫn." Hạo Thiên Chân gật đầu: "Đúng vậy, chúng tôi ở gần đây cũng phát hiện một số dấu hiệu kỳ lạ, cảm giác có một luồng lực lượng thần bí đang dẫn dắt chúng tôi." Đang nói chuyện, sâu trong động huyệt đột nhiên truyền đến một tiếng nổ trầm thấp.

Mọi người lập tức căng thẳng, đều đứng dậy, cảnh giác nhìn sâu trong động huyệt.

"Đây là tiếng gì vậy?" Bàn Tử căng thẳng hỏi.

Tuyết Lỵ Dương nghiêng tai lắng nghe: "Không rõ lắm, nhưng chắc chắn không phải điềm lành.

Chúng ta phải cẩn thận." Tần Dã nắm chặt vũ khí trong tay: "Mọi người cẩn thận, có lẽ có nguy hiểm gì đó đang đến gần." Tiếng nổ ngày càng gần, mặt đất cũng bắt đầu hơi rung chuyển.

"Đây là cái quỷ gì vậy?" Vương Bàn Tử kinh hô.

Hạo Thiên Chân hét lớn: "Mọi người cẩn thận, mấy thứ này không dễ đối phó!" Mọi người lập tức triển khai chiến đấu, Tần Dã và Hạo Thiên Chân vung vũ khí, cận chiến với lũ quái vật.

Tuyết Lỵ Dương thì ở một bên dùng cung nỏ bắn, hỗ trợ cho bọn họ.

Bàn Tử tuy có hơi nhát gan, nhưng cũng lấy hết dũng khí, cầm côn gỗ tham gia chiến đấu.

Lũ quái vật số lượng đông đảo, hơn nữa vô cùng hung hãn.

Mọi người dần dần rơi vào thế khó, trên người cũng xuất hiện một số vết thương.

"Cứ thế này không phải là cách, chúng ta phải nghĩ cách đột phá." Tần Dã hét lớn.

Tuyết Lỵ Dương quan sát môi trường xung quanh, chỉ vào một hướng nói: "Bên đó trông yếu hơn, chúng ta xông về phía đó." Mọi người đồng lòng hiệp lực, xông về phía Tuyết Lỵ Dương chỉ.

Sau một trận chiến ác liệt, cuối cùng cũng đột phá thành công.

Mọi người thở dốc, nhìn lũ quái vật bị bỏ lại phía sau.

Hạo Thiên Chân lau mồ hôi trên mặt: "Mấy con quái vật này rốt cuộc là cái gì?

Sao lại xuất hiện ở đây?" Tuyết Lỵ Dương suy tư nói: "Tôi cảm thấy chỗ này có lẽ là một di tích cổ xưa, những con quái vật này có lẽ là sinh vật bảo vệ nơi đây." Bàn Tử oán trách: "Cái chỗ quỷ quái này càng ngày càng tà dị.

Chúng ta phải nhanh chóng tìm được lối ra khỏi đây." Tần Dã nhìn cuốn sách trong tay: "Có lẽ cuốn sách này có thể cung cấp cho chúng ta một số manh mối.

Chúng ta hãy cẩn thận nghiên cứu thêm." Mọi người lại một lần nữa quây quần lại một chỗ, nghiêm túc nghiên cứu đồ án trong sách.

Sau một hồi quan sát kỹ lưỡng, Tuyết Lỵ Dương phát hiện ra một manh mối mới.

"Nhìn đây, đồ án này hình như là một ký hiệu cơ quan." Tuyết Lỵ Dương chỉ vào một đồ án trong sách nói.

Hạo Thiên Chân lại gần nhìn: "Cậu nói ở đây có cơ quan?

Vậy chúng ta phải cẩn thận tìm kiếm." Mọi người bắt đầu tìm kiếm cơ quan trong động huyệt.

Sau một hồi cố gắng, bọn họ cuối cùng cũng phát hiện ra một nút cơ quan ẩn trên vách động huyệt.

Chương 318

Tần Dã cẩn thận nhấn nút, chỉ nghe thấy một tiếng "cạch" nhẹ, một bên vách động huyệt chậm rãi mở ra, lộ ra một thông đạo mới.

"Tuyệt vời quá, có thông đạo mới rồi." Bàn Tử phấn khích nói.

Mọi người cẩn thận đi vào thông đạo.

Trong thông đạo tràn ngập một luồng khí tức thần bí, trên vách tường lấp lánh ánh sáng kỳ dị.

Đi được một đoạn đường, bọn họ đến một thạch thất khổng lồ.

Ở trung tâm thạch thất có một đài đá khổng lồ, trên đài đá đặt một chiếc hộp cổ xưa.

"Đây là cái gì?" Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

Tuyết Lỵ Dương đi tới, cẩn thận quan sát chiếc hộp: "Chiếc hộp này trông rất cổ xưa, trên đó cũng có một số đồ án kỳ lạ.

Có lẽ bên trong cất giấu manh mối quan trọng." Tần Dã do dự một lát: "Có nên mở ra xem không?" Bàn Tử có chút lo lắng: "Vạn nhất bên trong có nguy hiểm gì thì sao?" Hạo Thiên Chân suy nghĩ một chút: "Chúng ta cẩn thận một chút, chắc không sao đâu." Hạo Thiên Chân hít sâu một hơi, ánh mắt kiên định nhìn về phía Tần Dã và Tuyết Lỵ Dương, ba người trao đổi một ánh mắt khẳng định.

Tần Dã chậm rãi đưa tay ra, nhẹ nhàng chạm vào cái khóa trên nắp hộp.

Theo một tiếng kêu nhỏ, cái khóa lỏng ra, hắn nín thở, từ từ mở nắp hộp.

Trong khoảnh khắc, trong hộp không có thứ gì nguy hiểm bay ra,

mà là một chùm ánh sáng dịu nhẹ chiếu ra, phản chiếu một pho ngọc điêu tinh xảo.

Trên ngọc điêu khắc những hoa văn phức tạp, tương ứng với những đồ án đã thấy trong sách trước đó, như thể đang kể một đoạn lịch sử xa xưa.

"Đây là…" Tần Dã kinh ngạc cầm ngọc điêu lên, trọng lượng của nó nhẹ hơn nhiều so với tưởng tượng, hơn nữa chạm vào ấm áp, hiển nhiên không phải đá bình thường.

"Trong này chắc chắn có bí mật gì đó." Hạo Thiên Chân lại gần, dùng đèn pin cẩn thận chiếu vào từng chi tiết nhỏ trên ngọc điêu: "Mọi người xem, những hoa văn này hình như có liên quan đến đồ án trong sách.

Nếu chúng ta tìm được phương pháp giải mã, có lẽ sẽ biết bước tiếp theo nên đi đâu." Bàn Tử không nhịn được xen vào: "Nhưng mà, bọn tôi bây giờ làm sao biết cái thứ này dùng để làm gì?" Tuyết Lỵ Dương bình tĩnh phân tích: "Dựa trên những phát hiện trước đây của chúng ta, tôi cảm thấy chỗ này có lẽ là một di tích do nền văn minh cổ đại để lại, và cái ngọc điêu này có lẽ là chìa khóa để mở một địa điểm quan trọng nào đó." Tần Dã gật đầu đồng tình: "Tuyết Lỵ Dương nói đúng, chúng ta nên thử giải mã câu đố này.

Nếu cái ngọc điêu này thực sự có thể giúp chúng ta tìm thấy lối ra, thì chúng ta không thể bỏ qua bất kỳ khả năng nào." Lúc này, một tiếng động nhẹ đột nhiên truyền đến từ một góc nào đó của thạch thất, như thể có thứ gì đó đang di chuyển.

Tất cả mọi người lập tức cảnh giác, Tần Dã ra hiệu mọi người tản ra, giữ cảnh giới.

"Ai ở đó?" Tần Dã lớn tiếng hỏi, đồng thời giơ vũ khí trong tay lên.

Góc phòng không có tiếng đáp lại, chỉ là tiếng động ngày càng rõ ràng, nghe như một loại thiết bị cơ khí đang hoạt động.

Tiếp đó, một tảng đá đột nhiên trượt xuống, lộ ra một cơ quan ẩn.

Sau khi cơ quan khởi động, cả thạch thất bắt đầu rung chuyển, trên sàn nhà nứt ra một khe hở, từ đó một bệ đá bằng đá trồi lên.

Bệ đá chậm rãi dâng lên, trên đó đặt một cuốn nhật ký đã ố vàng.

Ánh mắt mọi người lập tức bị hấp dẫn, trong mắt tràn đầy tò mò và kỳ vọng.

Tần Dã đột nhiên sắc mặt biến đổi, đưa tay ngăn lại những người đang định tiến lên, nghiêm túc nói: "Cuốn nhật ký này… đừng mở ra." Bàn Tử mặt đầy nghi hoặc, không hiểu hỏi: "Vì sao chứ?

Lão Tần, cậu đừng có giở trò bí hiểm, đến lúc này rồi, có gì mà không thể mở ra?" Tần Dã cố ý hạ thấp giọng, trong ánh mắt lộ ra một tia thần bí và sợ hãi: "Bàn Tử, cậu không biết đâu, tôi đột nhiên nhớ ra một câu chuyện.

Từng có một nhóm người cũng ở một nơi thần bí phát hiện ra một cuốn nhật ký, bọn họ tò mò mở nhật ký ra, kết quả…" Tần Dã ngừng lại, tạo ra bầu không khí căng thẳng.

Mọi người đều bị lời nói của Tần Dã hấp dẫn, không tự giác lại gần hơn một chút.

Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt, căng thẳng hỏi: "Kết quả sao rồi?" Tần Dã chậm rãi nói: "Kết quả, từ cuốn nhật ký đó bay ra một làn khói đen, làn khói đen đó lập tức hóa thành một ác quỷ, kéo đám người đó vào trong bóng tối vô tận, không bao giờ quay lại nữa." Bàn Tử trợn tròn mắt, giọng có chút run rẩy: "Lão Tần, cậu đừng có hù tôi chứ!

Cái này… cái này cũng tà dị quá rồi." Hạo Thiên Chân nhíu mày,

nói: “Tần Dã, cậu đừng có nói bậy, đến cái thời đại nào rồi, làm gì có nhiều quỷ thần như vậy.” Tuyết Lỵ Dương cũng gật đầu, nói: “Tần Dã, tôi cảm thấy chúng ta không thể bị một câu chuyện không có căn cứ này hù dọa.

Cuốn nhật ký này có lẽ là manh mối then chốt để chúng ta tìm được lối ra.” Tần Dã vẫn kiên trì quan điểm của mình, nói: “Thiên Chân, Tuyết Lỵ Dương, hai cậu đừng có không tin.

Ở những nơi thần bí như thế này, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Chúng ta vẫn nên cẩn thận thì hơn.” Lúc này, trong phòng livestream màn hình đạn mạc lập tức náo nhiệt hẳn lên.

“Oa, Tần gia kể chuyện làm tôi nổi hết da gà.” “Không phải thật sự có quỷ đấy chứ?

Căng thẳng quá!” “Tôi thấy Tần gia nói có lý, chỗ này vẫn nên cẩn thận thì hơn.” “Tiểu Ca đừng mở nhật ký ra, vạn nhất thật sự có nguy hiểm thì sao.” “Bàn Tử đừng sợ, xông lên mở nhật ký ra xem đi.” “Nữ thần Tuyết Lỵ Dương dũng cảm quá, tôi ủng hộ mở nhật ký tìm manh mối.” Mọi người nhìn màn hình đạn mạc trong phòng livestream, cũng rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Bàn Tử do dự một lát, nói: “Vậy bọn tôi rốt cuộc có mở hay không đây?

Cuốn nhật ký ở ngay trước mắt, không mở ra xem thì luôn cảm thấy không cam lòng.” Hạo Thiên Chân suy tư một lát, nói: “Tôi cảm thấy chúng ta không thể bị một câu chuyện hù dọa.

Nhưng mà, chúng ta cũng không thể mạo hiểm mở nhật ký.

Chúng ta hãy quan sát môi trường xung quanh trước, xem có điều gì bất thường không.” Tuyết Lỵ Dương đồng tình nói: “Thiên Chân nói đúng.

Chúng ta không thể hành động mù quáng.

Cuốn nhật ký này đã xuất hiện ở đây, chắc chắn có ý nghĩa của nó.

Chúng ta phải thận trọng đối đãi." Tần Dã bất lực lắc đầu, nói: "Được rồi, đã vậy thì mấy cậu cứ kiên trì, vậy chúng ta sẽ cẩn thận một chút.

Nhưng mà, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, đừng trách tôi không nhắc nhở các cậu." Mọi người bắt đầu cẩn thận quan sát bệ đá và môi trường xung quanh.

Trên bệ đá ngoài cuốn nhật ký ra, còn có một số phù hiệu và đồ án kỳ lạ.

Ánh sáng trên vách tường cũng trở nên sáng hơn, như thể đang nhắc nhở bọn họ về sự thần bí và nguy hiểm của nơi này.

Bàn Tử không nhịn được nói: "Chỗ này càng ngày càng tà dị.

Cuốn nhật ký này rốt cuộc cất giấu bí mật gì đây?" Hạo Thiên Chân nhìn cuốn nhật ký, nói: "Mặc kệ bên trong có gì, chúng ta đều phải dũng cảm đối mặt.

Chúng ta đã đi đến bước này rồi, không thể lùi bước." Tuyết Lỵ Dương cũng nói: "Đúng vậy, chúng ta phải tin tưởng vào năng lực và phán đoán của chính mình.

Nếu cuốn nhật ký này thật sự là manh mối then chốt, chúng ta sẽ không thể bỏ lỡ." Tần Dã tuy vẫn còn chút lo lắng, nhưng cũng bị sự dũng cảm của mọi người lây nhiễm, nói: "Được rồi, vậy chúng ta cùng nhau mở cuốn nhật ký này ra, xem bên trong rốt cuộc có gì." Mọi người lại một lần nữa quây quần trước bệ đá, căng thẳng nhìn cuốn nhật ký đã ố vàng kia.

Hạo Thiên Chân hít sâu một hơi, chậm rãi đưa tay ra, chuẩn bị mở nhật ký.

Trong phòng livestream màn hình đạn mạc cũng càng thêm điên cuồng.

"Căng thẳng quá, mau mở ra đi." "Ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì!" "Mong chờ được thấy bí mật bên trong." "Chuyện của Tần gia sẽ không thành thật đấy chứ?" Tay Hạo Thiên Chân hơi run rẩy, cuối cùng cũng lật trang đầu tiên của cuốn nhật ký.

Trong khoảnh khắc, mọi người đều nín thở, căng thẳng chờ đợi tình huống có thể xảy ra.

Tuy nhiên không có làn khói đen hay ác quỷ nào xuất hiện, trong nhật ký chỉ dùng văn tự cổ xưa ghi lại một số chuyện thần bí.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, Bàn Tử cười nói: "Lão Tần, cậu xem, không sao mà.

Câu chuyện của cậu suýt chút nữa làm tôi sợ tè ra quần rồi." Tần Dã mỉm cười đầy ẩn ý, nói: "He he, tôi đây chẳng phải là vì sự an toàn của mọi người mà suy nghĩ sao." Hạo Thiên Chân bắt đầu cẩn thận đọc nội dung trong nhật ký, mọi người cũng quây quần ở một bên, thần sắc chuyên chú.

Trong phòng livestream màn hình đạn mạc lại vẫn náo nhiệt phi phàm.

"Quả nhiên không sao, Tần gia lần này phán đoán sai rồi." "Nhưng nụ cười của Tần gia rất kỳ lạ, luôn cảm thấy có vấn đề." "Ai hiểu Tần Dã đều biết, nụ cười này của hắn không đúng, chắc chắn còn có bí mật." "Biết đâu phía sau còn có nguy hiểm lớn hơn đang chờ." "Hóng quá, không biết sẽ xảy ra chuyện gì." Mọi người vừa xem nhật ký, vừa thỉnh thoảng liếc nhìn Tần Dã, Tần Dã lại chỉ mỉm cười thần bí, không nói một lời.

Hạo Thiên Chân nhíu mày, nói: "Tần Dã, cậu đừng có cười mãi

chứ, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Tần Dã nhún vai, nói: "Tôi cũng chỉ là đoán thôi mà, chỗ này thần bí như vậy, ai biết còn có gì nữa." Tuyết Lỵ Dương khẽ nheo mắt, nhìn Tần Dã nói: "Tần Dã, cậu khẳng định biết gì đó, mau nói đi." Bàn Tử cũng sốt ruột, nói: "Lão Tần, cậu đừng có giở trò bí hiểm nữa, nhanh lên đi." Tần Dã nhìn ánh mắt sốt ruột của mọi người, hắng giọng, nói: "Được rồi, thực ra tôi cũng không chắc chắn.

Nhưng tôi luôn cảm thấy cuốn nhật ký này xuất hiện quá đột ngột, hơn nữa môi trường xung quanh cũng rất kỳ lạ.

Mấy cậu nghĩ xem, cái cơ quan kia khởi động cũng quá trùng hợp rồi." Hạo Thiên Chân suy tư nói: "Ý cậu là cuốn nhật ký này có thể là một cạm bẫy?" Tần Dã gật đầu, nói: "Có khả năng này.

Có lẽ nội dung ghi lại trong cuốn nhật ký này không phải là thật, hoặc là cố ý dẫn dắt chúng ta đi sai hướng." Tuyết Lỵ Dương nói: "Vậy chúng ta bây giờ phải làm sao?

Tiếp tục đọc hay bỏ cuốn nhật ký này?" Bàn Tử do dự một lát, nói: "Tôi cảm thấy chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn, vạn nhất thật sự có cạm bẫy thì sao." Hạo Thiên Chân suy nghĩ một chút, nói: "Chúng ta không thể dễ dàng từ bỏ manh mối, nhưng cũng không thể mù quáng tin vào nội dung trong nhật ký." "Giữ cảnh giác, vừa xem vừa phân tích." "Mấy cậu xem, chỗ này nói về nghi thức này hình như rất tà môn." Bàn Tử chỉ vào một đoạn văn tự trong nhật ký nói.

Đêm, sâu thẳm và tịch mịch.

Tần Dã và Bàn Tử nằm trong thông đạo, hơi thở đều đều, đã chìm vào giấc mộng.

Tuy nhiên, trong góc tối tăm, từng đôi mắt đang lén lút nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Không biết qua bao lâu, Tần Dã đột nhiên cảm thấy một trận hàn ý ập đến, hắn bất ngờ mở mắt, nhưng lại phát hiện môi trường xung quanh trở nên vô cùng xa lạ.

Thông đạo vốn dĩ hẹp hòi trở nên rộng rãi, trên vách tường lấp lánh ánh sáng quỷ dị.

“Bàn Tử, mau tỉnh dậy!” Tần Dã đẩy đẩy Bàn Tử bên cạnh.

Bàn Tử lẩm bẩm vài tiếng, lật người tiếp tục ngủ.

Tần Dã tăng thêm lực độ, lại đẩy hắn một cái nữa.

“Bàn Tử, có chuyện!” Bàn Tử lúc này mới mơ màng mở mắt, ngồi dậy.

Chương 319

"Sao thế, Tần Dã huynh đệ?" Tần Dã chỉ vào môi trường xung quanh, nói: "Cậu xem, chỗ này không đúng. " Bàn Tử nhìn quanh, lập tức sợ đến mức trợn tròn mắt.

"Cái này… cái này là sao thế?

Chúng ta không phải đang ngủ trong thông đạo sao?" Tần Dã đứng dậy, cảnh giác quan sát xung quanh.

Đột nhiên giữa không trung vang lên một tiếng bước chân nhẹ.

Tần Dã lập tức kéo Bàn Tử lại, trốn sau một tảng đá.

Tiếng bước chân ngày càng gần, Tần Dã và Bàn Tử căng thẳng nín thở.

Một bóng người xuất hiện trong tầm nhìn của bọn họ.

Đó là một người mặc trang phục cổ đại, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt trống rỗng, trong tay cầm một thanh trường kiếm.

"Tống tử!" Bàn Tử kinh hãi kêu lên.

Tần Dã vội vàng bịt miệng Bàn Tử, ra hiệu hắn đừng lên tiếng.

Nhưng đã muộn rồi, con Tống tử kia dường như đã nghe thấy tiếng của bọn họ, nhảy về phía chỗ ẩn nấp của bọn họ.

Tần Dã và Bàn Tử nắm chặt vũ khí trong tay, chuẩn bị sẵn sàng ứng phó với đòn tấn công của Tống tử.

Tống tử ngày càng đến gần, tim bọn họ đều thắt lại.

Đúng lúc Tống tử sắp phát hiện ra bọn họ, một đạo ánh sáng lóe lên, Tống tử biến mất.

Tần Dã và Bàn Tử ngẩn người, không biết chuyện gì đã xảy ra.

Trước mặt bọn họ xuất hiện một cánh cổng cơ quan khổng lồ.

Trên cổng cơ quan khắc đầy những phù hiệu và đồ án kỳ lạ, tỏa ra khí tức thần bí.

"Đây là chỗ nào?" Bàn Tử hỏi.

Tần Dã nhíu mày, nói: "Xem ra chúng ta đã kích hoạt một cơ quan nào đó, bị đưa đến đây.

Phía sau cánh cổng cơ quan này chắc chắn có bí mật." "Vậy chúng ta có nên đi vào xem không?" Bàn Tử có chút do dự hỏi.

Tần Dã suy nghĩ một chút, nói: "Đã đến rồi, thì không thể tay trắng quay về.

Chúng ta cẩn thận một chút, đi vào xem sao." Hai người cẩn thận từng li từng tí đẩy cánh cổng cơ quan ra.

Phía sau cánh cổng là một thông đạo dài, hai bên thông đạo đốt nến sáp, chiếu sáng con đường phía trước.

Tần Dã và Bàn Tử men theo thông đạo đi vào, trong lòng tràn đầy cảnh giác.

Đi được một đoạn đường, bọn họ đến trước một mộ thất khổng lồ.

Cổng mộ thất đóng chặt, trên đó khắc một số văn tự cổ xưa.

Tần Dã và Bàn Tử không đọc hiểu được những văn tự này, nhưng bọn họ có thể cảm nhận được sức mạnh mạnh mẽ ẩn chứa trong những văn tự này.

"Tần Dã huynh đệ, trong mộ thất này sẽ không có nguy hiểm gì chứ?" Bàn Tử căng thẳng hỏi.

Tần Dã lắc đầu, nói: "Không biết, nhưng chúng ta đã không còn đường lui rồi.

Chúng ta cẩn thận một chút, đi vào xem sao." Tần Dã và Bàn Tử dùng sức đẩy cánh cổng mộ thất ra, phía sau cánh cổng là một không gian rộng lớn.

Ở trung tâm không gian đặt một chiếc quan tài khổng lồ, trên quan tài khắc đầy những đồ án tinh xảo.

Tần Dã và Bàn Tử đi đến trước quan tài, nhìn những đồ án trên đó, trong lòng tràn đầy tò mò.

"Trong quan tài này sẽ không có bảo bối gì chứ?" Bàn Tử hỏi.

Tần Dã lườm hắn một cái, nói: "Đừng có động bậy, bên trong này có thể có nguy hiểm." Tuy nhiên, Bàn Tử không nghe lời Tần Dã, hắn đưa tay sờ sờ đồ án trên quan tài.

Đột nhiên, trong quan tài truyền ra một tiếng gào thét trầm thấp.

Tần Dã và Bàn Tử giật mình, vội vàng lùi lại.

Đúng lúc này, nắp quan tài chậm rãi mở ra, một con Tống tử khổng lồ từ trong quan tài đứng dậy.

Một luồng khí tức mạnh mẽ, khiến người ta không rét mà run.

"Mau chạy!" Tần Dã hét lớn.

Tần Dã và Bàn Tử quay người bỏ chạy, thông đạo phía sau đã bị phong bế.

Bọn họ có thể nói là đã rơi vào tuyệt cảnh.

Tống tử chậm rãi đi về phía bọn họ, mỗi bước đi, mặt đất đều rung chuyển.

Tần Dã và Bàn Tử nắm chặt vũ khí trong tay, chuẩn bị cùng Tống

tử quyết chiến một mất một còn.

"Tần Dã huynh đệ, bọn ta hôm nay sẽ không chết ở đây chứ?" Bàn Tử run rẩy hỏi.

Tần Dã nghiến răng, nói: "Đừng sợ, chúng ta nhất định có cách ra ngoài." Tần Dã nhìn quanh, phát hiện trên vách tường mộ thất khắc đầy các loại đồ án cơ quan.

Hắn đột nhiên nghĩ ra một cách.

"Bàn Tử, chúng ta tìm xem có cơ quan nào có thể mở thông đạo không." Bàn Tử gật đầu, cùng Tần Dã tìm kiếm cơ quan trong mộ thất.

Hai người trong mộ thất lờ mờ, căng thẳng tìm kiếm bất kỳ manh mối nào có thể có.

Ánh đèn pin của Tần Dã nhảy múa trên tường, cố gắng bắt lấy những bí mật ẩn giấu trong những bức điêu khắc kia.

Và lúc này, ở một thế giới khác, vô số khán giả đang thông qua nền tảng livestream, quan sát tất cả những điều này, màn hình đạn mạc như thủy triều cuồn cuộn.

Thiên hạ đệ nhất soái: Oa, con Tống tử này cũng quá chân thực rồi, có phải là hiệu ứng đặc biệt không?

Tiểu Tiểu Hùng: Tần Dã, Bàn Tử, hai cậu cẩn thận đó, Tống tử trông hung dữ quá!

Cả đời này phi Tần gia bất gả: Tần Dã ca, trên tường có đồ án, có phải là cơ quan không?

Tần Dã chú ý đến gợi ý trên đạn mạc, men theo chỉ dẫn của khán giả, hắn tập trung sự chú ý vào đồ án trên tường.

Những đường nét đó đan xen vào nhau, như thể tạo thành một bản

đồ cấu trúc cơ khí phức tạp nào đó.

"Bàn Tử," Tần Dã hạ thấp giọng, "Tôi cảm thấy trên tường này hẳn có cơ quan." Bàn Tử nuốt nước bọt, tuy sợ hãi, nhưng hắn vẫn cố gắng giữ bình tĩnh: "Tần Dã huynh đệ, cậu nói bọn tôi có tìm được cơ quan, rồi sau đó xử lý con Tống tử này không?" Tần Dã lắc đầu: "Đừng nghĩ nhiều như vậy trước đã, tìm được lối ra mới là then chốt." Hắn dùng đèn pin cẩn thận kiểm tra từng chi tiết.

Đột nhiên, ánh mắt hắn dừng lại ở một cái rãnh lõm trông có vẻ vô hại.

Trong rãnh lõm ẩn hiện một vật nhô lên có hình dạng kỳ lạ, như thể dùng để đặt một thứ gì đó.

Cuồng Dã Trương Tam: Tần Dã, rãnh lõm!

Trong rãnh lõm hình như có đồ vật!

Tần Dã men theo gợi ý trên đạn mạc, nhìn kỹ lại, quả nhiên phát hiện ra một chỗ có thể cắm vật phẩm vào.

Hắn trong lòng mừng rỡ, nhưng rất nhanh lại rơi vào trầm tư— cần vật phẩm gì mới có thể kích hoạt cơ quan đây?

Bàn Tử ở một bên sốt ruột đi đi lại lại: "Tần Dã huynh đệ, làm sao đây?

Con Tống tử sắp tới rồi!" Tần Dã trầm tư một lát, đột nhiên nhớ ra một tảng đá hắn đã thấy trong thông đạo trước đó, hình dạng của nó kỳ lạ, dường như vừa vặn có thể khớp với cái rãnh lõm kia.

"Bàn Tử, mau giúp tôi mang tảng đá kia qua đây, chính là cái mà tôi đã bảo cậu nhặt trước đó." Bàn Tử nghe vậy, lập tức hiểu ý Tần Dã, phi nhanh đến chỗ không xa, bê tảng đá đó quay lại.

Tần Dã cẩn thận nhận lấy viên đá, nhét vào trong rãnh.

Theo một tiếng động nhỏ, cả mộ thất bắt đầu rung chuyển, cơ quan hoạt động, trên tường chậm rãi nứt ra một khe hở.

Tuế Nguyệt Như Ca: Đỉnh vl, Tần Dã, sao cậu nghĩ ra hay vậy?

Thích Ăn Bánh Trôi: Béo, cậu đúng là có phúc, nhặt viên đá mà cũng cứu được mạng!

Tần Dã và Bàn Tử nhìn nhau, nở nụ cười sau tai nạn.

Họ nhanh chóng chui qua khe hở đã mở, tiến vào một không gian mới.

Chương 320

Nơi đây rộng rãi hơn mộ thất trước đó, không khí thoang thoảng một mùi hương nhàn nhạt, hoàn toàn khác với mùi nấm mốc trước đây.

Đệ Nhất Soái Ca Thiên Hạ: Oa, đây là chỗ quái nào vậy?

Tần Tổng Nam Thần Của Tôi: Tần Dã, mấy cậu an toàn rồi chứ?

Tần Dã nhìn quanh, phát hiện đây hình như là một căn phòng chứa bảo vật, xung quanh bày đầy đủ các loại khí vật, vàng bạc châu báu, đồ cổ gốm sứ.

Ở giữa phòng có một bục cao, trên bục đặt thờ một miếng ngọc bích trông vô cùng quý giá.

"Béo." Tần Dã nói với giọng hơi kích động.

"Tôi thấy đây chính là thứ chúng ta cần tìm." Bàn Tử cũng hưng phấn, "Anh em Tần Dã, cậu nói miếng ngọc bích này có phải là thứ giúp chúng ta rời khỏi đây không?" Tần Dã gật đầu, đi về phía bục cao.

Đúng lúc hắn định cầm lấy ngọc bích thì đột nhiên cảm thấy một luồng gió lạnh phía sau lưng.

Tần Dã trong lòng thắt lại, lập tức dừng động tác trên tay, chợt quay người lại.

Chỉ thấy con Tống tử khổng lồ kia không biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng họ, trong đôi mắt trống rỗng kia dường như lóe lên một tia sáng quỷ dị.

"Béo, cẩn thận!" Tần Dã hô lớn một tiếng, nhanh chóng kéo Bàn Tử lùi lại.

Bàn Tử lúc này cũng sợ đến tái mặt, "Anh em Tần Dã, sao con Tống tử này lại đi theo được?

Chúng ta vừa mới tìm thấy chút hy vọng, giờ phải làm sao đây?" Tần Dã căng thẳng nhìn Tống tử, đại não nhanh chóng vận chuyển tìm đối sách.

Lúc này, màn bình luận trong livestream đang cuồn cuộn.

"Tần Dã cố lên!

Đừng để Tống tử đắc ý." "Kịch tính vãi, Tần Dã mau nghĩ cách đi!" Tần Dã nhìn màn bình luận, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý.

"Béo, chúng ta ném mấy thứ bảo vật này về phía Tống tử, xem có thu hút sự chú ý của nó không." Bàn Tử tuy có chút không nỡ, nhưng cũng biết tình hình nguy cấp, liền nghe lời Tần Dã, tiện tay nhặt một ít vàng bạc khí vật ném về phía Tống tử.

Nhưng con Tống tử kia dường như không hề động đậy, vẫn từng bước ép sát về phía họ.

Tần Dã cau mày, "Xem ra mấy thứ bảo vật bình thường này không có sức hấp dẫn với nó.

Béo, chúng ta phải nghĩ cách khác." Đúng lúc này, ánh mắt Tần Dã lại rơi vào miếng ngọc bích trên bục cao.

"Béo, tôi thấy miếng ngọc bích này chắc chắn có điểm đặc biệt, có lẽ nó có thể đối phó với Tống tử." Bàn Tử có chút do dự, "Nhưng anh em Tần Dã, chúng ta còn chưa biết miếng ngọc bích này rốt cuộc có tác dụng gì, lỡ như….." "Không có thời gian do dự nữa đâu, Béo." Tần Dã quả quyết nói, "Chúng ta chỉ có thể đánh cược một phen." Nói rồi, Tần Dã lại đi về phía bục cao, còn Tống tử cũng tăng tốc, lao về phía họ.

Tần Dã một tay tóm lấy ngọc bích, ngay khoảnh khắc hắn chạm

vào ngọc bích, một sức mạnh cường đại từ ngọc bích tuôn trào, truyền khắp toàn thân hắn.

Tần Dã cảm thấy cơ thể mình tràn đầy sức mạnh, hắn giơ ngọc bích lên, quát lớn với Tống tử: "Nghiệt súc, còn không mau lui!" Điều đáng kinh ngạc là, Tống tử lại thực sự dừng bước, dường như có chút kiêng kỵ sức mạnh phát ra từ ngọc bích.

Trong livestream lập tức vang lên một tràng hò reo.

"Tần Dã đỉnh vãi!" "Miếng ngọc bích này quả nhiên là bảo bối!" Tần Dã nhìn miếng ngọc bích trong tay, trong lòng cũng tràn đầy nghi hoặc.

Miếng ngọc bích này rốt cuộc có lai lịch gì?

Vì sao có thể khiến Tống tử kiêng kỵ?

Hắn quyết định trước tiên mang ngọc bích và Bàn Tử rời khỏi nơi này, sau đó sẽ từ từ nghiên cứu.

"Béo, chúng ta đi thôi." Tần Dã nói.

Bàn Tử vội vàng gật đầu, đi theo sau Tần Dã.

Họ men theo rìa phòng chứa bảo vật tìm lối ra, cuối cùng ở một góc phát hiện ra một cánh cửa bí mật.

Tần Dã cẩn thận đẩy cánh cửa bí mật ra, phía sau cánh cửa là một hành lang hẹp.

Họ bước vào hành lang, trong đó tràn ngập một khí tức thần bí.

Tần Dã nắm chặt ngọc bích, cảnh giác quan sát tình hình xung quanh.

Đi một đoạn đường, họ đến một ngã ba.

"Anh em Tần Dã, đi đường nào đây?" Bàn Tử hỏi.

Tần Dã suy nghĩ một chút, nhìn miếng ngọc bích trong tay, hy vọng có thể tìm thấy manh mối nào đó từ nó.

Ngọc bích không hề có bất kỳ phản ứng nào.

Đúng lúc họ đang do dự không quyết, khán giả trong livestream bắt đầu đưa ra ý kiến.

"Đi bên trái, bên trái trông an toàn hơn." "Không đúng, đi bên phải, bên phải có thể có lối ra." Tần Dã nhìn màn bình luận, trong lòng cũng không quyết định được.

Hắn quyết định vẫn dựa vào trực giác của mình, chọn lối đi bên phải.

Hai người tiếp tục đi dọc hành lang, trên đường gặp phải các loại cơ quan và cạm bẫy kỳ lạ, nhưng đều được Tần Dã ứng phó một cách khéo léo, hóa nguy thành an.

"Béo, chúng ta sắp đến lối ra rồi." Tần Dã phấn khởi nói.

Bàn Tử cũng nở nụ cười vui vẻ, "Tốt quá rồi, cuối cùng cũng có thể rời khỏi cái nơi quỷ quái này." Họ tăng nhanh bước chân, đi về phía ánh sáng.

Khi họ bước ra khỏi hành lang, phát hiện mình đã đến một thung lũng.

Trong thung lũng cây cối xanh tươi rậm rạp, chim hót hoa thơm, tạo thành một sự tương phản rõ rệt với môi trường u ám trước đó.

Tần Dã hít sâu một hơi, cảm nhận không khí trong lành.

"Cuối cùng chúng ta cũng ra ngoài rồi." Bàn Tử cũng thở phào nhẹ nhõm, "Anh em Tần Dã, lần này đúng là thập tử nhất sinh." Đúng lúc họ chuẩn bị rời khỏi thung lũng, Tần Dã đột nhiên cảm thấy miếng ngọc bích trong tay hơi rung lên.

Trong lòng hắn động, lẽ nào miếng ngọc bích này còn có bí mật gì?

Phải tìm một nơi yên tĩnh, nghiên cứu kỹ miếng ngọc bích này.

Họ tìm thấy một nơi ẩn mình trong thung lũng, ngồi xuống nghỉ ngơi.

Tần Dã cẩn thận quan sát ngọc bích, phát hiện trên ngọc bích khắc một số phù hiệu và hoa văn kỳ lạ.

Đúng lúc này, một khán giả trong livestream gửi đến một tin nhắn.

"Tần Dã, tôi là một nhà khảo cổ học, tôi nghĩ miếng ngọc bích trong tay cậu có thể là một di vật vô cùng quý giá.

Các phù hiệu và hoa văn trên đó có thể là một loại chữ cổ, cần nghiên cứu chuyên nghiệp mới có thể giải mã." Tần Dã thấy tin nhắn này, trong lòng mừng rỡ.

Hắn lập tức nói: "Anh biết gì?" Nhà khảo cổ học kia trả lời: "Tôi cần nhìn thấy hình ảnh rõ nét hơn mới có thể đưa ra phán đoán.

Cậu có thể chụp ngọc bích từ các góc độ khác nhau, gửi cho tôi xem." Tần Dã làm theo yêu cầu của nhà khảo cổ học, chụp ảnh ngọc bích và gửi đi.

"Béo, cậu nói những chuyện chúng ta gặp phải lần này, rốt cuộc là sao đây?" Tần Dã hỏi.

Bàn Tử gãi đầu, "Tôi cũng không biết nữa, anh em Tần Dã.

Nhưng lần này đúng là quá kịch tính, cả đời này tôi cũng không thể quên được." Một lúc sau, nhà khảo cổ học trả lời tin nhắn.

"Tần Dã, dựa trên những bức ảnh cậu cung cấp, tôi sơ bộ phán đoán miếng ngọc bích này có thể liên quan đến một nền văn minh cổ đại.

Các phù hiệu và hoa văn trên đó có thể là một loại chú ngữ thần bí hoặc mật mã.

Nếu cậu tìm được thêm nhiều manh mối, có lẽ chúng ta có thể giải mã bí ẩn này." "Béo, chúng ta không thể cứ thế quay về.

Chúng ta phải tiếp tục tìm kiếm manh mối, giải mã bí mật của ngọc bích." Tần Dã nói.

Hơn nữa, Hạo Thiên Chân và bọn họ bây giờ lại không biết tung tích, phải nhanh chóng tìm thấy họ mới được.

Bàn Tử tuy có chút do dự, nhưng vẫn gật đầu, "Được thôi, anh em Tần Dã, tôi nghe cậu." Tần Dã và Bàn Tử nghỉ ngơi một lát rồi lại tiếp tục lên đường.

Họ men theo rìa thung lũng, tìm kiếm những manh mối khả dĩ.

"Anh em Tần Dã, cậu nói miếng ngọc bích này rốt cuộc giấu bí mật gì?" Bàn Tử vừa đi vừa hỏi.

Tần Dã cau mày, trầm tư nói: "Bây giờ vẫn chưa rõ, nhưng đã nhà khảo cổ học còn nói nó có thể liên quan đến văn minh cổ đại, thì chắc chắn không đơn giản.

Chúng ta phải nhanh chóng tìm thêm nhiều manh mối, giải mã bí ẩn này." Hai người đi một lát, đột nhiên nghe thấy phía trước truyền đến một âm thanh kỳ lạ.

Họ lập tức dừng bước, cảnh giác quan sát xung quanh.

"Tiếng gì vậy?

Chương 321

Không phải lại có nguy hiểm gì chứ?" Bàn Tử căng thẳng nói.

Tần Dã hạ giọng nói: "Cẩn thận một chút, trước tiên xem tình hình rồi nói sau." Họ từ từ tiến lại gần hướng có tiếng động, phát hiện ra đó là một con suối nhỏ đang chảy.

Nước suối trong vắt nhìn thấy đáy, phát ra âm thanh êm tai.

"Haiz, làm tôi hết hồn, tôi còn tưởng lại có Tống tử nào nữa chứ." Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm.

Tần Dã cười nói: "Đừng lơ là cảnh giác, nơi này khắp nơi đều có thể có nguy hiểm." Họ men theo con suối nhỏ tiếp tục đi về phía trước, hy vọng có thể tìm thấy một vài manh mối.

Đi một đoạn đường, họ thấy bên bờ suối có một tảng đá lớn, trên tảng đá dường như khắc một số hoa văn.

Tần Dã và Bàn Tử vội vàng đi qua kiểm tra.

Hoa văn trên tảng đá rất mờ, nhưng họ vẫn có thể nhìn ra một số đường nét.

"Cái thứ quái quỷ gì vậy?

Trông như một tấm bản đồ." Bàn Tử nói.

Tần Dã cẩn thận quan sát hoa văn trên tảng đá, nói: "Có thể là bản đồ, có lẽ có thể chỉ dẫn chúng ta tìm thêm nhiều manh mối liên quan đến ngọc bích." Họ cố gắng nhận diện hoa văn trên tảng đá, cố gắng tìm ra một số thông tin hữu ích.

Đúng lúc này, khán giả trong livestream cũng bắt đầu đưa ra ý kiến của mình.

“Tôi nghĩ đây có thể là một bản đồ cổ mộ.” “Không đúng, cái này trông giống bản đồ vị trí kho báu hơn.” Tần Dã nhìn màn bình luận, trong lòng cũng có chút nghi hoặc.

Hắn quyết định trước tiên ghi nhớ hoa văn trên tảng đá, đợi sau này có cơ hội sẽ từ từ nghiên cứu.

“Béo, chúng ta ghi nhớ cái hoa văn này, nói không chừng sau này có thể dùng được.” Tần Dã nói.

Nhưng cơ quan cổ mộ rất nhiều, ngay cả lối vào ở đâu cũng rất khó tìm.

Không dễ vào, cũng không dễ ra.

Bàn Tử vỗ ngực cam đoan: “Không vấn đề!

Cứ giao cho tôi!” Tiếp theo, hai người khắc sâu hoa văn này vào trong đầu, chuẩn bị mang về nghiên cứu kỹ.

Sau đó, Tần Dã lấy giấy bút ra vẽ một bản phác thảo, rồi đưa cho Bàn Tử.

“Béo, cậu in nó ra.

Nếu gặp phải tình huống đặc biệt nào, hai chúng ta phải kịp thời đưa ra biện pháp ứng phó.

Ví dụ như khi gặp nguy hiểm, chúng ta có thể trốn vào mộ thất hoặc những nơi khác để ẩn náu.” Tần Dã nói.

Bàn Tử nhận lấy giấy, gật đầu đồng ý: “Vâng!

Không vấn đề!” “Đi thôi, nhân lúc trời chưa tối mau chóng tìm thấy lối vào cổ mộ.” Tần Dã nói.

Thế là, Tần Dã và Bàn Tử tiếp tục đi về phía trước.

Đi khoảng nửa tiếng, họ cuối cùng cũng nhìn thấy một cánh cửa

đá.

Lúc này, họ đã kiệt sức, thể lực tiêu hao nghiêm trọng.

“Mệt chết tôi rồi!” Bàn Tử ngồi phệt xuống đất, phàn nàn, “Cái nơi quỷ quái này kinh khủng quá!

Tôi cảm thấy mệt hơn cả huấn luyện mười mấy tiếng đồng hồ.” Tần Dã cũng thở hổn hển, hắn lau mồ hôi trên trán, cười khổ nói: “Béo, vận may của chúng ta thật tốt.

Nếu theo quy luật trước đây của chúng ta mà suy đoán, tối nay hai chúng ta có thể sẽ bị kẹt chết trong hang núi.” Tuy họ là quân nhân chuyên nghiệp, bình thường huấn luyện cực kỳ khắc nghiệt.

Nhưng, dù vậy, cũng còn xa mới đạt đến cường độ huấn luyện cao như thế này.

Nghĩ đến đây, hai người không hẹn mà cùng thở dài một hơi.

“Đi thôi, vào xem sao.” Tần Dã đứng dậy, phủi mông, đi trước về phía cửa hang.

Họ vừa bước vào cửa đá, đột nhiên trước mắt tối sầm, như thể rơi vào vực sâu không đáy.

May mắn Tần Dã nhanh tay lẹ mắt, kéo lấy Bàn Tử bên cạnh.

“Béo, đừng động đậy!” Tần Dã trầm giọng quát Bàn Tử, đồng thời nắm chặt nắm đấm đề phòng.

Một lát sau, bóng tối mới dần tan đi.

Chỉ thấy xung quanh tối đen như mực, không nhìn rõ năm ngón tay, duy chỉ có trong hành lang hẹp nơi họ đứng vẫn sáng ánh sáng.

Nhờ nguồn sáng có thể mơ hồ phán đoán, đây là một con đường dài khoảng trăm mét, rộng vài trượng.

Bàn Tử dụi dụi mắt, kinh ngạc nói: “Vãi!

Đây… đây lại còn có đường sao?” Tần Dã lắc đầu nói: “Đừng đoán mò, đây tuyệt đối không phải là thứ người sống có thể xây dựng.

Ước chừng là di tích do người khai quật thời xưa để lại.” “Ồ, thì ra là vậy.” Bàn Tử bừng tỉnh, sau đó hắn hưng trí bừng bừng nói: “Hai chúng ta đi thôi, cứ đi thẳng theo đường hầm.

Dù sao có đèn chiếu sáng, chắc chắn sẽ tìm thấy lối vào cổ mộ.” Tần Dã khẽ gật đầu, liền định bước chân đi tới.

Nhưng đúng lúc này, một âm thanh chói tai đột nhiên truyền đến từ bên cạnh.

“Chi” Toàn thân Tần Dã lông tơ dựng ngược, hắn quay đầu nhìn về phía sau.

Nhưng lại không thấy gì cả, trong đường hầm tĩnh lặng như tờ, yên tĩnh đến mức nghẹt thở.

Hắn nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng dâng lên một luồng khí lạnh.

Âm thanh này sao lại giống tiếng kêu của một loại côn trùng nào đó?

Tần Dã nhắm mắt lại, tự trấn tĩnh bản thân.

Hắn biết, càng sợ hãi, càng dễ bị dọa vỡ mật.

Hắn nín thở tập trung, hai mắt nhìn chằm chằm phía trước, chậm rãi di chuyển bước chân, dò dẫm tiến về phía trước.

Cứ thế đi khoảng ba phút, họ cuối cùng cũng chạm vào vách tường.

Tần Dã đưa tay sờ vách tường, chạm vào cảm giác lạnh lẽo cứng rắn, chất liệu giống như tấm sắt, rõ ràng không phải làm từ đất sét.

Hắn lại nhẹ nhàng đẩy vách tường, phát hiện vách tường không hề nhúc nhích.

Tần Dã cau mày, thầm nghĩ: "Bức tường này lại có thể ngăn cản sức mạnh của mình sao?

Xem ra, muốn phá được bức tường này, e rằng cần tốn chút sức lực." Tần Dã ngẩng đầu nhìn quanh, cuối cùng ánh mắt khóa chặt vào tảng bia đá kia.

Tảng bia đá này cao khoảng hai thước, rộng chừng một thước.

Cả tảng bia phủ đầy rêu xanh, trên đó khắc kín đặc chữ viết.

"Béo, giúp tôi trông chừng một chút, đừng đi lạc đấy." Tần Dã dặn dò một câu, sau đó cúi xuống, hai tay chống lên bia đá, toàn bộ sức mạnh tập trung vào hai cánh tay, dùng sức đẩy bia đá lên.

Rắc!

Kèm theo tiếng xương cốt giòn tan, sắc mặt Tần Dã chợt biến đổi.

Hắn cắn răng chịu đựng cơn đau, gắng sức đẩy bia đá ra một chút.

Lần này, hắn cuối cùng cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc và vui mừng, nói: "Quả nhiên!

Tảng bia đá này là rỗng ruột!" Hắn lập tức quay đầu hét với Bàn Tử: "Béo, mau lại đây giúp một tay, đẩy bia đá này đổ xuống." Bàn Tử nghe xong, lập tức chạy đến giúp một tay.

Hắn dùng hết sức bình sinh, cố sức đẩy bia đá ra một đoạn.

Tần Dã một hơi làm xong, đẩy bia đá hoàn toàn ra, để lộ một bệ đá gồ ghề bên dưới.

"Hù…" Hắn nặng nề thở ra một hơi, lau mồ hôi trên trán.

Sau đó, hắn và Bàn Tử cùng nhau trèo xuống.

Đây là một thứ giống như tế đàn, cao khoảng hai mét, rộng một mét.

Ở giữa tế đàn có một bàn đá hình tròn.

“Cái thứ này để làm gì?

Chương 322

Sao không có bất kỳ đồ trang trí nào?" Tần Dã nhìn hồi lâu, vẫn không hiểu rõ công dụng cụ thể của bàn đá này.

Tuy nhiên, hắn luôn cảm thấy bàn đá này có chút tà khí, nên không dám động vào lung tung.

"Tần Dã, chúng ta có nên chuyển cái bàn đá này đi không?" Bàn Tử đề nghị.

"Không cần!" Tần Dã xua tay từ chối.

Hắn cẩn thận quan sát bàn đá này, lẩm bẩm nói: "Bàn đá này trông khá quỷ dị, vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.

Lỡ như chuyển nó đi gây ra tai họa gì, hai chúng ta không gánh nổi đâu." Bàn Tử nghe vậy tán thành nói: "Cậu nói đúng." Tần Dã không để ý đến bàn đá kỳ lạ này nữa, tiếp tục quan sát toàn bộ tế đàn.

Mộ thất này có cấu trúc rất đơn giản, chỉ có hai mộ thất, cộng thêm một giường đá và vài món đồ bồi táng.

Ngoài ra không còn gì khác.

Tần Dã và Bàn Tử kiểm tra xong, xác nhận không còn gì nữa, lúc này mới thở phào.

Bàn Tử ngồi phệt trên giường đá, nói một cách thô lỗ: "Mẹ ơi!

Suýt nữa thì mệt đứt hơi!

Cái mộ huyệt này đúng là không dễ vào chút nào!" "Cậu nghỉ ngơi một lát đi, hồi phục thể lực.

Lát nữa chúng ta sẽ khám phá các mộ thất khác." Tần Dã nói.

"Được rồi, cậu cẩn thận một chút, đừng có ngã đấy." Bàn Tử nói.

Tần Dã gật đầu, đi vào một mộ thất khác.

Hắn cảnh giác quét mắt qua mộ thất trước, thấy không có gì bất thường mới thả lỏng ngồi xuống nghỉ cạnh một đống xương khô.

Hắn lấy ra chai nước uống còn sót lại trong ba lô, ực ực uống cạn, rồi lấy bánh quy nén ra, cắn một miếng.

Bàn Tử nằm thảnh thơi bên cạnh, nhìn trần nhà mờ mịt ngẩn ngơ, không biết đang nghĩ gì.

Đột nhiên, trước mắt Bàn Tử loáng qua, xuất hiện một bóng đen.

"Ai?!" Bàn Tử hét lớn.

Bóng đen biến mất ngay lập tức.

"Mẹ kiếp, chuột từ đâu ra vậy?" Bàn Tử lẩm bẩm chửi rủa.

"Cậu nói, là cái cục đen sì đó hả?" Tần Dã u u hỏi.

Bàn Tử chợt ngớ người, rồi vội vàng giải thích: "Đúng vậy, chính là nó." "Tôi thấy cậu muốn chết!" Vừa dứt lời, Tần Dã nhanh như điện chộp lấy Bàn Tử, ném ra ngoài mộ thất.

"Rầm!" Bàn Tử đập mạnh vào bên ngoài hành lang, đầu óc ong ong, choáng váng không đứng dậy nổi.

Bàn Tử giãy giụa hồi lâu, lúc này mới loạng choạng đứng vững, phẫn nộ mắng: "Tần Dã, cậu điên rồi hả?

Cậu có biết cậu làm vậy rất dễ kích nổ cơ quan không…..

Ai ui!

Đau chết bản bảo bảo!" "Bớt nói nhảm đi, mau dẫn đường." Tần Dã thản nhiên nói.

Bàn Tử trợn tròn mắt, khó tin nhìn Tần Dã.

Hắn không lằng nhằng nữa, vừa lăn vừa bò dẫn đường, trong lòng

thầm nghĩ: “Tên này đáng sợ quá, mình vẫn nên tránh xa một chút thì an toàn hơn.” Hai người lại đi vòng quanh tế đàn một lượt, phát hiện không có gì đặc biệt.

Cuối cùng, họ quay trở lại căn phòng đá vừa nãy, sau đó đẩy bia đá ra, một lần nữa tiến vào một mộ thất khác.

Mộ thất này không khác gì so với cái trước, nhưng mục tiêu của Tần Dã rõ ràng hơn.

Hắn đi thẳng đến trước bia đá, đưa hai tay ấn lên bề mặt bia đá.

“Ồ?” Hắn khẽ kêu một tiếng, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Tần Dã phát hiện, trên tấm bia đá này khắc một bức họa, hơn nữa bức họa này lại có thể hấp thu linh khí.

“Đây là…..” Tần Dã đảo mắt, nghĩ ra một ý, hắn nói với bia đá: “Ngươi đã có thể hấp thu linh khí, chắc chắn hiểu được cách nhận biết đúng không?

Vậy thì hãy chỉ dẫn cho ta con đường chính xác dẫn xuống tầng dưới đi.” Tần Dã nói xong, trên bia đá hiện lên một chuỗi số: 10,0000.

Con số này không có ý nghĩa đặc biệt gì, nhưng khi kết hợp lại, lại toát lên một khí tức thần bí khó lường.

Dường như, nó đại diện cho một ý nghĩa nào đó.

Tần Dã nhìn chằm chằm vào các con số trên bia đá, lẩm nhẩm: “9,09.5,04.3.2,072.7……” Hắn đọc xong những con số này, liền không tự chủ được mà bước chân, đạp vào một hành lang tối đen sâu hun hút.

Bên trong hành lang rất yên tĩnh, tĩnh đến mức có thể nghe rõ tiếng thở của nhau.

Hành lang rất dài, đi suốt năm phút đồng hồ mà vẫn chưa thấy tận

cùng.

Tần Dã dừng bước, trong lòng nghi hoặc: "Không đúng!

Tôi nhớ chúng ta vừa mới đi đến vị trí này, sao đi lâu như vậy mà hành lang vẫn chưa hết chứ?" Tần Dã quay đầu nhìn lại, phía sau đã không còn tìm thấy lộ tuyến ban đầu.

Tần Dã cau mày, quyết định quay lại đi lại một lần nữa.

Dù sao, hắn bây giờ đã đi ra khỏi khu rừng nguy hiểm kia.

Tần Dã vừa quay người, liền mơ hồ nghe thấy tiếng rít the thé khàn đặc từ phía sau truyền đến.

Tiếng rít này cực kỳ thê lương, âm u, khiến người ta sởn gai ốc.

Tần Dã rùng mình, quay đầu nhìn lại, lập tức giật mình thon thót.

Hắn kinh hoàng phát hiện, cái quan tài đá vừa rời đi lại xuất hiện, và đang lao về phía hắn!

"Vãi l*n mẹ nó!!!" Tần Dã sợ vỡ mật, co cẳng bỏ chạy, căn bản không kịp quay đầu nhìn tình hình, chỉ biết chạy thục mạng.

Tần Dã lao vùn vụt ra khỏi mộ thất, rồi đâm đầu vào khung cửa.

"Rầm!" Lực lần này còn mạnh hơn lần trước, hắn bị khung cửa đẩy bay tại chỗ, ngã mạnh xuống đất.

"Mẹ ơi, cứu tôi với!" Tần Dã xé họng la lớn.

Nhưng, bên ngoài mộ thất tĩnh lặng như tờ, không một tiếng động.

"Mẹ kiếp, chuyện gì vậy?" "Lẽ nào Bàn Tử gặp nạn rồi?

Hay là….. hắn cố ý đánh lạc hướng mình, một mình nuốt hết lợi lộc rồi?" "Mẹ kiếp!

Chơi xấu nhau đây mà?!" Tần Dã càng nghĩ càng tức giận.

Bàn Tử là người bạn duy nhất hắn tin cậy, giờ tên này lại bỏ rơi

hắn, khiến hắn cảm thấy đau lòng sâu sắc.

Tần Dã nghiến răng nghiến lợi, từ dưới đất lật người bò dậy.

Hắn phủi mông, tiện tay rút dao găm và đao ra, chuẩn bị liều mạng với con hung thú chưa biết tên kia.

Lúc này, Tần Dã đột nhiên chú ý thấy, Bàn Tử đã biến mất.

Tần Dã chợt ngớ người, tên này không phải cũng đi ra cùng hắn sao?

Sao lại biến mất rồi?

"Bàn Tử?

Bàn Tử?" Tần Dã lớn tiếng gọi.

Đáp lại Tần Dã, là một âm thanh "đông đông" trầm đục.

Tần Dã ngẩng đầu lên, nhìn thấy bức tượng đá trên cột đá, miệng đang chảy máu, tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc.

Tần Dã không khỏi rùng mình một cái.

Tần Dã nhìn quanh, cuối cùng cũng phát hiện ra tung tích của Bàn Tử.

Chương 323

Bên cạnh Bàn Tử, nằm hai thi thể.

Hai thi thể này đều mặc cổ trang, rõ ràng là đạo mộ tặc không nghi ngờ gì.

Tần Dã thấy Bàn Tử đang cúi xuống bên một thi thể, dùng tay đào bụng thi thể, dường như muốn tìm kiếm thứ gì đó.

Tần Dã đi tới, hỏi: "Béo, cậu đang đào gì vậy?" Bàn Tử nghe vậy ngẩng đầu lên, vẻ mặt kinh hãi tột độ, kêu lên: "Đừng lại đây!

Đừng chạm vào tôi!" Tần Dã hơi sững sờ, sau đó cười nói: "Cậu sợ gì chứ?

Tôi không phải đang đứng cạnh cậu sao?" Bàn Tử khóc thảm thiết, van xin: "Cậu đi xa một chút, tôi không muốn nhìn thấy cậu!" "Tại sao?" Tần Dã nghi ngờ nhìn chằm chằm Bàn Tử.

Bàn Tử thở hổn hển, lắp bắp nói: "Bởi vì….. bởi vì tôi sợ cậu cũng biến thành cương thi….." "Ha ha, tôi làm sao có thể biến thành cương thi?" Tần Dã cười tủm tỉm nói.

"Tôi nói cho cậu biết!

Cậu đừng lừa tôi!" Bàn Tử sốt ruột đến mức nước mắt cũng chảy ra, "Vừa nãy tôi nhìn thấy rất rõ ràng, cậu bị hút vào cái bia đá kia, hơn nữa trong bia đá còn bốc ra rất nhiều ngọn lửa xanh lục.

Đó chắc chắn là quỷ hỏa do yêu quái tạo ra!" "Cậu nói bậy nói bạ." Tần Dã lạnh lùng hừ một tiếng, "Trên đời này làm gì có quỷ?" Bàn Tử nói: "Cậu chưa từng thấy, nhưng không có nghĩa là không có!" Tần Dã bĩu môi, nói: "Cậu tin hay không thì tùy." "Thật đấy!" Bàn Tử nói: "Không được cậu hỏi con mèo trắng nhỏ ấy, nó chắc

chắn biết." Tần Dã quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy con mèo trắng nhỏ đang ngồi ở góc mộ thất, đang cắn móng vuốt chơi.

"Thằng nhóc này!" Tần Dã đi tới, nhéo cái mặt tròn mũm mĩm của mèo trắng nhỏ, hỏi: "Những gì Bàn Tử vừa nói là thật sao?" "Meow ~" Tần Dã thả mèo trắng nhỏ ra, hỏi Bàn Tử: "Rốt cuộc chuyện này là sao?" Bàn Tử lau mồ hôi lạnh trên trán, nói: "Tôi tận mắt thấy cái bia đá kia, sau đó tôi ngất đi.

Khi tỉnh lại, thì thấy mấy cái xác đạo mộ tặc kia." "Cậu vừa nãy cũng thấy rồi đấy, cái bia đá kia đột nhiên bốc ra rất nhiều ngọn lửa xanh lục, sau đó có tiếng quỷ khóc lang thang truyền đến, tôi suýt nữa thì tè ra quần." Tần Dã trầm tư nói: "Vậy sao cậu lại biết, trong bia đá giấu yêu quái?" "Cậu quên rồi hả, cái nghề của lão bản chúng ta, đương nhiên rất quen thuộc với cổ mộ.

Vừa nãy tôi cẩn thận quan sát pho tượng đá kia, thì phát hiện ra điểm không đúng.

Tuy pho tượng đá này được chế tác tinh xảo, chất liệu cũng rất cứng cáp, không dễ hư hại.

Nhưng, dù sao đây cũng không phải là quan tài đá thật, mà là một ngôi mộ giả." "Mộ giả?" Tần Dã sững sờ, rồi chợt bừng tỉnh: "Cậu là nói đây là một chiêu nghi binh, quan tài đá thật được đặt ở một nơi khác?" Bàn Tử nói: "Đúng!

Mộ huyệt này tuyệt đối không phải vật tầm thường!

Cái bia đá kia chắc chắn có một loại cấm chế nào đó, có thể ngăn cản người ta tiến vào mộ huyệt.

Vừa nãy tôi chính là bị ngất đi bên trong mộ huyệt, cho nên, tôi đoán bên trong này chắc chắn còn có cơ quan!" Bàn Tử nói rồi càng thêm hưng phấn, tiếp tục làm việc.

Tần Dã cũng hứng thú.

Hai người hợp tác, đẩy hai thi thể đạo mộ tặc ra.

Ngay sau đó, họ đồng thời sững sờ tại chỗ.

Phía sau hai thi thể đạo mộ tặc, có một cánh cửa đá đóng chặt, trên bề mặt cửa đá khắc các loại hoa văn.

Bàn Tử chỉ vào những hoa văn này nói: "Đây là một trận pháp!

Hơn nữa là trận pháp cao cấp nhất!" Tần Dã gật đầu: "Trận pháp này rất kỳ lạ, tôi trước đây chưa từng thấy.

Béo, cậu có thể giải trận pháp không?" Bàn Tử cười khổ lắc đầu, nói: "Trận pháp này quá phức tạp, hơn nữa bố cục tinh xảo.

Chỉ dựa vào sức lực của một mình tôi, e rằng không thể giải được nó." "Vậy thì phiền phức rồi!" Tần Dã thở dài một tiếng, lẩm bẩm nói: "Xem ra chúng ta sẽ chết ở đây rồi." "Ai nói vậy?" Bàn Tử đột nhiên nở nụ cười rạng rỡ, hắc hắc nói: "Cậu xem, tôi tìm thấy chìa khóa rồi!" Vừa dứt lời, hắn đưa bàn tay phải ra, trong lòng bàn tay cầm một hạt châu đen sì.

Tần Dã đến gần nhìn, trên hạt châu khắc những phù văn phức tạp, dày đặc, như thể thiên thư, khiến người ta nhìn một cái liền hoa mắt chóng mặt.

"Cái gì đây?" Tần Dã ngạc nhiên nói.

"Cái này gọi là chìa khóa mở cửa đá!" "Cái gì?" Tần Dã trợn tròn mắt, kinh ngạc nói: "Cậu không phải nói đây là một trận pháp sao?

Chẳng lẽ trận pháp này chính là chìa khóa?" "Ừm, đúng vậy." Bàn Tử gật đầu nói: "Đây gọi là 'Vạn Tượng Quy Nguyên' đại trận, chuyên dùng để đối phó các loại trận pháp và cấm chế.

Tương truyền trận pháp này là thủ đoạn truy cầu vĩnh sinh của

thượng cổ, uy lực cường hãn!" "Mẹ kiếp….. ngầu vậy sao?" Tần Dã chấn động: "Cậu xác nhận không nhận nhầm chứ?" "Đương nhiên không thể sai được!" Bàn Tử nghiêm túc nói: "Tổ tông tôi từng học qua một thời gian phong thủy kham dư, kiến thức cơ bản này vẫn hiểu được.

Cậu xem những hoa văn khắc trên cửa đá này, cứ mỗi ba giây lại chuyển động một lần." "Nếu theo logic thông thường, nó phải liên tục quay chín lần trong ba giây.

Mà tôi vừa hay biết, chỉ cần quay thêm bảy lần sang trái, liền có thể mở cánh cửa đá này." Tần Dã nghe xong, lập tức tin lời Bàn Tử.

Hắn không chút do dự lấy ra một tờ tiền đỏ, đưa cho Bàn Tử: "Mau giúp mở cửa đá." "Được thôi." Bàn Tử vui vẻ nhận tiền.

Tần Dã thì lùi sang một bên, đầy mong đợi nhìn Bàn Tử thi triển huyền thuật.

Bàn Tử khoanh chân ngồi dưới đất, hai mắt hơi khép, niệm nửa phút chú ngữ, rồi đột nhiên mở to mắt, hô một câu "Tật".

Ngay lập tức, tấm ván quan tài đá đột nhiên bay vọt ra, lộ ra mộ thất tối đen sâu thẳm phía sau.

Cùng lúc đó, một làn khói xanh từ trong quan tài đá bay lượn ra.

"Ngao" Tiếng gầm thét âm u đáng sợ, thê lương chói tai, đột nhiên vang vọng khắp toàn bộ địa cung.

"Cái quái gì vậy?" Tần Dã chợt cảm thấy toàn thân nổi da gà.

"Là con yêu quái đó!" Bàn Tử sợ đến tái mặt, vội vàng chạy về phía Tần Dã.

"Bộp." Bàn Tử hụt chân.

Thì ra hắn đã lỡ chân rơi xuống mộ thất bên trong.

Tần Dã vội vàng lao lên, kéo Bàn Tử trở lại.

Hai người vừa định thoát khỏi hang đá, lại dừng lại.

Tần Dã quay đầu nhìn lại, chỉ thấy làn khói xanh kia bay càng lúc càng xa, chui vào khe đá trên đỉnh hang đá rồi biến mất.

"Vãi!

Toang rồi!" Tần Dã chửi một tiếng, vội vàng vẫy Bàn Tử: "Béo!

Cậu mau vào trong!" Bàn Tử do dự một lát, cắn răng nhảy vào mộ thất, tiện tay đậy nắp quan tài đá lại.

Trong hang đá khôi phục sự yên tĩnh, chỉ có mùi hương u u thoang thoảng.

Tần Dã hít thở sâu một hơi, cảm thấy tinh thần sảng khoái.

"Linh khí nồng đậm thật!" Tần Dã thầm nghĩ: "So với linh cảnh cũng không hề kém cạnh chút nào!" Bàn Tử và Tần Dã nằm song song trên một tảng đá lớn, thở hổn hển.

Hồi lâu sau, hắn mới thở ra, nói: "May mà hai anh em mình mạng lớn, nếu không e rằng phải bỏ mạng ở đây rồi.

Ai, cậu nói sao tôi lại đen đủi vậy, lại gặp phải chuyện quỷ dị như thế này….." "Đúng vậy, vận khí cũng xui xẻo thật." Tần Dã nói.

Bàn Tử liếc mắt trắng dã, không để ý Tần Dã.

Hắn nhìn cánh tay phải của Tần Dã, hỏi: "Vết thương của cậu thế nào rồi?" "Tạm ổn." Tần Dã hé miệng cười, nói: "Chỉ là trật khớp, gãy xương, còn gãy mấy cái xương sườn." "Ồ." Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Tần Dã lại nói: "Béo, tôi luôn cảm thấy làn khói xanh kia đang triệu hoán thứ gì đó.

Có lẽ, chúng ta có thể thừa thắng xông lên, khám phá thêm nhiều mộ thất." "Đừng ngốc!" Bàn Tử bĩu môi: "Cậu đã bị thương thành cái dạng này, còn dám xông bừa sao?

Tôi khuyên cậu vẫn nên ngoan ngoãn dưỡng thương đi, đợi vết thương lành hẳn, chúng ta hẵng bàn chuyện thám hiểm." "Không được, tôi không muốn chậm trễ một khắc nào." Tần Dã cau mày nói: "Mộ huyệt này khắp nơi đều toát lên vẻ tà ma, tôi phải nhanh chóng làm rõ rốt cuộc chuyện này là sao!" "Ai ui!" Bàn Tử đau đến nhe răng trợn mắt.

Tần Dã thấy vậy, vội vàng đỡ hắn nằm xuống, hỏi: "Cậu làm sao vậy?" Bàn Tử đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, yếu ớt nói: "Bị đá vụn rơi từ vách mộ làm xước…..

Khịt!" Hắn hít một hơi lạnh, ôm bụng, đau đến mặt xanh lét.

"Cậu đợi một chút." Tần Dã bò đến cửa hang, cẩn thận dùng đèn pin chiếu xuống, sau đó nhặt vài cục đá to bằng nắm tay ném xuống.

Đá rơi xuống đáy hang, phát ra tiếng "bộp".

Không lâu sau, Tần Dã lại nhặt vài cục đá, làm tương tự ném xuống.

Đá rơi vào trong hang không có tiếng động, như thể chìm xuống đáy biển.

"Này này này!" Bàn Tử đau đớn nhắc nhở: "Cậu ném bé tí thế, lỡ va phải cái gì thì sao?" "Yên tâm, tôi có tính toán rồi." Tần Dã cười hềnh hệch nói.

Bàn Tử bất đắc dĩ ngậm miệng lại.

Một lát sau, Tần Dã nói: "Được rồi, gần xong rồi, chúng ta xuống thôi." "Hả?" Bàn Tử ngớ người, nghi ngờ nói: "Thế là xong rồi sao?" Tần Dã gật đầu.

Bàn Tử không khỏi có chút lo lắng: “Thật sự không cần tôi bảo vệ cậu sao?” “Không cần, có tôi đây!

Cậu cứ ngoan ngoãn ở yên đây đừng động đậy, kẻo lát nữa tôi không để ý đến cậu được.” Tần Dã nói xong, tung người nhảy xuống mộ thất, nhẹ nhàng đứng vững trên mặt đất.

Chương 324

Bàn Tử thấy cảnh này, khóe mắt không ngừng giật giật.

Mẹ kiếp, tên này cũng quá biến thái rồi?

Khinh công luyện giỏi đến mức này, lẽ nào là cao thủ võ lâm?

Tần Dã không quan tâm Bàn Tử đang nghĩ gì, hắn đi thẳng đến bên cạnh quan tài đá, cúi đầu nghiên cứu kỹ một hồi, sau đó đưa tay sờ soạng.

Rất nhanh, hắn chạm phải một thứ mềm mại trơn tuột.

"Rắc." Tần Dã gạt bỏ lớp nắp kim loại dày nặng.

Một thi thể như còn sống hiện ra trong tầm mắt hắn.

Chỉ thấy thi thể nữ này khoảng chừng hai mươi lăm tuổi, mặc một bộ trường bào màu đỏ lửa, cổ đeo một chiếc vòng ngọc vàng ròng khảm ngọc, ngực nở nang, đường cong yêu kiều.

Mặc dù nàng đã chết nhiều năm, nhưng vẫn không che giấu được vẻ đẹp phong vận mỹ lệ.

Điều khiến người ta ấn tượng sâu sắc nhất, là hình xăm phượng hoàng trên trán nàng.

"Ồ?

Đây là hình xăm phượng hoàng sao?" Tần Dã kinh ngạc nói.

Tần Dã đã xem giới thiệu về hình xăm phượng hoàng trên mạng, được cho là do một vị vương phi nào đó của Việt Nam để lại.

Hình xăm phượng hoàng là quốc bảo của Việt Nam, ít người trong thế tục biết đến.

Không ngờ, ở đây lại cất giữ một thi thể có hình xăm phượng hoàng.

Điều này khiến Tần Dã không khỏi nảy sinh hứng thú với thân phận của chủ nhân ngôi mộ.

Tần Dã đến gần nhìn, phát hiện trong hốc mắt trái của thi thể nữ lóe lên ánh sáng xanh.

"À?" Hắn nhướn mày, lẩm bẩm nói: "Nàng ta lại không có nhãn cầu?" "Ai nói người chết không có nhãn cầu?" Bàn Tử làu bàu phía sau.

Tần Dã quay đầu lườm hắn một cái, nói: "Cậu hiểu cái quái gì, cái này gọi là 'quỷ nhãn'." Bàn Tử không phục hừ một tiếng: "Xì!

Cậu hiểu cái quái gì." "Cậu!" Tần Dã chỉ vào hắn nói: "Hai chúng ta solo!" Bàn Tử liếc mắt trắng dã, nói: "Thôi thôi, tôi lười chấp nhặt với cậu.

Dù sao cậu cũng không đánh lại tôi, cứ để cậu ra vẻ một lần đi!" Tần Dã tức giận đến bật cười, xắn tay áo lên nói: "Cậu mẹ nó muốn ăn đòn!" Bàn Tử liên tục xua tay: "Đừng đừng đừng…..

đánh đấm thì đánh đấm, đừng có vạ lây cá chậu chim lồng chứ." "Yên tâm, tôi có chừng mực." Tần Dã vỗ vai Bàn Tử an ủi.

Bàn Tử bất đắc dĩ thở dài, nói: "Vậy cậu cứ từ từ mò mẫm đi, tôi ngủ một lát đã." Nói xong, Bàn Tử liền dựa vào tường ngủ.

Tần Dã cúi xuống quan sát thi thể nữ.

Hắn chú ý thấy, ngón tay của thi thể nữ thon dài mảnh mai, da dẻ trắng nõn mịn màng.

Loại da thịt này tuyệt đối không phải người thường có thể sở hữu.

Đặc biệt là dung mạo của thi thể nữ, dù đã mục nát, nhưng vẫn có

thể nhận ra một cách lờ mờ.

"Ừm, chắc là mỹ nữ thời cổ đại." Tần Dã đưa ra phán đoán: "Nhưng cái chết của nàng ta có liên quan đến mụ phù thủy già kia, và cả những con quái vật đó…..

Tôi đoán, nàng ta rất có thể là một trong số những người tuẫn táng." Trong lúc nói chuyện, Tần Dã đột nhiên ngửi thấy một mùi hương kỳ lạ, tỏa ra từ thi thể nữ.

Hắn lập tức nín thở, cảnh giác nhìn chằm chằm vào thi thể nữ kia.

Chỉ thấy xung quanh thi thể nữ xuất hiện một làn khói đen nhàn nhạt, bao phủ toàn bộ thi thể, trông quỷ dị khó lường, thần bí phi phàm.

Cùng lúc đó, đôi mắt của thi thể nữ bắt đầu phát ra ánh sáng đỏ.

Đồng tử đỏ rực dần dần mở rộng, từ từ chiếm trọn toàn bộ con ngươi đỏ như máu.

Tần Dã chợt cảm thấy toàn thân lạnh buốt, như thể rơi vào hầm băng.

Hắn cắn mạnh đầu lưỡi, cố gắng giữ tỉnh táo.

Đột nhiên, thi thể nữ mở mắt!

Hai giọt máu đỏ tươi từ hốc mắt lăn xuống, rơi lách tách trên mặt đất.

"Hư ~" Nàng ta phát ra một tiếng rên rỉ khàn đặc kỳ dị, ngay sau đó, nàng ta đột ngột lao về phía Tần Dã!

"Vãi!" Tần Dã kinh hoàng thất thố, vội vàng co cẳng bỏ chạy.

Tốc độ của thi thể nữ cực nhanh, đuổi kịp Tần Dã, há cái miệng rộng như chậu máu, lộ ra hàm răng già trắng bệch sắc bén, cắn mạnh vào đầu Tần Dã!

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Tần Dã nhón mũi chân, lợi dụng lực xung kích khổng lồ, cả người bật nhảy xa ba trượng!

Hắn tránh được đòn chí mạng, vừa đứng vững, liền nóng lòng quay người nhìn lại.

Chỉ thấy ở cổ họng thi thể nữ bốc lên một làn khói trắng, ngay sau đó, con độc xà đáng sợ kia nhanh chóng tan biến, hóa thành tro bụi.

Tần Dã thầm thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu một lần nữa quan sát thi thể nữ, trong lòng kinh hãi khó tả.

"Vãi!

Thi thể nữ này lại có thể phun độc dịch, đơn giản không thể tin nổi!" "Vậy thì, nàng ta là cương thi kịch độc sao?" Tần Dã thầm đoán.

Cách hình thành cương thi kịch độc rất phức tạp, hơn nữa cứ mười năm mới đản sinh một con, có thể nói là vạn trung vô nhất.

Không ngờ, hôm nay lại gặp phải một con cương thi kịch độc còn sống!

Trong lòng Tần Dã dậy sóng cuồn cuộn, tim đập thình thịch loạn xạ.

Nếu có thể thuần phục được con cương thi kịch độc này, chẳng phải mình có thể hoành hành Nam Lăng sao?

Nghĩ đến đây, Tần Dã càng thêm kích động, ngay lập tức không chút do dự, nắm chặt dao găm lao đến.

Thi thể nữ dường như ý thức được mối đe dọa từ Tần Dã, xoay người, há miệng cắn về phía Tần Dã.

Tần Dã nghiêng người né tránh, tránh được đòn tấn công của nàng ta, đồng thời tay phải vung đao chém xuống, chém vào cổ thi cương.

Thi cương khéo léo né tránh đòn tấn công của Tần Dã, đồng thời

đưa tay trái ra, mạnh mẽ tóm lấy cánh tay Tần Dã.

"Vút!" Ánh sáng lạnh lóe lên, dao găm dễ dàng cắt đứt cổ tay thi cương.

"Khịt….." Thi cương thảm thiết kêu một tiếng, vội vàng rút tay bị thương về.

Tần Dã nhân thế áp sát, vung dao găm tiếp tục tấn công, một loạt quyền cước đánh cho thi cương liên tục lùi bước.

"Bịch!" Thi cương lảo đảo ngã xuống đất, Tần Dã thừa thắng xông lên, chuẩn bị cho nó một đòn đánh lén từ phía sau!

Ai ngờ thi cương đột nhiên giơ nửa thân thể còn lại chặn phía trước, cứng rắn đỡ một đòn dao găm của Tần Dã!

"Phụt!" Nửa thân thể thi cương bị đánh nát, biến thành vài mảnh vụn gỗ, vương vãi khắp nơi.

Cùng lúc đó, tay trái thi cương ấn chặt vai Tần Dã, dùng sức mạnh chế áp, khiến hắn không thể động đậy.

Tần Dã gắng sức giãy giụa, nhưng căn bản vô ích.

Hắn dùng hết sức lực, sắc mặt cũng đỏ bừng, nhưng vẫn không thể thoát khỏi sự kiểm soát của thi cương.

"Sao….. sao lại như vậy?" Tần Dã kinh ngạc lớn, không ngờ thi cương lại cường đại đến mức này.

"Ngao ô" Thi cương ngẩng đầu gầm lên một tiếng giận dữ, sau đó giơ cánh tay còn lại không bị thương, đập vào đầu Tần Dã!

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Tần Dã nhắm mắt lại, chờ đợi nỗi đau đầu lâu nổ tung ập đến.

Ai ngờ, thi cương lại dừng lại, nghi ngờ nhìn cánh tay của chính mình.

“Hả?” Tần Dã nghi hoặc mở mắt.

Chỉ thấy nửa thân thể vốn bị cắt nát, giờ phút này lại tụ lại với nhau, khôi phục lại trạng thái ban đầu!

“Chuyện….. chuyện gì đây?” Tần Dã sững sờ.

Chương 325

Chẳng lẽ, những mảnh thịt vụn này có thể tái hợp lại sao?

Thi cương chậm rãi giơ tay trái lên, ngón trỏ chạm vào trán của chính mình, phát ra một trận âm thanh trầm đục như máy móc, ngay sau đó khóe miệng nó rỉ ra một tia máu tươi, dường như bị phản phệ.

Tần Dã cau mày, thầm đoán: "Lẽ nào linh hồn của nó vẫn chưa rời khỏi cơ thể, nên mới bị thương?" "Ngao ô….." Thi cương gầm lên giận dữ, hai tay ôm lấy đầu của chính mình.

Ngay sau đó, nó ngẩng đầu lên, lè lưỡi liếm một cái lên trán, trông vô cùng yêu diễm.

Tần Dã trợn tròn mắt, khó tin nhìn cảnh này.

Chỉ thấy nó lè lưỡi, làm cho môi đỏ tươi, trông vô cùng yêu diễm.

Sau đó, nó chậm rãi đứng dậy, từng bước đi về phía Tần Dã.

Vẻ mặt đó như đang thưởng thức con mồi, mang theo vài phần hứng thú.

"Này, ngươi….." Tần Dã nuốt nước bọt, khó khăn hỏi: "Ngươi muốn làm gì?" Thi cương không nói gì, nhưng ánh lửa xanh trong mắt nó lúc sáng lúc tắt, như thể có thể tắt bất cứ lúc nào.

Nó từng bước ép sát, cho đến khi cách Tần Dã chưa đầy nửa mét thì đột nhiên tăng tốc, trong tích tắc lao đến trước mặt Tần Dã, giơ móng vuốt vỗ mạnh vào ngực Tần Dã!

Tần Dã kinh hãi, hoảng loạn né tránh.

Hắn tuy có kinh nghiệm thực chiến phong phú, nhưng dù sao cũng chỉ là người thường, đối mặt với cương thi kịch độc, không có chút

khả năng chống đỡ nào.

Tần Dã chỉ lo né tránh đòn tấn công của thi cương, không để ý đến môi trường xung quanh.

Đợi đến khi hắn hơi bình tĩnh lại, mới kinh hoàng phát hiện, mình đã bị mắc kẹt trong một mật thất tối tăm sâu thẳm.

Bốn phía mật thất tối đen, duy chỉ có phần đỉnh khảm những viên đá đủ màu sắc, như đèn neon ban đêm.

Ở vị trí trung tâm mật thất, chất đống một quan tài đá.

Bề mặt quan tài đá phủ một lớp đất dày, trông có vẻ đã lâu năm, trên đó đầy mạng nhện.

Tần Dã nhìn quanh, cuối cùng ánh mắt khóa chặt vào quan tài đá.

"Chẳng lẽ…..

ở đây chôn giấu bảo bối gì sao?" Tần Dã đoán, lập tức chạy đến bên cạnh quan tài đá, cúi xuống gõ gõ.

Thạch quan chất liệu cứng rắn lạnh buốt, rõ ràng được chế tác đặc biệt, cứng hơn cả sắt thép.

"Nặng thật, xem ra chôn rất nhiều đồ cổ!" Tần Dã vui vẻ xoa xoa tay.

"Mẹ kiếp, cái quái gì vậy?" Tần Dã sờ đến đáy quan tài đá, phát hiện đáy có chút gồ ghề, như vết tích đã được khai quật.

"Chẳng lẽ là đường hầm mộ thất?" Tần Dã chợt nảy sinh hứng thú, cẩn thận bóc mở quan tài đá.

Trong quan tài đá nằm một người, chính là người đàn ông đã chết kia.

Do thời gian đã lâu, hắn ta đã mục nát hoàn toàn, chỉ còn lại một

bộ xương khô và một hộp tro cốt với y phục rách nát.

Tần Dã cẩn thận kiểm tra hộp tro cốt, phát hiện dưới đáy hộp tro cốt có dán một tờ phù chú màu vàng.

"Ồ?

Đó là….." Tần Dã cầm lấy phù chú màu vàng, phát hiện chất liệu của nó có chút đặc biệt, hoàn toàn khác với bất kỳ loại phù chú nào hắn từng tiếp xúc trước đây.

Đúng lúc Tần Dã đang nghiên cứu phù chú, cái hộp tro cốt kia đột nhiên sáng lên.

Phù chú trên hộp tro cốt như sống lại, từ từ mềm mại nhúc nhích, và dần dần hóa thành hình dạng.

"Đây là cái quái gì?" Tần Dã vẻ mặt ngạc nhiên.

Giây tiếp theo, cảnh tượng quỷ dị xảy ra.

Chỉ thấy phù chú màu vàng lại sống lại, biến thành một con ác quỷ có bốn chi, gân xanh nổi lên!

"Vãi, quỷ!" Tần Dã giật mình, vội vàng ném phù chú đi.

Cái thi sát này lại có thể ngưng kết ra phù chú, đơn giản quá quỷ dị!

"Gầm" Thi sát cười quái dị hai tiếng, đột nhiên lao vào Tần Dã, hàm răng già sắc bén cắn xé cổ họng hắn.

Tần Dã hoảng loạn chống cự.

Nhưng, kinh nghiệm thực chiến của hắn quá kém, vừa mới tiếp xúc với thi sát liền rơi vào thế yếu tuyệt đối, hiểm cảnh trùng trùng.

"Mẹ kiếp, không phản kháng thật thì chết mất!" Tần Dã thầm chửi một câu, dùng toàn bộ sức lực, đẩy mạnh thi sát một cái.

Thi sát không ngờ hắn sẽ phản công, dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng, bị hắn đẩy cho lăn lộn.

Tần Dã thì lợi dụng lực phản chấn, nhanh chóng lùi lại.

Thi sát gào thét bò dậy, hung tợn nhìn chằm chằm Tần Dã.

Thi sát thở hổn hển, toàn thân cơ bắp căng cứng, rõ ràng tiêu hao rất lớn.

Tần Dã thì cảnh giác nhìn nó, trong mắt lộ ra vẻ kiêng kỵ và sợ hãi.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ, mình lại gặp phải thi sát, hơn nữa còn suýt chút nữa bị nó giết chết.

Nếu không phải vì vận may, hắn đã tèo rồi!

Thi sát khẽ rít vài tiếng, ánh sáng xanh trong mắt càng thêm chói mắt.

Bề mặt cơ thể nó phát ra ánh sáng vàng nhạt, ẩn hiện một hư ảnh cao đến ba mét!

"Mẹ ơi!" Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn kinh ngạc đến rớt quai hàm, "Lời đồn quả nhiên là thật, thật sự có Âm binh!" Lần này, hắn tận mắt chứng kiến thi sát triệu hoán ra hư ảnh!

Tần Dã cũng chấn động không thôi, lẩm bẩm nói: "Đây…..

đây chẳng lẽ chính là Âm binh trong truyền thuyết?" Âm binh là quân đội ở thế gian dương, chuyên dùng để tiêu diệt yêu ma quỷ quái.

Số lượng Âm binh rất hiếm, trong lịch sử ghi chép đếm trên đầu ngón tay, thậm chí có một số chỉ là chuyện bịa đặt.

Không ngờ hôm nay Tần Dã lại tình cờ gặp phải một con!

Cùng lúc đó, áp lực phát ra từ Âm binh khiến Tần Dã toàn thân run

rẩy, trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi mãnh liệt.

"Gầm….." Âm binh ngửa mặt lên trời gầm dài, đôi mắt đục ngầu lóe lên ánh sáng đỏ rực.

Tần Dã chỉ cảm thấy lưng lạnh toát, cả người lập tức mất đi khả năng hành động.

Âm binh chậm rãi di chuyển bước chân, đi về phía Tần Dã.

Mỗi khi di chuyển một đoạn, thân hình nó lại phình to thêm một vòng, trong chớp mắt đã to đến hơn bốn mét, uy vũ hùng vĩ như núi, khiến người ta nghẹt thở!

"Tên này làm thế nào vậy?" Tần Dã trợn mắt há hốc mồm.

Âm binh phát ra một tiếng kêu khàn đặc già nua, ngay sau đó tung người lao vào Bàn Tử, điên cuồng cắn xé cổ họng hắn!

"Ặc….." Bàn Tử đau đớn rên một tiếng, liều mạng giãy giụa, nhưng vô ích.

Một lát sau, Bàn Tử liền mất đi tri giác, ngất xỉu.

"Gầm!" Âm binh há cái miệng rộng đầy răng già, tham lam hút máu tươi.

Theo máu tươi được rót vào, trên người Âm binh phát ra ánh sáng vàng nhạt, khí thế cũng ngày càng mạnh mẽ, như thể thoát thai hoán cốt vậy.

"Rắc!" Đúng lúc này, một miếng ngọc bội ở thắt lưng Tần Dã đột nhiên vỡ nát, bốc ra từng đợt khói trắng, và phát ra mùi hắc nồng.

"Hả?

Cái gì đây?" Tần Dã nghi hoặc cau mày.

Giây tiếp theo, động tác của Âm binh dừng lại.

Nó cúi đầu nhìn, phát hiện trên người mình dính đầy chất lỏng đặc quánh hôi thối, khiến nó vô cùng chán ghét.

Âm binh phát ra tiếng gầm giận dữ, vung móng vuốt sắc bén chộp lấy miếng ngọc bội, nhưng lại bị bật ngược ra.

Tần Dã sững sờ.

Chương 326

Âm binh không chộp được ngọc bội, ngược lại còn ngã xuống đất.

"Chuyện gì vậy?" Tần Dã nhặt lấy miếng ngọc bội, phát hiện trên đó dính rất nhiều vật thể nhớt nháp.

Tần Dã dùng tay áo lau một hồi, nhưng lại phát hiện căn bản không lau sạch được, ngược lại càng thêm bẩn thỉu.

Hắn không khỏi hít một hơi lạnh.

"Cái thứ này rốt cuộc là cái gì?" Tần Dã lại dùng nước sạch rửa vài lần, nhưng vẫn không làm sạch được.

"Sao lại như vậy?" Tần Dã sốt ruột.

Đây là thứ hắn đã tốn rất nhiều công sức mới tìm được, chuẩn bị mang theo bên mình.

Ai ngờ, miếng ngọc bội này lại có vấn đề!

"Chẳng lẽ là tà vật?" Sắc mặt Tần Dã đại biến.

Ngọc bội bị Âm binh cắn hỏng, đã hoàn toàn phế bỏ, không thể dùng được nữa.

Nhưng miếng ngọc bội này giá trị cực cao, hắn không cam tâm vứt bỏ.

Suy nghĩ hồi lâu, Tần Dã quyết định trước tiên cất ngọc bội đi, tạm thời không quản nữa, dù sao tính mạng mới là quan trọng.

"Gầm!" Âm binh phát ra tiếng gầm khó chịu, hung tợn trừng Tần Dã một cái.

Tần Dã rùng mình, lập tức nhét ngọc bội vào trong túi.

“Gầm…..” Âm binh gầm gừ với Tần Dã, trong mắt tràn đầy sát ý.

Âm binh quả thật rất muốn nuốt chửng Tần Dã, nhưng đòn vừa rồi của Tần Dã đã khiến nó nếm mùi đau khổ, nên nó do dự không tiến lên.

Tần Dã nuốt một ngụm nước bọt, lấy hết dũng khí, mạnh dạn quát: “Ngươi đừng lại đây, nếu không ta sẽ thiêu chết ngươi!” “Gầm!” Âm binh nổi giận đùng đùng, há miệng phun ra khói độc màu xanh lục.

Khói độc nhanh chóng khuếch tán, bao phủ phạm vi vài trăm mét, che khuất tầm nhìn.

Tần Dã vội vàng nhắm mắt lại, đợi khói độc tan đi mới mở ra.

Lúc này, Tần Dã cảm thấy ngực truyền đến từng trận nóng ran, một đồng tiền đang nhảy lên kịch liệt.

“Đây là…..” Tần Dã sững sờ.

Hắn mò mẫm lấy đồng tiền ra, kinh ngạc phát hiện bề mặt đồng tiền phủ một lớp khí đen mỏng.

“Đây là….. oán khí thi sát!” Tần Dã bừng tỉnh.

“Thì ra miếng ngọc bội này là một bảo bối, có thể xua tan tà khí xung quanh.” Tần Dã bừng tỉnh.

Hắn thử thăm dò chạm vào Âm binh, phát hiện đối phương dường như không dám đến gần hắn.

“Ha ha, tôi có kim bài miễn tử, sợ mẹ gì nhà ngươi!” Tần Dã chợt trở nên kiêu ngạo, giơ đồng tiền chỉ vào Âm binh, khiêu khích nói: “Lại đây!

Tiếp tục phun khói độc đi, xem ai sợ ai!” “Gầm!” Âm binh phát ra tiếng gầm chói tai, một lần nữa lao đến.

“A ha!” Tần Dã cười lạnh, “Quả nhiên ngươi vẫn sợ thứ này.” Trong quá trình xông tới, Âm binh đột nhiên đổi hướng, co cẳng bỏ chạy ra ngoài.

“Vãi!” Tần Dã sợ đến hồn bay phách lạc, vội vàng ném đồng tiền xuống đuổi theo.

Hai người một đường chạy trốn, liên tục luồn lách trong rừng cây.

Do khí tràng của Âm binh quá lớn, Tần Dã không dám phóng thích khí tức của mình, sợ bị đối phương phát giác.

Không ngờ, tốc độ của Âm binh còn nhanh hơn Tần Dã!

Tần Dã mệt như chó, thở hổn hển.

Cuối cùng, sau khi chạy khoảng một nén hương, Tần Dã thực sự không thể kiên trì được nữa.

Âm binh nhân cơ hội lao đến, Tần Dã chỉ có thể chạy trốn một cách chật vật, hoảng loạn chọn đường, cuối cùng chui vào một hẻm núi sâu hun hút.

Âm binh truy sát gắt gao, bám sát phía sau hắn.

Tần Dã lảo đảo ngã, cuối cùng lao vào một vách đá dốc đứng, suýt chút nữa rơi xuống.

“Mẹ kiếp!” Tần Dã chửi thề, thầm nghĩ xui xẻo, chỉ có thể đứng vững cơ thể.

Âm binh thấy vậy, trong mắt lóe lên một tia vui mừng, gầm thét dữ tợn.

Trong lòng Tần Dã chùng xuống, biết không thể trốn thoát được nữa.

Hắn lấy ra miếng ngọc bội dính đầy chất lỏng nhớt nháp trong túi, không chút do dự bóp nát!

“Bụp!” Ngọc bội hóa thành một đám sương mù màu xám bạc, trong khoảnh khắc hòa vào cơ thể Âm binh, khiến ánh sáng vàng trên người nó trở nên rực rỡ chói mắt!

Trong nháy mắt, trên người Âm binh bùng phát ra sát khí hung tàn hùng vĩ, như thể mãnh thú hồng hoang tỉnh giấc, tràn ngập khí tức bạo ngược hủy diệt!

Đồng tử Âm binh dần dần biến thành màu đỏ máu, hai cánh tay và trán gân xanh nổi lên, toàn thân run rẩy, trông vô cùng hưng phấn và điên cuồng!

Sắc mặt Tần Dã đại biến, kinh hãi kêu lên: “Toang rồi!

Nó muốn phát điên!” Âm binh lúc này đang trong trạng thái điên cuồng, sức mạnh tăng gấp bội, tần suất tấn công nhanh hơn, áp đảo Tần Dã liên tục lùi bước.

Chỉ trong vài giây, Tần Dã đã bị thương vài lần, trên người đầy những vết bầm tím kinh hãi, khóe miệng vương vãi vết máu.

“Gầm…..” Âm binh ngửa mặt lên trời gầm dài, hai tay ôm lấy đầu, cơ thể run rẩy dữ dội.

Cùng lúc đó, một luồng khí sóng khủng bố từ trong cơ thể Âm binh cuộn trào ra, trong khoảnh khắc thổi bay cây cối xung quanh, cành lá lay động hỗn loạn, bãi cỏ bùn đất lật tung.

Tần Dã bị luồng gió điên cuồng này thổi bay, chật vật ngã ngồi trên bãi cỏ bùn lầy.

“Phụt!” Tần Dã phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, tinh thần suy yếu đến cực điểm.

Lúc này, Âm binh vẫn đang run rẩy dữ dội, cả vách đá đều đang rung chuyển.

“Xong rồi….. thật sự xong đời rồi!” Tần Dã lộ vẻ tuyệt vọng, mềm nhũn trên mặt đất, không ngừng lẩm bẩm.

“Gầm!” Âm binh phát ra tiếng gầm thét thất thanh, chói tai đến mức muốn nổ màng nhĩ.

Tình hình của nó ngày càng nguy hiểm, đôi mắt đỏ như máu, toàn thân da thịt phát ra những hoa văn màu tím quỷ dị, trông đáng sợ như quỷ!

Đúng lúc này, Tần Dã đột nhiên nghĩ đến điều gì, vội vàng lấy ra ba tấm hoàng phù từ trong túi trữ vật, kích hoạt rồi ném ra.

Ba tấm hoàng phù cháy hết, bắn ra ba luồng lửa sáng chói.

Ba ngọn lửa bùng nổ giữa không trung, hóa thành ngọn lửa vô hình bao phủ toàn thân Âm binh, ngăn chặn Âm binh hoành hành.

“Đây…..

đây là…..” Tần Dã trợn tròn mắt, khó tin nhìn cảnh này.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ, ba tấm hoàng phù bình thường vốn chẳng có tác dụng gì, lại có thể ngăn chặn Âm binh?

“Gầm!!” Âm binh gầm thét giận dữ, không ngừng đập phá ngọn lửa sáng chói bao phủ nó.

Tần Dã ngây người, không khỏi thầm mừng, may mà hắn đã giữ lại một chiêu, nếu không thì thật sự phiền phức rồi.

“Cái thứ này rốt cuộc là cái gì?

Chẳng lẽ thật sự là cương thi?” Tần Dã cau mày đoán.

“Gầm gầm gầm!” Âm binh giãy giụa hồi lâu không thoát được, chợt nổi trận lôi đình, vung hai móng vuốt chém về phía Tần Dã.

Tần Dã sợ đến hồn bay phách lạc, liên tục lùi lại, nhưng lại quên

mất phía dưới là vực sâu!

Nhìn thấy sắp rơi xuống, Tần Dã đột nhiên linh quang chợt lóe, vội vàng lấy ra một đồng tiền cổ từ trong túi trữ vật, cắn răng hét lớn: "Cho ta định!" Vừa nói, hắn liền ném đồng tiền lên không trung, ngay sau đó dùng hết sức nhảy lên, trực tiếp lao vào Âm binh.

"Vút!" Đồng tiền đón gió lớn lên, hóa thành kích thước bằng bàn tay.

Tần Dã đưa tay tóm lấy đồng tiền, mạnh mẽ ném ra!

Chương 327

Đồng tiền trúng ngay cánh tay phải của Âm binh, trong nháy mắt nổ tung!

"Rắc!" Tay phải Âm binh đứt lìa ngang vai, cơn đau kích thích tiềm năng của Âm binh.

Âm binh gầm thét giận dữ, như phát điên lao vào Tần Dã.

Nhưng Tần Dã bên này lại không hề hoảng sợ, bởi vì uy lực của đồng tiền đã đạt đến cực hạn, tạm thời mất hiệu lực!

"Hắc hắc, kỹ thuật sơ cấp này, đối phó cương thi dư sức rồi chứ!" Tần Dã nở nụ cười rạng rỡ, ngay sau đó nhấc chân đá vào Âm binh.

"Bịch!" Âm binh trúng một cước vào ngực, bị đá bay ra, đập mạnh vào vách núi, làm bụi đất bay mù mịt.

Tần Dã đắc lý bất nhiêu nhân, nhanh chóng đuổi theo, lại cho Âm binh một quyền.

Âm binh dưới cơn đau, lập tức bò dậy phản kháng.

Tần Dã lại ra chiêu, đánh cho Âm binh một trận tơi bời.

Đánh được nửa chừng, Tần Dã cảm ứng được một vật lạnh lẽo trơn tuột đang áp vào lưng hắn.

Tần Dã quay đầu nhìn lại, suýt chút nữa tè ra quần.

Chỉ thấy một con mãng xà đen khổng lồ đang quấn quanh Tần Dã, tham lam hút lấy dương khí nồng nặc thoát ra từ cổ Tần Dã!

"Mẹ kiếp!

Quái vật gì vậy?" Tần Dã kinh hãi tột độ, vội vàng rút dương khí,

và dùng sức vùng vẫy mãng xà.

Mãng xà đen bị làm cho choáng váng, buông Tần Dã ra, ngã xuống đất.

Tần Dã nhướn mày, sau đó lại nhìn về phía Bàn Tử đang bất tỉnh, thở dài.

Và trong livestream đã điên cuồng tràn ngập bình luận.

"Vãi nồi!

Chiêu vừa rồi của Tần Dã ngầu bá cháy!" "Tôi còn chưa kịp nhìn rõ, đây là thao tác gì vậy!" "Quá đỉnh cao rồi, mẹ ơi!" Còn Tần Dã thì cúi xuống, bắt đầu cẩn thận quan sát con rắn này.

Luôn cảm thấy hắn dường như đã bỏ qua thứ gì đó.

Cái cổ mộ này, càng giống một mê cung.

Từ khi hắn và Bàn Tử bước vào, dường như vẫn luôn bị xoay vòng vòng.

Tần Dã nhìn chằm chằm con mãng xà đen trên đất, trong lòng dâng lên một cỗ bất an mãnh liệt.

Ngôi mộ cổ này khắp nơi đều toát ra sự quỷ dị, bọn họ dường như đã lún sâu vào một mê cung khổng lồ.

"Béo, tỉnh dậy!" Tần Dã lay mạnh Béo, nhưng Béo vẫn hôn mê bất tỉnh.

Không thể trì hoãn thế này nữa, phải nhanh chóng tìm được Hạo Thiên Chân và Tuyết Lỵ Dương.

Tần Dã đứng dậy, cảnh giác nhìn xung quanh.

Hắn hít sâu một hơi, cố gắng giữ cho mình bình tĩnh lại.

"Ngôi mộ cổ này giống như một mê cung, chúng ta phải nghĩ cách

tìm ra lối đi chính xác.” Tần Dã tự lẩm bẩm.

Đột nhiên hắn nghe thấy một tiếng động yếu ớt, như thể có người đang thì thầm.

Hắn lập tức dừng bước, nghiêng tai lắng nghe.

Âm thanh dường như truyền đến từ hành lang bên trái.

Tần Dã do dự một chút, quyết định đi về phía có tiếng động.

Hắn cẩn thận bước đi, tay nắm chặt đồng tiền cổ xưa, đề phòng lại gặp nguy hiểm.

Trong hành lang tràn ngập một cỗ khí tức cũ kỹ, những bức bích họa trên tường trong ánh sáng yếu ớt càng trở nên âm sâm.

Đi một đoạn, Tần Dã phát hiện tiếng động càng lúc càng rõ ràng.

Hắn chậm lại bước chân, nhẹ nhàng tiếp cận.

Cuối cùng, hắn nhìn thấy một bóng người, quay lưng về phía hắn, đang thì thầm gì đó.

Tim Tần Dã đập mạnh, hắn căng thẳng nắm chặt đồng tiền.

“Ai?” Hắn lớn tiếng hỏi.

Bóng người từ từ quay lại, hóa ra lại là Hạo Thiên Chân!

“Tần Dã!

Cậu cuối cùng cũng đến rồi!” Hạo Thiên Chân lộ ra vẻ mặt kinh ngạc và vui mừng.

Tần Dã thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng bước tới.

“Thiên Chân, cậu sao lại ở đây?

Tuyết Lỵ Dương đâu rồi?” Vẻ mặt Hạo Thiên Chân có chút ngưng trọng.

“Chúng ta bị lạc rồi.

Tôi vẫn luôn tìm các cậu, vừa nãy nghe thấy bên này có động tĩnh nên qua xem.” Tần Dã kể đơn giản về tình huống bọn họ gặp phải cho Hạo Thiên Chân nghe một lượt.

Hạo Thiên Chân nghe xong, cau chặt mày.

“Ngôi mộ cổ này càng ngày càng nguy hiểm, chúng ta phải nhanh chóng tìm được Tuyết Lỵ Dương, sau đó nghĩ cách rời khỏi đây.” Lúc này Béo cũng đã tỉnh dậy, vẻ mặt ngơ ngác nhìn Tần Dã và Hạo Thiên Chân.

“Hạo Thiên Chân!

Tuyết Lỵ Dương đâu rồi?” Béo sốt ruột hỏi.

Tần Dã thở dài: “Cậu đừng quan tâm cô ấy vội, giữ mạng quan trọng hơn.” Sắc mặt Béo tức thì tái mét, môi run rẩy: “Tuyết Lỵ...

Tuyết Lỵ cô ấy...” “Đừng lo, cô ấy không sao, chỉ là bị nhốt thôi.” Tần Dã vỗ vai cậu ta, an ủi.

Béo cuối cùng cũng hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng mắt thì đỏ hoe.

“Tần Dã, Hạo Thiên Chân, chúng ta mau rời khỏi đây thôi!” Hạo Thiên Chân gật đầu, kéo tay Béo, hai người sóng vai đi về phía một ngã rẽ khác.

Ba người lại đi thêm hơn nửa tiếng, phía trước đột nhiên xuất hiện mấy cánh cửa đá.

“Đây là đâu?” Hạo Thiên Chân nghi hoặc hỏi.

“Chúng ta hẳn đã đến sâu nhất trong mộ cổ rồi!” Tần Dã cau mày, cẩn thận đánh giá xung quanh.

Hắn cảm thấy mấy cánh cửa đá này vô cùng nặng nề, tuyệt đối không phải làm từ vật liệu thông thường.

Hạo Thiên Chân đẩy một cánh cửa đá trong số đó ra, đập vào mắt là một căn phòng trống rỗng.

Bên trong phòng không có gì, chỉ bày mười tám cỗ quan tài bằng đồng xanh.

Tần Dã nhìn những cỗ quan tài đó, vẻ mặt trở nên rất nghiêm túc.

"Những cỗ quan tài đồng này thật kỳ lạ!" Hắn chỉ vào một cỗ quan tài nói.

Hạo Thiên Chân và Béo đến gần, quả nhiên thấy nắp quan tài đã bị xê dịch.

Hơn nữa, mỗi nắp quan tài đều bị mở ở mức độ khác nhau.

Sắc mặt Hạo Thiên Chân và Béo tức thì trở nên ngưng trọng.

Mọi chuyện đều quá quỷ dị!

"Chẳng lẽ... chúng ta đã chạm phải cơ quan?" Béo run rẩy nói.

Ánh mắt Tần Dã rơi vào một cỗ quan tài bên cạnh, ánh mắt dần híp lại.

Hắn bước tới, mở cỗ quan tài đó ra.

Chương 328

Khi nắp quan tài được hé ra một góc, một luồng hỏa diễm màu xanh u tối từ bên trong quan tài bốc ra, tức khắc bao phủ lấy quan tài.

Ngọn lửa có màu sắc rất kỳ lạ, vừa mang màu tím nhạt, vừa mang màu xanh u tối.

Nó bay lượn trong hư không, hình thái cực kỳ quỷ dị, mang đến nỗi sợ hãi không tên.

Ba người Tần Dã nín thở, sợ bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào.

Sau một khắc, ngọn lửa xanh u tối đột nhiên bùng cháy dữ dội, phát ra tiếng nổ lách tách, như muốn nổ tung.

"Rốt cuộc đây là thứ quái quỷ gì?" Trán Hạo Thiên Chân lấm tấm mồ hôi.

Cảnh tượng quỷ dị như vậy khiến cậu ta không khỏi rùng mình.

Béo cũng sợ hãi run lẩy bẩy, đến nói cũng không nên lời.

Đột nhiên, một tiếng sấm rền vang trời, chấn động màng nhĩ, như sấm sét giữa trời quang.

Cả mộ thất theo đó rung chuyển kịch liệt.

"A!" Béo ôm đầu, kêu gào đau đớn.

"Béo!" Tần Dã vội vàng chạy tới đỡ cậu ta.

Béo mở đôi mắt mông lung, trên mặt toàn là vẻ đau khổ.

Cậu ta ôm ngực, thở hổn hển không ngừng.

"Tim tôi không chịu nổi kích thích lớn như vậy, tôi sắp chết rồi.

Tần Dã, giúp tôi báo thù." Béo đứt quãng nói xong câu này, liền

ngất đi.

Tần Dã đau lòng vuốt ve gò má tái nhợt của Béo, khẽ gọi cậu ta hai tiếng, không thấy phản ứng.

“Gã này cũng đúng là của nợ.” Tần Dã lẩm bẩm.

Hắn quay đầu, nhìn về phía ngọn lửa xanh u tối đang cháy.

Ngọn lửa dần tắt, một khối thịt nát đẫm máu rơi xuống đất, tỏa ra mùi hôi thối.

Tần Dã cau mày, đây rõ ràng là trái tim người.

“Cổ mộ này rốt cuộc chôn cất nhân vật nào?

Bọn họ lại dám trong đế lăng mà đào tim luyện thi!” Tần Dã nghiến răng tức giận quát.

Hành động như vậy thật sự đáng sợ, đơn giản là tang tâm bệnh cuồng.

Tần Dã tâm niệm vừa động, cầm đồng tiền trong tay, nhắm vào khối thịt nát.

Một tia hồ quang điện từ đồng tiền bắn ra, đánh trúng khối thịt nát.

Khối thịt nát tức khắc hóa thành tro bụi.

Tần Dã thở dài một hơi, tâm tình hơi bình phục một chút.

Lúc này, Hạo Thiên Chân cũng trở lại đây.

“Béo sao rồi?” Hạo Thiên Chân vội vàng hỏi.

“Đã thoát khỏi nguy hiểm, nghỉ ngơi một lát là không sao.” Tần Dã đáp.

Hạo Thiên Chân gật đầu: “Ở đây có rất nhiều điêu khắc cổ xưa, có lẽ có thể giải mã bí ẩn.

Chúng ta vào xem sao!” Cậu ta đi về phía cửa đá, Tần Dã lập tức

đi theo sau.

Trên cửa đá khắc đầy những hoa văn dày đặc, dường như ẩn chứa một sức mạnh huyền diệu nào đó.

Tần Dã nhìn chằm chằm cánh cửa đá nghiên cứu một lúc, cũng không hiểu rốt cuộc hoa văn này có tác dụng gì.

Lúc này, Hạo Thiên Chân đi đến bên cạnh hắn, nói: "Tôi trước đây từng học phong thủy, tôi đoán ở đây hẳn là ẩn giấu **trận pháp**.

Anh biết **trận pháp** không?" Tần Dã lắc đầu: "Thuật phong thủy thì tôi cũng hiểu sơ sơ một chút, nhưng **trận pháp** thì... chưa từng nghiên cứu qua.

Dù sao thứ này không thuộc phạm trù khoa học, không thích hợp phổ cập." "Anh không cần tinh thông **trận pháp**, chỉ cần phá giải nó là được." Hạo Thiên Chân cười cười, nói.

"Ồ?" Tần Dã nhướng mày, tò mò hỏi: "Cậu có cách sao?" "Ừm, có chút manh mối rồi." Hạo Thiên Chân nói.

Hạo Thiên Chân ngồi xổm xuống, chăm chú quan sát đồ án **trận pháp** trên cánh cửa đá này, sau đó nhắm mắt lại, âm thầm ghi nhớ kết cấu của nó.

Một lúc lâu sau, cậu ta mở mắt, đứng dậy.

Cậu ta từ trong lòng lấy ra một cây bút lông, chấm đầy chu sa, nhanh chóng phác họa lên tường.

"Đây là?" Tần Dã nhìn động tác của Hạo Thiên Chân, không khỏi trợn tròn mắt, kinh ngạc nhìn cậu ta.

Hắn vốn tưởng Hạo Thiên Chân sẽ vẽ một lá bùa, nào ngờ lại dùng bút lông để phác thảo đường nét trên tường, điều này khiến hắn vô cùng bất ngờ.

Hạo Thiên Chân chuyên tâm vẽ **trận pháp**, căn bản không để ý đến Tần Dã.

Trong chốc lát, động tác của Hạo Thiên Chân dần nhanh hơn, cuối cùng hoàn thành một đường nét phức tạp.

Đồng tử Tần Dã đột nhiên co rút.

Đường nét Hạo Thiên Chân vẽ khác với những gì hắn thấy trước đó, mặc dù cũng là những đường nét y hệt, nhưng lại ẩn hiện toát ra một cỗ khí tức tà ác.

Cỗ khí tức này rất giống với ngọn lửa xanh u tối hắn vừa thấy, chỉ là còn âm sâm và đáng sợ hơn.

Tần Dã không kìm được nuốt nước bọt: "**Trận pháp** này rốt cuộc dùng để làm gì?" Hạo Thiên Chân quay đầu lại mỉm cười với Tần Dã: "Đây không phải **trận pháp** thông thường, mà là dùng để trấn áp **oán linh** trong mộ cổ." "Trấn áp **oán linh**?" Tần Dã ngẩn người.

"Đúng vậy." Hạo Thiên Chân khẳng định nói: "Ngọn lửa vừa rồi là do **oán hồn** phụ thể mà ra, chắc hẳn chúng đã bị trấn áp ngàn năm, trong lòng tích tụ oán hận và hung khí mãnh liệt.

Do đó nơi đây đã thiết lập phong ấn, trấn áp chúng." Tần Dã chợt hiểu ra: "Tôi hiểu rồi, chúng tấn công chúng ta là vì chúng đang chờ cơ hội thoát ra, muốn **đoạt xá** thân xác của chúng ta!" Hạo Thiên Chân tán thưởng nhìn Tần Dã: "Không sai, vừa nãy tôi suýt nữa thì mắc bẫy, may mà cậu nhắc nhở." Tần Dã "hắc hắc" cười, không nói gì.

Họ tiếp tục đi sâu vào bên trong, bên trong điện đá càng lúc càng ẩm ướt và lạnh lẽo.

Tần Dã cảm thấy bước chân mình trở nên vô cùng nặng nề, mấy

lần suýt ngã sấp xuống đất.

Hắn cúi đầu nhìn, phát hiện quần áo mình đã ướt sũng từ lúc nào.

Tần Dã không do dự nữa, nhanh chóng lật tìm trong ba lô một chai nước khoáng, vặn nắp "ục ục" uống.

Uống nửa chai nước xong, hắn lập tức cảm thấy toàn thân sảng khoái.

Tần Dã đưa nửa chai nước còn lại cho Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân nhận lấy, cũng uống.

"May mà mang theo nước, nếu không tối nay e là lại khó chịu nổi." Hạo Thiên Chân lau mặt nói.

"Cậu nói bên ngoài mộ cổ có nhiều **cương thi** như vậy, tại sao chúng ta đi xa thế này rồi mà không gặp con nào?" Hạo Thiên Chân lắc đầu: "Đây có lẽ là một cái bẫy, cố ý dẫn dụ chúng ta đi vào.

Tôi luôn cảm thấy không khí xung quanh lạnh hơn, hơn nữa khắp nơi tràn ngập khí tức nguy hiểm, khiến tôi không rét mà run." Tim Tần Dã đập thịch một cái, nói: "Cậu đừng nghĩ lung tung, chúng ta nhất định sẽ tìm thấy lối ra." Sau khi Tần Dã an ủi Hạo Thiên Chân một phen, họ tiếp tục đi về phía trước.

Đi chừng năm phút, họ cuối cùng cũng xuyên qua một hành lang hẹp, đến được sâu bên trong điện đá.

Tần Dã hít mạnh một hơi lạnh, chỉ thấy phía trước không xa có một bộ xương khô nằm đó.

Chủ nhân bộ xương khô đã thối rữa đến mức không còn nhận ra, trên da phủ đầy sâu bọ.

Sâu bọ nhúc nhích bò trườn, vô cùng ghê tởm.

Chủ nhân của bộ xương khô này hẳn đã chết trong sự kiện sập

mộ cổ ba tháng trước.

Tâm tình Tần Dã trở nên nặng nề.

Tin tức mộ cổ sập hắn không tận mắt thấy, hắn chỉ nghe thấy báo cáo về sự sập lở của mộ cổ trên tin tức.

Nếu mộ cổ thật sự đã sập, vậy chẳng phải bây giờ họ đang bị kẹt trong một ngôi mộ sao?

Ý nghĩ hoang đường này khiến Tần Dã rùng mình, toàn thân nổi da gà.

Hắn lắc đầu, xua đi ý nghĩ quỷ dị đó trong đầu.

Chương 329

Hạo Thiên Chân cũng nhìn bộ xương khô thở dài một tiếng.

Tần Dã đột nhiên chú ý thấy, trong tay phải của bộ xương khô nắm chặt một túi vải đen, hắn vội vàng đến gần kiểm tra kỹ lưỡng.

"Hả?

Đây chẳng phải là **hắc ngọc yêu bội** thường xuyên xuất hiện trong phim cổ trang sao?" Tần Dã kinh ngạc kêu lên.

"**Hắc ngọc yêu bội**?" Hạo Thiên Chân đến gần nhìn, quả nhiên, đây thật sự là một cái **hắc ngọc yêu bội**, tạo hình cổ xưa, điêu khắc thô ráp, trông khá rẻ tiền.

"Thứ này có tác dụng gì?" Hạo Thiên Chân nghi hoặc hỏi.

Tần Dã bĩu môi nói: "Thứ này lại là một bảo bối đấy, truyền thuyết kể rằng đây là thứ mà một đại phú thương dùng vàng bạc đúc thành, được cho là dùng để trừ tà bảo vệ vận may, nhưng hiệu quả thì bình thường." Hạo Thiên Chân cười khẩy một tiếng: "Trừ tà bảo vệ vận may?

Thật buồn cười, thế giới này làm gì có ma quỷ chứ.

Tôi khuyên cậu bớt xem tiểu thuyết huyền huyễn đi." "Cậu hiểu cái gì chứ." Tần Dã phản bác: "Hoa quốc chúng ta có đủ thứ thần bí được lưu truyền từ thời cổ đại, cậu đừng coi thường những truyền thuyết đó!" Hạo Thiên Chân lười biếng nằm trên đất, bắt chéo chân, nói một cách thờ ơ: "Được rồi, coi như cậu giỏi, cậu ghê gớm.

Tôi khinh thường cậu đấy, cậu làm gì được tôi nào." "Cậu!" Tần Dã nhướng mày nhìn cậu ta.

Hạo Thiên Chân xua tay, lười biếng nói: "Tôi không đùa với cậu

nữa, chúng ta tranh thủ thời gian tìm lối ra đi.

Tôi vừa nãy đã quan sát kỹ rồi, trong căn phòng đá này ngoài bộ xương khô này ra, không có bất kỳ dị thường nào, hẳn là không có cơ quan ám khí gì cả.

Chúng ta cố gắng đi sát tường, tránh chạm phải cơ quan, nhanh chóng rời khỏi đây." Tần Dã cau mày nói: "Tôi luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm." Hạo Thiên Chân liếc hắn một cái: "Cậu thấy chỗ nào không đúng?

Ở đây không có gì cả, còn chưa đủ tệ hại sao?" "Tệ hại thì đúng là vậy, nhưng tôi cảm thấy còn thiếu chút gì đó, mà lại không nghĩ ra được." Tần Dã khổ não gãi gãi đầu.

Hạo Thiên Chân trợn trắng mắt: "Tôi thấy cậu chắc là mệt đến ngốc rồi." Nói xong, cậu ta liền đi về phía bên trái.

Tần Dã vội vàng đi theo, vừa đi vừa lẩm bẩm: "Tôi cứ cảm thấy mình hình như đã quên mất điều gì đó, nhưng rốt cuộc là gì chứ..." Hạo Thiên Chân dừng bước, quay đầu hỏi: "Cậu nói gì?" Tần Dã ngẩng đầu nhìn, lúc này mới phát hiện, hai người họ không biết từ lúc nào đã đi đến chính giữa mộ huyệt.

Ở chính giữa mộ huyệt dựng một bia đồng lớn, cao khoảng sáu mét, dài khoảng hai mươi mét, rộng đến hai trượng.

Bề mặt bia đồng nhẵn bóng, hoa văn dày đặc, góc cạnh rõ ràng, uyển như một tác phẩm nghệ thuật tuyệt đẹp.

Đỉnh của bia đồng khắc một câu thơ "Hoàng đế táng long trủng, cửu đỉnh trấn sơn hà", nét chữ mạnh mẽ và đầy khí thế.

"Tấm bia đồng này là ai đặt?" Hạo Thiên Chân hỏi.

Tần Dã nhún vai nói: "Tôi làm sao mà biết, dù sao chắc chắn không phải chủ mộ đặt." "Đây là trung tâm của một **lăng tẩm**,

theo lý mà nói không nên tùy tiện như vậy, tấm bia này hẳn có ý nghĩa đặc biệt nào đó chứ?" Hạo Thiên Chân lẩm bẩm: "Tôi đoán, tấm bia này hẳn có mối liên hệ nào đó với ngôi mộ cổ này." "Có thể." Tần Dã phụ họa: "Tôi cũng nghĩ vậy." Hạo Thiên Chân nhìn quanh, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên bia đồng: "Nhưng điều tôi thắc mắc hơn là, tại sao ngôi mộ cổ này được xây dựng ở một nơi ẩn mật như vậy, mà vẫn có người biết đến sự tồn tại của **lăng tẩm** này?" Tần Dã và Béo đứng giữa ngôi mộ cổ xưa đó, không khí càng thêm ngưng trọng.

"Dã ca, giờ mình phải làm sao đây? **Huyễn thuật** này cũng quá tà môn rồi." Béo mặt đầy sốt ruột, trán lấm tấm mồ hôi.

Tần Dã trầm mặc một lát, ánh mắt kiên định nói: "Trước tiên tìm xem xung quanh có manh mối nào có thể phá giải **huyễn thuật** này không." Hai người cẩn thận từng li từng tí đi trong ngôi mộ, mỗi bước chân đều vô cùng cẩn trọng, sợ chạm phải nguy hiểm không biết trước.

"Dã ca, cậu nói **huyễn thuật** này rốt cuộc là ai bày ra?

Chủ mộ ư?

Nhưng ông ta đã chết rồi, sao còn có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy?" Béo vừa đi vừa lẩm bẩm.

Tần Dã lắc đầu: "Không nhất định là chủ mộ, có lẽ còn có người khác hoặc thế lực nào đó đang gây rối." Đang nói, họ đột nhiên nghe thấy một tiếng "sột soạt" rất nhẹ.

Béo lập tức căng thẳng, túm lấy Tần Dã: "Dã ca, tiếng gì vậy?

Không phải lại có quái vật gì đấy chứ?" Tần Dã làm động tác im lặng, hai người đứng im tại chỗ, cẩn thận lắng nghe nguồn âm thanh.

Tiếng "sột soạt" đó càng lúc càng rõ ràng, như thể có thứ gì đó đang đến gần.

Một lát sau, một con chuột đen nhỏ từ góc tường chạy ra.

Béo thở phào: "Tôi cứ tưởng là cái gì, hóa ra chỉ là một con chuột nhỏ." Tần Dã lại như có điều suy nghĩ nhìn con chuột đó: "Con chuột này xuất hiện ở đây, nói không chừng có manh mối gì." Họ đi theo con chuột, chỉ thấy con chuột chui vào một đường hầm hẹp.

Tần Dã và Béo nhìn nhau, quyết định cũng chui vào.

Đường hầm rất hẹp, chỉ vừa đủ cho một người đi qua, Béo ở phía sau phàn nàn: "Dã ca, chỗ này cũng chật quá rồi, nếu có nguy hiểm thì khó mà chạy được." Tần Dã khẽ đáp: "Cẩn thận một chút, có lẽ đường hầm này có thể dẫn chúng ta tìm thấy cách phá giải **huyễn thuật**." Đi một đoạn đường, đường hầm dần trở nên rộng rãi hơn.

Họ đến một căn phòng lạ lẫm, trong phòng bày đặt một số dụng cụ kỳ lạ.

"Dã ca, mấy thứ này là cái gì vậy?" Béo tò mò nhặt lên một thứ giống như la bàn.

Tần Dã cẩn thận quan sát những dụng cụ đó, nói: "Đây có thể là một loại dụng cụ phong thủy thời cổ đại nào đó, nhưng công dụng cụ thể thì vẫn chưa rõ." Ngay lúc này, trong phòng đột nhiên sáng bừng lên, những dụng cụ đó dường như đã được kích hoạt.

Tần Dã và Béo vội vàng lùi lại, cảnh giác nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trong ánh sáng, xuất hiện một số hình ảnh mờ ảo.

Trong hình ảnh, một người mặc cổ phục đang tiến hành một nghi thức nào đó.

"Dã ca, đây là tình huống gì vậy?" Béo trợn tròn mắt.

Tần Dã cau mày: "Có thể là những dụng cụ này đã kích hoạt một

loại ký ức hình ảnh nào đó." Sau khi người trong hình ảnh hoàn thành nghi thức, khung cảnh chuyển một cái, xuất hiện ngôi mộ cổ xưa này.

Tiếp đó, hình ảnh bắt đầu nhấp nháy nhanh chóng, một số phù hiệu và hoa văn kỳ lạ không ngừng xuất hiện.

Tần Dã chăm chú nhìn những phù hiệu và hoa văn đó, cố gắng tìm ra manh mối từ đó.

Béo ở bên cạnh thì sốt ruột không ngừng: "Dã ca, cậu có nhìn ra cái gì không?

Chúng ta không thể cứ bị kẹt trong **huyễn thuật** này mãi được!" Tần Dã không trả lời, tiếp tục chuyên tâm nhìn hình ảnh.

Một lúc sau, hình ảnh biến mất, căn phòng lại trở về yên tĩnh.

"Dã ca, thế là hết rồi sao?" Béo thất vọng nói.

Tần Dã trầm tư một lát rồi nói: "Những phù hiệu và hoa văn này có thể là chìa khóa phá giải **huyễn thuật**." "Vậy thì chúng ta mau nghiên cứu đi chứ." Béo sốt sắng nói.

Tần Dã gật đầu, hai người bắt đầu cẩn thận phân tích na những phù hiệu và hoa văn đó.

Sau một hồi nỗ lực, họ dường như đã tìm ra một số quy luật.

"Béo, cậu nhìn đây." Tần Dã chỉ vào một phù hiệu trên tường nói: "Phù hiệu này rất giống với những phù hiệu chúng ta thấy trước đó." Béo nhìn kỹ, gật đầu nói: "Đúng thật.

Vậy điều đó có nghĩa là gì?" Tần Dã suy nghĩ một lát, nói: "Tôi nghĩ phù hiệu này có thể là biểu tượng hạt nhân của **huyễn thuật**.

Nếu chúng ta có thể tìm thấy vị trí tương ứng của phù hiệu này trong thực tế, có lẽ chúng ta sẽ phá giải được **huyễn thuật**." Hai người bắt đầu thăm dò theo các phương vị mà phù hiệu chỉ dẫn.

Suốt đường đi, họ lại gặp phải đủ loại hiện tượng kỳ lạ, nhưng đều không lùi bước.

Cuối cùng, họ đến một mộ thất rộng lớn.

Ở trung tâm mộ thất có một cỗ **thạch quan** khổng lồ, trên **thạch quan** khắc đầy những hoa văn bí ẩn.

"Dã ca, đây không phải là quan tài của chủ mộ đấy chứ?" Béo căng thẳng nói.

Tần Dã cẩn thận đến gần **thạch quan**, tỉ mỉ quan sát hoa văn trên đó.

Đột nhiên, **thạch quan** bắt đầu rung chuyển, khiến Béo vội vàng lùi lại.

"Dã ca, tình huống gì đây?

Không phải lại có quái vật gì sắp chui ra chứ?" Béo run rẩy nói.

Tần Dã chăm chú nhìn **thạch quan**, nói: "Đừng sợ, có lẽ đây là chìa khóa phá giải **huyễn thuật**." **Thạch quan** rung chuyển càng lúc càng dữ dội, sau đó nắp quan tài từ từ mở ra.

Một luồng khí mạnh mẽ ập đến, Tần Dã và Béo suýt bị thổi ngã.

Khi luồng khí lắng xuống, bên trong **thạch quan** là một cuốn sách cổ.

Tần Dã cẩn thận nhặt cuốn sách lên, mở ra xem, trên đó toàn là những chữ và hoa văn không thể hiểu được.

"Dã ca, đây là sách gì vậy?

Có đọc được không?" Béo ghé lại hỏi.

Tần Dã lắc đầu: "Không đọc được, nhưng tôi cảm giác cuốn sách này có thể liên quan đến **huyễn thuật**." Họ tiếp tục nghiên cứu

cuốn sách, cố gắng tìm ra cách phá giải **huyễn thuật** từ đó.

Sau một hồi nỗ lực, họ cuối cùng cũng phát hiện một số manh mối.

“Béo, cậu nhìn đây.” Tần Dã chỉ vào một hoa văn trên cuốn sách nói: “Hoa văn này rất giống với những phù hiệu chúng ta thấy trước đó.” Béo nhìn kỹ, gật đầu nói: “Đúng thật.

Chương 330

Vậy điều này nói lên điều gì?" Tần Dã suy nghĩ một lát, nói: "Tôi cảm thấy hoa văn này có thể là biểu tượng hạt nhân của **huyễn thuật**.

Nếu chúng ta có thể tìm thấy vị trí tương ứng của hoa văn này trong thực tế, có lẽ chúng ta sẽ phá giải được **huyễn thuật**." Hai người bắt đầu tìm kiếm vị trí tương ứng của hoa văn này trong mộ thất.

Sau một hồi tìm kiếm, họ cuối cùng đã tìm thấy một hoa văn y hệt trên tường mộ thất như trong cuốn sách.

"Dã ca, tìm thấy rồi!

Giờ làm sao đây?" Béo phấn khích nói.

Tần Dã bước tới, cẩn thận quan sát hoa văn đó.

Hắn phát hiện xung quanh hoa văn có một số đường nét kỳ lạ, dường như là một loại cơ quan.

"Béo, cẩn thận một chút, đây có thể là một cơ quan." Tần Dã nhắc nhở.

Béo căng thẳng nuốt nước bọt: "Dã ca, vậy mình có nên chạm vào không?" Tần Dã do dự một chút, nói: "Phú quý trong hiểm nguy, không thử sao biết có phá giải được **huyễn thuật** hay không." Nói xong, Tần Dã cẩn thận nhấn vào những đường nét xung quanh hoa văn.

Lập tức, trong mộ thất vang lên một tiếng ầm ầm, tường bắt đầu từ từ di chuyển.

"Dã ca, cái... cái này là sao vậy?" Béo kinh hãi nói.

Tần Dã chăm chú nhìn sự thay đổi của tường, nói: "Đừng hoảng, có lẽ đây là con đường thông ra thế giới thực." Cùng với sự di chuyển của tường, một con đường xuất hiện trước mặt họ.

Con đường tỏa ra ánh sáng yếu ớt, như đang gọi mời họ.

Tần Dã và Béo nhìn nhau, kiên quyết bước vào con đường.

Con đường rất dài, họ đi mãi mới cuối cùng thấy ánh sáng ở cuối.

"Dã ca, chúng ta ra rồi!

Haha!" Béo phấn khích hét lớn.

Tần Dã cũng thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng.

Cùng lúc đó, bên ngoài, màn hình livestream **đổ đấu** của họ vẫn luôn thu hút trái tim của vô số cư dân mạng.

Khi Tần Dã và Béo bị mắc kẹt trong **huyễn thuật**, cư dân mạng trong phòng livestream đã nổ tung.

"Ôi trời, hai người này phải làm sao đây?

Cảm giác họ sắp bị kẹt chết bên trong rồi." "Haha, tôi đã nói rồi mà, **đổ đấu** làm gì có dễ như vậy, giờ thì hay rồi, tự làm tự chịu." Những cư dân mạng hả hê không hề che giấu tâm lý xem trò cười của mình.

"Đừng nói như vậy chứ, họ cũng không dễ dàng gì, hy vọng họ có thể bình an trở ra." Một số cư dân mạng lương thiện lo lắng cho họ.

"**Huyễn thuật** này cũng quá lợi hại rồi, không biết họ có tìm được cách phá giải không." "Nếu không ra được, vậy thì sẽ trở thành một bí ẩn ngàn đời mất." Cùng với thời gian trôi qua, cuộc thảo luận của cư dân mạng càng lúc càng kịch liệt.

"Tôi thấy lần này họ chắc chắn tiêu đời rồi, **huyễn thuật** này căn bản không phải người bình thường có thể phá giải được." "Nói

không chừng bên trong còn có thứ đáng sợ hơn đang chờ họ đấy." Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc Tần Dã và Béo thành công bước ra khỏi đường hầm, phòng livestream tức khắc sôi trào.

"Oa!

Họ ra rồi!

Quá lợi hại!" "Quả nhiên là cao thủ a, thế này mà cũng có thể hóa hiểm thành an." "Tôi biết ngay họ làm được mà, tuyệt vời quá!" Những cư dân mạng hả hê lúc này cũng có chút ngượng nghịu.

"Ôi trời, không ngờ họ lại ra được thật, lợi hại lợi hại." "Xem ra không thể coi thường họ được." Mà Tần Dã và Béo lúc này còn không biết rằng họ đã gây ra một sự chấn động lớn như vậy.

Béo thở hổn hển nói: "Dã ca, lần này thật sự quá hiểm rồi, suýt nữa thì không ra được." Tần Dã gật đầu, nói: "Đúng vậy, nhưng chúng ta cũng coi như tai họa lại thành phúc, tìm được một số manh mối quan trọng." "Manh mối gì vậy, Dã ca?" Béo tò mò hỏi.

Tần Dã nhìn cuốn sách cổ trong tay, nói: "Cuốn sách này chắc chắn không đơn giản, chữ và hoa văn trên đó tuy bây giờ chúng ta chưa hiểu được, nhưng tôi cảm thấy chắc chắn ẩn chứa bí mật to lớn." Béo gãi gãi đầu, nói: "Vậy giờ chúng ta làm sao đây?

Tiếp tục thăm dò ư?" Tần Dã trầm tư một lát, nói: "Trước tiên nghỉ ngơi một chút, sắp xếp lại suy nghĩ, rồi hãy quyết định." Họ tìm một chỗ tương đối an toàn ngồi xuống, bắt đầu hồi tưởng lại trải nghiệm lần này.

"Béo, cậu nghĩ **huyễn thuật** đó hình thành như thế nào?" Tần Dã hỏi.

Béo cau mày nói: "Tôi cũng không rõ, nhưng cảm giác rất lợi hại.

Có phải là do chủ mộ thiết lập để bảo vệ **lăng mộ** của mình

không?" Tần Dã lắc đầu, nói: "Không nhất định, có lẽ còn có nguyên nhân khác.

Chúng ta thấy hình ảnh phản chiếu trong căn phòng đó, người mặc cổ phục đang tiến hành nghi thức, điều này có thể liên quan đến sự hình thành của **huyễn thuật**." "Vậy chúng ta có nên quay lại xem không?" Béo có chút do dự nói.

Tần Dã suy nghĩ một chút, nói: "Tạm thời đừng quay lại vội, chúng ta vẫn chưa rõ tình hình ở đó, mạo hiểm quay lại có thể sẽ lại rơi vào nguy hiểm." "Cũng đúng, vậy chúng ta tiếp theo đi đâu?" Béo hỏi.

Tần Dã nhìn sâu vào trong động, nói: "Chúng ta sẽ tiếp tục thăm dò dọc theo hang động này, xem có thể tìm thấy thêm manh mối nào không." Hai người đứng dậy, tiếp tục đi tới.

Suốt đường đi, họ cẩn thận quan sát môi trường xung quanh.

"Dã ca, cậu nói trong hang động này có còn nguy hiểm nào khác không?" Béo căng thẳng hỏi.

Tần Dã nói: "Khẳng định sẽ có, nhưng chúng ta đã không còn đường lui rồi, chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước." Đi mãi, họ phát hiện trên vách tường trong hang động bắt đầu xuất hiện một số **bích họa** kỳ lạ.

"Dã ca, cậu xem những **bích họa** này, hình như không giống những gì chúng ta đã thấy trước đó." Béo chỉ vào **bích họa** nói.

Tần Dã cẩn thận quan sát **bích họa**, trên đó miêu tả một số cảnh tượng bí ẩn, có quái vật khổng lồ, và cả những nghi thức kỳ lạ.

"Những **bích họa** này chắc chắn có ý nghĩa gì đó, chúng ta phải nghiên cứu kỹ một chút." Tần Dã nói.

Họ dừng bước, bắt đầu cẩn thận phân tích nội dung trên **bích

họa**.

“Béo, cậu xem con quái vật này, trông quái dị thật, cậu nghĩ nó là gì?” Tần Dã hỏi.

Béo lắc đầu, nói: “Tôi không biết, chưa từng thấy thứ gì kỳ lạ như vậy.” “Còn nghi thức này nữa, trông rất thần bí, không biết đang làm gì.” Tần Dã tiếp tục nói.

Họ vừa thảo luận nội dung **bích họa**, vừa cố gắng tìm ra manh mối từ đó.

“Dã ca, cậu nói những **bích họa** này có liên quan đến **huyễn thuật** đó không?” Béo đột nhiên hỏi.

Mắt Tần Dã sáng lên, nói: “Rất có thể, chúng ta trước đó trong **huyễn thuật** cũng thấy một số phù hiệu và hoa văn kỳ lạ, có lẽ những **bích họa** này và **huyễn thuật** có mối liên hệ nào đó.” Họ tiếp tục đi dọc theo **bích họa** về phía trước, hy vọng có thể tìm thấy thêm manh mối.

“Dã ca, cậu nói chúng ta lần này có tìm được bảo tàng không?” Béo đầy mong đợi hỏi.

Tần Dã cười cười, nói: “Bảo tàng không dễ tìm như vậy đâu, nhiệm vụ hàng đầu của chúng ta bây giờ là giải mã bí mật của ngôi mộ cổ này.” “Cũng đúng, nhưng nếu tìm được bảo tàng thì tốt quá, hắc hắc.” Béo cười ngây ngô.

Ngay khi họ đang tiếp tục thăm dò, đột nhiên nghe thấy một tiếng động kỳ lạ.

“Dã ca, tiếng gì vậy?

Không phải lại có nguy hiểm gì đó chứ?” Béo căng thẳng nói.

Tần Dã làm động tác im lặng, hai người đứng im tại chỗ, cẩn thận

lắng nghe nguồn âm thanh.

Tiếng động đó càng lúc càng rõ ràng, như thể có thứ gì đó đang đến gần.

Một lát sau, một con dơi khổng lồ từ sâu trong hang động bay ra.

“Mẹ kiếp!

Con dơi lớn thế này!” Béo kinh hô.

Tần Dã vội vàng kéo Béo né sang một bên, nhìn con dơi khổng lồ bay đi.

“Con dơi này sao lại xuất hiện ở đây?

Chẳng lẽ ở đây còn có sinh vật khác sao?” Béo kinh hãi nói.

Tần Dã cau mày nói: “Xem ra hang động này còn nguy hiểm hơn chúng ta tưởng, chúng ta phải cẩn thận hơn nữa.” Họ tiếp tục đi tới, trong lòng tràn đầy cảnh giác.

Đi một đoạn đường, Hạo Thiên Chân, người vẫn luôn im lặng đi phía sau, cuối cùng cũng lên tiếng.

“Tần Dã, Béo, tôi cảm thấy chúng ta không thể cứ mù quáng đi tiếp như thế này.” Giọng Hạo Thiên Chân trầm ổn và bình tĩnh.

Tần Dã và Béo dừng bước, quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân.

“Thiên Chân, cậu có ý kiến gì không?” Tần Dã hỏi.

Hạo Thiên Chân hơi cau mày, nói: “Từ khi chúng ta bước vào nơi này, đã luôn bị bao vây bởi đủ loại hiện tượng kỳ lạ và nguy hiểm.” “Bây giờ chúng ta căn bản không rõ toàn bộ diện mạo của ngôi mộ cổ này và nguy hiểm thực sự nằm ở đâu, cứ thế mạo hiểm thăm dò, rất có thể sẽ rơi vào nguy cơ lớn hơn.” Béo gãi gãi đầu, nói: “Thiên Chân ca, vậy cậu nói chúng ta nên làm gì đây?

Không lẽ cứ đứng yên thế này sao?" Hạo Thiên Chân suy nghĩ một lát, nói: "Chúng ta nên trước tiên sắp xếp lại những manh mối đang có, phân tích bố cục của ngôi mộ cổ này và những khu vực nguy hiểm có thể tồn tại." "Hơn nữa, chúng ta cũng cần xem xét đường rút lui, vạn nhất gặp phải nguy hiểm không thể kháng cự, chúng ta phải có cách để rút lui." Tần Dã vuốt cằm, lộ ra vẻ mặt trầm tư.

Hạo Thiên Chân tiếp tục phân tích: "Ở đây chôn cất **lăng tẩm** của **hoàng tộc** cổ đại, mặc dù lịch sử lâu đời, nhưng nó cuối cùng vẫn bị người khác phát hiện.

Chương 331

Tôi nghĩ, có lẽ nó là một dấu hiệu, đại diện cho một loại tín hiệu nào đó." "Ý cậu là, có phải có người đang bí mật giám sát mọi hành động của **lăng tẩm** này không?" Tần Dã thăm dò hỏi.

"Tôi không biết, chỉ là một loại cảm giác thôi." Hạo Thiên Chân cười nhạt: "Chúng ta tiên đừng đoán mò nữa, mau tìm được lối ra rồi nói sau." Nói xong, cậu ta từ trong ba lô lấy ra đèn pin, chuẩn bị chiếu sáng môi trường trong mộ huyệt.

Tần Dã đưa tay che ánh đèn pin, nói: "Đèn pin có phạm vi chiếu sáng hạn chế, chúng ta vẫn nên cẩn thận thì hơn." Hạo Thiên Chân hơi gật đầu.

Hai người chậm rãi di chuyển, đi về phía đầu kia của mộ huyệt.

Càng đi về phía trước, gió âm từng đợt thổi tới, khiến người ta lạnh buốt toàn thân.

Hạo Thiên Chân oán thán: "Mẹ kiếp, bao nhiêu năm rồi mà vẫn còn **âm hồn** quấy phá, thật sự quá tà môn." Tần Dã vỗ vai cậu ta, khẽ nói: "Tôi nghe nói, mỗi khi màn đêm buông xuống, đều có **âm hồn** lang thang trong hang động này.

Vì vậy, ở đây không chỉ có **cương thi**, mà còn có **âm linh**." "**Cương thi**?" Hạo Thiên Chân giật mình, run rẩy chỉ về phía trước, lắp bắp nói: "**Cương thi** ở ngay phía trước!" "Mẹ kiếp, cậu có thể bình tĩnh một chút không." Tần Dã khinh thường lườm Hạo Thiên Chân một cái, nói: "**Cương thi** ở ngay sau lưng hai chúng ta, nhưng tôi dám đảm bảo, hai chúng ta cách nó siêu xa, ít nhất phải vài trăm mét.

Hơn nữa **cương thi** không ăn thịt người, hai chúng ta chỉ cần

tránh nó, sẽ không có nguy hiểm." "Mẹ nó!

Thật hay giả vậy?" Béo nghi ngờ nhìn Tần Dã.

"Thiên chân vạn xác." Tần Dã nghiêm túc nói: "Không tin thì cậu nhìn phía sau xem." Béo nghe vậy do dự một lát, nghiến răng, từ từ quay đầu nhìn về phía sau, kết quả không phát hiện ra cái gì.

Cậu ta tức giận mắng một câu: "Mẹ nó!

Lão tử chỉ nói bừa thôi, cậu dọa tôi làm gì!" Tần Dã đứng yên không động, hừ lạnh một tiếng, mỉa mai: "Đồ nhát gan như vậy!

Cậu cứ một mình ở đây đi, tôi đi một mình." Nói xong hắn liền chạy về phía trước.

"Mẹ nó!

Đồ Béo chết bầm đợi tôi với." Hạo Thiên Chân thấy vậy hét lớn, vội vàng đuổi theo Béo.

Hạo Thiên Chân trước giờ vẫn luôn một mình xông pha, cậu ta rất rõ một mình trong hoàn cảnh này sẽ gặp phải nguy hiểm gì, đặc biệt là vào ban đêm.

Mấy người nương tựa lẫn nhau, cẩn thận từng li từng tí đi về phía trước.

Đúng lúc này, đột nhiên truyền đến tiếng khóc "ô ô".

Ba người tức thì giật mình, đồng thời dừng bước, cảnh giác nhìn xung quanh.

"Ai đang giả thần giả quỷ ở đó?

Cút ra đây cho lão tử!" Béo lớn tiếng gầm lên.

Tuy nhiên, đáp lại cậu ta chỉ là từng trận tiếng khóc thê lương.

"Mẹ kiếp!

Gã này làm gì vậy?

Có bản lĩnh thì ra đây solo!" Béo bực bội nói.

Hạo Thiên Chân kéo kéo vạt áo của Béo, khẽ nhắc nhở: "Béo, chỗ này âm sâm sâm, chúng ta đừng quản chuyện bao đồng nữa." "Không được!

Chúng ta không thể bỏ mặc anh em không lo." Béo lắc đầu, kiên quyết từ chối.

Hai người họ kẻ tung người hứng, ngược lại còn khiến **âm linh** đang ẩn nấp trong bóng tối bật cười.

"Hahahaha...

đúng là một cặp đồng đội heo!" Sắc mặt Hạo Thiên Chân đột nhiên biến đổi, trầm giọng quát: "Ngươi là ai?

Có gan thì ra đây, đừng trốn phía sau giả thần giả quỷ!" Tần Dã thì khẽ kéo áo Hạo Thiên Chân: "Đừng để ý đến nó, mau đi về phía trước." "Ừm." Hạo Thiên Chân gật đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Đột nhiên, một đôi mắt đỏ như máu chiếu vào đồng tử của hai người.

Hạo Thiên Chân và Tần Dã đồng thời rùng mình, lông tơ dựng ngược.

Hạo Thiên Chân nuốt nước bọt, run rẩy hỏi: "Ngươi... ngươi là ai?" Con mắt đỏ như máu kia chuyển động, sau đó từ từ dời đi ánh mắt.

Hạo Thiên Chân thở phào nhẹ nhõm: "Gã này là người câm sao?" Tần Dã gật đầu: "Có thể..." Hai người vừa nói chuyện, vừa đi sâu vào trong mộ huyệt.

Đột nhiên, sự chú ý của hai người bị bức tường thu hút.

Trên tường treo đầy những bức tranh sơn dầu, màu sơn đã bong tróc, trông vô cùng đổ nát.

Nội dung hai bức tranh cơ bản giống nhau, trong bức bên trái là một cô gái nhỏ, mặc váy trắng.

Cô gái nhỏ trong bức bên phải thì là một nữ tỳ, dáng vẻ của cô ấy y hệt nữ tỳ u linh vừa rồi.

Chất liệu của những bức tranh này rất đặc biệt, không phải giấy thông thường, mà được làm từ một loại vật liệu giống vỏ cây.

Hạo Thiên Chân cau mày: "Sao tôi cứ thấy phong cách hội họa ở đây có chút quen thuộc vậy nhỉ?" "Tôi nhớ đã từng thấy kiểu vẽ này trong sách cổ." Tần Dã nói: "Nghe nói kiểu này gọi là '**mộc công đồ**', được làm từ vỏ cây.

Nhưng thứ này khá khó chế tác, cho nên giá trị thị trường khá cao." Hạo Thiên Chân khẽ thở dài: "Không ngờ trong mộ huyệt này lại nhìn thấy **mộc công đồ**." "Hả?

Không đúng!" Hạo Thiên Chân kinh ngạc như phát hiện ra đại lục mới: "Cậu mau nhìn bức tranh sơn dầu kia!" "Sao vậy?" "Màu sắc của bức tranh sơn dầu này không đúng, là màu đen trắng xám.

Cậu nhìn bức tranh bên cạnh xem, có phải màu sắc cũng gần giống với màu đen trắng xám không." "Đúng rồi!

Sao tôi lại không phát hiện ra?" "Cậu nhìn kỹ xem." Tần Dã đến gần bức tranh sơn dầu quan sát, quả nhiên phát hiện màu sắc của sơn trên tranh và màu nền của tranh sơn dầu không giống nhau.

Hắn lại dùng đèn pin điện thoại soi soi vào bức tranh sơn dầu màu trắng kia, quả nhiên, màu giấy tranh nhạt hơn.

"Xem ra, chúng ta hẳn là đã gặp dấu vết do người sống để lại." Tần Dã lẩm bẩm.

“Vậy chúng ta mau đi tìm đi.” Hạo Thiên Chân sốt sắng thúc giục: “Đã gặp được người sống, chắc chắn cũng có thể tìm được lối đi bí mật đó.” Hai người tăng tốc độ, tìm kiếm theo hướng **thạch quan**.

“Oa!” Đột nhiên, Hạo Thiên Chân chỉ vào một góc nào đó hét lớn: “Các cậu nhìn xem, đó là cái gì?” Chỉ thấy ở đó bày rất nhiều vàng bạc châu báu, lấp lánh ánh sáng chói mắt.

Hạo Thiên Chân vô cùng kích động chạy tới, nhặt một khối gạch vàng.

Tần Dã thấy vậy, cũng vội vàng chạy tới, nhặt một miếng ngọc bội vàng óng.

Béo thì nhặt một khối đồ đồng, cân nhắc một lúc rồi mừng như điên hét lên: “Mẹ kiếp!

Hóa ra là **thanh đồng đỉnh** thời Đường!

Phát tài rồi!

Phát tài rồi!” Giọng cậu ta quá lớn, khiến “quái vật” đang ẩn nấp trong bóng tối bị kinh động.

Chỉ thấy “quái vật” lừ đừ bò ra từ trong bóng tối.

Nó tóc tai bù xù, toàn thân bao quanh bởi làn sương màu xanh lục quỷ dị.

Môi nó tím tái, đôi mắt thì đỏ rực như máu, cả người mang lại cảm giác vô cùng kinh khủng.

“Khịt!” Béo không kìm được hít một ngụm khí lạnh, theo bản năng lùi lại nửa bước, run rẩy nói: “Anh bạn, chúng tôi không quen anh, làm ơn nhường đường một chút, cảm ơn.” Hạo Thiên Chân cũng đầy kiêng kỵ nhìn người đàn ông tóc tai bù xù, mặt mũi hung tợn kia.

“Ngươi... ngươi là người hay quỷ?” Cậu ta cẩn thận hỏi.

Người đàn ông nghe vậy, nở nụ cười tàn nhẫn, từ từ ngẩng đầu.

Nhờ ánh đèn lồng yếu ớt, Hạo Thiên Chân cuối cùng cũng nhìn rõ khuôn mặt của người đàn ông đó.

Gò má hắn gầy gò hốc hác, hai chiếc răng nanh chìa ra khỏi khóe miệng, nhãn cầu lồi ra khỏi hốc mắt, đầy tơ máu, trông vô cùng rợn người.

Nghe thấy Hạo Thiên Chân kêu cứu, người đàn ông đó phát ra tiếng gầm khàn khàn, đột nhiên lao tới, cắn vào cổ họng Hạo Thiên Chân.

Tần Dã thấy tình thế không ổn, lập tức phi thân đá một cước vào ngực người đàn ông đó.

Rầm!

Người đàn ông khẽ rên một tiếng, thân thể bay ngược ra sau, đập vào tường.

Nhưng rất nhanh, hắn lại bò dậy, hung ác nhìn chằm chằm hai người.

Tần Dã híp mắt, nghiêm trọng nói: "Gã này không đơn giản!

Chúng ta liên thủ hạ gục hắn!" Hai người lập tức bày ra tư thế chuẩn bị vây công người đàn ông.

Chương 332

Ngay lúc này, Tần Dã lại nhìn thấy thứ gì đó treo trên cổ người đàn ông.

Một đồng tiền!

"Hả?

Đồng tiền này sao nhìn quen mắt vậy?" Tần Dã nghi hoặc nói.

Hạo Thiên Chân nghe vậy, cẩn thận nhận diện một lát, đột nhiên chợt hiểu ra: "Tôi nhớ ra rồi!

Đây là bùa hộ mệnh mà ông nội tôi để lại cho tôi!

Ông ấy nói có bùa hộ mệnh này thì không sợ yêu ma!" Nói đoạn, Hạo Thiên Chân từ trong túi lấy ra một đồng tiền, cả hai mặt đều khắc bát quái.

Cậu ta giơ đồng tiền lên không trung, miệng niệm: "Càn Khôn Vô Cực, Khu Tà Hàng Yêu!" "Rắc!" Đồng tiền đột nhiên nứt ra, lại rơi ra một sợi xích sắt!

"Ối chà!" Tần Dã giật mình, theo bản năng vứt sợi xích sắt đi.

"Hắc hắc!" Hạo Thiên Chân cười khúc khích: "Vẫn là tổ tông thông minh a!

Sớm biết sẽ thế này, tôi việc gì phải tốn sức lớn như vậy để giải quyết con rắn lớn kia chứ?

Cứ trực tiếp buộc bùa hộ mệnh này vào người là được rồi!" Hai người tức thì dở khóc dở cười.

"Được rồi, bây giờ an toàn rồi." Hạo Thiên Chân vỗ tay.

Tần Dã quét mắt nhìn xung quanh, quả thực không có nguy hiểm

nào khác.

“Chúng ta vào xem sao, có lẽ ở đây thật sự ẩn giấu một lối đi bí mật.” Hạo Thiên Chân xoa xoa lòng bàn tay.

Béo do dự một lát, nói: “Để tôi thử trước!” Cậu ta rút súng lục ra, nhắm vào cỗ **thạch quan** đó.

Bùm!

Khoảnh khắc **thạch quan** bị bắn trúng, một làn sóng xung kích khổng lồ quét khắp xung quanh.

Béo chỉ cảm thấy hổ khẩu tê dại, liên tục lùi lại mấy bước.

“Cứng vậy sao?” Béo trợn tròn mắt.

Uy lực của súng cậu ta tuy không mạnh mẽ bằng vũ khí thuốc nổ, nhưng tuyệt đối không đến nỗi bị **thạch quan** đẩy lùi mấy mét.

Cậu ta lại thử bắn, nhưng vẫn không có hiệu quả.

Lúc này, Hạo Thiên Chân bước lên, cầm súng lục, nhắm vào **thạch quan**.

Bùm!

Một phát súng, **thạch quan** không hề nhúc nhích.

Tần Dã tức thì kinh ngạc không thôi: “Kiên cố vậy sao?!” Hạo Thiên Chân nhe răng cười: “Cỗ **thạch quan** này được chế tạo bằng vật liệu đặc biệt, chỉ với khẩu súng đất trên tay cậu căn bản không thể bắn xuyên qua.” “Vật liệu đặc biệt?” Tần Dã ngẩn ra: “Là do chủ mộ tự làm sao?” “Đúng vậy.” “Vậy mấy thứ này chẳng phải đều là **cổ vật** sao?” Béo há hốc mồm nói.

“Đương nhiên là **cổ vật**.” Hạo Thiên Chân gật đầu.

“Mẹ ơi, nhiều **cổ vật** thế này!

Tôi phát tài rồi!

Phát tài rồi!" Béo phấn khích không thôi.

Hạo Thiên Chân trợn trắng mắt, châm chọc: "Cậu đừng quên, những thứ này bây giờ đều thuộc về tôi rồi!" "Ách... cái này cũng đúng." Béo gãi gãi đầu.

Sau đó, ba người họ bắt đầu thu thập **cổ vật** trong **thạch quan**, đặc biệt là bộ áo giáp "thần bí" kia, họ càng rất hứng thú.

Tần Dã sờ soạng bộ áo giáp, kinh ngạc nói: "Trình độ rèn đúc bộ áo giáp này thật lợi hại, vậy mà lại hoàn hảo kết hợp giữa kim loại và gỗ!" Hạo Thiên Chân đồng tình nói: "Đúng vậy, hơn nữa kỹ nghệ rèn đúc bộ áo giáp này rất tinh xảo." "Trên áo giáp còn khảm đầy châu báu, kim cương, phỉ thúy và mã não." "Giá trị của những thứ này đều siêu cao, đủ để đổi một chiếc xe sang trọng rồi!" Hạo Thiên Chân tiếc nuối nói: "Đáng tiếc bộ áo giáp này không có khe hở, nếu không chúng ta có thể mang nó về bán rồi." "Ừm." Tần Dã gật đầu tán thành: "Thật đáng tiếc, áo giáp cấp độ này, e là trong nước không mua được." Ngay khi hai người họ đang bàn luận về áo giáp, đột nhiên một luồng gió âm thổi qua.

Tần Dã và Hạo Thiên Chân toàn thân lông tơ dựng ngược, cảnh giác nhìn quanh, nhưng lại không phát hiện bất kỳ điều bất thường nào.

Lúc này, người đàn ông kia lại bắt đầu hành động.

Hắn bước những bước chân nặng nề, tiến lại gần Tần Dã và hai người kia.

Hạo Thiên Chân và Tần Dã đều vô cùng căng thẳng.

Bởi vì khí tức của người đàn ông kia càng lúc càng đáng sợ, dường như trở nên mạnh mẽ hơn.

Họ đều không tự chủ được siết chặt nắm đấm, chăm chú nhìn người đàn ông.

Cuối cùng, người đàn ông chỉ còn cách họ năm sáu mét.

Ngay lúc này, Tần Dã đột nhiên thoáng thấy một bóng đen từ trong **thạch quan** bay lên, lơ lửng sau lưng người đàn ông đó.

Đồng tử Tần Dã co rút, khẽ quát: "Thứ đó ra rồi!" Hạo Thiên Chân nhìn theo hướng hắn chỉ, quả nhiên thấy trên **thạch quan** lơ lửng một bóng đen mờ ảo.

Bóng đen này trông giống hình người, nhưng không có ngũ quan.

"Đây là thứ gì? **Quỷ hồn** sao?" Hạo Thiên Chân cau mày nói.

"Đây hẳn là '**thi yêu**'." Tần Dã nghiêm túc nói.

"**Thi yêu**?" Hạo Thiên Chân kinh ngạc.

Tần Dã gật đầu, giải thích: "Truyền thuyết nói rằng, thời cổ đại có một vị **hoàng đế** thích luyện chế đan dược, ông ta đã lệnh cho thợ thủ công nghiên cứu các loại phương thuốc **linh đan diệu dược**, cuối cùng đã tạo ra một loại đan dược thần kỳ gọi là "**Bách Hoa Hoàn**"." "Loại đan dược này có thể khiến người ta cải lão hoàn đồng, kéo dài tuổi thọ; có thể chữa khỏi bách bệnh, thậm chí có thể **trường sinh bất tử**!" Tần Dã nói: "Cho nên, trong lịch sử, rất nhiều vương triều đều khao khát loại đan dược này." Hạo Thiên Chân nghe vậy, không ngừng tặc lưỡi: "Thật sự có loại thuốc này sao?

Vậy thì quý giá biết bao!" Tần Dã nói: "Thế nên loại đan dược này cũng là một loại độc dược, uống nó vào chẳng khác nào tự sát, làm sao dễ luyện thành như vậy!

Nghe nói, luyện chế **Bách Hoa Hoàn** cần phải dùng người sống tế lễ!

Hơn nữa mỗi bảy lần bảy bốn mươi chín ngày mới có thể dùng, nếu không sẽ bạo thể mà chết." Hạo Thiên Chân thót tim nuốt nước bọt: "May mà chúng ta không gặp phải vị **hoàng đế** đó, nếu không chúng ta cũng phải chôn theo rồi." Tần Dã lắc đầu nói: "Cái đó chưa chắc, nghe nói những gia tộc vương hầu đó đều bí mật tìm ra phương pháp, tránh được kiếp nạn bạo thể mà chết." "Thật hay giả vậy?!

Chẳng trách trên thế giới này nhiều người điên cuồng tìm kiếm **trường sinh**, hóa ra là vậy!" Hạo Thiên Chân thở dài: "Vị **hoàng đế** đó thật độc ác!

Lại dùng cách tàn nhẫn như vậy để luyện chế đan dược." Lúc này, Tần Dã tiếp tục nói: "Cho dù thế nào, **Bách Hoa Hoàn** vẫn là một loại độc dược, uống vào là chết." Béo và Hạo Thiên Chân đều hít một ngụm khí lạnh.

Tần Dã và Hạo Thiên Chân chăm chú nhìn bóng đen đó, trong lòng tràn đầy cảnh giác.

Béo cũng căng thẳng nắm chặt súng, sẵn sàng ứng phó với tình huống đột ngột.

Trong phòng livestream lúc này đã nổ tung.

"Trời ơi, cái này cũng quá kịch tính rồi!

Thật sự có **thi yêu** ư?" "Các streamer nhất định phải cẩn thận nha!

Cảm giác nguy hiểm quá." "Cái này còn hơn cả mấy bộ phim truyền hình điện ảnh nữa chứ." Bóng đen kia lơ lửng chậm rãi phía sau người đàn ông, như thể đang điều khiển người đàn ông.

Bước chân của người đàn ông càng lúc càng nặng nề, mỗi bước đều như giẫm lên tim mọi người.

Hạo Thiên Chân khẽ nói với Tần Dã: "Bây giờ làm sao đây? **Thi

yêu** này trông không dễ đối phó chút nào.” Tần Dã cau mày, suy nghĩ một lát rồi nói: “Trước tiên hãy quan sát quy luật hành động của nó, chúng ta không thể mạo hiểm ra tay.” Béo chen vào nói: “Hay là chúng ta chạy đi?

Thứ này đáng sợ quá.” Hạo Thiên Chân lườm Béo một cái: “Chạy?

Chạy đi đâu?

Ở đây khắp nơi đều nguy hiểm, hơn nữa chúng ta còn chưa tìm thấy lối ra nữa.” Ngay khi họ đang thảo luận, **thi yêu** điều khiển người đàn ông đột nhiên tăng tốc lao tới.

Tần Dã và Hạo Thiên Chân vội vàng né tránh sang bên.

Người đàn ông lao hụt, đâm sầm vào bức tường bên cạnh, phát ra tiếng động trầm đục.

“Gã này sức lực khỏe thật!” Hạo Thiên Chân kinh hô.

Tần Dã nhìn người đàn ông nói: “Xem ra **thi yêu** này muốn lợi dụng người đàn ông để tấn công chúng ta.

Chúng ta phải nghĩ cách tách **thi yêu** ra khỏi người đàn ông.” “Tách ra bằng cách nào?” Béo hỏi.

Tần Dã suy nghĩ một lát nói: “Tôi nhớ trước đây trong một cuốn sách cổ có đọc, **thi yêu** sợ lửa.

Chương 333

Chúng ta có thể thử dùng lửa để đẩy lùi nó.” Mắt Hạo Thiên Chân sáng lên: “Ý hay đó!

Béo, cậu có bật lửa không?” Béo sờ sờ túi, lấy ra một cái bật lửa: “Có thì có, nhưng lửa này có tác dụng không?” “Cứ thử xem sao.” Tần Dã nhận lấy bật lửa, đốt một miếng vải rách, sau đó ném về phía người đàn ông.

Miếng vải rách rơi trên người người đàn ông, tức khắc bốc cháy.

Người đàn ông phát ra tiếng rít gào đau đớn, không ngừng giãy giụa.

Khán giả trong phòng livestream cũng căng thẳng theo dõi cảnh này.

“Cố lên các streamer!” “Hy vọng ngọn lửa này có ích.” Tuy nhiên, **thi yêu** không dễ dàng bị đẩy lùi.

Nó dường như truyền thêm sức mạnh mạnh hơn vào người đàn ông, người đàn ông thậm chí không màn đến ngọn lửa trên người, tiếp tục lao về phía Tần Dã và những người khác.

Tần Dã và họ không thể không né tránh lần nữa.

Hạo Thiên Chân sốt ruột nói: “**Thi yêu** này ngoan cường quá.

Tần Dã cau chặt mày, não bộ nhanh chóng vận hành các đối sách.

Bàn Tử thì mặt đầy hoảng sợ, tay siết chặt khẩu súng, nhưng không biết phải làm sao.

Hạo Thiên Chân nghiến răng, thần sắc ngưng trọng nhìn chằm chằm người đàn ông bị thi yêu khống chế kia.

“Cái này phải làm sao đây?

Lửa cũng không được, lẽ nào chúng ta thật sự phải bỏ mạng ở đây sao?” Bàn Tử nói với giọng run rẩy.

Tần Dã lắc đầu, trầm giọng nói: “Đừng hoảng, nhất định có cách thôi.

Cổ tịch ghi chép thi yêu sợ lửa, nhưng uy lực của ngọn lửa này dường như chưa đủ lớn.

Chúng ta phải nghĩ cách tăng cường thế lửa.” Hạo Thiên Chân mắt sáng ngời, nói: “Tôi nhớ lúc nãy chúng ta đi qua chỗ kia có một ít ván gỗ cũ, có lẽ có thể dùng làm củi đốt.” “Được, Bàn Tử, cậu và Thiên Chân đi khiêng ván gỗ, tôi ở đây canh chừng chúng nó.” Tần Dã lập tức sắp xếp.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, sau đó nhanh chóng chạy về phía nơi mình nhớ.

Chẳng mấy chốc, họ đã ôm một đống ván gỗ quay lại.

Tần Dã nhận lấy ván gỗ, xếp chúng quanh người đàn ông, sau đó lại châm bật lửa, ném vào đống ván.

Thế lửa bùng lên ngay lập tức, ngọn lửa hừng hực bao vây người đàn ông ở giữa.

Người đàn ông vùng vẫy đau đớn trong lửa, phát ra tiếng gào thét thê lương.

Thi yêu dường như cũng cảm nhận được mối đe dọa, bắt đầu vặn vẹo dữ dội trên người đàn ông.

“Có hiệu quả!

Tiếp tục thêm củi!” Tần Dã lớn tiếng nói.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lại chạy đi khiêng thêm nhiều ván gỗ,

không ngừng ném vào lửa.

Thế lửa càng lúc càng lớn, cả mộ thất đều được chiếu sáng.

Khán giả trong livestream cũng căng thẳng theo dõi cảnh này, nhao nhao cổ vũ cho họ.

“Các streamer đỉnh quá!

Nhất định phải thành công nha!” “Ngọn lửa này nhìn ghê thật, hy vọng có thể ép lui thi yêu.” Tuy nhiên, thi yêu không dễ bị đánh bại như vậy.

Sau khi vùng vẫy trên người đàn ông một lúc, nó đột nhiên phát ra một tiếng kêu chói tai.

Cơ thể người đàn ông run lên mạnh mẽ, sau đó lại xông thẳng vào lửa.

Tần Dã và đồng đội đại kinh thất sắc, vội vàng lùi lại.

Người đàn ông xông vào lửa, ngọn lửa trên người càng bùng cháy dữ dội hơn.

Nhưng hắn dường như hoàn toàn không cảm thấy đau đớn, vẫn xông về phía Tần Dã và đồng đội.

“Thằng cha này điên rồi!” Bàn Tử kinh hô.

Tần Dã nghiến răng, nói: “Xem ra thi yêu định bụng cá chết lưới rách.

Chúng ta không thể ngồi chờ chết, phải nghĩ cách khác.” Hạo Thiên Chân cau mày, trầm tư một lát rồi nói: “Tôi nhớ ông nội từng nói, có một số tà vật có thể dùng phù chú để trấn áp.

Chúng ta có nên thử không?” “Phù chú?

Giờ chúng ta biết tìm phù chú ở đâu chứ?” Bàn Tử bất lực nói.

Tần Dã mắt sáng ngời, nói: "Tôi nhớ trong ba lô của tôi có một cuốn cổ tịch, bên trên có thể có cách vẽ phù chú.

Chúng ta mau tìm xem." Họ nhanh chóng mở ba lô của Tần Dã, lật tìm.

Cuối cùng, trong một cuốn cổ tịch cũ nát, họ tìm thấy cách vẽ phù chú.

Tần Dã cẩn thận xem kỹ cách vẽ phù chú, sau đó nhặt một cây bút, bắt đầu vẽ trên mặt đất.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân căng thẳng đứng một bên nhìn, không dám thở mạnh.

Một lát sau, Tần Dã cuối cùng cũng vẽ xong phù chú.

Hắn đứng dậy, nhìn phù chú, trong lòng cũng không có mười phần chắc chắn.

"Cái phù chú này thật sự có tác dụng không?" Bàn Tử hoài nghi hỏi.

Tần Dã hít sâu một hơi, nói: "Bây giờ cũng chỉ có thể liều chết cầu sống.

Chúng ta dán phù chú lên người đàn ông, xem có hiệu quả không." Họ cẩn thận từng li từng tí tiếp cận người đàn ông, người đàn ông đang vùng vẫy điên cuồng trong lửa, ngọn lửa trên người đã thiêu rụi quần áo hắn thành từng mảnh nát bươm.

Tần Dã canh đúng thời cơ, dán phù chú lên trán người đàn ông.

Ngay khi phù chú được dán lên, cơ thể người đàn ông run lên mạnh mẽ, sau đó ngừng vùng vẫy.

Thi yêu cũng phát ra một tiếng kêu thê lương, từ người đàn ông bay ra.

“Thành công rồi!” Hạo Thiên Chân phấn khích nói.

Thi yêu sau khi bay ra khỏi người đàn ông, không ngừng vặn vẹo trong không trung.

Nó dường như tràn đầy cừu hận đối với Tần Dã và đồng đội, không ngừng phát ra tiếng kêu chói tai.

Tần Dã và đồng đội căng thẳng nhìn chằm chằm thi yêu, không dám lơ là chút nào.

“Giờ phải làm sao đây?

Thi yêu còn chưa bị tiêu diệt mà.” Bàn Tử nói.

Tần Dã nhìn thi yêu, nói: “Chúng ta không thể để nó chạy thoát, phải nghĩ cách tiêu diệt nó triệt để.” Tần Dã siết chặt nhìn thi yêu đang vặn vẹo giữa không trung, trong lòng nhanh chóng tính toán bước hành động tiếp theo.

Bàn Tử thì căng thẳng siết chặt khẩu súng, mắt không chớp nhìn thi yêu, như thể sợ nó đột nhiên lao tới.

Hạo Thiên Chân cau chặt mày, trên mặt đầy vẻ lo lắng.

Lúc này, không khí trong phòng livestream cũng trở nên căng thẳng.

Một số cư dân mạng bắt đầu bắn đạn mạc (bình luận) chế giễu Tần Dã.

“Thế này mà cũng đòi làm streamer à?

Đến cả con thi yêu cũng không xử lý nổi.” “Tao thấy tụi nó cũng chỉ gặp may thôi, giờ gặp phải xương rồi chứ gì.” “Mau bỏ cuộc đi, đừng phí sức vô ích.” Tần Dã liếc nhìn đạn mạc trong livestream, trong lòng dâng lên một cỗ cảm xúc không cam chịu.

Hắn nghiến răng, thề thầm nhất định sẽ khiến những kẻ chế giễu

này phải câm miệng.

“Hừ, đừng nghe bọn họ, chúng ta nhất định làm được.” Hạo Thiên Chân nhìn ra tâm tư của Tần Dã, cổ vũ.

Bàn Tử cũng dùng sức gật đầu, nói: “Đúng vậy, chúng ta không thể để bọn họ coi thường được.” Tần Dã hít sâu một hơi, bình tĩnh nói: “Hiện tại thi yêu tuy đã tách ra khỏi người đàn ông, nhưng nó vẫn rất mạnh.

Chúng ta phải nghĩ ra một cách ổn thỏa hơn để tiêu diệt nó.” Hạo Thiên Chân trầm tư một lát rồi nói: “Tôi nhớ ông nội còn nói, có một số tà vật có thể dùng pháp khí đặc biệt để khắc chế.

Chúng ta tìm xem ở đây có pháp khí nào dùng được không.” Thế là, ba người bắt đầu tìm kiếm khắp nơi trong mộ thất.

Họ cẩn thận từng li từng tí lật tìm từng ngóc ngách, không bỏ qua bất cứ nơi nào có thể cất giấu pháp khí.

Chương 334

Trong quá trình tìm kiếm, Tần Dã đột nhiên phát hiện trên tường mộ thất có một số đồ án kỳ lạ.

Hắn tiến đến gần quan sát kỹ, phát hiện những đồ án này dường như ẩn chứa một manh mối nào đó.

"Thiên Chân, Bàn Tử, hai cậu mau lại đây xem." Tần Dã gọi.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân vội vàng chạy lại, nhìn những đồ án trên tường.

"Cái này là ý gì vậy?" Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

Tần Dã cau mày nói: "Tôi nghĩ những đồ án này có thể là một loại gợi ý, có lẽ có thể giúp chúng ta tìm thấy phương pháp khắc chế thi yêu." Hạo Thiên Chân cẩn thận nghiên cứu đồ án, đột nhiên mắt sáng ngời, nói: "Tôi hình như đã hiểu một chút.

Những đồ án này dường như đang chỉ một hướng nào đó." Theo hướng đồ án chỉ dẫn, họ đi đến một góc mộ thất.

Một chiếc hòm cổ xưa nằm im lìm ở đó.

Tần Dã cẩn thận mở chiếc hòm, bên trong lộ ra một thanh bảo kiếm phát ra ánh sáng thần bí.

"Chẳng lẽ đây chính là pháp khí khắc chế thi yêu sao?" Bàn Tử mừng rỡ nói.

Tần Dã cầm lấy bảo kiếm, cẩn thận xem xét.

Trên bảo kiếm khắc một số phù văn kỳ lạ, phát ra một cỗ khí tức mạnh mẽ.

"Rất có khả năng." Tần Dã nói: "Chúng ta thử dùng thanh kiếm

này đối phó thi yêu.” Hắn cầm bảo kiếm, một lần nữa đối mặt với thi yêu.

Thi yêu nhìn thấy bảo kiếm trong tay họ, dường như cảm nhận được mối đe dọa, phát ra tiếng kêu càng thêm chói tai.

Tần Dã siết chặt bảo kiếm, từng bước tiến lại gần thi yêu.

Thi yêu đột nhiên lao về phía hắn, tốc độ cực nhanh.

Tần Dã nhanh chóng né tránh sang bên, sau đó vung kiếm chém vào thi yêu.

Bảo kiếm chém trúng thi yêu, phát ra một luồng sáng chói mắt.

Thi yêu vặn vẹo đau đớn, phát ra tiếng kêu thê lương.

Khán giả trong livestream thấy cảnh này đều sững sờ.

“Oa, thanh kiếm này ghê gớm thật!” “Streamer đỉnh của chóp, mấy đứa vừa chế giễu bị vả mặt rồi chứ gì.” “Tiếp tục cố lên nha, các streamer!” Tần Dã thấy bảo kiếm có hiệu quả, trong lòng mừng rỡ.

Hắn tiếp tục vung bảo kiếm, không ngừng tấn công thi yêu.

Dưới sự tấn công của bảo kiếm, thi yêu dần trở nên suy yếu.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng đứng một bên cổ vũ cho Tần Dã.

“Tần Dã, làm tốt lắm!” Hạo Thiên Chân hô.

“Cố lên, tiêu diệt triệt để con thi yêu này!” Bàn Tử cũng lớn tiếng nói.

Sau một trận chiến kịch liệt, thi yêu cuối cùng cũng bị Tần Dã dùng bảo kiếm tiêu diệt hoàn toàn.

Nó biến mất trong không khí, chỉ để lại một ít khói đen.

Tần Dã thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi trên trán.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng lộ ra nụ cười vui mừng.

Trong phòng livestream lập tức sôi trào.

“Các streamer đỉnh quá đi!” “Mấy đứa vừa chế giễu giờ câm họng rồi chứ gì.” “Livestream này thật sự quá gay cấn, còn kích thích hơn xem phim nữa.” Tần Dã nhìn nơi thi yêu biến mất, thần kinh căng thẳng cuối cùng cũng thả lỏng được một chút.

Bàn Tử thì phấn khích vung nắm đấm, lớn tiếng nói: “Ha ha, cuối cùng cũng diệt được cái thứ tà môn này rồi!” Hạo Thiên Chân cũng lộ ra nụ cười như trút được gánh nặng, nói: “Lần này thật sự kinh hiểm quá.” Khán giả trong livestream vẫn đang nhiệt liệt thảo luận về chuyện vừa rồi.

“Các streamer quá đỉnh!

Đây quả thực là một cuộc phiêu lưu kinh tâm động phách.” “Mong chờ những phát hiện tiếp theo của các streamer.” Tần Dã bình tĩnh nói: “Đừng vui mừng quá sớm, ở đây còn không biết có bao nhiêu nguy hiểm đang chờ chúng ta.” Bàn Tử gãi đầu, nói: “Tần Dã nói đúng, chúng ta vẫn nên cẩn thận thì hơn.” Hạo Thiên Chân gật đầu, nói: “Vậy chúng ta tiếp tục thám hiểm thôi.” Ba người bắt đầu tiếp tục tiến về phía trước trong mộ thất.

Tần Dã đi ở phía trước nhất, luôn giữ cảnh giác.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bám sát phía sau, tay cầm vũ khí của mình.

Đi một lúc, họ đến một ngã ba.

Tần Dã dừng bước, cẩn thận quan sát hai lối đi.

Bàn Tử lại gần hỏi: “Tần Dã, đi đường nào đây?” Tần Dã cau mày, trầm tư một lát rồi nói: “Lối đi bên trái trông có vẻ âm u hơn, có thể có nguy hiểm, nhưng cũng có thể ẩn chứa manh mối quan trọng.

Lối đi bên phải tương đối sáng sủa hơn, nhưng cảm giác lại khá

bình thường." Hạo Thiên Chân nói: "Hay là chúng ta đi bên trái đi, phú quý hiểm trung cầu." Bàn Tử do dự một chút, nói: "Tôi hơi sợ đó, bên trái trông ghê quá." Tần Dã liếc nhìn họ, nói: "Vậy thì đi bên trái." Nói xong, hắn dẫn đầu bước vào lối đi bên trái.

Trong lối đi tràn ngập một cỗ khí tức ẩm ướt, trên vách tường lấp lánh ánh sáng yếu ớt.

Mấy người cẩn thận từng li từng tí bước đi, tiếng bước chân vang vọng trong lối đi.

Bàn Tử căng thẳng nói: "Ở đây sao mà yên tĩnh thế này, cảm giác có gì đó không ổn." Hạo Thiên Chân cũng hạ giọng nói: "Đúng vậy, cẩn thận một chút, biết đâu có thứ gì đó đang chờ chúng ta." Đi một đoạn đường, họ đến một đại sảnh rộng rãi.

Trong đại sảnh bày một số pho tượng kỳ lạ, khuôn mặt tượng hung tợn, khiến người ta không khỏi rợn tóc gáy.

Tần Dã dừng bước, cẩn thận quan sát những pho tượng này.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng căng thẳng nhìn tượng, không dám đến gần.

"Những pho tượng này là có ý gì vậy?" Bàn Tử hỏi.

Tần Dã lắc đầu, nói: "Không biết, nhưng cảm giác không hề đơn giản.

Chúng ta cẩn thận một chút, đừng lung tung chạm vào những pho tượng này." Hạo Thiên Chân gật đầu, nói: "Được, chúng ta đi vòng qua." Đột nhiên, trong đại sảnh truyền đến một trận tiếng ầm ì trầm thấp.

Họ giật mình, vội vàng dừng bước.

Bàn Tử kinh hãi nói: "Tiếng gì vậy?

Không lẽ lại có quái vật gì nữa sao?" Tần Dã cau mày, nói: "Đừng hoảng, trước tiên xem tình hình đã." Tiếng ầm ì càng lúc càng lớn, mặt đất cũng bắt đầu hơi rung chuyển.

Họ căng thẳng nhìn quanh, nhưng không biết tiếng động từ đâu truyền đến.

Đúng lúc này, mặt đất trong đại sảnh đột nhiên nứt ra một khe hở khổng lồ, một luồng khí mạnh mẽ từ khe hở xông ra.

Họ bị luồng khí xô đẩy lảo đảo, vội vàng ổn định thân hình.

Bàn Tử kinh hãi nói: "Chuyện gì thế này?" Tần Dã siết chặt nhìn khe hở, nói: "Xem ra chúng ta đã chạm vào một cơ quan nào đó." Hạo Thiên Chân nói: "Vậy giờ chúng ta phải làm sao?" Tần Dã nghĩ một lát, nói: "Trước tiên xem bên dưới khe hở có gì." Họ cẩn thận từng li từng tí tiến gần khe hở, nhìn xuống.

Bên dưới khe hở là một màu đen kịt, không nhìn thấy gì cả.

Tần Dã nhặt một hòn đá, ném vào khe hở.

Mãi một lúc sau, họ mới nghe thấy tiếng đá rơi xuống đất.

"Bên dưới hình như sâu lắm." Bàn Tử nói.

Tần Dã gật đầu, nói: "Chúng ta không thể mạo hiểm đi xuống, trước tiên tìm xem có lối ra nào khác không." Họ bắt đầu tìm kiếm các lối ra khác trong đại sảnh, nhưng tìm một vòng cũng không phát hiện ra.

"Lẽ nào chỉ có thể từ khe hở này mà bò xuống sao?" Bàn Tử phiền não nói.

Hạo Thiên Chân vỗ vai Bàn Tử, cổ vũ: "Cậu có thể thử xem." Bàn Tử thở dài, nói: "Thôi, vẫn là đợi cứu viện đi." Đúng lúc này, Tần Dã đột nhiên nhìn về phía một pho tượng Phật ở góc đại sảnh.

Mắt hắn trừng lớn, kinh hô: "Vãi chưởng, các cậu mau lại đây!" Nghe thấy tiếng Tần Dã, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân vội vàng chạy tới.

Hạo Thiên Chân nghi hoặc nhìn Tần Dã, hỏi: "Sao vậy?

Phát hiện manh mối đặc biệt gì sao?" Tần Dã nuốt nước bọt, chỉ vào tượng Phật nói: "Cậu nhìn xem trên cổ pho tượng Phật kia đeo cái gì." Hạo Thiên Chân nhìn sang, nói: "Ồ, đó là một sợi dây chuyền, trên mặt mặt dây hình như có chữ 'Thiên'." Bàn Tử nói: "Tần Dã, cậu chắc chắn không nhầm chứ?

Ở đây sao lại có 'Thiên tự hạng liên' (dây chuyền chữ Thiên)?" Tần Dã không để ý đến hắn, nghiêm túc quan sát tượng Phật, miệng lẩm bẩm: "Không sai, hắn là 'Thiên tự hạng liên'." "Thiên tự hạng liên?

Thiên tự hạng liên gì?

Cậu phát hiện gì vậy?" Bàn Tử tò mò hỏi.

Hạo Thiên Chân cũng đầy vẻ tò mò.

Tần Dã ngẩng đầu nhìn hai người một cái, giải thích: "Ý nghĩa của Thiên tự hạng liên rất phức tạp, nói chung hai cậu đừng vội." Hắn quay đầu nhìn tượng Phật, tiếp tục nói: "Chuỗi Thiên tự hạng liên này vô cùng giá trị, giá ít nhất phải trên trăm vạn." Bàn Tử kinh ngạc nói: "Không thể nào, pho tượng Phật này nhìn cũng chỉ đáng ngàn bạc thôi mà." "À à..." Tần Dã cười cười, không phản bác, tiếp tục nói: "Thiên tự hạng liên không phải làm bằng vàng bạc, nó làm từ ngọc thạch, nên giá trị càng cao." "Thì ra là vậy, tôi nói sao nhìn cứ như một chuỗi ngọc châu." Bàn Tử bừng tỉnh.

Chương 335

Hắn quay đầu nhìn cổ pho tượng Phật, quả nhiên treo một hạt ngọc bích màu xanh biếc to bằng ngón cái, phát ra ánh sáng lấp lánh, hiển nhiên giá trị không nhỏ.

Bàn Tử phấn khích kêu lên: "Ha ha ha... chúng ta phát tài rồi, lại tìm thấy ngọc châu phỉ thúy trị giá mấy trăm vạn!" Tần Dã lườm hắn một cái, mắng: "Câm miệng!

Đừng có la hét lung tung!" Bàn Tử lập tức bịt miệng, ngoan ngoãn đứng sang một bên.

Lúc này, Hạo Thiên Chân hỏi: "Cậu làm sao biết đó là ngọc châu phỉ thúy?" Tần Dã chỉ vào một chiếc nhẫn phía trên tượng Phật, nói: "Bởi vì trên chiếc nhẫn này khảm đúng là Thiên tự hạng liên." Hạo Thiên Chân nhìn theo hướng ngón tay hắn chỉ, phát hiện trên chiếc nhẫn quả nhiên khảm một hạt ngọc châu tinh xảo trong suốt.

Cậu ta nghi hoặc hỏi: "Nếu là ngọc châu, tại sao lại phải treo trên pho tượng Phật?" Tần Dã nói: "Tương truyền Thiên tự hạng liên là bùa hộ thân của Phật tổ, đeo Thiên tự hạng liên sẽ gặp hung hóa cát, bình bình an an." Bàn Tử nói: "Vậy cậu sao không đeo?" Hạo Thiên Chân nói: "Đeo Thiên tự hạng liên sẽ có nguy hiểm, ai dám đeo chứ?

Hơn nữa, tôi lại không tin thần tiên." Tần Dã lắc đầu, nói: "Đây là lời nói vớ vẩn, cậu căn bản không biết nó đại biểu cho điều gì." Hạo Thiên Chân ngẩn ra, hỏi: "Thiên tự hạng liên còn có thể đại biểu cho điều gì?" Tần Dã nói: "Theo cổ tịch ghi chép, Thiên tử là thể ngưng tụ của khí vận, đại biểu quỹ tích vận mệnh của Thiên tử.

Nếu Thiên tử được mệnh danh là Thiên, thì chuỗi Thiên tự hạng liên này chính là vật trang sức của con trời." Bàn Tử nói: "Huyền diệu

vậy sao?

Vậy chẳng phải nói chúng ta đã gặp được Thiên tử ư?" Tần Dã liếc hắn một cái, khinh thường nói: "Đầu cậu mọc trên đít à?

Loại lời này cũng tin." Bàn Tử gãi đầu, cười vài tiếng ngượng ngùng, nói: "Hắc hắc, tôi chỉ đoán bừa thôi, không có ý gì." "Thôi được rồi, bớt nói nhảm đi, chúng ta mau xuống xem, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa." Thế là ba người bắt đầu nghiên cứu cách rời khỏi đại sảnh.

Tần Dã đầu tiên thử trèo lên vách tường, kết quả vừa mới trèo được nửa mét, cả pho tượng đột nhiên rung lắc, dường như đã kích hoạt một thiết bị nào đó.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng theo đó mà di chuyển, họ không ngừng va chạm vào pho tượng, muốn thoát khỏi sự trói buộc của nó.

Nhưng pho tượng quá nặng, căn bản không thể đẩy dịch chút nào.

Ba người loay hoay rất lâu, pho tượng vẫn không hề nhúc nhích.

Bàn Tử thở hổn hển, nói với Tần Dã và Hạo Thiên Chân: "Thế này không được, chúng ta phải nghĩ cách khác." Ba người họ bàn bạc một lúc, quyết định do Tần Dã phụ trách đào hầm.

Bàn Tử thì phụ trách khiêng gạch xây tường.

Hai người bắt đầu hành động, Bàn Tử lấy xẻng sắt ra, cắm cúi đào hố.

Hạo Thiên Chân phụ trách khiêng gạch.

Rất nhanh một cái hố rộng khoảng một mét đã hình thành, Hạo Thiên Chân chuẩn bị lấp đất.

Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên hét chói tai một tiếng, dọa Hạo Thiên Chân giật mình, suýt nữa làm rơi phiến đá trong tay.

Hạo Thiên Chân cau mày nói: “Bàn Tử cậu làm sao vậy?

Xảy ra chuyện gì thế?” Bàn Tử run rẩy nói: “Tôi, tôi dẫm phải một con rắn.” “Rắn?” Sắc mặt Hạo Thiên Chân hơi thay đổi, nói: “Ở đâu?

Ở đâu?

Tôi xem xem.” “Không phải rắn, là vỏ rắn lột, mềm mềm trơn tuột.” Bàn Tử nói.

“Vỏ rắn lột ư?” Hạo Thiên Chân lập tức cảm thấy toàn thân dựng tóc gáy, mồ hôi lạnh tức thì túa ra, hai chân nhũn ra, suýt chút nữa ngồi phệt xuống đất.

Cậu ta bò lổm ngổm đến, nhìn xuống đất một cái, quả nhiên phát hiện một đoạn vỏ rắn lột trắng bệch.

Cậu ta lập tức cảm thấy buồn nôn muốn ói.

Cậu ta chịu đựng nỗi sợ hãi tột độ, nghiến răng nghiến lợi nói: “Bàn Tử, cái mồm quạ đen nhà cậu!

Cậu nói gì là y như rằng cái đó, tôi phục cậu rồi!” Cậu ta thực sự sợ chết khiếp, thế là ngồi xổm xuống nhặt vỏ rắn, mạnh tay ném vào người Bàn Tử.

Bàn Tử ngồi phệt xuống đất, mặt mếu máo nói: “Cái này liên quan gì đến tôi chứ?

Tôi chỉ nói bừa thôi mà.” Hạo Thiên Chân lười biếng không thèm trả lời hắn, cậu ta quay người nhìn Tần Dã, nói: “Lão Tần, cậu mau nghĩ cách đi, tôi thật sự không chịu nổi nữa.” Tần Dã nhìn quanh một lượt, nói: “Cậu mau khiêng mấy phiến đá này đi.” “Được thôi!” Thế là Hạo Thiên Chân lại bắt đầu bận rộn.

Nhưng những phiến đá này đều chìm sâu xuống đất, căn bản

không thể khiêng đi được, Hạo Thiên Chân mệt đến mức ngồi phệt xuống đất.

Tần Dã thở dài, đi tới giúp cậu ta.

Hạo Thiên Chân cảm kích vô cùng, nói: "Cảm ơn!" Tần Dã không vui lườm cậu ta một cái, nói: "Hai chúng ta còn khách khí gì nữa?" Hai người hợp sức khiêng phiến đá đi, nhưng vẫn không thoát khỏi pho tượng.

Bàn Tử nói: "Pho tượng này quá dày, chắc phải mấy tấn mới đập nát được." Hạo Thiên Chân nói: "Cậu nói nhẹ nhàng thật, giờ chúng ta không có công cụ." Bàn Tử nhún vai nói: "Tôi hết cách rồi, hay là chúng ta đợi đội cứu viện đến đi?" Tần Dã cau mày, nhìn quanh, sau đó ánh mắt dừng lại ở một đống đá.

"Những tảng đá này khá cứng, dùng chúng đập tượng chắc được đấy." Hắn nói.

Hạo Thiên Chân lắc đầu nói: "Những tảng đá này đều quá thô ráp, không đập vỡ được tượng, ngược lại còn dễ làm mình bị thương." Tần Dã liếc nhìn pho tượng Phật ở đằng xa, đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Hắn chạy đến trước pho tượng Phật kia, đưa tay chạm vào nó, sau đó nhắm mắt lại.

Một lát sau, hắn mở mắt, lộ ra biểu cảm mừng rỡ như điên.

Hạo Thiên Chân hỏi: "Cậu phát hiện ra điều gì?" Tần Dã phấn khích nói: "Thiên Chân ca, chúng ta có hy vọng thoát thân rồi!" Hắn chỉ xuống mặt đất dưới chân nói: "Ở đây có một mật đạo thông xuống hầm!" Bàn Tử nghe vậy tinh thần chấn động, lập tức chạy tới.

Hạo Thiên Chân cũng lại gần quan sát.

Chỉ thấy trên mặt đất có một cái lỗ tròn đường kính hai mươi ly

mét, gần lỗ tròn đầy vết nứt, dường như đã rất lâu năm.

Tần Dã giải thích: "Đây là một khe hở mà ông nội tôi để lại khi xây dựng mật đạo.

Tuy đã hư hỏng nặng, nhưng vẫn miễn cưỡng đủ để chúng ta chui vào." Bàn Tử vỗ vai hắn, cảm thán: "May mà thằng nhóc cậu cơ trí, nếu không bố con ta tối nay phải bỏ mạng ở đây rồi." Tần Dã cười nói: "Cậu đừng có khen tôi, tôi hiện tại lo lắng hơn là chúng ta có thể thuận lợi xuyên qua mật đạo không." Hạo Thiên Chân gật đầu nói: "Quả thực là vậy.

Vạn nhất mật đạo sập, chúng ta dù có may mắn sống sót, cũng sẽ chôn thân ở đây." Tần Dã phiền não gãi đầu, nói: "Vậy giờ chúng ta phải làm sao đây?

Lẽ nào cứ đứng yên ở đây, chờ cảnh sát hoặc lính cứu hỏa tìm thấy chúng ta sao?" Nghe xong lời hắn, ba người càng thêm buồn rầu.

Hạo Thiên Chân đột nhiên mắt sáng ngời, kinh hô: "Tôi nghĩ ra rồi, tôi nghĩ ra rồi." "Cậu nghĩ ra gì rồi?" "Cậu không phải có Kim tằm cổ sao?

Nó có thể bay qua đó thăm dò tình hình một chút." Tần Dã do dự một lát, cuối cùng đồng ý đề nghị của Hạo Thiên Chân.

Kim tằm cổ bay đến phía trên cửa sổ bên cạnh mật đạo, nhìn xuống lòng đất.

Hạo Thiên Chân nói: "Nó hình như phát hiện ra gì đó, nhưng không có động tác gì, chắc là không có nguy hiểm." Tần Dã thúc giục: "Nếu nó không sao, chúng ta mau chui vào hầm thôi." Hạo Thiên Chân gật đầu, nói: "Vậy đi thôi." Thế là Tần Dã và Hạo Thiên Chân hai người dốc hết sức bình sinh, cuối cùng cũng di chuyển được pho tượng.

Họ khiêng tất cả phiến đá đến vị trí mật đạo, chỗ này vừa đủ để Hạo Thiên Chân chui vào.

"Được rồi, chúng ta bắt đầu thôi." Tần Dã đứng cạnh Hạo Thiên Chân, nói: "Cậu cúi xuống, tôi ôm cậu vào." "Được thôi." Thế là Tần Dã đè Bàn Tử xuống đất, còn mình thì ôm lấy eo Hạo Thiên Chân, sau đó dùng sức đẩy cậu ta vào mật đạo.

Hạo Thiên Chân chui vào, Tần Dã kéo Bàn Tử đứng dậy.

"Bàn Tử, cậu cũng vào đi." Tần Dã nói.

Bàn Tử gật đầu.

Hai người lần lượt chui vào mật đạo.

Hạo Thiên Chân vừa đứng vững, liền nghe thấy một tiếng "Rắc" thật lớn, pho tượng vốn đã bị phong kín lại từ từ mở ra!

Điều này khiến Hạo Thiên Chân trong lòng chấn động mạnh, thầm mắng Tần Dã thằng cha này không đáng tin, pho tượng này sao lại tự mình mở ra?

Cậu ta quay đầu nhìn, chỉ thấy đôi mắt của pho tượng đang lóe lên ánh sáng đỏ chằm chằm nhìn họ.

Hạo Thiên Chân lập tức cảm thấy toàn thân lạnh toát, cậu ta vội vàng hô: "Lão Tần, cái này có chút không ổn." Bàn Tử nói: "Tình huống gì?" "Mắt pho tượng này biết động, hơn nữa còn có ánh sáng đỏ, chắc chắn có gì đó kỳ lạ." Hạo Thiên Chân run rẩy nói.

"Vãi chưởng, không phải biến dị rồi chứ." "Mặc kệ là thứ gì, chúng ta cứ trốn đi đã rồi nói sau." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử trốn vào mật đạo, đồng thời dùng một tảng đá lớn chặn cửa động, ngăn không cho bên ngoài nhìn thấy.

Sau khi họ ẩn mình, pho tượng đột nhiên ngửa mặt lên trời hú dài

một tiếng.

"Gầm!" Một trận tiếng gào thét chói tai truyền đến, cả ngôi miếu đều rung chuyển.

Hạo Thiên Chân sợ đến run cầm cập, nói: "Xong đời rồi!

Chúng ta gặp phải quái vật rồi, chúng ta phải nghĩ cách thoát ra ngoài." Tần Dã nhàn nhạt nói: "Chúng ta hiện tại bị kẹt trong bụng pho tượng, cậu có la cũng vô ích." "Tôi biết chứ, nhưng mà tôi không kiềm chế được." "..." Tần Dã đảo mắt trắng dã, lười biếng không thèm nói nhảm với cậu ta.

Hắn lấy ra một bao thuốc lá, rút hai điếu chia cho Bàn Tử một điếu.

Bàn Tử châm thuốc, rít mạnh hai hơi, cuối cùng cũng kìm nén được nỗi sợ hãi trong lòng.

"Chúng ta giờ phải làm sao?

Cái thứ này mà đuổi giết chúng ta, chúng ta làm sao chống lại được." Bàn Tử nói.

Tần Dã nói: "Hiện tại cơ hội duy nhất của chúng ta, chính là thoát ra khỏi đây, nếu không thì chỉ có chờ chết thôi." Bàn Tử nhả ra một làn khói, mặt đầy vẻ sầu muộn nói: "Pho tượng này cao thế này, ai có gan nhảy xuống chứ?" Tần Dã lạnh lùng hừ một tiếng: "Loại thời khắc mấu chốt này đâu ra lắm lời vô nghĩa!

Mau hành động đi, nếu không sẽ không kịp nữa." Bàn Tử bất đắc dĩ, đành cầm gậy nhảy trèo lên đỉnh pho tượng, chuẩn bị dựa vào độ đàn hồi của gậy nhảy để trèo xuống từ trên đó.

Tần Dã lại cản hắn lại, nghiêm túc nói: "Tuyệt đối đừng hành động bốc đồng, pho tượng này rất kỳ lạ, chúng ta đừng mạo hiểm hành động, kẻo rước họa vào thân." "Vậy phải làm sao?" Bàn Tử sốt

ruột hỏi.

Chương 336

Tần Dã trầm tư vài giây, nói: "Để tôi thử xem." Hắn từ trong lòng lấy ra một viên linh đan uống vào, hai chân hơi khuỵu, mạnh mẽ lao về phía pho tượng.

Tốc độ của hắn cực nhanh, trong chớp mắt đã đến trước pho tượng.

"Rầm!" Một tiếng vang trầm đục, đầu gối hắn va thẳng vào ngực pho tượng.

Pho tượng rung lắc dữ dội hai cái, sau đó dừng lại.

Lúc này, Tần Dã đã ngã xuống đất, đau đến nhe răng trợn mắt, nửa ngày không bò dậy nổi.

Bàn Tử thấy vậy, vội vàng đỡ hắn dậy, hỏi: "Cậu không sao chứ, lão Tần?" Tần Dã thở hổn hển nói: "Không sao, chỉ là mông bị ngã đau thôi, mẹ kiếp, cái đồ quỷ này quả nhiên lợi hại!" Hạo Thiên Chân thì mặt đầy ngưỡng mộ nói: "Tần Dã, không ngờ cậu còn luyện công phu nữa chứ!" Bàn Tử thì khinh thường nói: "Lão Ngô cậu bớt thổi phồng hắn đi, dáng vẻ hắn thế này làm gì có chút nào giống luyện công phu chứ?" "Phi, lão tử chỉ là chưa dùng toàn lực thôi." Tần Dã hung hăng nói: "Hai cậu bớt lảm nhảm đi!

Lát nữa mà không chạy thoát, tôi đảm bảo sẽ là người đầu tiên xử lý hai cậu." Bàn Tử bĩu môi khinh thường, không thèm trả lời hắn.

Tần Dã lại nghỉ một lát, cảm thấy vết thương dễ chịu hơn một chút, liền ngồi dậy, cẩn thận từng li từng tí bò vào trong pho tượng.

Tay chân hắn vô cùng nhanh nhẹn, chỉ mất chưa đầy một phút đã bò đến vị trí bụng pho tượng.

Bàn Tử nhìn Tần Dã một cái, nói: "Cậu không phải nói chưa dùng toàn lực sao?

Sao lại bò nhanh thế?" "Lão tử chỉ đang trêu cậu thôi." Tần Dã trừng hắn một cái.

Bàn Tử không dám phản bác, dù sao Tần Dã cũng đã cứu mạng hắn.

"Lão Tần, tiếp theo làm gì?" Bàn Tử hỏi.

Tần Dã hít sâu một hơi, nói: "Tôi cần dùng sức đẩy pho tượng mới có thể đưa cậu ra ngoài.

Nếu cậu không ngại, thì phối hợp một chút đi." Bàn Tử liên tục lắc đầu, bày tỏ sẵn lòng phối hợp.

Thế là Tần Dã nắm chặt nắm đấm, dùng sức đẩy vào bụng pho tượng.

Bàn Tử siết chặt vai pho tượng, mặt đầy căng thẳng nhìn chằm chằm.

"Ầm!" Cùng với sự rung lắc dữ dội của pho tượng, Tần Dã lập tức buông tay lùi lại.

"Cậu không sao chứ?" Bàn Tử lo lắng hỏi.

Tần Dã xua tay nói: "Yên tâm đi, anh em da dày thịt béo, vết thương này tính là gì chứ." Hắn lại đứng dậy, một lần nữa đưa tay nắm lấy bụng pho tượng.

"Ầm!

Ầm!" Mỗi lần hắn đều dùng hết toàn lực đẩy pho tượng, nhưng pho tượng vẫn không hề nhúc nhích, vững chãi như núi cao.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đều lộ ra vẻ tuyệt vọng.

“Lão Tần, xem ra hôm nay chúng ta lành ít dữ nhiều rồi, chúng ta vẫn nên mau nghĩ cách rút lui đi.” Bàn Tử nói.

Tần Dã nghiến răng, sau đó đột nhiên ngồi xổm xuống, áp tai vào bụng pho tượng, cẩn thận lắng nghe.

“Ồ, cậu đang làm gì thế?” Bàn Tử kinh ngạc.

“Suỵt...” Tần Dã giơ ngón trỏ lên, nói khẽ: “Đừng nói chuyện.” Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đều nín thở tập trung, sợ làm ảnh hưởng đến Tần Dã, nên đều ngậm miệng lại.

Tần Dã yên lặng nghe một lúc, đột nhiên nói: “Được rồi.” Bàn Tử nghi hoặc nói: “Cái gì được?” Tần Dã không giải thích, trực tiếp kéo tay Bàn Tử nhảy vào bên trong pho tượng.

“Ối trời, kích thích quá!” Tần Dã dẫn Bàn Tử luồn lách bên trong pho tượng, lòng bàn tay hắn luôn giữ chặt tay Bàn Tử, tránh cho hắn bị pho tượng nghiền chết.

Hạo Thiên Chân bám sát phía sau họ, sợ mình bị lạc.

Chẳng mấy chốc, ba người đã an toàn rời khỏi pho tượng, một lần nữa đứng trên bục.

“Ừm, mau rút thôi.” Bàn Tử nói.

Thế là Tần Dã dìu Bàn Tử đi dọc theo lối đi về phía trước.

Hạo Thiên Chân đi sau cùng, luôn cảnh giác tình hình xung quanh.

“Cậu nói con mãng xà khổng lồ lúc nãy có đuổi theo không?” Bàn Tử vừa đi vừa hỏi Tần Dã.

Tần Dã đáp: “Chắc là không, nếu nó đuổi theo, chúng ta khẳng định sẽ cảm nhận được sự tồn tại của nó.” “Vậy thì tốt.” Bàn Tử thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hạo Thiên Chân không kìm được tò mò hỏi: “Tôi vẫn luôn rất tò

mò, tại sao con mãng xà khổng lồ đó lại tấn công chúng ta, chẳng lẽ nó nhận ra chúng ta sao?" Tần Dã cười khổ lắc đầu: "Chuyện này nói ra thì phức tạp lắm, sau này từ từ tôi kể cho cậu." Bàn Tử cũng phụ họa: "Đúng đó lão Ngô, Tần Dã hiện giờ là người bệnh, cứ để hắn nghỉ ngơi một chút đi." "À, xin lỗi, là tôi đường đột rồi." Hạo Thiên Chân ngượng ngùng nói.

Tần Dã cũng không vì thế mà trách móc cậu ta, bởi vì nếu là bất kỳ ai khác gặp phải chuyện tương tự cũng sẽ nảy sinh suy đoán tương tự.

"Lão Tần, cậu có phát hiện gì không?" Bàn Tử đột nhiên hỏi.

"Ừm, tôi cảm giác bên trong này có điều kỳ lạ." Tần Dã đáp.

"Có gì kỳ lạ?" Bàn Tử tò mò hỏi.

"Hai cậu nhìn bụng của pho tượng, có đồ án đặc biệt gì đó." Tần Dã chỉ vào bụng pho tượng bên phải nói.

Sở dĩ hắn tin rằng bụng pho tượng có điều kỳ lạ, hoàn toàn là nhờ vào khứu giác nhạy bén phi thường.

Hạo Thiên Chân nhìn theo hướng hắn chỉ, chỉ thấy trên bụng pho tượng có một bức họa, đồ án được khắc bằng kim tuyến, đường nét uyển chuyển thanh thoát, toát lên phong thái đại gia nồng đậm.

Bức đồ án này mang lại cho người ta cảm giác thần bí khó lường, cao thâm mạt trắc.

Hạo Thiên Chân trầm ngâm: "Bức đồ án này rất quen thuộc, tôi hình như đã từng thấy ở đâu đó." "Tôi cũng có cảm giác này, cứ thấy quen thuộc như đã từng gặp." Bàn Tử gãi đầu, nói.

Tần Dã nhắc nhở: "Hai cậu quên rồi sao, ngôi mộ đó được đúc bằng vàng bạc, hơn nữa còn khảm các loại bảo thạch quý giá." "Đúng vậy!

Sao tôi lại quên mất nhỉ?" Bàn Tử bừng tỉnh.

Hạo Thiên Chân cũng đã hiểu ra.

Cậu ta nhìn chằm chằm bức đồ án quỷ dị kia, lẩm bẩm: "Bức đồ án này hẳn có liên quan đến những thứ chôn cất trong lăng mộ hoàng đế." Tần Dã nói: "Tôi đoán là những ghi chép văn tự mà hoàng đế năm xưa để lại.

Mặc kệ đi, trước tiên tìm thấy cơ quan đã rồi nói sau." Bàn Tử lại không đồng tình với quan điểm của Tần Dã, nói: "Nếu cậu đã biết là cơ quan, vậy còn chờ gì nữa, mau khởi động đi chứ." "Tôi cũng muốn khởi động lắm chứ." Tần Dã đảo mắt trắng dã, tiếp tục nói: "Đáng tiếc, bức đồ án này quá phức tạp, căn bản không thể thao tác." "À, vậy sao?" Bàn Tử lập tức mất hết nhuệ khí.

Tần Dã thở dài, tiếp tục đi về phía trước.

Đi một lúc, hắn đột nhiên sững lại.

"Đệt, không phải chứ, tôi lại lạc đường rồi." Tần Dã mếu máo nói.

"Ha ha ha ha!

Cậu cũng có lúc lạc đường à." Bàn Tử hả hê.

Hạo Thiên Chân vỗ hắn một cái, sau đó nói: "Lão Tần, cậu xem kỹ xem, xung quanh có phải có chỗ nào kỳ lạ không." Sau khi được nhắc nhở, Tần Dã cẩn thận kiểm tra xung quanh, phát hiện trên vách tường có rất nhiều phù điêu.

"Vãi chưởng, mấy pho tượng này sao đều giống hệt nhau vậy?" Bàn Tử kinh hãi hô.

"Không chỉ ngoại hình giống hệt nhau, mà màu sắc đều là vết máu tươi đỏ." Hạo Thiên Chân nói.

“Trời ạ, cái này không khoa học chút nào, tại sao các pho tượng lại được phết bằng máu chứ?” Bàn Tử không hiểu hỏi.

“Những pho tượng này có thể là vật tuẫn táng.” Hạo Thiên Chân phỏng đoán.

“Vật tuẫn táng?” Hạo Thiên Chân gật đầu: “Theo tập tục truyền thống, sau khi hoàng đế băng hà, quan quách của ngài sẽ được đưa ra khỏi địa cung, đi một vòng trên con đường gọi là Hoàng Tuyền Lộ, cuối cùng đặt bên cạnh Hoàng Tuyền Lộ trong hoàng lăng.

Vì vậy bên trong có rất nhiều vật tuẫn táng, hơn nữa đều đã được tẩm qua máu.” Bàn Tử nghe xong, cả người không ổn.

“Lão Tần, tôi sao lại cảm giác âm u rợn người thế này?” Bàn Tử run rẩy hỏi.

Tần Dã cũng có linh cảm mạnh mẽ này, hắn gật đầu nói: “Quả thực rất nguy hiểm, chúng ta mau rút lui, tìm thấy cơ quan để ra ngoài đã rồi nói sau.” “Được, đi đi đi!” Bàn Tử vội vàng thúc giục.

Mấy người nhanh chóng chạy về phía trước.

Tần Dã vừa chạy vừa suy nghĩ, càng nghĩ càng thấy không ổn.

Nếu theo tình huống bình thường, vào khoảng thời gian này đã phải có đội công trình đến đây xây dựng lăng mộ rồi.

Nhưng hai tiếng đồng hồ đã trôi qua, lại không gặp bất kỳ ai.

Hơn nữa Tần Dã còn mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân từ xa truyền đến.

“Không hay rồi!

Chúng ta gặp phiền phức rồi.” Hắn thầm kêu một tiếng không ổn, vội vàng đẩy Bàn Tử và Hạo Thiên Chân ra.

Chương 337

"Rầm!" Kèm theo một tiếng động dữ dội, một tảng đá to bằng nắm tay rơi từ đỉnh pho tượng xuống.

Tần Dã né tránh kịp thời, không bị thương.

Nhưng hướng họ chạy trốn đã hoàn toàn lệch lạc.

Bàn Tử sợ hãi tái mặt, lắp bắp nói: "Cái... cái này là sao?

Chẳng lẽ quỷ đến bắt chúng ta sao?" Hạo Thiên Chân mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, run rẩy nói: "Bên trong này tuyệt đối có thứ tà túy nào đó, nếu không cũng sẽ không xuất hiện ảo giác đâu." Tần Dã nghiến răng, nói: "Bàn Tử, cậu và lão Ngô ở yên tại chỗ đừng động, tôi đi dẫn dụ bọn chúng." Bàn Tử giật mình, vội vàng ngăn hắn lại: "Lão Tần, tuyệt đối đừng làm chuyện ngu xuẩn, vạn nhất cái thứ đó lợi hại, ba cha con mình hợp lại cũng không đánh lại người ta đâu." Tần Dã kiên quyết nói: "Nếu ba chúng ta hợp lực mà còn không đánh lại được thứ đó, tôi cũng sống đủ rồi." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, đều bày tỏ ủng hộ cách làm của Tần Dã.

Dù sao cả hai đều không muốn chết, Tần Dã nguyện ý hy sinh vì chuyện này, họ cầu còn không được.

Thế là Tần Dã một mình đi dụ những tên lính gác kia, chạy về phía trước.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thì ở lại tại chỗ, chuẩn bị nghênh chiến kẻ địch sắp tới.

Họ luôn nhìn chằm chằm những pho tượng đó, trong lòng thầm niệm: "Tuyệt đối đừng xảy ra sai sót gì." Rất nhanh, Tần Dã đến gần pho tượng, và cách họ chưa đầy năm mét.

“Chết tiệt, mấy thứ này sao toàn là tượng máu, không phải thật sự là ác linh đòi mạng đó chứ?” Bàn Tử cũng giật mình.

Ngay khi hắn còn đang do dự, miệng pho tượng đột nhiên mở ra, phun ra một khối huyết đoàn, trực tiếp đập vào ngực Tần Dã.

Khối huyết đoàn nổ tung, Tần Dã thảm thiết kêu một tiếng, ngã văng ra sau xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thấy vậy, lập tức chạy vọt qua.

Họ vừa chạy đến, Tần Dã đã từ từ tỉnh lại.

“Lão Tần, cậu vẫn ổn chứ?” Hạo Thiên Chân lo lắng hỏi.

“Phù!

Vẫn ổn, không có nguy hiểm tính mạng.” Tần Dã thở dốc nói.

“Không sao là tốt rồi.” Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng mà, những pho tượng này sao lại động đậy nữa rồi?

Chẳng lẽ... chúng nó muốn ăn thịt người?” Tần Dã nghi hoặc lẩm bẩm.

“Đừng nói lung tung, đây không phải là pho tượng bình thường đâu.” Hạo Thiên Chân cảnh cáo.

Bàn Tử thì trừng lớn mắt, kinh ngạc nhìn những pho tượng đó.

Lúc này, pho tượng đột nhiên tan rã, hóa thành vô số mảnh vỡ rơi xuống đất.

Sau đó, Tần Dã kinh hãi phát hiện, những mảnh vỡ đó từ từ tụ tập lại với nhau, tạo thành một pho tượng hoàn chỉnh.

Pho tượng đó thân hình hùng vĩ cường tráng, mặc long bào, tay cầm ngọc tỷ, đầu đội bình thiên quan, sống động như thật, uy nghiêm trang trọng.

“Hít...” Tần Dã hít một hơi khí lạnh, toàn thân toát ra từng đợt hàn ý.

“Cái này rốt cuộc là chuyện gì thế này?” Tần Dã kinh hãi nói.

Hạo Thiên Chân lắc đầu: “Tôi cũng không biết.” Bàn Tử nuốt nước bọt: “Không lẽ, mấy thứ này đều sống lại hết rồi sao?” Lời còn chưa dứt, sàn nhà đột nhiên nứt toác, vô số mảnh vỡ tràn vào.

“A!” Ba người đồng thời hét chói tai một tiếng, hoảng loạn chạy về phía khác.

Họ chạy chưa được bao lâu, sàn nhà lại bắt đầu nứt ra, sau đó từng pho tượng một phá đất mà ra, đuổi sát phía sau họ.

“Cứu mạng, quỷ kìa!” Bàn Tử điên cuồng hét chói tai.

Tần Dã đá một cước vào mông Bàn Tử, mắng: “Quỷ cái con mẹ nhà cậu!

Cậu mau câm miệng cho lão tử, nếu không tin hay không tôi xử lý cậu?” Họ vừa chạy, tượng vừa đuổi.

Cuối cùng họ đến lối vào cuối mộ thất.

Cửa lối vào đã bị phong kín, chỉ còn lại một khe hở chật hẹp.

Tần Dã hít sâu một hơi, dùng sức đá một cước mở cửa, sau đó dẫn đầu chui vào.

Hạo Thiên Chân bám sát phía sau.

Bàn Tử do dự một lát, sau đó cũng theo vào.

Hắn vốn dĩ nhát gan, lúc này đâu dám một mình ở lại.

Khi ba người đã chui vào, lối vào ầm ầm đóng lại.

Trong mộ huyệt tối đen như mực, đưa tay không thấy năm ngón, không nhìn thấy gì cả.

“Mẹ kiếp, lão tử sắp chết rồi, sắp chết rồi!” Bàn Tử khóc lóc gọi mẹ.

Tần Dã lại bình tĩnh nói: “Hai cậu chịu khó một chút, sắp đến lối ra rồi.” Bàn Tử mếu máo nói: “Cậu sao còn cười được chứ?” Tần Dã lại cười một tiếng: “Chẳng phải có hai cậu chôn cùng sao, sợ gì chứ?” “Phi, chó miệng phun không ra ngà voi!” Bàn Tử gầm lên một tiếng.

Tần Dã tiếp tục an ủi hắn, sau đó mò mẫm vách tường chậm rãi đi.

Hành lang rất dài, xung quanh tĩnh lặng, không một tiếng động.

Ba người nâng cao cảnh giác, đề phòng bất kỳ tình huống đột phát nào.

Cuối cùng, họ đi đến cuối đường, nhìn thấy một cánh cửa sắt gỉ sét loang lổ chắn lối đi của họ.

Tần Dã từ trong người lấy ra nến trà, tiến gần cửa sắt cẩn thận kiểm tra.

“Vãi chưởng, cái này lại là cửa sắt, tôi còn tưởng có thể mở ra được.” Hạo Thiên Chân nói: “Nếu đã khóa, chắc chắn không thể dễ dàng mở được.” Bàn Tử nói: “Vậy làm sao bây giờ, không thể nào phá hủy chỗ này chứ?” Tần Dã nghĩ một lúc, sau đó từ trong túi lấy ra một cái đinh, cắm vào cửa sắt.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân mặt đầy nghi hoặc hỏi: “Cậu làm gì thế?” “Bên trong này có thể có bảo bối.” Tần Dã thần bí giải thích.

“Bảo bối gì?” Hai người đồng thanh hỏi.

“Hai cậu nhìn cánh cửa này, gỉ sét loang lổ, chắc đã được cất giữ rất lâu rồi, ước chừng có mấy trăm năm lịch sử.” Tần Dã nói, “Thời gian dài như vậy mà vẫn không mục nát, chứng tỏ không gian bên trong cửa sắt khá rộng rãi.” “Vậy làm sao để mở cửa?” Hạo Thiên

Chân ngạc nhiên hỏi.

Tần Dã cười hắc hắc, nói: "Dùng lửa đốt thôi." Sau đó hắn từ trong ba lô tìm ra bật lửa, châm que gỗ.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân ngơ ngác nhìn hắn, không biết phải làm sao.

"Vãi chưởng, cậu không phải đến cả bật lửa cũng mang vào mộ đó chứ?" Bàn Tử cạn lời hỏi.

Tần Dã cười hềnh hệch nói: "Đương nhiên là mang rồi, lần này chúng ta đến để đào mỏ vàng, tự nhiên phải chuẩn bị đầy đủ chứ." Nói rồi, hắn giơ bật lửa đến gần cửa sắt, chuẩn bị đốt cửa.

Nhưng, hắn vừa chạm vào cửa sắt, liền nghe thấy một tiếng "Rắc" giòn tan, cánh cửa bị xuyên thủng.

Ngay sau đó, cửa sắt tự mình trượt vào bên trong.

"Ối giời ơi, đệt!" Tần Dã kêu lớn một tiếng, nhanh như chớp lùi lại, tránh không bị liên lụy.

"Cánh cửa này lại tự mình mở ra, thật kỳ lạ." Tần Dã cảm thán một câu, bước vào bên trong.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bám sát phía sau.

"Đây là thứ gì?" Tần Dã kinh ngạc hỏi.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng kinh ngạc không rõ.

Họ nhìn thấy một con sư tử đá cao tới hai mươi công xích.

Sư tử đá được xếp từ vật liệu đá trắng, sống động như thật, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể đứng dậy tấn công họ.

Bàn Tử vẫn còn hoảng sợ nói: "Thứ tốt, lại còn là một con thú đá, đặc biệt quỷ dị quá." Tần Dã cau mày, lẩm bẩm: "Thú đá?" Bàn Tử

gật đầu, giải thích: “Vật phẩm làm từ đá dễ bảo quản nhất trong mấy trăm năm, vì vậy trong thời cổ đại, phàm là vật liệu đá quý hiếm đều được cất giữ, coi như văn vật truyền thế.

Hơn nữa, vật liệu đá càng quý hiếm càng dễ biến dị hoặc mục nát, do đó giá đá tăng vọt, trở thành vật mà hoàng cung quý tộc, vương hầu tướng quân, phú thương cự phú tranh giành.” Nói đến đây, hắn dừng lại một lát, sau đó tiếp tục nói: “Nhiều năm như vậy trôi qua, sư tử đá lại vẫn giữ nguyên vẹn không tổn hại, hơn nữa còn phát ra ánh huỳnh quang mờ nhạt, tuyệt đối thuộc về bảo vật đỉnh cấp, giá trị liên thành.” Hạo Thiên Chân khen ngợi nhìn Bàn Tử, trong lòng thầm nghĩ: “Không tệ, hiểu biết cũng khá nhiều.” “Cậu nói không sai, đây đúng là một khối đá.” Tần Dã nói, “Nhưng mà, khối đá này đã bị người ta cải tạo.” Bàn Tử và Hạo Thiên Chân kinh ngạc nhìn Tần Dã, hỏi: “Cậu nhận ra khối đá này sao?” Tần Dã nói: “Không nhận ra.” “Vậy cậu sao lại nói nó là đá?” “Ở đây có rất nhiều điêu khắc đá tương tự, mỗi pho đều có linh tính độc lập.” Tần Dã chỉ vào một hàng điêu khắc đá được sắp xếp gọn gàng trên vách tường bên trái.

Bàn Tử cẩn thận nhìn, phát hiện những điêu khắc đá đó quả nhiên đều có linh tính.

Hạo Thiên Chân hỏi: “Vậy cậu định làm gì?” “Tháo hết những điêu khắc đá này xuống bán lấy tiền.” Tần Dã nói một cách đường hoàng, “Loại điêu khắc đá này tuy được bảo tồn nguyên vẹn, nhưng đã sớm bị oxy hóa, chỉ cần một chút tia lửa, chúng sẽ biến thành tro tàn.” “Vậy cậu mau tháo đi.” Bàn Tử thúc giục.

“Vội gì, để anh đây quan sát thêm chút nữa.” Tần Dã nói rồi chuyển mục tiêu, cẩn thận tìm kiếm các điêu khắc đá khác.

Chương 338

Một lát sau, hắn phát hiện ra một chuyện thú vị khác.

"Ồ, cái này là gì?" Tần Dã chỉ vào vách tường phía trước bên phải hỏi.

Hạo Thiên Chân nhìn theo hướng Tần Dã chỉ, phát hiện đó là một tảng đá lớn, bề mặt lồi lõm không bằng phẳng, giống hệt đồ án vẽ trên bia đá.

Cậu ta đi tới xem một lúc, đột nhiên kinh hỉ kêu lên: "Tần Dã, đồ án trên bia đá này là một bức trận pháp đồ phổ!" "Ồ?" Tần Dã mắt sáng ngời, phấn khích đi tới.

"Mau xem, là trận pháp đồ phổ gì." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhao nhao vây lại, hỏi tới tấp.

Tần Dã nhặt công cụ bên cạnh gõ vào bia đá, phát hiện bên trong có dấu vết rỗng, thế là dùng xẻng công binh đào ra.

Sau đó lộ ra một hàng chữ cổ kính, bên trên viết bốn chữ lớn: Cửu Khúc Mê Tung.

"Cái này là thứ gì?" Bàn Tử mờ mịt hỏi.

Tần Dã nói: "Theo nghĩa đen thì hiểu, đây có thể là một tòa trận pháp, chỉ là đã bị phá hủy." "Chết tiệt!

Vậy chẳng phải nói ở đây chôn giấu vô số tài bảo sao?" Bàn Tử hai mắt sáng rỡ nói.

"Đừng có nghĩ lung tung nữa, trước tiên rời khỏi đây đã rồi nói sau." Hạo Thiên Chân kéo cậu ta một cái, nhỏ giọng nhắc nhở.

"Thằng nhóc cậu, cứ thích lo chuyện bao đồng.

Nơi này đã bố trí ẩn mật như vậy, chắc chắn không muốn bị người khác quấy rầy.

Hơn nữa, những thứ này đều là đồ cổ, vạn nhất có độc thì sao.

Chúng ta vẫn nên mau rút lui đi." Bàn Tử không kiên nhẫn đẩy cậu ta ra, tiếp tục nhìn chằm chằm bia đá nghiên cứu.

Tần Dã lắc đầu, nói: "Ngôi mộ này hẳn là không có độc, nếu không sẽ không bảo tồn lâu như vậy.

Hơn nữa, cho dù có độc thì sao, hai cậu sợ ai chứ?" "Hừ!" Bàn Tử lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Tôi đương nhiên không sợ.

Tôi sợ chết!

Tôi mới không muốn chôn cùng cậu đâu." "Được rồi, đừng có mồm mép tép nhảy nữa." Hạo Thiên Chân trừng Bàn Tử mắng: "Mau làm việc đi!" Ba người bận rộn một lúc, cuối cùng cũng tìm kiếm khắp cả thạch thất một lượt, trừ pho sư tử đá kia ra, không còn bất kỳ phát hiện nào khác.

Tần Dã thở dài một tiếng, nói: "Tôi cảm thấy vận khí của chúng ta không đủ tốt, tối nay e rằng phải về tay không rồi." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nghe vậy buồn rầu vô cùng.

"Mẹ kiếp, thật không cam lòng mà!" Bàn Tử chửi thề, "Tôi còn tưởng có thể phát tài lớn chứ." "Khoan đã, sao tôi cảm giác dưới chân hơi ẩm ướt?" Tần Dã đột nhiên ngẩng đầu, phát hiện đỉnh thạch sảnh đang chảy xuống từng giọt nước.

"Cái này... không phải là nước sông thấm vào rồi chứ?" Hạo Thiên Chân nói: "Tôi thì có nghe nói, nước sông trong núi này chảy quanh năm không ngừng, vì vậy mới hình thành thác nước." Tần Dã vỗ tay nói: "Tuyệt vời quá, nếu là thác nước, khẳng định có nguồn nước, chúng ta có thể lợi dụng đường thủy để rời khỏi cái nơi quỷ quái

này.” “Nhưng thế nước lớn như vậy, e rằng không dễ dàng đâu.” Bàn Tử lo lắng nói.

“Không sao đâu.” Tần Dã tự tin cười nói, “Tôi biết bản đồ kết cấu của lăng mộ này, chỉ cần theo hướng được đánh dấu trên bản đồ tìm đến chủ mộ thất, chúng ta sẽ có thể thuận lợi rời đi.

Đi thôi, tôi đã không thể chờ đợi được nữa rồi.” “Hắc hắc... lão tử sớm đã muốn xem chủ mộ thất trông như thế nào rồi, mau đi mau đi...” Bàn Tử thúc giục, vẻ mặt tràn đầy phấn khích.

Ba người vội vàng thoát hiểm từ lối ra mật đạo, vừa mới bò ra khỏi mật đạo, liền bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người.

Lúc này, mưa lớn như trút nước, sấm chớp giăng đầy.

Trong điều kiện thời tiết khắc nghiệt như vậy, một dòng sông rộng lớn hiện ra trước mắt họ.

Nước chảy xiết, cuồn cuộn tung bọt trắng xóa.

“Ha ha... tuyệt vời quá!” Bàn Tử ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, cực kỳ phấn khích, “Không ngờ lại có một con sông nhỏ chảy không ngừng, cuối cùng chúng ta cũng có thể vượt qua con sông chết tiệt này.” “Đúng vậy, cuối cùng cũng giải quyết được mối lo cấp bách rồi.” Tần Dã vui mừng khôn xiết.

Hạo Thiên Chân cũng rất vui.

Tuy cậu ta không biết độ chính xác của bản đồ kết cấu kia, nhưng cậu ta rất tin phục Tần Dã.

Nếu Tần Dã đã nói chủ mộ thất của lăng mộ này ở bên sông, thì tám chín phần là thật.

Ba người lập tức chạy về phía bờ sông, chuẩn bị vượt sông.

Tần Dã nhìn dòng sông chảy xiết, ánh mắt kiên định nhưng lại

mang theo một chút cẩn trọng.

Bàn Tử ở một bên phấn khích xoa tay, miệng lẩm bẩm: "Đợi qua sông này, tìm thấy chủ mộ thất, bảo bối sẽ đều là của chúng ta hết." Hạo Thiên Chân bất đắc dĩ cười cười, nhìn Tần Dã hỏi: "Tần Dã, cậu thật sự chắc chắn chúng ta có thể từ đường thủy tìm đến chủ mộ thất sao?" Tần Dã hơi cau mày, đáp: "Theo bản đồ và địa thế ở đây, khả năng rất lớn.

Nhưng con sông này trông không đơn giản, mọi người cẩn thận." Nói xong, hắn dẫn đầu đi dọc bờ sông tìm kiếm chỗ có thể vượt sông.

Bàn Tử lẩm bẩm đi theo phía sau: "Cậu lúc nào cũng cẩn thận như vậy, cứ cẩn thận mãi, bảo bối sẽ bị người khác lấy mất hết." Họ đi dọc bờ sông một đoạn, phát hiện một chỗ nước chảy tương đối êm đềm.

Tần Dã từ trong ba lô lấy ra một sợi dây thừng, buộc một đầu vào một tảng đá lớn bên bờ, nói với Hạo Thiên Chân và Bàn Tử: "Tôi đi qua đó thăm dò đường trước, hai cậu đợi ở đây.

Nếu dây thừng có động tĩnh bất thường, thì mau kéo tôi về." Bàn Tử trừng lớn mắt: "Không được, nguy hiểm lắm, nếu đi cũng là tôi đi." Tần Dã liếc hắn một cái, nói: "Cậu đi?

Với cân nặng của cậu, dây thừng nói không chừng bị cậu kéo đứt luôn đấy.

Đừng nói nhảm nữa, ở đây đợi đi." Nói xong, hắn nắm dây thừng, chậm rãi bước xuống sông.

Nước sông lạnh buốt tức thì khiến Tần Dã rùng mình, nhưng hắn vẫn vững vàng tiến về phía trước.

Đúng lúc hắn đi đến giữa sông, đột nhiên cảm thấy dưới chân có một luồng lực hút mạnh mẽ, như thể muốn kéo hắn xuống.

Trong lòng hắn kinh hãi, nhưng bề ngoài vẫn giữ bình tĩnh, cố gắng dùng sức thoát ra.

Bên bờ, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhận thấy sợi dây bất thường, Bàn Tử sốt ruột hô: "Tần Dã, cậu sao rồi?" Tần Dã hô: "Đừng hoảng, có thể là dưới đáy sông có dòng ngầm, hai cậu mau giữ chặt dây thừng." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử dùng hết sức bình sinh kéo chặt dây thừng, Tần Dã cố gắng vùng vẫy trong sông.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy dưới đáy sông có một vệt sáng lóe qua, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Sau một hồi nỗ lực, hắn cuối cùng cũng thoát khỏi lực hút đó, bơi về bờ.

Bàn Tử vội vàng đưa khăn lông, hỏi: "Tần Dã, cậu không sao chứ?

Con sông này cũng tà môn quá." Tần Dã lau nước trên mặt, nói: "Dưới đáy sông có thứ gì đó, tôi nhìn thấy ánh sáng, có thể liên quan đến chủ mộ thất." Hạo Thiên Chân suy nghĩ một lát rồi nói: "Có phải là có cơ quan hoặc đường hầm nào đó ở dưới không?" Tần Dã gật đầu: "Có khả năng đó.

Chúng ta phải nghĩ cách xuống xem sao." Bàn Tử vừa nghe nói phải xuống đáy sông, có chút do dự: "Cái... dưới đáy sông nguy hiểm như vậy, vạn nhất có quái vật thì sao?" Tần Dã lườm hắn một cái: "Cậu mà sợ thì cứ ở lại đây." Bàn Tử nghe vậy, lập tức ưỡn ngực: "Ai sợ?

Đi thì đi!" Họ chuẩn bị xong thiết bị lặn, một lần nữa đến bờ sông.

Tần Dã dẫn đầu lặn xuống nước, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử bám sát phía sau.

Dưới nước, Tần Dã bơi theo hướng ánh sáng vừa nhìn thấy.

Bàn Tử ở phía sau, căng thẳng nhìn quanh, miệng phun ra một chuỗi bong bóng.

Bơi một lúc, họ nhìn thấy dưới đáy sông có một cánh cửa đá khổng lồ, trên cửa khắc đầy các phù hiệu và đồ án kỳ lạ.

Tần Dã bơi đến trước cửa đá, cẩn thận quan sát những phù hiệu đó.

Hạo Thiên Chân bơi đến, chỉ vào một trong các phù hiệu nói: "Cái phù hiệu này tôi hình như đã từng thấy trên một cuốn cổ tịch, hình như là liên quan đến sự thủ hộ." Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên kinh hãi trừng lớn mắt, chỉ vào phía sau họ.

Tần Dã và Hạo Thiên Chân quay đầu nhìn, chỉ thấy một đàn sinh vật màu đen, hình dạng giống cá nhưng lại mọc răng nanh sắc nhọn đang nhanh chóng bơi về phía họ.

Tần Dã trong lòng thắt lại, nhanh chóng suy nghĩ đối sách.

Hắn từ trong ba lô lấy ra một nắm bột đặc chế, rắc về phía những sinh vật đó.

Những sinh vật đó sau khi tiếp xúc với bột, liền tản ra.

Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, nói: "May mà cậu có cách, không thì chúng ta đã thành bữa ăn trên bàn của chúng nó rồi." Tần Dã không để ý đến lời Bàn Tử, tiếp tục nghiên cứu cửa đá.

Hắn phát hiện một bên cửa đá có một cái rãnh lõm, hình dạng trông giống một khối ngọc bội.

Hắn trong lòng khẽ động, nhớ lại đã từng thấy một đồ án ngọc bội tương tự trong thạch thất trước đó.

Tần Dã nói với Hạo Thiên Chân và Bàn Tử: "Chúng ta phải quay lại tìm khối ngọc bội kia." Ba người lại bơi về phía bờ.

Trở lại thạch thất trước đó, bọn họ tìm kiếm khắp nơi.

Bàn Tử vừa tìm vừa than vãn: "Cái ngọc bội rách này, biết là quan trọng như vậy thì lẽ ra phải chú ý sớm hơn." Sau một hồi nỗ lực, cuối cùng họ cũng tìm thấy một khối ngọc bội dưới bệ đá sư tử.

Tần Dã cầm ngọc bội lên, nhìn kỹ, phát hiện hoa văn trên ngọc bội vừa khớp với rãnh lõm trên cánh cửa đá dưới sông.

Chương 339

Bọn họ lại một lần nữa quay lại bờ sông, lặn xuống nước.

Tần Dã đặt ngọc bội vào rãnh, cánh cửa đá từ từ mở ra.

Một dòng nước mạnh mẽ từ bên trong cuộn trào ra, cuốn họ vào trong cửa đá.

Bọn họ tiến vào một hang động ngầm khổng lồ dưới nước.

Trong động đầy những viên đá phát sáng, chiếu rọi môi trường xung quanh.

Tần Dã phát hiện trên vách động có rất nhiều lối đi, không biết dẫn đến đâu.

Bàn Tử bơi đến bên cạnh Tần Dã nói: "Nhiều lối đi thế này, chúng ta đi đường nào đây?" Tần Dã quan sát hướng dòng nước xung quanh, nói: "Đi theo lối đi có dòng nước chảy xiết nhất, có lẽ sẽ dẫn đến mộ thất chính." Bọn họ bơi dọc theo lối đi.

Trong lối đi, bọn họ nhìn thấy một số xương cốt của sinh vật kỳ lạ, trông có vẻ rất cổ xưa.

Hạo Thiên Chân căng thẳng nói: "Nơi này trước đây chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó khủng khiếp." Sau khi bơi một đoạn, lối đi dần trở nên hẹp hơn.

Tần Dã đi trước mở đường, cẩn thận lách qua chỗ hẹp.

Bàn Tử vì thân hình to lớn nên bị kẹt lại.

Hắn sốt ruột kêu lên: "Tần Dã, mau đến giúp tôi, tôi bị kẹt rồi!" Tần Dã và Hạo Thiên Chân vất vả kéo Bàn Tử ra.

Tiếp tục tiến lên, cuối cùng họ cũng nhìn thấy một tia sáng phía

trước.

Bọn họ tăng tốc bơi về phía có ánh sáng.

Khi bơi ra khỏi mặt nước, họ phát hiện mình đã đến một mộ thất khổng lồ.

Trong mộ thất bày đầy các loại vàng bạc châu báu và cổ vật quý giá.

Bàn Tử hưng phấn bơi tới, muốn nhặt lấy những bảo bối đó.

Tần Dã lại ngăn hắn lại: "Đừng động lung tung, chỗ này có lẽ còn có cơ quan." Đúng lúc này, trong mộ thất vang lên một tiếng nổ trầm thấp.

Mặt đất bắt đầu rung chuyển, trên các bức tường xung quanh xuất hiện nhiều lỗ ám tiễn.

Tần Dã hô lớn: "Mau tìm chỗ ẩn nấp!" Ba người họ trốn sau một cột đá khổng lồ.

Ám tiễn từ bốn phía bắn tới, đan xen thành một trận mưa tên trong mộ thất.

Một lát sau, mưa tên cuối cùng cũng dừng lại.

Tần Dã cẩn thận thò đầu ra quan sát tình hình.

Hắn phát hiện ở chính giữa mộ thất có một cỗ quan tài lớn, trên quan tài khắc đầy những hoa văn tinh xảo.

Bàn Tử lại không nhịn được: "Trong quan tài kia chắc chắn có nhiều bảo bối hơn." Tần Dã nói: "Đừng hành động khinh suất.

Xung quanh quan tài này có lẽ có những cơ quan lợi hại hơn." Bọn họ từ từ tiến lại gần quan tài.

Tần Dã phát hiện trên mặt đất có một số phiến đá, trên các phiến

đá khắc những hình vẽ động vật khác nhau.

Hạo Thiên Chân nói: "Những hình vẽ này liệu có phải phải giẫm lên theo một thứ tự nhất định nào đó mới có thể đi qua an toàn không?" Tần Dã gật đầu: "Có khả năng.

Chúng ta hãy quan sát trước." Đúng lúc họ đang suy nghĩ, Bàn Tử vô tình giẫm phải một phiến đá.

Ngay lập tức, trong mộ thất vang lên tiếng còi báo động chói tai.

Các bức tường xung quanh bắt đầu di chuyển, dường như muốn nhốt họ lại bên trong.

Tần Dã nhanh chóng suy nghĩ đối sách, hắn phát hiện hoa văn trên quan tài và hình vẽ động vật trên phiến đá có một số điểm tương đồng.

Hắn theo thứ tự hoa văn trên quan tài, nhanh chóng giẫm qua các phiến đá.

Các phiến đá không hề bị ảnh hưởng.

Bọn họ rất nhanh đã đến bên cạnh quan tài.

Bàn Tử sốt ruột nhảy lên, đưa tay định mở nắp quan tài.

Tần Dã vội vàng ngăn hắn lại, dùng dao cắt đứt sợi dây thừng.

Bàn Tử đau điếng rụt tay lại, lẩm bẩm: "Làm gì thế, không cho người ta sờ, khó chịu quá đi." Tần Dã cũng lười quan tâm đến hắn, trực tiếp mở nắp quan tài.

Bên trong quan tài trống rỗng, chỉ có một tấm ván gỗ được chạm khắc thô sơ nằm trong quan quách.

Tần Dã nghi hoặc nhìn tấm ván gỗ, cảm thấy hơi quen mắt.

Hắn chợt nhớ ra, trong thạch thất, ông lão thần bí kia từng nhắc

đến tấm ván gỗ này.

Lẽ nào… Tần Dã trong lòng nảy ra một phỏng đoán hoang đường.

Đúng lúc này, các phiến đá dưới chân họ đột nhiên di chuyển, họ vội vàng chạy sang một bên.

Các phiến đá trở lại trạng thái ban đầu.

Bàn Tử hỏi: "Chuyện gì thế?" Tần Dã lắc đầu: "Tôi cũng không rõ." Bọn họ lùi về sâu trong hang động.

Bàn Tử lo lắng nói: "Chúng ta đã tiến vào sâu nhất trong lăng mộ rồi.

Nếu hai cô gái kia chết ở đây thì sao?" Tần Dã nói: "Nếu họ đều chết ở đây, tôi sẽ ở lại cùng họ." "Cái gã này, sao lại lề mề như bà già thế." Bàn Tử nói: "Đã vào được rồi thì nhất định phải làm rõ chuyện gì đang xảy ra ở đây." Bàn Tử nói xong, quay người đi về phía sâu trong lối đi.

Tần Dã gọi hắn lại, hỏi: "Cậu muốn làm gì?" Bàn Tử không quay đầu lại nói: "Tôi đi xem hai cái xác nữ kia." Tần Dã lập tức đi theo, khuyên nhủ: "Tôi vừa nói rồi, chỗ này chắc chắn có cạm bẫy.

Cậu không thể hành động lỗ mãng nữa." Bàn Tử khinh thường nói: "Ai nói với cậu chỗ đó có cạm bẫy?

Cậu nhìn xem, ở đây ngoài mấy món đồng nát sắt vụn, chẳng có cái gì cả.

Hơn nữa, những người ở đây bất kể là ai, tổng không thể nào lợi hại hơn Bàn Tử tôi được chứ." Thấy Bàn Tử kiên quyết muốn đi, Tần Dã cũng không ngăn cản nữa.

Bọn họ xuyên qua mộ huyệt tối tăm, đến một gian thạch thất khác.

Trong thạch thất bày đầy các loại binh khí, còn có một đống bột

màu trắng.

Bàn Tử mừng rỡ nói: “Tôi bảo sao nhiều bảo bối thế này!

Hóa ra là đồ cổ à.” Tần Dã nhìn những món đồ cổ trên tay Bàn Tử: “Không tồi, những vũ khí này trông có vẻ sắc bén đấy chứ.” “Vô nghĩa, cậu nhìn những vết rỉ sét trên những binh khí này đi, tuyệt đối không phải phàm phẩm đâu!” Bàn Tử cười tủm tỉm nói, “Tôi phải bảo quản chúng thật tốt.” Hắn đặt tất cả binh khí lại một chỗ, thu dọn gói ghém chuẩn bị mang về bán lấy tiền.

Tần Dã nói: “Những binh khí này tuy lịch sử lâu đời, nhưng đều bị rỉ sét nghiêm trọng, hơn nữa trên đó còn có vết sâu đục, e rằng không thể sử dụng được nữa.” Bàn Tử thở dài: “Đáng tiếc thật.” Hắn nhìn vào góc tường, nói: “Ê, chỗ kia còn giấu cái gì thế?” Góc tường có vài bức tranh, trên tranh đều miêu tả các loài động vật hung mãnh.

Có sói, có chó, có gấu, còn có báo và cáo, sống động như thật, như thể vật sống.

“Những con vật này là gì thế?” Bàn Tử tò mò hỏi.

Tần Dã cẩn thận quan sát những hình tượng động vật này, đột nhiên linh cơ chợt lóe: “Những con vật này trông có giống ngư quái trong ‘Thế giới dưới biển’ không?” Bàn Tử chợt hiểu ra: “Phải rồi, trong ‘Thế giới dưới biển’ đúng là có ngư quái, nhưng chúng còn lợi hại hơn ngư quái nhiều.

Những hình vẽ này miêu tả chính là những con vật mập mạp đó sao?” Tần Dã gật đầu: “Chắc là vậy.

Những con vật này trông oai phong thật đấy.” Bàn Tử đồng tình nói: “Đúng vậy.” Tần Dã nói: “Cậu nhìn những con vật này, lưỡi dài thượt, còn có thể phun lửa.

Đơn giản là những ác quỷ trong truyền thuyết mà.” Bàn Tử cười

ha hả nói: “Tần Dã, cậu khoa trương quá rồi, cậu có phải xem phim nhiều quá không.

Làm gì mà huyền ảo đến thế.” “Dù sao thì chỗ này rất nguy hiểm, chúng ta phải rời đi càng sớm càng tốt.” Hai người tiếp tục đi về phía trước, không biết từ lúc nào đã đến vị trí quan tài đá.

Bàn Tử dừng bước: “Sao tôi ngửi thấy mùi hôi thối vậy?” Tần Dã cúi gần quan quách ngửi thử, nhíu mày nói: “Hình như có thứ gì đó thối rữa, bốc mùi hôi thối.” Hắn ngẩng đầu lên, nhìn thấy trên đỉnh quan quách lại cắm ba cây nến đỏ, tàn nến cháy hết rơi vãi trên mặt đất.

Bàn Tử nói: “Trông không giống tang lễ của người thường.

Giống như là tuẫn táng hơn.” Tần Dã trầm ngâm một lát, chỉ tay về phía bên phải quan tài đá nói: “Cậu nhìn kìa, chỗ kia có một khe hở.” Bàn Tử đi tới, quả nhiên ở vị trí khe hở phát hiện một cái lỗ đen ngòm.

Tần Dã nói: “Chúng ta đào nó ra xem sao.” Hai người cùng hợp sức, nâng quan quách sang một bên, để lộ ra cái khe hở đen ngòm.

“Tôi vào trước xem tình hình.

Cậu ở ngoài đợi.” Tần Dã dặn dò Bàn Tử.

Bàn Tử do dự một lát, đồng ý.

Tần Dã bò ra khỏi hố, đứng ở cửa mộ đạo.

Bàn Tử cũng đi theo.

Chương 340

Hai người nhìn nhau, Tần Dã gật đầu ra hiệu cho Bàn Tử cẩn thận một chút, sau đó khom lưng chui vào.

Bàn Tử căng thẳng nhìn chằm chằm vào cái lỗ đen, sợ hãi có thứ gì đó đột ngột tấn công từ trong ra, nhưng không ngờ mọi thứ đều bình an vô sự.

Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, cười tủm tỉm hỏi: "Thế là xong rồi sao?

Tôi còn chưa kịp tham quan nữa!" Tần Dã quay đầu nhìn hắn: "Không có thời gian tham quan, mau chạy đi!" Bàn Tử ngẩn người một lúc mới hiểu hắn đang kêu mình chạy trốn, lập tức hoảng hốt.

Hắn vừa định nói gì đó, bên tai đột nhiên truyền đến một trận gió lạnh.

Bàn Tử giật mình, quay đầu nhìn thấy Tần Dã bên cạnh mình lại biến mất giữa không trung!

Hắn trợn tròn mắt, tìm kiếm khắp nơi: "Này!

Đừng đùa tôi chứ, Tần Dã…" Bàn Tử ngồi bệt xuống đất, chỉ nghe thấy tiếng Tần Dã từ sâu trong mộ đạo vọng lại: "Tôi ở bên kia, mau qua đây." Tần Dã đã bị đưa vào một không gian tối tăm.

Hắn nhìn vài giây mới nhận ra đây vốn là một mộ thất, nhưng lúc này lại hiện ra vô cùng lộn xộn.

Tường vách nứt nẻ, sàn nhà vỡ vụn, cả căn phòng như bị cướp phá vậy, ngoài ra còn có rất nhiều vết máu còn sót lại.

Tần Dã cảnh giác nhìn xung quanh, tay nắm dao găm, cẩn thận tiến lại gần cửa, nhưng lại phát hiện khóa đá ở cửa đã hoàn toàn bị

phá hỏng, đã bị cạy mở.

Tần Dã suy đoán, tòa cổ lăng này rất có thể đã bị đạo mộ tặc ghé thăm, vì họ không đóng cửa lại, hoặc cố ý để lại khe hở.

Đạo mộ tặc sau khi thuận lợi tiến vào bên trong lăng tẩm, đóng cửa và cạy mở, sau đó vội vàng rút lui.

Tần Dã suy đoán, đạo mộ tặc đã gặp nạn trên đường chạy trốn, và thi thể thì bị vứt bỏ trong gian lăng tẩm này.

"Chẳng trách Bàn Tử nói có điều gì đó không ổn, căn phòng này quả thực có một mùi thịt thối nồng nặc, thảo nào tôi cứ cảm thấy toàn thân không thoải mái." Tần Dã sờ soạng một vòng, phát hiện trong phòng không có cơ quan cạm bẫy nào, liền nhẹ nhàng di chuyển, chuẩn bị kiểm tra hài cốt của đạo mộ tặc.

Tần Dã đi vòng qua quan quách, phát hiện trên nắp quan tài có một lỗ tròn to bằng nắm đấm, giống như bị nổ tung.

Hắn đưa tay chạm vào lỗ tròn, lập tức rụt tay lại.

"Xì!" Bên trong lỗ tròn lại rỉ ra chất lỏng nhớp nháp, hôi thối, khiến Tần Dã vô cùng ghê tởm.

Hắn dùng tay lau sạch tay, lại thử dùng ngón tay chấm vào chất lỏng trong lỗ tròn, kinh ngạc phát hiện, đầu ngón tay truyền đến cảm giác châm chích, dường như bị axit ăn mòn.

Hắn giũ giũ ngón tay, vò mạt giấy thành một cục rồi vứt đi, tiếp tục lùi vào trong.

Tần Dã kiểm tra kỹ lưỡng bên trong lỗ tròn nửa ngày, cuối cùng ở góc tường phát hiện mấy khối thịt vụn.

Những khối thịt này bị xé rách nát, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng nhận ra là thuộc về một nam giới.

Cái chết của người đàn ông này cực kỳ thê thảm.

Cổ của hắn bị vật cứng cắt ra, máu me bê bết lộ ra ngoài.

Quần áo hắn đang mặc bị xé rách một đường dài, từ khoang bụng kéo dài đến lồng ngực.

Bụng của hắn bị khoét một lỗ to bằng bát, ruột và nội tạng bên trong đều phơi bày trong không khí, máu chảy lênh láng trên mặt đất, hơn nữa còn đang bốc hơi nóng.

Điều khiến Tần Dã kinh hãi nhất là, sau khi bụng hắn bị mổ xẻ, nội tạng vẫn giữ được sự sống, mềm nhũn nhúc nhích, như thể có con trùng kỳ dị nào đó đang sống bên trong.

Cảnh tượng này thực sự quá kinh hoàng, Tần Dã không kìm được che miệng, dạ dày cồn cào, suýt chút nữa nôn ra.

Hắn vội vàng lùi lại, thở hổn hển, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

"Cái quái gì thế này?!" Bàn Tử vội vàng xông tới, nhìn thấy cảnh tượng thảm khốc này, hắn suýt chút nữa nôn mửa ra, sắc mặt cũng không khá hơn Tần Dã là bao.

"Mẹ kiếp!

Cái này là trò đùa ác của đứa khốn nạn nào vậy?!

Đơn giản là mất hết nhân tính!" Bàn Tử chửi rủa ầm ĩ, nhưng điều khiến hắn lo lắng hơn là: "Mẹ nó, chúng ta phải làm sao để rời khỏi đây đây!" Tần Dã nhìn một lượt xung quanh, phát hiện đây là một không gian giống như địa lao.

Trong mộ thất giăng đầy mạng lưới ống đồng dày đặc, chi chít, đếm không xuể; ở trung tâm mạng lưới còn có nhiều rãnh lõm, trong rãnh lõm chứa đầy chất lỏng màu xanh nhớt.

Và nguồn gốc của chất lỏng màu xanh đó lại là một cỗ quan tài gỗ

khổng lồ nằm ở chính giữa mộ thất, bề mặt quan tài khắc hoa văn, nhưng do niên đại lâu đời, rỉ sét nghiêm trọng, không thể nhìn rõ hoa văn cụ thể.

"Tôi đoán… chúng ta bây giờ đang ở dưới cỗ quan tài khổng lồ." Tần Dã đi đến phía trước mạng lưới ống đồng, cúi đầu nhìn xuống, phát hiện đất dưới mạng lưới ống đồng rất ẩm ướt, có màu nâu sẫm.

Giữa mạng lưới ống đồng và cỗ quan tài cách nhau một lớp màng nước dày, bên trong màng nước ẩn hiện ánh sáng yếu ớt.

Hắn quay đầu nói với Bàn Tử: "Dập tắt đống lửa đi, chúng ta nhảy xuống, xem có cơ hội rời đi không." Bàn Tử không nói hai lời, giơ bó đuốc lên, ném về phía mạng lưới ống đồng.

Ngọn lửa lập tức bùng cháy khắp mọi ngóc ngách của mạng lưới ống đồng.

Mượn thế lửa che chắn, Tần Dã kéo Bàn Tử nhảy xuống.

Bọn họ rơi xuống cuối mạng lưới ống đồng, chân đạp lên đất mềm.

Tần Dã ngẩng đầu nhìn trời, phát hiện trời âm u, mây đen giăng kín, sấm sét giao nhau.

Mưa và tuyết càng lúc càng lớn, đánh vào mắt người ta không thể mở ra được.

Tần Dã lấy lều quân đội trong ba lô ra dựng, sau đó nói với Bàn Tử: "Vào trong tránh đi." Bàn Tử do dự nhìn Tần Dã, rồi lại nhìn bầu trời: "Chúng ta tối nay thực sự có thể bình an vượt qua không?" "Yên tâm đi, chắc chắn có thể.

Vận khí chúng ta không tệ." Tần Dã cười an ủi Bàn Tử một câu.

Mặc dù Bàn Tử vẫn rất bất an, nhưng thấy thái độ của Tần Dã

kiên quyết, đành ngoan ngoãn chui vào lều tránh, trước khi đi dặn dò: "Thế thì cậu tuyệt đối đừng ngủ quên đấy nhé." Tần Dã gật đầu: "Biết rồi, tôi sẽ không ngủ đâu." Đợi Bàn Tử vào trong, Tần Dã thu dọn lều, sau đó lấy xẻng công binh trong ba lô ra, bắt đầu cạy mạng lưới ống đồng, cố gắng đào một lối ra.

Mạng lưới ống đồng rất nhanh bị hắn đào ra một lối đi đủ rộng cho hai người.

Tần Dã thò đầu ra, quan sát trái phải một chút, xác nhận không có nguy hiểm, mới dẫn đầu chui ra ngoài.

Tần Dã vừa chui ra ngoài, bầu trời đột nhiên giáng xuống một tia sét.

Ngay sau đó, mưa như trút nước xối xả đổ xuống, tiếng tí tách vang vọng khắp đêm.

Tần Dã đội mưa gió bò lên mạng lưới ống đồng, đứng vững rồi lau nước mưa trên mặt.

Bàn Tử cũng bò theo ra ngoài, than vãn: "Cái thời tiết chết tiệt này!

Thật xui xẻo." "Tôi thấy khá may mắn đấy." Tần Dã ngẩng đầu nhìn bầu trời đen kịt, lẩm bẩm: "Sự việc lần này, chắc chắn có liên quan đến ngôi cổ mộ này." Bàn Tử hỏi: "Cái gì gọi là 'lần này'?" Tần Dã giải thích: "Cậu nghĩ mà xem, chúng ta ở trong cổ mộ ba ngày, kết quả khi ra ngoài lại bị đưa đến một nơi khác, ai mà không nghi ngờ mình đi nhầm trường quay chứ." "Thế ý cậu là…" Tần Dã chỉ tay lên phía trên: "Cổ mộ này rất kỳ dị, chủ nhân của nó rất lợi hại, có thể có năng lực siêu phàm.

Cổ mộ này được xây dựng bằng vật liệu rất đặc biệt, nó có thể hấp thụ linh khí bên ngoài, hơn nữa còn có thể ngăn chặn bất kỳ sinh mệnh nào xâm nhập vào cổ mộ." "Cậu nói ngôi mộ này là sống sao?"

Bàn Tử kinh ngạc há to miệng.

"Không loại trừ khả năng này, nhưng chúng ta tạm thời không thể kiểm chứng." Hai người vừa trò chuyện, mưa dần tạnh.

Trên trời sao lấp lánh, trăng sáng treo cao, rải xuống ánh bạc dịu dàng.

"Xem ra, hai ta phải ngủ lại đây rồi." Tần Dã khổ não thở dài, hắn nhìn xung quanh: "Gần đây cũng không có thôn xóm hay thị trấn, chẳng lẽ tối nay phải ngủ chung với ngôi cổ mộ này sao?" Tần Dã nhíu mày nghĩ một lát, đề nghị: "Hay là hai ta tìm một sợi dây thừng, buộc cái thứ này lại, sau đó tìm một hang động để nghỉ ngơi?" Bàn Tử lắc đầu phủ định ý nghĩ của hắn: "Không được.

Cách đó quá ngu ngốc.

Hơn nữa chúng ta còn phải đề phòng nó đột nhiên tỉnh dậy tấn công chúng ta nữa chứ." "Cậu có cách nào hay hơn không?" Tần Dã hỏi.

"Chúng ta có thể tìm ít củi đốt lửa, đợi trời sáng rồi đi tiếp.

Dù sao chúng ta đã ở đây ba ngày rồi, cũng không vội một lúc." Đề nghị của Bàn Tử nghe có vẻ hợp tình hợp lý, Tần Dã cũng đồng ý, hai người vừa tìm củi vừa cảnh giác động tĩnh xung quanh.

"Tiểu Dã, cậu nói chủ nhân cổ mộ này rốt cuộc là cái thứ gì vậy?" Bàn Tử hỏi: "Theo phỏng đoán của cậu, hắn hẳn là một người chết, làm sao có thể sống lại như người sống được?" "Tôi cũng không rõ, đây là câu trả lời duy nhất." Tần Dã nhún vai: "Còn về việc hắn tại sao sống lại… Có lẽ liên quan đến chính mộ huyệt, có lẽ liên quan đến những mạng lưới ống đồng, đường ống này, có lẽ liên quan đến quần áo, giày dép chúng ta đang mặc… Tóm lại, chúng ta đừng đoán mò nữa." Bàn Tử thở dài: "Ai, cậu nói vậy, tôi lại thấy hành trình này của

chúng ta càng nguy hiểm hơn." Tần Dã vỗ vai hắn, nói: "Đừng sợ, tôi sẽ không bỏ rơi cậu mà chạy một mình đâu." "Ừm ừm!" Bàn Tử gật đầu mạnh, nở nụ cười rạng rỡ.

Hai người cùng nhau dựng giàn lửa trại.

Sau đó, họ nhặt cành khô, cỏ khô và vụn gỗ.

Tần Dã lục trong ba lô ra mấy lon bia, mở ra uống vài ngụm làm ấm bụng.

Bọn họ ngồi quanh đống lửa, sưởi ấm cho nhau.

"Trận mưa này chắc sẽ kéo dài đến bình minh." Bàn Tử cuộn chặt áo lông vũ, co ro run rẩy.

Tần Dã gật đầu đồng tình: "Ừ, tốt nhất là nên kéo dài đến khi trời tối." Hai người nói chuyện phiếm đủ thứ chuyện trên trời dưới biển, vừa nướng lửa vừa trò chuyện, thời gian trôi nhanh, không biết từ lúc nào, màn đêm buông xuống, sao trời rực rỡ.

Tần Dã quay đầu liếc nhìn xung quanh, thấy bốn phía tĩnh mịch không tiếng động, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Hắn nháy mắt ra hiệu cho Bàn Tử, Bàn Tử lập tức hiểu ý, nhẹ nhàng đi tới, chuẩn bị đóng cửa mộ.

Tuy nhiên, đúng lúc Bàn Tử đi đến vị trí cửa mộ, chuẩn bị đóng cửa thì ngôi mộ vốn yên tĩnh bỗng nhiên rung chuyển dữ dội, khiến Bàn Tử suýt chút nữa ngã khuỵu xuống đất.

Tần Dã vội vàng lao tới đỡ hắn, sau đó theo dao động rung chuyển của mộ huyệt nhìn về phía cửa mộ.

Chương 341

Chỉ thấy giữa mạng lưới ống đồng, một đôi mắt xanh u ám đang nhìn chằm chằm vào họ, như thể là một luồng điện lạnh lẽo từ sâu trong mộ huyệt bắn ra, khiến Tần Dã sởn gai ốc.

“Chết tiệt!

Cái quái gì thế kia?!” Bàn Tử sợ đến hồn bay phách lạc, hét lên: “Là thi biến sao?

Hay là trá thi?!” Tần Dã nghiến răng nghiến lợi nói: “Đừng nói nhảm!

Mau đóng cửa!” Bàn Tử hoảng loạn quay người lại, dùng hết sức bình sinh từ từ đóng cánh cửa lớn của mộ huyệt. … Đúng lúc Bàn Tử sắp đóng xong cửa mộ, sâu trong mộ huyệt đột nhiên truyền ra một tiếng gào thét thảm thiết, như tiếng sói cô độc bị thương, tràn đầy bi thương và phẫn nộ.

“A!” Bàn Tử sợ hãi kêu lên, tay mềm nhũn, đóng cửa thất bại, cánh cửa lớn vẫn còn mở.

Tiếng kêu thê lương đó kéo dài khoảng vài giây, sau đó đột ngột im bặt.

Nhưng Bàn Tử lại toàn thân run rẩy quỳ rạp xuống đất, sắc mặt trắng bệch, mặt mày xám xịt như tro, rõ ràng là đã gặp phải nỗi sợ hãi cực lớn.

Tần Dã cúi người xuống, nắm lấy cánh tay Bàn Tử, trầm giọng nói: “Dậy đi!” Bàn Tử run rẩy nói: “Nó… nó dừng lại rồi.” Tần Dã gầm nhẹ: “Đừng quên, chúng ta bây giờ đang trú ngụ trong bụng nó đó!” Bàn Tử chợt nhớ ra, mình lúc này đang nằm trong một ngôi mộ

cổ!

Hắn lập tức cảm thấy lạnh toát khắp người, không kìm được chen chúc vào lòng Tần Dã, dường như muốn tìm một chút cảm giác an toàn.

Tần Dã cố nhịn cảm giác ghê tởm, tiếp tục thúc giục Bàn Tử: "Mau dậy, đóng cửa lại!" Bàn Tử run rẩy đứng dậy, đóng mạng lưới ống đồng lại và khóa chặt, lúc này mới hơi lấy lại được chút dũng khí, mạnh dạn cúi sát tai Tần Dã, thì thầm: "Tiểu Dã… cậu nói, con quái vật kia… liệu có bò ra khỏi quan quách, truy sát chúng ta không?" Tần Dã lắc đầu nói: "Không mấy khả năng." Bàn Tử nghe Tần Dã nói vậy, hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng mắt vẫn không kìm được thỉnh thoảng liếc về phía quan quách.

Tần Dã đứng dậy, dùng bó đuốc chiếu sáng xung quanh, cẩn thận quan sát mộ thất này.

"Bàn Tử, cậu nhìn hướng đi của những mạng lưới ống đồng này, hình như có quy luật." Tần Dã vừa nói, vừa từ từ đi dọc theo mạng lưới ống đồng.

Bàn Tử cũng đứng dậy, cẩn thận đi theo phía sau.

"Có quy luật gì?

Sao tôi lại không nhìn ra." Bàn Tử gãi đầu.

"Cậu nhìn xem, những mạng lưới ống đồng này từ cỗ quan tài lớn kéo dài ra, sau đó phân tán ra các bức tường xung quanh, nhưng ở một số nơi lại hội tụ lại, cảm giác như một trận pháp khổng lồ." Tần Dã cúi người xuống, chỉ vào một số ký hiệu kỳ lạ ở chỗ nối của mạng lưới ống đồng nói.

Bàn Tử cúi sát lại xem: "Cái thứ này là gì vậy?

Giống như phù chú của quỷ vậy." Tần Dã nhíu mày suy nghĩ một

lát: “Tôi trước đây từng thấy những ký hiệu tương tự trong một cuốn cổ tịch, hình như có liên quan đến một nghi thức tế tự cổ xưa nào đó.

Có lẽ chủ nhân cổ mộ này, muốn thông qua những mạng lưới ống đồng này để hoàn thành một nghi thức tế tự nào đó, hoặc là phong ấn một thứ gì đó.” “Phong ấn?

Cậu nói trong mộ còn có thứ đáng sợ hơn sao?” Bàn Tử trợn tròn mắt, giọng nói cũng hơi run rẩy.

“Chỉ là phỏng đoán thôi.

Nhưng trong tình hình hiện tại, chúng ta phải cẩn thận hơn.” Tần Dã đứng dậy, tiếp tục khám phá dọc theo mạng lưới ống đồng.

Đột nhiên, Tần Dã dừng bước, hắn phát hiện trong mạng lưới ống đồng phía trước có một thứ gì đó lấp lánh phát sáng.

“Bàn Tử, cậu đợi ở đây, tôi qua xem sao.” Tần Dã khẽ nói.

Tần Dã cẩn thận đi về phía vật thể lấp lánh phát sáng kia, tim hắn không tự chủ đập nhanh hơn.

Hắn vừa đi vừa cảnh giác động tĩnh xung quanh, sợ hãi có bất kỳ điều bất ngờ nào xảy ra.

Bàn Tử căng thẳng đứng tại chỗ, mắt dán chặt vào bóng lưng Tần Dã, không dám thở mạnh.

“Đại ca Tần, cẩn thận đấy!” Bàn Tử hạ giọng kêu lên.

Tần Dã không quay đầu lại, chỉ hơi giơ một tay ra hiệu cho Bàn Tử yên tâm.

Hắn từ từ tiến lại gần điểm sáng đó, càng gần, ánh sáng càng trở nên mạnh mẽ.

Khi Tần Dã cuối cùng cũng đến trước vật thể đó, hắn kinh ngạc phát hiện đó là một khối bảo thạch được khảm vào tường mạng lưới

ống đồng.

Bảo thạch tỏa ra ánh sáng thần bí, như thể ẩn chứa sức mạnh vô tận.

Tần Dã đưa tay, nhẹ nhàng chạm vào bảo thạch.

Ngay khi ngón tay hắn chạm vào bảo thạch, một luồng sức mạnh mạnh mẽ đột ngột va vào cơ thể hắn, hắn suýt chút nữa không đứng vững.

"A!" Tần Dã không kìm được kêu lên một tiếng.

Bàn Tử nghe thấy tiếng động, lập tức căng thẳng.

"Tiểu Dã, sao vậy?

Xảy ra chuyện gì rồi?" Bàn Tử sốt ruột hỏi.

Tần Dã ổn định cơ thể, hít sâu một hơi nói: "Không sao, chỉ là khối bảo thạch này hơi kỳ lạ, nó dường như ẩn chứa sức mạnh khổng lồ." Bàn Tử do dự một lát, nói: "Vậy chúng ta mau rời khỏi đây đi, khối bảo thạch này cảm giác không ổn chút nào." Tần Dã lại lắc đầu, nói: "Không được, chúng ta không thể cứ thế đi.

Khối bảo thạch này có thể là chìa khóa giải mã bí ẩn của cổ mộ này." Bàn Tử bất đắc dĩ thở dài, nói: "Được rồi, vậy cậu cẩn thận đấy." Tần Dã cẩn thận quan sát bảo thạch, cố gắng tìm ra bí mật của nó.

Hắn phát hiện trên bảo thạch khắc một số ký hiệu kỳ lạ, những ký hiệu này có chút tương đồng với những ký hiệu ở chỗ nối của mạng lưới ống đồng.

"Lẽ nào giữa những ký hiệu này có liên hệ gì sao?" Tần Dã lẩm bẩm.

Hắn lấy điện thoại ra, chụp vài tấm ảnh bảo thạch và ký hiệu,

chuẩn bị về sau nghiên cứu kỹ hơn.

Đúng lúc này, trong cổ mộ đột nhiên lại vang lên một trận rung chuyển.

“Không hay rồi!” Tần Dã hô lớn một tiếng.

Bàn Tử cũng hoảng sợ.

“Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ con quái vật kia lại sắp xuất hiện sao?” Bàn Tử kinh hãi nói.

Tần Dã nhanh chóng đứng dậy, nói: “Chúng ta mau tìm một nơi để trốn.” Bọn họ tìm kiếm khắp nơi một chỗ có thể ẩn nấp, cuối cùng phát hiện một thạch thất ở góc.

Cánh cửa thạch thất đóng chặt, nhưng trông khá kiên cố.

Tần Dã dùng sức đẩy cửa thạch thất, cửa lại không hề nhúc nhích.

“Bàn Tử, qua đây giúp một tay!” Tần Dã gọi.

Bàn Tử vội vàng chạy qua, cùng Tần Dã dùng sức đẩy cửa.

Hai người dốc hết sức lực, gân xanh nổi đầy trán, nhưng cánh cửa đá đó vẫn không hề nhúc nhích.

“Cánh cửa này đúng là quá chắc chắn mà!” Bàn Tử thở hổn hển than vãn.

Tần Dã nhíu mày suy nghĩ một lát, nói: “Chắc chắn có cơ quan nào đó có thể mở cánh cửa này.

Chúng ta tìm kiếm khắp nơi xem sao.” Hai người bắt đầu cẩn thận tìm kiếm xung quanh thạch thất.

Bọn họ dùng bó đuốc chiếu sáng mọi ngóc ngách, không bỏ qua bất kỳ manh mối nào có thể có.

“Đại ca Tần, cậu nói cơ quan này sẽ ở đâu chứ?” Bàn Tử vừa tìm vừa hỏi.

Tần Dã không trả lời, ánh mắt hắn dán chặt vào bức tường thạch thất.

Đột nhiên, hắn phát hiện trên bức tường có một khối đá có màu sắc không giống lắm với xung quanh.

Tần Dã đi tới, dùng tay nhẹ nhàng gõ vào khối đá đó.

“Bàn Tử, qua đây.” Hắn gọi.

Bàn Tử vội vàng chạy qua.

“Sao vậy, Đại ca Tần?” “Cậu nhìn khối đá này xem, có hơi kỳ lạ không?” Tần Dã chỉ vào khối đá nói.

Bàn Tử cúi sát lại xem, nói: “Ừ, đúng là có hơi khác thật.

Chẳng lẽ đây chính là cơ quan?” Tần Dã gật đầu, nói: “Có khả năng.

Chúng ta thử xem có thể nhấn nó không.” Tần Dã cẩn thận dùng tay nhấn vào khối đá đó.

Đột nhiên, trong thạch thất truyền ra một tiếng nổ trầm thấp, cánh cửa đá từ từ mở ra.

“Tốt quá!” Bàn Tử hưng phấn nói.

Chương 342

Hai người bước vào thạch thất, bên trong tràn ngập một luồng khí tức cũ kỹ.

Thạch thất không lớn, trên các bức tường xung quanh khắc đầy những hình vẽ và ký hiệu kỳ lạ.

"Những hình vẽ và ký hiệu này có ý nghĩa gì chứ?" Bàn Tử tò mò hỏi.

Tần Dã cẩn thận quan sát những hình vẽ và ký hiệu trên tường, nói: "Tôi cũng không rõ lắm, nhưng tôi cảm thấy những hình vẽ và ký hiệu này có thể liên quan đến bí mật của cổ mộ." Bọn họ tiếp tục tìm kiếm manh mối trong thạch thất.

Đột nhiên, Tần Dã phát hiện ở góc thạch thất có một hộp đá.

Trên hộp đá cũng khắc một số ký hiệu kỳ lạ.

Tần Dã đi tới, nhẹ nhàng nhấc hộp đá lên.

Hộp đá rất nặng, hắn cảm thấy bên trong dường như chứa đựng thứ gì đó quan trọng.

"Bàn Tử, cậu nhìn hộp đá này đi." Tần Dã nói.

Bàn Tử đi qua, nhìn hộp đá nói: "Trong hộp đá này sẽ đựng cái gì chứ?" Tần Dã do dự một lát, nói: "Mở ra xem thì biết." Tần Dã cẩn thận mở hộp đá.

Hộp đá tỏa ra một luồng khí tức thần bí, bên trong đặt một cuốn sách và một khối ngọc bội.

"Cái này là gì?" Bàn Tử kinh ngạc nói.

Tần Dã và Bàn Tử nhìn nhau, trong lòng tràn đầy tò mò.

Tần Dã cẩn thận cầm cuốn sách lên, cảm nhận được một cảm giác nặng nề không tên.

Bìa sách được làm bằng một loại kim loại không rõ tên, trên đó khắc những hoa văn phức tạp, trên gáy sách thì khảm một hàng những viên bảo thạch nhỏ, dưới ánh đuốc lấp lánh ánh sáng yếu ớt.

"Cuốn sách này trông có vẻ đã có từ lâu, chắc không phải đồ hiện đại." Tần Dã khẽ nói, sau đó lật trang đầu tiên.

Trang giấy đã hơi ngả vàng, trên đó viết chi chít chữ, còn có một số hình minh họa mờ ảo.

"Những chữ này lạ quá, giống như một loại chữ cổ đại vậy." Bàn Tử cúi lại xem, nhưng hắn hiển nhiên không nhận ra những ký hiệu đó: "Đại ca Tần, cậu đọc hiểu được không?" Tần Dã lắc đầu: "Không được, nhưng tôi cảm thấy những chữ này có chút tương tự với những ký hiệu chúng ta đã thấy trước đây.

Có thể là một loại chữ tượng hình cổ xưa." Tần Dã tiếp tục lật các trang sách, cố gắng tìm kiếm bất kỳ thông tin hữu ích nào.

Đúng lúc này, hắn chú ý thấy giữa các trang sách kẹp một tờ giấy da cừu mỏng.

Tần Dã cẩn thận rút ra, chỉ thấy trên đó vẽ một tấm bản đồ, cùng với vài vị trí quan trọng được đánh dấu bằng mực đỏ.

"Xem này, ở đây có một tấm bản đồ!" Tần Dã kích động nói.

Bàn Tử cúi lại nhìn, kinh ngạc nói: "Trên đây đánh dấu vị trí hiện tại của chúng ta, còn có…" Hắn chỉ vào một ký hiệu trên bản đồ: "Chỗ này, hình như là lối thông đến một tầng khác." Tần Dã gật đầu: "Đúng vậy, hơn nữa cậu nhìn chỗ này, còn có một ký hiệu, giống như một loại ký hiệu cơ quan." "Cơ quan?" Mắt Bàn Tử sáng lên: "Nói như vậy, nếu chúng ta có thể tìm thấy chỗ này, có lẽ sẽ giải mã được

bí mật ở đây!" "Nhưng chúng ta phải cẩn thận." Tần Dã nhắc nhở: "Vì ở đây có cơ quan, nên cách kích hoạt nó nhất định không đơn giản, không chừng còn có nguy hiểm." "Vậy bây giờ chúng ta làm sao?" Bàn Tử hỏi.

"Chúng ta hãy khám phá thạch thất này một lượt trước, xem có manh mối nào khác không." Tần Dã nói: "Sau đó chúng ta sẽ quyết định bước tiếp theo nên làm gì." Hai người bắt đầu kiểm tra kỹ lưỡng mọi ngóc ngách của thạch thất.

Tần Dã chú ý thấy một số ký hiệu trên tường dường như tương ứng với các ký hiệu trong sách, vì vậy hắn bắt đầu thử liên kết hai thứ đó lại.

Còn Bàn Tử thì tiếp tục tìm kiếm các cơ quan hoặc lối đi khác có thể ẩn giấu.

"Đại ca Tần, chỗ này có một rãnh lõm!" Bàn Tử đột nhiên kêu lên.

Tần Dã vội vàng đi qua kiểm tra, chỉ thấy ở góc tường quả nhiên có một rãnh lõm nhỏ, kích thước vừa vặn có thể đặt khối ngọc bội kia.

"Có phải là cái này không?" Tần Dã đoán, hắn lấy ngọc bội từ trong hộp ra, cẩn thận quan sát hình dạng của nó và xem liệu nó có vừa vặn với rãnh lõm không.

"Thử xem sao." Bàn Tử khuyến khích.

Tần Dã hít sâu một hơi, nhẹ nhàng đặt ngọc bội vào rãnh lõm.

Trong khoảnh khắc, không khí cả thạch thất dường như ngưng đọng lại, tiếp theo là một sự rung chuyển nhẹ, rồi một loạt tiếng kẹt kẹt, một khe hở từ từ xuất hiện ở phía bên kia của thạch thất.

"Mau nhìn!" Bàn Tử kích động kêu lên.

Khe hở càng lúc càng lớn, cuối cùng tạo thành một cánh cửa.

Ánh sáng yếu ớt xuyên qua cánh cửa, như thể đang triệu gọi họ.

“Xem ra chúng ta đã tìm thấy lối vào khu vực mới rồi.” Tần Dã nói: “Nhưng chúng ta phải cẩn thận hơn nữa, ai biết ở đó sẽ có gì chờ đợi chúng ta.” Bàn Tử nuốt nước bọt, gật đầu đồng ý.

Bọn họ thu dọn đồ đạc, chuẩn bị tiếp tục tiến lên.

Đúng lúc họ định bước qua ngưỡng cửa, Tần Dã dừng lại, quay người nói với Bàn Tử: “Bàn Tử, cậu đã chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với điều chưa biết chưa?” Bàn Tử kiên định gật đầu: “Đại ca Tần, chỉ cần có cậu ở đây, tôi sẽ không sợ bất cứ điều gì.” Tần Dã cười, dẫn đầu bước qua ngưỡng cửa, từ từ đi vào sâu trong hang động.

Bàn Tử bám sát theo sau.

Vừa bước vào hang động, hai người lập tức cảm thấy một luồng hơi lạnh ập đến.

Hang động rất hẹp, chỉ vừa đủ một người cúi mình luồn lách.

“Sao nhiệt độ ở đây lại thay đổi nhiều thế này?” Bàn Tử nghi hoặc lẩm bẩm.

Bên trong hang động tối đen như mực, không thấy năm ngón tay.

Tuy nhiên, Tần Dã và Bàn Tử đều có mắt nhìn ban đêm, nên có thể miễn cưỡng nhìn rõ phía trước.

Trên đỉnh hang động khảm vài viên dạ minh châu to bằng nắm đấm, khiến môi trường bên trong hang động trở nên sáng sủa.

Đột nhiên, ánh sáng bên trong hang động tắt phụt, hang động chìm vào sự tĩnh lặng tuyệt đối.

Tần Dã nhíu mày nói: “Bàn Tử, cậu có nghe thấy tiếng gì không?” “Hình như không có, sao vậy?” Bàn Tử hỏi.

“Hình như có thứ gì đó đã chạy mất!” Tần Dã nói.

“Thứ gì?

Chạy đi đâu?” “Suỵt!” Tần Dã giơ ngón trỏ lên, ra hiệu cho Bàn Tử im lặng, lắng nghe kỹ.

“Thùng, thùng, thùng…” Tần Dã áp tai vào vách đá, cẩn thận lắng nghe.

Bỗng nhiên trên mặt hắn lộ ra vẻ kinh hãi, kêu lớn: “Không hay rồi, là địa lôi!

Bàn Tử, mau trốn!” Bàn Tử bị dọa đờ người ra, đứng sững không động.

Tần Dã vội vàng kéo hắn xông sang bên phải.

Hai người may mắn tránh được đòn tấn công của địa lôi, nhưng Bàn Tử lại ngã sấp xuống đất.

Hắn rên rỉ đau đớn, cảm giác toàn thân xương cốt đều muốn đứt rời.

“Bàn Tử!” Tần Dã lo lắng đỡ Bàn Tử dậy: “Cậu bị thương rồi!” Bàn Tử nghiến răng chịu đau, nói: “Đại ca Tần, cậu mau chạy đi, tuyệt đối đừng để ý đến tôi!” “Nói nhảm!” Tần Dã giận dữ mắng: “Tôi làm sao có thể bỏ rơi huynh đệ của mình mà chạy thoát thân?

Nếu chết thì hai ta cũng chết cùng nhau!” Bàn Tử cảm động suýt chút nữa nước mắt lưng tròng: “Đại ca Tần, cậu đúng là anh hùng, đủ nghĩa khí!” “Ít nói nhảm đi, chúng ta mau nghĩ cách rời khỏi đây!” “Làm sao đây?

Chúng ta không thể quay lại đường cũ được.” Tần Dã nhìn xung quanh, nói: “Chỗ này chắc chắn có ám các hoặc cơ quan, chúng ta chia nhau ra tìm.” “Ừ!” Bàn Tử đáp một tiếng, liền trong động tìm kiếm

một cách vô định.

Tần Dã thì vòng ra góc tường, cúi đầu nhìn khối ngọc bội kia.

Hắn cẩn thận nghiên cứu hoa văn trên ngọc bội, đột nhiên phát hiện ở đáy ngọc bội lại có một vết hằn dài và mảnh, dường như là do người ta cố ý khắc lên, nhưng lại giống như một sự trùng hợp.

"Kỳ lạ!" Tần Dã lẩm bẩm.

Hắn theo vết hằn đó sờ thử, phát hiện chất liệu ngọc bội cứng hơn so với phỉ thúy thông thường, sờ vào rất lạnh.

Tần Dã suy nghĩ một lát, liền đặt ngọc bội trở lại vào hộp đá, và nhanh chóng đậy nắp lại, sau đó bỏ hộp ngọc bội vào túi quần.

Hắn quay đầu nhìn Bàn Tử, nói: "Bàn Tử, cậu đã tìm thấy gì chưa?" Giọng Bàn Tử vọng lại: "Chưa." "Vậy thì thôi, ra ngoài rồi nói tiếp." Tần Dã nhấc chân bước ra ngoài, đột nhiên một mùi tanh hôi nồng nặc xộc vào mũi.

"Đây là… mùi máu tanh!" Tần Dã lập tức cảnh giác: "Bàn Tử, mau qua đây!" "Sao vậy?" Bàn Tử vội vàng chạy đến bên cạnh Tần Dã.

Chỉ thấy Tần Dã dùng dao găm cắt đứt lòng bàn tay, nhỏ máu tươi vào đường hầm, và dùng sức ép mạnh, cho đến khi máu tươi toàn bộ thấm vào lớp đất.

"Như vậy có thể đảm bảo vạn vô nhất thất rồi." Tần Dã thở phào nhẹ nhõm.

Đường hầm này không biết đã bao lâu không có người nào đến, vì vậy đất rất mềm, máu tươi của Tần Dã rất nhanh đã thấm vào trong và biến mất.

Hơn nữa nó đã ngâm trong đất quá lâu, máu huyết gần như khô

cạn, đã không còn bất kỳ hoạt tính nào, dù gặp gió thổi mưa dầm cũng không dễ bị mục nát.

Tần Dã lại dùng dao găm đào một cái hố nhỏ, chôn chiếc hộp chứa ngọc bội vào.

Làm xong tất cả những việc này, bọn họ quay trở lại trước cánh cửa ở cuối hang động, Tần Dã đẩy cánh cửa sắt ra.

Chương 343

Một căn phòng ngầm tối tăm, rộng rãi xuất hiện trước mặt họ.

Không gian căn phòng này tuy không quá lớn, nhưng cũng đủ cho hai người hoạt động và di chuyển.

Tần Dã cầm đèn pin, quét một vòng xung quanh, không thấy có chỗ nào bất thường.

"Lẽ nào là mình nghĩ quá nhiều rồi?" Tần Dã lẩm bẩm một câu.

"Sao vậy?" Bàn Tử cúi lại hỏi.

"Không sao." Tần Dã lắc đầu, tiếp tục nói: "Cậu xem xung quanh có cơ quan nào không, đừng đi xa quá, có tình huống gì thì nhớ kêu cứu." "Được rồi!" Bàn Tử sảng khoái đáp lời.

Tiếp theo, Tần Dã dựa lưng vào cột đá ngồi nghỉ ngơi, Bàn Tử thì trong phòng cẩn thận tìm kiếm các loại cơ quan.

Không biết từ lúc nào trời dần sáng, ánh bình minh rải khắp mặt đất.

"Bàn Tử, tìm thấy chưa?" "Vẫn chưa.

Tôi đã lật tung từng tấc đất rồi, ngay cả một sợi lông tơ cũng không tìm thấy." Bàn Tử chán nản nói.

"Cậu chắc chắn không bỏ sót chỗ nào chứ?" "Tôi chắc chắn." Bàn Tử khẳng định gật đầu.

Tần Dã thở dài: "Vậy thì chỉ có thể tiếp tục tìm kiếm thôi.

Cậu có đói không?

Ăn sáng chưa?" Bàn Tử lắc đầu: "Tôi vẫn chưa đói." Hai người ăn một ít bánh quy nén lót dạ, sau đó liền tiếp tục tìm kiếm.

Tần Dã chú ý thấy, từ tối qua đến giờ Bàn Tử đều thần kinh căng thẳng, dường như rất sợ hãi.

Không những vậy, sắc mặt hắn vàng vọt, môi trắng bệch, vẻ mặt mệt mỏi rã rời.

Tần Dã hỏi: "Bàn Tử, cậu sao vậy?

Không khỏe à?" Bàn Tử xua tay nói: "Không phải, vừa rồi tôi vô tình giẫm phải cơ quan, bị rắn độc cắn một phát, tôi bây giờ toàn thân mỏi nhừ." "Rắn độc?" Tần Dã kinh ngạc: "Ở đây sao lại có rắn độc, chẳng lẽ cậu đã chạm vào cơ quan?" Bàn Tử gật đầu, trên mặt hiện lên vẻ sợ hãi: "Tôi vốn định đi dọc theo lối đi tiếp tục tiến về phía trước, ai ngờ chân trượt một cái, cả người tôi ngã xuống.

Lúc đó tôi còn tưởng chết chắc rồi, kết quả là cái cơ quan đó bị kích hoạt, bắn ra rất nhiều châm độc, tôi may mắn né nhanh, nếu không thì đã thành tổ ong vò vẽ rồi." Tần Dã nghe vậy lập tức rùng mình, hắn không ngờ Bàn Tử lại xui xẻo đến thế.

"Bàn Tử, hay là chúng ta đổi sang lối đi khác nhé?" Tần Dã đề nghị.

"Không được đâu, lần này ra ngoài, chúng ta phải rời đi bằng cửa chính.

Tôi đoán bố mẹ tôi sẽ đến rất nhanh, nếu họ phát hiện tôi mất tích thì sẽ rắc rối lớn!" Tần Dã suy nghĩ một lát, nói: "Thế này đi, cậu đi cùng tôi, chúng ta cùng nhau tìm lối ra." "Thế cậu không nguy hiểm sao?" Bàn Tử sốt ruột hỏi.

"Không sao đâu, chúng ta cùng nhau cố gắng, tin rằng có thể tìm thấy lối ra." Tần Dã an ủi.

Bàn Tử do dự không quyết.

Tần Dã vỗ vai hắn, nói: "Cậu yên tâm, có tôi ở đây, tuyệt đối sẽ

không để cậu bị thương đâu." Bàn Tử suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng thỏa hiệp, gật đầu đồng ý đề nghị của Tần Dã.

"Đi thôi, chúng ta tiếp tục tìm lối ra." Tần Dã nói.

Hai người tiếp tục tiến về phía trước tìm lối ra, Bàn Tử vừa tìm vừa than vãn: "Đại ca, chúng ta có phải đã rơi vào cái hố nào rồi không?

Sao tìm mãi mà chẳng thấy gì cả?" Tần Dã cười khổ: "Tôi biết làm sao được?" Bàn Tử thở dài ai oán tiếp tục tìm kiếm, đột nhiên mắt sáng lên: "Ối, tìm thấy rồi!" Tần Dã theo đà nhìn qua, phát hiện Bàn Tử chỉ vào một bức tường phía trước bên phải kêu lên: "Đại ca, mau nhìn, chỗ này có một cái lỗ!" "Ồ, vậy thì mau bò qua xem có cơ quan nào không!" Tần Dã thúc giục.

Bàn Tử lập tức bò qua chui vào lỗ, một lát sau lại thò đầu ra kêu lên: "Đại ca, tôi đã bò ra ngoài rồi, không có cơ quan!" Nghe Bàn Tử nói không có cơ quan, Tần Dã thở phào nhẹ nhõm, cùng Bàn Tử bò vào trong lỗ.

Cái lỗ này với mặt đất tạo thành góc 90 độ thẳng đứng lên trên, cao khoảng 5,6 mét, rộng khoảng 2,3 mét.

Tần Dã cầm đèn pin chiếu một vòng vào trong lỗ, phát hiện trên đỉnh lỗ có một viên dạ minh châu to bằng nắm đấm, tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

"Oa!

Dạ minh châu xa xỉ thế này, chắc chắn là do hoàng đế cổ đại để lại!" Bàn Tử hưng phấn kêu lớn: "Cái thứ này giá trị không nhỏ, chúng ta phát tài rồi!" Tần Dã lại không lạc quan như Bàn Tử, trầm ngâm nói: "Tôi thấy chuyện không đơn giản như vậy đâu, cậu nhìn trên đỉnh lỗ có một hàng chữ kìa." Bàn Tử ngẩng đầu nhìn lên đỉnh lỗ,

quả nhiên phát hiện những chữ triện nhỏ dày đặc, do niên đại đã lâu, chữ đều đã mờ không rõ.

"Chết tiệt!

Lại là lăng tẩm của ba vị hoàng đế Đường Văn, Tống Vũ!" Bàn Tử không kìm được cảm thán.

Tần Dã nhíu chặt mày, trầm tư: "Tại sao lăng tẩm của ba vị hoàng đế Đường Văn, Tống Vũ lại được thiết lập trong cái hang động này?

Chẳng lẽ ở đây có bí mật gì?" "Bí mật, nhất định có bí mật!" Bàn Tử hưng phấn nói: "Tôi thấy chúng ta có thể bắt đầu từ ngôi mộ này, có lẽ có thể giải mã bí ẩn." "Nhưng mà…" Tần Dã lo lắng: "Vạn nhất ở đây ẩn chứa một bí cảnh khổng lồ thì sao?" "Mặc kệ nó, phú quý hiểm trung cầu, dù sao cũng tốt hơn là ngồi chờ chết!" Bàn Tử nói xong, lại tự trào: "Dù sao Đại ca ngài cũng sẽ không bỏ rơi tôi đâu." Tần Dã bật cười, thầm nghĩ gã này đúng là rất tin tưởng mình, không hổ là người từng lăn lộn giang hồ nhiều năm.

"Nếu đã như vậy, thì cứ làm theo cậu nói, thử một chút cũng không sao." Tần Dã chấp thuận.

"Cảm ơn Đại ca!" Tiếp theo, hai người lần lượt lấy ra xẻng công binh, dây thừng và các vật phẩm khác, chuẩn bị khai quật lăng mộ.

"Đại ca, hay là tôi đi thăm dò đường trước, tránh để xảy ra sai sót gì, làm phiền cậu." Bàn Tử chủ động xin đi.

"Không cần đâu, vẫn là tôi đi trước đi." Tần Dã từ chối.

Hắn lo có bẫy, không muốn mạo hiểm.

"Đại ca, tôi thấy vẫn là cậu đi đi.

Vạn nhất có chuyện gì, tôi đi giúp cậu cũng kịp." Bàn Tử kiên trì nói.

Tần Dã suy nghĩ một lát: "Được!

Cậu buộc dây thừng vào eo tôi, hai chúng ta cùng đi thăm dò đường." "Ừ, cứ thế mà làm!" Bàn Tử buộc chặt dây thừng vào eo Tần Dã, sau đó kéo Tần Dã từ từ di chuyển.

Bàn Tử gan cũng khá lớn, không hề sợ hãi nguy hiểm phía trước, Tần Dã cũng không dám lơ là, toàn tâm cảnh giác động tĩnh xung quanh.

Đi được vài bước, Bàn Tử đột nhiên dừng lại, nói: "Đại ca, ba lô của hai ta đều bị vứt rồi, bây giờ không có đồ ăn, tôi đói bụng rồi, muốn kiếm gì đó ăn." Tần Dã nhìn xung quanh tối đen như mực, căn bản không thể xác định phương hướng, đành đồng ý: "Vậy cậu đi vòng quanh tìm xem, nhớ đừng đi quá xa, gặp nguy hiểm thì lập tức chạy về đây, tôi chịu trách nhiệm đoạn hậu." "Yên tâm đi, tôi sẽ tự lo liệu cho mình." Bàn Tử cười hắc hắc, sau đó phóng vút đi.

"Gã này đúng là liều lĩnh thật." Tần Dã lắc đầu thầm nghĩ, sau đó tăng tốc độ, tiến về phía trước tìm kiếm.

Tần Dã đi được một lúc, mơ hồ nghe thấy tiếng nước chảy róc rách từ bên trái vọng lại, liền theo tiếng nước mà đi tới.

Đi gần hơn, phát hiện tiếng nước chảy từ phía trước không xa vọng lại, và tiếng nước chảy càng lúc càng lớn, rõ ràng có một thác nước đang đổ xuống từ phía trên.

"Ở đây lại có một thác nước sao?" Tần Dã kinh ngạc nói.

Tần Dã ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện trên vách đá phía trên khảm vài viên dạ minh châu, ánh sáng lấp lánh, chiếu sáng rực rỡ khu vực dưới thác nước.

"Kỳ lạ, sao ở đây lại có thác nước?

Chẳng lẽ còn có lối ra khác sao?" Tần Dã nghi hoặc nói.

Tần Dã đi dọc theo khe đá một đoạn, sau đó liền nhìn thấy một con sông, nước sông chảy xiết, khuấy động từng đợt sóng.

Tần Dã lập tức hưng phấn không thôi, vội vàng cởi áo khoác nhúng ướt, vắt khô rồi nhảy xuống nước.

Hành trình này xuống đây, quần áo toàn bộ ướt sũng, toàn thân nhớp nháp, vô cùng khó chịu.

"Khốn kiếp!

Cái quỷ địa phương này, đơn giản là muốn mạng người!" Tần Dã chửi rủa, sau đó quay lại chỗ cũ.

Tần Dã vừa đi đến chỗ cũ, đột nhiên chân hụt một cái, cả người lập tức rơi xuống, ngã một cú choáng váng.

Khi Tần Dã mở mắt ra, kinh ngạc phát hiện, mình lại đang ở một nơi giống như động nhũ đá.

Động nhũ đá này vô cùng sâu thẳm, xung quanh đều là cột đá chống đỡ, trên vách đá khắc đủ loại phù điêu hình thù kỳ dị, ngũ sắc rực rỡ, lộng lẫy chói mắt.

Ở trung tâm động nhũ đá sừng sững một đài đá, trên đài đá đặt một cỗ quan quách, bên cạnh quan quách đứng vài binh sĩ mặc áo giáp, đeo mặt nạ.

Tần Dã nhìn một vòng sau, mới chú ý thấy bên cạnh đài đá còn có vài hộp gỗ, mở ra phát hiện bên trong chứa đầy vàng bạc châu báu, lấp lánh ánh sáng rực rỡ chói mắt.

Ngoài ra, xung quanh đài đá chất đống lượng lớn xương cốt trắng, người chết khi còn sống chắc hẳn đã tích cóp cả đời, mới thu thập được những tài vật quý giá này.

"Mẹ kiếp, đây là nơi quái quỷ gì, chẳng lẽ là lăng tẩm của công

chúa hoàng thất nào đó sao?" Tần Dã lẩm bẩm.

Hắn cẩn thận nhìn xung quanh môi trường, xác định mình đã tiến vào một không gian khác, vì không gian này tràn ngập linh khí.

Không những vậy, hắn còn cảm nhận được âm sát chi khí nồng đậm.

"Chẳng trách ở đây có một mùi máu tanh khiến người ta buồn nôn, hóa ra đều là thi biến cương thi!" Tần Dã chợt hiểu ra, đồng thời trong lòng có chút may mắn và sợ hãi vì thoát chết trong gang tấc.

"Xem ra vận khí chúng ta không tồi, lại vô tình lạc vào lăng tẩm của vị đại lão nào đó." Bàn Tử cũng kinh ngạc nói, nhưng hắn rất nhanh phát hiện ra vấn đề nghiêm trọng hơn, "Mẹ kiếp, nhiều thi hài như vậy, Đại ca chúng ta phải làm sao để thoát ra đây?" Tần Dã bất đắc dĩ nói: "Vẫn là tìm lối ra thôi." Ở đây đâu đâu cũng là vách đá dựng đứng, hơn nữa lại có âm sát chi khí nồng đậm lan tỏa, muốn bò ra ngoài e rằng không dễ dàng như vậy.

"Vậy chúng ta mau đi về phía lối ra đi, hy vọng lối ra đừng hẹp như phía trước!" Bàn Tử thúc giục.

Chương 344

Hai người tiếp tục đi về phía trước, mong chờ có thể tìm thấy lỗ thông hơi và lối ra.

Kết quả họ đi được một đoạn, Tần Dã đột ngột dừng bước, trong mắt lộ ra vẻ cực kỳ chấn kinh.

Chỉ thấy dưới góc tường bên phải, trên một tảng rêu xanh mọc một cây thuốc, Tần Dã từng đọc về loại thực vật này trong các điển tịch y học, biết thứ này gọi là Thi Vương Tham.

"Thi Vương Tham?" "Ở đây sao lại có Thi Vương Tham?" Tần Dã kinh hô thành tiếng, trên mặt tràn đầy vẻ kỳ dị, không thể tin nổi dụi dụi mắt.

"Đại ca, sao vậy?" Bàn Tử khẽ hỏi.

"Thi Vương Tham…" Tần Dã chỉ vào cây Thi Vương Tham đó nói.

Thi Vương Tham còn gọi là Thi Vương Thảo hoặc Thi Hương Ma Dụ, theo ghi chép cổ thư là một trong những dược liệu cần thiết để luyện chế thi đan.

Dược hiệu của Thi Vương Tham cực tốt, đối với cương thi mà nói là vật đại bổ.

"Thi Vương Tham?

Lợi hại đến thế sao?" Bàn Tử cũng nhìn rõ cây thực vật đó, cũng cảm thấy rất chấn động.

Lúc này, Bàn Tử đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, vội vàng nói: "Đại ca, thứ này tuy đối với chúng ta là chí bảo, nhưng lại là tà vật, không thể khinh suất chạm vào!" "Tôi biết." Tần Dã gật đầu nói.

Hắn đương nhiên biết chỗ lợi hại của Thi Vương Tham, nếu để những cương thi kia biết sự tồn tại của nó, chắc chắn sẽ tranh giành vỡ đầu.

"Vậy còn chần chừ gì nữa?

Mau hái nó đi." Bàn Tử sốt ruột thúc giục.

Tần Dã nhíu mày suy nghĩ một lát, sau đó từ từ cúi người xuống, đưa tay hái cây Thi Vương Tham đó.

"Cẩn thận có độc!" Bàn Tử nhắc nhở.

Tần Dã lại không để ý, trực tiếp hái nó.

"Ê, thứ này đúng là có kịch độc thật!" Tần Dã ngửi thấy một mùi hôi thối nồng nặc, không khỏi nhíu mày.

Thi Vương Tham tuy là vật đại bổ, nhưng dù sao cũng nhiễm kịch độc, nếu dùng, rất có thể sẽ dẫn đến thi độc bùng phát trong cơ thể, biến thành một người sống dở chết dở.

"Trời ơi, dọa chết em bé rồi." Bàn Tử vỗ ngực kinh hồn bất định.

"Cái thằng này ít nói nhảm đi." Tần Dã trừng hắn một cái.

Tần Dã cầm Thi Vương Tham, cẩn thận nhìn kỹ vài giây, sau đó ném Thi Vương Tham cho Bàn Tử, nói: "Thứ này tôi giữ không có tác dụng, tặng cho cậu đó!" "Cảm ơn Đại ca, Đại ca cậu thực sự quá đẹp trai." Bàn Tử hí hửng ôm Thi Vương Tham, vẻ mặt nịnh nọt.

"Đừng nói nhảm, mau ăn đi." Tần Dã không vui nói.

Bàn Tử vội vàng nuốt Thi Vương Tham, sau đó ngồi xếp bằng xuống, nhắm mắt vận công tiêu hóa hấp thu.

Thứ này ẩn chứa năng lượng khổng lồ, so với linh chi lộc nhung còn lợi hại gấp trăm lần, nghìn lần, người bình thường căn bản không thể chịu đựng được năng lượng khổng lồ và tinh thuần như vậy.

Nhưng Bàn Tử tu vi cao siêu, không cần lo lắng bị căng nứt cơ thể.

Tần Dã thì đầy hứng thú nhìn chằm chằm Bàn Tử, quan sát tình hình trong cơ thể hắn, chờ đợi Bàn Tử luyện hóa hấp thu xong Thi Vương Tham.

Bàn Tử ngồi xếp bằng trên mặt đất suốt nửa tiếng đồng hồ, lúc này mới từ từ mở mắt ra.

"Ừm?

Tôi cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh, thể phách cũng cường tráng hơn rất nhiều, thứ này đúng là vật đại bổ mà!" Bàn Tử kinh hỉ kêu lên.

Tần Dã cười, sau đó nói: "Vì đã luyện hóa xong rồi, chúng ta đi thôi, tôi cảm thấy thi khí ở đây nồng đậm hơn lúc nãy không ít, chắc sắp đến lối ra rồi." "Đại ca nói đúng, chúng ta tăng tốc độ." Bàn Tử gật đầu, hai người nhanh chóng rời đi.

"Hả?" Nhưng Tần Dã vừa đi được vài mét, đã cảm thấy không ổn, phiến đá dưới chân lại đang rung chuyển.

"Mẹ kiếp, dưới đất có vật sống." Bàn Tử cũng phát hiện ra điều bất thường, lập tức kinh ngạc vạn phần.

Sắc mặt Tần Dã hơi trầm xuống, hạ giọng quát: "Tránh xa ra, đừng làm thương người vô tội." "Đại ca, chúng ta vẫn nên rời đi trước đi." Bàn Tử sốt ruột nói.

Tần Dã lắc đầu, giọng nói lạnh lùng ra lệnh: "Nghe lệnh, lùi về khu vực an toàn!" Bàn Tử do dự một lát, đành chọn cách tuân theo mệnh lệnh của Tần Dã, lùi về phía sau vài mét.

"Rầm rầm rầm!" Phiến đá dưới chân Tần Dã đột nhiên vỡ vụn, cả mặt thất như trời long đất lở mà rung chuyển dữ dội, chấn động cực

lớn khiến các bức tường xung quanh bị phá nát.

"Két két két…" Từng sợi xích sắt gồ ghề, thô lớn từ vách núi sụp đổ bắn ra, trói chặt Tần Dã.

Đồng thời, Tần Dã cảm thấy cơ thể truyền đến từng trận đau nhói, như thể bị vật sắc nhọn xé rách, đau thấu xương.

Không bao lâu, quần áo Tần Dã đã bị máu tươi nhuộm đỏ, hắn cố chịu đau đớn, khó khăn quay đầu nhìn về phía Bàn Tử.

"Bàn Tử, mau chạy…" Lời Tần Dã vừa dứt, một khuôn mặt quỷ đầy lông đen liền áp sát cổ hắn, chiếc lưỡi đỏ tươi liếm quanh cổ hắn.

"Xì!" Một luồng hàn khí chạy khắp toàn thân.

"Gào ~" Con Quỷ Anh ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, sau đó hung hăng cắn về phía cổ Tần Dã.

"Không…" Đồng tử Tần Dã co rút lại, ra sức giãy giụa.

Tuy nhiên, những sợi xích sắt kia kiên cố như dây thép, mặc cho Tần Dã có phản kháng liều mạng thế nào cũng không thoát được.

Nhìn thấy Quỷ Anh sắp cắn đứt cổ Tần Dã, đúng vào thời khắc nguy cấp này, một viên châu ngọc trong suốt lấp lánh đột nhiên xuất hiện giữa không trung, hung hăng đập vào trán Quỷ Anh.

"Ngao!" Quỷ Anh phát ra tiếng gào thét thảm thiết đến cùng cực, lập tức buông Tần Dã ra, trốn chạy về phía sâu trong hang động.

"Đây… đây là cái quái gì thế này?" Ánh mắt Tần Dã ngây dại, ngơ ngác nhìn viên châu ngọc trong suốt trong lòng bàn tay.

Viên châu ngọc này chính là Âm Dương Ngọc Châu mà Tần Dã vừa có được, bên trong ẩn chứa âm sát chi khí khủng khiếp.

Âm Dương Ngọc Châu vừa rồi đập vào trán Quỷ Anh, Quỷ Anh liền bị trọng thương, tức thì bỏ chạy.

“Âm Dương Ngọc Châu của tôi!” Tần Dã lập tức phản ứng lại, kinh hoảng thất thố đuổi theo.

Tần Dã vốn tưởng rằng Âm Dương Ngọc Châu của mình chỉ có thể cứu một lần tính mạng, không ngờ bây giờ lại xuất hiện giúp hắn giải quyết nguy cơ.

Âm Dương Ngọc Châu có uy lực vô cùng khủng bố, một khi được phóng thích, phải giết sạch sinh linh mới chịu dừng.

Tần Dã vừa rồi suýt chút nữa bị Quỷ Anh giết chết, bây giờ Âm Dương Ngọc Châu xuất hiện, Tần Dã đâu còn quản nhiều như vậy.

Tần Dã điên cuồng chạy đuổi, rất nhanh đã đuổi kịp con Quỷ Anh đang bỏ chạy.

“Súc sinh, nạp mạng đến đây!” Tần Dã giận dữ gầm lên một tiếng, vung Âm Dương Ngọc Châu đập xuống.

Âm Dương Ngọc Châu tỏa ra ánh sáng âm nhu màu trắng nhạt, đập vào đầu Quỷ Anh.

Rầm!

Quỷ Anh bị đánh trúng, lập tức kêu thảm một tiếng, thân hình lảo đảo, suýt chút nữa ngã sấp xuống đất.

Tần Dã thừa thắng xông lên, vung Âm Dương Ngọc Châu đập tới.

Tần Dã nắm chặt Âm Dương Ngọc Châu trong tay, lại lần nữa ném về phía quỷ anh.

Quỷ anh phát ra tiếng kêu thảm thiết, không ngừng né tránh công kích của Tần Dã.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream đã bị cảnh tượng kinh tâm động phách này dọa đến mức không dám thở mạnh.

“Trời ơi, cái này kích thích quá!

Tần gia cố lên!" "Quỷ anh rốt cuộc là quái vật gì vậy?

Đáng sợ quá." "Tần gia nhất định phải cẩn thận nha, đừng để xảy ra chuyện gì." Tần Dã vừa công kích quỷ anh, vừa chú ý đến môi trường xung quanh, sợ lại có nguy hiểm khác xuất hiện.

Dưới công kích của Tần Dã, quỷ anh dần dần bị dồn vào đường cùng.

"Gầm!" Quỷ anh đột nhiên phát ra tiếng gào thét giận dữ, lông đen trên người dựng đứng, mắt lóe lên ánh sáng đỏ rực.

Tần Dã trong lòng run lên, biết quỷ anh sắp liều mạng.

Hắn nắm chặt Âm Dương Ngọc Châu, chuẩn bị đón đỡ đòn tấn công cuối cùng của quỷ anh.

Quỷ anh đột ngột lao vào Tần Dã, tốc độ nhanh như chớp.

Tần Dã nghiêng người né tránh, Âm Dương Ngọc Châu trong tay thuận thế đập vào lưng quỷ anh.

Quỷ anh bị đánh trúng, phát ra tiếng kêu thảm thiết, ngã vật xuống đất.

Chương 345

Đúng lúc Tần Dã tưởng quỷ anh đã mất khả năng chiến đấu, quỷ anh đột nhiên đứng dậy, lại lần nữa lao vào Tần Dã.

Tần Dã né tránh không kịp, bị quỷ anh đè xuống đất.

"Lão đại!" Bàn Tử ở đằng xa nhìn thấy cảnh này, lòng nóng như lửa đốt, muốn lao đến giúp.

"Đừng qua đây!" Tần Dã hét lớn, "Chỗ này nguy hiểm, cậu cứ đợi ở đó." Bàn Tử bất lực, chỉ có thể sốt ruột nhìn từ xa.

Tần Dã cố gắng giãy giụa, muốn thoát khỏi sự kiềm chế của quỷ anh.

Quỷ anh há cái miệng rộng đầy máu, cắn vào cổ Tần Dã.

Đúng vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Âm Dương Ngọc Châu trong tay Tần Dã đột nhiên bùng phát ánh sáng mạnh mẽ, đẩy quỷ anh văng ra.

Tần Dã nhân cơ hội bò dậy, thở hổn hển.

Khán giả trong phòng livestream cũng thở phào nhẹ nhõm.

"May quá, Tần gia không sao rồi." "Cái Âm Dương Ngọc Châu này lợi hại thật." "Tần gia cố lên, nhất định phải tiêu diệt con quỷ anh này." Tần Dã nhìn quỷ anh bị hất văng ra, trong lòng tràn đầy cảnh giác.

Mặc dù quỷ anh bị Âm Dương Ngọc Châu hất văng, nhưng dường như không bị thương chí mạng.

Quỷ anh lại lần nữa đứng dậy, mắt tràn đầy phẫn nộ và hận thù.

Nó trừng Tần Dã, dường như đang tìm kiếm cơ hội tấn công.

Tần Dã cũng chăm chú nhìn quỷ anh, Âm Dương Ngọc Châu trong tay luôn sẵn sàng phát động công kích.

Đúng lúc này, Tần Dã đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức mạnh mẽ truyền đến từ sâu trong động huyệt.

"Không hay rồi, có thứ lợi hại hơn sắp xuất hiện." Tần Dã thầm nghĩ.

Hắn vội vàng hét lên với Bàn Tử: "Bàn Tử, mau đi!

Chỗ này nguy hiểm." Bàn Tử do dự một chút, nói: "Lão đại, vậy còn anh thì sao?" "Đừng bận tâm tôi, mau đi!

Tôi sẽ tìm cách thoát ra." Tần Dã lớn tiếng nói.

Bàn Tử bất lực, chỉ có thể quay người chạy về phía lối ra.

Quỷ anh thấy Bàn Tử muốn chạy, định đuổi theo.

Tần Dã vội vàng vung Âm Dương Ngọc Châu, chặn đường quỷ anh.

"Đối thủ của mày là tao." Tần Dã lạnh lùng nói.

Quỷ anh bị Tần Dã chặn lại, gầm gừ giận dữ.

Nó lại lần nữa lao vào Tần Dã, Tần Dã linh hoạt né tránh công kích của quỷ anh, đồng thời tìm kiếm cơ hội phản kích.

Đúng lúc Tần Dã và quỷ anh đang kịch liệt chiến đấu, luồng khí tức mạnh mẽ từ sâu trong động huyệt càng ngày càng gần.

Tần Dã trong lòng tràn đầy căng thẳng và bất an, hắn không biết sắp xuất hiện là thứ gì.

Đột nhiên, một bóng dáng khổng lồ từ sâu trong động huyệt bước ra.

Tần Dã nhìn kỹ, chỉ thấy đó là một quái vật khổng lồ cao mấy mét,

toàn thân mọc đầy vảy đen, trên đầu có hai cái sừng, mắt lóe lên ánh sáng đỏ rực.

“Đây là quái vật gì vậy?” Tần Dã trong lòng kinh hãi không thôi.

Khán giả trong phòng livestream cũng bị con quái vật khổng lồ này dọa ngốc.

“Mẹ ơi, đây là cái gì vậy?

Đáng sợ quá.” “Tần gia mau chạy đi, con quái vật này chắc chắn rất lợi hại.” “Đây chẳng lẽ là quái vật trong truyền thuyết sao?” Tần Dã nhìn con quái vật khổng lồ trước mắt, trong lòng tràn đầy tuyệt vọng.

Hắn biết, với thực lực của mình, căn bản không thể chống lại con quái vật này.

Con quái vật nhìn Tần Dã và quỷ anh, phát ra tiếng gầm giận dữ, lao về phía họ.

Tần Dã vội vàng né tránh, quỷ anh cũng bị khí thế của quái vật dọa sợ, không dám tùy tiện tấn công.

Tần Dã nhân cơ hội chạy đến một góc, suy nghĩ đối sách.

Hy vọng duy nhất bây giờ là lợi dụng sức mạnh của Âm Dương Ngọc Châu.

Tần Dã tập trung tinh lực, cảm nhận sức mạnh trong Âm Dương Ngọc Châu.

Hắn phát hiện, Âm Dương Ngọc Châu ẩn chứa một luồng âm sát chi khí mạnh mẽ, có thể dùng để tấn công quái vật.

Tần Dã quyết định mạo hiểm thử một lần.

Hắn giơ Âm Dương Ngọc Châu lên, lao về phía quái vật.

Quái vật thấy Tần Dã lao tới, há cái miệng rộng đầy máu, cắn về phía Tần Dã.

Tần Dã linh hoạt né tránh công kích của quái vật, đồng thời giải phóng âm sát chi khí trong Âm Dương Ngọc Châu.

Âm sát chi khí ngay lập tức bao trùm quái vật, quái vật phát ra tiếng gầm đau đớn.

Tần Dã nhân cơ hội tiếp tục tấn công quái vật, không ngừng giải phóng âm sát chi khí trong Âm Dương Ngọc Châu.

Quái vật dưới công kích của âm sát chi khí, dần dần mất đi khả năng chiến đấu.

Đúng lúc Tần Dã tưởng mình sắp thành công, quỷ anh đột nhiên đánh lén từ phía sau.

Tần Dã né tránh không kịp, bị quỷ anh đè xuống đất.

"Chết tiệt!" Tần Dã thầm mắng một tiếng.

Hắn cố gắng giãy giụa, muốn thoát khỏi sự kiềm chế của quỷ anh.

Nhưng sức mạnh của quỷ anh rất lớn, Tần Dã nhất thời không thể thoát ra.

Đúng lúc này, quái vật lại đứng dậy, đi về phía Tần Dã và quỷ anh.

Tần Dã trong lòng tràn đầy tuyệt vọng, hắn biết, lần này mình có thể thật sự phải bỏ mạng ở đây.

Khán giả trong phòng livestream cũng đổ mồ hôi hột cho Tần Dã.

"Tần gia cố lên, nghìn vạn lần đừng bỏ cuộc." "Cái này làm sao bây giờ?

Tần gia có nguy hiểm không?" "Hy vọng Tần gia có thể hóa hiểm

thành an.” Đúng lúc Tần Dã rơi vào tuyệt cảnh, hắn đột nhiên nghĩ ra một cách.

Hắn tập trung âm sát chi khí trong Âm Dương Ngọc Châu, ném xuống đất giữa quỷ anh và quái vật.

Âm sát chi khí lập tức nổ tung, hất văng cả quỷ anh và quái vật.

Tần Dã nhân cơ hội bò dậy, chạy về phía lối ra.

Quỷ anh và quái vật sau khi bị hất văng, đều bị trọng thương.

Chúng nhìn bóng lưng Tần Dã bỏ chạy, phát ra tiếng gầm giận dữ, nhưng lại vô lực đuổi theo.

Tần Dã một mạch chạy thục mạng, tim đập thình thịch, hắn không dám quay đầu lại, sợ quỷ anh và quái vật lại đuổi kịp.

“Lão đại, bên này!” Bàn Tử ở không xa sốt ruột kêu lên.

Tần Dã theo hướng tiếng nói chạy tới, cuối cùng cũng hội họp với Bàn Tử.

“Mau đi!

Chỗ này không nên ở lâu.” Tần Dã thở hổn hển nói.

Bàn Tử vội vàng gật đầu, hai người cùng nhau chạy như bay về phía lối ra.

Khán giả trong phòng livestream cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

“Tần gia đỉnh thật, thế mà cũng thoát được.” “Hy vọng họ mau chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này.” “Con quái vật ban nãy rốt cuộc là cái quái gì vậy?

Cảm giác như hung thú trong truyền thuyết.” Tần Dã và Bàn Tử xuyên qua hành lang chật hẹp, trên vách tường xung quanh khắc đầy những phù văn và đồ án kỳ lạ.

Tần Dã vừa chạy vừa chú ý những phù văn này, trong lòng thầm suy nghĩ.

Chương 346

“Bàn Tử, cậu xem những phù văn này, hình như là một loại trận pháp phong thủy.” Tần Dã nói.

Bàn Tử liếc nhìn vách tường, nói: “Lão đại, chỗ này tà môn lắm, không chừng có cơ quan cạm bẫy lợi hại gì đó.

Chúng ta mau chóng đi ra ngoài thôi.” Tần Dã gật đầu, họ tăng tốc bước chân.

Tuy nhiên, chưa chạy được bao xa, phía trước đột nhiên xuất hiện một cánh cửa đá, chặn đường đi của họ.

“Chết tiệt, cái này làm sao bây giờ?” Bàn Tử sốt ruột nói.

Tần Dã tiến lên quan sát kỹ cửa đá, phát hiện trên cửa đá khắc một số ký hiệu và đồ án kỳ lạ.

Hắn nhíu mày, suy nghĩ cách phá giải.

“Bàn Tử, cậu đi xung quanh tìm xem có cơ quan nút bấm gì không.” Tần Dã nói.

Bàn Tử đáp một tiếng, bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Tần Dã thì tiếp tục nghiên cứu các ký hiệu và đồ án trên cửa đá, cố gắng tìm ra manh mối từ đó.

Không lâu sau, Bàn Tử kêu lên: “Lão đại, anh mau qua đây!” Tần Dã nghe tiếng Bàn Tử gọi, vội vàng đi qua xem xét tình hình.

Hắn vừa lại gần, liền thấy một tấm bia đá nhỏ rơi ra.

Trên bia đá khắc một hàng chữ: “Nếu có người hữu duyên đến đây, xin hãy mở cửa đá.” Nhìn thấy hàng chữ này, Tần Dã lập tức hiểu ra.

Chủ nhân mộ thất này hiển nhiên đã thiết lập một cánh cửa đá truyền tống.

Nếu ai có duyên gặp được, cánh cửa sẽ mở ra.

Chỉ là không ngờ, cánh cửa đá truyền tống này lại cần một mật mã hoặc dấu vân tay mới có thể mở ra.

May mắn là tấm bia đá này khá đơn giản, chỉ cần có người hiểu được phù hiệu trên đó, và ghi nhớ lại, thì có thể mở cửa đá.

Sau khi xem xong phù hiệu trên cửa đá, Tần Dã lập tức cầm chìa khóa mã hóa thử mở cửa đá.

Khi hắn nhập dấu vân tay, cánh cửa đá vốn tối đen từ từ mở ra, lộ ra lối vào u ám phía sau.

"Cái… cái này…" Tần Dã kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Đây là một địa cung rộng lớn, bốn phương tám hướng có rất nhiều cột đá.

Mỗi cột đá đều khắc những đồ đằng và văn tự đủ loại, trông vô cùng thần bí.

Trung tâm địa cung, dựng ba cột đá cao mấy trượng, trên cột khắc họa đều là những hình mãnh hổ, kỳ lân, phượng hoàng.

Còn vị trí chính giữa, thì dựng một tế đài lấp lánh ánh vàng, trên tế đài có một người đàn ông tóc tai bù xù đang ngồi khoanh chân.

Người đàn ông này trông chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, trên người mặc y phục hoa lệ, trên tay đeo vòng vàng.

"Chẳng lẽ đây chính là tổ tiên của Tần gia sao?" Bàn Tử nhìn người đàn ông ở trung tâm địa cung, kinh hô.

Tần Dã không để ý Bàn Tử, hắn bước vào địa cung.

Địa cung vô cùng rộng rãi, Tần Dã tùy ý đi dạo một vòng, nhìn thấy không ít đồ vật cổ kính, tao nhã.

Những đồ vật này đều được bảo quản nguyên vẹn, khiến người ta phải thán phục.

Trung tâm địa cung có một pho tượng, pho tượng là một người đàn ông uy vũ bất phàm, như thật, như thể đã sống lại.

"Chẳng lẽ đây là tượng Tần Vương, người sáng lập gia tộc họ Tần?" Tần Dã trong lòng nghi hoặc, hắn đi vòng qua pho tượng, đi về phía bên trái.

Tần Dã phát hiện, ở bên trái có một cánh cửa lớn, trông rất dày và chắc chắn.

Hai bên cánh cửa đều khảm một viên dạ minh châu, chiếu sáng mọi thứ xung quanh.

"Kẽo kẹt…" Tần Dã đưa tay đẩy cánh cửa lớn nặng nề, cửa vậy mà lại mở ra.

Tần Dã trong lòng vui mừng, bước vào.

Bên trong cánh cửa lớn là một hành lang dài, trống trải và sâu thẳm.

Hai bên hành lang đều có rất nhiều căn phòng.

Tần Dã đi đến cuối, nhìn thấy một cánh cửa khác, trên đó viết ba chữ "Tàng Bảo Các".

Tần Dã không chút do dự đẩy cánh cửa lớn ra, cảnh tượng đập vào mắt khiến hắn sững sờ.

Bên trong Tàng Bảo Các bày trí vô cùng xa hoa, châu báu và các loại cổ vật chất thành núi, thậm chí còn có từng hòm vàng thỏi.

Tần Dã trợn tròn mắt, khó tin nhìn khối tài sản trong Tàng Bảo

Các.

“Trời ơi, nhiều vàng bạc châu báu thế này sao?!” Tần Dã hít một hơi khí lạnh.

Hắn chưa từng thấy nhiều tài sản như vậy, nhất thời mắt hoa thần mê.

Hắn biết, lịch sử Tần gia lâu đời, chắc chắn cất giữ phong phú.

Nhưng hắn vạn vạn không ngờ, những bảo vật này lại phong phú đến vậy!

Bàn Tử đi theo sau Tần Dã, nhìn thấy cảnh tượng bên trong Tàng Bảo Các, cũng bị dọa cho ngốc như khúc gỗ.

“Bàn Tử, đừng ngẩn ra nữa, mau khuân đồ đi.” Tần Dã hoàn hồn, nói với Bàn Tử đang ngây ngốc đứng ở cửa.

“Ồ.” Bàn Tử phản ứng lại, vội vàng ôm một hòm châu báu, chuẩn bị bỏ vào ba lô.

“Khoan đã.” Tần Dã ngăn lại.

“Sao vậy?” Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

“Những châu báu này tuy giá trị liên thành, nhưng không biết người Tần gia có dùng được không, cho nên không thể mang hết đi.” Tần Dã nói.

Bàn Tử gãi đầu, cười tủm tỉm: “Lão đại anh minh!” “Ừm.” Tần Dã khẽ mỉm cười, bỏ tất cả tài bảo vào trữ vật giới.

“Lão đại, chúng ta tiếp theo đi đâu?” Bàn Tử lại hỏi.

“Tìm một nơi yên tĩnh tu luyện.” Bàn Tử gật đầu, đồng ý với quyết định của Tần Dã.

“Đúng rồi, Bàn Tử, cậu nói chỗ này có thể là mộ huyệt của Tần

gia, vậy trong mộ huyệt này có gì?" Tần Dã đột nhiên nghĩ đến vấn đề này.

"Cái này tôi sao mà biết được, nhưng chắc chắn có bảo bối." "Nếu đã như vậy, chúng ta chia nhau hành động, đi tìm bảo tàng trong mộ huyệt.

Tôi sẽ chọn một thứ quý giá nhất trước." Tần Dã nói.

Đúng lúc này, trong mộ đột nhiên truyền đến một tiếng động quỷ dị.

"Vãi chưởng, chuyện gì vậy?" Tần Dã và Bàn Tử đều giật mình.

"Hình như có quỷ… à phi, có rắn!" Bàn Tử kinh hãi kêu lên.

Tần Dã nhìn Bàn Tử, chỉ thấy một con rắn độc màu xanh dài gần nửa thước đang bò lổm ngổm trong hành lang.

Nó dường như bị kích thích gì đó, điên cuồng vặn vẹo cơ thể, muốn thoát khỏi hành lang âm u đáng sợ này.

"Mẹ ơi!

Cứu mạng!" Bàn Tử sợ đến mức chân mềm nhũn, cái thụp một tiếng quỳ xuống đất.

Con rắn độc kia lại không dừng lại, vẫn điên cuồng vặn vẹo thân thể, muốn chui ra khỏi hành lang, thoát khỏi hành lang âm u đáng sợ này.

"Nghiệt súc, cút lại đây!" Tần Dã quát một tiếng giận dữ, vung một chưởng.

Luồng kình phong mạnh mẽ quét ra, dập tắt ánh nến trong hành lang, khiến hành lang chìm vào bóng tối vô biên.

Đồng thời, con rắn độc cũng dừng lại giữa không trung, không dám nhúc nhích.

Tần Dã bước tới, một tay túm lấy nó, sau đó trực tiếp nhét vào ba lô.

“Lần này vận khí không tồi chút nào!” Tần Dã ha ha cười một tiếng, đeo ba lô tiếp tục đi về phía trước.

Bàn Tử cũng vội vàng đứng dậy, theo kịp Tần Dã.

Hai người đi được khoảng năm sáu mét, tầm nhìn phía trước đột nhiên trở nên rộng rãi.

Chương 347

Ở cuối hành lang, vậy mà lại là một bãi đất trống trải.

Trên bãi đất trống trải đó sừng sững chín ngôi mộ.

"Ôi trời, nhiều mộ thế!" Bàn Tử kinh ngạc trợn tròn mắt.

"Đừng nói nhảm nữa, tìm một nơi an toàn trốn trước đã.

Mấy cái mộ huyệt này nguy hiểm quá, không khéo sẽ chạm phải cấm chế gì đó." Tần Dã nhíu mày nói.

"Ừm, trong mấy cái mộ huyệt này chắc chắn có không ít bảo bối." Bàn Tử hề hề cười, hưng phấn không thôi.

"Bàn Tử, chúng ta đi chọn một ngôi mộ trước.

Nhớ kỹ, nghìn vạn lần phải cẩn thận!" Tần Dã dặn dò Bàn Tử một phen, liền dẫn đầu đi về phía ngôi mộ thứ hai bên phải.

Cánh cửa mộ huyệt khép hờ, bên trong tối đen như mực, không có bất kỳ ánh sáng nào.

Tần Dã đưa tay sờ thử cánh cửa lớn, phát hiện ngôi mộ huyệt này không có cơ quan.

Tần Dã đẩy cánh cửa lớn ra, bước vào, thuận tay kéo dây đèn.

Lập tức, một luồng linh khí nồng đậm ập thẳng vào mặt.

Tần Dã nhìn quanh, phát hiện không gian mộ huyệt tương đối chật hẹp, dài rộng không quá 5 mét, bên trong trừ mấy cỗ quan tài, không còn vật gì khác.

Những cỗ quan tài này đều là quan tài gỗ thông thường, bên trong nằm những bộ xương khô.

Bàn Tử theo sau Tần Dã, cũng bước vào mộ huyệt.

Bàn Tử nhìn xung quanh, mặt đầy thất vọng: "Ai ui, sao toàn mấy cái quan tài rách nát thế này, chả có cái gì cả.

Lão đại, chúng ta đổi chỗ khác đi?" Tần Dã lắc đầu, nói: "Bàn Tử, đây là lão trạch Tần gia, là lăng tẩm của Tần gia.

Cậu nghĩ, trong tình huống này, Tần gia có thể không có vật tùy táng sao?" "Vậy cũng quá keo kiệt rồi!" Bàn Tử lẩm bẩm.

"Bàn Tử, trong những cỗ quan tài này có lẽ ẩn chứa bí mật!" Bàn Tử nghe vậy, cẩn thận kiểm tra những cỗ quan tài đó.

Tần Dã cũng đến gần quan tài, kiểm tra những cỗ quan tài này.

Hắn nhìn thấy trong một cỗ quan tài đặt một chiếc ngọc bội màu xanh ngọc bích, trên đó khắc họa những hoa văn tinh xảo.

Ngoài ra, còn có mấy tờ phù triện màu vàng, và hơn mười thỏi vàng, bạc nén… Tóm lại, chắc là đáng giá một ít tiền.

Nhưng, điều khiến Tần Dã cảm thấy nghi hoặc là, ngoài ba thứ này, ở đây vậy mà chẳng có gì khác.

Tần Dã lại lục soát các cỗ quan tài khác, vẫn trống rỗng.

Chẳng lẽ mình đoán sai rồi?

Tần Dã thầm nghĩ.

Lúc này, Bàn Tử đột nhiên kinh ngạc kêu lên: "Ối, hình như có gì đó không ổn nha!" Tần Dã quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Bàn Tử chỉ vào cỗ quan tài ở góc xa nhất, miệng lẩm bẩm: "Lão đại, mau nhìn, cỗ quan tài đó có chút kỳ lạ." "Ồ?" Tần Dã đi về phía cỗ quan tài đó, cẩn thận quan sát.

Chỉ thấy, bề mặt quan tài phủ đầy rêu phong, hơn nữa màu sắc có chút xám trắng, rất rõ ràng, cỗ quan tài này đã có niên đại rồi.

Nhưng từ bề mặt quan tài, lại không hề nhìn ra được vinh quang và phú quý khi chủ nhân cỗ quan tài này còn sống.

“Bàn Tử, cỗ quan tài này có vấn đề sao?” Tần Dã hỏi.

Bàn Tử lắc đầu cười khổ: “Tôi cũng không biết.

Ban nãy tôi chỉ tùy tiện chạm vào một cái, kết quả là nắp quan tài rớt xuống.” “Ừm.

Tôi thử xem!” Tần Dã dùng tay nhẹ nhàng vỗ vào nắp quan tài, muốn nâng nắp quan tài lên.

Bàn Tử nói: “Cỗ quan tài này chắc chắn có gì đó quái lạ, hay là, chúng ta quay về đi!” Tần Dã trầm tư một lát, quyết định: “Bàn Tử, cậu ra ngoài đợi tôi trước.

Lát nữa khi tôi gọi cậu, cậu hãy vào.” “Được!” Bàn Tử gật đầu.

“Ừm.” Tần Dã quay người lắp lại nắp quan tài.

Sau đó, hắn ngồi trên quan tài, vận đủ sức mạnh, hai chân đạp mạnh vào ván quan tài.

Một tiếng “phanh” vang lên, quan tài bị đá bay.

Ngay sau đó, quan tài bật ra.

Tần Dã nhảy vọt lên, đưa tay phải ôm lấy quan tài.

Nhờ lực phản tác dụng, hắn vững vàng rơi xuống mặt đất.

Bàn Tử thấy Tần Dã bình an trở về, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng được đặt xuống.

Tần Dã ôm quan tài đi đến bên cạnh Bàn Tử, nói: “Bàn Tử, chúng ta mau đi thôi!

Lát nữa, e rằng sẽ có phiền phức.” “Phiền phức?” Bàn Tử nghi ngờ.

“Ừm.” Tần Dã trịnh trọng gật đầu.

Bàn Tử thấy vậy, liền theo Tần Dã nhanh chóng rời khỏi mộ huyệt này.

Hai người đi ra ngoài, Tần Dã đặt quan tài xuống đất.

Bàn Tử nhìn Tần Dã, nghi hoặc hỏi: “Lão đại, tại sao chúng ta phải đi?

Tôi thấy ở đây khá thoải mái mà.” “Bàn Tử, cậu không nhìn thấy cỗ quan tài ban nãy sao?” “Quan tài thì sao?

Có vấn đề gì à?” Tần Dã nói: “Bàn Tử, mục tiêu lần này đến phần mộ Tần gia, chính là lấy trộm một cỗ quan quách, và mang về nghiên cứu.

Tôi nghi ngờ, cỗ quan quách đó có điều bí ẩn.

Cho nên, tranh thủ trời còn sớm, chúng ta nhanh chóng quay về, để tránh lỡ việc.” “Được thôi!” Bàn Tử tuy luyến tiếc cỗ quan tài đó, nhưng, đã Tần Dã đã nói như vậy, Bàn Tử chỉ có thể đồng ý.

Tần Dã và Bàn Tử khiêng quan tài rời đi không lâu, một nhóm người đàn ông áo đen che mặt từ trong rừng cây bước ra.

Nhóm người này tổng cộng có năm người.

Cô gái dẫn đầu trông khoảng 18 tuổi, mặc váy dài màu lam nhạt, da trắng như ngọc, mày thanh mắt tú.

Dung mạo của cô ấy vô cùng xinh đẹp, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra một tia độc ác.

Nhóm người áo đen này, tất cả đều vác một thanh trường kiếm.

Cô gái dẫn đầu, lạnh lùng phân phó: “Tìm cho ta, nhất định phải tìm thấy ‘Thất Sát Đoạn Hồn’.” “Rõ!” Toàn bộ người áo đen đồng thanh đáp lời.

Sau đó, chia thành hai đội, truy kích về các hướng khác nhau.

Mặt khác, Tần Dã và Bàn Tử khiêng quan tài, về đến nhà.

Hai người về đến phòng, Tần Dã đặt quan tài lên giường.

Sau đó, lấy đèn pin chiếu vào những hình vẽ bên trong quan tài, cẩn thận xem xét.

Chỉ thấy, mấy bức hình vẽ thành một con cửu đầu xà khổng lồ.

Con cửu đầu xà như thật, dường như đã sống lại.

Bàn Tử ghé sát lại, thấy Tần Dã đang nghiên cứu cửu đầu xà, liền hỏi nhỏ: "Lão đại, con cửu đầu xà này dùng để làm gì?" "Theo 《Sơn Hải Kinh》 ghi chép, cửu đầu xà là hung thú thời viễn cổ, tính tình tàn bạo." "Hung thú viễn cổ?" "Ừm!

Tương truyền cửu đầu xà sống vào thời hồng hoang sơ khai, là một trong những hung thú thượng cổ." "Thì ra là vậy!

Tôi thấy tượng cửu đầu xà này trông oai phong bá khí thật!" Tần Dã giải thích: "Cửu đầu xà là một trong những hung thú thượng cổ, hung ác vô cùng, thực lực cường đại.

Tuy nhiên, trên thế giới này căn bản không có loại hung thú cửu đầu xà này!" "Vì sao?" Bàn Tử ngạc nhiên hỏi.

"Bởi vì, cửu đầu xà là câu chuyện thần thoại thượng cổ, căn bản không tồn tại trong hiện thực." "Cái… cái này không đúng chứ!" Bàn Tử chớp chớp mắt, nói: "Lão đại, anh xem pho tượng cửu đầu xà này như thật, y hệt như thật vậy, không thể nào là giả được chứ?" "Bàn Tử, cậu có tin không, cậu dám đi sờ nó không?" Tần Dã trừng mắt, quát Bàn Tử.

Bàn Tử giật mình, vội vàng xua tay, cười gượng: "À à… thôi vậy!

Tôi sợ bị độc chết!" Dừng lại một chút, Bàn Tử tiếp tục nói: "Lão

đại, anh xem trong quan tài này không có vật tùy táng.

Chẳng lẽ, lão già họ Tần kia không để lại tài vật gì sao?" "Ai nói với cậu là không có vật tùy táng!" Tần Dã liếc Bàn Tử một cái, nói: "Vật tùy táng lão già đó để lại là một viên hồng san hô châu, đó là bảo bối giá trị liên thành đó." Nói rồi, Tần Dã lấy ra một cái hộp nhỏ, sau đó cẩn thận đặt viên hồng san hô châu vào hộp.

Chương 348

Bàn Tử vừa nghe đó là hồng san hô, trong mắt lóe lên một tia tham lam.

Tần Dã thu dọn xong xuôi, hỏi Bàn Tử: "Bàn Tử, chúng ta nên đi thôi!" "Lão đại, anh không mang theo cỗ quan tài đó sao?" "Ừm, không mang!" Tần Dã nói xong, treo túi trữ vật ở bên hông.

Tần Dã nhìn Bàn Tử, nghiêm túc nói: "Cỗ quan tài này quá kỳ quái, chúng ta không thể mang theo nó nữa, để tránh rước thêm phiền phức lớn hơn." Bàn Tử tuy trong lòng không cam tâm, nhưng cũng biết quyết định của Tần Dã luôn có lý do của nó, liền gật đầu nói: "Được thôi, lão đại, vậy chúng ta bây giờ đi đâu?" Tần Dã trầm ngâm một lát, nói: "Trước tiên rời khỏi đây, tìm một nơi an toàn rồi tính sau." Hai người nhanh chóng thu dọn đồ đạc, rời khỏi căn phòng.

Họ cẩn thận đi trên đường phố, luôn để ý động tĩnh xung quanh.

"Lão đại, những người áo đen đó rốt cuộc đang tìm 'Thất Sát Đoạn Hồn' gì vậy?

Nghe có vẻ lợi hại lắm." Bàn Tử vừa đi vừa hỏi.

Tần Dã khẽ nhíu mày, nói: "Không rõ, nhưng chắc chắn không phải thứ gì bình thường.

Chúng ta phải cẩn thận một chút, đừng để bị chúng theo dõi." Vừa đi vừa đi, Tần Dã đột nhiên dừng bước, hắn cảnh giác nhìn xung quanh.

Bàn Tử thấy vậy, cũng căng thẳng lên, hỏi: "Lão đại, sao vậy?" Tần Dã hạ giọng nói: "Tôi cảm giác có người đang theo dõi chúng ta." Bàn Tử trợn tròn mắt, nói: "Không thể nào?

Chẳng lẽ là những người áo đen đó?" Tần Dã lắc đầu, nói: "Không chắc chắn, nhưng chúng ta không thể lơ là.

Đi, chúng ta tìm chỗ nào đó trốn đi." Họ rẽ vào một con hẻm nhỏ, trốn vào một góc.

Tần Dã yên lặng lắng nghe động tĩnh bên ngoài, Bàn Tử thì căng thẳng đến mức không dám thở mạnh.

Một lúc sau, bên ngoài truyền đến một tiếng bước chân khẽ khàng.

Tim Tần Dã và Bàn Tử đều thắt lại.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, cuối cùng dừng lại ở chỗ họ ẩn nấp.

Tần Dã nắm chặt vũ khí trong tay, chuẩn bị sẵn sàng ứng phó với tình huống bất ngờ.

Tuy nhiên, tiếng bước chân lại dần dần đi xa.

Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, nói: "Dọa chết tôi rồi, cứ tưởng bị phát hiện chứ." Tần Dã lại không hề thả lỏng cảnh giác, hắn nói: "Chúng ta không thể ở đây lâu, phải nhanh chóng rời đi." Họ từ trong hẻm đi ra, tiếp tục đi về phía trước.

Tần Dã vừa đi vừa suy nghĩ kế hoạch tiếp theo.

"Lão đại, chúng ta bây giờ làm sao đây?" Bàn Tử hỏi.

Tần Dã nói: "Chúng ta tìm một chỗ ở lại trước, rồi tìm cách làm rõ mục đích của những người áo đen đó và 'Thất Sát Đoạn Hồn' rốt cuộc là gì." Họ tìm một quán trọ hẻo lánh để ở lại.

Sau khi vào phòng, Tần Dã đặt đồ đạc lên bàn, bắt đầu suy nghĩ.

Bàn Tử thì ngồi đứng không yên, nói: "Lão đại, tôi cứ cảm thấy không yên tâm.

Những người áo đen đó có tìm thấy chúng ta không?" Tần Dã liếc hắn một cái, nói: "Đừng hoảng, chúng ta chỉ cần cẩn thận một chút, họ không dễ tìm thấy chúng ta đâu." Lúc này, điện thoại của Tần Dã đột nhiên reo lên.

Hắn nhấc điện thoại lên xem, là một số lạ.

Tần Dã do dự một chút, vẫn nghe máy.

"Alo, ai vậy?" Tần Dã hỏi.

Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói trầm thấp: "Tần Dã, tôi biết cậu đã lấy được hồng san hô châu.

Giao nó ra đây, nếu không cậu sẽ gặp rắc rối lớn." Ánh mắt Tần Dã lạnh đi, nói: "Anh là ai?

Dựa vào cái gì mà bắt tôi giao ra?" "Hừ, cậu đừng bận tâm tôi là ai.

Cậu chỉ cần biết, nếu cậu không giao ra, cậu và bạn bè của cậu đừng hòng sống sót." Đối phương nói xong, liền cúp điện thoại.

Tần Dã đặt điện thoại xuống, mặt mày âm trầm.

Bàn Tử căng thẳng hỏi: "Lão đại, ai vậy?" Tần Dã nói: "Không biết, nhưng chắc chắn là nhắm vào hồng san hô châu." Bàn Tử lo lắng nói: "Vậy chúng ta làm sao bây giờ?

Hay là giao hồng san hô châu ra đi?" Tần Dã kiên quyết nói: "Không được, viên hồng san hô châu này chắc chắn không đơn giản, chúng ta không thể tùy tiện giao ra." Họ rơi vào trầm tư, không biết phải ứng phó với cục diện này như thế nào.

Đúng lúc này, Tần Dã đột nhiên nghĩ đến một người.

"Bàn Tử, chúng ta đi tìm lão Lý.

Ông ấy rất am hiểu về những cổ vật này, có lẽ ông ấy có thể biết

lai lịch của hồng san hô châu và mục đích của những người áo đen đó." Tần Dã nói.

Mắt Bàn Tử sáng lên, nói: "Được đó, lão đại.

Vậy chúng ta nhanh chóng đi tìm lão Lý đi." Họ lập tức xuất phát, đi tìm lão Lý.

Lão Lý nhìn thấy Tần Dã và Bàn Tử, có chút kinh ngạc, nói: "Hai cậu sao lại đến đây?" Tần Dã kể lại sự việc cho lão Lý, sau đó lấy hồng san hô châu ra cho lão Lý xem.

Lão Lý nhận lấy hồng san hô châu, cẩn thận quan sát một hồi, sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

"Viên hồng san hô châu này không đơn giản đâu." Lão Lý nói.

Tần Dã và Bàn Tử căng thẳng nhìn lão Lý, chờ đợi lời tiếp theo của ông.

Lão Lý tiếp tục nói: "Theo tôi được biết, viên hồng san hô châu này có thể liên quan đến một truyền thuyết cổ xưa.

Trong truyền thuyết, có một bảo vật thần bí tên là 'Thất Sát Đoạn Hồn', nó sở hữu sức mạnh cường đại.

Mà viên hồng san hô châu này có thể chính là chìa khóa để tìm thấy 'Thất Sát Đoạn Hồn'." Tần Dã nhíu mày, nói: "Nói như vậy, những người áo đen đó chính là đang tìm 'Thất Sát Đoạn Hồn' sao?" Lão Lý gật đầu, nói: "Rất có khả năng.

Hơn nữa, tôi còn nghe nói, 'Thất Sát Đoạn Hồn' một khi được kích hoạt, sẽ mang lại tai nạn lớn." Tần Dã và Bàn Tử nhìn nhau, trong lòng đều tràn đầy lo lắng.

Họ biết, mình đã bị cuốn vào một rắc rối lớn.

"Vậy chúng ta bây giờ làm sao đây?" Bàn Tử hỏi.

Tần Dã suy nghĩ một lát, nói: “Chúng ta không thể để ‘Thất Sát Đoạn Hồn’ bị kích hoạt.

Chúng ta phải tìm cách ngăn chặn những người áo đen đó.” Lão Lý nói: “Hai cậu phải cẩn thận, những người áo đen đó chắc chắn sẽ không bỏ cuộc đâu.

Hai cậu tốt nhất nên nhanh chóng rời khỏi đây, tìm một nơi an toàn trốn đi.” Tần Dã gật đầu, nói: “Được, chúng tôi sẽ cẩn thận.

Cảm ơn ông, lão Lý.” Họ từ biệt lão Lý, rời khỏi thị trấn nhỏ.

Trên đường về, Tần Dã và Bàn Tử liên tục bàn bạc kế hoạch tiếp theo.

“Lão đại, chúng ta bây giờ đi đâu?” Bàn Tử hỏi.

Tần Dã nói: “Chúng ta tìm một nơi ẩn nấp, sau đó tìm cách làm rõ hành tung của những người áo đen đó.” Họ tìm một hang động ẩn mình, trốn vào.

Tần Dã bắt đầu lợi dụng kỹ xảo trộm mộ của mình, bố trí một số cạm bẫy và biện pháp phòng ngự, để phòng những người áo đen đó tìm thấy họ.

Bàn Tử thì ở một bên giúp đỡ, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Cái này làm sao bây giờ?

Những người áo đen đó lợi hại quá, chúng ta có đánh lại họ không?” Tần Dã liếc hắn một cái, nói: “Đừng lo lắng, chúng ta sẽ có cách.

Chỉ cần chúng ta cẩn thận ứng phó, nhất định sẽ vượt qua được kiếp nạn này.” Sau khi trốn trong hang động vài ngày, Tần Dã và Bàn Tử quyết định ra ngoài thăm dò tin tức.

Họ cẩn thận bước ra khỏi hang động, đến một thị trấn nhỏ gần đó.

Người dân trong thị trấn đều đang bàn tán về một số chuyện kỳ lạ xảy ra gần đây.

Tần Dã và Bàn Tử nghe một lúc, quả nhiên những người áo đen đó vẫn đang tìm kiếm họ và hồng san hô châu khắp nơi.

Hai người họ tìm một con hẻm nhỏ chui vào, chuẩn bị thăm dò tình hình của những người áo đen đó trước.

Con hẻm sâu hút và tĩnh lặng, hai bên vách tường cao vút, tạo cho người ta cảm giác âm u.

Hai người họ đi trong đó, trong lòng thấp thỏm không yên.

“Lão đại, chỗ này thật sự có chút tà môn.

Anh xem những bức họa trên vách tường, cứ như quỷ vậy.” Bàn Tử nói.

Tần Dã cười cười, nói: “Đừng sợ.

Tôi đã tra tư liệu, khi Lưu Quan Trương ba huynh đệ chết, cảnh tượng cơ thể hóa thành tượng đá rất giống thế này.

Đó là vì thi thể ba huynh đệ bị oán khí xâm thực.

Năm đó Hoàng đế khi xây dựng Hoàng lăng, đã mời cao tăng làm phép, mới xua tan được oán khí.” Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, nói: “Thì ra là vậy.

Chương 349

Vậy chúng ta tiếp theo làm gì đây?" Tần Dã nhìn môi trường xung quanh, nói: "Chúng ta tạm thời không tìm thấy người áo đen, chỉ có thể đi dạo quanh đây.

Tôi nghĩ, chỗ này cách Hoàng lăng chắc không xa, không chừng có thể đụng phải đám người áo đen đó." "Ừm!

Ý hay đó." Bàn Tử hưng phấn nói.

Thế là, hai người họ bắt đầu đi dạo quanh đó.

Đi một đoạn thời gian sau, Tần Dã đột nhiên thấy không xa có một ngôi tự miếu đổ nát.

Họ đi đến bên ngoài tự miếu xem, bên trong tự miếu thờ một pho tượng Phật tổ bằng đất nung mạ vàng, điều này đúng ý họ.

Tần Dã nói với Bàn Tử: "Chỗ này không tệ, chúng ta vào bái Phật tổ một chút." Bàn Tử nói: "Tôi đi gõ cửa, anh ở lại." Hắn chạy về phía cửa tự miếu, vừa định đưa tay gõ cửa, bên trong tự miếu đột nhiên truyền ra một tiếng kêu thảm thiết chói tai.

Hai người họ nhìn nhau, vội vàng chạy vào tự miếu.

Bên trong tự miếu trống rỗng, chỉ còn lại pho tượng Phật tổ bằng đất nung mạ vàng kia, không có lấy một bóng người.

"Lão đại, chúng ta… chúng ta có phải đi nhầm chỗ rồi không?" Bàn Tử căng thẳng hỏi.

Tần Dã lắc đầu, nói: "Không thể nào.

Tôi xác định mình không đi nhầm chỗ." Đúng lúc này, trong căn Phật đường đổ nát kia, đột nhiên vang lên tiếng tụng kinh quỷ dị.

Tần Dã và Bàn Tử nhìn nhau, sau đó chậm rãi bước vào.

Vừa bước vào phòng, họ liền ngửi thấy một mùi trầm hương thoang thoảng.

Họ theo tiếng động nhìn tới, chỉ thấy một người đàn ông mặc cà sa màu xanh, tay cầm chuỗi hạt niệm Phật, mặt mày trang nghiêm ngồi trên bồ đoàn.

"A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai!

Thi chủ cuối cùng cũng đến rồi." Vị hòa thượng kia chắp hai tay, giọng điệu bình ổn.

"Ông là ai?" Tần Dã cảnh giác nhìn ông ta.

"Bần tăng Vô Danh." Người đàn ông bình tĩnh đáp.

"Vô Danh?

Cư sĩ Vô Danh.

Ông tại sao lại ở đây?" Hòa thượng Vô Danh khẽ cười, nói: "Tôi đã đợi hai vị ở đây nhiều ngày rồi." Tần Dã sững sờ, nghi hoặc nhìn hòa thượng Vô Danh, nói: "Đợi chúng tôi?

Ông nhận ra chúng tôi sao?" Hòa thượng Vô Danh khẽ cười, nói: "Thi chủ quên bần tăng từng nói, thân thế của hai vị phi phàm sao?

Bần tăng đã nói, nếu có duyên phận, hai vị cuối cùng sẽ gặp được thôi." Bàn Tử gãi đầu, vẻ mặt ngơ ngác.

Tần Dã cũng cảm thấy khó hiểu, hắn chưa từng nghe nói mình có thân phận đặc biệt gì.

Nhưng hắn mơ hồ cảm thấy hòa thượng Vô Danh này tuyệt đối không đơn giản.

Đúng lúc này, hòa thượng Vô Danh đứng dậy, đi về phía Tần Dã

và Bàn Tử.

Tần Dã theo bản năng lùi lại hai bước, cảnh giác nhìn hòa thượng Vô Danh.

Bàn Tử thì càng tỏ ra như lâm đại địch.

Ánh mắt hắn rơi vào chiếc hộp gỗ phía sau lưng hòa thượng Vô Danh.

Tần Dã thuận thế nhìn sang, lập tức kinh ngạc trợn tròn mắt.

Chỉ thấy trên chiếc hộp gỗ đó, đặt một khối hồng san hô màu huyết sắc to bằng nắm tay trẻ con.

Khối hồng san hô huyết sắc này trong suốt tinh xảo, tỏa ra ánh sáng đỏ rực yêu diễm.

Hơn nữa, toàn thân lưu quang dật thải, đẹp đến mê hoặc.

Hòa thượng Vô Danh đi đến trước hộp gỗ, lấy hồng san hô ra cẩn thận xem xét.

Ông ta ngẩng đầu, cười với Tần Dã và Bàn Tử, nói: "Hai vị thi chủ, hai vị có muốn khối hồng san hô này không?" "Đương nhiên là muốn." Bàn Tử vội nói: "Thứ này vừa nhìn đã thấy giá trị không nhỏ." "Khối hồng san hô này vốn thuộc về hai vị, đâu cần nói chuyện mua bán.

Nếu hai vị thích, thứ này cứ tặng cho hai vị vậy." Hòa thượng Vô Danh đưa hồng san hô đến trước mặt Tần Dã và Bàn Tử, nói: "Cầm đi." "A!

Thật sự tặng cho chúng ta sao?" Bàn Tử kích động đến mức suýt khóc.

Hắn vội vàng nhận lấy hồng san hô huyết sắc, ôm vào lòng vuốt ve không nỡ buông tay.

Bàn Tử vẫn luôn mơ ước có được bảo vật đẹp và quý giá như vậy.

Giờ đây, một bảo bối như vậy vậy mà lại được mình nhận không, hắn sao có thể dễ dàng bỏ qua.

Tần Dã lại lạnh lùng nhìn hòa thượng Vô Danh, chất vấn: "Ông rốt cuộc là ai?" Hòa thượng Vô Danh ha ha cười, nói: "Hai vị không cần biết tôi là ai.

Tôi chỉ nói cho hai vị biết, nếu hai vị không nhận khối hồng san hô huyết sắc này, hai vị sẽ gặp họa sát thân." Bàn Tử sững sờ, ngay lập tức giận dữ nói: "Nói bậy!

Ông dám uy hiếp chúng ta!" Hòa thượng Vô Danh thở dài, vẻ mặt ngưng trọng nói: "Thi chủ, tôi không phải đang hù dọa hai vị.

Nếu hai vị bây giờ vứt bỏ nó, có lẽ có thể giữ được mạng; nếu không, tính mạng hai vị khó bảo toàn." "Ông…" Bàn Tử vừa định phản bác, Tần Dã kéo hắn lại, ý bảo hắn im miệng.

Tần Dã nhìn hòa thượng Vô Danh, nói: "Tôi không hiểu lời ông nói là có ý gì?" Hòa thượng Vô Danh nói: "Thi chủ không cần giả vờ hồ đồ, sự thật tôi đang nói đến chính là, khối hồng san hô huyết sắc này là do tà túy thai nghén mà thành." Lời này vừa nói ra, Bàn Tử lập tức biến sắc, hắn run rẩy hỏi hòa thượng Vô Danh: "Ông nói thứ này là do tà túy thai nghén mà thành sao?

Ông… ông là nói đây là yêu tinh sao?" "Hai vị không tin, bần tăng cũng không có cách nào." Hòa thượng Vô Danh nói xong, quay người lại, quay lưng về phía Tần Dã và Bàn Tử.

Tần Dã nhìn bóng lưng hòa thượng Vô Danh, trầm mặc không nói.

Một lát sau, hắn nói nhỏ: "Ông làm sao biết nhà tôi có tà túy?

Chẳng lẽ… ông theo dõi tôi?" Hòa thượng Vô Danh khẽ nghiêng

đầu, cười nói: “Tôi không theo dõi cậu.

Tôi chỉ tình cờ đi ngang qua mà thôi.” Bàn Tử nói: “Tôi mới không tin!

Ông chắc chắn đã theo dõi chúng ta từ sớm rồi!

Ông mau nói đi, ông có phải sợ con rắn đó, cho nên lén lút trốn trong bóng tối quan sát chúng ta không?” Hòa thượng Vô Danh ha ha cười, nói: “Thi chủ thật biết đùa.

Loại rắn đó căn bản không làm bị thương bần tăng.

Hơn nữa, tôi là một cao tăng tu hành trăm năm, lẽ nào lại vì mấy con rắn mà sợ hãi không dám tiến lên.” “Xì, ông còn cao tăng nữa!

Ông gọi đó là giả bộ!” “Thi chủ, nếu hai vị cứ cố chấp, vậy đừng trách bần tăng không khách khí với hai vị.” “Ông muốn làm gì?” Hòa thượng Vô Danh nói: “Rất đơn giản.

Tôi bây giờ muốn đưa hai vị đi một nơi.

Nơi đó tràn đầy nguy hiểm, nếu hai vị nhút nhát sợ hãi, xin hãy rời đi.” Tần Dã nhíu mày, hỏi: “Ông đưa chúng tôi đi đâu?” Hòa thượng Vô Danh cười bí ẩn, nói: “Đến nơi rồi hai vị sẽ biết.” “Hừ, tôi còn chẳng thèm tin nữa!

Tôi muốn xem xem, ông giở trò gì trong hồ lô.” Tần Dã nói xong, dẫn đầu bước ra khỏi thiền phòng, đi về phía sâu trong hang động.

Tần Dã và Bàn Tử đi theo sau hòa thượng Vô Danh.

Ba người đi vòng vèo, cuối cùng dừng lại ở cửa một thạch thất.

Tần Dã nhìn quanh thạch thất, phát hiện trên vách tường vẽ đầy phù văn dày đặc.

Hắn tuy có chút nghiên cứu về Kỳ Môn Độn Giáp thuật, nhưng hắn không giỏi phá giải trận pháp.

Hắn thầm nghĩ, hòa thượng Vô Danh tốn bao nhiêu công sức, đưa mình và Bàn Tử đến đây, chắc hẳn có lý do của ông ta.

Hòa thượng Vô Danh đẩy cửa đá ra, dẫn Tần Dã và Bàn Tử vào thạch thất.

Sau khi vào thạch thất, hòa thượng Vô Danh chỉ vào lư hương đặt trên bàn đá, nói: "Ở đây thờ một pho tượng Phật, tên là Xá Lợi Phật." "Theo tôi suy đoán, yêu nghiệt kia ẩn nấp trong ngôi tự miếu này, chắc là ở gần pho tượng Phật này.

Cho nên tôi kiến nghị hai vị, mỗi ngày hãy đến đây bái Xá Lợi Phật, cầu phúc bảo hộ." Tần Dã liếc nhìn hòa thượng Vô Danh, châm chọc: "Ông là muốn chúng tôi giúp ông tìm yêu nghiệt chứ gì?

Hòa thượng như ông, sao lại làm ra chuyện hèn hạ như vậy!" Bàn Tử vội vàng phụ họa: "Đúng vậy!

Chúng tôi dựa vào cái gì mà phải giúp ông!" Hòa thượng Vô Danh khẽ cười, nói: "Hai vị không muốn giúp tôi, tôi không miễn cưỡng.

Tôi chỉ hy vọng hai vị sau này ít gây sát lục." Nói xong, hòa thượng Vô Danh quay người định rời khỏi thạch thất.

Đúng lúc này, đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thảm thiết chói tai, âm thanh thê lương tột độ.

Nghe tiếng âm thanh này, Tần Dã không khỏi cảm thấy sống lưng lạnh toát, da gà nổi khắp toàn thân.

Chương 350

Hắn không nhịn được quay đầu nhìn sang, vừa hay nhìn thấy cỗ quan tài đen ở góc thạch thất, lúc này nắp quan tài bị một luồng sức mạnh đẩy bay.

Bên trong quan tài bốc ra từng luồng âm sát chi khí.

Khối sương đen đó nhanh chóng hình thành một hình người, dần dần rõ nét.

"Kia… kia chẳng phải là xà yêu sao?

Sao nó lại chạy vào thạch thất?" Bàn Tử kinh hãi, theo bản năng túm lấy cánh tay Tần Dã, sợ Tần Dã sẽ bỏ chạy.

"Đừng lo lắng, nó không phải xà yêu." Hòa thượng Vô Danh thản nhiên nói.

"Làm sao ông biết nó không phải xà yêu!

Vạn nhất nó hóa thành hình rắn, chúng ta chẳng phải chết chắc rồi sao!" Bàn Tử lo lắng cuống quýt.

Tần Dã vỗ vai Bàn Tử, nói: "Nó quả thực không phải xà yêu, càng không dễ đối phó như vậy.

Nó là tà linh bị phong ấn trong quan tài!" Hòa thượng Vô Danh cười gật đầu, nói: "A Di Đà Phật, thi chủ tuệ nhãn như cự, bần tăng bội phục!" Hòa thượng Vô Danh nói xong, bước đi về phía quan tài đen.

Tần Dã và Bàn Tử cũng theo sau ông ta, cùng nhau đi về phía quan tài đen.

Ba người vây quanh quan tài, cảnh giác nhìn chằm chằm tà linh

bên trong.

Đột nhiên, nắp quan tài bị mở ra.

Khói đen tuôn ra, bao trùm cả thạch thất.

Hòa thượng Vô Danh vung chưởng xua tan khói đen.

Khi khói đen tản đi, một cỗ thi thể trần truồng nằm trong quan tài đen.

Thi thể này thân hình nhỏ nhắn linh lung, khuôn mặt giống trẻ sơ sinh.

Bàn Tử trợn tròn mắt, lắp bắp hỏi: "Ngươi… ngươi làm sao từ trong quan tài chui ra?" Tần Dã nói: "Trên ngực nữ thi này cắm hai cây kim vàng.

Điều này nói rõ cô ta khi còn sống bị người ta chôn sống, cho nên mới trá thi." "Vậy… vậy bây giờ làm sao đây?" Hòa thượng Vô Danh nói: "A Di Đà Phật.

Vì nữ thi chủ đã thoát khỏi phong ấn, bần tăng và các vị xin cáo từ." "Khoan đã." Tần Dã chặn đường hòa thượng Vô Danh.

Hòa thượng Vô Danh chắp hai tay, niệm: "Thi chủ còn có gì chỉ giáo?" Tần Dã hỏi thẳng: "Tôi cần biết mục đích của ông." Hòa thượng Vô Danh lắc đầu, nói: "Thi chủ hiểu lầm.

Bần tăng không có bất kỳ mục đích nào." "Ông không có mục đích, tại sao lại đưa chúng tôi đến đây?" Tần Dã nói: "Chẳng lẽ ông chỉ vì muốn trả thù cho đồng bạn của ông?

Ông xem thường Tần Dã tôi quá rồi đấy?" Bàn Tử tiếp lời: "Cho dù mục đích của ông thật sự là trả thù cho sư huynh của ông.

Tôi khuyên ông cũng nên tỉnh lại đi, ông căn bản không đấu lại nó đâu." Hòa thượng Vô Danh khẽ cười, nói: "Thi chủ, bần tăng không

ngại nói cho hai vị.

Bần tăng sở dĩ lựa chọn hai vị, chính là vì đã nhìn thấu tâm tư của hai vị, cảm thấy hai vị và yêu nghiệt kia không đội trời chung." "Ông…" Tần Dã tức giận siết chặt nắm đấm.

Hòa thượng Vô Danh tiếp tục nói: "Đây từng là nơi ở của bần tăng.

Bần tăng đã bố trí Cửu Khúc Tỏa Long Cục ở đây, cho dù là quỷ hồn tiến vào, cũng không dám tùy tiện hành động.

Nữ thi chủ này, chính là tà túy bị phong ấn ở đây.

Việc bần tăng phải làm đêm nay, chính là tiêu diệt nó.

Nếu không, chúng ta sẽ không còn cơ hội trừ bỏ nó nữa!" Bàn Tử nghi hoặc hỏi: "Lão ngốc lừa, ông ban nãy không phải nói muốn chúng tôi giúp ông tìm yêu nghiệt sao?

Nhưng ông lại nói, ông muốn trừ bỏ tà túy này?

Lời của ông, sao tôi cứ có cảm giác mịt mờ như trong mây vậy?" Hòa thượng Vô Danh nói: "Những lời bần tăng vừa nói đều là lời thật lòng.

Nữ thi chủ này, bị tà linh khống chế thân thể.

Mục đích của bần tăng đêm nay chỉ có một chữ, đó chính là trừ ma vệ đạo!" Tần Dã cười lạnh nói: "Tôi thấy, ông là vì đồ đệ bảo bối của ông chứ gì?" Hòa thượng Vô Danh cười nói: "Thi chủ tuệ nhãn như cự, vậy mà lại nói trúng phóc!

Bần tăng đích xác muốn mượn cơ hội này, trừ bỏ tà linh.

Chỉ tiếc bần tăng tu hành chưa tinh, dù thế nào cũng không phải đối thủ của tà linh.

Nếu hai vị thi chủ bằng lòng giúp bần tăng việc này, sau khi việc

thành, bần tăng nhất định sẽ trọng tạ." Tần Dã trầm mặc một lát, sau đó nói: "Được thôi, dù sao chúng tôi cũng không có việc gì.

Cứ giúp ông việc này vậy!" Hòa thượng Vô Danh mừng rỡ nói: "Đa tạ thi chủ đã tận lực giúp đỡ.

Bần tăng đây sẽ tặng cho hai vị viên xá lợi đó." Hòa thượng Vô Danh từ trong tay áo lấy ra viên xá lợi, hai tay dâng cho Tần Dã.

Tần Dã nhận lấy viên xá lợi, trái nhìn phải nhìn, càng nhìn càng thấy kỳ lạ.

Tần Dã hỏi: "Thứ này thật sự có thể trừ bỏ tà linh sao?" Hòa thượng Vô Danh nói: "Bần tăng không dám tự tiện đoạn ngôn.

Chỉ có thể nói, cố gắng thử một lần!" Tần Dã cầm xá lợi, đút vào lòng, sau đó cùng Bàn Tử đi về phía quan tài đen.

Bàn Tử thấy vậy, vội vàng kéo cánh tay Tần Dã, nói: "A Dã, hai chúng ta tại sao phải đồng ý với ông ta chứ?

Ông ta rõ ràng là muốn lợi dụng chúng ta, chúng ta nghìn vạn lần đừng mắc bẫy." "Cậu yên tâm, tôi trong lòng có số rồi." Tần Dã vỗ vai Bàn Tử.

Hai người đến gần quan tài đen, phát hiện tà linh đã đứng dậy, và ngồi khoanh chân trên mặt đất.

Lúc này, nó mở hốc mắt trống rỗng, đang nhìn chằm chằm Tần Dã và Bàn Tử.

Đồng tử của nó đã biến thành màu đỏ như máu, trông vô cùng khủng khiếp.

Tần Dã lấy thanh đồng tiền kiếm trong tay ra, quát vào tà linh: "Này, ngươi rốt cuộc là thứ gì?" Môi tà linh mềm nhũn động đậy, phun ra âm thanh khàn khàn trầm thấp, dường như đang nguyền rủa

thứ gì đó.

Tần Dã cẩn thận quan sát, phát hiện trong cổ họng của nó như bị mắc một khối thịt nát, đang không ngừng nuốt chửng máu tươi, và từ sâu trong cổ họng chảy ra.

Cảnh tượng này, khiến Tần Dã và Bàn Tử đều không rét mà run.

"Nó không phải bị đói điên rồi chứ?" Bàn Tử hỏi.

Tần Dã lắc đầu, biểu thị mình cũng không hiểu.

Nhưng hắn rất nhanh nghĩ đến một khả năng khác… "Tà linh này, có thể là bị giam cầm ở đây quá lâu, sớm đã đói meo rồi." Giải thích này tuy gượng ép, nhưng Tần Dã cũng chỉ có thể cứng rắn bịa ra.

Bàn Tử gật đầu nói: "Có lý, có lý…" Tần Dã đưa ngón tay niết thành pháp quyết, nhẹ nhàng thổi một hơi về phía tà linh.

Một trận gió thổi về phía tà linh, tà linh lập tức gầm lên giận dữ, bổ nhào về phía Tần Dã.

"A!" Bàn Tử kinh hãi kêu lên: "Toi rồi!

Nó muốn ăn người!" "A Di Đà Phật." Hòa thượng Vô Danh chắp hai tay.

Sau đó, ông ta nhắm mắt lại, miệng lẩm nhẩm tụng kinh.

Tần Dã nghe thấy bên tai truyền đến tiếng Phạm xướng du dương, thần thánh, khiến tâm thần hắn bình an.

Tà linh đột nhiên dừng tấn công, quỳ rạp dưới chân Tần Dã, trong miệng phát ra âm thanh như cầu xin: "Cứu mạng!

Cứu ta!

Cầu xin ngươi, cứu ta đi!" Tần Dã giật mình, không ngờ mình chỉ thổi một hơi, lại khiến tà linh nhận thua rồi!

Tần Dã cúi người xuống, xoa xoa cái đầu trơn bóng của tà linh, nói: "Ngươi trước tiên nói cho ta biết, những năm qua, những người chết ở đây đều là ai?" "Ta… ta…" Tà linh ấp úng một hồi, cuối cùng cũng nói ra sự thật: "Bọn họ đều là do ta hại chết." Bàn Tử mắng: "Mẹ kiếp!

Thì ra là ngươi giết bọn họ à!

Lão ngốc lừa, tôi nói ông tại sao lại dẫn chúng tôi đến đây chứ!

Tôi nói ông sao tự nhiên lương tâm phát hiện, nguyện ý dẫn chúng tôi rời khỏi cái nơi âm u ẩm ướt quỷ quái này." "Cảm tình là ông sợ chúng tôi chạy thoát à!" Hòa thượng Vô Danh liên tục lắc đầu, nói: "Thi chủ oan uổng a!

Bần tăng tuyệt đối không có ý đồ đó!" Bàn Tử nói: "Hừ!

Bớt nói nhảm đi!

Ông mau nói đi, những năm qua đều chết những người nào?" "Là… là…" Tà linh run rẩy đưa hai ngón tay ra, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Tần Dã nói: "Ngươi muốn nói gì?

Mau nói đi!" Tà linh nghiến răng nghiến lợi nói: "Đều là… hai tên trộm mộ đáng ghét đó!

Bọn chúng vì tham lam kho báu ở đây, bất chấp lời cảnh cáo của ta, tự tiện xông vào cấm địa này.

Chương 351

Ta vốn không muốn làm hại bọn chúng, nhưng bọn chúng lại ra tay với ta, ta bất đắc dĩ mới phản công." "Kết quả, một tên bị ta giết chết, tên còn lại thì chạy thoát.

Nhưng khi chạy thoát, hắn lại kích hoạt cơ quan ở đây, gây ra một trận tai nạn." Tần Dã nhíu mày, hỏi: "Tai nạn gì?" Tà linh thở dài, nói: "Hắn kích hoạt cơ quan, giải phóng ra một loại sức mạnh kỳ lạ, loại sức mạnh này khiến ta mất đi lý trí, bắt đầu điên cuồng tấn công tất cả những người tiến vào đây." "Những năm qua, ta đã không biết giết bao nhiêu người rồi.

Ta cũng muốn khống chế bản thân, nhưng ta lại bất lực." Bàn Tử trợn tròn mắt, nói: "Nói như vậy, ngươi cũng là nạn nhân sao?" Tà linh gật đầu, nói: "Không sai, ta cũng là nạn nhân.

Ta bây giờ chỉ muốn thoát khỏi loại sức mạnh này, giành lại tự do." Tần Dã trầm tư một lát, có lẽ sức mạnh của tà linh này và pho tượng Phật mạ vàng trong miếu có liên quan.

Nếu thật là như vậy, đây đáng lẽ phải là một ngôi cổ sát mới đúng, hơn nữa là loại cổ sát lưu truyền từ nghìn năm trước, sao lại biến thành phần mộ được?

Xem ra, còn cần phải điều tra kỹ lưỡng một phen mới được.

Tần Dã nói với hòa thượng Vô Danh: "Đại sư, cảm ơn ngài đã giúp chúng tôi phá giải mê vụ.

Tiếp theo, chúng tôi sẽ theo kế hoạch tiếp tục thám hiểm." Hòa thượng Vô Danh nói: "A Di Đà Phật.

Thi chủ, bần tăng cùng đi với hai vị vậy, nếu gặp nguy hiểm, cũng

dễ dàng kịp thời tương trợ." "Vậy thì làm phiền đại sư rồi." Tần Dã cười nói: "Đợi tìm được pho tượng Phật mạ vàng đó rồi, tôi nhất định sẽ trọng tạ đại sư." "Thiện tai thiện tai." Hòa thượng Vô Danh gật đầu.

Mọi người tiếp tục lên đường, sau khi xuyên qua rừng cây, tầm nhìn trước mắt rộng rãi hẳn ra.

Một ngôi tự viện nguy nga hùng vĩ, hiện ra trước mặt mấy người.

Xung quanh tự miếu, cây xanh bao quanh, chim hót hoa thơm, đơn giản như một thế ngoại đào nguyên.

Bàn Tử dụi dụi mắt, lẩm bẩm: "Chỗ này… không phải mộ thất sao?

Sao lại biến thành tự viện rồi?

Chẳng lẽ những ảo ảnh tôi vừa nhìn thấy đều là giả sao?

Nhưng… tại sao tà linh kia lại nói, là vì chạm vào cấm kỵ mới phát sinh biến hóa?

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" "Đừng suy nghĩ lung tung." Tần Dã vỗ vai Bàn Tử, nói: "Chúng ta tiếp tục đi về phía trước thăm dò, nói không chừng sẽ vén màn bí mật chấn động hơn nữa." Tần Dã ngẩng đầu nhìn trời, mặt trời treo cao.

Hôm nay nắng đẹp, thời tiết quang đãng.

Bốn người lại một lần nữa cất bước, bước vào cổ sát.

Cổng cổ sát rất cao, dường như là một tòa tháp thông thiên sừng sững trên đỉnh núi.

Hòa thượng Vô Danh dẫn đầu bước vào, ba người còn lại theo sau.

Kiến trúc bên trong cổ sát rất đơn giản mộc mạc, chỉ có mấy gian

nhà, và một con hẻm nhỏ tĩnh lặng.

Tần Dã và Bàn Tử đi dọc theo con hẻm nhỏ vào một thiên điện, hòa thượng Vô Danh dừng bước.

Lúc này, sắc mặt Tần Dã và Bàn Tử đột nhiên thay đổi lớn.

Chỉ thấy trên cửa thiên điện treo một tấm biển gỗ, viết ba chữ lớn "Từ Ân Tự" mạnh mẽ!

Hơn nữa, hai bên biển ngạch, đều có hai hàng chữ nhỏ: Bên trái viết: Từ Ân Tự, Hoằng Pháp Tự, Phổ Tế Tự… Bên phải thì viết: 《Diệu Hoa Kinh》, Phổ Tế Thiên.

Những kinh điển Phật giáo này, vậy mà lại toàn bộ đều ở trong này?

Tần Dã và Bàn Tử nhìn nhau, trợn mắt há mồm.

Bàn Tử nuốt nước bọt, nói: "Mẹ kiếp!

Cái… cái này là chỗ nào vậy?" Trên mặt hòa thượng Vô Danh lộ ra vẻ mặt nghiêm trọng, nói: "Bần tăng từng đọc được một thuyết pháp trong một cuốn cổ thư.

Theo ghi chép…" "Lúc đó có một vị cao tăng, từ một hòn đảo nhỏ sâu trong Nam Hải, tìm thấy hòn đảo hoang này.

Và dùng năm năm thời gian, ở đây xây dựng nên ngôi tự viện Phật giáo này." Bàn Tử sững sờ, hỏi: "Vị cao tăng này tên là gì?" Hòa thượng Vô Danh lắc đầu, nói: "Cụ thể tên là gì, bần tăng thì quên rồi.

Tuy nhiên…" "Tuy nhiên gì cơ?" Bàn Tử vội vàng hỏi.

"Tuy nhiên, vị cao tăng đó ở đây, để lại một câu sấm ngôn, nói nơi này cất giấu bí mật trường sinh bất tử.

Mà đoạn sấm ngôn đó, chính là Từ Ân Tự." "Bí mật trường sinh bất tử?

Vãi chưởng!

Lợi hại vậy sao?" Bàn Tử kinh hô.

Bàn Tử nghĩ lại, lại cảm thấy mọi chuyện sao mà trùng hợp đến vậy?

Bàn Tử nói: "Lão ca, chúng ta thuận lợi đi vào đây như vậy, có phải hơi dễ dàng quá không?" Hòa thượng Vô Danh chắp hai tay, nói: "A Di Đà Phật!

Thiện tai thiện tai.

Thế gian này vốn tồn tại rất nhiều trùng hợp, đã chúng ta có duyên phận đến đây, lẽ nào lại phụ lòng duyên phận này?" Tần Dã nói: "Đại sư, vậy chúng tôi không khách khí nha?" "Mời tự nhiên." Tần Dã ra hiệu bằng mắt với Bàn Tử, hai người nhanh chóng lao vào thiên điện, lật tung đồ đạc, lục lọi những kinh điển Phật giáo quý giá.

Tần Dã bỏ một số cổ vật vào ba lô của mình, lại chọn mấy món trang sức châu báu giá trị không nhỏ nhét vào ba lô của Bàn Tử.

Tần Dã và Bàn Tử thu dọn đồ đạc xong xuôi, chuẩn bị rời khỏi ngôi tự miếu này thì hòa thượng Vô Danh đột nhiên gọi lại hai người.

"A Di Đà Phật!

Thi chủ dừng bước." Tần Dã quay đầu lại, nhìn hòa thượng, nghi hoặc nói: "Đại sư, ngài còn có gì phân phó?" Hòa thượng Vô Danh chắp hai tay, nói: "Thi chủ đừng vội rời đi.

Bần tăng còn có một điều chưa hiểu rõ." "Đại sư xin nói." "Vừa rồi bần tăng nghe thí chủ nói bạn của thí chủ trúng độc hôn mê, điều này có thật không?" "Vâng, đúng là có chuyện đó." Tần Dã gật đầu: "Cậu ấy bị âm thi cắn, vết thương rất nghiêm trọng." "Thí chủ, bần tăng vừa thấy trên cổ tay bạn của thí chủ có đeo một chuỗi Phật châu, có phải đúng như bần tăng đã liệu, đó là một Phật khí?" Tần Dã nói:

“Không sai, đó đúng là một Phật khí, tên là Trấn Hồn Linh.” Vô Danh hòa thượng khẽ gật đầu, nói: “Thí chủ quả nhiên thông tuệ, ngay cả điều này cũng đoán được.” “Đại sư, ngài vẫn chưa nói cho tôi biết, ngài muốn biết điều gì?” “Bần tăng chỉ cảm thấy rất kỳ lạ.

Vì sao nơi đây lại có Phật khí tồn tại?

Pháp bảo chí thánh chí cường của Phật gia, sao lại bị cất giấu ở nơi hoang sơ hẻo lánh, không hề có phòng hộ?” “Ồ?” Tần Dã nhíu mày, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ là tác dụng của cỗ quan tài kia?

Tần Dã nói: “Đại sư, tôi nghĩ, trong chuyện này chắc chắn còn có nguyên nhân khác.

Ngài có thể đưa tôi đến cỗ quan tài đó xem thử không?” Vô Danh hòa thượng do dự một lát, gật đầu, nói: “Được thôi, vậy bần tăng sẽ đưa hai vị đi.” Tần Dã và Bàn Tử mừng rỡ khôn xiết, vội vàng đi theo Vô Danh hòa thượng.

Tần Dã phát hiện, bên cạnh tự miếu trong bụi cỏ có một con đường mòn quanh co như ruột dê, uốn lượn khúc khuỷu.

Vô Danh hòa thượng dẫn đường phía trước, đưa Tần Dã và Bàn Tử đi lòng vòng, cuối cùng đến một hang đá nhỏ.

Bên trong hang đá này trống rỗng.

Chỉ có chính giữa đặt một cỗ quan tài.

Chất liệu quan tài dường như làm bằng thanh đồng, điêu khắc rồng phượng, sống động như thật.

Xung quanh quan tài, rải rác vài cây cột kim loại, và mấy pho tượng Bồ Tát bằng đất sét.

Tần Dã lại gần xem, những tượng Bồ Tát này đều mặc kim giáp bạc mũ, tay cầm binh khí, uy vũ trang nghiêm.

“Đây hẳn là những kim giáp binh sĩ được chôn trong cổ mộ kia phải không?” Tần Dã lẩm bẩm nói.

Vô Danh hòa thượng gật đầu nói: “Những Bồ Tát này, đều là quân thần thời Chiến Quốc cổ đại, cũng là người trông coi cổ mộ đó.

Thực lực của họ, tuyệt đối lợi hại gấp trăm ngàn lần so với chiến sĩ được tạo ra bằng công nghệ hiện đại.” Tần Dã và Bàn Tử không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Vô Danh hòa thượng chỉ vào quan tài, nói: “Hai vị, các vị xem hoa văn điêu khắc trên quan tài, những ký hiệu đó đều có liên quan đến ‘Phạn Văn Kinh Nghĩa Đại Thừa Kinh’.” “Ách……” Tần Dã và Bàn Tử đều không hiểu.

Vô Danh hòa thượng kiên nhẫn giải thích: “Phạn văn là cổ ngữ.

Bộ ‘Phạn Văn Kinh Nghĩa Đại Thừa Kinh’ này, chính là do vị cao tăng kia vận chuyển từ cổ mộ ra.

Đây là Phạn văn đã thất lạc từ xa xưa.

Mà trong tự miếu này, lại khắp nơi đều có Phạn văn, đủ để chứng minh, vị cao tăng này trước khi lâm chung, nhất định đã truyền ‘Phạn Văn Kinh Nghĩa’ cho đồ đệ đồ tôn.

Còn những kim giáp binh sĩ kia, cũng tuân theo quy tắc này, canh giữ cổ mộ này.” Bàn Tử nói: “Đại sư, nói như vậy, chúng ta là vô tình xông vào đây sao?” Vô Danh hòa thượng thở dài một tiếng, nói: “E rằng là như vậy.” Bàn Tử bĩu môi nói: “Mẹ kiếp, may mà tôi thông minh.

Nếu không phải tôi đề nghị đến đây dạo chơi, đâu ra phúc báo hôm nay?

Phi vụ này thành công, ít nhất cũng phải vài chục triệu chứ?” Vô Danh hòa thượng cười nói: “Nơi đây ngoài mấy kim giáp binh sĩ ra,

không còn bất kỳ bảo bối nào khác.

Nếu các vị có thể lấy ra vài chục triệu, lão hòa thượng này lập tức đưa các vị ra ngoài." Bàn Tử cười hắc hắc hai tiếng, nói: "Đại sư nói đùa rồi, chúng tôi đâu có nhiều tiền như vậy.

Khoảng ba, năm triệu là được rồi." "À à……" Vô Danh hòa thượng cười mà không nói.

Tần Dã thì ghé sát bên quan tài, tỉ mỉ quan sát hoa văn sen điêu khắc trên nắp quan tài.

Nhìn đường nét của đóa sen kia, Tần Dã càng nhìn càng thấy kỳ lạ.

Chương 352

“Đại sư, ngài mau đến giúp tôi xem, đóa sen này rốt cuộc có ý nghĩa gì vậy?

Sao tôi nhìn lại giống ‘xá lợi tử’ của Phật môn?” Tần Dã chỉ vào hoa văn sen trên nắp quan tài, khó hiểu nói.

Vô Danh hòa thượng bước tới, cúi đầu, chăm chú nhìn hoa văn sen, tỉ mỉ quan sát.

Đột nhiên, ông đưa ngón tay khô gầy ra, ấn lên hoa văn sen.

“Ong” Kèm theo một tiếng động trầm đục, hoa văn sen lóe lên ánh sáng xanh nhạt.

Vô Danh hòa thượng lập tức biến sắc mặt.

“Không hay rồi, bên trong đóa sen này có cấm chế.” Lời còn chưa dứt, liền thấy toàn bộ đóa sen tỏa ra ánh sáng rực rỡ, chiếu sáng cả hang đá.

Tần Dã và Bàn Tử kinh ngạc há to miệng, mắt tròn xoe nhìn chằm chằm cảnh tượng trước mắt, đơn giản là không dám tin vào mắt mình!

“Mẹ kiếp, xảy ra chuyện gì vậy?” Tần Dã theo bản năng lùi lại hai bước.

Lúc này, hắn mới chú ý thấy, phía sau hắn, đứng một đám người ảnh.

Mỗi người đều hư ảo trong suốt, không nhìn rõ dáng vẻ cụ thể.

Nhưng, từ làn da lộ ra ngoài của họ mà xem, rõ ràng là thể xác của người sống!

“Đại sư…… đây là tình huống gì?” Tần Dã hỏi.

Vô Danh hòa thượng lắc đầu, nói: “Bần tăng cũng không rõ lắm, nhưng nhìn có vẻ họ không có ác ý.” Nói xong, Vô Danh hòa thượng chắp tay hành lễ với những người ảnh hư ảo kia, lớn tiếng niệm câu Phật kệ.

“Nam mô A Di Đà Phật, chư vị thí chủ từ xa đến là khách, bần tăng đã chuẩn bị đầy đủ trai phạn.

Xin mời chư vị thí chủ tạm nghỉ tại sương phòng.” “Nam mô A Di Đà Phật……” Những người đó đồng thanh niệm Phật hiệu.

Họ quay người lại, chầm chậm đi về phía sâu trong hang đá.

Vô Danh hòa thượng cùng Tần Dã, Bàn Tử đi theo sau những người đó, cũng lững thững đi về phía sâu trong lòng núi.

Đi khoảng nửa canh giờ, họ cuối cùng cũng đến trước cửa một gian phòng giống như thiền thất.

Đẩy cửa bước vào.

Trong phòng bày đầy bàn ghế đàn mộc và bồ đoàn.

Những người ảnh hư ảo kia đều ngồi xuống bồ đoàn.

Vô Danh hòa thượng chắp tay hành một lễ Phật với mọi người, nói: “Các vị, đây chính là món ăn chay của tự miếu.

Không biết chư vị thí chủ ăn có hợp khẩu vị không.” “Nam mô A Di Đà Phật……” Tất cả mọi người đồng loạt xưng Phật hiệu, nhắm mắt tĩnh tu không động đậy.

Tần Dã nhìn thấy, phía sau những người ảnh hư ảo này, đều treo một chuỗi Phật châu.

Hình dạng của những Phật châu đó rất đặc biệt.

Chúng không chỉ được làm từ gỗ đàn hương mà còn được chế tạo từ một loại vật liệu cực kỳ cứng rắn.

Hơn nữa, trên bề mặt những Phật châu đó, khắc đầy những chữ Phạn văn dày đặc.

Tần Dã từng nghe người ta giới thiệu, đệ tử Phật gia Tây Vực, trong quá trình tu luyện, cần nuốt linh khí, ngưng luyện tinh huyết.

Vì vậy, nhục thể của họ sẽ dần dần hư hóa, thậm chí tiêu vong.

Chỉ có những Phật châu và tượng Phật, vĩnh thế trường tồn.

Tần Dã lẩm bẩm trong lòng: "Chẳng lẽ những người ảnh hư ảo này, thật sự là đệ tử Phật giáo?" "Ai u!" Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên kêu lên một tiếng.

Vô Danh hòa thượng hỏi: "Vương huynh đệ, cậu lại bị sao nữa?" Bàn Tử nói: "Không sao, lòng bàn chân bị đau." Hắn cúi người, xoa xoa ngón chân của mình.

"Xì~" Bàn Tử đau đến hít vào một hơi khí lạnh.

Tần Dã vội vàng cúi xuống, nhìn ngón chân Bàn Tử, hỏi: "Bàn Tử, cậu sao vậy?

Có phải bị thứ gì cắn không?" "Bị côn trùng cắn.

Nhưng mà…… có lẽ chỉ là muỗi đốt một miếng thôi." Bàn Tử không thèm để ý nói.

Nhưng, giữa lông mày hắn lại mang theo vẻ nghi hoặc và căng thẳng.

Bởi vì, vừa rồi trong khoảnh khắc đó, hắn cảm nhận được một luồng sức mạnh âm u lạnh lẽo từ lòng bàn chân chui vào, khiến toàn thân hắn nổi da gà.

Vô Danh hòa thượng cũng cúi xuống, kiểm tra một lượt, nói: "Đây

không phải là vết muỗi đốt thông thường." "A?

Sao có thể chứ?

Chẳng lẽ, còn có rắn hay bọ cạp gì cắn sao?" Bàn Tử trợn tròn mắt hỏi.

Vô Danh hòa thượng khẽ lắc đầu, nói: "Độc tính của rắn bọ cạp tuy kịch liệt, nhưng, nếu bị cắn thì sẽ không gây ra triệu chứng nghiêm trọng như vậy.

Hơn nữa…… loại sức mạnh này rất kỳ lạ, tuyệt đối không phải rắn bọ cạp hay côn trùng độc thông thường có được." "Vậy đây là chuyện gì vậy?" Bàn Tử gãi gãi đầu, không hiểu Vô Danh hòa thượng nói gì.

Vô Danh hòa thượng nói: "Nhiệt độ ở đây khá ẩm ướt.

Vừa rồi, hẳn có người cố ý dẫn dắt chúng ta, lại gần cỗ quan tài này." "Ừ?

Ai làm?" Tần Dã ngây người.

Bàn Tử chớp chớp mắt nhỏ, hỏi: "Hòa thượng, ý của ngài là…… có người đang giở trò trong bóng tối sao?" Vô Danh hòa thượng gật đầu, nói: "Tám chín phần là vậy." Nói xong, lại quay đầu nhìn về phía Tần Dã.

Tần Dã vội vàng xua tay, nói: "Đừng nhìn tôi.

Tôi đâu có quen biết ai." Vô Danh hòa thượng thở dài một tiếng, nói: "Ôi!

Bây giờ chúng ta tiến thoái lưỡng nan." Nói đoạn, ông giơ tay lên, nhìn đồng hồ: "Bây giờ trời đã tối muộn, sắp đen rồi.

Đêm nay, e rằng không thể an giấc." "Vậy chúng ta mau nghĩ cách, thoát khỏi cái nơi quỷ quái này!" Tần Dã vội vàng nói.

“Ai!” Vô Danh hòa thượng lại lắc đầu cười khổ: “Đâu có dễ như vậy?

Mộ huyệt này, là do Hiếu Vũ Hoàng đế nước Tây Hạ ngàn năm trước xây dựng.

Trừ khi ông ta sống lại, nếu không, mộ huyệt này căn bản không thể mở ra!

Ngay cả khi có thể mở ra, cũng không tìm thấy lối thoát.” Nói đến đây, Vô Danh hòa thượng dừng lại một chút, rồi nói: “Ngoài ra, tôi nghi ngờ trong mộ huyệt này phong ấn, là một tà ma!

Nếu tôi đoán không sai, hẳn là Kim Tàm Cổ thi thể, tà ma lợi hại nhất nước Tây Hạ ngàn năm trước!” “Kim Tàm Cổ?” Tần Dã và Bàn Tử đồng thời trợn tròn mắt.

“Đúng!

Trong truyền thuyết, Kim Tàm Cổ là do mấy vị cao tăng mạnh nhất lịch sử nước Tây Hạ liên hợp luyện chế.

Những người này, sau khi luyện chế xong, phong ấn nó vào một cái đỉnh thanh đồng khổng lồ.” “Sau đó dùng bí pháp gia trì đỉnh thanh đồng, khiến Kim Tàm Cổ trong lò đỉnh không ngừng lột xác, cuối cùng hóa thành một con tằm vàng khổng lồ, hoàn toàn chết.” “Như vậy, Kim Tàm Cổ này, vĩnh viễn ở lại đây.” Vô Danh hòa thượng nói: “Ban đầu, chính vì lý do này, mộ huyệt này mới được gọi là ‘Thiên Niên Cổ Mộ’!” “Ách……” Bàn Tử sờ sờ cái đầu trọc lóc, nói: “Theo hòa thượng nói như vậy, chúng ta chẳng phải đã tiến vào nghĩa địa lớn nhất của nước Tây Hạ sao?” “A a!” Tần Dã nhe răng cười, lộ ra hàm răng trắng bóng, nói: “Đã là nghĩa địa, vậy chắc chắn chôn không ít oan hồn.

Anh em mình có thể thu thập chút oan hồn, làm bấc đèn, chiếu

sáng cho hai ta.

Để tránh trong đêm tối mịt mùng, bị quỷ hồn dọa sợ." "Ha ha ha!" Vô Danh hòa thượng bị Bàn Tử chọc cười, nói: "Tần Dã huynh đệ, lần này cậu đoán đúng rồi!

Cậu nhìn bức tường đá phía sau chúng ta, trên đó điêu khắc chính là đồ án Kim Tàm Cổ.

Theo 'Kỳ Dị Kinh' ghi chép, Kim Tàm Cổ có thể hình phi thường to lớn, dài hơn một trượng.

Nếu thật sự là nó, vị trí nó chiếm cứ, chính là chỗ lõm vào trên bức tường đá này.

Đây, chắc chắn là khu vực trung tâm của toàn bộ mộ thất.

Nếu không đoán sai, lối vào mộ thất, hẳn là ở bên cạnh Kim Tàm Cổ màu vàng đó." "Ách……" Bàn Tử nghe vậy, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Hắn ấp úng nói: "Vô Danh đại sư, ngài không phải đang đùa đấy chứ?

Chúng ta, còn có thể bò ra ngoài không?" Vô Danh hòa thượng trầm mặc một lát, sau đó đứng dậy, nói: "Đi thôi!

Đã đến rồi thì cứ an phận.

Chúng ta đã đến đây, nếu không làm rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, e rằng ngay cả chết thế nào cũng không biết." "Vậy được rồi……" Bàn Tử gật đầu, theo Vô Danh hòa thượng đi về phía bức tường đá phía sau.

Họ đi đến dưới một vách núi đá nhô ra, ngẩng đầu quan sát.

Chương 353

Lúc này, trăng sáng sao thưa, màn đêm vạn vật tĩnh lặng.

Mượn ánh trăng, lờ mờ có thể thấy, trên vách đá khắc một đồ án Kim Tàm Cổ sống động như thật.

Tần Dã tỉ mỉ quan sát, kinh ngạc nói: "Ê?

Con côn trùng này, sao lại trong suốt vậy?

Hơn nữa, hình như là vật sống." Vô Danh hòa thượng nói: "Đây không phải là Kim Tàm Cổ thật sự, mà là một loại dược thủy đặc biệt, ngưng kết thành hình tượng Kim Tàm Cổ.

Còn Kim Tàm Cổ trên bức tường đá này, chính là sản phẩm mô phỏng Kim Tàm Cổ do Hiếu Văn Hoàng đế nước Tây Hạ năm xưa luyện chế." Tần Dã bỗng nhiên hiểu ra, nói: "Thảo nào tôi cảm thấy con Kim Tàm Cổ này khá kỳ lạ, không ngờ lại là sản phẩm làm giả.

Nhưng mà…… sao nó lại trong suốt vậy?" "Điều này tôi cũng không rõ lắm." Vô Danh hòa thượng lắc đầu nói: "Có lẽ…… nó đang hấp thu tinh hoa ánh trăng." "Ồ." Tần Dã gật đầu.

Ba người đi không xa lắm, liền nhìn thấy một cầu thang dạng vòm.

Cầu thang uốn lượn khúc khuỷu, thẳng đến tầng cao nhất.

Hai bên cầu thang treo đầy tranh sơn dầu và tranh tự họa, còn có rất nhiều đồ trang trí, ngọc khí và các vật phẩm khác.

Vô Danh hòa thượng chỉ vào cầu thang, nói: "Đây chính là cầu thang thông lên mộ huyệt tầng trên.

Chúng ta đi theo cầu thang lên, sẽ gặp được Kim Tàm Cổ thi thân.

Nhưng mà……” Nói đoạn, ông dừng lại, thần sắc phức tạp nhìn hai người, nói: “Chủ nhân của mộ thất này, rõ ràng là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm.” “Cho nên, tôi khuyên các vị tốt nhất đừng ôm tâm lý may mắn.

Nếu thật sự cần phải xông vào, vậy thì, tôi hy vọng do một mình tôi tiến vào mộ thất thám hiểm.

Dù sao, nếu các vị mạo hiểm xúc phạm vị đại năng giả kia, e rằng sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.” Tần Dã nheo mắt lại, nhìn chằm chằm Vô Danh hòa thượng, hỏi: “Ngài chắc chắn, muốn một mình tiến vào mộ thất?” “Tôi chắc chắn.” Vô Danh hòa thượng trịnh trọng gật đầu.

“A a!” Tần Dã cười lạnh một tiếng, nói: “Hòa thượng, không thể không nói, gan của ngài thật là to!

Thế này đi, chúng ta cá cược một ván thế nào?

Nếu ngài thắng, tôi sẽ nghe lời ngài, hai ta đơn độc tiến vào mộ thất.

Nhưng, nếu ngài thua…… ngài cứ thành thật ở lại đây, giúp tôi bảo vệ tốt em gái tôi, thế nào?” “Không vấn đề.” Vô Danh hòa thượng gật đầu: “Tôi đồng ý với cậu.” “Sảng khoái!” Tần Dã vỗ tay khen ngợi.

Hắn quay đầu, nói với Bàn Tử: “Bàn Tử, chuẩn bị đồ đạc.” Nói đoạn, hắn từ trong túi quần lấy ra hai tờ giấy phù màu vàng và bút chu sa, đưa lần lượt cho Vô Danh hòa thượng và Bàn Tử.

Vô Danh hòa thượng nhận lấy bút giấy.

Tần Dã cầm một cây bút lông, chấm chu sa, sau đó viết bốn chữ “Khu Quỷ Tịch Tà” lên hai tờ phù chỉ.

Sau đó, hắn lại cầm một cây bút lông, chấm chút mực, bôi chu sa

lên hai tờ phù chỉ.

Tiếp đó, hắn nhét phù chỉ vào tay Vô Danh hòa thượng.

Tần Dã nói: "Hòa thượng, bản lĩnh của tôi tuy không thể coi là đại gia, nhưng, trừ khử âm khí, phá giải phong thủy sát khí, thì cũng biết đôi chút." "Ngài dán hai tờ phù chỉ này lên người, chắc hẳn sẽ có tác dụng hơn.

Ngoài ra…… tôi vừa nghiên cứu nửa ngày, cầu thang này hình như không có cửa.

Tôi đoán, cánh cửa đá này nằm trên cửa chính của mộ huyệt." "Ừ." Vô Danh hòa thượng gật đầu, gập phù chỉ lại, bỏ vào trong áo trước ngực.

Ông nhấc chân bước đi, đến bên cạnh bậc đá, đưa tay nắm lấy tay nắm cửa đá bên trái, nhẹ nhàng xoay một vòng.

"Kẽo kẹt……" Kèm theo một trận âm thanh ma sát của cơ quan, cửa đá bên phải từ từ mở ra.

Ngay sau đó, Vô Danh hòa thượng đi ra ngoài trước.

Bàn Tử thấy vậy, lập tức chạy nhỏ đến.

Đợi đến khi họ bò ra ngoài, liền thấy ở cửa chính mộ thất, bày một hàng quan tài.

Nắp của mỗi quan tài đều mở rộng, cảnh tượng bên trong quan tài, thu hết vào mắt.

Xung quanh quan tài, dựng đứng chín cây cột đá.

Trên cột đá khắc những ký tự Phạn văn phức tạp, cùng với một số phù điêu Phật giáo.

Xung quanh quan tài, thì chất đống những lớp bụi dày.

“Đây…… đây là…… Phật hầm của Phật giáo?” Bàn Tử run rẩy giơ tay lên, sờ vào Phạn văn trên quan tài.

“Không sai.” Tần Dã gật đầu, nói: “Tôi từ nhỏ đã đọc nhiều tác phẩm Phật học, đối với những kinh điển Phật giáo này, ít nhiều cũng biết.

Trong thời cổ đại, các tăng lữ Phật giáo, hàng ngày đều ngủ trong Phật hầm để nghỉ ngơi.” “Cái gọi là Phật hầm, chính là dùng khối đá xây dựng phòng ốc đơn giản.” “Ồ.” Bàn Tử gật đầu tỏ vẻ đồng tình, hắn quay đầu nhìn quanh mộ thất phía sau, sau đó, nhíu mày hỏi: “Vậy là, chúng ta bây giờ đang ở trong ngôi mộ này?” “Có thể nói như vậy.” Tần Dã gật đầu.

“Đây là…… lăng tẩm của Hiếu Văn Hoàng đế?” Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

Vô Danh hòa thượng cười nhạt, nói: “Nơi đây từng là lăng tẩm của Hiếu Văn Hoàng đế, nhưng mà…… vì ông ta đã làm rất nhiều điều ác, dẫn đến trời phật nổi giận, bị trời phạt, nên đã bị trấn áp trong ngôi mộ này.” “Bây giờ, nhục thân của ông ta đã mục nát, nhưng hồn phách vẫn còn tồn tại.

Ông ta không cam tâm cứ thế mà chết, do đó đã bố trí Kim Tàm Cổ mộ này, muốn mượn sức mạnh của Kim Tàm Cổ, lần nữa phục sinh.” “Thì ra là vậy!” Bàn Tử gật đầu, hắn đột nhiên đầy ẩn ý nhìn Vô Danh hòa thượng một cái, nói: “Vô Danh, ngài khá tự tin đấy chứ.

Nhìn vẻ mặt của ngài, dường như rất tự tin vào bản thân.” Vô Danh hòa thượng cười nhạt, nói: “Tôi tu tập là Mao Sơn bí thuật, mà trong thuật pháp Mao Sơn, giảng về ‘Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu’.

Cho nên, đối với tất cả yêu ma quỷ quái trên thế gian, đều có thể tiêu diệt, ngay cả Phật tổ Bồ Tát, cũng không ngoại lệ.” “Ha ha……”

Bàn Tử nghe vậy không nhịn được cười lớn, nói: "Vô Danh hòa thượng, ngài khoác lác hơi quá rồi đấy." "Tôi không lừa cậu." Vô Danh hòa thượng trầm ngâm một lát sau, nói: "Năm xưa sư phụ tôi, từng đưa tôi xuống núi rèn luyện, kết quả gặp phải một con cương thi lợi hại…… con cương thi đó suýt nữa đã ăn thịt tôi, may mà cuối cùng bị sư phụ chém giết……" "Sau này, tôi mới biết, hóa ra sư phụ tôi từng là đạo sĩ.

Sư phụ tôi từng nói với tôi, trong Mao Sơn bí thuật, ghi chép rất nhiều thần kỳ thuật pháp……" "Ồ?

Vậy ngài thi triển ra, cho chúng tôi xem thử đi." Tần Dã nhướng mày, nói.

"Cái này……" Vô Danh hòa thượng do dự một chút, nói: "Tôi thi triển ra, e rằng quá kinh thế hãi tục.

Nếu truyền ra ngoài, e rằng sẽ gây ra phiền phức không cần thiết." "Phiền phức gì?

Chẳng lẽ còn có người dám quấy rầy ngài sao?" Bàn Tử không thèm để ý nói.

"Quấy rầy thì không có.

Nhưng mà, chúng ta dù sao cũng cần giữ thể diện chút.

Nếu các vị cứ nhất định muốn xem, thì tôi sẽ miễn cưỡng thi triển một chút……" Vô Danh hòa thượng vừa nói, vừa lấy ra một chuỗi niệm châu, lẩm bẩm niệm chú ngữ.

Ông nhắm mắt lại, trong khi niệm chú ngữ, trong miệng không ngừng phun ra những âm tiết khó hiểu.

"Đây là……" Bàn Tử chớp chớp mắt, nghi hoặc nói: "Ông ta đang làm gì vậy?" Vô Danh hòa thượng không trả lời hắn, vẫn chuyên tâm niệm chú ngữ, khóe miệng còn lộ ra vẻ thành kính.

Dần dần, trên người ông tỏa ra vầng sáng màu hồng nhạt.

Đồng thời, làn da cơ thể ông lại biến thành màu xanh đậm, ngay cả đồng tử cũng biến thành đỏ máu.

Đây là chuyện gì?

Bàn Tử ngây người.

Hắn quay đầu nhìn về phía Tần Dã.

Tần Dã khẽ nheo mắt lại, chăm chú nhìn Vô Danh hòa thượng.

"Cảm giác này…… hơi giống hiệu quả khi tôi luyện chế đan dược trước đây.

Nhưng mà, hiệu quả lại càng mạnh mẽ, bá đạo hơn một chút." Tần Dã lẩm bẩm nói: "Xem ra…… hòa thượng này quả nhiên không đơn giản, chắc chắn là một cao nhân!" "Này, hòa thượng……" Bàn Tử kéo kéo cánh tay Vô Danh hòa thượng.

"Suỵt!" Vô Danh hòa thượng làm động tác im lặng, nói: "Tôi đang thực hiện bước cuối cùng quan trọng đây.

Xin đừng nóng vội." "Bước cuối cùng quan trọng?" Bàn Tử chớp chớp mắt, hỏi: "Bước cuối cùng là chỉ cái gì?" "Đương nhiên là thi triển thuật pháp." Tần Dã nói: "Cậu xem chuỗi niệm châu trên tay Vô Danh hòa thượng, có phải rất quỷ dị không?" "Ừ, hơi…… Ê, sao cậu biết?" Bàn Tử hỏi.

"Cậu không phát hiện sao?

Chuỗi niệm châu đó, không phải là niệm châu bình thường.

Nó được luyện chế từ răng nanh của Kim Tàm Cổ.

Chỉ cần đeo niệm châu vào cổ, là có thể khiến cậu bách độc bất xâm.

Thậm chí, ngay cả một con muỗi đốt, cũng sẽ khiến cậu mất mạng ngay lập tức." "A?" Nghe Tần Dã giới thiệu xong, Bàn Tử sợ đến mức rụt lại.

"Mẹ kiếp…… khoa trương vậy sao!" Bàn Tử trợn tròn mắt nói: "Chẳng phải tương đương với một quả bom hình người sao.

Đeo vào cổ, ai mà mẹ nó dám làm cậu bị thương?" "Đúng là như vậy." Tần Dã từ từ gật đầu.

"Đã như vậy, vừa rồi ông ta vì sao không đeo vào cổ tôi?" Bàn Tử nghi ngờ liếc nhìn Vô Danh hòa thượng một cái.

Chương 354

Vô Danh hòa thượng cười khổ một tiếng, nói: "Vừa rồi khi thi pháp, niệm châu đã được bần tăng tinh luyện xong, đã là một linh khí." "Trừ khi có bảo bối phẩm chất cao hơn nó, nếu không căn bản không thể tách nó ra khỏi người bần tăng.

Ngoài ra, sở dĩ bần tăng đeo niệm châu trên người, chủ yếu là để tránh bị người khác hiểu lầm……" "Dù sao…… bần tăng là một hòa thượng, đeo một chuỗi niệm châu, cũng không dễ khiến người khác nghi ngờ…… Hơn nữa, bần tăng cũng không phải tà túy gì……" "Ách……" Nghe những lời này, Tần Dã hai bên má co rút, nói: "Cái đó…… tôi cảm thấy rằng…… lời giải thích này của ngài…… hình như cũng không có vấn đề gì……" "A Di Đà Phật.

Những điều bần tăng vừa nói, đều là việc thiện……" Vô Danh hòa thượng vừa nói, lại tiếp tục lẩm bẩm niệm chú.

Theo ông không ngừng niệm chú, vô số khí đen từ trên người ông bay ra, và nhanh chóng ngưng tụ.

Chỉ trong vài giây, một hư ảnh khổng lồ liền hình thành giữa không trung.

Hư ảnh đó cao khoảng năm sáu mét, toàn thân đen như mực, khắp người tỏa ra âm khí lạnh lẽo.

Trên lưng nó, có tám con rắn đen quấn quanh, đầu rắn hình tam giác.

Bàn Tử lắc đầu nói: "Tôi cũng không chắc.

Vừa rồi khi vào, chân đạp phải một tảng đá, trượt chân làm trẹo mắt cá." "Để tôi xem." Vô Danh hòa thượng kéo tay Bàn Tử, kiểm tra

vết thương của hắn.

Cánh tay của ông tuy gầy guộc xương xẩu, da bọc xương.

Nhưng, Vô Danh hòa thượng dù sao cũng là một đại tông sư, đối với sự hiểu biết về huyệt đạo, đã đạt đến cảnh giới đăng phong tạo cực.

Ông xoa nắn một chút, liền tìm đúng vị trí Bàn Tử bị thương, khẽ bóp một cái.

Một tiếng giòn vang, ở mắt cá chân Bàn Tử, truyền đến một cảm giác tê dại.

Ngay sau đó, hắn chỉ cảm thấy mắt cá chân vốn đau đớn vô cùng, đột nhiên dâng lên một luồng hơi ấm, ngay lập tức khiến hắn thoải mái đến mức suýt kêu thành tiếng.

"Được rồi, Vương huynh đệ.

Đã không sao nữa rồi." Vô Danh hòa thượng buông ống tay áo Bàn Tử ra, cười nhạt nói.

"Thật hay giả?" Bàn Tử nghi ngờ hỏi.

"Đương nhiên là thật." "Thần kỳ vậy sao?" Bàn Tử không thể tin được.

Hắn vội vàng vung chân, thử một chút.

Quả nhiên như Vô Danh hòa thượng đã nói, mắt cá chân đã khôi phục bình thường.

Bàn Tử xúc động đến rơi nước mắt.

Hắn ngẩng đầu chắp tay về phía Vô Danh hòa thượng, nói: "Đại sư, ngài thật sự quá lợi hại!

Lần này, tôi cuối cùng không cần phải lo lắng bị trẹo chân nữa!"

Vô Danh hòa thượng cười cười, nói: “Bần tăng chỉ là biết chút y thuật.

Vương huynh đệ quá khen rồi.

Đã không sao, bần tăng xin cáo từ.” “Được rồi.

Đại sư ngài cứ bận việc trước.” “A Di Đà Phật……” Vô Danh hòa thượng quay người rời khỏi hang đá.

Tần Dã cũng theo Vô Danh hòa thượng rời đi.

Đi chưa được mấy bước, hắn chợt nhớ ra một chuyện.

Quay đầu lại, gọi: “Bàn Tử, cậu đợi một lát.” Bàn Tử đang định tiếp tục thám hiểm hang đá, nghe Tần Dã gọi, quay người lại, nghi hoặc hỏi: “Lão đại, sao vậy?” Tần Dã nhanh chóng quay lại bên cạnh Bàn Tử, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, nói: “Bàn Tử, tôi vừa nghĩ đến, hang đá này nhìn không đơn giản, chúng ta không thể lơ là.

Vừa rồi cậu bị trẹo chân, nói không chừng không phải là ngẫu nhiên.” Bàn Tử gãi gãi đầu, có chút không hiểu nói: “Lão đại, ý cậu là gì vậy?

Chẳng phải là do chính tôi không cẩn thận sao.” Tần Dã lắc đầu, ánh mắt lướt qua bên trong hang đá, chậm rãi nói: “Tôi luôn cảm thấy nơi này tỏa ra một luồng khí tức kỳ lạ.

Cậu nghĩ xem, chúng ta đi một mạch tới đây, có phải quá thuận lợi rồi không?” Bàn Tử nghe lời Tần Dã nói, cũng bắt đầu cảm thấy có gì đó không ổn, nhíu mày nói: “Lão đại, cậu nói vậy, hình như đúng là thế.

Nơi này yên tĩnh đến mức hơi quá đáng, hơn nữa cũng không thấy cơ quan cạm bẫy gì cả.” Tần Dã gật đầu, tiếp tục nói: “Đúng, đó chính là vấn đề.

Thông thường những hang đá cổ xưa như thế này, đặc biệt là nơi có thể cất giấu bảo tàng hoặc bí mật, không thể không có một chút biện pháp phòng vệ nào.

Cho nên, chúng ta phải càng thêm cẩn thận." Sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút nặng nề, hắn biết Tần Dã là một đại lão trộm mộ, kinh nghiệm phong phú, phán đoán của hắn chắc chắn có lý.

Thế là, hắn hỏi: "Lão đại, vậy bây giờ chúng ta làm thế nào?" Tần Dã trầm tư một lát, nói: "Chúng ta hãy kiểm tra kỹ hang đá này trước, xem có manh mối hoặc cơ quan ẩn giấu nào không.

Bàn Tử, cậu bắt đầu từ bên trái, tôi từ bên phải, từng tấc từng tấc một kiểm tra, đừng bỏ sót bất kỳ chi tiết nào." "Được rồi, lão đại." Bàn Tử đáp lời, liền bắt đầu men theo bức tường đá bên trái hang đá từ từ mò mẫm.

Tần Dã thì đi về phía bên phải, ánh mắt hắn chuyên chú và sắc bén, ngón tay khẽ chạm vào từng khối đá trên tường, cố gắng tìm ra một số điểm bất thường.

Một lát sau, Bàn Tử đột nhiên gọi: "Lão đại, cậu mau qua đây xem, chỗ này hình như có một thứ gì đó." Tần Dã lập tức nhanh chóng đi đến bên cạnh Bàn Tử, nhìn theo hướng ngón tay Bàn Tử chỉ.

Chỉ thấy trên một khối đá của bức tường, có một chỗ nhô lên nhỏ, trông như một cái nút, nhưng lại không hoàn toàn chắc chắn.

Tần Dã cúi xuống, tỉ mỉ quan sát chỗ nhô lên đó, sau đó từ trong ba lô lấy ra một con dao nhỏ, nhẹ nhàng cạo xung quanh chỗ nhô lên, cố gắng làm sạch bụi bẩn và cáu bẩn trên đó.

Theo bụi bẩn rơi xuống, một đồ án rõ ràng xuất hiện trước mắt họ.

Đó là một ký hiệu kỳ lạ, trông giống như một loại văn tự cổ xưa,

nhưng Tần Dã và Bàn Tử đều không nhận ra.

“Lão đại, đây là cái gì vậy?

Trông có vẻ thần bí quá.” Bàn Tử tò mò hỏi.

Tần Dã nhíu mày, suy nghĩ một lát, nói: “Tôi cũng không biết đây là ký hiệu gì, nhưng tôi cảm thấy nó chắc chắn có liên quan đến bí mật của hang đá này.

Chúng ta đừng vội hành động, hãy xem xung quanh còn có những thứ tương tự nào khác không.” Thế là, hai người lại tiếp tục tìm kiếm bên trong hang đá.

Không lâu sau, Tần Dã ở bức tường đá phía bên kia cũng phát hiện một chỗ nhô lên và ký hiệu tương tự.

“Bàn Tử, bên này cũng có một cái.

Xem ra ký hiệu này không phải ngẫu nhiên xuất hiện, nó nhất định có một ý nghĩa đặc biệt nào đó.” Tần Dã nói.

Bàn Tử gật đầu, nói: “Lão đại, vậy bây giờ chúng ta làm thế nào?

Có nên thử ấn cái nút này không?” “Không được.” Tần Dã vội vàng ngăn Bàn Tử lại, nói: “Chúng ta tạm thời vẫn chưa hiểu rõ ý nghĩa cụ thể của ký hiệu này, lỡ nó là một ám khí, hai ta chẳng phải sẽ gặp xui sao?

Tôi đề nghị đừng động loạn.

Chúng ta tiếp tục đi sâu vào, nếu có thể đi đến tận cùng hang đá, có lẽ sẽ biết đây là ký hiệu gì.” Bàn Tử đáp lời, hai người lại tiếp tục mò mẫm tiến về phía trước.

Không biết từ lúc nào, họ lại đi qua một hành lang rất dài.

Đi đến cuối cùng, xuất hiện trước mắt họ, lại là một đường hầm hang núi chật hẹp, u tối.

Trong đường hầm tối đen như mực, căn bản không thể nhìn rõ xa gần.

Bàn Tử lập tức căng thẳng, hạ giọng, nhỏ tiếng hỏi: "Lão đại, chúng ta làm thế nào?" "Cứ vào trước đi." Tần Dã nói.

Tần Dã bật đèn pin, bước vào trong đường hầm.

Càng đi vào trong, không gian càng nhỏ.

Tần Dã thậm chí nghi ngờ đường hầm này rốt cuộc dài bao nhiêu.

Trong đầu hắn lóe lên vài ý nghĩ.

"Chẳng lẽ, đây là một mê cung?

Nếu đây là mê cung, thứ chúng ta cần tìm, hẳn là ở khu vực trung tâm mê cung?" "Thật sự có khả năng!

Nếu không, đâu có ai lại tùy tiện vứt bỏ thứ quan trọng như vậy ở một ngôi miếu đổ nát hoang sơ hẻo lánh như thế này?" "Ừ, chúng ta vẫn nên tranh thủ thời gian, cố gắng tìm được thứ đó sớm, để tránh đêm dài lắm mộng!" Tần Dã càng nghĩ càng thấy phỏng đoán này rất đáng tin.

Hắn tăng nhanh bước chân, đẩy nhanh tốc độ đi đến cuối đường hầm.

Cuối cùng, khi Tần Dã rẽ qua một khúc cua, hắn phát hiện trước mắt bỗng nhiên rộng mở.

Đây là một hang núi rộng lớn và sâu thẳm, đỉnh hang cao hàng trăm mét, vách hang thông bốn phương tám hướng, như mạng nhện chằng chịt.

Bên trong hang núi này âm u ẩm ướt, tỏa ra một mùi hôi thối mốc meo.

Tần Dã nhìn quanh bốn phía, phát hiện hai bên động huyệt, có vô

số ngã rẽ.

Những ngã rẽ này khoảng hai ba chục cái, uốn lượn khúc khuỷu, chằng chịt giao nhau, giống như những con rồng khổng lồ.

Điều này khiến Tần Dã kinh ngạc không thôi, hắn không nhịn được thốt ra: "Mẹ kiếp!

Chương 355

Phức tạp vậy sao?

Chẳng lẽ bên trong những ngã rẽ này lại là một thế giới khác sao?" Trong lòng hắn dâng lên từng trận lạnh lẽo, nếu những ngã rẽ này thật sự là lối đi đến thế giới chưa biết khác, thì nguy hiểm rồi.

Hắn vội vàng dùng đèn pin chiếu vào các lối đi hai bên, và tỉ mỉ kiểm tra xung quanh cửa lối đi một lượt.

Ngoài ra, không phát hiện thấy thứ gì khác.

"Lão đại, không có bất kỳ thứ gì, chúng ta phải chọn thế nào?" Bàn Tử có chút lo lắng hỏi.

Tần Dã giơ tay nhìn đồng hồ, nói: "Bây giờ là mười giờ tối, trời đã tối rồi, nếu trước khi trời sáng, chúng ta vẫn không có thu hoạch gì, thì sẽ quay về." Bàn Tử cười khổ một tiếng, nói: "Lần này e rằng lại phải chạy không công rồi." Tần Dã cười cười, nói: "Không nhất định, cậu xem, chỗ này có một chỗ nhô lên, hẳn cũng là một lối vào." Hắn chỉ vào một góc của lối đi bên trái.

Bàn Tử nhìn kỹ, phát hiện ở góc tường quả thật có một vị trí lõm vào.

Hắn phấn khích kêu lên: "Lão đại, chỗ này quả nhiên là một lối vào.

Chúng ta mau vào xem thử!" "Ừ." Tần Dã gật đầu, dẫn Bàn Tử chui vào lối đi bên trái đó.

Họ vừa chui vào, tấm đá ở lối đi liền tự động khép lại.

Bàn Tử quay đầu lại, nói: "Lão đại, chúng ta coi như là vô tình xông vào đây phải không?" "Ai biết được." Tần Dã nhún vai, nói.

Lời hắn vừa dứt, liền nghe trong lối đi truyền đến một trận tiếng động ‘cạch cạch’ của cơ quan vận hành.

“Tình huống gì vậy?” Bàn Tử sợ đến nổi da gà, cảnh giác nhìn quanh bốn phía.

Sắc mặt Tần Dã hơi biến đổi, nói: “Hình như là…… có người đang kéo dây thừng?” “A?” Bàn Tử trợn tròn mắt.

Hắn chợt nghĩ đến điều gì đó, nói: “Lão đại, chúng ta có khi nào bị nhốt chết ở đây không?” “Đừng tự mình hù dọa mình.” Tần Dã nói xong, hướng đèn pin về phía chỗ lõm trong lối đi.

Dưới ánh sáng mạnh mẽ của đèn pin, chỗ lõm đó dần dần lớn lên.

Ngay sau đó, một sợi xích sắt từ chỗ lõm thò ra, treo lủng lẳng trên tấm đá ở cửa lối đi.

Đầu cuối sợi xích sắt cố định vào một vòng sắt, trên vòng sắt buộc một sợi dây gai nhỏ, đầu cuối sợi dây gai rũ xuống, một đầu nối với một cái móc gỗ.

Bàn Tử lại gần xem, kinh ngạc kêu lên: “Mẹ nó!

Thứ này chẳng phải là cái móc chúng ta đã dùng tối qua sao!” Hắn vội vàng quay đầu gọi Tần Dã: “Lão đại, mau qua đây, xem đây là cái gì!” Tần Dã nghe vậy nhanh chóng chạy tới, cúi xuống tỉ mỉ xem xét, nói: “Cậu còn nhớ không, tối hôm qua chúng ta dùng cái móc, sau khi móc được một con dơi, thì liền men theo móng vuốt của con dơi mà bò lên.” “Nhớ chứ.” Bàn Tử nói: “Cậu không nói là con dơi đó bị cậu hấp dẫn tới sao.” “Phần lưng của con dơi đó, chính là chỗ bị cái móc móc vào.” Tần Dã trầm ngâm một lát sau, đột nhiên kích động nói: “Chỗ này chắc chắn là động dơi, hơn nữa con dơi còn bị chúng ta giết chết rồi!” “Tuyệt vời quá!” Bàn Tử kích động nhảy lên: “Nói như vậy, bảo bối bên trong này đều thuộc về chúng ta rồi!

Ha ha……” Nụ cười của hắn vừa nở rộ, chợt lại khựng lại.

Bởi vì hắn nhìn thấy ánh mắt Tần Dã ngây dại nhìn về phía trước, đôi môi mấp máy, nửa ngày không nói nên lời.

“Lão đại, cậu bị sao vậy?” Bàn Tử khó hiểu hỏi.

Tần Dã vẫn ngây người đứng đó, như thể không nghe thấy tiếng của Bàn Tử.

Bàn Tử nghi hoặc liếc nhìn Tần Dã một cái, sau đó men theo ánh mắt của hắn nhìn về phía trước, hắn lập tức run bắn cả người, cứng đờ tại chỗ.

Phía trước họ, cách họ chưa đầy ba mét, bày la liệt một đống đồ vật vàng óng ánh.

Những thứ đó chất đống trên mặt đất, ít nhất cũng phải năm sáu cân, tất cả đều lấp lánh ánh vàng chói mắt, khiến người ta không thể mở mắt.

“Lão đại, đây…… đây đều là vàng!” Giọng Bàn Tử run rẩy không ngừng.

Tần Dã nuốt nước bọt, lẩm bẩm nói: “Là vàng!

Là số vàng chúng ta đã tìm kiếm bấy lâu nay!

Nhiều như vậy…… đáng giá bao nhiêu tiền?” Nói thật, Tần Dã từ nhỏ đến lớn, chưa từng thấy nhiều vàng đến vậy.

Trong ấn tượng của hắn, vàng phải rất nặng, rất thô kệch.

Nhưng những khối vàng này lại hoàn toàn ngược lại, chúng vừa nhẹ nhàng lại vừa mềm mại.

Tần Dã tuy từ nhỏ sống sung túc, gia đình giàu có, nhưng cũng tuyệt đối chưa từng thấy số vàng giá trị lớn đến vậy.

Lúc này, Tần Dã và Bàn Tử cả hai đều ngây người, hoàn toàn đờ đẫn.

Tiếng thở của hai người, không tự chủ mà trở nên nặng nề.

"Lão đại…… nhiều vàng như vậy…… chúng ta có mang hết đi được không?" Bàn Tử nói lắp bắp.

"Vô nghĩa!" Tần Dã liếc mắt khinh thường: "Nhiều vàng như vậy, đủ cho chúng ta tiêu xài cả đời rồi.

Hơn nữa, hai ta mỗi người lấy hai rương." "Ách…… điều này cũng đúng." Bàn Tử cười hắc hắc, hắn xoa xoa lòng bàn tay, hăm hở muốn thử.

Tần Dã đảo mắt mấy cái, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Hắn hỏi: "Vừa rồi cậu nhìn rõ chưa?

Có phải chúng ta vừa đạp phải dưới vách động không." "Chắc là không sai chứ?

Lão đại." Bàn Tử gãi gãi đầu, nói.

"Vậy được rồi." Tần Dã nói: "Đi, chúng ta hãy mang số vàng này đi trước đã." "Ê." Bàn Tử đáp lời, vội vàng theo Tần Dã, di chuyển bước chân về phía trước.

Tần Dã dẫn đường phía trước, Bàn Tử phía sau giúp đỡ khiêng đồ.

Những khối vàng này đều là vàng ròng, mỗi khối đều cực kỳ nặng.

Tần Dã và Bàn Tử chỉ có hai người, căn bản không thể khiêng hết số vàng này, nên phải dùng sức người để vác.

Đáng tiếc, họ vừa bước được hai bước, liền cảm thấy phía trước hình như có vật gì đó chắn ngang, không thể tiếp tục tiến lên.

“Lão đại?

Sao vậy?” Bàn Tử dừng bước, kinh ngạc hỏi Tần Dã.

Tần Dã lắc đầu, không dám tùy tiện nhúc nhích.

Hắn tỉ mỉ quan sát một lượt, phát hiện phía trước lại nằm ngang một bộ hài cốt.

Bộ hài cốt này đã phong hóa đến mức không còn hình dạng, trên thân thể phủ đầy vết gỉ sét, chỉ có hộp sọ còn giữ được khá nguyên vẹn, trông khá dữ tợn.

Trong khi Tần Dã quan sát bộ xương khô này, Bàn Tử cũng nhìn rõ hình dạng bộ hài cốt, không nhịn được hít vào một hơi khí lạnh, nói: “Trời ạ, đây chẳng phải là xương cốt người thời cổ đại sao?

Sao lại xuất hiện ở đây?” Tần Dã cũng nhíu mày không nói, một lát sau, hắn đột nhiên nghĩ đến một khả năng, nói: “Chẳng lẽ, ngọn núi chúng ta gặp hôm nay, lại là một phần mộ?” “Phần mộ?” Bàn Tử trợn tròn mắt, khó tin nói: “Sao lại có ngôi mộ lớn đến vậy?” Tần Dã lắc đầu, nói: “Tôi cũng không nói rõ được.

Bất kể thế nào, chúng ta cuối cùng cũng biết đây là đâu.” Hắn dừng lại, nói: “Đi, mang bộ hài cốt này đi.” Hai người dốc hết sức lực, cuối cùng cũng kéo được bộ hài cốt ra khỏi cái hố.

Sau khi hài cốt được đẩy vào sâu trong hố, Tần Dã lại mở nắp quan tài ra.

Nhìn lối vào mộ thất đen kịt, Bàn Tử do dự nói: “Lão đại, tôi hơi sợ.” “Đồ nhát gan, sợ cái quái gì!” Tần Dã mắng: “Cậu quên năm xưa chúng ta ở sa mạc làm nhiệm vụ, gặp phải bầy sói rồi sao?

Chuyện đó còn kinh khủng gấp trăm ngàn lần so với cái này.” Bàn Tử nhe răng cười nói: “Tôi không sợ sói, tôi sợ những cương thi thời cổ đại kia.

Tôi đoán cương thi nằm trong đó, đều là ăn thịt người mà lớn lên.

Nếu cương thi bò ra cắn tôi…… tôi không chịu nổi đâu……" Tần Dã vỗ đầu hắn một cái, nói: "Nhìn cái dáng vẻ hùng tráng của cậu.

Cương thi đều đã chết cứng rồi, sao có thể đột nhiên sống dậy?

Đừng nghĩ lung tung nữa, đi theo tôi vào." "Ồ." Bàn Tử ngoan ngoãn ngậm miệng, im lặng theo Tần Dã chui vào cổ mộ.

Lối mộ không rộng rãi, hai người chỉ có thể đi nghiêng người.

Càng đi sâu vào, hai người càng chấn động, càng hưng phấn và kích động hơn.

Đây là một lăng tẩm vô cùng rộng lớn, hoành tráng, xa hoa.

Bốn phía là những bức tường dày nặng kiên cố, trên đó điêu khắc rất nhiều phù điêu tinh xảo.

Nội dung phù điêu phức tạp đa sắc màu, có thể thấy, người điêu khắc có công lực thâm hậu, kỹ nghệ cao siêu.

Ngoài phù điêu ra, còn có mấy cỗ quan tài thanh đồng khổng lồ.

Tần Dã chỉ vào một cỗ quan tài thanh đồng gần nhất phía trước hỏi: "Bàn Tử, cậu có biết đây là quan tài của ai không?" Bàn Tử lắc đầu nói: "Không biết ạ.

Chẳng lẽ là của Hoàng đế bệ hạ?" Tần Dã lườm hắn một cái, không khí tốt nói: "Cậu chỉ biết đoán bừa, mau qua đó xem." Hai người lững thững đi về phía trước, Bàn Tử không nhịn được tò mò, nhỏ tiếng hỏi: "Lão đại, cậu chắc chắn bên trong thật sự là Hoàng đế bệ hạ sao?

Nếu bên trong là Hoàng đế bệ hạ, thì cũng quá đáng sợ rồi." "Vô nghĩa, tôi lừa cậu làm gì." Tần Dã nói.

Chương 356

Bàn Tử lại nhỏ giọng lẩm bẩm: "Sao cậu biết người trong quan tài là Hoàng đế bệ hạ?

Lỡ bên trong là vương hầu tướng quân, hoặc quân chủ của một quốc gia nào đó thì sao?" "Đừng có mà nói nhảm nữa." Tần Dã nói.

"Lăng tẩm cấp bậc này, căn bản không thể xây dựng y hệt nhau.

Cái gọi là Hoàng đế bệ hạ, chắc chắn đã chết rồi.

Hơn nữa, từ quy cách của những quan tài và quan quách vừa rồi mà phán đoán, bên trong hẳn là một nữ tính, tuyệt đối không phải đàn ông." Nghe hắn giải thích như vậy, Bàn Tử dường như có chút hiểu ra.

Nhưng hắn vẫn nghi hoặc hỏi: "Đã là nữ, vì sao lại phải làm phức tạp như vậy?" Tần Dã liếc mắt khinh thường, lười biếng trả lời hắn.

Rất nhanh, hai người đã đến bên cạnh quan tài thanh đồng.

Tần Dã dùng đèn pin chiếu vào quan tài thanh đồng, sau đó đưa tay sờ nắp quan tài.

Hắn dễ dàng cạy mở nắp quan tài.

"Ê, hóa ra là một quan tài trống, không có gì cả!" Bàn Tử kinh ngạc kêu lên.

Tần Dã lại không lộ ra vẻ mặt bất ngờ, hắn tỉ mỉ quan sát quan tài thanh đồng, đột nhiên nhỏ giọng niệm một câu "Thiên địa đồng thọ".

"Lão đại, cái thứ này là gì vậy?" Bàn Tử khó hiểu hỏi.

Tần Dã trả lời: "Ông nội tôi từng dạy tôi một thuật phong thủy.

Ông ấy bảo tôi ghi nhớ câu nói này, nói nếu một ngày nào đó nhà

chúng ta phá sản, có thể tìm người này giúp thay đổi vận mệnh, tránh khỏi tai ương, thậm chí xoay chuyển cục diện thất bại." Bàn Tử gãi gáy nói: "Tổ tông nhà cậu mê tín gớm nhỉ!" "Cậu hiểu cái quái gì!" Tần Dã mắng: "Tổ tông nhà chúng ta là thần bà nổi tiếng thế giới đó!" Bàn Tử bĩu môi, không nói nữa.

"Bàn Tử, cậu lùi xa một chút." Tần Dã phân phó: "Lát nữa tôi mở quan tài ra, cậu lập tức nhảy vào, bất kể tôi làm gì, cậu đều phải phối hợp với tôi, hiểu chưa?" "Vâng, lão đại cứ yên tâm." Bàn Tử nói: "Chỉ cần cậu nói đông, tôi tuyệt đối không đi tây; cậu nói đánh chó, tôi tuyệt đối không đuổi gà.

Cậu có bắt tôi lên núi đao, xuống chảo dầu, tôi cũng không nhíu mày một cái." Tần Dã hài lòng gật đầu, tiếp đó ghé tai vào nắp quan tài, tĩnh lặng lắng nghe động tĩnh bên trong.

Một lát sau, sắc mặt hắn chợt biến đổi, vội vàng vẫy tay với Bàn Tử: "Mau trốn đi!" Bàn Tử sợ đến rụt lại, vội vàng trốn sau quan tài đá.

Tần Dã thì ghé tai vào nắp quan tài, lắng nghe động tĩnh bên trong.

Tiếng va đập trầm đục từ bên trong truyền ra, kèm theo từng trận gầm rống.

Bàn Tử run rẩy hỏi: "Lão đại…… bên trong rốt cuộc là quỷ gì?" "Không phải quỷ, là cương thi!" Tần Dã nghiêm túc nói: "Nó sắp chạy ra rồi!

Cậu bây giờ hãy rời khỏi đây, nếu không hai chúng ta đều sẽ bị cương thi cắn chết." "A?

Cương thi?

Lợi hại vậy sao?

Vậy tôi càng phải ở lại bảo vệ cậu!

Tôi không giống cậu, không có bản lĩnh lợi hại như vậy!" Bàn Tử nói.

"Cậu đúng là đồ ngốc à?" Tần Dã vô ngữ nói: "Cậu nghĩ cương thi không dám làm cậu bị thương sao?

Tôi nói cho cậu biết, chúng không những dám làm cậu bị thương, ngay cả tôi cũng dám giết!" "Vậy làm thế nào?" Bàn Tử vội vàng nói: "Tôi không thể bỏ lại cậu một mình." "Tôi cũng không thể bỏ lại cậu." Tần Dã thở dài: "Tôi phải bảo vệ cậu!

Bởi vì hai chúng ta là huynh đệ sinh tử có nhau." "Hắc, tôi thích cái tính này của cậu." Bàn Tử cảm động nói: "Lão đại, hôm nay tôi liều mạng rồi!

Dù có chết, hai anh em chúng ta cũng phải chết cùng nhau!" Tần Dã gật đầu: "Không sai!" "Đùng đùng đùng……" Quan tài thanh đồng kịch liệt rung động.

"Mẹ kiếp, nắp quan tài sắp bay ra rồi." Bàn Tử hoảng sợ nói: "Chúng ta vẫn nên mau đi đi." "Không đi." Tần Dã nói: "Tôi không đi, cậu cũng không được đi!" "Vậy tôi càng không thể đi!" Bàn Tử chính nghĩa nói: "Lão đại, nếu cậu không cứu tôi, tôi thà bị cương thi cắn chết tươi!" "Hay lắm cậu!

Có gan đấy." Tần Dã cười khen ngợi: "Cậu cứ ở đây ngây ra đi, tôi đi dụ cương thi.

Đợi cương thi đuổi theo tôi, cậu hãy nhân cơ hội chạy trốn." "Đừng mà!" Bàn Tử sốt ruột kêu lên: "Hai chúng ta cùng chạy." Tần Dã cười nói: "Cậu nghĩ hai chúng ta cùng chạy, có hy vọng chạy thoát không?" "Ách…… điều đó thì đúng là không." Bàn Tử ngượng ngùng gãi gãi đầu.

"Cho nên, hai chúng ta phải tách ra.

Tôi thu hút sự chú ý của cương thi, cậu nhân cơ hội trốn đi." Tần Dã nói.

"Vậy cậu cẩn thận đấy nhé." Bàn Tử lo lắng dặn dò.

"Yên tâm đi.

Bao nhiêu năm nay, tôi còn không biết gì gọi là nguy hiểm sao?" Tần Dã cười ha ha an ủi: "Tôi một mình trốn thoát khả năng càng lớn." Nói xong, hắn cầm đèn pin, lom khom chậm rãi tiếp cận quan tài thanh đồng.

Tần Dã cố gắng kìm nén hơi thở, không phát ra bất kỳ động tĩnh nào.

Cuối cùng, Tần Dã đến vị trí cách quan tài thanh đồng còn năm sáu mét.

Hắn dừng bước, quay đầu nói với Bàn Tử: "Tôi muốn mở quan tài thanh đồng." "Ừ…… ừ…… cậu cứ mở đi, tôi đứng xa một chút." Bàn Tử nói.

Tần Dã không do dự nữa, trực tiếp nhấc nắp quan tài lên.

Nắp quan tài mở ra, một thi thể ăn mặc chỉnh tề nằm bên trong.

Thi thể đó toàn thân trần trụi, dung mạo cực kỳ xinh đẹp, làn da mềm mại trắng nõn, sánh ngang với trẻ con.

Thị khép hai mắt, không thấy chút dao động khí tức nào.

Tần Dã nhìn chằm chằm thị vài giây, xác nhận thị đang ở trạng thái tử vong, liền nhanh chóng đậy nắp quan tài lại.

Tiếp đó, hắn lại dùng ngón tay chọc chọc vào ngực, cổ và bụng của thị.

Kết quả, không có phản ứng gì.

Tần Dã thở phào một hơi, giơ tay lau mồ hôi trên trán.

Hắn đẩy quan tài thanh đồng vào góc tường đá, sau đó ngồi xuống đất nghỉ ngơi.

Hắn không phải mệt lả, mà là do tinh thần quá căng thẳng dẫn đến suy yếu tạm thời.

Bàn Tử cũng lại gần, quan tâm hỏi: "Lão đại, không sao chứ?" "Không sao." Tần Dã thở hổn hển hai hơi, chậm rãi nói: "Tôi vẫn ổn, cậu thì sao?

Không bị thương chứ?" Bàn Tử lắc đầu, nói: "Không sao." Dừng một lát, Bàn Tử lại không nhịn được nói: "Lão đại, thi thể vừa rồi…… thật sự là cương thi sao?" "Đương nhiên là thật." Tần Dã nói: "Tôi vừa nãy tự mình nghe thấy tiếng tim đập của nó." "Nhưng sao nó không mở mắt?" Bàn Tử tò mò hỏi.

"Cái này ấy mà…… tôi đoán, có thể mắt nó bị mù rồi." Tần Dã nói.

"Ồ…… thảo nào nó nằm trong quan tài." Bàn Tử bỗng nhiên hiểu ra nói.

"Đừng nói nhảm nữa, mau nghỉ ngơi đi." Tần Dã nói: "Ước chừng lát nữa sẽ đến lượt hai ta." Bàn Tử cũng biết tình hình khẩn cấp, lập tức khoanh chân ngồi bên cạnh Tần Dã, nhắm mắt điều tức.

Hai người tu luyện khoảng hơn hai tiếng, đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó đang bò về phía họ.

Tần Dã chợt mở mắt ra, cảnh giác nhìn quanh.

Chỉ thấy một bóng đen kịt từ trong quan tài thanh đồng chui ra, bổ về phía họ.

Bàn Tử kinh hoàng tột độ kêu lên một tiếng.

“Trời ơi!

Cương thi đến rồi!” Hai người đồng thời bật dậy.

Nhưng vì họ đang ở trong một mật thất chật hẹp, bức bối, căn bản không thể thi triển.

Rất nhanh, họ bị cương thi tóm lấy cánh tay, kéo trở lại bên cạnh quan tài thanh đồng ban đầu.

Lúc này họ đã hoàn toàn tỉnh táo, ra sức giãy giụa.

Tần Dã dùng sức đạp chân, muốn hất con cương thi đang quấn quanh cánh tay phải hắn ra.

Phía bên kia, Bàn Tử cũng liều mạng đạp chân, cố gắng hất con cương thi đang quấn quanh cánh tay trái.

Đáng tiếc, sức lực của cương thi quá lớn.

Hai người đàn ông cộng lại, vậy mà không hất nó ra được, ngược lại còn bị nó siết càng chặt hơn.

Khi Tần Dã ra sức giãy giụa, miệng hắn không tự chủ mà chạm vào khuôn mặt lạnh lẽo của cương thi.

Hắn lập tức ngây người: “Xì…… lạnh quá.” Bàn Tử thấy vậy, lập tức gọi: “Lão đại!

Mau phun nước bọt!

Phun vào mặt nó một bãi nước bọt!” Tần Dã nghe vậy, vội vàng làm theo.

Chương 357

"Khạc!" Hắn phun mạnh một bãi đờm vào mặt cương thi.

Cương thi bị hắn chọc giận, đột nhiên dùng sức kéo hắn vào quan tài.

Tần Dã phải chịu đựng sự hành hạ đau đớn như ngạt thở, nhãn cầu lồi ra, trong cổ họng phát ra tiếng 'ục ục'.

"Lão đại!

Cố lên!" Bàn Tử hét lớn nhắc nhở.

"Phụt!" Tần Dã lại phun ra một bãi nước bọt lớn.

Cương thi không chịu nổi nữa, cuối cùng buông đầu hắn ra, ném hắn ra ngoài quan tài.

Hai người ngã vào góc tường, thở hổn hển hít không khí.

"Mẹ kiếp……" Tần Dã lẩm bẩm chửi rủa, bò dậy từ dưới đất.

Bàn Tử theo sau đứng dậy, nói: "Lão đại, mấy tấm ván quan tài này làm thế nào?" Tần Dã nói: "Tháo ra đốt đi." Bàn Tử lập tức làm theo, ba bốn phát đã tháo rời các tấm ván quan tài thanh đồng thành từng mảnh, sau đó ném vào đống lửa đốt hủy.

"Tôi đi tiểu một cái!

Đừng để tôi chết mất." Bàn Tử ôm quần nói.

"Đừng đi lung tung!" Tần Dã dặn dò: "Hai chúng ta không ai dám đảm bảo, thi thể tiếp theo có phải là cương thi không." "Yên tâm đi." Bàn Tử vỗ ngực: "Tôi có kinh nghiệm rồi, chắc chắn sẽ không chạy lung tung đâu." Nói xong, Bàn Tử sải bước, chui vào sâu trong hang đá.

Không lâu sau, từ trong hang đá của Bàn Tử truyền ra một trận tiếng nước chảy ào ào.

Hắn hiển nhiên đã giải quyết xong vấn đề cá nhân, bắt đầu đi tiểu.

Tần Dã ngồi dưới đất, im lặng quan sát mộ đá.

Hắn luôn cảm thấy có một đôi mắt đang âm thầm giám sát hắn.

Tuy nhiên, tình huống kỳ lạ này vẫn không xảy ra.

Khoảng chừng hơn hai mươi phút, Bàn Tử chui ra từ hang đá.

Trong tay hắn ôm một viên dạ minh châu to bằng nắm tay, ánh sáng lấp lánh, khiến hang núi chật hẹp u tối này trở nên sáng sủa hơn rất nhiều.

"Oa!" Bàn Tử tán thán: "Lão đại, cậu xem tấm bia đá này, đẹp quá." Tần Dã nhìn theo ánh mắt của Bàn Tử, quả nhiên ở bên cạnh lối vào mộ đá thấy một tấm bia đá.

Đây là một tấm bia đá hình vuông khổng lồ, cao vài mét, rộng khoảng 2 mét.

Chính giữa nó khắc tám chữ "Nam Lăng Cổ Thành Di Chỉ".

"Đây hẳn là lăng mộ của một vương công quý tộc nào đó." Tần Dã đoán.

Bàn Tử gật đầu, hưng phấn kéo Tần Dã đi về phía trước: "Chúng ta đi xem bên trong có bảo bối gì." "Đợi đã……" Tần Dã kéo hắn lại.

"Làm gì vậy?" Bàn Tử nghi hoặc quay đầu lại, nhìn thấy Tần Dã đang cúi đầu, tỉ mỉ kiểm tra bậc đá dưới đất.

"Lão đại……" Bàn Tử chần chừ nói.

Tần Dã xua xua tay, ra hiệu Bàn Tử im lặng.

Hắn cúi người xuống, dùng ngón trỏ nhẹ nhàng gõ vào mặt đất.

Tiếng động trầm đục rõ ràng vang vọng trong hang núi tĩnh lặng.

Tần Dã nhíu mày suy nghĩ: Đây là tiếng vọng do kim loại va chạm với mặt đất tạo ra.

Hơn nữa mặt đất dường như được lát bằng ván gỗ dày, chất liệu ổn định.

Hắn thử thăm dò sờ nắn vài lần, nhưng vẫn không sờ ra được gì.

Cuối cùng, Tần Dã quyết định thử đào.

Hắn rút dao găm ra, theo mép tấm đá cắt xuống một khối.

Khối đá này dày khoảng 3 mm, có màu xanh lục, bề mặt đầy những chỗ lõm không bằng phẳng, trông giống như lối vào ống thông gió của mộ thất.

Tần Dã cạy tấm đá lên.

"Rắc!" Tấm đá vỡ làm đôi.

Tần Dã vội vàng dừng việc cạy, quét sạch đá vụn và mảnh gỗ xuống đất.

Tiếp đó, Tần Dã lại cạy nốt nửa còn lại.

Lần này không có gì ngoài ý muốn, toàn bộ tấm đá lập tức sụp đổ.

"Ha ha ha……" Tần Dã cười không khép được miệng.

Tuy không tìm thấy lối vào cơ quan, nhưng ít nhất đã xác nhận được sự tồn tại của lối đi, còn tìm thấy một tấm ván gỗ lớn như vậy.

Bàn Tử cũng rất phấn khích, xáp lại giúp Tần Dã cùng đào.

"Đúng rồi!" Đột nhiên, Tần Dã linh cơ chợt động, phân phó Bàn Tử: "Lấy búa tạ, đập vỡ tấm ván gỗ này!" "Được rồi." Bàn Tử lấy ra búa tạ.

"Rầm rầm rầm!" Bàn Tử vung tay lên đập điên cuồng, vừa đập

vừa kêu: “Tấm ván gỗ này chắc chắn có vấn đề.” “Đừng vội, từ từ đập thôi.” Tần Dã khuyên can.

Hai người cùng nhau cố gắng, tốn hết chín trâu hai hổ sức lực, cuối cùng cũng phá xuyên tấm ván gỗ.

Tần Dã cầm đèn pin chiếu vào, phát hiện nơi đây lại là một mộ thất ngầm quy mô lớn.

Bên trong mộ thất trang trí xa hoa, điêu lương họa đống, cực kỳ xa xỉ.

Giữa mộ thất, dựng đứng một pho tượng điêu khắc bằng đá sống động như thật, chính là một vị Quốc sư uy nghiêm!

Bàn Tử tấm tắc khen ngợi: “Thật lợi hại, công phu điêu khắc sánh ngang trình độ của một nghệ nhân điêu khắc đại sư!” Nói đoạn, Bàn Tử ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía.

Mộ thất trống rỗng, ngoài tượng đá Quốc sư, giường đá, bàn đá và mấy cái trường án, không còn vật phẩm nào khác.

Bàn Tử gãi đầu nói: “Lão đại, cậu nói đây là lăng tẩm của vị đại năng nào vậy?” “Cậu muốn biết sao?” Tần Dã liếc nhìn hắn một cái.

“Được rồi.” Bàn Tử ra sức gật đầu.

Tần Dã cười tủm tỉm nói: “Vậy thì để tôi cho cậu biết một ít bí mật đã.” “Gì cơ?” Bàn Tử ngạc nhiên, cảm thấy lời Tần Dã nói ẩn ý gì đó.

“Này, chính là thứ này!” Tần Dã đưa một miếng ngọc bội đen nhánh cho hắn.

Bàn Tử cầm lấy lật đi lật lại ngắm nghía, kinh ngạc kêu lên: “Vãi chưởng!

Cái quái gì đây?

Đen thui…" "Hắc, cậu đừng coi thường nó, thứ này đáng tiền lắm đấy!" Tần Dã cười hì hì nói.

"Ồ?

Đáng giá đến mức nào?" "Miếng ngọc này tên là 'Âm dương long lân', là dược liệu cực phẩm để luyện chế pháp khí." Tần Dã nói: "Nếu tôi luyện chế nó thành pháp khí, uy lực sẽ phi phàm." "Thật sao?" Bàn Tử hưng phấn xoa xoa tay.

"Đương nhiên là thật, anh em lừa cậu làm gì?" "Vậy… thứ này làm sao mới bán được tiền?" "Khó bán lắm." Tần Dã lắc đầu: "Cậu nghĩ xem, người có thể khảm miếng Âm dương long lân này lên binh khí, tu vi có thể kém sao?

Đại năng như vậy, pháp khí họ mang theo có rẻ được không?" "Cũng phải ha." Bàn Tử như có điều ngộ ra nói: "Vậy chúng ta cứ chôn nó lại đi, tránh họa lây người vô tội." Vừa nói, Bàn Tử liền nhấc tấm đá lớn từ mộ môn lúc nãy.

"Ối giời ơi!" Bàn Tử đột nhiên la lớn.

Hóa ra, Tần Dã nhân cơ hội giật lấy tấm đá trong tay hắn.

"Anh làm gì vậy lão đại?" Bàn Tử vô cùng buồn bực.

"Tấm đá này rất nặng, hai chúng ta hợp sức không nhấc nổi đâu." Tần Dã nói.

"Đồ bỏ đi." Bàn Tử chửi bới.

Tần Dã không thèm để ý lời chửi rủa của hắn, trực tiếp vác tấm đá lên.

Bàn Tử thấy vậy liền vội vàng giúp đỡ, hai người hợp lực vác tấm đá này đến cầu thang.

"Phù…" "Cuối cùng cũng xong việc rồi." Tần Dã thở phào một hơi

dài, nhìn Bàn Tử: “Đi thôi, về ngủ.” “Khoan đã!” Bàn Tử kéo Tần Dã lại.

“Còn chuyện gì nữa?” Tần Dã nghi hoặc hỏi.

Chương 358

“Lão đại, ý anh là sao?

Anh định để nó ở đâu?” “Đương nhiên là… giấu đi chứ.” Tần Dã nói một cách đương nhiên.

“Anh bị điên à!

Vạn nhất bị người khác phát hiện thì sao?” “Sợ cái gì, dù sao ai cũng không tìm được đâu.” “Lão đại!” Bàn Tử nóng mắt: “Chuyện này quá lớn, liên quan đến tiền đồ vận mệnh của tôi, tôi tuyệt đối không cho phép có nửa điểm sai sót!

Anh phải bàn bạc với tôi, nghe theo sự sắp xếp của tôi!” “Vậy được thôi, cậu cứ đặt nó lên sân thượng trước, rồi tôi sẽ nói cho cậu biết.” “Thôi được rồi.” Bàn Tử thở dài, thỏa hiệp nói: “Tôi tin anh một lần vậy!” Ngay sau đó, hai người cùng nhau vác mộ môn khổng lồ ra ngoài.

Bàn Tử nhẹ nhàng đặt mộ môn trên sân thượng, sau đó lại chạy đến bên cửa sổ, thò đầu ra ngoài nhìn ngó.

Sau khi xác định xung quanh an toàn, hắn mới quay người nói với Tần Dã: “Lão đại, được rồi!” “Ok!” Tần Dã cười mị mị nói, sau đó lấy ra một cái túi nhựa từ trong túi, rút ra mấy cây kim bạc.

“Anh làm gì vậy lão đại?” Bàn Tử hoài nghi.

“Cậu không lo bị bọn trộm mộ hoặc kẻ xấu phát hiện à?

Tôi bố trí cho cậu một trận pháp.” Tần Dã giải thích.

“Trận pháp?

Trận pháp gì?” Bàn Tử trừng to mắt hỏi: “Sao tôi chưa từng thấy

bao giờ?" "Loại trận pháp này chỉ tồn tại trong cổ thư, bây giờ đã thất truyền từ lâu rồi." Tần Dã nói: "Ông nội tôi từng nhắc đến, nhưng tôi cũng chưa từng thử nghiệm bao giờ." "Ồ, anh nói cuốn đó à, tôi từng nghe truyền thuyết về nó, nghe nói đó là bảo điển lưu truyền từ thời thượng cổ, nội dung bác đại tinh thâm, huyền ảo khó lường." Bàn Tử nói: "Đáng tiếc, bây giờ ngay cả loại phong thủy huyền thuật này cũng thất truyền rồi…" "Suỵt!" Tần Dã ra hiệu hắn im lặng, sau đó cầm kim bạc vạch đường trên sàn nhà.

Rất nhanh, hình dạng ban đầu của trận pháp đã được vẽ xong.

Tiếp theo, Tần Dã lấy ra năm tờ phù chỉ, lần lượt dán lên mộ môn và các nơi trong phòng, đồng thời dùng bút chu sa vẽ một vòng tròn.

"Lão đại, anh đang làm cái quỷ gì vậy?" Bàn Tử không nhịn được hỏi: "Chẳng lẽ anh định phong ấn ngôi mộ này à?" "Suỵt, cậu nhỏ tiếng một chút!" Tần Dã quát khẽ.

Bàn Tử rụt cổ lại, ngậm miệng không nói, nhưng trên mặt vẫn đầy vẻ nghi hoặc.

Tần Dã mỉm cười nói: "Cậu xem cho kỹ nhé, lát nữa cậu sẽ hiểu thôi." Nói xong, Bàn Tử ngẩng đầu nhìn hướng Tần Dã rời đi, lộ ra vẻ hâm mộ.

Một lát sau, một luồng gió mát lạnh thổi qua, Bàn Tử chợt thấy toàn thân sảng khoái.

"Ơ?

Gió này mát thật!" Bàn Tử lẩm bẩm: "Chả trách lão đại nói muốn bố trí trận phong thủy." Bàn Tử chợt hiểu ra, rồi hỏi tiếp: "Vậy trận phong thủy này rốt cuộc là gì?" "Đây chính là chỗ ảo diệu của trận phong thủy đó!" Tần Dã cười tủm tỉm chỉ vào dưới chân nói: "Thấy sợi dây đỏ kia không?

Đó chính là long mạch.

Long mạch này nằm ở góc tây nam của mộ thất, thuộc thổ mộc, còn gọi là 'khôn vị', là vị trí tốt nhất để tụ linh, dưỡng thi." "Long mạch!" Bàn Tử thất kinh.

"Đúng vậy, long mạch!" Tần Dã cười nói: "Cậu biết không?

Đất nước chúng ta có ba trăm sáu mươi lăm long mạch, trong đó tám mươi mạch thuộc hoàng tộc, bảy mươi chín mạch còn lại phân tán khắp nơi, phân bố trên đại lục quốc tế.

Những long mạch này đều là huyệt phong thủy." "Sở dĩ long mạch được gọi là huyệt phong thủy, là vì chúng tụ tập linh khí trời đất, hội tụ tinh hoa nhật nguyệt, có tác dụng cải biến phong mạo núi sông!" "Chủ nhân ngôi mộ này chết trong thời loạn, lại được táng gần một long mạch, có thể nói phúc duyên sâu dày, sau khi chết hồn phách bất diệt, bị long mạch hấp dẫn nhập thể, hóa thành lệ quỷ, vĩnh viễn không thể siêu sinh." "Cho nên, chúng ta nhất định phải ngăn nó phá mở cửa mộ thất, nếu không, một khi nó thoát khỏi xiềng xích, e rằng sẽ làm hại vô số sinh mạng vô tội, thậm chí sẽ nguy hại đến cả quốc gia!" Nghe Tần Dã nói xong, Bàn Tử sợ hãi vã mồ hôi lạnh, mặt tái mét.

"Mẹ kiếp, may mà có lão đại ở đây, nếu không tối nay đúng là đủ thốn!" Bàn Tử may mắn nói.

Lúc này hắn cuối cùng cũng hiểu vì sao Tần Dã lại bình tĩnh như vậy, hóa ra là đã có kế hoạch từ trước!

"Lão đại, vậy anh mau thi pháp đi, tôi cầu xin anh, ngàn vạn lần đừng để tên kia chạy thoát!" Bàn Tử cầu xin.

"Gấp gì!" Tần Dã nói: "Đây là một trận ẩn nấp cao cấp, tôi cần chuẩn bị một khoảng thời gian." "Ồ." Bàn Tử đáp.

Trong vài phút tiếp theo, Tần Dã bắt đầu bận rộn, mất khoảng một tiếng đồng hồ, trận pháp cuối cùng cũng hoàn thành.

"Phù…" Tần Dã lau mồ hôi trên trán, hài lòng nhìn trận pháp trước mắt: "Thế này thì vạn vô nhất thất rồi, đảm bảo có thể trấn áp nó nghiêm ngặt, đến một con trùng cũng không chui vào được." "Vậy… vậy thì phiền lão đại rồi." Bàn Tử cảm kích.

"Khách khí gì chứ?

Chỉ là chuyện nhỏ thôi mà." Tần Dã xua tay nói: "À phải rồi, cậu dọn dẹp chỗ này một lượt, tôi muốn lấp cái hố này lại, rồi xây một bức tường." "Không vấn đề!" Bàn Tử đáp lời.

Hắn ngồi xổm xuống, nhặt cái xẻng sắt vừa vứt đi.

Đang lúc hắn vùi đầu làm việc, đột nhiên nhìn thấy một viên gạch xanh ở góc tường có vẻ hơi kỳ lạ.

Bàn Tử đi tới, vươn tay gõ gõ, kết quả phát hiện đáy viên gạch xanh rất lỏng lẻo.

Bàn Tử dùng xẻng đào viên gạch xanh, phát hiện bên dưới viên gạch xanh lại có một cái động.

Miệng động khá hẹp, chỉ đủ một người đàn ông trưởng thành chui qua.

Bàn Tử ngây người một lúc, sau đó kêu về phía Tần Dã: "Ê!

Lão đại!

Mau nhìn!

Chỗ này hình như có một cái động!" Tần Dã dừng động tác bận rộn, đi qua quan sát cái động đen sì dưới đáy viên gạch xanh.

Cái động rất chật hẹp, vừa đủ để nhét một người vào.

Miệng động rất nhỏ, chắc chắn là do con người đào ra, có lẽ là để che đậy bộ xương khô màu máu trong quan tài chủ mộ.

Tần Dã nhìn miệng động, nhíu mày trầm mặc một lát, đột nhiên nói với Bàn Tử: "Cậu lùi xa ra một chút, tôi muốn phong bế cái động này." "Vì… vì sao vậy?" Bàn Tử vẻ mặt ngạc nhiên.

"Vô nghĩa, đương nhiên là vì an toàn!" Tần Dã trừng mắt nhìn Bàn Tử một cái, sau đó triệu hồi Phì Miêu ra.

"Meo~" Phì Miêu lười biếng kêu hai tiếng, trông rất ung dung.

"Đây là lãnh địa của cậu, cứ tha hồ mà chơi đi." Tần Dã dặn dò: "Nhưng nhớ kỹ, tuyệt đối không được lại gần tôi, kẻo lỡ làm tôi bị thương." "Meo~" Phì Miêu ngoan ngoãn đáp lại.

Tần Dã dặn dò Bàn Tử vài câu, rồi mới quay người rời đi.

Hắn đi ra ngoài, dặn Bàn Tử: "Tôi đi trước đây, lát nữa cậu vào dọn dẹp tàn cục." Bàn Tử gật đầu ra hiệu đã hiểu.

Tần Dã quay đầu lại, bước vào mộ đạo ẩm ướt tăm tối, một mạch đi thẳng đến cuối.

Mộ thất này đã hoang phế rất nhiều năm, trong không khí tràn ngập mùi hôi thối mục nát và nấm mốc.

Ở cuối mộ có một phiến đá môn, Tần Dã đưa tay chạm vào đá môn, nhưng nó không hề nhúc nhích.

"Kiên cố đến vậy sao?" Tần Dã kinh ngạc không thôi.

Hắn thử đẩy đá môn, nhưng hoàn toàn không có phản ứng.

"Thế này không được." Tần Dã nhíu mày suy nghĩ, đột nhiên mắt sáng lên: "Nếu đá môn này không đẩy được, vậy tôi có thể dùng thuốc nổ mà!" Hắn lập tức quay lại mộ thất, lấy ra thuốc nổ C4 mang theo, tháo bao bì, cắm chìa khóa, vặn mở cơ quan.

Đá môn chậm rãi dịch chuyển, lộ ra một cái lỗ nhỏ vừa đủ một người ra vào.

Tần Dã bò ra từ cái lỗ nhỏ.

Lúc này, ở một thế giới khác, một nhóm khán giả đang chăm chú nhìn màn hình, theo dõi buổi livestream trộm mộ đầy kịch tính của Tần Dã.

"Oa!

Chuyện này cũng quá kích thích rồi!" Một khán giả trẻ tuổi trừng lớn mắt, chăm chú nhìn từng cử động của Tần Dã trên màn hình.

"Đúng vậy mà, tôi chưa từng thấy buổi livestream trộm mộ nào chân thực đến vậy.

Chuyện này còn hơn hẳn những bộ phim truyền hình kia." Khán giả bên cạnh phụ họa.

"Mấy người nói xem, Tần Dã và họ có gặp nguy hiểm gì không?" Một khán giả nhút nhát lo lắng hỏi.

"Chắc là không đâu, Tần Dã trông có vẻ rất có kinh nghiệm.

Hơn nữa, cậu ấy còn có Bàn Tử giúp đỡ mà." Một khán giả khác nói.

"Nhưng cái mộ đó cảm giác âm u quá, còn có cái gọi là long mạch, lệ quỷ, nghe thôi đã thấy đáng sợ rồi." Khán giả nhút nhát vẫn không yên tâm.

"Ôi dào, đừng sợ mà.

Mấy cái này đều là truyền thuyết, làm gì có lệ quỷ nào chứ.

Hơn nữa, Tần Dã và họ không phải đã bố trí trận pháp rồi sao?

Chắc chắn không sao đâu." Khán giả bên cạnh an ủi.

Đúng lúc khán giả đang bàn tán xôn xao, Tần Dã trên màn hình đã bò ra khỏi cái lỗ nhỏ.

Chương 359

Hắn đứng giữa mộ thất, nhìn quan tài kia, trong lòng tràn đầy sự tò mò.

Tần Dã cẩn thận tiến gần quan tài, dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve bề mặt quan tài.

Chất liệu quan tài rất đặc biệt, sờ vào lạnh buốt xương.

"Cỗ quan tài này không tầm thường." Tần Dã lẩm bẩm.

Bàn Tử cũng đi theo, nhìn thấy quan tài liền sợ đến tái mặt.

"Lão đại, cái… cái quan tài này sẽ không có thứ gì đáng sợ bên trong chứ?" Bàn Tử căng thẳng hỏi.

"Đừng sợ, có tôi ở đây mà." Tần Dã an ủi: "Chúng ta xem thử quan tài này có cơ quan nào không đã." Tần Dã và Bàn Tử đi quanh quan tài một vòng, cẩn thận quan sát từng chi tiết của quan tài.

Đột nhiên, Tần Dã phát hiện một bên quan tài có một cái lỗi nhỏ.

"Chỗ này có một thứ." Tần Dã chỉ vào cái lỗi nói.

Bàn Tử ghé sát vào nhìn, hỏi: "Lão đại, đây là cái gì vậy?" Tần Dã lắc đầu, nói: "Không biết, nhưng trông có vẻ là một cơ quan.

Chúng ta thử xem có ấn xuống được không." Tần Dã cẩn thận đưa tay ra, ấn vào cái lỗi kia.

Chỉ nghe thấy tiếng "cạch" một cái, nắp quan tài chậm rãi mở ra một khe hở.

Một mùi vị nồng nặc xộc thẳng vào mặt, Tần Dã và Bàn Tử vội vàng bịt mũi.

"Mùi gì thế này?

Khó ngửi quá.” Bàn Tử oán trách.

“Có lẽ là mùi thi thể mục nát.” Tần Dã nói: “Cẩn thận một chút, bên trong có thể có nguy hiểm.” Tần Dã từ từ đẩy nắp quan tài ra, cảnh tượng bên trong khiến bọn họ giật mình.

Trong quan tài nằm một cỗ thi thể mặc cổ phục, diện mạo thi thể như còn sống, cứ như là chỉ đang ngủ vậy.

“Lão đại, cái… cái thi thể này sao lại được bảo quản tốt đến vậy?” Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

“Có lẽ là vì môi trường mộ thất đặc biệt, hoặc là có biện pháp chống thối rữa đặc biệt nào đó.” Tần Dã phân tích: “Nhưng mà, thi thể này trông có hơi kỳ lạ.” Tần Dã tiến lại gần thi thể, cẩn thận quan sát.

Hắn phát hiện trên tay thi thể đeo một chiếc nhẫn, trên nhẫn khảm một viên bảo thạch lấp lánh.

“Chiếc nhẫn này không đơn giản.” Tần Dã nói.

Bàn Tử cũng nhìn thấy chiếc nhẫn, hỏi: “Lão đại, chiếc nhẫn này có tác dụng gì vậy?” Tần Dã lắc đầu, nói: “Không biết, nhưng trông có vẻ rất đáng tiền.

Chúng ta cứ lấy nó xuống xem đã.” Tần Dã cẩn thận tháo chiếc nhẫn ra, đặt vào tay tỉ mỉ quan sát.

Chất liệu chiếc nhẫn rất đặc biệt, không biết làm từ kim loại gì.

Viên bảo thạch cũng vô cùng đẹp, tỏa ra ánh sáng thần bí.

“Chiếc nhẫn này chắc chắn rất đáng tiền.” Bàn Tử hưng phấn nói.

“Đừng vội mừng quá sớm.” Tần Dã nói: “Chúng ta còn chưa biết chiếc nhẫn này có tác dụng gì.

Hơn nữa, bên trong này có thể còn có bảo bối khác.” Tần Dã tiếp tục tìm kiếm trong quan tài, quả nhiên, hắn lại phát hiện một cuốn

sách và một cái hộp.

"Đây là cái gì?" Bàn Tử hỏi.

Tần Dã mở cuốn sách ra, bên trong viết đầy những ký tự và hoa văn kỳ lạ.

Hắn không hiểu ý nghĩa của những ký tự và hoa văn này, nhưng cảm thấy cuốn sách này không tầm thường.

"Cuốn sách này có thể là một cổ tịch, bên trong ghi chép tin tức quan trọng gì đó." Tần Dã nói: "Chúng ta cứ cất nó đi, đợi sau này có cơ hội thì nghiên cứu." Tần Dã lại mở cái hộp ra, bên trong đựng một viên châu.

Viên châu tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ, trông vô cùng thần bí.

"Viên châu này cũng không đơn giản." Tần Dã nói.

Bàn Tử hiếu kỳ hỏi: "Lão đại, viên châu này có tác dụng gì vậy?" Tần Dã lắc đầu, nói: "Không biết, nhưng trông có vẻ rất quý giá.

Chúng ta cứ cất nó đi, đợi sau này tính sau." Tần Dã và Bàn Tử cất chiếc nhẫn, cuốn sách và viên châu đi, chuẩn bị rời khỏi mộ thất này.

Đúng lúc bọn họ quay người, đột nhiên nghe thấy một âm thanh kỳ lạ.

Hai người dừng bước, dựng tai lắng nghe âm thanh quỷ dị kia.

Một lát sau, Tần Dã và Bàn Tử nhìn nhau, lộ ra ánh mắt chấn động.

"Là quỷ khóc lang hào." Tần Dã nói.

"Thật hay giả?" Bàn Tử kinh hô.

"Đương nhiên là thật." Tần Dã giải thích: "Loại âm thanh này tôi từng nghe trong một bộ phim dân quốc.

Chủ nhân ngôi mộ này khi còn sống chắc chắn là chết oan, cho nên mới sản sinh ra oán niệm mạnh mẽ như vậy." "Vậy chúng ta mau đi thôi." Bàn Tử giục.

"Đừng vội." Tần Dã ngăn Bàn Tử đang định bỏ chạy lại, nói: "Chúng ta vừa mới vào mộ huyệt, mọi tình huống đều chưa rõ ràng, tùy tiện đi ra ngoài e rằng hung nhiều lành ít." "Vậy làm sao đây?" Bàn Tử hỏi.

Tần Dã trầm ngâm một lát, nói: "Tôi phong ấn nó lại trước, đợi sau này tính sau vậy." Bàn Tử tuy hơi sợ hãi, nhưng vì giữ mạng, hắn cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Sau đó, Tần Dã lấy ra mấy nén nhang từ trong túi, đốt lên rồi cắm vào xung quanh quan tài.

Làm xong những việc này, Tần Dã mới đậy nắp quan tài lại, kéo Bàn Tử quay về theo đường cũ.

Trở lại bên ngoài cái động, Tần Dã và Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm.

"Mẹ kiếp, suýt nữa thì dọa chết tôi." Bàn Tử vỗ ngực nói.

"Cậu tưởng ai cũng như cậu à." Tần Dã khinh bỉ liếc Bàn Tử một cái.

Lúc này, Bàn Tử đột nhiên kêu lên một tiếng.

"Sao vậy?" Tần Dã hỏi.

Bàn Tử chỉ vào đằng xa nói: "Lão đại, anh nhìn kia là cái gì vậy." Theo hướng ngón tay Bàn Tử, Tần Dã nhìn về phía bụi cây rậm rạp đằng xa.

Chỉ thấy ở bụi cây đằng xa có một đàn côn trùng đen kịt, đang lao về phía bọn họ.

Những con côn trùng này rất lớn, to gấp mấy lần kiến thông

thường, thân hình màu xám đen, khóe miệng dính dịch nhầy, trông vô cùng ghê tởm.

Tần Dã lập tức cảnh giác, nói với Bàn Tử: "Bàn Tử, hai chúng ta cùng đối phó với đám côn trùng kia." Bàn Tử lập tức giơ rìu lên, vẻ mặt nghiêm túc.

Đám côn trùng càng ngày càng gần, Tần Dã và Bàn Tử cuối cùng cũng nhìn rõ.

Đây đâu phải là côn trùng gì, căn bản chính là mã hoàng!

Đàn mã hoàng dày đặc trải rộng khắp trời đất lao đến, trông thôi đã khiến người ta rợn tóc gáy.

Tần Dã và Bàn Tử nhìn nhau, quay đầu bỏ chạy, một mạch lao đến bên cạnh sơn động.

"Bàn Tử, dẫn đám côn trùng kia vào trong sơn động." Tần Dã dặn dò.

"Được thôi." Bàn Tử gật đầu, vác rìu xông vào sơn động.

Tần Dã ẩn nấp trong bóng tối nhìn chằm chằm Bàn Tử, chỉ cần thấy đám côn trùng đuổi vào sơn động, hắn sẽ xông ra tiêu diệt chúng.

Bàn Tử rất thông minh, liên tục dẫn dụ đám côn trùng đuổi theo hắn, cuối cùng tất cả đều tràn vào trong sơn động.

"Xong rồi, lão đại, giải quyết xong rồi." Bàn Tử cười hì hì đi về.

"Đừng nói nhảm, mau đi thôi." Tần Dã nói: "Chúng ta phải rời khỏi đây càng nhanh càng tốt." Tần Dã và Bàn Tử quay lại theo đường cũ, không gặp nguy hiểm nào.

Hai người an toàn trở về miệng hang.

Miệng hang đã bị dây leo che kín, chỉ còn lại khe hở cao hai mét, đủ để một người chui ra ngoài.

Tần Dã và Bàn Tử bò ra ngoài, xác nhận an toàn rồi mới chui ra khỏi miệng hang.

“Lão đại, đó là cái gì vậy.” Bàn Tử hiếu kỳ hỏi.

“Đây là một cổ mộ.” Tần Dã bình thản nói: “Tôi đoán bên trong chắc chắn ẩn chứa bí mật lớn lao, thậm chí bao gồm vô tận tài phú.” “Thật sao?

Lão đại, hai chúng ta mau đào bới một phen đi.” Bàn Tử kích động kêu lên.

Chương 360

“Cậu muốn chết thì đừng lôi tôi theo, cổ mộ này chôn cất lịch sử mấy nghìn năm, nói không chừng sẽ có cương thi.” Tần Dã lườm Bàn Tử một cái.

“Lão đại, tôi sai rồi.” Bàn Tử tủi thân nói: “Tôi chỉ muốn phát tài lớn một phen, tuyệt đối không có ý định trộm mộ.” Tần Dã không đáp lời Bàn Tử, vác ba lô lên vai rồi đi thẳng về phía trước.

Bàn Tử lập tức đuổi theo, hỏi: “Lão đại, bây giờ chúng ta đi đâu?” “Về nhà.” Tần Dã không quay đầu lại nói.

“Về nhà?

Về nhà nào?” Bàn Tử khó hiểu hỏi.

Tần Dã dừng lại, quay đầu liếc Bàn Tử một cái, giọng điệu lạnh lùng nói: “Cậu quên mục đích chúng ta đến đây sao?” “Không quên.” Bàn Tử nói: “Tôi chỉ không hiểu vì sao lão đại lại muốn quay về.” “Cậu không hiểu đâu.” Tần Dã thở dài nói: “Nhiệm vụ lần này của chúng ta không hề dễ dàng.” “Sao lại không dễ dàng?

Chẳng phải chỉ là tìm một cổ mộ thôi sao.” Bàn Tử vẻ mặt khinh thường.

“Bàn Tử, cậu có biết phong thủy thuật sĩ là gì không?” Tần Dã hỏi.

“Biết một chút.” Bàn Tử nói: “Phong thủy thuật sĩ là một nghề truyền thừa lâu đời thời cổ đại, chuyên môn bố trí cục phong thủy hoặc tìm kiếm bảo vật cho người khác.” “Không sai, phong thủy sư là chuyên môn giúp người khác bố trí cục phong thủy, cũng là khắc tinh của bọn trộm mộ.” Tần Dã chậm rãi nói: “Bởi vì cục phong thủy mà

phong thủy thuật sĩ nắm giữ vô cùng lợi hại, một khi chạm vào cục phong thủy sẽ rơi vào huyễn cảnh.

Mà cục phong thủy của phong thủy thuật sĩ có thể khống chế tất cả." "À, còn có chuyện như vậy sao?" Bàn Tử trừng to mắt nói.

"Ừ, cái này giống như một loại ma chú vậy.

Nếu phá hủy cục phong thủy của cổ mộ, cả ngôi cổ mộ sẽ sụp đổ." Tần Dã tiếp tục nói: "Cục phong thủy là thứ bắt buộc phải sử dụng khi xây dựng mộ phần, không có cục phong thủy thì cổ mộ sẽ không tồn tại." "Cho nên, chúng ta nhất định phải ngăn chặn cổ mộ sụp đổ.

Nếu không sẽ trở thành thiên cổ tội nhân." Tần Dã nói: "Phong thủy thuật sĩ vô cùng xảo quyệt.

Bọn họ lợi dụng phong thủy thuật sở trường của mình, ẩn giấu bản thân trong một số cảnh tượng đặc biệt, khiến người ta phòng không kịp trở tay." "Chẳng lẽ cục phong thủy của cổ mộ này đã bị phá hủy rồi?" Bàn Tử thì thầm hỏi.

"Không, cục phong thủy không hề bị phá hủy." Tần Dã nhíu mày nói: "Chỗ này vẫn thuộc về lăng viên." "Vậy…." Bàn Tử nuốt nước bọt, yếu ớt hỏi: "Hai chúng ta phải làm sao đây?" "Vì phong thủy thuật sĩ muốn lợi dụng cục phong thủy để hãm hại chúng ta, vậy chúng ta chỉ có thể 'gậy ông đập lưng ông'." Tần Dã nghiến răng nghiến lợi nói.

"Lão đại, hai chúng ta lại không biết phong thủy thuật, lấy gì mà phản công chứ." Bàn Tử vẻ mặt rầu rĩ hỏi.

"Tôi có cách." Tần Dã cười một cách thần bí.

Tiếp đó, Tần Dã dẫn Bàn Tử đi một vòng dọc theo dòng sông, rồi mở lại sơn động ở một phía khác.

Ánh sáng trong sơn động tối tăm, không khí ẩm ướt lạnh lẽo, mang lại cho người ta cảm giác rất ngột ngạt.

“Chỗ này bẩn quá, chúng ta phải mau rời khỏi cái nơi quỷ quái này.” Tần Dã nhíu mày oán trách: “Cũng không biết con sông này từ đâu tới.” “Tôi thấy con sông này khá rộng mà, chúng ta nhảy xuống bơi về đi.” Bàn Tử hăm hở nói.

“Im cái miệng chó của cậu đi.” Tần Dã không chút khách khí nói: “Cậu muốn chết tôi không đi cùng đâu, hay là bây giờ chúng ta về thôn?” “Lão đại, anh đừng giận mà.” Bàn Tử nịnh nọt cười hì hì.

“Nếu cậu dám xông bừa, tôi sẽ thiến cậu!” Tần Dã ác nghiệt đe dọa.

Bàn Tử rùng mình một cái, vội vàng thay đổi ý định.

Sau đó hai người dọc theo bờ sông đi về phía trước, đi chưa được bao xa đã nghe thấy tiếng nước chảy ào ào, ngẩng đầu nhìn lên lại là một thác nước.

Bên dưới thác nước có một hang đá, trên hang đá có rất nhiều lỗ lớn nhỏ, không ngừng phun ra suối nước.

Suối nước rơi xuống thác nước hợp lại thành một hồ nước, giữa hồ nước là một tảng đá màu xanh, trên tảng đá có một thi thể đang hô hấp thổ nạp.

Thi thể này mặc một bộ y phục màu đỏ, đầu đội kim quan, dung mạo tuấn tú, tuy đã lâu năm nhưng không hề che lấp được vẻ ngoài kinh diễm của nó.

“Lão già này là ai vậy?” Tần Dã nghi hoặc hỏi.

“Nhìn trang phục của hắn thì chắc không phải người Hán.” Bàn Tử nói.

“Mặc kệ hắn là ai đi.” Tần Dã bĩu môi nói: “Dù sao cũng chết rồi, chúng ta cứ coi như không biết đi, kẻo rước họa vào thân.” “Cũng phải.” Bàn Tử đồng tình nói: “Dù sao tôi cũng không muốn gặp lại hắn, đáng sợ quá.” “Ừ, đi thôi, rời khỏi cái nơi khỉ ho cò gáy này.” Tần Dã bước về phía trước, đột nhiên dừng bước, quay đầu nói với Bàn Tử: “Cậu đi phía sau tôi.” “À?” Bàn Tử ngây người, khó hiểu nói: “Lão đại, anh định làm gì?” “Đừng nói nhảm, bảo cậu đi theo thì cứ đi theo.” Tần Dã lạnh lùng hừ một tiếng.

“Ồ.” Bàn Tử rụt cổ lại, lẳng lặng đi theo sau Tần Dã.

Lúc này, Tần Dã đang ngồi xổm ở rìa hang đá điều tra tình hình.

Bên trong hang đá không gian rộng lớn, nhưng xung quanh bày rất nhiều quan tài gỗ, trên ván quan tài vẽ đủ loại hoa văn, lộ ra vẻ quỷ dị khó lường.

Ngoài ra, Tần Dã còn nhìn thấy trên ván quan tài khắc rất nhiều hoa văn kỳ lạ.

Tần Dã đưa tay sờ vào những đường vân trên ván quan tài, trong đầu hiện lên đủ loại thông tin.

Một lúc sau, Tần Dã mở mắt đứng thẳng người dậy.

“Sao rồi, lão đại, tìm được cục phong thủy chưa?” Bàn Tử ghé sát Tần Dã hỏi.

“Ừ.” Tần Dã gật đầu, kể cho Bàn Tử những thông tin mình vừa quan sát được.

“Thật hay giả?” Bàn Tử trừng lớn mắt.

“Cậu tự xem đi.” Tần Dã lấy ra la bàn từ trong túi đưa cho Bàn Tử, ra hiệu Bàn Tử nghiên cứu.

“Hóa ra là Bát Quái Phong Thủy Cục à.” Bàn Tử tỉ mỉ nghiên cứu

một lát, sau đó chợt hiểu ra, nói: "Loại cục phong thủy này quả thực khá hiếm gặp, nhưng cũng không phải là không có manh mối." "Cách gì?" Tần Dã vội vàng hỏi.

"Loại cục phong thủy này thực ra tương đương với một mê cung, cần phải dựa vào quy luật vận hành của cục phong thủy, tìm con đường đi đúng đắn trong mê cung." Bàn Tử nghiêm túc phân tích: "Nếu không nhầm thì mê cung cuối cùng dẫn đến một nơi gọi là 'Thiên Trì'." Tần Dã nhíu mày, thầm nghĩ: "Thiên Trì?

Nghe có vẻ quen thuộc với Cửu Đỉnh." "Thiên Trì cách đây rất gần, chúng ta cứ nghỉ ngơi một đêm, dưỡng sức đầy đủ, sáng mai hãy đi thám hiểm mê cung." Tần Dã nói: "Cậu đói rồi phải không?

Chúng ta đi tìm vài con dê béo, tối nay ăn dê quay nguyên con." "Dê quay nguyên con?

Tuyệt vời quá!" Bàn Tử hưng phấn vỗ tay reo hò.

"Đi thôi, chúng ta mau đi thôi." Tần Dã giục: "Sau khi trời tối sẽ càng nguy hiểm hơn, chúng ta cố gắng tìm lối vào mê cung trước khi trời tối." "Ừ ừ." Cứ như vậy, hai người dọc theo con suối đi thẳng về phía bắc, đến một thôn làng gần đó.

Cư dân ở đây không nhiều, thưa thớt vài gian nhà tranh, trong thôn tràn ngập mùi hôi thối mục nát.

Bàn Tử bịt mũi, vẻ mặt ghê tởm nhìn cái thôn làng nhỏ bé đổ nát này, thì thầm oán trách: "Lão đại, cái nơi này sao mà bẩn thỉu thế?" "Cậu biết cái quái gì chứ." Tần Dã mắng: "Cái này gọi là cùng sơn bần thủy, vật tư thiếu thốn, hơn nữa thôn làng vốn không lớn, môi trường kém một chút là rất bình thường.

Đợi tôi phát đạt rồi, tôi đảm bảo sẽ dẫn cậu đi ăn ngon mặc đẹp, hưởng thụ vinh hoa phú quý." "À à." Bàn Tử cười gượng một tiếng,

vẻ mặt cười như không cười, hắn mới lười để ý gì đến vinh hoa phú quý.

Cứ như vậy, Tần Dã dẫn Bàn Tử đến vị trí góc đông nam của thôn.

Nơi đây chất đống không ít tạp vật, có cuốc, xẻng sắt, rìu và các công cụ nông nghiệp khác, còn có không ít đồng nát sắt vụn, trông rất thô sơ.

Tần Dã chỉ vào đống đồng nát sắt vụn này hỏi: "Cậu có thể phân biệt được những thứ rác rưởi này có giá trị không?" "Lão đại, tôi lại không phải chuyên gia, làm sao có thể phân biệt được chứ?" Bàn Tử buồn bực lẩm bẩm.

Tần Dã nhún vai, ngồi xổm xuống nhặt một viên gạch vỡ nát trên đất, trên đó dính một lớp bụi dày, còn tỏa ra mùi mốc nhàn nhạt.

Tần Dã nhẹ nhàng vuốt ve những đường vân loang lổ trên viên gạch, trầm tư nói: "Tôi cảm thấy viên gạch này chắc chắn giấu bí mật gì đó." "Lão đại anh minh." Bàn Tử giơ ngón cái lên, nịnh bợ khen ngợi: "Anh làm sao mà phán đoán được vậy, dạy cho tiểu đệ với, sau này gặp chuyện tương tự, tiểu đệ sẽ không cần đoán mò nữa." "Cái miệng quạ đen của cậu chỉ hợp làm mấy chuyện thất đức thôi." Tần Dã lườm một cái, không chút khách khí nói: "Mấy thứ này đều rất phổ biến, cơ bản mỗi nông hộ đều sẽ sử dụng.

Còn về viên gạch thì…" Tần Dã vừa đùa nghịch viên gạch vừa nói: "Những mảnh gạch vỡ này đại khái nặng hơn một nghìn cân, có thể thấy người chế tạo viên gạch này hẳn là một người có sức lực lớn, hơn nữa hẳn thường xuyên dùng những viên gạch này để đập đá." "Dẫn đến bề mặt viên gạch lâu ngày còn lưu lại một số vết lõm, vì niên đại lâu đời, những vết lõm này đã bị năm tháng bào mòn đi không ít, trở nên cực kỳ mờ nhạt khó phân biệt." "Lão đại, anh ngầu

bá cháy, tôi sắp sùng bái anh đến chết rồi, mau nhận tôi làm đồ đệ đi." Bàn Tử vẻ mặt sùng bái nói: "Học được một phần ba bản lĩnh của anh, tôi sẽ có thể thăng tiến vùn vụt, đi đến đỉnh cao nhân sinh." Tần Dã lườm Bàn Tử một cái, tiếp tục nói: "Ngoài ra, tôi vừa rồi sờ vào đường vân của viên gạch, phát hiện sự sắp xếp kết hợp của nó có hơi cổ quái, giống như một loại trận pháp.

Nếu không nhầm thì lối vào cục phong thủy rất có thể ẩn giấu ở nơi này." "Chỗ này… sẽ không phải nghĩa địa chứ?" Bàn Tử nghi ngờ hỏi.

Tần Dã lập tức dở khóc dở cười, mắng: "Cậu nhóc này có thể đừng nói nhảm được không?

Nghĩa địa nào lại xây dựng ở bên sông chứ." "Vậy là ở đâu chứ?" Bàn Tử gãi gãi đầu, mơ hồ hỏi.

"Những thứ này đã có thể được gọi là trận pháp, tất nhiên có liên quan đến phong thủy thuật pháp hoặc trận pháp, mà sự hình thành của phong thủy trận pháp nhất định phải tuân theo các quy tắc thiên văn địa lý, ngũ hành âm dương, nếu không sẽ không thể bố trí thành công." Tần Dã nghiêm túc nói.

"Vãi!

Lão đại, anh hiểu biết cũng nhiều thật." Bàn Tử kinh ngạc nhìn Tần Dã.

"Vô nghĩa!" Tần Dã bĩu môi, khinh thường nói: "Anh đây là phong thủy sư, đương nhiên biết nhiều rồi." "Ách, anh nói phong thủy trận pháp là bố trí dựa theo quy tắc trời đất?

Vậy chẳng phải nói ở đây chôn rất nhiều phong thủy sư sao?" "Cũng chưa chắc, cũng có thể là trùng hợp.

Dù sao trên thế giới này rất nhiều người trùng tên trùng họ." Tần

Dã lắc đầu, nói: “Chúng ta cứ từ từ tìm đi.” “Được rồi.” Bàn Tử đáp một tiếng, sau đó đi theo Tần Dã thong dong dạo chơi trong thôn.

Tần Dã và Bàn Tử đi loanh quanh trong thôn, cố gắng tìm lối vào của cục phong thủy.

Suốt dọc đường, Bàn Tử không ngừng lẩm bẩm: “Lão đại, phải tìm đến bao giờ đây?

Bụng tôi sắp đói xẹp lép rồi.” Tần Dã lườm hắn một cái, nói: “Cứ cậu là lắm chuyện, mau tìm đi, tìm được lối vào, nói không chừng bên trong có bảo bối, đến lúc đó còn sợ không có gì ăn sao?” Bàn Tử bất đắc dĩ bĩu môi, tiếp tục đi theo Tần Dã lang thang.

Đi một lúc, bọn họ đến bên cạnh một cái giếng cổ ở giữa thôn.

Tần Dã đi quanh giếng cổ vài vòng, cau mày chặt.

“Lão đại, cái giếng này có vấn đề gì à?” Bàn Tử hiếu kỳ hỏi.

Tần Dã trầm ngâm một lát, nói: “Vị trí của cái giếng này có chút kỳ lạ, theo thuyết phong thủy, giếng là mắt nước, thông thường nên ở nơi địa thế thấp hơn, mà cái giếng này lại ở giữa thôn, địa thế tương đối cao.” Bàn Tử gãi gãi đầu, nói: “Vậy điều đó có thể nói lên điều gì?” “Điều này có thể có nghĩa là cái giếng này có mối liên hệ nào đó với cục phong thủy.” Tần Dã vừa nói, vừa thò đầu xuống giếng nhìn.

Trong giếng đen sì, không nhìn thấy gì cả.

Chương 361

“Bàn Tử, đi tìm một cái đuốc lại đây.” Tần Dã ra lệnh.

Bàn Tử bất đắc dĩ đi tìm đuốc, miệng còn lẩm bẩm: “Lão đại, anh cứ thích sai vặt tôi.” Một lát sau, Bàn Tử cầm đuốc quay lại.

Tần Dã cầm lấy đuốc, cẩn thận thò vào trong giếng.

Ánh sáng của đuốc chiếu sáng thành giếng, Tần Dã phát hiện trên thành giếng khắc một số phù hiệu và hoa văn kỳ lạ.

Hắn tỉ mỉ quan sát những phù hiệu và hoa văn này, cố gắng giải mã ý nghĩa của chúng.

“Lão đại, những phù hiệu này có ý nghĩa gì vậy?” Bàn Tử ghé sát hỏi.

Tần Dã lắc đầu, nói: “Tôi cũng không rõ lắm, nhưng từ hình dạng và sự sắp xếp của những phù hiệu này mà xem, chắc là có liên quan đến phong thủy trận pháp.” “Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?” Bàn Tử hỏi.

Tần Dã suy nghĩ một lát, nói: “Chúng ta cứ quan sát ở bên giếng đã, xem có manh mối nào khác không.” Bọn họ ngồi xổm bên giếng, tỉ mỉ quan sát môi trường xung quanh.

Đột nhiên, Tần Dã phát hiện một tảng đá bên giếng có chút dị thường.

Hắn đi tới, nhẹ nhàng gõ gõ tảng đá, tảng đá phát ra âm thanh rỗng.

“Bàn Tử, qua đây giúp tôi khiêng tảng đá này ra.” Tần Dã kêu.

Bàn Tử vội vàng chạy qua, cùng Tần Dã hợp sức khiêng tảng đá

ra.

Bên dưới tảng đá lộ ra một cái lỗ đen thui.

“Lão đại, đây sẽ không phải là lối vào của cục phong thủy chứ?” Bàn Tử hưng phấn hỏi.

Tần Dã gật đầu, nói: “Rất có thể, nhưng chúng ta không thể tùy tiện đi vào, trước tiên hãy quan sát tình hình bên trong đã.” Hắn cầm đuốc, cẩn thận tiến gần miệng động, nhìn vào bên trong.

Bên trong miệng động tràn ngập một luồng khí ẩm ướt, lờ mờ có thể nhìn thấy một con đường hầm.

Trên tường đường hầm cũng khắc một số phù hiệu và hoa văn, tương tự như trên thành giếng.

“Bàn Tử, lấy dây thừng ra.” Tần Dã nói.

Bàn Tử lấy dây thừng từ trong ba lô ra, đưa cho Tần Dã.

Tần Dã buộc một đầu dây thừng vào một cái cây bên giếng, đầu còn lại ném vào trong động.

“Tôi xuống xem trước, cậu ở trên giữ.

Nếu có chuyện gì, thì nhanh chóng kéo dây thừng.” Tần Dã dặn dò.

Bàn Tử có chút lo lắng nói: “Lão đại, anh cẩn thận đó.” Tần Dã gật đầu, men theo dây thừng từ từ trượt vào trong động.

Đường hầm trong động rất chật hẹp, chỉ đủ một người đi qua.

Tần Dã cẩn thận đi, ngọn đuốc trong tay chiếu sáng con đường phía trước.

Đi một đoạn đường, Tần Dã đến một ngã ba.

Ngã ba có hai con đường, một đi sang trái, một đi sang phải.

Tần Dã dừng lại, tỉ mỉ quan sát tình hình hai con đường.

Trên tường đường hầm vẫn khắc phù hiệu và hoa văn, nhưng Tần Dã không hiểu ý nghĩa của những phù hiệu và hoa văn này, không thể phán đoán con đường nào là đúng.

"Thế này thì làm sao đây?" Tần Dã lẩm bẩm.

Hắn suy nghĩ một lát, quyết định đi sang trái xem trước.

Nếu không thông, thì quay lại đi con đường bên phải.

Tần Dã dọc theo con đường bên trái tiếp tục đi về phía trước.

Đi một lúc, hắn phát hiện đường hầm càng ngày càng chật, cuối cùng chỉ có thể nghiêng người mà đi qua.

Trong lòng hắn có chút bất an, không biết con đường này rốt cuộc dẫn đến đâu.

Đúng lúc này, Tần Dã đột nhiên nghe thấy một âm thanh kỳ lạ.

Âm thanh như vọng từ xa đến, lờ mờ, nghe không rõ.

Tần Dã dừng bước, tỉ mỉ lắng nghe nguồn gốc của âm thanh.

Âm thanh càng ngày càng rõ, Tần Dã cuối cùng cũng nghe rõ, đó là tiếng nước chảy.

Trong lòng hắn mừng rỡ, lẽ nào con đường này dẫn đến hồ nước bên dưới thác nước?

Tần Dã tăng nhanh bước chân, đi về phía phát ra âm thanh.

Quả nhiên, đi một đoạn đường, hắn nhìn thấy ánh sáng phía trước.

Tần Dã vội vàng đi qua, phát hiện mình đã đến một hang động.

Đỉnh hang động có một cái lỗ, ánh nắng từ cái lỗ chiếu vào, chiếu sáng toàn bộ hang động.

Trong hang động có một con sông ngầm, nước sông trong vắt nhìn thấy đáy.

Tần Dã đi đến bờ sông, ngồi xổm xuống, dùng tay vốc một ít nước, nếm thử.

Nước rất mát lạnh, không có mùi lạ.

"Xem ra con đường này dẫn đến hồ nước." Tần Dã lẩm bẩm.

Hắn dọc theo con sông ngầm tiếp tục đi về phía trước, hy vọng có thể tìm thấy lối vào của cục phong thủy.

Đi một đoạn đường, Tần Dã phát hiện mực nước sông ngầm càng ngày càng cao, cuối cùng hắn buộc phải bơi về phía trước.

Bơi một lúc, Tần Dã nhìn thấy phía trước có một cái lỗ, ở cửa hang có một luồng nước mạnh mẽ tuôn ra.

Tần Dã trong lòng mừng rỡ, hắn biết mình đã tìm thấy lối vào của cục phong thủy.

Hắn dẫn Bàn Tử cố gắng bơi về phía cửa hang, bị dòng nước cuốn vào một hang động lớn.

Trong hang động tràn ngập một luồng khí tức thần bí, trên tường lấp lánh ánh sáng kỳ dị.

Tần Dã nhìn quanh, phát hiện giữa hang động có một bia đá khổng lồ.

Trên bia đá khắc một số chữ cổ, Tần Dã không hiểu ý nghĩa của những chữ này.

"Đây là nơi nào vậy?" Tần Dã lẩm bẩm.

Hắn đi đến trước bia đá, tỉ mỉ quan sát những chữ trên bia đá.

Đột nhiên, hắn cảm thấy một sức mạnh cường đại truyền đến từ bia đá, suýt nữa đẩy hắn ngã.

Tần Dã trong lòng kinh hãi, hắn vội vàng lùi lại mấy bước, cảnh

giác nhìn bia đá.

Lúc này, hắn nghe thấy tiếng Bàn Tử gọi.

"Lão đại, anh ở đâu vậy?" Tiếng Bàn Tử vọng từ xa đến.

Tần Dã vội vàng đáp: "Tôi ở đây, cậu mau xuống đi." Một lát sau, Bàn Tử men theo dây thừng trượt xuống.

Hắn thấy Tần Dã đứng trước bia đá, vội vàng chạy qua.

"Lão đại, đây là nơi nào vậy?" Bàn Tử hỏi.

Tần Dã lắc đầu, nói: "Tôi cũng không biết, nhưng nơi này chắc chắn là khu vực trung tâm của cục phong thủy." Bọn họ cùng nhau đi đến trước bia đá, tỉ mỉ quan sát những chữ trên bia đá.

Tần Dã cố gắng giải mã ý nghĩa của những chữ này, nhưng hắn phát hiện những chữ này vô cùng cổ xưa, hắn căn bản không hiểu.

"Lão đại, thế này thì làm sao đây?" Bàn Tử sốt ruột hỏi.

Tần Dã suy nghĩ một lát, nói: "Chúng ta cứ xem xung quanh đã, nói không chừng có thể tìm thấy một vài manh mối." Bọn họ tìm kiếm khắp hang động, hy vọng có thể tìm thấy một vài manh mối hữu ích.

Bọn họ lật tung mọi thứ, lục tung khắp nơi, ngoài việc tìm thấy vài món cổ vật, không hề tìm thấy thứ gì có giá trị khác.

"Mẹ kiếp!

Công cốc rồi." Bàn Tử chửi.

Chương 362

“Đừng oán trách.

Chúng ta mau rời khỏi đây đi.

Nơi này âm u đáng sợ, ai biết có ẩn chứa sát cơ gì không.” Tần Dã đề nghị.

Tần Dã và Bàn Tử quay về theo đường cũ, chuẩn bị tìm lối ra.

“Ơ?” Bàn Tử đột nhiên chỉ vào mặt sau của bia đá kinh ngạc kêu lên: “Lão đại, anh mau nhìn.” Tần Dã đi qua, nhìn thấy mặt sau của bia đá khắc một bản đồ đơn giản, trên đó đánh dấu vài vòng tròn màu đỏ.

Tần Dã lấy kính lúp ra tỉ mỉ quan sát bản đồ, những vòng tròn này đều đại diện cho một phương vị, lần lượt tương ứng với các đỉnh núi và các con sông trong dãy núi.

“Đây hình như là tọa độ địa lý, lẽ nào những vòng tròn đỏ này đại diện cho vị trí của bảo vật?” Bàn Tử đoán.

Tần Dã nhìn chằm chằm bản đồ một lát, nói: “Bàn Tử, cậu còn nhớ vùng nước lúc nãy không?” Bàn Tử gật đầu, nói: “Nhớ.

Vùng nước đó cách đây không quá xa.” Tần Dã lại nói: “Cậu xem, bên cạnh những vòng tròn đỏ này trên bản đồ đều có một vòng tròn màu xanh lá cây, chúng ta chỉ cần theo quy luật của các vòng tròn, đi vòng qua những vùng nước này, chắc chắn sẽ tìm được bảo bối.” “Nhưng mà… vạn nhất dòng nước xiết, hoặc gặp nguy hiểm gì đó, vậy hai chúng ta chẳng phải sẽ chết ngắc sao?” Bàn Tử nghi ngờ.

Tần Dã cười cười, nói: “Vì tôi dám đưa ra kế hoạch này, đương nhiên đã tính đến điểm đó rồi.

Mặt sau bản đồ này, còn có một cơ quan.” Bàn Tử nghe vậy mắt

sáng lên, hưng phấn nói: “Lão đại, vậy chúng ta mau bắt tay vào làm đi.” Tần Dã nhờ Bàn Tử giúp chuyển bản đồ đến một khoảng trống, sau đó mở một cánh cửa nhỏ ở mặt sau bản đồ.

Bàn Tử ghé sát vào tỉ mỉ kiểm tra mặt sau bản đồ, sau đó nói: “Tôi hiểu rồi, ở đây có ba cơ quan, cơ quan đầu tiên là nút bấm, cơ quan này dùng để điều chỉnh phương vị.

Hai cơ quan còn lại là chìa khóa để mở cánh cửa này.” Tần Dã tán thưởng gật đầu, nói: “Thông minh.” Bàn Tử gãi gãi đầu, ngượng ngùng nói: “So với lão đại, tôi còn kém xa lắm.” “Được rồi!

Đừng nịnh bợ nữa!

Cậu mau đi ấn nút này đi, tôi đợi ở đây.” Tần Dã giục.

“Dạ được.” Bàn Tử đi đến trước cơ quan, ấn nút.

Cạch một tiếng, nắp đá bật ra, lộ ra một đường hầm đen sì.

Bàn Tử gọi: “Lão đại, chúng ta vào thôi.” Tần Dã gật đầu, cùng Bàn Tử chui vào.

Sau khi vào hang động, Bàn Tử nhìn quanh, chỉ thấy trong hang động có vài pho tượng hình người, bọn họ tay cầm binh khí, sống động như thật.

Ở cuối hang động, là một pho tượng khổng lồ, pho tượng này dài hơn năm mét, rộng khoảng nửa mét.

Dáng vẻ của pho tượng cực kỳ giống con người, nhưng toàn thân nó phát ra ánh sáng kim loại, đường nét khuôn mặt càng thêm rõ ràng.

Nó nhắm nhẹ mắt, như đang chìm vào giấc ngủ.

“Lão đại, sao ở đây lại có một pho tượng?” Bàn Tử ngạc nhiên.

Tần Dã cũng ngây người, hắn ngẩng đầu nhìn pho tượng này, trong lòng tràn đầy sự chấn động.

Pho tượng này mang đến cho hắn cảm giác áp lực vô hạn, cứ như thể nó là chúa tể thế gian vậy.

Ý niệm này nhanh chóng lướt qua trong đầu, Tần Dã không nhịn được hít một hơi khí lạnh, nội tâm trở nên vô cùng hoảng sợ bất an.

"Lão đại, anh sao vậy?" Bàn Tử lo lắng hỏi.

"Không có gì, chúng ta cứ tìm xem có thứ gì có thể mang đi không đã." Tần Dã nói xong liền dẫn đầu đi đến dưới chân pho tượng.

Bàn Tử cũng đi theo, hắn nhìn pho tượng cao vài mét, hùng vĩ tráng lệ này, miệng tấm tắc khen ngợi, nói: "Lão đại, pho tượng này thật là bá đạo, vậy mà có thể đứng vững nghìn năm không mục." Tần Dã lắc đầu, nói: "Tôi cũng chưa từng nghe nói có pho tượng đá nào lợi hại như vậy.

Những pho tượng này đều được tạc từ hán bạch ngọc, loại ngọc liệu này có độ cứng tuyệt đối không thua kém thép.

Lại kết hợp với chất liệu đặc biệt, cho dù dùng lửa đốt, đốt đến một trăm năm cũng không làm hỏng được loại ngọc đá này." Hắn dừng lại một chút, sau đó nói: "Ngọc liệu quý giá như vậy lại dùng để xây dựng cung điện, đúng là bạo liễm thiên vật.

Nếu có thể kiếm được một ít ngọc liệu, mang đi bán tiền chắc chắn là một khoản tài phú không nhỏ." Bàn Tử nói: "Những viên ngọc đá này quả thực rất đẹp, đáng tiếc chúng ta không nhận ra chúng." Tần Dã nói: "Đừng vội, cuối cùng rồi cũng có cách để lấy được những viên ngọc đá này thôi." Hắn nói xong liền ngồi xuống đất, tiếp tục nghiên cứu pho tượng đá này.

Lúc này Bàn Tử đột nhiên kêu lên: "Đệt, hôi quá!" "Sao vậy?" Tần Dã nhíu mày hỏi.

Bàn Tử chỉ vào pho tượng, nói: "Lão đại, anh mau qua đây." Tần

Dã vội vàng đi qua.

Dưới pho tượng có một vũng bùn ô trọc, bốc ra mùi hôi thối.

Tần Dã tỉ mỉ nhìn, phát hiện vũng bùn này là do máu thịt thấm đọng mà thành, màu sắc tươi rói như muốn chảy, có màu tím nâu, rõ ràng là có độc.

“Đây là máu sao?” Tần Dã nhíu mày nói.

Bàn Tử gật đầu, nói: “Rất có thể.

Máu này đã thấm thấu toàn bộ hang động, chắc là đã có một thời gian rồi.” Hắn vừa nói, vừa đưa tay chạm vào vũng máu.

Tần Dã vội vàng kéo hắn lại.

“Đừng chạm!” Tần Dã ngăn Bàn Tử lại.

“Sao vậy lão đại?” Bàn Tử khó hiểu hỏi.

“Cậu ngửi kỹ đi, mùi ở đây không bình thường.” Tần Dã nói.

Bàn Tử vội vàng ngửi kỹ, sau đó nhíu mũi nói: “Quả thực có mùi thi thể mục nát, lão đại, đây là chuyện gì vậy?” Tần Dã nói: “Tôi nghi ngờ, chúng ta đã bị mắc kẹt ở đây rất lâu rồi.

Tôi nhớ chúng ta đi khoảng hai ba cây số, theo khoảng cách ở đây, chúng ta đã ở dưới lòng đất rất lâu rồi.” “Lúc chúng ta vào là mùa hè, bây giờ nhìn ở đây cảm giác như sắp vào đông rồi.” “Hít!” Bàn Tử sợ hãi hít một hơi khí lạnh, run rẩy nói: “Thời gian dài như vậy, chúng ta sẽ không chết ngắc rồi chứ?” “Ai mà biết được?” Tần Dã thở dài.

Bàn Tử nuốt nước bọt, run rẩy hỏi: “Lão đại, hai chúng ta sẽ không bị trúng độc rồi chứ?” Tần Dã nói: “Không loại trừ khả năng này.

Hàm lượng oxy trong không khí ở đây thấp, enzyme oxy hóa hoạt động mạnh.

Hơn nữa mùi tanh hôi và thối rữa của máu sẽ khiến enzyme oxy hóa trong không khí bay hơi nhanh chóng, sản sinh ra các yếu tố độc hại.

Những điều này đều có nguy hại chết người." Bàn Tử nghĩ đến việc mình vừa nãy còn định liếm vũng máu, lòng còn sợ hãi nói: "Mẹ ơi, may mà chúng ta phản ứng đủ nhanh, kịp thời dừng lại." Tần Dã cười hì hì nói: "Hai chúng ta đều không sao." "Ơ, không đúng nha, vừa nãy lão đại sao anh không nhắc nhở tôi?" Bàn Tử đột nhiên trừng lớn mắt, tức giận gầm gừ với Tần Dã.

Tần Dã dang tay ra, nói: "Cậu cũng đâu có hỏi, hơn nữa cậu cũng đâu có nhận ra?" "Chết tiệt, lão đại, cái này không công bằng, vì sao tôi không chú ý đến, mà anh lại chú ý đến?" Bàn Tử buồn bực.

Tần Dã cười ha ha, nói: "Vì tôi cảnh giác hơn." Hắn dừng lại một chút, rồi lại nói: "Bàn Tử, cậu nhóc này gần đây có phải lười biếng rồi không?

Nhìn cậu gầy như que củi vậy, tôi thấy cậu nên giảm béo đi thì hơn." "Làm sao được?

Lão đại anh nỡ để tôi giảm béo sao?" "Đương nhiên là nỡ rồi." Tần Dã cười mị mị nhìn Bàn Tử một lúc, đột nhiên thu lại nụ cười, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Bàn Tử, có một chuyện tôi phải nói cho cậu biết." "Chuyện gì?" Bàn Tử nghi ngờ nhìn Tần Dã, không biết tên này lại lên cơn gì.

"Cậu có phát hiện ra, môi trường mà chúng ta đang ở rất kỳ lạ không?" "Kỳ lạ chỗ nào?" "Xung quanh quá sạch sẽ, một cọng cỏ dại cũng không có, thậm chí ngay cả tiếng côn trùng chim chóc cũng không có, điều này quá bất thường rồi." "Lão đại, anh sẽ không nghi ngờ ở đây có quỷ chứ?

Tôi thấy cổ mộ này không đơn giản, nói không chừng thật sự có

quỷ.” Bàn Tử run rẩy sợ hãi nói.

Tần Dã xua tay, nói: “Đó không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là, cổ mộ này rất quỷ dị, chúng ta tạm thời đừng động lung tung, cứ tĩnh quan kỳ biến rồi tính.” “Ừ.” Hai người quay về theo đường cũ.

Trải nghiệm vừa rồi khiến hai người rợn tóc gáy, bọn họ không dám ở lại cổ mộ dù chỉ một khắc.

Bọn họ bật đèn pin đi về.

Tần Dã càng đi càng cảm thấy không đúng, bọn họ đã đi sâu vào cổ mộ gần hai cây số.

Nhưng, cổ mộ này dường như vô tận vậy.

Rõ ràng bọn họ chưa từng thấy cổ mộ tương tự, sao lại có thể lạc đường chứ.

“Dừng lại!” Tần Dã đột nhiên kéo Bàn Tử lại, chỉ vào vùng tối phía sau, nói nhỏ: “Cậu nghe!

Có thứ gì đó đang đến.” Bàn Tử sợ hãi hồn vía lên mây, run rẩy nói: “Lão… lão đại, sẽ không phải là có quỷ thật chứ?” “Cậu mẹ nó bớt dọa tôi đi, mau im miệng lại.” Tần Dã hung ác quát mắng.

“Ồ.” Bàn Tử ngoan ngoãn đáp một tiếng, nhưng vẫn không nhịn được lén nhìn vùng tối đen kịt phía sau.

Lúc này, tai Tần Dã đột nhiên động vài cái, dường như nghe thấy tiếng nước chảy.

Hơn nữa, âm thanh này càng ngày càng lớn, càng ngày càng rõ ràng.

Hắn quay đầu nhìn lại, quả nhiên đúng như mình dự đoán.

Phía trước xuất hiện một con sông.

“Bàn Tử, cậu nghe này, ở đây có sông.” Tần Dã hưng phấn kêu lên.

Bàn Tử cũng kích động, nói: “Hình như thật sự có sông.” “Cậu lùi ra xa một chút đợi tôi.” Tần Dã dặn dò.

“Được.” Bàn Tử gật đầu, lập tức chạy xa.

Chương 363

Lúc này, Tần Dã đi về phía bờ sông.

Hắn đứng bên bờ sông, tỉ mỉ lắng nghe.

Hắn nghe thấy tiếng nước chảy ào ào và tiếng gió rít qua rừng cây, ngoài ra, không nghe thấy gì cả.

Đúng lúc này, tiếng nước chảy ào ào đột nhiên biến mất, thay vào đó là một tràng tiếng bước chân dồn dập, hỗn loạn, điên cuồng.

Tần Dã nổi hết da gà, hắn chậm rãi quay đầu.

Dựa vào ánh sáng yếu ớt, Tần Dã nhìn rõ cảnh tượng trước mắt.

Một đám nam nữ đầu bù tóc rối, quần áo rách nát từ bốn phương tám hướng xông đến.

Mỗi người bọn họ trên mặt đều tràn đầy sự khủng bố, dữ tợn và thống khổ, giống như những lệ quỷ bị giam cầm hàng trăm nghìn năm, một khi thoát khỏi lồng giam liền liều mạng tìm một thi thể để nương tựa, mong được giải thoát.

"Mẹ ơi!" Bàn Tử sợ đến mức suýt nhảy dựng lên, hắn quay đầu bỏ chạy, căn bản không thèm quan tâm đến an nguy của lão đại.

Tần Dã tuy bị chấn động, nhưng vẫn khá bình tĩnh, lập tức bỏ chạy đuổi theo Bàn Tử.

Hai người vừa xông vào rừng rậm, một cánh tay liền vươn đến trước mặt Tần Dã.

Tần Dã nhìn kỹ, hóa ra là một người phụ nữ.

Mặt cô ta tái nhợt, ánh mắt đờ đẫn trống rỗng, khắp khuôn mặt đầy vết máu, trông vô cùng đáng sợ.

“Cứu tôi!

Cầu xin anh cứu tôi!” Người phụ nữ túm chặt ống quần Tần Dã, cầu xin.

Tần Dã ngớ người, hỏi: “Cô là ai?” “Cứu tôi!” Đôi mắt người phụ nữ lấp lánh lệ hoa, đáng thương nhìn Tần Dã.

Tần Dã thở dài, đỡ cô ta dậy, dẫn cô ta rời khỏi rừng rậm.

Bàn Tử đã chạy ra xa mấy mét, đang nằm sấp trên đất nôn thốc nôn tháo.

Tần Dã nhíu mày nói: “Cậu mẹ nó không phải say xe chứ?” Bàn Tử ngẩng đầu, vẻ mặt rầu rĩ nói: “Không phải, vừa nãy suýt nữa bị dọa tè ra quần.” “Đáng đời.” Ba người dọc theo dòng sông tiếp tục đi về phía trước, xuyên qua rừng rậm, đến một khoảng đất trống.

Ở đây có một kiến trúc khổng lồ cao khoảng hơn hai mươi tầng lầu, trông giống như một mộ thất.

Mộ thất này cửa đóng kín, ẩn mình trong rừng cây rậm rạp, nếu không có người dẫn đường, tùy tiện xông vào chắc chắn sẽ gặp rắc rối lớn.

Ở cửa mộ thất, có một hàng rào sắt lớn, vây kín mộ thất.

“Đây… đây là mộ viên sao?” Bàn Tử run rẩy hỏi.

“Vô nghĩa, chẳng lẽ là nghĩa địa?” Tần Dã lườm Bàn Tử một cái.

“Khỉ gió!” Bàn Tử chửi: “Tôi còn tưởng là lăng tẩm chứ.” Tần Dã vỗ vào đầu Bàn Tử một cái, cười mắng: “Cậu nhóc này trí tưởng tượng cũng phong phú thật.” “Anh đừng đánh trống lảng.

Anh chắc chắn đây là mộ viên chứ?” “Tôi có thể lừa cậu sao?” Bàn Tử nhìn Tần Dã một lúc lâu, cuối cùng chọn tin lời Tần Dã.

Dù sao, trong ấn tượng của hắn, Tần Dã thường không lừa gạt

người khác.

Tần Dã nhìn trái nhìn phải, nói: "Đã đến đây rồi, chúng ta cứ vào xem sao." Bàn Tử do dự nói: "Hay là thôi đi, chỗ này trông ghê rợn quá.

Vạn nhất có chuyện gì…" Tần Dã nói: "Sợ cái quái gì chứ." Sau đó, hắn dẫn đầu bước vào mộ viên.

Bàn Tử bất đắc dĩ, đành cứng đầu đi theo.

Sau khi vào mộ viên, Tần Dã lấy điện thoại ra chiếu sáng, hắn nhìn quanh, không hề phát hiện ra điều gì bất thường.

"Cậu xem, ở đây chẳng có cái quái gì cả." Bàn Tử lẩm bẩm.

"Đừng ồn ào." Tần Dã khẽ quát, Bàn Tử lập tức im miệng.

Bọn họ đi vòng vèo trong mộ viên một đoạn đường, cuối cùng, Tần Dã nhìn thấy hai cỗ quan tài đá.

Tần Dã ngồi xổm xuống kiểm tra một lượt.

Hắn dùng ngón tay gõ gõ nắp quan tài đá, lại nhẹ nhàng đẩy đẩy thành quan tài đá.

Thành quan tài đá dày hơn năm milimet, vô cùng cứng rắn, hoàn toàn không đẩy được.

Tần Dã thử nạy quan tài đá.

Kết quả, quan tài đá không hề nhúc nhích.

Tần Dã lập tức ngớ người.

Hắn tốn chín trâu hai hổ sức mới nạy được quan tài đá ra, nhưng ván quan tài đá quá dày, căn bản không mở ra được.

Thế này thì phiền phức rồi, ngay cả một viên gạch còn không nạy ra được, huống chi là ván quan tài.

“Làm sao đây?” Bàn Tử sốt ruột hỏi.

“Tôi làm sao mà biết!” Tần Dã bực bội nói.

“Lão đại, ván quan tài đá này dày như vậy, chúng ta làm sao mà khiêng nó đi được?

Chẳng lẽ dùng rìu bổ ra sao?” Tần Dã lườm một cái, nói: “Cái đó còn cần cậu nhắc sao?” Tần Dã suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng vẫn không nghĩ ra được ý hay gì, đành phải bỏ cuộc.

Hắn nói với Bàn Tử: “Chúng ta cứ quay về đi, chúng ta vẫn không nên nhúng tay vào chuyện rắc rối này.” “Nhưng mà…” Bàn Tử vẻ mặt không tình nguyện.

Tần Dã nói: “Chúng ta không cần thiết phải nhúng tay vào chuyện rắc rối này.” Vừa nói, Tần Dã vừa kéo cánh tay Bàn Tử, nói: “Đi thôi, chúng ta mau rời khỏi cái nơi quỷ quái này.” Bàn Tử ra sức giãy giụa vài cái, gầm gừ nói: “Lão đại, chúng ta khó khăn lắm mới tìm được đến đây.

Anh lúc này lại bảo tôi đi, vậy hai chúng ta chẳng phải là công cốc sao.” Tần Dã nhíu mày, nhìn Bàn Tử vẻ mặt không tình nguyện, trầm giọng nói: “Bàn Tử, cậu đừng có hồ đồ.

Nơi này rất tà tính, ở lại nữa không biết chừng sẽ xảy ra chuyện gì đó.” Bàn Tử vẫn không cam tâm, lẩm bẩm: “Lão đại, chúng ta đã đi đến bước này rồi, cứ thế này quay về, tôi thật sự không cam tâm mà.” “Tôi đã nói rồi, làm nghề này chẳng phải là vì mấy món bảo bối sao?

Biết đâu trong quan tài đá này có đồ tốt thì sao.” Tần Dã bất lực thở dài, nói: “Cậu nhóc này chỉ biết bảo bối.

Cậu không nghĩ sao, nơi này khắp nơi đều toát ra vẻ quỷ dị, từ lúc chúng ta vào, xung quanh quá sạch sẽ, không có cỏ dại, cũng không có tiếng côn trùng chim kêu.” “Bây giờ lại xuất hiện một khu mộ thần bí

và quan tài đá không thể mở được như vậy, rõ ràng là không bình thường." Bàn Tử gãi đầu, nói: "Đại ca, biết đâu đây là cổ mộ của một gia đình giàu có nào đó, cố ý bố trí trận pháp phong thủy nên mới kỳ lạ như vậy." Tần Dã mắt sáng lên, nói: "Cậu còn biết trận pháp phong thủy à?

Được lắm, Bàn Tử, có tiến bộ đấy.

Nhưng mà, dù có trận pháp phong thủy, chúng ta cũng không thể hành động bừa bãi.

Thuật phong thủy bác đại tinh thâm, chỉ cần sơ suất một chút là sẽ rơi vào nơi vạn kiếp bất phục." Đang nói chuyện, cô gái vẫn im lặng nãy giờ đột nhiên lên tiếng: "Hai anh lớn, em thấy chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời khỏi đây đi.

Nơi này cho em cảm giác rất xấu, hình như có thứ gì đó đáng sợ đang chờ đợi chúng ta." Bàn Tử liếc cô gái một cái, nói: "Cô biết cái gì?

Chúng ta khó khăn lắm mới tìm được một nơi như vậy, sao có thể nói đi là đi được." Cô gái mặt tái nhợt, ánh mắt đầy sợ hãi, nói: "Em thật sự cảm thấy nơi này rất nguy hiểm.

Vừa nãy mấy người tóc tai bù xù đó, đáng sợ quá.

Họ cứ như ác quỷ chạy ra từ Địa ngục vậy." Tần Dã khoát tay, nói: "Thôi được rồi, đừng cãi nhau nữa.

Bàn Tử, cậu nghe tôi nói, chuyến này chúng ta vốn là vô tình xâm nhập vào cổ mộ này.

Chúng ta không biết gì về tình hình ở đây, không thể mạo hiểm như vậy." Bàn Tử còn muốn nói gì đó, nhưng bị ánh mắt nghiêm khắc của Tần Dã ngăn lại.

Tần Dã nói: "Đi, chúng ta ra ngoài trước, đợi về sẽ nghiên cứu kỹ

cục diện phong thủy của nơi này, rồi mới tính toán tiếp." Bàn Tử tuy không tình nguyện, nhưng cũng không dám làm trái lệnh Tần Dã, đành phải đi theo Tần Dã quay về.

Cô gái lẽo đẽo theo sau họ, sợ bị bỏ lại.

Ba người men theo đường cũ trở về, suốt đường đi đều cẩn thận từng li từng tí.

Tần Dã vừa đi vừa quan sát môi trường xung quanh, cố gắng tìm ra một vài manh mối về phong thủy của cổ mộ này.

Đột nhiên, Tần Dã dừng bước, sắc mặt trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Bàn Tử thấy vậy, lo lắng hỏi: "Đại ca, sao vậy?" Tần Dã chỉ vào một tảng đá lớn cách đó không xa, nói: "Cậu nhìn tảng đá kia, vị trí của nó rất kỳ lạ.

Theo thuật phong thủy mà nói, vị trí đặt tảng đá này rất có thể là một nút then chốt của một trận pháp phong thủy." Bàn Tử nhìn tảng đá lớn, nói: "Đại ca, tảng đá này có gì đặc biệt à?

Sao tôi không nhìn ra?" Tần Dã giải thích: "Cậu nhìn xem, hình dáng tảng đá này giống như một con hổ nằm (Ngọa Hổ), mà vị trí nó đang ở lại ngay gần lối vào cổ mộ.

Trong phong thủy, hổ là vật dương cương, có thể trấn tà diệt tà.

Nhưng nếu vị trí tảng đá này đặt không đúng, có thể sẽ gây ra tác dụng ngược lại." Bàn Tử gật đầu ra vẻ hiểu nhưng không hiểu, nói: "Đại ca, vậy chúng ta bây giờ phải làm sao?" Tần Dã nghĩ một lát, nói: "Chúng ta cứ đi vòng qua tảng đá này, xem có thể tìm thấy manh mối nào khác không." Ba người cẩn thận đi vòng qua tảng đá lớn, tiếp tục đi về phía trước.

Đi một đoạn đường sau, Tần Dã lại phát hiện một số hiện tượng

kỳ lạ.

Chương 364

Hắn thấy những cây cối bên đường đều mọc theo hướng rất kỳ lạ, thậm chí có cây còn nghiêng về phía cổ mộ.

Tần Dã trong lòng khẽ động, nói: "Bàn Tử, cậu nhìn những cây này.

Hướng sinh trưởng của chúng rất bất thường, rất có thể là do ảnh hưởng của phong thủy cổ mộ." Bàn Tử gãi đầu, nói: "Đại ca, thuật phong thủy này cũng quá huyền ảo rồi.

Hướng sinh trưởng của những cái cây này có thể nói lên điều gì?" Tần Dã nói: "Trong phong thủy, hướng sinh trưởng của cây cối có thể phản ánh sự lưu động của khí trường dưới lòng đất.

Nếu cây cối nghiêng về một hướng nào đó, có nghĩa là hướng đó có khí trường mạnh mẽ." "Mà cây cối xung quanh cổ mộ này đều nghiêng về phía cổ mộ, điều này chứng tỏ dưới cổ mộ rất có thể có một khí trường cường đại." Bàn Tử kinh ngạc nói: "Đại ca, ý cậu là, dưới cổ mộ này có bảo bối?" "Chắc chắn là không sai." Tần Dã gật đầu, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Ba người càng đi càng gần tảng đá lớn kia.

Lúc này, Tần Dã đã có thể nhìn rõ hoa văn trên bề mặt tảng đá.

Hắn chợt dừng bước, cẩn thận quan sát tảng đá này.

Sau một lúc lâu, Tần Dã đột nhiên quay người nói: "Bàn Tử, đi mau!

Tảng đá này không đơn giản!" Bàn Tử nghe vậy, nghi hoặc hỏi: "Đại ca, sao vậy?" "Tôi nghi ngờ bên trong tảng đá này có thứ gì đó.

Chúng ta mau rời đi." Tần Dã nói xong, kéo Bàn Tử, vắt chân lên

cổ mà chạy.

Bàn Tử căn bản không hiểu chuyện gì xảy ra, bị Tần Dã kéo chạy điên cuồng.

Cô gái ở phía sau họ, càng không biết đầu cua tai nheo gì.

Một lát sau, ba người cuối cùng cũng thoát khỏi phạm vi của tảng đá lớn.

"Phù ~ Hù chết Bàn gia ta rồi.

Đại ca, cậu cũng quá khoa trương rồi, có mỗi cái tảng đá thôi mà." Bàn Tử vỗ ngực, thở hổn hển nói.

"Tảng đá này rất bất thường, cậu tuyệt đối đừng đụng vào nó lung tung.

Bàn Tử, cậu lấy ba lô ra đây." Tần Dã nghiêm trọng dặn dò.

Bàn Tử nghe vậy, lập tức lấy ba lô từ trong ra, đưa cho Tần Dã.

"Bàn Tử, ở đây có chu sa, hoàng phù chỉ và đào mộc kiếm.

Cậu lấy ra đốt đi." Tần Dã giao những thứ này cho Bàn Tử, bảo cậu ta đốt thành tro, sau đó chính mình thì lấy ra một cây đào mộc kiếm, niệm chú ngữ, vung vẩy cây đào mộc kiếm trong tay, chặt đứt những dây leo chắn đường.

"Đại ca, cậu đang làm gì vậy?" Bàn Tử vẻ mặt mơ hồ nhìn Tần Dã, không nhịn được hỏi.

Tần Dã vừa dùng sức chặt đứt dây leo, vừa nói: "Cậu đừng quản, tóm lại tảng đá này tuyệt đối không đơn giản.

Chúng ta muốn thuận lợi đi qua, thì phải phá hủy tảng đá này." Tần Dã và Bàn Tử liên thủ, rất nhanh đã chặt đứt tất cả dây leo cản đường họ, thuận lợi đi qua khu vực này.

Đi chưa được bao lâu, phía trước đột nhiên quang đãng.

Một lăng tẩm hùng vĩ xuất hiện trước mắt Tần Dã và mọi người.

Tần Dã nhìn thấy ba chữ "Thiên Long Lăng" viết trên tấm biển ở cửa lăng tẩm, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử phấn khích kêu lên: "Oa!

Lại còn có lăng tẩm nữa!

Hahahahaha...

Chúng ta phát tài rồi!" Tần Dã liếc cậu ta một cái, không vui nói: "Cậu đừng vui mừng quá sớm.

Cậu nhìn kỹ đi, lăng tẩm này không được xây dựng lâu lắm, nhiều nhất cũng chỉ khoảng hai trăm năm thôi.

Lăng tẩm có quy mô kiến trúc như thế này, chắc chắn là mộ huyệt của một hoàng tộc hoặc gia đình đại hộ." Bàn Tử gật đầu, hỏi: "Đại ca, vậy bây giờ chúng ta làm sao?

Có nên vào thám hiểm một phen không?" Tần Dã lắc đầu, nói: "Không được, cổ mộ này đã tồn tại mấy trăm năm rồi, điều đó chứng tỏ đây chắc chắn là một hung mộ.

Chúng ta vẫn nên cố gắng tránh xa thì hơn.

Tôi đoán nơi này có thể có cơ quan cạm bẫy." Trong lúc nói chuyện, Tần Dã chú ý thấy trên khoảng đất trống trước lăng tẩm có rất nhiều dấu vết lộn xộn.

"Bàn Tử, cậu đi kiểm tra xung quanh một chút." Bàn Tử gật đầu, đi đến khoảng đất trống, cẩn thận kiểm tra.

Một lát sau, Bàn Tử nói: "Đại ca, xung quanh ngoài cỏ dại ra không có bất kỳ dị thường nào cả.

Nơi này ngay cả một cái hố cũng không có, thì làm gì có cơ quan cạm bẫy nào?" Tần Dã mỉm cười nói: "Cậu thử đi sang bên cạnh mấy mét xem sao." Bàn Tử làm theo, kết quả thật sự phát hiện ra mấy cái hố.

Bàn Tử cau mày hỏi: "Đại ca, lẽ nào nơi này thật sự đầy rẫy cơ quan?

Vậy chúng ta tiếp theo phải làm gì?

Có cần tôi lấp bằng cái hố này không?" Tần Dã trừng mắt nhìn cậu ta, nói: "Ai nói với cậu là cạm bẫy ở đây đều là cơ quan?

Mấy cái hố này, dù có chôn cạm bẫy thì cũng đã mất hiệu lực từ lâu rồi." "Tôi đoán mấy cái hố này chắc là đạo động, bởi vì đạo động và nền đất có khe hở, nên mới để lại những dấu vết này." Bàn Tử gật đầu như có điều suy nghĩ, sau đó chỉ vào mấy hướng khác nói: "Đại ca, mấy hướng phần mộ này đều không có cơ quan gì.

Vậy chúng ta bây giờ nên đi hướng nào?" Tần Dã nhìn chằm chằm sáu hướng còn lại một lúc, sau đó đưa ra hai ngón tay, nói: "Ở đây có sáu cửa mộ, chúng ta đi cái này." Nói xong, Tần Dã sải bước đi về phía cửa mộ bên trái.

"Đại ca, sao tôi cảm thấy lần khai quật mộ táng này của hai chúng ta cứ như mấy thằng đần vậy?

Sao tôi cảm thấy chúng ta giống như công cụ lao động ấy." Bàn Tử méo mặt nói.

Tần Dã nghe xong, quay đầu trừng mắt nhìn Bàn Tử, nói: "Bàn Tử, cậu nhóc này sống ngứa mắt rồi hả?" "Hì hì, không dám không dám.

Chỉ là...

Đại ca cậu xác định hai chúng ta là chuyên nghiệp khai quật mộ

táng không?" Bàn Tử yếu ớt nói.

"Đương nhiên xác định rồi!

Không thì cậu nghĩ Đại ca tôi dựa vào cái gì mà kiếm cơm chứ?" Tần Dã hừ lạnh một tiếng, nói: "Lát nữa vào lăng tẩm, mọi chuyện đều phải nghe lời tôi.

Cậu mà còn nói nhảm nữa, tin tôi đánh cậu bẹp dí không?" Bàn Tử tức thì câm như hến.

Tần Dã thấy vậy, khóe môi nhếch lên một nụ cười đắc ý, nói: "Biết sợ rồi chứ?" "Hì hì." Bàn Tử cười nịnh hót hai tiếng.

Rất nhanh, Tần Dã dẫn Bàn Tử đến trước cửa mộ.

Cửa mộ mở toang, không có bất kỳ vật che chắn nào.

Tần Dã trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Bàn Tử theo sát phía sau, đồng thời cảnh giác nhìn xung quanh.

Lăng tẩm này không lớn lắm, khoảng năm trăm mét vuông, nhưng đồ vật bày biện thì không ít.

Tổng thể có hình bầu dục, nền lát gạch xanh.

Trên tường xung quanh, treo đầy những hàng đèn lồng.

"Đại ca, tôi nhớ ở đây có một tượng Phật." Bàn Tử nhìn quanh, lẩm bẩm nói.

Tần Dã nghe vậy, ngước mắt nhìn.

Quả nhiên phát hiện một bức tượng điêu khắc khổng lồ ở phía xa.

Tượng Phật này rộng bảy tám trượng, cao chín thước.

Tượng Phật ngồi trên bồ đoàn, thần thái an tường, như sống động.

"Đây chắc là Thích Ca Mâu Ni Phật rồi nhỉ?" Tần Dã lẩm bẩm nói.

Bàn Tử nhìn thấy tượng Phật khổng lồ này, mắt sáng rực lên, kích động nói: “Oa!

Đại ca, ở đây lại có một tượng Phật!

Xem ra tối nay chúng ta lại có thể ăn ngon mặc đẹp rồi.” Tần Dã bất lực bĩu môi, lười để ý đến cậu ta.

“Bàn Tử, đừng nói nhảm nữa, nhanh chóng thu dọn đồ đạc.” “Vâng!” Bàn Tử hưng phấn chạy đến trước một cái hòm gỗ, mở nắp hòm, lấy ra một đôi găng tay đeo vào.

“Đại ca, cậu cứ làm việc trước.

Tôi đi khiêng tượng Phật này ra ngoài đặt ở đây.” Bàn Tử nói xong liền bắt đầu bận rộn.

Chương 365

Tần Dã đi đến trước tượng Phật, nghiêm túc quan sát.

Tượng Phật này được đúc bằng vàng ròng, mặc áo bào vàng, hai tay dang rộng, đầu cúi thấp, dường như đang nhập định tu luyện.

Tần Dã dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve những hoa văn trên thân tượng Phật, đột nhiên mắt đảo vòng, sau đó lộ ra vẻ mặt ranh mãnh.

Hắn lặng lẽ cúi xuống, lật lớp đất gần bệ tượng Phật, để lộ một cái lỗ đen sì.

Tần Dã đứng dậy, gọi Bàn Tử đến, thì thầm nói: "Bàn Tử, hai chúng ta chơi trò ve sầu bắt ve, chim sẻ rình sau thế nào?" Bàn Tử mắt sáng lên, nói: "Đại ca, ý kiến này không tồi chút nào." Tần Dã cười híp mắt nói: "Lát nữa đợi Bàn Tử cậu khiêng tượng Phật này ra cửa mộ, tôi sẽ trốn vào ám cách này, giả vờ mình đã chết, chờ đợi cứu viện.

Bàn Tử, cậu cứ đứng canh bên ngoài ám cách này." "Khi nào tôi bảo cậu hô ba, hai, một thì cậu lập tức gõ cửa, gọi tôi tỉnh dậy.

Hiểu chưa?" Bàn Tử gật đầu, cười toe toét nói: "Đại ca, không thành vấn đề." "Ừm.

Bàn Tử, chúc cậu may mắn." Tần Dã vỗ vai Bàn Tử nói.

"Cảm ơn Đại ca." Bàn Tử hưng phấn xoa hai tay, sau đó ôm tượng Phật đi về phía cửa mộ.

"Rầm!" Bàn Tử vừa mới đi được mấy bước, một tiếng động trầm đục đột nhiên truyền đến.

Tiếp đó chỉ thấy Bàn Tử ôm tượng Phật nhanh chóng lùi lại.

Tần Dã trong lòng kinh hãi, vội vàng tiến lên giúp Bàn Tử gỡ sức mạnh.

“Cái đệch!

Đại ca, đây là sao vậy?” Bàn Tử vẫn còn kinh hồn chưa định hỏi.

Tần Dã không vui liếc cậu ta một cái, nói: “Tôi cũng muốn biết đây là chuyện gì.

Lúc nãy cậu ôm tượng Phật này rời đi, tôi còn đếm xem cậu đi bao nhiêu bước, ai ngờ cậu đi nửa đường lại vứt nó đi.

May mà lão tử phản ứng đủ nhanh, kịp thời kéo cậu lại, nếu không thì không gãy mấy cái chân mới lạ.” Bàn Tử gãi gãi da đầu ngượng nghịu, cười ngờ nghệch nói: “À à, tôi cũng không biết tại sao nữa.” “Mày còn lý lẽ hả.” Tần Dã mắng.

Đúng lúc này, cánh cửa mộ vốn đóng chặt đột nhiên từ từ nâng lên.

“Đại ca, chúng ta mau rút!” Bàn Tử hét lớn một tiếng, ôm tượng Phật vắt chân lên cổ mà chạy.

Tần Dã vội vàng đuổi theo.

Hai người dọc theo đường hầm lao điên cuồng, không lâu sau đã đến trước một cánh cửa đá.

Trên cửa đá khắc hai hàng cổ tự, một hàng là ba chữ mạ vàng lớn, nhưng cụ thể là gì thì không ai hiểu rõ.

Bàn Tử lúc này đã dừng lại, ánh mắt rực lửa nhìn chằm chằm cửa đá.

“Đại ca, nơi này chắc chắn giấu bảo bối!” Bàn Tử nuốt nước bọt, kích động nói.

“Vậy còn chờ gì nữa?

Nhanh chóng mở khóa!" Tần Dã nói.

"Ò!" Bàn Tử đáp một tiếng, vội vàng cầm xẻng sắt bắt đầu khai quật cơ quan.

Không lâu sau, một tấm ván đá lớn bằng bàn tay bị cậu ta cạy ra, trên tấm ván đá in ba chữ triện thể lớn: Nam Hải Long Cung.

"Đại ca, tìm thấy chìa khóa rồi!" Bàn Tử hưng phấn hét lớn.

"Nhanh chóng cầm chìa khóa, chúng ta vào trong cướp bóc một phen rồi chạy trốn!" Tần Dã thúc giục.

"Vâng." Bàn Tử gật đầu mạnh.

Ngay sau đó cậu ta cầm chìa khóa, cắm vào lỗ khóa.

Không lâu sau, một chiếc chìa khóa bạc tinh xảo liền xuất hiện trước mắt hai người.

Bàn Tử lấy chìa khóa ra đưa cho Tần Dã, nói: "Đại ca, đây." Tần Dã nhét chìa khóa vào túi, sau đó hít sâu một hơi, từ từ đưa tay nắm lấy cửa đá.

Bàn Tử thì đứng bên cạnh Tần Dã, lặng lẽ nhìn hắn.

Tần Dã khẽ dùng sức, cửa đá lập tức từ từ di chuyển vào trong, cuối cùng để lộ ra một khoảng trống vừa đủ cho một người đi qua.

Tần Dã hít sâu một hơi, khom lưng chui vào.

Bàn Tử vội vàng theo sau nhảy vào.

"Đại ca, cậu chậm một chút." Bàn Tử nhắc nhở.

"Biết rồi, lải nhải." "....." Phía sau cửa đá là một đường hầm u tối, khúc khuỷu, vách đá xung quanh khảm đầy dạ minh châu.

Hai bên đường hầm có rất nhiều quan tài đóng kín, một số thậm chí được làm bằng đồng thau.

Cuối đường hầm, lờ mờ truyền đến một mùi hôi thối.

Tần Dã và Bàn Tử nhìn nhau, trên mặt hiện rõ vẻ kinh ngạc.

Bàn Tử nuốt nước bọt, lắp bắp nói: "Đây, đây là cái quái gì vậy?

Chẳng lẽ là hoàng lăng?" Tần Dã lắc đầu, nói: "Không rõ.

Tôi chỉ nghe có người nói, vào thời Bắc Tống, Triệu Khuông Dận lúc đó vì để tưởng nhớ người vợ đã mất là Lý Thái hậu, đặc biệt xây dựng lăng tẩm này.

Chẳng qua nơi đây chôn cất đều là phi tần của ông ta, không ngờ lại thật sự là lăng tẩm." "Lý Thái hậu?" Bàn Tử nghi hoặc hỏi, "Đại ca, cậu xác định không nhầm chứ?" "Nhiều năm như vậy đã trôi qua, nơi này làm gì có ai dám đến, tôi nếu không phải vì nhiệm vụ trộm mộ lần này, cũng căn bản sẽ không đến." Tần Dã giải thích.

"Thì ra là vậy, thảo nào." Bàn Tử bừng tỉnh, nói: "Vậy là, bên trong đây còn chôn cất rất nhiều tài bảo?" Tần Dã cười khổ, gật đầu nói: "Chắc cũng gần đúng.

Nhưng bây giờ không phải lúc để nghĩ chuyện này, vẫn nên tranh thủ thời gian đi tìm xem sao, biết đâu sẽ gặp được thứ gì đó hay ho?" "Ừm, vậy Đại ca cậu đi trước dò đường, tôi đi theo cậu." Bàn Tử nói.

"Được." Tần Dã đáp.

Sau đó hai người một trước một sau đi về phía sâu trong đường hầm.

Càng đi vào sâu, thi cốt càng dày đặc.

Dần dần, trong đường hầm tràn ngập mùi máu tanh thoang thoảng.

Bàn Tử không chịu nổi, buồn nôn, sắc mặt tái nhợt.

"Mẹ nó, rốt cuộc đây là nơi quái quỷ gì vậy?" Bàn Tử vô cùng buồn bực.

Đúng lúc này, cậu ta liếc thấy Tần Dã sắc mặt ngưng trọng, thần sắc cảnh giác nhìn chằm chằm một góc nào đó.

Thuận theo ánh mắt Tần Dã nhìn qua, chỉ thấy ở đó bày đặt một hàng quan tài gỗ chỉnh tề.

Những quan tài gỗ này đều mở toang, một số quan tài gỗ bên trong chứa đầy hài cốt nữ tính.

Ngoài ra, còn có một số cô gái mặc váy đỏ được chôn cất, trên đó dán ảnh, chắc hẳn đều là di vật họ để lại khi còn sống.

Tần Dã cau mày càng chặt.

Hắn luôn cảm thấy có nguy hiểm đang đến gần, như thể có thứ gì đó đang rình rập họ, hoặc có thứ gì đó âm lãnh khủng bố đang tiềm phục trong những quan tài này.

Bàn Tử nhìn thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Tần Dã, trong lòng đột nhiên giật thót.

"Chết tiệt, chắc chắn là gặp phải cương thi ghê gớm rồi!" Cậu ta thầm nghĩ.

"Bàn Tử, chúng ta đổi vị trí." Tần Dã đột nhiên nói.

"Vâng được." Bàn Tử đáp một tiếng.

Hai người điều chỉnh lại vị trí, Bàn Tử tiếp tục đào phía trước.

Tần Dã thì cảnh giác nhìn quanh, đề phòng lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Không lâu sau, trong động huyệt đột nhiên tràn vào một luồng gió lạnh.

Tần Dã đột ngột ngẩng đầu nhìn lên đỉnh động huyệt, chỉ thấy trên đỉnh động huyệt hiện ra một khuôn mặt người, khuôn mặt đó mang nụ cười quỷ dị.

“Mẹ kiếp!” Tần Dã sợ hãi kêu lên một tiếng.

Còn Bàn Tử dường như đã lường trước được, trực tiếp ngã vật xuống đất, đồng thời giơ xẻng quân dụng lên, liều mạng đập về phía đỉnh động.

Kèm theo một tiếng động trầm đục, xẻng quân dụng của Bàn Tử đập mạnh vào đỉnh động.

Chương 366

Đồng thời, khuôn mặt người trên đỉnh động biến mất.

Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, bò dậy từ mặt đất, lau mồ hôi trên trán, sau đó nói với Tần Dã: "Đại ca, thế nào, không sao rồi chứ." Tần Dã lắc đầu, sắc mặt âm tình bất định nhìn những dấu vết trên vách động.

"Đây, đây là cái gì vậy?" Bàn Tử đến gần, nhìn theo ánh mắt Tần Dã.

Trên vách động có rất nhiều hoa văn hình bánh răng, trông có chút rợn người.

"Tôi nghi ngờ đây là cơ quan." Tần Dã nói, "Nhưng những cơ quan này không phức tạp." "Ồ." Tần Dã chỉ vào vách động, nói: "Cậu nhìn những dấu vết này, chắc là có người cố ý phá hoại.

Vị trí của những hoa văn này, được cấu tạo theo hình thái Ngũ Tinh Liên Châu, vị trí chúng ta hiện tại đang đứng, chắc là rìa ngoài cùng của Ngũ Tinh Liên Châu." "Đây là lối vào mộ thất, chắc chắn có thiết kế đường hầm, tôi đoán mộ thất bên trong hẳn còn có đường hầm khác.

Chúng ta bây giờ phải tìm ra cách khởi động những cơ quan này trước, nếu không hai chúng ta rất dễ bị lạc ở đây." "Nhưng mà..." "Suỵt!" Tần Dã giơ ngón trỏ lên môi, nói khẽ: "Có người!" "Ai?" Bàn Tử vừa chuẩn bị hỏi, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân từ xa đến gần, sợ đến nỗi cả người run rẩy.

Rất nhanh, cậu ta liền nhìn thấy ba thi thể mặc giáp trụ cổ đại, thân thể cứng đờ bước ra từ trong bóng tối.

Áo giáp trên người họ đã gỉ sét loang lổ, trông như đã tồn tại mấy trăm năm rồi.

Nhìn thấy những thi thể này, Bàn Tử sợ đến tái mặt, răng nghiến ken két, run rẩy nói: "Lão, Đại ca, tôi... tôi sợ." "Im miệng!" Tần Dã trừng mắt nhìn Bàn Tử, sau đó cẩn thận quan sát mấy thi thể này, cố gắng phán đoán nghề nghiệp của họ khi còn sống từ động tác, tư thế và các khía cạnh khác.

Tuy nhiên, điều khiến Tần Dã cảm thấy tuyệt vọng là, mấy thi thể này không để lại bất kỳ manh mối nào.

Điểm chung duy nhất trên người họ, là cổ bị vật sắc bén cắt đứt, máu phun vương vãi khắp nơi.

Tần Dã thở dài, thu liễm tâm thần, thì thầm dặn dò Bàn Tử: "Lát nữa cậu theo sau tôi, chú ý bảo vệ tốt bản thân.

Chúng ta bây giờ cần tìm hiểu rõ mấy thi thể này rốt cuộc là nghề nghiệp gì, rồi mới quyết định có nên mang họ đi hay không." "Hiểu rồi, Đại ca!" Bàn Tử vội vàng đáp.

Ngay sau đó, Tần Dã nín thở ngưng thần, rón rén tiến lên.

Mỗi khi di chuyển một đoạn, Tần Dã lại dừng lại quan sát một lượt, để tránh chạm phải cơ quan.

"Mẹ kiếp!" Khi hắn nhìn thấy một bức tranh treo trên vách tường bên trái, đồng tử co rút.

Nội dung bức tranh là một thiếu nữ xinh đẹp, nàng cưỡi ngựa cao to tuấn tú, uy vũ bất phàm, như tiên nữ hạ phàm, mang lại cho người ta một cảm giác anh tư táp sảng.

Nàng mặc một bộ nhung trang màu vàng kim, eo đeo trường kiếm, hai chân hơi cong, hai tay đan chéo trước ngực.

Tay phải duỗi thẳng, tay cầm cương ngựa.

Mặc dù mỹ nữ trong tranh chỉ bằng vài nét bút đã phác họa ra một cảnh tượng sống động như thật, nhưng lại không thể khơi dậy hứng thú của Tần Dã.

Tần Dã nhìn chằm chằm bức họa, lẩm bẩm nói: "Kỳ lạ, cô ấy là..." Đúng lúc này, đột nhiên có một tiếng "lạch cạch" nhỏ truyền đến.

Tần Dã và Bàn Tử lập tức quay người, chỉ thấy tấm ván đá phía sau họ lại từ từ nâng lên.

Tiếp đó, để lộ ra một đường hầm hẹp.

"Quả nhiên có trò hay." Tần Dã nói khẽ, sau đó sải bước đi vào đường hầm.

Bàn Tử theo sát phía sau, vừa đi vừa nhắc nhở: "Đại ca, chậm một chút!" Hai người cẩn thận đi về phía trước, lúc này Bàn Tử đột nhiên nói: "Đại ca, có thứ gì đó!" "Tôi thấy rồi." Tần Dã nói xong, dùng sức đẩy tảng đá bên cạnh ra, lập tức, một bộ xương khô đập vào mắt.

Bộ xương khô có màu trắng bán trong suốt, da thịt phủ đầy rêu xanh lục, tỏa ra một mùi hôi thối khó chịu.

Bàn Tử ngửi thấy mùi hôi thối này, dạ dày sôi sục không ngừng, không nhịn được nôn ọe.

"Đừng nôn nữa!" Tần Dã vỗ vai Bàn Tử.

Bàn Tử lau sạch vết bẩn ở khóe miệng, méo mặt nói: "Đại ca, cái này cũng quá ghê tởm." "Nhanh chóng làm việc đi, trong cái động này có rất nhiều bảo bối." Tần Dã nói xong, lại có thứ khác xuất hiện.

"Đệt, đây là... chuột chết à?" Tần Dã kinh ngạc phát hiện, một con chuột lớn bằng bàn tay chui ra từ trong động, tại hai người chân ngửi

ngửi lung tung.

“Mẹ ơi!

Thật sự đáng sợ!” Bàn Tử hét lên một tiếng chói tai, ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Con chuột đuổi theo một lát, cuối cùng quyết định từ bỏ việc đuổi bắt, mà quay lại đường cũ.

Tần Dã bất lực lắc đầu, nói với Bàn Tử: “Thôi được rồi, nhanh chóng tìm lối ra đi.” Bàn Tử thở hổn hển mấy hơi, trấn áp sự hoảng sợ trong lòng, nói: “Vâng!” Hai người tiếp tục đi vào.

Đường hầm rất ngắn, họ đi chưa được bao lâu đã đến cuối.

Tần Dã và Bàn Tử đều có chút mệt mỏi, ngồi dựa vào góc tường nghỉ ngơi.

“Ơ, đây là cái gì?” Tần Dã nhặt một viên dạ minh châu dưới đất lên.

Viên dạ minh châu này lớn bằng quả bóng đá, phát ra ánh sáng xanh lam dịu nhẹ ấm áp.

Viên dạ minh châu này trông vô cùng quý giá, trên đó điêu khắc rồng vẽ phượng, khảm rất nhiều bảo thạch, giá trị chắc hẳn không nhỏ.

Tần Dã cầm dạ minh châu nhìn một lát, sau đó lại chơi đùa mấy lần, đột nhiên cảm thấy trên viên ngọc có vẻ như có chữ viết.

“Đây là chữ gì vậy...” Bàn Tử đến gần, muốn xem rốt cuộc là gì.

Tần Dã không để ý Bàn Tử, trực tiếp dùng tay cạo lớp ngọc bọc bên ngoài, để lộ những chữ viết ẩn giấu bên trong.

“Thiên...

Thiên Cung...” Bàn Tử đọc ra cổ văn trên viên dạ minh châu này.

“Thiên Cung?” Tần Dã cau mày suy nghĩ một lát, nói: “Thiên Cung, Thiên Cung...

Chẳng lẽ đây là Côn Luân Sơn Bí Cảnh trong truyền thuyết?” Bàn Tử ngạc nhiên nói: “Sao cậu biết đây là Côn Luân Sơn Bí Cảnh?” Tần Dã giải thích: “Trong ‘Sử Ký Thương Vương Bản Kỷ’ có viết, vào thời Hán, Thiên Trúc có một Thiên Trúc Quốc.

Thiên Trúc Quốc này được xây dựng trên sườn núi Côn Luân, lịch sử lâu đời, từng có mối thù sâu sắc với An Lạc Cổ Quốc.” “Nghe nói trước khi Thiên Trúc Quốc diệt vong, bí cảnh này từng bị phong ấn trên đỉnh Côn Luân Sơn, đến nay không ai dám xâm phạm, vì vậy cũng trở thành nơi nguy hiểm nhất trong Côn Luân Sơn.” Bàn Tử bừng tỉnh, nói: “Thảo nào cậu nói đây là phần mộ...” “Vớ vẩn, chẳng lẽ dưới lòng đất này vẫn còn là hoàng gia lăng tẩm sao?” Tần Dã nói xong, ngẩng đầu nhìn quanh, nói: “Mặc kệ đây có phải Côn Luân Sơn Bí Cảnh hay không, mộ huyệt này chắc chắn ẩn chứa một bí mật nào đó.

Việc chúng ta cần làm bây giờ là tìm hiểu rõ rốt cuộc mộ huyệt này chôn cất cái gì.

Bàn Tử, cậu giúp tôi dò đường, tôi đi theo cậu, có tình huống gì lập tức gọi tôi.” “Vâng được!” Nói rồi, Bàn Tử gọi Tần Dã một tiếng, dẫn đầu đi vào mộ huyệt.

Tần Dã theo sát phía sau, đi vào mộ huyệt.

Vừa bước vào mộ huyệt, hắn liền cảm thấy một luồng hàn khí âm u đáng sợ ập thẳng vào mặt, khiến toàn thân hắn sởn hết gai ốc.

Bàn Tử đi phía trước, cảnh giác nhìn quanh.

Tần Dã thì giơ cây chá chúc, chiếu sáng đường hầm trung tâm mộ huyệt.

Hai người đi khoảng mười phút, chợt nghe Bàn Tử vui mừng kêu lên: "Đại ca, cậu mau nhìn xem, đó là cái gì?" Tần Dã nhìn theo tiếng, chỉ thấy ở phía xa xuất hiện một đoàn lửa u tối mờ ảo.

Ngọn lửa đó lẳng lặng bay lơ lửng trong bóng tối, như thể có sinh mệnh, đang không ngừng nhảy múa.

"Quỷ hỏa?" Tần Dã nghi hoặc lẩm bẩm một tiếng.

Bàn Tử nuốt nước bọt, căng thẳng hỏi: "Đại ca, chúng ta đi vòng qua đi, vạn nhất chọc giận nó, chúng ta e rằng không chịu nổi." Tần Dã lắc đầu, chỉ vào mộ thất cách đó không xa nói: "Đi vòng sẽ tốn nhiều thời gian hơn." "Vậy..." Bàn Tử do dự nói: "Hay là chúng ta rút lui đi?" "Đừng nhát gan, tôi muốn xem thứ này có gì đặc biệt." Nói xong, Tần Dã dẫn đầu đi về phía vị trí có quỷ hỏa.

Càng đến gần quỷ hỏa, cảm giác lạnh thấu xương càng mạnh liệt.

Tần Dã và Bàn Tử nhìn nhau, đều giật mình thon thót.

"Mẹ kiếp, thật tà môn." Tần Dã chửi một câu, tăng tốc độ.

Khi họ đến gần quỷ hỏa, phát hiện nó chỉ là một đống lửa bình thường.

Trên đống lửa có đặt một cây gậy sắt, đỉnh gậy sắt đang cháy hừng hực, chiếu sáng rõ mồn một xung quanh.

"Bàn Tử, cậu lùi ra xa một chút, đừng làm mình bị thương." Tần Dã dặn dò Bàn Tử.

Bàn Tử đáp một tiếng, lùi về phía sau năm sáu mét.

Tần Dã từ từ cúi người xuống, cẩn thận quan sát ngọn quỷ hỏa kỳ lạ này.

Quỷ hỏa không có bất kỳ điểm đặc biệt nào, nó chỉ là một ngọn lửa thuần túy.

Điều duy nhất khiến Tần Dã cảm thấy kinh hãi là, phía trên ngọn lửa lại lượn lờ một làn khói xám.

Làn khói xám đó bay lượn trong không khí, mang lại cho người ta một ảo giác hư vô phiêu diêu.

"Đại ca, làn khói xám đó là cái gì vậy?" Bàn Tử đứng ở xa hỏi.

Chương 367

"Quỷ hồn!" Tần Dã trầm giọng nói: "Làn khói xám đó chính là lệ quỷ lang thang ở đây." "Cái gì?" Bàn Tử kinh hãi tột độ.

Tần Dã tiếp tục nhìn chằm chằm quỷ hỏa, thần sắc biến ảo không ngừng.

Rất lâu sau, Tần Dã mới thu lại ánh mắt, lẩm bẩm nói: "Nếu tôi đoán không sai, chữ trên tấm bia đá này chắc chắn là hai chữ 'Thiên Cơ'." "Thiên Cơ?" Bàn Tử không hiểu.

"Thiên Cơ này là một đoạn sấm ngôn.

Nghe nói Thiên Cơ xuất hiện, ắt sẽ mang đến mưa máu gió tanh.

Thiên Cơ dự báo, tai họa lớn này sẽ quét sạch toàn bộ thế giới." Tần Dã nghiêm túc giải thích.

Bàn Tử nghe mà mịt mờ, nhưng nhìn bộ dạng Tần Dã, đoán rằng đằng sau những lời này chắc chắn ẩn chứa nguy hiểm lớn lao.

Bàn Tử nghĩ một lát, nói: "Đại ca, hay là chúng ta rút lui đi, dù sao mộ huyệt này cũng đã đào mở rồi, không cần thiết phải liều mạng ở đây chứ?" "Cậu không phải vẫn luôn tơ tưởng đến những vàng bạc tài bảo đó sao?

Tôi nói cho cậu biết, tất cả những thứ đó đều là giả tượng.

Chủ nhân của mộ huyệt này, dù đã chết, những di vật ông ta để lại cũng không thể bị người ngoài nhòm ngó." Tần Dã nghiêm túc nói: "Hơn nữa, bí mật trên tấm bia đá này quá quan trọng, nhất định phải làm rõ." "Vậy... chúng ta phải làm sao?

Chẳng lẽ không thể chiến đấu với đoàn quỷ hỏa kia sao?" Tần Dã trầm ngâm một lát, nói: "Chúng ta cứ từ từ tính toán." Bàn Tử nói:

“Vậy được.” Bàn Tử tuy tham tài, nhưng cũng không muốn chết vô ích.

“Đại ca, hay là chúng ta tìm một nơi an toàn để trốn đi?” Tần Dã lắc đầu nói: “Nơi này đã là Thiên Cơ Bí Cảnh, chắc chắn có lối ra tồn tại, chúng ta chỉ cần men theo vách động từ từ tìm kiếm là được.” Bàn Tử nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ thất vọng, oán trách nói: “Đại ca, sao lúc nãy cậu không nói sớm?

Hại tôi phí hoài bao nhiêu tinh lực!” Tần Dã lườm một cái nói: “Tôi cứ nghĩ cậu không sợ ma, hóa ra cũng là một tên nhát gan!” “Ai nhát gan, cậu mới nhát gan, cả nhà cậu đều nhát gan!” Bàn Tử giận dỗi nói.

Tần Dã khinh thường cười lạnh hai tiếng, không thèm để ý đến Bàn Tử nữa.

Hắn quay người rời khỏi Bàn Tử, men theo mộ huyệt đi một đoạn, đào một cái hố bên cạnh, sau đó chui vào.

Bên trong mộ huyệt ẩm ướt lạnh lẽo, hơn nữa còn đầy rêu phong, trứng côn trùng và những vật hôi thối thối rữa khác, khiến người ta buồn nôn.

Tần Dã lại không để ý đến những thứ này, hắn lấy tất cả công cụ mang theo ra, bày ra trước mặt.

Những công cụ này ngoài mấy cái cuốc, liềm và cái cào đơn giản, thì chính là đèn pin.

Mục đích chuyến đi mộ huyệt này rất rõ ràng, chính là để khai quật Thiên Cơ.

Mà muốn khai quật Thiên Cơ, trước hết phải tìm đúng vị trí của Thiên Cơ, vì vậy hắn định dùng đèn pin tìm kiếm từng ngóc ngách trong mộ thất.

Tuy nhiên, ánh đèn pin vừa chiếu đến bia mộ ở trung tâm mộ thất, làn quỷ hồn màu xám kia đột nhiên mở mắt.

Trong quỷ hỏa tỏa ra sát khí nồng đậm, như một mãnh thú muốn ăn thịt người.

Tần Dã lập tức toàn thân dựng tóc gáy, tim đập điên cuồng, một luồng uy hiếp tử vong lập tức bao trùm toàn thân hắn.

Tần Dã theo bản năng muốn chạy, nhưng hai chân hắn lại như bị rót chì vào vậy, di chuyển khó khăn.

Đồng thời, ngọn quỷ hỏa đó hóa thành một tia sét màu xám lao thẳng về phía Tần Dã.

Tần Dã đồng tử co rút kịch liệt, trong lòng dâng lên vô hạn sợ hãi, nhưng hắn vẫn giữ bình tĩnh, nghiến răng nghiến lợi hét lên: "Bàn Tử, cứu tôi!!!" "Cái đệch!" Từ xa truyền đến một tiếng kêu kinh hãi, tiếp đó thân thể mập mạp của Bàn Tử từ một đầu khác của mộ huyệt xông ra.

Bàn Tử tay cầm xẻng thép, hung hăng đâm về phía quỷ hồn.

Quỷ hỏa va chạm xẻng thép, phát ra tiếng "đang" trầm đục.

Bàn Tử chỉ cảm thấy cánh tay tê dại, xẻng thép suýt chút nữa tuột khỏi tay, vội vàng ổn định thân hình.

Quỷ hỏa nhân cơ hội này, phun ra vô số sợi khói về phía Bàn Tử, quấn chặt lấy cậu ta.

Bàn Tử ra sức giãy giụa, nhưng quỷ hỏa quấn quá chặt, trong thời gian ngắn không thể thoát ra được.

Đúng vào lúc ngàn cân treo sợi tóc này, Tần Dã nắm lấy thời cơ, nhảy vọt lên, một quyền đánh nát quỷ hỏa.

Theo quỷ hỏa tan biến, Bàn Tử khôi phục tự do.

Cậu ta vẫy vẫy cánh tay ê ẩm, giơ ngón cái lên khen Tần Dã: "Đỉnh của chóp!" Tần Dã cười nhạt, nói: "Đi thôi, rời khỏi đây rồi tính." Thế là, ba người theo đường cũ quay về.

Đi được nửa đường, Tần Dã đột nhiên dừng bước, ngẩng đầu nhìn về phía bên trái.

Ở đó có một khe nứt, bên trong lờ mờ tỏa ra ánh sáng.

Tần Dã tâm tư khẽ động, lập tức chạy về phía khe nứt.

"Đại ca, cậu đi đâu vậy?" Bàn Tử gọi.

Tần Dã không quay đầu lại, nói: "Thăm dò xem bên trong có gì." Bàn Tử bĩu môi, lẩm bẩm nói: "Cái nơi vớ vẩn này có phải chưa từng đến đâu, đến nỗi phải làm vậy sao?" Bàn Tử sải bước đi đến trước khe nứt, đưa tay chạm vào mép khe nứt.

Cậu ta cố gắng đẩy khe nứt ra, nhưng không hề nhúc nhích.

Bàn Tử thử dùng sức kéo, nhưng phát hiện khe nứt lại khép lại.

"Khốn kiếp!

Chuyện gì vậy?" Bàn Tử kinh hô.

"Bàn Tử, cậu lùi lại, tôi thử xem sao." Tần Dã nói xong, hai tay ấn vào mép khe nứt, sau đó dùng hết sức đẩy sang hai bên.

Rắc!

Kèm theo tiếng nứt toác của khe nứt, khe nứt cuối cùng đã bị Tần Dã mở ra một khe hở.

Tần Dã thở phào nhẹ nhõm, nới rộng khe nứt.

Bàn Tử ghé sát vào mép khe nứt nhìn vào trong, phát hiện bên trong có một cánh cửa gỗ, trông cổ kính và tang thương.

"Đại ca, phía sau cánh cửa là cái gì vậy?" Tần Dã không đáp lời,

hắn đứng trước cửa cẩn thận kiểm tra một lúc, sau đó dùng sức đẩy cửa gỗ ra.

Kẽo kẹt ~ Cánh cửa dày và nặng phát ra một tiếng ma sát chói tai, từ từ mở ra.

Tần Dã đi tiên phong bước vào cửa gỗ, ngay sau đó thần sắc hắn trở nên cảnh giác.

Vì phía sau cửa gỗ trống rỗng, đừng nói là thi cốt, thậm chí ngay cả một sợi tóc cũng không có.

"Chuyện gì vậy?" Bàn Tử ngạc nhiên hỏi.

Tần Dã cau mày, nghi hoặc nói: "Vừa nãy cái cảm giác nguy hiểm thoang thoảng đó không phải là ảo giác, tôi dám khẳng định, ngôi mộ này tuyệt đối ẩn chứa một loại sinh vật nguy hiểm nào đó." Nói đến đây, Tần Dã vẫn nhìn quanh, cuối cùng chú ý đến hoa văn trên góc trên bên phải của cửa gỗ.

Hoa văn này là một cái đầu lâu, há to miệng, vẻ mặt hung tợn đáng sợ.

Xương sống mũi của nó khá rộng, môi cũng mỏng hơn người thường một chút, trông có chút quỷ dị.

Bàn Tử nhìn chằm chằm cái đầu lâu một lúc lâu, hỏi: "Đại ca, cậu có biết lai lịch của cái đầu lâu này không?" Tần Dã lắc đầu nói: "Tạm thời vẫn chưa rõ, nhưng có thể khẳng định, nó tuyệt đối không đơn giản." Nói xong, Tần Dã lấy ra dao găm, nhẹ nhàng vạch một vòng quanh cái đầu lâu, lập tức, cái đầu lâu bị chia thành hai nửa, một nửa có màu xám, một nửa thì có màu xanh lam.

Tần Dã cúi xuống, nhặt lấy nửa bộ xương đầu lâu, đưa cho Bàn Tử, nói: "Cậu xem cái thứ này, rốt cuộc là dùng để làm gì?" Bàn Tử nhận lấy đầu lâu, tò mò nhìn một lát, nói: "Không biết, tôi thật sự

không hiểu cái thứ này...

Ơ!" Bàn Tử đang định vứt đầu lâu đi, thì thấy mặt sau của đầu lâu có khắc hai hàng chữ viết.

Hai hàng chữ viết đó xiêu vẹo, nếu không cẩn thận quan sát, căn bản không thể nhìn rõ nội dung của chữ.

Tần Dã nói: "Xem ra hai mảnh xương đầu lâu này không phải vật tầm thường." "Ừm, quả thật rất tà môn..." Bàn Tử gật đầu.

Bàn Tử trả lại nửa mảnh xương đầu lâu cho Tần Dã, nói: "Chúng ta vẫn nên vứt bỏ cái thứ này đi, nhìn ghê rợn quá." Tần Dã khoát tay, nói: "Đã gặp rồi thì cứ giữ lại đi, biết đâu có ngày lại dùng được thì sao?" Nói xong, Tần Dã tiếp tục đi về phía trước.

Đi qua một hành lang dài, đến cuối đường, phía trước đột nhiên quang đãng, hóa ra lại là một mộ thất.

Mộ thất này chiếm diện tích khá rộng, tổng cộng có ba hàng quan tài đá.

Ở giữa hàng quan tài đá đầu tiên, bày đặt một bức tượng điêu khắc khổng lồ.

Bức tượng là một con sư tử đá màu đen, trên đỉnh đầu sư tử đá lơ lửng một đoàn vật thể màu đen mờ mịt.

Khối sương mù đen phiêu diêu bất định, cực kỳ giống vật sống, lúc thì ngưng tụ thành hình người, lúc thì biến hóa hình thái.

Tần Dã nheo mắt lại, trong mắt hàn quang lóe lên, nhìn chằm chằm đoàn sương mù đen đó, như thể muốn xuyên thấu ảo ảnh của nó, trực tiếp nhìn rõ cảnh tượng bên trong sương mù đen.

"Đây...

đây là cái gì vậy?" Bàn Tử vô cùng chấn động.

Cậu ta từng nghe ông nội kể về những kiến thức phong thủy học, vì vậy rất nhanh đã đoán được đoàn sương mù đen này là Âm Sát.

Chương 368

Trên thế giới này có một số khu vực và sự tồn tại đặc biệt, họ quanh năm chịu sự tư dưỡng của tinh hoa nhật nguyệt, sở hữu các loại uy năng mạnh mẽ khó tưởng tượng, ví như Cửu U Sơn của Sơn Hải Thị, chính là đại danh từ của loại hung địa này.

"Đại ca, chúng ta bây giờ phải làm sao?" Bàn Tử quay đầu lại, hỏi ý kiến Tần Dã.

Tần Dã cau mày suy nghĩ một lát, nói: "Thứ này tuy lợi hại, nhưng cũng chỉ giới hạn ở người bình thường, hai chúng ta hợp sức lại, chẳng lẽ còn sợ không trị được nó?" Nói rồi, Tần Dã lấy ra con dao quân dụng ở thắt lưng, cẩn thận từng bước tiến lên.

Tần Dã đi đến trước đoàn sương mù đen, hắn hít sâu một hơi, sau đó giơ cao dao quân dụng, chém xuống đoàn sương mù đen.

Xuy!

Dao quân dụng không chút khó khăn chém vào sương mù đen, bắn ra mấy giọt dịch lỏng màu xanh đen, vương vãi xuống sàn, lập tức ăn mòn gạch sàn.

Uy lực của đoàn sương mù đen này quả nhiên phi phàm.

Nhưng sương mù đen chỉ bị tấn công, dường như không hề bị thương.

Tần Dã hừ lạnh một tiếng, mạnh mẽ vung dao quân dụng, chém tới tấp vào sương mù đen.

Rắc!

Một luồng bạch quang sắc bén lóe lên, sương mù đen bị chém thành hai đoạn.

Sương mù đen tan rã, hóa thành vô số bụi sao bay lả tả rơi xuống.

Nhìn những bụi sao trên mặt đất, Tần Dã lẩm bẩm nói: "Thì ra đoàn sương mù đen này không phải thực thể." Trong lúc nói chuyện, bụi sao bay lả tả, bao trùm lấy hai người.

Tần Dã sắc mặt đột biến, quát khẽ một tiếng: "Cẩn thận!" Lúc này, khán giả trong phòng livestream đã bị cảnh tượng trước mắt kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Một lát sau, bình luận như thủy triều tuôn ra.

"Ôi trời ơi!

Cái này cũng quá kích thích rồi!

Đại lão Tần Dã đơn giản là quá đỉnh!" "Cái sương mù đen kia rốt cuộc là cái gì vậy?

Cảm giác đáng sợ quá!" "Ngôi mộ này khắp nơi đều toát ra vẻ quỷ dị, Tần Dã và mọi người liệu có gặp nguy hiểm không?" "Đây thật sự là chương trình giải trí trộm mộ sao?

Cảm giác còn hấp dẫn hơn cả phim điện ảnh!" Camera chuyển sang ghế khách mời trong phòng livestream, mấy nhà khảo cổ học và đại sư phong thủy cũng đang căng thẳng thảo luận.

"Từ tình hình hiện tại mà nói, bố cục phong thủy của mộ huyệt này cực kỳ phức tạp." Một đại sư phong thủy nói, "Đoàn sương mù đen kia rất có thể là âm sát chi khí tích tụ trong mộ mà thành, vô cùng nguy hiểm." Một nhà khảo cổ học khác tiếp lời: "Tần Dã và mọi người dũng khí đáng khen, nhưng trong môi trường không xác định này, vẫn phải hết sức cẩn thận.

Hy vọng họ có thể bình an vô sự." Hình ảnh quay trở lại mộ huyệt, Tần Dã và Bàn Tử đang căng thẳng tránh né những bụi sao bay lả tả.

Bàn Tử vừa chạy vừa kêu: “Đại ca, những bụi sao này không có độc chứ?” Tần Dã cau chặt mày, nói: “Không biết, nhưng chúng ta không thể lơ là.

Trước hết tìm một nơi để trốn đã.” Hai người tìm kiếm khắp nơi một chỗ có thể ẩn nấp, cuối cùng phát hiện một góc, ở đó có một tảng đá lớn, có thể tạm thời che chắn bụi sao.

Tần Dã và Bàn Tử trốn sau tảng đá, thở hổn hển.

Bàn Tử nói: “Đại ca, chúng ta bây giờ phải làm sao?

Những thứ trong mộ này càng ngày càng tà môn.” Tần Dã im lặng một lát, nói: “Chúng ta không thể cứ thế mà bỏ cuộc.

Đã đến rồi, thì phải làm rõ mọi chuyện.

Đoàn sương mù đen kia chắc chắn có lai lịch gì đó, chúng ta phải tìm ra cách phá giải nó.” Bàn Tử hỏi: “Nhưng thứ đó rất tà môn, hai chúng ta lại không hiểu thuật phong thủy, muốn làm rõ bí mật của nó e rằng không dễ dàng như vậy chứ?” Tần Dã cười cười, lộ ra hàm răng trắng bóng, nói: “Cậu nghĩ tôi ngốc à?

Đương nhiên là có cách đối phó với nó rồi.

Chỉ là tôi cần một chút thời gian mà thôi...” Bàn Tử nghe thấy giọng nói tự tin của Tần Dã, lập tức xua tan nghi ngờ, cũng cười theo, nói: “Đại ca quả nhiên là Đại ca, ngay cả thứ kỳ quái như vậy cũng có thể đối phó!” Sau hơn mười phút, bụi sao dần dần thưa thớt, tầm nhìn trở nên rõ ràng hơn rất nhiều, Tần Dã và Bàn Tử cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hai người nhìn nhau, không nhịn được cười ha hả.

“Cuối cùng cũng thoát khỏi hiểm nguy!” “Vừa rồi thật sự quá nguy hiểm!” Tần Dã vỗ ngực, vẫn còn sợ hãi nói.

Sau đó, hai người ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc.

Tần Dã lấy ba lô ra, lấy bánh quy nén ra ăn, rồi đưa cho Bàn Tử một ít.

"Cậu sao lại mang theo đồ ăn nén và nước uống?

Chẳng lẽ cậu đã sớm đoán được hôm nay sẽ gặp nguy hiểm?" Bàn Tử ngạc nhiên hỏi.

"Ừm, tôi đã chuẩn bị đầy đủ." Tần Dã nói nhàn nhạt, như thể đang nói chuyện của người khác.

Hắn nhìn điện thoại, trên đó hiển thị "17:00:20", còn khoảng năm phút nữa là đến lần livestream tiếp theo.

Tần Dã nhét điện thoại trở lại túi, tiếp tục bóc bánh quy nén.

"Đại ca, cậu định vào lại ngôi mộ này à?" Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt hỏi.

"Phải.

Lần này tôi phải thăm dò rõ ràng toàn bộ tình hình mộ táng, mới có thể quyết định nên xử lý thế nào." Tần Dã nghiêm túc nói.

Bàn Tử gãi đầu, khổ não nói: "Nhưng chúng ta căn bản không hiểu thuật phong thủy, vạn nhất gặp nguy hiểm thì sao?" Tần Dã nói: "Yên tâm đi, có tôi ở đây, tuyệt đối sẽ không để cậu bị thương." Bàn Tử nghe xong cười hắc hắc, nói: "Đại ca, bây giờ chúng ta là đồng cam cộng khổ, cậu phải bảo vệ tôi đó nha!" Tần Dã liếc trắng mắt, không thèm để ý đến cậu ta.

Mấy phút sau, Tần Dã đột nhiên ngẩng đầu lên, nói: "Đến rồi!" Biểu cảm của hắn tức thì trở nên nghiêm trọng, nín thở ngưng thần, chờ đợi thứ gì đó.

Không đến mấy giây, Bàn Tử đột nhiên kinh hô: "Cái đệch!

Đoàn sương mù đen kia lại đuổi tới!" Tần Dã sắc mặt khẽ biến, nói: "Cậu đứng yên tại chỗ, tuyệt đối đừng di chuyển lung tung!

Tôi đi dẫn nó đi." "Đại ca, tôi đi cùng cậu!" Bàn Tử lo lắng nói.

Tần Dã trừng mắt nhìn cậu ta, quát mắng: "Nói ít lời nhảm nhí đi!

Nhanh chóng ở lại đây!

Lát nữa tôi sẽ gọi tên cậu.

Nếu tôi không trả lời, thì lập tức chạy ra lối ra!" Bàn Tử vội vàng gật đầu, nói: "Vâng được!" Tần Dã hít sâu một hơi, sải bước đi về phía trước.

Không khí trong mộ thất không lưu thông, vì vậy trong không khí tràn ngập một mùi tanh hôi nồng nặc, khiến người ta buồn nôn.

Tần Dã cau mày đi về phía sâu trong mộ thất, đột nhiên chân dẫm phải một bộ hài cốt.

Bộ hài cốt này có hình dạng người, thân thể thối rữa, da thịt đã không còn, tất cả đã hóa thành một đống bùn nhão.

Nhìn thấy thi thể ghê tởm cực độ trước mắt, Tần Dã tim đập điên cuồng.

Nhưng hắn nghiến răng, buộc mình phải bình tĩnh lại.

Tần Dã cúi xuống, cẩn thận kiểm tra tình trạng của bộ thi thể này.

Hắn đưa ngón tay chạm vào bộ hài cốt này, kết quả lại không cảm nhận được gì.

Ngón tay hắn như chạm vào một lớp màng mỏng, không có chút trở lực nào.

Đúng lúc này, bộ xương khô kia đột nhiên động đậy, lại lao về phía Tần Dã!

“Mẹ kiếp!

Trá Thi rồi!” Tần Dã đột ngột đứng dậy, vắt chân lên cổ mà chạy ra ngoài.

Đồng thời, lòng bàn tay hắn bùng lên một ngọn lửa, hung hăng đập xuống bộ xương khô.

Rầm!

Một tiếng động trầm đục truyền đến, thân thể bộ xương khô lập tức nổ tung, vỡ thành vô số mảnh xương vụn, vương vãi khắp nơi.

Tần Dã dừng bước, thở hổn hển.

Tuy thân phận hắn là một người bình thường, nhưng khoảng thời gian này hắn trải qua không ngừng luyện tập quyền kích, thể chất đã tăng cường rất nhiều, sức mạnh cũng lớn hơn không ít, đối phó với một bộ xương khô như vậy cũng không tốn bao nhiêu công sức.

Nhưng mà...

Tần Dã cúi đầu nhìn ngọn lửa trong lòng bàn tay, lẩm bẩm nói: “Cái này... là cái gì vậy?” Lúc này, hắn chú ý thấy trong đống xương khô có một viên châu tròn, trong suốt tinh xảo, như một viên bảo thạch.

Hắn nhặt viên châu tròn này lên, cẩn thận quan sát, chỉ thấy bề mặt viên châu tròn phát ra ánh sáng xanh lục u tối.

Chương 369

"Ơ?

Viên châu này sao nhìn giống dạ minh châu vậy." Bàn Tử nghe thấy tiếng lẩm bẩm của Tần Dã, ghé sát lại nhìn viên châu tròn, sau đó lắc đầu nói: "Đây đâu phải dạ minh châu gì, rõ ràng là một viên trân châu." Tần Dã nghe vậy bĩu môi, thầm nghĩ: "Đúng là đồ nhà quê!" Hắn không để ý Bàn Tử, đi thẳng về phía sâu trong động huyệt.

Càng đi vào sâu bên trong, không khí càng ẩm ướt và lạnh lẽo, trên sàn nhà còn sót lại những vết máu chưa khô.

Tần Dã và Bàn Tử đi qua một đường hầm hẹp, phía trước xuất hiện một đường hầm ngầm rộng rãi.

Tần Dã ngẩng mắt nhìn, lờ mờ có thể nhìn thấy một vệt sáng ở cuối đường hầm.

Ở lối vào đường hầm, dựng đứng một tảng đá lớn, cao ba mét, uy nghi như một cánh cổng.

"Đại ca, phía trước hình như là lối ra!" Bàn Tử phấn khích kêu lên.

Tần Dã không lên tiếng, nheo mắt nhìn cánh cửa đá kia, trong lòng cân nhắc làm thế nào để vào bên trong cánh cửa đá.

Bàn Tử nhỏ tiếng nhắc nhở hắn: "Trên cửa đá này khắc rất nhiều cổ văn tự, trông có vẻ lợi hại lắm, Đại ca cậu có chắc là muốn vào không?" "Ừm." Tần Dã kiên định gật đầu.

"Được rồi." Bàn Tử thở dài.

Tần Dã từ từ đi về phía cửa đá.

Cửa đá được điêu khắc thành một bức tranh sơn hà đồ, nét bút mạnh mẽ dứt khoát, tràn đầy khí thế cổ kính và tang thương.

Tần Dã nhìn chằm chằm bức tranh quan sát rất lâu, đột nhiên phát hiện trên bức sơn hà đồ có vẽ mấy bức đồ án đơn giản.

Mấy bức đồ án này dường như đại diện cho một ý nghĩa hoặc hàm ý nào đó.

Những năm gần đây, Tần Dã đã học được rất nhiều kiến thức, thậm chí còn hiểu biết nhiều hơn cả cha hắn.

Hắn cẩn thận suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên mắt sáng lên, nghĩ đến một trong những hàm ý đó.

"Đây là một lăng mộ?!" Tần Dã thốt lên.

Bàn Tử cũng phản ứng lại, nghi hoặc hỏi: "Đại ca, sao cậu biết đây là một lăng mộ?" Tần Dã cười nói: "Tôi từng nghe sư phụ nói, có một số đại gia tộc sẽ xây dựng phần mộ cho tổ tiên đã khuất.

Những gì vẽ trên cánh cửa đá này, chắc chắn là một phần mộ!" Hắn dừng lại một chút, nói: "Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán mà thôi, rốt cuộc có phải là lăng mộ hay không thì vẫn chưa rõ." "Mặc kệ có phải lăng mộ hay không, tôi đều cảm thấy hai chúng ta có thể vào xem sao.

Biết đâu bên trong thật sự có giấu bảo bối gì đó." Bàn Tử nói.

Tần Dã gật đầu, đồng tình nói: "Nói không sai.

Chúng ta thử vận may xem." Bàn Tử nói: "Vậy tôi đi trước, cậu theo sau." Nói xong, cậu ta liền đi tiên phong bước vào cửa đá.

Rầm rầm rầm!

Sau khi cửa đá đóng lại, xung quanh chìm vào một màn đen kịt.

Tần Dã theo sát bước vào cửa đá, sau một trận chao đảo, họ đến

một mộ thất khác.

Cách bố trí mộ thất này cũng gần giống như trước, ngoài mộ thất trống rỗng, không có gì cả.

Điểm khác biệt duy nhất là, trên đỉnh mộ thất treo một vầng trăng tròn, rải xuống ánh sáng xanh biếc, khiến người ta có cảm giác như đang lạc vào tiên cảnh.

Tần Dã nhìn quanh mộ thất một vòng, không phát hiện bất kỳ manh mối nào.

"Đại ca, nơi này quá quỷ dị, hay là chúng ta rời đi đi?" Bàn Tử cẩn thận đề nghị.

"Đừng sợ.

Chúng ta đâu có làm chuyện gì khuất tất, sợ ma quỷ gì chứ?" Tần Dã an ủi Bàn Tử.

"Nhưng... vạn nhất có ma quỷ thì sao?" Bàn Tử nuốt nước bọt, lắp bắp nói.

"Có ma quỷ à?

Ha ha, tôi còn mong chúng có thể tìm đến tôi." Tần Dã nói rồi, đặt tay lên ngực, khẽ niệm: "Nam mô A Di Đà Phật..." Bàn Tử liếc trắng mắt nói: "Ê, cậu đang làm cái quái gì vậy?" "Tôi vừa niệm câu 'Nam mô A Di Đà Phật', cầu Phật tổ phù hộ chúng ta bình an vượt qua cửa ải này." Tần Dã nói nhàn nhạt.

Bàn Tử ngớ người: "Cậu còn tin cái này à?" Tần Dã nhún vai nói: "Không thì sao?" Bàn Tử gãi gãi sau gáy, nói: "Thôi bỏ đi." Cậu ta lấy đèn pin ra, chuẩn bị kiểm tra xung quanh xem có mai phục kẻ địch nào không.

Tần Dã nhìn quanh một lượt, sau đó nói: "Cậu kiểm tra đi, tôi đi

tìm một thứ." Bàn Tử hỏi: "Thứ gì?" "Chá chúc." "Chá chúc?" "Ừm." Tần Dã đi đến bên vách tường, theo phương pháp ghi chép trong 'Cửu Dương Thần Quyết', lấy ra hai cây chá chúc cắm vào hai bên vách tường, lập tức, chá chúc cháy lên, tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ.

Lúc này Bàn Tử cũng phát hiện ra quan quách ở góc tường.

Nắp quan quách đã bị mở ra, để lộ những thứ chứa bên trong.

Đó chính là một con búp bê gỗ hình người.

Con búp bê này hơi khác so với búp bê bình thường, nó có hai chân, ngũ quan trên khuôn mặt cũng rất tinh xảo.

Bàn Tử kinh ngạc nói: "Ơ, ở đây lại có búp bê hình người ư?!" Tần Dã cau mày nói: "Cậu không thấy kỳ lạ sao?

Quần áo và trang sức của con búp bê này, rõ ràng là được làm bằng gỗ." Bàn Tử nói: "Nhưng dù sao đây cũng chỉ là một con búp bê hình người thôi mà." "Búp bê hình người cũng có trí năng nhân tạo điều khiển." Tần Dã chỉ vào con búp bê gỗ, nói, "Từ vân gỗ, cách chế tác, khe hở và các khía cạnh khác mà nói, con búp bê này chắc chắn là do một thợ mộc làm ra." Bàn Tử gật đầu.

Tần Dã tiếp tục nói: "Chủ nhân của lăng mộ này, đã tạo ra một con búp bê gỗ ở đây, điều đó chứng tỏ con búp bê này tuyệt đối không phải vật tầm thường.

Tôi đoán, bên trong cơ thể con búp bê hình người này, chắc chắn có linh hồn của con người." Bàn Tử mở to hai mắt, kinh ngạc nói: "Bên trong đây thật sự phong ấn một linh hồn sống sao?" Tần Dã nói: "Chắc cũng tám chín phần là vậy." Bàn Tử vuốt vuốt cằm, lẩm bẩm nói: "Nhưng nếu bên trong đây phong ấn linh hồn con người, tại sao lại mở quan quách ra?" "Bởi vì vị tiền bối này muốn nói cho hậu thế con cháu biết, thi thể của ông ấy không hề thối rữa, vẫn có thể sống

lại lần nữa." "A!" Bàn Tử không nhịn được kêu lên, kinh hãi nói: "Không phải chứ?" "Suỵt!" Tần Dã vội vàng bịt miệng cậu ta lại, "Đừng kêu loạn, nếu dẫn dụ người canh mộ đến, thì phiền phức lớn rồi." Bàn Tử vội vàng gật đầu, hạ giọng nói: "Đúng đúng, cậu nói đúng.

Nơi này âm u đáng sợ, vạn nhất thật sự chiêu mộ người canh mộ đến, thì hai chúng ta chẳng phải toi đời rồi sao?" Tần Dã vỗ vai Bàn Tử, nói: "Yên tâm đi, tôi sẽ bảo vệ cậu." Bàn Tử méo mặt nói: "Tôi cảm ơn cậu, nhưng cậu bảo vệ tôi làm gì chứ, hai chúng ta đều tự thân khó bảo toàn rồi!" Tần Dã nói: "Chúng ta nhất định phải nhanh chóng giải quyết chuyện này, nếu không, bí mật này sớm muộn gì cũng sẽ bị lộ ra, đến lúc đó thì phiền phức rồi." "Ừ ừ." Bàn Tử phụ họa.

Tần Dã hít sâu một hơi, đi đến trước con búp bê gỗ.

Con búp bê hình người này mặc một bộ Đường trang màu đỏ, ở cổ đeo một chuỗi hạt, tay phải nắm thành quyền, lòng bàn tay hướng lên trời, tư thế trang nghiêm và cung kính.

Tần Dã đưa tay phải ra, nắm lấy cổ con búp bê gỗ, nhẹ nhàng dùng sức.

Rắc!

Cổ con búp bê gỗ lập tức gãy lìa, rơi xuống đất, lăn mấy vòng, rồi dừng lại.

Bàn Tử đến gần nhìn một cái, nói: "Cậu ơi, sao tôi cứ thấy nó giống đồ giả vậy?" Tần Dã cúi xuống kiểm tra một lượt, lắc đầu nói: "Không giống đồ giả, đây là một con búp bê đặc ruột." Bàn Tử không dám tin nói: "Thật sự là giả ư?

Vậy linh hồn bên trong đây chạy đi đâu rồi?" Tần Dã nói: "Linh

hồn không thể biến mất được.

Chỉ có hai khả năng, một là linh hồn bên trong con rối này, vốn thuộc về chủ nhân nguyên thủy của nơi này.

Còn về tình huống thứ hai thì tệ hơn nhiều." Bàn Tử truy hỏi: "Cái nào?" Tần Dã nheo mắt lại, từ từ nói ra ba chữ: "Cương thi." "Cương thi?" Bàn Tử sợ đến nhảy dựng lên, lùi lại mấy bước.

"Đừng sợ, tôi chỉ nói nó rất có thể là cương thi, chứ không xác định nó rốt cuộc có phải là cương thi hay không." Tần Dã trầm ngâm nói.

Cương thi, đúng như tên gọi là tử thi.

Tương truyền thời cổ đại có một loại thuật sĩ tà ác thông qua luyện thi luyện đan, cuối cùng luyện thành cương thi.

Người thời đó gọi họ là Vu Sư hoặc Cương Thi Vương.

Vu Sư và Cương Thi Vương đều có sức mạnh cường đại vô song, nhưng Vu Sư giỏi sử dụng độc dược, Vu Cổ và các tà thuật khác hơn, Cương Thi Vương giỏi dùng vật sắc bén giết chóc hơn.

Từ đó có thể thấy, cương thi đáng sợ đến mức nào.

Bàn Tử nghe thấy từ này, cả trái tim đều nhảy lên đến cổ họng, run rẩy nói: "Đại ca, chúng ta có thể đổi chủ đề khác được không, tôi hơi nhát gan." Tần Dã cười lắc đầu nói: "Đừng sợ, cương thi đâu có răng. ...À, đúng rồi, cương thi không có mũi." "Mẹ kiếp!" Bàn Tử suýt nữa thì sụp đổ.

Cương thi tuy không có răng nhưng lại sở hữu sức phá hoại siêu cường, một nhát cào có thể xé nát người thường thành từng mảnh.

Vì vậy, từ xưa đến nay, không ít người khiếp sợ cương thi, thậm chí có người còn xếp cương thi vào hàng hung thú cấp quốc gia.

Bàn Tử nuốt nước bọt, lắp bắp nói: “Anh ơi, anh đừng đùa nữa được không?” Tần Dã thở dài nói: “Chỗ này nguy hiểm quá, tôi không muốn cùng cậu vào sơn động thám hiểm nữa, tôi phải nhanh chóng rời đi.” Bàn Tử vội vàng túm lấy cánh tay hắn: “Đừng mà!

Anh mà đi, ai dẫn đường cho tôi đây?” Tần Dã nghiêm túc nói: “Yên tâm đi, tôi sẽ thay cậu báo thù rửa hận.” Bàn Tử cười khổ: “Anh ơi, đây không phải chuyện báo thù.

Tôi biết anh lợi hại, nhưng một mình anh làm sao đấu lại Cương thi vương chứ?

Anh ngàn vạn lần đừng xốc nổi!” “À à, tôi là người dễ xốc nổi như vậy sao?” Tần Dã hỏi ngược lại.

Bàn Tử nói: “Vậy anh tính làm sao?” Tần Dã nói: “Tôi định bố trí một trận pháp ở đây, nhốt chết con cương thi bên trong.” Bàn Tử nghe vậy, vội vàng xua tay từ chối: “Tôi không đồng ý!

Nhỡ đâu trận pháp này không nhốt được thì sao?” Tần Dã nói: “Không nhốt được?

Không tồn tại.

Chương 370

Trận pháp do tôi thiết kế, tuyệt đối vững chắc vô cùng, bất kỳ sức mạnh nào cũng đừng hòng phá trừ." Bàn Tử lo lắng nói: "Nếu thật là như vậy, thì chúng ta cũng đỡ phải ra tay, dù sao thì hiện tại chúng ta đã chọc giận thủ lăng nhân, căn bản không dám mạo hiểm tiến vào sơn động." Tần Dã gật đầu, nói: "Cậu nói đúng, tôi cũng đang đau đầu đây.

Cậu có biện pháp nào hay không?" Bàn Tử gãi đầu, nói: "Biện pháp thì có một cái, chính là... rủi ro hơi lớn." Tần Dã nhướng mày hỏi: "Biện pháp gì?" "Đào hố chôn." Bàn Tử nói, "Chúng ta đào cho chỗ này sụp xuống, chôn con rối gỗ kia, để cương thi vĩnh viễn ở đó, vĩnh viễn không bò lên được.

Như vậy, cho dù một ngày nào đó con cương thi bên trong thoát ra, cũng không tìm được chúng ta." "Đào hố chôn?" Tần Dã ngây người nửa buổi, nói, "Không ổn!" "Sao lại không ổn?" Bàn Tử ngạc nhiên nói, "Anh vừa nãy còn đồng ý với ý kiến của tôi mà?" Tần Dã nhíu mày nói: "Cậu vừa nói rồi, ngôi lăng mộ này bị nguyền rủa, bên trong tràn ngập uy hiếp chết chóc.

Nếu chúng ta đào hố chôn nó, sau khi nó thoát ra, một khi phát điên làm hại người vô tội, thì chúng ta tội nghiệt sâu nặng." Bàn Tử nhún vai, dang tay nói: "Tôi cũng chỉ nói đùa thôi, anh muốn nghĩ sao thì nghĩ đi." Tần Dã im lặng không nói, ánh mắt nhìn chằm chằm vào con rối gỗ kia, chìm vào trầm tư.

Sau một hồi lâu, hắn đột nhiên đứng dậy, nói: "Thôi được rồi, chúng ta đừng phí sức nữa." "Sao vậy?" Bàn Tử ngạc nhiên nói, "Chẳng lẽ anh đổi ý rồi?" Tần Dã thản nhiên nói: "Tôi đổi ý rồi.

Vì nó là một con cương thi, chắc chắn thích hoàn cảnh âm lãnh ẩm ướt, chúng ta cứ đào trống chỗ này ra, để nó ở trong đó, tự mình từ từ mà hưởng thụ đi." "Ách..." Bàn Tử mặt đầy ngạc nhiên, nói: "Não anh sao cứ kỳ lạ thế, đúng là khiến người ta không thể nào hiểu nổi!" Tần Dã lườm hắn một cái, nói: "Bớt nói nhảm đi, chuẩn bị đồ, đào hố." "Được thôi!" Bàn Tử hớn hở đi lấy đồ.

Tần Dã lấy ra một ít dược liệu từ ba lô, trải trên mặt đất, rồi lấy ra chu sa, hoàng phù và các vật phẩm khác.

Sau đó hắn rải gạo nếp, huyết chó đen và các vật uế khác xung quanh, làm xong tất cả, liền bắt đầu vẽ bùa.

Sau khi vẽ xong phù văn, Tần Dã lại niệm một đoạn chú ngữ, hai tay kết ấn, chợt chỉ một cái, quát: "Sắc lệnh Tật Phong Chú." Bụp!

Lá bùa lập tức cháy rụi.

Ngay sau đó, một trận cuồng phong yếu ớt từ không trung sinh ra, thổi tan vật ô uế xung quanh, và càng lúc càng mạnh.

Tần Dã và Bàn Tử lập tức né sang một bên.

Cuồng phong cuốn theo bùn cát, lá cây và các thứ khác, thổi bay đám cỏ dại chất đống trên mặt đất.

Sau một hồi lâu, cuồng phong mới dần dần tiêu tán, lộ ra một bãi đất bằng phẳng.

Tần Dã liếc nhìn một cái, thầm thở phào nhẹ nhõm, lẩm bẩm: "Cuối cùng cũng xong rồi, chắc đủ cứng cáp, không sụp đổ đâu nhỉ." Bàn Tử hỏi: "Anh đang làm gì vậy?" Tần Dã bí hiểm nói: "Cậu đoán xem." Bàn Tử lườm hắn một cái: "Anh ơi, tôi thấy anh rảnh rỗi sinh nông nổi rồi đấy à?" Tần Dã cười hắc hắc: "Đi, theo tôi." Tần Dã dẫn Bàn Tử, vòng quanh khu rừng rậm.

Hai người đi ba vòng, đột nhiên dừng lại, nhìn về phía trước.

“Anh ơi, sao lại dừng lại rồi?” “Suỵt!” Tần Dã ra hiệu Bàn Tử im miệng, sau đó nín thở, cẩn thận lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Bàn Tử vẻ mặt nghi hoặc, hắn hạ giọng, lầm bầm nhỏ nhẹ: “Anh ơi, anh không phải là muốn đào mồ đấy chứ?” Tần Dã trừng Bàn Tử một cái, trách mắng: “Bớt nói bậy nói bạ đi, tôi chỉ là cảm nhận được nguy cơ.

Cậu mà nói thêm một câu nữa, lập tức cút đi.” “Ồ!” Bàn Tử bĩu môi, không tình nguyện im lặng.

Tần Dã dựng tai lắng nghe động tĩnh xung quanh, hắn cảm giác được, hình như có rất nhiều thứ đang lẳng lặng tiến đến.

Ngay lúc này, Tần Dã nhạy bén bắt được tiếng sột soạt nhẹ truyền đến từ bụi cây phía trước, giống hệt tiếng côn trùng bò.

“Cái gì vậy?” Tần Dã nhíu mày nói, “Chẳng lẽ là con cương thi kia?” Lời còn chưa dứt, một con cự mãng màu xám chui ra từ bụi cây.

Con cự mãng đó thân hình khổng lồ vô cùng, toàn thân đen kịt, trên đỉnh đầu còn có một chùm lông màu xám nâu.

Tần Dã nheo mắt, tập trung quan sát con cự mãng kia, lẩm bẩm: “Xà thuế?” Hắn nhớ trong *Cương Thi Công Án* từng miêu tả, đệ tử Mao Sơn dùng kim bạc chích vào bụng rắn, sau đó da rắn lột ra, hóa thành một con cự mãng.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream đã sớm bị cuộc chạm trán đầy kinh hiểm của Tần Dã và Bàn Tử thu hút đến mức không chớp mắt, đạn mạc (bình luận) tuôn ra như thủy triều.

“Woa, cái này cũng kịch tính quá đi!

Đại lão Tần Dã và mọi người có đối phó được con cự mãng này không?” “Cảm giác cái mộ huyệt này đâu đâu cũng tràn ngập nguy hiểm, không biết còn bao nhiêu điều kinh khủng chưa biết đang chờ

đợi họ.” “Phong thủy huyền học trong show giải trí trộm mộ này đúng là khiến người ta sáng bừng mắt!” “Đại lão Tần Dã ngầu quá, hóng màn thể hiện tiếp theo của anh ấy.” Camera chuyển sang khu vực khách mời của phòng livestream, mấy vị nhà khảo cổ học khách mời đặc biệt và phong thủy đại sư cũng đang căng thẳng theo dõi diễn biến sự việc.

“Từ tình hình hiện tại mà xem, cục diện phong thủy của mộ huyệt này cực kỳ phức tạp, tình cảnh của Tần Dã và mọi người vô cùng nguy hiểm.” Một vị phong thủy đại sư nói.

Một nhà khảo cổ học khác tiếp lời: “Việc con cự mãng kia xuất hiện tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, rất có thể có liên quan đến phong thủy mộ huyệt.” Người dẫn chương trình hỏi: “Vậy các vị chuyên gia cho rằng Tần Dã và mọi người nên ứng phó với con cự mãng này như thế nào?” Phong thủy đại sư trầm ngâm một lát, nói: “Nếu là tôi, tôi sẽ trước tiên quan sát quy luật hành động của cự mãng, tìm kiếm điểm yếu của nó.

Đồng thời, lợi dụng kiến thức phong thủy để phán đoán môi trường xung quanh có lợi cho mình hay không.” Khán giả trong phòng livestream nghe thấy phân tích của chuyên gia, càng thêm lo lắng cho Tần Dã và mọi người.

“Hy vọng đại lão Tần Dã và mọi người có thể bình an vô sự!” “Rất muốn biết rốt cuộc con cự mãng này có lai lịch gì.” “Cái show giải trí trộm mộ livestream này thật sự quá đặc sắc!

Còn kịch tính hơn xem phim nữa.” Màn hình quay trở lại mộ huyệt.

Tần Dã và Bàn Tử căng thẳng nhìn chằm chằm con cự mãng trước mắt, không dám thở mạnh.

Bàn Tử run rẩy nói: “Anh ơi, cái thứ này cũng to quá đi!

Chúng ta phải làm sao đây?" Tần Dã bình tĩnh nói: "Đừng hoảng, trước tiên hãy xem động tĩnh của nó đã." Cự mãng thè lưỡi, từ từ tiến lại gần bọn họ.

Tần Dã chú ý thấy mắt cự mãng lấp lánh ánh sáng quỷ dị, như thể đang thẩm tra bọn họ.

"Bàn Tử, cậu có thấy con cự mãng này hơi kỳ lạ không?" Tần Dã nói nhỏ.

Bàn Tử nuốt nước bọt, nói: "Kỳ lạ chỗ nào?

Tôi chỉ thấy nó rất đáng sợ." Tần Dã nói: "Cậu xem trên đỉnh đầu nó có một chùm lông màu xám nâu, điều này rất hiếm thấy ở cự mãng bình thường.

Tôi nghi ngờ nó có thể đã bị ảnh hưởng bởi phong thủy mộ huyệt, xảy ra biến dị." Bàn Tử trừng lớn mắt, nói: "Vậy chúng ta chẳng phải càng nguy hiểm hơn sao?" Tần Dã nói: "Không nhất định.

Nếu chúng ta tìm được nguyên nhân nó biến dị, có lẽ sẽ tìm được cách đối phó với nó." Bọn họ tiếp tục quan sát cự mãng, cố gắng tìm ra điểm yếu của nó.

Cự mãng dường như cũng đang cảnh giác bọn họ, không dễ dàng phát động tấn công.

"Anh ơi, anh nói xem con cự mãng này có liên quan gì đến con cương thi kia không?" Bàn Tử đột nhiên hỏi.

Tần Dã nhíu mày, nói: "Có khả năng đó.

Mộ huyệt này tràn ngập sức mạnh thần bí, giữa các loại sinh vật có thể tồn tại một loại liên hệ nào đó." Ngay lúc bọn họ đang suy tư, khán giả trong phòng livestream cũng đang thảo luận sôi nổi về mối quan hệ giữa cự mãng và cương thi.

“Biết đâu con cự mãng này là kẻ thủ hộ của cương thi thì sao.” “Cảm giác họ đang rơi vào một mê cung khổng lồ.” “Rất mong đợi đại lão Tần Dã có thể giải mã bí ẩn này.” Tần Dã quyết định thăm dò cự mãng.

Hắn nhặt một tảng đá, ném về phía cự mãng.

Tảng đá đập vào người cự mãng, phát ra tiếng động trầm đục.

Cự mãng bị chọc giận, nó há cái miệng rộng như chậu máu, lao về phía Tần Dã và Bàn Tử.

Tần Dã và Bàn Tử vội vàng né tránh.

“Bàn Tử, chạy mau!” Tần Dã hét lên.

Bọn họ chạy trốn khắp nơi trong rừng rậm, cự mãng đuổi sát không tha.

Trong quá trình chạy trốn, Tần Dã không ngừng quan sát môi trường xung quanh, tìm kiếm nơi có thể ẩn nấp.

Cuối cùng, bọn họ phát hiện một sơn động.

Tần Dã không chút do dự kéo Bàn Tử chui vào sơn động.

Cự mãng quanh quẩn ở cửa động một lúc, dường như không dám tiến vào sơn động.

“Anh ơi, sao con cự mãng này không vào?” Bàn Tử hỏi.

Tần Dã nói: “Có lẽ trong sơn động này có thứ gì đó mà nó sợ.

Chúng ta cứ trốn ở đây trước, xem xét tình hình rồi tính.” Bọn họ cẩn thận từng li từng tí quan sát con cự mãng bên ngoài sơn động.

Cự mãng canh giữ ở cửa động một lúc, sau đó từ từ rời đi.

Tần Dã và Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ bắt đầu quan sát sơn động này.

Trong sơn động âm u ẩm ướt, tràn ngập một luồng khí tức thần bí.

“Anh ơi, sơn động này có khi nào cũng có nguy hiểm không?” Bàn Tử lo lắng nói.

Tần Dã nói: “Hiện tại còn chưa rõ, nhưng chúng ta phải cẩn thận.

Mỗi một nơi trong mộ huyệt này đều có thể ẩn chứa nguy hiểm không rõ.” Bọn họ tiếp tục đi sâu vào sơn động.

Ở cuối sơn động, bọn họ phát hiện một thạch quan khổng lồ.

Trên thạch quan khắc đầy phù văn và đồ án thần bí.

Tần Dã nhìn thạch quan, trong lòng dâng lên một cảm giác bất an.

Hắn nói: “Bàn Tử, cái thạch quan này rất bất thường, chúng ta phải cẩn thận.” Bàn Tử căng thẳng nói: “Anh ơi, bên trong sẽ không có thứ gì đáng sợ chứ?” Tần Dã nói: “Không biết, nhưng chúng ta không thể lơ là mất cảnh giác.

Chúng ta hãy quan sát xung quanh thạch quan này xem có manh mối gì không.” Bọn họ bắt đầu cẩn thận quan sát xung quanh thạch quan.

Chương 371

Bên cạnh thạch quan, bọn họ phát hiện một số phù hiệu và đồ án kỳ lạ.

Những phù hiệu và đồ án này dường như có liên quan đến phong thủy huyền học.

Tần Dã nhíu mày, nói: "Những phù hiệu và đồ án này có ý nghĩa gì đây?

Chẳng lẽ cái thạch quan này có quan hệ gì với cục diện phong thủy mộ huyệt?" Bàn Tử nói: "Anh ơi, anh có đọc hiểu những phù hiệu và đồ án này không?" Tần Dã lắc đầu, nói: "Tôi cũng không chắc lắm, nhưng tôi cảm giác chúng chắc chắn ẩn chứa tin tức quan trọng.

Chúng ta phải tìm cách giải mã bí mật của những phù hiệu và đồ án này." Ngay lúc bọn họ đang nghiên cứu những phù hiệu và đồ án này, khán giả trong phòng livestream cũng đang lần lượt đoán mò những thứ bên trong thạch quan.

"Có khi nào là thi thể của chủ mộ không?" "Có lẽ bên trong có bảo tàng." "Cảm giác sẽ có thứ gì đó rất đáng sợ." Tần Dã quyết định mở thạch quan ra xem bên trong rốt cuộc có gì.

Hắn cẩn thận từng li từng tí đẩy nắp thạch quan, nắp thạch quan phát ra tiếng ma sát nặng nề.

Theo nắp thạch quan từ từ mở ra, một mùi vị xộc mũi xông thẳng vào mặt.

Tần Dã và Bàn Tử vội vàng bịt mũi lại.

Bọn họ nhìn kỹ lại, trong thạch quan nằm một cỗ thi thể.

Thi thể mặc trang phục cổ đại, dung mạo sống động như thật, như

thể vẫn còn sống.

“Đây...

đây là chủ mộ sao?” Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

Tần Dã không trả lời, hắn cẩn thận quan sát thi thể.

Trên tay thi thể cầm một cái hộp, trên hộp cũng khắc đầy phù văn và đồ án.

Tần Dã cẩn thận từng li từng tí nhặt cái hộp lên, mở ra xem, bên trong là một cuốn sách.

Trên bìa sách viết một số văn tự cổ xưa, Tần Dã không nhận ra những văn tự này, nhưng hắn cảm giác cuốn sách này chắc chắn vô cùng quan trọng.

“Bàn Tử, chúng ta cứ cất cuốn sách này đi, chờ ra ngoài rồi nghiên cứu sau.” Tần Dã nói.

Ngay lúc bọn họ chuẩn bị rời đi, đột nhiên nghe thấy một trận gào thét trầm thấp.

Âm thanh dường như truyền ra từ bên dưới thạch quan.

Tần Dã và Bàn Tử nhìn nhau, trong lòng tràn đầy cảnh giác.

Bọn họ từ từ tiến lại gần thạch quan, muốn xem rốt cuộc là gì.

Khi bọn họ đến gần thạch quan, chỉ thấy bên dưới thạch quan xuất hiện một hắc động khổng lồ.

Trong hắc động tỏa ra một lực hút mạnh mẽ, như thể muốn hút bọn họ vào trong.

Tần Dã vội vàng kéo Bàn Tử lùi lại.

Bọn họ căng thẳng nhìn hắc động, không biết phải làm sao.

Khán giả trong phòng livestream cũng bị cảnh này làm cho kinh

ngạc ngẩn người.

"Đây là tình huống gì?

Cái hắc động kia đáng sợ quá đi!" "Tần Dã và mọi người có bị hút vào không?" "Hy vọng họ có thể tìm ra cách ứng phó với nguy hiểm này." Tần Dã bình tĩnh suy nghĩ đối sách.

Hắn biết, bọn họ không thể bị hắc động này hút vào, nếu không hậu quả khôn lường.

Hắn quan sát môi trường xung quanh, phát hiện trên vách tường sơn động có một số phù hiệu và đồ án kỳ lạ.

Những phù hiệu và đồ án này dường như có liên quan đến phù hiệu và đồ án trên thạch quan.

Tần Dã chăm chú nhìn chằm chằm những phù hiệu và đồ án kỳ lạ trên vách tường sơn động, trong lòng thầm suy nghĩ về mối liên hệ giữa chúng với những phù hiệu và đồ án trên thạch quan.

Bàn Tử thì căng thẳng đứng một bên, mắt không ngừng liếc nhìn hắc động tỏa ra lực hút mạnh mẽ kia.

"Anh ơi, mấy phù hiệu này rốt cuộc có ý nghĩa gì vậy?

Chẳng lẽ chúng ta bị nhốt ở đây rồi sao?" Bàn Tử sốt ruột hỏi.

Tần Dã khẽ nhíu mày, nói: "Đừng hoảng trước, từ góc độ phong thủy huyền học mà xem, những phù hiệu và đồ án này rất có thể là một loại chỉ dẫn hoặc cảnh báo.

Sự xuất hiện của thạch quan và hắc động này tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, chắc chắn có quan hệ mật thiết với cục diện phong thủy của toàn bộ mộ huyệt." Bàn Tử gãi đầu, nói: "Phong thủy huyền học cái thứ này cũng phức tạp quá, anh ơi anh cứ nói xem chúng ta bây giờ phải làm sao đi." Tần Dã trầm ngâm một lát, nói: "Chúng ta

trước tiên hãy cẩn thận nghiên cứu những phù hiệu và đồ án này, xem có tìm được phương pháp phá giải lực hút của hắc động không." Bọn họ bắt đầu nghiêm túc quan sát phù hiệu và đồ án trên vách tường, Tần Dã dựa vào một số hiểu biết của mình về phong thủy huyền học, cố gắng giải mã những bí ẩn trong đó.

"Cậu xem, những phù hiệu này sắp xếp dường như có một loại quy luật, giống như đang xoay quanh một trung tâm nào đó." Tần Dã chỉ vào vách tường nói.

Bàn Tử tiến lại xem xét, nhưng lại vẻ mặt ngơ ngác nói: "Anh ơi, tôi chả nhìn ra cái gì cả.

Cái này liên quan gì đến việc chúng ta thoát khỏi hắc động chứ?" Tần Dã kiên nhẫn giải thích: "Trong phong thủy huyền học, vạn vật đều có từ trường và năng lượng lưu động của nó.

Những phù hiệu này rất có thể đang điều tiết từ trường ở đây, mà sự xuất hiện của hắc động đã phá vỡ sự cân bằng này.

Chúng ta phải tìm ra phương pháp khôi phục cân bằng, có lẽ sẽ có thể tiêu trừ lực hút của hắc động." Bàn Tử nửa hiểu nửa không hiểu gật đầu, nói: "Vậy chúng ta mau tìm đi." Bọn họ tiếp tục tìm kiếm manh mối trên vách tường, Tần Dã thỉnh thoảng dừng lại suy nghĩ, cố gắng ghép nối lại ý nghĩa của những phù hiệu và đồ án này.

"Bàn Tử, cậu xem phù hiệu này có giống quẻ Khôn trong bát quái không?" Tần Dã chỉ vào một phù hiệu hỏi.

Bàn Tử nhìn xem, nói: "Hơi giống, nhưng cái này có thể nói lên điều gì?" Tần Dã nói: "Quẻ Khôn đại diện cho đất đai, nhu thuận và các ý nghĩa khác.

Trong phong thủy huyền học, quẻ Khôn thường liên quan đến sự ổn định, sức mạnh bao dung.

Có lẽ chúng ta có thể từ góc độ này mà suy nghĩ cách phá giải." Ngay lúc bọn họ đang khổ sở suy nghĩ, khán giả trong phòng livestream cũng đang căng thẳng theo dõi nhất cử nhất động của bọn họ.

"Đại lão Tần Dã lợi hại quá, còn hiểu cả phong thủy huyền học." "Hy vọng họ có thể nhanh chóng tìm ra cách, khiến người ta lo lắng quá." "Mộ huyệt này cũng thần bí quá, cảm giác tràn ngập nguy hiểm." Tần Dã đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, nói: "Bàn Tử, trước đây chúng ta trong mộ huyệt có gặp phải địa điểm hoặc vật phẩm nào liên quan đến quẻ Khôn không?" Bàn Tử nghĩ nghĩ, nói: "Hình như không có.

Anh ơi, sao anh lại hỏi vậy?" Tần Dã giải thích: "Nếu tìm được nguyên tố tương ứng với quẻ Khôn, có lẽ sẽ có thể lợi dụng nó để đối kháng lực hút của hắc động.

Trong phong thủy huyền học, mỗi quái tượng của bát quái đều có nguyên tố và thuộc tính tương ứng." Bọn họ bắt đầu hồi ức những gì đã trải qua trong mộ huyệt, cố gắng tìm kiếm manh mối liên quan đến quẻ Khôn.

"Anh ơi, tôi nhớ ra rồi!

Chúng ta trên đường đi vào hình như đã thấy một tảng đá khổng lồ, hình dạng tảng đá đó hơi giống bát quái đồ." Bàn Tử đột nhiên nói.

Tần Dã mắt sáng rực, nói: "Đi, chúng ta nhanh chóng quay lại xem." Bọn họ cẩn thận từng li từng tí tránh hắc động, quay trở lại.

Khi bọn họ tìm thấy tảng đá khổng lồ kia, Tần Dã cẩn thận quan sát vân đá trên tảng đá.

"Không sai, vân đá trên tảng đá này quả thực tương tự với bát quái đồ.

Hơn nữa, vị trí ở đây cũng rất có sự sắp đặt, từ góc độ phong thủy mà xem, nó có thể là một nút thắt của trường khí của toàn bộ mộ huyệt.” Tần Dã nói.

Bàn Tử hỏi: “Vậy chúng ta bây giờ phải làm sao?” Tần Dã nói: “Chúng ta phải tìm cách kích hoạt năng lượng của tảng đá này, có lẽ nó có thể giúp chúng ta đối kháng hắc động.” Bọn họ bắt đầu tìm kiếm xung quanh tảng đá phương pháp có thể kích hoạt năng lượng của nó.

Tần Dã phát hiện bên cạnh tảng đá có một số tảng đá nhỏ, xếp thành một hình dạng kỳ lạ.

“Bàn Tử, cậu hãy di chuyển những tảng đá nhỏ này theo một trình tự đặc biệt, xem có biến hóa gì không.” Tần Dã nói.

Bàn Tử làm theo chỉ dẫn của Tần Dã, cẩn thận từng li từng tí di chuyển những tảng đá nhỏ.

Theo sự di chuyển của những tảng đá nhỏ, vân đá trên tảng đá bắt đầu phát ra ánh sáng yếu ớt.

“Anh ơi, có hiệu quả!” Bàn Tử phấn khích nói.

Tần Dã tiếp tục quan sát sự biến hóa của tảng đá, hắn cảm giác được một luồng năng lượng mạnh mẽ đang dần tụ tập.

“Bây giờ, chúng ta hãy dẫn dắt năng lượng của tảng đá này đến chỗ hắc động, xem có thể hóa giải lực hút của hắc động không.” Tần Dã nói.

Bọn họ bắt đầu thử dẫn dắt năng lượng của tảng đá về phía hắc động.

Sau một hồi nỗ lực, bọn họ cuối cùng đã thành công truyền năng lượng đến gần hắc động.

Lực hút của hắc động bắt đầu suy yếu, từ từ biến mất.

Tần Dã và Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ nhìn sơn động đã khôi phục bình tĩnh, trong lòng tràn đầy cảm khái.

“Anh ơi, lần này nhờ có anh hiểu phong thủy huyền học, nếu không chúng ta thảm rồi.” Bàn Tử nói.

“Bàn Tử, cậu xem bố cục của nơi này, từ góc độ phong thủy mà xem, giống như một khốn cục.

Chúng ta phải cẩn thận, có thể sẽ có cạm bẫy.” Tần Dã chỉ vào một căn phòng nói.

Chương 372

Bàn Tử căng thẳng nói: "Anh ơi, vậy chúng ta phải làm sao?" Tần Dã nói: "Chúng ta trước tiên hãy quan sát môi trường xung quanh, xem có manh mối gì có thể phá giải khốn cục này không." Bọn họ cẩn thận tìm kiếm manh mối xung quanh căn phòng, Tần Dã phát hiện ở bốn góc căn phòng đều có bốn phù hiệu khác nhau.

"Bốn phù hiệu này rất có thể là chìa khóa để phá giải khốn cục." Tần Dã nói.

Bọn họ bắt đầu nghiên cứu ý nghĩa của bốn phù hiệu này.

Tần Dã phát hiện những phù hiệu này có liên quan đến ngũ hành, lần lượt đại diện cho kim, mộc, thủy, hỏa, thổ.

"Trong phong thủy huyền học, ngũ hành tương sinh tương khắc.

Chúng ta phải tìm ra một phương pháp cân bằng ngũ hành, mới có thể phá giải khốn cục này." Tần Dã nói.

Bọn họ bắt đầu tìm kiếm vật phẩm liên quan đến ngũ hành trong căn phòng.

Sau một hồi nỗ lực, bọn họ tìm thấy một số đồ kim loại, gỗ, bình nước, bó đuốc và đất sét.

"Anh ơi, những thứ này dùng thế nào vậy?" Bàn Tử hỏi.

Tần Dã suy nghĩ một lát, nói: "Chúng ta hãy đặt những vật phẩm này lên phù hiệu tương ứng theo thứ tự ngũ hành tương sinh." Thế là, bọn họ theo thứ tự ngũ hành bày đặt những vật phẩm cần thiết.

Tần Dã đứng bên ngoài một vòng tròn màu vàng đất, tay hắn nắm một vật hình côn, miệng niệm: "Ngũ Lôi Thiên Cương Chú!

Ngũ Lôi Thiên Cương Chú!" Lời vừa dứt, cái côn trong tay hắn liền công kích mãnh liệt về một điểm trên vòng tròn.

Chỉ thấy, dòng điện do cái côn nổ tung sinh ra nhanh chóng khuếch tán, dọc theo vòng tròn lan đến mọi nơi.

"Tách tách... tách tách..." Một loạt tiếng hồ quang điện vang lên, mặt đất vốn trống rỗng lập tức bốc lên từng trận khói xanh.

Tần Dã nhìn cảnh này mà mắt trợn tròn miệng há hốc, nói: "Mẹ kiếp, cái này cũng bá đạo quá đi chứ?" Hắn không ngờ, sau khi bị điện kích, những phù hiệu kia lại toàn bộ sáng lên, và tạo thành một đồ hình kỳ lạ.

Đồ hình này có hình bát quái, nhưng vì niên đại xa xưa, đã mơ hồ không rõ.

Tần Dã chỉ biết đồ hình bát quái này được cấu tạo theo phương thức âm dương nhị khí.

Đồ hình này mang lại cho người ta một cảm giác cổ xưa thâm trầm, khiến người ta trang trọng kính cẩn.

Tần Dã nhìn chằm chằm đồ hình như có điều suy nghĩ.

Hắn mơ hồ cảm thấy đồ hình này ẩn chứa một loại lẽ sống nào đó, nhưng lại không thể nắm bắt được.

Hắn dời tầm mắt sang ba chỗ khác, tình huống ba chỗ này cũng gần như tương tự với đồ hình này.

Lúc này Bàn Tử đột nhiên nói: "Ơ, phù hiệu này sao mà quen thuộc thế nhỉ?" "Bàn Tử, cậu nhận ra những phù hiệu này sao?" Tần Dã hỏi.

Bàn Tử cẩn thận nhìn kỹ một lúc, kinh ngạc nói: "Vãi!

Đây chẳng phải chữ 'Cấn' sao." "Cái gì?" Tần Dã ngây người.

Hắn lập tức quay người nhìn Bàn Tử, nói: "Cậu nói lại lần nữa."

“Đây chẳng phải chữ ‘Cấn’ sao!

Anh ơi, đây chẳng lẽ là Càn Khôn Khảm Chấn Tốn Ly Cấn Đoái trong truyền thuyết?” Bàn Tử nghi hoặc nói.

“Càn Khôn Khảm Chấn Tốn Ly Cấn Đoái?” Tần Dã lẩm bẩm lặp lại những câu này, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

“Đúng!

Chính là Càn Khôn Khảm Chấn Tốn Ly Cấn Đoái.

Theo ghi chép trong *Dịch Kinh*, Càn là dương, Khôn là âm, Tốn là gió, Chấn là sấm.

Chúng ta thông qua việc thay đổi những phù hiệu này, để chúng sắp xếp và tổ hợp theo một thứ tự đặc biệt, thì sẽ có thể khiến uy lực của Càn Khôn Khảm Chấn Tốn Ly Cấn Đoái tăng lên gấp mấy lần.” Tần Dã phấn khích nói.

Lời nói của Tần Dã dường như một tia sét đánh thức con cừu lạc lối, trong nháy mắt khiến Bàn Tử hiểu ra.

“Anh ơi, anh thật lợi hại!” Bàn Tử giơ ngón cái lên nói.

“Cái này không tính là lợi hại.

Thật sự lợi hại vẫn là quần thể lăng mộ này.” Tần Dã nói.

Hắn nhìn những xương cốt bị hắc động nuốt chửng dưới chân, ánh mắt trở nên vô cùng kiên nghị.

Bọn họ nghỉ ngơi một lát, tiếp tục tiến lên.

Càng đi về phía trước, bọn họ càng cảm thấy bị đè nén.

Bởi vì ngôi cổ mộ này thật sự quá tĩnh lặng, tĩnh lặng đến quỷ dị.

Bọn họ thậm chí không nghe thấy bất kỳ tiếng côn trùng kêu chim hót nào.

Hai người tăng nhanh bước chân, xuyên qua mộ thất tối om.

Cuối cùng bọn họ đi đến trước một cánh cửa đá, đẩy cánh cửa đá ra.

Bọn họ ngẩng đầu nhìn đỉnh cửa đá, một đài giai dài khoảng ba mét rộng khoảng hai mét từ đỉnh mộ thất thẳng đứng hạ xuống.

"Sâu thật." Tần Dã nói.

Hắn giơ đèn thăm dò chiếu xuống, chỉ thấy đài giai uốn lượn đi xuống, dường như không có điểm cuối.

Hắn cầm đèn thăm dò chiếu xuống, nhìn thấy mặt đất phủ một lớp bụi dày đặc.

"Đi, chúng ta xuống xem sao." Tần Dã đi đầu bước vào đài giai, dọc theo đài giai đi xuống.

Bàn Tử bám sát phía sau.

Đài giai tuy hơi dài, nhưng không hề dốc đứng.

Hai người đi nửa tiếng sau, đột nhiên, phía trước truyền đến ánh sáng yếu ớt.

Bọn họ bước nhanh mấy bước, đi xuống đài giai, đến một mộ thất.

Trong mộ thất vô cùng rộng lớn, ngoài thạch quan ở trung tâm mộ thất ra, không còn vật gì khác.

Trên thạch quan điêu khắc hoa văn tinh xảo.

Bàn Tử quan sát cảnh tượng xung quanh, nói: "Mẹ ơi!

Hùng vĩ quá đi." Mộ thất này bài trí rất đơn giản, ngoài cái thạch quan cỡ lớn và thạch quan ở trung tâm mộ thất ra, không còn thứ gì khác.

Căn mộ thất này rộng đến hơn trăm mét vuông, bốn phía vách tường đều dùng đá xanh xếp thành.

Trên cột đá và rìa bia mộ đều điêu khắc hoa văn tinh xảo.

Ở phía bắc mộ thất có một tế đàn cao khoảng bảy mét.

Ở hai bên trái phải tế đàn, mỗi bên có một cỗ quan quách.

Tế đàn này là một cửu cung cách, ở hướng chính nam của tế đàn có một cửa vòm.

Trên cửa vòm treo một ngọn đèn dầu dài ba trượng.

Ngọn đèn dầu cháy với ngọn lửa ma trơi xanh biếc, chiếu sáng toàn bộ mộ thất một cách u ám.

"Đây chính là chủ mộ thất, cũng là nơi mai táng vị đại năng giả kia." Tần Dã nói với giọng đầy kính sợ.

Hắn nhìn về phía thạch quan, trên thạch quan cũng dán đầy phù triện, cùng với chu sa và các vật phẩm công nghệ khác.

Hắn đưa tay chạm vào nắp thạch quan, cảm nhận được một luồng hàn ý lạnh thấu xương từ trong thạch quan dâng lên, khiến người ta không rét mà run.

Hắn không nhịn được rùng mình, thầm nghĩ, "Lạnh quá!

Trong thạch quan này sẽ không nằm một thiên niên cương thi chứ?" Trong đầu hắn hiện ra ý niệm như vậy.

Bàn Tử cũng tiến lại gần, hắn liếc nhìn phù triện trên nắp quan tài, nói: "Cái này hình như viết về Mao Sơn thuật, nhưng hình như lại có sự khác biệt rất lớn so với Mao Sơn thuật.

Anh ơi, chúng ta phải làm sao?

Còn muốn đào không?" Tần Dã lắc đầu, nói: "Những phù văn này

đã được gọi là Càn Khôn Khảm Chấn Tốn Ly Cấn Đoái, chắc chắn ẩn chứa cơ quan.

Tùy tiện ra tay e rằng không ổn.

Chương 373

Chúng ta phải tìm ra cơ quan trước đã." Hắn nhìn về phía trung tâm mộ thất, nói: "Bàn Tử, cậu canh chừng ở đây giúp tôi, tôi đi tra xét trung tâm mộ thất một lát." Hắn nói xong liền đi về phía thạch quan trung tâm.

Khi hắn chỉ còn cách thạch quan khoảng ba thước, hắn dừng lại.

Hắn tập trung tinh thần, nín thở, vận chuyển công quyết.

Sau đó, hắn vung quyền mạnh mẽ đập vào nắp quan tài.

"Bùm!" Một tiếng động trầm đục, nắp quan tài bị hắn sống sượng đập nát.

Nắp quan tài rơi xuống đất.

Bên trong quan quách trống rỗng, chỉ có một bộ xương khô héo.

Đầu của bộ xương được người ta tháo ra đặt lên cổ.

Ở ngực bộ xương cắm một cây bút vàng và một tờ giấy vàng.

Tần Dã cúi người nhặt cây bút vàng và tờ giấy vàng lên.

Bàn Tử đứng bên cạnh Tần Dã, hỏi: "Thế nào rồi, có phát hiện gì không?" "Ừ." Tần Dã đáp một tiếng, nói, "Bàn Tử, cậu lấy la bàn của cậu ra đi.

Tôi xem, xem chỗ nào có từ trường mạnh mẽ nhất." Bàn Tử vội vàng lấy ra la bàn của mình.

Tần Dã nhận lấy la bàn, đặt xuống đất.

Sau đó hắn lại cầm lấy tờ giấy vàng và cây bút vàng kia.

"Đây là một bản địa đồ, địa hình vẽ trên đó hình như là một bản

đồ phân bố lăng mộ.” Tần Dã nhìn nửa ngày, nói.

Bàn Tử nhìn điểm đỏ hiển thị trên la bàn, hắn nhíu mày nói: “Anh ơi, cái điểm vàng kia có phải là mộ huyệt không?” Tần Dã gật đầu.

“Anh ơi, chúng ta phải làm sao đây?” Bàn Tử hỏi.

Tần Dã trầm ngâm một lát, sau đó nói: “Trước tiên hãy chụp lại bản địa đồ này.” “Hả!?

Anh ơi, chúng ta cần cái thứ này làm gì?

Cái thứ này ăn được sao?” Bàn Tử ngạc nhiên hỏi.

Tần Dã trừng Bàn Tử một cái, nói: “Cậu hiểu cái quái gì!

Đây chính là bảo bối!” “Hừ!” Bàn Tử bĩu môi.

Tần Dã lấy điện thoại ra chụp lại nội dung trên giấy vàng, sau đó lưu lại.

Tiếp đó, hắn cầm bút vàng bắt đầu vẽ trên giấy vàng.

“Anh ơi, anh đang làm gì vậy?” Bàn Tử tò mò hỏi.

“Vẽ trận pháp.” Tần Dã nói, hắn chuyên chú vẽ mấy nét trên giấy vàng, lập tức, bề mặt giấy vàng tỏa ra ánh sáng chói mắt.

“Wow!

Anh ơi đây là kỹ năng gì vậy?

Bá đạo!” Bàn Tử hâm mộ nói.

Tần Dã cười cười, sau đó lại cầm giấy vàng lên viết trên giấy vàng.

Theo từng nét chữ hắn không ngừng viết, trên giấy vàng toát ra nhiều ánh sáng hơn, đồng thời tỏa ra một loại khí thế không rõ, uy nghiêm trang trọng.

“Bàn Tử, đây không phải kỹ năng gì cả, đây là dựa theo thuật phù

văn trong phong thủy huyền học, kích hoạt thông tin trận pháp ẩn giấu trên tờ giấy vàng này." Tần Dã vừa nói, vừa tiếp tục viết trên giấy vàng.

Mỗi nét bút hạ xuống, ánh sáng càng mạnh, luồng khí thế uy nghiêm kia cũng càng thêm nồng đậm.

Bàn Tử gãi đầu: "Anh ơi, vậy những ánh sáng và khí thế này có tác dụng gì?

Có thể giúp chúng ta tìm thấy bảo tàng không?" "Ánh sáng và khí thế này là một loại chỉ dẫn, cho thấy chúng ta đã tìm đúng hướng.

Cậu xem đồ án trên tờ giấy vàng này, và điểm đỏ hiển thị trên la bàn tương hỗ hô ứng, bên trong này bí ẩn sâu xa lắm đó." Tần Dã giải thích, mắt vẫn luôn không rời tờ giấy vàng.

Theo nét bút cuối cùng của Tần Dã hạ xuống, ánh sáng trên giấy vàng bỗng nhiên sáng rực, sau đó hóa thành một tia sáng bắn về phía một góc nào đó của mộ thất.

"Ở đằng kia!" Tần Dã hét lên, hai người đi về phía tia sáng bắn tới.

Đó là một góc tối của mộ thất, chất đầy bụi bặm và đá vụn.

Tần Dã cúi người xuống, lật tìm trong đống đá vụn.

Đột nhiên, hắn sờ thấy một vật thể cứng rắn, dùng sức kéo ra, lại là một phiến đá khắc đầy phù văn.

"Bàn Tử, mau đến giúp một tay!" Tần Dã gọi.

Bàn Tử vội vàng chạy qua, hai người hợp lực dịch phiến đá ra, lộ ra một cửa động hướng xuống dưới.

Cửa động tối om om, một luồng hàn ý xộc thẳng vào mặt.

Tần Dã cầm đèn thăm dò chiếu xuống, lờ mờ có thể nhìn thấy một

số bậc thang.

“Bên dưới này chắc chắn là vị trí then chốt chúng ta cần tìm, nhưng trường khí xung quanh cửa động hơi hỗn loạn, chúng ta phải cẩn thận một chút.” Tần Dã nói.

“Anh ơi, anh cứ yên tâm đi, tôi Bàn Tử cũng không phải là người ăn chay đâu.” Bàn Tử vỗ ngực nói.

Hai người dọc theo bậc thang từ từ đi xuống, càng đi xuống, càng cảm thấy âm u lạnh lẽo.

Trên vách tường thỉnh thoảng xuất hiện một số bích họa kỳ lạ, vẽ đều là cảnh tế tự cổ xưa, các nhân vật trong tranh biểu cảm dữ tợn, như thể đang kể lại điều gì đó.

“Những bích họa này không đơn giản, chúng là một loại ám thị phong thủy, là để trấn giữ những thứ bên dưới.” Tần Dã nhìn bích họa nói.

“Trấn giữ những thứ bên dưới?

Anh ơi, anh nói bên dưới có thứ gì không tốt sao?” Bàn Tử có chút căng thẳng.

“Ừ, từ bố cục của những bích họa này mà xem, bên dưới hẳn là một nơi âm tà, đã bị phong ấn rất lâu rồi.

Nhưng sự xuất hiện của chúng ta có thể sẽ phá vỡ sự cân bằng này.” Tần Dã vẻ mặt nghiêm trọng.

Đi một lúc lâu, bọn họ cuối cùng cũng đến cuối bậc thang.

Nơi đây là một không gian dưới lòng đất khổng lồ, bốn phía bày biện rất nhiều cột đá lớn, trên cột đá khắc đầy phù văn và đồ án phức tạp.

Ở trung tâm không gian, có một ao nước hình tròn khổng lồ, nước

trong ao hiện lên màu đen quỷ dị, tỏa ra mùi vị xộc mũi.

"Ao nước này là trung tâm của toàn bộ cục phong thủy, những âm tà chi khí bị phong ấn chắc chắn đều hội tụ ở đây." Tần Dã nói.

Bàn Tử bịt mũi: "Anh ơi, mùi này cũng khó ngửi quá, thứ chúng ta cần tìm ở đây sao?" Tần Dã không trả lời, hắn đi dọc theo rìa ao nước, quan sát phù văn trên cột đá.

Đột nhiên, hắn dừng lại: "Bàn Tử, cậu xem phù văn này, nó đại diện cho thái cực âm của nước, và khi kết hợp với các phù văn khác, nó là một loại trận pháp phong thủy nghịch chuyển." "Nghịch chuyển phong thủy?

Anh ơi, cái này có nghĩa là gì?" Bàn Tử tiến lại gần.

"Tức là đảo ngược hoàn toàn cục diện phong thủy vốn có, khiến âm thịnh dương suy, từ đó phóng thích âm tà bị phong ấn.

Nhưng ở đây còn có một số phù văn khác gây nhiễu, cho thấy có người không muốn trận pháp này dễ dàng khởi động." Tần Dã phân tích.

Ngay lúc này, nước trong ao bắt đầu cuồn cuộn kịch liệt, như thể có thứ gì đó sắp xông ra.

"Không hay rồi, chúng ta đã chạm vào cơ quan!" Tần Dã hét lớn.

Đột nhiên, từ trong ao nước thò ra mấy cái móng vuốt màu đen, chộp về phía bọn họ.

Tần Dã nhanh chóng lấy ra hai thanh đào mộc kiếm từ ba lô, ném cho Bàn Tử một thanh: "Bàn Tử, dùng đào mộc kiếm chống đỡ những móng vuốt này, chúng là do âm tà chi khí hóa thành." Bàn Tử nhận lấy đào mộc kiếm, cùng Tần Dã chiến đấu với những móng vuốt màu đen.

Đào mộc kiếm chạm vào móng vuốt, phát ra tiếng xèo xèo, khói

đen bốc lên từ móng vuốt.

“Anh ơi, những móng vuốt này nhiều quá, chúng ta thế này không phải là cách!” Bàn Tử vừa đánh vừa kêu.

Tần Dã nhíu chặt mày, hắn nhìn quanh bốn phía, thấy trên một cây cột đá có một phù hiệu đặc biệt đang lấp lánh.

Trong lòng hắn khẽ động: “Bàn Tử, yểm hộ tôi, tôi qua bên cột đá kia xem sao!” Bàn Tử dùng sức vung vẩy đào mộc kiếm, mở ra một con đường cho Tần Dã.

Tần Dã nhanh chóng chạy đến bên cột đá, cẩn thận nghiên cứu phù hiệu đang lấp lánh kia.

Chương 374

“Thì ra là vậy, đây là chìa khóa để giải trừ nguy cơ.” Tần Dã nói, lấy ra một ít chu sa từ trong túi, bôi lên cột đá theo một đồ án đặc biệt.

Theo đồ án chu sa được hoàn thành, những móng vuốt trong ao nước dần dần biến mất, nước cũng ngừng cuồn cuộn.

“Hô, anh ơi, anh đúng là ghê thật!” Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm.

“Đừng vui mừng quá sớm, đây chỉ là tạm thời thôi.

Chúng ta phải tìm ra then chốt thực sự kiểm soát cục phong thủy ở đây, mới có thể giải quyết tất cả bí ẩn.” Tần Dã nói.

Hai người tiếp tục tìm kiếm trong không gian dưới lòng đất, cuối cùng ở đáy ao nước phát hiện một ngăn bí mật.

Trên ngăn bí mật có một khóa phức tạp, trên khóa khắc những phù hiệu Càn Khôn Khảm Chấn Tốn Ly Cấn Đoái tương tự như trước đó.

“Bàn Tử, lần này lại phải nhờ cậu rồi.

Cậu khá nhạy cảm với những phù hiệu này, xem có tìm được phương pháp mở khóa không.” Tần Dã nói với Bàn Tử.

Bàn Tử cúi người xuống, cẩn thận quan sát phù hiệu trên khóa, miệng lẩm bẩm.

Một lúc sau, mắt hắn sáng lên: “Anh ơi, tôi biết rồi!

Theo thứ tự Càn Khôn sinh Khảm, Khảm sinh Chấn, Chấn sinh Tốn... xoay những phù hiệu này hẳn là có thể mở ra.” Tần Dã làm theo phương pháp Bàn Tử nói, ngăn bí mật từ từ mở ra, bên trong xuất hiện một cái hộp tinh xảo.

Trên hộp khảm bảo thạch, tỏa ra ánh sáng thần bí.

“Cậu xem những giáp cốt văn này, từ kết cấu chữ và nội dung biểu đạt mà xem, nhiều lần nhắc đến ‘Lý Đường’, đây là họ của hoàng thất nhà Đường.” “Hơn nữa, một số phù hiệu và ý tượng đặc biệt bên trong này, có chỗ tương tự với những ghi chép liên quan đến cục diện phong thủy thời Đường mà tôi từng thấy trong cổ tịch.” Tần Dã vừa cẩn thận xem văn tự trên bia đá, vừa giải thích cho Bàn Tử.

“Vậy những văn tự này có nói làm thế nào để mở cánh Long môn này không?” Bàn Tử sốt ruột hỏi.

“Đừng vội, để tôi xem thêm đã.” Tần Dã di chuyển chậm rãi dọc theo bia đá, không bỏ qua bất kỳ chữ nào.

Đột nhiên, mắt hắn sáng lên: “Tìm thấy rồi!

Trên đây nói, phương pháp mở Long môn nằm ở việc thuận theo khí, cần lấy vị trí bát quái, kết hợp lực lượng ngũ hành, dẫn động địa khí theo hướng đầu rồng chỉ.” “Anh ơi, những cái anh nói này tôi đều không hiểu lắm, cái gì mà bát quái, ngũ hành, địa khí, làm sao để thao tác chứ?” Bàn Tử gãi đầu.

“Cậu xem văn rồng này, đầu rồng hướng lên, trong bát quái Càn là trời, đại diện cho phía trên, ngũ hành thuộc kim.

Chúng ta phải tìm nơi kim khí hội tụ ở vị trí phía trên tương ứng với đầu rồng, sau đó dùng vật phẩm đặc biệt dẫn động địa khí.” Tần Dã vừa nói, vừa bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Bàn Tử cũng đi theo tra xét khắp nơi, không lâu sau, hắn ở một góc phát hiện một tảng đá màu vàng kim: “Anh ơi, anh xem cái này, tảng đá này màu vàng kim, có liên quan đến kim khí không?” Tần Dã đi qua, nhặt tảng đá lên quan sát một chút: “Không sai, đây là một khối quặng đá chứa kim khí.

Cậu đi tìm tiếp xem, có thứ gì đại diện cho các nguyên tố khác

trong ngũ hành không, đặc biệt là thứ liên quan đến thủy, bởi vì kim sinh thủy, có thủy mới có thể dẫn động địa khí tốt hơn." Bàn Tử bắt đầu lật tìm trong động huyệt, còn Tần Dã thì tìm điểm đặt thích hợp trên vách động phía trên đầu rồng.

Một lúc sau, Bàn Tử kêu lên: "Anh ơi, tôi tìm thấy một thủy nang, nhưng nước bên trong không còn nhiều nữa." "Mang đây." Tần Dã nhận lấy thủy nang, tìm thấy một chỗ lõm trên vách động, đặt quặng đá màu vàng kim vào đó, sau đó từ từ đổ nước trong thủy nang lên quặng đá.

Theo dòng nước chảy, xung quanh quặng đá dần dần nổi lên một tầng ánh sáng nhạt, ánh sáng bắt đầu lưu động dọc theo văn rồng.

"Có hiệu quả!

Bàn Tử, mau lại đây, chúng ta cùng đẩy Long môn." Tần Dã hét lên.

Hai người hợp lực đẩy về phía Long môn, lần này, Long môn từ từ mở ra, một luồng khí mạnh mẽ tuôn ra từ bên trong cánh cửa.

"Woa, bên trong này chắc chắn có đồ tốt!" Bàn Tử phấn khích kêu lên.

Hai người bước vào bên trong, đó là một điện đường khổng lồ, ở trung tâm điện đường có một đài đá lớn, trên đài đá đặt một hộp ngọc tinh xảo, xung quanh hộp ngọc bao quanh ánh sáng bảy màu, ánh sáng tạo thành các loại đồ án phức tạp, những đồ án này mơ hồ cấu thành một cục phong thủy.

"Đây là một cục phong thủy tụ tài nhỏ, xem ra thứ bên trong hộp ngọc này không hề đơn giản." Tần Dã nói.

"Vậy chúng ta lấy thế nào?

Lại có cấm chế phong thủy nữa." Bàn Tử hỏi.

Tần Dã đi vòng quanh đài đá một vòng: "Cục phong thủy này được tạo thành dựa trên ngũ hành tương sinh và biến hóa bát quái.

Chúng ta phải từ sinh môn đi vào, phá giải những đồ án này theo một trình tự đặc biệt." Tần Dã quan sát một lát, sau đó cẩn thận từng li từng tí đi về phía sinh môn, Bàn Tử bám sát phía sau.

Tần Dã mỗi bước đi, đều phải dựa vào đồ án và biến hóa trường khí xung quanh để điều chỉnh bước chân và tư thế của mình, giống như đang nhảy một vũ điệu thần bí.

"Bàn Tử, ở đây, đi theo dấu chân của tôi, đừng mắc sai lầm." Tần Dã dặn dò.

Bàn Tử cẩn thận từng li từng tí dẫm theo dấu chân của Tần Dã tiến lên, hai người khó khăn lắm mới đi đến rìa đài đá.

"Anh ơi, bây giờ làm sao?

Trực tiếp lấy hộp ngọc sao?" Bàn Tử hỏi.

"Vẫn chưa được, trên hộp ngọc này còn có cấm chế cuối cùng, cần dùng máu của chúng ta để giải khai, đây là một loại thuật huyết tế cổ xưa, lấy máu làm dẫn, phá trừ phòng ngự cuối cùng." Tần Dã nói, lấy ra một con dao nhỏ, cứa một cái vào ngón tay, nặn ra một giọt máu nhỏ lên hộp ngọc.

Bàn Tử cũng làm theo, khi máu của bọn họ nhỏ lên hộp ngọc, ánh sáng trên hộp ngọc rực rỡ, sau đó dần dần biến mất, cấm chế đã được giải trừ.

Tần Dã mở hộp ngọc ra, bên trong là một cuốn cổ tịch và một viên bảo thạch tỏa ra ánh sáng kỳ dị.

"Cuốn cổ tịch này là thủ trát của phong thủy đại sư Viên Thiên Cương thời Đường, bên trong ghi chép phong thủy bí thuật cả đời ông ấy đã học, viên bảo thạch này hẳn là bảo vật liên quan đến cục phong

thủy, có thể tăng cường sức mạnh của cục phong thủy." Tần Dã kích động nói.

"Anh ơi, lần này chúng ta thật sự phát tài lớn rồi!" Bàn Tử vui mừng đến không khép miệng được.

"Đừng vui mừng quá sớm, cục diện phong thủy ở đây vì hành động của chúng ta đã xảy ra biến hóa, có thể sẽ có nguy hiểm.

Chúng ta phải nhanh chóng rời đi." Tần Dã nói.

Hai người thu dọn đồ đạc xong, chuẩn bị rời khỏi điện đường.

Vừa đi đến cửa, đột nhiên nghe thấy một trận tiếng ầm ầm, toàn bộ động huyệt bắt đầu rung chuyển kịch liệt.

"Không hay rồi, cơ quan đã bị chạm vào!" Tần Dã hét lớn.

"Anh ơi, chúng ta chạy về đâu?" Bàn Tử kinh hoảng thất sắc.

"Về phía đó!" Tần Dã chỉ vào một hướng, hai người chạy về phía đó.

Trên đường đi, không ngừng có đá tảng rơi xuống từ đỉnh đầu, còn có một số cơ quan ẩn trong vách tường bắn tên về phía bọn họ.

Tần Dã vừa né tránh cơ quan, vừa lợi dụng kiến thức phong thủy tìm kiếm lộ tuyến an toàn.

"Bàn Tử, đi theo tôi, biến hóa trường khí ở đây có thể chỉ dẫn chúng ta tìm thấy lối ra." Hai người xuyên qua hiểm nguy, cuối cùng nhìn thấy một tia sáng, đó là hướng lối ra.

"Nhanh lên!

Chúng ta sắp ra ngoài rồi!" Tần Dã hét lên.

Bọn họ dốc sức chạy về phía lối ra, ngay lúc sắp đến lối ra, một cánh cửa đá khổng lồ bắt đầu từ từ hạ xuống.

“Bàn Tử, mau lên!” Tần Dã và Bàn Tử tăng tốc độ, xông ra ngoài trước khi cửa đá đóng hoàn toàn.

“Hô, cuối cùng cũng ra ngoài rồi.” Bàn Tử thở hổn hển.

“Lần này thật là kinh hiểm, nhưng thu hoạch cũng rất lớn.” Tần Dã nhìn hộp ngọc trong tay nói.

“Anh ơi, chúng ta bây giờ đi đâu?” Bàn Tử hỏi.

“Trước tiên tìm một nơi an toàn, nghiên cứu kỹ những bảo bối này, sau đó mới kế hoạch hành động tiếp theo của chúng ta.” Tần Dã nói.

Tần Dã và Bàn Tử rời khỏi động huyệt, đi thật lâu trong rừng núi, cuối cùng tìm thấy một sơn động ẩn mình.

“Bàn Tử, cứ ở đây đi, chỗ này khá ẩn mình, tạm thời sẽ không có ai phát hiện ra chúng ta.” Tần Dã nói.

“Được thôi, anh ơi.” Bàn Tử đặt mông ngồi xuống đất, lau mồ hôi trên trán.

Tần Dã cẩn thận từng li từng tí đặt hộp ngọc xuống đất, mở ra rồi lại một lần nữa quan sát kỹ cuốn cổ tịch và viên bảo thạch kia.

Giấy của cổ tịch đã ngả vàng, nhưng nét chữ trên đó vẫn rõ ràng, mỗi nét bút mỗi đường vẽ đều như ẩn chứa sức mạnh thần bí.

Viên bảo thạch trong sơn động tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ, chiếu sáng xung quanh rực rỡ sắc màu.

“Anh ơi, chữ trên cuốn cổ tịch này tôi không nhận ra nhiều lắm, anh có đọc hiểu không?” Bàn Tử tiến lại gần, mặt đầy tò mò.

“Đây là chữ cổ, quả thực hơi khó hiểu khó đọc, nhưng tôi trước đây đã nghiên cứu một ít, chắc là có thể giải mã đại khái.” Tần Dã vừa nói vừa cẩn thận xem cổ tịch, khẽ nhíu mày, dường như đang suy

nghĩ điều gì đó.

Một lúc sau, Tần Dã chỉ vào một đoạn nội dung trên cổ tịch nói: "Bàn Tử, cậu xem chỗ này, Viên Thiên Cương nhắc đến một loại cục phong thủy đặc biệt, gọi là 'Đạo Pháp Nghịch Sinh Cục', loại cục này có thể nghịch chuyển trường khí phong thủy, biến hung địa thành cát địa." "Ngược lại cũng vậy.

Chương 375

Nếu chúng ta có thể nắm giữ cái này, sau này khi đổ đấu sẽ có thể ứng phó tốt hơn với các loại tình huống phức tạp." "Woa, lợi hại vậy sao!

Vậy viên bảo thạch này thì sao?

Có tác dụng gì?" Bàn Tử mắt sáng rực, nhìn chằm chằm viên bảo thạch hỏi.

"Viên bảo thạch này hẳn là một trong những vật phẩm then chốt để khởi động 'Đạo Pháp Nghịch Sinh Cục', nó có thể làm trận nhãn, dẫn dắt sự lưu chuyển của khí phong thủy.

Tuy nhiên, chúng ta còn cần nhiều dược liệu hơn để bố trí cục này." Tần Dã giải thích.

Hai người nghiên cứu trong sơn động cả một ngày, cho đến khi màn đêm buông xuống.

"Anh ơi, lương khô của chúng ta không còn nhiều nữa, phải ra ngoài tìm chút gì đó ăn thôi." Bàn Tử xoa cái bụng kêu ùng ục nói.

"Ừ, chúng ta trước tiên ra ngoài tìm chút gì đó ăn, tiện thể xem xung quanh có chỗ nào thích hợp để thu thập dược liệu bố trí cục phong thủy không." Tần Dã nói, cẩn thận cất hộp ngọc đi, đeo lên người.

Nhưng hai người đi một đoạn đường sau đó lại phát hiện ra một Long môn, mà Long môn này nhìn càng thêm huy hoàng khí phách, văn rồng cũng càng thêm lấp lánh rạng rỡ.

Trên đó lại vừa hay có một chỗ lõm có kích thước bằng hộp ngọc.

Tần Dã sờ vân đá bên dưới hộp ngọc, suy nghĩ một lát rồi đặt hộp

ngọc lên.

Ngay khoảnh khắc đặt lên, văn rồng kia lại lập tức bắt đầu phát sáng.

Theo ánh sáng từ từ lưu động dọc theo văn rồng, Tần Dã và Bàn Tử đều cảm nhận được một luồng sức mạnh cổ xưa và thần bí đang dần dần thức tỉnh.

"Anh ơi, ánh sáng này càng lúc càng mạnh, có phải nói lên rằng chúng ta sắp mở Long môn rồi không?" Bàn Tử phấn khích xoa tay.

"Vẫn chưa đơn giản như vậy, đây chỉ là phản ứng sơ bộ khi dẫn động địa long chi khí.

Tiếp theo, chúng ta phải thuận theo hướng đi của luồng khí này, tìm đến nút thắt quan trọng nơi khí hội tụ, ở đó hẳn còn có cơ quan khác." Tần Dã vừa nói, vừa đi theo ánh sáng văn rồng.

Hai người từ từ di chuyển dọc theo vách động huyệt, không khí xung quanh dường như đều trở nên nặng nề.

Đột nhiên, Tần Dã dừng lại, hắn phát hiện ánh sáng văn rồng phía trước xuất hiện một số biến hóa nhỏ bé, trong ánh sáng ẩn ẩn hiện hiện một số phù hiệu kỳ lạ.

"Bàn Tử, cậu xem những phù hiệu này, đây là một loại phù văn phong thủy cổ xưa, chúng đang nhắc nhở chúng ta bước tiếp theo nên làm gì." Tần Dã nhíu mày, cẩn thận quan sát những phù hiệu đang lấp lánh kia.

"Anh ơi, sao tôi chả nhìn ra cái gì cả?

Những phù hiệu ngoằn ngoèo này, còn khó hiểu hơn cả giáp cốt văn." Bàn Tử gãi đầu, vẻ mặt bối rối.

"Những phù hiệu này đại diện cho biến hóa ngũ hành sinh khắc và

chuyển đổi phương vị bát quái.

Cậu xem, phù hiệu ở đây hiển thị, chúng ta cần ở nơi ánh sáng văn rồng phân nhánh, chọn con đường có mộc khí thịnh vượng nhất." Tần Dã giải thích.

Hai người tiếp tục tiến lên, rất nhanh đến chỗ phân nhánh của ánh sáng văn rồng.

Tần Dã lấy ra một la bàn đặc chế, kim chỉ nam trên la bàn bắt đầu quay cuồng, ánh sáng trên kim chỉ nam tương ứng với ánh sáng văn rồng.

"Chính là đường này!" Tần Dã chỉ vào một thông đạo bên trái, trên vách tường thông đạo có một số đồ án vân gỗ ẩn hiện.

Bọn họ đi vào thông đạo, vừa đi chưa được bao xa, liền nghe thấy một trận âm thanh kỳ lạ, giống như có người đang khóc thút thít, lại giống như tiếng nức nở do gió thổi qua rừng cây cổ thụ phát ra.

"Anh ơi, anh nghe tiếng này, hơi rợn người, ở đây sẽ không có ma chứ?" Bàn Tử căng thẳng ôm lấy cánh tay mình.

"Đừng tự hù dọa mình, đây có thể là một loại hiện tượng phong thủy.

Trong các ngôi mộ cổ, đôi khi vì bố cục phong thủy đặc biệt mà sản sinh ra một số âm thanh và hình ảnh kỳ lạ, đây là kết quả của sự tương tác giữa địa khí và trường khí." Tần Dã tuy miệng nói vậy, nhưng trong lòng cũng nâng cao cảnh giác.

Tiếp tục đi về phía trước, bọn họ phát hiện ở cuối thông đạo có một tượng gỗ khổng lồ, tượng gỗ là một con phượng hoàng dang cánh muốn bay, mắt phượng hoàng là hai viên bảo thạch lấp lánh.

"Tượng gỗ này... không đơn giản đâu, phượng hoàng thuộc hỏa, trong ngũ hành tương sinh với mộc, xem ra đây là chìa khóa để khởi

động cơ quan tiếp theo.” Tần Dã cẩn thận quan sát tượng gỗ.

“Anh ơi, vậy chúng ta phải làm sao?

Khiêng tượng gỗ này đi sao?” Bàn Tử hỏi.

“Không phải, cậu nhìn cánh phượng hoàng này, hoa văn lông vũ của nó có ẩn dấu.” Tần Dã nói, đưa tay khẽ chạm vào cánh phượng hoàng, đột nhiên hắn sờ thấy một điểm nhỏ lồi ra.

Hắn dùng sức ấn xuống, chỉ nghe một trận tiếng cơ quan chuyển động, miệng tượng gỗ phượng hoàng nhả ra một lệnh bài hình ngọn lửa.

“Đây hẳn là chìa khóa để khởi động cơ quan tiếp theo.” Tần Dã nhặt lệnh bài lên, trên lệnh bài khắc một số đồ án và văn tự phức tạp.

“Anh ơi, trên này viết gì vậy?” Bàn Tử tiến lại gần hỏi.

“Đây là một loại chú ngữ cổ xưa, có liên quan đến ngũ hành thuộc hỏa, chúng ta phải mang lệnh bài này quay lại đường chính của ánh sáng văn rồng, ở đó hẳn có một cơ quan thuộc tính hỏa tương ứng.” Tần Dã nói.

Hai người quay lại đường chính, đi dọc theo ánh sáng một lúc, quả nhiên nhìn thấy một cánh cửa đá khắc đầy đồ án ngọn lửa.

Trên cửa đá có một rãnh lõm, hình dạng vừa vặn khớp với lệnh bài ngọn lửa.

Tần Dã cắm lệnh bài vào rãnh lõm, cửa đá từ từ mở ra, một luồng khí nóng bỏng xộc thẳng vào mặt.

Bên trong cánh cửa là một hố lửa khổng lồ, trong hố lửa bùng bùng ngọn lửa dữ dội, ngọn lửa hiện lên màu sắc rực rỡ.

“Anh ơi, cái này làm sao mà qua được?

Ngọn lửa này nhìn đã thấy đáng sợ rồi.” Bàn Tử nhìn hố lửa, vẻ

mặt khó coi.

“Đừng vội, ngọn lửa này không phải là lửa bình thường, nó được hình thành do lực lượng ngũ hành hội tụ.

Chúng ta phải tìm ra phương pháp khắc chế nó, từ môi trường xung quanh mà xem, thủy khắc hỏa, chúng ta cần tìm thứ thuộc tính thủy để dập lửa hoặc mở ra một thông đạo.” Tần Dã nói.

Hai người tìm kiếm xung quanh hố lửa, Bàn Tử ở một góc phát hiện một vại nước cổ xưa, trong vại nước có một ít nước phát ra ánh sáng xanh yếu ớt.

“Anh ơi, anh xem cái này!” Bàn Tử kêu lên.

Tần Dã đi qua, nhìn nước trong vại nước, lại nhìn môi trường xung quanh.

“Đây là hàn đàm thủy, có tính hàn rất mạnh, có thể khắc chế ngọn lửa ngũ hành này.” Bọn họ hợp lực đẩy đổ vại nước, hàn đàm thủy chảy về phía hố lửa.

Nước lửa gặp nhau, phát ra một trận tiếng xèo xèo, ngọn lửa trong hố lửa dần dần yếu đi, ở trung tâm hố lửa xuất hiện một con đường dẫn đến đối diện.

“Đi!” Tần Dã và Bàn Tử dọc theo con đường xuyên qua hố lửa, đi đến một không gian mới.

Không gian này bày đầy các loại kỳ trân dị bảo, nhưng xung quanh những bảo vật này, có một số cái bóng kỳ lạ đang lảng vảng.

“Những cái bóng này... hình như là linh thể thủ hộ bảo vật, xem ra chúng ta không thể dễ dàng lấy đi những thứ này.” Tần Dã cảnh giác nhìn những cái bóng đó.

“Anh ơi, vậy làm sao đây?

Những bảo bối này không thể cứ để yên như vậy được chứ.” Bàn Tử đau lòng nhìn những bảo vật.

“Chúng ta trước tiên hãy quan sát một chút, xem có quy luật gì không.” Tần Dã nói.

Bọn họ trốn trong góc một lúc, phát hiện hành động của những cái bóng kia dường như có liên quan đến tia sáng xung quanh.

Mỗi khi tia sáng chiếu xạ đến một góc độ đặc định, những cái bóng sẽ tạm thời biến mất.

“Tôi hiểu rồi, đây là một loại cơ quan thủ hộ bảo vật lợi dụng biến hóa quang ảnh.

Chúng ta phải lợi dụng nguồn sáng ở đây, tạo ra hiệu ứng quang ảnh thích hợp, khiến những cái bóng kia biến mất.” Tần Dã nói.

Hai người bắt đầu tìm kiếm nguồn sáng trong không gian, bọn họ phát hiện trên trần nhà có một số đèn chùm pha lê có thể di chuyển, trên đèn chùm khảm các viên bảo thạch màu sắc khác nhau.

“Bàn Tử, cậu tìm cách tháo xuống vài cái đèn chùm đi.” Tần Dã dặn dò.

“Ồ.” Bàn Tử đáp lời, bắt đầu tháo dỡ đèn chùm.

Những đèn chùm ở đây đều được thiết kế bằng kính bán trong suốt, vì vậy việc tháo dỡ không tốn sức.

Sau khi Bàn Tử tháo xong đèn chùm, Tần Dã lấy đèn pin ra, chiếu thẳng vào một trong những đèn chùm, chỉ thấy cột sáng lập tức bật sáng.

Cột sáng chiếu rọi vào những cái bóng kia, lập tức xua đuổi chúng.

Tần Dã và Bàn Tử vội vàng nhân cơ hội chui vào động huyệt, bọn họ thuận lợi xuyên qua hỏa ngũ hành, một lần nữa đến trước một

thanh đồng đại môn.

Cánh cửa đồng này được đúc bằng vàng ròng, hoa văn trên đó vô cùng tinh xảo, mang lại cho người ta một cảm giác thần bí mà trang nghiêm.

Chương 376

“Anh ơi, đây là kho báu của nhà nào vậy, thật sự quá hào hoa.” Bàn Tử kinh thán.

Tần Dã nhìn chằm chằm vào đồ đằng trên cánh cửa lớn rất lâu, lẩm bẩm: “Những đồ án này...” “Đại ca, anh sao thế?” Bàn Tử hỏi.

“Đây là một bức bản đồ núi sông cổ xưa, những địa danh được đánh dấu trên đó đều là Hán tự, hẳn là kho báu mà một vương triều cổ đại để lại.” Tần Dã nói.

Bàn Tử kinh ngạc trợn tròn mắt, không dám tin hỏi: “Đại ca, anh còn biết cả lịch sử cổ đại sao?

Tôi ít học, anh đừng lừa tôi.” Bàn Tử nghi ngờ nói.

“Đúng là Hán tự thật.” Tần Dã nghiêm túc gật đầu nói.

“Vậy chúng ta có lấy được số tài sản này không?” Bàn Tử kích động xoa xoa tay.

Tần Dã trầm ngâm một lát: “Tôi đoán có hơi khó khăn, bây giờ đã không phải xã hội phong kiến, mà là xã hội hiện đại, ai còn bỏ tiền vào một không gian kín mít chứ?

Hơn nữa, những thứ này giá trị liên thành, e rằng không ai chịu giao ra đâu.” Bàn Tử nghe Tần Dã nói vậy cũng không khỏi xìu xuống.

“Tuy nhiên, tôi nghĩ có một khả năng, số tài bảo này không phải chôn ở đây, mà đã sớm được vận chuyển vào Hoàng lăng rồi.” Tần Dã nói.

“Vậy làm sao mới có thể khai quật Hoàng lăng đây?” Bàn Tử hỏi.

“Theo tôi được biết, sau khi hoàng đế băng hà, thi thể phải được

táng trong Hoàng lăng, nếu không sẽ vi phạm nguyên lý âm dương tương tế, sẽ bị phản phệ.

Hơn nữa, chúng ta muốn phá giải trận pháp của di tích này, e rằng cũng phải tiến vào Hoàng lăng, mà muốn tiến vào Hoàng lăng, con đường duy nhất chỉ có thể thông qua Hoàng lăng." Tần Dã phân tích.

Bàn Tử gật gật đầu, cảm thấy Tần Dã nói có lý.

"Đã vậy thì chúng ta còn chờ gì nữa?

Cứ trực tiếp đi Hoàng lăng thôi, dù sao sớm muộn gì cũng phải đi." Tần Dã do dự một chút, rồi gật đầu đồng ý.

Hai người bàn bạc xong xuôi, bắt đầu nghiên cứu cách tiến vào Hoàng lăng.

Tần Dã lấy ra một tấm da dê, trên đó vẽ đầy những vòng tròn, những vòng tròn này là bản đồ phân bố cục diện của Hoàng lăng, đây là thứ họ có được sau khi đến di tích.

"Đại ca, mấy cái này là gì vậy?" Bàn Tử chỉ vào tấm da dê hỏi.

"Những thứ này gọi là bản đồ phân bố trận pháp, tuy rằng hiện tại chúng ta không thể xác định lối vào Hoàng lăng nằm ở vị trí nào, nhưng ít nhất cũng biết được một vài thứ." Tần Dã giải thích.

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?" Bàn Tử chỉ vào tấm da dê hỏi.

"Trước hết thử xem có tìm ra cách đi vào không đã, tôi cứ cảm thấy vị trí hiện tại của chúng ta không đúng lắm, chúng ta hẳn là vẫn ở vành ngoài của di tích, muốn tiến vào bên trong thì phải tìm được lối vào trước." Tần Dã phân tích.

Hai người lại bắt đầu hành trình thám hiểm dài đằng đẵng.

Trong thời gian này, Tần Dã phát hiện ra rất nhiều văn vật cổ đại,

những văn vật này đều được bảo tồn cực kỳ nguyên vẹn, thậm chí ngay cả đồ sứ cũng còn sót lại.

Nhưng điều khiến Tần Dã chú ý nhất vẫn là vị trí của lối vào Hoàng lăng.

Tần Dã dựa vào phương vị hiển thị trên cuộn da dê, cuối cùng cũng tìm thấy một cánh cửa bí mật.

Cánh cửa này làm bằng ván gỗ, cửa chất đầy bụi bẩn dày đặc.

Hắn cẩn thận xem xét một lượt, bốn vách tường, trần nhà và sàn của căn phòng này đều lát gạch đá.

Giữa những viên gạch đá đó, có một bậc thang kéo dài xuống dưới, dẫn đến tầng sâu hơn của lòng đất.

"Chỗ này hơi giống địa cung nhỉ?" Bàn Tử nói.

Tần Dã lắc lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

Phong cách trang trí ở đây khác hẳn với địa cung, hắn không biết đây có phải là địa cung trong truyền thuyết hay không.

Hắn dẫn Bàn Tử đi vào cầu thang tối đen như mực này.

Cầu thang rất rộng rãi, rộng khoảng ba mét, cao chừng hai ba mươi centimet.

Đi vài chục bước, hai người phát hiện không gian phía trước đột nhiên rộng ra.

Cuối bậc thang xuất hiện một cánh đá khổng lồ, cánh đá đóng chặt, trên đó khắc vô số phù hiệu và đồ hình quái dị, khiến người ta không thể hiểu nổi.

"Đây chính là đại môn Hoàng lăng!" Tần Dã phấn khích nói.

"Đại ca, chúng ta phải làm sao để mở nó đây?" Bàn Tử tò mò nhìn

cánh đá khổng lồ này, trong lòng ẩn ẩn cảm thấy áp lực tăng gấp bội.

Tần Dã từ trong túi đeo tùy thân lấy ra xẻng công binh, bắt đầu nghiên cứu đồ án trên đại môn.

Hắn vừa nghiên cứu, vừa nói chuyện với Bàn Tử: "Cậu có thấy không, những đồ trang trí trong mấy căn phòng chúng ta vừa đi qua đều rất kỳ lạ không?" "Đúng là có hơi kỳ lạ, nhưng kỳ lạ ở chỗ nào thì không nói rõ được." Bàn Tử nói.

"Những đồ trang trí này được sắp xếp theo Bát Quái." Tần Dã nhắc nhở.

"Bát Quái là gì?" Bàn Tử hỏi.

"Nói đơn giản là số lượng của Bắc Đẩu Thất Tinh." "Thế thì có gì lạ đâu?

Tổ tông nhà tôi đều là nhà khảo cổ, mấy cái này đều là môn học bắt buộc của chuyên ngành khảo cổ mà." "Không đúng, ý tôi là, bố cục này rất quỷ dị." Tần Dã tiếp tục giải thích: "Hoàng lăng thuộc về viện bảo tàng cấp quốc gia, những thứ trưng bày bên trong nên là văn vật, hoặc đồ tùy táng, sao có thể bày nhiều đồ như vậy thành hình Bát Quái được?

Cái này căn bản không khoa học!" "À... cái này... cái này thì đúng là..." Bàn Tử cũng bị chấn động.

"Tôi đoán, Hoàng lăng này hẳn là do một nhóm Đổ đấu cổ đại trộm mộ rồi thay đổi bố cục, mục đích hẳn là để che giấu bí mật chân chính của Hoàng lăng này." Tần Dã suy đoán.

"Ý anh là Hoàng lăng này giấu giếm bí mật ít người biết sao?

Ví dụ như kho vàng?" Bàn Tử hỏi.

Tần Dã không trả lời câu hỏi của Bàn Tử, tiếp tục nghiên cứu đồ

án trên vách tường.

Đột nhiên, Tần Dã dừng nghiên cứu, hai mắt sáng lên, nét mặt lộ vẻ vui mừng.

"Đại ca, anh nghĩ ra cách rồi sao?" Bàn Tử hỏi.

Tần Dã gật đầu cười nói: "Không sai, những đồ án này là một loại trận pháp đặc biệt, chỉ cần tìm ra quy luật là có thể tìm được lộ tuyến tiến vào Hoàng lăng." Nói rồi, Tần Dã vẽ vài đồ án trên mặt đất, và nói cho Bàn Tử làm theo những đồ án đó để tìm kiếm.

Bàn Tử theo chỉ dẫn của Tần Dã, tìm được một vị trí.

"Đại ca, vị trí này có phải là cơ quan để vào Hoàng lăng không?" Bàn Tử hỏi.

Tần Dã gật đầu.

"Tôi thử xem có mở được không?" Bàn Tử nói rồi giơ xẻng công binh lên gõ vào vách tường, nhưng vách tường không hề nhúc nhích.

"Không cần phí công vô ích, đây là cửa đá được làm từ dược liệu đặc biệt của hoàng tộc, cho dù dùng thuốc nổ cũng chưa chắc đã phá hủy được nó, huống chi là cái búa của cậu." Bàn Tử nghe vậy lập tức xìu xuống.

"Thôi được, cứ để tôi." Bàn Tử lùi sang một bên.

Tần Dã đứng trước cánh đá, cẩn thận quan sát một lúc những đồ án trên cánh đá, sau đó nhắm mắt lại, tập trung tinh thần, dùng tinh thần lực thâm nhập vào cánh đá.

Sau khi tinh thần lực thâm nhập vào cánh đá, Tần Dã nhìn thấy một khoảng hư vô, tựa như đã tiến vào một không gian khác, xung quanh tĩnh mịch không tiếng động, trầm lặng như chết.

Sau một lát, ý thức của Tần Dã dần dần tỉnh lại, mở mắt ra, hắn

kinh ngạc phát hiện mình vậy mà đã rời khỏi căn phòng tối tăm lạnh lẽo chật hẹp đó, trở lại chỗ cầu thang vừa mới tiến vào căn phòng tối.

"Thế nào rồi?

Tìm được lối vào Hoàng lăng chưa?" Bàn Tử bên cạnh vội vàng hỏi.

Tần Dã gật đầu, nói: "Hoàng lăng này quả nhiên danh bất hư truyền, lối vào này lại là một Huyễn cảnh.

Chẳng trách Hoàng lăng lại được xây dựng giữa núi hoang rừng rậm, hóa ra là vì nơi đây có một không gian độc lập." Bàn Tử nghe vậy, lộ ra vẻ bừng tỉnh: "Chẳng trách chúng ta đi mãi nửa ngày trời mà không thấy bất kỳ dấu vết hoạt động sự sống nào, hóa ra bên trong Hoàng lăng này còn ẩn chứa huyền cơ khác, thảo nào nhiều người không vào được, thì ra nơi đây còn ẩn giấu sự huyền diệu như vậy." "Không hổ danh là cổ nhân ngàn năm trước, thủ đoạn này quả thật lợi hại.

Tôi đoán, những người từng tiến vào Hoàng lăng đều đã chết trong Huyễn cảnh rồi." Tần Dã thở dài.

Tần Dã và Bàn Tử nghỉ ngơi một lúc trên cầu thang, liền chuẩn bị tiếp tục đi đến Hoàng lăng.

Hai người men theo cầu thang lần nữa lên tầng ba, trên đường gặp không ít ngã rẽ.

Tần Dã vẫn chọn đi lối bên trái, còn Bàn Tử thì chọn lối bên phải.

"Ê, đây là một Mê cung sao?" Bàn Tử nghi hoặc lẩm bẩm, nhìn về phía hành lang bên phải, trong hành lang tràn ngập làn sương mù nhàn nhạt, trên vách tường lấp lánh ánh lân quang xanh u ám, trông vô cùng âm sâm quỷ dị.

Chương 377

Tần Dã nhíu mày, gọi về phía Bàn Tử: "Bàn Tử, đừng đi lạc, nơi này tà môn lắm, trong Mê cung nói không chừng có đủ loại cơ quan và thứ linh dị đấy." Bàn Tử đáp một tiếng, nhưng bước chân không dừng: "Biết rồi mà, Bàn gia ta còn muốn xem bên phải này có bảo bối gì không chứ." Tần Dã bất lực lắc đầu, đi về phía bên trái.

Hắn cầm la bàn, kim la bàn không ngừng rung động, phát ra tiếng ong ong nhẹ.

"Từ trường của Mê cung này hỗn loạn, xem ra đã được thiết kế đặc biệt, muốn tìm được lối ra không dễ chút nào." Chưa đi được bao xa, Tần Dã đã nghe thấy một trận tiếng khóc như có như không.

Tiếng khóc thê lương vô cùng, như vô số oan hồn đang than khóc.

Hắn dừng bước, cảnh giác nhìn quanh, tay nắm chặt thanh kiếm gỗ đào đeo ở hông.

Đột nhiên, trong làn sương mù phía trước xuất hiện một bóng người mờ ảo, là một nữ tử mặc bạch y, tóc che khuất mặt, thân thể hơi run rẩy.

"Ngươi là ai?" Tần Dã lớn tiếng hỏi, nhưng nữ tử không đáp lại, chỉ không ngừng khóc lóc.

Tần Dã chậm rãi tiếp cận, khi còn cách nữ tử vài bước chân, la bàn điên cuồng xoay tròn, kim la bàn suýt nữa bay ra ngoài.

"Không ổn, là Oán linh!" Tần Dã nhanh chóng lấy ra một tấm phù chỉ, miệng niệm chú Khu tà, phù chỉ bốc cháy, bay về phía nữ tử.

Nữ tử phát ra một tiếng kêu thét thê lương, thân hình lóe lên, biến mất trong làn sương mù.

Tần Dã vừa thở phào một hơi, mặt đất dưới chân đột nhiên bắt đầu rung chuyển, vô số gai nhọn sắc bén thò ra từ vách tường xung quanh.

"Chết tiệt, chạm phải cơ quan rồi." Tần Dã thân hình nhanh nhẹn luồn lách giữa trận gai nhọn, thanh kiếm gỗ đào trong tay vung lên, chém đứt một số gai nhọn đang đến gần.

Hắn quan sát vách tường, phát hiện một mặt tường có một khối đá màu sắc hơi khác biệt so với xung quanh, hắn dùng sức ấn một cái, gai nhọn ngừng công kích, mặt đất cũng trở lại bình tĩnh.

Ở một bên khác, Bàn Tử trong hành lang bên phải cũng gặp rắc rối.

Hắn đi mãi, cảm thấy nhiệt độ xung quanh càng lúc càng thấp, như thể đang ở trong hầm băng.

"Cái chỗ quỷ quái này, sao mà lạnh thế." Bàn Tử rùng mình, ôm chặt hai cánh tay mình.

Đột nhiên, hắn thấy phía trước xuất hiện một nhóm binh sĩ mặc khôi giáp cổ đại, binh sĩ mắt trống rỗng, tay cầm trường mâu, chậm rãi đi về phía hắn.

"Mẹ ơi, cái thứ quái gì đây?" Bàn Tử cầm xẻng công binh trong tay, chuẩn bị chiến đấu.

Binh sĩ càng lúc càng gần, Bàn Tử vung một xẻng qua, lại phát hiện xẻng công binh trực tiếp xuyên qua thân thể binh sĩ, giống như đánh vào không khí vậy.

"Ảo giác?

Không đúng, đây là Âm binh quá cảnh, không thể để chúng chạm vào." Bàn Tử nhớ lại lời Tần Dã đã nói trước đó.

Hắn từ trong túi lấy ra một ít chu sa, vẽ một vòng tròn trên đất, rồi đứng trong vòng tròn.

Âm binh đi đến trước vòng tròn chu sa, dừng lại, không ngừng xoay quanh vòng tròn, nhưng không thể tiếp cận Bàn Tử.

Bàn Tử lau mồ hôi lạnh trên trán: "May mà Bàn gia ta có chuẩn bị." Tần Dã tiếp tục thám hiểm trong Mê cung, lại gặp vài ngã rẽ.

Hắn cẩn thận quan sát môi trường xung quanh, phát hiện trên vách tường có một số ký hiệu mờ ảo, giống như phù hiệu chỉ dẫn phương hướng.

"Những phù hiệu này... chẳng lẽ là manh mối để ra khỏi Mê cung?" Tần Dã đi theo hướng phù hiệu.

Đi mãi, hắn nghe thấy tiếng Bàn Tử hô hoán: "Tần Dã, anh ở đâu thế?

Bàn gia tôi gặp rắc rối lớn rồi!" Tần Dã trong lòng thắt lại, chạy về phía âm thanh.

Khi hắn tìm thấy Bàn Tử, thấy Âm binh xung quanh Bàn Tử càng lúc càng nhiều, ánh sáng vòng tròn chu sa cũng dần yếu đi.

"Bàn Tử, cố lên!" Tần Dã rút kiếm gỗ đào ra, xông vào đám Âm binh.

Hắn vung kiếm gỗ đào, mỗi kiếm đều mang theo linh lực mạnh mẽ, Âm binh chạm vào kiếm gỗ đào, trên người bốc ra khói đen, chậm rãi tiêu tán.

"Anh cuối cùng cũng tới rồi, chậm chút nữa là Bàn gia tôi bỏ mạng ở đây rồi." Bàn Tử thở phào một hơi.

"Đừng nói chuyện vội, giải quyết đám Âm binh này đã." Tần Dã nói.

Sau một hồi khổ chiến, hai người cuối cùng cũng tiêu diệt hết tất cả Âm binh.

"Mê cung này nguy hiểm quá, chúng ta phải nhanh chóng tìm lối ra thôi." Tần Dã nhìn xung quanh nói.

Bàn Tử gật gật đầu: "Tôi vừa thấy một cánh cửa kỳ lạ ở đằng kia, trên cửa hình như có đồ án gì đó, chúng ta đi xem thử." Hai người đi về phía Bàn Tử nói, quả nhiên thấy một cánh đá khổng lồ.

Trên cánh đá khắc đầy đủ loại đồ án kỳ lạ, có Long Phượng, Kỳ lân và các thần thú khác, còn có một số cảnh tượng giống như tế tự.

Tần Dã cẩn thận quan sát đồ án, phát hiện một số đồ án có phần mắt bị lõm vào.

"Đây hẳn là một cơ quan, chúng ta phải tìm đồ vật thích hợp đặt vào những chỗ lõm này." Tần Dã nói.

Bàn Tử lục lọi trong túi, lấy ra vài viên bảo thạch: "Những bảo thạch này là tôi tìm được trong mộ trước đó, không biết có dùng được không." Tần Dã thử đặt bảo thạch vào chỗ lõm, khi đặt viên thứ ba vào, cánh đá phát ra một trận tiếng ầm ầm, chậm rãi mở ra.

Một luồng khí mạnh mẽ từ bên trong cửa tràn ra, kèm theo mùi hăng xộc thẳng vào mũi.

"Bên trong tình hình thế nào?" Bàn Tử hỏi.

"Vào xem sẽ biết." Tần Dã đi tiên phong vào cánh đá.

Bên trong cánh đá là một đại điện rộng lớn, chính giữa đại điện đặt một Kim quan khổng lồ, xung quanh Kim quan vây quanh đủ loại kỳ trân dị bảo, tỏa ra ánh sáng chói mắt.

"Oa, nhiều bảo bối quá!" Mắt Bàn Tử sáng rực, định xông tới.

Tần Dã một tay kéo hắn lại: "Đừng xông bừa, ở đây chắc chắn có

cơ quan bảo vệ lợi hại hơn." Lời vừa dứt, chỉ nghe thấy vài tiếng "soạt soạt", vài bóng đen từ chỗ tối quanh Kim quan bắn nhanh ra.

Tần Dã mắt nhanh tay lẹ, kéo Bàn Tử né sang một bên, vài bóng đen đó sượt qua người họ, "đang" một tiếng ghim chặt vào cánh đá, hóa ra là vài thanh chủy thủ sắc lạnh lóe sáng.

"Thấy chưa?

Đây chính là cái giá phải trả của sự xông bừa." Tần Dã trừng mắt nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử lòng còn sợ hãi: "Ghê thật, suýt nữa thì thành con nhím rồi, cơ quan này cũng ác thật." Hai người cẩn thận tiếp cận Kim quan, Tần Dã cẩn thận quan sát môi trường xung quanh, phát hiện trên mặt đất đại điện khắc một số phù văn phức tạp, những phù văn này ẩn ẩn tỏa ra một luồng khí tức quỷ dị.

"Những phù văn này có thể là chìa khóa điều khiển cơ quan, chúng ta phải cẩn thận đừng chạm vào điểm kích hoạt." Ngay lúc này, kỳ trân dị bảo xung quanh Kim quan đột nhiên phát sáng rực rỡ, chói mắt đến mức không mở nổi mắt.

Đợi ánh sáng yếu đi một chút, những bảo bối đó lại hóa thành đủ loại quái vật hung tợn, có Ác quỷ ba đầu sáu tay, có Mãng xà mọc cánh, nhe nanh múa vuốt lao về phía họ.

"Lại là mấy thứ tà môn này, xem kiếm đây!" Tần Dã vung kiếm gỗ đào xông lên, trên kiếm gỗ đào phù văn lấp lánh, mỗi lần vung đều mang theo một luồng linh lực, chém vào quái vật, quái vật liền phát ra tiếng kêu thét đau đớn.

Bàn Tử cũng không rảnh rỗi, cầm xẻng công binh chiến đấu với một con Ác quỷ: "Hừ, Bàn gia ta cũng không phải ăn chay, hôm nay sẽ đánh cho lũ quái vật các ngươi hồn bay phách lạc." Tuy nhiên, những

quái vật này dường như vô cùng vô tận, đánh ngã một đợt lại có một đợt khác xông lên.

Tần Dã nhận ra cứ thế này không phải là cách, hắn vừa chống đỡ công kích của quái vật, vừa quan sát xung quanh xem có cách nào phá giải không.

Đột nhiên, hắn phát hiện dưới đáy Kim quan có một chỗ không có phù văn, hơn nữa màu sắc mặt đất ở đó hơi khác biệt.

"Bàn Tử, yểm hộ tôi, tôi đi ra phía Kim quan xem thử." Tần Dã gọi.

Bàn Tử dùng hết sức lực, vung xẻng công binh như hổ vồ, tạm thời chặn đứng công kích của quái vật: "Anh mau đi đi, Bàn gia tôi không chống đỡ được bao lâu đâu." Tần Dã nhân cơ hội xông về phía Kim quan, nhưng vừa đến gần Kim quan, bên trong Kim quan đột nhiên thò ra một bàn tay khô héo, vồ về phía cổ Tần Dã.

Hắn lùi người ra sau, tránh được công kích, định thần nhìn lại, thi thể Đế vương trong Kim quan không biết từ lúc nào đã ngồi dậy, trong mắt lóe lên ánh hồng quang quỷ dị, chết chóc nhìn chằm chằm hắn.

"Dám quấy rầy sự yên nghỉ của Trẫm, các ngươi đều phải chết!" Giọng nói của Đế vương vang vọng trong đại điện, tựa như đến từ Cửu U Địa ngục, khiến người ta không rét mà run.

Tần Dã biết rõ thi thể Đế vương này không dễ đối phó, hắn từ trong ba lô lấy ra một sợi hồng tuyến, một đầu sợi hồng tuyến buộc một đồng tiền.

Hắn miệng niệm chú, sau đó ném sợi hồng tuyến về phía thi thể Đế vương, sợi hồng tuyến như có sinh mệnh, nhanh chóng quấn quanh thân thi thể Đế vương.

Đồng tiền dán vào trán thi thể, phát ra một trận quang mang, tạm

thời áp chế hành động của thi thể.

"Bàn Tử, mau lại đây, lấy Hắc cẩu huyết trong túi cậu ra!" Tần Dã gọi.

Bàn Tử vừa ứng phó quái vật, vừa từ trong túi móc ra một cái bình nhỏ ném cho Tần Dã: "Cầm lấy, Tần Dã, anh phải nhanh lên đấy, Bàn gia tôi sắp không chống đỡ nổi rồi." Tần Dã đỡ lấy bình, rắc Hắc cẩu huyết xung quanh Kim quan, Hắc cẩu huyết chạm vào phù văn trên mặt đất, phát ra tiếng "xèo xèo".

Những quái vật đang công kích Bàn Tử như chịu phải đau đớn cực lớn, hành động trở nên chậm chạp.

Tần Dã nhân cơ hội lấy ra vài tấm Trấn thi phù, dán lên Kim quan.

Kim quan rung chuyển kịch liệt một cái, rồi im lặng trở lại, những quái vật xung quanh cũng dần dần biến mất.

"Phù, cuối cùng cũng xong rồi, những cơ quan và thứ linh dị này càng ngày càng khó đối phó." Bàn Tử ngồi phịch xuống đất, thở hổn hển.

"Vẫn chưa xong đâu." Tần Dã cảnh giác nhìn xung quanh: "Kim quan này còn chưa mở, bên trong nói không chừng còn có thứ lợi hại hơn." Hai người nghỉ ngơi một lúc, liền chuẩn bị mở Kim quan.

Tần Dã đi quanh Kim quan vài vòng, xác định không có cơ quan nào khác, rồi hai người hợp sức đẩy nắp Kim quan ra.

Chương 378

Trong Kim quan ngoài thi thể Đế vương, còn có một hộp ngọc tinh xảo, hộp ngọc tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ, tựa như có một sức mạnh thần bí.

"Trong hộp ngọc này đựng gì vậy?

Chẳng lẽ là trường sinh bất lão dược trong truyền thuyết?" Bàn Tử tò mò vươn tay lấy hộp ngọc.

"Đừng loạn động!" Tần Dã vội vàng ngăn lại: "Xung quanh hộp ngọc này có một luồng khí trường thần bí, tùy tiện chạm vào có thể gặp nguy hiểm." Tần Dã lấy ra la bàn, đến gần hộp ngọc, kim la bàn điên cuồng xoay tròn, và phát ra ánh sáng chói mắt.

"Hộp ngọc này có điểm quái lạ, nó dường như đang hấp thu linh lực xung quanh, chúng ta phải cẩn thận." Ngay lúc họ đang nghiên cứu hộp ngọc, thi thể Đế vương trong Kim quan đột nhiên cử động trở lại, hồng tuyến và Trấn thi phù đã không còn tác dụng với hắn.

Thi thể Đế vương há miệng, phun ra một làn khói đen, trong làn khói ẩn hiện vài khuôn mặt người, các khuôn mặt biểu cảm đau khổ, phát ra tiếng kêu thét thê lương.

"Không ổn, đây là Oan hồn yên vụ, bị chạm vào sẽ bị tổn thương linh hồn." Tần Dã kéo Bàn Tử lùi lại phía sau.

Hắn từ trong ba lô lấy ra một chiếc Bát quái kính, miệng niệm chú ngữ, Bát quái kính phát ra một đạo cường quang, bắn về phía làn khói.

Cường quang và làn khói tiếp xúc, phát ra một trận tiếng lách tách, làn khói dần dần tiêu tán.

"Đế vương này rốt cuộc là ai?

Sao lại có nhiều thủ đoạn tà môn đến vậy?" Bàn Tử kinh hãi nói.

"Mặc kệ hắn là ai, chúng ta phải nghĩ cách giải quyết triệt để hắn." Tần Dã nhìn chằm chằm thi thể Đế vương, trong mắt lóe lên một tia quyết nhiên.

Tần Dã lấy ra một thanh chủy thủ đặc chế, trên chủy thủ khắc đầy phù văn, hắn cắn rách ngón tay, nhỏ máu lên chủy thủ, phù văn trên chủy thủ lấp lánh ánh hồng huyết sắc.

"Đây là cơ hội cuối cùng của chúng ta, thanh chủy thủ này làm từ Mộc bị sét đánh ngàn năm, có tác dụng khắc chế loại tà vật này." Tần Dã xông về phía thi thể Đế vương, chủy thủ trong tay đâm vào vị trí trái tim của thi thể.

Thi thể Đế vương phát ra một tiếng gầm giận dữ, vươn hai tay muốn bắt Tần Dã.

Nhưng Tần Dã thân hình linh hoạt, khéo léo tránh được công kích, chủy thủ chuẩn xác không sai lầm đâm vào trái tim thi thể.

Trong khoảnh khắc, một đạo cường quang từ thi thể bùng phát, cả đại điện đều bị ánh sáng bao trùm.

Đợi ánh sáng tiêu tan, thi thể Đế vương hóa thành tro bụi, Kim quan cũng trở lại bình tĩnh.

"Cuối cùng cũng kết thúc rồi, trận này thật là kinh hiểm vạn phần." Bàn Tử lau mồ hôi trên trán.

"Vẫn chưa kết thúc đâu." Tần Dã cảnh giác nhìn xung quanh: "Hộp ngọc này còn chưa mở, bên trong nói không chừng còn có thứ lợi hại hơn." Hai người nghỉ ngơi một lúc, liền chuẩn bị mở hộp ngọc.

Tần Dã cầm hộp ngọc lên, cẩn thận quan sát, phát hiện trên hộp ngọc có một ổ khóa nhỏ tinh xảo, trên ổ khóa khắc một số văn tự cổ

xưa.

“Những văn tự trên này hình như là một loại gợi ý, chúng ta phải giải khóa này mới có thể mở hộp ngọc.” Tần Dã nói.

Hai người bắt đầu nghiên cứu văn tự trên hộp ngọc, sau một hồi nỗ lực, cuối cùng cũng tìm ra cách mở khóa.

Khi hộp ngọc mở ra, một đạo ánh sáng dịu nhẹ từ trong hộp bắn ra, bên trong đặt một cuốn cổ tịch và một viên châu ngọc tinh oánh trong suốt.

“Cuốn cổ tịch và viên châu ngọc này là bảo bối gì vậy?” Bàn Tử tò mò hỏi.

“Cuốn cổ tịch này có thể ghi lại một số bí mật ít người biết, viên châu ngọc này dường như có linh lực mạnh mẽ, chúng ta cứ mang về nghiên cứu trước.” Tần Dã nói.

Hai người thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời khỏi nơi nguy hiểm này.

Nhưng khi họ đi đến chỗ cánh đá, cánh đá lại đột nhiên đóng sập lại, trên vách tường xung quanh bắt đầu thấm ra máu tươi, cả đại điện tràn ngập một luồng khí tức tử vong.

“Không ổn, chúng ta lại chạm phải cơ quan mới rồi, xem ra Hoàng lăng này không muốn chúng ta dễ dàng rời đi.” Tần Dã nhíu chặt mày, nắm chặt kiếm gỗ đào trong tay, chuẩn bị đón nhận thử thách mới.

“Kẽo kẹt!

Kẽo kẹt...” Một trận tiếng bước chân thanh thúy truyền vào tai, nghe như càng lúc càng gần, tựa như đang vang lên bên tai, khiến Tần Dã và Bàn Tử rợn cả tóc gáy.

Tiếng bước chân từ xa đến gần, rất nhanh liền dừng lại.

Tần Dã và Bàn Tử nín thở, căng thẳng nhìn quanh.

Tiếng bước chân lần nữa vang lên, Tần Dã và Bàn Tử toàn thân cơ bắp căng cứng, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Tiếng bước chân chậm rãi tiến đến, cuối cùng dừng lại trước mặt Tần Dã.

Tần Dã ngẩng đầu, chỉ thấy một nữ quỷ mặc hoàng y, tóc tai bù xù đứng trước mặt hắn.

Ngũ quan của cô ta rất mờ ảo, duy chỉ có làn da lộ ra bên ngoài có màu xanh tím.

Trong hốc mắt trống rỗng của nữ quỷ dường như có hai đốm u hỏa đang cháy.

Cô ta cứ thế đứng lặng lẽ trước mặt Tần Dã, không khí xung quanh dường như đều bị đóng băng, lạnh buốt thấu xương.

"Các ngươi... cuối cùng vẫn đến..." Tiếng nữ quỷ the thé như giấy nhám cọ xát tai, vang vọng trong đại điện tĩnh mịch, khiến người ta da đầu tê dại.

Tần Dã cố gắng kìm nén sự sợ hãi trong lòng, nắm chặt kiếm gỗ đào, giọng nói trầm ổn nói: "Ngươi là ai?

Vì sao ở đây ngăn cản chúng ta?" Nữ quỷ phát ra một trận cười âm sâm: "Ta là ai?

Ta là oan hồn của vùng đất bị nguyền rủa này, các ngươi những tên Đổ đấu tham lam, dám quấy rầy sự yên nghỉ của ta, còn vọng tưởng mang đi bảo vật ở đây, các ngươi đều phải ở lại đây chôn cùng!" Bàn Tử ở một bên mắng lớn: "Chôn cùng?

Hừ!

Bàn gia ta không sợ cái thứ giả thần giả quỷ như ngươi đâu, có bản lĩnh thì xông vào đây!" Trong mắt nữ quỷ u hỏa lóe lên, đột nhiên

vươn hai tay lao về phía Bàn Tử, móng tay cô ta dài và nhọn hoắt, lóe lên ánh hàn quang.

Tần Dã thấy vậy, nhanh chóng vung kiếm gỗ đào, chắn trước Bàn Tử, kiếm gỗ đào và móng tay nữ quỷ va chạm, bắn ra một tràng tia lửa.

"Bàn Tử, đừng xông bừa, nữ quỷ này không đơn giản, oán niệm trên người cô ta quá nặng." Tần Dã nói.

Nữ quỷ bị Tần Dã chặn lại, tức giận đùng đùng, miệng phát ra tiếng kêu thét sắc nhọn, nhiệt độ trong đại điện giảm mạnh, máu tươi trên vách tường bắt đầu ngưng kết thành băng trụ, bắn về phía Tần Dã và Bàn Tử.

Tần Dã cắm kiếm gỗ đào xuống đất, hai tay nhanh chóng kết ấn, miệng niệm: "Thiên địa huyền tông, vạn khí bản căn.

Quảng tu ức kiếp, chứng ngô thần thông.

Cấp cấp như luật lệnh!" Theo chú ngữ vang lên, một lá chắn ánh sáng vàng kim thăng lên quanh họ, băng trụ đánh vào lá chắn ánh sáng, vỡ vụn từng mảnh.

"Công kích của nữ quỷ này dường như có liên quan đến hoàn cảnh ở đây, chúng ta phải nghĩ cách phá vỡ liên hệ giữa cô ta và không gian này." Tần Dã vừa duy trì lá chắn ánh sáng, vừa nói với Bàn Tử.

Bàn Tử gãi gãi đầu: "Phá thế nào?

Chỗ quỷ quái này đâu đâu cũng là thứ tà môn." Tần Dã quan sát xung quanh, đột nhiên hắn phát hiện trên vách tường có một số phù văn ẩn ẩn hiện hiện, những phù văn này ẩn hiện dưới ánh sáng của máu tươi.

"Bàn Tử, cậu nhìn những phù văn kia, có thể là chìa khóa điều khiển cơ quan này, chúng ta phải nghĩ cách phá hủy chúng." Nữ quỷ

dường như cảm nhận được ý đồ của Tần Dã, càng thêm điên cuồng công kích lá chắn ánh sáng, lá chắn ánh sáng bắt đầu xuất hiện vết nứt.

"Bàn Tử, cậu ở đây chống đỡ, tôi đi phá hủy phù văn." Tần Dã nói xong, cầm kiếm gỗ đào xông về phía vách tường.

Nữ quỷ quay người đuổi theo Tần Dã, tốc độ của cô ta cực nhanh, chớp mắt đã đến phía sau Tần Dã.

Tần Dã cảm thấy sau lưng một trận hàn ý ập đến, hắn đột nhiên quay người, kiếm gỗ đào đâm về phía nữ quỷ.

Nữ quỷ thân hình lóe lên, tránh được công kích, đồng thời một chưởng vỗ về phía Tần Dã, Tần Dã bị luồng lực này đánh trúng, bay ngược ra sau, ngã mạnh xuống đất.

"Tần Dã!" Bàn Tử hô lớn.

Tần Dã lau vết máu ở khóe miệng, đứng dậy: "Tôi không sao, nữ quỷ này quả nhiên lợi hại." Hắn lần nữa xông về phía nữ quỷ, lần này kiếm gỗ đào trong tay hắn phát ra ánh sáng càng mạnh, mỗi chiêu đều sắc bén vô cùng.

Nữ quỷ và Tần Dã triển khai một trận kịch chiến, trong chốc lát, kiếm ảnh và quỷ trảo đan xen, không khí xung quanh đều bị khuấy động hỗn loạn.

Trong kịch chiến, Tần Dã phát hiện mỗi lần nữ quỷ công kích đều có một tia oán niệm chi khí liên kết với phù văn trên vách tường.

Hắn trong lòng khẽ động, nhìn chuẩn thời cơ, khi nữ quỷ lần nữa công kích, hắn dùng kiếm gỗ đào chém đứt tia oán niệm chi khí đó.

Nữ quỷ phát ra một tiếng kêu thét thê lương, thân thể hơi run rẩy, công kích cũng trở nên chậm chạp.

Tần Dã nhân cơ hội xông về phía vách tường, dùng kiếm gỗ đào ra sức phá hủy phù văn.

Theo phù văn từng cái bị phá hủy, môi trường trong đại điện bắt đầu thay đổi, máu tươi không còn thấm ra nữa, nhiệt độ cũng dần dần hồi phục.

Nữ quỷ thấy vậy, muốn ngăn cản Tần Dã, nhưng bị Bàn Tử dùng xẻng công binh chặn lại.

"Ngươi đồ xấu xí, đừng hòng qua đó!" Bàn Tử vừa công kích vừa hô lớn.

Khi phù văn cuối cùng bị phá hủy, nữ quỷ phát ra một tiếng gầm giận dữ tuyệt vọng, thân thể cô ta bắt đầu trở nên hư huyễn.

"Các ngươi đã phá hủy phong ấn ở đây, sẽ mang đến tai họa lớn hơn..." Nói xong, nữ quỷ liền biến mất.

Chương 379

Tần Dã và Bàn Tử thở phào một hơi, nhưng còn chưa kịp hoàn hồn, từ chỗ cánh đá truyền đến một tiếng ầm ầm cực lớn, cánh đá chậm rãi mở ra, một luồng hấp lực mạnh mẽ từ phía sau cánh đá truyền đến.

"Không ổn, lại là cơ quan gì nữa đây?" Bàn Tử hô lớn.

Tần Dã kéo Bàn Tử lại: "Đừng hoảng, chúng ta qua đó xem thử." Hai người đi đến chỗ cánh đá, phát hiện phía sau cánh đá là một hành lang sâu hun hút, trong hành lang tràn ngập làn sương mù nồng đậm, trong làn sương mù dường như có đủ loại bóng đen đang bơi lội.

"Làn sương này có vấn đề, chúng ta không thể tùy tiện đi vào." Tần Dã lấy ra la bàn, kim la bàn điên cuồng xoay tròn trước làn sương mù, và phát ra tiếng "ong ong".

Bàn Tử nhặt một tảng đá, ném về phía làn sương mù, tảng đá vừa tiến vào làn sương mù, liền bị một luồng sức mạnh mạnh mẽ nghiền nát.

"Vãi chưởng, nếu người mà đi vào, chẳng phải bị nghiền thành thịt nát sao." Tần Dã nhìn làn sương mù, suy nghĩ một lát rồi nói: "Làn sương này hẳn là do một loại trận pháp sinh ra, chúng ta phải tìm được Trận nhãn mới có thể phá giải." Hai người men theo rìa hành lang tìm kiếm Trận nhãn, đột nhiên, Tần Dã phát hiện trên đỉnh hành lang có một khối thủy tinh, thủy tinh tỏa ra ánh sáng yếu ớt, ánh sáng liên kết với làn sương mù.

"Bàn Tử, cậu nhìn phía trên, khối thủy tinh đó có thể chính là Trận nhãn." Bàn Tử ngẩng đầu nhìn: "Cao thế này, làm sao phá hủy nó?" Tần Dã từ trong ba lô lấy ra một sợi dây thừng, một đầu sợi dây

thừng buộc một chiếc móc, hắn dùng sức ném chiếc móc về phía thủy tinh, sau vài lần thử, chiếc móc cuối cùng cũng móc được vào thủy tinh.

Tần Dã và Bàn Tử cùng nhau dùng sức kéo dây thừng, thủy tinh bị kéo xuống, theo thủy tinh rơi xuống, làn sương mù dần dần tiêu tán.

"Đi thôi, chúng ta nhanh chóng rời khỏi nơi này." Tần Dã nói.

Hai người men theo hành lang đi về phía trước, đi chưa được bao lâu, họ đến trước một hồ nước ngầm khổng lồ.

Nước hồ có màu đen, tỏa ra mùi hăng xộc thẳng vào mũi, trên mặt hồ có một cây cầu đá, cuối cầu đá là một cánh đá khổng lồ.

"Cây cầu này trông không ổn lắm, có cơ quan gì không nhỉ?" Bàn Tử nhìn cây cầu đá, có chút lo lắng nói.

Tần Dã đi đến bên cầu đá, cẩn thận quan sát: "Trên cầu này có dấu vết của một vài Phong thủy trận, xem ra chúng ta phải cẩn thận khi đi qua." Họ đạp lên cầu đá, vừa đi vài bước, cầu đá bắt đầu rung chuyển kịch liệt, trong nước hồ đột nhiên thò ra từng bàn tay đen sì, nắm chặt lấy cầu đá.

Tần Dã lấy ra vài tấm phù chỉ, dán lên cầu đá, phù chỉ phát ra ánh sáng, tạm thời áp chế những bàn tay đen đó.

"Mau đi!" Tần Dã hô lớn.

Hai người tăng tốc, chạy về phía cánh đá.

Khi họ chạy đến cánh đá, trên cánh đá xuất hiện một số câu đố, những câu đố là một số đồ án và văn tự cổ xưa.

"Cái quỷ gì nữa đây?

Còn phải giải đố?" Bàn Tử than phiền.

Tần Dã nhìn câu đố, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ: "Những đồ án

và văn tự này dường như có liên quan đến những thứ chúng ta gặp trước đó, chúng ta phải giải nó mới có thể mở cánh đá." Sau một hồi nỗ lực, Tần Dã cuối cùng cũng giải được câu đố, cánh đá chậm rãi mở ra.

Phía sau cánh đá là một kho báu chất đầy tài bảo, nhưng chính giữa kho báu có một Thạch quan khổng lồ, trên Thạch quan khắc đầy đủ loại đồ án khủng bố.

"Ở đây sao còn có một Thạch quan?

Chẳng lẽ lại là rắc rối gì nữa sao?" Bàn Tử nhìn Thạch quan, trong lòng có chút rợn người.

Tần Dã đi đến trước Thạch quan, nhìn đồ án trên Thạch quan: "Những đồ án này cho thấy những thứ bên trong có liên quan đến một loại nguyền rủa cổ xưa, nếu mở Thạch quan, có thể sẽ gây ra tai họa khủng khiếp hơn." Ngay lúc họ chuẩn bị rời khỏi kho báu, trong Thạch quan đột nhiên truyền ra một tiếng gầm gừ trầm thấp, Thạch quan rung chuyển kịch liệt, nắp quan bắt đầu chậm rãi di chuyển.

"Không ổn, nó muốn ra ngoài!" Tần Dã và Bàn Tử căng thẳng nhìn chằm chằm Thạch quan.

Nắp Thạch quan bị một luồng sức mạnh mạnh mẽ hất tung, một con quái vật khổng lồ từ trong Thạch quan bò ra ngoài.

Con quái vật này hình dáng giống Kỳ lân, nhưng toàn thân mọc đầy vảy đen, mắt như hai chiếc đèn lồng đỏ máu, tỏa ra khí tức bạo ngược.

"Cái thứ quái gì đây?

Trông ghê quá!" Bàn Tử hô lớn.

Tần Dã sắc mặt ngưng trọng: "Đây là Kỳ lân thần thú bị nguyền rủa, sức mạnh của nó rất cường đại, chúng ta phải cẩn thận đối phó."

Kỳ lân thần thú vừa xuất hiện, liền lao về phía Tần Dã và Bàn Tử, tốc độ của nó cực nhanh, sức mạnh kinh người.

Tần Dã và Bàn Tử vội vàng né tránh, móng vuốt Kỳ lân thần thú cào ra vài rãnh sâu trên mặt đất.

Tần Dã từ trong ba lô lấy ra một chiếc linh đăng, linh đăng phát ra âm thanh thanh thúy, âm thanh này có tác dụng chấn nhiếp nhất định đối với tà vật.

Kỳ lân thần thú nghe thấy tiếng linh đăng, hơi sững lại một chút, động tác chậm lại.

"Bàn Tử, chúng ta phải tìm ra yếu điểm của nó, công kích thông thường không có tác dụng với nó đâu." Tần Dã nói.

Bàn Tử cầm xẻng công binh, vòng quanh Kỳ lân thần thú tìm kiếm cơ hội: "Thứ này toàn thân đều là vảy, có yếu điểm nào chứ?" Tần Dã cẩn thận quan sát Kỳ lân thần thú, đột nhiên hắn phát hiện phần bụng Kỳ lân thần thú có một khối vảy màu sắc hơi nhạt, hơn nữa khí tức ở đó có chút khác biệt.

Hắc khí của cổ mộ càng lúc càng nồng đậm.

"Bàn Tử, công kích phần bụng của nó, đó có thể là yếu điểm!" Hai người xông vào công kích phần bụng Kỳ lân thần thú, Kỳ lân thần thú cảm nhận được uy hiếp, dùng móng vuốt che chắn phần bụng, đồng thời càng thêm điên cuồng công kích họ.

Trong đôi mắt đỏ máu của nó lộ ra sự phẫn nộ vô tận, mỗi lần vung móng vuốt đều cuốn theo một trận cuồng phong.

"Con súc sinh này phản ứng nhanh quá, chúng ta phải nghĩ cách phân tán sự chú ý của nó." Tần Dã vừa né tránh vừa hô lớn với Bàn Tử.

Bàn Tử linh quang chợt lóe: "Tần Dã, tôi có một ý này.

Anh dùng linh đăng thu hút sự chú ý của nó, tôi sẽ vòng ra phía sau công kích.” Tần Dã gật gật đầu, linh đăng trong tay rung động càng nhanh, tiếng linh đăng thanh thúy vang vọng trong kho báu.

Kỳ lân thần thú bị tiếng linh đăng thu hút, lao về phía Tần Dã, nó há cái miệng rộng như chậu máu, lộ ra hàm răng sắc nhọn, như muốn nuốt chửng Tần Dã trong một hơi.

Ngay khoảnh khắc Kỳ lân thần thú lao về phía Tần Dã, Bàn Tử cầm xẻng công binh từ phía sau xông về phía bụng Kỳ lân thần thú.

Kỳ lân thần thú cảm nhận được động tĩnh phía sau, muốn quay người phòng ngự, nhưng Tần Dã nhìn chuẩn thời cơ, ném kiếm gỗ đào về phía mắt Kỳ lân thần thú.

Kỳ lân thần thú theo bản năng nghiêng đầu né tránh, đúng lúc này lộ ra sơ hở, xẻng công binh của Bàn Tử giáng mạnh vào khối vảy màu sắc hơi nhạt ở phần bụng nó.

Kỳ lân thần thú phát ra một tiếng gào thét chấn động đất trời, cả kho báu đều rung chuyển vì nó.

Khối vảy ở bụng nó bị đập vỡ một vết nứt, máu đen từ vết nứt thấm ra, nhỏ xuống đất, phát ra tiếng “xèo xèo”, như thể máu đó có tính ăn mòn.

“Có hiệu quả, Bàn Tử, chúng ta tiếp tục công kích phần bụng nó!” Tần Dã hô lớn, đồng thời nhặt kiếm gỗ đào trên đất lần nữa xông về phía Kỳ lân thần thú.

Tuy nhiên, Kỳ lân thần thú bị thương trở nên càng hung dữ hơn, công kích của nó càng thêm mãnh liệt, một cái quét đuôi, đánh bay Bàn Tử.

Bàn Tử đập mạnh vào vách tường kho báu, làm rơi đầy đất tài bảo.

“Bàn Tử!” Tần Dã lo lắng hô một tiếng.

“Tôi không sao, con súc sinh này khí lực thật lớn.” Bàn Tử chật vật đứng dậy, lau vết máu ở khóe miệng.

Kỳ lân thần thú lần nữa lao về phía Tần Dã, lần này Tần Dã không né tránh, hắn đứng vững hai chân, hai tay nắm chặt kiếm gỗ đào, miệng niệm một đoạn chú ngữ cổ xưa.

Trên kiếm gỗ đào phù văn lấp lánh ánh sáng chói mắt, khi Kỳ lân thần thú lao đến trước mặt, Tần Dã mạnh mẽ cắm kiếm gỗ đào xuống đất.

Một đạo ánh sáng vàng kim từ trong kiếm gỗ đào bùng phát, hình thành một bình chướng, tạm thời chặn đứng công kích của Kỳ lân thần thú.

“Bàn Tử, chúng ta phải nghĩ cách đánh bại triệt để nó, không thể dây dưa nữa, hắc khí cổ mộ càng lúc càng nồng, e rằng còn có nguy hiểm khác.” Tần Dã lớn tiếng nói.

Bàn Tử nhặt xẻng công binh lên: “Được, chúng ta cùng lên!” Hai người lần nữa xông về phía Kỳ lân thần thú, lần này họ phối hợp càng thêm ăn ý.

Tần Dã dùng thuật pháp Phong thủy quấy nhiễu tầm nhìn của Kỳ lân thần thú, Bàn Tử thì nắm bắt cơ hội công kích phần bụng nó.

Sau vài lần giao phong kịch liệt, vảy ở bụng Kỳ lân thần thú dần dần bị phá hủy, máu đen chảy đầy đất.

Kỳ lân thần thú dường như cũng cảm nhận được uy hiếp của tử vong, nó đột nhiên dừng công kích, ngửa mặt lên trời gào thét.

Theo tiếng gào thét của nó, tài bảo trong kho báu bắt đầu rung chuyển kịch liệt, một số vàng bạc châu báu như được ban cho sinh mệnh, bắn về phía Tần Dã và Bàn Tử.

“Cẩn thận!” Tần Dã hô lớn một tiếng, hắn vung kiếm gỗ đào, đánh rơi những tài bảo đang bắn về phía mình.

Bàn Tử thì dùng xẻng công binh che chắn cho mình, những tài bảo đó va vào xẻng công binh, phát ra tiếng leng keng.

Ngay lúc này, Kỳ lân thần thú đột nhiên xông về phía Thạch quan trong kho báu, nó dùng đầu húc vào Thạch quan.

Thạch quan bị húc vỡ tan tành, một luồng sức mạnh hắc ám càng mạnh mẽ hơn từ trong Thạch quan trào ra, bao trùm cả kho báu.

“Không ổn, nó muốn mượn luồng sức mạnh này.” Tần Dã trong lòng kinh hãi.

Dưới sự bao trùm của sức mạnh hắc ám, thân thể Kỳ lân thần thú bắt đầu biến đổi.

Vảy đen trên người nó trở nên cứng rắn hơn, ánh hồng quang trong mắt cũng càng thêm chói mắt, thể hình cũng to lớn hơn vài phần.

“Cái này làm sao đây?

Nó biến lợi hại hơn rồi.” Bàn Tử có chút hoảng loạn.

Tần Dã hít sâu một hơi, hắn từ trong ba lô lấy ra một hộp cổ kính, mở hộp ra, bên trong là một viên châu ngọc tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ.

Viên châu ngọc này là bảo vật gia truyền của gia tộc Tần Dã, nghe nói có sức mạnh cường đại khắc chế tà vật.

Chương 380

“Hy vọng viên châu ngọc này có ích.” Tần Dã nói rồi, giơ viên châu ngọc trong tay, miệng niệm chú ngữ gia tộc truyền đời.

Ánh sáng của viên châu ngọc càng lúc càng mạnh, xua tan sức mạnh hắc ám xung quanh.

Kỳ lân thần thú cảm nhận được sức mạnh của viên châu ngọc, trong mắt lộ ra một tia sợ hãi, nhưng nó không hề lùi bước, vẫn lao về phía Tần Dã và Bàn Tử.

Tần Dã cầm viên châu ngọc đi về phía Kỳ lân thần thú, mỗi bước đi đều như đang chống đỡ áp lực cực lớn.

Khi Kỳ lân thần thú lao đến trước mặt, Tần Dã đẩy viên châu ngọc về phía trán Kỳ lân thần thú.

Khoảnh khắc viên châu ngọc tiếp xúc với Kỳ lân thần thú, phát ra một trận ánh sáng mạnh mẽ, Kỳ lân thần thú phát ra tiếng kêu thét đau đớn.

Kỳ lân thần thú giãy giụa đau đớn trong ánh sáng, luồng sáng đó như một lưỡi dao sắc bén nóng bỏng, đâm thẳng vào linh hồn của nó.

Tần Dã cũng bị luồng lực này phản chấn lùi liên tục, hai chân cày ra hai rãnh sâu trên mặt đất, hai tay thì tê dại vì chấn động, nhưng ánh mắt hắn vẫn kiên định, nhìn chằm chằm Kỳ lân thần thú.

“Bàn Tử, không đúng rồi!

Yếu điểm của Kỳ lân thần thú này xuất hiện quá buồn cười.” Tần Dã hô lớn.

“Gì?

Anh nói gì cơ?" Bàn Tử vừa vung xẻng công binh chống đỡ những đợt phản công ngẫu nhiên của Kỳ lân thần thú, vừa nghi hoặc nhìn về phía Tần Dã.

Tần Dã nhíu chặt mày, nhanh chóng nói: "Cậu nghĩ xem, Kỳ lân thần thú này xuất hiện quá đột ngột, hơn nữa yếu điểm của nó lại dễ dàng bị chúng ta phát hiện như vậy, bên trong này chắc chắn có vấn đề.

Đây có thể là cơ quan cổ mộ cộng thêm một loại Huân hương gây ảo ảnh tạo thành Huyễn giác." Bàn Tử trợn tròn mắt: "Huyễn giác?

Ý anh là những thứ chúng ta thấy đều là giả sao?

Vậy bây giờ chúng ta công kích nó chẳng phải vô ích?" "Không sai, chúng ta phải phá trừ Huyễn giác này trước." Tần Dã nói rồi, từ trong ba lô nhanh chóng lục tìm ra vài cây kim bạc đặc chế.

Những cây kim bạc này làm từ kim loại đặc biệt, có tác dụng nhất định trong việc phá trừ một số Mê chướng trong cổ mộ.

Tần Dã miệng niệm chú, dồn linh lực vào kim bạc, rồi bắn về phía không khí xung quanh Kỳ lân thần thú.

Kim bạc phát ra ánh sáng yếu ớt trong không khí, khi chúng rơi xuống, cảnh tượng xung quanh vậy mà bắt đầu xuất hiện một chút dao động, giống như mặt hồ tĩnh lặng bị ném đá vào rồi gợn sóng.

"Quả nhiên có vấn đề!" Mắt Tần Dã sáng lên.

Ngay lúc này, Kỳ lân thần thú lần nữa lao về phía họ, cái miệng rộng như chậu máu kia dường như có thể nuốt chửng cả họ.

Tần Dã và Bàn Tử vội vàng né tránh, móng vuốt Kỳ lân thần thú sượt qua vạt áo Tần Dã, cuốn theo một trận cuồng phong.

"Bàn Tử, yểm hộ tôi, tôi phải tìm ra nguồn gốc của Huyễn giác

này.” Tần Dã hô lớn.

“Được thôi!” Bàn Tử đáp một tiếng, lần nữa xông về phía Kỳ lân thần thú, hắn dùng hết sức lực vung xẻng công binh, tuy biết đây có thể là Huyễn giác, nhưng cũng không thể ngồi yên chờ chết.

Xẻng công binh và vảy Kỳ lân thần thú va chạm, bắn ra từng tràng tia lửa.

Tần Dã nhân cơ hội nhìn quanh, hắn phát hiện một số tài bảo trong kho báu dưới sự khúc xạ của ánh sáng dường như có vầng hào quang bất thường.

Hắn đến gần những tài bảo đó, phát hiện trong đó có vài chiếc hương lô tỏa ra mùi vị đặc biệt.

Những hương lô này tạo hình cổ kính, trên đó khắc đầy phù văn thần bí, huân hương trong lò đang chậm rãi cháy, tỏa ra làn khói nhàn nhạt.

“Bàn Tử, là những Hương lô này có vấn đề!” Tần Dã hô lớn.

Bàn Tử nghe vậy, muốn thoát khỏi Kỳ lân thần thú xông về phía Hương lô, nhưng Kỳ lân thần thú lại bám riết lấy hắn, khiến hắn không thể thoát thân.

“Tần Dã, con súc sinh này bám lấy tôi rồi, anh mau nghĩ cách đi!” Bàn Tử sốt ruột hô lớn.

Tần Dã nhìn Hương lô, trong lòng suy nghĩ cách phá giải.

Hắn từ trong ba lô lấy ra một bình dược thủy đặc chế, đây là thứ hắn có được từ một đạo quán thần bí trước đó, nghe nói có tác dụng rất tốt trong việc xua tan tà khí và phá trừ Mê chướng.

Tần Dã chạy về phía Hương lô, khi đến gần Hương lô, hắn rắc dược thủy về phía Hương lô.

Khoảnh khắc dược thủy tiếp xúc với huân hương, phát ra một trận tiếng "xèo xèo" vang lên.

Làn khói bắt đầu trở nên nồng đậm hơn, và màu sắc cũng trở nên quỷ dị, có đỏ có xanh.

Theo làn khói biến đổi, bóng dáng Kỳ lân thần thú cũng bắt đầu trở nên mờ ảo, động tác của nó trở nên chậm chạp, ánh hồng quang trong mắt cũng nhấp nháy không ngừng.

"Có hiệu quả!" Tần Dã trong lòng mừng rỡ.

Tuy nhiên, ngay lúc này, trong cổ mộ đột nhiên vang lên một trận cười âm sâm, tiếng cười đó dường như đến từ bốn phương tám hướng, khiến người ta rợn cả tóc gáy.

"Hừ, các ngươi tưởng thế là có thể phá giải cơ quan của ta sao?

Quá ngây thơ rồi." Một giọng nói lạnh băng vang vọng trong kho báu.

"Ai?

Ra đây!" Tần Dã lớn tiếng quát.

"Các ngươi đã phá hủy kế hoạch của ta, đều phải chết!" Giọng nói đó lần nữa vang lên, ngay sau đó, sức mạnh hắc ám trong kho báu bắt đầu điên cuồng dũng động, cuốn về phía Tần Dã và Bàn Tử.

Kỳ lân thần thú dưới sự gia trì của sức mạnh hắc ám, bóng dáng lần nữa trở nên rõ ràng, sức mạnh của nó dường như còn mạnh hơn trước.

"Không ổn, chúng ta phải nhanh chóng phá hủy những Hương lô này!" Tần Dã hô lớn.

Hắn lần nữa xông về phía Hương lô, nhưng sức mạnh hắc ám đã hình thành từng đạo bình chướng, cản trở đường đi của hắn.

Tần Dã lấy ra kiếm gỗ đào, miệng niệm chú ngữ thuật pháp Phong thủy, phù văn trên kiếm gỗ đào lấp lánh ánh sáng, hắn vung kiếm chém về phía bình chướng hắc ám.

Mỗi lần vung kiếm, đều có thể chém ra một vết nứt trên bình chướng, nhưng sức mạnh hắc ám rất nhanh lại khôi phục vết nứt.

Bàn Tử thấy Tần Dã bị vây khốn, hắn nhanh trí, từ trong ba lô lấy ra một ít thuốc nổ.

"Tần Dã, anh tránh ra!" Bàn Tử hô lớn một tiếng, châm thuốc nổ ném về phía Kỳ lân thần thú và bình chướng hắc ám.

"Ầm!" Một tiếng nổ lớn, lực xung kích do thuốc nổ tạo ra đã làm Kỳ lân thần thú và bình chướng hắc ám lùi lại một chút.

Tần Dã nhân cơ hội phá vỡ sự cản trở của sức mạnh hắc ám, đến trước Hương lô.

Hắn giơ kiếm gỗ đào lên, dùng sức đập vỡ Hương lô.

Theo Hương lô vỡ vụn, cảnh tượng xung quanh bắt đầu thay đổi kịch liệt.

Thân thể Kỳ lân thần thú dần dần tiêu tán, hóa thành một làn khói đen biến mất không thấy tăm hơi.

Hắc khí trong kho báu cũng bắt đầu chậm rãi tan đi, những tài bảo vốn được ban cho "sinh mệnh" cũng trở lại bình tĩnh.

"Phù, cuối cùng cũng kết thúc rồi." Bàn Tử thở phào một hơi, ngồi phịch xuống đất.

"Vẫn chưa kết thúc đâu." Tần Dã cảnh giác nhìn xung quanh: "Kẻ đứng sau vẫn chưa lộ diện, chúng ta phải cẩn thận." Ngay lúc họ chuẩn bị rời khỏi kho báu, cánh đá kho báu đột nhiên đóng sập lại, trên vách tường xung quanh xuất hiện từng bức bích họa lấp lánh ánh

sáng.

Những bức bích họa này miêu tả đủ loại nghi thức kỳ lạ và sinh vật thần bí, như đang kể lại một câu chuyện cổ xưa.

“Cái này lại là tình huống gì nữa đây?” Bàn Tử đứng dậy, nhìn bích họa hỏi.

Tần Dã đến gần bích họa, cẩn thận quan sát: “Những bức bích họa này có thể là manh mối để rời khỏi nơi này, chúng ta phải nghiên cứu kỹ một chút.” Họ chậm rãi đi dọc theo bích họa, đột nhiên, một đồ án trong bích họa thu hút sự chú ý của Tần Dã.

Đó là một đồ án giống như nút cơ quan, xung quanh đồ án có một số phù hiệu kỳ lạ.

Những phù hiệu này có điểm tương đồng với một số phù văn họ từng thấy trong kho báu trước đó.

“Bàn Tử, cậu nhìn cái này, tôi thấy đây là một cơ quan.” Tần Dã chỉ vào bích họa nói.

“Vậy chúng ta ấn thử xem sao?” Bàn Tử hỏi.

“Chờ đã, không thể tùy tiện hành động, lỡ lại là cạm bẫy thì sao?” Tần Dã đối chiếu với cổ tịch, cẩn thận nghiên cứu phù hiệu trên bích họa.

Sau một hồi nỗ lực, hắn cuối cùng cũng tìm ra cách phá giải cơ quan.

“Bàn Tử, cậu ấn theo thứ tự này vào những vị trí tương ứng với phù hiệu này.” Tần Dã chỉ vào bích họa nói với Bàn Tử.

Bàn Tử theo chỉ dẫn của Tần Dã, cẩn thận ấn vào vài vị trí trên bích họa.

Theo phù hiệu cuối cùng được ấn xuống, trong kho báu truyền đến

một tiếng ầm ầm vang dội.

Cánh đá chậm rãi mở ra, một đạo ánh sáng chói lọi từ ngoài cửa chiếu vào.

Chương 381

"Đi thôi!" Tần Dã kéo Bàn Tử chạy về phía cánh đá.

Khi họ bước ra khỏi cánh đá, phát hiện mình đã đến một hành lang xa lạ.

Hành lang này trên vách tường khảm một số bảo thạch phát sáng, chiếu sáng cả hành lang.

"Chỗ này trông cũng không đơn giản đâu." Bàn Tử nhìn hành lang nói.

"Ừm, chúng ta phải cẩn thận một chút, không biết còn nguy hiểm gì đang chờ đợi chúng ta nữa." Tần Dã nói.

Họ men theo hành lang đi về phía trước, đi mãi, đột nhiên nghe thấy phía trước truyền đến một trận tiếng nước chảy róc rách.

Khi họ rẽ qua một khúc cua, phát hiện phía trước xuất hiện một con sông ngầm.

Nước sông trong vắt nhìn thấy đáy, nhưng dưới đáy sông lại có những cái bóng kỳ lạ đang bơi lội.

"Trong sông này có thứ gì đó." Tần Dã nhíu mày.

"Không phải lại là quái vật gì nữa chứ?" Bàn Tử có chút căng thẳng nắm chặt xẻng công binh.

Ngay lúc họ đang quan sát nước sông, trên mặt sông đột nhiên gợn lên một trận sóng nước, một bóng người hình người từ trong nước chậm rãi thăng lên.

Bóng người này toàn thân ướt sũng, mặc một chiếc trường bào cổ xưa.

Diện mạo tái nhợt như tuyết, mắt trống rỗng vô thần, tỏa ra một luồng khí tức âm sâm.

"Các ngươi là ai?

Vì sao lại xâm nhập nơi này?" Bóng người kia lạnh lùng hỏi, giọng nói vang vọng trong hành lang, mang theo một chút hư ảo.

"Chúng tôi chỉ là đi ngang qua, vô ý mạo phạm." Tần Dã nói, hắn cảnh giác nhìn bóng người giống Thủy quỷ này, chuẩn bị tùy thời ứng phó công kích.

"Đi ngang qua?

Nơi đây là cấm địa, không ai có thể tùy tiện rời đi." Bóng người kia nói rồi, trôi về phía Tần Dã và Bàn Tử, hai tay của nó vươn ra phía trước, mười ngón như móc câu, như muốn bắt lấy họ.

"Bàn Tử, chuẩn bị chiến đấu!" Tần Dã hô lớn, hắn lấy ra kiếm gỗ đào, đâm về phía Thủy quỷ.

Kiếm gỗ đào đâm trúng thân thể Thủy quỷ, lại trực tiếp xuyên qua, không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho nó.

"Thứ này là Hư huyễn sao?" Bàn Tử kinh ngạc nói.

"Không, nó là Thủy quỷ, công kích thông thường không có tác dụng với nó, chúng ta phải tìm được thực thể của nó hoặc dùng phương pháp đặc biệt đối phó nó." Tần Dã nói.

Thủy quỷ tiếp tục tiếp cận hai người, Tần Dã và Bàn Tử đồng thời sử dụng sát chiêu, muốn buộc Thủy quỷ lộ ra chân thân.

Thủy quỷ không né tránh, mà mặc cho đao kiếm của Tần Dã và Bàn Tử chém vào thân thể nó, phát ra tiếng leng keng giòn giã.

"Sao có thể..." Bàn Tử trợn tròn mắt nhìn Thủy quỷ, hắn vừa rõ ràng nhìn thấy đao kiếm của Tần Dã chém vào thân thể Thủy quỷ,

nhưng Thủy quỷ vẫn bình an vô sự.

Tần Dã sắc mặt ngưng trọng, hắn nhìn chằm chằm Thủy quỷ, đột nhiên ánh mắt hắn di chuyển đến khối Hồng ngọc trên ngực Thủy quỷ.

"Khối Hồng ngọc này... có vấn đề..." Hắn lập tức tháo khối Hồng ngọc trên ngực Thủy quỷ xuống.

Khối Hồng ngọc này vô cùng đẹp, bề mặt phủ đầy hoa văn thần bí, tinh oánh trong suốt, như một tác phẩm nghệ thuật, khiến người ta yêu thích không muốn rời tay.

Tần Dã cầm nó, cảm nhận dao động nguyên tố mạnh mẽ ẩn chứa bên trong.

"Dao động năng lượng thật mạnh mẽ." Bàn Tử cũng chú ý đến sự bất thường của khối Hồng ngọc này, hắn không nhịn được sờ sờ Hồng ngọc, cảm thán: "Đẹp thật, chẳng lẽ là Tiên khí trong truyền thuyết?" Tần Dã lắc lắc đầu, hắn không có hứng thú nghiên cứu khối Hồng ngọc này, vì hắn đã cảm nhận được sự nguy hiểm của nó.

"Bàn Tử, cậu đừng chạm lung tung vào nó vội, đợi ra ngoài rồi chúng ta sẽ bàn xem xử lý thế nào." Tần Dã nhắc nhở.

Bàn Tử vội vàng đồng ý, cất Hồng ngọc đi.

"Ơ, khối Hồng ngọc này lại có thể phản lại công kích sao?" Hắn nghi hoặc nói.

"Anh nhìn bên này, khối Đồng kính này cũng là đồ cổ sao?" Bàn Tử cầm một chiếc gương cổ kính hỏi.

Họ đều là Tu chân giả, nên nhãn giới cực cao, tuy chiếc Đồng kính này trông rất cổ xưa, nhưng vẫn có thể nhìn ra giá trị không hề nhỏ.

Tần Dã và Bàn Tử cầm Đồng kính, nghiên cứu nửa ngày cũng

không hiểu chiếc Đồng kính này dùng để làm gì.

"Mặc kệ thế nào, chúng ta cứ vào trong thám hiểm đã." Bàn Tử nói, hắn đối với Địa cung này tràn đầy mong đợi.

Hai người tiếp tục thâm nhập vào Địa cung này, đi khoảng nửa tiếng, hai người cuối cùng cũng đi đến cuối Địa cung.

"Oa, nhiều thi cốt thế này?" Nhìn núi hài cốt chồng chất trước mắt, Bàn Tử không nhịn được hít một ngụm khí lạnh.

Những hài cốt này dày đặc, ít nhất cũng có vài trăm bộ, có nam có nữ, có già có trẻ.

"Chẳng lẽ Địa cung này từng xảy ra sự kiện tàn sát thảm khốc?" Tần Dã lẩm bẩm, hắn ngồi xổm xuống, kiểm tra tình hình hài cốt.

Hắn kinh ngạc phát hiện, mỗi hài cốt chết ở đây, đều bị một cây châm sắt xuyên thủng não.

"Trên cây châm sắt này ẩn chứa một luồng năng lượng quỷ dị." Tần Dã nói rồi, rút cây châm sắt đó ra.

"Rốt cuộc là làm cách nào mà ra nông nỗi này?" Thấy những hài cốt này đều chết thảm, Bàn Tử cũng có chút chấn động.

Họ tiếp tục đi về phía bên trong Địa cung.

Càng đi vào sâu bên trong, hài cốt trên đất càng nhiều, hơn nữa mỗi bộ đều chết thảm khốc, thậm chí có một số hài cốt bị phân giải, biến thành bột phấn.

"Địa cung này quả nhiên không tầm thường." Bàn Tử nuốt nước bọt nói.

Địa cung này so với bên ngoài trông còn đổ nát hơn, các loại hình cụ đều bị phá hủy, chỉ còn lại một số bàn ghế đổ nát.

Tần Dã và Bàn Tử theo vị trí đánh dấu trên bản đồ, đến trước một

tế đàn khổng lồ.

Tế đàn này chiếm trọn cả Địa cung, trên đó điêu khắc rất nhiều phù văn kỳ lạ, hơn nữa còn cắm rất nhiều xích sắt.

"Xem ra đây chính là phần mộ của chủ nhân Địa cung rồi." Tần Dã nói rồi, cầm một cây trường mâu, mạnh mẽ đâm vào xích sắt của tế đàn.

"Rắc", chiếc xích sắt kia lập tức đứt lìa.

Bàn Tử thấy cảnh này, sợ đến hồn bay phách lạc, vị trí đặt tế đàn này, giống như một miệng núi lửa đang hoạt động.

Nếu nó bùng nổ, tuyệt đối có thể thiêu họ thành tro bụi.

"Tần Dã, cẩn thận!" Bàn Tử vội vàng nói, lời hắn còn chưa dứt, liền cảm thấy dưới chân rung chuyển, dường như sắp sụp đổ.

"Vãi chưởng, chạy mau!" Tần Dã và Bàn Tử nhanh chóng chạy về phía xa, trong chớp mắt đã biến mất trong Địa cung.

Bùng!

Một trận rung động kịch liệt từ phía tế đàn truyền đến, cả Địa cung bắt đầu rung chuyển, dường như sắp sụp đổ.

Bên ngoài Địa cung, một màu đen kịt, không nhìn thấy năm ngón tay.

Ngay cả với tu vi của Tần Dã và họ, cũng chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy cảnh tượng trong phạm vi vài mét, các khu vực còn lại, thì là một màn đêm đen kịt.

"Chết tiệt, sao tôi lại cảm thấy dưới chân có một luồng sức mạnh đang kéo tôi, muốn đẩy tôi vào trong tế đàn kia chứ." Bàn Tử kinh hãi kêu la.

Địa cung bắt đầu sụp đổ, vô tận tảng đá rơi xuống.

Tần Dã và Bàn Tử đều là cao thủ Đổ đấu, đương nhiên sẽ không dễ dàng bị chôn vùi.

Nhưng đá lớn như vậy rơi xuống, cho dù họ có Kim cương tráo, cũng không chống đỡ nổi.

"Chạy mau!" Tần Dã gào thét.

Hắn liều mạng xông về phía trước, hắn biết chỉ có chạy về phía trước mới có thể sống sót.

Tuy nhiên, khi hắn chạy được hơn mười bước, một tiếng nổ lớn vang khắp xung quanh, Địa cung triệt để sụp đổ.

"Khụ khụ, Bàn gia ta còn chưa lấy vợ đâu." Bàn Tử khóc mếu nói, hắn cảm thấy toàn thân đều đau.

Quần áo, giày dép của hắn đều bị chôn vùi dưới đá vụn, toàn thân đều đau.

"Đá nặng thế này, ai mà vác đi nổi chứ?" Bàn Tử cười khổ nói.

"Cậu còn dám oán trách à, mau tìm lối ra đi!" Tần Dã nhướng mày nói, trên người cũng bám đầy bụi đất.

Chương 382

Hai người phí sức thiên tân vạn khổ mới bò ra được, họ đứng giữa đống đổ nát, nhìn quanh tìm kiếm lối thoát.

Thế nhưng tìm mãi một hồi vẫn chẳng thấy gì.

"Chết rồi, chúng ta lạc đường mất rồi." Bàn Tử rầu rĩ nói, vốn tưởng có hy vọng thoát ra, ai ngờ lại công cốc.

Tần Dã trầm ngâm một lát, đột nhiên nhớ đến tấm bản đồ kho báu kia, địa chỉ trên đó chính là nơi này, chẳng lẽ tấm bản đồ kho báu đó là giả sao?

Nhưng tại sao tổ tiên nhà họ Tần lại giao tấm bản đồ này cho truyền nhân đời sau?

Lại còn dặn mang về gia tộc?

Chắc chắn có điều mờ ám ở đây.

Tần Dã suy nghĩ kỹ lưỡng một hồi, chợt linh quang chợt lóe, nói: "Có lẽ, chúng ta cần một tấm bản đồ kho báu khác chăng?" Bàn Tử sững sờ, nói: "Vậy cậu mau vẽ đi, đừng có lề mề." Tần Dã liếc Bàn Tử một cái, nói: "Cậu tưởng đang chơi game à, muốn vứt túi đồ lúc nào thì vứt sao?

Đây là địa cung thần bí, phải chuẩn bị đủ công cụ." "Chúng ta không có thời gian chuẩn bị, tôi nghi ngờ tấm bản đồ đó cũng là giả." "Gì cơ?

Vậy sao cậu không nói sớm?" Bàn Tử trừng mắt tròn xoe.

"Cậu cũng đâu có hỏi tôi!" "Cậu..." Hai người cãi nhau ồn ào một lúc, cuối cùng cũng quyết định tìm lối ra theo phương pháp trên tấm bản đồ kho báu.

Tấm bản đồ kho báu quả thật rất chi tiết, địa điểm ghi lại cực kỳ rõ ràng, hơn nữa còn có giới thiệu địa hình.

Tần Dã theo vị trí được đánh dấu trên bản đồ, dọc đường để lại ký hiệu, sau đó bắt đầu lục soát các kiến trúc trong địa cung.

Hắn phát hiện các ngôi nhà trong địa cung cơ bản đã bị hủy hoại, chỉ duy nhất một vài cung điện trung tâm địa cung vẫn còn được bảo tồn rất hoàn chỉnh.

Hơn nữa trên vách tường cung điện này, cũng phủ đầy các loại đồ án và phù văn.

Tần Dã tỉ mỉ quan sát những phù văn đó, luôn cảm thấy có chút quen mắt, hắn dường như đã thấy ở đâu đó rồi, nhưng nhất thời không nhớ ra được.

"Sao tôi lại cảm giác những hoa văn này hơi giống những gì chúng ta đã xem trên cuốn cổ tịch kia nhỉ?" Tần Dã cau mày, ghé sát vách tường cẩn thận xem xét.

Bàn Tử gãi đầu, mặt đầy nghi hoặc ghé lại: "Cổ tịch gì?

Cậu đừng có nói linh tinh, ở cái nơi quỷ quái này mỗi manh mối đều có thể đoạt mạng đấy." Tần Dã liếc hắn một cái đầy vẻ không vui: "Chính là cuốn lần trước xem ở nhà ông giáo sư già kia, giảng về phù hiệu thần bí cổ đại và cục phong thủy đó.

Cậu chỉ biết ăn, lúc đó bảo cậu xem thì cậu không xem." Bàn Tử cười gượng gạo: "Hắc hắc, chẳng phải có cậu đây rồi sao.

Vậy cậu đã nhìn ra điều gì chưa?" Tần Dã chậm rãi đi dọc vách tường, ngón tay khẽ lướt qua những phù văn: "Những phù văn này dường như tạo thành một loại trận pháp, nếu tôi không nhầm thì có liên quan đến lối ra mà chúng ta cần tìm.

Có lẽ, đây chính là một tấm 'bản đồ kho báu' khác." Bàn Tử trừng

lớn mắt: “Thật hay giả?

Vậy chúng ta mau nghiên cứu đi, đừng để nhầm lẫn nữa.” Ngay lúc này, trong cung điện đột nhiên thổi lên một trận gió lạnh âm u, trong gió dường như xen lẫn tiếng khóc than yếu ớt.

Bàn Tử sợ đến mức rụt cổ lại: “Kia... kia là tiếng gì vậy?

Chẳng lẽ có ma sao?” Sắc mặt Tần Dã cũng hơi đổi, nhưng vẫn cố gắng trấn tĩnh: “Đừng tự dọa mình, địa cung này đã phong bế lâu năm, có vài âm thanh kỳ lạ là chuyện rất bình thường.

Chúng ta hãy phá giải trận pháp phù văn này trước đã.” Hai người bắt đầu tỉ mỉ nghiên cứu phù văn trên vách tường, Tần Dã dựa vào ký ức và sự hiểu biết của mình về cổ tịch, thử giải mã những bí ẩn trong đó.

Sau một hồi lâu, hắn đột nhiên mắt sáng lên: “Tôi hiểu rồi!

Những phù văn này chỉ về phía cây trụ đá khổng lồ ở trung tâm cung điện.” Bàn Tử vội vàng nhìn về phía trụ đá: “Cây trụ đá đó có gì đặc biệt?

Chẳng phải chỉ là một cục đá sao.” Tần Dã nhanh chóng bước về phía trụ đá, phát hiện trên trụ đá khắc kín mít những chữ nhỏ li ti, đều là những thuật ngữ phong thủy cổ xưa.

Hắn vừa xem vừa lẩm bẩm một mình.

“Thì ra là vậy, bố cục địa cung này được thiết kế theo một cục phong thủy 'điên đảo càn khôn', chúng ta cứ tìm lối ra theo suy nghĩ thông thường thì đương nhiên không tìm được.” “Vậy bây giờ phải làm sao?” Bàn Tử lo lắng hỏi.

“Dựa theo gợi ý ở đây, chúng ta cần vào thời điểm và phương vị nhất định để di chuyển vài khối đá trên trụ đá này.” Tần Dã nói rồi, bắt đầu tìm kiếm trên trụ đá.

Ngay khi họ chuẩn bị ra tay, nhiệt độ xung quanh đột ngột giảm mạnh, hơi thở của hai người đều biến thành sương trắng.

Bàn Tử cảm thấy đôi chân mình như bị thứ gì đó túm chặt, không thể nhúc nhích.

"Tần Dã, tôi... tôi không thể cử động được!" hắn kinh hoàng kêu lên.

Tần Dã cũng cảm thấy một luồng sức mạnh lớn đang kéo giật mình, hắn nghiến chặt răng, lấy ra một nắm chu sa từ trong túi, vung mạnh ra xung quanh, miệng lẩm bẩm chú ngữ.

Đây là vật trừ tà hắn đã chuẩn bị từ trước, khi chu sa tán ra, luồng sức kéo kia dường như giảm đi một chút.

"Bàn Tử, đừng hoảng!

Đây là linh hồn bảo vệ địa cung đang ngăn cản chúng ta, chúng ta phải nhanh lên." Tần Dã kêu lên.

Bàn Tử liều mạng giãy giụa, mãi mới khôi phục được một chút khả năng hành động: "Vậy cậu mau làm đi, tôi không muốn chết ở đây đâu!" Tần Dã tìm thấy những khối đá then chốt trên trụ đá, theo chỉ dẫn của cục phong thủy, bắt đầu di chuyển chúng.

Mỗi khi một khối đá được di chuyển, trong cung điện lại vang lên một tiếng nổ ầm ầm trầm đục, như thể toàn bộ địa cung đang rung chuyển.

Không biết đã di chuyển bao nhiêu khối đá, Tần Dã và Bàn Tử cuối cùng cũng thoát khỏi phạm vi cung điện.

Tần Dã thở hổn hển ngồi trên một phiến đá xanh, cơ thể mềm nhũn.

"Mẹ kiếp, mệt chết ông rồi, may mà chúng ta chạy kịp." Hắn lau

mồ hôi trên trán, thở dài thườn thượt.

Bàn Tử càng thêm chật vật, quần áo ướt đẫm, trên đầu còn bốc hơi nóng, rõ ràng vừa rồi bị lạnh không nhẹ.

Hai người nghỉ ngơi một lát, Tần Dã ngẩng đầu nhìn trời, mặt trời đã ngả về tây.

Hắn xoa bóp những cơ bắp cứng đờ, chửi thề: "Mẹ kiếp, ngôi mộ chết tiệt này mất thời gian thật.

Chúng ta mau rời đi thôi." Bàn Tử gật đầu.

Hắn thực sự không còn chút ham muốn thám hiểm nào nữa, chỉ mong sao có thể nhanh chóng rời khỏi ngôi cổ mộ này.

Họ đứng dậy, chuẩn bị vòng qua trụ đá để quay về lối vào.

Nhưng ngay lúc này, Tần Dã đột nhiên nghe thấy một âm thanh quỷ dị, hắn quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh.

Lúc này, trong bóng tối từ xa, đột nhiên xuất hiện một đốm lửa xanh u ám.

Ngọn lửa đó lấp lánh lạ thường, bay lơ lửng tới, càng lúc càng gần hai người.

Tim Tần Dã và Bàn Tử đều đập chậm lại nửa nhịp.

Ngọn lửa này không nóng bỏng, mà ngược lại tràn ngập sự lạnh lẽo, mùi tử khí, khiến người ta dựng tóc gáy.

Dần dần, ngọn lửa đến gần, lộ ra một hình dáng mơ hồ.

Đây lại là một pho tượng!

Chất liệu pho tượng nhìn không giống vàng cũng không phải ngọc, có màu xám trắng, bề mặt lồi lõm không bằng phẳng, ẩn hiện ánh kim loại lấp lánh.

Phía sau pho tượng, có một tấm bia đá cao lớn.

Trên bia đá viết kín chữ, Tần Dã tuy đã học không ít cổ văn, nhưng vẫn không hiểu nội dung trên đó viết gì.

Chỉ biết những nét chữ này đều là lệ thư, bút pháp cứng cáp mạnh mẽ, mang theo một luồng kiếm ý sắc bén.

Pho tượng này có tạo hình rất độc đáo, mang lại cảm giác áp bức, thậm chí còn có một chút quỷ dị.

Pho tượng như sống động, hệt như đã sống dậy.

Tần Dã và Bàn Tử đều không tự chủ được mà nín thở.

Hai người nương tựa vào nhau, từ từ lùi lại phía sau.

Ngay lúc này, Bàn Tử đột nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh ập đến bên người, ngay sau đó là cơn đau nhói thấu tim truyền đến từ chân trái của hắn.

"Má ơi!

Chân Bàn gia!" Bàn Tử kêu thảm thiết rồi khuỵu xuống đất.

Tần Dã lập tức quay người lại, chỉ thấy chân trái của Bàn Tử đã biến mất, máu tươi đầm đìa.

Chân trái của hắn cong gập một góc cực kỳ khoa trương, dường như đã đứt lìa.

Chương 383

“Cậu sao rồi?” Tần Dã vội vàng hỏi.

“Đau, đau chết tôi rồi.” Bàn Tử dùng tay phải ôm ngực, đau đến mức mặt mày co rút lại.

Tần Dã sững sờ, ngay lập tức gầm lên: “Cậu mẹ nó đừng có lung lay!” “Sao vậy, tôi có sao đâu...

ưm ưm ưm!” Miệng Bàn Tử bị bịt lại.

Tần Dã dùng một cây gậy gỗ chống đỡ cơ thể hắn, kéo hắn về phía trụ đá: “Cậu bám chặt vào đây cho tôi.” Nói xong, hắn lục trong túi ra một sợi dây thừng, buộc vào eo Bàn Tử.

“Bàn Tử, nhịn đi, sắp xong rồi.” Tần Dã hít sâu một hơi, mạnh mẽ va chạm vào trụ đá.

Một tiếng 'cách' giòn tan.

Tần Dã lập tức thở phào nhẹ nhõm, hắn vội vàng kéo Bàn Tử về: “Bàn Tử, cậu không sao chứ.” Bàn Tử đau đến nhe răng trợn mắt, nước mắt chảy ròng ròng.

“Cậu đúng là đủ tàn nhẫn đấy!” Tần Dã cười gượng: “Đây là cách duy nhất, nếu không lát nữa cậu chắc chắn sẽ bị phế.” Bàn Tử bất đắc dĩ gật đầu, hắn vốn dĩ đã không định sống sót ra ngoài.

“À đúng rồi, cậu nói những hòn đá trên trụ đá này có thể di chuyển được không?” Tần Dã cau mày nói: “Chắc là được, cậu đừng suy nghĩ linh tinh nữa, giữ tỉnh táo, tuyệt đối đừng ngủ đấy.” Nói xong, Tần Dã bắt đầu dùng dao găm đào bới trên đá, từng khối đá rơi xuống đất, lộ ra những chữ triện cổ trên bia đá.

Tần Dã nhìn chằm chằm vào những chữ trên bia đá một lúc, sau đó

nói với Bàn Tử: “Bàn Tử, lần này vận may không tệ, hóa ra là Bát quái.” Bàn Tử nghe vậy, tinh thần lập tức phấn chấn: “Cậu nhận ra chữ trên đó à?” Tần Dã nói: “Đương nhiên là nhận ra, nhưng tôi chỉ nhận ra vài câu thôi, còn lại thì không hiểu gì cả.

Cậu xem câu ‘Bắc Đẩu thất tinh vi cơ, Nam Đẩu lục tinh vi phụ’ có quen không?” Bàn Tử gật đầu: “Đúng, là Bát quái.” Tần Dã cười tủm tỉm nói: “Vậy tôi nói cho cậu một đoạn khác, đây là dựa trên Bắc Đẩu Cửu Tinh, cho nên gọi là Thiên Xu.

Cậu xem cách thức ở đây, hẳn phải gọi là ‘Thiên Xu’.” “Cậu thử tưởng tượng xem, tình cảnh hiện tại của chúng ta, sẽ được tưởng tượng thành Thiên Tuyền, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Dao Quang, đại diện cho ngũ phương tinh tú.

Những chữ này kết hợp lại, chính là Thiên Can Địa Chi, vừa đúng gần giống với các ký hiệu toán học của chúng ta.” Bàn Tử như có điều suy nghĩ, lẩm bẩm: “Thì ra còn có thể giải thích như vậy.” “Đúng, đây chính là Bát quái, cậu cứ xem đi.” Tần Dã nói chắc như đinh đóng cột.

Lúc này, Tần Dã đang tập trung tinh thần nhìn chằm chằm vào trụ đá trước mặt, hai tay nắm chặt con dao găm, mạnh mẽ đâm vào khe hở của trụ đá.

Một tiếng 'bang' vang lên!

Trụ đá không hề nhúc nhích, nhưng con dao găm lại bị gãy đôi.

“Vãi chưởng!” Tần Dã chửi một tiếng, hổ khẩu tay phải của hắn bị chấn đến tê dại.

“Bàn Tử, cậu nhóc này dùng chút sức đi!” Tần Dã giận dữ nói, tình hình hiện tại của hắn khá tệ, lòng bàn tay đã sưng đỏ lên.

“Tôi... tôi không dám dùng sức a...” Bàn Tử nói với vẻ mặt rầu rĩ,

cánh tay hắn mềm nhũn vô lực, ngay cả dũng khí để nhấc lên cũng không còn.

Tần Dã nhìn Bàn Tử với vẻ "hận sắt không thành thép", thầm nghĩ: thằng nhóc này không phải là sợ chết, sợ đến tè ra quần rồi chứ?

Hắn lắc đầu không nói nên lời, đột nhiên trong đầu hiện lên ghi chép trong 《Quỷ Cốc Tử》: "Con người có huyệt vị, gọi là Tam Tiêu Kinh, người thông hiểu Kỳ Môn Độn Giáp ắt phải tìm đúng những huyệt vị này trước, sau đó mượn ngoại lực để vận động những huyệt vị này, mới có thể di chuyển trụ đá." Tần Dã tỉ mỉ quan sát một lượt, quả nhiên, trên trụ đá có một vài huyệt vị.

Hắn đưa tay chạm vào, quả nhiên sờ thấy một chỗ lõm xuống.

Tần Dã trong lòng vui mừng, hắn biết đây chính là mấu chốt.

Hắn quay đầu kêu Bàn Tử: "Bàn Tử, có cách rồi!

Trên trụ đá này có huyệt vị, chúng ta ấn đúng là có thể di chuyển nó." Bàn Tử mắt sáng lên: "Thật sao?

Vậy cậu mau làm đi!" Tần Dã hít sâu một hơi, tập trung tinh lực hồi tưởng lại ghi chép trong 《Quỷ Cốc Tử》, bắt đầu ấn các huyệt vị trên trụ đá theo trình tự nhất định.

Mỗi khi ấn một huyệt, trụ đá đều phát ra rung động nhẹ, như thể đang phản ứng lại thao tác của hắn.

Khi hắn ấn xuống huyệt vị cuối cùng, trụ đá đột nhiên phát ra một luồng ánh sáng mạnh mẽ, trong ánh sáng ẩn hiện những đồ án tinh thần lấp lánh.

Tần Dã và Bàn Tử đều bị ánh sáng đó chói mắt không mở ra được.

Ánh sáng dần dần tan biến, họ phát hiện trên trụ đá xuất hiện những hoa văn mới, những hoa văn này giống như một tấm bản đồ,

chỉ về một hướng.

"Xem ra đây là chỉ lối ra cho chúng ta rồi." Tần Dã nói.

"Vậy chúng ta mau đi thôi, tôi không muốn ở lại cái nơi quỷ quái này thêm một giây nào nữa." Bàn Tử giãy giụa muốn đứng dậy.

Hai người đi theo hướng chỉ dẫn trên bản đồ của trụ đá, suốt đường đi đều cẩn thận từng li từng tí, luôn cảnh giác động tĩnh xung quanh.

Đi không bao lâu, họ đến một ngôi mộ thất khổng lồ, bên trong mộ thất bày đầy các loại vàng bạc châu báu, ở chính giữa mộ thất có một cỗ quan tài đá khổng lồ.

"Oa, nhiều bảo bối quá!" Mắt Bàn Tử sáng rực.

Tần Dã lại cau mày: "Đừng có lung lay, ở đây quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức quỷ dị.

Cỗ quan tài đá này chắc chắn có vấn đề." Bàn Tử nuốt nước bọt: "Vậy chúng ta đi vòng qua?" "E rằng không dễ vậy đâu." Tần Dã nhìn xung quanh, phát hiện trên vách tường mộ thất bắt đầu rỉ ra chất lỏng màu đen, chất lỏng nhỏ xuống đất, phát ra mùi hắc nồng.

Ngay lúc này, quan tài đá đột nhiên phát ra một tiếng động trầm đục, như thể có thứ gì đó đang va đập bên trong.

"Không hay rồi, có thứ gì đó sắp ra!" Tần Dã hét lớn.

Hai người vội vàng tìm chỗ ẩn nấp, nhưng trong mộ thất trừ châu báu ra thì hầu như không có vật che chắn nào khác.

Cùng với tiếng động từ quan tài đá ngày càng lớn, nắp quan tài từ từ di chuyển, một luồng âm khí cường đại ập thẳng vào mặt.

Một cái xác mặc giáp chiến cổ đại ngồi dậy từ trong quan tài đá, đôi mắt nó lấp lánh ánh sáng xanh u ám, trống rỗng nhìn Tần Dã và

Bàn Tử.

“Kia... kia là cương thi!” Bàn Tử kinh hãi kêu lên.

Tần Dã nhanh chóng lấy ra móng lừa đen từ trong túi, ném về phía cương thi.

Móng lừa đen đập vào người cương thi, nhưng lại bị bật ra.

“Thứ này không tầm thường, phương pháp thông thường không có tác dụng.” Tần Dã cau chặt mày.

Cương thi phát ra một tiếng gầm giận dữ, nhảy ra khỏi quan tài đá, lao về phía hai người.

Tần Dã và Bàn Tử vội vàng né tránh, móng vuốt của cương thi lướt qua mặt đất, để lại những vết hằn sâu.

“Bàn Tử, chúng ta phải nghĩ cách dụ nó đến chỗ cơ quan đằng kia.” Tần Dã chỉ vào một thiết bị kỳ lạ ở một góc mộ thất.

“Được, vậy chúng ta dụ thế nào?” Bàn Tử hỏi.

Tần Dã nhanh chóng quét mắt nhìn xung quanh, ánh mắt dừng lại trên một cây nến đài khổng lồ ở phía bên kia mộ thất.

“Bàn Tử, chúng ta hãy dụ nó đến gần cây nến đài đó trước, rồi tìm cách vòng đến chỗ cơ quan.

Tôi sẽ đi dụ nó, cậu tìm cơ hội chạy về phía nến đài.” Tần Dã nói nhỏ.

“Được, cậu cẩn thận đấy.” Bàn Tử nắm chặt cây xẻng công binh trong tay, tuy sợ hãi, nhưng trong mắt lại lộ vẻ kiên định.

Tần Dã nhặt một khối gạch vàng, dùng sức ném về phía cương thi, gạch vàng đập vào người cương thi, phát ra một tiếng động nặng nề.

Cương thi bị chọc giận, quay người lao về phía Tần Dã.

Tần Dã thi triển thân pháp linh hoạt, xuyên qua lại trong mộ thất, cương thi đuổi sát không tha.

"Lại đây đi, đồ xấu xí nhà ngươi!" Tần Dã vừa chạy vừa hét, cố ý chọc giận cương thi.

Bàn Tử nắm đúng thời cơ, chạy về phía nến đài.

Hắn vừa tập tễnh vừa chạy, mỗi bước đi đều kéo theo vết thương, đau đến mức toát mồ hôi lạnh, nhưng hắn vẫn nghiến răng kiên trì.

Tần Dã chạy đến gần nến đài, lật người lăn một cái, trốn ra phía sau nến đài.

Cương thi tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã đến trước nến đài, nó vươn móng vuốt vung về phía Tần Dã, Tần Dã vội vàng cúi người xuống, nến đài bị sức mạnh của cương thi chấn động mà rung lắc.

"Bàn Tử, chuẩn bị sẵn sàng!" Tần Dã hét lên.

Bàn Tử đã chạy đến phía bên kia mộ thất, di chuyển về phía cơ quan.

Tần Dã nhặt một hòn đá từ bên cạnh nến đài, ném về một hướng khác trong mộ thất, tiếng hòn đá rơi xuống đất thu hút sự chú ý của cương thi.

Nó quay người đi về phía hòn đá rơi xuống.

"Chính là lúc này!" Tần Dã nhân cơ hội chạy về phía cơ quan, hội hợp với Bàn Tử.

Hai người đến chỗ cơ quan, đây là một thiết bị giống như bàn cờ, trên đó có một vài quân cờ kỳ lạ.

"Cái này làm sao đây?" Bàn Tử hỏi.

Chương 384

Tần Dã tỉ mỉ quan sát bàn cờ, hắn phát hiện hoa văn trên bàn cờ có điểm tương đồng với đồ án Bát quái trên trụ đá vừa rồi.

"Cái này chắc có liên quan đến Bát quái, chúng ta phải di chuyển những quân cờ này theo nguyên lý Bát quái." Tần Dã nói.

Ngay lúc này, cương thi đã nhận ra ý đồ của họ, lại một lần nữa lao về phía họ.

"Cậu cầm chân nó trước, tôi sẽ giải cơ quan!" Tần Dã hét lên với Bàn Tử.

Bàn Tử không chút do dự, cầm xẻng công binh chém về phía cương thi, đồng thời đẩy Tần Dã sang bên cạnh cơ quan, để hắn có thể dễ dàng giải cơ quan hơn.

"Bàn Tử!" Tần Dã kêu lên, hắn cảm động vô cùng, nhưng chỉ có thể bất lực nhìn Bàn Tử chặn đứng cương thi.

Bàn Tử liều mạng kéo dài thời gian với cương thi, tranh thủ đủ thời gian cho Tần Dã.

Tần Dã hít thở sâu vài cái, ép mình trấn tĩnh lại, sau đó bắt đầu di chuyển các quân cờ đen trắng trên bàn cờ.

Những quân cờ này được sắp xếp rất lộn xộn, Tần Dã thử di chuyển một quân cờ màu trắng, kết quả lập tức chạm vào cơ quan.

Rầm rầm rầm...

Cơ quan được khởi động, bốn cây trụ đá khổng lồ bật lên từ mặt đất, phong tỏa toàn bộ mộ thất.

Bàn Tử kinh hoàng nhìn bốn cây trụ đá cao chót vót, chân hắn

mềm nhũn, đứng dưới chân trụ đá, hắn như thấy cảnh mình bị nghiền nát thành thịt băm thảm hại.

“Bàn Tử!

Đừng ngây ra đó, nhảy mau!” Tần Dã hét lên với Bàn Tử.

“À...

ừ!” Bàn Tử hoàn hồn, vội vàng chạy ra ngoài.

Chỉ vài giây sau khi họ rời đi, bốn cây trụ đá khổng lồ từ từ hạ xuống, khôi phục lại trạng thái ban đầu.

“Lão đại!” Bàn Tử nhìn thấy Tần Dã, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

“Hắc hắc...

Lão đại, cậu biết tôi phục ai nhất không?” Bàn Tử hưng phấn nói.

“Ai?” Tần Dã hứng thú nhìn chằm chằm Bàn Tử, muốn xem hắn lại khoác lác gì nữa.

“Chính là cậu đó!” Bàn Tử vỗ vai Tần Dã: “Cậu biết vì sao chúng ta dám xông mộ không?

Vì có lão đại đứng ra lo cho chúng ta mà!” Tần Dã cười cắt ngang Bàn Tử: “Được rồi, đừng có khoác lác nữa, tôi đưa cậu đi xem bảo bối.” Bàn Tử lẽo đẽo theo sau Tần Dã, trông cứ như sắp chảy dãi ba thước vậy.

Hai người đến trước một cánh cổng đá, cánh cổng này rất dày, Bàn Tử gõ nửa ngày cũng không mở ra được.

Bàn Tử cau mày nói: “Cánh cổng đá này chắc chắn quá rồi, sao lại không mở được nhỉ?

Chẳng lẽ cơ quan bên trong bị hỏng?” Bàn Tử không tin tà, lại sờ soạng thử vài lần khắp nơi.

Bàn Tử cau mày, với kinh nghiệm trộm mộ nhiều năm như vậy của hắn, chưa từng gặp phải cánh cổng đá nào kỳ lạ đến thế.

Hơn nữa cánh cổng đá này tuy nhìn có vẻ mỏng manh một lớp, nhưng lại kiên cố không thể phá vỡ.

"Lạ thật đấy." Bàn Tử lẩm bẩm một câu, hơn nữa cánh cổng đá này nói là cửa, thực ra lại giống một bức tường hơn, ngay cả khe hở cũng bị bịt kín mít.

"Đi thôi, hai chúng ta tự tay làm thì mới no đủ." Tần Dã dẫn đầu bước vào cánh cổng đá, Bàn Tử vội vàng theo sau, sợ rằng sẽ bị bỏ lại phía sau Tần Dã.

Bên trong cánh cổng đá tối đen như mực, không nhìn thấy gì cả, chỉ có hai luồng sáng mờ ảo vàng vọt nhấp nháy.

"Bàn Tử, cậu dò đường phía trước đi." Tần Dã nói.

Bàn Tử gật đầu, giơ cây nến đi về phía trước.

"Bàn Tử, đợi đã!" Tần Dã gọi Bàn Tử lại.

Bàn Tử dừng bước, quay đầu lại.

Tần Dã chỉ vào một tảng đá nhô ra ở bên trái cổng đá, nói với Bàn Tử: "Cậu sờ tảng đá này xem." Bàn Tử làm theo, sờ thử, phát hiện trên tảng đá khắc mấy chữ: "Âm Dương Song Ngư Đồ".

Bàn Tử chợt vỡ lẽ, vỗ tay tán thưởng: "Tôi hiểu rồi, cái này chắc chắn là do lăng tẩm của hoàng đế cổ đại thiết kế, lấy hai phương vị âm dương làm đồ án." Tần Dã gật đầu: "Không sai, chắc là như vậy." "Lão đại, cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao năm đó cậu lại chọn đạo quật Long Mạch, thì ra đây chính là bí mật trộm mộ của cậu, thật khiến huynh đệ tôi phải ngũ thể đầu địa mà bái phục." Bàn Tử ca ngợi.

Tần Dã không đáp lời Bàn Tử, hắn bắt đầu nghiên cứu Âm

Dương Song Ngư Đồ.

Bức đồ họa này vô cùng chi tiết, từ đó có thể phán đoán trong mộ thất có hai phương vị, một bên trái, một bên phải.

Tần Dã đổi tất cả quân cờ bên phải thành màu đen, còn bên trái thì thành màu đỏ.

Tiếp đó hắn viết hai chữ "Âm Dương" xuống đất.

Tần Dã dùng tay nhẹ nhàng lau đi hai chữ âm dương, đột nhiên, hai chữ âm dương biến mất, một tấm địa cung đồ khổng lồ hiện ra trong đầu Tần Dã.

“Lão đại, sao rồi?

Tôi thông minh chứ, ha ha ha...” Bàn Tử khoe khoang phía sau.

Tần Dã quay đầu liếc Bàn Tử một cái, khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

“Cậu đoán sai rồi!” Tần Dã chỉ vào vách tường nói.

Theo ánh mắt Tần Dã nhìn qua, Bàn Tử lập tức ngớ người, chỉ thấy trên đỉnh vách tường lại khảm rất nhiều viên thủy tinh hình tròn.

Những viên thủy tinh đó lấp lánh ánh sáng mờ ảo, rực rỡ và đẹp như trong mộng.

Tần Dã đi đến trước vách tường, dùng tay sờ những viên thủy tinh trên đó, lạnh buốt thấu xương, nhưng lại tỏa ra chút nhiệt lượng yếu ớt, giống như suối nước nóng.

“Những viên thủy tinh này chắc chính là những châu báu kia.” Tần Dã thầm thì.

Lúc này, Tần Dã đột nhiên chú ý thấy, một dải ngân hà chảy từ chính phía Nam tới.

Trong dải ngân hà có tinh tú lấp lánh, có núi sông hồ ao, giống như vũ trụ bao la khiến người ta chấn động.

Trong khoảnh khắc này, tâm hồn Tần Dã đều bị rung động.

Dải ngân hà này, giống như con đường duy nhất dẫn đến một thế giới khác.

"Đẹp quá!" Bàn Tử lẩm bẩm nói.

"Thật sự rất đẹp, nhưng không thích hợp làm vật bồi táng." Tần Dã nói.

"Bản thân nơi đây là hố bồi táng, ban đầu khi đào hố chôn xác đã nên xem xét vấn đề phong thủy, bây giờ xem ra, những tên trộm mộ kia căn bản không hiểu phong thủy." Tần Dã lắc đầu, thầm nghĩ: "Tôi thì muốn dọn sạch những thứ này, nhưng... những thứ này thực sự quá quý giá." Tần Dã nhìn về phía Bàn Tử, nói: "Cậu đi khiêng những cỗ quan tài kia ra, chúng ta sẽ mở nắp quan tài." "Ớ?

Lão đại, hai chúng ta khiêng những cỗ quan tài này ra làm gì, trực tiếp tìm dây thừng quăng vào hố, để những cỗ quan tài này vĩnh viễn chôn vùi trong đó chẳng phải tiết kiệm sức hơn sao." Bàn Tử khó hiểu nói.

Tần Dã nhướng mày nhìn Bàn Tử một cái: "Bảo cậu làm gì thì làm đó, đâu ra lắm lời vô ích thế?" Bàn Tử lẩm bẩm, chạy đến trước những cỗ quan tài kia, tốn sức chín trâu hai hổ mới khiêng được quan tài ra khỏi hố.

Tần Dã nhìn động tác vụng về của Bàn Tử, bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Cậu lui sang một bên trước, xem tôi thi pháp." "Gì cơ?

Thi pháp?" Bàn Tử vô cùng nghi hoặc.

Tần Dã nhắm mắt lẩm bẩm khẩu quyết, ngón tay hắn nhanh chóng bấm quyết.

Trên ngón tay Tần Dã lóe lên từng đốm sáng xanh, sau đó nắp quan tài trong nháy mắt nứt ra một khe hở.

Bàn Tử trừng lớn mắt, hắn hoàn toàn ngây người.

“Bàn Tử, cậu lại đây.” Tần Dã gọi Bàn Tử lại.

Bàn Tử vội vàng đi đến bên cạnh Tần Dã, Tần Dã chỉ vào khe hở của quan tài nói: “Cậu lật nó ra.” “A?

Tôi lật ra?” “Ừ, lật nắp quan tài ra, sau đó khiêng cỗ quan tài này đặt vào miệng hố.” Tần Dã nghiêm túc phân phó.

Bàn Tử gật đầu, duỗi hai tay ra, đột nhiên dùng sức, nắp quan tài bị hắn dễ dàng lật tung, ném đến miệng hố.

Tiếp đó, Bàn Tử lại đặt những cỗ quan tài kia xuống cạnh miệng hố.

“Xong rồi.” Bàn Tử lau mồ hôi, thở phào nhẹ nhõm, vừa nãy thật sự là rất mệt.

“Bàn Tử, tiếp theo giao cho cậu đó.” Tần Dã nói.

Chương 385

“Không vấn đề, lão đại cứ chờ một lát.” Bàn Tử vỗ ngực, lấy xẻng công binh ra chuẩn bị làm việc.

Những mộ huyệt này đã trải qua sự tôi luyện của ngàn vạn năm mà vẫn còn tồn tại, mỗi ngôi mộ đều có một bộ cơ quan độc đáo.

Nếu tùy tiện mở mộ huyệt, chạm vào cơ quan, toàn bộ mộ huyệt sẽ lập tức sụp đổ.

Vì vậy Bàn Tử phải theo phương thức Tần Dã nói, cẩn thận từng li từng tí, vô cùng thận trọng mở cửa mộ huyệt.

Tần Dã đứng một bên quan sát động tác của Bàn Tử.

Tay chân Bàn Tử cực kỳ nhanh nhẹn, loáng một cái đã mở được cửa mộ huyệt, để lộ cảnh tượng bên trong mộ huyệt.

Bố cục trong mộ huyệt khá đơn giản, trừ khu vực chủ mộ và các khu vực bồi táng xung quanh ra, những chỗ khác đều bị đào rỗng.

Bàn Tử lấy la bàn ra, tìm kiếm một hồi, cuối cùng hắn đặt la bàn trước một pho tượng trong mộ huyệt.

“Lão đại, tìm thấy rồi!” Bàn Tử kêu lên.

Tần Dã bước tới, tỉ mỉ quan sát pho tượng này, pho tượng cao khoảng nửa mét, làm từ hán bạch ngọc, điêu khắc đồ án long phượng trình tường sống động như thật.

“Ơ?

Lão đại, cậu nhìn chỗ này...” Bàn Tử kinh ngạc nói.

“Sao vậy?” Bàn Tử chỉ vào đồ án long phượng trình tường nói: “Tôi nhớ trong 《Thiên Văn Học》 có nhắc đến, long phượng trình

tường là điềm lành, tượng trưng cho sự truyền thừa phú quý vinh hoa và sự hưng thịnh phát đạt...

Lão đại, cậu nói pho tượng này có phải là rồng không?" Tần Dã lắc đầu, hắn biết pho tượng này rất tinh xảo, long phượng trình tường là một loại ẩn ý của đời Đường.

"Lão đại, cậu xem, chỗ này có chữ!" Bàn Tử đột nhiên chỉ vào tấm bia đá một bên nói.

Tần Dã bước tới, thấy trên bia đá viết mấy dòng chữ nhỏ.

"Ta muốn phong ấn tại lăng mộ vương giả, không nỡ hủy diệt, bèn lập ở đây." "Lão đại, cái này có nghĩa gì?

Chẳng lẽ nói, hoàng đế cổ đại sau khi chết sẽ được phong ấn ở đây?" Bàn Tử hỏi.

Tần Dã nhìn mấy câu chữ này mà trầm mặc.

Một lát sau, Tần Dã đột nhiên nói: "Đây là một phần di chiếu." Bàn Tử kinh ngạc kêu lên: "Vãi!

Còn có thể thao tác như vậy sao?

Người xưa cũng thần kỳ đến thế à?" "Không phải thần kỳ, là kết quả của sự phát triển khoa kỹ." Tần Dã thản nhiên nói.

Bàn Tử gật đầu, nói: "Đúng rồi!

Mức độ phát triển khoa kỹ của thế giới này mạnh hơn thời chúng ta nhiều quá." "Cậu còn rảnh mà cảm thán linh tinh, mau thu dọn đồ đạc đi, chúng ta rút khỏi đây, nếu không chờ cảnh sát đến thì hai chúng ta không chạy thoát được đâu." "Được thôi!" Thế là, Tần Dã và Bàn Tử bắt đầu kiểm kê chiến lợi phẩm lần khai quật này.

Lần trộm mộ này, tổng cộng đào được tám món trân bảo giá trị liên thành, Tần Dã ước tính sơ bộ, món rẻ nhất e rằng cũng phải vài

triệu đồng chứ?

Tần Dã và Bàn Tử bỏ những thứ này vào hòm, vác hòm đi về phía hố sâu.

"Lão đại, chúng ta cứ vứt bỏ chúng sao?" Bàn Tử vẻ mặt tiếc nuối, dù sao những thứ này đều khá đáng tiền.

Tần Dã cười tủm tỉm nói: "Không phải, là đem tặng cho quốc gia." "Ý gì?" Bàn Tử nghi hoặc.

"Cậu nghĩ xem, những thứ này giá cả đắt như vậy, nếu lưu truyền ra thị trường, sẽ gây ra khủng hoảng xã hội, thậm chí dẫn đến hỗn loạn trật tự xã hội.

Loại đồ này, chỉ có thể dùng cho bảo tàng." Tần Dã nói.

"Thì ra là vậy." Bàn Tử chợt vỡ lẽ.

Hai người vác hòm cẩn thận từng li từng tí đi ra khỏi hố sâu, suốt đường đi Bàn Tử vẫn lẩm bẩm về giá trị của những bảo bối đó.

"Lão đại, cậu nói những bảo bối này nếu ở trong bảo tàng, sẽ thu hút bao nhiêu người đến chiêm ngưỡng nhỉ, chúng ta làm vậy cũng coi như là làm việc tốt phải không?" Bàn Tử nói.

"Đó là đương nhiên, những thứ này đều là báu vật văn hóa của quốc gia, không thể để chúng lưu lạc bên ngoài được." Tần Dã vừa chú ý động tĩnh xung quanh, vừa đáp lời.

Vừa đi đến rìa hố sâu, đột nhiên nghe thấy một tiếng sột soạt từ phía sau truyền đến.

Hai người lập tức cảnh giác, quay người nhìn lại.

Chỉ thấy trong bóng tối sâu trong mộ thất, ẩn hiện vài đôi mắt xanh lục đang lấp lánh.

"Trời ơi, cái thứ quái quỷ gì đây nữa?" Bàn Tử căng thẳng nắm

chặt xẻng công binh.

Tần Dã cau mày, gầm nhỏ: "Đừng sợ, đây là cương thi." Nghe thấy hai chữ "cương thi", Bàn Tử càng sợ hơn.

Sức mạnh của cương thi Bàn Tử đã được lĩnh giáo tận nơi rồi.

Mặc dù ngày thường hắn gan to bằng trời, nhưng hiện tại đối mặt với bầy cương thi dày đặc này, hắn vẫn cảm thấy hơi run chân.

"Lão đại, chúng ta phải làm sao đây?" Bàn Tử nắm chặt xẻng công binh trong tay, vẻ mặt cam chịu chết.

"Cậu ở đây đừng động đậy." Tần Dã nói xong, lấy ra một lá bùa vàng từ thắt lưng đưa cho Bàn Tử, nói: "Dán vào ngực cậu, đây là bùa xua tà trừ hung, dán lên nó cậu sẽ an toàn." "Được." Bàn Tử nhận lấy phù chú, nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm vào chỗ tối trong mộ thất.

Một lát sau, Bàn Tử cuối cùng cũng lấy hết dũng khí, lớn tiếng hét: "Lại đây đi, Bàn gia cứ đứng đây không né, xem ai dám đụng đến một sợi lông của ta, Bàn gia ta liều mạng với ngươi!" Lời còn chưa dứt, sâu trong mộ thất đột nhiên xông ra bảy tám bóng đen.

"Vãi!

Nhiều vậy!" Bàn Tử giật mình, theo bản năng lùi lại một bước.

Tần Dã thấy Bàn Tử lùi lại, khẽ quát: "Đừng lùi, đứng trong phạm vi của bùa vàng." Nói rồi, hắn bước tới một bước, trong tay không biết từ lúc nào đã có thêm một con đoản đao toàn thân đen kịt, thân đao ẩn hiện ánh sáng tối mờ.

Bóng đen càng lúc càng gần, Bàn Tử đã có thể nhìn rõ khuôn mặt gớm ghiếc của những cương thi đó, thịt thối rữa treo trên mặt, trong hốc mắt đen kịt lấp lánh ánh sáng quỷ dị.

Đôi chân hắn run nhẹ, nhưng vẫn cố gắng đứng vững tại chỗ, xẻng công binh trong tay nắm càng chặt.

"Lão đại, những cương thi này nhìn hung hãn quá, cậu phải cẩn thận đó!" Giọng Bàn Tử hơi run.

Tần Dã không đáp lại, chỉ chuyên tâm nhìn chằm chằm vào những cương thi đang xông tới.

Khi con cương thi đầu tiên lao đến gần, thân hình hắn như điện xẹt, nghiêng người tránh khỏi đòn tấn công của cương thi, đồng thời đoản đao trong tay mạnh mẽ đâm ra, trực tiếp đâm vào ngực cương thi.

Con cương thi đó phát ra một tiếng rít chói tai, dùng sức giãy giụa.

Tần Dã cau mày, dùng sức xoay đoản đao, cương thi lập tức hóa thành một vũng nước đen.

Những cương thi khác thấy vậy, không hề e sợ chút nào, tiếp tục tấn công Tần Dã.

Tần Dã luồn lách tự do trong đám cương thi, đoản đao trong tay vung vẩy, mỗi lần vung đều có thể chính xác đánh trúng yếu hại của cương thi, nhưng số lượng cương thi quá đông, nhất thời cũng không thể đánh lùi hết.

"Bàn Tử, lấy máu chó đen trong ba lô ra, rải xung quanh." Tần Dã vừa chiến đấu với cương thi, vừa hét lên với Bàn Tử.

"Được thôi!" Bàn Tử vội vàng đặt hòm xuống, lục lọi trong ba lô.

"Tìm thấy rồi!" Hắn lấy ra một chai chứa máu chó đen, rút nút chai, rải ra xung quanh.

Máu chó đen rải xuống đất, phát ra tiếng xì xì, những cương thi đến gần dường như có chút e ngại, động tác tấn công chậm lại một

nhịp.

“Lão đại, máu chó đen này thật sự có tác dụng!” Bàn Tử hưng phấn kêu lên.

“Đừng vui mừng quá sớm, đây chỉ là tạm thời thôi.” Tần Dã lạnh lùng nói.

Ngay lúc này, từ sâu trong mộ thất lại truyền đến một tiếng bước chân trầm đục, như thể có thứ gì đó khổng lồ đang từ từ đến gần.

“Lão đại, lại có thứ gì đến nữa vậy?” Bàn Tử lo lắng hỏi.

Sắc mặt Tần Dã ngưng trọng: “Tình hình không ổn lắm, tiếng động này nghe như là một gã khổng lồ.” Cùng với tiếng bước chân ngày càng gần, một con cương thi khổng lồ cao tới hai mét xuất hiện trong tầm mắt của họ.

Con cương thi khổng lồ này toàn thân khoác giáp đồng cổ xưa, trên áo giáp khắc đầy phù văn thần bí, tỏa ra uy áp cường đại.

“Má ơi, cái thứ quái quỷ gì đây?” Bàn Tử trừng lớn mắt.

“Đây là Cương Thi Vương, xem ra lần này phiền phức lớn rồi.” Tần Dã nói nhỏ.

Cương Thi Vương chậm rãi bước về phía họ, mỗi bước đi đều khiến mặt đất hơi rung chuyển.

Những cương thi bình thường kia như nhận được mệnh lệnh, lũ lượt lui về phía sau Cương Thi Vương.

“Lão đại, bây giờ làm sao đây?

Cương Thi Vương này nhìn không dễ đối phó chút nào.” Bàn Tử cầm xẻng công binh, không biết phải làm gì.

Chương 386

Tần Dã nhìn chằm chằm Cương Thi Vương, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ đối sách.

Đột nhiên, hắn nhớ đến một truyền thuyết dân gian, tương truyền sức mạnh của Cương Thi Vương bắt nguồn từ bộ áo giáp đồng trên người nó, mà phù văn trên áo giáp chính là mấu chốt.

"Bàn Tử, cậu yểm hộ tôi, tôi đi thử giải khai phù văn trên áo giáp của Cương Thi Vương." Tần Dã nói với Bàn Tử.

"Lão đại, cậu cẩn thận đó!" Bàn Tử nghiến răng, cầm xẻng công binh đứng chắn trước Tần Dã.

Tần Dã hít sâu một hơi, xông về phía Cương Thi Vương.

Cương Thi Vương thấy vậy, vung cánh tay khổng lồ giáng xuống Tần Dã.

Tần Dã thân hình lóe lên, nhảy đến bên cạnh Cương Thi Vương, đưa tay chạm vào phù văn trên áo giáp.

Ngay khoảnh khắc tay hắn chạm vào phù văn, một luồng sức mạnh cường đại truyền đến, hất văng hắn ra xa.

"Lão đại!" Bàn Tử kinh hô một tiếng, muốn chạy đến xem tình hình của Tần Dã.

"Đừng qua đây, tiếp tục canh chừng những cương thi kia." Tần Dã bò dậy từ mặt đất, lau vết máu ở khóe miệng.

Hắn lại một lần nữa nhìn những phù văn trên áo giáp của Cương Thi Vương, phát hiện những phù văn này dường như được sắp xếp theo một loại trận pháp cổ xưa nào đó.

Tần Dã nhắm mắt lại, hồi tưởng những nội dung liên quan mà mình đã đọc trong cổ tịch, cố gắng tìm ra cách phá giải.

Một lát sau, Tần Dã mở mắt ra, trong mắt lóe lên một tia quyết đoán.

Hắn lại một lần nữa xông về phía Cương Thi Vương, lần này trong tay hắn có thêm vài đồng tiền đặc biệt.

Hắn theo trận pháp trong ký ức, khảm những đồng tiền vào vị trí đặc định của phù văn.

Cùng với việc đồng tiền cuối cùng được khảm vào, áo giáp trên người Cương Thi Vương đột nhiên phát ra một luồng ánh sáng mạnh, sau đó bắt đầu rạn nứt.

Cương Thi Vương phát ra tiếng gào thét đau đớn, những cương thi bình thường kia cũng trở nên bồn chồn bất an.

"Chính là lúc này, Bàn Tử, tấn công đầu Cương Thi Vương!" Tần Dã hét lên.

Bàn Tử nghe vậy, lấy hết dũng khí, giơ xẻng công binh xông về phía đầu Cương Thi Vương.

Hắn dùng hết toàn bộ sức lực, một nhát xẻng chém vào đầu Cương Thi Vương.

Cương Thi Vương chịu đòn tấn công, càng điên cuồng giãy giụa hơn, nó một tay tóm lấy Bàn Tử, quăng hắn ra xa.

"Bàn Tử!" Tần Dã hét lớn, hắn lo lắng nhìn về hướng Bàn Tử rơi xuống đất, chỉ thấy Bàn Tử ngã vào một đống đá vụn, nửa ngày không thấy động tĩnh.

"Hừ, dám làm thương huynh đệ của tôi." Mắt Tần Dã lóe lên một tia lửa giận, hắn lại một lần nữa xông về phía Cương Thi Vương.

Lúc này áo giáp của Cương Thi Vương đã vỡ nát phần lớn, Tần Dã nắm đúng thời cơ, nhảy lên lưng Cương Thi Vương, dùng đoản đao đâm vào gáy Cương Thi Vương.

Cương Thi Vương điên cuồng vặn vẹo cơ thể, cố gắng hất Tần Dã xuống, nhưng Tần Dã vẫn bám chặt không buông, đoản đao trong tay không ngừng đâm vào cơ thể Cương Thi Vương.

Cuối cùng, Cương Thi Vương phát ra tiếng gầm giận dữ cuối cùng, ầm ầm đổ xuống đất, hóa thành một đống bụi đất.

Những cương thi bình thường kia cũng theo đó mà tan biến.

Tần Dã vội vàng chạy đến bên cạnh Bàn Tử, kiểm tra tình hình của hắn.

"Bàn Tử, cậu sao rồi?" Bàn Tử từ từ mở mắt, yếu ớt nói: "Lão đại, tôi không sao, chỉ là ngã hơi đau thôi." "Không sao là tốt rồi, chúng ta mau rời khỏi đây." Tần Dã đỡ Bàn Tử dậy.

Hai người thu dọn đồ đạc xong, tiếp tục đi ra khỏi hố sâu.

Vừa đi được không xa, Bàn Tử đột nhiên nói: "Lão đại, cậu xem, phía trước có một cánh cổng đá kỳ lạ." Tần Dã nhìn theo hướng Bàn Tử chỉ, quả nhiên thấy một cánh cổng đá khổng lồ, trên cổng đá khắc đầy các loại đồ án và văn tự kỳ lạ.

"Cánh cổng đá này nhìn không đơn giản, nói không chừng bên trong còn có nguy hiểm gì đó." Tần Dã cau mày nói.

"Lão đại, chúng ta có nên mở ra xem không?" Bàn Tử tò mò hỏi.

Tần Dã do dự một chút, cuối cùng vẫn không cưỡng lại được sự tò mò: "Mở ra xem đi, nhưng phải cẩn thận." Họ đi đến trước cổng đá, tỉ mỉ quan sát.

Tần Dã phát hiện trong các đồ án trên cổng đá có một vài cái liên

quan đến chòm sao và thiên tượng, điều này khiến hắn nhớ đến cảnh tượng dải ngân hà đã thấy trước đó.

“Bàn Tử, cậu xem những đồ án này, hình như có mối liên hệ nào đó với dải ngân hà mà chúng ta đã thấy khi vừa bước vào.” Tần Dã nói.

“Thật sao?

Lão đại, cậu nói phía sau cánh cổng đá này có thể liên quan đến dải ngân hà?” Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

“Có khả năng, văn tự trên cánh cổng đá này tôi không hiểu, nhưng những đồ án này có lẽ là manh mối để mở cổng đá.” Tần Dã vừa nói vừa nghiên cứu đồ án chòm sao trên cổng đá.

“Khoan đã, lão đại, cậu xem những đồ án kia có phải rất giống với dải ngân hà chúng ta vừa gặp không...” Bàn Tử đột nhiên nói.

Tần Dã ngẩng đầu lên, quả nhiên thấy ngay phía trên cổng đá có một quả cầu tinh tú màu bạc sáng chói lấp lánh, giống hệt bầu trời sao mà họ đã thấy trước đó.

Bàn Tử mừng rỡ khôn xiết, nói: “Lão đại, chẳng lẽ vận may của chúng ta tốt đến vậy, lại gặp được dải ngân hà!” “Nếu đây thật sự là chìa khóa mở cổng đá, vậy thì đáng để mạo hiểm.” Tần Dã nói xong liền dùng xẻng công binh gõ vào cổng đá.

Cổng đá phát ra âm thanh trong trẻo vang vọng, như có người đang gõ dây đàn.

“Lão đại, có triển vọng rồi, gõ thêm mấy cái nữa, nói không chừng cánh cổng đá sẽ bị chúng ta mở ra.” Bàn Tử vô cùng kích động.

Cổng đá phát ra âm thanh trầm đục, đồng thời các đồ án trên cổng đá bắt đầu luân chuyển.

Một tiếng động nhẹ vang lên, toàn bộ cổng đá mở ra một khe hở.

“Bàn Tử, mau vào đi, cánh cửa này sắp đóng lại rồi!” Tần Dã vội vàng đẩy Bàn Tử xông vào cổng đá, khi cánh cửa hoàn toàn đóng lại, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Cánh cổng đá này tuy không đủ dày, nhưng lại cứng cáp dị thường, Tần Dã đã tốn sức chín trâu hai hổ mới miễn cưỡng cạy mở được nó.

“Bàn Tử, chúng ta vào xem đi, bên trong chắc có bảo vật.” Tần Dã dẫn Bàn Tử chui vào bên trong cổng đá.

Bên trong cổng đá tối đen như mực, đưa tay không thấy năm ngón.

May mắn là thị lực của Tần Dã phi phàm, hắn mượn ánh đèn pin để soi sáng.

Họ đi khoảng mười mấy giây, xung quanh đột nhiên sáng bừng lên.

Tần Dã và Bàn Tử dừng bước, bởi vì họ thấy trước mắt xuất hiện một động quật khổng lồ vô tận, bốn vách động quật phủ đầy bụi bặm, hơn nữa còn có một vài thi cốt, cùng với xương cốt của một số sinh vật không rõ.

“Đây là...” Bàn Tử trừng lớn mắt nhìn những hài cốt này.

“Chẳng lẽ đây chính là hang ổ của bộ xương khô vương đó?” Tần Dã cau mày.

Tần Dã dùng xẻng công binh thăm dò hài cốt của bộ xương khô vương, phát hiện những hài cốt này đều còn mới, rõ ràng là chết chưa lâu.

Họ đi dọc theo thông đạo về phía trước, càng gần khu vực trung tâm thì càng rộng rãi, thậm chí còn có một hồ nước đường kính hơn

trăm mét.

Tần Dã đi đến bên cạnh hồ nước, cúi đầu nhìn xuống, phát hiện hồ nước này không sâu lắm, ước chừng chỉ khoảng ba, bốn mét, nhưng mặt nước phẳng lặng.

Hắn lại dùng đèn pin chiếu xung quanh, phát hiện gần đó không có bất kỳ dấu vết hoạt động nào của hung thú.

Hắn nghĩ một lát, cảm thấy mình vẫn nên rút lui trước, chờ trời sáng rồi hãy điều tra.

Dù sao động quật thần bí này quá quỷ dị, cẩn thận một chút vẫn hơn.

Ngay lúc này, Bàn Tử phát hiện một chỗ nhô lên, bèn ghé lại sờ soạng.

Tần Dã cũng tò mò ghé lại, phát hiện đây là một khối đá lớn.

Bàn Tử dùng xẻng công binh đào khối đá lớn này ra, lộ ra một cỗ quan tài.

Cỗ quan tài này có tạo hình tinh xảo, bề mặt phủ một lớp kim loại, toát ra một tia lạnh lẽo buốt giá.

Tần Dã nhìn thấy cảnh này, cảm thấy có chút chấn động, người cổ đại này cũng quá biết hưởng thụ rồi.

"Trong cỗ quan tài này chắc chắn nằm một vị quý tộc, hơn nữa tuyệt đối là cấp đại phú hào, nếu không căn bản không thể trang bị được một cỗ quan tài như thế này." Bàn Tử lẩm bẩm nói.

"Bàn Tử, hai chúng ta vẫn đừng chạm vào quan tài, vạn nhất trong quan tài có bẫy, chẳng phải sẽ thiệt thòi sao?" Tần Dã khuyên nhủ.

Bàn Tử lắc đầu, cười tủm tỉm nói: "Tôi thấy trong quan tài này có bảo bối, cậu xem bên trong có nhiều kim hồn tệ như vậy, ít nhất cũng

phải vài trăm nghìn cái." Tần Dã liếc Bàn Tử một cái: "Những kim hồn tệ này đều làm từ gạch vàng, tiền đâu ra chứ, những kim hồn tệ này e rằng chính là tiền riêng của chủ nhân quan tài.

Bàn Tử, cậu đừng có để ý đến chúng nữa, hai chúng ta mau rời khỏi đây thôi." "Hắc hắc, cậu xem tôi nói sai rồi, không phải tiền riêng, trong quan tài này chắc là chứa đồ bồi táng, cậu xem trên đỉnh quan tài còn treo một bức họa kìa." Nói rồi, Bàn Tử từ trong lòng móc ra đèn pin, chiếu về phía đỉnh quan tài.

Tần Dã cũng cầm đèn pin chiếu qua, lập tức ngây người, bởi vì trên bức họa này vẽ một người phụ nữ, sống động như thật, đặc biệt là đôi mắt đẹp hút hồn đó, càng tuyệt mỹ khiến người ta hoa mắt.

"Người phụ nữ này là ai vậy?

Chương 387

Sao lại xinh đẹp đến thế?" Bàn Tử nhìn đến ngớ người.

Tần Dã cũng giật mình, bởi vì người phụ nữ này thật sự quá đẹp, quả thực còn đẹp hơn cả ngôi sao trong phim điện ảnh.

Chỉ tiếc, nàng đã hóa thành xương khô, cơ thể trở nên khô héo tàn úa, giống như xác ướp bị phong khô.

"Bàn Tử, đừng ngây người nữa, mau thu dọn đồ đạc đi, tôi luôn cảm thấy nơi đây có chút quỷ dị, chúng ta vẫn nên rời đi càng sớm càng tốt." Tần Dã thúc giục.

Hai người thu dọn đồ đạc xong chuẩn bị rời đi, đột nhiên nghe thấy tiếng nước "ào ào" từ phía sau truyền đến.

Tần Dã lập tức quay người nhìn lại, kết quả phát hiện trong nước lại nổi lên mấy cái đầu.

Những cái đầu này đều là đầu lâu của nhân loại, tổng cộng có đến bảy cái.

Hơn nữa những cái đầu này đều mở mắt, trong nhãn cầu lấp lánh ánh sáng đỏ.

Khoảnh khắc này, sắc mặt Bàn Tử tái nhợt như tờ giấy, môi run rẩy mãi mới thốt ra được mấy chữ: "Cương thi... cương thi!" "Nơi đây quả nhiên không tầm thường, trách nào hài cốt của bộ xương khô vương kia lại được bảo tồn tốt đến vậy." Tần Dã nói với tâm trạng nặng nề.

Hai người họ đứng yên tại chỗ không dám cử động lung tung, bởi vì họ phát hiện số lượng những cái đầu người này vượt xa dự liệu của họ, hơn nữa những cái đầu này đều đang trừng mắt nhìn họ.

“Làm sao đây?” Bàn Tử sợ hãi run rẩy.

Tần Dã cũng có chút hoảng loạn, hắn nắm chặt chiến đao nói: “Bàn Tử, cậu cứ ở yên đây đừng động đậy, tôi sẽ dụ những cương thi này đi, chờ tìm được cơ hội cậu hãy chạy ra ngoài báo cảnh sát.” “Lão đại, vậy cậu thì sao?” Bàn Tử lo lắng nói.

“Yên tâm đi, thân thủ của tôi cậu còn chưa rõ sao?” Tần Dã nói.

“Tôi đi cùng cậu!” Bàn Tử nghiến răng kiên trì.

Tần Dã nghĩ một lát, cuối cùng cũng đồng ý yêu cầu của Bàn Tử.

“Được, hai anh em chúng ta đồng lòng hợp sức, cùng nhau giết ra ngoài!” Tần Dã nói.

“Ừm, cậu tự mình cẩn thận một chút.” Bàn Tử dặn dò.

Ngay sau đó, Tần Dã cầm chiến đao lao về phía mấy cái đầu người kia.

Cứ mỗi khi chạy được một đoạn, hắn lại dùng chiến đao chém đứt một cái đầu người.

Trong chớp mắt, Tần Dã đã chém đứt hơn mười cái đầu người.

Những cái đầu người này rất phổ biến, đại khái chia thành ba loại hình.

Một loại là đầu người nam giới, tướng mạo gớm ghiếc xấu xí, một loại khác là đầu người nữ giới, mọc lên yêu diễm mị hoặc.

Loại cuối cùng, là đầu lâu của trẻ con.

Tần Dã một đường cuồng chạy, rất nhanh đã chém sạch mấy chục cái đầu người trên bờ, hắn mệt đến thở hổn hển, toàn thân ướt đẫm.

“Mẹ kiếp, suýt nữa mất mạng ở đây rồi.” Bàn Tử lau mồ hôi trên trán, lầm bầm chửi.

Tần Dã cũng thở hổn hển, nói: “Hai chúng ta mau ra ngoài đi, vạn nhất gặp phải nguy hiểm khác thì phiền phức lắm.” Hai người tiếp tục đi về phía trước, cảm giác âm u lạnh lẽo vừa rồi đã biến mất, không khí dần dần trở lại bình thường.

Tần Dã nhìn Bàn Tử, nói: “Bàn Tử, mộ huyệt này khá lớn, chúng ta từ từ tìm kiếm.” Bàn Tử gật đầu đáp lời, họ bắt đầu tìm kiếm những manh mối khác, ví dụ như trong mộ thất này rốt cuộc có gì đáng để khảo sát.

Tần Dã vừa tìm vừa nói: “Bàn Tử, nơi đây rất lớn, chúng ta phải cẩn thận gấp bội.” Hai người tiếp tục cẩn thận từng li từng tí tiến về phía trước trong mộ thất, xung quanh yên tĩnh đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân và hơi thở của họ.

Bàn Tử bám sát phía sau Tần Dã, mắt không ngừng quét nhìn xung quanh, xẻng công binh trong tay nắm càng chặt, như thể đó là nguồn an toàn duy nhất của hắn.

“Lão đại, cậu nói trong mộ này liệu có còn cơ quan hoặc cương thi nào lợi hại hơn nữa không?” Bàn Tử nhỏ giọng hỏi Tần Dã, trong giọng nói mang theo một tia lo lắng.

Tần Dã không quay đầu lại, chỉ khẽ đáp: “Nơi này khắp nơi đều toát ra vẻ kỳ quái, cái gì cũng có thể xảy ra.

Chúng ta phải chú ý dưới chân và vách tường xung quanh, nói không chừng còn có nguy hiểm ẩn giấu.” Đang nói chuyện, họ đến một ngã ba.

Trên vách tường thông đạo bên trái khắc đầy những phù hiệu kỳ lạ, ẩn hiện tỏa ra một luồng khí tức thần bí; còn thông đạo bên phải thì bao phủ một tầng sương mù nhàn nhạt, không nhìn rõ bên trong có gì.

“Lão đại, đi bên nào?” Bàn Tử nhìn hai thông đạo, có chút do dự.

Tần Dã cúi người xuống, tỉ mỉ quan sát dấu vết trên mặt đất.

Hắn phát hiện trên mặt đất thông đạo bên trái có một vài dấu chân mơ hồ, nhìn như có người hoặc thứ gì đó thường xuyên đi lại để lại.

Còn sương mù ở thông đạo bên phải dường như có chút bất thường, không giống như tự nhiên hình thành.

“Đi bên trái, sương mù bên phải có thể có vấn đề, giống như một loại mê chướng, dễ bị lạc phương hướng.” Tần Dã đứng dậy, quyết định đi về phía thông đạo bên trái.

Bàn Tử gật đầu, theo Tần Dã tiến vào thông đạo bên trái.

Đi không xa, họ nghe thấy một tiếng khóc yếu ớt chập chờn.

Tiếng khóc đó thê thảm vô cùng, như có vô số oan hồn đang than khóc.

“Lão đại, cái... cái tiếng khóc này đáng sợ quá, không phải lại là những thứ không sạch sẽ kia chứ?” Sắc mặt Bàn Tử hơi tái nhợt, bước chân cũng không tự chủ mà chậm lại.

Tần Dã nhíu mày: “Dân gian có truyền thuyết, tiếng khóc trong cổ mộ thường là do những người chết oan hoặc linh hồn bị nguyền rủa phát ra.

Chúng ta cẩn thận một chút, trước tiên hãy xem xét tình hình.” Khi họ tiếp tục tiến lên, tiếng khóc càng lúc càng rõ, nhiệt độ xung quanh cũng bắt đầu giảm xuống, hơi thở của hai người đều biến thành sương trắng.

Đột nhiên, phía trước xuất hiện một bóng người, đó là một người phụ nữ mặc trang phục cổ đại, quay lưng về phía họ, cơ thể hơi run rẩy, tiếng khóc chính là từ chỗ nàng truyền đến.

“Ngươi là ai?” Tần Dã lớn tiếng hỏi, nhưng người phụ nữ không đáp lại, vẫn tiếp tục khóc thút thít.

Bàn Tử nuốt nước bọt: “Lão đại, cái này không phải ma chứ?

Có nên dùng gạo nếp thử xem sao không?” Tần Dã lắc đầu: “Khoan đã, cứ xem xét rồi nói.” Hắn chậm rãi đi về phía người phụ nữ, khi đi đến cách người phụ nữ vài bước, tiếng khóc của nàng đột ngột dừng lại.

Nàng từ từ quay người lại, trên mặt đầy máu tươi, đôi mắt trống rỗng vô thần, miệng há rộng, phát ra một tiếng thét chói tai thê lương.

“A!” Bàn Tử sợ hãi kêu lớn, theo bản năng lùi lại vài bước.

Tần Dã lại không hề hoảng loạn, hắn nhanh chóng lấy ra một lá bùa chú từ ba lô, miệng lẩm bẩm chú ngữ, sau đó ném về phía người phụ nữ.

Phù chú vừa chạm vào người phụ nữ, lập tức phát ra một luồng kim quang, thân ảnh người phụ nữ trở nên mơ hồ, như thể đã chịu tổn hại cực lớn.

“Quả nhiên là oán linh, Bàn Tử, mau dùng gạo nếp!” Tần Dã kêu lên.

Bàn Tử lúc này mới phản ứng lại, vội vàng từ ba lô lấy ra gạo nếp, ném về phía người phụ nữ.

Gạo nếp rải lên người phụ nữ, giống như chạm vào lửa vậy, phát ra tiếng xì xì, người phụ nữ phát ra tiếng kêu gào đau đớn, cuối cùng hóa thành một làn khói xanh rồi biến mất.

“Phù, đáng sợ quá.

Lão đại, lá bùa của cậu thật sự có tác dụng đấy.” Bàn Tử lau mồ hôi lạnh trên trán.

Tần Dã không nói gì, ánh mắt hắn dừng lại ở chỗ người phụ nữ vừa đứng, ở đó có một khối ngọc bội.

Tần Dã đi qua nhặt ngọc bội lên, tỉ mỉ xem xét.

Trên ngọc bội khắc một vài đồ án kỳ lạ, hơi tương tự với đồ án mà họ đã thấy trên cổng đá trước đó.

"Lão đại, khối ngọc bội này khá đẹp đấy chứ." Bàn Tử ghé lại nhìn một cái, cười hì hì khen ngợi: "Ơ, đây không phải là khối ngọc hôm nọ chúng ta tìm thấy trong sơn động sao?

Sao nó lại chạy đến đây rồi?" Hắn nhớ mình rõ ràng đã bỏ khối ngọc vào trong ba lô rồi mà.

Tần Dã nhìn chằm chằm khối ngọc trên tay, trầm ngâm một lát, sau đó nhét nó vào tay Bàn Tử.

"Bàn Tử, khối ngọc này giao cho cậu bảo quản." "Vì sao?" Bàn Tử khó hiểu hỏi.

Tần Dã ngẩng mắt nhìn về phía cuối thông đạo bên phải, lẩm bẩm như nói với chính mình: "Khối ngọc này là một bảo bối, nhưng cũng đầy rẫy nguy hiểm." "Ý gì?" Tần Dã thở dài, nói: "Nếu tôi đoán không sai, con nữ quỷ vừa rồi hẳn là do khối ngọc bội này chiêu dụ đến.

Khối ngọc bội này bản thân có tác dụng trừ tà, nhưng cũng có thể chiêu dẫn vong hồn." Dừng một chút, Tần Dã chỉ vào cuối thông đạo mà nữ quỷ vừa ở, tiếp tục nói: "Cậu nghĩ xem, nếu con nữ quỷ đó cứ trốn ở sâu trong thông đạo này, chờ chúng ta tìm thấy manh mối khác thì con nữ quỷ đó đã sớm bỏ trốn rồi.

Lúc đó, cả tôi và cậu đều không biết đi đâu mà tìm nó." Bàn Tử nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ chợt vỡ lẽ.

"Thì ra là vậy, trách nào thông đạo này lại tối đen như thế." "Cho nên, cậu tuyệt đối đừng làm mất khối ngọc bội này." Tần Dã nghiêm

túc dặn dò.

“Ừm, tôi nhớ rồi.

Lão đại, khối ngọc này đã có thể chiêu dụ đến oán linh đáng sợ như vậy, vậy nó chắc chắn không hề đơn giản, cậu cứ thế tặng cho tôi, không sợ tôi làm mất nó sao?” Bàn Tử cười hắc hắc, trêu chọc hỏi.

Chương 388

Tần Dã vỗ vỗ vai hắn, nhẹ nhàng nói: "Bàn Tử, tôi tin tưởng cậu, không chỉ vì sự gan dạ của cậu, mà còn vì mối quan hệ của hai chúng ta.

Tôi tin cậu tuyệt đối sẽ không làm mất nó đâu.

Hơn nữa, khối ngọc này tuy là một bảo bối, nhưng nếu cậu gặp nguy hiểm, vẫn có cơ hội lấy ra để bảo toàn tính mạng." Bàn Tử cảm kích gật đầu, nhận lấy món quà của Tần Dã.

"Đi thôi, hai chúng ta mau đến phía trước xem sao, nói không chừng có thể tìm được chút manh mối nào đó." Tần Dã sải bước đi về phía trước, Bàn Tử vội vàng lẽo đẽo theo sau.

Dọc đường, họ lại nhìn thấy rất nhiều đống mộ và khung xương.

Lần này họ đã khôn ngoan hơn, không đến gần những đống mộ này, mà đi vòng qua.

"Mẹ kiếp, cái nơi này âm u đáng sợ quá, tôi cảm giác nổi hết da gà lên rồi." "Nơi này thật sự quá tà ma, cậu nói nếu thật sự có ma, thì những gì chúng ta vừa thấy có phải là ma không?" "Suỵt, cậu nói nhỏ thôi, vạn nhất kinh động đến quỷ quái thì sao?" Giọng Bàn Tử trong mộ thất tịch mịch nghe đặc biệt vang, ngay cả chính hắn cũng giật mình, lập tức ngậm miệng lại.

Tần Dã liếc hắn một cái, lười biếng không thèm đáp lời, đi thẳng vào sâu trong thông đạo bên phải.

Bàn Tử bĩu môi, lẩm bẩm: "Xí!

Không nói gì còn bày đặt ra vẻ!" Hắn vội vàng đuổi theo Tần Dã, nhỏ giọng hỏi: "Lão đại, cậu nói liệu có ai đã tìm thấy ngôi mộ này

trước chúng ta không?" "Không thể nào, nơi đây cách thời điểm chủ nhân ngôi mộ được chôn cất ít nhất năm trăm năm, hơn nữa theo tôi được biết, mộ thất được xây dựng theo bố cục phong thủy, chỉ có người hiểu phong thủy mới có thể tìm thấy mộ huyệt, những người khác căn bản không thể tìm đến đây." Tần Dã nói xong, đột nhiên dừng lại.

Tần Dã nheo mắt, xuyên qua đường hầm tối đen đánh giá xung quanh.

"Làm sao vậy?" Bàn Tử hỏi.

"Dường như... có gì đó không đúng lắm..." Tần Dã lẩm bẩm.

"Không đúng chỗ nào?

Chẳng lẽ ở đây có quỷ?" Bàn Tử sợ tái mét mặt.

Tần Dã đưa tay sờ sống mũi, như có điều suy tư nói: "Đây đúng là mộ, nhưng quy mô và phong cách này không giống.

Tôi luôn cảm giác mình đã bỏ lỡ một điều cực kỳ quan trọng." Rất nhiều hình ảnh nhanh chóng lóe lên trong đầu hắn.

"Cậu nói ngôi mộ này không phải cổ mộ?

Vậy thì chủ nhân của mộ rốt cuộc là ai?" Bàn Tử tỏ vẻ ngơ ngác.

Tần Dã bỗng nhiên trợn tròn hai mắt, hắn mạnh mẽ đẩy Bàn Tử ra, hét lớn: "Đi!

Mau rời khỏi đây!" Bàn Tử khó hiểu nhìn hắn: "Ơ, ơ sao vậy?

Ngoài quỷ ra thì nơi này còn có gì nữa?" "Cậu có nghe tôi nói không?

Tôi bảo cậu đi thì đi!" Tần Dã gằn giọng, ngữ khí mang theo một tia lo lắng và hoảng sợ.

Bàn Tử ngẩn người, thấy biểu cảm của Tần Dã như vậy, đành ngoan ngoãn đi theo hắn về phía trước.

Đi được một đoạn, bước chân của hai người dần chậm lại.

Càng đi về phía trước, họ càng cảm thấy không gian xung quanh rộng lớn hơn, thậm chí còn có ánh sáng yếu ớt hiện lên trong đường hầm phía trước.

"Nơi này sẽ không có quỷ thật chứ?" Bàn Tử không nhịn được run giọng nói.

Tần Dã không đáp.

Hai người tiếp tục đi về phía trước.

"Ối giời!

Lão đại, đó không phải quỷ!" Bàn Tử đột nhiên chỉ về phía trước đường hầm hét lên.

Tần Dã nhìn theo hướng tay Bàn Tử chỉ, chỉ thấy phía trước đường hầm đặt hai hàng quan tài gỗ, cách vài mét lại có một ngọn đèn treo bên cạnh quan tài.

Hai hàng quan tài này phát ra ánh sáng xanh u ám, giống như ánh sáng của đom đóm.

Trong đường hầm tối tăm ẩm ướt này, ngọn lửa xanh u ám đó trở nên vô cùng quỷ dị và rợn người.

"Trong mấy cái quan tài này là cái quái gì vậy?" Bàn Tử lắp bắp hỏi.

Tần Dã lắc đầu, thần sắc ngưng trọng nhìn hai hàng quan tài phía trước, giữa lông mày ẩn hiện vẻ lo lắng.

"Bàn Tử, cậu có cảm nhận được khí tức bất ổn nào không?" Tần Dã quay đầu hỏi Bàn Tử.

Bàn Tử cẩn thận cảm nhận một lượt, lắc đầu nói: “Không, tôi không cảm nhận được khí tức đặc biệt nào.” Tần Dã cau mày, hắn luôn cảm thấy trong lòng hoảng loạn dữ dội, dường như có chuyện chẳng lành sắp xảy ra.

“Đi, nhanh rời khỏi đây.” Tần Dã cố nén sự bất an mãnh liệt đang dâng trào trong lòng, trầm giọng nói.

Linh cảm mách bảo hắn rằng, đoạn đường cuối cùng này phải rời đi ngay lập tức, nếu không chắc chắn sẽ xảy ra tai họa khôn lường.

Hai người tăng tốc lao về phía trước, nhưng khi họ chạy được khoảng ba trượng thì đột nhiên dừng lại.

Họ ngẩng đầu nhìn, đồng tử co rút, tim đập thình thịch.

Trên vách đá phía trên đầu họ, dán chi chít các loại phù chỉ.

Những phù chỉ này bị dính máu đỏ, phát ra ánh sáng đỏ nhạt, khiến người ta rợn tóc gáy.

“Mẹ kiếp!

Tình huống gì thế này!” Bàn Tử sợ hãi lùi lại mấy bước, suýt ngã xuống đất.

Tần Dã nuốt nước bọt, trầm giọng nói: “Bàn Tử, đừng hoảng.

Đây chắc là trận pháp phong ấn, hoặc loại trận pháp cấm cố nào đó, bao trùm toàn bộ động phủ.” Hắn từng đọc được những thứ tương tự trong cổ tịch.

“Vậy làm sao đây?

Lão đại, chúng ta bây giờ phải làm sao?” Bàn Tử lo lắng đến thắt ruột.

Nhiều phù chú dán trên đầu như vậy, ai cũng phải hoảng sợ.

Đặc biệt là khi những phù chỉ đó còn lắc lư theo nhịp thở, càng khiến người ta lạnh gáy.

Tần Dã cau mày, nhìn chằm chằm vào các phù văn phía trên.

Một lát sau, hắn cuối cùng cũng hạ quyết tâm, cắn răng nói: "Liều thôi, phá giải phong ấn này." "Hả?

Lão đại cậu muốn xông vào à?

Phù chú ở đây nhiều thế này, tôi e chúng ta..." Bàn Tử do dự một lát nói, trên mặt tràn đầy sự sợ hãi: "Hay là tôi ở lại đây kéo dài thời gian chờ cứu viện nhé?" "Đồ phế vật!

Gặp chuyện là bỏ chạy!

Chúng ta là đổ đấu, sao có thể bỏ chạy giữa trận?

Cậu muốn chết chứ tôi không muốn chết!" Tần Dã mắng một câu, rồi bổ sung: "Yên tâm, những phong ấn này không gây chết người, với trình độ của tôi đủ sức phá giải.

Cậu ở lại đây giúp tôi, tôi cần cậu hộ pháp, đề phòng nguy hiểm bất ngờ tấn công." Bàn Tử tuy không muốn thừa nhận, nhưng cũng biết Tần Dã nói không sai, hắn gật đầu: "Vậy được rồi, tôi đợi cậu ở đây.

Cậu nhất định phải cẩn thận, sớm giải quyết xong những phong ấn này, không thể trì hoãn nữa." Tần Dã vỗ vai hắn, sau đó cầm ba lô, chuẩn bị tìm lối ra.

Hắn vừa bước một bước, đột nhiên, những phù chỉ trên đầu rung động dữ dội, sau đó tất cả lơ lửng giữa không trung.

Ngay sau đó, tất cả phù chỉ đồng loạt bay xuống phía Tần Dã.

Những phù chỉ này như mưa sao băng rơi xuống, che trời lấp đất, khiến người ta không thể tránh khỏi.

Tần Dã vội vàng rút kiếm gỗ đào ra, vung mạnh, chém nát từng phù chỉ, hóa chúng thành hư vô.

Hắn tuy không sợ những phù chỉ này, nhưng lại lo chúng sẽ kích nổ.

Dù sao, họ đang ở trong trận pháp, một khi kích hoạt cơ quan thì hậu quả khó lường.

Tuy nhiên, điều khiến Tần Dã ngạc nhiên là, những phù chỉ này sau khi bị chém đứt hóa thành bột, lại không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ có một vài mảnh vụn rơi xuống đất.

Tần Dã thở phào nhẹ nhõm, đang chuẩn bị tiếp tục tiến lên thì.

Toàn bộ ngọn núi chấn động.

“Ối giời!

Chương 389

Chuyện gì thế?

Động đất à?" Bàn Tử hét lên một tiếng.

Tần Dã cũng cảm thấy rất kinh ngạc, lần này động tĩnh quá lớn, đơn giản là còn khoa trương hơn cả lần gặp con dơi khổng lồ trước đây.

"Gay go!

Chẳng lẽ là..." Tần Dã lộ vẻ kinh hãi.

Ngay lúc này, bên trong lòng núi đột nhiên truyền đến từng trận tiếng động lớn.

Tần Dã không nói hai lời, lập tức kéo Bàn Tử ba chân bốn cẳng chạy.

Bàn Tử bị hắn kéo đi loạng choạng, căn bản không đứng vững được, không khỏi chửi lớn: "Mẹ kiếp!

Cậu làm gì vậy?" "Đừng hỏi nhiều thế, chạy nhanh lên, nếu không hai chúng ta tối nay sẽ chết ở đây." Tần Dã vừa chạy vừa nói.

Bàn Tử không dám nghi ngờ lời Tần Dã, liền lăn lộn bò theo Tần Dã chạy.

Một tảng đá khổng lồ đổ sập xuống, cuốn theo bụi đất mù mịt.

Đồng thời, toàn bộ sơn cốc bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Tần Dã hai người chạy ra khỏi sơn động, chỉ thấy từng vết nứt giăng đầy khắp sơn cốc, như mạng nhện lan rộng ra.

"Cái này... cái này là sao vậy?" Bàn Tử trợn tròn mắt.

Tần Dã hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh lại, phân tích lạnh lùng: "Rất rõ ràng, những vết nứt này là do phù chú phong ấn tạo thành, chúng ta vừa phá vỡ phù chỉ phong ấn." Bàn Tử liền ngây người: "Lão đại, cậu nói, những thi thể đó đã sống lại rồi sao?" "Ừm." Tần Dã gật đầu, biểu cảm trở nên cực kỳ nghiêm nghị.

"Vậy chúng ta mau chạy thôi!" Bàn Tử lo lắng hét lên.

Tần Dã im lặng, bước chân hắn dần chậm lại, sắc mặt biến đổi không ngừng.

"Bàn Tử, chúng ta bây giờ không thể quay đầu, chỉ có thể một đường tiến tới." Tần Dã kiên định nói.

"Nhưng vạn nhất thật sự đụng phải cương thi, hai chúng ta còn sống được không?" Bàn Tử cười khổ.

"Những cương thi này khác với cương thi bình thường.

Chúng là thi thể bị nguyền rủa, không có ý thức tự chủ, chỉ biết tuân theo mệnh lệnh hành sự." "Chúng sẽ không truy đuổi chúng ta, mà sẽ đi ngăn cản người ngoài phá hoại trận pháp phong ấn." "Điều duy nhất chúng ta có thể làm bây giờ, chính là nhân cơ hội này phá giải phong ấn, sau đó rời khỏi nơi đây." Nghe Tần Dã giải thích xong, Bàn Tử ngẩn ra.

"Cậu chắc chứ?" Hắn nghi ngờ hỏi, hoài nghi Tần Dã có phải đã nhầm lẫn không.

"Đương nhiên." Tần Dã khẳng định nói.

Bàn Tử gật đầu, nói: "Nếu đã vậy, chúng ta mau đẩy mấy tấm thạch môn kia ra." Tần Dã nghe vậy, lập tức làm theo, bắt đầu thử phá giải mấy tấm thạch môn phong ấn.

Hắn dùng ngón tay gõ gõ lên đó, thạch môn hơi rung động.

Bàn Tử cũng theo cùng gõ.

Thạch môn vẫn không có phản ứng gì, cứ như chết lặng, không một chút đáp lại.

Tần Dã và Bàn Tử nhìn nhau, trên mặt thoáng qua một tia thất vọng.

Tần Dã cau chặt mày, trên trán rịn ra những giọt mồ hôi nhỏ li ti.

Hắn không cam tâm lại thử gõ vào những vị trí khác nhau trên thạch môn, miệng còn lẩm bẩm, dường như là một loại chú ngữ cổ xưa.

"Bàn Tử, thạch môn này rất tà môn, xem ra không phải chỉ dựa vào sức mạnh là có thể mở được." Tần Dã vừa gõ vừa nói.

Bàn Tử lau một vệt mồ hôi trên mặt, thở hổn hển nói: "Lão đại, cậu nói đây có phải có cơ quan gì đó, giống như những ngôi mộ trong truyền thuyết dân gian ấy, cần một thời khắc đặc biệt, một vật phẩm đặc biệt mới có thể mở được." "Tôi từng nghe nói, có mộ môn có oan hồn canh giữ, chỉ dùng vật chí dương mới có thể xua đi." Tần Dã mắt sáng lên: "Cậu nói có lý, tôi cũng từng nghe những truyền thuyết tương tự." "Có một cách nói là, nếu gặp loại thạch môn không mở được này, phải tìm sinh thần bát tự của chủ mộ, dùng huyết chú tương ứng mới có thể mở ra.

Nhưng chúng ta bây giờ đi đâu tìm sinh thần bát tự của chủ mộ?" Hai người rơi vào trầm tư, không khí xung quanh dường như đông đặc lại, chỉ có tiếng thở hơi nặng nề của họ vang vọng trong mộ thất.

Đột nhiên, Bàn Tử chỉ vào một góc không mấy nổi bật trên thạch môn nói: "Lão đại, cậu nhìn kìa!

Cái hoa văn kia giống như một loại totem, tôi từng thấy cái tương tự trong ghi chép của một lão đạo mộ tặc, hình như có liên quan đến

một Vu Cổ tộc thần bí." "Nghe nói tộc này giỏi thuật nguyền rủa, trong mộ do họ canh giữ có rất nhiều vàng bạc châu báu, nhưng đều bị hạ những lời nguyền độc ác nhất." Tần Dã đến gần xem xét kỹ, đó là một hoa văn hình thù kỳ dị, giống như một con rắn có đầu người, xung quanh còn bao quanh bởi một số ký hiệu khó hiểu.

"Đây có thể là chìa khóa, xem ra chúng ta phải tìm thông tin về Vu Cổ tộc này." Ngay lúc này, trong mộ thất truyền đến một trận gió âm u, như có vô số oan hồn đang khóc than.

Bàn Tử căng thẳng nắm lấy cánh tay Tần Dã: "Lão đại, sẽ không phải những cương thi kia nghe chúng ta nói muốn phá phong ấn, đến ngăn cản chúng ta đó chứ?" Tần Dã nắm chặt công cụ trong tay, cảnh giác nhìn xung quanh.

"Đừng sợ, chúng ta cứ tìm xem có manh mối nào về totem này không đã." Họ bắt đầu mò mẫm trên các bức tường xung quanh.

Tay Tần Dã chạm vào một viên gạch lỏng, hắn dùng sức ấn xuống, bên cạnh bức tường xuất hiện một ám cách, bên trong có một cuốn da dê cũ kỹ.

Hắn cẩn thận lấy ra, mở ra xem, trên đó vẽ đầy những totem giống hệt trên thạch môn, còn có một số văn tự ghi chép.

"Bàn Tử, mau lại đây, ở đây có ghi chép." Tần Dã gọi.

Bàn Tử vội vàng đến gần, hai người nương theo ánh sáng yếu ớt giải mã nội dung trên cuốn da dê.

"Trên này nói, thủ lĩnh của Vu Cổ tộc này bị phản đồ sát hại, trước khi chết hắn dùng linh hồn của mình phong ấn thạch môn, chỉ có tìm được người chuyển thế của hắn, dùng máu của người đó mới có thể mở thạch môn." "Hơn nữa còn nhắc đến lai lịch của cương thi, những cương thi này vốn là binh lính canh giữ mộ thất, bị thủ lĩnh hạ

lời nguyền, mới biến thành thế này.” Tần Dã nói.

Bàn Tử trợn tròn mắt: “Cái này làm sao mà tìm được người chuyển thế của hắn chứ?

Chẳng phải mò kim đáy bể sao?” Tần Dã trầm tư một lát: “Ở đây còn nhắc đến một manh mối, nói rằng trên người người chuyển thế của thủ lĩnh sẽ có một dấu hiệu đặc biệt, giống như một đóa hoa mạn đà la đen.” Hai người đang nói chuyện, đầu bên kia mộ thất truyền đến một trận tiếng bước chân nặng nề, như có vật gì đó rất nặng đang kéo lê trên mặt đất.

“Không ổn, cương thi đến rồi!” Bàn Tử hoảng loạn kêu lên.

Tần Dã nhanh chóng giấu cuốn da dê đi, cùng Bàn Tử nấp sau một cỗ quan tài đá.

Bóng dáng cương thi dần rõ nét, ánh mắt chúng trống rỗng, trên người tản ra mùi hôi thối, từng bước đi về phía thạch môn.

“Lão đại, chúng nó hình như không phát hiện ra chúng ta, chúng ta phải nhân cơ hội này nghĩ cách.” Bàn Tử nói nhỏ.

Tần Dã nhìn những cương thi, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó.

“Bàn Tử, cậu nói những cương thi này là binh lính bị nguyền rủa, vậy có khả năng nào, trong số chúng có đứa biết manh mối về người chuyển thế của thủ lĩnh không?” Bàn Tử kinh hãi nhìn hắn: “Cậu điên rồi à?

Muốn đi hỏi cương thi?” Tần Dã cười lắc đầu, nói: “Yên tâm, tôi đảm bảo chúng không dám làm gì chúng ta.” Bàn Tử vẫn tỏ vẻ do dự.

Tần Dã vỗ vai hắn, khuyến khích: “Tin tôi đi, lần này tôi nhất định có thể giúp cậu tìm được câu trả lời cậu muốn.” Thấy ánh mắt kiên định của Tần Dã, Bàn Tử cắn răng gật đầu: “Vậy chúng ta bây giờ phải làm gì?

Tổng không thể ngồi chờ chết chứ?" "Đợi chúng tiến vào thạch môn rồi nói." Hai người lẳng lặng nhìn chằm chằm vào những cương thi, chỉ khi chúng bước vào thạch môn mới là thời điểm tốt nhất.

Càng đến gần, Tần Dã càng nhìn rõ hình dáng của những cương thi, mỗi con đều cao khoảng ba mét, thân hình vạm vỡ, toàn thân cơ bắp màu xám xanh, cứng như gân sắt xương thép, tạo cho người ta cảm giác áp bách cực lớn.

"Gào!" Đột nhiên, chúng đồng thanh gầm lên một tiếng, sau đó bước những bước chân nặng nề đi vào thạch môn.

Thạch môn chậm rãi dịch chuyển, phát ra một trận tiếng động trầm đục.

Phía sau thạch môn là một đường hầm sâu hun hút, Tần Dã và Bàn Tử nín thở, từ từ di chuyển về phía cuối đường hầm.

Cuối cùng, họ đi ra khỏi mộ thất, đứng trước một lăng tẩm khổng lồ.

Đây là một lăng tẩm cổ đại, quy mô hoành tráng, lộng lẫy xa hoa.

"Lão đại, cái này..." Bàn Tử ngây người nhìn phía trước.

Tần Dã ngẩng đầu ngắm nhìn kiến trúc trước mắt, kinh ngạc than thở: "Quả nhiên không hổ là lăng tẩm mà nhiều đạo mộ đại sư đều không thể hạ gục, đơn giản là thiên cung vậy!" "Đáng tiếc...

đây là một không lăng tẩm." Tần Dã và Bàn Tử đi theo bậc thang vào lăng tẩm, rất nhanh liền nhìn thấy pho tượng ngọc điêu cao vút như mây, điêu khắc tinh xảo, uyển chuyển như tiên cảnh.

Đây chính là quốc quân vương của thời cổ đại.

"Đây chính là đế lăng cổ đại sao?

Đẹp thật!" Bàn Tử kích động nói.

Lúc này trời đã hoàng hôn, bóng đêm bao trùm toàn bộ đế lăng, tạo cho người ta một cảm giác tiêu điều bi thương.

"Sao tôi lại cảm thấy kỳ lạ thế nào ấy nhỉ?" Đột nhiên, Bàn Tử cau mày nghi hoặc lẩm bẩm.

Tần Dã cúi đầu nhìn hắn: "Chỗ nào kỳ lạ?" "Trước khi hai chúng ta vào, tất cả đèn ở đây đều tắt ngúm, tôi còn lo có Tống tử nữa chứ.

Nhưng vừa nãy chúng ta vào, lại chẳng có lấy một ngọn đèn dầu nào được thắp." Bàn Tử nói ra nỗi băn khoăn trong lòng.

Tần Dã nhìn tượng ngọc điêu của đế vương, lẩm bẩm: "Chẳng lẽ là vì cái này?" Bàn Tử nghi hoặc chớp chớp mắt, hỏi: "Lão đại, cậu nói gì thế?" Tần Dã thu lại tâm tình, nói: "Tôi đang nghĩ đến một khả năng.

Chương 390

Lăng tẩm này tuy đã hoang phế, nhưng vẫn bố trí cấm chế, bất kỳ ai đến gần cũng sẽ dẫn đến lời nguyền, gây bệnh tật.

Nhưng lời nguyền này đối với người sống lại không có hiệu quả, ngược lại có hiệu quả đối với người chết." Bàn Tử gật đầu đồng tình: "Ừm, tôi cũng nghĩ vậy." "Tôi đoán, rất lâu trước đây, nơi này từng chôn cất một vị vương công quý tộc, mà vị vương công quý tộc này mang trong mình lời nguyền, cho nên những cương thi này mới không dám xông vào." Tần Dã nói.

Bàn Tử chợt hiểu ra: "Không sai không sai, nhất định là nguyên nhân này!" Tần Dã nhìn một lượt, lại nói: "Đã không thắp đèn, chứng tỏ chúng không thích ánh sáng, chắc là sợ ánh sáng." Hắn chỉ vào một cánh cửa phía trước, tiếp tục phân tích: "Căn phòng này chắc là chủ tẩm, nó hẳn là khu vực cốt lõi của lăng tẩm này, cho nên cương thi đều tụ tập đến đây, canh giữ căn phòng đó." Bàn Tử nghe xong, lập tức lộ ra vẻ hăm hở muốn thử: "Nếu đã vậy, vậy chúng ta sẽ lén lút lẻn vào." Hắn xoa xoa hai tay, phấn khích nhìn Tần Dã.

"Được thôi, nhưng cậu phải tuân theo mệnh lệnh, tuyệt đối không được tự ý hành động." Tần Dã dặn dò.

Bàn Tử cười hì hì: "Tôi là ai chứ!

Lão đại, tôi thông minh lắm!

Tôi biết nặng nhẹ mà, cậu cứ yên tâm." "Được rồi, đi theo tôi." Tần Dã dẫn Bàn Tử xuyên qua lăng tẩm, cẩn thận né tránh cương thi, lặng lẽ mò đến chủ tẩm.

Lăng tẩm này vô cùng rộng lớn, ngay cả với bước chân của hai người, đi gần nửa tiếng mới cuối cùng đến được đích.

Tần Dã đẩy cửa ra, đập vào mắt là một hàng giá gỗ, bày đầy các loại đồ sứ và châu báu.

Nơi đây hiển nhiên là những thứ quý giá nhất trong mộ huyệt cổ đại, mà bí mật trong miệng Bàn Tử, tám phần là ẩn giấu ở đây.

Bàn Tử nuốt nước bọt, kích động xoa xoa hai tay, hận không thể lao tới mang hết những thứ này đi.

Tần Dã kéo hắn lại, nói: "Vội cái gì?

Bên trong này nguy hiểm trùng trùng, trước tiên phải thám thính một lượt đã." Hai người đi một vòng quanh giá gỗ, xác định không có mối đe dọa nào, Tần Dã liền bảo Bàn Tử mở một tấm ván gỗ lim trong đó.

Bàn Tử làm theo lời dặn, tấm ván gỗ lim rất dễ dàng được mở ra.

Sau khi mở tấm ván gỗ lim, bên trong lại là một thế giới khác.

Trong căn phòng này, trưng bày một lượng lớn vật phẩm giá trị không nhỏ, thậm chí còn có một cỗ quan tài làm từ kim ti nam mộc.

Tần Dã thấy vậy nheo mắt, thầm cảnh giác.

Hắn cẩn thận quan sát cỗ quan tài này, nắp quan tài đã đóng kín mít, không để lại chút dấu vết nào, bên trong quan tài lại một màu đen kịt, không biết nằm thứ sinh linh nào.

"Bàn Tử, cẩn thận chút, chúng ta vào xem." Tần Dã nói.

Hắn kéo Bàn Tử đi vào quan tài, cẩn thận vén nắp quan tài, nhìn vào bên trong.

Lúc này, bên trong quan tài truyền ra một mùi hôi thối nồng nặc, Tần Dã không nhịn được bịt mũi, chửi: "Mẹ kiếp, trong quan tài lại để một đống cứt.

Cái quái gì thế này?" Bàn Tử ghét bỏ bĩu môi, nói: "Tôi thấy cho

dù đổ một chum nước tiểu vào, mùi vị cũng chẳng khá hơn cứt là bao." Hai người đang định rút lui, nhưng lúc này, đống ô uế trong quan tài đột nhiên mềm nhũn nhúc nhích.

Chúng như côn trùng bò lổm ngổm, cuối cùng lại biến hóa ra ngũ quan tứ chi, bò ra khỏi quan tài, rồi nhe nanh múa vuốt lao về phía Tần Dã hai người.

"Khốn nạn!

Cái quái gì thế này!" Bàn Tử sợ hãi vỡ mật, vội vàng túm chặt quần áo Tần Dã trốn vào góc.

"Lão đại, thứ này là cương thi sao?

Sao còn biết động đậy chứ?" Bàn Tử hoảng loạn kêu lên.

"Đừng sợ!" Tần Dã bình tĩnh nhìn chằm chằm vào cương thi trước mắt, quát: "Nghiệt súc, mau cút đi, nếu không đừng trách tôi hạ thủ vô tình!" Hắn giơ tay phải vỗ về phía cương thi, lập tức bùng phát ra khí thế đáng sợ.

Nhưng cương thi này không hề sợ Tần Dã, vẫn vung vẩy móng vuốt sắc bén, gầm rít lao tới tấn công hắn.

Tần Dã vừa né tránh, vừa phóng thích chân nguyên lực trong cơ thể, ngưng kết thành một cây trường mâu, hung hăng đâm về phía ngực cương thi.

Phụt!

Cương thi bị trường mâu xuyên thủng ngực, thét lên một tiếng thảm thiết.

"Ngao ô..." Nó dường như bị trọng thương, phát ra một tiếng rên rỉ, sau đó ngã vật xuống đất.

Tần Dã thừa thắng xông lên, đá mạnh vào bụng cương thi, đá bay

con cương thi này đi xa mấy mét.

Bàn Tử thấy Tần Dã thắng, thở phào nhẹ nhõm, vội vàng chạy qua kiểm tra thi thể cương thi.

Chỉ thấy con cương thi này toàn thân đen kịt, da khô quắt, như một lão già phong sương tàn tạ, không một giọt máu tươi chảy ra, trông cực kỳ quỷ dị.

"Lão đại, chiêu vừa rồi của cậu ngầu quá, con cương thi này chắc chắn bị cậu đánh chết rồi, haha!" Tần Dã lạnh nhạt liếc nhìn cương thi một cái, sau đó nhìn về phía nắp quan tài ở giữa.

Trên nắp quan tài vẽ rất nhiều đồ án, trông thần thần bí bí.

Tần Dã đến gần xem xét, phát hiện những đồ án kia lại là một loại phù triện văn tự, chỉ có điều những văn tự này hắn chưa từng thấy bao giờ.

"Lão đại, những đồ án này là cái gì vậy?

Trông tà môn lắm, cậu có biết không?" Tần Dã lắc đầu: "Không biết." Hắn đưa tay chạm vào đồ án trên nắp quan tài, phát hiện những đồ án đó lại biến mất, ngay cả những văn tự xung quanh cũng tiêu tán.

Tần Dã nhướng mày, trong lòng dấy lên một ý niệm kỳ lạ: "Chẳng lẽ...

đây chính là cái gọi là Âm Dương thuật?" Hắn nhớ ông nội từng kể cho hắn nghe về truyền thuyết Âm Dương gia.

Nghe nói Âm Dương gia là nhân vật thái đấu trong giới thuật sĩ Đại Việt, cứ cách trăm năm mới xuất hiện một vị, thực lực thâm bất khả trắc.

Tần Dã đột nhiên cảm thấy, ông nội dạy hắn võ công, có lẽ không phải để hắn bảo vệ cha mẹ, mà là hy vọng hắn có thể học tập Âm

Dương thuật, nâng cao tu vi cảnh giới của mình.

Như vậy, sau này khi hắn già đi, nếu gặp nguy hiểm, có lẽ còn có thể dựa vào tu vi cường hãn để bảo toàn tính mạng của mình.

Tần Dã càng nghĩ càng cảm thấy khả năng rất lớn.

"Bất kể thế nào, tôi phải nhanh chóng nâng cao tu vi, tăng cường khả năng tự vệ." Tần Dã thầm nghĩ trong lòng.

Hắn nhìn quanh, muốn tìm một nơi an toàn, sau đó bế quan tu luyện.

Tần Dã nhìn về phía những chiếc hòm gỗ màu đỏ bên cạnh, một tia linh quang chợt lóe trong đầu.

Hắn đột nhiên nghĩ đến một chuyện, thứ tự và vị trí sắp xếp của những chiếc hòm gỗ màu đỏ này, rất giống với bố cục của toàn bộ cổ mộ.

Chẳng lẽ nói, đây từng là nơi chôn cất chủ mộ.

Mà sau khi hắn chết, liền chôn cất vào trong cổ mộ.

Tần Dã nghĩ đến đây, liền ngồi xổm xuống, lật những chiếc hòm gỗ màu đỏ.

Khi ánh mắt hắn chạm vào một chỗ nhô ra, hắn lập tức dừng động tác, ngẩng đầu lên, ánh mắt như đèn pha nhìn chằm chằm vào Bàn Tử, trầm giọng hỏi: "Bàn Tử, cậu nói cho tôi quy luật sắp xếp của những chiếc hòm này." Bàn Tử bị câu hỏi đột ngột của Tần Dã làm cho có chút ngơ ngác, gãi đầu nói: "Lão đại, tôi chỉ thấy những chiếc hòm này sắp đặt rất kỳ lạ, nhưng quy luật cụ thể thì tôi thật sự chưa nhìn ra." "Nhưng cậu nhìn xem, hình dáng mà mấy chiếc hòm này bao quanh, có giống cái Tụ Âm Trận mà chúng ta từng thấy trong cổ tịch trước đây không?" Tần Dã hơi cau mày, ánh mắt lóe lên một tia ngưng trọng: "Tụ Âm Trận?

Cậu nói là có người cố ý làm vậy, để tụ tập âm khí, nuôi dưỡng tà vật trong mộ sao?" Bàn Tử gật đầu: "Tôi nghĩ có khả năng đó.

Cậu nghĩ xem, cả đường đi này, những cương thi kia, còn cả cái thứ kỳ lạ trong quan tài nữa, đều tà môn đến mức nào.

Biết đâu phía sau còn có âm mưu lớn hơn thì sao." Tần Dã đứng dậy, nhìn lướt qua những chiếc hòm gỗ đỏ xung quanh, chậm rãi nói: "Nếu là Tụ Âm Trận, vậy cách phá giải chắc hẳn nằm ở cách sắp xếp hoặc ký hiệu trên những chiếc hòm này.

Chúng ta hãy tìm kỹ hơn." Hai người bắt đầu chia nhau kiểm tra những chiếc hòm, không bỏ sót bất kỳ chi tiết nào.

Đột nhiên, Bàn Tử kêu lên kinh ngạc: "Lão đại, cậu mau lại xem!

Chiếc hòm này có một dấu tay kỳ lạ, hình như là dấu máu." Tần Dã vội vàng đi tới, nhìn thấy dấu tay màu đỏ sẫm trên hòm, thần sắc càng trở nên lạnh lùng: "Dấu tay này toát ra một cỗ tà khí, xem ra người nào chạm vào nó đều không có kết cục tốt đẹp." Hắn lấy ra một đôi găng tay từ ba lô đeo vào, cẩn thận chạm vào xung quanh dấu tay.

"Lão đại, cậu nói đây có phải là do những người đạo mộ trước đây để lại không?

Tôi nghe nói, một số cổ mộ có người canh giữ, phàm là người đến quấy rầy sự yên ổn của chủ mộ, đều sẽ bị nguyền rủa." Bàn Tử căng thẳng nhìn Tần Dã.

"Không rõ, nhưng những phù hiệu này dường như đang ám chỉ điều gì đó." Tần Dã vừa nói vừa thử di chuyển chiếc hòm theo phương pháp trong trí nhớ.

Theo sự di chuyển của chiếc hòm, không khí xung quanh dường như trở nên lạnh lẽo hơn, ẩn ẩn có tiếng gió rít.

“Lão đại, sao tôi lại cảm thấy có chút không ổn vậy, hình như có thứ gì đó sắp xuất hiện.” Bàn Tử rụt cổ lại, cảnh giác nhìn xung quanh.

“Đừng hoảng, hành động theo kế hoạch.” Tần Dã tuy bề ngoài trấn tĩnh, nhưng trong lòng cũng biết họ có thể đã kích hoạt một loại cơ quan nào đó.

Ngay lúc này, trên bức tường xuất hiện từng đạo bóng đen, giống như hình người, nhưng lại mơ hồ bất định.

“Là âm hồn!” Giọng Bàn Tử đã biến điệu vì sợ hãi.

Tần Dã rút một thanh kiếm gỗ đào từ thắt lưng ra, miệng lẩm nhẩm: “Thiên địa huyền tông, vạn khí bản căn.

Quảng tu ức kiếp, chứng ngô thần thông...” Kiếm gỗ đào phát ra một tầng kim quang nhàn nhạt, những âm hồn kia dường như có chút kiêng dè, không dám dễ dàng đến gần.

“Bàn Tử, mau lại đây!” Tần Dã gọi.

Chương 391

Bàn Tử vội vàng chạy đến bên Tần Dã, dựa sát vào hắn.

“Lão đại, bây giờ làm sao đây?

Những âm hồn này nhiều quá, chúng ta không chống đỡ được bao lâu đâu.” Bàn Tử lo lắng nói.

Tần Dã nhìn những âm hồn kia, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ đối sách.

Đột nhiên, hắn nghĩ đến những phù hiệu và dấu tay trên chiếc hòm, có lẽ hai thứ này có liên hệ với nhau.

“Bàn Tử, chúng ta quay lại chỗ chiếc hòm có dấu tay, tôi có một ý tưởng.” Hai người quay lại bên chiếc hòm, Tần Dã cẩn thận quan sát dấu tay và phù hiệu, sau đó cắn ngón tay, nhỏ máu lên dấu máu.

Trong khoảnh khắc, chiếc hòm phát ra một đạo cường quang, những âm hồn kia dường như chịu phải cú sốc cực lớn, lũ lượt tiêu tán.

“Lão đại, cậu lợi hại quá!

Sao cậu biết làm thế?” Bàn Tử vẻ mặt đầy sùng bái nhìn Tần Dã.

“Thiên cơ bất khả tiết lộ.” Tần Dã giải thích.

Sau một hồi vật lộn này, cả hai đều có chút mệt mỏi.

Nhưng họ biết, không thể ở lại đây quá lâu.

Tần Dã tiếp tục nghiên cứu chiếc hòm, phát hiện dưới đáy hòm có một ám cách, mở ám cách ra, bên trong có một cuốn cổ tịch cũ kỹ.

Tần Dã cầm cuốn cổ tịch lên, chữ trên đó khó hiểu, nhưng hắn vẫn có thể nhận ra một số từ khóa.

“Xem ra cuốn cổ tịch này ghi chép bí mật của cổ mộ này, chúng ta phải tìm một nơi an toàn để nghiên cứu kỹ.” Tần Dã nói.

Bàn Tử gật đầu đồng ý, hai người đang chuẩn bị tìm một góc để nghỉ ngơi, đột nhiên nghe thấy một trận tiếng sáo du dương.

Tiếng sáo đó như đến từ địa ngục, khiến người ta rợn tóc gáy.

“Đây lại là cái quái gì nữa?

Lão đại, trong cổ mộ này rốt cuộc có bao nhiêu thứ tà môn vậy?” Bàn Tử oán trách.

Tần Dã sắc mặt ngưng trọng: “Tiếng sáo này không hề đơn giản, nghe như đang triệu hồi thứ gì đó.

Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây.” Họ quay lại theo lối cũ, nhưng lại phát hiện đường đi trở nên quanh co phức tạp, như một mê cung.

“Không ổn, chúng ta bị mắc kẹt rồi.” Tần Dã cau chặt mày.

Họ đi vòng nửa vòng theo hướng ban đầu, phát hiện lại trở về vị trí ban đầu.

Hơn nữa, tiếng sáo quỷ dị kia lại vang lên.

“Lão đại, chúng ta có phải gặp phải tà vật rồi không?” Bàn Tử nói với vẻ mặt kinh hãi.

Tần Dã im lặng một lát, ngữ khí kiên định nói: “Tôi tin chúng ta không gặp tà, tất cả chỉ là tạm thời thôi.

Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây.” Bàn Tử thấy thái độ kiên quyết của Tần Dã, liền không nói nhiều nữa, theo hắn tiếp tục đi về phía trước.

Ngay lúc này, Tần Dã đột nhiên dừng bước, hắn nhìn về phía trước, trên mặt tràn đầy kinh ngạc.

Chỉ thấy ở khúc quanh phía trước đứng hai người phụ nữ áo trắng, họ khăn tang áo trắng, mặc váy trắng tinh khôi, tay cầm ba thước lụa trắng, sắc mặt tái nhợt, như lệ quỷ.

"Cái này..." Bàn Tử nuốt nước bọt, có chút sợ hãi nhìn hai người phụ nữ áo trắng kia.

"Bàn Tử, đừng sợ, đây không phải chỉ trát nhân." Tần Dã an ủi Bàn Tử.

"Chỉ trát nhân?

Lão đại, chỉ trát nhân là gì?" Bàn Tử nghi hoặc không thôi.

"Chỉ trát nhân đúng như tên gọi, chính là người hình nộm làm bằng giấy trắng.

Hai người này rõ ràng là người sống, cho nên tuyệt đối không phải chỉ trát nhân!" Tần Dã nói rồi, giơ kiếm gỗ đào trong tay phải lên.

Hắn hơi khụy gối, mạnh mẽ đạp một cái, cả người như mũi tên bắn về phía trước, cổ tay linh hoạt xoay chuyển, kiếm gỗ đào đâm về phía người giấy bên trái.

Đinh!

Lửa tóe ra, người giấy không hề nhúc nhích, Tần Dã lại bị lực phản chấn đẩy bay, ngã vật xuống đất.

"Cứng thật!" Tần Dã bò dậy, trợn tròn mắt nhìn cảnh tượng trước mắt.

Chỉ thấy người giấy chậm rãi xoay người, đối mặt với người giấy bên kia.

Hai người đứng sóng đôi, dung mạo dữ tợn, khóe miệng mang theo nụ cười tàn nhẫn.

"Lão đại, làm sao đây?" Bàn Tử run rẩy hỏi.

Tần Dã hít sâu mấy hơi, bình tĩnh nói: “Bàn Tử, cậu đi tìm ít cành cây và cỏ khô, lát nữa đốt cháy.” Bàn Tử gật đầu, lập tức đi tìm đồ.

Rất nhanh, Bàn Tử tìm được một đống củi khô và cành cây, ném cho Tần Dã, Tần Dã cầm củi lên, đốt cháy, hóa thành một đống lửa lớn hừng hực, nhuộm đỏ nửa bầu trời.

“Lão đại, cậu lợi hại thật!” Bàn Tử nhìn kỹ thuật đốt lửa siêu phàm của Tần Dã, từ tận đáy lòng khâm phục.

Tần Dã cười cười, ném củi vào ngọn lửa, thế lửa lập tức mạnh gấp đôi, khói cuồn cuộn, khiến Bàn Tử ho sặc sụa.

“Lão đại, cậu không cần đốt lớn thế đâu?

Hai chúng ta đủ ăn là được rồi, ngọn lửa này quá khoa trương.” Bàn Tử cười khổ nói.

“Ai nói cho cậu biết lửa càng lớn, mùi vị càng ngon?” Tần Dã phản bác, hắn một chưởng đánh nát một tấm ván gỗ bên cạnh, gỗ vụn bay tứ tung.

Ngọn lửa than củi cháy tí tách bắn ra, chiếu sáng xung quanh.

Lúc này, Tần Dã chú ý thấy hai cỗ chỉ nhân kia vẫn đứng thẳng tắp, như một pho tượng.

“Hai chỉ nhân này là sống.” Tần Dã khẳng định nói.

Bàn Tử ngẩn ra, rồi chửi bới ầm ĩ: “Mẹ kiếp!

Chúng nó mà là sống, đã giết tôi lâu rồi, còn đợi đến bây giờ sao?” Tần Dã lắc đầu: “Cậu đừng quên, hai chỉ nhân này là từ trong quan tài bay ra, biết đâu lại là vật chết thì sao.” “Vậy làm sao đây?” Bàn Tử hoảng sợ, “Tổng không thể mặc kệ hai thứ này bày bố chứ?

Vạn nhất chọc giận chúng...” “Đừng lo lắng vớ vẩn nữa, chúng ta cứ từ từ đi, nhất định sẽ tìm được cách.” Tần Dã nói rồi, kéo Bàn Tử

tiếp tục đi về phía trước.

Hai người cẩn thận từng li từng tí tiến về phía trước, mỗi bước đi, đều đề phòng chỉ nhân tấn công.

Nhưng điều khiến Tần Dã thất vọng là, chỉ nhân vẫn đứng yên bất động, như một khúc gỗ cắm tại chỗ.

"Những chỉ nhân này rốt cuộc là cái quái gì vậy?" Bàn Tử thật sự không kìm nén được nỗi lo lắng trong lòng, hỏi.

"Tôi đâu có biết?" Tần Dã không vui nói.

Bàn Tử bĩu môi, không dám cãi lại, sợ Tần Dã đánh hắn.

Cùng với việc họ không ngừng tiến về phía trước, trong mộ thất rộng lớn tối tăm, ẩn ước truyền đến tiếng khóc than.

Tiếng khóc này thê lương động lòng người, như tiếng quỷ khóc u minh, khiến người ta nghe xong nổi hết da gà.

Tần Dã dừng bước, cảnh giác nhìn xung quanh, khẽ quát: "Ai!

Ra đây!" "Ô ô..." Tiếng khóc than càng lúc càng dữ dội.

"Đừng giả thần giả quỷ, mau ra đây!" Tần Dã quát lớn.

Tiếng kêu đó dần xa, tiếng khóc than biến mất.

"Mẹ nó, sẽ không phải gặp phải tinh quái gì đó chứ?" Bàn Tử nuốt nước bọt, sợ hãi hỏi.

Tần Dã cau chặt mày, không đáp lại lời Bàn Tử, chỉ có ánh mắt càng thêm cảnh giác quét nhìn xung quanh.

Một lát sau, hắn mới chậm rãi mở miệng: "Nơi này tà môn lắm, cái gì cũng có thể xảy ra.

Chúng ta phải cẩn thận hành sự, đừng trúng chiêu." Hai người tiếp tục đi về phía trước, đi không bao xa, Bàn Tử đột nhiên chỉ xuống đất

nói: “Lão đại, cậu xem dấu chân này!” Tần Dã cúi đầu nhìn, trên đất xuất hiện một hàng dấu chân nhỏ nhắn, như của phụ nữ hoặc trẻ con, dấu chân hơi mơ hồ, dường như là tự nhiên xuất hiện.

“Dấu chân này bất thường, không có nguồn gốc, như thể trực tiếp từ dưới đất mọc lên.” Tần Dã ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát hình dạng và hướng đi của dấu chân.

“Lão đại, tôi nghe nói có một loại quỷ gọi là Địa Cước Quỷ, chuyên đi lại dưới lòng đất, sẽ không phải là thứ này chứ?” Bàn Tử nói với vẻ mặt căng thẳng.

Chương 392

“Địa Cước Quỷ?

Tôi cũng từng nghe một số truyền thuyết, loại quỷ này thường xuất hiện ở những nơi âm khí nặng như cổ mộ, chuyên mê hoặc đạo mộ giả, dẫn họ vào nơi chết chóc.” Tần Dã đứng dậy, thần sắc ngưng trọng.

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ?

Tổng không thể đi theo dấu chân này chứ?

Biết đâu lại là cạm bẫy.” Bàn Tử lo lắng nhìn Tần Dã.

Tần Dã trầm tư một lát rồi nói: “Chúng ta trước tiên không đi theo dấu chân, thử đi theo hướng ngược lại xem.” Thế là hai người quay người đi về hướng ngược lại với dấu chân.

Đi không bao lâu, nhiệt độ xung quanh giảm mạnh, Bàn Tử lạnh run cầm cập: “Lão đại, lạnh quá, cảm giác còn lạnh hơn cả hầm băng.” Tần Dã cũng nhận ra sự bất thường, hắn biết cái lạnh này không phải hiện tượng bình thường, rất có thể là một loại tà vật đang tác quái.

Quả nhiên, Tần Dã đoán không sai, đi được vài trăm mét, phía trước xuất hiện một bức tường, chặn đường họ.

“Gay go rồi!

Chúng ta e là không còn đường lui!” Tần Dã than thở một tiếng.

“Chúng ta phải làm sao đây?

Chẳng lẽ cứ ngồi chờ chết sao?” Bàn Tử hoảng loạn, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Tần Dã cau mày suy nghĩ, đột nhiên, mắt hắn sáng lên, nói: "Đúng rồi!

Bàn Tử, cậu đi sờ xem bức tường này có gì đặc biệt không?" Bàn Tử do dự một lúc, cuối cùng vẫn bước lên, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào bức tường đá đó.

"Ông..." Bức tường đá phát ra một trận rung động ầm ĩ.

"Làm sao vậy lão đại?" Bàn Tử sợ hãi, vội vàng chạy đến bên Tần Dã nấp.

Tần Dã vỗ vỗ cánh tay Bàn Tử, ra hiệu hắn bình tĩnh.

Bức tường đá lại rung động, bề mặt hiện lên ánh sáng vàng nhạt, như đúc bằng vàng.

"Cái này là sao?" Bàn Tử kinh ngạc nói.

"Tôi cũng không rõ..." Tần Dã nói, nhưng ngữ khí của hắn tràn đầy tự tin, "Bàn Tử, cậu yên tâm, thứ này không làm gì được cậu đâu, chúng ta phải rời khỏi đây." Lời vừa dứt, bức tường đá tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ, ngay sau đó, lại tự mình chuyển động.

"Rầm rầm rầm!" Bức tường đá đột nhiên di chuyển, nhanh chóng lớn lên, chỉ chớp mắt đã hóa thành một thạch môn khổng lồ cao mấy trượng.

"Mẹ kiếp!

Đây là cơ quan?

Cao cấp thế!" Bàn Tử trợn tròn mắt.

"Cơ quan này tuy lợi hại, nhưng cũng không cản được anh đâu." Tần Dã cười hì hì nói, sau đó dẫn Bàn Tử vòng qua thạch môn.

Nhưng họ vừa mới bước đi, lại bị thạch môn cản lại.

“Ơ?

Chúng ta rõ ràng đã vòng qua nó rồi mà!” Bàn Tử kỳ lạ nói.

Tần Dã nhìn chằm chằm vào khe hở của thạch môn, như có điều suy tư, một lát sau, hắn nở một nụ cười vui vẻ.

“Tôi hiểu rồi, đây là chướng nhãn pháp.

Thạch môn chúng ta thấy chỉ là giả, cửa thật sự thực ra là ở phía sau bức tường đá!” “Chướng nhãn pháp?

Cái này cũng huyền ảo quá.” Bàn Tử tặc lưỡi.

Tần Dã không để ý đến Bàn Tử, lấy dao găm rạch một vết nứt trên thạch môn, sau đó kéo Bàn Tử chui vào.

Hai người xuyên qua cánh cửa sắt dày đặc, đập vào mắt là một đường hầm dài.

“Đi, chúng ta đi xem ở đây có bảo bối gì không.” Tần Dã phấn khích nói.

Bàn Tử gật đầu, đi theo.

Xuyên qua đường hầm, trước mắt bỗng nhiên rộng rãi sáng sủa, Tần Dã nhìn thấy một thạch sảnh rộng lớn, giữa thạch sảnh đặt ba đỉnh đồng, trong đỉnh đồng cắm đầy nến trà.

Đầu kia của thạch sảnh là một đài tế hình tròn, trên đài tế đặt một hộp gỗ.

Hộp gỗ phát ra ánh sáng xanh biếc long lanh, hiển nhiên phi thường bất phàm.

“Oa, hộp ngọc đẹp quá!” Bàn Tử hai mắt nhìn chằm chằm vào hộp gỗ.

“Đây chắc chắn là bảo bối!

Nếu có thể mang ra ngoài bán lấy tiền, hai chúng ta có thể ăn sung mặc sướng!" Tần Dã chảy nước dãi, hận không thể xông lên mở hộp gỗ ra xem rốt cuộc bên trong có gì.

"Đừng động loạn, chúng ta trước tiên kiểm tra tình hình xung quanh." Tần Dã dặn dò.

Bàn Tử vội vàng thu lại tâm thần, nghiêm túc kiểm tra tình hình xung quanh, đảm bảo vạn vô nhất thất.

"Lão đại, ở đây không có gì cả." Bàn Tử kiểm tra xong rồi báo cáo.

"Không có sao?" Tần Dã hơi cau mày.

"Lão đại, chẳng lẽ cậu nghi ngờ hộp gỗ nằm dưới đất?" Bàn Tử đột nhiên nói, "Bất kể hộp gỗ này chôn dưới đất, chúng ta chỉ cần đào nó lên là được rồi!" "Đúng, chúng ta đi tìm công cụ!" Tần Dã vui mừng nói.

Tần Dã tìm đến vài sợi dây thừng thô, lại ra ngoài nhặt một miếng gạch.

"Bàn Tử, tiếp theo do cậu phụ trách đào đất.

Nhớ kỹ, chỉ cần có cát đất rơi vào quan tài, lập tức lấp lại!" Tần Dã dặn dò.

"Được thôi." Bàn Tử cười hì hì, xoa tay mài chân.

Đợi Bàn Tử chuẩn bị xong, Tần Dã dùng gạch đánh mạnh vào hộp gỗ.

"Bành!" Kèm theo tiếng động trầm đục, miếng gạch vỡ tan thành bột.

Bàn Tử liền ngây người, hắn hoàn toàn không dự liệu được sẽ xảy ra kết cục như vậy.

“Chúng ta có phải dùng lực quá mạnh không?

Quan tài này làm từ kim ti nam mộc, chất lượng cực tốt, công cụ bình thường rất khó làm hư hỏng...” Bàn Tử ngượng ngùng nói.

Tần Dã đảo mắt trắng dã, nói: “Ít nói nhảm thôi, tiếp tục đào.” “À.” Bàn Tử bất đắc dĩ đáp một tiếng, sau đó giơ xẻng lên đào.

Tần Dã ở một bên giám sát, sợ Bàn Tử lười biếng.

Nửa tiếng sau, nắp hộp gỗ đã lỏng lẻo, nhưng vẫn rất kiên cố.

Bàn Tử mệt đến mồ hôi đầm đìa, Tần Dã thì tinh thần phấn chấn, làm nhiều việc như vậy mà không chút tốn sức, vậy mà vẫn như người không có chuyện gì.

“Lão đại, còn bao lâu nữa mới đào xuyên qua?

Tôi sắp không trụ nổi!” Bàn Tử than thở.

“Nhanh thôi, khoảng cách chỉ chừng này thôi.” Tần Dã nói: “Loại kim ti nam mộc này là cây thuộc loại được bảo vệ cấp hai quốc gia, thuộc di vật văn hóa cấp hai quốc gia, tôi đoán cho dù cậu có phá nát tấm cửa này cũng chưa chắc đã làm gì được nó.” Bàn Tử bực bội lẩm bẩm: “Vậy thà cho tôi chết đi còn hơn.” Lúc này, hộp gỗ cuối cùng cũng bị đào xuyên, bên trong nằm một bộ xương cốt, xương cốt màu xám nâu, trông khá có niên đại.

“Cái này... sẽ không phải là xương cốt của vị vương gia kia chứ?” Bàn Tử đoán: “Nhiều năm như vậy trôi qua, thi thể sớm đã mục nát thành tro bụi, chúng ta cho dù mang về, ngoài làm kỷ niệm phẩm ra, cũng chẳng có tác dụng gì...” “Câm miệng, cậu biết gì.” Tần Dã quát, sau đó lấy ra đèn pin công suất lớn chiếu vào bộ xương, quan sát vân lý và màu sắc trên xương cốt.

“Sụt... xương cốt này sao lại có màu xanh?

Chẳng lẽ có độc?" Bàn Tử kinh hô.

"Câm miệng!" Tần Dã cầm đèn pin, cẩn thận chiếu vào bộ xương cốt màu xanh đó, cau mày chặt, không nói một lời.

Bàn Tử ở một bên không dám thở mạnh, chỉ có mắt đảo lia lịa, mặt đầy tò mò.

"Màu sắc xương cốt này không đúng, không giống bị trúng độc." Tần Dã nói khẽ, như tự nói với mình, lại như đang giải thích với Bàn Tử.

"Lão đại, cậu sao lại biết?

Chương 393

Biết đâu lại là độc dược kiểu mới thì sao, chúng ta phải cẩn thận một chút, đừng để mất mạng.” Bàn Tử rụt cổ, mắt nhìn chằm chằm vào xương cốt, mặt đầy cảnh giác.

Tần Dã không để ý đến lời Bàn Tử, hắn lấy ra một đôi găng tay đặc chế từ ba lô đeo vào, cẩn thận đưa tay về phía xương cốt, nhẹ nhàng chạm vào một chút.

“Ơ?

Cảm giác này... không giống xương cốt bình thường.” Tần Dã cau mày càng chặt.

“Lão đại, cậu đừng làm bậy nha, vạn nhất thật sự có độc, chúng ta tiêu rồi.” Bàn Tử lo đến giậm chân.

“Đừng ồn, nếu có độc, bây giờ cũng đã muộn.

Bề mặt xương cốt này có một lớp vật chất kỳ lạ, rất trơn nhẵn, không giống hình thành tự nhiên.” Tần Dã vừa nói, vừa đến gần xương cốt, cố gắng nhìn rõ hơn nhiều chi tiết.

Ngay lúc này, không khí xung quanh họ dường như lạnh hơn mấy phần, Bàn Tử không nhịn được rùng mình.

“Lão đại, cậu có thấy lạnh hơn không?

Sẽ không phải là do bộ xương cốt này gây quỷ chứ?” Bàn Tử lắp bắp nói.

Tần Dã cũng cảm nhận được sự bất thường, hắn đứng dậy, nhìn quanh: “Có chút không đúng, chuẩn bị sẵn vũ khí, có thể có rắc rối.” Bàn Tử vội vàng cầm xẻng lên, nắm chặt trong tay, mắt căng thẳng quét nhìn xung quanh.

Đột nhiên, từ góc tối của mộ thất truyền đến một trận tiếng "sa sa" rất nhỏ, như có thứ gì đó đang bò.

"Tiếng gì vậy?" Giọng Bàn Tử đã hơi biến điệu.

"Không biết, cẩn thận một chút." Tần Dã nắm chặt đèn pin trong tay, ánh sáng mạnh chiếu về phía phát ra tiếng động.

Chỉ thấy một đàn giáp trùng đen sì, to bằng móng tay từ bóng tối tràn ra, chi chít bò về phía họ.

Vỏ ngoài của giáp trùng dưới ánh đèn pin lấp lánh ánh kim loại, trông cực kỳ cứng rắn.

"Ối trời, cái quái gì thế này?" Bàn Tử kinh hãi kêu lên.

"Là thi giáp trùng, chuyên ăn xác thối, chúng thường không chủ động tấn công người sống, nhưng nếu bị quấy rầy hoặc ngửi thấy mùi máu tanh thì sẽ trở nên rất điên cuồng." Tần Dã vừa nói vừa từ ba lô lấy ra một lọ thuốc, rắc một vòng quanh hai người.

"Thuốc này có cản được chúng không?" Bàn Tử căng thẳng nhìn đàn giáp trùng ngày càng đến gần.

"Hy vọng là được, đây là thuốc xua côn trùng, có thể tạm thời xua đuổi một số sinh vật mộ huyệt cỡ nhỏ." Tần Dã nhìn chằm chằm vào đàn giáp trùng, tay nắm chặt một cây gậy nhảy.

Đàn thi giáp trùng dừng lại cách vòng thuốc mấy mét, chúng dường như có chút kiêng dè.

Nhưng vẫn lẩn quẩn xung quanh, phát ra tiếng "sa sa" rợn tóc gáy.

"Lão đại, chúng ta bây giờ làm sao đây?

Tổng không thể cứ giằng co với mấy thứ này chứ?" Bàn Tử lau mồ hôi lạnh trên trán.

"Sự xuất hiện của những giáp trùng này có thể liên quan đến bộ

xương cốt màu xanh này, chúng ta phải làm rõ bí mật của bộ xương cốt." Tần Dã nói rồi, lại hướng ánh mắt về phía bộ xương cốt.

Hắn suy nghĩ một chút, nói: "Cậu lùi xa ra." "Lão đại..." Bàn Tử muốn khóc mà không ra nước mắt.

"Đừng nói nhảm, nghe tôi nói hết đã." Bàn Tử bĩu môi, ngoan ngoãn lùi lại, sau đó giấu mình sau vách đá, tránh bị thi giáp trùng tấn công.

Tần Dã chậm rãi đi vào thạch thất, đi vòng quanh bộ xương cốt mấy vòng, đột nhiên, hắn dừng bước, ngồi xổm xuống, sờ vào bộ xương cốt màu xanh.

"Ơ..." Hắn phát ra một tiếng nghi hoặc.

Hắn phát hiện trên xương đùi phải của bộ xương cốt màu xanh lại khắc một hàng văn tự, những văn tự này bút pháp lộn xộn, hơn nữa có chút méo mó, hiển nhiên không phải văn tự cổ đại, mà là chữ viết của người hiện đại.

Tuy không nhận ra chữ, nhưng điều này không ngăn cản Tần Dã đọc hiểu ý nghĩa của chuỗi ký hiệu này – đây là một câu chú ngữ.

"Tình huống gì?" Trong đầu Tần Dã hiện lên một dấu hỏi.

Hắn nhớ đến một câu chú ngữ được ghi lại trên cuốn "Mao Sơn Cấm Thuật", câu chú ngữ này tên là "Trấn Linh Chú", nghe nói có thể trấn áp âm hồn lệ quỷ, tà túy yêu mị.

Tuy nhiên, Tần Dã không sử dụng câu chú ngữ này.

Bởi vì trên cuốn "Mao Sơn Cấm Thuật" có nhắc nhở: "Trấn Linh Chú" cần tiêu hao rất nhiều tinh thần lực.

Tần Dã vừa nhìn, những văn tự trên bộ xương cốt màu xanh đó có bảy tám mươi chữ, cho nên mỗi lần nhiều nhất chỉ có thể thi triển ba

lần.

Hắn không chắc chắn ở đây có tồn tại những thứ khủng khiếp nào đó không, cho nên quyết định giữ lại một chút thực tế để dùng.

Ngay lập tức, Tần Dã từ ba lô lấy ra một chiếc hộp nhỏ, đặt ở đầu gối, sau đó hai tay chắp lại, tạo hình Liên Hoa Ấn.

"Sắc lệnh, Phá diệt chi chú, khai." Theo Tần Dã niệm xong khẩu quyết, vật trong chiếc hộp nhỏ nhanh chóng xoay tròn, phát ra tiếng ông ông.

"Phá!" Tần Dã lại trợn mở hai mắt, hai đạo hồng quang từ sâu trong đồng tử lóe lên rồi vụt tắt, như sao băng xẹt qua bầu trời đêm.

Ngay sau đó, nắp hộp nhỏ bị một lực lượng thần bí mở ra, lộ ra một chiếc hồ lô ngọc nhỏ nhắn, một luồng sương trắng từ miệng hồ lô phun ra, trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ mộ thất.

Những thi giáp trùng vốn đang tụ tập quanh Tần Dã bị sương trắng nồng đậm bao phủ, lũ lượt rơi xuống đất, giãy dụa vài giây liền hóa thành huyết dịch chết đi.

Thi giáp trùng chết đi, sương trắng nhanh chóng rút đi.

Tần Dã lúc này mới phát hiện, hóa ra thi thể thi giáp trùng sớm đã mục nát, chúng đều biến thành dịch đen, cực kỳ dính nhớp, còn có từng trận mùi hôi thối xộc vào mũi.

"Lão đại... thế là xong rồi sao?" Bàn Tử mặt đầy chấn động.

"Ừm." Tần Dã gật đầu, hắn nhìn đèn pin trong tay thầm nghĩ.

"Xem ra công nghệ của thế giới này không hề yếu kém hơn thế giới ban đầu." Tần Dã nói không sai, những thi giáp trùng này tuyệt đối không thể tự nhiên xuất hiện trong mộ thất, mà phải thông qua một loại cơ quan nào đó vận chuyển đến đây.

Chỉ là điều Tần Dã không ngờ tới là, nơi này chôn cất lại không phải người bình thường.

Lúc này, Bàn Tử từ phía sau chạy đến, hắn vỗ vỗ vai Tần Dã, nói: "Lão đại, chúng ta bây giờ làm sao đây?" "Tìm xem xung quanh có lối ra nào khác không." Tần Dã quan sát các bức tường xung quanh, nhưng không phát hiện bất kỳ lối thoát nào.

Lúc này, sự chú ý của hắn tập trung vào xương đùi phải của bộ xương cốt màu xanh.

Xương đùi phải của bộ xương cốt màu xanh có rất nhiều vết nứt, đặc biệt là gần cổ chân của bộ xương cốt, thậm chí còn có thể mơ hồ nhìn thấy xương trắng âm u, hiển nhiên vết thương rất nghiêm trọng.

"Chẳng lẽ bộ xương cốt này từng bị người ta bẻ gãy chân?" Tần Dã đoán.

"Lão đại, cậu xem, phía trước kia là cái gì?" Bàn Tử hét lên.

Tần Dã cầm đèn pin đi đến bên Bàn Tử, nhìn theo hướng tay hắn chỉ.

Chỉ thấy trên một thạch môn cao hai mét rưỡi, dán một tờ giấy vàng, trên đó viết nguệch ngoạc ba chữ "Trấn Linh Chú".

Ba chữ cổ triện "Trấn Linh Chú" này nằm ở vị trí bên trái phía bắc trên thạch môn, bên phải thì trống rỗng, dường như ba chữ này không nằm ở đây.

Tần Dã cẩn thận quan sát một lát, sau đó cầm đèn pin chiếu về phía khoảng trống bên phải.

"Ca tháp!" Tờ giấy vàng "Trấn Linh Chú" trên thạch môn lại theo tiếng mà nứt ra.

Tần Dã và Bàn Tử nhìn nhau một cái, sau đó đồng thời bước chân

đi vào thạch môn.

Phía sau thạch môn là một trường lang, đèn đuốc mờ ảo, nhìn không rõ.

“Lão đại, cậu nói bên trong này có bảo bối không?” Bàn Tử kích động xoa xoa hai tay.

“Có thể.” Tần Dã gật đầu: “Nhưng mà, chúng ta cũng không biết bên trong có gì.” “Chúng ta không có đèn pin sao?

Sợ gì chứ?” Bàn Tử cười hì hì nói, sau đó dẫn đầu đi về phía cuối trường lang.

Tần Dã nhún vai, cũng không ngăn cản hắn, theo hắn từ từ thám hiểm sâu vào trường lang.

Đi khoảng một trăm mấy mét, Tần Dã cuối cùng cũng dừng lại, hắn cảm thấy hô hấp khó khăn, ngực tức thở dốc, như thể trong cơ thể bị nhét đầy bông, khó chịu vô cùng.

Và ngay khi hắn ngẩng đầu lên chuẩn bị nghỉ ngơi một chút thì, một cảnh tượng kinh hoàng đập vào mắt, khiến hắn ngây người.

Cuối trường lang là một thạch môn đồng khổng lồ, trên thạch môn điêu khắc những mãnh thú sống động như thật, chính giữa thì treo lủng lẳng một cái đầu lâu khô.

Trong hốc mắt đầu lâu cháy ngọn lửa quỷ dị màu xanh u ám, xuyên qua ngọn lửa quỷ dị có thể nhìn thấy, miệng nó đang hơi hé mở, dường như đang chờ đợi con mồi nào đó xông vào trong ngục tù này.

Mà ở bên trái thạch môn có một tấm bảng hiệu, trên bảng hiệu viết ba chữ lớn bay lượn như rồng bay phượng múa: Cửu Lê.

Nhìn thấy ba chữ này, Tần Dã liền ngây người.

Chương 394

Đây không phải là tộc Cửu Lê trong truyền thuyết sao?

“Lão đại, chúng ta có nên vào cánh cổng đồng lớn kia không?” Bàn Tử nhìn tượng đá tộc Cửu Lê, nuốt nước bọt, hắn đột nhiên có chút sợ hãi, trong lòng dâng lên một luồng khí lạnh, toàn thân nổi hết da gà.

“Đừng sợ, cậu không phải muốn vào xem sao?

Hôm nay chúng ta cứ vào xem rốt cuộc có gì cổ quái.” Tần Dã nói rồi, liền đưa đèn pin trong tay cho Bàn Tử.

Bàn Tử nắm đèn pin, hít sâu một hơi, lấy hết can đảm đi đến trước thạch môn đồng.

Hắn chiếu đèn pin trong tay về phía khe hở của thạch môn.

“Oanh long long...” Đột nhiên, bên trong thạch môn truyền đến một trận tiếng động trầm đục, giống như sấm sét, khiến Bàn Tử vội vàng rụt tay lại.

Hắn nhìn đèn pin, phát hiện ánh sáng không bị ảnh hưởng.

Lúc này Bàn Tử yên tâm rồi, hắn đưa đèn pin vào bên trong cánh cổng đồng lớn, chiếu vào bên trong, quả nhiên có một đường hầm hẹp, hai bên đường hầm là những cánh cửa sắt dày đặc và gỉ sét loang lổ.

“Bên trong này chắc chắn có bảo bối, chúng ta vào xem đi.” Bàn Tử nói, sau đó không kịp chờ đợi kéo Tần Dã chui vào bên trong thạch môn.

Vừa mới bước vào đường hầm, Bàn Tử lập tức bịt mũi, bởi vì bên trong tràn ngập một mùi mốc khó ngửi.

Bàn Tử cố nén xung động muốn nôn, tiếp tục tiến về phía trước.

Tần Dã đi theo sau Bàn Tử, cũng bịt mũi, nhưng do virus cương thi trên cánh tay quá bá đạo và mạnh mẽ, hắn không thể nào bình ổn được mùi hôi thối khó chịu đó.

Lại đi thêm mười mấy phút, phía trước bỗng nhiên rộng rãi sáng sủa, một không gian bí mật càng rộng lớn và sáng sủa hơn hiện ra trước mặt Tần Dã và Bàn Tử.

"Oa khoát!

Bên trong này hình như có quan tài nha!" Bàn Tử trợn tròn hai mắt, kinh ngạc nói.

Phía trước hai người, đặt sáu cỗ quan tài làm từ kim ti nam mộc.

Ngoài ra, giữa sáu cỗ quan tài còn đặt một đỉnh đồng luyện đan.

Tần Dã và Bàn Tử đồng thời nhìn về phía đỉnh đồng luyện đan đó.

Đỉnh đồng luyện đan to bằng cối xay, bề mặt điêu khắc đầy các loại đồ án.

Tần Dã và Bàn Tử nhìn thấy, bên trong đỉnh đồng luyện đan, dường như cháy một ngọn lửa hồng kỳ dị, mà giữa ngọn lửa lại bao bọc một cây thực vật xanh biếc, cành lá trên đó phủ đầy những hạt nhỏ trong suốt lung linh, trông vô cùng mộng ảo.

"Lão đại, mau nhìn, ở đằng kia, là Dạ Tham!" Bàn Tử phấn khích kêu lên.

Nghe lời Bàn Tử, Tần Dã vội vàng đến gần, hắn nhìn chằm chằm vào Dạ Tham, hơi cau mày.

Cây Dạ Tham này dài khoảng nửa thước, nó có năm chiếc lá, mỗi chiếc lá đều có mấy quả màu xanh.

Những quả màu xanh này phát ra mùi hương thanh ngọt, khiến

người ta ngửi thấy tinh thần phấn chấn.

Bàn Tử kích động vô cùng, vội vàng đưa tay hái quả Dạ Tham, nhưng lại bị một sợi dây leo quấn chặt cổ tay, mặc cho hắn dùng hết sức lực cũng không kéo ra được.

Tần Dã thấy vậy, vội vàng tiến lên giúp đỡ.

Tuy nhiên, những sợi dây leo đó vô cùng dai chắc, bất luận hai người cố gắng thế nào, vẫn không thể gỡ bỏ dây leo.

"Bàn Tử, sợi dây leo này rất quỷ dị, hai chúng ta hợp sức cũng không kéo động nó, xem ra phải tìm công cụ mới được." Tần Dã thở hổn hển nói.

"Tôi biết." Bàn Tử gật đầu.

"Những sợi dây leo này đã mọc ra từ mộ huyệt này, chứng tỏ nó thuộc về một loại tà ác nào đó, hai chúng ta tuyệt đối không thể chạm vào nó, nếu không e rằng sẽ rước họa vào thân." Bàn Tử trịnh trọng nhắc nhở.

"Ừm, cậu nói đúng." Tần Dã đồng tình gật đầu.

"Vậy làm sao đây?

Tổng không đến nỗi ngồi chờ chết chứ?" Bàn Tử bực bội hỏi.

Tần Dã nhìn quanh một lượt, cuối cùng ánh mắt khóa chặt vào một đống xương trắng ở góc.

Đống xương trắng đó cách hai người chưa đầy hai mét, Tần Dã chậm rãi đi tới, nhặt lên một con dao xương, dễ dàng chém đứt sợi dây leo đang quấn quanh cổ tay Bàn Tử.

Bàn Tử hoạt động gân cốt một chút, sau đó giơ ngón cái lên với Tần Dã.

"Lão đại bá đạo!" Bàn Tử tán thán.

Tần Dã cười cười, sau đó cúi người đỡ Bàn Tử dậy, rồi dẫn hắn rút lui khỏi mật thất chật hẹp âm u này.

"Lão đại, cậu xem bức tường đá này." Bàn Tử đột nhiên chỉ vào bức tường hét lên kinh ngạc.

Tần Dã nhìn theo hướng Bàn Tử chỉ, phát hiện trên vách đá có rất nhiều phù điêu hình thù kỳ dị, tạo hình khác nhau.

Hắn và Bàn Tử tụ lại dưới vách đá, tỉ mỉ quan sát những phù điêu này.

Nội dung khắc trên phù điêu vô cùng phức tạp, không chỉ miêu tả sông núi, cây cối cùng nhiều loài chim dữ thú dữ, mà còn ghi lại nhiều câu chuyện bí ẩn.

Trong đó có một bức phù điêu, vẽ một nam tử trẻ tuổi đứng trên một bình nguyên rộng lớn, ngước nhìn tinh tú.

Tần Dã nhìn chằm chằm vào nam tử trẻ tuổi ngước nhìn tinh tú trên bức phù điêu, khẽ cau mày, chìm vào suy tư.

Bàn Tử ở một bên lẩm bẩm: "Lão đại, cậu nói cái này vẽ ý nghĩa gì?

Thằng nhóc này trông không đơn giản chút nào, không lẽ là thần tiên gì đó sao?" Tần Dã liếc hắn một cái không vui: "Chỉ có cậu là nói bừa, thần tiên đâu ra mà nhiều vậy." "Nhưng bức phù điêu này chắc chắn có thâm ý, nói không chừng liên quan đến bí mật của ngôi mộ này." Vừa nói, hắn vừa đưa tay nhẹ nhàng chạm vào đường nét trên phù điêu, cố gắng cảm nhận xem có dao động linh lực đặc biệt hay manh mối cơ quan nào không.

Bàn Tử cũng xích lại gần, mắt trợn tròn như chuông đồng: "Lão đại, cậu nói đây có phải là tự họa của chủ mộ không?

Hay là một người nào đó có ý nghĩa đặc biệt với hắn?" Tần Dã lắc

đầu: “Không rõ, nhưng xét từ những miêu tả sông núi, cây cối và chim dữ thú dữ này, câu chuyện không hề đơn giản.

Có lẽ nam tử này là nhân vật chủ chốt, nắm giữ manh mối để tiến vào chủ mộ thất hoặc tìm thấy bảo tàng.” Hai người men theo vách đá tiếp tục kiểm tra các phù điêu khác, mỗi bức đều sống động như thật, như thể đang kể lại những truyền thuyết cổ xưa.

Đột nhiên, Bàn Tử kinh hô một tiếng: “Lão đại, cậu xem cái này!” Tần Dã vội vàng chạy tới, chỉ thấy trên một bức phù điêu khắc nam tử trẻ tuổi kia tay cầm một thanh bảo kiếm kỳ lạ, đang chiến đấu với một mãnh thú khổng lồ, hình dáng giống kỳ lân nhưng lại có đôi cánh.

Mãnh thú nhe nanh múa vuốt, xung quanh gió mây biến sắc, nhưng nam tử lại thần sắc kiên nghị, không hề sợ hãi.

“Thanh kiếm này… hình như đã thấy ở đâu rồi.” Tần Dã lẩm bẩm, hắn cố gắng lục tìm trong trí nhớ những ký ức liên quan.

Bàn Tử thì ở một bên đoán mò: “Đây chắc chắn là một tên lợi hại, có thể đánh nhau với quái vật cỡ này.

Lão đại, cậu nói thanh kiếm này có phải là chìa khóa mở một cơ quan nào đó không?

Hay bản thân bức tranh này chính là một cơ quan?” Tần Dã không đáp lại, ánh mắt hắn lướt qua từng chi tiết trên phù điêu.

Đột nhiên, hắn phát hiện dưới chân nam tử có một số phù hiệu kỳ lạ, những phù hiệu này nhìn qua có vẻ lộn xộn vô trật tự, nhưng Tần Dã nhạy bén nhận ra bên trong có thể ẩn chứa một loại mật mã nào đó.

“Bàn Tử, lấy dụng cụ chiếu sáng qua đây, chỗ này có tình huống.” Tần Dã gọi.

Bàn Tử vội vàng đưa một chiếc đèn pin đặc chế, ánh sáng mạnh

chiếu lên phù điêu, những phù hiệu kia càng thêm rõ ràng.

“Cái thứ quỷ quái gì đây?

Trông như phù hiệu quỷ quái vậy.” Bàn Tử gãi đầu.

Tần Dã tỉ mỉ nhìn một lúc, sau đó từ ba lô lấy ra một cuốn cổ tịch đã cũ.

Cuốn cổ tịch này là bảo vật hắn thu thập được trong nhiều năm đổ đấu, trên đó ghi lại rất nhiều phương pháp giải mã phù hiệu cổ đại thần bí.

Hắn đối chiếu với cổ tịch, bắt đầu thử giải mã những phù hiệu này.

Sau một hồi nỗ lực, Tần Dã lộ ra một tia hưng phấn trên mặt: “Bàn Tử, tôi hình như có chút manh mối.

Những phù hiệu này chỉ về một phương hướng, nếu tôi không nhầm, hẳn là một lối đi khác của mộ thất này.” “Thật hay giả vậy?

Lão đại, cậu đừng có lừa gạt tôi.” Bàn Tử bán tín bán nghi.

“Đi, đến xem là biết.” Tần Dã nói rồi, đi theo hướng phù hiệu chỉ.

Bàn Tử lẽo đẽo theo sau, miệng còn lẩm bẩm: “Hy vọng lần này tìm được thứ gì đó hay ho, đừng lại chạy một chuyến công cốc.” Hai người đi trong lối đi khúc khuỷu, trên vách tường xung quanh thỉnh thoảng xuất hiện những phù điêu hoặc bích họa nhỏ, dường như đều chứng thực phương hướng của họ là chính xác.

Đột nhiên, phía trước xuất hiện một cánh cửa đá khổng lồ, trên cửa đá khắc đầy đủ các đồ án và phù văn thần bí.

“Chính là chỗ này rồi.” Ánh mắt Tần Dã lóe lên một tia sáng.

Bàn Tử phấn khích xoa xoa tay: “Lão đại, nhanh xem làm sao mở cánh cửa này.

Chương 395

Cánh cửa này trông đã không đơn giản rồi, bên trong chắc chắn có đồ tốt." Tần Dã bước lên trước, tỉ mỉ quan sát đồ án trên cửa đá.

Hắn phát hiện những đồ án này có mối liên hệ nào đó với phù điêu đã thấy trước đó, dường như đang kể một câu chuyện hoàn chỉnh.

Sau một hồi mò mẫm, hắn tìm thấy một chỗ lõm trên một bên cánh cửa đá, hình dáng chỗ lõm vừa vặn giống với thanh bảo kiếm trong tay nam tử trên phù điêu.

"Xem ra cần thanh kiếm đó mới có thể mở cánh cửa này." Tần Dã nói.

"Kiếm?

Tìm ở đâu bây giờ?

Đó chỉ là một bức phù điêu mà!" Bàn Tử ngớ người ra.

Tần Dã không nói gì, hắn bắt đầu tìm kiếm manh mối xung quanh.

Đột nhiên, hắn thấy phía trên cửa đá có một lỗ nhỏ, bên trong lỗ nhỏ ẩn hiện ánh sáng lấp lánh.

Trong lòng hắn khẽ động, lấy ra một công cụ dài và mảnh, cẩn thận thò vào lỗ nhỏ.

Sau một hồi thăm dò, hắn cảm thấy công cụ chạm vào một vật thể giống chuôi kiếm.

"Bàn Tử, giúp tôi một tay, bên trong có đồ." Tần Dã gọi.

"Ôi." Bàn Tử vội vàng chạy tới, nắm lấy công cụ của Tần Dã, dùng sức rút ra ngoài.

Ngay sau đó, Tần Dã nghe thấy một tràng tiếng kim loại va chạm

leng keng.

Bàn Tử rút công cụ ra, chỉ thấy trên đầu công cụ khảm một viên dạ minh châu to bằng nắm tay.

Tần Dã cầm viên dạ minh châu lên, lật qua lật lại ngắm nghía mấy lần, phát hiện viên dạ minh châu này lại được mài từ thủy tinh thuần khiết.

Dạ minh châu phát ra vầng sáng dịu nhẹ, khiến người ta cảm thấy tinh thần phấn chấn.

"Ối giời ơi, dạ minh châu kìa!" Bàn Tử không nhịn được văng tục: "Cái này tuyệt đối giá trị liên thành." "Tôi cất đi đã, về nhà làm đồ trang sức cho ba mẹ." Tần Dã nói rồi bỏ dạ minh châu vào trong lòng.

Tần Dã vừa định cắm lại công cụ vào khe đá, thì thấy ở rìa khe đá xuất hiện một hàng chữ: "Đây là bảo vật cả đời ta cất giữ, chỉ có người hữu duyên mới có thể đạt được.

Nếu không phải người có thiên mệnh, chớ vọng tưởng có được bảo vật này, nếu không tất sẽ gặp trời phạt, vạn kiếp bất phục…" "Cái quái gì đây?" Bàn Tử ngẩn người.

Tần Dã cau mày nhìn chằm chằm vào những dòng chữ này, đột nhiên, đồng tử hắn co rút.

"Chẳng lẽ…" Trong lòng Tần Dã giật mình: chẳng lẽ là lời cảnh báo mà chủ mộ để lại?

Tần Dã lập tức nhắm mắt lại, lắng nghe tĩnh lặng mọi động tĩnh xung quanh.

"Có động tĩnh gì không?" Bàn Tử hỏi.

Tần Dã mở mắt, nhìn quanh bốn phía.

Đột nhiên, hắn phát hiện trên vách đá cách đó không xa xuất hiện

một cái động đen kịt, đường kính của cái động khoảng ba mét, hình vòng cung.

“Bàn Tử, nhìn kìa!

Chỗ này hình như có một cái động.” Tần Dã chỉ vào vách đá bên cạnh bệ đá tròn, ra hiệu cho Bàn Tử lại gần xem.

“Ơ, hình như thật sự có một cái động, lão đại mắt cậu tinh thật đấy.” Bàn Tử tặc lưỡi khen ngợi, đồng thời tiến lại gần hang động.

Đột nhiên, Tần Dã túm chặt Bàn Tử, quát khẽ: “Đừng qua đó!” Bàn Tử giật mình: “Sao vậy?” Tần Dã nghiêm túc nói: “Tôi cứ cảm thấy chỗ đó không ổn.

Cậu nhìn kỹ đi, trên vách đá ngoài một cái động ra, không hề có bất kỳ chú thích nào.” Bàn Tử nghi ngờ nhìn chằm chằm vách đá một lúc, cuối cùng bị Tần Dã nhắc nhở.

Hắn chợt tỉnh ngộ: “Lão đại, tôi nhớ ra rồi!

Đây là một cái bẫy!” “Bẫy gì?” Bàn Tử chỉ vào một đoạn văn trên vách đá giải thích: “Cái động này là một con đường cụt, hoàn toàn không thể đi qua được.

Tôi đoán là chủ mộ để phòng hậu nhân lầm lỡ xâm nhập vào đây.” Tần Dã lắc đầu phủ nhận: “Không phải, cậu nhìn kỹ đi, cái động này rất lạ, hẳn là đủ rộng cho một người đi qua.” Bàn Tử nhìn đi nhìn lại, tuy thấy Tần Dã nói có lý, nhưng hắn vẫn không dám mạo hiểm tiến vào, lỡ rơi xuống hố thì không dễ chịu gì.

Tần Dã thấy bộ dạng nhát gan của Bàn Tử liền mắng một câu: “Thằng nhát gan!

Nếu cậu sợ thì cút về đi.” “Ai nói lão tử nhát gan.” Bàn Tử giận tím mặt, hắn cứng cổ nói: “Tôi nhất định phải xem xem, bên trong có yêu ma quỷ quái gì!” Nói rồi, Bàn Tử mạnh dạn bước lên bệ đá tròn,

sau đó chui vào trong động.

“Bàn Tử, cẩn thận đó!” Tần Dã ở phía sau dặn dò một tiếng.

Bàn Tử cười hắc hắc, ra hiệu mình không sao.

Tần Dã nhìn vào sâu trong hang động đen kịt, trong lòng dâng lên một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt.

“Bàn Tử sẽ gặp nguy hiểm sao?” Hắn lo lắng nói.

“Lão đại, đừng quên Bàn Tử làm gì, hắn giỏi nhất là đào mồ quật mả, không lý do gì lại xảy ra chuyện.” Bàn Tử khinh thường bĩu môi.

“Nói thì nói vậy, nhưng cẩn thận vẫn hơn.” Bàn Tử không cho là đúng: “Sợ gì chứ?

Lão đại cậu cũng quá coi thường tôi rồi đó.” “Bàn Tử, chúng ta là huynh đệ, tôi đương nhiên tin cậu.

Nhưng nếu cậu có chuyện gì, tôi biết tìm ai để khóc than đây?

Ba mẹ tôi nuôi tôi lớn thế này dễ dàng sao?” Tần Dã giả vờ đau lòng muốn chết: “Ôi chao, anh trai thân yêu của tôi ơi, cầu xin cậu hãy bớt làm tôi lo lắng đi.” Bàn Tử lập tức câm nín.

Tên này còn có thể ghê tởm hơn nữa không?

“Thôi vậy, tôi vẫn nên nhanh chóng đem bảo bối này ra ngoài bán lấy tiền, cả đời này chắc cũng không tiêu hết đâu.” Tần Dã đắc ý nghĩ thầm.

Bàn Tử đã men theo bậc đá từ từ đi xuống lòng núi.

Tần Dã cũng tăng tốc độ bước chân theo kịp Bàn Tử.

Bậc đá không dài, hai người rất nhanh đã đến cuối.

Trên vách đá treo mấy chục ngọn đèn dầu, chiếu sáng các họa tiết trên vách đá.

“Cái quái gì đây?” Bàn Tử kinh hô.

Tần Dã nheo mắt tỉ mỉ quan sát đồ đằng, sau đó trầm ngâm một lúc, từ từ thốt ra một câu: “Tôi biết lai lịch của nó.” “Lai lịch gì?” Bàn Tử sốt ruột hỏi.

Tần Dã giơ ngón trỏ tay phải lên, nhẹ nhàng ấn vào hàng chữ đầu tiên trên đồ án, từ từ đọc: “Cửu Long Trấn Hồn Quan.” Cửu Long Trấn Hồn Quan, tương truyền là quan tài chuyên dụng của các đế vương cổ đại.

Nó không chỉ mang ý nghĩa cát tường, mà còn tượng trưng cho sức mạnh trấn áp tà linh.

Bàn Tử mặt đầy vẻ hoang mang: “Cửu Long Trấn Hồn Quan là cái gì?

Cậu chắc chắn đây là bảo bối sao?” “Chỗ này đã được gọi là Cửu Long Trấn Hồn Quan, tự nhiên là một loại bảo khí trấn áp tà linh.” Tần Dã khẳng định.

Bàn Tử nghe vậy, lập tức trợn tròn mắt: “Nói như vậy, chỗ này từng chôn cất một vị hoàng đế?” Tần Dã gật đầu.

“Trời đất ơi, đây là một bí mật ngàn năm!” Bàn Tử kích động vỗ vỗ ngực.

“Suỵt!” Tần Dã ra hiệu hắn im lặng.

Đây là cổ mộ, nếu để những đạo mộ tặc khác phát hiện, chắc chắn sẽ không thiếu rắc rối.

Tần Dã tiếp tục nghiên cứu những phù hiệu cổ kính kia, từ cấu tạo và kết cấu của chúng mà xét, có liên quan đến một số chế độ phong kiến thời xưa.

Hắn suy đoán, người xưa đặt thi cốt của chủ mộ vào quan quách,

dùng phù chú đặc biệt phong ấn.

Còn về việc những phù chú này vì sao lại xuất hiện trong cổ mộ, Tần Dã đoán rất có thể là vì mộ thất lâu năm hư hại, thi thể của chủ mộ sau khi thối rữa đã trôi dạt ra ngoài.

Như vậy, Tần Dã không khỏi liên tưởng đến cái động đá thần bí trong mộ thất.

“Bàn Tử, cậu còn nhớ chủ mộ chết như thế nào không?” Tần Dã hỏi.

“Cái này tôi thật sự không rõ.

Dù sao vụ nổ đó rất kỳ lạ, tôi nghi ngờ chủ mộ không chết vì tai nạn.” Bàn Tử phân tích.

Tần Dã im lặng gật đầu, hắn không mấy hứng thú với khía cạnh này.

“Chỗ này chỉ là một mộ thất bình thường, tôi đoán đi sâu hơn nữa, hẳn là lăng tẩm thật sự của chủ mộ.” Tần Dã thản nhiên nói.

Bàn Tử lại không lạc quan như Tần Dã, hắn nói: “Cậu vừa rồi chẳng phải không nghe thấy sao, chỗ này bố trí cơ quan ám khí.

Hai chúng ta mạo hiểm xông vào, chẳng phải là đưa dê vào miệng hổ sao?” Tần Dã cười, hắn cầm con dao găm bên hông lắc lắc, tự tin nói: “Bàn Tử, đừng quên tôi làm nghề gì, trên thế giới này không mấy người dám chơi cơ quan ám khí trước mặt tôi đâu.” Tần Dã là cao thủ Đạo môn, hắn tinh thông các loại cơ quan thuật, ám khí, độc dược và nhiều kỹ năng sát nhân khác.

Chương 396

Bàn Tử nghe xong, nửa tin nửa ngờ nhìn về phía Tần Dã.

"Cậu tin cũng được, không tin cũng được, tóm lại tôi có cách tự vệ." Tần Dã khẽ cười, sau đó cất bước đi vào trong động.

Bàn Tử bám sát theo Tần Dã vào hang động.

Lần này Tần Dã trở nên đặc biệt cẩn thận.

Cứ cách năm trượng lại để lại ký hiệu, tránh cho Bàn Tử giẫm nhầm chỗ.

Hai người đi quanh trong động một vòng, không xảy ra bất kỳ tình huống bất thường nào.

Tần Dã thả lỏng cảnh giác, dẫn Bàn Tử một mạch đi đến cuối hang động.

Ở đây, hai người nhìn thấy một bộ quan quách bằng đồng.

Nắp quan quách bị đóng đinh, khóa đồng xích đồng xiềng chặt quan tài đồng, trên quan tài đồng có rất nhiều đồ án cổ xưa phức tạp.

Bàn Tử xích lại gần nhìn, lẩm bẩm: "Cái thứ này hình như là một cơ quan?" Tần Dã nhìn chằm chằm quan tài đồng một lúc, đột nhiên lạnh lùng hừ một tiếng: "Không phải hình như, mà chính là!" Vừa nói, Tần Dã mạnh mẽ vung quyền đập vào nắp quan tài đồng.

Rầm!

Khóa đồng đứt lìa.

Bàn Tử sợ hãi nhảy tránh ra.

Nắp quan tài bị đánh bay sang một bên, lộ ra vật bên trong.

Tần Dã nhìn kỹ, hóa ra là một bộ khô lâu.

Bộ khô lâu này mặc giáp vàng, đội mũ vàng, đôi mắt đỏ rực như máu.

"Mẹ kiếp, đây là Tống tử từ đâu chui ra vậy!" Bàn Tử kêu ré lên, toàn thân mỡ màng run lẩy bẩy không ngừng.

Tần Dã cau mày nói: "Cậu lui ra xa một chút.

Cái thứ này không hề đơn giản." Bàn Tử lập tức nép vào góc tường.

Tần Dã lấy ra bật lửa, xích lại gần quan tài đồng tỉ mỉ kiểm tra, và dùng dao găm thử rạch cổ Tống tử.

Máu tươi rỉ ra.

"Chậc!

Hôi thật!" Bàn Tử bịt mũi, không nhịn được nói: "Con Tống tử này không phải là loại Tống tử cái đó chứ…" "Tống tử sao có thể lợi hại như vậy, đây là Huyết Tống tử!" Tần Dã liếc Bàn Tử một cái.

Máu của Tống tử vô cùng đặc quánh, khi chạm vào có cảm giác bỏng rát như bị tạt một chậu axit sulfuric đặc vậy.

Tần Dã vội vàng dọn dẹp tàn cục, dùng quần áo lau sạch vết máu dính trên lòng bàn tay.

Sau đó, Tần Dã dùng dao găm rạch bụng Tống tử, quả nhiên phát hiện trong bụng nó giấu một tấm bia đá to bằng bàn tay.

Tấm bia đá có màu tím sẫm, bề mặt khắc những đồ án phức tạp và huyền ảo, phát ra một khí tức quỷ dị khó lường.

Tần Dã lấy ra la bàn mang theo bên mình, kim la bàn xoay loạn xạ, vị trí kim chỉ chính là tấm bia đá kỳ lạ này.

Bàn Tử cũng nhìn thấy kim la bàn, hắn xích lại gần Tần Dã, ngạc nhiên nói: "Ơ?

Tần lão đại, sao la bàn cậu mang theo lại tự xoay chuyển thế?" Tần Dã cau mày chặt, nhìn chằm chằm tấm bia đá phát ra khí tức quỷ dị trong tay, nói với Bàn Tử: "Thứ này không đơn giản, xem ra là một bảo bối lớn, nhưng cũng rất tà môn." Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt: "Lão đại, thứ này có mang lại tai họa gì cho chúng ta không?

Tôi thấy kim la bàn đều điên rồi, chắc chắn không phải điềm lành gì." Tần Dã lườm hắn một cái: "Sợ gì, làm nghề này của chúng ta, đâu có chuyện không mạo hiểm.

Tấm bia đá này chắc chắn có liên quan đến bí mật của cổ mộ này, nói không chừng có thể giải mã nhiều bí ẩn hơn." Đúng lúc này, họ đột nhiên nghe thấy một trận tiếng ồn ào hỗn tạp từ cửa động truyền đến.

"Không hay rồi, có người đến!" Tần Dã nói khẽ.

"Chắc chắn là đạo mộ tặc khác, sao chúng lại tìm được đến đây chứ?" Bàn Tử có chút hoảng sợ.

"Đừng hoảng trước, chúng ta tìm chỗ trốn đi." Tần Dã kéo Bàn Tử, trốn sau một tảng đá lớn.

Chẳng mấy chốc, một đám người đi vào, bọn họ ăn mặc khác nhau, nhìn qua đã biết không phải đội khảo cổ chính quy gì.

"Ha ha, xem ra chúng ta đến đúng chỗ rồi, chỗ này chắc chắn có không ít đồ tốt." Tên đại ca mặt đầy thịt cười nói.

"Đại ca, anh xem bộ quan quách bằng đồng kia, còn có bộ khô lâu kỳ lạ kia, chắc chắn giá trị không nhỏ đâu." Một người khác phấn khích nói.

Đám đạo mộ tặc này bắt đầu lục soát khắp mộ thất, trong đó một

người phát hiện ra ký hiệu Tần Dã và đồng bọn để lại.

"Đại ca, chỗ này có ký hiệu, xem ra có người đến trước chúng ta rồi." "Hừ, mặc kệ là ai, dám giành đồ với chúng ta, đều đừng hòng sống sót rời đi." Tên đại ca mặt đầy thịt hung ác nói.

Tần Dã và Bàn Tử nhìn nhau, họ biết, một trận ác chiến là không thể tránh khỏi.

"Bàn Tử, lát nữa nghe tôi chỉ huy, chúng ta trước hết giải quyết bọn chúng." Tần Dã nói khẽ.

Bàn Tử gật đầu, nắm chặt dụng cụ trong tay.

Ngay khi đám đạo mộ tặc này tiến lại gần chỗ họ ẩn náu, Tần Dã và Bàn Tử đột nhiên phát động tấn công.

Thân hình Tần Dã như điện, dao găm trong tay ánh sáng lạnh lóe lên, đã đâm ngã một đạo mộ tặc.

Bàn Tử cũng không chịu yếu thế, hắn dùng xẻng mạnh mẽ đập vào một người khác.

"Chúng mày là ai?

Dám đánh lén bọn tao!" Tên đại ca mặt đầy thịt gầm lên giận dữ.

"Hừ, chỗ này chúng ta đến trước, các ngươi mới là khách không mời." Tần Dã cười lạnh nói.

Hai bên triển khai chiến đấu kịch liệt, Tần Dã dựa vào thân thủ siêu phàm và sự tinh thông về cơ quan ám khí, dần dần chiếm thế thượng phong.

Bàn Tử tuy thân hình to béo, nhưng động tác cũng vô cùng linh hoạt, hắn và Tần Dã phối hợp ăn ý, đánh cho đám đạo mộ tặc này thua tan tác.

"Chúng mày đừng quá đắc ý, bọn tao sẽ không tha cho chúng

mày!" Tên đại ca mặt đầy thịt thấy tình thế bất ổn, muốn bỏ chạy.

"Muốn chạy à?

Không dễ vậy đâu!" Tần Dã truy đuổi theo, một cú đá bay hắn ngã xuống đất, sau đó dùng dao găm dí vào cổ hắn.

"Tha mạng, đại ca, bọn em không dám nữa đâu." Tên đại ca cầu xin.

"Hừ, muộn rồi." Tần Dã vung dao xuống, giải quyết đám đạo mộ tặc này.

"Lão đại, bây giờ chúng ta làm sao đây?" Bàn Tử hỏi.

"Chúng ta tiếp tục nghiên cứu tấm bia đá và cổ mộ này, nhưng phải nhanh lên, vừa rồi động tĩnh có thể sẽ dẫn dụ thêm nhiều người khác." Tần Dã nói.

Họ quay lại bên quan quách bằng đồng, tiếp tục nghiên cứu tấm bia đá.

Tần Dã phát hiện đồ án trên bia đá dường như có mối liên hệ nào đó với đồ đằng trên vách tường cổ mộ.

"Bàn Tử, cậu xem, những đồ án này hình như là một loại bản đồ, chỉ dẫn đến sâu hơn trong cổ mộ." Tần Dã nói.

"Thật sao?

Vậy chúng ta nhanh đi xem đi." Bàn Tử phấn khích nói.

Và trên mạng lập tức bùng nổ, vô số người đang xem livestream này.

"Trời ơi, đây là đang đổ đấu sao?

Kích thích quá!" Một cư dân mạng kinh ngạc thốt lên.

"Những người này gan cũng lớn thật, đây là phạm pháp đó nha."

Một cư dân mạng khác nói.

“Cái này cậu không hiểu rồi, Tần lão của chúng ta là đổ đấu có biên chế chính thống đó.” Cư dân mạng: Đổ đấu có biên chế, đúng là lần đầu tiên thấy!

“Các cậu xem những thứ họ phát hiện kia, cái quan quách bằng đồng và tấm bia đá kia, chắc chắn là di vật quý giá, đây đối với giới khảo cổ học mà nói là một phát hiện trọng đại đó!” Một cư dân mạng có hứng thú với khảo cổ nói.

Giới khảo cổ học cũng bị livestream này làm cho chấn động.

Nhiều nhà khảo cổ học đã tụ tập lại với nhau, xem livestream, họ vô cùng kinh ngạc trước những vật phẩm trong cổ mộ và giá trị lịch sử của nó.

“Đây là một cổ mộ chưa từng được phát hiện, những di vật bên trong có thể sẽ viết lại lịch sử.” Một vị nhà khảo cổ học thâm niên kích động nói.

Chương 397

“Chúng ta phải nhanh chóng tìm ra vị trí của cổ mộ này, ngăn chặn hành vi phá hoại của đám đạo mộ tặc này, bảo vệ những di vật quý giá này.” Một nhà khảo cổ học khác nói.

“Chàng trai này quen mắt quá, chẳng phải là người lần trước đến viện bảo tàng quyên tặng đó sao!” Trong cổ mộ, Tần Dã và Bàn Tử đi đến trước một cánh cửa đá khổng lồ.

Trên cửa đá khắc đầy đủ các phù hiệu và đồ án kỳ lạ.

“Cánh cửa đá này trông không dễ mở đâu, chắc chắn có cơ quan gì đó.” Bàn Tử nói.

Tần Dã tỉ mỉ quan sát cánh cửa đá, hắn phát hiện trên cửa đá có chín chỗ lõm, hình dạng có chút tương tự với đồ án trên bia đá.

“Bàn Tử, tôi cảm thấy tấm bia đá này có thể là chìa khóa để mở cánh cửa đá.” Tần Dã nói.

Họ đặt tấm bia đá vào chỗ lõm trên cửa đá, quả nhiên, cửa đá phát ra một trận tiếng nổ ầm ầm, từ từ mở ra.

Một luồng khí mạnh mẽ từ bên trong cửa đá tràn ra, mang theo một khí tức cổ xưa và thần bí.

“Bên trong này sẽ là cái gì đây?” Bàn Tử tò mò hỏi.

“Mặc kệ là cái gì, chắc chắn là một bí mật lớn.” Tần Dã nói.

Họ bước vào cửa đá, bên trong là một mộ thất dạng cung điện khổng lồ, xung quanh bày đầy vàng bạc châu báu, cổ vật, và còn có từng hàng giá sách, trên đó đặt đầy cổ tịch.

“Trời ơi, nhiều bảo bối thế!” Mắt Bàn Tử sáng rực.

“Trước hết đừng quản những thứ này, chúng ta xem xem có thứ gì quan trọng hơn không.” Tần Dã nói.

Họ tìm kiếm trong mộ thất, đột nhiên, Tần Dã phát hiện một bệ đá khổng lồ, trên bệ đá đặt một hộp ngọc.

“Cái hộp ngọc này trông rất đặc biệt, bên trong chắc chắn có thứ gì đó quan trọng.” Tần Dã đi tới, mở hộp ngọc.

Trong hộp ngọc đặt một cuốn cổ tịch và một viên châu phát ra ánh sáng kỳ lạ.

Trên cổ tịch viết một số văn tự cổ xưa, Tần Dã tuy tinh thông kiến thức đổ đấu, nhưng cũng chỉ có thể đọc hiểu một phần.

“Cuốn cổ tịch này hình như ghi lại những hành trạng cả đời của chủ mộ và một số bí mật ít người biết đến, viên châu này cũng không đơn giản, cảm giác tràn đầy sức mạnh thần bí.” Tần Dã nói.

Bàn Tử xích lại gần: “Lão đại, những thứ này chúng ta có thể lấy đi không?

Cảm giác tà môn quá.” “Đây là bảo bối, đương nhiên có thể lấy đi rồi.” Tần Dã nói xong, thu hộp ngọc lại.

Tần Dã đưa cổ tịch cho Bàn Tử: “Cầm lấy tham khảo xem, có manh mối gì không.” Bàn Tử vui vẻ nhận lấy cổ tịch, sốt ruột lật xem.

Tần Dã thì cầm hộp ngọc lên tỉ mỉ quan sát.

Hộp ngọc này hình bán nguyệt, bề mặt trong suốt như pha lê, mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong hộp ngọc có một phiến ngọc màu đỏ.

Phiến ngọc hình chữ nhật, to bằng bàn tay, phát ra ánh sáng trắng dịu nhẹ.

Tần Dã đưa tay chạm vào nó, lập tức cảm nhận được một luồng hơi ấm từ phiến ngọc truyền vào cánh tay, khiến toàn thân hắn sảng

khoái.

“Phiến ngọc này chẳng lẽ là một khối linh ngọc?” Tần Dã nghi hoặc nói.

Khối linh ngọc này ẩn chứa linh lực khổng lồ, Tần Dã vận chuyển công pháp hấp thu, năng lượng trong linh ngọc bị hấp thu cạn kiệt.

Tần Dã lại lấy ra viên châu kia, tỉ mỉ quan sát một chút, phát hiện bên ngoài nó khắc những đường vân phức tạp.

“Chẳng lẽ viên châu này cũng là một bảo bối.” Bàn Tử cũng xích lại gần.

Hai người thử, phát hiện căn bản không thể lay chuyển được, vì vậy đành bỏ cuộc.

Ngay khi hai người chuẩn bị rời đi, Bàn Tử nhìn thấy bên cạnh cửa đá có một cái động đen kịt.

“Ơ, chỗ đó sao lại có một cái động?” Bàn Tử nói.

“Tôi đi xem thử.” Tần Dã nói.

Hai người men theo hang động trèo xuống hai ba trăm mét, đi vào một lối đi.

“Cái động này không phải nhân tạo, hình như là tự nhiên hình thành.” Tần Dã nói.

“Ừm, xem ra hai chúng ta đoán không sai, lăng tẩm này không phải do con người xây dựng.” Bàn Tử nói.

“Vậy chúng ta có nên vào xem không?

Nhỡ bên trong có thứ gì quan trọng thì sao?” Tần Dã nghĩ đến những cổ vật và bảo vật giá trị liên thành kia, trong lòng ngứa ngáy.

Bàn Tử lắc đầu: “Tôi thì không có ý tưởng gì về bên trong, lăng

tẩm này ẩn sâu như vậy, chắc không có nguy hiểm gì.

Hơn nữa những cổ vật bên trong tôi cũng không thèm để mắt đến, mà nói đi thì nói lại, việc chúng ta cần làm bây giờ là tìm cái động đào đó, bịt kín chúng lại." "Cậu nói vậy cũng đúng nhỉ." "Vậy thì, hai chúng ta mau đi thôi, đừng quên chúng ta còn phải tìm cái động đào đó nữa." Bàn Tử thúc giục.

Hai người nhanh chóng quay lại, quả nhiên thấy mấy cái động đào đã bị lấp đất phong kín.

"Mẹ kiếp!

Đám khốn nạn này!" Bàn Tử chửi rủa.

"Được rồi Bàn Tử, đừng tức nữa, chúng ta mau mang tấm bia đá về, giao nộp đi." Tần Dã an ủi.

"Đúng, đúng, về giao nộp, tránh đêm dài lắm mộng." Bàn Tử vội vàng nói.

Sau đó Tần Dã và Bàn Tử quay lại theo đường cũ, trở về trước cửa động.

Tần Dã dùng tay ấn vào tấm bia đá, tấm bia đá khẽ rung động, vậy mà từ từ dâng lên.

Bàn Tử trố mắt há hốc mồm nhìn Tần Dã, tên này vậy mà dùng tay đẩy tấm bia đá!

Tấm bia đá từ từ dâng lên, cuối cùng tách hẳn ra, lộ ra một cái động.

"Ối giời ơi!

Lão đại cậu trâu bò thật đó." Bàn Tử khoa trương kêu lên.

Tần Dã cười nói: "Chuyện nhỏ thôi." Sau đó hai người chui vào, đây là một đường hầm, không gian khá hẹp.

Hai bên vách tường khảm những chậu lửa, phát ra ánh sáng u ám.

Đường hầm thẳng tắp về phía trước, kéo dài đến vô tận.

Bỗng nhiên, Bàn Tử trượt chân, ngã xuống đất.

"Chết tiệt, cái gì vấp ngã tôi vậy?" Bàn Tử chửi rủa ầm ĩ.

Tần Dã nghe thấy tiếng Bàn Tử la hét, lập tức chạy tới, kéo Bàn Tử dậy.

"Có chuyện gì?" Tần Dã hỏi.

Bàn Tử đứng dậy, xoa xoa mông: "Không sao, vừa rồi đi nhanh quá, nhất thời không chú ý dưới chân, cái hố này sâu thật, suýt nữa thì đè tôi bẹp dí." Bàn Tử mặt đầy vẻ uất ức.

"Đường hầm này dài quá, chúng ta đã đi bao lâu rồi?" Bàn Tử ngẩng đầu nhìn những chậu lửa phía trên, nói.

"Đường hầm này dài bao nhiêu, tôi cũng không biết." Tần Dã nói: "Tóm lại chúng ta phải tiếp tục đi, nếu không lần sau chúng ta quay lại sẽ không tìm thấy đường cũ." "Được rồi…" Đường hầm rất khúc khuỷu, hai bên vách tường đầy rêu phong.

Vì quanh năm suốt tháng không có người dọn dẹp, rêu phong mọc rất tươi tốt.

Tần Dã lấy ra bật lửa, châm mấy cây đuốc.

Đuốc phát ra ánh lửa yếu ớt, chiếu sáng con đường phía trước.

Tần Dã và Bàn Tử cẩn thận đi qua, đường hầm càng đi vào càng rộng.

"Bàn Tử, cậu có cảm thấy có gì khác biệt không?" Tần Dã đột nhiên dừng lại, nói với Bàn Tử.

"Khác biệt?" Bàn Tử ngây người, nhìn quanh bốn phía: "Có gì

khác biệt đâu?

Ngoài cái động này vẫn là cái động đó chứ!" "Cậu nhìn kỹ xung quanh đi." Tần Dã nhắc nhở.

Bàn Tử nghe vậy, lập tức nhắm mắt lại suy nghĩ.

Một lúc lâu sau, Bàn Tử mở mắt, kinh ngạc nhìn xung quanh: "Mẹ kiếp, xung quanh đây âm u quá." "Cậu phát hiện ra cái gì?" "Cậu nhìn bên kia kìa, xung quanh đây toàn là hài cốt, còn có rất nhiều vũ khí bị hư hại không nguyên vẹn, có cái thậm chí đã rỉ sét loang lổ, không giống vũ khí mới chế tạo.

Những hài cốt này e rằng đã mấy trăm năm rồi." "Đúng vậy." Tần Dã nhìn nhìn: "Chúng ta tiếp tục đi thôi, nói không chừng sẽ gặp phải những chuyện kinh ngạc hơn nữa." "Được rồi." Bàn Tử gật đầu.

Tần Dã lấy ra một cây đuốc châm lửa, chiếu sáng.

Chương 398

Hai người tiếp tục tiến về phía trước, đi không bao lâu, Tần Dã thấy ở khúc cua phía trước có một cánh cửa sắt chắn giữa đường.

"Lão đại, cánh cửa sắt này hình như không bình thường nha!" Bàn Tử kinh ngạc nói.

Tần Dã gật đầu, bước lên phía trước, dùng sức đẩy cánh cửa sắt.

"Rầm!" "Ôi!" Tần Dã ôm đầu lùi lại, cánh cửa sắt không hề nhúc nhích.

"Cánh cửa sắt này sao mà chắc chắn thế?" Bàn Tử kinh ngạc nói.

Tần Dã cau mày trầm ngâm: "Tôi nghi ngờ, sau cánh cửa này rất có thể là nội thất của lăng tẩm." Bàn Tử kinh ngạc thốt lên: "Trời ơi, hai anh em chúng ta đúng là có phúc phận." "Cậu nói, cánh cửa này có liên quan gì đến chủ lăng tẩm không, hoặc là chỗ này có cơ quan gì không?" Tần Dã sờ sờ cằm: "Tôi cảm giác phía sau cánh cửa này hẳn là một mật thất, nhưng cụ thể là mật thất nào thì không rõ." Bàn Tử phấn khích xoa xoa tay: "Mặc kệ là mật thất của ai, dù sao chắc chắn giấu bảo bối, hắc hắc hắc." Hai người nhìn nhau cười, sau đó Tần Dã dùng sức đẩy một cái: "Rầm" một tiếng, cánh cửa sắt từ từ mở ra.

"Phù!" Tần Dã và Bàn Tử đồng thời thở phào nhẹ nhõm, họ còn tưởng sẽ phải tốn hết chín trâu hai hổ sức lực mới có thể mở được cơ.

"Đây là một địa cung." Bàn Tử nói.

Tần Dã gật đầu: "Xem ra hai anh em chúng ta vận khí không tệ, vậy mà vô tình lạc vào bên trong lăng tẩm rồi." "Đúng vậy, cơ duyên như thế này đúng là ngàn năm có một đó." Bàn Tử kích động không

thôi.

Hai người cất bước đi vào bên trong, vừa đi được vài bước đã phát hiện, bên trong vậy mà có đèn!

"Trời ơi, vậy mà còn có đèn!" Bàn Tử kinh ngạc nói.

Tần Dã cũng rất kinh ngạc, lăng tẩm này quả nhiên quỷ dị khó lường.

Họ đi đến trước đài đèn, lập tức cảm nhận được một trận hàn ý lạnh lẽo ập đến, khiến hai người không khỏi rùng mình.

Hai người nín thở tập trung, nhìn chằm chằm vào đài đèn, chỉ thấy bên trong đài đèn lấp lánh ánh lửa màu xanh nhạt, chiếu sáng cả căn phòng một cách vô cùng quỷ dị.

Bàn Tử nuốt nước bọt, lén lút huých Tần Dã.

Tần Dã khẽ gật đầu, ra hiệu hắn giữ bình tĩnh.

Hai người cẩn thận lại gần đài đèn, chuẩn bị thăm dò một phen.

Đúng lúc này, hai ngọn đèn đột nhiên tắt ngúm.

"Cạch!" Căn phòng lập tức chìm vào một khoảng đen tối.

"Chết tiệt, đuốc tắt rồi!" Bàn Tử hoảng hốt nói.

"Đừng sợ, Bàn Tử, tôi còn bật lửa đây." Tần Dã bình tĩnh nói, hắn mò mẫm từ túi quần lấy ra bật lửa: "Cạch" một tiếng, ánh lửa yếu ớt sáng lên trong bóng tối, miễn cưỡng chiếu sáng một vùng nhỏ xung quanh.

"Lão đại, chỗ này tà môn quá, sao đèn lại đột nhiên tắt vậy?" Bàn Tử dán chặt vào Tần Dã, giọng nói cũng có chút run rẩy.

"Trước hết đừng hoảng, chỗ này chắc chắn có cơ quan gì đó, chúng ta cẩn thận là được." Tần Dã cầm bật lửa, từ từ đi về phía đài

đèn.

Ánh lửa chập chờn trong không khí, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể bị bóng tối nuốt chửng.

Khi họ lại gần đài đèn lần nữa, phát hiện chất liệu đài đèn có chút kỳ lạ, trên đó khắc đầy những phù hiệu và đồ án kỳ quái.

Tần Dã xích lại gần tỉ mỉ quan sát, cau chặt mày: "Những phù hiệu này tôi chưa từng thấy, trông không giống bất kỳ loại văn tự cổ đại nào mà chúng ta quen thuộc." "Lão đại, cậu cũng không nhận ra sao?

Vậy thì phiền phức rồi, có phải là thứ gì đó như lời nguyền không?" Bàn Tử mặt đầy vẻ kinh hãi nhìn những phù hiệu kia.

"Đừng nói bậy, làm gì có nhiều lời nguyền như vậy." Tần Dã tuy miệng nói vậy, nhưng trong lòng cũng ẩn ẩn có chút bất an.

Hắn đưa tay chạm vào đài đèn.

Đột nhiên, đài đèn phát ra một trận rung động nhẹ, ngay sau đó, trên vách tường xung quanh xuất hiện một số quang ảnh lấp lánh, giống như từng cuộn tranh cổ đang được trình chiếu.

Trong màn hình, một nhóm người mặc cổ trang đang cử hành một nghi thức thần bí, họ vây quanh một quan quách khổng lồ, miệng lẩm nhẩm chú ngữ.

Trên quan quách phát ra dao động linh lực mạnh mẽ, khiến người ta không rét mà run.

"Cái này… đây là tình huống gì?

Chẳng lẽ là đang trình chiếu quá trình chôn cất chủ lăng tẩm này cho chúng ta xem?" Tần Dã kinh ngạc nói.

"Lão đại, cậu nhìn người kia kìa, thứ hắn cầm trong tay hình như hơi giống phiến ngọc chúng ta thấy trước đó đó!" Bàn Tử chỉ vào một

người trong màn hình nói.

Tần Dã nhìn kỹ, quả nhiên, vật phẩm trong tay người kia hình dạng tương tự phiến ngọc, chỉ là màu sắc hơi khác.

"Xem ra bên trong này còn rất nhiều bí mật chúng ta chưa biết, những thứ này chắc chắn có mối liên hệ nào đó." Ngay khi họ đang chăm chú xem màn hình quang ảnh, phía sau truyền đến một trận tiếng bước chân nhẹ.

Tần Dã và Bàn Tử lập tức cảnh giác, hai người lưng tựa lưng, cảnh giác nhìn chằm chằm vào bóng tối.

"Ai?

Lén lút theo dõi chúng ta làm gì?

Cút ra!" Bàn Tử quát lớn.

Tần Dã thì lén lút đưa tay phải đến bên hông, tạo tư thế rút súng.

Họ vừa rồi đã kiểm tra gói đồ của mình, ngoài mấy chai nước khoáng, thuốc lá và lương thực khô ra, những thứ khác đều mang theo.

Ngay cả bật lửa và đèn pin của Tần Dã cũng đều bỏ vào túi.

Vì vậy, nếu đối phương thật sự muốn gây bất lợi cho họ, thì họ hoàn toàn có thể dựa vào vũ khí trong tay để phản công kẻ địch.

Trong bóng tối không có tiếng động nào vang lên.

Nhưng trực giác của Tần Dã mách bảo hắn, phía sau chắc chắn có người.

"Bàn Tử, tìm cơ hội, ném một quả lựu đạn thử xem, nổ chết thằng cha này." Tần Dã ra lệnh khẽ.

"Hiểu rồi." Bàn Tử gật đầu.

Hai người trao đổi ánh mắt, từ từ xoay người, Bàn Tử càng chuẩn bị sẵn sàng.

Đột nhiên, một luồng gió lạnh ập đến, thổi khiến toàn thân hai người lạnh lẽo.

Tần Dã lập tức kéo Bàn Tử, lùi hai bước sang bên trái.

Hô ~ Gió lạnh thổi qua, trong thạch thất vốn yên tĩnh bỗng nhiên nổi lên một trận cuồng phong, tiếng gào thét khiến người ta sởn gai ốc.

Tần Dã và Bàn Tử nhìn nhau, đều đọc được sự nghi hoặc trong mắt đối phương.

Chuyện gì thế này?

Tại sao lại có cuồng phong?

Ngay khi họ đang kinh ngạc, cuồng phong dần dừng lại.

Trong thạch thất vốn đen kịt, dần dần hiện ra từng đôi mắt đỏ rực như máu.

"Cái này…" Tần Dã giật mình.

"Lão đại, đây không phải người đúng không?

Là Tống tử sao?" Bàn Tử nuốt nước bọt hỏi.

Tần Dã gật đầu, rồi lại lắc đầu: "Chắc không phải.

Chúng trông giống cương thi hơn, hơn nữa, tôi cứ cảm thấy mắt chúng đang nhìn chằm chằm chúng ta…" Hai người nín thở, không dám nhìn ngang, vô cùng căng thẳng nhìn những cương thi đỏ như máu ở giữa thạch thất.

Chúng mặc áo máu, da dẻ màu xanh xám, cái lưỡi dài thòng từ khóe miệng xuống tận ngực.

Trên mỗi cương thi đều dính máu tươi, trông tổng thể hung tợn đáng sợ.

"Số lượng của chúng quá nhiều." Tần Dã hạ thấp giọng nói.

Những cương thi này có đến mười sáu, mười bảy con, nếu tất cả đều xông đến tấn công họ, dù họ có tất cả vũ khí hạng nặng như lựu đạn, cũng chưa chắc chống đỡ được.

"Bàn Tử, lát nữa hai chúng ta tách ra chạy, tuyệt đối đừng đối đầu cứng, chạy thoát được thì mau chạy đi." Tần Dã dặn dò Bàn Tử.

Bàn Tử trịnh trọng gật đầu, ra hiệu đã nhớ.

Tần Dã giơ tay ném hai quả lựu đạn còn lại trong tay ra.

Tiếng nổ long trời lở đất, lửa bốc lên trời, mùi khói thuốc súng nồng nặc lan tràn khắp thạch thất.

Tần Dã và Bàn Tử nhân cơ hội khói thuốc súng che khuất tầm nhìn, cắm đầu cắm cổ chạy ra phía bên kia.

Chương 399

Họ vừa xông ra, đã nghe thấy tiếng cương thi gào thét từ phía sau truyền đến.

Trong phòng livestream vốn đã náo nhiệt vì cuộc thám hiểm của Tần Dã và Bàn Tử, giờ khắc này càng bùng nổ.

"Trời ơi, tình huống gì thế này?

Mấy thứ mắt đỏ kia là cương thi sao?

Đáng sợ quá!" Một cư dân mạng bắn đạn mạc, phía sau là một loạt biểu cảm kinh hãi.

"Streamer mau chạy đi!

Cảm giác lần này thật sự tiêu đời rồi." Một cư dân mạng khác sốt ruột kêu lên.

"Đừng lo lắng, Tần Dã đại thần chắc chắn có cách, hắn là chuyên nghiệp mà." Có người vẫn đang cổ vũ cho Tần Dã và Bàn Tử, mặc dù trong lời nói cũng lộ vẻ căng thẳng.

"Các cậu xem, khói thuốc súng bốc lên mù mịt, căn bản không biết phía sau tình huống thế nào, làm tôi sốt ruột chết mất." Một cư dân mạng lâu năm theo dõi chủ đề đổ đấu căng thẳng nhìn chằm chằm màn hình, bỏ quên cả bỏng ngô trong tay.

Tại phòng giám sát hậu trường của nền tảng livestream, các nhân viên cũng đều căng thẳng.

"Nội dung livestream lần này quá kích thích, nhưng có nguy hiểm không?

Chúng ta có nên áp dụng biện pháp gì không?" Một nhân viên trẻ lo

lắng hỏi người phụ trách.

Người phụ trách cau mày chặt, nhìn màn hình đầy đạn mạc cuồn cuộn và tình thế căng thẳng trong màn hình: "Cứ xem thêm đã, Tần Dã và đồng đội có kinh nghiệm, hơn nữa hành động lần này có ý nghĩa trọng đại đối với việc bảo vệ di vật quốc gia, chúng ta phải tin tưởng họ." Trong phòng livestream, màn hình lắc lư dữ dội theo bước chân chạy của Tần Dã và Bàn Tử, hai người thở hổn hển.

"Lão đại, những cương thi kia đuổi kịp rồi!" Bàn Tử vừa chạy vừa quay đầu nhìn, mặt cắt không còn giọt máu.

"Đừng quay đầu, mau chạy!

Phía trước hình như có một lối đi." Tần Dã nói, ánh mắt hắn dán chặt vào chỗ tối phía trước, nơi mơ hồ có hình dáng một cửa động.

Trái tim của khán giả trong phòng livestream đều nghẹn lại ở cổ họng.

"Cố lên!

Phía trước có lối đi, có hy vọng." "Cảm giác tốc độ của những cương thi kia nhanh quá, các streamer phải trụ vững nha!" Ngay khi Tần Dã và Bàn Tử sắp chạy đến cửa lối đi.

Đột nhiên, từ trong lối đi tràn ra một luồng khí đen, trong luồng khí dường như có thứ gì đó đang nhúc nhích.

"Cái quái gì nữa đây?" Bàn Tử chửi rủa.

Tần Dã cũng dừng bước, mặt đầy vẻ ngưng trọng: "Tình huống không ổn lắm, luồng khí này có vấn đề, đừng vào trước." Trong phòng livestream một trận ồn ào.

"Thôi rồi thôi rồi, trước có sói sau có hổ!" "Đây quả thực là tuyệt cảnh, các streamer làm sao mà thoát đây?" Tần Dã nhìn những cương

thi ngày càng tiến đến gần, lại nhìn luồng khí trong lối đi, đại não nhanh chóng vận hành.

"Bàn Tử, chúng ta dựa vào vách đá bên phải, chỗ đó có một chỗ lõm vào, có lẽ có thể trốn một chút." Tần Dã nhanh chóng đưa ra quyết định.

Hai người vội vàng chạy đến chỗ lõm ở vách đá bên phải, dán chặt vào nhau, cố gắng hết sức để mình không bị phát hiện.

Những cương thi dần dần tiến đến gần, tiếng bước chân của chúng trong thạch thất tĩnh mịch nghe đặc biệt rõ ràng, mỗi bước đều như giẫm lên trái tim khán giả.

"Tuyệt đối đừng phát hiện ra họ nha!" Trong phòng livestream có người thầm cầu nguyện.

Những cương thi dừng lại ở cửa lối đi, chúng dường như hơi kiêng kỵ luồng khí đen kia, cứ loanh quanh xung quanh, phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp.

Tần Dã và Bàn Tử không dám thở mạnh, trán Bàn Tử đầy mồ hôi, chảy dọc xuống má.

"Lão đại, cứ thế này không phải cách, đợi chúng phát hiện ra chúng ta thì xong đời." Bàn Tử nói khẽ.

Tần Dã mắt nhìn chằm chằm cương thi, tay sờ mò trên vách đá, đột nhiên, hắn sờ được một khối đá nhô lên.

"Bàn Tử, cậu nhìn cái này, có lẽ là một cơ quan." Tần Dã nói khẽ.

"Vậy chúng ta thử xem?

Tổng cộng còn hơn bị cương thi ăn thịt." Bàn Tử gật đầu.

Tần Dã hít sâu một hơi, dùng sức ấn khối đá.

Chỉ nghe một tiếng "cạch cạch", vách đá bên cạnh họ từ từ mở ra

một khe hở, vừa đủ cho một người đi qua.

“Đi!” Tần Dã kéo Bàn Tử nhanh chóng chui vào khe hở, vách đá phía sau họ lại từ từ khép lại.

Trong phòng livestream một trận hoan hô.

“Tuyệt vời quá!

Tần Dã đại thần đúng là lợi hại.” “Tôi đã biết họ có cách mà, chuyện này cũng quá nguy hiểm rồi.” Tần Dã và Bàn Tử dựa vào tường thở hổn hển.

“Lão đại, lần này thật sự quá hiểm rồi, suýt nữa thì thành bữa tối của cương thi.” Bàn Tử vẫn còn sợ hãi nói.

“Đừng vui mừng quá sớm, chỗ này cũng chưa chắc đơn giản đâu.” Tần Dã nói rồi, lấy ra bật lửa châm, bắt đầu quan sát môi trường xung quanh.

Đây là một không gian chật hẹp, trên vách tường xung quanh khắc đầy các bích họa, những bích họa này dường như miêu tả một số cảnh tế tự cổ xưa.

“Những bích họa này hình như có liên quan đến phù hiệu trên đài đèn trước đó.” Tần Dã nhìn bích họa nói.

“Lão đại, cậu là nói bên trong này có manh mối sao?” Bàn Tử xích lại gần.

“Ừm, chúng ta tỉ mỉ xem xét, có lẽ có thể tìm được cách rời khỏi đây hoặc đối phó với những cương thi kia.” Tần Dã bắt đầu tỉ mỉ nghiên cứu bích họa.

Khán giả trong phòng livestream cũng theo dõi họ cùng quan sát bích họa.

“Những bức họa này trông thần bí quá, cảm giác ẩn chứa rất

nhiều bí mật.” “Hy vọng các streamer có thể nhanh chóng tìm được manh mối, an toàn rời đi.” Tần Dã nhìn bích họa, đột nhiên mắt sáng lên: “Bàn Tử, cậu nhìn chỗ này, đồ án này hơi giống với đường vân trên phiến ngọc chúng ta thấy trước đó, chỗ này hình như đang nói phiến ngọc là chìa khóa để mở một nơi nào đó.” “Thật sao?

Vậy chúng ta trước đó đặt phiến ngọc ở chỗ cơ quan kia, có phải đã mở ra thứ không nên mở không?” Bàn Tử kinh ngạc nói.

“Có khả năng, xem ra chúng ta phải tìm lại phiến ngọc, có lẽ có thể giải mã bí ẩn này.” Tần Dã nói.

Đúng lúc này, không gian nơi họ đang đứng bắt đầu rung lắc dữ dội, trên vách tường xuất hiện một số vết nứt, bụi bặm rơi xuống xối xả.

“Chuyện gì thế này?

Động đất à?” Bàn Tử hoảng loạn mất vía.

“Không giống, có lẽ là chúng ta đã chạm vào cơ quan gì đó, chỗ này sắp sập rồi, chúng ta phải nhanh chóng tìm lối thoát.” Tần Dã kéo Bàn Tử tìm lối thoát trong không gian đang rung lắc.

Trong phòng livestream lại là một bầu không khí căng thẳng.

“Các streamer cẩn thận nha!

Chuyện này cũng quá nguy hiểm rồi.” “Cảm giác lần này còn kinh hiểm hơn trước, hy vọng họ bình an vô sự.” Trong hỗn loạn, Tần Dã phát hiện trên đỉnh đầu có một khối đá hơi lỏng lẻo.

Hắn dùng sức đẩy một cái, khối đá dịch chuyển, lộ ra một lối đi hướng lên trên.

“Bàn Tử, đi từ chỗ này!” Tần Dã hét, hai người men theo lối đi trèo lên.

Khi họ trèo lên, phát hiện đã đến một mộ thất mới, trong mộ thất bày đầy vàng bạc châu báu và cổ vật.

"Oa, nhiều bảo bối thế!" Mắt Bàn Tử sáng rực.

"Trước hết đừng quản những thứ này, chúng ta phải xem xem có nguy hiểm không." Tần Dã cẩn thận quan sát bốn phía.

Khán giả trong phòng livestream cũng bị những tài bảo này hấp dẫn.

"Những bảo bối này nếu có thể bảo vệ được thì tốt quá, đều là tài sản của quốc gia mà." "Các streamer đừng để tài bảo làm mờ mắt, an toàn là trên hết." Tần Dã và Bàn Tử cẩn thận di chuyển trong mộ thất, ánh mắt cảnh giác quét nhìn bốn phía.

Trong mộ thất tràn ngập một khí tức cổ xưa và thần bí, vàng bạc châu báu và cổ vật dưới ánh đèn của họ lấp lánh ánh sáng mê hoặc.

"Bàn Tử, cậu nhìn bên kia kìa!" Tần Dã đột nhiên nói khẽ, tay chỉ về một góc mộ thất.

Ở đó có một giá đỡ tinh xảo, trên giá đỡ đặt một hộp cổ kính, trên hộp khảm những viên đá quý, đá quý phát ra ánh sáng kỳ lạ, nhìn qua đã biết không phải vật tầm thường.

"Cái hộp này trông đã không đơn giản rồi, đồ bên trong chắc chắn giá trị liên thành." Bàn Tử phấn khích nói khẽ, trong mắt lấp lánh ánh sáng.

Họ từ từ lại gần cái hộp, Tần Dã tỉ mỉ quan sát xung quanh xem có cơ quan nào không, xác nhận an toàn xong, hắn nhẹ nhàng mở hộp.

Trong hộp nằm một khối ngọc bội, ngọc bội có chất liệu ôn nhuận.

Trên đó khắc những đồ án phức tạp và tinh mỹ, những đồ án đó

như thể đang kể một câu chuyện cổ xưa.

Ngọc bội phát ra vầng sáng dịu nhẹ, vầng sáng này khiến Tần Dã và Bàn Tử đều cảm thấy một trận tâm quý, họ biết, đây là một cổ vật cực kỳ quý giá.

Chương 400

"Lão đại, ngọc bội này… tôi cảm giác nó không bình thường nha, nói không chừng có sức mạnh thần kỳ gì đó." Bàn Tử kinh ngạc nói.

"Đúng vậy, đây có thể là một trong những phát hiện quan trọng nhất của hành động lần này." Tần Dã nói với vẻ ngưng trọng, hắn lấy ra một mảnh vải đặc chế, cẩn thận bọc ngọc bội lại, bỏ vào ba lô.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream cũng sôi trào.

"Trời ơi, ngọc bội đó đẹp quá, chắc chắn là tuyệt thế trân bảo!" "Các streamer lần này thật sự đã phát hiện ra bảo bối lớn rồi, nhất định phải bảo vệ thật tốt." Còn tại phòng họp của Viện Nghiên cứu Khảo cổ học, một nhóm chuyên gia khảo cổ đang ngồi trước màn hình lớn xem livestream.

Khi nhìn thấy ngọc bội xuất hiện, tất cả đều kinh ngạc đứng dậy.

"Cái này… đây là 'Linh Vận Ngọc Bội' đã thất truyền từ lâu!" Một vị lão giáo sư kích động đến nỗi giọng nói cũng run rẩy: "Cổ tịch ghi lại, khối ngọc bội này có giá trị lịch sử và văn hóa cực kỳ cao, không ngờ lại xuất hiện ở đây." "Đúng vậy, nhìn đồ án và công nghệ trên ngọc bội, phù hợp với phong cách của một giáo phái thần bí cổ đại mà chúng ta đã nghiên cứu trước đây, điều này có tác dụng vô cùng quan trọng đối với việc chúng ta tìm hiểu văn hóa tôn giáo cổ đại." Một chuyên gia khác mặt đầy vẻ phấn khích nói.

"Chúng ta nhất định phải đảm bảo Tần Dã và Bàn Tử an toàn mang ngọc bội ra ngoài, đây là một phát hiện trọng đại của giới khảo cổ học." Viện trưởng thần sắc nghiêm túc nói, trong mắt lóe lên vẻ mong chờ và căng thẳng.

Trong mộ thất, Tần Dã và Bàn Tử tiếp tục thám hiểm.

Họ phát hiện ở một bên khác của mộ thất có một bức bích họa khổng lồ, bích họa gần như chiếm trọn cả bức tường.

Trên bích họa miêu tả một cảnh tế tự hoành tráng, các nhân vật trong tranh sống động như thật, mặc trang phục đặc biệt, tay cầm các vật khí thần bí.

"Lão đại, cậu nhìn bức bích họa này, và những bức chúng ta thấy trước đó hình như là một loạt, bên trong này chắc chắn có liên hệ gì đó." Bàn Tử chỉ vào bích họa nói.

"Ừm, bức bích họa này hoàn chỉnh hơn, có lẽ có thể tìm thấy nhiều manh mối hơn." Tần Dã nói rồi, lại gần bích họa tỉ mỉ quan sát.

Hắn phát hiện trên bích họa có một chỗ màu sắc hơi khác biệt, như thể một cơ quan bị cố ý ẩn giấu.

Hắn đưa tay nhẹ nhàng ấn một cái, bích họa phát ra một trận rung động nhẹ, sau đó, trên vách tường bên cạnh xuất hiện một ám cách.

Trong ám cách đặt một cuốn sách cổ, giấy sách đã ngả vàng, nhưng được bảo quản khá nguyên vẹn.

Tần Dã cẩn thận cầm cuốn sách lên, mở ra xem, trên đó viết đầy những văn tự và đồ án cổ xưa.

"Cái này… đây là bí kíp cổ đại sao?

Hay là một loại ghi chép?" Tần Dã lẩm bẩm.

"Mặc kệ là cái gì, chắc chắn rất quan trọng." Bàn Tử nói.

Khán giả trong phòng livestream cũng bị phát hiện mới này hấp dẫn.

"Cuốn sách này trông cổ xưa quá, cảm giác như bí kíp võ công vậy, ha ha." "Các streamer lợi hại quá, lần nào cũng có phát hiện mới." Trong Viện Nghiên cứu Khảo cổ học, các chuyên gia lại lần nữa rơi

vào trạng thái chấn động.

"Cuốn sách đó… nếu tôi không nhìn lầm, hẳn là sách truyền thừa của một gia tộc thần bí cổ đại, bên trong có thể ghi lại lịch sử, văn hóa, kỹ nghệ và các thông tin quan trọng khác của họ." Một vị lão chuyên gia tóc bạc kích động đến nỗi giọng nói cũng có chút run rẩy, ông nhìn chằm chằm màn hình, mắt không chớp lấy một cái, như thể muốn xuyên qua màn hình nhìn rõ từng trang của cuốn cổ tịch đó.

"Đúng vậy, xét từ phong cách trang trí và đặc trưng của văn tự đồ án, đây rất có thể là manh mối then chốt của một nền văn minh đã mất.

Phát hiện như thế này quả thực là cơ hội ngàn năm có một!" Một học giả khác phụ họa nói, trên mặt ông đầy vẻ phấn khích ửng đỏ, hai tay vô thức nắm chặt.

Lúc này, phòng livestream cũng bùng nổ.

"Trời ơi, cái này cũng quá kích thích rồi!

Cảm giác như đang chứng kiến lịch sử ra đời vậy." "Các streamer cẩn thận nha, cuốn sách này nói không chừng có cơ chế bảo vệ gì đó, đừng chạm phải nguy hiểm gì." "Các cậu nói, trong cuốn sách này có bản đồ kho báu gì đó không?

Ha ha, cảm giác như đang xem tiểu thuyết thám hiểm vậy." Trong mộ thất, Tần Dã và Bàn Tử không có tâm tư xem đạn mạc trong phòng livestream.

Tần Dã cẩn thận lật từng trang của cuốn cổ tịch, mỗi động tác đều nhẹ nhàng hết sức, sợ làm hỏng những tờ giấy mỏng manh này.

"Lão đại, cậu nhìn đồ án này, hình như là phù hiệu chúng ta thấy trong đường mộ trước đó." Bàn Tử chỉ vào một đồ án trong sách nói, đồ án đó là một hình hình học phức tạp, đường nét uốn lượn khúc

khuỷu, như thể ẩn chứa một sức mạnh thần bí nào đó.

“Cậu nói đúng, xem ra cuốn sách này có mối liên hệ mật thiết với bố cục của toàn bộ mộ thất.” Tần Dã cau mày chặt, suy nghĩ về mối liên hệ giữa chúng.

Đúng lúc này, giọng nói của Viện trưởng truyền đến từ thiết bị liên lạc: “Tần Dã, Bàn Tử, hai cậu đừng hành động vội.

Cuốn sách đó có thể ẩn chứa giá trị to lớn, nhưng cũng có thể ẩn giấu nguy hiểm.

Chúng ta cần phải tiến hành một số phân tích sơ bộ trước.” “Viện trưởng, ngài yên tâm đi, chúng tôi sẽ cẩn thận.

Nhưng cuốn sách này hình như cần phương pháp giải mã đặc biệt, những văn tự này tôi chưa từng thấy.” Tần Dã đáp lại.

Trong Viện Nghiên cứu Khảo cổ học, các học giả nhanh chóng hành động.

Họ điều động các loại tư liệu cổ tịch, cố gắng tìm manh mối giải mã phù hợp với văn tự trên cuốn sách này.

“Các cậu xem, cấu trúc của ký tự này có chút tương tự với một loại văn tự thất truyền được ghi lại trong 《Cổ Triện Thông Giám》, có lẽ có thể bắt đầu từ hướng này.” Một học giả trẻ chỉ vào hình ảnh phóng đại của cổ tịch trên màn hình nói.

“Ừm, có lý.

Nhưng sự tương tự này có thể chỉ là trùng hợp, vẫn cần xác minh thêm.” Một nghiên cứu viên giàu kinh nghiệm nói, ánh mắt ông chuyên chú và nghiêm túc, tay không ngừng lật xem tư liệu.

Trong phòng livestream, khán giả cũng đang tích cực thảo luận.

“Những chuyên gia này giỏi quá, cảm giác họ cái gì cũng biết.”

“Hy vọng có thể nhanh chóng giải mã cuốn sách này, rất muốn biết bên trong viết gì.” “Các cậu nói, nếu các streamer tìm được kho báu, có giao nộp cho quốc gia không?” Trong mộ thất, Tần Dã và Bàn Tử tiếp tục nghiên cứu môi trường xung quanh.

Họ phát hiện gần ám cách còn có một số đường vân nhỏ, những đường vân này dường như có mối tương ứng nào đó với cảnh tế tự trên bích họa.

“Bàn Tử, cậu nhìn những đường vân này, hình như đang chỉ dẫn một phương hướng nào đó.” Tần Dã nói.

“Lão đại, cậu là nói, đây có thể là manh mối để rời khỏi đây hoặc tìm thấy ngọc bội sao?” Mắt Bàn Tử sáng lên.

“Có khả năng, chúng ta men theo đường vân xem sao.” Tần Dã nói rồi, cùng Bàn Tử đi theo hướng đường vân.

Theo sự di chuyển của họ, camera livestream cũng theo sát.

Trái tim của khán giả đều nghẹn lại ở cổ họng, vừa căng thẳng vừa mong chờ nhìn hành động của họ.

Trong Viện Nghiên cứu Khảo cổ học, các chuyên gia vẫn đang căng thẳng nghiên cứu văn tự cổ tịch.

Đột nhiên, vị lão chuyên gia kia hét lớn một tiếng: “Tìm thấy rồi!

Tôi tìm thấy phương pháp giải mã rồi!” Mọi người lập tức vây lại, chỉ thấy lão chuyên gia chỉ vào mấy ký tự trên cổ tịch và tư liệu, phấn khích giải thích: “Loại văn tự này là một loại văn tự biểu ý cổ xưa, việc giải mã nó cần kết hợp đồ hình và mối quan hệ vị trí của phù hiệu.

Các cậu xem, ký tự này ở đây đại biểu cho ‘lối vào’, còn tổ hợp này ý nghĩa là ‘lối đi ẩn’.” “Vậy điều này có nghĩa là, mộ thất nơi Tần Dã và đồng đội đang ở còn có lối đi khác sao?” Một học giả hỏi.

“Rất có khả năng, chúng ta phải nhanh chóng thông báo cho họ.” Viện trưởng nói, ông nhanh chóng cầm lấy thiết bị liên lạc, truyền đạt thông tin này cho Tần Dã và Bàn Tử.

“Viện trưởng, bên này chúng tôi cũng phát hiện một số manh mối, hình như có liên quan đến lối đi, chúng tôi đang theo manh mối tìm kiếm.” Tần Dã nói.

Đúng lúc này, trong mộ thất đột nhiên truyền đến một trận tiếng nổ ầm ầm trầm thấp, như thể có cơ quan khổng lồ nào đó đang khởi động.

“Lão đại, chuyện gì thế này?

Không lẽ là chúng ta đã kích hoạt cái bẫy gì đó rồi sao?” Bàn Tử căng thẳng nói.

“Mọi người đừng hoảng, giữ bình tĩnh.” Tần Dã ổn định tinh thần, cảnh giác quan sát bốn phía.

Khán giả trong phòng livestream cũng bị biến cố đột ngột này làm cho sợ hãi.

“Ôi mẹ ơi, đừng có chuyện gì xảy ra nha!” “Các streamer cẩn thận nha, cảm giác tình huống không ổn lắm.” Trong Viện Nghiên cứu Khảo cổ học, các chuyên gia cũng căng thẳng lên.

“Viện trưởng, đây có phải là cơ chế tự bảo vệ của mộ thất không?

Chúng ta phải nghĩ cách giúp họ.” Một vị học giả sốt ruột nói.

Viện trưởng nhíu mày thật chặt, suy tư về đối sách: “Trước tiên hãy để họ tìm nơi an toàn để ẩn nấp, chúng ta phải nhanh chóng phân tích thông tin trong cổ tịch về cách ứng phó với tình huống này.” Tần Dã và Bàn Tử khó khăn di chuyển giữa tiếng nổ ầm ầm, họ phát hiện nền mộ thất bắt đầu xuất hiện những vết nứt, trong vết nứt ẩn hiện khói đen bốc lên.

“Khói này trông không ổn lắm, chúng ta không thể hít vào.” Tần Dã nói, hắn lấy từ ba lô ra mặt nạ phòng độc, đưa cho Bàn Tử một cái.

Hai người đeo mặt nạ, tiếp tục tìm nơi an toàn.

Họ phát hiện mắt của các nhân vật được tế tự trên bích họa dường như đang di chuyển theo họ, như thể đang theo dõi mọi hành động của họ.

“Đại ca, bức bích họa này hình như có vấn đề, nó dường như đang giám sát chúng ta.” Bàn Tử kinh hãi nói.

“Đừng tự dọa mình, đây có thể chỉ là một loại ảo ảnh thị giác thôi.

Chúng ta đi tìm đường thoát đã.” Tần Dã tuy miệng nói vậy, nhưng trong lòng cũng có chút rợn tóc gáy.

Tại viện nghiên cứu khảo cổ, các chuyên gia cuối cùng cũng tìm thấy một số ghi chép trong cổ tịch về tình huống này.

“Viện trưởng, trong cổ tịch có đề cập, khi mộ thất xuất hiện chấn động và khói bất thường, cần tìm một nơi có ký hiệu đặc biệt, đó là lối vào thông đạo an toàn.

Ký hiệu là một hình tam giác có một hình tròn bên trong.” Một vị học giả lớn tiếng nói.

Chương 401

Viện trưởng lập tức truyền đạt thông tin này cho Tần Dã và Bàn Tử.

“Nhận được rồi, Viện trưởng, chúng tôi lập tức tìm ký hiệu.” Tần Dã đáp lại.

Họ bắt đầu cẩn thận tìm kiếm ký hiệu đặc biệt đó trên tường và nền mộ thất.

Trong lúc tìm kiếm căng thẳng, Bàn Tử đột nhiên la lớn: “Đại ca, tôi tìm thấy rồi!

Ở đây này!” Tần Dã vội vàng chạy tới, chỉ thấy ở một góc mộ thất, có một ký hiệu hình tam giác bên trong có hình tròn không quá rõ ràng.

Họ dùng sức ấn vào ký hiệu, bức tường bên cạnh chậm rãi mở ra, lộ ra một thông đạo tối đen.

“Chúng ta đi!” Tần Dã nói, hai người nhanh chóng chui vào thông đạo.

Khán giả trong livestream thở phào nhẹ nhõm.

“Tốt quá rồi, các streamer an toàn rồi.” “Hy vọng sau này đừng có tình huống kinh hiểm như vậy nữa.” Tại viện nghiên cứu khảo cổ, các chuyên gia cũng hơi thả lỏng.

“Lần này đúng là quá kinh hiểm, chúng ta phải hướng dẫn họ cẩn thận hơn nữa.” Viện trưởng nói.

Tần Dã và Bàn Tử đi dọc theo thông đạo, trong thông đạo tràn ngập một luồng khí tức cổ xưa và thần bí.

Họ không biết thông đạo này sẽ dẫn đến đâu, nhưng họ biết, mỗi bước đi đều có thể đến gần ngọc bội hơn, cũng có thể đối mặt với nhiều nguy hiểm không lường trước.

“Đại ca, cậu nói cái thông đạo này có dẫn thẳng đến chỗ để ngọc bội không?” Bàn Tử hỏi.

“Có thể lắm, nhưng chúng ta không thể lơ là, phải luôn sẵn sàng ứng phó với tình huống bất ngờ.” Tần Dã nói.

Càng đi sâu, trong thông đạo xuất hiện một số âm thanh kỳ lạ, như có người đang thì thầm, nhưng lại không nghe rõ nói gì.

“Cậu nghe thấy không?

Âm thanh này thật quỷ dị.” Bàn Tử run rẩy nói.

“Đừng quan tâm mấy âm thanh đó, chúng ta cứ đi tiếp.” Tần Dã tuy bề ngoài trấn định, nhưng lòng bàn tay cũng toát mồ hôi lạnh.

Khán giả trong livestream lại căng thẳng.

“Âm thanh này đáng sợ vãi, cảm giác như có ma vậy.” “Các streamer phải cẩn thận nha, hy vọng họ bình an vô sự.” “Vãi, tôi vừa nghe thấy nhiều tiếng bước chân lắm.” Tần Dã và Bàn Tử đã đến tận cùng thông đạo, một cánh cổng đồng nặng nề chặn đường họ đi tới.

Trên cổng đồng khắc một phù điêu thú dữ khổng lồ, thân hình to lớn, hai mắt trợn tròn, gầm thét dữ tợn, trông vô cùng hung tợn.

Tần Dã thử đẩy cánh cổng đồng này, nhưng nó không hề nhúc nhích, thậm chí không một chút rung chuyển nào, cho thấy cánh cổng đồng này nặng đến mức nào.

“Chết tiệt!

Tay tôi không nhấc lên nổi.” Tần Dã chửi.

Đúng lúc hai người đang bối rối vì chuyện này, Bàn Tử mừng rỡ

kêu lên: “Tôi tìm thấy lối vào tầng tiếp theo rồi!” Tần Dã nghe vậy, lập tức đưa tay về phía bên phải cánh cổng đồng.

Quả nhiên, ở chỗ đó, có một cái rãnh, giữa rãnh khảm một tấm đá rộng nửa mét, cao nửa thước.

“Tìm thấy rồi!” Tần Dã kích động nói.

Hắn dùng hết sức lực, tốn chín trâu hai hổ mới dịch chuyển được tấm đá.

Hắn không kịp chờ đợi kéo tấm đá xuống, lập tức lộ ra một động huyệt u tối.

Hắn nhảy xuống, khôi phục tấm đá về vị trí cũ.

Động huyệt này rất chật hẹp, chỉ vừa một người đi qua, hơn nữa ánh sáng cực kém, chỉ có thể miễn cưỡng nhận ra cảnh tượng bên trong động.

Trong động huyệt tràn ngập mùi thi thối rữa, khiến người ta buồn nôn.

Tần Dã bịt mũi, cố gắng thích nghi với môi trường.

Hắn mò mẫm khám phá sâu vào động huyệt.

Động huyệt càng vào sâu càng âm u, dần dần hắn mất phương hướng, cũng không biết mình đã đi bao xa.

Đột nhiên, hắn dừng bước, cúi người, nhặt một thứ lên, cẩn thận quan sát.

Đây là một bộ xương trắng, trông có vẻ đã phong hóa rất lâu.

Chiếc xương sườn mà hắn nhặt có độ dày bằng bắp chân của một người đàn ông trưởng thành, toàn thân màu trắng, các khớp xương nhô ra.

Ở chỗ xương sườn bị gãy, còn có một vòng hoa văn màu vàng nhạt.

Tần Dã nhìn chằm chằm vài giây, liền nhét nó vào ba lô.

Hắn tiếp tục đi dọc theo động huyệt, đi mãi cho đến trước một cánh cửa sắt.

"Đại ca, cánh cửa sắt này mở bằng cách nào?" Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

Tần Dã lắc đầu, hắn cũng không biết mở cánh cửa sắt này bằng cách nào.

"Chẳng lẽ cần chìa khóa?" Bàn Tử đoán.

"Không, cánh cửa này chắc chắn có liên quan đến mật mã mà chủ mộ để lại." Tần Dã và Bàn Tử vòng qua cánh cửa sắt này, đi vào một không gian tối đen như mực.

Ở đây có bốn cây cột chống đỡ, trên cột treo đầy dây xích và khóa sắt, trên khóa phủ đầy bụi bặm.

"Hả?" Tần Dã nhìn thấy trên đỉnh cột treo một viên châu lớn bằng nắm tay, phát ra ánh sáng ấm áp, lấp lánh.

"Đại ca, cái này là bảo bối phải không!" Bàn Tử mắt thèm thuồng nhìn viên châu đó.

"Vcl!

Đó là Dạ Minh Châu!" Các bình luận trong livestream điên cuồng làm mới.

"Thế mà có Dạ Minh Châu!" "Vãi nồi, cái này đúng là trúng số rồi!" "Cái này chắc chắn là tẩm cung của một vị vương gia thời cổ đại." Tần Dã cũng ngây người một lúc, không ngờ ở đây lại giấu một viên Dạ Minh Châu.

“Bàn Tử, cắt sợi dây đi, chúng ta lấy viên châu này về.” Tần Dã nói.

Viên châu này đã giấu ở đây, chắc chắn có liên quan mật thiết đến ngọc bội.

Hắn quyết định lấy nó làm vật thí nghiệm.

“Ồ… ồ…” Bàn Tử ngây ngốc như khúc gỗ, gật đầu đầy vẻ mơ hồ.

Hắn cầm dao găm, cắt đứt một sợi dây, sợi dây lập tức rơi xuống đất.

Tần Dã nhân cơ hội nắm lấy viên Dạ Minh Châu, nhét vào túi quần, sau đó cùng Bàn Tử rút khỏi thông đạo.

Sau khi trở lại mặt đất, họ nhanh chóng bò ra khỏi mộ thất, đồng thời tránh các cơ quan.

“Ha ha, phát tài rồi, tôi phải mời anh em đi ăn bữa thịnh soạn mới được.” Bàn Tử phấn khích cười lớn.

Tần Dã và Bàn Tử mang theo Dạ Minh Châu vội vã rời khỏi thông đạo mộ thất đầy nguy hiểm đó.

Tuy nhiên, họ biết, đây chỉ là an toàn tạm thời.

Vừa bước ra khỏi mộ thất, xung quanh đột nhiên vang lên tiếng kẹt kẹt của cơ quan khởi động, trong môi trường tĩnh mịch càng trở nên kinh hãi.

“Đại ca, cái… cái này không phải lại có cơ quan mới đó chứ?” Giọng Bàn Tử có chút run rẩy, khuôn mặt vốn đỏ bừng vì phấn khích của hắn lập tức trắng bệch.

Tần Dã nhíu mày chặt, cảnh giác quét mắt nhìn xung quanh.

“Đừng hoảng, tìm chỗ an toàn trước đã.” Nhưng lời tuy nói vậy,

hắn cũng hiểu, đợt cơ quan này e rằng không dễ đối phó.

Đúng lúc này, mặt đất dưới chân họ bắt đầu rung chuyển dữ dội, từng khối đá lớn từ dưới đất chậm rãi dâng lên, chen lấn, va chạm vào nhau, tạo thành những bức tường đá lởm chởm, hoàn toàn cắt đứt đường lui của họ.

"Là cơ quan mê cung." Tần Dã nói nhỏ.

Những bức tường đá này không ngừng thay đổi vị trí, như thể có sinh mệnh, cố gắng nhốt họ chết ở trong đó.

Bàn Tử bám chặt phía sau Tần Dã, mồ hôi hột trên trán không ngừng lăn xuống.

Tần Dã bình tĩnh quan sát quy luật di chuyển của các bức tường đá, cố gắng tìm ra cách đột phá.

Đột nhiên, hắn phát hiện trên tường đá có một số phù hiệu ẩn hiện, những phù hiệu này nhấp nháy ánh sáng yếu ớt giữa các khe hở của tường đá.

"Bàn Tử, chú ý các phù hiệu trên tường, đây có thể là chìa khóa để phá giải mê cung." Tần Dã nói.

Chương 402

Hai người chạy nhanh dọc theo tường đá, vừa tránh những khối đá có thể nghiền nát họ bất cứ lúc nào, vừa ghi lại sự sắp xếp của các phù hiệu.

Sau một hồi mò mẫm căng thẳng, Tần Dã phát hiện những phù hiệu này tạo thành một loại trận pháp cổ xưa, tương tự với một phương pháp giải mê cung mà hắn từng thấy trong cổ tịch.

"Đi theo hướng này!" Tần Dã hô lớn, dẫn Bàn Tử luồn lách giữa các bức tường đá.

Đúng lúc họ tưởng chừng sắp thoát khỏi mê cung, phía trước đột nhiên xuất hiện một khe nứt lớn.

Trong khe nứt tràn ngập khói đen cay nồng, trong khói ẩn hiện một số vật sắc nhọn đang nhấp nháy.

"Cái này là muốn lấy mạng chúng ta mà!" Bàn Tử không ngừng kêu khổ.

Tần Dã nhìn khe nứt, trong mắt lóe lên một tia quyết tuyệt.

Hắn lấy từ ba lô ra một sợi dây thừng, một đầu buộc vào eo, một đầu đưa cho Bàn Tử.

"Bám chắc vào, chúng ta đu qua." Bàn Tử trợn tròn mắt, "Đại ca, cậu điên rồi sao?

Cái này quá nguy hiểm!" Nhưng thấy ánh mắt kiên định của Tần Dã, hắn cắn răng, nắm chặt sợi dây thừng.

Tần Dã chạy lấy đà vài bước, sau đó tung người nhảy vọt, vạch một đường cong trong làn khói.

Đúng lúc họ sắp đến bờ đối diện, một loạt mũi tên sắc bén từ trong làn khói bắn về phía họ.

Tần Dã ở giữa không trung cưỡng chế vặn người, dùng chân đá văng vài mũi tên.

Đồng thời, dao găm trong tay cũng vung ra, chặn lại vài mũi tên bắn về phía Bàn Tử.

Hai người khó khăn lắm mới tiếp đất, còn chưa kịp thở dốc, mặt đất lại bắt đầu xuất hiện từng hàng gai nhọn, gai nhọn từ dưới đất nhanh chóng mọc lên, như măng mọc sau mưa.

Tần Dã kéo Bàn Tử không ngừng nhảy nhót, né tránh, thể lực của họ đang nhanh chóng tiêu hao.

"Đại ca, cứ thế này không phải là cách hay đâu!" Bàn Tử thở hổn hển nói.

Tần Dã không đáp lại, ánh mắt hắn đang tìm kiếm xung quanh.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy ở cuối hàng gai nhọn có một cái gì đó giống như bàn điều khiển, trên đó có vài cái rãnh, hình dạng tương tự với một số vật phẩm họ đã thấy trong mộ thất trước đó.

"Bàn Tử, yểm trợ tôi, tôi qua đó xem sao." Tần Dã nói xong, liền lao về phía bàn điều khiển.

Bàn Tử lấy ra một số công cụ từ ba lô, ném về phía những gai nhọn đang đuổi tới, cố gắng làm chậm tốc độ của chúng.

Tần Dã đến trước bàn điều khiển, phát hiện hình dạng của các rãnh vừa vặn khớp với hoa văn trên chiếc xương sườn trắng trong ba lô của hắn.

Hắn không chút do dự đặt chiếc xương trắng vào rãnh, lập tức, những gai nhọn ngừng mọc, mặt đất cũng trở lại yên tĩnh.

“Phù… cuối cùng cũng dừng rồi.” Bàn Tử ngồi phịch xuống đất, thở hổn hển.

Tần Dã lại không thả lỏng cảnh giác, hắn biết, các cơ quan trong cổ mộ này nối tiếp nhau, sẽ không dễ dàng để họ rời đi như vậy.

Quả nhiên, cách họ không xa, xuất hiện một cánh cửa đá khổng lồ, trên cửa đá khắc đầy các loại đồ án và phù văn kỳ lạ.

Tần Dã bước tới, cẩn thận quan sát đồ án trên cửa đá.

Trên cửa đá này khắc một con rồng dữ tợn, ở cuối đuôi rồng có một khe hở hình tròn, dường như giống một loại chìa khóa nào đó.

Hơn nữa, điều càng khiến hắn kinh ngạc là, trên cánh cửa đá này còn khắc rất nhiều hình vẽ đơn giản, những hình vẽ này lớn nhỏ khác nhau, chồng chéo lên nhau, tạo thành một trận đồ phức tạp.

“Cái… cái này là trận pháp gì?” Bàn Tử không nhịn được hỏi.

Tần Dã lắc đầu: “Không hiểu.” Hắn đưa tay chạm vào cửa đá, nhưng lại bị đẩy ra vô tình, không cảm thấy bất kỳ điều bất thường nào, thậm chí không một chút hơi ấm.

“Chẳng lẽ cần chìa khóa mới mở được?” Tần Dã suy nghĩ một lát, quay người đi trở lại.

Bàn Tử thấy vậy sốt ruột, vội vàng đuổi theo hỏi: “Sao vậy?

Cậu không định cứu người nữa à?” “Không phải,” Tần Dã nói, “tôi đã nghĩ ra cách rồi.

Bàn Tử, đưa ba lô đây!” Bàn Tử vội vàng lấy ra thứ mà Tần Dã đã đưa cho hắn trước đó từ ba lô, nghi hoặc hỏi: “Đại ca, cái này lại là thứ quái quỷ gì?” Tần Dã cầm lấy ba lô, nhét vào mấy cục thuốc nổ còn lại trên người, sau đó lại đổ thêm một ít xăng lên thuốc nổ, cuối cùng phủ một lớp đất sét lên bề mặt thuốc nổ.

Làm xong tất cả những việc này, hắn cắm cái bật lửa vào cạnh hộp diêm.

Sau đó, hắn vỗ vỗ vai Bàn Tử: "Bàn Tử, đợi tôi một phút." Nói xong, hắn lại quay lại gần bức tường đá đó.

Hắn hít một hơi thật sâu, hai chân cong lại sẵn sàng.

"Bàn Tử, giúp tôi yểm hộ!" Nghe hắn nói, Bàn Tử ngây người một lát, rất nhanh liền phản ứng lại: "Hiểu rồi!" Nói xong, hắn đứng tại chỗ cảnh giới.

"Chuẩn bị xong chưa?" Tần Dã trầm giọng hỏi.

"Ừm!" Bàn Tử nghiêm túc gật đầu, sau đó bổ sung: "Tôi sẽ luôn canh chừng ở đây, có bất kỳ tình huống gì tôi nhất định sẽ gọi cậu ngay." "Được!" Tần Dã dậm mạnh xuống đất, cả người lao ra, mượn quán tính đâm vào bức tường đá.

Rầm!

Một tiếng động lớn vang lên, cánh tay phải của Tần Dã lập tức tê dại.

Nhưng, Tần Dã cắn chặt răng, tiếp tục dốc sức lao về phía trước.

Hắn dùng hết toàn bộ sức lực, đâm vỡ bức tường đá, sau đó lăn xuống.

Khi hắn tiếp đất, bức tường đá ầm ầm đổ sập, toàn bộ bức tường đá bị sụp đổ.

Tần Dã nằm rạp trên đất, nhổ cát trong miệng ra, ngẩng đầu nhìn về phía trước, thông đạo vừa rồi đã hoàn toàn bị chặn.

"Đại ca…" Bàn Tử lo lắng nhìn hắn.

Tần Dã khó khăn đứng dậy, lau vết máu ở khóe miệng nói: "Tôi không sao." Bàn Tử thở dài một tiếng, đỡ Tần Dã đi về phía trước.

Họ đi dọc theo bức tường đá được vài trăm mét, cuối cùng cũng đến được lối ra, bên ngoài vẫn âm u và lạnh lẽo.

Tần Dã lấy đèn pin ra, mượn ánh sáng nhìn xuống đất, ngoài đất ẩm ướt nhầy nhụa, chỉ còn lại những cành khô lá mục nằm rải rác.

"Đại ca, chúng ta bị cát lún chôn vùi rồi sao?" Bàn Tử hỏi.

"Chắc vậy, nhưng may mắn là hai đứa mình còn sống." Tần Dã nhìn Bàn Tử, cười cười, "Cậu tên này đúng là phái lạc quan mà!" "Tôi nào dám lạc quan.

Tôi không phải sợ cậu gặp chuyện sao." Bàn Tử cười khổ một tiếng, "Thật ra trong lòng tôi rất rõ, chỉ bằng bản lĩnh của cậu, đừng nói là cát lún, dù là núi lở sóng thần cũng không chôn vùi được cậu." "Được rồi, bớt nói nhảm đi!" Tần Dã đẩy Bàn Tử, ra hiệu hắn đi theo.

Hai người đi một đoạn, đột nhiên, phía trước xuất hiện một ngã rẽ.

"Đi bên trái hay đi bên phải?" Bàn Tử nhìn Tần Dã.

"Nói nhảm, đương nhiên là chọn bên phải!" "Thế nhưng…" Bàn Tử nhíu mày nói, "Đại ca, chỗ này yên tĩnh quá, cứ thấy rợn người thế nào ấy." Tần Dã liếc hắn một cái: "Tôi không tin cái tà này, đi!" Hắn cầm đèn pin rẽ sang bên phải.

Đi một lúc, phía trước ẩn hiện một ánh đèn yếu ớt truyền tới.

Tần Dã tăng nhanh bước chân, kéo Bàn Tử đi tới.

Khi họ vòng qua một khúc cua, trước mắt đột nhiên xuất hiện một hành lang rộng lớn.

"Cái… cái này là địa cung?!" Bàn Tử kích động suýt nhảy dựng lên.

Tần Dã không để ý đến hắn, đi thẳng về phía trước dọc theo hành

lang.

Đi không lâu, phía trước đột nhiên sáng bừng lên, chiếu sáng một khối đá đen cao vút phía trước, đó chính là lối ra của họ.

Đúng lúc này, họ nghe thấy phía trước truyền đến một trận huyên náo.

"Ngươi là ai?

Sao lại xông vào đây?" Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, sắc mặt Tần Dã hơi đổi, khẽ quát một tiếng: "Bàn Tử, trốn đi!" "Được rồi!" Bàn Tử đã chuẩn bị sẵn, lập tức trốn sang một bên.

Tần Dã thì lặng lẽ mò lên.

Hắn nín thở, lặng lẽ tiếp cận đối phương.

"Lão Tam, ngươi chắc chắn thằng nhóc đó đã chết rồi?" Đúng lúc này, giọng một người đàn ông khác truyền tới.

"Yên tâm đi đại ca, cái này là tôi tận mắt thấy!" "Nếu đã vậy, vậy thì hành động theo kế hoạch.

Chúng ta trước tiên bắt con bé kia lại!" Đồng tử Tần Dã co rút, trái tim hắn quặn thắt lại, hắn vạn vạn không ngờ, lại gặp Vương Hiểu Mẫn ở đây.

Cô ta thế mà lại đi theo họ vào cổ mộ này!

Chương 403

“Bàn Tử, cậu nghe thấy không?” Tần Dã liếc mắt ra hiệu cho Bàn Tử.

Bàn Tử hiểu ý, gật đầu.

“Đại ca, cậu nói chúng ta bây giờ phải làm sao?

Có nên ngăn cản bọn họ không?” Bàn Tử hạ giọng nói.

“Tạm thời không cần quan tâm đến họ, chúng ta tìm đường ra trước đã.” “Ừm.” Hai người lặng lẽ vòng qua nhóm người đó, tiếp tục đi về phía trước.

Thông đạo này không dài, rất nhanh, họ đã đi đến cuối cùng.

Hiện ra trước mắt họ là một hang động trống trải.

Xung quanh là sương mù xám xịt, không nhìn rõ bên trong có gì.

Tần Dã và Bàn Tử nhìn nhau, sau đó chậm rãi di chuyển bước chân.

Đúng lúc hai người đi đến giữa hang động, một vài luồng ánh sáng xanh u ám đột nhiên nhấp nháy ở khoảng trống giữa hang động.

Ngay sau đó, đám ánh sáng xanh u ám đó dần dần tụ lại thành một khối, tạo thành một khuôn mặt quỷ dữ tợn kinh hoàng!

Thần kinh Tần Dã lập tức căng cứng, toàn thân nổi da gà.

Hắn biết, mình đã gặp phải lệ quỷ!

Bàn Tử càng sợ hãi đến hồn vía lên mây, run rẩy kêu lên: “Đại… đại ca… đây là quỷ mà!” Hắn tuy chưa từng thấy quỷ, nhưng cũng xem phim quỷ trên mạng, nên biết quỷ đáng sợ đến mức nào.

Tần Dã lại ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào bóng quỷ đó, đồng thời quát khẽ một tiếng: "Im miệng!" Bóng quỷ phát ra tiếng cười khẩy rợn người, "Ha ha… ta nhớ ngươi, ngươi tên là Tần Dã!

Ta muốn ăn ngươi!" Lời nó còn chưa dứt, liền biến mất tại chỗ, hóa thành một tàn ảnh lao về phía Tần Dã.

Trong lòng Tần Dã dâng lên cảm giác nguy hiểm tột độ.

"Chết tiệt!" Hắn không kịp nghĩ kỹ, vội vàng giơ đèn pin chiếu về phía bóng quỷ.

Chùm sáng của đèn pin chiếu vào bóng quỷ, bóng quỷ phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn, dường như rất sợ ánh sáng mặt trời.

Tần Dã nhân cơ hội nắm chặt nắm đấm tung ra một quyền, va chạm trực diện với bóng quỷ.

Bóng quỷ bị trọng thương, lùi lại vài bước, ngã xuống đất.

Tần Dã thấy vậy trong lòng thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng càng thêm cảnh giác.

"Bàn Tử, bảo vệ tốt cho tôi!" Hắn ra lệnh nhỏ giọng.

Bàn Tử gật đầu, "Yên tâm đi đại ca, giao cho tôi!" Nói xong, hắn xắn tay áo, cầm xẻng sắt, lao về phía bóng quỷ.

Tần Dã hít một hơi thật sâu, nắm chặt hai nắm đấm, bày ra tư thế phòng thủ.

Bàn Tử vung tay, một xẻng mạnh mẽ đập vào vai bóng quỷ.

Bóng quỷ kêu thét một tiếng, bay ngược ra sau, đập vào tường đá, rồi rơi xuống.

Lúc này, Bàn Tử lại lao lên bồi thêm một nhát, chém bóng quỷ ngã xuống đất.

“Xong rồi!” Hắn thở hổn hển nói.

Tần Dã nhẹ nhàng thở ra một hơi, vừa định khen Bàn Tử vài câu, đột nhiên phát hiện bóng quỷ lại lảo đảo bò dậy, vết thương của nó dường như đã hoàn toàn hồi phục.

“Vcl!” Tần Dã buột miệng chửi, quay đầu nhìn Bàn Tử, “Cậu đúng là đủ độc ác!” Bàn Tử hắc hắc cười: “Đại ca, tôi cũng đâu có giết chết nó đâu?

Cậu xem, nó sắp đứng dậy rồi.” Quả nhiên, bóng quỷ lảo đảo từ dưới đất bò dậy.

Nó dùng đôi mắt lạnh lẽo nhìn về phía Bàn Tử, trong mắt lộ ra một tia sáng đỏ quỷ dị, trong cổ họng khản đặc của nó phát ra âm thanh trầm thấp, tức giận, oán hận: “Ta muốn xé nát ngươi!” Tần Dã nheo mắt, lạnh lùng hừ một tiếng, sải bước đi tới.

Lần này, hắn đã học được bài học, không đợi bóng quỷ lao tới đã ra tay trước một quyền, mạnh mẽ đánh vào ngực bóng quỷ.

Bóng quỷ như diều đứt dây bay ngang ra, đập vào trụ đá, rồi trượt xuống đất.

“Rắc” một tiếng, xương cốt của nó đã gãy lìa.

Loại tấn công này đối phó với quỷ vật thông thường còn tạm được, nhưng nếu đối mặt với một số quỷ vật đặc biệt thì không đủ để chí mạng.

“Mẹ nó, tên này khó nhằn quá!” Bàn Tử chửi, “Đại ca, cậu giải quyết được nó không?” Tần Dã nhíu mày, trầm ngâm hồi lâu, nói: “Tôi chỉ có thể cố gắng thử xem!” Hắn vừa nói, vừa bước tới, dùng chân đạp lên cổ bóng quỷ, khiến nó không thể động đậy.

“A!

Các ngươi đừng hòng chạy trốn!

Các ngươi đừng hòng sống sót rời khỏi đây!" Bóng quỷ điên cuồng gào thét, ngữ khí âm u khủng bố.

Trong lòng Tần Dã giật mình.

Tên này rốt cuộc là sao?

Đúng lúc này, bên ngoài hang động vang lên tiếng bước chân hỗn loạn.

"Đại ca, làm sao bây giờ?" Bàn Tử sốt ruột hỏi.

"Đừng hoảng." Tần Dã cắn răng, bình tĩnh phân tích tình hình, "Nó vừa bị trọng thương, chắc chắn không chạy xa được.

Chúng ta cứ kéo dài thời gian, đợi bọn họ đến rồi, chúng ta lại nghĩ cách thoát hiểm." "Đại ca anh minh!" Bàn Tử giơ ngón tay cái lên tán thán.

Tần Dã liếc hắn một cái, ra hiệu hắn đừng nói nhảm.

Thế là, hắn tiếp tục dùng chân đạp lên cổ bóng quỷ, khiến mức độ giãy giụa của nó giảm bớt.

Bàn Tử thấy vậy, lập tức nhặt lấy cây gậy gỗ trên đất, đâm vào thể nội bóng quỷ, tạo ra kích thích đau đớn mạnh mẽ hơn cho nó.

Phản ứng của bóng quỷ trở nên càng thêm hung bạo, liều mạng giãy giụa.

Lúc này, tiếng bước chân đã áp sát hang động, Tần Dã không dám trì hoãn, nhanh chóng rút cây gậy gỗ ra, dùng hết toàn thân sức lực, mạnh mẽ đâm vào thể nội bóng quỷ.

"Gào…!" Tiếng kêu thảm thiết của bóng quỷ vang vọng khắp hang động.

Theo tiếng kêu thảm thiết của bóng quỷ, không khí trong hang động càng trở nên căng thẳng.

Bóng quỷ đó dưới sự công kích mạnh mẽ của cây gậy gỗ, cơ thể bắt đầu run rẩy dữ dội.

Ánh sáng xanh u ám lúc sáng lúc tối, dường như sắp biến mất.

Nhưng sự oán độc trong mắt nó lại càng trở nên nồng đậm, ánh mắt đó như muốn nuốt chửng Tần Dã và Bàn Tử sống sờ sờ.

Chỉ trong vài giây, cơ thể bóng quỷ bắt đầu phình to nhanh chóng.

Như một quả bóng bay không ngừng được bơm khí, trên bề mặt da nó xuất hiện từng đường vân đỏ sẫm.

Những đường vân đó như vật sống mà uốn éo, mỗi đường nét nhỏ trông cực kỳ giống những con sâu sách.

Quá kinh tởm!

"Đại ca, cái thứ quỷ này muốn tự bạo!" Bàn Tử kinh hãi la lên.

Sắc mặt Tần Dã biến đổi, một cước đá bóng quỷ về phía xa, đồng thời kéo Bàn Tử chạy về phía một bên hang động.

"Nhanh tìm chỗ ẩn nấp!" Hai người nhanh chóng trốn sau một khối thạch nhũ khổng lồ.

"Rầm!" Một tiếng nổ lớn, lực xung kích do bóng quỷ tự bạo cực kỳ đáng sợ, trực tiếp càn quét toàn bộ hang động.

Thạch nhũ bị chấn động đến lung lay sắp đổ, đá vụn rơi xuống như mưa.

Tần Dã và Bàn Tử ôm chặt đầu, tránh né những tảng đá vụn tấn công.

Sau vụ nổ, trong hang động tràn ngập một làn khói cay nồng, tầm

nhìn trở nên mờ mịt.

Ngôi mộ này quả nhiên không đơn giản!

Tần Dã nhíu mày nghĩ: Khó trách nơi này lại có nhiều hài cốt tử nhân đến vậy… Hắn còn đang suy nghĩ, đột nhiên cảm thấy bên cạnh truyền đến một trận gió nhẹ, mang theo mùi hôi thối, khiến người ta buồn nôn.

Bàn Tử cũng cảm nhận được trận gió nhẹ này, sợ hãi đến mức hét chói tai.

Hắn ngẩng đầu lên, chỉ thấy bên cạnh Tần Dã đang đứng một nam thi mặc giáp cổ xưa, mặt mũi âm trầm, tay cầm trường mâu, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn, đôi mắt chằm chằm nhìn Bàn Tử.

Chương 404

Bàn Tử lập tức cứng đờ toàn thân, mồ hôi lạnh toát ra.

Hắn run rẩy nói: "Đại… đại ca…" "Đừng sợ!" Tần Dã vỗ vỗ vai Bàn Tử, ra hiệu hắn thả lỏng.

Hắn biết Bàn Tử sợ hãi, thế là an ủi: "Tôi vừa đánh trọng thương bóng quỷ rồi, đợi tôi giải quyết nó, rồi sẽ quay lại giúp cậu." Lời Tần Dã còn chưa dứt, chỉ nghe nam thi cười khẩy, sau đó vung trường mâu lao về phía Bàn Tử.

"A!" Bàn Tử sợ hãi gào lớn một tiếng, quay người bỏ chạy về phía trước.

Tần Dã thấy vậy, lập tức cất bước đuổi theo.

Bàn Tử trong lúc hoảng loạn không chú ý dưới chân, thế mà lại hụt chân ngã nhào, lăn xa một đoạn mới dừng lại.

Hắn bò dậy, kinh hồn chưa định nhìn về phía trước.

Lúc này, hắn đã hoàn toàn không nhìn rõ Tần Dã và nam thi quỷ dị kia, thậm chí không phân biệt được họ đang ở đâu.

"Mẹ ơi!

Đại ca đâu?" Bàn Tử tìm kiếm xung quanh, trái tim đập thình thịch không ngừng.

Giọng Tần Dã truyền từ bên phải tới: "Thằng nhóc cậu sao lại ngã xa thế?" Bàn Tử nghe vậy đột nhiên ngẩng đầu lên, chỉ thấy Tần Dã đang ngồi xổm sau một tảng đá cách mình năm mét.

"Cậu không sao chứ?" Bàn Tử trợn tròn mắt, tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc.

Tần Dã vô ngữ nói: "Tôi có thể có chuyện gì?" Câu nói này vừa thốt ra, hắn đột nhiên ý thức được có gì đó không đúng.

Bởi vì vừa rồi hắn rõ ràng nghe thấy tiếng cười dữ tợn của nam thi kia.

Nhưng lúc này, ngoài hắn và Bàn Tử ra, không hề có bất kỳ ai khác tồn tại.

Chẳng lẽ là ảo giác?

"Đại ca, tôi…" Bàn Tử vừa định hỏi gì đó, nhưng bị Tần Dã ngăn lại.

Hắn ra dấu im lặng, ý bảo Bàn Tử trước tiên ngậm miệng, đợi hắn làm rõ tình hình rồi nói.

Hai người tiếp tục di chuyển về phía trước, rất nhanh đã đi sâu vào trong quần thể thạch nhũ.

Ở đó, một cây cột cao vút trời sừng sững, phát ra ánh sáng rực rỡ chói mắt.

Và trên đỉnh cây cột đó, lại đặt một pho tượng.

Pho tượng này tạo hình thô sơ cổ kính, cao đến ba bốn trượng, uy nghiêm bá khí, trông như thật.

Hình tượng của nó có sáu bảy phần tương tự với cổ dũng mà Tần Dã từng phát hiện trong mộ Tần.

Ngực pho tượng treo một miếng ngọc bội, dưới ánh sáng lấp lánh chói mắt.

"Đại ca, miếng ngọc bội kia thật đáng tiền!" Bàn Tử kích động la lớn, đưa tay định giành lấy.

"Đừng chạm!" Tần Dã kịp thời quát dừng, đồng thời ngăn cản hành động của Bàn Tử.

“Sao vậy?” Bàn Tử ngây người.

Tần Dã nheo mắt nhìn miếng ngọc bội trên ngực pho tượng, lại nhìn viên Dạ Minh Châu mà Bàn Tử đeo trên cổ, nhỏ giọng nói: “Pho tượng này rất tà môn, chúng ta tốt nhất vẫn nên đi vòng thì hơn!” Bàn Tử vẻ mặt nghi hoặc: “Ở đây cũng không có mộ bao, vì sao lại đi vòng?” Tần Dã lắc đầu: “Nói chung, đừng lại gần nó!” “Ồ.” Bàn Tử tuy không hiểu, nhưng vẫn nghe lời Tần Dã, ngoan ngoãn lùi lại.

Hai người lặng lẽ quay trở lại, sau đó đi theo đường cũ.

Họ vừa đi vừa quan sát xung quanh, đề phòng nguy hiểm có thể xuất hiện.

“Hắt xì!” Đột nhiên, Bàn Tử hắt hơi một cái, nước mũi cũng chảy ra.

Tần Dã liếc hắn một cái, mắng: “Đồ heo ngốc!” Lúc này, tai Bàn Tử đột nhiên giật giật hai cái, sau đó hắn túm lấy cánh tay Tần Dã, chỉ vào một cây cổ thụ nghiêng ngả cách đó không xa.

“Có… có thứ gì đó đang đến!” Bàn Tử căng thẳng nói.

Nhìn theo hướng hắn chỉ, chỉ thấy một khối bóng đen đang từ sườn dốc thấp cách đó không xa bay xuống.

Do góc độ, người đó không nhìn rõ mặt mũi, chỉ lờ mờ thấy đó là một thi thể khô héo già nua.

Thi thể đó hành động chậm chạp, như một ông lão gần đất xa trời.

Nhưng nếu quan sát kỹ, sẽ thấy trên lưng thi thể gầy gò đó có những lớp vảy dày đặc.

Hốc mắt của nó sâu hoắm, đầy tơ máu, răng nanh lộ ra ngoài môi, mang lại cảm giác hung hãn.

Tần Dã thần sắc ngưng trọng: “Thi thể này không đơn giản!” “Đại

ca, làm sao đây?

Hai đứa mình không phải gặp Tống tử đó chứ?" Bàn Tử toàn thân lạnh toát hỏi.

Tần Dã lắc đầu: "Tống tử không có linh trí, chắc không lợi hại đến thế, huống chi tôi thấy nó hành động chậm chạp, không giống Tống tử." Hắn vừa dứt lời, liền thấy thi thể khô héo đó lảng vảng về phía này, tốc độ không quá nhanh, nhưng cũng tuyệt đối không chậm.

"Cái thứ này rốt cuộc là gì?" Bàn Tử nuốt nước bọt, giọng run rẩy nói.

Tần Dã cũng không rõ.

Đúng lúc này, thi thể khô héo đó càng lúc càng gần hai người.

Mồ hôi hột to bằng hạt đậu thấm ra trên trán Bàn Tử.

Cuối cùng, họ đã nhìn rõ diện mạo của thi thể khô héo đó, là một người phụ nữ không quá ba mươi tuổi.

Cô ta đầu bù tóc rối, hai mắt vô thần, khuôn mặt dữ tợn kinh hoàng, như một lệ quỷ.

Khi hai người nhìn rõ diện mạo của cô ta, lập tức hít một hơi khí lạnh!

Chỉ thấy miệng cô ta nứt ra thành cái miệng rộng như chậu máu, lưỡi đỏ lòm lộ ra ngoài, thậm chí còn có vài giọt nước dãi dính nhớp nháp rơi xuống đất.

Miệng cô ta nhét đầy thịt thối rữa của thi thể, trông vô cùng kinh tởm.

Lông mày Tần Dã giật giật: "Cô ta sẽ không định ăn sống hai đứa mình chứ?" "Vcl!

Quá kinh tởm rồi!" Bàn Tử toàn thân run rẩy, suýt nữa nôn ra.

Hai người vội vàng nín thở, cố gắng giảm thiểu sự tồn tại của mình, tránh gây sự chú ý của quái vật đó.

Đúng lúc này, chỉ thấy quái vật đó đột nhiên tăng tốc lao tới, há cái miệng rộng ngoạm vào Tần Dã.

Tần Dã vội vàng né tránh.

Quái vật đó dùng răng nanh nghiền nát những tảng đá cứng rắn, sau đó nuốt chửng chúng vào bụng, nhai vài cái rồi nuốt xuống.

Tần Dã và Bàn Tử kinh ngạc đến sững sờ.

Bàn Tử run rẩy hỏi: "Đại ca, nó ăn no rồi?" Tần Dã không nói gì, chỉ dùng sức chớp chớp mắt, xác nhận mình không phải đang mơ.

Con quái vật này không chỉ đưa hai người đến khu vực trung tâm của lăng tẩm này, thế mà còn ăn thịt họ!

"Vcl!

Lão tử không muốn trở thành Tống tử thứ hai!" Nghĩ đến đây, Bàn Tử liền muốn quay người bỏ chạy.

Kết quả vừa động đậy, Tần Dã đã kéo tay hắn lại: "Đợi chút!" "Hả?" Bàn Tử ngây người.

"Suỵt, đừng lên tiếng!" Bàn Tử không hiểu, nhưng vẫn nén tính tình, lặng lẽ lắng nghe động tĩnh xung quanh.

"Sột soạt sột soạt…" Ngay sau đó, họ nghe thấy những âm thanh quỷ dị vang lên từ bốn phương tám hướng.

Sắc mặt Tần Dã hơi đổi, trầm giọng nói: "Bàn Tử, cậu nghe thấy không?" Bàn Tử lắc đầu: "Không… không ạ?" Tần Dã nhíu mày, nói: "Không biết sao, tôi lờ mờ nghe thấy tiếng sột soạt, như có thứ gì đó đang bò…" Bàn Tử sợ hãi đến toát mồ hôi lạnh: "Cái thứ quỷ quái gì thế?" Tần Dã cũng không biết là thật hay giả, dù sao nghe thấy tiếng

sột soạt, trong lòng hắn liền vô cớ bồn chồn.

Hắn quay đầu quét mắt một vòng, muốn tìm kiếm nguồn gốc của âm thanh.

Đột nhiên, Tần Dã trợn tròn mắt, kinh ngạc nhìn về phía không xa.

Bàn Tử cũng nhìn theo ánh mắt hắn, lập tức hít một hơi khí lạnh.

Lúc này, con quái vật đó đã dừng bước, đôi mắt u ám lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào hai người họ.

"Đây là…" Bàn Tử toàn thân run rẩy.

"Đừng sợ!

Đây khẳng định không phải là cương thi!" Tần Dã cố tỏ ra trấn định, nhỏ giọng an ủi Bàn Tử.

Chương 405

Quái vật đó không tấn công họ, mà chỉ lặng lẽ đứng yên tại chỗ, như đang suy nghĩ điều gì đó.

Một lát sau, đồng tử quái vật đột nhiên co rút, sâu trong mắt lóe lên một tia hung quang đáng sợ.

"Gào!" Nó ngửa mặt lên trời gào thét, phát ra tiếng kêu thảm thiết bi thương.

Trong tiếng gầm chứa đựng sự oán hận nồng đậm, khiến người nghe lòng chua xót.

Cảm xúc lộ ra trong tiếng gầm, khiến tim Tần Dã đập loạn xạ, không nhịn được rùng mình một cái.

Bàn Tử càng toàn thân kịch chấn, mặt cũng xanh lè.

Tiếng gầm kéo dài vài giây rồi đột ngột dừng lại, ngay sau đó thi thể khô héo kia liền hóa thành một luồng âm phong nhanh chóng biến mất.

"Vcl!

Thằng đó chạy rồi!" Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, ngồi phịch xuống đất.

Hắn lau mồ hôi lạnh trên đỉnh đầu, lại ngẩng đầu nhìn lên phía trên, phát hiện nơi này ngoài đất sét, cỏ xanh và đá tảng ra, không còn bất kỳ thứ gì khác.

"Đại ca, chúng ta phải làm sao?" Bàn Tử nhìn Tần Dã, hỏi.

"Trước tiên nghỉ ngơi một lát rồi nói." Tần Dã nói, sau đó khoanh chân ngồi xuống đất, nhắm mắt dưỡng thần.

Bàn Tử do dự một lát, cuối cùng cũng học theo Tần Dã, ngồi xuống bên cạnh hắn.

Hơn nửa tiếng sau, tinh thần hai người đã hồi phục.

Tần Dã nói: "Chúng ta tiếp tục đi về phía trước thôi." Bàn Tử lại chần chừ nói: "Hay là đợi đến ngày mai rồi vào lại?

Hoặc là đợi bọn họ tìm thấy chúng ta rồi, chúng ta lại vào?" Tần Dã thản nhiên nói: "Không cần.

Vì bọn họ đã có thể đi qua cánh cửa đó, chứng tỏ chúng ta cũng có thể.

Tôi nghĩ bọn họ cũng nhất định sẽ tìm thấy chúng ta, nên chúng ta tìm đường ra sớm hơn thì tốt hơn." "Ách… được rồi." Bàn Tử bất đắc dĩ, đành phải đồng ý.

Thế là, hai người tiếp tục tìm kiếm cơ quan.

Hai người họ vận may rất tốt, không lâu sau đã phát hiện một cánh cửa gỗ trong khe hở của bức tường hang động.

Bàn Tử lấy ra xẻng công binh, thử thăm dò cạy cửa, kết quả không hề nhúc nhích.

"Đại ca, cánh cửa này bị khóa chết rồi, không mở được." Tần Dã gật đầu: "Ừm, đây là thiết tỏa." "Thiết tỏa?

Vậy chúng ta không phải bị nhốt chết ở đây rồi sao?" Bàn Tử mặt mày ủ dột.

"Yên tâm đi, loại khóa này đối với tôi căn bản chỉ là đồ bỏ đi." Tần Dã nói xong, lấy dao găm ra, dễ dàng cạy mở cánh cửa gỗ.

Hai người đẩy cửa bước vào.

Một mùi vị cổ kính tang thương xộc thẳng vào mũi.

“Vcl!” Bàn Tử giật mình: “Đại ca!

Đây… đây là đâu?” Tần Dã nhìn xung quanh, nói: “Nếu tôi đoán không lầm, đây là địa cung nơi hoàng thất cổ đại cư ngụ.” Trong lúc nói chuyện, tầm mắt Tần Dã dừng lại trên bức tường bên trái, chỉ thấy trên tường khắc chi chít những hàng chữ nhỏ li ti, nhìn vào mà đau đầu chóng mặt.

Tần Dã ngưng thần quan sát hồi lâu, cuối cùng thở dài một tiếng: “Ai, xem ra chúng ta phí công rồi.” Bàn Tử không phục: “Vì sao?” Tần Dã cười khổ chỉ vào bức tường bên trái, nói: “Thấy không, những chữ đó đều được viết bằng chữ Hán triều.” Bàn Tử nhìn theo hướng Tần Dã chỉ, quả nhiên thấy một hàng chữ tiểu triện chi chít.

“Hán triều?” Bàn Tử ngạc nhiên nói: “Đại ca cậu sẽ không ngay cả chữ Hán triều cũng hiểu chứ?” “Ha ha, chỉ biết chút ít mà thôi.” Tần Dã khiêm tốn xua tay: “Được rồi, đừng nói nhảm nữa, mau tìm bảo bối đi.” Nói rồi, hắn mò mẫm đi về phía góc tường bên trái.

Địa cung này tuy hoang tàn, nhưng không quá lớn, trên tường khảm rất nhiều gương đồng.

Tần Dã nhặt một tấm gương đồng, mượn ánh sáng lờ mờ để kiểm tra.

Trong gương đồng phản chiếu một bóng hình mờ ảo của một người đàn ông cao gầy, hắn quay lưng lại với Tần Dã, không nhìn rõ ngũ quan và biểu cảm của hắn ta.

“Đây là… mình?” Tần Dã lật tấm gương đồng lại, cẩn thận quan sát hình ảnh phản chiếu của chính mình trong gương.

Hình dáng in ra trong gương đồng giống hệt hắn.

Tần Dã lại nhặt thêm vài tấm gương đồng khác cẩn thận kiểm tra, quả nhiên phát hiện trong mỗi tấm gương đều có cùng một khuôn mặt

– chính là hắn.

“Rốt cuộc đây là cái quỷ gì?” Tần Dã vẻ mặt mơ hồ, hoàn toàn không hiểu tình hình là sao.

Lúc này, Bàn Tử xáp lại gần, tò mò đánh giá một lượt, sau đó phấn khích nói: “Oa!

Mấy tấm gương này đẹp quá, tôi thích!” Hắn vồ lấy tấm gương đồng, ôm vào lòng.

Nhìn thấy cái vẻ mặt mê tiền của hắn, Tần Dã không khỏi lắc đầu cảm thán: “Ai, đúng là hết thuốc chữa rồi!” Hắn cũng lười để ý đến Bàn Tử, chuyên tâm thu thập những tấm gương đồng xung quanh.

Do thời gian quá lâu, trên gương đồng đã rỉ sét loang lổ, cơ bản đã không còn nhận ra hình dáng ban đầu.

Nhưng có câu nói cũ rất hay: Cổ vật tồn tại trên đời, chỉ sợ có người tranh giành; Tân vật lưu truyền trên đời, chỉ sợ có người hủy hoại; Tuyệt đối đừng đụng vào cổ vật, bởi vì chúng đều là vật quý giá.

Tần Dã cảm thấy câu nói này rất thích hợp ở đây, đặc biệt phù hợp với hiện tại.

Gương đồng rất dễ bị mục nát, vì vậy càng mới càng đáng tiền.

Hiện nay trên gương đồng phần lớn vết rỉ sét đã bong tróc, Tần Dã nhặt tấm gương đồng lên cẩn thận kiểm tra, phát hiện trên đó có vài vết xước rõ ràng, hẳn là do một số vật sắc nhọn gây ra.

Trí nhớ của Tần Dã siêu phàm, rất nhanh liền từ những vết xước đó phán đoán ra, ban đầu tấm gương này từng chịu một cú va đập mạnh mẽ.

“Xem ra, năm đó chiếc gương đồng này đã chịu một cú va đập

mạnh." Tần Dã suy tư nói: "Không biết là ai đã làm hỏng gương đồng đây?

Chẳng lẽ là chủ mộ?" Tần Dã lại kiểm tra những tấm gương đồng khác, kinh ngạc phát hiện những tấm gương này thế mà đều đã bị phá hủy.

Hắn tùy tay ném tấm gương đồng đang cầm, sau đó cúi người xuống, nhìn chằm chằm vào một đống mảnh vỡ mục nát hồi lâu.

Đột nhiên hắn đưa hai tay ra, nhặt lấy những mảnh vỡ đó, cẩn thận xem xét.

"Hả?" Tần Dã hơi nhíu mày: "Sao cảm giác không đúng lắm?" Bàn Tử thấy hắn đột nhiên ngẩn người, tò mò đi tới, hỏi: "Sao vậy đại ca?" Tần Dã đưa mảnh vỡ gương đồng cho Bàn Tử: "Cậu xem cái này." Bàn Tử cúi đầu nhìn một lúc, phát hiện cấu trúc bên trong của mảnh vỡ gương đồng rất đơn giản, có hình trụ tròn, trên hẹp dưới rộng, hai mặt trước sau đều có ba vết nứt.

Chỗ các vết nứt giao nhau lồi lõm không đều, trông cực kỳ bất quy tắc, cứ như bị người ta dùng vật cùn đập vỡ.

"Cái này…" Bàn Tử gãi gãi đầu: "Trông bình thường mà, đại ca cậu đang xem gì vậy?" Tần Dã nheo mắt, trầm ngâm nói: "Đây tuyệt đối không phải là tàn tích gương đồng bình thường!" "Vì sao lại nói vậy?" Bàn Tử ngạc nhiên hỏi: "Đại ca, cậu chắc chắn không?" Tần Dã lắc đầu, thần sắc ngưng trọng nói: "Tôi cũng không có cách nào giải thích rõ ràng, nhưng cái thứ này, thật sự rất kỳ quái." Ngừng một lát, Tần Dã đứng dậy, nhìn xung quanh, tự lẩm bẩm: "Nếu tôi đoán không lầm, chắc hẳn còn có một cái nữa." Nói xong, hắn cúi người nhặt một mảnh đồng trên đất, sau đó ném về phía bức tường bên cạnh.

Bàn Tử căng thẳng nhìn về phía trước, chỉ thấy mảnh đồng đó đập

vào bức tường, lập tức bật ngược trở lại, vững vàng rơi vào lòng bàn tay Tần Dã.

Hơn nữa điều càng quỷ dị hơn là, mảnh đồng đó khi tiếp xúc với bức tường, thế mà không hề gặp bất kỳ lực cản nào.

"Ngầu dữ vậy?" Bàn Tử không nhịn được kêu lên: "Chẳng lẽ đại ca cậu có thể xuyên tường độn thổ?" "Đừng nói bậy." Tần Dã liếc hắn một cái, lật bàn tay lại, chỉ thấy mảnh đồng đó rõ ràng đã cắm vào trong bức tường.

Bàn Tử mắt trợn tròn há hốc mồm: "Đại, đại ca, tôi có phải nhìn lầm rồi không?" Tần Dã gật đầu: "Chắc hẳn không sai, vừa rồi tôi rõ ràng cảm nhận được mảnh vỡ gương đồng và toàn bộ căn phòng sinh ra một loại cộng hưởng nào đó, thế là nó liền từ kẽ ngón tay tôi trượt ra, rồi bay lên tường." "Vậy không phải nói, mảnh đồng này có linh tính sao?" Bàn Tử trợn mắt nhìn hắn.

Tần Dã nhìn ánh mắt hắn có chút vô ngữ: "Cậu cảm thấy có thể không." "Vậy cái thứ này là cái quỷ gì?

Chẳng lẽ nó sống lại rồi?" Bàn Tử càng nghĩ càng thấy huyền ảo, hắn nuốt nước bọt, cười gượng nói: "Đại ca, tôi cảm thấy chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời đi thôi?" "Sợ gì chứ, chết thì chết thôi." Tần Dã thì không hề để ý, ngược lại còn hứng thú nói: "Hơn nữa, lần này tôi dám cá, tên đó khẳng định đã chạy mất rồi!" "À?

Chạy đi đâu rồi?" Tần Dã cười mà không đáp, cầm mảnh đồng đi ra ngoài cửa.

Hắn nhẹ nhàng đẩy cửa, cất bước đi ra ngoài.

Bàn Tử cũng đi theo ra ngoài, nhưng lại thấy bên trong trống rỗng, không hề có bất kỳ điều bất thường nào.

Tần Dã chậm rãi bước ra khỏi hành lang, ngẩng mắt quét nhìn

cảnh vật xung quanh.

Cảnh này khiến Bàn Tử kinh hồn bạt vía, không nhịn được giật giật vạt áo Tần Dã: "Đại, đại ca…" "Suỵt!" Tần Dã giơ ngón trỏ lên, ra hiệu Bàn Tử đừng lên tiếng, đồng thời cảnh giác chú ý xung quanh.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên dừng bước.

Chỉ thấy bầu trời vốn tối đen như mực đột nhiên sáng bừng, một chùm ánh sáng vàng rực rỡ chiếu xuống, bao trùm toàn bộ thành phố trong ánh hào quang vàng óng.

Ngay sau đó, một trận âm thanh ầm ầm truyền tới, như vạn mã bôn đằng chấn động màng nhĩ, khiến người ta tim đập loạn xạ.

"Vcl!" Bàn Tử sợ hãi đến hồn vía lên mây, sắc mặt lập tức trắng bệch, run rẩy nói: "Đại… đại ca, sao tôi lại nghe thấy… nghe thấy tiếng vó ngựa vậy?" Tần Dã không để ý đến hắn, chỉ lặng lẽ nhìn về phía xa, trong mắt ẩn hiện tinh quang.

Bàn Tử thấy hắn không để ý đến mình, sốt ruột đến suýt khóc, kéo Tần Dã cầu xin: "Đại ca cậu cứu mạng nha!

Mau đưa tôi rời khỏi cái nơi chết tiệt này!" Tần Dã thở dài một tiếng, an ủi: "Đừng lo, chỉ là một đám tiểu quỷ thôi." "Tiểu quỷ?" Bàn Tử nghi hoặc không hiểu.

Tần Dã tiếp tục nói: "Cái gọi là tiểu quỷ, chính là những du hồn dã quỷ do oán niệm hoặc chấp niệm chưa tiêu mà hóa thành.

Những thứ này tuy thực lực yếu kém, nhưng thắng ở số lượng đông, vì vậy ngay cả đạo sĩ kinh nghiệm lão luyện gặp phải, cũng sẽ cảm thấy khó giải quyết." "Thì ra là vậy." Bàn Tử chợt hiểu ra.

Chương 406

Tần Dã gật đầu, ánh mắt vẫn hướng về phía xa.

"Thế nhưng…" Bàn Tử do dự một chút: "Vì đã là du hồn dã quỷ, vậy vì sao lại hành động vào ban đêm chứ?" Tần Dã cười giải thích: "Du hồn dã quỷ tuy thuộc âm, nhưng dù sao cũng là vật sống.

Dương khí đối với chúng, là một loại tổn hại.

Vì vậy vào lúc dương khí thịnh nhất, chúng sẽ không chủ động đi tìm phiền phức đâu." Nói rồi, Tần Dã giơ cánh tay phải lên, chỉ về phía xa: "Thấy chưa?

Dưới ánh hào quang vàng bao phủ, khu vực đó đã hoàn toàn sụp đổ, ngay cả quỷ cũng không thoát khỏi sự trừng phạt của dương hỏa thiêu đốt." "Đại ca, vậy chúng ta tiếp theo phải làm sao?" Bàn Tử thấp thỏm không yên hỏi.

Tần Dã xoa cằm suy tư: "Vì đám tiểu quỷ này là đến tìm chúng ta, vậy thì chúng ta thuận thế dẫn dụ chúng hiện thân là được." Bàn Tử đầy tự tin nói: "Được rồi, vậy tối nay chúng ta sẽ cho chúng nếm mùi lợi hại của chúng ta!" Tần Dã liếc xéo hắn một cái, nhắc nhở: "Cậu tốt nhất đừng mừng quá sớm, chưa nói đến việc tôi có bao nhiêu cân lượng, cho dù tôi thật sự lợi hại đến mức có thể chống lại quỷ hồn, cậu cũng căn bản không phải đối thủ của chúng." Bàn Tử vẻ mặt mơ hồ, ngây ngốc hỏi: "Vì sao?" "Đồ ngốc, cường yếu của quỷ hồn, có liên quan đến niên đại tu luyện của chúng.

Nếu dương thọ của cậu đủ lâu dài, công lực của cậu cũng sẽ sâu hơn nhiều so với lệ quỷ bình thường, thậm chí có cơ hội vượt qua chúng." Khi Tần Dã nói chuyện thần sắc chuyên chú nghiêm túc, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao, để lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc cho Bàn

Tử.

Không biết vì sao, hắn luôn cảm thấy câu nói của đại ca dường như có ẩn ý gì đó, nhưng nhất thời lại không nắm bắt được trọng điểm.

Đang băn khoăn, Tần Dã đột nhiên dừng cuộc nói chuyện, quay đầu nhìn chằm chằm vào bóng tối phía xa.

Bàn Tử thuận thế liếc nhìn về phía đó, sau đó hắn phát hiện, trong bóng tối phía xa hiện lên từng luồng bóng đen yếu ớt như bụi trần, chi chít, che kín cả bầu trời.

Bàn Tử hít một hơi khí lạnh: "Đại… đại ca, mấy thứ này chính là du hồn dã quỷ trong truyền thuyết mà cậu nói đó sao?" Tần Dã hơi gật đầu.

Những bóng đen này không ngừng tiếp cận, dần dần, họ đã nhìn rõ diện mạo của chúng.

Những bóng đen này cơ thể trong suốt một nửa, toàn thân đầy vết bầm tím xanh, có con như bị lửa thiêu, có con lại như bị roi đánh.

Trên mặt mỗi bóng quỷ đều lộ ra vẻ kinh hoàng, đồng tử đục ngầu và hoang mang tràn ngập sự ngơ ngác và mê man, dường như không hiểu vì sao mình lại xuất hiện ở đây, cũng không biết phải làm sao cho phải.

Một khi chúng lại gần nơi này, lập tức cảm thấy một mùi thi thối nồng nặc, cay mũi, mùi vị đó xộc thẳng vào phổi, khiến họ không nhịn được bịt miệng, ho khan dữ dội.

Bàn Tử bị hun đến chảy nước mắt, vẻ mặt đau khổ buồn nôn, nhưng tên này lại cắn răng chịu đựng.

"Đại… đại ca, cậu xem, bọn chúng hình như không dám vào." "Ừm." Tần Dã thản nhiên nói: "Xem ra ở đây có thứ gì đó khiến bọn

chúng kiêng kỵ, chúng ta phải tìm xem sao." Bàn Tử vừa ho khan vừa lẩm bẩm: "Đại ca, mùi vị này cũng kinh tởm quá, nếu tìm được nguồn gốc của nó mà tiêu diệt được thì tốt quá." Tần Dã không để ý đến hắn, bắt đầu cẩn thận kiểm tra xung quanh cổ mộ.

Hắn phát hiện trên tường có một số phù hiệu kỳ lạ, những phù hiệu này ẩn hiện phát ra ánh sáng yếu ớt, dường như có liên quan đến nỗi sợ hãi của những du hồn dã quỷ đó.

"Bàn Tử, cậu xem mấy phù hiệu này, nói không chừng có liên quan đến thứ gì đó ngăn chặn lũ quỷ." Tần Dã gọi.

Bàn Tử xáp lại gần, nhìn những phù hiệu phức tạp đó, nhíu mày chặt: "Đại ca, cái thứ quỷ quái gì thế này?

Tôi thấy giống bùa ma vẽ." Tần Dã cẩn thận quan sát: "Đây có thể là một loại phù văn phong ấn cổ xưa, có lẽ nơi này từng bị phong ấn để ngăn chặn một số thứ đi ra hoặc đi vào." Họ đi dọc theo tường tiếp tục tìm kiếm, phát hiện phù văn ở một góc trở nên dày đặc hơn, hơn nữa trên mặt đất có một khối đá, trên khối đá đó cũng khắc đầy phù văn.

"Dưới khối đá này có thể có thứ gì đó." Tần Dã nói, thử cạy khối đá.

Bàn Tử cũng đến giúp, hai người tốn rất nhiều sức lực mới dịch chuyển được khối đá.

Dưới khối đá là một cái lỗ, từ trong lỗ thổi ra một luồng gió lạnh buốt, trong gió lẫn với mùi thi thối nồng nặc hơn.

"Đại ca, bên dưới này không phải là một hố xác chứ?" Bàn Tử sắc mặt trắng bệch.

"Xuống xem là biết thôi." Tần Dã cầm đèn pin, dẫn đầu nhảy xuống lỗ.

Bàn Tử do dự một lát, cũng đi theo xuống.

Bên trong động rất ẩm ướt, trên các bức tường xung quanh không ngừng có nước nhỏ thấm ra.

Họ đi dọc theo một thông đạo chật hẹp, trên tường thông đạo thỉnh thoảng lại lộ ra một ít hài cốt trắng, khiến người ta rợn tóc gáy.

"Đại ca, sao tôi cứ cảm thấy chỗ này càng ngày càng tà môn thế?" Bàn Tử bám chặt phía sau Tần Dã, giọng nói cũng có chút run rẩy.

"Đừng tự dọa mình, giữ cảnh giác." Tần Dã nói.

Đột nhiên, phía trước truyền đến một trận âm thanh cơ quan chuyển động.

"Cẩn thận, có cơ quan!" Tần Dã hô lớn.

Họ dừng bước, chỉ thấy trên đỉnh thông đạo phía trước xuất hiện rất nhiều lỗ nhỏ, trong các lỗ nhỏ ẩn hiện ánh sáng lạnh nhấp nháy.

"Là ám khí!" Tần Dã nhanh chóng quan sát xung quanh, phát hiện một bên thông đạo có một chỗ lõm vào: "Nhanh, trốn vào đó!" Hai người vội vàng trốn vào chỗ lõm, vừa trốn xong, vô số mũi tên sắc bén từ trong các lỗ nhỏ bắn ra, mũi tên bắn vào thông đạo, phát ra âm thanh "đinh đinh đang đang".

"Suýt chết!" Bàn Tử lau mồ hôi lạnh trên trán.

"Cơ quan này chắc là có cơ chế kích hoạt, chúng ta vừa rồi đã chạm vào cái gì?" Tần Dã suy nghĩ.

Hắn cẩn thận quan sát xung quanh, phát hiện trên mặt đất thông đạo có một số tấm cảm ứng áp lực, họ vừa đi qua đã kích hoạt những tấm cảm ứng này.

"Chúng ta phải nghĩ cách tránh những tấm cảm ứng này, tiếp tục đi về phía trước." Tần Dã nói.

Họ cẩn thận từng li từng tí đi ra từ chỗ lõm, chậm rãi di chuyển dọc theo mép thông đạo, cố gắng không đạp lên tấm cảm ứng áp lực.

Đi mãi đi mãi, thông đạo trở nên rộng rãi hơn, phía trước xuất hiện một mộ thất khổng lồ.

Trong mộ thất bày đầy đủ các loại quan tài, trên quan tài đều khắc đầy những đồ án kỳ lạ.

Ở trung tâm mộ thất, có một đài đá khổng lồ, trên đài đá đặt một chiếc hộp vàng, chiếc hộp phát ra ánh sáng thần bí.

"Đại ca, cái hộp đó trông không đơn giản đâu, biết đâu bên trong có đồ tốt." Mắt Bàn Tử sáng rực.

"Khoan hãy quan tâm cái hộp đó, trong mộ thất này chắc chắn còn có cơ quan khác." Tần Dã nhắc nhở.

Họ vừa bước vào mộ thất, những quan tài xung quanh liền bắt đầu rung chuyển dữ dội.

"Không ổn, thứ trong quan tài sắp ra rồi!" Bàn Tử kinh hãi la lên.

Nắp quan tài lần lượt bị hất tung, từng con cương thi từ trong quan tài bò ra, trên người cương thi mặc giáp cổ xưa, mắt phát ra hồng quang, lao về phía họ.

"Nhanh, tìm vũ khí!" Tần Dã hô lớn.

Họ tìm kiếm trong mộ thất những thứ có thể đối kháng với cương thi, Bàn Tử phát hiện một số trường mâu cũ nát, hắn cầm trường mâu đâm về phía cương thi.

Tần Dã thì cầm một thanh cổ kiếm, giao đấu với cương thi.

Những cương thi này vô cùng hung hãn, những đòn tấn công thông thường không có nhiều hiệu quả với chúng.

Tần Dã phát hiện điểm yếu của cương thi ở cổ của chúng, chỉ cần

chém đứt cổ mới có thể ngăn chặn chúng.

“Bàn Tử, tấn công cổ của chúng!” Tần Dã hô lớn.

Bàn Tử làm theo phương pháp của Tần Dã, dùng sức đâm vào cổ cương thi, thành công giải quyết vài con cương thi.

Sau một hồi chiến đấu kịch liệt, họ cuối cùng đã tiêu diệt tất cả cương thi.

“Mệt chết tôi rồi, mấy con cương thi này thật khó đối phó.” Bàn Tử thở hổn hển nói.

“Đừng thả lỏng, chúng ta còn phải xem mộ thất này còn có cơ quan gì nữa.” Tần Dã nói.

Họ đi đến bên đài đá, nhìn chiếc hộp vàng đó.

Tần Dã phát hiện trên đài đá có một số khóa cơ quan, những khóa này cần được giải mới có thể lấy được chiếc hộp.

“Khóa này trông rất phức tạp, chắc hẳn có liên quan đến bố cục hoặc lịch sử của mộ thất này.” Tần Dã nghiên cứu khóa cơ quan.

Bàn Tử đứng một bên nhìn: “Đại ca, cậu giải được không?” “Tôi thử xem.” Tần Dã cẩn thận quan sát đồ án và phù hiệu trên khóa cơ quan, hắn phát hiện những phù hiệu này rất giống với những gì đã thấy trên tường ở đây trước đó.

Hắn đoán có thể là cùng một loại phù văn.

Tần Dã dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve những phù văn này, đột nhiên trong đầu hắn hiện ra vô số hoa văn rắc rối.

Những hoa văn này như sống dậy, kết hợp lại với nhau tạo thành một đoạn thoại “Thiên cương tam thập lục biến, Địa sát thất thập nhị biến.

Cửu u luyện ngục, vạn kiếp vĩnh hằng…” Theo đoạn thoại này,

toàn bộ phù văn hóa thành vô số chữ vàng lao về phía Tần Dã, chui vào đầu Tần Dã.

Đầu Tần Dã đau nhói, hắn ngất đi, ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự.

"Đại ca!" Bàn Tử hoảng loạn chạy tới.

Một lát sau, Tần Dã tỉnh lại, trong đầu hắn toàn là những phù văn rắc rối kia.

Hắn vội vàng nhắm mắt dưỡng thần, cố gắng ghi nhớ những phù văn đó.

Bàn Tử thấy Tần Dã mở mắt, sốt ruột hỏi: "Đại ca, cậu tỉnh rồi!

Thế nào rồi?" "Tôi không sao." Tần Dã xoa thái dương, từ từ ngồi dậy: "Chúng ta hiện đang ở đâu?" "Tôi không rõ.

Chương 407

Vừa nãy hai đứa mình gặp cương thi, tôi nghe tiếng kẹt kẹt, liền kéo cậu chạy ra ngoài rồi." Bàn Tử hồi tưởng lại mọi chuyện vừa xảy ra, vẫn còn sợ hãi.

Tần Dã nhìn mộ thất này, nói: "Trong này chắc chắn có bảo bối." Hắn đứng dậy đánh giá mộ thất này, phát hiện mộ thất này chiếm trọn cả sơn cốc, hơn nữa còn có một cánh cửa đá.

Hắn nảy ra một ý nghĩ, đẩy cánh cửa đá đó ra.

Cánh cửa đá mở ra, một trận khí lạnh âm u ập tới.

Tần Dã nheo mắt, nhìn thế giới đen kịt bên ngoài cánh cửa đá.

"Đi thôi, vào xem bên trong có gì." "Được!" Bàn Tử cũng phấn khích không thôi.

Hai người cùng rời khỏi mộ thất, đi ra bên ngoài.

Tần Dã nhìn đỉnh núi cao sừng sững phía xa, trong lòng cảm khái: "Nếu không nhầm thì chúng ta hẳn là đang ở trên một ngôi đại mộ." Bàn Tử ngẩng đầu nhìn, quả đúng như vậy.

Ngôi đại mộ này cao khoảng năm trượng, dài khoảng trăm trượng, trông hùng vĩ tráng lệ, khiến người ta phải kính sợ.

"Thật không biết chủ nhân ngôi mộ này là ai.

Lại được chôn cất ở loại phong thủy bảo địa thế này." Bàn Tử cảm thán.

Tần Dã không để ý đến Bàn Tử, mà đi thẳng về phía trước.

Hai người đi dọc đường, không gặp bất kỳ nguy hiểm nào.

Đi được nửa tiếng, phía trước có một dòng sông rộng lớn.

Tần Dã nhìn xung quanh, xác nhận an toàn xong, liền chuẩn bị qua sông.

"Cậu đợi chút, tôi xuống trước." Bàn Tử nói xong liền nhảy ùm xuống sông.

Chẳng mấy chốc, Bàn Tử bơi lên, ném một sợi dây thừng cho Tần Dã: "Cầm chắc dây thừng, tuyệt đối đừng để rơi xuống.

Tôi xuống thám thính trước." Tần Dã vươn tay nắm lấy dây thừng, Bàn Tử nhảy xuống sông, biến mất trong màn đêm.

Một lúc sau, hắn lại nhô đầu lên, vẫy tay với Tần Dã, ra hiệu hắn có thể xuống.

"Bàn Tử, cậu ở trên bờ đợi, tôi xuống xem sao." Tần Dã nói rồi nhảy vút một cái, lao xuống sông, trượt theo dây thừng xuống tận đáy.

Mượn ánh trăng mờ, Tần Dã phát hiện ở đây có một cái giếng khô.

Hắn dùng dao găm cắt đứt xích sắt của giếng khô, nhảy vào trong giếng.

Sau khi Tần Dã vào giếng khô, khán giả phòng livestream lập tức nổ tung.

"Streamer định xông vào hang hổ à, kích thích quá đi mất!" "Cái giếng khô này trông âm u quá, không biết có Tống tử không?" Tần Dã bật đèn pha của thiết bị livestream gắn trên đầu, ánh sáng yếu ớt lay động trong giếng khô chật hẹp.

Vừa cẩn thận quan sát hoa văn trên vách giếng, hắn vừa khẽ nói với Bàn Tử: "Trên vách giếng này khắc một vài phù hiệu kỳ lạ, giống như loại đồ án tế tự cổ xưa nào đó, xem ra niên đại của ngôi mộ này còn xa xưa hơn chúng ta dự kiến." Bàn Tử ở trên bờ căng thẳng đáp lại: "Đại ca, anh cẩn thận đấy nhé, có gì không ổn thì lên ngay." Tần Dã men theo vách giếng từ từ đi xuống, phát hiện dưới đáy giếng có

một con đường hầm hẹp.

Hắn cúi người chui vào, trong đường hầm tràn ngập một mùi hôi thối mục rữa.

Đột nhiên, một tiếng "sa sa" nhẹ truyền vào tai, giống như có thứ gì đó đang bò trên mặt đất.

"Bàn Tử, cậu có nghe thấy không?

Hình như có thứ gì đó." Tần Dã cảnh giác dừng bước.

"Tiếng gì cơ?

Đại ca, anh đừng dọa tôi!" Giọng Bàn Tử có chút run rẩy.

Tần Dã từ từ cúi xuống, dùng đèn chiếu một cái, hóa ra là vài con chuột khổng lồ, chúng bị ánh đèn làm kinh động, lập tức bỏ chạy tán loạn.

Hắn thở phào một hơi, tiếp tục đi về phía trước.

Cuối đường hầm là một căn thạch thất, trong thạch thất bày vài chiếc quan tài đá.

Tần Dã đến gần quan tài đá, phát hiện trên quan tài khắc đầy phù điêu tinh xảo, miêu tả sự tích cuộc đời của chủ nhân ngôi mộ.

"Chủ nhân ngôi mộ này xem ra địa vị không thấp đâu." Tần Dã khẽ nói, đồng thời dùng tay nhẹ nhàng chạm vào phù điêu trên quan tài đá.

Ngay lúc này, có khán giả phòng livestream gửi đạn mạc: "Streamer ơi, góc cạnh quan tài đá hình như có một cái rương, không biết có bảo bối không?" Tần Dã nghe vậy đi đến góc, quả nhiên phát hiện ở góc tường có một cái hộp gỗ màu đen, trên hộp khắc đầy hoa văn phức tạp.

Tần Dã mở nắp hộp ra, phát hiện bên trong đựng một khối ngọc

thạch, bề mặt ngọc thạch sáng bóng lấp lánh, dường như có một vài dao động quỷ dị.

Hắn thử cầm ngọc thạch lên, lập tức cảm thấy một luồng hơi ấm từ ngọc thạch truyền vào cơ thể mình.

Tần Dã thầm nghĩ "đồ tốt", liền cất đi.

Tiếp đó, Tần Dã đi ra khỏi thạch thất, hội hợp với Bàn Tử.

Bàn Tử thấy Tần Dã trong tay có thêm một món ngọc sức, cười hì hì hỏi: "Sao rồi?

Tìm được bảo tàng hả?" Tần Dã lắc đầu, nói: "Vừa rồi kiếm được một món bảo bối, nhưng không biết có tác dụng gì, nên tạm thời giữ lại." "Ồ!

Vậy thì tốt, chúng ta đi nhanh thôi, trời sắp sáng rồi." Bàn Tử thúc giục.

Hai người quay trở lại mộ đạo, đi về hướng ban đầu.

Đi được một đoạn, đột nhiên Bàn Tử chỉ vào một cánh cửa đá dày nặng nói: "Đại ca, cánh cửa này làm sao đây?" "Phá ra!" Tần Dã không chút do dự đáp, hắn muốn nhanh chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Bàn Tử gật đầu, cầm cây cuốc, mạnh mẽ đập vào cửa đá.

Rầm một tiếng động lớn!

Cửa đá bị Bàn Tử đập ra một lỗ hổng lớn.

Tần Dã và Bàn Tử nhìn nhau, nhanh chóng xông vào.

Xuyên qua cửa đá, Tần Dã và Bàn Tử bước vào một đường hầm khác.

Hai người đi dọc đường hầm một lát, phía trước xuất hiện một

đại sảnh.

Đại sảnh trống rỗng, xung quanh phủ đầy rêu xanh.

“Nơi này không đơn giản đâu.” Tần Dã lẩm bẩm.

“Đi, vào sâu hơn xem sao.” Bàn Tử kéo Tần Dã đi.

Hai người vừa đi được vài bước, đột nhiên phát hiện ở phía trước nhất của đại sảnh có một bộ hài cốt ngồi đó.

Tần Dã nhìn kỹ, hóa ra là một bộ xương khô, hắn cau mày: “Thật sự có tử thi!” Bàn Tử hít vào một hơi lạnh: “Má ơi, thảo nào nơi này tà môn đến vậy.” Ngay lúc này, một ngọn lửa xanh lè đột nhiên xuất hiện lơ lửng trên không đại sảnh, ngọn lửa xanh biếc chiếu đỏ cả căn đại sảnh.

“Vãi chưởng!

Thật sự có ma rồi!” Bàn Tử sợ đến mức suýt nhảy dựng lên.

“Bàn Tử, đừng có la hét lung tung!” Tần Dã cau mày quát khẽ.

“Tôi... tôi sợ mà!” Bàn Tử lúng túng nói.

Tần Dã đảo mắt một vòng, phát hiện trong đại sảnh này ngoài bộ hài cốt ra, không còn gì khác.

Đúng lúc này, bộ xương khô đột nhiên mở mắt.

Đôi mắt đục ngầu nhìn chằm chằm Tần Dã và Bàn Tử, miệng há ra thành một khe hở, phát ra tiếng “ô ô” như tiếng khóc.

“Vãi!” Bàn Tử sợ đến nỗi nhảy dựng lên, lập tức nép sau lưng Tần Dã.

“Đừng chạy lung tung!” Tần Dã trừng mắt nhìn Bàn Tử.

Tần Dã giơ đèn chiếu vào bộ hài cốt đó.

Đây là một bộ xương trắng, do thời gian bào mòn, trên bộ xương

đã phủ một lớp bụi mỏng, lờ mờ có thể phân biệt được trên cổ bộ xương treo một chiếc chuông vàng kim, trên đó khắc hoa văn.

"Đại ca, chiếc chuông vàng đó chắc chắn là thứ đáng tiền, chúng ta lấy xuống trước đi!" Bàn Tử đề nghị.

Tần Dã cũng rất động lòng, nhưng tính cách cẩn trọng của hắn quyết định hắn tuyệt đối không thể hành động mạo hiểm.

Tần Dã bảo Bàn Tử đứng sang một bên chờ.

Chương 408

Hắn đi vòng quanh bộ xương một lượt, sau đó nhặt chiếc rìu đá nằm rải rác bên cạnh, từ từ đến gần bộ hài cốt.

Hắn nắm chặt rìu đá, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào, nhưng hắn lại không bị tấn công.

Tần Dã lấy hết can đảm đi đến trước bộ xương, cúi người, muốn tháo chiếc chuông vàng kim trên đầu bộ xương xuống.

Ngay khoảnh khắc hắn cúi người, bộ xương đột nhiên ngẩng đầu, há cái miệng khô khốc cắn về phía cổ họng Tần Dã.

Trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc, Tần Dã phản ứng nhanh chóng nắm lấy chiếc chuông vàng kim, đồng thời bộ xương cắn hụt, miệng phát ra một tràng tiếng "ô ô" gầm gừ, trông cực kỳ tức giận.

Tần Dã nhân cơ hội túm lấy bộ xương, rồi dùng sức mạnh văng đi: "Ầm!" một tiếng va vào vách đá.

Bộ xương bị văng đập đến choáng váng, nằm trên mặt đất một lúc lâu không thể bò dậy được.

Bàn Tử nhìn đống mảnh vụn trên đất, cười hắc hắc nói: "Đại ca, tôi đoán không sai chứ, chiếc chuông vàng đó chính là chìa khóa phong ấn ngôi mộ này." Tần Dã phủi đi lớp đất bám trên quần áo, gật đầu đồng tình: "Không sai." Bàn Tử lại gần hỏi: "Đại ca, cái chìa khóa này dùng thế nào vậy?" "Cậu muốn dùng à?" Tần Dã hỏi ngược lại.

"Àch..." Bàn Tử mặt đỏ ửng, ngượng ngùng gãi đầu, khẽ lẩm bẩm một câu: "Tôi nào dám." Tần Dã thở dài nói: "Nếu giữa hai chúng ta có một người cần dùng chìa khóa, thì tôi hy vọng chiếc chìa khóa này do tôi bảo quản, vì năng lực của tôi tương đối đặc biệt." Bàn Tử

gật đầu, không phản bác, Tần Dã nói đúng thật, hắn tuy sức mạnh mạnh mẽ, nhưng đáng tiếc lại hoàn toàn không biết gì về âm dương thuật.

Tần Dã từ trong lòng lấy ra một đồng tiền hồn bằng đồng, dùng đồng tiền hồn gõ vào chiếc chuông vàng kim, phát ra tiếng kêu giòn tan.

Chiếc chuông vàng kim rung động theo mỗi lần đồng tiền hồn va chạm, phát ra tiếng leng keng vui tai, nghe rất hay.

Tần Dã lại gõ liên tiếp ba lần, chiếc chuông vàng kim liền yên tĩnh trở lại.

Tần Dã dùng đồng tiền hồn cạy ổ khóa ra, cắm chiếc chuông vàng kim vào ổ khóa, rồi nhẹ nhàng xoay một cái.

"Cạch!" Chiếc chuông vàng kim mở ra.

Tần Dã thở phào một hơi, cuối cùng cũng đã hiểu rõ.

Theo phong tục tập quán cổ đại, trong mộ thất nhất định phải có khóa và ổ khóa, và chiếc chuông đồng chính là chìa khóa duy nhất.

Chỉ khi dùng chiêng đồng, búa sắt gõ vào vật kim loại phát ra âm thanh, mới có thể khởi động cơ quan mộ thất.

Và sở dĩ Tần Dã có thể thuận lợi giải mã cơ quan, hoàn toàn dựa vào khứu giác nhạy bén của hắn.

"Đại ca, anh còn hiểu cả cơ quan học cao siêu thế này nữa." Bàn Tử bội phục nói.

"Chuyện thường thôi." Tần Dã thản nhiên nói.

"Thằng ranh con cậu còn giấu diếm nữa à." Bàn Tử bĩu môi.

Hai người đi sâu vào đại sảnh, càng vào trong càng thấy trống trải tịch liêu.

Cuối đại sảnh là một chiếc quan tài đen kịt, bên trong nằm một người phụ nữ.

Trên quan tài chạm khắc đủ loại đồ án, dày đặc chi chít, không nhìn rõ cụ thể là vẽ gì, dường như là một vài tập tục sinh hoạt.

Nắp quan tài đang mở, bên trong tỏa ra một mùi hôi thối nhè nhẹ, ngửi thấy mà buồn nôn.

Hai người nín thở, thận trọng mò mẫm đi qua, thò nửa đầu ra xem xét tình hình.

Đúng lúc này, từ trong quan tài đột nhiên thò ra một cánh tay khô gầy như củi, tóm lấy mắt cá chân Tần Dã, mạnh mẽ kéo hắn lùi lại.

Tần Dã không kịp phòng bị, bị kéo vào trong quan tài.

Bàn Tử thấy thế vội vàng xông tới.

Hắn ra sức giãy giụa, cố gắng rút tay ra, nhưng mặc cho hắn dốc sức cửu ngưu nhị hổ, đều vô ích.

Sức mạnh của Bàn Tử căn bản không thể chống lại sự trói buộc của quan tài.

Vật trong quan tài đột nhiên nhô đầu lên, đó là một người phụ nữ khô héo trắng bệch.

Làn da người phụ nữ trắng bệch như giấy, nhưng ngũ quan của nàng lại tinh xảo không tì vết.

Sau khi nhìn rõ người phụ nữ trong quan tài, Bàn Tử kinh ngạc há hốc mồm.

Bàn Tử trừng lớn mắt, lắp bắp kêu: "Đại ca, cái... cái nữ thi này là sao vậy?" Tần Dã trong quan tài lại không hề hoảng loạn, hắn bình tĩnh dùng một chân khác chống vào mép quan tài, cố gắng giữ vững thân hình, đồng thời con dao găm trong tay đâm về phía cánh tay khô

héo kia.

Nữ thi đau đớn, buông lỏng mắt cá chân Tần Dã.

Tần Dã nhân cơ hội lộn một vòng, bật ra khỏi quan tài.

Khán giả phòng livestream cũng bị cảnh tượng đột ngột này làm cho kinh ngạc, đạn mạc cuồn cuộn điên cuồng: "Streamer cẩn thận đó!

Nữ thi này nhìn ghê quá!" "Chẳng lẽ đây là tân nương trong mộ truyền thuyết sao?" Tần Dã đứng dậy, phủi phủi bụi bẩn trên người, ánh mắt vẫn lạnh lùng: "Nữ thi này có chút cổ quái, mọi người đừng hoảng, tôi xem tình hình đã." Bàn Tử đến gần Tần Dã, khẽ nói: "Đại ca, tôi thấy chỗ này không thể ở lâu, hay chúng ta rút lui đi?" Tần Dã không đáp lại Bàn Tử, mà từ từ đến gần quan tài, cẩn thận quan sát nữ thi.

Hắn phát hiện trên ngón tay nữ thi đeo một chiếc nhẫn, viên đá quý trên nhẫn lấp lánh ánh sáng yếu ớt.

"Chiếc nhẫn đó có thể có vấn đề đấy, Đại ca, đừng động linh tinh nhé." Bàn Tử căng thẳng nhắc nhở.

Tần Dã lại như không nghe thấy, vươn tay ra, muốn tháo chiếc nhẫn xuống.

Ngay khoảnh khắc ngón tay hắn sắp chạm vào chiếc nhẫn, nữ thi đột nhiên ngồi dậy, há miệng phát ra một tiếng rít chói tai.

Âm thanh đó dường như có thể xuyên thấu màng nhĩ của con người, Bàn Tử vội vàng bịt tai, đau đớn cúi gập người xuống.

Tần Dã cũng bị âm thanh này làm chấn động lùi lại vài bước, nhưng hắn rất nhanh ổn định tinh thần, từ trong ba lô lấy ra một lá bùa, miệng lẩm bẩm niệm chú, sau đó dán về phía nữ thi.

Ngay khoảnh khắc dán lá bùa lên, nữ thi như bị một lực lượng vô

hình trói buộc, giãy giụa vài cái rồi bất động.

“Cái... cái này là chiêu gì vậy?

Đại ca, anh còn biết cả pháp thuật nữa à?” Bàn Tử kinh ngạc nhìn Tần Dã.

Tần Dã cất lá bùa: “Chỉ biết chút ít thôi, cái này chẳng qua là tạm thời áp chế nó lại.” Hắn lại lần nữa vươn tay tháo chiếc nhẫn trên ngón tay nữ thi, cẩn thận quan sát.

Trên chiếc nhẫn khắc một vài ký tự kỳ lạ, Tần Dã lấy điện thoại ra chụp một tấm ảnh, chuẩn bị về nghiên cứu.

“Đại ca, bây giờ có thể đi được rồi chứ?” Bàn Tử cầu xin.

Tần Dã gật đầu: “Đi thôi.” Hai người men theo rìa đại sảnh tiếp tục tìm kiếm lối ra, đột nhiên nghe thấy một trận tiếng sáo du dương truyền đến.

Tiếng sáo uyển chuyển trong trẻo, nhưng lại khiến người ta cảm thấy rợn tóc gáy.

“Đây lại là thứ quỷ quái gì nữa đây?” Bàn Tử phàn nàn.

“Đừng ồn, đi theo tôi.” Tần Dã kéo Bàn Tử, đi vòng qua ngôi mộ đó.

Phía sau bia mộ hóa ra là một con đường hầm hẹp.

Đường hầm âm u mịt mờ, không nhìn thấy điểm cuối.

Hai bên đường hầm là những vách đá cao vài mét, bề mặt vách đá lồi lõm, chi chít đủ loại hang động.

“Oa!

Đại ca, anh giỏi thật, ngay cả dưới lòng đất cũng có thể chui vào!” Bàn Tử thán phục nói.

Tần Dã cười cười, không đáp lời.

Hai người đi dọc vách đá, trên vách đá cứ cách một đoạn lại có một hang động lớn bằng nắm tay.

Xung quanh hang động, đá có màu xanh lục, tạo cho người ta một cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Đường hầm khúc khuỷu quanh co, không biết dẫn đến đâu.

Tần Dã vừa đi vừa chú ý đến môi trường xung quanh, đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu nhìn vách đá bên phải.

Trên vách đá khảm vài viên dạ minh châu, tỏa ra ánh huỳnh quang màu vàng dịu nhẹ.

Tần Dã đi qua, dùng tay chạm vào những viên dạ minh châu đó.

Dạ minh châu lập tức biến thành bột mịn rơi xuống nhanh chóng, phát ra tiếng "lạch bạch, lạch bạch" trên mặt đất.

"Hóa ra là đồ giả." Tần Dã lẩm bẩm.

Con đường hầm này vô cùng sâu, Tần Dã đi một lúc, lờ mờ nhìn thấy trên vách đá bên trái có một cái bệ đá nhô ra, trên đó đặt hai thứ.

Chương 409

Một cây bút, một cuộn trục.

"Đại ca, đó là gì vậy?" Bàn Tử đến gần, hứng thú hỏi.

"Hay là chúng ta qua đó xem sao." Tần Dã suy nghĩ một chút, gật đầu.

Hai người từ từ đi qua, bệ đá cách mặt đất cao ba bốn mét, hai người trèo lên bệ đá.

Tần Dã định vươn tay mở cuộn trục, nhưng Bàn Tử lại ngăn hắn lại: "Khoan đã, nhỡ bên trong có cạm bẫy gì thì sao?" Tần Dã nghe Bàn Tử nói vậy, tay dừng lại giữa không trung, quay đầu nhìn hắn, nhướng mày: "Cậu Bàn Tử này, cuối cùng cũng biết nghĩ rồi đấy.

Nhưng phú quý hiểm trung cầu, thứ này ngay trước mắt, không tìm hiểu đến cùng thì thật sự không cam lòng." Bàn Tử có chút lo lắng, trán lấm tấm mồ hôi: "Đại ca, chúng ta đã đi đến đây rồi, cũng không thiếu món bảo bối này, vạn nhất kích hoạt phải cơ quan chết người thì xong đời cả." Tần Dã trầm tư một lát, rút từ ba lô ra một sợi dây kim loại mảnh dài, nhẹ nhàng thăm dò về phía cuộn trục.

Ngay khi sợi dây kim loại sắp chạm vào cuộn trục, xung quanh bệ đá đột nhiên lóe lên ánh sáng đỏ chói mắt.

Đồng thời, vài lưỡi dao sắc bén từ chỗ ẩn của bệ đá bắn ra.

Chỉ nghe "vút, vút" mấy tiếng, lưỡi dao lướt qua má Tần Dã và Bàn Tử, cắm sâu vào vách đá phía sau họ.

Bàn Tử mặt cắt không còn giọt máu, giọng nói cũng có chút run rẩy: "Đại ca, tôi đã nói gì chứ, đây chắc chắn là một cơ quan đoạt mạng!" Tần Dã ánh mắt ngưng trọng, cẩn thận xem xét góc độ lưỡi

dao bắn ra và cấu tạo tinh vi của bệ đá: "Cơ quan này thiết kế cực kỳ tinh xảo, chắc chắn còn có chiêu sát thủ sau đó.

Đừng hoảng vội, tìm xem có manh mối nào để hóa giải không." Hai người cẩn thận tìm kiếm trên bệ đá, Bàn Tử đột nhiên mắt sáng lên, chỉ vào một vết khắc nhỏ xíu hầu như không thể phát hiện ở một góc bệ đá: "Đại ca, anh nhìn chỗ này, đây có phải là manh mối không?" Tần Dã cúi xuống, cẩn thận nhận dạng.

Sau đó lại từ trong người lấy ra một cuốn cổ tịch đầy nếp gấp.

Dường như đã nhìn thấy điều gì đó, khóe miệng hắn không kìm được nhếch lên: "Đây là một loại mật ngữ cơ quan cực kỳ hiếm gặp, cần phải trong thời gian cụ thể, theo thứ tự ấn các vết khắc này, mới có thể giải trừ cơ quan." Tần Dã hít sâu một hơi, chăm chú nhìn đồng hồ trên cổ tay, khi kim giây đi đến vị trí đặc định, nhanh chóng vươn ngón tay, chính xác ấn lần lượt các vết khắc đó.

Mỗi lần ấn, ánh sáng đỏ lại nhấp nháy càng nhanh, Bàn Tử đứng một bên căng thẳng đến mức không dám chớp mắt.

Khi Tần Dã ấn xuống vết khắc cuối cùng, ánh sáng đỏ đột nhiên tắt ngúm, lưỡi dao cũng ngừng bắn ra.

Hắn từ từ cầm cuộn trục lên, mở ra xem, trên đó vẽ một bản đồ đường nét phức tạp.

Trong bản đồ đánh dấu một vài ký hiệu kỳ dị và những lộ tuyến ẩn mật.

"Đây dường như là bản đồ bố cục cơ quan tầng sâu hơn của ngôi mộ này, nhưng những ký hiệu này có ý nghĩa gì?" Bàn Tử nhìn đến mức cau mày, gãi đầu lẩm bẩm.

Hắn nhìn bản đồ đường nét trái phải nửa ngày, rồi lại bất lực lắc đầu: "Đại ca, cái này đối với tôi thì như thiên thư vậy, nhưng có bản

đồ này, cha chúng ta có thể tránh được nguy hiểm, tìm được kho báu thật sự không?" Tần Dã vừa định đáp lời, đột nhiên nghe thấy từ sâu trong đường hầm truyền đến một trận tiếng "ong ong" trầm thấp, như thể có thiết bị cơ giới khổng lồ nào đó đang từ từ khởi động.

Hai người nhìn nhau, trong lòng dâng lên cảm giác bất an mãnh liệt.

"Mau rút!" Tần Dã cất cuộn trục, kéo Bàn Tử nhanh chóng xông về phía trước theo đường hầm. ...Một phút sau, họ đã chạy đến cuối đường, phía trước là một bức tường đá cứng rắn cao tới ba mét.

Tần Dã đẩy thử, phát hiện không thể đẩy được.

Hắn dùng sức kéo, phát hiện trên bức tường này còn khảm rất nhiều lưỡi dao sắc bén.

Cơ quan trên bức tường này hiển nhiên phức tạp hơn nhiều so với dự liệu của hắn.

Tần Dã sờ sờ túi, định lấy một cái xẻng công binh sắc bén, nhưng bị Bàn Tử cản lại.

"Đại ca, tuyệt đối không được động bừa." "Sao vậy?" "Bên trong bức tường này rất có thể là cơ cấu hoạt động, nếu không cẩn thận chạm vào cái gì đó, sẽ có người chết đấy." Bàn Tử vừa nói, vừa rút một con dao găm từ thắt lưng ra.

Hắn nghiến răng giơ dao găm lên, mạnh mẽ đâm vào khe nứt trên tường.

Dao găm rất ngắn, chỉ có thể đâm vào khoảng năm milimet.

Bàn Tử dùng sức rút dao găm ra, đưa cho Tần Dã.

"Đại ca, anh thử xem." Tần Dã nhận lấy dao găm, cẩn thận đâm vào khe nứt, nhìn vào bên trong.

Bên trong đen kịt, không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Bàn Tử nhắc nhở: "Đại ca, bên trong này có thể là cơ hoàng, hoặc là cạm bẫy xá, anh phải cẩn thận đấy." "Ừm." Tần Dã gật đầu, lại thử đâm vào khe nứt vài lần, xác nhận bên trong tạm thời không có nguy hiểm, mới buông dao găm ra.

"Được rồi, cậu theo sát tôi, chúng ta tiếp tục vào trong." Tần Dã nói, dẫn Bàn Tử lần nữa chui vào khe nứt trên tường.

Hai người đi vào chưa được mấy bước, đột nhiên, chân mềm nhũn, một chất lỏng nhớt dính từ dưới chân tràn đến.

"Đại ca, cẩn thận." Bàn Tử lập tức kêu lên.

Tần Dã phản ứng nhanh nhạy, nhảy một cái tránh chất lỏng dính dưới chân, vững vàng tiếp đất.

Ngay khoảnh khắc hắn đứng vững, dưới chân đột nhiên vang lên tiếng ầm ầm long trời lở đất, cả mộ thất rung chuyển dữ dội.

"Vãi chưởng!

Cái thứ quỷ quái gì đây!" Tần Dã kinh hãi kêu lên.

Ngay sau đó, hắn cảm thấy cơ thể mất thăng bằng, bị một vật khổng lồ nào đó mạnh mẽ kéo đi về phía trước.

"A!" Bàn Tử sợ đến mức kêu thảm thiết, hai tay vội vàng bám chặt vào vách đá.

Đáng tiếc sức lực của hắn quá yếu, căn bản không thể chống lại thứ sức mạnh kỳ lạ đó.

Rất nhanh, hai người bị văng ra khỏi mộ thất.

Tần Dã ngã xuống một đống cát bụi, toàn thân đau nhức dữ dội, bò dậy định xem xét tình hình, liền thấy cách đó không xa có một bóng đen khổng lồ đang từ từ đến gần.

Đến khi khối bóng đen đó hoàn toàn lộ ra diện mạo thật, Bàn Tử hít một hơi lạnh: "Đệt!

Cái thứ quỷ quái gì đây?!" Đó là một đĩa tròn khổng lồ đường kính tới hơn mười mét, đĩa tròn có hình bầu dục, trên đó chạm khắc đủ loại hoa văn và chim, hoa, côn trùng, cá, trông vô cùng phức tạp và lộng lẫy.

Phía trên đĩa tròn là bốn sợi xích sắt thô to, một đầu xích sắt buộc vào đáy đĩa tròn.

Đỉnh đĩa tròn là một bệ đá lồi lõm, trên đó phủ một lớp bụi dày, dường như đã bị bỏ hoang từ rất lâu.

Dưới đáy đĩa tròn còn bày vài pho đào dũng, đều mặc trang phục thời Minh triều, sống động như thật.

Tần Dã ngẩn ra một lúc lâu, mới ngắt quãng mở miệng: "Má nó, đây không phải là thứ mà bản đồ kia chỉ đấy chứ?" Bàn Tử trừng lớn hai mắt: "Vãi chưởng!

To thế này!" Hai người ngây người nhìn đĩa tròn khổng lồ trước mắt, trong lòng đồng thời hiện lên một ý niệm.

Rốt cuộc cái quái gì đây!

Đĩa tròn từ từ di chuyển, dần dần đến gần họ.

Tần Dã và Bàn Tử đều nín thở tập trung, không dám động đậy chút nào.

Cuối cùng, đĩa tròn dừng lại cách hai người năm sáu mét.

Tần Dã ngẩng đầu nhìn mấy pho đào dũng trên đĩa tròn, trong lòng dâng lên một cảm giác quen thuộc nào đó.

"Ơ!" Hắn dụi dụi mắt.

Bàn Tử chú ý đến hành động của hắn, hỏi: "Sao vậy Đại ca, mấy

pho đào dũng này có vấn đề gì à?" Tần Dã gật đầu, rồi lại lắc đầu: "Mấy pho đào dũng này, hình như... hơi quen mắt." "Thật sao?" Bàn Tử nhìn kỹ vài lần: "Đúng là khá giống." Tần Dã vỗ vỗ trán, cười mắng: "Thôi thôi thôi, đừng nhìn nữa, hai chúng ta mau nghĩ cách ra ngoài đi thôi!" Bàn Tử vừa nhúc nhích mông, lùi về phía lối vào mộ thất, vừa méo mặt phàn nàn: "Cái nơi quỷ quái này đơn giản là địa ngục mà!" Tần Dã không để ý đến lời lải nhải của hắn, chuyên tâm chăm chú nhìn chằm chằm vào những pho đào dũng trên đĩa tròn.

Hắn cứ cảm thấy mấy pho đào dũng này trông hơi quen mắt, nhưng lại không tài nào nhớ ra đã thấy ở đâu.

Ngay lúc này, trên đĩa tròn đột nhiên bừng sáng một luồng sáng chói mắt.

Tần Dã nheo mắt lại, đợi đến khi thích ứng xong, lúc này mới nhìn rõ, luồng sáng không phải bắn ra từ đỉnh đĩa tròn, mà là từ đáy đĩa tròn.

Lúc này, những cơ hoàng dày đặc đang từ từ xoay chuyển, phát ra tiếng ma sát ken két.

Ngay sau đó, đáy đĩa tròn xuất hiện vài vết nứt, từng sợi xích sắt kim loại không trung hiện ra.

Cùng với tiếng xích sắt ma sát, những sợi xích sắt kim loại đó giao nhau quấn quanh, tạo thành một tấm lưới lớn quỷ dị khôn lường, bao phủ về phía Tần Dã và Bàn Tử.

"Vãi chưởng!" Tần Dã thầm chửi một câu, túm lấy vai Bàn Tử định chạy ra ngoài mộ thất.

Ai ngờ ngay lúc này, Bàn Tử kinh hô một tiếng: "Đại ca, ba lô của anh rơi rồi!" Hóa ra Tần Dã trên đường chạy trốn, quên không lấy ba lô du lịch của mình.

“Tốt tốt tốt, cái ba lô này toàn làm hỏng chuyện vào lúc quan trọng.” Tần Dã tức đến bật cười, quay đầu nhìn một cái, lập tức kinh hãi.

Bởi vì ba lô của hắn không biết từ lúc nào đã biến mất không dấu vết.

Bàn Tử cũng nhận ra ba lô của hắn đã mất, lập tức hoảng loạn.

“Đại ca, làm sao đây!

Chương 410

Ba lô mất rồi!

Chúng ta không ra ngoài được!" Tần Dã trong lòng thót một cái, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Ba lô đối với hắn cực kỳ quan trọng, ngoài những thứ bên trong, còn có tấm bản đồ kho báu và món thanh đồng khí thần bí kia.

Họ đã tốn sức cửu ngưu nhị hổ, thậm chí suýt mất mạng, mới vào được ngôi cổ mộ này.

Nếu cuối cùng không thu hoạch được gì, chẳng phải uổng công một phen sao?

Nhưng bây giờ phải làm sao đây?

Chẳng lẽ đợi bị chôn sống trong ngôi cổ mộ này?

"Bàn Tử, ném đèn pin qua đây!" Tần Dã vội vàng quát lên.

"Ồ, được." Bàn Tử vội vàng ném đèn pin qua.

Tần Dã nhận lấy đèn pin, chiếu sáng xung quanh.

Mấy pho đào dũng dưới đáy đĩa tròn vẫn yên tĩnh trầm mặc, không có phản ứng gì.

Nhưng Tần Dã lại chú ý thấy, trên các bức tường xung quanh mộ thất có khảm vài cái bồn lửa, mỗi bồn lửa đều đang cháy hừng hực ngọn lửa dữ dội, ngọn lửa chập chờn bất định.

Hắn hít sâu một hơi, dùng đèn pin quét khắp xung quanh, đột nhiên phát hiện trong bồn lửa cắm mấy cây nến hương, nến hương đã tắt, chỉ còn lại vài cây bấc hương đang lung lay yếu ớt, trông âm u đáng sợ.

Tần Dã lông mày nhướng lên một cái, quát khẽ một tiếng: "Bàn Tử, chuẩn bị dao phiến đi!" Bàn Tử vội vàng gật đầu, rút ra một con dao sắc bén.

"Đại ca, chúng ta làm gì vậy?" Hắn nghi hoặc hỏi.

Tần Dã chỉ vào mấy cái bồn lửa đó: "Trước hết dập tắt mấy cây nến hương này đã!" "Nến hương?" Bàn Tử nhìn theo hướng Tần Dã chỉ, lập tức hiểu ra: "Đại ca, anh nghi ngờ mấy cây nến hương này có vấn đề?" "Ừm." Tần Dã gật đầu.

Vừa rồi hắn nhìn rất rõ, những pho đào dũng được chế tạo trên bề mặt đĩa tròn và mấy cái bồn lửa dưới đáy, toàn bộ đều lấp lánh ánh lửa xanh yếu ớt.

Và màu sắc của những ánh lửa này hoàn toàn khớp với những pho đào dũng khảm dưới đáy đĩa tròn!

Điều này chứng tỏ, những pho đào dũng này không phải là đào dũng bình thường!

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?" Bàn Tử có chút e dè, cẩn thận hỏi.

Tần Dã nghiến răng nghiến lợi nói: "Làm sao thì làm sao?

Đương nhiên là trước hết dập tắt mấy ngọn đèn này cho tôi, rồi đập nát mấy cái bồn lửa!" Bàn Tử nuốt nước bọt, nhắc nhở: "Đại ca, chúng ta không có công cụ nha." Tần Dã khựng lại, nhìn quanh, lúc này mới phát hiện, hai người mình đang ở trong góc mộ thất.

Ở đây không có bất kỳ đồ tùy táng nào, đồ sứ, đồ ngọc quý giá, càng không có công cụ nào có thể sử dụng.

Tần Dã cau mày, suy nghĩ một lát, trầm giọng nói: "Trước tìm vài thứ để kê chân đã." "Tìm gì?" "Gỗ, cành cây, mảnh thủy tinh vỡ..." Tần Dã nhanh chóng phân công nhiệm vụ: "Tóm lại, càng chắc chắn

càng tốt!" Bàn Tử nghe vậy, lập tức hưng phấn xoa xoa tay, cười hắc hắc: "Được rồi!

Nâm cứ để đó cho tôi!" ...Bàn Tử dù sao cũng là trộm mộ chuyên nghiệp, tuy kỹ thuật không bằng Tần Dã, nhưng trong việc xử lý kiến trúc vật liệu, tuyệt đối có thể coi là trụ cột trong giới.

Chỉ dùng một sợi dây thừng, liền cắt ngang được một cây tùng bách to bằng miệng bát gần đó.

Ngay sau đó, Bàn Tử dùng đèn pin chiếu sáng thân cây, kéo nó về bên cạnh đĩa tròn, treo nó vào mặt bên của đĩa tròn.

Tần Dã hài lòng gật đầu: "Chính là chỗ này!" Lời còn chưa dứt, hắn vươn tay ấn vào khung gỗ.

Giây tiếp theo, bề mặt đĩa tròn vốn bằng phẳng kia đột nhiên vỡ vụn, biến thành vô số đinh sắt sắc nhọn, ùn ùn đâm về phía Tần Dã.

May mắn Tần Dã kịp thời rụt tay lại, nếu không chắc chắn sẽ bị xuyên thủng ngón tay.

"Sì!" Bàn Tử hít một hơi lạnh, kinh ngạc nhìn Tần Dã: "Vãi chưởng!

Đại ca, anh thật là bá đạo!" Tần Dã lau đi mồ hôi lạnh trên trán, trừng mắt nhìn Bàn Tử: "Đừng nói nhảm nữa!

Mau bắt đầu đi!" Bàn Tử hắc hắc cười một tiếng, cầm dao găm cắt một đoạn vỏ cây, gọt mỏng thành hình que, sau đó cắm vỏ cây đã gọt nhọn xuống đất, tạo thành một công sự phòng ngự đơn giản.

Làm xong những thứ này, Bàn Tử lại đặt một cái cọc gỗ dài vào chỗ lõm của vỏ cây, sau đó cắm một đoạn cành cây vào bên trong cọc gỗ, tạo thành ba cây trụ.

Cuối cùng, Bàn Tử lại nhặt từ dưới đất lên một cành cây khô vừa

dài vừa to, uốn cong thành một cây gậy dài hơn hai mét.

Tần Dã đưa cây gậy gỗ cho Bàn Tử, dặn dò: "Lát nữa cậu đứng trên cái chạc cây này, buộc đầu kia vào cột." "Rõ!" Bàn Tử hưng phấn đáp một tiếng, giao đèn pin cho Tần Dã, sau đó đi đến thụ xoa bàng ngồi xuống.

Tần Dã giơ đèn pin, chiếu sáng hư không tối tăm xung quanh.

Ngôi cổ mộ này quy mô rất lớn, bốn phía đều là một màu đen kịt.

Phía dưới đĩa tròn, mấy ngọn đèn dầu cổ đại tỏa ra ánh sáng vàng vọt lờ mờ, miễn cưỡng chiếu sáng một góc khu vực.

Khu vực này có hình tròn, được tạo thành từ nhiều ô vuông.

Mỗi ô vuông đều đặt một pho đào dũng, cao khoảng mét rưỡi, tạo hình kỳ dị, sống động như thật.

Những pho đào dũng này đều được dệt bằng sợi vàng, toàn thân mạ bạc, tỏa ra ánh kim loại chói mắt, trông khá lộng lẫy.

"Má nó, nhiều vàng bạc châu báu thế này sao." Bàn Tử nhìn cảnh này, không khỏi tặc lưỡi cảm thán.

Tần Dã hừ một tiếng nhàn nhạt, không để ý đến Bàn Tử.

Sau đó, Tần Dã lại lấy ra một túi vải nhỏ, mở ra, lộ ra từng hàng kim châm.

Cán kim châm và phần đuôi kim châm này, đều được làm từ dược liệu đặc biệt.

Hắn nhón kim châm, nhẹ nhàng đâm vào bên trong pho đào dũng.

"Cạch cạch cạch..." Một trận động tĩnh khe khẽ truyền đến, mấy pho đào dũng đó vậy mà từ từ xoay đầu, nhìn về phía Tần Dã.

Tần Dã sợ đến mức suýt đánh rơi đèn pin, liền vội vàng lùi lại một

bước.

Bàn Tử kinh hô một tiếng, liền vội vàng bịt miệng lại.

Tình cảnh này, khiến Tần Dã cảm giác như đang quay phim cương thi tiên sinh!

Tần Dã hít sâu một hơi, ổn định lại tinh thần, cẩn thận quan sát.

Những pho đào dũng này không phải vật thể thật, mà là loại được lắp ráp từ linh kiện cơ giới, trên mỗi linh kiện đều khắc phù văn, hơn nữa còn ẩn chứa sự kỳ diệu của linh văn.

"Mấy pho đào dũng này chắc chắn có mờ ám!" Tần Dã lẩm bẩm: "Chỉ là... loại thủ pháp này quá kỳ lạ, tôi vẫn là lần đầu tiên được chứng kiến." Cơ quan học của thế giới này bác đại tinh thâm, nghiên cứu của Tần Dã về các loại cơ quan thuật cũng chỉ là biết chút ít.

Tuy nhiên, hắn chỉ nhận ra loại thủ pháp này trong phim ảnh và trò chơi.

Bộ thủ pháp này, tuyệt đối không phải thứ nên tồn tại trong hiện thực.

Bởi vì, các thủ pháp cơ quan thông thường đều dùng xích sắt, búa đồng, búa gỗ hoặc thanh gỗ để thao tác và khống chế, không thể nào lại sử dụng phương thức huyền huyễn quỷ dị như vậy!

Tần Dã nheo hai mắt lại, nhìn chằm chằm vào những pho đào dũng trước mặt, thầm nghĩ: "Những pho đào dũng này chắc chắn có bí mật gì đó!

Chỉ là... muốn phá giải cơ quan, trước tiên phải giải quyết rắc rối trước mắt này." Trong lúc nói chuyện, Tần Dã ném đèn pin trong tay xuống chân Bàn Tử.

"Cậu ở đây canh chừng, tôi đi một lát rồi về ngay." Nói xong, Tần

Dã liền lao vào đường hầm đen kịt.

“Ấy, Đại ca, còn tôi thì sao?” Bàn Tử vội vàng hỏi.

“Im miệng!” Tần Dã không quay đầu lại, mắng một câu, rồi men theo đường hầm, bắt đầu nghiên cứu.

Vừa rồi hắn đã quan sát rất lâu, nhưng vẫn không mò ra manh mối nào, chỉ duy nhất phát hiện quỹ đạo hoạt động của đào dũng có liên quan đến đĩa tròn, còn lại đều không thu hoạch được gì.

Vì những pho đào dũng này có quỹ đạo hoạt động, vậy phạm vi di chuyển của chúng hẳn là trong đĩa tròn, chỉ cần tuần theo manh mối này tìm kiếm, khẳng định có thể tìm thấy cơ quan.

Tần Dã loanh quanh gần quan tài đá, cuối cùng cũng phát hiện một vị trí khả nghi!

“Chỗ này!” Tần Dã cúi người xuống trước mặt quan tài đá.

Xuyên qua khe hở, hắn chú ý thấy ở vị trí trung tâm của đĩa tròn, có một chỗ nhô ra.

Tần Dã nín thở nhìn chằm chằm một lát, đột nhiên nắm lấy một miếng ván gỗ ở chỗ nhô ra, mạnh mẽ kéo.

Cạch!

Kèm theo một tiếng ma sát cơ quan, quan tài đá hơi rung chuyển, từ từ hé ra một khe hở.

Chương 411

Đồng thời, một luồng khí tức âm u lạnh lẽo ập thẳng vào mặt!

Tần Dã trong lòng run lên: "Quả nhiên có cơ quan!" Hắn nhướng mày rút con dao găm mang theo người ra, cảnh giác thọc vào khe hở của quan tài đá, định lấy cơ quan ra.

Nhưng khi hắn đưa hai ngón tay vào, cả người đột nhiên cứng đờ.

Bên trong quan tài đá, trống không.

Không có bất cứ thứ gì, ngoài...

"Làm sao vậy..." Tần Dã kinh ngạc tột độ mở to hai mắt.

Hắn rõ ràng nghe thấy tiếng cơ quan vận hành, còn tự mình xác nhận quan tài đã được mở ra.

Nhưng tại sao, bên trong quan tài lại trống rỗng?

Chẳng lẽ, mình đã bị ảo giác?

Tần Dã dụi dụi hai mắt lần nữa quan sát quan tài đá, kết quả vẫn khiến hắn thất vọng.

"Kỳ lạ thật..." Tần Dã cau chặt mày.

Theo lý mà nói, điều quan trọng nhất của cơ quan thuật chính là âm thanh cơ quan, không có sự trợ giúp của cơ quan, rất khó hoàn thành loại công việc này.

Càng không thể nào như hắn, dễ dàng mở được quan tài đá.

Vì vậy, Tần Dã gần như có thể khẳng định, cơ quan nhất định nằm bên trong quan tài đá!

"Chẳng lẽ, cơ quan chưa được khởi động, là tôi hiểu lầm?" Tần

Dã lẩm bẩm, lần nữa nâng tay, chạm vào cơ quan.

Ù!

Ngay khoảnh khắc ngón tay chạm vào chỗ lõm, quan tài đá lại truyền đến tiếng cơ giới chuyển động khẽ.

Tần Dã vẻ mặt vui mừng, lập tức cầm dao găm nhảy sang một bên khác.

“Thì ra là vậy à...” Tần Dã cười lên.

Cơ quan thiết kế khéo léo, chỉ là một cái bẫy nhỏ mà thôi, không có tính nguy hiểm, cho nên mới để lại dấu vết rõ ràng như vậy.

Tần Dã tiếp tục thử nghiệm, rất nhanh, hắn đã mở toàn bộ ba chỗ lõm.

Bên trong quan tài đá, truyền ra tiếng “ông ông” khẽ.

Tần Dã hưng phấn tột độ chui vào.

Hắn đứng thẳng người nhìn quanh bốn phía.

Chỉ thấy dưới đáy quan tài đá, hóa ra là một không gian rộng lớn.

Không gian này rộng tới mấy chục mét vuông, giữa trung tâm bày tám bộ bàn ghế cao thấp khác nhau, trên mỗi chiếc bàn đều chất đầy sách vở, cuộn trục, ngọc giản, thẻ tre...

Ngoài tám bộ bàn ghế này, còn chất đống rất nhiều rương và gói đồ, bên trong chứa đồ sứ cổ kính, ngọc khí và những điển tàng quý giá.

Tần Dã nhìn đến sững sờ: “Đây là... lăng mộ của vị đế vương nào vậy?” “Ơ?

Chỗ này vậy mà không có đồ tùy táng?” Tần Dã cẩn thận tìm kiếm một phen, lập tức cảm thán: “Xem ra, ngôi hoàng lăng này đã hoang

phế quá lâu rồi!" Với quy mô khổng lồ như vậy, không thể nào không có đồ tùy táng!

Tần Dã ước tính, ít nhất cũng phải có hơn nghìn món đồ tùy táng.

Nếu có thể khai quật được, tuyệt đối giá trị không nhỏ!

Tần Dã hưng phấn tột độ.

Hắn từ trước đến nay không thiếu tiền, thứ hắn thiếu chính là loại cổ vật đỉnh cao này!

Tuy nhiên, hắn rất rõ ràng, tình huống trước mắt này là không thể.

Đừng quên, thân phận của Tần Dã là đạo mộ tặc chuyên nghiệp, hắn không thể làm những việc vi phạm đạo đức nghề nghiệp.

Vì vậy, mặc dù trong lòng hắn ngứa ngáy muốn chết, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng.

Tần Dã quét mắt một vòng, chuẩn bị rời đi.

"Ơ?

Kia là cái gì?" Đột nhiên, hắn phát hiện dị thường bên cạnh một chiếc hòm gỗ!

Chỉ thấy trên bề mặt hòm gỗ dán phù vàng, dường như có thứ gì đó bị phong ấn bên trong.

"Chẳng lẽ là bảo bối?" Mắt Tần Dã sáng lên, vội vàng tiến lên, lật phù vàng ra.

Ngay khoảnh khắc Tần Dã lật phù vàng ra, phòng livestream lập tức nổ tung.

"Trời ạ, streamer sắp làm chuyện lớn rồi!

Trong cái hòm đó sẽ không phong ấn yêu ma quỷ quái gì chứ?" "Cảm giác như phát hiện ra thứ gì đó kinh khủng, Đại ca, cẩn thận

đấy!" Tần Dã lại không để ý đến đạn mạc của phòng livestream, ánh mắt hắn chăm chú khóa chặt vào chiếc hòm.

Chiếc hòm không khóa, hắn nhẹ nhàng đẩy nắp hòm, kẽo kẹt một tiếng, nắp hòm từ từ mở ra.

Bên trong không có vàng bạc châu báu như mọi người tưởng tượng, mà là một khối ngọc bội cổ kính tỏa ra ánh sáng u tối, trên ngọc bội khắc một vài hoa văn kỳ dị, chữ không ra chữ, toát ra một luồng khí tức thần bí.

"Cái thứ quỷ quái gì đây?

Trông không giống đồ đáng tiền lắm." Bàn Tử đứng bên cạnh lẩm bẩm.

"Cậu biết cái gì, thứ này e rằng lai lịch lớn đấy." Tần Dã cầm ngọc bội lên, cẩn thận quan sát.

Khán giả phòng livestream cũng đều xôn xao phỏng đoán.

"Đây có thể là tín vật của môn phái cổ đại nào đó không?" "Tôi thấy giống như vật phẩm quan trọng để mở các cơ quan khác của lăng mộ." Ngay lúc này, trong đường hầm đột nhiên truyền đến một trận gió lạnh âm u, thổi đến mức mọi người không khỏi rùng mình.

"Đại ca, chỗ này có hơi tà tính rồi, hay chúng ta rút đi." Bàn Tử có chút sợ hãi nói.

"Đừng vội, đã đến rồi thì phải làm rõ mọi chuyện." Ánh mắt Tần Dã càng có ý tứ.

Hắn cất ngọc bội đi, gọi Bàn Tử: "Cậu theo tôi qua đây!" Bàn Tử vội vàng theo sau.

Hai người đi đến bên cạnh một cánh cửa lớn, Tần Dã dùng lòng bàn tay dán vào cửa, mặc niệm pháp quyết.

Cánh cửa đồng dày nặng, đột nhiên tự động mở ra, lộ ra một đường hầm tối tăm dẫn sâu hơn vào bên trong.

Đường hầm này thẳng tắp đi xuống, hai bên đều khảm dạ minh châu chiếu sáng.

Tần Dã không nói hai lời, dẫn Bàn Tử nhảy vào.

"Vãi chưởng, Đại ca anh làm gì vậy?" Bàn Tử bị giật mình.

Trong đường hầm đen kịt, hắn lo Tần Dã sẽ ngã.

Tuy nhiên, hắn vừa bước một bước, dưới chân đột nhiên thót một cái!

Sắc mặt Bàn Tử thay đổi dữ dội: "Không ổn, tầng hầm này có vấn đề!" "Đừng hoảng, đây là địa cơ, cậu đang giẫm lên địa cơ." Tần Dã bình tĩnh nhắc nhở.

"Ồ!" Nhờ Tần Dã nhắc nhở, Bàn Tử lập tức bình tĩnh lại.

Tần Dã theo đường hầm đi thẳng xuống.

Càng đi xuống, địa thế dần trở nên bằng phẳng và rộng rãi, hai bên xuất hiện nhiều ngã rẽ.

Nhưng trên những ngã rẽ này không có dấu hiệu, không biết dẫn đến đâu.

Tần Dã do dự một chút, quyết định chọn ngã rẽ bên phải để vào.

Hắn nhớ trong 《 Sơn Dã Sử 》 có ghi chép, Tần Thủy Hoàng từng xây dựng một cung điện lớn ở ngoại ô Trường An, tên là Thái Cổ Thành.

Thái Cổ Thành chiếm diện tích khoảng bảy tám mươi mẫu, quần thể kiến trúc san sát, đình đài lầu các bố trí khắp nơi, như một khu vườn khổng lồ.

Tương truyền Hàm Dương là thành phố số một thiên hạ, là trung tâm chính trị, văn hóa, quân sự và khoa học kỹ thuật của Đại Việt.

Tần Dã nghi ngờ, mục tiêu chuyến đi này của hắn, hẳn là ở trong tòa cung điện khổng lồ đó!

Chương 412

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của hắn, sự thật rốt cuộc như thế nào, còn cần phải kiểm chứng!

Xuyên qua đường hầm bên trái, trước mắt đột nhiên rộng mở.

Một tòa cung điện hùng vĩ tráng lệ, bất ngờ hiện ra trước mặt Tần Dã!

"Oa!" Mặc dù Tần Dã đã kiến thức rộng, nhưng lúc này vẫn bị chấn động.

Cung điện trước mắt, so với bất kỳ di tích cổ đại nào hắn từng tham gia đều hùng vĩ tráng lệ hơn nhiều!

Đặc biệt quan trọng là, vật liệu kiến trúc của tòa cung điện này, đều là gỗ hoàng hoa lê thuần khiết vô cùng!

Toàn bộ khung cấu trúc, đồ án, trang trí, không có gì là không thể hiện sự tôn vinh và uy nghiêm của đế vương cổ đại.

Đây là Hàm Dương?

Tim Tần Dã đập thình thịch.

Mặc dù hắn chưa từng tận mắt chứng kiến chân tướng lăng mộ Thủy Hoàng, nhưng hắn tin rằng, thứ mình đang thấy bây giờ, khẳng định chính là Tần Lăng thật!

Hắn cuối cùng cũng đã tìm thấy ngôi lăng mộ dưới lòng đất thật sự!

Tần Dã kích động vô cùng, hai nắm đấm siết chặt.

Hắn tự nhiên không chút do dự, nhanh chóng chạy qua, một lòng lao vào địa huyệt của cung điện.

Trong địa động đen kịt, không nhìn thấy năm ngón tay.

Nhưng Tần Dã nghệ cao nhân đảm đại, hắn cắm đèn pin vào vách đá, lập tức chiếu sáng được một khoảng cách rất xa.

Sâu dưới lòng đất, có một con đường hầm kéo dài xuống mãi, như thể vô tận.

Tần Dã dọc theo đường hầm lao đi, chẳng mấy chốc đã đi đến cuối.

"Hửm?" Tần Dã cau mày, ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy đỉnh đầu là một hang đá trống trải.

Xung quanh hang đá, còn có vô số quan quách, dày đặc chi chít, chất đống thành núi!

Ngoài ra, còn có đủ loại khí giới trưng bày, tất cả đều là binh khí cổ đại thất lạc trong dân gian từ thời thượng cổ.

Tần Dã mừng rỡ xen lẫn kinh ngạc: "Quả nhiên như vậy!

Đây mới là khu mộ chính thật sự của Tần Lăng!" Tần Dã tiếp tục đi sâu vào, rất nhanh lại đến trước một cánh cửa đồng lớn.

Cánh cửa đồng đóng chặt, bốn góc đặt bốn pho tượng điêu khắc uy vũ hùng vĩ, sống động như thật, tràn đầy sự trang trọng và uy nghiêm.

"Đại ca, anh đợi ở đây một lát, để tôi thử trước." Bàn Tử đến gần, muốn dùng chìa khóa mở cánh cửa lớn.

Đáng tiếc, mặc cho hắn làm đủ mọi cách, cánh cửa đó cứ như khúc gỗ mục, căn bản không thể mở ra.

"Khốn kiếp!

Làm sao đây?" Bàn Tử vội vàng hỏi.

Tần Dã nhìn chằm chằm cánh cửa đó, ánh mắt lấp lánh: "Cánh cửa này là cửa cơ quan, phải phá nó!" Tần Dã lấy ra la bàn, bố trí theo một phương vị đặc biệt một lát, la bàn lập tức xoay ba trăm sáu mươi độ!

Ngay sau đó, Tần Dã bấm đốt ngón tay tính toán, đột nhiên quát khẽ một tiếng: "Phá!" Cạch!

Cánh cửa đồng vậy mà vỡ tan theo tiếng quát!

Bàn Tử kinh ngạc tột độ: "Đại ca anh giỏi quá đi mất!" Tần Dã cười cười, dẫn Bàn Tử tiếp tục xông vào trong, rất nhanh liền nhìn thấy một cỗ quan quách khổng lồ.

"Đây chẳng lẽ là quan quách của Thủy Hoàng Đế sao?" Bàn Tử trừng lớn mắt.

Tần Dã đi đến bên cạnh quan quách, phát hiện nắp quan tài đã bị người khác cạy mở, bên trong trống rỗng.

Hắn lại kiểm tra mấy cái quan tài còn lại, kết quả đều phát hiện nắp quan tài đã bị mở ra, thi hài trong quan quách đã biến mất từ lâu.

"Mẹ kiếp!" Tần Dã tức giận không thôi.

Vất vả tìm kiếm nửa ngày, cuối cùng lại công cốc, Tần Dã khí đắc phế đông.

"Đại ca, chúng ta đến công cốc rồi sao?" Bàn Tử chán nản hỏi.

"Sao có thể công cốc được?

Ít nhất cũng đã xác định đây là hoàng lăng dưới lòng đất, sau này còn nhiều cơ hội thám hiểm nữa." Tần Dã nghiến răng nghiến lợi nói.

"Haizz... hy vọng như vậy." Bàn Tử cúi đầu buồn bã thở dài.

"À đúng rồi, Bàn Tử, tôi có một chuyện phải nói với cậu." Tần Dã đột nhiên biểu cảm nghiêm trọng.

“Chuyện gì?” Bàn Tử hỏi.

Tần Dã nghiêm túc nhìn Bàn Tử, nói: “Tôi muốn nói với cậu, trên thế giới này có lẽ thật sự tồn tại thuốc trường sinh bất lão...” Bàn Tử ngây người.

Một lúc lâu sau, Bàn Tử dở khóc dở cười lắc đầu nói: “Đại ca, cái đầu óc của anh, không đi viết tiểu thuyết thì phí quá!

Thời buổi này lừa đảo đầy rẫy, sao anh lại cứ tin mấy cái tin giả đó chứ?” “Cậu cảm thấy tôi đang nói bậy à?” Tần Dã hỏi ngược lại.

“Vô nghĩa!

Ai nghe anh nói thế mà không cảm thấy anh đang nói bậy chứ?” Bàn Tử đảo mắt trắng dã.

“Tôi nói thật đấy.” Tần Dã trầm ngâm một lát, trịnh trọng nói.

“Àch...” Bàn Tử há há miệng, không dám tin nhìn Tần Dã.

Lời Tần Dã nói khiến phòng livestream lập tức đạn mạc bay tán loạn.

“Đại ca, thuốc trường sinh bất lão?

Cái này quá huyền ảo rồi, anh có phải là đã phát hiện manh mối gì trong mộ không?” “Streamer đừng úp mở nữa, mau nói cho chúng tôi biết bằng chứng đi!” Tần Dã nhìn đạn mạc, hít sâu một hơi nói: “Mọi người nhìn bố cục xung quanh này, những khí giới kỳ lạ kia, còn có dấu vết quan quách bị cạy mở, rất có thể là do có người đã làm vậy khi đi tìm thuốc trường sinh bất lão.” “Cũng có thể chủ nhân ngôi mộ này lúc đầu thật sự đã có được bí mật của thuốc trường sinh bất lão, cho nên mới dẫn đến nhiều thị phi như vậy.” Bàn Tử gãi đầu nói: “Đại ca, cho dù có loại thuốc này, thì đó cũng là chuyện hàng trăm năm trước rồi, bây giờ còn có tác dụng không?” Trong phòng livestream cũng có cư dân mạng phụ họa.

“Đúng vậy đó, cho dù thật sự có thuốc này, thì hạn sử dụng cũng hết rồi chứ?

Haha.” “Đại ca có phải là ở trong mộ lâu quá, nên sinh ra những ý tưởng kỳ lạ không?” Tần Dã không để ý đến những lời trêu chọc đó, ánh mắt hắn rơi vào một góc của hang đá.

Ở đó có một vài bức bích họa mờ nhạt, dường như đang kể một câu chuyện gì đó.

“Bàn Tử, lại đây, chúng ta xem những bức bích họa này.” Tần Dã kêu.

Hai người đến gần bức bích họa, Tần Dã cẩn thận quan sát, vừa xem vừa giải thích cho Bàn Tử và khán giả phòng livestream: “Mọi người xem, tượng người trên bức bích họa này dường như đang cử hành một nghi thức nào đó.” “Vật trong cái đĩa này, rất giống tiên thảo trong truyền thuyết, không biết có phải là nguyên liệu để luyện chế thuốc trường sinh bất lão không?” Phòng livestream lại sôi nổi lên.

“Tiên thảo này trông thần bí quá, không biết là thực vật gì.” “Đại ca, anh có thể chụp ảnh bích họa rõ hơn một chút được không?

Để chúng tôi cũng nghiên cứu.” Bàn Tử đứng bên cạnh nói: “Đại ca, cho dù biết nguyên liệu, thì phương thuốc này cũng đã thất truyền từ lâu rồi chứ?” Tần Dã lại như thể nghĩ ra điều gì đó, hắn từ trong lòng lấy ra ngọc bội đã có được trước đó, đối chiếu với một chỗ lõm trên bức bích họa, vậy mà khớp hoàn hảo.

“Oa!

Ngọc bội này chẳng lẽ là chìa khóa mở ra bí mật của thuốc trường sinh bất lão sao?” Có người trong phòng livestream kinh hô.

Tần Dã dùng sức ấn ngọc bội vào chỗ lõm, chỉ nghe một trận tiếng cơ quan chuyển động khẽ, bức bích họa từ từ dịch chuyển, phía

sau xuất hiện một ngăn bí mật, trong ngăn bí mật có một chiếc hộp tinh xảo.

"Trong chiếc hộp này sẽ không phải là thuốc trường sinh bất lão chứ?" Bàn Tử trừng lớn mắt.

Tần Dã cẩn thận mở hộp, bên trong là một tờ giấy da dê đã ngả vàng, trên đó viết đầy những cổ văn tự dày đặc.

"Những chữ trên này tôi chỉ có thể đọc hiểu một phần, hình như là phương pháp luyện chế thuốc trường sinh bất lão, nhưng còn thiếu một vài thứ quan trọng." Tần Dã cau mày nói.

Khán giả phòng livestream thi nhau yêu cầu Tần Dã đọc ra phần hắn có thể hiểu.

Sau khi Tần Dã đọc vài câu, có một cư dân mạng tự xưng là chuyên gia cổ văn tự bình luận: "Streamer, tôi nghĩ phần thiếu này có thể liên quan đến một địa điểm hoặc vật phẩm cụ thể nào đó trong mộ, anh có thể tìm kỹ hơn." "Đa tạ gợi ý của vị bằng hữu này." Tần Dã nói.

Bàn Tử lúc này nói: "Đại ca, chúng ta đều tìm lâu như vậy rồi, ngôi mộ này lớn thế, phải tìm đến bao giờ đây?" Tần Dã suy nghĩ một lát nói: "Chúng ta trước tiên bắt đầu tìm từ gần những quan quách này, có lẽ manh mối ở ngay đó." Hai người bắt đầu cẩn thận tìm kiếm giữa các quan quách.

Đột nhiên, chân Bàn Tử trượt một cái, chạm phải một cơ quan dưới quan quách, một cánh cửa bí mật bên cạnh liền mở ra.

"Đại ca, chỗ này có một cánh cửa bí mật!" Bàn Tử hưng phấn kêu lên.

Chương 413

Tần Dã đi qua, dùng đèn pin chiếu vào trong cửa bí mật, bên trong tràn ngập một mùi vị cay nồng khó chịu.

"Mùi này có chút không ổn, mọi người cẩn thận." Tần Dã nhắc nhở khán giả phòng livestream.

Trong phòng livestream một không khí căng thẳng bao trùm.

"Tần gia, đừng mạo hiểm chứ!" "Cảm giác trong cánh cửa bí mật này có nguy hiểm lớn." Tần Dã vẫn quyết định đi vào thăm dò cho ra lẽ, hắn nói với Bàn Tử: "Cậu ở bên ngoài canh chừng, nếu có tình huống gì thì chạy nhanh, không cần quan tâm tôi." "Đại ca, sao được, tôi đi cùng anh." Bàn Tử kiên định nói.

Hai người đi vào cửa bí mật, bên trong là một con đường hầm hẹp, đường hầm hai bên có một vài ô nhỏ, trong ô đặt đủ loại bình nhỏ màu sắc.

Tần Dã cầm một cái bình lên ngửi, lập tức cảm thấy đầu óc choáng váng, như thể say rượu vậy.

"Thứ quỷ quái gì thế." Hắn ném cái bình trở lại ô, tiếp tục đi về phía trước.

Đi chưa được bao xa, hắn nghe thấy trên đỉnh đầu hình như có tiếng hô hoán, bèn men theo cầu thang leo lên.

Leo lên đến độ cao khoảng hai mươi mét, Tần Dã cuối cùng cũng nhìn rõ cảnh tượng phía trên.

Chỉ thấy phía trên treo một cỗ thi thể, thân thể bị xích sắt trói chặt, lơ lửng ở đó, hai mắt trợn tròn, hiển lộ vẻ dị thường khủng bố.

Mùi hôi thối của thi thể đã tràn ngập cả mật thất, tán phát ra khí

tức khó ngửi.

Thi thể này là ai?

Vì sao lại treo lơ lửng ở đây?

Tần Dã bách tư bất đắc kỳ giải, đang nghĩ ngợi, đột nhiên, da đầu hắn tê dại một trận.

Trong đường hầm trống trải vốn yên tĩnh đột nhiên vang lên một tràng cười lạnh lẽo trầm thấp, trong tiếng cười mang theo oán hận vô tận, khiến Tần Dã mao cốt tủng nhiên.

Tần Dã cường áp hạ tâm đầu đích cụ ý, cảnh giác địa hoàn cố tứ chu, thí đồ hoa xuất giá quỷ dị tiếu thanh đích lai nguyên.

Bàn Tử sớm đã sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, nép chặt vào Tần Dã, giọng nói đều mang theo âm rung: "Đại ca, cái, cái thứ quỷ quái gì đây, chúng ta có phải là đụng phải thứ không sạch sẽ không?" Đạn mạc phòng livestream cuồn cuộn điên cuồng, đầy màn hình là những lời bình luận kinh hãi.

"Tần gia, mau rút đi, tà môn quá rồi!" "Cảm giác như ác quỷ đòi mạng vậy, đừng quan tâm cái thi thể đó!" Tần Dã không để ý đến đạn mạc, hắn biết lúc này hoảng loạn vô ích, khẽ nói với Bàn Tử: "Đừng hoảng, Đổ đấu mạc kim, có chuyện quỷ dị gì mà chưa từng thấy qua, đây chắc chắn là có người cố ý bày ra cục diện, muốn dọa chúng ta lùi bước, người lấy bảo bối chắc chắn là kẻ khác." Mặc dù nói vậy, lòng bàn tay hắn cũng toàn mồ hôi lạnh, tiếng cười đó vẫn quanh quẩn trong đường hầm.

Khi xa khi gần, tróc mạc bất thấu.

Hai người cẩn thận đến gần cỗ thi thể lơ lửng kia, Tần Dã mượn ánh đèn pin, tử tế đoan tường, phát hiện ở mắt cá chân thi thể có một ấn ký kỳ lạ.

Giống như totem của một bộ tộc cổ xưa nào đó, nhưng lại toát ra vẻ quái dị không tả được, đường nét uốn lượn như thể sinh vật sống đang nhúc nhích.

Đang nghiên cứu, trên đỉnh đầu đột nhiên rơi xuống vài giọt chất lỏng giống nước.

Tần Dã vươn tay sờ, dính nhớp nháp, mùi tanh hôi cay nồng.

Trong lòng hắn "thót" một cái, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trong hốc mắt thi thể vậy mà từ từ chảy ra máu đỏ sẫm, phảng phất bị hành động của họ kích nộ.

"Trời ạ!" Bàn Tử kinh hãi nhảy lùi lại một bước, "Đại ca, cái này thật sự tà tính quá, chúng ta đừng ở đây nữa." Tần Dã ánh mắt nhất lẫm, giảo giảo nha: "Không được, đã đi đến đây rồi, manh mối khẳng định ngay tại phụ cận, càng tà môn, càng chứng minh ẩn giấu đại bí mật." Hắn biên thuyết biên tại chu vi mạc tác, thủ chỉ xúc đáo tường bích thượng nhất xử vi vi ao hãm, dụng lực án hạ khứ.

Thuấn gian, thông đạo lưỡng trắc nhiên khởi u lam hỏa bả, hỏa quang dao duệ, ánh đắc tứ chu ảnh tử trương nha vũ trảo.

Tùy trứ hỏa quang lượng khởi, tha môn khán thanh thông đạo tẫn đầu hữu cá thạch đài.

Đài thượng phóng trứ nhất bản cổ phác thư quyển, thư hiệt phiếm hoàng, thấu trứ tuế nguyệt tang thương.

Khả hoàn một đẳng tha môn kháo cận, địa thượng thạch bản cánh vô đoan kiều khởi, tiêm thứ tòng phùng khích trung thứ xuất, nhược thị đóa thiểm bất cập, phi đắc bị trát cá đối xuyên.

Tần Dã thân thủ mẫn tiệp, lạp trứ Bàn Tử tả đóa hữu thiểm.

Na Bàn Tử hoàn biên bào biên đô nang: "Giá cơ quan dã thái ngoan, thiết cục nhân thị tưởng bả cha lộng tử tại giá nhi a." Hảo bất

dung dịch tị khai tiêm thứ cạm bẫy, cương đạp thượng thạch đài biên, na cụ huyền không thi thể mãnh địa kịch liệt hoảng động khởi lai.

Thiết liên "hoa lạp hoa lạp" hưởng, hảo tự yếu tránh thoát thúc phược phác lai.

Trực tiếp gian lý võng hữu môn tiêm khiếu liên liên.

"Ngã kháo, giá dã thái thứ kích liễu!" "Tần đại lão dã thị hữu bối cảnh, giá dạng bình đài đô bất phong hào!" Tuy thị giá yêu thuyết, na biên lễ vật đặc hiệu khước thị phong cuồng xoát tân.

Trực tiếp nhất chúng thị ký hại phạ hựu hảo kỳ, nhãn tình đô bất cảm trát, tránh trứ bình mạc khán hậu tục.

Tần Dã khước tượng bị định trụ tự đích, tử tử tránh trứ thư quyển, thượng diện ẩn ước hữu hòa chi tiền quan quách thượng tương tự đích cổ văn tự, tha thân thủ khứ nã thư quyển.

Cương xúc bính đáo, tha chỉ tiêm tiện truyện lai thứ thống, nhất tích huyết sấm tiến thư hiệt.

Sát na gian, thư quyển kim quang đại tác, quang mang trung tự hữu ảnh tượng phù hiện.

Nhất quần thân trứ kỳ dị phục sức đích cổ nhân cử hành tế tự, tế phẩm chính thị bị điếu khởi lai nhân.

"Giá... dã thái khả phạ liễu ba!" Họa diện nhất thiểm nhi quá, na văn tự tượng thị hoạt quá lai nhất bàn, tại thư hiệt thượng tự hành bài liệt tổ hợp, bính thấu xuất nhất đoạn hối sáp nan đổng đích thoại.

"Dục khải bảo tàng, giải chú phược hồn, huyết tế trung xu, quy vị linh vật..." Tần Dã nam nam niệm xuất thanh, Bàn Tử nạo nạo đầu: "Đại ca, xá ý tứ a, cha khả biệt chân cảo xá huyết tế, thái hách nhân." Tần Dã trầm tư phiến khắc, mục quang tảo hướng tứ chu, lạc tại thông đạo giác lạc nhất tôn bất khởi nhãn thạch tượng thượng.

Na thạch tượng hình tự kỳ lân, nhãn tình xử thị không tào.

Tha tâm đầu nhất động, liên tưởng đáo huyết tế trung xu, mạc phi thị yếu tích huyết tiến giá thạch tượng nhãn tình?

"Két két két..." Chính do dự gian, âm lãnh tiếu thanh tái độ hưởng khởi, bỉ chi tiền canh thê lệ.

Chấn đắc nhân nhĩ cổ sinh đông, thông đạo lý hàn phong hô khiếu, xuy đắc hỏa bả hốt minh hốt ám.

"Lão đại, tái tha hạ khứ, cha phạ thị xuất bất khứ liễu." Bàn Tử cấp đắc trực đọa cước.

Tần Dã tâm nhất hoành, hoa phá thủ chỉ, tương huyết tích tiến thạch tượng tả nhãn.

Dã tựu nhất thuấn gian công phu, thạch tượng chu thân phiếm khởi vi quang.

Địa diện khai thủy kịch liệt chiến đẩu, nguyên bản khẩn bế ám môn xử truyện lai trầm muộn oanh minh, tự hữu trọng vật na động.

Lưỡng nhân mang bào hồi ám môn xử, chích kiến ám môn ngoại na quan quách cánh hoãn hoãn thăng khởi.

Tần Dã hòa Bàn Tử đốn thì trừng viên song nhãn.

Tần Dã nuốt nước bọt, hắng giọng, thận trọng hỏi: "Béo à, cậu có tin trên đời này có thần tiên không?" Béo lườm nguýt: "Anh đại, cậu đừng nói mấy chuyện hư vô phiêu miểu với tôi.

Thời buổi này lừa đảo nhiều, thần tiên gì đó toàn là xạo quần, mình đừng để ý đến bọn họ, mau rời khỏi đây mới là chuyện chính!" Tần Dã gật đầu đồng tình, hắn nhìn xung quanh, ngoài bức tượng đá kia ra, nơi đây không có bất kỳ lối ra nào khác.

Hai người bàn bạc nửa ngày vẫn không có cách nào.

Béo sốt ruột gãi tai cấu đầu, cuối cùng đưa ra quyết định.

“Anh đại, tôi sẽ làm lá chắn thịt thu hút sự chú ý, cậu nhân cơ hội chuồn đi.” “Cút đi đồ chết tiệt!” Tần Dã mắng, “Cậu đặc biệt sao mà phế vật vậy hả?” Béo tủi thân nói: “Tôi phế vật chỗ nào?

Cậu nhìn xem chỗ này đi, hai chúng ta mà đi ra ngoài thuận lợi mới là lạ đó!” Khi hai người đang tranh cãi không dứt, bức tượng đá kia đột nhiên động đậy.

Chỉ thấy nó từ từ xoay người, đi về phía Tần Dã và Béo, mỗi bước đi đều phát ra tiếng “Đông long đông long”, giống như tiếng trống trận gõ vang, khiến người ta lạnh gáy.

“Má ơi!

Anh đại cứu tôi!” Béo ôm đầu ngồi sụp xuống đất.

Tần Dã hít sâu một hơi, rút con dao găm bên hông ra, xông lên chặt đứt xích sắt, sau đó nhanh như chớp kéo Béo chạy khỏi mật thất.

Vừa ra khỏi mật thất, liền nghe thấy tiếng “Cạch”, ổ khóa ở cửa thông đạo tự động khóa lại, toàn bộ thông đạo trở lại bóng tối.

“Má ơi, anh đại, chuyện này là sao vậy?” Tần Dã thở dốc hai giây, lau mồ hôi trên trán: “Chắc là do tấm bia đá vừa nãy.

Thông đạo này đầy rẫy cơ quan, phải tìm một nơi an toàn mới được.” “Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?

Không lẽ cứ ở mãi đây sao?” Tần Dã nhíu mày nghĩ một lát, nói: “Trước tiên cứ đến chỗ quan tài đá thử xem sao, nói không chừng trong quan tài có thứ gì đó có thể giúp chúng ta thoát khỏi cảnh khốn cùng.” “Ừm, tôi cũng thấy ý này đáng tin,” Béo gật đầu, “Dù sao chúng ta cũng đã đi đến bước này rồi, không còn đường lùi nữa, chi bằng đánh cược một lần.” Tần Dã dẫn Béo quay lại, rất nhanh đã đến trước quan tài đá.

Lúc này, nắp quan tài đã được lật lên, để lộ quan tài gỗ bên trong.

Béo đến gần nhìn kỹ, trên quan tài gỗ phủ một lớp bụi dày cộm, không nhìn rõ lắm, nhưng vẫn có thể nhận ra một vài dấu ấn mờ nhạt.

"Anh đại, cậu nhìn chỗ kia." Hắn vỗ vai Tần Dã.

Tần Dã cúi đầu nhìn, chỉ thấy đất cát bên cạnh quan tài mềm xốp ẩm ướt, hiển nhiên có dấu chân người giẫm đạp qua.

Tần Dã nhướng mày, trong lòng nảy ra một suy đoán.

"Nơi này trước đây có người ở, còn để lại dấu chân…" Hắn ngẩng đầu nhìn lên cột đá trên đỉnh, đây là một mật thất.

Chương 414

Nếu nơi này thực sự từng có người ở, vậy chứng tỏ suy đoán của hắn là đúng.

Hang động này từng có dấu vết khai quật nhân tạo!

Tần Dã kìm nén sự kích động trong lòng, tiếp tục quan sát quan tài đá.

Lớp bụi trên quan tài đá càng ngày càng ít, để lộ nắp quan tài bên trong.

Tần Dã nheo mắt lại, dùng sức đẩy nắp quan tài, nhưng nó vẫn bất động.

Loại nắp quan tài này thường khá chắc chắn, cần tốn chút sức mới có thể mở ra.

Hắn quay đầu nói với Béo: "Nắp quan tài này rất chắc chắn, hai chúng ta e rằng không thể khiêng ra được… Cậu chờ chút, tôi đi tìm vài thanh gỗ lớn." "Được thôi!" Tần Dã lập tức chạy ra khỏi mật thất, đi tìm gỗ.

Béo đứng tại chỗ, cảnh giác nhìn bức tượng đá.

Tần Dã rất nhanh quay lại, tay xách mấy thanh gỗ dài.

"Thứ này có mở được nắp quan tài không?" Béo nghi ngờ hỏi.

Tần Dã lắc đầu, từ trong lòng móc ra một chiếc đèn pin: "Thứ này cũng không biết có dùng được không…" Béo: "……" Tần Dã chiếu đèn pin vào đồng tử mắt của tượng đá, khẽ quát một tiếng: "Khởi!" Ong!

Tượng đá đột nhiên bay lên không trung!

Tần Dã sớm đã liệu được chiêu này hiệu quả, nhanh chóng kéo giãn khoảng cách.

Tiếng "Rầm" vang lên, tượng đá rơi xuống đất.

Đồng thời, Béo cũng nghe thấy tiếng đổ sập lớn của tượng đá.

Mặt hắn tái mét, không nhịn được chửi thề: "Vãi nồi, bức tượng này không những biết cử động, mà nó còn tự động nổ tung nữa hả?" Tần Dã vẫn còn sợ hãi: "Thứ quỷ quái này, đúng là tà môn…" Tần Dã và Béo trấn tĩnh lại tinh thần, ánh mắt tập trung trở lại vào quan tài đá.

Tuy chuyện tượng đá này khá tà môn, nhưng lúc này cũng không thể bận tâm quá nhiều.

Mở quan tài tìm lối ra, tìm kiếm bí mật mới là việc cấp bách.

"Anh đại, tượng đá này vừa đổ, cảm giác âm khí xung quanh càng nặng hơn, chúng ta mau mở nắp quan tài này đi." Béo vừa nói vừa kéo cánh tay hắn, cố gắng xua đi cái lạnh, mắt còn thỉnh thoảng liếc về phía bức tượng đá đổ nát, sợ nó lại giở trò gì đó.

Tần Dã đưa thanh gỗ qua, hai người nhét một đầu thanh gỗ vào khe nắp quan tài, hô khẩu hiệu cùng nhau dùng sức bẩy lên.

"Một hai một, một hai một!" Thanh gỗ bị ép phát ra tiếng kẽo kẹt, nắp quan tài chỉ hơi nhúc nhích một chút.

Ngược lại còn bốc lên một làn bụi mù mịt khiến hai người hít phải sặc sụa.

"Thứ này cũng quá nặng rồi, cứ như đang mắc kẹt ở đây vậy." Béo lau mặt đầy bụi, thở hổn hển lẩm bẩm.

Tần Dã không đáp lời, hắn đi vòng quanh quan tài đá, mắt đột nhiên sáng lên.

Một góc dưới đáy quan tài có một cái chốt ẩn tinh xảo, màu sắc

tương tự với thân quan tài, nếu không nhìn kỹ rất khó phát hiện.

"Béo, đừng bẩy nữa, chỗ này có cơ quan." Hắn cúi người xuống, cẩn thận xoay cái chốt ẩn đó.

Đầu tiên là xoay nhẹ theo chiều kim đồng hồ, không có phản ứng.

Hắn nhướng mày.

Lại dùng sức vặn ngược chiều kim đồng hồ một cái, chỉ nghe thấy tiếng "Cạch", nắp quan tài từ từ nhô lên, một luồng ánh sáng u tối xuyên ra từ bên trong quan tài.

"Tần gia thần rồi, cái này cũng tìm thấy cơ quan!" "Trong quan tài sẽ không lại xuất hiện thứ đáng sợ nào nữa chứ, cẩn thận nha!" Hai người đến gần nhìn, bên trong quan tài không có vàng bạc châu báu, chỉ có một cuốn sách cổ đơn sơ, thân cuốn sách khắc đầy hoa văn phức tạp.

"Thứ này trông không tầm thường chút nào…" Béo vẫn lẩm bẩm một câu khi nhìn thấy nó.

Bên cạnh cuốn sách có đặt một khối ngọc bội hình dáng kỳ dị, ngọc bội ấm áp nhưng lại tỏa ra chút hơi lạnh, trên đó điêu khắc văn thú có vài phần tương tự với tượng đá trong thông đạo kia.

Cuốn sách vừa mở ra, liền có một trận gió lạnh thổi qua.

Ngọn đuốc chao đảo muốn tắt, chữ viết trên cuốn sách lóe lên ánh sáng u tối.

Một đoạn quá khứ bị thời gian phong ấn từ từ hiện ra trước mắt mọi người.

Thời cổ đại, khi các bộ lạc thần bí cúng tế, để cầu mưa thuận gió hòa, bộ lạc hưng thịnh, họ sẽ chọn những người đặc biệt để "hiến tế".

Giống như những gì đã thấy trước đó, họ treo người lên, dùng bí thuật phong ấn linh hồn để bảo vệ kho báu, thiết lập trùng trùng cơ quan, chỉ có "người giải lời nguyền" được bộ tộc lựa chọn, thao tác theo nghi thức đặc biệt, mới có thể mở kho báu, bình ổn oán linh.

Người ngoài tự tiện xông vào, chạm phải lời nguyền, sẽ bị mắc kẹt chết trong mê cung mộ thất này.

Còn bức tượng đá kia, vốn là linh vật hộ vệ, bị họ vô tình kích hoạt "huyết tế" mà thức tỉnh, mất kiểm soát phát cuồng.

"Anh đại, vậy là chúng ta vô tình đi đúng con đường giải lời nguyền rồi sao, nhưng vẫn chưa giải hoàn toàn hả, nếu không thông đạo sao vẫn khóa?" Béo gãi đầu, vẻ mặt đầy khó hiểu.

Tần Dã gật đầu, ánh mắt khóa chặt vào ngọc bội, "Khối ngọc bội này e rằng là chìa khóa, có lẽ phải đặt nó về 'linh vị' ban đầu của nó, hoàn thành nghi thức cuối cùng." Nói rồi, hắn bắt đầu tìm kiếm khắp mộ thất những cấu trúc tương tự như rãnh có thể gắn ngọc bội vào.

Béo cũng vội vàng làm theo, vừa tìm vừa lẩm bẩm: "Cái chỗ quỷ quái này, giấu đồ mà giấu kỹ vậy." Đang tìm kiếm, từ sâu trong mộ thất truyền đến một trận va đập trầm đục, như có vật nặng liên tục đập vào tường đá, mỗi tiếng đều khiến người ta hoảng sợ.

"Động tĩnh gì vậy, con cương thi đó lại làm loạn nữa sao?" Béo trợn tròn mắt, nắm chặt dụng cụ trong tay, giọng nói cũng thay đổi âm điệu.

Tần Dã nhíu mày, lần theo tiếng động đi tới, dừng lại trước một bức tường đá không mấy nổi bật, tiếng va đập chính là từ phía sau truyền ra.

Đến gần lắng nghe kỹ, còn mơ hồ có tiếng rên rỉ yếu ớt, như có người đang cầu cứu.

“Bên trong hình như có người, nhưng mộ thất này bị phong bế nhiều năm, sao có thể?” Tần Dã lẩm bẩm, đưa tay sờ lên tường đá.

Quả nhiên, sờ thấy một chỗ hơi lõm vào, dùng sức ấn xuống, bức tường đá từ từ chuyển động, một lối đi bí mật nhỏ hẹp hiện ra.

Tần Dã vừa ấn vào chỗ lõm đó, bụi bặm bay lên do bức tường đá chuyển động, tùy ý bay tán loạn trong mộ thất u ám.

Mắt Béo trợn tròn như chuông đồng, giơ thiết bị livestream lên, giọng nói vì căng thẳng và phấn khích mà cao hơn vài tông: “Gia đình ơi, chúng ta lần này đúng là gặp may lớn, lối đi bí mật này trông tà môn quá.” “Cái này không chừng giấu bảo bối kinh thiên động địa gì đó, hay là cơ quan chết người nào đó!” Phòng livestream lập tức bùng nổ.

“Ôi trời, streamer mở khóa được phó bản ẩn rồi, kích thích vãi!” “Cẩn thận có lừa đảo nha, trong mộ cổ mà mấy tiếng tích tắc này nghe ghê người quá, đừng có đánh đổi cái mạng nhỏ vào đó!” “Tần gia uy vũ, cái này cũng tìm thấy cơ quan, ngồi đợi xem trong lối đi bí mật có bảo bối gì, nếu có cổ tịch thất truyền thì coi như phát tài lớn rồi!” Tần Dã không để ý đến sự ồn ào trong phòng livestream, từ trong ba lô lấy ra một chiếc đèn pin cực mạnh, đi đầu bước vào lối đi bí mật.

Tường lối đi bí mật ẩm ướt, phát ra ánh sáng lạnh lẽo u tối, dưới chân bùn nước lẫn lá mục, giẫm lên phát ra tiếng “Kẽo kẹt”.

Béo lạch bạch theo sau, camera quay lung tung, miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm: “Các lão thiết, mùi vị này đúng là ‘phê’ quá rồi, vừa ẩm vừa tinh, như ngâm trong hũ dưa muối trăm năm vậy.” Đi không xa, tiếng rên rỉ càng lúc càng rõ, còn xen lẫn tiếng “Lạch cạch” của xích sắt va vào nhau.

Nghe thôi đã thấy rợn người.

“Cứu mạng, cảm giác như hiện trường phim kinh dị, streamer mau rút lui đi, tính mạng quan trọng lắm đó!” “Đừng mà, đã đi đến đây rồi, không khám phá đến cùng thì tiếc lắm, nói không chừng là đồng nghiệp bị mắc kẹt, cứu ra còn có thể chia sẻ bí quyết tìm kho báu nữa chứ.” Tần Dã ánh mắt như mũi tên, nhanh chóng đi theo hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy ở chỗ rẽ có một không gian nhỏ hẹp giống như phòng giam, song sắt rỉ sét loang lổ, bên trong có một người ăn mặc rách rưới co ro.

Tóc tai bù xù che khuất mặt, tay chân bị xích sắt nặng trịch khóa chặt, đang yếu ớt run rẩy.

“Ngươi là ai?

Sao lại bị nhốt ở đây?” Tần Dã trầm giọng hỏi.

Người đó nghe thấy tiếng động, mạnh mẽ ngẩng đầu, vẻ kinh hoàng trên mặt không che giấu nổi qua lớp bùn đất, sau khi nhìn rõ người đến, giống như tìm được cứu tinh.

Đôi môi khô nứt khẽ mấp máy: “Cứu… cứu tôi, tôi đến tìm kho báu, vô tình chạm phải cơ quan, bị nhốt ở đây đã lâu rồi, chưa ăn uống gì, cầu xin các người thả tôi ra.” Béo đến gần song sắt, camera lia sát vào, các cư dân mạng trong phòng livestream nhìn thấy thảm cảnh của người này, liên tục bình luận.

“Tội nghiệp quá, mau cứu anh ta đi, ở chỗ này thêm một khắc nào cũng là cực hình.” “Không đúng lắm nha, sao lại trùng hợp vậy, có phải là cạm bẫy, cố ý dụ chúng ta mắc câu không?” Tần Dã nhíu mày, từ trong ba lô lấy ra dụng cụ, lục lọi với ổ khóa xích sắt, vừa làm vừa nói: “Bất kể có phải cạm bẫy hay không, cũng không thể thấy chết không cứu, chỉ là phải cảnh giác hơn.” Béo gật đầu lia lịa, mắt vẫn dán vào màn hình đọc bình luận: “Các bảo bối nói đúng, chúng ta cẩn thận thì vạn sự an toàn, tay nghề của Tần gia, mở một cái khóa chắc

không thành vấn đề." Ngay khi xích sắt "Rắc" một tiếng đứt rời, người bị giam kia mạnh mẽ lao ra, nhưng không phải chạy ra ngoài, mà là lao thẳng về phía Tần Dã, hai tay như móng vuốt sắc bén, ánh mắt trong chớp mắt trở nên hung ác đáng sợ.

Tần Dã sớm đã phòng bị, nghiêng người né tránh, nhấc chân đá vào bụng người đó, hất hắn ngã xuống đất.

"Má nó, chiêu này của Tần gia ngầu lòi vãi!" "Hừ, quả nhiên có gian trá, rốt cuộc ngươi là ai, giả đáng thương giở trò gì?" Tần Dã tức giận hỏi.

Người đó lăn lộn trên đất, phát ra tiếng cười điên loạn, nửa khuôn mặt thối rữa không nhìn ra bất kỳ biểu cảm nào, nửa còn lại lại là nụ cười điên cuồng.

"Các ngươi, đám ngu xuẩn, xông vào cổ mộ này, còn muốn sống sót ra ngoài?

Ta vốn là khôi lỗi thủ mộ, bị phong ấn nhiều năm, chỉ chờ các ngươi những kẻ tham lam này phóng thích ta, bây giờ các ngươi đều phải chôn cùng!" Phòng livestream lập tức bị những bình luận "Vãi nồi" "Chạy mau" tràn ngập, Béo sợ đến mức nhảy lùi mấy bước, suýt chút nữa làm rơi thiết bị livestream, hét lớn: "Tần gia, cái này phải làm sao đây, to chuyện rồi!" Tần Dã lại bình tĩnh tự nhiên, rút từ thắt lưng ra một thanh kiếm gỗ đào, thân kiếm khắc đầy bùa chú, dưới ánh đèn pin lấp lánh ánh sáng thần bí.

"Hừ, khôi lỗi thủ mộ thì đã sao, bất quá cũng chỉ là tà vật mà thôi, hôm nay ta liền hàng phục ngươi!" Nói rồi, kiếm gỗ đào vung lên, vẽ ra những quỹ đạo vàng óng trên không trung, hắn lẩm nhẩm: "Thiên địa huyền tông, vạn khí bản căn, khu tà phược mị, bảo mệnh hộ thân!" Khôi lỗi thủ mộ lộ vẻ kinh hãi, lùi lại từng bước, ý đồ trốn vào phòng giam.

“Muốn chạy?

Không dễ vậy đâu!” Tần Dã truy đuổi không ngừng, mũi kiếm đâm thẳng vào giữa trán khôi lỗi, toàn thân khôi lỗi bốc lên khói đen chống đỡ, khói đen và ánh sáng của kiếm gỗ đào va chạm, phát ra tiếng “Xì xì”.

Béo ở bên cạnh chờ thời cơ, từ trong túi lấy ra mấy lá linh phù trấn tà, niệm chú xong ném về phía khôi lỗi.

Những lá linh phù hóa thành ánh sáng vàng, dán lên người khôi lỗi.

Khôi lỗi lập tức thảm thiết kêu la, thân thể run rẩy, khói đen tan biến.

“Các bảo bối ơi, thấy chưa, Tần gia đại triển thần uy, cái tà vật này sắp không chịu nổi rồi!” Béo phấn khích hét lên, cư dân mạng trong phòng livestream liên tục like, bình luận khen ngợi.

Chương 415

Tần Dã thừa thế tấn công mạnh, kiếm gỗ đào đâm mạnh vào ngực khôi lỗi, khôi lỗi lập tức hóa thành một vũng nước đen, chỉ còn lại những đoạn xích sắt đứt rời.

Tần Dã thở hổn hển, thu lại kiếm gỗ đào: "Chỗ này không nên ở lâu, lối đi bí mật này e rằng còn có những hiểm nguy khác, chúng ta mau đi." Béo vội vàng theo sau, tiếp tục giơ thiết bị livestream, nhưng bước chân rõ ràng có chút hoảng loạn: "Các lão thiết, tiếp theo càng phải cẩn thận hơn, bí mật trong cổ mộ này nhiều quá, không chừng còn có trò gì đó." Đi dọc theo lối đi bí mật thêm một đoạn nữa, trên tường bắt đầu xuất hiện mấy bức bích họa kỳ dị xếp liền nhau, màu sắc loang lổ nhưng lại khắc họa những cảnh tế tự đẫm máu.

Có người bị mổ bụng lấy tim sống, thậm chí có người bị chặt đầu để cúng tế trên tế đàn, phong cách vẽ méo mó, nhìn người ta buồn nôn.

Cư dân mạng trong phòng livestream xem mà da đầu tê dại.

"Bức họa này nhìn ghê quá, cảm giác lạnh sống lưng, streamer mau đừng nhìn nữa, mau tìm lối ra đi." "Không chừng là ám chỉ manh mối kho báu phía sau đó, chỉ là phải giải mã bí mật tế tự này thôi…" "Streamer cố lên nha, chúng ta ủng hộ tinh thần cho cậu!" Béo nuốt nước bọt: "Tần gia, bức bích họa này tà tính lắm, có phải liên quan đến sở thích lúc sống của chủ nhân cổ mộ không, chúng ta phải đối phó thế nào?" Tần Dã dừng lại quan sát kỹ, ngón tay xoa nhẹ lên các vân họa trên bích họa: "Bức bích họa này có lẽ là một loại cảnh báo, hoặc cũng có thể là gợi ý về cơ chế bảo vệ, chúng ta hãy chú ý những ký hiệu đặc biệt trên tranh, đó có thể là chìa khóa để đi qua nơi này." Đang nói, tấm đá dưới chân đột nhiên lung lay: "Cạch" một tiếng,

những mũi nhọn từ dưới các tấm đá xung quanh bắn ra, đâm thẳng vào chân bọn họ.

Tần Dã phản ứng nhanh nhẹn, kéo Béo nhảy vọt lên, né tránh đòn tấn công của mũi nhọn.

"Tốt thật, cơ quan này chồng chất cơ quan, đúng là hiểm độc!" Tần Dã thầm mắng một tiếng, ánh mắt lướt qua lại giữa bích họa và tấm đá, phát hiện mũi dao trong tay kẻ tế tự trên bích họa có phù hiệu đặc biệt, dường như có sự tương ứng với hoa văn trên tấm đá.

"Béo, theo thứ tự phù hiệu này, giẫm lên tấm đá, nhanh lên!" Tần Dã hét lên.

Béo cuống quýt làm theo, mỗi khi giẫm lên một tấm đá, mũi nhọn tương ứng liền co lại, thật khó khăn lắm mới vượt qua khu vực cơ quan này.

"Cuối cùng cũng thoát chết rồi, các lão thiết, mức độ kích thích này còn hơn cả ngồi tàu lượn siêu tốc nữa!" Béo lau mồ hôi, thở phào một hơi dài.

Nhưng còn chưa kịp hoàn hồn, phía trước truyền đến tiếng nổ trầm đục, như tiếng đá lớn lăn.

Chỉ thấy một quả cầu đá khổng lồ từ sâu trong lối đi bí mật cuồn cuộn lăn tới, đến đâu đá vỡ nát đến đó, khí thế kinh người.

Phòng livestream lại một lần nữa bùng nổ bình luận.

"Streamer chạy mau, quả cầu đá này muốn lấy mạng đó!" "Tìm lối rẽ mà trốn đi, đừng để bị nghiền thành thịt băm đó!" Tần Dã nhìn quanh, phát hiện bên phải có một hốc nhỏ hẹp, kéo Béo liều mạng chen vào.

Quả cầu đá sượt qua vạt áo họ, luồng gió mạnh suýt chút nữa cuốn bay thiết bị livestream trong tay Béo.

“Suýt chết, suýt chết, chút nữa là bỏ mạng ở đây rồi.” Béo vẫn còn kinh hồn bạt vía, vỗ ngực.

Tần Dã nhìn chằm chằm quả cầu đá càng lúc càng gần bên ngoài hốc, bình tĩnh phân tích: “Béo, cậu vừa nãy có chú ý đến phù hiệu trên quả cầu đá không?” Béo ngớ người, nhìn kỹ: “Đây không phải là một bông hoa sao, sao vậy?

Không lẽ nó còn có thể ăn thịt người không?” Tần Dã thở dài một tiếng: “Tôi nghi ngờ, phù hiệu đó chính là chìa khóa của lối đi này.” Béo trợn tròn mắt: “Vãi nồi, Tần gia, cậu bá đạo!” Lời vừa dứt, hai người nghe thấy tiếng ầm ầm bên tai, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một vật khổng lồ đang lao nhanh về phía họ, thân hình to lớn như một tòa nhà cao tầng, mang theo khí thế hủy diệt, khiến người ta không thể chống cự.

“Vãi nồi…” Béo tuyệt vọng hét lớn: “Các lão thiết!”… Khán giả trong phòng livestream đều bùng nổ, bình luận lập tức tăng vọt.

“Má nó, đây là cái quái gì vậy?” “Vãi lúa!” “Tôi không tin, thế giới này lại thực sự có thứ lớn như vậy!” “Cầu giải thích, đó là cái quỷ gì vậy?” “Streamer chạy mau, chúng ta sẽ báo thù cho cậu!” “Má nó, sợ chết mất, đây là yêu ma quỷ quái gì vậy, đơn giản là mất hết nhân tính!” Tần Dã nhíu chặt mày, trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc.

Quả cầu đá tuy lớn, nhưng tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã lao đến trước mặt.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Tần Dã rút kiếm ra, một chiêu “Phách hoa cái” nghênh đón, kiếm phong sắc bén, chém mạnh vào đỉnh quả cầu đá, tia lửa tóe ra, kiếm phong thậm chí còn cong lại.

“Vãi nồi!” Béo không nhịn được lại chửi thề một tiếng, cái này mẹ nó cũng quá biến thái rồi!

Tần Dã sắc mặt ngưng trọng, độ cứng của quả cầu đá vượt quá dự đoán, kiếm phong chém vào bề mặt quả cầu đá, chỉ để lại một vết xước nông, căn bản không thể cắt xuyên.

Rầm rầm… Quả cầu đá lăn đến trước mặt, cảm giác áp bức tràn ngập ập đến, dường như muốn chôn sống hai người.

Béo nhắm mắt hét chói tai, tim đập thình thịch.

Ngay lúc này, Tần Dã túm lấy Béo ném về phía quả cầu đá, còn mình thì lao tới ôm chặt quả cầu đá, dùng hết sức bình sinh lật đổ nó.

Béo ngã vật xuống đất, khi bò dậy thì phát hiện Tần Dã bị quả cầu đá khổng lồ đè dưới, vội vàng chạy tới.

"Tần gia!

Tần gia!" Béo bò trên đất dùng hết sức đẩy quả cầu đá, nhưng quả cầu đá vẫn bất động, ngược lại còn làm Béo đau nhức xương cốt.

Ngay khi Béo gần như muốn bỏ cuộc, đột nhiên cảm thấy mông truyền đến một trận đau nhói, quả cầu đá đã bị Tần Dã nhấc lên.

Béo xoa mông, vừa khóc vừa cười hỏi: "Anh Tần, cậu làm gì vậy?" "Đừng nói nhảm, đào hố cho tôi." Tần Dã một tay đỡ quả cầu đá khổng lồ, tốn chín trâu hai hổ sức lực mới di chuyển nó đến một góc địa cung, sau đó cầm xẻng công binh bắt đầu đào hố, đồng thời miệng thúc giục: "Đừng có lề mề nữa, mau đến giúp đi, thứ này nặng quá!" Béo không dám chậm trễ, vội vàng mang xẻng đến, đặt lên quả cầu đá, hai người hợp lực nâng quả cầu đá sang một bên khác, để lộ quan quách bên trong.

"Đây là…" Nhìn rõ quan tài xong, trên mặt Béo đầy vẻ chấn động và sợ hãi: "Anh Tần, trong quan tài có người nằm sao?" Tần Dã lắc đầu: "Không xác định, nhưng chắc chắn là thi thể, vì tôi ngửi thấy mùi thi thối rữa!" Nói xong, hắn mở nắp quan tài, đưa tay sờ vào thi thể

bên trong.

“Chết tiệt!

Cương thi!” Sắc mặt Tần Dã hơi thay đổi, nhanh chóng lùi ra ngoài, nhưng lại quên mất phía sau là cầu thang, một chân bước hụt cả người ngã xuống cầu thang.

Đông!

Kèm theo một tiếng động trầm đục, hai người cùng lúc rơi xuống một cái hang tối đen như mực.

“Tần gia!

Cậu sao rồi?

Không sao chứ?” Béo hoảng loạn hét lớn.

Bên trong hang động tối đen như mực, không nhìn thấy gì cả.

“Không sao… Cậu đừng động đậy vội, để tôi nghĩ xem nên chạy đường nào.” Tần Dã cố gắng bình phục hơi thở hỗn loạn.

Hai giây sau, nhờ ánh trăng yếu ớt, mơ hồ nhìn thấy một khe hở trên tường bên trái.

“Béo, chỗ này hình như là một mật thất, chúng ta thoát ra từ đó.” “Ừm… vậy tôi đi ra trước.” Béo dò dẫm chui ra.

Đáng tiếc, cửa bị khóa, hắn dùng hết sức lực cũng không thể mở ra.

“Tần gia, tôi không ra được, cửa hỏng rồi.” “Đừng bận tâm nó, cậu đi về phía bên trái, vòng ra phía sau xem có mở được không.” Tần Dã dặn dò một câu, hai chân đạp vào tường đá, khó khăn di chuyển về phía trước.

Béo gật đầu, làm theo lời Tần Dã dặn, quả quyết vòng sang phía

bên kia.

Béo khom lưng, men theo tường mật thất dò dẫm đi về phía trước, dưới chân thỉnh thoảng đá phải mấy mảnh đá vụn, phát ra tiếng kẽo kẹt.

Trong không gian tĩnh mịch tối đen, tiếng động càng thêm chói tai.

"Tần gia, tối đèn tối lửa thế này, chả nhìn thấy gì cả, có lẽ đừng có lại va phải cơ quan chết người nào nữa nhé." Hắn vừa lẩm bẩm vừa cẩn thận dò từng bước chân, giọng nói có chút run rẩy, đầy căng thẳng và bất an.

Tần Dã theo sát phía sau, tay nắm chặt thanh kiếm gỗ đào kia, thân kiếm dưới ánh trăng yếu ớt phát ra chút hơi lạnh, hệt như sợi dây thần kinh căng thẳng của hắn lúc này.

"Đừng hoảng, đã có mật thất thì tất có lối ra, chúng ta cẩn thận một chút, chú ý xem trên tường có gì bất thường không." Hắn hạ giọng, nhìn quanh xung quanh, không bỏ qua bất kỳ manh mối nào.

Hai người đi chậm vài bước, Béo đột nhiên "Sụt" một tiếng, dừng lại.

"Tần gia, chân tôi hình như giẫm phải thứ gì đó mềm mềm, tà môn lắm nha!" Giọng hắn run rẩy, những giọt mồ hôi to như hạt đậu lăn dài trên trán, mượn ánh đèn pin mờ ảo cúi đầu nhìn, hóa ra là một mảnh vải rách rưa.

Nhưng bên dưới vải hình như còn có một vật cứng.

Tần Dã đến gần, dùng kiếm gỗ đào gạt mảnh vải rách ra, chỉ thấy một tấm đá khắc đầy phù hiệu kỳ dị lộ ra, những phù hiệu đó uốn lượn như rắn rết.

Phát ra vẻ quỷ dị khó tả, ẩn ẩn tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo u tối.

Béo gãi đầu, vẻ mặt khổ sở: "Tần gia, chúng ta không có nhiều thời gian phí ở đây đâu, không chừng con cương thi đó đang mò theo mùi mà đuổi tới đó, hay là chúng ta cứ liều mạng thử vận may?" Vừa nói liền đưa tay muốn ấn phù hiệu.

"Đừng có làm bậy!" Tần Dã mạnh mẽ gạt tay Béo ra: "Trong cổ mộ, liều mạng là mất mạng, mỗi cơ quan đều ẩn chứa huyền cơ, một bước sai là sai tất cả." Đang suy nghĩ, từ xa mơ hồ truyền đến tiếng "Đông đông" trầm đục, rất giống tiếng bước chân nặng nề của cương thi.

Vang vọng trong lối đi bí mật chật hẹp.

"Tần gia, nó đến rồi, chúng ta mau nghĩ cách đi!" Béo hoảng sợ, mắt trợn tròn, dán chặt vào Tần Dã, thiết bị livestream trong tay cũng suýt chút nữa không cầm vững.

"Streamer cẩn thận nha, con cương thi đó nghe thôi đã thấy khủng khiếp rồi, đừng có bỏ mạng ở trong đó!" "Trái tim nhỏ bé của tôi sắp chịu không nổi rồi, Tần gia mau nghĩ cách đi!" "Xong rồi, xong rồi, cảm giác lần này thật sự phải 'say bye' rồi, mật thất này trông đã thấy tà môn!" Những khán giả bình thường chỉ im lặng theo dõi, lúc này cũng bùng nổ, liên tục gõ bàn phím, từng người một căng thẳng như thể chính họ đang ở trong mật thất vậy.

Tần Dã nghe tiếng "Đông đông" càng lúc càng gần, da đầu tê dại, nhưng vẫn cố gắng giữ vẻ trấn tĩnh, thì thầm với Béo: "Đừng hoảng, đã có tấm đá phù hiệu này thì chắc chắn là chìa khóa phá giải, chúng ta phải nhanh chóng tìm ra quy luật." Béo nuốt nước bọt, giơ thiết bị livestream lên cao, để ánh sáng chiếu rõ nhất có thể lên tấm đá, giọng nói mang theo âm run rẩy lẩm bẩm: "Tần gia, thứ này trông như bùa vẽ quỷ, có thể nhìn ra được cái gì chứ, thời gian không còn nhiều đâu." Hắn vừa nói vừa lén lút nhìn ra phía sau, tiếng bước chân cương

thi như tiếng trống thúc giục, mỗi nhịp đều làm hắn mềm nhũn cả chân.

Khán giả trong phòng livestream cũng sốt ruột như lửa đốt, bình luận như tuyết rơi dày đặc.

"Streamer mau lên, cương thi sắp đến rồi!" "Chết tiệt tôi rồi, phù hiệu này rốt cuộc có ý nghĩa gì, có cao thủ nào hiểu biết giúp phân tích với!" "Tần gia, không được thì chúng ta chạy đi, đừng mạo hiểm ở đây nữa!" Tần Dã dường như đã nghĩ ra điều gì, nhướng mày: "Béo, cái này giống như biến thể của trận Độn Giáp cổ, ấn theo thứ tự các phù hiệu tương ứng với 'Hưu, Sinh, Thương' ba cửa, có lẽ có thể mở ra một lối đi!" Béo tuy lòng đầy nghi ngờ, nhưng vẫn nghe lời giơ tay, ngón tay lơ lửng phía trên phù hiệu, do dự một chút, rồi mạnh mẽ ấn xuống.

Trong chớp mắt, tấm đá rung chuyển, gió rít gào trong mật thất, một bức tường bên cạnh từ từ nhô lên thành một cánh cửa đá.

Nhưng bên trong cửa tối đen như mực, tỏa ra hơi lạnh ẩm mốc cổ xưa.

Chưa kịp để hai người thở phào, từ trên đỉnh cửa "Rào rào" bắn ra mấy mũi tên tẩm độc, mang theo ánh sáng lạnh găm vào bức tường đối diện.

"Vãi nồi, tình huống gì đây!" Béo sợ đến nhảy dựng lên, suýt chút nữa làm rơi thiết bị livestream.

Phòng livestream càng lúc càng sôi sục.

"Trời ơi, cái cơ quan này cũng quá hiểm độc rồi!" "Streamer mau trốn đi, muốn lấy mạng đó!" Tần Dã phản ứng cực nhanh, kéo Béo nghiêng người né tránh, kiếm gỗ đào vung lên, trực tiếp đánh bay mấy mũi tên.

“Đừng vội, cửa mở ra là có cơ hội sống, cẩn thận đi vào, đề phòng phía sau còn có chiêu trò.” Nói rồi hắn khom lưng thăm dò vào trong cửa đá, Béo theo sát phía sau, màn hình livestream rung lắc, càng khiến người xem thêm căng thẳng.

Chương 416

Bên trong cửa là một lối đi nhỏ hẹp, tường ẩm ướt, tiếng nước nhỏ giọt trong sự tĩnh mịch càng thêm rợn người.

Dưới đất xương cốt vương vãi, như đang kể lại những sự việc bi thảm đã xảy ra trong quá khứ.

Đi chưa được mấy bước, tấm đá dưới chân đột nhiên sụt xuống, hai người lảo đảo, rơi vào hố đen bên dưới.

Màn hình livestream lập tức tối đen, chỉ còn lại bình luận chạy đầy màn hình.

"Xong rồi, xong rồi, không thấy streamer đâu, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" "Cái mộ này tà môn quá, hy vọng Tần gia và Béo sẽ được trời phù hộ tai qua nạn khỏi!" May mắn thay, một lát sau, nhờ ánh sáng ngọc ẩn hiện trong hố đen, màn hình livestream lại sáng lên một chút.

Tần Dã bò dậy từ đáy hố, lau bùn nước trên mặt, nhìn quanh, thấy vách hố khảm dạ minh châu.

Lại có một bộ xương khô mặc quan phục cổ đại, bên cạnh nằm rải rác thẻ tre và la bàn rách nát.

Chất liệu quan phục này vẫn khá tốt, lâu như vậy mà không bị mục nát.

"Tần gia, chúng ta rơi vào chỗ quỷ quái nào vậy?" Béo khóc ròng kêu lên, giọng nói vang vọng trong hố.

Khán giả trong phòng livestream cũng theo đó mà lo lắng.

"Streamer mau tìm lối ra đi, đừng bị kẹt ở đó!" "Cái hố đen này trông âm u quá, e rằng còn có cơ quan chết người nữa." Tần Dã nhặt

la bàn lên quan sát kỹ, rồi lại lật xem thẻ tre, nhíu mày: “Béo, đây là ‘Thủy Khốn Cục’ trong ‘Ngũ Hành Mê Chướng’ của cổ mộ, phải tìm vật thuộc kim để khắc chế, tìm lối ra.” Hắn ánh mắt lướt qua đồ trang sức vàng trên thắt lưng bộ xương khô, vừa đưa tay định lấy.

Trên đỉnh hố liền trào ra dòng nước, mực nước tăng vọt trong chớp mắt.

“Vãi nồi, cái này phải làm sao!” Béo hoảng sợ, cuống quýt vùng vẫy.

“Streamer mau tìm chỗ cao, đừng để bị ngập!” “Dùng đồ trang sức vàng đó thử xem có chặn được lỗ thoát nước không!” Tần Dã không kịp để ý bình luận, một tay giật đồ trang sức vàng xuống, sờ lên vách hố, phát hiện một lỗ nhỏ.

Hắn dùng sức gắn đồ trang sức vàng vào, dòng nước từ từ nhỏ lại.

“Béo, đừng ngẩn ra nữa, tìm khe hở trên vách hố, chắc chắn có thể thông đến chỗ khác.” Hai người ướt sũng, mò mẫm trong nước, Béo đột nhiên hét lên: “Tần gia, chỗ này có một cái động, nhưng trông giống tổ rắn, có nên vào không?” Tần Dã nghiến răng nói: “Vào!” Hai người co người chui vào động, bên trong động mùi tanh nồng nặc, vảy rắn thỉnh thoảng sượt qua da thịt.

Chui ra khỏi động, là một lối đi chạm khắc đầy bích họa, tất cả đều là cảnh tế tự thảm khốc thời cổ đại, các nhân vật như đang ai oán.

Tần Dã dừng lại, nhìn chằm chằm vào vị trí mắt của bức phù điêu.

“Béo, ấn theo tượng tinh tú ‘Huỳnh Hoặc Thủ Tâm’ xoay chuyển con mắt phù điêu, có lẽ có thể mở ra lối ra.” Béo làm theo lời, cùng với tiếng “Kẽo kẹt”, cửa đá ở cuối lối đi từ từ mở ra, hé lộ ánh sáng, còn có một mùi hôi thối ẩm mốc.

Tiếng gầm thét của cương thi mơ hồ truyền đến.

“Tần gia, nó vẫn còn đó hả, làm sao bây giờ?” Chân Béo mềm nhũn, suýt chút nữa ngồi phịch xuống đất.

“Streamer chạy mau, đừng đối đầu trực diện với con cương thi đó!” “Dùng cửa đá đè nó lại, nhân cơ hội chuồn đi!” Tần Dã nắm chặt kiếm gỗ đào: “Đừng sợ, trong mộ thất có kim khí mạnh có thể khống chế nó, chúng ta lợi dụng địa hình, nhốt cái tà vật này lại.” Nói rồi hai người liền bước vào mộ thất, quan quách lớn ở giữa, xung quanh châu báu tỏa sáng.

Nắp quan quách đang từ từ hé mở, khói đen bốc lên, cương thi toàn thân lửa quỷ u lam, khí thế hung hãn lao tới.

Béo sợ đến mức la oai oái, vừa lăn vừa bò xông vào góc tường, hai chân mềm nhũn quỵ xuống đất, ôm đầu không dám động đậy.

Tần Dã sớm đã tích lực chờ sẵn, kiếm gỗ đào chỉ thẳng vào cương thi, khẽ quát: “Trảm yêu trừ ma!” Trong chớp mắt, kiếm quang lấp lánh, kiếm khí tung hoành, chém về phía cương thi.

Phụt!

Ngực cương thi bị chém xuyên, máu thối đặc sệt phun ra vung vãi khắp mộ thất, thân thể cứng đờ vặn vẹo đổ xuống đất.

Một tiếng gầm thét thảm thiết đến cùng cực xuyên phá không khí, mộ thất đột nhiên trở nên âm lãnh, khiến người ta rợn tóc gáy.

“Má ơi!” Béo mạnh mẽ ngẩng đầu, chợt thấy gáy lạnh toát, vội vàng ngậm miệng lại.

Tần Dã cũng cảm nhận được sự bất thường, định thần nhìn quanh, chỉ thấy mộ thất vốn tối đen như mực lại biến thành màu đồng xanh, như thể đang lạc vào một điện đường bằng đồng xanh nào đó.

“Béo… cậu nhìn đằng kia.” Hắn chỉ về phía tận cùng bên phải mộ thất.

Béo nhìn theo, chỉ thấy bậc thang bằng đồng xanh kéo dài đến sâu trong mộ thất, phía trên treo mấy ngọn đèn dầu, ánh nến yếu ớt chao đảo.

Một bé gái đứng giữa bậc thang bằng đồng xanh, quần áo mỏng manh, lộ cánh tay lộ chân, má em bé tái nhợt không chút sắc khí, đồng tử màu đỏ nhạt, đang trợn tròn mắt nhìn chằm chằm vào Tần Dã và Béo.

Tim gan phèo phổi của Béo đều đang chửi thề: “Cái… cái này là cái gì?

Búp bê ma sao!” Tần Dã nhíu mày, hắn cảm nhận được bé gái này mang theo oán sát chi khí, hiển nhiên không tầm thường, rất có thể là ác quỷ hóa hình.

“Đây chắc là một ngôi hung sát cổ mộ, bé gái này nhất định đã chịu trọng thương, nhưng oán sát chưa tiêu tan, vẫn còn ý thức, nên mới có thể duy trì trạng thái xác sống.” Tần Dã trầm giọng phân tích.

“Vậy làm sao bây giờ?

Streamer, cậu ngàn vạn lần đừng bỏ rơi tôi nha!” Béo kinh hãi hét lớn.

Tần Dã an ủi: “Đừng sợ, tôi nghĩ cách đối phó trước, không thể để thứ này hại chết tính mạng, nếu không tôi sẽ lương tâm bất an.” Mặc dù nói vậy, hắn lại không dám hành động mạo hiểm.

Dù sao đây cũng là phần mộ, nếu gặp hiểm cảnh chỉ có thể bỏ chạy.

Hắn tay trái nắm chặt kiếm gỗ đào, tay phải bấm quyết niệm chú: “Cấp cấp như luật lệnh, thiên lôi oanh!” Trong chớp mắt, điện chớp

sấm vang, mây đen dày đặc, những hạt mưa to như hạt đậu rơi lộp bộp, rơi đến mức người ta không mở mắt ra được.

Bộ bùa chú này là thuật khu trừ quỷ được ghi lại trong "Mao Sơn Cơ Sở Thiên", chuyên trị các loại tà vật.

"Ô ô ô…" Bé gái đột nhiên khóc nức nở, giọng nói the thé thê lương, nghe mà rợn tóc gáy.

Béo bịt tai, run lẩy bẩy.

"Streamer mau dùng 'Thiên Lôi Dẫn', thứ này đối phó quỷ quái hiệu quả nhất!" "Ừm." Tần Dã gật đầu, bấm quyết niệm chú.

Vòm trời hồ quang điện cuồng vũ, như rồng giao long nanh sắc, gầm thét dữ dội lao xuống, đánh trúng ngực bé gái.

Tiếng "Bùm" trầm đục, bé gái bị chấn lùi ba mét.

Bề mặt cơ thể nó bốc lên khói đen, phát điên mà lao vào Tần Dã.

"Cho ta trấn áp!" Tần Dã quát lớn, hai tay kết ấn.

Lôi phù hóa thành ánh sáng vàng bắn ra.

Bé gái lại lần nữa bị đánh bay.

Trong phòng livestream, bình luận điên cuồng chạy đầy màn hình, như muốn xuyên qua màn hình mà thoát ra.

"Trời ơi, con búp bê ma này nhìn ghê quá, streamer cẩn thận nha!" "Phép thuật của Tần gia lợi hại thật, nhưng con quỷ đó sao vẫn không chết, bình tĩnh đi!" "Béo sợ đến mức đó rồi, cũng khó trách, thay tôi thì đã ngất từ lâu rồi, streamer cố lên!" Những khán giả bình thường chỉ im lặng theo dõi, lúc này đều hóa thân thành "quân sư ngoài trận".

Từng người một hớn hở, ở đó chỉ điểm giang sơn.

Sau khi bé gái bị đánh bay, nặng nề ngã xuống bậc thang bằng

đồng xanh, nhưng chỉ trong chớp mắt, nó lại lảo đảo đứng dậy.

Khí đen xung quanh thân hình càng thêm dày đặc, như mực chàm lan tỏa trong nước.

Nó há miệng, để lộ một hàng răng nanh đen kịt, phát ra tiếng "Rít rít".

Cái vẻ đó, toát lên sự oán độc vô tận.

"Tần gia, nó sao vẫn không chết vậy, chúng ta bây giờ phải làm sao?" Giọng Béo run rẩy không thành tiếng, vừa khóc vừa kêu về phía Tần Dã, thân mình liều mạng rúc vào góc mộ thất.

Hận không thể chui vào khe tường mà trốn.

Khán giả trong phòng livestream tim cũng theo đó mà nhảy lên đến cổ họng.

"Streamer, dùng gạo nếp rắc nó, cách cũ biết đâu lại hiệu quả!" "Không đúng, phải dùng thêm mấy đạo Thiên Lôi Phù nữa, tăng uy lực, trừ ác phải trừ tận gốc chứ!" "Má ơi, con búp bê ma này tà môn quá, Tần gia mau dẫn Béo chạy đi, đừng đối đầu trực diện!" Tần Dã nhìn chằm chằm bé gái, đại não vận hành cực nhanh, nghĩ cách đối phó, miệng an ủi Béo: "Đừng sợ, nó trông ghê gớm vậy thôi, bất quá cũng chỉ là oán niệm tụ hình, tà không thể thắng chính, chúng ta có chiêu trị nó." Nói rồi, hắn từ trong ba lô lấy ra một nắm gạo nếp, đây là vật thường chuẩn bị khi trộm mộ, để đề phòng bất trắc, vung tay liền rắc về phía bé gái.

Hắn vừa rắc vừa lẩm bẩm trong miệng: "Mễ lạp trừ tà túy, chính dương phá âm hối!" Gạo nếp bay tới, khi chạm vào đám khói đen kia, lại phát ra tiếng "Xì xì".

Đừng nói, cái này còn hơi giống đang nướng thịt.

Cùng với tiếng xì xì, khói đen trong chớp mắt nhạt đi vài phần.

Bé gái phát ra tiếng thét thảm thiết, thân hình lảo đảo lùi lại, vẻ oán giận trên mặt càng nặng nề hơn.

“Hiệu quả rồi, Tần gia đỉnh của chóp!” Béo thấy vậy, trong mắt lóe lên một tia hy vọng, giọng nói cũng cao hơn vài phần.

Hắn khó khăn lắm mới bò dậy nửa người, nhưng vẫn không dám đứng thẳng.

Phòng livestream cũng một trận reo hò.

“Tôi đã nói mà, gạo nếp có tác dụng, streamer quá thông minh!” “Tiếp tục đi, thừa thắng xông lên, tiêu diệt triệt để con quỷ này!” Nhưng còn chưa kịp để họ hoàn hồn, bé gái mạnh mẽ dậm chân một cái.

Trong mộ thất cuồng phong nổi lên, dưới bậc thang bằng đồng xanh lại ùa ra một đàn bọ cánh cứng màu đen, dày đặc bò về phía Tần Dã và Béo.

Vỏ ngoài của bọ cánh cứng lấp lánh ánh sáng u tối, vừa nhìn đã thấy mang kịch độc.

Chương 417

Nơi chúng đi qua, mặt đất dường như cũng bị ăn mòn để lại những vết hằn nông.

"Vãi nồi, cái này lại là trò gì nữa!" Béo sợ đến mức lại ngồi phịch xuống đất, hoảng loạn dùng chân đá những con bọ cánh cứng đang đến gần.

Nhưng hành động này lại khiến nhiều bọ cánh cứng hơn thay đổi hướng, dồn về phía hắn.

Bình luận trong phòng livestream lập tức bùng nổ.

"Streamer chạy mau, con côn trùng này nhìn đã thấy chết người rồi!" "Xong rồi, xong rồi, con búp bê ma này còn biết triệu hồi độc trùng, độc ác quá!" Tần Dã sắc mặt nghiêm nghị, nhanh chóng từ trong túi lấy ra mấy cái que diêm, đốt cháy rồi ném vào đàn côn trùng.

"Béo, dùng hỏa công, đừng để chúng đến gần!" Đồng thời, hắn vung kiếm gỗ đào, hất bay mấy con bọ cánh cứng đang áp sát, kiếm phong rít lên, mang theo từng trận tia lửa.

Que diêm rơi vào đàn côn trùng, trong chớp mắt bùng lên một mảng lửa, bọ cánh cứng giãy giụa trong lửa, phát ra tiếng tích tắc lách tách.

Mùi khét thối lập tức lan tỏa.

Nhưng dù vậy, vẫn có không ít bọ cánh cứng lách qua ngọn lửa, tiếp tục tiến đến gần.

"Tần gia, lửa này cháy không hết đâu, nhiều quá!" Béo vừa hét vừa tay chân cùng dùng lùi lại phía sau, không cẩn thận va phải cái bàn đá trong mộ thất, vàng bạc khí mãnh trên bàn lăn lóc khắp sàn.

“Đừng vội!” Tần Dã ánh mắt quét qua, dường như đã nhìn thấy điều gì đó.

Hắn duỗi chân dài giẫm lên một khối ngọc xanh, sau đó cúi người nhặt khối ngọc xanh lên.

Những con bọ cánh cứng sau khi bị cản trở, đều dừng lại tại chỗ.

Nhân cơ hội này, Tần Dã nắm chặt ngọc xanh, thúc đẩy linh lực truyền vào bên trong.

Trong khoảnh khắc, ngọc xanh tỏa ra ánh sáng xanh chói mắt.

Ong!

Ánh sáng xanh như gợn sóng lan tỏa khắp nơi.

Những con bọ cánh cứng vốn đang xao động đột nhiên cứng đờ tại chỗ.

Khẩn cấp hơn nữa, chúng toàn thân bốc lên khói đen, rất nhanh hóa thành tro bụi.

Đồng thời, trong mộ thất nổi lên từng trận gió lạnh thấu xương.

Cơn gió này thổi qua gò má Tần Dã, thậm chí còn khiến da hắn đau rát.

Hắn nhíu mày ngẩng đầu, chỉ thấy bé gái kia đã bay lơ lửng giữa không trung, khuôn mặt vặn vẹo đầy đau khổ, như đang chịu đựng sự thống khổ cực lớn.

“Sức mạnh âm sát quỷ dị thật!” Đồng tử Tần Dã hơi co lại.

Hắn vội vàng thu liễm tâm thần, truyền linh lực vào ngọc xanh, toàn bộ rót vào bên trong.

Trong chớp mắt, ánh sáng xanh do ngọc xanh phát ra càng lúc càng mãnh liệt, bao phủ toàn bộ quan quách bằng đồng xanh.

Ánh sáng xanh này, ẩn chứa sức mạnh thuần khiết và cường đại.

Phàm là những kẻ bị bao phủ, đều cảm thấy toàn thân sảng khoái.

Tần Dã thì cảm thấy, trong khối ngọc xanh này dường như ẩn chứa một quy tắc kỳ lạ nào đó, đã tạo ra sự cộng hưởng với cơ thể hắn.

"A!" Bé gái đột nhiên thảm thiết kêu lên một tiếng, giọng nói thê lương, xuyên thấu kinh người.

Sau đó, hồn phách bé gái dường như từ từ thoát ly khỏi cơ thể.

Đôi mắt nó đỏ rực, tràn ngập sát ý nồng đậm.

Hiển nhiên là nó định từ bỏ nhục thân, tồn tại dưới hình thức hồn phách trên đời này!

Tần Dã mặt lạnh đi, tay cầm kiếm gỗ đào chỉ về phía trước, khẽ quát một tiếng: "Trảm yêu trừ ma!" Lời vừa dứt, ánh sáng xanh đột nhiên ngưng tụ thành một thanh cự kiếm như thật, mang theo sức mạnh hủy diệt, thẳng tắp chém vào người bé gái.

Cự kiếm chém xuống, địa cung rung chuyển.

Quan quách bằng đồng xanh bị chém thành hai mảnh.

Một thi thể đẫm máu rơi xuống đất, tỏa ra oán khí ngút trời, hòa nhập cùng những con bọ cánh cứng kia, hình thành một "quỷ anh" mới.

"Tần gia làm đẹp quá!" "Đây mới là phong thái mà anh hùng dân tộc của chúng ta nên có." "Tần gia đỉnh của chóp!" Trong phòng livestream cư dân mạng sôi sục, số tiền quà tặng tăng vọt gấp mấy lần.

"A a… chỉ là tiểu xảo thôi." Tần Dã giải quyết xong quỷ anh, khẽ cười lắc đầu.

Hắn nhìn đống thi hài vỡ nát, trầm ngâm nói: "Kẻ này oán khí ngút trời, e rằng sau khi chết bị người khác lợi dụng, giữ lại chung quy cũng là tai họa cho nhân gian." Hắn đi đến bên đống xác chết vụn ngồi xổm xuống, tay phải bấm quyết kết ấn, miệng lẩm bẩm: "Cửu tự sắc lệnh, phá tà khu uế!" Dấu ấn trong tay hắn biến đổi, một luồng điện màu tím vàng bắn ra, đánh vào đống xác chết vụn, lập tức dòng điện hoành hành, biến thi hài thành tro bụi.

Những con bọ cánh cứng bị thiêu cháy, cũng theo đó mà hóa thành tro tàn.

Khán giả trong phòng livestream xem mà há hốc mồm.

"Đại lão thao tác này cũng quá bá đạo rồi!" "Mẹ ơi, nói là sau khi kiến quốc không được thành tinh mà?" Sau khi Tần Dã dùng lôi pháp hóa giải thi thể vụn và bọ cánh cứng quỷ dị, bình luận trong phòng livestream càng bùng nổ hơn.

Béo ở một bên mắt sáng rực, kéo cổ họng hét lớn: "Tần gia, lần này chúng ta thật sự nổi tiếng rồi." "Cái chiêu tiên pháp này, ai xem mà không phải hô một tiếng tổ sư gia hạ phàm chứ!" Tần Dã không để ý đến sự ồn ào này, nhíu chặt mày, ánh mắt lướt qua bốn bức tường mộ thất.

Trực giác mách bảo hắn, đây chẳng qua chỉ là phần nổi của tảng băng chìm.

"Đừng có la hét lung tung, mọi chuyện còn chưa kết thúc đâu." Tần Dã trầm giọng quát khẽ.

Béo lập tức im bặt, nuốt nước bọt, căng thẳng nắm chặt xẻng Lạc Dương trong tay, đi theo Tần Dã về phía sâu trong mộ thất.

Tần Dã không quên dặn dò: "Camera giữ vững một chút, đừng bỏ sót manh mối quan trọng, cũng đừng hoảng loạn, làm kinh động 'chủ

nhân' thì không hay đâu." Người quay phim vội vàng gật đầu, điều chỉnh thiết bị, khán giả trong phòng livestream dán chặt vào màn hình.

Nhìn lại số người trong phòng livestream đã phá vạn, hơn nữa còn đang không ngừng tăng lên vùn vụt.

Đi vài bước, tấm đá dưới chân đột nhiên lung lay, phát ra tiếng "Kẽo kẹt" quái dị.

Tần Dã nhanh chóng nghiêng người kéo Béo lại.

Cùng lúc đó, từ các khe hở trên tường hai bên phun ra khí độc màu xanh đậm, mang theo mùi hôi thối.

"Nín thở, lùi lại!" Tần Dã hét lớn, Béo cuống quýt lấy khẩu trang ra đeo vào, lẩm bẩm: "Thủ đoạn chống trộm của mấy ông tổ tông này cũng cay độc quá, Bàn gia suýt chút nữa là trúng chiêu rồi." Đợi khí độc hơi tan, Tần Dã mượn ánh đèn pin mờ ảo, nhìn thấy trên tường có vẻ như có những vết khắc mơ hồ, đến gần nhìn kỹ.

Đây là một chuỗi chữ triện cổ, khó hiểu.

"Nơi này ẩn chứa bí mật, cửa sinh tử được chọn, kẻ vọng động sẽ hồn đoạn, kẻ thành tâm sẽ thông lộ…" "Giống như chỉ dẫn, lại như cảnh báo." Béo gãi đầu: "Tần gia, cửa sinh tử gì chứ, chúng ta đừng có gặp may rủi, chọn sai là thành 'bạn bè' của đống thi thể vụn này đó." Tần Dã ánh mắt dừng lại ở hai cánh cửa đá cuối mộ thất.

Một cánh khắc mặt quỷ dữ tợn, một cánh điêu khắc mây lành.

"Ước chừng đây chính là cửa sinh tử, chỉ là cách phán đoán còn phải suy nghĩ kỹ." Tần Dã từ trong ba lô lấy ra la bàn, chỉ thấy kim chỉ điên cuồng quay tròn, sắc mặt hắn hơi thay đổi.

"Phía sau hai cánh cửa này đều có sự bất thường, cửa mặt quỷ âm khí nặng, e rằng là hang ổ của tà vật.

Cửa vân văn linh khí ẩn hiện, nhưng cũng có thể ẩn chứa cơ quan." Béo vỗ đùi: "Hay là chúng ta mở cửa vân văn, nhìn trông vui vẻ, biết đâu là lối thoát mà tổ tiên để lại." Tần Dã lắc đầu: "Không đơn giản vậy đâu, ngôi mộ này khắp nơi đều có sự cổ quái, không thể liều mạng." Đang do dự, phía sau truyền đến tiếng "Xoẹt xoẹt" rất nhỏ.

Quay đầu nhìn lại, tro cốt trên đất lại từ từ tụ tập thành hình, như có ý định tái tạo lại thành thi hài.

Tần Dã lòng dạ sắt đá, cắn nát đầu ngón tay, máu nhỏ lên la bàn, quát lớn một tiếng "Định".

Kim chỉ la bàn run rẩy, chỉ vào một viên gạch xanh bên cạnh cửa mặt quỷ.

"Béo, đập vỡ viên gạch đó!" Béo vung xẻng lên, mạnh mẽ đập xuống, viên gạch xanh vỡ tan, một khe hở tối hiện ra.

Bên trong đặt một cái ngọc giác cổ kính, trên ngọc giác ánh sáng lóe lên, cửa mặt quỷ từ từ mở ra, tuôn ra từng trận khói đen, nhưng không còn ý định tấn công nữa.

Môn sau là một lối đi nhỏ hẹp, tường đầy bích họa, vẽ cảnh người xưa tế tự, phong ấn bí bảo và trấn tà.

Tần Dã vừa xem vừa giải thích: "Ngôi mộ này vốn là nơi phong ấn tà vật, xem ra đống thi thể vụn trước đó là 'khôi lỗi' canh mộ bị tà vật thao túng, chúng ta kích hoạt cơ quan vô tình phóng thích một phần tà khí, nên mới gây ra trận này." Béo rụt cổ: "Vậy phía sau còn không biết giấu yêu ma quỷ quái gì nữa, Tần gia, hay là chúng ta rút lui, bảo bối không đào cũng được." Tần Dã lườm hắn một cái: "Nhập gia tùy tục, huống hồ tà vật nếu tái xuất thế, không biết sẽ hại bao nhiêu người, phải tìm đến tận gốc mà phong ấn." Cuối lối đi này, là một sảnh đá rộng rãi, quan tài đá lơ lửng giữa không trung, hoa văn trên

thân quan tài lấp lánh, xung quanh bày đầy vàng bạc khí mãnh, nhưng đều toát ra hơi lạnh quỷ dị.

"Chắc chắn bên trong này có bảo vật!" Khán giả trong phòng livestream kinh hô kho báu hiện thế, thúc giục Tần Dã mở quan tài khám phá bí mật.

Nhưng Tần Dã lại cảm thấy lạnh thấu xương khắp người, như thể đang bị vô số đôi mắt theo dõi.

"Không đúng lắm, quan tài này không thể tùy tiện mở, trước tiên phải tìm vật trấn tà." Lời vừa dứt, một cái đỉnh đồng ở góc sảnh đá phát ra tiếng "Ong ong", minh văn trên thân đỉnh và chữ triện cổ trên tường trước đó tương ứng.

Tần Dã đến gần gắn ngọc giác vào rãnh lõm bên cạnh đỉnh.

Trong chớp mắt, từ trong đỉnh bắn ra ánh sáng vàng, hóa thành xích khóa quấn quanh quan tài đá, khói đen trên thân quan tài kêu thảm thiết bị trói chặt, từ từ hạ xuống đất.

Ngay khoảnh khắc quan tài đá hạ xuống đất, toàn bộ mộ thất rung chuyển, đất đá trên đỉnh rơi lộp bộp, như sắp sụp đổ.

Béo hoảng sợ: "Tần gia, sắp bị chôn sống rồi, chạy mau!" Hai người cắm đầu cắm cổ lao ra ngoài, nhưng lối vào sảnh đá đã bị bịt kín, muốn chạy cũng không thoát được.

Chương 418

Mộ thất sụp đổ, Tần Dã và Béo rơi xuống địa động.

“A!

Cứu mạng” Béo ngã đến mức choáng váng đầu óc.

Tần Dã đầu óc quay cuồng, đợi bò ra khỏi hố, mới phát hiện mình đang nằm gần một cái ao nước, xung quanh trắng xóa một màu, không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

“Tần gia, cái chỗ chó má này là đâu vậy?” Béo khóc lóc hỏi.

Tần Dã nhìn quanh, phát hiện không xa có rất nhiều xương khô chất đống, đều là của những thôn dân bình thường, hoặc thợ săn các loại.

“Đây chắc là một phần mộ.” Tần Dã đứng dậy, nhìn về phía ao nước: “Dưới nước có gì đó kỳ lạ.” Hắn đi tới, đưa lòng bàn tay thăm dò nhiệt độ nước.

Nước lạnh buốt, rất dễ chịu.

Tần Dã cởi quần áo ướt sũng nhảy xuống nước, toàn thân lỗ chân lông như mở ra, sảng khoái vô cùng.

“Ôi, mát thật.” “Tần gia cẩn thận!” Béo kinh hô nhắc nhở.

Tần Dã ngẩng đầu, chỉ thấy dưới nước nổi lên dày đặc những con cá nhỏ màu đen, miệng ngậm răng sắc nhọn, bơi về phía mình.

Hắn sợ đến mức vội vàng nhảy ra khỏi mặt nước, lau mồ hôi trên trán, chửi thề một câu: “Vãi nồi bà nội mày, dưới nước toàn là cá ăn thịt người!” Béo trốn trên bờ run lẩy bẩy: “Tình huống vừa nãy, đổi lại là cậu cũng sợ thôi!” Tần Dã lườm một cái, cầm dao găm bơi về

phía sâu trong hồ.

Càng đến gần đáy nước, cá ăn thịt người càng nhiều, dày đặc chen chúc đầy cả ao nước.

Tần Dã dùng dao chém giết mấy con, nhưng lại phát hiện chúng căn bản không sợ đau.

Cuối cùng, Tần Dã thực sự không chịu nổi đám quái vật hung tàn này, mạo hiểm nhảy xuống chỗ sâu nhất của ao nước.

Hắn lặn xuống dưới nước, cảm nhận sức mạnh kỳ diệu trong nước, không nhịn được nhắm mắt lại, mặc cho dòng nước đẩy mình về phía vùng đất lạnh lẽo chưa biết.

Luồng sức mạnh thần bí này khiến Tần Dã cảm thấy vô cùng thoải mái.

Không biết đã trôi qua bao lâu, dòng nước dần dần chậm lại.

Tần Dã mở mắt ra, lập tức ngây người.

Đập vào mắt hắn, chính là một cung điện dưới nước khổng lồ.

Cung điện trang hoàng lộng lẫy, vòm mái cao vút.

Hai bên cung điện đều dựng hai pho tượng đá khổng lồ, phân biệt là một nam một nữ, tựa vào nhau.

Tượng đá nữ mặc áo kim lũ, đầu đội hoàng quan, đôi mắt phượng khẽ khép, ung dung điển nhã.

Tượng đá nam áo choàng rộng tay áo dài, phong thái tuấn tú phi phàm, lưng đeo một thanh kiếm dài, thần thái ngạo nghễ thiên hạ, bá khí lẫm liệt.

“Tần gia, hai bức tượng đá này… không lẽ là lăng tẩm của đế vương sao?” Béo suy đoán.

Tần Dã trầm ngâm một lát, gật đầu xác nhận.

Hai người men theo cầu thang, dọc theo lối đi thẳng tiến, không biết đã đi bao lâu.

Phía trước đột nhiên sáng bừng ánh sáng, chiếu sáng lối đi u tối, đột nhiên rộng mở, hiện ra trước mắt hai người là một con sông uốn lượn khúc khuỷu.

"Bàn ca, cậu có cảm thấy con sông này hơi kỳ lạ không?" Tần Dã nhíu mày quan sát dòng sông, luôn cảm thấy không bình thường lắm.

Béo nhìn kỹ: "Tần gia, cậu nói xem, con sông này có khả năng là long mạch không?" Tần Dã cười khẩy một tiếng: "Long mạch lại ở cái chỗ quỷ quái chó ăn đá gà ăn sỏi thế này ư?" "Nhưng tôi nghe nói, long mạch là nơi hội tụ phúc trạch của huyệt mộ phong thủy, ví dụ như con long mạch này, tuyệt đối là phong thủy bảo địa!" Béo thề thốt.

Tần Dã lạnh lùng cười liên tục: "Thuyết long mạch, hư vô phiêu miểu, không đáng để tin." Béo bĩu môi: "Cậu hiểu gì chứ, cái này gọi là tư liệu lịch sử ghi chép không đủ chính xác, thực ra thời cổ đại có một số nơi, đích xác tồn tại long mạch!" Tần Dã lười đáp lời hắn, tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên, một bóng đen vọt ra khỏi mặt nước.

Bóng đen rơi xuống sông, khuấy động sóng nước, tốc độ cực nhanh.

Tần Dã theo bản năng vung quyền, kết quả đánh hụt.

"Béo, cẩn thận." Lời còn chưa dứt, bóng đen vọt đến bên cạnh, Tần Dã bất ngờ không kịp phòng bị, bị nó kéo vào dòng nước lạnh buốt.

Béo liều mạng giãy giụa, nhưng đối phương sức lực quá lớn.

Tần Dã gắng sức bơi, túm lấy bóng đen, dùng sức xé kéo, muốn

kéo nó ra khỏi cơ thể mình.

"Mẹ kiếp, rốt cuộc là chuyện gì vậy!" "Tần gia, cậu mau buông tay, tôi sắp không nín thở được nữa rồi." Tần Dã nghe vậy, dùng sức kéo Béo, kéo hắn ra khỏi mặt nước một cách thô bạo.

"Khụ khụ…" Béo ho dữ dội.

Tần Dã cũng chật vật không kém, thở hổn hển nói: "Đây là… thủy quỷ?" Trong nước trôi nổi rất nhiều bọt khí, từng con cá đen lớn bằng bàn tay đang bơi lội thoải mái bên trong, mỗi lần há miệng lại có dịch nhầy phun ra.

Số lượng cá đen quá nhiều, dày đặc chen chúc vào nhau, căn bản không thể đặt chân xuống.

Tần Dã nghiến răng nghiến lợi: "Cái chỗ quỷ quái này rốt cuộc là cái gì!" Béo nuốt nước bọt, run rẩy hỏi: "Tần gia, hay là chúng ta rời đi?" "Đi?

Tổ tông Tần gia ta vất vả xây dựng lăng tẩm mà cứ thế đi sao, liệt tổ liệt tông Tần gia ta chẳng phải thành trò cười sao?!" Tần Dã phẫn nộ gào thét.

Béo muốn khóc không ra nước mắt: "Vậy phải làm sao đây?" Tần Dã vò đầu bứt tóc, đột nhiên linh quang lóe sáng: "Cậu lát nữa đi theo tôi, ngàn vạn lần đừng lộn xộn, tôi bảo đảm sẽ đưa cậu rời khỏi cái chỗ quỷ quái này." "Được thôi!" Béo vội vàng đáp ứng, ngoan ngoãn như chú cừu con.

Tần Dã hít sâu một hơi, nín thở, hai tay đột nhiên bùng nổ sức mạnh cường hãn, quăng về phía nước, hất bay vô số cá đen.

Béo ngớ người, không ngờ Tần Dã lại có sức lực lớn đến vậy!

Tần Dã ôm Béo nhảy lên mặt sông.

Dưới nước truyền đến tiếng nổ, dường như có thứ gì đó đã va vào Tần Dã.

“Cha mẹ ơi!

Những con cá đen này lại có thể chịu được man lực của Tần gia sao?” Béo kinh ngạc thốt lên.

“Hừ!

Lão tử không tin không giết được bọn mày.” Tần Dã lại một lần nữa chìm xuống nước, điên cuồng đập phá rong rêu, hất bay cá đen ra ngoài.

Sau đó, hắn hai tay đan chéo, dùng hết sức bình sinh, đấm mạnh xuống nước.

Từng đợt sóng nước khuếch tán, Tần Dã mượn thế vọt lên, lại một lần nữa hất vô số cá đen xuống nước.

Cá đen mất trọng tâm, liên tục ngã lộn nhào, nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Nhân cơ hội này, Tần Dã nhanh chóng chui ra khỏi mặt nước.

“Béo!

Mau theo tôi đi.” Tần Dã hô một tiếng, chạy về phía bờ sông đối diện.

Béo theo sát phía sau.

Tần Dã không dám lơ là cảnh giác, luôn nhìn chằm chằm mặt nước.

Dưới nước truyền đến tiếng động trầm đục, liên tục có cá đen va chạm vào vách đá, gây ra sự rung chuyển càng mạnh mẽ hơn.

“Béo, mau bám vào bờ đi.” Tần Dã hét lớn một tiếng.

Béo hai tay chống đất, ngồi bệt xuống bờ.

“Tần gia, cậu cẩn thận chút.” “Ký chủ kích hoạt nhiệm vụ ẩn, nhận được bảo bối long mạch!” Tiếng nhắc nhở lạnh lùng của hệ thống vang lên, Tần Dã trong lòng vui mừng khôn xiết, hóa ra còn có phần thưởng ẩn!

Tần Dã không nói nhiều, nhảy vọt xuống đáy nước.

“Ha ha, Tần gia, tôi đã nói mà, ở đây chắc chắn có long mạch!” Béo vui mừng khôn xiết.

Tần Dã không thèm để ý, mục tiêu thẳng hướng cái thây khô kia.

“Tần gia, cậu nhìn gì vậy?” Béo nghi hoặc, nhìn theo ánh mắt Tần Dã, đồng tử co rút, kinh hãi thất sắc: “Cái, cái thây khô kia…” “Vãi nồi!

Âm sát chi khí đáng sợ quá.” Béo vẫn còn kinh hồn chưa định.

Thây khô tuy đã chết từ lâu, nhưng thi thể vẫn tỏa ra oán khí nồng đậm.

Những con cá đen vây quanh thây khô xoay tròn, thè lưỡi, tham lam nuốt chửng thi thể.

“Trời đất quỷ thần ơi!” Sắc mặt Béo tái nhợt: “Tần gia, cái thây khô này không lẽ do ác quỷ hóa thành?” “Chắc không phải.” Tần Dã lắc đầu: “Nếu là ác quỷ, không thể ở lại dưới nước.” “Nhưng… nhưng tại sao, những con cá đen này lại ăn nó?” Tần Dã im lặng, không tìm ra lời giải thích.

Rầm rầm!

Chương 419

Mặt sông đột nhiên nổi lên những đợt sóng lớn ngút trời, cuộn lên cột nước cao mấy mét.

“Tần gia cẩn thận…” Béo vội vàng nhắc nhở, lời còn chưa kịp nói hết, sóng lớn ập đến, nhấn chìm hai người.

Phụt!

Phụt!

Phụt!… Sau một trận long trời lở đất, Tần Dã và Béo nổi lên mặt nước, hít thở không khí trong lành.

“Hù… còn sống không?” Béo thở dốc.

“May mà cậu nhắc kịp, không thì tối nay thành mồi cho cá rồi.” Tần Dã lườm Béo một cái, ngẩng đầu nhìn lên không trung, phát hiện ánh trăng xuyên qua màn nước chiếu xuống.

Khoảnh khắc này, Tần Dã như sống lại một thế giới khác.

“Vãi nồi!

Thế mà đã nửa đêm rồi!” Tần Dã kinh hô.

“Tần gia… cậu vừa nãy… là cố ý nhấn tôi xuống nước sao?” Béo yếu ớt nói.

“Ít nói nhảm đi!

Mau giúp tôi khai quật long mạch!” Tần Dã không có tâm trạng để ý đến Béo, hai chân đạp nước, đạp lên lòng sông, lao nhanh về phía xa.

Mặt sông sóng lớn cuồn cuộn, rất nhanh đã cuốn Tần Dã đi.

Tần Dã trong lòng đại kinh, vì hắn phát hiện, dưới lòng sông,

dường như chôn giấu một ngôi mộ nào đó.

“Không hay rồi!” Tần Dã thầm kêu không ổn, trong lòng nghĩ lại, lại không khỏi cười khổ: “Thôi kệ!

Dù sao cũng đã bị cuốn đến đây rồi, cứ đi xem sao.” Tần Dã lao đầu xuống lòng sông chất đầy bia mộ, trượt đi một mạch.

“Má nó, Tần gia, cậu làm gì vậy…” “Im miệng!” Tần Dã khẽ quát: “Tôi cảm thấy trong mộ có thứ gì đó, cậu trốn xuống dưới lòng sông trước đi.” “A!

Vậy, vậy tôi cũng không thể bỏ mặc một mình cậu được chứ.” Béo từ chối.

Tần Dã giọng điệu nghiêm túc: “Béo, cậu phải rõ, nơi này ngoài mộ địa ra, còn có vô vàn nguy hiểm.” “Một là theo tôi cùng mạo hiểm, hai là đợi tôi quay lại đón cậu!” “Tần gia…” Béo do dự một lát, nghiến răng nói: “Thôi vậy!

Tần gia cậu bảo trọng nha!” Nói xong, Béo lặn xuống đáy nước.

Tần Dã thở dài một hơi đục, tiếp tục bơi về phía đáy lòng sông.

Thời gian chậm rãi trôi đi.

Tần Dã càng lúc càng nhận ra sự dị thường, một luồng uy áp nhàn nhạt từ trong mộ lan tỏa ra, bao trùm cả lòng sông.

Áp lực này rất mãnh liệt, khiến người ta nghẹt thở!

Tần Dã nín thở ngưng thần, không dám ló đầu, hoàn toàn dựa vào sức lực của thân thể, từng bước dò dẫm, cuối cùng tìm thấy cửa mộ!

Kẽo kẹt... cửa mộ chậm rãi mở ra.

Tần Dã lập tức ngây người tại chỗ.

Trong mộ thất, bài trí đơn giản mộc mạc.

Góc tường đặt một cỗ quan tài đen kịt, một bộ hài cốt khô héo nằm trong quan tài, da bọc xương, hốc mắt đẫm máu, phát ra ánh sáng xanh lục quỷ dị. "Hít!

Thằng này không phải là Tống tử đó chứ?" Bàn Tử sợ đến mức cả người mập mạp run rẩy.

Tần Dã sắc mặt ngưng trọng, bước chậm về phía trước, đứng ở vị trí chỉ cách quan tài vài thước.

Hai mắt hắn hơi nheo lại, nhìn chằm chằm vào bộ khô thi trong quan tài, "Kỳ lạ... sao tôi lại không cảm nhận được khí tức sinh mệnh trong cơ thể nó nhỉ?" Bản thân Tần Dã chính là một y sư, kiến thức rộng rãi.

Thế nhưng, bộ khô thi trong quan tài hiển nhiên không phải vật sống! "Tần gia, cái thứ đó... thật sự Tống tử rồi!" Bàn Tử nhát gan nói.

Tần Dã quay đầu nhìn qua, hung hăng trừng Bàn Tử một cái, "Câm miệng cho ông!" Bàn Tử ngượng ngùng ngậm miệng, không dám lên tiếng. "Nếu không phải Tống tử, vậy để tôi vào xem." Tần Dã bước chân nhẹ nhàng, tiến gần về phía khô thi, trong lòng tràn đầy kỳ vọng.

Đột nhiên, trong quan tài truyền ra âm thanh quỷ dị.

Từng đầu lâu nhỏ xíu, từ khe hở quan tài chui ra, lơ lửng giữa hư không, bốn mắt đối diện với Tần Dã.

Tần Dã rợn tóc gáy. "Tần, Tần gia..." Giọng Bàn Tử run rẩy truyền ra.

Hàng trăm bộ xương khô xông tới xé gió, nhe nanh múa vuốt hung tàn lao đến, cảnh tượng cực kỳ kinh dị.

Tần Dã lập tức quyết đoán, rút yêu đao chém về phía những kẻ tấn công. "A!" Bàn Tử sợ hãi kêu chói tai, vội vàng dùng tay bịt tai.

Lưỡi đao quét ngang qua, chém bay hàng chục bộ xương khô, đồng thời thuận lợi tạo ra một khe hở.

Tần Dã cau chặt mày, không dám chần chừ, lóe người chui vào khe hở.

Nước bắn tung tóe.

Trong nháy mắt, thân ảnh Tần Dã biến mất trong nước, như thể chưa từng tồn tại.

Lòng sông khôi phục bình tĩnh, nhưng tim Bàn Tử vẫn đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Hắn trợn trừng mắt, chết dí nhìn chằm chằm mặt nước nơi Tần Dã biến mất, hai tay vô thức siết chặt vạt áo, miệng lẩm bẩm: "Tần gia, anh ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì nhé." Những giọt mồ hôi to như hạt đậu lăn dài trên má phúng phính của hắn, rơi xuống lòng sông đầy sỏi đá, tạo thành một vệt ẩm nhỏ.

Dưới nước, Tần Dã nín một hơi, cái lạnh như kim châm dày đặc xuyên qua y phục đâm vào da thịt.

Hắn cố nhịn cái lạnh thấu xương, mượn ánh sáng lờ mờ yếu ớt xuyên qua làn nước.

Hắn thấy xung quanh dường như có những phù văn cổ xưa, khó hiểu ẩn hiện lấp lánh, như đang bơi lội, lại như được khắc sâu vào không gian dưới nước này.

Những phù văn đó tựa như vật sống, toát ra sức mạnh thần bí khó lường, Tần Dã thầm nghĩ, nơi chôn mộ dưới nước này tuyệt đối không tầm thường.

Chính lúc suy tư, phía sau truyền đến tiếng sóng nước xáo động dữ dội.

Hắn quay đầu nhìn lại, hóa ra là đám xương khô kia đã đuổi xuống.

Trong hốc mắt của những bộ xương khô, ngọn lửa xanh lục u ám lung lay dưới nước, không những không bị nước dập tắt, ngược lại còn tăng thêm vài phần âm u lạnh lẽo, tốc độ của chúng cực nhanh, tựa như một bầy ác sát.

Tần Dã hạ quyết tâm, yêu đao trong tay vạch ra một đường cong dưới nước, dòng nước bị lưỡi dao sắc bén chém rẽ, kéo theo một chuỗi bọt biển lấp lánh.

Nhưng khi đao chém vào bộ xương khô, sức cản của nước đã làm mất đi hơn nửa lực đạo.

Chỉ nghe "rắc" một tiếng, nhát đao của Tần Dã tuy đánh bay vài bộ xương khô, nhưng không thể ngăn cản thế lao tới hung hãn của chúng.

Đám xương khô dày đặc, dưới ánh lửa quỷ xanh lục u ám, trông nhe nanh múa vuốt, cực kỳ hung tợn.

Tần Dã thầm chửi một tiếng, biết rằng cứ dây dưa chiến đấu thế này, sớm muộn gì cũng chôn thân dưới đáy nước.

Ngay lập tức, hắn vừa ra sức chống đỡ, vừa dò dẫm túi vải bên hông, nơi đó còn cất mấy lá 'Trấn tà phù' hắn tìm được ngày thường.

Chết đến nơi rồi thì phải thử thôi! "Bàn Tử, cậu nhóc còn ngẩn ra đó làm gì!" Trên lòng sông, Bàn Tử đã hoảng loạn, mắt trừng trừng nhìn mặt nước.

Phía màn hình, *đạn mạc* cuộn điên cuồng. "Chủ bá mau chạy đi, ghê quá!" "Cảm giác Tần gia sắp đi đời rồi, mau báo cảnh sát!" "Đừng có ngu, giữ bờ sông, tìm người giúp!" Tần Dã thừa biết Bàn Tử xuống nước chỉ là tự tìm cái chết, sau khi lớn tiếng quát ngăn, hắn mạnh mẽ đạp hai chân, mượn lực lao về phía bức tường đá bên cạnh.

Ở đó có một chỗ lõm tự nhiên, có thể tạm tránh mũi nhọn.

Chương 420

Thân hình hắn như điện xẹt, suýt soát chui vào chỗ lõm, đám xương khô vây quanh, nhất thời cũng không thể tấn công vào được.

Chỉ có ngọn lửa quỷ lập lòe cháy, hun nóng hai má Tần Dã đau rát, cái lạnh và cái nóng kỳ lạ đan xen, khó chịu vô cùng.

Tần Dã lau vệt nước trên mặt, nhìn chằm chằm về hướng mộ thất, ánh mắt quyết tuyệt: "Không được, đã đi đến bước này rồi, bí mật trong mộ còn chưa hé mở, sao có thể bỏ dở giữa chừng, hơn nữa, nếu không giải được lời nguyền tà ác này, sau này không biết còn tai họa bao nhiêu người nữa." Nói đoạn, hắn đứng dậy, kiểm tra vết thương, băng bó đơn giản xong, nhặt một hòn đá sắc nhọn trên mặt đất, khắc phù văn xung quanh, bố trí một trận pháp phòng ngự đơn giản, ngăn đám xương khô lên bờ lần nữa. "Bàn Tử, cậu hãy chĩa ống kính trực tiếp vào tôi, bước tiếp theo mỗi bước đều phải cẩn thận, để các *netizen* cũng giúp tôi chú ý chi tiết, biết đâu có thể phát hiện ra manh mối gì đó." Tần Dã phân phó, chỉnh lý y phục, tay cầm yêu đao, một lần nữa đi về phía lối vào mộ thất.

Bàn Tử vội vàng cẩn thận làm theo, đi theo sau Tần Dã.

Ống kính rung lắc, khán giả trong phòng livestream không dám thở mạnh.

Một lần nữa bước vào mộ thất, cỗ quan tài kia vẫn yên lặng đứng ở góc tường, chỉ là lúc này xung quanh tràn ngập một luồng khí tức quỷ dị pha lẫn mùi hôi thối và mùi thuốc.

Tần Dã đi tới gần quan tài, phát hiện đáy quan tài khắc đầy những chữ nhỏ li ti, nhìn kỹ thì giống như một đoạn cổ chú và cách hóa giải, nhưng một phần chữ viết đã bị thời gian xói mòn, mờ ảo không rõ.

"Tần gia, hai chúng ta mau rút thôi, chỗ này đáng sợ quá." Bàn Tử nuốt nước bọt, nhắc nhở.

Đột nhiên, hai cánh tay xương trắng hếu, từ hai bên trái phải tấn công tới.

Tần Dã bước chân không vững, nghiêng sang bên phải, suýt soát tránh được, nhưng vì động tác quá lớn mà làm lật nắp quan tài.

Một bộ hài cốt nữ giới rơi ra khỏi quan tài, nàng mặc cung trang cổ đại, tóc dài búi cao, dung mạo xinh đẹp, sống động như thật.

Chỉ là bộ hài cốt này đã sớm hóa thành tro bụi, chỉ còn lại một bộ khung xương hoàn chỉnh nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Trong hốc mắt nàng, một chùm lửa quỷ xanh lục u ám bùng cháy, dường như tiếng kêu gọi vừa rồi chính là do nàng phát ra.

Tần Dã trấn tĩnh tinh thần, tỉ mỉ nghiên cứu chú ngữ ghi lại trong cổ tịch, muốn từ đó tìm ra cách giải chú.

Nhưng, ghi chép trong cổ tịch khá rườm rà, cho dù Tần Dã học thức uyên bác, nhất thời nửa khắc cũng không có thu hoạch. "Bàn Tử, cậu mau về xe đợi tôi!" Tần Dã gầm nhẹ, ngay lập tức đóng sập quan tài xuống.

Tiếng động lớn chấn động cả tòa cổ mộ.

Mộ thất rung lắc dữ dội, Tần Dã và Bàn Tử bị va đập đến choáng váng, ngã lăn ra đất.

Trong đầu Tần Dã đột nhiên lóe lên linh quang, hắn ngẩng đầu nhìn lên đỉnh mộ.

Tòa cổ mộ này được xây dựng dưới đáy hồ, theo lý thì không nên có đỉnh.

Tần Dã đưa tay chạm vào tầng đá đỉnh mộ, quả nhiên không có

đỉnh, hắn thử dùng sức di chuyển.

Hai cánh tay hắn gân xanh nổi lên, cắn chặt răng, dùng hết sức lực toàn thân.

Cuối cùng hao phí hết sức lực chín trâu hai hổ, hắn vậy mà lại cậy ra được một khối đỉnh mộ dày ba mét.

Kèm theo tiếng nổ lớn, cả cổ mộ sập một nửa, đất đá vỡ vụn bay tứ tán. "Má ơi, Tần gia, anh ác quá rồi đấy, đây là mẹ kiếp cổ mộ mà!" Bàn Tử sợ choáng váng, hồn vía chưa định.

Hắn vốn tưởng Tần Dã đào mộ chỉ là đùa giỡn, nào ngờ Tần Dã lại hung hãn đến mức này, ngay cả cổ mộ cũng không tha. "Đây là cách duy nhất." Tần Dã trầm giọng nói.

Hắn quỳ hai gối xuống đất, tay cầm yêu đao đào hố.

Không lâu sau, một cái động hẹp hiện ra trước mắt, Tần Dã chui vào trong, sau đó lấp miệng động lại, chôn cỗ quan tài.

Khi mộ thất sập, Tần Dã ôm quan tài, ném nó vào trong động.

Hắn phủi tay đứng dậy, nhìn quanh mộ thất.

Trừ thi thể nữ kia, không còn gì khác. "Haizz, thôi vậy, dù sao cũng là một sinh mệnh tươi sống, cứ an táng nàng ở đây đi." Tần Dã thở dài, tâm trạng u uất.

Bàn Tử gật đầu đồng ý, dù sao hắn cũng khá thích vị mỹ nhân đó. "À mà, Bàn Tử, cậu có đồng hồ không?" Tần Dã hỏi, ánh sáng ở đây lờ mờ, không nhìn rõ đồng hồ. "Có, có, có." Bàn Tử lấy ra một chiếc đồng hồ. "Chúng ta mau rời khỏi đây thôi, chỗ quỷ quái này tà môn lắm." Tần Dã kéo Bàn Tử, nhanh chóng bò ra khỏi cổ mộ.

Trong mộ sương mù đen đặc, khiến người ta khó thở.

Tần Dã rút yêu đao ra, vung vài lần, vậy mà không thể chém vỡ

ván quan tài.

Hắn không tin tà, tiếp tục vung yêu đao, chỉ nghe tiếng leng keng không ngừng, mảnh gỗ bay tứ tung.

Nhưng mặc cho hắn cố gắng thế nào, cũng không thể mở được nắp quan tài, càng không nói đến việc cứu thi thể nữ bên trong ra. "Tần ca, chúng ta về đi." Bàn Tử xem đến toát mồ hôi hột, khuyên Tần Dã từ bỏ.

Tần Dã nhíu mày thành một cục: "Bàn Tử, chúng ta nhất định phải làm rõ nguồn gốc quái lạ này, nếu không sau này sẽ không được yên ổn..." Lời vừa dứt, lại một tiếng "rầm", mộ thất sập nửa chừng, quan quách rơi ra. "Chết tiệt!" Tần Dã mắng một tiếng, cúi người nhặt quan tài lên.

Bàn Tử vội vàng ngồi xuống kiểm tra, thấy nắp quan tài không hề nhúc nhích, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Tần Dã lại nhíu mày, chiếc quan quách này quá kiên cố, sức mạnh của hắn căn bản không thể lay chuyển. "Bàn Tử, cậu có công cụ gì không?" Tần Dã hỏi, hắn muốn cạy mở quan quách.

Bàn Tử gật đầu, lấy ra một cái xà beng sắt: "Đây là đồ bố tôi dùng, chắc cũng có ích..." Nói xong, Bàn Tử định đưa cho Tần Dã.

Tần Dã xua tay, ý bảo Bàn Tử lùi ra xa, sau đó dùng sức đẩy mạnh quan quách, lộ ra bên dưới một vũng dịch thể đỏ như máu, tỏa ra mùi tanh.

Vũng máu đó nhớt đặc, sền sệt, tựa như keo nước, chậm rãi chảy xuống đất.

Tần Dã ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng ngửi dịch máu, giữa hai hàng lông mày dần trở nên ngưng trọng. "Tần gia, đây là cái gì?" "Máu..." Tần Dã lẩm bẩm. "Gì cơ?" "Tôi nghi ngờ vũng máu này có độc." Tần

Dã ngẩng đầu nhìn Bàn Tử một cái, trịnh trọng dặn dò: "Bàn Tử, cậu đứng yên tại chỗ không được lung tung, vạn nhất tôi không chịu nổi, cậu mau chạy đi." Nghe vậy, Bàn Tử dở khóc dở cười: "Tần ca, tôi là cái loại người tham sống sợ chết đó sao?" Tần Dã lạnh lùng hừ một tiếng, không thèm để ý, nắm lấy đám cỏ khô trên đất trải ra.

Sau đó, hắn dùng yêu đao rạch rách cánh tay mình, rắc máu vào đống cỏ khô.

Hành động này toát lên vài phần quái dị. "Tần ca, anh muốn làm gì?" Bàn Tử đầy hoài nghi, nhưng lại thấy môi Tần Dã mấp máy, lẩm nhẩm niệm. "Tần Dã, anh điên rồi à?

Đừng nói mấy lời quái dị đó nữa, mau dẫn tôi chạy ra ngoài đi!" Bàn Tử vội vàng thúc giục, hắn mơ hồ cảm thấy không ổn, dường như ở đây tồn tại một loại nguy cơ nào đó.

Tần Dã làm ngơ, vẫn mặc niệm, không ngừng đọc chú.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, Tần Dã càng lúc càng yếu ớt, trán lấm tấm mồ hôi, mặt tái nhợt, hiển nhiên là mất máu quá nhiều.

Cuối cùng, Tần Dã thở ra một hơi đục ngầu, trên mặt hiện lên vẻ cuồng hỉ. "Tôi hiểu rồi!" Hắn kích động nhảy lên, hưng phấn kêu lớn.

Tần Dã đã hiểu ra, cổ mộ sở dĩ trở nên tà dị, chính là vì vũng máu này.

Dịch máu đến từ chủ nhân cổ mộ, mà chủ nhân cổ mộ sau khi chết thi biến, biến thành thi thể nữ kia! "Bên trong này chắc chắn giấu đại bí mật!" Tần Dã siết chặt nắm đấm, hít sâu một hơi, bước chân đi về phía cổ mộ. *Rầm!* Cổ mộ truyền đến tiếng gõ, Tần Dã lập tức sững người tại chỗ, hắn không dám tùy tiện đến gần, sợ làm kinh động cổ thi.

Tần Dã cẩn thận từng li từng tí thò nửa cái đầu ra, mượn ánh sáng yếu ớt mông lung quét nhìn toàn cảnh cổ mộ.

Chỉ thấy, trong cổ mộ nằm ngang dọc mấy chục cỗ quan tài, trên mỗi cỗ quan tài đều cắm cổ kiếm, dao găm, đoản kiếm, dao găm, thậm chí còn có một cỗ quan tài bên trong thi thể đã thối rữa, da thịt đen sạm, tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc. "Ông trời của tôi ơi!

Mấy tên này chết cũng thảm quá rồi." Bàn Tử không chịu nổi mùi nồng nặc xộc vào mũi, bịt mũi chạy ra ngoài.

Cổ mộ cực kỳ âm hàn, mùi thi thối xộc vào mũi, khiến người ta khó chịu.

Chương 421

"Bàn Tử, cậu để lại đèn pin." Tần Dã gọi Bàn Tử lại, dặn dò: "Lát nữa vào cổ mộ, một khi có bất kỳ động tĩnh nào, tuyệt đối đừng quan tâm đến tôi, lập tức đi ấn cơ quan." "Được rồi!" Bàn Tử đồng ý, xoay người chạy về phía sâu trong mộ thất. "Đã xác định bên trong không có nguy hiểm, vậy tôi sẽ không khách khí nữa." Tần Dã ánh mắt lấp lánh, đi thẳng vào cổ mộ, tiến về phía quan tài.

Trong cổ mộ, xung quanh quan tài đều khắc họa trận pháp, ẩn chứa sát trận. "Trận pháp này rất huyền ảo, vậy mà lại có thể cách biệt âm dương lưỡng giới." Tần Dã thầm nghĩ.

Hắn tuy không thông hiểu trận pháp, nhưng ánh mắt sắc bén phi phàm, nhìn ra được người bố trí trận pháp này là cao nhân. "Không biết là mộ của ai, vậy mà lại có trận pháp bảo hộ cường hãn đến thế..." Tần Dã thầm tặc lưỡi, hắn nhận biết trận pháp cổ đại, nhưng không tinh thông, không dám tùy tiện phỏng đoán.

Hắn ném xà beng sắt sang một bên, hai tay áp vào bức tường đá lạnh lẽo, vận đủ nội kình, mạnh mẽ đẩy một cái.

Kèm theo tiếng ồn chói tai, trên tường đá xuất hiện vài vết nứt hình mạng nhện.

Tần Dã một lần nữa ra tay, dùng sức đẩy áp bức tường đá, muốn mở cửa đá. *Rắc!* Cửa đá mở ra trong nháy mắt, một cảnh tượng quỷ dị đập vào mắt...

Trong góc phòng đá, có một chiếc hộp gỗ đen kịt.

Trên hộp gỗ điêu khắc phù văn đặc biệt, cùng trận pháp tương phụ tương thành, hô ứng lẫn nhau, hình thành một bộ pháp trận độc đáo.

Trên hộp gỗ có một cuộn giấy đã úa vàng, dường như bị người ta xé mở.

Tần Dã nhặt cuộn giấy này lên, sau khi quan sát kỹ lưỡng một phen, sắc mặt đột nhiên cứng đờ, mắt trợn tròn, miệng há hốc.

Trên cuộn giấy, chễm chệ viết một đoạn chữ cổ kính: 'Vật này là vợ ta để lại, hôm nay giao phó cho hậu duệ Tần gia, mong hãy trân trọng!' "Tần thị tổ huấn?" Tần Dã lẩm bẩm, hắn không hiểu.

Dòng họ Tần, là huyết mạch hoàng tộc Đại Việt, đã diệt vong nghìn năm, đâu ra hậu duệ Tần thị?

Tần Dã trăm mối vẫn không có lời giải.

Tần Dã cất kỹ Tần thị tổ huấn, tiếp tục nghiên cứu dịch máu trong quan quách.

Dịch máu rất nhớt đặc, mang theo mùi tanh hôi nhàn nhạt, Tần Dã dùng ngón tay chấm một ít, đưa lên mũi ngửi. "Trong dịch máu này, có chứa kịch độc, không thể chạm vào!" Tần Dã hít một ngụm khí lạnh, vũng máu này có vấn đề, tuyệt đối không thể chạm vào!

Tần Dã dùng xà beng sắt gõ nắp quan tài, cố gắng làm vỡ nắp quan tài, tìm kiếm bảo bối.

Nào ngờ nắp quan tài quá dày và nặng, căn bản không gõ động được! "Cái quan tài này, e là làm bằng vàng ròng." Bàn Tử kinh ngạc.

Tần Dã gật đầu, không nói lời vô nghĩa nữa, hắn từ trong ba lô lôi ra một cái xẻng quân dụng, dùng sức cạy ván quan tài.

Ván quan tài bị cạy ra một khe hở, một luồng âm khí âm sâm tỏa ra.

Bàn Tử sợ hãi rụt lại một bước, hắn vội vàng nhắm mắt, đợi hồi lâu mới mở ra. "Hả?

Trong quan tài có đồ sao?" Tần Dã ngạc nhiên, hắn ghé qua nhìn.

Trong quan tài trống rỗng, chỉ có một khối ngọc bội màu đen.

Phía trên ngọc bội màu đen, lơ lửng một làn khói xanh nhạt, phiêu đãng như hồn ma, cảnh tượng kinh dị. "Chẳng lẽ đây là..." Bàn Tử nuốt nước bọt, hắn nghĩ đến một loại lời nguyền cổ đại. "Tần huynh, cái thứ này..." Bàn Tử do dự. "Không sai, đây hẳn là lời nguyền." Tần Dã vẻ mặt ngưng trọng: "Lời nguyền tổng cộng chín cấp, cấp sau lợi hại hơn cấp trước, lời nguyền lợi hại nhất có thể đoạt mạng người!" Uy hiếp của lời nguyền khiến Tần Dã kiêng dè không thôi, đồng thời cũng kích thích ý chí chiến đấu của hắn. "Bàn Tử, cậu lùi ra xa một chút." Tần Dã trầm giọng nói. "Được." Bàn Tử nghe lời lùi sâu vào cổ mộ, yên lặng quan sát Tần Dã thi triển thủ đoạn.

Tần Dã nhặt hộp gỗ lên, tỉ mỉ quan sát ngọc bội đen trong hộp.

Ngọc bội hình tròn, dài rộng đều ba tấc, toàn thân đen bóng, phía trên còn khắc hoa văn cổ kính. "Đây hẳn không phải là ngọc bội bình thường." Tần Dã nhìn chằm chằm ngọc bội đen, lẩm bẩm: "Chẳng lẽ nó có liên hệ gì với cổ mộ?" Suy nghĩ xong, Tần Dã quyết định đánh cược một phen.

Dù sao cũng đã vào đây rồi, hắn không thể về tay không.

Nghiến răng ken két, Tần Dã đưa tay chạm vào ngọc đen, lập tức cảm thấy một luồng lạnh lẽo thấu xương bao trùm toàn thân, giống như đang ở trong hầm băng. "Lạnh quá..." Tần Dã rùng mình, khắp người nổi da gà.

Tần Dã nghiến răng kiên trì, tiếp tục chạm vào ngọc bội, muốn tìm chìa khóa mở cánh cửa cổ mộ... *Ong!* Ngọc bội đen kịch liệt chấn động, phát ra âm thanh vang vọng trong cổ mộ âm u, trực tiếp đánh thẳng vào lòng người.

Tần Dã chỉ cảm thấy cái lạnh lẽo trong lòng bàn tay lập tức hóa thành vô số kim băng, hung hăng đâm vào da thịt, nhưng hắn vẫn không buông tay. "Tần gia, sao rồi?" Bàn Tử trốn ở xa hét lớn, giọng nói đầy lo lắng và căng thẳng, mắt trợn tròn, chết dí nhìn chằm chằm hướng Tần Dã.

Nhưng cơ thể hắn vẫn vô thức rụt về sau, sợ ngọc bội quỷ dị kia ảnh hưởng đến mình.

Trong ống kính livestream, *đạn mạc* cuộn điên cuồng. "Chủ bá cẩn thận đó, lời nguyền này nhìn tà ma quá!" "Cảm giác sắp có chuyện lớn rồi, cái này không phải đùa đâu." Tần Dã không để ý đến sự ồn ào bên ngoài, ánh mắt càng thêm chuyên chú.

Cùng với sự chấn động của ngọc bội, làn khói xanh nhạt kia như bị một lực lượng vô hình kéo lại, xoay tròn nhanh chóng trên không trung.

Sau đó mạnh mẽ chui thẳng vào ngọc bội.

Trong khoảnh khắc, ngọc bội rực sáng, bề mặt đen kịt ban đầu lại hiện ra một bản đồ lấp lánh ánh sáng yếu ớt.

Những đường nét phức tạp chồng chéo, dường như đánh dấu các lối đi trong cổ mộ.

Nhưng lại toát lên vài phần thần bí khó lường, những hoa văn đó như vật sống bơi lội, nhìn đến hoa cả mắt. "Bàn Tử, lại đây!" Tần Dã gọi, Bàn Tử do dự một chút, cuối cùng vẫn cẩn thận từng li từng tí đi tới, bước chân nhẹ như mèo, miệng lẩm bẩm: "Tần gia, cái thứ này biến đổi quái dị quá, không lẽ muốn nguyền chết hai chúng ta ở đây sao." "Đừng có lảm nhảm nữa, nhìn bản đồ này, giống như là chỉ dẫn đến chủ mộ thất, lần này chúng ta chưa chắc đã không tìm được bảo bối lớn." Tần Dã nhìn chằm chằm bản đồ trên ngọc bội, khẽ nhíu mày, đại não vận chuyển cực nhanh.

Hắn đưa tay chỉ vào đường nét, giảng giải cho Bàn Tử: "Từ đây, đi dọc theo đường cong này, ước chừng có thể tránh được không ít cơ quan cạm bẫy, chỉ là không biết trên đường còn có thứ gì đang đợi." "Vậy được, vậy chúng ta đi xem sao." Hai người theo chỉ dẫn của ngọc bội mà đi, đường hầm cổ mộ càng thêm âm u, trên tường đá lấp lánh những ngọn lửa xanh lục u ám, tựa như mắt quỷ đang rình rập.

Dưới chân, những phiến đá thỉnh thoảng lại phát ra tiếng "kẹt kẹt" quái dị, mỗi tiếng đều khiến người ta thót tim.

Chưa đi được bao xa, mặt đất phía trước đột nhiên sụp xuống, hiện ra một cái hố đen ngòm sâu không thấy đáy, dưới đáy hố cắm đầy gai nhọn chi chít.

Trông thấy ánh sáng lạnh lẽo lấp lánh, còn tỏa ra mùi hôi thối. "Ối trời ơi, cái này mà rơi xuống, chẳng phải thành xiên hồ lô đường sao." Bàn Tử nuốt nước bọt, chân run lẩy bẩy, thân người ngửa ra sau, suýt chút nữa thì ngã nhào.

Tần Dã ngồi xổm xuống, nhặt một hòn đá ném vào, chỉ nghe tiếng "đinh đinh đang đang" một trận, rất lâu sau mới không còn động tĩnh, có thể thấy cái hố này sâu đến mức nào, cơ quan hiểm độc đến mức nào. "Đừng sợ, theo chỉ dẫn của ngọc bội, có thể đi vòng qua." Tần Dã men theo mép hố tỉ mỉ kiểm tra, phát hiện một bên tường đá có một chỗ hơi lõm vào, khớp với đường nét trên ngọc bội.

Hắn đưa tay ấn vào đó, dùng sức đẩy một cái. "Rầm!" Một tiếng động lớn, bên cạnh vậy mà lại hiện ra một cánh cửa đá kẽo kẹt, chỉ vừa đủ cho một người nghiêng người đi qua.

Khoảnh khắc cửa đá mở ra, một luồng gió thối xộc thẳng vào mặt, mang theo mùi tanh nồng nặc, hun đến mức người ta muốn nôn. "Tần gia, mùi này nặng quá, bên trong không lẽ chất đầy thi thể ngàn năm thối rữa sao?" Bàn Tử bịt mũi, trên mặt đầy vẻ ghét bỏ và sợ hãi, cơ

thể rụt rè nép vào sau Tần Dã, nhưng cái đầu vẫn thò ra ngó nghiêng. *Đạn mạc* cũng lập tức bùng nổ. "Ọe, cách màn hình mà cũng ngửi thấy mùi rồi, chủ bá mau rút lui đi!" "Cảm giác sau cánh cửa là một cái bẫy tử thần, đáng sợ quá." "Nhập gia tùy tục, trong đại mộ có mùi lạ là bình thường, biết đâu kho báu lại ở phía sau." Tần Dã hít sâu một hơi, cố nhịn khó chịu, nghiêng người chui vào cửa đá.

Sau cánh cửa là một hành lang hẹp, tường đá ẩm ướt, dường như có dịch nhầy chảy.

Trên đỉnh đầu thỉnh thoảng có giọt nước rơi xuống, đọng trên người mát lạnh, mang theo cái lạnh lẽo quỷ dị. "Bàn Tử, theo sát." Tần Dã gọi Bàn Tử một tiếng, ngẩng mắt nhìn quanh, cẩn thận đề phòng.

Hành lang này cực kỳ u ám đen kịt, không thể thấy rõ năm ngón tay.

Hai bên tường đá đầy vết nứt, như thể đã trải qua một cuộc chiến tranh nào đó.

Chương 422

Thỉnh thoảng, có thể thấy những mảnh đá vỡ rơi xuống.

Tần Dã càng đi vào trong, càng ngửi thấy một mùi thối rữa nồng nặc.

Mùi này khiến người ta muốn nôn, như thể đang ở trong một ngôi mộ, âm u đáng sợ. "Chỗ này không lẽ từng chôn cất thi cốt gì đó sao?" Bàn Tử nuốt nước bọt, kinh hoàng hỏi, hai cánh tay hắn run rẩy. "Ai mà biết, kệ đi, tiếp tục đi vào." Tần Dã thản nhiên nói.

Lúc này, hắn đã xác tín, mộ huyệt thật sự tồn tại.

Hơn nữa, bên trong mộ huyệt chắc chắn ẩn chứa rất nhiều bí mật, điều này khiến hắn không khỏi hưng phấn.

Kiểu thám hiểm nguy hiểm mà kích thích này, khiến người ta nhiệt huyết sôi trào! "Bàn Tử, ở đây yên tĩnh quá, ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không có." Càng đi vào trong, tim Tần Dã càng đập dữ dội, lưng lạnh toát, có một nỗi sợ hãi không tên. "Không biết, cái chỗ quỷ quái này, âm u đến rợn người." Bàn Tử oán trách: "Tôi còn tưởng đây là lăng tẩm của vị đại đế nào đó chứ." "Đừng nói nhảm, mau đi đi, vạn nhất đụng phải Tống tử gì đó, tối nay hai chúng ta sẽ bỏ mạng ở đây." Tần Dã cảnh cáo.

Hai người cẩn thận từng li từng tí, chậm rãi tiến về phía trước.

Đột nhiên, Bàn Tử dẫm hụt chân, cả người mất kiểm soát lao xuống đáy động.

Một tiếng rên khẽ, Bàn Tử nặng nề ngã xuống vũng bùn, bắn tung tóe một mảng dơ bẩn. "Cậu làm cái gì thế, sao lại tự mình chôn mình rồi?" Tần Dã giật mình, vội chạy đến bên Bàn Tử, kéo hắn dậy.

Bàn Tử lau mặt, mặt mũi lem luốc bò ra: "Cái hố mẹ kiếp này sâu quá." "Thôi được rồi, đừng than vãn nữa, ở đây nữa chắc cậu thành khô thi luôn đó." Tần Dã vỗ vai Bàn Tử, cười mắng: "Đừng quên, hai chúng ta đều không phải phàm nhân." "Hắc hắc, đúng đúng đúng, chúng ta không bị âm sát chi khí ảnh hưởng." Bàn Tử nhe răng cười, lộ ra cái răng khểnh vàng ố.

Tần Dã liếc nhìn cánh cửa đá ở cửa động, trầm ngâm một lát, chợt rút dao găm ra, chém đứt nó.

Ngay sau đó, hắn và Bàn Tử đỡ nhau, bước vào động quật đen ngòm sâu không thấy đáy.

Nhưng trong chốc lát, trong động quật sáng lên một quả cầu ánh sáng xanh lam trắng trong mờ, chiếu sáng toàn bộ hành lang.

Dưới vầng sáng bao phủ, mọi cảnh tượng dần dần trở nên rõ ràng, đập vào mắt hai người.

Đồng tử Tần Dã co rút, hít một ngụm khí lạnh, kinh ngạc nhìn xung quanh, thần tình kinh hãi.

Chỉ thấy, trong động quật rộng lớn khắp nơi là những quan quách dày đặc, số lượng khổng lồ khó mà đếm xuể. "Ục ục!" Cổ họng Bàn Tử chuyển động, yết hầu nuốt nước bọt kêu rất lớn. "Cái này... cái này phải có bao nhiêu thi thể cổ đại chứ?" "Nhiều thế này, không biết là mộ của ai?" "Trời ơi, hoành tráng quá!!" "Cái mẹ kiếp này, đơn giản là có thể sánh ngang với viện bảo tàng cổ vật." Một đám quần chúng ăn dưa hò reo, bị cảnh tượng trước mắt hoàn toàn trấn trụ.

Tần Dã cũng sững sờ.

Hắn từng lật xem vô số cổ tịch, tự nhận mình có một chút nghiên cứu về phong thủy và địa lý.

Nhưng hắn tuyệt đối không ngờ, mộ huyệt này lại khoa trương

đến mức này!

Nhìn ra xa, nhiều quan tài dày đặc như vậy, ít nhất cũng phải mấy nghìn cỗ, đơn giản là nhìn mà ghê người! "Tần gia, cái mẹ kiếp này hoành tráng quá!" Bàn Tử cũng bị dọa sợ. "Nhưng mà nhiều thi thể tụ tập lại một chỗ thế này, khó tránh khỏi sẽ xảy ra sự kiện linh dị, chúng ta cứ tránh xa một chút đi." Hắn đề nghị, nhưng lại không dám bước thêm nửa bước về phía trước. "Ừ, mộ huyệt này có điều quái lạ, chúng ta cứ rút lui trước đã." Tần Dã tán đồng quan điểm của hắn.

Hắn kéo Bàn Tử, đang định quay về. "Gầm!!!" Đột nhiên, một tiếng kêu thảm thiết chói tai, thê lương, trong mộ huyệt tĩnh mịch càng trở nên chói tai. "Má ơi, Tần ca, cái thứ gì kia!" "Bàn Tử, mày mẹ kiếp đừng nhát gan thế!

Mau lấy pháp khí của mày ra!" "Vãi chưởng, lão tử nổi hết da gà rồi, mau chạy thôi!" Khu *đạn mạc* nổ tung.

Tần Dã và Bàn Tử cũng giật mình, vội quay đầu chạy.

Nhưng đáng tiếc, tiếng kêu thảm thiết thê lương kia tựa như tiếng quỷ khóc sói tru, không ngừng vang lên trong mộ huyệt, khiến hai người rợn tóc gáy.

Âm thanh này nghe ghê rợn quá! "Mẹ kiếp!" Bàn Tử vấp một chân, lập tức ngã lăn quay.

Tên này nằm bệt trên đất nửa ngày không đứng dậy nổi, thở hổn hển kêu: "Tần gia, tôi... tôi không đứng dậy nổi, anh cõng tôi ra ngoài đi!" Tần Dã: "..." Tần Dã nghiến răng mắng: "Tôi cõng cậu?

Chỗ quỷ quái này tà khí nặng lắm, tôi thà đứng yên chờ chết còn hơn." "Tần gia, anh sẽ không bỏ rơi huynh đệ đâu chứ?!" Bàn Tử cay đắng nói. "Tôi bỏ rơi ai cũng không thể bỏ rơi cậu." Tần Dã thở dài một tiếng, đành cúi người cõng Bàn Tử lên. "Ái ui ui, cái mông này

mập như heo vậy, đè đau hết xương tôi." Bàn Tử kêu la. "Câm miệng." Tần Dã quát khẽ một tiếng, cõng Bàn Tử tiếp tục đi ra ngoài.

Đi ra khỏi mộ thất, đến cuối hành lang, hai người thở phào nhẹ nhõm.

Lối đi trong mộ rất dài, ít nhất mấy trăm mét, rộng hơn ba mươi mét, chiều dài thậm chí đạt đến một cây số đáng kinh ngạc.

Trong lối đi trong mộ trống rỗng, trừ hai người họ và đầy rẫy thi hài, không có thứ gì khác. "Cái này..." Tần Dã ngơ ngác, không khỏi nghi ngờ phán đoán của mình vừa nãy.

Bàn Tử dò dẫm tiến lên, lẩm bẩm: "Tôi nhớ con đường này là lối đi mà chúng ta đã vào." Tần Dã nhíu mày nói: "Cậu chắc chứ?" "Đương nhiên." Bàn Tử gật đầu. "Kỳ lạ, rõ ràng là cùng một con đường, sao chúng ta đi mãi lại lạc đường?" "Chẳng lẽ là..." Trong mắt Tần Dã tinh quang lóe lên.

Hắn nghĩ đến một khả năng nào đó, sắc mặt trở nên ngưng trọng: "Đây hẳn là tang lễ của *Hoạt tử nhân*." "Cái gì?" Bàn Tử sắc mặt biến đổi đột ngột, kinh hô: "Ở đây toàn là *Hoạt tử nhân*, chẳng phải chúng ta đã rơi vào Long Đàm Hổ Huyệt sao?" "Không sai, cậu chưa từng nghe nói sao? *Hoạt tử nhân* thích chôn cất ở những nơi âm lãnh ẩm ướt, bởi vì chúng cần dương khí tươi mới để nuôi dưỡng hồn phách." "Chúng ta hiện tại đang ở trong lãnh địa của *Hoạt tử nhân*." *Hoạt tử nhân* chia làm ba loại.

Loại thứ nhất là *cương thi*, *cương thi* là quái vật hình thành từ oán niệm, lệ khí, chấp niệm của người chết khi còn sống. *Cương thi* không có trí tuệ, hung tàn khát máu, lực lượng vô cùng lớn, phòng ngự cường hãn, hơn nữa không sợ bất kỳ công kích lửa nào, cực kỳ khó đối phó.

Loại *cương thi* này đáng sợ nhất, chúng sẽ truy đuổi con mồi

không buông, cho đến khi ăn thịt con mồi sạch sẽ.

Loại thứ hai là quỷ quái. *Hoạt tử nhân* trước khi chết có đủ loại trải nghiệm đau khổ, sau khi chết hóa thành cô hồn dã quỷ, bám vào quan tài hoặc ván quan tài.

Chúng tuy có một số bản năng, nhưng chưa khai mở linh trí, không biết tu luyện.

Quỷ quái khá yếu ớt, cơ bản không có uy hiếp gì, duy chỉ có thể gây sát thương trí mạng cho người bình thường.

Loại quỷ quái này được gọi là *lệ quỷ*. *Lệ quỷ* không những tấn công người, còn thích nuốt chửng người sống.

Chúng không kén chọn, chỉ cần là người sống thì đều ăn. *Lệ quỷ* và *cương thi* giống nhau, đều thuộc về sinh linh bất tường, đều có đặc điểm lây nhiễm bệnh độc, cực kỳ nguy hiểm.

Mà đáng sợ nhất, lại là loại quái vật thứ ba. "Trong những thi hài này có rất nhiều tử thi!" Bàn Tử hít một ngụm khí lạnh, trán lấm tấm mồ hôi.

Hắn không phải chưa từng thấy thi thể, nhưng tình huống trước mắt này, hắn chưa từng nghe nói!

Hắn không biết có phải là thật hay không. "Bất kể là *Hoạt tử nhân* hay quỷ quái, chúng ta đều phải tránh chúng." Tần Dã nhắc nhở một câu. "Tần gia nói đúng, mau đi đường vòng thôi." Bàn Tử hoảng hốt không thôi, thúc giục Tần Dã đi về phía hành lang khác.

Thế nhưng, hai người vừa quay lưng, lại một trận tiếng kêu thảm thiết thê lương từ phía trước truyền đến. "Vãi chưởng...

Chương 423

lại là thứ đó vừa nãy!" "Xong rồi, xong rồi, chắc chắn là cái thứ đó đang triệu hoán chúng ta, mau chạy thôi!" Bàn Tử kêu chói tai.

Hai người vội vàng tăng tốc, chạy về phía bên kia. "Cứu mạng!

Cứu mạng!" "Đừng giết tôi, cầu xin ngài tha cho tôi đi!" "Tôi sai rồi!!!

Huhu... tôi sai rồi!!" Từng tiếng kêu than đầy tuyệt vọng, vang vọng trong đêm tối, khiến người ta rợn tóc gáy. "Cái này..." Tần Dã trợn trừng mắt, kinh hãi nhìn hành lang đen kịt phía trước.

Ở đó, nằm la liệt từng bộ từng bộ thi hài, mỗi bộ thi hài đều sống động như thật, sống động như thật. "Cái đ*o này đều là người thật sao?!" Bàn Tử run rẩy toàn thân, không nhịn được mà chửi thề: "Má ơi, hai chúng ta không lẽ vào nhà ma rồi sao!" Hắn cảm thấy lần này, e là thập tử nhất sinh.

Tần Dã nuốt nước bọt, bất an nói: "Nơi này rốt cuộc là chỗ nào?

Vì sao lại có nhiều thi hài đến thế?!" Cảnh tượng quỷ bí này, thật sự vượt quá sức tưởng tượng của hắn. "Không rõ." Bàn Tử lắc đầu, giọng nói ngưng trọng: "Tần ca, chúng ta phải cẩn thận một chút, đừng dẫm phải thi thể." "Sao cậu không nói sớm, hại ông đây suýt dẫm phải thi thể!" Tần Dã không vui liếc hắn một cái. "Hắc hắc, tôi quên mất mà..." Bàn Tử cười gượng, không dám phản bác. "Vãi chưởng!!" Khi hai người vừa đứng vững, Bàn Tử sợ đến mức toàn thân cứng đờ, suýt chút nữa thì nhảy dựng lên.

Tần Dã quay đầu nhìn lại, cũng rợn tóc gáy.

Cuối lối đi trong mộ là một đài đá khổng lồ, mép đài đá đầy vết

máu, còn có một sợi xích sắt rỉ sét loang lổ, cùng một cái đầu lâu nhe nanh múa vuốt đáng sợ!

Những cỗ quan tài mục nát rải rác xung quanh, giờ đây chất đống lại một chỗ, rộng lớn như một quần thể quan tài khổng lồ.

Quỷ dị hơn nữa là, phía trên đài đá, lơ lửng một khối mây mù màu đỏ sẫm âm u.

Mờ ảo có thể thấy, trong mây mù dường như có một bóng dáng hư ảo. *Gào!* Lại một tiếng kêu thảm thiết chói tai, một sinh vật hình người nữ tính tóc xõa tung, hai tay che mắt, phá vỡ mây mù xông ra.

Tốc độ của nó cực nhanh, bay lượn về phía Tần Dã như quỷ mị. "Tần gia cẩn thận!" "Cẩn thận phía sau...

Vãi chưởng!" Bàn Tử chưa nói hết lời, Tần Dã đã ra tay.

Chỉ thấy hắn phản ứng cực nhanh, lao lên phía trước tóm lấy sinh vật hình người nữ tính kia, rồi thuận thế lăn tròn một vòng, tránh được đòn tấn công phía sau. *Xì!* Sinh vật hình người nữ tính kia mạnh mẽ hít một hơi, há miệng phun ra mùi tanh nồng nặc, vậy mà lại làm không khí méo mó. *Phụt!* Ngực nó phồng lên, như quả bóng bay phồng to, ngay sau đó phun ra, hóa thành một luồng khói đen bao phủ Tần Dã.

Trong chốc lát, Tần Dã cảm thấy mình như chìm vào đầm lầy, khó thở, tứ chi vô lực, ý thức mơ hồ.

Hắn cố cắn đầu lưỡi, dùng cơn đau kích thích thần trí, ra sức lắc đầu. *Rầm!* Hắn hung hăng va vào vách bên quan quách, cú va đập kịch liệt khiến hắn tạm thời thoát khỏi sự trói buộc, miễn cưỡng giữ lại vài phần thần trí. *Xì!* Sinh vật hình người nữ tính kia một lần nữa tấn công tới, vươn móng vuốt sắc bén chộp vào cổ hắn.

Mắt Tần Dã đảo một vòng, nâng chân đá vào bụng đối phương,

mượn lực đẩy này, cuối cùng hắn vùng vẫy bật dậy.

Hắn loạng choạng chạy đến bên Bàn Tử, thở hổn hển hỏi: "Bàn Tử, cậu không sao chứ?" Bàn Tử loạng choạng đứng dậy: "Tôi không sao, còn anh thì sao?" Tần Dã thở phào nhẹ nhõm: "May mà cậu nhắc tôi, nếu không tôi đã bỏ mạng ở đây rồi." Lúc này hắn mới phát hiện, sinh vật hình người nữ tính này tuy xấu xí đáng sợ, nhưng lại không biết bay.

Vừa nãy nếu không phải hắn phản ứng nhanh nhạy, đã sớm bị sinh vật hình người nữ tính kia tóm được, xé rách thành hai mảnh rồi.

Bàn Tử cũng chú ý đến điểm này, vội vàng nhìn quanh: "Tần gia, anh mau nhìn, chúng ta nên đi đường nào?" "Bên phải!" Tần Dã quét mắt nhìn xung quanh.

Cuối đường bên phải là một động quật đen kịt, âm u lạnh lẽo, rợn người.

Trong tình huống này, phải chọn một mộ huyệt an toàn hơn một chút.

Hai người quyết định dọc đường thám hiểm, tìm một lộ tuyến tương đối an toàn để vòng qua biển thi.

Đột nhiên, cả tòa lăng tẩm chấn động kịch liệt, tựa như động đất.

Ngay sau đó, vô số đá vụn nhanh chóng rơi xuống, kèm theo tiếng nổ *ầm ầm*.

Tần Dã và Bàn Tử kinh hãi: "Không xong rồi, biển thi bạo động!" Hai người không kịp nghĩ nhiều, vội vàng chạy trối chết, lao về phía sâu trong lối đi của mộ.

Biển thi chấn động dữ dội, bùng phát ra luồng hung lệ khí tức ngút trời, như vạn thú thức tỉnh, gào thét đuổi theo Tần Dã và Bàn Tử!

Từng bóng hình người tàn khuyết không hoàn chỉnh, chúng kéo theo cái đuôi dài, lao ra khỏi mộ thất như ác quỷ.

Những bóng đen này có nam có nữ, hoặc là người già, hoặc là trẻ con, mỗi người đều mặc y phục trắng!

Chúng cao năm thước, da thịt khô héo, tái nhợt và nhăn nheo, hai cánh tay hiện ra màu xanh đen, hốc mắt trống rỗng, đỏ ngầu, tỏa ra khí lạnh âm tà.

Phía sau chúng kéo theo cái đuôi dài, uốn lượn như rắn, tỏa ra mùi thối rữa!

Tần Dã nhìn đến ngây người.

Những sinh vật hình người này, rõ ràng là *Hoạt tử nhân*! "Chết tiệt!" Hắn thầm chửi một tiếng. "Cái thứ gì đây?" Bàn Tử cũng đầy vẻ ngây người. *Hoạt tử nhân*, đúng như tên gọi, là do thi biến mà thành.

Chúng vốn là xác chết cứng đờ, trải qua thời gian xói mòn, dần dần biến thành *Hoạt tử nhân*.

Ban đầu chỉ là *Hoạt tử nhân* cấp thấp, có ý thức cơ bản, có thể giao tiếp đơn giản; cùng với sự tăng lên của niên hạn, chúng sẽ sinh ra linh trí, có năng lực tư duy độc lập, thậm chí có năng lực tự chủ chiến đấu. "Tần gia, cái thứ này chắc chắn rất khó đối phó, mau chạy thôi." Bàn Tử nhát gan nói.

Tần Dã khẽ nheo mắt, bình tĩnh quan sát.

Hắn phát hiện, ánh mắt của những *Hoạt tử nhân* đó xanh lét, như hai ngọn lửa u ám.

Thân thể chúng to lớn cồng kềnh, da thịt thối rữa mưng mủ, tràn đầy oán niệm và dục vọng sát lục.

Ngoài ra, biểu cảm của *Hoạt tử nhân* đờ đẫn, không chút sinh khí. *Gầm!* *Hoạt tử nhân* phát ra tiếng rít giận dữ, từng luồng sát khí từ trên người chúng tuôn ra, hội tụ vào lòng bàn tay, ngưng kết thành một thanh binh khí sắc bén. *Rắc!* Một *Hoạt tử nhân* nắm lấy lưỡi dao sắc bén, chém về phía Tần Dã.

Lưỡi đao chém nát phiến đá, kéo theo luồng kình phong, sắc bén bức người.

Tần Dã nhanh chóng lùi lại, suýt soát tránh được, đồng thời phản thủ ném ra một đồng tiền. "Đinh!" Tiếng kim loại va chạm giòn tan truyền đến, tia lửa bắn tung tóe. *Hoạt tử nhân* vung lưỡi dao sắc bén, một lần nữa tấn công tới.

Tên này lực lượng vô cùng lớn, tốc độ cũng nhanh đến kinh người, một chiêu đã ép sát Tần Dã. "Chết tiệt!" Tần Dã sắc mặt biến đổi đột ngột, vội vàng né tránh.

Nhưng tốc độ của *Hoạt tử nhân* còn nhanh hơn, trong nháy mắt đã ép sát Tần Dã, một đao quét ngang hông hắn.

Trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch, Tần Dã rút đao chắn ngang hông: "Choang!" Lưỡi đao sắc bén rạch rách y phục, máu tươi đầm đìa, đau đớn thấu tim.

Bàn Tử sợ đến hồn xiêu phách lạc.

Tần Dã nhân cơ hội đoạt lấy dao găm, một kiếm đâm vào bụng *Hoạt tử nhân*. *Hoạt tử nhân* này đau đớn, rên rỉ ngã xuống.

Tiếng nổ lớn đột ngột vang lên, mộ huyệt sụp đổ, từng lớp đá vụn rơi xuống đầu hai người.

Tần Dã và Bàn Tử ngã vào đống đổ nát.

Chương 424

Hắn khó khăn bò dậy, nhìn quanh.

Lối đi trong mộ hẹp này đã sập, hai người họ rơi xuống tầng đáy mộ huyệt.

Tầng đáy gồ ghề, có rất nhiều thi hài, còn có đủ loại bàn thờ và bàn cúng kỳ quái, cúng tế những thứ không rõ tên. *Xì!* Bàn Tử chịu đựng vết thương, chậm rãi di chuyển bước chân.

Lối đi trong mộ sập quá nhanh, hắn không thể tiếp tục tìm bảo bối, chỉ có thể tìm một nơi ẩn thân trước.

Đúng lúc này, bên tai truyền đến một trận tiếng "sột soạt" ma sát.

Tần Dã men theo âm thanh nhìn tới, phát hiện ở góc tường mộ thất cách đó không xa, có một vật hình trụ đang nhúc nhích.

Bề mặt vật hình trụ đó phát ra ánh huỳnh quang, không ăn nhập với mộ thất tối tăm xung quanh, trông càng thêm bắt mắt.

Bàn Tử nuốt nước bọt: "Thứ đó muốn Tống tử sao?" Nhưng rất nhanh hắn lại tự phủ định: "Tần gia, tôi thấy không giống." Tần Dã nhíu mày: "Đừng nói nhảm nữa, qua đó xem thử!" Hai người đi về phía bên trong ngôi mộ, càng lúc càng gần.

Lúc này, một cỗ thi thể toàn thân trắng bệch đập vào mắt.

Cỗ thi thể này cao đến ba mét, vai rộng lớn, cơ bắp cuồn cuộn, cơ bắp lộ ra ngoài cứng chắc như đúc bằng sắt, phát ra ánh sáng bạc nhạt, ẩn chứa sức mạnh cường hãn. "Cái này..." Bàn Tử trợn trừng mắt.

Đồng tử Tần Dã co rút, tim đập dữ dội.

Hắn đã nhận ra! "Kia... kia là..." Bàn Tử thất thanh kêu lên: "Thi Vương!" *Thi Vương*, chính là do thi thể cổ đại thuế biến mà thành.

Sự tồn tại của *Thi Vương*, có thể xưng là *Thi Vương* ngàn năm, uy vũ bá đạo, hung hãn tuyệt luân! *Thi Vương* cổ đại thông thường, do chôn cất lâu ngày dưới lòng đất, cơ thể cứng đờ, da thịt thối rữa, dẫn đến hành động chậm chạp.

Đương nhiên, còn có một khả năng khác, đó chính là cơ thể *Thi Vương* phát dục không hoàn toàn.

Ví dụ như vị trước mắt này.

Xương cốt trên người nó đã bị cốt hóa, da thịt khô héo, máu huyết đông đặc, nhìn bề ngoài cứng đờ, nhưng thực chất vẫn giữ được hoạt tính.

Nếu quan sát kỹ, sẽ phát hiện, toàn thân nó lông tóc dày đặc và dựng đứng từng sợi, phát ra vầng sáng màu xám nhạt, mang lại cảm giác nặng nề, áp bức cho người ta.

Tần Dã trong lòng hơi lo sợ, không dám hành động khinh suất, cẩn thận từng li từng tí quan sát thi thể. *Vụt!* Đột nhiên, *Thi Vương* mở mắt, hai mắt đỏ ngầu đầy tia máu.

Trong cổ họng nó phát ra tiếng "ục ục", như sói đói nuốt thức ăn, khiến người ta nghe mà rợn tóc gáy. "Tần gia, cái này... *Thi Vương* này mở mắt rồi, chúng ta phải làm sao đây?" Giọng Bàn Tử run rẩy, chân mềm nhũn, nép thẳng ra sau Tần Dã, tay siết chặt thanh kiếm gỗ đào, run bần bật không ngừng.

Tần Dã không lên tiếng, nhìn chằm chằm *Thi Vương*, trán lấm tấm mồ hôi, tim đập như điên.

Tay hắn lén lút mò vào túi vải bên hông tìm cổ phù. "Đừng hoảng, cứ xem động tĩnh đã, đừng động loạn." Hắn đè thấp giọng nói, vừa tự

trấn an mình.

Tiếng "ục ục" trong cổ họng *Thi Vương* càng lớn hơn, nó mạnh mẽ cử động, đạp nứt phiến đá, toàn thân cơ bắp căng cứng.

Từng bước ép sát, làm mặt đất rung chuyển, mùi hôi thối xộc thẳng vào mặt. "Tần gia, nó đến rồi, chạy thôi!" Bàn Tử kéo tay Tần Dã, giọng nói biến điệu. "Chạy?

Xung quanh toàn là vách đá đổ nát, động loạn chạm vào cơ quan còn nguy hiểm hơn." Tần Dã nghiến răng, lấy ra "Trấn thi phù", canh đúng thời cơ ném về phía *Thi Vương*.

Lá bùa dính ngay giữa trán, kim quang lóe lên.

Thân hình *Thi Vương* cứng đờ, rít gào cố gắng xé bùa.

Dáng vẻ khí tức hỗn loạn, bước chân loạng choạng.

Xem ra là thành công rồi! "Tranh thủ lúc này, tìm lối ra!" Tần Dã kéo Bàn Tử chạy về góc tường.

Thấy khe cửa đá nửa che lấp có gió lọt vào, dường như có sinh khí. "Cánh cửa đó có lẽ có thể ra ngoài, mau đi thôi!" Hai người tiến gần cửa đá, phiến đá dưới chân đột nhiên lật tung, rơi vào hố sâu đầy gai nhọn.

Bàn Tử mắt nhanh tay lẹ, ôm chặt Tần Dã lăn sang bên cạnh, tránh được gai nhọn, nhưng cánh tay lại bị rạch, máu tươi chảy ròng ròng. "Hít, khắp nơi đều là cạm bẫy!" Bàn Tử đau đớn hít một hơi.

Tần Dã đứng dậy, nhìn phù văn trên vách hố, đưa tay chạm vào, phiến đá trên đỉnh đầu "ù ù" hạ xuống. "Mau tìm cơ quan dừng phiến đá lại!" Hắn sốt ruột hét lên.

Bàn Tử liếc thấy phù văn màu đỏ sẫm ở góc, Tần Dã dùng dao găm cạy vào rãnh: "Rắc!" một tiếng, phiến đá dừng lại và nâng lên.

Hai người bám vào khối đá bò ra khỏi hố sâu.

Cửa đá đã mở, bên trong lối đi có những quả cầu đá treo trên đỉnh, nối với nhau bằng dây xích sắt, lủng lẳng. "Cẩn thận đừng chạm vào dây xích sắt, đó là cơ quan." Tần Dã dặn dò, khom lưng đi trước, nhưng sương mù dày đặc bao phủ. "Đi thôi, tìm *thạch thú*, đó là lối thoát." Tần Dã đứng dậy phủi phủi đất, theo sau Bàn Tử đi về phía sâu trong động quật.

Động quật này rất rộng lớn, có rất nhiều ngã rẽ, mỗi ngã rẽ đều ẩn chứa nguy hiểm.

Tần Dã nhắc nhở Bàn Tử, cẩn thận tiến lên, tránh gặp phải nguy hiểm.

Họ đi xuyên qua một đoạn đường, cuối cùng cũng thoát khỏi bóng tối, đến một mộ thất rộng rãi.

Mộ thất trống rỗng, chỉ có mấy cỗ thi thể khô héo nằm la liệt, có nam có nữ, có già có trẻ.

Tần Dã và Bàn Tử nhìn nhau, thần tình cảnh giác.

Họ muốn vòng qua những thi thể này, mặc dù không sợ thi thể, nhưng nhiều thi thể chất đống thành núi như vậy, cảnh tượng quỷ dị đáng sợ.

Thế nhưng, họ vừa chuyển hướng, liền thấy phía trước xuất hiện hai tượng sư tử đá cao khoảng hai mét, khôi ngô hùng tráng.

Sư tử đá sống động như thật, nhe nanh múa vuốt uy nghiêm, hai mắt lạnh lẽo khát máu, khiến người ta không rét mà run. *Gầm!* Sư tử đá đột nhiên ngửa mặt lên trời gào thét.

Chấn động khiến cả không gian rung chuyển!

Tần Dã và Bàn Tử sợ đến mức suýt quỳ xuống đất.

Bàn Tử kinh hãi nói: "Tần gia, làm sao đây?

Chẳng phải chúng ta bị phát hiện rồi sao?" Tần Dã không lên tiếng, ánh mắt lấp lánh.

Hắn suy nghĩ kỹ càng, phỏng đoán: "Chẳng lẽ chủ nhân ngôi mộ đã thiết lập cơ quan trong mộ thất, để phòng đạo mộ tặc xâm nhập, thuận dây leo tìm đến thi thể của hắn?" "Hoặc giả, là để dụ dỗ kẻ địch?" Hắn cảm thấy khả năng thứ hai lớn hơn. "Tần gia, anh mau nghĩ cách đi." Bàn Tử thúc giục, trong lòng hoảng sợ, như kiến bò chảo nóng. *Thi Vương* đã sải bước đi tới, hẳn là đã thoát khỏi bùa chú và đuổi theo, âm khí âm sâm bao trùm toàn bộ không gian.

Tần Dã hít một hơi thật dài.

Hắn rút cổ kiếm ra, chuẩn bị nghênh chiến: "Bàn Tử, theo sát tôi, không được lơi lỏng, cũng không được lùi bước, hiểu không?" Bàn Tử gật đầu. *Thi Vương* một lần nữa gào thét.

Tốc độ của nó rất nhanh, trong nháy mắt đã đến.

Tần Dã mạnh mẽ vung cổ kiếm, tung ra một đòn chém sắc bén!

Chương 425

Trên người *Thi Vương* bao phủ một lớp vảy đen, cứng rắn vô cùng, dễ dàng đỡ được nhát chém của cổ kiếm, phản thủ một chộp lấy cán kiếm, nâng nó lên. "Vãi chưởng!" Bàn Tử hít một ngụm khí lạnh.

Lông mày Tần Dã giật giật, thầm nghĩ sức mạnh của tên này thật cường hãn.

Cánh tay phải của *Thi Vương* cơ bắp căng cứng, trực tiếp bẻ gãy cổ kiếm!

Sau đó, nó há miệng lộ ra hàm răng sắc bén, hung ác lao tới tấn công.

Sắc mặt Tần Dã hơi biến, mũi chân đạp mạnh xuống đất, vội vàng nhảy vọt né tránh. *Thi Vương* lướt qua giữa không trung, kéo theo một trận kình phong.

Bàn Tử sợ hãi nằm bệt trên đất. "Bàn Tử!" Tần Dã mắng nhỏ: "Cậu có thể đừng làm tôi mất mặt không?

Mau đứng dậy!" Bàn Tử dở khóc dở cười, cái này mẹ kiếp quá đột ngột, ai mà biết sẽ đột nhiên xuất hiện quái vật chứ!

Hắn bò dậy, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tần gia, sức mạnh của con súc sinh này thật đáng sợ, anh chắc chắn có thể thắng sao?" "Cậu nói xem?" Tần Dã liếc hắn một cái.

Bàn Tử nuốt nước bọt: "Vậy chúng ta vẫn là chạy thôi..." Tần Dã lười nói nhảm, vung cổ kiếm xông thẳng về phía *Thi Vương*, trực tiếp một loạt động tác như nước chảy mây trôi đánh một bộ quyền liên hoàn. *Thi Vương* tuy lợi hại, nhưng dù sao cũng là vật chết,

chiêu thức nặng nề chậm chạp.

Cho nên Tần Dã đánh khá thoải mái. *Thi Vương* dường như bị chọc giận, vung móng vuốt tấn công, nhưng thủy chung không thể phá giải bộ quyền liên hoàn của Tần Dã.

Thân hình Tần Dã như điện, một bộ quyền liên hoàn đánh thẳng vào yếu hại của *Thi Vương*.

Nhưng trên người *Thi Vương* phủ vảy đen, cứng như thép.

Tần Dã một trận tấn công dữ dội, chỉ khiến nó lảo đảo vài bước, nhưng không gây ra tổn thương thực chất nào. "Tần gia, trâu bò thật!

Nhưng cái thứ quỷ quái này sao lại đánh không chết nhỉ?" Bàn Tử bên cạnh siết chặt kiếm gỗ đào, mắt trợn tròn xoe, vừa căng thẳng vừa sốt ruột.

Tần Dã không để ý đến hắn.

Cứng đối cứng không được, phải tìm điểm yếu.

Vừa nghĩ, *Thi Vương* gầm lên giận dữ, tiếng như sấm rền, chấn động khiến bụi đất bay mù mịt.

Hai móng vuốt cứng rắn của nó điên cuồng vung vẩy, thế công càng thêm hung mãnh.

Tần Dã nghiêng người lóe lên, mũi chân khẽ chạm đất, như chim yến bay vọt ra mấy mét, rơi xuống bên cạnh tượng sư tử đá. "Bàn Tử, tượng sư tử đá này có điều quái lạ, mau lại đây!" Hắn hét lên.

Bàn Tử vừa lăn vừa bò chạy tới, thở hổn hển hỏi: "Quái lạ gì vậy, Tần gia?

Đừng có lại chạm vào thứ chết người nào nữa." Tần Dã ngồi xổm xuống, nhìn chằm chằm phù văn ở bệ sư tử đá, phù văn đó phát ra ánh sáng u tối lấp lánh, hơi lạnh bức người. "Đừng ồn, tôi đang suy nghĩ."

Hắn đưa tay chạm vào, cái lạnh thấu xương ập tới, nhưng hắn vẫn nghiến răng nhịn.

Tiếng bước chân nặng nề của *Thi Vương* đã ép sát, nhe nanh múa vuốt lao tới.

Tần Dã xoay người, đoạt lấy kiếm gỗ đào của Bàn Tử. "Xoẹt!" một tiếng ném thẳng vào yết hầu *Thi Vương*, tuy không gây trọng thương cho nó, nhưng cũng có thể cản trở một chút. "Mau, ấn phù văn theo thứ tự này!" Tần Dã chỉ vào một góc bệ đá hướng Bàn Tử hét lên.

Bàn Tử vội vàng đưa tay đẩy khối đá, tay run rẩy.

Chỉ nghe mấy tiếng "rắc rắc", mặt đất chấn động dữ dội, gai nhọn phá đất vọt ra, đâm trúng chân *Thi Vương*.

Lớp vảy kia vậy mà bị đâm thủng, chảy ra dịch thối màu xanh đen. "Có hiệu quả!" Tần Dã mừng rỡ, kéo Bàn Tử vội vàng rút lui.

Chưa kịp hoàn hồn, tiếng cười âm sâm truyền đến, như nam như nữ, phiêu đãng quanh quẩn, khiến người ta lạnh sống lưng. "Ai?" Tần Dã quát lớn, siết chặt nửa thanh cổ kiếm, cảnh giác nhìn quanh.

Bàn Tử nép sau lưng hắn, giọng khóc lóc lẩm bẩm: "Tần gia, trong mộ này rốt cuộc giấu bao nhiêu yêu ma quỷ quái vậy, chúng ta e là đã chọc phải ổ kiến lửa rồi." Tiếng cười chưa dứt, bức tường phía trước nâng lên, lại là một hành lang sâu thẳm.

Ở đó sương mù lượn lờ, ánh sáng xanh lam ẩn hiện, như có vô số con mắt đang rình rập. "Vào xem thử, muốn ra ngoài thì chỉ có thể xông vào thôi." Dù sao họ cũng đã đến rồi, không thể về tay không.

Tần Dã nói, dẫn đầu bước vào.

Bàn Tử theo sát, hai người một trái một phải tản ra thám hiểm... "Tần gia, phía trước hình như có ánh sáng." "Ừ, cẩn thận một chút."

"Anh xem Tần gia lợi hại như vậy, còn cần cậu nhắc nhở sao." "Tôi biết cậu rất sùng bái hắn, yên tâm đi, hai chúng ta nhất định sẽ an toàn rời đi." "Hắc hắc, tôi biết mà..." Tần Dã và Bàn Tử vừa nói chuyện vừa đi về phía trước, thời gian chậm rãi trôi qua.

Dần dần, hai người cảm thấy không ổn.

Xung quanh quá yên tĩnh!

Yên tĩnh đến rợn người! "Sao lại thế này...

Chẳng lẽ trong địa cung này trừ chúng ta ra, không còn sinh vật sống nào khác?" Bàn Tử trong lòng hoảng sợ. "Không đúng, vừa nãy rõ ràng có người nói chuyện..." Tần Dã cũng nghi hoặc, nhíu mày suy nghĩ.

Đột nhiên, đầu hắn linh quang chợt lóe, kinh hô: "Hỏng rồi!

Đây là *huyễn thuật*!" Sắc mặt Bàn Tử tái nhợt, toàn thân run như cùi bắp: "Huyễn, *huyễn thuật*?" "Không sai." Tần Dã trầm giọng nói: "Vừa nãy có người nói với chúng ta, phía trước có ánh sáng, cho nên chúng ta một đường thông suốt không trở ngại, nhưng thực ra căn bản không có ánh sáng gì, tất cả đều là hư vọng." "Vậy chúng ta phải làm sao?" Bàn Tử hoảng sợ không thôi.

Tần Dã lạnh lùng hừ một tiếng: "Đã dám giăng bẫy cho chúng ta, lão tử không lột da nó ra không được!" Hắn siết chặt nửa thanh kiếm trong tay, bước về phía vùng ánh sáng xanh lam đậm đặc kia. "Ai..." Bàn Tử thấy vậy vội vàng đuổi theo. "Đừng lại đây." Tần Dã quát nhỏ. "À..." Bàn Tử sợ hãi dừng lại, mặt đầy vẻ kinh sợ.

Tần Dã tiếp tục đi tới, Bàn Tử sợ hãi run rẩy lẽo đẽo theo sau.

Càng đến gần vùng ánh sáng xanh lam đậm đặc, không khí càng ẩm ướt.

Khi Tần Dã và Bàn Tử đến cuối, cảnh tượng đập vào mắt khiến

hai người trợn mắt há hốc.

Chỉ thấy ở đó đứng ba bộ hài cốt.

Hài cốt được bảo quản hoàn chỉnh, ăn mặc chỉnh tề.

Đồng tử Tần Dã co rút.

Chủ nhân của ba bộ hài cốt đó, đều là nữ giới.

Tuổi tác của họ khác nhau, nhưng dung mạo lại cực kỳ xinh đẹp.

Mỗi vị nữ nhân đều ôm một đứa trẻ sơ sinh trong lòng. "Cái này từ đâu ra vậy?" Bàn Tử kinh ngạc vạn phần.

Tần Dã tỉ mỉ quan sát ba người phụ nữ xinh đẹp đó.

Họ dáng vẻ thướt tha, dung nhan khuynh thành. "Là *cương thi*." Tần Dã giọng điệu bình thản, trong lòng lại dậy sóng. "Gì?" Bàn Tử sợ ngây người: "*Cương thi*... sao...

Chương 426

sao lại có..." Hắn run rẩy nhìn về phía ba cỗ *cương thi*.

Những *cương thi* đó dường như cảm ứng được người sống đến gần, lần lượt ngẩng đầu nhìn lại. *Hừ hừ hừ!* Ba cỗ *cương thi* đồng thời ngửa mặt lên trời gầm giận dữ, âm phong thổi qua, cuốn lên đầy trời bụi bặm.

Tần Dã và Bàn Tử đồng thời lùi lại. "Vãi chưởng!

Chúng nó sống lại rồi!" Bàn Tử sợ hãi. "Ba con *cương thi* này, hẳn là người giữ lăng." Tần Dã nhìn chằm chằm ba cỗ *cương thi*, ánh mắt dần trở nên sắc bén: "Lần này, phiền phức rồi." "Phiền phức gì?

Tần gia, chúng ta liên thủ đánh gục chúng nó!" Bàn Tử mạnh dạn nói.

Tần Dã lắc đầu phủ quyết: "Bằng sức mạnh của hai chúng ta căn bản không đủ." Nói xong, hắn từ trong gói đồ lấy ra hai đồng tiền.

Đó là hai đồng tiền cổ kính, trên khắc đồ án Kỳ Môn Bát Quái.

Tần Dã đưa một đồng cho Bàn Tử: "Cậu bóp nát đồng còn lại đi, lát nữa tôi niệm chú thi pháp, cậu phối hợp." Bàn Tử nghi ngờ nói: "Đơn giản vậy sao?" Tần Dã nghiêm túc nhìn hắn một cái: "Đừng nói nhảm nữa, mau chuẩn bị đi." Bàn Tử đành nhận lấy đồng tiền: "Vậy... vậy được rồi..." "Tần gia, anh niệm chú đi." Tần Dã nhắm mắt mặc niệm chú quyết, ném hai đồng tiền vào trong trận.

Sáu tiếng leng keng giòn tan vang khắp mật thất.

Trong chốc lát, sáu đồng tiền ở sáu phương vị phát ra vầng sáng yếu ớt, đan xen thành hoa văn huyền diệu. "Tần gia, đây là thứ gì?"

Bàn Tử vẻ mặt ngơ ngác.

Tần Dã không giải thích, thúc giục: "Mau, kẹp chặt đầu đồng tiền, lát nữa nghe lệnh của tôi!" Bàn Tử làm theo.

Chỉ thấy những đồng tiền đó chậm rãi bay lượn, xoay quanh Tần Dã.

Tần Dã miệng lẩm nhẩm niệm chú.

Sáu đồng tiền ở sáu phương vị cũng di chuyển theo, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Dần dần, một phù văn phức tạp từ miệng Tần Dã thoát ra, bao quanh người hắn.

Tần Dã mở mắt, trong mắt kim quang dâng trào, toát ra sức uy hiếp cổ xưa. "SẮC!" Tần Dã thốt ra một chữ, đồng tiền lập tức bắn ra kim quang.

Sáu lưỡi dao ngắn bằng kim quang từ đầu đồng tiền bắn ra, hung hăng đánh trúng ngực một cỗ *cương thi* gần nhất.

Trong khoảnh khắc, năm cỗ *cương thi* đồng thời nổ tung! *Ầm ầm ầm...* Âm thanh cực lớn truyền khắp mật thất, chấn động đến điếc tai.

Tần Dã đã sớm phòng bị có bẫy, nhân lúc sương khói lan tỏa, kéo Bàn Tử nhanh chóng né tránh.

Đợi sương khói tan hết, lộ ra dáng vẻ ban đầu. *Hít...* Bàn Tử hít một ngụm khí lạnh, kinh hãi không thôi. "Tần, Tần gia..." Lúc này, trong mật thất này đầy rẫy mảnh vụn, hỗn độn không chịu nổi.

Duy nhất một phương vị, còn sót lại một khe hở.

Ở đó đứng một cỗ quan tài đen kịt.

Bàn Tử kinh hãi kêu lên: "Quan tài!

Kia không phải... không phải cái chúng ta gặp khi vào mộ huyệt sao!" Hắn cuối cùng cũng nhớ ra. "Không sai." Tần Dã nheo mắt lại, đánh giá cỗ quan tài kia.

Nắp quan tài mở toang, đồ vật bên trong lộ ra không sót gì, một bộ hài cốt trắng hếu lộ ra.

Tần Dã và Bàn Tử nín thở, không dám động đậy. "Tần, Tần gia, trách bạn?

Cái thứ này..." Bàn Tử nuốt nước bọt, toàn thân thịt mỡ run rẩy.

Tần Dã quét mắt nhìn xung quanh: "Những bộ xương khô này đều là những người đã chết." Bàn Tử sững sờ, kinh ngạc trợn tròn mắt. "Vậy còn ba người phụ nữ kia?" Hắn quay đầu nhìn lại, ba bộ xương cốt đã biến mất!

Tần Dã trầm giọng nói: "Chắc chắn có cơ quan ám khí!" Hắn rút nửa thanh kiếm gỗ đào ra, từng bước một tiến lại gần quan tài.

Bàn Tử vô cùng căng thẳng, tim đập thình thịch không ngừng. "Tần gia, khoảng cách gần như vậy, cậu... có được không...?" Tần Dã không đáp, vẻ mặt nghiêm nghị, từng bước một đi vào.

Khi hắn đến bên quan tài, đột nhiên trượt chân. "Cẩn thận!" Bàn Tử kinh hô.

Tần Dã lập tức ngồi xổm xuống, suýt chút nữa thì tránh được khối đá quỷ dị kia, kinh hãi toát mồ hôi lạnh.

Bàn Tử vỗ ngực, thở phào một hơi dài.

Tần Dã đứng dậy, thần sắc càng thêm ngưng trọng: "Chúng ta bị mắc kẹt trong một ảo cảnh, phải tìm được cách phá giải." Bàn Tử nghe vậy, lập tức hoảng sợ: "Vậy phải làm sao?" Tần Dã chỉ vào bức họa kia. "Bức họa đó..." Bàn Tử phản ứng lại, kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ, những cương thi này là do bức họa mà sinh ra sao?!" Tần Dã gật

đầu: "Rất có thể." "Tần gia..." Bàn Tử mấp máy môi, hỏi: "Cậu nói... bức họa đó... rốt cuộc vẽ cái gì vậy?" Tần Dã cau mày, lẩm bẩm: "Những chữ này vẫn chưa bị hủy hoại..." Bàn Tử vội vàng ghé sát vào.

Quả nhiên!

Mấy chữ đó vẫn rõ ràng, chính là: "Ta là Lý Thiên Sư của Thiên Sư Đạo..." Bàn Tử hít hà một hơi lạnh: "Mẹ ơi, những cương thi này đều do Lý Thiên Sư tạo ra sao?" "Rất có thể..." Tần Dã ánh mắt lấp lánh, nhìn chằm chằm vào mấy chữ đó rất lâu.

Cuối cùng, hắn nghiến răng nói: "Tần mỗ hôm nay sẽ vén màn bí ẩn!" Nói đoạn, Tần Dã hai tay kết ấn cực nhanh. "Thiên Địa Vô Cực!

Phong Lôi Trợ Ngô!

Càn Khôn Tá Pháp!

Tật!" Tần Dã quát lớn, hai lòng bàn tay đẩy ra, chưởng thế hung mãnh, đánh thẳng về phía trước!

Bên ngoài ngoại điện mộ thất, sấm sét rền vang!

Gió lớn gào thét!

Ngay sau đó, hàng trăm tia sét như giao long xoắn ốc trên không trung.

Khoảnh khắc tiếp theo, chúng ào ạt đổ xuống bức họa trước mặt Tần Dã.

Bức họa trong chốc lát bị dòng điện bao phủ, hóa thành than vụn.

Bức họa nổ tung!

Bụi khói bay tứ tán.

Mộ huyệt hiện ra. "A! !" Bàn Tử hét chói tai.

Tần Dã bịt miệng Bàn Tử: "Đừng la, đây là thuật che mắt!" Lời vừa dứt, trong mộ huyệt đột nhiên xông ra một đoàn bóng đen.

Tần Dã buông tay, giơ kiếm ngang đỡ.

Chương 427

Một tiếng va chạm thanh thúy vang lên, Tần Dã chỉ cảm thấy hổ khẩu tê dại.

Ngay sau đó, một cỗ man lực cường đại ập đến.

Tần Dã rên lên một tiếng, thân hình lảo đảo.

Bóng đen kia thì nhanh chóng lùi lại, giữ khoảng cách với hắn.

Tần Dã ổn định thân hình, ngẩng mắt nhìn.

Chỉ thấy một cương thi thân hình vạm vỡ, yên lặng đứng sừng sững ở đằng xa.

Hai mắt nó đỏ ngầu, răng nanh lộ ra, toàn thân tỏa ra âm sát chi khí. "Hoạt thi ư!" Tần Dã kinh ngạc nói. "Tần gia, tên này lợi hại hơn mấy tên vừa nãy nhiều..." Bàn Tử sợ hãi nói. "Ừm, đúng là lợi hại hơn nhiều..." Tần Dã trầm ngâm: "Chúng chắc là bị phong ấn trong mộ thất quá lâu, oán khí tích tụ quá sâu." "Nói vậy, chúng ta lạc vào ảo cảnh, vẫn là do bọn chúng sao?" "Không sai, nhưng tôi nghĩ chúng e rằng không chỉ có thế..." Tần Dã cẩn thận quan sát mấy cỗ cương thi kia.

Thể xác của chúng tuy tàn khuyết không hoàn chỉnh, nhưng vẫn có thể nhìn ra dáng vẻ con người khi còn sống.

Lúc này, cỗ cương thi vạm vỡ kia dường như cảm nhận được ánh mắt của Tần Dã, chầm chậm đi tới.

Tần Dã vô cùng cảnh giác, nắm chặt kiếm gỗ đào. "Tần gia, cẩn thận đó!

Nó muốn giết người kìa!" Bàn Tử lớn tiếng nhắc nhở.

Tần Dã cười lạnh: "Nó không giết được tôi, cậu cứ đứng nhìn là được." "Ư..." Bàn Tử rụt đầu lại, lén lút liếc nhìn Tần Dã một cái.

Tần Dã vung kiếm gỗ đào, chém về phía cỗ cương thi vạm vỡ.

Cương thi vạm vỡ nghiêng người tránh kiếm gỗ đào, móng vuốt sắc bén chộp lấy cổ Tần Dã! "Tần gia nguy hiểm rồi!" Bàn Tử lo lắng nói.

Thế nhưng, điều Bàn Tử vạn vạn không ngờ tới là móng vuốt kia lại xuyên qua cơ thể Tần Dã!

Chỉ có tàn hồn hư ảo phiêu đãng trong hư không.

Cương thi sững sờ. "Ha ha, hóa ra chỉ là ảo ảnh..." Bàn Tử mừng rỡ, phấn khích xoa tay.

Tần Dã liếc hắn một cái: "Cậu nghĩ nhiều rồi, tôi chỉ khiến nó sinh ra ảo giác, tưởng rằng tôi ở gần đây..." Bàn Tử đầy vạch đen: "..." Tần Dã tiếp tục tiến lên, đi đến trước quan tài đá kia.

Hắn đưa tay sờ vào quan tài đá, cảm giác lạnh buốt thấu xương. "Ơ?!" Tần Dã khẽ kêu: "Nắp quan tài lại là bằng sắt!" Hắn dùng sức gõ vào quan tài đá, tiếng 'đông đông' vang lên.

Cú gõ này không sao cả, nhưng cỗ quan tài sắt kia lại run rẩy.

Tần Dã hơi kinh ngạc: "Chẳng lẽ là cơ quan?" Hắn truyền chân nguyên vào, cố gắng mở quan tài đá. "Rầm ~" Nắp quan tài đá đột nhiên bay lên, rơi xuống đất.

Một luồng khí tức cổ xưa mục nát xộc thẳng vào mũi, xen lẫn mùi tanh nồng nhàn nhạt.

Tần Dã ngẩng đầu nhìn, bên trong quan tài đá nằm một cỗ thi thể nam giới khô héo.

Thi thể nam giới da bọc xương, khuôn mặt trắng bệch, hai mắt lồi

ra, sung huyết sưng tấy, dữ tợn kinh khủng.

Hai chân hắn cong gập quỳ trong quan tài, hai cánh tay buông thõng, như thể đang nâng đỡ thứ gì đó...

Tần Dã nhìn cỗ xác khô này, tâm thần chấn động dữ dội.

Một lát sau, hắn nhắm mắt lại.

Một lát sau, Tần Dã đột nhiên mở mắt, ánh mắt tinh quang bùng lên. "Hóa ra là một bảo bối!" Hắn khẽ nói: "Thảo nào có thể khống chế những hoạt thi kia." Câu nói này lọt vào tai Bàn Tử, khiến hắn không hiểu đầu đuôi ra sao, nghi hoặc hỏi: "Bảo bối gì cơ?" Tần Dã giải thích: "Hoàng Đế Nội Kinh ghi chép, sau khi người chết, linh hồn sẽ đi vào U Minh, do tính chất đặc biệt của linh hồn, nên rất ít có nhục thể được bảo tồn.

Nhưng có một loại ngoại lệ, cho dù nhục thể bị hủy hoại, nhưng linh hồn vẫn còn, liền sẽ sản sinh 'quỷ thi'.

Loại thi thể này sở hữu thực lực nhất định, có thể thao túng thi thể chiến đấu...

Những hoạt thi này, chính là thi thể biến thành thi nô." "Thi thể biến thành quỷ thi?

Thế chẳng phải còn đáng sợ hơn cả cương thi sao?!" Bàn Tử nghe vậy trực tiếp sởn gai ốc.

Tần Dã lắc đầu: "Không.

Quỷ thi không có trí tuệ, không biết suy nghĩ.

Hơn nữa, loại thi thể này cũng có nhược điểm." Bàn Tử tò mò: "Nhược điểm?

Là gì?" Tần Dã nheo mắt, trầm giọng nói: "Nếu gặp cường địch, quỷ thi sẽ tự bạo, uy lực được xưng là kinh khủng." Bàn Tử sợ hãi

giật mình, vội vàng trốn sau lưng Tần Dã.

Tần Dã khinh thường trừng mắt nhìn hắn. "Tuy nhiên, sự tự bạo này có tính hạn chế rất lớn." Bàn Tử chợt hiểu ra: "Vậy có nghĩa là... quỷ thi không đáng sợ, đáng sợ nhất vẫn là cái xác khô trong quan tài đó!" Tần Dã gật đầu: "Không sai!" "Vậy... chúng ta mau rời khỏi đây đi." Tần Dã nhìn quanh: "Nhưng ở đây căn bản không có đường." Tần Dã nhìn xung quanh, ngoài một bức tường, một cánh cửa, và mấy cỗ thi thể tàn khuyết không hoàn chỉnh, còn lại không có gì. "Đã vậy..." Tần Dã từ trong lòng lấy ra một lá phù chú. "Tôi dùng bùa hộ thân đưa cậu ra ngoài!" Tần Dã cắn nát ngón tay, bôi máu tươi lên bùa hộ thân.

Phù chú hấp thu máu tươi xong, phát ra ánh sáng mờ nhạt.

Tần Dã mặt đầy thành kính, lẩm nhẩm chú văn, thôi động bùa hộ thân, theo tiếng 'ong' một cái, một cỗ sức mạnh dịu dàng cuốn lấy Tần Dã và Bàn Tử, từ từ bay lên.

Tần Dã trong lòng mừng rỡ: "Có hiệu quả!" Ngay lúc này, một cỗ âm phong quét đến, thổi tan lớp sương mù màu vàng mỏng manh kia.

Sắc mặt Tần Dã đại biến, lập tức bóp nát bùa hộ thân, mang theo Bàn Tử biến mất trong động huyệt.

Giọng hắn mơ hồ truyền vào tai Bàn Tử: "Tôi bây giờ đưa cậu đến một mộ thất khác!

Cậu đừng nói gì, cứ đi theo tôi..." Bàn Tử không dám chậm trễ, nín thở.

Tần Dã mang theo Bàn Tử phi nhanh trong đường hầm hẹp và tối tăm, Bàn Tử dù thân hình vạm vỡ, lúc này cũng cố hết sức chạy theo.

Thậm chí không dám thở mạnh.

Bụi đất do bước chân hai người tạo ra, bay tứ tung trong ánh sáng lờ mờ, như thể không cam lòng bị quấy rầy sự quỷ dị. "Tần gia, vừa

nãy là cái thứ tà ma quỷ quái gì vậy?

Bùa hộ thân của chúng ta quý giá lắm, cứ thế dùng hết rồi, sau này làm sao đây?" Bàn Tử hạ thấp giọng.

Tần Dã không quay đầu lại, bước chân không ngừng: "Ít nói nhảm, bảo vệ mạng sống là quan trọng, luồng gió kia tà dị lắm, không phải âm khí bình thường trong mộ, chúng ta e là đụng phải kẻ khó nhằn rồi." Đường hầm quanh co khúc khuỷu, không biết đã chạy bao lâu, cuối cùng trước mắt hiện ra một cánh cửa đá.

Từ khe cửa lọt ra một tia lửa ma trơi mờ nhạt.

Tần Dã giơ tay ra hiệu Bàn Tử im lặng, cẩn thận từng li từng tí tiến lại gần.

Lấy ra một ống đồng dài và mảnh từ ba lô, chọc thủng khe cửa, thổi một ít bột vào bên trong, sau đó áp tai vào cửa đá lắng nghe.

Lâu sau, hắn mới đứng thẳng dậy, nói nhỏ với Bàn Tử: "Bên trong tạm thời không có động tĩnh, lát nữa vào, linh hoạt một chút, đừng chạm vào những thứ không nên chạm." Bàn Tử vội vàng gật đầu lia lịa, hai tay nắm chặt vạt áo, dáng vẻ giống hệt một đứa trẻ phạm lỗi.

Hai người cùng hợp lực đẩy cửa đá.

Tiếng "kẽo kẹt" vang vọng trong mộ thất tĩnh mịch.

Bên trong phòng tràn ngập mùi mục nát, tường vách vẽ đầy những bích họa quỷ dị, màu sắc loang lổ nhưng vẫn toát lên vẻ âm u, lạnh lẽo.

Ánh mắt các nhân vật như đang rình mò trong bóng tối.

Giữa phòng đặt một cỗ quan tài đá khổng lồ, thân quan tài khắc đầy những hoa văn phức tạp.

Chương 428

"Tần gia, trong quan tài này sẽ không giấu cái thứ thổi âm phong kia chứ?" Giọng Bàn Tử run rẩy, chân run lẩy bẩy, rụt người ra sau Tần Dã.

Tần Dã không đáp, đi vòng quanh quan tài đá, ánh mắt sắc bén đánh giá từng chi tiết nhỏ. "Đừng đoán mò, trước tiên tìm xem có lối ra khác hoặc thứ gì đáng giá không, nhẹ nhàng thôi." Tần Dã vừa nói vừa lấy ra dụng cụ chuyên dụng từ túi, chuẩn bị cạy một góc quan tài đá để thăm dò tình hình.

Ngay khi dụng cụ chạm vào quan tài đá, nhiệt độ trong phòng đột ngột giảm xuống.

Bàn Tử "xì" một tiếng: "Tần gia, sao lạnh thế này, tà môn quá!" "Đừng nói nhảm, làm việc!" Tần Dã trừng mắt nhìn hắn.

Bàn Tử sợ hãi vội vàng ngồi xổm tại chỗ làm việc nặng nhọc.

Tần Dã lấy ra con dao găm, ba năm cái đã cạy lớp bùn phủ ngoài quan tài đá, để lộ ra nắp quan tài.

Nắp quan tài phủ đầy rêu xanh, trông vừa cổ kính vừa tang thương.

Tần Dã đưa đèn pin lại gần chiếu, chợt cảm thấy ánh sáng trắng chói mắt, không kìm được nhắm mắt lại.

Một lát sau khi mở mắt ra lần nữa, chỉ thấy trên nắp quan tài đột nhiên hiện lên mấy đạo phù văn màu huyết hồng kỳ lạ. "Tần gia, những phù văn huyết hồng kia thật kỳ lạ, sao nhìn lại giống phù chú quỷ dị vậy..." Bàn Tử thò cổ ra nhìn chằm chằm vào nắp quan tài, lẩm bẩm một mình, càng nhìn càng thấy giống thứ gì đó kiểu cổ xưa

nguyền rủa.

Tần Dã khẽ nhướng mày, bỏ đèn pin vào túi, đi về phía đống lá vàng khô xới tìm.

Bàn Tử thấy vậy cũng vội vàng đi theo, giúp đỡ tìm kiếm.

Bỗng nhiên, hắn chỉ vào phía dưới đống lá khô, kinh hô: "Mau nhìn!

Ở đây còn nằm một người!" Tần Dã thuận thế nhìn lại, đồng tử co rút mạnh.

Chỉ thấy dưới đống lá khô nằm một người đàn ông, toàn thân quấn chặt lớp vỏ cây dày cộp, lồng ngực lõm sâu, khuôn mặt khô héo như bộ xương khô.

Bàn Tử run rẩy gan dạ tiến lại gần, định đưa tay sờ vào người đàn ông, kết quả đầu ngón tay vừa chạm vào da thịt nam thi, liền bốc lên một trận khói đặc, nam thi trong chốc lát hóa thành tro tàn.

Bàn Tử sợ đến ngây người, đứng sững tại chỗ.

Đây là tình huống gì?

Chẳng lẽ lại gặp phải cương thi?

Tần Dã hít hà một hơi lạnh: "Bàn Tử!

Đây là quỷ dị, tuyệt đối đừng chạm lung tung, mau lùi xa một chút!" Bàn Tử hoàn hồn, ba chân bốn cẳng chạy như điên.

Tần Dã nhắc nhở: "Quỷ dị này đã không còn hồn phách, nhục thân sớm đã thối rữa rồi, ước chừng ở trong mộ huyệt quá lâu, đã biến thành ác linh." Người đàn ông này chắc đã chết rất nhiều năm, nhưng vì một nguyên nhân không rõ nào đó, lại có thể thoi thóp sống đến nay.

Nếu không tận mắt chứng kiến, Tần Dã tuyệt đối không thể tin được, trên thế giới lại tồn tại thứ kinh khủng như vậy. "Tần gia, cậu

nói quỷ dị này đã chết rồi, tại sao vẫn có thể cử động?" Tần Dã không nói gì, chỉ cảnh giác nhìn chằm chằm vào cỗ nam thi kia.

Hắn luôn cảm thấy, nam thi chưa chết hẳn, mà là mượn cỗ xác này, sống tạm bợ ở đây...

Hai người mỗi người một suy nghĩ, quanh quẩn trong mộ thất rộng lớn âm u rất lâu, nhưng vẫn không tìm thấy lối ra nào khác.

Đột nhiên, một tiếng khóc thê lương của phụ nữ vang vọng khắp xung quanh.

Tần Dã và Bàn Tử sởn gai ốc, đồng loạt quay đầu nhìn về phía sâu trong mộ thất.

Tiếng khóc nghẹn ngào như từ bốn phương tám hướng ùa tới, khiến người ta không thể phân biệt được nguồn gốc từ đâu.

Tần Dã toàn thân dựng tóc gáy, một cỗ hàn ý không rõ từ xương cụt xộc thẳng lên đỉnh đầu.

Tim hắn đập nhanh hơn, bàn tay nắm chặt cây sắt và xẻng run rẩy dữ dội.

Khoảnh khắc này, trong lòng hắn sinh ra một dự cảm mãnh liệt.

Sâu trong mộ huyệt, chôn giấu một ác ma đáng sợ!

Bàn Tử bị tiếng khóc làm cho nổi da gà khắp người, hắn rón rén kéo vạt áo Tần Dã.

Tần Dã nghiến răng thu hồi ánh mắt, trầm giọng phân phó: "Bàn Tử, cắm xẻng công binh xuống đất, rồi lấy một sợi dây thừng buộc chặt, chúng ta cùng đi vào." Bàn Tử ngoan ngoãn làm theo.

Tần Dã lấy ra la bàn, định vị lối vào tốt nhất của mộ huyệt. "Đi!" Tần Dã dẫn đầu bước đi, Bàn Tử lẽo đẽo theo sau.

Xuyên qua một đường hầm chật hẹp, Tần Dã cuối cùng cũng đặt

chân đến sâu trong mộ thất.

Vừa nhìn, hắn đã bị cảnh tượng lọt vào mắt trấn trụ.

Sâu trong mộ thất, một đỉnh đồng cao nửa trượng yên tĩnh lơ lửng giữa không trung.

Toàn thân nó đen kịt, tỏa ra khí tức băng lãnh, khiến người ta khiếp vía. "Vãi chưởng...

Tần gia, cái thứ này thật sự được đặt trong quan tài sao?" Bàn Tử há hốc mồm trợn mắt nhìn đỉnh đồng kia, trong lòng thầm thì.

Theo lẽ thường, loại mộ táng cổ đại này, dù vật bồi táng có quý giá đến mấy, cũng không thể dùng đồ đồng làm vật bồi táng.

Đỉnh đồng này rõ ràng là đồ cổ mà, hơn nữa còn là đồ đồng cổ xưa! "Tần gia, cậu nói... trong quan tài kia, sẽ không phải chôn một vương hầu tướng quân nào đó chứ?" Bàn Tử đoán mò.

Tần Dã không tiếp lời hắn, chỉ nhìn chằm chằm vào đỉnh đồng thất thần.

Trong đầu hắn hiện lên các ghi chép cổ tịch.

Trong Sơn Hà Chí có ghi chép, đời Hán có một vị hoàng đế, từng lấy yêu cơ làm sủng phi, nghe lời quốc sư kiến nghị xây dựng Cửu Long Củng Châu Bảo Điện.

Sau này quốc sư bị gian thần hãm hại, bảo điện sụp đổ, cửu long thổ thủy, gây ra đại hồng thủy nhấn chìm hàng chục thành trì.

Tần Dã nheo mắt, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ, cỗ quan tài kia chính là Cửu Long Thổ Thủy Bảo Quan trong truyền thuyết?" Bàn Tử bên cạnh lẩm bẩm nhỏ giọng: "Tôi nói Tần gia, nếu tôi mà nói, chúng ta đừng tranh giành vũng nước đục này nữa." "Cậu hiểu cái gì!" Tần Dã trừng mắt nhìn hắn.

Hắn là thành viên đội khảo cổ chuyên nghiệp, nghiên cứu cổ vật khá sâu, đối với Cửu Long Thổ Thủy Bảo Quan trong truyền thuyết tự nhiên rất tò mò.

Tần Dã mấp máy môi, chậm rãi tiến lại gần Cửu Long Thổ Thủy Bảo Quan.

Lúc này, nam thi cử động.

Hắn chầm chậm bò dậy, cứng ngắc quay mặt lại, đôi mắt đờ đẫn khóa chặt Tần Dã và Bàn Tử. "Gào..." Nam thi phát ra tiếng gầm gừ như dã thú trong cổ họng, hắn lôi lê cơ thể khô héo mục nát, lảo đảo xiêu vẹo đi tới. "Trá thi rồi?!" Bàn Tử hét lớn.

Tần Dã một tay bịt miệng Bàn Tử, cau mày, nhìn chằm chằm nam thi: "Nó không phải người sống, nhiều nhất chỉ có thể coi là hành thi tẩu nhục." "Hành thi tẩu nhục?" Bàn Tử giật mình, rồi chợt hiểu ra: "Vậy có nghĩa là, thứ trong cỗ quan tài kia, cũng là một thi thể sao?" Tần Dã gật đầu: "Không sai." "Trong ngôi mộ này, lại phong ấn một hành thi, mẹ kiếp, nguy hiểm vậy sao?!" Bàn Tử một trận sợ hãi.

Tần Dã liếc nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử lập tức đổi lời: "Tần gia ngài nói, chúng ta nên làm gì?" Tần Dã hơi do dự: "Trước tiên rời khỏi đây, chúng ta ở bên ngoài chờ sung rụng, chờ chúng tự chui đầu vào lưới." Bàn Tử liên tục gật đầu phụ họa: "Tần gia nói đúng!" Tần Dã quay người định đi.

Nam thi lại đột nhiên há miệng gào thét.

Tiếng gầm chấn động đến nỗi tai như muốn điếc, mang theo oán độc nồng đậm.

Tần Dã và Bàn Tử trở tay không kịp, đều ôm đầu ngồi xổm xuống, đau đớn rên rỉ.

Bàn Tử đau đến lăn lộn trên đất, Tần Dã lại không kêu thành tiếng,

chỉ nghiến chặt răng.

Nam thi gào xong, tiếp tục cứng ngắc tiến lên.

Tần Dã hai chân mềm nhũn đứng không vững, đành nằm bẹp xuống đất nghỉ ngơi.

Qua một lúc lâu, Bàn Tử mới khó khăn ngồi dậy từ dưới đất, lau mồ hôi lạnh trên trán: "Tần gia...

Cái thứ này là sao vậy?" Tần Dã xoa xoa đầu: "Không biết..." "Ai u, tôi đau bụng quá!" "Đừng ồn ào, nhịn đi." Tần Dã quát khẽ. "Nga..." Bàn Tử mếu máo.

Lúc này, Tần Dã chú ý tới, nam thi dừng bước, quay người đối mặt với Tần Dã.

Chương 429

"Tần gia, tên đó muốn ăn thịt người kìa!" Bàn Tử sợ hãi kêu oai oái.

Tần Dã ngẩng đầu, bốn mắt đối diện với nam thi.

Trên khuôn mặt cứng ngắc của nam thi hiện lên một nụ cười quỷ dị, ngay sau đó há miệng xé rách quần áo, dường như muốn cắn xé Tần Dã.

Tần Dã trợn mắt, mắng to: "Mẹ kiếp, dám hù lão tử à?!" Tần Dã vớ lấy cây sắt, mạnh mẽ vỗ vào người nam thi.

Bùm!

Nam thi bị vỗ bay ra đập vào tường đá.

Tần Dã vứt cây sắt, vớ lấy cây dùi lửa, dùng sức đâm vào người nam thi.

Xoẹt!

Mùi cháy khét xộc vào mũi, kèm theo một làn khói nhẹ bốc lên.

Tần Dã tim đập thình thịch, thầm kêu may mắn.

Hắn vừa định thở phào, chợt cảm thấy eo bị người ôm lấy, ngay sau đó, lưng bị đánh mạnh một cái, cả người mất thăng bằng ngã vật xuống đất. "Tần gia, ngài không sao chứ?" Bàn Tử đỡ cánh tay Tần Dã hỏi.

Tần Dã lắc đầu, nhìn về phía nam thi, phát hiện cơ thể nó lại nhanh chóng khô héo co rút, trong chớp mắt đã hóa thành một đống tro cốt trắng xóa tan biến.

Tần Dã kinh ngạc nói: "Con quái vật này..." "A!" Bàn Tử sợ hãi

đến tè ra quần, ba chân bốn cẳng bỏ chạy. "Đứng lại cho tôi!" Tần Dã đuổi theo, kéo cổ áo Bàn Tử lôi về.

Bàn Tử sợ hãi kêu oai oái, liều mạng giãy giụa.

Tần Dã bực bội mắng: "Đừng có mà làm loạn, mau móc hết đồ trong túi quần ra đây, tên này có chút tà môn, hai chúng ta liên thủ mới chế ngự được nó." "Nga nga, Tần gia, tôi biết rồi!" Bàn Tử vội vàng lấy ra một bao hương phiến, ném cho Tần Dã hai viên, rồi đưa cho mình hai viên.

Hai người nuốt hương phiến, tinh thần phấn chấn.

Tần Dã nhìn quanh, xác định không có nguy hiểm sau đó, mới gọi Bàn Tử cùng tiến vào mộ huyệt.

Bọn họ cẩn thận từng li từng tí, tránh giẫm phải phiến đá xanh hoặc bẫy thang đá.

Đi một đoạn đường dài sau đó, Tần Dã cảm thấy không ổn.

Mộ huyệt mà họ tiến vào, lại là một mộ thất hình tròn.

Tần Dã nhìn quanh, cấu tạo mộ thất này vô cùng phức tạp, có ba cánh cửa mộ, tất cả đều đóng chặt.

Bàn Tử cúi xuống ngửi ngửi, nói: "Tần gia, ba cánh cửa mộ này chắc chắn có vấn đề!" "Ừm, cậu nói có lý." Tần Dã gật đầu.

Hai người chia nhau ra thăm dò, tìm kiếm cơ quan mở hai cánh cửa mộ còn lại.

Qua rất lâu, Tần Dã và Bàn Tử đồng loạt sững sờ tại chỗ.

Bởi vì, tất cả cơ quan trong ba hang động này đều đã bị phá hủy.

Bàn Tử nuốt nước bọt: "Tần gia, cái này... chúng ta phải làm sao để ra ngoài?" Tần Dã trầm tư một lát rồi nói: "Vì cơ quan trong mộ thất đã hỏng, chúng ta thử phá vỡ mộ thất này." "Điều này không khả

thi lắm đâu..." Bàn Tử do dự.

Nếu họ dùng sức phá cửa mộ, chắc chắn sẽ dẫn dụ thi sát.

Thi sát, là vật quỷ dị chí âm chí uế, còn khó đối phó hơn thi biến thông thường.

Nếu không có thủ pháp đặc biệt, võ giả bình thường gặp thi sát cơ bản là đường chết một con.

Tần Dã mặc kệ nhiều như vậy, cầm cây sắt bắt đầu phá cửa mộ.

Bàn Tử thở dài, nhặt mấy cây sắt khác lên, phối hợp Tần Dã, đào phá cửa mộ.

Rất nhanh, hai người hợp lực, cạy ra một khe hở trên một cánh cửa mộ tàn khuyết không hoàn chỉnh.

Chỉ nghe thấy tiếng "rắc" một cái.

Cửa mộ đã mở!

Một luồng khí tức âm u kinh khủng, mục nát khó ngửi tràn ra.

Tần Dã vội vàng bịt mũi, bảo Bàn Tử lùi xa một chút.

Hai người cầm đuốc, luồn qua khe hở cửa mộ chui vào.

Bên trong mộ thất tối đen như mực, đưa tay không thấy năm ngón. "A!" Bàn Tử hét thảm một tiếng, vai hắn bị thứ gì đó kẹp một cái.

Bàn Tử sờ vai quay đầu nhìn lại, lập tức sởn gai ốc.

Chỉ thấy một đoàn bóng đen nhúc nhích, đậu trên vai hắn, giống như một con nhện đen.

Bóng đen kia há miệng cắn một cái, Bàn Tử kêu thảm một tiếng ngất xỉu.

Tần Dã giật mình, vội vàng xông tới đỡ Bàn Tử dậy, sau đó vung cây sắt, đập mạnh vào đầu bóng đen.

Bốp!

Bóng đen bị đập đứt, rơi xuống đất.

Tần Dã mượn ánh lửa nhìn rõ, đây là một bóng đen giống như nhện.

Chỉ là, con nhện này có hình thể hơi quá lớn!

Tần Dã nhìn Bàn Tử, rồi lại nhìn con nhện dưới chân, không nhịn được cười.

Bàn Tử bị tiếng cười đánh thức, mơ màng hỏi: "Tần gia, ngài đang cười cái gì vậy?" "Không gì, chỉ là cảm thấy khá buồn cười." Tần Dã ha ha cười lớn, vác Bàn Tử đang bất tỉnh lên vai.

Hắn vừa nãy cứ tưởng mình gặp phải lệ quỷ, không ngờ lại là một con nhện đen đáng ghét.

Tần Dã vác Bàn Tử xuyên qua bóng tối, một hơi đi mấy trăm mét, cuối cùng cũng đến cuối đường.

Ở cuối đường không gian rất rộng rãi, nhưng không có bất kỳ vật bồi táng nào.

Ngoài ra còn có một quan tài đá. "Trong ngôi mộ này có một quan tài đá?" Tần Dã sững sờ, cẩn thận đánh giá.

Bàn Tử cũng rất ngạc nhiên: "Không đúng nha, Tần gia, ngài xem, ở đây rõ ràng có một nấm mồ mà." Bàn Tử đi đến trước quan tài đá, dùng đuốc chiếu sáng quan tài đá.

Bề mặt quan tài đá phủ đầy vết nứt, hơn nữa gỉ sét loang lổ, trông có vẻ niên đại khá cổ xưa. "Ơ?" Tần Dã khẽ nhướng mày, nhìn chằm chằm vào cái rãnh lõm dưới đáy quan tài đá.

Hắn cúi người nhấc phần đáy quan tài đá lên.

Tiếng mật mã mở khóa vang lên trong phòng đá chật hẹp, khiến

người ta sởn gai ốc.

Quan tài đá từ từ nâng lên.

Tần Dã cúi đầu, chỉ thấy trong quan tài đá nằm một cỗ hài cốt khô héo.

Hài cốt mặc đội một chiếc mũ miện cổ điển và quý phái, trên đỉnh đầu còn khảm một viên dạ minh châu.

Mặc dù đã thành xương khô, nhưng vẫn có thể nhìn ra, khi còn sống, hắn tuyệt đối là một quý tộc hoàng tộc quyền thế ngút trời! "Xì!" Bàn Tử hít hà một hơi lạnh: "Tần gia, cỗ hài cốt này sẽ không phải thật sự là một vị hoàng đế chứ?!" Tần Dã lườm hắn một cái: "Ai mà biết được!

Dù sao chắc chắn không phải nhân vật tầm thường!" Tần Dã cầm đuốc, lại gần hài cốt kiểm tra.

Khi hắn nhìn rõ khuôn mặt hài cốt, sắc mặt lập tức đông cứng lại.

Hài cốt được bảo quản hoàn hảo, trông như người sống!

Đặc biệt là đường nét khuôn mặt, đơn giản là như lúc còn sống vậy. "Vãi chưởng!

Chương 430

Cái này... cái này không khoa học tí nào..." Bàn Tử há hốc mồm lè lưỡi.

Tần Dã cau mày chặt, trong lòng đầy nghi hoặc và kinh ngạc.

Hắn đưa tay ra, muốn chạm vào cỗ hài cốt kia, nhưng lại do dự giữa không trung. "Tần gia, cái thứ này sẽ không có lời nguyền gì đó chứ?

Chúng ta vẫn là đừng động lung tung." Bàn Tử bên cạnh cẩn thận nhắc nhở, mắt không ngừng cảnh giác quét nhìn xung quanh.

Tần Dã khẽ lắc đầu, vẫn nhẹ nhàng chạm vào mũ miện của hài cốt.

Ngay khi ngón tay hắn chạm vào mũ miện, một luồng sáng yếu ớt lóe lên từ mũ miện.

Ngay sau đó, cả mộ thất dường như cũng rung chuyển nhẹ. "Tôi điên mất, Tần gia, chuyện này là sao vậy?" Bàn Tử kinh hãi hét lớn, nắm chặt cánh tay Tần Dã. "Không biết, nhưng chắc chắn có bí mật gì đó." Tần Dã bình tĩnh nói, mặc dù tim hắn cũng vô thức đập nhanh hơn.

Hắn bắt đầu cẩn thận quan sát xung quanh quan tài đá, phát hiện trên vách trong của quan tài đá khắc một số phù hiệu và đồ án kỳ lạ. "Bàn Tử, cậu nhìn những phù hiệu này, có lẽ liên quan đến thân phận của cỗ hài cốt này." Tần Dã chỉ vào vách trong của quan tài đá nói.

Bàn Tử ghé sát lại, nhìn nửa ngày, gãi gãi đầu nói: "Tần gia, tôi không hiểu gì cả, cái này thì làm sao bây giờ?" Hắn đột nhiên nghe thấy một tiếng "sột soạt" rất nhỏ.

Sắc mặt hắn lập tức tái mét, giọng run rẩy nói: "Tần gia, cậu nghe không, tiếng gì vậy?

Hình như có thứ gì đó đang đến gần." Tần Dã lập tức cảnh giác, cầm cây sắt lên, và Bàn Tử lưng tựa lưng đứng.

Tiếng "sột soạt" ngày càng gần, như từ bốn phương tám hướng ùa tới.

Vô số con côn trùng đen nhỏ từ các góc mộ thất bò ra, chen chúc nhau ùa về phía họ. "Là thi trùng!

Những thứ này chuyên ăn xác thối, cũng sẽ tấn công người sống!" Tần Dã hét lớn, cây sắt trong tay không ngừng vung vẩy, cố gắng xua đuổi thi trùng.

Bàn Tử cũng không quản sợ hãi, cầm đuốc ném thẳng vào đám thi trùng.

Đuốc rơi xuống đất, tạm thời xua tan một phần thi trùng, nhưng nhiều thi trùng hơn vẫn không ngừng ùa tới. "Tần gia, cứ thế này không phải là cách đâu!" Bàn Tử sốt ruột hét lên.

Tần Dã vừa chống đỡ thi trùng, vừa quan sát môi trường mộ thất.

Hắn phát hiện trên nóc mộ thất có một lỗ thông gió, có lẽ có thể thoát ra từ đó. "Bàn Tử, chúng ta leo lên nóc mộ thất, thoát ra từ lỗ thông gió!" Tần Dã hét lên.

Hai người bắt đầu bò lên vách tường mộ thất.

Thi trùng đuổi sát phía sau họ, thậm chí có con đã bò lên chân họ.

Mãi mới leo lên được nóc mộ thất, Tần Dã dùng sức đẩy nắp lỗ thông gió ra.

Ngay khi họ chuẩn bị chui ra, một con thi trùng khổng lồ từ lỗ thông gió bò vào, chặn đường đi của họ.

Con thi trùng này có hình thể khổng lồ, toàn thân tỏa ra mùi hôi thối, miệng mọc đầy răng nanh sắc bén. "Tần gia, cái này... cái này đánh làm sao đây?" Bàn Tử tuyệt vọng nhìn con thi trùng khổng lồ kia.

Tần Dã không đáp, mà mạnh mẽ ném cây sắt trong tay về phía đầu con trùng khổng lồ. "Coong!" Một tiếng va chạm dữ dội vang lên, lửa tóe ra.

Thi trùng bị đập lùi lại mấy bước, nhưng lại không hề bị thương.

Ngược lại cánh tay Tần Dã truyền đến một cảm giác nhói đau, máu tươi chảy ra.

Hắn nghiến răng chịu đựng cơn đau, nhân cơ hội kéo Bàn Tử nhảy ra ngoài.

Hai người thuận lợi tránh thoát được đòn tấn công của thi trùng, vừa mới thở phào.

Ai ngờ thi trùng lại một lần nữa bò tới, há cái miệng rộng đầy răng nanh sắc bén, cắn về phía họ.

Tần Dã vội vàng vung cây sắt, mạnh mẽ đập vào miệng thi trùng.

Đồng thời hắn kéo Bàn Tử nhanh chóng bỏ chạy.

Nhưng thi trùng phản ứng cực kỳ nhanh nhẹn, nó rất nhanh vòng ra bên cạnh Tần Dã, cắn xuống.

Trong lúc nguy cấp, Tần Dã dùng nắm đấm phải mạnh mẽ đấm vào đầu thi trùng.

Cú va chạm dữ dội khiến thi trùng khựng lại một chút, nhưng rất nhanh đã khôi phục như cũ.

Con thi trùng này không hề sợ hãi công kích của Tần Dã, tiếp tục há cái miệng rộng đầy máu lao về phía hắn.

Thấy Tần Dã gặp nguy hiểm, Bàn Tử vội vàng rút dao quân đội ra

chém vào thi trùng. "Phụt" một tiếng trầm đục, con dao găm cắm sâu vào thân thể thi trùng.

Nhưng rất nhanh, Bàn Tử trợn tròn hai mắt, vì hắn không rút được con dao găm ra.

Thi trùng tuy đã chết, nhưng sức sống của nó cực kỳ ngoan cường.

Ngay cả khi chịu đòn chí mạng, nó vẫn kiên cường sống sót, điên cuồng xé rách quần áo Bàn Tử.

Bàn Tử hoảng loạn vung con dao găm, nhưng căn bản không có tác dụng, ngược lại còn chọc giận thi trùng. "Rắc" một tiếng.

Con dao găm gãy làm đôi, và tay Bàn Tử cũng bị cắn rách.

Hắn hét thảm ném con dao găm đi, quay người bỏ chạy. "Bùm!" Ngay khoảnh khắc Bàn Tử chạy xa, thi trùng đột nhiên nổ tung, hóa thành một đoàn khói đen hôi thối khó ngửi.

Đoàn khói đen đó trong chốc lát bao phủ toàn bộ mộ thất.

Tần Dã bịt mũi, nín thở, chạy như bay, cố gắng tìm lối ra.

Bàn Tử cũng lảo đảo theo sau Tần Dã, hai người không ngừng va vào phiến đá hoặc bàn ghế.

Tuy nhiên, cuối cùng họ cũng ra khỏi mộ thất.

Ánh sáng bên ngoài đủ rọi sáng thân ảnh Tần Dã và Bàn Tử. "Khụ khụ khụ, thật mẹ nó ghê tởm, đơn giản còn bẩn hơn chuột trong hố phân." Bàn Tử cúi người thở hổn hển. "Tôi ước tính tất cả thi trùng trong lăng tẩm này đều tập trung ở mộ thất này, nên mới tạo ra cảnh tượng hiện tại." Tần Dã ngẩng đầu nhìn lên đỉnh, phát hiện phiến đá ban đầu đã biến mất.

Lúc này, Bàn Tử mới chú ý tới, trên nóc mộ thất lại còn có một

động huyệt.

Hai người nhìn nhau, đồng thời nhảy về phía cửa động.

Động huyệt rất thấp, chỉ đủ một người khó khăn đi qua.

Hai người men theo bậc thang từ từ bò xuống, khoảng hơn mười giây sau, mới đến đáy động.

Một luồng khí mát mẻ dễ chịu ập vào mặt, khiến người ta cảm thấy khoan khoái.

Hai người ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện ở cửa động lại có một hồ nước.

Nước trong hồ màu xanh biếc, trong vắt nhìn thấy đáy.

Lúc này, nước trong hồ đột nhiên nổi lên một trận bọt trắng, ngay sau đó, một cái đuôi cá khổng lồ từ dưới nước nổi lên.

Cái đuôi cá này màu xám nâu, bề mặt phủ đầy vảy, đầu cá thì màu vàng kim.

Chương 431

Đầu cá khổng lồ vô cùng lớn, chiếm hai phần ba toàn bộ cơ thể, chỗ giao giữa đầu và cổ còn lộ ra những chiếc răng nanh sắc nhọn.

Loại cá này có hình dáng cực kỳ hiếm thấy, Tần Dã và Bàn Tử chưa từng thấy bao giờ. "Mẹ ơi, cái quái vật gì thế này?

Đáng sợ quá đi mất!" Bàn Tử nuốt nước bọt nói.

Tần Dã cũng cảm thấy rất khó tin, hắn từng thấy những quái vật biển tương tự trên mạng.

Con cá trước mắt này có hình dáng rất giống với quái vật biển, điểm khác biệt duy nhất là, nó to lớn hơn, hung tàn hơn. "Gầm..." Con cá khổng lồ màu vàng kim ngửa đầu, phát ra tiếng gào thét khàn khàn.

Tần Dã và Bàn Tử cảm thấy màng tai ù đi, suýt chút nữa ngất xỉu.

Tần Dã trong lòng chùng xuống, thực lực của tên này rõ ràng là hơn hẳn bọn họ.

Họ muốn bỏ chạy, nhưng con cá khổng lồ kia dường như có thể cảm nhận được sự tồn tại của họ.

Nó há cái miệng rộng đầy máu, phun ra dịch độc nồng đậm. "Xì xì xì..." Dịch độc vương vãi trên đất, phát ra tiếng ăn mòn cực mạnh.

Loại độc tố này, người bình thường chỉ cần nhiễm một chút cũng chắc chắn phải chết.

Tần Dã và Bàn Tử vội vàng trốn sau một tấm bia đá, tránh bị dịch độc bắn trúng. "Tần gia, làm sao đây?

Chúng ta bây giờ phải làm gì?" Bàn Tử sốt ruột hỏi. "Đừng ồn ào, nghe tôi nói.

Lát nữa tôi sẽ dẫn dụ nó đi, cậu tìm một chỗ yên tĩnh trốn đi, đợi tôi giải quyết nó xong sẽ đi tìm cậu." "Tôi không thể bỏ lại cậu một mình, hai chúng ta hợp sức diệt nó." Bàn Tử hùng hồn từ chối.

Tần Dã thở dài, khuyên nhủ: "Đừng quậy, cậu không giúp được tôi đâu, ở lại chỉ tổ vướng chân tôi." "Không được, tôi nhất định phải ở lại." Bàn Tử giọng điệu kiên quyết, không cho bất kỳ chỗ thương lượng nào.

Tần Dã biết tính khí của Bàn Tử, nên không tranh cãi với hắn nữa. "Được rồi, tùy cậu.

Nhưng mà, tôi có thể nói cho cậu biết, tuyệt đối đừng để lạc nữa đấy." Tần Dã dặn dò. "Ừ, cậu yên tâm." Nói xong, Tần Dã giơ búa sắt lên, một nhát đập mạnh vào thân con rắn khổng lồ. "Đông" một tiếng, thân rắn chấn động dữ dội.

Nhưng con rắn khổng lồ lại không hề bị thương.

Tần Dã thầm mắng một tiếng xui xẻo.

Hắn vội vàng lại vung nửa cái búa sắt còn lại, mạnh mẽ đập xuống. "Bành bành bành..." Tần Dã dùng hết sức lực đập vào thất tấc của con rắn khổng lồ, hắn đã dùng hết toàn lực.

Nhưng con rắn khổng lồ này vẫn không gục xuống, chỉ phát ra tiếng rít giận dữ.

Lúc này, Bàn Tử nhặt một mảnh gỗ vỡ ném về phía đầu con rắn khổng lồ.

Mảnh gỗ sượt qua vảy rắn khổng lồ, đập vào quan tài bên cạnh, phát ra tiếng "loảng xoảng" thanh thúy, mảnh gỗ bay tứ tung.

Tần Dã quay đầu nhìn về phía Bàn Tử.

Chỉ thấy một đầu mảnh gỗ đã biến thành màu đen, mặt trong

mảnh gỗ cũng dính một lớp dịch lỏng màu vàng nhạt. "Vãi chưởng, ghê tởm quá!" Bàn Tử kinh hãi hét lên.

Sắc mặt Tần Dã hơi biến đổi, hắn nhìn ra những dịch lỏng này không tầm thường, lập tức nắm chặt cánh tay Bàn Tử, kéo hắn lùi lại.

Rắn khổng lồ cảm nhận được mình bị thương, giận dữ rít lên.

Sóng âm tấn công của nó cực kỳ mạnh mẽ, chấn động không gian rung chuyển.

Tần Dã cảm thấy ngũ quan đau đớn như bị kim châm.

Hắn không quản nhiều, ôm lấy Bàn Tử, ba chân bốn cẳng chạy như điên.

Hai người xuyên qua đường hầm chật hẹp, Tần Dã và Bàn Tử cuối cùng cũng thoát khỏi đòn tấn công sóng âm của rắn khổng lồ. "Hô xích... hô xích..." Tần Dã thở hồng hộc dừng lại: "Suýt chết!" Tần Dã và Bàn Tử vừa đứng vững, thân rắn khổng lồ đã quét ngang qua. "Mẹ kiếp!

Tên này thật sự trâu bò!" Bàn Tử chửi thề một tiếng.

Hắn nhặt ghế đá chặn trước ngực. "Ầm!" Kèm theo một tiếng động lớn chấn động trời đất, ghế đá bị đập nát vụn, hơn nữa còn đè Bàn Tử dưới thân.

Tần Dã cũng không cam chịu yếu thế, cầm cây sắt ra sức đập vào lưng rắn khổng lồ.

Rắn khổng lồ đau đớn, phát ra tiếng rít thê lương. "Gầm!" Rắn khổng lồ đột nhiên lộn nhào tới, nghiền ép về phía Tần Dã và Bàn Tử. "Mau nằm xuống!" Tần Dã vội vàng đỡ Bàn Tử dậy, hai người nằm sấp trên phiến đá, vừa vặn tránh được cú nghiền ép của rắn khổng lồ. "Ầm!" Rắn khổng lồ rơi xuống vách đá, đập ra một cái hố sâu hơn hai mét.

Tần Dã nhìn thấy cảnh tượng này, lòng còn sợ hãi.

May mà có Bàn Tử, nếu không hôm nay chắc chắn chết chắc. "Cái thứ này rốt cuộc là cái quỷ gì?" Bàn Tử lòng còn sợ hãi hỏi.

Tần Dã nghiêm trọng lắc đầu, nói: "Hiện tại không rõ, nhưng có thể xác nhận là, đây là một con mãng xà." "Mãng xà?

Cậu chắc chắn?

Tôi sao lại không thấy?" Bàn Tử nghi ngờ hỏi.

Tần Dã chỉ vào vết xước dài trên phiến đá nói: "Nhìn vết xước này, chắc phải có mấy trăm năm, hơn nữa là mới thêm vào.

Nếu là mãng xà làm, sớm đã phong hóa thành xương cốt rồi." "Ách, hình như cũng đúng thật." "Chúng ta tiếp tục đi thôi, lần này cẩn thận một chút." Bàn Tử ngoan ngoãn gật đầu.

Hai người cẩn thận từng li từng tí đi sâu vào hang động, trong suốt quãng đường không gặp nguy hiểm.

Nhưng họ vẫn không dám lơ là, dù sao đây cũng là nơi sâu nhất của quần thể mộ táng.

Hai người đi gần mười phút, đột nhiên nhìn thấy một pho tượng khổng lồ xuất hiện trước mặt họ.

Pho tượng này sống động như thật, cao khoảng ba mét, toàn thân đen kịt, tỏa ra khí tức băng lãnh tà ác. "Trời ơi, đây chính là cương thi trong truyền thuyết sao?" Tần Dã nhìn chằm chằm vào pho tượng trước mặt sững sờ, miệng há hốc.

Hắn chưa từng thấy cương thi, chỉ thấy trên ti vi.

Lúc này, một pho tượng đen cao ba bốn mét đứng sừng sững trước mặt hắn, hắn lập tức cảm thấy sởn gai ốc.

Bàn Tử cũng ngây như phỗng, môi run rẩy tái nhợt nói: "Cương

thi?" Tần Dã hoàn hồn, vỗ vỗ vai Bàn Tử, bảo hắn bình tĩnh. "Cậu sợ cái gì!

Anh đây là đạo mộ tặc chuyên nghiệp, cái thứ này còn hù dọa không nổi tôi đâu." Bàn Tử mạnh dạn nói. "Đúng rồi, chúng ta có cần vào lăng tẩm này không?

Trong ngôi mộ này liệu còn có bảo bối khác không?" "Cứ vào xem đã rồi nói, đừng quên nhiệm vụ của chúng ta." "Vậy chúng ta còn phải đào hầm không?" Bàn Tử hỏi. "Nói nhảm!" Tần Dã trừng mắt nhìn hắn: "Chẳng lẽ muốn tôi dùng tay đào à?" "Được rồi." Bàn Tử cúi đầu, lẩm bẩm: "Việc này tôi không làm nữa." "Mẹ kiếp!" Tần Dã hận không thể tát Bàn Tử hai cái.

Chương 432

Bàn Tử chổng mông định đào hố, đột nhiên một trận mùi tanh hôi thối xộc vào mũi, hắn không nhịn được cúi người nôn mửa. "Phụt...

ẩu... khụ khụ..." Cái mùi này, đơn giản là có thể khiến người ta mang thai.

Tần Dã bịt mũi, cau mày chặt.

Con rắn khổng lồ này không chỉ có độc, mà còn có kịch độc, hơn nữa trên người nó còn có một mùi tanh tưởi. "Chúng ta phải mau rời khỏi đây, chỗ này thối quá." Tần Dã kéo Bàn Tử chạy về phía cửa động huyệt.

Tuy nhiên, ngay lúc này, rắn khổng lồ đã đuổi tới.

Tần Dã trong lòng kêu khổ không ngừng, thầm nghĩ phen này chết chắc rồi.

Lúc này, Bàn Tử đột nhiên từ trong ba lô lấy ra một sợi dây thừng, nhanh chóng quấn quanh đỉnh động trên vách đá.

Tần Dã mắt sáng lên, cười nói: "Thằng nhóc cậu thông minh thật đó!" "Hắc hắc, đó là đương nhiên rồi." Bàn Tử đắc ý nói. "Cậu mau thu dây lại." Tần Dã vội vàng nhắc nhở. "Không sao đâu, sợi dây này chắc chắn mà." Bàn Tử toe toét cười. "Bốp!" Tần Dã không nói hai lời, tát một cái vào đầu Bàn Tử.

Tần Dã giận dữ quát: "Thằng heo ngốc!" Bàn Tử sờ đầu, tủi thân nói: "Cậu sao lại đánh người chứ?

Đau chết tôi rồi." Tần Dã lười để ý đến hắn, tiếp tục kéo dây thừng leo lên.

Sợi dây thừng này rất chắc chắn, Bàn Tử phải tốn chín trâu hai hổ

sức mới leo lên được.

Tần Dã vừa chuẩn bị leo lên, lại phát hiện phía trên có một vùng nước, dòng nước chảy xiết, dường như thông xuống lòng đất.

Tần Dã không nghĩ ngợi gì, trực tiếp nhảy xuống con sông ngầm.

Nước sông rất lạnh, kích thích khiến Tần Dã toàn thân phát lạnh.

Nhưng Tần Dã không để tâm, dù sao cũng không thiếu cái lạnh này.

Khi bơi trong sông, Tần Dã chú ý tới, lòng sông phủ đầy bùn lầy, giẫm lên mềm mại, rất thoải mái.

Tần Dã bơi thoải mái suốt đường, dần dần đến bên một hồ nước rộng lớn.

Ở đây lại có một tảng đá khổng lồ, bề mặt tảng đá có rất nhiều chữ viết loang lổ.

Trên tảng đá khắc rất nhiều đồ án và đường nét, nhưng Tần Dã đều không hiểu. "Xem ra ở đây từng xảy ra chiến đấu." Bàn Tử lẩm bẩm. "Đúng vậy." Tần Dã nói. "Ơ?

Những đồ án và đường nét này tại sao lại biến mất?

Chẳng lẽ là do thời gian trôi qua, đã ăn mòn những phù hiệu và đường nét của chúng?" Tần Dã đoán. "Bất kể nguyên nhân là gì, ít nhất những chữ viết và hình vẽ này chứng minh đây là chữ viết do người cổ đại để lại." Bàn Tử ghé sát lại cẩn thận nghiên cứu.

Sau rất lâu, Bàn Tử kinh hô: "Mẹ ơi, đây không phải Tôn Tẫn Binh Pháp sao?" Tần Dã liếc Bàn Tử một cái, mắng: "Cuốn sách này tôi biết, nhưng đó chỉ là ghi chép lịch sử." Bàn Tử ngượng ngùng nói: "Tôi chỉ nghe nói Tôn Tẫn Binh Pháp, chưa thấy bản sách này.

Cuốn sách này là bản thật sao?" "Là thì sao?" Tần Dã bĩu môi nói:

"Không phải thì sao?" "Ai u, tôi chết mất.

Đời này tôi mà học được bộ binh pháp này, thì chẳng phải tôi vô địch thiên hạ rồi sao!" Bàn Tử phấn khích nói.

Tần Dã cười khẩy, nói: "Cậu đúng là dám khoác lác." "Hắc hắc, vậy tôi cũng chỉ dám khoác lác trong mơ thôi." Bàn Tử gãi đầu cười ngốc nghếch. "Cậu cứ khoác lác đi!" Tần Dã khinh thường nói.

Bàn Tử hắc hắc cười một tiếng, sau đó chuyển đề tài: "Chúng ta tiếp theo làm gì?

Tiếp tục tìm mộ tẩm tiếp theo sao?" "Không!" Tần Dã lắc đầu nói: "Trong ngôi mộ này chắc chắn giấu bí mật, chúng ta phải làm rõ mới được." "Ý hay!" Bàn Tử vỗ tay tán thưởng.

Tần Dã nói: "Cậu ở lại đây, tôi đi xung quanh thăm dò tình hình một chút." Nói xong, Tần Dã men theo bờ sông mò mẫm đi về phía trước.

Hắn dọc đường quan sát, phát hiện cách một đoạn đường lại có một phòng đá.

Những phòng đá này đại khái có mười sáu, mười bảy gian, tất cả đều bị quan tài chặn kín.

Tần Dã trong lòng thầm than: "Xem ra vị hoàng đế bệ hạ kia đã chết hẳn rồi." Tần Dã bước vào một gian phòng đá.

Đây là một quan tài đá, bên ngoài điêu khắc hoa văn. "Ơ?" Tần Dã đột nhiên ngửi thấy một mùi tanh hôi nồng nặc.

Không khí trong quan tài đá vô cùng ô trọc, như thể một đống rác rưởi tụ tập lại với nhau, mùi hôi thối bốc lên ngút trời.

Tần Dã bịt mũi rút lui khỏi phòng đá, sau đó đổi sang một gian phòng đá khác.

Liên tục đổi tám gian phòng đá, Tần Dã phát hiện mỗi gian phòng đá đều chứa quan tài, có một số phòng đá thậm chí đặt hai cỗ quan tài.

Và điều kỳ dị hơn là, trên nắp quan tài dán một tờ phù chú màu vàng, trên phù chú màu vàng viết một câu: "Thiên niên vạn tái, ngô tất trường sinh" (Ngàn năm vạn năm, ta ắt trường sinh).

Nhìn thấy câu nói này, Tần Dã không nhịn được rùng mình.

Nơi này chôn cất lại là hoàng đế bệ hạ của triều Hán.

Tần Dã một lần nữa quay lại gian phòng đá vừa nãy, sau đó đóng cửa đá lại.

Tiếp đó từ trong lòng lấy ra bật lửa thắp nến, chiếu sáng toàn bộ căn phòng đá.

Gian phòng đá này nhỏ hơn nhiều so với các phòng đá khác, nhưng bên trong chất đầy quan tài, chen chúc nhau đếm không xuể.

Điều quan trọng nhất là, tất cả quan tài đều dán phù chú màu vàng, độ kín rất cao, duy trì được khí tức sinh mệnh tươi sống.

Tần Dã càng nghĩ càng thấy kinh khủng, vì vậy vội vàng cầm nến rút lui khỏi phòng đá.

Mấy gian phòng đá tiếp theo, bố trí tương tự.

Ngoài quan tài, còn có đủ loại phù chú màu vàng, dán chằng chịt bên ngoài quan tài.

Khi Tần Dã rút lui khỏi gian phòng đá thứ chín, hắn cuối cùng cũng xác nhận, những phòng đá này đều chứa quan tài.

Tần Dã tim đập nhanh hơn: "Chẳng lẽ nơi này chôn cất thật sự là hoàng đế?

Nhưng tại sao hắn lại dùng phù chú màu vàng phong ấn quan tài?" Tần Dã mang theo nghi vấn rút lui khỏi phòng đá, lại đi quanh mấy

vòng tìm kiếm manh mối.

Cuối cùng, hắn ở đầu nguồn con sông, nhìn thấy một tấm bia đá xanh khổng lồ.

Tấm bia đá xanh này dài rộng cao khoảng bốn mét, chiều cao khoảng ba mét, tạo hình độc đáo, trông khá có tính nghệ thuật.

Bề mặt bia đá lồi lõm không bằng phẳng, còn có rất nhiều hoa văn kỳ lạ, không giống do con người tạo ra, mà hơi giống phù hiệu được sử dụng bởi một số quốc gia thần bí trên trái đất.

Bên cạnh bia đá có một bậc thang đá dẫn sang bờ đối diện.

Tần Dã thử giẫm lên bậc thang đá, không bị cản trở, vì vậy men theo bậc thang đá đi đến trước bia đá.

Tần Dã nhìn chằm chằm vào bia đá một lúc lâu, trong lòng thầm thì: "Tôi nên làm gì?" Suy nghĩ một lát, Tần Dã đưa tay ấn vào bia đá.

Lập tức, bia đá chấn động dữ dội, phát ra tiếng "ong ong" trầm đục, như tiếng sấm cuồn cuộn.

Tần Dã giật mình, vội vàng thu hai tay lại, sau đó nhanh chóng lùi về phía sau.

Bia đá ngừng chấn động, khôi phục lại sự tĩnh lặng.

Tần Dã nuốt nước bọt, hồn vía vẫn chưa định: "Cái thứ này... sẽ không trá thi chứ?" Hắn do dự, quyết định vẫn là thăm dò tình hình trước.

Ngay sau đó, Tần Dã đặt chân phải lên bậc thang đá, từ từ bước lên.

Chương 433

Cơ thể Tần Dã ma sát với bậc thang đá, phát ra tiếng "sột soạt", giống như có côn trùng đang gặm nhấm máu thịt.

Bậc thang đá chật hẹp, chỉ đủ một người đi qua.

Tần Dã nghiến răng, cứng đầu leo lên, kết quả chân trái va vào vách đá, đau đến mức suýt khóc.

Tần Dã chịu đựng cơn đau nhói thấu xương, một hơi leo lên.

May mắn thay, đài đá này đủ dốc, Tần Dã cuối cùng cũng leo đến bờ đối diện.

Leo đến bờ đối diện, Tần Dã thở phào nhẹ nhõm.

Hắn đứng trên đài đá thở dốc, ngẩng mắt nhìn quanh.

Phía trên đài đá này là một vách đá cheo leo, còn hắn thì ở dưới đáy vách đá. "Nơi này rốt cuộc là cái quỷ gì?" Tần Dã cau mày lẩm bẩm.

Ngay lúc này, một trận tiếng cười âm u đột ngột vang lên, như thể đến từ Cửu U Địa Ngục, quanh quẩn u u trong không gian.

Bàn Tử ở xa nghe thấy tiếng hét lớn: "Tần Dã, chuyện gì vậy?" Tần Dã đối với bộ đàm, giọng nói ngưng trọng: "Không rõ, chỗ này tà dị lắm." Tần Dã men theo hướng tiếng cười, từng bước cẩn thận tiến lên, trước mắt hiện ra một hang động khổng lồ.

Bên trong động ánh sáng u ám lấp lánh, như vô số đôi mắt đang rình mò trong bóng tối.

Tim hắn trong chốc lát nhảy lên tận cổ họng, chậm rãi bước vào.

Bàn Tử chờ đợi lòng hoang mang, lần theo dấu vết tìm đến.

Đến gần hang động, chợt cảm thấy cổ lạnh buốt, như có bàn tay băng giá nhẹ nhàng đặt lên, quay đầu lại thì không thấy gì cả.

Hắn run rẩy nói: "Tần Dã, có thứ bẩn thỉu!" Tần Dã trong hang động, thấy trên vách tường vẽ những bức họa kỳ lạ.

Mọi người mặc trang phục khác thường, đang cử hành lễ tế.

Đối tượng lại là một cỗ quan tài lớn khắc đầy phù hiệu thần bí.

Tần Dã nói: "Bàn Tử, ở đây có manh mối, liên quan đến quan tài." Bàn Tử mấp máy môi đi vào động, hội hợp với Tần Dã.

Thăm dò tiếp, dưới đất xương trắng ngổn ngang, tư thế quái dị, lúc chết dường như chịu thống khổ cực độ.

Bàn Tử kinh hỏi: "Sao lại chết?" Tần Dã tỉ mỉ kiểm tra xương trắng, cau mày: "Giống như bị hút hồn, không có vết thương ngoài thông thường." "Hút hồn?

Chẳng lẽ là yêu ma quỷ quái gây ra?" Bàn Tử sợ hãi. "Không loại trừ khả năng này." Tần Dã nói nhỏ: "Nơi đây tuyệt đối không phải đất lành, chúng ta mau rời đi." Hai người chuẩn bị quay lại lối vào động huyệt.

Ngay lúc này, sâu trong hang động truyền ra tiếng "ầm ầm".

Tần Dã và Bàn Tử nương theo tiếng động nhìn tới, chỉ thấy cỗ quan tài đá khổng lồ kia lại rung chuyển.

Từ khe hở quan tài đá, bốc ra khói đen, lơ lửng giữa không trung. "Mẹ kiếp!

Quan tài đá kia động rồi!" Bàn Tử hét lớn.

Tần Dã vội vàng kéo Bàn Tử né tránh, sau đó ba chân bốn cẳng chạy như điên, xông đến lối vào động huyệt.

Bùm!

Quan tài đá rơi xuống đất.

Nắp quan tài bật tung, một đoàn bóng đen từ bên trong nhảy ra, lao về phía Tần Dã.

Tần Dã phản ứng cực nhanh, một cước đá bay nó, khiến nó đâm vào vách đá.

Đá vỡ bay loạn xạ, bụi đất mịt mù, quan tài đá rơi xuống hố đất.

Bàn Tử nhìn ngây người, lẩm bẩm: "Trong quan tài đó là thứ gì vậy?" "Tôi làm sao biết được." Tần Dã lắc đầu: "Cậu đừng ngây ra đó nữa, giúp tôi đẩy quan tài qua đây." "Nga nga." Bàn Tử hoàn hồn, vội vàng chạy tới giúp.

Quan tài đá quá lớn và nặng, căn bản không thể di chuyển được, Bàn Tử dốc hết sức lực mới nhúc nhích được quan tài, đưa đến trước mặt Tần Dã.

Tần Dã đánh giá quan tài, phát hiện phù văn trên bề mặt quan tài đá đã biến mất, biến thành màu xám trắng như đá bình thường.

Tần Dã đặt tay lên quan tài đá, sau đó nhắm mắt lại.

Hắn cảm nhận được một luồng dao động không rõ từ trong quan tài đá tràn vào đầu óc.

Chốc lát, trong đầu Tần Dã bỗng xuất hiện rất nhiều hình ảnh ký ức.

Có quái vật hình người, có quái vật loài thú, có quái vật chim mãnh, cũng có yêu thú hung tàn.

Tần Dã dần dần hiểu ra.

Hóa ra trong quan tài đá giấu một bảo bối, có thể triệu hồi binh lính vong linh cổ xưa, bảo vệ cổ mộ.

Ngôi lăng mộ này do vương công quý tộc đời Đường xây dựng,

mục đích là để phòng trộm mộ.

Đáng tiếc, nhóm đạo mộ này sớm đã diệt vong, không ai biết ở đây từng xảy ra chuyện gì.

Tần Dã cẩn thận đọc những thông tin này, sau đó lặng lẽ mở mắt ra.

Hắn nhìn cỗ quan tài đồng cổ rách nát kia, trong mắt tinh quang bùng nổ, ẩn chứa sát khí.

Tần Dã đang định mở quan tài đồng ra xem rốt cuộc là gì, Bàn Tử đột nhiên kêu lên: "Cậu nhìn bên kia!" Tần Dã quay đầu, chỉ thấy một ngọn lửa ma trơi xanh biếc, lặng lẽ bay vào cửa động.

Ngọn lửa ma trơi xanh biếc bay đến giữa cửa động, đột nhiên dừng lại, dường như bị một loại sức mạnh nào đó kéo theo, lơ lửng giữa không trung xoay tròn không ngừng, tỏa ra ánh sáng xanh nhàn nhạt.

Ánh sáng xanh chiếu rọi lên vách đá, phản chiếu những đồ án loang lổ, như thể đang miêu tả đồ án gì đó.

Tần Dã nhìn thấy mà kinh hãi, không tự chủ bước tới. "Tần Dã!

Cậu làm gì vậy?!" Bàn Tử kinh hãi hét lớn.

Tần Dã nói: "Tôi muốn đi xem cái đồ án đó, luôn cảm thấy có gì đó mờ ám." "Cậu điên rồi!

Nơi này quá nguy hiểm!" Bàn Tử sốt ruột hét lên. "Bàn Tử, cậu đi trước đi, tôi sẽ theo sau ngay." Tần Dã thúc giục.

Bàn Tử không lay chuyển được Tần Dã, chỉ đành dặn dò vài câu, vội vàng xuống núi.

Tần Dã dọc đường quan sát, phát hiện những đồ án khắc trên vách tường, đều là dấu vết do chủ nhân ngôi mộ để lại khi còn sống.

Có người khắc một bức họa, trong tranh cô gái mặc váy đỏ, đội mũ phượng khăn voan, tay cầm roi vàng.

Nàng thân hình uyển chuyển yểu điệu, ngũ quan diễm lệ, ánh mắt sắc bén bức người, uy nghiêm lẫm liệt.

Tần Dã đoán, bức họa này chắc là vẽ mẹ hoặc tổ tiên của cô gái.

Hắn tiếp tục đi về phía trước, muốn xuyên qua hang động, đến một ngã rẽ khác, xem liệu có thể gặp phải cơ quan bẫy rập nào khác không.

Ai ngờ vừa đi được nửa đường, hắn đột nhiên nghe thấy một tiếng gầm rít quỷ dị, như thể có thứ gì đó sắp tỉnh dậy! "Gào ô ~" Lần này, tiếng gầm rít còn kinh khủng hơn trước!

Tần Dã lập tức dừng bước. "Bàn Tử!

Cậu có nghe thấy tiếng gầm kỳ lạ không?!" Hắn lớn tiếng hỏi. "Nghe thấy rồi, cậu cẩn thận một chút." Bàn Tử giọng điệu lo lắng.

Tần Dã trong lòng hơi nặng trĩu.

Tiếng gầm ngày càng thê lương, như thể đang cầu cứu.

Tần Dã lòng bồn chồn: "Bàn Tử, cậu đi trước!

Nơi này rất nguy hiểm!" "Vậy tôi đi đây." Bàn Tử không kiên trì nữa: "Cậu bảo trọng." "Ừm." Tần Dã đeo giỏ tre, mò mẫm đi về phía một con đường khác, đồng thời lấy ra la bàn.

Chương 434

Hắn muốn nhờ la bàn phán đoán mức độ nguy hiểm, tránh bị lạc trong cổ mộ.

Lần này, kim la bàn chỉ về phía hành lang bên trái.

Tần Dã không nghĩ ngợi gì liền đi theo.

Bàn Tử ở tại chỗ do dự nửa ngày, cuối cùng chọn quay về lối vào hang động ban đầu.

Hắn lo lắng cho Tần Dã, lại không yên tâm cho chính mình, nên đã chọn cách này, vừa an toàn, lại không phải mất công.

Tần Dã men theo hành lang bên trái đi vào, suốt quãng đường không gặp bất kỳ cơ quan bẫy rập nào.

Hắn tăng tốc độ, rất nhanh xuyên qua hành lang dài và quanh co.

Tần Dã tim đập nhanh hơn, hắn có dự cảm, cuối con đường này chính là nơi cất giấu chân tướng của cổ mộ!

Kẽo kẹt...

Cuối hành lang, xuất hiện một cánh cửa đá dày đặc.

Tần Dã đưa tay đẩy thử, không hề nhúc nhích, cửa đá đóng chặt. "Chẳng lẽ hết đường rồi sao?" Hắn trong lòng ngạc nhiên.

Tần Dã vừa định rời đi, chợt cảm thấy phía sau cửa đá có động tĩnh.

Hắn định thần nhìn kỹ, lập tức giật mình.

Phía sau cửa đá là một hành lang tối đen, có mấy cỗ hài cốt nằm rải rác trong vũng máu. "Là xương cốt của đám trộm mộ kia." Bàn Tử ngồi xổm xuống kiểm tra một lượt, khẳng định: "Xem ra con đường

này thông đến lối ra ở phía bên kia." "Cậu nói, liệu có lối ra nào khác không?" Tần Dã nhớ đến cổ vật trong quan tài đá, trong lòng chợt động: "Chúng ta thử di chuyển quan tài đá xem sao." Hắn ôm lấy cỗ quan tài đá nặng nề, dùng sức ném sang một bên.

Ầm!

Quan tài đá đập xuống đất, bụi khói cuồn cuộn bay lên.

Sau đó, nắp quan tài bật tung, để lộ ra một thế giới xám xịt.

Tần Dã định thần nhìn kỹ, lập tức mừng rỡ khôn xiết! "Đây, đây là mộ thất của chủ nhân cổ mộ!" Bàn Tử kinh ngạc nói.

Tần Dã vô cùng phấn khích, không kịp chờ đợi mà tiến vào mộ thất.

Phía sau quan tài đá là một mộ thất rộng rãi, bài trí đơn giản mà mộc mạc, chỉ còn lại một chiếc bàn cúng.

Phía sau bàn cúng là một cánh cửa đồng lớn cao khoảng ba mét, hai bên treo những ngọn đèn đồng, tỏa ra ánh sáng xanh lam u tối.

Tần Dã ghé sát cửa đồng lớn, cẩn thận kiểm tra.

Cánh cửa lớn gỉ sét loang lổ, phủ đầy những đinh đồng và chông sắt dày đặc, hiển nhiên không dễ mở.

Nhưng Tần Dã lại nhìn ra manh mối.

Màu sắc của những đinh đồng và chông sắt kia, lại có màu đỏ sẫm! "Quả nhiên có gian dối!" Tần Dã vui mừng cười: "Những chiếc đinh và chông sắt này, đều dính máu tươi, chứng tỏ đây là một cổ mộ sát nhân!" "Chủ nhân cổ mộ này chết như thế nào?

Tại sao lại chết dưới tay kẻ trộm mộ?" Tần Dã trong lòng nghi hoặc.

Hắn lấy ra la bàn, cẩn thận thăm dò, phát hiện xung quanh cổ mộ

sát khí ngút trời, âm phong tứ tán, giống như luyện ngục.

Tần Dã kinh hãi: "Oán khí mạnh quá, chẳng lẽ có oan hồn gây quấy phá?" Bên trong cổ mộ này có vấn đề! "Tần Dã, mau ra đây!

Có chuyện rồi!" Bàn Tử đứng ở cửa động huyệt gọi.

Tần Dã thu la bàn lại, nhanh chóng rút lui khỏi cổ mộ.

Bàn Tử nói với hắn, dưới đáy động huyệt quả thật có một cỗ quan tài lớn, trên quan tài khắc một bức họa tiên hạc mây màu sống động như thật. "Bức họa này..." Tần Dã nhìn chằm chằm vào bức họa, như có điều suy nghĩ: "Đây không phải là một mỹ nhân sao?" Người phụ nữ trong tranh mặc y phục rực rỡ, thân hình đầy đặn, giữa đôi lông mày toát ra khí chất quyến rũ mê hoặc.

Bàn Tử giải thích: "Đây là mỹ kiều nga bị hiến tế cho hoàng đế năm xưa, tương truyền, hoàng đế ái mộ dung mạo và trí tuệ của mỹ kiều nga, vì vậy đã phong ấn nàng ở đây.

Trong cỗ quan tài này, ước chừng là thi thể của mỹ kiều nga." "Tôi hiểu rồi." Tần Dã chợt hiểu ra. "Chúng ta mau rút!

Nơi này không nên ở lâu!" Bàn Tử kéo Tần Dã muốn bỏ chạy. "Cậu sợ cái gì?

Ở đây lại không có người sống." Tần Dã cười mắng.

Bàn Tử cười khổ: "Ở đây không chỉ có người sống, mà còn có người chết.

Tần gia, ngài không biết đâu, trong cổ mộ có một người cổ đại, chuyên hút dương khí của người sống, rất tà dị!

Tôi tuy chưa tiến vào sâu trong cổ mộ, nhưng tôi dám cá, trong cổ mộ ít nhất còn có mười cỗ thi thể!

Vị người cổ đại kia bị tà khí trong cổ mộ quấn lấy, dẫn đến cái

chết thảm.

Tần gia, chúng ta vẫn là đừng quản chuyện bao đồng, mau đi thôi!" "A a, cái người cổ đại đó chắc không phải người sống, vì toàn thân hắn đều toát ra một cỗ tử khí.

“Tuy nhiên tên này đã chết nhiều năm như vậy, xương cốt đều mục nát thành tro bụi, vậy mà vẫn có thể hấp thực dương khí của người sống, thật không hề đơn giản chút nào.” Tần Dã hừ lạnh.

Hắn không hề có ý sợ hãi, ngược lại chiến ý còn dâng trào!

Tần Dã vô cùng hiếu kỳ với những thứ trong cổ mộ, muốn khám phá bí mật của nó.

Hắn để Bàn Tử ở bên ngoài, còn mình một mình đi sâu vào mộ thất.Sâu bên trong mộ thất, không gian trống trải và tĩnh mịch.

Tần Dã nhìn quanh, phát hiện nơi này chỉ có một chiếc giường đá và một chiếc quan tài đá khổng lồ.

Bề mặt quan tài đá phủ đầy rêu xanh, hiển nhiên đã có người nằm ở đây từ rất lâu.

Ngoài ra, không còn bất cứ thứ gì khác.Kết cục này cũng không có gì lạ, dù sao đây cũng là lăng tẩm được xây dựng cách đây hơn một trăm năm, không thể có nhiều vật bồi táng quý giá.

Nhưng Tần Dã không cam lòng, hắn tìm kiếm một lượt, vẫn không thu hoạch được gì.

Đúng lúc này, hắn chú ý thấy ở góc tường đặt một chồng bạch ngọc thạch bản.“Ồ, ở đây có thứ gì này!” Tần Dã dời bạch ngọc thạch bản ra, từ bên trong lấy ra một cuốn sách đã ngả vàng, cùng một mảnh da dê bị rách nát.Bàn Tử lại gần xem, kinh hô: “《Cửu Châu Đồ Lục》!” Hắn nhận ra mảnh da dê.“Đây không phải là Cửu Châu Đồ Lục sao?” Tần Dã kinh ngạc không thôi: “Cha tôi từng dặn đi dặn lại,

tuyệt đối đừng động vào thứ này!" Cửu Châu Đồ Lục là văn vật cấp quốc bảo của Đại Việt, thuộc loại tài nguyên được bảo vệ cấp quốc bảo, tuyệt đối không được tùy tiện chạm vào.Bàn Tử lật vài trang, nhíu mày thở dài: "Không hiểu gì cả." Hắn không biết chữ.Tần Dã thì cẩn thận nghiên cứu cuộn da dê.

"Đây là Cửu Châu Chí, ghi lại các loại thần thoại truyền thuyết, còn có một bản đồ kho báu, cùng với nhiều cổ tịch điển tịch, bao gồm cả danh tướng, danh sĩ trong lịch sử.

Chúng ta chỉ cần ghép hoàn chỉnh bản đồ kho báu này là có thể tìm được bản đồ tuyến đường Hoàng Tuyền!" Mắt Bàn Tử sáng rực.Hắn vô cùng động lòng trước đề nghị của Tần Dã."Hai chúng ta cùng hoàn thành cuốn sách này, sau đó chia nhau đi thu vét tài sản." Tần Dã đồng ý.Hắn cầm bản đồ kho báu, đi đến một góc mộ thất, dùng sức xé nát.

Bản đồ kho báu hóa thành những đốm vàng lấp lánh rồi biến mất, sau đó biến thành một tấm da dê.Tần Dã lấy ra đèn cầy châm lửa, từ từ mở cuộn da dê ra."Quả nhiên là làm từ da dê!" Bàn Tử mừng rỡ.Hai người cẩn thận thu thập các mảnh da dê, cho đến khi ghép nối hoàn chỉnh.

Cuộn da dê này rất dày dặn, dài đến nửa thước, phía trên dày đặc chữ viết, toàn là những ký hiệu kỳ lạ.Hai người căn bản không hiểu.

Nhưng họ biết, trong cuộn da dê chắc chắn ẩn chứa thông tin quan trọng, phải nhanh chóng giải mã.

"Chỗ quan trọng nhất của cuộn da dê là ở chữ 'cửu', nếu không tìm được chữ 'số' đó, dù có biết nội dung bản đồ kho báu cũng vô dụng!" Bàn Tử lẩm bẩm."Ừm, đúng vậy." Tần Dã gật đầu đồng tình."Anh nhìn xem!" Đột nhiên, Bàn Tử chỉ vào nửa còn lại của cuộn da dê hét lên.Phía bên phải cuộn da dê khắc chữ "thập nhị" (mười hai), phía bên trái khắc chữ "nhị thập thất" (hai mươi bảy) và các phù

hiệu phức tạp khác, ở giữa là chữ "cửu", giống hệt với các mảnh da dê còn lại."Đây là…." Đồng tử Tần Dã co rút, cảm thấy sự việc càng lúc càng kỳ quái."Chỗ này chắc chắn có ghi vị trí cụ thể!" Bàn Tử chỉ vào chữ "cửu" bên trái, hưng phấn xoa tay: "Lão Tần, chúng ta phải cố gắng lên, tranh thủ tìm được Cửu Long Động trước khi mặt trời lặn!"Cửu Long Động?

Tần Dã sững sờ.

Chẳng lẽ, cuộn da dê này ghi lại tên một ngọn núi nào đó?"Ở đây phải có địa điểm cụ thể chứ!" Tần Dã khó hiểu.Hắn lại cẩn thận xem xét cuộn da dê, cuối cùng cũng phát hiện vấn đề."Thì ra là ở đây!" Tần Dã lộ vẻ bừng tỉnh, vội vàng cầm những mảnh da dê còn lại, nhanh chóng quay trở lại cửa đá.Bàn Tử thấy vậy liền vội vã đi theo.Khi Tần Dã mở cửa đá, lập tức giật mình.

Phía sau cửa đá lại là một đường hầm dài khoảng ba trượng, rộng hai trượng.Hai người đi dọc đường hầm được khoảng năm mươi mét, phía trước đột nhiên rộng mở, xuất hiện một quảng trường khổng lồ!"Oa, cảnh sắc đẹp quá!" Bàn Tử ngây người trước cảnh tượng trước mắt.Họ đứng ở giữa quảng trường khổng lồ, dưới chân là một hồ nước trong xanh gợn sóng.

Ánh hoàng hôn trên bầu trời phản chiếu xuống mặt hồ xanh biếc, mang lại một vẻ đẹp rực rỡ và lộng lẫy.Tần Dã lại cười khổ một tiếng: "Nơi này đâu có phong cảnh gì?

Rõ ràng là có một động quỷ!""Động quỷ?" Bàn Tử trợn tròn mắt."Đây là một đường hầm động quỷ, dẫn đến một cổ mộ chưa biết!" Tần Dã trầm giọng nói.Bàn Tử giật mình: "Không phải chứ?

Tôi vừa rồi ở bên trong đi lại lâu như vậy, có phát hiện ra cái gì đâu!""Không rõ." Tần Dã lắc đầu: "Hoặc là, đường hầm này không chỉ đơn giản như chúng ta thấy!""Vậy chúng ta còn đi không?" "Đừng

quản cái này nữa, mau đi tìm bảo bối đi.” Tần Dã giục Bàn Tử nhanh chóng hành động, sau đó chạy về phía sâu trong đường hầm.Hai người một đường chạy điên cuồng, đi gần một tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đến cuối đường hầm.

Cuối đường hầm có một cánh cửa đá.Tần Dã thử đẩy cửa, phát hiện cửa khóa chặt.

Trên cửa đá vẽ một trận pháp kỳ lạ, Tần Dã vung một chưởng đánh ra, vậy mà không hề suy suyển.“Kháo, sao cửa không mở được?” Bàn Tử chửi thề một câu tục tĩu.“Tôi thử xem.” Tần Dã vận chuyển chân khí, dùng quyền kình oanh kích cửa đá, kết quả vẫn không hề suy suyển.“Bà nội nó, cánh cửa này làm bằng sắt à!”“Bàn gia không tin, hôm nay không phá được nó!” Bàn Tử gầm lên một tiếng giận dữ, vung nắm đấm đập vào cửa đá.Đông đông đông!

Tiếng động chói tai vang vọng liên tục nửa tiếng đồng hồ, nhưng vẫn không thể làm lay chuyển cửa đá.“Ai da, đau chết tôi rồi….” Bàn Tử ôm lấy nắm đấm sưng đỏ chảy máu, mặt đầy uất ức.“Xem ra phải đổi cách khác rồi.” Tần Dã gãi đầu, từ thắt lưng rút ra một con dao găm, rạch rách cơ bắp trên cánh tay.Máu tươi đỏ thẫm nhỏ xuống cửa đá, lập tức bốc lên làn khói đen nhàn nhạt, tựa như bị axit ăn mòn đau đớn, khiến hắn không nhịn được mà hừ một tiếng.

Chương 435

Theo máu thấm vào cửa đá, cửa đá dần dần tan chảy, cuối cùng hóa thành hư vô.“Ngọa tào, lão Tần, máu cậu có thể hòa tan đá à?” Bàn Tử trợn mắt há hốc mồm.Trong đường hầm tối đen u ám, gió lạnh từng đợt, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy tiếng rên rỉ thê lương.

Máu Tần Dã thấm vào đá, cửa đá lập tức tan biến, khiến người ta rợn tóc gáy.Hai người nhìn nhau, không dám nán lại, vội vàng bỏ chạy khỏi cửa đá, tránh hiểm nguy.

Lần này họ đã khôn ngoan hơn, để lại dấu hiệu dọc đường, để tránh bị lạc.Sau khi xuyên qua cửa đá, hai người tiếp tục đi sâu vào.

Họ phát hiện, bích họa trên vách đá ngày càng ít đi, chỉ còn rất ít nơi còn lưu giữ hoa văn.“Lão Tần, anh xem bức vẽ này, có giống một con rắn không!” Bàn Tử kinh ngạc nhìn hoa văn trên tường, đó là một con mãng xà sống động như thật.Con rắn này cuộn tròn lại, thân thể uốn lượn, nửa rắn nửa không, hình thái quái dị.

Tần Dã nhìn chằm chằm vào con rắn, đột nhiên linh quang chợt lóe, bất chợt ngẩng đầu nhìn về phía Bàn Tử.“Bàn Tử, tôi có một món quà muốn tặng cậu!” Hắn cười hắc hắc gian xảo.“Quà gì?” Bàn Tử cảnh giác hỏi.Tần Dã lấy ra một viên thuốc, đưa cho Bàn Tử, nói: “Nuốt nó đi.”“Đây là cái gì vậy?” Bàn Tử nhận lấy đan dược, do dự một lát, rồi nuốt xuống bụng.Ngay khi đan dược vào bụng, một tiếng ầm vang lên trong đầu Tần Dã.

Ngay sau đó, đầu Tần Dã trở nên mơ hồ, đôi mắt mất đi tiêu cự, chìm vào giấc ngủ sâu.

Tần Dã mất đi ý thức, ngất xỉu ngã xuống đất.Bàn Tử hoảng hốt

kêu to, muốn đỡ Tần Dã dậy.

Đúng lúc này, trong địa cung đột nhiên truyền đến âm thanh quỷ dị, tựa như có người đang lẩm bẩm.

Bàn Tử dừng động tác, nhìn quanh một lát."Lão Tần… cậu không sao chứ?" Hắn thăm dò gọi hai tiếng, nhưng không có phản ứng.

Hắn nghiến răng cắn lòng, chuẩn bị kéo Tần Dã rời đi, nhưng đúng lúc này, trong địa cung lại vang lên tiếng rít chói tai và quỷ dị.Rít rít rít… Tiếng rít chói tai, khiến người ta rợn tóc gáy.

Bàn Tử giật mình, quay đầu liền chạy ngược lại, một mạch chui vào đường hầm tối tăm chật hẹp đó.

Hắn rất sợ hãi, nên không chú ý Tần Dã không hề bị bỏ lại, mà còn theo sát phía sau mình.Trong đường hầm tối đen vô tận."Lão Tần!" Bàn Tử quay đầu gọi một tiếng.Không có bất kỳ phản ứng nào.Hắn lại gọi: "Lão Tần, đừng đùa nữa!" Vẫn không có phản ứng.Trong lòng Bàn Tử dâng lên một cỗ lạnh lẽo đến rợn người."Mẹ nó… lão Tần không phải bị thứ gì đó đeo bám rồi chứ?" Bàn Tử sợ đến hồn xiêu phách lạc, lăn lộn bò trườn lao ra khỏi đường hầm.Vừa ra khỏi đường hầm, liền đâm sầm vào một bức tường đá.

Bàn Tử sờ sờ mũi, phát hiện có chất lỏng dính dính trượt xuống.

Hắn cúi đầu nhìn, phát hiện miệng mình đầy máu tươi, hiển nhiên đã đâm trúng đến mức chảy máu.

"Mẹ kiếp, lão tử đã bị thương rồi, còn dám ức hiếp Bàn gia à?!" Bàn Tử tức giận bừng bừng, vung bàn tay đập vào tường đá.Rắc!

Tường đá nứt ra, từ từ đổ sập.Bàn Tử bước nhanh vào, phát hiện bên trong có hai chiếc quan tài đồng.

Một chiếc quan tài mở nắp, nằm bên trong là một thi thể thối rữa toàn thân.Trong chiếc quan tài đồng bên cạnh, đặt một nữ thi.

Y phục trên người nàng đã biến thành những mảnh vải treo trên cổ và cơ thể, làn da lộ ra toàn là mụn mủ, dữ tợn xấu xí.“Cái này…” Bàn Tử sợ đến choáng váng, vội vàng rút lui khỏi mật thất.Ra ngoài, Bàn Tử phát hiện Tần Dã đang đứng trước cửa đá quan sát tỉ mỉ, dường như đã phát hiện ra manh mối gì đó.“Lão Tần, chúng ta mau đi thôi, chậm nữa e rằng sẽ có án mạng!” Bàn Tử kéo Tần Dã, chạy vài bước đến trước cửa đá, đưa tay nhấn nút.Nhưng tiếc thay, cửa đá không hề nhúc nhích, hoàn toàn không mở ra được.“Làm thế nào bây giờ?” Tần Dã nhíu mày suy nghĩ.Tuy hắn không hiểu cơ quan thuật, nhưng đã xem qua nhiều bộ phim, biết một số cách mở cửa.

Bàn Tử cũng lại gần giúp đỡ.Tần Dã tập trung một luồng tinh thần lực vào con dao găm, nhẹ nhàng đâm vào.

Chỉ nghe ‘rắc’ một tiếng, cửa đá vậy mà nứt ra một khe hở, lộ ra một khe hở chỉ vừa đủ cho hai người đi qua.“Lão Tần, chuyện này là sao vậy?” Bàn Tử kinh ngạc vô cùng, sau đó kinh hô: “Cái bí đạo này là cửa sống, chúng ta có thể đi qua đây, trực tiếp đến trung tâm di tích cổ đại!”Lời vừa dứt, hai người chui vào khe hở, biến mất trong không gian tối đen.

Cửa đá đóng lại…Hai người bước vào một không gian xám xịt mịt mờ.

Xung quanh tràn ngập màn sương mù dày đặc, nồng nặc đến mức khiến người ta khó thở.“Lão Tần, đây là sương mù gì vậy?

Sao cảm giác giống như thi độc vậy?” Bàn Tử hỏi.“Không phải sương mù, là chướng khí.” Tần Dã nhìn quanh, nhíu mày nói: “Hơn nữa còn là chướng khí kịch độc.”“Đệt…” Bàn Tử nghe vậy biến sắc, vội vàng nín thở.Tần Dã cũng nín thở, cẩn thận quan sát tình hình xung quanh.

Hắn nhìn thấy, phía trước xuất hiện một đài cao, ước chừng dài

rộng năm mét.

Trên đài cao bày chín cái hộp.Các hộp có hình bầu dục, mỗi cái to bằng quả bóng rổ, bề mặt khắc những phù văn phức tạp và rắc rối.“Chẳng lẽ là Cửu Long Ngọc Quan trong truyền thuyết?” Tần Dã đoán.“Chắc chắn không sai.” Bàn Tử gật đầu, sau đó nghi hoặc hỏi: “Ồ, cái hộp kia hình như có chữ?”“Viết gì vậy?” “Để tôi xem thử.” Bàn Tử cẩn thận nghiên cứu, cuối cùng đọc ra đoạn văn tự đó: “Cửu Long hiến tế, cửu tử bất hối, ngô đẳng đãi bách niên, đẳng hậu cửu vị quý nhân hàng lâm…”Đọc xong, Bàn Tử sững người: “Ý gì vậy?” Tần Dã trầm ngâm một lát, nói: “Đây là di ngôn của chủ nhân cổ mộ.”“À, thì ra là vậy.” Bàn Tử bừng tỉnh.“Đã là di ngôn của chủ nhân cổ mộ, chắc chắn có cất giấu bảo bối chứ?” Bàn Tử xoa xoa lòng bàn tay, hưng phấn hỏi.Tần Dã gật đầu: “Ừm, tôi đoán cũng vậy!” “Lão Tần, cậu đặt tay lên ngọc hộp bên trái kia kìa.” “Làm gì?” Tần Dã nghi hoặc đưa tay qua.Đầu ngón tay hắn vừa chạm vào ngọc hộp đó, một vệt sáng xanh lục chợt lóe lên.

Ngay sau đó, cả chiếc ngọc hộp rung động.Rắc rắc rắc… Kèm theo tiếng vỡ giòn tan, chín viên châu ngọc xanh biếc bật ra khỏi ngọc hộp, lơ lửng giữa không trung.“Trời ơi, hóa ra là thật…” Bàn Tử há hốc mồm.Chín viên châu ngọc xanh biếc lơ lửng giữa không trung, phát ra ánh sáng xanh mạnh mẽ.

Ánh mắt Tần Dã nóng rực nhìn chằm chằm vào chúng, tim đập nhanh hơn, như thể gặp được tuyệt thế trân bảo, kích động không thôi.Ong ong ong… Các viên ngọc xanh cộng hưởng, phát ra âm thanh chấn động.

Trên người Tần Dã hiện ra huỳnh quang màu xanh lam nhạt, hòa lẫn với ánh sáng xanh.

“Ơ, lão Tần huyết mạch lực lượng sao đột nhiên bộc phát vậy?!”

Bàn Tử ngạc nhiên.Tần Dã bất chấp tất cả, nắm tay phải lại, đập mạnh xuống một viên ngọc.Bùm!

Viên ngọc nổ tung, hóa thành một đám sương xanh, bao trùm lấy Tần Dã, nhanh chóng thấm vào cơ thể hắn, nuôi dưỡng và cải tạo thể chất của hắn.“Cái này, cái này…” Tần Dã ngây người, nhất thời không biết phải nói gì.Một lát sau, hắn hồi phục.

Hắn mở đôi mắt ra, ánh mắt sắc bén, tinh quang lấp lánh, tràn ngập khí thế sát phạt quyết liệt.“Mẹ kiếp, lão Tần, sao mắt cậu lại biến thành màu đỏ vậy?” Bàn Tử giật mình.Tần Dã sờ sờ mắt, phát hiện ánh sáng đỏ đã thu lại, biến về đồng đen, trong lòng nhẹ nhõm một hơi.“Không ngờ, cái động huyệt này cũng thật kỳ diệu.” Tần Dã khẽ nheo mắt, trong lòng thầm mừng rỡ.Bàn Tử nhìn Tần Dã, đột nhiên cảm thấy hắn có chút xa lạ.“Lão Tần, cậu có hơi không ổn đúng không?” Bàn Tử lo lắng hỏi.Tần Dã lắc đầu cười nói: “Tôi có thể có gì không ổn chứ?” “Không được, không được, cậu phải nói cho tôi biết!” Bàn Tử nghiêm túc nói.Tần Dã thở dài, bất đắc dĩ nói: “Cậu nói trước về trải nghiệm của mình đi, vì sao lại bị kẹt ở đây?” Nhắc đến chuyện này, Bàn Tử đầy bụng phẫn nộ: “Mẹ nó, tôi vốn dĩ đang tuần tra bên ngoài, ai ngờ đi mãi đi mãi, lại lạc đường!” Bàn Tử chửi bới ầm ĩ, kể lại sự việc một cách đơn giản.Thì ra, Bàn Tử nhận lệnh canh gác bên ngoài, không biết từ lúc nào đã đi sâu vào thung lũng, phát hiện ra cái hang này.

Cái hang này vô cùng bí ẩn, nếu không phải Bàn Tử vô tình xông vào, căn bản không thể tìm thấy.“Mẹ kiếp, lão Tần, nơi bí ẩn như vậy, cậu làm sao tìm thấy được?” Bàn Tử kinh ngạc hỏi.“À à, may mắn thôi.” Tần Dã khiêm tốn cười một tiếng.Bàn Tử trợn trắng mắt, rõ ràng không tin.“Được rồi, mau tìm kiếm một lượt xem có bảo vật gì không.” Tần Dã giục Bàn Tử.Bàn Tử tuy trong lòng còn nghi ngờ, nhưng cũng bị lời nói của Tần Dã chuyển dời sự chú ý, bắt đầu cẩn

thận tìm kiếm xung quanh.“Lão Tần, anh xem xung quanh đài cao này hình như có vài hoa văn kỳ lạ.” Bàn Tử ngồi xổm xuống, chỉ vào mặt đất nói.Tần Dã đi qua, cẩn thận quan sát những hoa văn đó, chỉ thấy trên hoa văn khắc những sinh vật nửa người nửa thú.

Chúng hoặc nhe nanh múa vuốt, hoặc quỳ lạy, hình thái khác nhau.“Những hoa văn này dường như đang kể một câu chuyện, có lẽ liên quan đến Cửu Long Ngọc Quan này.” Bàn Tử gãi đầu: “Nhưng câu chuyện này rốt cuộc là gì?

Chúng ta cũng không hiểu nổi.”Tần Dã trầm tư một lát: “Đừng quan tâm những thứ này trước, chúng ta cứ mở hết những hộp ngọc này ra xem, nói không chừng còn có những bất ngờ khác.”Hai người cẩn thận mở các hộp ngọc khác, bên trong có đủ loại kỳ trân dị bảo.

Bàn Tử hưng phấn cầm lấy một viên bảo thạch: “Thứ này mà mang ra ngoài, chắc chắn sẽ bán được giá cao chót vót.”Tần Dã lại nhíu mày: “Đừng nghĩ đến tiền trước đã, những bảo vật này có thể đều mang theo lời nguyền, chúng ta phải cẩn thận một chút.”Đúng lúc này, chướng khí xung quanh đột nhiên bắt đầu cuộn trào dữ dội, như thể có sinh mệnh.

Bàn Tử căng thẳng: “Lão Tần, chướng khí này hình như không ổn lắm.”Tần Dã cũng cảm nhận được hơi thở nguy hiểm: “Chúng ta trước tiên tìm một chỗ ẩn nấp.”Hai người tìm kiếm khắp nơi, phát hiện phía sau đài cao có một cái hố nhỏ, miễn cưỡng có thể ẩn thân.

Sau khi trốn vào, Bàn Tử khẽ hỏi: “Lão Tần, cậu nói trong cổ mộ này liệu có còn quái vật khác không?” Tần Dã hạ thấp giọng trả lời: “Rất có thể, trên đường đi chúng ta đã gặp quá nhiều chuyện quỷ dị.”Đột nhiên, họ nghe thấy một tiếng bước chân nặng nề, như thể có một sinh vật khổng lồ đang từ từ tiến đến.

Bàn Tử nắm chặt vũ khí vừa mới lấy được trong tay: “Mặc kệ là

thứ gì, đến rồi thì chúng ta liều với nó!"Tần Dã thì nhìn qua khe hở quan sát bên ngoài, chỉ thấy một con quái vật hình người khổng lồ xuất hiện trong tầm nhìn, toàn thân nó mọc đầy vảy, đôi mắt phát ra ánh sáng đỏ."Đây là cái quái gì vậy?" Tần Dã trong lòng kinh hãi.Quái vật dừng lại trước đài cao, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Bàn Tử không nhịn được muốn xông ra tấn công, nhưng bị Tần Dã kéo lại."Đừng manh động, chúng ta còn chưa rõ thực lực của nó."Ngay khi hai người đang giằng co, quái vật đột nhiên quay người, đi về phía nơi họ ẩn nấp.

Tim Bàn Tử đập nhanh đột ngột: "Lão Tần, nó phát hiện ra chúng ta rồi!" Tần Dã hít sâu một hơi: "Chuẩn bị."Khi quái vật tiến gần đến hố, Tần Dã ra tay trước.

Hắn ngưng tụ một luồng tinh thần lực vào con dao găm, đâm mạnh vào mắt quái vật.Quái vật bị đau, phát ra một tiếng gầm giận dữ, vung cánh tay khổng lồ đánh về phía Tần Dã.Bàn Tử thấy vậy, từ bên cạnh xông lên, dùng vũ khí chém vào chân quái vật.Chân quái vật cứng rắn vô cùng, đòn tấn công của Bàn Tử chỉ để lại một vết xước mờ nhạt trên đó."Thứ này da dày quá!" Bàn Tử hét lên.Tần Dã vừa tránh né đòn tấn công của quái vật, vừa hét: "Tấn công vào khớp của nó!" Bàn Tử điều chỉnh chiến lược, lại một lần nữa tấn công vào khớp gối của quái vật.Bàn Tử thở hổn hển ngồi bệt xuống đất: "Lão Tần, nguy hiểm quá, suýt chút nữa thì mất mạng rồi." Tần Dã cũng mệt mỏi rã rời: "Đây mới chỉ là khởi đầu, trong cổ mộ này chắc chắn còn nhiều nguy hiểm hơn nữa."Nghỉ ngơi một lát, họ tiếp tục đi dọc theo một đường hầm.

Phía trước là một mộ thất lớn hơn, trong mộ thất bày đầy các loại đồ gốm và đồ đồng.

"Nơi này chắc là nơi tế tự." Tần Dã nói.Bàn Tử dừng lại trước

một món đồ gốm: “Lão Tần, anh xem hoa văn trên món đồ gốm này, hình như có liên hệ với những gì trên đài cao lúc trước.”Tần Dã đi tới xem, quả nhiên, những hoa văn này dường như đang kể về lịch sử của Cửu Long Ngọc Quan và sức mạnh mà nó ẩn chứa.“Xem ra Cửu Long Ngọc Quan là trung tâm của cổ mộ này, chúng ta phải tìm ra bí mật của nó.”Ngay khi họ đang nghiên cứu đồ gốm, trong mộ thất đột nhiên vang lên một tiếng nhạc du dương.

Tiếng nhạc này huyền ảo và quỷ dị, khiến người ta không khỏi rợn tóc gáy.“Tình hình gì nữa đây?” Bàn Tử lo lắng hỏi.Tần Dã cảnh giác nhìn quanh: “Không biết, cẩn thận có bẫy.”Ngay khi hai người đang cảnh giác cao độ, tiếng đàn du dương kia trở nên gấp gáp và giận dữ, thậm chí còn xen lẫn tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Cùng với các nốt nhạc ngày càng dữ dội, sóng âm cũng dần mạnh lên, trực tiếp chấn động não hải hai người, khiến đầu họ đau như búa bổ, suýt chút nữa ngất xỉu tại chỗ.“Mẹ kiếp!

Mấy tên này sao mà đáng sợ vậy?

Mau chạy đi, nếu không sẽ chết mất!” Bàn Tử ôm tai, nét mặt dữ tợn hét lớn.Tần Dã lắc đầu, ra hiệu Bàn Tử bình tĩnh lại: “Tôi nghi ngờ nơi này căn bản không thể rời đi.”“Không thể rời đi?

Ý gì vậy?” Bàn Tử ngạc nhiên.“Tôi đoán mộ thất này không có lối vào ra, hơn nữa bên trong mộ thất có thiết lập trận pháp, nếu chúng ta mạo hiểm phá hoại bất kỳ văn vật nào, đều có khả năng chạm phải cơ quan.”“Cơ quan… Chẳng lẽ mộ huyệt này chuyên môn được xây dựng để chống trộm mộ?” Bàn Tử trợn tròn mắt, không dám tin vào suy đoán của mình.“Tôi nghĩ rất có khả năng.” Tần Dã đồng tình với quan điểm của hắn.Bàn Tử lập tức xì hơi, ngồi bệt xuống đất.Đúng lúc này, tiếng đàn đột nhiên biến đổi, tràn ngập mùi sát lục, huyết tinh.

Khoảnh khắc đó, Tần Dã cảm nhận được một luồng hàn khí âm u

ập đến.

Sắc mặt hắn hơi biến, vội vàng kéo Bàn Tử đứng dậy: "Đừng hoảng, mau chạy!"Bàn Tử còn chưa kịp phản ứng, đã bị Tần Dã kéo đi, lảo đảo chạy về phía trước.Ngay khi hai người sắp thoát khỏi mộ thất, phía sau truyền đến một tiếng ầm vang, một tảng đá lớn rơi xuống, chắn ngang vách động phía sau hai người.

Tần Dã thầm chửi một tiếng "đệt", vội vàng tăng tốc bỏ chạy."Ầm ầm!

Ầm ầm!" Phía sau truyền đến tiếng nổ rung trời, khói bụi bay mù mịt, Tần Dã và Bàn Tử bị chôn vùi trong bụi đất.Sau một lúc lâu, khói bụi cuối cùng cũng tan hết, lộ ra một cái động đen kịt, trong động truyền ra tiếng nước chảy róc rách."Khụ khụ… phì phì…" Hai chàng trai lấm lem khó khăn bò ra ngoài.Tần Dã nhổ cát trong miệng, nhìn quanh, phát hiện nơi này đã là một động huyệt khác.Bàn Tử lau khô khóe miệng, thở hổn hển mấy hơi: "Thật là dọa chết tôi rồi." "Tuy nhiên cũng may hữu kinh vô hiểm." Tần Dã mừng rỡ nói.Hắn quay đầu nhìn về phía cửa động, phát hiện cửa động vậy mà có mấy bộ hài cốt trắng hếu."Chúng ta vừa rồi rõ ràng đã xuyên qua cánh cửa đá kia mà, sao lại quay về chỗ cũ?" Tần Dã nhíu mày.Bàn Tử sững sờ, sau đó nói: "Tôi biết rồi, cánh cửa đá đó chỉ là chướng nhãn pháp, chúng ta đã tiến vào một loại ảo ảnh, cánh cửa đá đó không tồn tại."Tần Dã bừng tỉnh: "Thì ra là vậy, xem ra cổ mộ này rất không đơn giản." Bàn Tử nuốt nước bọt: "Chủ nhân cổ mộ này rốt cuộc muốn làm gì?

Chẳng lẽ ông ta muốn lợi dụng những bức tượng này để hại người sao?" Sắc mặt Bàn Tử vô cùng nghiêm trọng."Dù sao đi nữa, cổ mộ này tuyệt đối không phải là nơi dễ đối phó, hai chúng ta phải cẩn thận một chút." Bàn Tử gật đầu: "Ừm."Hai người bàn bạc xong, lập tức thu xếp tâm trạng, định thăm dò mọi ngóc ngách của cổ mộ.Nhưng, điều khiến Tần Dã kinh ngạc là, mộ thất này tuy không

nhỏ, nhưng lại vô cùng trống trải, ngoại trừ Cửu Long Ngọc Quan đặt ở chính giữa phía trước, thì không còn bất kỳ thứ gì đáng giá khác.Mà điều khiến Tần Dã chú ý nhất là, gần Cửu Long Ngọc Quan đặt ba chiếc hòm gỗ, mỗi chiếc hòm gỗ đều dán đầy hoàng chỉ (giấy vàng), trông rất thần bí.

Bàn Tử lại gần nhìn vài lần: "Lão Tần, tôi cảm giác mấy thứ này tà quái lắm.""Ừm." Tần Dã ứng một tiếng, cẩn thận kiểm tra ba chiếc hòm gỗ, phát hiện bên trong toàn bộ đều là thi thể."Lão Tần, mấy thi thể này làm sao đây?" Bàn Tử chỉ vào ba chiếc hòm gỗ hỏi.Tần Dã do dự một lát, lấy ra một đồng tiền xu ném xuống đất.Leng keng ~ một đồng tiền xu nhẹ nhàng bật trở lại.Bàn Tử nhặt đồng tiền lên, nhìn phù hiệu quỷ dị trên đồng tiền, hỏi: "Lão Tần, đây là cái gì vậy?""Xem ra đây là một đạo chú ngữ hoặc trận pháp, chúng ta lùi xa một chút đã.""Được thôi, cậu nói gì tôi làm theo là được, dù sao tôi cũng nghe lời cậu." Bàn Tử cười hì hì nói.Tần Dã bất đắc dĩ cười một tiếng: "Cậu đó!" Hai người lùi ra vài mét, Tần Dã đặt đồng tiền xuống đất: "Đợi một chút, tôi thử lại một lần nữa, xem có thể giải khai đạo chú ngữ này không." Bàn Tử cũng mong đợi nhìn Tần Dã.Nhưng, Tần Dã nhìn chằm chằm mặt đất nửa ngày, cũng không phát hiện có chút biến hóa nào."Lão Tần, cậu chắc chắn đây là một trận pháp?" Bàn Tử nghi ngờ hỏi."Tôi nghĩ đây nên là một đạo lời nguyền, nơi này hẳn đã phong ấn một loại sinh vật cực kỳ ác độc." Tần Dã trầm ngâm nói."Lời nguyền?" "Ừm." "Vậy nơi này còn hy vọng cứu sống không?" "Không có." Bàn Tử thở dài một tiếng: "Ai, đã như vậy, chúng ta vẫn nên ra ngoài sớm đi."Tần Dã gật đầu, vừa định quay người rời đi, ánh mắt đột nhiên lướt qua bức tường bên trái, phát hiện trên tường vậy mà có chữ!Tần Dã lập tức kéo Bàn Tử ngồi xuống xem xét chữ viết trên tường.Đó là một hàng chữ tiểu triện, chữ viết ngay ngắn, nét bút sắc bén.

Tần Dã đọc hiểu chữ viết phía trên, sắc mặt kịch biến.Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Bàn Tử: “Bàn Tử, tôi nhớ đây là một đoạn tế tự từ, cậu giúp tôi dịch ra tiếng phổ thông đọc cho tôi nghe.”“À, được thôi.” Bàn Tử ngoan ngoãn đồng ý.Tần Dã nghiêm túc lắng nghe, sắc mặt càng lúc càng trầm xuống, đôi mắt lóe lên những tia sáng phức tạp.

Đợi Bàn Tử đọc xong toàn bộ đoạn tế tự từ, Tần Dã không nhịn được thở dài một hơi.“Lão Tần, cậu bị sao vậy?” Bàn Tử nhận thấy không ổn.Tần Dã cười khổ một tiếng, chậm rãi và trầm thấp nói: “Không có gì.

Bàn Tử, lần này phiền phức lớn rồi!” “Sao?

Chẳng lẽ trên đó viết manh mối gì ẩn giấu sao?” Bàn Tử tò mò truy hỏi.Bàn Tử khi nhìn thấy đoạn tế tự từ đó cũng kinh ngạc lớn, không dám tin.

“Cậu nhìn đây.” Tần Dã chỉ vào chữ trên tường giải thích: “Phía trên rõ ràng ghi lại, vương triều cổ đại từng gặp phải một trận tai kiếp.

Trong cổ mộ này trấn áp một con giao long ngàn năm, nó nuốt chửng vạn vật, tàn bạo hung ác, là một loại tồn tại cực kỳ đáng sợ.

Ban đầu, quốc quân và các vị tướng quân dẫn dắt binh sĩ chiến đấu với nó, kết quả thương vong thảm trọng, quốc quân chiến tử, đại thần cũng lần lượt chiến tử, chỉ còn lại vương tộc hoàng thân quốc thích và đại bộ đội rút lui vào thành phố.

Nhưng giao long thực lực quá mạnh, căn bản không phải quân đội bình thường có thể chống lại, thế là quốc quân liền dùng Cửu Long Ngọc Quan phong ấn nó, khiến nó vĩnh viễn bị giam cầm ở đây, tuyệt đối không cho phép nó đặt chân một bước vào kinh đô, để tránh gây nguy hiểm cho lê dân bách tính.”Bàn Tử trợn tròn mắt, kinh ngạc nói: “Vậy là, ngôi mộ này là lăng tẩm của một vị vương gia sao?”Tần Dã

lắc đầu: “Cái này thì không phải, theo tôi đoán, nơi này hẳn là một di tích hoàng cung.

Bởi vì ở lối vào cổ mộ, đặt rất nhiều bình sứ tinh xảo và đồ sứ thanh hoa.”Bàn Tử nghe vậy, suy tư hỏi: “Sao cậu lại khẳng định nơi này là một lăng tẩm chứ?”Tần Dã liếc hắn một cái: “Cậu ngốc à?

Nếu là hoàng lăng thì chắc chắn phải có thú hộ chứ!” “Ách… cũng đúng.” Bàn Tử gãi đầu, cười gượng nói: “Lão Tần, cái đầu cậu đúng là thông minh hơn tôi.”Bàn Tử bĩu môi, tiếp tục đi sâu vào cổ mộ cùng Tần Dã.Tần Dã đi đến bên cạnh Cửu Long Ngọc Quan, đưa tay gõ gõ nắp Cửu Long Ngọc Quan: “Đông đông đông” tiếng gõ vang vọng khắp mộ thất, đồng thời kèm theo một trận “lạch cạch lạch cạch” âm thanh, hiển nhiên có cơ quan.Bàn Tử vội vàng nói: “Lão Tần, mau ra tay đi, nếu còn chần chừ nữa, tôi sợ sẽ có biến cố.” “Được.” Tần Dã nắm chặt hai tay, dùng hết sức lực toàn thân đập mạnh vào nắp quan tài, bang!

Nắp quan tài nứt vỡ, từ khe hở bay ra từng luồng sương mù đỏ.Luồng sương mù đỏ đó theo khe nứt quan tài tản ra, nhanh chóng khuếch tán khắp mộ thất.

Tần Dã nín thở nhìn chằm chằm luồng sương mù đỏ này, chỉ thấy sương mù đỏ bay đến bên cạnh quan tài rồi biến mất, như thể bị hút đi vậy, chỉ còn lại một lớp sương mù đỏ mỏng bao phủ trên quan tài.Tần Dã nheo mắt, xem ra thứ nằm trong quan tài này không phải là tử thi!Tần Dã hít sâu một hơi, sau đó bước lên phía trước, đẩy nắp quan tài ra.Bên trong quan tài, một bộ xương khô gầy gò tái nhợt nằm trong quan tài, bộ xương khô toàn thân trần trụi, trên người quấn quanh những sợi xích sắt.

Tần Dã lập tức nhíu mày, tên này toàn thân từ trên xuống dưới đều bị khóa chặt, ngay cả chỗ cổ cũng treo một chuỗi xích vàng óng

ánh.Những sợi xích vàng óng ánh này có màu vàng kim, phát ra ánh sáng vàng nhạt.

Tần Dã cẩn thận quan sát minh văn trên xích, vậy mà là một bộ minh văn tổ hợp, tổng cộng mười sáu đạo, mỗi đạo minh văn đều tràn ngập uy thế khủng bố và bá đạo, như thể muốn hủy diệt trời đất khiến người ta khiếp sợ.“Cái này… cái này là…” Đồng tử Tần Dã co rút, kinh hãi không rõ: “Đây chẳng phải là Tru Tiên Kiếm Trận được miêu tả trong 《Thiên Cương Bát Quái》 sao?”《Thiên Cương Bát Quái》 là một bộ công pháp tu luyện được lưu truyền từ thời thượng cổ, do thiếu công pháp tu luyện hoàn chỉnh, bộ 《Thiên Cương Bát Quái》 này chỉ là tàn thiên.

Tần Dã không ngờ mình lại có thể tình cờ gặp được một mảnh tàn thiên.Tần Dã lại nhìn một lượt những minh văn dày đặc trên những sợi xích này, phát hiện mỗi đạo minh văn đều ẩn chứa uy lực khủng bố.“Lão Tần, cậu có nhìn hiểu những minh văn này không?” Bàn Tử hưng phấn nói.“Không biết, nhưng có thể.” Tần Dã nhíu mày nói: “Con giao long vừa nhắc đến hẳn là bị phong ấn trong cổ mộ này.

Hơn nữa, cổ mộ này đã tồn tại rất lâu, niên đại xây dựng cổ mộ ít nhất là vài ngàn năm trước.

Nói như vậy, tuổi của bộ hài cốt này càng khoa trương hơn.”“Ngọa tào!

Chẳng phải nói, trong cổ mộ chôn cất không chỉ một vị vương gia sao?” Bàn Tử tặc lưỡi không thôi.Tần Dã gật đầu, tỏ ý đồng ý, sau đó hắn nhìn quanh, đột nhiên phát hiện trong mộ thất này còn có một cánh cửa đá khác.Cánh cửa đá này được xây dựng bằng những tảng đá khổng lồ, độ dày đạt đến năm thước, chiều cao có đến hơn ba trượng.“Trên cánh cửa này cũng khắc rất nhiều hoa văn phức tạp và khó hiểu, dường như là một trận pháp phòng ngự.” Bàn Tử lẩm

bẩm.“Mặc kệ, cứ vào xem đã.” Tần Dã nghiến răng nói: “Bàn Tử, chúng ta cùng nhau đẩy cánh cửa đá này!”“Ừm!” Tần Dã và Bàn Tử đồng tâm hiệp lực, cuối cùng cũng đẩy cửa đá mở ra một khe hở nhỏ.

Chương 436

Hai người thò đầu vào nhìn, lúc này mới phát hiện, động đá này vô cùng trống trải, ngoại trừ một đài đá ở trung tâm, không còn gì khác.Phía trên đài đá có một xác khô đang khoanh chân ngồi, xác khô da bọc xương, đầu hơi cúi xuống, trông như đã chết từ lâu.“Tê” Bàn Tử hít một ngụm khí lạnh.Tần Dã nhíu mày, hắn cảm nhận được một luồng hàn khí âm u ập đến.

Luồng hàn khí này rất nồng liệt, như thể từ địa ngục phiêu đãng ra, mang theo khí mục nát.

Tần Dã tim đập điên cuồng, vội vàng thu hồi ánh mắt, nhắm chặt hai mắt.

Hắn hít sâu một hơi, cố gắng trấn tĩnh bản thân.Tần Dã âm thầm cảnh giác, cẩn thận từng li từng tí bước vào.Động đá rất mờ ảo, Tần Dã mượn ánh đèn pin để nhìn vào bên trong, chỉ thấy trong động đá chất đống rất nhiều thi thể.

Tần Dã ước tính sơ bộ, phát hiện có khoảng hơn mười bộ thi thể.Hơn nữa, bên cạnh những thi thể này đều cắm một con dao găm, những con dao găm này hình dạng khác nhau, phần cuối chuôi dao còn thắt một sợi dây thừng, trên sợi dây thừng treo đầy những túi vải nhỏ.Trong những túi vải này đựng các loại quần áo, trang sức đủ màu sắc, kiểu dáng, nhãn hiệu khác nhau.

Tần Dã nhặt một bộ vest màu xám bạc, ước lượng một chút, phát hiện trọng lượng rất nhẹ, chắc không có giá trị gì.Sau đó, Tần Dã lại nhặt vài chiếc dây chuyền và nhẫn đeo lên cổ, sờ sờ ví tiền và chìa khóa trên người, sau đó nhét tất cả vào túi.Bàn Tử thì đang tìm kiếm xung quanh quan tài đá, muốn tìm chiếc ngọc ban chỉ trong truyền

thuyết.

Nhưng tiếc thay, Bàn Tử tìm khắp cả thạch thất, cũng không thể như ý muốn.Tần Dã và Bàn Tử lại cẩn thận kiểm tra bên trong quan tài đá, xác nhận đây là một chiếc quan tài thật.

Hai người đứng thẳng dậy, nhìn nhau một cái, đều thở phào nhẹ nhõm.Tần Dã liếc mắt ra hiệu cho Bàn Tử.Bàn Tử hiểu ý, lập tức chạy tới, dùng chân đá đá nắp quan tài."Phanh!" Nắp quan tài bị đá rung động một cái."Phanh!" Tần Dã nhấc chân liền đá cho Bàn Tử một cước."Ai ui… cậu đá nhầm người rồi à?" Bàn Tử ôm mông, đau đến nhe răng trợn mắt, mặt đầy ngơ ngác."Ai bảo cậu đá lung tung!" Tần Dã hung dữ trừng mắt nhìn Bàn Tử."Ách… xin lỗi." Bàn Tử cười gượng, gãi đầu hỏi: "Vậy cậu định xử lý thế nào?" "Đương nhiên là hủy đi rồi, lẽ nào để lại ăn Tết à?" Tần Dã bĩu môi, ngữ khí kiên quyết nói."Thôi được!

Cậu vui là được." Bàn Tử nhún vai."Nhanh lên!

Tôi đếm đến ba!" Tần Dã giục: "Một!" Bàn Tử trợn mắt, vội vàng ngồi xổm xuống đất, dùng sức ôm chặt nắp quan tài, sau đó mạnh mẽ kéo sang bên phải.Nắp quan tài không hề nhúc nhích."Hai!" Tần Dã hét lên."Kháo, cậu chơi bời gì thế?" Bàn Tử chửi thề một câu, tiếp tục kéo nắp quan tài.Nhưng nắp quan tài vẫn không hề nhúc nhích.

Bàn Tử nghiến răng, lại một lần nữa dùng sức, lần này nắp quan tài bị hắn kéo dịch khỏi vị trí ban đầu khoảng nửa mét, nhưng vẫn không di chuyển được chút nào."Ối?

Sao thứ này cứng như đinh vậy, không nhổ ra được." "Cậu ngốc à, chắc chắn là có cơ quan chứ." Tần Dã nói móc."À!" Bàn Tử bừng tỉnh, sau đó từ bỏ.

"Cậu lùi xa một chút, tôi thử cách khác." Tần Dã nói xong, quay người sờ soạng vách đá.Bàn Tử vội vàng lùi đến trước cửa đá, nhìn

qua khe cửa về phía Tần Dã.“Rầm” Tần Dã đột nhiên đưa tay ấn vào tường, lập tức, vách đá kịch liệt rung chuyển một cái, tiếp đó tiếng rắc rắc vang lên.Một lát sau, vách đá vậy mà từ từ tách ra hai bên một khe hở, lộ ra lối đi tối om.Tần Dã và Bàn Tử nhìn nhau một cái, đều lộ ra vẻ kinh ngạc mừng rỡ.“Ha ha, quả nhiên có cơ quan!

Chúng ta thành công rồi!” Bàn Tử kích động vỗ vỗ ngực.Tần Dã gật đầu.Hai người nhìn nhau một cái, bước chân đi về phía đường hầm tối đen sâu thẳm.Đường hầm không dài, nhưng rất rộng rãi.

Hai người men theo bậc thang, đi vào bên trong.Vừa mới đi đến cuối, Tần Dã đột nhiên sững lại.Hắn ngây người nhìn về phía trước.

Chỉ thấy trên vách đá phía trước, vậy mà khảm rất nhiều dạ minh châu, chiếu sáng đường hầm chật hẹp một cách rực rỡ.Ở một đầu khác của đường hầm, thì là một cánh cửa đá khổng lồ.

Lúc này, trên cửa đá khắc những hoa văn chim hoa cá côn trùng tinh xảo, sống động như thật.Tần Dã nuốt nước bọt, cảm xúc không rõ vì sao lại phấn khích, lẩm bẩm: “Nơi này chính là kho báu của chủ nhân cổ mộ!” “Hắc hắc, lần này chúng ta thật sự phát tài rồi!” Bàn Tử cũng đầy vẻ vui mừng.Tần Dã đi đến trước cửa đá, hắn ngẩng đầu nhìn cửa đá, ánh mắt nóng bỏng.

Tuy trên bề mặt cửa đá gỉ sét loang lổ, không nhìn rõ cấu tạo của cửa, nhưng Tần Dã có thể cảm nhận được, trên cửa đá ẩn hiện một luồng linh khí nhàn nhạt, hắn là một loại trận pháp cấm chế nào đó.Hắn trầm mặc một lát, liền đưa bàn tay phải đặt lên cửa đá.“Ong” một làn sóng rung động yếu ớt nhưng có như không trong tích tắc truyền khắp toàn thân.Trong khoảnh khắc, trong đầu Tần Dã hiện lên một đoạn chú văn khó hiểu.

Tần Dã nhắm mắt, ngưng tụ tâm thần, chuyên chú nhìn chằm chằm phù chú văn lộ trên cửa đá.Dần dần, mắt Tần Dã càng lúc càng

mở to.

Bởi vì hắn kinh hãi phát hiện, dưới tác dụng của chú văn, hoa văn trên bề mặt cửa đá vậy mà từ từ biến mất.Cuối cùng, bàn tay Tần Dã thuận lợi xuyên qua cửa đá, ấn vào vách đá dày đặc phía sau.“Khách khách khách…” Lòng bàn tay Tần Dã phát ra một trận kim quang dịu nhẹ.Đồng thời, vách đá đột nhiên rung động như mặt nước.Tần Dã và Bàn Tử giật mình, vội vàng lùi lại hai bước.“Bá” Cửa đá từ từ nâng lên, hiện ra trước mắt hai người, là một đại điện đá cực kỳ hùng vĩ và tráng lệ.

Đại điện đá này rộng tới năm sáu ngàn mét vuông, chiếm trọn cả thạch thất.Trên tường của thạch sảnh, khắc đầy những phù hiệu dày đặc, còn điêu khắc rất nhiều hoa cỏ thực vật tinh xảo, hiển nhiên là linh khí do một loại pháp khí mạnh mẽ nào đó phóng thích mà thành.Tần Dã và Bàn Tử nhìn chằm chằm vào đại điện đá, trợn mắt há hốc mồm.“Nơi này quả thực quá xa hoa…” Bàn Tử không nhịn được cảm thán.“Đúng vậy… Thật không dám tưởng tượng, từng có một vị tu tiên giả sống ở đây…” Trong lòng Tần Dã cũng dâng lên sóng lớn ngất trời, mãi không thể bình tĩnh lại.Trong giới tu chân, mỗi môn phái hoặc gia tộc, đều sẽ xây dựng phủ đệ độc quyền thuộc về tông môn hoặc gia tộc của mình.

Pháp trận bố trí trong phủ đệ càng lợi hại, đẳng cấp càng cao, đại biểu cho nội tình của thế lực đó càng hùng hậu.Ví dụ như Tần Gia Bảo nơi Tần Dã đang ở, pháp trận bên trong chính là Thất Tinh Hộ Sơn Đại Trận.

Ngoài ra, còn có Cửu Long Hộ Thành Đại Trận, Bát Quái Tỏa Hồn Đại Trận, Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận, Vạn Kiếm Quy Tông Đại Trận v.v… và nhiều trận pháp mạnh mẽ có uy lực tuyệt luân khác.Mà đại điện hình lớn trên vách đá này, thì lại do mười mấy trận pháp tổ hợp mà thành.

Mỗi loại trận pháp đều huyền ảo khó lường, lực sát thương cực kỳ khủng bố.

Tần Dã đoán, mỗi trận pháp ở đây, đều có thể xưng là trận pháp đỉnh cấp.Tần Dã và Bàn Tử tìm kiếm một lượt trong thạch ốc, phát hiện không ít thứ có giá trị ngang ngửa.

Bất kể là vàng bạc châu báu, hay khoáng thạch quý hiếm, đều rất hiếm thấy, giá trị không hề nhỏ.Tần Dã và Bàn Tử mừng rỡ như điên, hai người cẩn thận thu thập lại.Hai người lại đi dạo một vòng trong thạch ốc, kết quả phát hiện trong thạch ốc chỉ có một chiếc giường.

"Ai… không có phòng khác." Bàn Tử thở dài một tiếng."Đây là tình huống bình thường.

Dù sao đây cũng là một hoàng lăng, bên trong không thể chỉ có một động đá, huống hồ nơi này chôn cất còn là vị cổ đại đế vương lịch sử lâu đời nữa…" Tần Dã xua tay, ra hiệu Bàn Tử bình tĩnh.Ngay sau đó, hắn từ ba lô lấy ra một cái cuốc sắt, chuẩn bị đào hố chôn.

Nhưng đang đào đào, Tần Dã đột nhiên sững lại, và dừng động tác."Bàn gia tôi quên mang theo Lạc Dương Sạn…" Tần Dã nhíu mày lẩm bẩm."Ừm?" Bàn Tử nghi hoặc liếc nhìn Tần Dã.Tần Dã vẫy tay về phía Bàn Tử, nói: "Đi, hai chúng ta ra ngoài xem xem, có cái xẻng sắt nào phù hợp không." Bàn Tử gật đầu, cùng Tần Dã đi ra khỏi thạch ốc.Bên ngoài thạch ốc, là một không gian trống trải rộng lớn, bên trong chất đống rất nhiều kỳ trân dị bảo và một số đồ cổ tranh vẽ, đồ gốm sứ.

Bàn Tử nhìn quanh, sau đó quay đầu hỏi Tần Dã: "Cái xẻng sắt cậu nói đâu?""Kìa, ở đó." Tần Dã tùy tiện chỉ vào một cái rương gỗ ở góc.Bàn Tử lại gần rương gỗ, nhìn vài lần, sau đó nói: "Cậu nói cái này sao?" "Ừm." Tần Dã gật đầu, nói: "Mở ra xem bên trong là gì?" Bàn Tử do dự một lát, sau đó đi tới, nhẹ nhàng đẩy nắp rương gỗ.

“Ngọa tào!

Cái quái gì đây là xẻng sắt?

Đây rõ ràng là một cái lò đồng mà!”Tần Dã đi qua cẩn thận quan sát một lượt, xác nhận bên trong rương gỗ đựng một cái đỉnh lò đồng lớn bằng bàn tay, phát ra ánh sáng vàng nhạt.“Đây là lò luyện đan, tu sĩ dùng để luyện đan.” Tần Dã giới thiệu.Bàn Tử cầm lấy lò đồng, khen ngợi: “Thứ này đẹp thật…” Nói xong, hắn đưa lò đồng cho Tần Dã, nói: “Tặng cho cậu.”Tần Dã lắc đầu cười nói: “Đừng đùa, hai chúng ta ai với ai chứ?” “Xì.” Bàn Tử không thèm để ý hừ một tiếng, rồi nói: “Cậu biết cái lò đồng này bao nhiêu tiền không?”“Bao nhiêu?” Tần Dã hơi sững sờ.“Ít nhất năm trăm ức…” Bàn Tử nhe răng nói.“Cái gì?” Tần Dã lập tức trợn mắt há hốc mồm, “Đắt vậy sao?” “Vô nghĩa, nếu cậu có bản lĩnh luyện chế linh đan diệu dược, năm trăm ức tính là cái thá gì, năm ngàn ức cũng đáng giá.” Bàn Tử mặt đầy khinh thường nhìn Tần Dã, một bộ dạng ham tiền.

“Thứ này thật sự quý giá như vậy sao?” Tần Dã có chút khó tin, “Nhưng… nó nhìn thế nào cũng chỉ là một món đồ tầm thường, căn bản không có bất kỳ điểm đặc biệt nào.”“Đương nhiên có điểm đặc biệt.” Bàn Tử bĩu môi, nói: “Cậu xem, trên cái lò đồng này khắc đầy những phù văn.”Tần Dã cẩn thận nhìn kỹ, quả nhiên là vậy.

Hắn lại lật xem một chút, phát hiện phù văn trên cái lò đồng này, gần như giống hệt phù văn đã thấy trên tấm bia đá trước đó.“Cậu lại nhìn kỹ xem, những phù văn này rốt cuộc có ý nghĩa gì?” Bàn Tử nhắc nhở.Tần Dã làm theo lời Bàn Tử, từng điều tra xem phù văn trên bề mặt lò đồng.Xem một lúc, Tần Dã đột nhiên đồng tử co rút mạnh, kêu khẽ: “Tôi hình như đã hiểu rồi!” “Những phù văn này, là đang phong ấn!”“Phong ấn?” “Đúng!

Tôi nhớ ra rồi, phía dưới nắp quan tài đá, có một cánh cửa…”

Nghe lời này, mắt Bàn Tử lập tức sáng lên.“Cậu nói, tòa thạch điện này, chính là cổ mộ trong truyền thuyết?” Bàn Tử hứng thú bừng bừng hỏi.Tần Dã gật đầu, nói: “Không sai, hẳn là cổ mộ.” Bàn Tử đảo mắt, nói: “Vậy chẳng phải có nghĩa là, chúng ta có thể tìm thấy lối vào cổ mộ sao?”Tần Dã lại lắc đầu: “Chưa chắc!” “Ách?

Ý gì vậy?” Bàn Tử ngơ ngác.Tần Dã trầm ngâm nói: “Tòa thạch điện này, bị yểm bởi trận pháp cách tuyệt!” “Trận pháp cách tuyệt?” Bàn Tử sững sờ, “Cái gì gọi là trận pháp cách tuyệt?”“Chính là tách biệt hoàn toàn bên trong và bên ngoài trận pháp, khiến người bên ngoài không vào được, người bên trong cũng đừng hòng ra ngoài.” Tần Dã giải thích: “Cái trận pháp cách tuyệt này đẳng cấp rất cao, ngay cả tôi, một thuật sĩ cấp năm, tạm thời cũng không thể phá giải…”“Kháo!” Bàn Tử chửi thề: “Đây không phải là lừa người sao?

Lão tử phí sức cực khổ mới vào được, kết quả lại không ra được.”Tần Dã vỗ vỗ vai Bàn Tử, an ủi: “Đừng lo lắng, tôi đã tìm hiểu rõ rồi, trận pháp cách tuyệt này không chắc chắn, chỉ cần tìm được trận nhãn, liền có thể phá hủy trận cơ, phá vỡ trận pháp!” “Ồ?

Thật hay giả vậy?” Bàn Tử bán tín bán nghi.“Đi thôi, tôi dẫn cậu đi tìm trận nhãn.” Tần Dã kéo cánh tay Bàn Tử, đi ra ngoài thạch ốc.Trên vách tường phía bên trái cửa thạch ốc, khắc một bức vẽ cửa đá.

Hình ảnh trên cửa đá rất đơn giản, chỉ là cấu tạo của một cánh cửa đá.

Cửa đá được đúc từ hàn ngọc thượng phẩm, trông vô cùng cứng rắn.Tần Dã bước lên, nhấc chân đá mạnh một cú vào cửa đá.“Rầm rầm rầm…” Tiếng động nặng nề rung chuyển tai truyền đến.Cửa đá không hề hấn gì, thậm chí không rơi xuống một mảnh vụn nào.“Hắc, xem ra cánh cửa đá này rất chắc chắn!” Tần Dã tặc lưỡi nói.Hắn lại

đá vài lần, nhưng vẫn không thể làm lay chuyển cánh cửa đá này.“Cánh cửa đá cứng rắn như vậy, chắc chắn có bí mật…” Vừa nói, Tần Dã lấy điện thoại ra chụp lại toàn bộ cánh cửa đá.“Đi thôi, trước tiên đi tìm chìa khóa…” Tần Dã nói.“Ơ, chìa khóa đâu rồi?” Tần Dã nhìn quanh, nhưng lại phát hiện cái chìa khóa vừa rồi đặt trong rương gỗ đã biến mất.Tần Dã lập tức vội vàng, hét lớn: “Bàn Tử chết tiệt!

Mau giúp tìm chìa khóa!” Bàn Tử vội vàng đi đến tủ gỗ bên kia, bắt đầu tìm kiếm.Hắn tìm thấy một chùm chìa khóa trong ngăn bí mật của hộp gỗ, sau đó lại chạy về chỗ cũ tìm một lượt, cuối cùng bất đắc dĩ nói: “Mẹ kiếp, chìa khóa mất rồi!”Tần Dã lập tức uất ức gãi đầu, lẩm bẩm nói: “Sớm biết phiền phức như vậy, đã giữ lại tấm bia đá kia rồi.”“Tấm bia đá nào?” Bàn Tử hỏi.“Tấm bia đá có khắc ba chữ ‘tàng bảo thất’ ấy.” Tần Dã nói: “Tôi cảm giác trên đó ẩn chứa một loại thần thông nào đó, có lẽ có ích cho cậu.”“Tôi thử lĩnh ngộ một chút.” Bàn Tử nhắm mắt, thử lĩnh ngộ phù văn trên tấm bia đá.Nhưng tiếc thay, hắn không lĩnh ngộ được gì, ngược lại còn cảm thấy đầu óc choáng váng, suýt chút nữa ngã quỵ.“Trời ơi, cái quái gì vậy!” “Cậu đừng động!” Tần Dã quát.Bàn Tử đành ngoan ngoãn ngồi xuống, không dám động đậy.Một lát sau, hắn mở mắt ra, kinh ngạc nói: “Ngọa tào, tấm bia đá kia vậy mà tự mình mọc chân chạy rồi!” “Cái gì gọi là chạy rồi?” Tần Dã cười khổ không nói nên lời, “Đó là nó chủ động nhảy vào thức hải của tôi, sau đó chui vào thức hải của tôi, biến thành hình dạng một tòa tháp nhỏ, tĩnh lặng nằm ở đó…”“À?

Huyền huyễn vậy sao?” Bàn Tử há hốc mồm, nói: “Anh bạn, cậu thật là trâu bò!” “À à, tiểu xảo mà thôi.” Tần Dã khiêm tốn một câu, tiếp tục nói: “Bây giờ làm thế nào?

Chẳng lẽ cứ đứng ngây ra nhìn mãi sao.”“Vậy cậu nói làm thế nào?” “Vì trận pháp này cản trở chúng ta, vậy chúng ta cứ cường công, tôi không tin, bằng sức mạnh của hai chúng ta, không thể phá

được trận pháp!" Nói rồi, Tần Dã vung nắm đấm đập vào cửa đá.Liên tiếp mấy cú đấm xuống, cửa đá vẫn không hề nhúc nhích.

Tần Dã lập tức nhíu mày, trầm giọng nói: "Có chút quỷ dị a… Tuy tôi cảnh giới đã giảm sút, nhưng thể chất vẫn phi thường, kiến trúc bê tông cốt thép bình thường, tuyệt đối không thể chịu nổi một cú đấm của tôi!

Nhưng cánh cửa đá này lại không hề bị tổn thương!" Nói rồi, Tần Dã ngồi xổm xuống, dùng tay phải gõ vào mặt đất.Kèm theo tiếng gõ trầm đục, cửa đá vẫn không hề nhúc nhích."Bà nội nó, đây là làm bằng sắt thép sao?" Tần Dã vô cùng uất ức, đứng thẳng dậy, lại dùng hết sức lực bú sữa mẹ, điên cuồng đấm vào mặt đất.Cửa đá vẫn không hề nhúc nhích.

"Này…." Bàn Tử nhìn ngây người, lẩm bẩm nói: "Cái này cũng quá tà dị, từ nhỏ đến lớn tôi chưa từng gặp chuyện kỳ quái như vậy."Tần Dã hít sâu một hơi, cố gắng trấn tĩnh bản thân, hắn quay đầu nói với Bàn Tử: "Xem ra bí mật đằng sau cánh cửa đá này vượt xa tưởng tượng của chúng ta, cách thông thường không thể thực hiện được rồi."Bàn Tử gãi đầu, vẻ mặt bất lực: "Thế thì làm sao đây?

Chúng ta không thể bị kẹt ở đây được, khán giả trong phòng livestream còn đang chờ xem chúng ta giải quyết đây này."Tần Dã trầm tư một lát, mắt đột nhiên sáng lên: "Bàn Tử, cậu còn nhớ chiếc giường chúng ta thấy trong thạch ốc không?

Tôi cứ cảm thấy sự tồn tại của nó có chút đột ngột, có lẽ là một manh mối quan trọng."Bàn Tử đập một cái vào đầu: "Đúng vậy, chiếc giường hỏng đó trông không hề bình thường, chúng ta mau quay lại xem thử."Hai người vội vàng quay trở lại thạch ốc, đến trước giường.

Tần Dã cẩn thận quan sát chiếc giường này, xung quanh giường

khắc đầy những hoa văn kỳ lạ, dường như đang kể một câu chuyện.

Hắn đưa tay sờ soạng trên giường, đột nhiên sờ thấy một cái gồ nhỏ.“Bàn Tử, mau đến giúp, ở đây có đồ!” Tần Dã hét lên.Bàn Tử vội vàng lại gần, hai người cùng nhau dùng sức nhấn vào cái gồ đó.Chỉ nghe một tiếng cơ quan chuyển động khẽ, chiếc giường từ từ dịch chuyển, lộ ra một đường hầm dưới lòng đất.“Oa tắc, thật sự có lối đi!” Bàn Tử hưng phấn kêu lên.Tần Dã lại tỏ vẻ cẩn trọng: “Đừng vui mừng quá sớm, phía dưới này nói không chừng ẩn chứa nguy hiểm lớn hơn.”Họ men theo đường hầm từ từ đi xuống, bên trong tràn ngập một mùi hôi thối.

Đi một lúc, phía trước xuất hiện một vệt sáng.“Cuối cùng cũng sắp đến nơi rồi.” Bàn Tử tăng nhanh bước chân.Khi họ ra khỏi đường hầm, lại phát hiện mình đang ở trong một mộ thất khổng lồ, xung quanh bày đầy các loại quan tài.

Tường mộ thất lóe lên ánh sáng xanh lục u ám, mang lại một cảm giác âm u khủng bố.“Cái này… cái này cũng quá hùng vĩ rồi.” Bàn Tử kinh thán nói.Tần Dã thì cảnh giác quan sát xung quanh: “Cẩn thận một chút, mỗi ngóc ngách ở đây đều có thể ẩn chứa sát cơ.”Đột nhiên, đạn mạc trong phòng livestream cuộn trào điên cuồng: “Streamer cẩn thận bên trái!” “Bên phải hình như có thứ gì đó đang động!”Bàn Tử nhìn thoáng qua đạn mạc, căng thẳng nói: “Tần Dã, khán giả nói có nguy hiểm.”Tần Dã vừa định đáp lời, liền nghe thấy một trận tiếng kêu chói tai truyền đến, một đàn dơi từ bốn phương tám hướng bay tới.“Mau tìm chỗ ẩn nấp!” Tần Dã hét lớn một tiếng, cùng Bàn Tử vội vàng trốn sau một chiếc quan tài.Dơi lượn vòng trên đầu họ, dường như đang tìm kiếm cơ hội tấn công.

Tần Dã từ ba lô lấy ra một ít bột xua côn trùng, rắc ra xung quanh.

Dơi ngửi thấy mùi, liền phân tán bay đi.“Phù, thật nguy hiểm.”

Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm.Tần Dã đứng dậy, tiếp tục thăm dò mộ thất.

Họ đến trước một chiếc quan tài đá khổng lồ, trên quan tài đá khắc đầy những phù điêu tinh xảo.“Trong quan tài đá này liệu có phải là chủ mộ không?” Bàn Tử tò mò hỏi.Tần Dã lắc đầu: “Không chắc lắm, nhưng chắc chắn không đơn giản.”Ngay khi họ chuẩn bị nghiên cứu kỹ quan tài đá, mặt đất đột nhiên rung chuyển dữ dội.“Chuyện gì vậy?

Động đất à?” Bàn Tử hoảng loạn mất hồn.Tần Dã giữ vững thân hình: “Không phải động đất, là cơ quan trong mộ thất bị kích hoạt rồi.”Chỉ thấy trên các bức tường xung quanh bắn ra rất nhiều mũi tên sắc bén, họ chạy trốn khắp nơi, lấm lem không chịu nổi.“Cứ thế này không phải là cách, phải tìm được nguồn gốc cơ quan.” Tần Dã vừa tránh né mũi tên, vừa nói.Bàn Tử đột nhiên hét lên: “Tần Dã, anh nhìn bên kia, ngọn đèn dầu kia hình như có chút kỳ lạ!”Tần Dã thuận theo hướng Bàn Tử chỉ nhìn qua, phát hiện một ngọn đèn dầu trên vách tường lóe lên ánh sáng dị thường.

Hắn bất chấp nguy hiểm, xông tới tóm lấy ngọn đèn dầu.Mũi tên lập tức ngừng bắn.

“May quá, tìm được rồi.” Tần Dã lau mồ hôi trên trán.Họ tiếp tục thăm dò trong mộ thất, phát hiện một cánh cửa bí mật.

Phía sau cánh cửa bí mật là một đường hầm chật hẹp, trong đường hầm tràn ngập một mùi hắc mũi khó chịu.“Mùi vị này không ổn, có thể có độc.” Tần Dã bịt mũi.Bàn Tử cũng học theo hắn: “Vậy chúng ta còn vào không?” Tần Dã do dự một lát: “Đã đi đến đây rồi, không có đường quay lại.

Chúng ta trước tiên đeo mặt nạ phòng độc vào.”Hai người đeo mặt nạ phòng độc, cẩn thận từng li từng tí đi vào đường hầm.

Trong đường hầm vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân của họ

vang vọng.Đi được khoảng nửa tiếng, họ nhìn thấy một cánh cửa đồng.Trên cửa đồng có rất nhiều hoa văn đặc biệt, phía trên viết ba chữ: Thần Võ Điện!Tần Dã áp tai vào cửa đồng, cẩn thận lắng nghe, quả nhiên nghe thấy bên trong truyền ra một trận tiếng ngâm tụng quỷ dị.“Bàn Tử, phía sau cánh cửa này chắc chắn có quái lạ, chúng ta vẫn đừng vào thì hơn.” Tần Dã lo lắng nói.Bàn Tử cũng rất sợ hãi: “Vạn nhất bên trong thật sự có tà vật gì đó, hai chúng ta sẽ thành pháo hôi mất.” “Vậy thì thôi vậy.” Tần Dã vừa nói vừa kéo Bàn Tử định rời đi.“Ai nha, Tần Dã, anh nhìn kìa!” Tần Dã thuận theo hướng Bàn Tử chỉ nhìn qua, lập tức sững người.Họ nhìn thấy trên mặt đất bên cạnh cửa đồng, vậy mà có một con hồ ly lông trắng đang nằm!

Nó toàn thân trắng như tuyết, không có chút tạp chất nào, đôi mắt toát ra màu xanh lam nhạt, vô cùng xinh đẹp.

Lúc này, hồ ly cuộn tròn thân thể, ngủ rất say.Bàn Tử nuốt nước bọt, nhỏ giọng nói: “Tần Dã, tôi đột nhiên cảm thấy, chúng ta nên vào xem một chút.”“Sẽ không có nguy hiểm gì chứ?” Tần Dã nghi hoặc hỏi.“Hắc hắc, yên tâm đi, tôi có bùa trừ tà!” Bàn Tử cười hì hì lấy ra vài lá bùa màu vàng.Tần Dã biết Bàn Tử gan dạ hơn, liền nói: “Vậy được rồi.

Bàn Tử, cậu chú ý giữ liên lạc, một khi gặp tình huống gì lập tức rút lui!”Hai người lại quay trở lại động huyệt.

Lúc này, đàn dơi đã phân tán.

“Cậu nhìn bên kia!” Bàn Tử lại một lần nữa kích động.Tần Dã ngẩng đầu nhìn lên, một viên dạ minh châu khổng lồ treo trên đỉnh vòm, phát ra ánh sáng dịu dàng và ấm áp.

Viên dạ minh châu này đủ sức chiếu sáng cả mộ thất, cũng cung cấp cho họ tầm nhìn cực mạnh.Tần Dã không nói hai lời, nhặt vài cây đèn cầy to cắm xuống đất, thắp sáng đèn cầy trong mộ thất.Ngọn lửa

hừng hực cháy, chiếu sáng cả mộ thất.

Mộ thất trống rỗng, không có gì cả.Tần Dã đi đến trước vách tường, cẩn thận quan sát những phù điêu đó, càng nhìn mày càng nhíu chặt.

Hắn phát hiện, những phù điêu này không phải vẽ lung tung, chúng kết hợp lại với nhau, tạo thành một bức tranh thần thánh uy nghiêm, như thể ngụ ý một câu chuyện ngụ ngôn nào đó.“Bàn Tử, cậu qua đây xem.” Tần Dã gọi một tiếng.Bàn Tử chạy tới, nhìn nửa ngày, ngạc nhiên nói: “Không nhìn ra có gì đặc biệt cả?”Tần Dã nói: “Nơi này hẳn là ẩn chứa một đoạn lịch sử hoặc có thể nói là một câu chuyện, nhưng chúng ta bây giờ vẫn chưa biết những câu chuyện này rốt cuộc đại biểu cho điều gì.”“Cái này cũng đúng, dù sao hàng trăm năm đã trôi qua rồi, ai biết ban đầu đã xảy ra chuyện gì?” Bàn Tử nhún vai xòe tay.

“Bàn Tử, cậu ở đây chờ đi, tôi một mình vào xem thử.” Nói xong, Tần Dã đi về phía bên trong mộ thất.

Bàn Tử đứng tại chỗ nhìn Tần Dã đi vào mộ thất, sau đó ngồi xuống một bên nghỉ ngơi, chuẩn bị hồi phục thể lực.

Chương 437

Tần Dã men theo lối đi tiến lên, càng đi về phía trước thì càng tối, tối đen như mực.

Bất tri bất giác, hắn đã đi đến cuối đường, đến trước một cánh cửa sắt nặng nề.

Hắn hít một hơi thật sâu, đẩy cánh cửa sắt nặng trĩu ra, bước vào mộ thất.Trong mộ thất tối đen như mực, không thấy được năm ngón tay, thậm chí còn không có chút gió nào.

Tần Dã nhìn quanh bốn phía, đột nhiên đồng tử hắn co rụt lại.

Ở hướng chính Bắc, lại có từng dãy giá gỗ, trên giá chất đầy bình lọ.

Những bình lọ này đều là hài cốt được đựng trong bình thủy tinh.

Có nam có nữ, có già có trẻ, bọn họ chết thảm, mặt mày hung dữ.Tần Dã nín thở, lặng lẽ tiếp cận dãy giá gỗ đó.

Những bình thủy tinh này đầy vết nứt, bên trong chứa chất lỏng đẫm máu.

Tần Dã cẩn thận dò xét một phen, đột nhiên sắc mặt hơi đổi.

Hắn phát hiện những vệt máu này đã đông cứng, có màu đen kịt.

Hơn nữa, hắn ngửi thấy một mùi hôi thối nồng nặc.“Những thi thể này đã cứng ngắc từ lâu, lẽ nào bọn họ bị hút khô máu tươi mà chết?” Ý nghĩ này hiện lên trong đầu Tần Dã, khiến hắn không khỏi lạnh toát cả người.

“Không được, tôi phải tìm hiểu rõ, rốt cuộc những thi thể này là sao?” Tần Dã nắm chặt nắm đấm, nghiến răng kiên trì.Tần Dã từ từ di

chuyển đến gần một bộ hài cốt.

Hắn nhẹ nhàng vén tấm vải phủ trên thi thể, nhìn thấy bộ hài cốt này trông rất bình thường, thuộc loại vứt vào đám đông là không tìm thấy.

Hắn ngồi xổm xuống, ghé sát vào hài cốt, chăm chú nhìn vào ngực thi thể.

Ở vị trí lồng ngực bỗng nhiên xuất hiện một hố máu thịt mơ hồ đọng lại.

Trong hố máu này, máu tươi vẫn còn chảy ra ngoài, tản mát mùi tanh tưởi nồng nặc.“Vết thương này không phải do vuốt quỷ tạo thành.” Tần Dã nghĩ thầm: “Vậy sẽ là cái gì?” “Tần Dã, cậu nhìn chỗ này!” Bàn Tử đột nhiên lớn tiếng gọi.

Tần Dã quay đầu lại, nhìn thấy Bàn Tử đang cầm một cái bát sứ, bên trong đựng một giọt máu đỏ tươi.

“Ô?

Cái thứ này là gì?” Bàn Tử nghi hoặc nhìn cái bát lưu ly trong tay.“Mặc kệ nó, mau cầm lên, chúng ta đi.” Tần Dã thúc giục.

“Nga…” Bàn Tử vừa định đứng dậy, lại bị vệt máu trên đất dọa ngớ người.

Hắn chân mềm nhũn, ngã ngồi xuống đất: “Vãi chưởng, thối vcl.”“Sao vậy, Bàn Tử?” Tần Dã lo lắng hỏi.

“Cậu tự mình qua mà xem đi.” Bàn Tử run rẩy môi nói.

Tần Dã cúi người kiểm tra một lượt, không nhìn ra bất kỳ điểm bất thường nào, liền nói với Bàn Tử: “Không có gì đặc biệt.

Chúng ta mau đi thôi, kẻo tên kia chờ sốt ruột.”Bàn Tử gật đầu: “Ừm, mau đi thôi.” Hai người nhanh chóng rút lui, xuyên qua mộ thất,

trở lại trong lòng núi.

“Bàn Tử, cậu sao vậy?” Tần Dã cảm thấy Bàn Tử có chút bất thường.

Bàn Tử cúi đầu, lẩm bẩm nói: “Cái đó… Cái đó, Tần Dã, chúng ta về rồi nói…” Hắn nắm chặt lấy Tần Dã rồi chạy, thẳng đến cỗ quan tài đá khổng lồ kia.Hai người chui vào quan tài, Bàn Tử lập tức đậy nắp quan tài lại, sau đó thở phào một hơi, vỗ vỗ ngực nói: “Cuối cùng cũng ra ngoài!” Tần Dã cũng thở hổn hển, hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Bàn Tử nói: “Tôi vừa thấy trên ván quan tài có máu, tôi cứ nghĩ…”“Nghĩ cái gì?” “Cậu không phải nói trong mộ thất kia có gì đó quái lạ sao?

Tôi cứ nghĩ trong quan tài sẽ có yêu ma quỷ quái gì đó nằm ở trỏng.” Bàn Tử giải thích.

Tần Dã nói: “Vì những vết máu này chảy ra từ bên trong quan tài, nên cỗ quan tài này chắc chắn có gì đó kỳ lạ.”Trong lòng Tần Dã giật mình, hắn không muốn Bàn Tử suy nghĩ lung tung, vì vậy vội vàng an ủi: “Yên tâm đi, trong quan tài đó không có gì đâu.” “Nhưng mà, rõ ràng lúc nãy cậu đã thấy…” Bàn Tử vẫn không tin lắm.

Tần Dã nói: “Những gì tôi thấy chưa chắc đã là thật, cậu có từng nghe qua quỷ đả tường chưa?

Những thứ đó đều là ảo ảnh giả dối thôi.”Bàn Tử gật đầu, cuối cùng cũng yên tâm, đồng thời hắn thầm may mắn trong lòng, nhờ vừa rồi kịp thời dừng lại, nếu không mà thật sự chạm vào thứ gì đó chui ra từ quan tài thì có lẽ sẽ gặp phiền phức lớn.

Tần Dã lại quan sát bốn phía quan tài, đột nhiên kinh ngạc kêu lên: “Ô, sao chỗ này lại có một vết nứt!” Hắn ngồi xổm xuống, bới lớp đất ra, lộ ra một đoạn xích sắt đen kịt.Xích sắt rất thô ráp, bên trên phủ đầy vết gỉ loang lổ, nhìn qua là biết đã có từ lâu đời.

Tần Dã dùng tay chạm vào một chút, phát hiện bề mặt xích sắt lồi lõm không đều, giống như bị lưỡi dao sắc bén cắt xén qua.

Trong lòng Tần Dã khẽ động, hắn đoán rằng khóa sắt này hẳn là dùng để cố định quan tài, nhưng sau đó đã bị bẻ gãy.“Bàn Tử, giúp nâng quan tài lên thử xem.” “Được thôi.” Bàn Tử đáp một tiếng, đi qua di chuyển quan tài.

Tần Dã đứng dậy, cảnh giác nhìn quanh.

Đột nhiên, khóe mắt hắn quét qua thấy trên mặt đất có một vệt ấn ký âm u màu đen tím, hắn chợt dừng bước, chăm chú nhìn vệt ấn ký đó.“Kỳ lạ thật… Vệt ấn ký này sao quen thuộc quá.” Tần Dã nhắm mắt, yên lặng suy nghĩ, dần dần, hắn nghĩ đến một chuyện kinh khủng: “Chẳng lẽ vệt ấn ký này có liên quan đến quan tài?” Hắn từ từ ngồi xổm xuống, đưa tay phải vào đáy quan tài, quả nhiên sờ thấy một khu vực bị lõm xuống.Hắn theo trình tự ban đầu, từng chút một kéo xích sắt ra ngoài.

Khi hắn kéo xích sắt ra được hơn một mét, đột nhiên phát hiện, đầu kia của xích sắt lại treo một bộ xương khô trắng hếu.

“Đây là… tình huống gì?” Tần Dã sững sờ: “Đây không phải là một bộ tử thi sao?”Hắn không dám tiếp tục kéo xích sắt nữa, sợ chọc giận thi thể trong quan tài, dẫn đến sát cơ.

Tần Dã quay đầu hỏi Bàn Tử: “Bàn Tử, cậu nhìn thấy là cái dạng gì?” Bàn Tử nuốt nước bọt, yếu ớt nói: “Cái này… hẳn là… một bộ xác khô.”“Xác khô?

Sao mà ghê rợn vậy?” Tần Dã vô cùng kinh ngạc: “Bàn Tử, chúng ta đừng quan tâm đến nó nữa, mau rời khỏi đây.” “Được.” Bàn Tử không dám ở lại nữa, hắn và Tần Dã rời khỏi hang động, dọc đường tìm kiếm những cỗ quan tài kia, phát hiện bề mặt tất cả quan tài đều phủ một lớp máu bẩn, hiển nhiên là có người cố ý làm vậy.Tần Dã

không muốn lãng phí thời gian, vớ lấy một sợi dây thừng ném cho Bàn Tử: "Buộc nó vào thân cây đi, hai chúng ta sẽ ở đây thủ chu đãi thỏ." "Ừ ừ." Bàn Tử đáp lời, sau đó nắm chặt sợi dây, buộc chặt nó vào thân một cái cây cong queo.Bàn Tử nhìn Tần Dã, hỏi: "Huynh đệ, tối nay chúng ta có bắt được Tống tử sống không?" "Tôi nghĩ là được." Bàn Tử kích động xoa xoa tay: "Nếu bắt được Tống tử, hai chúng ta sẽ phát tài lớn rồi." "Đừng có mơ hão." Tần Dã nhắc nhở: "Con Tống tử kia chắc chắn rất lợi hại, tuyệt đối không phải loại chúng ta có thể hàng phục được đâu.""Cái đó chưa chắc à nha." Bàn Tử cười hì hì nói: "Cậu xem, hai chúng ta phối hợp ăn ý, cùng nhau săn bắt vật gì cũng dễ như trở bàn tay." "Vậy thì cứ chờ xem sao." Tần Dã cũng mong đợi.

Hai người liền ẩn mình trong lùm cây, chờ đợi con mồi xuất hiện.

Màn đêm dần buông xuống.

Tần Dã và Bàn Tử vừa ăn lấp đầy bụng, vừa kiên nhẫn chờ đợi con mồi cắn câu.Đêm càng lúc càng khuya, bốn phía tĩnh mịch chỉ còn lại tiếng gió và tiếng lá cây xào xạc.

Bàn Tử không nhịn được ngáp một cái, lẩm bẩm nói: "Đợi cả buổi rồi mà sao vẫn chưa thấy động tĩnh gì hết vậy, Tần ca, cậu nói con Tống tử kia rốt cuộc có đến không?" Tần Dã ánh mắt vẫn luôn dán chặt vào khu vực quan tài bị máu bẩn bao phủ phía trước, khẽ nói: "Đừng lên tiếng, nơi này quỷ dị lắm, kiên nhẫn chờ đi."Lại qua rất lâu, mí mắt Bàn Tử bắt đầu díp lại, cơ thể cũng vô thức lắc lư.

Tần Dã thấy vậy, khẽ vỗ hắn một cái: "Bàn Tử, tỉnh táo lên, lúc mấu chốt không thể lơ là được." Bàn Tử dụi dụi mắt: "Tần ca, tôi hơi buồn ngủ rồi, đổ đấu sao lại nhàm chán hơn tôi tưởng tượng vậy."Ngay lúc này, Tần Dã đột nhiên giơ ngón tay lên, ra hiệu cho Bàn Tử im lặng.

Hắn nghe thấy một tiếng kéo lê khe khẽ, dường như có vật gì đó nặng nề đang chậm rãi, lại vô cùng quy luật di chuyển trên mặt đất.

Tần Dã lập tức đứng thẳng người, liếc mắt ra hiệu cho Bàn Tử, Bàn Tử ngay lập tức hiểu ý Tần Dã.Hai người nín thở, tập trung toàn bộ sự chú ý vào khối bóng đen dày đặc phía trước.

Mất vài giây sau, mới nhìn rõ một bóng đen khổng lồ chui lên từ lòng đất, tiến về phía cỗ quan tài gỗ cũ nát kia.

Càng đến gần quan tài, nó cuối cùng cũng hoàn chỉnh lộ ra hình dạng ban đầu – đó là một bộ thi thể!Bộ thi thể này dài hơn hai mét, bề ngang còn khoa trương hơn, bụng của nó dẹt lại, trông như một con sứa hình cầu khổng lồ.

Điều đáng ngạc nhiên nhất là, nó lại nhắm mắt!

Đây là một bộ cổ thi ngàn năm!Bàn Tử kinh hãi kêu lên một tiếng: "Vãi chưởng, đây là Tống tử à?

Chả trách vừa rồi nghe thấy tiếng nó kéo lê…!" Tần Dã nắm chặt dao găm, cảnh giác nhìn bộ thi thể kia, trầm giọng nói: "Cẩn thận, bộ thi thể này đã chết gần 1000 năm rồi, hẳn đã trở thành xác sống biết đi, nhưng vẫn giữ lại thói quen chiến đấu lúc còn sống, nên tuyệt đối phải hết sức cẩn trọng.""Nếu cậu dám lơ là, lập tức cắt đứt dây thừng, tôi sẽ nhân cơ hội xông tới giải quyết nó." Bàn Tử vội vàng thu lại vẻ mặt: "Rõ rồi!" Tần Dã hít một hơi sâu, mạnh mẽ vọt về phía trước, Bàn Tử theo sát phía sau, đồng thời vung dao cắt đứt sợi dây buộc vào quan tài gỗ.Cùng với tiếng kim loại rơi xuống đất, nắp quan tài lật úp xuống đất, phát ra tiếng động long trời lở đất.

Đồng thời, Tần Dã cũng thuận lợi tiếp cận gần quan tài, chân phải giẫm lên mép nắp quan, tay trái bám chặt vào thành quan tài.

Hắn ngẩng đầu quan sát một vòng xung quanh, không phát hiện

điều bất thường nào, liền chuẩn bị nhảy vào trong quan tài.Ai ngờ hắn vừa mới bước chân vào trong quan tài, một mùi tanh tưởi nồng nặc đã xộc thẳng vào mũi, suýt chút nữa khiến hắn ho ra tiếng, vội vàng đưa tay bịt miệng lại.

Hắn quay đầu nhìn.

Hóa ra Bàn Tử lại không nhảy vào, mà trốn ở một bên quan tài đang nôn mửa dữ dội, dường như vô cùng ghê tởm thứ bên trong.

Tần Dã nhíu mày, mắng: "Mẹ kiếp, đồ nhát gan."Dù nói vậy, nhưng hắn vẫn nhanh chóng cởi áo lót trải xuống đất, rồi cúi người chui vào.

Bàn Tử nôn một trận, cuối cùng cũng ngừng cảm giác buồn nôn, cũng vội vàng bò vào, sau đó đậy nắp quan tài lại.

Hắn nằm đó nghỉ ngơi một lúc, cảm thấy cơn đau dạ dày hơi giảm bớt, mới hỏi: "Tần ca, lát nữa chúng ta làm gì?"Tần Dã không để ý đến hắn, cẩn thận kiểm tra trang bị trên người.

Ngoài súng lục, đèn pin, trên người hắn còn mang theo ba gói bánh quy nén, năm que diêm và một ít thuốc men, cùng với mấy quả lựu đạn.

Bàn Tử thấy Tần Dã đã chuẩn bị đầy đủ, liền thức thời ngậm miệng lại, không nói thêm lời nào.Một lát sau, Tần Dã đứng dậy, cầm đèn pin chiếu về phía trước.

Dựa vào ánh sáng đèn pin, hắn nhìn thấy đầu của bộ cổ thi ngàn năm nằm trên đất đã biến mất, thay vào đó là một cái đầu lâu màu đỏ!

Tần Dã thầm kêu một tiếng không ổn, lập tức rút súng lục nhắm vào cái đầu lâu màu đỏ đó.Một tiếng nổ trầm đục vang lên, cái đầu lâu màu đỏ kia bị sóng xung kích nổ tung tan tành, máu thịt bay tứ tung.

Lúc này, Tần Dã phát hiện, vị trí đầu lâu màu đỏ bị vỡ nát, vừa

đúng cạnh đống tro cốt kia.

Hắn tâm niệm vừa động, liền bưng đống tro cốt đó lên, sau đó ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát cái đầu lâu màu đỏ.Cái đầu lâu này có màu sắc vô cùng rực rỡ, đỏ đến tím tái, hơn nữa còn phát ra ánh sáng đỏ quỷ dị.

Bàn Tử nhìn ra được điểm bất thường, hỏi: "Tần ca, chuyện gì vậy?

Cậu biết cái thứ này à?" Tần Dã đáp: "Cậu xem, chính giữa đỉnh đầu có một khối nhô lên, trông như một khối ngọc thạch, nhưng lại nhỏ hơn ngọc thạch một chút, như thể bị thứ gì đó cắt gọt.

Nếu không nhầm thì, thứ này hẳn là Cương thi Vương trong truyền thuyết!""Thật hay giả vậy?" Tần Dã không có thời gian giải thích nhiều với hắn, lấy hộp diêm ra, cắm vào chính giữa cái đầu lâu màu đỏ: "Tôi thử xem, xem có châm lửa được không." Bàn Tử lập tức trợn tròn mắt, lắp bắp nói: "Tần… Tần ca, cậu điên rồi à?

Lỡ cái thứ này bốc cháy thì sao?"Tần Dã cười lạnh một tiếng: "Nếu nó được đặt trong một lò hỏa táng bình thường, tôi chắc chắn sẽ lo lắng lửa sẽ lan rộng, sẽ không để nó bốc cháy, nhưng ở đây lại không cần phải lo ngại điều đó.

Bởi vì chúng ta đang ở bên trong sông ngầm dưới đất, nhiệt độ cao hơn lò hỏa táng bình thường rất nhiều, nó một khi bốc cháy, rất dễ sinh ra lượng lớn sóng nhiệt."Hắn nói xong, liền giơ diêm lên, ấn ngòi nổ.

Hộp diêm lập tức bốc lên ngọn lửa xanh u ám, nhưng rất kỳ lạ, độ sáng của ngọn lửa không mạnh mẽ, thậm chí còn có cảm giác mờ ảo.

Bàn Tử nuốt nước bọt: "Móa ơi, thật sự cháy rồi!" Tần Dã nheo mắt, nhìn chằm chằm vào ngọn lửa, cơ thịt trên mặt hắn đột nhiên co

giật, khóe mắt trở nên ướt át, hắn lẩm bẩm nói: “Nó… vẫn ổn chứ…”Bàn Tử nghi hoặc chớp chớp mắt, ghé lại hỏi: “Tần ca, cậu nói gì vậy?” Tần Dã xua tay: “Không có gì.” Hắn nghiến răng, mạnh mẽ đứng dậy, cầm dao găm xông thẳng về phía Tống tử: “Ông đây hôm nay liều mạng!”Bàn Tử thấy hắn bất chấp tất cả, giật mình nhảy dựng, vội nói: “Tần ca, cậu làm gì vậy?” Nói đoạn, Tần Dã đã va phải Tống tử.

Phản ứng của hắn vô cùng nhanh nhẹn, lập tức né tránh, sau đó tung một cú quét ngang bằng chân, đá vào động mạch cổ của Tống tử.Tống tử chậm lại một nhịp, Tần Dã nhân thế dán vào lưng nó, khuỷu tay phải đập mạnh vào ngực nó, Tống tử lập tức ngửa ra đất.

Chương 438

Bàn Tử vội vàng vòng qua Tần Dã, chạy đến bên Tống tử, nhặt dao găm đâm vào cổ họng nó.

Tần Dã ngăn hắn lại: "Đừng giết nó, tôi có việc cần!"Nói rồi, Tần Dã ném dao găm cho hắn.

"Cậu giúp tôi trói nó lại." Bàn Tử "nga" một tiếng, ngoan ngoãn nhét dao găm vào thắt lưng, sau đó ngồi xổm xuống, tốn hết sức chín trâu hai hổ mới trói ngược hai cánh tay của Tống tử lại, tiếp đó dùng dây thừng trói chặt nó.Làm xong tất cả, Tần Dã vỗ vỗ vai Bàn Tử, tán thưởng: "Làm tốt lắm!" Nói đoạn, hắn nắm lấy cánh tay Bàn Tử, kéo hắn dậy: "Đi thôi, tiếp tục tìm đường ra." Bàn Tử gật đầu, hỏi: "Lần này chúng ta phải tìm chỗ nào?"Tần Dã không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ trầm ngâm: "Vì là mộ huyệt, nên ngôi cổ mộ này nhất định tồn tại một số mật thất hoặc địa đạo, nếu không thì không thể sắp xếp linh cữu của mộ chủ vào được.

Nhiều quan tài chất đống ở đây như vậy, chắc chắn đây là một phần mộ."Hơn nữa, các loại dược liệu trong những quan tài này đều rất đặc biệt, tôi chưa từng thấy qua, hẳn là vật bồi táng trong cổ mộ thời Hán." "Vậy thì dễ rồi, chỉ cần tìm thấy những vật bồi táng đó, tôi nghĩ tôi có thể phá giải trận pháp của ngôi cổ mộ này." Bàn Tử hùng hồn nói.Tần Dã liếc hắn một cái, hừ một tiếng: "Đừng khoác lác nữa, trước tiên tìm được lối ra đã!" Trong lúc nói chuyện, hai người xuyên qua một hành lang hẹp dài, đến trước một lối đi rộng rãi thẳng tắp.

Bàn Tử nhìn kỹ tường vách lối đi, nói: "Lối đi này, hẳn là thông ra bên ngoài."Tần Dã gật đầu, đi trước vào lối đi, hắn vừa đi vừa quan sát, chợt nhìn thấy một cánh cửa đồng ở bên trái.

Hắn do dự một lát, đi qua đẩy cánh cửa đồng ra, phát hiện phía sau cánh cửa là một cái hang động đen ngòm, mơ hồ ngửi thấy mùi than đá nồng nặc.Hắn quay đầu nhìn Bàn Tử một cái, hỏi: "Cậu sợ không?" Bàn Tử bĩu môi, nói: "Nói nhảm, đương nhiên là sợ rồi!" "Tôi nói cho cậu biết, đây tuyệt đối không phải lối ra!" "Hả?

Tại sao?""Cậu vừa nói, lối đi này thông ra bên ngoài, nhưng lại không phải là lối ra.

Nếu lối đi này thật sự là lối ra bên ngoài, thì những Tống tử này đã sớm trốn thoát rồi, đâu cần chờ đến bây giờ?" "Ách… Dường như đúng là đạo lý này…" "Vì vậy cái hang động này rất có thể là một lối thoát khác.""Một lối thoát khác?

Cái này thông đến chỗ nào?" "Tạm thời vẫn chưa rõ, hai chúng ta cẩn thận một chút đi." Tần Dã và Bàn Tử từ từ đi sâu vào thám hiểm, sau khi đi được mười mấy bước, trước mặt họ xuất hiện một quả cầu thủy tinh khổng lồ, thân cầu do màu trắng và màu xanh lá cây tạo thành, ở giữa có một khe hở, trông như được con người khai quật ra.Tần Dã đi qua cẩn thận quan sát hồi lâu, cuối cùng xác nhận, khe hở ở giữa quả cầu thực sự là một lối vào đường hầm thông ra bên ngoài.

Tần Dã bước chân qua quả cầu thủy tinh, sau đó đóng lối đi lại.

Bàn Tử theo sau hắn đi ra, không nhịn được lẩm bẩm: "Cái thứ quỷ quái gì thế này, trông ghê người vãi."Tần Dã quay đầu nhìn hắn một cái, bình thản nói: "Đây là một món cổ vật, gọi là thủy tinh cầu.

Nghe nói bên trong thủy tinh cầu phong ấn một nữ tính hồn phách, lối đi này nối thẳng đến âm phủ địa phủ." "Hả?

Âm phủ địa phủ?!" Bàn Tử trừng to mắt, kinh ngạc há hốc mồm, ngây người hồi lâu, đột nhiên run lẩy bẩy, hoảng sợ hỏi: "Tần ca, cậu không phải bị quỷ nhập rồi chứ?"Tần Dã lườm một cái, mắng: "Cút!

Bớt nói nhảm ở đó đi.” Bàn Tử lau mồ hôi trên trán, rên rỉ than vãn: “Khốn kiếp, suýt nữa làm lão tử vỡ mật rồi.” Tần Dã không vui liếc hắn một cái, sau đó chỉ về phía trước, hỏi: “Chỗ này thông đến đâu?”“Đây… hình như là mộ thất, nhưng phong cách kiến trúc của mộ thất này khá cổ kính thô sơ, lại giống như… lăng mộ tướng quân thời cổ đại?” Bàn Tử nói.

“Lăng mộ tướng quân?” “Ừm, chỗ này hẳn là một khu nghĩa địa quân đội.

Cậu xem, mỗi mộ thất ở đây đều tồn tại dưới hình thức quách đá.”“Cũng có thể là lăng tẩm của một quân đội nào đó.” Tần Dã tùy miệng nói.

“Cái này… cũng có thể.

Nhưng mà…” Lông mày Bàn Tử nhíu lại thành cục, thần sắc nghiêm trọng nhìn chằm chằm xung quanh.

Hắn chợt dừng bước, đưa tay sờ sờ phù điêu trên nắp quan tài đá.“Sao vậy?” Tần Dã tò mò hỏi.

Bàn Tử lắc đầu, ý nói mình cũng không biết, chỉ là đơn thuần chạm vào một chút, như thể chỉ đơn thuần thưởng thức mà thôi.

Vài giây sau, hắn từ từ rụt tay về, nhíu mày nói: “Không đúng rồi!” Tần Dã nghi ngờ nhìn hắn: “Sao vậy?”“Tôi cảm giác ở đây có một luồng tử khí âm u!” Tần Dã khẽ thở dài, nói: “Đây chính là nơi chúng ta phải đến.” Hắn lấy la bàn ra đo đạc một hồi, kim chỉ nam nhanh chóng rung động, hơn nữa đầu kim hơi run rẩy, tỏ ra vô cùng phấn khích, như thể nhìn thấy vô số bảo bối.

Tần Dã nhe răng cười, nói: “Đi thôi, xuống mộ!”Bàn Tử theo sát bên cạnh Tần Dã, ánh mắt hắn lướt qua hai bên mộ thất, những tử thi được chôn cất trong các quan tài đá, trong lòng hắn dâng lên một cảm

giác lạnh lẽo khó hiểu.

Hai người men theo bậc đá đi xuống, không lâu sau liền nhìn thấy từng cỗ quan tài đá, có cái dựng đứng, có cái nằm nghiêng trên nắp quan, tư thế đa dạng, có cái nằm thẳng, có cái nằm nghiêng.Có cái quỳ phục, có cái ngửa mặt nhìn lên trần nhà… Trên mỗi cỗ quan tài gỗ, đều treo một chiếc đèn lồng, trong đèn lồng cháy ngọn lửa màu xanh u ám.

Tần Dã nhìn chằm chằm vào ngọn lửa xanh u ám đó, lẩm bẩm: "Ngọn lửa quỷ dị thật…" Giọng điệu của hắn đầy vẻ kinh sợ, Bàn Tử nghe ra manh mối, hỏi: "Tần ca, cậu sợ ngọn lửa này à?""Không, tôi chỉ tò mò rốt cuộc nó là gì thôi." "Ngọn lửa này có vẻ rất tà môn." "Đúng vậy, cậu cũng phát hiện rồi." Tần Dã dừng lại một chút, hỏi: "Cậu có thấy quan tài ở đây không?" "Có chứ, bên trái hành lang chúng ta có năm cỗ quan tài.""Vậy thì tốt.

Quy tắc của loại mộ địa này rất đơn giản, càng nhiều quan tài càng tốt, vì vậy người ta thường chôn cất vật bồi táng theo trình tự này.

Tôi đoán, những vật bồi táng này đều là vũ khí trang bị, vàng bạc châu báu, thậm chí có cả áo giáp chiến mã." Bàn Tử nuốt nước bọt, hưng phấn xoa xoa tay: "Nhiều đồ tốt thế này, sắp phát tài rồi!""Đi thôi, đi xem thử!" Tần Dã thúc giục một tiếng, bước đi về phía bên phải.

Họ men theo mộ đạo tiếp tục tiến về phía trước, không lâu sau, đến trước cửa một thạch thất.

Tần Dã đưa ngón trỏ gõ mấy cái lên cánh cửa thạch thất, nghe thấy bên trong truyền đến tiếng "đinh đông", dường như bên trong là một căn nhà đá.Tần Dã ghé tai lên cửa, yên lặng lắng nghe một lát, không nghe thấy động tĩnh gì.

Tần Dã quay đầu nhìn Bàn Tử, hỏi: "Bàn Tử, có động tĩnh gì

không?" Bàn Tử nhắm mắt lại, cố gắng phân biệt, chợt mở mắt ra, kinh ngạc nói: "Ô?

Hình như có người!" "Cậu nghe thấy à?""Ừm… Tôi chỉ có thể loáng thoáng nghe thấy một vài tiếng thở… Tần ca, cậu có nghe thấy không?" Tần Dã lắc đầu, trầm ngâm: "Tôi cũng không nghe thấy tiếng gì cả." Hai người nhìn nhau, đều lộ vẻ cảnh giác.

Tần Dã hạ thấp giọng hỏi: "Có muốn mở cửa ra xem thử không?"Bàn Tử không cần nghĩ liền xua tay từ chối: "Không ổn không ổn!

Ai biết bên trong có nguy hiểm hay không.

Hai chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời khỏi đây thì hơn!" "Lỡ bên trong thật sự có người sống thì sao?

Chẳng lẽ chúng ta cứ thế bỏ cuộc?" Bàn Tử gãi gãi đầu, nói: "Vì cậu cố chấp như vậy, thì cứ thử xem sao!

Dù sao chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút, thì cuối cùng cũng sẽ không có nguy hiểm đâu, chúng ta không cần quá lo lắng."Cậu nói cũng có lý." Tần Dã trầm ngâm nói.

Thế là hai người lùi về một đầu hành lang, giữ khoảng cách, sau đó lặng lẽ di chuyển về phía trước.

Khi sắp đến cửa thạch thất, Tần Dã đột nhiên làm một hành động khiến Bàn Tử không kịp trở tay.

Hắn cong hai chân ngồi xổm xuống, sau đó mạnh mẽ nhảy lên, cả người bay bổng giữa không trung, thẳng tắp đâm vào cánh cửa lớn của thạch thất.Rầm!!

Một tiếng động trầm đục truyền đến, Tần Dã đâm sầm vào cánh cửa đá.

Cửa đá không hề nhúc nhích, Tần Dã thì bị ngã choáng váng, hoa mắt chóng mặt.

Hắn xoa xoa đầu gối đau nhức, nghiến răng nghiến lợi ngồi phịch xuống đất, lẩm bẩm: "Mẹ nó, cánh cửa đá này sao mà cứng thế!"Bàn Tử thấy vậy, vội vàng chạy qua đỡ Tần Dã dậy, vừa cười vừa nói: "Tần ca, cậu cũng quá dữ rồi, tôi cứ tưởng cậu có chiêu gì hay ho, không ngờ lại dùng thân mình tông thẳng vào à." Tần Dã lườm hắn một cái, không vui nói: "Tôi chẳng qua là muốn thử xem cánh cửa đá này kiên cố đến mức nào thôi mà, ai dè cứng thế."Trong phòng livestream lúc này cũng vô cùng náo nhiệt.

"Pha này chủ kênh hơi khó hiểu nha, chơi khô máu với cửa đá luôn." "Haha, không phải tưởng mình là siêu nhân đấy chứ, cười chết tôi mất." "Nhưng mà cánh cửa đá này trông đúng là rất thần bí, bên trong rốt cuộc có gì vậy nhỉ?"Tần Dã đứng dậy, phủi phủi bụi bặm trên người, lần nữa cẩn thận nhìn kỹ cánh cửa đá.

"Cánh cửa đá này chắc chắn có cơ quan, không thể cứ thế mà công phá mạnh mẽ được." Hắn vừa nói vừa dò xét xung quanh cánh cửa đá.

Bàn Tử cũng ở một bên giúp đỡ, đột nhiên, Bàn Tử kêu lên: "Tần ca, cậu nhìn chỗ này, cái chỗ nhô ra này hình như hơi lạ."Tần Dã theo hướng Bàn Tử chỉ nhìn sang, chỉ thấy ở góc dưới bên trái cánh cửa đá có một cái nhô tròn nhỏ, không nhìn kỹ thì căn bản không thể phát hiện ra.

Hắn cẩn thận đưa tay ấn xuống, chỉ nghe thấy một trận tiếng "cạch cạch" truyền đến, cửa đá từ từ mở ra.Hai người cảnh giác nhìn vào bên trong cửa, bên trong tràn ngập một luồng khí lạnh đậm đặc hơn, trong làn khí lạnh mơ hồ có thể nhìn thấy một vài tia sáng lấp lánh.

“Đây là tình huống gì?” Bàn Tử khẽ hỏi.

“Không biết, vào xem thử, nhưng phải cẩn thận.” Tần Dã nói, dẫn đầu bước vào cửa đá.Bàn Tử theo sát phía sau, vừa bước vào thạch thất, liền cảm thấy một luồng hơi lạnh ập vào mặt.

Trong thạch thất bày đầy các loại dụng cụ kỳ lạ, có cái trông như những bánh răng khổng lồ, còn có một số ống thủy tinh trong suốt, bên trong chảy chất lỏng phát ra ánh sáng kỳ dị.

“Những thứ này là cái quái gì vậy?

Cảm giác như một loại thiết bị cơ quan nào đó.” Tần Dã nhíu mày nói.Khán giả trong phòng livestream cũng đều tò mò.

“Mấy cái thiết bị này trông công nghệ cao vãi, thời cổ đại có thứ này á?” “Chủ kênh cẩn thận nha, cảm giác mấy cái cơ quan này có thể kích hoạt bất cứ lúc nào đó.” Ngay lúc này, Bàn Tử không cẩn thận chạm phải một bánh răng, bánh răng bắt đầu từ từ chuyển động, kéo theo một số dây xích xung quanh cũng chuyển động theo.“Bàn Tử, cậu gây họa rồi!” Tần Dã hét lên.

Đột nhiên, từ trên tường bắn ra mấy mũi tên sắc bén, Tần Dã vội vàng kéo Bàn Tử trốn sau một ống thủy tinh khổng lồ.

Mũi tên bắn trúng chỗ họ vừa đứng, phát ra tiếng “đinh đinh đang đang”.

“Suýt chết!

Cái cơ quan này cũng quá nhạy bén rồi.” Bàn Tử vẫn còn sợ hãi nói.Tần Dã quan sát các cơ quan xung quanh, nói: “Những cơ quan này hẳn là có liên quan đến nhau, chỉ cần kích hoạt một cái, sẽ kéo theo các cơ quan khác khởi động.

Chúng ta phải tìm được thiết bị điều khiển cốt lõi của cơ quan, mới có thể dừng tất cả lại.” Họ cẩn thận luồn lách trong thạch thất,

tránh né các loại cơ quan cạm bẫy.Đột nhiên, hắn nhìn thấy ở trung tâm thạch thất có một thạch đài, trên thạch đài có một quả cầu thủy tinh phát ra ánh sáng xanh lam.

Quả cầu thủy tinh này có thể chính là chìa khóa của cơ quan.

"Bàn Tử, chúng ta đến thạch đài đó xem thử." Tần Dã nói.

Khi họ tiếp cận thạch đài, mặt đất dưới chân đột nhiên bắt đầu rung chuyển, từng vết nứt xuất hiện, dường như muốn nuốt chửng họ vào trong."Tần ca, làm sao bây giờ?" Bàn Tử kinh hãi kêu lên.

Tần Dã bình tĩnh suy nghĩ, hắn nhìn thấy bên cạnh có mấy tấm ván đá lung lay, dường như có thể dùng để bắc cầu.

"Bàn Tử, mang những tấm ván đá đó qua đây, chúng ta bắc cầu qua." Bàn Tử vội vàng làm theo, hai người tốn rất nhiều sức lực mới mang được ván đá đến chỗ vết nứt, bắc thành một cây cầu đơn giản.Họ cẩn thận bước qua cầu, đến bên thạch đài.

Tần Dã đưa tay chạm vào quả cầu thủy tinh, vừa chạm vào, liền cảm thấy một luồng điện mạnh mẽ truyền đến, hắn vội vàng rụt tay lại.

"Quả cầu thủy tinh này có cơ chế phòng ngự, không thể chạm trực tiếp vào." Hắn nói với Bàn Tử."Tần ca, chúng ta phải làm sao bây giờ, không lẽ cứ chờ nó tự biến mất sao." Bàn Tử lo lắng hỏi.

"Vậy thì, chúng ta cứ rời khỏi đây trước, lát nữa quay lại." Hắn nói đoạn liền chuẩn bị quay người đi ra ngoài.

Lúc này, Bàn Tử đột nhiên hét lớn một tiếng: "Mau nhìn!

Cột đá!"Tần Dã nghe vậy, vội vàng nhìn về hướng Bàn Tử chỉ, chỉ thấy cách đó hơn mười mét dựng đứng mấy cây trụ sắt vô cùng thô tráng, đỉnh mỗi cây trụ đều khắc hoa văn rồng sống động như thật.

Mấy cây trụ này cao đến ba bốn tầng lầu, chiều dài còn đạt đến hơn hai mươi mét.

Thân trụ phủ đầy các đồ án phù văn dày đặc, mang đến cho người ta một cảm giác uy nghiêm trang trọng.Tần Dã nuốt nước bọt, lẩm bẩm: "Đây… lẽ nào đây chính là Cửu Long Tỏa Yêu Trụ trong truyền thuyết?" Bàn Tử cũng bị kiến trúc khổng lồ này làm cho ngớ người, hồi lâu sau mới phản ứng lại, lắp bắp nói: "Tần, Tần ca, đây là Cửu Long Tỏa Yêu Trụ ư?

Cái này… cái này…" Bàn Tử hiển nhiên bị vật khổng lồ này dọa cho ngơ ngẩn."Đừng sợ, Cửu Long Tỏa Yêu Trụ hẳn là cũng tương tự như tháp trấn yêu, sẽ không có nguy hiểm đâu, chúng ta qua xem thử." Tần Dã an ủi Bàn Tử một lát, sau đó nhấc chân đi về phía những cây trụ kia.

Thân Cửu Long Tỏa Yêu Trụ đều được đúc từ tinh cương, bên trên khắc họa những hoa văn phức tạp lại huyền ảo, khiến người ta nhìn vào mà sinh lòng kính sợ.Cửu Long Tỏa Yêu Trụ được chia làm hai đoạn, ở giữa có một bình đài rộng rãi, lúc này trên bình đài trống không.

Bàn Tử theo sau Tần Dã, cẩn thận đi vòng qua từng cây trụ, cuối cùng đến cuối Cửu Long Tỏa Yêu Trụ, đứng ở mép bình đài nhìn xuống dưới.Khí mù phía dưới rất dày đặc, không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

"Làn khí mù này quỷ dị thật, tôi lại không nhìn rõ cảnh tượng bên trong sương mù." Bàn Tử nghi hoặc nói.

Chương 439

Tần Dã cũng không nhìn rõ, nhưng hắn lại mơ hồ nhìn thấy trong làn khí mù có một đôi mắt đỏ như máu đang nhìn chằm chằm vào hai người, lập tức dựng tóc gáy, nổi da gà khắp người.Hắn cố nén nỗi sợ hãi, tiếp tục nhìn xuống, đột nhiên đồng tử co rút lại, lộ ra vẻ mặt khó tin.

"Vãi chưởng, đó là… Thi thể!" Bàn Tử nghe thấy lời hắn nói, vội vàng ghé lại.

Lúc này hắn cũng phát hiện sâu trong làn khí mù có rất nhiều bộ hài cốt khô héo, có nam có nữ, có già có trẻ, chất đống dày đặc ở đó, khiến người ta rợn tóc gáy."Tần ca, những thứ này là người sống, thật hay giả vậy?" Bàn Tử run rẩy hỏi.

Tần Dã lắc đầu, nói: "Mặc dù những người này đã chết, nhưng xét từ tư thế của họ, tuyệt đối là bị giết sống rồi vứt vào đây.

Có vẻ, nguyên nhân cái chết của họ cũng tương tự như những bộ hài cốt trong quan tài đá ở mộ huyệt kia, là bị hấp thu hết tinh hoa, biến thành xác khô.""Mẹ kiếp, thật tàn nhẫn!" Bàn Tử chửi thề.

Tần Dã thở dài một tiếng, tiếp tục đi xuống.

Càng đi xuống, số lượng hài cốt họ gặp càng nhiều, có một số thậm chí còn là hình người.

Trong lòng hai người dần dần dâng lên một tia lạnh lẽo, họ nghi ngờ, toàn bộ cổ mộ này chôn cất đều là những người bị hại chết như vậy, nghĩ thôi đã cảm thấy sởn tóc gáy.Đột nhiên, một trận âm phong thổi qua, Tần Dã chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, hắn lắc lắc đầu, cố gắng xua tan ảo giác trong đầu.

“Ô?

Chuyện gì vậy?” Tần Dã nghi hoặc nhìn cánh tay mình, phát hiện quần áo trên cánh tay không biết từ lúc nào đã hóa thành bụi phấn.“Chuyện gì vậy, sao bộ quần áo này lại biến thành tro bụi rồi?” Tần Dã trợn tròn mắt nhìn quần áo của mình.

Bàn Tử cũng thấy sự thay đổi trên quần áo Tần Dã, nói: “Tần ca, cái này… Cái áo này hình như biến mất rồi.” “Lẽ nào… vừa rồi là một luồng gió nào đó thổi qua?”Tần Dã nhớ lại cảnh tượng vừa thấy, sắc mặt hắn lập tức biến đổi.

“Bàn Tử, cậu đi trước đi, nhớ kỹ, tuyệt đối đừng chạy lung tung.” Tần Dã nói với tốc độ cực nhanh.

Hắn vớ lấy thanh kiếm đá trên đất, xông ra ngoài, thẳng đến quả cầu thủy tinh khổng lồ kia.Đột nhiên, cột đá rung chuyển kịch liệt, ngay sau đó một xà ngang đá bất ngờ rơi xuống nhắm vào Tần Dã, may mắn hắn đã sớm đề phòng, nghiêng người tránh thoát.

“Bàn Tử, cậu mau rút khỏi điện đá!” Tần Dã lo lắng kêu lên.

“Tần ca, cậu làm sao đây!” Bàn Tử lo lắng hét lớn.“Tôi đương nhiên có cách thoát thân!” Tần Dã quát lớn một tiếng, vung kiếm đá chém đứt sợi xích sắt quấn quanh cột đá.

Khoảnh khắc xích sắt đứt gãy, cột đá nghiêng đi vài centimet, những tấm ván đá vốn cố định trên cột đá lần lượt rơi xuống.Ván đá rơi mạnh xuống mặt đất, vỡ tan tành, bụi đất bay mù mịt khắp nơi.

Tranh thủ cơ hội này, Tần Dã nắm lấy xích sắt, mượn lực nhảy vọt lên.

Ngay khi Tần Dã còn cách mặt đất năm sáu mét, từ Cửu Long Tỏa Yêu Trụ đột nhiên phun ra một luồng khói đen, những làn khói đen này ngưng tụ lại, hóa thành một khuôn mặt quỷ vặn vẹo hung tợn, mạnh

mẽ lao tới.“A!” Bàn Tử bị khuôn mặt ác quỷ này dọa cho giật mình, kêu thảm một tiếng rồi ngồi thụp xuống.

“Hừ!” Tần Dã một kiếm chém đứt khuôn mặt quỷ, thân thể nhanh chóng rơi xuống.

Bóng dáng hắn lướt qua một đường cong giữa không trung, vững vàng đáp xuống đất.Bàn Tử ngồi thụp tại chỗ thở hổn hển, mông chạm đất, trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

Cảnh tượng vừa rồi thực sự quá kịch tính, khiến hắn cả đời cũng không thể quên.

“Bàn Tử, không sao chứ.” Tần Dã vỗ vỗ vai Bàn Tử, khẽ cười hỏi.

“Không sao.” Bàn Tử gật đầu.Tần Dã nhìn chín cột đá chống trời phía trước, nhíu mày hỏi: “Chín cột đá chống trời này rốt cuộc có ý nghĩa gì?” Bàn Tử nhìn quanh, xác nhận xung quanh không có nguy hiểm, liền hạ thấp giọng nói: “Chín cột đá này nghe nói là được luyện từ chín mạch rồng, là thứ mà vị thần tiên kia dùng để giam giữ yêu ma quỷ quái ngày xưa.”“Tôi từng lén học 《 Thuật Phong Thủy 》, trong đó có nhắc đến, chín cây trụ rồng này là Cửu Cung Cách trong cục diện phong thủy, là cục diện phong thủy cửu cửu quy nguyên.” “Trong Cửu Cung Cách ẩn chứa lý lẽ của Kỳ Môn Độn Giáp, một khi cửu cung tương liên hoặc bị phá hoại, thì nhất định sẽ dẫn đến tai họa phong thủy.” “Cửu Cung Cách?” Tần Dã sững sờ.Bàn Tử giải thích: “Thực ra Cửu Cung Cách còn gọi là Cửu Tinh Trận, là được tổ hợp từ trận cơ của Cửu Cung Bát Quái bố trận, đáng tiếc là khoa học kỹ thuật trận pháp hiện đại quá phát triển, các phong thủy sư căn bản không thể hiểu rõ nguyên lý của Cửu Cung Cách này.” Nói đến đây, Bàn Tử dừng lại một chút.Tần Dã nghi hoặc nhìn hắn, hỏi: “Bàn Tử, cậu có biết gì đó không?” Bàn Tử gãi gãi đầu, cười gượng: “À à…

Tôi nào có hiểu gì về trận phong thủy đâu, Cửu Cung Cách này không phải do tôi nghiên cứu ra, mà là tình cờ đọc được một lần trong cổ tịch, nên ký ức đặc biệt sâu sắc thôi.”“Trên chín cây trụ rồng, chín chi trụ nâng đỡ có khắc chín viên châu, mỗi viên châu đều khảm một khối ngọc bài.

Chín khối ngọc bài này chính là chìa khóa điều khiển Cửu Cung Cách này, cũng là thử thách mà mộ chủ để lại.” “Chín viên châu này lần lượt tương ứng với chín điểm nút chính của chín cây trụ rồng, chỉ cần tìm được những viên châu này là có thể thao túng sự vận hành của chín cây trụ chính.”Tần Dã chợt hiểu ra, thì ra là vậy, thảo nào Cửu Cung Cách lại xảy ra dị biến, hóa ra là cần phải tìm được chín viên châu theo quy luật.

Tần Dã quan sát chín cây trụ rồng một chút, chúng xếp thành hình quạt, trên thân chính của mỗi cây trụ đều treo đầy các loại ngọc khí, trong đó không thiếu những bảo bối quý giá trị giá liên thành.Tuy nhiên Tần Dã không hề tham lam những ngọc khí và vàng bạc châu báu này, hắn cầm kiếm đá lao nhanh về phía sâu bên trong Cửu Cung Cách.

“Ngao ô!

Ngao ô!” Đột nhiên, từ xa truyền đến một tiếng kêu thảm thiết thê lương, Tần Dã theo tiếng nhìn tới, chỉ thấy Bàn Tử nằm trên đất ôm bụng lăn lộn, rên rỉ đau đớn.“Bàn Tử!” Tần Dã kinh hãi, lập tức quay lại bên cạnh Bàn Tử kiểm tra vết thương của hắn.

Chỉ thấy bụng Bàn Tử xuất hiện ba cái lỗ máu đáng sợ, máu tươi tuôn chảy ào ạt ra ngoài.

Bàn Tử nghiến răng nói: “Tần ca, tôi không sao, tôi chỉ bị một chút nội thương thôi.

Cậu mau đi đi, hai chúng ta không hợp để vào cổ mộ này, quá nguy

hiểm rồi!”“Bàn Tử, cậu đừng mạnh miệng!” Tần Dã nói xong, kéo Bàn Tử liền chạy ra ngoài.

Họ đến cuối cổ mộ, Tần Dã đẩy một cánh cửa đá trên vách đá, chui vào.

Trong thạch thất tối đen như mực, không thấy được năm ngón tay.

Tần Dã mò mẫm bật đèn dầu ở trung tâm thạch thất.“Tần ca, cậu mau đi đi, tôi chặn hậu cho cậu!” Bàn Tử một tay ôm đèn dầu, hét lớn nói.

Trên mặt hắn tràn đầy vẻ quyết tuyệt.

Trong lòng Tần Dã ấm áp, tên này cũng biết trọng nghĩa khí.

Nhưng Tần Dã đâu thể để Bàn Tử ở lại chịu chết.Tần Dã đưa đèn dầu cho Bàn Tử, nói: “Tôi sẽ không bỏ lại huynh đệ mà tự mình rời đi, tối nay chúng ta phải ở lại đây qua đêm, chờ viện binh!” “Không được, nguy hiểm quá.” Bàn Tử kiên quyết phản đối.

“Nghe tôi này, chúng ta không thể kéo dài thêm nữa, nếu không đợi đến khi người phụ nữ kia hồi phục, không ai trong chúng ta sống sót được.”“Tần ca, tôi không sợ.” Bàn Tử quật cường nói.

“Được, nếu đã như vậy, thì chúng ta cùng nhau chiến đấu.” Tần Dã nắm chặt kiếm đá, nghiêm túc nói: “Bàn Tử, lát nữa bất luận xảy ra chuyện gì, cậu cũng đừng quan tâm đến tôi.

Cậu một mình chạy trốn, bất kể xảy ra chuyện gì cũng đừng quay đầu lại, cứ thế chạy thẳng về phía trước, hiểu chưa?”“Tôi biết rồi, Tần ca.” “Ừm!” Tần Dã gật đầu, hắn nhìn Bàn Tử, nói: “Bàn Tử, chuẩn bị xong chưa?” “Lúc nào cũng được.” Bàn Tử đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Tần Dã khẽ gật đầu, sau đó từ từ di chuyển đến bên cột đá, cẩn thận quan sát Cửu Cung Cách.Trên Cửu Cung Cách khắc những hoa

văn phức tạp quỷ dị, những hoa văn này dường như có linh tính, phát ra ánh sáng nhạt nhạt, hòa làm một với môi trường xung quanh.

Tần Dã âm thầm tính toán từng tấc không gian.

Đột nhiên, đồng tử hắn hơi co lại, nhấc chân đạp mạnh vào cột đá, đá cột đá sang phía Bàn Tử."Rầm rầm rầm…" Bàn Tử theo sau cột đá, một đường chạy như điên.

Tần Dã lại quay đầu liếc Bàn Tử một cái, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Lúc này, trên bia đá đột nhiên lóe lên một đạo ánh sáng xanh lam chói lóa, sắc mặt Tần Dã vui mừng, lập tức chuyển ánh mắt, nhìn chằm chằm bảy cây trụ rồng còn lại, quả nhiên, tám cây trụ rồng này đều phát ra ánh sáng đỏ."Chín cây trụ rồng lại toàn bộ khởi động rồi!" "Xem ra muốn thông qua khảo nghiệm, chỉ có thể tập hợp đủ chín vật phẩm trong Cửu Cung Cách!" Tần Dã thầm nghĩ.

"Ô!" Tần Dã phát hiện chính giữa Cửu Cung Cách có một cái rãnh lõm, cái rãnh rất nhỏ, chỉ vừa đủ để đặt một đồng xu."Lẽ nào đồng xu kia chính là chìa khóa mở cái rãnh lõm này!" Mắt Tần Dã sáng lên, hắn lập tức lấy ra một đồng xu từ trong gói.

Đồng xu va chạm vào rãnh lõm bên trong vòng tròn, lập tức biến mất, ngay sau đó ở giữa vòng tròn xuất hiện thêm một lỗ khuyết hình tròn.Chính giữa chín cột rồng, có một cỗ quan tài đá cao khoảng hai mét, rộng khoảng hai mét.

"Lẽ nào, đây chính là bảo tàng thần bí trong truyền thuyết?!" Trong lòng Tần Dã vui mừng, hắn lập tức xông đến trước quan tài đá, đưa tay đẩy nắp quan tài.Cánh cửa gỗ nặng nề từ từ được đẩy ra, lộ ra một khe hở, ngay sau đó khe hở ngày càng lớn hơn… Tần Dã thò đầu vào nhìn một chút, tối đen như mực, không có gì cả, nhưng không khí lại vô cùng trong lành.

“Mùi thơm quá!”Tần Dã say mê không thôi, hít một hơi thật sâu, cảm thấy tinh lực tràn trề.

Tần Dã lại thử đẩy cánh cửa gỗ mấy lần, kết quả vẫn không hề nhúc nhích.

“Lẽ nào, cần phải dùng chìa khóa mới có thể mở cửa gỗ?” Tần Dã nhíu mày.

Thế là Tần Dã chuyển ánh mắt nhìn quanh quan tài đá, tìm kiếm thứ gì đó giống chìa khóa.“Chỗ này có một đồng tiền ư?!” Tần Dã đến gần quan tài đá, nhặt một đồng tiền lên cẩn thận quan sát hồi lâu.

“Lẽ nào, đồng tiền này có liên hệ với cỗ quan tài đá này?” Tần Dã lẩm bẩm tự nói.

Tần Dã tung đồng tiền lên không trung, sau đó lại đỡ lấy, cứ thế lặp đi lặp lại mấy lần.Cuối cùng, đồng tiền rơi trở lại mặt đất.

Đột nhiên, sàn nhà rung chuyển kịch liệt, như thể xảy ra một trận động đất mạnh, khiến người ta đứng không vững.

Ngay sau đó, một luồng năng lượng kỳ dị từ dưới đất phát ra.

Đồng thời, sàn nhà cũng dần dần hiện rõ những đồ án cổ quái, dày đặc phủ kín toàn bộ sàn nhà.Đồ án có hình dạng trận đồ bát quái, mỗi phương vị đều có một màu sắc.

Sau đó, một đồng xu phát ra huỳnh quang màu trắng bạc lấp lánh lơ lửng giữa đồ án.

“Đây chính là chìa khóa mở cánh cửa này!” Tần Dã kinh hô, “Thật quá thần kỳ!” Theo đồng xu bay ra, ánh sáng của đồ án lập tức trở nên rực rỡ hơn.Ngay sau đó, đồ án bát quái trên sàn nhà đột ngột biến mất, và sàn nhà vốn trống không lại xuất hiện thêm một cánh cửa sắt bằng gỗ điêu khắc.

Tần Dã vội vàng chạy qua, kéo cửa sắt ra, phát hiện phía bên kia cánh cửa sắt có một lối đi cầu thang dài khoảng năm mươi mét.

"Đi thôi, xem lăng tẩm thần bí rốt cuộc ở đâu!" Tần Dã bước chân lên bậc thang.Cùng với tiếng bước chân của Tần Dã, bên cạnh đột nhiên vang lên một trận tiếng động xào xạc khe khẽ.

"Hử?!" Tần Dã cảnh giác, quay đầu nhìn quanh bốn phía.

Những tiếng động này dường như đến từ bốn phương tám hướng, Tần Dã hoàn toàn không thể xác định chúng đến từ đâu.

"Xào xạc!" Tiếng xào xạc vẫn vang vọng bên tai."Vút!" Tần Dã mạnh mẽ ngẩng đầu.

Chỉ thấy phía trước không biết từ lúc nào đã xuất hiện rất nhiều mạng nhện, những mạng nhện này giăng kín toàn bộ lối đi, chiếm đến một phần ba chiều dài.

Hơn nữa, trên mạng nhện bò đầy những con côn trùng lớn lông lá, những con côn trùng này đều mang đôi mắt xanh u ám nhìn chằm chằm Tần Dã."Sao ở đây lại có nhiều côn trùng thế này?" Bàn Tử giật mình nhảy dựng.

"Xì xì!" Lúc này, một con rết to bằng bắp đùi trong số đó lè lưỡi, phát ra tiếng rít chói tai.

Ngay sau đó, con rết há miệng rộng như chậu máu, lộ ra hàm răng sắc nhọn lao tới cắn xé.Tần Dã vớ lấy một cây nến bên cạnh đập chết nó.

Sau đó hắn nhanh chóng né tránh, tiện thể hét lên với Bàn Tử: "Bàn Tử, cậu lùi ra xa một chút!" "Nga nga…" Bàn Tử gật đầu, vội vàng rời xa Tần Dã.

"Phập!"Tần Dã rút quân đao từ thắt lưng ra, mạnh mẽ đâm vào đầu con rết kia, sau đó dùng sức rút ra.

Thi thể con rết rơi xuống đất, phát ra một tiếng động trầm đục.

Những con côn trùng khác bị kinh sợ, lần lượt bỏ chạy, chui vào các hang động trên vách tường.Đợi tất cả côn trùng đều bỏ chạy xong, Bàn Tử hỏi: "Lão đại, tại sao những con côn trùng đó lại tấn công chúng ta vậy?" Tần Dã lắc đầu: "Tôi cũng không biết, có thể vì chúng ta đã đi xuyên qua Cửu Cung Cách, chạm phải cơ quan nào đó chăng." Trong lúc nói chuyện, nến trong lối đi đã cháy hết."Bàn Tử, hai chúng ta mau xuống thôi." Tần Dã nói, "Đừng chần chừ quá lâu, kẻo lại dẫn dụ những nguy hiểm khác đến." Tần Dã và Bàn Tử bước xuống cầu thang, men theo bậc thang đi xuống, một đường thông suốt không trở ngại.

Không lâu sau, hai người đã đến cuối đường.Nơi đây là một hồ nham thạch khổng lồ, nham thạch nóng chảy cuộn trào sóng nhiệt.

Chương 440

Và ở chính giữa hồ nham thạch, có một cung điện thủy tinh dát vàng lộng lẫy.

Cung điện thủy tinh chiếm diện tích vô cùng rộng lớn, tổng cộng sáu tầng.

"Oa!

Đẹp thật!" Bàn Tử không nhịn được thốt lên tán thán."Đây hẳn là Cửu Châu Vương Lăng trong truyền thuyết rồi." Tần Dã phấn khích nói, "Không ngờ tôi lại đích thân đến được Cửu Châu Vương Lăng trong bối cảnh lịch sử có thật." Mặc dù Cửu Châu Vương Lăng là giả, nhưng Tần Dã vẫn cảm thấy rất kích động."Lão đại, chúng ta phải làm sao bây giờ?

Xông thẳng vào sao?" Bàn Tử hỏi.

"Trước tiên cứ xem tình hình đã, đừng vội xông vào." Tần Dã khẽ nói.

Tần Dã cẩn thận nhìn quanh bốn phía, không phát hiện nguy hiểm nào.

"Bàn Tử, cậu ở lại bên ngoài tiếp ứng tôi." "Được rồi, lão đại cậu cẩn thận đó, đừng mạnh miệng."Tần Dã gật đầu, lặng lẽ lẻn vào trong cung điện thủy tinh.

Bên trong cung điện thủy tinh, trang trí xa hoa, lộng lẫy, khắp nơi đều toát lên khí tức xa hoa.

"Chậc chậc, xem ra đúng là Cửu Châu Vương Lăng, không sai rồi!" Tần Dã đi dạo một vòng trong đại sảnh, xác định không có nguy hiểm nào."Nhưng mà, nơi này đã là Cửu Châu Vương Lăng, tại sao

lại bị phong bế nhỉ?" Tần Dã trăm mối vẫn không giải, luôn cảm thấy Cửu Châu Vương Lăng tồn tại một loại ẩn tình nào đó.

Cửu Châu Vương Lăng được xây dựng ở trung tâm hồ nham thạch, bốn phía bị vách tường thép dày đặc cách ly, người ngoài căn bản không thể vào được."Những phù hiệu trên vách nham thạch này đại biểu cho ý nghĩa gì?" Tần Dã đi đến trước một tấm gương đồng khổng lồ, trên đó khắc những văn tự rất kỳ lạ.

"Là 'thiên', 'địa', 'sơn xuyên hà lưu', 'nhật nguyệt tinh thần'…" Tần Dã nhận ra rất nhiều chữ phức tạp, nhưng hắn lại không đọc hiểu ý nghĩa của những phù hiệu này."Đây hẳn là một loại mật mã nào đó chăng?" Tần Dã suy đoán.

Tần Dã đi một vòng quanh tấm gương đồng, rồi tiếp tục kiểm tra cách bài trí trong đại sảnh.

Đồ nội thất và vật trang trí ở đây, bất kể là gỗ hay đồ thủ công mỹ nghệ, đều rất tinh xảo, nhìn qua là biết giá trị không nhỏ.

Nhưng Tần Dã không hề có hứng thú với những châu báu trang sức này."Kỳ lạ thật, rõ ràng là Cửu Châu Vương Lăng, sao lại có một đại sảnh lăng mộ bình thường?

Cái này cũng quá qua loa rồi!" Tần Dã lẩm bẩm một câu.

"Thôi được rồi, mặc kệ nó đi, dù sao là Cửu Châu Vương Lăng là đủ rồi." Tần Dã cười cười, tiện tay lấy một con dao găm từ trên giá xuống.

Dao găm lạnh lẽo sắc bén, vô cùng sắc bén.Tần Dã cầm dao găm, vẽ một phù hiệu lên tấm gương đồng.

Ngón tay hắn vừa chạm vào phù hiệu, ánh sáng trên bề mặt dao găm liền tối sầm lại.

"Hử?" Tần Dã nghi hoặc gãi gãi đầu.

Dao găm lại mất hiệu lực, lẽ nào là vì quá lâu đời rồi?

Không chỉ vậy, phù hiệu này cũng không có tác dụng.“Con dao găm này chắc chắn hỏng rồi!” Tần Dã bĩu môi, “Xem ra lần này Cửu Châu Vương Lăng không liên quan gì đến tôi rồi.” “Đi thôi.” Tần Dã gọi Bàn Tử rời đi, cuối hành lang là một lối vào thông đạo khác.

Bước ra khỏi lối đi, đập vào mắt là một hang động ngầm khổng lồ.Trung tâm hang động sừng sững một bia đá, trên đó khắc đầy văn tự, nhưng Tần Dã không thể nhận ra.

Họ men theo hang động đi thẳng vào trong.

Rất nhanh, hai người xuyên qua hang động, đến một thạch thất rộng rãi.

Phong cách trang trí bên trong thạch thất khá đơn giản, duy chỉ có cỗ quan tài đá đặt ở góc thu hút sự chú ý của Tần Dã.Cỗ quan tài đá này có quy mô vô cùng khoa trương, ít nhất rộng một nghìn mét vuông.

Ngoài quan tài đá, trong phòng còn bày rất nhiều đồ cổ, thậm chí còn có một vạc ngọc tinh xảo.

“Nơi này quả nhiên là lăng mộ, hơn nữa lại là Cửu Châu Vương mộ.” Tần Dã kinh ngạc tự nhủ.“Bàn Tử, mau nhìn đằng kia, có mấy bức bích họa!” Tần Dã chợt kêu lên.

Theo ánh mắt Tần Dã nhìn tới, trên tường quả nhiên treo mấy bức bích họa.

Tần Dã và Bàn Tử ghé lại quan sát.

Bức bích họa đầu tiên là một đỉnh núi tuyết cao vút tận mây xanh.Trên đỉnh núi tuyết, có mấy nam nữ ăn mặc chỉnh tề đứng bên cạnh hang băng nhìn về phía xa.

Họ dường như đang thưởng thức thứ gì đó, sắc mặt trang trọng, đầy vẻ uy nghiêm.

Bức bích họa thứ hai miêu tả trên một bãi Gobi hoang vu, vô số côn trùng giáp xác màu đen trải thành thảm, bao vây toàn bộ bãi Gobi.Ở trung tâm thảm côn trùng, một vị tướng quân mặc áo giáp, cưỡi chiến mã chậm rãi tiến lên.

Con chiến mã mà hắn cưỡi toàn thân đen kịt, dài đến bốn trượng, uy nghi như một cỗ xe khổng lồ.

Bánh xe của cỗ xe này được tạo thành từ vô số quả cầu khổng lồ.

Những quả cầu đó phát ra ánh sáng chói chang, chiếu sáng mọi thứ trên bãi Gobi.“Vãi chưởng!

Cái thứ khủng khiếp thế này, không sợ bị sét đánh sao!” Tần Dã trợn tròn mắt, vô cùng kinh hãi.

Lúc này, bức tranh thứ ba xuất hiện, cũng là bãi Gobi tuyết trắng.

Trên bãi Gobi, nằm la liệt vô số thi hài côn trùng khổng lồ không thể đếm xuể.Những con côn trùng này đều cao hơn một mét, chiều dài vượt quá năm mét.

Thi thể của chúng chất đống như núi, dày đặc chồng chất lên nhau, nhìn vào khiến người ta rợn tóc gáy.

Điều khiến Tần Dã chấn kinh nhất là, giữa những con côn trùng này, lại còn dựng đứng từng dãy tượng điêu khắc.Những tượng điêu khắc này đều có một đặc điểm chung, đó là thân hình đồ sộ.

Mỗi bức tượng cao đến năm trượng.

Những bức tượng khổng lồ này, đều là một vị tướng quân vĩ đại!

Tần Dã không dám tin vào mắt mình.

“Mẹ nó, tôi không phải đang mơ đấy chứ?

Mấy bức tượng kia là cái quái gì vậy?" Tần Dã dụi dụi mắt, cẩn thận quan sát.Đột nhiên, Tần Dã nhìn thấy trong số các tượng điêu khắc có một bức tượng người, khác biệt với những bức còn lại, trông đặc biệt nổi bật.

"Ôi mẹ ơi, người đó… hình như là tôi!" Tần Dã kinh ngạc chỉ vào bức tượng đó.

"Lão đại, cậu đang nói linh tinh gì vậy?" Bàn Tử sững sờ."Không, những bức tượng này không phải là vật trang trí, mà là vật sống!" Tần Dã trầm giọng nói.

"Không thể nào!" Bàn Tử liên tục phủ nhận, "Lão đại, tôi đã tận mắt chứng kiến cậu biến thành Tống tử rồi mà.

Sao cậu có thể còn sống được chứ?" "À à, tôi nói là những bức tượng này không phải vật trang trí, mà là vật sống." Tần Dã mỉm cười nói, "Những bức tượng này hẳn là có linh hồn.""Vãi chưởng, lão đại, đây là Cửu Châu Vương Lăng mà!

Sao cậu lại nói ra lời này?" Bàn Tử kinh ngạc không thôi.

"Tôi chỉ là nhắc nhở cậu thôi." Tần Dã cười híp mắt nói: "Hiện tại chúng ta đã vào Cửu Châu Vương Lăng, cơ quan cạm bẫy ở đây tất nhiên giăng khắp nơi, chỉ cần sơ ý một chút là có thể chết không có chỗ chôn.""Vậy mà cậu còn dám đi lung tung sao?" Bàn Tử bất lực lắc đầu.

"Cho nên mới kêu cậu đi cùng tôi mà!" Tần Dã vỗ vai Bàn Tử.

"Lão đại, không phải huynh đệ không trượng nghĩa, mà là chỗ này thực sự quá tà môn." Bàn Tử hết lời khuyên ngăn Tần Dã, "Nếu chúng ta không cẩn thận chạm phải cơ quan, có thể sẽ bị nổ chết đấy.""Ai nói với cậu, cơ quan trong lăng mộ này là dùng để giết người?" Tần Dã hỏi ngược lại, "Cậu xem môi trường xung quanh đi, không gian

rộng lớn tĩnh mịch, không một bóng người, thì đâu ra sát trận?" "Nhưng mà…" Bàn Tử muốn phản bác mấy câu, nhưng lại không tìm được lý do.

Lời Tần Dã nói quả thật rất có lý.Nơi đây là Cửu Châu Vương Lăng, theo lý mà nói không thể tồn tại bất kỳ cơ quan nào, vì không có sự cần thiết.

Cửu Châu Vương Lăng không cần bảo vệ bất kỳ cơ quan nào.

"Tôi từng nghe nói qua một số tập tục của cổ mộ, ngay từ khi xây dựng lăng mộ, sẽ bố trí rất nhiều cơ quan để ngăn chặn đạo tặc trộm mộ." Tần Dã giải thích.Hắn dừng lại một chút, chỉ vào cái bàn đá phía trước nói: "Trên cái bàn này có chữ, cậu xem đi." "Tôi biết rồi!

Tôi đã sớm phát hiện chữ viết trên cái bàn này khác với những chỗ khác." Tần Dã chợt hiểu ra.

Ở những nơi khác, chữ viết loang lổ lộn xộn, không hề trải qua sự bào mòn của thời gian, nhưng chữ viết trên cái bàn đá này lại rõ ràng sáng sủa, như thể đã trải qua một thời gian dài, nhưng vẫn nguyên vẹn không tổn hại.Tần Dã cầm cây nến đi về phía bàn đá, Bàn Tử thì cảnh giác nhìn quanh.

Hắn cảm thấy, trong lăng mộ này tuyệt đối không bình thường.

Khi còn cách bàn đá hai bước, cây nến đột nhiên tắt ngúm.

Bóng tối ngay lập tức bao trùm Tần Dã.

Tần Dã sợ đến hồn bay phách lạc.

Cái quái gì thế này, lừa đảo quá đáng rồi!"Đừng hoảng!

Có anh đây mà!" Trong lúc cấp bách, Bàn Tử kịp thời lên tiếng nhắc nhở Tần Dã.

Lời Bàn Tử vừa dứt, Tần Dã liền cảm thấy cơ thể mình lơ lửng.

“Ê!

Tôi nói ông bạn, cậu đang bay lơ lửng đấy à?” Bàn Tử ha ha cười nói.

“Mẹ kiếp!

Cậu đừng có mà trêu tôi được không hả?” Tần Dã chửi thề.Chân hắn giẫm trên mặt đất, nhưng thân thể lại lơ lửng giữa không trung.

“Ô?

Thật sự giẫm lên mặt đất rồi sao?” Tần Dã cúi đầu nhìn, quả nhiên giẫm trên tầng nham thạch.

Chương 441

“Trời ạ, đây là ảo ảnh sao?

Hay là tiên thuật trong truyền thuyết?” Tần Dã càng lúc càng kích động.

Bàn Tử cũng đầy vẻ mơ hồ.Tần Dã đưa hai tay ra, dùng sức đẩy vách đá trước mặt.

Kết quả, khi lòng bàn tay hắn áp vào vách đá, lại như va vào một bức tường kính.

Tần Dã dùng sức đấm mấy quyền, vẫn không hề nhúc nhích, căn bản không thể lay chuyển được vách đá.

“Mẹ kiếp, thật sự quá quỷ dị!” Tần Dã nhướng mày.Hắn hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại.

Ngay sau đó, một luồng niệm lực mạnh mẽ từ trong đầu hắn bắn ra.

Trong nháy mắt, Tần Dã cảm thấy tầm nhìn của mình xuyên qua vách đá.

“Vãi chưởng!

Hoá ra là thật!

Chỗ này có một đường hầm thông đến một cổ thành khác.” Tần Dã mừng rỡ khôn xiết.Lúc này, Bàn Tử đột nhiên kêu lên: “Lão đại, cậu mau dừng lại, địa cung này có nguy hiểm!” “Sao vậy?” Tần Dã hỏi.

“Địa cung này có rất nhiều phù hiệu cổ quái, chúng kết hợp lại với nhau, tạo thành một đồ án bát quái khổng lồ, hình như đang vận hành

một loại trận pháp.” Bàn Tử nói.“À, đây là Cửu Cung Trận.” Tần Dã bình tĩnh nói: “Nghe nói trận pháp này có thể công, có thể thủ, là trận pháp mà các tiên hiền thượng cổ nghiên cứu ra, chuyên dùng để trấn áp yêu ma quỷ quái và ác linh lệ quỷ.” “Lão đại, cậu hiểu cái này sao?” Bàn Tử kinh ngạc nhìn Tần Dã.“Biết chút ít thôi.” Tần Dã khiêm tốn đáp.

“Lão đại, nơi này âm u quỷ dị, lại khắp nơi toát ra vẻ quỷ dị. cha môn hoàn thị cản khẩn ly khai giá lý ba! ”bàn tử đam ưu địa thôi xúc đạo. tần dã dao dao đầu, thuyết đạo :“biệt phạ, ký nhiên chúng ta năng cú hoa đáo giá lý, tựu đại biểu chúng ta đích mệnh cách dữ thử địa cực kỳ thất phối. ngã tương tín, đẳng chúng ta hoa đáo hoàng đế lăng mộ hậu, khẳng định hữu trọng bảo lưu cấp chúng ta, thậm chí hữu khả năng thị thần dược! tổng chi, giá thị thiên tứ lương cơ, tuyệt đối bất năng thác quá. huống thả, ngã đối giá cá bát quái trận phi thường cảm hưng thú. ” tần dã tuy nhiên thị học bá, đãn tốt nghiệp chi hậu tuyển trạch liễu đương binh, sở dĩ đối phong thủy huyền thuật một thập yêu nghiên cứu. như kim hảo bất dung dịch ngộ đáo liễu thượng cổ tiên hiền di lưu đích lăng mộ, tha tự nhiên yếu tham tác nhất phiên. canh hà huống, giá thứ hành động sung mãn liễu vị tri, thùy dã bất tri đạo hội ngộ đáo thập yêu tình huống. nhược thị hữu liễu giá tọa bát quái trận tương trợ, tha môn hoặc hứa năng phùng hung hóa cát. bàn tử ảo bất quá tần dã, dã chích năng cân trứ tha kế tục vãng tiền tẩu. xuyên quá nhất tọa cự đại quảng trường, tiền phương xuất hiện nhất phiến thạch môn. bàn tử chỉ trứ thạch môn thuyết đạo :“lão đại, tựu thị giá lý liễu. ” “ân, cha môn tiên khán khán tái thuyết ba. ”tần dã thuyết trứ, tiện sĩ thối tẩu hướng thạch môn.

“oanh long ca sát ” hốt nhiên, nhất trận kịch liệt đích chấn chiến hưởng khởi, tự hồ phát sinh liễu địa xác vận động. tần dã mãnh nhiên đình trụ cước bộ, hồi đầu nhất khán, thạch môn chính hoãn mạn đả

khai.

“giá yêu xảo? ”bàn tử nhạ dị địa trừng đại song nhãn.

“giá nan đạo thị dự kỳ trứ chúng ta tức tương đắc đáo bảo bối? ”tần dã nam nam tự ngữ.

“khái khái. .....”bàn tử cán khái lưỡng thanh, đề tỉnh đạo :“giá tọa lăng mộ lý trừ liễu hoàng đế, ứng cai một hữu biệt đích đông tây liễu ba? ” “ách. .....”tần dã nạo đầu dam giới địa tiếu liễu tiếu :“hảo ba, cha môn kế tục tẩu. ” thạch thất nội tất hắc như mặc, thân thủ bất kiến ngũ chỉ, thập yêu dã tiều bất kiến.

“uy! lão đại, nhĩ đảo thị khoái tẩu nha. ”bàn tử thôi xúc đạo. tần dã trứu mi đạo :“giá môn chẩm yêu quan bế liễu? ” “phế thoại! giá môn đô kỷ bách niên một nhân sử dụng liễu, tảo dĩ tú tích ban ban, quan bất thượng ngận chính thường ma! ”bàn tử vô nại đạo. tần dã tưởng liễu tưởng, giác đắc dã hữu điểm nhi đạo lý, vu thị mại bộ triêu trứ thạch môn tẩu khứ. tựu tại thử thì, nguyên bản tĩnh tịch thạch thất nội đột nhiên hưởng khởi đê trầm nhi áp ức đích gào thét thanh. thính đáo thanh âm, bàn tử hồn thân nhất đẩu, kinh khủng vạn trạng địa tránh trứ tần dã, vấn đạo :“lão đại, thập yêu tình huống a? cương tài na thanh âm thị tòng na truyện lai? ” tần dã vi mị trứ song nhãn, tử tế linh thính trứ chu vi đích động tĩnh. phiến khắc hậu, tha chuyển quá thân lai, kiểm sắc biến đắc ngưng trọng khởi lai, đê thanh hát xích đạo :“cấm thanh, biệt loạn bào. ” “ách. .....”bàn tử lăng liễu lăng, liên mang thu liễm thanh âm. tiếp trứ, tần dã tiểu tâm dực dực địa triêu trứ thanh nguyên xử kháo cận. tha môn cự ly thanh âm truyện lai đích vị trí ước mạc thập mễ tả hữu, tần dã tiểu tâm dực dực địa nhiễu liễu quá khứ, nhiên hậu cử mục tứ vọng. chích kiến tiền phương xuất hiện nhất gian cự đại thạch thất, chiêm cư chỉnh điều thông đạo túc túc tam phân chi nhị, khoan sưởng minh lượng. nhi thạch thất trung ương, bàn tọa trứ một cỗ khô cốt. giá cụ khô cốt bảo tồn hoàn chỉnh, trình nhân

hình. tha đích đầu lâu bị tước bình liễu, bột cảnh thượng quải trứ nhất xuyến ngọc châu, tán lạc tại chu vi, tịnh tán phát trứ oánh oánh bạch quang. tối dẫn nhân chú ý đích, hoàn thị na cỗ hài cốt hung khẩu bộ vị tương khảm trứ lưỡng khối quyền đầu đại đích lam sắc tinh thạch. lam sắc tinh thạch thấu minh vô hà, uyển như thủy tinh bàn dịch thấu.

“na. .....na nan đạo tựu thị truyền thuyết trung dạ minh châu? ”bàn tử kích động địa hảm đạo. tần dã điểm điểm đầu, tán đồng đạo :“khán khởi lai xác thực tượng. ” bàn tử yết hạ nhất khẩu thóa mạt, bách bất cập đãi địa trùng quá khứ, kiểm khởi nhất khỏa tinh thạch, phủng tại thủ tâm hân thưởng.

“chân phiêu lượng a, giản trực bỉ kim cương hoàn mỹ lệ. .....” tha việt khán việt hỉ hoan, cánh nhiên nhẫn bất trụ thấu quá chủy ba, tại tinh thạch biểu diện thân vấn khởi lai.

“tử bàn tử, nhĩ hoa tử a? ” tần dã hách liễu nhất khiêu, cấp mang trở chỉ tha.

“cáp cáp.

Chương 442

.....giá ngoạn ý nhi hảo băng lương a, giản trực thái thư phục liễu. ”bàn tử khước một hữu ti hào phản ứng, y cựu bả tinh thạch thiếp tại thần biên, hưởng thụ địa hấp duyện trứ.

“giá thị quỷ tinh! ”tần dã lãnh thanh cảnh cáo đạo :“nhĩ tiểu tử thiếu bính nhất điểm nhi, miễn đắc đâu điệu tính mệnh. ” “quỷ tinh? ” “ân, giá thị do tử khí hòa âm tà hối tụ nhi thành đích linh thạch, năng cú tư dưỡng nhục thể. ”tần dã giải thích đạo. bàn tử văn ngôn, đốn thì lộ xuất tham lam đích thần tình.

“mụ đản! giá dạng thuyết lai, ngã khởi bất thị phát tài liễu? ” “a a, phát tài đảo đàm bất thượng, bất quá chí thiếu năng nhượng nhĩ trường mệnh bách tuế. ” “cáp cáp!

đa tạ lão đại đề tỉnh! ” bàn tử cao hưng phôi liễu, phủng trứ quỷ tinh, xá bất đắc tát thủ. khả tựu tại thử thì, tần dã đột nhiên cảm giác cước để bản bị mã nghĩ giảo liễu nhất khẩu. na chủng tao dương đích cảm giác lệnh tha ngận bất thích. vu thị, tha nữu đầu khán hướng thạch thất lánh ngoại nhất trắc, tưởng yếu tra khán tình huống. thùy tri tha cương nhất chuyển đầu, lập mã phát hiện na cụ khô lâu bất tri hà thì tĩnh khai liễu nhãn tình! tần dã tâm lý “lạc đăng ”nhất hạ, ám khiếu bất diệu. tha lập khắc bạt kiếm, hoành đương thân tiền, toàn thần giới bị địa khán trứ khô lâu. bàn tử dã sát giác đáo tình huống bất đối kình, hách đắc hồn phi phách tán, kinh hô đạo :“ngọa tào! lão đại, chẩm yêu hồi sự nha? ” “hư! biệt thuyết thoại! ”tần dã đê hống nhất thanh, kỳ ý bàn tử an tĩnh. bàn tử hách đắc súc hồi não đại, bất cảm hàng thanh liễu. khô lâu nhãn khuông nội u lục sắc hỏa diễm thiểm thước, sâm lãnh địa đả lượng trứ tần dã hòa bàn tử, hầu lung lý phát xuất sa ách đích đê khiếu.

“lão đại, tha. .....tha hảo tượng tưởng cật điệu cha lưỡng. ”bàn tử sắt sắt phát đẩu, hại phạ địa đê ngữ.

“hanh! trang thần lộng quỷ, hách hổ thùy ni? ”tần dã nộ mạ nhất cú, huy vũ lợi kiếm, triêu trứ khô lâu ngoan ngoan trảm khứ. nhiên nhi, na cụ khô lâu căn bản vô cụ tha đích công kích. tần dã nhất kiếm thứ hướng khô lâu ngạch đầu, kết quả bị tha khinh tùng đóa tị, tùy tức nhất quyền tạp tại tần dã kiên bàng thượng.

“bành! ”tần dã muộn hanh nhất thanh, đảo thối số bộ. tha ác trứ kiếm bính đích thủ tí kịch thống dục liệt, hổ khẩu đô băng liệt liễu, tiên huyết lâm li.

“mụ đích, cư nhiên cảm thương ngã? ngã sát liễu nhĩ! ”tần dã não tu thành nộ, trì kiếm tái thứ phác hướng khô lâu. khô lâu tốc độ kỳ khoái, phảng phật thuấn di nhất dạng. tần dã cương nhất trùng đáo tha diện tiền, tha tựu đột ngột tiêu thất liễu.

“phanh! ” hạ nhất miểu, khô lâu hựu quỷ dị địa xuất hiện tại tha bối hậu, nhất cước thích hướng tần dã phúc bộ.

“phốc. .....”tần dã thổ xuất nhất khẩu nhiệt huyết, chỉnh cá nhân đảo phi xuất khứ. tha lang bái địa suất bát tại địa thượng, ô trứ đỗ tử ba bất khởi lai.

“lão đại! ”bàn tử cản khẩn bào quá khứ phù tha.

“tê tê tê. .....”giá thì, tần dã nhĩ đóa lý hốt nhiên thính đáo tế vi đích thanh âm. tuần danh vọng khứ, tha phát hiện nhất điều hồng sắc ngô công, tiễu vô thanh tức địa ba tiến tha đích y lĩnh lý, chuẩn bị giảo tha. tần dã đại kinh thất sắc, hoảng trương địa súy điệu bàn tử đích sam phù, chuyển thân đào thoán.

“lão đại! ” “cứu mệnh! ” tần dã bính tẫn toàn lực cuồng bôn, trát nhãn gian tựu trùng đáo thạch bích cân tiền, dụng thân thể đáng trụ

thạch môn.

“đông! ”thạch môn chàng tại thân thượng, phát xuất trầm muộn đích thanh hưởng. thạch môn văn ti vị động, tần dã tắc thống khổ địa điệt đảo tại địa, soa điểm hôn mê quá khứ. tha cố bất đắc đông thống, gian nan địa trạm khởi thân, tưởng yếu thôi môn nhi nhập. nhiên nhi, thạch môn khước văn ti bất động.

“giá đặc yêu thập yêu phá môn? ” tần dã đại mạ bất đoạn, thí đồ tương kỳ thôi khai. nhiên nhi, nhậm bằng tha như hà dụng lực, thạch môn thủy chung một hữu bán điểm phản ứng.

“hoàn liễu, hoàn liễu. .....”tần dã triệt để tuyệt vọng liễu. thử khắc đích tha, dĩ kinh một hữu bạn pháp tiến xuất thạch thất. bàn tử truy liễu quá lai, tiêu cấp địa khuyến thuyết đạo :“nhĩ bất yếu tố sỏa sự, khoái phóng khí ba, phủ tắc chúng ta toàn đô hội tử tại giá lý! ” “nhĩ đổng cá thí, lão tử hoàn một hoạt cú ni! ”tần dã giảo nha kiên trì.

“khả.

Chương 443

.....khả cha môn chẩm yêu xuất khứ a? ” “ngã bất quản, tổng chi ngã nhất định yếu đái nhĩ xuất khứ! ” tần dã cường xanh trứ thân thể trạm khởi lai, chuẩn bị khứ bàn bàng biên đích quan tài. bàn tử kiến trạng, cấp mang lạp trụ tha, khốc tang trứ kiểm ai cầu đạo :“lão đại. .....toán ngã cầu nâm liễu! biệt chiết đẳng liễu hành mạ? cha lưỡng kim vãn tựu tử tại giá lý liễu, ngã khả bất tưởng bồi nhĩ nhất khởi đẳng tử a! ” “cổn khai! ” tần dã súy thoát bàn tử, kế tục bàn vận quan tài. nhiên nhi, tha đích nỗ lực đồ lao vô công. bất quản tha dụng đa đại đích khí lực, na khẩu quan tài tựu thị bất vi sở động.

“thảo! ”tần dã phẫn muộn bất dĩ, chích hảo đối phế địa than nhuyễn tại địa. bàn tử khán đáo giá nhất mạc, mãn kiểm đô thị khổ sáp. tha dã một liễu chủ ý, mang nhiên địa trạm tại giác lạc lý, bất tri đạo tiếp hạ lai cai chẩm yêu bạn. . .....

“dát chi. .....dát chi. .....dát chi. .....” giá cá thì hậu, động huyệt thâm xử đột nhiên truyện lai nhất trận quỷ dị đích thanh âm, phi thường quái dị. tần dã mi đầu vi thiêu, mãnh địa hồi quá thần lai.

“bàn tử! khoái bào! ” tần dã đại hống nhất thanh, phấn lực tương bàn tử vãng viễn xử tha duệ. bàn tử hoàn một cảo thanh sở chẩm yêu hồi sự ni, tựu bị tha xả trứ lương thương đảo thối, nhất lộ hoạt hành số trượng, điệt tọa tại địa. tần dã nhất thủ trảo trứ bàn tử, nhất thủ nã trứ bảo kiếm cảnh giác địa tránh trứ thanh âm truyện lai phương hướng.

“ca sát. .....” bạn tùy trứ cơ quan thanh, hậu trọng đích thạch môn hoãn hoãn thăng khởi, lộ xuất nhất cá ửu hắc đích động khẩu.

“giá thị chẩm yêu hồi sự? ”bàn tử kinh sá địa trừng trứ tần dã.

“biệt thuyết thoại, cân ngã tẩu. ”tần dã áp đê tảng âm, tha trứ bàn tử, nhất qua nhất quải địa triêu động huyệt thâm xử tẩu khứ. tẩu nhất đoạn cự ly dĩ hậu, tần dã tài đình hạ cước bộ, sĩ đầu đả lượng tứ chu. chích kiến tứ chu tất hắc nhất phiến, thân thủ bất kiến ngũ chỉ, đãn ẩn ước năng khán đáo nhất ta mô hồ luân khuếch. tần dã trứu khởi mi đầu, tử tế đoan tường, phát hiện giá lý đích hoàn cảnh cân tiên tiền tha môn ngộ hiểm sơn cốc soa bất đa. chích bất quá, sơn cốc lý hữu hứa đa cự khanh, nhi thả khanh để đô đôi tích trứ bạch cốt. giá lý canh gia hoang lương khủng phố, thốn thảo bất sinh, sung xích trứ cực vi nồng liệt đích hủ xú vị. tần dã bất cảm loạn động, bình khí ngưng thần, mạn mạn mạc tác trứ vãng tiền tẩu. bàn tử tắc cân tại tha thân hậu, mục bất tà thị, liên suyễn khí thanh đô giảm nhược liễu kỷ phân. tần dã cước ấn việt tẩu việt thiển, tối hậu biến đắc hi bạc khởi lai.

“di? ” hốt nhiên, tần dã phát hiện địa diện thượng hữu nhất đoàn mao nhung nhung vật kiện, hảo tượng thị. .....xà bì! tha tồn hạ thân tử thập khởi na đoàn xà bì, niết liễu niết, phát hiện ngạnh bang bang, thấp hồ hồ, tự hồ thị niêm trù đích dịch thể.

“giá thị xá đông tây? ” tha nghi hoặc bất dĩ, chính chuẩn bị tra khán xà bì thì, hốt nhiên cảm giác bối tích phát hàn.

“bất hảo! ” một cỗ trí mệnh nguy cơ dũng thượng tâm đầu, tần dã hạ ý thức địa vãng bàng biên nhất dược. hạ nhất miểu, nhất mạt tinh hồng huyết tích tòng tha thân biên hoa quá, tiên khởi tinh xú đích huyết hoa, nhiễm hồng tha đích khố thối. nguyên lai thị khô lâu tri nhện vương trảo nhận sát thương liễu tha đích hữu thối, lưu hạ nhất đạo tranh nanh khả phố đích thương khẩu.

“tê tê. .....”khô lâu tri nhện vương thổ trứ trường thiệt, băng lãnh âm độc mâu tử tỏa định tần dã, hung tàn chí cực!

“cô lỗ. .....”tần dã yết liễu yết thóa mạt, bất do tự chủ địa vãng

hậu thối.

“tiểu tử! quai quai thụ tử ba. ” khô lâu tri nhện vương chủy ba nhất liệt, trương khai bố mãn tiêm duệ lão nha lợi xỉ, ác ngoan ngoan địa phác liễu quá lai! tần dã đồng khổng thu súc thành châm mang, nhãn trung lưu lộ xuất vô hạn đích hoàng khủng. nhiên nhi, tại giá thiên quân nhất phát chi tế, tần dã hung khẩu đột nhiên lượng khởi lưỡng khỏa kim quang thiểm thiểm tinh thần đồ án, thích phóng xuất cường thịnh diệu nhãn đích quang mang.

“ông. .....” sát na gian, tần dã hồn thân hãn mao thụ lập, đầu bì nhất ma, cảm giác thiên linh cái bị một cỗ bàng bạc uy thế lung tráo, tâm tạng cuồng khiêu bất chỉ, phảng phật hữu nhất tọa nguy nga đích cự nhạc áp tại thân thượng, kỷ hồ trất tức! tần dã song cước bất cấm hãm nhập nê thổ đương trung. tha cảm giác chính mình đích song cước hảo tượng bị quán liễu duyên nhất dạng, vô luận như hà dụng lực, dã na bất động bán bộ!

“giá. .....giá cứu cánh thị thập yêu quỷ ngoạn ý nhi? vi thập yêu hội cấp nhân nhất chủng mạc danh kỳ diệu khủng cụ cảm? ” tần dã đích tâm khiêu gia tốc, kiểm sắc sát bạch, ngạch đầu sấm xuất mật tập lãnh hãn. dữ thử đồng thì, tha khán đáo khô lâu tri nhện vương cự ly tha việt lai việt cận, nhãn cầu kỷ hồ thiếp tại tha đích kiểm thượng.

“ngã lặc cá khứ! ”bàn tử nhẫn bất trụ tiêm khiếu khởi lai. tần dã tâm lý biệt khuất, hận bất đắc nhất đao khảm tử giá súc sinh.

Chương 444

khả tha thiên thiên bất cảm vọng động, nhân vi na khối quỷ dị thạch môn dĩ kinh bế hợp. thạch môn hoãn hoãn quan bế, không gian đốn thì biến đắc hiệp trách bức trắc, phảng phật nhất đổ tường bích, phong trụ liễu tần dã hòa khô lâu tri nhện vương duy nhất xuất lộ. tần dã hô hấp biến đắc dũ gia thô trọng, tâm trung ám ám kỳ đảo, kỳ đảo na phiến thạch môn vĩnh viễn dã biệt khai khải. tha ninh nguyện tử, dã bất nguyện ý tái bị khốn tại giá cá ám vô thiên nhật đích quỷ địa phương!

đãn thị, thượng đế hiển nhiên tịnh một hữu quyến cố tha. ngận khoái đích, thạch môn tựu hoàn toàn quan bế, triệt để bả nhị nhân cách tuyệt tại nội.

“cáp. .....”tần dã phát xuất nhất thanh bi sảng đích thảm tiếu. tha ác khẩn chủy thủ, hào vô úy cụ địa nghênh chiến khô lâu tri nhện vương. tuy nhiên tha thực lực bất tế, đãn đối phương chích thị cá hư huyễn đích hồn thể, căn bản nại hà bất liễu tha! khô lâu tri nhện vương xúc tu huy vũ bất đình, tạp toái nham thạch, triêu trứ tần dã trừu đả quá lai. mỗi nhất hạ trừu kích, tần dã đô tất tu dụng chủy thủ để ngự, phòng chỉ chính mình bị phách biển. giá tràng tư sát trì tục liễu nhất phân chung. kỳ gian, tần dã thân thể bị trừu trung hảo kỷ thứ, tiên huyết lâm li, đông thống nan nại. tối hậu, tha luy đích cân bì lực kiệt, chung vu hoa đáo thì cơ, mãnh địa phác hướng khô lâu tri nhện vương.

“tê tê. .....”khô lâu tri nhện vương bị kích nộ, lập tức phác hướng tần dã. nhiên nhi, tựu tại thử thì, dị tượng sậu khởi địa diện kịch liệt chiến đẩu khởi lai, phảng phật địa chấn bàn kịch liệt dao hoảng, sơn cốc chi trung quát khởi một cỗ cuồng phong, sa trần di mạn.

“ân? phát sinh thập yêu sự liễu? ”tần dã hách liễu nhất khiêu. khẩn tiếp trứ, tha hựu thính đáo liễu trầm muộn đích trụy địa thanh!

“nan đạo. .....hữu nhân điệu hạ lai liễu? ”tần dã tâm tư nhất chuyển, nữu đầu khán hướng tả trắc phương hướng. na biên chính hảo thị sơn cốc nhập khẩu.

“tao cao! khẳng định thị bàn gia suất hạ lai liễu, chúng ta cản khẩn quá khứ cứu tha! ”tần dã đam ưu bất dĩ. khả hoàn tương lai cập mại động song thối, cước hạ tiện thị nhất nhuyễn, hiểm ta tài đảo!

“bất hành! ngã đích thân thể thái trầm liễu! ” “mụ đích, nan đạo chân yếu giao đại tại giá nhi liễu? ” bàn tử mãn não tử hồ tư loạn tưởng, tình tự băng hội liễu, oa đích nhất thanh hào đào đại khốc. nhiên nhi, tựu tại thử thì, dị biến đẩu sinh! tứ cá hắc điểm phá không nhi lai, huề đái lăng lệ kình khí, tinh chuẩn vô ngộ địa thứ xuyên khô lâu tri nhện vương não đại! na khô lâu tri nhện vương phát xuất thê lệ thảm khiếu, bàng đại đích thi thể oanh nhiên đảo tháp.

“ngọa tào. .....”tần dã lăng trụ liễu. giá tứ cá hắc điểm hách nhiên thị cương tài na ta thạch đăng, khước hựu bỉ tầm thường thạch đăng cao đại gấp mười hữu dư. tha môn tán phát xuất đích quang mang, chiếu xạ chỉnh cá thạch động. giá ta thạch đăng tán phát trứ đạm đạm đích quang vựng, sử đắc tần dã cảm đáo thư thích an dật.

“giá ta. .....cai bất hội thị dạ minh châu ba? ”tần dã kinh hỉ giao gia. tha một chú ý đáo đích thị, tứ cá thạch đăng tán phát đích quang vựng, chính tại dĩ nhục nhãn khả kiến tốc độ tiêu thất. phiến khắc công phu, nguyên bản tán phát nhu hòa quang tuyến đích thạch đăng, toàn bộ tức diệt! hắc ám thuấn gian tương thạch động thôn một, tần dã tâm mãnh địa nhất trầm, nhất chủng bất tường đích dự cảm dũng thượng tâm đầu.

“bàn tử! bàn tử nhĩ tại na? ” “lão đại, ngã tại giá nhi ni! ” bàn tử

đái trứ khốc khang thanh âm tòng tả trắc bất viễn xử truyện lai.

“giá quỷ địa phương trách hựu hắc liễu, cha thị bất thị chân yếu mệnh tang vu thử liễu? ” tần dã thâm hấp nhất khẩu khí, cường tự trấn định đạo :“biệt hoảng, hữu ngã tại ni! cương cương na thạch đăng diệt đắc hề khiêu, cha tiên hoa đáo xuất khứ đích lộ, giá địa phương tà tính, bất nghi cửu lưu. ” thuyết trứ, tha triêu trứ bàn tử thanh âm phương hướng na khứ, cước hạ thổ địa tùng nhuyễn, mỗi nhất bộ đô tượng thị hãm tiến nê chiểu.

đột nhiên, nhất trận âm hàn đích phong phác diện nhi lai, phong trung giáp tạp trứ nhược hữu nhược vô đích ni nam thanh, tự thị hữu nhân tại nhĩ biên đê ngữ, hựu thính bất chân thiết nội dung. tần dã đốn trụ cước bộ, toàn thân khẩn banh, đê thanh cảnh cáo :“bàn tử, biệt xuất thanh, hữu đông tây lai liễu. ” bàn tử cản mang ô trụ chủy, đại khí đô bất cảm xuất, hắc ám trung chích năng thính đáo lưỡng nhân cấp xúc đích hô hấp thanh thử khởi bỉ phục. tựu tại giá thì, tần dã ẩn ước tiểu kiến tiền phương hữu kỷ điểm u lục đích quang thiểm thước, tượng thị quỷ hỏa phiêu đãng. na quang điểm việt lai việt đa, trục tiệm câu lặc xuất nhất cá cá mô hồ đích nhân hình luân khuếch. cánh thị nhất quần thân trứ hủ hủ y sam “nhân ”chính mạn du du địa triêu tha môn vi long quá lai.

“ngã khứ, giá hựu thị tống tử a! ”bàn tử nhẫn bất trụ kinh hô, thanh âm đô biến liễu điều. tần dã giảo giảo nha, ác khẩn chủy thủ :“biệt phạ, tống tử phạ hỏa, cha tiên bả đả hỏa cơ nã xuất lai. ” khả đào biến khẩu đại, khước phát hiện đả hỏa cơ bất tri hà thì đâu liễu, tha tâm lý ám khiếu tao cao. na ta tống tử việt bức việt cận, tán phát đích hủ xú vị huân đắc nhân kỷ dục tác ẩu. hốt địa, một cỗ cương ngạnh thi thể trực đĩnh đĩnh trạm đáo lưỡng nhân nhãn tiền, cự ly cận thặng bán mễ bất đáo. tần dã đồng khổng sậu súc, bản năng địa vãng hậu thối khứ.

đãn hoàn vị đẳng tha chuyển thân, bối hậu tựu bị nhân tử tử bão trụ. một cỗ băng lương niêm trù đích dịch thể phún sái tại cảnh bộ bì phu thượng, lệnh tần dã mao cốt tủng nhiên, phảng phật bị độc xà trành thượng, hồn thân hãn mao đảo thụ.

“bàn tử khoái bào!

Chương 445

”tần dã dụng lực thôi táng đối phương, tưởng yếu tránh thoát chất cốc, khước phát giác chẩm yêu dã bãi thoát bất điệu. dữ thử đồng thì, số thập cụ “nhân ”dĩ kinh vi thành nhất quyển, trình bao vi trạng, đổ trụ tha lưỡng sở hữu đào sinh đích lộ. một cỗ cương ngạnh nữ tính thân thể hoãn hoãn sĩ khởi, lộ xuất tha thảm bạch hào vô huyết sắc, tranh nanh nữu khúc đích kiểm bàng. tha song mục không động thả sung mãn cừu hận, tinh hồng như hỏa đích thiệt đầu thiểm liễu thiểm chủy thần, sâm lãnh âm tiếu đạo :“hảo cửu một cật quá hoạt nhân liễu. .....” giá thanh âm sa ách đê trầm, thính thượng khứ dị thường khủng phố.

“a quỷ nha! ”bàn tử chung vu thừa thụ bất trụ cự đại tinh thần áp lực, băng hội tiêm khiếu khởi lai :“cứu mệnh a! cứu mệnh a ” tần dã mi đầu ninh thành xuyên tự hình, thủ chỉ phi tốc mạc hướng yêu gian. nhiên nhi tựu tại giá thiên quân nhất phát chi tế, quỷ dị đích sự tình phát sinh liễu. nhất lũ đạm lam yên vụ bằng không xuất hiện, triều quanh thượng na cụ nữ thi bột tử, tùy hậu, nữ thi cương lập bất động, kiểm thượng oán độc đích biểu tình trục tiệm tiêu thất, tối hậu hóa vi hôi tẫn, tiêu tán tại hư vô chi trung. dữ thử đồng thì, hắc ám thốn tẫn, trọng hồi quang minh. tứ chu an tĩnh cực liễu, tần dã hòa bàn tử bảo trì nguyên lai tư thế, ngốc ngốc vọng trứ nhãn tiền đích cảnh tượng.

“giá cứu cánh chẩm yêu hồi sự? cương tài phát sinh liễu thập yêu? ”bàn tử nhưng tâm hữu dư quý, sỉ sách trứ vấn đạo.

“bất thanh sở. ”tần dã trứu khởi mi đầu, não hải trung nhất phiến hỗn loạn. tha tổng toán tri đạo vi thập yêu cương tài hội khán đáo na dạng quỷ dị họa diện, nguyên lai tịnh phi huyễn tượng, nhi thị nhất

chủng siêu hồ tầm thường hiện tượng! tần dã ký đắc ngận thanh sở, đương tha ý thức đáo tình huống nguy hiểm chuẩn bị bạt thối đào tẩu thì, thân bàng đột nhiên mạo xuất nhất đoàn đạm lam sắc vụ khí, tiếp trứ tiện phát sinh liễu cương tài na mạc. na đoàn đạm lam vụ khí đích xuất hiện hoàn toàn bất hợp lý, tha tựu hảo tượng bằng không xuất hiện, vô ảnh vô tung, thậm chí liên linh hồn ba động dã tiêu thất đắc vô ảnh vô tung. tần dã sai trắc na đoàn vụ khí ứng cai cân bàn tử nhất dạng, sở hữu mỗ chủng loại tự vu linh thể đặc thù tồn tại, sở dĩ tài năng cú khinh dịch thao khống nữ thi, sử kỳ khôi phục bình tĩnh. giá thì, bàn tử đột nhiên thân xuất bàn bàn ca bạc, chỉ trứ tiền phương hảm đạo :“lão đại, nhĩ khoái khán! ” tần dã thuận trứ tha thủ chỉ phương hướng vọng khứ, đốn thì hách liễu nhất khiêu, chích kiến tại cự ly tha môn bách mễ chi ngoại, mật mật ma ma tụ tập trứ số lượng phồn đa đích quái vật. giá ta gia hỏa phi đầu tán phát, bì phu thương bạch như chỉ, trường tương canh thị nan dĩ biện nhận. tha môn nhất oa phong địa tễ đáo mộ thất tường bích thượng, thiên hoa bản thượng, hoặc giả ba hành, hoặc giả tồn tọa, hoặc giả bàn tất đả tọa, các chủng tư thái ứng hữu tẫn hữu, nhượng nhân khán đắc nhãn hoa liễu loạn, đầu bì phát ma.

“thảo! chẩm yêu hữu giá yêu đa tống tử? ” bàn tử yết liễu yết hầu lung, gian nan địa vấn đạo :“lão đại. .....chúng ta hoàn năng đào xuất khứ mạ? ” tần dã khổ sáp đạo :“bàn tử, khán lai cha lưỡng kim vãn hung đa cát thiếu liễu. ” bàn tử chiến nguy nguy địa cử khởi hữu thủ, tiểu tâm dực dực đạo :“lão đại, nhĩ phóng tâm, ngã tuyệt đối hội tha diên thời gian, cấp nhĩ tranh thủ đào bào đích cơ hội. ” tần dã :“.....” “hắc hắc, bàn ca, chúng ta giá tựu lai bồi nhĩ lạp! ” thoại âm lạc hạ, tứ chu na ta quái vật tề xoát xoát trùng liễu quá lai, trương nha vũ trảo, hung thần ác sát!

“a! ”bàn tử tái thứ tiêm khiếu khởi lai :“lão đại khoái bào! ngã lai

điện hậu! ” tần dã nhị thoại bất thuyết tựu bào, nhất trát nhãn tựu bào đáo mộ môn khẩu, bính liễu mệnh lạp khai thạch môn, đầu dã bất hồi toản tiến khứ. thạch môn bế hợp, tha tấn tốc quan thượng thạch xuyên. tần dã suyễn trứ thô khí, ỷ kháo tại môn khuông thượng, ngạch đầu sấm xuất tế tế mật mật hãn châu, kiểm sắc vi bạch, tâm tạng phanh phanh cuồng khiêu bất chỉ, phảng phật tùy thời hội bính xuất hung thang. tha vạn phân khánh hạnh chính mình phản ứng cập thì, phủ tắc hiện tại dĩ kinh bị tống tử tê thành toái phiến liễu ba. tần dã mạt liễu nhất bả ngạch giác đích hãn thủy, nữu đầu hoàn thị tứ chu. giá tọa cổ mộ phi thường đại, cao đạt tam tầng lâu, khoan độ túc túc hữu ngũ lục thập mễ, trừ liễu mộ thất chi ngoại, tứ chu hoàn thiết trí hứa đa cách tử. mỗi cá cách tử thượng đô thiếp trứ phù chú, lý diện tàng trứ một cỗ hoặc mấy cỗ quan tài. quan tài ngoại diện tả trứ nhất đoạn văn tự, tần dã độc hoàn hậu tài hoảng ngộ quá lai, nguyên lai giá ta quan tài tựu thị mộ chủ nhân đích thi thể. tần dã tảo thị nhất quyển, tịnh vị phát hiện bàn tử, vu thị tẩu hướng nhất xử mộ môn. thạch môn tú tích ban bác, thượng diện bố mãn liệt văn, tự hồ tùy thời đô hội than tháp. tần dã thâm hấp nhất khẩu khí, sĩ chưởng phách liễu phách thạch môn, thí đồ đả khai. kết quả nhất ba chưởng hạ khứ, thạch môn văn ti bất động.

“mụ đích, cư nhiên giá yêu kết thực. ” tần dã mạ liệt nhất cú, kế tục thường thí phá giải thạch môn, đãn y cựu vô tế vu sự, tối hậu tác tính khí chi bất quản.

“bàn tử, nhĩ tại lý diện mạ? ”tha xả trứ tảng tử hảm đạo.

“lão đại. .....khái khái khái. .....nhĩ tiên biệt quản ngã, khoái đào. .....ách a ” bàn tử đích thanh âm đoạn đoạn tục tục, hiển nhiên tình huống bất thái diệu, tần dã tâm lý nhất khẩn, lập tức gia khoái tốc độ vãng tiền trùng.

“hống ”giá thì, hậu phương truyện lai trận trận thê lệ tê hống, tự

hữu số bất thắng số oan hồn tại truy sát tha môn. tần dã hồi đầu nhất khán, chích kiến hắc ám dũng đạo lý ba mãn liễu mật mật ma ma đích oan hồn! tha môn do như hoàng trùng bàn phong cuồng dũng lai, nhất phó thệ bất bãi hưu đích giá thế! giá chủng tràng cảnh giản trực bỉ điện ảnh lý diễn quỷ cố sự canh gia kinh tủng khủng phố. tần dã nhất thí cổ than tọa tại địa thượng, chỉnh cá nhân đô sỏa liễu.

“giá cứu cánh thị thập yêu quỷ địa phương? ” “lão đại. .....lão đại! ”bàn tử tại thạch môn lý hảm liễu bán thưởng, khước thủy chung một hữu đắc đáo nhậm hà hồi đáp. tần dã tâm trung tiêu cấp, tha tất tu mã thượng đào xuất cổ mộ, phủ tắc tựu chân đích ngoạn hoàn liễu. giá nhất khắc, tần dã cảm thụ đáo cường liệt cầu sinh dục, tha tòng địa thượng ba khởi lai, triêu trứ dũng đạo lánh nhất đoan bào khứ. tần dã nhất biên bôn bào, nhất biên thính đáo thân hậu đích cước bộ thanh dũ phát thanh tích, tâm lý việt lai việt hoảng, phảng phật hữu vô số chích thủ trảo nạo trứ tha đích thần kinh, nhượng tha thống bất dục sinh. tần dã phế hoạt lượng viễn tốn vu niên khinh tráng hán, bào liễu nhất trận tựu luy đắc khí suyễn hu hu, cước hạ thải không, suất đảo tại địa thượng. tha bát tại địa thượng, đại khẩu đại khẩu địa suyễn tức, cảm giác thân thể tựu yếu bị trá cán liễu nhất bàn.

“bàn tử! ” tần dã phấn lực ba khởi, cố bất thượng đông thống, giảo nha thiết xỉ địa triêu bàn tử điệt đảo đích địa phương trùng khứ.

Chương 446

chính đương giá thì, nhất điều hắc ửu ửu đích thông đạo ánh nhập nhãn liêm, u tĩnh thâm thúy, phảng phật thông vãng cửu u hoàng tuyền chi để. tần dã tâm trung nhất hỉ, liên mang toản tiến thông đạo. giá điều thông đạo bỉ chi tiền na cá hiệp trách đích thông đạo yếu khoan sưởng hứa đa, lưỡng trắc đôi tích liễu hứa đa tạp loạn vật phẩm, hữu mộc trác y, thư tương, trúc lam tử. ..... tần dã hoa liễu hảo nhất hội nhi, chung vu tại nhất xử ẩn bí đích thạch đài thượng phát hiện nhất khối tàn khuyết bất toàn đồng kính.

đồng kính thượng điêu khắc trứ kỳ hình quái trạng đồ án, tự tằng tương thức. ..... tần dã tâm trung nhất chấn, cản khẩn tương tha kiểm khởi lai, tử tế quan sát đồng kính thượng nội dung.

đồng kính lý diện họa đích thị nhất phúc địa đồ, thượng diện hội chế liễu sơn loan địa mạo hòa hà lưu hồ bạc. tại địa đồ tả biên, hoàn tiêu chú trứ "mộ phủ "nhị tự. tần dã mục trừng khẩu ngốc, giá phúc địa đồ hách nhiên thị tha môn tạc dạ tại cổ mộ ngoại na phúc đồ! tần dã mãnh nhiên tưởng khởi nhất kiện sự, tạc vãn tha môn phiên quá nhất tọa sơn đầu, tại na lý phát hiện liễu giá khối tàn khuyết đích cổ kính, đương thì tịnh vị tại ý, như kim tử tế khán lai, giá khối cổ kính cánh hòa tha thủ trung đích đồng kính nhất mô nhất dạng.

"mạc phi giá khối tàn phá cổ kính tựu thị mộ chủ lăng tẩm? " khả tích, giá cận thị tha sai tưởng, tất cánh một hữu nhậm hà chứng cứ chi xanh giá cá thôi luận. tần dã dao dao đầu, thu khởi cổ kính, chuẩn bị ly khai mộ huyệt, miễn đắc nhạ hỏa thiêu thân.

"đẳng đẳng! "tựu tại tha chuyển thân mại bộ đích thì hậu, nhất cá âm lãnh đê trầm đích thanh âm sậu nhiên hưởng khởi. tần dã hồn thân

nhất đẩu, mao cốt tủng nhiên địa trừng trứ tứ chu, khước một hữu phát hiện nhất cá nhân ảnh, tha đốn thì lăng trụ liễu.

“thùy? ”tha cảnh giác địa hát đạo, đồng thì mạn mạn hậu thối, nhất điểm nhất điểm na xuất mộ huyệt, chuẩn bị sấn cơ lưu điệu.

“a. .....”tiếu thanh tái thứ hưởng khởi. hạ nhất miểu, nhất khỏa cự đại tranh nanh đích khô lâu đầu hoãn hoãn thăng khởi, lộ xuất huyết bồn đại khẩu, tinh hồng tiên huyết tích tích tháp tháp hoạt lạc nhi hạ, tích lạc tại địa thượng, phát xuất thứ nhĩ đích tích đáp thanh.

“giá đông tây chẩm yêu hựu xuất hiện! ”tần dã kinh hãi giao gia. tha hạ ý thức ác khẩn quyền đầu, song mâu tử tử tranh trứ khô lâu, tố hảo chiến đấu chuẩn bị.

“ngao ô! ” nhất quần thực hủ biên bức hốt nhiên phác thiểm sí bàng, phát xuất chấn nhiếp tâm linh đích hào khiếu thanh. sát na gian, mộ huyệt hãm nhập quỷ dị đích tịch tĩnh trung, duy hữu thực hủ biên bức phiến động sí bàng sở sản sinh đích phong thanh hô khiếu tác hưởng. giá thì, tần dã đột nhiên miết kiến, khô lâu đầu thượng trạm trứ nhất cá sấu tước ải tiểu đích hắc bào nhân, xuyên đái dữ cương tài cương thi nhất mô nhất dạng. hắc bào nhân bột cảnh bị banh đái triều quanh, chích lưu hạ lưỡng khỏa tinh hồng đích nhãn cầu bạo lộ tại ngoại. tần dã đích tâm tạng kịch liệt trừu súc liễu nhất hạ, hách đắc thối nhuyễn, soa điểm quỵ đảo tại địa.

“cô lỗ ” tần dã nhẫn bất trụ thôn liễu nhất khẩu thóa mạt. tha não hải trung mạo xuất nhất cá ý niệm chính mình ngộ đáo liễu truyền thuyết trung quỷ thượng thân? giá cá thế giới thượng chân đích tồn tại quỷ mạ? tần dã tâm trung sung xích trứ hoài nghi, bất quá thử thì thử khắc, tha căn bản một hữu tinh lực khảo lự giá ta vấn đề, nhân vi hắc bào nhân đích nhãn tình tử tử tỏa định tha. tha thậm chí cảm thụ đáo, đối phương đích mục quang băng lãnh thứ cốt, uyển nhược độc xà

nhất bàn, lệnh tha biến thể sinh hàn. giá chủng nhãn thần tần dã ngận thục tất, tha ký đắc đương sơ tại nam cương thì, tha cân tung nhất quần vu cổ sư đạo mộ, tao ngộ nhất cá danh vi “kim tàm cổ vương ”tà túy. kim tàm cổ vương bản thể thị nhất chích kim sắc tri chu, thể hình thạc đại, thân thể trình hiện xuất đạm kim sắc, bối bộ hữu thất mai chỉ giáp cái đại tiểu kim sắc ban điểm. kim tàm cổ vương thị miêu cương thập đại tà túy chi nhất, thiện trường sử dụng cổ trùng khống chế nhân đích tư duy hòa hành động, cực kỳ nguy hiểm. kim tàm cổ vương nhục thể cực kỳ nhu nhuyễn, đao kiếm nan thương, phổ thông tử đạn căn bản nại hà bất liễu tha.

đãn kim tàm cổ vương tối phạ dương quang hòa dương cương chi vật, vưu kỳ úy cụ thái dương quang, sảo vi bính nhất hạ tựu hội thảm tử! tần dã thân nhãn khán đáo kim tàm cổ vương bị dương quang xạ trung, đương tràng hóa tác hôi tẫn. do thử khả kiến, hắc bào nhân bản thể tuyệt đối bất thị kim tàm cổ vương!

“giá gia hỏa thị hoạt nhân hoàn thị tử nhân? ”tần dã bình trụ hô hấp, khẩn trương địa tránh trứ hắc bào nhân. hắc bào nhân mục quang tòng thủy chí chung đô một hữu di khai quá hắn thân thể, tượng thị liệp ưng tránh trứ liệp vật nhất bàn, tán phát xuất nùng trọng sát lục khí tức. tần dã bị cỗ khí tức này áp ức đắc suyễn bất quá khí lai, tha tri đạo, giá hắc y nhân khẳng định bất hảo chiêu nhạ.

“cai tử, nan đạo lão thiên gia đô yếu nhượng ngã tử tại giá lý? ”tần dã tâm trung bi lương, cảm đáo vô hạn tự tang. tựu toán giá gia hỏa thị nhân loại, tha dã hào vô thắng toán.

“kiệt kiệt. .....kiệt kiệt kiệt. .....” tựu tại giá thì, động quật lý hốt nhiên quát khởi liễu âm sâm quỷ dị toàn phong, phong xuy đắc tường bích hoa lạp lạp trực hưởng. tần dã kiểm sắc thương bạch, tha năng cú minh hiển cảm giác đáo giá cổ âm sát chi khí việt lai việt cường đại, thậm chí siêu quá na ta tống tử! tần dã giảo khẩn nha quan, nỗ lực

ổn trụ thân hình, nhiên hậu nhất cổ tác khí trùng xuất động huyệt. cương đạp xuất động khẩu, nghênh diện nhi lai một cỗ tinh xú đích ác xú. tần dã niết trứ tị tử, trứu mi vọng hướng chu vi. chích kiến giá thị nhất cá viên trụ hình sơn động, lý diện tất hắc nhất phiến, thân thủ bất kiến ngũ chỉ. tha cương tài tại lý diện mạc tác đích thì hậu, tịnh vị phát hiện giá lý hữu lộ, dã một khán đáo mộ chủ nhân lưu hạ đích ngân tích. tần dã đả khai cường quang đăng chiếu lượng tứ chu, kết quả phát hiện, sơn động đỉnh bộ hữu tam phiến môn, mỗi nhất phiến môn đô hữu lưỡng mễ cao, túc dĩ bả thành niên nam nhân lan yêu giáp đoạn. tần dã thí tham tính địa thôi liễu kỷ hạ, kết quả văn ti bất động.

“mụ đích! giá bang súc sinh cư nhiên thiết kế liễu mật đạo, hại đắc lão tử phí kình thiên tân vạn khổ, tài sấm đáo giá lý! ”tần dã khí não bất dĩ. tha hoàn thị tứ chu, xác nhận phụ cận một nhân hậu, lập tức tẩu đáo tối hữu trắc na phiến môn tiền, thường thí thôi khai môn. khả môn y cựu văn ti bất động, tha sử xuất cật nãi đắc kình nhi đô lạp xả bất khai.

“giá tha nương đích thị thập yêu quỷ đông tây? ”tần dã phẫn nộ địa mạ liễu kỷ cú, kế tục thôi môn.

“phanh! ”môn bản phát xuất trầm muộn đích chàng kích thanh, tần dã cảm giác đáo một cỗ cự đại phản đạn chi lực tòng môn bản truyện đệ đáo thủ chưởng tâm, tha chỉnh chích thủ chưởng thuấn gian biến hình nữu khúc, kịch liệt đông thống.

“tê ”tần dã cật thống, tùng khai môn bản, nhu trứ thủ chưởng, mãn đầu đại hãn.

Chương 447

“tha nương đích, ngã tựu bất tín lộng bất khai nhĩ giá phiến môn! ”tần dã nộ hanh nhất thanh, tùy tức sĩ đầu khán liễu khán tứ chu, tầm hoa sấn thủ đích công cụ.

“di? giá thị thập yêu? ” tần dã tại nhất cá giác lạc lý khán đáo nhất cá thiết hạp. tha nã trứ thiết hạp lai đáo thạch quan bàng, đả khai hạp tử nhất khán. nhất bính tạo hình độc đặc, tú tích ban ban đoản chủy thủ ánh nhập tần dã nhãn liêm. chủy thủ ước mạc tam xích trường, biểu diện bố mãn khanh khanh oa oa đích khuyết khẩu, phảng phật bị suất phôi đích ngoạn ngẫu, ảm đạm vô quang.

“nan đạo giá tựu thị thược thi? ”tần dã ám ám đích cô. tha một cảm khinh cử vọng động, tương đoản chủy thủ phóng đáo nhất bàng, tùy hậu hựu khán hướng lánh ngoại nhất trắc tường bích. tường bích thượng điêu khắc trứ phồn phục hối sáp đích phù văn, thấu quá phù văn, năng cú khán thanh lý diện tàng trứ nhất cá tiểu hạp tử. tần dã thấu đáo cận xử tử tế đả lượng. tiểu hạp tử ước mạc ba chưởng đại tiểu, biểu tằng khắc ấn trứ phục tạp minh văn, tán phát trứ u lam sắc đích quang mang, cấp nhân nhất chủng âm sâm khủng phố đích cảm giác. tần dã bả mục quang tòng na tán phát u lam quang mang đích tiểu hạp tử thượng di khai, chuyển đầu khán hướng chính cử trứ điện thoại trực tiếp bàn tử, đê thanh hát đạo :“bàn tử, nhĩ bả kính đầu cấp ngã thu ổn lạc, biệt loạn hoảng, giá hội nhi khả bất thị xuất loạn tử đích thì hậu. ” bàn tử liên mang điểm đầu, song thủ khẩn ác trứ điện thoại, ngạch đầu thượng đậu đại đích hãn châu cổn lạc, khước bất cảm sĩ thủ khứ sát. tha tiểu thanh đô nang đạo :“dã ca, giá địa phương thấu trứ tà tính, cha chân năng hoa đáo na lao thập tử bảo tàng? cương tài na đoản chủy thủ khán trứ tựu bất tường, cha yếu bất triệt? ” tần

dã trừng liễu tha nhất nhãn :“triệt?

đô đáo giá phân nhi thượng, không thủ hồi khứ, hậu bán bối tử hát tây bắc phong a! ” “na hạp tử khẳng định cân giá mộ lý bí mật hữu quan, bả hảo nhĩ đích trực tiếp, lưu lượng thượng khứ liễu, cha tựu toán hoa bất đáo chủ mộ thất bảo bối, xuất khứ dã năng trám nhất bút. ” thuyết trứ, tha hựu thấu cận thạch quan, tử tế nghiên cứu khởi chu vi đích văn lộ.

“chủ bá tiểu tâm a, cảm giác giá mộ yếu cật nhân! ” “na chủy thủ thuyết bất định thị trớ chú chi vật, biệt bính! ” “tưởng khán khai hạp tử, lễ vật xoát khởi lai! ” bàn tử khán trứ mãn bình đạn mạc, tâm lý trực phát hoảng, đãn hựu xá bất đắc na ta đả thưởng, chích năng cường xanh trứ cấp quan chúng giải thuyết :“gia nhân môn, cha tần gia khả thị đảo đấu giới hành gia, hữu tha tại, xá yêu ma quỷ quái đô đắc kháo biên trạm. ” “giá tiểu hạp tử chỉ định tàng trứ đại bí mật, đẳng tần gia phá giải liễu cơ quan, đái đại hỏa khai khai nhãn! ” tần dã một lý hội bàn tử đích yêu hát, thủ chỉ duyên trứ thạch quan thượng nhất xử ẩn hối đích ao tào mạc tác, đột nhiên :“ca đát ”nhất thanh khinh hưởng, thạch quan để bộ hoãn hoãn thân xuất nhất cá thạch đài, thượng diện bãi mãn liễu mẫu chỉ đại tiểu đích ngọc dũng. mỗi cá ngọc dũng đô điêu trác đắc hủ hủ như sinh, khước thấu trứ một cỗ quỷ dị đích băng lãnh khí tức.

“ngã khứ, giá xá ngoạn ý nhi? ” bàn tử kinh đắc vãng hậu khiêu liễu nhất bộ, điện thoại kính đầu soa điểm đỗi đáo địa thượng. tần dã mi đầu khẩn trứu, nã khởi nhất cá ngọc dũng đoan tường, nhập thủ băng lương thứ cốt, hoàn một đẳng tha tế khán, mộ thất lý đẩu nhiên quát khởi nhất trận âm phong, xuy đắc hỏa bả dao duệ bất định. na ta ngọc dũng cánh tự hoạt liễu quá lai, tại thạch đài thượng tốc tốc đẩu động.

“ngã tích mụ nha, linh dị sự kiện a! ” “chủ bá khoái bào, yếu xuất

nhân mệnh! ” “giá đặc hiệu tuyệt liễu, gia kê thối! ” tần dã tâm lý “lạc đăng ”nhất hạ, tri đạo bính thượng ngạnh tra liễu, đãn thử khắc thối lộ dĩ đoạn, chích năng giảo nha hướng tiền. tha bả ngọc dũng phóng hồi thạch đài, án chiếu ký ức trung mộ thất bích họa lý tế tự tràng cảnh, y thứ na động kỷ cá ngọc dũng vị trí. tùy trứ tối hậu nhất cá ngọc dũng quy vị, âm phong kiết nhiên nhi chỉ. thạch đài thượng hoãn hoãn thăng khởi nhất đạo ám môn, lý diện hắc tất tất nhất phiến, bất tri thông vãng hà xử.

“bàn tử, cân thượng, biệt điệu liên tử. ” tần dã kiểm khởi địa thượng đích đoản chủy thủ, suất tiên toản tiến ám môn. bàn tử nhất giảo nha, cử trứ điện thoại khẩn cân kỳ hậu, chủy lý hoàn niệm thao trứ :“gia nhân môn, kiến chứng kỳ tích đích thì hậu đáo, cha giá thị thâm nhập long đàm hổ huyệt, bảo tàng khẳng định tựu tại tiền diện! ” ám môn hậu thông đạo hiệp trách triều thấp, tường bích thượng bất thì sấm xuất niêm dịch, cước hạ nhất bộ nhất hoạt. một tẩu đa viễn, tiền phương truyện lai trận trận “dát chi ”thanh, tự thị mỗ chủng cơ quan vận chuyển. tần dã mãnh địa sát trụ cước bộ, tá trứ hỏa bả vi quang, tiểu kiến tiền phương mật mật ma ma đích tiêm thứ tòng tường bích lưỡng trắc tham xuất, như cương thiết tùng lâm, sảo bất lưu thần tựu hội bị trát thành si tử.

“chẩm yêu bạn? nhiễu quá khứ mạ? ” bàn tử cử trứ điện thoại vấn đạo.

“bất nhiễu, trực tiếp trùng quá khứ! ”tần dã đương tức tố liễu quyết định.

“nga, hảo lặc. ”bàn tử đáp ứng nhất thanh, cử khởi điện thoại kế tục trực tiếp, đồng thì bả thân tử tẫn lượng vãng tiền khuynh tà, dĩ phòng tiêm thứ đột nhiên mạo xuất lai, thương cập tha tiểu cúc hoa.

“hô. .....” bàn tử suyễn liễu khẩu khí, đối chuẩn tiêm thứ ngoan

ngoan tảo xạ. nhất toa tử hạ khứ, tiêm thứ tiêu thất bất kiến, bàn tử tổng toán tùng liễu khẩu khí. tần dã khán liễu nhãn bàn tử, ám mạ nhất cú túng hóa, đề trứ đoản chủy thủ kế tục tiền tiến. tẩu trứ tẩu trứ, tiền phương xuất hiện xóa lộ. tả biên và hữu biên các nhất điều lộ, phân biệt thông hướng lưỡng cá bất đồng phương hướng.

“dã ca, cai tuyển na điều lộ ni? ”bàn tử đình hạ, nữu đầu vấn đạo. tần dã trầm ngâm phiến khắc, triêu trứ hữu biên tẩu khứ, thuận tiện đinh chúc bàn tử :“nhĩ chú ý an toàn, yếu ngộ đáo nguy hiểm lập mã hảm ngã. ” “tri đạo, nhĩ chính mình dã tiểu tâm! ”bàn tử huy huy thủ, kế tục nã trứ điện thoại trực tiếp. tần dã ngận khoái xuyên quá lưỡng điều xóa lộ, tiến nhập lánh nhất cá mộ thất. mộ thất tịnh bất đại, cận bỉ chính thường nhân gia khách thính khoan sưởng nhất điểm bãi liễu, đỉnh bộ tương khảm trứ dạ minh châu, quang tuyến nhu hòa. trừ thử chi ngoại, tái vô nhậm hà dị thường.

“kỳ quái. .....”tần dã trứu khởi mi đầu, hoàn cố tứ chu :“vi hà mộ thất lý chích thặng hạ giá tọa cổ lão thạch quan? kỳ tha đông tây đô na khứ liễu? ” hốt nhiên, nhất trận sa sa đích ma sa thanh tòng bối hậu truyện lai.

“thùy?

Chương 448

”tần dã cảnh giác chuyển thân, thủ trì đoản chủy thủ, tử tử tránh trứ hắc ám trung đích ảnh tử. nhất cá mô hồ đích luân khuếch tiệm tiệm hiển lộ, cánh thị một cỗ cán thi, hồn thân bì phu cán khô, nhãn oa tháp hãm, chủy thần thương bạch, tượng thị hấp thực thái đa độc phẩm sở trí.

“giá mộ huyệt hữu vấn đề, ngã tiên tẩu nhất bộ, nhĩ mạn mạn hoa ba. ”tần dã đâu hạ nhất cú thoại, tát nha tử cuồng bôn, thuấn gian trùng xuất thập mễ viễn. khả tựu tại giá cá thì hậu, cán thi đột nhiên phác quá lai, tốc độ cực khoái, trát nhãn truy thượng tần dã. tần dã kiểm sắc sậu biến, cản khẩn hồi thân huy vũ đoản chủy thủ, thí đồ trở đáng cán thi. kết quả cán thi trương khai chủy ba, thổ xuất nhất đoàn lục oánh oánh nùng vụ, thuấn gian tương tần dã bao khỏa, nhượng tha thị tuyến biến đắc mô hồ. cán thi sấn cơ khi cận, dụng trảo tử trảo trụ tần dã kiên bàng. ca sát, ca sát tần dã kiên giáp cốt bị niết toái, thảm khiếu nhất thanh điệt tại địa thượng. cán thi hào bất trì nghi phác thượng tiền, tương tần dã áp tại địa thượng. tần dã phấn lực tránh trát, song cước bính mệnh đặng đoán, kết quả phản nhi bị cán thi kháp trụ bột cảnh, song cước huyền không.

“cứu mệnh a! ” thê lệ ai hào thanh hoa phá tịch tĩnh dạ vãn, thính khởi lai cách ngoại mao cốt tủng nhiên. mộ thất môn khẩu, trực tiếp gian lý thủy hữu môn tảo dĩ tạc oa.

“ngã kháo, giá đặc yêu thị tống tử! ” “chủ bá, biệt phạ, ca kỷ cá bảo hộ nhĩ! ” “lâu thượng sỏa b,tống tử hội phi thiên độn địa, nhĩ trách bảo hộ? ” “chủ bá, ngã tương tín nhĩ năng cảo định! ” “chủ bá gia du! ” bàn tử cấp phôi liễu, bất đình điều chỉnh giác độ, phách nhiếp hạ giá kinh hồn nhất mạc. dữ thử đồng thì, tần dã dĩ kinh bị cán

thi ách trụ hầu lung, nhãn cầu bạo đột, kiểm trướng đắc tử hồng, thiệt đầu thân đắc trường trường, phảng phật tần lâm trất tức bàn tránh trát trứ. bàn tử hách niệu, sỉ sách trứ thủ oản án hạ thủ điện đồng kiện, đốn thì đăng quang đại tác.

“ngọa tào! tống tử a, bàn gia ngã đích tâm tạng bệnh phạm liễu. .....” cán thi đích động tác cương ngạnh, não đại oai hướng nhất bàng. tha đích nhãn tình một hữu bế hợp, đồng khổng trình hiện nhất chủng hôi bại nhan sắc, do như tử ngư bàn ngốc trệ. bàn tử yết liễu yết khẩu thủy, chiến chiến căng căng tồn hạ thân tra khán :“tử. .....tử liễu? ” tần dã gian nan điểm đầu.

“nhĩ xác định? ” “xác định, tuyệt bức tử liễu. ” bàn tử nạo nạo đầu, bả điện thoại tắc cấp tần dã :“ngã kháo, na nhĩ hoàn trang bức! khoái điểm tẩu ba, giá lý đĩnh quỷ dị, ngã hại phạ! ” tần dã một đáp lý tha, tòng cán thi thân thượng bái lạp xuất điện thoại, nhiên hậu đào xuất đả hỏa cơ, đối chuẩn cán thi hung phúc điểm nhiên. cán thi đích bì nhục thiêu tiêu, tán phát trứ trận trận ác xú vị, hoàn giáp tạp trứ huyết tinh vị, huân đắc tần dã nhất trận cán ẩu.

“ngã khứ, tử nhân dã năng huân vựng quá khứ? ”bàn tử nhất kiểm hiềm khí. tần dã một công phu đáp lý tha, tấn tốc bả thi thể phiên cá biến, tối chung tại tha hoài lý mạc đáo nhất khối ngọc bội, hình trạng ngận phiêu lượng, tinh oánh dịch thấu, tượng thị phỉ thúy điêu trác.

“giá thị. .....”tha lăng liễu lăng, tùy tức hoảng nhiên đại ngộ :“ngã tưởng khởi lai liễu, 《tam quốc diễn nghĩa》 lý diện hữu đề đáo, lưu bị tống cấp gia cát lượng lễ vật, tựu thị nhất mai ngọc bội, nan đạo thuyết. .....” tha cản mang đê hạ đầu, tại cán thi hoài lý loạn phiên nhất thông, hựu đào xuất kỷ dạng vật kiện. kỳ trung lưỡng khối thanh đồng bài, nhất bính tú tích ban ban kiếm, hoàn hữu nhất bản cổ phác hậu trọng đích sách tử. tha tử tế kiểm tra, phát hiện thanh đồng bài thượng khắc tứ cá tự :hán đại tam tài ngọc bội. tần dã tương giá ta văn vật thu

hảo, chuẩn bị đái xuất khứ mại tiền, chí vu na bản sách tử, tha căn bản bất cảm hưng thú. lưỡng nhân ly khai mộ thất, cương đạp thượng bình đài, tần dã tựu cảm giác bất đối kình. cước hạ thổ chất tùng nhuyễn, tựu tượng thải tại miên hoa đôi thượng.

“bất đối, giá thị nhất tằng bạc mô, bất thị thực địa. ” tần dã cản khẩn lạp trụ bàn tử, lưỡng nhân sử kình duệ bán thiên, dã một duệ động cước hạ bạc mô.

“thảo, giá thập yêu ngoạn ý nhi? ”bàn tử đại hống, sĩ cước thích liễu kỷ hạ, kết quả bạc mô văn ti vị động.

“bất hảo, giá lý thị huyễn cảnh, chúng ta điệu tiến phần khanh liễu! ”tần dã kiểm sắc kịch biến, liên mang thủ xuất đoản đao, chuẩn bị oạt khai bạc mô. bàn tử dã đào xuất chủy thủ, cân tha nhất khởi hành động. khả oạt thập đa miểu, lưỡng nhân luy đắc khí suyễn hu hu, nhưng cựu một lộng thanh sở cứu cánh chẩm yêu hồi sự. tần dã khí suyễn hu hu thuyết đạo :“giá phần khanh thái thâm, căn bản oạt bất đáo để. ” “na chúng ta cai chẩm yêu xuất khứ? ”bàn tử sát sát ngạch đầu hãn tí, khổ tiếu đạo :“ngã hoàn dĩ vi thị đạo động ni! ” “tiên hưu tức hội nhi, đãi hội ngã số nhị, nhất khởi oạt! ”tần dã hoãn liễu khẩu khí, nã khởi chủy thủ, chỉ liễu chỉ tả trắc phương vị :“ngã số nhất, nhị, cha môn đồng thời khiêu hạ khứ. ” “ok.” “nhất, nhị! khiêu! ” phốc thông, phốc thông. ..... lưỡng nhân đồng thời khiêu hạ khứ, lạc đáo địa thượng, tạp đắc trần thổ phi dương.

“khái khái. .....” tần dã sang đắc cú sang, bát tại địa thượng khái thấu bất chỉ. bàn tử ô trứ tị tử ba khởi lai, khán khán tứ chu, kinh hỉ đại khiếu :“ngọa tào! giá đặc yêu thị cá hồ a! !!” nguyên lai, tha lưỡng sở xử vị trí thị nhất cá viên hồ hình hồ bạc, diện tích ước mạc lục thất bách bình mễ, hồ biên thực bị mậu thịnh, úc úc thông thông, phong cảnh tú lệ. hồ trung ương hữu nhất khối viên hình cự thạch, cao đạt tam mễ đa, biểu diện bố mãn tuế nguyệt ngân tích. tần dã trạm

khởi thân tử, thấu cận viên hình cự thạch quan sát nhất phiên, nhẫn bất trụ cảm thán đạo :“ngã đích mụ nha, giá thị chân chính đế vương lăng tẩm a! ” “giá bất phế thoại ma, chúng ta thân nhĩ thính kiến na quần đạo mộ tặc thuyết đích, hoàn năng phiến chúng ta bất thành?

Chương 449

” “na chúng ta chẩm yêu bạn? yếu bất yếu khứ khán khán? ” “đương nhiên yếu khứ, giá khả thị thiên tái nan phùng đích hảo cơ hội, thuyết bất định năng lao điểm hảo đông tây. ” “ân! ngã tán đồng! ”bàn tử liên liên phụ nghị, toàn tức hựu hữu ta đam ưu :“khả thị. .....cha môn chẩm yêu du vịnh quá khứ? ” tần dã khán hướng hồ diện, hồ diện bích ba đãng dạng, ngẫu nhĩ phiếm khởi liên y, đãn ngận khoái tiện khôi phục bình tĩnh, tự hồ một thập yêu nguy hiểm.

“bàn tử, bả thằng tử bảng tại thụ thượng, cha môn thuận trứ thằng tử hoạt quá khứ. ” “hảo lặc! ” bàn tử bả thằng tử nhưng xuất khứ, lưỡng nhân duyên thằng tác vãng hồ trung ương du khứ. tần dã bất đoạn thường thí, tổng toán du đáo cự thạch để bộ. giá thì hậu, bàn tử dã du liễu thượng lai, tha nhất kiểm kích động :“giá tựu thị cổ đại hoàng lăng mạ? quả nhiên phi phàm! ” “nhĩ khán đáo thập yêu bảo bối liễu? ”tần dã vấn đạo.

“thập yêu dã một khán đáo, toàn thị thủy nê, cổ kế niên cửu thất tu đảo liễu. di, bất đối a, giá lý đích thủy lưu hảo thoan cấp, ngã chẩm yêu một sự nhi? ”bàn tử kinh nhạ vạn phân. tần dã văn ngôn nhất lăng, đê đầu khán liễu nhãn, phát hiện chính mình cước để thải đáo đích, cư nhiên thị ứ nê! tha mãnh địa trừng đại nhãn tình, chấn hám vô cùng :“bất hảo, giá lý căn bản tựu bất thị thập yêu cổ đại hoàng lăng, giá đặc yêu tựu thị cá thủy đường! ” bàn tử lăng liễu phiến khắc, kiểm sắc xoát bạch, soa điểm hách niệu khố đang. lưỡng nhân cản mang du hồi ngạn biên, khước phát hiện ngạn biên hữu hứa đa mộc bản.

“hoàn đản liễu! ”bàn tử dục khốc vô lệ :“giá đặc nương bất thị quỷ đả tường ba? ” tần dã một đáp lý tha, tồn tại ngạn biên nhận chân quan sát, ngận khoái phát hiện đoan nghê.

“giá ta mộc bản ứng cai thị dụng lai chi xanh đích! ” “ngã lặc cá khứ. .....bàn tử nhĩ khoái khán, thượng diện tả đích xá? ” bàn tử tham đầu miểu liễu nhất nhãn, đốn thì đại cật nhất kinh :“giá ni mã. .....hảo đa tự a! ” tha lập mã ba quá lai, tránh trứ nhất cá hắc ửu ửu đích triện thể tự niệm xuất lai :“nam hoa cung, thiên dung thành. ” “ngọa tào! !!”bàn tử kinh hô nhất thanh :“nam hoa nhân lão sào? ” tần dã yết liễu yết thóa mạt, nam nam đạo :“ngã đích quai quai, chúng ta sấm họa liễu! ” “thập yêu sấm họa? ”bàn tử nghi hoặc vấn đạo.

“ngã cương tài bính đáo quan tài liễu. .....”tần dã tiểu thanh đích cô.

“ách. .....”bàn tử thuấn gian trầm mặc. lưỡng nhân đối thị nhất nhãn, đô minh bạch đối phương tại cố kỵ thập yêu.

đạo mộ thị vi pháp đích, canh hà huống thị đạo quật lịch sử danh nhân lăng tẩm. như quả nhượng khảo cổ học gia tri đạo, khẳng định hội truy sát tha lưỡng.

“chẩm yêu bạn? cha môn hoàn năng hồi khứ mạ? ”bàn tử thôn yết thóa mạt. tần dã trứu mi tư thốn nhất phiên, dao đầu thuyết đạo :“khủng phạ hồi bất khứ liễu, ngã ký đắc giá lý chích hữu lưỡng điều lộ khả tẩu. ” “na lưỡng điều? ”bàn tử cản mang tuân vấn. tần dã chỉ liễu chỉ viễn xử :“ngã ký đắc na biên hữu tọa củng kiều, hoặc hứa năng độ quá khứ. ” củng kiều thị nhất tọa cô linh linh đích mộc kiều, thượng diện triều quanh các thức đẳng mạn hòa lục sắc thực vật, khán trứ pha cụ thi tình họa ý. lưỡng nhân phí tẫn cửu ngưu nhị hổ chi lực, chung vu ba thượng khứ. cương tẩu đáo củng kiều trung đoạn, hốt nhiên thính kiến bối hậu truyện lai khinh vi đích ca sát thanh. hồi đầu vọng khứ, chích kiến cương tài thủy đàm trung mạo phao, mạn mạn phù hiện nhất trương nữu khúc tranh nanh đích quái thú kiểm bàng. quái thú nhãn khuông tinh hồng, chủy ba liệt khai, lộ xuất phong lợi tiêm nha, chủy lý thổ trứ niêm dịch, triêu lưỡng nhân phác lai!

“ngọa tào! cương thi! !!”bàn tử hách đắc hồn phi phách tán, xả trứ tảng tử cuồng hảm, tịnh chuyển thân bính mệnh đào bào. tần dã tuy nhiên dã hại phạ, đãn tha tâm lý ngận thanh tỉnh, bất năng hoảng, tất tu lãnh tĩnh!

“nhĩ biệt quản ngã, khoái bào, bào đắc việt viễn việt hảo. ”tần dã trùng trứ bàn tử hống liễu nhất thanh, nhi hậu cử đao phách khảm quái thú não đại. quái thú thân thể kiên ngạnh vô thất, đao nhận khảm tại thượng diện hỏa tinh bính tiên, cận cận lưu hạ thiển thiển bạch ấn. giá chủng trình độ đích công kích, áp căn thương bất đáo quái thú. tần dã ám mạ nhất cú, tát thối tựu bào, bào liễu nhất hội hốt nhiên đình hạ lai, tòng đâu lý mạc xuất lưỡng khỏa yên vụ đạn. tha sách hạ bao trang chỉ, bả yên vụ đạn tắc nhập chủy trung, ngoan hấp kỷ khẩu chi hậu, trực tiếp nhưng hướng quỷ dị. nùng yên cổn cổn, yên vụ di mạn. quái thú tê hống lưỡng thanh, hiển nhiên thụ liễu thứ kích, lập mã tiềm nhập thủy để, tiêu thất bất kiến tung ảnh. bàn tử tòng yên vụ trung toản xuất lai, mạt liễu nhất bả kiểm :“kháo, soa điểm yêm tử ca lưỡng. ” tần dã phách phách thí cổ, tòng bối lâu lý hoa xuất thằng tác, hệ tại yêu thượng, lánh ngoại nhất đầu thuyên tại bàn tử yêu thượng. lưỡng nhân hỗ tương lạp xả, tá trợ thằng tác vãng tiền na di, ngận khoái đáo đạt cự thạch bàng biên. tha môn ba thượng khứ, bả thằng tác giải khai, hựu tòng thân hậu trích hạ đăng sơn hạo, tiểu tâm dực dực xao kích cự thạch, thí đồ tầm hoa xuất lộ.

Chương 450

“bàn tử, nhĩ hữu thằng tử một hữu? ” “ngã. .....một hữu. .....”bàn tử nhất kiểm dam giới, san san vấn đạo :“nhĩ tưởng cán ma? ” “ngã tưởng thí thí năng bất năng khiêu khai thạch đầu! ” tần dã thuyết hoàn, huy động thủ trung cương thiết bàn kiên ngạnh đích tạc tử, dụng tẫn toàn lực tạp hướng cự thạch. chích thính đang địa nhất thanh kim chúc giao minh thanh truyện xuất. tha hổ khẩu phát ma, thủ trung tạc tử lạc tại địa thượng, nhi na khối cự đại đích nham thạch khước văn ti vị động.

“ngọa tào, chân kết thực a! ”bàn tử kinh nhạ thuyết đạo, khán lai chính mình thị tưởng đa, bằng tha môn lưỡng cá phế vật, chẩm yêu khả năng hám động đắc liễu như thử cự đại đích nham thạch? tần dã tồn tại địa thượng kiểm khởi chùy tử, sử kình vãng thạch đầu thượng chủy đả :“ký nhiên oạt bất khai, cha môn hoán cá bạn pháp, bỉ như, tạc dược! ” bàn tử nhãn tình nhất lượng :“ngã giác đắc giá cá chủ ý bất thác! ” “đẳng đẳng, ngã tái tưởng tưởng. ”tần dã trứu mi tư tác phiến khắc, hựu dao dao đầu phủ quyết điệu. bàn tử nhất kiểm nghi hoặc :“vi thập yêu? tạc dược uy lực tuy nhiên nhược nhất ta, đãn thị bạo phá phạm vi canh quảng, tổng bất chí vu liên giá khối thạch đầu dã tạc bất toái ba. ” tần dã thán khí thuyết đạo :“tạc dược tuy nhiên cường hãn, đãn thị thái lãng phí, giá lý đích nham thạch mật tập thả kiên cố, tựu toán tạc dược bạo tạc liễu, đối tứ chu tạo thành đích tổn hại dã bất túc dĩ nhượng nham bích than tháp. sở dĩ, tối hợp thích đích tố pháp hoàn thị dụng tạc dược oanh tạc. ” bàn tử lăng trụ liễu, ngốc trệ khán trứ tần dã :“nhĩ phong lạp? ” “ngã một phong, tạc dược tuy nhiên quý trọng, đãn dã một tất yếu nhân vi nhất khối thạch đầu nhi hủy điệu chỉnh tọa cổ mộ. ” tần dã kế tục chùy kích thạch đầu, nhất

phó tín thệ đán đán mô dạng :“ngã cương tài dĩ kinh tử tế quan sát quá liễu, giá tọa cổ mộ phi thường bàng đại, như quả dụng bạo tạc dẫn nhiên chỉnh cá mộ huyệt, khẳng định hội ba cập đáo kỳ tha địa phương. ” “sở dĩ ngã nhận vi, ứng cai thải thủ bảo thủ phương thức, tiên tương mộ huyệt phong tỏa, tái phái khiển chuyên nghiệp nhân viên thanh lý phụ cận khu vực tạp thảo, xác bảo mộ huyệt an ổn chi hậu tái tiến hành bạo phá. ” “nhĩ thuyết đích đô hữu đạo lý, khả vạn nhất tạc dược một hữu tấu hiệu ni? ” “phóng tâm ba, giá thứ đích bạo phá, ngã dĩ kinh kế hoạch thỏa đương, bất hội hữu nhậm hà thiểm thất. ” bàn tử nạo nạo đầu, nhất phó bất tín tà biểu tình :“hảo ba, nhĩ thuyết chẩm yêu tố, ngã phối hợp nhĩ. ” tần dã nã xuất nhất bả quân dụng chủy thủ, tại nham thạch thượng cát xuất thập kỷ điều liệt phùng, hựu tương thập ngũ mai c4đâu nhập liệt phùng trung, tùy tức nã xuất đả hỏa cơ, điểm nhiên tạc dược. bạn tùy trứ chấn nhĩ dục lung đích hưởng thanh hòa hùng hùng liệt diễm, tần dã hòa bàn tử bị sang liễu nhất tị tử hôi.

đãi đáo trần ai lạc định, nhị nhân chung vu khán thanh sở hiện trạng, cự hình cổ mộ dĩ kinh bị tạc tháp nhất bán, tịnh thả mạo xuất cổn cổn hắc yên, nhi mộ thất đỉnh bộ tắc thị bố mãn chu võng liệt ngân, nhất đán băng tháp, tuyệt đối hội tương nhân mai táng tại giá tọa cổ mộ nội. tần dã tùng liễu khẩu khí :“tổng toán bả mộ môn tạc khai liễu. ” “khả thị, mộ môn tạc khai, chúng ta chẩm yêu xuất khứ a? ”bàn tử hoàn cố tứ chu, trừ liễu nhất phiến lang tạ chi ngoại, tịnh một hữu kỳ tha đông tây. tần dã trầm ngâm phiến khắc :“tẩu, cân khẩn ngã, ngã đái nhĩ tòng mộ thất tả trắc ly khai, ký trụ, thiên vạn bất yếu loạn bính đông tây, đặc biệt thị quan tài lý bồi táng phẩm, bất quản nhĩ dụng thập yêu phương pháp, chích yếu nã đáo nhất kiện bảo bối, cha lưỡng kim thiên tựu trám phiên liễu. ” bàn tử yết liễu yết thóa mạt :“bảo bối? hữu một hữu giá yêu khoa trương? ” tần dã tiếu nhi bất ngữ, mại bộ triêu mộ thất tả trắc tẩu khứ. mộ thất tả trắc bãi phóng trứ hứa đa

thanh đồng khí mãnh, bất quá tha môn đô tú tích ban ban, khán dạng tử lịch sử du cửu. tần dã một không nghiên cứu giá, nhiễu quá giá thanh đồng khí mãnh, kính trực tẩu hướng mộ thất thâm xử. bàn tử cân trứ tần dã thân hậu, nhất kiểm cảnh giác tảo thị tứ chu, tha tổng cảm giác mộ thất thâm xử ẩn tàng nguy hiểm, tùy thời khả năng phác xuất mỗ chủng hung mãnh quái vật, giảo đoạn chính mình đích bột tử. xuyên qua hiệp trường u thâm đích dũng đạo chi hậu, tần dã đình hạ cước bộ :“tựu thị giá nhi liễu! ” bàn tử thuận trứ tần dã chỉ phương hướng vọng khứ, chích kiến nhất phiến cao đại mộc môn trữ lập tại tiền diện. tần dã thân thủ thôi liễu thôi mộc môn, phát hiện giá phiến mộc môn cực vi hậu thực, cánh nhiên nan dĩ thôi khai. bàn tử khán trứ giá phiến kỳ hình quái trạng môn, nạp muộn vấn đạo :“môn chẩm yêu khai bất khai? ” “giá phiến môn bị nhân gia cố liễu! ” “thùy gia cố đích? ” “hoàn hữu thùy, khẳng định thị nhĩ gia tổ phần lý thảng trứ đích lão gia tử bái! ” tần dã lãnh hanh thuyết đạo :“giá ta nhân, chân cú ác độc đích, minh tri đạo cổ mộ hữu nguy hiểm, hoàn cảm cấp mộ huyệt gia cố, hoạt cai tha môn đảo môi! ” bàn tử nhất kiểm mộng bức :“nhĩ giá thoại thị thập yêu ý tư? ngã chẩm yêu thính bất đổng ni? ” tần dã tủng tủng kiên bàng :“bất đổng tựu đối liễu, nhĩ yếu thị năng thính đổng, phản đảo kỳ quái liễu! cản khẩn bàn chuyên! ” tần dã chiêu hô bàn tử bang mang, lưỡng nhân liên thủ tương mộc môn sách tá điệu, lộ xuất tất hắc động khẩu.

động khẩu lý âm sâm sâm, tán phát trận trận tinh xú vị, phảng phật địa ngục nhất bàn khủng bố hãi nhân.

“mụ nha. .....ẩu. .....”bàn tử ô trứ hung khẩu cuồng thổ bất chỉ, tha cương tài văn đáo một cỗ huyết tinh vị, hách đắc hồn phi phách tán. tần dã đào xuất huỳnh quang bổng chiếu lượng hắc hồ hồ động huyệt. thông đạo bất thị ngận khoan sưởng, chích năng dung nạp tam nhân tịnh bài thông qua. tại thông đạo lưỡng trắc tương khảm trứ các sắc

dạ minh châu, tương thông đạo ánh sấn đắc uyển nhược bạch trú. tần dã hòa bàn tử tẩu tại thông đạo lý, lưỡng nhân đô hiển đắc ngận cẩn thận, tiểu tâm dực dực đề phòng trứ chu vi, sinh phạ đột nhiên thoan xuất nhất chích mãnh thú. tẩu xuất kỷ phân chung hậu, thông đạo tiệm tiệm biến trách, tối hậu trình hiện nhất điều tà pha thông đạo. lưỡng nhân duyên trứ tà pha tẩu đại khái bách mễ, tiện khán kiến nhất cá loại tự củng môn kiến trúc vật.

“ngã lặc cá sát, giá thị nhất tọa tế đàn mạ? ”bàn tử nhu tha song tí, hồn thân kê bì ngật đáp đô thụ liễu khởi lai. tần dã mục bất chuyển tình tranh trứ tế đàn, biểu tình nghiêm túc thuyết đạo :“bất quản tha thị thập yêu đông tây, chúng ta đô đắc tiến khứ khán khán, như quả năng hoa đáo mộ thất chủ nhân thi cốt, cha môn hoặc hứa năng cú đắc đáo nhất bút phong hậu tưởng lệ. ” “ân. ”bàn tử điểm điểm đầu. lưỡng nhân tẩu đáo tế đàn tiền, tế đàn cao ước thập ngũ lục mễ, điêu trác trứ các chủng hoa văn đồ án. tần dã sĩ đầu vọng liễu vọng, chích kiến tế đàn đỉnh đoan khắc trứ tứ cá tự cửu long hiến tế.

“Ê, cái này không giống chữ Hán.” Tần Dã cúi đầu nhìn tấm bia đá bên cạnh tế đàn.

Trên tấm bia khắc rất nhiều đường nét, những đường nét này phác họa chín hình rồng khác nhau, sống động như thật.

Mỗi con rồng đều được tạo thành từ một khối tinh thể màu đỏ, miệng ngậm một viên cầu lớn bằng nắm tay em bé.

“Má ơi, mấy con rồng này là cái quỷ gì, nhìn ghê rợn quá.” Bàn Tử lẩm bẩm.

Chương 451

“Kệ mấy con rồng là cái quỷ gì, chúng ta mau vào xem đi.” Tần Dã đi trước, Bàn Tử do dự một lát rồi cũng theo sau.

Tế đàn này quy mô hoành tráng, gồm chín tầng đài giai.

Trên đài giai khắc hoa văn rồng phượng mây lành, mỗi cây cột đều điêu khắc phù hiệu thần bí khó lường.

Trên tế đàn, thờ phụng một cỗ quan quách ngọc thạch cao hơn ba trượng, rộng hơn ba mét.

Bàn Tử không nhịn được tiến lên, tỉ mỉ thưởng thức.

“Cái này là…” “Tôi cũng không biết.” Tần Dã xoa cằm nói: “Những phù hiệu này tôi chưa từng thấy, nhưng xem ra, nó hẳn là một bộ cơ quan phức tạp.

Chỉ khi phá hủy bộ cơ quan này, mộ thất của chủ nhân mộ mới có thể mở ra.” “À à, hóa ra là cơ quan thuật.” Bàn Tử bừng tỉnh đại ngộ: “Thế thì đúng rồi, tôi còn tưởng là cái gì nữa.” “À à, Bàn Tử, cậu sau này bớt xem phim, học thêm mấy thứ mới mẻ đi, tránh bị lừa!” “Xì, lão tử đường đường chính chính thi đậu đội tuyển quốc gia, bằng bản lĩnh mà kiếm cơm, ai dám ức hiếp tôi, lão tử vặt cổ nó!” Bàn Tử vênh váo nói.

Tần Dã liếc Bàn Tử một cái: “Đừng khoác lác, với cái bản lĩnh của cậu, tôi đoán không trụ nổi mười giây đâu.” “Móa, Tần Dã, cậu quá coi thường tôi!” “Đừng lải nhải, động tác nhanh nhẹn chút, làm xong việc còn về ngủ.” Tần Dã thúc giục.

Bàn Tử bĩu môi, ngồi xổm ở góc lẩm bẩm, Tần Dã đứng một bên quan sát.

Bàn Tử đầu tiên là cạy một tấm ván gỗ, sau đó cầm xẻng công binh đã chuẩn bị sẵn, đào một cái hố, rồi ném tấm ván gỗ vào hố.

"Đơn giản vậy sao?" Tần Dã kinh ngạc trợn tròn mắt.

"Vô nghĩa!

Cơ quan ở đây được thiết kế rất thô sơ, muốn giải mã những cơ quan này rất dễ dàng." Bàn Tử đắc ý nói: "Tuy nhiên, cậu đừng tưởng chỉ cần đào đất ra là có thể làm cơ quan vô hiệu hóa.

Tôi nói cho cậu biết, chỉ cần lấp đất lại, cơ quan sẽ không khởi động được!" Tần Dã khẽ nhíu mày, nghi hoặc hỏi: "Làm thế nào?" "Hắc hắc, cái này thì… tôi dạy cậu…" Bàn Tử hạ giọng nói: "Trước hết cậu phải làm theo các bước tôi nói, sau đó tôi sẽ dạy cậu dùng một phương pháp khác, chúng ta sẽ vào được cổ mộ." "Nói chi tiết hơn đi!" Tần Dã sốt ruột nói: "Trong cổ mộ này nhất định có rất nhiều thứ tốt, cậu không động lòng sao?" "Động lòng, đương nhiên động lòng!" Bàn Tử vội vàng nói.

"Đã động lòng thì cậu nhanh lên!" "Hai cách tôi nói đều khá phức tạp, tôi phải từ từ dạy cậu." "Được!

Cậu nhanh lên đi!" Tần Dã kiên nhẫn chờ đợi.

Khoảng nửa giờ sau, Bàn Tử cuối cùng cũng làm xong mọi thứ, hai người bước lên lối đi dẫn vào sâu trong cổ mộ.

Bên trong lối đi rất yên tĩnh, thỉnh thoảng truyền đến tiếng côn trùng chim kêu, càng thêm quỷ dị âm u, khiến người ta sởn gai ốc.

Bàn Tử kéo cánh tay Tần Dã, thì thầm: "Sao tôi có cảm giác nơi này có nguy hiểm rất mạnh.

Nếu gặp phải cương thi lợi hại hoặc quỷ vật, anh em mình sẽ bỏ mạng ở đây mất." Tần Dã liếc Bàn Tử một cái, khinh bỉ mắng: "Chỉ mình cậu nhát gan, tôi một chút cũng không hoảng!" "Cậu kiêu căng

như vậy, không sợ bị sét đánh sao?" "Biến đi đồ độc mồm, tôi ngay cả sét còn không sợ, còn sợ loại yêu ma quỷ quái như cậu sao?" Tần Dã khinh thường nói.

Bàn Tử bĩu môi, không nói gì nữa, nắm chặt vạt áo Tần Dã, cẩn thận tiến về phía trước.

Đi mười mấy mét, phía trước bỗng nhiên rộng mở, xuất hiện hai ngã rẽ.

Tần Dã cầm đèn pin nhìn hai bên ngã rẽ, lập tức khó xử.

Bàn Tử cẩn thận hỏi: "Tần Dã, chúng ta nên chọn đường nào?" "Đi giữa." Tần Dã không chút do dự, bước đi kiên định, chầm chậm tiến về phía ngã rẽ bên phải.

"Ách… Chúng ta vẫn nên chọn đi bên trái chứ?" Bàn Tử cẩn thận nói: "Vạn nhất gặp phải quỷ quái gì đó…" "Cậu sợ cái quái gì, chúng ta là chuyên nghiệp, chuyên trị tà ma." Tần Dã không để ý Bàn Tử, tiếp tục đi về phía trước.

Đi được vài bước, hắn liền dừng lại, lông mày nhíu càng chặt.

"Sao vậy?" Bàn Tử chạy nhỏ tới, hỏi.

Tần Dã lắc đầu, không nói gì.

Bàn Tử thuận thế nhìn về phía ngã rẽ ở giữa, chỉ thấy một bộ xương khô nằm ngang trên đất, cổ bị cắn đứt, đầu rơi xuống đất, nhưng thân thể vẫn giữ tư thế quỳ.

Tần Dã trầm mặc không nói.

Hắn nhớ rất rõ, bộ xương khô này chính xác là của vị chủ nhân cổ mộ đêm qua, người này vậy mà bị chết đói trong mộ huyệt… "Tần Dã, cậu không phải lại bị dọa ngốc rồi chứ?" Bàn Tử đẩy Tần Dã một cái.

“Cậu mới bị dọa ngốc ấy!” Tần Dã liếc mắt: “Bộ xương khô này chết đã lâu rồi, có lẽ là chết đói ở đây.” “Cậu làm sao phán đoán hắn là chết đói?” “Trực giác!” “…” Bàn Tử lười trả lời Tần Dã, tự mình đi về phía trước.

Tần Dã do dự một lúc, cuối cùng quyết định đi theo Bàn Tử.

Bàn Tử dẫn Tần Dã đi loạng choạng đến một hành lang hẹp dài.

Tường hành lang phủ đầy rêu xanh, không khí ẩm ướt và lạnh lẽo, toát ra một mùi thối rữa nhàn nhạt.

“Nơi này chắc chắn đã trải qua chiến tranh.” Tần Dã nhíu mày nói.

“Cậu nói không sai.” Bàn Tử thở dài: “Theo tôi được biết, lăng tẩm này đến nay đã có mấy nghìn năm lịch sử…” “Mấy nghìn năm?” Tần Dã trợn tròn mắt.

“Đúng vậy, tuy chưa tìm thấy cửa mộ, nhưng riêng cái lối đi này đã đáng giá mấy triệu, mà đây còn là lăng mộ được xây dựng từ thời Minh triều!” Bàn Tử cảm thán: “Đế vương này thật là xa xỉ!

Lại còn bỏ ra nhiều tiền như vậy, xây dựng nhiều lăng mộ thế này trong mộ huyệt!” “Những lăng tẩm này giá còn rẻ hơn giá thị trường nhiều, hoàng đế Minh triều đúng là phá gia tử mà…” Tần Dã lẩm bẩm một câu.

“Không chỉ vậy, những lăng tẩm này còn có hệ thống phòng ngự rất hoàn thiện, ví dụ như ở đây, trên tường khảm đầy đinh sắt và đinh đồng.

Những đinh sắt và đinh đồng này có lực sát thương cực kỳ khủng khiếp, ngay cả lăng tẩm được xây bằng cốt thép bê tông cũng không thể chống đỡ nổi.” “Còn ở đây nữa, bức tường gạch xanh này, toàn bộ đúc bằng đồng vàng, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm… Trừ phi hiểu được Kỳ Môn Độn Giáp, nếu không đừng hòng vào

được bên trong." Nghe Bàn Tử giới thiệu xong, Tần Dã rùng mình, thầm nghĩ: "Nơi này quả nhiên rất nguy hiểm, sơ suất một chút là chết toi.

Nhưng phú quý hiểm trung cầu, nếu không có tinh thần mạo hiểm thì cũng không cần đến đây làm gì!" "Tần Dã, chúng ta có nên rút lui không…" Bàn Tử đề nghị: "Trong lăng tẩm này có rất nhiều cổ vật, còn có khoáng sản quý hiếm và châu báu phỉ thúy.

Nếu làm mất bất kỳ món nào, chúng ta đều không gánh nổi trách nhiệm." "Yên tâm đi, có tôi đây mà." "Ồ?

Thật sao?" Bàn Tử dường như không tin lời Tần Dã.

"Thử xem, không phải sẽ biết sao." "Được rồi, cậu nói làm sao thì tôi làm vậy." Tần Dã chỉ vào ngã rẽ bên trái nói: "Đi thôi." "Ừm." Bàn Tử gật đầu, theo Tần Dã cùng đi vào ngã rẽ bên trái.

Vừa mới vào, Tần Dã đã sững người.

Bàn Tử cũng ngây người một lát.

Chỉ thấy một đám rắn độc dày đặc vây quanh ngã rẽ bên trái, chừng mấy chục con.

Đôi mắt đen kịt phát ra ánh sáng u lạnh, dường như đang nhìn chằm chằm Tần Dã và Bàn Tử, khiến toàn thân người ta không thoải mái.

Cổ mộ này quả nhiên là quỷ dị!

"Còn muốn tiếp tục sao?" Bàn Tử nuốt nước bọt hỏi.

"Không sao, chúng nó đều là bảo bối ngoan ngoãn." "…" Khóe miệng Bàn Tử co giật, hắn cảm thấy Tần Dã có lẽ bị điên rồi, tại sao lại làm ra chuyện này.

Tần Dã cười hì hì đi vào giữa đám rắn độc, tay nhẹ nhàng vẫy,

những con rắn độc đó liền như nghe hiểu mệnh lệnh của Tần Dã mà đồng loạt lùi lại, thậm chí chủ động nhường đường đi sâu vào cổ mộ cho hai người.

"Cậu chắc chắn mình thật sự ổn chứ?

Sao tôi có cảm giác mình gặp phải kẻ thần kinh rồi." Bàn Tử không nhịn được nhắc nhở lần nữa.

"Tôi nói cậu sao cứ thích nghi ngờ tính chuyên nghiệp của tôi vậy?

Chẳng lẽ cậu không hy vọng chúng ta thuận lợi lấy được bảo vật về nhà ăn Tết sao?" "Tôi đương nhiên muốn, nhưng…" "Không có nhưng nhị gì hết!" Hai người rất nhanh đến cuối cổ mộ, nơi đây vậy mà lại bày ba cỗ quan tài!

"Móa!" Bàn Tử kinh hô.

Tần Dã lại tỏ ra vô cùng trấn định, hắn tỉ mỉ quan sát một lượt, sau đó lại lấy ra một tờ hoàng phù từ trong gói đồ, đốt cháy rồi ném lên nắp một cỗ quan tài.

Cỗ quan tài đó lập tức run rẩy dữ dội, sau đó từ từ mở ra, bên trong nằm sấp một cỗ thi thể!

Thi thể này mặc quần áo mà chỉ quan viên triều trước mới có thể mặc.

Tuy đã mục nát phần lớn, nhưng từ hình dáng và hoa văn trên mũ áo, không khó để suy đoán rằng người này khi còn sống tuyệt đối là một đại quan có địa vị cao và quyền thế lớn!

Hai cỗ quan tài còn lại vẫn đóng chặt, Tần Dã cẩn thận đi đến cỗ quan tài thứ hai.

Hắn lật cỗ quan tài thứ hai ra, bên trong vậy mà lại nằm một nữ thi.

“Kỳ lạ ~~” Ngay cả Tần Dã vốn dĩ gan lớn cũng bị dọa đến hít một ngụm khí lạnh.

“Nơi này rốt cuộc đã chết bao nhiêu người?” Tần Dã lẩm bẩm.

“Này!

Sao cậu không lật cỗ quan tài cuối cùng ra?” Bàn Tử đột nhiên nhắc nhở.

“Ách, quên mất.” Tần Dã ngượng ngùng gãi đầu, sau đó mở cỗ quan tài cuối cùng ra.

Bên trong vậy mà lại nằm bốn người đàn ông, trong đó ba người đã biến thành xác khô, chỉ còn lại một người đàn ông áo xanh vẫn còn nguyên vẹn.

Hắn trợn tròn mắt, dường như đã phải chịu đựng nỗi sợ hãi tột độ trước khi chết.

“Xem ra chúng ta đến muộn rồi, biết thế vào thẳng luôn cho rồi.” Bàn Tử thở dài.

Chương 452

Tần Dã nhíu mày hỏi: "Cái 'biết thế' mà cậu nói, chẳng lẽ những tên trộm mộ vào trước đây đều bị tiêu diệt hết?" "Ừm." "À à, tôi đoán chắc là vậy, dù sao cổ mộ nguy hiểm hơn mộ huyệt bình thường rất nhiều." Tần Dã xoa cằm nói.

Ngay cả những khảo cổ lịch sử trước đây cũng từng có nhiều cổ mộ vì các nguyên nhân tai nạn khác nhau mà sụp đổ, gây ra vô số thương vong.

Hơn nữa, các văn nhân mặc khách thời cổ đại miêu tả về mộ táng cũng càng sát thực: "Mộ thất trống rỗng, âm u, tối tăm ẩm thấp", và có rất nhiều cơ quan bẫy rập.

Ví dụ như cảnh tượng trước mắt này đã nói rõ trong cổ mộ có rất nhiều cơ quan bẫy rập.

"Vì chúng ta đến muộn rồi, nên chỉ có thể tìm lối ra khác." Tần Dã suy nghĩ một lúc, sau đó dẫn Bàn Tử đi theo một hướng khác.

Hai tiếng sau, trời dần tối.

Lúc này, Tần Dã và Bàn Tử cuối cùng cũng đến được một căn phòng đá khá rộng rãi.

Căn phòng đá này xung quanh đầy bích họa, trên bích họa đều là một nữ tử áo trắng tóc dài bay phấp phới.

Nữ tử dung mạo tinh tế không tì vết, ngũ quan đoan trang, biểu cảm hơi nghiêm túc, dường như đang suy tư điều gì đó.

"Oa!

Đây là ai vậy?" Bàn Tử kinh hô.

Tần Dã liếc một cái, nói: "Người phụ nữ này chắc chắn là phi tử của vị đế vương nào đó." "Cậu xem cô ấy cầm kiếm trong tay, chắc là một thanh tiên khí!" "Vậy thì, nơi này chắc là một hang chứa binh khí!" Tần Dã phấn khích: "Đây là một nơi tốt đó!" Tần Dã sốt ruột chạy đến lục lọi.

"Cậu tìm gì?" Bàn Tử ngạc nhiên hỏi.

"Cậu xem, nhiều binh khí như vậy mà không hề hư hại, có thể thấy người được chôn ở đây chắc hẳn là một anh hùng coi binh khí như mạng, chúng ta nhân cơ hội này thu thập chúng lại, đợi ra ngoài rồi bán lấy tiền, hoặc tặng cho các chiến hữu khác." Tần Dã cười híp mắt nói, hoàn toàn không sợ lộ ra bản chất ham tiền.

"Cậu còn có tâm tư này nữa." Bàn Tử lắc đầu cười, sau đó giúp tìm kiếm binh khí.

"Đúng rồi, Bàn Tử, chúng ta đi khỏi đây trước đã." Tần Dã đột nhiên dừng tìm kiếm binh khí.

"Tại sao?" Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

"Tôi cứ có cảm giác nơi này không được yên tĩnh cho lắm." "Nơi nào không yên tĩnh?

Trừ hai chúng ta ra thì không có bất kỳ vật sống nào mà." Bàn Tử nhìn quanh phòng đá một lượt, không phát hiện điều gì bất thường.

"Cậu nhìn kỹ bức tường phòng đá này, trên đó khắc rất nhiều hoa văn." "Hoa văn?" Bàn Tử nghe vậy liền ghé sát lại nhìn.

"Ô, thật sự có, cậu nhìn kỹ những hoa văn này có phải gần giống với hình dạng khuôn mặt của những thi thể kia không?" "Hình như là vậy." "Cậu nói đây có phải là lời cảnh báo của cổ mộ không?" "Chúng ta đi khỏi đây trước đi, đợi đến tối rồi hãy quay lại xem nơi này rốt cuộc có huyền cơ gì!" "Ừm, được rồi, cậu cẩn thận đó, vạn

nhất có chuyện gì xảy ra, nhanh chóng gọi tôi." "Biết rồi, lải nhải!" "Haiz, đời này coi như giao phó cho cái thằng bạn hố hàng như cậu rồi!" Nói xong, Bàn Tử liền theo Tần Dã lặng lẽ rời khỏi phòng đá.

Họ không đi cửa chính mà chọn bò xuống đài giai bên cạnh.

Bên dưới đài giai là một đường hầm, đường hầm này nối liền với phòng đá phía trên.

Tần Dã và Bàn Tử chui vào đường hầm, hai bên tường treo đầy đèn dầu.

Do đèn dầu đã cháy cạn, nên những chiếc đèn này cũng theo đó mà tắt hẳn.

Nhờ vào chút dầu còn sót lại, Bàn Tử và Tần Dã cuối cùng cũng đến tầng thứ ba của địa cung.

Và tại tầng thứ ba này, cũng có một cánh cửa đá khổng lồ chắn trước mặt mọi người.

Tần Dã dùng dao găm gõ thử, cửa đá không hề lay chuyển, hiển nhiên cánh cửa này đã được thiết kế đặc biệt.

"Cậu xem cánh cửa đá này có phải rất dày không?" Tần Dã hỏi Bàn Tử.

Bàn Tử gật đầu, bày tỏ sự đồng tình với quan điểm của Tần Dã.

Tần Dã toe toét cười, lộ ra hàm răng trắng bóng: "Cánh cửa đá dày như vậy, chắc chắn cần chìa khóa." Bàn Tử vỗ đầu nói: "Sao tôi lại quên mất chi tiết này chứ?" Hắn lấy ra con dao găm mang theo bên người, cạo cạo trên cửa đá.

Một lát sau, Bàn Tử cuối cùng cũng tìm thấy cơ quan, sau đó xoay con dao găm cắm vào khe, một tiếng "cạch" nhỏ vang lên, cửa đá từ từ mở ra.

Lập tức một luồng gió lạnh buốt tràn vào, thổi khiến Bàn Tử rụt cổ lại.

Bàn Tử đi vào trước, Tần Dã theo sát phía sau.

Tầng thứ ba của địa cung cũng trống trải, chỉ có vài ngôi mộ đơn giản.

Tuy nhiên, tầng này không có đồ tùy táng, mà lại có không ít đồ linh tinh.

Có binh khí, giấy bút và một số vật dụng linh tinh khác.

Phần còn lại đều là những con rối gỗ, ngựa gỗ và các loại đồ chơi khác.

Những con rối gỗ này sống động như thật, mỗi con đều có một linh hồn độc lập.

"Đây chắc là dũng tuẫn táng." Bàn Tử nhìn những con rối gỗ, có chút tiếc nuối nói: "Đáng tiếc tôi không phải là nhà khảo cổ học, nếu không tôi thật sự muốn đào những con rối gỗ này ra để nghiên cứu." "Cậu vẫn nên tiết kiệm chút sức lực đi, chúng ta còn có việc chính mà." Tần Dã nói.

Bàn Tử gật đầu.

Địa cung này tổng cộng có sáu tầng.

Tầng thứ ba của phòng đá đều là dũng tuẫn táng.

Binh khí và áo giáp trong phòng đá tầng thứ năm đều đã biến mất.

Hai người tiếp tục đi về phía trước, càng đi sâu vào địa cung, các phòng đá càng hẹp.

Đến tầng thứ sáu của địa cung, về cơ bản đều là những phòng đá kín.

Tần Dã và Bàn Tử lại tìm kiếm một lúc trong phòng đá, không tìm thấy bảo bối nào.

"Địa cung này sẽ không có thứ gì đáng tiền sao?" Bàn Tử oán trách.

"Chắc là… có thể… có lẽ… chắc là có mà." Tần Dã nói.

"Mẹ kiếp, thật là lãng phí thời gian mà!

Biết thế ban nãy không quản đám đồ vật kia, chuyên tâm phá giải cái phòng đá này." Bàn Tử chửi rủa.

Đúng lúc này, Tần Dã bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân truyền đến.

Hắn vội vàng kéo Bàn Tử trốn vào góc.

Cửa đá vừa bị đẩy ra, một trận cuồng phong thổi vào, làm Tần Dã đau rát cả má.

Khi Tần Dã ngẩng đầu nhìn, phát hiện bên ngoài cửa đá đứng một hàng bóng đen.

Nhờ ánh sáng yếu ớt, lờ mờ có thể nhìn rõ những bóng đen này đều là quái vật hình người tóc tai bù xù, da của chúng có màu vàng nhạt, cơ bắp nổi lên cuồn cuộn, toàn thân toát ra sức mạnh bùng nổ hung hãn.

Chúng cầm binh khí, một mùi máu tanh nồng nặc xộc thẳng vào mũi.

"Gầm…" Đám quái vật hình người này đồng loạt ngẩng đầu phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, âm thanh như tiếng gào thét của dã thú, chấn động màng nhĩ.

"Đáng sợ quá!" Tần Dã không nhịn được nuốt nước bọt.

"Cậu xem, mắt chúng nó vẫn sáng, chúng nó còn sống!" Bàn Tử

chỉ vào quái vật hình người bên ngoài cửa đá nói.

"Không, chết rồi!" Tần Dã nhìn chằm chằm vào những con quái vật này, thần sắc ngưng trọng nói: "Chúng nó đều chết rồi, thân thể chúng khô héo, mục nát, thậm chí máu tươi cũng chảy cạn rồi." "Vậy có nghĩa là chúng chết đói?" Bàn Tử nói, hắn nhìn thấy bụng của một con quái vật hình người tóp lại, đoán chừng con quái vật này chắc là ăn xong no bụng rồi chết đói.

"Không sai, nhưng tôi cứ cảm thấy cách chết này không hợp lẽ thường.

Phán đoán theo quần áo chúng mặc, chúng chắc hẳn là binh sĩ cổ đại." Tần Dã nói.

Bàn Tử nhíu mày: "Chẳng lẽ, chúng là những kẻ bảo vệ lăng tẩm sao?" Tần Dã lắc đầu: "Chắc không phải.

Tôi nhớ trong 'Sơn Hải Kinh – Hải Nội Đại Hoang Kinh' có nói, khi nhân tộc di cư sẽ mang theo một lượng lớn gia súc, trong đó không thiếu cầm thú hung mãnh.

Do đó người xưa khi xây dựng lăng tẩm thường nuôi dưỡng những cầm thú này làm công cụ phòng ngự yêu tà, nên việc tự nuôi cầm thú trong lăng tẩm là một chuyện vô cùng nguy hiểm." "Tôi đoán những quái vật bên trong này chắc là quái vật bảo vệ lăng tẩm, chỉ là chúng ta xui xẻo gặp phải chúng mà thôi." Bàn Tử thở dài nói.

"Nhưng chúng nhìn cũng ghê quá đi mất." Bàn Tử nhìn kỹ những quái vật hình người này một lượt, nói: "Không biết chúng nó biến thành bộ dạng này bằng cách nào." "Nhưng nói đi thì cũng nói lại, bây giờ chúng ta phải làm sao đây?" Bàn Tử nhìn Tần Dã.

"Đương nhiên là rời khỏi đây rồi, chúng ta về thành bảo tìm đám hút máu quỷ kia trước, tiện thể điều tra xem rốt cuộc những quái vật

hình người này biến thành như vậy là do đâu.” Tần Dã quả quyết nói.

“Hắc hắc, mấy tên đó chắc chắn còn đang ngủ say, làm vậy có quá tàn nhẫn không.” Bàn Tử cười hì hì.

Tần Dã liếc Bàn Tử một cái: “Mấy tên này không phải quái vật hình người bình thường đâu, chúng sát lục vô độ, một khi xông ra khỏi lăng mộ sẽ tai họa nhân gian.

Chúng ta không nhân lúc chúng chưa khôi phục ý thức mà giết chúng đi, chẳng lẽ để dành ăn Tết sao?” Bàn Tử nhún vai: “Được, nghe cậu hết, dù sao đây cũng không phải trách nhiệm của hai chúng ta, là lão thiên gia tự mình gây ra.” Câu nói này của Bàn Tử dường như đã chọc giận một thứ gì đó, hàng trăm luồng ánh mắt âm u lạnh lẽo quét thẳng vào hai người, khiến họ sởn gai ốc, da đầu tê dại.

Mặc dù những tên này đã chết, nhưng vẫn giữ lại một chút ý thức, nên vẫn duy trì bản năng chiến đấu.

Chương 453

Tần Dã và Bàn Tử sợ hãi, vội vàng chạy ra khỏi phòng đá, chạy thục mạng về phía vị trí được đánh dấu trên bản đồ, trên đường không ngừng va phải các loại bình sứ, hộp gỗ và các vật dụng khác đặt trên mặt đất.

Tần Dã lấy ra bật lửa, châm dây dẫn, nhanh chóng ném vào giữa động huyệt.

Rầm rầm rầm, tiếng nổ dữ dội vang lên.

Mặt đất rung chuyển, đá vụn bay tán loạn, bụi đất mịt mù.

Cảnh tượng này làm Bàn Tử ngây người, hắn trợn tròn mắt, mất nửa ngày mới thốt lên: "Móa, cậu dám châm lửa!

Cậu có biết những thứ kia đều có thể biến thành Tống tử không chứ!" "Tống tử là cái gì?" Tần Dã hỏi.

"Tống tử chính là cương thi!" Bàn Tử nghiến răng nghiến lợi, nói vẻ hận không rèn sắt thành thép: "Theo tôi được biết, Tống tử cũng giống như trẻ con, từ khi sinh ra đã không ngừng gặm nhấm thân thể đồng loại, lớn lên sau này trở nên cực kỳ khát máu tàn bạo.

Nếu chúng ta chọc giận những Tống tử này, nói không chừng cả hai chúng ta cũng sẽ biến thành Tống tử." "Cậu đừng có mồm quạ đen." Tần Dã nói.

Hai người vừa chạy vừa bàn tán về chuyện đám quái vật hình người kia, rất nhanh đã đến vị trí được đánh dấu trên bản đồ.

Nơi đây là một con sông, Tần Dã trực tiếp nhảy xuống, sau đó nắm lấy sợi dây thừng, gắng sức bơi về phía bờ sông.

Khi hắn bơi đến chỗ cách bờ mười mấy mét, đột nhiên phát hiện

trên bờ sông nằm hai cỗ thi thể, thi thể đã bị ngâm nước trương phềnh, trông cực kỳ ghê tởm.

Tần Dã không nói hai lời, vươn tay kéo sợi dây thừng, gắng sức leo lên, cuối cùng cũng leo lên mặt đất.

"Má ơi…" Bàn Tử sợ hãi kêu lên một tiếng.

Tần Dã cũng cảm thấy lạnh sống lưng, hắn lau một vệt mồ hôi trên trán: "Mấy tên này sao lại xuất hiện trong địa lao chứ, chẳng lẽ địa lao này là hang ổ của chúng sao?" Bàn Tử thở hổn hển nói: "Ai mà biết được." Hắn và Bàn Tử theo đường cũ quay lại, một lần nữa đến lối vào địa cung.

"Móa, người kia sao vẫn còn ở trong địa cung vậy?" Bàn Tử kinh ngạc nói.

"Địa lao này có cơ quan, mấy tên đó là do lầm đường mà đi vào." Tần Dã nói.

Hắn dùng dao cạy đất ở lối vào địa cung, lập tức nhìn thấy một cánh cửa sắt, đây là một cánh cửa sắt được khóa chặt.

"Cạch cạch cạch…" Tần Dã giơ dao găm lên, nhắm vào lỗ khóa gắng sức cạy, muốn tháo cánh cửa sắt này ra.

"Này, anh bạn nhẹ tay thôi, cánh cửa này đắt lắm đó." Bàn Tử la lên.

Tần Dã nào có thời gian để ý hắn.

Cùng với động tĩnh của hắn, cả địa cung rộng lớn trống trải đều rung chuyển.

Tần Dã và Bàn Tử nhìn nhau, đều thấy vẻ hoảng sợ trên mặt đối phương.

Cả hai đều hiểu, lúc này không thể để lộ động tĩnh, nếu không

chắc chắn sẽ chết.

Thế là họ không hẹn mà cùng tăng tốc độ cạy lỗ khóa, chưa đầy mười phút đã tháo được cánh cửa sắt dày nặng và trầm uất kia.

"Móa, cánh cửa này sao mà cứng như gạch vậy, cứng quá đi mất." "Ít nói nhảm đi, mau chạy!" Tần Dã thúc giục.

Hắn đi đầu chui vào địa lao, nhưng phát hiện bên trong địa lao tối đen như mực, căn bản không nhìn rõ bất kỳ cảnh tượng nào.

"Giờ thì gay go rồi, chúng ta phải làm sao để ra ngoài đây?" Bàn Tử lo lắng hỏi.

"Cậu đợi tôi bên ngoài." Tần Dã trầm giọng nói, sau đó từ từ mò mẫm đi về phía trước.

Bên trong địa lao tối đen như mực, duy chỉ có vài ngọn đèn huỳnh quang nhấp nháy trên tường, cung cấp ánh sáng lờ mờ.

"Đây là cái quái gì?" Tần Dã trong lòng tò mò, đi qua cầm lấy một ngọn đèn để tỉ mỉ quan sát.

Chỉ thấy ngọn đèn này tạo hình cổ kính, trên đó khắc "Âm Dương Ngư đồ án", "Long Phượng Trình Tường" và "Nhật Nguyệt Tinh Thần" bốn bức phù điêu.

Mỗi bức phù điêu đều sống động như thật, như thể vật sống, khiến người ta hoa mắt thần mê.

Ngoài ra còn có một số động vật nhỏ, như thỏ, chuột, nhện, cóc, v.v., các loại đồ vật quý hiếm kỳ lạ dưới ánh đèn càng hiện ra đáng yêu.

Tần Dã kinh ngạc đến nỗi không khép miệng lại được, trong lòng thầm đoán, những thứ này rốt cuộc là có thật hay là ảo giác đây?

Hắn đang suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân truyền

đến từ phía sau.

"Đừng quay đầu!" Hắn lập tức quát lớn một tiếng, sau đó ném ngọn đèn trong tay sang một bên, rồi rút con dao ngắn ở thắt lưng ra, xoay người lại.

Chỉ thấy Bàn Tử cà nhắc cà nhắc đi vào địa lao, trông rất chật vật.

"Cậu… không sao chứ?" Bàn Tử hỏi.

"Yên tâm đi, tôi phúc lớn mệnh lớn, Diêm Vương gia lão tạp mao đó còn chẳng làm gì được tôi, chỉ bằng bọn chúng, ha ha…" Tần Dã cười lạnh vài tiếng nói, sau đó lại hướng về phía bên kia hét lớn: "Tiểu Cửu, Tiểu Thập, Tiểu Thất, Tiểu Bát… đều cút hết ra đây cho lão tử!" Ngay sau đó, trong địa lao đột nhiên vang lên một tràng âm thanh xào xạc, như có mấy con rắn bò.

"Mẹ nó!

Hóa ra cái nơi quỷ quái này còn nuôi rắn rết chuột bọ." Bàn Tử rủa một tiếng, vội vàng lùi lại mấy bước.

"Đừng sợ." Tần Dã an ủi, đồng thời giơ con dao găm trong tay lên.

"Tôi biết những thứ này không dễ đối phó, nhưng cũng chưa chắc sẽ thua chúng." Giọng điệu Tần Dã bình tĩnh, ánh mắt sắc bén, toàn thân toát ra sát khí mãnh liệt.

"Cậu hiểu không, Bàn Tử?" "Tôi đương nhiên không hiểu rồi, vì tôi chính là một kẻ nhát gan." Bàn Tử cười khổ nói, nói xong còn vỗ vỗ ngực: "Vậy nên tôi quyết định, tối nay ai dám cản đường tôi, tôi đặc biệt sẽ giết chết kẻ đó, bao gồm cả lũ súc sinh này." Nói xong, Bàn Tử nhặt một tảng đá sắc nhọn, bày ra tư thế quyết tử.

"Ha ha, Bàn Tử, không ngờ đó, cậu cũng thật là đàn ông." Tần Dã trêu chọc.

“Xì, ai mà không phải đàn ông chứ?” Bàn Tử vênh váo nói.

“Được rồi, cậu là đàn ông.

Nhưng, cậu chắc chắn mình có dũng khí đối phó với lũ này sao?” Tần Dã bĩu môi nói.

“Ách…” Bàn Tử lập tức do dự, tuy bình thường hắn rất thích khoác lác, nhưng không có nghĩa là hắn không có tự tri.

“Được rồi, ban nãy tôi trêu cậu chơi thôi.” Tần Dã cười nói.

“Cậu đặc biệt…” Bàn Tử tức đến giậm chân.

“Đừng nói nhảm nữa, nhanh chóng tìm chìa khóa đi.” Tần Dã chỉ vào sâu trong địa lao, ý bảo Bàn Tử đi vào.

Bàn Tử thở dài, đành ngoan ngoãn đi theo sau hắn.

Sâu trong địa lao trống trải, không có chút âm thanh nào, ngay cả tiếng gió cũng không có.

Hai người vừa đi, tai Tần Dã vừa khẽ run rẩy, như đang bắt giữ những thay đổi của môi trường xung quanh.

Đúng lúc này, một tiếng gầm rống âm u kinh khủng đột nhiên vang vọng khắp cả địa cung, khiến người ta dựng tóc gáy.

Tần Dã giật mình, vội vàng xông đến trước mặt Bàn Tử, che chắn hắn phía sau.

“Cậu làm gì vậy?” Bàn Tử trợn tròn mắt nhìn hắn.

“Suỵt…” Tần Dã làm một động tác ra hiệu im lặng, sau đó dùng khẩu hình nói cho hắn biết: “Có tình huống!” Bàn Tử trong lòng giật mình, theo bản năng ngậm miệng lại, không phát ra tiếng động nào nữa.

Hai người áp sát tường chậm rãi di chuyển, cuối cùng cũng phát

hiện ra điều bất thường.

Ở vị trí sâu nhất của địa lao, một cỗ quan tài đá khổng lồ treo lơ lửng giữa không trung.

Nắp quan tài bị đóng đinh vào tường, lộ ra một khe hở đủ để người cúi mình đi qua.

Xung quanh quan tài đá, dây leo xanh biếc dày đặc bao phủ, chúng quấn quanh nắp quan tài, trông như một cái kén tằm khổng lồ.

“Cái quỷ quái này rốt cuộc là cái gì?” Bàn Tử nuốt nước bọt nói, sắc mặt tái mét.

“Tôi cũng không biết.” Tần Dã nhíu mày nói.

Bàn Tử nghe vậy trong lòng càng thêm sợ hãi, hắn cảm thấy mình dường như rơi vào một cái động không đáy, càng lún sâu càng nguy hiểm, như thể giây tiếp theo sẽ ngã chết.

“Cái này… cái này phải làm sao đây?” Bàn Tử không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt.

“Nơi này đã giam giữ xà hạt nữ yêu, chắc chắn đã thiết kế rất nhiều bẫy rập.” Tần Dã hừ lạnh một tiếng, tay phải nắm con dao ngắn khẽ vung vẩy, dường như đang tìm kiếm đột phá khẩu.

“Cậu mẹ nó mau tìm đi chứ!” Bàn Tử sốt ruột gãi tai.

“Đừng vội, cậu nhìn trên cột đá bên trái, có ba viên dạ minh châu.” Tần Dã nói.

“Cái gì?

Dạ minh châu?

Chương 454

Móa, cậu đúng là khỉ phái đến chọc tôi vui đó.” Bàn Tử mặt mày ủ rũ nói.

Cỗ quan tài đá này cao đến sáu mét, rộng bốn mét, dài năm mét, dạ minh châu quý báu như vậy, vậy mà lại khảm trên đỉnh quan tài.

“Không tin?

Hay là tôi đưa cậu qua xem thử?” Tần Dã khiêu khích nhìn Bàn Tử nói.

“Được!” Bàn Tử nghiến răng đồng ý, hắn muốn xem thử, Tần Dã rốt cuộc đang bày trò gì.

Hai người đi gần lại, Tần Dã vươn tay lấy xuống dạ minh châu, sau đó lại lấy thêm hai viên nữa, đưa cho Bàn Tử.

Bàn Tử nhận lấy dạ minh châu, nhờ ánh nến yếu ớt, hắn nhìn rõ hình dạng của dạ minh châu.

Viên dạ minh châu này có hình dạng giống như hạt ô liu, trong suốt lấp lánh, phát ra ánh sáng dịu nhẹ, giống như một quả cầu pha lê rực rỡ chói mắt, vô cùng đẹp.

Bàn Tử cầm dạ minh châu thưởng thức một lúc, không nhịn được tán thán: “Oa, cũng khá đẹp đó.” Lời nói vừa dứt, Bàn Tử đột nhiên đồng tử co rút, sắc mặt đại biến.

Hắn cảm thấy đầu đau dữ dội vô cùng, như bị búa đập mạnh một cái, lập tức mất thính giác, mất thị giác… “Phịch…” Bàn Tử ngã nhào xuống đất.

Cùng lúc đó, Tần Dã nhân cơ hội đỡ Bàn Tử dậy, sau đó cõng hắn trên vai, cà nhắc đi sâu vào địa lao.

Tần Dã có thể cảm nhận được thân thể Bàn Tử phía sau dần dần lạnh đi, trong lòng đột nhiên rớt cái "tạch", không ổn rồi, Bàn Tử chết rồi!

Tần Dã không tin Bàn Tử sẽ dễ dàng chết như vậy, dù sao hai người đã trải qua vô số trận chiến hiểm nguy, Bàn Tử chưa từng yếu ớt như lần này.

Tình trạng quỷ dị này kéo dài đúng một phút, Tần Dã thậm chí nghi ngờ hắn đã chết, vì Bàn Tử sớm đã không còn hô hấp, nhưng Tần Dã vẫn không dám buông lỏng, chỉ cõng Bàn Tử tiếp tục đi vào.

Đi được khoảng mười mấy phút, chóp mũi Tần Dã ngửi thấy một mùi tanh tưởi nhàn nhạt.

Hắn theo mùi mà tìm kiếm, rất nhanh đã thấy phía trước một cánh cửa sắt có một khe hở, lờ mờ nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Tần Dã không chút do dự, đẩy cửa bước vào.

Trong khoảnh khắc, gió lạnh thấu xương tràn đến, khiến Tần Dã không khỏi rụt mình lại.

Nhưng Bàn Tử trên lưng lại đột nhiên biến mất!

"Bàn Tử đâu rồi?" Tần Dã nhìn quanh, và bắt đầu kiểm tra môi trường xung quanh, nhưng căn bản không nhìn thấy bóng dáng Bàn Tử.

"Bàn Tử… Bàn Tử…" Tần Dã vừa gọi tên Bàn Tử, vừa nhanh chóng tiến về phía trước theo lối đi trong địa lao.

Tuy nhiên, Tần Dã vừa đi được hai bước, tấm đá dưới chân hắn đột nhiên sụp đổ, khiến hắn không kịp đề phòng mà rơi xuống.

"Phập…" Một tiếng trầm đục vang vọng khắp địa lao.

"Móa!" Tần Dã kinh hãi, thầm mắng một tiếng.

Hắn cố gắng đứng dậy, nhưng kinh hoàng phát hiện, hai chân hắn vậy mà mềm nhũn vô lực, làm cách nào giãy giụa cũng không thể nhấc lên được.

Ngay sau đó, hắn cảm thấy một trận mùi hôi thối xộc đến, rồi mắt tối sầm lại ngất đi… Khi hắn tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trong một góc địa lao, bên cạnh là Bàn Tử vẫn đang hôn mê.

"Mẹ kiếp, Bàn Tử, tỉnh dậy đi, mau đứng dậy!" Tần Dã gắng sức lắc Bàn Tử.

Bàn Tử khó khăn mở mắt, yếu ớt nói: "Tần Dã, hai chúng ta thật sự chết rồi sao?" Tần Dã nghe vậy ngây người một lát, sau đó phản ứng lại, hắn lập tức nhét một lá ngọc phù vào tay Bàn Tử, nói: "Đừng nói nhảm nữa, bóp nát ngọc phù đi, bảo mệnh là quan trọng." "Ồ." Bàn Tử ngây ngốc gật đầu.

"Rắc…" Bàn Tử một tay ấn cơ quan ngọc phù, sau một trận hồng quang lóe lên, hai người biến mất tại chỗ.

"Ơ?

Đây là đâu?" Bàn Tử mở đôi mắt mơ màng, nhìn quanh.

"Móa, chỗ này hôi quá, mau rời khỏi đây đi." Đột nhiên, chóp mũi hắn truyền đến một mùi hôi thối nồng nặc, lập tức làm hắn biến sắc.

"Mẹ kiếp!

Mùi gì đây?

Thật sự hun người ta không thở nổi." Bàn Tử bịt mũi chạy như điên.

Chạy được một đoạn đường, hắn cuối cùng cũng thích nghi được với mùi vị quái dị này, lập tức thở phào một hơi dài, sau đó quay đầu nhìn về phía chỗ Tần Dã.

Chỉ thấy nơi đó tối đen như mực, không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

"Kỳ lạ, sao hắn vẫn chưa đuổi kịp?" Bàn Tử thắc mắc, tự hỏi chẳng lẽ tốc độ của mình quá chậm sao?

Nghĩ đến đây, hắn lại một lần nữa tăng tốc độ của mình, điên cuồng chạy trốn.

Ngay khi hắn chạy được một đoạn đường, phía trước đột nhiên xuất hiện một đốm lửa, chiếu sáng môi trường xung quanh, cũng cho hắn nhìn rõ cảnh tượng trước mắt.

Bên cạnh đống lửa ngồi một lão giả tóc tai bù xù, mặc áo đỏ máu, đôi mắt đục ngầu và tang thương nhìn chằm chằm hắn, như thể dã thú muốn ăn thịt người.

Cánh tay hắn bị xích, hiển nhiên là bị xích ở đây.

"Bàn gia hôm nay liều chết rồi!" Bàn Tử nghiến răng, ném viên dạ minh châu trong tay về phía trước.

Đương nhiên, trong khoảnh khắc ném ra, Bàn Tử liền nhanh chóng né tránh, để khỏi bị dạ minh châu đập trúng, như vậy chẳng phải chết oan uổng sao.

"Rầm rầm rầm…" Kèm theo một tiếng nổ trầm đục, dạ minh châu vỡ tan.

Vô số ánh sáng chói lọi bùng lên, chiếu sáng khắp nơi, và khuôn mặt của lão giả cũng hiện rõ.

Đó là một khuôn mặt già nua vô cùng, trên mặt hố hõm, đầy nếp nhăn, như vỏ cây khô.

"Hửm?" Lão giả phát ra một tiếng gầm gừ trầm thấp khàn khàn, sau đó từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt âm u nhìn chằm chằm Bàn Tử.

"Móa!

Kẻ này còn sống, hắn chưa chết sao?" Bàn Tử giật mình, vội vàng bỏ chạy thục mạng, hắn tưởng mình gặp phải cương thi.

"Vụt!" Thân hình lão giả nhanh như điện, chớp mắt đã xông đến trước mặt Bàn Tử, vươn tay kẹp chặt cổ Bàn Tử, sau đó hung hăng ném xuống đất, rồi ngồi khoanh chân trở lại.

"Khụ khụ khụ…" Bàn Tử cố sức dùng hai tay bấu vào cổ họng, muốn nôn ra những chất lỏng dính nhớp đó, nhưng do bị ngạt thở, hắn ngay cả động đậy cũng không được.

"Mẹ kiếp, Bàn gia liều với mày!" Bàn Tử gầm lên một tiếng giận dữ, mò con dao găm từ trong giới trữ vật ra, chuẩn bị liều mạng với cương thi.

"À à, tiểu bằng hữu, ta khuyên ngươi vẫn nên tiết kiệm chút sức lực, ngoan ngoãn đầu hàng đi, ngươi không phải đối thủ của ta." Khóe miệng cương thi nhếch lên một nụ cười dữ tợn, trên lòng bàn tay hắn bốc cháy một ngọn lửa xanh biếc u ám.

"Hừ…" Nhìn thấy ngọn lửa xanh này, Bàn Tử không nhịn được rùng mình một cái, ánh mắt đầy sợ hãi.

Hắn nhận ra thứ này, đây chính là oán niệm của lệ quỷ.

Oán niệm này ngưng tụ thành quỷ hỏa thực chất hóa, uy lực vô cùng mạnh mẽ.

"Lão già này thực lực tuyệt đối không tầm thường, chúng ta liên thủ lại, có lẽ còn có một chút sức đánh." Bàn Tử suy nghĩ nhanh chóng, sau đó hướng ánh mắt về phía Tần Dã vẫn đang hôn mê bất tỉnh bên cạnh.

"Này!

Tần Dã, tỉnh dậy đi!

Mau tỉnh dậy đi chứ…" "Bàn gia tôi bây giờ đều trông cậy vào cậu đó, cậu mà chết thì mẹ kiếp tôi cũng chết theo luôn." "Nếu cậu không giúp Bàn gia, Bàn gia chỉ có con đường chết, cậu mẹ nó nếu là đàn ông thì đứng dậy giúp Bàn gia đi!" Tần Dã bị Bàn Tử làm phiền đến mức bực bội vô cùng, cuối cùng không nhịn được mắng to: "Cậu làm người chết sống lại rồi đó, nếu cậu còn dám lải nhải một câu nữa, tin hay không tôi sẽ giết cậu trước?" "Ách… được rồi." Bàn Tử lập tức im bặt.

"Hắc hắc, Tần Dã, vì cậu đã tỉnh rồi, vậy thì bây giờ chúng ta hành động thôi." Bàn Tử cười gian xảo, nói xong liền kéo Tần Dã chạy về phía xa.

Tần Dã bị kéo lảo đảo, hắn giận dữ nói: "Bàn Tử, cậu mẹ nó bị điên rồi!

Lão già này là siêu thoát giả, hơn nữa còn có nhục thân cường hãn, hai chúng ta cộng lại cũng không đủ hắn hành hạ!

Mau quay về cầu cứu, nếu không hai chúng ta tiêu đời rồi!" "Cầu cứu?

Ai mẹ nó sẽ đến cứu hai chúng ta chứ." Bàn Tử cay đắng nói.

Tần Dã nghe vậy nhíu mày, rồi bừng tỉnh đại ngộ, hắn nhớ lại cảnh tượng nhìn thấy trong động huyệt trước đó, bất kể là hắn hay Bàn Tử, đều bị bắt đến nơi này làm nô lệ.

Tần Dã nhớ mình lúc đó đang khai quật cổ vật trên đỉnh núi, sau đó bị mắc kẹt, cuối cùng bị đưa vào mật thất.

Kết hợp tất cả những gì ở đây, Tần Dã đoán mình phần lớn đã bị đưa vào một di tích cổ đại nào đó, còn về chủ nhân của cơ thể này, rất có khả năng cũng bị mắc kẹt ở đây.

Dù sao lăng tẩm này đã lâu năm không được tu sửa, rất nhiều bức

tường đều đã sụp đổ, lộ ra những hài cốt mục nát bên trong, thậm chí còn có một số thi thể sinh vật đã phân hủy.

Nói tóm lại, nơi này mang lại cho người ta một cảm giác kinh khủng sởn gai ốc, dường như có vô số đôi mắt, vẫn luôn lặng lẽ rình rập hai người họ, khiến họ rùng mình.

Tần Dã quát khẽ khiến Bàn Tử lập tức im miệng, nhưng trước mắt tình cảnh tuyệt vọng này, cầu cứu không có, đường chạy không có.

Chương 455

Hắn nắm chặt hai nắm đấm, gân xanh trên trán nổi lên, ánh mắt lướt nhanh trong nơi âm u tối tăm này, cố gắng tìm ra một tia sinh cơ.

"Trước tiên đừng hoảng, chúng ta tìm kỹ xung quanh đây nữa." Tần Dã cố nén nỗi sợ hãi, khẽ dặn dò Bàn Tử.

Bàn Tử cà nhắc cà nhắc theo sau, thân thể run như sàng: "Tần gia, lão già này tà tính lắm, chúng ta làm được không?" Tần Dã không trả lời, đến gần bờ tường, ngón tay ma sát những viên gạch mục nát.

Bỗng nhiên, đầu ngón tay chạm vào một chỗ hơi lõm, hắn trong lòng khẽ động, dùng sức ấn xuống.

Chỉ nghe "cạch" một tiếng nhỏ, một viên gạch bên cạnh vậy mà từ từ bật ra nửa chừng, để lộ một lỗ trống lớn bằng bàn tay.

Trong bóng tối u ám dường như có hàn quang lóe lên.

"Có cơ quan!" Tần Dã khẽ gọi, Bàn Tử vội vàng ghé sát lại, trợn tròn mắt nhìn.

Tần Dã từ trong lỗ trống lấy ra một hộp sắt hoen gỉ, bề mặt hộp khắc đầy phù văn quỷ dị, chạm vào lạnh buốt thấu xương.

"Cậu chắc chắn đây chính là thứ mà lão già kia giấu đi không?" Bàn Tử nghi ngờ hỏi.

Thời buổi này ai lại dùng hộp đựng báu vật?

Lại còn cũ nát như vậy… Tần Dã đặt nó sát tai lắng nghe, bên trong truyền ra âm thanh trầm đục, chắc là không sai.

"Kệ nó đi, bất kể là cái gì, cũng tốt hơn chết trong tay lão già này." Tần Dã nói xong, nhìn quanh.

“Tần gia nói đúng.” Bàn Tử gật đầu, cũng không nói nhảm nữa.

Hai người nín thở, cẩn thận thăm dò xung quanh.

Tần Dã mò mẫm một lát, cuối cùng phát hiện ra ba cánh cửa đá ẩn tế khác, trông có vẻ tương tự cánh này, nhưng không phải do xích sắt nối liền.

Tần Dã đẩy cánh cửa đá bên phải ra, cảnh tượng đập vào mắt lập tức khiến hai người ngây như phỗng.

“A!” Bàn Tử thất thần kêu lên, hai chân mềm nhũn.

Tầm nhìn cuối cùng là một mật thất rộng rãi trống trải, không bày biện gì cả, chỉ ở nơi sâu nhất đặt một cỗ quan quách đen kịt.

Quan tài cao chừng hơn mười mét, toàn thân đúc bằng ô kim, phát ra khí tức quỷ dị.

Tần Dã nuốt nước bọt, tim đập thình thịch, cảm giác mình bị một loại quái thú không rõ tên nào đó nhìn chằm chằm.

“Làm… làm sao bây giờ?” Bàn Tử sắc mặt tái mét, lắp bắp hỏi.

Tần Dã nghiến răng nói: “Cái thứ này chắc chắn không đơn giản.” Lời này vừa thốt ra, hai người rơi vào thế giằng co ngắn ngủi.

Tần Dã không dám mạo hiểm tiến lên, sợ đánh thức chủ nhân cổ mộ.

Bàn Tử càng nhát gan hơn, đứng yên tại chỗ, như một bức tượng.

Thời gian trôi qua, hai người vẫn không thể đưa ra quyết định.

Cho đến vài phút sau, quan quách đột nhiên rung chuyển.

“Hửm?” Bàn Tử sợ hãi run lên, “Tần gia, cậu mau nhìn…” Tần Dã nhìn theo, đồng tử lập tức co rút.

“Xì!” Tiếng hít khí lạnh vang vọng khắp mật thất.

Chỉ thấy, nắp quan tài chậm rãi di chuyển, một thi thể nam tử mặc hồng y, dung mạo xấu xí, hình dạng dữ tợn từ từ ngồi dậy.

"A…" Bàn Tử kinh hãi che mắt, suýt chút nữa ngất đi.

"Đừng sợ, hắn đã chết rồi." Tần Dã nghiến răng, an ủi Bàn Tử, đồng thời ngưng thần đề phòng.

Thi thể nam tử hồng y này có hình dạng cực kỳ kinh khủng.

Da mặt hắn trắng bệch trong suốt, không chút huyết sắc, ngũ quan vặn vẹo biến dạng, hốc mắt sâu hoắm, môi đỏ tươi, mũi và cổ họng đều là mạch máu đen.

Bộ dạng này quá đáng sợ.

Ngay cả Tần Dã gan lớn, lúc này cũng không tránh khỏi rùng mình.

"Đây là ai?" Tần Dã lấy hết can đảm hỏi.

Nam thi nghe vậy, chậm rãi xoay chuyển cổ.

Lập tức, trong đầu Tần Dã hiện lên từng khung cảnh tàn nhẫn, toàn là thân thể phụ nữ tươi sống, họ đang đau đớn kêu la, bị lột da rút gân, cắt thịt róc xương, cuối cùng chết không nhắm mắt nằm trong ngôi mộ lạnh lẽo.

"Ngươi rốt cuộc là ai?" Tần Dã lại một lần nữa hỏi.

Đáng tiếc, nam thi vẫn không phản ứng, đứng yên lặng lẽ tại chỗ, duy chỉ có đôi mắt không ngừng đảo.

Tần Dã nhíu chặt mày, trong lòng dấy lên một dự cảm không lành.

"Không ổn, hắn muốn ăn thịt hai chúng ta!" Bàn Tử kêu la chói tai, sợ đến hồn bay phách lạc, lảo đảo chạy về phía Tần Dã.

Tần Dã sớm đã có phòng bị, nắm lấy vai Bàn Tử, ném mạnh hắn sang trái một vòng.

Rầm!

Bàn Tử đập vào vách đá, lập tức đau đến kêu la oai oái.

Nhân lúc Bàn Tử ôm đầu phòng thủ, Tần Dã lập tức bỏ chạy.

Lần này hắn chọn cửa đá bên phải, vì nam thi vừa hay đi về phía bên phải, hơn nữa động tác chậm chạp.

Đau!

Mắt cá chân đột nhiên đau nhói dữ dội.

Tần Dã lảo đảo ngã xuống đất, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy mắt cá chân phải của mình, vậy mà bị nam thi nắm chặt.

"Móa!" Hắn mắng một tiếng, vội vàng giãy thoát, nhưng vô ích, căn bản không thể thoát khỏi móng vuốt khổng lồ của nam thi.

"Tiêu rồi… tên này muốn kéo chúng ta vào quan tài!" Bàn Tử bò dậy, trốn ở một bên run rẩy cầm cập.

Nam thi nắm chặt chân phải của Tần Dã, chậm rãi đứng dậy.

Tần Dã cố sức đạp chân, nhưng lực đạo mỏng manh, vô ích.

Hắn không khỏi nóng mắt, xé họng gầm lên: "Mẹ kiếp, mày mau buông tay ra đi chứ!" Bàn Tử sợ hãi, mặt mày ủ rũ, lắp bắp khuyên nhủ: "Tần gia, chúng ta nhận thua đi, cậu xem hắn ta trông… chúng ta không chọc nổi đâu…" Tần Dã nào có thể cam tâm nhận thua?

Hắn cố sức đá chân, ý đồ chấn động nam thi.

Bỗng, nam thi ngửa mặt lên trời gầm giận, thân hình nhanh chóng bành trướng.

Tần Dã trong lòng rớt cái "tạch", kinh ngạc phát hiện, nam thi vậy mà nhe răng ra lộ ra một hàng răng trắng bệch đáng sợ!

"Móa!

Tên này thật sự là Tống tử sao?" Tâm lý Tần Dã sụp đổ.

Nam thi nhe nanh cười dữ tợn, nhe nanh múa vuốt xông đến.

"Xong rồi!" Đây là ý niệm hiện ra trong đầu Tần Dã.

Trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, giữa mật thất, đột nhiên bùng lên ánh bạc chói mắt.

Xoẹt!

Một luồng cuồng phong thổi qua, cuốn tung bụi bặm cát đất, che khuất tầm nhìn của mọi người.

Ngay sau đó, sương mù dày đặc dâng lên, bao trùm mật thất, giơ tay không thấy năm ngón.

"Khụ khụ!" Tần Dã bị sặc đến ho sù sụ, thở dốc.

Đợi khói tan đi, hắn mới mở mắt ra.

Mật thất khôi phục yên tĩnh, chỉ là có thêm vài vật trưng bày, một bức họa và một cái đỉnh đồng.

"Ơ?" Tần Dã dụi mắt, kinh ngạc tự nhủ, "Cái đỉnh đồng kia hình như…" Hắn nhớ, đó là cái đỉnh đồng mà hắn đã đấu giá được.

Tần Dã nhìn càng lúc càng giống, trong lòng dấy lên một phỏng đoán hoang đường: "Cái đỉnh đồng này chẳng lẽ chính là…" Tần Dã còn chưa suy nghĩ rõ ràng, liền bị tiếng gào thét phẫn nộ cắt ngang dòng suy nghĩ.

Nhìn theo tiếng động, nam thi điên cuồng đuổi theo đỉnh đồng, tốc độ nhanh như báo.

Chương 456

Bùng!

Đỉnh đồng hung hăng đâm vào ngực nam thi, lập tức khiến hắn bay ngang ra ngoài.

"Ngao!" Nam thi phát ra tiếng gào thét thê lương, chiếc hồng bào trên người không lửa mà tự bốc cháy, chớp mắt hóa thành tro tàn.

"A… a a…" Khóe miệng Tần Dã co giật.

Hắn nhìn thấy làn da trần trụi của nam thi, đang không ngừng tuôn ra chất lỏng hôi thối tanh tưởi.

"Cái này mẹ nó là da người sao?" Tần Dã trong lòng rùng mình.

"Ô ô… ô ô ô…" Bàn Tử sợ đến ngây người, ngồi bệt ở góc tường khóc lóc, nước mắt chảy đầy mặt.

"Này, cậu không sao chứ?

Tôi đỡ cậu dậy." Tần Dã cứng rắn đỡ Bàn Tử lên.

Toàn thân Bàn Tử mập mạp lảo đảo, một mùi nước tiểu tanh nồng xộc thẳng vào mũi.

"Ội…" Tần Dã suýt chút nữa nôn ra.

"Ô ô ô, Tần gia, cậu cứu em…" Bàn Tử sợ đến mất vía, chết chặt lấy cánh tay Tần Dã, sợ rằng chỉ cần không chú ý một chút là sẽ bị nam thi xé nát.

Tần Dã bất lực thở dài: "Thôi được rồi, đừng làm loạn nữa, chúng ta phải thoát khỏi đây." Bàn Tử khóc lóc kêu: "Nhưng… nếu không giết cái quỷ quái này, em sẽ không thoát được…" Tần Dã không nói nhảm nữa, kéo hắn xông ra ngoài.

“Cậu làm gì?” “Đưa cậu rời khỏi đây!” Bàn Tử mặt mày ủ rũ nói: “Chúng ta có thể chạy đi đâu chứ?” “Đừng nói nhảm nữa, mau theo kịp!” Tần Dã một cước đá bay Bàn Tử, không thèm quay đầu lại xông thẳng đến cửa mật thất.

Bàn Tử muốn khóc mà không ra nước mắt, chỉ có thể miễn cưỡng di chuyển thân thể.

Hai người một đường chạy như điên, rất nhanh đã đến cửa mật thất.

Tần Dã gắng sức đâm vào cửa, cố gắng thoát ra ngoài.

“Choang!” Cửa đá không hề nhúc nhích, bật ngược trở lại đập vào trán Tần Dã.

Tần Dã đau đớn rên rỉ, thầm mắng một tiếng xui xẻo, vội vàng mò chìa khóa từ trong lòng ra.

Cạch!

Cơ quan vận hành, cửa lớn mật thất từ từ mở vào bên trong.

Tần Dã mừng như điên, kéo Bàn Tử nhanh như chớp chui ra ngoài.

Hít thở không khí trong lành, Tần Dã thở dốc, dựa mềm nhũn vào tường nghỉ ngơi một lát, sau đó nhìn quanh, tâm trạng nặng trĩu.

Đây là một con hẻm nhỏ hẻo lánh, âm u tối tăm, hai bên kiến trúc thấp bé đổ nát, dường như đã rất lâu đời.

Tần Dã trong lòng lẩm bẩm: “Đây là nơi nào, trông không giống nhà tù chút nào?” Bàn Tử run rẩy quan sát một lượt, cẩn thận hỏi: “Tần gia, hay là… hay là cậu đi trước đi, tôi ở lại chặn hậu?” Tần Dã lườm Bàn Tử một cái, quát mắng: “Bớt mẹ nó lải nhải đi, còn không mau tìm dây thừng.” Nói thật, Tần Dã không tin tưởng Bàn Tử.

Vạn nhất Bàn Tử lâm trận bỏ trốn, một mình bỏ mặc, chẳng phải là thiệt lớn sao?

"Ồ… ức ức ức…" Bàn Tử bừng tỉnh đại ngộ, hoảng hốt tìm kiếm dây thừng.

Nửa phút sau, Bàn Tử tìm đủ tất cả dây thừng, hội hợp với Tần Dã.

Tần Dã dùng dao găm cạy khóa, sau đó quấn dây thừng quanh xích sắt, buộc vào eo.

Bàn Tử thì buộc vào một sợi xích sắt khác, chuẩn bị tùy thời bỏ trốn.

Bốp!

Cửa sắt mở ra, Tần Dã đi trước bước ra khỏi mật thất.

Bên ngoài vẫn tối đen như mực, chỉ có ánh trăng yếu ớt chiếu rọi, mông lung mờ ảo, mang lại cảm giác áp bức.

"Đây là… đâu?" Tần Dã ngây ngốc hỏi.

"Không biết, chúng ta đi khỏi nơi này trước đã, rồi từ từ thăm dò… Ách…" Lời Bàn Tử đột nhiên dừng lại.

Hắn đột nhiên phát giác, hai cánh tay mình không nghe theo sự điều khiển.

Nhìn kỹ lại, đồng tử Tần Dã co rút.

Nhờ ánh trăng, hắn lờ mờ nhìn thấy, cánh tay phải của Bàn Tử đã biến mất, cả cánh tay hiện lên màu đen tím, như được bôi mực, phát ra mùi hương kỳ dị khiến người ta buồn nôn.

"A a a… tay của tôi!" Bàn Tử kêu gào không dứt.

Tần Dã nghiến răng, nhặt con dao phay rơi trên đất, chém vào cánh

tay Bàn Tử.

Xoẹt!

Con dao phay sắc bén xuyên qua cánh tay Bàn Tử, thẳng đến tận chuôi dao.

"A a a… Tần gia… em sai rồi… cầu xin cậu… giúp em… a a a…" Bàn Tử ôm vết thương cụt, đau đến lăn lộn trên đất.

Tần Dã bề ngoài trấn tĩnh, nội tâm lại hoảng loạn bất an.

Tất cả những gì vừa xảy ra đã lật đổ nhận thức của hắn.

Cỗ cương thi kia sao lại trở nên đáng sợ như vậy?

Hơn nữa, vết thương của nó vậy mà lại tự lành!

"Đây rốt cuộc… là loại quái vật gì?!" Tần Dã không dám chậm trễ, vội vàng đỡ Bàn Tử dậy, chạy về phía cuối hẻm.

Một khi đợi cương thi phản ứng lại, chắc chắn lại sẽ tấn công Bàn Tử.

Tần Dã tuy sợ hãi, nhưng hắn biết mình phải nhanh chóng thoát khỏi sự quấn lấy của cương thi.

Bàn Tử kêu gào không ngừng, Tần Dã tâm phiền ý loạn, tăng nhanh bước chân chạy về phía trước.

Vừa chạy vừa chạy, họ phát hiện phía trước sáng sủa hơn rất nhiều.

Tần Dã tinh thần phấn chấn: "Có ánh sáng… chúng ta có cứu rồi…" Tuy nhiên, hắn vừa ngẩng đầu lên, liền sững sờ!

Đập vào mắt là một tòa thành bảo cổ kính khổng lồ.

Tòa thành bảo này toàn thân đen kịt, chiếm nửa bầu trời, khí thế hùng vĩ, khá tráng lệ.

Điều kỳ dị nhất là, thành bảo cao mấy mét, sừng sững trên đỉnh núi.

Tần Dã chứng kiến cảnh này, lập tức ngây người.

Hắn ban đầu còn lo lắng, trong thành bảo có những ác thú hung mãnh, ai ngờ… bên trong vậy mà lại ẩn chứa loại di tích cổ xưa này!

Rầm rầm rầm!

Đột nhiên, thành bảo phát ra tiếng động lớn.

Một cánh cửa đá dày nặng từ từ mở ra.

Kèm theo tiếng ồn lớn, một bóng đen từ bên trong cửa đá lao ra.

Bóng đen cao chừng ba trượng, hình dạng dữ tợn kinh khủng.

Thân hình hắn vạm vỡ, da dày thịt béo, toàn thân phủ đầy vảy, lưng mọc đôi cánh.

Điều kỳ dị hơn là, hắn có hình dáng con người, nhưng dung mạo xấu xí đáng ghét, trông như ma quỷ!

"Móa!" Tần Dã tim đập nhanh, lùi lại mấy bước, cảnh giác nhìn chằm chằm bóng đen.

Bóng đen dừng lại giữa không trung, lãnh đạm đánh giá Tần Dã.

"Gầm!!" Một tiếng gầm lớn vang vọng trời mây, chấn động màng nhĩ Tần Dã ù ù.

Trong tiếng gầm chứa đầy uy nghiêm và bá đạo, như thể vương giả giáng lâm, miệt thị chúng sinh!

"Má ơi!" Bàn Tử sợ đến hồn bay phách lạc, chui vào lòng Tần Dã run lẩy bẩy.

Tần Dã lông mày ngưng trọng, không hiểu, con quái vật trước mắt rốt cuộc là yêu nghiệt phương nào.

Tên này thân thể to lớn, còn lớn hơn gấu ba vòng.

Chương 457

Dung mạo không mấy đẹp đẽ, nhưng toàn thân cơ bắp cuồn cuộn, toát ra khí tức hoang dã, trông cực kỳ nguy hiểm.

"Xì!" Tần Dã hít một ngụm khí lạnh, nắm chặt con dao găm trong tay, đề phòng đối phương tấn công.

"Gầm!" Quái vật ngửa mặt lên trời gào thét.

Âm thanh chấn động hư không, chấn động khiến người ta khí huyết sôi trào!

Phập!

Phập!

Phập!

Thân thể quái vật lắc lư, dường như đang chịu đựng một loại đau đớn kịch liệt nào đó, mỗi lần dậm chân, mặt đất đều khẽ rung chuyển không ngừng.

"Cái… cái này…" Tần Dã kinh hãi biến sắc.

"Tần gia, chúng ta mau chạy đi." Bàn Tử sợ hãi.

"Không chạy được." Tần Dã nghiến răng.

Tần Dã quay đầu nhìn, không khỏi cười khổ.

Lúc này đây, hắn và Bàn Tử, bị kẹt giữa lối đi hẹp.

Hai bên trái, phải đều có một cánh cửa sắt đóng kín, lối ra duy nhất bị quái vật chặn lại, trừ phi bò ra ngoài, nếu không có cánh cũng khó thoát!

Bàn Tử sốt ruột, nắm lấy dây thừng cố sức giãy giụa, kết quả

càng kéo càng chặt, đau đến hắn kêu la oai oái.

"Tần gia… mau cứu tôi…" Bàn Tử nước mắt nước mũi chảy ròng ròng cầu xin.

"Đừng ồn ào!" Tần Dã nổi giận, vung con dao phay chém vào hàng rào sắt.

Lưỡi dao va chạm vào cốt thép và tấm sắt, bắn ra tia lửa.

Tần Dã nghiến chặt răng, dùng hết sức bình sinh, chém mở một khe hở trên hàng rào sắt kiên cố.

Hắn kéo Bàn Tử, nhanh chóng leo xuống vách đá.

"Mau chạy!" Tần Dã hét lớn một tiếng, cõng Bàn Tử tiếp tục chạy.

"A…" Bàn Tử đau đến ngất đi.

Tần Dã chạy như điên, trên đường gặp vài nam nữ, đều bị hắn một dao giết chết!

Tần Dã rõ ràng biết, với năng lực của mình căn bản không thể sống sót!

Vì con quái vật kia quá đáng sợ… Hắn chỉ có thể ôm đoàn sưởi ấm, mới có hy vọng sống sót.

"Gầm!!" Quái vật đuổi giết đến, phát ra tiếng gào thét rung trời!

Tiếng động lớn chấn động linh hồn, khiến người ta da đầu tê dại!

"Tiêu rồi!" Tần Dã hai chân mềm nhũn, suýt chút nữa ngã ngồi xuống đất.

Vết thương cụt tay của Bàn Tử vẫn chưa tan hết đau đớn, bây giờ lại bị con quái vật đáng sợ này dọa, sớm đã ngất đi.

Tần Dã nghiến răng, kéo Bàn Tử rẽ sang một góc khác.

Nơi đây là một nhà kho, chất đầy đồ linh tinh, tối tăm ẩm ướt.

Tần Dã cõng Bàn Tử xông vào.

Phía sau, quái vật đuổi cùng không buông!

Tần Dã cõng Bàn Tử, chạy vào sâu trong mật thất.

Nơi đây chất đống đồ linh tinh, trống trải yên tĩnh, không chút sinh khí, càng hiện ra quỷ dị.

"Gầm!" Bóng đen đuổi đến gần, gầm rống hung ác, há miệng phun ra luồng sáng xanh biếc.

Hàng chục quả cầu nhỏ từ miệng quái vật lao nhanh ra, bắn về phía Tần Dã và Bàn Tử!

Những quả cầu nhỏ này, phân tán đều, sắp xếp thành hình tròn.

Mắt Tần Dã lóe lên, hô lớn: "Bàn Tử, tỉnh dậy!" Đồng thời, hắn nghiêng người né tránh, mấy chục viên cầu ánh sáng xanh biếc lướt qua mép áo hắn, đâm vào bức tường phía sau.

Lập tức ăn mòn thành từng hố lớn, bốc lên khói cay xè mũi.

Bàn Tử lơ mơ mở mắt, thấy cảnh tượng trước mắt lại muốn thét chói tai.

Tần Dã bịt miệng cậu ta lại, thấp giọng nói: "Không muốn chết thì đừng lên tiếng!" Bàn Tử liều mạng gật đầu.

Tần Dã quét mắt nhìn xung quanh, tìm lối ra hoặc cơ quan có thể lợi dụng.

Đột nhiên, hắn phát hiện ở một góc có một bệ đá không bắt mắt, trên bệ đá khắc một vài phù hiệu kỳ lạ.

Tần Dã trong lòng khẽ động, hắn từng thấy phù hiệu tương tự trong một cuốn ghi chép đổ đấu cổ xưa, đây có thể là chìa khóa khởi

động một loại cơ quan nào đó.

Hắn đặt Bàn Tử sang một bên, cẩn thận từng chút một tiến gần bệ đá, chạm vào những phù hiệu đó theo thứ tự trong trí nhớ.

Ngay khi hắn chạm vào phù hiệu cuối cùng, mặt đất bắt đầu rung chuyển, một cánh cửa ngầm từ từ mở ra.

"Đi mau!" Tần Dã kéo Bàn Tử lao vào cửa ngầm.

Phía sau cửa ngầm là một hành lang hẹp, trên tường lóe lên những đốm lân hỏa yếu ớt.

Hai người vừa chạy chưa được bao xa, đã nghe thấy tiếng va đập của quái vật vào cửa ngầm phía sau.

"Cái thứ quỷ quái này sẽ không buông tha chúng ta đâu." Bàn Tử nói với vẻ mặt đưa đám.

"Đừng nói nhảm, chạy thôi." Tần Dã thở hổn hển.

Cuối hành lang là một mộ thất khổng lồ, trung tâm mộ thất có một cỗ quan tài đá lớn, xung quanh bố trí đủ loại cơ quan cạm bẫy.

Tần Dã vừa nhìn đã thấy cơ quan cảm ứng áp lực trên mặt đất.

Chỉ cần đi sai một bước, sẽ kích hoạt nỏ tiễn hoặc chông nhọn.

"Theo bước chân của tôi, không được sai một bước." Tần Dã dặn dò Bàn Tử, sau đó cẩn thận từng chút một bước vào mộ thất.

Bàn Tử đi sát phía sau, không dám thở mạnh.

Ngay khi họ sắp tiếp cận quan tài đá, Bàn Tử không cẩn thận giẫm phải một viên gạch lát nền lỏng lẻo.

Tiếng "rắc" vang lên, vô số mũi nỏ tiễn lập tức bắn ra từ các bức tường xung quanh.

"Chết tiệt!" Tần Dã chửi thề một tiếng, hắn nhanh chóng rút dao

găm ra, vung lên đỡ nỏ tiễn.

Bàn Tử cũng nhặt một hòn đá dưới đất, vung loạn xạ.

"Tần gia, làm sao bây giờ?" Bàn Tử kêu lên.

Tần Dã vừa đỡ nỏ tiễn, vừa quan sát xung quanh, hắn phát hiện bên cạnh quan tài đá có một cái rãnh nhỏ, dường như dùng để đặt thứ gì đó.

Hắn trong lòng khẽ động, từ trong ngực áo lấy ra một miếng ngọc bội nhặt được trong mộ đạo trước đó, ném về phía rãnh.

Ngọc bội chính xác rơi vào rãnh, nỏ tiễn lập tức ngừng bắn.

"Phù... suýt chết." Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm.

"Mau lại đây giúp!" Tần Dã vẫy tay.

Bàn Tử vội vàng chạy tới, hai người hợp tác, rất dễ dàng phá hủy các cơ quan gần quan tài đá.

Tần Dã và Bàn Tử nhìn nhau, đều lộ ra vẻ mặt thoát chết trong gang tấc.

Hai người đẩy đổ quan tài đá, vén tấm nắp đá nặng nề lên, một luồng khí lạnh lẽo ập vào mặt.

Bên trong quan tài đá là một thi thể, nhưng vì đông cứng lâu năm nên không nhìn rõ hình dạng.

Chương 458

Tần Dã lấy một cây nến thăm dò đưa đến vị trí ngực thi thể.

Dưới ánh nến mờ ảo, có thể mơ hồ thấy, thi thể bị bao phủ bởi lớp sương trắng dày đặc, da khô nứt, mất nước, có màu đen xám.

Tần Dã cau mày, chẳng lẽ, thi thể này đã biến thành Tống tử, nên mới được bảo quản tốt lâu như vậy?

"Tần gia, thi thể này..." Tần Dã xua tay cắt lời cậu ta: "Cứ mang về rồi nói." Bàn Tử gật đầu, hai người hợp sức khiêng thi thể ra ngoài mộ thất.

Ngay lúc đó, dị biến đột ngột xảy ra, thi thể vốn đang nằm trên mặt đất bỗng bật dậy, lao về phía hai người.

"Cẩn thận!" Tần Dã hô lớn một tiếng, cùng Bàn Tử đồng loạt lùi lại mấy bước.

Ngay khi hai người đứng vững, hai cánh tay thi thể duỗi thẳng như rắn, móng tay sắc nhọn như dao găm, hơn nữa còn đang từ từ kéo dài.

"Vãi chưởng!

Trá thi à!" Bàn Tử kinh hãi thất sắc.

Tần Dã hít sâu một hơi, nắm chặt nắm đấm, nhìn chằm chằm vào thi thể, chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào.

"Hừ hừ... hừ hừ..." Thi thể há miệng như chậu máu phát ra tiếng rít khàn đặc.

"Tần gia, nó muốn cắn anh!" Bàn Tử vội vàng nhắc nhở.

Tần Dã cười lạnh một tiếng, chân phải căng cứng, chuẩn bị xuất

phát.

Hắn đợi chính là thi thể chủ động tấn công, như vậy hắn mới có đủ lý do để giết nó!

Tuy nhiên, điều khiến Tần Dã bất ngờ là, thi thể chỉ phát ra một loạt tiếng rít trầm thấp quỷ dị, nhưng lại chậm chạp không chịu ra tay.

Tần Dã nhướng mày, tên này sợ rồi sao?

"Bàn Tử, chúng ta chia nhau hành động, dụ nó ra!" Tần Dã lập tức quyết định, xoay người lao về một hướng khác.

Quả nhiên, thi thể do dự một lát, liền đuổi theo bóng lưng Tần Dã.

Tần Dã nhân cơ hội này lao về phía hành lang bên trái, hắn tin rằng chỉ cần xông vào hành lang, là có thể cắt đuôi thi thể này.

"Hừ hừ..." Thi thể rít gào trầm thấp.

Đột nhiên, nó tăng tốc lao đi, như báo săn xông về phía Tần Dã.

Tần Dã đã đề phòng từ trước, hắn lập tức nhảy tránh, móng vuốt của thi thể chộp hụt.

Tuy nhiên, thi thể bám sát phía sau, tiếp tục truy đuổi.

Tần Dã cau mày lại, tên này là cao su chó mèo hay sao, sao không cắt đuôi được?

Ngay khi hắn đang suy nghĩ đối sách, một trận tiếng "lạc chi lạc chi" vang vọng khắp mật thất.

Tần Dã quay đầu nhìn lại, hóa ra là trên vách đá đỉnh mộ đạo có mấy sợi xích khổng lồ thõng xuống.

Những sợi xích này rất dài, quấn quanh bốn phía quan tài đá.

"Đệt!" Tần Dã chửi thề một tiếng.

Thế này thì phiền rồi.

“Bàn Tử, mau đi chặt đứt mấy sợi xích sắt kia.” Tần Dã biết Bàn Tử có sức mạnh lớn, có thể dùng tay không đập nát bê tông cốt thép, huống chi là loại tầng đá giòn tan này?

Bàn Tử đáp lời một tiếng, cầm dao găm ra sức chém vào sợi xích sắt.

Tiếng “loảng xoảng” vang lên!

Bàn Tử bị bật ngược trở lại, suýt nữa ngã vào lòng thi thể.

Thi thể nhe răng cười một tiếng, tựa như nắm chắc phần thắng.

Ngay lúc đó, một nơi khác trong mộ huyệt truyền đến tiếng “đông đông đông” trầm đục, có thứ gì đó đang lao về phía này.

“Chết tiệt!” Tần Dã nhướng mày, cơ quan trong mộ thất này đúng là nhiều thật.

Lúc này, thứ kia cũng đã đến cửa động, nó phát ra một tiếng gầm giận dữ, sau đó chui vào mộ huyệt.

“Là chuột sao?” Bàn Tử ngạc nhiên hỏi.

Tần Dã lắc đầu, giải thích: “Không phải chuột, nó là một con tê tê.” Bàn Tử trừng to mắt, cái thứ tê tê này, cậu ta cũng coi như đã tự mình trải nghiệm rồi, đây là một thứ lợi hại gấp trăm lần Tống tử.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Bàn Tử lo lắng hỏi.

“Không còn cách nào khác, chỉ có thể đánh ngất nó thôi.” Tần Dã thở dài một tiếng, giơ chiếc côn ngắn trong tay lên, nhắm vào con tê tê, dứt sức ném ra.

Tiếng “phập” trầm đục vang lên, chiếc côn ngắn đâm vào đầu con tê tê, ghim nó vào tường.

Con tê tê giãy giụa mấy giây, dần dần yên tĩnh lại.

Tần Dã thở phào nhẹ nhõm, hắn thu lại chiếc côn ngắn, kiểm tra nó, phát hiện không hề có chút tổn hại nào, không khỏi vui mừng không ít.

Chiếc côn ngắn này được làm bằng dược liệu đặc biệt, vô cùng bền chắc.

Tần Dã lại thử nghiệm thi thể, phát hiện tuy nó rất đáng sợ, nhưng thân hình vụng về, động tác không quá nhanh nhẹn, rất dễ bị đánh bại.

"Đi thôi, chúng ta rời khỏi đây." Tần Dã hô một tiếng, dẫn Bàn Tử đi về phía mộ thất cuối hành lang.

Lần này họ đi cực kỳ cẩn thận, vì họ phát hiện thi thể trên sàn nhà đã sống lại, bò lổm ngổm một cách méo mó.

Động tác của nó khá chậm chạp, đi được một bước lại quay đầu ba lần, dường như vẫn luyến tiếc chiếc quan tài kia.

Tần Dã chú ý đến điểm này.

Hắn trong lòng khẽ động, từ trong túi lấy ra mấy viên linh châu nhét cho Bàn Tử: "Bàn Tử, cậu ở lại bầu bạn với thi thể này.

Nhớ kỹ, tuyệt đối đừng đến gần nó, tôi sợ nó sẽ ăn thịt cậu!" "Tần gia..." Bàn Tử muốn nói lại thôi.

"Tôi đi trước đây!" Tần Dã ném lại câu nói này rồi phi nhanh bỏ chạy, chớp mắt đã biến mất vào bóng tối.

Bàn Tử nhìn thi thể, muốn khóc không ra nước mắt.

"Tần gia ơi... anh lại gài bẫy huynh đệ rồi..." Bàn Tử muốn khóc không ra nước mắt.

Cậu ta không thể bỏ lại thi thể, một mình trốn chạy được sao?

Điều này quả thực là mưu tài hại mệnh!

“Thôi được rồi, liều thôi!” Bàn Tử hạ quyết tâm, nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn thi thể: “Chết thì chết, ai bảo hai chúng ta quen biết nhau lâu như vậy chứ!” Nói xong, Bàn Tử lấy hết dũng khí bước về phía thi thể.

Thi thể nhìn thấy Bàn Tử, lập tức hưng phấn lao đến, há cái miệng đầy máu.

“A!!” Bàn Tử sợ hãi hồn vía lên mây.

Miệng thi thể rất lớn, trong miệng há to có những chiếc răng nanh dày đặc và sắc bén, dài chừng năm sáu centimet!

Bàn Tử muốn né tránh, nhưng lại phát hiện toàn thân mềm nhũn, căn bản không nhấc chân lên được.

Tần Dã vừa xông ra khỏi mộ thất địa cung, đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Bàn Tử.

Mặt hắn biến sắc, cắm đầu cắm cổ lao như điên, xông về phía lối vào mộ thất.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc hắn cất bước, hắn đột nhiên sững lại.

Bởi vì hắn thấy thi thể lại bò dưới đất, dùng móng vuốt cào cào mặt đất.

Ánh mắt hắn theo móng vuốt thi thể nhìn qua, đồng tử lập tức co rút lại!

Trên bụng thi thể, thế mà lại mọc ra một con sâu thịt, không ngừng ngọ nguậy.

“Mẹ kiếp!” Tần Dã chửi thề, vội vàng chạy đến bên cạnh Bàn Tử.

Bàn Tử sợ đến ngây người, toàn thân run rẩy không ngừng, hiển nhiên là bị dọa sợ rồi.

Chương 459

"Đừng sợ, đây chỉ là một con rết độc cổ đại." Tần Dã vỗ vai Bàn Tử, nói: "Thứ này cực độc, một khi chạm vào chắc chắn chết không nghi ngờ gì nữa, cho nên cậu tuyệt đối đừng chạm vào." Rết độc cổ đại đúng là có độc tính mãnh liệt, ngay cả cách lớp quần áo cũng có thể cảm nhận được, nếu chạm vào da thịt, chắc chắn chết không nghi ngờ gì nữa.

"Tần...

Tần gia, tôi... tôi phải làm sao đây?" Bàn Tử lắp bắp nói.

Tần Dã cau mày, nhìn thoáng qua cỗ quan tài đá khổng lồ kia, trầm giọng nói: "Kéo thi thể đi, sau đó tôi giúp cậu loại bỏ độc tố ra." "Ồ!" Bàn Tử ngớ người gật đầu.

Cậu ta cúi người ôm lấy thi thể, đi về phía lối ra mộ thất.

Tần Dã đi theo phía sau, một đường cảnh giác quan sát tình hình.

Đến cửa mộ thất, Tần Dã và Bàn Tử nhìn nhau, đồng thời lộ ra vẻ mặt nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng đi ra rồi.

"Ơ?

Cái gì đây?" Hai người đột nhiên ngây người.

Chỉ thấy gần lối ra mộ huyệt, nằm ngổn ngang rất nhiều xương cốt!

Những xương cốt này đều đã mục nát, nhìn thấy mà ghê người!

"Đây là thi thể của chủ nhân ngôi mộ..." Bàn Tử nuốt nước bọt, "Họ đều chết rồi!" "Sao cậu biết?" Tần Dã khó hiểu hỏi.

“Mức độ mục nát của thi thể họ, tương tự như những người chết chúng ta gặp phải.” Bàn Tử nói.

“Vậy nói như vậy... những thi thể này là...” Tim Tần Dã đập thình thịch.

“Do người giữ lăng làm đấy.” Bàn Tử thần sắc phức tạp, nói: “Họ đã giết chết di thể của chủ nhân mộ huyệt, đào báu vật tuẫn táng ra, sau đó hủy thi diệt tích, che giấu tội chứng của họ...” “Họ tại sao lại làm những chuyện tàn nhẫn như vậy?” Tần Dã phẫn nộ.

“A a, bởi vì họ nghèo.” “À?” Tần Dã giật mình.

Bàn Tử cười khổ nói: “Cậu nghĩ họ muốn làm vậy sao?

Nếu họ có tiền, ai lại nguyện ý làm những chuyện tang tận lương tâm, không bằng súc vật như vậy chứ?

Thời cổ đại có câu nói là ‘thực quân bổng lộc, vi quân phân ưu’.

Vì họ chịu trách nhiệm bảo vệ lăng tẩm của hoàng đế, thì phải thực hiện chức trách.

Đáng tiếc là, họ cũng không có khả năng đó, người giữ hoàng lăng cũng không có người trung thành...” Tần Dã im lặng, trong lòng dâng lên cảm giác bi thương nồng đậm.

Hắn hiểu rõ điểm này.

Xã hội ngày nay phong khí ngày càng xấu đi, quốc gia cũng ngày càng suy đồi, rất khó tìm được những anh hùng hào kiệt trung thành với quốc gia, tận tâm vì nước hy sinh như những người giữ lăng.

“Chúng ta đi ra ngoài.” Tần Dã nhắc nhở một tiếng, xoay người đi trước.

Bàn Tử đi sát phía sau hắn, trong mắt lóe lên hy vọng, nói: “Chúng ta bây giờ đi đâu?” Tần Dã lãnh đạm nói: “Đi đến mộ thất quan trọng

nhất!" Bàn Tử kích động nói: "Tôi đoán, chắc chắn có bí mật ẩn giấu ở đó, nếu không chủ nhân ngôi mộ sẽ không tốn nhiều công sức như vậy, bố trí nhiều cơ quan đến thế." Nói rồi, hai người dọc theo hành lang, đi đến cuối mộ thất.

Ở đó, đặt một kim tự tháp khổng lồ.

Xung quanh kim tự tháp, chất đầy đủ loại vật tuẫn táng, có đồ gốm, đồ sứ, đồ ngọc, v.v., số lượng nhiều vô kể, giá trị liên thành.

"Nhiều bảo bối quá!" Hai mắt Tần Dã lập tức rực lửa, hận không thể lập tức chiếm những bảo bối này làm của riêng.

Nhưng, hắn không quên nhiệm vụ của mình.

"Tôi đi vào thăm dò đường trước." Tần Dã nói khẽ.

Bàn Tử vội vàng kéo hắn lại, nói: "Tần gia, đừng mà!" "Ừm?" Tần Dã hơi nhíu mày.

"Anh quên rồi sao!

Anh đã hứa với tôi, bất kể gặp nguy hiểm gì, đều do tôi gánh!" Bàn Tử nghiêm túc nói.

Tần Dã nhìn chằm chằm vào cậu ta một lúc, lạnh lùng hừ một tiếng: "Thằng nhóc cậu gan to đấy, dám tranh công với tôi!" Bàn Tử nịnh nọt cười cười, nói: "Sao có thể chứ, tôi đâu phải ham cái chút lợi lộc cỏn con này..." "Thôi được rồi." Tần Dã nhún vai, "Cậu vào trước, nhưng tôi luôn sẵn sàng." Nói xong, Tần Dã cầm dao găm lên, đứng tại chỗ cảnh giới.

Bàn Tử hít sâu một hơi, lấy hết can đảm, cẩn thận từng chút một tiến gần kim tự tháp.

Kim tự tháp cao đến mười mét, tổng cộng mười tầng, mỗi tầng đều trang trí tinh xảo lộng lẫy.

Lúc này, trên mặt Bàn Tử chảy đầy mồ hôi lạnh, cậu ta cố gắng giữ mình bình tĩnh lại, sau đó nhấc chân bước vào cửa mộ.

Vừa bước vào cửa mộ, đã nghe thấy một trận tiếng "ong ong" kỳ lạ, dường như có thứ gì đó lướt qua bên cạnh, mang theo mùi hôi thối.

Bàn Tử đột nhiên xoay người lại, nhìn rõ đó là cái gì sau đó, lập tức sợ vỡ mật, suýt nữa ngất xỉu.

Chỉ thấy một đàn kiến xanh lét đang truy đuổi một bóng đen, tốc độ cực kỳ nhanh nhẹn, tựa như điện xẹt sấm rền, chớp mắt đã chui vào hành lang biến mất.

"Vãi chưởng!

Thứ này đáng sợ quá!" Tim gan Bàn Tử đập loạn xạ.

Tần Dã cũng bị đám kiến đó kinh hãi, lẩm bẩm hỏi: "Chúng đang làm gì vậy?" Bàn Tử lau mồ hôi lạnh trên trán, lắc đầu nói: "Tôi làm sao biết?

Dù sao cũng không phải loại tốt lành gì." "Tôi vào xem thử." Tần Dã cất bước đi vào bên trong.

Bàn Tử do dự một lát, quyết định vẫn đi theo Tần Dã.

Dù sao Tần Dã mới là người dẫn đầu trong đội, có hắn bảo vệ, Bàn Tử mới có thể an toàn rời đi.

Hai người một trước một sau, xuyên qua hành lang chật hẹp, rất nhanh đã đến một mộ huyệt khác.

Mộ huyệt này khác với mộ huyệt thông thường, bốn bức tường khắc rất nhiều hoa văn tinh xảo, văn tự vẽ trên tường càng phức tạp, tinh tế, khiến người ta hoa mắt.

Tần Dã và Bàn Tử tiến vào mộ huyệt, Bàn Tử không nhịn được thốt lên: "Tần gia, hoa văn và văn tự trên tường này chắc chắn ẩn

chứa bí mật to lớn, nói không chừng có thể giúp chúng ta phát tài lớn." Hắn cũng không để ý đến những lời nói mê tiền của Bàn Tử, hắn chuyên chú nhìn chằm chằm vào bức tường, ngón tay khẽ chạm vào những văn tự đó, nói: "Những văn tự này cổ xưa và thần bí, tôi chưa từng thấy loại tương tự, dường như không phải hệ thống văn tự thăng long." Bàn Tử ghé sát lại, tò mò hỏi: "Vậy có phải là văn tự của một cổ quốc thần bí nào đó không?

Trong truyền thuyết những cổ quốc biến mất đều giàu có chảy mỡ, nếu có thể giải mã, chúng ta có thể trở nên lợi hại rồi." Tần Dã lườm cậu ta một cái: "Đừng vội nghĩ đến việc phát tài, làm rõ đây là nơi nào, làm sao an toàn đi ra mới là quan trọng." Ngay lúc đó, trong mộ huyệt đột nhiên vang vọng một trận tiếng cười trầm thấp, âm thanh đó dường như từ bốn phương tám hướng truyền đến, âm u đáng sợ.

Bàn Tử sợ hãi ôm chặt cánh tay Tần Dã, giọng nói run rẩy: "Tần gia, đây...

đây là tiếng gì vậy?

Sẽ không có ma chứ?" Tần Dã hất tay cậu ta ra, cảnh giác nắm chặt dao găm: "Đừng la hét lung tung, trên thế giới này làm gì có ma quỷ gì, chắc chắn là có cơ quan hoặc thứ gì khác đang giở trò thôi." Hai người lưng tựa lưng, chậm rãi di chuyển trong mộ huyệt, tìm kiếm nguồn gốc âm thanh.

Đột nhiên, Tần Dã phát hiện trên mặt đất có một viên gạch lát nền hơi nhô lên, tạo ra sự khác biệt tinh tế so với những viên gạch xung quanh.

Hắn cúi xuống, quan sát kỹ rồi nói với Bàn Tử: "Bàn Tử, tôi thấy viên gạch này có vấn đề, có thể là chìa khóa kích hoạt cơ quan, cậu đứng xa ra một chút." Bàn Tử nghe lời lùi lại mấy bước, căng thẳng

nhìn Tần Dã.

Tần Dã cẩn thận dùng dao găm chạm vào viên gạch, vừa chạm vào, ánh sáng trong mộ huyệt lập tức tối sầm lại, chỉ còn lại mấy ngọn đèn dầu yếu ớt vẫn đang lập lòe.

"Không hay rồi!" Tần Dã khẽ kêu một tiếng.

Ngay sau đó, các hộc tường bí mật từ từ mở ra, từ bên trong bắn ra vô số mũi độc châm nhỏ xíu.

Thân hình Tần Dã nhanh nhẹn, nhanh chóng né tránh, đồng thời hô: "Bàn Tử, cẩn thận!" Bàn Tử né trái tránh phải, vẫn có mấy mũi độc châm lướt qua quần áo cậu ta.

Cậu ta kinh hãi hét lớn: "Tần gia, cơ quan này lợi hại quá, chúng ta làm sao phá đây?" Tần Dã vừa né độc châm, vừa suy nghĩ đối sách.

Hắn phát hiện độc châm bắn ra dường như có quy luật nhất định, là theo một loại trận pháp nào đó.

Trong đầu hắn nhanh chóng hồi tưởng lại những cơ quan trận pháp từng thấy, đột nhiên mắt hắn sáng lên, hô: "Bàn Tử, ném ba lô của cậu qua đây!" Bàn Tử không hiểu, nhưng vẫn làm theo.

Tần Dã nhận lấy ba lô, dùng sức ném về một hướng.

Ngay khoảnh khắc ba lô rơi xuống đất, độc châm ào ào bắn về phía ba lô.

Nhân cơ hội này, Tần Dã kéo Bàn Tử lao về phía một lối đi trên tường.

Hai người xông vào lối đi, còn chưa kịp thở dốc, đã nghe thấy một tiếng ầm ầm vang trời.

Mặt Bàn Tử tái nhợt: "Tần gia, đây lại là tình huống gì vậy?" Tần Dã ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên đỉnh lối đi có một quả cầu đá

khổng lồ đang lăn xuống về phía họ.

Quả cầu đá lăn đi với tốc độ cực nhanh, những nơi nó đi qua mặt đất đều bị hằn sâu những vết tích.

“Chạy mau!” Tần Dã hô lên, hai người liều mạng chạy về phía cuối lối đi.

Chương 460

Thấy quả cầu đá sắp đuổi kịp họ.

Hắn đột nhiên phát hiện một bên lối đi có một cái hốc nhỏ hẹp.

Tần Dã một tay đẩy Bàn Tử vào trong, bản thân hắn cũng chen vào theo.

Quả cầu đá lăn qua bên cạnh họ, mang theo một trận gió lớn.

Bàn Tử thở hổn hển nói: "Tần gia, cứ thế này, chúng ta sớm muộn gì cũng chết ở đây." Tần Dã cau mày nói: "Cơ quan trong mộ này tầng tầng lớp lớp, chắc chắn là chủ nhân ngôi mộ cố ý thiết kế để phòng ngừa kẻ trộm mộ.

Chúng ta phải cẩn thận hơn nữa mới được." Hai người từ trong hốc đi ra, tiếp tục đi về phía trước, đến một mộ thất hình tròn khổng lồ.

Giữa mộ thất có một bệ đá hình tròn, trên bệ đá đặt một quả cầu thủy tinh phát ra ánh sáng xanh lam u tối.

Mắt Bàn Tử sáng rực: "Tần gia, quả cầu thủy tinh này chắc chắn là một báu vật, lấy được nó chúng ta phát tài rồi!" Nói rồi liền muốn tiến lên lấy.

Tần Dã vội vàng ngăn cậu ta lại: "Đừng vội vàng, xung quanh quả cầu thủy tinh này chắc chắn cũng có cơ quan." "Vậy chúng ta phải làm sao?

Chẳng lẽ cứ đứng đây mãi sao?" Tần Dã nhìn quả cầu thủy tinh, rơi vào trầm mặc, đột nhiên, mắt hắn lóe lên, linh quang chợt hiện.

Bàn Tử hỏi: "Tần gia, anh đã nghĩ ra cách phá giải rồi sao?" "Ừm." Tần Dã lộ ra nụ cười hưng phấn: "Tôi biết làm thế nào để thoát khỏi

đây rồi.” “Mau nói xem, cách phá giải này rốt cuộc là gì?” Tần Dã thần bí nói: “Một lát nữa khi cơ quan này khởi động, chúng ta lập tức chạy trốn ra ngoài, tuyệt đối đừng do dự.

Nhớ kỹ, chúng ta phải giữ tốc độ đủ nhanh.” Bàn Tử nghi hoặc hỏi: “Anh có phải biết bí mật của cơ quan này không?” Tần Dã không trả lời, hắn lấy ra một cây nến thăm dò châm lửa, đặt vào cái rãnh bên cạnh quả cầu thủy tinh, và dặn dò Bàn Tử: “Một lát nữa khi tôi giẫm lên nến thăm dò để chạy trốn, cậu lập tức giẫm lên dấu chân của tôi, nhớ kỹ không được ngừng lại.” Bàn Tử thề thốt đảm bảo: “Tần gia anh yên tâm, giao cho tôi đi!” Tần Dã hít sâu một hơi, hai chân cong lại, mạnh mẽ đạp đất, mượn lực phản tác dụng của lò xo bật lên không trung, cả người như một con chim lớn bay vút về phía cửa động cuối mộ thất.

Khi hắn nhảy ra khỏi cửa động, Bàn Tử cũng theo sau nhảy ra.

Lúc này cậu ta mồ hôi đầm đìa, thở hổn hển chửi: “Mẹ kiếp, mệt chết Bàn gia tôi rồi.

Tần gia, anh giỏi thật đấy, thế mà lại nghĩ ra cách này để thoát hiểm!” Tần Dã nhe răng cười: “Tôi đây gọi là trí tuệ!” “Khịt!” Bàn Tử khinh thường nói: “Anh mà không gan to, dũng cảm, chắc chắn đã chết từ lâu rồi.” Tần Dã vỗ vai cậu ta một cái: “Ít nói nhảm đi, mau chạy ra ngoài!” Nói xong, hai người cắm đầu chạy.

Rất may mắn, hai người vừa bước ra khỏi mộ thất, tiếng cơ quan lại vang lên.

Nền đất họ vừa đứng nứt ra một khe hở, một mũi độc châm bay ra.

“Vãi chưởng!” Bàn Tử kêu thảm một tiếng khoa trương.

Tần Dã cười ha hả: “Bàn Tử, cậu cũng có ngày hôm nay!” Bàn Tử

méo mặt nói: “Tần gia, anh đừng có trêu tôi nữa.” Cậu ta quay đầu nhìn về phía bên kia mộ thất, kinh ngạc hô: “Bên kia hình như có lối ra.” Tần Dã nhìn theo hướng cậu ta chỉ, quả nhiên thấy ở một góc mộ thất xuất hiện một cánh cổng vòm, trông rất vững chắc.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, thúc giục: “Mau qua đó xem, đây chắc chắn là mộ đạo do chủ nhân ngôi mộ xây dựng.

Nếu có thể sống sót đi ra từ đó, chúng ta sẽ kiếm lớn rồi.” Bàn Tử gật đầu, hai người một trước một sau đi vào cổng vòm.

Càng đi sâu vào bên trong, không gian càng trở nên rộng rãi hơn, cuối cùng hai người đến một đại sảnh xa hoa.

Trong đại sảnh đặt một cỗ quan tài đồng khổng lồ, nắp quan tài hé mở một nửa, một thi thể mặc áo choàng đen nằm trong quan tài.

Tần Dã và Bàn Tử tiến lại gần quan tài, hai người nín thở nhìn chằm chằm vào thi thể trong quan tài.

“Bảo sao chúng ta không đi ra được, hóa ra chủ nhân ngôi mộ đã chết rồi.” Bàn Tử cảm thán.

Tần Dã thì không rời mắt nhìn cỗ quan tài đồng kia: “Người này chết không phải do bệnh, mà là bị người khác sát hại.

Cậu xem, trên bụng hắn có một cái hố máu to bằng nắm tay.” Bàn Tử ghé sát vào xem, quả đúng là như vậy, dưới đáy quan tài còn lưu lại một vũng chất lỏng đỏ tươi, hiển nhiên là vết máu còn sót lại của hung khí.

Cậu ta hít ngược một hơi khí lạnh: “Ai đã giết chủ nhân ngôi mộ?

Đây lại là nơi nào?” Tần Dã lắc đầu: “Đây chắc chắn là một địa cung trong cổ mộ.

Chủ nhân của địa cung này là một cao thủ, khi còn sống hắn đã lợi

dụng cơ quan bố trí tầng tầng lớp lớp biện pháp phòng hộ, tuyệt đối là một kỳ nhân hiếm có." Bàn Tử thở dài nói: "Tần gia, hai chúng ta xui xẻo thật, vừa vào cổ mộ đã gặp một đám Tống tử.

Trời ạ, những Tống tử này còn lợi hại hơn cả trong phim, nếu không có anh dẫn dắt, hai chúng ta tối nay chắc chắn toi mạng ở đây rồi." Nói rồi, cậu ta đưa tay sờ vào quan tài.

"Đừng sờ loạn!" Tần Dã vội vàng ngăn cậu ta lại, sau đó cẩn thận từng chút một đi vòng sang bên kia quan tài, nhẹ nhàng vén nắp quan tài lên, thò đầu nhìn vào bên trong quan tài, nhưng lại thấy bên trong trống rỗng, không có gì cả.

"Ơ, quan tài đâu?" Bàn Tử nghi hoặc nói.

"Đừng ngây ra nữa, mau đi!" Tần Dã gọi Bàn Tử vội vàng rời khỏi mộ thất.

Vừa cất bước, hắn đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về phía bên phải quan tài.

Chỗ đó có một viên gạch, trên đó khắc một hàng chữ.

Tần Dã nghiêm túc phân biệt mấy lần, mới nhìn rõ toàn văn hàng chữ đó.

"Ta vốn tưởng rằng ta sẽ chết, nhưng ta lại may mắn sống sót.

Ta biết, cổ mộ này chắc chắn còn ẩn chứa rất nhiều bí mật.

Bí mật này được giấu trong quan tài này.

Hy vọng có thể giải đáp những bí ẩn của ta..." Thấy đoạn chữ này, Tần Dã kích động không thôi.

"Tốt quá rồi, cuối cùng cũng tìm thấy!" Hắn lẩm bẩm nói: "Chỉ cần mở quan tài, chúng ta có thể đi ra ngoài rồi." Bàn Tử lo lắng hỏi: "Tần gia, anh chắc chắn bên trong không có nguy hiểm sao?" Tần Dã

cười an ủi: "Yên tâm đi, đây là cơ quan của người ngộ đạo, cơ quan thực sự nằm trên chiếc quan tài này." Nói xong, hắn cúi người, cẩn thận nghiên cứu viên gạch kia.

Bàn Tử cũng bắt chước hắn, bò bên cạnh quan tài đá cẩn thận tìm kiếm.

Mãi sau, Bàn Tử cuối cùng cũng phát hiện ra điểm bất thường, cậu ta chỉ vào bên phải quan tài nói: "Tần gia, anh xem kìa!" Tần Dã ghé sát vào xem, phát hiện đây là một bức họa, chỉ là một phần của bức họa này bị thiếu.

Tần Dã dùng ngón tay xoa xoa cuộn họa, đột nhiên mắt hắn sáng lên, nói: "Hóa ra bức đồ này là một cái lỗ khóa!" Hắn nhanh chóng đậy nắp quan tài lại, sau đó từ thắt lưng lấy ra một chiếc chìa khóa cắm vào.

Tiếng "cạch" khẽ vang lên.

Họ thấy quan tài từ từ dịch chuyển.

"Hắc hắc, Tần gia, chúng ta thành công rồi!" Bàn Tử hưng phấn nói.

Tần Dã đẩy tấm ván quan tài ra, hai người chui vào, sau đó khôi phục quan tài về nguyên trạng.

Tần Dã nói: "Đi thôi, mau vào xem bên trong rốt cuộc có bảo bối gì." Hai người dọc theo hành lang đi thẳng vào trong.

Đi được một lúc, họ nghe thấy tiếng nước chảy, dường như có nơi nào đó bị rò rỉ nước.

Họ tăng tốc bước chân, rất nhanh họ đã thấy một con sông.

Con sông này rất rộng, dài khoảng ba trăm mét.

Hai bên bờ sông trồng rất nhiều cây cối rậm rạp, che khuất ánh

nắng mặt trời.

“Vãi, lưu lượng nước sông này sao mà lớn thế!” Bàn Tử tặc lưỡi.

Tần Dã quan sát một lát, nói nhỏ: “Con sông này chắc là sông ngầm.

Chúng ta chỉ cần bơi qua con sông này, chắc là có thể đến một lối ra khác.” “Vậy còn chờ gì nữa, mau qua sông!” Bàn Tử nóng lòng muốn rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Cậu ta nhảy một cái vọt sang bờ đối diện, sau đó lại quay lại kéo cánh tay Tần Dã bò sang bờ đối diện.

Họ phải tốn rất nhiều sức lực mới bò qua được sông ngầm, quay trở lại trong mộ huyệt.

Đỉnh mộ huyệt là những ngọn đèn trắng rực, chiếu sáng cả mộ thất như tuyết.

Bốn bức tường mộ thất chạm khắc những bức bích họa tinh xảo, trong tranh miêu tả đủ loại kỳ trân dị thú.

Tần Dã hứng thú thưởng thức, đột nhiên phát hiện giữa mộ thất có một cái đỉnh khổng lồ, cái đỉnh đó cao năm sáu mét, bề mặt màu xám nâu, hơi giống đồ gốm lớn thời Hán.

Bệ đỉnh chạm rồng vẽ phượng, trông cực kỳ uy vũ.

Tai đỉnh hình tròn, giữa khắc một bức bích họa, là cảnh một nam tử trẻ tuổi đang luyện kiếm.

Dung mạo nam tử như thật, lông mày rậm rạp thẳng tắp, sống mũi cao thẳng, môi mỏng mà đầy đặn, hai mắt sáng ngời sắc bén, toát lên sự tự tin mạnh mẽ.

“Đây chính là đế vương cổ đại sao?” Bàn Tử không nhịn được cảm thán: “Đẹp trai thật!” Tần Dã không để ý đến cậu ta, đi thẳng về

phía cái đỉnh lớn.

“Tần gia, anh làm gì thế?” Bàn Tử hỏi.

“Tôi muốn lấy cái đỉnh này!” Tần Dã đến bên đỉnh, đưa tay chạm vào chân đỉnh, thế mà không hề lay động chút nào.

Tần Dã nhíu mày, hắn lại dùng sức lắc lắc cái đỉnh lớn, vẫn không có phản ứng gì.

Bàn Tử ngạc nhiên nói: “Tần gia, anh sẽ không bị cái đồ cổ này lừa chứ?” Tần Dã ngẩng đầu lườm cậu ta một cái: “Tôi là loại người ngốc nghếch đó sao?” Bàn Tử nhún vai: “Vậy anh làm gì vậy?” “Tôi đang kiểm tra suy đoán của mình.” Tần Dã giải thích: “Theo ghi chép sử liệu, trong mộ thất chính của lăng Tần Thủy Hoàng chôn cất tài sản cả đời của hắn.

Đã là vật tuẫn táng, vậy nó chắc chắn có giá trị.” Bàn Tử chợt hiểu ra, rồi nịnh nọt hỏi: “Tần gia, bên trong này là vàng bạc châu báu phải không?” Tần Dã không hài lòng hừ một tiếng: “Tôi làm sao biết?

Bất kể bên trong đựng gì, cứ lấy ra đã.” Hắn dùng sức bẩy chân đỉnh lớn, nhưng dù thế nào cũng không lay chuyển được.

Chương 461

“Chết tiệt, nặng thật.” Tần Dã chửi thề.

Bàn Tử vội vàng chạy đến giúp Tần Dã bẩy đỉnh, cậu ta dùng sức bẩy nửa ngày, cuối cùng cũng ôm được cái đỉnh lên.

“Hahaha, phát tài rồi!

Lão tử phát tài rồi!” Bàn Tử hưng phấn ngửa mặt lên trời gào thét, tiếng cười của cậu ta chấn động sơn động, dường như muốn dẫn dụ tất cả mọi người đến vậy.

Tần Dã vỗ cho cậu ta một cái: “Im ngay!” Bàn Tử ôm má, tủi thân nhìn Tần Dã.

Tần Dã lườm cậu ta một cái: “La hét cái gì?

Còn muốn đi ra ngoài nữa không?” “Ồ.” Bàn Tử lập tức im re như ve sầu gặp rét.

Hai người ôm cái đỉnh lớn, dọc theo bức tường đi ra ngoài.

Tần Dã chú ý thấy, con đường này không phải thẳng tắp, mà uốn lượn quanh co, kéo dài đến sâu bên trong mộ thất.

Họ tiếp tục đi thêm mấy chục mét, phía trước đột nhiên rộng mở, là một thạch thất không lớn lắm.

Trong thạch thất có một cái giường đá, bên cạnh giường đá có một cánh cửa đá, cửa đá khóa chặt.

Tần Dã đi lên phía trước, nhẹ nhàng gõ gõ cửa đá, phát hiện cửa đá được làm từ một tảng đá khổng lồ, cứng rắn dị thường.

“Tần gia, để tôi mở cửa cho.” Bàn Tử xắn tay áo lên, chuẩn bị ra oai.

Tần Dã lùi lại, để Bàn Tử thử xem, nói không chừng sức mạnh của cậu ta có thể phá được cánh cửa đá này.

Bàn Tử hít sâu một hơi, sau đó mạnh mẽ vung xẻng sắt đập mạnh vào cửa đá.

Tiếng "rầm" vang lên, tia lửa bắn tung tóe.

Bàn Tử giật mình, kinh ngạc nói: "Mẹ kiếp, thứ này chắc chắn thế?" "Đừng lãng phí thời gian nữa, mau nhảy lên phá nó!" "Ừm." Bàn Tử dùng hết sức lực toàn thân, dùng xẻng đào trên cửa đá.

Rất nhanh, cậu ta đã đào xuyên qua một lớp đất mỏng, lộ ra một đoạn cửa đá đen sì, thô ráp vô cùng.

Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, thứ này cuối cùng cũng giải quyết được rồi!

Cậu ta giơ xẻng sắt lên, dồn hết sức lực toàn thân, mạnh mẽ đâm xuyên qua cửa đá.

Cửa đá rung lên một chút, nhưng không hề vỡ.

"Khốn kiếp, làm sao bây giờ?" Bàn Tử bực bội nói.

Tần Dã suy nghĩ một lát, nói: "Cậu dùng rìu chặt nó một cái thử xem." "Được thôi." Bàn Tử rút rìu ra, cẩn thận từng chút một chặt vào cửa đá.

Khi lưỡi rìu tiếp xúc với cửa đá, cậu ta lập tức cảm thấy cánh tay như bị sét đánh tê dại.

Tần Dã thấy vậy, nhắc nhở: "Dùng sức, dùng hết toàn lực, nhất định phải chặt đứt nó." Bàn Tử nghiến răng nghiến lợi, liều mạng đẩy cán rìu về phía trước.

Cửa đá lung lay, có thể sập đổ bất cứ lúc nào.

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc này, Bàn Tử cuối cùng cũng đưa cán

rìu vào khe cửa đá, dùng sức rút ra, cửa đá theo đà trượt mở.

"Mau, vào xem!" Bàn Tử nóng lòng xông vào.

Phía sau cửa đá là một không gian lớn hơn, ngoài một số vũ khí và một cỗ quan tài, còn có một cái đỉnh đồng khổng lồ sừng sững giữa thạch thất.

Xung quanh đỉnh đồng bố trí một vòng cột đá, mỗi cột đá đều quấn quanh dây leo xanh, cố định chặt nó xuống đất.

Ánh mắt Bàn Tử bị đỉnh đồng thu hút, kinh hỉ hô: "Thế mà lại nhiều bảo vật như vậy!" Tần Dã cũng vô cùng bất ngờ.

Hắn đi đến mép đỉnh đồng cẩn thận quan sát, chỉ thấy đỉnh đồng cao khoảng sáu thước, rộng khoảng bốn thước, dày ba tấc.

Loại đỉnh đồng quy cách này, ít nhất cũng có vài trăm năm lịch sử.

"Bàn Tử, vận may của cậu tốt thật." Tần Dã cảm thán.

Loại đồ cổ này giá trị liên thành, chỉ riêng cái đỉnh đồng trước mắt này, cũng đủ cho Bàn Tử ăn uống mười đời không lo.

"Hắc hắc..." Nghe huynh đệ khen ngợi, Bàn Tử vui đến nỗi miệng không khép lại được.

Tần Dã lại quan sát xung quanh đỉnh đồng, những sợi dây leo xanh quấn quanh khiến hắn hơi nhíu mày.

"Kỳ lạ, tại sao những sợi dây leo xanh này lại mọc um tùm như vậy?" Biểu hiện của những sợi dây leo xanh rất bất thường.

Chúng tràn đầy sức sống, nhưng lại có một chút mùi vị tử vong; thân cây của chúng có màu xanh lục, nhưng lại hơi ngả màu trắng bệch, dường như vừa chạy ra từ mộ phần.

Bàn Tử cười nói: "Những sợi dây leo xanh này được mang ra từ mộ huyệt, chắc chắn đã chôn cất một cổ nhân nào đó." Tần Dã như có

suy nghĩ gì đó gật đầu.

Bàn Tử nhặt một hòn đá nhỏ, đập vỡ một sợi dây leo xanh, tuy nhiên nó vẫn kiên cường sinh trưởng, và càng ngày càng nhiều dây leo xanh vọt ra.

Bàn Tử sợ hãi, vội vàng vứt khối đá trong tay, ôm lấy đỉnh đồng chạy ra ngoài.

Tần Dã đi theo.

Hai người vừa ra ngoài, dây leo xanh liền điên cuồng trào ra.

Trong chốc lát, cả thạch thất đều tràn ngập dây leo xanh, dày đặc chen chúc.

Hai người nhìn nhau, đều lộ vẻ kinh hãi.

Tần Dã trầm giọng nói: "Bàn Tử, tôi nghi ngờ hai chúng ta đã vào một hung địa nào đó rồi." "Vậy còn chờ gì nữa, mau chạy!" Hai người dọc theo hành lang chạy như điên.

Đáng tiếc, đã muộn rồi.

Chỉ thấy dây leo xanh phía trên hành lang đột nhiên phình to, như những con rắn độc, lao về phía hai người tấn công.

Bàn Tử vung xẻng công binh chống cự, Tần Dã thì dùng dao găm cắt đứt những sợi dây leo xanh kia.

Nhưng những sợi dây leo này dai vô cùng, dù có cắt đứt, chớp mắt lại tập hợp lại.

Tần Dã biết mình đã gặp phải đối thủ lợi hại, kéo Bàn Tử tiếp tục chạy như điên.

Hai người chạy được một lúc, Tần Dã dừng bước, vì họ đã lạc đường.

Hành lang biến thành một đường hầm hẹp, hai bên trái phải đều là vách đá, trên dưới đều không thông, hiển nhiên là một ngõ cụt.

Tần Dã cười khổ nói: "Hỏng rồi, chúng ta không chạy thoát được!" Bàn Tử cũng nhận ra hiện thực, cậu ta nói với vẻ mặt đưa đám: "Tôi sớm phải đoán ra rồi.

Dưới lòng đất này làm gì có nhiều bảo bối đến thế, chắc chắn là cạm bẫy do chủ nhân ngôi mộ đặc biệt thiết kế." Tần Dã hỏi: "Sao cậu biết?" "Bởi vì..." Bàn Tử gãi đầu, ngượng nghịu nói: "Bởi vì... tôi trước đây từng mơ thấy tình huống này." "..." Tần Dã.

Hai người đứng ngây ra tại chỗ, vẻ mặt chán đời.

Đột nhiên, trong đường hầm vang lên tiếng "cạch cạch" khẽ, một cánh cửa đá chậm rãi nâng lên, chặn đường đi.

Bàn Tử trừng to mắt, chửi: "Ông trời đùa tôi đây mà!" "Đừng ồn ào." Tần Dã nín thở ngưng thần, chờ đợi nguy hiểm giáng xuống.

Quả nhiên, một luồng khí lạnh lẽo ẩm ướt ập vào mặt, khiến Tần Dã dựng tóc gáy, nổi da gà.

Chỉ thấy sâu trong hang động, bò ra từng con Tống tử thân hình to lớn, hình thái khác biệt!

"Ssss~" Tần Dã đột nhiên hít ngược một hơi khí lạnh.

Đây là một đám Tống tử, mình mặc áo giáp, tay cầm đao thương kiếm kích, trông cực kỳ đáng sợ.

Chúng từng con mắt đỏ ngầu, phát ra khí tức tà ác khiến người ta rợn tóc gáy.

Chúng từ bốn phương tám hướng xông đến, chớp mắt đã bao vây hai người chặt kín.

"Đây...

đây là Tống tử!" Bàn Tử sợ đến mức chân run lập cập.

"Không phải Tống tử, nên gọi là Quỷ." Tống tử thuộc về tà túy, thuộc về tinh quái.

Quỷ là một loại yêu thú, chúng không bị dương khí xâm nhiễu, chỉ tồn tại trong môi trường âm u.

Quỷ có tính công kích rất thấp, không có khả năng gây hại cho người bình thường.

Khả năng lớn nhất của chúng, chính là nhập vào người sống, hút tinh huyết của người sống.

Chương 462

Những Tống tử này hiển nhiên là vừa mới nhập vào đỉnh đồng, mục tiêu của chúng rất rõ ràng: ăn thịt người!

Đồng tử Tần Dã co rút lại, trên trán rịn ra từng giọt mồ hôi lạnh.

Đám Tống tử trước mắt có đến bảy tám chục con, trong đó còn xen lẫn mấy con đại Tống tử.

Khí tức của chúng mạnh mẽ, mang lại cảm giác áp bức nghẹt thở.

Tần Dã ước chừng, ngay cả cao thủ võ lâm gặp phải chúng, e rằng cũng khó thoát khỏi kiếp nạn.

Tần Dã và Bàn Tử lưng tựa lưng đứng cạnh nhau.

Hắn nắm chặt dao găm trong tay, cẩn thận nhìn chằm chằm vào những Tống tử kia.

"Bàn Tử, chuẩn bị chiến đấu đi." Tần Dã thấp giọng dặn dò.

"Ừm, cứ xông lên đi!" Tần Dã từ từ nâng cổ tay lên, một luồng hồ quang điện màu bạc trắng lóe lên.

"Tách tách ~ tách tách ~" Tần Dã nhấn nút công tắc, hồ quang điện lập tức phóng ra, hóa thành một sợi chỉ bạc trắng bắn đi.

Hồ quang điện bạc trắng đâm trúng ngực một Tống tử, ghim nó vào tường.

Con Tống tử đó kêu la đau đớn, thân thể run rẩy dữ dội.

Mấy Tống tử khác nhanh chóng vây đánh, Tần Dã nhanh chóng nhảy tránh, tránh khỏi công kích.

Đồng thời, hắn lại nhấn nút công tắc, hồ quang điện lại bắn ra.

Lần này, hồ quang điện xuyên qua cổ họng một Tống tử, thi thể cứng ngắc ầm ầm đổ xuống đất.

Tần Dã không dám chậm trễ, lại nhấn nút công tắc.

Lại một lần nữa hồ quang điện màu bạc trắng bay ra, đánh chết hai Tống tử còn lại.

Tần Dã thở dốc mấy hơi, lau mồ hôi trên trán.

Hồ quang điện của hắn tuy sắc bén, nhưng tiêu hao nguyên khí cũng khá nghiêm trọng.

Mới chỉ thi triển một lần, hắn đã cảm thấy cơ thể mệt mỏi rã rời.

Hắn phải nghỉ ngơi một thời gian, nếu không thể chất quá kém, rất dễ gây tổn hại cơ thể, thậm chí có nguy hiểm đến tính mạng.

Đây là một mối họa ngầm.

Tần Dã nghĩ thầm: "Mình cần tìm một nơi yên tĩnh để phục hồi nguyên khí, hoặc bổ sung một chút năng lượng." Bàn Tử nói: "Chúng ta ra ngoài cửa đá xem thử." Tần Dã lắc đầu, nói: "Phía sau cửa đá, e rằng cũng là đường cùng." Bàn Tử lo lắng nói: "Vậy làm sao bây giờ?

Tôi không muốn chết!" Tần Dã đang định nói, đột nhiên nghe thấy tiếng sột soạt phía sau.

"Ai!" Bàn Tử dựng tóc gáy.

Tần Dã lập tức túm lấy quần áo Bàn Tử, kéo cậu ta trốn vào góc tường.

Không quá mấy giây, trong đường hầm sáng lên ánh đèn.

Chỉ thấy một đội quân đi tới.

Đó là một đội binh sĩ vũ trang đầy đủ, tay cầm khiên sắt, cung nỏ, trường mâu, họ dàn trận đi, chỉnh tề có trật tự.

Quan tướng dẫn đầu hô lớn: “Tất cả chú ý, phòng thủ tốt vị trí!

Bất cứ thứ gì xông phá phong tỏa, lập tức bắn chết!” “Bắn bắn bắn...” Các binh sĩ lần lượt lấy mũi tên trong túi tên ra, lắp vào dây cung, nhắm vào sâu trong đường hầm.

“Chi chi chi...” Những Tống tử kia dường như cảm nhận được mối đe dọa, đồng loạt lùi về bên cạnh quan tài đá.

Chúng sợ hãi nhìn về cuối đường hầm, như thể đang kiêng kỵ thứ gì đó ở đó.

Bàn Tử hồn vía chưa định, vỗ ngực nói: “Mẹ ơi, may mà không đi ra ngoài!

Bọn người này tàn nhẫn quá!” Tần Dã trầm giọng nói: “Cậu không nghe thấy sao?

Bọn họ đang phòng ngự thứ gì đó!

Chúng ta đi khỏi đây trước.” “Được rồi.” Tần Dã và Bàn Tử dọc theo hành lang, một mạch chạy ra khỏi thạch thất.

Lúc này, hai người mới thở phào nhẹ nhõm.

“Mẹ kiếp, dọa chết Bàn gia rồi.” Bàn Tử ngồi phịch xuống đất, còn sợ hãi vỗ ngực, thở dốc nói: “Nơi này rốt cuộc cất giấu thứ gì vậy?” Tần Dã cúi xuống nhặt một đồng tiền, tùy tay ném lên không trung.

Bàn Tử hỏi: “Làm gì thế?” Tần Dã không để ý đến Bàn Tử, mà cẩn thận quan sát đồng tiền trong tay.

Đồng tiền có màu đen tím, bề mặt trơn nhẵn, không nhìn ra hoa văn.

“Đây là tiền cổ à?” Bàn Tử ghé sát vào xem.

Tần Dã lại xua tay, nói: “Không đúng.” Tần Dã cầm tiền cổ lật đi

lật lại xem xét, nói: "Cậu xem đồng tiền này, mép viền hơi vàng, rõ ràng có niên đại.

Hơn nữa, chất liệu của đồng tiền này là đồng, không phải đồng rỉ, chứng tỏ đây là tiền cổ hiện đại." Bàn Tử ngạc nhiên nói: "Chẳng lẽ đây là di tích cổ đại?" Tần Dã lắc đầu nói: "Chúng ta vừa đi qua một hành lang dài, không thấy bất kỳ cơ quan nào.

Bố cục ở đây không phù hợp với cổ mộ, càng giống một căn cứ bí mật." "Căn cứ bí mật?" Bàn Tử ngây người.

Lúc này, Tần Dã chỉ vào cánh cửa đá phía trước.

Cửa đá đóng chặt, nhưng ở khe cửa đá, máu tươi chảy ra, hiển nhiên cửa đá đã từng bị mở.

Hơn nữa, trên cánh cửa đá còn lưu lại rất nhiều vết móng vuốt.

Bàn Tử nuốt nước bọt, nói: "Tôi nhớ móng vuốt của Tống tử đó màu trắng." Tần Dã cau mày, nói: "Cậu chắc chắn chứ?" "Chắc chắn, tôi tận mắt nhìn thấy." "Kỳ lạ thật, tôi rõ ràng một quyền đã đập nát một Tống tử.

Sao móng vuốt của nó lại màu trắng?

Chẳng lẽ... chúng là xác sống, không phải vật chết?" Hai mắt Bàn Tử đảo loạn xạ, lẩm bẩm: "Thật là chuyện lạ...

Xác sống tại sao lại bảo vệ một cỗ quan tài?" Tần Dã trầm tư một lát, đột nhiên nghĩ đến một khả năng, nói: "Có lẽ... trong quan tài chôn cất một nhân vật phi thường nào đó." "Thứ gì vậy?" Bàn Tử truy vấn.

Tần Dã nói: "Không biết.

Nhưng, những xác sống này đã bảo vệ cỗ quan tài đó, chắc chắn là vì bên trong đó nằm một nhân vật phi thường nào đó." Mắt Bàn Tử sáng lên, vội vàng nói: "Nếu vậy, bảo bối chôn trong quan tài còn đáng

tiền hơn cả cỗ quan tài đồng này sao?" Tần Dã cười nói: "Nói nhảm." "Vãi chưởng, phát tài rồi!" Bàn Tử hưng phấn nhảy cẫng lên.

Cậu ta đưa tay bẩy cửa đá, muốn xem cho rõ.

Tần Dã vỗ cho cậu ta một cái vào cái tay đang làm trò khỉ, quát: "Đừng động.

Những xác sống này số lượng rất nhiều, không thể đánh rắn động cỏ!" "Tôi biết rồi." Bàn Tử vội vàng ngừng kích động, cùng Tần Dã ngồi xổm tại chỗ chờ đợi cơ hội.

Họ bước vào hành lang, lập tức ngửi thấy một mùi hôi thối nồng nặc, khiến người ta không nhịn được phải bịt mũi.

Tần Dã nhíu mày, bịt miệng lùi lại một chút.

Trong hành lang này chất đầy cành khô lá mục, còn lẫn lộn máu thịt thối rữa, tứ chi, xương cốt.

"Nơi này đã chết rất nhiều người." Tần Dã nói.

"Ừm." Bàn Tử gật đầu, cậu ta sớm đã quen với núi thây biển máu.

"Cạch cạch!

Cạch cạch!" Trong hành lang truyền ra tiếng động nhỏ, dường như có thứ gì đó bò ra từ khe quan tài.

Tần Dã đột nhiên quay đầu, liền thấy ba Tống tử lặng lẽ bò ra từ khe quan tài.

Ba Tống tử, từng con da thịt trắng bệch, không có ngũ quan, toàn thân tản ra khí tức âm u lạnh lẽo.

Hai Tống tử còn lại càng thêm hung tợn xấu xí, răng nanh lộ ra ngoài, hai mắt đỏ ngầu toát lên vẻ hung ác và khát máu.

"Ngao ô ~!" Ba Tống tử lao về phía hai người.

Mắt Tần Dã biến thành màu vàng nhạt, thị lực của hắn vượt xa người thường.

Chỉ thấy tốc độ di chuyển của ba Tống tử kia, trong mắt hắn chậm như ốc sên.

Chương 463

Ba Tống tử cách họ không quá hai mét.

Tần Dã đặt lòng bàn tay vào vách đá, nhảy vọt lên, nhảy vào cửa hang trên đỉnh thạch thất, mượn sợi dây thừng thẳng đứng xuống đất, nhanh chóng leo lên.

"Ngao ngao ngao!" Ba con Tống tử kia đuổi đến cửa hang, gào thét, điên cuồng cắn xé cầu thang đá.

Tần Dã men theo dây thừng leo lên.

Bàn Tử thì bám sát theo sau nhảy lên, mắng chửi lèm bèm: "Mẹ kiếp!" Cậu ta nhìn Tần Dã, hỏi: "Hai chúng ta làm sao bây giờ?

Tiếp tục đi lên ư?" Tần Dã gật đầu, nói: "Đi!" Hai người cẩn thận từng chút một đi xuống.

Vừa rồi, Tần Dã đã nhìn thấy rất nhiều bộ xương khô, còn thấy một cỗ quan tài đồng.

Trong quan tài đồng nằm một người phụ nữ.

Cô ta đeo một mặt nạ đồng xanh, không nhìn rõ hình dạng.

Nhưng cơ thể từ cổ trở xuống, chắc chắn là nguyên vẹn, không chịu bất kỳ tổn thương nào.

Tần Dã và Bàn Tử tiếp tục đi về phía trước.

Họ lại gặp rất nhiều thi thể, đều bị hút cạn tinh khí mà chết.

Tần Dã và Bàn Tử tiếp tục đi lên, cuối cùng đến tầng thạch thất cuối cùng.

Đây là một thạch sảnh, xung quanh đặt các quan tài đá.

Trên sàn thạch sảnh, nằm ngổn ngang mười cỗ thi thể.

Trong số đó, chín cỗ đều còn sống.

Chỉ còn lại thi thể nam giới cuối cùng, đã mất đi dấu hiệu sinh mệnh, biến thành một thi thể lạnh lẽo.

Tần Dã kiểm tra thi thể một chút, xác nhận đã chết từ lâu, hắn thở dài một tiếng nói: "Xem ra hắn chết đã lâu rồi, thi thể này chắc không thể đào ra làm thí nghiệm được." "Cậu mang nó ra ngoài đi." Bàn Tử đề nghị.

"Không." Tần Dã từ chối.

Bàn Tử trừng to mắt, kinh ngạc nói: "Anh muốn chặt đầu nó sao?" "Cậu hiểu cái quái gì!" Tần Dã khinh thường nói: "Tôi là bảo cậu khiêng thi thể này đi, dùng để nghiên cứu dược liệu.

Tôi có bệnh cưỡng chế, không thích thi thể này nằm trên giường đá." Bàn Tử cạn lời.

Cậu ta khiêng cỗ thi thể đó lên, nói: "Nếu anh thích, tôi sẽ mang đến cho anh." Tần Dã xua tay, nói: "Cậu tự lo liệu đi." Hắn khoanh tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn trần nhà, thần thái ung dung tự tại.

"Rầm!" Tần Dã đá văng một tảng đá vỡ, lớn tiếng hô: "Này, hai người các ngươi, mau cút ra ngoài." Phía sau cửa đá, không có hồi âm.

Mặt Tần Dã tối sầm lại, chửi: "Đệt!

Các ngươi còn giả vờ điếc sao?" Vẫn không có động tĩnh.

Tần Dã nheo mắt, nhìn chằm chằm vào bức tường kia, đột nhiên nói: "Bức tường đó rỗng." "Cái gì?" Bàn Tử nghi hoặc nói.

Tần Dã vẫy tay gọi cậu ta, nói: "Cậu ném thi thể vào cái cửa sổ vỡ kia, hai chúng ta sẽ biết được sự phân công của những thi thể này." Bàn Tử chần chừ một lát, cuối cùng ném thi thể vào.

Bàn Tử đứng bên cạnh bệ đá chờ đợi.

Quả nhiên, mấy giây sau, ba Tống tử kia đồng thời chui ra từ phía sau bức tường.

"Ngao" Ba Tống tử đồng loạt lao về phía ba thi thể, chớp mắt đã cấu xé.

Bàn Tử sợ hãi hồn bay phách lạc, cắm đầu chạy trốn.

Cậu ta dốc hết sức lực bỏ chạy, cũng chỉ chạy được hơn trăm bước mà thôi.

Lúc này, những Tống tử kia mới từ từ lùi lại.

Bàn Tử mệt đến mức ngã vật xuống đất, thở hổn hển, lẩm bẩm nói: "Nguy hiểm quá mẹ ơi!

Lần này lão tử cuối cùng cũng học khôn rồi, tuyệt đối đừng làm anh hùng nữa." Tần Dã không đáp lời cậu ta, mà không rời mắt nhìn chằm chằm vào bức tường đó.

"Xoạt!" Tần Dã đột nhiên rút súng ra bắn.

Tiếng súng vang dội.

Bức tường ầm ầm vỡ vụn, gạch đá rơi lả tả.

Phía trước chính diện của căn phòng đá, hiển nhiên là một tế đàn khổng lồ!

Bên trong tế đàn, tụ tập số lượng Tống tử khổng lồ.

Những Tống tử này có con cao đến ba trượng, có con nhỏ gầy yếu, hình dạng khác biệt.

Chúng đều phủ phục dưới đất, vẻ mặt thành kính.

Bàn Tử nhìn thấy cảnh này, kinh ngạc há to miệng, lắp bắp nói: "Vãi chưởng... hình như... hình như là tế đàn dùng để tế tự thời cổ

đại...

Sao ở đây lại có tế đàn chứ?" Tần Dã đi đến cẩn thận xem xét.

Tế đàn rất hoành tráng, đủ sức chứa hàng ngàn Tống tử.

Xung quanh tế đàn, đặt rất nhiều chum gốm, bình rượu và hộp đựng thức ăn.

Tần Dã nhặt một bình rượu lên ngửi ngửi, rồi nếm thử rượu bên trong, lập tức cau mày nói: "Không độc, nhưng rất mạnh.

Chắc là những thứ được những kẻ lang thang mang đến trong thời loạn lạc năm xưa." Sau đó, hắn mở hai trong số những chum gốm đó ra, phát hiện bên trong lại là cỏ khô.

Bàn Tử đi tới, nhìn tình hình bên trong, nói: "Đám này ăn gì vậy?" "Không biết." Tần Dã lắc đầu thở dài, lẩm bẩm nói: "Nghĩ thôi đã thấy ghê tởm rồi, bảo sao đám này lại biến thành Tống tử." Lời vừa dứt, Bàn Tử đột nhiên hô: "Mau nhìn!

Trên tế đàn có chữ!" Vốn dĩ, Tần Dã căn bản không chú ý đến tấm bia đá đó.

Nghe Bàn Tử nhắc nhở, vội vàng nhìn về phía bia đá.

Chỉ thấy trên đó viết mấy câu thơ đơn giản: "Thiên hạ thương sinh kiếp vô cùng.

Vạn cổ tuế nguyệt tình bất diệt.

Duy nguyện trường tồn thế gian, vĩnh bất tiêu thất..." "Ai lưu lại vậy?" Bàn Tử hỏi.

Tần Dã cau mày, nói: "Nhìn nét chữ trên đó, dường như không thuộc về bất kỳ ai." Bàn Tử nói: "Nhưng đây rõ ràng là văn ngôn mà, không phải người cổ đại viết sao?" "Ừm." Tần Dã gật đầu, trầm tư một lát, lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ là di chúc của chủ nhân cổ mộ?

Nhưng tại sao lại phải viết những thứ này trên bia đá?" Tần Dã giơ chân đá bay tấm bia đá đó, nói: "Mặc kệ đi.

Dù sao cũng không liên quan gì đến chúng ta, rút lui trước đã." Bàn Tử gật đầu, đi theo sau Tần Dã ra ngoài.

Hai người vừa rời khỏi thạch thất không lâu, đã gặp Trần Lão Lục và đám người kia.

"Sao các cậu bây giờ mới ra vậy?

Tôi tìm các cậu nửa ngày rồi." Trần Lão Lục nói.

Tần Dã nhìn thấy cái túi lớn trên lưng họ, cười ha hả nói: "Các cậu tìm xa thật đấy." Trần Lão Lục giải thích: "Chúng tôi tìm khắp đỉnh núi, không thấy có mộ thất nào.

Khu vực này chỉ có một căn phòng đá này, cho nên... hắc hắc, chắc chắn có thứ tốt." Tần Dã cười cười, cũng lười vạch trần ông ta.

Lúc này, Bàn Tử ghé sát lại, thấp giọng hỏi: "Cậu nghĩ tấm bia đá kia viết gì?" Tần Dã liếc cậu ta một cái, lãnh đạm nói: "Không biết." "Anh không biết?" "Tôi làm sao mà hiểu văn ngôn được?" Bàn Tử ngây người.

Lúc này, Bàn Tử dường như nghĩ ra điều gì đó, tiến lên, cười hì hì nói: "Huynh đệ, đã anh không biết, vậy ca ca tôi giảng cho anh nghe nhé?" "Không cần, cảm ơn." Tần Dã trực tiếp từ chối.

Gã Bàn Tử này nói chắc cũng là nói bừa thôi, đặc biệt là biểu hiện vừa rồi của gã.

Nếu là bình thường, hắn đã đốp chọi rồi.

Bàn Tử cười hì hì, quay đầu tiếp tục tìm kiếm mộ thất.

Một lát sau cậu ta lại ghé sát Tần Dã, nói: "Tấm bia đá kia chắc chắn viết bí mật, tôi đoán... chắc chắn có liên quan đến đám Tống tử

này?" Tần Dã liếc xéo cậu ta một cái, không đáp lời.

Chương 464

Bàn Tử thần bí nói: “Tôi đoán, đám Tống tử này chắc chắn là vật tuẫn táng...

à, người tuẫn táng?

Hoặc vật tuẫn táng?

Dù sao người cổ đại rất mê tín mà...” “Cậu nói gì vậy?” Tần Dã lạnh lùng nói: “Mộ huyệt kia trống rỗng.” Bàn Tử ngạc nhiên nhìn Tần Dã, hỏi: “Tấm bia đá kia viết gì?

Sao anh lại biết là trống rỗng?” Tần Dã nói: “Bởi vì mộ huyệt đó căn bản không có người.” “Gì?” Bàn Tử trừng to hai mắt, kinh ngạc nói: “Ý anh là, những Tống tử này đều là vật tuẫn táng sao?” Tần Dã nói: “Không loại trừ khả năng này.” Bàn Tử nuốt nước bọt, căng thẳng nói: “Chúng ta... chúng ta mau đi đi?” “Đi?” Tần Dã cười nói: “Đi đâu?

Cậu có chui được hang không?

Cậu có chạy thoát được không?” “À...” Bàn Tử nghẹn lời.

Tần Dã vỗ vai cậu ta, nghiêm túc dặn dò: “Tôi khuyên cậu một câu, sau này bất kể gặp phải thứ quỷ dị gì, cũng đừng đến gần quan tài đá.

Cái thứ đó tà môn lắm.” Bàn Tử mặt mày khổ sở, ngượng nghịu nói: “Nhưng tôi đói, tôi muốn ăn cơm.” Tần Dã lườm trắng mắt: “Cậu mẹ kiếp không nói sớm?” Nói xong, Tần Dã liền đi về một hướng khác.

Bàn Tử vội vàng theo kịp, nói: “Ấy ấy, đợi tôi với.” Tần Dã và Bàn Tử thuận lợi trở về toa xe, phát hiện Lý Minh đã ngủ say.

Hai người lặng lẽ trở về giường nằm xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Tần Dã trong lòng thầm nghĩ: "Tôi vừa nhìn một vòng, phát hiện giữa thạch thất bày năm mươi mấy bộ xương.

Mỗi bộ xương đều giữ nguyên tư thế trước khi chết, tay chân đứng thẳng, quỳ gối dưới đất.

Những bộ xương này, có nam có nữ, có già có trẻ, có béo có gầy.

Tuy chúng đều bị hút cạn máu tươi, hóa thành bộ xương khô.

Nhưng từ quần áo của chúng có thể phán đoán ra, trước khi chết chúng đều là những người giàu có.

Vậy thì, vật tuẫn táng trong mộ rốt cuộc là gì chứ?" Tần Dã lẩm bẩm: "Người cổ đại không thể nào chất đống vàng bạc châu báu ở một chỗ.

Theo ghi chép, mộ huyệt được xây dựng dựa trên âm dương bát quái, thông qua trận pháp bát quái, bố trí cơ quan.

Phong cách này khá tương tự với kiến trúc thời kỳ trước." Tần Dã suy nghĩ một lát, cảm thấy mộ huyệt chắc chắn được thiết kế ở một nơi ẩn giấu nào đó.

"Đáng tiếc, không có manh mối." Tần Dã nhẹ nhàng thở dài một tiếng, từ từ nhắm mắt lại.

Bây giờ tranh thủ trời sáng, nơi đây tương đối an toàn, phải nghỉ ngơi thật tốt một chút.

Nếu không, sẽ rất khó hành động vào ban đêm.

Cứ như vậy, Tần Dã ngủ thiếp đi.

Sáng sớm, trời dần sáng.

Tần Dã tỉnh lặng mở mắt, vươn vai duỗi người.

Giấc ngủ này vô cùng thoải mái, còn thoải mái hơn hôm qua.

Hắn cảm thấy toàn thân tràn đầy sức lực, tinh thần phấn chấn.

"Mẹ nó!

Bàn gia lại sống sót rồi!" Bàn Tử phấn khích nhảy dựng lên.

Tần Dã liếc hắn một cái, không lên tiếng.

Hai người sau khi vệ sinh cá nhân thì đi dọc theo ven đường.

Vì là mùa đông, mặt đường đóng băng.

Đi được một lúc, Tần Dã dừng lại.

Hắn cúi người sờ lớp băng, sau đó ngẩng đầu nhìn quanh cảnh xung quanh.

Nơi này cách ngôi mộ dưới núi đã không còn xa, Tần Dã quyết định tăng tốc hành trình, cố gắng đến chân núi trước bữa trưa.

"Tần Dã!

Đi nhanh lên!" Bàn Tử thúc giục.

"Suỵt." Tần Dã hạ giọng, chỉ vào mặt đường phía trước.

Bàn Tử nhìn theo hướng Tần Dã chỉ, chỉ thấy trên sườn dốc phía trước có một đội cương thi đang đứng.

"Nhiều thế ư?" Bàn Tử trợn tròn mắt, kinh hãi nói: "Anh chắc là không gặp Quỷ đánh tường chứ?" "Quỷ đánh tường..." Tần Dã trầm ngâm một lát, nói: "Cậu đi theo sau tôi, đừng cách xa quá.

Tôi luôn có cảm giác, ở đây không chỉ có đám Tống tử đó, có thể còn có nguy hiểm khác." Hắn kéo tay áo Bàn Tử, cẩn thận đi vòng qua đội cương thi.

Hai phút sau.

Khi hai người đi qua đội cương thi, chuẩn bị tiếp tục tiến lên, đột nhiên phát hiện đội cương thi kia biến mất rồi!

Tần Dã lập tức sững sờ, rồi phản ứng lại.

Đội cương thi kia, hẳn là đã đột nhiên biến mất khi hắn rời khỏi mật thất.

"Chết tiệt!" Bàn Tử kinh ngạc nói: "Tần Dã, mẹ kiếp anh quá lợi hại!

Anh có phải là biết bói toán không?" Tần Dã bĩu môi nói: "Tôi có phải thần tiên đâu!" Bàn Tử hoài nghi nói: "Nhưng sao anh biết bọn chúng biến mất?

Chẳng lẽ, bọn chúng biết độn địa thuật?" Tần Dã nhún vai, nói: "Tôi cũng không rõ." "Này, anh còn không thừa nhận.

Tôi nói cho anh biết, tôi là nhân viên khảo cổ chuyên nghiệp, anh lừa tôi không được đâu!" "..." Tần Dã trợn trắng mắt.

Bàn Tử lại nghiêm trang nói: "Lần này nếu không có tôi, e rằng anh sẽ bị kẹt trong cái miếu rách nát kia." Tần Dã không nhịn được châm chọc: "Mẹ kiếp cậu cung cấp bằng chứng đi, dựa vào đâu mà nói tôi sẽ bị kẹt?" Bàn Tử nhe răng cười, nói: "Bởi vì, anh không mang la bàn!" "..." Tần Dã cạn lời.

"Cậu yên tâm!" Bàn Tử vỗ ngực nói: "Chỉ cần đi theo tôi, mặc kệ phía trước có bao nhiêu Tống tử, anh đây sẽ bao che cho cậu!" Tần Dã bất lực lắc đầu, không thèm để ý đến gã nữa, tiếp tục đi về phía trước.

Hai người một đường chạy nhanh, cuối cùng nửa giờ sau đã đến chân núi.

Lúc này, trời vừa hửng sáng, mặt trời ló đầu ra.

Tần Dã lấy đèn pin ra, chiếu sáng xung quanh quan sát hồi lâu, cuối cùng khóa mục tiêu vào một gò đất mai táng mọc đầy cỏ hoang.

Gò đất mai táng kia cô độc sừng sững dưới chân núi hoang lương, giống như tận cùng thế giới.

Tần Dã hít sâu một hơi, bước tới.

Bàn Tử vội vàng theo sát phía sau hắn.

"Chỗ này sao mà hẻo lánh thế?" Bàn Tử lẩm bẩm.

Tần Dã cau mày nói: "Cứ qua đó xem đã." Hai người đi đến gần gò đất, cẩn thận kiểm tra tình hình xung quanh.

Bàn Tử dùng đèn pin chiếu một lượt, nói: "Chỗ này không giống có chủ." "Ừm." Tần Dã nheo mắt nói: "Nhưng mà, tôi cảm thấy hẳn là có người từng đến đây.

Hơn nữa, chắc là một cao thủ." "Ý gì?" Bàn Tử mơ hồ hỏi.

Tần Dã giải thích: "Chỗ này là nơi hội tụ long mạch.

Giờ lại hoang lương thế này, chắc chắn là do bị phá hoại." Bàn Tử chợt hiểu ra: "Ồ ~~ Thì ra là vậy..." Tần Dã khẽ gật đầu.

Hai người tiếp tục tiến lên, đi quanh vài vòng trong hố chôn.

Lúc này, Bàn Tử đột nhiên chỉ vào bên trái và hét lên: "Chỗ kia có cái lỗ chó chết!" Tần Dã nghe vậy nhìn qua, chỉ thấy bên phải hố chôn, mọc đầy cây cỏ tạp loạn, một cái động khẩu hẹp hòi lộ ra.

Chỗ này có một con sông ngầm!

Con sông ngầm này uốn lượn khúc khuỷu, chảy quanh ngoại vi quần thể mộ, thêm vài phần thần bí cho khu vực chôn cất này.

"Chúng ta xuống xem sao?" "Ừm." Tần Dã gật đầu, cùng Bàn Tử chui vào sông ngầm.

Sông ngầm không rộng rãi, miễn cưỡng đủ cho hai người đi song song.

"Sao tôi cứ thấy con sông này quái quái..." Bàn Tử vừa cẩn thận tiến lên, vừa nhỏ giọng hỏi: "Tần Dã, anh có nghe thấy tiếng nước 'cụt cụt' không?" Tần Dã gật đầu: "Ừm.

Tôi nghe rất rõ ràng.

Chương 465

Hơn nữa, tiếng nước này có tiết tấu, giống như... giống như người đang khóc.” Bàn Tử giật mình, nói: “Mẹ ơi, chỗ này sẽ không chôn người chết chứ?” Tần Dã hừ lạnh một tiếng, nói: “Đừng nói bậy.” Bàn Tử rụt cổ lại, lẩm bẩm ngậm miệng.

Hai người tiếp tục tiến lên, rất nhanh đến bờ đối diện của sông ngầm.

Đối diện, lại là một khoảng đất trống, đủ rộng để mười mấy chiếc xe tải cùng lúc đi vào.

Bên cạnh khoảng đất trống này, dựng ba cây cột đá.

Cột đá hình vòm.

Đỉnh cột đá mỗi cái cắm một ngọn đèn dầu.

Lúc này, ba ngọn đèn dầu kia đang nhấp nháy ánh xanh u ám.

“Đây là nơi nào?” Tần Dã cau mày nhìn chằm chằm ba cây cột đèn kỳ lạ này.

Đèn xanh u ám, phát ra ánh sáng huỳnh quang mờ nhạt.

Bàn Tử cũng tiến lại gần, nhìn ba cây cột đèn, nói: “Tần Dã, anh nói... chúng ta có bị lạc đường không?” Tần Dã nhíu mày, cẩn thận hồi tưởng lại tất cả chi tiết tối qua.

Một lát sau, hắn chợt tỉnh ngộ, kích động nói: “Không sai!

Chúng ta tuyệt đối không đi sai đường!” Tần Dã quay đầu nhìn về bên trái, quả nhiên nhìn thấy một con đường khác thông ra chân núi.

Tần Dã mặt mày hớn hở, vội vàng gọi Bàn Tử quay đầu chạy về.

“Nhanh lên!” Tần Dã thúc giục, nhanh chóng chạy về lối cũ.

Không lâu sau, hai người trở lại ngã ba đường kia.

“Khò khè!

Khò khè!” Bàn Tử thở hổn hển, mệt mỏi nằm vật ra đất.

Tần Dã nhìn cái sơn động đen kịt, sâu không thấy đáy kia, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Hắn lẩm bẩm: “Xem ra...

đây mới là long huyệt thật sự!” Bàn Tử thở đều lại, bò dậy từ mặt đất, nói: “Tần Dã, nếu đây chính là long huyệt thật sự, chúng ta cứ vào xem đi.” Tần Dã không nói gì, ánh mắt dán chặt vào sơn động.

Bàn Tử cũng không dám mạo hiểm tiến vào, căng thẳng nói: “Hay là... chúng ta vẫn nên đổi đường đi.

Con đường núi này thật sự quá quỷ dị.” Tần Dã nghiến răng nói: “Đến nước này rồi.

Chúng ta lại quay về, chẳng phải là lỗ sao?” “Vậy anh thử vào xem đi?” Bàn Tử bực bội nói.

Tần Dã cười khổ một tiếng.

“Tôi không phải là xúi giục cậu, mà là chúng ta không cần thiết phải mạo hiểm.” Bàn Tử liên tục xua tay nói: “Đừng đùa, tôi sợ mà.

Anh xem vừa nãy, những người kia đều bị dọa phát điên rồi, chắc cũng sợ tiến vào sơn động này.

Vạn nhất chúng ta cũng giống bọn họ, bị dọa ngớ người ra thì sao?” Tần Dã liếc hắn một cái, nói: “Chuyện này không phải muốn tránh là tránh được đâu.” Bàn Tử nói: “Nhưng tôi cảm thấy... chỗ này tà khí nặng lắm.” “À.” Tần Dã cười cười, nói: “Bàn Tử, nếu cậu sợ thì bây giờ quay về cũng được.

Tôi không cản cậu, cậu tự mình lựa chọn.” “Đừng mà!” Bàn Tử

lập tức sốt ruột, vội vàng ôm lấy cánh tay Tần Dã, cười hì hì nói: "Tần Dã, anh đừng bỏ tôi ở đây chứ." "Buông tôi ra." Tần Dã hất tay Bàn Tử ra, nói: "Đừng để tôi hiểu lầm cậu muốn nhân cơ hội chạy trốn." Bàn Tử vội vàng giơ tay đảm bảo: "Tôi thề!

Tôi đảm bảo, tuyệt đối sẽ không bỏ mặc anh!" Nói xong, hắn vẻ mặt nghĩa khí ngất trời, nói: "Tần Dã, anh đợi đấy, tôi vào thăm dò đường trước." Nói rồi, hắn cúi người chui vào trong động, dọc theo sơn động tiếp tục lặn xuống.

Tần Dã yên lặng đứng ở cửa động, cảnh giác quan sát xung quanh.

Tuy hắn tin Bàn Tử sẽ không tham sống sợ chết, nhưng hắn càng tin vào phán đoán của mình.

Mùi máu tanh thoang thoảng kia, chính là từ trong sơn động này truyền ra.

Trong sơn động, một màu đen kịt.

Nhờ ánh sáng đèn pin, lờ mờ có thể nhìn rõ trên vách động phủ đầy rêu xanh, thậm chí còn có một số phân chim thú không rõ tên còn sót lại, cùng với một số vết máu khô héo, nhìn mà kinh hãi.

Tần Dã điều chỉnh ánh sáng đèn pin xuống mức thấp nhất.

Thị lực của hắn tốt hơn người bình thường rất nhiều, nên dù trong bóng tối, hắn vẫn có thể nhìn rõ từng bước chân.

Càng đi vào sâu, mùi tanh hôi nồng nặc trong không khí càng đậm đặc.

Hơn nữa, càng đi sâu vào, không gian càng trở nên rộng lớn, mùi tanh hôi cũng càng nồng nặc hơn.

Bàn Tử đã đi xa rồi.

Tần Dã không cần lo lắng hắn sẽ đột nhiên quay lại.

Bởi vì sơn động này rất dài, dài hơn hai cây số.

Một sơn động vừa lớn vừa dài như vậy, đủ để Bàn Tử lang thang trong đó rất lâu.

Tần Dã vừa đi, vừa nhỏ giọng lẩm bẩm: "Chẳng trách lại được gọi là Quỷ Môn Quan chứ?

Đúng là mẹ kiếp giống hệt..." Đột nhiên, hắn cảm thấy sau lưng hơi lạnh sống lưng.

Dường như có thứ gì đó, đang nhìn chằm chằm hắn từ phía sau.

Hắn chợt quay đầu, nhìn về phía sau.

Kết quả là không có gì cả.

Chỉ có bóng tối u ám sâu thẳm, và phân động vật không rõ tên.

"Chuyện gì vậy?" Tần Dã khẽ cau mày, lẩm bẩm.

Cái cảm giác sởn gai ốc vừa nãy, rốt cuộc là từ đâu mà ra?

Chẳng lẽ thật sự là ảo giác?

Tần Dã thu liễm suy nghĩ, tiếp tục đi tới.

Hắn đi chừng mười phút, mắt chợt sáng lên.

Hiện ra trước mắt, lại là một khối đá khổng lồ cao vài mét!

Mà trên đỉnh khối đá, thì cắm một thanh thiết kiếm tạo hình cổ xưa, rỉ sét loang lổ.

"Đây chính là bảo bối của mộ chủ nhân sao?" Mắt Tần Dã lóe lên tinh quang, nhanh chân bước tới.

Hắn đi quanh khối đá vài vòng, quan sát thiết kiếm.

Lúc này, một làn gió nhẹ thổi qua, cuốn theo bụi bặm gần đó, bay lượn giữa không trung.

Mà theo bụi bặm bay lượn, Tần Dã chợt ngửi thấy một mùi hương lạ thoang thoảng, thấm vào mũi, khiến toàn thân hắn đột nhiên căng cứng lại.

Tần Dã lập tức ngẩng đầu nhìn lên phía trên.

Chỉ thấy một cây đại thụ ngút trời, sừng sững trên thung lũng.

Cây đại thụ cành lá sum suê, che khuất ánh nắng, tạo thành bóng râm, bao trùm toàn bộ thung lũng.

Mà trong bóng râm đó, ẩn hiện ánh sáng màu xanh lục óng ánh.

"Ừm?" Nhìn thấy những ánh sáng đó, Tần Dã không khỏi nhướng mày, vẻ mặt dần trở nên nghiêm trọng hơn nhiều.

Lúc này, một vệt hồng quang, đột ngột lọt vào tầm mắt Tần Dã.

Vệt hồng quang đó, dường như là một loại vật sống.

Tần Dã nhìn kỹ, chợt phát hiện vệt hồng quang đó không tầm thường.

Nó không phải là thực thể, mà được cấu thành từ vô số phù văn màu đỏ nhỏ như đầu kim.

Chương 466

Nhìn kỹ, những phù văn này xếp thành hình tròn, liên kết với nhau, tạo thành vô số đồ án phức tạp dày đặc, hệt như một mạng nhện quỷ dị.

Đồng thời, những phù văn này dường như cũng bị kích thích, phát ra ánh sáng đỏ mờ nhạt.

Những hồng quang này phát ra sau đó, nhanh chóng tụ tập trên đỉnh khối đá.

Khi hồng quang tụ tập đến đỉnh trong khoảnh khắc, Tần Dã chợt cảm thấy nhiệt độ xung quanh tăng lên, ngay cả không khí xung quanh cũng trở nên nóng bức.

"Cái này..." Nhìn thấy cảnh tượng này, dù là đạo mộ tặc gan lớn đến mấy, tâm lý mạnh mẽ đến đâu, cũng không nhịn được nuốt nước bọt, trong lòng dâng lên từng đợt hàn ý.

Hắn không khỏi rùng mình, lẩm bẩm: "Mẹ kiếp!

Không phải thật sự có ma quỷ đấy chứ!" Đúng lúc này, một giọt nước rơi xuống trán hắn.

Tần Dã đưa tay sờ, phát hiện đó là mồ hôi.

Lòng bàn tay vốn nên ẩm ướt, lại lạnh buốt thấu xương.

Hắn vội vàng rút hai tay về, xoa xoa lớp da bị đông cứng.

Mà đúng lúc này, trong tầm nhìn của hắn đột nhiên hiện ra một hình ảnh.

Trong hình ảnh, Tần Dã toàn thân ướt sũng nằm sấp trên khối đá.

Hắn ngẩng đầu, nhìn lên đỉnh.

Ở vị trí cách hắn hơn mười mét, treo một cỗ thi thể.

Đồng tử Tần Dã chợt co rút.

Tần Dã giật mình, suýt nữa nhảy dựng lên.

Hắn vội vàng dụi dụi mắt.

Sau đó, Tần Dã trợn tròn hai mắt.

"Không đúng, tôi rõ ràng đã theo Bàn Tử vào mà..." Tần Dã trong lòng cực kỳ khó hiểu.

Cho dù trí nhớ của hắn có vấn đề, cũng nên nhớ hướng của Bàn Tử chứ?

"Không thể nào...

Chắc chắn là ảo giác." Mặc dù Tần Dã miệng thì an ủi mình như vậy, nhưng tâm trạng của hắn lại dần chìm xuống.

Tần Dã không biết rằng, Bàn Tử sau khi trèo xuống hố, đã không quay lại theo đường cũ.

Mà ngược lại, hắn đã theo một bên khác, một mạch xông vào sơn động.

Hơn nữa vận may của hắn không tệ, ở ngã ba trong hang động, trùng hợp va phải một ngã rẽ.

Bàn Tử không dám do dự, trực tiếp chui vào ngã rẽ.

Ngã rẽ này, rộng rãi khúc khuỷu, uốn lượn quanh co, một cái nhìn không thấy tận cùng.

Bàn Tử theo ngã rẽ này, không biết đã rẽ qua bao nhiêu khúc cua, xuyên qua bao nhiêu ngã rẽ, vẫn không tìm thấy lối ra.

"Mẹ nó!" Bàn Tử chửi một câu.

Hắn cầm đèn pin chiếu về phía thông đạo phía trước, nghiến răng

nói: “Không được, không thể ngồi chờ chết!

Phải tìm được lối ra!” Nghĩ đến đây, Bàn Tử tiếp tục đi dọc theo thông đạo về phía trước.

Không lâu sau, Bàn Tử nghe thấy tiếng sột soạt truyền đến trong thông đạo.

Nghe tiếng nhìn lại, hắn lập tức trợn mắt.

Trên tường phía trước thông đạo, khảm vài sợi xích sắt to khỏe.

Cuối xích sắt, buộc một cỗ thi thể nữ!

Đầu thi thể nữ nghiêng lệch, trông càng thêm rùng rợn, khiến người ta lạnh toát cả người.

Bên cạnh thi thể nữ, còn treo một cỗ thi thể, là một cậu bé năm sáu tuổi.

Cậu bé mặt mày trắng bệch, hai mắt trợn ngược, lồng ngực khẽ phập phồng, rõ ràng vẫn chưa chết.

Nhưng mà, thằng bé này đã hoàn toàn mất đi hô hấp, hốc mắt trũng sâu, chết thảm.

Mà ngoài những thứ này ra, bên dưới thi thể nữ và thi thể, còn có vài cỗ hài cốt trắng hếu.

“Đây là... xương người sao?” Tim Tần Dã chợt thắt lại, cảm giác sợ hãi trong lòng càng thêm mãnh liệt.

Hắn chậm rãi tiến lại gần, thử dùng tay vỗ vỗ thi thể nữ, phát hiện nó không hề nhúc nhích.

Xác nhận thi thể nữ đã chết, Tần Dã thở phào nhẹ nhõm.

Hắn đi đến bên cạnh thi thể nữ, nhặt một sợi xích sắt trên đất, cẩn thận kiểm tra.

Sợi xích sắt màu xám bạc, trông rất chắc chắn, hẳn là dây thừng đặc chế.

"Chắc là dùng để cố định khóa xích trên vách đá...

Nhưng mà..." Tần Dã nhíu mày, lẩm bẩm: "Sao lại yếu ớt thế này?

Dễ dàng giật đứt thế sao?

Chẳng lẽ tôi nhớ nhầm?" Đúng lúc này, tiếng Bàn Tử phấn khích vang lên trong thông đạo: "Tần ca, sao anh cũng đến vậy?

Hắc hắc, tôi còn tưởng anh không đến!" Nghe thấy tiếng Bàn Tử, Tần Dã lập tức quay người nhìn về phía Bàn Tử.

Chỉ thấy Bàn Tử đứng cách đó không xa, đang cười tủm tỉm vẫy tay với hắn.

Mà phía sau hắn, một con đường hẹp rõ ràng có thể nhìn thấy.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Tần Dã vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

Hắn không kịp nói nhiều với Bàn Tử, liền vắt chân lên cổ chạy như điên qua đó.

"Ha ha ha ha!

Bàn Tử cậu đúng là lợi hại!

Hai chúng ta phối hợp ăn ý, tuyệt đối có thể đào được đồ tốt mà!" Bàn Tử vừa chạy, vừa phấn khích nói: "Kho báu ở đây tuyệt đối giá trị không nhỏ.

Đợi về rồi, chúng ta chia đều." "Không vấn đề." Tần Dã sảng khoái đồng ý, sau đó vội vàng chạy ra khỏi thung lũng, theo Bàn Tử quay về.

"Ôi chao!

Cậu giẫm vào chân tôi!" Đột nhiên, Bàn Tử phát ra tiếng kêu thảm

thiết như heo bị chọc tiết.

Tần Dã cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện mình không cẩn thận giẫm vào dấu chân Bàn Tử.

Đất dưới chân Bàn Tử, màu hơi vàng, rõ ràng trộn lẫn bùn cát.

“Thằng ranh này, đi đường cũng không nhìn đường?

Hại lão tử ngã sấp mặt.” Bàn Tử lẩm bẩm.

Tần Dã cười ngượng, vội vàng đỡ Bàn Tử dậy.

Hắn chỉ vào sơn động phía sau, hỏi Bàn Tử: “Bàn Tử, đây là đâu?” Bàn Tử quay đầu liếc một cái, nói: “Đây hẳn là nơi cốt lõi nhất của quần thể mộ táng rồi nhỉ?

Cái thung lũng chúng ta vào trước đó, chỉ là một góc nhỏ ở đây thôi.” “Quần thể mộ táng?” Tần Dã sững sờ.

Bàn Tử gật đầu nói: “Đúng vậy!

Quần thể mộ táng!

Đây là một lăng mộ hoàng gia cổ đại!” “Cái gì?” Tần Dã kinh hãi.

Lúc này, Bàn Tử kéo Tần Dã tiếp tục đi về phía trước.

Chương 467

Hắn vừa đi, vừa giải thích: “Anh nhìn thấy những hài cốt này không?

Toàn bộ đều là hoàng đế cổ đại!

Trong đó có ba vị còn là vương gia!” Tần Dã lại cẩn thận quan sát những hài cốt kia một phen, quả nhiên y sam hoa lệ, thân phận tôn quý.

“Thân phận của những người này, ít nhất cũng là vương công quý tộc!

Hơn nữa tuổi đời khá lớn, cơ bản đều là lịch sử hơn năm trăm năm rồi.” Bàn Tử thở dài nói: “Ai, thật là của trời của đất bị bạo tàn...

Nếu quốc gia biết ở đây chôn cất nhiều di tích văn hóa quý báu như vậy, tuyệt đối sẽ gây ra sóng gió lớn.” Tần Dã đồng tình gật đầu, nói: “Một quần thể mộ táng hoàng thất quy mô lớn như vậy, ước tính phải tốn tích lũy của vài đời người mới xây dựng xong.

Kết quả, lại bị vứt bỏ tùy tiện trong khe núi như vậy...

Thật là lãng phí quá!” “Đúng vậy...” Bàn Tử cảm khái vạn phần.

Hai người tiếp tục đi tới, đến sâu trong sơn động.

Sơn động này càng đi càng dài.

Liên tục kéo dài vào bóng tối u thẳm, giống như vô tận vậy.

Bàn Tử và Tần Dã cả hai đều mồ hôi đầm đìa.

“Ở đây sao lại có nhiều ngã rẽ đến vậy?” “Bàn Tử, cậu đang dẫn tôi đi lòng vòng sao?” “Con đường này là ngõ cụt, chúng ta không thể đi!” “Nhanh ra ngoài đi!

Lần này không được dừng lại quá năm phút, nếu không sẽ nguy hiểm!" Tần Dã thúc giục Bàn Tử.

Tuy nhiên Bàn Tử lại vẻ mặt khổ sở xòe tay nói: "Tần ca, con đường rẽ này chúng ta đã đi ba lần rồi...

Chúng ta lạc đường rồi..." Tần Dã sắc mặt kịch biến.

Hắn nhìn quanh, phát hiện đây là một hang động rộng lớn, xung quanh toàn là vách đá cao chót vót.

Phía trước họ, là một đường hầm thẳng tắp và trơn nhẵn, như bị dao rìu chém tách.

Đường hầm này, chia toàn bộ không gian thành ba khu vực.

Hai bên trái phải đều có một đường rẽ.

Con đường ở giữa thông đến một nơi không rõ, dường như nối liền với một bí cảnh khác.

Mà con đường rẽ mà Bàn Tử đã chọn, lại nối liền với con đường rẽ ở giữa, hai bên tạo thành một đường thẳng.

"Chúng ta phải làm sao?" Bàn Tử hỏi.

"Đừng hoảng, trước tiên tìm xem có cơ quan ám khí gì không, có lẽ có thể giúp chúng ta thoát hiểm." Tần Dã vừa nói, vừa bước đi về phía con đường rẽ bên trái.

Bàn Tử thì bám sát phía sau Tần Dã, hai người rất nhanh biến mất trong sâu thẳm đường hầm...

Lúc này, trên một con đường rẽ nào đó trong lòng thung lũng.

Một cỗ quan tài đồng được đặt trên mặt đất.

Nắp quan tài mở ra, một khuôn mặt khô héo gầy gò, đầy nếp nhăn, từ từ lộ ra...

“Ai?!” Trong quan tài đột nhiên vang lên một giọng nói khàn khàn trầm thấp.

Lời nói tuy nhẹ nhàng, nhưng lại tràn ngập âm khí vô tận.

Đôi mắt đỏ rực kia, dường như ẩn chứa sự phẫn nộ nồng đậm, sẵn sàng phun trào ra bất cứ lúc nào!

“Kẹt.” Nắp quan tài lại một lần nữa bị đẩy ra, một bóng đen gầy gò từ trong quan tài chui ra.

Bóng đen này trông rất thảm hại, toàn thân máu loang lổ, da bọc xương, giống như một bộ xương khô.

Thân thể nó run rẩy, ánh mắt ngây dại nhìn chằm chằm hướng Tần Dã rời đi, môi run rẩy, phát ra giọng khàn khàn: “Ta ngửi thấy... mùi vị quen thuộc...” “Gầm ~!” Một tiếng gầm thấp của thú, đột ngột vang lên!

Bóng đen kia trong nháy mắt hóa thành một luồng gió đen, quét về phía nơi Tần Dã đã biến mất...

“Bàn Tử?

Bàn Tử?

Cậu làm sao vậy?” Tần Dã ngồi xổm trước mặt Bàn Tử, nghi hoặc hỏi.

Lúc này, vẻ mặt Bàn Tử vô cùng nghiêm trọng, trên mặt lại hiện lên một tia đau đớn và giãy giụa.

“Bàn Tử!

Cậu tỉnh lại đi?” Tần Dã lay Bàn Tử, kêu gọi.

Nhưng mà, Bàn Tử hoàn toàn không phản ứng, hai mắt trợn tròn, vẻ mặt đau khổ.

Tần Dã nhận ra tình hình không ổn, vội vàng ấn vai Bàn Tử, ra sức lay động.

"Bàn Tử, cậu tỉnh lại đi, Bàn Tử?" Tần Dã sốt ruột gọi.

Lúc này, mắt Bàn Tử cuối cùng cũng nhắm lại.

Tần Dã thở phào nhẹ nhõm, lau đi mồ hôi lạnh trên trán.

Hắn ngẩng đầu, phát hiện luồng năng lượng quỷ dị vô danh vừa tràn vào cơ thể, đang không ngừng hội tụ về phía não bộ của hắn.

Cảm giác này vô cùng kỳ lạ, dường như có thứ gì đó thần bí, đã bị thế giới tinh thần của hắn hấp thu vào.

Nhưng mà, tốc độ hấp thu này thực sự quá chậm, căn bản không kịp luyện hóa, đã bị cưỡng chế đẩy ra khỏi thế giới tinh thần.

Tần Dã cũng không để ý.

Bởi vì trong quá trình hấp thu luồng năng lượng thần bí đó, hắn có thể cảm nhận rõ ràng, thế giới tinh thần của mình đang khuếch trương với tốc độ cực nhanh!

Chỉ trong một lát ngắn ngủi, thế giới tinh thần của hắn lại khuếch đại gấp mấy lần!

Hơn nữa, còn tăng thêm không ít hoạt tính sinh mệnh mới!

Điều này khiến Tần Dã vừa mừng rỡ, vừa kinh ngạc.

Hắn không biết luồng năng lượng thần bí này rốt cuộc đến từ đâu?

Không chỉ có công hiệu chữa trị cực kỳ khủng khiếp, lại còn có thể nâng cao thế giới tinh thần!

"Cái này đơn giản là không thể tưởng tượng nổi!

Luồng năng lượng thần bí này, rốt cuộc là cái gì?" Tần Dã càng nghĩ càng thấy quỷ dị.

Tuy nhiên, luồng năng lượng thần bí này, thực sự đã giúp Tần Dã rất nhiều.

Có loại năng lượng này, khiến Tần Dã tự tin bùng nổ!

Tần Dã vỗ vai Bàn Tử, ra hiệu cho hắn tỉnh lại.

Bàn Tử lờ đờ tỉnh dậy, dụi dụi đôi mắt ngái ngủ, hỏi: "Tần ca, sao vậy?

Tôi ngủ bao lâu rồi?" Tần Dã nói: "Vừa nãy không biết cậu làm sao, đột nhiên ngất xỉu trên đất, làm tôi giật mình!" Bàn Tử vẻ mặt mờ mịt nói: "Tôi làm sao?

Tôi có sao đâu!" Tần Dã cau mày, hoài nghi đánh giá Bàn Tử vài lần, nói: "Vừa nãy cậu làm sao vậy?

Đang yên đang lành đột nhiên ngất xỉu!" "Tôi cũng không biết!

Tôi đang yên đang lành đi trên đất, đột nhiên chuột rút ở bụng chân, sau đó liền ngất xỉu." Bàn Tử vẻ mặt mơ hồ.

Tần Dã nghe vậy, không khỏi trợn tròn mắt, kinh ngạc nói: "Chuột rút ở bụng chân?

Cậu chắc không phải đang nói dối tôi đấy chứ?" "Chết tiệt!

Tôi nào dám lừa anh!" Bàn Tử vẻ mặt méo mó, bực bội chỉ vào bia đá bên cạnh: "Vừa nãy tôi đứng ở vị trí này, đi đường không vững, suýt nữa ngã, kết quả..." Bàn Tử chưa nói hết lời, đột nhiên hai mắt trợn tròn!

Trong tầm nhìn của hắn, bức tượng kia lại biến mất rồi!

"Tượng...

Chương 468

Tượng...

đi đâu rồi?" Bàn Tử ra sức dụi dụi mắt, nhưng bức tượng vẫn biến mất không thấy.

Tần Dã cũng giật mình.

Hắn lập tức xông đến bên cạnh Bàn Tử, nhìn theo hướng Bàn Tử chỉ, chỉ nhìn thấy một bức tường dày đặc.

"Chẳng lẽ là ảo giác?" Tần Dã cau mày, lẩm bẩm.

"Chắc chắn là ảo giác!" Bàn Tử quả quyết nói: "Hai chúng ta vừa nãy nhìn thấy cái gì?" "Tượng chứ!

Cậu không nhìn thấy sao?" Tần Dã hỏi.

Bàn Tử trợn trắng mắt, nói: "Tôi nói là... vừa nãy anh có cảm giác gì không... có thứ gì đó bay qua?" "Không có." Tần Dã lắc đầu.

"Anh chắc chứ?" "Vô lý!" Tần Dã nói: "Sao tôi có thể nhớ nhầm được?" Bàn Tử gãi gãi đầu, lẩm bẩm: "Không thể nào, rõ ràng đó là ảo ảnh mà...

Sao có thể là thật được?

Tôi cũng chịu thua." Tần Dã nghe thấy tiếng lẩm bẩm của Bàn Tử, lập tức chợt hiểu ra, nói: "Bàn Tử, tôi biết rồi!

Vừa nãy chúng ta gặp không phải là cảnh tượng thật, mà là ảo thuật!" "Ừm?

Ý gì?" Bàn Tử ngẩn ra.

"Cậu nghĩ kỹ mà xem, chúng ta đã gặp mấy cỗ hài cốt trong đường hầm?" Tần Dã cười tủm tỉm hỏi.

Bàn Tử vừa nghe lời này, lập tức hồi tưởng lại cảnh tượng trong đường hầm.

Hắn theo bản năng nói: "Tổng cộng sáu cỗ hài cốt!

Ngoại trừ bộ xương khô kia ra, năm cỗ thi thể còn lại toàn bộ đều là con người." "Những người đó, có phải đều chết thảm không?" "Đúng, đều bị móng vuốt khoét tim, xé nát đầu mà chết." Bàn Tử vẻ mặt hoảng sợ nói: "Điều quỷ dị nhất là, trên người bọn họ đều mặc giáp trụ cổ trang!" Tần Dã khẽ gật đầu, nói: "Vậy thì không sai rồi, đó là cảnh trong 《Cương Ước》." "Cái gì!?

Cương Ước?!" Bàn Tử kích động hét lên: "Tần ca, anh không phải đang đùa tôi chứ?

Game Cương Ước đã lỗi thời từ lâu rồi!

Sao có thể xuất hiện ở đây?" "Ha ha, đừng quên, tôi là người có hệ thống 《Tiểu thuyết Cương Ước》!" Tần Dã đắc ý nói: "Bài hát chủ đề và tên nhân vật chính trong Cương Ước đều đã được thay đổi, điều này chứng minh suy đoán của tôi là chính xác!" "Ý gì?" "Các nhân vật trong Cương Ước, thực ra chính là nhóm đạo mộ tặc mà chúng ta gặp ở thế giới hiện đại." Tần Dã nói: "Nhóm người này đều là Tống tử bò ra từ mộ.

Bọn họ đào rỗng mộ huyệt, chôn giấu dưới lòng đất, sau đó tạo ra một ngôi mộ giả, lừa gạt đội khảo cổ của thế tục.

Cuối cùng, đạo mộ tặc tẩu thoát, mộ huyệt lại khôi phục thành dạng vách đá bình thường.

Còn những vàng bạc tài bảo trong mộ thất, ước tính đều là giả!" Phân tích của Tần Dã vô cùng hợp lý!

Bàn Tử liên tục gật đầu: "Nếu nói như anh, đúng là do đạo mộ tặc gây ra." "Không sai!" Tần Dã khẳng định: "Tôi đã kiểm tra rồi, trên bia

mộ của tên đạo mộ tặc đó ghi 'Thiên hạ chi bảo giai nhập ngô hoài' (Kho báu trong thiên hạ đều vào trong tay ta)!

Rõ ràng, tên này đang trộm tài sản trong mộ huyệt!

Đáng tiếc, tôi tìm khắp cả sơn động, đều không tìm thấy bất kỳ thứ gì có giá trị!

Duy nhất ở đây nhìn thấy một luồng năng lượng thần bí!

Tôi đoán, những tài bảo đó hẳn là đã bị luồng năng lượng thần bí kia mang đi!" "Chết tiệt!" Bàn Tử nghe xong lời giải thích của Tần Dã, kinh ngạc nói: "Vậy chẳng phải là nói, chúng ta phát tài rồi!

Ha ha ha ha, tôi thật sự phát tài rồi!" "Đừng vui mừng quá sớm." Tần Dã tạt một gáo nước lạnh: "Ở đây là cổ mộ phong ấn tà ma!

Ai biết những bảo bối đó, có cái gì cơ quan ám khí, độc trùng mãnh thú gì đó không!" Khuôn mặt Bàn Tử lập tức xịu xuống: "Ai!

Xem ra tôi vẫn phải tiếp tục tìm kiếm..." "Ừm!

Tiếp tục làm việc!" Tần Dã cầm xẻng binh, vung hai cái, lấp bằng hố đất.

Bàn Tử lại thở dài vẻ mặt u sầu: "Ai..." Tần Dã khó hiểu nói: "Ai ya!

Đừng thở dài than vãn, tôi nói cho cậu biết, đồ trong này rất nguy hiểm, tuyệt đối đừng mò loạn động loạn, nếu không, hối hận cũng không kịp đâu." Bàn Tử bất lực nhún vai: "Tôi đương nhiên biết nguy hiểm!

Nhưng mà, đó là cổ mộ mà, đồ chôn theo chắc chắn không thiếu!

Cho dù không vì tiền tài, chỉ bằng việc hai chúng ta tự mình thám hiểm cổ mộ, cũng đủ để khoe khoang cả đời rồi!" "Khoe khoang?

Cậu còn có sở thích này sao?" "Ách...

Khụ khụ...” Bàn Tử ho nhẹ hai tiếng, đánh trống lảng, chuyển hướng chú ý: “Cái thứ đó... cậu định làm thế nào?” “Đào!” Tần Dã không nói hai lời, trực tiếp cầm xẻng sắt, đào vào trong hố.

Nơi bọn họ đang ở, chính là cái hố nhỏ mà Tần Dã đã khai quật.

Bởi vì Tần Dã sau khi hai lần tiến vào hố nhỏ, đã từng nhìn thấy một bức họa kỳ lạ, do đó, Tần Dã liền cho rằng bên dưới hố nhỏ chắc chắn ẩn giấu một sự tồn tại thần bí nào đó.

Nhưng mà, Tần Dã đã đào hơn mười mét, vẫn không có bất kỳ thu hoạch nào.

Bọn họ thậm chí còn không đào được nắp quan tài.

Tuy nhiên, Tần Dã không hề nản lòng, ngược lại càng thêm kiên tin vào phán đoán của mình rằng bên dưới cái quan tài khổng lồ này, tuyệt đối còn chôn giấu bảo bối gì đó!

Nghĩ như vậy, Tần Dã liền càng ra sức đào sâu vào trong...

“Đông ~!” Tần Dã đột nhiên cảm thấy dưới chân truyền đến một trận chấn động, sau đó, một luồng khí lạnh lẽo vô danh quét tới, khiến hắn không nhịn được rùng mình toàn thân.

Đây là một loại cảm giác cực kỳ lạnh lẽo!

Dường như nhiệt độ xung quanh đột ngột giảm xuống vài độ!

Đồng thời, tinh thần Tần Dã trở nên hoảng hốt, dường như rơi vào ác mộng, không thể thoát ra.

“Ủa?

Tần ca, anh làm sao vậy?” Bàn Tử nhận ra sự bất thường của Tần Dã, vội vàng vỗ vai hắn.

“Ưm...

Hô...” Tần Dã hít sâu vài hơi, dần dần tỉnh táo lại.

“Tần ca, anh làm sao vậy?

Gặp ác mộng sao?” “Không phải, chỉ là cảm thấy chỗ này... rất ngột ngạt.” Tần Dã chậm rãi ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào bức tường đen kịt xung quanh, lẩm bẩm: “Lạnh quá...” “À!” Bàn Tử cũng theo đó kêu lên: “Đúng vậy, thật sự lạnh quá!” “Lạnh?” Tần Dã nghi hoặc nói: “Chúng ta bây giờ không phải đang là mùa hè sao?

Sao có thể lạnh được?” Bàn Tử khổ sở nói: “Tần ca, anh không nhìn thấy cái hố chúng ta đào sao.

Tuyết tích trong đó toàn bộ đã tan chảy, lộ ra toàn là đất đen, phát ra khí lạnh buốt, đơn giản là còn lạnh hơn âm 30 độ ở Bắc Cực...” “Ồ?

Vậy sao?” Tần Dã cúi đầu liếc nhìn vào trong hố.

Đất trong hố màu nâu đen, phát ra mùi hôi thối.

Màu nâu đen này, hoàn toàn khác biệt với sương tuyết đóng băng bên ngoài, ngược lại còn mang lại cho người ta một cảm giác tràn đầy sức sống.

Tần Dã cúi người, đưa tay chạm vào một cái, lập tức bị lạnh đến mức rụt tay lại.

Ngay sau đó, hắn lại dùng tay kia chạm vào, vẫn lạnh như băng tuyết!

“Sao lại lạnh đến vậy?” Hắn ngẩng đầu nhìn quanh, phát hiện bốn phía toàn là vách núi đen kịt.

Bàn Tử cũng xán lại, nói: “Tần ca, chẳng lẽ chúng ta đã lạc vào cấm địa kỳ môn nào đó?” Tần Dã lắc đầu, trầm ngâm nói: “Chắc không phải, tên đạo mộ tặc kia đã nói, đường hầm thông thẳng đến

sâu bên trong lăng tẩm.

Hơn nữa, tên đó còn nói, hắn trong quá trình đạo mộ, còn nhìn thấy một bức họa.

Bên trong cổ mộ này, tuyệt đối ẩn chứa một bí mật kinh người!" "Vậy chúng ta nhanh chóng tìm kiếm manh mối đi?" Bàn Tử thúc giục.

Tần Dã gật đầu, lấy la bàn ra, theo lộ tuyến trong ký ức, tìm kiếm về phía sâu trong cổ mộ.

Bàn Tử cũng chầm chậm theo sau lưng hắn, hỏi: "Tần ca, đường hầm này rốt cuộc dài bao nhiêu vậy?

Tôi cứ thấy hơi sợ." "Đừng sợ!" Tần Dã an ủi: "Có tôi ở đây, cậu không cần lo lắng gì cả!" "Được rồi!

Chương 469

Tôi tin anh!" Bàn Tử cười hắc hắc nói: "Tôi tuyệt đối tin tưởng anh!" Tần Dã trợn trắng mắt, không thèm đáp lại tên này nữa.

Dọc theo đường hầm u tối, đi khoảng năm phút, hai người cuối cùng cũng đến cuối đường.

Tần Dã dừng bước, ngẩng đầu nhìn, lại là một đường hầm trống rỗng, làm gì có mộ thất nào?

"Ủa?

Chẳng lẽ tôi nhớ nhầm vị trí?" Tần Dã gãi gãi đầu, tâm trạng khá u sầu: "Nhưng tôi rõ ràng nhớ tên đạo mộ tặc kia nói, mộ thất ở phía trước mà!" Bàn Tử cũng cau mày nói: "Vừa nãy tôi rõ ràng nghe thấy tiếng nước chảy và tiếng thở, còn có tiếng gió...

Sẽ không nghe nhầm đâu!" "Vậy thì là tôi nhớ nhầm rồi sao?" Tần Dã nhún vai: "Thôi được rồi, tiếp tục đi về phía trước!" Tiếp theo, hai người tiếp tục dọc theo đường hầm thám hiểm về phía trước.

Không biết qua bao lâu, Tần Dã đột nhiên nghe thấy tiếng sột soạt bên tai.

Hắn hít một hơi lạnh, cảnh giác nói: "Cái gì đang thè lưỡi ra vậy?" "Tần ca, anh không phải bị dọa ngớ người rồi chứ?

Anh không nhìn thấy đây là hồ nước sao?" Bàn Tử nhìn theo tầm nhìn của Tần Dã, quả nhiên ở phía trước nhìn thấy một hồ nước đen kịt.

Hắn lập tức vui vẻ, cười nói: "Thì ra là một hồ chứa nước nhỏ!

Chúng ta thật may mắn, đúng lúc gặp nó xả nước...

Ai!

Tần ca, anh mau đến xem!" Tần Dã nghe vậy, vội vàng chạy qua, đứng bên bờ hồ nước, cẩn thận quan sát.

Chỉ thấy, mặt nước sóng gió cuồn cuộn, bọt nước tung bọt.

Nhưng mà, ngoài nước ra, trong hồ nước căn bản không có thứ gì khác.

Tần Dã nghi hoặc nói: "Đây là tình huống gì?

Trong hồ nước có cá bơi sao?" Bàn Tử cũng có chút mơ hồ: "Không thấy!

Chẳng lẽ là ảo ảnh?" Tần Dã suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên linh cơ nhất động, chỉ vào bệ đá giữa hồ nước nói: "Trên đó có chữ!" "Ừm?" Bàn Tử cũng xán lại: "Tần ca, bệ đá này dùng để làm gì?" "Không biết." Tần Dã lắc đầu, sau đó cúi người nhặt một hòn đá trên đất, ném về phía bệ đá kia.

"Hoa lạp lạp ~" Hòn đá bay xuống bệ đá, tạo thành một vòng gợn sóng.

Tần Dã và Bàn Tử đều trợn tròn mắt, nín thở, yên lặng chờ đợi kết quả.

"Rắc!" Đột nhiên, bệ đá kia nứt ra một khe hở.

Tần Dã và Bàn Tử trên mặt đều hiện lên vẻ cuồng hỉ, ra sức nắm chặt tay đối phương, la lớn: "Xuất hiện!

Xuất hiện!" Tuy nhiên, điều khiến hai người thất vọng là, từ bên trong bệ đá, không có thứ gì bò ra.

Sau khi bên trong bệ đá xuất hiện một khe hở, toàn bộ bệ đá đều sụp đổ xuống, đá vỡ bay tứ tung.

"Chết tiệt!" Bàn Tử chửi một câu.

Tần Dã thì nheo mắt, ngưng thần cảnh giác.

Mặc dù sụp đổ là một mộ thất, nhưng ai cũng không dám đảm bảo sẽ không có cương thi nhảy ra.

Dù sao, cứ nâng cao cảnh giác, nói chung không sai.

Quả nhiên, ngay khi Tần Dã vừa chuẩn bị phòng thủ xong, đột nhiên nghe thấy từ xa truyền đến tiếng "Oanh long, oanh long" trầm đục, giống như sấm sét!

"Mẹ kiếp, đây là tiếng gì vậy?" Tần Dã ngẩn ra.

"Oanh oanh oanh!" Tiếng trầm đục càng ngày càng gần, rung động khiến tai người ong ong.

Tần Dã dụi dụi tai, lẩm bẩm: "Trời ơi...

đây là tiếng quỷ quái gì vậy..." "Phanh!" Đúng lúc này, một vật thể khổng lồ phá nước mà ra, rơi mạnh xuống bậc đá, ngã sấp mặt.

Tần Dã: .....

Bàn Tử: .....

Hai người đều ngớ người.

Bởi vì vật thể khổng lồ xuất hiện trước mắt này, lại là một cái đầu!

"Ộc." Tần Dã nuốt một ngụm nước bọt, đầy kinh hoàng chỉ vào cái đầu người khổng lồ kia, giọng nói có chút run rẩy: "Cái... cái này..." Bàn Tử càng suýt nữa ngất xỉu ngay tại chỗ.

Chỉ thấy, miệng cái đầu người kia đã hoàn toàn nứt ra, lộ ra hàm răng trắng hếu ghê rợn, khóe miệng còn dính máu.

Điều đáng sợ nhất là... cái đầu kia lại còn mở một đôi mắt đỏ rực!

Đôi mắt kia trừng trừng nhìn Tần Dã và Bàn Tử!

“Chết tiệt!

Cương thi!” Bàn Tử sợ đến hồn xiêu phách lạc, lăn lộn bò đến sau lưng Tần Dã trốn, run rẩy hỏi: “Tần ca...

đây mẹ kiếp là cái thứ quái quỷ gì vậy?” “Không biết...” Tần Dã nuốt nước bọt, khó khăn nói: “Đây không phải cổ mộ sao?

Sao lại còn có Tống tử!” “Tần ca...” Bàn Tử vẻ mặt méo mó nói: “Hai chúng ta... tối nay sẽ không bỏ mạng ở đây chứ?” Tần Dã nuốt nước bọt, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, khích lệ nói: “Yên tâm, có tôi đây.” Bàn Tử: “...” Tần Dã hít sâu một hơi, gồng mình tháo ba lô xuống, sau đó lấy ra một lá bùa màu vàng từ bên trong.

Lá bùa màu vàng có ánh sáng vàng lưu chuyển, trông vô cùng phi phàm.

Hắn khẽ quát một tiếng: “Cấp cấp như luật lệnh, khu tà!” Lập tức cắn rách đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi, vẽ lên lá bùa!

Trong chớp mắt, kim quang bùng nổ, chói mắt như mặt trời rực lửa.

Tần Dã niệm chú, thầm tụng chú ngữ.

“Vù!” Tờ bùa tự bốc cháy, hóa thành tro bụi, rải xuống khe hở trên bệ đá, rất nhanh tan biến hết.

Khoảnh khắc này, Tần Dã chỉ cảm thấy toàn thân nóng ran, dường như trong cơ thể có năng lượng vô tận đang bùng nổ.

Hắn đột nhiên quay đầu, nhìn về phía cỗ thi thể kia, quát: “Bàn Tử, lại đây giúp một tay, khiêng cái quan tài này ra!” “Ồ ồ, được thôi!” Bàn Tử đáp lời, liền lao về phía thi thể, chuẩn bị di chuyển nắp quan tài.

Tuy nhiên, đúng lúc này, thi thể đột nhiên ngẩng đầu lên, phát ra

tiếng kêu quỷ dị: "Gào!" Đồng thời, dưới đáy quan tài bốc ra lượng lớn khói đen, nhanh chóng lan tỏa.

Trong chớp mắt, Tần Dã và Bàn Tử, cùng với cỗ thi thể kia, toàn bộ đều bị bao phủ trong làn khói đen đặc quánh.

Trong khói đen tỏa ra từng đợt khí lạnh lẽo âm u, khiến người ta không khỏi rợn tóc gáy, lông tơ dựng đứng.

Đặc biệt là Bàn Tử, đã sớm bị dọa đến tè ra quần, toàn thân mềm nhũn.

Khả năng của Tần Dã, đối phó với lệ quỷ cương thi bình thường, có lẽ có thể gây sát thương.

Nhưng đối mặt với sự tồn tại siêu tưởng tượng trước mắt này, chắc chắn là vô ích!

Tần Dã hít sâu một hơi, đè nén nỗi sợ hãi trong lòng, hét về phía Bàn Tử: "Đừng hoảng!

Trước lùi lại ba mét, sau đó... ném tấm đồng xanh này vào." "Ồ ồ!" Bàn Tử phản ứng lại, vội vàng làm theo.

Tần Dã lại một lần nữa niệm chú.

Theo một đoạn chú ngữ kết thúc, lòng bàn tay phải của hắn xòe ra, khẽ vung về phía quan tài!

Lập tức, một đạo kim quang chói mắt lóe lên!

Tần Dã cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh, thậm chí còn lợi hại gấp trăm lần so với tối qua ăn Đại Bổ Hoàn!

Tần Dã không chút do dự xông tới.

"Rầm" một tiếng động lớn, bệ đá trong nháy mắt vỡ nát!

Quan tài lật ngược!

“Chết tiệt!” Tần Dã kinh hãi.

Chương 470

Trong quan tài lại trống rỗng, không có gì cả!

"Cái... cái này là tình huống gì?" Tần Dã hoàn toàn rối loạn: "Sao trong quan tài lại không có thi thể?" "Ách a!" Đột ngột, lại một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

"Phanh!" Bệ đá nổ tung!

Một xúc tu dài từ trong quan tài vươn ra, cuốn lấy nắp quan tài!

Đồng thời, một bóng đen kịt từ trong quan tài bò ra.

Tần Dã nhìn kỹ, suýt nữa ngất xỉu vì sợ hãi!

Đó là một con Ác giao toàn thân phủ đầy vảy giáp dày đặc, trên đầu mọc sừng độc và răng nanh ghê rợn!

Nó há cái miệng to như chậu máu, cắn về phía Tần Dã.

"Chết tiệt!

Cứu mạng!!!" Bàn Tử la lớn, dốc hết sức lực chạy về phía sau.

Tần Dã thì đứng yên bất động.

"Bụp!" Bàn Tử trực tiếp ngã vật ra đất, nằm sấp trên đất, không dám thở mạnh một hơi.

Cảnh tượng này, đơn giản là giống như quay phim võ hiệp vậy, quá nguy hiểm!

Chỉ thấy Tần Dã bình tĩnh nhìn con Ác giao kia, chậm rãi niệm chú, khẽ quát: "Thiên Lôi Phù Sắc Lệnh!" Lời vừa dứt.

Giữa không trung đột nhiên hiện ra những tia sét bạc dày đặc và nhỏ bé, với thế mạnh mẽ và không sai sót đánh xuống.

Con Ác giao không kịp đề phòng, lập tức bị trọng thương, thân thể co giật kịch liệt, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi đặc quánh.

"Gầm!!!" Ác giao gào thét phẫn nộ, thân thể khổng lồ ra sức giãy giụa, hất tung bùn đất xung quanh, bao vây Tần Dã.

Lúc này, Tần Dã mới cuối cùng lộ ra một tia mừng rỡ: "Quả nhiên có hiệu quả!!" Tuy nói thi triển pháp thuật cần tiêu hao lượng lớn linh khí và tinh thần lực, nhưng may mắn Tần Dã đã tu luyện 《Ngự Phong Quyết》 năm năm, cường độ tinh thần vượt xa người thường, do đó có thể chống đỡ pháp thuật cường độ cao như vậy.

Sự chú ý của Ác giao bị Tần Dã hấp dẫn, Bàn Tử nhân cơ hội trốn thoát.

"Gầm!" Ác giao gào thét, há cái miệng to như chậu máu nuốt chửng về phía Tần Dã.

Tần Dã không hề sợ hãi, tiếp tục niệm chú: "Thiên Lôi Phù Sắc Lệnh!" "Tích ba!" Bầu trời đột nhiên giáng xuống luồng sấm sét màu tím vô cùng to lớn, mạnh mẽ đánh vào đầu Ác giao!

Trong nháy mắt, lôi hỏa hòa quyện.

Ác giao đau đớn kêu thảm thiết, điên cuồng vặn vẹo thân thể, cố gắng thoát khỏi sự khống chế của Tần Dã.

Đáng tiếc, Tần Dã nắm chặt đuôi nó, căn bản không cho nó trốn thoát.

Rất nhanh, thân thể Ác giao càng ngày càng co lại, cuối cùng biến thành dài khoảng hai mét, thoi thóp.

Tần Dã mỉm cười nói: "Ngươi này, thật là hung hãn!

Lại liên tục hai lần dồn ta vào đường cùng!

Nhưng mà, ngươi vẫn khó thoát khỏi cái chết." Tần Dã hai tay kết

ấn, trong miệng lại một lần nữa tụng xướng: "Thiên Lôi Phù Sắc Lệnh!" Trong nháy mắt, sấm sét màu tím ngưng tụ, hóa thành một hồ quang điện màu tím to lớn, mang theo sức mạnh hủy diệt, mạnh mẽ đánh vào đầu Ác giao.

"Oanh long!" Giống như một quả bom hạt nhân nổ tung!

Toàn bộ đầu Ác giao đều bị nổ nát bươm!

Một luồng hồn phách màu xanh u ám từ xác Ác giao tan nát phiêu đãng bay ra, chạy trốn về phía xa.

Luồng hồn phách màu xanh u ám đó chưa chạy thoát được bao xa, Tần Dã liền dựa vào tinh thần lực cường đại, khóa chặt đối phương!

Hắn niệm chú, trong hư không lại hiện ra những tia điện chi chít.

"Phích Lịch Phù Sắc Lệnh!" Sấm sét màu tím dày đặc lại một lần nữa đổ xuống, oanh tạc lên hồn phách còn sót lại của Ác giao.

Trong khoảnh khắc, luồng hồn phách màu xanh u ám kia hóa thành tro bụi, tiêu tan giữa đất trời.

Tần Dã thu dọn sạch sẽ di vật của Ác giao, liền bước đi về phía ngoài mộ huyệt.

Vừa nãy hắn sử dụng uy lực của Thiên Lôi Phù, vô cùng khủng khiếp, ước tính sẽ dọa Bàn Tử sợ hãi lắm đây?

Dù sao những người cổ đại đó tin vào "thuyết quỷ thần".

Tần Dã vừa suy nghĩ, vừa đi dọc theo hố xuống, cuối cùng cũng đến đáy hố.

Một đầu khác của hố, là một đường hầm ngầm hẹp hòi tối tăm, âm u quỷ dị.

"Ừm?

Kia là thứ gì?" Tần Dã ngẩng đầu, nhìn thấy phía trước cách mười mấy mét, lại sừng sững một pho tượng đá khổng lồ cao khoảng hai trượng, điêu khắc tinh xảo!

Pho tượng đá đó sống động như thật, linh hoạt như thể sống dậy!

Tần Dã cẩn thận nhận ra, pho tượng đá này chính là thần tượng trên tế đàn tà ác mà ông nội hắn từng miêu tả!

"Chỗ này... chẳng lẽ chính là cái tế đàn tà ác đó sao?" Tim Tần Dã đập nhanh hơn, mơ hồ đoán được điều gì đó.

Bí mật của tế đàn tà ác này, Tần Dã đã biết.

Những oán quỷ bị giam cầm kia, thực ra đều là thuộc hạ của tà thần, là nô lệ được tà thần bồi dưỡng ra!

Hơn nữa... những oán quỷ này không chỉ đơn thuần là nô lệ.

Chúng đều là tà ma có tu vi!

Mỗi khi có kẻ xâm nhập từ bên ngoài, hoặc muốn phá hoại tế đàn, chúng sẽ tỉnh dậy, tấn công kẻ xâm nhập, ngăn cản kẻ xâm nhập phá hoại tế đàn.

Tần Dã từ khi tiến vào sơn cốc này, cỗ thi cốt đầu tiên mà hắn gặp, chính là một con tà ma.

Bây giờ lại đụng phải pho tượng tà thần này, đủ để chứng minh trong sơn cốc này thực sự phong ấn một con tà ma vô cùng nguy hiểm!

"Tôi phải lập tức rời khỏi đây!" Tần Dã quay người chuẩn bị chạy trốn.

Lúc này, pho tượng tà thần kia đột nhiên mở mắt, đồng tử phát ra hồng quang, lạnh lẽo vô tình nhìn chằm chằm Tần Dã.

Nó chậm rãi đi về phía Tần Dã.

Lông mày Tần Dã khẽ cau lại: "Gã này... lại tỉnh dậy rồi!" Hắn nhớ rõ ràng, khi tế đàn tà thần bị phong tỏa, tất cả oán quỷ đều chìm vào giấc ngủ sâu, không thể đánh thức.

Duy nhất pho tượng trước mắt này là ngoại lệ.

Từ đó có thể thấy, nó là một tồn tại đặc biệt ở đây, có sức chiến đấu càng thêm khủng khiếp!

"Đã tỉnh rồi, vậy thì đừng nghĩ đến việc ngủ nữa." Tần Dã hừ lạnh một tiếng.

Hắn hai chân phát lực, dưới chân đột nhiên bốc ra hai luồng mây trắng, toàn thân bay vọt lên không trung, lao về phía tượng tà thần.

Tượng tà thần nhe nanh múa vuốt đón đánh.

Hai người quấn lấy nhau chiến đấu.

Trận chiến kịch liệt này kéo dài rất lâu, không ai làm gì được ai.

Đúng lúc Tần Dã mệt mỏi rã rời, tượng tà thần đột nhiên biến mất.

"Ủa?

Người đâu?" Tần Dã nghi hoặc nhìn quanh.

Hắn nhìn thấy phía trước xuất hiện một cảnh nền tươi sáng, rất giống một tòa thành bảo nào đó.

"Chủ nhân của tế đàn đó, đang trốn trong cung điện đó sao?" Tần Dã lộ vẻ phấn khích, nhanh chóng chạy về phía cung điện.

Chương 471

Tuy nhiên đúng lúc này, một dao động kỳ dị quét tới, bao trùm toàn thân Tần Dã.

Giây tiếp theo, hắn cảm thấy một trận choáng váng hoa mắt, cả người mềm nhũn nằm vật ra đất, hoàn toàn mất đi tri giác.

Khi hắn khôi phục ý thức, đã đến một đại sảnh huy hoàng.

"Đây là đâu?

Sao tôi lại nằm trên đất?" Tần Dã mơ hồ nhìn quanh.

Đại sảnh được bố trí xa hoa mà trang nghiêm.

Ở chính giữa đại sảnh, sừng sững một quả cầu pha lê khổng lồ.

Quả cầu pha lê này hình trụ tròn, toàn thân màu xanh lục biếc, phát ra ánh sáng xanh lục rực rỡ.

Ở khu vực trung tâm ánh sáng xanh lục, có một lão phu nhân ngồi xếp bằng.

Lão phu nhân thân hình còng xuống, mặt đầy nếp nhăn, hai mắt nhắm chặt.

Làn da bà khô cằn, hệt như xác ướp khô, không có hô hấp, không có tim đập, không có mạch đập!

Tần Dã giật mình, vội vàng xông đến bên cạnh lão phu nhân, lay động thân thể bà, cố gắng đánh thức bà.

Nhưng vô ích.

Bà ta giống như một xác chết di động, không hề có bất kỳ phản ứng nào, thậm chí ngay cả mắt cũng không hề chuyển động!

Tần Dã sững sờ.

Cảnh tượng trước mắt quá quen thuộc rồi!

"Chẳng lẽ... bà ấy đã chết rồi?" Tần Dã lẩm bẩm, tim thắt lại, đau đớn không thôi.

Hắn vội vàng đưa tay thăm dò hơi thở của lão phu nhân.

"Ủa, hô hấp vẫn còn..." Tần Dã thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại căng thẳng.

Trong cổ mộ này sao lại còn có người sống!?

"Không được hoảng loạn, trước tiên phải bình tĩnh." Tần Dã hít sâu một hơi, cố gắng bình phục tâm trạng.

Ngay sau đó, hắn lấy ra Kim Tiền Kiếm, bắt đầu khai quật mộ!

Hắn muốn đào mộ, nhìn thi hài lão phu nhân kia!

Đúng lúc này, trên bia mộ viết bốn chữ lớn mạnh mẽ: "Đạo mộ tặc bất đắc nhập nội!" (Đạo mộ tặc không được vào trong!) Tần Dã lập tức trợn tròn mắt.

Chủ nhân của ngôi mộ này, cũng quá cẩn thận rồi nhỉ?

"Tôi chỉ muốn xem tình hình của tiền bối, chẳng lẽ ông ngay cả chút mặt mũi này cũng không chịu cho sao?" Tần Dã chất vấn.

Bia mộ không hề nhúc nhích.

Tần Dã thở dài: "Thôi được rồi...

Đã vậy, tôi đành phải phá ông ra, rồi vào xem vậy." Nói xong, hắn lấy ra Kim Tiền Kiếm, vung đao chém đứt bia mộ.

Bia đá vỡ nát, khói bụi bay tứ tung.

Tần Dã cúi đầu quét mắt một lượt, không tìm thấy quan tài, không khỏi có chút thất vọng.

“Bất kể thế nào, cuối cùng cũng tìm thấy thi thể tổ nãi nãi, tôi sẽ đưa bà về an táng.” Tần Dã đứng dậy, khoanh tay sau lưng, cà nhắc đi về phía sơn cốc.

“Gầm!!!” Đột nhiên, trong sơn cốc truyền đến tiếng gào thét rung trời chuyển đất!

Tần Dã toàn thân chấn động, theo bản năng dừng bước, nghe tiếng nhìn lại.

Chỉ thấy một con quái vật khổng lồ thân hình vạm vỡ, tướng mạo xấu xí, toàn thân mặc giáp vảy đen, đang giận dữ trừng mắt nhìn Tần Dã!

Nó cao năm thước, nhưng chiều dài lại đạt đến hai ba mươi mét, toàn thân phủ đầy vảy sừng cứng rắn.

Những vảy sừng kiên cố kia lóe lên ánh bạc mờ nhạt, như được đúc bằng thép, thể hiện khả năng phòng ngự kinh người của nó.

Đặc biệt là trong cái miệng to như chậu máu ở cổ nó, mọc đầy răng nanh già cỗi, đỏ rực ghê rợn, tràn ngập khí tức bạo ngược nồng đậm!

Cái nắm đấm khổng lồ của nó đập xuống đất, chấn động cả sơn cốc kịch liệt!

Tần Dã trong nháy mắt ngớ người.

Cái thứ mẹ kiếp này là cái quái gì vậy?

“Gầm!” Con quái vật kia điên cuồng cắn về phía Tần Dã.

“Gầm cái chó gì mà gầm!” Tần Dã không thể nhịn được nữa, vớ lấy Kim Tiền Kiếm, mạnh mẽ chém về phía con quái vật!

“Bành!” Kim Tiền Kiếm va chạm vào đầu con thú khổng lồ, tạo ra tia lửa chói mắt.

Tuy nhiên, Kim Tiền Kiếm chỉ để lại một vết xước nông, mà con quái vật thì không hề hấn gì!

Tần Dã kinh hãi biến sắc: "Chết tiệt... cứng quá!" Con quái vật ngửa mặt lên trời gào thét, dường như vô cùng phẫn nộ với hành vi của Tần Dã.

Nó đột nhiên giơ cánh tay phải lên, một chưởng vỗ xuống.

Tần Dã sợ đến mức vắt chân lên cổ chạy, đồng thời giơ Kim Tiền Kiếm lên đỡ.

"Phanh!!" Tần Dã bay ngược ra xa, ngã mạnh xuống đất, miệng và răng rơi rụng không ít.

Tần Dã bò dậy, phun ra một ngụm máu tươi, chửi rủa: "Mẹ kiếp!

Tao không tin trị không nổi mày!" "Gầm gầm gầm!" Con quái vật kia hung tính đại phát, đuổi theo Tần Dã!

"Nhóc con..." Tần Dã cười lạnh một tiếng, cầm Kim Tiền Kiếm lao về phía con quái vật.

Một người một thú, triển khai cuộc chiến khốc liệt.

Khi giao chiến tầm gần, con quái vật đột nhiên há miệng phun ra một đoàn chất lỏng sền sệt!

"Không ổn!" Tần Dã sắc mặt khẽ biến, nghiêng người tránh né.

Đoàn chất lỏng sền sệt đó rơi xuống đất, ăn mòn tạo thành một cái hố có đường kính hơn một tấc.

Tần Dã nhân cơ hội kéo giãn khoảng cách, chĩa Kim Tiền Kiếm về phía con quái vật: "Nghiệt súc, chịu chết đi!" "Vù" Tần Dã thi triển "Thiên Sư Phong Thủy Quyết", dẫn dắt nguyên tố thiên địa ngưng tụ thành kiếm khí, chém về phía con quái vật.

"Oanh!" Con quái vật một chưởng đánh nát kiếm khí.

Tần Dã thấy vậy sắc mặt khẽ biến, lại một lần nữa sử dụng Thiên Sư Phong Thủy Quyết, từ trong hư không đoạt lấy một luồng sức mạnh thần bí, truyền vào Kim Tiền Kiếm.

Luồng sức mạnh thần bí này dường như ẩn chứa sức mạnh của sinh mệnh và linh hồn, vừa truyền vào Kim Tiền Kiếm, liền hóa thành vô số phù văn dày đặc.

Mỗi một phù văn đều ẩn chứa uy thế kinh người, sau khi giao thoa dung hợp, lại bùng phát ra kiếm mang khủng khiếp khiến người ta run sợ, chém về phía con quái vật!

"Gầm!" Con quái vật bị buộc phải phòng thủ.

Tần Dã chớp lấy cơ hội, một kiếm đâm vào ngực con quái vật!

"Xoẹt!" Ngực con quái vật nổ tung, máu tươi bắn tung tóe!

"Gầm!!!" Con quái vật kêu thảm thiết, ôm vết thương lùi lại vài bước, căm hận nhìn chằm chằm Tần Dã.

"Hắc hắc, thì ra chỉ là một con hổ giấy, xem ra ở đây cũng không có gì đặc biệt cả." Tần Dã bĩu môi.

Hắn vốn tưởng sẽ có kẻ địch rất mạnh ngăn cản mình, kết quả lại là một con gà yếu ớt.

"Đã vậy, tôi sẽ tiếp tục phá giải lời nguyền trên cánh cổng lăng tẩm vậy." Tần Dã xoa xoa bụng, sau đó bước đi vào trong sơn cốc.

Chân hắn vừa đặt vào phạm vi sơn cốc, luồng sức mạnh thần bí không thể lường trước kia lại một lần nữa hiện ra, điên cuồng tấn công tới.

Tần Dã sắc mặt trở nên khó coi, thân thể cứng đờ.

Chương 472

Hai chân hắn giống như bị đóng đinh vậy, căn bản không thể di chuyển.

Không chỉ vậy, trong thế giới tinh thần của hắn, dường như xuất hiện một loại ảo ảnh đáng sợ.

Đó là một bầy ác ma, nhe nanh múa vuốt lao tới.

Khuôn mặt chúng ghê tởm kinh tởm, tràn ngập sự hủy diệt bạo ngược và tà ác, dường như muốn xé nát tất cả những thứ sống sót.

"Tôi không cam tâm..." Tần Dã phát ra một tiếng gào thét tuyệt vọng.

Hắn chẳng qua chỉ là một người bình thường, gặp phải quái vật tấn công, chỉ có con đường chết mà thôi.

Nhưng hắn lại không muốn bó tay chịu trói.

Bởi vì hắn đã hứa với tổ nãi nãi, sẽ đưa bà về nhà.

Hắn nhất định phải sống sót trở về.

"Tần Dã ta dù chết không hối!" Tần Dã phát ra tiếng hét chấn động lòng người.

Giây tiếp theo, một luồng lửa xanh u ám hiện ra ở trung tâm đồng tử trái của hắn, phát ra ánh lửa màu tím yêu dị.

Thân thể hắn cứng đờ, ngây người nhìn cảnh tượng phía trước, rơi vào sự mê mang.

Trước mắt hắn dường như xuất hiện ảo cảnh.

Đó là một cung điện lộng lẫy, điêu lương họa đống, tráng lệ huy hoàng, đẹp đến mức mê hồn.

Mà hắn thì đang ngồi đoan trang trên vương tọa ở trung tâm cung điện, phủ khám chúng sinh.

Ở đây không có sự ồn ào, tạp nham, náo nhiệt của thế tục, chỉ có sự tĩnh mịch, an lành, hòa bình, dường như mọi thứ đều đang vận hành theo một quy luật nào đó, lộ ra một sự tĩnh lặng quỷ dị.

Tần Dã chậm rãi mở mắt, hiện ra trước mắt, là một bức tranh sơn dầu mỹ thuật cổ điển.

Trong lúc Tần Dã đang chìm đắm trong huyễn cảnh kỳ dị đó, phòng livestream đã sớm nổ tung.

“Streamer sao thế này?

Sao đột nhiên đứng im rồi!” “Không phải là đã kích hoạt cơ quan chết người nào đấy chứ?

Cái này phải làm sao bây giờ, vừa mới có chút kích thích đã hết rồi ư?” “Đừng hoảng, biết đâu đại lão đang chuẩn bị đại chiêu gì đó!” Trong thực tế, bên tai Tần Dã đột nhiên vang lên tiếng hô hoán lo lắng của Bàn Tử: “Tần gia, Tần gia!

Cậu tỉnh lại đi, đừng dọa Bàn gia tôi sợ chứ!” Tần Dã lắc mạnh đầu, cố gắng thoát ra khỏi huyễn cảnh đó.

Luồng hỏa diễm xanh u tối cũng dần dần biến mất khỏi đồng tử trái của hắn.

“Bàn Tử, tôi không sao, chỉ là vừa rồi luồng sức mạnh thần bí kia giở trò quỷ.” Tần Dã nói qua bộ đàm.

“Tần gia, cậu phải cẩn thận đấy, cái chỗ quỷ quái này tà môn lắm!

Tôi vừa phát hiện một số ký hiệu kỳ lạ bên ngoài, trông như một loại cảnh cáo.” Giọng Bàn Tử mang theo chút run rẩy.

“Cảnh cáo ư?

Khoan đã, tôi phải tiếp tục đi về phía trước, tìm cách phá giải lời nguyền trên cánh cửa lăng tẩm." Tần Dã trấn tĩnh lại, thận trọng đi sâu vào thung lũng.

Chưa đi được bao xa, dưới chân đột nhiên truyền đến một trận rung động nhẹ, Tần Dã thầm kêu không hay, vội vàng lùi lại mấy bước.

Chỉ thấy tại nơi hắn vừa đứng, đột nhiên từ dưới đất trồi lên một hàng trụ đá nhọn hoắt.

Nếu lúc nãy hắn phản ứng chậm một chút, e rằng đã bị những trụ đá này đâm xuyên người.

"Cơ quan trong cổ mộ này thật sự là vòng này nối vòng khác." Tần Dã lau mồ hôi lạnh trên trán, tiếp tục tiến lên.

Không lâu sau, phía trước xuất hiện một cánh cửa đá khổng lồ, trên cửa khắc đầy các loại đồ án và văn tự kỳ lạ, dường như đang kể một câu chuyện cổ xưa.

Tần Dã bước tới, cẩn thận nghiên cứu những đồ án này, cố gắng tìm ra cơ quan mở cửa đá.

Đột nhiên, từ hai bên tường cạnh cửa đá phun ra mấy luồng lửa, hình thành một bức tường lửa, chặn đường Tần Dã.

Tần Dã giật mình, nhanh chóng lùi lại, nhưng lại phát hiện phía sau không biết từ lúc nào đã xuất hiện một hàng rào sắt, nhốt hắn ở giữa.

"Bàn Tử, tôi bị kẹt rồi, gần cửa đá có cơ quan, cậu tìm xem bên ngoài có thiết bị điều khiển nào không." Tần Dã hét qua bộ đàm.

"Tần gia, bên này tôi chẳng có gì cả, cậu cố gắng thêm chút nữa!" Bàn Tử lo lắng đáp lại.

Tần Dã nhìn quanh, đột nhiên phát hiện phía trên cửa đá có một lỗ nhỏ.

Hắn nảy ra ý, cầm Kim tiền kiếm, cắm kiếm vào lỗ nhỏ, dùng sức gạt một cái.

Chỉ nghe "cạch" một tiếng, lửa lập tức tắt, hàng rào sắt cũng từ từ nâng lên.

"Phù, may quá." Tần Dã thở phào, tiếp tục nghiên cứu cửa đá.

Hắn phát hiện trên cửa đá có một đồ án dường như có thể xoay được.

Hắn đưa tay dùng sức xoay một cái, cửa đá từ từ mở ra, một luồng khí tức cũ kỹ ập tới.

Sau cánh cửa là một hành lang dài, trên vách tường lấp lánh ánh sáng yếu ớt.

Tần Dã cẩn thận đi vào, đột nhiên nghe thấy một tiếng gầm gừ trầm thấp.

"Chẳng lẽ lại có quái vật?" Tần Dã cảnh giác nắm chặt Kim tiền kiếm.

Chỉ thấy một sinh vật dạng U linh toàn thân phát ra ánh sáng xanh lam từ từ bay đến từ cuối hành lang.

Cơ thể nó hư ảo, không nhìn rõ mặt mũi, nhưng lại mang đến một áp lực mạnh mẽ.

"Cái thứ quỷ quái gì đây?" Tần Dã thầm kêu khổ.

Trong phòng livestream, khán giả cũng đều căng thẳng: "Streamer cẩn thận đó, cái này nhìn không dễ đối phó đâu!" "Cảm giác còn lợi hại hơn quái vật trước kia, streamer mau nghĩ cách đi!" Tần Dã hít sâu một hơi, thi triển "Thiên Sư Phong Thủy Quyết", một luồng ánh sáng

từ Kim tiền kiếm bắn ra, lao về phía sinh vật U linh.

Tuy nhiên, ánh sáng xuyên qua cơ thể sinh vật U linh, lại không gây ra bất kỳ tổn thương nào.

"Không ổn, thứ này không sợ công kích vật lý!" Tần Dã giật mình, vội vàng lùi lại.

Sinh vật U linh tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt Tần Dã, vươn một bàn tay hư ảo tóm lấy hắn.

Tần Dã nghiêng người né tránh, Kim tiền kiếm trong tay nhanh chóng vung lên, tạo thành một mạng kiếm, cố gắng ngăn cản công kích của sinh vật U linh.

Đáng tiếc, dù Tần Dã cố gắng thế nào, vẫn không thể ngăn cản sinh vật U linh tiếp cận hắn.

Thấy sinh vật U linh ngày càng gần, Tần Dã trong lòng dâng lên cảm giác tuyệt vọng, nhắm mắt chờ chết.

Tuy nhiên, cơn đau dự kiến không ập đến, mà ngược lại là một xúc cảm lạnh lẽo mềm mại truyền khắp toàn thân.

Mở mắt ra, hắn lại thấy sinh vật U linh không ngừng thay đổi sắc mặt, miệng không ngừng run rẩy, như thể gặp phải thứ gì đó vô cùng sợ hãi.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy sinh vật U linh đột nhiên quay đầu chạy vào hành lang, trong chớp mắt đã mất dạng.

Tần Dã sờ sờ chất lỏng ướt át trên má, lại là máu tươi, không khỏi ngẩn ra.

"Má ơi, chuyện gì thế này?

Sinh vật U linh vậy mà lại chạy trốn?" "Quỷ dị quá… chẳng lẽ streamer là yêu ma quỷ quái gì đó không thành…" "Tôi thấy streamer

đã khiến U linh sợ vãi tè rồi…” Lúc này Tần Dã vẫn còn chút hoảng hốt, cảnh tượng vừa rồi quá huyền ảo, hắn thậm chí nghi ngờ mình có phải đã bị ảo giác.

Hắn lắc đầu, quyết định tranh thủ lúc này nhanh chóng khám phá cổ mộ.

Tần Dã men theo hành lang đi vào, phát hiện hành lang ngày càng rộng rãi, cuối cùng, hắn đi vào một thạch thất khổng lồ.

Ở giữa thạch thất này đặt một chiếc quan tài, trên quan tài khắc những hoa văn kỳ lạ, hơn nữa còn mơ hồ toát ra khí tức âm sâm.

Tần Dã bước tới, dùng Kim tiền kiếm mở nắp quan tài, lập tức thấy một bộ xương trắng nằm trong quan tài.

“Ơ?

Chiếc quan tài này sao có vẻ quen mắt vậy?” Tần Dã cau mày, cứ cảm thấy đã thấy nó ở đâu đó.

“Cái này… không phải là con thi hầu tối qua sao?!” Nghĩ đến đây, sắc mặt Tần Dã đột nhiên biến đổi, tim đập điên cuồng, lưng đổ một tầng mồ hôi lạnh.

Hắn nhớ tối qua con thi hầu đó cũng ở trong căn phòng này, hơn nữa còn cởi hết quần áo của mình vứt bên cạnh quan tài, ý tứ hiển nhiên là muốn hắn làm ấm giường cho nó.

Nhìn như vậy, chẳng lẽ tất cả mọi chuyện tối qua đều là do bộ hài cốt này giở trò quỷ?

Chương 473

Tần Dã sợ hãi vỗ ngực: "Mẹ ơi, may mà lão tử không đi theo cô bé đó vào, nếu không hôm nay chắc chắn phải bỏ mạng ở đây rồi!" Mặc dù Tần Dã gan lớn, nhưng dù sao cũng là người trẻ tuổi hai mươi tuổi, kinh nghiệm nguy hiểm còn ít.

Lúc này hắn sợ hãi, thậm chí có cảm giác muốn khóc.

"Thôi được rồi, không quan tâm đến tên này nữa, dù sao bây giờ nó cũng đã chết.

Tôi phải nhanh chóng kiểm tra xem trong cổ mộ này còn có bảo bối nào khác không." Tần Dã thu lại cảm xúc, cẩn thận quan sát xung quanh.

"Cổ mộ này được xây dựng rất sơ sài, ngoài chiếc quan tài và bộ hài cốt kia ra, không có bất kỳ thứ gì đáng giá." Tần Dã thở dài, trong lòng thầm nghĩ, xem ra đêm nay phí công rồi.

Ngay lúc hắn chuẩn bị đứng dậy rời đi, bộ hài cốt trong quan tài đột nhiên ngẩng đầu lên, nhe răng cười với Tần Dã.

"Keng…" Tần Dã không kìm được hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy trong hốc mắt trống rỗng của bộ hài cốt, hai đốm lửa xanh lam đang cháy.

"Tên này vẫn còn sống!" Tần Dã sợ đến mức suýt nhảy dựng lên, không dám nán lại, cắm đầu chạy ra ngoài.

"Gầm!" Ngay lúc này, một tiếng gầm giận dữ đột ngột vang lên, chấn động màng nhĩ.

"Chết tiệt!

Âm thanh này phát ra từ đài đá!

Chẳng lẽ là con quái vật đó?" Tần Dã nghe vậy trong lòng càng hoảng loạn, phi nhanh về phía phát ra âm thanh.

Ở đài đá, chỉ thấy một vật thể khổng lồ cao năm sáu mét đang nằm yên lặng trên mặt đất.

"Đây chính là con cương thi đó sao?" Tần Dã trợn tròn mắt, thứ này thật sự quá đáng sợ.

Toàn thân nó đen kịt, da phủ đầy vảy dày đặc, đầu lâu to lớn, diện mạo hung ác xấu xí, miệng chảy nước dãi nhớp nháp, đang trừng mắt nhìn Tần Dã.

"Tiêu rồi, tên này rõ ràng không dễ đối phó, xem ra chỉ có thể liều mạng thôi." Tần Dã nghiến răng nói, hắn giơ cánh tay phải lên, Kim tiền kiếm phát ra kim quang chói mắt.

Khoảnh khắc tiếp theo, một đạo kiếm mang sắc bén bắn ra, trực tiếp đâm vào bụng cương thi.

Cương thi bị nhát kiếm này đánh lui mấy bước, phát ra tiếng gầm giận dữ.

"Hống!" Ngay sau đó, nó há miệng nhe nanh, một quyền hung hãn đánh về phía Tần Dã, quyền kình bá đạo.

"Tên này sức mạnh rất lớn, mình phải tránh mũi nhọn trước, nếu không chắc chắn sẽ bị thương." Tần Dã tâm niệm vừa động, Kim tiền kiếm hóa thành màn mưa kiếm, bao vây cương thi, đồng thời mượn thế kiếm lùi lại mấy bước.

Cùng lúc đó, hắn tay trái kết ấn, miệng thốt ra ba chữ chân ngôn: "Lôi Thần Giáng Lâm!" Lời vừa dứt, toàn bộ không gian đều trở nên điện chớp sấm rền, một đạo sét đánh xuống thân cương thi.

“Gầm!” Cương thi kêu thảm một tiếng.

“Quả nhiên có hiệu quả, xem ra đạo lôi điện này có thể khắc chế cương thi, khiến nó mất khả năng hành động.” Tần Dã mừng như điên, lại đánh ra mấy đạo lôi điện về phía cương thi, khiến nó tạm thời không thể di chuyển.

Như vậy, mình mới có cơ hội rời đi.

“Hừ!” Cương thi mũi phun ra một luồng khí nóng, bề mặt cơ thể nhanh chóng ngưng tụ một lớp màng mỏng, chặn lôi đình ở bề mặt cơ thể.

“Cái này… là hộ tráo?” Tần Dã sững sờ, không ngờ con cương thi này lại còn có lá chắn.

Tần Dã lập tức triệu hồi một thanh Kim tiền kiếm khác, chỉ về phía hộ tráo.

“Mau!” “Vút!” Kim tiền kiếm rời tay bay ra, đập mạnh vào hộ tráo.

Hộ tráo rung lắc dữ dội một chút, bề mặt gợn sóng, sau đó dần dần khôi phục yên tĩnh.

“Không phá được?!” Tần Dã thất sắc, trong lòng dấy lên sóng to gió lớn.

Lực phòng ngự của hộ tráo này không khỏi quá khủng khiếp rồi!

Hắn không tin tà, tiếp tục thúc động Kim tiền kiếm.

“Xoẹt!” Kim tiền kiếm như một mũi tên sắc bén bắn về phía hộ tráo, kết quả không ngoài dự đoán lại bị bật trở lại.

Tần Dã trong lòng tràn ngập cảm giác thất bại nồng đậm, hắn vốn định dựa vào Kim tiền kiếm để chém giết con cương thi này, ai ngờ Kim tiền kiếm lại không làm gì được hộ tráo, điều này không khỏi khiến hắn có chút ngơ ngác.

“Tên này rốt cuộc là thứ gì vậy?” Tần Dã đau khổ gãi đầu, trong lòng dâng lên một cảm giác bất lực, hắn căn bản không có cách nào đối phó với con cương thi này.

Cứ như thế này không được, vạn nhất dẫn đến nhiều quái vật hơn, vậy thì phiền phức lớn rồi.

“Mẹ kiếp!” Tần Dã mắng nhỏ một tiếng, quay người chuẩn bị rời đi.

Tuy nhiên hắn vừa bước hai bước, mắt cá chân đột nhiên bị thứ gì đó quấn lấy.

Tần Dã cúi đầu nhìn, chỉ thấy quấn lấy mình là một sợi dây leo màu xanh đen, dài đến nửa mét, như xích sắt khóa chặt chân hắn.

“Trời đất ơi, dây leo lớn thế này sao?” Tần Dã kinh ngạc trợn tròn mắt.

Tần Dã ra sức giãy giụa, nhưng vẫn không thể thoát ra.

Lúc này, con cương thi dường như nhận ra ý đồ của Tần Dã, mạnh mẽ đứng dậy, lao về phía Tần Dã.

“Chết tiệt, không thể bị bắt được!” Đồng tử Tần Dã co rút, dùng sức vặn vẹo mắt cá chân, nhưng vẫn không cách nào thoát khỏi sợi dây leo xanh đen này.

Hắn vội vàng nảy ra một kế, vận chuyển nguyên khí, một chưởng ấn xuống mặt đất.

Kèm theo một trận dao động nhẹ nhàng lan ra, sàn nhà dưới chân Tần Dã đột nhiên nứt ra, lộ ra một cái hố sâu.

Tần Dã chớp lấy cơ hội nhảy vào hố sâu.

Lúc này, con cương thi vừa vặn nhảy xuống.

“Ha ha, đồ ngốc, ngươi nhảy xuống chịu chết đi!” Tần Dã thầm

cười.

Hắn nhảy xuống, tiện tay nhặt một tảng đá cứng ném về phía con cương thi.

"Bụp!" Tảng đá vỡ vụn.

Tuy nhiên con cương thi lại như người không việc gì, không hề bị thương tổn.

Lần này đến lượt Tần Dã kinh ngạc.

"Má ơi, tên này thân thể mạnh mẽ thế sao?" Cương thi một bàn tay vỗ ra: "Hô xích" một tiếng hất Tần Dã bay đi.

"Phụt!" Tần Dã phun ra một ngụm máu, ngã vào trụ đá ở xa, bất tỉnh nhân sự. … Cũng không biết ngủ bao lâu, Tần Dã từ từ mở mắt ra.

"Keng!

Đau!" Tần Dã rên rỉ một tiếng, phát hiện toàn thân đau nhức không thôi.

Hắn khó khăn bò dậy, nhìn quanh, nơi đây giống như một sơn động, trên vách đá khảm từng viên dạ minh châu.

Ở cuối sơn động có một pho tượng đá khổng lồ, Tần Dã nhận ra, đó chính là tượng đá trấn áp đàn cương thi này!

Lúc này pho tượng đá đã hoàn toàn bị hủy hoại, vỡ thành vô số mảnh vụn, rải rác khắp nơi.

"Chẳng lẽ tai họa vừa rồi là do pho tượng đá này sao?" Tần Dã thầm nghĩ.

Hắn nhìn pho tượng đá, trong mắt hiện lên nỗi bi thương đậm đặc.

"Những người này đều chết vì lời nguyền của pho tượng đá, vậy

pho tượng đá rốt cuộc là thứ gì?

Chẳng lẽ đây là sự tồn tại khủng khiếp nhất của di tích này?" Tần Dã trầm tư.

Đột nhiên, Tần Dã nghe thấy trong sơn động truyền đến một trận tiếng cọ xát sột soạt, ngay sau đó một tia sáng xanh lè chiếu ra, khiến Tần Dã không tự chủ rùng mình một cái.

Chỉ thấy con cương thi đó kéo theo một đống cành khô từ trong hang đá chui ra, sau đó lắc lư tiến về phía Tần Dã.

Tần Dã vội vàng trốn vào góc tường, cảnh giác nhìn nó.

"Bùm!" Cương thi vung cành khô trong tay, lập tức có mấy đạo lục quang nhỏ bé tấn công Tần Dã.

Tần Dã đã sớm đề phòng, lập tức quyết đoán, nắm chặt nắm đấm dùng sức đánh ra, đánh tan những đạo lục quang kia.

"Chi chi chi!" Cương thi dường như có chút kiêng kỵ Kim tiền kiếm trên tay Tần Dã, liền ngừng tấn công.

"Hắc hắc… Lần này ngươi chắc không dám đến gần ta nữa rồi!" Sắc mặt Tần Dã hơi giãn ra.

Chương 474

Cương thi không có bất kỳ phản ứng nào, vẫn đứng đờ đẫn tại chỗ cũ.

Nhìn thấy bộ dạng của cương thi, Tần Dã nhướng mày, trong lòng sinh nghi, tên này không phải là đầu óc có vấn đề sao?

Thế là, Tần Dã thử dò xét tiến lên mấy bước, cương thi quả nhiên không có động tĩnh gì, dường như không hề phát hiện ra Tần Dã.

Lúc này, Tần Dã thả lỏng nhiều, khập khiễng đi đến trước mặt cương thi, cẩn thận quan sát tình hình của nó.

Hắn đưa tay, nhẹ nhàng đẩy cương thi, nhưng lại phát hiện cương thi không có chút phản ứng nào.

"Kỳ lạ, sao lại giống như người thực vật vậy…" Tần Dã lẩm bẩm.

Hắn cúi người xuống, đến gần nhìn kỹ, lại thấy trên ngực cương thi cắm một thanh Kim tiền kiếm.

Kim tiền kiếm toàn thân phát ra ánh sáng kim loại, tỏa ra kiếm khí sắc bén lạnh lẽo, khiến người ta bất an.

"Tên này… là bị thanh Kim tiền kiếm này giết chết sao?" Tần Dã ngây người nửa buổi, sau đó bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Thì ra là vậy!" Cương thi bị phong ấn trong tượng đá, ý thức của nó đã bị tượng đá khống chế, vì vậy mới bị luồng sức mạnh quỷ dị kia hấp dẫn đến đây.

Hơn nữa, tượng đá và Kim tiền kiếm tương dung, tượng đá chết thì cương thi cũng không sống được.

Nghĩ thông suốt mọi chuyện, Tần Dã không khỏi thở phào một hơi, cuối cùng cũng thoát khỏi nguy hiểm.

Tuy nhiên, tên này chết cũng oan uổng thật.

Ngay lúc này, đỉnh sơn động đột nhiên sụp đổ, một tảng đá lớn lăn xuống, vừa vặn đập trúng cương thi.

Cương thi bị đập ngã xuống đất, khóe miệng chảy ra một vệt máu tươi.

"Gào gào, tên nhóc thối, ngươi chờ xem." Tần Dã hả hê cười lạnh.

Lúc này, cương thi từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ ngầu âm sâm trừng chặt Tần Dã, toát ra oán độc vô biên, vẻ hận thù.

"Ách…" Tần Dã lập tức dựng tóc gáy, cảm thấy sống lưng lạnh toát, toàn thân sởn gai ốc.

Cương thi từ từ đứng dậy, cơ thể hơi run rẩy.

"Chết tiệt, mau chạy!" Tần Dã ý thức được không ổn, vắt chân lên cổ mà chạy thoát thân.

Cương thi vừa bước những bước chân cứng nhắc, vừa lao về phía Tần Dã, tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã đến trước mặt Tần Dã.

Móng vuốt của cương thi cách Tần Dã chưa đầy năm tấc!

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Tần Dã đột nhiên vặn eo, di chuyển cơ thể ngang sang khoảng nửa mét, vừa vặn né tránh được.

"Bành!" Cương thi vồ hụt, đập mạnh xuống đất.

Cương thi không bỏ cuộc tấn công, phản ứng cực kỳ nhanh nhẹn, quay người lại tiếp tục truy đuổi Tần Dã.

"Khốn kiếp!" Tần Dã thầm mắng một tiếng, vội vàng thi triển khinh công, bỏ chạy với tốc độ nhanh nhất.

Tần Dã rất rõ ràng, nếu hắn tiếp tục ở lại chỗ cũ chiến đấu với cương thi, tuyệt đối là chắc chắn thua.

Thực lực của cương thi vô cùng khủng khiếp, ngay cả Tần Dã cũng khó lòng chống lại.

Vì vậy, chỉ có thể chọn cách bỏ chạy, cố gắng kéo dài thời gian.

Đáng tiếc, cương thi quá mạnh mẽ, Tần Dã căn bản không thể cắt đuôi nó.

Tần Dã vừa chạy trốn, vừa suy nghĩ cách, cố gắng thoát khỏi cương thi.

"Ơ?

Kia là thứ gì?" Đột nhiên, hắn chú ý đến ánh sáng xanh lam lấp lánh ở gần đó, không khỏi dừng bước, nhìn về phía đó.

Đó là một quả cầu thủy tinh khổng lồ, lơ lửng giữa không trung.

Xung quanh quả cầu thủy tinh phủ đầy vết nứt, có thể vỡ tan bất cứ lúc nào.

Nhưng ánh sáng xanh lam mà quả cầu thủy tinh phát ra lại vô cùng chói mắt, mang đến cho người ta một cảm giác thần thánh uy nghiêm.

"Kỳ lạ, quả cầu thủy tinh sao lại xuất hiện ở nơi này chứ?" Tần Dã cau chặt mày.

Quả cầu thủy tinh là vật phẩm cốt lõi của một cổ mộ, nghe nói còn chôn cất một nhân vật lớn cấp bậc quốc vương, giá trị liên thành.

Mặc dù Tần Dã biết cổ mộ tồn tại, nhưng chưa từng tự mình khám phá, bởi vì hắn sợ gây phiền phức.

Mà hôm nay, hắn vừa hay đi ngang qua đây, thấy quả cầu thủy tinh của cổ mộ liền không khỏi nhìn thêm mấy lần, mới dẫn đến họa sát thân.

"Hống!" Cương thi đã áp sát, nhe nanh múa vuốt, hung tàn dữ tợn.

Tần Dã không dám chậm trễ, vội vàng cất quả cầu thủy tinh đi, tránh để bị cương thi cướp mất.

Nhưng ngay lúc hắn chuẩn bị rút lui, biến cố đột ngột xảy ra!

Cổ mộ rung chuyển không ngừng, cả ngọn núi đều chấn động mấy cái.

Sắc mặt Tần Dã đại biến, cổ mộ này e rằng ẩn giấu một cơ quan chết người hơn nữa.

Bàn Tử ở một bên cũng sợ hãi không nhẹ, giọng run rẩy nói với ống kính livestream: "Các bảo bối ơi, lần này anh em mình e rằng đã chọc tổ ong vò vẽ rồi, động tĩnh trong mộ không ổn lắm!" Tần Dã không có thời gian để ý đến livestream của Bàn Tử, ánh mắt hắn cảnh giác nhìn quanh.

Chỉ thấy các bức tường xung quanh bắt đầu từ từ di chuyển, phát ra tiếng cọ xát trầm đục.

Mặt đất cũng xuất hiện từng rãnh sâu, dường như có thứ gì đó sắp chui ra từ bên trong.

"Bàn Tử, đừng đơ ra đó, mau tìm lối ra!" Tần Dã hét lớn.

Bàn Tử vội vàng gật đầu, tay chân luống cuống thu dọn thiết bị livestream, theo Tần Dã chạy về phía một hành lang có vẻ an toàn.

Tuy nhiên, họ vừa bước vào hành lang, đã nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng rít nhọn.

Tần Dã quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vô số mũi tên sắc nhọn bắn ra từ các khe hở trên tường, tốc độ nhanh đến mức không kịp né tránh.

"Nằm xuống!" Tần Dã hét lớn một tiếng, cùng Bàn Tử nằm rạp xuống đất.

Mũi tên bay qua đầu họ, mang theo một luồng gió mạnh.

Chờ mũi tên tạm lắng, Tần Dã lập tức bò dậy, kéo Bàn Tử tiếp tục chạy về phía trước.

"Tần gia, cái này phải làm sao đây?

Cơ quan trong mộ này cũng quá tàn nhẫn." Bàn Tử hổn hển nói.

"Đừng nói nhảm, cứ theo tôi là được." Ánh mắt Tần Dã kiên định, hắn hiểu rõ lúc này phải giữ bình tĩnh.

Hai người chạy dọc theo hành lang một đoạn đường, đột nhiên ngửi thấy một mùi hôi thối nồng nặc.

Tần Dã trong lòng căng thẳng, hét lên: "Không ổn, là độc yên!" Hắn nhanh chóng lấy mặt nạ phòng độc từ ba lô ra, ném cho Bàn Tử một cái, mình cũng vội vàng đeo vào.

Ngay lúc này, mặt đất phía trước đột nhiên sụp xuống, xuất hiện một cái hố sâu khổng lồ, dưới đáy hố đầy những cọc gỗ nhọn hoắt.

"Nhảy qua!" Tần Dã nói, lùi lại mấy bước, sau đó tăng tốc lao về phía trước, một cú nhảy vọt qua hố sâu.

Bàn Tử nhìn hố sâu, do dự một chút, rồi cũng nghiến răng nhảy qua.

Nhưng suýt chút nữa rơi xuống hố, may mà Tần Dã kịp thời vươn tay tóm lấy hắn.

Tiếp tục tiến lên, họ đi vào một mộ thất rộng rãi.

Ở giữa mộ thất đặt một chiếc quan tài đá khổng lồ, xung quanh vách tường khắc đầy những phù hiệu và đồ án kỳ lạ.

Tần Dã trong lòng khẽ động, cảm thấy nơi đây có thể ẩn chứa manh mối để rời khỏi cổ mộ.

"Bàn Tử, tìm xung quanh xem có cơ quan nào có thể mở lối ra không." Tần Dã nói.

Bàn Tử gật đầu, bắt đầu mò mẫm khắp mộ thất.

Đột nhiên, hắn không cẩn thận chạm vào một cơ quan, mặt đất xung quanh quan tài đá bắt đầu từ từ nổi lên từng quả cầu đá.

Những quả cầu đá xoay càng lúc càng nhanh, lăn về phía họ.

“Cẩn thận!” Tần Dã kéo Bàn Tử né tránh công kích của quả cầu đá.

Trong quá trình né tránh, Tần Dã phát hiện trên quan tài đá có một cái rãnh lõm, hình dạng rất giống quả cầu thủy tinh mà hắn đã lấy được trước đó.

Chương 475

"Chẳng lẽ quả cầu thủy tinh này là chìa khóa để mở lối ra?" Tần Dã nghĩ, lấy ra quả cầu thủy tinh, cẩn thận đặt vào rãnh lõm.

Ngay lúc quả cầu thủy tinh được đặt vào, quan tài đá phát ra một luồng ánh sáng mạnh mẽ.

Các quả cầu đá xung quanh cũng ngừng quay, từ từ chìm xuống đất.

Tiếp theo, một mặt tường của mộ thất từ từ mở ra, lộ ra một hành lang.

"Mau đi!" Tần Dã và Bàn Tử vội vàng chạy vào hành lang.

Tuy nhiên, họ vừa bước vào hành lang, đã nghe thấy phía sau truyền đến tiếng gầm giận dữ của cương thi.

Cương thi vẫn luôn truy đuổi phía sau không ngừng.

"Cái thứ quỷ quái này sao vẫn còn theo đuổi!" Bàn Tử kinh hãi nói.

Tần Dã vừa chạy vừa suy nghĩ đối sách, đột nhiên hắn thấy trên vách tường hành lang có một số khối đá nhô ra.

Vị trí sắp xếp dường như có quy luật nhất định.

"Bàn Tử, đi theo những khối đá tôi dẫm." Tần Dã nói, cẩn thận dẫm lên các khối đá tiến về phía trước.

Bàn Tử đi sát phía sau, không dám thở mạnh.

Khi họ đi đến cuối hành lang, phía trước xuất hiện một cánh cửa đá.

Cửa đá được làm bằng vật liệu đặc biệt, bề mặt phủ đầy các hoa

văn phức tạp.

“Để tôi thử xem!” Tần Dã cầm quả cầu thủy tinh lên, cẩn thận gõ gõ.

Đùng đùng đùng đùng đùng đùng.

Cửa đá không có chút phản ứng nào, cứ như một vật chết.

Tần Dã cau mày nói: “Tôi đoán, bên ngoài cửa đá có cơ quan!” “Vậy phải làm sao đây?” Bàn Tử lo lắng hỏi.

Advertisement Tần Dã không nói gì, cẩn thận quan sát từng hoa văn trên cửa đá.

“Tôi có cách rồi!” Tần Dã mắt sáng lên, đột nhiên nói: “Cậu lùi lại một chút.” Tần Dã ra hiệu Bàn Tử đứng sau hắn.

“Được thôi.” Bàn Tử ngoan ngoãn đứng sau Tần Dã, đồng thời nắm chặt dao găm, sẵn sàng chiến đấu.

Tần Dã nín thở, hai tay nắm chặt nắm đấm, mạnh mẽ đánh ra, đập vào cửa đá.

Cửa đá phát ra tiếng động dữ dội.

Ngay lúc Tần Dã đang nghiêm túc quan sát hoa văn trên cửa đá, cánh cửa đá đột nhiên mở vào bên trong.

“Má ơi!” Tần Dã lập tức trợn tròn mắt, vẻ mặt đầy khó tin.

Cửa đá vậy mà tự động mở ra?

Tần Dã vội vàng ghé vào nhìn.

Đập vào mắt là một cánh cửa đá, bên trong cửa đá, mơ hồ có thể nhìn thấy những bóng người dày đặc.

Những bóng người này đều bị xích sắt trói chặt, toàn thân đẫm máu, quần áo rách rưới, trông như những tù phạm chết sau khi bị tra

tấn dã man.

Dáng vẻ của họ thê thảm cực độ, da khô héo, xương cốt gầy trơ xương, như thể bị bỏ đói đến chết.

Họ bị xích sắt xiềng chặt trong một cái lồng ở bên trái cửa đá, đang giãy giụa thống khổ.

"Keng…" Nhìn thấy cảnh tượng này, Tần Dã không kìm được hít một hơi khí lạnh.

Hắn thật sự không thể tưởng tượng nổi, rốt cuộc là kẻ độc ác đến mức nào, mới tra tấn những người này đến chết!

"Tần Dã, có cần cứu bọn họ không?" Bàn Tử lo lắng hỏi.

"Khoan đã, chúng ta mau ra ngoài!" Tần Dã nói.

Họ xuyên qua cửa đá, đi ra khỏi cổ mộ.

"Cuối cùng cũng ra ngoài rồi, cái cổ mộ rách nát này đơn giản còn âm sâm khủng khiếp hơn địa ngục." Bàn Tử thở phào một hơi dài.

"Đừng nói nhảm, chúng ta mau rời khỏi đây, vạn nhất bị cương thi chặn lại, cả hai chúng ta đều phải bỏ mạng ở đây." Tần Dã thúc giục.

"Được thôi!" Hai người điên cuồng chạy về phía lối ra của mộ huyệt.

Rất nhanh, họ đã lao ra khỏi mộ huyệt.

Lối ra của mộ huyệt là một đường hầm u sâu chật hẹp, một luồng khí lạnh âm u ập tới.

Tần Dã trong lòng giật mình, hắn phát hiện cảnh vật xung quanh lại có sự thay đổi.

Trong hang động vậy mà có đèn lửa lấp lánh.

Trên vách động treo rất nhiều nến, phát ra ánh sáng huỳnh quang

yếu ớt.

Tần Dã cầm quả cầu thủy tinh kiểm tra một phen, phát hiện nó vẫn còn nguyên vẹn, không bị hư hại gì.

"Quả nhiên, thứ này chắc chắn có quỷ dị!" Tần Dã lẩm bẩm nhỏ tiếng.

Họ men theo hành lang tối tăm cấp tốc đi, cuối cùng cũng đến được cuối đường.

Trong hang động, có ba cây nến, mỗi cây đang cháy một đốm lửa to bằng hạt đậu vàng.

Ở giữa hang động, có một đài đá.

Đài đá cao ba mét, hình trụ tròn.

Bề mặt đài đá khắc những hoa văn phức tạp tinh xảo, từng vòng từng vòng, như sóng nước lan tỏa ra xa.

"Tần Dã, cậu xem kìa, trong rãnh lõm dưới đài đá cắm một thanh đoản kiếm, chẳng lẽ đây chính là chủ mộ thất của cổ mộ?" Bàn Tử phấn khích chỉ vào đài đá nói.

Tần Dã theo hướng ngón tay Bàn Tử nhìn tới, quả nhiên thấy thanh đoản kiếm được khảm vào rãnh lõm đó.

Thanh đoản kiếm này có tạo hình rất cổ xưa, không thể nhìn ra nó thuộc về vũ khí của niên đại nào.

Đoản kiếm toàn thân đen kịt, nhưng lưỡi kiếm lại phát ra ánh sáng xanh lam nhạt.

Tần Dã cầm đoản kiếm nhìn nửa ngày, cũng không hiểu lai lịch của thanh kiếm này.

"Thanh kiếm này có chút bất thường, hoặc có thể nói… có quỷ dị." Tần Dã nhìn chằm chằm đoản kiếm nói.

Hắn luôn cảm thấy trong đoản kiếm ẩn chứa một loại sức mạnh thần bí nào đó, nhưng vì thực lực của mình không đủ, nên chưa phát hiện ra.

Bàn Tử cũng phát hiện đoản kiếm có dị thường, hắn ghé sát nhìn kỹ, đột nhiên mắt đảo một vòng, cười hì hì nói: "Hắc hắc hắc… Tần Dã, tôi phát tài rồi, phát tài rồi!" "Hửm?" Tần Dã nghi hoặc nhìn Bàn Tử, hỏi: "Cậu có ý gì?

Phát tài gì?" "Hắc hắc hắc… Cậu không phải nói vận may của tôi tăng vọt sao?

Vậy cậu đoán xem, tối nay tôi phát tài rồi." Bàn Tử thần bí nói.

"Cậu chắc chắn chứ?" Tần Dã cảnh giác nhìn Bàn Tử.

"Đương nhiên!" Bàn Tử đắc ý nói: "Tôi vừa nãy nghe lén bọn họ bàn luận về bảo bối này, kết hợp với miêu tả của cậu, tôi dám khẳng định thanh đoản kiếm này tuyệt đối đáng tiền." Tần Dã trợn trắng mắt, nói: "Cậu không phải đang đùa tôi chứ?

Tôi chưa từng thấy loại binh khí này, làm sao biết nó có đáng tiền hay không?" Bàn Tử bĩu môi nói: "Cậu biết gì, cậu chỉ cần biết, thanh kiếm này rất quan trọng là được rồi." Tần Dã lắc đầu, hiển nhiên là không tin lời Bàn Tử.

"Thôi được rồi, tôi lười giải thích.

Cậu giúp tôi lấy thanh đoản kiếm này ra, tôi sẽ nói cho cậu biết giá của nó." "Xì, tin hay không tùy.

Cậu còn không mau qua đây giúp tôi." "Được!" Tần Dã đi đến bên đài đá, vươn tay nắm lấy chuôi kiếm, muốn rút nó ra.

Tuy nhiên, đoản kiếm vẫn bất động, như thể bị dính vào đài đá vậy.

“Ơ?

Sao không lấy ra được?” Tần Dã bực bội nhìn đoản kiếm.

Ngay lúc này, Bàn Tử đột nhiên hét lớn: “Mau chạy đi!

Cương thi sắp ra rồi!” Lời hắn vừa dứt, những sợi xích sắt trói chặt tù phạm đột nhiên căng cứng.

Chương 476

Một tiếng giòn vang truyền đến, mấy nam nữ bị trói phát ra tiếng kêu thảm thiết chói tai, khiến người ta sởn gai ốc.

Ngay sau đó, máu tươi từ xích sắt bắn lên, nhuộm đỏ đài đá.

Tiếp đó, từng trận tiếng rít nhọn chói tai truyền khắp thung lũng, khiến người ta da đầu tê dại.

"Đây là… Tống tử?" Ánh mắt Tần Dã chợt đọng lại, hắn cuối cùng cũng nhìn rõ cảnh tượng ở phía bên kia cửa đá.

"Nhiều Tống tử thế này, chúng ta có thoát được không?" Bàn Tử sợ đến mức chân run lập cập.

Những Tống tử này có đến hàng trăm con, con nào con nấy đều mặc khôi giáp, cưỡi ngựa, tay cầm đao thương cung nỏ, hung hãn dữ tợn, mang đến áp lực cực lớn.

Điều khoa trương nhất là, ở mắt cá chân của chúng đều buộc dây thừng, kéo dây thừng là có thể leo lên lưng ngựa.

Đáng sợ hơn nữa, ở vị trí giữa đám Tống tử, còn có một chiếc quan tài đồng mặc áo giáp.

Chiếc quan tài đồng bị xích sắt quấn quanh bốn chi, treo lơ lửng giữa không trung.

Nắp quan tài đóng chặt, không thể nhìn thấy tình hình bên trong, không biết nằm thứ gì.

Tần Dã và Bàn Tử nhìn nhau, cả hai đều tim đập nhanh hơn.

"Cậu chắc chắn đây là chủ mộ thất của cổ mộ?" Tần Dã nuốt nước bọt, hỏi một cách khó khăn.

“Đương nhiên, tôi tận mắt nhìn thấy, làm sao có thể lừa cậu.” Bàn Tử thề thốt.

“Vậy… chúng ta mau chạy đi.” Tần Dã nhắc nhở.

Bàn Tử lại lắc đầu, kiên định nói: “Không, tôi phải tìm được món đồ cổ đó!” “Tìm được món đồ cổ đó là có thể rời đi rồi.” Tần Dã nói.

Bàn Tử vẫn lắc đầu, nói: “Không được!

Tôi phải tìm được món đồ cổ đó, nếu không… tôi sẽ hối tiếc cả đời.” Tần Dã thở dài một tiếng, hắn biết Bàn Tử đã sa vào ma chướng rồi.

“Haiz…” Tần Dã đành phải đi đến bên đài đá, thử rút kiếm ra.

Hắn nhẹ nhàng kéo một cái, đoản kiếm vẫn bất động, thậm chí ngay cả một hạt gỉ sét cũng không rơi xuống.

Tần Dã trong lòng kinh ngạc không thôi.

Sức tay của hắn đã rất lớn rồi, không ngờ thanh đoản kiếm nhỏ bé này lại cứng rắn đến vậy.

“Tôi không tin tà!” Tần Dã hai tay dùng sức kéo mạnh.

Một loạt tiếng kim loại va chạm truyền đến, trên đài đá hiện lên một luồng sương mù màu xám nâu, như thực chất cuộn trào.

Luồng sương mù đó ngày càng đậm đặc, dần dần ngưng tụ thành dạng chất lỏng, cuối cùng hóa thành một bức tường đá dày đặc chặn ở phía trước.

Tần Dã và Bàn Tử bị chặn ở bên ngoài, căn bản không thể vào được.

“Mẹ kiếp, thật xui xẻo, lại gặp cơ quan rồi!” Bàn Tử chửi bới.

Tần Dã trầm ngâm một lát, đột nhiên nói: “Đã không vào được,

chúng ta hãy rút lui.” “Rút lui ư?” Bàn Tử sững sờ.

“Đúng, rút lui, tôi nhớ khi chúng ta vào có một vách đá cheo leo.” Tần Dã gật đầu nói.

Bàn Tử nghe vậy, lập tức tỉnh ngộ.

Hắn lập tức nói: “Không sai, chúng ta lùi về phía vách đá, chờ đến rìa vách đá là có thể an toàn ra ngoài rồi.” Hai người nhanh chóng chạy ngược lại, trên đường tránh né những cương thi đó.

Tuy nhiên, ngay lúc này, dị biến đột ngột xảy ra!

Một đám cương thi từ bốn phương tám hướng xông tới, bao vây hai người vào trong.

Số lượng cương thi quá nhiều, Tần Dã và Bàn Tử trong nháy mắt bị nhấn chìm trong đám cương thi.

Những cương thi này thân thể đều đã thối rữa không ra hình dạng, toàn thân phát ra mùi hôi thối nồng nặc, dường như có kịch độc, có thể khiến người thường trúng độc mà chết.

Tần Dã và Bàn Tử đều đeo mặt nạ phòng độc, miễn cưỡng có thể chống đỡ.

“Vẫn là đánh giá thấp cổ mộ này, vậy mà lại có nhiều thi quỷ như vậy.” Bàn Tử chửi thề.

Sắc mặt Tần Dã nghiêm trọng, nói: “Bây giờ nói gì cũng đã muộn rồi, chỉ có thể liều mạng giết ra một con đường máu.” Lời vừa dứt, Tần Dã tay cầm dao găm, vung về phía đám cương thi xung quanh.

Một trận tiếng kim loại va chạm vang lên, mấy con thi quỷ trong nháy mắt bị chặt đứt đầu.

Nhưng, rất nhanh chúng lại sống lại.

Nhìn thấy đám thi quỷ không ngừng tràn đến, Tần Dã cảm thấy

mình sắp phát điên.

Bàn Tử cũng không khá hơn là bao, cả khuôn mặt đều trắng bệch vì sợ hãi, ngay cả môi cũng mất hết sắc.

Hống!

Ngay lúc này, Tần Dã nghe thấy một tiếng gầm rống chấn động trời đất, sau đó uy áp vô tận giáng xuống, như Thái Sơn sụp đổ đè ép xuống, khiến vô số thi quỷ không thở nổi.

Cùng lúc đó, vô số mảnh đá đập vào đám thi quỷ, cứng rắn đánh bật chúng ra, lộ ra một cầu thang dẫn vào sâu bên trong.

"Đi, mau đi!" Tần Dã nắm lấy Bàn Tử liền phi nước đại, dọc đường đi, bất kể cương thi tấn công thế nào cũng không làm gì được hắn.

Rất nhanh, Tần Dã dẫn Bàn Tử chạy đến trước cầu thang, không chút do dự nhảy lên cầu thang, biến mất.

Áp lực vô hình đột nhiên biến mất, đám thi quỷ lần lượt đứng thẳng người ngửa mặt lên trời gầm thét, khí thế hùng hồn.

Chúng nhìn về hướng Tần Dã biến mất, gầm rít giận dữ, dường như muốn xé Tần Dã thành từng mảnh.

Hống!

Ngay sau đó, chúng quay người rời đi.

Một phút sau, thủy triều thi quỷ dần dần lùi xa.

Mà ở một bên khác, Tần Dã đã thuận lợi đi sâu vào mộ thất.

Nơi đây là một quảng trường rộng rãi, vô cùng trống trải.

Lúc này, hắn và Bàn Tử đang ngồi trên bồ đoàn giữa quảng trường, hồn vía vẫn chưa định thần nhìn cảnh tượng trước mắt.

Bốn phía quảng trường, dày đặc những quan tài.

Sơ lược nhìn qua, có đến mấy chục chiếc, mỗi chiếc quan tài đều được trang trí xa hoa, khảm vàng bạc, quý khí bức người.

Điều càng khiến Tần Dã kinh ngạc là, những quan tài này không phải là để đặt xác chết, mà là để chứa linh bài của người đã khuất, dùng để tế bái và chiêm ngưỡng.

"Mẹ kiếp, nơi này vậy mà có lịch sử mấy nghìn năm!" Bàn Tử nuốt nước bọt, khó tin nói.

"Quần thể mộ táng cổ đại mấy nghìn năm trước ư?" Tần Dã tim đập điên cuồng, ánh mắt lấp lánh.

"Hửm?" Tần Dã đột nhiên chú ý thấy, ở vị trí trung tâm nhất, có một chiếc đỉnh đồng khổng lồ cao đến năm trượng, dài rộng khoảng ba mét.

Trên nắp đỉnh khắc hình rồng phượng trình tường, sống động như thật.

Mà bên trong đỉnh, ngạc nhiên thay lại chứa nửa bình chất lỏng đen đỏ lẫn lộn, giống như một loại thuốc.

"Kia là cái thứ gì?" Tần Dã khẽ nhướng mày.

"Chắc là một loại bảo vật." Bàn Tử nói nhỏ.

Nói xong, hai người nhìn nhau, đều thấy rõ sự tham lam mãnh liệt trong mắt đối phương!

Mặc dù không biết bình chất lỏng đen đỏ kia là thứ gì, nhưng có thể được cất giữ ở một nơi thần bí như vậy, chắc chắn giá trị liên thành.

Nếu có thể có được bảo bối này, hai người chắc chắn sẽ giàu có vượt trội, danh tiếng vang xa đến thành phố Nam Lăng và thậm chí là

tỉnh Giang Châu.

“Làm sao mới có thể lấy được bảo vật kia?” Bàn Tử cau mày nói.

“Cậu đừng động đậy, để tôi thử xem.” Tần Dã cẩn thận quan sát xung quanh, xác nhận không có nguy hiểm, liền chậm rãi di chuyển bước chân tiếp cận chiếc đỉnh khổng lồ đó.

Đông!

Đột nhiên, chiếc đỉnh khổng lồ hơi rung chuyển, phát ra một tiếng động trầm đục.

Tần Dã và Bàn Tử lập tức cảnh giác, không dám tiếp tục đến gần.

Chương 477

Đột nhiên, chiếc đỉnh khổng lồ lại phát ra mấy tiếng động nhẹ.

Chiếc đỉnh khổng lồ rung lắc dữ dội, như thể không chịu nổi trọng lượng, có thể đổ sập bất cứ lúc nào.

“Cái này… không phải chứ!” Sắc mặt Tần Dã đại biến.

“Đại ca, cái đỉnh này không phải sắp nổ chứ?” Bàn Tử sợ hãi.

Tần Dã vẻ mặt nghiêm trọng, trầm tư một lát rồi nói: “Chúng ta lùi lại thêm chút nữa, vạn nhất có chuyện, cũng có thể kịp thời bỏ chạy.” Thế là, hai người vội vàng lùi đến phạm vi an toàn.

Đông!!!

Chiếc đỉnh khổng lồ cuối cùng cũng không chịu nổi trọng lực, “xoảng” một tiếng đổ xuống đất.

Cùng lúc đó, Tần Dã hai người cuối cùng cũng nhìn rõ chất lỏng chứa trong đỉnh.

“Ơ?

Là máu ư?” “Má ơi!

Ghê tởm quá, đơn giản là cùng màu với máu tươi.” “Đây rốt cuộc là thứ gì, tại sao lại hôi thối đến vậy!” Tần Dã hai người bịt mũi, không ngừng hắt hơi.

Vừa rồi họ suýt chút nữa bị xông choáng váng, có thể tưởng tượng được mùi vị này hôi thối đến mức nào!

“Cái này… chẳng lẽ là…” Đột nhiên, Tần Dã trợn tròn hai mắt, trong đồng tử lộ ra vẻ sợ hãi.

“Thứ gì?” Bàn Tử ghé sát lại.

Chỉ thấy chất lỏng đen đỏ kia tràn ra, như dòng sông, sủi bọt ùng ục.

Điều kỳ lạ là, những bong bóng đó không vỡ, mà lại đứng yên giữa không trung, trông cực kỳ đáng sợ.

"Cái này, cái này chẳng lẽ là 'Hóa Huyết Trì' trong truyền thuyết ư?!" "Trời đất ơi!" Tần Dã và Bàn Tử đồng thanh kinh hô, vẻ mặt kinh hoàng.

Hóa Huyết Trì, một cái tên khiến người ta nghe đến là sợ!

Nghe nói, phàm là máu bị Hóa Huyết Trì tẩm nhiễm, toàn bộ đều biến đổi, trở thành thức ăn của thi quỷ.

Thậm chí có người nói, từng có cường giả siêu cấp tu vi Vũ Tông, sau khi bị Hóa Huyết Trì dính vào, trong khoảnh khắc đã trở thành hành thi tẩu nhục, hoàn toàn mất đi lý trí.

"Mẹ ơi!

Mau rời khỏi chỗ này, nếu không chúng ta cũng sẽ biến thành thi quỷ!" Bàn Tử kinh hãi hét lên.

"Ừm." Tần Dã đồng tình gật đầu, kéo Bàn Tử lùi lại.

Nhưng, họ lùi đến đâu, Hóa Huyết Trì liền lan đến đó.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, máu của Hóa Huyết Trì đã lan đến rìa quảng trường, cách Tần Dã hai người chỉ còn một mét.

Lúc này, da thịt của họ bị chất lỏng nhớp nháp của Hóa Huyết Trì làm bẩn, trông như vừa được vớt ra từ máu.

"Đại ca, chúng ta sắp chết rồi sao?" Bàn Tử mặt mũi sầu não nói.

"Tôi cũng không biết, hy vọng những thi quỷ này đừng đuổi theo." Tần Dã lắc đầu, ánh mắt tràn đầy lo lắng và sợ hãi.

Ước nguyện duy nhất của hắn bây giờ, chính là tìm được lối ra khỏi nơi này.

Nếu không, chờ đợi họ, sẽ là tai họa diệt vong!

"Đại ca, những chất lỏng này rất dính, căn bản không thể vứt bỏ, hay là chúng ta nhảy vào đó?" Bàn Tử đề nghị nói.

"Đừng ngốc nữa, Hóa Huyết Trì có tác dụng hấp thu chân khí, hai chúng ta thực lực yếu hơn thi quỷ rất nhiều, nếu nhảy xuống đó, lập tức sẽ biến thành xác khô!" Tần Dã trợn trắng mắt nói.

Bàn Tử cười gượng một tiếng: "Hắc hắc, quên mất chuyện này, chúng ta tiếp tục tìm lối ra đi." Ngay lúc Tần Dã chuẩn bị tiếp tục khám phá, đột nhiên nghe thấy một tiếng động lớn từ xa truyền đến.

Kèm theo một tiếng nổ, toàn bộ cổ bảo đồng kịch liệt rung chuyển, bụi bay mù mịt.

"Má ơi, cái này là động đất sao?" Tần Dã đại kinh thất sắc.

"Không đúng, sao tôi lại ngửi thấy mùi thịt nướng…" Bàn Tử nuốt nước miếng.

Chỉ thấy một bộ hài cốt khô héo bò dậy, quần áo trên người nó đã rách nát không chịu nổi, lộ ra từng mảng thịt lồi lõm không đều.

"Ghê tởm quá!" Bàn Tử bịt mũi, hận không thể nôn một trận.

Bộ xương khô héo ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ ngầu trừng chặt Tần Dã hai người, phát ra tiếng cười lạnh âm sâm quỷ dị.

Tần Dã trong lòng chợt thót lại, thầm kêu chết tiệt!

Xoẹt!

Bộ xương khô đột ngột lao đến, vươn móng vuốt sắc nhọn không gì sánh được, hung hăng cào về phía cổ Tần Dã.

Sắc mặt Tần Dã đại biến, lập tức vận chuyển nội công, một chưởng đánh ra.

Tần Dã bị phản chấn bay ngược mấy mét.

Phụt!

Cổ họng cuộn lên, khóe miệng rỉ ra vết máu nhạt.

Mà bộ xương khô kia lại không bị tổn thương gì, tiếp tục lao đến tấn công Tần Dã.

Bá!

Tần Dã rút đao chém xuống, lưỡi đao trong nháy mắt chém bộ xương khô thành hai nửa, nhưng lại không có máu tươi bắn ra.

Chỉ nghe "ầm ầm ầm" một trận sấm rền trầm đục, bộ xương khô rơi xuống đất, phát ra tiếng va chạm chói tai, mặt đất cũng bị đập ra những vết nứt hình mạng nhện.

Nhưng điều khiến người ta sởn gai ốc là, bộ xương khô bị chém làm hai lại nhanh chóng mềm mại tự liền lại, trong chớp mắt đã khôi phục nguyên dạng!

Cảnh tượng quỷ dị này khiến Tần Dã hai người hồn bay phách lạc, sợ đến mức mất hết thần trí.

Cạch.

Đột nhiên, trong cung điện dưới lòng đất truyền đến một trận tiếng cơ quan chuyển động, khiến hai người cảnh giác.

"Ai!

Cút ra đây cho lão tử!" Tần Dã quát lạnh.

Đáng tiếc, không có bất kỳ động tĩnh nào.

"Kỳ lạ, rõ ràng cảm thấy gần đây có người, sao lại không lên

tiếng?" Tần Dã nghi hoặc nói.

Bàn Tử lau mồ hôi trên trán: "Quan tâm nhiều làm gì, đã nó không ra, vậy chúng ta giết nó!" Nói xong, Bàn Tử rút dao găm ra, chuẩn bị ra tay.

"Ông!" Ngay lúc này, một tiếng thét chói tai thảm thiết, đột nhiên truyền vào tai Tần Dã, khiến đầu óc hắn choáng váng, toàn thân mềm nhũn.

"Bàn Tử, đừng động, mau nằm rạp xuống đất!" Tần Dã quát khẽ.

Hắn vẫn khá trấn tĩnh, một tay đỡ eo Bàn Tử, một tay nắm chặt dao găm.

"A!" Ngay khoảnh khắc Tần Dã buông tay, một vật thể khổng lồ đột nhiên nhảy vọt ra khỏi mặt đất, nhe nanh múa vuốt lao đến.

Đây là một con cương thi khổng lồ cao khoảng hai mét, mặt mũi hung ác khủng khiếp, toàn thân mọc đầy lông xanh rậm rạp, phát ra mùi hôi thối nồng nặc của xác chết thối rữa, khiến người ta buồn nôn.

Con cương thi này thực lực vô cùng mạnh mẽ, Tần Dã hai người dưới tay nó hoàn toàn không có sức chống đỡ, chỉ có thể ôm nhau giữ ấm, chống cự công kích của cương thi.

Bành bành!!

Cương thi vung quyền như chùy, mỗi đòn đều mang theo uy lực long trời lở đất, Tần Dã hai người không thể né tránh, trực tiếp bị đánh, ngã lăn quay trên đất.

Tần Dã chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ đều dịch chuyển, đau đớn không chịu nổi.

Con cương thi này quá mạnh, Tần Dã và Bàn Tử căn bản không phải đối thủ, căn bản không thể chống đỡ quá ba phút.

Ngay lúc tuyệt vọng, mắt phải Tần Dã đột nhiên lấp lánh ánh sáng u tối.

Khoảnh khắc tiếp theo, cương thi đột nhiên ngừng tấn công, hai tay buông thõng, ngửa mặt lên trời gầm thét.

Tần Dã sững sờ, cái quái gì thế này?

Chương 478

“Má ơi!

Đại ca, tôi… tôi không biết mình đang mơ.” “Tôi vậy mà lại khống chế được con cương thi này!” “Ha ha!

Thì ra tên này cũng là một thằng ngốc, tôi thật mẹ nó thông minh!” Nhìn thấy con cương thi ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ, Tần Dã và Bàn Tử nhìn nhau cười khổ.

“Đại ca, chúng ta mau chạy đi.” Bàn Tử nói.

Tần Dã rất đồng tình, lập tức kéo Bàn Tử bỏ chạy.

“Ô ngao ô ngao…” Đột nhiên, phía sau lại truyền đến tiếng gầm thét của con cương thi khổng lồ đó.

Tần Dã lập tức hoảng hốt: “Chết tiệt, tên này lại sống lại rồi!” “Làm sao bây giờ?” Bàn Tử vẻ mặt hoảng sợ.

“Cậu đi trước, tôi cản hậu!” Tần Dã nghiến răng, quyết định dùng tính mạng để đổi lấy sự an toàn của Bàn Tử.

“Đại ca, ngàn vạn lần không được!

Tôi ở lại cùng cậu chiến đấu!” Bàn Tử lo lắng nói.

“Đừng nói nhảm nữa, mau cút đi!” Tần Dã quát giận một tiếng.

Ngay lúc này, cương thi bước những bước chân nặng nề đến, như thể có ngàn cân trọng lượng, mỗi bước đều giẫm làm mặt đất sụp xuống.

“Đại ca cẩn thận!” Bành bành!

Hai bàn tay cứng rắn thô ráp đập nát đá, như kìm sắt kẹp chặt vai Tần Dã.

Tần Dã đại kinh thất sắc, vội vàng giãy giụa, nhưng vẫn không thể thoát ra.

"Đại ca!" Bàn Tử kinh hô một tiếng, liều hết sức lực chạy về phía Tần Dã.

Nhưng, hắn chạy được mấy bước liền dừng lại.

Bởi vì hành lang phía trước, đột nhiên sụp đổ, tạo thành một bức tường kiên cố, chặn Tần Dã lại.

"Hết rồi!" Bàn Tử ngồi bệt xuống đất, trên mặt tràn đầy kinh ngạc và bi thương.

"Hai người các ngươi sao không chạy nữa?

A a a a…" Một giọng nói âm trầm vang lên, ngay sau đó, một bộ xương khô khủng khiếp cao mười mấy mét từ một phía khác xuất hiện.

Lúc này, hành lang nơi Tần Dã hai người đang ở đã bị phong bế, xung quanh toàn là những tảng đá lạnh lẽo đen kịt, hoàn toàn cách biệt họ trong cung điện dưới lòng đất.

Hoàn cảnh này, đơn giản chính là tuyệt cảnh.

"Đại ca, tôi xin lỗi cậu." Bàn Tử cúi đầu hối lỗi.

Tần Dã vẻ mặt lạnh lùng, tâm trí nhanh chóng xoay chuyển.

Hắn cố gắng kiềm chế bản thân không hoảng loạn, cố gắng giữ bình tĩnh.

Tần Dã đã nghĩ đến rất nhiều kết cục, nhưng không ngờ.

Kết cục cuối cùng lại là cùng Bàn Tử chôn thây dưới lòng đất!

"Đại ca, tôi… tôi không muốn làm liên lụy cậu.

Cậu mau đi đi, tôi sẽ chặn con thi vương này thay cậu…" Bàn Tử

nói khó khăn.

Vừa nói, Bàn Tử liền cầm con dao găm trên mặt đất, chém về phía con thi vương.

Phụt, phụt!

Thi vương tay không bóp nát dao găm, hơn nữa còn một tay kẹp chặt cổ Bàn Tử, chậm rãi nâng lên giữa không trung.

"Ách…" Bàn Tử trợn tròn mắt, hai chân đạp loạn xạ, sắc mặt nghẹn đến tím tái.

Tần Dã khẽ cau mày, hắn có thể cảm nhận được hơi thở của Bàn Tử ngày càng khó khăn, nhìn thấy sắp bị nghẹn chết rồi!

"Đại ca cứu tôi…" Bàn Tử liều mạng giãy giụa, hai mắt trợn tròn, đồng tử phóng đại, trừng chặt Tần Dã.

Tuy nhiên, Tần Dã vẫn không hề động đậy nửa bước, chỉ lạnh lùng đứng ngoài quan sát.

Bàn Tử lòng nguội như tro tàn, trong tuyệt vọng, nước mắt trào ra.

Ngay lúc này, một vệt sáng xanh biếc rực rỡ đột ngột hiện lên, chiếu sáng khắp nơi!

Chỉ thấy trong mắt Tần Dã lóe lên một tia tinh quang, trong tay hắn cầm một lá bùa, lẩm nhẩm chú ngữ.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tần Dã ném lá bùa đó vào miệng thi vương.

Thi vương nuốt lá bùa, cơ thể run rẩy một chút.

Sau đó nó đờ đẫn một lát, hai mắt mơ màng, ánh mắt dần dần trở nên thanh tỉnh.

"Cái này… cái này rốt cuộc là thứ gì?" Bàn Tử trợn tròn mắt, vẻ

mặt khó hiểu.

Tần Dã cũng ngơ ngác, vừa rồi hắn chỉ thử đại, không ngờ lại thật sự có hiệu quả.

"Ngươi… ngươi đã làm gì ta?" Ngay lúc Tần Dã và Bàn Tử đang ngẩn người, con cương thi đó đột nhiên mở miệng, giọng nói yếu ớt, nhưng tràn ngập bạo ngược và hung lệ.

"Ngươi không nhận ra ta?" Đối phương vậy mà lại ngẩn người, mở miệng nói chuyện!

Tần Dã cố tỏ ra bình tĩnh, trong lòng thực ra đang dậy sóng, con cương thi này có thể mở miệng nói chuyện, thật sự vượt quá phạm vi nhận thức của hắn.

Hắn cảnh giác nhìn chằm chằm cương thi, thử dò xét hỏi: "Ngươi rốt cuộc là yêu nghiệt phương nào?

Vì sao lại tác quái ở nơi đây?" Trong mắt cương thi lộ ra một tia mê mang.

Nó lắc lắc cái đầu lâu khổng lồ, như thể đang cố gắng hồi tưởng: "Ta… ta chỉ nhớ bóng tối và đau khổ vô tận, như thể đã chìm vào giấc ngủ nghìn năm, nhưng lại bị các ngươi những kẻ xâm nhập đánh thức." Bàn Tử từ kinh ngạc hoàn hồn lại, cẩn thận ghé sát Tần Dã, thì thầm: "Đại ca, thứ này không phải đang giả vờ ngốc nghếch chứ?

Chúng ta phải cẩn thận đấy." Tần Dã khẽ gật đầu, mắt vẫn chưa rời khỏi cương thi.

Lúc này, không khí xung quanh càng trở nên quỷ dị.

Trong cung điện dưới lòng đất vốn yên tĩnh truyền đến từng trận tiếng gió mơ hồ, như thể có vô số oan hồn đang thì thầm.

Tần Dã đột nhiên ý thức được, nơi họ đang ở có thể ẩn chứa một

bí mật to lớn.

Mà con cương thi này có lẽ là chìa khóa.

"Bất kể ngươi nhớ gì, bây giờ ngươi bị ta khống chế, thì phải nghe lời ta." Tần Dã cố gắng dùng giọng điệu cứng rắn để áp chế cương thi.

Đồng thời hắn đại não nhanh chóng vận chuyển, suy nghĩ cách lợi dụng cục diện đột ngột này.

Cương thi dường như bị lời nói của Tần Dã chọc giận, nó gầm thét: "Loài người ti tiện, ngươi tưởng như vậy là có thể khống chế ta ư?" "Ta muốn nghiền nát tất cả các ngươi!" Nhưng cơ thể nó lại không hành động, như thể bị một loại sức mạnh nào đó kiềm chế.

Tần Dã nhìn quanh, phát hiện trên vách tường có một số khối đá bắt đầu lấp lánh ánh sáng yếu ớt.

Hắn trong lòng khẽ động, đây có thể là một loại gợi ý của cơ quan cổ mộ.

Hắn hét lên với Bàn Tử: "Bàn Tử, xem xung quanh có chỗ nào bất thường không, những ánh sáng này có thể là chìa khóa để chúng ta ra ngoài." Bàn Tử lập tức hành động, mò mẫm xung quanh.

Đột nhiên, một khối đá dưới chân hắn lõm xuống.

Ngay sau đó, mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội.

"Đại ca, không ổn rồi!

Cơ quan này bị tôi kích hoạt rồi!" Bàn Tử hoảng sợ hét lên.

Tần Dã nhìn về phía Bàn Tử, chỉ thấy mặt đất xung quanh hắn bắt đầu xuất hiện từng vết nứt, dường như có thứ gì đó sắp chui ra từ bên dưới.

"Mau lại đây!" Tần Dã hét lớn.

Bàn Tử liều mạng chạy về phía Tần Dã, ngay lúc hắn sắp đến bên cạnh Tần Dã.

Một bàn tay đá khổng lồ từ vết nứt vươn ra, tóm lấy mắt cá chân của Bàn Tử.

“Đại ca, cứu tôi!” Bàn Tử kinh hãi giãy giụa.

Tần Dã không chút do dự lao tới, dao găm trong tay hung hăng đâm vào bàn tay đá, nhưng bàn tay đá cứng rắn vô cùng, dao găm chỉ để lại một vết xước nông.

Chương 479

"Cố gắng lên!" Tần Dã hét lên, đồng thời tìm kiếm xung quanh những thứ có thể phá hủy bàn tay đá.

Lúc này, con cương thi đột nhiên mở miệng: "Loài người ngu xuẩn, các ngươi đã chạm vào cơ quan bảo vệ, tất cả sẽ chôn thây tại đây." Tần Dã giận dữ trừng cương thi: "Ngươi đã biết cơ quan này, vậy mau nói cách phá giải!" Cương thi phát ra một trận cười điên cuồng: "Ta vì sao phải giúp các ngươi?

Nhìn các ngươi giãy giụa trong đau khổ, đó mới là điều ta thích nhất." Tần Dã sốt ruột như lửa đốt, hắn biết thời gian không còn nhiều, nếu không nhanh chóng cứu Bàn Tử ra, họ đều sẽ chết ở đây.

Đột nhiên, Tần Dã chú ý thấy trên vách tường phía sau cương thi có một cái rãnh lõm hình tròn, bên trong dường như có thứ gì đó đang lấp lánh.

Hắn linh cơ khẽ động, hét lên với cương thi: "Ngươi không muốn giải thoát sao?

Ta thấy thứ trong rãnh lõm đó có lẽ có thể giải bỏ cấm cố trên người ngươi." Cương thi nghe xong, cơ thể hơi chấn động, nó quay đầu nhìn vào rãnh lõm, trong mắt lộ ra một tia khát vọng: "Ngươi nói thật ư?" Tần Dã gật đầu: "Đương nhiên, chỉ cần ngươi giúp ta cứu hắn, ta sẽ giúp ngươi lấy thứ đó." Cương thi do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định giúp Tần Dã.

Nó dùng sức dậm chân, mặt đất rung chuyển càng dữ dội, bàn tay đá cũng buông lỏng Bàn Tử ra.

Bàn Tử lăn lộn bò về bên cạnh Tần Dã, sợ hãi nói: "Đại ca, cái này cũng quá nguy hiểm rồi." Tần Dã và Bàn Tử dưới sự giúp đỡ của

cương thi, đi đến trước vách tường.

Tần Dã cẩn thận vươn tay vào rãnh lõm, lấy ra một viên châu phát ra ánh sáng xanh lam từ bên trong.

Ngay lúc hắn lấy được viên châu, rung động xung quanh dừng lại, những khối đá lấp lánh kia cũng trở lại bình thường.

"Cái này là thứ gì?" Bàn Tử tò mò hỏi.

Tần Dã cẩn thận ngắm nghía viên châu: "Tôi cũng không rõ lắm, nhưng nhìn giống như một loại hạt nhân cơ quan." Cương thi nhìn chằm chằm viên châu, trong mắt lộ ra vẻ cấp thiết: "Mau đưa nó cho ta!" Tần Dã lại lắc đầu: "Vẫn chưa được, chúng ta phải tìm lối ra trước.

Ngươi chắc biết lối ra ở đâu phải không?" Cương thi bất đắc dĩ hừ một tiếng: "Đi theo ta." Nó dẫn Tần Dã và Bàn Tử đi dọc theo một hành lang chật hẹp.

Đi được một lúc, phía trước xuất hiện một cánh cửa đá khổng lồ, trên cửa khắc đầy các phù hiệu và đồ án kỳ lạ.

Đây có thể là cửa ải cuối cùng.

Hắn cẩn thận nghiên cứu đồ án trên cửa, cố gắng tìm cách mở cửa đá.

Bàn Tử ở một bên lo lắng nói: "Đại ca, những thứ trên này tôi chẳng hiểu gì cả, phải làm sao đây?" Tần Dã không trả lời, ánh mắt hắn rơi vào một đồ án hình tròn trên cửa, đồ án này có hình dạng tương tự với viên châu trong tay hắn.

Đột nhiên, cương thi ngẩng đầu nhìn lên cửa đá, miệng nó nứt ra làm đôi, chảy ra chất lỏng nhớp nháp hôi thối.

"Gà chi ~" Kèm theo tiếng cương thi nghiến hàm răng, cửa đá từ

từ mở ra.

Cùng lúc đó, một luồng khí lạnh ẩm ướt ập tới, khiến ba người không kìm được rùng mình mấy cái.

“Chỗ này có chút tà môn.” Bàn Tử lẩm bẩm.

Tần Dã gật đầu, thạch thất này âm u lạnh lẽo, trong không khí tràn ngập mùi máu nồng nặc.

“Rắc!” Sau một tiếng trục gỗ di chuyển, cửa đá hoàn toàn mở rộng.

Tần Dã ba bước thành hai bước xông vào thạch thất, nhưng lại phát hiện thạch thất này vô cùng rộng rãi, hơn nữa còn chất đống từng rương từng rương bảo vật.

Những bảo vật này muôn hình vạn trạng, đủ để khiến tất cả tài phú trên thế giới phát điên, bất kỳ một món nào cũng giá trị vạn vàng, nhưng hiện tại lại tùy ý vứt bỏ ở một góc bẩn thỉu hôi hám này.

Những bảo vật này chất lượng vô cùng cao, tuyệt đối là bảo bối quý hiếm cực độ, nhưng lại không ai sử dụng.

Cương thi đứng ngoài cửa đá, tham lam nuốt nước miếng, hai mắt phát ra ánh sáng đỏ phấn khích.

Nó há miệng to như chậu máu, gầm thét về phía những bảo vật đó, muốn lao lên cướp đoạt chúng.

Nhưng nó rất nhanh phản ứng lại, những bảo vật này đã mất hiệu lực, nó căn bản không có cách nào lấy được sức mạnh của chúng.

Cương thi thở dài một tiếng, nó lại nhìn về phía Tần Dã, nói: “Ngươi tên gì?” Tần Dã cau mày hỏi: “Sao?

Ngươi còn định giết chúng ta?” “A a…” Cương thi phát ra tiếng cười chế giễu: “Chỉ là phàm phu tục tử nhỏ bé, dám uy hiếp ta?

Các ngươi có thể sống sót đi đến đây, quả thực là may mắn.” Nó tiếp tục nói: “Tuy nhiên, các ngươi đừng mơ tưởng rời khỏi đây, bởi vì tính mạng của các ngươi đã bị lời nguyền khóa chặt rồi.” “Lời nguyền gì?” Tần Dã trầm mặc một lát, đột nhiên hỏi.

“Các ngươi đều sẽ chết.” Cương thi khẳng định nói.

“Ồ?

Vậy tôi muốn xem thử, ai mới là người có thể lấy mạng tôi!” Tần Dã nắm chặt nắm đấm, trong mắt lóe lên ý chí chiến đấu mãnh liệt.

“Ha ha ha…” Cương thi cười phá lên một cách điên cuồng, rồi hóa thành khói đen tan biến vào không khí.

“Lão đại, vừa rồi con cương thi đó có ý gì?” Tần Dã nói: “Nó nói chúng ta sắp chết, và cơ quan trong cổ mộ này chính là lời nguyền.” Bàn Tử sợ đến mềm cả chân: “Lão đại… tôi không muốn chết!” Tần Dã hít sâu một hơi: “Không sao, chúng ta vẫn còn thời gian.” Hắn kéo Bàn Tử lùi lại, cảnh giác quan sát xung quanh.

Bỗng nhiên, Tần Dã cảm thấy vai bị vỗ một cái.

Quay đầu nhìn lại, là con tượng điêu khắc mặt quỷ lúc nãy, nó lại quay về!

Hình ảnh cương thi hiện ra sau lưng nó, nó nhe răng cười, dùng giọng khàn khàn trầm thấp nói: “Hắc hắc, tiểu gia hỏa này giao cho ngươi, hy vọng ngươi đừng phụ sự kỳ vọng của ta.” Thân thể cương thi nhanh chóng mờ đi và tan biến.

“Này!

Lão đại!” Bàn Tử lo lắng kêu lớn, nhưng Tần Dã đã không còn bóng dáng.

Bàn Tử nhìn tượng điêu khắc mặt quỷ nói: “Ngươi… ngươi là

cương thi!" "Hắc hắc hắc… Ngươi lại nhận ra ta." Tượng điêu khắc mặt quỷ cười âm trầm.

Bàn Tử sợ hãi cực độ: "Ngươi không phải đã đi rồi sao?" "A a, ta đâu có nói sẽ rời đi, ta còn muốn mượn thân thể của ngươi để tái sinh nữa." Tượng điêu khắc mặt quỷ nói xong câu này, trực tiếp nhào tới Bàn Tử, sau đó há cái miệng rộng như chậu máu, cắn mạnh vào cổ Bàn Tử.

"A!" Bàn Tử phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Cảnh này khiến Tần Dã cũng hoảng sợ, hắn vội vàng rút Đào Mộc Kiếm ra, chém tới con tượng điêu khắc mặt quỷ kia, đồng thời quát: "Súc sinh!

Mau dừng lại!" Tượng điêu khắc mặt quỷ không hề dừng lại, vẫn tiếp tục cắn Bàn Tử.

"Lão đại!" Bàn Tử phát ra tiếng kêu xé lòng.

Hắn biết hôm nay chắc chắn không thoát khỏi cái chết, nhưng hắn không cam tâm!

Công kích của Tần Dã cắt đứt tượng điêu khắc mặt quỷ, nhưng tốc độ của nó lại nhanh hơn rất nhiều, chớp mắt đã đến bên cạnh Bàn Tử.

Nhìn thấy Bàn Tử sắp bỏ mạng trong miệng tượng điêu khắc mặt quỷ.

"Bá!" Một luồng lửa trắng từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đốt lên đầu tượng điêu khắc mặt quỷ.

"Ngao!" Tượng điêu khắc mặt quỷ đau đớn kêu thảm, toàn thân bốc khói xanh, vẻ mặt hung tợn ban đầu lập tức biến thành một bộ dạng thây khô xấu xí, da thịt toàn thân thối rữa.

Bàn Tử nhân cơ hội nhảy ra ngoài, hắn kinh hãi nhìn chằm chằm Tần Dã, hắn không ngờ Tần Dã lại mạnh đến thế.

Lúc này, Tần Dã đã đánh ngã tượng điêu khắc mặt quỷ xuống đất, tượng điêu khắc mặt quỷ phát ra tiếng gầm giận dữ: "Ngươi dám làm ta bị thương?" Nó chật vật bò dậy từ dưới đất, chuẩn bị tấn công Tần Dã lần nữa.

Tần Dã giơ Đào Mộc Kiếm chỉ vào nó: "Nếu ngươi muốn tìm cái chết, cứ việc xông lên!" Tượng điêu khắc mặt quỷ oán hận trừng mắt nhìn hắn, nhưng không dám ra tay lần nữa.

Cương thi nói: "Ta khuyên ngươi mau thu phục nó đi, nếu không ngươi cũng sẽ gặp tai ương." Tần Dã nói: "Không cần ngươi bận tâm!" Cương thi hừ nhẹ một tiếng, không thèm để ý đến Tần Dã nữa.

Tần Dã nhìn tượng điêu khắc mặt quỷ nói: "Vì tôi đã đến đây, tôi nhất định sẽ phá hoại kế hoạch của ngươi.

Nếu không muốn chịu khổ, hãy mau nói cho tôi biết, ngươi rốt cuộc là ai?

Vì sao lại muốn nhốt chúng tôi?" "Kiệt kiệt…" Tượng điêu khắc mặt quỷ cười quái dị, nói: "Ta là ai ngươi không cần hỏi nhiều, dù sao ta cũng sẽ không nói cho ngươi biết." Tần Dã nhướng mày: "Ngươi chắc chắn?" "Ta chắc chắn!" Tượng điêu khắc mặt quỷ kiên định nói.

Tần Dã lạnh lùng liếc nhìn nó một cái, nói: "Vì ngươi không muốn nói, vậy chúng ta đành phải đấu một trận rồi." Tượng điêu khắc mặt quỷ cười khẩy: "Ta phụng bồi đến cùng!" Mặc dù nó không còn hai tay và đầu lâu, nhưng vẫn sở hữu thực lực mạnh mẽ, vượt xa các hồn ma thông thường.

"Ầm ầm ầm!" Quan tài kịch liệt rung chuyển, dường như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

“Gã này muốn hủy hoại nơi đây!” Tần Dã mắng một tiếng, nhanh chóng chạy ra khỏi quan tài, rồi tiện tay nhặt Đào Mộc Kiếm trên mặt đất lên.

Tượng điêu khắc mặt quỷ đuổi sát phía sau, đôi mắt nó lóe lên ánh sáng xanh lục u tối, thể hiện sự khát máu và tàn bạo.

Tần Dã vung Đào Mộc Kiếm đâm về phía trước.

“Soạt!” Tượng điêu khắc mặt quỷ nghiêng người né tránh, rồi vồ tới một trảo.

Tần Dã nghiêng người né tránh công kích, rồi thuận thế đá một cước vào bụng tượng điêu khắc mặt quỷ.

“A a a!” Tượng điêu khắc mặt quỷ rên rỉ đau đớn, bụng nó lõm xuống, nội tạng bị đá nát, lộ ra một cái lỗ lớn như miệng bát, máu tươi đầm đìa.

Tần Dã thừa thắng xông lên, một cú đá liêu âm * (đá vào hạ bộ) mạnh mẽ đá vào háng nó.

Tinh hoàn của tượng điêu khắc mặt quỷ vỡ nát, nó ôm háng rên rỉ không ngừng, đau đến chết đi sống lại.

Bàn Tử cũng không chậm trễ, hắn rút dao găm ra, một nhát đâm xuyên qua ngực tượng điêu khắc mặt quỷ.

“Phụt!” Dao găm xuyên qua thân thể tượng điêu khắc mặt quỷ, thân thể nó dần trở nên hư ảo, cuối cùng hoàn toàn tan biến.

Chương 480

"Xong rồi." Tần Dã thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi trên trán.

"Lão đại uy vũ!

Lão đại thật lợi hại!" Bàn Tử giơ ngón cái lên, khâm phục không thôi.

Tần Dã không đáp lời hắn, đi thẳng đến bên cạnh quan tài, đưa tay sờ vào những phù văn trên nắp quan tài.

"Thứ này rốt cuộc có bí mật gì?" Tần Dã đầy nghi hoặc lẩm bẩm.

"Hả?

Sao lại cứng thế này?" Hắn thử dùng sức đẩy mấy cái, nhưng quan tài vẫn không nhúc nhích.

Tần Dã ngẩng đầu nhìn lên đỉnh quan quách khổng lồ kia, ánh mắt dừng lại trên sợi xích quỷ dị, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ sợi xích này có gì đó kỳ lạ?" Hắn cẩn thận quan sát từng tấc một của sợi xích.

Khi hắn phát hiện, sợi xích này và quan quách nối liền với nhau, lập tức chợt hiểu ra.

Hắn hiểu rồi, sợi xích này là trụ cột của toàn bộ lăng tẩm, một khi sợi xích bị phá hủy, toàn bộ lăng tẩm sẽ sụp đổ ngay lập tức.

"Chết tiệt!

Tôi suýt quên mất!" Tần Dã thầm mắng một tiếng, rồi đưa đèn pin lại gần sợi xích để quan sát.

Tượng điêu khắc mặt quỷ từng nhắc nhở hắn, chỉ cần hủy diệt sợi xích này, là có thể khiến toàn bộ lăng tẩm sụp đổ, giúp bọn họ thoát hiểm an toàn.

Tần Dã lập tức dùng dao găm cắt đứt sợi xích, rồi dùng Đào Mộc Kiếm chém khối gạch này thành hai nửa.

Sau khi khối gạch nứt ra, bên trong lộ ra một cái hộp gỗ nhỏ nhắn tinh xảo.

Hắn mở hộp ra, thấy bên trong có một viên châu trong suốt lấp lánh.

"Ngọc tỷ!" Bàn Tử mừng rỡ kêu lên: "Đây chính là Ngọc tỷ trong truyền thuyết sao?" Tượng điêu khắc mặt quỷ kích động vạn phần: "Viên Ngọc tỷ này là của ta!" "Muốn Ngọc tỷ ư?

Nằm mơ đi ngươi!" Tần Dã hừ lạnh một tiếng, đóng hộp lại, cho vào ba lô.

Tượng điêu khắc mặt quỷ giận dữ gầm lên: "Ngươi dám cướp Ngọc tỷ của ta, ngươi chết chắc rồi!" "Tôi chết hay không còn chưa chắc đâu!" Tần Dã vừa nói, vừa xông đến trước mặt Bàn Tử, nhét hộp gỗ vào tay Bàn Tử, thúc giục: "Mau mang Ngọc tỷ chạy thoát đi!

Đừng chần chừ nữa!" "Nga nga." Bàn Tử vội vàng ôm Ngọc tỷ cuồng loạn chạy ra ngoài, để lại một vệt máu dài.

Tượng điêu khắc mặt quỷ gào lên giận dữ: "Bàn Tử chết tiệt!

Ngươi đừng chạy, ta muốn giết ngươi…" Tần Dã chém loạn xạ một trận, làm quan quách vỡ nát.

Theo quan quách bị nổ tung thành mảnh vụn, toàn bộ cổ mộ bắt đầu rung chuyển kịch liệt, xung quanh không ngừng có đá rơi xuống, dường như sắp sụp đổ.

"Lão đại, chỗ này sắp sập rồi, chúng ta phải mau đi thôi!" Bàn Tử ôm Ngọc tỷ, mặt đầy kinh hoàng kêu lên.

"Streamer cẩn thận nha!

Cái này cũng quá kích thích rồi!" Hai người khó khăn lắm mới chạy đến lối đi của cổ mộ, nhưng lại phát hiện con đường ban đầu bị một cánh cửa đá khổng lồ chặn lại.

"Chuyện gì thế này?

Cánh cửa đá này trước đây không có mà!" Bàn Tử sốt ruột nói.

Tần Dã tiến lên, cẩn thận quan sát cửa đá, phát hiện trên cửa đá khắc đầy những hoa văn và phù hiệu phức tạp, dường như là một câu đố.

"Đây hẳn là cơ quan cuối cùng của cổ mộ, chỉ khi giải được nó mới có thể ra ngoài." Tần Dã nhíu mày nói.

Hắn bắt đầu nghiên cứu kỹ lưỡng các hoa văn trên cửa đá, đột nhiên, hắn phát hiện mấy phù hiệu trong đó dường như hơi giống những phù văn hắn đã thấy trên quan tài trước đó.

"Bàn Tử, mang viên Ngọc tỷ kia tới đây." Tần Dã nói.

Bàn Tử vội vàng đưa Ngọc tỷ, Tần Dã cầm Ngọc tỷ so sánh với mấy chỗ lõm trên cửa đá, phát hiện đáy của Ngọc tỷ vừa vặn có thể khảm vào một trong các chỗ lõm đó.

Khi Ngọc tỷ khảm vào trong tích tắc, cửa đá phát ra một tiếng ầm ầm, chậm rãi mở ra một khe hở.

"Mau đi!" Tần Dã kêu lên, hai người nhanh chóng chen qua khe cửa thoát ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa đá, phía sau đã truyền đến một tiếng sụp đổ lớn, toàn bộ cổ mộ hoàn toàn sập xuống.

"Phù, may quá." Bàn Tử thở hổn hển nói.

Tần Dã nhìn viên Ngọc tỷ trong tay, trong lòng lại có chút nghi hoặc: "Viên Ngọc tỷ này dường như không đơn giản, vì sao con

tượng điêu khắc mặt quỷ kia lại chấp nhất với nó như vậy?" Bọn họ men theo đường hầm tiếp tục đi, cuối cùng cũng nhìn thấy ánh sáng lối ra.

"Cuối cùng cũng sắp ra ngoài rồi." Tần Dã trong lòng nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, khi bọn họ bước ra khỏi cổ mộ, lại phát hiện bên ngoài đứng một đám người, người dẫn đầu là một người đàn ông trung niên mặc phong y đen, ánh mắt sắc bén nhìn bọn họ.

"Tần Dã, đã lâu không gặp." Người đàn ông trung niên lạnh lùng nói.

Tần Dã cảnh giác nhìn hắn: "Ngươi là ai?

Sao lại biết tên tôi?" Người đàn ông trung niên cười lạnh một tiếng: "Ta là ai không quan trọng, quan trọng là viên Ngọc tỷ trong tay ngươi, giao ra đây đi." "Hừ, muốn Ngọc tỷ, không dễ thế đâu." Tần Dã nắm chặt Ngọc tỷ nói.

"Vậy đừng trách ta không khách khí." Người đàn ông trung niên vung tay, đám người phía sau nhanh chóng vây lên.

Tần Dã và Bàn Tử dựa lưng vào nhau, chuẩn bị đối phó với trận chiến sắp tới.

"Lão đại, làm sao bây giờ?" Bàn Tử có chút căng thẳng hỏi.

"Đừng sợ, tìm cơ hội đột phá." Tần Dã nói nhỏ.

Hai bên lập tức rơi vào hỗn chiến, Tần Dã dựa vào võ nghệ cao cường, nhất thời cũng không hề thua kém, nhưng đối phương nhân số đông đảo, dần dần bọn họ có chút chống đỡ không nổi.

"Không được, cứ thế này chúng ta sớm muộn cũng bị bắt." Tần Dã thầm nghĩ.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy bên cạnh có một sườn dốc, trong lòng

nảy ra một kế.

"Bàn Tử, chạy về phía đó!" Tần Dã kêu lên, hai người lao về phía sườn dốc.

Bọn họ lăn xuống theo sườn dốc, những người phía sau cũng đuổi sát không tha.

Lăn xuống đến chân dốc, Tần Dã phát hiện đây là một thung lũng, xung quanh toàn là rừng cây rậm rạp.

"Chúng ta vào rừng trốn trước đã." Tần Dã nói.

Hai người chui vào rừng, lợi dụng cây cối che chắn liên tục luồn lách, cuối cùng cũng cắt đuôi được đám truy binh phía sau.

"Lão đại, những người đó rốt cuộc là ai?" Bàn Tử hỏi.

"Không biết, nhưng bọn họ chắc chắn là nhắm vào viên Ngọc tỷ này, bí mật đằng sau viên Ngọc tỷ này e rằng không đơn giản." Tần Dã nói.

Bọn họ tìm một chỗ ẩn nấp trong rừng để nghỉ ngơi, Tần Dã lấy Ngọc tỷ ra nghiên cứu kỹ lưỡng.

"Hoa văn trên viên Ngọc tỷ này dường như ẩn chứa thông tin gì đó." Tần Dã lẩm bẩm.

Hắn lấy ra một cái kính lúp, cẩn thận quan sát từng chi tiết nhỏ trên Ngọc tỷ.

Đột nhiên, hắn phát hiện mặt bên của Ngọc tỷ có một cái lỗ nhỏ, giống như có thể nhét thứ gì đó vào.

"Chẳng lẽ đây là một cơ quan?" Tần Dã trong lòng khẽ động.

Hắn dựa theo vị trí trong ký ức nhẹ nhàng xoay, quả nhiên, cái lỗ nhỏ kia lại thật sự biến hình.

Tần Dã trong lòng vui mừng khôn xiết, lại dựa theo hình dáng ban đầu, điền lại vào, rồi liền nghe thấy tiếng "Cạch" giòn tan, mặt khác của Ngọc tỷ vậy mà lại bắn ra một thứ giống như nòng súng, đường kính tới hai mươi milimet.

Tần Dã thử bóp cò, chỉ nghe thấy một tiếng trầm đục, một viên châu đỏ lớn bằng hạt đậu bắn ra, bắn trúng thân cây cách đó không xa.

Bùm!

Một luồng lửa bùng phát, đốt cháy thân cây, rất nhanh sau đó, cái cây đó đã cháy thành tro bụi.

"Vãi chưởng, lão đại, thứ này quá mạnh rồi chứ?" Bàn Tử kinh ngạc nói.

Tần Dã tâm trạng kích động, hắn cảm thấy thứ này tuyệt đối là vũ khí sát thương, mặc dù mục tiêu không phải kẻ địch, nhưng uy lực vẫn vô cùng đáng sợ.

Tần Dã lập tức kiểm tra lại Ngọc tỷ, phát hiện bên trong còn lại ba viên châu đỏ, lập tức an tâm hơn rất nhiều.

Hai người nghỉ ngơi một lát, lại tiếp tục lên đường.

"Lão đại, anh nhìn xem, đó có phải là ngọc bội chúng ta nhặt được hôm qua không?" Bàn Tử chỉ vào một vật phẩm nằm rải rác trên mặt đất cách đó không xa nói.

Chương 481

Tần Dã cẩn thận quan sát xong phát hiện đúng là miếng ngọc bội tối qua, lập tức mừng rỡ như điên, vội vàng chạy tới.

"Bàn Tử, giúp tôi xem những thi thể kia còn sống không?" Tần Dã nói, rồi cất kỹ ngọc bội, bắt đầu tìm kiếm bộ xương trắng đó.

Bàn Tử gật đầu, bắt đầu tìm kiếm thi hài của người đã chết.

Rất nhanh, bọn họ liền phát hiện hai thi thể, trong đó một thi thể chính là người thanh niên bọn họ gặp tối qua.

"Kỳ lạ, hắn không phải chết trong hố cát rồi sao?

Sao lại…" Bàn Tử kinh ngạc nói.

"Hoặc có lẽ là bạn hắn đã cứu hắn lên?" Tần Dã nói, nâng thi thể lên mang đến một bên, để Bàn Tử chuẩn bị mai táng.

Bàn Tử gật đầu, rồi bắt đầu đào đất, chuẩn bị chôn xác.

"Khoan đã, Bàn Tử ngươi ngửi xem, có mùi máu tanh không?" Tần Dã đột nhiên ngửi ngửi mũi, nói.

Bàn Tử ngẩn ra, rồi cúi sát vào thi thể ngửi: "Hình như… thật sự có một mùi máu tanh nhàn nhạt." Tần Dã gật đầu: "Ngươi tiếp tục mai táng, tôi qua xem sao." Hắn cầm dao cẩn thận di chuyển về phía có mùi máu tanh, không lâu sau, hắn liền đến dưới một cây đại thụ.

"Ừm?" Tần Dã nhìn thấy một thi thể nữ nằm trên mặt đất, bụng cô ta có một lỗ lớn, máu tươi chảy ra, nhuộm quần áo thành màu đỏ sẫm.

Tần Dã ngồi xổm xuống, rút dao găm ra, rồi từ từ lật thi thể nữ lên.

Mặt thi thể nữ bị cào nát, lộ ra ngũ quan hung tợn.

Tần Dã cẩn thận quan sát một lát, phát hiện cánh tay trái của thi thể nữ bị mất, chắc là bị người ta chặt đi.

Hắn thử cắt mở da bụng thi thể nữ, nhưng lại phát hiện lớp cơ thịt đó đã hoại tử, không thể cắt ra, hơn nữa còn có một loại độc tố cực mạnh gây thối rữa.

"Xì!" Tần Dã không kìm được hít một hơi khí lạnh, loại độc tố này độc tính quá mãnh liệt, cho dù cách xa như vậy, hắn cũng có thể cảm nhận rõ ràng.

Tần Dã thở dài, đành phải nhét dao găm trở lại bao, rồi khiêng thi thể nữ lên, ném vào đống cỏ bên cạnh.

"Ai, tôi còn định tìm một chỗ chôn cất tử tế, giờ thì đành phải tìm đại một chỗ mà chôn thôi." Tần Dã nói, rồi đi theo Bàn Tử rời đi.

"Lão đại, anh nhìn xem chỗ này có phải có một ngôi đền không." Đột nhiên, Bàn Tử kinh hô.

Thuận theo hướng Bàn Tử chỉ, Tần Dã nhìn thấy cách đó không xa có một ngôi đền, cổng đền mở rộng, bên trong trống rỗng, không có bất kỳ bóng người nào.

Tần Dã trong lòng dâng lên một tia cảnh giác, vì hắn phát hiện cổng lớn của ngôi đền lại mở.

"Bàn Tử, ngươi vào trong xem, chú ý an toàn, cẩn thận bước chân, tuyệt đối đừng giẫm phải cơ quan." Tần Dã dặn dò.

"Yên tâm đi, lão đại." Bàn Tử hưng phấn nói, hắn đã không thể chờ đợi muốn vào đền thám hiểm một phen rồi.

Tần Dã gật đầu, hắn cũng rất mong chờ bên trong có bảo bối gì.

Bàn Tử tiến vào trong đền, không quá vài giây, hắn liền truyền đến

một tiếng kêu thảm thiết.

Tần Dã giật mình, vội vàng chạy tới, phát hiện trong đền nằm ngổn ngang rất nhiều người.

Những người này đều bị treo lơ lửng giữa không trung, cổ của bọn họ bị dây thừng trói chặt, treo lơ lửng trên không.

"Lão đại, làm sao bây giờ?" Bàn Tử lo lắng hỏi.

"Đừng hoảng, nơi này đã có cơ quan, hẳn là có lối thoát hiểm." Tần Dã trấn tĩnh nói.

Bàn Tử thâm ý gật đầu.

Tần Dã đi mấy bước, rồi sờ soạng trên vách tường, quả nhiên phát hiện mấy khối gạch nhô ra, hắn không chút do dự đập vỡ một khối, rồi từ bên trong đào ra một lối đi tối đen như mực.

Bàn Tử trợn tròn mắt, không dám tin.

Hắn vừa rồi cũng đã tìm qua, trừ khối gạch này ra, những chỗ khác hoàn toàn không có cơ quan tồn tại.

"Đi thôi, chúng ta xuống xem sao." Tần Dã dẫn đầu men theo lối đi tối đen như mực bước vào.

Càng đi xuống, không khí càng trở nên loãng, hơn nữa âm u lạnh lẽo, khiến người ta cảm thấy rợn tóc gáy.

Tần Dã bật đèn pin, một đường đi về phía trước, rất nhanh đã đi đến cuối đường, đập vào mắt hắn là một hàng quan tài.

"Nơi này lại có nhiều quan tài như vậy, lẽ nào đều là hài cốt của mộ chủ?" Tần Dã trong lòng nghi hoặc.

Hắn đẩy nắp quan tài gần nhất ra, phát hiện bên trong quan tài trống rỗng, cho thấy bên trong đã không còn gì.

Nhìn thấy cảnh tượng này, hắn không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Hắn đoán những quan tài này hẳn là không còn thi thể nữa, dù sao cũng đã bị trộm đi.

Tần Dã tiếp tục đi sâu vào bên trong.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy một cánh cửa sắt.

"Chỗ này sao lại còn có cửa nữa?" Tần Dã nhíu mày, hắn vốn tưởng đây chính là lối vào của cổ mộ này, không ngờ lại còn có một cánh cửa nữa.

"Lão đại, làm sao bây giờ, có nên mở cửa không?" Bàn Tử hỏi.

Tần Dã nhìn chằm chằm cánh cửa sắt gỉ sét loang lổ trước mắt mấy giây, lắc đầu nói: "Không biết vì sao, tôi luôn cảm thấy đằng sau cánh cửa này chắc chắn có nguy hiểm." "Lão đại, hay là anh ở lại đây đi, tôi vào xem sao." Bàn Tử đề nghị.

Tần Dã nghĩ một lát, nói: "Được, ngươi đi xem đi, có chuyện gì thì lập tức gọi tôi." Hắn biết trên người Bàn Tử có một khẩu súng, nếu gặp nguy hiểm, có thể bảo vệ bản thân.

Bàn Tử gật đầu, rồi cầm súng cẩn thận tiến gần cánh cửa sắt đó.

"Ầm ầm!" Đúng lúc Bàn Tử cầm súng chậm rãi di chuyển, một tiếng ầm ầm khổng lồ vang lên.

Ngay sau đó, hắn cảm thấy toàn bộ ngọn núi đều rung chuyển mấy cái.

"A!" Bàn Tử sợ đến toàn thân thịt mỡ run rẩy, hắn ngồi phịch xuống đất, mặt đầy kinh hãi.

Hắn ngẩng đầu, nhìn lên đỉnh đại điện.

Lúc này, đại điện vốn sáng sủa bỗng chìm vào bóng tối, xung quanh tràn ngập mây đen dày đặc, che khuất ánh trăng và sao, khiến

đại điện trở nên âm u, quỷ dị.

"Quỷ… quỷ nha!" Bàn Tử sợ đến kêu la ầm ĩ.

Hắn liều mạng bò dậy, rồi điên cuồng chạy về phía Tần Dã.

Tần Dã cũng ngẩn ra, không hiểu vì sao.

Hắn đưa tay kéo vai Bàn Tử, nói: "Lão đại, anh xem!" Bàn Tử quay đầu, lập tức sợ đến hét lên, suýt ngất xỉu.

Tần Dã nhìn theo ánh mắt Bàn Tử, chỉ thấy trong bóng tối đứng một bóng người cao gầy, bóng người này mặc áo choàng đen, toàn thân tràn ngập khí tức lạnh lẽo, tà ác, dường như là lệ quỷ bò ra từ địa ngục.

Đồng tử Tần Dã đột nhiên co rút lại.

Đôi mắt của bóng người này màu xanh biếc, phát ra ánh sáng yêu dị và khát máu.

Hơn nữa, tay phải của bóng người này đeo một chiếc găng tay màu xanh lục đậm, trên đó đầy những gai móc dày đặc.

"Vãi chưởng, cương thi!" Tần Dã kinh hãi kêu lên một tiếng, co chân chạy ngược lại.

Hắn tuy không sợ chết, nhưng tuyệt đối không ngu ngốc tự dâng mình lên cho cương thi cắn.

"Ngao ô!" Một tiếng gầm giận dữ vang vọng màn đêm.

Tiếng gầm này chói tai muốn điếc, uyển như tiếng rồng gầm hổ gào, khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Đồng thời, Tần Dã cảm thấy ngực mình đau nhói, hắn cúi đầu nhìn, phát hiện con cương thi kia vậy mà trực tiếp xé rách quần áo của hắn, lộ ra cơ thể vạm vỡ bên trong.

“Mẹ kiếp, gã này không theo quy tắc gì cả!” Tần Dã chửi rủa.

Hắn không ngờ con cương thi này lại còn biết đánh lén.

Hắn không thèm để ý đến cương thi, vội vàng rút dao găm ra đâm mạnh vào cương thi.

Phụt!

Cương thi đau đớn, một trảo vồ vào cánh tay Tần Dã, Tần Dã cảm thấy cánh tay tê dại, rồi dao găm trên tay rơi xuống đất.

Tần Dã quay người chạy, đồng thời rút lựu đạn ở thắt lưng ra ném về phía cương thi, làm cương thi lùi lại mấy bước.

Đây là quả lựu đạn cuối cùng trên người Tần Dã, uy lực của thứ này vô cùng lớn, đủ để tiêu diệt cương thi thông thường.

Chương 482

“Bành!” Lựu đạn phát nổ, bụi đất bay tung tóe, Tần Dã nhân cơ hội này, cắm đầu cuồng chạy.

“Ngao ô!” Cương thi lần nữa nhào về phía Tần Dã.

“Bành!” Lần này, Tần Dã né tránh không kịp, bị cương thi một trảo vỗ vào ngực, rồi ngã mạnh xuống đất.

Tần Dã há miệng phun ra máu đỏ tươi, sắc mặt tái nhợt, hắn ôm ngực, chật vật muốn đứng dậy, nhưng đáng tiếc căn bản không làm được.

“Lão đại!” Bàn Tử thấy vậy, lập tức xông tới, đỡ Tần Dã dậy.

“Mau!

Mở cái quan tài kia ra!” Tần Dã yếu ớt kêu lên, hắn bây giờ ngay cả sức nói chuyện cũng không còn.

“Được!” Bàn Tử gật đầu, cầm đèn pin chiếu vào khe hở của quan tài, chuẩn bị cạy mở quan tài.

Nhưng, điều Bàn Tử không ngờ là, cái quan tài này lại là kiểu khóa cài, hắn làm cách nào cũng không mở được.

Bàn Tử thử mấy lần, vẫn không thể mở được.

Bàn Tử thở hổn hển nhìn Tần Dã, vẻ mặt khổ sở, hắn thực sự bất lực rồi, Tần Dã bị thương nghiêm trọng, lại mất máu quá nhiều, phải cầm máu ngay lập tức.

“Lão đại, anh cố gắng lên, đợi tôi mở cái quan tài này ra.” Bàn Tử nói lớn, hắn đã mệt đến mức kiệt sức.

Hắn không ngừng lau mồ hôi, hắn thề cả đời này chưa từng mệt

như hôm nay.

Cái này đơn giản là còn mệt hơn làm nông hai ba ngày.

“Mau đi đi, nhớ kỹ, đừng chạm vào viên châu kia.” Tần Dã nói.

Tần Dã không biết viên châu kia rốt cuộc có gì thần bí, nhưng nhìn phản ứng của Bàn Tử thì biết, viên châu đó nhất định là một bảo vật, thậm chí còn quý giá hơn súng và bùa chú.

Bàn Tử khó khăn gật đầu đồng ý, hắn lê tấm thân mệt mỏi, chậm rãi tiến gần cái quan quách gỗ cổ kính và nặng nề kia.

“Bành!” Tấm ván quan tài cuối cùng cũng bị Bàn Tử mở ra.

Ngay lập tức, bên trong quan tài bốc ra một luồng hơi nóng cuồn cuộn.

Bàn Tử bị bỏng một cái, hắn hít sâu mấy hơi khí lạnh, sau đó đẩy nắp quan tài ra, rồi thò đầu vào nhìn.

Trong khoảnh khắc, hắn rùng mình một cái, không kìm được lùi lại mấy bước.

Bởi vì bên trong quan tài không phải là bảo vật gì cả, mà là những bộ xương trắng chất thành núi.

Mỗi bộ xương trắng đều phát ra ánh sáng màu xanh lam nhạt, nhìn như xương người thật vậy.

Bàn Tử nhìn xung quanh, phát hiện những hài cốt này không hề di chuyển vị trí nào, vẫn nằm yên tại chỗ cũ.

Những hài cốt này trông rất mới, dường như chỉ mới được đặt ở đây không lâu.

Bàn Tử không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Trong đầu hắn đột nhiên hiện lên một ý nghĩ kinh hoàng, lẽ nào

bọn họ đã xông nhầm vào một ngôi mộ cổ đại?

Dù sao đi nữa, lăng mộ trước mắt này quá quỷ dị, Bàn Tử cảm thấy mình nên rời khỏi cái nơi quỷ quái này, nếu không hắn sớm muộn cũng sẽ bị những thứ quái dị bên trong này hành hạ đến chết.

Nghĩ đến đây, hắn quay đầu nhìn về phía Tần Dã, nhưng lại phát hiện Tần Dã đang dùng một ánh mắt kỳ lạ và kiêng kỵ nhìn con cương thi ở đằng xa, hắn lập tức kêu lớn: "Lão đại!" "Ừm?" Tần Dã nghe vậy quay người nhìn về phía Bàn Tử, chỉ thấy đối phương mặt đầy kinh hãi, thần sắc rất hoảng loạn.

Hắn khẽ nhíu mày hỏi: "Ngươi làm sao vậy?" "Lão đại, bên kia có cương thi kìa, tôi sợ… chúng ta mau đi thôi!" Bàn Tử nói năng lộn xộn.

Tần Dã giơ tay vỗ vỗ vai Bàn Tử nói: "Yên tâm, trên thế giới này không có gì có thể khiến tôi sợ hãi." Nghe thấy lời này, Bàn Tử càng hoảng loạn hơn: "Nhưng mà… lão đại…" "Đừng nhưng nhị gì cả!

Cứ theo tôi, đảm bảo sẽ giữ được mạng cho ngươi!" Tần Dã nói xong, trực tiếp cất bước đi về phía cương thi.

"Lão đại, nguy hiểm!" Bàn Tử vội vàng đuổi theo.

Tần Dã quay đầu nhe răng cười với Bàn Tử: "Chú béo, ngươi phải tin vào thực lực của tôi, trên đời này thật sự không có thứ gì có thể làm hại tôi, cho dù thứ đó đã biến thành cương thi!" Bàn Tử do dự một lát, cuối cùng vẫn chọn đi theo, dù sao có Tần Dã dẫn đường, hắn cũng không chết được.

Hai người rất nhanh đã đến gần cương thi, khi khoảng cách giữa hai bên rút ngắn lại, cả hai đều sững sờ.

Tần Dã đích xác đã thấy không ít chuyện quái lạ, nhưng hắn chưa bao giờ thấy một con quái vật xấu xí đến thế này.

Nó trông cực kỳ hung tợn và xấu xí, da thịt khô héo, trên mặt mọc đầy lông xanh và đốm đen, mắt lồi, miệng rất dài.

Khóe miệng nó chảy ra chất lỏng màu xanh lục, tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc.

"Mùi khó ngửi quá, ọc…" Bàn Tử bịt mũi, cố gắng kiềm chế cảm giác buồn nôn, khó khăn nuốt nước bọt.

Tần Dã nhìn chằm chằm cương thi quan sát một lúc lâu, mới chậm rãi nói: "Xem ra tôi đoán không sai, nó đích xác là mới sinh ra không lâu." "Anh biết nó sinh ra như thế nào không?" "Không rõ." Tần Dã gật đầu, giải thích: "Theo truyền thuyết, cương thi là do linh hồn thoát ly vì cái chết quá mức, cho nên mới phát sinh thi biến, trở nên khác biệt, sở hữu trí tuệ cực cao." "Vậy nói cách khác, gã này cũng khá lợi hại, chúng ta có đánh thắng nó không?" Bàn Tử lo lắng hỏi.

Tần Dã trầm giọng nói: "Tôi không rõ, nhưng tôi dám khẳng định là, dù chúng ta không giết được thứ này, nó cũng sẽ không làm gì được chúng ta!" Bàn Tử nghe xong gật đầu đồng tình, nhưng hắn vẫn cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì sự tồn tại của cương thi, tuyệt đối đã vượt ra ngoài phạm trù nhận thức của hắn, hắn cảm thấy cái này đơn giản còn ngầu hơn cả hiệu ứng phim ảnh.

Nhưng vì Tần Dã còn không để tâm, vậy hắn cũng chỉ có thể nghiến răng kiên trì mà thôi.

"Ngao hống!" Cương thi đột nhiên ngửa mặt lên trời gầm giận dữ, một luồng sát khí âm u lạnh lẽo ập đến.

Tần Dã không hề sợ hãi, bình tĩnh đứng tại chỗ, đôi mắt hắn hơi nheo lại, tầm nhìn xuyên qua từng lớp sương mù dày đặc.

Chỉ thấy cương thi khoanh tay, lặng lẽ nhìn chằm chằm Tần Dã và

Bàn Tử.

Một lát sau, cương thi đột nhiên trở nên hung hăng.

Nó điên cuồng lao về phía hai người, tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã đến trước mặt Tần Dã và Bàn Tử.

Tần Dã lập tức rút kiếm ra khỏi vỏ, rồi vung ra một kiếm quang sắc bén chém vào cổ cương thi.

Loảng xoảng!

Tia lửa bắn ra!

Con cương thi này vậy mà dùng thân thể chống đỡ công kích của Tần Dã, tuy bị thương nhẹ, nhưng không nghiêm trọng.

"Hống!" Cương thi lần nữa bùng phát tiếng gào thét, rồi điên cuồng vung những chiếc móng sắc bén, vồ mạnh về phía Tần Dã.

Tần Dã giơ bảo kiếm lên chống đỡ, tiếng va chạm đinh tai nhức óc, tia lửa bắn tung tóe.

Bàn Tử sợ hãi, hắn theo bản năng rút súng ra muốn nhắm vào cương thi bắn, nhưng bị Tần Dã quát dừng lại.

"Đừng động!" Tần Dã trầm giọng nói.

Bàn Tử vội vàng dừng bước, nhưng súng vẫn cầm trong tay.

Trong lòng hắn vô cùng sốt ruột, con cương thi này quá lợi hại, hắn căn bản không thể khống chế súng.

"Hống!" Cương thi gào thét một tiếng, lần nữa hung mãnh đâm sầm tới, Tần Dã nhanh chóng né tránh.

Bành!

Cương thi đâm vào tường, toàn bộ bức tường đều rung chuyển kịch liệt.

Tần Dã nhân cơ hội rút lui, kéo giãn đủ khoảng cách an toàn, rồi nheo mắt nhìn cương thi.

Gã này tuy thân thể biến thành rất kỳ quái, nhưng bản năng chiến đấu của nó vẫn còn, nó hiển nhiên biết cách phối hợp.

Tần Dã suy nghĩ trăm chiều, thầm tính toán làm thế nào để phá giải phòng ngự của cương thi.

"Lão đại, tôi đến giúp anh!" Bàn Tử nghiến răng, giơ súng bắn liên tục về phía cương thi.

Phốc phốc phốc!

Những viên đạn dày đặc bắn vào người cương thi phát ra âm thanh chói tai.

Tuy nhiên cương thi lại không hề hấn gì, thậm chí không để lại một vết xước nhỏ nào.

Cương thi khó chịu gầm nhẹ một tiếng, chợt nhảy vọt lên, nhảy cao hơn ba mét, há miệng rộng như chậu máu nhào về phía Tần Dã.

"Lão đại cẩn thận!" Bàn Tử sợ hãi hét lên, suýt nữa ném súng chạy trốn.

Tần Dã lại không hề nhúc nhích, mắt tĩnh lặng nhìn cương thi càng ngày càng gần.

Tuy nhiên, khóe miệng Tần Dã lộ ra một nụ cười trêu tức.

Chương 483

Giây tiếp theo, hắn đột nhiên giơ tay phải lên.

Bành!

Tần Dã cách không đánh ra một chưởng, trực tiếp đánh vào ngực cương thi.

Cương thi lập tức bị đánh bay mấy mét, thân thể to lớn đập nát bức tường đá.

"Hống!" Cương thi gầm giận dữ một tiếng, bò dậy từ đống đổ nát, lần nữa nhào về phía Tần Dã.

Tuy nhiên Tần Dã chỉ nhẹ nhàng giơ tay trái lên, dễ dàng đỡ lấy thế công của cương thi, đồng thời nắm đấm phải nhanh như điện đánh ra.

Nắm đấm phải của Tần Dã đánh thẳng vào ngực cương thi, sức mạnh khổng lồ đánh bay cương thi trở lại.

"Hống!" Cương thi kêu thảm một tiếng, rồi nằm bẹp xuống đất, chật vật một lúc lâu mới bò dậy.

"Thứ này cũng quá yếu rồi!" Bàn Tử vẻ mặt không dám tin, hắn vừa rồi tận mắt chứng kiến sự cường hãn của cương thi.

"Đây chỉ là Hạn Khôi phổ thông nhất, không phải cương thi thật sự, sức mạnh và tốc độ của nó không bằng một phần mười của một con cương thi trưởng thành." Bàn Tử nghe vậy, lúc này mới hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng hắn lập tức nghi hoặc hỏi: "Lão đại, Hạn Khôi là gì?" Tần Dã liếc Bàn Tử một cái, hừ nói: "Ngươi ngu ngốc như vậy sao lại vào được di tích?

Ngay cả cái này cũng không biết." "Khụ khụ, tôi không phải là

không biết sao." "Hạn Khôi chính là thi nô sinh ra sau khi thi biến, thuộc về một loại tồn tại tà ác, chuyên môn hấp thu tinh hoa máu tươi để tăng tốc độ tu luyện và tuổi thọ của mình, bọn chúng thích hút máu người, chỉ có máu người mới thích hợp với bọn chúng." "Ách, khủng khiếp đến vậy sao?" "Đương nhiên rồi, Hạn Khôi không dễ chọc đâu, nếu gặp phải nó, tuyệt đối đừng đối đầu cứng rắn, trừ khi có tự tin một chiêu tiêu diệt nó." Tần Dã thần sắc nghiêm túc cảnh cáo Bàn Tử.

"Nga nga, tôi hiểu rồi." Bàn Tử gật đầu đồng ý.

"Cái đó… lão đại, hai chúng ta cùng liên thủ tiêu diệt nó, được không?" Tần Dã lắc đầu, nói: "Đây là cách duy nhất." Bàn Tử thở dài, rồi tiếp tục bắt đầu làm màu: "Ai da, lão đại, anh làm vậy là không đúng đâu, con người phải học cách hy sinh bản thân, cứu vớt chúng sinh!" Nói xong Bàn Tử vừa bắn súng, vừa liên tục tấn công cương thi, hy vọng giảm bớt gánh nặng cho Tần Dã.

"A a…" Tần Dã không kìm được cười khúc khích, gã này thật sự quá hài hước.

Gã này ngày thường luôn lêu lổng, ăn không ngồi rồi, nhưng lúc nguy hiểm lại xả thân vì nghĩa, thật khiến người ta dở khóc dở cười.

Nhưng Tần Dã không vì thế mà chế giễu Bàn Tử, vì đây chính là sức hút của Bàn Tử, đáng để người ta kính trọng.

"Hống!" Cương thi giận dữ gầm thét một tiếng, lao về phía Bàn Tử.

Bàn Tử sợ đến mềm chân, vội vàng né sang một bên, nhưng súng đã bị hắn vứt xuống đất.

Cương thi đuổi theo một trảo vỗ xuống đất, sàn nhà lập tức nứt ra bốn năm mảnh, bụi đất bay tứ tung.

Bàn Tử lúng túng nằm bẹp xuống đất, trong lòng hận không thôi,

hắn hận mình vì sao không vứt súng đi sớm hơn.

Tần Dã ở cách đó không xa thấy vậy không khỏi nhíu mày, hắn phải giải quyết con cương thi này càng sớm càng tốt.

Cương thi dường như phát hiện mục tiêu của Tần Dã là nó, lập tức thay đổi chiến lược, chuyển mục tiêu, tấn công về phía Bàn Tử.

"Mẹ kiếp, tôi đâu có làm gì anh đâu, anh tìm tôi gây phiền phức làm gì?" Bàn Tử vừa chửi rủa, vừa cắm đầu chạy sang một bên khác.

Tuy nhiên, cương thi truy đuổi không tha, rất nhanh đã đuổi kịp Bàn Tử, và một trảo vỗ hắn bay lên, va mạnh vào tường, rồi ngất đi.

Tần Dã mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hắn biết mình đã đánh giá thấp những con cương thi cổ mộ này rồi, chỉ dựa vào sức mạnh cơ bắp căn bản không thể thoát ra, chỉ có thể nhờ vào kỹ năng mới đánh bại được chúng.

Hắn hít sâu một hơi, hai tay nắm chặt dao găm đâm mạnh vào sàn nhà, mượn sức cản của sàn nhà bật nhảy lên không.

Rồi, thân thể hắn co lại, hóa thành một tàn ảnh, với tốc độ quỷ dị lao ra, trước khi cương thi kịp phản ứng, đã đáp xuống lưng nó.

Tần Dã tay trái kẹp chặt cổ cương thi, dao găm tay phải thì đâm thẳng vào cổ họng nó.

Hắn dùng sức rạch mấy nhát, con dao găm sắc bén vậy mà lại chìm vào trong cơ thể cương thi, chỉ còn lại chuôi dao và lưỡi dao dính chặt bên trong.

Tuy nhiên, sát thương gây ra cho cương thi lại cực kỳ hạn chế.

Cương thi giận dữ không thôi, mạnh mẽ quay đầu, hàm răng nhe ra cắn xé về phía má Tần Dã, tạo ra một luồng gió tanh.

Tần Dã cười lạnh một tiếng, ngay lập tức đầu gối phải mạnh mẽ

va vào đầu cương thi.

Đầu cương thi vỡ tung như quả dưa hấu, máu đỏ tươi bắn tung tóe lên quần áo Tần Dã.

Đồng thời, Tần Dã một chưởng tát vào mặt nó.

Chưởng này có sức mạnh rất lớn, vậy mà lại tát bay cương thi ra xa.

"Hống hống…" Cương thi đau đớn gầm rú, dường như đã bị trọng thương chí mạng.

Nó chậm rãi bò dậy, toàn thân run rẩy, trong mắt tràn ngập hận thù và oán độc.

"Chết đi!" Tần Dã mắt lóe kim tinh, một bước sải ra đã đến trước mặt cương thi, một cước đá vào bụng nó.

"Bành!" Cương thi bị đá bay, va mạnh vào quan tài.

Cương thi va vào quan tài, quan tài lập tức sập xuống, thi thể của nó hoàn toàn bị chôn vùi trong quan tài.

"Hống!" Cương thi gắng sức lao ra.

Tuy nhiên, nó còn chưa kịp đứng vững, Tần Dã liền một cú đá tiên cước vào ngực nó.

Bành!

Cương thi lần nữa ngã xuống đất, thân thể nó đã đầy những vết kiếm và vết cào, hơi thở thoi thóp.

Đây là Tần Dã cố ý nương tay, nếu không một cú đá đã đủ đưa nó về Tây Thiên rồi.

Dù sao đi nữa, thi thể cương thi này rốt cuộc vẫn là một mối đe dọa.

“Hống hống!” Cương thi ngửa mặt lên trời gầm dài, âm thanh chấn động muốn điếc tai, làm các xà nhà xung quanh cũng đổ sập.

Tần Dã nhíu mày, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, rồi nhanh chóng đi đến gần quan tài kiểm tra thi thể cương thi.

Tần Dã phát hiện thi thể cương thi đã biến thành màu đen và thối rữa, một luồng âm sát chi khí nồng nặc lan tỏa, hơn nữa còn tỏa ra mùi tanh hôi khó ngửi.

Tần Dã khẽ nhướng mày, thầm nghĩ thứ này tuyệt đối không đơn giản.

Cương thi tuy đã chết, nhưng nó rốt cuộc là cương thi, trong cơ thể chắc chắn ẩn chứa oán khí kinh người.

Chỉ cần hấp thụ oán khí, là có thể tăng cường tu vi linh lực, cơ hội này tuyệt đối không thể bỏ qua.

“Hống!” Cương thi đột nhiên điên cuồng lao tới như phát điên, vung những chiếc móng sắc bén nhào về phía Tần Dã.

“Tìm chết!” Tần Dã quát lạnh một tiếng, thân hình đột nhiên tăng gấp đôi, cơ bắp trương phình nổi lên.

Tần Dã một cước đạp lên người cương thi, hai tay dùng sức vặn một cái.

Cộp!

Tiếng xương cốt vỡ nát giòn tan truyền khắp mật thất, ngay sau đó thân thể cương thi lập tức biến thành bột phấn biến mất.

Tần Dã khôi phục lại trạng thái ban đầu, rồi ngồi xổm xuống nhặt một cây kim bạc lên.

Hắn cầm kim bạc, chuẩn bị phong ấn sức mạnh của cương thi.

Không ngờ, hắn vừa chạm vào kim bạc, liền nghe thấy tiếng

“Ong” trầm đục, kim bạc vậy mà lại trực tiếp tan chảy, cuối cùng hóa thành tro bụi.

“Ừm?

Chuyện này là sao?” Tần Dã nhíu mày, có chút nghi hoặc.

Ngay lúc này, hắn đột nhiên chú ý thấy giữa những mảnh vỡ của cương thi, kẹt lại một tia sáng óng ánh màu tối.

Tần Dã đưa tay nhặt lên cẩn thận quan sát, phát hiện khối vật thể màu tối này vậy mà lại là một viên châu lớn bằng ngón tay cái.

“Thứ này là gì vậy?” Tần Dã lẩm bẩm.

Tần Dã do dự một lát, nhét viên châu đó vào túi, tạm thời giữ lại, sau này tính tiếp.

Tuy nhiên, ngay sau khi Tần Dã nhét viên châu vào túi không lâu, đồng hồ của hắn đột nhiên phát ra một tia sáng.

Ngay sau đó, trong đầu Tần Dã hiện lên một dòng chữ: Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật đặc biệt: Quỷ Nhãn Lệ.

Nhìn thấy phần thưởng mà hệ thống ban cho mình, khóe miệng Tần Dã cong lên một nụ cười hài lòng.

Tần Dã không để ý đến hệ thống, tiếp tục tìm kiếm những vật phẩm khác.

Những thứ trong ngôi mộ này không nhiều, rất nhanh đã bị Tần Dã dọn sạch sẽ.

Tuy nhiên Tần Dã lại có chút buồn bực, vì hắn không tìm thấy bất kỳ thứ gì có giá trị.

Chương 484

Những cổ vật trong ngôi mộ này toàn là đồ giả, hơn nữa còn có rất nhiều đồ sứ và đồ đồng bị hư hỏng.

"Chết tiệt, nơi này không lẽ là mộ của đạo mộ tặc sao?" Tần Dã không kìm được chửi thề một câu, hắn cảm thấy ngôi lăng tẩm này còn nhiều cạm bẫy hơn hắn tưởng tượng.

"Ngao ô!" Lúc này, tiếng kêu của Bàn Tử đột nhiên truyền đến từ bên ngoài, có vẻ vô cùng cấp bách và sốt ruột.

"Bàn ca, có chuyện gì sao?" Tần Dã hỏi.

Giọng Bàn Tử xuyên qua cửa sắt truyền đến, kêu lên: "A Long và Lão Lục sắp không trụ nổi nữa rồi, các huynh đệ cũng không thể cầm cự được." "Mẹ kiếp, đám khốn nạn đó thật biết chọn thời cơ." Tần Dã chửi thề một tiếng, sau đó nhanh chóng chạy ra khỏi quan tài, mở cửa sắt xông ra ngoài.

Quả nhiên như Bàn Tử nói, Bàn Tử và những người khác đã không thể chống đỡ được nữa.

Vũ khí của bọn họ cũng đã hết đạn, bây giờ chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ công kích của tang thi, căn bản không thể cầm cự được bao lâu.

Tần Dã vừa ra khỏi cửa, đã thấy Bàn Tử đang luống cuống cầm cây gậy gộc vung loạn xạ.

Mấy người trên người đầy vết thương, quần áo rách nát, sắc mặt tái nhợt.

Các huynh đệ cũng đều lộ vẻ mệt mỏi, tang thi nhe nanh múa vuốt nhào tới, hơi thở thối rữa lan tỏa.

“Lão đại, anh cuối cùng cũng ra rồi!” Bàn Tử kêu lên, một gậy đập vào đầu một con tang thi, bắn ra chất lỏng màu vàng xanh.

Ánh mắt Tần Dã sắc lạnh, dao găm trong tay bay lượn, như vào chỗ không người.

Trong nháy mắt dọn sạch một khoảng trống.

“Rút lui vào phòng mộ bên kia trước, tôi sẽ chặn hậu!” Mọi người vừa đánh vừa lùi, khó khăn lắm mới rút vào một gian nhĩ thất (phòng phụ) tương đối kín.

Vừa đóng cửa lại, đám tang thi bên ngoài đã điên cuồng đập cửa.

Tiếng “Rầm rầm” chấn động lòng người.

Tần Dã nhìn quanh, gian nhĩ thất này tràn ngập một mùi cũ kỹ mục nát.

Tường đầy những bích họa thần bí, trong góc là những bức tượng đá quái dị, đôi mắt như đang nhìn chằm chằm mọi người.

“Lão đại, chúng ta không thể bị nhốt ở đây mãi được.” Lão Lục thở hổn hển, giọng run rẩy.

Tần Dã không nói gì, tiến lại gần bích họa nghiên cứu, trên đó dường như ghi lại các cơ quan và mật đạo của cổ mộ.

“Đừng hoảng, bích họa này có huyền cơ, tìm được mật đạo là có thể ra ngoài.” Bàn Tử tiến lại gần.

“Lão đại, mắt anh tốt, mau tìm xem, mí mắt tôi cứ giật giật, cảm giác sắp có chuyện.” Đang nói, trên đỉnh đầu truyền đến tiếng “Rắc rắc” nhẹ.

Tần Dã ngẩng đầu, chỉ thấy khe hở trên trần nhà thấm ra cát mịn.

“Không xong rồi, là cơ quan cát chảy, đã bị kích hoạt!

Mộ thất này sắp bị chôn vùi.” Tần Dã kêu lớn, mọi người hoảng hốt thất thần, tứ phía tìm lối thoát.

Trong lúc hoảng loạn, Bàn Tử vô tình đụng phải một bức tượng đá.

Bức tượng đá rung động, đột nhiên “Rắc” một tiếng.

Mặt đất nứt ra một khe hở, lộ ra ánh sáng u tối.

“Bên dưới có đường!” Bàn Tử kinh hô.

Không có thời gian do dự, Tần Dã dẫn đầu nhảy xuống, mọi người theo sát phía sau.

Nơi đáp xuống là một lối đi ẩm ướt chật hẹp, nước nhỏ giọt trên tường, tỏa ra mùi mốc tanh hôi.

Dò dẫm tiến về phía trước, phía trước ẩn hiện tiếng gầm gừ trầm thấp, dường như có mãnh thú đang ẩn nấp.

Bàn Tử nắm chặt vũ khí.

“Lão đại, cái chỗ quỷ quái này còn có thứ gì nữa?” Tần Dã ra hiệu im lặng, cẩn thận tiến gần nguồn âm thanh.

Rẽ qua khúc cua, một con Thi Miết khổng lồ xuất hiện trước mắt, vỏ ngoài cứng như sắt.

Miệng hình răng cưa hung tợn, lớn bằng đầu người, xung quanh còn có một đàn Thi Miết nhỏ đang lúc nhúc.

“Mẹ kiếp, thứ này làm sao đây?” Bàn Tử mềm chân.

Tần Dã nhặt một hòn đá ném về phía xa, đàn Thi Miết bị thu hút chạy tới.

“Mau đi, đừng kinh động chúng.” Mọi người nhẹ nhàng lách qua, nhưng chưa đi được bao xa, đàn Thi Miết phía sau đã phát hiện đuổi

theo, tiếng bò lạch xạch "Sa sa" vang lên.

"Chạy!" Tần Dã dẫn đầu cuồng chạy, cuối lối đi là một cánh cửa đá, khe cửa lọt ra ánh sáng yếu ớt.

"Lão đại!

Mau đẩy cánh cửa này ra!" Tần Dã ngẩn ra: "Không được, trên cửa đầy phù chú, tôi đẩy không ra!" Hắn tuy hiểu một số thuật phong thủy, nhưng không phải chuyên gia.

Muốn mở cánh cửa này, nhất định phải nhờ ngoại lực.

"Làm sao bây giờ?" Bàn Tử lau mồ hôi: "Lẽ nào thật sự phải chết ở đây?" Lời vừa dứt, tiếng thi hống đột nhiên vang lên.

"Ngao" Tiếng thi hống thảm thiết bi thương, dường như truyền đến từ cửu thiên chi thượng.

Mọi người quay đầu lại, một vật khổng lồ phá vỡ nóc mộ thất, rơi mạnh xuống đất.

Nó cao khoảng hai mét, thân thể màu xám đen, mọc đầy gai xương sắc nhọn, sau lưng mọc một đôi cánh thịt, đôi mắt đỏ rực như máu, sâu trong cổ họng không ngừng phun ra bọt khí tanh hôi.

"Má ơi!" Bàn Tử sợ tè ra quần, co giò chạy trốn.

Hai người không nói hai lời co chân chạy trốn.

"Ngao ô ~" Tiếng thi hống lại vang lên.

Lần này mọi người cuối cùng cũng hoàn hồn, cắm đầu cắm cổ chạy trốn, không ai dám nán lại tại chỗ.

Tiếng thi hống liên tục không ngừng, nơi nào nó đi qua, cỏ cây không mọc được.

Tần Dã trong lòng thầm mắng một tiếng xui xẻo.

Hắn vốn định trốn vào nhĩ thất, kết quả tiếng thi hống đã đánh thức Bàn Tử và Lão Lục cùng những người khác, dẫn đến toàn bộ thành viên bị phân tán.

Tần Dã nghiến răng, xông về phía cửa đá.

Hắn biết tiếng thi hống sẽ kéo dài đến sáng, phải nhân lúc đêm tối rời đi, nếu không sẽ trở thành bữa trưa của quái vật cương thi biến dị hung tàn kia.

Bành!

Dùng hết sức lực đâm vào cửa đá, trán Tần Dã gân xanh nổi lên.

"Vãi chưởng…" Tần Dã không kìm được chửi thề.

Cửa đá không hề nhúc nhích, thậm chí ngay cả một khe hở cũng không xuất hiện.

"Lão, lão đại…" Bàn Tử và những người khác đã chạy vào nhĩ thất, nghe vậy thò nửa cái đầu ra.

Lúc này, mọi người đều ở trong nhĩ thất, nhìn về phía Tần Dã.

"Mẹ nó!" Tần Dã thầm mắng, quay đầu chạy.

Bành bành bành!

Tần Dã liên tục đâm vỡ mấy bức tường đá, nhưng vô ích.

Tiếng thi hống vẫn tiếp tục, chấn động cả địa cung vang vọng, dường như tận thế đã đến.

Tần Dã lòng nóng như lửa đốt.

Tình huống này rất không ổn!

Một khi tiếng thi hống kết thúc, quái vật cương thi biến dị hung tàn sẽ tỉnh lại, bản thân hắn sẽ không thể thuận lợi rời khỏi cổ mộ này.

Tần Dã tâm niệm cấp chuyển, đột nhiên linh quang chợt lóe.

Hắn vậy mà lại bỏ quên "Ngũ Lôi Oanh Đỉnh" mất rồi!

"A Long, đưa ba lô cho tôi." Bàn Tử đưa ba lô lên.

Chương 485

Tần Dã lục tung tìm bút mực giấy nghiên, lại từ tầng dưới cùng của giá sách lấy ra chu sa, nhu mễ, hương liệu.

"Bàn Tử, giúp tôi cầm đồ." Tần Dã dặn dò một câu.

"Yên tâm, tôi đảm bảo ổn thỏa!" Bàn Tử vỗ ngực bày tỏ đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ, rồi hỏi một câu: "Lão đại, anh làm gì thế?" Khóe miệng Tần Dã giật giật, hạ thấp giọng nói: "Tôi đang vẽ bùa." "Hả?" Bàn Tử ngây người, cái gì gọi là vẽ bùa?

"Đừng nói nhảm, đứng sang bên cạnh hộ pháp cho tôi." Tần Dã bình tĩnh phân phó.

Mọi người nín thở chờ đợi, nhìn Tần Dã múa bút như bay.

"Thiên địa âm dương, càn khôn vô cực, Thái Thượng Lão Quân, cấp cấp như luật lệnh!" Tần Dã quát nhẹ một tiếng, ném tất cả dược liệu lên bàn.

"Tam muội chân hỏa, đốt cho ta!" "Ầm ầm!" Ngọn lửa bốc lên, cháy hừng hực.

Tần Dã vừa quan sát thế lửa, vừa dán bùa lên phù chỉ, miệng còn lẩm bẩm niệm chú.

"A Long, tắt đèn đi." Tần Dã phân phó một tiếng.

"Được rồi." A Long gật đầu, đưa tay ấn vào chụp đèn tường.

Trong khoảnh khắc, căn phòng tối tăm lập tức chìm vào bóng tối.

"Lão đại, làm vậy có được không?" Bàn Tử hỏi.

Tần Dã nhíu mày, giọng điệu lạnh băng: "Tôi cũng không chắc, nhưng dù sao cũng tốt hơn là ngồi chờ chết." Tiếng thi hống càng

ngày càng gần, e rằng cách mộ thất không quá ngàn bước.

Hơn nữa, Tần Dã phát hiện, uy lực của thi hống dần dần tăng lên.

Cứ tiếp tục như vậy, e rằng không kịp.

Tần Dã tâm niệm cấp chuyển, quyết định đánh cược một phen.

"Bàn Tử, thổi tắt cây nến." "Ừm." Bàn Tử thổi tắt nến, cửa đá lập tức mờ đi.

"Lão đại, chúng ta có nên rút lui không?" Bàn Tử hỏi.

"Không được, tôi còn phải thử nữa." Tần Dã trầm mặc hai giây, tiếp tục phết chu sa lên phù chỉ: "Các ngươi nấp sau cửa đá, nghe tôi chỉ huy." Mọi người lộ vẻ khổ sở, nhưng không từ chối, ngoan ngoãn chui vào bên trong cửa đá để tránh nguy hiểm.

Tần Dã cầm bút chấm mực, tiếp tục vẽ phù văn lên phù chỉ.

Hắn tâm tư tỉ mỉ, mỗi khi vẽ sai một nét, liền đổi một tờ phù chỉ khác.

Mười lăm phút sau.

Tiếng thi hống đã áp sát, kèm theo từng trận mùi hôi thối, còn xen lẫn mùi chua đặc trưng của thi thể thối rữa.

"Hống" Tiếng gầm gừ khàn khàn vang vọng nhĩ thất, chấn động khiến má mọi người đau nhói.

Tần Dã nghiến răng chịu đựng, cầm bút lông tiếp tục vẽ phù văn.

Tiếng thi hống lại truyền đến, chấn động khiến mọi người toàn thân run rẩy.

Tần Dã không những không sợ hãi, ngược lại còn có chút hưng phấn.

"Nhanh lên, nhanh lên, thiếu một nét nữa…" Tần Dã lẩm bẩm.

“Lão đại, anh rốt cuộc đang làm gì thế?” Bàn Tử thực sự không chịu nổi, hỏi.

Tần Dã làm ngơ, một lần rồi lại một lần mô phỏng tiết tấu của “thi hống”.

Lại qua một lát, Tần Dã cuối cùng cũng thành công phác họa phù văn.

Phù văn vừa thành hình, bên ngoài cửa truyền đến tiếng “Kẽo kẹt” giòn tan.

Giây tiếp theo, lối vào đại sảnh bốc ra khói đen cuồn cuộn.

Tiếng thi hống tiêu tán, khói đen lan tỏa.

Tần Dã thở phào nhẹ nhõm, lau đi mồ hôi trên trán.

“Lão đại, tôi nóng quá, mau cởi quần áo ra…” Bàn Tử làu bàu.

Tần Dã trừng mắt nhìn hắn một cái, không để ý.

Hắn quay người nói với Bàn Tử: “Giữ chặt cửa đá, bất kể xảy ra chuyện gì, không được để bất kỳ thứ gì lọt vào.” “Hiểu rồi!” Bàn Tử đáp lời.

Tần Dã rút súng ra, nạp đạn vào hộp đạn.

“Lão đại…” Bàn Tử lo lắng không thôi.

“Tôi không sao, các ngươi tự lo cho mình.” Để lại một câu nói, Tần Dã kéo khóa kéo lên, bước ra khỏi cửa đá.

Mọi người nhìn nhau.

“Ai, tôi cũng không muốn thế này, nhưng mà…” Tần Dã lắc đầu.

Hắn biết, bản thân không thể khoanh tay đứng nhìn.

“Tôi đi cùng anh.” Bàn Tử nắm chặt dao chém, đi theo Tần Dã về phía cửa đá.

Tần Dã liếc hắn một cái, không nói gì nhiều.

Gần cửa đá tụ tập không ít xác sống, dày đặc chen chúc trong lối đi, uyển như kiến.

Tiếng thi hống đột nhiên vang lên như nổ tung, dường như đang tích tụ sức mạnh lớn hơn.

Cửa đá chậm rãi mở ra.

"Mẹ kiếp!" Tần Dã kinh hãi kêu lớn.

"Lão đại, cái, cái này là cái gì?" Bàn Tử run rẩy hỏi.

Những người khác cũng đều mặt tái mét, cảm thấy nguy cơ chưa từng có.

"Đây là thi biến, mau tránh ra." Tần Dã kêu lớn.

"Hống…" Cương thi thi biến gầm thét, sải bước nhào về phía Tần Dã.

"Mẹ nó!" Tần Dã nghiến răng ken két, đột nhiên vung roi, mạnh mẽ đánh về phía thi hống.

Một tiếng 'Ba' vang lên!

Thi hống bị đánh bay, ngã vào tường, tứ phân ngũ liệt, hóa thành một đống xương trắng.

Tần Dã thầm thở dài, không ngờ lại dễ dàng giải quyết như vậy.

"Lão đại, sao anh không sớm ra tay." Bàn Tử oán trách.

"Các ngươi chờ ở bên ngoài." Tần Dã trầm giọng nói.

Mọi người đành phải quay lại thạch thất.

Lúc này, sương mù dày đặc bao phủ toàn bộ lối đi, tầm nhìn vô cùng mơ hồ, căn bản không thể nhìn rõ tình hình xung quanh.

Tần Dã ngưng thần tĩnh khí, hai mắt khẽ nhắm, dựa vào tinh thần

lực siêu cường, dễ dàng phân biệt phương hướng.

Một lát sau, trong sương mù xuất hiện một nhóm bóng người.

Đồng tử Tần Dã đột nhiên co rút lại, sắc giọng quát: "Là đồng đội của chúng ta!" "Mau, tụ tập lại chỗ tôi." Hắn kêu gọi mọi người, hội hợp với Tần Dã.

"Lão đại!" Tần Dã quét mắt một lượt, xác nhận đồng đội đều an toàn vô sự, thở phào nhẹ nhõm.

Những người còn lại đều có mặt, chỉ thiếu Bàn Tử!

"Lão đại, tôi… tôi bị kẹt bên ngoài rồi." Ngay lúc này, giọng Bàn Tử yếu ớt truyền vào tai.

Tần Dã ngẩn ra.

"Lão đại, hay là chúng ta cùng nhau chạy đi, chỗ này chắc chắn không an toàn." Bàn Tử đề nghị.

Tần Dã không chút do dự từ chối: "Tôi không thể bỏ rơi huynh đệ." Bàn Tử còn muốn khuyên nhủ, nhưng bị A Long ngăn lại.

"Đừng nói nữa." A Long trầm giọng nói: "Chúng ta chỉ cần còn một người sống, thì nhất định phải chăm sóc tốt cho người còn lại." Bàn Tử hít sâu một hơi khí lạnh, không nói gì nữa.

Chương 486

"Lão đại, chúng ta làm sao bây giờ?" A Hổ nói nhỏ hỏi.

Tần Dã không trả lời, nhìn chằm chằm ra ngoài cửa đá.

Sương mù dày đặc che khuất tầm nhìn, hắn tạm thời không thể nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài.

"Nghỉ ngơi trước đã, dưỡng tinh súc duệ, chuẩn bị nghênh địch." "Được!" … Tiếng rên rỉ thảm thiết không ngừng truyền đến từ bên ngoài.

Tần Dã và mấy người nín thở ngưng thần, dựng tai lắng nghe.

Tiếng kêu thảm thiết bên ngoài càng ngày càng dồn dập.

"Không ổn rồi…" Tần Dã nhíu mày.

"Lão đại, cái thứ quỷ quái này sao ồn ào thế?" A Long không kìm được phàn nàn.

Tần Dã khó chịu trừng mắt nhìn hắn một cái, tiếp tục tập trung lắng nghe, tìm kiếm hướng của nguồn âm thanh.

"Ô oa" Lại có một luồng gió tanh ập tới.

"Hống!" Một con cương thi xông phá sương mù, điên cuồng nhào tới tấn công.

"Súc sinh!" Tần Dã quát lớn một tiếng, tung người bật dậy, một cú đá ngang, đá vào giữa bụng và eo cương thi.

Cương thi bị đá bay ra ngoài.

Nó nằm bẹp xuống đất giãy giụa mấy lần, nhưng không thể bò dậy.

“Hống hống hống” Lại có mấy con cương thi xông ra từ lớp sương mù dày đặc.

Sắc mặt Tần Dã kịch biến.

Những con cương thi thi biến này, cao hơn cương thi thông thường nửa đầu, cơ bắp trương phình nổi rõ, thịt da mơ hồ, thậm chí còn chảy ra chất lỏng nhớp nháp.

“Trời đất ơi!” Bàn Tử sợ đơ người.

Tần Dã cũng hoảng, vội vàng lùi lại.

Một con cương thi nhào tới sau lưng hắn, hàm răng sắc nhọn mạnh mẽ đâm xuyên cửa đá.

Cửa đá không hề nhúc nhích, cũng không hề bị vỡ nát.

“Ha ha…” Tần Dã cười phá lên: “Ngươi không cắn được đâu!” Cương thi không tin tà, dùng hết sức lực cắn xé cửa đá.

Đáng tiếc, cửa đá vẫn vững như Thái Sơn.

“A” “Chạy mau…” Những người khác vẫn còn kinh hồn chưa định.

Bàn Tử lấy hết can đảm thò đầu ra nhìn bên ngoài, kết quả sợ ngây người: “Lão, lão đại, đó là quái vật gì…” Chỉ thấy bên ngoài cửa đá, thi triều cuồn cuộn.

Ước tính sơ bộ, ít nhất có hơn ba mươi con cương thi thi biến.

Ngoài ra, còn có mười bảy, mười tám con tiểu cương thi thi biến, hung tợn đáng sợ, khiến người ta rợn tóc gáy.

Quan trọng nhất là, trong lối đi trống trải bên ngoài cửa đá, chất đầy các loại thi thể.

“Thi… thi biến…” A Long rùng mình nói.

Sắc mặt Tần Dã âm trầm.

Những thi thể này rất kỳ lạ.

Da của bọn chúng xanh tím, hốc mắt trũng sâu, đôi mắt đỏ rực như máu, dường như mất đi linh tính, đờ đẫn hoang mang, không hề có trí tuệ.

Thân hình bọn chúng lùn tịt, thân thể nặng nề, hành động chậm chạp.

"Thi biến… thi biến…" Môi Tần Dã run rẩy: "Chẳng lẽ là tang thi?" A Long và Bàn Tử cũng đều mặt tái nhợt.

"Chúng ta xong rồi…" Bàn Tử mặt mày ủ rũ nói.

"Các ngươi đừng sợ!" Tần Dã hít sâu một hơi: "Thi độc tuy bá đạo, nhưng không chí mạng, chỉ cần chịu đựng qua 24 giờ là không sao cả." Tần Dã lấy ra nhu mễ và hoàng phù, đốt thành tro.

Mọi người hơi trấn tĩnh lại một chút.

"Đây là… phấn xua côn trùng?" Mắt A Long sáng lên: "Tốt quá rồi!" Bàn Tử kích động không thôi: "Tuyệt vời quá!" Hắn biết Tần Dã có cách giải quyết thi độc.

"Đừng lãng phí thời gian, rắc nhu mễ vào bên trong thi động." Tần Dã chỉ huy: "Bàn Tử, ngươi phụ trách rắc nhu mễ cho tống tử; A Hổ phụ trách rắc nhu mễ ra ngoài; A Long, ngươi và tôi một trái một phải bảo vệ nhu mễ…" "Được rồi!" Mọi người đồng thanh đáp ứng, làm theo phân phó.

Nhu mễ rắc vào thi động, mùi thối rữa dần dần lan ra, thi thể bắt đầu xao động.

Tần Dã và những người khác nhân cơ hội rắc nhu mễ dọc theo rìa hố thi.

“Hống” Tiếng gầm rú đau đớn truyền ra từ trong hố thi.

Khói đen dày đặc nhanh chóng co lại, lộ ra diện mạo thật sự.

Đó là từng cái đầu lâu hung tợn, trên mỗi cái đầu lâu, mọc đầy gai nhọn, phát ra ánh sáng xanh lục.

“Đây là… Thi Vương biến dị?!” Sắc mặt Bàn Tử tái nhợt.

Thi Vương!

Lại là Thi Vương!

Tần Dã và những người khác tim đập như trống, hô hấp khó khăn vô cùng.

Bọn họ vạn vạn lần không ngờ, cương thi thi biến lại xuất hiện Thi Vương.

Cái này mẹ nó cũng quá hoang đường rồi chứ?!

Hắn nhướng mày, đột nhiên có một ý nghĩ.

Tần Dã chăm chú nhìn chằm chằm vào con Thi Vương đột biến rợn người kia, đầu óc hắn nhanh chóng vận chuyển.

Hắn biết rõ, thủ đoạn thông thường tuyệt đối không thể đối phó với tà vật đẳng cấp này.

Nhất định phải nghĩ ra một cách phá giải, nếu không hôm nay tất cả bọn họ đều sẽ chôn thây tại đây.

“Đại ca, làm thế này sao đây?

Mấy món đồ của mình liệu có tác dụng gì với nó không?” Bàn Tử nấp sau lưng Tần Dã, giọng nói mang theo vẻ nức nở, tay nắm chặt con dao phay.

Thế nhưng, con dao phay lúc này trước mặt Thi Vương, trông chẳng khác nào đồ chơi, vô cùng nhỏ bé.

Tần Dã không đáp lời, ánh mắt nhanh chóng quét qua bốn phía.

Hắn liếc thấy trong góc mộ thất có một pho tượng đá cũ nát, đế tượng khắc đầy phù hiệu kỳ lạ.

Chúng có chút tương tự với một loại phù văn trấn tà hắn từng thấy trong cổ tịch.

Lòng hắn khẽ động, lớn tiếng gọi mọi người: "Đi thôi, theo tôi khiêng pho tượng kia, Bàn Tử, cậu ở đây canh chừng, có tình huống gì thì hét lớn lên!" Mọi người không dám chậm trễ, vội vàng đi theo Tần Dã xông về phía pho tượng.

Pho tượng vô cùng nặng, mấy người hợp lực mới xê dịch được chút ít.

Đúng lúc này, Thi Vương dường như nhận ra ý đồ của họ, phát ra một tiếng gầm giận dữ rung chuyển trời đất, rồi hung hăng lao về phía họ.

"Mẹ nó, nó lao tới rồi!" Bàn Tử kinh hô một tiếng, suýt chút nữa buông tay.

"Đừng hoảng, cố thêm chút nữa!" Tần Dã hét lớn, gân xanh nổi trên trán, dồn hết sức lực đẩy pho tượng.

May mắn thay, đúng vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, pho tượng cuối cùng cũng bị đẩy đổ xuống đất, vừa vặn nằm ngang giữa họ và Thi Vương.

Thi Vương hung hăng va vào pho tượng, phát ra tiếng động trầm đục và lớn.

Pho tượng thậm chí bị va ra mấy vết nứt, nhưng cũng tạm thời cản được công kích điên cuồng của Thi Vương.

"Hù… suýt nữa thì toi!" Bàn Tử lau một vệt mồ hôi lạnh trên trán.

Tần Dã lại không có thời gian thở dốc, hắn ghé sát vào đế tượng, nghiên cứu kỹ những phù hiệu kia.

Đây là cơ hội duy nhất của họ, chỉ cần giải mã được ý nghĩa của những phù hiệu này, là có thể tìm ra cách chế phục Thi Vương.

Tần Dã tuy hiểu biết về phong thủy địa lý, nhưng đối với phù chú lại không tinh thông.

Chương 487

Đương nhiên, hắn không tinh thông không có nghĩa là không có cách khác.

“Bàn Tử, cậu qua đây giúp tôi một tay.” Tần Dã vẫy tay.

Bàn Tử lon ton chạy đến gần.

“Nhớ kỹ, tuyệt đối đừng chạm vào phần đế pho tượng!” “Yên tâm đi đại ca, tôi đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!” Bàn Tử vỗ ngực cam đoan.

“Ừm.” Tần Dã gật đầu, đưa tay chỉ vào phần đế pho tượng: “Những phù hiệu này trông rất giống một loại phù văn, cậu giúp tôi phiên dịch một chút.” Bàn Tử nghe vậy, nghiêm túc quan sát một lát.

Sau đó, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Hắn nuốt nước bọt, lắp bắp nói: “Đại… đại ca, đây không phải phù văn, mà là Quỷ Họa Phù?” “Cái gì cơ?” Tần Dã hơi nhíu mày.

“Đại ca, những phù hiệu này đích xác là Quỷ Họa Phù, hơn nữa còn mẹ nó là ‘Quỷ Họa Yêu’ phù chú lợi hại nhất.” Nói đến ba chữ cuối cùng, Bàn Tử không khỏi rùng mình một cái.

Tần Dã nghe vậy, lập tức lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

Quỷ Họa Yêu, là bí thuật khủng bố độc đáo của Quỷ tộc, cực kỳ khó tu luyện.

Nếu những phù hiệu này thực sự là Quỷ Họa Yêu phù chú trong truyền thuyết, thì sự tình đã trở nên rắc rối rồi.

Nếu không phải bất đắc dĩ, Tần Dã thực sự không muốn chọc vào Quỷ Họa Yêu phù chú.

“Bàn Tử, thứ này có thể khắc chế Thi Vương không?” “Chắc là không được đâu?

Tôi nghe sư phụ giảng, Quỷ Họa Yêu phù chú là bí thuật chuyên dùng để đối phó với âm sát, chỉ sợ…” Bàn Tử nói rồi lại thôi.

Tần Dã mắt lấp lánh không ngừng, đột nhiên quát khẽ một tiếng: “Đừng nói nhảm nữa, cứ thử trước đã!” Dứt lời, hắn nhảy vọt lên đỉnh pho tượng.

Sau đó hai chân cong lại, đầu gối ghì chặt mép đỉnh.

Mượn sức mạnh từ phần eo và bụng, Tần Dã nghiến răng chống đỡ, từ từ nâng pho tượng lên không trung.

“A Dã, nguy hiểm quá, mau quay lại!” Nhìn cử động của Tần Dã, Lâm Thục Phân và Lý Minh đồng thời kinh hô.

Bàn Tử càng sốt ruột hơn, lớn tiếng nhắc nhở hắn cẩn thận Thi Vương phía dưới chân, nhưng Tần Dã coi như không nghe thấy.

Thi Vương sớm đã chú ý đến Tần Dã, thấy hắn càng ngày càng đến gần mình, đồng tử thi lộ ra hàn quang hung tàn.

Nó há miệng phát ra tiếng gào thét khàn đặc, vung vuốt nhọn, mãnh liệt công kích thân thể Tần Dã.

Mỗi lần công kích, đều khiến pho tượng rung chuyển nhẹ.

Vuốt sắc của Thi Vương hung hăng đập lên pho tượng, phát ra tiếng động trầm đục và lớn.

Đá vụn bay tứ tung, tia lửa bắn ra khắp nơi.

Tần Dã nghiến chặt răng, dốc hết sức lực toàn thân, vững vàng chống đỡ đỉnh pho tượng.

Không lâu sau, lưng hắn truyền đến cơn đau nhức dữ dội, vết nứt trên pho tượng dần dần tăng lên.

“Không ổn rồi!” Tần Dã thầm kêu một tiếng “toang”, trái tim đột nhiên co rút lại.

Hắn không khỏi cười khổ một tiếng, vốn dĩ còn ôm một tia may mắn, hy vọng pho tượng có thể kiên trì.

Ai ngờ, chưa đến mười giây, pho tượng lại không chịu nổi áp lực, bắt đầu sụp đổ tan tành.

“Mẹ kiếp, tiêu đời rồi!” Bàn Tử sợ đến toàn thân run rẩy, trân trân nhìn Tần Dã từ trên cao rơi xuống.

Lòng hắn bi thương, muốn xông tới cứu hắn, nhưng Thi Vương đã truy sát tới rồi.

Nhìn thấy Tần Dã sắp ngã xuống đất, một bóng người đột nhiên xông tới.

Phập!

Một con dao găm xuyên thủng bụng Thi Vương, máu tươi bắn tung tóe, nhuộm đỏ bóng tối.

“Bàn Tử!” Tần Dã kinh hỉ vạn phần.

Hắn lăn lộn bò trườn, nhanh chóng leo lên một pho tượng khác.

“Mẹ kiếp, suýt nữa thì quên mất thằng nhóc này.” Tần Dã nhếch miệng cười mắng.

Vừa rồi, khi hắn chuẩn bị nhảy xuống pho tượng, chợt nhớ ra bên cạnh còn có Bàn Tử, nên lập tức thay đổi ý định.

Bàn Tử cũng xông lên, hai người hợp tác, đẩy pho tượng tiếp tục đi lên.

Về phần Bàn Tử, ngay sau khi cứu Tần Dã, hắn đã nhân cơ hội trốn vào đám thi quần.

Tên này gan rất nhỏ, căn bản không dám ở gần pho tượng.

"Bàn Tử, mau nói cho tôi biết những phù hiệu kia có ý nghĩa gì?" Tần Dã thúc giục.

Bàn Tử lau vết máu ở khóe miệng, chỉ vào những phù văn phức tạp ở phần đế pho tượng, không chút giữ lại nói rõ tất cả.

Tần Dã im lặng ghi nhớ, sau đó ngẩng đầu nhìn pho tượng.

Hắn bây giờ chỉ cần xác nhận pho tượng có đủ sức mạnh để chịu đựng hắn hay không, còn những thứ khác, chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

"Ôi?" Tần Dã hơi nhíu mày.

Trên đỉnh pho tượng, lại có một bức bích họa!

Bức bích họa vẽ, chính là cỗ quan tài trung tâm trong ngôi mộ này.

"Xem ra, cỗ quan tài kia mới là hạt nhân của ngôi mộ này." Tần Dã lẩm bẩm, tâm tình phức tạp.

Hắn rất rõ, chỉ cần lấy được thứ trong quan quách, nguy cơ của lăng tẩm này mới coi như được hóa giải triệt để.

Mà muốn lấy được thứ đó, trừ khi phá hủy tượng Thi Vương trong mộ huyệt.

Chỉ là… "Thi Vương quá cường hãn, bằng sức mạnh của tôi, căn bản không thể đánh bại nó!" "Trừ khi, chúng ta liên thủ." Giọng Bàn Tử đột nhiên lọt vào tai.

Tần Dã quay đầu nhìn Bàn Tử, hỏi: "Làm sao mới có thể liên thủ?" "Đại ca, chúng ta bây giờ là châu chấu buộc chung một sợi dây, tôi khẳng định sẽ không hãm hại cậu." Bàn Tử cười hắc hắc, sau đó lén lút lấy ra mấy đồng tiền đồng, bày trận quanh pho tượng.

Tần Dã im lặng nhìn.

“Đại ca, đây là Ngũ Lôi Chính Pháp tổ truyền của tôi, uy lực cực lớn, chỉ là cần tiêu hao lượng lớn dương thọ…” Bàn Tử mặt lộ vẻ đau đớn, do dự nửa ngày mới nghiến răng nói: “Dù sao cũng đã lãng phí nhiều dương thọ như vậy, không bằng liều một lần.” Tần Dã gật đầu: “Được, cậu bày trận, tôi phụ trách khống chế pho tượng!” Vừa dứt lời, Bàn Tử lập tức bày ra thủ ấn huyền diệu, miệng niệm chú ngữ.

“Tật!” Hắn một tay giơ lên, miệng phun chân nguyên chi lực, lập tức kích hoạt trận pháp.

Trong chốc lát, bên trong pho tượng bùng phát ánh sáng trắng chói lọi, trực tiếp chiếu sáng cả ngôi mộ.

Dưới ánh sáng trắng chiếu rọi, Tần Dã mơ hồ thấy bề mặt pho tượng hiện lên những kim văn dày đặc, phát ra ánh sáng u ám kỳ dị.

“Ông!” Theo tiếng chấn động của pho tượng, một luồng sức mạnh hùng vĩ từ hư không giáng xuống, quán chú vào cánh tay phải của Tần Dã.

Tần Dã mắt sáng lên, vội vàng nắm lấy thời cơ, dồn sức đẩy pho tượng.

Rầm!

Pho tượng vỡ nát, hóa thành vô số mảnh vụn rơi vãi khắp mặt đất.

“Thành công rồi sao?” Tần Dã ngây người một lát, sau đó hưng phấn hét lớn.

Hắn dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía vị trí quan quách.

“A a…!!!” Thi Vương ngửa mặt lên trời gầm thét, xung quanh âm phong từng đợt.

Nó dường như nhận ra điều gì đó, lại quay người chạy về phía

phế tích pho tượng.

Tiếng động pho tượng sụp đổ không nhỏ, nhưng Thi Vương dường như không bị ảnh hưởng chút nào, vẫn hung ác lao tới vồ giết.

"Vãi chưởng, mày đợi đấy, sẽ có ngày tao đích thân giết mày!" Tần Dã mặt đầy phẫn hận.

Thi Vương truy đuổi không ngừng, khoảng cách càng ngày càng gần.

"Bàn gia liều với mày!" Tần Dã rút dao chém ra, muốn buộc Thi Vương lùi bước.

Nào ngờ Thi Vương quá linh hoạt, lách mình né tránh, lại lần nữa vồ tới.

Lúc này Thi Vương đang trong trạng thái không ổn định, Tần Dã không dám cứng đối cứng, chỉ có thể chật vật né tránh.

Chương 488

Hắn vấp chân, trực tiếp ngã xuống đất.

Thi Vương cười gằn, móng vuốt sắc nhọn vươn ra, chộp lấy cổ hắn.

"Đệt mẹ mày!" Tần Dã giận không kiềm chế được, nhấc chân đá vào hạ bộ Thi Vương.

Thi Vương đau đớn gào thét thảm thiết, thân hình khổng lồ mất đà, ngã nhào xuống đất.

Tần Dã chớp lấy cơ hội, nhặt lấy đá vụn từ pho tượng, ném về phía Thi Vương.

Đá vụn va vào ngực Thi Vương, phát ra tiếng va chạm chói tai.

"Ngao ô!" Thi Vương đau đớn rên rỉ, xương sườn bị gãy ba cái, nằm trên đất không ngừng giãy giụa.

"Hù…" Tần Dã thở phào một hơi dài.

Tuy Thi Vương chưa chết, nhưng cũng hấp hối, trong thời gian ngắn không đáng lo ngại.

"Bàn Tử, giúp tôi dụ Thi Vương đi, chỗ này tạm thời an toàn rồi!" Tần Dã phân phó Bàn Tử.

"Được thôi!" Bàn Tử gật đầu, kéo theo đồ đạc rời đi.

Thi Vương nằm sấp trên đất, hai mắt đỏ rực nhìn chằm chằm hai người.

Nó cố gắng muốn bò dậy, nhưng xương sườn ngực bị gãy, dù thế nào cũng không thể làm được… "Hừ!" Bàn Tử lạnh lùng hừ một tiếng, ném thứ đồ kia vào giữa đám thi quần.

Hắn liền nhân cơ hội trốn đến bên cạnh Tần Dã.

"Bàn Tử, chúng ta đi thôi!" Tần Dã không chần chừ nữa, kéo Bàn Tử quay người bỏ chạy.

Hắn không biết, sự lựa chọn này của mình, rốt cuộc là đúng hay sai… Cùng lúc đó.

Sâu trong mộ huyệt, phía trước một hành lang đen kịt.

"Mẹ nó!" Tần Dã trợn tròn mắt, nhìn cảnh tượng trước mắt.

Chỉ thấy sâu trong hành lang, một hàng dài hài cốt xếp thẳng tắp, tựa như một con rồng sắt dài.

Ở giữa đám hài cốt, dựng đứng một cỗ quan quách tinh xảo!

Đây là một cỗ quan quách cổ kính, tạo hình hoa lệ, sang trọng và bề thế.

"Đây là…" Tần Dã đầy tò mò, từ từ bước đến gần quan quách.

Khi hắn đưa tay chạm vào quan tài gỗ, lại phát hiện, nắp quan tài lại tự động mở ra!

"Hả?

Quan quách sao lại tự động mở ra?" Tần Dã nhíu mày.

"Chẳng lẽ…" Một tia linh cảm đột nhiên lóe lên trong đầu hắn.

Nắp quan tài mở ra, chắc chắn có điều kỳ lạ.

Tần Dã nín thở, rón rén bước đến gần quan quách.

"Chẳng lẽ, bên trong quan tài chôn giấu bảo vật?" Tần Dã nuốt nước bọt, cẩn thận từng li từng tí vén nắp quan tài lên.

Kẽo kẹt.

Nắp quan tài bị nhẹ nhàng vén lên.

Trong nháy mắt, một luồng hàn khí ập tới.

Tần Dã lập tức rùng mình một cái, vội vàng vận chuyển cương khí thân thể để chống lại hơi lạnh.

"Hít… luồng hàn khí này thật mạnh mẽ!" Hắn không khỏi hít một hơi lạnh, tâm thần chấn động.

Bên trong quan tài trống rỗng, không có bất kỳ thứ gì, duy chỉ có một cuộn da dê ố vàng được đặt ở đó.

"Đây là cái gì?" Tần Dã nghi hoặc không hiểu.

Cuộn da dê có màu xám, như thể bụi trần lịch sử, đã mục nát không thể chịu đựng được.

Nhưng Tần Dã biết, cuộn trục này tuyệt đối không đơn giản, thậm chí có thể ẩn chứa trọng bảo!

"Mặc kệ nó, cứ lấy đi đã!" Tần Dã không nói hai lời, trực tiếp lấy cuộn da dê nhét vào túi quần.

"Bành!" Thi Vương hung hăng xông tới, va mạnh làm Tần Dã bay đi.

"Đệt mẹ mày, tao cho mày ngông cuồng…" Tần Dã xoa xoa mông, bò dậy từ dưới đất, hung ác nhìn chằm chằm Thi Vương.

"Ngao ô…" Thi Vương gào thét một tiếng, lại lần nữa điên cuồng vồ tới.

Tần Dã vội vàng quay người, để lại một chuỗi dấu chân lộn xộn dọc đường, vội vã bỏ chạy xa.

Thi Vương điên cuồng truy sát.

Đáng tiếc, thực lực của nó bị tổn hại nghiêm trọng, lại bị trọng thương, hành động trì trệ.

Chạy được hơn trăm mét, liền bị Tần Dã hoàn toàn cắt đuôi.

"Đồ súc sinh đáng chết, chúng ta cứ từ từ mà chơi!" Tần Dã phủi phủi áo, một mạch chạy nhỏ rời khỏi mộ huyệt.

Vừa bước ra khỏi mộ huyệt, Bàn Tử đã chạy tới đón: "Đại ca, Thi Vương bị tôi lừa đi rồi, bây giờ vẫn chưa quay lại." Tần Dã thở phào nhẹ nhõm, cười tủm tỉm vỗ vai hắn: "Làm tốt lắm, về mời cậu uống rượu!" "Ha ha!" Bàn Tử nhe răng cười: "Ông chủ quả nhiên thông minh hơn người, liếc mắt một cái đã nhìn thấu mưu kế của Thi Vương!" Bàn Tử vô cùng khâm phục Tần Dã.

"Đi thôi, về nghỉ ngơi một đêm, sáng mai chúng ta tiếp tục khám phá mộ." Tần Dã gọi Bàn Tử rời đi.

Bàn Tử vác cái túi lớn, cõng Thi Vương, vừa nhảy vừa chạy theo Tần Dã, lòng đầy hoan hỉ.

Hắn vốn tưởng trộm mộ là một công việc cực nhọc, nào ngờ lại dễ dàng đến thế?

Không hổ là ông chủ, quá lợi hại!

Bàn Tử thầm than, nghĩ bụng mình thật sự đã nhặt được bảo vật!

"Ấy?

Bên kia có một đường hầm!" Vừa đi được vài phút, Tần Dã đột nhiên dừng bước.

Chỉ thấy phía trước có một cánh cửa đá dày nặng, chắn ngang tầm nhìn của mọi người.

"Để tôi thử!" Bàn Tử xoa tay, bước chân lớn đi về phía cửa đá.

Bàn Tử sức mạnh vô cùng, rất dễ dàng đẩy mở cửa đá.

Phía sau cửa đá, một cảnh tượng khác mở ra.

Một đường hầm u tối hiện ra trước mắt.

“Cái này…” Bàn Tử ngây người.

Cuối đường hầm, có một pho Cự Tượng Kim Loại cao khoảng ba mét!

“Chết tiệt!” “Cái quái gì thế này!” Bàn Tử sợ đến tè ra quần, toàn thân toát mồ hôi.

Pho Cự Tượng Kim Loại sống động như thật, đứng yên tại chỗ không hề nhúc nhích.

“Đây là một pho tượng, chứ không phải vật thật.” Tần Dã trầm ngâm một lát, ngưng trọng nói: “Nó chắc hẳn đang canh giữ thứ gì đó, chúng ta đừng kinh động đến nó.” Bàn Tử liên tục gật đầu.

Hắn lấy đèn pin ra, cẩn thận chiếu sáng Cự Tượng Kim Loại, phát hiện nó mặc áo giáp.

Áo giáp rỉ sét loang lổ, nhưng lại toát ra khí tức cổ xưa và thần bí.

“Đây chắc hẳn là một kiện binh khí cổ đại.” Tần Dã lẩm bẩm: “Đáng tiếc niên đại xa xưa, phù văn trên đó đã mờ đi, uy thế đã mất, không còn cách nào thôi động được nữa.” Trong giới võ đạo, tồn tại rất nhiều binh nhận pháp khí.

Nhưng đa phần, đều bị các đời chủ nhân luyện hóa, trở thành vũ khí của chính mình.

Như Xích Viêm Đao của Tần Dã, chính là do di hài của một tu tiên giả luyện chế mà thành.

Còn những binh khí này, đa phần bị các đời chủ nhân tế luyện, chỉ còn lại một phần nhỏ giữ được nguyên vẹn.

Mà cái gọi là binh nhận cấp cổ vật của Tần Dã, càng không đáng tiền.

Chương 489

"Chúng ta đi vòng qua nó, tiếp tục đi về phía trước." Tần Dã khẽ lắc đầu, không còn để ý đến pho Cự Tượng Kim Loại này nữa.

Họ chuẩn bị rời đi.

Nhưng đúng lúc này, Cự Tượng Kim Loại động đậy!

Chỉ thấy nó khẽ dịch chuyển, lại đi về phía Tần Dã!

Tần Dã và Bàn Tử lập tức căng thẳng, nhìn chằm chằm Cự Tượng Kim Loại đang dần đến gần.

"Đại ca, thứ này sao lại động đậy?

Chẳng lẽ nó muốn tấn công chúng ta sao?" Giọng Bàn Tử hơi run rẩy.

"Đừng hoảng, cứ xem nó muốn làm gì đã." Tần Dã tuy nói vậy, tay đã lén nắm chặt Xích Viêm Đao.

Mỗi bước Cự Tượng Kim Loại đi, mặt đất đều khẽ rung động, theo nó càng ngày càng đến gần, có thể thấy áo giáp trên thân nó không chỉ rỉ sét loang lổ, mà còn có một số phù hiệu và đồ án kỳ lạ.

Đột nhiên, Cự Tượng Kim Loại dừng lại, phát ra một tiếng vang trầm đục, như thể đang truyền đạt thông điệp gì đó.

"Tiếng động này… chẳng lẽ nó đang giao tiếp với chúng ta?" Bàn Tử mặt đầy nghi hoặc.

Tần Dã cẩn thận quan sát Cự Tượng, cố gắng tìm manh mối từ hành động và âm thanh của nó: "Có khả năng, nhưng thứ này quá quỷ dị, vẫn nên cẩn thận thì hơn." Đúng lúc này, Cự Tượng giơ cánh tay lên, chỉ về một hướng khác của đường hầm.

“Nó đang chỉ đường cho chúng ta sao?” Bàn Tử gãi đầu.

“Không rõ, nhưng chúng ta cũng không còn lựa chọn nào khác, cứ đi qua xem sao đã.” Tần Dã quyết định mạo hiểm thử một lần.

Hắn rất tự tin vào thực lực hiện tại của mình, cộng thêm có Bàn Tử phụ trợ, chỉ cần cẩn thận một chút chắc sẽ không gặp nguy hiểm, huống chi phong cách chiến đấu của tên này vốn là dạng xung kích đột phá, ngay cả khi gặp nguy hiểm cũng không đến nỗi chết ngay lập tức.

Hai người đi theo hướng Cự Tượng Kim Loại chỉ, khoảng hơn nửa tiếng sau, cuối cùng cũng thấy được kiến trúc kim tự tháp kia.

“Hóa ra cánh cổng dịch chuyển ở đó!” Bàn Tử hưng phấn vung nắm đấm.

“Thứ này lại biết nói, thật khiến người ta kinh ngạc.” Tần Dã nhìn kim tự tháp cao vút như mây trước mắt, lòng cảm khái vạn phần.

Bàn Tử thì tiếp tục nghiên cứu Cự Tượng, dường như rất tò mò về thứ này.

“Đại ca, cậu mau nhìn, bên trong hình như có người.” Bàn Tử chỉ vào bên trong kim tự tháp hét lên.

Tần Dã ghé lên, quả nhiên trong kẽ hở vách tháp phát hiện mấy bộ hài cốt, hơn nữa một bộ trong số đó lại được bảo tồn nguyên vẹn không sứt mẻ, chỉ là ngực có một lỗ máu, máu trên thi thể đã đông lại.

“Đây là niên đại nào để lại?

Những hài cốt này khi còn sống chắc chắn mạnh hơn chúng ta!” Bàn Tử vừa lẩm bẩm, vừa lấy máy ảnh ra chụp hình.

Tần Dã nhìn chằm chằm cảnh tượng trong kim tự tháp, trong đầu lóe lên đủ loại suy đoán và hình ảnh, trực giác mách bảo hắn, lần này e rằng là một cuộc chạm trán vô cùng tồi tệ.

“A!” Một tiếng thét chói tai từ trong tháp truyền ra.

“Ai ở đó!” Tần Dã đột nhiên quay người lại, nhìn về phía nguồn âm thanh.

Đồng thời, Bàn Tử cất máy ảnh đi, rồi dùng hai tay bịt tai.

Tần Dã nghe theo tiếng kêu tìm kiếm, phát hiện âm thanh phát ra từ đáy tháp, hắn liền nhảy vọt lên đỉnh tháp, phóng tầm mắt nhìn xung quanh, nhưng lại phát hiện ngoài không gian đen kịt ra, căn bản không thấy bất kỳ thứ gì.

Đúng lúc này, lại một tiếng kêu thảm thiết vang lên, lần này là bên trong tháp, Tần Dã nghe rất rõ, xác thực có người bị mắc kẹt bên trong.

“Đại ca, tôi sao lại cảm thấy tình hình này giống như trong phim ma vậy.” Bàn Tử đứng bên dưới run rẩy.

“Chúng ta mau rời khỏi đây!” Tần Dã sắc mặt ngưng trọng.

Tiếng kêu vừa rồi đã chứng minh, người bị mắc kẹt tuyệt đối không chỉ một mình, vì đối phương đã phát ra tín hiệu cầu cứu, vậy thì kẻ địch xuất hiện cũng không còn xa nữa.

“Ừm.” Bàn Tử vội vàng bò dậy, chạy tới kéo cánh tay Tần Dã.

Tần Dã nắm chặt dây thừng, men theo dốc kim tự tháp trượt xuống, Bàn Tử thì bám sát phía sau, vừa trượt xuống, hắn vừa quay đầu nhìn kim tự tháp kia.

Đột nhiên, đồng tử Bàn Tử co rút lại như hình kim, kinh hô: “Đại ca mau nhìn!” Tần Dã nghe vậy quay đầu lại, lập tức hít một hơi khí lạnh.

Ngay trong khe hở dưới đáy tháp, dày đặc toàn là những con côn trùng giống như kiến, số lượng của chúng cực kỳ nhiều, phủ kín

đường hầm chật hẹp, mà điều khiến người ta rợn người nhất là, những con côn trùng này đều có đầu hình tam giác, mỗi con đều trông hung ác đáng sợ.

Những con côn trùng này nhìn thấy hai người liền điên cuồng lao tới, tốc độ của chúng cực kỳ nhanh, chớp mắt đã vồ tới.

Tần Dã vội vàng buông dây thừng, rút Xích Viêm Đao chém về phía trước, một đao chém xuống, một con côn trùng to bằng ngón cái liền rơi xuống đất.

Hắn không dám ham chiến, kéo dây thừng nhanh chóng trượt xuống.

"Keng!" Ngay khi Tần Dã và Bàn Tử chuẩn bị rút lui, Bàn Tử vấp chân, dẫm lên xác côn trùng chất đống, con côn trùng đó bị dẫm bẹp, nát thành một đống thịt nhão, còn những con côn trùng bên cạnh thì nhân cơ hội vồ tới, cắn mạnh vào bắp chân hắn, đau đến nỗi Bàn Tử hét toáng lên.

Biến cố này xảy ra quá đột ngột, Tần Dã cũng bị dọa giật mình, hắn lập tức phản ứng lại, một cú đá ngang quét qua, đánh bay mấy con côn trùng gần đó.

Bàn Tử đau đớn dịu đi một chút, hắn ôm chân phải lăn hai vòng trên đất, nén chịu cơn đau dữ dội nhặt con dao găm rơi xuống, xông mạnh hai bước về phía trước, rồi dùng sức ném đi.

"Phập!" Con dao găm xuyên chính xác vào đầu một con côn trùng.

Đúng lúc này, Tần Dã đột nhiên cảm thấy một luồng hàn khí từ phía sau truyền đến, hắn mạnh mẽ quay người lại, lại thấy Cự Tượng Kim Loại đang dùng đôi mắt lạnh băng nhìn chằm chằm hắn.

Trái tim Tần Dã đập loạn xạ, không chút do dự rút dao chém vào cổ nó.

Đang!

Tia lửa bắn ra tứ tung, Tần Dã cảm thấy sức cản cực lớn, hổ khẩu của hắn đều nứt toác, bàn tay tê dại.

Còn Cự Tượng Kim Loại thì không hề suy suyển, nó vẫn đứng sừng sững tại chỗ không hề nhúc nhích.

"Mẹ kiếp, lực phòng ngự cũng quá khoa trương rồi!" Bàn Tử kinh hãi đến tột độ trợn tròn mắt, con dao găm của hắn tuy chỉ là vũ khí thông thường, nhưng cũng nặng khoảng hai trăm cân, kết quả lại bị Cự Tượng Kim Loại nhẹ nhàng chặn lại.

"Đại ca, chúng ta bây giờ phải làm sao, thứ này quá cứng, ngay cả dao cũng không làm tổn thương được nó." Bàn Tử sốt ruột hỏi.

Tần Dã nhíu mày: "Nó chắc hẳn được cấu tạo từ một loại dược liệu đặc biệt nào đó, đao kiếm căn bản không làm gì được nó, hơn nữa, chúng ta phải rút lui ngay lập tức, nếu không dẫn dụ những hung thú khác tới thì sẽ rắc rối lớn." Bàn Tử cũng ý thức được điều này, hắn hít sâu một hơi: "Vậy thì chúng ta mau đi thôi!" Hai người trước sau, chạy trốn xuống dưới tháp.

Lúc này, Cự Tượng Kim Loại đột nhiên giơ cánh tay lên, dùng lưng bàn tay rộng lớn đập vào đáy kim tự tháp, kèm theo tiếng vang lớn, nền tháp kim tự tháp bắt đầu sụp đổ, đá tảng và cốt thép lần lượt rơi ra, lộ ra tình hình bên trong kim tự tháp.

Một người đàn ông bị mắc kẹt trong một góc dưới đáy tháp.

Thân hình hắn vạm vỡ, toàn thân cơ bắp rắn chắc đầy lực, da dẻ màu xám tro, biểu cảm vô cùng hung ác, đang độc địa nhìn chằm chằm hai người Tần Dã.

Trong mắt hắn tràn ngập ánh hận thù và căm ghét, dường như hận không thể nuốt sống Tần Dã.

Bàn Tử thấy vậy ngây người: "Đại ca, người kia hình như nhận ra chúng ta!" "Mặc kệ hắn, chạy mau!" Tần Dã kéo Bàn Tử một cái, hai người trước sau, liều mạng chạy trốn.

Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên cảm thấy bắp chân bị thứ gì đó quấn chặt.

Hắn quay đầu nhìn lại, phát hiện một con rết khổng lồ từ vách tháp thò ra, con rết này dài đến năm sáu mét, hơn nữa còn có rất nhiều xúc tu.

"Vãi chưởng!" Bàn Tử kinh hô thành tiếng, trong hoảng loạn muốn hất con rết ra.

Tần Dã sắc mặt khẽ biến: "Cậu cẩn thận một chút, đừng giãy giụa quá mạnh, sẽ thu hút sự chú ý của nhiều quái vật hơn." Lời vừa dứt, từ những bức tường xung quanh chui ra một lượng lớn nhện, bọ cạp và rắn cùng các loại côn trùng độc khác.

Chúng chen lấn xô đẩy, dày đặc như nạn châu chấu, chặn kín toàn bộ lối cầu thang.

Một số côn trùng độc có kích thước nhỏ hơn thậm chí còn chui vào bên trong tháp từ trần nhà, cảnh tượng hỗn loạn không thể tả, quả thực là một cảnh tượng địa ngục A-tu-la.

Bàn Tử sợ đến hồn xiêu phách lạc, suýt chút nữa tè ra quần, hắn không ngừng cầu nguyện, trời đất có thể bảo vệ họ thoát ra ngoài an toàn.

Tần Dã thì trấn tĩnh hơn nhiều, hắn nắm chặt Xích Viêm Đao, cảnh giác quan sát tình hình xung quanh.

Đúng lúc này, Tần Dã đột nhiên nghe thấy tiếng kinh hô của Bàn Tử: "Mẹ kiếp, tên này là tang thi sao, sao lại xấu xí đến vậy…" Tần Dã cúi đầu nhìn, phát hiện người đàn ông kia lại biến dị thành tang thi!

Tên này trông rất giống tang thi, thân thể khô cứng, da dẻ đen kịt tái xanh, hai mắt lồi ra, răng nanh trở nên vừa mảnh vừa dài, miệng mọc đầy răng nanh sắc nhọn, lưỡi mọc đầy lông nhung nhỏ li ti, trông càng thêm ghê tởm kinh khủng.

Tần Dã không khỏi rùng mình một cái, sau đó nhanh chóng rút dao găm ra, chém về phía tang thi.

Xoẹt!

Đầu tang thi lại di chuyển ngang một cách quỷ dị, né tránh công kích của Tần Dã, và tiếp tục áp sát, tốc độ của nó rất nhanh, gần như vượt qua giới hạn mà con người có thể đạt tới.

"Lợi hại đến vậy sao?" Tần Dã không dám chậm trễ, nhanh chóng rút đao đỡ, và không ngừng lùi tránh.

"Hống!" Tang thi gầm thét một tiếng, há miệng phun ra chất lỏng nồng nặc và tanh tưởi, như thủy triều hung hãn tràn tới.

Tần Dã nín thở tĩnh khí, dùng Xích Viêm Đao hộ thân, sau đó mạnh mẽ quát lớn một tiếng, quán chú toàn bộ khí huyết vào Xích Viêm Đao, sau đó hắn nhảy vọt lên cao, vung đao chém về phía tang thi.

Chương 490

Phập!

Lưỡi đao sắc bén chém đứt cổ họng tang thi, máu tươi phun ra.

Thân thể tang thi lung lay mấy cái, cuối cùng dừng lại bất động, cái đầu to lớn của nó rũ xuống ngực, chết không nhắm mắt.

"Xong rồi." Bàn Tử hưng phấn nói.

Tần Dã cất Xích Viêm Đao vào vỏ, nói: "Mau rút!" "Được thôi!" Bàn Tử gật đầu, theo sau Tần Dã, hai người một mạch xông đến cửa, mở hàng rào sắt ra rồi chạy thoát.

Tần Dã vừa bước ra khỏi cửa sắt, liền nghe thấy tiếng thở dốc trầm đục của Cự Tượng Kim Loại, lồng ngực nó phập phồng kịch liệt, khắp thân thể đầy vết thương.

Lúc này, một trận tiếng bước chân gấp gáp truyền đến.

"Khốn kiếp, đám người kia đuổi kịp rồi." Bàn Tử chửi một câu, tăng tốc chạy đi phía trước.

Tốc độ của Cự Tượng Kim Loại nhanh hơn người bình thường rất nhiều, cộng thêm địa hình phức tạp, vì vậy không lâu sau họ đã bị chặn lại, đối phương số lượng đông đảo, bao vây hai người lại.

Tần Dã và Bàn Tử bị buộc phải phân tán ra, họ hỗ trợ lẫn nhau, nhất thời nửa khắc cũng không rơi vào thế hạ phong.

Lúc này, kẻ cầm đầu đối diện hét lên: "Giết!

Giết chết chúng nó cho ta." Lập tức, đám người kia đồng loạt xông về phía Tần Dã.

"Mẹ kiếp, thật sự coi tao là bùn nặn sao?" Tần Dã thầm chửi trong

lòng, sau đó vung Xích Viêm Đao, nghênh đón công kích của kẻ địch, hắn đã rất lâu không gặp phải tình huống nguy hiểm như vậy, tối nay coi như triệt để phóng thích bản tính của mình, tận tình thi triển đao kỹ, cùng kẻ địch chém giết lẫn nhau.

Bàn Tử thấy vậy, biết không thể giấu nghề nữa, liền cũng dốc hết sức lực, cùng Tần Dã xông lên.

Lần hành động này, Bàn Tử ngoài việc mang theo cung tên, còn mang theo một con dao găm, nhưng vì thân hình hắn gầy gò, con dao găm này trông có vẻ thừa thãi.

Nhưng bây giờ tình huống đặc biệt, hắn không thể không lấy con dao găm này ra, miễn cưỡng dùng tạm.

Lần này, hai người phối hợp vô cùng ăn ý, một người phụ trách chủ công, người còn lại thì chuyên trách hỗ trợ, rất nhanh đã giải quyết được mấy tên tang thi.

Trong tình huống này, hai người căn bản không thể yên tâm tìm kiếm vàng bạc châu báu, chỉ có thể liều mạng chém giết, họ vừa giết địch vừa lùi lại.

Tần Dã trong lòng có chút kỳ lạ, hắn cảm thấy nơi đây có gì đó quái dị.

Theo lẽ thường, bên trong kim tự tháp trống rỗng, không nên có nhiều quái vật như vậy mới phải.

Hơn nữa vừa rồi hắn còn tình cờ gặp hai bộ thi thể, nhiều quái vật như vậy chắc hẳn đã chết đói hoặc chết cóng rồi, sao lại cứ không ngừng xuất hiện như bây giờ?

"Chẳng lẽ… là do đám chim quái dị kia dụ đến?

Ổ của chúng làm trên đỉnh kim tự tháp, nên mới có thể hấp dẫn các loại côn trùng?" Tần Dã thầm suy đoán, càng nghĩ càng thấy suy

đoán này rất hợp lý.

Đúng lúc Tần Dã đang suy nghĩ, Bàn Tử một đao chém bay đầu một tên, máu tươi văng tung tóe.

"Chúng ta đi!" Bàn Tử kêu lên một tiếng.

Tần Dã nghe vậy, thu lại tâm thần, hai người điên cuồng chạy về phía cầu thang, dọc đường không ngừng gặp quái vật, đều bị hai người giải quyết.

Tần Dã vừa chiến đấu vừa hỏi: "Đây là khu vực trung tâm của kim tự tháp, chắc chắn phải có kho báu chứ, sao lại không có lấy một thỏi vàng nào?" "Không biết… nơi này hình như không có kho báu, nhưng tôi nhớ phía trên có một đại sảnh kim tự tháp, bên trong chắc chắn chất đầy tài phú, chúng ta mau qua đó xem thử." Bàn Tử nói.

Tần Dã gật đầu, theo Bàn Tử chạy lên lầu.

"Hả?

Chỗ này lại có một cái hang ngầm?" Tần Dã kinh ngạc nhìn cái động huyệt kia, trước đó họ không hề chú ý đến.

Lúc này đi vào kiểm tra, bên trong lại biệt hữu động thiên, một gian mật thất hiện ra trước mắt họ.

Tần Dã và Bàn Tử trước sau chui vào.

Bên trong là một căn phòng rất lớn, gạch lát trải thảm lông cừu mềm mại, ở giữa phòng đặt một cây đàn piano hình tam giác, bên cạnh đặt một số bình hoa cổ, bình gốm.

Tần Dã quét mắt một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên một bức tranh sơn dầu, bức tranh sơn dầu treo trên một cái cây, vẽ sống động như thật, chính là hình vẽ xác ướp Tần Dã từng thấy.

"Thì ra là vậy, những quái vật kia chắc hẳn là để bảo vệ bức họa

này, những bức họa này chắc hẳn là tác phẩm nghệ thuật cổ đại nhỉ?" Tần Dã lẩm bẩm.

"Ê, đây là cái gì vậy?" Tần Dã ngồi xổm xuống, nhặt một vật thể hình tròn trên mặt đất, cẩn thận quan sát một lát, không khỏi nhíu mày nói: "Thứ này hình như…" Tần Dã cẩn thận quan sát, phát hiện vật thể hình tròn này có màu vàng nhạt, bề mặt có chút lồi lõm, dường như là một khí cụ tinh xảo.

Hắn đặt ngón tay lên vật thể hình tròn, nhẹ nhàng xoay một vòng, sau đó liền thấy vật thể hình tròn từ từ nổi lên, lơ lửng trước mắt hắn.

"Vãi chưởng!

Thứ này là sống!" Tần Dã giật mình một cái, vội vàng lùi lại.

Bàn Tử cũng sợ hãi, trợn tròn mắt nhìn vật thể hình tròn, không dám chớp mắt, sợ bỏ lỡ cảnh tượng đặc sắc nào đó.

Lúc này, phía trên vật thể hình tròn đột nhiên phát sáng màu trắng, một luồng dao động tinh thần khổng lồ từ vật thể hình tròn khuếch tán ra, khiến hai người lập tức hoa mắt chóng mặt.

"Toang rồi!" Tần Dã trong lòng dâng lên một dự cảm không lành, hắn cố gắng ổn định thân hình, sau đó nghiến răng chống cự.

Nhưng luồng uy áp tinh thần khổng lồ này vẫn ảnh hưởng đến hắn, khiến thân thể hắn tê dại.

"Tiêu đời rồi, Bàn gia sắp đi đời rồi, cái của nợ này, quá khủng bố." Bàn Tử toàn thân run rẩy, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, nhãn cầu lồi ra, trông vô cùng đau khổ.

Tình hình của Tần Dã tuy khá hơn một chút, nhưng cũng không thể chống đỡ được bao lâu, rất nhanh cũng sẽ mất đi khả năng phản kháng.

Ông!

Đột nhiên, một dòng thông tin khổng lồ tràn vào não hắn, Tần Dã cảm thấy đại não trướng đau, như thể muốn nổ tung.

"Đây là…" Tần Dã trong lòng chấn động không tả.

"Ha ha!

Anh bạn quả nhiên lợi hại, lần này thực sự kiếm đậm rồi, chúng ta phát tài rồi!" Đột nhiên, bên tai truyền đến tiếng cười kích động của Bàn Tử, Tần Dã ngẩng đầu nhìn lại, lại thấy Bàn Tử đang ôm vật thể hình tròn kia cười ngây ngô.

Tần Dã ngây người một lát, đột nhiên hiểu ra, hóa ra Bàn Tử vô tình đụng trúng một cơ quan nào đó, vật thể hình tròn này thực ra là một bảo bối.

"Đây chính là một kiện trân bảo hiếm có đó." Bàn Tử cười hắc hắc nói, hắn cẩn thận từng li từng tí đưa vật thể hình tròn cho Tần Dã: "Nè, tặng cậu đó, thứ này tuyệt đối đáng tiền." "Cút đi đồ con lợn!" Tần Dã một bạt tai tát vào mặt Bàn Tử.

Lúc này, cảnh tượng xung quanh dần dần khôi phục rõ ràng, Tần Dã phát hiện hắn và Bàn Tử lại đứng ở cửa một đại điện, phía trên đại điện có một cánh cửa đá, xuyên qua khe cửa, hắn mơ hồ thấy phía sau cửa đá là một hành lang sâu thẳm.

"Chẳng lẽ kim tự tháp này là một cung điện?" Tần Dã đoán được một khả năng, họ lúc này chắc hẳn đang ở một nơi nào đó trong cung điện.

"Đi thôi, điều tra một phen rồi tính." Tần Dã kéo Bàn Tử, men theo cửa đá đi vào bên trong.

Hai người đều mặc áo chống đạn, hơn nữa còn có vũ khí tự vệ, nên cũng không lo lắng nguy hiểm.

Hành lang không dài như tưởng tượng, đi hai ba trăm mét sau đó, phía trước xuất hiện ánh sáng.

"Vãi chưởng, lớn thế này!" Khi Tần Dã và Bàn Tử vừa bước vào hành lang, không khỏi kinh ngạc thốt lên, bên trong này còn rộng hơn bên ngoài, rộng đến mấy nghìn mét vuông.

Tần Dã cẩn thận quan sát môi trường nơi đây, ngoài vách tường được xây bằng Hán Bạch Ngọc, thì toàn bộ sàn nhà đều được lát bằng vàng, cực kỳ xa hoa, căn bản không thể dùng lời lẽ nào để hình dung.

"Vãi chưởng, nhà vàng kìa!" Bàn Tử hai mắt sáng rực màu xanh, nhìn chằm chằm xuống chân, hận không thể lập tức xông qua vác về nhà.

Tần Dã khóe miệng co giật, khinh bỉ liếc Bàn Tử một cái, sau đó tiếp tục quan sát môi trường nơi đây.

Đại điện này vô cùng to lớn, hơn nữa trống rỗng, không có bất kỳ bày biện nào.

"Ê, đó là cái gì?" Tần Dã đột nhiên chú ý đến một tế đàn ở xa xa, ở giữa tế đàn đặt một viên Dạ Minh Châu khổng lồ.

Viên Dạ Minh Châu đó toàn thân trong suốt tinh xảo, tỏa ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt, chiếu sáng cả đại điện, khiến không gian u tối trở nên hư ảo như mộng, tựa chốn tiên cảnh.

"Dạ Minh Châu?" Tần Dã mắt tròn xoe mồm há hốc, hắn từng nghe người khác nhắc đến, trong các vật tùy táng của lăng mộ đế vương cổ đại, có Dạ Minh Châu, Long Tiên Hương và các loại bảo vật khác.

Không ngờ nơi đây lại vẫn còn tồn tại Dạ Minh Châu?

Đây quả thực là cơ hội trời ban!

Dạ Minh Châu là do linh khí thuần khiết nhất ngưng tụ mà thành, có công hiệu cường đại, chỉ cần dùng một chút, liền có thể khiến người ta thay da đổi thịt, kéo dài tuổi thọ.

"Bàn Tử, chúng ta nhặt được bảo rồi." Tần Dã hưng phấn nói.

"Ừm, anh, tôi sớm đã biết thứ này chắc chắn là đồ tốt, vừa rồi cố ý hỏi anh có muốn không, chính là để lừa lấy Dạ Minh Châu." Bàn Tử cười hắc hắc quái dị nói, hắn rục rịch, nóng lòng muốn xông tới.

Tần Dã lắc đầu, ngăn Bàn Tử lại, nói: "Đừng vội, đại điện này đã có Dạ Minh Châu, chứng tỏ có cao thủ tọa trấn, chúng ta mạo hiểm tiến lên đoạt lấy Dạ Minh Châu, rất có thể rước họa vào thân." Bàn Tử nghe vậy giật mình, sau đó chợt hiểu ra: "Anh nói là, có cao thủ canh giữ Dạ Minh Châu sao?" "Đúng vậy." Tần Dã trịnh trọng gật đầu, ánh mắt hắn rơi xuống pho tượng thần bí kia: "Nếu tôi không đoán sai, Dạ Minh Châu chắc hẳn là từ pho tượng này bay ra, có lẽ có người điều khiển pho tượng này, chúng ta không thể hành động lỗ mãng." Hắn càng nghĩ càng thấy khả năng rất lớn, bởi vì Dạ Minh Châu là linh vật trời sinh đất dưỡng, một khi rời khỏi chủ nhân sẽ tự mình chọn chủ nhân mới.

Điều này cũng giải thích tại sao Dạ Minh Châu lại xuất hiện ở đây, nói không chừng vị thao túng giả kia đã vẫn lạc, nên mới bị đánh cắp Dạ Minh Châu.

Chương 491

Mà vị cao thủ thao túng pho tượng này, ước chừng đã vẫn lạc rồi.

Bàn Tử gật đầu, đồng tình với cách nói của Tần Dã.

Tần Dã nhìn pho tượng uy nghiêm túc mục kia, trong lòng tràn đầy kiêng kỵ.

Tuy hắn không biết pho tượng có sinh vật sống tồn tại hay không, nhưng từ việc nó có thể tự động công kích con người thì có thể phán đoán ra, nó nhất định sở hữu linh trí.

Càng khiến Tần Dã kinh ngạc hơn, là hắn lại cảm nhận được một tia khí tức áp bức.

"Chẳng lẽ, pho tượng này có sinh mệnh?" Tần Dã nhíu mày suy tư, hắn không dám hành động khinh suất, vạn nhất pho tượng có điều gì quỷ dị thì sao?

Hắn cẩn thận quan sát pho tượng, cuối cùng phát hiện trong vách tường phía sau pho tượng, ẩn giấu những phù văn dày đặc, mà những phù văn đó đang phát ra ánh sáng mông lung, bao phủ pho tượng, trông khá huyền ảo.

"Pho tượng này quả nhiên có điều bí ẩn." Tần Dã nheo mắt lại, bình tĩnh phân tích.

"Những phù văn này là trận văn sao?" "Nếu không đoán sai, chắc hẳn là trận văn." Tần Dã trầm ngâm một lát, quyết định thử thăm dò một chút.

Rầm rầm rầm ~ Đột nhiên, mặt đất rung chuyển, sâu dưới lòng đất lại có dung nham phun trào ra.

Đại điện này rung chuyển kịch liệt, như thể có mãnh thú hồng

hoang tỉnh giấc, dọa Bàn Tử suýt chút nữa hồn bay phách lạc.

"Chuyện gì vậy?

Động đất sao?" Bàn Tử căng thẳng đến nỗi trán toát mồ hôi.

"Không phải động đất, những trận văn này đang hấp thu tinh khí địa mạch, tạo ra biến hóa." Tần Dã mắt lộ hàn quang, lạnh lùng quát: "Dù là ai bày ra cục diện này, ta cũng sẽ không tha cho ngươi." "Mẹ kiếp, chạy mau!" Bàn Tử sắc mặt cuồng biến, quay người xông về phía Tần Dã.

Tuy nhiên, đúng lúc này, mặt đất đột nhiên nứt toác, vết nứt kéo dài hàng trăm mét, từng khối đá vụn lần lượt rơi xuống.

Rầm rầm rầm!

Mặt đất sụp đổ, từng khối đá lớn rơi xuống, khói bụi mịt mù, nhấn chìm khu vực này.

"Mẹ nó, đại ca, tình huống này là sao vậy?" Bàn Tử nấp trong đống đá run rẩy, hắn cảm nhận được nguy cơ nồng đậm, nếu không nhanh chóng bỏ chạy, chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì.

"Chạy mau!" Tần Dã kéo Bàn Tử, lao về phía một hướng khác.

Bành bành bành… Cùng lúc đó, đá vụn từ bốn phương tám hướng liên tiếp rơi xuống, mặt đất hoàn toàn sụp đổ.

"Mẹ ơi, anh bạn, cái nơi quái quỷ gì thế này, cậu chắc chắn không dẫn sai đường chứ?" Bàn Tử vừa chạy điên cuồng, vừa cằn nhằn.

Cái hang động này quá kỳ quái, hố cha thật.

Họ đi loanh quanh trong đó nửa tiếng, lại không tìm thấy đường hầm, ngược lại còn gặp vô số đá tảng từ trên rơi xuống.

"Bàn Tử, cậu đừng có động loạn, theo tôi chạy." Tần Dã mắng lớn, một quyền đánh ra, oanh nát một tảng đá lớn, sau đó tiếp tục

chạy, không ngừng nghỉ một khắc.

"Mẹ kiếp, anh bạn, cậu không mệt sao?

Cậu chậm lại một chút đi, tôi sắp thở không nổi rồi." Bàn Tử oán trách.

Họ đã chạy vòng quanh cái hang động này một vòng, nhưng vẫn không tìm thấy đường hầm, thậm chí cả lối ra cũng không tìm thấy.

Lúc này, Tần Dã dừng lại, ánh mắt hắn lấp lánh, trầm tư không dứt, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

"Tần Dã huynh đệ, sao vậy?" Bàn Tử thở hổn hển đuổi kịp.

Tần Dã không để ý đến hắn, vẫn nhìn pho tượng thần bí kia, lẩm bẩm nói: "Vị trí của pho tượng này, vừa vặn bao quanh Dạ Minh Châu, chẳng lẽ…" Lời chưa dứt, Tần Dã nhấc chân đá ngã Bàn Tử, một bước nhảy vọt lên, đưa tay chộp lấy Dạ Minh Châu.

"Đệt mẹ mày, cậu đá tôi làm gì?" Bàn Tử giận tím mặt, lập tức bò dậy, chuẩn bị đấm Tần Dã một quyền.

Tuy nhiên, đúng lúc này, Dạ Minh Châu đột nhiên bắn ra ánh sáng chói lọi.

"A…" Bàn Tử kêu thảm một tiếng, ôm mắt đau đớn gào thét.

Hắn cảm thấy mắt truyền đến cảm giác nóng rát chói đau, đau đến chảy nước mắt, máu me đầm đìa.

"Bàn Tử, cậu sao vậy?" Tần Dã giật mình, vội vàng chạy tới đỡ Bàn Tử.

"Ô ô ô…" Bàn Tử ôm đôi mắt đẫm máu, khóc lóc: "Đau chết tôi rồi." Tần Dã thở phào một hơi, hóa ra chỉ là mắt bị dính cát bụi, chứ không phải bị mù.

"Xin lỗi, đều là do tôi hại cậu ra nông nỗi này." Tần Dã có chút áy

náy, vội vàng lấy khăn giấy giúp Bàn Tử lau nước mắt.

“Không sao, chỉ cần không mù là tốt rồi.” Bàn Tử lau một vệt nước mắt, lòng vẫn còn sợ hãi.

“Cậu vừa rồi nhìn rõ Dạ Minh Châu là chuyện gì không?” Tần Dã hỏi.

“Nhìn thấy rồi.” Bàn Tử chỉ vào một cái hõm trên mặt đất, khẽ nói: “Cậu xem, cái hõm đó có một khe hở, chính là chui vào từ cái khe hở đó.” “Nói vậy, cậu biết vị trí lối ra sao?” Tần Dã kinh hỉ nói.

“Đương nhiên, tôi đâu có ngốc.” Bàn Tử liếc Tần Dã một cái.

Trong lúc hai người trò chuyện, pho tượng thần bí kia bừng sáng ánh vàng rực rỡ, chiếu sáng cả hang động.

Tần Dã và Bàn Tử nhìn nhau, đều đọc được vẻ chấn động trong mắt đối phương.

Trong tầm nhìn của họ, pho tượng thần bí kia từ từ bay lên, lơ lửng giữa không trung, một luồng sức mạnh khổng lồ từ bên trong pho tượng tản ra.

Kẽo kẹt!

Những phù văn đen kịt trên bề mặt pho tượng dần dần tối đi rồi biến mất, từng luồng kim quang rực rỡ tỏa ra, khiến cả tế đàn trở nên rực rỡ huy hoàng.

Rầm!

Mặt đất lần nữa nổ tung, xuất hiện một cái hố tròn, xung quanh hố khắc những hoa văn phức tạp, toát lên khí tức huyền diệu khôn lường.

Tần Dã ánh mắt ngưng lại, không chút do dự nhảy vào hố, Bàn Tử bám sát phía sau.

Hai người vừa nhảy vào hố, pho tượng liền rơi xuống vị trí ban

đầu của họ.

Phập!

Một luồng kiếm quang sắc bén bắn tới, chém pho tượng thành hai nửa, hóa thành mưa ánh sáng bay khắp trời.

Hưu hưu hưu… Khi pho tượng vỡ nát, Dạ Minh Châu ở giữa pho tượng phá thể mà ra, lơ lửng giữa không trung, ánh sáng chói lọi, tựa như vì sao đêm.

"Vãi chưởng, thật đúng là thần kỳ, lại có thứ tự động bay ra." Bàn Tử nhìn đến ngây người, mặt đầy vẻ ao ước.

"Đi thôi, chúng ta mau rời khỏi cái nơi quỷ quái này, ở lại nữa tôi sợ không nhịn được mà chiếm lấy viên ngọc này làm của riêng." Tần Dã khóe miệng hơi co giật, kéo Bàn Tử vẫn đang ngây người tại chỗ nhanh chóng chạy về phía cửa động.

Viên ngọc này quá quỷ dị, lại có thể tự mình vận chuyển, hơn nữa ẩn chứa khí tức cực kỳ khủng bố.

Nếu không tận mắt nhìn thấy, Tần Dã tuyệt đối không thể tưởng tượng được, trên thế giới lại còn có chuyện quỷ dị đến như vậy.

Rầm rầm rầm… Tuy nhiên, hai người còn chưa xông ra khỏi sơn động, đỉnh động đột nhiên rơi xuống vô số đá vụn, chặn kín lối đi của họ.

"Vãi chưởng, chuyện gì vậy, chân tôi bị đè rồi." Bàn Tử sốt ruột kêu oai oái.

"Đừng nói nhảm nữa, dùng sức mạnh mà đẩy ra." Tần Dã thúc giục.

Họ bị mắc kẹt trong sơn động, lối thoát duy nhất là rời khỏi đây, nếu không chỉ có một con đường chết.

“Cái đồ nhà anh, sao anh không nói sớm.” Bàn Tử nghiến răng nghiến lợi, hai tay nắm chặt quyền đánh vào đống đá vụn.

Bành bành bành… Hắn toàn lực xuất thủ, trong nháy mắt tung ra sức lực mấy nghìn cân, mỗi quyền đánh xuống, đều có thể làm đá vụn bay mù mịt.

Đáng tiếc, những đá vụn kia cứng rắn như sắt, căn bản không thể lay chuyển chút nào.

“Mẹ kiếp, tôi không tin tà!” Bàn Tử hét lớn một tiếng, thi triển chiêu thức mạnh nhất, điên cuồng vung nắm đấm.

Oanh oanh oanh… Trong khoảnh khắc, trong sơn động vang lên tiếng va chạm dồn dập, đá vụn bắn tứ tung, cảnh tượng rất hùng vĩ.

Loay hoay mất hơn mười phút, Bàn Tử đã gần như kiệt sức, vẫn không có cách nào đẩy đá vụn ra.

“Mẹ kiếp, không được rồi, đánh nữa tôi chết mất.” Bàn Tử mồ hôi đầm đìa, ngồi sụp xuống đất.

Hắn bây giờ toàn thân mềm nhũn, không thể dùng bất kỳ sức lực nào, dù muốn di chuyển đá vụn cũng không làm được.

“Để tôi thử.” Tần Dã nhíu chặt mày, hít thở sâu mấy hơi sau đó, mạnh mẽ phát lực.

Bành!

Theo một tiếng vang trầm đục, đống đá vụn chắn cửa động nổ tung, lộ ra một lối đi đen kịt.

Chương 492

"Nhanh lên, tranh thủ lúc này." Tần Dã kéo Bàn Tử xông vào lối đi, một mạch chạy hai ba trăm mét mới dừng lại.

"Ôi trời, mệt chết Bàn gia tôi rồi, Tần Dã, cảm ơn nha, đợi ra ngoài sẽ mời cậu ăn cơm, hắc hắc!" Bàn Tử nhe răng cười, trông rất hưng phấn.

"Cậu bớt lại đi." Tần Dã lắc đầu, thở dài: "Dưới lòng đất này chắc chắn ẩn giấu một loại bảo bối nào đó, chúng ta phải tìm cách khai quật nó ra." "Ừm, tôi cũng có suy đoán này, nhưng thứ này quá quỷ dị, chúng ta nên làm thế nào đây?" Bàn Tử mặt mày ủ rũ nói.

Tần Dã trầm mặc rất lâu, sau đó nhìn chằm chằm vào pho tượng kia rất lâu, nói: "Tôi nghĩ, chúng ta nên đi bái phỏng bộ hài cốt kia." Nghe vậy, Bàn Tử mắt sáng lên, kinh ngạc nói: "Đúng rồi, tên này chắc chắn là người gác lăng, không chừng đã để lại truyền thừa, hoặc là công pháp võ kỹ." "Đúng vậy!

Chúng ta nhất định phải đi bái hội một chút." Tần Dã ánh mắt nóng rực, hắn tuy có chút e ngại chủ mộ cổ, nhưng lại khao khát đạt được sức mạnh mạnh hơn.

"Đi thôi, mau qua đó xem thử, vạn nhất có thể nhặt được đồ hời thì sao?" Bàn Tử rục rịch nói.

"Sao tôi nghe giọng điệu của cậu có vẻ cao hứng vậy?

Chẳng lẽ cậu không sợ tàn niệm của chủ mộ sao?" Tần Dã nghi hoặc nói.

"Ách, mặc kệ nhiều như vậy, dù sao cũng đã đến đây rồi, tôi không thể dễ dàng rút lui." Bàn Tử cười gượng một tiếng, sau đó tăng

tốc bước chân.

Tần Dã nhún vai, đi theo sau.

Đường hầm u tối âm u này rất dài, Tần Dã và Bàn Tử vừa cảnh giác xung quanh, vừa trò chuyện.

“Bàn Tử, vận khí của chúng ta hình như không được tốt lắm.” “Sao lại nói vậy?” “Tôi đoán chúng ta lạc đường rồi.” “Hả?

Sao lại thế?” “Vừa rồi tôi chú ý thấy, trên pho tượng Dạ Minh Châu tổng cộng có tám viên, mỗi viên có màu sắc khác nhau.

Theo lẽ thường, chỉ nên có sáu đường hầm, tại sao lại xuất hiện chín đường?” Tần Dã vừa đi vừa giải thích.

“Thật vậy, trừ đường hầm bên ngoài, bên trong còn có chín đường hầm, bên trong này chắc hẳn còn có nguy hiểm khác chứ?” Bàn Tử gãi đầu, đầy nghi hoặc.

“Đã đến thì an, chúng ta cứ theo chín đường hầm mà khám phá vậy.” Tần Dã kiến nghị.

“Ừm, như vậy sẽ ổn thỏa hơn.” Thế là, Tần Dã dẫn Bàn Tử tiếp tục tìm kiếm, hy vọng có thể thu hoạch được điều gì đó.

Nhưng họ đi loanh quanh một hồi, lại vẫn không tìm thấy lối ra, như thể đã lạc vào một không gian độc lập, không tìm thấy lối thoát.

Điều này khiến tâm trạng Tần Dã trở nên sốt ruột, không ngừng cố gắng tìm kiếm cơ quan.

Đột nhiên, hắn linh quang lóe lên, nhớ đến con sói khổng lồ mà hắn gặp trong đường hầm trước đó.

Tần Dã lập tức hiểu ra, nơi đây là một cái bẫy cơ quan, chạm vào cơ quan, liền sẽ bị chôn sống.

Mà họ bây giờ không tìm thấy đường ra, chắc chắn mình đã dẫm

phải một loại bẫy nào đó.

Nhưng hắn lại có chút nghi hoặc, vì đã kích hoạt bẫy rồi, tại sao lại không nghe thấy tiếng cảnh báo?

Chẳng lẽ con sói kia cũng đã kích hoạt bẫy?

Hơn nữa, nếu là con sói kia kích hoạt bẫy, chắc hẳn nó cũng sẽ bị chôn sống chứ!

Tần Dã trăm mối không thể giải, liền kéo Bàn Tử qua hỏi chuyện: "Cậu nghĩ chúng ta đã đi bao lâu rồi?" "Nửa tiếng thôi." Bàn Tử tùy ý đáp.

Tần Dã lắc đầu nói: "Tuyệt đối đã hơn một tiếng rồi." "Ừm…" Bàn Tử nhíu mày trầm tư: "Tôi cũng cảm thấy hình như đã rất lâu rồi." Tần Dã lại hỏi: "Chúng ta đã đi lâu như vậy, sao không thấy những tượng đá kia?" "Những tượng đá kia…" Bàn Tử ngây người một lát, sau đó cười tủm tỉm nói: "Tôi biết rồi, chúng vẫn luôn theo sau chúng ta." "Thật sao?" Tần Dã mắt sáng lên, vội vàng nhìn xung quanh.

"Đương nhiên rồi!

Cậu nhìn xem!" Bàn Tử chỉ về phía xa.

Tần Dã thuận thế nhìn lại, lập tức sợ đến toàn thân run rẩy.

Trong tầm nhìn của hai người, lại xuất hiện mười mấy pho tượng đá cao lớn hung ác, tay cầm binh khí!

Những tượng đá này sống động như thật, biểu cảm nghiêm túc hung ác, mỗi đường nét đều rõ ràng phân minh, toát ra hàn khí lạnh lẽo, khiến người ta rợn người.

Tần Dã đột nhiên kinh hô một tiếng, bắt đầu lùi lại.

"Sao vậy?" Bàn Tử hỏi dồn.

Tần Dã thở dốc hét lên: "Cậu mau nhìn!" Bàn Tử nghe vậy ngẩng đầu nhìn lại, lập tức hít một hơi khí lạnh.

Kia nào phải là tượng đá gì, rõ ràng chính là… cương thi!

Một đám cương thi vũ trang đầy đủ!

Lúc này, họ cách những cương thi kia chỉ khoảng năm mét, hơn nữa khoảng cách càng ngày càng gần.

Cộng thêm Tần Dã bị kinh sợ bỏ chạy, căn bản không thể kiểm soát thăng bằng, vừa đạp chân loạn xạ, cả người đã ngã sấp xuống đất.

Mà đám cương thi kia dường như đã sớm chờ đợi con mồi xuất hiện, không chút e dè xông tới chém giết.

"A!" Tần Dã sợ đến thét chảm một tiếng, hoảng loạn lăn lộn né tránh.

Bàn Tử bám sát phía sau, cùng lăn lộn né tránh.

Hai người họ tuy tốc độ đủ nhanh, nhưng vẫn bị đám cương thi kia bao vây.

Càng tệ hơn, họ vừa rồi đã khiến xung quanh mọc đầy cỏ dại.

Trong quá trình cương thi xông tới chém giết, bước chân dẫm lên cỏ dại, phát ra tiếng ma sát xào xạc.

Thế là, bãi cỏ mềm mại ban đầu, trong nháy mắt kết băng!

Bàn Tử phản ứng cực nhanh, nhân lúc cương thi công kích khoảng trống của Tần Dã, mạnh mẽ nắm lấy một thân cây bên cạnh, sau đó dùng sức vung một cái, cả người hắn vọt qua mấy mét, chui ra từ kẽ hở giữa thân thể cương thi.

Tần Dã cũng mượn quán tính trượt về phía trước, đồng thời, chân trái đá vào ngực con cương thi gần nhất.

Con cương thi này bị đá bay ra ngoài, ngã vật xuống bãi cỏ.

Nhưng nó không mất đi sức chiến đấu, mà là giãy giụa bò dậy, vồ lấy Tần Dã và Bàn Tử cắn xé.

Tần Dã lăn lộn bò về, lấy gậy sắt trong ba lô ra, vung tròn đập vào đầu con cương thi này.

"Quang!" Một tiếng động trầm đục.

Đầu gậy sắt xuyên qua lớp giáp dày của cương thi, đóng chặt nó xuống đất.

Ở phía bên kia, Bàn Tử vung dao găm, chém vào cổ hai con cương thi khác.

Dao găm sắc bén dị thường, dễ dàng chém đứt đầu cương thi.

Tần Dã thì dùng gậy sắt quét ngang, đánh nát xương sống hai con cương thi, khiến chúng mất đi khả năng hành động.

"Hay lắm!" Bàn Tử không khỏi tán thán.

"Đừng nói nhảm nữa, mau giải quyết mấy con cương thi kia đi!" Tần Dã thúc giục.

Bàn Tử lập tức làm theo, ba bốn cú đã giải quyết nốt hai con cương thi còn lại.

Lúc này, Tần Dã đã mệt đến mồ hôi đầm đìa.

Nhưng so với trước đó, trạng thái tinh thần của hắn trông tốt hơn rất nhiều.

Bởi vì, trải qua trận kích thích kinh hồn vừa rồi, lòng hắn tràn đầy niềm tin, cũng tràn đầy dũng khí!

Tần Dã hít thở sâu một hơi, bước những bước chân kiên định, đi sâu vào hang động.

Bàn Tử bám sát phía sau, không ngừng quan sát môi trường xung quanh.

Hai tiếng sau, họ đến một ngọn đồi, nhìn bao quát toàn bộ khu vực hang động.

Tần Dã đứng trên sườn đồi, nhìn về phía cảnh tượng phía trước.

Ngọn đồi này vô cùng cao lớn và dốc đứng, kéo dài thẳng đứng chín mươi độ lên trên.

Trên đỉnh đồi có một hang động lớn, phức tạp như tổ ong, không ngừng phát ra đủ loại âm thanh kỳ lạ.

Bên ngoài hang động này, là một hang động rộng lớn và mênh mông, bên trong đen kịt, tạo cho người ta một cảm giác quỷ dị khủng bố âm u.

"Tần ca, nơi này rốt cuộc là chỗ quái quỷ nào vậy?" Bàn Tử tò mò hỏi.

Tần Dã ngưng thị rất lâu, nói: "Tôi đoán… đây chính là mục tiêu chúng ta cần tìm!" "Hả?" Bàn Tử kinh ngạc hỏi: "Mục tiêu gì?" Tần Dã im lặng không nói, từ từ giơ tay phải lên.

Sợi dây đỏ buộc trên cổ tay hơi lay động.

Chương 493

Đây là bùa hộ thân Bàn Tử tặng hắn tối qua, vẫn luôn đeo trên cổ tay phải của hắn.

Bàn Tử cẩn thận quan sát sợi dây đỏ kia, phát hiện màu sắc sợi dây đỏ hơi thay đổi.

"Ôi?" Hắn kinh ngạc nói: "Tần ca, sao tôi phát hiện bùa hộ thân của anh đổi màu rồi?" "Đổi màu rồi sao?" Tần Dã cúi đầu kiểm tra, quả nhiên thấy màu sắc bùa hộ thân từ vàng kim biến thành đỏ máu.

"Sẽ không thật sự biến thành đỏ máu chứ?" Tần Dã thầm kinh hãi: "Vậy chẳng phải nói… cái hang động mà chúng ta muốn đến, chính là bảo bối kia sao?" Bàn Tử gật đầu nói: "Chắc không sai đâu!" "Mẹ kiếp!" Tần Dã không khỏi chửi một câu.

Lúc này, hắn đột nhiên chú ý đến một tình huống đặc biệt.

Trên vách núi bên cạnh hang động khổng lồ này, lại khắc một hàng chữ.

Tần Dã tiến lại gần, nghiêm túc kiểm tra hàng chữ kia: "Vạn Thi Khanh, cấm chỉ đến gần, nếu không sẽ hồn bay phách tán." Tần Dã đọc xong hàng chữ này, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

"Mẹ kiếp!

Cái quái gì thế này?" Hắn trợn tròn mắt, chấn động không tả.

"Vạn Thi Khanh" là một loại thiên tai cực kỳ khủng bố và ác liệt trong cổ đại, dẫn đến vô số thôn dân bị thảm hại.

Tương truyền cách đây hàng nghìn năm, An Lạc từng xảy ra mấy lần thiên tai, gây ra cái chết của lượng lớn nhân loại.

Để ngăn chặn dịch bệnh lây lan, quan phủ lúc đó đã phái thợ xây dựng "Vạn Thi Khanh".

Những thợ xây này lợi dụng máy móc và thuốc nổ khai quật, mất bảy tám năm công sức mới hoàn thành việc xây dựng Vạn Thi Khanh.

Mà Vạn Thi Khanh này, nằm trong dãy núi Côn Luân, và được người dân địa phương gọi là Quỷ Môn Câu.

"Vậy nói… đường hầm này chính là mật đạo thông đến Quỷ Môn Câu sao?" Bàn Tử hưng phấn hỏi.

"Có khả năng!" Tần Dã cũng lộ ra biểu tình vui mừng.

"Tuyệt vời quá!

Chúng ta sắp tìm thấy mục tiêu rồi!" Bàn Tử ha ha cười lớn: "Chúng ta mau hành động thôi!" Hai người nhanh chóng hành động, chạy sâu vào trong hang động.

Mục tiêu của bọn họ là một cái động đen ngòm sâu trong sơn động.

Cửa động rất ẩn tế, chỉ vừa một người cao.

"Tôi vào thăm dò tình hình trước!" Tần Dã nói.

Hắn cầm đèn pin cường độ cao, khom lưng chui vào, đồng thời điều chỉnh ánh sáng đến mức sáng nhất.

Có thể nhìn rõ tình hình bên trong cửa động.

Trong động vô cùng u ám, còn tràn ngập từng trận mùi tanh hôi thối.

Tần Dã bịt mũi mò mẫm tiến về phía trước.

Bọn họ đi dọc theo con đường hẹp, đi ra mấy trăm trượng, cuối cùng cũng đến được tận cùng.

Bên trong tận cùng là một không gian rộng lớn trống trải, tựa như một bãi tha ma.

Ở trung tâm khu mộ viên này, có một tế đài lớn bằng sân bóng đá, trên đó cắm vô số ngọn đuốc, lửa cháy hừng hực, phản chiếu lên vách tường và cột đá xung quanh.

Ánh mắt Tần Dã đầu tiên hướng về tế đài, sau đó là những bộ xương khô được chôn dưới đáy tế đài.

Xương khô dày đặc, ước tính sơ bộ có đến vạn bộ.

"Cái… nhiều người chết như vậy… lẽ nào bọn họ đều bị ném ở đây để nuôi cương thi sao?" Bàn Tử nuốt nước bọt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

"Ai mà biết được…" Tần Dã nhíu mày suy nghĩ.

Hắn luôn cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Đang suy nghĩ, Bàn Tử đột nhiên kéo kéo tay áo hắn.

"Suỵt!" Bàn Tử làm động tác im lặng với Tần Dã.

Sau đó, cậu chỉ vào quan tài đá phía trước.

Chỉ thấy một cỗ quan tài đá bằng đồng xanh nằm im lìm ở trung tâm tế đài.

Gần đó, có một đống hài cốt, hình dạng không đều, như thể bị dã thú nào đó xé nát.

Hơn nữa, đống hài cốt này không hề bị phân hủy, bảo tồn rất nguyên vẹn.

Ngoài hài cốt ra, còn vương vãi một vài mảnh quần áo rách nát, trông giống trang phục cổ đại.

Tần Dã và Bàn Tử nhìn nhau, đều bắt được một tín hiệu kinh hãi

tột độ từ trong mắt đối phương.

“Mẹ kiếp!

Lẽ nào… lẽ nào những người chết kia đều bị chôn sống ở đây?” Bàn Tử run rẩy nói.

Tần Dã không nói gì, mà tiếp tục nhìn chằm chằm vào cỗ quan tài đá bằng đồng xanh kia.

“Khụ…” Hắn hít một hơi khí lạnh, lẩm bẩm: “Nếu thật sự bị chôn sống ở đây, vậy thì bọn họ chết thật quá thê thảm.” “Vậy thì…” Bàn Tử hỏi: “Tại sao bọn họ lại tụ tập ở cùng một chỗ?

Lại tại sao bị đặt trong tế đài?” Tần Dã lắc đầu, biểu thị không biết.

Bàn Tử gãi đầu khổ não, nói: “Thôi bỏ đi, chúng ta quản không xuể nhiều như vậy, hai ta vẫn nên chia nhau ra tìm kiếm đi.” “Ừ.” Tần Dã gật đầu.

Hai người chia làm hai đường.

Tần Dã đi sâu vào thông đạo bên trong, còn Bàn Tử thì vòng qua hang động, đi tìm manh mối ở các hang động khác.

Đoạn thông đạo này rất dài, uốn lượn quanh co đi sâu vào bên trong.

Tần Dã vừa tiến lên, vừa quan sát môi trường xung quanh.

Đây là một hang động tự nhiên, đá trong hang rất cứng, hơn nữa đầy hố sâu lồi lõm, chỉ cần không cẩn thận một chút là sẽ ngã vào trong hố.

Tần Dã cẩn thận từng li từng tí tiến bước.

Đột nhiên, hắn đạp phải một hòn đá dưới chân, khiến hắn suýt chút nữa thì ngã vào trong hố.

May mà hắn phản ứng kịp thời, hai chân chống đất, nhờ vậy mới miễn cưỡng đứng vững.

Tần Dã nhấc chân lên, nhìn vào cái hố, không khỏi tắc lưỡi.

Cái hố đó rất lớn, ít nhất cũng bằng nửa sân bóng rổ!

Đất ở đây có màu nâu đỏ, trông như được bôi mỡ, nhìn có vẻ rất ẩm ướt, hơn nữa còn dính nhão.

"Xem ra, nơi này vừa mới được người ta dọn dẹp qua." Tần Dã tự lẩm bẩm đầy suy tư.

Hắn tiếp tục tiến lên, đi đến đầu kia của thông đạo, đột nhiên ngây người ra.

Bởi vì ở đó cũng dựng đứng mấy pho tượng, còn hùng vĩ và uy nghiêm hơn những pho tượng bọn họ gặp ở thung lũng.

Những pho tượng này có nam có nữ, thân thể giữ tư thế quỳ.

Bọn họ mặc lễ bào lộng lẫy phức tạp, ngực và váy thêu hoa văn tinh xảo, trông vô cùng xa hoa và trang trọng.

Những người nam nữ này sống động như thật, mỗi tấc da thịt đều chứa đựng thần thái, giống như người thật vậy.

"Tượng điêu khắc chân thật ghê!" Bàn Tử thán phục.

Cậu khom người xuống, dùng ngón tay chạm vào bức tượng, kinh ngạc nói: "Lão Tần, mau nhìn, những người này còn sống!" Tần Dã nhìn theo hướng tay Bàn Tử chỉ, quả nhiên phát hiện lồng ngực bức tượng còn có nhịp thở yếu ớt, rõ ràng là còn sống.

Nhưng Tần Dã vẫn không thể xác định thân phận của bọn họ.

"Bọn họ là người canh mộ cổ?" Tần Dã đoán.

Bàn Tử lắc đầu, nói: "Những bức tượng này rõ ràng đã có một

đoạn năm tháng rồi, không giống người canh mộ cổ, càng giống những tù nhân bị giam cầm ở đây." "Nhiều thi thể như vậy, đều bị phong ấn ở đây…" Bàn Tử nghi hoặc hỏi: "Tại sao bọn họ lại phải thiết lập nhiều cơ quan cạm bẫy như vậy ở đây?

Chẳng lẽ là sợ có trộm mộ xông vào trộm đồ?" "Có lẽ vậy…" Tần Dã nhíu mày nói: "Thế nhưng, những người này sau khi chết bị chôn sống ở đây, rốt cuộc là chết như thế nào?" "Lẽ nào… liên quan đến âm thanh tôi nghe thấy trước đó?" Tần Dã đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, một trận rùng mình.

"Những âm thanh quỷ dị kia, lẽ nào đều là đến từ những vật tuẫn táng ở đây?" "Nói như vậy, bọn họ đều là do bị chôn sống ở đây, sau đó nghẹt thở mà chết!" "Nói như vậy, bọn họ đều là do bị chôn sống ở đây, sau đó nghẹt thở mà chết!" "Nơi này rốt cuộc có thứ gì khủng khiếp tà ác?" Tần Dã càng nghĩ càng rợn người.

Hắn quay đầu nhìn Bàn Tử.

Chương 494

Nhưng lại phát hiện, Bàn Tử không biết từ lúc nào đã sợ đờ đẫn.

Cậu ngồi dưới đất, toàn thân run rẩy cầm cập, như người bị sốc vậy.

"Cậu làm sao vậy?" Tần Dã vội vàng hỏi.

"Đừng… đừng chạm vào tôi!" Bàn Tử hét lên một tiếng chói tai, sau đó ôm đầu chạy toán loạn.

Tần Dã vội vàng đuổi theo.

Bàn Tử một mạch đã chạy xa, cậu căn bản không có thời gian giải thích gì nữa, chỉ lo chạy trối chết.

Tần Dã bất đắc dĩ, đành phải rảo bước đuổi theo.

Hai người, một người đuổi một người chạy, dọc đường để lại một chuỗi tiếng bước chân lộn xộn.

Không lâu sau, bọn họ xông ra khỏi hang động.

Tần Dã thở hổn hển hai hơi, nói: "Phù… tên này chạy thật là nhanh!" Bàn Tử dừng lại thở dốc, sau đó quay đầu hỏi: "Bây giờ chúng ta nên đi đâu?" "Vì chúng ta đã đi đến bước này rồi, chi bằng đi xem cái mộ thất kia đi." Tần Dã nói.

"Ừ!" Bàn Tử gật đầu.

Tần Dã và Bàn Tử một lần nữa đến mộ thất kia.

Bọn họ mơ hồ nhớ, lúc đó có rất nhiều người trong mộ thất này, nhưng bây giờ mộ thất bên trong lại trống rỗng.

Tần Dã đánh giá trái phải, đột nhiên sắc mặt kịch biến.

Chỉ thấy, cái bàn đá vốn đặt nhiều vật bồi táng, giờ phút này chỉ còn lại một cái bàn gỗ mục nát, cùng mấy món đồ gốm sứ bị hỏng, và một tấm bia đá rách nát.

"Ối giời!" Bàn Tử thất thanh kêu lên: "Những thứ này sẽ không phải cũng…" "Chắc là không." Tần Dã lắc đầu, trầm giọng nói: "Tôi đã nhìn kỹ rồi, không phát hiện có bất kỳ điều bất thường nào." Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, cười ha hả vỗ vỗ bụng, nói: "May quá!" Tần Dã lườm một cái, nói: "Bàn ca, cậu đừng có làm mất mặt như vậy được không?" Bàn Tử nhe răng cười hắc hắc: "Có gì đâu chứ, tôi nhát gan mà!" "Cậu sợ như vậy thì đừng có vào hóng hớt nữa, mau cút đi." Tần Dã nói.

"Sao mà được?" Bàn Tử nói: "Đã đến rồi thì phải xem mộ huyệt cho kỹ mới được." Tần Dã nhún vai, nói: "Được!

Vậy chúng ta bắt đầu làm việc thôi." Hắn lấy găng tay ra đeo vào, chuẩn bị khai quật.

"Cậu làm gì thế?" Bàn Tử hỏi.

Tần Dã đáp: "Đào mộ!" "Đào mộ?" Bàn Tử trợn tròn mắt, lộ ra vẻ mặt khó tin.

Tần Dã vừa cầm công cụ lên, vừa nói: "Chủ nhân ngôi mộ cổ này khẳng định là trộm mộ, bọn họ khi trộm mộ, không chỉ lấy trộm văn vật, mà còn hủy hoại mộ huyệt." "Sau khi ngôi mộ cổ này bị trộm, mộ thất sập xuống, vật bồi táng trong mộ thất cũng đều bị hủy hoại." "Vậy… thi thể của bọn họ thì sao?" Bàn Tử hỏi.

"Bị chôn sống trong những pho tượng này." Tần Dã đáp.

"Ồ…" Bàn Tử bừng tỉnh gật đầu.

Tần Dã tiếp tục nói: "Trong những vật bồi táng này có đủ loại châu báu trang sức, giá trị khẳng định cao đến phi lý, nhưng đều bị

độc thủ phá hoại.” Bàn Tử nghe vậy, mắt lập tức sáng lên, nói: “Nếu đã vậy, vậy thì tôi không khách khí nữa nhé!” Nói xong, cậu liền hưng phấn nhào tới, động tác thành thạo vận chuyển vật bồi táng vào xe đẩy, lấp đầy giá hàng.

Sau đó, cậu vẫy vẫy tay về phía Tần Dã, ý bảo Tần Dã giúp đỡ chất hàng.

Tần Dã không vui mắng: “Thằng heo mập chết bầm, ai cho cậu cái gan đấy!” “Ách… vậy cậu tự làm đi, tôi rút lui trước!” Bàn Tử cười gượng gạo, lủi thủi chui ra khỏi đường hầm.

Đợi sau khi Bàn Tử biến mất, Tần Dã mới đi tới, bắt đầu dọn dẹp bãi chiến trường.

Hắn đầu tiên đóng cửa đá lại, sau đó mới cẩn thận đẩy quan quách ra.

Hắn nhẹ nhàng mở nắp quan tài, lập tức một luồng mùi hôi thối xộc lên mũi.

Đáy quan tài phủ đầy bụi bẩn dày đặc.

Tần Dã đưa tay gạt gạt bụi, sau đó thò tay vào mò mẫm.

Rất nhanh, hắn liền mò ra mấy thứ đen thui, bẩn thỉu từ đáy quan tài.

Nhìn kỹ, hóa ra là hơn mười đồng tiền đồng.

Ở một nơi hôi thối đến mức này mà lại có thể tìm thấy tiền đồng, thật đúng là kỳ tích.

Tần Dã lấy ra một đồng, đặt trước mắt xem xét một lát, chỉ thấy trên đó khắc ba chữ “Lục Giáp”.

“Tiền Lục Giáp?” Tần Dã kinh hỉ kêu lên.

Hắn lại lật xem hai đồng tiền đồng khác, lần lượt là “Ngũ Khôi”

và "Tứ Hung".

Ngoài ra, Tần Dã còn phát hiện mấy tấm ván đồng, hẳn là bảo vật trấn mộ của ngôi mộ cổ này, nhưng vì niên đại xa xưa, nên đã hư hỏng nghiêm trọng, căn bản không thể sử dụng.

Tần Dã liền cầm lấy một cái xẻng sắt hoen gỉ loang lổ.

Cái xẻng sắt này dài khoảng một mét rưỡi, khá nặng.

Tần Dã thử đập xuống đất một cái, chỉ nghe "rắc" một tiếng, mặt đất trong nháy mắt nứt làm đôi.

"Trời đất, lợi hại ghê!" Tần Dã thầm tắc lưỡi.

"Hay là mang cái thứ này về nhà?" "Không được, đây là vật trong mộ, không cát lợi." "Vẫn nên giao về đội khảo cổ bảo quản đi." Tần Dã dẹp bỏ ý niệm này.

Tiếp đó, hắn lại đào ra một đồng bạc, dưới ánh nắng mặt trời lặp đi lặp lại quan sát.

Đồng bạc này toàn thân tròn trĩnh bóng loáng, màu trắng bạc, bề mặt phủ đầy hoa văn phức tạp, thoạt nhìn giống như một đóa hoa mẫu đơn đang nở rộ, vô cùng mỹ lệ.

Tuy nhiên, Tần Dã lại lắc đầu, nói: "Đồng bạc này rõ ràng bị thiếu góc, hơn nữa trên đó có vết ăn mòn, e rằng đã là đồ cổ cũ rồi." Hắn nhét đồng bạc vào túi quần, sau đó lấy ra một cái chai nhỏ, đổ một ít bột phấn rắc vào đáy quan tài.

Làm xong tất cả những việc này, hắn liền rời khỏi mộ cổ.

Trở lại bãi đậu xe, Bàn Tử đã chờ đợi từ lâu.

Bàn Tử nhìn giá hàng trống rỗng, sắc mặt lập tức xụ xuống.

"Mẹ kiếp, sao cái gì cũng không vớ được?" Bàn Tử giận dữ nói.

Tần Dã vỗ vỗ vai Bàn Tử, nói: “Không sao, chúng ta từ từ tìm kiếm, nhất định sẽ có thu hoạch.” Bàn Tử cười khổ một tiếng, thở dài: “Hy vọng là vậy.

Đúng rồi, Tần Dã, lúc nãy cậu đi đâu vậy?

Sao tôi tìm cậu mãi không thấy?” Tần Dã nói: “Tôi đi dạo một vòng trong mộ đạo, tiện tay nhặt được mấy thứ.” “Thứ gì?” Bàn Tử nghi hoặc nói.

Tần Dã cười hắc hắc, không trả lời.

Hắn biết, Bàn Tử tuy tham tiền, nhưng tuyệt đối sẽ không cướp đoạt thành quả lao động của người khác, nên cũng không cần thiết phải giải thích quá nhiều với cậu ta.

“Cũng đúng, vậy thì mau làm việc thôi.” Bàn Tử vội vàng chạy đến xe đẩy, vác thùng đi, đồng thời giục Tần Dã: “Cậu sao mà lề mề thế?

Mau chất hàng đi!” Tần Dã cười cười, xách một thùng vàng, đi vào một cái xe hàng khác, chất xuống một thùng.

“Oa tắc!

Đẹp quá!” Bàn Tử lập tức ngây người.

Chỉ thấy cái thùng này làm bằng gỗ kim tơ nam mộc, bên trong chứa đầy ngọc quý giá.

Mỗi viên bảo ngọc đều lấp lánh ánh sáng chói mắt, khiến người ta hoa mắt thần mê.

Tần Dã cũng ngây người.

“Mẹ kiếp!

Nhiều đồ tốt như vậy!” Hắn vội vàng kéo thùng đến chỗ trống, mở thùng ra.

“Ha ha, toàn là phỉ thúy cực phẩm!” “Còn có ngọc tổ mẫu lục, lam thủy tinh…” “Cả một viên đế vương lục băng chủng lớn như vậy?” “Trời ơi!

Còn có mã não huyết hồng…” “Đây là tổ mẫu lục thủy tinh chủng!!” Tần Dã vừa mở thùng, vừa không nhịn được kinh hô.

Bên trong thùng chứa đủ loại châu báu trang sức, món nào cũng tinh xảo, trong suốt đến lạ thường.

Bàn Tử thì cứ nhìn chằm chằm vào sợi dây chuyền Tần Dã đang cầm trên tay.

“Mẹ nó, sợi dây chuyền này cũng là cực phẩm!” “Sợi dây chuyền này… đơn giản là một tác phẩm nghệ thuật!

Nếu bán ra ngoài…” “Ơ?

Sợi dây chuyền này đặc biệt quá!

Sao lại hơi giống… giống Cửu Long Ngọc trong truyền thuyết?!” Bàn Tử đột nhiên kinh hãi kêu lên.

Chương 495

Cậu nhận ra sợi dây chuyền trong tay Tần Dã.

"Cửu Long Ngọc?" Tần Dã ngây người một chút, ngẩng đầu nhìn về phía sợi dây chuyền đó.

Hắn phát hiện sợi dây chuyền đó quả thật không tầm thường, không chỉ tạo hình độc đáo, mà chín con rồng trên đó còn sống động như thật, như thể giây tiếp theo sẽ bay lên.

"Chẳng trách cảm thấy quen thuộc như vậy." Tần Dã hơi gật đầu.

Cửu Long Ngọc này là một trong những loại ngọc đá đỉnh cao nhất trên thế giới hiện nay, sản lượng khan hiếm, mỗi trăm năm mới có thể lấy được vài trăm cân mẫu vật, được mệnh danh là bảo bối "cấp quốc bảo".

"Sợi dây chuyền Cửu Long Ngọc này giá cả chắc không hề rẻ đâu." Bàn Tử lẩm bẩm.

Tần Dã nhún vai, nói: "Tôi đâu có hiểu phỉ thúy, không rõ giá cả mấy thứ này." "Cậu ngay cả cái này cũng không biết?" Bàn Tử kinh ngạc nói.

"Đúng vậy, tôi không hiểu mấy thứ này, cậu không phải hiểu sao?

Cậu nói thứ này có đáng tiền không?" "Ừm… đáng tiền, chắc chắn đáng tiền, tôi trước đây từng mua một mặt dây chuyền như vậy, một gram đã đáng bảy tám vạn rồi." Bàn Tử nói.

"Bảy tám vạn?

Đắt thế sao?" Tần Dã giật mình: "Vậy cậu mau đi mua một sợi đi." Bàn Tử lắc đầu, nói: "Thôi bỏ đi.

Loại đồ này, không phải người bình thường mua nổi, hơn nữa dù mua nổi, e rằng cũng không nỡ đeo lên cổ." "Chậc chậc chậc, không ngờ cậu Bàn Tử này còn thông minh, một câu nói đã điểm tỉnh người trong mộng." Tần Dã khen ngợi, sau đó, hắn đưa đồng bạc cho Bàn Tử, nói: "Cái mộ đạo này vẫn không đơn giản, chúng ta không thể lơ là chủ quan." "Yên tâm, giao cho tôi đi." Bàn Tử hào hùng vạn trượng, nhận lấy đồng bạc liền muốn tiếp tục khai quật.

"Đợi đã." Tần Dã đột nhiên cản cậu lại.

"Trong mộ đạo này cơ quan trùng trùng điệp điệp, cậu đừng có lung tung chạm vào, vạn nhất chạm trúng cơ quan nào đó, hối hận cũng không kịp." Bàn Tử khựng lại, sau đó gật đầu: "Được rồi, tôi nghe cậu." Tần Dã chỉ vào những thứ còn lại trong tủ hàng, nói: "Lô hàng này cậu phụ trách chọn lựa, nhanh chóng chất lên xe hàng." "Yên tâm, giao cho tôi!" Bàn Tử vỗ ngực cam đoan.

Sau đó, Bàn Tử vác thùng hàng, bắt đầu kiểm kê từng món hàng.

Lần này cậu chọn toàn là hàng tốt nhất, tốn gần nửa tiếng đồng hồ mới chọn xong.

"Gần xong rồi, đi thôi!" Bàn Tử cất kỹ bao giấy cuối cùng, sau đó xách thùng hàng, đi về phía lối vào mộ đạo.

Tần Dã ôm một thùng hàng khác theo sau cậu.

Hai người bước vào mộ đạo, bắt đầu đi sâu vào bên trong dọc theo đường hầm.

Tần Dã đi rất cẩn thận, dù sao hắn không biết trong mộ đạo có còn ẩn giấu cạm bẫy nào nữa hay không.

Cứ như vậy, hai người một đường tiến về phía trước, rất nhanh đã đến sâu bên trong mộ huyệt.

Càng đi sâu vào, nhịp tim của Tần Dã càng đập nhanh hơn.

Cuối cùng, Tần Dã và Bàn Tử dừng bước.

Bọn họ đứng trước một cánh cửa đồng xanh khổng lồ.

Cánh cửa đồng xanh này cao ba mét, dày một mét, toàn bộ được đúc từ đồng xanh, tỏa ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt.

Bàn Tử kích động xoa xoa tay, hưng phấn nói: "Tần Dã, cậu mau gõ cửa đi." Tần Dã nghe vậy nhíu mày, nói: "Cậu chắc chắn là muốn tôi gõ cửa?" Bàn Tử nhe răng cười, lộ ra hàm răng đen, cười hắc hắc: "Sao vậy?

Ngại à?

Yên tâm đi, tôi sẽ không cười cậu đâu." Tần Dã lập tức cạn lời, lười biếng không thèm để ý đến cậu nữa.

Tần Dã hơi khom hai chân, sau đó đột nhiên bộc phát ra sức mạnh kinh người, hai nắm đấm đánh mạnh vào cửa.

Đùng đùng đùng… Tiếng va đập trầm đục từ cánh cửa khổng lồ truyền ra.

Tuy nhiên, cánh cửa đồng xanh chỉ rung lên vài cái nhẹ nhàng, chứ không hề bị đánh nát.

Tần Dã thầm nghĩ: Quả nhiên, với sức mạnh của mình, căn bản không thể lay chuyển nó dù chỉ một ly.

Hắn đành phải lui về bên cạnh Bàn Tử.

Bàn Tử hỏi: "Phòng ngự kiên cố như vậy, vật bồi táng bên trong chẳng phải là vô giá sao?" Tần Dã bĩu môi, nói: "Vô giá thì không dám nói, ít nhất cũng đổi được không ít tiền đấy." "Hắc hắc hắc hắc, vậy còn chờ gì nữa, chúng ta mau đập nó ra thôi!" Bàn Tử xoa tay.

Tần Dã lại xua tay, nghiêm túc nói: "Không được, bên trong nguy cơ trùng trùng, tùy tiện xông vào, e rằng sẽ gặp nguy hiểm." Bàn Tử

sốt ruột nói: “Vậy làm sao đây?

Chúng ta không thể chạy không một chuyến chứ?” Tần Dã im lặng một lát, nói: “Nếu không… dùng thuốc nổ phá ra?” “Ách…” Bàn Tử gãi gãi đầu, nói: “Ý này không tệ, hai ta hợp sức mở cánh cửa lớn này ra, sau đó bảo bối bên trong tùy cậu chọn!” “Không được, cậu không biết võ công, thuốc nổ làm hại người vô tội, không thể sử dụng.” Tần Dã đoạn nhiên từ chối.

“Vậy làm sao đây?

Chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn đồ bên trong phủ bụi sao?” Bàn Tử buồn bực nói.

Tần Dã sờ cằm, nói: “Hay là… chúng ta thử phá hủy vách tường xem sao?” “Cái này được đấy!” Bàn Tử gật đầu, sau đó lấy xẻng công binh từ trong ba lô ra.

“Tôi đi tìm cái thang, leo lên đó, phá ra một cái lỗ rồi nói sau.” Bàn Tử vừa nói vừa chạy ra ngoài, không lâu sau mang về một cái thang.

Cậu ta phải tốn rất nhiều sức mới leo được lên thang, chuẩn bị leo lên phía trên cánh cửa đồng xanh, đào một cái lỗ.

“Kẽo kẹt kẽo kẹt kẽo kẹt…” “Rầm!” Ngay lúc Bàn Tử đang cố gắng đào, đột nhiên, một tiếng vỡ vụn vang lên.

Tiếp theo đó là tiếng “loảng xoảng” của kim loại rơi xuống đất.

“Hỏng bét!

Cái thứ này không vững chắc!” Bàn Tử giật mình.

“Đừng lo, tôi đến giúp cậu.” Tần Dã đi tới, thay thế Bàn Tử, giúp cậu cùng đào.

Sau một hồi nỗ lực, Bàn Tử cuối cùng cũng thành công đào được cánh cửa đồng xanh, nhưng vì kiệt sức nên ngã sập xuống, vừa hay đè

trúng Tần Dã.

Tần Dã tuy đã luyện công phu một thời gian, thân thể cường tráng.

Nhưng bị cánh cửa đồng xanh đập mạnh một cái, vẫn đau đến co giật khóe miệng.

“Mẹ kiếp!

Cái cửa nát này sao lại cứng hơn cả bê tông cốt thép vậy?” Bàn Tử xoa mông chửi.

Tần Dã cũng rất ngạc nhiên, hắn vừa dùng toàn bộ sức lực, theo lý mà nói cánh cửa này đã bị hắn đánh nát rồi.

“Đây là làm từ đồng xanh, độ cứng vượt xa cửa kim loại thông thường.” Tần Dã giải thích.

“Thì ra là vậy!” Bàn Tử bừng tỉnh đại ngộ.

“Cậu tìm thấy chìa khóa chưa?” Tần Dã hỏi.

“Tìm thấy rồi.” Bàn Tử lấy ra một chiếc chìa khóa kim loại màu bạc sáng bóng, cười tủm tỉm nói: “Tôi đoán chắc có thể mở được nắp quan tài.” “Vậy cậu còn lề mề gì nữa?

Còn không mau mở quan tài!” Bàn Tử cười hắc hắc, sau đó cắm chìa khóa vào ổ khóa, chậm rãi vặn.

Sau đó, chỉ thấy ổ khóa “kẽo kẹt” một tiếng mở ra, để lộ ra một cỗ quan quách bên trong.

Tần Dã lập tức lại gần quan quách quan sát.

Ván quan tài rất dày, hơn nữa trên đó phủ một lớp dịch thể màu vàng dính nhớt.

Dịch thể này có màu tím sẫm, tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc, khiến người ta buồn nôn.

Tần Dã nín thở tĩnh khí, cẩn thận quan sát.

“Lạ thật, sao lại không có thi thể?” Tần Dã đầy nghi hoặc.

Bên trong quan tài trống rỗng, ngoài một cỗ thi hài khô héo ra, không có gì khác.

“Kỳ lạ thật!

Lẽ nào người chết trong quan tài, khi quan tài mở ra, đã trốn thoát rồi?” Bàn Tử nghi hoặc nói.

Tần Dã lắc đầu, thở dài nói: “Mặc kệ thế nào, chúng ta vẫn nên mau rời khỏi đây đi.” Bàn Tử gật đầu.

Hai người bọn họ thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi.

Nhưng lúc này, cỗ thi hài khô héo kia lại động đậy.

Thi hài chậm rãi nâng cánh tay lên, vồ lấy Tần Dã.

Tần Dã trừng mắt há hốc mồm nhìn thi hài khô héo, trong lòng kinh hãi.

Thi hài khô héo này vậy mà lại sống dậy!

Chương 496

Tần Dã sợ đến hồn bay phách lạc, rảo bước chạy trốn.

“Ê… cậu đừng bỏ tôi một mình chứ…” Bàn Tử kêu lớn.

Tần Dã nào dám đáp lời cậu, hoảng loạn xông ra khỏi mộ thất, sau đó cắm đầu cắm cổ chạy, biến mất trong màn đêm.

Hắn một hơi chạy mấy cây số, xác nhận phía sau không có kẻ truy đuổi, lúc này mới dừng lại.

Thở dốc xong, Tần Dã lau mồ hôi lạnh trên trán, lòng còn sợ hãi nói: “Thật sự mẹ kiếp nguy hiểm, suýt chút nữa thì chết toi!” Tần Dã nhìn quanh, phát hiện mình đang ở giữa rừng núi.

“Mẹ nó, sao lại chạy đến nơi hẻo lánh như vậy?” Tần Dã lẩm bẩm một tiếng, liền muốn quay về.

“Mẹ kiếp!

Không đúng, tiếng kêu thảm thiết lúc nãy… sẽ không phải là tên Bàn Tử đó chứ?” Bàn Tử là một tên tham tiền, chắc chắn sẽ vì bảo bối mà liều mình.

Hắn vừa lẩm bẩm, vừa quay ngược lại, muốn ngăn cản Bàn Tử.

Nhưng khi Tần Dã vòng qua một cái cây lớn, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, hắn lập tức ngây người.

“Ối giời…!” Tần Dã há hốc mồm, vẻ mặt không thể tin được.

“Bàn Tử, cậu mẹ nó…” Lúc này Bàn Tử, vậy mà đang ngồi trên tảng đá trước đống mộ, tay cầm xẻng công binh đào hố chôn người!

Mặt Bàn Tử đầy bùn đất, tóc tai bù xù, quần áo cũng bị xé rách tả tơi, toàn thân bẩn thỉu.

Nếu không phải Tần Dã tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối không dám tin tất cả những điều này.

“Mẹ kiếp!

Bàn Tử, mày gan to rồi phải không!

Dám đào mộ!” Tần Dã giận dữ gầm lên.

Bàn Tử nghe thấy tiếng hắn, lập tức mừng như điên.

Cậu ta vội vàng quay người lại, một tay kéo Tần Dã, vội vàng nói: “Đại ca, cậu cuối cùng cũng về rồi!

Cậu mà không về, anh em hai đứa chúng ta tối nay sẽ chầu trời ở đây mất.” “Chuyện gì vậy?” Tần Dã nhíu mày hỏi.

“Cậu không phải bảo tôi đào mộ sao?

Tôi đào mãi thì cảm thấy một luồng âm phong thổi tới, sợ đến mức tôi lập tức bò xuống.

Kết quả luồng âm phong này càng lúc càng mạnh, tôi liền đoán, ở đây khẳng định chôn người chết.

Thế là tôi thuận thế suy đoán, nơi này rất có thể có cương thi!

Thế là tôi lấy đèn pin chiếu vào những thi hài này, quả nhiên phát hiện ở đây nằm la liệt những cỗ thi thể, toàn bộ đều là thi hài nữ giới.” Tần Dã hơi nhíu mày, hỏi: “Những thi hài cậu đào ra này, có phải toàn bộ đều là nữ tử thời cổ đại không?” Bàn Tử lắc đầu, nói: “Không phải toàn bộ!

Tôi cũng chỉ là tiện tay đào bừa thôi, không nhìn kỹ lắm, nhưng trong đó quả thật có mấy cỗ khá kỳ lạ.” Tần Dã tò mò hỏi tiếp: “Kỳ lạ thế nào?” Bàn Tử cười hắc hắc: “Mấy cỗ thi cốt nữ tử đó, vậy mà bảo tồn nguyên vẹn, như thể còn sống vậy…” Tần Dã nghe vậy, trái tim đột nhiên thắt lại: “Đừng nói nhảm, nói thẳng cho tôi biết tuổi của

bọn họ!" "Khoảng mười chín tuổi gì đó, cụ thể bao nhiêu tuổi thì tôi không nhớ rõ nữa." Bàn Tử nghĩ nghĩ, đáp.

Tần Dã hít một hơi thật sâu, trầm mặc nửa buổi, sau đó nói với Bàn Tử: "Cậu về trước đi, ngày mai tiếp tục đào mộ cho tôi.

Nhớ kỹ, tuyệt đối phải cẩn thận hành sự, nếu gặp nguy hiểm thì mau chạy đi." Bàn Tử gật đầu, nói: "Biết rồi, yên tâm đi đại ca, có tôi đây!" "Ừ." Tần Dã gật đầu, tiễn Bàn Tử rời đi xong, mới bước lên mở cửa mộ thất.

Khi Tần Dã bước vào mộ thất, cảnh tượng trước mắt trong nháy mắt biến hóa thành một trạch viện cổ kính đầy phong vị cổ xưa.

Hắn mặc một bộ trường sam, đứng giữa sân rộng, xung quanh tĩnh lặng, ngay cả tiếng côn trùng chim hót cũng không nghe thấy.

Tần Dã nhìn quanh, phát hiện mình lúc này vậy mà đang ở trung tâm một quảng trường nhỏ.

Hắn ngẩng đầu, nhìn ra xung quanh, chỉ thấy ở góc đông bắc quảng trường sừng sững ba pho tượng đá, lần lượt là một nam hai nữ.

Ba pho tượng đá này, đều là tượng nữ.

Bọn họ dáng người thướt tha, dung mạo tuyệt mỹ, nghi thái đoan trang, thần tình trang nghiêm, sống động như thật.

Ở vị trí trung tâm của các pho tượng nữ, còn dựng một cây cột tròn gỗ hồng mộc vô cùng to lớn.

Cây cột tròn gỗ hồng mộc này cao khoảng năm mét, đỉnh được khảm những viên bảo thạch lấp lánh ánh vàng.

Tần Dã bước lại gần cây cột tròn này, phát hiện bên trong cây cột lại có một thế giới khác.

Chỉ thấy bên trong phong kín hàng trăm chiếc quan tài sắt, mỗi chiếc quan tài sắt đều được chế tạo từ kim loại đặc biệt.

Những chiếc quan tài sắt này toàn thân đen kịt, tỏa ra một mùi tanh hôi thối khiến người ta buồn nôn.

Tần Dã đưa tay chạm vào nắp một chiếc quan tài sắt, nhẹ nhàng mở ra, chỉ thấy nắp quan tài sắt bị hất tung.

Hắn cúi đầu nhìn vào trong quan tài sắt, lập tức sợ đến mặt trắng bệch.

Hóa ra bên trong quan tài sắt, chứa đầy đủ các loại độc vật và cổ trùng, vô cùng kinh tởm!

Tần Dã cố nhịn buồn nôn, lại mở thêm một chiếc quan tài sắt nữa.

Lần này bên trong quan tài trống rỗng, ngoài mạng nhện có tính ăn mòn cực mạnh ra, không có gì cả.

Hắn lại mở chiếc quan tài sắt thứ hai, phát hiện vẫn không có bất kỳ thứ gì.

Cuối cùng hắn mở tất cả các nắp quan tài sắt ra, nhưng ngay cả một chút đồ đạc cũng không tìm thấy!

Tần Dã nhíu chặt mày, chìm vào suy tư.

"Lẽ nào… nơi này không phải mộ huyệt thời cổ đại?

Mà là một căn nhà dân bình thường, hoặc nông thôn?

Nếu là nhà dân, tại sao lại thiết lập cơ quan trận pháp?

Lại vì sao lại có nhiều độc vật và cổ trùng như vậy?" Suy nghĩ một lát, Tần Dã đưa ra quyết định.

Dù sao nơi này đã bị mình đào mở, hắn dứt khoát một mạch, trực đảo Hoàng Long!

Nghĩ đến đây, Tần Dã tung người nhảy lên đài đá trung tâm quảng trường.

Đài đá khổng lồ này hình vuông, cao đến sáu bảy tầng lầu, đường kính càng đạt đến hơn mười mét.

Trên bề mặt đài đá phủ đầy những hoa văn phức tạp huyền ảo, giống như một bức tranh cuộn tinh diệu tuyệt luân.

Tần Dã vừa mới tiếp cận đài đá, đột nhiên cảm thấy một luồng hàn ý dâng lên từ dưới chân.

"Khụ…" Tần Dã không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

"Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ dưới đài đá này ẩn giấu một hang băng sao?" Tần Dã không dám chậm trễ, vận khí đan điền, hai tay dùng sức chống vào mép đài đá.

Rầm!

Theo lực dùng của hai cánh tay Tần Dã, chỉ nghe một tiếng nổ lớn, đài đá chậm rãi dâng lên, để lộ một đường hầm u ám chật hẹp.

"Nơi này chắc là mật đạo do chủ nhân ngôi mộ xây dựng.

Không biết đường mật đạo này rốt cuộc dẫn đến đâu?" Tần Dã hơi chần chừ, sau đó bước vào đường hầm u ám, cẩn thận di chuyển về phía cuối đường hầm.

Mật đạo này vô cùng sâu thẳm, Tần Dã đi mất một phút, cũng không thấy có bất kỳ ngã rẽ nào.

Không những vậy, hắn còn mơ hồ nghe thấy tiếng nước chảy "ào ào" từ xa vọng lại, hình như phía trước còn có sông?

"Ơ?

Chẳng lẽ là một con sông ngầm?" Tần Dã kinh ngạc lẩm bẩm một tiếng, sau đó tăng tốc xông về phía trước.

Khi Tần Dã cuối cùng cũng xuyên qua đường mật đạo dài hẹp sâu thẳm này, xuất hiện trước mặt hắn, vậy mà lại là một thác nước uốn lượn quanh co, sóng lớn cuồn cuộn!

Tần Dã ngây người một giây, đột nhiên hưng phấn hét lớn: "Tuyệt vời quá!

Không ngờ ở đây lại có thác nước!

Thác nước này cao đến mười tám mét, đơn giản là một vách đá dựng đứng!

Ha ha, lần này phát tài rồi!

Chương 497

Tôi phải tìm một tảng đá, leo lên đó, là có thể trực tiếp leo lên đỉnh núi rồi, ha ha…" Ngay lúc này, chuyện quỷ dị xảy ra.

Chỉ thấy từ vị trí thác nước đổ xuống, vậy mà lại xuất hiện rất nhiều giọt nước trong suốt, như hạt mưa từ trên trời rơi xuống!

Những giọt nước trong suốt này, mang theo kịch độc, rơi xuống nền gạch cứng rắn, trong nháy mắt liền ăn mòn thành từng hố nhỏ, tỏa ra mùi chua thối nồng nặc!

"Mẹ kiếp!

Chuyện gì vậy!" Tần Dã sợ đến mức vội vàng nhảy sang bên cạnh né tránh sự tấn công của giọt nước.

"Kẽo kẹt kẽo kẹt" một loạt tiếng vỡ vụn giòn tan vang lên.

Nền gạch vốn dày và phẳng, trong nháy mắt sụp đổ, hóa thành bột phấn biến mất.

Tần Dã nhìn kỹ, phát hiện gần vị trí mình vừa đứng, vậy mà lại xuất hiện rất nhiều hố!

"Đù má!

Cái thứ quỷ quái gì thế này!

Vậy mà có thể phá hủy cả bê tông cốt thép!" Tần Dã trong lòng kinh hãi.

"Gào!" Ngay lúc này, một tiếng gầm thét khủng khiếp đột nhiên truyền đến, chấn động màng nhĩ người ta ong ong.

Tần Dã nhìn theo hướng tiếng động, chỉ thấy ở đỉnh thác nước, có một vật khổng lồ toàn thân đen kịt, đang há cái miệng rộng như chậu

máu gầm thét giận dữ.

Ngôi mộ cổ này quả nhiên không tầm thường.

Ở đây vậy mà còn có hung thú canh giữ!

"Ha ha…" Tần Dã khinh thường hừ lạnh một tiếng: "Một con súc sinh nhỏ bé, cũng xứng xưng vương xưng bá?

Để mày nếm thử sự lợi hại của ông đây!" Tần Dã hai chân dùng lực, tung người nhảy vọt lên, trực tiếp xông thẳng về phía vật khổng lồ ở đỉnh thác nước.

Vật khổng lồ kia thấy Tần Dã xông tới, lập tức phát ra tiếng gầm giận dữ chấn động màng nhĩ.

Nó vung móng vuốt sắc nhọn, cố gắng vồ giết Tần Dã.

Tần Dã thì khéo léo né tránh, và lợi dụng lúc sơ hở vòng ra bên cạnh con dơi khổng lồ, hai nắm đấm tung ra, đánh mạnh vào đầu con dơi khổng lồ.

Hai cú đấm trúng đích, con dơi khổng lồ kêu thảm một tiếng, trực tiếp đổ sập xuống thác nước.

Rầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, con dơi khổng lồ rơi vào hồ nước, bắn tung tóe rất nhiều nước.

Ngay sau đó, con dơi khổng lồ giãy giụa hai cái, rồi không còn động tĩnh nữa.

"Chết rồi sao?" Tần Dã nhíu mày, cẩn thận kiểm tra thi thể con dơi khổng lồ.

Hắn phát hiện phía sau con dơi khổng lồ, bị hắn đánh ra một khối thịt nát bấy, rõ ràng là bị thương nghiêm trọng.

Hơn nữa, Tần Dã chú ý thấy trong bụng con dơi khổng lồ có một khối dịch thể màu xanh biếc, dính nhớt như máu tươi.

"Xem ra… tôi đoán không sai, tên này quả nhiên đã ăn thịt người.

Chỉ là không biết nó đã nuốt chửng bao nhiêu người vô tội, oán niệm này quá nặng rồi." Tần Dã khom người xuống, cầm lấy khối dịch thể màu xanh đó đưa gần mũi ngửi ngửi.

Một luồng mùi hôi thối xộc thẳng vào mặt, khiến người ta buồn nôn.

"Mẹ kiếp!" Tần Dã chửi một tiếng: "Cái này khẳng định chứa kịch độc.

May mà tôi miễn dịch với kịch độc, nếu không thì đã chết toi rồi!" Tần Dã tuy rất ghét khối dịch thể màu xanh đó, nhưng hắn không vứt đi, mà vẫn bỏ vào túi chuẩn bị mang về trường học làm xét nghiệm.

Sau đó, hắn đi ngược dòng nước lên thác nước tiếp tục tiến lên.

Thác nước này cao mười tám mét, chiều rộng khoảng hai mươi mét.

Tần Dã đi ngược dòng sông, dần dần rời khỏi không gian dưới lòng đất.

Hắn nhìn thấy những rãnh sâu do dòng nước xói mòn, trong lòng thầm kinh ngạc: "Không ngờ cấu tạo của ngôi mộ cổ này lại kỳ lạ đến vậy!" Đi ngược dòng nước lên, Tần Dã lại đi nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đến được đầu nguồn dòng nước, cũng chính là lối ra của mộ cổ!

"Lối ra này hình như bị thứ gì đó chặn lại!" Tần Dã nheo mắt nhìn, phát hiện một cánh cửa đồng xanh dày đặc chặn ở lối ra.

Cánh cửa đồng xanh dày hơn hai mươi centimet, nhìn như một

cánh cửa sắt áp lực.

Tần Dã thử đẩy cánh cửa đồng xanh, nhưng lại phát hiện cánh cửa đó rất nặng.

"Ừm?

Sao trên cánh cửa đồng xanh này lại khắc những phù văn kỳ lạ vậy?" Hắn nhìn chằm chằm vào cánh cửa đồng xanh đánh giá cẩn thận một lượt, phát hiện đó là một bộ phù văn cổ đại.

Tần Dã tuy không nghiên cứu qua phù triện cổ điển, nhưng hắn có trí nhớ cực mạnh, liếc mắt một cái đã khắc sâu phù văn vào trong tâm trí.

"Tôi nghiên cứu lối vào mộ cổ trước, biết đâu nơi này chính là lối ra." Tần Dã lấy bút mực giấy nghiên ra, nhanh chóng vẽ lại phù văn cổ điển, ghi nhớ chắc chắn trong lòng.

Đợi sau khi hắn làm xong, hắn quay người đi về phía lối ra.

Nhưng hắn vừa mới bước đi, liền nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng "ầm ầm"!

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cánh cửa đồng xanh dày đặc kia đang nhanh chóng khép lại!

"Mẹ kiếp!" Tần Dã giật mình: "Chuyện gì vậy!

Tôi còn chưa đi ra mà!" Tần Dã đập mạnh vào cánh cửa đồng xanh, phát hiện căn bản không có cách nào mở ra được.

Hắn dùng sức đá cửa, kết quả cánh cửa đồng xanh đó biến thành đá, không hề có động tĩnh gì!

Sắc mặt Tần Dã kịch biến, lập tức chạy về phía khác, muốn trốn thoát khỏi mộ cổ!

Tuy nhiên, không quá mấy phút, hắn liền tuyệt vọng.

Bởi vì, mật thất này ngoài những ngọn đuốc trên vách tường chiếu sáng ra, không có ánh sáng nào khác!

"Mẹ nó, cái này cũng quá khoa trương rồi!" Tần Dã không nhịn được chửi thề.

Trong môi trường tối đen như mực này, Tần Dã căn bản không tìm thấy lối ra.

Tần Dã trong lòng sốt ruột bất an, hắn muốn kêu cứu, nhưng lại sợ thu hút thêm nhiều ác ma hung tàn hơn.

Tần Dã chỉ có thể dựa vào cảm giác mà mò mẫm tiến về phía trước, hy vọng có thể chạm vào một chút ánh sáng yếu ớt.

Hắn từng bước từng bước di chuyển về phía trước, trái tim đập thình thịch.

Ngay lúc hắn sắp không chịu nổi áp lực thì, phía trước xuất hiện một vệt sáng yếu ớt.

"Cuối cùng cũng tìm thấy rồi!" Tần Dã mừng như điên, nhanh chóng lao về phía vệt sáng yếu ớt đó!

Ai ngờ, ngay lúc này, một luồng âm phong từ phía sau Tần Dã ập tới!

Tần Dã giật mình kinh hãi, theo bản năng né tránh ra phía sau.

Xoẹt!

Thân hình hắn vừa lùi một bước, hàn khí phía sau đã ập tới!

"Rẹt!" Tần Dã cảm thấy tiếng quần áo bị xé rách truyền đến, một con dao găm vậy mà lại đâm vào eo hắn, máu tươi đỏ thắm lập tức phun ra!

Tần Dã đau đến rên rỉ một tiếng, nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn con dơi khổng lồ đánh lén hắn từ phía sau.

Lúc này, con dơi khổng lồ lộ ra vẻ mặt xấu xí nhe nanh.

"Gào gào!" Nó phát ra tiếng kêu chói tai xuyên thấu, sau đó dùng sức rút dao găm ra, một lần nữa vồ lấy Tần Dã.

Con dơi khổng lồ này tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã áp sát Tần Dã.

Tần Dã sợ đến hồn bay phách lạc, vội vàng giơ ống thép lên nghênh chiến.

Keng keng loảng xoảng!

Trong chốc lát, Tần Dã và con dơi khổng lồ giao chiến kịch liệt, đánh đến khó phân thắng bại!

Công thế của con dơi khổng lồ cực kỳ điên cuồng và hung dữ, mỗi chiêu mỗi thức đều là đòn sát thủ trí mạng, hận không thể một dao đâm chết Tần Dã!

Chương 498

Tần Dã không dám chậm trễ, dốc toàn lực ứng phó, cùng con dơi khổng lồ quấn lấy nhau chiến đấu.

Tần Dã phát hiện, đòn tấn công của con dơi khổng lồ rất xảo quyệt, chuyên chọn những chỗ phòng ngự yếu ớt của hắn mà ra tay, mỗi lần đều hiểm tượng trùng trùng!

Tần Dã vừa né tránh, vừa suy nghĩ chiến lược thoát thân.

Ngay lúc này, con dơi khổng lồ đột nhiên thay đổi công thế trước đó, quay người bơi về phía khác.

Tần Dã giật mình kinh hãi: "Chết tiệt, đó là lối vào thông đạo mộ cổ!" Hắn ngẩng đầu nhìn, quả nhiên ở phía trên lối vào phát hiện một tấm biển đồng xanh.

Tấm biển đó khắc ba chữ cổ mạnh mẽ: Địa Cung!

Hóa ra đại điện đó tên là Địa Cung, là mộ cổ của gia tộc Tần!

Tần Dã bừng tỉnh.

Vì con dơi khổng lồ chọn rút lui, điều đó có nghĩa là nơi này không an toàn, phải nhanh chóng thoát khỏi mộ cổ!

Tần Dã tâm thần rùng mình, vội vàng đuổi theo!

Tốc độ của con dơi khổng lồ vượt xa Tần Dã, Tần Dã phí hết chín trâu hai hổ sức lực, vẫn không thể cắt đuôi được nó.

Mà con dơi khổng lồ dường như cố ý trêu chọc Tần Dã, mỗi khi Tần Dã càng gần lối ra, con dơi khổng lồ lại đột nhiên đổi hướng chạy trốn.

"Chết tiệt!

Con súc sinh này rốt cuộc đang chơi trò gì?

Nó muốn bắt sống tôi sao?" Tần Dã trong lòng đầy nghi hoặc, nhưng lại không dám tùy tiện xông vào lối ra.

"Kẽo kẹt…" Tần Dã nghe thấy một trận tiếng máy móc khởi động.

Ngay sau đó, tấm đá dưới chân Tần Dã đột nhiên lỏng ra, để lộ một đường hầm sâu thẳm u tối.

"Ha ha, hóa ra ở đây còn có lối thoát!" Tần Dã tinh thần đại chấn, tăng tốc chạy về phía đường hầm.

Hắn không ngờ, đường thông đạo này lại được phá mở ra.

Hơn nữa đường hầm này còn rộng rãi hơn lối ra trước đó, có thể chứa bốn năm chiếc xe song song đi qua.

Tần Dã không chút suy nghĩ, dọc theo thông đạo điên cuồng chạy!

"Kẽo kẹt" Đột nhiên, phía trước truyền đến âm thanh quỷ dị!

Tần Dã trong lòng giật thót, vội vàng dừng bước.

Hắn chậm rãi cúi đầu, chỉ thấy một bộ xương khô mặc giáp đen, khoác da lông trắng từ tầng đá dưới chân bò lên!

Đầu lâu của bộ xương khô đã mục nát vỡ nát, trong hốc mắt lóe lên hai đốm lửa ma quỷ đỏ thẫm, mang lại sự kinh hoàng tột độ!

Bộ hài cốt này cao ít nhất ba mét trở lên, vai rộng lớn, cánh tay thô tráng, các khớp xương có vài chỗ nhô ra!

Điều khiến Tần Dã rùng mình nhất là, phía sau bộ xương khô kéo lê một sợi xích dài và thô, trên đó dính đầy vết máu loang lổ!

"Mẹ kiếp, cái thứ này là cái quỷ gì?!" Tần Dã toàn thân lạnh toát, trán rịn mồ hôi lạnh!

Hắn không dám chần chừ một khắc, quay người muốn bỏ đi.

Nhưng bộ xương khô này dường như đã nhắm vào Tần Dã, đứng sừng sững chặn ở cuối thông đạo, không cho hắn rời đi!

"Bàn Tử, tình hình bên cậu thế nào?

Bên tôi gặp rắc rối lớn rồi!" Tần Dã thì thầm qua micro nhỏ ở cổ áo, mắt nhìn chằm chằm vào bộ xương khô khủng khiếp trước mắt.

"Dã ca, bên tôi tạm thời vẫn an toàn, vừa giải quyết mấy con dơi nhỏ.

Bên cậu làm sao vậy?" Giọng Bàn Tử truyền đến từ tai nghe, mang theo một chút căng thẳng.

"Tôi gặp một bộ xương khô cao ba mét, toàn thân giáp đen lông trắng, mắt lóe lửa quỷ, còn kéo theo một sợi xích dính máu, chặn đường tôi rồi!" Tần Dã vừa nói vừa cẩn thận lùi lại, cố gắng tìm lối thoát khác.

Lúc này, bộ xương khô đột nhiên động đậy, nó vung cánh tay thô tráng, sợi xích kéo lê trên đất phát ra tiếng ma sát chói tai.

Nó nhanh chóng áp sát Tần Dã.

Tần Dã trái né phải tránh, ống thép trong tay không ngừng chống đỡ những đòn tấn công của bộ xương khô.

Nhưng sức mạnh của bộ xương khô quá lớn, mỗi lần chống đỡ đều khiến cánh tay hắn tê dại.

"Dã ca, cậu cố gắng lên, tôi đến tìm cậu đây!" Bàn Tử hét lên.

"Đừng qua đây, cậu đến cũng chỉ là chịu chết, nơi quỷ quái này khắp nơi đều nguy hiểm, cậu mau tìm cơ hội thoát ra ngoài trước đi!" Tần Dã từ chối, hắn biết Bàn Tử tuy có chút bản lĩnh, nhưng đối mặt với quái vật khủng khiếp như vậy, cũng rất khó có cơ hội thắng.

Bộ xương khô tấn công ngày càng mãnh liệt, Tần Dã dần dần có chút không chống đỡ nổi, trên người cũng bị sợi xích chém ra mấy vết thương.

Đột nhiên, hắn phát hiện động tác của bộ xương khô dường như có chút cứng nhắc, chỗ khớp xương nhô ra hình như là điểm yếu của nó.

Tần Dã nhìn đúng thời cơ, khi bộ xương khô một lần nữa vung cánh tay, hắn đột nhiên nhảy vọt lên, dùng ống thép đánh mạnh vào khớp xương của bộ xương khô.

"Rắc" một tiếng, khớp xương cánh tay bộ xương khô bị đánh gãy, cánh tay vô lực rũ xuống.

Tần Dã thừa cơ xông qua bên cạnh nó, dọc theo thông đạo liều mạng chạy.

Phía sau, bộ xương khô vẫn đang giãy giụa muốn đuổi theo, nhưng vì hành động bất tiện, tốc độ đã chậm lại.

Tần Dã chạy được một đoạn đường, phát hiện phía trước có một ngã rẽ.

Hắn dừng bước, do dự một lát, không biết nên đi đường nào.

Lúc này, hắn nghe thấy tiếng Bàn Tử gọi từ thông đạo bên trái vọng lại: "Dã ca, bên này!" Tần Dã chạy về phía âm thanh, chỉ thấy Bàn Tử đang đứng ở cửa một mộ thất.

Cậu ta tay cầm đèn pin, vẻ mặt đầy lo lắng.

"Dã ca, cậu cuối cùng cũng đến rồi, tôi vừa mới phát hiện trong mộ thất này có một vài ký hiệu kỳ lạ, hình như có liên quan đến cơ quan của ngôi mộ cổ này." Bàn Tử nói.

Hai người bước vào mộ thất, bên trong tràn ngập một luồng mùi

hôi thối.

Trên vách tường mộ thất khắc đầy các loại ký hiệu và hoa văn kỳ lạ, trên đất còn vương vãi một ít xương trắng.

Tần Dã cẩn thận quan sát những ký hiệu này, đột nhiên mắt hắn sáng lên: "Bàn Tử, những ký hiệu này có thể là chỉ dẫn cho chúng ta cách tránh cơ quan.

Cậu xem, mấy ký hiệu này hình như đại diện cho hướng dòng nước, có lẽ chúng ta đi theo dòng nước là có thể tìm thấy lối ra." Ngay lúc bọn họ chuẩn bị rời khỏi mộ thất thì, đột nhiên nghe thấy một trận tiếng "ong ong".

Chỉ thấy một đàn ong độc to bằng nắm tay từ góc mộ thất bay ra, vồ lấy bọn họ.

Những con ong độc này toàn thân phát ra ánh sáng xanh lam quỷ dị, rõ ràng độc tính cực mạnh.

"Không xong, là ong độc!

Mau tìm thứ gì đó che chắn!" Tần Dã hét lớn.

Hắn và Bàn Tử vội vàng cởi áo khoác, vung vẩy để chống đỡ đòn tấn công của ong độc.

Nhưng ong độc ngày càng nhiều, bọn họ dần dần rơi vào thế khó.

"Bàn Tử, chúng ta phải tìm cách xông ra ngoài!" Tần Dã hét lên.

"Xông thế nào?

Đàn ong độc này nhiều quá!" Bàn Tử lo lắng đáp lại.

Tần Dã nhìn quanh, phát hiện một góc mộ thất có một lỗ thông gió.

"Bàn Tử, chúng ta chạy về phía lỗ thông gió đó, có lẽ có thể thoát

ra từ đó!" Tần Dã vừa nói, vừa xông về phía lỗ thông gió.

Bàn Tử bám sát theo sau, hai người một đường vung vẩy áo khoác, trên người vẫn bị ong độc đốt mấy nhát, đau đến mức bọn họ nhăn mặt.

Khó khăn lắm mới chạy đến dưới lỗ thông gió, Tần Dã phát hiện lỗ thông gió khá cao, bọn họ không với tới.

"Bàn Tử, cậu khom người xuống, tôi đạp lên cậu mà lên!" Tần Dã nói.

Bàn Tử khom người xuống, Tần Dã đạp lên vai cậu, cố sức leo lên lỗ thông gió.

Sau đó hắn đưa tay ra, kéo Bàn Tử cũng lên theo.

Chương 499

Bên trong lỗ thông gió chật hẹp tối đen, tràn ngập một mùi hôi thối xộc lên mũi.

Bọn họ chỉ có thể bò bên trong, từ từ bò về phía trước.

Bò được một đoạn đường, bọn họ nghe thấy một trận tiếng gầm rú lớn.

"Dã ca, phía trước hình như có thứ gì đó!" Bàn Tử căng thẳng nói.

Tần Dã cẩn thận từng li từng tí bò qua, chỉ thấy phía trước là một cái cơ quan cạm bẫy khổng lồ.

Một quả cầu đá khổng lồ đang lăn qua lăn lại trong một đường hầm dốc, hai bên đường hầm đầy gai nhọn.

Một khi bị quả cầu đá chạm vào hoặc bị gai nhọn đâm trúng, chắc chắn là chết không nghi ngờ gì.

"Cái này làm sao mà qua đây?" Bàn Tử nhìn cơ quan trước mắt, vẻ mặt tuyệt vọng.

Tần Dã cẩn thận quan sát quy luật vận hành của cơ quan, phát hiện tốc độ lăn của quả cầu đá có nhanh có chậm.

Hơn nữa ở một bên đường hầm có một chỗ lõm nhỏ, hình như có thể tạm thời né tránh quả cầu đá.

"Bàn Tử, đợi sau khi quả cầu đá lăn qua, chúng ta xông đến chỗ lõm đó, sau đó tìm cơ hội khác để qua." Tần Dã nói.

Bọn họ chờ đợi quả cầu đá lăn qua, sau đó nhanh chóng xông tới, trốn vào chỗ lõm.

Khi quả cầu đá lại lăn đến, bọn họ ghì chặt vào vách tường, đại

khí cũng không dám ra.

Cứ như vậy, bọn họ lợi dụng khoảng trống giữa những lần quả cầu đá lăn, từ từ di chuyển về phía trước.

Tiếp tục bò về phía trước, bọn họ phát hiện cuối lỗ thông gió là một không gian khá lớn.

Tần Dã bò ra trước, sau đó kéo Bàn Tử cũng ra theo.

Hai người đứng dậy, dùng đèn pin chiếu sáng xung quanh, phát hiện bọn họ đang ở trong một mộ thất khổng lồ.

Ở trung tâm mộ thất đặt một cỗ quan tài đá khổng lồ, trên quan tài đá khắc đầy những hoa văn và chữ viết tinh xảo.

"Dã ca, bên trong này sẽ không có bảo tàng gì chứ?" Bàn Tử nhìn quan tài đá, trong mắt lộ ra ánh mắt tham lam.

"Đừng động lung tung, xung quanh quan tài đá này có thể vẫn còn cơ quan." Tần Dã cảnh giác nói.

Hắn cẩn thận quan sát mặt đất và vách tường xung quanh quan tài đá, phát hiện một vài vết nứt nhỏ và lỗ nhỏ.

Những cái này rất có thể là lối ra của cơ quan ẩn giấu.

Hắn dùng sức vỗ vào vách tường, phát hiện không có gì thay đổi.

Tần Dã lại gõ vào quan tài đá một lúc, vẫn không có phản ứng gì.

Ngay lúc này, Bàn Tử đột nhiên kinh hãi kêu lên một tiếng, khiến Tần Dã vội vàng quay người lại.

Hắn nhìn thấy, thân thể của Bàn Tử đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại một đống thịt vụn và mảnh quần áo.

Tần Dã ngây người.

"Bàn Tử, cậu làm sao vậy?

Cậu tỉnh lại đi!" Tần Dã vội vàng lay lay Bàn Tử, nhưng không có chút phản ứng nào.

Hắn lập tức hoảng loạn, trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi không tên.

Tần Dã nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn quan tài đá, hai mắt đỏ ngầu, như thể tràn đầy lửa giận.

"Mẹ kiếp lũ trộm mộ, ông đây nhất định không tha cho bọn mày!" Tức giận chửi một tiếng xong, Tần Dã nhấc chân đá đổ cái tủ quần áo bên cạnh, tủ quần áo rơi xuống bên cạnh quan tài đá.

Bên cạnh quan tài đá có một tấm đá, Tần Dã nhặt tấm đá đó lên, dùng sức đập xuống đất.

Rầm một tiếng trầm đục, đáy quan tài cuối cùng cũng bị hắn đập ra một cái lỗ, khiến Tần Dã thở phào nhẹ nhõm.

"Bàn Tử, chúng ta mau chui vào trong." Bàn Tử vội vàng ôm lấy Tần Dã, hai người lúng túng chui vào trong lỗ quan tài đá.

Bên trong quan tài đá vô cùng chật hẹp, Tần Dã chỉ có thể co ro thân thể, cố gắng giảm thiểu sự áp bức đối với bản thân.

Bên trong quan tài đá này có một không gian hình tròn, trung tâm đặt một cái hộp hình chữ nhật, bên trong hình như chứa đựng một vật nào đó.

Bàn Tử thò đầu ra xem.

Sắc mặt cậu ta trong nháy mắt trở nên trắng bệch, run rẩy hỏi: "Dã… Dã ca, trong cái hộp này là… thi cốt sao?" "Đừng đoán mò, mau đậy nắp hộp lại!" Tần Dã quát lên một tiếng, bảo Bàn Tử mau đậy nắp gỗ lại.

Bàn Tử run rẩy tay, đậy nắp gỗ lại, sau đó hai người nín thở, không dám thở mạnh một hơi.

Cứ như vậy, quan tài đá yên tĩnh trở lại.

Cũng không biết qua bao lâu, quan tài đá đột nhiên rung chuyển kịch liệt, đồng thời có tiếng gầm thét chấn động màng nhĩ vang lên.

Ngay sau đó, một bóng đen khổng lồ từ trên trời giáng xuống.

Bóng đen này cao ba mét, nặng vạn cân, mang theo sát khí mãnh liệt, đâm thẳng vào quan tài đá.

Đỉnh quan tài đá lập tức bị đâm sập, vô số đất đá gạch vụn thi nhau rơi xuống.

Thân thể Tần Dã và Bàn Tử bị chôn vùi dưới đống đổ nát, hai người khó khăn chen đến bên cạnh quan tài đá.

Trên quan tài đá xuất hiện một cái hố sâu, bên trong nằm một cỗ nam tính thi khô, đôi mắt hắn trợn trừng đỏ ngầu.

Làn da của cỗ thi khô này trắng bệch như ma quỷ, thân hình cao gầy, trên người mặc một bộ tử bào hoa quý.

Hắn chết không nhắm mắt, miệng há rộng, lưỡi treo trên cổ, lộ ra một cái răng nanh sắc bén, vô cùng dữ tợn.

"Mẹ ơi!" Bàn Tử không nhịn được nôn khan, cỗ thi khô này thật sự quá kinh khủng rồi.

Tần Dã mồ hôi lạnh chảy ròng, nhưng hắn vẫn giữ bình tĩnh, nói nhỏ với Bàn Tử: "Cỗ thi khô này bị đóng đinh sống ở đây, đoán chừng là chủ nhân ngôi mộ để ngăn chặn thi thủ của hắn bị xâm thực.

Hắn hẳn là chết trong tay trộm mộ." "Bàn Tử, chúng ta mang hắn đi thôi!

Nếu không lát nữa sẽ bị người khác phát hiện." Bàn Tử nuốt nước bọt, gật đầu biểu thị đồng ý.

Thế là, hai người tốn hết chín trâu hai hổ sức lực, mới mang cỗ thi

thể kia đi.

Tần Dã và Bàn Tử vừa rời đi không xa, liền nghe thấy tiếng bước chân truyền đến.

Là mấy tên trộm mộ lúc nãy quay lại.

"Đội trưởng, sao tôi cảm thấy hơi kỳ lạ nhỉ?" "Kỳ lạ chỗ nào?" "Luôn cảm thấy hình như thiếu cái gì đó?" "Đừng nghĩ lung tung, chúng ta mau tìm cơ quan đi." Mấy người tìm kiếm một lượt, không tìm thấy manh mối nào, chuẩn bị quay về đường cũ.

Ngay khi bọn họ chuẩn bị đi ra khỏi lỗ thông gió, Bàn Tử đột nhiên điên cuồng hét lớn: "Đừng qua đây!" Lời cậu ta còn chưa dứt, một con mãng xà khổng lồ từ trong lỗ thông gió chui ra, cắn mạnh vào mắt cá chân phải của tên trộm mộ kia.

"Á!" Tên trộm mộ đau đớn, thảm thiết giãy giụa.

Nhưng hắn rất nhanh liền vì thân nhiệt mất đi, dần dần mất hết sức lực.

Cuối cùng, đầu hắn nghiêng sang một bên, hoàn toàn tắt thở.

Cùng lúc đó, Bàn Tử và Tần Dã nhìn rõ chân thân của mãng xà.

Toàn thân nó phủ vảy đen tuyền, đuôi dài và nhọn.

Điều đáng sợ nhất là, trên đầu lâu của mãng xà vậy mà lại mọc ra một khuôn mặt người.

Khuôn mặt này vặn vẹo, đầy căm hận, đang nhìn chằm chằm vào quan tài đá nơi Tần Dã hai người đang ở.

"Mẹ kiếp!

Tên này còn sống!" Bàn Tử kinh ngạc nói.

Tần Dã nhíu mày, trầm ngâm một lát, hắn lấy súng ra nhắm thẳng

vào con mãng xà đen.

Pằng!

Một phát súng bắn ra, viên đạn chuẩn xác trúng đầu mãng xà.

Mãng xà đen rít lên một tiếng, ngã xuống đất.

“Ối giời!

Chương 500

Cái thứ này đúng là cứng thật!" Tần Dã thầm nghĩ không ổn.

"Con mãng xà đen này là thủ hộ thú của mộ cổ, nếu chúng ta không giải quyết nó, e rằng tối nay chúng ta không đi được." Tần Dã trầm giọng nói.

"Đội trưởng, hai ta hợp tác một phen, tôi phụ trách đánh lạc hướng con mãng xà đen đó, cậu giúp tôi mở quan tài đá." Bàn Tử đề nghị.

"Được!" Tần Dã đồng ý, hai người phân công hợp tác.

Bàn Tử phá hủy toàn bộ ba cỗ quan tài đá khác, sau đó cùng Tần Dã hợp sức di chuyển quan tài đá.

"Rắc!" Nắp quan tài từ từ mở ra.

Không gian bên trong quan tài vô cùng rộng rãi, bên trong xếp gọn gàng những khối ngọc khí dày đặc.

Mỗi một món ngọc khí đều giá trị nghìn vàng.

Tần Dã và Bàn Tử nhìn đến nỗi mắt trợn trừng.

Tần Dã đưa tay chạm vào một chiếc bình ngọc, kết quả chạm vào thành bình lạnh buốt, toàn thân hắn đột nhiên rùng mình một cái, vội vàng rụt tay lại.

Ngọc khí này tuy tốt, nhưng Tần Dã lại không dám vọng động nửa phần.

Đây chính là lối vào mộ huyệt, nếu hắn tùy tiện mở bình ngọc lấy ngọc khí, chẳng phải hại chết chính mình sao!

"Dã ca, cậu còn ngây ra đó làm gì?" Bàn Tử giục.

Tần Dã lắc đầu, hắn hiện tại không chỉ không dám mở bình ngọc, thậm chí ngay cả quan tài đá cũng không dám mở.

Bởi vì ai biết bên trong sẽ có thứ gì quỷ dị.

Hắn nhìn Bàn Tử một cái, nói: "Thế này nhé, cậu thử xem có thể di chuyển quan tài đá không?

Tôi đi di chuyển bình ngọc!" Bàn Tử do dự một lát, nói: "Được!

Nhưng cậu phải chú ý an toàn!" Tần Dã đồng ý.

Bàn Tử bắt đầu thử di chuyển quan tài đá.

"Rầm!" Một tiếng trầm đục truyền đến.

Quan tài đá lại lần nữa sập xuống.

Bàn Tử kinh hỉ kêu lên: "Có hy vọng!" Cậu ta lại dùng hết toàn thân sức lực, liều mạng di chuyển quan tài đá.

Đáng tiếc là, quan tài đá không nhúc nhích.

Tần Dã thấy vậy, thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: "Bàn Tử, cậu vẫn nên tiết kiệm chút sức lực đi, tôi làm đây!" Bàn Tử buồn bã dừng lại, không cam lòng nói: "Dã ca, nếu cậu nói sớm cho tôi biết ở đây có nguy hiểm, tôi nhất định sẽ không mạo hiểm đâu." Tần Dã vỗ vỗ vai cậu, cười ha hả nói: "Lần này là một sự cố." Nói xong, hắn cầm dao găm, từ từ di chuyển vào sâu bên trong mộ thất.

Bàn Tử đứng bên cạnh, trong lòng thấp thỏm không yên.

"Dã ca, nếu bên trong này còn có cơ quan thì sao?" Cậu ta lo lắng hỏi.

"Không sao, tin tôi đi!" Tần Dã kiên định nói.

"Ừ!" Bàn Tử gật đầu.

Tần Dã từng bước từng bước di chuyển, rất nhanh đã đến trước

pho tượng khổng lồ kia.

Pho tượng là một bức tượng đá khắc người, sống động như thật.

Tần Dã khom người xuống, cẩn thận quan sát đường nét ngũ quan của bức tượng, phát hiện dung mạo bức tượng vậy mà lại giống Bàn Tử đến tám phần.

Chỉ là bức tượng trông tang thương hơn.

"Cha của Bàn Tử?" Tần Dã trong lòng một trận kinh ngạc.

Ngay lúc này, ánh mắt hắn quét qua vị trí bên trái bức tượng, ở đó có một lỗ nhỏ, xung quanh lỗ được khắc hoa văn phức tạp.

"Đây chính là cơ quan sao?" Tần Dã lẩm bẩm.

Hắn nhẹ nhàng gõ vào hoa văn, phát hiện từ chỗ lỗ truyền đến tiếng "ầm ầm ầm" trầm đục.

Theo tiếng "ầm ầm ầm" ngày càng dày đặc, một luồng khí tức âm hàn cũng tràn ra.

Tần Dã lập tức giật mình, hắn vội vàng lùi ra khỏi cửa động.

"Bàn Tử, khí tức ở đây rất quỷ dị, cậu mau trốn vào trong ba lô của tôi đi." Tần Dã phân phó.

"Ồ…" Bàn Tử do dự một lát, ngoan ngoãn chui vào trong ba lô của Tần Dã.

"Bàn gia, cậu phải chiếu cố huynh đệ đấy!" Tần Dã lại nói một câu, quay người chạy ra ngoài mộ thất.

Tần Dã vừa chạy ra được mấy mét, phía sau hắn truyền đến một tiếng trầm đục.

Theo tiếng động trầm đục kia, Tần Dã cảm giác sau lưng có một luồng sức mạnh cuồn cuộn như thủy triều ập đến.

Hắn không dám quay đầu, liều mạng lao về phía lối ra.

Bàn Tử trong ba lô lắc lư dữ dội, không kìm được kêu lên: "Dã ca, tình hình gì thế?

Có phải có quái vật nào đuổi theo không?" Tần Dã thở hổn hển hét: "Đừng nói nhảm nữa, ôm chặt vào, tình hình không ổn!" Con đường dưới chân dường như cũng bắt đầu gồ ghề không bằng phẳng, Tần Dã loạng choạng suýt ngã.

Hắn ổn định thân hình, đột nhiên phát hiện phía trước xuất hiện mấy lối rẽ.

Mà dấu hiệu trước đó đã mờ không rõ. "Cái này phải làm sao?

Đi đường nào?" Bàn Tử trong ba lô lo lắng hỏi.

Tần Dã nghiến răng: "Không có thời gian phán đoán nữa, đi đường bên trái này." Bọn hắn dọc theo hành lang bên trái điên cuồng chạy, nhưng lại phát hiện hành lang càng ngày càng chật hẹp.

Hơn nữa trên tường bắt đầu rỉ ra một ít chất lỏng màu đen, tỏa ra mùi vị nồng nặc khó ngửi. "Chất lỏng này không ổn, đừng chạm vào." Tần Dã nhắc nhở.

Đúng lúc này, phía trước đột nhiên xuất hiện một cánh cửa đá.

Cửa đá khép hờ, bên trong lọt ra một tia sáng yếu ớt.

Tần Dã cẩn thận từng li từng tí lại gần cửa đá, nhìn qua khe cửa.

Hắn thấy bên trong có một hồ nước hình tròn khổng lồ, giữa hồ có một đài đá.

Trên đài đá dường như đặt thứ gì đó.

Tần Dã tỉ mỉ quan sát đài đá hình tròn kia.

Trên đài đá hình tròn khắc những hoa văn phức tạp, có cái giống

như một loại phù văn, có cái giống như một loại trận pháp, lại còn có cái giống như những cảnh tượng kỳ dị.

Một bàn tay từ trên đài đá vươn ra, từ từ tóm lấy một vật nào đó dưới hồ nước, sau đó ném thẳng vào hồ, bắn lên vô số bọt nước.

Những hình ảnh này nhanh chóng lướt qua trong đầu hắn, giống như từng thước phim điện ảnh.

Hắn nhìn đến ngây người, tim đập nhanh hơn, má nóng bừng, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Bàn tay kia vậy mà lại thật sự tóm lấy một cái đầu người đầm đìa máu!

Cái đầu người này bị người ta trực tiếp cắt đứt từ cổ!

Máu tươi đỏ thẫm chảy dọc theo cổ xuống đất, nhuộm đỏ mặt đất dưới chân! "Trời ơi!

Sao lại là đầu người!!!" Bàn Tử cũng theo đó hét lên, sợ đến toàn thân run rẩy.

Hắn không biết vì sao Tần Dã lại phản ứng mạnh như vậy, càng không hiểu vì sao lại phải chạy đến đây.

Tần Dã không có thời gian giải thích nhiều như vậy, liền vội vàng kéo cửa đá ra, xông vào.

Vừa vào cửa, hắn đã nghe thấy Bàn Tử ở phía sau la hét ầm ĩ: "Dã ca, đợi tôi với!" Tần Dã căn bản không thèm để ý, tiếp tục chạy về phía trước.

Tầm nhìn của hắn dần trở nên rõ ràng, trước mắt xuất hiện một cánh cửa sắt lớn.

Chương 501

Tần Dã đẩy đẩy cửa sắt, cửa sắt không hề nhúc nhích.

Tần Dã thử dùng sức mạnh muốn mở cửa sắt, nhưng vô ích, hắn dốc hết sức bình sinh, nhưng vẫn không đẩy được.

Hắn lại thử dùng chân đá, kết quả phát hiện trên cửa sắt dán một lớp thép dày.

Bàn Tử thấy vậy, vội vàng chạy tới giúp: "Dã ca, anh tránh ra." Bàn Tử dốc hết sức lực đá mạnh vào cửa sắt, cuối cùng khiến cánh cửa sắt lớn lung lay sắp đổ.

Hai người hợp lực đẩy mở cánh cửa sắt lớn, Tần Dã lập tức nhìn quanh bốn phía.

Đập vào mắt là một hành lang dài, trên hành lang bày đầy các loại giá gỗ.

Trên giá gỗ chất đầy đủ các loại bình khí, và trong các bình khí đó lại chứa đầy đủ các loại nội tạng người.

Đồng tử Tần Dã đột nhiên co rút, suýt nữa kinh hô thành tiếng.

Còn Bàn Tử thì bịt chặt miệng, trừng lớn hai mắt.

Phía sau bọn họ, là từng dãy nhà nhỏ, những căn phòng này đều trống rỗng, bên trong bày đặt từng cỗ thi thể.

Bọn họ mặc đủ loại y phục, tóc tai rối bù vương vãi trên vai, mặt mũi hung tợn, toàn bộ đều là những thi thể khô héo thối rữa!

Hơn nữa, bên cạnh những thi thể khô héo thối rữa này, còn chất chồng rất nhiều hũ lọ đủ loại, trong hũ lọ chất đầy nội tạng người đầm đìa máu!

Từng cỗ thi thể thảm không nỡ nhìn chất chồng trên mặt đất thành một ngọn núi cao, lấp đầy toàn bộ đại sảnh, dày đặc ken kít.

Tim Tần Dã đập thình thịch thình thịch, hắn nuốt một ngụm nước bọt: "Những người này rốt cuộc là ai giết?" Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt, khó khăn nói: "Chúng ta cũng không biết là ai làm, nhưng chắc chắn rất khủng khiếp." "Nơi đây rốt cuộc giấu cái gì?" "Những cái này đều là da người khô héo, bên trong đựng người sống sờ sờ, đây là... ai làm?" Cổ họng Tần Dã phát ra tiếng ùng ục, hắn cảm thấy dạ dày mình đang cuộn trào. "Anh...

ổn chứ?" Tần Dã lắc đầu, cố gắng nặn ra nụ cười: "Ổn." Nhưng sự chấn động trong lòng thì mãi không thể tan biến. "Bây giờ chúng ta phải làm sao?" Bàn Tử hỏi, "Nếu đi sâu vào nữa, chắc chắn sẽ gặp phải những chuyện khủng khiếp hơn." Tần Dã hít sâu một hơi: "Không thể đi sâu vào nữa." Bàn Tử kinh ngạc nhìn Tần Dã.

Tần Dã nói: "Bên trong chắc chắn còn có người khác, chúng ta vẫn nên rời khỏi đây sớm nhất có thể." "Nhưng chúng ta tay trắng, làm sao rời đi đây?" Tần Dã trầm ngâm một lát, đột nhiên nhớ tới một thứ.

Đó chính là tấm lệnh bài kia.

Chữ viết trên lệnh bài đã hoàn toàn biến mất.

Nhưng hắn vẫn ghi nhớ rõ ràng trong đầu.

Tần Dã lấy miếng ngọc bội vỡ đeo bên hông xuống, cầm trong tay tỉ mỉ nhìn.

Lệnh bài tuy bị hư hại, nhưng không hề vỡ nát, vẫn tỏa ra ánh sáng óng ánh. "Tấm lệnh bài này chắc vẫn còn tác dụng." Tần Dã cầm lệnh bài đi về phía cửa thông đạo kia.

Bàn Tử căng thẳng hỏi: "Dã ca, anh đang làm gì vậy?" "Tôi thử xem có thể mở thông đạo này không, xem có thể đưa cậu ra ngoài

không." "Không được, tôi không thể mạo hiểm cùng anh.

Nơi đây nguy hiểm như vậy, vạn nhất có người rình rập chúng ta thì sao?" Tần Dã lắc đầu: "Không đâu, nơi đây trừ tôi ra, không ai biết." Bàn Tử nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng đúng, liền không nói nhiều nữa.

Tần Dã đi đến giữa thông đạo, nhắm mắt lại, ngưng thần tĩnh khí, chậm rãi thôi động nội kình của mình.

Nội kình của hắn từ từ rót vào ngọc bội, ngọc bội phát ra ánh sáng vàng nhạt, từng vòng từng vòng gợn sóng lan ra, rất nhanh hình thành một màn ánh sáng hình tròn bao phủ hắn và Bàn Tử.

Bàn Tử kinh ngạc nói: "Hóa ra anh đã mở màn chắn bảo vệ." Tần Dã gật đầu: "Đúng vậy, màn chắn bảo vệ này chắc có thể bảo vệ chúng ta." Bàn Tử nói: "Dã ca anh lợi hại quá, thứ này anh cũng có thể có được sao?" Tần Dã cười nói: "Trước kia có lần tôi vô tình xông vào một cổ mộ, nhặt được cái thứ này." Bàn Tử khinh thường nói: "Thứ này sao có thể so với những kho báu kia?

Dã ca, anh đừng có nghĩ lung tung." Tần Dã nói: "Cậu đừng quan tâm, tóm lại tôi là do may mắn mới nhặt được." Bàn Tử không cho là đúng.

Hai người đi hơn mười mét, đột nhiên phát hiện trước mắt xuất hiện một bàn xoay khổng lồ.

Bàn Tử vừa kinh vừa mừng: "Sặc, lần này chúng ta thật sự đến đúng chỗ rồi, đây là bàn xoay cơ quan!" Tần Dã cũng lộ ra vẻ mừng rỡ: "Bàn xoay này có thể xoay được sao?" "Đương nhiên có thể xoay, hơn nữa khoảng cách xoay được rất xa, chúng ta có thể nấp sau bàn xoay khi nó chuyển động." "Vậy nhanh chóng ra tay đi." "Được thôi, cậu xem." Hai người đồng thời ra tay, vặn bàn xoay cơ quan, theo bàn xoay bắt đầu chuyển động, Bàn Tử và Tần Dã lập tức cảm thấy mặt

đất dưới chân rung chuyển.

Hai người bị bàn xoay kéo đi, thân thể bắt đầu nghiêng về phía trước. "Dã ca, bám chắc vào, chúng ta sắp rơi xuống rồi!" Hai người vội vàng ổn định thân mình, nhưng dưới chân vẫn không ngừng xoay, thân thể của bọn họ càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh... "Dã ca, không được, chúng ta phải dừng chuyển động lại." "Nhưng bàn xoay này thì sao, lẽ nào chúng ta sẽ bị mắc kẹt ở đây mãi mãi?" "Bàn xoay này không chỉ có thể xoay, mà còn có thể truyền tống, đợi tốc độ xoay đạt đến một trăm, nó sẽ dừng chuyển động." Tần Dã nói: "Được, vậy nghe lời cậu." Tần Dã dừng vận động, tốc độ bàn xoay cũng giảm xuống. "Nhanh đứng vững, tôi đỡ cậu ra." Tần Dã đứng vững thân thể, hai người từ từ bò ra khỏi bàn xoay.

Tần Dã nhìn quanh, phát hiện căn phòng ngầm này rất trống trải, chỉ có một số bức tường đổ nát, quan quách, quan tài, bàn ghế gỗ và một số vật phẩm kỳ lạ.

Tần Dã đi đến trước quan quách, vén nắp ra xem, phát hiện trong quan quách nằm một người phụ nữ, biểu cảm trên mặt người phụ nữ vô cùng thống khổ, miệng phát ra tiếng kêu ai oán thê lương.

Tần Dã đưa tay chạm vào trán người phụ nữ, trán người phụ nữ lạnh lẽo như nước, hơn nữa da dẻ khô héo, rõ ràng đã chết rất lâu rồi.

Tần Dã nhíu mày nhìn thi thể người phụ nữ, trong lòng nghi hoặc không giải. "Người phụ nữ này rốt cuộc là ai?" Lúc này, hắn đột nhiên liếc thấy trên tường có mấy bức tranh cuộn, nhân vật chính trong tranh vậy mà lại giống hệt người chết!

Tần Dã ngây người.

Hắn tỉ mỉ nhìn người đàn ông trên tranh cuộn, phát hiện người đàn ông trong tranh vậy mà lại có kích thước bằng với mình. "Chuyện này là sao?" Tần Dã lại nhìn mấy bức tranh cuộn xung quanh.

Những người đàn ông trên các bức tranh cuộn này đều có kích thước bằng Tần Dã, nhưng lại không có mái tóc đen như Tần Dã. "Cái này..." Tần Dã nhíu mày, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên kêu lên: "Ôi mẹ ơi!

Đây là...

đây là cái quỷ gì thế!" Tần Dã nhìn theo tiếng gọi, chỉ thấy trên tường vậy mà lại phù điêu đủ loại khô lâu!

Những bộ xương khô đều trừng đôi mắt đỏ ngầu, ngẩng đầu gầm thét, trông cực kỳ đáng sợ.

Tần Dã và Bàn Tử đều sợ hãi, vội vàng chạy ngược lại, nhưng lại bị các khô lâu chặn lại trong động huyệt. "Sao những khô lâu này nhiều vậy chứ!

Trời đất ơi, bọn chúng đều là đồ sống sao?" "Bọn chúng đều là những người bị nhốt ở đây sao?" Tần Dã hỏi: "Cậu đã từng thấy người bị nhốt ở đây bao giờ chưa?" Bàn Tử lắc đầu: "Chưa.

Nhưng Dã ca, chúng ta có phải đi nhầm rồi không?" "Chắc là không nhầm đâu, tôi chắc chắn đây phải là một cổ mộ." "Những bộ xương khô này trông ghê quá." Tần Dã nói: "Chúng ta đừng hoảng trước, hãy cẩn thận quan sát tình hình xung quanh." Trong lúc nói chuyện, Tần Dã phát hiện cổ mộ này không đơn giản như tưởng tượng.

Bốn phía cổ mộ là từng lối rẽ, mỗi lối rẽ đều có một bộ xương khô mang sinh mệnh đứng đó.

Tần Dã và Bàn Tử cẩn thận từng li từng tí bước vào lối rẽ đầu tiên, những nơi dọc đường đi đều là từng hàng rương gỗ, trong rương gỗ đều đặt từng món vũ khí, nhưng tất cả đều đã mục nát không còn ra hình dạng gì nữa. "Dã ca, anh xem kia là gì?" Theo hướng Bàn Tử

chỉ, Tần Dã thấy một thanh trường đao cắm trên tường, trên chuôi đao khắc hai chữ "Trảm Hồn".

Trảm Hồn đao vậy mà vẫn có thể sử dụng được, chứng tỏ phong ấn trên thân đao vẫn chưa hoàn toàn giải trừ. "Thanh đao này không đơn giản đâu." "Những bộ xương khô này từ đâu mà ra vậy?" Hai người càng thêm nghi hoặc. "Dã ca, tôi cảm thấy nơi đây chắc có trận pháp gì đó, chúng ta vẫn nên ra ngoài trước đi, nơi đây thật sự quá quỷ dị." "Cũng chỉ có thể như vậy." Tần Dã cất đao vào vỏ, kéo tay Bàn Tử, hai người từ góc cua xông ra.

Bàn Tử nói: "Dã ca, chúng ta nhanh ra ngoài đi, chúng ta ở đây bị trì hoãn quá lâu rồi, sợ là mọi người đều đang sốt ruột chờ." "Ừ." Tần Dã đáp một tiếng, đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên, phía sau hắn thổi tới một trận âm phong, khiến người ta sởn gai ốc!

Hắn mạnh mẽ quay người lại, phát hiện lối rẽ phía sau vậy mà đã biến thành một mảnh đen kịt.

Tần Dã giật mình, vội vàng quay đầu nhìn lại, phía sau vậy mà không thấy gì cả! "Chuyện này là sao?!" Tần Dã kinh hô một tiếng, vừa lúc trở lại bàn xoay.

Bàn Tử cũng bị cảnh tượng quỷ dị này làm cho sợ ngây người, mãi một lúc mới hoàn hồn: "Dã ca, chúng ta đây là..." "Không biết, sao chúng ta lại quay về chỗ cũ." "Không phải chúng ta quay về chỗ cũ, mà là nơi đây đã biến thành một bãi tha ma, tất cả mọi thứ ở đây đều biến mất rồi.

Chúng ta bị nhốt trong bãi tha ma!" Tần Dã nghe vậy cũng sợ ngây người, sắc mặt tái nhợt. "Chúng ta không phải đang đi trên hành lang sao?

Sao lại xuất hiện ở bãi tha ma?" "Tôi cũng không biết, tôi cũng không rõ." Tần Dã nghĩ nghĩ, nói: "Không đúng, chắc chắn là do

những bộ xương khô này làm, bọn chúng đang khống chế chúng ta." Tần Dã nói: "Mặc kệ, cứ ra ngoài trước đã." "Được." Hai người tiếp tục đi về phía trước, không lâu sau, đã đến cuối lối rẽ.

Tần Dã vừa đặt chân đến lối rẽ, liền nhìn thấy một đài cao, trên đài cao đặt hai pho tượng đá, tượng đá sống động như thật, trông cực kỳ chân thực. "Dã ca, đây là hai người đó sao?

Đẹp quá." Tần Dã gật đầu, nói: "Không sai, hai pho tượng đá này chính là tượng của bọn họ, được làm bằng đá, xem ra những Tống tử kia chính là linh hồn của bọn họ ký ngụ trong tượng đá." Hai người tiếp tục đi về phía trước, đi đến cuối cùng thì nhìn thấy phía sau tượng đá, vậy mà lại đặt một cái hộp.

Chương 502

Cái hộp đang mở, bên trong hộp đặt một con rối gỗ màu đen. "Đây là... con rối gỗ này là Tống tử chúng ta vừa gặp sao?" Bàn Tử chỉ vào con rối gỗ nói. "Không, con rối gỗ này là vật sống." Tần Dã đi đến bên cạnh con rối gỗ, đưa tay chạm vào nó một cái, con rối gỗ không hề có phản ứng gì, nhưng Tần Dã lại cảm giác con rối gỗ dường như đang mỉm cười.

Tần Dã nhìn con rối gỗ một cái, nói: "Con rối gỗ này chắc chắn là chủ thể của đám Tống tử kia, chúng ta phải tìm được nó!" "Nhưng tại sao nó lại cười?" "Không biết, chúng ta đừng bận tâm đến nó trước." Nói xong, Tần Dã và Bàn Tử đi lên đài cao. "Trời đất ơi..." Bàn Tử nhìn mười ba cỗ thi thể bày trên đài cao, sợ đến suýt ngã xuống đất, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu. "Đây...

đây là Tống tử sao?!" Tần Dã nói: "Không phải Tống tử, nhưng còn đáng sợ hơn Tống tử!" "Tại sao?" "Vì sức mạnh trên người những Tống tử này được ngưng kết từ thi khí, nếu chúng ta không tiêu diệt bọn chúng, những Tống tử này sẽ từ từ phục sinh!" "À, vậy phải làm sao?

Chúng ta căn bản không có cách nào phá được những trận pháp cương thi này chứ!" "Không sao, cậu ở đây đợi tôi, tôi vào thử xem có phá được trận không!" Tần Dã nói xong liền đi vào trong quan tài, trong quan tài có ba tầng ván ngăn.

Tần Dã lấy ra một cây kim bạc, chọc chọc vào ván quan tài, ván quan tài không hề nhúc nhích.

Tần Dã nhíu mày: "Trên ván quan tài có phong ấn, xem ra tôi phải mở quan tài ra." "Không được không được... không thể tùy tiện quấy

rầy quan tài, nếu không vong hồn trong quan tài sẽ phát điên mất!" Bàn Tử vội vàng can ngăn. "Không sao đâu, vong hồn trong quan tài đều là cương thi, bọn chúng căn bản không thể rời khỏi quan tài." Bàn Tử nghĩ nghĩ, vẫn có chút lo lắng: "Vậy được rồi." Tần Dã hít sâu một hơi, tay phải nắm thành quyền, một luồng linh lực mạnh mẽ tụ lại thành một quả cầu sấm sét lớn bằng nắm tay.

Hắn đặt lòng bàn tay lên ván quan tài.

Trong nháy mắt, ván quan tài bị nổ tung bay ra ngoài. "Rầm!" Sau khi quan tài rơi xuống đất, ván quan tài lập tức vỡ vụn thành từng mảnh, để lộ một cỗ quan tài đen khổng lồ.

Tần Dã đưa chân phải đạp lên quan tài màu đen, dùng sức đạp hai cái, nắp quan tài lập tức bật lên.

Quan tài đen mở ra, một trận khói đen trào ra, xộc vào khiến Tần Dã ho khan hai tiếng, đồng thời cũng khiến trong quan tài bốc ra một mùi hôi thối kinh tởm.

Bàn Tử vội vàng bịt mũi, vẻ mặt ghét bỏ nhìn vào trong quan tài.

Tần Dã cũng không nhịn được bịt mũi lùi lại. "Đây là chỗ nào?

Chẳng lẽ chúng ta bị nhốt trong bãi tha ma sao?" Tần Dã nhíu mày, nói: "Chúng ta không phải bị nhốt trong bãi tha ma, chúng ta bị nhốt trong một cỗ quan tài đen." "Quan tài đen!" Bàn Tử sợ đến tái mét mặt. "Đúng, quan tài đen, chúng ta bị nhốt trong một cỗ quan tài." "Nhưng...

đây là quan tài mà..." "Đừng nói nữa, cậu nhanh chóng vào trong quan tài đi." "Nhưng..." "Không có nhưng nhị gì cả, nhanh vào đi." Bàn Tử bất đắc dĩ, đành chui vào trong quan tài đen.

Tần Dã cũng chui vào, Bàn Tử vừa mới vào, nắp quan tài đã đóng lại.

Tần Dã nhìn ra ngoài, phát hiện mình vậy mà vẫn đứng trong sơn

động kia, xung quanh vẫn một mảnh u ám, chỉ có phía trước có ánh sáng. "Sao lại quay lại rồi?" Bàn Tử hỏi. "Chúng ta bây giờ bị nhốt trong một cỗ quan tài, không gian bên trong quan tài rất chật hẹp, hơn nữa rất oi bức." "Tình huống này, nhất định phải nghĩ ra cách mới được." "Nếu chúng ta không ra ngoài, sớm muộn gì cũng sẽ bị ngạt chết." "Nhưng nếu chúng ta ra ngoài, e rằng sẽ càng nguy hiểm hơn, vạn nhất gặp phải lệ quỷ thì sao?" "Cậu yên tâm, chỉ cần chúng ta tìm được trận nhãn, mọi chuyện đều sẽ dễ giải quyết." Tần Dã vừa giao lưu với Bàn Tử, vừa quan sát xung quanh. "Này, cậu mau nhìn!" Đột nhiên, Tần Dã chỉ vào bức tường bên trái, trên tường khắc dày đặc các hoa văn và phù văn. "Đó chắc là trận nhãn." Tần Dã nói. "Tuyệt vời quá!

Cuối cùng chúng ta cũng phát hiện ra bí mật của ngôi mộ này rồi!" Bàn Tử hưng phấn nói, bò ra khỏi quan tài, chuẩn bị đi qua nghiên cứu. "Cậu làm gì thế?!" Tần Dã kinh hãi kêu lên, nhưng đã quá muộn, bóng dáng Bàn Tử đã biến mất. "Cái tên này, đúng là thiếu đòn!" Tần Dã tức giận mắng, nhưng hắn biết Bàn Tử chắc chắn đã bị truyền tống đi rồi.

Tiếp đó, hắn tỉ mỉ quan sát một lượt, phát hiện trận nhãn không chỉ đơn giản là khắc trên tường, nó còn được khảm sâu bên trong một khối đá kỳ lạ, chỉ khi lấy đi hoặc phá hủy trận nhãn, cả đại trận mới có thể ngừng vận chuyển.

Tần Dã hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi tiến về phía trận nhãn. "Hít..." Khi Tần Dã càng ngày càng gần trận nhãn, một luồng gió lạnh lẽo thổi qua mặt Tần Dã.

Tần Dã cảm giác toàn thân nổi da gà, sống lưng lạnh toát.

Tần Dã không khỏi nuốt nước bọt, tiếp tục tiến lên.

Khi hắn chỉ còn cách trận nhãn mười mét, Tần Dã cảm thấy trước

ngực hơi nóng lên.

Tần Dã cúi đầu, kinh ngạc phát hiện, thanh đồng tiền kiếm vốn đặt trước ngực hắn lúc này lại đang phát ra ánh sáng đỏ nhạt!

Cảnh tượng này, khiến Tần Dã trừng lớn hai mắt!

Hắn mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn về phía trận nhãn!

Lúc này, tại trận nhãn tỏa ra huyết quang nồng đậm, cùng đồng tiền kiếm chiếu rọi lẫn nhau!

Hồng quang trên đồng tiền kiếm trở nên chói mắt hơn mấy phần! "Hóa ra là vậy!" Tần Dã bừng tỉnh đại ngộ, cuối cùng hắn cũng biết thứ trong cỗ quan tài này là gì rồi!

Hóa ra là một thanh pháp khí đồng tiền kiếm do tà môn ngoại đạo chế tạo!

Thanh đồng tiền kiếm này tuy chỉ có nửa thân, nhưng uy lực lại vượt xa pháp khí thông thường, có thể khắc chế quỷ vật và tà ma thông thường. "Ha ha, lần này phát tài rồi!" Tần Dã kích động xoa xoa tay, hắn không ngờ đồng tiền kiếm lại có phản ứng như vậy, xem ra phỏng đoán của hắn là đúng.

Thanh đồng tiền kiếm này tuyệt đối là một chí bảo không thua kém Long Mạch Kiếm! "Ta ngược lại muốn xem ngươi có thể chịu được công kích của ta không!" Khóe miệng Tần Dã nhếch lên nụ cười tàn nhẫn, sau đó giơ đồng tiền kiếm lên, chém mạnh vào trận nhãn.

Tia lửa tóe ra tứ phía, đồng tiền kiếm mỗi nhát chém, trận nhãn đều rung chuyển dữ dội một cái.

Tuy nhiên, trận nhãn dường như không hề chịu bất kỳ tổn hại thực chất nào. "Hừ!" Tần Dã lạnh lùng hừ một tiếng, lại lần nữa vung đồng tiền kiếm chém xuống.

Sau một tiếng nổ lớn, trận nhãn vỡ tung, hóa thành một đống mảnh vụn. "Cái này... thế là xong rồi sao?" Bàn Tử nhìn thấy cảnh tượng này, mắt tròn xoe mồm há hốc.

Tần Dã lắc đầu, nói: "Không thể nào kết thúc dễ dàng như vậy, trận nhãn của trận pháp này bị hủy, uy lực của ngôi mộ này ước chừng giảm đi tám chín phần, chúng ta bây giờ ra ngoài, chắc sẽ không gặp phải hiểm nguy gì." "Vậy chúng ta bây giờ ra ngoài đi, bên trong này ngột ngạt quá!" Bàn Tử gật đầu, bày tỏ sự đồng tình.

Tuy nhiên Tần Dã không lập tức hành động, bởi vì hắn cảm giác trong cỗ quan tài này dường như có thứ gì đó đang rục rịch. "Bàn Tử, cậu cứ ở đây, tôi ra ngoài xem sao." "Được, vậy anh cẩn thận chút." Tần Dã gật đầu, lập tức nhảy ra khỏi quan tài, chậm rãi đi về phía bên ngoài quan tài.

Bên trong quan tài một mảnh đen kịt, Tần Dã đi rất lâu mới thích nghi được với bóng tối này.

Hắn nhìn quanh một lượt, phát hiện xung quanh tĩnh lặng như tờ, không có động tĩnh gì bất thường.

Tần Dã thở phào một hơi, sự tĩnh lặng này mang đến cho người ta một cảm giác cực kỳ bất an. "Ừm... hình như nghe thấy tiếng nước?" Đột nhiên, tai Tần Dã bắt được một trận tiếng nước ào ào, hơn nữa còn có một mùi thối rữa xộc thẳng vào mặt. "Có điều kỳ lạ!" Tần Dã nheo mắt, cảnh giác nhìn quanh.

Tuy nhiên, Tần Dã lại không phát hiện ra thứ gì, chỉ có thể nghe thấy tiếng nước kia càng lúc càng lớn.

Đột nhiên, một đạo bạch quang chiếu xuống, Tần Dã lập tức nheo mắt lại.

Đợi đến khi Tần Dã mở mắt ra, hắn kinh ngạc phát hiện cảnh

tượng bên trong quan tài đã thay đổi long trời lở đất!

Tấm ván quan tài vốn được đặt trong quan tài vậy mà tự động vén ra, để lộ một lối đi sâu thẳm bên dưới! "Mẹ kiếp!

Cái này...

Chương 503

đây không phải quỷ đả tường chứ?" Tần Dã nuốt nước bọt, cảnh tượng này hắn chỉ từng thấy trong phim ảnh, truyền hình, internet, không ngờ bây giờ lại tận mắt chứng kiến. "Mặc kệ nó, đằng nào cũng là đường chết, không bằng đánh cược một phen." Tần Dã suy nghĩ tới lui, cuối cùng đưa ra một quyết định quan trọng.

Hắn lấy ra đồng tiền kiếm, nhảy vọt một cái, lao vào trong thông đạo sâu thẳm. "Két..." Tần Dã vừa nhảy vào thông đạo, cánh cửa gỗ của thông đạo liền tự động khép lại.

Tần Dã men theo bóng tối đi về phía trước, đi khoảng năm phút, Tần Dã đến một căn mật thất.

Trong mật thất tràn ngập bụi bặm, trên mặt đất giăng đầy mạng nhện, trông đổ nát tả tơi, nhưng vẫn có từng luồng âm sát chi khí nhàn nhạt lan tỏa ra. "Két." Đột nhiên, từ đỉnh thông đạo truyền đến một tiếng động quỷ dị, một cánh tay trắng bệch bám vào vách đá trượt xuống.

Tần Dã sắc mặt đại kinh, lập tức lùi lại né tránh. "Ầm!" Cánh tay này đập vào vách đá cứng rắn, lập tức phát ra một tiếng va chạm trầm đục.

Nhờ ánh sáng của đồng tiền kiếm, Tần Dã mơ hồ nhìn rõ chủ nhân của cánh tay.

Đó là một bộ xương khô! "Vãi chưởng, thật sự có khô lâu!" Tần Dã giật mình, vội vàng chạy lùi lại, đồng thời hét lớn: "Bàn Tử cứu mạng!" Âm thanh của hắn có sức xuyên thấu rất mạnh, rất nhanh đã gọi Bàn Tử tỉnh dậy.

Bàn Tử dụi dụi đôi mắt còn đang mơ màng, hoang mang nói: "Sao

vậy?" "Cái thằng cha nhà cậu không nhìn thấy ở đây có một bộ xương khô sao?!" Tần Dã hét lớn. "Hả?

Khô... khô lâu?" Bàn Tử sững sờ, lập tức xông lên, đá bay bộ xương khô ra xa.

Rầm!

Lực chân của Bàn Tử mạnh mẽ biết bao, bộ xương khô trực tiếp đập vào vách đá của mộ thất.

Bộ xương khô trong nháy mắt vỡ thành tro cốt, vương vãi khắp các góc mộ thất. "Đệt..." Tần Dã mắt tròn xoe mồm há hốc, cái thằng Bàn Tử này còn bạo lực hơn cả hắn! "Mẹ kiếp, đúng là xúi quẩy, sao ở đây lại có một bộ xương khô chứ?" Bàn Tử lẩm bẩm chửi bới.

Tần Dã bĩu môi, khinh thường nói: "Cậu cũng vậy thôi, cậu lẽ nào quên rồi sao?

Cậu từng cũng là cương thi!" "Khụ khụ..." Nghe vậy, Bàn Tử ngượng ngùng gãi gãi đầu: "Đừng nhắc chuyện đó được không?

Hai chúng ta đều là cương thi." Trong lúc hai người nói chuyện, lại có một bộ xương trắng hếu rơi xuống bên cạnh bọn họ.

Những bộ xương khô này đều được luyện chế bằng kim loại, hơn nữa thân hình cao lớn cường tráng, trên người mặc áo giáp, rõ ràng là một chiến sĩ.

Bàn Tử mò mẫm nửa ngày, tìm ra một đồng tiền, nói: "Tên này chắc chắn là từ trong quan tài bò ra, nhưng sao tôi nhìn hắn có chút quen mắt nhỉ?" Tần Dã liếc một cái, kinh ngạc nói: "Là Trần Đại Hổ!" "À...

Trần Đại Hổ..." Bàn Tử gãi gãi đầu, nhíu mày nói: "Sao tôi không quen nhân vật này nhỉ?" "Cậu thực sự không quen, bởi vì hắn đã bị luyện thành thi nô." Tần Dã nói. "Hả?" Bàn Tử ngạc nhiên: "Lợi hại

vậy sao?" "À à, cậu đừng hỏi những cái này nữa, nhanh chóng rời khỏi đây đi." Nói rồi, Tần Dã nhặt thanh đồng tiền kiếm trên đất, chạy về phía cửa thông đạo. "Đợi tôi với!" Bàn Tử chạy theo.

Khi hai người đến bên ngoài mộ huyệt, Tần Dã đột nhiên phát hiện, nhiệt độ ở đây dường như đã tăng lên. "Sao nhiệt độ lại giảm xuống rồi?" Bàn Tử nghi hoặc.

Tần Dã nhíu mày nói: "Bên trong mộ huyệt này dường như tồn tại một loại hệ thống điều hòa không khí nào đó, dẫn đến nhiệt độ bên trong mộ huyệt tăng cao, bây giờ chúng ta đã thoát ly khỏi phạm vi mộ huyệt, nhiệt độ đã trở lại bình thường rồi." "Vãi!

Anh mà cũng đoán được cái này, phục thật!" Bàn Tử vỗ vai Tần Dã nói.

Lúc này, hai người đã thoát khỏi mộ huyệt, đến một địa cung rộng rãi.

Giữa địa cung sừng sững một đài đá, trên đài đá cung phụng một viên châu tử lớn bằng nắm tay, tỏa ra ánh huỳnh quang màu xanh lục dịu nhẹ. "Ơ?

Sao tôi ngửi thấy mùi thuốc nhỉ?" Bàn Tử nhíu mũi ngửi ngửi.

Tần Dã sắc mặt ngưng trọng, nhìn chằm chằm viên châu tử trên đài đá, trầm ngâm nói: "Viên châu tử này chắc chắn là mấu chốt khống chế mộ huyệt, phải lấy được nó!" "Hắc hắc...

Viên châu tử này về tay tôi, những thứ khác đều là của anh!" Bàn Tử xoa xoa hai tay, vô cùng phấn khích nhìn đài đá. "Cậu đúng là đồ ngốc, thứ này nguy hiểm như vậy, vạn nhất làm hỏng thì sao?

Đương nhiên là để cậu đi thám thính đường rồi." Tần Dã khinh thường nhìn Bàn Tử. "Ha ha, tôi hiểu rồi, ý này hay thật, anh đúng là gian trá!" Bàn Tử bừng tỉnh đại ngộ nói. "Cút đi!

Logic của cậu là cái quái gì vậy?" Tần Dã liếc xéo một cái, hắn nào phải cố ý nhường cơ duyên cho Bàn Tử, hắn là lo lắng Bàn Tử bị xử lý rồi, chẳng phải hắn cũng xong đời sao? "Hắc hắc..." Bàn Tử cười dâm đãng. "Cậu có thể nghiêm túc chút được không?!" Tần Dã quát mắng một tiếng, sau đó chỉ vào sâu trong địa cung, nói: "Đi vào trong, xem có gì hay ho không!" "Kẻ xây dựng này đúng là đồ dở hơi, làm một cái mộ huyệt mà còn bày đặt nhiều cơ quan như vậy." Bàn Tử oán trách nói. "Suỵt!" Tần Dã lập tức bịt miệng Bàn Tử lại, nói: "Đừng nói linh tinh, vạn nhất gây ra cơ quan khác, hai chúng ta sẽ gặp rắc rối lớn." "Anh không sợ sao?" Bàn Tử cẩn thận từng li từng tí nói.

Bàn Tử tuy gan lớn, nhưng hắn cũng biết trong mộ huyệt cất giấu rất nhiều cơ quan cạm bẫy.

Những cơ quan này đủ để giết chết hai người bọn họ. "Sợ cái quái gì?

Chúng ta không vào thì không được sao?" Tần Dã nhún nhún vai. "Cũng đúng!" Bàn Tử gật đầu, nói: "Như vậy, chúng ta có thể nhân cơ hội mang bộ xương khô kia ra ngoài." "Ách...

Tôi cảm thấy như vậy quá nguy hiểm, hay là hai chúng ta đổi cách khác?" "Không đổi, tôi thấy thế này khá tốt, tôi lên thử xem sao!" Bàn Tử không nói lời nào, trực tiếp xông thẳng vào sâu trong địa cung.

Tần Dã bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó đi theo.

Bàn Tử xông vào địa cung sau, lập tức phát ra một loạt tiếng kêu thảm thiết. "A a a..." Một lát sau, Bàn Tử toàn thân bốc khói, chật vật vọt ra, suýt chút nữa bị ngọn lửa nuốt chửng, may mà kịp thời chạy ra. "Em gái anh!

Đây là lửa gì vậy?" Bàn Tử ngồi phịch xuống đất thở dốc, vừa nãy hắn bị lửa đuổi chạy, mấy lần suýt bỏ mạng.

Tần Dã ngồi xổm xuống kiểm tra vết thương của hắn.

Lưng Bàn Tử bị cháy xém, máu tươi chảy ra. "Sao lại thế này..." Tần Dã lẩm bẩm. "Chuyện gì vậy?" Bàn Tử hỏi. "Tất cả mọi thứ trong mộ huyệt này, dường như đều bị viên châu tử này thao túng." Tần Dã nói. "Hả?

Viên châu tử này tà môn vậy sao?" Bàn Tử nghi ngờ nói. "Không tin cậu xem!" Tần Dã đặt lòng bàn tay lên trán Bàn Tử, lập tức cảm thấy một luồng cảm giác ấm áp. "Vãi!

Chuyện này là sao?!" Bàn Tử kinh ngạc nói. "Viên châu tử này có linh tính, nếu muốn chiếm lấy nó, chỉ cần gắn linh hồn vào châu tử là có thể khống chế nó." Tần Dã giải thích: "Việc này có tệ hại rất lớn, không chỉ tiêu hao thể lực, mà còn dễ bị phản phệ." "Hóa ra là vậy." Bàn Tử như có điều suy nghĩ nói. "Được rồi, vì cậu đã lấy được bảo bối, thì nhanh chóng đi đi, kẻo đêm dài lắm mộng." Tần Dã thúc giục. "Đi đi đi." Thế là hai người lại lần nữa bước vào mộ huyệt.

Mộ huyệt này vô cùng rộng rãi, hai bên tường khảm dạ minh châu chiếu sáng xung quanh, nhưng lại không bày biện bất kỳ đồ trang sức nào.

Chương 504

"Mộ huyệt này sao trống rỗng vậy?

Chẳng lẽ không có vật bồi táng sao?" Tần Dã kỳ lạ nói. "Ai nói cho anh biết đây là lăng mộ của một đại lão cấp vương hầu?" Bàn Tử liếc xéo nói.

Tần Dã sững sờ một chút, hỏi: "Vậy đó là mộ huyệt của ai?" Bàn Tử chỉ lên phía trên nói: "Năm đó khi Long Quân bệ hạ xây lăng tẩm, chính là lợi dụng động huyệt và địa mạch tự nhiên, khiến lăng tẩm hòa hợp với địa mạch, tự mang trận pháp." "Trận pháp?" Tần Dã mặt đầy ngơ ngác nhìn Bàn Tử, hỏi: "Chuyện này mà cậu cũng hiểu sao?" "Hừ, đừng có coi thường người khác!" Bàn Tử kiêu ngạo hừ một tiếng: "Bàn Tử ta dù gì cũng là người học rộng tài cao." Bàn Tử nói xong, tiếp tục đi về phía trước.

Hai người men theo hành lang chật hẹp đi về phía trước, không đi được bao lâu, Tần Dã đột nhiên dừng lại.

Lúc này bọn họ đang đứng trước cửa một mộ thất.

Mộ thất hình tròn, dài khoảng ba mét, rộng khoảng hai mét, trên tường khắc những hoa văn cổ xưa, trông khá quỷ dị.

Tần Dã đưa tay đẩy mở cánh cửa lớn của mộ thất, lập tức một luồng mùi hôi thối xộc thẳng vào mũi.

Tần Dã nín thở, ánh mắt quét qua mộ thất này.

Bên trong mộ thất trống rỗng, ngoại trừ một chiếc giường đá, một ngọn đèn dầu ra, thì không còn vật gì khác.

Đèn dầu cháy, tỏa ra ánh lửa yếu ớt, miễn cưỡng chiếu sáng cả căn mộ thất.

Tần Dã đưa đèn dầu lại gần cây nến, tỉ mỉ quan sát một lượt.

Chỉ thấy dầu nến trên cây nến kia đã cạn khô từ lâu, chỉ còn lại một lớp bã nến đen kịt, có thể tắt bất cứ lúc nào.

Tần Dã dịch cây nến ra xa một chút, tiếp tục quan sát, hắn luôn cảm thấy nơi này căn bản không giống một mộ thất bình thường, mà giống một cái lồng giam kín mít hơn.

Tần Dã quay đầu nhìn Bàn Tử. "Cậu cũng thấy nơi này không bình thường sao?" "Ừm." Bàn Tử gật đầu, nói: "Theo lý mà nói, trong địa cung như thế này phải có rất nhiều vật tuẫn táng mới đúng, kết quả trong mộ thất này ngoài một đống tro cốt ra, chẳng có gì cả." "Chúng ta kiểm tra lại cẩn thận xem sao." Tần Dã nói. "Không cần xem nữa, tôi dám bảo đảm mộ thất này tuyệt đối là giả, những cái gọi là vật tuẫn táng này chắc chắn đã bị người ta trộm đi từ lâu rồi." Tần Dã nghe vậy nhíu nhíu mày, nghi hoặc nói: "Có khi nào chúng ta nghĩ nhiều rồi không?" Bàn Tử lắc đầu, trầm giọng nói: "Cẩn tắc vô ưu, vẫn là nên cẩn thận một chút thì hơn." "Vậy được rồi, tôi nghe cậu." Tần Dã nhún nhún vai, đáp ứng.

Tiếp đó, hai người tiếp tục men theo hành lang mộ thất đi về phía trước tìm kiếm. "Ô, có chữ!" Đột nhiên, Tần Dã kêu lên một tiếng.

Chỉ thấy bên trái mộ thất có một cánh cửa đóng chặt, còn trên bức tường bên phải mộ thất thì có bốn tấm bia đá.

Bề mặt bia đá loang lổ cũ kỹ, dường như đã trải qua hàng trăm năm tháng xâm thực. "Chỗ kia vậy mà cũng có chữ." Tần Dã chỉ vào bia đá kinh ngạc nói.

Bàn Tử nhanh chóng chạy đến trước bia đá, tỉ mỉ quan sát.

Một lúc sau, Bàn Tử quay người nhìn Tần Dã, sắc mặt ngưng trọng nói: "Tiểu tử, tôi cảm giác mấy chữ này rất nguy hiểm!" Tần Dã

cười nói: "Tôi biết, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến hứng thú của chúng ta, chúng ta vẫn cứ đi xem rốt cuộc là viết cái gì đi." Thế là, Tần Dã kéo cánh tay Bàn Tử, chậm rãi di chuyển về phía bốn tấm bia đá kia.

Bia đá càng ngày càng gần cây nến giữa mộ thất...

Khi bia đá cách cây nến giữa mộ thất chỉ còn hai mươi mét, cây nến vốn ảm đạm đột nhiên biến thành màu đỏ máu.

Trong nháy mắt, nhiệt độ mộ thất dường như giảm mạnh mấy lần, khiến người ta không khỏi run rẩy. "Tiểu tử, chúng ta nhanh rút lui!" Bàn Tử đột nhiên vội vàng nhắc nhở.

Tần Dã vẻ mặt ngơ ngác, nghi hoặc nói: "Cậu làm gì thế?" "Chúng ta nhanh rời khỏi đây!" Bàn Tử thúc giục. "Vãi!" Tần Dã chửi: "Cái thằng cha cậu đúng là đủ lề mề." Tuy trong lòng không thoải mái, nhưng Tần Dã vẫn ngoan ngoãn buông Bàn Tử ra, sau đó cùng Bàn Tử rời khỏi mộ thất.

Vừa ra khỏi mộ thất, Tần Dã lập tức cảm thấy toàn thân thoải mái hơn nhiều, toàn thân ấm áp.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía trung tâm mộ thất, cây nến ở đó đã biến mất, thay vào đó là một đám huyết vụ tinh hồng, như ma quỷ lượn lờ bay lên, khiến người ta nhìn mà sinh lòng kính sợ. "Trời đất ơi!

Chuyện này là sao!" Bàn Tử vẻ mặt kinh hãi nhìn chằm chằm huyết vụ nói.

Tần Dã gãi gãi da đầu, nghi hoặc nói: "Vừa nãy rõ ràng có một cây nến, bây giờ sao ngay cả cây nến cũng không thấy đâu?" "Anh xem mộ thất này." Bàn Tử chỉ vào quan tài đá nói: "Bên trong đó đựng thứ gì?" Tần Dã nhìn tới, quả nhiên trong quan tài đá nhìn thấy một bộ hài cốt,

chỉ có điều hài cốt đã bị rỗng, hiển nhiên là được đặt vào bên trong. "Trời đất quỷ thần ơi, trong quan tài đá này vậy mà có người chết!" Tần Dã sợ đến ngồi phịch xuống đất, suýt chút nữa khóc ra. "Cậu mà sợ thì cút đi!" Bàn Tử khinh thường nói. "Tôi sao có thể bỏ rơi cậu một mình." Tần Dã lập tức bò dậy từ dưới đất, phủi phủi mông, nghiêm túc nói: "Anh em chúng ta cùng tiến cùng lùi." Bàn Tử liếc xéo một cái, lười biếng không thèm trả lời cái tên này, bước chân đi đến trước quan tài đá, tỉ mỉ quan sát.

Trên quan tài đá có rất nhiều cơ quan cạm bẫy, nếu tùy tiện chạm vào một chỗ nào đó, hoặc không cẩn thận va phải cơ quan khác, chắc chắn sẽ gây ra một vụ nổ lớn.

Bàn Tử đi quanh quan tài đá một lát, sau đó hắn cúi người xuống, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve trên quan tài đá.

Đột nhiên, khóe miệng Bàn Tử lộ ra một nụ cười ranh mãnh, mạnh mẽ tóm lấy móc khóa trên nắp quan tài, sau đó mạnh mẽ đập vào nắp quan quách.

Rầm!

Ván gỗ vỡ vụn, nắp quan tài bị vén bay.

Ngay sau đó, một bộ xương khô từ trong quan quách từ từ nổi lên, lơ lửng giữa không trung. "Vãi chưởng, cương thi sống dậy!" Tần Dã sợ đến tái mét mặt, quay người ba chân bốn cẳng chạy loạn.

Tần Dã thoát khỏi mộ thất, lại chạy đến một mật thất khác.

Mật thất này còn lớn hơn cái trước, hơn nữa trên cửa đá khắc rất nhiều hoa văn phức tạp, toát ra một luồng âm khí nồng đậm.

Tần Dã và Bàn Tử cẩn thận từng li từng tí đi qua cửa đá.

Bên trong cửa đá cũng bày một cỗ quan tài đá, nhưng trên quan tài đá không có bất kỳ cấm chế nào.

Tần Dã thử đẩy đẩy quan tài đá, phát hiện quan tài đá vậy mà không hề có trở ngại, trực tiếp bị hắn đẩy ra.

Tần Dã trong lòng kích động không thôi, vội vàng xông vào trong quan tài đá.

Trong quan tài đá nằm một người đàn ông trung niên, hắn mặc cẩm bào màu vàng kim, thân thể vạm vỡ cường tráng, hai mắt trợn trừng nhìn trần nhà, không biết đã chết bao nhiêu năm rồi.

Tần Dã bế hắn từ trong quan tài đá lên, phát hiện người đàn ông đã không còn hơi thở, chỉ còn lại một cỗ thi thể lạnh lẽo cứng ngắc.

Tần Dã thở dài một hơi, lẩm bẩm: "Vị lão ca này chắc chết oan uổng quá, nếu không sao có thể hóa thành lệ quỷ?" Hắn an táng người đàn ông trung niên sang một bên, sau đó lại lấy ra mấy nén hương thắp cúng người đàn ông trung niên.

Đợi mọi việc xong xuôi, Tần Dã quay người gọi Bàn Tử: "Bàn gia, giúp tôi vận chuyển một bộ hài cốt." Tần Dã đang vác quan tài chuẩn bị quay về, nhưng khi quay người lại nhìn thấy đáy quan tài. "Ơ, đây là gì?" Tần Dã nhặt lên một viên châu tử đen sì.

Viên châu tử này không lớn, bằng nắm tay, toàn thân đen kịt, tỏa ra một tia tà ác khí tức.

Bàn Tử đi tới, nhìn chằm chằm viên châu tử màu đen trong tay Tần Dã tỉ mỉ quan sát một lát, sau đó kinh ngạc nói: "Viên châu tử này sao có chút quen mắt?" Lời vừa dứt, Bàn Tử một chưởng đánh ra.

Chỉ nghe một tiếng "rầm" trầm đục vang lên, viên châu tử màu đen trong nháy mắt vỡ nát. "Hắc!" Bàn Tử nhe răng cười, nói: "Tôi cuối cùng cũng nhớ ra rồi, viên châu tử này hình như là một bảo bối!" Nói xong, Bàn Tử lại một chưởng đánh tới, cũng đập nát miếng ngọc bội kia thành phấn vụn.

Tần Dã nhìn đến ngây người, hỏi: "Bàn Tử, cậu định làm gì vậy?" Bàn Tử hắc hắc cười nói: "Vừa nãy tôi không phải đã nói rồi sao?

Tôi nhớ ra rồi!

Viên châu tử này và miếng ngọc bội này đều là pháp khí." Nói rồi, Bàn Tử liền từ trong lòng lấy ra một bọc vải đen, bên trong vậy mà đựng ba đồng tiền cổ kính. "Cậu chắc chắn chứ?" Tần Dã nghi ngờ nhìn Bàn Tử, nói: "Thứ này không giống pháp khí chút nào!" "Cậu biết cái quái gì mà nói, pháp khí cũng chia thành tam lục cửu đẳng, pháp khí cao cấp có thể chống đỡ được công kích thông thường, uy lực cường hãn, thậm chí có thể chém giết võ sư cường giả!

Pháp khí sơ cấp nhiều nhất chỉ có thể tự cứu, gặp nguy hiểm vẫn cần nhờ đến sức mạnh của người khác." Bàn Tử vừa giải thích, vừa đưa ba đồng tiền cho Tần Dã.

Tần Dã đưa tay nhận lấy ba đồng tiền, tỉ mỉ quan sát một lượt sau, nói: "Thứ này thật sự là pháp khí sao?" "Nói nhảm, không tin thì cậu tự mình nghiên cứu đi!" Bàn Tử bĩu môi.

Tần Dã nghe vậy, nghiêm túc quan sát ba đồng tiền, một lát sau, trên mặt hắn lộ ra vẻ vui mừng. "Chất liệu của ba đồng tiền này rất đặc biệt, hơn nữa hoa văn rõ ràng, chắc chắn không phải vật phàm!" Tần Dã mừng rỡ nói. "Thôi được rồi, tôi mệt rồi, nghỉ ngơi một chút đã." Bàn Tử vươn vai, tìm một chỗ nằm xuống đất ngủ.

Tần Dã nhìn cái bụng béo tròn của Bàn Tử, nhất thời cạn lời, nhưng hắn cũng lười quản Bàn Tử.

Tần Dã cất ba đồng tiền đi, sau đó đi đến trước bàn đá kia.

Ánh mắt hắn dừng lại trên tờ giấy da thú đã ngả vàng trên bàn đá.

Chương 505

"Lẽ nào chủ nhân của quan tài đá này chính là vì nội dung trên tờ giấy da thú này mà chết?" Tần Dã nhíu mày trầm tư, cũng không vội vàng mở tờ giấy da thú kia.

Tần Dã nhét tờ giấy da thú kia trở lại trong quan tài đá, sau đó dùng xẻng sắt đào hố chôn quan tài đá.

Bận rộn nửa buổi, Tần Dã mệt đến thở hổn hển.

Hắn lau lau mồ hôi trên trán, lẩm bẩm: "May mà tối nay mang theo cây diêm, nếu không căn bản không có cách nào chiếu sáng cả mật thất." "Chúng ta đi thôi!" Tần Dã quay đầu nói với Bàn Tử một câu, sau đó liền muốn rời khỏi mộ thất quỷ dị khó lường này.

Đúng lúc này, bên ngoài mộ thất truyền đến một trận tiếng bước chân.

Tần Dã cảnh giác nhìn chằm chằm cửa mộ thất, sau đó hai người đàn ông trung niên bước vào.

Một người mặc áo xanh, người còn lại mặc áo đen. "Ôi chao, dám đến trộm mộ, gan ngươi cũng lớn thật đấy!" Người áo đen âm trầm nói. "Trộm mộ?" Tần Dã sững sờ, sau đó phản bác: "Tôi là kẻ trộm mộ ư?" Người áo đen hừ một tiếng: "Mặc kệ ngươi có thừa nhận hay không, ngươi đã trộm bảo vật của gia tộc ta, còn cướp đoạt quan quách của ta, tội nghiệp sâu nặng, nhất định phải chịu hết tra tấn mà chết!" Hai người bọn họ là một cặp anh em sinh đôi, tướng mạo cực kỳ giống nhau, duy chỉ có khí chất khác biệt.

Người áo đen khí chất âm nhu, mắt hẹp dài, trong ánh mắt tràn ngập vẻ oán hận. "Tôi không biết bảo vật các ngươi nói là thứ gì, các ngươi nhận nhầm người rồi." Tần Dã nhún vai xòe tay, vẻ mặt vô tội.

"Thằng nhãi ranh, ta thấy ngươi là chán sống rồi!

Nếu ngươi không chịu hợp tác, vậy đừng trách chúng ta độc ác!" Người áo đen quát lớn một tiếng, rút đao chém về phía Tần Dã.

Thấy vậy, Tần Dã vội vàng né tránh, sau đó một cước roi đá thẳng vào ngực người áo đen.

Người áo đen phản ứng cực nhanh, nghiêng người tránh được cú đá roi, sau đó thuận thế một đao chém về phía cổ Tần Dã.

Đang!

Cánh tay phải Tần Dã giơ lên đỡ nhát đao chém, người áo đen lập tức cảm thấy hổ khẩu đau nhói, cổ tay tê dại. "Thân thể mạnh mẽ thật!" Người áo đen kinh hãi không thôi, không dám chần chừ, nhanh chóng lùi lại. "Muốn chạy?" Tần Dã cười lạnh một tiếng, tay trái nắm thành quyền, mạnh mẽ vung ra, đập vào đầu người áo đen. "Rầm..." Người áo đen ăn một quyền, cả người bị đập ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh. "Phì, gà yếu!" Tần Dã ghét bỏ nhổ một ngụm nước bọt, mắng: "Chỉ chút thực lực này mà còn học người ta trộm mộ, không phải tự tìm chết sao?" Tần Dã đá người áo đen sang một bên, sau đó rút dao găm cắt đứt dây xích sắt, kéo thi thể đến bên cạnh quan tài đá.

Tần Dã dùng đá đè lên quan tài đá, tránh cho thi thể chạy ra ngoài. "Dù sao cũng là một mạng người, sao có thể lãng phí chứ?" Tần Dã dịch thi thể ra, sau đó dùng tay ấn chặt đầu thi thể, dùng sức nhét vào bên trong.

Rắc!

Ngay lúc Tần Dã đang nhét đầu thi thể vào bên trong thi thể, đột nhiên, đầu ngón tay thi thể khẽ run động một chút.

Tần Dã toàn thân cứng đờ, đồng tử co rút, dường như bị chuyện gì đó đáng sợ làm cho giật mình.

Hắn vội vàng buông tay đang ấn đầu thi thể ra, kinh hãi nhìn quanh. "Vừa nãy hình như cảm giác được một loại khí tức nào đó, nhưng rất yếu ớt, khiến ta suýt chút nữa cho rằng mình đã sinh ra ảo giác." Tần Dã thầm nghĩ.

Tần Dã dụi dụi mắt, lại lần nữa nhìn về phía quan tài đá, loại khí tức ẩn hiện vừa nãy đã hoàn toàn biến mất. "Không phải là ảo giác của mình chứ?" Tần Dã nhíu mày.

Tuy có chút băn khoăn, nhưng Tần Dã cũng không để trong lòng.

Hắn tiếp tục khai quật những ngôi mộ còn lại, tìm kiếm linh dược và bí tịch công pháp.

Thời gian thoáng chốc, một đêm lặng lẽ trôi qua.

Trời tờ mờ sáng, Bàn Tử liền bò dậy. "Mẹ kiếp, ngủ một giấc, tinh thần tốt hơn nhiều rồi!" Bàn Tử vươn vai, sau đó nhìn về phía quan tài đá.

Khi hắn thấy quan tài đá trống rỗng, không còn sót lại thứ gì, lập tức ngơ ngác! "Chuyện gì vậy?

Thi thể trong quan tài đá tối qua đâu rồi?" Bàn Tử gãi gãi đầu, vẻ mặt hoang mang. "Bàn Tử, cậu có nghe thấy tiếng gì không?" Tần Dã hỏi. "Tôi hình như nghe thấy tiếng người nói chuyện!" Bàn Tử nhíu mày nói. "Đi thôi, đi xem!" Tần Dã ném cái xẻng đá trong tay, hưng phấn kêu lên một tiếng, sau đó kéo Bàn Tử chạy ra khỏi sơn động.

Cửa sơn động có không ít dấu chân, hiển nhiên có người đã từng đến đây. "Trời đất quỷ thần ơi, trùng hợp vậy sao?" Nhìn dấu chân, Tần Dã không kìm được chửi thề.

Nếu đoán không sai, nơi đây từng có không ít người đến, hơn nữa mỗi người đều mang theo quan quách hoặc những vật phẩm quý giá khác.

Tần Dã theo dấu chân truy đuổi mấy trăm mét, cuối cùng phát hiện một khu viện lạc đổ nát. "Nơi này hình như là một thôn trang..." Tần Dã đứng trước căn nhà, lẩm bẩm. "Nơi đây hoang vu vô tận, cỏ cây không mọc, sao lại có một thôn trang tồn tại chứ?" Bàn Tử vẻ mặt kinh ngạc, trong lòng đột nhiên dâng lên điềm báo bất an.

Tần Dã nhìn quanh, lại thấy một cỗ thi thể phụ nữ thối rữa nằm trên mặt đất.

Thi thể đã khô héo từ lâu, mặc giá y màu đỏ trắng, sắc mặt già nua, trông có vẻ là một mỹ phụ trẻ tuổi. "Ơ?

Cô ta vậy mà vẫn chưa chết?" Tần Dã ngồi xổm bên cạnh nữ thi kiểm tra rất lâu, lúc này mới kinh ngạc thốt lên.

Nữ thi đã chết hẳn, nhưng Tần Dã vẫn có thể cảm giác được trong cơ thể cô ta còn sót lại ba động huyết mạch yếu ớt.

Tần Dã lật thi thể người phụ nữ lại, kiểm tra cổ họng và mũi cô ta. "Quả nhiên vẫn còn sống!

Ai đã ném xác cô ta ở đây?

Chồng và con của cô ta đâu?

Chẳng lẽ đều gặp độc thủ?" Tần Dã càng nghĩ càng phẫn nộ, hận không thể lập tức thay những oan hồn chết oan kia báo thù. "Thôi được rồi, người đã chết rồi, nghĩ nhiều làm gì?

Hai chúng ta bây giờ ngay cả đói cũng sắp chết rồi." Bàn Tử vỗ vai Tần Dã, nhắc nhở: "Này, đừng nhìn nữa, mau giúp tôi kiếm gì đó ăn đi." Tần Dã thở dài một hơi, nói: "Thi thể ở đây chắc đã phong hóa thành tro bụi rồi, thực vật chắc chắn đã bị người khác lấy đi hết rồi, tôi đi chỗ khác xem có gì ăn không." "Ai, đừng đi mà!

Tôi chỉ thèm ăn chân giò nướng, chứ có giành với anh đâu..." Bàn Tử uất ức hét lớn.

Tần Dã chỉ biết trợn trắng mắt.

Một lát sau, Tần Dã từ xa mang đến năm sáu cái chân giò nướng, sau đó đưa cho Bàn Tử. "Vãi, nhiều vậy!

Đủ hai chúng ta ăn nửa tháng rồi!" Nhìn thấy năm sáu cái chân giò nướng, hai mắt Bàn Tử sáng rực, không kìm được nuốt nước bọt.

Tần Dã hắc hắc cười nói: "Nơi đây trừ chúng ta ra thì chỉ còn lại mấy bộ thi thể kia, không phải chúng ta ăn thì lẽ nào là quỷ ăn?" "Ha ha ha ha..." Bàn Tử ha hả cười lớn.

Ăn xong chân giò nướng, Tần Dã liền dẫn Bàn Tử chuẩn bị rời đi. "Khoan đã, tôi hình như ngửi thấy mùi gì đó." Bàn Tử chỉ vào một cái cây phía trước, vẻ mặt ngưng trọng nói. "Mùi gì?" Tần Dã lại gần tỉ mỉ ngửi ngửi, không có gì bất thường. "Nơi này rõ ràng là sơn cốc, sao lại có hương thơm bay tán loạn?" Tần Dã sờ sờ cằm nhẵn nhụi, vẻ mặt nghi hoặc nhìn về phía cái cây đại thụ sum suê kia.

Ngay khi Tần Dã lại gần đại thụ, đại thụ vốn bình tĩnh không có gì lạ đột nhiên rung chuyển. "Vãi chưởng!

Cây sống lại rồi?!" Bàn Tử trong nháy mắt trợn tròn mắt.

Chương 506

Oanh!

Đại thụ đột nhiên nổ tung, lá cây vỡ vụn bay tán loạn.

Một luồng khí tức cuồng bạo hung hãn đột nhiên lan tỏa ra, khiến Tần Dã và Bàn Tử toàn thân lạnh toát.

Bàn Tử run rẩy nói: "Cái này... rốt cuộc là thứ quái quỷ gì vậy?

Đáng sợ quá..." "Cẩn thận!

Nó xông tới rồi..." Lời Tần Dã vừa dứt, con quái vật kia liền xuất hiện trước mặt hắn.

Nó tướng mạo khủng khiếp, toàn thân đen kịt như mực, hai đôi mắt đỏ ngầu lóe lên huyết mang yêu tà.

Trên đỉnh đầu mọc ba cái sừng cong queo, uốn lượn như rồng rắn.

Đồng tử Tần Dã co rút, hít một ngụm khí lạnh. "Kẻ này tuyệt đối không phải loại hiền lành!" Con quái vật kia phát ra tiếng gầm gừ trầm đục, dữ tợn vồ tới hai người Tần Dã, móng vuốt khổng lồ mạnh mẽ đập xuống đất, để lại vết hằn sâu.

Tần Dã rút dao găm ra chống đỡ.

Đinh đang!

Dao găm sắc bén va chạm với móng vuốt thô to cứng rắn của quái vật khổng lồ, tóe ra tia lửa, Tần Dã vậy mà bị chấn lùi mấy bước.

Tần Dã mắt đầy kinh hãi, thầm trách lưỡi, sức mạnh thật là khủng khiếp!

Quái vật tốc độ cực nhanh, nhanh như điện chớp, lại lần nữa tấn công về phía Tần Dã.

Tần Dã phản ứng cũng không chậm, bàn chân dùng lực đạp mạnh, mượn sức phản đòn nhảy ra khỏi phạm vi công kích của quái vật, sau đó nắm chặt dao găm đâm vào bụng quái vật.

Dao găm sắc bén trực tiếp xuyên qua lớp da dày thịt béo của bụng quái vật, máu tươi đầm đìa.

Ngao!

Quái vật kêu rên thê thảm, há cái miệng to như chậu máu cắn về phía Tần Dã, dường như muốn nuốt chửng Tần Dã trong một ngụm.

Tần Dã rút dao găm ra, né tránh sang bên trái, hiểm hóc tránh được cú cắn của quái vật. "Con quái vật này mạnh thật, phải tìm cơ hội giết chết nó." Ý niệm như vậy hiện lên trong đầu Tần Dã. "Vãi!

Cái thằng cha cậu mà cũng đánh được à!

Nhanh chạy đi!" Bàn Tử thấy Tần Dã chiếm ưu thế, lập tức kích động hét lớn.

Tần Dã lạnh lùng hừ một tiếng, nhân lúc quái vật ngây người, nhảy vọt lên, một đao đâm thẳng vào cổ quái vật.

Rắc!

Cổ quái vật đứt lìa theo tiếng động, máu tươi phun ra, nhuộm đỏ mặt đất.

Rầm!

Quái vật ngửa mặt đổ xuống đất.

Tần Dã vội vàng ngồi xổm xuống kiểm tra thi thể quái vật. "Thứ này vậy mà có nội tạng!" Tần Dã nhíu mày nói.

Nội tạng quái vật là một loại vật chất vô cùng nguy hiểm, bởi vì một khi dính vào người, rất dễ khiến người ta sinh ra ảo giác, mất ngủ, động kinh và các triệu chứng khác.

Vì vậy người bình thường đều sẽ bảo tồn loại nội tạng này lại, chờ bệnh viện cứu chữa.

Nhưng trong cơ thể con quái vật này lại có rất nhiều nội tạng, đủ thấy sinh mệnh nó ngoan cường, sau khi chết vẫn không lập tức thối rữa.

Tần Dã dùng dao găm rạch bụng quái vật, lấy ra một viên tinh hạch trong suốt sáng bóng.

Tần Dã nắm viên tinh hạch kia, chỉ cảm thấy trong tay ấm nóng, bề mặt lưu chuyển ánh sáng kỳ dị, dường như ẩn chứa năng lượng vô tận.

Bàn Tử rướn người tới, mắt trợn tròn. "Thứ này, chắc đáng tiền lắm nhỉ?" Tần Dã liếc hắn một cái. "Đừng chỉ nghĩ đến tiền, thứ này nói không chừng có công dụng lớn." Tần Dã cẩn thận cất tinh hạch đi, phủi phủi bụi bặm trên người, đứng dậy. "Thôi được rồi, nhanh chóng rời khỏi đây đi, nơi này tà môn lắm, ai biết còn chui ra thứ gì nữa." Bàn Tử nhìn thi thể quái vật đầy sợ hãi, vội vàng gật đầu lia lịa.

Hai người men theo con đường nhỏ trong sơn cốc tiếp tục đi về phía trước, sương mù xung quanh không biết từ lúc nào đã trở nên càng lúc càng dày đặc, như một tấm lưới vô hình bao phủ lấy bọn họ.

Tần Dã nhíu chặt mày, dao găm trong tay nắm chặt, luôn cảnh giác động tĩnh xung quanh.

Còn Bàn Tử thì không dám thở mạnh, cẩn thận từng li từng tí đi theo sau Tần Dã, mắt không ngừng đảo trái nhìn phải.

Đột nhiên, một trận âm nhạc du dương từ phía trước truyền đến, trong sơn cốc tĩnh mịch này hiển đắc cách ngoại quỷ dị.

Bàn Tử sợ đến run rẩy: "Cái này...

đây là tiếng gì?

Chẳng lẽ là quỷ đang hát?" Tần Dã sắc mặt ngưng trọng. "Đừng tự dọa mình nữa, qua xem sao." Theo sự tiếp cận của bọn họ, tiếng nhạc càng lúc càng rõ ràng, dường như là từ một sơn động truyền ra.

Tần Dã và Bàn Tử nhìn nhau một cái, chậm rãi bước vào sơn động.

Trong sơn động lan tỏa một luồng khí tức đàn hương nhàn nhạt, hoàn toàn khác biệt với không khí âm u bên ngoài.

Sâu bên trong sơn động, có một cỗ quan tài đá cổ xưa, trên quan tài đá khắc đầy những ký hiệu và hoa văn kỳ lạ, tiếng nhạc chính là từ trong quan tài đá truyền ra. "Trong quan tài đá này rốt cuộc đựng thứ gì?" Bàn Tử nuốt nước bọt, run rẩy hỏi.

Tần Dã không trả lời, hắn chậm rãi vòng ra phía bên cạnh quan tài đá, tỉ mỉ quan sát những ký hiệu trên đó.

Những ký hiệu này hắn chưa từng thấy bao giờ, nhưng nhờ kinh nghiệm đổ đấu nhiều năm.

Hắn mơ hồ cảm giác được những ký hiệu này ẩn chứa bí mật to lớn.

Đúng lúc này, thiết bị livestream của Tần Dã đột nhiên phát ra một trận chấn động kịch liệt, bullet chat cuồn cuộn như thủy triều ập đến. "Streamer cẩn thận, cái quan tài đá này chắc chắn có vấn đề!" "Đừng mở quan tài đá ra, vạn nhất thả ra tà vật gì đó thì xong đời!" Tần Dã nhìn bullet chat, trong lòng cũng có chút do dự.

Nhưng sự tò mò mạnh mẽ và khát vọng khám phá cái chưa biết cuối cùng vẫn khiến hắn quyết định mở quan tài đá.

Hắn hít sâu một hơi, nói với Bàn Tử: "Giúp tôi một tay." Bàn Tử tuy trong lòng sợ hãi, nhưng vẫn cứng rắn bước tới, cùng Tần Dã dùng sức đẩy nắp quan tài đá.

Theo một trận tiếng ma sát chói tai, nắp quan tài đá từ từ mở ra.

Một luồng hương khí nồng nặc xộc thẳng vào mặt, khiến người ta lập tức cảm thấy đầu váng mắt hoa.

"Không ổn rồi, mùi hương này có độc!" Tần Dã kêu lớn một tiếng, liền vội nín thở, đồng thời kéo Bàn Tử lùi lại.

Thế nhưng, đã muộn rồi, hai người chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, liền mất đi ý thức.

Không biết qua bao lâu, Tần Dã từ từ tỉnh dậy, phát hiện mình đang ở một nơi xa lạ.

Xung quanh là một màn đen kịt, chỉ có vài điểm sáng yếu ớt lấp lánh ở đằng xa.

Hắn chật vật đứng dậy, phát hiện Bàn Tử nằm ngay bên cạnh, vẫn chưa tỉnh.

Tần Dã lay Bàn Tử tỉnh dậy, Bàn Tử mơ mơ màng màng mở mắt.

"Chúng ta đang ở đâu thế này?" Tần Dã lắc lắc đầu.

"Tôi cũng không biết, cứ đi xem xung quanh trước đã." Hai người đi về phía ánh sáng, phát hiện đó là vài ngọn đèn dầu cổ, treo trên tường một tòa cung điện khổng lồ.

Cánh cửa cung điện đóng chặt, phía trên khắc một con rồng khổng lồ sống động như thật, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bay vút lên trời.

"Nơi này trông giống một cung điện cổ mộ." Tần Dã nói.

Chương 507

Bàn Tử gật gật đầu.

“Nhưng sao chúng ta lại đến đây?

Chẳng lẽ là do cái quan tài đá kia?” Tần Dã không trả lời, hắn đi đến trước cửa cung điện, tỉ mỉ quan sát hoa văn rồng trên cánh cửa.

Đột nhiên, hắn phát hiện mắt rồng dường như lóe lên một cái.

Tần Dã trong lòng giật mình, vội vàng lùi lại một bước.

Ngay lúc này, cánh cửa cung điện từ từ mở ra, một luồng lực hút mạnh mẽ truyền ra từ bên trong, hút Tần Dã và Bàn Tử vào.

Bên trong cung điện tối tăm, chỉ có một đài đá khổng lồ đặt ở trung tâm, trên đài đá có một chiếc hộp vàng.

Tần Dã và Bàn Tử cẩn thận tiến đến đài đá, mắt chăm chú nhìn chiếc hộp vàng.

“Trong hộp này chắc chắn có bảo bối gì đó.” Bàn Tử phấn khích nói.

Tần Dã lại không lạc quan như vậy, hắn luôn cảm thấy mọi chuyện quá thuận lợi, dường như có âm mưu gì đó đang chờ đợi họ.

Ngay khi Bàn Tử định đưa tay ra lấy hộp, đột nhiên, trong cung điện vang lên một trận cười âm u.

“Ai?

Ai ở đó?” Bàn Tử sợ hãi kêu lớn.

“Kẽo kẹt... là bản tôn!” “Ai?

Mau cút ra đây!” Bàn Tử giận dữ gào lên.

Lời vừa dứt, chỉ nghe ầm một tiếng, cả tòa cung điện rung chuyển dữ dội.

“Vãi chưởng!

Chuyện gì thế này?” Bàn Tử bị dọa giật mình.

Sắc mặt Tần Dã trắng bệch, vội vàng nắm lấy Bàn Tử, ngăn hắn ngã.

“Đây là... mộ táng sụp đổ sao?” Bàn Tử lắp bắp nói.

Lúc này, phòng livestream của Tần Dã đã nổ tung, đạn mạc điên cuồng làm mới như mưa.

“Mộ sập rồi!” “Chạy mau đi, ngàn vạn lần đừng bị kẹt ở đây a!” “Streamer!

Mau nghĩ cách thoát ra đi!” “Lầu trên là thằng ngu à?

Đây là cổ mộ, một khi sụp đổ, ai mà sống sót thoát ra được!” “Mẹ nó, không muốn chết thì mau báo cảnh sát đi!” “Đúng đúng đúng!

Báo cảnh sát!

Mau báo cảnh sát!” ...

Fan hâm mộ trong phòng livestream toàn bộ hoảng loạn, nhao nhao cầu cứu cảnh sát.

Tần Dã cũng lo đến toát mồ hôi hột.

“Khốn kiếp!” Hắn mắng một tiếng, trong lòng cũng vô cùng lo lắng, vạn nhất gặp phải cương thi hung mãnh hoặc yêu ma quỷ quái gì đó, hai người họ căn bản không có bất kỳ năng lực phản kháng nào.

Ngay lúc này, hắn chú ý thấy tấm gương đồng kia vậy mà đang lơ lửng giữa không trung, mặt gương lóe lên ánh bạc chói mắt.

Tần Dã giật mình, vội vàng lùi lại vài bước.

Chỉ thấy từ trong gương bắn ra một chùm sáng chói lọi chiếu sáng cả tòa cung điện.

Tần Dã heo mắt, nhìn rõ cảnh tượng phản chiếu trong gương.

Ở cuối bậc đá phía trước cung điện, có ba bộ xương khô héo đang ngồi đó.

Toàn thân chúng bốc ra mùi thối rữa, đỉnh đầu mọc đầy lông xanh, trông gớm ghiếc mà đáng sợ.

Đây là ba con cương thi, hơn nữa đều là loại cao cấp, ít nhất có thực lực cấp B, thậm chí cấp A cũng rất có thể.

Tần Dã lập tức da đầu tê dại.

Thi yêu cấp C trở lên đã đủ khó đối phó, ba con cương thi cấp A này, đủ sức càn quét cả đường phố.

"Chết tiệt!

Hai đứa mình đúng là số nhọ mà!" Bàn Tử văng tục.

"Cậu xác định muốn liều mạng với chúng sao?" Bàn Tử méo mặt nói: "Bây giờ hai đứa mình đều dính chiêu rồi, liều mạng cái quái gì!

Hay là nhân lúc chúng ngủ, lén lút bò ra ngoài đi?" "Không được!" Tần Dã kiên quyết phản bác: "Vào thời khắc then chốt này, tuyệt đối không thể nhát gan, nếu không chết cũng không biết chết kiểu gì!" Nói xong, hắn bước nhanh về phía đám cương thi.

"Ui chao, điên à!

Đại ca bình tĩnh đi!" Bàn Tử bị Tần Dã kéo theo, căn bản không thể thoát ra được.

"Tôi **đặc biệt** bình tĩnh hơn cậu!" Tần Dã một cước đá bay Bàn Tử.

“Ngao!” Bàn Tử kêu la một tiếng, bị đá văng ra khỏi thạch thất, đập vào giường đá bất tỉnh.

Tần Dã nghiến răng, lấy hết dũng khí xông về phía ba con thi sát.

Phanh phanh phanh!

Ba con thi sát đồng loạt vung chưởng, phân biệt nghênh đón đôi quyền của Tần Dã.

Sau một trận rắc rắc giòn giã, ba bàn tay thi sát đồng thời đứt lìa, đau đớn kêu la.

Tần Dã thở hổn hển, khóe miệng rỉ máu tươi, trong lòng vô cùng kinh hãi, sức mạnh của ba con thi sát này quá lớn, quả thực không thua kém cảnh giới võ sư của nhân loại võ tu.

Hắn quay người bỏ chạy.

Nhưng chưa kịp chạy thoát, cơ thể hắn lại dừng lại, vì chân phải của hắn đã bị một con thi sát trong số đó ôm chặt.

“Vãi chưởng!” Tần Dã cố sức rút chân mình ra, nhưng vô luận thế nào cũng không thể rút ra.

Hai con thi sát khác cũng đuổi theo, ghì chặt hắn tại chỗ.

Lúc này, Bàn Tử từ ngoài cửa thạch thất xông vào, thấy Tần Dã bị thi sát tóm lấy, vội vàng xông lên giải cứu hắn.

Thế nhưng, sức mạnh của thi sát quá cường hãn, Bàn Tử căn bản không thể lay chuyển chúng chút nào.

“Làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ phải bị ba con thi sát ghê tởm này ăn thịt?” Trong lòng Bàn Tử dâng lên một nỗi bi thương.

“Không!” Đột nhiên, Tần Dã rống to một tiếng, toàn thân bộc phát

ra một luồng khí thế sắc bén.

Ngay giây tiếp theo, một hư ảnh khổng lồ từ phía sau hắn chui ra.

Chỉ thấy đạo hư ảnh đó cao tới hai mươi mét, tựa như thần linh giáng thế phàm trần.

"Ngao ô!" Hư ảnh ngửa mặt lên trời gào thét, đôi mắt đỏ rực lộ ra sự khát máu và tàn nhẫn, dường như một cự thú hồng hoang.

Nó nhấc tay trái lên, một chưởng vỗ xuống.

Rầm rầm rầm!

Cả tòa cung điện rung chuyển dữ dội, bụi đất trên sàn nhà nhanh chóng rơi xuống.

Cánh cửa cung điện ầm ầm vỡ nát, hóa thành vô số mảnh vụn rơi vãi khắp nơi.

Một đòn này, Tần Dã trực tiếp phá nát cánh cửa cung điện thành phế tích.

Ba con cương thi sững sờ, ngây dại nhìn hắn.

"Vãi chưởng!

Chương 508

Đại ca anh ngầu lòi vãi!" Bàn Tử kích động đến mức suýt khóc.

Vừa rồi trong khoảnh khắc đó, uy áp mà Tần Dã phóng ra quá mạnh mẽ, khiến hắn cũng cảm thấy tim đập nhanh một cách khó hiểu.

"Ngao ô..." Các thi sát phát ra tiếng kêu khản đặc, biểu cảm trở nên càng thêm vặn vẹo, đau đớn.

Tần Dã nhíu mày, trong lòng nghi hoặc: "Chuyện gì thế này?

Rõ ràng mình không làm gì cả, chỉ là phóng thích sức mạnh linh hồn của mình, mà ba con thi sát này lại sợ mình?" Ngay lúc này, một viên châu lớn bằng nắm tay em bé từ ngực các thi sát bay ra, lơ lửng giữa không trung, tỏa ra ánh bạc chói mắt.

Nhìn thấy viên châu này, đồng tử Tần Dã co rút lại.

"Đây là thứ gì?" Trong lòng Tần Dã tràn ngập sự tò mò mãnh liệt.

Ngay lúc này, ba con cương thi đột nhiên quỳ rạp xuống đất, lạy viên châu, tỏ ra cực kỳ thành kính.

Từ trong viên châu truyền ra một tiếng nữ tử quỷ dị mà tang thương.

"Ta là Vu tộc Thánh nữ thượng cổ, hôm nay tái tạo nhục thể, cần hiến tế chín trăm chín mươi chín đồng nam đồng nữ, mới có thể tụ lại linh hồn!" Nghe những lời này, Tần Dã mở to mắt.

Những người trẻ tuổi này không phải đều nhảy nhót tung tăng sao?

Sao đột nhiên lại trở thành vật hiến tế?

Ngay khi hắn kinh ngạc, từ viên châu kia lại vang lên tiếng nữ tử.

“Ta biết, ngươi đang nghi ngờ lời ta nói là thật hay giả.

Nhưng ta có thể nói cho ngươi biết, lời ta nói đều là chân lý.” “Vu tộc thượng cổ là chủng tộc chiến đấu mạnh nhất thời thượng cổ, ngay cả các quốc gia loài người, cũng phải kiêng dè sự cường thịnh của Vu tộc.” “Vu thuật có thể nghịch chuyển luân hồi sinh tử, ta tuy là Vu tộc Thánh nữ, nhưng vẫn chưa thể khám phá huyền bí của vu thuật.” “Các ngươi đã là hậu duệ huyết mạch Vu tộc, vậy hẳn rất hiểu vu thuật.” “Cái gọi là lời nguyền huyết mạch, chỉ là một loại lời nguyền mà thôi, là sản phẩm kém cỏi được thi triển bằng cổ thuật.” “Các ngươi có thể thông qua một cách nào đó để khống chế ý thức của người khác, khiến người khác phục vụ cho mình, điều này chẳng khác gì vu thuật.” Tần Dã nghe những lời này, trong lòng thầm kinh ngạc, không ngờ trên đời thật sự tồn tại thứ này!

Chủ nhân của viên châu này là Vu tộc Thánh nữ, nàng ta vì sao lại dùng lời nguyền huyết mạch để khống chế người khác chứ?

Giống như Lý Hạo năm xưa, không chỉ giết cha mẹ, anh chị em, mà còn biến hắn thành kẻ ngốc!

Nghĩ đến đây, Tần Dã đột nhiên có một cảm giác sởn tóc gáy.

“Loại súc sinh này, nhất định phải diệt trừ!” Sắc mặt Tần Dã trở nên nghiêm túc, hắn nhìn chằm chằm vào viên châu tròn trịa kia, mắt lóe hàn quang.

“Ngươi muốn diệt ta?

Ha ha ha...” Từ viên châu đó phát ra tiếng cười điên cuồng.

“Tiểu tử, ta thừa nhận ngươi rất có tiềm lực, nhưng ngươi rốt cuộc chỉ là một phàm phu tục tử, làm sao có thể là đối thủ của Vu tộc Thánh nữ ta?” “A a, ngươi đúng là đồ ngu!” Tần Dã khinh bỉ nhìn thi sát.

“Đừng tưởng các ngươi là thi sát thì có thể tự do tự tại làm hại người khác, đây chẳng qua là một loại lời nguyền, dùng một con cổ trùng khống chế ý thức của chúng.

Chỉ cần tìm được con cổ trùng đó, diệt nó là xong.” Từ viên châu đó im lặng một lát.

“Ngươi nói không sai, ta dùng cổ thuật khống chế ý thức của chúng, nhưng ngươi có biết con cổ trùng đó trông như thế nào không?” Tần Dã hơi sững sờ.

Hắn quả thực không biết đặc điểm ngoại hình của cổ trùng.

Hơn nữa, nếu thật sự muốn lấy thứ đó ra khỏi cơ thể, độ khó không hề nhỏ, chỉ cần sơ suất nhỏ là sẽ giết người...

Ngay khi Tần Dã đang suy tư, viên châu kia tiếp tục nói.

“Ta khuyên ngươi vẫn là đừng xen vào chuyện của người khác, việc ngươi cần làm bây giờ là giúp ta tái tạo nhục thể, nếu không ngươi cứ chờ mà chôn cùng với chúng đi!” “Ngươi dám đe dọa ta?” Sắc mặt Tần Dã lập tức trở nên khó coi.

“Ngươi nếu không nghe lời, ta lập tức thúc đẩy sức mạnh thi sát biến chúng thành chó điên, sau đó cắn chết ngươi!” Giọng của Vu tộc Thánh nữ trở nên lạnh lẽo.

“Ngươi...” Tần Dã tức giận.

Hắn không ngờ, người phụ nữ này đã chết bao nhiêu năm như vậy, vẫn còn lòng dạ độc ác!

“Xem ra ngươi không uống rượu mời lại muốn uống rượu phạt, vậy thì đừng trách ta không khách khí!” Viên châu kia phát ra tiếng nói oán độc.

Ngay sau đó, ba con cương thi đột nhiên đứng dậy, ngửa mặt lên

trời hú dài!

Một làn sóng xung kích có thể nhìn thấy bằng mắt thường lan tỏa ra bốn phía.

Khí tức trong cổ mộ càng trở nên quỷ dị và nặng nề hơn.

"Hống ~" Một con cương thi gầm thét một tiếng, xông về phía Tần Dã.

"Cút!" Tần Dã giận dữ rống lên, trực tiếp đá bay con cương thi.

Hai con cương thi khác thấy vậy, đồng thời tấn công Tần Dã.

"Phanh!

Phanh!" Kèm theo hai tiếng động trầm đục, hai con cương thi kia bay ngược ra.

Tần Dã phủi phủi quần áo, khinh thường bĩu môi: "Không chịu nổi một đòn." Hắn vốn dĩ muốn cho đám cương thi này một bài học, nhưng lại sợ gây ra động tĩnh lớn hơn, vì vậy chỉ dùng một chiêu khinh miêu đạm tả.

Ai ngờ, ba con cương thi lại lần nữa bò dậy, và tiếp tục lao tới.

"Vãi chưởng, còn đánh nữa sao?" Tần Dã mắng một tiếng, vội vàng né tránh.

Cho dù mấy con cương thi này có yếu đến mấy, thì cũng là cương thi có thực lực Tiên Thiên Cảnh!

Nếu bị chúng tóm được, chắc chắn sẽ bị hút khô tinh nguyên mà chết!

Ngay khi Tần Dã đang chật vật né tránh, một luồng khí thế kinh khủng từ sâu trong cổ mộ tràn tới, chấn động khiến cả mộ huyệt rung chuyển dữ dội.

Ngay sau đó, một vật khổng lồ từ sâu trong mộ huyệt từ từ hiện ra, dường như một hung thú thái cổ, khiến người ta nghẹt thở!

Đó là một con rắn khổng lồ, dày vài trượng!

Toàn thân rắn khổng lồ màu tử hồng, bụng có sáu cái bướu, mỗi cái bướu đều chứa ba quả cầu đen.

Ba đồng tử đỏ rực phóng ra ánh sáng khát máu, khiến người ta không khỏi run sợ.

Đặc biệt là khoảnh khắc con rắn khổng lồ đó mở mắt, nhiệt độ cả không gian đột ngột giảm xuống điểm đóng băng, khiến người ta lạnh toát cả người.

Ba con cương thi ngừng đuổi theo Tần Dã, ngược lại quỳ rạp xuống đất run rẩy bần bật.

Ba cái bướu kia nhúc nhích vài cái, vậy mà lại tiết ra chất lỏng sặc sỡ và nồng nặc.

Chất lỏng đó rơi xuống sàn nhà, lại phát ra tiếng xì xèo, như axit ăn mòn đá cứng.

"Cái, cái này là thứ quái gì?" Tần Dã kinh ngạc đến ngây người.

"Lạch cạch lạch cạch..." Ba con cương thi quỳ rạp, miệng phát ra tiếng ma sát chói tai và sắc nhọn, sau đó từng bước tiến đến gần con mãng xà tử sắc kia.

Chúng cúi đầu, cung kính quỳ rạp dưới chân mãng xà, như thần dân phục tùng quân vương.

Mãng xà há cái miệng rộng như chậu máu, nuốt chửng một con cương thi, chớp mắt liền nuốt vào bụng.

Tần Dã mở to mắt, vẻ mặt kinh hãi, quả thực không dám tin.

Hắn tận mắt chứng kiến những con cương thi này bị nuốt chửng,

vậy mà căn bản không có cách nào ngăn cản!

“Ực.” Yết hầu Tần Dã chuyển động, không kìm được nuốt một ngụm nước bọt.

Ánh mắt hắn rơi vào hai con cương thi còn lại, đồng tử dần dần nheo lại.

“Xem ra những tên này bị viên châu kia khống chế, mà chủ nhân của viên châu thì ẩn giấu ở đây.” Lúc này, viên châu kia phát ra một tiếng cười tà: “Thằng nhóc thối, ngươi vừa nói muốn diệt ta?” “Ngươi... ngươi còn chưa chết?” Tần Dã toàn thân run rẩy một cái.

“Ta đã phục sinh, làm sao có thể dễ dàng chết đi như vậy?” Từ trong viên châu truyền ra một tiếng nói khàn đặc.

“Phục sinh?” Tần Dã sững sờ, rồi cười lạnh: “Vậy thì ngươi mau đi đi!” “Hừ!

Tiểu quỷ, ngươi còn non lắm, ngươi nghĩ ta sẽ tin lời ngươi nói sao?” Viên châu phát ra ý cười âm u: “Ta biết, ngươi đang kéo dài thời gian.” “Ngươi muốn cứu chúng?” Tần Dã nhướng mày.

“Vô nghĩa!

Ngươi nếu muốn giết ta, hà tất lãng phí lời nói?” Giọng nói trong viên châu mang theo sự châm chọc và trêu chọc.

Tần Dã hừ lạnh một tiếng, không đáp lời.

“Hắc hắc...

Chương 509

Tiểu oa nhi, ta thấy ngươi cũng thông minh lắm!" Giọng nói trong viên châu lại vang lên.

"Không hổ là thần binh lưu lại từ thời thượng cổ, vậy mà có thể nhìn thấu lòng người..." "Tiểu oa nhi, không giấu gì ngươi, ta bây giờ rất yếu, cho nên ta muốn mời ngươi giúp ta thoát khỏi cảnh khốn cùng." "Chỉ cần ta khôi phục thực lực đỉnh cao, ta đảm bảo sẽ tha cho các ngươi." "Sao?" Nghe vậy, Tần Dã nhíu mày.

"Ngươi muốn ta làm gì?" "Ta muốn mượn mạng ngươi, giúp ta giải trừ phong ấn." Giọng nói trong viên châu âm trầm nói.

"Ngươi muốn cướp thân thể của tôi?" Tần Dã nhíu mày càng chặt.

Viên châu im lặng một lát, nói: "Tiểu oa nhi, ta chỉ muốn khí công trong cơ thể ngươi, chứ không hề có ý định chiếm cứ thân thể ngươi." "A a, ngươi nghĩ ta sẽ tin sao?" Tần Dã cười khẩy nói.

Giọng nói trong viên châu lại im lặng rất lâu, đột nhiên thở dài một tiếng: "Ngươi không muốn, cũng không sao.

Ta sẽ không miễn cưỡng ngươi!" "Hô..." Tần Dã thở phào nhẹ nhõm.

"Chỉ là, ngươi tốt nhất đừng giở trò.

Nếu không, ngươi sẽ chết rất thảm!" "Sự kiên nhẫn của ta có hạn, ngàn vạn lần đừng ép ta ra tay!" Giọng Tần Dã băng lạnh, ánh mắt sắc bén, rõ ràng là đã nổi giận thật sự.

"Yên tâm, ngươi chỉ cần làm theo lời ta nói là được." Giọng nói trong viên châu lại vang lên.

Tần Dã khẽ nhíu mày, tuy cảm thấy không ổn, nhưng hiện tại

không có lựa chọn nào khác, dù sao cũng tốt hơn là đấu trí đấu dũng với nó?

Tần Dã ngẩng đầu nhìn con mãng xà tử hồng trên đỉnh đầu, lạnh lùng nói: "Ngươi muốn làm gì?" Từ trong viên châu truyền ra tiếng nói trêu tức: "Vì ngươi không chịu hợp tác với ta, vậy thì đành phải hủy hoại nhục thân của ngươi, khiến ngươi vĩnh viễn không được siêu sinh!" Tần Dã lập tức cảm thấy một luồng lạnh lẽo thấu xương bao trùm toàn thân.

Mãng xà tử hồng đột nhiên ngẩng đầu vẫy đuôi, quất mạnh về phía hắn, tốc độ cực nhanh, như tên bắn ra khỏi dây cung!

Tần Dã liên tục thi triển quyền ảnh, giao chiến một trận với mãng xà tử hồng, buộc nó phải lui.

Nhưng phòng ngự của mãng xà tử hồng quá mạnh, nắm đấm của hắn đập vào thân mãng xà, chỉ để lại một vài vết cào nông mà thôi.

Mãng xà dường như cảm thấy nguy hiểm, lập tức rụt người lại.

Ba con cương thi lại lần nữa phát động tấn công, nhảy vọt lên, lao về phía Tần Dã!

"Súc sinh!

Đừng hống hách!" Tần Dã lạnh lùng quát một tiếng, vung đôi quyền nghênh đón.

Tần Dã giao tranh kịch liệt với ba con cương thi, mỗi quyền vung ra đều mang theo khí thế mãnh liệt.

Thế nhưng, những con cương thi này dường như không biết đau đớn, sau khi bị đánh trúng chỉ rung lên một cái, liền lại nhe nanh múa vuốt lao tới.

Trong phòng livestream đạn mạc điên cuồng trôi.

“Streamer cẩn thận a!” “Cương thi này quá tà môn rồi!” Bàn Tử đứng một bên đã sợ đến sắc mặt tái nhợt, hai chân mềm nhũn.

Nhưng thấy Tần Dã lâm vào khổ chiến, hắn nghiến răng kêu lên: “Lão Tần, tôi đến giúp anh!” Nói đoạn, liền từ trong ba lô lấy ra một chiếc Lạc Dương Xẻng, nhắm mắt lại liền vung về phía một con cương thi.

Nhưng động tác của hắn quá hoảng loạn, con cương thi kia dễ dàng né tránh, Bàn Tử liền đâm hụt, cả người chúi về phía trước.

“Bàn Tử, cậu đừng gây rối!” Tần Dã vừa né tránh công kích của cương thi, vừa lớn tiếng quát.

Ngay lúc này, một con cương thi nắm đúng thời cơ, móng vuốt sắc nhọn vồ tới sau lưng Tần Dã.

Tần Dã cảm giác được nguy hiểm phía sau, lập tức nghiêng người né tránh, móng vuốt sượt qua quần áo, mang theo một luồng gió lạnh.

“Mẹ nó, mấy tên này thật khó đối phó!” Tần Dã mắng một tiếng, trong mắt lóe lên vẻ hung ác.

Hắn nắm đúng một kẽ hở của một con cương thi, một cước đá vào đầu gối nó.

Chỉ nghe “Rắc” một tiếng, xương đầu gối của cương thi bị đá nát, chân vặn vẹo thành hình dạng quỷ dị: “Phịch” một gối quỳ xuống đất.

Nhưng chưa kịp thừa thắng truy kích, hai con cương thi khác đã lao đến trước mặt, phong tỏa đường tấn công của hắn.

Con mãng xà tử hồng lúc này cũng không rảnh rỗi, thân thể khổng lồ uốn lượn di chuyển trong mộ huyệt, nơi nó đi qua đá đều vỡ nát.

Nó thỉnh thoảng há cái miệng rộng như chậu máu, phát ra tiếng gầm rít sởn tóc gáy, dường như đang ra oai với Tần Dã.

“Tần Dã, chúng ta làm sao bây giờ?

Cứ thế này không được đâu!” Bàn Tử bò dậy, trốn sau một tảng đá lớn, khóc lóc kêu lên.

Tần Dã vừa chống đỡ công kích của cương thi, vừa nhanh chóng suy nghĩ đối sách.

Hắn đột nhiên thấy trên tường mộ huyệt có những phù hiệu và hoa văn kỳ lạ, trong lòng khẽ động.

Những phù hiệu này có lẽ ẩn chứa manh mối phá giải cảnh khốn.

Nhưng hiện tại hắn căn bản không thể thoát thân để tìm hiểu kỹ.

“Bàn Tử, cậu xem xung quanh có cơ quan nào không, biết đâu có thể tìm được cách đối phó với những con cương thi và mãng xà này!” Tần Dã lớn tiếng quát.

Bàn Tử méo mặt nói: “Tôi nào dám đi ra ngoài chứ, mấy thứ này đáng sợ quá!” “Cậu nếu không muốn chết, thì mau đi tìm đi!” Tần Dã giận dữ quát.

Bàn Tử bị tiếng quát làm giật mình, nghiến răng, cẩn thận thò đầu ra từ sau tảng đá lớn, bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Còn bên này, hai con cương thi khác lại vây quanh, vung móng vuốt, xem ra sắp tấn công Tần Dã lần nữa.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, Bàn Tử đột nhiên kêu lên: “Lão Tần, tôi hình như tìm thấy một cơ quan!” Tần Dã vội vàng kêu lên: “Mau thử xem, xem có tác dụng không!” Bàn Tử luống cuống tay chân nghịch cái cơ quan, đó là một vật trang trí hình tròn khảm trên tường, phía trên khắc đầy những hoa văn kỳ lạ.

Bàn Tử dựa theo sự hiểu biết của mình, xoay nút xoay phía trên.

Ngay khi Bàn Tử xoay nút xoay, cả mộ huyệt bắt đầu rung chuyển

dữ dội.

Từ đỉnh mộ huyệt đột nhiên bắn ra vô số mũi đá sắc nhọn, những mũi đá đó như mưa bắn về phía mãng xà và cương thi.

Mãng xà cảm giác được nguy hiểm, lập tức uốn mình né tránh.

Tuy động tác của nó nhanh nhẹn, nhưng không gian mộ huyệt có hạn, vẫn có không ít mũi đá đâm vào người nó.

Mãng xà phát ra tiếng gầm rít đau đớn, vảy tử hồng trên người bị mũi đá xé rách, máu đen chảy ra.

Còn ba con cương thi thì không may mắn như vậy, chúng né tránh không kịp, bị mũi đá đâm trúng.

Mũi đá xuyên thấu cơ thể chúng, đóng chặt chúng xuống đất.

"Tuyệt vời quá, thành công rồi!" Bàn Tử phấn khích kêu lên.

Tần Dã cũng thở phào nhẹ nhõm, hắn nhân cơ hội thoát khỏi con cương thi đang ôm chặt hai chân mình, đứng dậy.

Thế nhưng, họ còn chưa kịp vui mừng quá lâu, mộ huyệt rung chuyển càng lúc càng dữ dội.

Theo sự rung chuyển càng tăng, mấy con cương thi kia bị rung nát đầu, biến thành thi thể không đầu.

"Gay rồi!

Chúng ta e rằng không thoát được!" Bàn Tử kinh hãi kêu lên.

Tần Dã nhíu mày chặt chẽ, hắn nhìn ra mộ huyệt sắp sụp đổ, tình huống nguy cấp.

Quả nhiên, kèm theo một tiếng nổ lớn ầm ầm, cả ngọn núi sụp đổ, bụi đất bay mù trời.

Một luồng cảm giác áp bức hùng vĩ mênh mông tràn tới, Tần Dã bị

chôn vùi trong lớp đất dày.

“A... cứu mạng... cứu mạng a...” “Thằng nào đẩy tao một phát, mau đứng ra đây cho lão tử!” Bàn Tử vừa giãy giụa thoát khỏi lòng đất, vừa giận dữ gào thét.

Lần này tiến vào mộ thất, vốn dĩ chỉ muốn kiếm vài triệu.

Kết quả lại gặp phải nhiều thứ quỷ dị khó lường như vậy, Bàn Tử đã đánh giá quá thấp độ khó của hành trình này.

Mà lúc này, mộ huyệt sụp đổ, con mãng xà khổng lồ kia biến mất không còn tăm hơi.

Nhưng điều khiến Tần Dã nghi hoặc là, con mãng xà tử hồng đó không nhân cơ hội rời đi, ngược lại cuộn tròn lại ở sâu trong mộ huyệt, nhìn chằm chằm vào mình.

Đồng tử rắn đỏ rực đó, phóng ra hàn quang lạnh lẽo đến rợn người.

“Chuyện gì thế này?” Tần Dã thầm thắc mắc.

“Ngao ô...

Chương 510

ngao ô...” Mãng xà há miệng phun ra vài viên độc màu xanh, phun trên tấm đá mộ huyệt, tỏa ra khói độc màu xanh.

Khói độc màu xanh nhanh chóng lan rộng, chỉ trong chớp mắt đã bao phủ phạm vi hai mươi mét vuông.

Các cương thi trong phạm vi khói độc bao trùm đều hóa thành một vũng nước đặc, tan vào trong khói, không một tiếng động.

Tần Dã nhìn những con cương thi tan chảy trong khói độc màu xanh, trong lòng dâng lên một trận bất an.

Hành vi của con mãng xà tử hồng này quá quỷ dị, nó dường như không vội rời khỏi mộ huyệt sắp sụp đổ này.

Ngược lại dường như đang bảo vệ cái gì đó.

“Bàn Tử, cẩn thận đám khói đó!” Tần Dã lớn tiếng quát, đồng thời mình cũng nhanh chóng lùi lại phía sau, cố gắng tránh xa làn sương mù xanh đang không ngừng lan rộng.

Bàn Tử nghe tiếng quát, hoảng loạn nhìn quanh, chân loạng choạng suýt ngã.

“Lão Tần, cái này rốt cuộc là thứ quái gì vậy?

Con rắn này sao còn không đi, còn ở đây làm mấy thứ tà môn này!” Giọng Bàn Tử mang theo tiếng khóc, vừa nói vừa nắm chặt chiếc Lạc Dương Xẻng trong tay, dường như đó là sợi cỏ cứu mạng duy nhất của hắn.

Tần Dã không trả lời câu hỏi của Bàn Tử, ánh mắt hắn chăm chú nhìn mãng xà.

Cố gắng tìm ra một vài manh mối từ hành động của nó.

Đột nhiên, hắn chú ý thấy phía dưới nơi mãng xà cuộn tròn, có một tấm đá dường như khác với xung quanh, phía trên ẩn hiện một vài ánh sáng lấp lánh.

"Chẳng lẽ ở đó có bí mật gì?" Trong lòng Tần Dã khẽ động, hắn quyết định mạo hiểm đi xem.

"Bàn Tử, cậu ở đây chờ, tôi đi bên đó xem thử." Tần Dã nói xong, liền cẩn thận đi về phía mãng xà.

"Lão Tần, anh điên rồi à!

Con rắn kia vẫn còn ở đó kìa, anh đi qua đó chẳng phải là tìm chết sao?" Bàn Tử sợ hãi kêu lên, muốn đưa tay kéo Tần Dã lại, nhưng lại không dám đến gần.

"Cậu đừng qua đây, tôi tự có chừng mực." Tần Dã không quay đầu lại nói, bước chân cũng không dừng lại.

Khi Tần Dã dần dần tiến lại gần, mãng xà dường như cảm thấy bị đe dọa.

Cơ thể nó căng cứng, phát ra tiếng rít trầm thấp, cảnh cáo Tần Dã đừng đến gần nữa.

Tần Dã dừng bước, đối đầu với mãng xà.

Hắn biết, với thực lực hiện tại của mình, đối kháng trực diện với mãng xà hoàn toàn không có phần thắng, phải nghĩ cách thắng bằng trí.

"Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?

Vì sao không rời khỏi đây?" Tần Dã lớn tiếng quát vào mãng xà, cố gắng từ phản ứng của nó mà có được một vài thông tin.

Mãng xà tự nhiên sẽ không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ không

ngừng vặn vẹo thân thể, thè lưỡi.

Trong đôi mắt đỏ rực tràn đầy cảnh giác.

Ngay lúc này, Tần Dã đột nhiên cảm giác được một luồng sức mạnh cường đại từ phía sau ập tới.

Hắn theo bản năng nghiêng người né tránh, chỉ thấy một bóng đen lướt qua bên cạnh hắn, trực tiếp xông thẳng về phía mãng xà.

Tần Dã nhìn kỹ lại, vậy mà lại là con cương thi không đầu ban đầu bị mũi đá đóng chặt.

Không biết từ khi nào, nó vậy mà đã thoát khỏi sự trói buộc của mũi đá, hơn nữa hành động trở nên nhanh nhẹn và quỷ dị hơn.

Cương thi không đầu vung hai tay, lao về phía mãng xà.

Mãng xà hiển nhiên cũng không ngờ sẽ có biến cố như vậy, nó nhanh chóng vặn vẹo thân thể, né tránh công kích của cương thi.

Tần Dã nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng khẽ động.

Đây là một cơ hội, có lẽ có thể nhân lúc chúng giao tranh, đi xem thử phía dưới tấm đá kia rốt cuộc có gì.

Thế là, Tần Dã không còn do dự, hắn nhân lúc mãng xà và cương thi không đầu giao tranh, nhanh chóng xông về phía nơi mãng xà đang cuộn tròn.

Khi hắn đến gần tấm đá kia, phát hiện phía trên khắc đầy những phù hiệu và hoa văn kỳ lạ, có chút tương tự với những gì đã thấy trên tường mộ huyệt trước đó, nhưng lại phức tạp hơn.

Tần Dã cúi người xuống, tỉ mỉ quan sát những phù hiệu này, cố gắng từ đó tìm ra phương pháp phá giải.

Trong đó có một phù hiệu dường như có thể xoay chuyển.

Tần Dã cẩn thận xoay phù hiệu đó, theo động tác của hắn, tấm đá phát ra một trận rung động nhẹ.

Sau đó từ từ di chuyển sang một bên, lộ ra một lỗ hổng sâu thẳm.

Một luồng âm khí nồng nặc từ lỗ hổng xộc thẳng vào mặt, khiến Tần Dã không kìm được rùng mình một cái.

Hắn do dự một lát, vẫn quyết định xuống xem.

"Lão Tần, anh tìm thấy gì rồi?" Bàn Tử kêu lên từ đằng xa, hắn thấy Tần Dã đã mở tấm đá ra, trong lòng vừa tò mò vừa sợ hãi.

"Tôi phát hiện ra một lỗ hổng, chuẩn bị xuống xem.

Cậu ở đây đợi tôi, nếu có chuyện gì, mau nghĩ cách rời đi." Tần Dã nói xong, liền nhảy vọt vào trong lỗ hổng.

"Lão Tần, anh đừng bỏ rơi tôi đó!" Bàn Tử lo lắng kêu lên, nhưng Tần Dã đã biến mất trong lỗ hổng.

Tần Dã trượt theo lỗ hổng xuống dưới, phát hiện bên dưới là một động huyệt khổng lồ.

Trong động huyệt tràn ngập sương mù dày đặc, gần như không nhìn rõ tình hình xung quanh.

"Bàn Tử, theo tôi!" Tần Dã nhắc nhở Bàn Tử một tiếng, sau đó men theo đường hầm tiếp tục bò xuống.

Đường hầm này đủ rộng rãi, thậm chí có thể cho hai chiếc xe tải đi song song.

Tần Dã càng chạy xuống dưới, sương mù lơ lửng trong không khí càng nhiều.

Loại sương mù này rất kỳ lạ, Tần Dã không ngửi thấy bất kỳ mùi vị nào.

Khứu giác của hắn bị hạn chế cực độ, may mắn là hắn lờ mờ nhận ra vị trí của Bàn Tử.

Hắn mò mẫm tiến về phía trước, cuối cùng ở chỗ rẽ phát hiện ra bóng dáng của Bàn Tử.

Lúc này Bàn Tử đang ngồi trên một đài đá khổng lồ, sắc mặt tái nhợt, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Tần Dã nhíu mày, dùng ngón tay chấm một giọt máu tươi đưa vào miệng nếm thử.

Vị máu tanh này rất nhạt, gần như không có.

"Khốn kiếp...

đây là thứ quỷ quái gì?" Tần Dã thầm mắng một tiếng, ngậm giọt máu đó trong miệng.

Sau đó, hắn nín thở, bước về phía trước.

Vừa rồi hắn dùng máu để thăm dò đám sương mù kia, phát hiện chúng tuy có thể ăn mòn da người, nhưng lại không có ảnh hưởng quá lớn đến máu.

Quá trình hắn đi qua rất bình tĩnh, không gặp phải nguy hiểm nào.

Bàn Tử ngẩng đầu nhìn thấy Tần Dã, trên mặt lập tức hiện lên vẻ mừng rỡ: "Lão Tần!

Anh cuối cùng cũng đến rồi!" Tần Dã không để ý đến hắn, tiếp tục đi về phía trước.

Đột nhiên, hắn giẫm phải thứ gì đó mềm mềm, cúi đầu nhìn xuống vậy mà là một đoạn xương khô.

Đoạn xương khô đó trông giống một xương sườn, nửa trên đã bị ăn mòn mất rồi.

Tần Dã nhíu mày, dùng đèn pin chiếu tới, phát hiện trên xương khô dường như còn viết chữ.

"Đây...

đây là gì?" Tần Dã nhặt đoạn xương trên đất, đưa đến bên cạnh Bàn Tử lắc lắc.

Bàn Tử liếc mắt một cái, lập tức sợ đến hồn bay phách lạc, lăn lộn bò lê lết chạy về hướng khác.

Tần Dã đứng đó sững sờ một lát, cuối cùng vẫn đi qua.

Hắn thấy trên xương quả thật có chữ.

Chương 511

"Thiên tai giáng xuống, vạn dân ly tán, thiên đạo vô tình, oán khí hoành hành..." Nhìn thấy mấy hàng chữ nhỏ này, Tần Dã lập tức hiểu ra nguyên nhân sự việc.

Động huyệt này, vậy mà lại là một cái bẫy do yêu vật tạo ra, chuyên dụ dỗ nhân loại lầm vào đây!

"Lão Tần, đằng kia...

đằng kia hình như có một bộ xương khô!" Bàn Tử đột nhiên kêu thét một tiếng, hắn sợ đến chân cũng run rẩy, mặt trắng bệch không còn chút máu.

Tần Dã theo tiếng nhìn qua, chỉ thấy phía sau một tấm bia đá, vậy mà thật sự nằm một bộ xương người.

Hắn vội vàng đi qua xem xét tình hình.

Bộ xương người đó đã chết nhiều năm, toàn thân da thịt bị ăn mòn hết, chỉ còn lại xương trắng lạnh lẽo, vô cùng đáng sợ.

Nhưng điều kỳ lạ là, trên xương trắng lại phủ đầy những phù hiệu dày đặc, tạo thành một bức tranh cuộn quỷ dị.

"Đây là..." Tần Dã mở to mắt, hắn chưa từng thấy cảnh tượng kỳ lạ như vậy.

Tần Dã đưa tay ấn vào bức tranh cuộn đó, lập tức, một luồng thông tin khổng lồ truyền tới, khiến hắn suýt chút nữa ngất đi.

"Cửu Long Tỏa Ma Trận!" Tần Dã trong lòng vui mừng khôn xiết, hắn vạn vạn không ngờ, vậy mà lại tìm thấy bản tàn khuyết của Cửu Long Tỏa Ma Trận trong động huyệt này!

Đại trận này là trận pháp siêu cấp của An Lạc từ mấy ngàn năm trước, uy lực tuyệt luân.

Nếu không phải năm xưa vì các chính phủ các nước không coi trọng, dẫn đến cả đại trận thiếu hụt phần lớn, nếu không chỉ bằng đám tà giáo đồ kia mà cũng vọng tưởng lật đổ sự thống trị của An Lạc sao?

Tần Dã kích động vô cùng nhìn trận đồ tàn khuyết trong tay.

Phần tàn khuyết của trận pháp này chỉ khoảng hai phần ba, chỉ cần ghép hoàn chỉnh nó, thì có thể khôi phục phần lớn uy lực của Cửu Long Tỏa Ma Trận.

Tần Dã cất kỹ trận đồ vào người, sau đó lại tiếp tục tìm kiếm kho báu.

Sâu trong động huyệt, một quả cầu thủy tinh khổng lồ lơ lửng trên đài đá.

Quả cầu thủy tinh này lớn bằng cái cối xay, tỏa ra ánh sáng óng ánh.

"Đây là...

Linh Ngọc Châu!" Bàn Tử nhìn quả cầu trong suốt đó, ánh mắt hừng hực, dường như nhìn thấy mỹ nữ vậy.

Hắn liếm lưỡi nuốt một ngụm nước bọt, lẩm bẩm nói: "Linh Ngọc Châu tương truyền là trân phẩm của tiên gia, giá trị liên thành, tương truyền có thể tẩy gân phạt tủy, kéo dài tuổi thọ." Nghe lời này, đồng tử Tần Dã khẽ nheo lại, hắn mơ hồ đoán được, quả Linh Ngọc Châu này chắc chắn có liên quan đến cái quan tài đá kia.

Lúc này, Bàn Tử đột nhiên nhặt một hòn đá lớn bằng nắm tay, hung hăng đập vào quả cầu thủy tinh.

Rầm!

Hòn đá bị bật ra, quả cầu thủy tinh không hề suy suyển.

“Vãi chưởng!” Bàn Tử kinh ngạc đến ngây người.

Hắn lại thử đập hai lần, kết quả vẫn như cũ.

Độ kiên cố của quả cầu thủy tinh này quả thực khó tin.

Tần Dã trầm ngâm nói: “Quả cầu thủy tinh này là vật sống!” Ánh mắt hắn dừng lại ở bên trong quả cầu thủy tinh, phát hiện trong quả cầu thủy tinh có một khối sương mù xám xịt lơ lửng phía trên.

Khối sương mù này hẳn là nguồn năng lượng của quả cầu thủy tinh, nếu có thể phá hủy khối sương mù này, quả cầu thủy tinh e rằng sẽ phế bỏ.

Tần Dã nhìn chằm chằm vào khối sương mù này, trong lòng khẽ động, một luồng hỏa diễm màu đen xuất hiện trên lòng bàn tay hắn.

Ngọn hỏa diễm màu đen này chính là Phệ Viêm Cổ trong cơ thể Tần Dã.

Phệ Viêm Cổ vừa mới ra đời, liền sở hữu khả năng thiêu đốt vạn vật trên thế gian.

Sau khi cảm nhận được ý đồ của Tần Dã, nó lập tức chui vào bên trong quả cầu thủy tinh.

Ánh sáng quả cầu thủy tinh lập tức ảm đạm.

Tần Dã thấy vậy, lập tức thu Phệ Viêm Cổ về.

“Linh lực của quả cầu thủy tinh này đã bị thôn phệ, chắc là không còn tác dụng gì nữa.” Hắn lắc lắc đầu, sau đó bỏ quả cầu thủy tinh vào ba lô.

“Lão Tần, sao ở đây nhiều xương khô thế!” Bàn Tử gan hơi nhỏ,

hắn một bước cũng không dám bước ra khỏi động huyệt.

“Tôi cũng không biết, hay là chúng ta đi thôi.” Tần Dã đề nghị.

“Đi ư?” Bàn Tử lập tức hoảng sợ nói: “Sao có thể được!

Đây là một cơ duyên tốt đó!” Tần Dã nhíu mày, không đáp lời nữa.

Hắn bây giờ chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi đây, nào có tâm tư quản chuyện khác.

“Lão Tần, tôi nói với anh, tôi trước đây từng đến đây.

Tôi nhớ cuối động huyệt này là một thạch thất lớn, hơn nữa còn có một chiếc quan quách, biết đâu sẽ có bảo bối gì đó.” Bàn Tử nói.

Tần Dã bĩu môi, nghĩ bụng: “Quan quách thì thôi đi, cho dù có bảo bối gì đó cũng chẳng đến lượt cậu đâu!” Hắn lười giải thích với Bàn Tử, định một mình đi trước.

“Lão Tần...” Thấy Tần Dã quay người rời đi, Bàn Tử không kìm được kéo hắn lại.

Tần Dã quay đầu lại, nghi hoặc hỏi: “Cậu làm gì?” Bàn Tử do dự một lát, cẩn thận nói: “Hay là... hai đứa mình hợp tác?” Tần Dã cười lạnh nói: “Cậu còn chưa hại tôi đủ sao?” “Hắc hắc, tôi đây không phải là nghĩ hai đứa mình đồng bệnh tương lân sao, nương tựa lẫn nhau!” Bàn Tử cười trừ đầy ngượng ngùng.

Tần Dã lười để ý Bàn Tử nữa, trực tiếp đi về phía sâu trong động huyệt.

Đang đi, Tần Dã đột nhiên dừng bước.

Hắn phát hiện trên vách đá phía trước vậy mà có một khe nứt dài.

“Ừm?” Tần Dã đi đến trước khe nứt tỉ mỉ quan sát, phát hiện trong khe nứt này tỏa ra ánh hồng yếu ớt, hơn nữa nhiệt độ cực cao, vượt xa các động huyệt khác, khiến người ta cảm thấy nóng bỏng khó chịu.

Bàn Tử cũng chú ý đến khe nứt đó, hắn kéo tay áo Tần Dã, vẻ mặt kinh ngạc nhìn vào trong khe nứt.

"Chẳng lẽ bên trong còn có người sao?" Tần Dã lẩm bẩm một tiếng, từ từ đến gần khe nứt đó.

Sau đó, hắn vươn tay chuẩn bị chạm vào khe nứt, muốn đẩy nó ra.

Đột nhiên!

"Bùm!" Tần Dã chỉ cảm thấy cánh tay đau nhói, cả người lùi lại bốn năm bước, sau đó rơi mạnh xuống đất.

Hắn ôm lấy cổ tay bị thương của mình, vẻ mặt kinh hãi.

Bàn Tử cũng bị dọa giật mình, vội vàng nhìn vào trong khe nứt.

Trong khe nứt này vậy mà là một cung điện ngầm rộng lớn, vàng son lộng lẫy, trên tường khảm dạ minh châu, phỉ thúy châu báu và các đồ trang sức quý giá khác.

Ngoài ra, ở vị trí chính giữa, một chiếc quan quách toàn thân đỏ rực, tỏa ra hơi nóng hừng hực nằm ở đó.

Chiếc quan quách này rộng hơn ba mét, chiếm diện tích cực lớn, chạm trổ tinh xảo, xa hoa tột độ.

"Đây là quan tài nhà ai?

Cũng quá xa xỉ rồi!" Trong mắt Bàn Tử lộ ra vẻ thèm thuồng ghen tị, hắn dập đầu bái lạy chiếc quan tài: "Chúc ngài an nghỉ!" Tần Dã liếc nhìn Bàn Tử một cái, sau đó từ từ đến gần chiếc quan quách này, tỉ mỉ quan sát một phen.

Bề mặt quan quách vẽ hoa văn cổ kính, nhìn qua rất có cảm giác tang thương của lịch sử, hắn đã được lưu giữ rất lâu năm.

Hắn dùng tay sờ sờ hoa văn trên bề mặt quan quách, đột nhiên phát hiện có điều gì đó không đúng.

Những hoa văn này dường như sống dậy, vậy mà lại chậm rãi di chuyển.

"Chuyện gì thế này?" Tần Dã kinh ngạc phát hiện, những hoa văn này vậy mà lại chủ động tấn công hắn!

Hắn vội vàng rụt cổ lại, tránh những hoa văn này đến gần mình.

Đáng tiếc, hắn né được công kích của những hoa văn này, nhưng lại không né được một thứ hình tròn.

Đó là một chiếc nhẫn.

Tần Dã nhận ra chiếc nhẫn này, hắn từng thấy giới thiệu về chiếc nhẫn này trên một tạp chí.

Chiếc nhẫn này tên là Huyết Giới, thuộc về một kiện linh khí cấp Thiên, ẩn chứa khí tức huyết sát cường đại.

Chương 512

Khí tức huyết sát là khắc tinh của võ giả!

Đồng tử Tần Dã đột ngột co rút, lùi mạnh về phía sau, giữ khoảng cách với chiếc Huyết Giới này.

Lúc này, khí tức huyết sát lan tỏa.

Tần Dã sắc mặt âm trầm, hai quyền nắm chặt, cơ bắp toàn thân căng chặt, cực kỳ cảnh giác nhìn chằm chằm vào Huyết Giới.

Huyết Giới dường như có ý thức, hóa thành một con rắn máu, nhanh chóng xông tới tấn công.

Tần Dã nghiến răng gầm thấp: "Cút!" Một chiêu Hổ Báo Lôi Âm, Tần Dã thi triển ra.

"Bùm!" Rắn máu lập tức tan rã biến mất.

Nhưng ngay sau đó, các hoa văn xung quanh đều trở nên sống động, như những tinh linh sống dậy, đồng loạt bắn về phía Tần Dã.

Phập phập phập!

Một loạt tiếng động trầm đục, các hoa văn đâm vào quần áo của Tần Dã, máu tươi văng tung tóe, nhuộm đỏ vạt áo hắn.

"Tê ~" Tần Dã đau đến hít một hơi khí lạnh.

"Lão Tần!" Thấy Tần Dã bị thương, Bàn Tử lo lắng đến dậm chân: "Anh mau chạy đi!

Tôi yểm hộ anh!" Nói đoạn, hắn vung chủy thủ chém vào các con thi trùng xung quanh.

Thi trùng bay loạn xạ, va đập lung tung, một số rơi vào người Bàn Tử, khiến hắn phát ra tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết.

Những con thi trùng này tuy bị chém đứt cánh, khoét mắt, cắt cổ họng... nhưng vẫn không thay đổi bản tính, điên cuồng gặm nhấm cơ thể hắn.

"Đừng lãng phí thời gian, cậu không cản được chúng đâu." Tần Dã nghiến răng nói, hắn đã cảm giác được sinh mệnh lực của mình nhanh chóng trôi đi, cơ thể càng lúc càng suy yếu, đầu óng.

"Nhưng mà..." Bàn Tử còn muốn tranh cãi vài câu.

"Tôi bảo cậu đừng lãng phí thời gian!" Tần Dã quát thấp một tiếng, trong giọng nói mang theo sự giận dữ nghiêm nghị.

Bàn Tử nghe vậy, lập tức câm như hến, không dám lên tiếng nữa.

Hắn nhìn ra được, Tần Dã thật sự nổi giận rồi, nếu không sẽ không dùng ngữ khí đó nói chuyện với hắn.

"Lão Tần, hay là tôi giúp anh chống đỡ một đoạn thời gian đi, đợi tôi chết rồi, anh nhân cơ hội thoát khỏi cái nơi quỷ quái này." Bàn Tử nói.

Tần Dã lắc lắc đầu, lạnh giọng nói: "Tôi không cần người khác cứu!" Hắn không muốn nợ ân tình của ai.

Nói xong, hắn cầm dao găm tiếp tục tiến lên, muốn xuyên qua khe nứt.

Lúc này, những hoa văn kia đột nhiên từ bốn phương tám hướng ập tới, dày đặc, khiến người ta toàn thân đầy vết thương.

Tần Dã vừa né tránh, vừa tìm kiếm kẽ hở của khe nứt.

"Mẹ nó, những hoa văn này là vật sống!" Bàn Tử mắng một tiếng, sau đó nhắc nhở: "Lão Tần, anh cẩn thận chút, tôi luôn cảm thấy những hoa văn này có vấn đề." "Có vấn đề gì?" Tần Dã hỏi.

"Không nói rõ được, dù sao cũng có một cảm giác sởn tóc gáy."

Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt, thần tình có chút kiêng dè.

Tần Dã thầm gật đầu, hắn cũng cảm nhận được những hoa văn đó không tầm thường.

Hắn không ngờ bên cạnh một bộ xương khô, vậy mà còn chôn cất một cỗ quan tài.

"Anh xác định muốn đi vào không?" Bàn Tử lại nói, giọng hắn tràn đầy lo lắng.

Tần Dã trả lời: "Nhất định phải đi vào." Giọng hắn kiên quyết vô cùng, không chút dao động.

Bàn Tử thấy vậy, đành phải nghiến chặt răng, cứng đầu cứng cổ đi bên cạnh Tần Dã, bảo vệ Tần Dã.

Hai người đều hiểu, một khi tiến vào khe nứt, rất nhanh sẽ gặp nạn, vì vậy họ cực kỳ cảnh giác.

Cuối cùng, khi sinh cơ cuối cùng cạn kiệt, hai người thuận lợi đi qua khe nứt, đứng trong một không gian khác.

Nơi đây âm u kinh khủng, đen kịt, dường như có thể nuốt chửng linh hồn.

Đối diện họ, là một chiếc quan tài khổng lồ.

Chiếc quan tài này dài hơn năm mét, rộng khoảng ba mét.

Mà xung quanh quan tài, bày chín mươi chín cây trụ đá.

Mỗi cây trụ đá đều điêu khắc hoa văn tinh xảo tuyệt luân, sống động như thật, như vật sống.

"Lão Tần, anh mau nhìn!" Bàn Tử chỉ vào bên trong quan tài.

"Ừm?" Tần Dã quay đầu nhìn qua.

"Trời ơi, vòng tay đẹp quá." Bàn Tử không kìm được kêu lên kinh

ngạc.

Chiếc vòng tay trong suốt tinh xảo, tỏa ra ánh sáng chói mắt, như tiên ngọc, đẹp đến cực điểm, đẹp đến tận cùng.

Tần Dã cũng sững sờ, hắn tỉ mỉ quan sát chiếc vòng tay này, chỉ cảm thấy trong đó ẩn chứa một loại năng lượng kỳ dị.

Hắn không khỏi nín thở nhìn chằm chằm, cố gắng hấp thụ năng lượng của vòng tay.

Rắc!

Đột nhiên, một tiếng động nhẹ vang lên.

Chiếc vòng tay đó nứt ra một khe, lập tức hóa thành bột mịn, biến mất.

"Chuyện gì thế này?" Tần Dã giật mình, vội vàng kiểm tra.

Kết quả, không có bất kỳ hư hại nào, vẫn sáng chói như cũ.

"Chiếc vòng tay này... là giả sao?" Tần Dã nhíu mày, suy nghĩ miên man.

Ngôi mộ này quá quỷ dị, chiếc vòng tay vừa rồi rõ ràng phi thường, vì sao lại hóa thành bột mịn chứ?

Hơn nữa, chiếc vòng tay kia rõ ràng là đặc ruột, vì sao đột nhiên lại vỡ nát chứ?

Tần Dã không biết, ngôi mộ này mang lại cho hắn một cảm giác sợ hãi sâu sắc.

"Bất kể thế nào, cứ rời khỏi đây trước đã." Tần Dã lập tức quyết đoán, chuẩn bị trở về đường cũ.

Thế nhưng, ngay khi hắn cất bước, cả thế giới đột nhiên đổi màu.

Rầm!

Trên bầu trời điện chớp nổi sấm, mưa như trút nước ào ào rơi xuống, trút lên mảnh đất này.

Tần Dã và Bàn Tử quần áo toàn bộ ướt sũng, họ chật vật không chịu nổi, mặt đầy bùn đất.

"Chuyện gì thế này?" Tần Dã kinh ngạc không thôi, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

"Không ổn rồi, nước mưa này không đơn giản!" Bàn Tử hoảng loạn kêu thét.

Toàn thân hắn run rẩy, mồ hôi chảy ròng ròng.

Mảnh đất này dường như biến thành biển rộng mênh mông, vô số sông suối cuồn cuộn, bao vây Tần Dã và Bàn Tử.

"Chết tiệt, những dòng nước này... vậy mà là máu!" Bàn Tử kêu thét lên, hai chân mềm nhũn, suýt ngã quỵ xuống đất.

Tần Dã mở to mắt, vẻ mặt chấn động.

Chỉ thấy những dòng máu đỏ tươi đó tụ lại thành một vùng, như thủy triều tràn ngập mảnh đất này.

Mùi máu tanh nồng nặc tột độ, khiến người ta buồn nôn.

"Những dòng nước này từ đâu ra?" Tần Dã lẩm bẩm, đầy nghi hoặc.

Ngay lúc này, hắn đột nhiên nghe thấy một tiếng "Rắc" giòn giã.

Chương 513

Hắn quay người nhìn lại, phát hiện một cây hoa văn đang từ từ tàn lụi, cành lá khô héo, cành cây vặn vẹo, dần dần hóa thành tro tàn.

Trong chớp mắt, cây hoa văn đó liền tàn lụi nhanh chóng, hoàn toàn hóa thành bụi trần.

"Những thứ này... rốt cuộc là thứ gì!" Tần Dã lòng sợ hãi khôn nguôi, toàn thân lạnh toát, cảm giác mình rơi vào vực sâu.

"A!

Cứu mạng a...

Ai đến cứu tôi với...

Tôi không muốn chết a!" Lúc này, một tiếng kêu thảm thiết bi ai từ đằng xa vang lên, xen lẫn tiếng cầu cứu.

Tần Dã nhìn kỹ lại, kinh ngạc phát hiện, một người đàn ông đang bị dây leo hoa văn quấn quanh, đau khổ giãy giụa, khóe miệng chảy máu tươi.

Những dây leo đó dường như có linh trí, đang cuộn chặt từng vòng, nghiền nát người đàn ông đó thành thịt nát.

"Cái... cái này rốt cuộc là thứ gì?" Tần Dã kinh ngạc đến ngây người.

Người đàn ông đó là người bình thường, nhưng lại bị dây leo quỷ dị giết chết, chết thảm vô cùng.

Cảnh tượng càng kinh hãi hơn xuất hiện.

Cành cây hoa văn bắt đầu sụp đổ tan rã, hóa thành bụi cát, rơi vãi khắp nơi.

Đồng thời, Tần Dã cảm thấy sức mạnh của mình đang giảm.

Cơ thể hắn vốn đã suy yếu, lúc này càng tệ hơn.

"Không thể khoanh tay chờ chết, phải nghĩ cách làm rõ những cây hoa văn này là thứ gì." Tần Dã nghiến răng, cầm lấy dao găm chém vào cây hoa văn, muốn chặt đứt những cành cây đó.

Dao găm sắc bén, có thể cắt xuyên kim loại, nhưng khi chém vào cành cây hoa văn, chỉ để lại một vết cào nông.

"Chuyện gì thế này?

Ngay cả dao cũng không xuyên thủng?" Tần Dã kinh ngạc không thôi, vẻ mặt chấn động.

"Lão Tần, anh mau nhìn!" Bàn Tử kêu lên kinh ngạc.

Hắn chỉ vào thân cây hoa văn, những hoa văn ở đó đang nhạt dần, dần dần mờ đi.

"Không ổn!" Sắc mặt Tần Dã đại biến.

Hắn biết những cây hoa văn này đang suy tàn, tử vong, không bao lâu nữa sẽ hoàn toàn hủy diệt.

Trời đất rung chuyển, sấm sét đan xen, mưa lớn như trút nước đổ xuống, nhấn chìm cả Tần Dã và Bàn Tử.

Tần Dã bị mưa dội vào, lớp da ngoài bị ăn mòn, bốc lên từng trận khói trắng.

Bàn Tử cũng tương tự, bị nước mưa dội vào da nứt thịt tan, máu tươi chảy ra.

Da của họ biến thành đen kịt, thậm chí có chút thối rữa, khi chạm vào, bốc lên khói xanh.

"Vãi chưởng... cái này mẹ nó là axit sao?" Bàn Tử đau đến kêu la.

“Chạy mau!” Tần Dã quát lớn, kéo Bàn Tử chạy về phía xa.

Bàn Tử bị kéo loạng choạng không vững, suýt ngã.

“Mẹ kiếp... nơi này không phải là khu vực cấm sao?

Sao lại có nhiều thi thể như vậy...” Bàn Tử kinh khủng vô cùng, toàn thân run rẩy.

Tần Dã cũng vẻ mặt chấn kinh, hắn nhìn quanh một vòng, phát hiện xung quanh chất đống vô số xương khô.

Những xương khô này đã khô héo, màu đỏ sẫm.

Hơn nữa, giữa những xương khô, Tần Dã mơ hồ phát hiện một thi thể nữ, khuôn mặt gớm ghiếc đáng sợ.

“Lão Tần, những thứ này... thật sự là thi thể sao?

Sao lại trông giống hệt con người?” Bàn Tử kinh ngạc không thôi, tim đập nhanh kịch liệt.

“Không biết, chúng ta cẩn thận một chút đi.” Tần Dã quát thấp một tiếng, kéo Bàn Tử tiếp tục đi về phía trước.

Hắn tuy không tin ma quỷ các loại, nhưng hoàn cảnh hiện tại lại khiến hắn không dám chần chừ.

“Xì xì xì...” Đột nhiên, một trận tiếng rắn rít vi tế từ phía trước truyền đến, khiến hắn toàn thân dựng tóc gáy.

Tần Dã lập tức dừng bước, ngẩng mắt nhìn về phía trước.

Hắn thấy, sâu trong khu rừng rậm có một ngọn lửa xanh lục u tối đang cháy hừng hực.

“Đó là thứ gì?” Tần Dã nhíu mày, đồng tử lóe lên ánh sáng nguy hiểm.

Xùy!

Một cây cỏ nhỏ bắn tới, như đạn tấn công Tần Dã.

Phanh!

Tần Dã né tránh không kịp, vai bị trúng một cái, lập tức đau đớn dữ dội, máu tươi văng tung tóe.

"Xì xì xì!" Ngọn lửa xanh lục u tối đó đột nhiên bắn vọt lên cao, hình thái trở nên càng thêm cuồng bạo, thậm chí phun ra độc vụ.

Độc tố lan tỏa, ăn mòn mọi thứ.

"Đây là độc vụ gì?

Sao lại đáng sợ như vậy?" Tần Dã vẻ mặt ngưng trọng, vận khí chống đỡ sự xâm thực của độc tố.

Tuy nhiên hắn rất may mắn, loại độc tố này dường như không có chút tổn hại nào đối với hắn.

"Mau rút!" Tần Dã tóm lấy Bàn Tử, nhanh chóng rút lui, rời khỏi cây hoa văn.

Ngay khi Tần Dã rời đi, cây hoa văn khổng lồ phía sau hắn đột nhiên bùng nổ, hóa thành một đám khói xám.

Trong chớp mắt, vô tận cánh hoa bay tán loạn, phấp phới, như tuyết rơi, cảnh tượng hùng vĩ.

"Sinh mệnh lực của những cây hoa văn đó, vậy mà lại mạnh đến thế sao?" Tần Dã chấn kinh.

"Không trách ở đây không một tấc cỏ mọc, hóa ra chúng căn bản không phải thực vật..." Tần Dã bừng tỉnh đại ngộ.

Tần Dã đoán, những cây hoa văn đó chắc chắn không thuộc về thế giới này.

"Ở đây rốt cuộc có bí mật gì?" Giữa hai lông mày Tần Dã hiện lên

vẻ lo lắng.

Ngay lúc này, cây hoa văn hoàn toàn sụp đổ, biến thành bụi trần ngập trời.

Mà trước mắt Tần Dã và Bàn Tử, xuất hiện một tế đàn cổ kính khổng lồ.

Những bụi trần đó đều tụ lại về phía tế đàn, cuối cùng bị thôn phệ hết.

Tế đàn vẫn nguyên vẹn, không hề bị tổn hại.

"Ở đây sao lại có một tế đàn?" Tần Dã và Bàn Tử vẻ mặt nghi hoặc.

Tần Dã dẫn Bàn Tử, chậm rãi đi về phía tế đàn.

"Lão Tần, đừng qua đó, nguy hiểm quá!" Bàn Tử cản Tần Dã lại.

"Cút!" Tần Dã lạnh lùng quát, một tát đánh bay Bàn Tử.

Chương 514

Từng luồng khí lưu quỷ dị, dọc đường đi qua, mặt đất lại nhanh chóng nứt ra, bốc lên khí đen, ăn mòn một ít bùn đất.

"Đây là oán khí thi sát!" Đồng tử Tần Dã co rút, kinh hãi vô cùng.

"Không được, luồng khí tức này quá tà môn rồi, mau chạy thôi!" Bàn Tử lớn tiếng gào thét.

Tần Dã vẻ mặt kiên nghị: "Không quản được nhiều như vậy, cứ xem trước đã!" "Tôi luôn cảm thấy, nếu không thám hiểm nơi này, sau này sẽ hối hận cả đời..." "Nhưng mà... vạn nhất có nguy hiểm thì sao?" Bàn Tử vẻ mặt rối rắm, nhưng nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của Tần Dã, lại không nỡ từ chối.

"Lão Tần, anh muốn làm gì?" Khi hắn hoàn hồn lại, Tần Dã đã đứng ở mép tế đàn.

"Lão Tần, anh điên rồi sao?" Bàn Tử kinh hô, sợ đến hồn bay phách lạc.

Tần Dã làm ngơ, hắn ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào trung tâm tế đàn.

Ở đó, một bức tượng giao long màu bạc uốn lượn, sống động như thật.

Mà bên cạnh giao long, đặt một thanh bảo kiếm màu bạc.

"Di..." Đột nhiên, Tần Dã sững sờ, đồng tử đột nhiên co rút, lộ ra biểu cảm không thể tin nổi.

Chỉ thấy trên thân giao long màu bạc đó, vậy mà lại tỏa ra ánh sáng óng ánh nhuận trạch.

Mà trên đầu giao long, treo một chiếc nhẫn bích ngọc, lung linh tỏa sáng, đẹp đến cực điểm.

"Vảy giao long bạc này, được làm từ đá ngọc bích lục sao?" Tần Dã vẻ mặt chấn kinh.

Hắn đưa tay sờ vào vảy giao long, quả nhiên phát hiện trên vảy ẩn chứa một luồng năng lượng hùng vĩ.

"Lão Tần, chúng ta mau đi thôi... nơi này quá quỷ dị rồi, tôi không dám ở lại nữa!" Bàn Tử lo lắng đến phát khóc.

"Đừng khóc lóc, con giao long này không phải vật sống!" Tần Dã nhíu mày quát.

"Ý gì?" Bàn Tử sững sờ.

Hắn không hiểu, Tần Dã vì sao lại nhận ra con giao long bạc này.

"Đây không phải vật sống, mà là tồn tại hư huyễn được cấu thành từ năng lượng, hẳn là một kiện vũ khí." Tần Dã nhìn miếng ngọc bội trên đầu giao long nói.

"Vũ khí?" Bàn Tử sững sờ: "Anh xác định?" Tần Dã trầm ngâm rất lâu mới gật gật đầu: "Chắc chắn đến tám chín phần, đây hẳn là vũ khí của vị cường giả nào đó." "Đáng tiếc... linh tính của kiện vũ khí này đã biến mất hoàn toàn, chỉ còn lại vỏ rỗng." Tần Dã tiếc nuối nói.

"Lão Tần, chúng ta mau đi thôi..." Bàn Tử nuốt nước bọt, có chút sợ hãi.

Hắn cảm thấy, xung quanh có một luồng khí tức âm u kinh khủng tràn vào cơ thể hắn, khiến hắn toàn thân lạnh toát, dường như đang ở trong thi sơn huyết hải.

"Ừm, đi thôi." Tần Dã gật gật đầu, chuẩn bị quay người rời đi.

Xoẹt!

Ngay lúc này, một luồng khí kình sắc bén đột ngột ập tới.

Tim Tần Dã đập mạnh một cái, lập tức thi triển thân pháp, cực tốc lùi lại.

Rầm!

Mặt đất nơi hắn vừa đứng lập tức vỡ vụn, xuất hiện một cái hố.

"May quá!" Tần Dã trong lòng kinh sợ.

"Lão Tần, rốt cuộc là tình huống gì thế này?" Bàn Tử kinh hoàng không thôi.

Hắn nhìn thấy mặt đất xuất hiện một cái hố khổng lồ, rộng nửa mét, như bị vật sắc nhọn nào đó chém ra.

"Không gian này rất quỷ dị, hẳn là một phong ấn!" Tần Dã nghiêm túc nói.

"Anh là nói..." Bàn Tử mở to mắt, lộ ra vẻ chấn động.

"Ừm." Tần Dã trầm giọng gật đầu, nói: "Những cây cổ thụ này, thực ra là bị một loại sức mạnh nào đó thao túng, chỉ là tôi chưa tìm thấy điểm mấu chốt." Tần Dã tỉ mỉ hồi tưởng lại cây cổ thụ đó, nó dường như có ý thức tự chủ, chỉ là chưa tấn công mà thôi.

Nếu không làm rõ cây cổ thụ này vì sao không ra tay, có lẽ sẽ bỏ lỡ cơ duyên, không có duyên với thanh bảo kiếm và bảo thạch đó.

"Mẹ kiếp, liều thôi!" Bàn Tử nghiến răng, xông vào.

Rầm!

Đồng thời, một luồng uy áp ngút trời bao trùm cả mộ huyệt.

Rầm rầm rầm...

Trong chốc lát, mộ thất rung chuyển, bụi đất bay mù mịt, như động đất.

Sau đó, Tần Dã nhìn thấy, đường hầm mộ huyệt lại từ từ sụp đổ!

“Gay rồi, sắp sập rồi!” Tần Dã vẻ mặt kinh hoảng, vội vàng kéo Bàn Tử xông ra ngoài.

Thế nhưng, đường hầm mộ huyệt sụp đổ, nhốt chặt hai người.

“Làm sao bây giờ?” Bàn Tử sợ đến ngây người.

Rầm!

Một tảng đá khổng lồ rơi xuống, chặn kín đường hầm.

“Không được, phải nhanh chóng rời khỏi đây!” Tần Dã không dám do dự, lập tức cõng Bàn Tử, chạy như điên về phía lối ra.

Rầm!

Vừa bước ra khỏi đường hầm mộ huyệt, Tần Dã đã cảm thấy một mùi hôi thối nồng nặc xộc thẳng vào mặt, suýt ngất đi.

Ngẩng mắt nhìn lên, đập vào mắt là một màn đen kịt.

“Đây là đâu?” Tần Dã kinh ngạc phát hiện, họ đã rời khỏi phạm vi lăng tẩm rồi.

“Lão Tần, sao chúng ta lại ra ngoài rồi?” Bàn Tử cũng vẻ mặt mơ màng.

“Tôi cũng không biết.” Tần Dã nhún vai.

“Tôi đoán, đây là do mộ thất sập, khiến cơ quan ở đây mất tác dụng.” Tần Dã suy đoán.

“Thật hay giả vậy?” Bàn Tử có chút nghi ngờ.

“Tôi không biết, dù sao chúng ta tạm thời an toàn rồi.” Tần Dã cười híp mắt nói.

“Ha ha, cuối cùng chúng ta cũng thoát ra rồi!” Bàn Tử phấn khích kêu lớn.

Bọn họ cuối cùng cũng thoát khỏi sự truy đuổi của đám hung thú.

"Suỵt..." Tần Dã lập tức giơ ngón trỏ lên môi, ra hiệu Bàn Tử im lặng.

"Ở đây quá yên tĩnh!" Bàn Tử lập tức ngậm miệng.

Nơi đây trống trải, một làn gió nhẹ thổi qua, mang đến cảm giác rợn tóc gáy.

"Chúng ta đi hướng đó, chắc là có thể rời khỏi cấm kỵ lĩnh." Tần Dã nói.

"Được..." Lời Bàn Tử chưa dứt, đột nhiên dừng bước.

Tần Dã nhận thấy không ổn, vội vàng hỏi: "Làm sao vậy?" "Chúng ta bị bao vây rồi!" Bàn Tử run rẩy chỉ tay về bên phải.

Tần Dã thuận thế nhìn sang, ánh mắt hơi nheo lại.

Nơi đó đứng năm bóng người, ba nam hai nữ, đều mặc thanh y, hiển nhiên lai lịch không đơn giản.

"Má ơi, là đám quỷ oa đó..." Nhìn thấy đám thanh niên đó, Bàn Tử sợ hãi.

"Sao số lượng quỷ oa này lại tăng lên rồi?" Sắc mặt Tần Dã hơi đổi.

"Cẩn thận, tôi thấy mắt bọn chúng đỏ lên rồi..." Bàn Tử nhắc nhở.

Chương 515

"Xem ra, bọn chúng đã tỉnh lại, đang đợi con mồi tự dâng tới cửa!" Tần Dã lạnh lùng cười.

"Ý gì?" Bàn Tử có chút không hiểu.

"Cậu quên rồi sao?

Tên tế tự đó từng nói, cứ mỗi trăm năm ở đây lại sinh ra một đám quỷ anh." Tần Dã kiên nhẫn giải thích.

"À ~" Bàn Tử chợt hiểu ra.

"Bây giờ, e rằng bọn chúng sắp phát động tấn công rồi..." Tần Dã lẩm bẩm.

Quả nhiên, đám quỷ oa từ từ áp sát, vây kín hai người.

"Này, tôi nói, lũ súc sinh các người, muốn làm gì?" Bàn Tử lớn tiếng dũng cảm quát.

Đám quỷ oa không thèm để ý, chỉ dùng đôi mắt đẫm máu nhìn chằm chằm Tần Dã và Bàn Tử.

"Hừ, giả thần giả quỷ!" Tần Dã khinh miệt cười một tiếng, sau đó từ trong ngực lấy ra một mảnh vải đen, bịt kín mũi miệng.

Bàn Tử ở phía bên kia cũng làm điều tương tự, hai người phối hợp ăn ý, vô cùng thành thạo.

Thấy vậy, những con quỷ oa lộ ra vẻ nanh ác, đồng loạt lao về phía hai người.

Cùng lúc đó, những tên tế tự cũng ra tay, vung vẩy pháp trượng, thi triển các loại tà thuật quỷ dị.

Trong khoảnh khắc, cả ngôi mộ đều sôi trào lên.

“Hắc hắc hắc hắc!” Đám quỷ oa kêu quái dị, nhe nanh múa vuốt lao đến hai người.

“Mẹ kiếp, liều với chúng nó thôi!” Bàn Tử nắm chặt nắm đấm, gầm lên một tiếng giận dữ, xông lên trước.

Thấy vậy, những con quỷ oa đều lộ ra vẻ tàn nhẫn, dường như rất thích thú với sự giãy giụa của con mồi.

Bàn Tử vung nắm đấm đập vào một con quỷ oa, nhưng kết quả là bị đối phương đưa tay tóm lấy.

“A ~” Bàn Tử kêu thảm, trên mặt hiện lên vẻ đau đớn.

“Bành!” Quỷ oa dùng sức đẩy mạnh, Bàn Tử bay ngược ra.

“Phốc ~” Bàn Tử phun ra máu tươi, đâm vào ván quan tài vỡ nát, ngã đến mức loạng choạng.

“Bàn Tử!” Tần Dã kinh hô một tiếng, lập tức chạy tới.

“Đừng quản tôi, mau chạy đi!” Bàn Tử cố sức hét lên.

“Ngươi nghĩ, còn có thể đi được sao?” Tên tế tự cười lạnh nói, lại vung pháp trượng.

Trong tích tắc, hàng chục con quỷ oa từ không trung xuất hiện, chặn đường lui của Tần Dã.

“Má mày!

Ông đây liều với mày!” Thấy không thể thoát, Bàn Tử liều chết, vung nắm đấm đập tới.

Tuy nhiên, hắn căn bản không phải đối thủ của quỷ oa, trực tiếp bị một tay bóp nát đầu, máu tươi chảy đầm đìa.

Đám quỷ oa khát máu như mạng, điên cuồng xé xác Bàn Tử, nuốt chửng linh hồn hắn.

Chốc lát sau, cả mộ huyệt tràn ngập một thứ khí tức buồn nôn.

"A a, đúng là linh hồn mỹ vị a." Tên tế tự tham lam hít lấy máu tươi, mặt đầy say mê.

Tần Dã mặt trầm xuống, đáy mắt lóe lên sát ý nồng đậm.

"Lũ khốn kiếp các ngươi, dám làm hại huynh đệ của ta, hôm nay ta sẽ giết chết các ngươi!" Cơn thịnh nộ của Tần Dã lên đến đỉnh điểm, hắn đột ngột giơ búa sắt lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng khí tức hủy diệt tràn ra, khiến sắc mặt của nhiều quỷ oa kịch biến.

Kèm theo tiếng vang chấn động màng nhĩ, chiếc búa sắt khổng lồ xé toạc bầu trời, hung hăng đập về phía con quỷ oa gần nhất!

Búa sắt đi qua đâu, bất kể là đá hay cọc gỗ, đều hóa thành bột phấn!

"Ngao ô!!!" Đám quỷ oa phát ra tiếng kêu thét thảm thiết chói tai, thân hình lùi nhanh, né tránh đòn tấn công của búa sắt.

Nhưng Tần Dã còn nhanh hơn, tựa như quỷ mị áp sát, lại là một đợt tấn công điên cuồng.

Đám quỷ oa tứ tán bỏ chạy, thảm hại không tả xiết.

"Đáng ghét!" "Chết tiệt!" Nhiều quỷ oa phát ra tiếng nguyền rủa độc địa, trong mắt dấy lên sát ý mãnh liệt, hận không thể xé Tần Dã thành từng mảnh.

"Tôi xem các ngươi còn có thể trốn đi đâu." Tần Dã lạnh lùng quát một tiếng, tiếp tục truy kích.

"A a!" Đám quỷ oa sợ hãi, hoảng loạn bỏ chạy.

"Ha ha!" Tần Dã cười lớn một tiếng, tiếp tục truy đuổi đánh đập, hành cho nhiều quỷ oa sống dở chết dở.

Tần Dã một trận loạn chùy, đánh tất cả quỷ oa nằm rạp xuống đất, thoi thóp hơi tàn.

“Hừ!

Vừa rồi các ngươi không phải rất kiêu ngạo sao?

Bây giờ thì sao?

Sao lại giống như chó nhà có tang vậy?” Tần Dã khinh miệt nói.

Đám quỷ oa mặt đỏ bừng, nhưng không đáp lời, vì chúng căn bản không phải đối thủ của Tần Dã, chỉ có thể mặc cho hắn chém giết.

Tần Dã cúi người xuống, vỗ vỗ má một con quỷ oa, lạnh lùng nói: “Ngươi không phải rất ngầu sao?

Bây giờ thì sao?

Vẫn ngoan ngoãn làm cháu thôi à?” “Các ngươi không phải rất thích ăn thịt người sao?

Bây giờ các ngươi cũng nếm thử đi.” Tần Dã cười lạnh, giơ tay vung lên, búa sắt bay vụt ra.

Búa sắt xoay tròn tốc độ cao trên không trung, trong chớp mắt đã đến trước mặt quỷ oa.

Sắc mặt đám quỷ oa đột nhiên đại biến, lũ lượt né tránh đòn tấn công của búa sắt.

Đáng tiếc, đòn tấn công của Tần Dã quá nhanh, căn bản không cho chúng phản kháng.

Ngôi mộ cổ này quả thực rất quỷ dị.

Chỉ tiếc...

đã gặp phải Tần Dã.

Tần Dã không chút do dự ném búa sắt ra, chính xác đánh trúng quỷ

oa.

Búa sắt nặng nề đập vào người quỷ oa, đánh chúng ngã đông ngã tây.

“A ~!” Đám quỷ oa phát ra tiếng kêu gào đau đớn, như thể đang chịu đựng nỗi đau tột cùng.

“Rắc... rắc...” Cùng với đòn tấn công của búa sắt, một số quỷ oa bị gãy cổ, chết ngay tại chỗ.

Những con quỷ oa còn lại tuy không chết, nhưng cũng bị Tần Dã hành hạ đến không ra hình người.

“Nơi đây lại là một cảnh tượng như thế này...” Tần Dã nhíu mày nói.

Bàn Tử cà nhắc bò dậy, tiến đến gần nói: “Không sai!

Thung lũng này, hẳn là một ngôi mộ!” “Mộ à?

Chả trách lại âm u đáng sợ như vậy!” Tần Dã thầm nghĩ trong lòng, sau đó vẫn đảo mắt tìm kiếm lối ra.

Tần Dã biết, những con quỷ oa này chỉ là khôi lỗi, thứ đáng sợ thực sự, chắc chắn ẩn giấu trong sâu thẳm mộ thất.

“Ừm?

Kia là cái gì?” Đột nhiên, đồng tử Tần Dã co lại, ánh mắt khóa chặt vào một đống xương trắng ở đằng xa.

Chương 516

Đống xương trắng đó có hình dạng tròn trịa, phía trên cắm rất nhiều kim bạc, tỏa ra khí lạnh buốt xương, khiến người ta không rét mà run.

“Kim bạc à?

Kia là...” Bàn Tử cũng nhìn thấy đống xương trắng, không khỏi trợn tròn hai mắt.

“Đây...

đây sẽ không phải là...” Tần Dã nhướng mày.

“Xì ~~ Đáng sợ quá...” Sắc mặt Bàn Tử tái nhợt, vô cùng kinh hãi nhìn đống xương trắng.

“Kia là...” Ngay lúc này, một giọng nói già nua yếu ớt đột ngột vang lên.

“Ai!” Hai người lập tức cảnh giác nhìn sang bên cạnh.

“Khụ khụ...” Đó là một bộ hài cốt nữ giới đã thối rữa, bà ta từ từ đứng dậy.

“A!” Nhìn thấy thi thể thối rữa, hai người kinh hãi biến sắc, sợ đến mức tè ra quần.

“Ngươi... ngươi đừng qua đây, nếu không ta sẽ giết ngươi.” Tần Dã vội vàng đe dọa, trên trán lấm tấm mồ hôi hột.

“Ta không sợ.” Thi thể thối rữa lắc đầu, sau đó cúi đầu, lộ ra một nụ cười hiền từ: “Hài tử, cảm ơn ngươi đã báo thù cho ta.” Lời nói chưa dứt, trong hốc mắt của thi thể thối rữa đột nhiên trào ra những giọt máu lệ đỏ tươi, sau đó ngẩng đầu lên trời phát ra tiếng bi

thương...

Nhìn thi thể thối rữa, Tần Dã trong lòng cảm khái vạn phần.

Hắn hiểu rằng, thi thể này chính là người thôn phụ đó.

Tần Dã không đành lòng nhìn bà ta bị lăng nhục thảm hại, thế là rút kiếm chém mấy con quỷ oa, để chúng được giải thoát.

"Mắt của bà..." Tần Dã nhíu mày hỏi.

Thi thể thối rữa nhe răng cười, nụ cười rất hiền từ: "Vô dụng thôi." Tần Dã thở dài một tiếng, nói: "Yên tâm đi, tôi sẽ đưa bà ra ngoài, tin tôi đi." "Cảm ơn ngươi..." Thi thể thối rữa khẽ cúi chào, sau đó nhắm mắt lại, thân thể dần dần khô héo rồi tan biến.

Tần Dã cầm đèn pin, chiếu một cái, phát hiện vị trí ngực của thi thể thối rữa có một đồ án đặc biệt.

Tần Dã đoán, ký hiệu này hẳn đại diện cho một loại dấu hiệu nào đó.

"Ơ?

Chỗ đó có vết tích..." Nhìn rõ ký hiệu, Tần Dã vui mừng khôn xiết.

"Đây là..." Bàn Tử ngây người nhìn chằm chằm phù văn, sau đó kinh hô: "Chết tiệt!

Là đồ án quỷ anh!

Đây là..." Bàn Tử nhìn kỹ mấy lần, kích động nói: "Đây là một loại tà thuật cực kỳ độc đáo!

Nghe nói người sử dụng nhất định phải có tinh thần lực mạnh mẽ, hơn nữa còn cần quỷ oa phụ trợ, mới có thể thi triển!" Tần Dã phấn khích xoa tay, nói: "Thì ra là vậy!

Chả trách ngôi mộ cổ này lại quỷ dị như thế, hóa ra đây là cạm

bẫy do tà thuật bố trí!" Nghe Tần Dã giải thích, Bàn Tử chợt hiểu ra.

"Bất kể là tà thuật hay trận pháp, đều dùng quỷ oa bố trí, chỉ cần phá hủy hạch tâm của chúng, tự nhiên có thể dễ dàng rời khỏi cổ mộ!" Tần Dã trầm giọng nói.

"Đây đã là một tầng mộ huyệt khác, vậy bên trong chẳng phải càng khủng khiếp hơn sao?" Sắc mặt Bàn Tử biến đổi.

Tần Dã cau chặt mày, nghiêm trọng nhìn chằm chằm ngôi mộ cổ đen kịt, im lặng.

"Này, tiểu tử!

Mau nghĩ cách cứu người đi!" Bàn Tử thúc giục.

"Đừng ồn ào, đợi thêm chút nữa." Tần Dã thờ ơ liếc Bàn Tử một cái.

"Khốn kiếp!" Bàn Tử lập tức tức điên lên, suýt chút nữa thổ huyết.

"Thằng nhóc này quá kiêu ngạo!" "Đáng ghét!" Trong khi Tần Dã và Bàn Tử đang nói chuyện, đám quỷ oa xung quanh lũ lượt xông tới, số lượng còn nhiều hơn trước.

Những con quỷ oa này có thực lực phi phàm, sức chiến đấu cá nhân vô cùng đáng kể.

Không những tốc độ cực nhanh, sức mạnh cũng cực kỳ khủng khiếp.

Quỷ oa gào thét rít gào, từng con một điên cuồng lao về phía Tần Dã và hai người.

"Mẹ kiếp!

Liều thôi!" Tần Dã quát giận một tiếng, vung vẩy búa sắt nghênh kích mà lên, cùng quỷ oa triền đấu.

Cùng lúc đó, Tần Dã từ trong ngực lấy ra một viên đan dược nuốt xuống, bổ sung linh khí đã cạn kiệt trong cơ thể.

"Oanh long long!" Sức chiến đấu của Tần Dã tăng vọt, điên cuồng vung búa sắt, đánh bay từng con quỷ oa.

Tần Dã mỗi lần vung búa sắt, đều sẽ đập nát đầu một con quỷ oa.

Quỷ oa tuy mạnh, nhưng lại căn bản không thể chạm vào Tần Dã.

"Bành!" Tần Dã đạp chân xuống đất, vọt người lên, nắm đấm phải hung hăng đập vào đầu quỷ oa.

Tần Dã một quyền đánh nát đầu quỷ oa, diệt sát ngay lập tức.

Sức chiến đấu của Tần Dã ngày càng khủng khiếp, mỗi chiêu đều ẩn chứa sức mạnh khủng khiếp vượt ngoài sức tưởng tượng.

Chỉ bằng một thanh đao thép thông thường, hắn đã chém giết mười lăm con quỷ oa!

"Ục ục..." Chứng kiến thực lực mạnh mẽ của Tần Dã, Bàn Tử kinh hãi đến cực điểm.

Sau chấn động ngắn ngủi, Bàn Tử lập tức tỉnh ngộ, vội vàng xông về phía đống xương trắng.

"Đồ đàn bà thối tha, dám giết con trai ông!

Tối nay ông sẽ làm thịt mày!" Bàn Tử gầm lên giận dữ.

Tuy nhiên, hắn vừa chạy được mười mét, liền bị một con quỷ oa áo đen chặn lại.

Quỷ oa nhe nanh gào thét, trong mắt lóe lên ánh sáng xanh biếc.

"Má mày!" Bàn Tử chửi thề một tiếng, trực tiếp giơ dao găm đâm vào cổ họng quỷ oa.

Bàn Tử ra tay dứt khoát, không chút lưu tình.

Cổ quỷ oa máu tươi đầm đìa, hiển nhiên là không sống nổi rồi.

Hai người giải quyết quỷ oa xong liền tiếp tục tiến về phía trước.

Các hang động chằng chịt, dường như không có điểm cuối.

Tần Dã và Bàn Tử đi một khắc đồng hồ cũng không thấy lối ra, hơn nữa xung quanh gió lạnh từng đợt, rợn người.

"Đây rốt cuộc là đâu?

Sao lại có nhiều hang động như vậy..." Bàn Tử nuốt nước bọt.

Bàn Tử cảm thấy rợn tóc gáy, luôn cảm thấy có đôi mắt vô hình đang nhìn mình từ phía sau.

Tần Dã khẽ nhíu mày, trầm giọng nói: "Xem ra chúng ta đã đi sai đường rồi..." "Cái gì?" Bàn Tử sững sờ, sau đó kinh hô: "Chẳng lẽ chúng ta lạc mất phương hướng?" Tần Dã gật đầu, giọng điệu nghiêm túc: "Ở đây chắc chắn có điều kỳ lạ, chúng ta lùi lại trước đã." Tuy nhiên, Bàn Tử lại nói: "Không được, tôi không cam tâm!

Bảo bối của tôi bị lũ khốn kiếp này làm mất rồi, nhất định phải đuổi về!" Bàn Tử nghiến răng, tiếp tục đi tới.

Thấy Bàn Tử cố chấp như vậy, Tần Dã bất đắc dĩ thở dài, đành phải theo sau hắn.

Tần Dã mơ hồ có một dự cảm, lời Bàn Tử nói rất có thể là sự thật...

Ngôi mộ cổ này quá quỷ dị, bọn họ dường như đã lạc đường.

Lại đi thêm mười phút.

Bàn Tử cuối cùng cũng dừng bước.

Bởi vì... ngôi mộ cổ này quá lớn, bọn họ đã đi vòng đến choáng váng.

Chương 517

Tần Dã cũng hơi ngớ người, không ngờ ngôi mộ cổ lại lớn đến thế.

"Trời ạ!

Chúng ta nên đi đâu đây..." Bàn Tử mặt đầy tuyệt vọng cầu xin.

"Tôi cũng không biết nữa..." Tần Dã buồn bực muốn chết, đây là lúc hắn cảm thấy tủi thân nhất kể từ khi xuyên việt.

"Ngao ô ngao ô" "Kỷ kỷ oa oa kỷ kỷ oa oa..." Tần Dã và Bàn Tử đều không hiểu đám quỷ oa này đang làm gì?

Tần Dã nghi hoặc chớp chớp mắt, hỏi: "Chúng nó đang gọi cái gì vậy?" "Tôi làm sao mà biết." Bàn Tử lườm một cái.

Tần Dã cười khổ bĩu môi, sau đó ngẩng đầu nhìn đỉnh hang động cao vút lên mây, đột nhiên mắt sáng rực.

"Đúng rồi, nếu không tìm thấy lối ra, có lẽ có thể leo lên trên." Tần Dã ánh mắt lóe lên, lẩm bẩm.

Tần Dã và Bàn Tử bàn bạc một lát, hai người tự chọn một con đường, nhanh chóng leo lên.

Khi bọn họ đến thạch thất trên vách núi, tất cả đều ngây người.

Đây là một hang động khổng lồ.

Trong động có rất nhiều xương trắng, tỏa ra mùi thi thối nồng nặc.

"Mẹ kiếp!" Bàn Tử bị hun đến chảy nước mắt nước mũi, bịt mũi kêu lớn: "Ọe ọe!" "Đừng la!" Tần Dã đá Bàn Tử một cái, sau đó đánh giá hoàn cảnh xung quanh.

"Hang động này âm u thật." Bàn Tử lau nước mũi, lẩm bẩm.

Tần Dã hít sâu một hơi, nói: "Xem ra, nơi đây từng chôn cất một số tồn tại cường đại, thậm chí có thể là cấp độ quỷ tiên..." Bàn Tử trợn tròn hai mắt, không thể tin được nói: "Nơi đây lại chôn cất một đám quỷ tiên ư?" "Cậu xem, những bộ xương trắng đó có niên đại rất lâu rồi, chắc phải có lịch sử mấy trăm năm rồi chứ?" Bàn Tử chỉ vào bộ xương trắng trên đỉnh hang.

Những bộ xương trắng này đều rất to lớn, dài đến ba trượng, trông giống như di hài của con người.

"Tôi đoán những tên này, tất cả đều là lão cương thi rồi." Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt, tim đập nhanh không rõ nguyên nhân, kinh hãi nhìn Tần Dã.

Tần Dã gật đầu, nói: "Ừm, tôi cũng nghĩ vậy, nhưng tại sao bọn chúng lại chôn cất ở nơi này?

Cho dù bọn chúng muốn trường sinh, nhiều cường giả như vậy ở đây, hẳn phải có người sẵn lòng cung cấp nhục thân chứ?" "Lời cậu nói cũng có lý, nhưng tại sao bọn chúng lại làm như vậy?" Bàn Tử nhíu mày.

Tần Dã lắc đầu, cười lạnh nói: "Mặc kệ bọn chúng vì sao!

Bây giờ chúng ta phải tìm được thứ bọn chúng muốn!" Nói xong, Tần Dã dẫn đầu đi theo lối đi về phía trước, chuẩn bị thám hiểm sâu bên trong cổ mộ.

Bàn Tử cũng vội vàng đi theo, cảnh giác dò xét tình hình xung quanh.

"Ở đây có một đường hầm bí mật!" Bàn Tử chỉ vào lối đi bên phải, kinh ngạc kêu lên.

"Đi thôi!" Tần Dã không nói hai lời, vội vàng chạy đi.

Tuy nhiên, vừa chạy được một lát, đột nhiên nghe thấy một tiếng

“đông” trầm đục, như thể đâm vào vật gì đó.

“Chuyện gì vậy?” Tần Dã sững người, lập tức cúi xuống kiểm tra.

Tần Dã phát hiện, phía trước mình là một bức tường, còn bên trái thì có một hang động!

“Má nó, tình huống gì thế này!?” Tần Dã mặt đầy kinh ngạc.

Bàn Tử cũng sợ đến ngớ người.

“Không thể nào, địa cung này lại còn có cơ quan ư?” Bàn Tử kinh ngạc vạn phần.

Tần Dã lập tức bò rạp xuống đất, đưa tay chạm vào mặt đất.

“Nơi này lại được khảm đá ư?” Tần Dã vui mừng khôn xiết, kích động đứng dậy.

“Đây đều là đá bình thường ư?

Không có cơ quan sao?” Bàn Tử trợn tròn mắt.

Tần Dã khẽ gật đầu, nói: “Rất rõ ràng, những người đó đã rời đi rồi, nếu không với bản lĩnh của họ, làm sao chúng ta có thể sống sót?

Cho nên, chúng ta phải nhanh chóng ra ngoài thôi!” “Ừm, đi nhanh lên!” Bàn Tử gật đầu, theo sau Tần Dã đi ra ngoài.

Hai người cẩn thận bò ra khỏi lối đi, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

“Địa cung này quá quỷ dị, lại ẩn sâu đến vậy...” Bàn Tử cảm khái.

Tần Dã lại cười nhạt không bình luận: “Nếu không có cơ quan và mật thất, tôi ngược lại sẽ nghi ngờ tính chân thực của ngôi mộ cổ này!” Nghe vậy, Bàn Tử bừng tỉnh vỗ đầu, nói: “Cũng phải, nơi này đã tồn tại lâu như vậy, chắc chắn có chỗ độc đáo riêng.” Hai người không nán lại tại chỗ quá lâu, tiếp tục đi theo đường cũ quay trở lại.

Trong chốc lát, đã đi ra khỏi địa cung.

Tuy nhiên, khi hai người đặt chân ra bên ngoài địa cung, lại phát hiện nơi này không phải là một ngôi mộ cổ, mà giống như một lăng viên!

Chỉ thấy trong lăng viên bát ngát, vô số nấm mồ sừng sững, như thể một loại nghi thức nào đó.

Những nấm mồ này xếp thẳng hàng, trên mỗi nấm mồ đều cắm một cây hương đèn, cuộn cuộn khói trắng.

Tần Dã nheo mắt quan sát xung quanh, trầm ngâm nói: "Đây là... nghi thức tế điện?" "Ơ?

Cậu cũng hiểu à?" Bàn Tử có chút kinh ngạc nhìn Tần Dã, sau đó chợt hiểu: "Cậu có thể từ trong rất nhiều nấm mồ tìm ra địa cung này, chắc hẳn biết rất nhiều thứ, có lẽ là một cao nhân!" "Cao nhân thì không dám nhận, chỉ là hiểu biết sơ sài thôi." Tần Dã khiêm tốn xua tay.

Lúc này, Bàn Tử đột nhiên ghé sát tai Tần Dã, thì thầm: "Tần Dã huynh đệ, cậu nhìn đằng kia!" Nghe vậy, Tần Dã quay đầu nhìn sang bên kia, ánh mắt lập tức ngưng tụ lại.

"Kia không phải là..." Khóe miệng Tần Dã co giật mấy cái, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Trong những nấm mồ đó, đột nhiên có mười tám bộ hài cốt quần áo rách nát, nằm rải rác trên các nấm mồ của chúng.

Toàn thân chúng khô héo, hình dạng như que củi khô, chỉ riêng đôi tay và đôi chân giữ nguyên hình dáng lúc còn sống, như thể bị người ta dùng móc sắt xuyên thủng xương tỳ bà, đóng đinh xuống đất!

Lồng ngực chúng trống rỗng, hơi thở đã mất từ lâu, thậm chí nhiệt độ cơ thể cũng biến mất.

"Trời ạ, đây là quái vật từ đâu ra vậy?" Bàn Tử không nhịn được

lùi lại mấy bước, kinh hãi kêu lên.

Tần Dã cũng sợ đến run rẩy cả người, sống lưng lạnh toát.

Mười tám bộ hài cốt trước mắt, mang đến cho hắn một nỗi sợ hãi áp lực không tên, khiến người ta nghẹt thở!

Mặc dù không rõ những bộ hài cốt này là chuyện gì, nhưng Tần Dã dám khẳng định, tuyệt đối không phải loại thiện lành!

Trong mười tám bộ hài cốt này có ba bộ là nam, năm bộ là nữ, chúng đều là nam nữ thanh niên, chết vô cùng thảm khốc.

Ngoài ra, Tần Dã còn phát hiện trong hài cốt một vật rất kỳ lạ - một viên châu!

Viên châu này hình bầu dục, trong suốt như pha lê, rực rỡ chói mắt.

"Đây là... dạ minh châu?" Bàn Tử quan sát kỹ lưỡng, kinh ngạc nói.

Tần Dã cũng quan sát kỹ một lượt, phát hiện đúng là dạ minh châu!

"Viên dạ minh châu này, hẳn là đám người kia cố ý đặt ở đây, có lẽ là để dụ đạo mộ tặc lầm vào nơi này." Tần Dã trầm tư.

"Vậy thì, bọn chúng cố ý dẫn chúng ta đến đây sao?" Bàn Tử chợt hiểu ra.

Tần Dã khẽ gật đầu, nói: "Rất có khả năng, dù sao hoàn cảnh ở đây rất phức tạp, chúng ta rất dễ lạc đường, thậm chí gặp nguy hiểm." "Ai, xem ra đám người kia đã rời đi rồi, vậy chúng ta làm sao đây?" Bàn Tử buồn bực thở dài.

Tần Dã cười khổ, nói: "Cứ đi đến đâu hay đến đó thôi!

Tôi nhớ những người đó từng nói, địa cung có bốn tầng...

Nhiệm vụ tiếp theo của chúng ta là lên đến đỉnh cao nhất!" "Được!

Nghe cậu!" Bàn Tử gật đầu mạnh mẽ.

Hai người bàn bạc xong xuôi, lập tức hướng về ngọn núi đầu tiên leo lên.

Ngọn núi đầu tiên cao trăm mét, Tần Dã và Bàn Tử tốn sức chín trâu hai hổ, cuối cùng cũng leo lên đỉnh núi.

Trên đường đi, hai người mệt đến thê thảm.

Tuy nhiên, khi bọn họ đến đỉnh núi, lại phát hiện căn bản không có cái gọi là tầng thứ ba!

Chương 518

“Sao lại thế này?” Tần Dã nhíu mày.

Theo lời Bàn Tử, nơi này từng là một hoàng thành!

Nhưng trước mắt lại là một quảng trường rộng lớn.

Trên quảng trường có rất nhiều gò mả, nhìn thoáng qua, ít nhất cũng có cả nghìn gò!

Kỳ dị hơn là, quảng trường rộng lớn này chỉ có vài cây đại thụ, còn lại toàn là một vùng hoang vu.

“Chúng ta sẽ không đi sai đường rồi chứ?” Bàn Tử nuốt nước bọt hỏi.

Bọn họ bây giờ đã leo lên đỉnh núi, nhưng xung quanh vẫn một màu trống trải, đừng nói bảo bối, ngay cả bóng quỷ cũng không thấy.

Tần Dã cau chặt mày, cẩn thận quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Chốc lát sau, Tần Dã ngẩng đầu nhìn bầu trời, trầm giọng quát: “Bàn Tử, cậu mau trèo lên cây xem!” Nghe vậy, Bàn Tử không chút do dự nhảy lên một cây đại thụ, lợi dụng lá cây rậm rạp che phủ, nhanh chóng leo lên.

“Xì ~” Tuy nhiên, Bàn Tử còn chưa leo đến lưng chừng núi, liền đột nhiên ngừng lại, biểu cảm trở nên vô cùng kinh hãi.

“Chuyện gì vậy?” Tần Dã nghi hoặc quay đầu lại, phát hiện Bàn Tử trông như gặp quỷ.

“Trời ơi!

Kia là... cái quái gì vậy!” Bàn Tử kinh hãi chỉ về phía trước.

Chỉ thấy một vật thể khổng lồ từ trong bóng tối từ từ nhô lên, một

luồng gió âm xộc thẳng vào mặt!

Tần Dã ngẩng đầu nhìn, đồng tử co rút!

Chỉ thấy trong bóng tối, hiện ra một cái đầu lâu xương sọ nanh ác hung tợn!

Cái đầu lâu này dài ba bốn mét, hốc mắt sâu hoắm, hai nhãn cầu đỏ tươi lấp lánh, đang nhìn chằm chằm Tần Dã và bọn họ!

Nhìn thấy hai nhãn cầu đẫm máu kia, dù gan lớn như Bàn Tử, cũng không khỏi sợ đến suýt ngã quỵ xuống.

"Đây là... tống tử?" Tần Dã hít một hơi khí lạnh, toàn thân lông tơ dựng đứng!

"Chúng ta hình như gây họa rồi, mau chạy đi!" Bàn Tử kéo tay Tần Dã, phi tốc lao xuống núi.

Tuy nhiên, bọn họ chưa chạy được bao xa, con đầu lâu kia lại từ trong bóng tối xông ra, trực tiếp truy sát hai người!

Bành!

Đầu lâu hung hăng đập xuống cạnh chân Tần Dã, giẫm nát sàn đất, lộ ra lớp đất đen kịt lạnh lẽo bên trong.

Tần Dã nhướng mày, cúi người kiểm tra đầu lâu.

"Đây không phải tống tử, mà là một khôi lỗi." Tần Dã kiểm tra một lượt xong, đưa ra phán đoán.

"Khôi lỗi?" Bàn Tử sững sờ, ngay sau đó mặt ủ mày ê nói: "Tiêu rồi, chúng ta gặp phải kẻ lợi hại rồi." "Rút lui trước!" Tần Dã cũng biết tình hình nghiêm trọng, vội vàng kéo Bàn Tử chuẩn bị rời đi.

Ai ngờ, hai người vừa chạy được mấy bước, phía sau truyền đến một tiếng "đông" cực lớn!

“Má nó, tiếng gì vậy!” Bàn Tử bị hách đắc vong hồn đại mạo.

“Cậu nhìn đằng kia.” Tần Dã đưa tay chỉ về phía bên trái.

Nhìn theo hướng Tần Dã chỉ, chỉ thấy một đoàn lửa đang phun trào ra từ trong bóng tối!

Đó là ánh lửa!

“Đoàn lửa đó từ đâu ra vậy?

Chẳng lẽ trong mộ huyệt dưới lòng đất đó còn có cơ quan?” Bàn Tử mặt đầy chấn động.

Tuy nhiên, Tần Dã lại lắc đầu, nói: “Không đúng, ngọn lửa này không nóng, ngược lại còn hơi lạnh thấu xương!” Vừa nói chuyện, Tần Dã lại đi thêm mấy bước về bên trái, đột nhiên, trước mắt xuất hiện một cảnh tượng kinh thiên động địa!

Chỉ thấy trong đoàn lửa đó, lại có ba người đang đứng!

Ba người này thân hình cao lớn vạm vỡ, khoác áo bào đen, dung mạo nanh ác xấu xí!

Trong đó, kẻ cầm đầu chính là thanh niên gầy gò trước đó.

“Các ngươi là ai?

Dám tự ý xông vào địa cung?” Tên hán tử lùn mập lạnh lùng chất vấn, giọng nói khàn khàn chói tai, khiến người ta không rét mà run.

Hốc mắt của gã thanh niên gầy gò này lõm sâu vào, trong mắt lóe lên ánh sáng xanh biếc.

Tần Dã và Bàn Tử ánh mắt khóa chặt vào ba người áo đen đó, tim đập đột nhiên nhanh hơn.

Trong phòng livestream, khán giả xem được cảnh này, bình luận ngay lập tức cuồn cuộn.

“Tình huống gì vậy?

MC gặp rắc rối lớn rồi!” “Thật kích thích, cảm giác sắp có chuyện lớn!” Tần Dã hít sâu một hơi, cố gắng trấn tĩnh lại, chắp tay nói: “Mấy vị bằng hữu, hai huynh đệ chúng tôi vô tình lạc vào đây, không có ý mạo phạm, mong các vị tạo điều kiện, thả chúng tôi rời đi.” Gã thanh niên gầy gò cầm đầu lạnh lùng hừ một tiếng, giọng nói như thể bị ép ra từ kẽ răng: “Vô tình lạc vào?

Nói nghe nhẹ nhàng vậy, địa cung này đâu phải nơi các ngươi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi!” Bàn Tử không nhịn được lẩm bẩm ở bên cạnh: “Chúng tôi thật sự không cố ý, ai mà biết chỗ này lại tà môn đến vậy!” Một người áo đen khác tiến lên một bước, giọng nói trầm thấp như tiếng sấm ù: “Đã đến rồi, thì để mạng lại đi!” Nói rồi, ba người tạo thành hình quạt vây quanh Tần Dã và Bàn Tử.

Tần Dã lén đưa mắt ra hiệu cho Bàn Tử, thấp giọng nói: “Một lát nữa tìm cơ hội, chạy sang bên trái.” Sau đó, Tần Dã đột nhiên từ thắt lưng rút ra một con dao găm, đánh lạc hướng người áo đen bên phải.

Bàn Tử hiểu ý, hét lớn một tiếng: “Chạy mau!” Hai người liều mạng chạy trốn sang bên trái.

Ba người áo đen không ngờ bọn họ lại đột nhiên tấn công, sững sờ một lát sau nhanh chóng đuổi theo.

Tần Dã vừa chạy vừa quan sát hoàn cảnh xung quanh, cố gắng tìm cách thoát khỏi những kẻ truy đuổi.

Đột nhiên, hắn phát hiện phía trước có một khe đá hẹp, hai bên khe đá là những tảng đá kỳ dị lởm chởm.

“Bàn Tử, chui vào đó!” Tần Dã hét lên.

Hai người nghiêng người chen vào khe đá, những người áo đen phía sau bị độ rộng của khe đá chặn lại, chỉ có thể ở bên ngoài la

mắng.

"Đừng tưởng chui vào đó là xong, đợi chúng ta vòng qua, các ngươi chết chắc rồi!" Thanh niên gầy gò ác độc gầm lên.

Tần Dã và Bàn Tử khó khăn tiến lên trong khe đá, xung quanh tối đen như mực, không thấy rõ năm ngón tay.

Bàn Tử căng thẳng đến mức nuốt nước bọt, "Tần Dã, cha mình bây giờ làm sao đây?

Chỗ quỷ quái này đáng sợ quá." Tần Dã một bên mò mẫm tiến lên, một bên an ủi Bàn Tử: "Đừng sợ, bọn chúng nhất thời không đuổi kịp đâu, chúng ta cứ tìm lối ra trước đã." Ngay lúc này, tay Tần Dã chạm vào một tảng đá nhô lên.

Hắn theo bản năng dùng sức đẩy một cái, chỉ nghe thấy tiếng "oanh long", phía trước lại xuất hiện một cánh cửa bí mật.

"Nhanh, vào xem đi!" Tần Dã kéo Bàn Tử đi vào cánh cửa bí mật.

Bên trong cánh cửa là một thạch thất khổng lồ, trên tường khảm những viên đá quý phát ra ánh sáng yếu ớt, chiếu sáng cả thạch thất.

Ở chính giữa thạch thất đặt một chiếc quan tài đá khổng lồ, xung quanh quan tài đá khắc đầy những ký hiệu và đồ án kỳ lạ.

Bàn Tử tò mò ghé sát quan tài đá.

"Trong quan tài này có bảo bối không nhỉ?" Tần Dã còn chưa kịp ngăn lại, Bàn Tử đã đưa tay đẩy nắp quan tài đá.

Một tiếng "két chi", nắp quan tài đá từ từ mở ra, một luồng mùi thối rữa xộc thẳng vào mũi.

"Khụ khụ..." Bàn Tử bị hun đến ho sặc sụa, vội vàng lùi lại mấy bước.

Ngay lúc này, một bàn tay khô héo từ trong quan tài đá vươn ra,

ngay sau đó, một bóng người toàn thân quấn vải trắng từ từ ngồi dậy.

"Trời ơi!" Bàn Tử sợ đến ngã quỵ xuống đất, trong phòng livestream khán giả cũng sợ hãi la hét không ngừng, bình luận bay loạn xạ.

Tần Dã nhanh chóng rút dao găm ra, cảnh giác nhìn chằm chằm "tống tử" kia.

"Tống tử" phát ra một tiếng gào thét trầm thấp, lao về phía Tần Dã và Bàn Tử.

Tần Dã nghiêng người né tránh, tránh được đòn tấn công của "tống tử", sau đó dùng sức đâm dao găm vào lưng "tống tử".

Một tiếng "phốc", dao găm đâm vào cơ thể "tống tử", nhưng không có máu tươi chảy ra, ngược lại phát ra một tiếng trầm đục, giống như đâm vào một tấm gỗ cứng.

Chương 519

"Tống tử" quay người lại, một tay tóm lấy cánh tay Tần Dã, quăng hắn ra xa.

Bàn Tử thấy vậy, nhặt một tảng đá dưới đất, đập về phía "tống tử".

"Tống tử" bị đá đánh trúng, dừng lại một chút, Tần Dã nhân cơ hội bò dậy, cùng Bàn Tử chạy về phía bên kia của thạch thất.

Ở cuối thạch thất, bọn họ phát hiện một đoạn bậc đá đi xuống.

Hai người không kịp nghĩ nhiều, vội vàng chạy xuống theo bậc đá.

Phía dưới bậc đá là một hành lang dài, trên tường hành lang vẽ đầy các loại bích họa kỳ dị, các nhân vật trong tranh biểu cảm vặn vẹo, như thể đang kể về nỗi đau vô tận.

Bàn Tử một bên chạy một bên thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại, "Tần Dã, thứ đó không đuổi kịp chúng ta chứ?" Tần Dã thở hổn hển nói: "Chắc là tạm thời chưa đuổi kịp, nhưng chúng ta phải nhanh chóng tìm được lối ra." Ngay lúc này, phía trước hành lang đột nhiên trào ra một luồng sương mù đen kịt, trong sương mù tràn ngập một thứ mùi buồn nôn.

Tần Dã và Bàn Tử bịt mũi miệng, cố gắng lùi lại, nhưng lại phát hiện hành lang phía sau không biết từ lúc nào đã bị một bức tường đá chặn lại.

"Tiêu rồi, tiêu rồi, lần này bị mắc kẹt rồi!" Bàn Tử tuyệt vọng kêu lên.

Tần Dã mò mẫm trong bóng tối, hy vọng có thể tìm thấy một tia sinh cơ.

Đột nhiên, hắn cảm thấy mặt đất dưới chân có chút lỏng lẻo, dùng sức dẫm một cái, một tấm ván đá từ từ nhô lên, lộ ra một cái động khẩu.

"Nhanh, nhảy xuống!" Tần Dã kéo Bàn Tử nhảy vào động khẩu.

Phía dưới động khẩu là một hồ nước, hai người rơi xuống nước, bắn lên những bọt nước lớn.

Họ bơi vào bờ, phát hiện đây là một hang động khổng lồ, bên trong hang động lấp lánh ánh sáng kỳ dị.

Ở một bên hang động, có một đài cao xếp bằng đá, trên đài cao đặt một chiếc hộp phát sáng lấp lánh.

Mắt Bàn Tử sáng rực: "Tần Dã, trong chiếc hộp đó chắc chắn có thứ tốt!" Vừa nói hắn liền định leo lên đài cao.

Tần Dã cản hắn lại: "Đừng vội vã, nơi này quá quỷ dị, cẩn thận có cạm bẫy." Ngay lúc này, trong hang động đột nhiên truyền đến một tiếng gào thét trầm thấp, một con quái vật khổng lồ từ từ bước ra từ trong bóng tối.

Con quái vật này thân hình to lớn, toàn thân mọc đầy vảy đen, trên đầu có ba chiếc sừng, mỗi chiếc sừng đều lấp lánh hàn quang.

"Đây...

đây là quái vật gì vậy!" Bàn Tử sợ đến toàn thân run rẩy.

Tần Dã nắm chặt dao găm: "Bất kể là cái gì, chúng ta cũng phải nghĩ cách đối phó nó." Ngôi mộ cổ này quả nhiên quỷ dị đa đoan.

Hai người nhìn chằm chằm con quái vật chậm rãi bước ra từ bóng tối, trong phòng livestream khán giả cũng nổ tung, bình luận bay loạn xạ.

"MC mau chạy đi, con quái vật này đáng sợ quá!" "Không chừng là

thần thú bảo vệ cổ mộ, không nên chọc vào đâu!" Giọng Bàn Tử run rẩy, nhưng mắt vẫn thỉnh thoảng liếc về phía chiếc hộp trên đài cao.

"Tần Dã, hay là chúng ta rút lui trước?

Thứ này trông không phải là thứ chúng ta có thể đối phó được." Tần Dã nhíu chặt mày: "Đã đến đây rồi, cứ thế mà đi thì không cam tâm.

Hơn nữa con quái vật này canh giữ, đoán chừng thứ trong hộp không hề đơn giản." Quái vật dường như cảm nhận được ý đồ của bọn họ, phát ra một tiếng gào thét chấn động màng nhĩ.

Khiến những tảng đá trong hang động đều vội vàng rơi xuống.

Tần Dã kéo Bàn Tử trốn sau một tảng đá lớn.

"Bàn Tử, chúng ta phải nghĩ cách dụ nó đi, tôi sẽ đi dụ, cậu canh thời cơ đến lấy cái hộp, bất kể lấy được hay không, cũng phải nhanh chóng tìm chỗ trốn." Bàn Tử nuốt nước bọt.

"Được, Tần Dã, cậu cẩn thận đó." Tần Dã hít sâu một hơi, từ sau tảng đá lớn xông ra.

Hắn lớn tiếng la hét thu hút sự chú ý của quái vật.

Quái vật quả nhiên bị chọc giận, vung vẩy thân thể khổng lồ đuổi theo Tần Dã.

Tần Dã linh hoạt luồn lách trong hang động, lợi dụng địa hình để đối phó với quái vật.

Bàn Tử canh đúng thời cơ, dùng cả tay chân trèo lên đài cao, ôm lấy chiếc hộp liền nhảy xuống đài cao, trốn vào một khe đá.

"Má nó, sợ chết mất." Bàn Tử vỗ ngực nói.

Lúc này, Tần Dã đã dây dưa với quái vật mười mấy phút, quái vật càng đánh càng dũng mãnh, còn thể lực của hắn tiêu hao nghiêm trọng,

dần dần có chút không chống đỡ nổi.

Tần Dã trong lòng nóng ruột, liều mạng kéo dài thời gian, hy vọng có thể đợi được cứu viện.

Đột nhiên, quái vật dừng tấn công, quay người đi về phía bên kia.

Tần Dã trong lòng lập tức vui mừng.

Chỉ cần quái vật rời khỏi phạm vi đài cao, hắn liền có thể nhân cơ hội thoát thân, quay lại đường hầm đã đào trước đó để chạy trốn.

Nhưng điều Tần Dã không ngờ là, quái vật lại vòng qua đường hầm hắn đã đào, chui vào phía dưới đài cao.

"Tình huống quái quỷ gì thế này?" Tần Dã sững sờ.

Hắn vừa rồi rõ ràng nhìn thấy đường hầm đó tồn tại, theo lý mà nói, quái vật không nên quay lại lần nữa.

Chẳng lẽ...

đường hầm đó bị người khác đào ra?

Tần Dã trong lòng cảnh giác, từ từ dịch chuyển đến gần.

Rất nhanh, Tần Dã liền nghe thấy tiếng gầm gừ trầm thấp khàn khàn truyền đến, rất giống một loại dã thú nào đó.

Ngay sau đó, một trận rung chuyển dữ dội, đài cao bắt đầu sụp đổ.

Tần Dã vội vàng tránh né, đồng thời rút chân chạy xuống dưới đài cao.

Tuy nhiên, hắn vừa mới bước được hai bước, cổ chân liền đột ngột xuất hiện hai xúc tu đẫm máu, mạnh mẽ kéo hắn ngã xuống đất.

"Má nó!

Lại là ai giở trò quỷ vậy?" Tần Dã phẫn hận chửi một câu, gắng sức giãy giụa.

Nhưng xúc tu đó vô cùng chắc chắn, mặc cho Tần Dã giãy giụa thế nào cũng không hề nhúc nhích, thậm chí còn siết đau hắn.

Cùng lúc đó, Tần Dã rõ ràng nhìn thấy đầu kia của xúc tu, là một khuôn mặt nanh ác đầy dịch nhầy.

Khuôn mặt này, còn đáng sợ gấp nghìn lần vạn lần tống tử trên TV!

Đồng tử Tần Dã co rút thành kích thước đầu kim, trong đầu ong ong, toàn thân lạnh buốt vô cùng.

Quái vật nhe răng cười, lộ ra hàm răng trắng hếu ghê rợn và cái lưỡi nhớt nhát tanh tưởi.

Nụ cười này khiến người ta rợn tóc gáy, Bàn Tử cũng bị kinh hãi đến lạnh sống lưng.

Tần Dã cố gắng trấn áp nỗi sợ hãi trong lòng, nghiến răng buộc mình phải bình tĩnh lại.

Mặc dù quái vật có vẻ ngoài đáng sợ kinh người, nhưng từ bề ngoài mà phán đoán, trí thông minh của nó không quá cao.

Nếu đã như vậy, có lẽ mình có cơ hội thoát khỏi sự trói buộc của quái vật.

"Đừng loạn động, nếu không đừng trách tôi không khách khí!" Tần Dã hai tay đặt ở vị trí cổ của quái vật, dùng hết sức lực cố gắng đẩy hai xúc tu ra.

Quái vật khẽ nhíu mày, dường như cảm thấy đau đớn từ vị trí cổ, nhưng lại không từ bỏ việc bắt con mồi, ngược lại còn tăng thêm lực ở cánh tay.

Tần Dã hừ một tiếng, sắc mặt đỏ bừng, gân xanh trên trán nổi lên.

"Mẹ kiếp, ông đây giết chết cái quái thai nhà mày!" Tần Dã hung

hăng nhổ bọt máu trong miệng, đầu gối phải nhấc lên đập vào bụng quái vật, nắm đấm trái vung lên đập vào bụng quái vật.

Cơ thể quái vật vặn vẹo biến hình, Tần Dã nhân thế lật người đứng dậy, chân phải cong lại tích lực, hung hăng đá vào cằm quái vật.

Bành!

Một tiếng nổ lớn.

Cả hang động như thể bị thiên thạch va vào, mặt đất rung chuyển dữ dội, đá vụn bắn tung tóe, khói bụi mịt mù, hang động sập mất một nửa.

Bàn Tử nằm trong đáy hố run rẩy bần bật.

Sau vài giây, hắn mới ngẩng đầu lên, nhìn thấy đài cao đã hoàn toàn sụp đổ, chỉ còn lại đống đá trơ trụi.

Hắn lập tức bò ra khỏi đáy hố, đi theo lối đi quay trở lại.

Chương 520

Vừa rồi con quái vật đã để lại bóng ma tâm lý cho hắn, hắn bây giờ chỉ muốn tìm một nơi an toàn để trốn, không muốn tiếp tục ở lại nơi nguy hiểm này.

Khi Bàn Tử đi đến giữa hành lang, đột nhiên nhìn thấy giữa hành lang lại vắt ngang một đoạn cành cây khô héo.

Trên cành cây mọc lá xanh, trên lá treo ba viên châu tròn xoe, tỏa ra ánh sáng xanh biếc lấp lánh, tựa như những vì sao rực rỡ.

"Chết tiệt!

Đây là thứ gì vậy?" Bàn Tử trợn tròn mắt, trong lòng dâng lên một luồng nhiệt huyết.

Hắn nhớ, đây là dạ minh châu trong truyền thuyết!

Trong 《Sơn Hải Kinh》 từng nhắc đến: "Bắc Minh có cá, tên là Côn, biến thành chim, tên là Bằng; nghỉ ngơi ở bờ biển phương Nam, ăn rong biển mà sống." Và viên dạ minh châu trước mắt này, tuyệt đối là do trứng Côn hóa thành thật sự.

Bàn Tử nuốt nước bọt, rón rén đến gần dạ minh châu, ánh mắt nóng bỏng tham lam, hận không thể lập tức chiếm làm của riêng.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc hắn đưa tay định lấy dạ minh châu, biến cố đột ngột xảy ra.

Viên dạ minh châu vốn bình thường vô kỳ đột nhiên bắn ra ánh sáng xanh chói mắt.

Oanh long!

Một quả cầu lửa đột nhiên bay ra, trực tiếp rơi vào trán Bàn Tử,

đốt hắn da thịt nứt toác, bốc lên một làn khói đen dày đặc, tiếng kêu thảm thiết vang lên theo đó.

Uy lực của dạ minh châu lớn hơn hắn dự liệu, Bàn Tử không hề phòng bị, bị bỏng, cháy.

"Xì ~!" Hắn hít một hơi khí lạnh, đau đớn không chịu nổi, vội vàng lùi lại, trốn vào góc tường hành lang.

Hắn ôm lấy cái đầu đẫm máu, độc địa trừng mắt nhìn viên dạ minh châu ở đằng xa, chửi rủa ầm ĩ: "Mẹ kiếp, dám đánh lén ông, ông đây liều với mày!" Lời nói vừa dứt, Bàn Tử từ trong túi quần lấy ra một túi đậu nành, dùng ngón tay vê mấy hạt ném ra ngoài.

"Bành!" Một quả cầu lửa bùng cháy trên không trung.

Cùng với sự lan rộng của ngọn lửa, nhiệt độ xung quanh đột ngột giảm xuống, khí lạnh bức người.

Bàn Tử nén đau, từ trong quần áo lấy ra một cây nến.

Ngay khoảnh khắc thắp sáng cây nến, mắt Bàn Tử tròn xoe!

Chỉ thấy bấc nến lại là một bông hoa hồng sống động như thật, và trên cây nến còn treo một sợi dây mảnh, đầu cuối buộc một quả cầu kim loại nhỏ.

Bàn Tử nuốt nước bọt, phấn khích xoa xoa hai tay.

"Thứ này thật tốt, không biết có hiệu quả không." Bàn Tử liếm liếm lưỡi, sau đó thổi tắt nến, cầm quả cầu kim loại nhỏ đi đến bên cạnh dạ minh châu.

Hắn đặt cây nến xuống đất, khoanh chân ngồi, nhắm mắt niệm chú ngữ.

Chú ngữ dài dòng khó hiểu, mỗi ký tự đều mang một vận luật huyền diệu khó lường, khiến người ta không thể nắm bắt được.

Tuy nhiên, những chú ngữ này đối với Tần Dã hoàn toàn vô dụng, hắn chỉ mở mắt liếc Bàn Tử một cái, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh.

Hành động của Bàn Tử nhìn có vẻ phức tạp rườm rà, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy, thực ra đều là những chú ngữ thuật phù thủy cơ bản.

Những chú ngữ Tần Dã học được trên mạng còn cao cấp hơn nhiều so với những gì Bàn Tử niệm.

Chú ngữ niệm xong, quả cầu kim loại nhỏ trong tay Bàn Tử đột nhiên phát ra ánh sáng xanh, chiếu sáng hành lang u ám.

Ngọn lửa xanh lam cháy gần dạ minh châu, nhốt quái vật tại chỗ.

Con quái vật này bị ngọn lửa bao phủ, không dám tùy tiện di chuyển, nhưng nó vẫn dùng xúc tu tấn công Tần Dã, nhưng luôn kém một bước, bị Tần Dã khéo léo né tránh.

Bàn Tử nhìn dạ minh châu, mặt tràn đầy mừng rỡ, lẩm bẩm: "Quả nhiên, dạ minh châu cũng sợ lửa, vậy là tôi có thể đoạt lấy bảo bối rồi!" Nói rồi, Bàn Tử đưa tay chuẩn bị nhặt dạ minh châu, tuy nhiên hắn còn chưa chạm vào bảo vật, liền có một xúc tu quấn lấy tay phải của hắn, và nhanh chóng siết chặt, muốn kéo hắn vào vực sâu bóng tối.

Bàn Tử sợ đến hồn bay phách lạc, vội vàng đưa tay trái cũng thò vào bóng tối.

Đáng tiếc tay trái của hắn quá ngắn, căn bản không thể nắm được dạ minh châu, chỉ có thể trơ mắt nhìn xúc tu kéo mình vào sâu trong địa cung.

"Ô hô!" Một tiếng kêu thảm thiết xé tan địa cung tĩnh mịch, vang vọng không ngừng...

Tần Dã bị bóng tối bao phủ.

Hắn cảm thấy mình đang rơi xuống, bên tai tiếng gió gào thét, không ngừng rơi xuống, cuối cùng rơi vào một hang đá rộng rãi.

Ánh sáng ở đây vô cùng lờ mờ, chỉ có một tảng đá lớn phát ra ánh huỳnh quang u ám, miễn cưỡng xua tan bóng tối.

"Rắc!" Tảng đá lớn nứt ra, từ đó chui ra một bóng đen kịt.

Thân thể của nó dài hơn hai mươi mét, hình thái trông giống như một con mãng xà khổng lồ.

Con quái vật này dài đến năm mươi mét kinh người, toàn thân đen kịt, lấp lánh ánh kim loại, như thể được đúc từ thép.

Trên vảy của nó phủ đầy những đốm màu xám nâu dày đặc, hai bên sống lưng mọc một hàng gai xương chằng chịt.

"Đây là cái quái gì vậy?" Tần Dã nhíu nhíu mày, hắn chưa từng thấy sinh vật nào quỷ dị đến thế.

Cơ thể rắn khổng lồ uốn lượn cuộn tròn, đồng tử đỏ tươi nhìn chằm chằm Tần Dã, tràn đầy địch ý.

"Ngươi là ai?

Vì sao tự ý xông vào cấm khu?" Tần Dã không hành động liều lĩnh, trầm giọng hỏi: "Đây rốt cuộc là nơi nào?" Quái vật đen nghe vậy sững sờ, ngay sau đó phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp: "Cấm địa!

Ngươi dám đi thêm một bước, chắc chắn phải chết!" Tần Dã cười lạnh nói: "A a, tôi không tin tà ma!" "Bá!" Hắn đột nhiên xông về phía trước, tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã đến trước đầu rắn.

Quái vật đen thấy vậy, lập tức chuyển hướng thân thể, bơi đi với tốc độ cực nhanh.

Cùng lúc đó, dạ minh châu phát ra ánh huỳnh quang xanh lam nhạt, bao phủ cả hang động.

Tầm nhìn của Tần Dã lập tức trở nên rõ ràng hơn nhiều, hắn nheo mắt đánh giá xung quanh, phát hiện mình đang ở trong một thạch thất, rộng rãi mà lại âm u.

Chính giữa thạch thất, đặt một chiếc quan tài.

Tần Dã chậm rãi đi đến bên cạnh quan tài, định thần quan sát, trên mặt lóe lên vẻ kinh ngạc: "Chẳng lẽ... chiếc quan tài này chính là chủ nhân cổ mộ trong truyền thuyết?" Nghĩ đến đây, Tần Dã kích động không thôi, vội vàng đẩy nắp quan tài.

Két chi...

Tấm ván gỗ mở ra, lộ ra một bộ hài cốt thối rữa không chịu nổi, trong lồng ngực cắm một con dao găm rỉ sét lốm đốm.

Con dao găm màu bạc trắng, chuôi đao là một móng rồng nanh ác.

"Con dao găm này... hình như rất giống với con dao đã thấy trước đó." Tần Dã khẽ nhíu mày.

"Chất liệu của con dao găm này tuy không tệ, nhưng chắc là vật phẩm bình thường, không phải pháp khí." "Nếu đã vậy..." Khóe miệng Tần Dã cong lên một nụ cười, sau đó từ túi đeo hông lấy ra đồng tiền kia.

Trên đồng tiền khắc chín mươi chín quái tượng, mỗi quái tượng đại diện cho một ý nghĩa khác nhau.

Tần Dã tung đồng tiền ra, nó lơ lửng trên đỉnh quan tài, từ từ xoay tròn, các quái tượng trên đồng tiền cũng dần dần lưu chuyển.

Hắn trong miệng thầm niệm khẩu quyết, ánh mắt ngưng lại, quát lớn: "Càn Chấn Tốn Khảm Ly Cấn Đoài!

Thiên Cương Địa Sát, vạn vật quy tông, nhanh!" "Hưu!" Đồng tiền đột nhiên rời tay, bay về phía quan tài, chính xác đánh trúng hài

cốt, đóng đinh nó vào trong quan tài.

“Ha ha!

Xong rồi!” Tần Dã trong lòng sảng khoái, bước đến trước quan tài, đưa tay vuốt ve tấm ván quan tài.

“Ơ?” Đột nhiên, Tần Dã phát hiện trên tấm ván quan tài khắc rất nhiều văn tự.

Những văn tự đó cổ kính tang thương, ẩn chứa sức mạnh cường đại, dường như đang bảo vệ thứ bên trong quan tài.

“Ở đây sao lại khắc nhiều văn tự như vậy?” Tần Dã nhíu mày, trong lòng có dự cảm không lành.

“Ong...” Đồng tiền đang run rẩy, như thể gặp phải thứ gì đó đáng sợ.

“Hả?” Tần Dã quay đầu nhìn lại, lập tức sắc mặt kịch biến: “Chuyện gì vậy?” Hắn kinh hãi phát hiện, một luồng khí tức xanh lục u ám theo đồng tiền thấm vào bên trong quan tài, men theo vách bên trong quan tài di chuyển, tốc độ cực nhanh.

Nơi nào khí tức xanh lục u ám đi qua, các văn tự trên bề mặt quan tài đều biến mất.

Trong chốc lát, bên trong và bên ngoài quan tài tràn ngập những hoa văn xanh lục u ám chằng chịt.

Các hoa văn giao thoa tạo thành trận đồ, phát ra một luồng lực lượng thần bí, khiến người ta cảm thấy linh hồn rung động.

Chương 521

“Đây là...” Tần Dã sững sờ, đột nhiên nhận ra điều gì đó, trong mắt bắn ra ánh sáng kinh hỉ.

“Những văn tự xanh lục u ám này là một trận pháp, hơn nữa còn là trận đồ diệt ma sát phạt hung ác, nếu bị nó hấp thụ tinh hoa, tu vi chắc chắn bạo tăng!” Tần Dã trong lòng thầm vui, hận không thể lao lên làm một trận lớn.

Nhưng hắn vẫn khắc chế dục niệm trong lòng.

Bởi vì, hắn có thể cảm nhận được, bên trong quan tài có một tồn tại đáng sợ, tuyệt đối không thua kém con quái vật trước mắt.

Cảm giác áp bức đó, giống như núi non trầm trọng.

Tần Dã không muốn làm bia đỡ đạn, quyết định đợi cơ hội nhân cơ hội bỏ chạy.

Tuy nhiên, ngay lúc này, bên trong quan tài đột nhiên truyền ra một giọng nói khàn khàn, yếu ớt mà già nua.

“Người trẻ tuổi, đừng phí công vô ích, ngươi không thể nào là đối thủ của Ngô Vương ta.” Nghe thấy lời này, đồng tử Bàn Tử khẽ co lại, toàn thân lông tơ dựng đứng.

“Chết tiệt, trong quan tài lại giấu một người sống?!” Hắn lập tức cảnh giác, toàn thân vũ trang, nắm chặt nắm đấm chuẩn bị phản kháng bất cứ lúc nào.

Tuy nhiên, Tần Dã lại một mặt bình tĩnh, như thể đã sớm liệu trước.

Hắn nhìn vào bên trong quan tài, thờ ơ nói: “Ngươi chính là cái gọi là ‘Ngô Vương’ phải không?

Nói cho ta biết, ngươi vì sao lại hại chết nhiều thôn dân như vậy!" "Ngươi... sao ngươi biết Ngô Vương là loài người?" Giọng nói khàn khàn đó đầy kinh ngạc.

Tần Dã khịt mũi coi thường: "Hừ!

Ngay cả thi trùng cũng có thể khống chế, ngươi nói xem?" Lời hắn vừa dứt, một con thi trùng màu đen liền bò đến chân hắn, nhe nanh múa vuốt cắn vào ống quần hắn.

"A nha nha!" Tần Dã kêu thảm mấy tiếng, một cước đá bay con thi trùng đó.

Con thi trùng rơi xuống đất, lập tức chui vào khe đất, hoàn toàn biến mất.

Tần Dã trợn mắt há hốc mồm, hắn vừa rồi không chú ý đến con thi trùng, mãi đến khi nó xuất hiện mới phát hiện ra nó.

"Xì!" Tần Dã hít một hơi khí lạnh, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, trong lòng dâng lên một luồng khí lạnh.

Tốc độ của con thi trùng vừa rồi quá nhanh, nếu không phải hắn phản ứng nhanh, e rằng bây giờ đã gặp tai họa rồi.

"Gã này thật nguy hiểm..." Tần Dã nuốt một ngụm nước bọt, cẩn thận đánh giá quan tài.

Tần Dã thầm nghĩ trong lòng: "Nơi này chôn cất nhân vật như thế nào?

Lại có thể khiến ngay cả thi trùng cũng thần phục..." Hắn không dám tùy tiện nhúc nhích nữa, lo lắng sẽ lại dẫn phát thi trùng tấn công.

Bên trong quan tài, nằm một người đàn ông, khoác áo bào đen, đội mũ rộng vành, che mặt bằng vải đen, hoàn toàn không nhìn rõ dung mạo.

Người đàn ông nhắm chặt mắt, ngủ an lành ở đó, như thể chìm vào giấc ngủ say, không hề có chút động tĩnh nào.

"Chẳng lẽ là người chết?" Tần Dã lẩm bẩm: "Bất kể ngươi là chết hay sống, hôm nay ta cũng phải lấy đi thứ kia!" Tần Dã hít sâu một hơi, dùng dao găm cạy nắp quan tài, chuẩn bị lấy trộm bảo bối đó.

Nhưng khi hắn ngẩng đầu nhìn thấy cảnh tượng bên trong quan tài cổ màu đen, không nhịn được kinh hô một tiếng, sợ đến mức lùi lại mấy bước.

"Chết tiệt!" "Trong quan tài sao lại có thứ này?" Tần Dã trợn tròn hai mắt, tim đập nhanh hơn, suýt chút nữa ngất đi.

Chỉ thấy, bên trong quan tài cổ màu đen nằm một thi thể, máu thịt lẫn lộn, đã thối rữa gần hết.

Bụng thi thể bị rách toác một lỗ lớn, bên trong trống rỗng, không có bất kỳ thứ gì.

Duy nhất trên vai phải của thi thể, treo một cái đầu lâu xương sọ to bằng nắm tay trẻ con, trong hốc mắt lấp lánh ngọn lửa xanh lục u ám, mang đến cho người ta nỗi sợ hãi vô tận.

Tần Dã sợ đến không nhẹ, vội vàng bịt mắt lại, tim đập loạn xạ, suýt chút nữa bị buồn nôn muốn ói.

"Đây rốt cuộc là thứ quỷ quái gì?

Vì sao lại xấu xí giống hệt cái đầu lâu xương sọ!" Tần Dã chửi loạn xạ một câu, không nhịn được lùi lại mấy bước.

Lúc này, hắn phát hiện, nắp quan tài lại bị một tầng ký hiệu đặc biệt phong tỏa, căn bản không thể di chuyển.

Ký hiệu này vô cùng huyền ảo, Tần Dã nhìn mấy lần cũng không

hiểu được hàm nghĩa của nó.

Hắn thử dùng sức mạnh nhấc nắp quan tài, nhưng kết quả hoàn toàn vô hiệu.

Nắp quan tài không hề nhúc nhích!

Tần Dã sốt ruột đến dậm chân, hắn còn đang đợi về nhà nộp bài tập nữa!

Đâu có thời gian rảnh rỗi chơi với một đống xương cốt!

Hắn dùng sức đập vào cánh cửa sắt rèn, hét lớn: "Bên ngoài có người không?

Giúp tôi bê thứ này đi!" Đáng tiếc bên ngoài yên tĩnh như nước, đừng nói người ngoài, ngay cả một bóng quỷ cũng không có!

Mấy ngày nay, trưởng trấn đã mời rất nhiều chuyên gia đến nghiên cứu bức họa đó, nhưng cuối cùng lại không tìm thấy bất kỳ manh mối nào, bất đắc dĩ, đành phải phong ấn lại, chôn ở đây.

Tần Dã hết cách, hắn quay sang nhìn quan tài, nghĩ đến thi thể vừa rồi, trong lòng hắn đột nhiên nảy sinh một ý nghĩ: "Chẳng lẽ bức họa đó giấu trong quan tài?" Nghĩ là làm, Tần Dã cúi người xuống, đưa tay mò mẫm vào trong quan tài.

Nhưng, thứ hắn chạm vào không phải ván quan tài và thi thể trong quan tài, mà là một mảnh vải mềm mại.

Chất liệu của mảnh vải rất giống ga trải giường, hơn nữa vô cùng dày dặn, dường như được bóc ra từ một bộ quần áo nào đó, phía trên còn sót lại vết máu.

Tần Dã sững sờ, trong đầu đột nhiên nảy ra một suy đoán hoang đường.

"Chẳng lẽ là... thi thể của người phụ nữ kia?" Nghĩ đến đáp án

này, toàn thân hắn nổi hết da gà!

Tần Dã nuốt nuốt nước bọt, má hắn biến thành màu tím tái, hắn lại dùng ngón tay thò vào trong quan tài một chút, quả nhiên sờ được một vật ấm áp.

"Mẹ kiếp!

Thật sự là tôi đoán đúng rồi sao?!" Hắn vội vàng rụt tay lại, tim đập loạn xạ, do dự không biết có nên nói bí mật này cho những người bên ngoài kia không.

"Thôi thôi..." Tần Dã lắc đầu, lẩm bẩm: "Vì họ đã chọn phong tồn đoạn ký ức này, thì chắc chắn không muốn người khác biết, tôi hà tất phải vạch trần họ làm gì." Như vậy, họ vẫn giữ được sự thần bí, ít nhất còn hơn để người khác biết họ chết vì bức họa đó.

Tần Dã trong lòng tuy có chút khó chịu, nhưng phần lớn là vui mừng.

Dù sao bí mật này liên quan đến tính mạng của hắn, nếu tiết lộ ra ngoài, hậu quả khôn lường.

"Không được không được, bí mật này tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài!

Ai cũng không thể biết!" Tần Dã hạ quyết tâm, không những không nói cho bên ngoài, ngay cả những người bạn đồng hành cũng không hé răng nửa lời.

Sau khi nghĩ thông suốt những điều này, Tần Dã vui mừng khôn xiết, tâm trạng thoải mái hơn nhiều.

Hắn đứng dậy, cẩn thận quan sát hoàn cảnh xung quanh, phát hiện căn thạch thất này trừ bốn bức tường đá đen ra, thì chỉ có một chiếc đèn dầu đặt bên cạnh quan tài.

Chiếc đèn dầu này rất kỳ dị, nó không đốt nến bình thường, mà là ánh sáng đỏ.

Cả căn phòng mờ ảo lờ mờ, trông có chút âm u.

"Đây là cái gì?

Nến?

Không đúng, đây không phải nến..." Tần Dã nhìn chằm chằm đèn dầu, cảm thấy chiếc đèn dầu có chút kỳ lạ, như thể có thứ gì đó đang bơi lội bên trong.

Trong lòng hắn dâng lên một cảm giác rợn tóc gáy.

Tần Dã nuốt nước bọt, không nhịn được nắm chặt con dao găm ở thắt lưng.

Đột nhiên, đỉnh thạch thất nứt ra một vết nứt, một trận gió nhẹ thổi vào.

"Ừm?" Tần Dã nhíu mày, ngẩng đầu nhìn khe hở phía trên đỉnh: "Ở đây có gió?" Gió rất nhỏ, lẫn trong ánh nến yếu ớt, không ngừng bay lượn.

Tần Dã nhìn chằm chằm đỉnh thạch thất, càng thêm nghi ngờ: "Ở đây sao lại có gió?" Đột nhiên, hắn nghe thấy một tiếng động nhẹ.

Tần Dã quay người nhìn, phát hiện bức tường đột nhiên di chuyển, tạo thành một cánh cửa hình vòm.

Cùng lúc đó, cánh cửa hình vòm từ từ mở ra, một tia nắng chiếu vào.

Tần Dã sững sờ.

Chương 522

Trong thạch thất đen kịt lạnh lẽo, ánh nắng đặc biệt chói mắt.

Cùng với ánh nắng dần dần tăng lên, cả hang động đều sáng bừng.

“Má nó!

Đây là cái quái gì vậy!” Tần Dã đột nhiên mở to mắt, mặt đầy chấn động.

Chỉ thấy bốn phía thạch thất đều là tường đồng, mỗi cách năm mét, trên tường đều có một mặt gương đồng lồi lõm không bằng phẳng.

Trên mặt gương khắc những hoa văn phức tạp, giống như một loại đồ án nào đó, Tần Dã lại không nhận ra, hoặc có thể nói là nhận ra đồ án này, nhưng không thể phác họa ra.

Trước mặt gương đồng có hai cây nến, đặt một bên trái một bên phải.

Trong đó một cây nến đã tắt, cây còn lại vẫn đang cháy.

Hai cây nến này, chính là cây nến mà Tần Dã vừa thấy trong quan tài cổ.

Tần Dã đang khó hiểu, tại sao trong quan tài lại có nến, thì thấy trên bề mặt quan tài hiện ra một khuôn mặt già nua khô héo.

Bà ta trợn tròn hốc mắt trống rỗng, nhìn chằm chằm Tần Dã, khóe miệng treo một nụ cười quỷ dị.

“A!” Tần Dã kinh hô một tiếng, vội vàng lùi lại.

Ngay lúc này, khuôn mặt già nua trên cổ quan tài biến mất.

“Chuyện gì thế này…?” Tần Dã dụi mắt, phát hiện cổ quan tài đã

trở lại trạng thái ban đầu.

"Ơ?

Tình huống vừa rồi… hình như là ảo giác!" Hắn gãi đầu, cảm thấy có chút khó hiểu.

Tuy nhiên, Tần Dã không tiếp tục bận tâm chuyện này, hắn cúi đầu nhìn vào quan tài.

Trên nắp quan tài có ba lỗ nhỏ, chắc là dùng để giữ chặt thi thể bên trong.

"Trước tiên, đánh thức cái thây khô kia đã." Tần Dã mở ba lô, lấy ra mấy cây ngân châm, đâm vào thi thể khô.

Những cây ngân châm này đều đã được tôi luyện, ẩn chứa linh lực, có thể chữa bệnh, xua tan đau đớn, giải độc trị thương, là pháp khí cứu mạng thường dùng của tu sĩ.

Thi thể này không biết đã chết bao lâu, da thịt sớm đã cứng ngắc, thậm chí có phần bong tróc, giống như một thân cây trơ trụi sau khi lá rụng.

"Khụ khụ." Thi thể kia đột nhiên ho khan, ho ra một vũng dịch thể đen xám.

Tần Dã nín thở nhìn chằm chằm.

Vũng dịch thể đen xám kia chảy xuống đất, dần dần lan rộng.

Nơi nào dịch thể đen xám đi qua, thảo dược trong thạch thất đều khô héo.

Tần Dã trừng mắt, tròng mắt suýt nữa thì lồi ra.

Hắn trợn mắt há mồm: "Mấy cái thảo dược mục nát này, vậy mà lại khô chết hết!" Không chỉ vậy, gạch đá trên nền đất cũng bị ô nhiễm, bắt đầu nứt vỡ.

Tần Dã kinh hồn bạt vía.

Mấy cây thảo dược mục nát này không chỉ do mùi hôi thối từ thi thể phát ra, mà còn có vấn đề sâu xa hơn.

Thi thể kia mang theo thi khí, dẫn đến thi khí truyền bá lên thảo dược, rồi qua sự nuôi dưỡng của những thảo dược này, khiến những nơi đó đều suy bại mục nát.

"Cái thứ quỷ quái gì thế này!?" Tần Dã không kìm được mà hít một ngụm khí lạnh.

Cho dù là thi thể nghìn năm, cũng không thể có thi khí khủng khiếp như vậy.

"Dù sao đi nữa, cũng không phải thứ tốt lành gì." Tần Dã bĩu môi, hắn lật thi thể lại, chuẩn bị lấy bảo bối bên trong lồng ngực thi thể.

Cổ thi thể bị đứt lìa, vị trí lồng ngực bị phá hủy, Tần Dã phải tốn chín trâu hai hổ chi lực mới gỡ được chiếc chìa khóa vàng óng ánh kia ra.

"Hú…" Tần Dã thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi trán.

Hắn cầm chìa khóa, cẩn thận quan sát.

"Chiếc chìa khóa này hình như được làm từ ngọc thạch…" Tần Dã lẩm bẩm: "Ngọc thạch… ngọc thạch?" Tần Dã đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, đồng tử co rút, kinh hãi đến tột độ.

"Chẳng lẽ…" Tần Dã run rẩy tay, cắm chìa khóa vào ổ khóa.

Cạch một tiếng nhẹ, chìa khóa mắc kẹt vào ổ.

Tần Dã kích động vạn phần, run rẩy đẩy chìa khóa vào ổ, từ từ xoay tròn.

Cùng với tiếng bánh răng ma sát, ổ khóa mở ra, Tần Dã lập tức kéo dây xích khóa, thử kéo dây xích về phía trước.

Loảng xoảng… Dây xích sắt kéo theo thạch quan di chuyển, phát ra tiếng va chạm nặng nề.

Tần Dã nín thở chờ đợi thạch quan mở ra.

Khi nắp thạch quan hoàn toàn nâng lên, lộ ra thứ bên trong.

"Tê!" Tần Dã hít ngược một hơi khí lạnh, sợ đến suýt ngã!

Chỉ thấy trong thạch quan nằm một thi thể hài nhi.

Nó cuộn tròn bên trong thạch quan, tướng mạo hung tợn khủng khiếp, như thể chịu đựng sự tra tấn phi nhân, toàn thân đầy vết thương, máu chảy đầm đìa, dáng vẻ thê thảm vô cùng.

"M* nó!

Vậy mà là đồ sống!" Tần Dã sợ đến hồn bay phách lạc, quay đầu cắm cổ chạy.

Hắn lao ra khỏi thạch thất, chạy về phía cửa động.

Nhưng đúng lúc này, hắn đột nhiên dừng lại, ngơ ngác nhìn bậc đá dưới chân.

Chỉ thấy hai bên bậc đá, xương cốt các loại nằm ngổn ngang.

Số lượng xương cốt này rất nhiều, dày đặc đến mức khiến người ta rợn tóc gáy.

Điều đáng chú ý nhất là, giữa đống xương có một viên châu màu xanh lá cây lớn bằng nắm tay.

Bề mặt viên châu lấp lánh ánh huỳnh quang u tối, đẹp như đom đóm.

"Chẳng lẽ, viên châu màu xanh lá cây đó đã khiến mình sinh ra ảo giác?" Tần Dã nhìn chằm chằm viên châu màu xanh lá cây, rồi lại nhìn cái thây khô và viên châu, lập tức chợt hiểu ra: "Mình hiểu rồi!

Chắc chắn có liên quan đến viên châu màu xanh lá cây!

Ngôi mộ cổ này mọi thứ đều quá chân thực, chân thực đến mức khiến người ta hoài nghi thân phận và ký ức của chính mình!

Duy chỉ có viên châu màu xanh lá cây, khiến người ta sinh ra ảo giác.

Vừa nãy mình cứ tưởng cái thây khô kia là vật sống, nhưng từ lúc đó, đầu óc mình lại tỉnh táo trở lại.

Mình dám chắc, cảnh tượng vừa thấy, chắc chắn không phải giả!" Sau khi nghĩ thông suốt, Tần Dã không dám chậm trễ, vội vàng cúi xuống, đưa tay nhặt một viên đá trên bậc đá.

Rầm ~ Một luồng kình phong mạnh mẽ ập tới, viên đá lập tức hóa thành bột mịn.

Tần Dã dựng tóc gáy toàn thân, lăn lộn bò trốn vào góc, kinh hãi tột độ.

Hắn không dám chạm vào bất cứ thứ gì nữa, sợ lại sa vào ảo cảnh, dẫn đến tinh thần hỗn loạn, biến thành kẻ ngốc.

"Hú…" Tần Dã thở hổn hển, tim đập thình thịch, thầm nghĩ: "Mẹ kiếp!

Cái thứ vừa rồi rốt cuộc là cái gì?" Hắn nhìn thi thể dưới chân, đột nhiên có cảm giác quen thuộc kỳ lạ: "Gã này sẽ không phải là…" "Ầm ầm!" Một tiếng nổ lớn, thạch thất rung chuyển.

Thạch thất lắc lư mấy giây, rồi ổn định trở lại.

Tần Dã tim đập nhanh hơn, thở gấp, mắt không chớp, dáng vẻ như đối mặt với đại địch.

Tim hắn đập điên cuồng, dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Ầm ầm ầm!” Lại một trận rung chuyển dữ dội, Tần Dã cảm thấy màng nhĩ căng tức, đau đớn khó chịu.

Ngay sau đó, đỉnh thạch thất bắt đầu nứt vỡ.

Tần Dã ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên vách đá đỉnh thạch thất, vậy mà có một lối đi hẹp.

Chương 523

“Lối đi!

Ngôi mộ này vậy mà lại đào một lối đi ngầm!” Tần Dã trừng lớn mắt, tim đập điên cuồng.

Ngôi mộ này tồn tại đã rất lâu đời, chôn cất rất nhiều người, hơn nữa rất nhiều người đã biến thành lệ quỷ.

Bọn họ chết không nhắm mắt, oán niệm ngập trời.

Mà những oán niệm này tụ tập lại, hình thành một huyễn cảnh cường đại!

Nếu người bình thường xâm nhập, rất có thể sẽ bị huyễn cảnh mê hoặc, từ đó trở thành hành thi tẩu nhục.

“Ngôi mộ này từ đâu mà có?

Ai đã xây dựng nó?” Tần Dã trong lòng đầy nghi hoặc.

Nhưng hắn không có thời gian để suy nghĩ những điều này.

Hắn hít sâu mấy hơi, kìm nén sự kích động trong lòng.

“Vì là ảo giác, chắc chắn không có nguy hiểm…” Nghĩ đến đây, Tần Dã không chút do dự chui vào trong lối đi.

Hắn men theo lối đi ngầm, mò mẫm tiến về phía trước.

Lối đi này quanh co khúc khuỷu, âm u quỷ dị, giống hệt hang rắn.

Tần Dã càng đi về phía trước, xung quanh càng tối đen và lạnh lẽo.

Hắn mặc áo đơn, lạnh đến run cầm cập.

Tần Dã nghiến răng ôm chặt lấy mình, cố gắng chống lại cái lạnh âm u, trong lòng không khỏi thở dài: “Ôi, biết vậy nên mang theo áo

bông!" "Ơ?" Đột nhiên, hắn nghe thấy tiếng nước róc rách, dường như đang chảy lên trên.

Hắn lần theo tiếng nước mò mẫm đi tới, cuối cùng cũng đến cuối lối đi.

Phía trước là một không gian ngầm rộng rãi.

Ở đây có một tế đàn khổng lồ, cao khoảng ba trượng, chiếm trọn nửa không gian, bốn cây trụ đồng to lớn chống đỡ trên mặt đất.

Tần Dã đứng trên tế đàn, nhìn về phía xa một vùng biển xanh biếc mênh mông, trong lòng tràn đầy kinh ngạc và vui mừng.

"Quả nhiên là trận pháp truyền tống…" Tần Dã lẩm bẩm.

Vùng biển xanh biếc mênh mông kia, chính là đại dương từng ám ảnh hắn trong những cơn ác mộng.

Tần Dã không còn do dự, bước lên tế đài, khoanh chân ngồi xuống.

"Đây là cơ duyên của ta!" Hắn nắm chặt nắm đấm.

Cho dù là Long Đàm Hổ Huyệt, đêm nay hắn cũng phải xông vào một phen!

Tần Dã nhắm mắt, thầm niệm 《Huyền Diệu Kinh》 thiên thứ nhất, trong lòng không ngừng cầu nguyện.

Ông ~ Hư không chấn động, một tôn nhân hoàng chỉ cao khoảng ba mét xuất hiện giữa không trung, đứng trước mặt hắn.

Nhân hoàng chỉ dung mạo từ bi, hai mắt khép hờ, dường như đang tụng đọc kinh văn gì đó.

Một vầng hào quang nhàn nhạt từ mũi miệng hắn thoát ra, vây quanh Tần Dã.

Cùng lúc đó, phù triện trong cơ thể hắn cũng hiện lên, lơ lửng trên không Tần Dã, phóng ra kim quang chói mắt.

Phù triện tỏa kim quang, chiếu sáng không gian xung quanh, khiến hang động âm u tối tăm trở nên sáng rực.

"Đây… là cái gì?" Sâu trong hang động, truyền đến tiếng gầm gừ khàn đặc.

Tần Dã mở mắt, cảnh tượng trước mắt thay đổi.

Một quan tài đồng lớn xuất hiện trước mặt hắn, bên trong nằm một cổ quan tài cổ xưa.

"Cái thây khô kia đâu?" Tần Dã nhìn xung quanh, nhưng đâu còn thấy bóng dáng nửa bộ xương khô.

Sắc mặt hắn trắng bệch như tờ giấy, môi mấp máy, không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt, "Chẳng lẽ… đó là ảo giác?" "U u…" Một trận âm phong thổi qua, khiến Tần Dã run rẩy toàn thân.

"Không đúng!

Đó là…" Tần Dã đột nhiên quay đầu lại, nhìn về phía lối vào động.

"Bên trong này… âm sát khí thật nồng đậm…" Tần Dã nuốt nước bọt, "Sẽ không có thứ gì đó chứ?" Tần Dã gan rất nhỏ, bình thường ngay cả chuột cũng sợ, huống chi là mấy thứ hung linh ác quỷ.

"Mặc kệ nhiều như vậy, trước tiên cứ vào xem tình hình!" Tần Dã lấy hết dũng khí, một bước đạp vào quan tài đồng.

Hắn đạp lên một viên gạch xanh, chân hụt hẫng, mất trọng tâm.

Trong quá trình rơi xuống, Tần Dã mơ hồ nghe thấy tiếng nước chảy, hơn nữa có ánh đèn yếu ớt xuyên qua khe hở quan tài chiếu vào, trông đặc biệt ấm áp.

"Tí tách, tí tách…" Từng giọt nước nhỏ li ti rơi trên mặt Tần Dã,

lạnh buốt thấu xương.

Tần Dã không kìm được rùng mình, giơ tay lau đi những giọt nước, lộ ra vẻ nghi hoặc.

Bởi vì hắn cảm thấy những giọt nước không hề thấm vào da, mà giống như bị một loại rào cản vô hình chặn lại bên ngoài, cách biệt ngoài quan tài.

"Rốt cuộc chuyện gì thế này?" Tần Dã không hiểu, nhưng giờ không phải lúc để bận tâm những vấn đề này, hắn dùng hết sức lực trèo lên, cuối cùng cũng trèo lên đỉnh quan tài.

Hắn ngước mắt nhìn lên.

Chỉ thấy trên nắp quan tài khắc đủ loại hoa văn kỳ dị, còn hai bên quan tài thì dựng mười hai cây nến, phát ra ngọn lửa u ám, chiếu sáng toàn bộ mộ thất.

"Hô hô ~~" Đột nhiên, một trận cuồng phong ập đến, khiến những cây nến lung lay.

Rắc ~ Một trong số đó đột nhiên nứt ra, lập tức cháy thành tro!

Tần Dã giật mình, vội vàng lùi lại hai bước.

Rầm!

Giây tiếp theo, quan tài rung lắc dữ dội.

"Cái…!" Tần Dã trừng lớn hai mắt: "Sắp sập sao?

Không phải chứ, lẽ nào thật sự là cái gì đó của cái thây khô kia gây chuyện?" "Đông đông đông đông đông đông đông!" Tiếng va chạm trầm đục vang lên, như vạn quân đang lao tới.

Sau đó, Tần Dã liền thấy quan tài rung chuyển kịch liệt, như thể có thứ gì đó khủng khiếp đang lao ra ngoài, muốn thoát khỏi.

“Chuyện gì thế này?” Tần Dã đầu óc mông lung, hoàn toàn không hiểu tình huống.

Nhưng rất nhanh, trên ván quan tài đột nhiên xuất hiện mấy xúc tu, siết chặt lấy nắp quan tài, khiến nó không thể nhúc nhích.

“Đây là… móng vuốt của yêu thú sao?

Không, hẳn là thi thể sống!” Đồng tử Tần Dã co rút.

Hắn có thể nhìn rõ, trên ván quan tài có một lớp lông đen mỏng, móng vuốt của sinh vật không rõ tên kia đang bám vào lớp lông đen đó.

Kẽo kẹt!

Đột nhiên, nắp quan tài bị hất văng ra, một vật thể khổng lồ nhảy vọt ra, đánh đổ hai giá nến còn lại.

Quan tài rung lắc dữ dội, phát ra từng trận tiếng trầm đục.

“Trời ơi, cái quái gì thế này!” Tần Dã trợn mắt há mồm.

Đó vậy mà là một bộ xương khô, toàn thân phủ lông đen, mọc đầy nanh vuốt, trông cực kỳ hung tợn và khủng khiếp!

“Ngươi là ai, vì sao lại tập kích ta?” Tần Dã quát một tiếng giận dữ, rút kiếm ra.

Bộ xương khô này tuy trông rất đáng sợ, mang lại cảm giác áp bức mạnh mẽ, nhưng thực tế lại không gây ra bất kỳ mối đe dọa nào.

“Két két két…” Bộ xương khô phát ra từng tiếng cười quỷ dị.

Giọng nó khàn đặc khó nghe, như tiếng thủy tinh bị mài xát, khiến người ta rợn tóc gáy.

Vút!

Đột nhiên, bộ xương khô khủng khiếp này đưa ra hai móng vuốt

sắc nhọn, trực tiếp chộp lấy Tần Dã.

Chương 524

Tần Dã hừ lạnh một tiếng, cầm kiếm nghênh đón.

Keng!

Hai bên giao đấu, tia lửa bắn ra bốn phía.

Móng vuốt của bộ xương khô còn sắc bén và cứng rắn hơn cả kiếm của Tần Dã, chỉ một cú chạm nhẹ đã đánh văng thanh kiếm của Tần Dã.

"Mạnh thật…" Tần Dã cau mày.

Ngôi mộ cổ này quả nhiên quỷ dị vô cùng.

"Két két…" Bộ xương khô tiếp tục kêu quái dị, lao tới tấn công.

Tần Dã vung kiếm chém, tiếng kim loại va chạm vang lên, mỗi lần tấn công đều có thể bùng phát lực phá hoại mạnh mẽ, buộc bộ xương khô phải liên tục lùi bước, cuối cùng nổ "oành" một tiếng và vỡ tan tành.

Tần Dã thở phào nhẹ nhõm, thu kiếm lại: "May mà vừa nãy không dùng quá nhiều sức, nếu không có khi bị chấn thương gân mạch." Tuy nhiên hắn vẫn không dám chủ quan.

"Vì nơi này là một ngôi mộ, làm sao có thể an toàn?" Tần Dã cảnh giác nhìn xung quanh, tìm kiếm cơ quan hoặc ám khí, chuẩn bị hành động tùy cơ.

"Đây hẳn là chủ mộ thất…" Tần Dã đi một vòng, không phát hiện ra bất kỳ nguy hiểm nào.

Lúc này, một làn gió lạnh buốt ập đến, thổi vào người khiến Tần Dã lạnh toát toàn thân, tóc gáy dựng đứng.

Luồng gió lạnh này càng lúc càng mạnh, dần dần biến thành cuồng phong sắc lạnh.

Tần Dã nghiến răng, vận chuyển công pháp, chống lại luồng gió lạnh này, tiếp tục đi về phía trước.

"Ơ, phía trước hình như có một cái động." Tần Dã xuyên qua hành lang, đi đến trung tâm mộ thất, lập tức phát hiện một cánh cửa đá.

"Kẽo kẹt!" Cửa đá từ từ mở ra, Tần Dã thò đầu nhìn.

"A!!" Trong nháy mắt, hắn sợ đến thét lên thảm thiết, suýt nữa thì mềm nhũn ra đất.

Chỉ thấy phía sau cửa đá là một lối đi sâu hun hút, tối đen như mực, không biết kéo dài về đâu, không biết dẫn đến đâu.

Trong lối đi, có rất nhiều hài cốt, chất đống như núi.

Chủ nhân của những hài cốt này đã sớm hóa thành những bộ xương trắng mục nát, thậm chí còn có cả nội tạng thối rữa.

Tần Dã chỉ liếc một cái, liền cảm nhận được một luồng âm khí thấu xương, toàn thân nổi da gà.

"Khụ khụ ~~" Hắn nuốt một ngụm nước bọt, tim đập thình thịch, cảm thấy vô cùng kinh hãi.

"Nơi này rốt cuộc chôn cất ai?" Tần Dã căng chặt cơ bắp, không dám động đậy.

Đột nhiên, một tia sáng yếu ớt từ trong lối đi bay ra, chiếu rọi lên một bộ xương khô trước cửa đá.

Bộ xương khô này, chính là hình dạng của ông lão khô héo kia.

Chỉ có điều, cái xác khô héo ban đầu đã trở nên đầy đặn, như một vật thể sống.

“Gào hú…” Bộ xương khô ngửa đầu gào thét, phát ra một trận gầm rú trầm thấp.

Ngay sau đó, nó từ từ xoay người, ánh mắt khóa chặt Tần Dã, nhe hàm răng khô héo tím tái, phát ra một tiếng kêu chói tai khiến người ta rợn tóc gáy, giống hệt tiếng lệ quỷ khóc than!

“Mẹ kiếp!

Trá thi rồi!” Tần Dã sợ đến giật mình.

Tuy nhiên bộ xương khô này tuy có khí tức đáng sợ, nhưng lại không quá khủng khiếp, ngược lại, trong hốc mắt nó lóe lên ánh tà quang xanh lục u tối.

“Không hổ là nơi có Long Mạch… ngay cả một bộ xương khô cũng lợi hại như vậy!” Tần Dã nuốt một ngụm nước bọt, cảm thấy sống lưng hơi rờn rợn, hắn nắm chặt nắm đấm, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, không ngừng tích tụ sức lực.

Một tiếng xé gió đột nhiên truyền đến.

Đồng tử Tần Dã hơi co lại, chỉ thấy một luồng hỏa diễm màu đỏ máu, nhanh chóng lan rộng, hóa thành một nhãn cầu màu máu.

Con mắt này hình tròn, bên trong tràn ngập màu đỏ tươi, giống như hai vầng huyết nguyệt treo trên cao, phóng ra sát khí hung bạo và tàn ác nồng đậm.

Huyết nguyệt!

“Đây là Cương Thi Nhãn trong truyền thuyết!” Tần Dã kinh hãi tột độ, trong lòng hoảng sợ.

Cương Thi Nhãn, đúng như tên gọi, là mắt của cương thi.

Tương truyền, cương thi sau khi tu luyện thành công, đạt đến cảnh giới cao thủ võ lâm, liền sở hữu một loại thần thông đặc biệt gọi là

Cương Thi Nhãn.

Loại thần thông này đối phó với người bình thường, quả thực vô giải.

Bất kể là ai gặp phải Cương Thi Nhãn, chắc chắn chết không nghi ngờ.

"Ở đây vậy mà thật sự có một con cương thi!" Tần Dã kinh hãi tột độ.

Bộ xương khô này rõ ràng chỉ là một cái khung xương, nhưng trên người nó vậy mà lại phát ra mùi thi thối!

Hơn nữa, ở vị trí lồng ngực nó, còn cắm ba con dao nhỏ.

"Chẳng lẽ, nó bị dao đâm chết?" Tần Dã đoán.

Tần Dã cẩn thận quan sát một lúc.

Bộ xương khô này tuy tàn khuyết không hoàn chỉnh, nhưng từ cấu tạo xương cốt và vảy trên cơ thể mà phán đoán, hẳn là sinh vật dạng đuôi rắn móng rồng.

Đột nhiên, trong mộ huyệt vang lên từng trận tiếng ai oán thê lương.

Tần Dã trong lòng giật thót, theo tiếng ai oán nhìn về phía đó, chỉ thấy ở cuối bức tường phía xa, vậy mà có một đám nhân ảnh trắng hếu.

Y phục của bọn họ rách nát nghiêm trọng, dường như đã trải qua sự ăn mòn của năm tháng dài đằng đẵng, bề mặt cơ thể đầy vết tích mục nát, nhưng trong hốc mắt bọn họ vẫn phát ra ánh sáng xanh lục, như những con sói đói nhìn chằm chằm Tần Dã.

"Vãi chưởng!" Tần Dã sợ đến giật mình, lập tức co chân bỏ chạy.

Vút!

Tuy nhiên, những nhân ảnh trắng hếu kia, cũng trong nháy mắt biến mất trong bậc đá.

"Rốt cuộc là tình huống gì thế này?!" Tần Dã kinh hãi tột độ.

Hắn vội vàng lấy la bàn ra để bói toán, muốn suy diễn ra thông tin chi tiết của nơi này.

La bàn rung động điên cuồng, một bản đồ khổng lồ hiện ra trước mắt hắn, đánh dấu bố cục địa lý của toàn bộ lăng tẩm.

Bố cục trong mộ, cơ bản trùng khớp với những bức bích họa Tần Dã đã thấy bên ngoài trước đó, duy chỉ thiếu một miếng ngọc bài.

"Miếng ngọc bài kia đâu?!" Sắc mặt Tần Dã tái mét, trong lòng mơ hồ dâng lên một dự cảm không lành.

"Mặc kệ, trước tiên cứ rời khỏi đây đã." Tần Dã nghiến răng, xoay người chạy ra ngoài.

Rắc!

Đột nhiên, một cánh cửa đá nứt ra, từ bên trong tràn ra vô số thi binh!

Dày đặc, toàn bộ đều là xương trắng áo trắng!

Cảnh tượng này thực sự quá khủng khiếp!

Tần Dã sợ đến giật mình, lập tức thi triển bộ pháp né tránh.

Đáng tiếc, tốc độ của những thi binh này cực nhanh, gần như chỉ chớp mắt đã đuổi kịp hắn.

Những thi binh này nhe nanh múa vuốt, lộ ra nụ cười hung tợn.

Tần Dã nhướng mày, đột nhiên một chưởng đánh ra, đánh bay một thi binh.

Thi binh này bay ngược ra sau, ngã xuống đất, đầu nổ tung trực

tiếp, hóa thành một vũng nước đặc.

Tần Dã sững sờ: "… Yếu ớt vậy sao?" Nhưng hắn rất nhanh phản ứng lại, những thi binh này căn bản không phải vật sống, mà chỉ là những con rối bị điều khiển bởi một loại năng lượng không rõ nào đó.

Chỉ có điều những thi binh này bị pháp sư tế tự thi triển chú thuật, mới trở nên khát máu và khủng khiếp như vậy.

"Không đúng, sao lại có nhiều thi binh như vậy?" Tần Dã cau mày, trong lòng nảy sinh một ý niệm kỳ lạ.

Hắn luôn cảm thấy, nơi này không chỉ có một mình hắn là kẻ xâm nhập.

Chương 525

Hơn nữa, ở đây còn có một sự tồn tại mạnh mẽ đến mức khủng khiếp!

Trong tình huống bình thường, nơi này chỉ nên tồn tại một cổ quan tài, không thể có nhiều thi binh xương khô như vậy.

"Chẳng lẽ, còn có những kẻ xâm nhập khác?" Tần Dã trong lòng kinh nghi bất định, ngay sau đó lắc đầu, gạt bỏ suy đoán trong lòng.

Dù sao hắn chỉ là một tân binh cấp yếu, thực lực còn quá kém cỏi.

Nhiều thi binh như vậy, đủ để xé hắn thành bột mịn!

Mặc kệ, chạy thoát thân quan trọng hơn.

Thế là, Tần Dã vừa chạy trốn, vừa quan sát môi trường nơi đây.

Hắn rất nhanh phát hiện ra manh mối.

"Thì ra là mê cung…" Tần Dã chợt hiểu ra.

Mọi thứ ở đây đều giống hệt như trong phim truyền hình.

Các ngã rẽ ngang dọc đan xen, từng nhánh dẫn đến những mộ huyệt không rõ.

"Ừ?

Ở đây vậy mà không có cơ quan?" Tần Dã ngạc nhiên, trong lòng càng thêm cảnh giác.

Ngôi mộ cổ này quả thực quỷ dị, khiến người ta không thể nắm bắt được hư thực.

"Không thể lãng phí thời gian, phải nhanh chóng rời đi." Tần Dã thở dài một tiếng, bước chân nhanh hơn, lao về phía lối đi thông đến

sâu trong mộ huyệt.

Trí nhớ của hắn siêu việt, cho dù nhắm mắt, dựa vào cảm giác cũng có thể tìm được lối ra.

Rất nhanh, hắn liền đến nơi sâu nhất của mộ huyệt.

Ầm ầm ầm!

Từng trận tiếng nổ lớn rung trời chuyển đất từ xa truyền đến.

Tần Dã ngẩng đầu nhìn, thấy ở cuối mộ huyệt, vậy mà sừng sững một cánh cửa đá hùng vĩ.

Cửa đá đóng chặt, bên trên khắc phù văn phức tạp huyền ảo, phát ra ánh sáng nhàn nhạt, chảy tràn khí tức thần bí.

"Cái thứ quỷ quái gì thế này?" Tần Dã trừng lớn hai mắt.

Chỉ thấy, phía sau cửa đá, có vô số côn trùng bò lổm ngổm, phát ra tiếng kêu xì xì.

Những con côn trùng này toàn thân đen kịt, trên người có ánh kim loại, nanh sắc bén lóe lên hàn quang.

"Kim Tuyến Cổ!!" Tần Dã trong lòng kinh hãi.

Đây là một loại trùng độc mà Vu tộc Nam Cương tự nuôi, chuyên dùng để bảo vệ lăng mộ.

Ở đây vậy mà tự nuôi hàng ngàn vạn Kim Tuyến Cổ!

Những con Kim Tuyến Cổ này, mỗi con đều tương đương với thực lực của Tiên Thiên Tử Cương.

Số lượng nhiều, ngay cả đạo sĩ cấp cao cũng có thể bị giết!

"Không hổ là tổ mộ của Vu tộc, quả nhiên khủng khiếp!" Tần Dã thầm tặc lưỡi, không dám lại gần, xoay người rời đi. … Khoảng một nén nhang sau, Tần Dã rời khỏi phạm vi lăng mộ, bước ra khỏi sơn

cốc.

Vừa đặt chân ra khỏi sơn cốc, Tần Dã liền cảm thấy toàn thân lạnh buốt.

Hắn ngước mắt nhìn, lập tức đồng tử co rút mạnh.

Chỉ thấy gần sơn cốc, có rất nhiều côn trùng bò lổm ngổm, ánh mắt đờ đẫn, giống như hành thi tẩu nhục.

"Mình chết mất!" Tần Dã giật mình, vội vàng vòng qua những con côn trùng kia, chạy về phía xa.

Nơi này thực sự quá khủng khiếp!

Hắn không muốn dừng lại một giây nào. … Một lúc sau.

Hộc hộc hộc… Tần Dã mệt đến thở hổn hển, ngồi sụp xuống bụi cỏ, thở dốc.

"Cuối cùng cũng ra ngoài rồi!" Tần Dã thở dài một hơi.

Chuyến hành trình này, hắn suýt chút nữa bỏ mạng.

Tuy nhiên, điều đáng mừng là, Tần Dã cuối cùng cũng thoát hiểm thành công.

"Tuy nhiên, thế giới này quá nguy hiểm!" Tần Dã cau mày, trong lòng có chút lo lắng.

Dưới mí mắt hắn, có hàng trăm thi binh, nếu bị chúng quấn lấy, hậu quả khó lường.

Tần Dã ngồi sụp xuống bụi cỏ, thở hổn hển, hồi tưởng lại những gì đã trải qua trong cổ mộ, lòng vẫn còn sợ hãi.

Điện thoại trong túi hắn đột nhiên rung lên.

Lấy ra xem, là Bàn Tử gọi đến.

"Alo, Bàn gia ta cuối cùng cũng liên lạc được với cậu!

Lão Tần, cậu vào đó lâu như vậy mà không có tin tức gì, làm ta lo sốt vó!" "Mau kể ta nghe, bên trong tình hình thế nào?

Có phát hiện bảo bối gì không?" Đầu dây bên kia, giọng nói cấp thiết của Bàn Tử truyền đến.

Tần Dã cười khổ nói: "Bàn gia, lần này suýt chút nữa bỏ mạng rồi.

Bảo bối gì chứ, toàn là thứ đoạt mạng." "Cương thi, thi binh, Kim Tuyến Cổ, nếu không phải tôi chạy nhanh, bây giờ cậu chỉ có thể thu xác cho tôi rồi." "Cái gì?

Kích thích vậy!

Lão Tần, cậu đừng có một mình nuốt trọn kinh nghiệm này, mau mở livestream, kể cho anh em trong phòng livestream nghe, đảm bảo sẽ hot!" Bàn Tử hưng phấn đề nghị.

Tần Dã nghĩ, thấy cũng được, vừa hay để mọi người chứng kiến sự nguy hiểm của ngôi mộ cổ này.

Thế là, hắn lại mở livestream, chào hỏi khán giả.

Khán giả trong phòng livestream ngay lập tức bị thu hút, bình luận chạy cuồn cuộn.

"Chủ bá trâu bò, dám thật sự đi đổ đấu!" "Kim Tuyến Cổ là cái quái gì?

Nghe có vẻ khủng khiếp!" "Mau kể đi, sau đó thoát ra bằng cách nào?" Tần Dã vừa trả lời câu hỏi của khán giả, vừa bàn bạc với Bàn Tử về bước tiếp theo.

Bàn Tử ở đầu dây bên kia lải nhải: "Lão Tần, cậu nói ngôi mộ này thiếu một miếng ngọc bài, nói không chừng miếng ngọc bài đó mới là mấu chốt.

Chúng ta phải tìm thêm, biết đâu còn có lối vào khác." Tần Dã trầm tư một lát, cảm thấy Bàn Tử nói có lý.

"Được, nhưng chúng ta phải tính toán lâu dài, ngôi mộ này quá nguy hiểm.

À đúng rồi, cậu ở đó lâu như vậy, có phát hiện điều gì bất thường không?" Bàn Tử gãi đầu nói: "Không phát hiện gì đặc biệt, chỉ là cảm thấy không khí quanh đây hơi âm u, thỉnh thoảng còn có tiếng động lạ." Hai người đang nói chuyện, Tần Dã đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng sột soạt, như có thứ gì đó đang luồn lách trong bụi cỏ.

Hắn lập tức cảnh giác, nắm chặt Lạc Dương Sạn trong tay, ra hiệu cho khán giả trong phòng livestream im lặng.

"Bàn Tử, không nói nữa, bên tôi hình như có chuyện." Tần Dã hạ giọng nói.

Hắn từ từ đứng dậy, cẩn thận đi về phía nguồn âm thanh.

Càng đến gần, hắn thấy một bóng đen đang nhúc nhích trong bụi cỏ.

Khi hắn dùng Lạc Dương Sạn mạnh mẽ gạt bụi cỏ sang một bên, một quái vật hình người toàn thân tỏa ra mùi hôi thối thối rữa xuất hiện trước mắt.

Đôi mắt nó trống rỗng vô thần, da thịt khô nứt, như một thi thể đã mất nước lâu ngày.

"Đây lại là thứ quỷ quái gì?" Tần Dã không kìm được hét lên.

Hắn vội vàng lùi lại, nhưng kinh ngạc phát hiện mình căn bản không thể bước chân.

Bởi vì dưới chân hắn giẫm phải bùn lầy mềm nhũn dính nhớp,

khiến hắn cả người lún sâu vào.

Chương 526

Tệ hại hơn là, lúc này quái vật hình người kia há miệng phun ra một luồng dịch nhầy hôi thối, trực tiếp phun thẳng tới.

Tần Dã sợ đến hét lớn một tiếng, vội vàng né tránh sang bên cạnh.

Nhưng đã quá muộn, cánh tay trái của hắn dính phải dịch nhầy, lập tức đau đớn không chịu nổi.

Tần Dã bất chấp đau đớn, liều mạng rũ bỏ dịch nhầy ghê tởm trên cánh tay phải.

Quái vật hình người nhe răng cười một tiếng, trong hai mắt bắn ra ánh sáng đỏ rực.

Ngay sau đó, nó nhấc chân, từ từ di chuyển về phía Tần Dã.

"Bàn Tử!

Mau giúp tôi nghĩ cách!" Tần Dã hoảng loạn hét lên.

Bàn Tử cũng bó tay, không biết phải làm sao.

Hắn đành khuyên nhủ: "Lão Tần, chúng ta mau chạy đi, còn núi xanh thì lo gì không có củi đốt." Tần Dã đâu chịu bỏ cuộc, nghiến răng, cầm Lạc Dương Sạn lao về phía quái vật.

Hắn vung Lạc Dương Sạn, đánh ngã quái vật hình người xuống đất, nhân cơ hội cưỡi lên lưng nó, giơ cuốc sắt chém xuống đầu nó.

Đáng tiếc, cơ thể quái vật hình người cứng rắn như sắt, liên tục chém mấy chục nhát, vậy mà không làm nó bị thương chút nào.

Trán quái vật tuy bị rách da, chảy ra máu vàng sẫm.

Nhưng nó vẫn còn sống nhăn, không hề bị ảnh hưởng.

Tần Dã hoàn toàn ngớ người, hắn cuối cùng cũng hiểu quái vật này lợi hại đến mức nào, đơn giản là đao thương bất nhập!

"Bàn Tử chết tiệt, cái này phải làm sao?" Tần Dã sốt ruột hỏi.

Bàn Tử suy nghĩ một lát, đề nghị: "Hay là, thử thuốc nổ đi.

Lão Tần, ta nhớ cậu có mấy quả C4…" Tần Dã lắc đầu từ chối: "Không được, chúng ta bây giờ không thể hành động khinh suất.

Vạn nhất nổ tung, ngọn núi này cũng sập theo." Bàn Tử bất lực thở dài: "Vậy… hai ta cũng phải nghĩ cách chứ.

Chẳng lẽ khoanh tay chờ chết?" Tần Dã cũng rất bất lực.

Hắn cẩn thận nhìn chằm chằm quái vật nửa buổi, cuối cùng linh cơ khẽ động, nghĩ ra một ý tưởng.

"Bàn Tử, cậu còn nhớ con Tống Tử chúng ta gặp trước đây không?" "Nhớ, sao vậy?

Cậu không phải hy vọng thứ đó đối phó với quái vật này chứ?

Thứ đó còn nhỏ hơn cả con kiến.

Cậu muốn nổ chết nó cũng không làm được." Bàn Tử vẻ mặt khinh thường.

Tần Dã hắc hắc cười lạnh, giải thích: "Thứ đó quả thực nhỏ, nổ chết nó là không thể.

Nhưng nó có thể thu hút sự chú ý của quái vật, chỉ cần chúng ta tìm được cơ hội, nhân cơ hội chạy thoát là được." Bàn Tử nghe vậy, mắt sáng lên: "Đáng tin cậy!

Lão Tần cậu thông minh quá!

Cậu yên tâm, lát nữa nếu có cơ hội, tôi nhất định sẽ phối hợp diễn kịch với cậu." "Vậy được, cậu trốn đi trước.

Chúng ta chia nhau hành động, mỗi người một việc." Tần Dã nói xong, xoay người đi về phía một lối đi khác.

Hắn theo suy đoán của mình, dọc đường tìm kiếm manh mối, hy vọng có thể tìm được miếng ngọc bài bị mất kia.

Cùng lúc đó, Tần Dã và Bàn Tử cả hai đều không để ý.

Vị trí bọn họ đứng, cách đó không xa có một bộ xương trắng, bị cây cỏ che khuất, nếu không nhìn kỹ, căn bản không thể phát hiện.

Lúc này, bóng dáng Tần Dã dần dần biến mất trong rừng cây rậm rạp, không lâu sau liền không còn tăm tích.

Trên đỉnh cái cây khổng lồ đó.

Một đám sương mù đen kịt từ từ tụ tập lại, dần dần ngưng tụ thành hình người.

Nó nhìn chằm chằm hướng Tần Dã biến mất rất lâu, lẩm bẩm tự nói: "Kỳ lạ… Con người kia vì sao không sợ sự tà ác trong mộ thất này?" Lời còn chưa dứt, sương mù hình người hóa thành một làn khói xanh yếu ớt bay đi.

Nó theo sau bóng dáng Tần Dã, muốn làm rõ nguyên nhân sự việc.

Tần Dã không hề hay biết mình đã bị theo dõi, vẫn theo suy đoán của mình mà tìm kiếm.

Nhưng rất đáng tiếc, hắn vẫn không tìm thấy sự tồn tại của miếng ngọc bội kia.

Ngay lúc Tần Dã đang u uất, phía trước đột nhiên lóe lên một vệt huỳnh quang xanh lục.

Hắn lần theo huỳnh quang đi tới, phát hiện nguồn huỳnh quang lại là một cái động.

Cửa động sâu hun hút, không nhìn thấy bất kỳ cảnh tượng nào, chỉ

mơ hồ lộ ra chút ánh huỳnh quang xanh lè.

"Nơi này sẽ không phải là mộ huyệt chứ?" Tần Dã thầm đoán.

Hắn do dự một lát, liền bước vào cửa động âm u.

Sau khi tiến vào động, bên trong tối đen như mực, không nhìn thấy năm ngón tay.

May mà trên người hắn có một cái đèn pin mạnh, miễn cưỡng chiếu sáng môi trường xung quanh.

Không gian bên trong cửa động rất lớn, đủ ba bốn trăm mét vuông.

Tần Dã men theo hành lang đi một đoạn, đến cuối.

Hang động này rất hẹp, chỉ đủ một người đi vào, và độ cao chỉ đến đầu gối.

Trước mặt hắn là một cánh cửa đá, nặng nề vô cùng, bề mặt phủ đầy bụi trần, dường như đã rất lâu không có người đến.

"Đây hẳn là lối vào lăng mộ, chỉ là không biết chủ nhân lăng tẩm này là ai?" Tần Dã thầm suy đoán.

Hắn vừa định gõ cửa, lại đột nhiên nghe thấy tiếng kẽo kẹt mở cửa.

Tần Dã trong lòng giật thót, vội vàng nằm yên giả vờ ngủ, nín thở, lắng tai nghe tiếng động ở cửa động.

Cửa đá bị người ta đẩy ra, phát ra tiếng ma sát nặng nề.

Ngay sau đó, Tần Dã liền thấy một bóng người lùn tịt, khom lưng rón rén đi về phía mình.

"Ai?!" Tần Dã giả vờ tỉnh giấc, quát một tiếng giận dữ.

Hắn tay cầm Lạc Dương Sạn, lúc nào cũng sẵn sàng tấn công.

Bóng người kia dừng lại một giây, sau đó quay đầu cắm cổ bỏ

chạy.

“?” “Dám lừa lão tử sao?

Cút về đây cho ta!” Tần Dã chửi bới, phi nước đại đuổi theo.

Chớp mắt, hắn đã đuổi kịp phía sau tên kia, một cuốc bổ thẳng vào đầu.

Kết quả khiến hắn không ngờ là, tên kia không những không chạy, ngược lại nhanh chóng xoay người, giao chiến với hắn.

Do hang động quá hẹp, động tác của bọn họ rất lớn, chỉ cần sơ suất một chút là sẽ va vào nhau, phát ra tiếng “ầm” lớn.

Tần Dã không dám luyến chiến, từng chiêu thức sắc bén và hung ác.

Hắn không ngừng biến đổi thân hình, ép buộc quái vật không có chỗ nào để né tránh.

Quái vật ra sức giãy giụa, nhưng bị Tần Dã khống chế chặt chẽ, căn bản không thể động đậy.

“Khốn kiếp!

Phiền phức thật!” Tần Dã chửi một câu, sau đó túm đầu quái vật, hung hăng đập xuống đất.

Bùm!!

Một tiếng trầm đục truyền đến.

Đầu quái vật nứt toác, lập tức chết ngay tại chỗ.

Chương 527

Tần Dã thở phào nhẹ nhõm, thu Lạc Dương Sạn lại.

Hắn quét mắt một vòng mộ huyệt, phát hiện ngoài thi thể trên đất kia ra, không còn bất kỳ dấu vết sinh linh nào khác, khiến hắn kinh ngạc.

"Chuyện gì thế này?

Lẽ nào ở đây chỉ có con quái vật này thôi sao?" Tần Dã thầm suy nghĩ.

Ngay lúc này, hắn đột nhiên cảm giác có thứ gì đó bò lên đùi mình.

Hắn định thần nhìn, chỉ thấy một con nhện lớn mập mạp đang bò trên đùi hắn.

Con nhện lớn dài hơn tám thước, màu vàng kim, hai chiếc nanh sắc nhọn lóe lên hàn quang, trông đặc biệt ghê rợn.

"Vãi chưởng!

Cái quái gì thế này!" Tần Dã sợ đến run rẩy toàn thân, mạnh mẽ co chân lại, suýt chút nữa hất văng con nhện lớn ra.

May mắn hắn kịp thời giữ vững cơ thể, mới tránh được việc bị nhện độc tập kích thành công.

Nhưng con nhện lớn này không hề lùi bước, ngược lại nhe nanh múa vuốt lao lên.

"Cút!

Đừng chọc ta!

Nếu không ta giết ngươi!" Tần Dã quát lớn một tiếng, vung Lạc Dương Sạn đập về phía nhện.

Con nhện lớn sợ hãi rụt đầu lại, nhanh chóng bò lên vách đá.

Tạch tạch.

Trên vách đá treo một chùm chìa khóa.

Tần Dã nhặt chùm chìa khóa đó lên quan sát một lúc, lông mày nhíu lại.

Bởi vì chùm chìa khóa này có chữ cổ, Tần Dã nhận ra một phần trong số đó, nhưng mấy chiếc chìa khóa còn lại, hắn căn bản không hiểu.

Tần Dã thử dùng đèn pin điện thoại chiếu sáng chữ trên chìa khóa.

Khi cột sáng của đèn pin chiếu qua, hắn phát hiện chất liệu của chìa khóa là đồng, vân lý rõ ràng mà phức tạp, giống hệt một loại phù hiệu nào đó.

Trên chùm chìa khóa này có tổng cộng bảy cái rãnh, mỗi cái rãnh đều khảm một miếng đồng bài lớn bằng lòng bàn tay, cả hai mặt đều có.

"Đồng bài… chìa khóa… chữ cổ…" Tần Dã cau mày, khổ sở suy tư: "Rốt cuộc là trùng hợp hay là…" Hắn nghĩ đến điều gì đó, ghép bảy chiếc chìa khóa lại với nhau, bày ra một đồ án tinh đấu.

Tuy nhiên đồ án này không liên tục.

"Quả nhiên như vậy." Tần Dã thì thầm.

Hắn tiếp tục thử kết hợp chìa khóa, cố gắng ghép thành một đồ án tinh đấu phức tạp hơn, chi tiết hơn.

Làm như vậy tuy rủi ro lớn hơn một chút, nhưng tỷ lệ thành công sẽ cao hơn nhiều.

Tuy nhiên, ngay lúc này, hắn cảm thấy vách đá bên cạnh đột nhiên rung chuyển.

“Vãi chưởng!” Tần Dã vội vàng né sang phải.

Giây tiếp theo, hắn cảm nhận được một luồng xung kích mạnh mẽ từ trên đầu ập xuống.

Rầm!

Cùng với tiếng nổ vang trời, toàn bộ mộ huyệt rung chuyển kịch liệt, đá vụn bay tứ tung, cát đá ào ào rơi xuống, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Tần Dã suýt chút nữa bị chôn vùi, vội vàng lật người nhảy đến góc tường, giơ tay che mắt, đề phòng cát chảy vào.

Một lúc sau, hắn bỏ tay xuống.

Nhìn thấy cảnh này, Tần Dã hoàn toàn ngớ người.

Hắn thấy con nhện lớn quỷ dị kia, lúc này đang nằm im lìm trong mộ thất, bất động, rõ ràng đã chết hẳn.

“Cái…!” Tần Dã sững sờ vài giây, sau đó chợt hiểu ra: “Lẽ nào trận rung chuyển vừa nãy là do cái thứ này gây ra quỷ?!” “Gã này chắc là sống chán rồi, vậy mà dám gây sự trong hang động?” Tần Dã sợ hãi vỗ vỗ ngực: “May mà lão tử phản ứng nhanh, nếu không hôm nay e rằng đã bỏ mạng ở đây rồi.” Nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, Tần Dã vẫn còn chút rùng mình sợ hãi.

Vừa nãy con nhện lớn kia đột nhiên phát điên, nhảy vọt lên, vung xúc tu tấn công Tần Dã.

Nếu không phải Tần Dã phản ứng đủ nhanh, kịp thời né tránh chỗ hiểm, bây giờ đã thành thức ăn trong bụng nhện rồi.

Tần Dã càng lúc càng tò mò về ngôi mộ này, hắn quyết định tiếp tục khai quật, khám phá thêm nhiều bí mật. … Khi Tần Dã đào đến giữa chừng, đột nhiên gặp phải một bức tường đá cản trở.

Hắn dùng cuốc sắt dùng sức nhảy một cái, bức tường đá lập tức sập xuống, lộ ra một lối đi mộ huyệt tối đen sâu hun hút.

Tần Dã chui vào, men theo lối đi mộ huyệt tiến về phía trước, khoảng hai mươi phút sau, hắn đến một thạch thất khác.

Giữa thạch thất, một cổ quan tài yên tĩnh lơ lửng ở đó.

Tần Dã cẩn thận kiểm tra một lúc, xác nhận quan tài vẫn còn nguyên vẹn, không có dấu vết hư hại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn tháo quan tài xuống, vận chuyển ra hố bên ngoài.

Sau đó, Tần Dã quay lại lối vào mộ huyệt, tìm dây thừng, buộc chặt quan tài.

"Cha mẹ ơi… Cái này đích thị là thiên niên cổ quan đấy!" Tần Dã nhìn bảo bối giá trị liên thành này, kích động đến nhiệt huyết sôi trào, suýt chút nữa không nhịn được lao vào.

Tần Dã cầm cuốc sắt, bắt đầu đào đất, chuẩn bị lấp ngôi mộ lại trước, rồi mới mang thiên niên cổ quan đi.

Hắn đào đến giữa chừng thì đột nhiên phát hiện đất trở nên mềm nhũn hơn rất nhiều.

Tần Dã nhướng mày: "Chẳng lẽ thứ trong quan tài đã chạy mất?" Tần Dã lập tức dừng động tác, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm ngôi mộ.

Một lát sau, hắn cuối cùng cũng phát hiện ra điều bất thường.

Bên trong ngôi mộ có vết nước và dịch nhầy, cùng với mùi hôi thối.

"Mẹ kiếp!

Sẽ không phải quan tài bị rò nước chứ?!" Tần Dã vội vàng vứt cuốc sắt, hai tay bới đất ngôi mộ, muốn lật nó ra.

Nhưng, bất kể hắn dùng sức thế nào, ngôi mộ vẫn không hề phản ứng.

"Chẳng lẽ thật sự là quan tài bị rò nước?" Tần Dã hoài nghi nói.

Không thể nào!

Hắn vừa kiểm tra tình hình mộ huyệt, không có chút vết nước và dịch nhầy đặc quánh nào.

Tần Dã nghiến răng, tiếp tục dùng sức.

Lần này, nỗ lực của hắn cuối cùng cũng có hiệu quả, đất trong mộ từ từ di chuyển lên trên.

Tần Dã hưng phấn nhìn.

Xoảng!

Đột nhiên một tiếng nổ lớn.

Ngôi mộ hoàn toàn sụp đổ, lộ ra chân tướng.

Đây đâu phải là mộ huyệt, đơn giản là một hồ nước ngầm.

Đáy hồ toàn là bùn, mà trong bùn còn giấu một lượng lớn hài cốt, chất đống như núi.

Sắc mặt Tần Dã hơi biến, cẩn thận tiến gần hồ nước, lại thấy dưới đáy bùn có một lớp xương trắng cứng rắn.

Hắn đưa tay sờ một cái, cảm thấy xương trắng rất cứng, giống như xương của một loại thú nào đó.

"Chết tiệt, nơi này sao lại chôn nhiều hài cốt như vậy?" Tần Dã nhìn quanh, lại phát hiện ở cuối những hài cốt, mơ hồ có thể nhìn thấy một lối đi hẹp và âm u.

"Xem ra, nhóm đạo mộ tặc kia hẳn là vô tình xông vào nơi này." Tần Dã thầm đoán.

Lối đi này hiển nhiên cách biệt với thế giới bên ngoài, nên mới không bị mục nát và sập.

Chương 528

Còn bên trong là gì, Tần Dã không biết.

Tần Dã đứng tại chỗ do dự rất lâu, cuối cùng vẫn chọn tiến vào lối đi.

Lối đi này rất quanh co, Tần Dã phải mất gần một tiếng đồng hồ mới đi hết toàn bộ.

Khi hắn xuyên qua lối đi, phát hiện phía trước rộng rãi.

Đây là một điện đá khổng lồ, trống trải.

Trong điện đèn đuốc sáng trưng, bố cục hoa lệ tao nhã, điêu lương họa đống, đẹp tuyệt vời.

Tần Dã nhìn ngây người.

Nơi này đơn giản quá đẹp, như tiên cảnh!

Tần Dã nuốt một ngụm nước bọt, cẩn thận bước về phía cửa điện, kết quả vừa bước chân đã nghe thấy tiếng "Bành!" lớn.

"Ừ?" Tần Dã sững sờ.

Hắn quay đầu nhìn, hóa ra là một đỉnh đồng khổng lồ hùng vĩ đổ sập.

"Khốn kiếp!" Tần Dã chửi bới đi tới, cúi người cẩn thận quan sát vết nứt của đỉnh đồng, lẩm bẩm: "Thứ này là thật sao?" Hắn nhớ rõ mình đã làm đổ nó mà.

Chẳng lẽ đây chỉ là ảo ảnh?

Tần Dã xoa xoa trán, có chút phiền não: "Nơi này là ai xây dựng?

Vì sao lại xây dựng một cung điện hùng vĩ ở nơi như thế này, lại

còn xây dựng một lăng tẩm to lớn như vậy, thật sự rảnh rỗi sinh nông nổi mà." Tần Dã thở dài một tiếng, đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi mộ huyệt dưới lòng đất này.

Ngay lúc này, một tia sáng yếu ớt của nến bay lơ lửng, lọt vào mắt Tần Dã, khiến tinh thần hắn phấn chấn.

"Ơ?

Nến?" Tần Dã lần theo ánh nến nhìn qua, chỉ thấy trên mặt đất phía trước cắm một cây nến, đang nhẹ nhàng lay động.

Tần Dã nhanh chóng đi tới, nhổ cây nến lên, ngay lập tức, toàn bộ cung điện đều được thắp sáng.

Ánh sáng ấm áp dịu dàng từ trong cung điện xuyên ra, khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Mà tất cả những điều này, dường như đều là ảo ảnh giả tạo.

Tần Dã nhắm mắt, mặc cho cây nến chiếu sáng toàn bộ cung điện.

"Mình đã trở về hiện thực sao?" Hắn mở mắt, kinh ngạc nhìn thấy cảnh vật xung quanh lại khôi phục trạng thái ban đầu, căn bản không phải mơ.

"Cái… rốt cuộc là chuyện gì thế này?" Tần Dã vẻ mặt ngơ ngác, không kìm được gãi gãi đầu.

Ngay lúc này, hắn đột nhiên nhìn thấy một thi thể, vậy mà nằm trên đất bất động.

"Vãi chưởng?!

Cái thứ này là thật sao?" Tần Dã giật mình, vội vàng chạy tới xem xét tình hình.

Chỉ thấy thi thể toàn thân khô héo, da thịt nhăn nheo vô cùng, giống như vỏ cây già, trắng bệch không chút huyết sắc, miệng hơi há, hai cái

răng nanh lão hóa nhô ra, đã mọc rất dài, dài đến một thước rưỡi.

Hơn nữa thi thể đã biến thành cán thi, da thịt lỏng lẻo, chảy xệ, không có chút sức sống nào, mang lại cho người ta cảm giác rợn tóc gáy.

"Tê!" Tần Dã không kìm được hít một ngụm khí lạnh, tim đập điên cuồng, gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

"Sao lại có người nằm trên đất bất động?" Hắn nghi hoặc hỏi: "Chẳng lẽ đã chết rồi?" Tần Dã suy nghĩ một lát, lấy ra dao găm, đâm vào cổ cán thi.

"Phụt" Cùng với tiếng lưỡi dao đâm xuyên qua cơ thịt vang lên, dao găm cắm sâu vào cổ họng cán thi, máu tươi phun ra.

Nhưng quỷ dị là, cán thi không hề ngã xuống, ngược lại mạnh mẽ ngẩng đầu lên, hai mắt trống rỗng vô hồn đối diện Tần Dã một cái, ngay sau đó lại cúi đầu xuống.

Ngay sau đó, nó từ từ bò dậy, loạng choạng bò về phía quan tài phía trước.

"Trời ơi!" Tần Dã trừng lớn mắt, suýt chút nữa cắn đứt lưỡi mình.

Hắn vạn vạn không ngờ, cái thây khô này vậy mà vẫn có thể cử động!

Hơn nữa còn sống sờ sờ mà bò?

Hắn vội vàng lùi lại mấy bước, tránh bị cán thi tấn công.

Nhưng cán thi bò đến bên cạnh quan tài, dừng lại bất động, dáng vẻ như hồn xiêu phách lạc.

Nó nhìn chằm chằm quan tài trước mặt, đôi mắt trống rỗng xám xịt dần dần đỏ lên, chảy ra một hàng lệ xanh.

Một lát sau, cán thi run rẩy, phát ra tiếng ai oán thê lương.

Ngay sau đó, lớp da biểu bì của cán thi nứt ra, thấm ra từng giọt dịch thể đỏ tươi đặc quánh.

Rất nhanh, toàn bộ thân xác cán thi đều nứt toác, chảy ra mùi hôi thối nồng nặc, còn lẫn cả mùi thối rữa kinh tởm.

Một khối vật thể đen kịt dính nhầy từ bên trong bay ra, lơ lửng giữa không trung.

Thứ này toàn thân đen bóng, hình thái hung tợn khủng khiếp, giống hệt một khối sương mù ác quỷ.

Mà hình dạng của quỷ quái này vậy mà lại giống hệt thi thể nằm trong quan tài!

Tần Dã nhìn đến ngây người.

Chuyện gì thế này?

Thứ đựng trong cổ quan tài kia rốt cuộc là gì?

Vì sao cán thi lại biến thành bộ dạng đó?

Ngay lúc này, sự chú ý của quỷ quái chuyển sang Tần Dã.

Trong nháy mắt, Tần Dã cảm giác mình như rơi vào băng giá, toàn thân đều bị đông cứng.

Hắn tâm thần chấn động kịch liệt, lập tức vận công chống lại, miễn cưỡng giữ được bình tĩnh.

"Thứ này, chẳng lẽ chính là tà linh mà cán thi đã nói?" Tần Dã nín thở ngưng thần, nắm chặt dao găm trong tay, cảnh giác nhìn chằm chằm khối sương mù ác linh kia.

"Gầm!" Khối sương mù ác linh gầm thét một tiếng, mạnh mẽ lao tới, trong nháy mắt đã đến trước mặt Tần Dã.

Đồng tử Tần Dã co rút, nhanh chóng lùi lại.

"Bành!" Khối sương mù ác linh đâm xuyên tường, lao ra bên ngoài, biến mất không thấy tăm hơi.

Tần Dã lau một vệt mồ hôi, thở dài một hơi: "Hú… Thứ này không dễ chọc đâu!" Hắn nhìn về phía quan tài ở góc tường, trong lòng đầy nghi hoặc, không biết thứ quỷ quái này rốt cuộc là cái gì?

"Vì ngươi không chịu buông tha ta, vậy thì đừng trách ta ra tay tàn nhẫn." Tần Dã lẩm bẩm một câu, sau đó đặt tay lên nắp quan tài.

Rắc.

Cùng với một tiếng giòn tan, nắp quan tài bị hắn đẩy ra, hắn nhanh chóng chui vào.

Bên trong quan tài rất tối, không nhìn thấy năm ngón tay.

Tần Dã dùng đèn pin điện thoại chiếu sáng cảnh tượng bên trong quan tài, phát hiện bên trong trống rỗng, ngoài mấy bộ quần áo cổ xưa ra, không có gì cả.

"Kỳ lạ, vừa nãy quan tài rõ ràng có động tĩnh, sao bên trong lại không có gì?" Tần Dã nghi hoặc không hiểu: "Chẳng lẽ là trá thi?" Tần Dã càng nghĩ càng sợ, vội vàng lùi ra khỏi quan tài, một lần nữa chui ra khỏi tế đàn.

Hắn đứng trên đỉnh tế đài, nhìn xung quanh, hy vọng tìm được đường thoát thân.

Nhưng hắn thấy, gần tế đài có một cánh cổng vòm, giống như thông đến sâu trong địa cung, chỉ có điều bị chặn lại, không thể mở ra.

"Cái…!" Tần Dã cau mày thành hình chữ xuyên, suy nghĩ một lát sau, quyết định mạo hiểm thám hiểm.

Hắn cất dao găm đi, sau đó đi về phía cánh cổng vòm kia.

“Kẽo kẹt.” Tần Dã đẩy cánh cổng vòm ra.

Phía sau cánh cổng vòm là một thế giới khác, ánh nến u ám lay động, âm u tĩnh mịch.

Phía sau cánh cổng vòm, vậy mà còn có một tấm bia đá.

Trên tấm bia đá viết bốn chữ lớn.

Chương 529

Tần Dã trong lòng đầy nghi hoặc.

"Thôi vậy, trước tiên cứ mặc kệ chúng.

Ta phải làm rõ nơi này là đâu, lại có nguy hiểm gì." Tần Dã lắc đầu, men theo bậc thang bia đá mò mẫm đi về phía sâu trong thạch thất.

Hắn đi đến cuối, đến trước một cánh cửa đá khác.

Cửa đá cao khoảng bảy tám mét, rộng khoảng sáu bảy mét, dày vài tấc.

Hai bên cửa đá đều khảm một tấm bia đá hình tròn, thân bia màu vàng sẫm.

"Ừ?" Tần Dã nhìn thấy bia đá, trong lòng kinh hãi, vội vàng lùi lại một khoảng cách, cẩn thận tiến đến gần bia đá kiểm tra.

Chỉ thấy trên bia đá viết dày đặc phù hiệu, Tần Dã không hiểu.

"Chẳng lẽ đây là một trận pháp?" Tần Dã trong lòng khẽ động, lập tức thử phá giải.

"Vút!

Vút!" Tần Dã dùng ngón trỏ và ngón cái đồng thời ấn lên hai tấm bia đá, lần lượt sử dụng Phá Trận Quyết, Phá Trận Thuật.

Trong chốc lát, bia đá phát sáng chói mắt, một luồng dao động huyền ảo khó lường khuếch tán ra, bao trùm toàn thân Tần Dã.

Cùng lúc đó, cửa đá "ầm ầm" vang vọng, từ từ nâng lên, lộ ra một lối đi hẹp.

Tần Dã nheo mắt: "Quả nhiên như vậy, xem ra đây chính là khu

vực trung tâm của ngôi mộ này!" Tần Dã bước vào trong đường hầm, dọc đường bố trí rất nhiều bẫy cơ quan, đều bị hắn khéo léo hóa giải.

Không lâu sau, Tần Dã cuối cùng cũng xuyên qua đường hầm, đến khu vực trung tâm nhất của ngôi mộ.

Chỉ thấy một mộ thất khổng lồ hiện ra trước mặt hắn.

Trong mộ thất, dựng chín cái lư đồng cao vút, mỗi cái lư đồng đều đốt lửa, nhuộm toàn bộ mộ thất thành màu đỏ rực, như một luyện ngục dung nham.

"Đây là… Cửu Long Phần Thiên Trận?!" Tần Dã sững sờ một lát, thốt lên một tiếng.

Cửu Long Phần Thiên Trận là một sát phạt đại trận, tương truyền là do một vị đế vương thời viễn cổ sáng tạo, được hình thành từ sát khí Long Mạch.

Tương truyền chỉ cần một sợi sát khí Long Mạch liền có thể dẫn động uy thế hung ác ngập trời.

"Ở đây vậy mà lại chôn cất sự tồn tại đẳng cấp này, thật sự quá khoa trương rồi…" Tần Dã nuốt nước bọt, trán rịn mồ hôi lạnh.

Hung sát oán khí ở đây thực sự quá mạnh mẽ, khiến hắn nổi da gà toàn thân.

Điều càng khiến hắn kinh hãi và sợ hãi hơn là, hắn cảm nhận được một luồng áp lực khổng lồ vô hạn, như thể có một ngọn núi lớn đè nặng lên lưng, khiến người ta nghẹt thở.

"Đây hẳn là tà linh do khối sương mù ác linh kia hóa thành, tu vi của nó vượt xa võ giả Tiên Thiên." "Thế giới này tuy linh khí thưa thớt, nhưng lại có một số vật chất cực kỳ đặc biệt, sở hữu hiệu quả cực kỳ đáng sợ…" "Ví dụ như những sát khí Long Mạch này." Tần Dã tâm tình càng thêm lo lắng, loại thứ này đối với võ giả bình

thường mà nói đơn giản là trí mạng, căn bản không có sức chiến đấu nào đáng nói.

"May mà ta là võ giả Tiên Thiên nhị tầng, nếu không sớm đã sợ đến ngất xỉu rồi." Tần Dã thầm đoán: "Ngay cả khi ta có tu vi Tiên Thiên tam tầng, e rằng cũng không thể chống lại sự xâm thực của sát khí Long Mạch." Tần Dã không dám hành động khinh suất, cẩn thận nhìn xung quanh, chuẩn bị tìm cách thoát hiểm.

Hắn đi một vòng quanh thạch ốc, đột nhiên liếc thấy ở góc tường, có một thứ giống như hộp đá, bên trên dán phong ấn.

Tần Dã nhặt hộp đá này lên.

Hộp đá rất nặng, bên trên khắc rất nhiều hoa văn phức tạp mà thần bí, phát ra ánh sáng vàng nhạt.

"Đây là thứ gì?" Tần Dã nghi hoặc nhìn chằm chằm hộp đá.

Hắn do dự một lát, cẩn thận gỡ phong ấn xuống, mở hộp đá ra.

Ngay lập tức, một luồng khí tức quỷ dị trào ra, lan tỏa khắp căn phòng, mang lại cho người ta cảm giác rợn tóc gáy.

Khí tức này không phải là khí tức tà linh, ngược lại mang theo sinh cơ và sức sống nồng đậm.

Tần Dã cẩn thận kiểm tra bên trong hộp đá, nhìn thấy một miếng ngọc bài trắng lớn bằng lòng bàn tay, bên trên khắc một hàng chữ.

"Cửu Long Phệ Thiên Trận." Nhìn thấy bốn chữ lớn này, Tần Dã hít ngược một hơi khí lạnh.

Cửu Long Phệ Thiên Trận, là một trong những trận pháp tuyệt thế thời viễn cổ.

Trận pháp này do chín đường Long Mạch hợp thành, mỗi đường Long Mạch liên hệ, cộng hưởng với nhau.

Cửu Long Phệ Thiên Trận có thể thôn phệ vạn vật, tụ tập linh khí trời đất, ngưng tụ sát khí Long Mạch, sau đó lợi dụng sát khí Long Mạch, ngưng tụ thành khối sương mù ác linh cường đại vô cùng.

"Tê… Trận pháp này vậy mà đã thất truyền sao?" Tần Dã trừng lớn hai mắt, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tin được.

Hắn không ngờ, bên trong hộp đá này lại chứa tàn quyển Cửu Long Phệ Thiên Trận, thứ này tuyệt đối giá trị liên thành!

Đáng tiếc là, Tần Dã không nhận ra chữ trên đó, không thể học tập.

Tần Dã thở dài một hơi, cất tàn quyển Cửu Long Phệ Thiên Trận đi.

"Ta phải nhanh chóng phá giải Cửu Long Phệ Thiên Trận này mới được." Tàn quyển trận đồ Cửu Long Phệ Thiên Trận ghi lại rất chi tiết, bao gồm chín bước chính.

Trong đó bước đầu tiên, chính là phải hòa một giọt máu tươi vào trận đồ, thúc đẩy trận pháp, đánh thức chín đường Long Mạch trong mộ huyệt.

"Giọt máu tươi này, sẽ không phải là máu của ta chứ?" Tần Dã nghi ngờ.

Tần Dã cầm cây ngân châm trong hộp đá, rạch một vết thương trên cánh tay, nặn ra một giọt máu tươi, nhỏ xuống trận đồ.

Máu tươi chạm vào trận đồ, lập tức thuận thế chảy xuống dưới.

Bề mặt hộp đá vốn yên tĩnh đột nhiên phát ra ánh sáng tím chói mắt, đồng thời phát ra tiếng "ông ông ông" rung động, trông vô cùng cuồng bạo.

"Vãi chưởng!" Sắc mặt Tần Dã đại biến, vội vàng nhảy ra khỏi

hang động, trốn vào bụi cỏ tối tăm.

Sau đó, chỉ nghe thấy một tiếng gào thét vang trời, một cột sáng màu xanh lam to lớn từ hang động lao ra, thẳng lên không trung, trong nháy mắt biến mất không thấy tăm hơi.

"Hú…" Đợi rất lâu, Tần Dã thở dài một hơi, lau mồ hôi trên đầu: "Chủ nhân ngôi mộ này cũng thông minh thật, biết trước tiên thiết lập chướng ngại bảo vệ mình, tránh khỏi vận rủi." Hắn giơ tay nhìn vết thương, chỉ thấy vết thương đang từ từ lành lại, không lâu sau đã khôi phục như ban đầu, hoàn hảo không tỳ vết.

"Tốc độ chữa lành này…" Tần Dã trừng lớn hai mắt: "Đơn giản là nghịch thiên!" Lúc này, một tiếng gầm gừ phẫn nộ mà trầm thấp vang vọng khắp mộ huyệt.

Tần Dã lần theo tiếng động nhìn lại, đồng tử co rút mạnh.

Chỉ thấy ở rìa của Cửu Long Phệ Thiên Trận, đang cuộn mình một con Giao Long khổng lồ.

Giao Long dài khoảng năm mét, thân thể đen kịt mà hung tợn, bề mặt cơ thể phủ lớp vảy cứng rắn, sừng rồng trên đầu sắc nhọn, như muốn đâm thủng trời cao.

"Gào!!!" Một tiếng gầm thét kinh thiên động địa vang lên, tiếng rồng ngâm, chấn động tứ phương!

Tần Dã tim co rút dữ dội, suýt chút nữa ngất đi.

Con Giao Long đen này thực lực quá mạnh!

Ngay cả khi chỉ là một hư ảnh, uy thế phát ra cũng khiến Tần Dã nghẹt thở.

"Khí tức mạnh thật, mạnh hơn bất kỳ võ giả nào ta từng gặp!" Tần Dã kinh hãi không thôi.

Hắn chưa từng gặp sự tồn tại khủng khiếp đến vậy, đơn giản là đòn đánh hủy diệt.

"Mình… mình phải làm sao?!" Tần Dã hoảng loạn tột độ.

Hắn không hề nghi ngờ, nếu hắn bước vào hang động, chắc chắn sẽ chết.

"Võ hồn của ta hiện tại chỉ có nhị phẩm, nếu cứng đối cứng với nó, chỉ có chết thảm không dám nhìn!" Tần Dã nghiến răng nghiến lợi nói: "Vì ngươi bất nhân, đừng trách ta bất nghĩa!" Nói rồi, Tần Dã khóa mục tiêu vào cổ quan tài sâu trong hang động.

Hắn túm tấm ván quan tài, mạnh mẽ đẩy ra, rồi nhảy phóc vào trong, chui xuống đáy quan tài, né tránh tầm mắt giao long.

Đáy quan tài vô cùng chật hẹp, chỉ vừa đủ chỗ cho Tần Dã, chỉ cần sơ ý là sẽ bị ép dẹp, thậm chí ngạt thở.

Ngay khi tấm ván quan tài vừa được mở ra, Tần Dã đã nghe thấy một tiếng "leng keng" từ trong quan tài, giống như tiếng xích sắt va chạm, khiến người ta sởn gai ốc!

Ngay sau đó, Tần Dã thấy một bàn tay thò vào trong quan tài, kéo hắn ra ngoài.

"Gã này là ai?

Lại còn trốn ở dưới đáy quan tài, rốt cuộc đang giở trò quỷ gì?" Tần Dã cau mày, tim gần như ngừng đập, hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn bị ném lên.

"Ầm" một tiếng.

Tần Dã ngã mạnh xuống nền đá ẩm ướt, lạnh lẽo của căn phòng, toàn thân đau nhức không chịu nổi.

Chương 530

Tần Dã loạng choạng bò dậy, cảnh giác nhìn xung quanh.

Chỉ thấy đối diện hắn, đứng sừng sững một cỗ quan tài đồng cao khoảng hai trượng, tỏa ra khí lạnh âm u.

Trên quan tài đồng phủ kín những bùa chú dày đặc, cùng với các hoa văn cổ xưa khó hiểu, trông vô cùng thần bí.

Bề mặt quan tài đồng khắc những phù điêu rồng sống động như thật.

Những bùa chú kia, dường như sống lại, nhe nanh múa vuốt, sinh động như thật.

Ngoài ra, bên trong quan tài đồng cũng ẩn chứa huyền cơ.

Toàn bộ nắp quan tài, lại được khảm hàng ngàn viên Dạ minh châu.

Mỗi viên Dạ minh châu to bằng quả bóng bàn, trong suốt long lanh, tỏa sáng rực rỡ.

Trong căn phòng đá tối đen này, Dạ minh châu như những ngôi sao trên trời, chiếu sáng nơi đây như ban ngày.

Điều kỳ lạ hơn nữa là ánh sáng mà Dạ minh châu phát ra, dường như bị một lực lượng nào đó kéo về, hội tụ về phía quan tài đồng ở giữa.

Rất nhanh, ánh sáng của Dạ minh châu trở nên mờ nhạt, cuối cùng biến mất.

Thay vào đó là một khối lửa xanh u ám, lơ lửng phía trên quan tài đồng, bừng bừng cháy!

Khi Tần Dã nhìn rõ khối lửa xanh đó, đồng tử co rút: "Đây là… Quỷ hỏa?" Truyền thuyết kể rằng, sau khi quỷ hồn chết đi, oán niệm chưa tan, hóa thành Quỷ hỏa.

Hơn nữa, khối Quỷ hỏa này cực kỳ mạnh mẽ, có thể thiêu đốt vạn vật, là thứ chí tà trên thế gian.

Muốn dập tắt nó, phải dùng thánh thủy tinh khiết và linh lực cường đại.

Nhưng thánh thủy cực kỳ hiếm, dân thường căn bản không thể có được, vì vậy suốt mấy ngàn năm không ai có thể chế ngự Quỷ hỏa.

Không ngờ hôm nay, Tần Dã lại tận mắt chứng kiến tất cả.

"Ngao!" Đột nhiên, khối Quỷ hỏa kia kịch liệt nhảy nhót, dường như cảm nhận được nguy hiểm, điên cuồng giãy giụa.

Cùng lúc đó, tất cả bùa chú trên bề mặt quan tài đồng đều sáng lên, phát ra ánh sáng chói mắt, hệt như những chiếc đèn lồng, chiếu sáng căn phòng đá như ban ngày!

Ngay sau đó, trong đỉnh đồng khổng lồ ở trung tâm phòng đá, từng làn khói xám mịt mờ bốc lên, kết tụ thành thực thể, lững lờ bay lơ lửng giữa không trung.

Dần dần, khói mù càng lúc càng dày đặc, che kín đỉnh phòng đá, khiến căn phòng chìm vào bóng tối.

Và Quỷ hỏa cũng trở nên càng lúc càng bạo loạn, giãy giụa dữ dội hơn!

"Hống!" Đột nhiên, một tiếng gào thét kinh hoàng truyền ra từ trong quan tài đồng.

Kèm theo tiếng gào thét, một luồng uy áp hùng vĩ giáng xuống, tràn ngập khắp phòng đá, khiến người ta không thở nổi!

Quỷ hỏa dường như cảm ứng được nguy hiểm, liều mạng chui sâu vào trong quan tài đồng.

"Xoẹt!" Một vệt hồng quang lướt đến, rơi vào trong đỉnh đồng khổng lồ!

Đó là một giọt máu!

Một giọt máu màu vàng kim!

"Ngao!" Lại một tiếng gào thét chói tai vang vọng hư không, xen lẫn sự phẫn nộ, kinh hãi, sợ hãi và nhiều cảm xúc khác.

Giọt máu vàng kim kia trong nháy mắt nổ tung, hóa thành bột vàng rải rác khắp nơi!

Trong khoảnh khắc, Quỷ hỏa dường như bị kích thích cực độ, chợt run lên, nhanh chóng chui trở lại sâu trong quan tài đồng!

Và nắp quan tài vốn bị khóa chặt, cũng "rầm" một tiếng đóng lại, lại khôi phục thành một cỗ quan tài đồng không chút dấu hiệu sự sống.

"Chuyện gì thế này?

Rốt cuộc đó là thứ gì?" Nhìn cảnh tượng kỳ dị trước mắt, Tần Dã đầy nghi hoặc, lòng hiếu kỳ đạt đến cực điểm.

"Ong ong ong…" Lúc này, nắp quan tài đồng rung lên hai cái, dường như muốn thoát khỏi sự kiềm hãm, bật mở trở lại.

Tần Dã giật mình, vội vàng im lặng, thu liễm tâm thần.

"Leng keng…" Những bùa chú trên bề mặt quan tài đồng lại lóe sáng một cái, phong ấn đỉnh đồng khổng lồ lại càng thêm chặt chẽ.

Tần Dã thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục tĩnh lặng quan sát sự biến hóa.

Căn phòng đá lại khôi phục bình tĩnh.

Chỉ có từng gợn sóng nhỏ li ti nổi lên.

"Ừm?

Đây là…" Tần Dã mở to hai mắt, khó tin nhìn sâu vào trong quan tài đồng.

Hắn lờ mờ nhận thấy, sâu trong quan tài đồng dường như có một bóng người đang nằm!

Hơn nữa, bóng người đó đang chậm rãi cử động!

Hắn đang cố gắng bò ra khỏi quan tài!

Mặc dù khoảng cách quá xa, nhìn không rõ ràng, nhưng vẫn mang lại cảm giác sởn gai ốc.

Tần Dã hít một hơi khí lạnh: "Chẳng lẽ… trong quan tài này không phải là thi thể nào đó, mà là… người sống?" Hắn không dám tin vào suy đoán của mình, dù sao thì sau khi chết, tuyệt đối không thể sản sinh bất kỳ ý thức nào.

"Bành!" Đột nhiên, nắp quan tài chấn động kịch liệt, thứ bên trong quan tài đã phá vỡ nắp, xông ra ngoài!

Đây là một người đàn ông mặc y phục đen, thân thể gầy gò, da thịt trắng bệch, gò má hóp sâu.

Hắn tóc tai bù xù, trên trán mọc hai chiếc sừng, đôi mắt xanh lục u ám.

Ở vị trí ngực hắn, có ba vết máu lớn kinh khủng, máu thịt be bét, máu tươi đỏ thẫm đang chảy ra.

"A a a…" Người đàn ông thét lên thê lương, trông vô cùng đau đớn.

Tuy nhiên, hắn không để ý đến vết thương, mà quay người bỏ chạy!

Bước chân loạng choạng, bóng lưng còng xuống.

Nhưng hướng hắn chạy trốn, lại hoàn toàn ngược lại với cánh cửa đá mà Tần Dã đã thấy trước đó!

Tần Dã: "?" "Tôi nhớ, bên phải hình như có một con sông." Tần Dã lẩm bẩm một câu, sau đó cất bước… Bên trái căn phòng đá, có một hành lang rộng rãi.

Tần Dã chạy dọc theo hành lang này, rẽ mấy khúc cua, sau đó phát hiện cuối hành lang là một cánh cửa sắt gỉ sét loang lổ.

"Rắc!" Tần Dã dùng dao găm cắt đứt khóa trên cửa sắt, kéo mở cánh cửa đá nặng nề.

"Thịch." Cửa đá đẩy ra, để lộ một con đường nhỏ mờ tối.

Tần Dã cẩn thận thò đầu ra, quét mắt một vòng vào bên trong.

Đây là một địa cung, trên tường đầy bích họa, có thể thấy từng có nhiều chữ viết, hoặc là phù hiệu.

"Những bích họa này hình như là… tranh cúng tế?" Tần Dã nheo mắt nhận diện kỹ càng.

Đột nhiên, một bức bích họa thu hút sự chú ý của hắn.

Ở giữa bức bích họa, thờ phụng một pho tượng thần.

Tượng thần cao tới chín thước, mặc kim bào, đầu đội đế quan, vẻ mặt hiền từ mỉm cười.

Chỉ là, gương mặt hắn bị che bởi một lớp sa mỏng, không nhìn rõ ngũ quan.

Bức tranh này, chính là một pho tượng thần.

Hơn nữa, bức tranh này còn tinh xảo hơn những bức tranh thông thường, màu vẽ chứa linh khí, bút mực đậm nét, cho thấy chủ nhân bức tranh có trình độ hội họa rất cao.

"Không đúng!" Tần Dã trong lòng rùng mình: "Tại sao tôi cứ cảm thấy, bức tượng này rất quen thuộc nhỉ?" Ngay khi Tần Dã đang suy nghĩ, trong phòng đá lại "phụt" một tiếng trầm đục, một luồng khói đen không trung xuất hiện, chui vào lỗ mũi pho tượng, biến mất không dấu vết.

Pho tượng lập tức mở to hai mắt, lộ ra hai luồng sáng xanh kinh người, khiến người ta rợn tóc gáy!

Khoảnh khắc tiếp theo, pho tượng chậm rãi nâng hai tay, nhấc đỉnh đồng khổng lồ bên cạnh quan tài, mạnh mẽ đập xuống giường đá.

"Keng lang." Đỉnh đồng khổng lồ va chạm vào quan tài, phát ra một tiếng động trầm đục.

Chương 531

"Rắc rắc rắc rắc." Toàn bộ phù văn dày đặc khắc trên đỉnh đồng khổng lồ đều được kích hoạt, tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Vết tích thời gian cổ xưa, tang thương trên đỉnh đồng khổng lồ nhanh chóng phai mờ.

Thay vào đó là một pho Đồng giáp thần tướng sống động như thật, toàn thân tỏa ra uy áp rộng lớn, tay cầm búa khổng lồ, bổ về phía pho tượng!

Đồng giáp thần tướng khí tức hung sát, bộc phát ra uy thế ngất trời, mạnh mẽ đập vào pho tượng.

"Oanh!" Pho tượng bị đánh nát tan tành, mảnh vỡ văng tung tóe!

Tuy nhiên, Đồng giáp thần tướng cũng bị chấn lùi mấy mét, thân thể đồ sộ lắc lư, suýt chút nữa ngã đổ.

"Hít…" Tần Dã hít một hơi khí lạnh, bị khí thế của Đồng giáp thần tướng làm cho kinh hãi.

Đồng giáp thần tướng từ từ đứng vững, đưa tay sờ vào một vết cào trên vai mình.

Đó là vết bị đỉnh đồng khổng lồ cứa rách, vết thương vẫn còn rỉ máu tươi đỏ, trông đặc biệt ghê rợn.

"Hống!" Đồng giáp thần tướng ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, xung quanh nổi lên từng phù văn huyền ảo khó hiểu, đan xen vào nhau, tạo thành một trận pháp phù văn khổng lồ, bao phủ Đồng giáp thần tướng bên trong, ngăn không cho Đồng giáp thần tướng chạy thoát.

"Đây là một Âm binh vương?" Tần Dã mở to hai mắt, tròng mắt

suýt chút nữa rơi ra.

"Hô!" Gió âm thổi tới, khiến hắn toàn thân lạnh buốt.

"Không hổ là mộ huyệt, lại chôn vùi sự tồn tại khủng khiếp như vậy…" Tần Dã hít một hơi khí lạnh, trong lòng hoảng sợ: "Gã này sẽ không sống lại chứ?" Đột nhiên, một tiếng động lớn.

Đồng giáp thần tướng nhảy vọt lên, phá vỡ hàng rào phù văn, lao về phía Tần Dã!

Tần Dã vội vàng dùng rìu đá chặn ngang!

"Đang đang đang…" Trong chốc lát, hai người chiến đấu kịch liệt.

Đồng giáp thần tướng sức mạnh vô cùng bạo ngược, mỗi quyền mỗi chưởng, đều ẩn chứa sức mạnh hùng vĩ như núi đổ biển dời.

May mắn thay Tần Dã thân thể kiên cường, mới miễn cưỡng chịu đựng được.

Nếu không, nếu đổi một người bình thường khác, e rằng đã sớm bị đánh nát thành thịt vụn.

Một lát sau.

"Bành!" Đồng giáp thần tướng túm lấy rìu đá trong tay Tần Dã, mạnh mẽ quăng xuống đất.

Tần Dã bất ngờ không kịp phòng bị, bị ném bay xa mấy trăm mét, lăn hơn chục vòng mới dừng lại.

Hắn phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch, trong mắt lộ vẻ e ngại: "Sức mạnh… thật đáng sợ!" Cú vừa rồi, suýt chút nữa khiến hắn mất khả năng hành động!

Đồng giáp thần tướng này tuy tàn khuyết, nhưng vẫn đáng sợ đến cực điểm!

“Ngươi rốt cuộc là ai?” Tần Dã nhìn chằm chằm Đồng giáp thần tướng, trong mắt toát ra vẻ e ngại, đồng thời cũng dâng lên sự hưng phấn.

Đồng giáp thần tướng không đáp lời hắn, vẫn tiếp tục đi về phía hắn.

Thấy vậy, Tần Dã cau mày.

Lúc này, Đồng giáp thần tướng cuối cùng cũng dừng bước.

Tần Dã trong lòng vui mừng.

“Gã này chắc chắn không hiểu tôi nói gì, tôi tranh thủ cơ hội này chuồn thôi!” Tần Dã quay người chuẩn bị bỏ chạy.

“Xìu!” Đúng lúc này, Đồng giáp thần tướng đột nhiên há miệng phun ra, lại nhả ra một viên châu đen tuyền.

Viên châu này lớn lên theo gió, trong nháy mắt đã biến thành kích thước bằng vại nước!

Tần Dã giật mình, theo bản năng vung rìu đá định chặn lại.

“Ong ong ong!” Bề mặt viên châu gợn lên từng vòng sóng gợn, dường như hóa thành một xoáy nước.

Ngay sau đó, Tần Dã liền cảm thấy một luồng sức mạnh khó hiểu ập tới, khiến hắn lập tức mất đi ý thức, mí mắt rũ xuống, ngất xỉu.

Cùng lúc đó, viên châu kia đột nhiên nổ tung, hóa thành bột mịn, bay vào cơ thể Tần Dã.

Trong khoảnh khắc, Tần Dã cảm thấy một luồng nhiệt ấm áp và dễ chịu, tràn ngập toàn thân.

Gân cốt và cơ bắp vốn cứng đờ đau nhức, lập tức giãn ra, dường như ngâm mình trong suối nước nóng, toàn thân sảng khoái, ấm áp dễ chịu.

“Ôi, cơ thể mình đã tốt hơn rồi!” Tần Dã vui mừng khôn xiết.

Cảm giác ấm áp kỳ lạ này, khiến vết thương của hắn nhanh chóng lành lại.

Hắn vặn vẹo cổ, bò dậy khỏi mặt đất, nhìn cô gái bất tỉnh kia.

“Cô ấy làm sao đây?

Có nên đưa cô ấy rời khỏi đây không?” Tần Dã cau mày.

Cô gái nằm trên mặt đất, không có chút tri giác nào.

“Ài… Thôi, cứ tự cứu mình trước đã!” Tần Dã thở dài một tiếng, đi đến chỗ cô gái, ôm cô ấy lên.

Ngay sau đó, hắn đặt cô gái nằm xuống đất, đắp cho cô ấy một tấm chăn lông thú dày dặn mềm mại.

“Ơ?

Đây là gì?” Khi Tần Dã đắp tấm chăn lông thú lên người cô gái, trên ngực cô gái, đột nhiên phát ra một luồng ánh sáng huỳnh quang yếu ớt màu vàng nhạt!

“Ồ?

Đây là bảo vật sao?” Tần Dã giật mình, vội vàng vén tấm chăn lông thú lên kiểm tra.

Quả nhiên, ở vị trí ngực cô gái, có một khối ngọc bội to bằng ngón tay cái, trong suốt long lanh.

Tần Dã nhặt ngọc bội lên, nắm trong tay, một luồng hương thơm mát lạnh thoang thoảng bay vào mũi.

“Khối ngọc bội này, là một loại linh khí chứa đồ sao?

Có thể đựng một ít đồ vật, đảm bảo thực phẩm không bị hư thối?” Tần Dã đoán, đây chắc hẳn là một trong những di sản của chủ

nhân mộ huyệt.

Hắn suy nghĩ một chút, cất ngọc bội vào trong áo, rồi đậy nắp quan tài đá lại, di chuyển tấm đá trở về vị trí cũ.

Như vậy, thi hài trong quan tài đá sẽ không rò rỉ thi khí, khiến những bộ xương này biến dị thành cương thi!

"Oanh!" Đồng giáp thần tướng lại lần nữa lao tới.

Hắn thân hình vạm vỡ, sức mạnh vô cùng.

Tần Dã căn bản không chống cự nổi.

Đồng giáp thần tướng vung roi thép, đánh hắn thất bại liên tục.

Không lâu sau, Tần Dã đã bị trọng thương, khóe miệng rỉ máu tươi.

"A…" Tần Dã nghiến răng gầm nhẹ, mắt đỏ hoe, như phát điên: "Tôi liều mạng với ngươi!" "Oanh!" Hắn một rìu chém đứt chân Đồng giáp thần tướng, rồi vung rìu bổ về phía đầu Đồng giáp thần tướng.

"Bành!" Đồng giáp thần tướng dùng chân còn lại đá vào bụng Tần Dã, Tần Dã tại chỗ thổ huyết bay ra ngoài.

Nhưng, thế công của Tần Dã không hề giảm sút nửa phần, trái lại càng lúc càng điên cuồng!

Bởi vì, sức mạnh của Đồng giáp thần tướng quá bá đạo!

Một cú rìu bổ xuống, chính là sức mạnh vạn cân!

Sức mạnh như vậy, đủ để nghiền nát bất kỳ võ giả nào!

Nếu không nhanh chóng giải quyết hắn, sớm muộn gì mình cũng bị đánh chết.

Vì vậy, Tần Dã chỉ có thể điên cuồng tấn công, hy vọng có thể làm

cạn kiệt thể lực của hắn.

Sự thật chứng minh, hắn đã cược thắng!

Đồng giáp thần tướng động tác càng lúc càng chậm, cuối cùng ngồi bệt xuống đất, ánh mắt dần dần tối lại.

Tần Dã thở hổn hển, lau mồ hôi trên trán, thở phào nhẹ nhõm.

Chương 532

Sau đó, hắn lại nhìn chiếc hộp sắt màu đen treo bên hông Đồng giáp thần tướng, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

"Thứ này là gì?

Chẳng lẽ là chìa khóa?" Tần Dã thử chạm vào chiếc hộp sắt màu đen đó, nhưng tiếc là nó lại bật trở lại.

"Cạch…" Đột nhiên, chiếc hộp sắt màu đen tự nó mở ra.

Tần Dã sợ đến run rẩy toàn thân, lùi lại mấy bước, cảnh giác nhìn chằm chằm chiếc hộp sắt màu đen.

Chỉ thấy, sau khi hộp sắt mở ra, lộ ra ba viên Linh hạch lóe sáng màu xanh lục.

"Linh hạch?" Tần Dã sững sờ, tâm trạng kích động.

Ở đây lại có Linh hạch ư?

Hắn đang định xem xét kỹ hơn, đột nhiên, hốc mắt Đồng giáp thần tướng bùng cháy ngọn lửa.

"Bành!" Đồng giáp thần tướng giơ tay đập vào chiếc hộp sắt màu đen, lập tức bộc phát ra những tia lửa chói mắt!

Khoảnh khắc tiếp theo, cơ thể Đồng giáp thần tướng co giật kịch liệt, dường như gặp phải một loại đau đớn khủng khiếp.

Một lát sau, cơ thể hắn dần dần tan biến, khôi phục hình dạng ban đầu, chỉ còn lại một đống linh kiện kim loại!

Đồng giáp thần tướng hoàn toàn biến mất!

"Cái này…" Tần Dã nhướng mày.

Phòng livestream lập tức nổ tung.

“Vãi, vậy là hết rồi sao?

Chủ kênh bá đạo vãi!” “Cảm giác mọi chuyện không đơn giản thế đâu, sẽ không còn nguy hiểm ẩn giấu nào nữa chứ?” “Chủ kênh mau xem đống linh kiện kia đi, nói không chừng có manh mối gì đó!” Bàn Tử chen đến bên cạnh Tần Dã, mắt tròn xoe, vẻ mặt đầy hưng phấn và khó tin: “Lão Tần, chúng ta cứ thế giải quyết tên khổng lồ này rồi sao?” “Cái này cũng quá thuận lợi rồi, tôi còn tưởng phải đại chiến ba trăm hiệp chứ!” Tần Dã cau mày, không lập tức trả lời lời của Bàn Tử.

Hắn chăm chú nhìn đống linh kiện kim loại đó, chậm rãi ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát.

Camera livestream cũng theo động tác của hắn, hiển thị rõ ràng đống linh kiện đó trước mắt khán giả.

“Mọi người xem, những linh kiện này được cấu tạo vô cùng tinh xảo, trên đó còn có một số hoa văn kỳ lạ, giống như một loại phù hiệu cổ xưa.” Tần Dã vừa quan sát, vừa giải thích với camera.

“Chủ kênh, có thể nghiên cứu ra ý nghĩa của những phù hiệu này không?” “Cảm giác đây là chìa khóa để giải mã bí mật cổ mộ!” Có người trong đạn mạc sốt ruột hỏi.

Tần Dã khẽ lắc đầu: “Những phù hiệu này quá cổ xưa, tôi nhất thời cũng khó mà nhận diện được.” “Tuy nhiên, từ chất liệu và công nghệ của những linh kiện này, niên đại của cổ mộ này e rằng còn xa xưa hơn chúng ta dự đoán.” Bàn Tử ở bên cạnh cũng không chịu thua kém, đưa tay nhặt một linh kiện lên, nhìn trái nhìn phải: “Lão Tần, cậu nói Đồng giáp thần tướng canh giữ ở đây, có phải là đang bảo vệ thứ gì đó quan trọng hơn không?” Tần Dã còn chưa kịp trả lời, đột nhiên, một tiếng gầm trầm thấp vang lên từ sâu trong mộ thất.

Toàn bộ mộ thất bắt đầu rung nhẹ, những ngọn đuốc trên tường cũng theo sự chấn động mà lập lòe không ngừng, ánh sáng chập chờn, trông đặc biệt âm u đáng sợ.

"Không ổn, hình như có thứ gì đó sắp đến rồi!" Sắc mặt Tần Dã biến đổi, nhanh chóng đứng dậy, cảnh giác nhìn sâu vào mộ thất.

Bàn Tử sợ đến giật mình, suýt chút nữa ném linh kiện trong tay ra: "Lão Tần, chuyện này là sao vậy?

Sẽ không lại có thứ gì ghê gớm đến nữa chứ?" Khán giả trong phòng livestream cũng bị sự thay đổi đột ngột này làm cho hoảng sợ, trong đạn mạc toàn là những lời lẽ kinh hãi.

"Chủ kênh mau chạy đi, cảm giác sắp có chuyện lớn rồi!" "Tiếng gì mà đáng sợ vậy!" "Sẽ không phải là chủ nhân cổ mộ bị kinh động chứ?" Tần Dã hít sâu một hơi, cố gắng trấn tĩnh bản thân: "Mọi người đừng hoảng, chúng ta cứ xem xét tình hình đã.

Bàn Tử, cầm chắc đồ đạc, cẩn thận ứng phó." Vừa nói, hắn vừa lấy ra một chiếc Lạc dương sạn từ ba lô, nắm chặt trong tay.

Theo tiếng gầm càng lúc càng gần, tất cả đèn trong mộ thất đều lần lượt sáng lên.

Chỉ thấy một luồng sương đen bốc lên từ dưới đất, ngưng tụ thành hình, rất nhanh hóa thành một Đồng giáp thần tướng khổng lồ cao khoảng sáu trượng!

Cái này trông còn đáng sợ hơn cái trước.

Đồng giáp thần tướng toàn thân mọc đầy gai sắt nhọn hoắt, toàn thân phủ giáp đồng xanh, tay cầm một thanh kiếm đồng dài hơn hai trượng, oai phong lẫm liệt, khiến người ta rợn tóc gáy!

Hơn nữa, Đồng giáp thần tướng lần này không phải vật chất, mà là do lực lượng linh hồn huyễn hóa thành!

Lúc này, Tần Dã cuối cùng cũng hiểu vì sao Bàn Tử gọi hắn là Đồng giáp thần tướng, quả nhiên danh xứng với thực.

"Oa nga!

Thật hay giả đây?

Gã này sao lại tới nữa!" Bàn Tử há hốc mồm thành hình chữ O, vẻ mặt chấn động nhìn vật thể khổng lồ trước mắt.

Đạn mạc trong phòng livestream lập tức sôi động vô cùng.

"Cái này mẹ nó đỉnh vãi, chủ kênh, đấm chết cái thằng khốn này đi!" "Vãi lờ, Đồng giáp thần tướng này cũng đẹp trai vãi, cái này mới đúng là dáng vẻ đàn ông nên có chứ!" "Mẹ kiếp, mấy Đồng giáp thần tướng trước đều xấu vcl!" "Tầng trên +1." "+2." "+3." "+10086." Sau khi Đồng giáp thần tướng xuất hiện, không hề do dự, cất bước lao về phía Tần Dã.

"Hống!" Hắn phát ra một tiếng gầm giận dữ cực độ, không khí xung quanh dường như sôi trào, cuốn bay bụi trần khắp nơi.

Tần Dã lạnh lùng hừ một tiếng, giơ Lạc dương sạn bổ xuống Đồng giáp thần tướng.

Đang!

Tiếng kim loại va chạm vang lên, Lạc dương sạn mạnh mẽ đập vào ngực Đồng giáp thần tướng.

Đồng giáp thần tướng đau đớn, bước chân loạng choạng lùi lại mấy bước, ngực lõm sâu một mảng lớn.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, hắn liền gào thét nâng cánh tay còn lại lên, dùng sức chém xuống Tần Dã.

Hô lạp ~!

Gió mạnh thổi qua!

Tần Dã nghiêng người tránh né, đồng thời vung Lạc dương sạn đập mạnh qua, lại lần nữa đánh trúng đầu Đồng giáp thần tướng!

Cốp ~!

Một tiếng giòn tan!

Chỉ thấy giáp trụ trên đầu Đồng giáp thần tướng đột nhiên vỡ vụn, rơi lả tả xuống đất, lộ ra vết thương đáng sợ ghê rợn.

"Ngao ô ~!" Đồng giáp thần tướng phát ra một tiếng kêu thảm thiết, phẫn nộ vô cùng nhìn chằm chằm Tần Dã.

Tần Dã lại không hề sợ hãi, trái lại còn cười.

"A a, không chịu nổi một đòn!" Hắn chế giễu Đồng giáp thần tướng, ngay sau đó lại túm lấy Lạc dương sạn, chuẩn bị tiếp tục tấn công.

Tuy nhiên, đúng lúc này, dị biến lại xảy ra!

Chỉ nghe "rầm" một tiếng động lớn, đỉnh địa cung đột nhiên nứt ra một khe hở khổng lồ, một sợi xích sắt màu nâu đỏ to bằng vại nước, dày tới năm mét, thõng xuống.

Cuối sợi xích, treo một cỗ quan tài!

Bành!

Quan tài ổn định rơi xuống trong mộ thất, đập khiến nền nhà rung chuyển kịch liệt!

"Chuyện gì thế này?

Tại sao phía trên địa cung lại có một cỗ quan tài rơi xuống?" Đồng tử Tần Dã đột nhiên co rút lại như mũi kim, trong mắt lóe lên một tia kinh hãi.

Đồng giáp thần tướng thì càng thảm hơn, hai chân quỳ sụp xuống

đất, run rẩy bần bật.

"Vãi lờ!

Quan tài sao lại động?" Bàn Tử kinh hãi, vội vàng trốn sau lưng Tần Dã.

Ngay lúc này, chỉ thấy nắp quan tài từ từ dịch chuyển, từ bên trong thò ra một cái đầu lâu máu thịt be bét!

"Hít!" Bàn Tử nhìn mà sởn gai ốc.

"Mẹ kiếp!

Cái quỷ gì thế?" Hắn chỉ vào đầu lâu trong quan tài hỏi.

Tần Dã sắc mặt nghiêm túc, không nói một lời, chỉ im lặng nhìn chằm chằm đầu lâu trong quan tài.

Cái đầu lâu này trông rất già, đã hoàn toàn thối rữa.

Toàn thân nó không có chút da thịt nào, thậm chí cả xương cốt cũng đã mục nát hết, chỉ còn lại một lớp xương trắng mỏng manh, trông vô cùng ghê tởm.

"Ơ, sao không mặc quần áo?" Bàn Tử nhìn mà mắt trợn tròn, mồm há hốc.

Chương 533

“Đây không phải quần áo!” Tần Dã biểu cảm nghiêm nghị.

“Là linh hồn!

Linh hồn của cái đầu lâu này bị giam cầm trong quan tài!” Bàn Tử sững sờ, lẩm lẩm: “Linh hồn?

Cái quỷ gì vậy, tôi còn tưởng là quần áo chứ?” “Đừng nói nhảm, mau chạy!” Tần Dã quay người kéo Bàn Tử, nhanh chóng rời khỏi động huyệt, chui vào bụi cây bên ngoài mộ thất.

“Ngao!” Kèm theo một tiếng kêu than bi thương đầy oán hận, Đồng giáp thần tướng chậm rãi đi đến trước quan tài, ngẩng đầu lên, cung kính quỳ lạy trước quan tài.

“Chúng ta, nguyện tuân theo di nguyện của chủ nhân, thề chết bảo vệ an toàn lăng tẩm của chủ nhân, tuyệt không cho phép kẻ tiểu nhân nào đặt chân nửa bước!” Đồng giáp thần tướng trịnh trọng hứa hẹn xong, lập tức ngẩng đầu lên, quét mắt nhìn về hướng Tần Dã và Bàn Tử biến mất, trong mắt ẩn hiện một tia hung lệ khát máu.

Sau khi Tần Dã và Bàn Tử thoát ra, họ theo đường cũ quay trở lại mặt đất.

Vừa đặt chân xuống, Tần Dã lập tức mềm nhũn ngồi bệt xuống đất, thở hổn hển.

“Đáng sợ quá…” Bàn Tử thì ngồi phịch xuống đất, trán lấm tấm mồ hôi hạt đậu, kinh ngạc nhìn cái gò mộ: “Lão Tam, vừa rồi đó thật sự là Quỷ khô trong truyền thuyết sao?” “Ừm, là thật.” Tần Dã gật đầu, nói: “Mặc dù không biết thuật sĩ cổ đại đó là ai, nhưng vị này chắc chắn không đơn giản.” “Ài, xem ra lần này hai chúng ta lại phải

thiệt hại ở đây rồi, thật không cam tâm mà!" Bàn Tử than vãn, khóe mắt rưng rưng: "Tôi còn chưa lấy vợ nữa, sao có thể chết được chứ?" "Được rồi, bớt mẹ nó ra vẻ đi, mau bò dậy mà làm việc, đừng lãng phí thời gian nữa." Tần Dã thúc giục.

"Ài…" Bàn Tử thở dài một tiếng, im lặng đứng dậy, theo bước chân của Tần Dã.

Hai người tiếp tục mò mẫm đi về phía trước, cuối cùng, dừng lại ở vị trí cách động đạo khoảng trăm mét.

"Trời ơi!

Chỗ này lại có một cái động khẩu?!" Bàn Tử nhìn thấy động đạo, không khỏi sững sờ.

Tần Dã cau mày nói: "Bên trong động đạo tối đen như mực, không nhìn thấy gì cả, chúng ta không dám mạo hiểm tiến vào, phải xác nhận mức độ nguy hiểm của động đạo trước." "Đúng vậy, thử dò xét một phen rồi hãy quyết định." Bàn Tử gật đầu, sau đó lấy đèn pin cường độ cao chiếu vào động đạo, phát hiện bên trong động đạo lại không có mạng nhện hay cỏ dại gì, mà rất sạch sẽ.

Điều này có nghĩa là động đạo là mới được khai quật!

Chẳng trách trước đây nhiều đạo mộ tặc như vậy đều không phát hiện ra.

"Động đạo này chắc là mới đào chưa lâu, bên trong chắc không tồn tại cơ quan ám khí, nếu không thì đã sớm gây ra sập hầm tuẫn táng rồi." Bàn Tử suy đoán.

Tần Dã khẽ gật đầu: "Nếu đã như vậy, chúng ta vào xem sao." "Được!" Bàn Tử cũng sốt ruột muốn thử, hưng phấn lên.

Hắn vốn dĩ thích thám hiểm, gặp phải thứ mới lạ như vậy, đương nhiên kích động vạn phần.

Ngay lập tức, hai người cầm vũ khí và xẻng công binh, cẩn thận chui vào động đạo.

Động đạo không rộng rãi, chỉ vừa đủ cho hai người đi song song.

Tuy nhiên may mắn là bốn bức tường của động đạo nhẵn bóng, hai người men theo động đạo bò đi, tốc độ không quá chậm.

Tần Dã vừa đi vừa nhìn xung quanh, muốn xem động đạo rốt cuộc dài bao nhiêu.

Hắn ước tính, ít nhất cũng phải ba bốn cây số.

"Tuy nhiên, con động đạo này sao lại giống do người đào, chứ không phải do loài dã thú nào đó đào ra nhỉ?" Tần Dã trong lòng lẩm bẩm.

Ngay lúc này, đèn trong động đạo đột nhiên tắt lịm, tối đen như mực, không thấy được năm ngón tay.

"Chuyện gì thế này?" Bàn Tử giật mình.

"Suỵt…" Tần Dã ra hiệu hắn im lặng.

Ngay sau đó, hắn ngồi xổm xuống, cẩn thận lắng nghe, tai áp sát tường lắng nghe một lúc.

"Có thứ gì đó…" Tần Dã trầm ngâm một lát, giọng điệu nặng nề thốt ra mấy chữ.

Bàn Tử lập tức cảm thấy lông tơ dựng đứng, tim đập thình thịch.

Khoảnh khắc tiếp theo, một giọng nói âm lãnh lạnh lẽo đột nhiên truyền đến từ phía trước, u u nói: "Các ngươi, là muốn xông vào tự tìm cái chết sao?" "Ai!" Bàn Tử sợ đến suýt tè ra quần.

Tần Dã hít sâu một hơi, cố gắng trấn tĩnh bản thân, lạnh nhạt nói: "Đừng sợ, chúng ta không có ác ý.

Chúng ta chỉ tình cờ đi ngang qua đây, nên ghé qua thôi." Câu nói này, tự nhiên không thể lừa được giọng nói kia.

"Hừ, ngươi tưởng ta sẽ tin sao?" Giọng nói âm lãnh lạnh nhạt nói: "Đây là Long Vương điện, là nơi an táng của các đời đế vương, há là nơi các ngươi phàm phu tục tử có thể tùy tiện dòm ngó sao?

Cút đi, đừng hòng quấy rối sự yên tĩnh ở đây!

Nếu không, ta sẽ xé xác các ngươi thành vạn mảnh!" "Ách…" Tần Dã chợt thấy ngứa cả người.

Hắn vốn tưởng đây là một chuyện đáng mừng, nhưng không ngờ lại gặp phải một tà vật, chuyện này có chút khó xử rồi.

Tần Dã trong lòng suy tính, nếu cố tình cứng rắn, mình chắc chắn không chiếm được chút lợi lộc nào.

Hắn đang sầu khổ, Bàn Tử bên cạnh nói: "Lão Tam, hay là chúng ta rút lui trước đi?

Dù sao tôi cũng đã dẫn tên kia đến rồi, chúng ta đã đạt thành thỏa thuận, bất kể kết quả thế nào, hắn cũng sẽ thả chúng ta về." Tần Dã nghe vậy gật đầu: "Ừm, đi thôi." Bàn Tử cười hắc hắc: "Thế thì đúng rồi!

Chuyện nguy hiểm như vậy, tôi không muốn đi cùng cậu tìm cái chết đâu." Hắn đang chuẩn bị đứng dậy rời đi, nhưng lại bị Tần Dã chặn lại.

"Làm sao vậy?" Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

"Bàn ca, cậu quên lời đã hứa với tôi rồi sao?" Tần Dã liếc hắn một cái, không vui nói: "Cậu nói sẽ giúp tôi kiếm một lọ 'thuốc tráng dương', bây giờ đã qua nửa ngày rồi, cậu còn chưa thấy bóng dáng đâu!" "Ách…" Gò má Bàn Tử co giật một chút, bất đắc dĩ nói: "Cậu yên tâm, ngày mai tôi sẽ đi kiếm, cố gắng sớm gom đủ hàng." "Được!

Vậy tối nay tôi sẽ canh ở đây.

Nếu cậu quá 12 giờ mà vẫn chưa về, vậy thì tôi sẽ đánh gãy cái chân chó thứ sáu của cậu!" "Này này, cậu không thể như vậy mà…" Bàn Tử khóc mếu, muốn khóc mà không ra nước mắt.

Tần Dã lười để ý đến hắn, tiếp tục quan sát xung quanh động đạo.

Con động đạo này vô cùng bí ẩn, nếu không phải nhờ khả năng thấu thị của hắn, căn bản không thể phát hiện ra.

Nơi đây dường như là một đường ống thông gió, vì không khí lưu thông không tốt dẫn đến oxy loãng, khiến Tần Dã khó thở.

"Con đường ống thông gió này, chắc là do đạo mộ tặc đào ra nhỉ." Bàn Tử nói.

"Hiển nhiên rồi." Tần Dã gật đầu, đột nhiên nhớ ra điều gì đó, sắc mặt biến đổi mạnh, kinh hoàng kêu lên: "Chết tiệt!" "Gì?

Cậu sao vậy?" Bàn Tử hỏi.

"Con động đạo vừa rồi, sẽ không phải là thông đến một mộ huyệt khác chứ?" Tần Dã vội vàng nói.

Mục tiêu của đạo mộ tặc có thể chính là một ngôi mộ đế vương khác, bọn họ vừa rồi từ bên đó đi xuyên qua, bây giờ những đạo mộ tặc đó rất có khả năng đã đến bên kia rồi!

Một khi hai bên va chạm vào nhau, hậu quả đơn giản là không thể tưởng tượng nổi!

"Cái này…" Bàn Tử nghe vậy, biểu cảm lập tức cứng đờ, lộ ra vẻ kinh hãi.

Ngay lúc này, một luồng dao động quỷ dị đột ngột nổi lên, dường như tự không trung mà sinh ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, cảnh tượng trước mắt Tần Dã và Bàn Tử

đột ngột thay đổi.

"Đây… đây là đâu…" Bàn Tử mở tròn mắt, khó tin lẩm bẩm.

Tần Dã cũng sững sờ, ngây dại nhìn thế giới xa lạ trước mắt.

Đây là một vùng hoang phế, không một tấc cỏ mọc.

Trong không khí lảng vảng mùi hôi thối và ẩm mốc nồng nặc, không gian tràn ngập sương mù xám xịt, dường như bước vào một ngôi mộ khổng lồ.

"Đây là nơi quỷ quái nào?" Bàn Tử nuốt nước bọt, giọng run rẩy hỏi.

Tần Dã im lặng không nói, chỉ nắm chặt nắm đấm, nội tâm kịch liệt giằng co.

"Mẹ kiếp!" Bàn Tử nghiến răng nghiến lợi, mạnh mẽ dậm chân.

"Lão Tam, cái nơi quỷ quái này cũng đáng sợ quá đi chứ?

Chúng ta mau đi thôi!" "Đi?" Khóe miệng Tần Dã cong lên một nụ cười trào phúng.

"Cậu… cậu sẽ không phải bị ngốc rồi chứ?" Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

"A a…" Tần Dã cười khẩy: "Cậu biết tại sao tôi lại chọn tiến vào ngôi mộ này không?" Bàn Tử lắc đầu, đầu óc đầy dấu hỏi.

"Ngôi mộ này là có thật." Tần Dã chậm rãi nói: "Nó nguyên là lăng tẩm của đế vương.

Chúng ta trước đó ở động đạo bên ngoài đã gặp bộ xương ngựa chiến cổ đại." "Nơi này từng chôn vùi rất nhiều tướng quân cổ đại, đại thần, hậu duệ hoàng tộc, danh sĩ đại nho." "A?

Cái này sẽ không phải là thật chứ!" Bàn Tử kinh ngạc không thôi.

Chương 534

“Tôi tận mắt nhìn thấy!” Tần Dã trầm giọng nói: “Cậu biết tôi vừa phát hiện ra cái gì không?” “Gì?” Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

“Trong mộ thất của ngôi mộ đế vương này, bày trí rất nhiều tượng đồng.” Tần Dã giải thích.

“Thì sao?” Bàn Tử càng thêm mơ hồ.

Tần Dã thở dài một tiếng, nói: “Những tượng đồng đó đều sống động như thật, thậm chí còn chân thực hơn cả người thật!” Bàn Tử bừng tỉnh, vỗ tay tán thưởng: “Ồ!

Ý của cậu là, những thứ này đều là đồ thật?” Tần Dã gật đầu, sau đó vẻ mặt ảm đạm, nói: “Nếu là thật, thì cũng khá tốt, tôi rất muốn nghiên cứu một chút giá trị lịch sử của những văn vật này.” “Đừng mơ mộng nữa!” Bàn Tử không vui liếc xéo một cái, khinh bỉ nói: “Cậu tưởng đây là tiểu thuyết hay phim ảnh sao, có thể tìm được loại đồ vật này trong cổ mộ?” “Hơn nữa dù có, cũng không đến lượt hai chúng ta nghiên cứu chứ… Khoan đã!

Cậu vừa nói gì?

Cậu muốn quan tâm đến những văn vật này sao?” “Ừm, sao vậy?” “Không sao.” Bàn Tử lắc đầu, nghĩ thầm: Tần Dã chắc chỉ là nhất thời nảy ra ý nghĩ thôi.

Dù sao bình thường hắn ngay cả đồ cổ tranh vẽ còn không phân biệt được, lại làm sao có thể quan tâm đến văn vật cổ đại chứ?

Ngay khi hai người chuẩn bị quay người rời đi, Tần Dã đột nhiên kinh hô: “Đợi một chút!” “Chuyện gì vậy?” Bàn Tử quay đầu lại, nhưng chỉ thấy một gương mặt đầy chấn động, khó tin!

“Trời ơi!” Tần Dã run rẩy đưa tay chỉ về phía trước, kích động vô cùng kêu lên.

“Gì?” “Mau nhìn!” Tần Dã mạnh mẽ kéo cánh tay Bàn Tử, lôi hắn đi mấy bước về phía trước, sau đó liền chăm chú nhìn về phía trước.

Ở cuối mộ thất này, bày trí gọn gàng các loại đồ gốm sứ, số lượng lên tới hơn trăm kiện, dày đặc, đủ để chất thành một ngọn núi nhỏ!

Bàn Tử nhìn mà ngây người: “Vãi lờ!” Tần Dã thì hít sâu một hơi, ánh mắt khóa chặt vào một chiếc bình gốm sứ trong đó.

Đó là một chiếc bình sứ Thanh Hoa vô cùng tinh mỹ, tạo hình hoa lệ, cao khoảng ba mươi centimet, thể tích cũng rất lớn, chỉ riêng vẻ ngoài, hoàn toàn không thể liên hệ nó với những đồ gốm sứ thông thường.

“Đây… chẳng lẽ là Thanh Hoa sứ trong truyền thuyết?” Bàn Tử nuốt nước bọt, khó khăn nói: “Nghe nói Thanh Hoa sứ là một trong những loại đồ sứ xuất hiện sớm nhất trong quan diêu thời Minh Thanh, vào cuối Thanh đầu Dân quốc đã được gọi là ‘quốc bảo’!” “Không sai, chính là nó!” Tần Dã nặng nề gật đầu, thần sắc càng lúc càng hưng phấn.

Mặc dù bản thân Tần Dã không mấy hiểu biết về đồ cổ, nhưng hắn biết, đồ sứ lưu hành trên thị trường đồ cổ, cấp thấp nhất cũng là Thanh Hoa, quý nhất thậm chí đạt đến trình độ đồ sứ quan diêu thời Tống!

“Cậu làm sao xác định đây là Thanh Hoa?

Vạn nhất là giả thì sao?” Bàn Tử nghi ngờ nói.

Tần Dã không để ý đến hắn, trực tiếp đi đến trước chiếc bình sứ Thanh Hoa đó, dùng sức vặn mở nắp bình.

Lập tức, một luồng hương thơm dịu dàng thấm vào lòng người từ

trong bình bay ra, lan tỏa trong không khí.

Ngửi thấy mùi hương nhã nhặn kéo dài đó, Tần Dã chỉ cảm thấy toàn thân sảng khoái, dường như linh hồn cũng đang hoan hô nhảy múa!

"Cái này… là mùi gì?" Bàn Tử kinh ngạc mở to hai mắt.

Tần Dã không đáp lời hắn, cẩn thận quan sát chiếc bình sứ Thanh Hoa, chỉ thấy bình sứ Thanh Hoa có hình bán nguyệt, thai thể khá mỏng, chất liệu cứng rắn, đường nét mềm mại.

Đặc biệt là một màu xanh lam nhạt, mang lại một sức hút cực kỳ quyến rũ, khiến người ta không thể rời mắt.

Tần Dã không nhịn được ngẩng đầu nhìn bức tường đồng bên cạnh, lại kinh ngạc phát hiện, bức tường này lại có những hoa văn dày đặc!

Đó là những bức đồ đằng cổ xưa và kỳ dị, được cấu thành từ vô số đường nét kỳ lạ uốn lượn, dường như tượng trưng cho một loại tà ác, lời nguyền hắc ám.

"Những hoa văn này…" Tần Dã khẽ cau mày, hắn từng học chuyên ngành khảo cổ, có hiểu biết về văn vật và văn hóa cổ đại, nhưng hắn dám khẳng định, những phù hiệu này tuyệt đối chưa từng nghe qua, không phải là thứ tồn tại trong phạm vi kiến thức của hắn.

Bàn Tử lại gần ngửi ngửi, cũng lộ ra vẻ mặt mơ hồ.

Tần Dã thu liễm suy nghĩ, cầm kính lúp tiếp tục quan sát.

Thanh Hoa sứ chỉ bắt đầu thịnh hành vào giữa thời nhà Thanh, cách đây đã bốn năm nghìn năm, vì vậy Tần Dã phán đoán, những phù hiệu trước mắt này có thể là chữ cổ thời nhà Thanh!

Văn vật thời nhà Thanh có sự khác biệt rất lớn so với văn vật cận

đại, vì vậy Tần Dã phải cẩn thận, tỉ mỉ đối đãi, tránh làm hỏng những cổ vật quý giá này.

Sau khi cẩn thận quan sát một lát, Tần Dã cuối cùng cũng phát hiện.

Những phù hiệu này không phải là không có dấu vết để lại, ngược lại mỗi phù hiệu đều ẩn chứa một loại vận luật huyền diệu khó lường.

Dường như là một loại ngôn ngữ độc đáo, lại giống như một câu chuyện ngụ ngôn, tóm lại khiến người ta khó hiểu, khó mà suy nghĩ thấu đáo.

Tần Dã thử dùng điện thoại quay một đoạn video, nhưng camera điện thoại căn bản không thể chiếu được những phù hiệu kỳ lạ trên tường.

"Làm sao đây?

Không chụp được!" Bàn Tử bực bội phàn nàn.

Tần Dã trầm ngâm một lát, nói: "Đã không chụp được, thì không cần chụp.

Cậu giúp tôi ghi nhớ những phù hiệu này, tôi sẽ bảo vệ những đồ cổ này trước, sau này từ từ tìm hiểu." Bàn Tử nhún vai, không có ý kiến gì.

"Đi!" Tần Dã hô một tiếng, dẫn Bàn Tử rời khỏi mộ thất.

Hai người men theo mộ đạo quay về.

Trên đường đi, Bàn Tử không nhịn được hỏi: "Tần Dã, cậu vừa phát hiện ra bảo bối gì sao?

Sao mà kích động vậy?" "A a, phát hiện ra thứ rất quan trọng." Tần Dã cười tủm tỉm nói: "Cậu đoán xem, những phù hiệu vừa rồi là

thứ gì?" "Ách…" Bàn Tử khổ não gãi gãi đầu: "Thứ đó tôi làm sao mà nhận ra?" "Nói cho cậu cũng không sao." Tần Dã hạ giọng nói: "Những phù hiệu đó, tên gọi là 《Âm Dương Quỷ Động》!" "Âm Dương Quỷ Động?" Bàn Tử chớp chớp mắt, rõ ràng không hiểu lắm.

"Nói thế này nhé…" Tần Dã ngừng lại, sắp xếp lại lời lẽ, sau đó chậm rãi giới thiệu: "《Âm Dương Quỷ Động》 là một bộ điển tịch, bên trong kể về một đoạn lịch sử của Âm Dương sư và cổ thuật cổ đại." "Trong đó ghi lại một môn phái gọi là 'Âm Dương Quỷ Tông', môn phái này giỏi dưỡng cổ, hơn nữa còn giỏi dùng cổ trùng hại người…" Bàn Tử lập tức mở to mắt, kinh ngạc nói: "Hóa ra những bình sứ Thanh Hoa đó, đều là cổ trùng sao!

Mẹ kiếp, đám người này đơn giản là mất hết nhân tính!!" Tần Dã nói: "Thế giới này vốn dĩ không có thiện và ác tuyệt đối, bất kỳ sự tồn tại nào, đều tất nhiên có lý do của nó." "Cậu nói đúng, bất cứ sự vật nào cũng có lý lẽ riêng của mình." Bàn Tử đồng cảm gật đầu.

Sau đó hai người tiếp tục tiến lên, trên đường đi lại liên tiếp đào được không ít đồ đồng và ngọc khí, nhưng đều chỉ có thể coi là hàng thông thường, duy nhất một chiếc bình sứ Thanh Hoa khá tốt, vẫn là Tần Dã phải tốn hết sức lực của chín trâu hai hổ, suýt chút nữa nôn ra máu mới xử lý xong.

"Ơ?" Đúng lúc này, Tần Dã chú ý thấy, xung quanh quan tài đá, rải rác một ít bột mịn như tro giấy.

"Đây là gì?" Tần Dã cúi người nhặt lên kiểm tra, kết quả phát hiện, những bột mịn này chính là một lớp tro tàn mỏng.

Những tro tàn này rất mềm, dính nhớp, tỏa ra mùi vị hăng nồng, Tần Dã không khỏi có chút thắc mắc, theo lý mà nói thi cốt đã thối rữa hết rồi, lẽ ra không nên còn khí tức tàn lưu chứ?

"Kỳ lạ, sao tôi lại cảm thấy… nơi này có một luồng khí tức quen

thuộc?" Tần Dã lẩm bẩm: "Hình như… có một cảm giác đã từng quen biết…" Bàn Tử không nhịn được đả kích: "Này này này, Tần Dã, đây là mộ táng!

Nhiều đồ tuẫn táng như vậy, cậu sẽ không phải là nhìn trúng cái xác đó chứ?

Cậu đừng dọa tôi nha…" Tần Dã lười để ý đến hắn, tiếp tục tìm kiếm.

"Ài, xem ra tối nay hai chúng ta chạy trắng công rồi." Bàn Tử khẽ thở dài, trong lòng có chút thất vọng: "Vô vị quá!" Tần Dã vừa tìm kiếm, vừa lẩm bẩm: "Chẳng lẽ thật sự là tôi nghĩ nhiều rồi sao?" Nhưng bất kể là chiếc bình sứ mà hắn vừa tận mắt nhìn thấy, hay chiếc bình sứ Thanh Hoa trên giá đồ sứ đó, đều cho thấy chủ nhân ngôi mộ khi còn sống là một nhà giám định đồ cổ.

Một nhà giám định đồ cổ, tại sao lại muốn chôn đồ tuẫn táng trong mộ táng?

Nếu chỉ vì an ủi người chết, hoàn toàn không cần thiết mà!

Hơn nữa, dù là tuẫn táng, cũng nên chôn ở gần lăng tẩm, chứ không phải chôn vào mộ huyệt.

Huống hồ vị trí của cổ mộ này lại hẻo lánh, phong cảnh tươi đẹp, căn bản không cần thiết phải chọn mộ huyệt này.

Nếu mục đích của chủ nhân cổ mộ không thuần, vậy tại sao hắn lại chọn một nơi ẩn kín như vậy để chôn đồ cổ?

Tần Dã rơi vào sự bối rối, hắn vò đầu bứt tai, vẫn không thể tìm ra câu trả lời.

"Thôi vậy, đợi lần sau có thời gian, sẽ tìm nhà thiết kế cổ mộ này để nói chuyện kỹ càng, xem cấu tạo mộ thất của hắn rốt cuộc được thiết kế như thế nào." Tần Dã lắc đầu, chuyển sự chú ý của mình, tiếp

tục lục lọi trong mộ thất.

Đột nhiên, Bàn Tử kinh ngạc chỉ vào một đống đồ cổ nói: "Mau nhìn, kia là gì!" "Ừm?" Tần Dã vội vàng tiến lại gần.

Ở trung tâm một đống đồ cổ, bày đặt mấy đồng tiền đồng, màu sắc của những đồng tiền này ngả vàng, trông niên đại rất xa xưa.

Ở mặt sau của những đồng tiền cổ, còn viết một chuỗi chữ xiêu vẹo.

"Đây là cái gì?" Bàn Tử nhìn chằm chằm chữ viết lẩm nhẩm: "Càn Long Thông Bảo?

Đây là cái gì vậy?" "Càn Long Thông Bảo…" Tần Dã lẩm nhẩm mấy lần, trên mặt lộ ra vẻ suy tư.

"Sao vậy?" Bàn Tử đầy nghi hoặc hỏi: "Cậu sẽ không nói với tôi, mấy đồng tiền này, có liên quan đến đồ cổ chứ?" Tần Dã không nói gì, đưa hai tay nâng những đồng tiền đồng này lên.

Chất liệu của đồng tiền rất cứng, hơn nữa rất nặng, khoảng ba centimet chiều cao, hai centimet chiều rộng, độ dày đạt khoảng 10 milimet.

Mặt sau của đồng tiền khắc họa một bức tranh phong cảnh, mặc dù đã bị thời gian ăn mòn, nhưng vẫn có thể nhận ra, bức tranh phong cảnh này là một bức Bát quái đồ.

Bàn Tử nhìn Tần Dã ôm những đồng tiền này nghiên cứu nửa ngày, cuối cùng đưa ra một kết luận: "Đây là mấy khối đồng nát sắt vụn chứ gì?" Bàn Tử bĩu môi nói.

"Đồng nát sắt vụn?" Tần Dã cười nhạt: "Cậu biết cái gì mà nói!" Bàn Tử cười hắc hắc: "Ông đây ngày xưa cũng đọc được mấy quyển sách, cậu nói mấy đồng tiền này có phải đồng nát sắt vụn không, tôi nhìn một cái là biết ngay, tôi không tin cậu một thằng nhóc nhà quê

nghèo rớt mồng tơi lại hiểu lịch sử!" "Cậu tin hay không tùy." Tần Dã lạnh lùng hừ một tiếng, đặt đồng tiền xuống, quay người đi đến góc tường, ngồi xổm xuống từ đất bới ra một khối khoáng thạch hình tròn, đưa cho Bàn Tử: "Này, thứ này tặng cậu!" Bàn Tử kinh ngạc nhận lấy khối khoáng thạch hình tròn, cẩn thận quan sát: "Ôi, đây là…" Khối khoáng thạch này to bằng nửa nắm đấm, hình bầu dục, bề mặt lồi lõm, đầy vết nứt và lỗ hổng, trông giống như một loại dược liệu kim loại, lại có chút giống ngọc thạch.

"Cậu kiếm được thứ này từ đâu?" Bàn Tử tò mò hỏi.

"Trong mộ huyệt." Tần Dã nói: "Những đồ tuẫn táng đó đều có điểm kỳ lạ, nhưng thứ này trông không có giá trị gì, chắc là nhặt được từ đống cỏ dại trên nấm mồ thôi." "Ha ha, tôi biết ngay cậu là vô tình nhặt được mà, tôi còn tưởng cậu là đạo mộ tặc chứ!" Bàn Tử vui vẻ đùa nghịch khối khoáng thạch này: "Được rồi được rồi, đừng lằng nhằng nữa, mau lấy ra đi, chúng ta về giao nộp, bụng tôi đói kêu ùng ục rồi." Bàn Tử quả thật bữa sáng còn chưa ăn, bây giờ đã đói meo rồi.

Chương 535

"Vội cái gì?" Tần Dã nói: "Dù sao nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, không bằng suy nghĩ một chút về thứ này." "Suy nghĩ cái gì?" Bàn Tử khinh thường nói: "Tôi dám cá, thứ này chắc chắn là bới ra từ đống cỏ dại trên nấm mồ." "Vậy nói vậy, chúng ta còn phải cảm ơn nó sao?" Tần Dã liếc Bàn Tử một cái.

"Hắc hắc, cảm ơn thì chắc không đến nỗi, nhưng, chúng ta cũng không thiệt mà!" Bàn Tử xoa tay nói.

"Nói thế nào?" Tần Dã hỏi.

Bàn Tử hứng thú chỉ vào khối khoáng thạch đó, nói: "Cậu xem vết tích trên thứ này, có giống như được con người chế tác ra không?

Hơn nữa cậu nhìn xem, trên này còn có điêu khắc!" "Ồ?" Tần Dã nghe vậy, cẩn thận quan sát.

Quả nhiên phát hiện, bề mặt khối khoáng thạch này có rất nhiều phù điêu tinh xảo, mặc dù vì niên đại xa xưa.

Phù điêu trở nên mờ nhạt, tối màu, nhưng vẫn có thể nhận rõ nội dung khắc họa của những phù điêu đó.

Một đóa hoa sen đang nở rộ, và một con mãng xà khổng lồ uốn lượn cuộn tròn.

Sau khi xem xong những phù điêu này, Bàn Tử sờ cằm nói: "Thứ này đúng là khá giống đồ cổ, nhưng cậu cũng đừng ôm quá nhiều kỳ vọng, nói không chừng người ta chỉ tiện thể dùng một chút mà thôi…" Tần Dã không lập tức quyết định, mà đứng đó cẩn thận quan sát mấy đồng tiền cổ này.

Hắn luôn cảm thấy, cách sắp xếp của mấy đồng tiền cổ đó dường

như ẩn chứa một quy luật nào đó, khiến hắn cảm nhận được một cảm giác quen thuộc khó hiểu.

Ngay lúc này, Tần Dã linh quang chợt lóe, đột nhiên vỗ tay nói: "Tôi biết thứ này là gì rồi." "Cậu biết rồi sao?" Bàn Tử lập tức hứng thú: "Cậu biết đây là thứ gì rồi sao?" "Cậu xem những hoa văn và phù điêu này…" Tần Dã giải thích: "Nếu tôi đoán không lầm, những hoa văn này chắc là một nhóm phù hiệu, có lẽ là một loại chú ngữ, hoặc có lẽ là một loại mật mã." "Phù hiệu gì?

Mật mã?" "Đúng." Tần Dã chỉ vào con mãng xà cuộn tròn nói: "Đây là rồng, đây chắc là bốn chữ Hán 'Long Đằng Xà Phi', hơn nữa tôi đoán, bốn chữ này được viết bằng Cổ triện thể!" Bàn Tử sững sờ: "Bốn chữ này là Cổ triện thể sao?

Cậu chắc chắn?" Tần Dã gật đầu, nghiêm túc nói: "Tôi rất chắc chắn, Cổ triện thể tôi vẫn nhận ra, tuyệt đối không có sai sót!" Bàn Tử gãi gãi đầu: "Tôi cũng từng nghe nói đến Cổ triện thể…" Sau đó Bàn Tử bừng tỉnh, chỉ vào mấy đồng tiền nói: "Hóa ra cậu đang thử nghiệm những phù hiệu và phù điêu này sao!" Tần Dã không nói gì, chỉ im lặng gật đầu.

"Đáng tiếc, tôi không biết hàng, căn bản không hiểu cậu đang làm trò quỷ gì." Bàn Tử nhún vai.

"Không sao, từ từ nghiên cứu." Tần Dã mỉm cười nói: "Dù sao tôi có đủ thời gian, từ từ mà nghiền ngẫm." Bàn Tử đồng tình nói: "Cũng đúng, thứ này dù sao cũng là quốc bảo, để trong cổ mộ không phù hợp, khai quật ra bán đi cũng là một khoản lợi nhuận." "Đừng vội bán." Tần Dã nói: "Hai chúng ta cứ cắt khối khoáng thạch này ra đã." "Cắt ra làm gì?" Bàn Tử ngạc nhiên nói: "Chẳng lẽ bên trong khối khoáng thạch này có bảo bối?" "Đây không phải trọng điểm, trọng điểm là, cậu giúp tôi cắt một chút, xem có thể phân tích ra bí ẩn đời tư của chủ

nhân cổ mộ không?" Bàn Tử cau mày hỏi: "Cậu nghi ngờ chủ nhân cổ mộ này, thực ra chính là một đạo mộ tặc, thậm chí là ông tổ đạo mộ tặc sao?" "Ai biết được." Tần Dã nhún vai: "Bất kể thế nào, chúng ta đều phải thử cắt khối khoáng thạch này ra nghiên cứu." Bàn Tử cũng không chần chừ nữa, lập tức rút dao găm ra, vạch mấy nhát trên bề mặt miếng đồng, sau đó lại dùng búa gõ một trận.

Một lát sau, một khối khoáng thạch có đường kính khoảng hai mươi centimet được cắt ra, để lộ tấm đá trắng bệch bên trong.

Bàn Tử đặt khối khoáng thạch này trong lòng bàn tay, cẩn thận quan sát một lát, không nhịn được kinh hô một tiếng: "Vãi lờ!

Thứ này lại còn có thể cử động!" "Đây là cái gì?" Tần Dã ngạc nhiên hỏi: "Đá sao?" "Đây không phải đá!" Bàn Tử lắc đầu, nói: "Đây chắc hẳn là một ngọc khí, hơn nữa lại là một tác phẩm điêu khắc ngọc quý hiếm!" "Tác phẩm điêu khắc ngọc?" Tần Dã chớp chớp mắt: "Giá trị vậy sao?" "Không chỉ giá trị, đơn giản là vô giá!" Bàn Tử tấm tắc khen ngợi: "Tôi lớn từng này, còn chưa từng thấy tác phẩm điêu khắc ngọc nào đẹp đến vậy, hơn nữa còn được bảo tồn nguyên vẹn!" Tần Dã cúi đầu nhìn tác phẩm điêu khắc ngọc trong tay Bàn Tử, phát hiện lòng bàn tay Bàn Tử vừa vặn che phủ phần đáy của ngọc khí.

Hắn hơi do dự một lát, liền nắm lấy cánh tay Bàn Tử, đẩy Bàn Tử ra, sau đó tự mình cầm lấy tác phẩm điêu khắc ngọc, chậm rãi dùng sức tách ra.

Cạch!

Kèm theo một tiếng giòn tan, Bàn Tử giật mình, vội vàng lùi lại mấy bước.

Chỉ thấy, một đoạn tay cụt màu đồng xanh, từ trong ngọc khí được rút ra.

“Vãi lờ, đúng là một đoạn tay cụt thật!” Bàn Tử mắt trợn tròn, mồm há hốc: “Thứ này mẹ nó là cái gì vậy?” “Thứ này chắc hẳn là di vật thời Đường Tống, cụ thể là của ai tôi không chắc lắm, nhưng có thể khẳng định, thứ này khá quý giá.” Tần Dã nói.

Tần Dã vừa định cất đoạn tay cụt đi, nhưng đột nhiên như nhớ ra điều gì đó, lại quay người đi trở lại, nhét đoạn tay cụt vào tay Bàn Tử.

“Này này, cậu làm gì vậy?” Bàn Tử kinh ngạc nhìn Tần Dã.

“Cầm đi giám định đi, xem thứ này giá trị thế nào.” “Ách… cái này… đây là di vật của người ta… tôi không tiện tự ý quyết định…” Tần Dã liếc xéo một cái: “Đừng lề mề, mau cầm đi giám định một chút, xem nó rốt cuộc đáng giá bao nhiêu tiền.” Bàn Tử thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nhận lấy đoạn tay cụt, lẩm bẩm nhỏ giọng: “Ài, tôi biết ngay, hợp tác với cậu lúc nào cũng gặp đủ thứ phiền phức.” Hai người tiếp tục thám hiểm đi về phía trước.

Càng đi sâu vào, âm khí xung quanh càng nặng, nhiệt độ cũng lạnh đi rất nhiều.

“Vãi lờ, cái nơi quỷ quái gì mà âm u vậy.” Bàn Tử phàn nàn.

“Cậu sợ rồi à?” Tần Dã bĩu môi nói: “Nếu cậu sợ rồi, bây giờ cứ quay lại đường cũ đi, chúng ta không tham gia nữa, dù sao cũng đã lấy được ba mươi triệu, đủ tiêu cả đời rồi.” Bàn Tử lập tức nổi giận, mắt tròn xoe: “Mẹ kiếp!

Bàn gia tôi trông giống người tham tiền sao?” “Không giống.” Tần Dã cười tủm tỉm nói.

“Vậy còn nói nhảm gì nữa, đi thôi.” “Đợi một chút.” Hai người dừng bước, ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Môi trường lúc này, khiến họ cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Trong hang động trống rỗng, ngoài tiếng bước chân của hai người,

không còn chút tạp âm nào khác.

"Sao tôi cứ thấy ở đây yên tĩnh quá, hơi đáng sợ." Bàn Tử rụt rè một chút.

Tần Dã lại đầy hưng phấn: "Hắc hắc, cậu cuối cùng cũng thừa nhận mình sợ ma rồi à?" "Mẹ nó cậu mới sợ!" Bàn Tử nghiến răng chửi: "Lão tử chỉ là cảm thấy ở đây âm khí rất nặng, lo lắng có gì đó ám thôi." "Cậu cứ khoác lác đi." "Cậu tin hay không tùy." Bàn Tử nhún vai, nói: "Nếu cậu thích kích thích đến vậy, thì cậu tự mình đi xông pha đi, tôi ở ngoài cổ vũ cho cậu." Tần Dã không để ý đến lời nói lung tung của Bàn Tử, mà tiếp tục mò mẫm đi về phía trước.

Đi được một đoạn đường, Tần Dã đột nhiên cảm thấy xương sống lưng lạnh toát, một luồng khí lạnh lập tức tràn ngập toàn thân.

Cảm giác này rất quen thuộc!

Lần trước trong thung lũng khi bị đàn cương thi tấn công, Tần Dã cũng từng có cảm giác tương tự.

"Mẹ kiếp, có quái lạ!" Tần Dã mạnh mẽ rụt đầu lại, cảnh giác nhìn chằm chằm bức tường xung quanh, sợ đột nhiên nhảy ra mấy con cương thi rắn độc.

"Cậu sao không đi tiếp?" Bàn Tử truy hỏi.

"Tôi không đi nữa." Tần Dã thần sắc nặng nề nói.

"Tại sao chứ?" Bàn Tử ngạc nhiên hỏi.

"Bởi vì phía trước có quái lạ." Tần Dã giải thích: "Tôi nhớ ban đầu khi gặp đàn cương thi, xương sống lưng đã có cảm giác này, mặc dù tôi không nhìn thấy, nhưng chắc chắn có nguy hiểm!" "Cậu nhát gan như vậy, còn dám đi tiếp sao?" "Tôi vốn dĩ không to gan, nên càng cần phải cẩn thận." Tần Dã nói.

“Được rồi.” Bàn Tử thở dài một tiếng, nói: “Cậu không đi, tôi chỉ có thể ở lại đây với cậu thôi.” Vừa nói, Bàn Tử vừa lấy ra thuốc lá và bật lửa từ túi đeo hông, chuẩn bị châm một điếu thuốc để tỉnh táo.

Chát!

Một giọt chất lỏng đầu tiên rơi xuống vách đá bên cạnh hắn, nhanh chóng ngưng kết thành băng sương.

Băng sương men theo kẽ đá dần dần lan rộng, chỉ trong chớp mắt, ánh sáng trong toàn bộ hang động đã tối đi rất nhiều.

Sương mù đen kịt bao phủ, âm khí âm u.

“Cái quỷ gì thế này?” Bàn Tử sợ hãi, vội vàng vứt điếu thuốc và bật lửa.

“Không rõ, nhưng tuyệt đối không phải thứ gì tốt, cẩn thận một chút.” Tần Dã trầm ngâm một lát, nói.

Hai người cẩn thận di chuyển lùi lại, tránh né những giọt nước rơi xuống từ vật thể không rõ tên.

Ở góc tường không xa, lờ mờ truyền đến tiếng cút kít.

Hai người nín thở, lắng tai nghe, tiếng động đó dần dần rõ ràng hơn.

Đông!

Dường như có chiếc búa khổng lồ va vào mặt đất, lại như có dã thú hồng hoang gào thét chấn động trời đất.

“Mẹ kiếp ông nội nhà ngươi…” Lời của Bàn Tử còn chưa nói hết, đột nhiên hắn biến mất.

“Thằng Bàn Tử chết tiệt, cậu chạy đi đâu rồi?” Tần Dã hướng về phía hành lang tối đen kêu lớn.

Nhưng tiếc là không nhận được bất kỳ hồi âm nào.

Tần Dã sững sờ một lát, sau đó không chút do dự lao về phía sâu trong hành lang.

“Này…” Tần Dã gọi một tiếng, nhưng tiếc là không nhận được bất kỳ hồi âm nào.

Khoảnh khắc này, trong lòng Tần Dã dâng lên một sự bất an mãnh liệt.

Nơi Bàn Tử biến mất cách hắn chưa đầy trăm mét, theo lý mà nói, hắn đã sớm phải xông ra khỏi đường hầm mới đúng, nhưng đến bây giờ, hắn vẫn bặt vô âm tín, rõ ràng là đã gặp rắc rối.

Tần Dã không dám trì hoãn, nghiến răng tiếp tục đi về phía trước.

Xuyên qua hành lang hẹp hòi và quanh co, Tần Dã nhìn thấy một tia sáng yếu ớt phía trước, trong lòng lập tức dâng lên hy vọng.

Nhanh chóng đi qua hành lang, đến chỗ nguồn sáng.

Ở đây có một bệ đá, trên bệ đá đặt một chiếc hộp sắt.

Hộp sắt bị một sợi xích khóa chặt, trên đó dày đặc vết tích gỉ sét loang lổ của xích sắt, rõ ràng đã có lịch sử rất nhiều năm. "Chẳng lẽ là sợi xích sắt kia đã cứu mạng Bàn Tử một lần?" Tần Dã đoán.

Nếu thật là như vậy, thì cũng thật khéo.

Hắn đang đau đầu không biết phải làm sao để tháo sợi xích kia xuống, Bàn Tử liền mang đến một món quà lớn như vậy.

Tần Dã đưa ngón tay khẽ vuốt ve hoa văn trên bề mặt hộp sắt, cảm giác lạnh lẽo đến thấu xương, thậm chí có chút hơi lạnh thấm vào da thịt, khiến toàn thân hắn nổi hết da gà.

Cái hộp sắt này trông rất bình thường, không hề có bất kỳ dao động linh tính nào phát ra, giống như một món đồ sắt tầm thường.

Chương 536

Thế nhưng Tần Dã lại có một trực giác mãnh liệt nói cho hắn biết, món đồ sắt này không hề đơn giản, phải nhanh chóng tháo xuống mới được.

Tần Dã hít sâu một hơi, sau đó dùng sức nắm chặt đỉnh hộp sắt, cố gắng kéo nó xuống. "Ể?

Dễ dàng rút ra vậy sao?" Tần Dã hơi ngớ người, rõ ràng hắn đã dùng rất nhiều sức, vậy mà không tốn bao nhiêu sức lực đã kéo đứt sợi xích, đồng thời kéo cái hộp sắt xuống.

Cái hộp này dày gần hai mươi centimet, hình bầu dục, bề mặt trơn nhẵn, không có chút hoa văn trang trí nào.

Trên hộp sắt có khắc bốn chữ: Cửu Âm Tụ Linh Trận.

Tần Dã nhìn chằm chằm vào bốn chữ này nghiên cứu một lúc, lông mày nhướng lên, sắc mặt biến đổi không ngừng. "Bên trong này phong ấn thứ gì?" Tần Dã lẩm bẩm. "Mặc kệ là thứ gì, cứ mở ra đã rồi tính." Tần Dã nghĩ.

Hắn từ trong túi lấy ra một tấm thẻ kim loại, cắm vào lỗ khóa.

Keng!

Khóa bật mở, lộ ra một khe hở nhỏ.

Cạch!

Tấm thẻ kim loại được đẩy ra, bên trong lộ ra một hộp gỗ tinh xảo. "Quả nhiên có thứ gì đó." Tần Dã nhếch miệng cười.

Hắn mở một khe nhỏ của hộp gỗ, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho sững sờ.

Bên trong hộp gỗ lại nằm một bộ hài cốt!

Hài cốt quấn quanh sợi xích sắt, hai mắt mở trừng trừng, trong hốc mắt lấp lánh ánh huỳnh quang màu xanh biếc u tối.

Dưới đáy hộp gỗ, đặt mấy viên đan dược màu đỏ máu, tản ra mùi hôi thối tanh tưởi nồng nặc.

Tổng cộng sáu viên đan dược này, trong suốt lấp lánh, bề mặt hiện lên những phù văn huyền ảo khó hiểu, trông khá quỷ dị. "Thứ này, hình như là Thi Khôi do cổ sư luyện chế?" Tần Dã nhíu mày nói: "Trông có vẻ đã có từ rất lâu đời..." "Cậu chắc chắn là do cổ sư làm ra?" Bàn Tử ghé sát lại nhìn kỹ vài lần, hỏi. "Cậu không ngửi thấy mùi tanh hôi sao?" Tần Dã nói: "Nếu không phải Thi Thể cổ sư, ở đây làm sao có mùi này?" Bàn Tử lắc đầu, nói: "Không chú ý." Bàn Tử dùng mũi ngửi ngửi, nói: "Cái mùi này đúng là hơi khó chịu, nhưng chắc không phải mùi thây thối rữa đâu." Tần Dã cúi đầu nhìn Bàn Tử: "Sao cậu biết?" Bàn Tử cười hắc hắc: "Anh đây đã từng ăn thịt thây ma rồi." Tần Dã bĩu môi: "Mày đúng là có sở thích ác liệt, ngay cả thi thể cũng ăn." "Thế cậu chẳng phải cũng giống tôi sao?" Bàn Tử lườm một cái.

Hai người cãi cọ vài câu, liền bắt đầu nghiên cứu mấy viên Thi Khôi này. "Thứ này làm sao đây?" Tần Dã hỏi.

Bàn Tử gãi đầu, khổ sở suy nghĩ hồi lâu, sau đó lấy ra một cây kim bạc: "Tôi thử xem có châm thủng thứ này, cho chúng nổ tung không." Phụt!

Bàn Tử cầm kim bạc, vừa định châm vào Thi Khôi, nào ngờ cánh tay run lên, suýt chút nữa làm kim bạc văng ra ngoài.

Bàn Tử ngước mắt lườm Tần Dã một cái, mắng: "Chết tiệt!" "Sao vậy?" Tần Dã ngạc nhiên hỏi: "Cậu làm gì thế?" "Trên cây kim bạc này dính một chút thi độc!" Bàn Tử tức giận mắng: "Thằng nhóc nhà

cậu sao lại mang vũ khí tùy tiện vậy?" Tần Dã cười bẽn lẽn, vội vàng giải thích: "Đừng hiểu lầm, cái này là tôi tự mang!" Bàn Tử lườm một cái, lười biếng không thèm đáp lời Tần Dã, quay sang ngồi cạnh bộ thi thể kia quan sát hồi lâu, sau đó lại tìm một con dao thái, chuẩn bị chặt thi thể ra thành mấy đoạn.

Hắn vừa làm vừa lẩm bẩm: "Mấy bộ thi thể này vừa nhìn đã biết niên đại xa xưa, chắc là đã thối rữa hết rồi, vẫn là đốt đi cho an toàn, đỡ phí không khí." "Bàn Tử, cậu đang làm gì?" Tần Dã nghi hoặc hỏi: "Sao cậu lại cạy nắp quan tài?" "Đừng nói nhảm, đứng yên đó." Bàn Tử quát một tiếng, sau đó tăng tốc độ cắt thi thể, chưa đầy mấy giây đã phân hủy hoàn toàn một bộ thi thể.

Khi hắn dừng động tác, trong quan tài bốc lên một làn khói xanh.

Ngay sau đó, Tần Dã liền ngửi thấy một mùi khét tanh nồng nặc xộc vào mũi, xông cho hắn suýt nữa thì ngất. "Mẹ kiếp!" Tần Dã chửi lớn, lập tức bịt mũi lùi lại mấy bước. "Vãi chưởng!

Thối thế!" Bàn Tử chửi thề, cũng không bận tâm tiếp tục cắt thi thể nữa, vội vàng bịt mũi, nhảy lùi lại mấy bước, mặt đầy vẻ ghét bỏ nói: "May mà hai chúng ta đứng gần, nếu không chắc bị xông cho chết mất." Tần Dã ho khan mấy tiếng, sau đó hỏi: "Chuyện gì thế?

Cậu chẳng phải nói trong quan tài không có gì sao?

Sao đột nhiên lại thối hoắc ra?" "Ai mà biết được?

Chắc là vì tôi làm hỏng nắp quan tài." Bàn Tử nhún vai nói. "Thôi thôi, chúng ta vẫn là đi nhanh đi, vạn nhất lại xảy ra chuyện gì nữa thì gay to." "Sợ quái gì chứ, dù có chuyện gì, có anh che chở, nhất định không sao đâu." Bàn Tử cam đoan nói.

Tần Dã bĩu môi: "Cậu cứ khoác lác đi." "Không được, tôi phải hủy bộ thi thể này, để tránh ô nhiễm môi trường, vạn nhất truyền bá ôn

dịch thì sao?" Bàn Tử nói rồi, cầm dao thái chém vào thi thể, nhưng thi thể cứng như sắt, con dao sắc bén chém lên đó, ngoài việc bắn ra một đống tia lửa, căn bản không làm tổn thương được thi thể. "Mẹ nó, vẫn là để tôi!" Tần Dã xắn tay áo, một quyền đánh vào đầu thi thể.

Bành!

Tiếng va chạm trầm đục vang lên, nhưng chỉ khiến thi thể lay động mấy cái, ngay cả lớp da thịt cũng không vỡ ra. "Mẹ kiếp, không ngờ lại chịu đòn như vậy." Tần Dã tặc lưỡi khen ngợi. "Gã này tuyệt đối không phải cương thi!" Bàn Tử nghiêm túc nói: "Nếu không, với thực lực và tu vi hiện tại của tôi, không thể nào không làm tổn thương được hắn." Tần Dã gật đầu, đồng ý với cách nói của Bàn Tử. "Cậu nói xem, có khi nào là Thi Vương không?" Tần Dã đột nhiên hỏi: "Trong cổ thư có ghi chép, thực lực của cương thi càng mạnh, tuổi thọ càng dài, bộ thi thể này thực lực khủng bố như vậy, rất có khả năng chính là một tôn Thi Vương." Thi Vương?!

Bàn Tử sững sờ, sau đó lắc đầu, nói: "Thi thể làm sao có thể biến thành cương thi?

Đừng nói là Thi Vương, ngay cả thiên tiên hạ phàm cũng không làm được đâu." Tần Dã gật đầu: "Cậu nói đúng, tôi chỉ nói bừa thôi." "Dù sao đi nữa, bất kể thứ này là gì, tôi cũng không định giữ lại." "Khoan đã!" Bàn Tử gọi Tần Dã lại: "Đừng động lung tung!

Thứ này lợi hại lắm!" "Tôi biết, thi thể này có khí tức quá tà môn." Tần Dã gật đầu.

Hắn cũng cảm thấy có gì đó không ổn, luôn cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng nhất thời lại không thể phán đoán rốt cuộc là sai ở chỗ nào. "Mặc kệ." Tần Dã vỗ ngực, nói: "Tôi không tin cái nơi quỷ quái này lại có Tống tử hung mãnh đến vậy!" "Cái này cũng đúng." Bàn Tử gật đầu, sau đó nói: "Cậu trông chừng một chút, tôi thử lại lần nữa, hoặc

thử ném nó ra ngoài." Tần Dã đồng ý một tiếng, đứng tại chỗ cảnh giác xung quanh, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bàn Tử cầm kim bạc, hít sâu một hơi, nhắm mắt tĩnh tâm.

Xoẹt!

Cổ tay Bàn Tử khẽ run, kim bạc trong tay vẽ ra mấy đường cong tuyệt đẹp, bắn về phía thi thể.

Ba cây kim bạc đều găm vào vị trí tim của thi thể, và xuyên thủng qua.

Cảnh tượng này rơi vào mắt Tần Dã, khiến hắn toát mồ hôi lạnh.

Mẹ kiếp, quá nguy hiểm, chỉ cần sơ sẩy một chút là có thể mất mạng.

Bàn Tử mở hai mắt, mặt đầy vẻ ngơ ngác, nói: "Ai nha, không phải Thi Vương sao?

Vãi chưởng, làm nửa ngày trời, hóa ra chỉ là một đống đồng nát sắt vụn à?" Tần Dã thở phào nhẹ nhõm, không vui vẻ gì nói: "Đã là đồng nát sắt vụn, vậy chúng ta mau vứt đi." "Tôi chết, cậu ngốc à?" Bàn Tử chỉ vào đống thi thể tàn khuyết không đầy đủ nói: "Nhiều thi thể như vậy, cậu định vận đi đâu?" "Đương nhiên là chôn." Tần Dã không chút do dự nói: "Thứ này đã mất tác dụng rồi, giữ ở đây cũng là bạo liễm thiên vật, chôn đi thôi." Nói xong, Tần Dã liền cúi người bắt đầu đào hố.

Bàn Tử cũng giúp hắn đào hố.

Tần Dã một xẻng xúc xuống, lập tức nghe thấy một tiếng cạch giòn tan.

Hắn quay đầu nhìn Bàn Tử, nói: "Cậu có nghe thấy tiếng động gì không?" "Tiếng động gì?" Bàn Tử lắc đầu, nói: "Không có gì cả?" "Kỳ

lạ..." Tần Dã lẩm bẩm: "Vừa nãy rõ ràng nghe thấy tiếng cạch một tiếng, sao quay người lại thì không thấy nữa?

Chẳng lẽ là ảo giác?" Bàn Tử nói: "Hay là chúng ta tiếp tục đào, dù sao cũng đã đào đến đây rồi, không kém chút công sức này đâu." "Được thôi, nghe cậu." Tần Dã nói.

Thế là hai người lại cúi đầu làm việc.

Lần này, âm thanh rõ ràng truyền đến.

Bàn Tử và Tần Dã đồng thời ngẩng đầu, chỉ thấy giữa khoảng trống của đống thi thể hư hại kia, đột nhiên xuất hiện một cái lỗ đen ngòm.

Tần Dã kinh ngạc nói: "Vãi chưởng, thật sự mẹ nó có cổ mộ!" Bàn Tử cười nói: "Tôi đã nói với cậu rồi mà, suy đoán của tôi tuyệt đối sẽ không sai." "Ừ ừ, cậu là cao thủ." Tần Dã nói qua loa một câu, sau đó chạy lại mở nắp quan tài.

Tiếp đó, hai người một trước một sau nhảy xuống quan tài, kiểm tra kỹ lưỡng xung quanh. "Oa, phát tài rồi!" Bàn Tử đột nhiên hưng phấn kêu lên: "Lại là vàng ròng, cái này còn đáng giá hơn mấy thứ đồng nát sắt vụn kia nhiều!" "Đúng là rất đáng tiền." Tần Dã cười hắc hắc: "Nếu bán đi, chắc đổi được không ít tiền đâu." "Tôi thu thập trước." Bàn Tử nói. "Đừng vội, lát nữa hãy thu thập." Tần Dã vẫy tay, ánh mắt hướng về phía đáy quan tài.

Ở đó có một khối ngọc bội, điêu khắc tinh xảo, toàn thân trong suốt trắng ngần, ẩn hiện lấp lánh những gợn sóng linh lực màu xanh lam nhạt. "Hình như là một bảo bối!" Bàn Tử ghé sát lại quan sát kỹ lưỡng, tán thán nói: "Mặc dù tôi không hiểu về ngọc thạch, nhưng cảm giác cái ngọc bội này chắc chắn giá trị liên thành, nói không chừng có thể mua cả tòa cổ mộ." "Nghĩ gì thế?" Tần Dã lườm một cái, nói: "Thứ này chắc chắn không đơn giản, nhưng chắc chắn không

phải là đồ cổ gì đâu." "Vì sao?" Bàn Tử hỏi. "Bởi vì tôi có thể cảm nhận được năng lượng khủng bố ẩn chứa bên trong nó." Tần Dã trầm ngâm một lát, chậm rãi nói: "Nếu tôi đoán không sai, viên ngọc bội này rất có thể được luyện chế từ một loại khoáng thạch cực kỳ quý hiếm nào đó, cho nên mới có năng lượng mạnh mẽ như vậy." "Viên ngọc bội này giá trị chắc chắn rất lớn, nhưng lại bị chôn vùi ở đây." "Từ đó có thể thấy, chủ nhân chôn vùi viên ngọc bội này khi còn sống, nhất định đã gặp phải kẻ thù không thể chống cự, thậm chí có khả năng đã chết rồi." "Thì ra là vậy." Bàn Tử chợt hiểu ra, nói: "Vậy chẳng phải nói, viên ngọc bội này đã vô chủ, ai cũng có thể lấy đi sao?" Tần Dã nhún vai, nói: "Có thể hiểu như vậy.

Tuy nhiên, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.

Chương 537

Dù sao, thế giới này tồn tại rất nhiều điều chưa biết, ngay cả võ giả cũng không dám lơ là.

Vạn nhất chạm vào cấm khu, hậu quả khó mà tưởng tượng được." "Tôi chết tiệt, cậu không nói tôi suýt quên mất!

Trong mộ huyệt này còn phong ấn một con siêu cấp cương thi a!" Bàn Tử kinh hô: "Chúng ta phải nhanh chóng rời đi!

Nếu không bị con cương thi kia quấn lấy, thì phiền phức lớn rồi." Tần Dã nhíu mày, nói: "Mộ huyệt này hiển nhiên bố trí đầy cơ quan ám khí, nếu mạo hiểm xông vào, nói không chừng sẽ rước họa vào thân.

Huống hồ, chúng ta ngay cả cương thi trông như thế nào còn không biết, mạo hiểm xông vào thực sự là ngu xuẩn." "Vậy làm sao bây giờ?" Bàn Tử sốt ruột hỏi: "Chẳng lẽ cứ để mặc cương thi tiếp tục gây họa cho người sao?" Tần Dã vuốt cằm trầm tư một lát, đột nhiên nở một nụ cười quỷ dị. "Hắc hắc hắc, có rồi!" Tần Dã cười âm trầm. "Cách gì?" Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

Tần Dã từ trong bọc lấy ra mấy lọ thuốc, đưa cho Bàn Tử một lọ. "Đây là cái gì?" Bàn Tử nhận lấy thuốc, hỏi.

Tần Dã thần bí nói: "Thuốc đặc trị các loại độc tà, tên thì tôi lười đặt." "Thứ này có thể chữa khỏi cương thi?" Bàn Tử trợn tròn mắt, nói: "Không phải nói khoác đấy chứ." Tần Dã bĩu môi, nói: "Cậu đừng không tin, lát nữa sẽ cho cậu thấy sự lợi hại." "Cậu chắc chứ?" Bàn Tử nghi ngờ nhìn Tần Dã. "Yên tâm, tôi có chừng mực." Tần Dã nhếch miệng cười, nói: "Bảo đảm khiến cương thi nghe thấy là sợ mất mật, ngoan ngoãn biến đi." Trong lúc hai người đang nói chuyện,

liền nghe thấy một trận tiếng vang ầm ầm.

Cả ngọn núi chấn động dữ dội. "Chuyện gì vậy?" Tần Dã giật mình.

Ngay lúc này, bộ cương thi thối rữa kia cuối cùng cũng tỉnh lại.

Nó há cái miệng rộng như chậu máu, phát ra tiếng gào thét khàn đặc khó nghe. "Vãi chưởng!" Bàn Tử vừa né tránh đòn tấn công của cương thi, vừa nói: "Mẹ ơi, thứ này vậy mà sống lại rồi!" Cương thi từng bước từng bước xông về phía hai người, tốc độ cực nhanh. "Chết tiệt!" Bàn Tử chửi một tiếng, vội vàng cắm đầu chạy thục mạng.

Tần Dã cũng không màng nhiều, cắm đầu cắm cổ chạy ra ngoài, dọc đường vấp ngã lộn nhào ra ngoài.

Cương thi truy đuổi không ngừng, tốc độ nhanh đến đáng sợ.

Hai người vừa chạy vừa cãi cọ lẫn nhau.

Bàn Tử oán trách: "Đều tại cậu, dẫn tôi đi lung tung, kết quả dẫn cương thi đến." "Đừng nói bậy nói bạ, rõ ràng là cậu đi lung tung mới dẫn đến cục diện này." Tần Dã tranh cãi: "Huống hồ, hai chúng ta vốn dĩ phải tìm cái quan tài này, nếu cậu không đi theo tôi, hai chúng ta làm sao vào được?" "Thế cậu sao không nói cho tôi biết?" Bàn Tử hỏi. "Nói cho cậu làm gì?

Hai chúng ta đâu có thân!" Tần Dã nói: "Hơn nữa cậu chẳng phải nói, bên trong không có gì sao?

Đã không có gì, tại sao cứ phải vào xem?" Tần Dã lườm một cái, nói: "Vô lý, hai chúng ta là đến trộm mộ, cậu nói xem có thể không vào xem sao?" "À..." Bàn Tử dường như cũng nghĩ thông, thế là kéo Tần Dã dừng lại tại chỗ, sau đó bắt đầu nghiên cứu viên ngọc bội này. "Này!" Tần Dã thúc giục: "Đừng lề mề nữa, nhanh lên đi!" "Cậu

làm trước đi." Bàn Tử chỉ vào viên ngọc bội nói: "Đợi hai chúng ta giải quyết xong chuyện ngọc bội, rồi bàn xem chia chác thế nào." "Khỉ gió!

Còn có thể thao tác như vậy sao?" Tần Dã cười khổ nói. "Đương nhiên rồi!" Bàn Tử cười hắc hắc: "Đây là quy tắc, cậu đừng ghét bỏ." Tần Dã cười khổ một tiếng, đưa tay nắm lấy viên ngọc bội, dùng chút sức, trực tiếp bóp nát nó.

Hoa...

Cùng với bột ngọc bội bay tán loạn, mùi nồng nặc xộc thẳng vào mũi lập tức tràn ngập khắp mộ thất. "Ai da..." Bàn Tử không nhịn được bịt mũi.

Tần Dã lập tức nín thở.

Đợi khói tan hết, mộ thất lại trở nên rõ ràng.

Tần Dã và Bàn Tử nhìn thấy, trong cái hố đất bên cạnh bộ xương khô kia, nằm một viên châu màu xanh lục trong suốt lấp lánh, phát ra ánh huỳnh quang mê hoặc. "Trời đất!" Bàn Tử trợn tròn mắt, nói: "Đây chính là 'Bích U Minh Châu' trong truyền thuyết!" Tần Dã nuốt nước bọt cái ực, kích động vỗ tay, nói: "Huynh đệ, thứ này là của tôi!" Bàn Tử mặt đầy vẻ tiện mộ đố kỵ hận thù nhìn Tần Dã, nói: "Thằng cha cậu sao mà số sướng thế, tùy tiện một cái là nhặt được một món bảo bối!" Tần Dã cười hắc hắc, nói: "May mắn thôi mà, cậu cũng nhanh tìm đi." Nói rồi, hai người liền bắt đầu tìm kiếm.

Tần Dã nhấc tấm ván quan tài lên, sau đó cúi xuống cẩn thận tìm kiếm.

Cuối cùng hắn chọn một sợi chỉ đỏ, theo sợi chỉ đỏ tìm đến vị trí nắp quan tài, đưa tay ấn xuống.

Cạch!

Nắp quan tài bật mở.

Đồng thời, một bộ **thi thể nữ khô héo** toàn thân đột nhiên nhảy dựng lên, nhe nanh múa vuốt xông về phía Tần Dã.

Tần Dã đã chuẩn bị sẵn, vung quyền đập vào bụng nữ thi.

Bành!

Nữ thi kêu thảm một tiếng, thân thể lùi mạnh ra sau, bành một tiếng ngã xuống đất. "Vãi chưởng!

Cứng quá!" Tần Dã xoa cổ tay, kinh hãi nói: "Thứ này da dày thịt béo, sức lực lớn kinh khủng, đao kiếm bình thường căn bản không làm tổn thương được nó a!" Nữ thi từ dưới đất bò dậy, giận dữ nhìn Tần Dã và Bàn Tử, gầm gừ: "Loài người ti tiện!" "Chúng ta ti tiện?

Xì, rõ ràng là ngươi đánh lén chúng ta." Tần Dã hừ lạnh một tiếng, nói: "Vừa nãy ngươi muốn giết hai chúng ta để diệt khẩu, bây giờ lại cắn ngược lại chúng ta một miếng, ngươi giỏi thật đấy!" "Hừ!

Các ngươi không nên quấy rầy giấc ngủ của chủ ta.

Một khi Vương của ta giáng lâm, các ngươi đều phải chết!" Nữ thi giận dữ gào thét. "Xì, chỉ bằng ngươi?

Ngươi xứng sao?" Tần Dã cười khẩy một tiếng, không chút khách khí mỉa mai: "Cái bộ dạng quỷ quái của ngươi, dù có phục sinh cũng chỉ là một bộ thi thể khô héo hôi thối mà thôi." Nói xong, hắn quay người bỏ đi. "Đứng lại, đừng hòng rời đi!" Nữ thi gầm lớn một tiếng, nhanh chóng đuổi theo.

Tần Dã và Bàn Tử không hề bỏ chạy, mà là thăm dò khắp động quật. "Ở đây trống không, ngoài một số cỏ dại, chẳng có gì cả." Bàn Tử lẩm bẩm nói: "Cậu thấy chỗ này có giấu bảo vật không?" Tần Dã lắc đầu, nói: "Tôi cũng không cảm thấy có bảo bối gì." "Thế cậu nói xem ở đây chôn ai?" Bàn Tử ngạc nhiên nói: "Chẳng lẽ là vị đế hoàng

cổ đại kia?" "Có khả năng!" Tần Dã gật đầu: "Dù sao tòa cổ mộ này xây dựng niên đại quá xa xưa.

Nếu thật sự là lăng tẩm đế hoàng, thì chắc chắn giá trị liên thành." "Nhưng tôi vẫn cảm thấy ở đây giống như một mộ huyệt bình thường." Bàn Tử thở dài nói: "Công trình kiến trúc lăng tẩm quy mô lớn như vậy, chắc chắn tốn kém cực kỳ nhiều tiền của, tuyệt đối không phải người bình thường có thể chịu nổi." Tần Dã cũng đồng tình gật đầu. "Thôi, không nghĩ đến những thứ này nữa.

Trước tiên tìm xem có tìm được bảo bối không." Bàn Tử đề nghị. "Ừ." Tần Dã đồng tình gật đầu.

Hai người cẩn thận tìm kiếm từng ngóc ngách của mộ thất, nhưng vẫn không phát hiện ra cái gọi là bảo bối. "Tôi nghĩ hai chúng ta nên đi bên kia xem thử." Tần Dã chỉ vào sâu trong mộ đạo nói. "Được, qua đó xem thử đi." Bàn Tử đồng ý một tiếng, theo sau Tần Dã đi về phía sâu trong mộ đạo. "Ể?" Đi được nửa đường, Tần Dã đột nhiên phát hiện một cánh cửa đá. "Đây là cái gì?" Bàn Tử hỏi.

Tần Dã cẩn thận nhận diện, nói: "Trên cánh cửa đá này khắc một bức họa." Trong khi nói, Tần Dã lấy đèn pin ra chiếu vào, lập tức sững sờ.

Đó là một bức bích họa sống động như thật, tinh mỹ tuyệt luân.

Trong bích họa là một mỹ nhân tuyệt thế tóc dài bay phấp phới, dáng người yêu kiều, đang múa lượn giữa một rừng trúc. "Trời ạ!" Bàn Tử kinh hô: "Bức bích họa này đẹp quá!

Còn tuyệt vời hơn cả hiệu ứng của các nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp chụp ra!" "Rất đẹp." Tần Dã lẩm bẩm nói: "Đáng tiếc, không thể thưởng thức." "Ách..." Bàn Tử gãi đầu ngượng nghịu.

Tần Dã nhẹ nhàng vuốt ve vân lý bích họa, đột nhiên nói: "Bàn Tử,

cậu có cảm thấy nét bút của bức bích họa này hơi quen thuộc không?" "Hả?" Bàn Tử nhíu mày: "Tôi nhớ đã từng thấy rồi." "Đúng!

Chính là đã thấy!" Tần Dã hưng phấn nói: "Tôi nhớ khi cha tôi kể chuyện, ông ấy nói rằng kỹ thuật hội họa này, hình như là...

đặc sản của Indonesia?" "Indonesia?" Bàn Tử chớp chớp mắt, nói: "Tranh dầu Indonesia có lợi hại đến vậy sao?" "Không biết, có lẽ cũng có chút trình độ?" Tần Dã lẩm bẩm: "Tuy nhiên, bức bích họa này bố cục rất khéo léo, nếu là kiệt tác của một nhà thiết kế hàng đầu, thì càng lợi hại hơn." "Nhưng mà nói đi thì cũng nói lại, tại sao một họa tiết khéo léo như vậy lại bị chôn dưới đáy quan tài chứ?" Bàn Tử lẩm bẩm nói.

Tần Dã bĩu môi, nói: "Ai mà biết?

Nói không chừng là bị thứ gì đó che khuất." Bàn Tử nhún vai, không còn xoáy sâu vào vấn đề này nữa.

Hai người tiếp tục đi về phía trước, sau khi đi qua một đoạn hành lang tối đen, đột nhiên nghe thấy tiếng nước chảy vọng vào tai.

Chương 538

"Ở đây lại có sông?" Tần Dã kinh ngạc hỏi.

Bàn Tử gật đầu, nói: "Ừ, chắc là nước sống." Nói rồi, hai người tăng tốc bước chân, đi đến cuối hành lang, một hồ suối nước nóng nhỏ hiện ra trước mắt.

Xung quanh hồ suối nước nóng bày đầy các loại hoa cây cảnh, tuy không có gì đặc biệt, nhưng lại khiến tâm trạng người ta thoải mái, như thể đang tắm mình trong ánh nắng mặt trời vậy.

Bàn Tử kinh ngạc nói: "Oa, nơi này đơn giản là tiên cảnh nhân gian, nếu được ngâm mình ở đây một lần, chắc chắn nguyện ý trẻ lại hai mươi tuổi." "Đừng nói nhảm nữa." Tần Dã nói: "Hai chúng ta tối nay phải tìm được bảo bối." "Tôi biết." Bàn Tử gật đầu, nói: "Cậu đi ngâm suối nước nóng trước đi, tôi đi tìm một vòng khác, nếu thật sự không tìm được thì ra ngoài chờ cơ hội." "Được, vậy cậu cẩn thận chút." "Yên tâm." Bàn Tử cam đoan nói: "Tôi đảm bảo, tuyệt đối không gây phiền phức cho cậu." "Được thôi." Tần Dã ứng một tiếng, sải bước đi vào hồ suối nước nóng.

Tần Dã vừa đặt chân vào hồ, nước nóng cuộn trào lập tức bao trùm toàn bộ cơ thể.

Cảm giác ấm áp dễ chịu, khiến Tần Dã không nhịn được rên khẽ một tiếng, sảng khoái vô cùng. "Chậc chậc, thật là khoan khoái a." Tần Dã nhắm mắt lại, tận hưởng khoảnh khắc an nhàn này. "Bên trong này hình như còn có thứ gì đó." Tần Dã hé mắt, dùng tay khuấy động những thực vật trong hồ suối nước nóng, phát hiện có mấy vật tròn tròn nổi lên mặt nước.

Sau khi vớt mấy quả cầu này lên, hắn lập tức mừng rỡ vô cùng.

"Lại là ngọc phỉ thúy xanh biếc nguyên thạch!" "Ha ha, vận khí của anh quả nhiên nghịch thiên mà!" Bàn Tử nghe thấy tiếng Tần Dã hưng phấn kêu lên, vội vàng xông đến.

Khi Bàn Tử nhìn rõ mấy khối đá Tần Dã đang cầm trên tay, suýt nữa thì khóc òa: "Trời đất ơi, anh ơi, cậu đúng là quá tàn nhẫn!

Tôi vất vả nửa đêm, chẳng tìm thấy cái gì, cậu thì hay rồi, tùy tiện đào mấy khối phỉ thúy nguyên thạch mà đã vui vẻ như vậy!" "A a, không phục à?

Vậy cậu cũng đào mấy khối thử xem?" Tần Dã đắc ý nói. "Tôi lười tranh với cậu!

Cậu thắng rồi!" Bàn Tử buồn bực nói: "Tôi vẫn nên nhanh chóng đi tìm bảo bối đi, kẻo đêm dài lắm mộng, bị người khác hớt tay trên." "Ừ, cậu tự mình chú ý an toàn." Tần Dã dặn dò một câu.

Bàn Tử gật đầu, quay người chui vào hành lang, đi về phía bức tường đá bên kia.

Tần Dã thì tiếp tục tìm kiếm trong mộ thất rộng lớn này. "Kỳ lạ..." Tần Dã nhíu mày. "Sao vậy?" Bàn Tử quay đầu nhìn Tần Dã. "Vừa nãy tôi rõ ràng nghe thấy tiếng nước chảy từ bên kia, nhưng trong cái đường hầm này, sao lại không có một chút nước nào?" Tần Dã nghi hoặc nói. "Cái này... có thể là vì đường hầm này quá hẹp, không thể dẫn nước nguồn vào." Bàn Tử nghĩ rồi nói: "Hay là chúng ta ra ngoài xem thử?" "Ừ." Tần Dã gật đầu, hai người đi ra khỏi đường hầm, phát hiện ở đây lại có một con sông ngầm. "Oa, hùng vĩ quá!" Bàn Tử há hốc mồm, ngây người nhìn con sông ngầm chảy xiết, nói: "Thật không ngờ, bên trong lòng núi lại còn có sông tồn tại!" "Cũng khá hùng vĩ." Tần Dã nhìn quanh một vòng, cuối cùng ánh mắt khóa chặt vào một tảng đá bên cạnh, nói: "Ở đây dường như không có bất kỳ cơ quan nào, chúng ta mang cái thứ kia ra ngoài." "Được, giao cho tôi."

Thế là, hai người cùng nhau khiêng cỗ quan tài đá, đi về phía bờ sông ngầm.

Tần Dã đặt cỗ quan tài xuống bờ, đưa tay sờ vào bề mặt quan tài, kinh ngạc nói: "Cỗ quan tài này nặng quá!" "Cũng hơi nặng, không biết bên dưới đựng thứ gì?" Bàn Tử nghi hoặc nhìn chằm chằm vào quan tài.

Hắn luôn cảm thấy, cỗ quan tài này dường như hơi khác biệt so với những cỗ quan tài bình thường.

Tần Dã ghé sát lại nhìn, phát hiện nắp quan tài bị đóng đinh.

Trên quan tài có rất nhiều lỗ nhỏ li ti, chắc là do cơ quan tạo ra.

Tần Dã thử ấn vài cơ quan, cạch một tiếng, nắp quan tài từ từ dịch chuyển, lộ ra một khe hở vừa đủ cho một người chui qua. "Hắc hắc, có cách rồi!" Tần Dã và Bàn Tử bàn bạc một lúc, sau đó hai người hợp sức đẩy nắp quan tài ra, lật úp xuống đất.

Rầm!

Nắp quan tài nặng nề đập vào tảng đá cứng rắn, bụi đất bay tung tóe.

Hai người đứng bên cạnh, thò đầu vào trong quan tài nhìn. "Vãi chưởng... thứ này là cái quái gì vậy?" Bàn Tử trợn tròn mắt, khó tin kêu lên.

Chỉ thấy, trong quan tài nằm một bộ xương trắng. "Không phải là cương thi đấy chứ?" Tần Dã nuốt nước bọt, cảnh giác nhìn bộ xương trắng, nói: "Tôi thấy gã này mặc quần áo không tồi, chắc chắn là lăng tẩm của vị vương công quý tộc nào đó, hơn nữa niên đại xa xưa, ít nhất cũng đã ba bốn trăm năm rồi nhỉ?" "Mặc kệ lịch sử hay không lịch sử." Bàn Tử lắc đầu, nói: "Hai chúng ta dù có chôn cất ở đây, cũng phát tài lớn rồi, ha ha ha ha!" "Đừng mơ nữa, tôi không muốn

biến thành một đống xương trắng bị ném vào cống rãnh cho cá ăn đâu." Tần Dã bĩu môi nói.

Tần Dã rùng mình, lập tức cất viên châu kia đi, sau đó chuẩn bị rời đi.

Nhưng, ngay khi Tần Dã vừa chuẩn bị đi, lại nhìn thấy trên ngón trỏ tay phải của bộ xương trắng, đeo một chiếc nhẫn.

Tần Dã do dự một lát, vẫn đưa hai tay ra, tháo chiếc nhẫn xuống.

Tần Dã không phải tham tiền, chủ yếu là muốn làm rõ, rốt cuộc thứ gì đã hấp dẫn cái đèn pha lê kia, khiến nó truy tìm đến đây.

Tần Dã cúi đầu, cẩn thận quan sát chiếc nhẫn này, càng nhìn càng cảm thấy kỳ lạ.

Chiếc nhẫn có hình dáng hơi quỷ dị, hình bầu dục không đều, bề mặt đầy vết nứt, trông như một sản phẩm thủy tinh bị phong hóa rất nghiêm trọng. "Vãi chưởng, cái nhẫn rách này, nhìn thế nào cũng không đáng tiền nha?" Tần Dã lẩm bẩm một câu, ném chiếc nhẫn cho Bàn Tử, nói: "Cậu giữ lấy đi, tôi không dám đeo." "Xì, loại nhẫn rách này ai muốn thì cứ lấy, tôi không thèm." Bàn Tử bĩu môi, nói: "Nhưng mà..." "Nhưng mà cái gì?" "Tôi cảm thấy chiếc nhẫn này khá thần bí, cầm trên tay luôn có một cảm giác an toàn khó hiểu, giống như đang nắm một cọng rơm cứu mạng vậy, có cảm giác vững chãi." "Cậu chắc chắn chiếc nhẫn này không vấn đề gì chứ?" Tần Dã cười mắng: "Đừng có mẹ nó lừa tôi a!" "Yên tâm đi, anh đây cảm giác rất chuẩn!" Bàn Tử vỗ ngực nói: "Tôi tin vào phán đoán của mình." Bàn Tử cho rằng, chiếc nhẫn này rất có thể chính là chìa khóa của ngôi mộ này. "Nếu cậu kiên trì, vậy thì tạm thời giao cho cậu bảo quản đi." Tần Dã gật đầu. "Huynh đệ tốt!" Bàn Tử nhếch miệng cười, nói: "Tôi đi tìm những thứ khác." Nói xong, Bàn Tử quay đầu đi về phía sâu trong hành lang. "Khoan đã!" Tần Dã đột nhiên gọi hắn lại: "Tôi sao lại cảm

thấy không đúng?" "Sao vậy?" Bàn Tử dừng bước, quay người nhìn Tần Dã, nghi hoặc hỏi. "Cậu có cảm thấy không khí xung quanh chúng ta đột nhiên lạnh hơn rất nhiều không?" Tần Dã nói: "Cái mùa hè nóng bức như vậy, tôi vậy mà lại nổi cả da gà!" "Tôi chết, hình như thật sự lạnh buốt." Bàn Tử rụt cổ lại, nói: "Tôi còn tưởng đây là phản ứng bình thường chứ." Tần Dã khẽ nhíu mày: "Luôn cảm thấy chỗ nào đó không đúng." Ngay khi hai người còn đang do dự, sâu trong hành lang đột nhiên truyền đến một trận tiếng nổ dữ dội.

Rầm! "Chết tiệt!" Sắc mặt Bàn Tử đột nhiên đại biến: "Mỏ của chúng ta bị sập rồi!

Chạy mau!" Trong khi nói, Bàn Tử kéo Tần Dã, cắm đầu cắm cổ chạy trốn, tốc độ cực nhanh.

Hai người cố sức chạy thục mạng được năm sáu phút, lúc này mới hổn hển dừng lại. "Hộc, hộc..." Bàn Tử ngồi xuống đất, mệt đến thở không ra hơi, không ngừng thở dốc. "Mẹ nó, suýt chút nữa bị chôn sống!" Bàn Tử nói với vẻ sợ hãi còn sót lại. "Ở đây cách mặt đất ít nhất còn ba mét, sao lại sập được?" Tần Dã ngạc nhiên gãi đầu, nói: "Tuy nhiên, nếu đây là một ngôi mộ, sập cũng có thể hiểu được, nhưng mộ huyệt này lại được xây dựng trong lòng núi, không thể xảy ra lở đất a." Bàn Tử xua tay, ý bảo Tần Dã đừng nói nhảm nữa.

Tần Dã thở dài, ngồi xuống, nhặt chiếc nhẫn trên mặt đất, nói: "Thứ này, chắc là do tổ tông của Bàn Tử kia để lại." "Hắn ta chắc là muốn dùng chiếc nhẫn này, triệu hồi thứ gì đó đến giúp bảo vệ mộ huyệt này, đáng tiếc a... hắn ta không có cái vận khí đó." "Tôi lại thấy không giống đồ của hắn." Bàn Tử nói. "Hả?

Ý cậu là sao?" "Cậu nghĩ xem, trong tình huống bình thường, tổ tiên của Bàn Tử chắc chắn sẽ đặt bẫy để ngăn chặn kẻ xâm nhập trộm bảo vật, nhưng trong cái hố này ngoài chiếc nhẫn này ra, không

còn nguy hiểm nào khác." "Hơn nữa, bản thân chiếc nhẫn này lại không đáng tiền, tôi nghĩ nó chắc là một món pháp khí." Bàn Tử giải thích. "Có lý, vậy chúng ta lấy cái pháp khí này nghiên cứu một chút đi." Tần Dã gật đầu. "Được, tôi xem cùng cậu." Bàn Tử đứng dậy, nói: "Dù sao tôi cũng đang rảnh rỗi." "Đúng rồi, cậu nói trên thế giới này thật sự có quỷ hồn không?" Tần Dã đột nhiên bắt đầu hoài niệm hệ thống kiến thức khoa học của mình. "Vô lý, đương nhiên là có rồi, nếu không làm sao có Âm Dương Sư?" Bàn Tử lườm một cái: "Mấy thứ này đều là mê tín." "Cậu có tin Phật giáo không?" Tần Dã đột nhiên hỏi. "Không tin." Bàn Tử nói: "Tín đồ Phật giáo, cơ bản đều là một lũ giả nhân giả nghĩa đạo đức giả, tôi không thích giao thiệp với những người này." Tần Dã cười khẩy một tiếng: "Tôi không cho rằng cậu là người đạo đức giả." Nói rồi, Tần Dã liền bắt đầu kiểm tra cấu trúc chiếc nhẫn.

Chiếc nhẫn này tuy là đồ kim loại màu đen, nhưng trên đó không hề khắc bất kỳ hoa văn nào, nhìn tổng thể rất đơn giản. "Bình thường vậy, không giống món đồ giá trị gì cả!" Bàn Tử vuốt cằm, nhíu mày, lẩm bẩm trong lòng: "Nếu không phải mộ thất quá sạch sẽ, tôi thậm chí sẽ nghi ngờ, chiếc nhẫn này chỉ là một món đồ trang sức." Tần Dã đặt chiếc nhẫn trong lòng bàn tay, nhắm mắt ngưng thần, niệm Chú Thanh Nguyên, hy vọng mượn công pháp Phật môn, có thể trấn áp sự xao động trong lòng. "Mẹ kiếp, tôi không tin tà nữa." Tần Dã nghiến răng nói: "Hôm nay ông đây sẽ thử xem, rốt cuộc có thể nghe thấy tiếng nữ quỷ khóc lóc hay không." Nói rồi, Tần Dã mở mắt, tung chiếc nhẫn màu đen kia lên.

Xoẹt!

Sau khi chiếc nhẫn rơi xuống, lại trực tiếp lơ lửng giữa không trung, lấp lánh ánh sáng chói mắt.

Tần Dã lập tức sững sờ, không nhịn được dụi dụi mắt. "Cái mẹ

nó, đây là chuyện gì?" Tần Dã lẩm bẩm: "Chẳng lẽ chiếc nhẫn này còn phát sáng?

Cái này không khoa học a!" Ngay sau đó, chuyện khiến Tần Dã càng kinh ngạc hơn đã xảy ra!

Chiếc nhẫn kia phát ra ánh sáng xanh lam chói mắt, chiếu sáng đường hầm tối đen.

Ánh sáng xanh lam từ bên trong chiếc nhẫn bắn ra, khuếch tán ra bốn phương tám hướng, trong khoảnh khắc bao phủ toàn bộ đường hầm.

Chương 539

"Ồ, cậu xem!

Bức tường hình như mỏng đi rồi!" Tần Dã nhìn chằm chằm vào vết nứt trên tường, nói: "Chẳng lẽ nói, chúng ta gặp phải quỷ bịt mắt?" "Không, là cơ quan mộ táng bị kích hoạt rồi." Bàn Tử nói. "Ồ?" Tần Dã sững sờ: "Ý cậu là... mộ huyệt này còn có cơ quan khác?" "Ừ, chỉ là tôi cũng không chắc, bởi vì vừa nãy tiếng nổ vang lên, rất có khả năng chính là tín hiệu kích hoạt cơ quan mộ huyệt." Bàn Tử nói: "Tuy nhiên, dù ở đây có cơ quan khác tồn tại, chúng ta hiện tại đã tiến vào mộ táng rồi, phải nhanh chóng phá bỏ tất cả cơ quan, nếu không hai chúng ta sẽ chết chắc!" "Đi thôi." Tần Dã gật đầu, sau đó cùng Bàn Tử tiếp tục tiến lên. "Lần này tiểu gia tôi tuyệt đối không thể thất bại!" Tần Dã âm thầm nói trong lòng: "Lần này nhất định có thể thành công khai quật được bảo tàng!

Đến lúc đó, tôi nhất định sẽ đánh cho mấy tên đó đến cả mẹ ruột cũng không nhận ra..." Bàn Tử liếc Tần Dã một cái, khinh thường nói: "Thằng cha cậu đúng là vô sỉ, ngay cả bảo bối của tôi cũng thèm muốn." "Khụ khụ, cái đó... cậu hiểu lầm, tôi chỉ nói bừa thôi... tôi không có hứng thú với cái nhẫn rách đó..." Tần Dã cười bẽn lẽn, vội vàng lái sang chuyện khác: "Mộ huyệt này không phải có ba con đường thông đạo sao, chúng ta chia nhau thăm dò đi, tranh thủ tìm được bảo bối sớm hơn." "Ừ, được, tất cả cẩn thận, tuyệt đối đừng chạm lung tung vào quan tài mộ huyệt hoặc giường đá, nếu không thì phiền phức lớn rồi." Bàn Tử dặn dò. "Yên tâm đi, tôi biết chừng mực." Tần Dã nói.

Không gian mộ huyệt này rất lớn, hai người dọc theo ba con đường thông đạo, đi thẳng về phía trước.

Đi khoảng hơn hai trăm mét, cuối cùng cũng đến bên cạnh một cỗ quan tài đá.

Nhìn tầng ngoài của quan tài đá phát ra ánh huỳnh quang màu xanh lam, Bàn Tử cười hắc hắc hai tiếng, sau đó lấy ra một cái xà beng sắt, liền chuẩn bị cạy nắp quan tài đá. "Này!" Ngay lúc này, Bàn Tử đột nhiên kêu lớn một tiếng. "Sao vậy?" Tần Dã dừng bước, mặt đầy vẻ ngơ ngác. "Cậu qua đây xem, cỗ quan tài đá này có điều kỳ lạ." Bàn Tử nói: "Trên nắp quan tài có chữ!" "Chữ gì?" Tần Dã nhanh chóng chạy lại, ghé vào cạnh quan tài đá, cẩn thận quan sát một lượt, nói: "Vãi chưởng, đây mẹ nó viết cái quái gì vậy?

Chữ nòng nọc à?" "Chữ nòng nọc?" Bàn Tử mặt đầy vẻ ngơ ngác. "Cậu có hiểu Hán ngữ không?" Tần Dã bất đắc dĩ hỏi. "Không hiểu." Bàn Tử lắc đầu. "Thôi được rồi, tôi dịch cho cậu nghe một lần." Tần Dã nói: "Trên này viết là...

Kính mời Thiên Đế giáng lâm!" "Hả?" Bàn Tử sững sờ: "Cái gì vậy?

Thiên Đế?

Ai cơ?" "Nghe nói, An Lạc từng xuất hiện một vị Thiên Đế." Tần Dã nói: "Câu này chắc là đang nói Thiên Đế giáng lâm." "Chủ nhân ngôi mộ này là ai?

Tại sao ông ta lại làm như vậy?" Bàn Tử hỏi. "Ai mà biết?" Tần Dã nhún vai: "Có lẽ ông ta chỉ muốn người ta đến trộm mộ thôi." "Cũng có khả năng này." Bàn Tử đồng tình. "Thế làm sao bây giờ?

Chúng ta có nên đào ông ta ra không?" Tần Dã chớp chớp mắt, hỏi. "Không không không." Bàn Tử nói: "Chúng ta không thể phạm sai lầm, bất kể mộ chủ này có ý đồ gì, chúng ta cũng phải làm theo quy tắc, trước tiên chụp một tấm ảnh, quay một đoạn video." Nói xong, Bàn Tử liền lấy điện thoại ra, chuyển sang chế độ camera, sau đó

chụp tách tách mấy tấm ảnh, rồi mới cất điện thoại đi. "Chúng ta bây giờ quay về đi, tôi luôn cảm thấy lạnh sống lưng." Bàn Tử nuốt nước bọt: "Với thực lực của hai chúng ta, e rằng không chịu nổi âm phong từng trận đâu." "Đi thôi." Tần Dã gật đầu: "Về nhà ngủ một giấc thật đã." Ngay lúc này, một cảm giác choáng váng cực kỳ mạnh mẽ ập đến, thân thể Tần Dã và Bàn Tử đột nhiên run lên. "Ai da tôi chết, cái này là sao vậy?" Tần Dã kêu lên: "Đầu đột nhiên choáng váng, như thể say rượu vậy... tôi chết tiệt!" "Đừng hoảng đừng hoảng, đây là ảo cảnh do âm phong từng trận gây ra!" Bàn Tử nói: "Đây là chướng nhãn pháp, chúng ta phải phá bỏ nó, nếu không một khi chìm vào đó, sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại được đâu." Lúc này, trong mật đạo chật hẹp này, Bàn Tử và Tần Dã căn bản không thể thi triển được, cứ như bị dây thừng trói chặt tay chân vậy.

Lúc này, Bàn Tử đột nhiên phát hiện, ở đây lại là một không gian giống như địa giam! "Cậu xem chỗ này, có giống phòng ngầm không?" Tần Dã hỏi: "Ở đây chắc vẫn là một địa cung nhỉ?" "Phòng ngầm cũng chưa chắc." Bàn Tử lắc đầu: "Cậu thử tưởng tượng xem, địa cung của người bình thường, có xây dựng trong hang núi không?

Nơi này hiển nhiên giống như nơi tu luyện của một số người hơn." Tần Dã nghe vậy, đồng cảm gật đầu: "Cũng đúng.

Vậy chúng ta tiếp theo phải làm gì?" "Đợi xem sao." Bàn Tử trầm ngâm.

Khoảng năm phút sau, đầu Tần Dã càng ngày càng đau, hơn nữa toàn thân mệt mỏi, như thể bị rút cạn tinh khí thần vậy.

Đồng thời, mùi máu tanh nồng nặc xung quanh, cũng càng ngày càng đậm đặc. "Không được, cứ thế này, tôi chắc chắn không trụ được mấy phút." Bàn Tử sốt ruột nói. "Cậu nói chúng ta có nên đẩy nắp quan tài đá ra không?" Tần Dã hỏi. "Đương nhiên phải đẩy ra, nếu

không hai chúng ta đều phải chết!" Bàn Tử nói: "Cậu nghĩ xem, nếu hai chúng ta đều bỏ mạng, ai sẽ giúp chúng ta tìm đồ?" "Được, đã như vậy, chúng ta liều!" Tần Dã dùng sức vung quyền: "Tôi không tin, bằng trí tuệ thông minh của hai chúng ta, lại không tìm được một chút manh mối nào?" Nói xong, Tần Dã giơ kiếm đá lên, hung hăng đập vào nắp quan tài đá!

Bành!

Cùng với mảnh vỡ nắp quan tài đá bay tung tóe, Tần Dã thuận thế nhấc nắp quan tài ra, nhìn vào cảnh tượng bên trong.

Trong quan tài nằm một người đàn ông.

Người đàn ông này mặc quan phục đời Đường, hai mắt khép hờ, khuôn mặt gầy gò tái nhợt, trông tuổi không lớn, chắc chỉ khoảng ba mươi tuổi, nhưng nhìn tướng mạo lại có vẻ tang thương của người bốn năm mươi tuổi.

Trên ngực hắn cắm một con dao găm.

Con dao găm này vừa vặn cắm vào giữa xương sườn, xuyên thủng hoàn toàn nửa thân trên của hắn, máu tươi từ vết thương rỉ ra róc rách...

Nhìn thấy khung cảnh này, Bàn Tử không nhịn được hít một hơi khí lạnh: "Mẹ nó, gã này vậy mà bị dao găm đâm chết sống!

Thảo nào cái quan tài này dày như vậy." "Tôi nghĩ gã này chắc là chết vì trúng độc." Tần Dã nhíu mày thành hình chữ xuyên. "Trúng độc?" Bàn Tử kinh ngạc nói: "Khả năng không lớn lắm, bởi vì tôi đã xem rồi, thân thể hắn rất khỏe mạnh, không có biểu hiện bệnh tật gì.

Hơn nữa, nếu thật sự trúng độc, cũng nên có triệu chứng như thi ban mới đúng." "Ừ." Tần Dã gật đầu, nói: "Mặc kệ hắn rốt cuộc chết như thế nào, nhưng ít nhất chúng ta xác định được một điều là hắn đã

chết rất lâu rồi." Nghe Tần Dã nói vậy, Bàn Tử lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần gã này không làm loạn nữa, mình và Tần Dã có thể bình an rời đi.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử bước đến, cẩn thận đậy nắp quan tài đá lại.

Bụp!

Nắp quan tài đá vừa đặt xuống, đột nhiên, một tiếng động kỳ lạ truyền đến! "Hả?

Tình huống gì thế này?" Bàn Tử sững sờ một lát.

Tần Dã cũng nghi hoặc ngước mắt nhìn, liền thấy, trên sàn nhà dưới đáy quan tài đá, xuất hiện hai viên ngọc bội. "Ồ, đây là cái gì?" Bàn Tử đưa tay sờ vào, lập tức cảm thấy lạnh buốt chạm tay, thậm chí còn mang theo mùi hương thoang thoảng!

Hắn cẩn thận quan sát một lát, phát hiện hai khối ngọc bội này, đều phát ra ánh sáng ôn nhuận, toàn thân màu xanh lục biếc, trong suốt lấp lánh! "Vãi chưởng, bảo bối tốt quá!" Bàn Tử kinh thán một tiếng.

Loại ngọc bội phẩm chất này, tuyệt đối giá trị liên thành a! "Đừng động vội!" Tần Dã lập tức ngăn Bàn Tử lại.

Bàn Tử tuy thích tiền tài, nhưng vẫn tương đối nghe lời Tần Dã, thế là dừng động tác.

Tần Dã cầm lấy một viên ngọc bội trong số đó, cẩn thận đánh giá một lát, sau đó nói: "Xem ra vận khí của chúng ta không tồi, đây chắc là đồ tùy táng do chủ nhân cổ mộ để lại." "Đồ tùy táng?" Bàn Tử nghe vậy, không khỏi mắt sáng rực.

Bọn họ mạo hiểm vào đây tìm bảo, chẳng phải chính là vì cái này sao?

Bàn Tử không nói hai lời, lập tức cất hai viên ngọc bội vào trong lòng! "Cậu làm gì?" Tần Dã lập tức trợn tròn mắt: "Mau giao cho tôi bảo quản!" "Ai da, Tần Dã ca, tôi biết thứ này đáng tiền, nhưng hai chúng ta mỗi người một khối thì tốt biết mấy." Bàn Tử cười híp mắt nói: "Dù sao hai chúng ta cũng đã là huynh đệ rồi, sau này tiền kiếm được, chúng ta chia đôi!" "Cút đi!" Tần Dã mắng.

Hắn làm sao có thể để Bàn Tử độc chiếm bảo bối được?

Tần Dã trực tiếp giành lại hai viên ngọc bội, sau đó nhét vào trong ba lô, chuyển sang chuyện khác nói: "Nhanh chóng đi về phía trước đi." "Ai ai, Tần Dã ca, cậu đợi tôi với, trong mộ này âm sâm sâm, vạn nhất gặp phải ma quỷ thì sao?" "Sợ gì, có bổn gia ở đây, dù là quỷ đến cũng phải tránh xa ba xá." Trong khi nói chuyện, hai người liền đi về phía sâu trong mộ huyệt.

Trong mộ huyệt không hề bố trí cơ quan bẫy rập gì cả, hai người cũng không gặp nguy hiểm, một đường thông suốt không trở ngại đi đến cuối cùng.

Cuối cùng là một cánh cửa đá.

Bàn Tử cố gắng dùng xẻng công binh cạy cửa đá, kết quả phát hiện cánh cửa đá này cứng rắn dị thường, căn bản không cạy nổi.

Bàn Tử thử mấy lần, cuối cùng đành bất đắc dĩ từ bỏ việc cạy cửa, chuyển sang gõ cửa.

Chương 540

Đùng đùng đùng!

Đùng đùng đùng!

Tần Dã gõ hồi lâu, kết quả vẫn không có tiếng trả lời nào, thế là, hắn liền gọi Bàn Tử cùng nhau phá cửa.

Hai người thay phiên tấn công một lúc, cuối cùng cũng phá ra được một lỗ nhỏ trên cửa đá. "Tần Dã ca, cánh cửa này hình như không chắc chắn lắm!" Bàn Tử nói: "Tôi thấy chỉ cần phá thêm hai cái nữa là nó sập." "Vậy thì ra sức đi!" "Ai hắc, tôi cũng nghĩ vậy." Bàn Tử cười hắc hắc, hắn nắm chặt cán xẻng công binh, đột nhiên vung lên, hung hăng đập xuống!

Rầm!

Kèm theo một tiếng động lớn, cả cánh cửa đá trong khoảnh khắc bị đập nát bươm.

Và trong khe nứt vỡ, lộ ra một đường hầm tối đen chật hẹp.

Trong đường hầm rất tối.

Bàn Tử lấy đèn pin siêu sáng ra, chiếu vào giữa đường hầm, lập tức phát hiện trên tường đá đầy đủ các loại đồ đồng, đồ bạc.

Bàn Tử ước tính sơ qua, những thứ ở đây ít nhất cũng đáng giá hàng trăm tỷ! "Vãi chưởng!

Những thứ này toàn bộ bán cho viện bảo tàng, hai chúng ta chẳng phải phát tài rồi sao?" Bàn Tử kích động vô cùng nói.

Tần Dã bĩu môi nói: "Cậu nằm mơ đấy, những thứ này tuy quý giá, nhưng dù sao cũng là đồ tùy táng, dù hai chúng ta có lén lút bán

những thứ này đi, cảnh sát cũng không dám điều tra vụ án của chúng ta." "Ách... nói cũng có lý... vậy thì tiếc quá..." Bàn Tử tiếc nuối nói.

Hai người tiếp tục đi sâu vào đường hầm.

Đường hầm này thẳng tắp u tối, dọc đường chất đống những thi hài không rõ danh tính, tản ra từng trận mùi hôi thối ghê tởm, khiến người ta buồn nôn.

Đi rất lâu sau, đường hầm cuối cùng cũng đi đến cuối, xuất hiện trong tầm mắt hai người, chính là một căn phòng đá khổng lồ!

Căn phòng đá này cao hơn năm mét, dài cũng trên mười mét!

Ngoài ra, trong phòng đá, còn đặt một chiếc giường lớn, cùng các loại đồ cổ trang trí, mức độ xa hoa không hề thua kém tẩm cung của hoàng đế!

Lăng tẩm cổ xưa này, chính là mộ của vị Đại Việt Vương gia này.

Phía trước ngôi mộ này, dựng một bức tượng điêu khắc.

Bức tượng điêu khắc này là một con sư tử sống động như thật, trông hùng tráng uy vũ, sống động như thật! "Trời đất ơi, bức tượng điêu khắc này sao lại giống thật vậy?" Sau khi nhìn rõ diện mạo của bức tượng sư tử này, Tần Dã và Bàn Tử cùng nhau kinh hô một tiếng.

Bức tượng sư tử sống động như thật, đơn giản giống hệt như thật, đặc biệt là đôi mắt của bức tượng, càng lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo hung ác.

Lúc này, trong đầu hai người không khỏi hiện lên một ý nghĩ: "Không đúng, tại sao ở đây lại có một bức tượng sư tử khổng lồ như vậy?

Chẳng lẽ là giả?" "Chắc chắn không phải giả, bởi vì tôi có thể cảm nhận được dao động sức mạnh còn sót lại trên bức tượng điêu

khắc này..." Tần Dã lắc đầu: "Không đúng!

Sức mạnh này rất thuần túy, tuyệt đối là tượng sư tử thật!" "Vậy thì kỳ lạ rồi, đã là tượng sư tử thật, tại sao lăng tẩm này lại được đặt ở đây chứ?" Bàn Tử gãi gáy, khó hiểu hỏi. "Hoặc là, chúng ta không tìm thấy vị trí quan tài của chủ mộ?" Tần Dã đoán. "Tìm khắp mọi tấc đất ở đây, cũng không tìm thấy, chúng ta chỉ tìm thấy một viên ngọc bội..." Bàn Tử có chút thất vọng nói: "Xem ra, hành động tối nay của chúng ta, định là sẽ thất bại." "Chưa chắc, có lẽ vẫn còn cơ hội." Tần Dã trầm ngâm: "Cậu quên cỗ quan tài chúng ta vừa thấy rồi sao?

Trên cỗ quan tài đó khắc chữ gì?" "Tôi không nhớ rõ lắm... nhưng tôi cảm thấy chữ này rất ngầu..." Bàn Tử gãi đầu. "Tôi biết chữ đó là chữ gì." Tần Dã trầm giọng nói: "Mộ huyệt này, chắc là chôn giấu một bí mật trọng đại nào đó." "Bí mật?

Bí mật gì?" Bàn Tử chớp chớp mắt nhỏ hỏi. "Tôi từng đọc một tài liệu khảo cổ, nghe nói cách đây nghìn năm, ở đây có một vị Đại Vu Sư, lợi dụng thần thông của mình, luyện chế ra một viên thần đan, có thể khiến người bình thường kéo dài tuổi thọ mười năm!" Tần Dã nhìn chằm chằm vào tượng sư tử, chậm rãi thốt ra một câu nói. "Kéo dài tuổi thọ mười năm?

Lợi hại vậy sao?" Bàn Tử kinh ngạc cực độ, đồng thời lại có chút không tin: "Thế giới này thật sự tồn tại đan dược nghịch thiên như vậy sao?" "Ai mà biết?

Nhưng vì ở đây chôn giấu loại thần đan này, thì chắc chắn có một bí mật to lớn..." Tần Dã liếm liếm môi, hưng phấn nói: "Đi thôi!

Hai chúng ta lại tìm thử xem, ở đây chắc chắn vẫn còn bảo bối!" Bàn Tử gật đầu, sau đó kéo Tần Dã tiếp tục đi sâu vào đường hầm. "Hả?

Kia hình như có ánh sáng!" Đột nhiên, Bàn Tử chỉ vào cuối đường

hầm, nói. "Ánh sáng?

Ở đâu?" Tần Dã nhìn theo hướng chỉ.

Bên trong này thực sự quá tối, bọn họ chỉ có thể nhờ đèn pin chiếu sáng, nhìn không được rõ ràng lắm. "Cậu mau xem, kia hình như có một cái động khẩu, chẳng lẽ bên trong còn có thông đạo?" Bàn Tử nói. "Qua đó xem thử." Tần Dã lập tức đề nghị.

Thế là, hai người theo chùm sáng đèn pin của Bàn Tử, đi đến động khẩu, sau đó nhảy vào trong động quật. "Đây...

đây là một con sông ngầm sao?" Sau khi nhảy xuống động quật, đập vào mắt hai người là một vùng nước rộng lớn, trong nước bơi lội vô số loài cá.

Tâm tư của Bàn Tử hiển nhiên không đặt vào lũ cá trong nước, mà là tìm kiếm khắp một vòng, không tìm thấy quan tài. "Ể?

Kia có một đài đá." Bàn Tử đột nhiên phát hiện phía xa có một đài đá, dường như đang thờ phụng một pho tượng đá khổng lồ.

Pho tượng đá này cao khoảng hơn mười mét, thân mặc áo giáp vàng kim, đầu đội vương miện tử kim, tay cầm một cây Phương Thiên Họa Kích, toàn thân sát khí đằng đằng, uy nghiêm như một vị mãnh tướng tuyệt đỉnh xuyên không từ thời cổ đại vậy. "Đây là một linh thú bảo vệ chiến trường cổ đại sao?" Bàn Tử kinh ngạc nói. "Ồ?" Bàn Tử có chút bất ngờ, vội vàng truy hỏi: "Vậy đây là cái gì?" "Đây chắc là một pho tượng đá, hoặc gọi là điêu tượng, tuy nhiên, bên trong điêu tượng chắc chắn có cơ quan, nếu không không thể bảo toàn nguyên vẹn." Tần Dã trầm ngâm nói. "Có lý." Bàn Tử chợt hiểu ra.

Hai người đang nói chuyện, Bàn Tử đột nhiên nghe thấy bên cạnh truyền đến tiếng cạch cạch khẽ.

Quay đầu nhìn lại, Tần Dã lập tức sững sờ!

Bởi vì ở bên phải của Bàn Tử, lại có một cái ngăn bí mật!

Bề mặt ngăn bí mật đó khắc đầy phù hiệu dày đặc, trông rất huyền ảo. "Chẳng lẽ đây chính là cơ quan mở ngăn bí mật?" Bàn Tử nghi hoặc.

Tần Dã nheo mắt, cẩn thận quan sát một lúc, sau đó nhấc chân đi về phía ngăn bí mật.

Bành!

Một cước đá vào ngăn bí mật, sau đó hắn lập tức cúi thấp người, dùng đèn pin chiếu vào viên gạch lát sàn.

Viên gạch lát sàn này, lại lõm vào trong, tạo thành một cái hố lõm.

Đồng thời, bên trong ngăn bí mật cũng sáng lên một luồng huỳnh quang trắng chói mắt. "Quả nhiên có gian tình." Bàn Tử thấy vậy, vội vàng xông lên, dùng sức đập vào nắp ngăn bí mật.

Bàn Tử tuy vóc người không cao, nhưng sức lực lại rất lớn, hắn dùng hết toàn thân sức lực đập mấy quyền, cuối cùng cũng phá vỡ nắp ngăn bí mật, lộ ra một bộ xương khô bên trong.

Đây là một bộ xương khô cằn cỗi gầy gò, trông tuổi rất cao, xương cốt lỏng lẻo vô cùng, bất cứ lúc nào cũng có thể tan rã.

Hơn nữa trên người hắn mặc một bộ áo giáp cũ nát, trên người đầy vết máu loang lổ.

Trong bộ khôi giáp này, cắm một cây gậy gỗ, đầu gậy gỗ, treo một viên châu màu xanh lục.

Chương 541

"Mẹ kiếp, đúng là xui xẻo, lại gặp phải một bộ xương khô!

Sớm biết là một bộ xác chết, tôi đã đi đường vòng!" Bàn Tử chửi bới đi đến, đưa tay chộp lấy viên châu màu xanh lục kia, kết quả vừa chạm vào viên châu, một luồng khí âm lạnh buốt giá lập tức tràn vào cơ thể Bàn Tử, khiến Bàn Tử vội vàng rụt tay lại.

Hắn mặt tái nhợt, rụt rè nói: "Mẹ nó, lạnh quá!" Hắn vốn là một linh thuật sĩ thuộc tính hỏa, tố chất cơ thể khác thường, cái lạnh bình thường căn bản không làm hắn đóng băng. "Thứ này rốt cuộc là cái gì?" Tần Dã nhìn viên châu kia, nhíu mày nói: "Bàn Tử, cậu đừng động vào nó lung tung." Tần Dã nói xong câu này, đột nhiên cảm thấy nhiệt độ xung quanh giảm xuống một chút.

Sự thay đổi này, khiến hắn tinh thần chấn động.

Đây là lần thứ hai hắn xuất hiện ảo giác, hơn nữa, lần đầu tiên xuất hiện ảo giác là trong thung lũng, hắn tận mắt nhìn thấy quan tài bị đánh cắp.

Lần thứ hai này, vẫn không có bất kỳ triệu chứng nào đã sinh ra loại ảo giác này.

Nhưng Tần Dã tin rằng, chỉ cần kiên trì, hắn sớm muộn gì cũng có thể tỉnh lại, làm rõ rốt cuộc chuyện này là như thế nào!

Nghĩ đến đây, Tần Dã nghiến răng, sải bước đi về phía bộ xác khô kia.

Bộ thi thể này trông đã khô héo, chắc là đã chết rất lâu rồi.

Tần Dã cúi người nhặt cây Phương Thiên Họa Kích gỉ sét loang lổ kia, thăm dò gõ nhẹ vào thi thể một cái, quả nhiên, thi thể này không

có bất kỳ phản ứng nào. "Bàn Tử, cậu giúp tôi cầm đèn pin, tôi thử xem có làm hắn tỉnh lại được không." Tần Dã nói. "Được." Bàn Tử đồng ý một tiếng, sau đó giơ đèn pin lên, đi theo Tần Dã đến bên cạnh xác khô.

Tiếp đó, Tần Dã lấy dao găm ra, rạch quần áo trước ngực xác khô, từ lồng ngực rạch ra một khe hở hẹp.

Cơ bắp ở ngực bộ xác khô này đã sớm teo tóp khô héo, thậm chí ngay cả lớp da bề mặt cũng hiện lên một màu khô cứng. "Quả nhiên, ở đây có thứ gì đó!" Nhìn thấy chỗ ngực của bộ thây khô lấp lánh một tia sáng trong suốt, tựa hồ có một viên châu khảm vào giữa lồng ngực bộ thây khô này.

Đó là một quả cầu lớn bằng ngón tay cái, trông rất đẹp, toàn thân trong suốt rực rỡ, hệt như phỉ thúy.

Xung quanh viên châu, nguyên khí thiên địa nồng đậm bao trùm, khiến người ta say đắm ngửi nó. "Đệt!

Đồ tốt vãi!" Bàn Tử kích động đến mức suýt chảy máu mũi. "Đúng là không tệ." Tần Dã gật đầu nói. "Hắc hắc, anh bạn, cậu thấy mắt nhìn của tôi thế nào?" Bàn Tử cười hì hì xáp lại gần Tần Dã, nịnh nọt nói: "Viên châu này bán cho tôi đi?

Giá tiền cậu cứ mở miệng!" Tần Dã liếc xéo Bàn Tử một cái, thản nhiên nói: "Cậu biết thứ này à?" Nghe vậy, Bàn Tử ngượng ngùng gãi mũi, lắc đầu nói: "Không biết, chỉ là cảm thấy nó có chút đặc biệt, muốn mua về nghiên cứu chút." "Không biết mà cậu còn dám đòi." Tần Dã nói: "Cậu biết đây là cái gì không?" "Không phải là một viên hạt ngọc thủy tinh thôi sao, cậu nhìn màu sắc và đường vân này, chắc là đúc từ đồng xanh." Bàn Tử bĩu môi, vẻ mặt ghét bỏ. "À à, cậu biết viên châu này là gì không?" Tần Dã cười cười nói. "Kệ nó là gì?

Dù sao đối với tôi, nó cũng chỉ là một viên châu vỡ thôi." Bàn Tử

xua tay, sau đó trực tiếp đặt lòng bàn tay lên viên châu, chuẩn bị thu lại. "Đừng động!" Lúc này, Tần Dã quát to một tiếng, sau đó lao về phía Bàn Tử, mạnh mẽ túm lấy cổ áo Bàn Tử.

Hắn dùng hết sức lực mới miễn cưỡng kéo Bàn Tử sang một bên.

Tần Dã không phải sợ Bàn Tử cướp đoạt, mà là lo lắng Bàn Tử chạm vào trung tâm mấu chốt của trận pháp.

Uy lực của trận pháp này quá mạnh mẽ, chỉ cần sơ suất một chút, cả hang động có thể sụp đổ!

Thấy vậy, Bàn Tử vẻ mặt mơ hồ: "Anh bạn, cậu sao thế?" Tần Dã không để ý đến hắn, mà tiếp tục cúi người cẩn thận quan sát bộ thây khô.

Sau rất lâu, hắn cuối cùng đã phát hiện ra điều bất thường!

Ở mặt trong cánh tay phải của thây khô, rõ ràng khắc bốn chữ **Âm Dương Cửu Cung Táng Hồn Cục**! "Đây lại là một trận pháp phong thủy bố trí!" Tần Dã vô cùng kinh ngạc.

Hắn vốn tưởng mình may mắn tìm được một kho báu, không ngờ lại là một tòa sát trận phong thủy!

Mặc dù trận pháp phong thủy này đã tàn khuyết phần lớn, nhưng vẫn cực kỳ khủng khiếp, nếu bị kẻ địch mai phục trong bóng tối dẫn nổ, đủ sức khiến không gian này tan vỡ, hủy diệt hoàn toàn lăng tẩm này.

Bàn Tử nghe vậy, cũng vội vàng xích lại gần quan sát viên châu kia.

Sau rất lâu, Bàn Tử nghi hoặc nói: "Anh bạn, cậu chắc chắn đây là sát trận phong thủy sao?" Tần Dã lườm hắn một cái: "Đương nhiên là chắc chắn!

Cậu nghĩ phong thủy học là trò đùa à?" Bàn Tử gãi đầu: "Thế nhưng... rõ ràng vừa nãy tôi cảm thấy viên châu này ẩn chứa một luồng nguyên khí thiên địa hùng vĩ, sao có thể là trận pháp được chứ?

Chẳng lẽ là ngọc thạch truyền tống?" "Nói nhảm ít thôi, đi theo tôi!" Tần Dã kéo Bàn Tử, đi về phía bộ thây khô đó.

Hai phút sau, hai người đến gần bộ thây khô. "Anh bạn, bộ thây khô này tính sao?

Chẳng lẽ hai chúng ta không thể mang nó đi đổ đấu sao?" Bàn Tử hỏi.

Tần Dã trầm ngâm một lát, sau đó nói: "Để tôi thử xem." Tần Dã hít sâu một hơi, hai mắt khẽ nhắm, các loại thông tin nhanh chóng lướt qua trong đầu hắn.

Đột nhiên, Tần Dã chợt mở bừng hai mắt, ánh mắt bắn ra tinh quang. "Chính là nó!" Tần Dã phấn khích kêu lên.

Lúc này, hắn đã có được thông tin về trận pháp này!

Trận pháp này có tên là **Cửu U Minh Vương Táng Hồn Cục**.

Đúng như tên gọi, đây là một sát trận chuyên dùng để đối phó với các sinh vật vong linh.

Một khi lọt vào trận pháp, trừ phi chết đi, nếu không sẽ vĩnh viễn không thể thoát khỏi.

Vị đại sư bố trí trận pháp này năm xưa từng nói, trận pháp này do một vị đại năng thần bí thời thượng cổ sáng tạo, có hiệu quả nghịch chuyển luân hồi, tái tạo âm phủ, là khắc tinh của quỷ quái!

Hơn nữa, nguyên nhân vị đại năng này bố trí trận pháp lại vô cùng phức tạp.

Ông ta thiết lập trận pháp này chủ yếu là để bảo vệ an nguy của

lăng tẩm!

Tương truyền, vị đại năng này có ân oán với người bảo vệ thế giới hiện tại, nên mới bố trí sát trận này gần lăng tẩm, âm mưu vây khốn và giết chết người bảo vệ.

Tiếc là cuối cùng thất bại, người bảo vệ vẫn ung dung tự tại.

Và vị đại năng này trước khi chết, đã ngưng luyện công lực tu luyện cả đời thành ba món đồ.

Một trong số đó chính là viên châu này.

Hai món còn lại là một khối mai rùa và một bộ xương thú. "Anh bạn, cậu phát hiện ra cái gì rồi?" Bàn Tử tò mò nhìn Tần Dã, vẻ mặt ngơ ngác.

Tần Dã không để ý đến Bàn Tử, trực tiếp nhặt mai rùa lên, đặt vào tầm nhìn của mắt trái để xem xét một lượt.

Sau đó, khóe miệng hắn nở một nụ cười rạng rỡ, lẩm bẩm nói: "Đây đúng là giẫm nát giày sắt tìm không thấy, được đến chẳng tốn công phu!" Bàn Tử ngẩn người, sau đó kinh hô: "Đù má!

Hóa ra cậu là nhắm vào cái mai rùa này sao?" "Ừ." Tần Dã gật đầu nói: "Tôi cần mượn cái mai rùa này để bói toán." "Được thôi." Bàn Tử nhún vai nói: "Vì cậu cần, tôi sẽ giúp cậu." "Cảm ơn." Tần Dã khẽ cười một tiếng, sau đó từ trong lòng lấy ra một tờ giấy vàng, vẽ một đường lên mai rùa, rồi niệm vài câu chú ngữ, trải phẳng mai rùa này lên mặt đất.

Tiếp đó, Tần Dã lấy ra chuỗi phật châu quý giá kia, đặt vào chỗ lõm trên mai rùa.

Làm xong những việc này, Tần Dã lại khoanh chân ngồi bên mai rùa, hai mắt khẽ nhắm, như một lão tăng nhập định, lẳng lặng chờ đợi kết quả.

Bàn Tử đứng một bên nhìn, vẻ mặt hơi kỳ lạ. "Anh bạn, cậu làm thế này không được đâu!

Vạn nhất bói ra điềm báo gì đó chẳng lành, chẳng phải hại người hại mình sao?" Tần Dã nhướng mày, không để ý đến Bàn Tử, mà thầm niệm một đoạn chú ngữ.

Giây tiếp theo, từ trong cỗ quan tài vàng son rực rỡ kia, bỗng nhiên hiện ra từng sợi xích sắt ghê rợn, dày đặc đan xen vào nhau, tỏa ra khí tức âm sâm khiến người ta rợn tóc gáy!

Nhìn thấy những sợi xích quỷ dị này, Bàn Tử không khỏi rùng mình một cái.

Ngay sau đó, Tần Dã lại niệm một đoạn chú văn khó hiểu, sau đó đột ngột vươn một ngón tay, nhắm vào chuỗi phật châu, khẽ búng một cái.

Lập tức, một vệt sáng vàng rực rỡ tỏa ra, bao trùm toàn bộ chuỗi phật châu!

Chương 542

Rồi sau đó, chuỗi phật châu từ từ bay lên, lơ lửng trong không trung, chầm chậm xoay tròn.

Cùng với sự xoay tròn của phật châu, những sợi xích dày đặc đan xen kia dường như bị một lực nào đó kéo, lần lượt vặn vẹo biến hóa!

Cuối cùng, phật châu hình thành hình dạng bát quái trận, rồi từ từ di chuyển, dần dần biến mất vào hư không, ẩn mình. "Đù má!

Anh bạn, cậu đang làm cái quái gì vậy?" Bàn Tử mù tịt, hoàn toàn không nhìn rõ thao tác của Tần Dã. "Lát nữa cậu sẽ hiểu thôi." Tần Dã nhe răng cười, sau đó ném viên châu đen sì kia qua! "Bùm!" Viên châu va chạm vào trung tâm bát quái trận do phật châu tạo thành, phát ra tiếng động trầm đục.

Ngay sau đó, từng làn khói đen kịt bay lượn, dần dần lan tỏa khắp mộ thất.

Và chuỗi phật châu cũng ngừng xoay tròn, tĩnh lặng lơ lửng giữa không trung.

Sau đó, Tần Dã chắp hai tay lại, miệng niệm kinh văn, trên người tỏa ra kim mang chói mắt.

Đột nhiên, dưới chân Tần Dã vang lên tiếng động lớn, mặt đất bắt đầu rung chuyển.

Tiếp đó, một cột sáng xám mờ thô như rồng, vút thẳng lên trời, xuyên qua mây xanh, khiến cả mộ thất lập tức trở nên tối tăm vô cùng.

Bóng người của Tần Dã cũng nhanh chóng mờ đi, cuối cùng hóa thành một vệt sáng, ẩn vào hư không biến mất.

Bàn Tử sợ ngây người! "Đù má, chuyện gì thế này?" Hắn vội vàng

chạy đến trước phật châu, muốn nắm lấy phật châu bỏ chạy.

Đáng tiếc, phật châu đã sớm biến mất.

Bàn Tử đờ đẫn một lát, rồi chợt nhận ra một chuyện, liền hét lớn: "Mẹ kiếp!

Đây là Quỷ Đả Tường trong truyền thuyết sao?" Bàn Tử chỉ biết, trong một số di tích thời Dân Quốc, có cảnh tượng tương tự như Quỷ Đả Tường, nhưng chưa từng thấy bao giờ.

Giờ đây nhìn thấy Tần Dã biến mất một cách khó hiểu, hắn sợ hãi, vội vàng cắm đầu chạy ra ngoài.

Nhưng chạy mãi một hồi, hắn phát hiện mình vẫn luẩn quẩn trong mộ thất. "Không được!

Nhất định phải tìm ra lối thoát!" Bàn Tử nghiến răng nghiến lợi nói, sau đó bắt đầu tìm kiếm cơ quan.

Không lâu sau, Bàn Tử tìm thấy một nút cơ quan, sau đó dùng sức nhấn xuống. "Kẽo kẹt!" Sàn mộ thất đột nhiên nứt ra một khe hở. "Có hy vọng rồi!

Ha ha!" Bàn Tử vui mừng khôn xiết.

Ngay lúc này, hắn thấy bóng Tần Dã đột nhiên lại chui ra từ khe nứt. "Ách... cái quái gì thế này sao lại ra nữa rồi?" Bàn Tử ngẩn người, vội vàng chạy tới. "Bàn gia tôi còn tưởng cậu bị nhốt chết ở trong đó rồi chứ, không ngờ cậu lại cứng số đến vậy." Bàn Tử thở phào nói. "Đừng nói nhảm nữa, mau theo tôi xuống." Tần Dã giục một câu.

Bàn Tử gật đầu, sau đó chui vào khe nứt.

Tần Dã theo sát phía sau.

Bên dưới mộ thất lại có một động thiên khác.

Đây là một địa cung, dài rộng cao khoảng trăm mét, xung quanh bày rất nhiều khí mãnh bằng đồng xanh.

Những khí mãnh này hình dạng kỳ lạ muôn vàn, thậm chí có cái trông còn hung ác hơn, khiến người ta lạnh lẽo trong lòng. "Đây là đâu?" Bàn Tử nghi hoặc hỏi. "Chắc là nơi chôn cất Đế Nghiêu rồi, xem ra, tên đó quả nhiên là hậu duệ của Đế Nghiêu." Tần Dã nhìn quanh một vòng, sau đó nói: "Không khí ở đây có độc, chúng ta nín thở, cố gắng giảm thiểu không gian tồn tại." Nghe thấy lời này, Bàn Tử không nói hai lời, liền đi theo Tần Dã về phía trước.

Hai người đi hơn mười bước, phía trước bỗng nhiên rộng rãi.

Ngay phía trước có một đài đá, trên đài đá nằm một bộ hài cốt.

Bộ hài cốt này dài khoảng một trượng, toàn thân màu xanh đen, tỏa ra một mùi thối rữa nồng nặc đến cực điểm!

Khoảnh khắc nhìn thấy hài cốt, Bàn Tử lập tức hít một hơi khí lạnh, sợ đến mức suýt tè ra quần! "Đây...

đây là thi hài của Đế Nghiêu?" Bàn Tử kinh hãi trợn tròn mắt. "Không sai được." Tần Dã nhìn chằm chằm bộ hài cốt này nói: "Đây là thi hài của Đế Nghiêu." "Cậu chắc chứ?" Bàn Tử không dám tin vào tai mình. "Tuy tôi học hành không sâu sắc lắm, nhưng kiến thức cơ bản vẫn biết ít nhiều.

Bộ hài cốt này chắc chắn là Đế Nghiêu." Nói đến đây, Tần Dã cúi người xuống, cẩn thận quan sát một lúc, nói: "Nếu không lầm thì, Đế Nghiêu hẳn là bị sét đánh chết." "Sét đánh chết?" "Đúng, hơn nữa còn là Cửu Thiên Thần Lôi." "Cái này cũng có thể đánh chết người sao?

Sao tôi không cảm giác gì?" "Vì hắn đã chết hẳn rồi, hồn phách cũng tiêu vong.

Nên mới gặp tai ương này." Tần Dã giải thích. "Thì ra là vậy..."

"Tuy nhiên bộ hài cốt này vẫn còn lưu giữ một phần uy thế khi còn sống, nên mới khiến cậu sinh ra ảo giác." "Đương nhiên, nếu là người bình thường vô tình xông vào, e rằng sẽ hồn phi phách tán ngay lập tức." "Không hổ là vị đế vương đầu tiên trong lịch sử An Lạc!

Chỉ bằng một bộ thi hài mà đã có uy áp đến mức này, quả thực hiếm thấy." Tần Dã ánh mắt lấp lánh nói vài câu, sau đó đi về phía rìa đài đá.

Xung quanh đài đá, tro tàn chất đống dày đặc, rõ ràng đã có niên đại.

Phía dưới đài đá là một hành lang hẹp, uốn lượn đi xuống, không thấy điểm cuối. "Cái hành lang này có vẻ không đúng lắm, sao lại thẳng tắp thế này?

Chẳng lẽ chúng ta bị nhốt dưới lòng đất rồi?" Bàn Tử gãi mũi, có chút nghi hoặc. "Tôi làm sao biết." Tần Dã đảo mắt, nói: "Nói chung cứ thử xem có xuống được không đã." "Ò." Bàn Tử ngoan ngoãn đáp lời.

Hai người họ men theo hành lang tiếp tục đi về phía trước, vừa đi được vài mét, Bàn Tử đã không nhịn được chửi thề. "Mẹ kiếp!

Cái hố này sâu thế!

Sao tôi đi mãi không thấy điểm cuối vậy!" "Chẳng phải là nói nhảm sao?" Tần Dã bất đắc dĩ nói: "Cậu không đi đến cuối, còn muốn đi đâu nữa?" "Cậu không phải nói bên dưới là địa cung sao?" Bàn Tử phản bác. "Tôi cũng nghe các cụ tổ nói vậy." Tần Dã lắc đầu nguầy nguậy nói: "Ai ngờ bên dưới lại là một tòa lăng mộ, còn là lăng tẩm của một vị hoàng đế cổ đại.

Ai, lần này đúng là lỗ lớn rồi!" "..." Bàn Tử đầy vạch đen trên mặt, thầm nghĩ chẳng phải cậu nói bên dưới là mộ sao?

Mặc kệ Bàn Tử cằn nhằn thế nào, Tần Dã vẫn không nói một lời, dẫn hắn đi dọc hành lang xuống phía dưới.

Càng đi xuống, không gian càng trở nên rộng rãi.

Cuối cùng, Tần Dã và Bàn Tử cuối cùng cũng nhìn thấy vực sâu mộ huyệt, cùng với một cầu thang dẫn sâu xuống lòng đất. "Đù má!

Đây chính là Hoàng Tuyền Chi Lộ trong truyền thuyết sao?" Bàn Tử trợn tròn mắt, kinh ngạc nói: "Anh bạn, cậu đỉnh thật!" Tần Dã bĩu môi: "Tôi đã nói rồi, đây là Hoàng Tuyền Lộ." "Được rồi." Bàn Tử thở dài: "Đã là Hoàng Tuyền Lộ, vậy chúng ta chỉ có thể bò lên sao?" "Ừ." Tần Dã gật đầu: "Đi thôi, đừng chần chừ nữa, mau rời khỏi nơi này." "Đi thôi!" Bàn Tử gật đầu nói: "Hy vọng có thể tìm được bảo bối của nhà họ Tần, sau đó rời khỏi cái nơi khỉ ho cò gáy này." Tần Dã ngẩng đầu nhìn trần nhà phía trên, lộ ra vẻ trầm tư.

Mục đích tổ tiên nhà họ Tần xây dựng địa cung này rốt cuộc là gì?

Chẳng lẽ là để che giấu bí mật gì đó?

Hay là để bảo vệ thứ gì đó?

Tần Dã nghĩ đến đây, liền nhanh chóng nhìn quét xung quanh.

Hắn nhớ rất rõ, hắn từng bước vào một bức bích họa.

Chương 543

Bức bích họa đó miêu tả một cung điện ngầm vàng son rực rỡ, đồng thời ẩn ý nhắc nhở rằng có vật quan trọng cất giấu ở đó.

Nhưng bây giờ, hắn lại hoàn toàn không tìm thấy cung điện ngầm được miêu tả trên bích họa.

Chẳng lẽ nó ở sâu trong địa cung?

Tần Dã tâm niệm chuyển động, cất bước đi về phía trước.

Bàn Tử bám sát phía sau Tần Dã, trong tay vẫn nắm chặt thanh thiết kiếm kia.

Hắn tuy nhát gan, nhưng lại vô cùng cẩn thận.

Bởi vì hắn phát hiện Tần Dã mỗi khi đi được một đoạn đường, đều sẽ dừng lại quan sát, dường như đang tính toán điều gì đó.

Sau khi Tần Dã tìm kiếm hồi lâu gần đài đá, cuối cùng cũng dừng bước, sau đó lấy ra một miếng vải đen trải lên đài đá.

Miếng vải này được làm từ da thú, bề mặt bóng loáng, trên đó thêu hình một con mãnh hổ.

Sau khi Tần Dã trải vải xong, liền ngồi xuống đài đá nhắm hai mắt lại, dường như đang thôi diễn một loại trận pháp nào đó.

Một lát sau, hắn mở mắt, sau đó chỉ vào một cái hõm bên cạnh đài đá. "Bàn Tử, ném cái thứ này vào." "Thứ gì cơ?" Bàn Tử gãi đầu. "Cậu nói thứ gì?" Tần Dã đảo mắt. "Ách...

Vâng, tôi hiểu rồi, hắc hắc..." Bàn Tử cười gượng ném bọc da thú vào.

Tần Dã lập tức khoanh chân ngồi xuống, hai tay kết ấn, sau khi

thầm niệm một hồi chú ngữ, một luồng linh lực từ lòng bàn tay hắn tuôn ra, từ từ hòa vào mặt đất.

Mặt đất rung chuyển kịch liệt, như thể động đất.

Bàn Tử sợ hãi, vội vàng trốn sau lưng Tần Dã, toàn thân run lẩy bẩy. "Bàn Tử, đừng sợ." Tần Dã thản nhiên nói: "Đây chỉ là kích hoạt cơ quan thôi." Lời vừa dứt, mặt đất đột nhiên nổ tung.

Đó đúng là đất rung núi chuyển!

Đá vỡ lăn xuống, khói bụi lan tràn! "Vãi chưởng!

Cậu đúng là đồ hố cha!

Cậu biết kích hoạt cơ quan có nguy hiểm mà vẫn kích hoạt!" Bàn Tử văng tục chửi: "Vạn nhất làm tôi bị thương thì sao!" "Cái đồ quỷ nhà cậu mau im miệng đi!" Tần Dã không vui mắng: "Còn ồn ào nữa tin tôi ném cậu từ trên xuống không!" "Đừng mà anh bạn!

Hai chúng ta cùng rơi xuống không phải hòa nhau sao?" Tần Dã lười để ý Bàn Tử, chuyên tâm điều khiển cơ quan địa cung. "Đù má!

Cậu muốn làm gì!" Bàn Tử đột nhiên trợn tròn mắt, vẻ mặt kinh hãi.

Chỉ thấy, mộ huyệt vốn đen tối âm u bỗng nhiên trở nên sáng rực rỡ.

Một chùm sáng mạnh chiếu đến, làm Bàn Tử nheo mắt lại vì chói. "Tần Dã, cậu điên rồi!" Bàn Tử la hét nói. "Suỵt..." Tần Dã vội vàng bịt miệng Bàn Tử, thấp giọng quát ngừng tiếng ồn ào của Bàn Tử.

Vẻ mặt hắn vô cùng nghiêm túc, toàn thân cảnh giác. "Mẹ kiếp!

Cậu làm gì vậy?" Bàn Tử kinh hãi nói: "Đừng có làm bừa, cái này sẽ chết người đấy!" Tần Dã không đáp lời Bàn Tử, mà tĩnh lặng chờ đợi điều gì đó.

Bàn Tử thấy vậy, vội vàng đưa tay kéo vạt áo Tần Dã, nhỏ giọng hỏi: "Cậu định gây ra chuyện gì vậy?" "Im miệng!" Tần Dã quát to một tiếng: "Ít nói thôi!" Lời Tần Dã vừa dứt, liền thấy đỉnh mộ huyệt đột nhiên hiện ra một đám sương mù đen kịt vô cùng đậm đặc.

Sương mù đen ngưng tụ thành một cái đầu quỷ dữ tợn, há to cái miệng máu gào thét một tiếng.

Tiếng gào thét của bóng quỷ như ma âm rót vào tai, làm hai tai Bàn Tử ù đi.

Đồng thời, một luồng khí tức khiến người ta rợn tóc gáy từ trên bóng quỷ khuếch tán ra, quét khắp mộ huyệt.

Bàn Tử cảm thấy lồng ngực như bị tảng đá ngàn cân đè nặng, thở không nổi, đầu óc choáng váng muốn chết, gần như ngất đi. "Chết tiệt!" Tần Dã thầm mắng một tiếng, nghiến răng vận chuyển chân nguyên trong cơ thể, chống lại uy áp của luồng khí thế đó. "Sao cậu vẫn còn trụ được?" Bàn Tử trợn tròn mắt, khó tin nhìn Tần Dã.

Phải biết rằng, Tần Dã mới hai mươi tuổi mà, vậy mà lại có thể chịu đựng được uy áp như thế này. "Cậu kệ tôi, mau nghĩ cách thoát thân đi." Tần Dã nói xong, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm bóng quỷ trên đỉnh đầu, thần sắc vô cùng nghiêm trọng. "Ừ." Bàn Tử gật đầu, lập tức lấy ra bùa chú và hoàng phù đã chuẩn bị sẵn trong ba lô.

Hắn cũng không hiểu vì sao, mỗi lần gặp Tần Dã đều chẳng có chuyện gì tốt lành.

Nhưng lần này hắn nhất định phải nghe Tần Dã.

Dù sao Tần Dã cũng đã cứu hắn hai lần, hơn nữa còn giúp hắn vượt qua giai đoạn khó khăn nhất trong đời.

Từng lá bùa được Bàn Tử tung lên không trung, phù văn rực rỡ, hóa thành mưa sao băng lửa bay về phía bóng quỷ.

Bàn Tử cắn rách ngón trỏ, một giọt tinh huyết bắn ra, dính lên lá bùa.

Lập tức, những lá bùa này bùng cháy ngọn lửa hừng hực, như thiêu thân lao vào lửa mà xông tới bóng quỷ.

Hàng trăm lá bùa liên tiếp va chạm vào người bóng quỷ, nhưng lại không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho nó. "Chà, ghê gớm vậy sao?" Bàn Tử hít một hơi khí lạnh.

Hắn không ngờ, bộ cổ thi này lại khủng bố đến vậy. "Bàn Tử, lùi xa ra, đừng để những ngọn lửa này dính vào người." Tần Dã nói xong liền đứng dậy, tay phải nắm chặt. "Ê ê, Tần Dã, cậu đừng có làm bừa nha, tên này hung tàn quá!" Bàn Tử lo lắng hét lên. "Im miệng!" Tần Dã lạnh lùng liếc Bàn Tử một cái: "Không muốn chết thì ngoan ngoãn lùi lại!" Bàn Tử nuốt nước bọt, tuy trong lòng rất lo lắng, nhưng vẫn làm theo lời Tần Dã nói.

Mộ huyệt rung chuyển kịch liệt, đất rung núi chuyển.

Một lát sau, khi tất cả bùa chú đều bị bóng quỷ nuốt chửng, địa cung ngừng rung động, khôi phục lại yên tĩnh.

Tần Dã thở hổn hển, lau mồ hôi trên trán.

Vừa nãy cử động đó, suýt chút nữa đã rút cạn thể lực của hắn.

Tu vi hiện tại của hắn quá yếu, không thể duy trì kích hoạt cơ quan trong thời gian dài, nếu không sẽ bị phản phệ. "Đù má!

Bộ cổ thi này mạnh thật!" Bàn Tử kinh ngạc nói. "Nói nhảm, nó là tồn tại cấp Võ Vương cảnh." Tần Dã nói xong, đi về phía cỗ quan tài lớn đó. "Trời đất!

Cậu cẩn thận đấy, thứ này rất tà môn, một khi chạm vào nhục thân của nó, cậu sẽ bị nó ăn thịt đấy!" Bàn Tử vội vàng nhắc nhở, sợ Tần Dã bị cổ thi nuốt chửng.

Tần Dã làm ngơ, cứ thế đi đến trước quan tài.

Chỉ thấy, nắp quan tài đã bị lật tung trên đất, trên đó nằm một bộ thi hài toàn thân màu xám.

Cơ thể nó đầy vết đao thương kiếm tích, vết búa chém, móng vuốt cào, máu tươi đỏ sẫm dính nhớp chảy dọc theo cơ thể hắn. "Tên này chắc là bị sét đánh thành ra cái bộ dạng này, thảm thật." Bàn Tử cười cợt, nhìn cảnh tượng thê thảm này, bỗng cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Tần Dã khẽ nhíu mày, cẩn thận kiểm tra cổ thi.

Chỉ thấy, phần bụng cổ thi lõm sâu vào một khoảng, rộng năm sáu mét, đủ để chứa một người đàn ông trưởng thành.

Chương 544

Tần Dã khẽ "a" một tiếng, cúi xuống quan sát. "Ô?

Đây là..." Tần Dã sờ soạng một hồi, tìm thấy chỗ lõm trên quan tài.

Hắn dùng sức cạy tấm ván quan tài ra, lộ ra một đoạn xích sắt, quấn quanh bụng cổ thi. "Xích sắt này sao lại đứt rồi?" Tần Dã nghi hoặc nói, tiếp tục tìm kiếm nguồn gốc của xích sắt. "Chất liệu của xích sắt này hình như là một loại kim loại nào đó?" Tần Dã cầm xích sắt lên cẩn thận xem xét.

Bàn Tử xích lại gần, vừa nhìn xích sắt vừa nói: "Tôi nghĩ là con khỉ kia làm, tôi nghi con khỉ đó có thù oán với cổ thi!" "Khỉ?" Tần Dã kinh ngạc, nhớ lại con khỉ hắn thấy trước đó.

Con khỉ đó hình như không giống khỉ bình thường lắm.

Nó không chỉ tốc độ cực nhanh, mà sức lực còn vô cùng lớn, thậm chí có thể túm được cổ thi, còn có thể phun lửa.

Nghĩ đến đây, Tần Dã không nhịn được cười nói: "Tôi đoán xích sắt này là do con khỉ làm đứt, ha ha ha..." "Tôi thấy khả năng là con khỉ làm càng lớn hơn!" Bàn Tử khinh thường nói: "Sức khỉ có lớn đến mấy, cũng không thể làm đứt xích sắt của cổ thi được!

Trừ phi..." "Trừ phi cái gì?" Tần Dã hỏi.

Bàn Tử trầm tư một lát, rồi chợt bừng tỉnh: "Đù má, đây là Linh khí!

Chắc chắn là con khỉ đã làm đứt xích sắt rồi!" "Linh khí?" Tần Dã giật mình, lẩm bẩm nói: "Nói vậy, trong bụng cổ thi giấu Linh khí sao?" "Không sai!

Chắc chắn là vậy!" Bàn Tử kiên quyết nói.

Trong lòng Tần Dã có chút kích động: "Linh khí...

Nếu tôi có thể luyện hóa một món Linh khí, chẳng phải phát tài rồi sao?" Linh khí, là bảo vật được trời đất tôi luyện mà thành, sở hữu uy lực cực lớn.

Nếu có thể có được một món Linh khí, dù không thể ngự địch giết địch, tự vệ tuyệt đối cũng thừa sức!

Tần Dã càng nghĩ càng phấn khích, nóng lòng muốn biết công hiệu của Linh khí. "Bàn Tử, cậu cảnh giác ở bên ngoài trước, tôi muốn thử công kích cổ thi, tranh thủ giải phẫu nó trước khi nó hoàn toàn tỉnh dậy." Nói xong, Tần Dã hít sâu một hơi, từ từ giơ nắm đấm lên, đánh thẳng vào đầu cổ thi!

Nắm đấm của hắn không hề gặp trở ngại xuyên qua đầu cổ thi! "Thành công rồi?" Tần Dã vui mừng khôn xiết.

Tuy nhiên, ngay lúc này...

Một tiếng "rắc" trầm đục truyền vào tai Tần Dã.

Tần Dã toàn thân chấn động, đột ngột quay đầu nhìn lại.

Cái nhìn này không có gì đáng ngại, nhưng lại khiến hắn sợ hãi.

Hắn vốn tưởng mình có thể xuyên qua đầu cổ thi, nhưng mà, đầu cổ thi lại bình an vô sự! "Tên này da đồng xương sắt à?" Tần Dã trợn tròn mắt, vẻ mặt ngơ ngác. "Mẹ kiếp, quái vật gì thế này!" Bàn Tử trốn ở xa, trong lòng hoảng loạn cực độ.

Tần Dã hít sâu một hơi, dồn toàn bộ chân khí trong cơ thể vào nắm đấm, mạnh mẽ đánh ra.

Sức mạnh cường hãn va chạm vào đầu cổ thi, nhưng không hề lay chuyển một chút nào. "Cái này... sao có thể?!" Đồng tử Tần Dã co rút, vẻ mặt đầy kinh hãi.

Trong lòng Bàn Tử khẽ giật một cái, cảm thấy có điều chẳng lành.

Tần Dã điên cuồng vung nắm đấm, đập vào các bộ phận trên người cổ thi.

Nhưng, hắn dùng hết bản lĩnh, cũng không thể lay chuyển cổ thi. "Rốt cuộc cái thứ này là cái gì!

Sao lại cứng như vậy!" Tần Dã gầm lên. "Hai cậu còn ngây ra đó làm gì, mau chạy đi!" Bàn Tử vội vàng giục.

Nghe vậy, Tần Dã một cước đá vào quan tài, làm quan tài lộn mấy vòng, rơi xuống đất, phát ra tiếng "rầm" lớn.

Bàn Tử chớp lấy cơ hội này, cắm đầu chạy thục mạng, thoáng chốc đã biến mất trong mật thất.

Tần Dã đang chuẩn bị đuổi theo Bàn Tử, nhưng cổ thi đột nhiên vươn tay, kẹp chặt cổ Tần Dã.

Trong chớp mắt, Tần Dã cảm thấy cổ họng như bị đứt lìa, đau đớn vô cùng.

Hai chân hắn lơ lửng, dốc hết sức lực, muốn thoát khỏi sự kiềm chế của cổ thi.

Nhưng sức mạnh của cổ thi quá lớn, hoàn toàn vô ích. "Khụ khụ khụ khụ..." Tần Dã ôm lấy cổ họng, thở hổn hển. "Mẹ kiếp!

Bàn gia không chơi với cậu nữa!" Bàn Tử quay đầu nhìn thoáng qua, sợ đến hồn bay phách lạc, cắm đầu chạy.

Cổ thi buông Tần Dã ra, quay sang nhìn về hướng Bàn Tử chạy trốn.

Tần Dã trong lòng chợt giật mình: "Không hay rồi!

Tên này muốn đuổi theo Bàn Tử!" "Chết tiệt!" Tần Dã trong lòng chùng xuống. "Cứu mạng!

Có Tống Tử!" Quả nhiên, Bàn Tử hét to đến vỡ họng. "Mẹ kiếp!

Câm miệng cho ông!" Tần Dã chửi rủa một câu, quay đầu nhìn về phía cổ thi: "Hắc hắc, Tống Tử?" Tần Dã từ thắt lưng lấy ra một viên thuốc ném qua, âm u nói: "Thử cái này xem!" "Bụp" một tiếng.

Viên thuốc rơi xuống đầu cổ thi, bốc ra một làn khói.

Cổ thi cúi đầu, đưa hai tay ôm lấy viên thuốc, ngoan ngoan nhét vào miệng, ực ực uống cạn dịch thuốc.

Cổ thi uống xong viên thuốc, lập tức trở nên tinh thần sảng khoái, thân hình nhanh nhẹn nhảy xuống đài đá. "Đù má!" Bàn Tử trợn mắt há hốc mồm: "Cái quái gì thế này!

Viên thuốc có thể chữa khỏi độc Tống Tử sao?" Bàn Tử không dám tin, Tần Dã tùy tiện ném một viên thuốc đen sì lại có thể chữa khỏi độc Tống Tử! "Bàn Tử, mau đi thôi!

Cổ thi sắp đến rồi!" Tần Dã kéo vạt áo Bàn Tử, lôi hắn chạy ra ngoài động huyệt.

Tuy nhiên, hai người Tần Dã vừa cất bước, cổ thi lại hung hăng lao tới, chặn đường Tần Dã và Bàn Tử. "Mẹ kiếp!

Cái quỷ quái gì nữa đây!" Tần Dã giật mình. "Ngao ô..." Cổ thi ngửa mặt lên trời gào thét, trên người tỏa ra mùi thối rữa nồng nặc.

Tần Dã nghĩ thầm: "Tên này hình như trở nên đáng sợ hơn rồi!" Cổ thi gầm lên một tiếng, nhanh chóng lao tới, vung một chưởng, kình phong gào thét. "Đù má!

Ghê gớm vậy!" Bàn Tử giật nảy mình, liên tục lùi lại.

Tần Dã dứt khoát thi triển Lăng Ba Vi Bộ né tránh.

Tốc độ của cổ thi cực nhanh, Tần Dã né tránh có chút khó khăn.

Cổ thi từng chưởng từng chưởng đánh tới, khiến Tần Dã liên tục

bại lui.

Rất nhanh, Tần Dã đã bị dồn vào góc tường, lưng tựa vào vách đá, không còn đường thoát.

Chương 545

"Chắc chắn chết rồi!" Tần Dã cay đắng vô cùng, trơ mắt nhìn cổ thi càng lúc càng đến gần.

Hắn không cam lòng gào thét: "Tại sao tôi lần nào cũng thua?

Dựa vào cái gì mà tôi lần nào cũng không thắng được?" Hắn thật sự không chịu nổi sự uất ức này, hắn muốn phản kháng! "Tần Dã!

Đừng đứng ngây ra đó nữa!

Chạy đi!" Bàn Tử la lớn, liều mạng đẩy Tần Dã. "Bàn Tử, tôi... tôi chạy không nổi!" Tần Dã nghiến răng nói, trán đẫm mồ hôi lạnh. "Thế thì cậu mau nghĩ cách đi!

Nếu cậu toi đời, lão tử cũng không sống nổi đâu!" Bàn Tử vẻ mặt đưa đám nói, suýt chút nữa bật khóc. "Khoan đã... có cách rồi!" Mắt Tần Dã đột nhiên sáng bừng, vỗ trán một cái, kinh hỉ vạn phần.

Giây tiếp theo, hắn nhảy vọt lên, một cước đạp vào ngực cổ thi.

Đồng thời, Tần Dã rút chủy thủ ra, đâm thẳng vào mắt phải của cổ thi. "Leng keng!" Một tiếng kim loại va chạm trong trẻo đột nhiên vang lên!

Cổ thi vậy mà dùng tay không chặn đứng chủy thủ, chủy thủ sắc bén căn bản không thể đâm xuyên qua! "Trời đất ơi!" Tần Dã trợn tròn hai mắt, không thể tin được.

Lực phòng ngự của nhục thể cổ thi này đơn giản là bùng nổ!

Tần Dã điên cuồng vung đao, chém vào cổ thi, nhưng kết quả vẫn như cũ.

Hắn dùng hết sức bình sinh, vẫn chỉ để lại những vết thương nông

trên da cổ thi, thậm chí một giọt máu cũng không chảy ra. "Cái quái gì thế này, còn là con người sao?" Tần Dã hít một hơi khí lạnh, kinh hãi đến mức không nói nên lời. "Ngao..." Cổ thi phát ra tiếng gào thét chói tai, hai móng vuốt cùng lúc vung ra, vồ lấy cổ họng Tần Dã. "Chết chắc rồi!

Lần này thật sự chơi lớn rồi!" Tần Dã trong lòng than thở một tiếng, trơ mắt nhìn những móng vuốt sắc bén chỉ cách Tần Dã nửa phân, bỗng nhiên dừng lại. "Ừm?" Tần Dã nghi hoặc không hiểu.

Chỉ thấy, sau khi cổ thi ngừng tấn công, nó dang rộng hai tay, lộ ra nụ cười quỷ dị và dữ tợn.

Sau khi cổ thi dang rộng hai tay, cơ thể nó bắt đầu phình to!

Cơ thể cổ thi phình lên với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường!

Trong chớp mắt, cơ thể khổng lồ cao ba mét đã biến thành khoảng bốn mét.

Sát khí tỏa ra từ khắp người cổ thi cũng theo đó trở nên nồng nặc hơn. "Ngao ô!" "Ngang!" Cổ thi phát ra tiếng gầm thê lương, như đang reo hò vui mừng!

Tần Dã sợ ngây người, hắn nhìn khối vật khổng lồ cao hơn mình cả một cái đầu, không khỏi nuốt nước bọt, khó khăn nói: "Tên này... chắc không phải ăn no quá nên căng phồng lên đấy chứ!" "Cái... cái này là..." Bàn Tử trợn tròn mắt, đầy vẻ kinh ngạc. "Không đúng!

Không phải ăn no quá nên căng phồng!

Cậu mau nhìn mắt nó kìa!" Tần Dã hét lớn một tiếng.

Chỉ thấy, nhãn cầu cổ thi đầy những sợi máu nhỏ màu đỏ tươi.

Những sợi máu đó dường như có linh tính, đang không ngừng uốn

éo. "Cái... cái này là tình huống gì?

Chẳng lẽ nó..." Bàn Tử trợn tròn mắt. "Tên này chắc bị một loại sức mạnh nào đó khống chế!" Tần Dã nheo mắt lại, nhìn chằm chằm nhãn cầu đỏ rực của cổ thi, trong lòng dâng lên điềm báo nguy hiểm. "Đây là thi độc!" Tần Dã thất sắc kinh hãi. "Cái gì!

Thi độc!" Bàn Tử giật mình, vội vàng lùi lại phía sau. "Cậu không sợ sao?" Tần Dã kinh ngạc hỏi.

Bàn Tử lắc đầu, bĩu môi nói: "Lão tử mới không sợ!

Lão tử trời sinh bách độc bất xâm!" "Cậu xạo chó đi." Tần Dã lườm Bàn Tử một cái. "Ai xạo chó với cậu!

Cậu nhìn kỹ đi!" Bàn Tử lấy ra túi kim bạc, chọn ra một cây kim bạc cỡ nhỏ nhất, khẽ búng cổ tay, bắn vào hốc mắt cổ thi.

Kim bạc lọt vào hốc mắt, đâm vào nhãn cầu cổ thi. "Ngao ô!" Cổ thi thét thảm một tiếng, nước mắt tuôn ra ào ạt.

Giọt nước mắt này chảy ra, hóa thành thi thủy màu xanh lục, bắn tung tóe lên vách đá.

Lập tức, trên vách đá hiện lên những phù chú, tỏa ra huỳnh quang rực rỡ, hệt như đom đóm trong đêm.

Tần Dã trong lòng kinh ngạc, vách đá này lại là bảo bối!

Xem ra ngôi mộ này quả nhiên không hề tầm thường, Tần Dã và Bàn Tử nhìn nhau một cái.

Tần Dã và Bàn Tử nhìn nhau, trong mắt đều không giấu được sự kinh ngạc và phấn khích.

Ngôi cổ mộ này, từ giây phút đặt chân vào, đã khắp nơi toát ra vẻ quỷ dị.

Và vách đá phát sáng trước mắt này, hiển nhiên chỉ là một góc của

tảng băng chìm. "Lão Tần, chỗ này tà môn lắm!" Bàn Tử nuốt nước bọt, giọng bất giác hạ thấp: "Nhưng càng tà môn, càng chứng tỏ bảo bối bên trong càng giá trị!" Bàn Tử vừa nói, mắt vừa sáng rực, như thể đã nhìn thấy vô số vàng bạc châu báu đang vẫy gọi hắn.

Tần Dã khẽ nhíu mày, không đáp lại lời Bàn Tử, sự chú ý của hắn hoàn toàn bị vách đá trước mắt thu hút.

Hắn từ từ lại gần vách đá, cẩn thận quan sát những phù chú phát ra huỳnh quang.

Những phù chú này nhìn có vẻ lộn xộn, nhưng Tần Dã lại mơ hồ cảm thấy có huyền cơ ẩn chứa bên trong. "Bàn Tử, lắp đặt thiết bị livestream đi, buổi livestream hôm nay của chúng ta, chắc chắn sẽ bùng nổ!" Tần Dã đột nhiên nói.

Bàn Tử nghe vậy, lập tức hưng phấn, nhanh nhẹn lấy thiết bị livestream ra khỏi ba lô, tìm một vị trí thích hợp để lắp đặt.

Ống kính hướng về Tần Dã và vách đá thần bí kia, khán giả trong phòng livestream lập tức bị thu hút. "Chủ kênh đang ở đâu vậy?

Kích thích quá đi mất!" "Vách đá này sao lại phát sáng được?

Kỳ dị quá!" "Ngồi hóng chủ kênh giải mã bí ẩn, không phải thật sự có thi độc đấy chứ?" Tần Dã nhìn màn hình bình luận, khẽ cười, nói: "Chào các bạn khán giả, hiện tại chúng ta đang ở trong một ngôi cổ mộ ngàn năm tuổi." "Cảnh tượng vừa rồi chắc mọi người cũng đã thấy, cơ quan và những điều quỷ dị trong cổ mộ này vượt xa sức tưởng tượng của chúng ta.

Tiếp theo, chúng ta sẽ tiếp tục khám phá, xem còn có thể phát hiện ra điều gì nữa." Nói xong, Tần Dã quay người nhìn về phía Bàn Tử: "Bàn Tử, cẩn thận một chút, trong cổ mộ này chắc chắn còn không ít cơ quan cạm bẫy." Bàn Tử vỗ ngực: "Yên tâm đi, lão Tần!

Bàn Tử tôi đâu phải hạng tầm thường!" Hai người men theo vách đá tiếp tục đi về phía trước, không đi được bao xa, liền đến trước một cánh cổng đá khổng lồ.

Chương 546

Trên cổng đá khắc đầy những hoa văn kỳ lạ, giống như một loại văn tự cổ xưa nào đó, lại giống như những phù hiệu thần bí. "Lão Tần, cái cửa này mở thế nào vậy?" Bàn Tử đưa tay đẩy thử cổng đá, nhưng lại phát hiện cổng đá không hề nhúc nhích.

Tần Dã không nói gì, hắn đi vòng quanh cổng đá một vòng, cẩn thận quan sát những hoa văn trên đó.

Ở góc dưới bên phải của cổng đá có một cái hõm nhỏ, hình dạng của cái hõm rất đặc biệt, giống như hình dáng của một loại động vật nào đó. "Bàn Tử, cậu xem cái này giống cái gì?" Tần Dã chỉ vào cái hõm hỏi.

Bàn Tử xích lại gần nhìn, gãi gãi đầu: "Tôi nhìn thấy giống một con chim, nhưng lại không chắc lắm.

Lão Tần, cậu có nghĩ ra cái gì không?" Tần Dã không trả lời, hắn lục lọi trong ba lô của mình.

Không lâu sau, chỉ thấy hắn lấy ra một bức tượng đồng nhỏ nhặt được trong đường mộ.

Hình dạng của bức tượng này, vậy mà lại y hệt cái hõm trên cổng đá. "Thử cái này xem." Tần Dã cẩn thận đặt bức tượng đồng vào trong cái hõm.

Ngay khoảnh khắc bức tượng khảm vào cái hõm, cổng đá phát ra một trận tiếng ầm ĩ trầm thấp, từ từ mở ra.

Một luồng khí tức cũ kỹ thối rữa xộc thẳng vào mặt, khiến người ta không nhịn được buồn nôn. "Oa tắc, lão Tần, cậu đỉnh thật!" Bàn Tử phấn khích kêu lên.

Khán giả trong phòng livestream cũng liên tục gửi bình luận bày tỏ sự kinh ngạc.

Hai người cẩn thận bước vào cổng đá, bên trong là một mộ thất rộng rãi.

Trên vách mộ thất khảm rất nhiều dạ minh châu, chiếu sáng cả mộ thất như ban ngày.

Chính giữa mộ thất, đặt một cỗ quan tài đá khổng lồ. "Lão Tần, trong quan tài đá này chắc chắn có đồ tốt!" Bàn Tử nóng lòng muốn xông tới mở quan tài đá.

Tần Dã vội vàng chặn hắn lại: "Đừng xông vào, xung quanh quan tài đá này nói không chừng có cơ quan.

Cứ xem xét đã." Tần Dã và Bàn Tử đi vòng quanh quan tài đá một vòng, cẩn thận kiểm tra mặt đất và vách tường xung quanh.

Quả nhiên, trên mặt đất xung quanh quan tài đá có một số chỗ nhô lên kỳ lạ, sự sắp xếp của những chỗ nhô lên này dường như cũng có một quy luật nào đó. "Bàn Tử, cậu xem những chỗ nhô lên này, có phải là điểm kích hoạt cơ quan không?" Tần Dã hỏi.

Bàn Tử gật đầu: "Rất có khả năng.

Lão Tần, chúng ta làm thế nào bây giờ?" Tần Dã suy nghĩ một lát, nói: "Tôi thử trước, cậu đứng sau nhìn." "Nếu có nguy hiểm gì, cậu cứ mau chạy đi." "Lão Tần, cậu nói gì vậy!

Chết thì cùng chết, sống thì cùng sống!" Bàn Tử vỗ vai Tần Dã, kiên định nói.

Trong lòng Tần Dã ấm áp, hắn hít sâu một hơi, từ từ đưa chân ra, giẫm xuống một trong những chỗ nhô lên.

Ngay khoảnh khắc chân hắn chạm vào chỗ nhô lên, vô số mũi tên

sắc nhọn đột nhiên bắn ra từ xung quanh quan tài đá.

May mà Tần Dã phản ứng nhanh, vội vàng nghiêng người né tránh. "Trời ạ, cái này cũng quá nguy hiểm rồi!" Bàn Tử nói với vẻ sợ hãi còn sót lại. "Xem ra chúng ta đoán đúng rồi, những chỗ nhô lên này chính là điểm kích hoạt cơ quan." Tần Dã nói: "Nhưng, cách kích hoạt cơ quan này chắc chắn có quy luật, chúng ta chỉ cần tìm ra quy luật, là có thể an toàn đến gần quan tài đá." Hai người lại cẩn thận quan sát những chỗ nhô lên đó một lúc. "Lão Tần, tôi hiểu rồi!

Theo thứ tự bát quái, lần lượt giẫm xuống những chỗ nhô lên này, là có thể đóng cơ quan!" Bàn Tử phấn khích nói. "Không sai!" Tần Dã dùng sức giẫm xuống, chỉ thấy mấy chỗ nhô lên kia lập tức bị giẫm nát.

Ngay sau đó, những ngọn đèn đá vốn nhấp nháy không ngừng, dần dần mờ đi, biến mất. "Đù má, cái này..." Bàn Tử ngây người.

Đèn đá biến mất, cả lối đi đều tối đen như mực, không nhìn thấy gì cả.

Tần Dã nhíu mày, kéo Bàn Tử lùi lại, nói: "Tôi đoán, bên trong lối đi này còn có cơ quan lợi hại hơn nữa.

Nơi đây tuy trống rỗng, nhưng chắc chắn có cơ quan cạm bẫy." Bàn Tử cũng đồng tình gật đầu: "Không sai, nơi đây tuyệt đối là khu vực trung tâm của cổ mộ, sẽ không đơn giản đâu." Ngay lúc hai người đang bàn luận, đột nhiên, Tần Dã cảm thấy có người chạm vào thắt lưng mình, rút ra chủy thủ. "Ai!" Tần Dã gầm lên một tiếng, nhấc chân đá ra.

Kết quả đá trúng lại là một bộ xương khô héo.

Xương khô rơi xuống đất, tan thành nhiều mảnh.

Tần Dã cúi người xuống, nhặt bộ xương khô lên, đây là một bộ

hài cốt khô héo, trông như thể một cơ thể người bị phong khô. "Lão Tần, bộ hài cốt này là thứ gì vậy?" Bàn Tử đi tới, nghi hoặc hỏi. "Tôi cũng không biết, nhưng cái này chắc chắn không phải người thường.

Tôi cứ có cảm giác, nó giống như đang sống vậy!" Tần Dã lẩm bẩm nói.

Tần Dã nhìn chằm chằm bộ xương khô héo kia.

Đột nhiên, hai mắt bộ xương khô mở ra, đồng tử xanh u ám lóe lên hàn quang.

Trong lòng Tần Dã chợt giật thót một cái, vội vàng đứng dậy.

Hắn nhìn quanh, phát hiện bộ xương khô này vậy mà lại cử động, từng bước đi về phía mình. "Cái quái gì thế này!" Tần Dã kinh hoàng vạn phần, hắn nắm chặt nắm đấm, chuẩn bị tư thế phòng thủ.

Bộ hài cốt kia đi đến trước mặt Tần Dã, vung móng vuốt ra như muốn xé nát Tần Dã.

Ngay lúc này, một cây nến đỏ rực đột nhiên cháy lên, ngọn lửa trong nến lung lay một chút, sau đó tắt lịm.

Tần Dã nhìn rõ, cây nến được tạo thành từ ba khúc gỗ, mỗi khúc gỗ to bằng cánh tay trẻ sơ sinh, trên đó vẽ những hoa văn rườm rà phức tạp, trông cực kỳ quỷ dị.

Nến vừa tắt, bộ hài cốt khô héo kia lập tức ngừng hành động.

Nó cứng đờ đứng trước mặt Tần Dã, như thể bị thi triển định thân thuật. "Thứ này chắc không phải là người bảo vệ mộ thất này chứ?" Bàn Tử cẩn thận hỏi.

Tần Dã lắc đầu, giải thích: "Đây hẳn là một cơ quan trong mộ thất.

Tôi vừa nãy đã kích hoạt nó, nên nó không dám tấn công chúng ta

nữa." Bàn Tử thấy bộ xương khô héo kia bất động, cuối cùng cũng thở phào một hơi, hắn nhìn về phía quan tài đá trên giường đá, nói: "Lão Tần, đã có bảo bối trong quan tài đá này, chi bằng hai chúng ta trực tiếp cạy mở nó!" "Không được, không gian bên trong quan tài đá quá hẹp, tùy tiện cạy mở quan tài đá, rất dễ chạm vào cơ quan, khiến chúng ta tan xương nát thịt!" "Sợ gì chứ!" Bàn Tử hào sảng nói: "Lão Tần, hai chúng ta liên thủ, chắc chắn có thể mở nó ra!" "Thế này đi, Bàn Tử, hai chúng ta hợp sức mở quan tài đá ra." Tần Dã đề nghị.

Bàn Tử nghe vậy, mắt lập tức sáng lên. "Ý hay!" Bàn Tử hắc hắc cười nói: "Tôi đã chờ ngày này lâu rồi." Tần Dã nhìn Bàn Tử với vẻ hăm hở muốn thử, không khỏi thầm mắng, mức độ tham lam của tên này hoàn toàn vượt quá dự liệu của Tần Dã, đúng là không hổ danh là kẻ mê tiền.

Thế là, Tần Dã và Bàn Tử bắt đầu thử di chuyển quan tài đá.

Quan tài đá không hề nhẹ, Tần Dã và Bàn Tử phí hết sức lực, mới di chuyển được vài centimet.

Ngay lúc hai người chuẩn bị tiếp tục cố gắng, đột nhiên, dưới đáy quan tài đá truyền đến tiếng "cạch" nhẹ, tiếp đó, nắp quan tài đá vậy mà từ từ bay lên. "Đù má, còn có cơ quan!

Mau rút!" Bàn Tử quay người bỏ chạy.

Ngay khoảnh khắc nắp quan tài đá mở ra, một luồng khí tức âm lãnh từ trong quan tài bay ra.

Luồng khí tức đó lạnh thấu xương, khiến người ta dựng tóc gáy, nổi da gà, như thể đang ở giữa mùa đông lạnh giá. "Mẹ kiếp, sao lạnh thế này?" Bàn Tử cằn nhằn một câu: "Lão Tần, tôi chịu hết nổi rồi, cái chỗ quỷ quái này đáng sợ quá, chúng ta đổi chỗ khác đi?" "Không được, đây là tuyến đường an toàn nhất, nếu đổi sang tuyến đường khác, hai chúng ta rất có thể sẽ chết trên đường." "Vậy thì hai chúng ta

đành đánh cược vận may vậy!" Bàn Tử khuyến khích Tần Dã.

Ngay khi Tần Dã và Bàn Tử đã bàn bạc xong, chuẩn bị mở quan tài, đột nhiên, họ nghe thấy tiếng gió vù vù từ lối đi bên cạnh. "Có gió sao?" Bàn Tử kinh ngạc kêu lên một tiếng.

Tần Dã cũng ngây người một lát.

Chẳng lẽ trong địa cung này, ngoài bộ hài cốt khô héo đó ra, còn chôn giấu thứ gì khác nữa sao?

Chương 547

Ngay lúc này, Tần Dã đột nhiên nghe thấy một trận tiếng "lục cục lục cục".

Hắn quay đầu nhìn về phía sau, nhưng lại phát hiện ở một nơi không xa họ, vậy mà bốc lên hơi nước nóng hổi!

Hơn nữa, hơi nước càng lúc càng nồng đặc, cuối cùng thậm chí che khuất tầm nhìn của hai người, khiến hai người không thể nhìn rõ tình hình phía sau hơi nước. "Bàn Tử, mau lấy súng lại đây, sương mù dày đặc quá." "Ò." Bàn Tử hoảng loạn đáp một tiếng, vội vàng từ trong ngực lấy ra một khẩu Sa Mạc Chi Ưng, giơ lên trước mặt.

Khi ánh mắt Bàn Tử xuyên qua lớp hơi nước dày đặc, mơ hồ nhìn thấy một khuôn mặt phụ nữ trắng bệch, hắn lập tức sợ đến mức suýt đánh rơi súng.

Khuôn mặt trắng bệch kia đang từ từ bò về phía họ.

Khóe miệng cô ta dính máu tươi, quần áo trên người đã mục nát hoàn toàn, lộ ra cơ thể đầy vết thương chằng chịt. "Mẹ ơi!" Bàn Tử không nhịn được kinh kêu một tiếng, cắm đầu chạy thục mạng.

Nhưng chạy không được bao lâu, hắn liền va phải thứ gì đó, trực tiếp ngã lăn xuống đất.

Bàn Tử ngẩng đầu nhìn, phát hiện mình đâm vào rìa quan tài đá.

Bàn Tử khó khăn bò dậy, quay đầu nhìn về phía quan tài đá.

Lúc này, một bàn tay trắng bệch đặt lên vai hắn, Bàn Tử giật mình, theo bản năng hét lớn một tiếng: "A!" "Cậu la cái gì?" Giọng Tần Dã trầm thấp khàn khàn vang lên. "Tần ca?" Bàn Tử kinh ngạc nói: "Cậu cũng thấy con ma đó à?" "Đừng nói nhảm, mau đưa vũ khí cho tôi."

Bàn Tử do dự một lát, đưa súng cho Tần Dã.

Tần Dã vươn tay phải, một cước đá văng quan tài đá.

Chỉ nghe một tiếng "rầm" trầm đục, tim Bàn Tử co thắt dữ dội.

Trong tay Tần Dã cầm một thứ đen sì, tròn tròn.

Tần Dã cầm lên nhìn, vậy mà lại là một cục sắt đen sì.

Bàn Tử thò đầu qua nhìn thoáng qua, kinh ngạc kêu lên một tiếng: "Đù má, cái quái gì thế này?" Bề mặt khối cầu đó lồi lõm không đều, màu sắc thâm trầm, không thể nhìn ra là sản phẩm kim loại, trái lại có chút giống than đá. "Cậu nhìn kỹ lại đi!" Tần Dã nói. "Đây không phải than đá sao." Bàn Tử nghi ngờ lẩm bẩm một tiếng, đột nhiên mắt sáng bừng: "Lão Tần, cái này không phải là viên dạ minh châu đó chứ?" "Không chắc chắn, nhưng có bảy tám mươi phần trăm khả năng là dạ minh châu." Tần Dã nói: "Dạ minh châu không chỉ có thể hấp thụ ánh sáng mặt trời, mà còn có tác dụng xua tà trấn áp, chúng ta cứ bỏ nó vào ba lô trước, sau đó tiếp tục đẩy quan tài." "Vâng, được!" Bàn Tử đáp một tiếng, sau đó, hai người hợp lực, nhét khối dạ minh châu này vào chiếc hộp đựng quan tài đá.

Sau đó, hai người lại dùng dây thừng buộc chặt nắp quan tài đá.

Trên nắp quan tài đá có rất nhiều chỗ lõm, dùng dây thừng quấn quanh cố định lại, là có thể phong kín toàn bộ quan tài, khiến nó cách biệt với thế giới bên ngoài.

Làm xong tất cả những điều này, Tần Dã và Bàn Tử nhìn nhau một cái, sau đó cùng ngồi xuống trước quan tài.

Tần Dã từ trong túi lấy ra bật lửa, thổi hai cái, rồi ném cho Bàn Tử. "Đù má, lão Tần, cậu kiếm bật lửa ở đâu vậy?

Cậu không phải ăn trộm đấy chứ!" Bàn Tử kinh ngạc trợn tròn mắt. "Ít lải nhải đi, châm lửa lên." "Ò..." Bàn Tử tuy rất kinh ngạc,

nhưng cũng không trì hoãn.

Bàn Tử châm lửa, đưa hộp diêm cho Tần Dã.

Tần Dã nhận lấy hộp diêm, dùng diêm quẹt hai cái, ngọn lửa lập tức bùng lên mạnh mẽ, chiếu sáng cả động huyệt.

Tần Dã nheo mắt, nhờ ánh đèn yếu ớt mà quan sát cỗ quan tài đá này.

Quan tài đá dài khoảng năm mét, rộng cũng khoảng một mét, vách quan tài đầy những vết nứt dày đặc, dường như đã trải qua vô số lần mưa gió xói mòn. "Lão Tần, hay là để tôi mở quan tài đi?

Cơ quan ở đây đã hỏng rồi, chắc không sao đâu nhỉ?" Tần Dã nhíu mày nói: "Cậu biết cách mở quan tài à?" "Ách..." Bàn Tử ngượng ngùng gãi đầu, nói: "Thứ này là quan tài đá, đoán chừng không dễ mở." "Hay là thế này đi, tôi đẩy tấm ván quan tài qua, chúng ta đẩy nắp quan tài ra." "Nếu có nguy hiểm rồi, chúng ta cứ mau chạy trốn." Tần Dã đồng tình nói: "Cũng chỉ có thể làm vậy thôi." Hai người hợp lực đẩy nắp quan tài đá sang một bên, sau đó Bàn Tử nắm lấy rìa nắp quan tài ấn xuống.

Bàn Tử dù sao cũng có sức lực lớn, cỗ quan tài ba bốn tấn bị hắn kéo xuống từng chút một, tốc độ còn chậm hơn cả ốc sên.

Cuối cùng, Bàn Tử buông tay, nắp quan tài hoàn toàn rơi xuống nước, tạo thành một vòng gợn sóng.

Tần Dã đi qua, đưa tay ấn vào cạnh nắp quan tài.

Nắp quan tài dày nửa thước vậy mà không chịu nổi lực chưởng của hắn, trực tiếp bật ra, rơi xuống đất, làm bốc lên một trận bụi. "Đù má, cứng thật đấy!" Bàn Tử chửi bới đi tới, cúi người xuống, nhặt nắp quan tài lên. "Lão Tần, cú vừa rồi của cậu, e rằng phải có đến ba trăm cân!" Bàn Tử khoa trương vỗ vỗ nắp quan tài.

Tần Dã cười nói: "Thằng nhóc nhà cậu còn muốn viên dạ minh châu kia không?" Bàn Tử lập tức lắc đầu: "Không muốn!" "Nếu cậu không muốn, vậy còn ngây ra đó làm gì?

Mau giúp tôi nâng nắp quan tài lên." Lời Tần Dã vừa dứt, nắp quan tài liền được Bàn Tử nâng lên nửa tấc, lộ ra một khe hở.

Bàn Tử cấp mang vấn đạo: "Tần ca, giá quan tài lý hữu thập yêu?" Tần Dã thò đầu vào quan tài nhìn một cái, sau đó nói: "Không có gì, chỉ là vài món đồ cũ nát." Tần Dã và Bàn Tử hợp lực đẩy nắp quan tài sang một bên.

Nắp quan tài lăn tròn, nổi lên từ trong ao nước. "Ô?" Tần Dã đột nhiên cảm thấy không đúng, hắn vội vàng cúi người kiểm tra, chỉ thấy ở vị trí đáy nắp quan tài, vậy mà nằm một bộ xương khô trắng hếu.

Bộ xương khô này mặc giáp đồng, đội vương miện, uy nghiêm mà thần thánh. "A ma ơi!" Bàn Tử sợ hãi kêu lên một tiếng, quay người bỏ chạy. "Ê, cậu chạy cái gì vậy?

Quay lại giúp nâng quan tài chứ?" Tần Dã gọi. "Không cần, Tần ca, tôi tự mình có thể nâng lên được mà." Nói xong, Bàn Tử cắm đầu chạy. "Mẹ kiếp, sao tên này nhát gan thế?" Tần Dã bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó cúi người xuống, hai tay đặt lên nắp quan tài.

Tần Dã hít sâu một hơi, mạnh mẽ dùng toàn bộ sức lực. "Kẽo kẹt" một tiếng.

Cả nắp quan tài nặng trịch bật lên.

Nắp quan tài rơi xuống ao nước, làm bắn lên một làn sóng.

Tần Dã thở phào một hơi dài, lau mồ hôi trên trán, sau đó đứng dậy, đuổi theo hướng Bàn Tử bỏ đi.

Bàn Tử đã chạy xa, nhưng Tần Dã vẫn rất nhanh đuổi kịp hắn, đồng thời một chưởng đánh vào vai Bàn Tử.

Bàn Tử đau điếng ngã lăn xuống đất, rên rỉ vì đau đớn. "Thằng Bàn Tử chết tiệt, chạy nhanh vậy làm gì?

Suýt chút nữa để cậu chạy mất rồi." Tần Dã mắng. "Tần ca, chỗ này âm u quá, đáng sợ lắm." "Hừ, chỗ nào âm u?

Ngoài cái quan tài đen sì ra, cảnh sắc xung quanh cũng khá đẹp mà." Tần Dã nói: "Thôi được rồi, đừng nói nhảm nữa, mau theo tôi tìm đồ." Bàn Tử bò dậy, theo sát Tần Dã.

Hai người tiếp tục tiến về phía trước.

Lại bảy tám phút sau, Bàn Tử dừng bước.

Hắn chỉ vào một tảng đá nhô lên phía trước, ấp úng nói: "Tần, Tần ca... hai chúng ta có phải đi lạc đường rồi không?" Lúc này, Tần Dã cũng phát hiện tình huống, nhíu mày nói: "Sao gần đây lại có một tảng đá lớn như vậy chứ?" "Thảo nào vừa nãy cứ cảm thấy có gì đó không ổn, hóa ra là do tảng đá này." Tần Dã lẩm bẩm một mình.

Tảng đá đột ngột sừng sững trên sườn núi này, cao khoảng mười mét, dài rộng đều vượt quá sáu mét.

Hình dạng tròn đầy, bề mặt trơn nhẵn bằng phẳng, dường như là tự nhiên hình thành.

Trên đỉnh tảng đá, mọc ra một cành cây thô to, rất giống một cây cột chống được sử dụng trong hoàng cung cổ đại.

Dưới tảng đá thì chất đống rất nhiều khối đá vỡ, những khối đá vỡ này lộn xộn, phân bố khắp nơi trên tảng đá, trông như thể do con người chất đống.

Tần Dã và Bàn Tử nhìn nhau một cái, đều thấy vẻ nghi hoặc nồng đậm trên mặt đối phương. "Bàn Tử, cậu nói tảng đá này, có phải có gì đó kỳ quái không?" Tần Dã thấp giọng hỏi.

Bàn Tử cẩn thận quan sát một lát, lắc đầu nói: "Tảng đá này không có gì kỳ lạ cả, dù sao thì nó trông như vậy mà.

Chương 548

Nếu nhất định phải nói có gì kỳ quái, tôi thấy là tảng đá này quá lớn." Bàn Tử chỉ vào tảng đá. "Tần ca cậu xem, tảng đá này dài hơn ba mươi mét, cao khoảng mười lăm mét." "Nếu là cổ nhân xây dựng lăng tẩm, vậy thì quy mô chắc chắn cực kỳ lớn, thậm chí còn hùng vĩ hơn kim tự tháp.

Một tòa lăng tẩm như vậy, sao có thể chỉ dùng một tảng đá bình thường mà xây dựng xong được?" "Ừm, quả thực là vậy." Tần Dã gật đầu. "Nhưng chúng ta đã không có cách nào rút lui rồi.

Lựa chọn duy nhất bây giờ là, khai quật tảng đá này." Bàn Tử mặt mày ủ rũ nói: "Thế nhưng, chúng ta ngay cả xẻng công binh cũng không mang theo mà?" "Ai nói không có?" Tần Dã mỉm cười, lấy ra hai cái xà beng sắt đã chuẩn bị sẵn, đưa cho Bàn Tử: "Đây, chính là thứ này." "Oa nga!" Bàn Tử trợn tròn mắt, kinh ngạc kêu lên một tiếng. "Cái này là đồ chuyên dụng của quân đội để khai quật công sự, tuy không sắc bén như cái búa chim, nhưng lại bền bỉ hơn xà beng, hiệu suất tăng lên rất nhiều." Tần Dã giải thích. "Vừa nãy tôi vào rừng tìm đồ ăn, tiện tay hái ít lá dại và dây leo đan thành hai cái giỏ đơn giản, đựng ít đất cát vào đó." "Cậu cầm lấy, lát nữa tôi sẽ phụ trách đào hố." "Cậu cứ dùng cái xà beng này đào, đảm bảo đào rất nhanh." "Được thôi!" Bàn Tử vui vẻ nhận lấy xà beng.

Sau đó, Bàn Tử và Tần Dã bắt đầu động thủ khai quật tảng đá khổng lồ này.

Hai người đào rất nỗ lực, nhưng tảng đá thực sự quá lớn, hai người đào hơn nửa tiếng đồng hồ, vẫn chưa xuyên qua được.

Lúc này, Bàn Tử mệt đến vã mồ hôi, thở hổn hển nói: "Mẹ kiếp,

tảng đá lớn như vậy, phải đào đến bao giờ mới xong đây." Tần Dã lau mồ hôi trên trán, nói: "Cố gắng thêm một chút nữa, sẽ xong ngay thôi." Cứ như vậy, hai người nghiến răng khổ chiến.

Không biết từ lúc nào, mặt trời lặn về phía tây.

Bầu trời dần dần tối sầm, núi rừng trở nên đen kịt, như thể bị một lớp sương mù đen bao phủ.

Bàn Tử mệt đến bã người, toàn thân đổ mồ hôi, quần áo ướt sũng, trông rất thảm hại.

Tình trạng của Tần Dã cũng chẳng khá hơn là bao, trán đẫm mồ hôi, mặt đỏ tai hồng, rõ ràng là tiêu hao rất nhiều.

Tuy nhiên, hắn vẫn nghiến răng kiên trì, không một lời oán thán.

Tần Dã vẫn luôn là một người quật cường. "Phù xì!" Ngay lúc này, Tần Dã nghe thấy một tiếng động nhẹ.

Trong lòng hắn lập tức dâng lên một dự cảm không lành.

Quả nhiên, một bóng đen đột nhiên từ phía sau Tần Dã xông ra, hung hăng lao về phía Tần Dã.

Tần Dã theo bản năng vung quyền đánh trả.

Tuy nhiên, đám bóng đen kia lại như một con vượn linh hoạt, tránh được công thế của Tần Dã, nhanh chóng nhảy sang một bên.

Đồng thời, phía sau Tần Dã truyền đến tiếng kêu thét của Bàn Tử.

Tần Dã đột ngột quay đầu nhìn lại, đồng tử chợt co rút.

Đó vậy mà là một bộ xương khô!

Bộ xương khô đó toàn thân xương cốt vỡ nát, thịt nát mơ hồ, trên ngực còn cắm nửa thanh kiếm gỗ.

Trong hốc mắt nó lập lòe ngọn lửa xanh u ám, khóe miệng treo nụ

cười nhe nanh quỷ dị, chậm rãi tiến về phía Tần Dã.

Tần Dã không kìm được lùi lại hai bước, trong lòng tràn ngập sợ hãi.

Bàn Tử thấy Tần Dã sợ hãi, vội vàng tiến lên một bước chắn trước mặt Tần Dã, run rẩy nói: "Tần...

Tần ca, cậu sợ à?" Tần Dã lạnh lùng hừ một tiếng: "Sợ?

Tôi có gì mà phải sợ?

Cậu cứ kéo dài thời gian với nó, tôi sẽ tìm cơ hội giết nó." Bàn Tử ngẩn người, sau đó gầm lên một tiếng giận dữ, vung xẻng sắt đập tới bộ xương khô. "Bốp!" Bộ xương khô dễ dàng né tránh đòn tấn công của xẻng sắt.

Bàn Tử lại giơ xẻng sắt, bổ thẳng vào đầu bộ xương khô.

Bộ xương khô nhẹ nhàng né tránh, sau đó nhân cơ hội vươn tay ôm chặt cổ Bàn Tử.

Nó muốn siết chết Bàn Tử!

Tần Dã thấy Bàn Tử bị vướng, vội vàng rút dao găm, xông tới. "Soạt!" Tần Dã một đao đâm vào thân thể bộ xương khô.

Bộ xương khô kêu thảm một tiếng, buông cánh tay đang nắm chặt Bàn Tử ra.

Nó há to cái miệng đầy răng nanh, lộ ra hàn quang âm u, xé gió cắn tới Tần Dã.

Tần Dã vội vàng né sang một bên, hiểm hóc tránh được một đòn chí mạng.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc ấy, một luồng âm phong thổi qua.

Tần Dã chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát, như có thứ gì đó lướt

qua gáy mình.

Tần Dã trong lòng giật mình.

Hắn vội vàng quay người nhìn lại, chỉ thấy con rắn vừa rồi vậy mà lại quay trở lại, đang trừng mắt nhìn hắn đầy hung ác.

Bàn Tử thấy rắn quay lại, vội vàng kêu lên: "Rắn!

Tần ca, có rắn độc kìa!

Mau cứu tôi với!" Tần Dã sắc mặt ngưng trọng nhìn Bàn Tử, rồi lại liếc nhìn con rắn kia.

Cuối cùng quyết định không để ý đến nó, thẳng tắp xông về phía cái động dưới vách đá.

Con rắn kia dường như hiểu được ý nghĩ của Tần Dã, vậy mà lại uốn éo thân thể, chui vào trong nham thạch, chớp mắt đã biến mất. "Để nó chạy mất rồi!" Tần Dã chửi thầm một câu.

Sau đó, hắn liền tiếp tục đào bới.

Tần Dã rất rõ, con rắn này đã dám quay lại báo thù bọn họ, chắc chắn là vì khối nham thạch này.

Giờ nó chạy thoát, đoán chừng là sợ bị hai người vây công.

Cho nên nó mới không chút do dự bỏ chạy.

Nếu không kịp thời đào khối nham thạch này ra, đợi nó dưỡng tinh súc duệ, lại quay lại bất ngờ tấn công, e rằng sẽ rất phiền phức.

Cho nên, bất luận thế nào, khối nham thạch này đều phải đào ra.

Thế là, Tần Dã đẩy Bàn Tử ngã xuống đất, sau đó cầm dao găm ra sức bổ vào nham thạch.

Bàn Tử sợ hãi, lăn lộn bò trườn, tránh xa Tần Dã.

Tần Dã không để ý, vùi đầu tiếp tục đào.

Cứ thế, một người một 'trâu' hợp tác đào bới, mất gần một tiếng đồng hồ mới đào được một khe hở.

Khe hở ngày càng lớn.

Đột nhiên, Tần Dã cảm thấy một trận đau nhói ập đến.

Hóa ra, trên vách đá dưới đáy khối nham thạch này, có khảm vài viên dạ minh châu.

Do ánh sáng của dạ minh châu rất yếu, trong môi trường mờ tối này, nếu không dò xét kỹ thì tuyệt đối không thể phát hiện được.

Giờ phút này, ánh sáng của dạ minh châu chiếu lên các vách đá xung quanh, tạo thành những sắc màu rực rỡ và lấp lánh.

Ánh mắt Tần Dã rơi vào một trong số những viên dạ minh châu.

Ánh mắt hắn lập tức ngây dại, trong lòng mừng rỡ khôn xiết.

Bởi vì hắn nhận ra viên dạ minh châu này.

Viên dạ minh châu này tên là Lục Oánh Bảo Châu.

Giá trị của nó còn quý hơn cả hoàng đồng khoáng, đáng giá hàng chục triệu tệ, hơn nữa còn là vô giá trên thị trường.

Tần Dã nằm mơ cũng không ngờ ở đây lại có Lục Oánh Bảo Châu.

Chẳng lẽ, nơi này thật sự cất giấu Lục Oánh Bảo Châu sao?

Chương 549

Dưới khối nham thạch này, vậy mà thật sự cất giấu bảo châu!?

Tần Dã kích động đến mức nước mắt rưng rưng.

Hắn vội vàng cầm dạ minh châu đưa ra ánh đèn quan sát kỹ.

Chỉ thấy bề ngoài dạ minh châu trơn bóng, tròn trịa, tản ra ánh lục mờ ảo.

Ngoài ra, nó không có bất kỳ điểm đặc biệt nào khác.

Tuy nhiên, ở đáy dạ minh châu dường như có một chỗ hõm, bên trong chỗ hõm có chút bụi bẩn.

Tần Dã nhíu mày suy nghĩ một lát, đột nhiên chợt hiểu ra, hóa ra chỗ hõm của dạ minh châu chính là nơi đặt hộp ngọc.

Viên dạ minh châu này chắc hẳn là do người ta đặt ở đây, nếu không thì không thể mọc ra dưới nham thạch được.

Tần Dã lấy Lục Oánh Bảo Châu ra, sau đó nhét hộp ngọc vào.

Cứ như vậy, cả khối nham thạch liền hoàn toàn bằng phẳng, Tần Dã lập tức cúi người, bắt đầu đào hố. "Rào rào!" Tần Dã dùng hết sức lực toàn thân, liều mạng đào bới.

Cuối cùng, dưới sự nỗ lực của Tần Dã, nham thạch nứt ra một cái động đủ cho một người chui vào. "Mau vào đi." Tần Dã kéo Bàn Tử chui vào, sau đó vận chuyển quan tài đá vào trong, rồi lại dùng đất bùn lấp kín.

Tần Dã làm xong tất cả những việc này, thở dài một hơi, ngồi bệt xuống đất thở hổn hển.

Bàn Tử cũng nằm vật ra đất, thở dốc, mặt đầy vẻ may mắn thoát

chết.

Cậu ta lau mồ hôi trên trán, ngẩng đầu nhìn trời, cảm thán nói: "Tần ca, cuối cùng chúng ta cũng thoát được một kiếp rồi!

Lần này thật sự nhờ có cậu, nếu không tôi nhất định bị tên kia cắn chết mất!" "Được rồi, đừng nói nhảm nữa, chúng ta tiếp tục làm đi." Tần Dã nói. "Ừm." Bàn Tử gật đầu.

Cậu ta cố gắng bò dậy, đi đến trước khối đá lớn kia, tiếp tục ra sức khai quật.

Không biết mệt mỏi vung xẻng, dốc sức đào bới nham thạch. "Rầm rầm rầm!" Đúng lúc này, mặt đất rung chuyển, như thể địa long trở mình. "Chuyện gì vậy?" Tần Dã giật mình, vội vàng đỡ lấy Bàn Tử. "Không ổn rồi!

Con mãng xà lớn lại quay lại!

Tần ca, chúng ta mau rút lui!" Bàn Tử vội vàng nói. "Rút lui cái gì mà rút lui!

Cậu không thấy con mãng xà lớn đã bò vào động rồi sao?" "Ách..." "Còn ngây ra đó làm gì?

Mau đào đi!

Hai chúng ta liên thủ, nhất định có thể đào được tảng đá này!" "Nga..." Bàn Tử gật đầu, lần nữa lao vào công việc.

Phải nói, Tần Dã và Bàn Tử đều là những người giỏi việc nặng.

Bọn họ phối hợp ăn ý, rất nhanh đã đào được một cái lỗ trên tảng đá lớn.

Tần Dã dẫn đầu chui vào, sau đó kéo Bàn Tử cũng chui theo. "Ầm!" Sau một trận rung lắc kịch liệt, cuối cùng bọn họ cũng chui đến một đầu khác của nham thạch.

Lúc này, Tần Dã mới phát hiện, nơi đây vậy mà là một động ngầm.

Động rất sâu và rộng, bốn phương thông suốt, không biết kéo dài đến đâu.

Tuy nhiên, ở đây tối đen như mực, không có chút ánh sáng nào. "Tần ca..." Bàn Tử run rẩy. "Đừng sợ." Tần Dã an ủi Bàn Tử một câu.

Sau đó đưa đèn pin cho Bàn Tử.

Bàn Tử nhận lấy đèn pin, chiếu vào Tần Dã.

Tần Dã mò mẫm vách tường, men theo động huyệt đi. "Ơ, chỗ này hình như có dấu chân." Bàn Tử đột nhiên nói. "Ừm?" Tần Dã nghe vậy dừng bước.

Nhờ ánh sáng yếu ớt của đèn pin, Tần Dã lờ mờ nhìn thấy, ở phía bên phải có một chuỗi dấu chân mờ.

Hắn men theo chuỗi dấu chân này đi tới.

Rất nhanh, hắn phát hiện chủ nhân của dấu chân là Trần Kiến Cường. "Tên này vậy mà còn sống, mặt trời mọc đằng Tây rồi." Tần Dã trong lòng nghi hoặc.

Không lâu sau, Tần Dã đi ra khỏi bụng núi.

Bên ngoài, vẫn là một động huyệt chật hẹp. "Tần ca, lũ rắn yêu kia đâu rồi?" Bàn Tử hỏi.

Tần Dã trầm ngâm một lát nói: "Đám rắn yêu đó chắc hẳn đã chạy từ lâu rồi.

Chúng ta ra ngoài thôi, nơi này không nên ở lâu." "Ừm." Bàn Tử gật đầu đáp một tiếng, đi theo Tần Dã ra ngoài. "Rít...

Rít rít...

Rít rít rít rít..." Lúc này, Bàn Tử nghe thấy phía trước truyền đến những âm thanh kỳ lạ.

Cậu ta nghe tiếng nhìn tới, chỉ thấy không xa, có hàng trăm cây nến đang cháy, ánh sáng rực rỡ.

Tần Dã và Bàn Tử dìu đỡ lẫn nhau, khó khăn di chuyển về phía trước.

Khi hai người đến gần nguồn ánh sáng nến, lại đột nhiên sững sờ. "Mẹ ơi!" Bàn Tử không kìm được hét lên.

Tần Dã cũng trợn trừng hai mắt.

Chỉ thấy, trước mặt bọn họ, chất đống vô số thi cốt.

Những thi cốt này đều là di hài của phụ nữ trẻ tuổi.

Quần áo của họ rách nát, da thịt trần trụi lộ ra ngoài, da dẻ xanh tím thâm đen, rõ ràng là do bị rắn rết cắn mà chết.

Ở giữa những di hài này, lại là một pho tượng điêu khắc cao vút tận mây, trong suốt lấp lánh.

Pho tượng điêu khắc đó sống động như thật, thân mặc cung trang, đầu đội phượng quan.

Mặc dù chỉ còn lại một bộ xương khô, nhưng tư thái vẫn ưu nhã.

Dù đã là một bộ xương cốt, vẫn đẹp tựa thiên tiên.

Đây chính là pho ngọc điêu mà Tần Dã muốn tìm. "Trời ạ!" Bàn Tử trợn trừng hai mắt, miệng há hốc, mắt trợn tròn.

Cậu ta lẩm bẩm: "Mịa nó, đây không phải cổ vật thời Đường chứ?

Trời ơi, vậy thì món đồ này ít nhất cũng phải vài chục tỷ tệ chứ?!" Tần Dã cũng bị pho ngọc điêu này thu hút.

Pho ngọc điêu này được điêu khắc vô cùng sống động, như thật, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể sống lại.

Chương 550

Tần Dã vươn tay chạm vào ngọc điêu.

Móng tay hắn lướt qua thân ngọc điêu, cảm thấy lạnh buốt dị thường, thậm chí có một luồng khí lạnh lẽo từ lòng bàn tay tràn khắp toàn thân.

Tay hắn run lên một cái, suýt nữa thì buông ra. "Tần ca!

Món đồ này tà môn lắm.

Cậu mau ném nó sang một bên đi." Bàn Tử sốt ruột nói. "Không, nó vẫn còn hữu dụng!" Tần Dã cố chấp lắc đầu. "Nhưng mà..." "Đừng nói nữa!" Tần Dã ngắt lời Bàn Tử, sau đó hít sâu một hơi, bình ổn nội tâm đang kích động.

Hắn chậm rãi và kiên định đặt ngọc điêu về chỗ cũ.

Sau đó hắn lại lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía ngọc điêu, mắt không chớp. "Làm sao bây giờ?" Bàn Tử lẩm bẩm nhỏ giọng: "Giờ chúng ta nên làm gì đây?" "Tiếp tục đi vào trong." Tần Dã trầm ngâm một lát rồi nói.

Hắn không chút do dự, lập tức bước tới, Bàn Tử đành phải theo sau.

Hai người rất nhanh đã đến cuối hang núi.

Ở đây, bất ngờ thay lại có một lối đi thông thẳng vào bụng núi. "Oa!" Bàn Tử vui mừng khôn xiết: "Cuối cùng cũng đến được lối ra rồi." Tần Dã gật đầu, hắn dẫn đầu bước vào hang động.

Bàn Tử theo sát, men theo lối đi chật hẹp của hang động đi thẳng xuống đáy.

Vừa rồi bọn họ ở trong hang động quanh co, nhưng không đi quá xa.

Lúc này đứng ở cuối, có thể nghe rõ ràng tiếng nước chảy róc rách.

Nơi đây hẳn là một đầu khác của dòng sông.

Tần Dã thở phào nhẹ nhõm. "Thế này cuối cùng cũng an toàn rồi!" Bàn Tử cười haha vỗ vỗ vai Tần Dã.

Tần Dã lại lắc đầu, nói: "Cậu nghĩ chúng ta an toàn rồi sao?" "Gì?" Nụ cười trên mặt Bàn Tử đông cứng lại, hỏi: "Chẳng lẽ..." "Không sai." Tần Dã gật đầu. "Hít ~" Bàn Tử hít vào một hơi khí lạnh, sắc mặt lập tức trắng bệch vài phần: "Vậy làm sao bây giờ?" "Đã đến rồi, chúng ta tự nhiên phải làm cho rõ ràng." Tần Dã nhàn nhạt nói, trong giọng nói mang theo vài phần quyết tuyệt. "Cậu muốn làm gì?" Bàn Tử lo lắng nhìn xung quanh.

Chỉ thấy trước mặt bọn họ, bày đặt mấy chục cỗ quan tài.

Những quan tài này xếp chồng dày đặc, hình tròn, trên mỗi cỗ quan tài đều dán một lá bùa giấy màu vàng, bùa văn khác nhau.

Ở giữa các quan tài, có mấy chục cỗ thi thể nam nữ nằm ngang dọc. "Chúng ta sẽ không xui xẻo đến vậy chứ." Bàn Tử sợ hãi đến mức toàn thân run rẩy, nói: "Trong này sẽ không toàn là cương thi chứ." "Tôi cũng không thể xác định được." Tần Dã nhíu mày nói. "Vậy chúng ta..." Bàn Tử chưa nói hết lời, Tần Dã đột nhiên ngồi xổm xuống đất, cẩn thận quan sát những lá bùa chú kia.

Những lá bùa chú này cực kỳ quỷ dị phức tạp, thoạt nhìn dường như không liên quan gì đến cục phong thủy, nhưng Tần Dã lờ mờ cảm thấy trong đó ẩn chứa một loại quy luật nào đó.

Hắn cẩn thận nghiên cứu hồi lâu, sau đó lại cầm một lá bùa lên, so

sánh kỹ lưỡng một phen, đột nhiên chợt hiểu ra. "Quả nhiên có uẩn khúc!" Tần Dã phấn khích nói. "Uẩn khúc gì?" Bàn Tử nghi hoặc. "Những lá bùa chú này, phù hợp với cách cục Cửu Cung Bát Quái.

Hơn nữa..." Tần Dã nheo mắt lại, nói: "Ở đây có trận pháp tồn tại." Bàn Tử nghe vậy, thần sắc giật mình, hỏi: "Tần ca, cậu còn hiểu cả trận pháp nữa à?" "Hiểu sơ sơ thôi." Tần Dã khiêm tốn nói. "Haha, đỉnh vãi.

Tôi đã sớm đoán ra rồi, cậu chắc chắn có bí mật giấu tôi!" Bàn Tử phấn khích nói: "Cậu mau nói cho tôi biết, những phù hiệu này là cái quái gì vậy?" Tần Dã hơi nhíu mày, nói: "Cửu Cung Bát Quái là một kỳ học cổ đại, bác đại tinh thâm, huyền ảo khó phân biệt.

Ngay cả các nhà khảo cổ học của quốc gia chúng ta, cũng rất ít người có thể thấu hiểu Cửu Cung Bát Quái." Hắn dừng lại một chút, nói: "Lịch sử An Lạc của chúng ta lâu đời, văn hóa hưng thịnh, vào thời kỳ thượng cổ từng sinh ra rất nhiều học giả vĩ đại, bao gồm cả nhiều thuật sĩ thần quỷ khó lường." "Bọn họ có thể sở hữu sức mạnh siêu phàm, nhưng trình độ Cửu Cung Bát Quái của họ cũng không hề tầm thường, thậm chí có rất nhiều người có thể đạt đến trạng thái đỉnh phong, có thể suy diễn ra rất nhiều sự vật không thể tưởng tượng nổi.

Con cháu đời sau của những thuật sĩ này, trong những điển tịch và bút ký mà họ để lại, đều tường tận giải thích về Cửu Cung Bát Quái.

Tương truyền, có một số đại sư đỉnh cấp, có thể bố trí được trận 'Cửu Long Củng Châu' trong truyền thuyết, có thể nói là nghịch thiên cải mệnh, xoay chuyển càn khôn." "Cửu Cung Bát Quái là một loại sức mạnh rất cường đại, cũng là một học khoa rất thần bí." "Cửu Long Củng Châu trận?" Bàn Tử trợn tròn mắt, kinh ngạc vô cùng. "Ừm.

Cửu Long Củng Châu trận được tạo thành bởi chín tòa linh thạch trấn áp chín đường long mạch, một khi chín rồng tụ họp, có thể lật đổ trời đất, xoay chuyển nhật nguyệt." Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt, chấn động nói: "Vậy chẳng phải nói... những lá bùa chú này đều là Cửu Long Củng Châu trận sao?" "Không sai!" Tần Dã gật đầu. "Vãi chưởng!" Bàn Tử sợ ngây người, lắp bắp nói: "Vậy... vậy chúng ta chẳng phải đã chọc phải ổ kiến lửa rồi sao?" Tần Dã thở dài một tiếng, nói: "Bất kể là ngôi mộ linh thạch nào bị khai quật, nhất định sẽ chọc giận chín đường long mạch linh thạch này.

Khi đó chúng nổi loạn lên, e rằng chúng ta đều không chạy thoát được." Bàn Tử nghe vậy, sắc mặt tái nhợt. "Tần ca... bây giờ làm sao đây?" Tần Dã cười khổ lắc đầu: "Chỉ mong dòng sông này không có long mạch thôi.

Nếu không hai chúng ta hôm nay e rằng lành ít dữ nhiều." "Vậy... vậy chúng ta mau đi thôi!" Bàn Tử nói. "Khoan đã!" Tần Dã cản cậu ta lại. "Tần ca, cậu còn muốn làm gì nữa?" Tần Dã nhìn quanh, nói: "Chủ nhân của lăng tẩm này, tuyệt đối là một nhân vật lớn phi phàm.

Ông ta có thể xây dựng một kho báu như thế này, tuyệt đối không chỉ đơn giản là để cất giấu tài sản." "Vậy cậu cho là gì?" Bàn Tử hỏi.

Tần Dã nói: "Tôi nghi ngờ nơi đây chôn giấu một đại án kinh thiên động địa, hoặc một số bí mật kinh thiên." Hắn trầm mặc một lát, nói: "Tôi luôn cảm thấy, nơi này dường như có điều gì đó nguy hiểm." "Cậu muốn nói... những tống tử đó?" Tần Dã gật đầu: "Nhiều năm như vậy không ai tìm thấy kho báu, rõ ràng ngôi mộ huyệt này đã trở thành cấm khu." "Tần ca, cậu gan thật lớn nha.

Đó là tống tử đó!" Bàn Tử méo mặt nói: "Cậu ngay cả những tống tử này cũng dám chọc vào sao?" "Ai bảo bọn chúng canh giữ thứ quý giá như vậy." Tần Dã nói: "Nếu bọn chúng không chết, tôi vĩnh viễn

không thể biết bảo vật ở đâu." "Ai, dù sao tôi có chết cũng không vào đâu." Bàn Tử đầu óc mơ hồ.

Tần Dã liếc cậu ta một cái, nói: "Nếu cậu sợ thì cứ ở bên ngoài đợi tôi." "Ách... tôi đương nhiên không phải sợ..." Bàn Tử cứng đầu nói: "Tôi là... không nỡ rời xa cậu." "Xí." Tần Dã lườm một cái: "Cậu đúng là còn tình cảm phết." "Hắc hắc, cảm ơn Tần ca đã khen." Tần Dã bất đắc dĩ nói: "Được rồi, đừng nói nhảm nữa, mau giúp tôi chuyển đồ.

Chúng ta phải nhanh chóng chạy thoát thân thôi, chậm trễ có thể thật sự gặp họa." "Ừm." Bàn Tử đáp một tiếng, liền gia nhập hàng ngũ vận chuyển, bắt đầu giúp Tần Dã đóng gói đồ đạc.

Tần Dã khiêng quan quách lên bờ, đặt trên nền gạch, chuẩn bị khởi hành chạy trốn. "Ơ?" Hắn phát hiện nắp quan quách vậy mà bị khóa.

Hắn vươn hai tay, nhẹ nhàng vặn một cái, kẹt kẹt kẹt, nắp quan quách bay lên không trung, sau đó rơi xuống đất.

Bàn Tử cũng xúm lại kiểm tra.

Tình hình bên trong quan quách một cái nhìn là rõ.

Bên trong quan quách tĩnh lặng, ngoài mấy khối ngọc bài ra, không còn bất kỳ thứ gì khác.

Bàn Tử sờ sờ ngọc bội, lẩm bẩm tự nói: "Đây chính là cái gọi là linh bài sao..." "Khoan đã đừng vội mừng." Tần Dã trầm giọng nói: "Ngọc bài này tuy là linh bài, nhưng cũng không dễ dùng như vậy đâu." "À?" Bàn Tử nghi hoặc: "Nói sao?" Tần Dã trầm ngâm một lát, giải thích: "Phù chú trên ngọc bài tuy là đồ hình Cửu Cung Bát Quái, nhưng nguyên lý cốt lõi của Cửu Cung Bát Quái đồ lại là một Mê Hồn Trận, có thể liên tục tiêu hao tinh huyết của người cầm bài.

Nếu người cầm bài có thực lực đủ mạnh, tinh huyết không cạn

kiệt thì không sao; nhưng nếu thực lực yếu kém..." Nói đến đây, Tần Dã thở dài một tiếng, lắc đầu.

Bàn Tử nghe vậy sắc mặt trắng bệch, nói: "Mẹ kiếp, chúng ta sẽ không gặp phải lệ quỷ chứ?" "Lệ quỷ?

À à, tôi không tin cái trò tà môn ngoại đạo này." Tần Dã cười lạnh nói: "Nếu tôi không đoán sai." "Nên là chủ nhân lăng tẩm này, lợi dụng nguyên lý Cửu Cung Bát Quái để thiết lập cơ quan.

Chỉ có phá hủy quy tắc Cửu Cung Bát Quái, mới có thể tiến vào lăng mộ." "Đậu móa, ghê gớm vậy sao?" Bàn Tử tặc lưỡi nói.

Tần Dã gật đầu, nói: "Đây là một trong những thủ đoạn phòng ngự quan trọng nhất khi các đế vương cổ đại xây dựng lăng tẩm, người bình thường căn bản không thể xông vào." "Vậy chúng ta làm sao bây giờ?" Bàn Tử sốt ruột nói: "Không lẽ ngồi yên chịu chết sao?

Chương 551

Vạn nhất chín đường long mạch kia bạo động, chúng ta đều tiêu đời hết." "Đừng hoảng." Tần Dã cười nhạt, nói: "Tôi tuy không phá được Cửu Cung Bát Quái, nhưng... nơi này dù sao cũng là lăng tẩm.

Đã là lăng tẩm, cuối cùng cũng sẽ có một vài khiếm khuyết chứ." "Khiếm khuyết?

Cậu muốn nói là gì?" Bàn Tử hỏi.

Tần Dã nói: "Ví dụ như... bố trí phong thủy có sơ hở, cơ quan, cạm bẫy các loại." "Ách... cái này... tôi chưa từng nghe nói qua..." Bàn Tử gãi gãi đầu: "Cậu không nhắc tôi, tôi thật sự quên mất đấy!" Tần Dã nhún vai, nói: "Cậu quên cũng bình thường, dù sao cậu đâu phải phong thủy sư." Khóe miệng Bàn Tử giật giật hai cái, bực bội nhìn Tần Dã: "Này, chúng ta bây giờ là đồng đội, cậu chọc tôi như vậy thật sự được sao?" "À à." Tần Dã lười biếng nói: "Tôi chỉ là nói thật thôi.

Nếu cậu không phục, bây giờ có thể chọn rút khỏi đội ngũ." "Cút đi, lão tử liều với cậu!" Bàn Tử phẫn nộ gào thét: "Tôi đường đường là một tráng hán cao mét tám lăm, sao có thể làm lính đào ngũ?" "Hừ hừ!" Tần Dã bĩu môi.

Hắn tiếp tục quan sát xung quanh, muốn tìm lối ra từ đây.

Lúc này, hắn đột nhiên sững lại. "Ơ?

Vách tường bên này sao lại có chữ?" Tần Dã lập tức cúi người, cẩn thận quan sát.

Trên vách tường, khắc họa không ít đồ án.

Trong đó có một bức, cực kỳ giống bức tranh sơn thủy du hí, hình vẽ phức tạp rối rắm, khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Tần Dã nhíu mày suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên vỗ bàn đứng dậy, kêu lên: "Tìm thấy rồi!" Bàn Tử vội vàng chạy tới, hỏi: "Cậu tìm thấy gì rồi?" "Tìm thấy con đường thông đến sâu bên trong lăng tẩm rồi!" Tần Dã nói: "Bức đồ án này gọi là 'Âm Dương Ngư', tượng trưng cho sống và chết, âm và dương, ý nghĩa là sự luân phiên của sinh và tử!

Nếu suy đoán không sai, bức đồ án này hẳn ẩn chứa số Cửu Cung Bát Quái, phân biệt tương ứng với Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ.

Kim là sinh, Mộc là trưởng; Thủy là trạch, Hỏa là dương; Thổ là cố, Thủy là hư...

Đây là một Cửu Cung Bát Quái.

Mà vừa rồi tôi dùng đèn pin chiếu rọi, phát hiện tấm ván quan tài kia, vừa vặn chắn ngay trên hào 'Kim'.

Cho nên..." "Cho nên, chỉ cần di chuyển tấm ván quan tài kia ra, chúng ta có thể đi vào được sao?" Bàn Tử hỏi. "Không sai!" Tần Dã gật đầu, rồi lại nhíu mày nói: "Tuy nhiên, chúng ta phải làm rõ, phía sau tấm ván quan tài rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì.

Nếu thật sự có nguy hiểm gì, chúng ta mạo hiểm mở ra, chỉ sẽ tự hại mình.

Cho nên..." Tần Dã dừng lại một chút, nói: "Tôi cần cậu giúp đỡ." "Tôi?" Bàn Tử giật mình, lập tức hiểu ra, gật đầu nói: "Được, cậu cứ việc phân phó đi." Nửa tiếng sau, hai người đến trước quan tài ở trung tâm thạch thất.

Tần Dã cầm dụng cụ, bắt đầu cạy tấm ván quan tài.

Bàn Tử cũng xắn tay áo lên, cùng hắn bắt tay vào làm.

Quan tài bị cạy ra một khe hở, mồ hôi của hai người chảy ròng. "Nhanh nhanh nhanh!" Bàn Tử kêu lên.

Kẹt ~ kẹt kẹt!

Tấm ván quan tài cuối cùng cũng bị cạy ra, để lộ ra cỗ quan tài đen nhánh.

Tần Dã giơ đèn pin cường độ cao quét một lượt vào bên trong. "Không có phát hiện..." "Không phát hiện..." Tần Dã thất vọng nói: "Xem ra ở đây không có thứ gì đáng tiền cả." Bàn Tử nói: "Chưa chắc, đây là lăng tẩm của hoàng gia đó!" Tần Dã gật đầu, khen ngợi: "Bàn Tử, cậu nói rất có lý." "Hắc hắc, tôi chính là thông minh như vậy đấy!" Bàn Tử kiêu ngạo ngẩng đầu.

Tần Dã cười nói: "Nhưng cậu có thông minh đến mấy, ngủ trong mộ lăng tẩm hơn bảy mươi năm, e rằng chỉ số IQ đã sớm bị giảm xuống số âm rồi." "Mịa, cậu mà còn mắng tôi ngốc nữa, đừng trách tôi không khách khí." Bàn Tử tức giận nói.

Tần Dã xua xua tay, nói: "Được rồi, đùa chút thôi mà.

Cậu tiếp tục canh chừng xung quanh, tôi đi xem cỗ quan tài khác." "Được rồi, cậu cẩn thận đó." Bàn Tử dặn dò.

Tần Dã bước đến trước cỗ quan tài khác, mở nắp quan tài.

Cỗ quan tài này cũng điêu khắc một hình trận tròn, nhưng không có ngọc tỷ màu vàng.

Hắn kiểm tra toàn bộ cỗ quan tài một lượt, xác định bên trong không có thi thể, mới hơi yên tâm một chút. "Chủ nhân nơi này chắc chắn không đơn giản, vậy mà lại đặt một cơ quan bên trong quan tài, ngăn cản người ta đi vào." Tần Dã lẩm bẩm.

Hắn suy nghĩ một chút, từ trong quan tài lấy ra một tờ giấy.

Sau đó, hắn lại từ trong túi lấy ra một cái lọ nhỏ, rút nắp.

Trong lọ đựng một chất lỏng sền sệt màu xanh đậm.

Tần Dã đổ vào bát ngọc, rồi đổ chất lỏng trong bát ngọc ra ngoài quan tài, nhỏ lên những đường nét kỳ lạ kia.

Những đường nét kia dường như bị kích thích, phát ra âm thanh quỷ dị.

Ngay sau đó, tấm ván quan tài từ từ nới lỏng, một khe hở nhỏ khó thấy dần dần hiện ra. "Có hiệu quả!" Tần Dã mừng rỡ như điên, tăng tốc độ, rất nhanh đã hoàn toàn mở tung tấm ván quan tài. "Hô..." Sau khi tấm ván quan tài được mở ra, một mùi ẩm mốc xộc thẳng vào mũi.

Bên trong quan tài cực kỳ ẩm ướt, hơn nữa còn chất đầy tuyết đọng. "Vãi chưởng!

Sao nhiều xương trắng thế này!" Bàn Tử kinh hô.

Tần Dã nhíu mày nhìn quanh: "Chúng ta đã đi ra khỏi đường hầm, đến được bên trong lăng tẩm." "Cảnh tượng ở đây và bên ngoài lăng mộ khác biệt quá lớn, đơn giản là một trời một vực..." Tần Dã nhìn những bộ xương trắng trong quan tài, không kìm được hít vào một hơi khí lạnh.

Những hài cốt này, mỗi bộ đều vô cùng to lớn, có vài bộ thậm chí có thể gọi là khổng lồ.

Da thịt của bọn chúng có màu xanh tím, lớp ngoài cơ thể còn lưu lại rất nhiều bùn lầy và dấu vết dơ bẩn.

Kinh khủng hơn nữa là, những thi hài này không hề phân hủy, ngược lại còn phát ra một loại hồng quang nhàn nhạt, rực rỡ chói mắt như bảo thạch. "Chủ nhân của những thi hài này khi còn sống tuyệt đối không phải người bình thường!" Bàn Tử vừa nói xong câu này, đột nhiên cảm thấy sau lưng từng trận lạnh buốt ập đến, dường như có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm vào mình.

Khiến cậu ta dựng tóc gáy. "Chẳng lẽ là âm phong vừa rồi?" Bàn

Tử thầm nghĩ. "Không đúng, chắc chắn có nguyên nhân khác." Tần Dã cũng chú ý đến thần tình trên mặt Bàn Tử, lập tức hiểu ra điều gì đó.

Tần Dã cúi xuống, kiểm tra kỹ lưỡng một phen, cuối cùng lộ ra vẻ mặt ngưng trọng: "Người chết đều là nữ giới!" "Hơn nữa, tất cả đều từng trải qua một số chuyện rất đáng sợ!" Hắn chỉ vào những hài cốt đó nói: "Quần áo trên người bọn họ không hề rách nát, chứng tỏ khi còn sống bọn họ đã bắt đầu tu luyện rồi!" "Điều này chứng tỏ bọn họ đều là Tiên Thiên Cao Thủ, nhưng lại chết ở nơi này." Bàn Tử nghe mà da đầu tê dại: "Tiên Thiên Cao Thủ đó, vậy mà lại chết thảm ở đây!" "Ừm, nơi đây tràn ngập linh lực, những thi cốt này chắc hẳn đều do một cường giả nào đó giết chết, vì vậy thi thể mới được bảo tồn hoàn hảo." Tần Dã tiếp tục nói: "Hơn nữa tôi đoán bọn họ đều chết do cùng một Pháp Khí, nếu không sẽ không tạo thành những vết thương khủng khiếp như vậy!" "Pháp Khí!" Bàn Tử nghe vậy trợn tròn mắt, vội vàng hỏi: "Cậu biết đó là cái gì không?" "Những Pháp Khí đó đều được tế luyện bằng máu, càng giết người càng hóa hung ác, là vật chuyên dụng của ma môn vô ác bất tác!" Tần Dã lạnh lùng hừ một tiếng: "Năm xưa trên lôi đài đại tỉ thí của Cổ Võ Thế Gia, tôi đã tận mắt chứng kiến uy lực của nó, đơn giản là đáng sợ." "Vì cậu nhận ra những Pháp Khí này, chắc chắn biết những Pháp Khí này hình thành như thế nào đúng không?" Bàn Tử sốt ruột nói: "Chúng ta mau tìm xem, biết đâu lại kiếm được một khoản lớn?" Tần Dã lắc đầu nói: "Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy." "Điều kiện hình thành Pháp Khí cực kỳ hà khắc, hơn nữa phương pháp chế tác vô cùng ẩn bí, mấy trăm năm trước đã sớm thất truyền rồi, bây giờ có thể tìm thấy một hai món đã coi như vận khí nghịch thiên rồi." "Ai!" Bàn Tử thở dài một hơi: "Vậy làm sao bây giờ?

Chúng ta không thể tay không trở về chứ?" "Không được." Tần Dã kiên quyết lắc đầu: "Mặc dù không biết những người phụ nữ này chết

như thế nào, nhưng chắc chắn không thể tách rời mối liên hệ với ma môn tà ác kia." "Những người trong ma môn này đều vô cùng hung tàn, một khi bị bọn chúng phát hiện, tuyệt đối sẽ dẫn đến họa sát thân!" Hắn dừng lại một chút, trầm giọng nói: "Cho nên, chúng ta nhất định phải hủy diệt những Pháp Khí này." "Ách..." Bàn Tử gãi gãi đầu: "Nhưng số lượng Pháp Khí này quá nhiều...

Hơn nữa..." Tần Dã ngắt lời cậu ta: "Không cần hủy diệt toàn bộ, chỉ cần hủy đi ba năm món là được rồi." "Những Pháp Khí còn lại để ở đây cũng là lãng phí." "Cậu chắc chắn có thể hủy diệt sao?" Bàn Tử bán tín bán nghi. "Tôi đương nhiên có tự tin." Tần Dã vừa nói, liền lấy ra mấy cây ngân châm, ném vào trong quan tài. "Xì... xuy..." Ngân châm đâm vào quan quách, bốc lên từng luồng khói trắng.

Tần Dã lại lấy ra mấy lá phù triện, dán lên quan quách. "Rắc rắc rắc rắc!" Nắp quan tài rung lắc kịch liệt, như có thứ gì đó đang giãy giụa bên trong. "Gầm!" Một tiếng gầm giận dữ khàn khàn truyền ra từ bên trong quan quách, mang theo âm thanh chấn động màng nhĩ.

Bàn Tử sợ hãi đến mức toàn thân run rẩy, trốn sau lưng Tần Dã. "Rầm rầm rầm!" Nắp quan tài không ngừng va đập vào quan quách.

Thứ bên trong quan tài dường như đã tức giận, trở nên càng thêm hung bạo.

Tần Dã nghiến răng đứng tại chỗ, một bộ dạng không sợ chết.

Đột nhiên "Cạch" một tiếng nhẹ, nắp quan tài nứt ra một khe hở.

Chương 552

Ngay sau đó, một bóng đen như điện xẹt xông ra khỏi quan tài, rơi xuống đất! "Vãi chưởng!

Cái quái gì vậy?!" Bàn Tử kinh hô.

Bóng đen kia nhanh nhẹn như điện, hung hăng lao về phía Tần Dã.

Sắc mặt Tần Dã biến đổi, hai tay khoanh chéo trước ngực, chống đỡ thế công của bóng đen. "Rầm!" Tần Dã bị lực xung kích khổng lồ này đẩy bay đi rất xa, ngã mạnh xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi.

Bàn Tử sợ ngây người.

Vừa rồi bóng đen này lao tới thật sự quá nhanh, Bàn Tử căn bản không kịp phản ứng.

Cậu ta giờ mới hiểu ra, hóa ra mình trước mặt Tần Dã căn bản không đáng nhắc đến!

Bóng đen rơi xuống đất, lại lần nữa vọt ra, chuẩn bị truy sát Tần Dã.

Đúng lúc này, một thanh phi kiếm từ bên cạnh bay tới, chính xác đâm vào chân bóng đen.

Bóng đen đau đớn, thân hình loạng choạng ngã xuống đất. "Xoẹt xoẹt!" Tần Dã nhân cơ hội nhặt hai cây đinh sắt, đâm vào gáy nó.

Lần này đinh sắt trúng đích, bóng đen kêu thảm một tiếng, thân thể cứng đờ một giây, rồi lập tức hóa thành hư vô. "Mịa kiếp..." Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt, ngây người nhìn chằm chằm mặt đất.

Con quái vật kia vậy mà là một bộ xương khô sao? "Bóng đen vừa

rồi là cái gì?" "Không rõ.

Nhưng tôi nghi ngờ nó nên là một loại khôi lỗi thuật." Tần Dã nhíu mày suy tư: "Hoặc có lẽ cái đầu của nó ở dưới quan tài, chỉ là bị phong ấn thôi." "Nga..." Bàn Tử gật đầu, đột nhiên chỉ vào mặt đất nói: "Đây là cái gì?" Tần Dã theo ngón tay Bàn Tử nhìn tới, chỉ thấy trên mặt đất cạnh quan tài, nằm một tấm thẻ gỗ đen nhánh. "Đây là..." Tần Dã vươn tay nhặt lên: "Ơ?

Tấm thẻ gỗ này sao quen thuộc thế?" Hắn cầm thẻ gỗ lật đi lật lại xem, càng xem lông mày càng nhíu chặt. "Đây không phải là tấm thẻ gỗ mà cô nhóc họ Diệp đã đeo sao?" "Cái gì?" Bàn Tử trợn tròn mắt: "Thứ này sao lại chạy đến đây?" "Không chỉ vậy, trên tấm thẻ gỗ này còn khắc chữ!" Tần Dã nói: "Trên đó viết 'Âm Dương Tỏa Hồn Trận'." "Âm Dương Tỏa Hồn Trận?" Bàn Tử lẩm bẩm niệm vài lần, đột nhiên vỗ trán.

Cậu ta chợt hiểu ra: "Thì ra là vậy!

Đây là một trận pháp." Tần Dã gật đầu: "Đây là một đại hình pháp trận loại phong ấn!" "Phong ấn?" Bàn Tử ngẩn người: "Vậy sao cậu còn phá hủy nó làm gì?" Tần Dã cười khổ nói: "Bởi vì công năng của pháp trận này chính là dùng để nhốt thi thể." "Cái gì?!" Bàn Tử kinh ngạc khôn xiết: "Cái này cũng quá táng tận thiên lương rồi chứ?" "Chúng ta nhất định phải hủy diệt nó!" Tần Dã trầm giọng nói: "Trận pháp này là một âm mưu to lớn, một khi giải khai, cả An Lạc sẽ lâm vào kiếp nạn!" "Hạo kiếp?" Bàn Tử trợn tròn mắt: "Không đến nỗi vậy chứ?" Tần Dã nghiêm túc nhìn cậu ta, thấp giọng nói: "Mục tiêu của pháp trận này không phải người, mà là quỷ!" Bàn Tử sợ hãi hít vào một hơi khí lạnh: "Quỷ?" "Không sai." Tần Dã nói: "Những cô gái đã chết này đều bị luyện thành khôi lỗi, dùng để canh giữ Pháp Khí bên trong hang động.

Nếu không hủy diệt bọn họ, đợi bọn họ phục sinh sau, ngôi làng này và những người xung quanh đều không thoát được." Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt: "Cậu... cậu chắc chắn đây là thật sao?

Sẽ không phải lừa tôi chứ?" "Cậu nghĩ tôi sẽ lấy tính mạng ra đùa giỡn sao?" Tần Dã liếc cậu ta một cái, quay người đi đến trước quan tài: "Cậu ở bên ngoài hộ pháp cho tôi!

Nhớ kỹ, bất kỳ thứ gì đến gần, đều không được để nó chạm vào quan tài!" "Vâng vâng!" Bàn Tử vội vàng gật đầu: "Cậu yên tâm đi.

Tôi sẽ giúp cậu hộ pháp!" Tần Dã lúc này mới hài lòng gật đầu, chui vào trong quan tài.

Quan tài rất lớn, Tần Dã khoanh chân ngồi ngay chính giữa.

Một lát sau, thân thể Tần Dã tản ra ánh sáng nhàn nhạt.

Hắn nhắm mắt lại, mặc niệm khẩu quyết. "Vút" Ánh sáng trên người hắn biến mất, mở mắt ra, trong con ngươi lập lòe kim quang kỳ dị.

Ngón trỏ tay phải của hắn sáng lên một đám lửa, từ từ cháy, và phát ra âm thanh tí tách.

Tần Dã vươn tay búng một cái, ngọn lửa bay lơ lửng đến đáy quan tài.

Chỉ thấy một đồ án pháp trận màu đỏ sẫm từ từ hiện ra, tản phát ra ánh sáng yếu ớt.

Tần Dã hơi khép mắt, môi mềm mại chuyển động, bắt đầu thi triển pháp thuật. "Hô, hô, hô..." Ánh sáng phát ra từ thân thể Tần Dã càng ngày càng chói mắt, cuối cùng hội tụ ở đầu ngón tay, ngưng kết thành một ngọn lửa nhỏ dài.

Tần Dã nâng tay trái lên, nhắm vào ngọn lửa phun ra một hơi khí.

Ngọn lửa lập tức hóa thành một luồng sao băng, bắn thẳng vào đồ án pháp trận, trong nháy mắt biến mất không dấu vết.

Đồ án pháp trận bị tổn hại, phát ra những gợn sóng mạnh mẽ.

Cùng lúc đó, oán linh bên trong quan tài cũng cảm nhận được nguy hiểm ập đến, liều mạng muốn phá vỡ sự phong tỏa. "Rầm rầm rầm..." Một luồng sát khí khủng khiếp tràn ngập khắp mật thất, đè ép khiến hai người không thở nổi.

Tần Dã lạnh lùng hừ một tiếng, thân thể đột nhiên bùng phát hắc quang nồng đậm, một quyền đập xuống mặt đất. "Rào rào..." Nền nhà lập tức vỡ tan thành nhiều mảnh, lộ ra cái động sâu dưới lòng đất.

Một bộ thi cốt toàn thân đen kịt, tản ra hàn khí âm u từ trong đó nhảy ra.

Bộ thi cốt này lớn hơn mấy lần so với thi thể bình thường.

Toàn thân da thịt của nó có màu đồng xanh, đường nét cơ bắp cân đối mượt mà, như được đao búa gọt giũa, tràn đầy vẻ đẹp của sức mạnh. "Ngao ô" Bộ thi thể này ngửa mặt lên trời gào thét, tiếng động chấn động bốn phía. "Mẹ ơi!" Bàn Tử sợ hãi lùi lại mấy bước, kinh hãi kêu lên: "Cái này rốt cuộc là thứ quái gì vậy?" "Mặc kệ nó là cái quái gì, cứ diệt nó trước đã!" Tần Dã nghiến răng, hai nắm đấm liên tục vung vẩy: "Hô hô" trong tiếng gió xen lẫn kình khí sắc bén, trực tiếp bức tới thi hài.

Chiêu "Long Xà Cửu Tham" này uy lực tuyệt luân, có thể đánh vỡ cốt thép bê tông!

Thi hài cảm nhận được uy hiếp, lập tức há to cái miệng máu, lao mạnh tới, hàm răng sắc bén như đao phảng phất có thể xé rách không khí.

Tần Dã không hề hoảng loạn, một bên vung quyền, một bên lùi

lại.

Hắn sớm đã liệu rằng tốc độ của thi hài này rất nhanh, cho nên không chọn đối đầu trực diện.

Móng vuốt của thi hài sắc bén như lưỡi đao, nếu vô trúng Tần Dã, chắc chắn sẽ da tróc thịt nát.

Tần Dã không ngừng lùi lại, thi hài thì truy đuổi không ngừng.

Bàn Tử nhìn mà hoa mắt chóng mặt, hoàn toàn không thấy rõ động tác của hai người.

Đột nhiên Tần Dã dừng lùi lại, quần áo trên người bị xé rách mấy chỗ.

Nhưng hắn không hề để ý, vẫn không lùi mà tiến, xông thẳng về phía thi hài. "Hát nha" Tần Dã quát lớn một tiếng, một chưởng đánh ra: "Rầm!" Mạnh mẽ vỗ vào bụng thi hài.

Thi hài lập tức như diều đứt dây, đổ thẳng xuống quan tài. "Rầm" Nắp quan tài gỗ bị hất tung một nửa. "Gầm!" Thi hài ngửa mặt lên trời gào thét, ra sức muốn bò dậy. "Ong..." Một trận dao động quỷ dị lan tỏa ra, trên bề mặt thân thể Tần Dã hiện ra một đạo kim quang.

Thân thể thi hài cứng đờ, hoàn toàn nằm vật ra trên quan tài.

Cùng lúc đó, trên bề mặt thân thể nó bốc ra từng luồng khói đen, phát ra tiếng kêu ai oán thê lương.

Bàn Tử mắt trợn miệng há nhìn Tần Dã, tròng mắt suýt nữa thì lồi ra! "Mịa nó, vậy mà thật sự làm được sao?" Bàn Tử cố sức dụi dụi mắt: "Chẳng lẽ huynh đệ đây cũng sắp biến thành soái ca rồi?" Tần Dã thu lại kim quang trên người, vẫy vẫy tay về phía Bàn Tử: "Lại đây, hai chúng ta cùng bàn bạc xem lát nữa nên xử lý thứ này thế nào." "Ách?" Bàn Tử ngớ người, lẽo đẽo chạy tới.

Hai người thương lượng một lát, mỗi người lấy ra dao găm, bắt đầu phân giải thi hài.

Thi hài cực kỳ cứng rắn, dao găm thông thường căn bản không thể cắt được nó, thậm chí còn có thể làm bị thương chính mình.

May mắn là cả hai đều hiểu một chút thuật phù chú đơn giản, thêm vào đó lại mang theo một thanh bảo kiếm sắc như bùn.

Sau khi cắt xẻ vài lần, thi hài bị hai người hoàn toàn phân giải. "Cạch...

Chương 553

cạch..." Bàn Tử tháo thi thể thành từng khúc, ném sang một bên.

Tần Dã cũng cạy tấm ván quan tài ra, khiêng nửa còn lại qua.

Sau đó, Tần Dã lấy ra một thanh dao găm nhỏ nhắn tinh xảo, bắt đầu mổ thi. "Thứ này cũng quá xấu xí rồi, một chút cũng không đẹp đẽ gì!" Tần Dã vẻ mặt ghét bỏ nhìn thi hài, tiện tay vứt đi, cắm vào vách đá.

Sau đó hắn lấy ra mấy đồng ngọc tệ, đặt ở giữa vách đá. "Bành!" Một tiếng động trầm đục, ngọc tệ lập tức nổ tung, giải phóng ra một tầng huỳnh quang màu xanh nhạt. "Tốt rồi." Tần Dã bố trí pháp trận thành công, khẽ thở ra một hơi, quay đầu nhìn Bàn Tử: "Cậu sao rồi?" "Tôi không sao." Bàn Tử lắc đầu. "Đã không sao, chúng ta tiếp tục lên đường thôi." Tần Dã nói.

Bàn Tử đứng dậy, hỏi: "Vậy thứ này thì sao?

Làm sao bây giờ?" "Chôn đi thôi." Tần Dã nhún vai: "Cứ xem như nó là công tượng mộ cổ đi." "Chôn ở đâu?" Bàn Tử lại hỏi. "Sân sau nhà cậu chẳng phải trồng rất nhiều thảo dược sao?

Đào một cái hố chôn nó đi, khỏi phải gây ra ôn dịch." Tần Dã nói. "Cậu đúng là quá thiện lương!" Bàn Tử cảm khái nói: "Tôi thích!" Vừa nói, cậu ta vác hai bó cỏ khô đến, ném cỏ khô vào đống mồ, chôn mộ bia vào. "Trời ạ, cái mộ này xây trông cao cấp phết." Bàn Tử tặc lưỡi.

Tần Dã nói: "Tôi vừa rồi kiểm tra một chút về giới thiệu của Quan Vũ này." "Cái này gọi là 'Huyền Giáp Trủng', ý nghĩa là phần mộ chôn Huyền Vũ." "Thi hài này chắc hẳn là di hài do Huyền Vũ để lại." "Thân thể của nó tuy đã mục nát, nhưng nội đan vẫn chưa cạn kiệt,

đủ để chống đỡ hồn phách nó mấy trăm năm không diệt." "Nếu không kịp thời tiêu hủy, chắc chắn sẽ gây ra đại họa." "Nga nga." Bàn Tử gật đầu, nói: "Cậu nói làm thế nào, tôi cứ thế làm theo là được." Thí nghiệm của Bàn Tử rất nhanh đã kết thúc.

Tần Dã đào gói mồ ra, sau đó nhét một đống tiền giấy và nến vào gói mồ.

Lại rải một ít đồ khô vào mộ hố, đốt một lượt tiền giấy. "Biết rồi." Bàn Tử méo mặt, trong lòng cay đắng.

Chuyện này cậu ta không những không làm tốt, ngược lại còn làm cho gà bay chó sủa!

Tuy nhiên, Tần Dã dù sao cũng đã cứu mạng cậu ta, cậu ta cũng không dám oán trách gì. "Đi thôi, tiếp tục tiến lên." Tần Dã vỗ vỗ tay.

Bàn Tử thở dài một hơi: "Ai, lần này coi như làm công cốc rồi." Tần Dã cười híp mắt nói: "Ai nói cậu làm công cốc?

Đây chẳng phải là giúp cậu một việc lớn sao?" Bàn Tử nghi hoặc trừng mắt nhìn Tần Dã: "Cậu ý gì?" "À à, đừng quên vị trí hiện tại của chúng ta." Tần Dã nói.

Bàn Tử cẩn thận suy nghĩ, lập tức ngớ người: "Mịa, cậu cố ý lừa tôi?" "Cậu nghĩ tôi đùa với cậu à?" Tần Dã bĩu môi, nói: "Cậu nghe kỹ xem." "Ừm?" Bàn Tử nhíu mày lắng nghe, sắc mặt lúc sáng lúc tối, cuối cùng trầm giọng nói: "Chỗ này dường như có dao động từ trường rất mạnh." "Dao động từ trường?" Tần Dã nhướng mày: "Ý gì?" "Ngọn núi này là một núi lửa đã tắt!" Bàn Tử trầm ngâm một lát, trịnh trọng nói: "Tương truyền, chủ nhân của ngọn núi lửa này là một Luyện Khí Sư." "Vì lý do luyện khí, dẫn đến núi lửa bộc phát, biến nơi này thành cái bộ dạng quỷ dị này." "Thì ra là vậy." Tần Dã chợt hiểu ra. "Đi thôi." Tần Dã thúc giục: "Chúng ta tiếp tục tìm bảo bối." Bàn Tử gật đầu, theo Tần Dã tiếp tục khám phá.

Trên đường, Bàn Tử gặp phải rất nhiều cơ quan, nhưng mỗi lần đều vừa vặn né tránh được.

Đây là một mê cung khổng lồ, tổng cộng bảy tầng.

Tần Dã và Bàn Tử càng đi xuống dưới, càng cảm thấy không gian xung quanh càng lớn, khi hai người đi hết tầng thứ hai, đã cảm nhận được áp lực cực lớn. "Trời ạ, nơi này đơn giản là một con số thiên văn." Bàn Tử kinh hô: "Chỉ riêng bảo vật ở tầng thứ hai, đã giá trị liên thành!

Còn có nhiều hơn nữa!" Bàn Tử kích động tột độ, hận không thể lập tức xông vào tầng thứ ba, tìm kiếm bảo tàng cấp cao hơn.

Tần Dã thì tương đối bình tĩnh, hắn quét mắt nhìn xung quanh, thấp giọng lẩm bẩm: "Chẳng trách nhiều người chen chúc muốn vào đây.

Bí cảnh này quả thật là một kho báu." Bàn Tử hỏi: "Cậu không muốn những thứ này sao?" Tần Dã lắc đầu, nói: "Phiền phức quá, còn không đủ để tôi chứa." "Mịa!" Bàn Tử chửi: "Cậu đúng là biết tiết kiệm thật!" Tần Dã hắc hắc cười một tiếng, nói: "Tôi là vì cậu mà suy nghĩ đó, cậu xem, tôi đã giúp cậu giải quyết một vấn đề lớn, cậu cũng nên báo đáp tôi chứ." Mắt Bàn Tử đảo qua đảo lại, rõ ràng đang tính toán xem nên báo đáp Tần Dã thế nào.

Lúc này, hai người cuối cùng cũng đặt chân lên tầng thứ năm.

Tần Dã vừa nhấc chân chuẩn bị bước lên, đột nhiên dừng bước, vẫy vẫy tay với Bàn Tử bên cạnh, ra hiệu cậu ta đến gần.

Bàn Tử đầy bụng nghi hoặc dựa vào, thấp giọng hỏi: "Sao thế?" "Suỵt!" Tần Dã chỉ vào một hàng hộp gỗ xếp ngay ngắn ở góc bên phải, nhỏ giọng nói: "Cậu xem, những hộp gỗ đó có phải có gì đó kỳ lạ không." "Ừm?" Bàn Tử nhìn theo hướng Tần Dã chỉ, quả nhiên

nhìn thấy mấy chục cái hộp gỗ tinh xảo đẹp đẽ đặt trên vách tường.

Cậu ta tò mò bước tới, mở hộp gỗ ra nhìn một cái, sau đó bị giật mình.

Chỉ thấy bên trong hộp gỗ chứa đầy máu tươi, đỏ thẫm chói mắt. "Trời ơi." Bàn Tử toàn thân dựng tóc gáy, suýt nữa tè ra quần tại chỗ, cậu ta vội vàng đóng nắp lại, nói: "Tần Dã, chúng ta mau rời đi thôi.

Nơi này tà môn lắm!" "Hoảng cái gì?" Tần Dã khinh thường hừ một tiếng: "Cậu không ngửi thấy sao?" "Trong không khí bay lượn một mùi máu tanh nồng đậm, đây chắc hẳn là máu của một loại hung thú hoặc mãnh cầm nào đó chảy ra." "Những máu này ngưng kết mà chưa tan, đủ để chứng minh mùi máu tanh này kéo dài." "Ách, cái này cũng đúng." Bàn Tử gật đầu, tâm tình dần dần bình phục lại.

Lúc này, Tần Dã tiếp tục nói: "Lại nhìn cái hộp gỗ này, hộp gỗ này cũng rất quỷ dị." "Theo lý thuyết, máu trong cơ thể hung thú hoặc mãnh cầm, sau khi trải qua sự xâm thực của thời gian dài đã sớm trở nên ô uế không thể tả." "Nhưng cái hộp gỗ này lại cực kỳ sạch sẽ, hơn nữa trên đó vậy mà không dính một chút tạp chất nào." Bàn Tử gãi gãi đầu: "Cho nên cậu mới bảo tôi di chuyển nó đi sao?" "Đúng vậy!" Tần Dã cười hì hì gật đầu, nói: "Cái hộp gỗ này chắc chắn có uẩn khúc." "Tôi thử nhé?" Bàn Tử hỏi. "Đừng hành động khinh suất!" Tần Dã cản cậu ta lại, nói: "Vạn nhất chạm phải cơ quan..." "Sợ gì, hai chúng ta liên thủ chắc chắn có thể phá trừ những cơ quan này." Bàn Tử tự tin đầy mình nói: "Mộ thất này tuy nguy hiểm, nhưng vẫn chưa đến tuyệt cảnh." Tần Dã do dự một trận, gật đầu nói: "Vậy được rồi, cậu thử trước đi." Bàn Tử hít sâu một hơi, sau đó vươn tay sờ về phía hàng hộp gỗ kia.

Cậu ta vừa chạm tay vào, liền nghe "rắc" một tiếng, một khối gạch từ trên rơi xuống, đập nát ngón chân của Bàn Tử. "Ai u ui!" Bàn

Tử kêu thảm một tiếng, ngồi xổm trên đất kêu la ầm ĩ. "Thế nào, có đau không?" Tần Dã hả hê nói.

Bàn Tử ôm vết thương đứng dậy, hung hăng trừng Tần Dã một cái, nói: "Cậu đợi đấy, lát nữa lão tử không đánh cậu tám bạt tai thì không xong." "Vậy thì thử xem." Tần Dã thờ ơ nhún vai, nói: "Cậu cũng có thể thử xem, rốt cuộc là tôi đánh cậu hay cậu đánh tôi." "Mịa." Bàn Tử tức tối chửi một câu.

Hai người lại tiếp tục đi về phía trước, đi được vài phút sau, biểu cảm của cả hai đều trở nên nghiêm túc. "Cậu xem những cỗ quan tài này!" Bàn Tử chỉ vào một hàng quan tài bên trái nói: "Trên đó điêu khắc hoa văn, hơn nữa ván quan tài cũng dày dặn, không giống quan tài thông thường." "Ừm, có lý." Tần Dã gật đầu. "Cậu nhìn đằng kia." Bàn Tử tiếp tục nói: "Các cột đá và gạch lát sàn ở đây đều được lát bằng Hắc Diệu Thạch, nhà bình thường căn bản không dùng nổi, những cỗ quan tài này chắc chắn có điều kỳ lạ!" Tần Dã gật đầu, tiếp tục quan sát xung quanh, đồng thời cũng chú ý đến các loại cơ quan trong mộ huyệt này.

Hai người đang đi thì đột nhiên phát hiện phía trước lại xuất hiện thêm hai cái hộp gỗ. "Chuyện gì vậy?" Bàn Tử lẩm bẩm. "Tôi làm sao mà biết?" Tần Dã lắc đầu, hắn hiện tại đang hoàn toàn tập trung đề phòng các cơ quan xung quanh.

Tần Dã có tính cảnh giác rất cao, ngay cả trong không gian kín mít chật hẹp như vậy, vẫn duy trì trạng thái chiến đấu cực kỳ tốt. "Cẩn thận!" Đột nhiên, Tần Dã quát lớn một tiếng, kéo Bàn Tử né sang một bên.

Rắc rắc...

Rắc rắc...

Rầm!

Hai sợi xích sắt thô to lập tức đứt gãy, làm nứt ra hai vết nứt sâu hoắm trên mặt đất.

Cùng lúc đó, một cái móng vuốt to lớn nhe nanh vồ hụt.

Tần Dã thở phào nhẹ nhõm, nhìn khe hở do cái móng vuốt vừa rồi để lại, không kìm được hít vào một hơi khí lạnh. "Vãi chưởng!" Bàn Tử vẫn còn kinh hồn chưa định: "Vừa rồi suýt chút nữa thì làm tôi ngã chết." "Bất kể nơi này có phải địa cung phong ấn ác ma chi linh hay không, chúng ta nhất định phải tăng tốc, cố gắng tránh gặp phải những cơ quan này nữa!" Tần Dã vừa nhắc nhở Bàn Tử cẩn thận dưới chân, vừa tiếp tục đi về phía trước. "Cậu nhìn chỗ này!" Đột nhiên, Tần Dã chỉ vào một cỗ quan tài gỗ, nói: "Cỗ quan tài này trống rỗng, bên trong không có thi thể." Bàn Tử theo ngón tay hắn nhìn tới, quả nhiên nhìn thấy một cỗ quan tài trống rỗng.

Trong quan tài nằm một nam tính cương thi, nhìn trang phục hẳn là một quý tộc.

Tần Dã nhìn kỹ một chút, phát hiện bộ cương thi này không hề mục nát.

Nó sống sờ sờ ngồi dậy, mở hai mắt, trong mắt xuyên thấu hàn quang lạnh lẽo.

Nó nhìn chằm chằm Tần Dã và Bàn Tử, há miệng phát ra một chuỗi âm tiết mơ hồ không rõ, dường như đang nói gì đó.

Nhưng Tần Dã và Bàn Tử căn bản không nghe hiểu nó đang nói gì, thậm chí còn không dám nhìn nam thi đó một cái.

Hai người nhìn nhau một cái, ăn ý lùi sang một bên, nhường chỗ cho cương thi.

Tần Dã nhỏ giọng nói: "Bàn gia, chúng ta vòng ra sau lưng nó, đánh lén nó." "Ý hay." Bàn Tử gật đầu. "Vậy thì làm thôi." Tần Dã hít

sâu một hơi, sau đó từ từ di chuyển bước chân, lén lút đi đến sau lưng cương thi.

Cương thi không phản ứng.

Tần Dã lặng lẽ thò tay ra, nắm quyền, vung ra một đòn.

Rầm!!

Chương 554

Ăn trọn một cú đánh mạnh, Tần Dã loạng choạng lùi về phía sau.

Cương thi lại không chút phản ứng nào, như thể căn bản không cảm thấy đau đớn, vẫn ngây dại nhìn bức tranh xa xa.

Trên bức tranh vẽ một ngọn núi hùng vĩ nguy nga, trên đỉnh núi cắm một cây đại kỳ, đại kỳ bay phấp phới theo gió. "Bức tranh này..." Tần Dã nheo mắt nhìn cuộn tranh, trầm ngâm hồi lâu rồi nói: "Bức tranh này hẳn có liên quan đến Thanh Đồng Thược Thi." "Cậu nhận ra đồ án trên tranh không?" Bàn Tử hỏi. "Không nhận ra." Tần Dã khẽ lắc đầu, nói: "Nhưng tôi cảm thấy, cây đại kỳ kia có thể đại diện cho một khu vực khác." Bàn Tử suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu.

Nói: "Có lý." "Trên bức tranh này có ba con rồng, trong đó hai con quanh quẩn lượn lờ trên đỉnh núi, con cuối cùng thì uốn lượn quanh co trong thung lũng." "Nếu tôi đoán không sai, cây đại kỳ kia hẳn là để chỉ dẫn cự long đang quanh quẩn kia." "Không sai." Tần Dã gật đầu, nói: "Chúng ta hiện tại đã bước vào một thế giới hoàn toàn xa lạ.

Nơi đây có rất nhiều thứ cổ quái tồn tại." Vừa nói, hắn lấy bản đồ trong túi ra nhìn một cái, sau đó giơ tay ra hiệu Bàn Tử dừng lại.

Vị trí ban đầu của bọn họ, là một cung điện cổ kính.

Đáng tiếc bây giờ, toàn bộ cung điện đều biến mất, thay vào đó lại là một khu rừng rậm rạp. "Không khí ở đây thối quá." Bàn Tử nhíu mày, nói: "Chẳng trách tôi cứ cảm thấy không thở nổi." "Đúng vậy.

Không khí ở đây quả thật có chút vấn đề." Tần Dã gật đầu biểu thị tán đồng. "Tôi cảm thấy, chúng ta phải nhanh chóng tìm một nơi an toàn để ẩn nấp, nếu không e rằng sẽ rất phiền phức." Bàn Tử lo lắng nói: "Nếu thật sự có thứ gì đó dơ bẩn chạy tới, vậy thì gay to rồi."

"Yên tâm." Tần Dã vỗ vỗ vai cậu ta, nói: "Lần này là huynh đệ giúp cậu giải quyết khó khăn!" Tần Dã từ trong bọc lấy ra một cây nến, cắn nát nhét vào miệng nhai nuốt xuống, sau đó châm lửa diêm, ném vào đống nến. "Làm gì thế này?" Bàn Tử hỏi.

Tần Dã hắc hắc cười một tiếng, không trả lời sự nghi hoặc của Bàn Tử, mà quay người đi về phía rừng cây, đồng thời thấp giọng quát: "Đừng ngẩn người nữa, mau đuổi theo đi." Bóng dáng Tần Dã nhanh chóng biến mất, Bàn Tử vội vàng đuổi theo.

Thực vật ở đây rất ít, cơ bản đều trơ trụi, chỉ có từng cây cổ thụ hình thù kỳ lạ. "Tần Dã, cậu rốt cuộc đang làm cái quái gì vậy?

Đây là chỗ nào thế?" Bàn Tử vẻ mặt mê mang. "Suỵt!" Tần Dã làm một động tác im lặng. "Sao thế?" Bàn Tử vội vàng hạ thấp giọng, nhỏ tiếng hỏi.

Tần Dã không trả lời, mà vươn ngón trỏ đặt lên môi, làm một cử chỉ im lặng.

Hắn chỉ vào bên phải, thấp giọng nói: "Có thứ gì đó đang đến." Vừa nói, Tần Dã mạnh mẽ lao về phía sau một cây cổ thụ. "Mịa kiếp!

Cậu điên rồi à!" Bàn Tử giật mình, vội vàng chui theo ra sau cây cổ thụ.

Năm sáu giây sau, ngay khi Bàn Tử nghĩ Tần Dã đã bị ăn thịt.

Tần Dã vậy mà lại từ phía sau cây cổ thụ xông ra.

Sau đó vẫy gọi Bàn Tử: "Cậu nhìn này." Tần Dã dùng chân gạt cây cổ thụ ra, liền thấy trên mặt đất chình ình đặt một cỗ quan quách màu đỏ thẫm.

Dây khóa trên quan quách, toàn bộ được đúc từ vàng ròng, trên đó khắc rất nhiều phù hiệu kỳ lạ.

Trên mặt đất bên cạnh quan quách, có một cái chỗ lõm, bên trong chỗ lõm đặt một chiếc nhẫn màu bạc.

Chiếc nhẫn có hình dáng tương tự như mặt trời, chỉ là nhỏ hơn mặt trời một chút. "Đây chính là Thanh Đồng Thược Thi sao?" Bàn Tử hỏi.

Tần Dã nhẹ nhàng gật đầu, sau đó cúi người, cẩn thận quan sát. "Đây là..." Bàn Tử trợn tròn mắt, kinh ngạc nói: "Cái này hình như là một lỗ khóa." Tần Dã gật đầu, ánh mắt nóng bỏng nhìn lỗ khóa, lẩm bẩm tự nói: "Bảo bối chúng ta cần tìm hẳn là ở trong cái lỗ khóa này rồi." "Thứ này thật sự đáng tiền sao?" Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt. "Đương nhiên." Tần Dã nói: "Tương truyền mở Thanh Đồng Thược Thi ra, là có thể đạt được bí tịch và tài phú thông đến một khu vực khác." "Trời mẹ!" Bàn Tử lập tức kích động khôn xiết, hưng phấn xoa xoa tay, hỏi: "Ghê gớm vậy sao?

Vậy còn đợi gì nữa!

Mau thử đi chứ." Tần Dã lườm cậu ta một cái, nói: "Thử cái quái gì mà thử, ai biết thứ này có thật không?

Chúng ta phải làm rõ bản đồ này là chỗ nào đã." Vừa nói, Tần Dã lấy ra tấm da dê để nghiên cứu.

Bàn Tử thò đầu qua, cũng cùng Tần Dã kiểm tra nội dung trên tấm da dê.

Một lát sau, Bàn Tử kinh ngạc nói: "Trong này hình như viết một số chữ, là tuyến đường hướng đông bắc phải không?" "Chắc là vậy." Tần Dã gật đầu.

Trên tấm da dê này, ghi chú rất nhiều tuyến đường kỳ quái.

Mỗi một con đường đều là những nét vẽ phức tạp, đường đi uốn khúc nhưng lại là đường thẳng. "Dựa theo mô tả trên tấm da dê,

chúng ta hiện tại hẳn là đang ở hướng này." Bàn Tử chỉ vào một đường cong ở giữa con đường.

Tần Dã nhíu mày nhìn vài lần, sau đó nhét tấm da dê vào túi, kéo Bàn Tử men theo đường thẳng tiến lên.

Đi khoảng mười mấy mét, ngay khi bọn họ sắp rẽ vào rừng, tai đột nhiên rung lên loạn xạ, nghe thấy tiếng kêu quái dị nào đó vọng lại từ không xa. "Tình huống gì vậy?" Bàn Tử quay đầu nhìn quanh.

Tần Dã lắc đầu, nói: "Không rõ." "Chỗ này có nguy hiểm?" Bàn Tử lại hỏi. "Tạm thời chưa biết." "Vậy làm sao bây giờ?" Bàn Tử hỏi: "Cậu định xông thẳng vào hay rút lui?" Tần Dã suy nghĩ một lát, nói: "Không cần để ý đến nó, hai chúng ta cứ theo tuyến đường trên tấm da dê này mà đi." Tấm da dê này, chính là bản đồ tàn quyển cướp được từ tay lão già áo đen kia.

Mặc dù Tần Dã không hiểu những tuyến đường kỳ quái này.

Nhưng hắn biết những tuyến đường này chắc chắn không đơn giản, cho nên liền mang theo bên người.

Điều này Tần Dã đã từng nghĩ tới, vậy mà lại thật sự có dịp dùng đến.

Tần Dã tiếp tục kéo Bàn Tử đi về phía trước, hắn vừa bước được một bước.

Đột nhiên, một luồng hàn ý cực kỳ âm lãnh ập đến, khiến Tần Dã không kìm được rùng mình.

Luồng hàn ý này rất mãnh liệt, thậm chí còn buốt giá hơn cả gió lạnh.

Dù đã mặc quần áo dày cộm, hắn vẫn run rẩy khắp người.

“Mẹ nó, cái thời tiết quỷ quái gì thế này?” Bàn Tử oán trách: “Giờ

là mùa nào rồi mà vẫn còn băng giá?" Lời vừa dứt, trên trời đột nhiên vang lên tiếng sấm ầm ầm, chớp giật điên cuồng như những con rắn dài.

Kèm theo tiếng sấm là những hạt mưa như trút nước, rơi lộp bộp xuống đất, làm bụi đất bay mù mịt.

"Thôi chết, đúng là xui xẻo." Bàn Tử lẩm bẩm đầy uất ức, sau đó vác ba lô lên lưng.

Cậu ta vươn tay khoác vai Tần Dã, nói: "Này anh bạn, chúng ta mau rời đi thôi." Tần Dã không nhúc nhích, chỉ nhìn chằm chằm vào vũng nước đọng trên mặt đất, không biết hắn đang suy nghĩ điều gì.

Ngay lúc này, đột nhiên có vài đốm lửa xanh lục ma quái xuất hiện giữa không trung.

Tần Dã thấy cảnh tượng quỷ dị này, lập tức đưa con dao găm trong tay ngang trước ngực.

Đồng thời, những quả cầu lửa xanh u ám đó cũng bay lượn về phía hai người.

"Vãi chưởng!" Bàn Tử giật mình nhảy dựng, vội vàng buông Tần Dã ra rồi lăn sang một bên.

Còn Tần Dã thì sau khi đứng vững bằng hai chân, lại rút kiếm nghênh chiến.

"Vút!" Một luồng sáng lóe lên, lưỡi dao sắc bén chém vào quả cầu lửa màu xanh, lập tức chém tan quả cầu lửa, lộ ra thứ bên trong.

Chỉ là điều khiến Tần Dã kinh ngạc là, ngọn lửa xanh lục u ám đó không hề tắt.

Ngược lại, nó thuận thế lao vào cánh tay hắn, trong chớp mắt đã chui vào bên trong.

“Chết tiệt!” Sắc mặt Tần Dã đại biến, vội vàng ném con dao găm trong tay, vẫy vẫy mấy cái cánh tay, muốn hất ngọn lửa xanh ra khỏi cánh tay, nhưng vô ích.

Rất nhanh, cả cánh tay hắn bị lửa xanh bao phủ hoàn toàn, đau đớn khó nhịn, căn bản không thể khống chế cơ thể.

Thấy vậy, Bàn Tử lập tức chạy lại, lo lắng hỏi: “Cậu sao thế?” “Chết tiệt, mấy ngọn lửa này…” Tần Dã nghiến răng mắng, rõ ràng lúc nãy hắn đã chém tan ngọn lửa, tại sao bây giờ chúng lại tụ hợp lại?

Hắn thật sự không hiểu, càng không thể nghĩ ra nguyên nhân.

“Mẹ nó, lão tử giúp cậu diệt chúng nó!” Bàn Tử xắn tay áo, vung nắm đấm định xông tới.

Nhưng đúng lúc cậu ta chuẩn bị xông lên, Tần Dã đột ngột quát: “Đừng qua đây, lùi lại, mau!” Bàn Tử tuy không hiểu chuyện gì, nhưng vẫn nghe theo mệnh lệnh của Tần Dã.

Thế nhưng, ngay lúc này, trên người Tần Dã bỗng tỏa ra một luồng kim quang chói mắt, lập tức chiếu sáng xung quanh.

Chương 555

Ngọn lửa xanh lục kia sau khi gặp phải loại năng lượng thần thánh này, lập tức phản ứng kịch liệt.

Ngọn lửa xanh lục như gặp phải khắc tinh, nhao nhao né tránh.

Cuối cùng biến mất không còn tăm hơi.

"Cái… cái này…" Bàn Tử trợn tròn mắt, há hốc mồm, ngây người tại chỗ.

Kim quang quá chói mắt, khiến Bàn Tử không tự chủ nhắm mắt lại.

Đến khi kim quang tan hết, cánh tay Tần Dã đã khôi phục bình thường.

Chỉ là, trên bề mặt cánh tay phải của hắn xuất hiện thêm ba đốm hỏa tinh màu xanh lục nhạt.

Những đốm hỏa tinh trông lớn gần bằng nắm tay trẻ con.

Đây chính là nguyên hình của loại lửa xanh quỷ dị kia: thi hỏa.

Chỉ cần nhiễm phải thi hỏa, da thịt sẽ lập tức bị cháy rụi, hơn nữa vĩnh viễn không thể loại bỏ.

"Hú hồn!" Bàn Tử vỗ ngực, thở phào một hơi: "Nếu lúc nãy không có luồng kim quang này, chắc cậu toi rồi." Cậu ta vẫn luôn nghĩ Tần Dã khoác lác, không ngờ lại là thật!

"Rốt cuộc đây là tình huống gì?" Tần Dã cau mày, trong lòng đầy nghi hoặc.

"Ê, Tần Dã, tay cậu sao lại hồi phục rồi?

Rõ ràng lúc nãy tôi tận mắt thấy, tay cậu bị lửa bao phủ mà!" Bàn

Tử bước tới, kỳ lạ hỏi.

Tần Dã trầm mặc một lát, ngẩng đầu lên nói với Bàn Tử: "Tôi cũng không biết, dù sao thì cứ mỗi lần tôi gặp lửa, nó sẽ tự động lành lại." "À." Bàn Tử nửa tin nửa ngờ gật đầu, cũng không hỏi kỹ.

Hai người tiếp tục lên đường.

Lần này, Tần Dã đã khôn hơn, luôn giữ thái độ cảnh giác cao độ, tuyệt đối không cho phép xảy ra bất kỳ sai sót nào nữa.

Không biết từ lúc nào, hai người đã ra khỏi rừng.

Nhìn ra xa, khắp nơi hoang tàn, cỏ cây không mọc.

Ở cuối tầm mắt, có một ngọn núi đá khổng lồ được xếp chồng lên nhau.

Ngọn núi đó cao hàng ngàn trượng, hùng vĩ tráng lệ, sừng sững như một cây cột chống trời giữa vùng đất bao la.

Tần Dã nheo mắt, cẩn thận nhận định phương hướng, sau đó chỉ vào ngọn núi đá khổng lồ nói: "Chính là ở đây, đi về phía đó, vượt qua ngọn núi này là đến chân núi Côn Luân." "Được thôi!" Bàn Tử đáp lời, theo Tần Dã định leo núi.

Ai ngờ, khi bọn họ còn cách đỉnh núi hơn mười mét, dị biến đột ngột xảy ra!

Một tảng đá khổng lồ nhô lên khỏi mặt đất đột nhiên nổ tung.

Tiếp theo, hàng trăm võ sĩ mặc áo giáp, tay cầm cung tên từ dưới tảng đá lao ra.

Bọn họ cầm đủ loại binh khí, ánh mắt hung hãn nhìn chằm chằm Tần Dã và Bàn Tử.

Những người này thân hình vạm vỡ cao lớn, cơ bắp cuồn cuộn, tràn đầy cảm giác sức mạnh, vừa nhìn đã biết tuyệt đối không dễ

chọc.

"Vãi chưởng!

Cái quái gì tự nhiên chui ra thế này?" Bàn Tử sợ đến xanh mặt, vội vàng kêu lên: "Tần Dã, cậu mau xem cái trò hay cậu làm đi!" Tần Dã nghe vậy giật mình, cúi đầu nhìn xuống đất, phát hiện dưới tảng đá vừa nổ tung có một cái động tối om.

"Chẳng lẽ đây chính là ám môn trong truyền thuyết?" Tần Dã thầm nghĩ trong lòng.

Ngay sau đó, hắn hít sâu một hơi, rồi từ từ tiến lại gần với thanh kiếm trên tay.

Thấy cảnh tượng này, đám võ sĩ áo giáp lập tức chuẩn bị chiến đấu, đồng loạt nhắm vũ khí vào Tần Dã và Bàn Tử.

Chỉ cần hắn dám có chút động đậy, chắc chắn sẽ kích hoạt tất cả vũ khí.

Tuy nhiên, điều nằm ngoài dự liệu của bọn họ là, Tần Dã chỉ liếc nhìn bọn họ một cái, rồi dẫn Bàn Tử đi vòng qua, dường như hoàn toàn không có hứng thú để ý đến bọn họ.

"Đờ mờ!" Bàn Tử kinh ngạc nói: "Anh bạn, sao cậu không làm theo kịch bản thế?

Ít nhất hai đứa mình cũng phải đánh một trận chứ?" "À à." Tần Dã khinh miệt cười một tiếng: "Đánh thắng tôi rồi, cậu mới có tư cách nói chuyện." Nghe xong lời Tần Dã, Bàn Tử mặt lúc đỏ lúc xanh, cuối cùng hậm hực bĩu môi: "Xí, đồ khoe khoang." Hai người tăng tốc chạy về phía ngọn núi đá khổng lồ, rất nhanh đã đặt chân lên đỉnh núi, sau đó đi vòng quanh một lượt.

"Không có ai?" Tần Dã nhìn quanh, lẩm bẩm: "Chẳng lẽ đây chỉ là một cái bẫy?" "Cậu chắc chứ?" Bàn Tử hỏi.

“Ừm.” Tần Dã gật đầu: “Nơi này tôi nhớ là nơi người xưa từng khai quật kho báu, nhưng ở đây sớm đã hoang phế rồi, không có gì đáng giá cả.” Bàn Tử gãi đầu: “Vậy cậu nói ngọn lửa ở đây là sao?

Chắc không phải tự nhiên mà có chứ?” “Hoặc là, có thứ gì đó đang quấy phá?” Tần Dã nói.

“Thứ gì?” “Quỷ hồn!” Tần Dã nói: “Nếu tôi đoán không sai, chắc chắn gần đây có ẩn nấp một con quỷ hồn lợi hại.” Nghe thấy hai chữ “quỷ hồn”, sắc mặt Bàn Tử lập tức tái mét, như thể thấy ma: “Cái… cái này sao có thể chứ?” “Không có gì là không thể.” Tần Dã lắc đầu thở dài, sau đó nói: “Chúng ta vẫn nên xuống nhanh thôi.” Bàn Tử liên tục gật đầu, hai người nhanh chóng đi xuống đồi.

Vừa ra khỏi đồi, Tần Dã đã nghe thấy phía sau truyền đến từng trận tiếng xé gió.

“Viu viu viu!” Mưa tên dày đặc bắn tới, mỗi mũi tên đều mang theo uy thế đáng sợ.

“Chết tiệt!” Sắc mặt Tần Dã đột nhiên đại biến.

Nhiều cung tên như vậy, căn bản không thể phòng bị hết.

“Vút!” Tần Dã dùng sức đẩy Bàn Tử sang bên cạnh một cái, đồng thời đưa tay trái ra đỡ, dùng lòng bàn tay che đầu mình.

Mũi tên trượt đi.

Cùng lúc đó, Tần Dã nhảy vọt lên, mượn vách núi làm bàn đạp, nhanh chóng bay lướt qua.

Hắn túm lấy cành cây bên cạnh, mượn lực lướt không, trực tiếp vượt qua vách đá.

“Ầm!” Trên vách đá đột nhiên vang lên tiếng động như sấm nổ, chấn động màng nhĩ ong ong.

Hắn cảm thấy đầu váng mắt hoa, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã quỵ.

Đây là một cảm giác vô cùng huyền diệu, dường như trong cõi vô hình có một sức mạnh nào đó đang kéo linh hồn hắn, muốn nhấn chìm hắn vào vực sâu vạn kiếp bất phục.

May mắn là, Tần Dã kịp thời tỉnh táo lại, không bị rơi xuống.

Hắn thở hổn hển mấy hơi, lau đi mồ hôi lạnh trên trán, sau đó cúi đầu nhìn xuống.

Chỉ thấy cành cây mà hắn vừa dẫm lên, lại cắm vào khe nứt của vách đá, không hề gãy.

Tần Dã thở phào một hơi.

May mà hắn đủ cơ trí.

Nếu rơi xuống, chắc chắn phải tan xương nát thịt.

Ngay lúc này, một tiếng kêu chói tai xé toạc bầu trời.

Tần Dã và Bàn Tử quay đầu nhìn, phát hiện một con rắn độc dài hơn năm mét đang cuộn mình trên vách đá cheo leo.

Thân hình nó khổng lồ, toàn thân phủ đầy hoa văn màu tím, đầu lâu cực lớn, lóe lên hàn quang âm hiểm, thè lưỡi chết chóc khóa chặt Tần Dã và Bàn Tử.

"Mẹ ơi!" Bàn Tử sợ đến hai chân mềm nhũn, ngã ngồi xuống đất.

"Gầm!" Rắn độc đột ngột vung đuôi, quất mạnh về phía Tần Dã.

Cái đuôi rắn này ẩn chứa sức mạnh cực kỳ kinh khủng, nếu quất trúng người Bàn Tử, e rằng cậu ta sẽ chết ngay tại chỗ.

Tuy nhiên, Tần Dã lại không hề có ý định né tránh.

Thậm chí hắn còn không thèm liếc nhìn con rắn độc đó một cái, cứ

thế đứng thẳng tại chỗ.

"Rắc!" Ngay khoảnh khắc cái đuôi rắn độc sắp chạm vào Tần Dã, hắn chợt tung một cước, đá bay đầu rắn ra xa.

Con rắn độc đâm vào vách đá, sau đó lại bật ra, rơi xuống mép vách đá ở phía bên kia.

Tần Dã thì thuận thế bám lên vách đá, đứng ở đầu bên kia của vách núi, ngưng thần đề phòng.

Ngay lúc này, Bàn Tử chợt cảm thấy một vật thể lạnh lẽo đặt lên vai mình.

Cậu ta khó khăn nuốt nước bọt, sau đó run rẩy quay đầu lại, nhìn thấy một khuôn mặt xấu xí gớm ghiếc nhe nanh.

Cậu ta sợ hãi kêu oai oái, khóc ầm lên, ngã ngồi bệt xuống đất.

"Đừng có làm bố mày mất mặt nữa được không!" Tần Dã không kìm được mắng: "Nếu cậu dám khóc thêm một tiếng nữa, tin không tôi đánh cậu!" Nghe lời đe dọa của Tần Dã, Bàn Tử cứng họng không dám khóc nữa.

Chương 556

Cậu ta trừng mắt nhìn Tần Dã, nghiến răng nghiến lợi gầm gừ: "Mẹ nó, thằng nhãi nhà cậu gan thật to." Tần Dã nhún vai, thản nhiên nói: "Chứ sao?

Chạy đi!" "Chạy cái con khỉ!" Bàn Tử khịt mũi nói: "Dù sao thì chúng ta cũng đã lên đến đỉnh núi rồi, cũng coi như tìm thấy cái Côn Luân bí cảnh trong truyền thuyết." Nói đến đây, cậu ta ngừng lại, cười hắc hắc: "Nếu đã vậy, chúng ta chi bằng đánh cược một phen, xem cái Côn Luân bí cảnh trong truyền thuyết là thật hay giả." Tần Dã liếc xéo cậu ta, hỏi: "Cậu điên rồi à?

Cái bí cảnh đó sớm đã biến mất rồi." Bàn Tử vẫy tay: "Đừng quản thật giả, chúng ta cứ xuống đó thám hiểm một phen, không phải sẽ biết ngay sao?" "Cậu chắc chắn chứ?" Tần Dã trầm ngâm một lát, cuối cùng gật đầu: "Được, cứ theo lời cậu nói, xuống xem sao!" Dứt lời, Tần Dã liền dẫn đầu đi dọc theo vách đá, vừa đi vừa quan sát tình hình xung quanh.

Tuy Tần Dã có thể phách khác thường, nhưng dù sao hắn cũng chưa từng luyện khinh công.

Vì vậy tốc độ leo núi chậm hơn rất nhiều so với những võ công cao thủ kia.

Hơn nữa càng leo xuống, Tần Dã càng cảm thấy chật vật.

Hắn có thể cảm nhận được dưới đáy thung lũng bao phủ một làn sương mù dày đặc, khiến người ta không thể nhìn rõ tình hình cụ thể bên trong thung lũng.

"Làn sương này quá dày, căn bản không thể phân biệt được đông tây nam bắc." Tần Dã thầm thì trong lòng, không ngừng tăng tốc độ.

Tuy nhiên không lâu sau, sắc mặt hắn bắt đầu biến đổi dữ dội, bởi vì hắn cảm thấy hô hấp ngày càng khó khăn hơn.

“Chết tiệt!

Sao lại thế này!” Tần Dã cau chặt mày.

Làn sương này thực sự quá quỷ dị, lại có thể ảnh hưởng đến dung tích phổi của con người, khiến người ta thở gấp, toàn thân nóng bừng.

Ngay lúc này, từ xa đột nhiên truyền đến tiếng róc rách, nghe có vẻ đáng sợ.

“Tình huống gì?” Tần Dã và Bàn Tử nhìn nhau, sau đó nín thở.

Hắn lặng lẽ mò mẫm đi về phía phát ra âm thanh.

Đi được một đoạn, phía trước xuất hiện ba ngã rẽ, lần lượt dẫn đến ba động huyệt.

Tần Dã và Bàn Tử nhìn nhau, sau đó chọn một lối đi để tiếp tục thám hiểm vào bên trong.

Bước vào động huyệt tối om, bên trong càng thêm ẩm ướt, mờ mịt, tản ra mùi hôi thối nồng nặc.

Nơi đây một mảnh trần trụi, cỏ cây không mọc, giống như khu cấm địa chết chóc.

Tần Dã và Bàn Tử cảnh giác xung quanh, chậm rãi di chuyển về phía trước.

Đi được một đoạn, Tần Dã đột nhiên dừng bước, vẻ mặt đầy nghi hoặc nhìn về phía trước bên phải.

“Vãi chưởng?!” Sau khi nhìn rõ cảnh tượng phía trước, Tần Dã sợ đến suýt nhảy dựng lên.

Trước mặt hắn có một động huyệt cao ngang người, tối om không

nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Tần Dã do dự một chút, rồi bước vào động huyệt.

Sau đó biểu cảm của hắn dần dần đờ đẫn, đồng tử dần tan rã, cả cơ thể từ từ đổ gục xuống đất.

"Rầm!" Tần Dã ngã mạnh xuống đất, làm bụi đất bay mù mịt.

"Á á á…" Bàn Tử ở cửa động kêu gào ầm ĩ.

"Im miệng!" Giọng Tần Dã truyền ra từ bên trong động.

Bàn Tử vội vàng ngậm miệng lại, mắt dán chặt vào cái động tối om.

Một lát sau, Tần Dã đi ra.

"Thế… thế nào?

Bên trong có gì?" Bàn Tử run rẩy hỏi.

Tần Dã nheo mắt, sắc mặt âm tình bất định, lẩm bẩm: "Có quái vật!" "Cái gì?" Bàn Tử nghe vậy, lập tức sợ đến tái mặt: "Quái… quái vật?

Ở đâu?" Tần Dã chỉ vào ngực mình: "Ở đây." Bàn Tử lập tức cúi đầu nhìn, chỉ thấy vị trí ngực Tần Dã phồng lên, như thể có thứ gì đó bám vào.

"Mẹ kiếp!" Bàn Tử giật mình nhảy dựng, vội vàng lùi lại mấy bước.

Tần Dã hít sâu một hơi, sau đó nắm chặt hai nắm đấm, mạnh mẽ đấm vào ngực mình.

Kèm theo một loạt tiếng động trầm đục, ngực Tần Dã lại phun ra từng luồng máu.

Đám máu đó bay lượn xoay tròn giữa không trung, cuối cùng tụ lại

thành ba giọt huyết châu tinh hồng, lẳng lặng lơ lửng giữa không trung, tản ra ánh sáng yêu dị.

"Hít… hít…" Tần Dã hít một hơi khí lạnh, kinh hãi nhìn những giọt huyết châu giữa không trung.

"Ôi chao, tên này lại là máu nhân tạo!" Bàn Tử cũng chú ý đến chi tiết này, lập tức sợ đến hồn bay phách lạc.

Tần Dã lau đi vết máu tươi chảy trên mặt, nhếch môi cười: "Ha ha!

Muốn dùng máu của tôi để đánh thức chúng nó, mơ hão!" Lời chưa dứt, Tần Dã lại giơ nắm đấm lên, mạnh mẽ đấm vào ngực mình.

Cú đấm này xuống, lại phun ra ba giọt huyết châu đỏ sẫm.

"Hù…" Tần Dã nặng nề thở ra một hơi khí đục, sau đó thè lưỡi liếm nhẹ khóe miệng.

Tần Dã giơ tay trái lên, nắm lấy giọt huyết châu đó, đặt gần mũi ngửi.

"Quả nhiên là máu người tươi!" Tần Dã lộ ra vẻ mặt hưng phấn.

Ngay lúc này, Bàn Tử đột nhiên chỉ vào sau lưng Tần Dã nói: "Này, cậu nhìn phía sau…" Tần Dã quay đầu nhìn, liền thấy phía sau đột nhiên xuất hiện một cái hình bóng mờ ảo.

"Thứ quái quỷ gì?" Đồng tử Tần Dã đột nhiên co rút, cơ thể lập tức căng chặt, toàn thân đề phòng.

Nhưng chờ một lúc lâu, cái hình bóng mờ ảo đó lại cứ mãi không động đậy.

"Ưm?

Chẳng lẽ là ảo giác?" Tần Dã cau mày, cẩn thận hồi tưởng lại

hình ảnh vừa rồi.

Đáng tiếc, mặc cho Tần Dã vắt óc suy nghĩ, hắn cũng không thể nhớ ra rốt cuộc là thứ gì.

Ngay lúc này, bên tai Tần Dã đột nhiên vang lên một tiếng rít khàn khàn.

Lông tơ toàn thân hắn dựng ngược, đột ngột quay người.

Cùng lúc đó, hắn tận mắt thấy, một con mãng xà khổng lồ đang há cái miệng rộng như chậu máu lao về phía hắn.

Con mãng xà khổng lồ to bằng thùng nước, toàn thân phủ đầy vảy xanh lục u ám, tản ra ánh sáng lạnh lẽo âm u.

Khi cách Tần Dã chưa đầy mười ly mét, mãng xà đột nhiên dừng lại, sau đó há cái miệng rộng như chậu máu cắn về phía cổ Tần Dã.

Khoảng cách gần như vậy, căn bản không cho phép Tần Dã né tránh.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Tần Dã nhấc cao chân phải, đá thẳng vào vị trí thất thốn của mãng xà.

Bốp!

Sức mạnh của Tần Dã cực kỳ kinh người, một cước trực tiếp đá bay mãng xà khổng lồ.

Nhân cơ hội này, Tần Dã nhảy vọt lên, một cú tiên cước quét thẳng vào đầu mãng xà!

Mãng xà khổng lồ kêu thảm một tiếng, cả cái đầu bị Tần Dã đá nát bấy.

Óc lớn văng tung tóe, nhuộm đỏ mặt đất, thậm chí còn bắn vào quần Tần Dã.

Tần Dã phủi đi bùn nhão dính trên giày da và ống quần, sau đó nhặt nửa cái đuôi rắn rơi trên đất.

“Mẹ kiếp, dám tập kích lão tử à, thật sự nghĩ lão tử ăn chay chắc?” Tần Dã chửi rủa một tràng, sau đó chuyển mục tiêu sang Bàn Tử.

“Này Bàn Tử, sao vậy?

Sợ đến mức này à?” Tần Dã vỗ vai Bàn Tử hỏi.

Bàn Tử nuốt nước bọt, sau đó chỉ vào bức tường nói với Tần Dã: “Mau, mở chỗ đó ra!” “Ồ?

Cậu biết chỗ đó có nguy hiểm à?” Tần Dã tò mò nhìn Bàn Tử, sau đó đi tới lật cái nắp quan tài cũ nát lên.

Chỉ thấy ở đó có một đường thông đạo, thẳng đến sâu dưới lòng đất.

Tần Dã không nói hai lời, dẫn Bàn Tử chui vào.

Chương 557

Hai phút sau.

Tần Dã đứng trong một khoảng không tối đen.

Hắn mò mẫm châm que diêm, sau đó cắm cây nến vào vách tường.

Lập tức, xung quanh sáng bừng lên.

Đập vào mắt Tần Dã là từng hàng bệ đá, mỗi bệ đá đều đặt một cỗ cổ thi, có nam có nữ, có già có trẻ.

Ngoài ra, Tần Dã còn thấy mấy cái hộp đá.

Hắn đi đến bên bệ đá gần nhất, mở nắp hộp.

Trong hộp chứa rất nhiều hũ tro cốt, trong đó có một số đã phong hóa, còn một số vẫn lờ mờ nhận ra là ai.

Tần Dã không vội lấy hũ tro cốt, mà từ bệ đá nhặt lấy một cây bút lông.

Hắn trước tiên chấm mực, viết hai chữ 'Tần Dã' xuống đất.

Ngay sau đó, lại nhặt một cây bút lông khác, chấm chu sa rồi vẽ xuống đất một bức đồ án, chính là 《Cửu Đỉnh Trấn Sơn Đồ》.

Sau khi Tần Dã vẽ xong, liền đặt bút lông vào hộp, chuẩn bị đóng hộp lại.

Ngay lúc Tần Dã sắp đóng nắp hộp lại, đột nhiên cảm thấy sau lưng truyền đến một cảm giác lành lạnh.

Lòng Tần Dã giật thót, nhanh chóng quay người nhìn lại.

Đúng vào khoảng trống này, một con ác quỷ mặt xanh răng nanh gớm ghiếc đã lặng lẽ bò lên giường hắn.

Sau đó nó há cái miệng hôi thối tanh tưởi, lao về phía hắn.

Ác quỷ hung hãn lao tới, Tần Dã lại không hoảng không vội, khinh miệt hừ lạnh một tiếng, vung nắm đấm nghênh kích.

Bốp!

Ác quỷ bị đánh văng xuống đất ngay tại chỗ, nhưng Tần Dã cũng vì thế mà bị thương, cánh tay phải bị cào ra một vết máu sâu.

"Mẹ kiếp!" Tần Dã thầm mắng một tiếng, vội vàng kiểm tra cánh tay phải, nhưng lại không có gì đáng ngại.

"Ơ?

Không sao?" Tần Dã ngây người.

Theo lẽ thường mà suy đoán, ác quỷ tuy thực lực yếu ớt, nhưng khả năng tấn công lại cực kỳ mạnh mẽ.

Người thường gặp phải loại ác quỷ này, cơ bản đều tránh né không kịp.

Ngay cả Tần Dã từng chém giết mấy con ác quỷ, cũng đều cần tiêu tốn rất nhiều tinh lực mới có thể giải quyết.

Nhưng bây giờ, Tần Dã không những không chết, mà còn không hề hấn gì, đã đánh bại ác quỷ.

Tần Dã trăm mối không thể giải: "Cơ thể mình sao lại trở nên lợi hại đến vậy?" Ác quỷ dường như nhận ra thực lực siêu quần của Tần Dã, nên không tiếp tục xông lên.

Mà từ từ bò dậy khỏi mặt đất, từng bước từng bước lùi xa.

Tần Dã nheo mắt nhìn chằm chằm ác quỷ, sau đó bước chân đuổi theo.

Ác quỷ thấy vậy, vội vàng bỏ chạy.

Nhưng chạy chưa được bao lâu, cơ thể nó đã run rẩy dữ dội.

Thì ra Tần Dã đã đặt một mảnh thủy tinh vỡ sắc nhọn phía sau mông nó.

Ác quỷ không cẩn thận giẫm phải mảnh thủy tinh vỡ, đau đến suýt ngất xỉu.

Thế là ác quỷ bỏ cuộc kháng cự, quay người quỳ xuống dưới chân Tần Dã, ra sức lắc đầu cầu xin tha mạng.

Tần Dã đứng trước mặt ác quỷ, hai mắt lóe sáng, trầm mặc hồi lâu, mới từ từ nói: "Nói cho tôi biết, đây là nơi nào?" Ác quỷ không dám trái lời Tần Dã, ngoan ngoãn nói ra thông tin về nơi này: "Đây là một ngôi cổ mộ!" Tần Dã nghe vậy giật mình: "Cổ mộ?" Ác quỷ gật đầu: "Đúng!

Tôi cũng không biết ai đã xây dựng cổ mộ này, chỉ biết vào thời cổ đại, ngôi mộ này đã tồn tại rồi." "Người được chôn cất trong cổ mộ là ai?" Tần Dã nóng lòng hỏi.

"Tôi chỉ nghe nói là mộ của một vương gia nào đó." "Vương gia?" Tần Dã giật mình: "Chẳng lẽ là lăng tẩm của đế vương Minh Thanh?" "Tôi không biết, dù sao trong mộ có rất nhiều vàng bạc châu báu và bí tịch võ công, nghe nói ngay cả binh khí cũng là đao thật súng thật mà chế tạo ra." Tần Dã càng nghe càng khó hiểu: "Đã có nhiều tiền như vậy, tại sao không cho người đến đào mộ?" Ác quỷ nhún vai, tỏ ý nó cũng không hiểu chuyện này.

Tần Dã nghĩ nghĩ rồi nói: "Thôi được, nói chuyện với ngươi lâu như vậy, cuối cùng cũng hiểu rõ hoàn cảnh nơi đây." "Đây chắc là một mộ thất, bên trong cất giấu rất nhiều văn vật quý giá, nhưng tạm thời không có cách nào mang đi, nên đám người kia đành phải để lại những văn vật này, để cung cấp cho các nhà khảo cổ học đời sau nghiên cứu." Nói đến đây, Tần Dã không kìm được thở dài: "Ai!

Đám cháu trai này đúng là phí của trời mà!" Giọng Tần Dã rất bình tĩnh, như thể không mấy hứng thú với những văn vật này.

Nhưng Tần Dã biết, hắn nhất định phải mang những thứ này đi.

Bằng không, một khi thông tin bị tiết lộ, hắn chắc chắn sẽ gặp phải tai họa diệt đỉnh!

"Chủ nhân của ngôi cổ mộ này rốt cuộc là ai?" Tần Dã lẩm bẩm một câu, sau đó cầm đèn pin bắt đầu lục soát văn vật.

Hắn tìm mấy vòng cũng không tìm thấy bất kỳ manh mối nào, cuối cùng thất vọng rời khỏi mật thất.

Nhưng chưa đi được hai bước, Tần Dã đột nhiên nhìn thấy một bộ hài cốt đang ngồi trên một đống giá gỗ.

Trên những giá gỗ này bày đầy đủ các loại bình lọ, còn có một số quyển sách.

Nhìn thấy những bình lọ đó, Tần Dã không khỏi có chút kinh ngạc.

Bởi vì thứ chứa trong bình lọ lại không phải thuốc men, mà là từng thi thể trẻ sơ sinh với hình thù quái dị… Tần Dã cẩn thận quan sát sau đó xác nhận, bên trong những bình sứ này đều là thi thể trẻ sơ sinh!

Trẻ sơ sinh là sản phẩm của sự thai nghén của loài người, là tổ tiên của mọi sinh linh!

Chúng sở hữu mọi sức mạnh thần kỳ, mọi tuổi thọ bất hủ… Những thi thể trẻ sơ sinh này đã sớm thối rữa, nước vàng đục ngầu chảy ra từ bình sứ.

"Chẳng lẽ, đây là một lò luyện thi tà ác?" Tần Dã cau mày suy đoán.

Lò luyện thi đúng như tên gọi, dùng để nuôi thi.

Vào thời cổ đại, có rất nhiều tu sĩ thích thu thập dược liệu luyện chế cương thi hoặc độc thi, sau đó lợi dụng những dược liệu này để luyện chế độc thi hoặc độc thi khôi lỗi.

Tần Dã đoán rằng, ngôi cổ mộ này rất có thể là động phủ của tu sĩ đó.

Chủ nhân của động phủ này, khi còn sống nhất định là một tu hành giả vô cùng âm hiểm độc ác!

"Tôi không chỉ muốn lấy đi những thứ trong bảo khố của ngươi, mà còn muốn hủy diệt ngươi triệt để." Tần Dã thầm hạ quyết định.

Hắn không còn do dự, lập tức bắt tay vào việc vận chuyển những độc thi này, chuẩn bị thoát thân càng sớm càng tốt.

Vừa mới vận chuyển được mấy cái, liền nghe thấy một tràng tiếng lách cách truyền đến, như thể đồ sứ nổ tung.

Tần Dã quay đầu nhìn, phát hiện trong góc đặt ba mươi sáu pho đào dũng, mỗi pho đào dũng đều khảm một viên dạ minh châu.

Bàn Tử cũng lập tức ngây người.

Bởi vì, cậu ta chợt nhớ ra, mình xuyên việt trọng sinh đến hiện tại, dường như chính là đang đào cái lô đào dũng này.

"Chết tiệt!" Tần Dã phiền muộn muốn chết, hận không thể tự tát mình một cái.

Tần Dã nghĩ đến đây, liền vội vàng lùi lại, định đổi đường khác đi.

Nhưng chưa kịp nhấc chân, liền nghe thấy một tiếng "choang" cực lớn.

Ngay sau đó, cả mật thất rung chuyển kịch liệt, như thể có động đất, suýt chút nữa sụp đổ!

"Chuyện gì thế này?" Tần Dã kinh ngạc đến ngây người, vội vàng

giữ chặt quan quách, không để mình ngã.

Cùng lúc đó, hắn nhìn thấy những viên dạ minh châu trong góc, toàn bộ đều nổ tung, rơi vãi trên đất.

"Vãi chưởng, tình huống gì thế này!" Tần Dã sợ đến tái mét mặt.

Rắc!

Vách tường mật thất đột nhiên xuất hiện vết nứt, sau đó nhanh chóng nứt toác, lan rộng ra xung quanh.

Trong nháy mắt, đã phủ kín cả mật thất!

Vách tường cuối cùng không chịu nổi áp lực mà sụp đổ!

Một luồng ánh sáng chói chang rực rỡ chiếu vào trong mộ thất, làm Tần Dã hoa mắt.

Chương 558

Đợi khi hắn thích nghi với ánh sáng, Tần Dã mới phát hiện, giữa mộ thất có một cỗ thi thể nằm trên mặt đất!

Cỗ thi thể đó đã bị sấy khô đến đen thui, trên ngực cắm một cây côn sắt gỉ sét loang lổ.

Còn bên cạnh thi thể, còn nằm vắt ngang ba thanh kiếm… Tần Dã nuốt nước bọt, chậm rãi đi tới.

Cỗ thi thể này giữ nguyên tư thế quỳ.

Đầu hắn gục xuống, dung mạo khô héo, da thịt trắng bệch, trông đã không còn ra hình người.

Ở vị trí bụng bên trái hắn, cắm một thanh trường kiếm gỉ sét loang lổ.

Trên vai phải hắn, còn vác một cỗ quan tài!

Ngoài ra, trên bệ đá bên cạnh thi thể, còn đặt một cái hộp gỗ cũ nát!

Giá trị của những thứ này cộng lại, ít nhất cũng phải vài chục triệu chứ?

Tim Tần Dã đập loạn xạ, hô hấp cũng trở nên nặng nề.

Hắn hít thở sâu mấy hơi, cố gắng hết sức kiềm chế cảm xúc, sau đó vươn tay cầm lấy hộp gỗ.

Hộp gỗ trông có vẻ đã cũ, nhưng lại không có khóa.

Tần Dã nhẹ nhàng kéo một cái, hộp liền mở ra.

Khoảnh khắc nắp hộp được mở, một luồng khí xanh mờ mịt bay ra.

Thấy luồng khí đó, đồng tử Tần Dã đột nhiên co rút lại, trợn trừng mắt.

"Cái… cái này là… thi độc?" Thi độc thuộc loại vật cực kỳ âm độc, được luyện hóa từ thi trùng, cổ trùng, độc thảo và các độc vật khác, chuyên nhắm vào người sống.

Thuở xưa, có một lão đạo từng sử dụng thi độc, cắn chết toàn bộ dân làng trong mấy thôn trang, hơn nữa còn luyện chế họ thành thi trùng.

Tần Dã nhớ rất rõ, lần đó hắn cũng tận mắt thấy, cảnh tượng lão đạo thi độc kia luyện hóa hàng trăm người thành trùng tử!

Lúc đó Tần Dã chỉ là một đứa trẻ con, nên ấn tượng rất sâu sắc.

Tần Dã hoàn toàn không ngờ rằng, ở đây lại gặp phải loại độc vật này!

Bất kể là thi độc hay cổ độc, đều ẩn chứa kịch độc, dính vào là chết ngay lập tức!

Tần Dã không dám nán lại, vội vàng đóng nắp hộp gỗ, sau đó vác ba lô lên, phi nhanh ra ngoài mật thất.

Tuy nhiên, ngay lúc này, dưới chân Tần Dã đột nhiên bốc lên một luồng lửa.

"Tình huống gì?" Tần Dã giật mình kinh hãi.

Ngay sau đó, Tần Dã liền thấy ngọn lửa đó nhanh chóng bùng cháy, trong nháy mắt đã biến thành một ngọn đại hỏa hừng hực!

"Không ổn, là du chi!" Tần Dã ý thức được nguy cơ.

Ầm!

Một làn khói đặc từ trong mật thất phun ra.

Làn khói này có tính ăn mòn cực mạnh, trong chớp mắt nuốt chửng Tần Dã.

"A!

Cứu mạng…" Tần Dã bị tổn thương ho liên tục, phổi bị thương, đau đớn kịch liệt.

Tần Dã liều mạng bỏ chạy, nhưng khói bụi vô cùng tận, chui vào lỗ mũi hắn, khiến hắn ngạt thở.

Tần Dã hai chân mềm nhũn, ngã ngồi xuống đất, há mồm thở hổn hển.

Dần dần, khói bụi tan đi, Tần Dã lại khôi phục bình thường.

"Tôi… tôi vẫn còn sống?!" Tần Dã sờ sờ cổ họng, phát hiện mình vẫn có thể nói chuyện, lập tức vui mừng khôn xiết!

Tần Dã kích động đến suýt khóc, hắn vốn tưởng mình đã chết toi rồi.

Tần Dã vội vàng bò dậy, lao ra bên ngoài.

Lần này, hắn thuận lợi vượt qua cánh cổng vòm đó.

Nhưng khi Tần Dã ra đến bên ngoài, lại đứng sững tại chỗ.

Trước mặt hắn là một khu rừng rộng lớn vô bờ bến, cây cối rậm rạp che khuất tầm nhìn.

Tần Dã nhìn thấy những cây cối này, ánh mắt lập tức trở nên lạnh lẽo như sương, trong lòng sát khí lan tỏa.

"À à, không ngờ tôi vừa mới xuyên việt qua đây, đã gặp phải chuyện tệ hại thế này, tôi đúng là đủ xui xẻo mà…" Tần Dã cười khổ tự châm biếm.

"Ơ?" Tần Dã đột nhiên chú ý đến một thung lũng nhỏ.

Thung lũng u tĩnh yên bình, cây cối xanh tươi, cảnh sắc tú lệ, chim hót hoa thơm.

Tần Dã không kìm được bước chân, đi về phía thung lũng.

Càng đến gần thung lũng, nhiệt độ càng cao, từng đợt sóng nhiệt ập vào mặt.

Tần Dã không biết mình đang ở đâu, nhưng hắn có thể khẳng định, mình tuyệt đối đã đến nhầm chỗ rồi!

"Chẳng lẽ… mình lại quay về Nam Lăng cổ mộ?!" Nghĩ đến đây, Tần Dã sợ đến hồn bay phách lạc!

"Không!

Đây là huyễn giác!

Nhất định là huyễn giác!" Tần Dã liều mạng lắc đầu, tự nhủ tất cả những điều này đều là giả.

Nhưng giây tiếp theo, Tần Dã liền cảm thấy mình đâm vào một tầng kết giới bình chướng mềm mại trong suốt, bị bật ngược trở lại!

Rầm!

Tần Dã bị bật ngược trở lại mặt thất một cách thô bạo.

Hắn ôm bụng co quắp trên mặt đất, đau đến nhe răng trợn mắt.

"Cái này không khoa học chút nào…" Tần Dã đầy rẫy dấu hỏi trong đầu: "Chẳng lẽ là vì lúc nãy mình mở hộp gỗ ra, đã kích hoạt cấm chế gì đó?" "Ôi chao… hít…" Tần Dã cúi đầu, nhìn quần áo của mình, chỉ thấy một hàng lỗ nhỏ li ti rỉ máu, rậm rịt tuôn ra máu tươi.

"Mẹ kiếp, suýt chết rồi." Tần Dã kinh hãi nói.

Tần Dã từ trên đất đứng dậy, xoa xoa vết thương của mình, sau đó cảnh giác quan sát xung quanh.

Hắn nhìn quanh, phát hiện mình đang đứng trong một đường hầm hẹp, hai bên đều là vách đá đen kịt, dường như không có điểm cuối.

Tần Dã không khỏi cau mày: "Rốt cuộc đây là đâu?

Sao không có mộ huyệt?" "Không đúng rồi… Rõ ràng lúc nãy mình ở trong mật thất mà, chẳng lẽ bị mất phương hướng rồi sao?" Tần Dã cố gắng phân biệt một lúc, phát hiện mình thật sự đã đến nhầm chỗ.

Thế nhưng, hắn rõ ràng đã thấy chiếc quan tài đá trong mộ thất đó.

Tần Dã nghi hoặc không hiểu, không biết là mình hoa mắt, hay thật sự có chuyện như vậy?

Tần Dã quyết định tìm kiếm lại một lần nữa thật kỹ càng.

Tần Dã tiếp tục thám hiểm dọc theo đường hầm, hy vọng có thể tìm thấy một cánh cửa khác của mộ thất.

Tuy nhiên, khi hắn đi đến tận cùng, phát hiện mộ thất đó lại biến mất.

"Ơ?

Mộ thất đâu rồi?

Chẳng lẽ bị chôn vùi rồi sao?" Tần Dã lẩm bẩm đầy nghi hoặc.

Tần Dã lại đi vòng quanh đường hầm kiểm tra, vẫn không phát hiện dấu vết của mộ thất.

Ngay khi Tần Dã chuẩn bị từ bỏ, đột nhiên cảm giác thấy có tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến từ sâu trong đường hầm!

Tinh thần Tần Dã phấn chấn, vội vàng lần theo tiếng động đuổi tới.

Chương 559

Rất nhanh hắn đã tìm thấy nguồn gốc của tiếng bước chân.

Thì ra là một cái động tối đen, cũng không biết thông đi về đâu.

"Kỳ lạ, sao lại có cái động này?" Tần Dã trong lòng không khỏi khó hiểu.

Thế nhưng, sự tò mò thúc đẩy hắn bước chân, chui vào cái hố đen đó.

Cái hố đen không lớn, chỉ đủ cho một người miễn cưỡng đi qua.

Ánh sáng hai bên lờ mờ, đưa tay không thấy năm ngón.

Chỉ lờ mờ nghe thấy tiếng gió thổi lá cây xào xạc.

Sau một khoảng thời gian, Tần Dã cuối cùng cũng nắm rõ được hoàn cảnh xung quanh.

Nơi đây hiển nhiên chính là một ngôi phần mộ.

"Quả nhiên không khác mấy so với tôi tưởng tượng, trông có vẻ là lăng tẩm của một vị hoàng thân quốc thích nào đó." Tần Dã thầm gật đầu.

Ngay sau đó, hắn nhấc chân đi về phía trước.

Đi được mấy phút, Tần Dã dừng bước.

Bởi vì, hắn nhìn thấy phía trước có một cỗ thi thể nằm đó.

Cỗ thi thể kia được bảo tồn rất hoàn chỉnh, mặc trang phục hoa lệ.

Tuy đã chết nhiều năm, sắc mặt tái nhợt không chút huyết sắc.

Nhưng từ thân hình, trang phục mà xem, tuyệt đối không phải là dân thường bình thường.

Tần Dã cẩn thận từng li từng tí tiến lại gần thi thể.

Đột nhiên, hắn phát hiện khóe miệng thi thể này lộ ra một nụ cười quỷ dị, dường như đang chờ đợi con mồi đến.

Tần Dã giật mình nhảy dựng, lập tức dừng bước, cảnh giác nhìn chằm chằm thi thể.

Cỗ thi thể này hiển nhiên đã trá thi rồi!

Tần Dã lùi lại nửa bước, Hổ Nha Đao đã trượt ra khỏi tay áo.

Cổ họng thi thể phát ra tiếng khò khè kỳ dị, móng tay dài ra ba tấc, xanh đen như sắt.

"Lão Tần!

Nằm xuống!" Cuối đường hầm đột nhiên nổ tung một vầng lửa.

Thân hình tròn quay của Bàn Tử lao tới như một viên đạn pháo, Lạc Dương sạn trong tay vung tròn chém xuống.

Vật biến thành thi bị chém lệch, nhưng cổ lại quỷ dị vặn ngược 180 độ, há miệng cắn vào cổ tay Bàn Tử.

"Cẩn thận thi độc!" Tần Dã toàn thân phóng ra ba cây Trấn Thi Đinh, đầu đinh chấm chu sa đỏ sẫm.

Trong tiếng đinh cắm vào thịt trầm đục, động tác của thi thể đột nhiên chậm lại.

Bàn Tử nhân cơ hội vung ra Khổn Thi Tác, sợi dây thừng tẩm huyết tinh chó đen lan tỏa trong mộ thất.

"Mẹ nó cậu chạy đi đâu rồi?" Bàn Tử thở hổn hển quấn đầu dây thừng vào tượng đá Trấn Mộ Thú.

"Bàn gia tôi đang ở trong đó tập Ngọc Bích công phu, cả cái đường hầm đều mẹ nó đổi đường rồi!" Tần Dã lau mồ hôi lạnh trên trán, đèn

pin mắt sói quét qua ngọc đai ngang hông thi thể: "Đây là Thủ Lăng Hoạt Thi Lỗi, chúng ta e rằng đã chạm phải phiên bản liên hoàn rồi." Tia sáng dừng lại ở hoa văn rồng càn ly trên khóa ngọc đai.

"Nhìn quy chế này thì chắc là hầu tước Nam Đường, nhưng cái vết máu này…" Hắn đột nhiên im bặt, mũi dao khều mở cổ áo thi thể ở xương quai xanh thì kinh hãi thấy một vết xăm hình rắn hai đầu.

Bàn Tử hít một hơi khí lạnh: "Huyết chú ấn của Bàn Sơn đạo nhân?" Gạch mộ đột nhiên truyền đến chấn động nhỏ vụn, nhãn cầu của Hoạt Thi Lỗi bắt đầu xoay chuyển điên cuồng.

Tần Dã mạnh mẽ xé toạc áo khoác ngoài của thi thể, năm sợi tơ máu đang từ vị trí trái tim kéo dài vào các khe nứt của tường mộ.

"Cắt mau!" Lời hắn chưa dứt, Bàn Tử đã vung Toàn Phong Sạn xoay tròn chém đứt sợi tơ.

Hoạt Thi Lỗi lập tức mềm nhũn như bùn, bên trong tường truyền đến tiếng cơ quan nặng nề.

"Cửu Cung Tỏa Hồn Cục." Tần Dã dùng đầu ngón tay lướt qua những chỗ lõm hình Bắc Đẩu Thất Tinh dần hiện ra trên tường.

"Vừa rồi chúng ta phá chỉ là sinh môn, mộ chủ này đang dùng người sống để nuôi phong thủy." Hắn đột nhiên nhặt lấy bàn tay phải của thi lỗi trên đất.

"Nhìn vết chai này, là do thường xuyên cầm cuốc và kiếm.

Bàn Sơn Thất Tử mất tích hai mươi năm trước…" Lời chưa dứt, đài nến ở góc đông nam không gió tự cháy, trong ngọn lửa xanh u ám hiện ra tám bức bích họa lưu ly.

Bức thứ nhất rõ ràng vẽ hai tên đạo mộ tặc nhảy mở quan quách, bức thứ hai lại biến thành bảy cỗ thi thể treo ngược.

Bàn Tử đột nhiên bịt mũi: “Lão Tần, thi hương ma dụ!” “Không ổn!” Tần Dã vội vàng kéo Bàn Tử lùi lại hai bước.

Rắc!

Đài nến tắt hẳn.

Cả không gian trở nên tĩnh lặng.

“Bàn gia, chúng ta hình như đã chạm phải thứ không sạch sẽ rồi.” Tần Dã hạ giọng nhắc nhở Bàn Tử, mắt lại dán chặt vào xung quanh.

“Đây chắc là cạm bẫy do mộ chủ thiết kế.” Bàn Tử nuốt nước bọt, mắt trợn tròn miệng há hốc.

“Đây là tầng thứ sáu trong Cửu Cung Tỏa Hồn Cục, gọi là Thi Hương Ma Dụ!” “Nó được nuôi bằng thi thể và máu tươi.” “Thực vật mọc đầy rêu xanh sau khi hấp thụ đủ huyết dịch, liền sẽ tỏa ra mùi vị cực kỳ kinh khủng, dẫn dụ các loại yêu quỷ.” Tần Dã giọng điệu ngưng trọng: “Những hoạt thi lỗi này chắc là bị nó chiêu dụ đến.” Bàn Tử kinh ngạc nói: “Không phải chứ, tôi còn tưởng là tà thuật pháp trận gì đó.” Tần Dã trầm ngâm một lát rồi nói: “Mộ chủ này chắc chắn sớm đã lường trước có đạo mộ giả dòm ngó tài phú của hắn, nên mới bố trí pháp trận hung hiểm như vậy.” “Ai…” Bàn Tử thở dài một tiếng.

“Dù sao thì, chúng ta cũng coi như rước phải đại phiền toái rồi.” Tần Dã lắc đầu nói: “Dù sao thì, cứ rời khỏi đây trước đã.” Tần Dã kéo Bàn Tử, rón rén đi về phía lối cũ.

Nhưng vừa mới rẽ một khúc cua, liền nghe thấy phía trước truyền đến tiếng la hét đánh nhau.

Tần Dã và Bàn Tử lập tức giật mình, không dám đi lung tung nữa.

Bàn Tử lén lút từ trong ba lô lấy ra kính nhìn đêm đeo vào, sau đó khom lưng rón rén đến phía trước kiểm tra tình hình.

Nhờ ánh trăng, Tần Dã phát hiện phía trước không xa có một nhóm hán tử áo đen đang kịch chiến với Hoạt Thi Lỗi.

Những hán tử đó đều mặc quân phục kiểu cổ thống nhất, ngang hông đeo từng tấm lệnh bài, đang chém giết nhau với Hoạt Thi Lỗi.

Tần Dã và Bàn Tử nấp ở một bên quan sát.

Những Hoạt Thi Lỗi đó đều mặc áo giáp, võ nghệ cao cường, từng con một không sợ chết.

Đặc biệt khiến Tần Dã kinh ngạc là, mỗi lần những hán tử kia đánh bại Hoạt Thi Lỗi, chúng liền lập tức biến hóa hình thái.

Những Hoạt Thi Lỗi này lại biết sử dụng binh khí!

Kỳ dị hơn nữa là, binh khí của chúng được bôi đầy kịch độc.

Chỉ cần cào xước da thịt con người, chỗ bị cào đó sẽ nhanh chóng thối rữa.

"Chết tiệt!

Ghê tởm quá!" Bàn Tử nhổ một bãi nước bọt, chửi rủa: "Mẹ nó, hôm nay lão tử gặp phải cái thứ quái quỷ gì thế này?

Biến thái vãi!" Tần Dã hỏi: "Bàn gia, tôi sao lại thấy quen quen?" Bàn Tử gãi đầu: "Tôi cũng thấy quen quen…" Hai người trao đổi ánh mắt, đồng thời thốt lên: "Thi binh!" Bàn Tử cười hắc hắc: "Tôi biết ngay mà, đi theo cậu, chắc chắn vớ bở!" Hai người đang nói chuyện, thì đám người áo đen kia đã chém giết sạch mười con Hoạt Thi Lỗi.

Những hán tử này thu thập thi thể từ tay những thi lỗi đã chết, nhét vào một cái rương gỗ rồi mang đi.

"Lão Tần, ở đây sao có một cái hộp?

Chẳng lẽ là bồi táng phẩm?" Tần Dã nghe vậy cũng ngồi xuống xem cái rương gỗ đó.

Nắp rương đã mở, bên trong đặt mấy cái cẩm nang, ngoài ra không có gì khác.

Bàn Tử cau mày nói: "Tôi nhớ đám người kia từng nói, lô bồi táng phẩm cuối cùng ở ngay đây mà." Tần Dã suy tư một lát: "Đã không tìm thấy, có lẽ thật sự bị người khác nhanh chân đoạt trước rồi." Nói xong, hắn suy đoán đám người kia chắc cũng đã phát hiện ở đây chôn một cỗ thi thể.

Vì vậy chắc là họ đã thuận theo đường cũ trở về, kết quả lại vướng vào cơ quan.

Bàn Tử chậc chậc khen ngợi: "Lợi hại thật, lão Tần, lại còn biết phân tích án kiện nữa." Tần Dã lười để ý đến cậu ta, tiếp tục đi theo đường cũ trở về, chuẩn bị rời đi.

Ai ngờ đi mãi đi mãi, phía trước xuất hiện một cánh mộ môn hình vòm.

Tần Dã và Bàn Tử trao cho nhau một ánh mắt.

Chương 560

“Bàn Tử, cậu đi thám thính đường đi.” Bàn Tử mặt mày khổ sở: “Tôi là người được thuê, lỡ như bên trong có nguy hiểm, chẳng phải tôi sẽ thành vật tế thần sao?” Tần Dã cười lạnh: “Bàn Tử, cậu sợ rồi à?

Vậy thì tôi đành tự mình đi xem vậy, cậu cứ ở lại đây, ngàn vạn lần đừng đi theo, kẻo lại làm vướng chân tôi.” “Vãi chưởng!

Lão Tần, sao cậu không đi chết đi!” Bàn Tử tức giận gào lên.

Tần Dã ha ha cười một tiếng, không thèm đáp lời tên đó nữa, trực tiếp bước vào cổng vòm.

Bàn Tử do dự một chút, cũng đi theo vào.

Bọn họ xuyên qua cổng vòm, lại là một khu vực rộng lớn khác.

Ở đây có một đường hầm lát đá phiến, hai bên khảm đá chiếu sáng.

Ánh đèn vàng mờ chiếu sáng đường hầm, càng thêm âm u đáng sợ.

Bàn Tử không kìm được rụt cổ rón rén đi về phía trước, cẩn thận từng li từng tí theo sau Tần Dã.

Hai người đi chưa được bao lâu, chợt nghe phía sau truyền đến một tiếng “đông” cực lớn.

Quay đầu nhìn lại, thì ra là Bàn Tử dẫm phải cơ quan, rơi vào một đống hài cốt.

Những hài cốt này không biết đã bị phong tồn bao nhiêu năm, bề mặt gỉ sét lốm đốm.

Bàn Tử ngã đến xương cốt toàn thân kêu răng rắc, rên rỉ bò dậy

phủi bụi trên người.

"Chết tiệt!" Đợi đến khi cậu ta ngẩng đầu nhìn, phát hiện Tần Dã đã biến mất từ đời nào.

"Bà nội nhà nó!

Đây là chơi khăm ông à!" Bàn Tử lẩm bẩm đầy uất ức, vội vàng đuổi theo.

Tần Dã dọc theo đường hầm hẹp, rất nhanh đã đến cửa ra.

Hắn dẫn đầu nhảy ra ngoài.

"Mẹ nó, Bàn Tử đâu?" "Bàn gia tôi ở đây này!" Tần Dã quay đầu, thấy Bàn Tử thở hổn hển theo sau xông ra.

Bàn Tử vỗ ngực, oán trách: "May mà Bàn gia tôi mạng cứng, không thì chắc phải bỏ mạng ở đây rồi." "Thôi được rồi, mau rút lui." Hai người cắm đầu cắm cổ bỏ chạy.

Suốt đêm vật lộn, bọn họ kiệt sức, chạy đến công viên, hai người ngồi bên hồ, hóng gió nghỉ ngơi.

"Chúng ta vẫn nên nghĩ cách kiếm tiền đi, không thể cứ ngồi không ăn núi lở được." Bàn Tử xoa xoa cái đầu gối đau nhức.

Tần Dã gật đầu: "Ừm.

Để tôi nghĩ xem kiếm tiền thế nào." "Đúng rồi lão Tần, tối qua hai đứa mình trong mộ huyệt phát hiện cái này." Bàn Tử từ trong túi lấy ra một tờ giấy, trải phẳng đặt bên cạnh Tần Dã.

Tần Dã liếc nhìn nét chữ nguệch ngoạc trên giấy: "Tôi là một nhà sử học.

Bởi vì tổ tiên tôi khi còn sống từng làm công tác khảo cổ ở lăng tẩm, và đã phát hiện mấy cuốn cổ tịch trong mộ thất." "Chữ trên cổ tịch thậm chí rất nhiều chữ ngay cả tôi cũng không đọc hiểu, nhưng

tôi dám khẳng định tất cả đều là văn tự cổ đại An Lạc.

Tôi từng thử nghiên cứu, những văn tự này dường như ẩn chứa một loại huyền cơ nào đó, thế là tôi đã mang những cuốn sách đó ra ngoài." "Tôi vốn định mang chúng về nước, kết quả bị tiểu Anh Hoa cướp mất.

Sau này tôi lưu lạc đến Hồng Kông, lúc này mới gặp được sư phụ và các đệ tử của ông ấy, vẫn luôn ẩn tính mai danh." "Cho đến thời gian trước, sư phụ tôi phái người mang đến tấm địa đồ này.

Nói cho tôi bí mật của mộ thất này, bảo tôi nhất định phải khai quật được bảo bối bên trong… Tôi nghĩ đi nghĩ lại, quyết định mạo hiểm thử vận may, thế là đã đến ngôi cổ mộ này, kết quả… tôi còn chưa đào được mộ đạo đã gặp phải một đám Hoạt Thi Lỗi." Nhật ký đến đây liền dừng lại.

Tần Dã cẩn thận suy ngẫm một lúc, chợt nói: "Bàn Tử, cậu nói kho báu ở đây có phải cũng giống như những đồ cổ kia, toàn bộ đều có độc không?" "Vô nghĩa, không có độc, ai rảnh rỗi không có việc gì đi xây một cái cổ mộ." Bàn Tử không vui đáp lại một câu, ngay sau đó như chợt hiểu ra: "Lão Tần, ý cậu là bên trong có độc chướng." "Người bình thường căn bản không lấy được đồ, chỉ có thể bị mắc kẹt trong mộ, cuối cùng chết đói, chết khát?" Tần Dã gật đầu: "Rất có khả năng này." "Không đúng rồi." Tần Dã nghi hoặc nói: "Lúc nãy chúng ta vào, đâu có phát hiện bất kỳ tình huống bất thường nào, những Hoạt Thi Lỗi đó đâu rồi?" Bàn Tử lườm một cái: "Cậu ngốc à?

Chắc chắn là lúc nãy cậu không cẩn thận chạm phải cơ quan, dẫn đến chúng thức tỉnh sớm, bây giờ tất cả đều chạy ra ngoài tìm cậu báo thù rồi đấy." "Mẹ kiếp…" Tần Dã lập tức cảm thấy sởn gai ốc, vội vàng đứng dậy tìm kiếm lối ra: "Kệ mẹ nó đi, cứ rời khỏi đây trước đã." Hắn đi vòng quanh khoảng năm sáu vòng, nhưng vẫn chưa phát

hiện dấu vết của lối ra.

Lúc này, hắn đột nhiên nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng "két" nhẹ.

Tần Dã ngẩng đầu nhìn, phát hiện thì ra là một cây đèn treo bị đứt rơi xuống.

Lòng hắn mừng rỡ khôn xiết: "Xem ra đây là lối thoát duy nhất rồi." Tần Dã và Bàn Tử nhìn nhau, sau đó đồng thanh hô một tiếng "Cứu mạng a ~", rồi cắm đầu bỏ chạy.

Hai người trước sau liều mạng lao về phía trước.

Tuy nhiên chưa được mấy giây, Tần Dã đột ngột dừng lại, sắc mặt tái mét gầm lên: "Đừng la nữa!

Ở đây đã hết đường rồi." Bàn Tử dừng bước, quay đầu nhìn phía sau một mảnh tối đen, chỉ có một cái hình bóng mờ ảo, cậu ta sợ hãi hỏi: "Vậy làm sao đây?" Tần Dã hít sâu một hơi: "Đừng hoảng, tôi xem xung quanh có lối ra nào không đã." Tần Dã nhìn quanh trái phải, phát hiện ở đây có một hàng mộ bích.

Hắn đưa tay sờ lên, phát hiện vách đá lạnh buốt như nước, như thể bị luồng khí lạnh thấm qua, còn trên vách tường thì khắc từng bức phù điêu đầu lâu gớm ghiếc, tản ra ánh sáng xanh u ám nhạt nhòa.

Tần Dã nheo mắt nhìn chằm chằm vách tường, khóe miệng hiện lên một nụ cười mỉa mai: "Tôi muốn xem xem, bức phù điêu đầu lâu này có gì đặc biệt." "Lão Tần, cậu làm gì thế, mau buông tay!" Bàn Tử thấy vậy thì vội vàng, muốn kéo Tần Dã nhưng không kéo được.

Tần Dã làm như không nghe thấy, dùng sức ấn vào vách tường, đẩy mạnh một cái!

Rầm rầm rầm.

Kèm theo tiếng cơ quan nặng nề chuyển động, tảng đá dày nặng từ từ dịch chuyển, lộ ra một cánh cửa đá màu đỏ sẫm.

"Vãi chưởng, thật sự có cơ quan thật này!" Tần Dã kinh ngạc kêu lên một tiếng, sau đó bước tới, đẩy cánh cửa đá ra.

Trong khoảnh khắc, mùi huyết tinh nồng nặc xộc vào mũi, xộc đến mức Tần Dã ho liên tục: "Khụ khụ khụ…" Tần Dã bịt miệng, buộc mình nín thở.

Đợi khi hắn thích nghi được, mới nhìn vào bên trong.

Đây là một mộ thất cực kỳ rộng lớn và khoáng đạt.

Trên những bệ đá xung quanh trưng bày đủ loại binh khí, đao thương kiếm kích rìu búa câu xoa, cái gì cũng có.

Còn ở ngay chính giữa, lại treo lơ lửng một thanh trường kiếm.

Vỏ kiếm cổ kính đơn giản, lưỡi kiếm lấp lánh hàn quang sắc bén.

Lòng Tần Dã chấn động, tuy hắn không nhận ra thanh trường kiếm này.

Nhưng chỉ bằng cảm giác, liền có thể đoán được thanh trường kiếm nhất định là một kiện vũ khí đáng giá liên thành.

Tần Dã liếm môi, ánh mắt tham lam nhìn chằm chằm thanh trường kiếm.

"Hắc hắc hắc…" Đột nhiên, một tràng tiếng cười quỷ dị truyền đến.

Bàn Tử kinh hô: "Vãi chưởng, có thứ gì đó!" Lời vừa dứt, Tần Dã và Bàn Tử chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt đột ngột biến đổi, bọn họ dường như đang ở giữa một vùng hoang vu hẻo lánh.

"Lão Tần, chúng ta đang ở đâu thế?" "Tôi cũng không rõ." Tần Dã lắc đầu, hắn lúc này đang ở trong một cảnh tượng kỳ lạ.

Xung quanh trừ những cành khô lá rụng lộn xộn vô trật tự, và thỉnh thoảng có những mảnh lá khô bay lất phất, thì không có bất kỳ sinh vật sống nào.

Tĩnh mịch đáng sợ.

Tần Dã cau mày quan sát, mộ thất trong ký ức của hắn, phân bố rất nhiều cột đá.

Mỗi cột đá đều khắc thần long, phượng hoàng, thao thiết và các hung thú khác.

Mà bây giờ, bọn họ lại ở trong một khu rừng hoang vu.

Xung quanh tĩnh lặng không tiếng động, chim chóc đều lười biếng ẩn mình trong tán cây nghỉ ngơi.

Loại bầu không khí an bình hòa hoãn này khiến người ta cảm thấy vô cùng áp bức.

"Rốt cuộc là chuyện gì thế này?" Tần Dã lẩm bẩm một mình.

Ngay lúc này, Bàn Tử kinh hãi kêu lên: "Lão Tần, cậu nhìn đằng kia, hình như có thứ gì đó." Tần Dã ngẩng mắt nhìn, lập tức giật mình kinh hãi.

Chỉ thấy trong bóng tối xa xa, có một luồng lửa đỏ đang từ từ bốc lên, ẩn hiện còn có thể nghe thấy tiếng gầm gừ nhỏ vụn phát ra từ trong ngọn lửa.

Trong lòng Tần Dã bỗng nhiên nảy sinh một nỗi sợ hãi, luồng lửa đó mang đến cho hắn cảm giác uy hiếp mãnh liệt.

Trên mặt Bàn Tử đầy vẻ ngưng trọng: "Tôi nghĩ, chúng ta có lẽ thật sự đã gặp phải thứ bẩn thỉu rồi!" Tần Dã nuốt nước bọt: "Cậu chắc chắn là thứ bẩn thỉu chứ?

Sao tôi lại thấy nó còn đáng sợ hơn cả quỷ?" Hắn cuối cùng cũng

hiểu vì sao lúc nãy lại mơ thấy ác mộng, hóa ra là bị thứ bẩn thỉu đó đeo bám.

Bàn Tử nói: "Cậu phải biết, tôi từng tận mắt thấy rồi…" Hai người im lặng.

"Đi thôi." Tần Dã phá vỡ sự bế tắc.

Đã đến nước này rồi, thì không cần phải lùi bước.

Bàn Tử theo sát phía sau, hai người đi về phía luồng lửa đó.

Chương 561

Càng đến gần luồng lửa đó, nội tâm hai người càng thêm sốt ruột.

Tần Dã nghiến răng: "Chết thì chết, dù sao nhà tôi cũng vô số bất động sản, cho dù có bỏ mạng cũng không lỗ." "Ừm, đúng vậy!" Bàn Tử tinh thần phấn chấn, ngay sau đó lại có chút lo lắng.

"Vạn nhất thật sự gặp phải quỷ thì sao?" Tần Dã bĩu môi: "Tôi còn dám bắt cả quỷ, sẽ sợ một đám thứ bẩn thỉu sao?" Bọn họ tiếp tục tiến gần đến luồng lửa đỏ đó, dần dần, hai người đã nhìn thấy toàn bộ diện mạo của ngọn lửa.

Đó không phải ngọn lửa bình thường, mà là một quả cầu lửa tinh hồng như máu!

Quả cầu lửa lớn bằng quả bóng rổ, tản ra khí tức tà ác âm u.

Nó đang từ từ di chuyển, dường như đang chuẩn bị tấn công Tần Dã và hai người.

Khi cách ngọn lửa khoảng ba mươi mét, hai người hoàn toàn dừng bước.

Bởi vì luồng lửa đó, đã há to cái miệng nhe nanh gớm ghiếc, lộ ra hàm răng sắc bén.

Ngọn lửa cháy trên bề mặt quả cầu chập chờn kịch liệt, dường như sắp lao tới nuốt chửng hai người.

Bàn Tử sợ đến toàn thân run rẩy: "Cái, cái thứ này rốt cuộc là cái gì vậy?

Sao tôi nhìn thấy hơi quen quen?" "Chúng ta đừng quản cái này nữa, nhân lúc ngọn lửa còn chưa tới, mau chạy đi!" Tần Dã cắm đầu lao về phía trước, tốc độ của hắn rất nhanh, mấy giây đã vọt được

năm sáu mét.

Nhưng Bàn Tử thì lại chậm hơn.

Quả cầu lửa tuy thân hình đồ sộ, nhưng hành động lại cực kỳ nhanh nhẹn, gần như trong chớp mắt đã đuổi kịp Tần Dã.

Nó vọt mạnh một cái, ngoạm chặt vào lưng Tần Dã.

Tần Dã đau đớn khó nhịn, gầm lên một tiếng, mạnh mẽ vung quyền đánh vào luồng lửa đó.

Nhưng… Nơi quyền phong đi qua, trong không khí chỉ nổi lên một gợn sóng nhỏ, quả cầu lửa không hề hấn gì.

Bàn Tử cũng đồng thời đuổi tới.

Quả cầu lửa quay đầu lại, đôi mắt tinh hồng trừng chằm chằm Bàn Tử.

Bàn Tử lập tức sợ đến ngây người, không dám nhúc nhích đứng tại chỗ.

"Mẹ ơi, hôm nay chúng ta sẽ không bỏ mạng ở đây chứ…" Bàn Tử lo sợ hỏi.

Lông tơ sau gáy Tần Dã đột nhiên dựng đứng, bên tai truyền đến tiếng vải vóc xé rách.

Hắn mạnh mẽ quay người, chỉ thấy quả cầu lửa tinh hồng đó lại xé toạc vết nứt không gian.

Trong ngọn lửa méo mó vươn ra ba cái vuốt sắc bén như xương khô!

"Bàn Tử tránh ra!" Hắn đẩy mạnh Bàn Tử đang đứng ngây người sang một bên.

Móng vuốt sượt qua da đầu Bàn Tử, nửa lọn tóc lập tức bị than

hóa.

Trong không khí tràn ngập mùi khét.

Quả cầu lửa phát ra tiếng kêu the thé như tiếng trẻ con khóc, cả không gian bắt đầu rung chuyển kịch liệt.

Tần Dã loạng choạng vịn vào cây khô, lòng bàn tay chạm vào vỏ cây thì đột nhiên cứng đờ.

Đây căn bản không phải thân cây bình thường, những vân vảy cá dưới ánh đèn pin phát ra ánh sáng xanh đen đặc trưng của đồng xanh.

"Long Huyết Thụ!" Đồng tử hắn co rút.

"Đây là Linh Mộc Thủ Mộ của Giao Nhân ở Nam Hải!" Ký ức như dòng điện chạy qua óc hắn.

Trên cuốn tàn quyển thu được ba tháng trước ở chợ đen Lạc Dương, rõ ràng có ghi chép về loại tà thụ được tưới bằng máu người này.

Những mảnh vụn trông như lá rụng, rõ ràng là những mảnh xương đã phong hóa.

Quả cầu lửa giữa không trung vặn vẹo thành hình rắn, trung tâm ngọn lửa tinh hồng hiện ra những đồng tử dày đặc.

Bàn Tử đột nhiên nổi điên, từ trong ba lô giật ra Khổn Thi Tác ném về phía cây đồng xanh gần nhất: "Lão Tần!

Cửu cung vị!" Tần Dã lập tức hiểu ý.

Hai người lưng tựa lưng di chuyển nhanh chóng, giày quân đội giẫm nát đầy đất xương vụn.

Khi cây đồng xanh thứ năm bị vây bằng mực đấu tuyến, quả cầu lửa đột nhiên phát ra tiếng kêu rên chói tai.

Bầu trời đêm vốn hỗn độn nứt ra những khe hở hình mạng nhện, lộ ra dạ minh châu trên đỉnh mộ thất.

Bọn họ lại vẫn luôn bị mắc kẹt trên đài treo hồn của Tuẫn Táng Khanh!

"Càn tam liên, Khôn lục đoạn!" Tần Dã cắn nát đầu lưỡi, phun tinh huyết lên Mạc Kim Phù.

Khoảnh khắc phù chú chạm vào mực tuyến, chín cây đồng xanh đồng thời sáng lên lân hỏa xanh u ám, cấu thành trận pháp Tiên Thiên Bát Quái trận khổng lồ.

Quả cầu lửa trong trận tả xung hữu đột, mỗi lần va chạm đều kích hoạt tia điện hồ chói mắt.

Bàn Tử đột nhiên rên rỉ quỵ xuống đất, ống quần không biết từ lúc nào đã bị quấn bởi từng sợi tơ máu.

Những mảnh xương vụn tản mát đang mềm mại chuyển động tụ lại thành hình người, trong hốc mắt trống rỗng nhảy nhót ánh sáng tinh hồng cùng nguồn gốc với quả cầu lửa.

"Nó đang hút dương khí của lão tử!" Bàn Tử sắc mặt tái mét, đào mộc kiếm đã gãy thành hai khúc.

Tần Dã xé toạc vạt áo, lộ ra hình xăm Thao Thiết màu đỏ sẫm trên ngực.

Đây là dấu ấn để lại sau khi bị nguyền rủa ở Điền Vương Mộ năm ngoái, lúc này lại phát ra hồng quang chói chang.

Quả cầu lửa đột nhiên đổi hướng lao về phía hắn, nhưng ngay khoảnh khắc chạm vào hình xăm đã bị một loại sức mạnh vô hình xé rách.

"Thì ra là vậy…" Ánh mắt Tần Dã lóe lên vẻ hung ác, hắn thuận

tay dùng dao găm đâm vào vai trái mình.

Máu tươi bắn tung tóe lên hình xăm, đôi mắt Thao Thiết đột nhiên mở to.

Cả không gian vang lên tiếng gào thét của hồng hoang hung thú, quả cầu lửa phát ra tiếng kêu the thé sắp chết.

Vô số oan hồn từ trung tâm ngọn lửa tản mát thoát ra.

Trận pháp cây đồng xanh bắt đầu sụp đổ, Bàn Tử giãy giụa vung ra ba cây Trấn Hồn Đinh cuối cùng.

Khi những cây đinh cắm xuống đất tạo thành hình chữ "phẩm", dưới chân hai người đột nhiên sụp xuống.

Khoảnh khắc cảm giác rơi tự do ập đến, Tần Dã thoáng thấy sâu trong khe nứt có một cỗ quan quách pha lê.

Người con gái trong quan mặc kim lũ ngọc y, khóe miệng lại mang theo nụ cười như có như không.

Khi dòng nước ngầm lạnh lẽo nhấn chìm mũi miệng, Tần Dã túm lấy cổ áo Bàn Tử.

Trong dòng chảy xiết có thứ gì đó đang xé rách bắp chân hắn.

Nhờ ánh đèn pin còn sót lại, hắn nhìn thấy hàng ngàn chiếc chuông đồng xanh treo đầy vách động.

Mỗi cái lưỡi chuông đều là một thi hài thai nhi co quắp.

"Nín thở!" Hắn ra hiệu chiến thuật dưới nước.

Khi dòng nước ngầm đẩy họ vào con đường hẹp, phía trước đột nhiên xuất hiện những đốm sáng lấp lánh.

Từng đàn thi huỳnh tụ lại thành hình mũi tên, dường như đang chỉ dẫn đường sống. "Vãi, nhiều đom đóm quá!" Bàn Tử kinh ngạc thốt

lên.

Tần Dã quát: "Nín thở đi!

Mau đi!" Lời còn chưa dứt, hắn đột nhiên phát hiện cảnh vật xung quanh biến đổi.

Từ đường hầm ẩm ướt tối đen dưới lòng đất, biến thành khu phố đèn hoa rực rỡ phồn vinh.

Đây đâu phải đường hầm dưới đất, rõ ràng là một ngôi nhà ma!

Từng dãy cửa hàng san sát, trong tủ kính trưng bày đủ loại cổ vật, đồ ăn ngon. "Oa nga!" Mắt Bàn Tử sáng rực lên, phấn khích kêu lên. "Lão Tần, cậu nhìn cái này!" Tần Dã theo ánh mắt hắn nhìn tới, chỉ thấy trên quầy trưng bày một viên trân châu tròn trịa bằng đốt ngón tay cái.

Chương 562

Vỏ ngoài của viên châu màu lam nhạt, bề mặt phủ đầy những hoa văn kỳ lạ. "Đệt, cái này là bảo bối gì vậy?" Bàn Tử lấy máy ảnh ra chụp. "Không biết, thứ này trông không có giá trị, nhưng chắc chắn là một món cổ vật." Tần Dã cẩn thận đánh giá viên trân châu. "Cậu nhìn xem, những hoa văn này có cảm giác quen thuộc." Bàn Tử nghe vậy liền xích lại gần: "Ơ?

Cậu nhìn xem, đây là một đóa sen." Tần Dã gật đầu: "Đúng là hoa sen, hơn nữa hoa văn này rất quen mắt." "Vãi chưởng!

Chẳng lẽ cậu định nói thứ này là 'cửu tiết liên ngẫu' à?" "Liên ngẫu..." Tần Dã nhíu mày suy nghĩ. "Tôi nhớ ra rồi!" Hắn kêu lên. "Tôi từng thấy một ghi chép về Long mạch Quan Vũ trong cổ tịch!" "Nghe nói Long mạch tụ khí Long mạch ở trong lòng núi mà thai nghén ra một 'Cửu tiết liên ngẫu'." "Đây chính là Cửu tiết liên ngẫu, cũng chính là Long Cốt!" Bàn Tử kinh ngạc nói: "Thật hả?

Thứ đó bán được tiền không?" Tần Dã lắc đầu: "Nghe nói đây là thánh vật của Long tộc, thế nhân đều cho rằng nó là truyền thuyết, đáng tiếc không tìm được bằng chứng xác thực." Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi đến cuối, phía trước là một cánh cửa sắt.

Tần Dã lấy chìa khóa ra thử cắm vào ổ.

Khẽ vặn một cái, "cạch" một tiếng, cửa mở ra.

Hai người nhìn nhau, đồng thời bước chân vào trong.

Cảnh tượng trước mắt bỗng nhiên thay đổi.

Một luồng âm phong lạnh lẽo thổi thẳng vào mặt, khiến hai người không tự chủ rùng mình.

Tần Dã cúi đầu nhìn, dưới chân là một thảm cỏ trắng sạch sẽ bằng phẳng, xung quanh mọc đầy những cây trúc xanh biếc.

Xa xa là một ngọn núi cao chót vót mây mù bao phủ, uyển như tiên cảnh. "Nguyên khí nồng đậm quá!" Bàn Tử hít thở không khí trong lành, cảm khái muôn vàn. "Không khí ở đây trong lành quá!" Tần Dã hít sâu một hơi, quả nhiên có cảm giác thần thanh khí sảng.

Lúc này, một luồng bạch quang từ bên cạnh bắn tới, trực tiếp chui vào lòng Tần Dã.

Tần Dã theo bản năng ôm lấy nó, nhưng lại phát hiện ra thứ này chính là quả cầu lửa vừa nãy.

Thân thể nó đã biến mất không còn dấu vết, thay vào đó là một khối đá xám xịt nhỏ bằng hạt vừng.

Tần Dã nhặt khối đá lên, cân nhắc hai lần, hỏi: "Ngươi còn sống?" "Ngươi nghĩ ta là người bịt mũi hở đuôi sao?" "Ta nói này.

Ngươi không sợ thứ đó à?" Tần Dã nghi hoặc hỏi. "Vừa nãy ngươi không phải rất sợ nó sao?" "Ngươi biết cái quái gì!

Thứ đó là do oán khí của ta thúc đẩy mà ra, thực ra không tính là vật sống, gần như là quỷ!" Hỏa Cầu giận dữ mắng. "Cái đồ tiểu nhân ti tiện nhà ngươi, dám ám toán ta!" "Đừng nói nhảm nữa." Tần Dã lười giải thích.

Hắn nhìn xung quanh: "Đây là nơi nào?" Hỏa Cầu trầm mặc một lát, ngữ khí đột nhiên dịu xuống, thấp giọng cầu xin: "Cứu ta với.

Giúp ta..." "Ngươi muốn ta làm gì?" Tần Dã hỏi.

Hỏa Cầu bay đến đỉnh đầu Tần Dã: "Đưa ta đến chân núi, rồi giúp ta tìm một chỗ an toàn ẩn nấp, đợi ta tu luyện thành công... là có thể báo thù rồi~" Tần Dã nhìn chằm chằm nó: "Tôi dựa vào cái gì mà tin ngươi?" Hỏa Cầu im lặng hồi lâu, cuối cùng cũng chịu thua: "Được

rồi...

Ta thừa nhận, ta không phải là oán linh hoàn chỉnh." "Tuy linh trí của ta chưa đủ mạnh, nhưng ta rất thông minh." Tần Dã hỏi: "Nếu ngươi đã tồn tại mấy trăm năm, sao lại bị nhốt ở cái nơi quỷ quái này?" Hỏa Cầu ảm đạm nói: "Ta là linh đồng duy nhất sống sót của thôn Long Tuyền." "Nơi này gọi là 'Vong Xuyên', chôn vùi tất cả oan hồn chết oan trong lịch sử." "Chúng được oán khí tư dưỡng, dần dần có linh tính, và dần trở nên lớn mạnh, hình thành những quái vật quỷ mị đáng sợ này." Tần Dã kinh ngạc nói: "Ngươi không phải người, mà là quỷ!" Hỏa Cầu không phủ nhận, chỉ nói: "Không sai, đáng lẽ ta đã luân hồi đầu thai." "Nhưng ta từ bỏ nhục thân, ký cư trong cơ thể oán linh, không muốn rời đi." "Bởi vì thiên tài địa bảo ở đây đủ để giúp ta thoát ly chất phàm, tiến lên một tầng nữa." "Chỉ cần cho ta cơ hội, ta liền có thể trở thành cường giả độc thuộc về chính mình!" "Ngươi muốn đoạt lấy oán khí, trọng tố nhục thân?" "Ừm..." "A a, ý tưởng hay đấy." Tần Dã khinh thường bĩu môi. "Những oán linh ở đây căn bản không phải phàm tục, chúng còn dám nuốt chửng oán khí, thì sao lại kiêng dè ngươi?" "Ngươi muốn đoạt lấy oán khí, nhất định phải đánh bại chúng trước, nhưng tỷ lệ thắng của ngươi chắc không quá 5%, thậm chí còn thấp hơn." Hỏa Cầu lập tức xì hơi: "Vậy chúng ta mau rút thôi!

Mấy thứ này không giết được ta, nhưng lại có thể hủy hoại cái nơi quỷ quái này!" "Ta tuyệt đối không cho phép ngươi phá hoại tất cả những gì ta đã khổ tâm kinh doanh!" Bàn Tử nghe lén nửa ngày, nhịn không được nói: "Những oán linh này là đồng loại của ngươi, ngươi không quản sống chết của chúng sao?" Hỏa Cầu nghiến răng nghiến lợi: "Ai nói với ngươi chúng là đồng loại của ta!

Hai người các ngươi mới là đồng bạn của ta, chỉ cần các ngươi giúp ta, nhất định có thể giết chết chúng!" Tần Dã sốt ruột khoát tay:

"Thôi được rồi, bớt nói lảm nhảm đi." "Tôi hứa với ngươi, sẽ giúp ngươi độ kiếp hóa hình." "Ngươi nói thật nhé?

Không được chơi xỏ đấy!" "Không lừa ngươi đâu." Hỏa Cầu lơ lửng giữa không trung, líu la líu lo niệm chú không ngừng.

Bàn Tử tò mò hỏi: "Cậu nói gì với quả cầu lửa đó vậy?" Tần Dã xòe tay nói: "Tôi nói tôi có thể giúp nó, nhưng cần giao dịch." "Ngươi nói cho tôi biết rốt cuộc đây là đâu?" "Vì sao lại sản sinh ra oán khí nồng đậm như vậy?" "Đây là Vong Xuyên Cốc, thôn Long Tuyền mà ngươi nói cũng là thật." Hỏa Cầu từ từ hạ xuống, lơ lửng trên đầu Tần Dã. "Còn về oán khí...

Bản chất của những oán linh này chính là nguyên khí tinh thuần do oán lực ngưng kết mà thành, ta có thể lợi dụng chúng để đề thăng công lực." "Thì ra là thế." Tần Dã bỗng nhiên hiểu ra, rồi lại nghi ngờ hỏi: "Vậy sao ngươi không sớm động thủ?" Hỏa Cầu khụt khịt thở dốc, rõ ràng rất khó khăn mới nặn ra một câu: "Ta... không có nhục thân thích hợp..." Bàn Tử nghe đến ngây người: "Cái gì?

Ngươi không có nhục thân?" Tần Dã cũng ngây người nửa buổi, hỏi: "Vậy ngươi tu luyện thế nào?" Hỏa Cầu đương nhiên nói: "Hấp thu năng lượng nhật nguyệt tinh thần chứ." Tần Dã lườm một cái, nói nghe hay thật đấy. "Vậy ngươi tu luyện bao nhiêu nghìn năm rồi?" "Bao nhiêu nghìn năm?" Hỏa Cầu nghĩ nghĩ, "Không tính là dài lắm, chỉ là một vạn năm." Tần Dã khóe miệng khẽ giật: "Một vạn năm còn không dài?

Ngươi đặc biệt trêu tôi đấy à!" Hỏa Cầu ủy khuất nói: "Những oán linh này linh tính càng ngày càng mạnh, cách một thời gian ta lại phải hấp nạp một đợt oán linh có linh tính yếu nhất để nạp năng lượng, nếu không sẽ tự bạo." "Ai, vận khí của ta thật tệ, khó khăn lắm mới tích lũy được chút năng lượng này." "Lại đúng lúc gặp

chuyện ở thôn Long Tuyền, ta đành phải mạo hiểm xông vào đây ẩn nấp." "Không ngờ nhất thời sơ ý lại bị các ngươi tóm được." Tần Dã hỏi: "Nói vậy, ngươi còn phải cảm ơn chúng tôi?" Hỏa Cầu không phục nói: "Các ngươi cũng giúp ta, chúng ta hòa đi!" Tần Dã cười nói: "Vậy thế này nhé, chúng ta nhường nhau một bước." "Ngươi dẫn chúng tôi tham quan Vong Xuyên một chút, tiện thể kể chuyện của ngươi." "Chờ lát nữa chúng ta lại thương lượng xem nên làm thế nào?" "Không thành vấn đề!" Hỏa Cầu chốt hạ: "Ngươi mau đi theo ta!" Hai người đi theo Hỏa Cầu suốt dọc đường, xuyên qua từng ngôi phần mộ.

Chữ trên bia mộ và bài vị đều rất mơ hồ, dường như là được bổ sung sau này.

Hỏa Cầu một đường chỉ vào những bia mộ này giới thiệu: "Cái này tên Vương Nhị Hổ, lúc chết đang ở tuổi sung sức, ba mươi tám tuổi." "Cái này tên Vương Đại Ngưu, chết trước sáu mươi bốn tuổi." "Cái này Lý Đại Chùy, lúc chết là bảy mươi ba tuổi..." "Đây là hồn ma ngu xuẩn nhất mà ta từng thấy." Bàn Tử càu nhàu: "Hồn ma ngu xuẩn nhất trong ký ức của tôi chắc là lão gia Hoàng, ngu hơn cái chỗ này nhiều." Hỏa Cầu hừ lạnh một tiếng, chuyển đề tài: "Các ngươi không biết đâu, những quỷ hồn này oán hận đều bắt nguồn từ oán khí này." "Oán khí này tích lũy quá lâu, dẫn đến chúng biến dị rồi!" "Lệ khí, sát khí của chúng cực kỳ mạnh mẽ, người bình thường chạm vào một chút là hồn phi phách tán." Tần Dã chậc chậc khen ngợi: "Ngươi làm thế nào vậy?" "Ta dùng Long Châu trấn áp chúng, khiến chúng không thể phản kháng." "Nhưng Long Châu không thể duy trì lâu dài, cách một thời gian lại phải thay một viên." "Hơn nữa Long Châu chỉ có thể bảo vệ ta trong thời gian một nén hương, thời gian vừa qua, ta liền triệt để xong đời." Tần Dã khẽ lướt ngón tay qua bia mộ lốm đốm, đầu ngón tay đột nhiên truyền đến cảm giác châm chích đau nhói.

Hắn chợt rụt tay lại, phát hiện giọt máu từ kẽ tay rỉ ra lại ánh lên sắc xanh quỷ dị dưới ánh trăng. "Cẩn thận!" Hỏa Cầu đột nhiên phát ra tiếng kêu chói tai. "Những bia văn này được viết bằng huyết chó đen và chu sa pha lẫn, chuyên khắc dương khí của người sống!" Bàn Tử cầm đèn pin đến gần quan sát, nơi luồng sáng quét qua.

Những chữ tưởng chừng mơ hồ kia lại như vật sống di chuyển trên bề mặt bia đá.

Hắn đột nhiên chỉ vào ngôi mộ ở góc đông bắc kinh hãi kêu lên: "Dã ca!

Sinh thần bát tự trên bia mộ...

đang biến đổi!" Lời còn chưa dứt, bốn phía bỗng nhiên nổi lên âm phong.

Những nấm mồ vốn yên tĩnh bắt đầu run rẩy nhanh chóng, vô số cánh tay trắng bệch phá đất chui ra.

Những ngón tay thối rữa cào cấu lớp đất ẩm ướt.

Ánh sáng trên người Hỏa Cầu lúc sáng lúc tối, ngữ tốc gấp gáp: "Long Châu sắp hết hiệu lực rồi!

Mau theo ta!" Mấy người đi theo đoàn hỏa diễm xanh thẫm nhảy nhót mà chạy như điên, phía sau truyền đến tiếng xương cốt ma sát rợn người.

Khi vừa quay qua con thú trấn mộ bằng đồng cao ba người thứ bảy, Hỏa Cầu đột nhiên dừng phắt lại.

Bàn Tử không phanh kịp suýt nữa thì đâm vào.

Trụ sáng đèn pin quét qua phía trước, chiếu ra một cánh Bát quái thạch môn phủ đầy gỉ đồng. "Khảm cung thủy vị, kiến long tại điền." Tần Dã lau mồ hôi lạnh trên trán, dùng dao quân dụng khẽ gõ lên vòng

cửa. "Bàn Tử, rắc bột nếp vào vị trí Khôn." Hỏa Cầu đột nhiên run rẩy kịch liệt: "Đợi đã!

Trận nhãn này không thể..." Lời còn chưa nói hết, Tần Dã đã cắm dao găm vào Âm dương ngư nhãn trung tâm của bát quái.

Khoảnh khắc cửa đá ầm ầm mở ra, hàn khí thấu xương ập tới.

Mấy người trân mắt nhìn bột nếp Bàn Tử tung lên không trung đông cứng thành tinh thể băng.

Trong mộ thất dày đặc những cột băng treo ngược, mỗi cột băng đều phong ấn một thi thể vặn vẹo.

Điều đáng sợ nhất là những thi thể này đều giữ tư thế vươn tay cào cấu.

Trong kẽ móng tay còn kẹt những mảnh băng vụn màu đỏ sẫm.

Vầng sáng của Hỏa Cầu co lại bằng nắm tay, giọng run rẩy: "Đây là...

Hàn băng trủng..." Lời còn chưa dứt, cột băng gần nhất đột nhiên nổ tung.

Một thi khôi mặt xanh nanh già phá băng mà ra.

Trong lồng ngực nó lại bao bọc một đoàn u lam quỷ hỏa, nơi nó đi qua mặt đất lập tức kết thành sương trắng.

Bàn Tử vung công binh sạn bổ tới, đầu xẻng kim loại chạm vào thi khôi liền đông cứng thành cục băng. "Dùng huyết đầu lưỡi!" Tần Dã xé phù Mạc kim đeo ở cổ áo, dùng đồng phù rạch một vết máu trên lòng bàn tay.

Chương 563

"Đây là Huyền băng oán linh, nhất định phải dùng Chí dương chi vật..." Lời chưa nói xong, ba thi khôi đã hình thành thế chữ "Phẩm" vây tới.

Bàn Tử trong lúc nguy cấp cắn nát đầu lưỡi, máu hòa với máu trên đồng phù bắn ra.

Thi khôi ở phía trước nhất lập tức phát ra tiếng rít như tuyết tan.

Hỏa Cầu đột nhiên phát ra tiếng cười quỷ dị: "Chờ chính là lúc này!" Nó mạnh mẽ đâm vào đèn Bắc Đẩu thất tinh trên đỉnh mộ, bảy ngọn đèn Trường Minh lập tức sáng lên.

Bức tường vốn đóng băng đột nhiên rỉ ra chất lỏng đỏ sẫm, những thi thể bị băng phong lại bắt đầu phục hồi với tốc độ mắt thường có thể thấy. "Ngươi tính kế chúng tôi?" Bàn Tử vung công binh sạn đã đông thành gậy băng muốn đập, nhưng Hỏa Cầu lại nhanh như chớp chui vào ba lô của Tần Dã. "Không muốn chết thì mau cắt đứt ngón út tay trái!

Nguồn gốc Long mạch thôn Long Tuyền chính là..." Tần Dã đột nhiên khẽ hừ một tiếng, quần áo sau lưng hắn đang rỉ máu.

Những giọt máu đó vừa chạm đất, toàn bộ gạch lát mộ thất đột nhiên lật chuyển.

Lộ ra hầm băng sâu không thấy đáy phía dưới.

Vô số Huyền băng oán linh từ vực sâu bò ra, trong hốc mắt trống rỗng của chúng nhảy nhót ngọn u lam hỏa diễm y hệt Hỏa Cầu. "Thì ra ngươi mới là oán linh lớn nhất!" Bàn Tử kéo Tần Dã lùi nhanh, kim chỉ la bàn trong ba lô quay tít. "Những thi khôi này đều là đồng loại bị

ngươi thôn phệ!" Hỏa Cầu phát ra tiếng cười điên loạn, vầng sáng của nó đang hấp thu ngọn lửa xanh trên người thi khôi: "Ta đã chờ tám mươi năm!" "Tám mươi năm trước theo Mã Tam Gia đến đổ đấu hai mươi bảy người, bây giờ chỉ còn ta!" "Chỉ cần hấp thu đủ chín mươi chín đạo oán linh, ta liền có thể..." Tiếng cười điên cuồng của nó chợt dừng lại.

Không biết từ lúc nào, Tần Dã đã ấn phù Mạc kim dính máu vào mặt ngoài ba lô, Hỏa Cầu phát ra tiếng xì xì như thịt nướng.

Cùng lúc đó, phù Trấn sát Bàn Tử dùng máu vẽ trên mặt băng cuối cùng cũng hoàn thành, toàn bộ hầm băng bắt đầu rung chuyển kịch liệt. "Mau nhìn!" Tần Dã chỉ vào sâu trong hầm băng, nơi đó ẩn hiện chín sợi xích đồng trói chặt một cỗ quan quách thủy tinh. "Không hổ là Mạc kim giáo úy!

Ngươi quả nhiên có chút thủ đoạn!" Ánh sáng của Hỏa Cầu càng ngày càng yếu, dường như có thể biến mất bất cứ lúc nào: "Ngọn Long Tuyền Sơn này chôn cất là Cổ đại chiến thần Mông Điềm, ngươi xác định muốn tiếp tục quấy rầy hắn?" "Ta khuyên ngươi vẫn là mau cút đi, đừng bức ta liều chết tự bạo, kéo ngươi theo!" Tần Dã nhìn Bàn Tử hỏi: "Cậu nghĩ chúng ta có thể thoát ra không?" Bàn Tử méo mặt nói: "Để tôi thử xem." "Hahaha... ngươi đừng mơ tưởng!" "Long Tuyền Sơn này do Khâm Thiên Giám đương triều đích thân chọn địa điểm xây dựng, ngay cả hắn còn không thoát khỏi mệnh cách, ngươi lại có thể làm gì?" Hỏa Cầu chế giễu. "Không thử một lần, làm sao biết được?" Bàn Tử cắn răng, lấy la bàn ra. "A a, vậy thì để ta tiễn các ngươi lên Tây Thiên!" Hỏa Cầu đột nhiên gào thét bạo nộ.

Tần Dã một tay ôm lấy Bàn Tử, nhằm vào đầu hắn mà táng hai cái tát thật mạnh, rồi kéo hắn chạy về phía sâu trong mộ huyệt. "Tần huynh, cậu làm gì vậy?

Tôi muốn dùng la bàn tìm sinh cơ mà!

Cậu buông tôi ra, buông tôi ra!" "Đệt, đừng ồn nữa!

Tôi sắp không chịu nổi rồi!" Tần Dã vừa chạy vừa gầm.

Ánh sáng của Hỏa Cầu càng ngày càng mờ nhạt, giọng nói dần yếu đi: "Các ngươi không chạy thoát được đâu, trừ phi giết chết ta!" "Đây là cơ hội duy nhất...

Chúng ta đều phải chết!" "Câm miệng!

Ngươi còn dám lải nhải, tin hay không lão tử bóp nát họng ngươi?" Bàn Tử thoát khỏi sự kiềm chế của Tần Dã lao tới, một tay giật lấy la bàn.

Hắn cắn nát ngón cái nhỏ mấy giọt tiên huyết lên đó. "Này, cái tên này!" Hỏa Cầu lớn tiếng mắng: "Ngươi mà phá hủy la bàn, cả hai chúng ta đều không thoát được đâu!" "Thế thì còn hơn chết cùng loại tạp chủng như ngươi chứ?" Bàn Tử hỏi: "Mộ thất này rốt cuộc chôn cái gì vậy?" "Lăng tẩm của Long mạch chi chủ." Hỏa Cầu thở dài một tiếng, giọng nói càng thêm suy yếu. "Ngươi không hiểu đâu...

Phong thủy Long Tuyền Sơn, có thể gọi là đầu Long mạch." "Nước Long Tuyền chảy ra từ thung lũng núi, tụ lại ở lưng chừng núi, sau trăm nghìn lần tích lũy, hóa thành đầm Long Tuyền." "Mộ thất chúng ta vừa đi qua chính là 'giếng', nước Long Tuyền chính là ẩn giấu trong 'giếng' này." "Long mạch chi chủ là tín ngưỡng của các đời Mạc kim giáo úy, nếu để ngôi mộ này bị lộ ra ánh sáng, e rằng sẽ gây ra sóng gió lớn." Bàn Tử nghe vậy, vội vàng đóng nắp ba lô lại: "Vậy làm thế nào?

Chẳng lẽ chúng ta cứ trân mắt nhìn đám thi khôi này bò ra sao?" "Trước tiên giải quyết khốn cảnh trước mắt, chuyện khác để sau hãy nói!" Bàn Tử và Tần Dã đứng hai bên, chặn thi khôi lại.

Tần Dã ngồi xuống đất, loay hoay với cái nắp quan tài bằng đồng.

Hắn vừa vặn ốc vít vừa lẩm bẩm: "Lâu quá không đụng tới, quên mất rồi, thứ này mở thế nào nhỉ?" Hắn ngẩng đầu hỏi cả nhóm: "Ai biết mở không?" "Cậu đúng là cố ý hố tôi!

Đây đâu phải mộ thất, đơn giản là nghĩa địa!" Bàn Tử nhịn không được càu nhàu: "Thảo nào nhiều người chết không rõ nguyên nhân ở đây đến thế." "Ai!" Bàn Tử hối hận không thôi, vừa lầm bầm. "Biết sớm chỗ này tà khí thế này, thà ở lại cái mộ trước còn hơn, ít nhất còn an toàn." "Đừng nói nhảm nữa!

Nhanh lên!" Tần Dã đẩy hắn một cái.

Bàn Tử vặn nắp đồng xuống, phát hiện bên dưới có một lớp ván sắt dày kiên cố.

Hắn dùng sức gõ gõ rồi nói: "Thứ này chắc chắn dùng để chống ẩm." Tần Dã thúc giục: "Đừng lề mề nữa, cậu không thật sự muốn ở lại làm mồi cho lũ này đấy chứ?" Bàn Tử bất đắc dĩ, đành cắn răng dùng đục phá lớp ván sắt.

Nhưng hắn không dùng đục để cậy, mà lại lấy ra một đồng tiền vàng ươm. "Cậu làm gì đấy?" Bàn Tử cười hắc hắc, ném đồng tiền xuống dưới ván sắt: "Cậu xem cho kỹ nhé, tuyệt đối là cao thủ mở khóa!" "Cậu đặc biệt lừa quỷ à?

Đây là cửa mộ, không phải cơ quan!" Tần Dã hận không thể xông lên đánh hắn một trận, nhưng Bàn Tử đã ném đồng tiền xuống. "Đinh đoong!" Đồng tiền rơi xuống đất phát ra hai tiếng kêu trong trẻo.

Tần Dã trong lòng vui mừng.

Tên này tuy bình thường lêu lổng, nhưng lúc mấu chốt vẫn rất cơ trí.

Quả nhiên, sau hai tiếng kêu trong trẻo.

Ván sắt đột nhiên từ từ mở ra, từ bên trong bay ra một mùi hôi thối nồng nặc.

Bàn Tử bịt mũi lùi lại, kêu lớn: "Vãi, mùi gì thế này?" "Thi độc!" Bàn Tử và Tần Dã đồng thanh hét lớn, sau đó cùng nhau lao vào bức tường mộ động mà chui vào. "Ai ui!

Đau chết tôi rồi, sao cổ mộ nào cũng thế này vậy?" Bàn Tử chửi thề một tiếng, có chút ấm ức.

Suốt dọc đường hắn đều cảm thấy trong bụng khó chịu, nhưng không kịp nôn ra.

Mãi đến khi vào mật thất mới cảm thấy choáng váng.

Tần Dã ngồi phịch xuống đất, thở hổn hển, hiển nhiên đã mệt mỏi rã rời.

Bàn Tử thì tinh lực dồi dào, hắn đỡ Tần Dã, hỏi: "Sao địa cung này âm u thế, giống như ngục giam của quỷ đói trong truyền thuyết vậy!" "Cậu đặc biệt còn có tâm trạng rảnh rỗi mà đùa giỡn!" "Đừng nói nhảm nữa, chúng ta mau đi về phía lối ra thôi!" Tần Dã sau khi thở đều, dẫn họ đi lên dọc theo từng bậc thang đá.

Trên bậc thang đá rải rác thi cốt, có cương thi mặc y phục trắng đeo mặt nạ.

Có sĩ tốt mặc áo giáp đội mũ giáp, còn có nữ thi tóc xõa tung bay.

Có người tay cầm cương đao, có người nắm cung nỏ...

Trông có vẻ đều thuộc về quân đội, nhưng những thi thể này đều bảo tồn khá nguyên vẹn, không có dấu vết thối rữa.

Hai người một đường gặp địch.

Nhưng mỗi lần giao phong đều là Tần Dã dùng hàng ma xử đánh bại đối thủ.

Cái gọi là nước mỡ không chảy ra ruộng người ngoài mà.

Bàn Tử thì đi theo bên cạnh Tần Dã, phụ trách cảnh giới.

Đi rất xa dọc theo cầu thang, Tần Dã đột nhiên phát hiện thi hài xung quanh đã biến thành bạch cốt.

Những bạch cốt này nhìn bề ngoài vẫn còn nguyên vẹn.

Nhưng hắn có thể cảm nhận rõ ràng, thi cốt của chúng đều có một điểm chung.

Toàn bộ đều bị thắt cổ đến chết, hơn nữa chết trạng thảm thiết, trên cổ đều quấn quanh băng đen.

Bàn Tử cũng nhìn ra manh mối, thấp giọng nói: "Nơi này có chút tà tính, ước chừng đám cháu chắt này là muốn luyện chế mộ chủ thành thi khôi." "Ừm." Tần Dã gật đầu đồng tình, tên này cũng không phải quá ngốc nhỉ.

Vừa nghĩ đến đây, đột nhiên cảm thấy một luồng nhiệt khí dâng lên trong lồng ngực.

Tần Dã thầm kêu một tiếng không ổn, vội vàng nín thở.

Đáng tiếc vẫn muộn rồi, một làn khí hôi thối nồng nặc xộc tới.

Chương 564

Hai người đều suýt chút nữa ngất đi. "ĐM!" Bàn Tử thầm chửi một tiếng, thân thể lảo đảo muốn ngã.

Tần Dã đưa tay đỡ Bàn Tử một cái, nói: "Đây là thi độc, cẩn thận một chút." Bàn Tử hỏi: "Thi độc là cái gì?" Tần Dã giải thích: "Chính là thi độc hình thành do người chết." "Thi độc thường đi kèm với âm khí sinh trưởng, ban đầu chỉ là oán linh thi thể hoặc oan hồn." "Sau này dần dần tăng lên, diễn biến thành thi khôi, thi thú và các loại độc tố yêu vật khác." "Vãi, thứ này chẳng phải giống với thi biến trong truyền thuyết sao?" Bàn Tử kinh hãi trợn tròn mắt.

Hai người lảo đảo tiến về phía trước vài mét rồi dừng bước.

Phía trước xuất hiện một cánh cửa đá.

Bàn Tử nhìn với ánh mắt tràn đầy kinh ngạc: "Xem ra đây chính là lối ra của Long Hoàng Đế mộ." "Cửa này mở thế nào?" Tần Dã hỏi.

Bàn Tử trầm ngâm một lát rồi nói: "Cánh cửa đá này làm bằng vàng ròng, dùng để phong ấn thi thể kia." "Tôi đoán, nếu chúng ta mở cửa đá, nhất định sẽ chiêu mộ sự trả thù của thi thể." "Cậu đặc biệt còn không bằng không nhắc, dọa người sao?" Tần Dã nhướng mày nói. "Hắc hắc, tôi đây không phải sợ cậu nhụt chí sao?" "Nếu cậu không dám mở, mấy người chúng ta đều sẽ chết ở đây!" Bàn Tử cười hềnh hệch nói.

Tần Dã lại nhíu mày nói: "Đừng nói mấy thứ vô dụng đó, đã đến rồi, không thử xem sao được?" Bàn Tử bĩu môi: "Cho dù mở ra thì sao?

Chẳng lẽ chúng ta có thể đối phó với thi thể đó sao?" "Tôi nói cho các cậu biết, trừ phi các cậu tìm một đám Thần tiên Bồ Tát hạ phàm,

nếu không thì đừng hòng sống sót dưới tay nó." "Hừ!" Tần Dã hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý đến Bàn Tử, quay đầu nhìn về phía cánh cửa đá kia.

Đây là một cánh cửa đá khổng lồ, cao tới năm sáu mét, rộng cũng hơn ba mét.

Trên đó khảm từng khối dạ minh châu lớn bằng nắm tay, lấp lánh ánh sáng xanh lục u tối, chiếu sáng rõ ràng xung quanh. "Bàn ca, hai chúng ta cùng đẩy thử xem có đẩy ra được không." Tần Dã đề nghị.

Bàn Tử tự tin cười: "Chuyện nhỏ như con thỏ." Hắn song tay bỗng nhiên dùng sức, hai cánh tay như hai sợi roi văng ra.

Hắn liên tục đánh vài cái, cửa đá lại không hề nhúc nhích. "Vãi!" Bàn Tử kinh ngạc không thôi, thứ này cứng rắn hơn hắn tưởng.

Hắn quay đầu nhìn về phía Tần Dã.

Tần Dã nghiến răng nói: "Tôi thử xem." Tần Dã đấm một quyền vào cửa đá, kết quả nắm đấm đau buốt, suýt nữa gãy lìa. "ĐM, ngay cả cậu cũng không phá được!" Bàn Tử buồn bực gãi gãi đầu, rồi nói: "Thôi được rồi, chúng ta nghỉ ngơi một lát, đợi khôi phục thể lực rồi tiếp tục!" "Được!" Tần Dã gật đầu, hai người khoanh chân ngồi xuống tại chỗ.

Bàn Tử lấy thuốc lá ra đưa cho Tần Dã một điếu: "Lão Tần, ở đây có thuốc lá, cậu hút một điếu nghỉ ngơi đi!" Tần Dã nhận lấy thuốc lá.

Hai người châm một điếu, hít một hơi thật sâu.

Tần Dã hỏi: "Bàn Tử, nơi này có điều gì kiêng kỵ không?" Bàn Tử hút vài hơi thuốc, nhả ra làn khói dày đặc, nói: "Tôi nghe sư phụ kể, lối vào Long Hoàng Đế mộ nằm trong mộ thất này." "Chỉ cần tiến vào đây, chúng ta liền có thể thoát nạn." "Nhưng tôi nghe nói, nơi này có rất nhiều cấm kỵ cổ quái, chỉ cần sơ suất một chút là sẽ mất mạng."

"Trước đây cũng từng có người vô tình xông vào Long Hoàng mộ, kết cục đều chết rất thảm." "Hai chúng ta tuy lợi hại, nhưng dù sao còn trẻ, vẫn nên ổn thỏa là trên hết." "Cậu nhìn những bạch cốt kia là biết, họ đều là do chạm vào cơ quan bên trong mộ huyệt mà gặp tai ương." Tần Dã im lặng gật đầu, không nói gì.

Hắn biết Bàn Tử nói đều là lời thật.

Bàn Tử lại tiếp tục phân tích: "Hai chúng ta vừa đi qua đoạn đường này, đã có thi độc mạnh đến thế, đi về phía trước e rằng còn nguy hiểm hơn." "Nhưng nếu rút lui, thì chẳng khác nào từ bỏ cơ duyên bảo tàng, cậu có cam lòng không?" Tần Dã suy nghĩ một lát, nghiêm túc nói: "Không cam lòng!" Bàn Tử vỗ vỗ vai hắn: "Huynh đệ, tôi cũng không cam lòng." "Nhưng mà, tôi cảm thấy..." Bàn Tử chỉ vào quan tài trên tường nói: "Những quan tài này đều có lỗ khóa, tôi nghi ngờ... cái gì đó gọi là thi vương ở bên trong." "Dù sao đi nữa, vẫn phải vào xem một chút." Hắn nói rồi, liền đi đến bên một cỗ quan quách cẩn thận nghiên cứu.

Cỗ quan tài này được chế tác vô cùng tinh xảo, toàn thân đen kịt.

Trên đó điêu khắc những hoa văn phức tạp, từng vòng tròn như hoa sen, nhưng lại ẩn hiện vài phần hung lệ khí.

Tần Dã đến gần ngửi thử, một mùi hôi tanh nhàn nhạt xộc vào mũi.

Bàn Tử nói: "Trong loại quan tài này đều chứa cương thi, hơn nữa là loại thi khí rất mạnh." "Người bình thường chỉ cần dính một chút, chắc chắn sẽ lập tức biến thành thi khô." "Tuy nhiên, nếu thi độc thật sự từ trong quan tài phát ra, thì cỗ quan tài này hẳn không phải chứa cương thi." "Mà là một loại... cổ trùng." Tần Dã gật đầu. "Vậy chúng ta mau tháo nắp quan tài ra." Bàn Tử nói.

Tần Dã ngẩng đầu quan sát một lượt.

Nắp quan tài được làm bằng gỗ lim.

Vật liệu gỗ rất kiên cố, tuyệt đối không dễ làm hỏng.

Tần Dã nhặt một cành cây thô cứng, chọc vào nắp quan tài. "Bành!" Mảnh gỗ bay tứ tung.

Cổ tay Tần Dã đau nhức, kẽ ngón tay rỉ ra tơ máu.

Quan tài làm từ gỗ lim này quả thực rất cứng, ngay cả đồ sắt e rằng cũng khó mà chặt hỏng.

Hắn thở dài một tiếng: "Xem ra chỉ có thể tìm cách phá hủy phù chú trên quan tài." Tần Dã đi tới sờ những phù văn này.

Bàn Tử đứng bên cạnh hỏi: "Cậu muốn làm gì?" "Trước tiên ghi lại thứ tự sắp xếp của chúng, tránh lát nữa bị rối loạn trận cước." Tần Dã trả lời.

Bàn Tử gật đầu, cũng học Tần Dã ghi lại.

Sau đó hai người cùng lúc ra tay, muốn cạy nắp quan tài. "Ai ui vãi chưởng!" Bàn Tử kinh hô thành tiếng.

Hắn vốn muốn dùng sức mạnh để cạy nắp quan tài, kết quả dùng hết toàn thân khí lực cũng không lay chuyển được chút nào.

Tần Dã thấy Bàn Tử cố sức đẩy nắp quan tài, nhịn không được nói: "Bàn Tử, tôi khuyên cậu tiết kiệm chút sức lực." "Cậu biết cái gì?

Quan tài này có thể dùng để trấn áp thi khí và thi sát." "Cậu càng dùng sức, quan tài càng chắc chắn!" "Tôi không tin, hai chúng ta liên thủ còn không mở được cái quan tài này!" Bàn Tử nói xong liền muốn tăng thêm sức mạnh.

Tần Dã vội vàng kéo hắn lại, thấp giọng quát: "Bàn Tử!

Đừng hồ đồ!" "Tôi không hồ đồ, tôi là vì mọi người!" Bàn Tử biện giải. "Tôi biết cậu vì mọi người." Tần Dã nói: "Nhưng cậu quên

tôi vừa nói gì sao, nơi này không chỉ có thi độc, mà còn là thi độc chướng khí." "Vạn nhất chúng ta bị độc chết thì sao?" "Chúng ta còn phải tìm cách thoát ra ngoài nữa chứ!" "Cậu lỗ mãng như vậy, làm sao tôi tin lời cậu nói được?" Bàn Tử sững sờ.

Tần Dã nói có lý.

Nhưng cứ thế chờ đợi cũng không phải là cách!

Ngay lúc hai người đang tranh luận, từ xa đột nhiên vang lên tiếng "Rắc!" đứt gãy trong trẻo.

Ngay sau đó, đỉnh quan tài bị lật tung một góc.

Tần Dã và Bàn Tử vội vàng ngậm miệng nín thở.

Chỉ thấy một cái đầu khổng lồ từ từ chui ra.

Cái đầu này có màu xanh xám, trán lõm vào, lộ ra một khuôn mặt xương khô đầy thi ban.

Chính là thi vương trong truyền thuyết.

Tần Dã và Bàn Tử lập tức sởn gai ốc.

Thi vương này trông quá đáng sợ.

Đặc biệt là cái hốc mắt lồi ra và bàn tay quỷ gớm ghiếc kia, y hệt như cương thi trong phim.

Bàn Tử nuốt nước bọt, nhỏ giọng hỏi: "Tần Dã, hay là chúng ta rút lui thôi?" Tần Dã lắc đầu nói: "Tôi thì vô sự, chỉ cần rời khỏi Long Hoàng mộ, đi đâu cũng được." "Còn cậu thì sao?" Bàn Tử lo lắng hỏi.

Tần Dã nhún vai, ý nói mình không sao.

Ngay lúc này, cái đầu cương thi này dường như phát hiện ra điều gì. "Ừm?

Ở đây lại còn giấu hai người sống?" Thi vương nhìn chằm chằm

Tần Dã và Bàn Tử.

Giọng nói của nó khàn đặc, thấu xương lạnh buốt. "Không hay rồi!" Sắc mặt Tần Dã biến đổi kịch liệt.

Thi vương đã phát hiện ra họ.

Một luồng thi khí khổng lồ âm u ập tới, chấn động màng nhĩ Tần Dã ù ù. "Mẹ kiếp!" Tần Dã giận dữ mắng một tiếng, lập tức vung rìu đón đánh thi vương.

Thi vương giơ tay cản đỡ.

Động tác của nó nhanh nhẹn và cấp tốc, từng lần chặn đứng những nhát rìu Tần Dã bổ xuống.

Chương 565

Theo thời gian trôi qua, Tần Dã dần cảm thấy áp lực cực lớn, thân thể đã có chút đứng không vững. "Bàn Tử, chúng ta hợp tác!" Tần Dã nghiến răng kêu lên.

Bàn Tử vội vàng chạy tới giúp.

Ba người phối hợp vô cùng ăn ý.

Mỗi khi thi vương công thế sắc bén, Tần Dã liền vung rìu bổ chém thật mạnh.

Bàn Tử nhân cơ hội đó mà bổ đao.

Sau từng đợt giao phong, thể lực Tần Dã đã tiêu hao cạn kiệt, bàn tay nắm chặt rìu cũng run rẩy nhẹ.

Hắn thầm nghĩ: "Cái bà nội nó mệt quá, Bàn gia hôm nay ăn no rửng mỡ rồi!" "Bàn Tử, cậu còn chịu nổi không?" Tần Dã hỏi.

Bàn Tử thở hổn hển hai hơi, nghiến răng nghiến lợi, từng chữ từng câu nói: "Không thành vấn đề!" "Nếu đã như vậy... chúng ta một hơi giết ra ngoài." "Tôi muốn xem thử thứ này lợi hại đến mức nào." "Được!" Bàn Tử gật đầu, vung cây côn gỗ trong tay đập tới.

Tần Dã vung rìu chém vào ngực thi vương.

Một tiếng nổ lớn, quan tài trước ngực thi vương vỡ nát.

Tấm ván quan tài vỡ tan tành.

Thân hình thi vương hơi lảo đảo, hiển nhiên bị tấm ván quan tài đập cho có chút ngơ ngác.

Bên dưới tấm ván quan tài là rỗng ruột, bên trong quan tài chứa một nữ thi toàn thân trần trụi, tóc tai xõa tung.

Đôi mắt nàng trợn tròn, miệng há rộng, như thể đang gào thét.

Làn da nàng trắng bệch, gò má hóp vào, ngũ quan vặn vẹo biến dạng, trông cực kỳ quỷ dị đáng sợ.

Tần Dã và Bàn Tử bị cảnh tượng này chấn động, nhất thời đứng sững tại chỗ.

Một lát sau, thi vương mạnh mẽ ngửa mặt lên trời gào thét điên cuồng.

Tiếng gào thét tràn đầy oán hận, phẫn uất, và nỗi bi thương thấm sâu vào tận xương tủy.

Một luồng thi khí cực kỳ nồng đậm phun trào ra, bao phủ xung quanh. "Cẩn thận!

Thi vương này có điều quái lạ!" Bàn Tử lớn tiếng nhắc nhở Tần Dã, sau đó quay người cắm đầu bỏ chạy.

Tần Dã hoàn hồn, cũng cắm đầu bỏ chạy theo.

Hai người dọc đường đào bới những khe hở của cửa mộ, cố gắng tìm lối vào mộ thất.

Tuy nhiên, gạch lát mộ thất này đã hoàn toàn sụp đổ, căn bản không có cửa mộ tồn tại. "Làm sao bây giờ?" Bàn Tử sốt ruột giậm chân.

Tần Dã nhíu mày còn chặt hơn hắn.

Đột nhiên, hắn dừng bước, trầm ngâm nói: "Tôi nghĩ tôi biết phải ra ngoài thế nào rồi." Bàn Tử nghe đến khó hiểu: "Tình huống gì vậy?" Tần Dã nhìn những bức tường đổ nát xung quanh, nói: "Cái hang núi này đã bị phong kín rồi, cho nên không có cửa mộ, cũng không có lối đi ra." Bàn Tử nói: "Cậu nói không sai, mộ thất này bị người ta dùng đinh quan tài phong kín." "Nhưng đinh quan tài đã thất

lạc từ nghìn năm trước, hiện trường cũng không để lại bất kỳ manh mối nào, ai biết nó lại giấu ở đáy quan tài?" "Hay là người đó cố ý chôn đinh quan tài ở đáy quan tài?" Tần Dã đoán.

Bàn Tử lắc đầu: "Không thể nào, trên đời sao lại có người có sở thích kỳ quái như vậy?" "Hơn nữa, vị trí đặt đinh quan tài đều là cố định." "Nếu muốn di chuyển nó chôn vào trong quan tài, nhất định phải phá hủy toàn bộ kết cấu kiến trúc mộ thất trước." "Nếu không thì đinh quan tài căn bản không có không gian để di chuyển." "Nhưng nghe nói kiến trúc cổ đại nghìn năm trước đều sử dụng kết cấu mộng khớp." "Đinh quan tài cũng không ngoại lệ." "Do đó, chỉ cần phá hủy kết cấu kiến trúc ở đây, đinh quan tài sẽ rơi ra." Nghe xong phân tích của Bàn Tử, Tần Dã đồng tình gật đầu: "Cậu nói không sai, khả năng này là lớn nhất." "Vậy nên..." Tần Dã chỉ vào mặt đất: "Gạch lát mà cậu đang giẫm lên là rỗng, vậy nên... chỉ cần giẫm nát gạch lát là có thể rời khỏi mộ huyệt." Bàn Tử nghe vậy bỗng nhiên hiểu ra: "Vãi chưởng!

Thằng nhóc cậu sao không nói sớm?!" Hắn vội vàng ngồi xổm xuống, thò tay cạy cạy mặt đất.

Gạch lát lung lay. "Ha!

Cuối cùng cũng tìm thấy rồi!" Bàn Tử mừng như điên, vội vàng nhảy dựng lên, rồi nhằm vào một viên gạch khác mà đạp thật mạnh.

Kèm theo hai tiếng kêu trong trẻo, những viên gạch còn lại lần lượt vỡ tan tành.

Bàn Tử vừa nhảy vừa reo hò, phấn khích như một đứa trẻ.

Lúc này, họ đã bò ra khỏi quan tài.

Tần Dã nhìn xung quanh, phát hiện mình lại đến một không gian lòng núi tối đen trống trải.

Không gian lòng núi này rất hẹp, chỉ rộng chừng bảy tám mét vuông.

Ở giữa bày một cỗ quan tài thủy tinh.

Nắp quan tài đang mở.

Bên cạnh quan tài, nằm một nữ thi mặc y phục đỏ.

Cỗ thi thể này bảo tồn nguyên vẹn, dung mạo tú mỹ, chỉ là làn da khô héo ố vàng, như cành cây khô héo tàn rụi.

Nàng hẳn đã chết rất lâu rồi, bề mặt da thịt mọc đầy nếp nhăn. "Ơ, đây là..." Bàn Tử kinh ngạc tiến sát đến quan tài đánh giá, rồi chỉ vào cổ tay nữ thi nói: "Thứ này thật sự đặc biệt tà hồ!" Chỉ thấy trên cổ tay nữ thi quấn quanh một sợi dây đỏ.

Cuối sợi dây đỏ buộc một viên châu màu đỏ huyết.

Bàn Tử nhặt sợi dây đỏ lên, cẩn thận quan sát một lượt. "Viên châu này là một bảo bối!" Bàn Tử kinh ngạc thốt lên.

Tần Dã lại không chú ý đến phẩm cấp của sợi dây đỏ, mà nhìn viên châu màu đỏ huyết lẩm bẩm: "Trong viên châu này lại ẩn chứa thi sát chi khí nồng đậm!" Hắn vận đủ mục lực nhìn vào bên trong viên châu, lại ẩn ước thấy một ảo ảnh hình người!

Trong thi thể lại giấu một cỗ oán hồn?!

Cảnh tượng này quá kinh khủng, Tần Dã lập tức mồ hôi lạnh rịn ra, sống lưng phát lạnh. "Cậu... cậu làm sao vậy?" Bàn Tử phát hiện sắc mặt Tần Dã không đúng, liền theo ánh mắt hắn nhìn tới. "Vãi chưởng!!" Hắn cũng bị dọa nhảy dựng, nhịn không được hét lớn.

Chỉ thấy trong viên huyết châu treo ở cuối sợi dây đỏ, lại có một cái bóng hình người mờ ảo đang khoanh chân ngồi.

Cái bóng này nhìn không rõ dung mạo cụ thể, nhưng từ đường nét

mà phán đoán, tuyệt đối không phải một bộ xương khô.

Tần Dã nuốt nước bọt, khó khăn lắm mới thốt ra mấy chữ: "Thứ này không phải người!" Bàn Tử liên tục gật đầu.

Tuy không nhìn rõ mặt chính diện của nhân ảnh, khả từ đường nét mà nhìn, khẳng định không phải một bộ hài cốt người bình thường. "Thứ này rốt cuộc là quỷ gì?" Tần Dã hỏi. "Mặc kệ nó là quỷ gì!" Bàn Tử cười hắc hắc: "Dù sao cũng là đồ tốt, chúng ta lấy đi!" Tần Dã lắc đầu, nghiêm trọng nói: "Không được, vạn nhất chọc giận thứ này, cả hai chúng ta đều phải chết!" Bàn Tử bất đắc dĩ nói: "Cái này cũng không được, cái kia cũng không được!

Vậy cậu nói phải làm sao!" Tần Dã ngẩng đầu nhìn xung quanh, mắt lóe lên, trong đầu suy nghĩ cách thoát ra.

Ngay lúc này, từ xa truyền đến một trận tiếng hú thảm thiết. "Ngao ô ~ ngao ô ~~" Tiếng hú này khiến da đầu Tần Dã tê dại, thân thể không kiểm soát được mà run rẩy.

Đây không phải tiếng hú bình thường, mà là tiếng quỷ hú mang theo một loại sức mạnh mê hoặc nào đó.

Những thi thể kia dưới sự dẫn dắt của tiếng quỷ hú, bắt đầu từ từ di chuyển.

Chúng từng chút một tiến gần về phía này.

Tần Dã và Bàn Tử nín thở, trợn tròn mắt nhìn chằm chằm đám thi thể. "Mẹ ơi!

Nhiều thi thể thế này đều động rồi, mau đi thôi!" Bàn Tử thúc giục.

Tần Dã lại vẫn đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích.

Bàn Tử thấy vậy, lập tức có chút ngớ người.

Chương 566

Tần Dã không để ý đến Bàn Tử, hắn tiếp tục nhìn chằm chằm đám thi thể. "Cậu còn đứng đó làm gì?

Đợi chết à!" Bàn Tử đẩy Tần Dã, muốn kéo hắn đi.

Nhưng, dù hắn dùng sức lớn đến đâu, Tần Dã vẫn không hề động đậy.

Trong con ngươi của hắn đầy tơ máu, ánh mắt càng trở nên sắc bén, như thể muốn giết người. "Thằng này không phải bị điên rồi chứ?" Bàn Tử giật mình.

Một tiếng động nhỏ truyền ra từ trong đống thi thể.

Ngay sau đó, Tần Dã cảm giác cước hõa xử truyền đến thứ thống.

Cúi đầu nhìn, chỉ thấy một chiếc vuốt thối rữa đang bám vào mắt cá chân hắn.

Vuốt thi thể nắm chặt chân Tần Dã, dùng sức xé rách ra ngoài.

Máu tươi bắn ra, Tần Dã ngay tại chỗ bị xé mất một lớp thịt.

Cơn đau kịch liệt khiến Tần Dã tỉnh táo trở lại, trên trán rịn ra mồ hôi lạnh dày đặc.

Hắn vùng vẫy đứng dậy, giận dữ mắng: "Mẹ kiếp, dám cắn lão tử!" Trong lúc nói, Tần Dã vung tay ném ra một cây ngân châm.

Ngân châm chính xác trúng vào vuốt thi thể.

Vuốt thi thể bị đánh bật lại, Tần Dã nhân cơ hội tránh né.

Hắn vừa rồi không bị thương, nhưng lại cảm thấy chân đau nhói vô cùng.

Lúc này, Bàn Tử cũng xông lên. "Cậu đừng động!" Bàn Tử hét lên.

Tần Dã dừng bước, nghi hoặc nhìn hắn: "Bàn Tử, sao tôi cảm thấy cậu hôm nay có chút kỳ lạ vậy?" Bàn Tử nhe răng cười, lộ ra một hàng răng trắng bóc: "Tôi kỳ lạ chỗ nào?" Tần Dã trên dưới đánh giá hắn một lượt, hỏi: "Vừa rồi cậu tranh giành thi thể với tôi, chẳng lẽ...?" Tần Dã đột nhiên nhớ lại câu nói trước đó của Bàn Tử. "Cậu chẳng lẽ muốn ăn nó sao?" "Xì!" Bàn Tử vội vàng phủi sạch quan hệ, nói: "Đó là bảo bối của tôi, sao có thể để cậu ăn?" Tần Dã nghi ngờ nhìn hắn: "Nếu cậu không ăn, sao còn tranh giành với tôi?" Bàn Tử ngượng nghịu nói: "Tôi đây không phải muốn giúp cậu giải quyết nguy hiểm sao?" Tần Dã hừ một tiếng: "Coi như cậu có lương tâm." "Nhưng mà, sao cậu biết cỗ nữ thi này là bảo vật?" Tần Dã liếc nhìn sợi dây đỏ trên cổ nữ thi, nói: "Sợi dây đỏ kia hẳn là pháp khí." "Pháp khí?" Bàn Tử sững sờ, nói: "Sợi dây đỏ này ngoài trừ có thể trừ tà khu hung ra, hình như cũng không có tác dụng gì khác?" Tần Dã nhún vai, nói: "Không biết." "Nhưng đã có pháp khí ở đây, hẳn là có tác dụng gì đó." Hắn vẫn luôn tin tưởng vào mắt mình.

Vừa rồi hắn chính là nhờ nhãn lực siêu cường, mới có thể nhìn thấu sợi dây đỏ quỷ dị trong quan tài đá.

Tần Dã quay người lại, khóa mục tiêu vào năm cỗ quan tài khác.

Trong số đó ba cỗ quan tài đều trống rỗng, duy chỉ có cỗ quan tài bên phải chứa một viên huyết hồng châu tử. "Viên hồng châu tử kia, hình như rất nguy hiểm." Bàn Tử đề nghị: "Chúng ta vẫn là đừng chạm vào, mau chạy thôi." Bàn Tử lo lắng nói: "Chân cậu làm sao bây giờ?" "Không sao, tôi chịu đựng được." Tần Dã nghiến răng, kiên quyết bước về phía bên phải.

Lần này, hắn không còn gặp phải sợi dây đỏ tấn công nữa.

Khi hắn đến gần cỗ quan tài bên phải, một luồng âm hàn chi khí

nhàn nhạt từ trong quan tài phát ra, khiến người ta toàn thân khó chịu.

Cùng lúc đó, quan tài đá vốn trầm mặc như chết lại khẽ rung lên, như thể một mãnh thú bị kinh hãi.

Xung quanh quan tài, vài luồng khói đen hiện lên, dường như muốn chui vào trong quan tài.

Tần Dã lập tức cảnh giác, bày ra tư thế chuẩn bị đối phó với những thứ quỷ quái này.

Nhưng lúc này, từ trong quan tài lại truyền ra một trận tiếng chuông ngân nga, xa xăm thê lương.

Nghe thấy tiếng chuông này, tất cả khí đen lập tức rút lui, hóa thành những đốm sáng li ti biến mất không dấu vết.

Tần Dã nhíu mày nhìn cỗ quan tài này, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Chẳng lẽ, là do tiếng chuông đó?

Loại tiếng chuông thần bí khó lường, huyền huyễn cổ kính này, chỉ tồn tại trong truyền thuyết và tiểu thuyết.

Trong thế giới thực, căn bản không có thứ này.

Nhưng bây giờ, trong quan tài lại thật sự vang lên tiếng chuông kỳ lạ như vậy.

Tần Dã không dám sơ suất, lập tức thu liễm tâm tư, chăm chú nhìn chằm chằm cỗ quan tài này.

Một lát sau, quan tài lại khôi phục yên tĩnh, không còn bất kỳ dao động nào.

Tần Dã thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ: "Có lẽ chỉ là tôi đa nghi thôi?" Tiếp đó hắn tiếp tục di chuyển sang phải.

Càng đến gần quan tài, cảnh tượng xung quanh càng trở nên quỷ dị

đáng sợ.

Những bia mộ xung quanh dựng đứng lên, tường phủ đầy rêu xanh, hiển nhiên đã bị bỏ hoang rất lâu.

Trên sàn nhà phủ đầy bụi bặm, còn mọc ra một số thực vật, xanh rờn trông rất ghê tởm.

Ở giữa mộ thất, đặt một chiếc bàn gỗ vuông, trên bàn chất đống không ít vật phẩm lộn xộn, còn có một bộ xương khô bị gặm sạch.

Tần Dã nhíu mày, mộ thất này quá bẩn, đến đứng cũng không vững.

Hắn liền ngồi xuống, nghỉ ngơi một lát, lát nữa sẽ tiếp tục tìm kiếm.

Bàn Tử ngồi xổm một bên, lấy điện thoại ra chơi game.

Tần Dã quay đầu, ngạc nhiên nhìn Bàn Tử. "Bàn Tử, cậu nhanh vậy đã hồi phục tinh thần rồi à?" Bàn Tử cười hắc hắc: "Tôi cứ nghĩ cậu sẽ không muốn đến đây vì chỗ này quá bẩn chứ." Tần Dã lườm một cái, nói: "Nơi này đúng là rất bẩn, nhưng so với những hố chôn tôi từng thấy trước đây, ở đây còn coi là tương đối sạch sẽ." Hai người vừa trò chuyện vừa chờ đợi.

Nửa tiếng trôi qua, hai người cuối cùng cũng nắm được đại khái tình hình xung quanh. "Chúng ta hiện đang ở trong một lăng mộ quy mô lớn, nếu đoán không sai, toàn bộ lăng tẩm đều được xây dựng trong lòng núi." Bàn Tử chỉ vào bản đồ nói.

Tần Dã cẩn thận quan sát bản đồ địa hình, gật đầu đồng tình với phán đoán của Bàn Tử: "Đúng vậy, con sông này chảy xuyên qua toàn bộ lăng mộ, và một đường kéo dài xuống lòng đất, nếu không nhầm thì cuối cùng sẽ hội tụ thành dòng nước ngầm." Nguồn nước ngầm ở sâu dưới đáy lăng mộ, dẫn đến một nơi nào đó không xác định, có lẽ

là nơi ở của mộ chủ.

Tần Dã và Bàn Tử nhìn nhau, cùng gật đầu. "Xem ra lần này thật sự phải liều mạng." Tần Dã lẩm bẩm.

Hắn đứng dậy, hoạt động gân cốt nói: "Đi thôi." Bàn Tử giơ cổ tay lên, đeo cho hắn một chiếc kính râm.

Hai người dọc theo dòng sông đi xuống, đến nền móng của mộ huyệt. "Bàn Tử, hai chúng ta cùng đào hầm." "Được thôi." Hai người cùng nhau động thủ, mất gần hai giờ đồng hồ, cuối cùng cũng đào được một đường hầm đủ rộng cho hai người.

Đường hầm tuy nhỏ, nhưng dù sao cũng tốt hơn là đứng yên tại chỗ.

Hai người men theo đường hầm từ từ bò xuống.

Tần Dã vừa đi xuống, vừa điều tra tình hình xung quanh.

Hắn đột nhiên phát hiện, trên những bia mộ xung quanh lại khắc đầy chữ.

Hơn nữa mỗi tấm bia mộ đều vẽ một bức họa.

Bức họa đó trông như thật, biểu cảm dữ tợn, đôi mắt đỏ ngầu, tràn đầy oán độc và phẫn nộ, trông khá đáng sợ.

Tần Dã nhíu mày, không tự chủ dừng bước.

Hắn cẩn thận quan sát một lượt, rồi nhịn không được lẩm bẩm: "Xem ra, đây đều là những người bồi táng." Bàn Tử ghé sát lại nhìn, rồi gật đầu tán thành: "Ừm ừm, đúng vậy, toàn bộ đều là họa tượng của người tuẫn táng." Hai người ngầm hiểu dừng bước, không ai nói gì, mỗi người ôm một mối tơ lòng.

Ngay lúc này, từ dưới lòng đất truyền đến một tiếng rung lắc dữ dội.

Tần Dã và Bàn Tử nhìn nhau, đồng thời kinh hô thành tiếng: "Vãi chưởng!

Có thứ gì đó!" "Thứ gì vậy?" "Không biết, dù sao chắc chắn là một vật khổng lồ!" Rầm rầm rầm!

Mặt đất lại rung chuyển dữ dội, và từng trận tiếng động lớn vang lên.

Tần Dã và Bàn Tử vừa lăn vừa bò chạy về phía cửa đường hầm.

Ngay lúc này, một đoàn hỏa cầu khổng lồ bay vút tới.

Bàn Tử né tránh không kịp, bị đập trúng ngực, lập tức kêu thảm một tiếng bay ngược lại, đập mạnh vào người Tần Dã, đè hắn bẹp dí xuống đất.

Tần Dã bị đập đến ngớ người, vùng vẫy hai cái nhưng không hề nhúc nhích.

Chương 567

Bàn Tử nằm sấp trên lưng hắn, khó khăn thở dốc hỏi: "Này, huynh đệ, cậu còn sống không?" Tần Dã uể oải nói: "Còn sống đây." "Vậy sao cậu không động đậy gì cả?" Tần Dã thở dài: "Vừa rồi có thứ gì đó đập vào đầu tôi." Bàn Tử nghe vậy, lập tức lật người Tần Dã lại, kiểm tra tình trạng của hắn.

Tần Dã mồ hôi đầm đìa, nằm trên đất thở hổn hển không ngừng.

Vừa nãy quả cầu lửa đó tốc độ cực nhanh, hắn suýt chút nữa đã bị đập trúng.

Bàn Tử kiểm tra xong, vỗ vỗ má hắn, hỏi: "Cậu không sao chứ?" Tần Dã ho khan hai tiếng, nhổ ra vết máu tràn ra từ khóe miệng, nói: "Tôi không sao, chỉ là tạm thời hôn mê thôi." "Ngất đi thì tốt." Bàn Tử nói: "Lúc này cậu tuyệt đối không thể ngủ thiếp đi, nếu không chúng ta có thể sẽ không thoát ra được." Họ hiện đang ở bên trong một lăng tẩm khổng lồ, xung quanh đâu đâu cũng là bia mộ và tượng điêu khắc.

Thậm chí trên trần nhà cũng treo dày đặc vô số lồng đèn da người. "Tôi hiểu rồi, những lồng đèn da người này thay thế cho chá chúc." Tần Dã bỗng nhiên hiểu ra, sau đó nói: "Không chỉ vậy, những bia mộ và quan quách kia, ước chừng cũng đều làm bằng da người." Bàn Tử gật đầu nói: "Không sai, nơi này chắc chắn là hành cung của mộ chủ." Khi hai người đang trò chuyện, lại một quả cầu lửa khổng lồ nữa phá đất chui ra, thẳng tắp đập tới Tần Dã.

Lần này Bàn Tử đã sớm có phòng bị, vung quyền cản đỡ.

Thân thể Bàn Tử bay vút ra, ngã mạnh xuống đất. "Đ.M..." Hắn ôm vai, đau đớn rên rỉ.

Tần Dã vội vàng chạy tới đỡ Bàn Tử dậy, lo lắng hỏi: "Bàn Tử,

cậu thế nào rồi?" "Ai ui...

Đau chết Bàn gia rồi!" Bàn Tử than vãn: "Mẹ nó, vừa rồi quả cầu lửa kia uy lực không nhỏ!" Tần Dã vừa giúp hắn xoa bóp vai, vừa giải thích: "Đây là thủ hộ linh, chuyên môn ngăn cản người ngoài xông vào chủ điện.

Chỉ cần không quấy rầy an ninh của chủ nhân, chúng sẽ không làm hại cậu." "Thật hay giả vậy?" Bàn Tử nghi ngờ hỏi.

Tần Dã nói: "Đương nhiên là thật, không tin cậu thử xem." Bàn Tử do dự một lát, từ từ quay người nhìn những bia mộ phía sau.

Hắn lấy hết dũng khí, vừa niệm A Di Đà Phật, vừa cúi lạy ba cái trước bia mộ, rồi nói: "Các vị phù hộ tôi, để tôi an toàn rời khỏi nơi này." "Đừng giả thần giả quỷ nữa, mau đi thôi!" Tần Dã thúc giục. "Được, chúng ta đi!" Bàn Tử đáp một tiếng, dẫn đầu nhảy vào mộ đạo.

Tần Dã theo sát phía sau, nhanh chóng chui vào thông đạo dưới lòng đất. "Ngao!" Đột nhiên, không gian dưới lòng đất truyền đến tiếng quái gào thê lương.

Một quái vật toàn thân bốc khói đen từ sâu trong mộ thất lao đến, dường như muốn nuốt chửng Bàn Tử và Tần Dã.

Tần Dã vội vàng vung chưởng nghênh kích, đánh lui bóng đen mấy mét.

Bóng đen tốc độ cực kỳ nhanh, chớp mắt đã đến trước mặt hai người.

Tần Dã hừ lạnh một tiếng, song quyền mạnh mẽ đấm ra. "Phanh!" Bóng đen va chạm với nắm đấm của hắn, lại phát ra tiếng va chạm kim loại mạnh mẽ chói tai.

Tần Dã hơi kinh ngạc, đối thủ thực lực rất mạnh.

Nhưng hắn không hoảng loạn, mà nhân thế lùi lại, kéo giãn khoảng cách, tạo khoảng cách chiến đấu với bóng đen.

Bóng đen thấy vậy, gầm rít một tiếng, bước đôi chân đuổi theo.

Tần Dã nghiêng người né tránh, rồi một quyền đập vào bụng bóng đen, đánh bật bóng đen bay ra ngoài.

Tần Dã thừa thắng xông lên, liên tục đá hơn mười cước, đá nát đầu bóng đen, kết thúc trận chiến này.

Mộ thất này rất rộng rãi, rộng chừng năm sáu trăm mét vuông, xung quanh bày vô số quan tài đá.

Tần Dã đi qua nhìn thử, trừ nắp quan tài ra, những nơi còn lại đều là đá trơn nhẵn.

Trong quan tài trống rỗng, chỉ có một cái hộp cổ xưa. "Kỳ lạ, chẳng lẽ cái gọi là lăng tẩm, chỉ là một khu mộ huyệt?" Tần Dã cảm giác không thể tin được. "Bất kể nó là gì, tuyệt đối không đơn giản, cậu đừng quá lơ là khinh địch, kẻo lật thuyền trong mương tối." Bàn Tử dặn dò.

Tần Dã bĩu môi, lười biếng nói: "Bàn Tử, đừng lo cho tôi, tôi không sao." "Vậy thì tốt." Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, chỉ trứ cái hộp đá kia hỏi: "Thứ đó làm thế nào?

Chẳng lẽ không thể vứt bỏ sao?" Tần Dã trầm ngâm một lát, cuối cùng quyết định lấy cái hộp đá này. "Cậu đợi đấy, tôi lấy cái hộp đến." Lời còn chưa dứt, hộp đá đã biến mất tại chỗ, không trung xuất hiện trước mặt Tần Dã.

Tần Dã sững sờ một chút, rồi đưa tay nắm lấy hộp đá, chuẩn bị thu nó vào nhẫn trữ vật.

Nhưng hộp đá không hề nhúc nhích, cứ như đinh đóng vào tay hắn. "Ơ?" Tần Dã lập tức kinh ngạc không thôi: "Hộp đá này có điều

kỳ lạ." Tần Dã định vứt hộp đá sang một bên, rồi lại thử dùng nhẫn trữ vật.

Không ngờ, hộp đá vẫn dính chặt vào tay hắn.

Lúc này Tần Dã hoàn toàn buồn bực, hắn nhìn trái nhìn phải, nghĩ nửa ngày cũng không tìm thấy lỗ khóa.

Bàn Tử đứng một bên khuyên: "Tần ca, hộp đá này đã dính vào tay cậu, chứng tỏ nó có liên quan đến mệnh mạch của cậu, chắc chắn bên trong giấu bảo bối." "Thật sao?" Tần Dã lộ ra một nụ cười, nói: "Vậy tôi sẽ không khách khí đâu nhé." Nói xong, hắn liền dùng hết sức lực nâng hộp đá lên.

Nhưng hộp đá không hề nhúc nhích, dường như tách rời khỏi thân thể Tần Dã.

Bàn Tử thấy vậy, vội vàng nói: "Mau bỏ cuộc đi, cậu không nhấc lên được đâu." Tần Dã không cam lòng, tiếp tục tăng thêm sức mạnh, nhưng vẫn không lay chuyển được chút nào.

Hắn nghiến răng nghiến lợi nói: "Tôi không tin tà!" Tần Dã mạnh mẽ hít một hơi, sau đó điên cuồng vận chuyển 《Thái Cực Kinh》. "Oanh!" Trong đan điền dâng lên một luồng nhiệt lưu bành trướng.

Luồng nhiệt lưu này tụ lại ở cánh tay phải Tần Dã, sau đó theo cánh tay truyền vào lòng bàn tay.

Cùng với nhiệt lượng càng ngày càng nhiều, lòng bàn tay Tần Dã dần dần biến đỏ, tỏa ra nhiệt độ nóng bỏng.

Ngay lúc này, Tần Dã đột nhiên phát hiện trên mu bàn tay xuất hiện một đồ án quỷ dị. "Đây là cái gì?" Hắn trợn tròn mắt, cẩn thận quan sát đồ án đặc biệt này, lẩm bẩm: "Dường như là một ngọn núi..." Tần Dã nhíu mày nhìn chằm chằm đồ án rất lâu, rồi ngẩng đầu nhìn bức tường đá trên đỉnh.

Hắn đột nhiên nghĩ đến, hình dạng hộp đá và đồ án rất giống nhau. "Chẳng lẽ... khối đá này chính là minh chí mộ của hang núi đó sao?" Tần Dã đoán: "Nói như vậy, quần thể mộ táng này chôn cất một nhân vật cấp quốc gia." "Có lẽ thật sự có khả năng này." Bàn Tử nói.

Tần Dã không nói gì, chỉ yên lặng nhìn bức đồ án này.

Bức họa này rất mơ hồ, ẩn ước có thể nhận ra sông núi, nhưng những đồ án cụ thể hơn thì lại không nhìn rõ. "Thôi được rồi, đừng quản những thứ đó nữa, chúng ta vẫn là mau trốn thoát mới là quan trọng." Nói rồi, Tần Dã vác Bàn Tử lên vai bước về phía trước. .....

Tần Dã và Bàn Tử xuyên qua mộ huyệt, rất nhanh đã đến cuối mộ huyệt.

Ở giữa mộ thất có một cánh cửa đồng, trên đó viết bốn chữ "Cấm chỉ nhập nội".

Bàn Tử nhìn cửa đồng, khó hiểu gãi đầu, lẩm bẩm: "Sao trong mộ huyệt lại còn có cửa nữa?" Tần Dã liếc Bàn Tử một cái, nói: "Bởi vì ở đây còn có cơ quan." Nói xong hắn liền ngồi xổm xuống, áp tai vào cửa đồng, ngưng thần lắng nghe một lát, quả nhiên phát hiện phía sau cửa đồng truyền ra từng trận tiếng cơ quan. "Cậu đang làm gì vậy?" Bàn Tử khó hiểu hỏi.

Tần Dã không để ý đến hắn, mà nhắm mắt lại, cẩn thận lắng nghe động tĩnh phía sau cửa đồng. "Có gió!" Tần Dã mở mắt, trong mắt tinh quang lấp lánh, trông khá hưng phấn. "Gió?

Trong mộ thất có gió sao?" Bàn Tử vẻ mặt mơ hồ.

Kèm theo từng trận tiếng cơ hoàng vang lên, cửa đồng từ từ nâng lên, lộ ra một con đường hầm hẹp.

Tần Dã không nói hai lời, ôm Bàn Tử chui vào.

Bên trong đường hầm tối đen vô tận, chỉ có những ngọn đèn dầu

khảm trên tường.

Hai người cẩn thận từng li từng tí thăm dò vào trong.

Không biết có phải vì mộ huyệt bị phong ấn quá lâu hay không, bên trong tràn ngập mùi ẩm mốc, ngửi vào khiến người ta buồn nôn.

Tần Dã nín thở, cẩn thận từng li từng tí bước về phía trước.

Đoạn đường này không hề ngắn, Tần Dã dẫn theo Bàn Tử, đi bộ ròng rã mất thời gian đốt hai nén hương.

Hắn dừng bước, quay người nhìn về phía sau, sắc mặt trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Chương 568

"Cậu sao thế?" Bàn Tử thấy Tần Dã thần sắc nghiêm túc, lập tức cảnh giác.

"Chỗ này hình như có người!" Tần Dã trầm giọng nói.

"Cái gì?" Bàn Tử ngẩn ra, nghi hoặc: "Ai trong mộ huyệt?" "Không biết." Tần Dã lắc đầu, nói: "Nếu tôi không nhầm, bọn họ đang âm thầm giám sát chúng ta." "Vãi chưởng, có người nhìn trộm?" Bàn Tử sợ đến rụt cổ.

Hắn nhìn quanh, khẽ hỏi: "Tần ca, giờ chúng ta nên làm gì?" "Kệ thôi." Tần Dã thản nhiên nói: "Đằng nào đánh cũng không lại, chạy cũng không thoát, chúng ta làm được gì đây?" "Cũng chưa chắc, lỡ đâu đối phương chỉ đi ngang qua đây, căn bản không có ý định hại anh thì sao?" "À, cũng phải..." Tần Dã gật đầu, đồng ý với lời Bàn Tử, thế là bỏ cảnh giác, tiếp tục đi tới.

Khi bọn họ đến cuối mộ thất, một luồng khí huyết tanh tưởi xộc thẳng vào mũi.

Tần Dã bịt mũi, lần theo mùi máu tanh nồng nặc đi đến cuối.

Chỉ thấy mặt đất phủ đầy máu tươi đỏ thẫm, xen lẫn thịt nát, chân tay cụt và các loại nội tạng.

"Cái này... chết nhiều người vậy sao?" Bàn Tử hít vào một hơi khí lạnh.

Dù tham tiền, nhưng dù sao tuổi hắn cũng chưa lớn, nhìn thấy cảnh tượng đẫm máu kinh khủng như vậy, vẫn có chút không chịu nổi.

Tần Dã thì bình tĩnh như không, mắt không hề liếc ngang.

Hắn tiếp tục bước tới, như thể đã quen từ lâu.

Thấy vẻ điềm nhiên tĩnh tại của hắn, Bàn Tử cảm thấy yên tâm.

Hắn theo kịp Tần Dã, thì thầm: "Tần ca, anh thật sự không sợ sao?" Tần Dã cười cười, buông một câu bâng quơ: "Tôi quen rồi." "Quen rồi?" Bàn Tử chớp mắt, khó hiểu nhìn Tần Dã: "Quen là quen cái gì cơ?" "Thì là... quen với giết chóc thôi mà." Tần Dã nhún vai, thờ ơ nói.

Bàn Tử há hốc mồm, kinh ngạc nhìn Tần Dã, dường như bị lời đối phương làm cho trấn động.

Rất nhanh, Tần Dã dẫn Bàn Tử đến bên một chiếc quan tài đá, hắn chỉ vào quan tài nói: "Đây chính là thi thể của chủ mộ, đáng tiếc, giờ đã thành một đống xương trắng." "Ai, đáng thương quá." Bàn Tử thở dài một tiếng, vỗ vỗ quan tài đá, bi thảm nói: "Người cổ đại chết thảm quá, thế giới này, quá lạnh lùng rồi..." Nghe xong lời cảm thán của Bàn Tử, Tần Dã không nhịn được buồn cười, suýt chút nữa phun ra một ngụm máu cũ.

Hắn lườm một cái, không khách khí nói: "Đừng có ra vẻ nữa, mau tìm cơ quan đi." Bàn Tử bĩu môi, miễn cưỡng ngồi xổm xuống đất, đưa tay gõ gõ quan tài đá, phát ra tiếng động trầm đục, nhưng không có bất kỳ dị động nào.

"Lạ thật, lẽ nào chiếc quan tài này không có cơ quan?" Bàn Tử mò mẫm hồi lâu, cuối cùng ủ rũ ngồi trở lại đất.

"Cơ quan chắc chắn ở bên trong." Tần Dã nhìn chằm chằm quan tài đá, nói: "Nếu không, chiếc quan tài cũng không thể nguyên vẹn đến vậy." "Ồ?" Bàn Tử nghe vậy, hai mắt lập tức sáng rực: "Này huynh đệ, sao anh biết cơ quan ở bên trong?

Chẳng lẽ anh là thợ máy sao?" "Cút đi." Tần Dã mắng một câu,

nói: “Một là quay về theo đường cũ, chờ tối mai lại đến tìm cơ quan, hai là... chúng ta trực tiếp đẩy quan tài ra!” Bàn Tử suy nghĩ một lát, nói: “Vậy thì thử đẩy quan tài ra xem sao, dù sao cũng hơn là đứng không.” Hắn vừa kiểm tra rồi, bên trên quan tài đá được bố trí một tầng biện pháp chống trộm, thủ đoạn thông thường căn bản không thể phá giải.

“Ừm.” Tần Dã gật đầu, sau đó lấy ra túi dụng cụ, bắt đầu loay hoay.

Vài phút sau, tất cả biện pháp chống trộm trên quan tài đá đều mất hiệu lực, lộ ra một cái lỗ đen ngòm.

“Ha ha, xong rồi.” Bàn Tử mừng rỡ, hăm hở nhảy vào cái lỗ đen ngòm.

Tần Dã khẽ nhướng mày, cũng chui vào theo.

Vừa vào trong lỗ, Tần Dã lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng váng, đồng tử co rút kịch liệt, hơi thở đột nhiên dồn dập.

Trước mắt hắn là vô số kim ngân châu báu, chất thành núi, lóa mắt người.

“Vãi chưởng!

Phát tài rồi, lần này thật sự phát tài rồi.” Bàn Tử kích động tột độ kêu lên.

Nhìn kim ngân châu báu chất thành núi trước mặt, Tần Dã hít sâu một hơi, bình ổn sự kích động trong lòng, tập trung chú ý vào các bức tường xung quanh.

“Chỗ này có một bức họa.” Bàn Tử ngạc nhiên kêu lên.

Tần Dã nhìn theo hướng Bàn Tử chỉ, chỉ thấy một bức tranh sơn dầu treo trên tường.

Phong cách vẽ thô ráp, nét bút sắc sảo.

“Hử?” Tần Dã nhíu mày.

Bức họa này trông rất mới, rõ ràng là được vẽ gần đây, và còn thường xuyên được bảo dưỡng.

Nhưng điều kỳ lạ là, bề mặt bức tranh sơn dầu lại phủ một lớp bụi dày đặc.

“Lạ thật, lâu như vậy rồi mà nó vẫn không hề hỏng.” Bàn Tử lẩm bẩm một mình.

Ngay cả hắn cũng không biết, vì sao bức tranh sơn dầu lại như vậy.

“Lạ thật, rốt cuộc bức họa này cất giấu bí mật gì?” Bàn Tử gãi đầu, trăm mối không giải được.

Hắn dùng ống tay áo lau đi lớp bụi trên bề mặt bức tranh sơn dầu, rồi cẩn thận quan sát.

Tuy nhiên, càng nhìn, hắn càng thấy mơ hồ.

“Mẹ kiếp, trên tranh viết cái quái gì thế này?” Bàn Tử gãi tai gãi đầu một hồi.

Bức tranh sơn dầu này, không chỉ đường nét thô kệch lộn xộn, mà chữ viết càng giống như phù chú ma quỷ.

“Cậu ra ngoài trước đi, bức họa này quá bẩn, lát nữa tôi xem xong sẽ nói đáp án cho cậu.” Tần Dã nói.

“Được thôi!” Bàn Tử đáp lời, ngoan ngoãn rời khỏi mộ huyệt.

“Hy vọng tất cả chuyện này không có gì lừa gạt, nếu không, dù có tan xương nát thịt, tôi cũng sẽ khiến hung thủ phải trả giá!” Tần Dã nheo mắt, ánh sáng lạnh lẽo lóe lên.

Hắn cầm lấy bức tranh sơn dầu, chậm rãi quan sát.

"Xì..." Mặt sau bức tranh sơn dầu là rỗng, bên trong có một tấm ván gỗ, Tần Dã nhấc tấm ván gỗ lên, lập tức một cái hố lõm hiện ra.

Tần Dã đưa tay kéo một cái, tấm ván gỗ chậm rãi dịch chuyển, một cầu thang đá hẹp dài dần dần hiện ra.

Cầu thang đá rất hẹp, khoảng mười mét, chỉ đủ cho một người cúi mình đi qua.

"Vãi!" Bàn Tử trợn tròn mắt, vẻ mặt kinh ngạc.

"Cái lỗ nhỏ thế này, có thể giấu đồ sao?" Bàn Tử nuốt nước bọt, nói.

Tần Dã liếc nhìn tình hình bên trong cửa đá, khẽ hừ một tiếng, dẫn đầu bò vào trong cầu thang đá.

Cầu thang đá có hơn ba trăm bậc, cứ cách ba năm mét lại xuất hiện một gian mộ thất.

Tần Dã và Bàn Tử đi một mạch đến cuối, phát hiện đây là một gian thạch thất, đặt rất nhiều giá sách, bên trên chất đầy sách vở.

Ngoài ra, không có bất kỳ vật phẩm nào khác.

Tần Dã và Bàn Tử đi đến tận cùng bên trong, chỉ thấy trên bàn đá đặt một viên dạ minh châu lớn bằng nắm tay, tản ra ánh sáng dịu nhẹ.

"Dạ minh châu?" Mắt Tần Dã lóe lên, nhanh chóng bước tới, lấy dạ minh châu xuống.

"Vãi chưởng, anh điên rồi à!" Bàn Tử sợ đến hồn xiêu phách lạc.

Dạ minh châu giá trị không nhỏ, Tần Dã lại dám động vào nó, đúng là không muốn sống nữa mà!

Bàn Tử định ngăn Tần Dã, nhưng đã muộn, Tần Dã đã nắm dạ

minh châu trong tay, vẻ mặt say mê.

“Chậc chậc, đẹp thật đấy...” Tần Dã cảm thán.

“Đây là bảo vật hi thế giá trị liên thành, anh cứ thế lấy ra chơi, thật sự hợp lý sao?” Bàn Tử mặt khổ sở, khuyên nhủ.

Tiếng Bàn Tử vọng đến, khiến Tần Dã có chút bực bội, nói: “Đừng ồn ào, cậu nhìn rõ đi, viên dạ minh châu này có tác dụng gì.” “Cái này...” Bàn Tử nhìn dạ minh châu, nhất thời ngẩn người.

Dạ minh châu quả thực có vẻ ngoài xinh đẹp, nhưng ngoài màu sắc rực rỡ, không có gì đặc biệt khác.

“Thứ này, có tác dụng gì chứ?” Bàn Tử bĩu môi, vẻ mặt khinh thường.

“Đương nhiên có tác dụng, dạ minh châu có tác dụng tịch tà, có thể tránh tà khí xâm nhập.” Tần Dã nghiêm túc nói.

“Tịch tà?” Bàn Tử vẻ mặt mơ hồ.

“Cậu hiểu cái quái gì chứ.” Tần Dã liếc Bàn Tử một cái, sau đó lại nói: “Đây là quần thể mộ táng, chắc chắn không ít mộ phần bên trong, chôn cất đủ loại thi thể, hoặc âm linh ác quỷ các loại tồn tại.

Dạ minh châu này có công hiệu tịch tà, có thể chống đỡ đòn tấn công của chúng.

Cậu xem, chúng ta hai người hiện tại chẳng phải không sao à?” Bàn Tử suy nghĩ kỹ, đúng là có lý như vậy.

Chương 569

“Đã vậy, anh còn cầm nó làm gì?” Bàn Tử khó hiểu hỏi.

“Trên bức họa này có đồ án.” Tần Dã trầm ngâm một tiếng, nói: “Trông giống như một loại ám hiệu, có thể là một mật mã, hoặc thông tin gợi ý.” Bàn Tử chợt hiểu ra, hỏi: “Dấu vết quan trọng thế này, sao anh không nói sớm?” “Tôi đâu có biết.” Tần Dã bất lực nói.

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa, mau tìm ám hiệu đi.” Tần Dã châm một điếu thuốc, nhả ra một làn khói đậm, nheo mắt đánh giá nội dung trên bức họa.

“Trên bức họa này ghi lại một bản đồ kho báu.” Bàn Tử nói: “Đây là cái gì?” “Thông tin về một chí bảo!” Tần Dã nói.

“Chí bảo?” Bàn Tử mắt nóng rực, không nhịn được liếm môi, nói: “Tôi cảm giác, những gì miêu tả trên bức họa này, rất có thể là kho báu do một tông phái cổ xưa để lại.” Tần Dã lắc đầu, nói: “Tôi thì lại cho rằng, những gì ghi lại trên bức họa, hẳn là thông tin về một lăng tẩm.” “Lăng tẩm?

Ý gì?” Bàn Tử nghi hoặc.

Tần Dã giải thích: “Khi người xưa xây dựng lăng tẩm, thông thường sẽ thiết kế theo dạng cửu cung cách.

Phương thức cấu tạo này có thể ngăn chặn đổ đấu trộm bảo vật, thậm chí có thể cản bước đổ đấu tìm bảo vật.

Cửu cung cách, là khu vực hình tam giác do ba viên gạch mộ trên, giữa, dưới tạo thành.

Trên đánh dấu ‘chính’; dưới đánh dấu ‘phản’; giữa đánh dấu ‘tà’.

Như vậy, bất kể đổ đấu từ hướng nào đột phá, cũng sẽ gặp phải

sự kẹp giữa từ hai hướng khác, từ đó mà chết không toàn thây.” Nghe Tần Dã giải thích xong, Bàn Tử dường như đã hiểu ra điều gì đó, nói: “Thì ra là vậy.” Tần Dã tiếp tục nói: “Tuy đây là lối vào lăng tẩm, nhưng lại không có chút cơ quan hay bẫy ngầm nào, chắc hẳn rất an toàn.” “Anh nói đúng, tôi cũng nghĩ vậy.” Bàn Tử cười toe toét, vẻ mặt đắc ý nói.

Lúc này, Tần Dã đột nhiên nhấc chân bước vào trong thạch thất, tuy nhiên, thân thể hắn lập tức cứng đờ tại chỗ.

Trong thạch thất đặt vài hàng quan tài, còn ở sâu nhất, nằm một bộ thi thể khô héo.

Thi thể khô héo kia, như thể bị rút cạn sinh mệnh lực, trông cực kỳ khủng khiếp.

“Anh...” “A!” Bàn Tử sợ đến thét chói tai, vội vàng quay người bịt mắt lại.

Sau đó, hắn buông tay, nhìn Tần Dã ngây người tại chỗ.

Bàn Tử dụi dụi mắt, xác nhận mình không nhìn nhầm.

Vừa nãy Tần Dã lại cứ trừng mắt nhìn quan tài, bất động, lẽ nào hắn sợ ngây người rồi sao?

“Bộ thi thể này là ai?” Một lát sau, Tần Dã cuối cùng cũng khôi phục bình thường.

“Không biết, tôi cũng là tối nay mới phát hiện ra ngôi mộ huyệt này.” Bàn Tử nhún vai nói.

“Ừm, cậu chờ đi, tôi xem xem bộ thi thể này có đặc điểm gì.” Tần Dã đi đến bên quan tài, cẩn thận đánh giá.

“Cái này...” Đột nhiên, Tần Dã phát hiện ra một số dấu vết tinh vi, không khỏi nhướng mày.

“Anh đang nhìn gì vậy, mau đi thôi, chúng ta đi tìm những thứ khác.” Bàn Tử thúc giục.

“Không vội, tôi cứ cảm thấy chiếc quan tài này có chút quỷ dị.” Tần Dã nhìn chằm chằm quan tài, khẽ nhíu mày.

“Có gì quỷ dị đâu, tôi sao chẳng thấy có chỗ nào khác thường cả.” Bàn Tử lầm bầm nói.

Tần Dã lắc đầu, không giải thích gì cả.

“Cạch ~” Ngay lúc này, một tiếng giòn tan truyền đến, chỉ thấy nắp quan tài nứt ra một khe hở.

“Chuyện gì vậy?” Bàn Tử ngẩn ra.

“Bộ thi thể khô héo này thật kỳ lạ nha.” Tần Dã nhíu mày.

Hắn ngồi xổm xuống, đưa ngón trỏ chọc chọc vào thi thể khô héo.

Thi thể khô héo không hề nhúc nhích, ngay cả khi ngón tay chọc vào da thịt thi thể, cũng không chảy máu.

Tần Dã lại chọc một cái nữa, vẫn như vậy, điều này khiến hắn cảm thấy nghi hoặc.

“Này!

Anh đang làm gì thế?” Bàn Tử đi đến gần quan tài, nghi hoặc hỏi.

Tần Dã rút ngón trỏ lại, nói: “Bộ thi thể này có gì đó kỳ lạ.” “Có gì kỳ lạ?” Bàn Tử lại gần nhìn, phát hiện thi thể cơ bắp căng đầy, gân cốt rõ ràng.

Vẻ ngoài của bộ thây khô này, khác xa so với thi thể bình thường.

“Ơ, nó hình như còn có hơi thở kìa.” Bàn Tử lẩm bẩm một câu.

Tần Dã trong lòng rùng mình, đột nhiên đứng bật dậy, ánh mắt dán chặt vào bộ xác khô trong quan tài, nói: “Có hơi thở, tuyệt đối có hơi

thở!" Bàn Tử cũng chú ý đến điểm này, nói: "Nó chưa chết sao?" Tần Dã lắc đầu, nói: "Không rõ, nhưng tôi nghĩ nó hẳn là chưa chết, nếu không sao có thể còn hơi thở?" "Tiếc thật, nếu nó còn sống, chúng ta nói không chừng có thể có được bảo bối lớn hơn." Bàn Tử nói.

Tần Dã không nói gì, ánh mắt dán chặt vào đầu bộ xác khô, nói: "Bàn gia, cậu lùi lại một chút." Nghe vậy, Bàn Tử lập tức lùi lại vài bước.

"Phập" Tần Dã rút dao găm ra, vạch vào cổ bộ xác khô, lưỡi dao sắc bén dễ dàng cắt đứt cổ họng của nó.

Thân thể xác khô run rẩy dữ dội, miệng há rộng, lộ ra cổ họng đen ngòm, lại phát ra tiếng gầm gừ.

Đôi mắt xác khô mở ra, đồng tử đã tan rã, rõ ràng là đã chết nhiều năm.

Đồng thời, từng luồng ánh sáng xanh nhạt lãng đãng bay ra, dần dần hội tụ thành một cây trường tiên.

Cây trường tiên này có màu xanh lục sẫm, bề mặt phủ đầy những phù văn dày đặc, ẩn hiện ánh sáng lạnh lẽo thấu xương, đầy vẻ u ám.

"Vãi chưởng, tình huống gì đây?" Nhìn cây trường tiên lơ lửng giữa không trung, Bàn Tử kinh ngạc nói.

"Cây trường tiên này không đơn giản!" Tần Dã trầm giọng nói: "Cậu ném ba lô lên đây." "Hả?

Ồ!" Bàn Tử không dám chống đối, nhanh chóng ném ba lô qua.

Tần Dã phóng người nhảy vọt, nhảy lên đỡ lấy ba lô, rồi ổn định tiếp đất.

Tần Dã cẩn thận đặt ba lô xuống, để trước bộ xác khô.

Bộ xác khô không hề động đậy, như thể chìm vào hôn mê, chỉ có

cây trường tiên lơ lửng giữa không trung khẽ rung động.

Nhìn hồi lâu, Tần Dã cuối cùng cũng có kết luận, chậm rãi tháo kính xuống.

“Thì ra là vậy!

Đây là một chiếc chìa khóa.” Tần Dã khẽ nói, cắm chìa khóa vào lỗ khóa.

Chỉ nghe ‘rầm’ một tiếng, cửa đá bị đẩy ra.

“Chỗ này còn có cửa sao?” Thấy Tần Dã đẩy cửa đá ra, Bàn Tử lập tức trợn tròn mắt.

Sau cánh cửa đá này, là một hành lang hẹp sâu hun hút.

Chỗ này tối đen như mực, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy khoảng cách chừng hai mét.

Sau khi cửa đá mở ra, âm sát chi khí trong hành lang càng trở nên nồng đậm.

Tần Dã và Bàn Tử nín thở, vẻ mặt cảnh giác đi vào bên trong.

Càng đi sâu vào hành lang, âm sát chi khí càng trở nên dày đặc.

“Oán niệm nồng quá!

Luồng oán niệm này mạnh hơn nhiều so với những oan hồn chúng ta đã giết trước đó.” Bàn Tử nhíu mày nói.

“Ừm, oán khí càng lúc càng nặng, e rằng sẽ không có gì lành.” Tần Dã gật đầu, nói: “Nhưng chúng ta không có đường lui.” “Ai, thật xui xẻo, sao cứ toàn gặp mấy thứ ma quỷ vậy chứ.” Bàn Tử thở dài một hơi, thần sắc có vẻ sốt ruột.

“Đi thôi!” Tần Dã nói xong, liền cất bước đi vào trong đường hầm tối đen.

Bàn Tử cũng chỉ có thể cứng đầu đi theo.

Tần Dã đi đường hết sức cẩn thận, nhưng vẫn có không ít hài cốt vương vãi khắp nơi, mỗi bộ đều tàn khuyết không lành lặn, chết thảm vô cùng.

Đường hầm rất dài, hai người đi ròng rã năm sáu phút, mới hoàn toàn xuyên qua đường hầm.

Bên ngoài hành lang, là một căn mật thất.

Căn mật thất này rất rộng rãi, bốn phía tường được khảm dạ minh châu, độ sáng cao hơn bên ngoài gấp mấy lần.

Còn ở giữa mật thất, đặt một chiếc quan tài màu vàng kim.

Tần Dã lấy la bàn ra, quét một vòng trong mật thất, nói: "Chỗ này không có dao động trận pháp, hoặc là, nó không phải pháp khí sao?" "Dù sao thì, thứ này tuyệt đối đáng tiền." Tần Dã phấn khích nói.

"Hắc hắc, tôi thích." Bàn Tử xoa xoa bàn tay mập mạp, chuẩn bị tiến lên xem xét tình hình chiếc quan tài màu vàng kim.

Chương 570

Tuy nhiên ngay lúc này, cánh cửa lớn của mật thất ầm ầm đóng lại.

Ngay sau đó, đèn trong mật thất tắt ngúm.

"Chuyện gì vậy?" Thấy vậy, Tần Dã vội vàng kéo Bàn Tử ra sau lưng mình.

Đồng thời, hắn phát hiện linh lực trong cơ thể mình lại không thể vận dụng được, như thể bị đóng băng.

"Anh đừng hoảng." Bàn Tử an ủi Tần Dã một câu, sau đó ngẩng đầu nhìn xung quanh, trầm tư: "Chắc là do cái quan tài kia giở trò quỷ..." Vừa dứt lời, một luồng âm phong quỷ dị lướt qua bên cạnh.

Ngay sau đó, không gian tối đen đột nhiên truyền ra vài tiếng gầm gừ, giống như tiếng trẻ con khóc, khiến người ta sởn tóc gáy.

"Má ơi!" Dù Bàn Tử gan to tày trời, lúc này cũng không nhịn được mà kêu lên một tiếng kinh hãi.

Trong hoàn cảnh không rõ này, điều đáng sợ nhất chính là những đòn tấn công bất ngờ.

"Đừng sợ, là lệ quỷ gây họa!" Tần Dã quát khẽ một tiếng, bình tĩnh như không.

Mặc dù thân thể không thể cử động, nhưng nhờ vào trực giác siêu phàm nhạy bén, Tần Dã nhận thấy, xung quanh không có gì có thể uy hiếp đến tính mạng hắn.

"Lệ quỷ à, tôi muốn xem xem, rốt cuộc là vị anh hùng hảo hán nào." Bàn Tử hừ lạnh một tiếng.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn đột nhiên quay người lại.

Chỉ thấy, một khuôn mặt quỷ trắng bệch dữ tợn đang từ từ di chuyển về phía hắn.

Khuôn mặt quỷ này vô cùng to lớn, chiếm trọn nửa căn mật thất, trông cực kỳ đáng sợ.

"Vãi chưởng!

Hù chết bố rồi." Sau khi nhìn rõ khuôn mặt quỷ này, Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, Bàn Tử đưa bàn tay mập mạp ngắn ngủn ra, chỉ vào khuôn mặt quỷ dữ tợn kia, nghiến răng nghiến lợi chửi: "Mày dám lén nhìn Bàn gia tắm, kiếm đấm!" Nói xong, hắn đấm một quyền vào mặt quỷ.

Rầm!

Kèm theo một tiếng vang trầm đục, khuôn mặt quỷ kia đột nhiên biến mất.

"Vãi!

Người đâu?" Bàn Tử ngẩn người, có chút mơ màng.

Tần Dã khẽ nhếch khóe môi, cười nhẹ nói: "Cậu không cần để ý đến nó, nó không làm hại chúng ta được đâu!" Nghe vậy, Bàn Tử chợt hiểu ra.

Ban đầu hắn còn lo lắng đây là một cái bẫy nhắm vào bọn họ, không ngờ lại là một trận hoảng sợ giả.

"Đã vậy, Bàn gia sẽ không khách khí nữa!" Nói xong, Bàn Tử xắn tay áo, xông đến trước chiếc quan tài màu vàng kim, chuẩn bị vác chiếc quan tài này về nhà.

"Bàn Tử, đợi đã!" Ngay lúc này, Tần Dã đột nhiên kéo Bàn Tử lại.

“Làm gì?

Chẳng lẽ anh sợ cái quan tài này sao?” Bàn Tử hỏi.

Tần Dã lắc đầu, ánh mắt ngưng trọng nhìn chằm chằm chiếc quan tài màu vàng kim kia, chậm rãi nói: “Chiếc quan tài này có gì đó kỳ lạ, cậu lùi lại trước đi.” Nghe lời này, Bàn Tử cũng không nói nhảm nữa, lập tức tránh ra xa.

Thấy Bàn Tử đã đi xa, Tần Dã mới tiến lên, thăm dò chiếc quan tài màu vàng kim.

“Hử?” Tần Dã sờ sờ nắp quan tài, phát hiện nắp quan tài không hề nhúc nhích.

Hơn nữa hắn cẩn thận quan sát một lượt, phát hiện bề mặt quan tài lại được khắc đầy phù văn, trông vô cùng huyền diệu.

“Bàn Tử, lại đây giúp tôi mở nắp quan tài!” Tần Dã gọi.

“Được thôi!” Bàn Tử đáp lời, lập tức chạy lại.

Bàn Tử vỗ một chưởng lên nắp quan tài, muốn dùng sức mạnh để nhấc nắp quan tài lên.

Thế nhưng, mặc cho Bàn Tử dùng sức thế nào, nắp quan tài vẫn không hề nhúc nhích, vững như Thái Sơn.

Thấy cảnh này, Bàn Tử không khỏi gãi đầu: “Lạ thật, chuyện gì vậy, sao tôi ngay cả một tấm ván gỗ mục cũng không nhấc lên được?” “Cậu chắc chắn chiếc quan tài này không có cơ quan sao?” Tần Dã nhíu mày nói.

“Chắc chắn không có!

Tôi đã thử nghiệm rồi, Bàn Tử tôi tuy xấu xí, nhưng là một đổ đấu chuyên nghiệp thật sự đấy!” Bàn Tử thề thốt đảm bảo.

Tần Dã nghe vậy, trầm ngâm một lát, nói: “Cậu thử lại xem, tôi

nghi ngờ bên trong còn có điều bí ẩn." "Được!" Bàn Tử gật đầu, sau đó lại thử vài lần.

Nhưng dù hắn làm cách nào, tấm ván quan tài này vẫn vô cùng kiên cố, không hề nhúc nhích.

Tần Dã im lặng rất lâu, chậm rãi mở miệng nói: "Cậu nói có phải liên quan đến niên đại của nắp quan tài không?" Bàn Tử gật đầu: "Anh nói rất có lý, niên đại của quan tài càng xa xưa, chất lượng nắp quan tài càng tốt.

Nhưng những phù văn trên nắp quan tài này, dường như rất tinh xảo, hẳn là do một trận pháp sư tự tay viết.

Vì vậy, dù nắp quan tài có kiên cố đến mấy, muốn nhấc lên cũng cần tốn một phen công phu." Tần Dã nghe vậy, tán thưởng gật đầu: "Cậu quả thực rất hiểu." Bàn Tử đắc ý hất cằm, lộ ra hàm răng trắng bóng.

"Nhưng, muốn nhấc nắp quan tài này lên, chúng ta còn một phương pháp đơn giản và nhanh hơn." "Phương pháp gì?" Bàn Tử hỏi.

"Trực tiếp dùng bạo lực phá hủy!" Tần Dã nheo mắt nói.

"Hả?" Bàn Tử lập tức ngớ người: "Anh điên rồi sao!

Đây là một chiếc quan tài vàng, bên trong chắc chắn chứa thi thể.

Vạn nhất phá hoại thi thể bên trong, chẳng phải tội nghiệt chồng chất sao?" Thấy Bàn Tử không muốn, Tần Dã bất lực nhún vai: "Đã vậy, chúng ta cứ tiếp tục tìm bảo vật thôi." "Được...

được rồi." Bàn Tử có chút do dự, nhưng xét đến sức chiến đấu của Tần Dã, đành phải thỏa hiệp.

Thế là, hai người tiếp tục đi đến bục đá trung tâm thạch thất.

Bục đá này có hình tam giác, đường kính khoảng một mét, bên trên có một cái hố tròn lõm xuống, rõ ràng đã từng chứa đựng thứ gì đó.

Tần Dã lại gần nhìn, chợt phát hiện trong cái hố tròn lõm xuống kia lại cắm hai sợi chỉ đỏ.

Hai sợi chỉ đỏ đan xen vào nhau, quấn quanh nhau, ẩn hiện tạo thành một mô hình cuộn tranh.

"Đây là...

Bát Quái Đồ?" Nhìn thấy cảnh này, đồng tử Tần Dã co rút kịch liệt.

"Anh biết thứ này sao?" Bàn Tử tò mò hỏi.

"Trước đây tôi từng nghiên cứu Bát Quái, nên ký ức vẫn còn mới." Tần Dã giải thích: "Tuy nhiên, trong Bát Quái có một bộ Bát Quái Đồ, hẳn là một phần của Âm Dương Ngư.

Nhưng Bát Quái Đồ trong cuộn tranh này, lại có chút khác biệt so với Bát Quái Âm Dương Đồ." Tần Dã nói chuyện, hai mắt hắn dán chặt vào bức Âm Dương Đồ kia, như thể đang suy tư điều gì.

Đột nhiên, mắt hắn sáng lên: "Bàn Tử, cậu giúp tôi xem, bức họa này có phải cửu cung cách không?" "Cửu cung cách?" Bàn Tử nghe vậy, cẩn thận nhìn kỹ.

Quả nhiên, bức họa này là cửu cung cách!

Bàn Tử chỉ vào một chỗ trống thiếu sót nói: "Không sai, là một cửu cung cách bị thiếu sót." Tần Dã nhìn qua, phát hiện chỗ thiếu hụt này cách vị trí mình đang đứng rất xa, phỏng chừng là do người bố trí trận pháp cố ý để lại.

"Phù văn ở đây là sinh tử phù trong Bát Quái, chỉ có người sống mới có thể kích hoạt.

Trừ phi là người đã chết, nếu không căn bản không thể mở ra." Bàn Tử bổ sung một câu.

"Vậy bây giờ chúng ta làm thế nào?" Bàn Tử nhìn Tần Dã, hỏi ý kiến hắn.

Tần Dã nhíu mày, trầm tư một lát, sau đó nói với Bàn Tử: "Bàn Tử, cậu dùng xà beng đập nát cái quan tài này, tôi sẽ kích hoạt Bát Quái Đồ." "Được!" Bàn Tử gật đầu.

Tần Dã rút dao găm ra, sau đó ngồi xổm xuống, dùng dao găm nhẹ nhàng khoét một lỗ nhỏ.

Sau đó dùng dao găm để đào.

"Cạch!" Chỉ vừa đào được một lớp đất, liền không thể đào tiếp được nữa.

"Hử?" Tần Dã có chút kinh ngạc.

Theo lẽ thường mà nói, độ cứng của chiếc quan tài này không nên cứng đến mức này mới phải.

Tần Dã lại dùng dao găm vạch ra một vết nứt, sau đó dùng sức bẩy một cái, cuối cùng cũng mở được nắp quan tài.

"Xì!" Khoảnh khắc mở nắp quan tài, Tần Dã hít vào một hơi khí lạnh.

Chương 571

Hắn nhìn thấy, trong quan tài nằm một bộ hài cốt nam giới.

Bộ hài cốt khoác cẩm phục hoa lệ, toàn thân tỏa ra sát khí mãnh liệt.

Trên ngực hắn, lại còn có một miếng ngọc bội!

"Má ơi!" Nhìn thấy cảnh này, Bàn Tử lập tức sợ đến toàn thân run rẩy.

Ngay sau đó, hắn quay đầu nhìn Tần Dã, nuốt nước bọt nói: "Anh... anh đừng nói với tôi, bộ thi thể này là bố anh đấy nhé?" Phì!

Nghe lời Bàn Tử, Tần Dã lập tức bị chọc cười.

Bàn Tử này đúng là đủ ngớ ngẩn!

Nhưng Tần Dã không nói nhiều, mà cầm lấy miếng ngọc bội kia cẩn thận quan sát.

Ngọc bội vừa vào tay đã lạnh buốt, từng đợt hàn ý truyền qua đầu ngón tay.

"Cái này... lại là một bảo vật!" Cảm nhận được hàn ý truyền đến từ ngọc bội, Tần Dã không khỏi chấn động.

"Bảo bối gì?" Bàn Tử trợn tròn mắt, xích lại gần.

Tần Dã không trả lời, mà ngẩng đầu nhìn trần nhà, lẩm bẩm nói: "Trận pháp ở đây là ai bày ra?

Lại có người có thể bao trùm toàn bộ lăng mộ, hơn nữa còn không cho người ngoài xâm nhập?" Tần Dã tặc lưỡi một tiếng, trận pháp này tuyệt đối không tầm thường, e rằng chỉ có loại cao thủ đỉnh cấp mới làm được thôi?

Không biết là ai, lại có thủ đoạn nghịch thiên đến vậy!

Tần Dã thầm quyết định trong lòng, sau này nếu có may mắn gặp được loại đại lão đó, nhất định phải đến bái phỏng một phen.

"Bàn Tử, giúp tôi đào bộ hài cốt này ra." Tần Dã thản nhiên phân phó một câu.

Theo tiếng Bàn Tử vung xà beng, nắp quan tài từ từ trượt xuống, lộ ra tình hình bên trong quan tài.

"Vãi!" Nhìn thấy cảnh tượng bên trong quan tài, Bàn Tử lập tức kinh hô một tiếng.

Ban đầu, Bàn Tử tưởng bên trong chỉ có một bộ hài cốt, nhưng điều hắn không ngờ là, trong quan tài lại còn có một người!

Chỉ có điều, dung mạo và thi thể người này, sớm đã trở nên già nua mục nát.

Quan trọng nhất là, người này mặc một bộ khôi giáp cổ xưa, đội một chiếc mũ giáp kiểu cổ, đang yên tĩnh nhắm mắt ngồi dưới đáy quan tài.

Từ hình dáng và kiểu cách khôi giáp mà phán đoán, đây là một võ tướng có thân phận không hề thấp!

Tim Bàn Tử đập điên cuồng, trong lòng đoán mò, lẽ nào gã này chính là vị khai quốc đế vương của Triều Đường?

"Hèn gì lợi hại thế!

Thì ra là tướng quân Triều Đường à!" Bàn Tử lẩm bẩm một tiếng.

"Nhưng mà..." Bàn Tử đột nhiên dừng động tác, sắc mặt khẽ đổi.

"Hử?" Tần Dã nhướng mày.

"Bàn gia hình như...

đã chạm vào một tồn tại không thể chạm!" Bàn Tử nuốt nước bọt, trên trán đổ mồ hôi lạnh.

Vị trí hắn vừa chạm vào, là một chỗ nhô ra trên thành quan tài.

Mà chỗ nhô ra kia, lại phát ra ánh sáng u tối, hiển nhiên có linh tính.

Điểm này, có chút tương tự với viên châu Bàn Tử phát hiện trước đó.

Chỉ là, viên châu kia được ngưng tụ từ máu thịt, cũng không có gì đặc biệt khác.

Nhưng giờ phút này, khối nhô ra đen kịt này, lại ẩn chứa một loại sức mạnh thần bí.

Dường như là... linh hồn!

"Bàn Tử, chuyện gì vậy?" Tần Dã nhận ra sự dị thường của Bàn Tử, lập tức hỏi.

Bàn Tử nuốt nước bọt, sau đó đưa tay chỉ vào chỗ nhô ra kia, lắp bắp nói: "Tần Dã...

Tần Dã!

Mau!

Mau chạy!" Vừa dứt lời, thành quan tài đột nhiên lóe lên những tia sét tím chói mắt, kêu tích ba tác hưởng!

Đồng thời, thành quan tài lại hiện ra những hoa văn dày đặc, nhanh chóng phác họa thành một đồ án Bát Quái khổng lồ.

Hơn nữa xung quanh đồ án Bát Quái kia, còn có đủ loại phù hiệu huyền ảo luân chuyển.

"Ong ~" Quan tài chấn động mạnh một cái.

Ngay sau đó, một luồng uy áp cực kỳ khủng khiếp giáng xuống, khiến cả căn phòng đều bị bao phủ bởi một tầng mây đen!

Ầm ầm!

Trên bầu trời, mây đen tụ tập, cuồng phong nổi lên.

Từng luồng điện xà màu tím lượn lờ trong đó, mang đến cảm giác tim đập mạnh mẽ!

Bàn Tử sợ đến mềm nhũn trên mặt đất, vẻ mặt trắng bệch, run rẩy bần bật.

"Cái này... chuyện gì vậy?

Nắp quan tài rõ ràng chưa mở ra mà, sao lại có biến hóa lớn đến vậy?" Bàn Tử vẻ mặt kinh hãi, trong mắt mang theo nỗi sợ hãi nồng đậm.

Tần Dã tuy khá bình tĩnh, nhưng khuôn mặt hắn vẫn trở nên trắng bệch vô cùng, môi khẽ run.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, bộ hài cốt trong quan tài đang tỉnh lại!

Tình huống này, khiến nội tâm hắn dâng lên cảm giác nguy hiểm mãnh liệt!

"Hỏng rồi!

Hôm nay hai anh em mình chết chắc rồi!" Bàn Tử vẻ mặt cay đắng, mắt rưng rưng nhìn Tần Dã nói.

Tần Dã hít sâu vài hơi, ép mình bình tĩnh lại.

Ngay sau đó, Tần Dã cắn nát ngón trỏ, nhỏ máu tươi lên phía trên quan tài, bắt đầu nhanh chóng phác họa.

"Hử?" Tần Dã nhướng mày, hắn rất kinh ngạc.

Ban đầu, hắn nghĩ mình phải tốn hết tâm cơ, mới có thể đưa bộ hài cốt này ra ngoài.

Thế nhưng bây giờ, hắn chỉ cần một giọt máu tươi, liền có thể triệt để giải quyết vấn đề!

"Lẽ nào là tôi vô tình đụng phải một loại cấm kỵ nào đó?" Ý niệm trong đầu Tần Dã nhanh chóng lướt qua, cuối cùng đưa ra một kết luận kinh người.

"Có vẻ là như vậy, bộ hài cốt này hẳn có liên quan đến cái quan tài ngọc kia!

Hoặc là, nó đã từng chôn cất một nhân vật tôn quý nào đó, nên mới dẫn đến lăng mộ này có trận pháp phòng ngự đáng sợ đến vậy!

Tôi hiện tại điều duy nhất lo lắng là, trận pháp này có làm hại hai chúng ta không?" Tần Dã khẽ nhíu mày.

Hắn cứ cảm thấy, ngôi lăng mộ này có chút quỷ dị.

Đặc biệt là chiếc quan tài kia, càng khiến người ta có cảm giác nghẹt thở, như thể có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm bọn họ.

"Tiểu Tần đồng chí, vậy bây giờ chúng ta làm thế nào?

Vẫn muốn phá hủy Bát Quái Đồ này sao?" Vương Bàn Tử nhìn bộ thi thể tướng quân bị Tần Dã kéo ra hỏi.

Chương 572

“Đã có bộ thi thể này rồi, tự nhiên không cần mạo hiểm nữa.

Chỉ là...” Tần Dã cau chặt mày, nhìn di thể trong tay chìm vào trầm tư.

Vương Bàn Tử vội vàng hỏi: “Tiểu Tần đồng chí, sao thế?

Có vấn đề gì à?” Tần Dã lắc đầu.

“Tôi chỉ đang nghĩ, trận Bát Quái này trông giống như một loại Nghịch Bát Quái.

Muốn mở trận pháp này, sử dụng người chết quả thực là một phương thức rất hiệu quả.

Chỉ là những cổ thư tôi từng xem, ghi chép về Nghịch Bát Quái thực sự quá ít.

Tôi lo lắng là, nếu chúng ta thật sự thông qua người chết này mà kích hoạt Nghịch Bát Quái, trận pháp này liệu có ảnh hưởng gì đến chúng ta người sống không?” Tần Dã nói.

“Nhưng nếu không làm như vậy, chúng ta bây giờ sẽ không có cách nào rời đi phải không?

Hay là chúng ta cứ thử trước đi!

Chỉ có thử rồi mới biết tình hình thế nào chứ!” Vương Bàn Tử đề nghị, đồng thời cũng đã nắm chặt con dao phay của mình.

Trong lòng đã bắt đầu tính toán.

Nếu đến lúc đó Bát Quái trước mắt thật sự xảy ra chuyện gì, hoặc là thi thể này xảy ra biến cố gì, mình sẽ xông lên trước cho nó mấy nhát dao.

Một thứ đã ngủ cả nghìn năm, chắc không thể vừa tỉnh dậy đã tinh thần ngay được chứ?

Tần Dã gật đầu.

Đến bây giờ mà nói, quả thực không có biện pháp giải quyết nào tốt hơn thế này.

Ngay sau đó đặt thi thể lão tướng quân trong tay vào vị trí trận nhãn.

Gần như cùng lúc đó, toàn bộ Nghịch Bát Quái bắt đầu chuyển động.

Hai người nhanh chóng chuẩn bị chiến đấu.

Trận pháp Bát Quái vốn đã cao thâm khó lường.

Nghịch Bát Quái lại càng khiến người ta xa lạ, ngay cả Tần Dã, cũng chỉ mơ hồ nhớ rằng tất cả nhận thức và khái niệm trong Nghịch Bát Quái đều sẽ khác so với Chính Bát Quái.

Nhưng sự khác biệt này lớn đến mức nào!

Liệu có phải mọi thứ đều hoàn toàn đảo ngược?

Điểm này ngay cả hắn cũng căn bản không biết.

Cho đến khi toàn bộ trận pháp dừng lại, hai người tuyệt đối không thể lơ là chủ quan.

Ai biết giây tiếp theo sẽ có chuyện gì đáng sợ xảy ra chứ?

Sau khi toàn bộ đảo ngược, trận pháp cũng dần dần dừng lại.

Vương Bàn Tử vội vàng kiểm tra cơ thể mình, sau khi xác nhận trên người mình không xảy ra biến hóa quá lớn, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu Tần đồng chí, cơ thể tôi hình như không có biến hóa gì cả.”

Tần Dã cũng quan sát bản thân một chút, phát hiện quả thực như vậy.

"Đây là chuyện gì?" Tần Dã nghi hoặc nói.

"Có phải Nghịch Bát Quái này lâu quá không được sử dụng, nên có chút suy yếu rồi không?" Vương Bàn Tử nói đùa.

Tần Dã lắc đầu, nếu là Bát Quái, hắn biết nếu không có sự chuyển biến nào xảy ra.

Chỉ cần có sự chuyển biến thì nhất định sẽ sản sinh một loại ảnh hưởng nào đó.

Điểm này Nghịch Bát Quái hẳn cũng vậy!

Thế nhưng nhìn hiện tại, bất kể là môi trường xung quanh hay hai người bọn họ, không xảy ra biến hóa cũng là sự thật.

Vậy rốt cuộc đây là chuyện gì?

Tần Dã trong lòng đang tính toán như vậy.

Trong lòng đột nhiên giật mình một cái.

Bát Quái chỉ cần vận hành, thì tất nhiên sẽ có tình huống xảy ra.

Thế nhưng bây giờ trong Bát Quái cũng không chỉ có bọn họ!

Không phải còn có một thứ khác cũng có khả năng xảy ra biến hóa sao!

Tần Dã vừa nghĩ đến đây.

Đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức.

Luồng khí tức kia lúc này tuy còn khá yếu, nhưng đang tăng lên với tốc độ kinh người.

Quan trọng hơn là sát ý sắc bén ẩn chứa trong đó, dù là hắn cũng theo bản năng sinh vật mà rùng mình một cái.

"Bàn Tử!

Mau động thủ!" Tiếng quát đột ngột của Tần Dã làm Vương Bàn Tử ngẩn người.

"Động thủ?

Động thủ cái gì?" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, trong tay tuy đã sớm nắm chặt dao phay sẵn sàng xuất kích.

Nhưng vì không rõ cái gọi là mục tiêu rốt cuộc là gì, nhất thời cũng không biết phải làm sao.

"Bộ thi thể vừa nãy!" Tần Dã quát lớn một tiếng, chân đạp mạnh một cái nhanh chóng xông lên.

Vương Bàn Tử không dám hỏi nhiều, vội vàng rút dao phay ra cùng xông lên.

Hắn bây giờ không nhìn ra bộ thi thể này đã xảy ra biến hóa gì.

Cũng không biết thứ này có thể gây ra uy hiếp gì cho bọn họ.

Nhưng đã Tần Dã đã nói phải động thủ chém, vậy đúng sai đã không còn quan trọng nữa!

Hai người một trái một phải rất nhanh đã bao vây bộ thi thể kia.

Ngay sau đó hai người đồng thời ra tay, nhưng ngay trong khoảnh khắc đó, bộ thi thể kia lại đột nhiên giơ hai tay lên.

Một trái một phải kẹp chặt cổ tay hai người.

"Vãi chưởng!

Tình huống gì đây!" Vương Bàn Tử không khỏi kinh hô một tiếng!

"Bát Quái vừa động, sinh linh tất chuyển!

Có vẻ Nghịch Bát Quái này và một cấm chế nào đó trên bộ thi thể này là thông nhau!

Và Nghịch Bát Quái chuyển động liền có thể kích hoạt cấm chế

kia!

Vốn dĩ thi thể cũng sẽ lại có sinh cơ!" Tần Dã cau chặt mày nói.

Hai mắt bộ thi thể kia đột nhiên mở to.

Ngay sau đó từ trên đất bật dậy, rồi cánh tay phát lực trực tiếp ném Vương Bàn Tử bay ra ngoài.

Ngay sau đó lại là một cú đá nhằm vào Tần Dã.

Tần Dã nhanh chóng giơ tay chống đỡ.

Tuy nói là tránh được tổn hại tuyệt đối từ bộ thi thể kia đối với mình, nhưng cú đó vẫn khiến Tần Dã cảm thấy như có sức nặng ngàn cân.

Sau khi cả người bị đánh bay ra ngoài, bình ổn tiếp đất, vẫn có thể cảm nhận cánh tay mình vì cú đó mà chấn động đến tê dại.

"Lão già này lại lợi hại đến vậy!

Cú đó liền đẩy hai anh em mình bay ra sao?" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt trầm giọng nói.

Chương 573

Hắn bây giờ chỉ muốn biết, cái lăng mộ chết tiệt này rốt cuộc là chuyện gì.

Sao nhiều thứ bên trong này đều lợi hại đến vậy!

Vừa chạm mặt đã có thể áp chế bọn họ đến vậy!

"Triều Đường, vạn triều bái phục, văn thao võ lược đều là đỉnh phong của toàn bộ lịch sử.

Mà hình tượng của hắn trông ít nhất cũng là một tướng quân.

Thực lực tự nhiên không thể xem thường." Tần Dã nói.

"Vậy anh nói hai anh em mình đối đầu với hắn có phần thắng không?" Vương Bàn Tử hỏi câu này thật sự không có chút tự tin nào.

Dù sao thì chỉ vài giây trước, họ mới bị đối phương ném bay một phát.

"Khó nói, tuy nói là tướng quân, nhưng thực lực cũng có mạnh có yếu.

Nếu là tướng quân bình thường, chúng ta muốn đối đầu với hắn cũng không phải là không được.

Nghịch Bát Quái tuy nói có thể ban cho hắn sinh mệnh, nhưng cũng chỉ là tạm thời.

Dù hai anh em mình không phải đối thủ, chỉ cần kiên trì đến khi trận pháp mất hiệu lực là được.

Nhưng mà..." Tần Dã lúc này đột nhiên im lặng khiến Vương Bàn Tử sốt ruột.

"Không phải!

Tiểu Tần đồng chí anh nói đi chứ!

Anh đột nhiên không nói gì là ý gì vậy!

Bất kể là tin tốt hay tin xấu, anh cũng nói một tiếng đi chứ!" Vương Bàn Tử sốt ruột hỏi.

"Nếu là mấy vị kia thì..." "Vậy chúng ta phải tự cầu đa phúc." Tần Dã cười khổ nói.

"Tiểu Tần đồng chí, anh nói gì vậy?

Anh nói mấy vị kia, là chỉ ai thế?" Vương Bàn Tử cẩn thận hỏi.

Mặc dù trong lòng hắn vẫn muốn tránh né, nhưng vì cách nói của Tần Dã, hắn đã chuẩn bị tâm lý để đối mặt với một thứ cực kỳ bất lợi.

"Chính là những người đã cùng Tần Vương, tức là Thái Tông Hoàng đế sau này, đánh thiên hạ vào buổi đầu thành lập Triều Đường.

Tuy nói khi nhắc đến đoạn lịch sử đó, người ta sẽ có xếp hạng cho họ, nhưng đó cũng chỉ là chuyện giữa bọn họ.

Nếu là nói về bản thân họ, thì mỗi người đều không ngoại lệ là những tồn tại có thể địch lại một trăm người trên chiến trường.

Bất kể là sát khí được tôi luyện trên chiến trường, hay là sức chiến đấu của bản thân, hoặc là kinh nghiệm thực chiến được tôi luyện qua những trận chiến đẫm máu trên chiến trường.

Bất kỳ điều nào cũng là thứ mà huấn luyện hiện đại của chúng ta không thể tạo ra." Tần Dã giải thích: "Đồng thời, bọn họ cũng tuyệt đối trung thành với Triều Đường.

Nếu thật sự bây giờ ở nơi này gặp phải một trong số họ, vậy thì hai anh em mình phiền to rồi." Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, hắn biết, Tần Dã không phải là người thích phóng đại sự việc.

Đã bây giờ hắn đã đưa ra cách nói này, vậy mình tốt nhất là nên tin tưởng tính chân thực của chuyện này thì hơn.

"Cái này, dù sao đi nữa, chúng ta bây giờ và chủ mộ hắn là có chút khoảng cách chứ!

Nếu thật sự là nhân vật lớn như vậy!

Chắc chắn hẳn là trấn thủ vị trí chủ mộ chứ.

Không lý nào lại ở nơi ngoại vi thế này chứ?" Vương Bàn Tử nặn ra một nụ cười nhìn Tần Dã, hy vọng Tần Dã có thể cho mình một câu trả lời khẳng định.

Nhưng Tần Dã lại im lặng.

Một phen im lặng này coi như đã khiến lòng Vương Bàn Tử lạnh đi một nửa.

Im lặng như vậy chẳng lẽ thật sự là đã xác nhận chuyện này sao?

Xin lỗi, ngàn vạn lần đừng!

Cái lăng mộ chết tiệt này đã đủ khiến người ta đau đầu rồi!

Thật sự vào lúc này mà gặp phải thứ lợi hại đến vậy, chẳng phải là thuần túy hành hạ người ta đến chết sao?

Mà lúc này Tần Dã không còn bận tâm đến chút nội tâm kịch của Vương Bàn Tử nữa.

Hai mắt hắn nhìn thẳng vào vị tướng quân trước mặt, lúc này hoạt tính sinh mệnh trong cơ thể hắn đã rất mạnh.

Có thể nói là tỉnh lại bất cứ lúc nào cũng không đáng ngạc nhiên.

Điều hắn cần làm bây giờ là phải lập tức ra tay với vị tướng quân này.

"Bàn Tử!

Dao đây cho tôi!" Tần Dã lập tức ra lệnh, Vương Bàn Tử vẫn đang rối rắm trong lòng.

Tần Dã thì đã không chờ đợi được nữa.

Triều Đường nhân tài kiệt xuất.

Dù không phải là mấy vị tướng quân kia, thì những người khác cũng không dễ đối phó.

Cách tốt nhất bây giờ là khiến Nghịch Bát Quái này ngừng phục sinh!

Trước hết phải làm cho nó dừng lại!

Thấy Vương Bàn Tử chậm chạp không động, Tần Dã trực tiếp đoạt lấy con dao từ tay Vương Bàn Tử.

Ngay sau đó, hắn bổ nhào đến trước mặt tướng quân.

Ngay lập tức một đao chém về phía vị tướng quân kia!

Kịp không?

Tần Dã nghĩ trong lòng.

Động tác lại tăng thêm một cấp bậc.

Nhưng dù Tần Dã đã dùng tốc độ nhanh nhất, so với vị tướng quân kia vẫn chậm hơn một chút.

Ngay khi mũi đao sắp chạm vào đối phương, hai mắt tướng quân đột nhiên trợn to!

Và sau đó là với thế chớp nhoáng, một cú lật người ngang, quả nhiên đúng là trong gang tấc thoát khỏi đòn tấn công của Tần Dã!

"Thân thủ này!" Lòng Tần Dã lúc này đã lạnh đi một nửa, trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc như vậy mà vẫn có thể phản ứng cực hạn đến thế.

Tốc độ phản ứng này tuyệt đối không phải một tướng sĩ bình thường có thể có được!

"Các ngươi là ai!

Dám đến quấy nhiễu bệ hạ!" Người kia trầm giọng nói.

"Mong tướng quân đừng hiểu lầm, chúng tôi chỉ vô ý xông vào đây, chúng tôi sẽ rời đi ngay, mong tướng quân có thể tạo điều kiện!" Tần Dã nói khẽ, nhưng đồng thời con dao phay trong tay lại không dám buông lỏng chút nào.

"Tôi thấy ý tướng quân này chắc không có ý định tha cho chúng ta đâu nhỉ?" "Tôi biết." "Trước xem đây là vị nào rồi tính sau." Tần Dã nắm chặt con dao phay trong tay trầm giọng nói.

Sự đã đến nước này, nếu đối phương thật sự có hành động gì, thì nếu không muốn tăng thêm chút lý lịch cho sự nghiệp của hắn, chỉ có thể ra tay trước mà thôi.

Tướng quân chậm rãi đi đến quan tài của mình.

"Ngàn năm qua, không biết có bao nhiêu tặc nhân đã xông vào đây, muốn quấy nhiễu bệ hạ.

Nhưng Tần mỗ đều ngăn cản bọn chúng tại đây.

Hôm nay, các ngươi cũng đừng hòng tiến thêm một bước!" Khoảnh khắc đối phương nói ra danh hiệu của mình, trái tim đang treo lơ lửng của Tần Dã đã hoàn toàn chết lặng.

"Tiểu Tần đồng chí!

Hắn vừa nói Tần mỗ, chẳng lẽ không liên quan gì đến anh sao?

Có khả năng nào các anh nhận họ hàng không?" Vương Bàn Tử vừa quay sang Tần Dã hỏi liền thấy sắc mặt Tần Dã đã hoàn toàn u ám.

Chương 574

Vương Bàn Tử có lẽ không thể sánh bằng Tần Dã về năng lực chiến đấu, nhưng kinh nghiệm ở những phương diện này lại vô cùng phong phú.

Huống chi nhiều năm qua cách đối nhân xử thế và khả năng nhìn sắc mặt đoán ý người.

Ngay khoảnh khắc thấy biểu cảm của Tần Dã lúc này, hắn trong lòng liền rõ ràng.

Tình huống mà bọn họ không muốn gặp nhất chắc chắn đã xảy ra rồi!

"Tiểu Tần đồng chí, chẳng lẽ vị này chính là..." Lời Vương Bàn Tử chưa dứt, mắt thấy tướng quân dường như muốn làm gì đó trong quan tài, Tần Dã liền vung dao phay một bước lao lên.

Đến trước người còn là một nhát dao giơ lên chém xuống.

Nhưng tốc độ của vị tướng quân kia quả thực kinh người.

Ngay trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch!

Hắn lại rút ra một chiếc giản đỡ lấy đòn tấn công của Tần Dã.

Đồng thời mượn lực xoay người, một đòn phản sát bất ngờ đánh về phía Tần Dã.

May mà Tần Dã cũng không phải loại tầm thường.

Một cú tránh né nhanh chóng, cuối cùng cũng tránh được việc bị giản đập thẳng vào trán.

Sau khi tiếp đất còn chưa kịp thở, đòn tấn công tiếp theo của đối phương đã nhắm vào đầu hắn mà bổ xuống.

Tần Dã thậm chí không dám lãng phí dù chỉ 0.1 giây để xác nhận vị trí đối phương.

Vội vàng lăn người tránh đi, ngay sau đó lại liên tiếp vài cú lùi lại, nhanh chóng kéo giãn khoảng cách với đối phương.

"Tiểu Tần đồng chí!

Anh không sao chứ!

Vị tướng quân này lợi hại đến vậy!" Lòng Vương Bàn Tử đang treo lơ lửng lúc này cũng đừng nghĩ đến việc bình tĩnh lại được.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ, vị tướng quân này lại lợi hại đến vậy!

Ngay cả Tần Dã khi chạm mặt lần đầu cũng hoàn toàn không chiếm được chút lợi thế nào.

"Ta Tần mỗ trấn thủ nơi đây!

Các ngươi lũ tặc nhân!

Mau chịu chết!" Lại nhìn vị tướng quân kia đã bày xong thế trận, rõ ràng dáng vẻ như bất cứ lúc nào cũng sẽ xông lên.

Sát khí bùng phát từ người tướng quân trong khoảnh khắc đó khiến ngay cả Vương Bàn Tử, người đã chứng kiến vô số điều kỳ quái trong lăng mộ, cũng cảm thấy rùng mình.

Khoảnh khắc đó, Vương Bàn Tử đã hiểu, vì sao vào thời cổ đại, những danh tướng đó lại có thể giữa loạn quân mà lấy đầu tướng địch.

Thật sự không chỉ vì bản thân võ nghệ cao cường.

Cái cảm giác áp bách này chỉ có thể được sản sinh ra bởi những người đã sống sót qua vô số trận chiến đẫm máu trên chiến trường.

Người bình thường chỉ cần đối mặt trực diện đã theo bản năng mà sợ hãi.

Trong tình huống này mà còn muốn họ đi giao chiến với loại người như vậy, đó đơn giản là điều không thể.

“Tiểu Tần đồng chí!

Vị tướng quân này rốt cuộc là ai vậy!

Khí phách trên người hắn đúng là quá khủng khiếp!” Vương Bàn Tử cố gắng kìm nén nỗi đau thể xác nói.

“Chúng ta bốc phải quẻ hạ hạ rồi.” Tần Dã nói: “Người này chính là một trong Thập Tam Thái Bảo Tần Quỳnh, khai quốc công thần đã cùng Tần Vương, lập nên Triều Đường.” “Vãi chưởng!

Hóa ra đây thật sự là một nhân vật lớn à!

Vậy là bây giờ chúng ta đã vào chủ mộ rồi sao?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Không, nếu là người khác thì chúng ta nói không chừng đã đến chủ mộ rồi.

Nhưng nếu là hắn, tôi nghĩ chúng ta hẳn là đang ở vị trí cửa vào.” Tần Dã nói.

“Cái gì?

Tướng quân lợi hại như vậy!

Chúng ta vẫn chỉ ở cửa sao?

Tiểu Tần đồng chí!

Không thể nào anh nhầm rồi chứ!” Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng nói.

“Vị tướng quân họ Tần này có rất nhiều truyền thuyết.

Một trong số đó là khi Thái Tông Hoàng đế lên ngôi là thông qua việc sát hại huynh đệ thủ túc của mình.

Thêm vào việc hắn gây ra nhiều sát lục trên chiến trường.

Vì vậy hắn thường xuyên vào đêm khuya khi ngủ nhìn thấy oan hồn đến đòi mạng.

Tuy nói Thái Tông Hoàng đế không sợ những điều này, nhưng sự quấy nhiễu lâu năm vẫn khiến hắn đêm không ngủ được.

Sau đó chính là vị tướng quân Tần Quỳnh này và một vị tướng quân khác tên Úy Trì Cung đã canh gác bên ngoài tẩm cung của Thái Tông Hoàng đế vào một đêm.

Cũng không biết là sự an ủi về mặt tâm lý hay là sát khí của hai vị tướng quân đủ để trấn nhiếp thần quỷ.

Tóm lại là sau đó, những oan quỷ tìm đến Thái Tông Hoàng đế không còn xuất hiện nữa.

Từ đó về sau, hai vị tướng quân này liền được coi là môn thần." Tần Dã giải thích.

Vương Bàn Tử vỗ hai tay một cái.

"Tôi nhớ ra rồi!

Tôi đã bảo mà, ở chỗ chúng tôi, hễ là nhà nào có sân vườn đều có thể nhìn thấy hai bức tranh trên cửa!

Nói về nguồn gốc của họ, tôi cũng đã nghe qua rất nhiều phiên bản.

Thì ra cụ thể là như vậy à!

Vì vậy họ thân là môn thần, tự nhiên sẽ tiến hành hộ vệ ở vòng ngoài!

Cho nên anh nhìn thấy hắn mới biết được sự thật là chúng ta bây giờ không ở bên trong đúng không!" "Bây giờ không phải lúc nói chuyện này!

Với mức độ trung thành của Tần Quỳnh đối với Triều Đường!

Bây giờ chúng ta xuất hiện ở đây, hắn tuyệt đối sẽ không tha cho chúng ta." Tần Dã cau chặt mày nói.

"Vậy Tiểu Tần đồng chí, tôi hơi hỏi một câu nhé, nếu như anh và hắn giao đấu, anh có bao nhiêu phần nắm chắc?" Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

Nói về những người làm nghề này, đương nhiên đều rất hứng thú với đủ loại câu chuyện trong lăng mộ.

Dù sao thì đổ đấu bọn họ ở một mức độ nhất định cũng có thể nói là nhân viên bán hàng.

Chỉ có thể từ trong lăng mộ mang đồ ra ngoài, thì cùng lắm cũng chỉ là một nhà sưu tầm.

Phải có năng lực bán được những thứ mang ra ngoài mới là có năng lực!

Và bất kỳ thứ gì trong bất kỳ lăng mộ nào, dù chỉ là những món đồ bình thường, nếu có thể thêm vào một số câu chuyện, bất kể là vật phẩm đó, hay lăng mộ của vị tướng quân này, đều có thể khiến những thứ mang ra ngoài tăng giá trị không ít.

Nhưng bây giờ hắn không còn tâm sức để quan tâm đến chuyện đó nữa.

Bất kể bọn họ có thể mang ra ngoài bảo bối gì từ đây, cũng bất kể thứ đó có thể đổi lấy bao nhiêu tài sản.

Tiền đề để đạt được tất cả những điều đó là bọn họ nhất định

phải sống sót.

Bây giờ một lão tướng quân đến cả Tần Dã cũng phải lo lắng lại đang bày ra trước mặt bọn họ.

Liệu có thể sống sót hay không cũng chẳng biết nữa.

Ai còn tâm trí để suy nghĩ chuyện khác!

Chương 575

“Khó nói, những người đã trải qua vô số đại chiến trên chiến trường và không dễ dàng sống sót này, thực lực căn bản không thể dùng số liệu đơn giản để suy đoán.

Tôi sẽ cố gắng hết sức để cầm chân hắn.

Bàn Tử, cậu phải cố gắng hết sức tìm lối ra.

Đã Tần Quỳnh tướng quân canh giữ ở đây, thì chứng tỏ chỗ này rất có khả năng đã đến cửa chủ mộ rồi.

Ưu tiên tìm lối ra, chúng ta chỉ cần nhảy ra khỏi phạm vi hữu hạn của Nghịch Bát Quái này, thì dù là tướng quân như Tần Quỳnh cũng hết cách.” Tần Dã nói.

“Tôi biết rồi, tôi chắc chắn sẽ hoàn thành nhiệm vụ này!

Tiểu Tần đồng chí, anh cũng nhất định phải cẩn thận một chút đấy nhé!

Nếu thật sự đánh không lại thì cũng đừng cố gắng!” Vương Bàn Tử nhắc nhở.

Đột nhiên, một luồng sát ý sắc bén lan tỏa khắp không gian.

Dưới ảnh hưởng của sát ý đó, ngay cả người như Vương Bàn Tử cũng cảm thấy toàn thân rùng mình.

Hai người nhanh chóng quay đầu nhìn sang, liền thấy Tần Quỳnh lúc này đang trừng mắt nhìn bọn họ với ánh mắt sắc lạnh.

Thân hình khẽ cúi, hai tay nắm chặt giản.

Rõ ràng là tư thế muốn quyết chiến một mất một còn!

“Tần tướng quân xem ra đã không chờ được nữa rồi!

Bàn Tử!

Nhanh lên!" "Các ngươi lũ tặc nhân!

Mau chịu chết!" Gần như ngay khoảnh khắc Tần Dã vừa hô câu đó với Vương Bàn Tử, Tần Quỳnh đã một bước lao thẳng về phía bọn họ!

Tần Dã không màng đến những thứ khác, lập tức vung dao phay nghênh chiến.

Mắt thấy giản trái bổ xuống, Tần Dã liền dùng dao phay chống đỡ.

Khoảnh khắc hai bên va chạm, Tần Dã cũng cảm nhận sâu sắc sức nặng đến từ vị đại tướng cổ đại này.

Áp lực do cú va chạm này tạo ra là điều mà hắn trước đây chưa từng cảm nhận được!

Chỉ một cú đó, lại khiến Tần Dã cảm thấy cánh tay mình có chút tê dại.

Nhưng Tần Quỳnh trước mắt sẽ không cho hắn thời gian suy nghĩ thừa thãi.

Khoảnh khắc hai người va chạm.

Giản phải của Tần Quỳnh đã bổ xuống về phía Tần Dã.

Tần Dã rất rõ, nếu cú này vẫn chọn đối chọi, thì dù có thể chống đỡ được đòn tấn công đó, cánh tay mình cũng chắc chắn sẽ bị thương vì cú va chạm mạnh mẽ này.

Tần Dã nhanh chóng tránh sang bên với tốc độ nhanh nhất.

Ngay sau đó lại liên tục vài cú lùi, muốn trước tiên kéo giãn khoảng cách với Tần Quỳnh, tránh rơi vào nhịp độ của đối phương.

Nhưng rõ ràng, kiểu tính toán này đối với một tướng quân dũng

mãnh thiện chiến thì sẽ không quá hiệu quả.

Chưa đợi Tần Dã tiếp đất, Tần Quỳnh đã vung song giản một bước lao đến truy đuổi hắn.

Mắt thấy đòn tấn công lại giáng xuống, Tần Dã bất đắc dĩ chỉ có thể lần nữa dùng dao phay làm vật phòng ngự, kèm theo giản phải bổ xuống va chạm với hắn.

Rồi vội vàng mượn sức mạnh của Tần Quỳnh nhanh chóng lùi lại, sau đó liên tiếp vài cú lăn người mới cuối cùng ổn định lại thân hình.

Đúng là Tần đại tướng quân lừng danh, nếu lơ là một chút, e rằng đã bị diệt sát ngay lập tức rồi!" Tần Dã thở dài một hơi.

Lúc này cánh tay hắn vẫn còn tê dại.

Tần Quỳnh, với tư cách một đại tướng lừng danh của vương triều Lý Đường.

Hắn thực lực rất mạnh, sẽ rất khó đối phó, điều này đương nhiên Tần Dã đã nghĩ đến từ đầu.

Nhưng hắn cũng thật sự không ngờ tới.

Thực lực của đối phương lại cường hãn đến mức độ này!

Rõ ràng chỉ là mấy lần giao phong đơn giản, Tần Dã đã vô số lần cảm nhận được uy hiếp tử vong.

Ngay cả khi đối mặt với Tống tử trước đây, hắn cũng chưa từng có cảm giác như vậy! "Tiểu Tần đồng chí!

Cậu cố gắng thêm chút nữa!" "Tôi sắp tìm thấy lối ra rồi!" "Mẹ nó!

Cái chỗ này rốt cuộc là sao vậy!" "Có mỗi một cái cửa mà khó khăn dữ vậy!" Vương Bàn Tử vừa kêu la oán trách vừa cố gắng mò mẫm.

Khó khăn lắm mới tìm thấy một lối ra có vẻ khả nghi.

Trong lòng lập tức dấy lên một trận hưng phấn, nhanh chóng quay sang Tần Dã hô: "Tiểu Tần đồng chí, đừng đánh với vị đại tướng quân này nữa, mau qua đây!" Trong lúc Vương Bàn Tử kêu la, hắn vội vàng định lao vào trước.

Kết quả là một trận va chạm sau đó khiến hắn hoa mắt chóng mặt. "Tình huống gì vậy?

Đây không phải là cửa sao?" Vương Bàn Tử nghi hoặc lẩm bẩm.

Kết quả khi hắn đưa tay lên sờ lần nữa, trong lòng lập tức rớt cái bịch!

Lúc này xuất hiện trước mặt hắn chỉ là một bức tường đá!

Cái gì mà cửa đá!

Cái gì mà lối ra!

Mấy thứ này hoàn toàn không có dấu vết nào cả! "Tình huống gì đây!

Tôi vừa nãy rõ ràng thấy lối ra mà!" "Không lẽ cái Nghịch Bát Quái này còn có thể khiến người ta sinh ra ảo giác sao!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, trong lòng cũng hoảng sợ vô cùng.

Vốn dĩ đối mặt với một Tần Quỳnh sống sờ sờ đã đủ khó nhằn rồi!

Đằng này hiện tại lại còn gặp phải chuyện quỷ dị như vậy nữa!

Tuy nói Vương Bàn Tử là một lão thủ đổ đấu, kinh nghiệm thực sự phong phú.

Nhưng dù kinh nghiệm phong phú đến mấy, gặp phải loại tình huống này cũng phải câm nín thôi! "Bàn Tử!

Đừng rối nữa!" "Trận pháp Bát Quái sở dĩ lợi hại là ở chỗ nó biến hóa khôn lường!" "Chỉ cần tiến vào phạm vi trận pháp Bát Quái, mọi thứ bên trong đều sẽ không ngừng biến đổi!" "Cái Nghịch Bát Quái này suy cho cùng cũng là do nguyên lý Bát Quái mà ra!" "Tất nhiên cũng có công hiệu này!" "Cánh cửa này còn không biết lúc nào sẽ lại biến đổi nữa!" "Lần tới nếu cậu thật sự tìm thấy lối ra!" "Cậu hãy lập tức hành động, ưu tiên bảo đảm bản thân có thể thoát ra ngoài trước!" Tần Dã nói. "Thế nếu là cậu sau đó tìm thấy lối ra, chúng ta có bị vào những căn phòng khác nhau không?" Vương Bàn Tử hỏi. "Không biết, so với trận pháp Bát Quái, Nghịch Bát Quái là một trận pháp quỷ dị mà ngay cả bây giờ cũng chỉ có vài người hiểu rõ!" "Muốn nói quy luật trong đó rốt cuộc là gì, ngay cả tôi hiểu biết cũng ít ỏi đáng thương!" "Chỉ là so với việc tiếp tục quanh quẩn ở đây, ai rút được một người thì cứ rút, tổng tốt hơn là tất cả mọi người đều ở lại đây chịu tai ương!" Tần Dã vừa dứt lời, Tần Quỳnh đã lại một lần nữa vung song giản lao lên. "Nghịch tặc!

Ngươi võ nghệ không tồi!

Vốn có thể kiến công lập nghiệp!

Vì sao lại bị lợi dục làm mờ mắt!

Làm ra chuyện cẩu thả như vậy!

Hôm nay!

Ta nhất định phải khiến ngươi chôn thân nơi đây!" Tần Quỳnh hữu giản nặng nề giáng xuống.

Tần Dã nhanh chóng đưa khảm đao chắn trước người làm phòng ngự.

Khoảnh khắc hai bên va chạm, một luồng sức mạnh cường hãn từ khảm đao truyền khắp toàn thân Tần Dã.

Chương 576

Sức mạnh cường đại vậy mà khiến Tần Dã cũng cảm thấy hơi chật vật khi đối phó.

Tần Dã lập tức hiểu ra, trước đó Tần Quỳnh cũng chỉ đang thăm dò xem mình có bao nhiêu cân lượng.

Mà bây giờ, việc thăm dò đã kết thúc.

Tiếp theo, Tần Quỳnh sẽ dốc toàn bộ sức mạnh để đối phó với mình! "Để mấy vị tướng quân lừng danh này có chút ấn tượng về mình, đúng là một chuyện đau đầu." Tần Dã chỉ có thể thầm than thở trong lòng.

Nhưng Tần Quỳnh không hề có ý định cho Tần Dã thêm thời gian điều chỉnh.

Sau khi đẩy Tần Dã ra, hắn đã lại tấn công.

Công kích của Tần Quỳnh cực kỳ hung mãnh.

Mỗi chiêu mỗi thức đều nhằm vào chỗ hiểm, điều này rõ ràng là thói quen hắn dưỡng thành trên chiến trường!

Trên chiến trường, dù là cục diện hai bên thực lực chênh lệch lớn.

Hễ là vì một khoảnh khắc tâm lý muốn thăm dò mà dẫn đến phân tâm, có thể sẽ khiến toàn bộ cục diện chiến đấu xuất hiện sự nghịch chuyển trời long đất lở!

Giao thủ với người như vậy, muốn trước tiên dùng nhiều phòng ngự, chờ đợi đối thủ tự mình lộ ra sơ hở thì đơn giản là chuyện không thể! "Nếu phòng ngự không có ý nghĩa!" "Vậy thì tôi!" Tần Dã nghĩ thầm, nhìn khoảnh khắc Tần Quỳnh lại lao lên.

Hắn liền dùng một bước lao nhanh về phía Tần Quỳnh!

Ngay khoảnh khắc hữu giản của Tần Quỳnh giáng xuống, hắn lập tức hai tay nắm chặt khảm đao, đáp trả bằng cách cứng rắn nhất.

Ngay khoảnh khắc hai bên va chạm!

Một tiếng động trầm đục vang vọng khắp cả không gian!

Ngay cả Vương Bàn Tử cũng vì tiếng động này mà rùng mình.

Khi quay đầu lại quả nhiên thấy hai người đang giao chiến. "Má ơi!

Tiểu Tần đồng chí quả nhiên lợi hại mà!" "Đối mặt với cao thủ thế này, vậy mà còn có thể trực tiếp cứng đối cứng với đối phương!" Vương Bàn Tử trong lòng thầm kính nể, nhưng vẫn rất nhanh hoàn hồn.

Hắn trong lòng rất rõ ràng, việc mình bây giờ nên làm nhất không phải là đi quan tâm Tần Dã rốt cuộc lợi hại đến mức nào, chuyện đó vốn là đương nhiên rồi!

Mình phải nhanh chóng tìm thấy lối ra trong trận pháp quỷ dị này!

Sau đó cùng Tần Dã thoát khỏi đây mới phải chứ!

Tần Quỳnh không nói nhiều.

Sau khi hai bên va chạm trải qua một hồi giằng co ngắn ngủi.

Tả giản lập tức đâm thẳng về phía Tần Dã!

Lần này bất kể là thời cơ ra tay hay tốc độ đều khá đáng sợ!

Nhìn cái thế đó tựa như muốn xé toạc cả không khí!

Tần Dã ước tính công kích như vậy, ngay cả khi đã chuẩn bị từ trước, cũng chưa chắc đã chống đỡ được!

Nhìn thấy giản đã tấn công đến trước mặt mình.

Tần Dã vội vàng nghiêng đầu!

Cây giản sắc bén trực tiếp sượt qua bên má Tần Dã!

Mà chỉ riêng áp lực gió do cú đâm mãnh liệt đó tạo ra đã để lại một vết thương trên mặt Tần Dã!

Ngay khoảnh khắc hai bên công kích giao nhau, Tần Dã nhảy vọt lên, đá một cước, muốn nhân lúc Tần Quỳnh chưa kịp thu chiêu mà bất ngờ tập kích đối phương!

Nhưng điều Tần Dã không ngờ tới là.

Tần Quỳnh vậy mà lại một lần nữa nhanh chóng đưa ra phán đoán ngay khoảnh khắc công kích của hắn sắp trúng đích.

Hắn trực tiếp ném hữu giản của mình đi, một tay nâng lên trực tiếp khóa chặt mắt cá chân Tần Dã.

Không đợi Tần Dã kịp có động tác tiếp theo.

Bỗng nhiên hắn dùng sức mạnh, trực tiếp quật mạnh Tần Dã xuống đất!

Cú va chạm mãnh liệt khiến ngay cả Tần Dã cũng cảm thấy một trận đau đớn.

Nhưng chiến đấu biến hóa trong khoảnh khắc, căn bản không cho phép Tần Dã điều chỉnh nhiều.

Cùng lúc tiếp đất, hắn nhanh chóng lăn mình, trong lúc thoát khỏi tay Tần Quỳnh, lại lần nữa nhảy lùi.

Mà lần này hắn vừa tiếp đất, giản của Tần Quỳnh đã đến trước mắt hắn!

Tốc độ công kích nhanh như vậy, Tần Dã căn bản không thể suy nghĩ bất cứ điều gì!

Hoàn toàn là theo bản năng tiếp tục né sang bên, lần này né tránh xong hắn lại tiếp tục liên tục né tránh mấy lần nữa mới coi như kéo giãn được khoảng cách với Tần Quỳnh.

Tần Dã nhanh chóng điều chỉnh lại hơi thở của mình!

Đến cấp bậc tướng sĩ như Tần Quỳnh.

Thực lực đáng sợ mà bản thân họ sở hữu tự nhiên không cần phải nói nhiều.

Điều đáng sợ nhất phải kể đến là kinh nghiệm chiến đấu và khả năng kiểm soát nhịp điệu của họ.

Có thể nói không ngoa, dù là trong tình huống hai bên thực lực tương đương.

Giao thủ với người như vậy, chỉ cần xuất hiện một sơ hở cũng có thể bị đối phương nắm lấy rồi trực tiếp đánh chết!

Huống hồ Tần Dã căn bản không nắm chắc thực lực của mình có thể vượt qua Tần Quỳnh! "Nếu không có công pháp đặc biệt, muốn tìm thấy lối ra trong môi trường Nghịch Bát Quái như thế này còn khó hơn tưởng tượng!" "Xem ra chỉ có thể hy vọng có thể kéo dài đến khi hiệu quả của Nghịch Bát Quái kết thúc." "Nhưng đối mặt với đại tướng như Tần Quỳnh, thật sự có thể kéo dài lâu đến vậy sao?" Tần Dã nghĩ thầm trong lòng.

Lại nhìn Tần Quỳnh phía trước, lúc này cái thế không hề có sơ hở kia thật sự khiến Tần Dã quá đau đầu.

Khi tấn công đã dùng hết toàn lực, toàn bộ công kích không có chút sơ hở nào đã đủ khiến người ta đau đầu.

Điều phiền phức nhất là cao thủ như thế này vậy mà còn không bị kích động!

Chỉ cần đối phương tấn công sẽ có chiêu thu về, có chiêu thu về thì có khả năng sẽ có sơ hở!

Nếu thật sự muốn giao chiến với người như Tần Quỳnh.

Tuy nói nguy hiểm, nhưng đó cũng đúng là một phương thức có thể giành chiến thắng!

Trên thực tế, lúc đó Tần Dã khi né tránh, tuy nhìn có vẻ chật vật.

Nhưng hắn cũng đã tính toán tất cả các cách đối phó có thể làm sau đó!

Có thể nói chỉ cần Tần Quỳnh truy lên.

Tần Dã sẽ lập tức phản kích, tuy nói không biết công kích như vậy đối với Tần Quỳnh có thể có bao nhiêu tác dụng.

Nhưng phá hoại nhịp điệu của đối phương một chút thì chắc chắn không thành vấn đề.

Nhưng trớ trêu thay bộ định luật này lại không thuộc về người đàn ông trước mắt!

Muốn nói áp chế, vừa rồi hai người giao thủ mình tuyệt đối đã bị đối phương hoàn toàn áp chế.

Ngay cả khi mình vừa rồi nhờ lăn lộn miễn cưỡng thoát khỏi công kích của hắn.

Muốn nói nhịp điệu thì chắc chắn cũng nằm trong tay Tần Quỳnh.

Nếu là đối với một chiến sĩ bình thường mà nói, lúc này chắc chắn sẽ dốc hết toàn lực tiếp tục tranh công.

Chính là muốn nhân cơ hội này hoàn toàn áp chế đối phương đến chết!

Nhưng Tần Quỳnh thì không, ngay từ khoảnh khắc Tần Dã có thể

thoát khỏi thế công dày đặc như vậy của hắn.

Chương 577

Hắn đã biết, nhịp điệu công kích hoàn hảo nhất của mình đã bị phá vỡ.

Nếu tiếp tục tranh công, không khéo còn có thể tự rước phiền phức vào mình!

Bởi vậy hắn không chút do dự dừng lại công kích của mình!

Tuy nói là đã tự mình đổi lấy một cơ hội thở dốc.

Nhưng Tần Dã thì sao cũng không thể thả lỏng được.

Khi mình có thể thở một hơi, Tần Dã cũng đồng thời có được cơ hội thở dốc!

Mà một khi Tần Quỳnh đã có thể thở dốc như vậy.

Tiếp theo sẽ đổi lấy tất nhiên là những đợt công kích càng mãnh liệt hơn! "Không ngờ ngươi tuổi còn nhỏ mà đã có thân thủ như vậy!" "Ngay cả trên chiến trường, người có thực lực như ngươi cũng không nhiều." "Đáng tiếc, tài năng như thế hôm nay vẫn phải chôn vùi nơi đây." Ngay cả lúc này, đối mặt với đối thủ bị mình áp chế hoàn toàn.

Động tác của Tần Quỳnh cũng không hề có chút sơ hở. "Thực lực vốn đã cường hãn, lại còn cảnh giác như vậy!" "Ghét nhất loại người này." Tần Dã thầm mắng trong lòng. "Tần tướng quân, tôi đã nói rất nhiều lần rồi." "Đây chỉ là một sự hiểu lầm thôi!" "Ông nói xem tôi biết ở đây có cao thủ như ông thì làm sao tôi lại rảnh rỗi đến đây gây chuyện chứ?" "Ngài cũng là một đại tướng, không bằng cứ xem chúng tôi như cái rắm mà thả đi có được không?" Tần Dã bất lực nói.

Mặc dù vậy, nhưng trong lòng hắn lại cảm thấy những lời này của mình cuối cùng có lẽ chỉ là một màn độc thoại đơn phương mà

thôi. "Đáng tiếc, các ngươi đã đến nhầm chỗ." "Phiền phức của các ngươi đã định sẵn tử đấu với ta!" "Ta có thể cảm thấy tiếc cho ngươi!

Nếu ở nơi khác có lẽ chúng ta có thể trở thành bằng hữu!" "Nhưng ở đây, chúng ta chỉ có thể là địch nhân!" Tần Quỳnh nói, khí thế quanh thân đã lại thăng lên: "Tiếp theo ta sẽ không còn bất cứ lưu thủ nào nữa!" "Kết quả của chúng ta, chỉ có thể tiếc nuối mà thôi." Tần Dã bất lực thở dài.

Kết quả này tuy bất lực nhưng cũng nằm trong dự liệu.

Nếu thật sự chỉ cần một hai câu nói có thể khiến Tần Quỳnh tha cho bọn họ.

Vậy thì hắn phải làm sao để bảo vệ vương triều Lý Đường đây?

Lại nhìn khí thế quanh thân Tần Quỳnh lúc này, hắn cũng không hề hoài nghi trước đó Tần Quỳnh căn bản chưa dùng hết toàn lực.

Ước chừng đây cũng là thói quen họ dưỡng thành trên chiến trường!

Vì tác chiến lâu dài, nên việc phân phối sức mạnh đặc biệt quan trọng.

Việc phân phối thể năng tương ứng dựa trên thực lực đối thủ đã sớm là công phu cơ bản của họ.

Bây giờ hắn dùng hết toàn lực cũng coi như là một sự công nhận đối với Tần Dã.

Chỉ là vào lúc quan trọng như vậy mà bị Tần Quỳnh công nhận, trong lòng Tần Dã cũng phiền muộn vô cùng! "Bàn Tử!

Bên cậu sao rồi?" Tần Dã hỏi. "Không hay lắm à nha!

Lối ra này khó tìm quá!" Vương Bàn Tử chỉ đành liên tục kêu khổ: "Sớm biết thì Bàn gia đã chịu khó học thuật trận pháp Bát Quái rồi!"

"Tiểu Tần đồng chí!

Cậu sao rồi?

Có trụ nổi không?" "Miễn cưỡng vẫn được." Tần Dã nói. "Tôi thấy việc tìm lối ra gì đó thật sự quá khó." "Cậu thấy có khả năng chúng ta đổi vị trí không, tôi với vị Tần tướng quân này cầm chân một chút, cậu đi tìm lối ra?" Vương Bàn Tử hỏi.

Hắn bây giờ thật sự sắp bị cái Nghịch Bát Quái này bức điên rồi!

Muốn nói tìm lối ra ở những nơi kỳ quái như vậy hắn cũng không phải chưa từng làm!

Nhưng cái lối ra này lại tùy thời biến đổi thì quá đáng rồi! "Cậu chắc chứ?" "Tần gia Giản pháp công thủ nhất thể." "Dưới sự tả hữu hỗ bác, công kích biến ảo khôn lường." "Ngay cả các danh tướng quá khứ, dưới Tần gia Giản pháp cũng rất khó chống đỡ được vài hiệp." "Tôi vừa rồi đã chịu không ít thiệt thòi." "Nếu cậu đến, có lẽ có thể kiên trì khoảng ba chiêu thôi." Tần Dã nói. "Tiểu Tần đồng chí, không nói nhiều lời!" "Nhiệm vụ khó khăn đối đầu với hắn cứ giao cho cậu!" "Tôi sẽ nhanh chóng tìm ra cái lối ra chết tiệt đó!" Vương Bàn Tử lập tức thay đổi mục tiêu của mình. "Tôi đương nhiên cũng muốn kiên trì rồi." "Nhưng người trước mặt dù sao cũng là Tần Quỳnh mà!" "Kiên trì dưới công kích của hắn thật sự không phải chuyện dễ dàng!" Tần Dã thở dài thầm nói.

Tần Quỳnh cũng vào lúc này nhanh chóng lao đến.

Tốc độ công kích tăng lên cùng với cái khí phách khi tấn công.

Bất kể đây có phải là toàn lực của Tần Quỳnh hay không.

Nhưng hiện tại thế công của hắn rõ ràng đã mạnh hơn trước vài bậc. "Bàn Tử, nếu cậu còn không tìm thấy, e rằng tôi cũng không trụ nổi nữa rồi!" Nhìn thấy Tần Quỳnh đã tấn công đến trước mặt, trong

lòng Tần Dã cũng thở dài.

Hữu giản của Tần Quỳnh nhanh chóng giáng xuống.

Luồng gió từ công kích khiến Tần Dã bản năng cảm nhận được nguy hiểm.

Hắn có một cảm giác, nếu lần này mình cứng rắn đón đỡ, e rằng khảm đao trong tay cũng sẽ đứt gãy.

Tần Dã nhanh chóng lùi lại, nhưng hữu giản của Tần Quỳnh sau khi tiếp đất lại nhanh chóng xoay người.

Đồng thời tả giản đã xoay tròn bay tới.

Tần Dã không dám nghĩ nhiều, chỉ có thể lập tức lùi thấp người về phía sau với tốc độ nhanh nhất.

Trong lúc né tránh, hắn nắm lấy sơ hở nhỏ lộ ra trong khoảnh khắc Tần Quỳnh thu chiêu mà đá một cước lên!

Lần này không cầu có thể gây ra thương tổn gì cho Tần Quỳnh.

Nhưng ít nhất có thể đánh cược một phen để làm chậm nhịp điệu của hắn.

Đây vốn đã là cơ hội công kích tốt nhất mà Tần Dã tự nhận đã nỗ lực tìm thấy.

Nhưng kinh nghiệm thực chiến Tần Quỳnh tôi luyện trên chiến trường sao mà phong phú đến thế!

Muốn nói trong những cuộc chiến đấu quá khứ, làm sao lại không có ai từng thử đối phó Tần Quỳnh như vậy chứ?

Thậm chí có thể nói cục diện lúc đó so với hiện tại còn nguy hiểm hơn!

Dù sao bây giờ sơ hở có thể chỉ dẫn đến bị thương.

Nhưng lúc đó sơ hở thì có thể mất mạng!

Chỉ thấy Tần Quỳnh vậy mà vào thời khắc gần như ra chiêu này vẫn hoàn thành một cú lùi lại.

Đồng thời khi lùi lại, còn vung vẩy hữu giản quét ngang phía trước một trận.

Điều này rõ ràng là để tránh đối thủ truy kích!

Không chỉ vậy, hắn thậm chí còn khiến mình ngay cả khi vẫn còn ở giữa không trung đã điều chỉnh xong tả giản.

Cứ như vậy, ngay cả khi mình đã tiếp đất, đối thủ cũng rất khó có cơ hội tranh công. "Khỉ thật!

Hoàn toàn không có sơ hở nào cả!" Tần Dã trong lòng phiền muộn nói.

Mà sau khi tiếp đất, Tần Quỳnh cũng lập tức điều chỉnh lại và lao lên lần nữa.

Vừa đến gần, hữu giản nhanh chóng đánh ra.

Tần Dã chỉ có thể lần nữa né tránh, nhưng lần này Tần Quỳnh rõ ràng đã rút kinh nghiệm từ trước.

Ngay khoảnh khắc đối phương né tránh, tả giản lập tức xoay tròn đánh lên!

Tần Dã bất lực chỉ đành né tiếp.

Ngay sau đó Tần Dã đã cảm nhận sâu sắc được sự tả hữu hỗ bác từ Tần gia Giản pháp.

Cặp song giản này trong tay Tần Quỳnh, đơn giản cứ như là hai tay của hắn vậy.

Mỗi lần công kích đều có thể vừa vặn bù đắp sơ hở của chiêu tấn

công trước.

Chương 578

Hơn nữa, khả năng kiểm soát nhịp điệu cũng hoàn hảo.

Trong quá trình này, Tần Dã cũng không phải chưa từng thấy cơ hội.

Nhưng mỗi lần hắn vừa nhìn thấy cơ hội.

Đã bị Tần Quỳnh dùng một phương thức hoàn hảo lại cứng rắn cắt đứt!

Nếu cứ phải đánh mãi như vậy, Tần Dã thậm chí còn lo lắng trước khi thời gian Nghịch Bát Quái của Tần Quỳnh kết thúc, mình sẽ không chịu nổi trước.

Sau khi thấy Tần Dã đã dần mệt mỏi.

Trong lòng Vương Bàn Tử cũng sốt ruột không thôi.

Đồng thời khi tìm kiếm lối ra, miệng hắn cũng không ngừng kêu la mắng mỏ: "Mẹ nó!

Cái trận pháp chết tiệt này rốt cuộc là cái gì chứ!" "Vương triều Lý Đường của ngươi trâu bò thật!" "Thái Tông hoàng đế của ngươi ghê gớm thật!" "Ngươi nói xem, ngươi đã sắp xếp một môn thần như vậy trong lăng mộ của mình đã đủ ghê gớm rồi!" "Lại còn bày ra một bộ trận pháp hiểm độc như vậy nữa!" "Ngươi thật sự là không muốn dừng lại hay sao!" "Lối ra!

Cái lối ra chết tiệt kia ngươi mau hiện ra cho Bàn gia đi chứ!" "Thật sự muốn làm Tiểu Tần đồng chí của chúng ta mệt chết hay sao!" "Ngươi nói xem ngươi đã chết rồi!

Còn bày ra nhiều trò yêu nghiệt như vậy làm gì chứ!" Cũng không biết có phải là màn chửi rủa của Vương Bàn Tử thật sự có tác dụng

hay không.

Sau một tràng chửi rủa, một lối ra vậy mà thật sự xuất hiện trước mặt hắn.

Lần này Vương Bàn Tử không hề do dự.

Hắn hét lên một câu với Tần Dã: "Tiểu Tần đồng chí, lối ra huynh đệ đã tìm thấy rồi!" "Tôi vào trước đây!

Cậu mau đến đi!" Đồng thời liền trực tiếp xông vào!

Tần Dã nghe được tin tức này, cũng bất chấp Tần Quỳnh truy kích, lập tức với tốc độ nhanh nhất lao về phía lối ra.

Nhìn thấy sắp đến lối ra.

Vương Bàn Tử càng kích động hô: "Tiểu Tần đồng chí!

Nhanh lên!" Cũng chính là lúc này, trong lòng Tần Dã bỗng nhiên thót một cái.

Rõ ràng đây là lối ra mà họ hy vọng tìm thấy.

Nhưng ngay trong lối ra này, hắn cảm nhận được một luồng sinh mệnh lực và khí thế cực kỳ cường hãn.

Chỉ xét về mức độ bá đạo thì không hề kém Tần Quỳnh chút nào!

Tần Dã trong lòng thầm kêu không ổn!

Sát khí như vậy khiến hắn đã đoán được một khả năng của đối phương. "Bàn Tử!

Mau ra đây!" Tần Dã vội vàng hô. "Tiểu Tần đồng chí!

Cậu đùa cái gì vậy!" "Đây là lối ra chúng ta khó khăn lắm mới tìm thấy mà!" "Cho dù lối ra này không phải là lối ra cuối cùng!

Nhưng ít nhất cũng có thể giúp chúng ta tạm thời thoát khỏi tay vị Tần tướng quân này chứ!" "Còn về sau phải làm sao!

Cũng phải đợi đến khi chúng ta rút vào trong rồi nói sau chứ!" Vương Bàn Tử đầy vẻ không hiểu.

Mà lúc này Tần Dã cũng đã chú ý tới.

Ngay sau lưng Vương Bàn Tử vậy mà còn có một bóng người! "Bàn Tử!

Nhìn sau lưng cậu kìa!" Tần Dã lại hô. "Sau lưng tôi?" Trước đó sự chú ý của Vương Bàn Tử đã hoàn toàn dồn vào Tần Dã.

Đối với những thứ khác thì hắn thật sự không để ý nhiều.

Lúc này Tần Dã vừa nhắc nhở, cảm xúc nghi hoặc của hắn vừa nảy sinh.

Vậy mà hắn lập tức cảm nhận được sau lưng mình dường như thật sự xuất hiện một luồng sát khí không giống bình thường!

Hắn vội vàng quay đầu lại, liền thấy sau lưng mình vậy mà có một hắc diện tướng quân, đã chậm rãi giơ vũ khí trong tay lên!

Đó là một cây thiết tiên, nhìn cái thế tích lực và cái khí phách đó.

Vương Bàn Tử đã tưởng tượng ra cảnh mình bị đối phương đập nát đầu! "Vãi!

Sao lại thêm một thằng nữa!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng!

Vội vàng định né ra ngoài!

Nhưng tốc độ của đối phương cũng nhanh đến kinh người!

Khi Vương Bàn Tử định né tránh, công kích của đối phương đã theo đó giáng xuống.

Vương Bàn Tử có thể cảm nhận được, động tác của mình đã chậm rồi, lần này mình chắc chắn sẽ gặp nạn.

Thực ra phỏng đoán của Vương Bàn Tử không hề sai.

Trong tình huống đã bị khóa chặt hoàn toàn như vậy.

Chỉ riêng hắn thì căn bản không thể có chút cơ hội sống sót nào.

Chỉ là vận khí của hắn không tồi.

Hiện tại đối mặt với tất cả những điều này ở đây.

Không chỉ có một mình hắn!

Tần Dã một bước lao tới, một tay kéo lấy cổ áo Vương Bàn Tử, ngay sau đó dùng sức trực tiếp kéo Vương Bàn Tử trở lại.

Vương Bàn Tử lập tức ngã mạnh xuống đất, sau đó lại liên tục lăn mấy vòng trên mặt đất.

Lúc này mới coi như dừng lại.

Tuy nói dáng vẻ lúc này khá chật vật, nhưng dù sao cũng bảo toàn được cái mạng nhỏ của mình! "Tiểu Tần đồng chí à!

May mà có cậu đó!" "Nếu không phải cậu thì!" "Huynh đệ tôi đã bỏ mạng ở đây rồi!" Vương Bàn Tử gần như kích động muốn lao lên ôm chặt Tần Dã. "Cậu đừng vội mừng quá sớm." "Tình hình của chúng ta bây giờ, so với vừa nãy còn nguy hiểm hơn nhiều!" Tần Dã thở dài nói.

Lúc này ánh mắt hắn chăm chú nhìn về phía trước.

Sau khi nhìn thấy bóng người cầm trường tiên, chậm rãi bước vào.

Hắn cầu mong rằng dù chỉ một chút may mắn cuối cùng này cũng đừng biến mất! "Tiểu Tần đồng chí!" "Đây lại là tình huống gì!

Tên này đột nhiên xuất hiện lại là ai!

Chúng ta không đến nỗi xui xẻo vậy chứ?" Vương Bàn Tử giật giật khóe miệng nhìn Tần Dã.

Chẳng qua vấn đề này Vương Bàn Tử trong lòng thực ra đã sớm có đáp án rồi.

Tuy nói muốn so thực lực hắn biết mình không có tài năng như Tần Dã.

Nhưng với tư cách là một lão giang hồ nhiều năm như vậy.

Vương Bàn Tử cũng đã tiếp xúc không biết bao nhiêu cao thủ, bất kể là trong mộ hay bên ngoài.

Nếu chỉ đơn thuần muốn làm rõ đối thủ mình đang đối mặt có năng lực gì.

Điểm này Vương Bàn Tử tự nhận mình có thể làm được.

Chương 579

Ngay cả cảm giác áp bách tức thời mà hắc diện tướng quân kia tạo ra khi ở sau lưng hắn vừa rồi!

Còn có công kích và lực độ khi đối phương ra tay.

Người này tuyệt đối là một cao thủ đỉnh cấp! "Cậu đã từng thấy môn thần mà chỉ có một người bao giờ chưa?" Tần Dã cười khổ nói.

Đối với đáp án này Vương Bàn Tử vậy mà không thể hiện quá nhiều kinh ngạc, chỉ một nụ cười khổ coi như đã hoàn toàn bộc lộ sự phiền muộn trong lòng hắn. "Vậy nên thật sự là như vậy sao?" "Lần này chúng ta thật sự xui xẻo đến thế sao?" Vương Bàn Tử cũng phát ra tiếng than thở bất lực. "Muốn biết lai lịch của vị hắc diện tướng quân này không?" "Nhớ trước đây tôi đã nói với cậu về Tần Quỳnh và một vị tướng quân khác trấn thủ bên ngoài lăng mộ Thái Tông hoàng đế để ngăn chặn mọi tai họa." "Sau đó cũng cùng Tần Quỳnh trở thành môn thần." "Vị tướng quân đó chính là người cậu đang thấy đây!" "Dung mạo đen sạm, lực lớn vô cùng, thiện dùng đơn tiên là Uất Trì Cung!" "Khi thấy Tần Quỳnh tôi đã nghĩ tới, nếu hắn thật sự là môn thần." "Có hắn, thì không có lý do gì lại không có Uất Trì Cung!" "Tôi chỉ muốn thử vận may, nếu vận may của chúng ta đủ tốt." "Biết đâu có thể tránh được tên này." "Nhưng bây giờ xem ra vận may của chúng ta e rằng không tốt như chúng ta tưởng tượng rồi." Tần Dã thở dài một hơi, sự bất lực trong mắt hắn ẩn chứa một nỗi buồn chát không muốn giãy giụa nữa. "Kia, Tiểu Tần đồng chí, nghe cậu nói như vậy huynh đệ tôi đại khái đã nghĩ là hai vị tướng quân này chắc chắn rất lợi hại rồi đúng không." "Huynh đệ tôi chỉ muốn hỏi một chút thôi." "Nếu nói hai người này liên thủ, thì trận này của chúng ta đại khái sẽ diễn biến thế nào?" Vương Bàn Tử cẩn thận hỏi.

Tuy nói vấn đề này trong lòng hắn đại khái đã có một đáp án.

Nhưng nếu có thể, hắn vẫn hy vọng có thể hơi né tránh một chút cái hiện thực đáng sợ này. "Nếu chỉ là một mình Tần Quỳnh, tôi có thể không có cách nào chiến thắng, nhưng cậu nói kéo dài một chút thì tôi tự nhận vẫn có thể làm được." "Nhưng nếu là hai người này liên thủ." "Chúng ta hai người vẫn là tự cầu đa phúc đi." Tần Dã thở dài nói.

Hắn cũng không phải không nghe ra Vương Bàn Tử hỏi như vậy thực ra là muốn tìm một lời an ủi tâm lý từ hắn.

Nhưng cũng giống như Vương Bàn Tử biết năng lực của Tần Dã.

Tần Dã cũng rõ ràng sự mạnh mẽ nội tâm mà kinh nghiệm bôn ba giang hồ nhiều năm của Vương Bàn Tử có thể đổi lấy cho hắn.

Vào lúc này, so với việc biên soạn một lời nói dối để lừa dối hắn, cuối cùng khiến hắn tuyệt vọng, không bằng ngay từ đầu đã nói cho hắn sự thật.

Hắn cũng tin Vương Bàn Tử sẽ càng thiên về kết quả này hơn. "Quả nhiên là vậy à, vậy xem ra hai huynh đệ chúng ta hôm nay thật sự phải bỏ mạng ở đây rồi!" Vương Bàn Tử cười khà khà nói.

Đơn thuần từ biểu cảm của hắn đã có thể thấy, đáp án này đích xác nằm trong dự đoán của Vương Bàn Tử. "Muốn bỏ mạng thì cậu cứ bỏ mạng, tôi thì không muốn chết ở đây như vậy." "Tôi không biết mình có thể kiên trì được bao lâu dưới tay hai người này." "Trước đây tuy từng nghĩ nếu vận may tốt có lẽ có cơ hội kéo dài đến khi hiệu quả của Nghịch Bát Quái biến mất." "Nhưng hiện tại đồng thời đối mặt với hai người như vậy, kết quả này cũng không phải là điều tôi dám nghĩ tới." "Nếu muốn sống sót, cách tốt nhất vẫn là tìm thấy lối ra." "Bàn Tử, tôi có thể cố gắng hết sức để cầm chân họ." "Nhưng chúng ta có sống được hay không thì lại phải xem cậu có thể tìm thấy lối ra trước khi tôi không trụ nổi hay không." Tần Dã cười khổ nói:

"Người xây dựng lăng mộ này, bố trí trận pháp này đích xác là một cao nhân!" "Để Tần Quỳnh ở xung quanh trận pháp, điều này là để khi có người xâm nhập vào đây sẽ bị tấn công trong thời gian ngắn nhất." "Theo lý mà nói gặp phải Tần Quỳnh, chín mươi chín phần trăm người đều chỉ có đường chết." "Nhưng hắn vẫn không cam lòng bỏ qua một phần trăm khả năng đó." "Bởi vậy mới đặt Uất Trì Cung ở vị trí lối ra." "Như vậy cho dù thật sự gặp phải tình huống một phần trăm đó." "Cũng có thể do Uất Trì Cung giải quyết hậu quả!" "Nếu xét người xây dựng lăng mộ này cùng với Thái Tông hoàng đế." "Tôi có thể nghĩ đến cũng chỉ có vài người đó." Vương Bàn Tử càng cười khổ ra tiếng: "Tôi nói Tiểu Tần đồng chí à!" "Đến lúc này rồi cậu còn có tâm tư đi ngưỡng mộ người khác sao?" "Người hiện tại đang bị phong tỏa một trăm phần trăm khả năng đó là chúng ta mà!" "Chẳng lẽ không có chút biện pháp nào sao?" "Cậu nói Bàn gia tiếp tục tìm lối ra thì Bàn gia chắc chắn có thể tiếp tục." "Nhưng muốn đồng thời chặn đứng hai vị đại thần này!" "Tiểu Tần đồng chí, một mình cậu làm được không?" Tần Dã vốn dĩ luôn có thể lập tức đưa ra câu trả lời khẳng định.

Lúc này lại hiếm hoi trầm mặc.

Từ biểu cảm rối rắm của hắn, Vương Bàn Tử có thể thấy đối với vấn đề này.

Lần này ngay cả vị lão huynh Tần Dã vô địch này cũng đã gặp khó.

Đủ để thấy mối đe dọa mà họ hiện tại phải đối mặt.

Mức độ hung hiểm của nó e rằng đã không thể đơn thuần dùng hai từ "đe dọa" để hình dung được nữa. "Không được cũng phải được thôi." Sau khi suy nghĩ một lúc lâu, Tần Dã mới bất lực thở dài: "Tuy nói có thể giao thủ với hai vị tướng quân này đích xác là một chuyện rất tuyệt vời." "Nhưng tôi cũng không muốn cứ thế chết ở đây đâu!"

"Bàn Tử, chúng ta không có thời gian lãng phí." "Nếu không muốn tôi chết, thì chỉ có thể làm như vậy thôi." "Tôi biết rồi!

Bàn gia tuy nói không có năng lực lớn như cậu, nhưng Bàn gia cũng không muốn cứ thế chết ở đây!" "Tiểu Tần đồng chí, cậu cố gắng lên, tôi bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!" "Cậu nhất định phải trụ vững đó!" Nói đoạn, Vương Bàn Tử liền nhanh chóng xoay người bắt đầu tìm lối ra.

Nhìn hai người phía trước toát ra khí thế gần như muốn làm cả không gian vặn vẹo.

Tần Dã cũng bất lực thở dài: "Tôi cũng muốn cố gắng kiên trì cho tốt." "Nhưng tôi lại đối mặt với hai nhân vật như vậy." "Đây đâu phải chỉ đơn thuần là một hai câu bảo đảm là có thể làm được chứ!" "Đồng thời giao thủ với hai danh tướng như vậy, nếu cuối cùng tôi còn có bản lĩnh sống sót." "Ra ngoài chắc có thể khoe khoang cả đời rồi nhỉ." "Tần tướng quân, đã lâu không gặp." "Lần cuối chúng ta kề vai tác chiến là từ bao giờ rồi nhỉ?" Uất Trì Cung sau khi xuất hiện trực tiếp hỏi Tần Quỳnh: "Sao vậy?

Ngươi cũng gặp phải phiền phức gì sao?" Tần Quỳnh trên mặt vẫn giữ vẻ lạnh lùng độc hữu của mình nói: "Phiền phức thì không nói đến." "Chỉ là hai tên tiểu tặc này hơi phiền phức một chút mà thôi." "Phiền phức sao?" "Không ngờ trên thế gian này lại có người có thể khiến Tần đại tướng quân đưa ra đánh giá như vậy!" "Nhưng cũng đúng thật!" "Có thể né tránh công kích của ta vừa rồi, ngay cả đặt vào quá khứ cũng không có nhiều người làm được đâu nhỉ." Uất Trì Cung cười khà khà nói. "Không tồi, nếu trên chiến trường, người như vậy ta tin là có đủ thực lực để trở thành một phương đại tướng." "Chỉ là đáng tiếc hắn sinh nhầm thời đại, cũng không nên xuất hiện ở nơi này!" Tần Quỳnh cầm song giản lên nói. "Định giết hắn sao?" Uất Trì Cung hỏi. "Vấn đề ngu xuẩn, từ khi hắn bước chân vào khu vực

này, chuyện này đã không còn đường quay lại nữa rồi." "Thiên niên qua, ngươi ta đã chìm vào giấc ngủ bao nhiêu lần, lại tỉnh lại bao nhiêu lần?" "Chúng ta đã thấy bao nhiêu kẻ xâm nhập vào đây, mục đích là để quấy nhiễu Hoàng thượng!" "Không lẽ ngươi thật sự định để bọn họ đắc ý sao!" Đối với thái độ có chút đùa cợt của Uất Trì Cung, Tần Quỳnh tỏ ra rất bất mãn. "Ngươi đó, bất kể trải qua bao nhiêu lần cũng vẫn vậy!" "Chuyện gì cũng nghiêm túc đến thế!" Uất Trì Cung đối với thái độ của Tần Quỳnh thì không có chút gì lạ.

Rốt cuộc cũng là chiến hữu đã cùng nhau chém giết trên chiến trường nhiều năm.

Tính cách, tính khí của đối phương sao lại không biết chứ? "Trước đây ngươi cũng vậy mà!" "Bất kể chúng ta ở chiến trường nào, đối mặt với kẻ địch nào!" "Ngươi đều là vẻ mặt nghiêm túc này, rõ ràng có đối thủ nhiều nhất cũng chỉ là cấp độ búng tay là có thể giải quyết được." "Nhưng ngươi vẫn cứ phải dốc hết toàn lực." Uất Trì Cung xua xua tay nói. "Vì Hoàng thượng năm xưa đã tin tưởng chúng ta, chúng ta tự nhiên không thể phụ lòng tin của Người." "Ngươi chi bằng cũng nghĩ xem, chính vì thái độ bất cần như ngươi và Giảo Kim." "Có bao nhiêu phiền phức chúng ta gặp phải trước đây thực ra là có thể không gặp phải!" Tần Quỳnh nói. "Ha ha ha, tính khí của ngươi quả nhiên không thay đổi chút nào, ta cứ thích trêu ngươi đấy!" "Những người khác thì không đánh lại ta thì cũng không chửi lại ta!

Cãi nhau cũng chẳng có ý nghĩa gì!" Uất Trì Cung cười ha ha nói. "Ngươi muốn nghĩ thế nào đó là chuyện của ngươi." "Nhưng ta muốn nói cho ngươi biết, tên tặc nhân lần này không giống, hắn có thực lực khá phi phàm!" Tần Quỳnh nhắc nhở. "A a, mỗi lần có loại tặc nhân không biết sống chết xông vào, ngươi đều nói với huynh đệ như vậy!" "Lời nói này nói nhiều rồi, thì sẽ không có ai tin đâu." "Ngươi nói phiền phức là hai tên đó sao?" "Cái tên Bàn Tử kia ta thấy cũng chỉ

đến thế thôi, là có lợi hại hơn phụ nữ bình thường một chút, nhưng rốt cuộc cũng chỉ ở mức độ đó." "Còn về tên còn lại." "Năng lực của hắn đích xác rất lợi hại, nhưng ta thấy cũng không khoa trương như ngươi nói đâu nhỉ!" "Không tin huynh đệ ta đây sẽ biểu diễn cho ngươi xem!" Uất Trì Cung hét lớn một tiếng, rõ ràng giây trước còn đang đùa cợt trò chuyện với Tần Quỳnh.

Kết quả giây tiếp theo đã một bước lao đến trước mặt Tần Dã.

Tốc độ nhanh đến nỗi ngay cả Tần Dã cũng bị giật mình!

Cây tiên trực tiếp đánh xuống đầu Tần Dã!

Tần Dã vội vàng né sang bên.

Lúc này mới coi như trong gang tấc thoát được cú đánh này!

Khoảnh khắc giao phong này lập tức khiến Tần Dã có cái nhìn mới về vị Uất Trì tướng quân này.

Từ Uất Trì Cung trong lịch sử mà hắn biết, đó là một người thỉnh thoảng sẽ gây ra một số phiền phức.

Hắn thực lực tuy mạnh, nhưng chính cái tính cách này có thể nói là đã mang đến không ít phiền phức cho họ!

Theo ghi chép trên lịch sử, sở dĩ họ lại như vậy!

Ngoài việc bản thân Uất Trì Cung thực lực xuất chúng, có năng lực bù đắp sai lầm của mình.

Nguyên nhân quan trọng hơn là khi Thái Tông hoàng đế vẫn còn là Tần vương.

Các chiến sĩ dưới trướng ông đều dũng mãnh thiện chiến, dù có người phạm lỗi, họ cũng có thể dễ dàng cứu vãn.

Huống hồ Thái Tông hoàng đế bản thân đã là một tồn tại có võ lực siêu quần!

Phải biết rằng danh hiệu Thiên Sách Thượng Tướng không phải ai cũng có thể tùy tiện đạt được.

Nhưng hôm nay có vinh hạnh giao thủ với Uất Trì Cung chân chính.

Tần Dã coi như đã cảm nhận được.

Nếu nói tính cách không đáng tin cậy, vị Uất Trì tướng quân này tính cách đích xác là không đáng tin cậy.

Nhưng nếu nói hắn là một nhân vật dễ gây phiền phức thì đó là sai lầm lớn.

Phong lưu bất cần đời chỉ là tính cách của hắn mà thôi.

Ngay cả khi thể hiện sự phong lưu bất cần đời, trên thực tế Uất Trì Cung cũng chưa từng có chút nào buông lỏng trên chiến trường!

Bởi vậy hắn mới nhanh chóng nắm lấy cơ hội này mà đánh về phía Tần Dã!

Nếu không phải Tần Dã từ trước đến nay chưa từng có chút nào sơ suất.

Cú này hắn vạn lần không thể né tránh được!

Cùng lúc cây tiên giáng xuống, Tần Dã đã một bước nhanh chóng nhảy lùi. "Né được ư?

Được đấy!" Uất Trì Cung lạnh lùng hừ một tiếng, nhưng động tác trên tay vẫn không hề ngừng lại.

Hắn xoay người, cây trường tiên vừa giáng xuống đã lại vung lên.

Khác với Tần gia Giản pháp biến hóa khôn lường, phương thức chiến đấu của Uất Trì Cung thuần túy hơn.

Chính là khi sở hữu võ nghệ cực cao!

Hắn dựa vào sức mạnh vượt xa người thường để tấn công!

Tần Dã đang ở giữa không trung lập tức cưỡng chế xoay chuyển cơ thể, nhờ vào sự xoay chuyển của cơ thể để giúp mình tránh khỏi công kích của Uất Trì Cung.

Chương 580

Sau khi tiếp đất, Tần Dã cũng nhân lúc Uất Trì Cung thu chiêu, một bước lao lên.

Đồng thời khảm đao trong tay trực tiếp đâm về phía ngực Uất Trì Cung.

Thế công rộng mở như vậy, sau khi công kích sơ hở so với Tần gia Giản pháp của Tần Quỳnh cũng sẽ càng rõ ràng hơn!

Nhưng cú đâm đột ngột này cuối cùng lại bị Uất Trì Cung một tay nắm lấy trong gang tấc.

Tần Dã khẽ nhíu mày.

Vẫn chưa kịp nghĩ nhiều, công kích của Uất Trì Cung đã lại giáng xuống.

Lần này Uất Trì Cung hoàn toàn là nắm chắc rằng mình đang cầm vũ khí căn bản không thể né tránh được!

Trong muôn vàn bất lực, Tần Dã chỉ có thể tạm thời buông khảm đao.

Đồng thời tiếp đất nhanh chóng lùi lại, lúc này mới coi như thoát thân khỏi công kích của Uất Trì Cung!

Đối với kết quả này, Tần Dã cũng không hề tỏ ra kinh ngạc.

Hắn chỉ cảm thấy mình rốt cuộc vẫn còn sơ suất.

Như vậy mới là bình thường chứ!

Chiến trường hỗn loạn, đại tướng tuy nói thực lực siêu quần, nhưng cũng rất dễ bị người khác coi là đối tượng tấn công!

Nếu có thể nắm lấy cơ hội, ngay cả một tiểu binh bình thường

cũng có đủ năng lực để giết chết đại tướng như Uất Trì Cung!

Trên chiến trường hỗn loạn như vậy, nếu Uất Trì Cung thật sự chỉ dựa vào sức mạnh của mình để tấn công.

E rằng đã sớm chết không biết bao nhiêu lần rồi. "Cái Uất Trì Cung này cũng gian xảo lắm chứ!" Tần Dã thầm mắng trong lòng.

Cùng với trận chiến tiến triển đến bước này.

Tần Dã cũng có chút hiểu ra rồi!

Tại sao ở phương diện trở thành môn thần, kết quả cuối cùng lại là Tần Quỳnh và Uất Trì Cung.

Ngoài những lý do đương nhiên như thực lực và lòng trung thành.

Một điểm quan trọng hơn chính là Uất Trì Cung căn bản không phải là một kẻ thô lỗ đơn thuần như mọi người tự cho là hiểu rõ về hắn!

Muốn nói về mức độ tinh tế, Uất Trì Cung ước chừng cũng không thua kém Tần Quỳnh chút nào!

Khác với đấu pháp quy củ, lại rất thành thật của Tần Quỳnh!

Đấu pháp của Uất Trì Cung lại càng thiên về sự tinh quái.

Nếu nói phương thức chiến đấu giai đoạn đầu của Tần Quỳnh thiên về thăm dò nhiều hơn.

Thì Uất Trì Cung ngay từ đầu đã cố gắng thiết lập cạm bẫy rồi!

Mà phương thức hắn thiết lập cạm bẫy chính là cái tính cách của hắn.

Chính hắn cũng là người kết thúc cuối cùng của cái cạm bẫy này.

Đợi đến khi đối thủ của hắn thật sự như ý hắn mà bước vào cạm bẫy của hắn!

Cũng có nghĩa là thợ săn như hắn phải bắt đầu kết thúc rồi!

Nhưng muốn làm được chuyện như vậy không hề dễ dàng.

Dù sao loại cạm bẫy này nhất định phải dựa vào thực lực đủ cường hãn.

Nếu thực lực không đủ, cạm bẫy này cuối cùng chỉ là tự đào mồ chôn mình!

Rất rõ ràng Uất Trì Cung rất tự tin vào thực lực của mình, đồng thời hắn cũng có đủ thực lực để chống đỡ sự tự tin này! "Tần tướng quân, phán đoán của ngươi không sai đâu!" "Thằng nhóc này đích xác rất ghê gớm!

Năng lực chiến đấu khá ổn." "Hơn nữa khi cần thiết, sự quyết đoán cũng rất có phong cách!" "Nghĩ lại trước đây, ta dùng phương pháp này lừa được không biết bao nhiêu người!" "Có bao nhiêu người cứ đến phút cuối căn bản đều không chịu buông vũ khí của mình, cho nên đương nhiên là bị ta giết chết!" "Thằng nhóc này không tồi!

Ngay cả vũ khí của mình!" "Khi cần phải đưa ra lựa chọn cũng sẽ không hề do dự!" Uất Trì Cung bày tỏ sự khen ngợi đối với Tần Dã.

Có thể bị một danh tướng như vậy đánh giá, đây vốn dĩ nên là một chuyện tốt.

Nhưng hiện tại, trong cục diện như vậy, Tần Dã cũng không thể vui vẻ nổi chút nào!

Thật ra là vì giao phong trước đó đủ để hắn nhận ra chân diện mục của Uất Trì Cung.

Mà mình tuy tránh được việc bị công kích của Uất Trì Cung đánh trúng, nhưng để né tránh công kích của Uất Trì Cung.

Mình cũng tạm thời buông vũ khí của mình ra!

Đối mặt với Tần Quỳnh và Uất Trì Cung, với hai bàn tay trắng không có vũ khí.

Tần Dã nhất thời thật sự không biết nên làm thế nào để phá vỡ cục diện này! "Nhưng sau khi quyết đoán thì sao?" "Bây giờ vũ khí của ngươi đã ở trong tay ta rồi." "Ngươi còn có chiêu gì thì cứ dùng hết ra đi!" Uất Trì Cung lạnh lùng hừ một tiếng nói.

Tần Dã đứng tại chỗ, ngay cả khi hai người đang nói đùa, động tác của Uất Trì Cung cũng căn bản không hề có chút lỏng lẻo nào.

Điều này không phải đơn thuần là thực lực có thể bồi dưỡng được.

Nếu mình thật sự mạo hiểm xông lên, e rằng sẽ bị lập tức xé thành tám mảnh mất!

Tần Dã cẩn thận quan sát trạng thái của Uất Trì Cung!

Hy vọng sau khi giằng co, Vương Bàn Tử có thể tìm thấy lối ra đó! "Hắc hắc, Tần tướng quân, thằng nhóc này lại khiến ta có chút xem trọng rồi nha!" Uất Trì Cung cười ha ha nói với Tần Quỳnh: "Trước đây những kẻ chúng ta gặp phải, nếu vũ khí của mình bị cướp đi, bất kể là vì mục đích gì, cuối cùng về cơ bản đều xông lên để giành lại vũ khí!" "Kết quả là trực tiếp rơi vào tay chúng ta!" "Thằng nhóc này có vẻ hơi khác một chút nha!" "Chúng ta đã cướp vũ khí của hắn lâu như vậy rồi!" "Hắn vậy mà vẫn có thể giữ bình tĩnh được!" "Tần tướng quân!

Ngươi nói chúng ta có khả năng thử chiêu mộ hắn về phe chúng ta không?" Tần Quỳnh có chút cạn lời, loại trạng thái này của tên này thật sự quá nhiều rồi.

Tuy nói mình cũng biết hắn đùa cợt nhiều hơn.

Nhưng bất kể hai bên có hiểu rõ đến đâu, tên này vĩnh viễn với

thái độ như vậy, cũng sẽ khiến người ta không thể phân biệt được, rốt cuộc tên này câu nào là thật, câu nào là giả! "Đừng hồ đồ nữa!" "Hắn chẳng qua chỉ là một tên tặc nhân xâm nhập vào đây!" "Giống như những người đã từng đến đây trước kia!" "Nếu không muốn Hoàng thượng bị quấy nhiễu!" "Vậy thì kết cục cuối cùng của bọn họ chỉ có thể là một!" Tần Quỳnh vẫn không hề lay chuyển.

Hiện tại bọn họ tuy nói là nhờ sức mạnh của Nghịch Bát Quái mà có được sinh mệnh.

Nhưng nói cho cùng bọn họ đích xác đã là người chết rồi.

Sinh mệnh mà Nghịch Bát Quái ban cho cũng không phải là khiến người này trực tiếp sống lại.

Bởi vậy hình thức tư duy của họ cũng sẽ đơn giản và thuần túy hơn khi còn sống.

Mà khi họ còn sống, họ đã là những người trung thành nhất với Tần vương rồi.

Bây giờ chết rồi, sự thuần túy này đương nhiên chỉ sẽ càng mạnh hơn. "Vậy thì đáng tiếc rồi." Uất Trì Cung nắm chặt trường tiên trong tay quay đầu nhìn về phía Tần Dã.

Trong khoảnh khắc, sát ý mà hai vị tướng quân này triển hiện ra gần như muốn khiến cả không gian vặn vẹo.

Tần Dã căn bản không dám có bất kỳ sự chậm trễ nào.

Với giao phong trước đó, Tần Quỳnh đã định là sẽ dốc toàn lực.

Mà công kích trước đó của Uất Trì Cung tuy cương mãnh nhưng Tần Dã biết cũng chỉ ở mức độ thăm dò mà thôi.

Bây giờ giai đoạn này đã qua.

Trong những đợt công kích tiếp theo, Uất Trì Cung cũng tất nhiên

sẽ thể hiện sự cường hãn hơn.

Hai tướng quân như vậy liên thủ, dù là trên chiến trường tài năng xuất chúng ngày xưa, ngươi nói có thể chống đỡ được cũng không có bao nhiêu.

Áp lực như vậy Tần Dã chỉ cần nghĩ đến đã cảm thấy đau đầu!

Chiến trường biến hóa trong khoảnh khắc căn bản sẽ không cho Tần Dã một chút thời gian suy nghĩ.

Chương 581

Gần như ngay lập tức, Uất Trì Cung đã một bước lao về phía Tần Dã.

Nhìn thấy cây trường tiên hắn giơ cao.

Tần Dã trong lòng lập tức chùng xuống, nhìn thấy công kích cận kề, hắn cũng là lần đầu tiên nhanh chóng né sang một bên.

Nhưng lần này Uất Trì Cung rõ ràng cũng đã nghiêm túc.

Sau khi công kích đầu tiên trượt, hắn lập tức điều chỉnh thân hình, đồng thời khi xoay người.

Thuận thế là một roi đánh về phía Tần Dã!

Tần Dã lập tức cúi thấp người giữa không trung!

Lúc này mới coi như miễn cưỡng tránh được công kích của Uất Trì Cung. "Ta bây giờ không còn chút lưu thủ nào nữa đâu!" "Thằng nhóc này đích xác có chút bản lĩnh đó!" Uất Trì Cung đầy vẻ tán thưởng nói: "Thật là đáng tiếc mà!" "Nếu ngươi và chúng ta sinh ra cùng một thời đại, lại không phải lập trường như bây giờ, biết đâu chúng ta còn có cơ hội cùng nhau uống một chén." "Nhưng bây giờ thì, chỉ có thể nói lời tạm biệt với ngươi thôi!" Lời vừa dứt, công kích tiếp theo của Uất Trì Cung đã đánh tới.

Tần Dã lần nữa né tránh, ngay sau đó lập tức lùi nhanh về phía sau để kéo giãn khoảng cách với Uất Trì Cung.

Nhưng chiến ý của Uất Trì Cung rõ ràng là mạnh hơn Tần Quỳnh.

Hắn căn bản không cho Tần Dã một chút khả năng phản ứng nào.

Thậm chí không đợi Tần Dã tiếp đất, đã một bước lao lên.

Ngay khoảnh khắc Tần Dã tiếp đất, công kích cứ như thể đã chờ sẵn mà trực tiếp đánh tới.

Lần này thời cơ có thể nói là đã nắm bắt đến cực hạn.

Ngay cả Tần Dã cũng đã hoàn toàn mất đi thời gian né tránh!

Tuy nói khả năng né tránh đã coi như bị phong tỏa.

Nhưng muốn Tần Dã cứ thế ngồi yên chờ chết thì tuyệt đối là không thể!

Trong lúc bối rối Tần Dã nhanh chóng nhấc khảm đao lên, tuy bất lực, nhưng hiện tại đích xác không có thủ đoạn tự vệ nào tốt hơn!

Trường tiên của Uất Trì Cung nặng nề va chạm với khảm đao của Tần Dã.

Chỉ trong khoảnh khắc đó, khảm đao của Tần Dã đã trực tiếp bị đánh thành hai đoạn!

Đồng thời sức mạnh từ khảm đao truyền đến trực tiếp chấn động đến nỗi hổ khẩu của Tần Dã cũng tê dại.

Nếu không phải là sức mạnh do ý chí cầu sinh mãnh liệt kia mang lại.

E rằng lần này Tần Dã sẽ ngay cả con dao này cũng không cầm nổi.

Nhớ lại trước đây, hắn từng nghe người ta đánh giá Uất Trì Cung có thần lực tựa như thiên thần.

Hắn tuy không hề hoài nghi, nhưng đối với đánh giá này rốt cuộc vẫn không có một khái niệm rõ ràng nhất.

Nhưng hôm nay hắn coi như đã triệt để được chứng kiến rồi.

Sức mạnh như vậy có thể nói đã không còn cần đến bất kỳ kỹ xảo

nào nữa.

Nếu thật sự ném ra chiến trường, dù chỉ đơn thuần vận dụng sức mạnh man rợ của mình.

Cũng đủ để chém chín mươi phần trăm người xuống ngựa! "Đừng phân tâm!

Gia gia đến rồi!" Chính vào lúc này, tiếng của Uất Trì Cung lại vang lên.

Trong lòng Tần Dã lập tức thót một cái!

Trong lòng không khỏi mắng mình ngu xuẩn!

Hiện tại mình đối mặt với vị đại tướng lừng danh trong quá khứ, thực lực vốn đã trên mình!

Nhân vật như vậy ngay cả khi mình dốc toàn lực cũng chưa chắc đã giành chiến thắng!

Mình vậy mà còn dám phân tâm trong cuộc đối đầu với hắn!

Đây không phải hoàn toàn là tự tìm cái chết sao!

Tần Dã trong lòng tuy bực bội, nhưng động tác lại không hề chậm lại chút nào.

Dù sao sự phân tâm trước đó đã là một sai lầm chí mạng mà mình đã mắc phải trên chiến trường!

Hắn không muốn chết!

Lại làm sao có thể cho phép mình tiếp tục phạm phải sai lầm ngu xuẩn như vậy chứ?

Tần Dã nhanh chóng cúi thấp người!

Lúc này mới coi như trong gang tấc thoát thân khỏi công kích của Uất Trì Cung! "Được đấy thằng nhóc!

Cú này mà cũng né được!" Uất Trì Cung lạnh lùng hừ một tiếng nói. "Nếu ngươi không tốt bụng nói nhiều lời vô nghĩa, công kích vừa rồi đã không trượt rồi." Vẫn chưa đợi Tần Dã kịp thở một hơi, tiếng của Tần Quỳnh đã vang lên sau lưng hắn!

Trong đầu Tần Dã "ong" một tiếng như có tiếng nổ lớn!

Bỗng nhiên hắn cũng cảm thấy một luồng sát ý cực kỳ nồng đậm xuất hiện từ sau lưng mình!

Sát ý đó rất mạnh, hơn nữa vô cùng thuần túy!

Ngay khoảnh khắc Tần Dã cảm nhận được, hắn cảm thấy luồng sát ý đó như một tấm lưới bao trùm xuống, muốn hoàn toàn bao bọc mình!

Sát ý mạnh mẽ như vậy Tần Dã khẳng định mình tuyệt đối không thể không cảm nhận được!

Rõ ràng là công kích trước đó của Uất Trì Cung quá mãnh liệt, mình chỉ riêng việc muốn tránh khỏi cái chết dưới tay Uất Trì Cung đã cần phải dốc hết toàn lực!

Bởi vậy mới căn bản không có thời gian để suy nghĩ những chuyện khác!

Tần Dã thậm chí không quay đầu lại, lập tức với tốc độ nhanh nhất lăn về phía trước!

Trong lòng hắn vô cùng rõ ràng, trận chiến sinh tử như vậy thường chỉ là chuyện trong một hơi thở!

Nếu mình còn muốn vào lúc này quay đầu lại để xác nhận phía sau rốt cuộc là tình huống gì.

Mình tuyệt đối không thể nào còn có khả năng thoát thân khỏi công kích như vậy!

Vừa tiếp đất, Tần Dã bên này mới vừa ổn định thân hình, thậm chí còn chưa kịp thở một hơi.

Tiếng nói hào sảng của Uất Trì Cung đã lại truyền đến từ sau lưng Tần Dã. "Né được đấy!" "Thằng nhóc!" "Ngươi đích xác rất không tồi!" Tần Dã không dám nghĩ nhiều, chỉ có thể lần nữa né tránh.

Sau đó liền nghe thấy sau lưng mình truyền đến một tiếng va chạm mạnh.

Tần Dã không cần quay đầu, lập tức đã hiểu, đây chắc chắn là trường tiên của Uất Trì Cung đập xuống đất.

Tần Dã vừa tiếp đất.

Bóng dáng Tần Quỳnh đã lại đến trước mắt!

Đồng thời hữu giản đã trực tiếp đâm thẳng vào mặt Tần Dã!

Tần Dã vốn còn định né, nhưng lại lập tức cảm nhận được cảm giác áp bách từ phía sau lưng!

Hắn nhanh chóng phản ứng lại, điều này rõ ràng là Uất Trì Cung đã truy đến phía sau lưng mình!

Ước chừng là vì mấy lần đối phó trước đó của mình, họ đã phát hiện ra hình thức đối phó của mình.

Bởi vậy Uất Trì Cung mới tranh trước một bước xông lên tấn công!

Hiện tại hắn đang làm chính là chặn đường mình!

Đây chính là sự ăn ý mà hai người họ đã tôi luyện ra trên chiến trường sao!

Chương 582

Khi hai người tấn công cứ như thể hoàn toàn biết đối phương trong lòng rốt cuộc đang nghĩ gì.

Một người có động tác thì người kia cũng đã sớm chuẩn bị sẵn sàng rồi!

Điều này e rằng cũng là do họ chém giết trên chiến trường mà luyện ra!

Tần Dã cuối cùng cũng hiểu ra rồi, muốn nói về lòng trung thành, vào thời Thái Tông hoàng đế có thể nói hầu như ai cũng có thể làm được điểm này!

Muốn nói chém giết trên chiến trường khiến trên người mình tồn tại sát khí.

Có thể nói không ngoa, vào thời điểm đó hễ là người có thể sống sót trên chiến trường, ai mà không có thứ này?

Nhưng cuối cùng trở thành môn thần của Thái Tông hoàng đế vẫn là hai vị này.

E rằng chính là vì hai bên có sự tâm ý tương thông như vậy!

Vào khoảnh khắc đối phương tấn công, lần công kích này có khả năng né tránh hay không.

Mình có thể làm gì để chặn đối phương lại!

Nếu chỉ đơn thuần là chém giết trên chiến trường, thì vĩnh viễn không thể đạt được hiệu quả 1+1>2 như vậy.

Nhưng các ngươi cường hãn đó là chuyện của các ngươi.

Muốn khiến mình dễ dàng giao mạng ra như vậy.

Đây cũng là điều Tần Dã dù thế nào cũng không thể đồng ý được!

Tần Dã nhìn đúng thời cơ, lập tức vung khảm đao đã gãy trong tay đón đỡ công kích của Tần Quỳnh.

Đồng thời một cước trực tiếp đá vào tiên của Uất Trì Cung.

Hắn đương nhiên không thể ngây thơ cho rằng thao tác này của mình có thể chặn được công kích của hai người.

Tuy nói chật vật, nhưng đây đích xác là một khả năng có thể tạo ra một tia sinh cơ cho mình.

Khoảnh khắc mấy bên va chạm.

Sức mạnh cường đại do công kích của hai người tạo ra ngược lại trở thành trợ lực cho Tần Dã, trực tiếp đẩy toàn bộ Tần Dã ra ngoài!

Nhìn thấy cảnh này xảy ra, Uất Trì Cung và Tần Quỳnh đều đồng thời trừng mắt. "Tần ca, thằng nhóc này không đơn giản nha!" "Cách thức và tốc độ công kích của hai chúng ta vừa rồi, ta tự nhận là không có bất kỳ sơ hở nào!" "Ta còn tưởng đây chắc chắn là tử cục rồi chứ!

Không ngờ hắn vậy mà lại chọn phương thức lạnh lùng như vậy để bảo toàn mình!" Uất Trì Cung kinh hô. "Đích xác rất khiến người ta kinh ngạc!" "Sự quyết đoán được đưa ra trong khoảnh khắc cùng với dũng khí tương xứng với quyết đoán đó!" "Muốn làm được những điều này đều khá khó khăn!" Tần Quỳnh trầm giọng nói. "Nhưng phương thức mạo hiểm như vậy thì không thể an toàn vô sự được đâu!" "Ta nghĩ bị tra tấn một trận như vậy xong." "Thằng nhóc này bây giờ chắc chắn cũng không dễ chịu gì đâu nhỉ!" Uất Trì Cung nhếch mép nói: "Nếu ta đoán không sai, trên người hắn bây giờ chắc đã có không ít xương cốt bị gãy rồi." Mà hai người này một trận đánh đập, trực tiếp quật mạnh Tần Dã xuống trước mặt Vương Bàn Tử.

Nhìn thấy Tần Dã chật vật trở về như vậy.

Vương Bàn Tử cũng bị dọa không nhẹ. "Tiểu Tần đồng chí!

Cậu sao lại trở lại rồi?" Vương Bàn Tử hoảng loạn hỏi. "Bị đánh trở lại, lẽ nào điều này còn chưa rõ ràng sao?" Tần Dã cười khổ nói, lời vừa dứt là một ngụm máu tươi phun ra từ miệng.

Thấy Tần Dã phun ra một ngụm máu, Vương Bàn Tử thật sự sợ hãi.

Cậu ta "Ai nha" một tiếng, vội vàng đỡ Tần Dã đang nằm trên đất dậy.

"Tiểu Tần đồng chí!

Cậu đừng dọa tôi chứ!

Cậu thế nào rồi?

Vẫn ổn chứ?" "Ngoài việc vẫn còn thở ra, chẳng có gì tốt cả." Tần Dã cười khổ nói: "Con dao này đã không dùng được nữa rồi.

Đối mặt với sức mạnh của hai người này, cũng thật khó cho nó có thể kiên trì đến bây giờ!

Uy Trì Cung thiên sinh thần lực thực sự đáng sợ!

Vừa rồi tôi chỉ cứng đối cứng một chút, xương cốt toàn thân dường như muốn rời ra hết rồi!

Chặn được cú đá đó của ông ta cũng vì lực mạnh mà trật khớp.

Quả không hổ danh là tướng sĩ có thể lấy một địch trăm trên chiến trường!" "Ai ui!

Tiểu Tần đồng chí của tôi ơi!

Đến lúc này rồi cậu đừng có nghĩ đến việc đi bái phục người khác chứ!

Chúng ta bây giờ phải làm sao đây?

Một mình cậu căn bản không chống đỡ nổi bọn họ đâu!

Bên tôi cửa ra cũng vẫn chưa tìm được!

Nếu cứ đánh tiếp thế này, cả hai chúng ta đều phải bỏ mạng ở đây thôi!" Vương Bàn Tử lúc này cũng đau đầu đến cực điểm.

Vị trí cửa ra của Nghịch Bát Quái chết tiệt này biến ảo khôn lường.

Cậu ta vừa tìm được một chút manh mối thì toàn bộ trận pháp bát quái lại lập tức như có sinh mệnh mà vận chuyển biến hóa.

Cậu ta nhịn không được cảm thấy cái trận pháp này đơn giản là đang trêu đùa cậu ta vậy!

"Cũng không đến mức không có cách nào cả." "Vừa rồi trong lúc giao chiến với bọn họ, tôi cũng phát hiện ra một chút manh mối." Tần Dã nặn ra một nụ cười nói.

Vương Bàn Tử nghe vậy, cả người đều có chút hưng phấn.

"Tôi biết ngay mà Tiểu Tần đồng chí của chúng ta nhất định không có vấn đề gì!

Cậu mau nói đi!

Cậu phát hiện ra diệu pháp gì vậy?

Có điều gì cần Bàn gia tôi phối hợp không?

Nói về đánh đấm thì Bàn gia không bằng cậu!

Nhưng nếu cần hỗ trợ, Bàn gia tuyệt đối dốc toàn lực!" "Điều cậu có thể giúp tôi lớn nhất chính là cẩn thận một chút đừng chết!" Tần Dã cười ha ha nói: "Vừa rồi khi tôi giao chiến với bọn họ, tôi phát hiện ra, tiết tấu tấn công của bọn họ vốn đã nhanh đến đáng sợ!

Nhưng khi tôi né tránh đòn tấn công của bọn họ tiến vào một khu

vực nào đó, bọn họ lại càng nhảy bổ tới hung hăng hơn.

Cứ như là đang đặc biệt bảo vệ một nơi nào đó vậy.

Lại xét đến thân phận Môn Thần của bọn họ, tôi nghi ngờ khu vực đó chính là vị trí cửa ra." "Là như vậy sao?

Nhưng Bàn gia tôi cũng đã thăm dò gần hết phạm vi ở đây rồi mà!

Nếu thực sự phát hiện ra cửa ra như vậy thì theo lý mà nói là khẳng định đã tìm được rồi chứ?" Vương Bàn Tử gãi đầu sau gáy không hiểu.

"Cậu chưa chắc đã tìm được, nếu chúng ta chỉ đơn thuần tiến hành tìm kiếm." "Chúng ta sẽ triển khai tìm kiếm theo kiểu trải thảm, mức độ kỹ lưỡng cũng sẽ tăng lên.

Thế nhưng bây giờ có hai vị đại thần này vẫn luôn quấy nhiễu chúng ta.

Tôi thì khỏi phải nói rồi, chỉ riêng việc đối phó với bọn họ đã không thể bận tâm đến cái khác.

Còn cậu dù vì lý do gì cũng nhất định sẽ cố gắng hết sức để giữ khoảng cách với bọn họ.

Tìm kiếm cũng chỉ có thể là tìm nhanh rút nhanh." Tần Dã nói.

Vương Bàn Tử liên tục gật đầu, tiết tấu chiến đấu của bọn họ thực sự quá nhanh.

Những phương pháp thăm dò của cậu ta mỗi lần căn bản không kịp thực thi đã phải nhanh chóng rút lui.

Nếu không cậu ta khẳng định sẽ bị cuốn vào vòng tấn công của bọn họ!

"Nói lại về Nghịch Bát Quái này!

Chương 583

Tôi có một ý tưởng táo bạo.

Tôi nghĩ ngay từ đầu chúng ta đã sai hướng rồi.

Chúng ta cho rằng Nghịch Bát Quái này đang thay đổi vị trí của cửa ra.

Nhưng nói không chừng nó thay đổi chỉ là thị giác của chúng ta.

Đơn giản mà nói chính là chướng nhãn pháp!

Cửa ra thực ra vẫn luôn ở một chỗ.

Chỉ là cùng với sự vận chuyển của Nghịch Bát Quái, những gì chúng ta nhìn thấy vẫn luôn thay đổi!" "Ý cậu là có lúc tôi tưởng mình nhìn thấy cửa ra, nhưng thực ra không phải.

Còn cái mà tôi tưởng là tường đá thực ra mới là cửa ra!" Vương Bàn Tử hỏi.

"Chính là ý đó." "Hiện tại quy luật vận chuyển của Nghịch Bát Quái chúng ta vẫn chưa nắm rõ.

Muốn phá cục thì cách duy nhất là tiếp tục phương pháp vừa rồi.

Tôi thông qua chiến đấu với bọn họ để tìm ra cửa ra.

Còn cậu ngoài việc phải bảo toàn bản thân, còn có một việc quan trọng hơn là nhất định phải tuyệt đối tin tưởng tôi.

Khi tôi bảo cậu xông lên, bất kể trước mặt cậu là gì, đều phải xông thẳng lên!" Tần Dã nhìn Vương Bàn Tử nhắc nhở.

Vương Bàn Tử lập tức gật đầu.

"Tiểu Tần đồng chí!

Điều này cho dù cậu không nói tôi cũng khẳng định sẽ làm!

Cậu nói ở cái nơi chết tiệt này!

Anh em tôi ngoài tin cậu ra, còn có thể tin ai chứ!

Nhưng nếu làm vậy, khẳng định là phải chạy đi chạy lại khắp nơi đúng không?

Chân cậu bây giờ như vậy!

Phải di chuyển thế nào chứ!

Chẳng lẽ dựa vào việc hứng đòn để chịu đựng qua sao!" Vương Bàn Tử lo lắng nói.

"Ha ha, cậu thật sự là quá coi trọng tôi rồi!

Sức mạnh của hai người này tôi sợ chỉ một đòn là đã trực tiếp bỏ mạng." Tần Dã nói, chậm rãi đứng dậy, một phát lực liền tự mình phục vị cái chân bị trật khớp.

"Má ơi!

Tiểu Tần đồng chí!

Cậu tàn nhẫn vậy!" Vương Bàn Tử lập tức kinh hô lên.

"Nhớ điều tôi vừa nói với cậu, cơ hội của chúng ta sẽ không có nhiều đâu." Tần Dã lại lần nữa nhắc nhở.

Vương Bàn Tử tiếp tục gật đầu, đồng thời nghe thấy một tiếng gầm giận dữ.

Đợi đến khi Tần Dã quay đầu lại, Uy Trì Cung đã gào thét lao đến trước mặt, roi dài trong tay đã trực tiếp vung xuống.

Hiện tại Hắc kim cổ đao trong tay đã không thể dùng được nữa, thêm vào đó bây giờ không phải lúc cứng đối cứng.

Tần Dã lập tức với tốc độ nhanh nhất mà né tránh sang một bên!

Vì chiến thuật đã được xác định, Tần Dã tự nhiên không còn bận tâm đến cái khác.

Chỉ chuyên tâm vào việc né tránh.

"Tên tiểu tặc!

Chạy đi đâu!" Uy Trì Cung quát lớn một tiếng, lập tức xoay người lao về phía Tần Dã.

Nói về thân hình tuy ông ta cao lớn hơn người thường, nhưng tốc độ lại đáng sợ vô cùng!

Hầu như chỉ trong vài cái chớp mắt, đã đuổi đến sau lưng Tần Dã.

"Tên tiểu tặc, dù chân bị trật khớp mà ngươi vẫn không hề hoảng loạn, ngược lại còn lập tức tự chữa lành vết thương của mình, ngươi làm thật sự rất khéo léo!

Quả quyết như vậy ắt là tài năng của đại tướng!

Đáng tiếc ngươi đã đến nhầm chỗ!

Kết cục của ngươi chỉ có một con đường chết!" Uy Trì Cung quát lớn một tiếng, roi dài trong tay lại lần nữa vung tới.

Hiện tại Tần Dã tự nhiên không thể cứng đối cứng với bất kỳ chiêu nào.

Lập tức với tốc độ cực nhanh mà né tránh sang một bên.

Sau đó nhanh chóng xoay người lao về một hướng khác!

"Tên tiểu tặc, rất thông minh đó chứ!" "Nhưng vô ích thôi!" Uy Trì Cung cười ha ha.

Một luồng bóng tối đã bao trùm lên đỉnh đầu Tần Dã.

Tần Dã không dám nghĩ nhiều, lập tức lăn người sang một bên né tránh.

Đòn tấn công hung mãnh nặng nề giáng xuống mặt đất.

Lập tức làm toàn bộ mặt đất tan nát.

Và trong làn khói bụi mịt mù xuất hiện chính là Tần Quỳnh.

"Tên tiểu tặc chạy đi đâu!" Tiếng Uy Trì Cung lại vang lên sau lưng Tần Dã.

Đồng thời làn khói bụi mịt mù trước mắt cũng chấn động.

Chỉ trong chớp mắt, hai luồng sát ý đã đồng thời xuất hiện trước và sau Tần Dã, lập tức bao vây cậu ta vào giữa.

Luồng sát ý đó dường như cũng cụ thể hóa theo khí phách của hai vị tướng quân.

Trường khí mạnh mẽ như hai cánh cửa sắt kẹp chặt Tần Dã vào giữa!

Khí phách như vậy quả không hổ danh là danh tướng đến từ quá khứ!

Dưới khí phách như vậy, nếu là người có thực lực hơi yếu một chút, đừng nói là phản kháng, chỉ sợ là ngay cả động cũng không cách nào động được!

Cho dù là Tần Dã, dưới sức mạnh như vậy động tác cũng hơi chậm chạp đi một chút.

Hình bóng hai người lập tức đã đến gần.

Tần Dã trong lòng hiểu rõ, mình nhất định phải hành động ngay lập tức, nếu không cho dù mình muốn né tránh cũng không kịp!

Tâm niệm thôi thúc, Tần Dã dốc toàn lực xoay chuyển thân mình.

Lúc này mới khó khăn lắm mà trong khoảnh khắc đòn tấn công của hai người sắp sửa lao đến, xoay người lách qua giữa đòn tấn công

của hai người mà miễn cưỡng tránh được.

Nhưng cho dù là như vậy, sức mạnh cường hãn đi kèm với đòn tấn công của hai người vẫn làm Tần Dã bị thương.

Tuy nhiên, trong cục diện song quỷ phách môn như vậy mà vẫn chỉ bị thương nhẹ, điều này theo Tần Dã thấy đã là một chuyện vô cùng tốt rồi!

Và đặc điểm của hai vị tướng quân này, với tư cách là những đại tướng kinh nghiệm phong phú, cũng lại một lần nữa được thể hiện ra!

Thực lực của bọn họ đại khái ở mức độ nào, trong lòng bọn họ khẳng định là vô cùng rõ ràng.

Đòn tấn công của bọn họ có thể mang lại hiệu quả ra sao, điều này tự nhiên cũng là chuyện đương nhiên có thể dự đoán trước.

Có thể nói cho dù không có khí phách nghẹt thở của hai người họ.

Với tốc độ tấn công và khí thế bao vây lúc đó.

Cú đánh này cho dù cuối cùng có thể tránh được, cũng nhất định sẽ chịu tổn hại nhất định.

Thế nhưng hiện tại mình cũng chỉ bị phong áp do bọn họ đánh ra làm hơi bị rách da một chút.

Chương 584

Đặt lên đối thủ bình thường, cục diện này ít nhất cũng có thể làm đối phương kinh hãi đến mức các động tác tiếp theo cũng bị trì hoãn.

Thế nhưng điều này lại không hề xuất hiện trên người hai vị tướng quân này!

Rõ ràng theo lý mà nói là cục diện tất thắng!

Thế nhưng lại bị đối phương dùng tổn thương nhỏ nhất mà né tránh được!

Hai người đáng lẽ phải ngạc nhiên lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Thậm chí từ lúc Tần Dã né tránh đòn tấn công cho đến lúc đòn tấn công tiếp theo của hai người được tung ra.

Giữa chừng không hề có dù chỉ một chút chậm trễ thừa thãi!

Nhìn thấy ánh mắt của hai người, Tần Dã bỗng nhiên hiểu ra.

Tuy nói hai người đã chết, ánh mắt của bọn họ cũng không còn sáng như trước.

Thế nhưng sự bình tĩnh và kiên định trong mắt bọn họ vẫn khiến Tần Dã thu vào đáy mắt!

Đó là một loại ánh mắt thuần túy nhất.

Mục tiêu của bọn họ ngay từ đầu đã được xác định.

Là phải tiêu diệt Tần Dã và Vương Bàn Tử, hai kẻ xâm nhập cấm địa này!

Chỉ cần việc này chưa hoàn thành, hành động của bọn họ sẽ không có bất kỳ do dự nào!

Cũng tuyệt đối không có bất kỳ điều gì có thể làm lay chuyển bọn họ!

Đây là một loại dục vọng chiến đấu thuần túy nhất!

Là điều mà trong thời bình hiện tại, bất kể trải qua huấn luyện gì cũng tuyệt đối không thể làm được!

"Rốt cuộc đã trải qua bao nhiêu cuộc tàn sát tàn khốc mới có thể khiến bản thân trên chiến trường tâm tĩnh như nước đến vậy!" Tần Dã trong lòng thầm kinh hãi.

Cậu ta rất rõ, cho dù là chiến thuật né tránh của mình, mình cũng nhất định phải vạn phần cẩn thận.

Trong trận chiến này, chỉ cần hành động của mình xuất hiện dù chỉ một chút sơ hở.

Điều đổi lại nhất định sẽ là vạn kiếp bất phục!

"Tên tiểu tặc!

Trong hồ lô của ngươi rốt cuộc bán thuốc gì!

Chạy trốn như vậy có ý nghĩa gì!

Còn không mau đến chịu chết!" Uy Trì Cung vừa mắng vừa đuổi đánh Tần Dã.

"Uy Trì tướng quân!

Tôi thật sự quá bội phục hai ông rồi!

Hai ông vừa nói chuyện vừa tấn công mà vẫn còn rảnh rỗi để trò chuyện!

Đáng sợ nhất là ông vừa trò chuyện vừa tấn công mà không hề có chút sơ hở nào!

Điều này chẳng phải quá đáng rồi sao!" Tần Dã bất lực nói.

“Tiểu tử ngươi cũng không tệ!

Dưới đòn tấn công của hai chúng ta vậy mà vẫn có thể kiên trì đến bước này!” “Đáng tiếc a!

Hôm nay!

Ngươi chú định phải bỏ mạng ở đây!” Uy Trì Cung gào thét, tốc độ xung sát dưới chân cũng lập tức càng lúc càng nhanh!

Chỉ trong vài bước đã đuổi đến sau lưng Tần Dã!

Vị Uy Trì tướng quân này là nghiêm túc sao?

Vừa nói chuyện vừa tấn công!

Vậy mà còn lợi hại đến vậy!

Những người trên chiến trường trước đây gặp phải ông ta rốt cuộc phải tuyệt vọng đến mức nào chứ!

Uy Trì Cung với sức mạnh vô cùng, hành sự thẳng thắn!

Lại còn có một Tần Quỳnh với tâm tư chẩn mật.

Sự kết hợp của hai người này người bình thường căn bản không chống đỡ nổi a!

Tần Dã trong lòng phiền muộn.

Nhưng động tác dưới chân lại không dám lơi lỏng nửa phần!

Niềm tin kiên định không bị bất kỳ yếu tố nào khác ảnh hưởng, phối hợp hoàn hảo không chút tì vết!

Mặc dù đó là ý tưởng do mình đưa ra!

Nhưng lần này ngay cả Tần Dã cũng không biết liệu mình có chưa tìm được cửa ra mà đã không chống đỡ nổi trước hay không!

Trong vài cái chớp mắt, đòn tấn công của Uy Trì Cung đã giáng xuống phía sau Tần Dã.

Tần Dã vội vàng né tránh sang một bên, nhưng lần này vì toàn bộ môi trường địa lý bị phá hủy.

Bước chân của Tần Dã thực sự không vững được!

Lập tức giẫm phải một bước hụt!

Đầu óc Tần Dã lập tức "ong" một tiếng vang lớn!

Trên chiến trường một sự sơ suất như vậy là đủ để lấy mạng rồi a!

Quả nhiên, chỉ một bước hụt đó.

Đòn tấn công của Uy Trì Cung và Tần Quỳnh đồng loạt xuất hiện trước mặt cậu ta.

Và lúc này cơ thể cậu ta còn chưa kịp điều chỉnh lại từ cú bước hụt đó!

Muốn tránh khỏi đòn tấn công của hai người này trong tình huống đó, điều đó đơn giản là si nhân nói mộng!

Thấy đòn tấn công của hai người đã giáng xuống đỉnh đầu mình!

Tần Dã cũng không còn cách nào khác.

Chỉ có thể giơ hai tay lên che chắn đỉnh đầu mình.

Cậu ta biết, cú tấn công này giáng xuống.

Hai cánh tay của cậu ta cho dù là hoàn toàn bị phế bỏ!

Nhưng so với việc trực tiếp bị bọn họ đập nát đầu, đây đã là kết quả tốt nhất.

Thế nhưng điều Tần Dã không ngờ tới là.

Đòn tấn công của hai người lại dừng lại ngay trên đỉnh đầu mình!

Lòng Tần Dã lập tức giật thót một cái, sát ý của hai người này đối với cậu ta khẳng định là không cần nghi ngờ gì nữa.

Với tính cách của bọn họ, một cơ hội tốt như vậy bọn họ tuyệt đối không thể bỏ qua.

Thế nhưng tại sao lại dừng lại vào lúc này chứ?

Đang lúc Tần Dã cảm thấy khó hiểu về điều này.

Hai người vậy mà lại nhanh chóng lao về phía Vương Bàn Tử!

Lòng Tần Dã vốn có chút hồ đồ!

Cậu ta và hai người này giao chiến lâu như vậy, bọn họ lờ đi cậu ta.

Chương 585

Kết quả bây giờ là sao đây?

Nhưng sự do dự như vậy chỉ lóe lên trong đầu Tần Dã một giây!

Đối với hai vị tướng quân này mà nói, điều có thể khiến bọn họ bỏ mục tiêu trong tay mình, lập tức chuyển hướng sang một hướng khác thì chỉ tồn tại một khả năng khác!

Đó chính là mục tiêu tiếp theo của bọn họ có ưu tiên cấp tuyệt đối!

"Béo!

Chạy mau!

Bọn họ đến rồi!" Tần Dã không kịp nghĩ nhiều, lập tức hét về phía Vương Bàn Tử.

"Cái gì?" Vừa nghe thấy tiếng hét đó, Vương Bàn Tử cả người vẫn còn có chút ngơ ngác.

Vô thức đáp một tiếng rồi quay đầu lại.

Kết quả liền thấy bộ dạng hung thần ác sát của hai người này.

Vương Bàn Tử ngây người, cậu ta hoàn toàn ngây người.

Cậu ta biết mình không phải đối thủ của hai người này, cũng biết với thân thủ của mình cho dù muốn tham gia chiến đấu giúp đỡ.

Cuối cùng khẳng định cũng chỉ có thể là giúp đỡ gây rối.

Đành phải phối hợp với Tần Dã và bọn họ chiến đấu, cố gắng hết sức trốn đến vị trí xa bọn họ một chút.

Chính là một điều, đã không giúp được thì tôi thà không đi gây

thêm phiền phức!

Trận chiến này vẫn tiếp tục cho đến bây giờ, kế hoạch này đều coi như được thực hiện vô cùng đúng chỗ!

Cũng không biết hai người này bây giờ là sao!

Sao tự nhiên lại nổi cơn điên mà lao về phía mình chứ!

"Vcl!

Hai người này tự nhiên nổi cơn điên gì vậy!

Sao tự nhiên lại lao về phía Bàn gia!

Bàn gia đây cũng không chọc giận bọn họ mà!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, lập tức liền muốn bỏ chạy.

Thế nhưng như cậu ta tự biết.

Thân thủ của cậu ta so với Tần Dã rốt cuộc vẫn còn kém quá nhiều.

Với khả năng của Tần Dã có thể kịp né tránh, thì đến lượt cậu ta lại trở nên không thể làm được.

Đòn tấn công của hai người rất nhanh đã bao vây cậu ta.

Đối mặt với thế tấn công hoàn hảo bao vây như vậy của hai người.

Vương Bàn Tử thực sự không có cách nào cả!

May mắn thay Tần Dã đã nhanh hơn một bước lao đến trước mặt cậu ta.

Sau đó trực tiếp một cú đá liền giáng thẳng vào Vương Bàn Tử.

Cú này sức mạnh thực sự là đủ nặng đô!

Chỉ một cú đá này trực tiếp liền khiến Vương Bàn Tử mắt hoa đốm vàng!

Cả người không khống chế được mà bay sang một bên!

Lăn liền mấy vòng trên đất mới cuối cùng dừng lại.

"Má ơi!

Tiểu Tần đồng chí!

Cú đá này của cậu thật sự là muốn lấy mạng anh em tôi rồi!

Tôi không chết dưới tay hai người bọn họ.

Nhưng cú đá này của cậu cũng suýt nữa là tiễn anh em tôi đi rồi a!" Đợi đến khi Vương Bàn Tử bò dậy vẫn còn liên tục thở dốc!

"Cậu cứ biết đủ đi!

Có thể cứu cậu ra khỏi tay hai người này đã coi như gặp may mắn lớn rồi!

Hay là cậu muốn cứ thế chết dưới tay bọn họ?" Tần Dã nói chuyện lúc này giọng điệu lập tức trầm xuống rất nhiều.

Thế nhưng hiện tại Vương Bàn Tử vẫn đang chìm đắm trong đau khổ vì bị Tần Dã đá bay, đến mức còn chưa chú ý đến trạng thái bất ổn của Tần Dã!

"Cái đó khẳng định là không thể a!

Tiểu Tần đồng chí, cậu nói hai cái tên này rốt cuộc là sao?

Tôi cảm thấy vừa rồi động tĩnh của tôi không lớn mà!

Bọn họ vốn vẫn luôn tìm phiền phức của cậu mà!

Sao tự nhiên lại như nổi cơn điên mà lao về phía anh em tôi chứ?" Vương Bàn Tử luồng khí nghẹn cuối cùng cũng dịu đi, đứng dậy thở dốc nói.

Cũng chính lúc này cậu ta cuối cùng mới chú ý đến Tần Dã lúc này đang nửa nằm nửa ngồi trên đất.

Tay phải của cậu ta đang ôm bụng, toàn bộ biểu cảm đều tỏ ra vô cùng đau đớn!

Lòng Vương Bàn Tử lập tức giật thót một cái, thực lực của cậu ta có thể không bằng đối phương, nhưng khả năng quan sát này vẫn có mà!

Cậu ta lập tức nhận ra trạng thái của Tần Dã không ổn!

Điều này rõ ràng là bị thương rồi a!

"Tiểu Tần đồng chí!

Cậu sao vậy?

Chẳng lẽ vừa rồi cứu tôi mà bị thương sao!" Vương Bàn Tử vội vàng hỏi!

"Biết đủ đi!

Cục diện của cậu vừa rồi hoàn toàn là chết chắc!

Có thể cứu cậu ra khỏi cục diện chết chắc do hai người này tạo ra!

Mà chỉ bị thương nhẹ như vậy đã coi như rất tốt rồi!

Đây là bị roi dài của Uy Trì Cung đánh trúng!

Cậu phải biết, trọng tâm của loại tấn công này chính là thông qua sức mạnh tuyệt đối mà trong khoảnh khắc vũ khí đánh trúng người cậu.

Sẽ đánh nát ngũ tạng lục phủ thậm chí toàn bộ xương cốt của cậu!

Lực đánh đó có thể trực tiếp xuyên qua khôi giáp mà đánh chết người!

Tôi chỉ bị gãy một xương, đã coi như là chuyện rất tốt rồi!" Tần

Dã cười khổ nói.

“Hai tên này tự nhiên là sao vậy?” Vương Bàn Tử lập tức nghĩ đến trọng điểm của sự việc!

Nếu cứ theo tiết tấu này mà chiến đấu!

Tần Dã tuy không thể chiến thắng hai vị tướng quân này, nhưng hai vị tướng quân này nhất thời cũng không cách nào đánh bại Tần Dã!

Có thể nói điểm chuyển ngoặt của toàn bộ trận chiến chính là ở việc bọn họ đột nhiên không hiểu sao lại thay đổi đối tượng tấn công của mình!

Chẳng lẽ là bọn họ tự mình nảy sinh ý thức tác chiến sao?

Bọn họ biết giao chiến với Tần Dã không cách nào dễ dàng thắng lợi, cho nên liền chuyển mục tiêu sang mình?

Cứ chờ đợi lúc Tần Dã đến cứu mình thì có thể làm Tần Dã bị thương?

Chương 586

Như vậy có thể hoàn toàn chiếm ưu thế sao?

Không không không!

Chuyện này tuyệt đối không thể!

Điều này hoàn toàn là đang đánh cược nhân tính rồi a!

Nếu Tần Dã không đến cứu mình thì sao?

Hoặc thực lực của cậu ta căn bản không đuổi kịp thì sao?

Tóm lại tất cả những khả năng có thể xảy ra đó thực sự là quá nhiều!

Vương Bàn Tử tin rằng với hai vị đại tướng lừng danh này tuyệt đối không thể nào đặt cơ hội định đoạt thắng bại vào loại xác suất nhỏ như vậy!

"Nói về điều này, Béo, đôi khi, vận may của cậu thật sự là tốt đến mức khiến người ta ghen tị a!" Tần Dã cười khổ nói.

Vương Bàn Tử chớp chớp mắt không hiểu.

Vận may tốt?

Điều này lại liên quan gì đến vận may tốt chứ!

"Bọn họ tuy coi như là ở trạng thái sống lại." "Nhưng về bản chất mà nói bọn họ vẫn chỉ là vì Nghịch Bát Quái mà có được sinh mệnh tạm thời mà thôi!

Bọn họ sẽ có tư tưởng nhất định của mình, nhưng nhiều hơn là dựa vào ưu tiên cấp để hoàn thành nhiệm vụ mà mình phải hoàn thành!

Trách nhiệm của bọn họ là Môn Thần, đương nhiên chính là phải dốc toàn lực bảo vệ cửa ra vào của mình.

Cho nên trong những việc bọn họ nên làm, bảo vệ cửa ra vào chính là quy tắc hành động ưu tiên cao nhất của bọn họ!

Vậy thì bọn họ trong tình huống không có bất kỳ sắp xếp chiến thuật nào mà đột nhiên chuyển hướng mục tiêu tấn công cậu, lời giải thích duy nhất chính là." "Trong khoảnh khắc vừa rồi, ưu tiên cấp của cậu đã vượt qua tôi, kẻ địch này!" "Điều đó cũng có nghĩa là, cái cửa ra đó nhất định ở vị trí mà cậu vừa đứng!" Tần Dã giải thích.

"Ai da má ơi!

Vậy theo cậu nói!

Anh em tôi vừa rồi chẳng phải đã đứng trước đáp án chuẩn rồi sao!" Vương Bàn Tử đập tay lên trán, trong lòng tiếc hối không thôi a!

Mình vừa rồi rõ ràng đã có cơ hội có thể rời khỏi nơi nguy hiểm này!

Chỉ thiếu một cú đá cuối cùng a!

Bây giờ cơ hội này!

"Bốp" một cái!

Mất rồi!

"Vậy Tiểu Tần đồng chí!

Chúng ta bây giờ phải làm sao đây?

Anh em tôi bây giờ lo liệu thì còn kịp không?" Vương Bàn Tử bất lực nói.

"Kịp chứ!

Nhớ điều tôi đã nói trước đây!

Nghịch Bát Quái chỉ sẽ dùng nhiều quy luật và biến hóa để quấy nhiễu chúng ta.

Cấu tạo tổng thể của nó sẽ không thay đổi!

Điều đó cũng có nghĩa là, nếu nơi đó bọn họ chú ý đến như vậy!

Thì chứng tỏ cửa ra nhất định là ở đó rồi!

Tiếp theo tôi sẽ tìm cách thu hút sự chú ý của bọn họ, dẫn dụ bọn họ đi chỗ khác.

Điều cậu phải làm là bất chấp tất cả mà xông qua đó!" Tần Dã nhắc nhở: "Bất kể cậu nhìn thấy cái gì cũng vậy!

Tuyệt đối không được do dự!

Nếu không bọn họ vì lý do ưu tiên cấp nhất định sẽ khóa chặt cậu làm mục tiêu!" Vương Bàn Tử nuốt mạnh một ngụm nước bọt.

Cậu ta trong lòng quá rõ, kế hoạch này của Tần Dã sẽ là một cuộc đua với thời gian như thế nào!

Có thể nói cơ hội của bọn họ chỉ có một lần!

Điều này đặc biệt là đối với Vương Bàn Tử mà nói.

Một khi thành công, cậu ta có thể thuận lợi vượt qua trận pháp này, tuy không biết tiếp theo sẽ ra sao.

Nhưng dù sao cũng tạm thời thoát khỏi tay hai vị tướng quân này.

Còn một khi thất bại, đòn tấn công của hai vị tướng quân này lại quá trí mạng!

Tần Dã có thể giảm thiểu mức độ ảnh hưởng của Uy Trì Cung đối với mình xuống thấp nhất, Vương Bàn Tử lại không cho rằng là Uy Trì Cung năng lực không đủ hoặc Tần Dã vận may quá tốt.

Cậu ta biết nếu đổi thành mình.

Bất kể là Uy Trì Cung hay Tần Quỳnh, mình tuyệt đối không chống đỡ nổi cú thứ hai!

“Béo, ngây người ra làm gì!

Mau trả lời tôi!” Tần Dã thúc giục!

Nói về rủi ro của kế hoạch này, Tần Dã trong lòng tự nhiên cũng vô cùng rõ ràng.

Cho nên cậu ta cũng không cách nào đương nhiên ra lệnh bắt đầu.

Người thực hiện chính tiếp theo sẽ là Vương Bàn Tử.

Cậu ta nhất định phải đợi Vương Bàn Tử thực sự đã chuẩn bị sẵn sàng sau đó mới có thể bắt đầu hành động.

“Tôi chỉ hơi căng thẳng thôi!

Kế hoạch này đồng nghĩa với việc phải tranh thủ thời gian ra khỏi tay hai vị tướng quân này.

Nếu xuất hiện một sơ suất thì chẳng phải mất mạng sao?” Vương Bàn Tử hỏi: “Ý cậu là nếu có lần sau, chẳng phải ngay cả cậu cũng không cách nào cứu tôi sao?” Tần Dã gật đầu.

“Đòn tấn công của Uy Trì Cung vừa rồi đối với tôi có ảnh hưởng lớn hơn tôi tưởng!

Bây giờ tôi có thể thuận lợi giao chiến với bọn họ hay không cũng không dám đảm bảo nữa.

Nếu cậu thực sự lại xuất hiện sơ suất.

Tôi tuyệt đối không cách nào cứu cậu được nữa.” Lời của Tần Dã khiến mức độ căng thẳng của Vương Bàn Tử cả người lại tăng lên rất nhiều.

Cho dù là cậu ta, lúc này phải trực tiếp liên quan đến tính mạng

của mình.

Cậu ta vẫn không cách nào như bình thường mà không quá để tâm.

“Tiểu Tần đồng chí, nếu tôi muốn có thêm chút thời gian để chuẩn bị tâm lý.

Cậu nghĩ chuyện này có thực tế không?” Vương Bàn Tử nhìn Tần Dã hỏi.

“Thực tế, cùng lắm là để hai vị tướng quân này đến tìm phiền phức của chúng ta nhiều hơn một chút thôi.” Tần Dã lạnh lùng hừ một tiếng.

“Hắc hắc, tôi chỉ nói đùa thôi!

Tôi nghĩ tôi chuẩn bị xong rồi.” Vương Bàn Tử hít một hơi thật sâu nói.

Tần Dã gật đầu, không còn giao tiếp với Vương Bàn Tử nữa.

Một bước xông lên liền lao về phía cửa ra có thể có trước đó.

Quả nhiên, Tần Dã một khi tiến vào một phạm vi nào đó!

Hai vị tướng quân liền như bị kinh động, riêng rẽ vung vũ khí lao đến.

Tần Dã tự nhiên không dám cứng đối cứng.

Chương 587

Đặc biệt là bây giờ mình đã bị thương!

Cậu ta nhanh chóng với tốc độ cực nhanh mà né tránh sang một bên.

Hiện tại cậu ta đã bị thương, không cách nào còn đơn thuần dựa vào phản ứng của mình mà chu toàn với bọn họ được nữa!

Điều cậu ta có thể làm bây giờ là dự đoán hành động của hai người để cố gắng giao chiến với bọn họ!

Tần Dã nhanh chóng né tránh sang một bên, lần này hoàn toàn không đợi đến khi đòn tấn công của bọn họ đến gần.

Sau khi tránh khỏi đòn tấn công của hai người, Tần Dã nhanh chóng né tránh sang một bên!

Cậu ta bây giờ chỉ có thể thông qua cách này để dẫn dụ bọn họ đi.

Điều khó khăn của việc này chính là cậu ta phải thu hút bọn họ đến một khoảng cách đủ để Vương Bàn Tử chạy thoát!

Thế tấn công của hai người vẫn mãnh liệt như vậy, và lần này, Tần Dã cũng phải dùng thời gian sớm hơn mà né tránh.

“Tên tiểu tặc!

Sao vậy?

Đã muốn chạy trốn rồi sao?” “Vừa rồi không phải rất lợi hại sao!” “Bị thương rồi chứ!

Tiểu tặc, ngươi cũng coi như là một kẻ cứng đầu!

Ăn một roi của ta!

Vậy mà vẫn có thể hoạt bát nhảy nhót như vậy!

Nhưng hình thức hành động của ngươi đã hoàn toàn thay đổi rồi!

Chắc là ngươi bây giờ cũng không dễ chịu gì đâu nhỉ!

Cần gì phải giãy giụa nữa chứ!

Ta sẽ cho ngươi một cái chết thống khoái!" Uy Trì Cung vừa đuổi đánh phía sau vừa hét.

Lần này Tần Dã không dám dừng lại dù chỉ một chút, thậm chí trên tốc độ còn phải không ngừng tăng tốc!

Cậu ta nhất định phải tiếp tục thu hút hai người, khiến bọn họ lấy mình làm mục tiêu!

Hiện tại khoảng cách của bọn họ với cửa ra vẫn còn quá gần!

Muốn quay đầu đuổi theo cũng chỉ là chuyện vài bước chân!

Còn Vương Bàn Tử lúc này thì vẫn luôn chuẩn bị xung kích!

Cậu ta trong lòng đã nghĩ kỹ rồi, tiếp theo mình sẽ lấy mệnh lệnh của Tần Dã làm mệnh lệnh hành động cuối cùng!

Chỉ cần Tần Dã hô "Xông!", thì mình sẽ bất chấp tất cả mà xông ra ngoài!

Cho dù hiện tại trong tầm mắt của cậu ta, hướng xung kích mà Tần Dã đang dẫn dụ vẫn chỉ là một bức tường đá.

"Cùng lắm là đâm đầu vào tường vỡ đầu chảy máu thôi!

Bàn gia đây đâu phải chưa từng bị thương!" Vương Bàn Tử thầm mắng trong lòng.

Quay đầu nhìn về phía Tần Dã.

Trong mắt cậu ta Tần Dã dường như đã dẫn hai người đi đến một khoảng cách tương đối rồi!

Với khoảng cách hiện tại của bọn họ!

Nếu mình bất chấp tất cả dốc toàn lực xung kích!

Chắc là có thể né tránh được!

Thế nhưng cậu ta lại vẫn không dám động đậy!

Dù sao cơ hội này chỉ có một lần.

Chỉ cần lúc mình hành động xuất hiện dù chỉ một chút sơ hở.

Kết quả dẫn đến sẽ là tuyệt đối trí mạng!

"Tiểu Tần đồng chí!

Cậu mau hét lên đi!

Cứ thế đợi chờ thực sự là quá nguy hiểm rồi a!" Vương Bàn Tử trong lòng thực sự rất sốt ruột, hai tay càng không ngừng xoa xoa vào nhau.

"Xông!" Mặc dù Vương Bàn Tử vì căng thẳng mà toàn bộ tư duy đều không ngừng nhảy loạn.

Thế nhưng sợi dây căng thẳng đó một chút cũng không dám lơi lỏng.

Sau khi nghe thấy mệnh lệnh của Tần Dã.

Vương Bàn Tử lập tức như mũi tên rời cung mà lao ra ngoài với tốc độ cực nhanh!

Trong đầu cậu ta lúc này chỉ có một ý niệm!

Xông!

Dốc hết tốc độ nhanh nhất của mình mà xông ra ngoài!

Bất kể tiếp theo mình nghe thấy động tĩnh gì cũng không cần quan tâm!

Chỉ cần dốc toàn lực mà xông ra ngoài là đủ rồi!

Cũng không biết từ lúc nào, một luồng sát khí xuất hiện phía sau mình!

Luồng sát ý đó cực mạnh, Vương Bàn Tử thậm chí có thể cảm nhận được trái tim mình đều bị luồng sát ý đó siết chặt lại!

Thế nhưng Vương Bàn Tử lại vẫn không dám dừng lại, thậm chí không thể tò mò quay đầu lại nhìn!

Thấy bức tường đá ngay trước mắt.

Vương Bàn Tử lập tức hét lớn một tiếng!

Chết thì chết đi!

Cứ thế bất chấp tất cả mà đâm thẳng vào!

Trong lòng cậu ta lúc này cũng hoảng lắm a!

Tuy nói trước đó đã chuẩn bị tâm lý như vậy!

Nhưng ai mà biết cái thứ này rốt cuộc là sao chứ!

Nếu đây thực sự là bức tường đá!

Cú đâm này của mình chắc chắn sẽ rất đau đúng không!

Xui xẻo thì mình trực tiếp mất mạng rồi chứ!

Vương Bàn Tử nhắm chặt hai mắt, chờ đợi kết quả tiếp theo!

Thế nhưng điều cậu ta không ngờ tới là, mình vậy mà lại trực tiếp xuyên qua bức tường đá kiên cố đó!

Cũng vì cú này thực sự quá đột ngột!

Đến mức Vương Bàn Tử sau khi xuyên qua toàn bộ trọng tâm đều thay đổi, trực tiếp liền đứng không vững, ngã sấp mặt như chó ăn shit trên đất.

Sau khi hoàn hồn Vương Bàn Tử lập tức hưng phấn lên!

“Tiểu Tần đồng chí!

Thành công rồi thành công rồi!

Thật sự đã ra ngoài rồi!” Vương Bàn Tử vừa quay đầu lại, Tần Dã liền trực tiếp ngã bay ra.

Rơi xuống đất rồi lại lăn liền mấy vòng.

Chương 588

Bộ dạng đó nhìn thê thảm không nói nên lời!

Vương Bàn Tử lập tức căng thẳng lên.

Bộ dạng này của Tần Dã trông thực sự là vô cùng thê thảm rồi!

"Tiểu Tần đồng chí!

Cậu sao vậy?

Có sao không?" Vương Bàn Tử ôm Tần Dã lên vội vàng hét.

"Cái tên Béo chết tiệt này!

Sau này khả năng thực hiện không thể mạnh mẽ hơn một chút sao!" Tần Dã phun ra một ngụm máu tươi, đau khổ nói.

Thì ra trước đó Vương Bàn Tử tuy đã dốc toàn lực chạy trốn, nhưng vì thân hình của cậu ta cộng với khoảng cách khác biệt năng lực không thể xóa bỏ giữa hai vị tướng quân.

Tốc độ của Vương Bàn Tử rốt cuộc vẫn chậm hơn một chút!

Ngay trong khoảnh khắc cậu ta sắp xông ra ngoài!

Hai vị tướng quân đã đuổi đến sau lưng cậu ta!

Đồng thời đều tấn công cậu ta!

Nói về bất cứ lúc nào, thiết lập Môn Thần là phải dốc toàn lực bảo vệ cánh cổng vào lúc này tuy vô cùng khó đối phó.

Nhưng cũng coi như đã giúp Tần Dã một việc lớn.

Bất kể là cố ý hay vô ý!

Ít nhất bây giờ sự chú ý của hai vị tướng quân này hoàn toàn đổ dồn vào Vương Bàn Tử.

Sơ hở phòng thủ trên toàn thân thực sự là quá rõ ràng!

Với thực lực vốn có của hai vị tướng quân này, trong tình huống bình thường tuyệt đối không thể xuất hiện sơ hở như vậy được!

Tần Dã tự nhiên cũng không thể bỏ qua cơ hội này!

Một bước xông đến sau lưng hai người, đối với gáy của bọn họ liền nhảy lên đá cho mỗi người một cú.

Lúc này mới coi như đã cắt đứt sự truy đuổi của hai người, tranh thủ thời gian cho Vương Bàn Tử!

Thế nhưng hai người này tuyệt đối không phải loại chủ nhân bị tấn công rồi còn ngoan ngoãn chịu đòn!

Trong khoảnh khắc bị tấn công.

Phản xạ thần kinh gần như bản năng được hình thành từ những cuộc tàn sát trên chiến trường của hai người, lập tức với tốc độ cực nhanh xoay người.

Một cú đá một cây giản liền đánh về phía Tần Dã!

Tuy nói Tần Dã vẫn kịp thời khống chế được giản của Tần Quỳnh.

Nhưng cuộc tấn công của Uy Trì Cung thì cậu ta thực sự không có cách nào cả!

Đối với những người này mà nói, mỗi một bộ phận trên cơ thể của bọn họ từ lâu đã biến thành vũ khí vì những cuộc tàn sát trên chiến trường của bọn họ!

Chỉ riêng một cú đá này, đã đá cho Tần Dã một tiếng rên khẽ!

Cảm giác như ngũ tạng lục phủ của mình đều như muốn bị đá nát vậy!

Lúc này mới xuất hiện trước mặt Vương Bàn Tử với bộ dạng thê thảm như vậy.

“Tiểu Tần đồng chí!

Bây giờ phải làm sao?” Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

“Vẫn chưa kết thúc!” Tần Dã trầm giọng nói.

Không đợi Vương Bàn Tử phản ứng lại, liền thấy hai vị tướng quân đã nhanh chóng lao đến.

Hơn nữa nhìn thế trận của bọn họ bây giờ, khí thế muốn xé xác cậu ta thành vạn mảnh rõ ràng mạnh mẽ hơn mấy lần!

Có Tần Dã trước đó giải thích.

Bây giờ ngay cả Vương Bàn Tử trong lòng cũng hiểu rõ!

Tần Quỳnh và Uy Trì Cung với tư cách là Môn Thần, nhiệm vụ cốt lõi của bọn họ tự nhiên chính là không để bất kỳ ai có cơ hội xâm nhập vào.

Vậy bây giờ hai người bọn họ đã đột phá rồi.

Vậy để không khiến sai lầm của mình càng trở nên nghiêm trọng.

Điều hai người này phải làm đương nhiên chính là trực tiếp tiêu diệt những kẻ xâm nhập rồi a!

Lúc này xuất hiện trước mặt hai người bọn họ!

Khí thế bùng phát quanh thân đâu còn chút dáng vẻ của con người!

Sát ý mãnh liệt dường như làm không gian xung quanh cũng bị vặn vẹo!

Với thế trận bùng phát ra từ hai người bọn họ lúc này!

Vương Bàn Tử không biết điều này rốt cuộc là do bọn họ vốn đã có!

Hay là sau khi chết mới sản sinh ra!

Vương Bàn Tử đều đã vô cùng khẳng định!

Nếu thực sự là trên chiến trường!

Chỉ sợ chỉ riêng khí phách như vậy, người bình thường khi gặp phải đã vì sợ hãi mà không thể động đậy rồi!

Ngay cả cậu ta lúc này cũng vì khí phách đó mà không khỏi ngây người một chút.

"Đừng ngây người ra!" Tần Dã hét lớn một tiếng, một tay đẩy mạnh Vương Bàn Tử ra.

Đợi đến khi cậu ta muốn hành động nữa thì tất cả đã không kịp rồi!

Hai người đã đến trước mặt cậu ta, vũ khí đã tích lực đầy đủ cũng đã lúc này trực tiếp giáng xuống.

Một đòn tấn công như vậy Tần Dã căn bản không thể đối phó!

Cho dù dốc toàn lực miễn cưỡng tránh được!

Kết quả cuối cùng cũng nhất định sẽ chịu trọng thương!

"Chết chắc rồi!" Lòng Tần Dã đột nhiên chìm xuống, trong lòng gần như đã muốn bỏ cuộc!

Và ngay trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này!

Đòn tấn công của hai người đột ngột dừng lại!

Vũ khí của hai người đều lơ lửng giữa không trung!

Ngay trên đỉnh đầu Tần Dã!

Cách đỉnh đầu Tần Dã chỉ chưa đầy một milimet!

Áp lực gió mạnh mẽ do sức mạnh cường hãn gây ra khiến đầu Tần Dã cũng bị rách da.

Cú va chạm kịch liệt thậm chí khiến Tần Dã trong khoảnh khắc đó choáng váng!

Dù là vậy, nhưng rốt cuộc cũng đã giữ được một mạng, điều này đối với Tần Dã mà nói đã là một chuyện vô cùng tốt rồi!

Phải biết, trong khoảnh khắc vừa rồi, Tần Dã dường như còn nhìn thấy cả bà ngoại mình!

“Tiểu Tần đồng chí!

Cậu sao vậy!

Cậu có sao không!” Vương Bàn Tử sốt ruột lao đến hỏi.

Chương 589

“Vẫn ổn.” Tần Dã đáp có chút chậm chạp.

Thực sự là vì cú tấn công trong khoảnh khắc vừa rồi.

Bất kể là đối với sinh lý hay tâm lý của cậu ta đều mang lại cú sốc cực lớn!

“Không sao là tốt rồi không sao là tốt rồi!” “Nhanh!

Nhanh ra ngoài đi!” Vương Bàn Tử vừa nói, vừa vội vàng tiến lên kéo Tần Dã ra khỏi sự uy hiếp của đòn tấn công của hai người!

“Hai người bọn họ là trạng thái gì vậy!

Vừa rồi còn là thế không chết không ngừng!

Sao tự nhiên lại không có động tĩnh gì nữa?

Chẳng lẽ là thời gian của Nghịch Bát Quái đã hết sao?

Cho nên bọn họ mới không động đậy nữa sao?” “Không, là chúng ta đã ra khỏi phạm vi rồi.” Tần Dã đứng dậy lắc lắc đầu, cảm thấy mình cuối cùng cũng hơi hoàn hồn lại sau đó mới tiếp tục nói: “Bất kỳ trận pháp nào có trung tâm, thì sẽ có ranh giới!

Bất kể Nghịch Bát Quái này có lợi hại đến đâu!

Sự huyền diệu này cũng chỉ có thể nằm trong phạm vi của trận pháp!

Một khi đã thoát ly khỏi trận pháp!

Bất kể nó có sức mạnh thần kỳ đến đâu cũng sẽ không thể thi triển được nữa!

Đây cũng coi như là vận may của chúng ta không tệ rồi!” Tần Dã

thở dài một hơi, khi nói chuyện vẫn còn cảm thấy tâm hữu dư quý (thót tim)!

Điều này cũng khó trách, nói về phạm vi của Nghịch Bát Quái rốt cuộc lớn đến đâu, ngay cả Tần Dã cũng không thể dự liệu được!

Khoảnh khắc vừa rồi cậu ta thực sự đã cảm nhận được khí tức tử vong.

Vô số hồi ức đèn kéo quân đều lướt qua trước mắt cậu ta!

Cuối cùng vậy mà có thể sống sót trong tình huống đó, Tần Dã tự mình cũng cảm thấy thực sự quá tốt rồi!

"Hai tên này chắc sẽ không động đậy nữa chứ?" Vương Bàn Tử nhìn hai vị tướng quân trước mắt cẩn thận hỏi.

"Không biết, tóm lại chúng ta tranh thủ bây giờ mau rời đi thôi!

Nếu không nếu hai thứ này lại giả chết mà sống dậy!

Hai chúng ta e rằng chỉ có thể bỏ mạng ở đây thôi!" Tần Dã thở dài nói.

"Đúng đúng đúng!

Tiểu Tần đồng chí cậu nói đúng!

Mau đi mau đi!" Vương Bàn Tử liên tục gật đầu.

Còn trực tiếp liền cất bước đi ra ngoài!

Thế nhưng chỉ đi được nửa đường liền dừng lại.

Cậu ta phát hiện Tần Dã vậy mà vẫn đứng yên tại chỗ không động đậy.

"Tiểu Tần đồng chí!

Cậu sao vậy?

Còn không đi sao?

Chẳng lẽ hai vị tướng quân này còn có điều bí ẩn gì nữa sao?" Vương Bàn Tử tiến lên nghi hoặc hỏi.

"Trận chiến vừa rồi vũ khí duy nhất của chúng ta đã bị phế.

Tiếp tục đi xuống không an toàn.

Kiếm cho mình một cái thì sao?" Tần Dã chỉ vào hai người trước mặt hỏi.

Vương Bàn Tử chống cằm hơi tính toán một chút, sau đó lập tức gật đầu đồng ý!

Chỉ riêng việc gặp phải hai vị tướng quân như vừa rồi đã nói lên mức độ nguy hiểm trong cổ mộ này có thể đạt đến mức nào!

Nếu thực sự không có dù chỉ nửa cái thứ bảo mệnh mà đi xuống!

E rằng đi không được bao xa đã sẽ trực tiếp bỏ mạng rồi a!

Còn giản và roi dài mà hai vị tướng quân này sử dụng!

Tuy nói Vương Bàn Tử trong lòng cũng hiểu, vũ khí này rốt cuộc có thể phát huy tác dụng lớn đến đâu!

Rất nhiều mức độ vẫn là do thực lực của người sử dụng!

Nhưng nếu bản thân vũ khí này hoàn toàn không ổn thì cũng không được!

Ít nhất sẽ không có một tướng quân nào trên chiến trường lại dùng một thanh gỗ mục mà đối đầu với đại đao của đối phương!

"Ý hay!" Vương Bàn Tử lập tức gật đầu đồng ý, sau đó khó khăn lắm mới rút được roi dài ra khỏi tay Uy Trì Cung.

Kết quả ngay khoảnh khắc roi dài thoát khỏi sự khống chế của Uy Trì Cung.

Thân hình Vương Bàn Tử đột nhiên nặng trịch, cùng với roi dài

cũng cùng nhau giáng xuống đất.

"Vcl!

Tình huống gì vậy!

Thứ này sao lại nặng đến vậy!

Đúng là vị Uy Trì tướng quân này dùng cái này làm vũ khí của mình sao?" Vương Bàn Tử coi như là hoàn toàn ngơ ngác.

Đến mức ngay cả cậu ta tự mình cũng không ý thức được câu hỏi này của mình rốt cuộc ngu xuẩn đến mức nào!

Phải biết, vừa rồi Uy Trì Cung chẳng phải ngay trước mặt bọn họ dùng vũ khí này mà tấn công bọn họ điên cuồng sao!

Hắc kim cổ đao trong tay Tần Dã chẳng phải cũng bị thứ này một phát đánh gãy sao!

Cái bộ dạng hùng dũng mạnh mẽ khi vung cây roi dài đó chẳng phải vừa mới xảy ra cách đây không lâu sao!

Mình vậy mà lại nghi ngờ tính chân thực của chuyện này!

Thế nhưng điều này chẳng phải quá đáng rồi sao!

Những tướng quân trước đây ai nấy đều lợi hại đến vậy sao?

Vũ khí nặng đến vậy!

Bọn họ vậy mà lại cầm bằng một tay!

Như vậy cũng thôi đi!

Lại còn có thể vận dụng tự nhiên như đôi tay của mình vậy!

Người xưa chẳng lẽ toàn bộ đều là quái vật sao!

Điều này đơn giản là phi lý a!

"Trước đây có người từng nói, con người chúng ta bây giờ có thể

cái gì cũng lợi hại hơn người xưa." "Thế nhưng nếu là so đấu sức mạnh thuần túy!" "Chúng ta trải qua công nghệ hiện đại lại đã không thể so sánh với bọn họ.

Bởi vì bây giờ có quá nhiều phương pháp có thể giúp chúng ta bù đắp sức mạnh!

Đến mức khát vọng sức mạnh của chúng ta từ lâu đã không còn như trước nữa rồi!

Còn loại lơi lỏng sức mạnh một cách hữu ý vô ý này.

Kết quả cuối cùng mang lại tự nhiên chính là sức mạnh suy yếu." "Cho nên cho dù trước đây có thể dùng vũ khí bằng một tay, đến bây giờ cũng không thể làm được nữa." Tần Dã nói, cũng đưa tay lấy cây giản của Tần Quỳnh xuống.

"Tôi coi như là hiểu vì sao rất nhiều công pháp thượng thừa của cổ đại không có bao nhiêu người có thể học được rồi." "Những kẻ ở Phan Gia Viên trước đây còn nói, chỉ cần có công pháp ai cũng có thể trở thành võ lâm cao thủ!

Bây giờ xem ra đơn giản là nói bậy!

Chương 590

Nếu thực lực ban đầu của cậu không thể đạt đến yêu cầu!

Cho cậu công pháp tốt đến mấy cũng không có ý nghĩa gì cả!" "Tiểu Tần đồng chí, vũ khí này cậu thế nào tôi không biết!

Nhưng tôi thì không có cơ hội dùng rồi!

Nặng quá, tôi hai tay cùng lúc phát lực mới coi như là miễn cưỡng có thể cầm lên.

Nếu thực sự gặp phải phiền phức gì!

Muốn dùng cái thứ này mà liều mạng với đối phương.

Tôi ước chừng dùng cái thứ này còn không bằng tôi tay không đánh!" Vương Bàn Tử thở dài bày tỏ.

"Tôi cũng chỉ có thể như vậy." Tần Dã cầm một cây giản của Tần Quỳnh trong tay.

"Nếu là hai tay cùng lúc sử dụng, tôi còn coi như là có thể dùng vũ khí này một chút!

Nhưng nếu muốn vận dụng bằng một tay, tình hình của tôi e rằng cũng sẽ không tốt hơn cậu bao nhiêu đâu." "Ai, thôi được rồi thôi được rồi." "Bất kể thế nào thì cứ rời khỏi đây trước đã rồi nói sau!

Hiện tại xem ra, đoạn đường này chỉ có một lối đi như vậy.

Xem ra chúng ta cần phải đi xuống trước đã rồi nói sau.

Cái kiểu tình huống căn bản không nhìn thấy hướng phía trước này bực mình nhất!" "Ngay cả chúng ta tiếp theo rốt cuộc nên đi hướng nào, phải đi bao lâu cũng không biết." Vương Bàn Tử bất lực thở dài.

Vừa bước tới hai bước, liền cảm thấy dưới chân mình lún xuống.

Lòng Vương Bàn Tử lập tức giật thót một cái.

Nói về kinh nghiệm xuống mộ!

Vương Bàn Tử đâu có thiếu chút nào!

Chỉ với một cú chạm như vậy.

Cậu ta sao lại không biết mình đã giẫm phải cơ quan gì chứ!

"Tiểu Tần đồng chí, chúng ta có thể sẽ gặp phiền phức rồi!" Vương Bàn Tử trong lòng không ngừng lẩm bẩm!

Hầu như cùng lúc đó, những ngọn đuốc xung quanh đột nhiên sáng lên.

Bất kể là Tần Dã hay Vương Bàn Tử đều giật bắn người một cái!

Tần Dã ngay lập tức giơ cây giản mà mình vừa mới có được lên!

Vương Bàn Tử lúc này vì trong tay không có vũ khí!

Nhưng cũng lập tức bày ra thế muốn dùng quyền đấm chân đá!

Thế nhưng may mắn thay lúc này những thứ được đốt xung quanh cũng chỉ là đống lửa!

Còn những cơ quan chết người khác ít nhất cũng không bị kích hoạt!

Chỉ là trong khoảnh khắc nhìn thấy những bức tường đá hai bên, hai người vẫn bị nội dung trên đó làm cho kinh ngạc sâu sắc!

Lúc này trên bức tường đá hai bên vẽ một thân hình dài ngoẵng!

Thân hình này trải dài đến vị trí rất xa phía trước!

Chỉ đứng ở đây, hầu như không thể nhìn thấy cuối bức bích họa!

Còn ở một bên khác thì là vô số yêu ma!

“Tiểu Tần đồng chí, cái thứ không nhìn thấy đầu này chắc là rồng đúng không?” Vương Bàn Tử hỏi.

Tần Dã gật đầu.

“Với tạo hình này mà nói, tôi cũng không nghĩ ra cái gì khác!

Điều này thật sự thú vị!

Cậu nói cái nơi này không đâu lại vẽ một con rồng ở đây làm gì!

Chẳng lẽ là chỉ ý nghĩa của Hoàng đế sao?

Trước đây cách xưng hô với Hoàng đế chẳng phải đều là Chân Long Thiên tử gì đó sao!

Nếu là như vậy, chẳng phải có nghĩa là chúng ta tiếp tục đi xuống!

Là có thể đến chủ mộ thất của Hoàng đế!” Vương Bàn Tử lập tức hưng phấn.

Điều này không chỉ vì thói quen bản năng của cậu ta với tư cách là một kẻ trộm mộ.

Quan trọng hơn là chỉ cần đến chủ mộ thất, cũng có nghĩa là hành động lần này đã gần kết thúc rồi!

Và bọn họ cuối cùng cũng có thể rời khỏi nơi nguy hiểm này!

“Vì mối quan hệ giữa Tần Quỳnh và Uy Trì Cung, tôi nghĩ tiếp tục đi xuống là có thể đến chủ mộ, ý tưởng này không có vấn đề gì!

Thế nhưng bức bích họa này có lẽ không phải ý đó.” “Bên trái tuy vẽ là rồng.

Thế nhưng bên phải lại là vô số yêu quái a!

Chẳng lẽ cậu muốn nói những yêu quái này chỉ là tướng sĩ hoặc dân chúng dưới trướng Thái Tông Hoàng đế sao?” Tần Dã hỏi ngược lại.

Vương Bàn Tử chống cằm suy nghĩ một lúc cũng theo đó mà gật đầu.

"Điều này thực sự không mấy khả thi!

Nếu lăng mộ này là của vị Thái Tông Hoàng đế mà cậu nói!

Thì chứng tỏ lăng mộ này khẳng định đã được xây dựng trước khi ông ấy mất rồi!

Với mức độ trung thành của hai tướng quân này đối với Thái Tông Hoàng đế!

Cậu dám làm ra một vở kịch như vậy!

Thì tuyệt đối sẽ trực tiếp khiến cậu xương cốt nát tan, tro bụi bay đi!

Thế nhưng nếu không phải vậy, thì chuyện này là sao?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Đổi một góc độ để nghĩ.

Nếu ý này là con rồng này đang chiến đấu với yêu quái thì sao?" Tần Dã đưa ra một suy đoán của mình.

"Nếu nói như vậy thì có chút lý rồi đó a!

Tuy nói rồng trong các thời đại khác nhau sẽ có những biểu tượng khác nhau.

Nhưng theo Bàn gia tôi biết, trong phần lớn trường hợp, rồng đều đại diện cho quyền lực, sức mạnh và sự bảo hộ!

Nếu con rồng này muốn biểu đạt ý nghĩa đó, thì dường như rất hợp lý." Vương Bàn Tử gật đầu đáp.

"Tóm lại chúng ta cứ đi tiếp xem sao đã.

Xem cuối cùng của hai bức tường đá này là gì!" Tần Dã lập tức

cất bước, Vương Bàn Tử cũng lập tức với tốc độ nhanh nhất mà đi theo.

Nói về trong quá trình tiến về phía trước này, nội dung của hai bức bích họa này không có quá nhiều thay đổi!

Cứ như là con rồng không thấy cuối và vô số yêu quái vậy!

Vẫn tiếp tục đi bộ khoảng mười phút.

Bức bích họa trên tường mới cuối cùng có chút thay đổi!

Ngoài yêu quái và rồng ra, bắt đầu có thể nhìn thấy hình ảnh thành trì!

“Tiểu Tần đồng chí, thành trì này lại có ý nghĩa gì a?

Chẳng lẽ thật sự là như anh em tôi đoán sao?” Vương Bàn Tử quay đầu tò mò nhìn Tần Dã.

“Không.” “Những thành trì này rõ ràng là tồn tại với tư cách là công sự phòng ngự.

Chương 591

Tôi nghĩ nếu không nhầm, những thành trì này chỉ là thành trì Đại Đường.

Ý nghĩa mà bức bích họa này kéo dài ra lẽ ra là chỉ cần Đại Đường còn tồn tại, những yêu quái này tuyệt đối không thể tiến vào trong thành được!" Tần Dã phân tích: "Chỉ là con rồng này lại có ý nghĩa gì chứ?" "Việc thành trì là công sự phòng ngự ngăn chặn yêu ma quỷ quái đến quấy nhiễu điểm này tôi có thể hiểu.

Thế nhưng rồng thì sao?

Trong quá khứ, rồng có thể coi là tường thụy (điềm lành) a!

Chẳng lẽ điều này cũng phải bị ngăn ở bên ngoài sao?" "Cái Đại Đường này thật sự khiến người ta mơ hồ không hiểu a!" Vương Bàn Tử gãi đầu sau gáy không hiểu nói: "Tiểu Tần đồng chí!

Cậu nhìn phía trước!

Là cửa!

Chúng ta chắc là đã đi đến cửa ra rồi đúng không!" Vương Bàn Tử lập tức kích động lên.

Dù sao bất kể hành lang này có hoàn toàn an toàn hay không, nhưng đây rốt cuộc là thế giới dưới lòng đất.

Lại còn là một thế giới có những thứ bảo vệ cực kỳ lợi hại!

Ở nơi này thêm một giây cũng có nghĩa là không biết lúc nào sẽ xuất hiện nguy hiểm!

Đối với Vương Bàn Tử mà nói, tự nhiên là hy vọng mình có thể nhanh chóng rời khỏi khu vực này!

Hai người đi đến trước cửa, liền thấy những yêu ma quỷ quái đó dừng lại ngay chỗ sắp đến cửa thành!

Đến đây thực ra không khó hiểu lắm!

Từ góc độ này mà nhìn, điều này thực sự giống như Vương Bàn Tử đã phân tích!

Bức tường thành này tượng trưng cho sự phòng ngự kiên cố không thể phá hủy của triều đại Đại Đường!

Và chỉ cần triều đại Đại Đường còn tồn tại, những yêu quái này đừng hòng có thể tiến vào trong thành được!

Thế nhưng con rồng đó lại từ từ từ bức bích họa thuần túy mà trở nên lập thể trong quá trình bọn họ tiến về phía trước.

Đến khi đến tường thành.

Toàn bộ con rồng đã không còn chỉ là bích họa nữa!

Mà đã trở thành một thực thể đứng sừng sững trên tường thành!

"Má ơi!

Cái điêu khắc này thật sự lợi hại a!" Vương Bàn Tử nhìn con rồng đá đã hiện ra trước mắt, giọng điệu rõ ràng mang theo không ít sự kinh ngạc: "Từ một bức bích họa thuần túy đến toàn bộ trở nên lập thể!

Loại công nghệ này tuyệt đối không phải người bình thường có thể làm được a!

Hơn nữa lại còn sống động như thật như vậy!

Nói thật, nếu không phải đầu con rồng này bây giờ đang hướng về phía tường thành!

Anh em tôi đều nhịn không được sẽ nghĩ thứ này có thật sự sẽ đột nhiên không hiểu sao lại có sinh mệnh.

Sau đó lại còn lao về phía chúng ta nữa!" Vương Bàn Tử cười ha ha!

Còn Tần Dã lúc này lại vẫn đang quan sát bức bích họa tường thành!

Sau đó lại tiến lên đẩy đẩy cánh cửa đá trước mắt.

Kết quả phát hiện cánh cửa đá này vô cùng kiên cố, tuy nói không hoàn toàn bị phong tỏa, nhưng rõ ràng cũng không phải thông qua sức mạnh thô bạo là có thể tùy tiện đẩy ra được!

Tần Dã lập tức hiểu ra!

Cánh cửa đá này cũng tồn tại một loại cơ quan nào đó!

Bọn họ nếu muốn đi vào mà không muốn tự mình phá hủy cánh cửa đá, thì chỉ có thể tìm ra cơ quan này!

"Béo, con rồng này đối với chúng ta mà nói không thể chỉ đơn giản là đẹp mắt như vậy đâu a!" Sau khi xác định suy nghĩ của mình, Tần Dã nói: "Tôi hơi sờ soạng một chút, trọng lượng của cánh cửa đá này tôi nghĩ trong tình huống chỉ có hai chúng ta." "Chỉ đơn thuần muốn dựa vào sức mạnh thô bạo của chúng ta mà mở nó ra căn bản là chuyện không thể!

Còn con rồng này sở dĩ lại từ một bức bích họa thuần túy biến thành một thứ lập thể.

Nếu không phải người xây dựng tạm thời có ý tưởng mới gì đó.

Khả năng duy nhất chính là con rồng này chính là cơ quan để giải mã cơ quan!

Và chỉ cần giải mã được cơ quan, cánh cửa đá này cũng sẽ đương nhiên được mở ra!" Vương Bàn Tử cũng theo đó mà gật đầu.

"Xem ra là chuyện như vậy a!

Tôi cứ nghĩ, bất kể người xây dựng lăng mộ này ban đầu là ai!

Tổng không thể nào chỉ đơn thuần vì đẹp mắt mà xây con rồng này thành như vậy chứ!

Nếu cậu nói như vậy, thì tất cả đều có thể giải thích được rồi!

Tôi xem con rồng này rốt cuộc có điều bí ẩn gì!" Nói xong, Vương Bàn Tử liền trực tiếp chạy đến trước con rồng để quan sát.

Còn Tần Dã thì tiếp tục quan sát bức tường thành trước mắt.

Cậu ta tin rằng suy đoán của mình không sai!

Bức bích họa rồng biến thành vật thể lập thể, nếu không phải vì cơ quan bình thường, căn bản không cần tốn công sức lớn đến vậy!

Khả năng duy nhất chính là có cơ quan nào đó được thể hiện mà nhất định phải thông qua hình thức lập thể mới có thể hoàn thành!

Tần Dã trong lòng tính toán.

Lúc này, cậu ta bỗng nhiên nhìn thấy trên tường thành dường như có thứ gì đó.

Cậu ta lại đến gần nhìn kỹ hơn!

Trong lòng lập tức đã có tính toán!

Tuy nói vì khoảng cách!

Cậu ta cũng không thể nhìn rõ tất cả nội dung!

Thế nhưng sau khi hơi sờ soạng một lúc nữa!

Tần Dã trong lòng cũng vẫn xác định được!

Thứ đứng trên đó là người!

Thế nhưng người này đứng ở đây lại có mục đích gì chứ?

Nếu là để thể hiện tình huống chiến đấu chống cự cự long.

Thì khi thiết kế bích họa tuyệt đối không thể nào chỉ vẽ một người trên đó!

Nếu là như vậy!

Thì nhất định phải có ý nghĩa đặc biệt nào đó rồi!

Đang lúc Tần Dã suy nghĩ.

Vương Bàn Tử mặt mũi xám xịt chạy lại.

"Tần Dã, tôi thật sự đã cố hết sức rồi!" "Bây giờ tôi hoàn toàn không hiểu tư duy của người xây dựng hoặc chủ nhân lăng mộ này nữa!" "Cậu nói chuyện này có quỷ dị không?" "Tôi đã dùng hết tất cả mọi thủ đoạn để thăm dò con long đá này rồi!" "Mà vẫn không được!" "Dù nhìn thế nào đây cũng chỉ là một con long đá bình thường!" "Xem ra đây chỉ đơn thuần là để thể hiện địa vị của chủ nhân lăng mộ thôi!" Vương Bàn Tử lập tức nản chí.

Mục đích cuối cùng của việc hắn dốc toàn lực tìm kiếm trước đó là để sau khi tìm được lối ra sẽ thuận lợi rời khỏi đây!

Chưa nói đến việc thuận lợi rời khỏi lăng mộ, nhưng ít nhất cũng có thể đi đến không gian tiếp theo!

Vì thế hắn đã dốc hết những gì mình học được trong đời!

Chỉ tiếc cuối cùng vẫn không có chút biện pháp nào!

Tình huống này đối với bất kỳ ai cũng là một đả kích lớn!

"Nếu chỉ là để thể hiện địa vị của chủ nhân, con rồng này hẳn không cần phải được chạm khắc nổi ba chiều như vậy." "Mà bây giờ lại đặc biệt chạm khắc một cái đầu rồng như thế này!" "Chắc chắn nó phải có tác dụng riêng!" "Nếu tôi đoán không sai!" "Chìa khóa để giải đố e rằng chính là cái đầu rồng này và hình người trên tường thành." Tần Dã phân tích.

“Cái gì!

Chương 592

Trên tường thành còn có người sao!" Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng!

Trước đó hắn chuyên tâm phá giải cơ quan đầu rồng, tất cả sự chú ý đều dồn cả vào đầu rồng!

Đến nỗi thật sự không hề để ý đến môi trường xung quanh!

Bây giờ, sau khi được Tần Dã nhắc nhở, hắn mới vội vàng nhìn qua!

Quả nhiên nhìn thấy trên tường thành đúng là có một bóng người đang đứng!

"Ối trời ơi!

Tần Dã!

Cái này lại có ý nghĩa gì đây?" "Nếu là mọi người chống lại cự long, theo lý mà nói hắn phải vẽ rất nhiều người chứ?" "Bây giờ chỉ vẽ có một người như vậy!" "Chẳng lẽ là nói hắn một mình chiến đấu với cự long sao?" "Chúng ta khoan nói đến việc con rồng này có thật hay không đã!" "Chúng ta chỉ nói đối mặt với thứ hoàn toàn chỉ tồn tại trong truyền thuyết như vậy!" "Trên thế giới này liệu có ai thực sự có thể tự mình đánh giết nó không?" "Nếu hắn thật sự có năng lực đó, vậy hắn quá lợi hại rồi!" "Sức mạnh này chẳng phải còn hung hãn hơn cả hai vị tướng quân ban nãy sao?" Vương Bàn Tử vừa gãi đầu vừa nói.

Về điểm này, hắn thật sự không thể hiểu được!

"Không!

Chuyện này nói không chừng là có thể!" "Bàn Tử, chính là những

lời cậu vừa nói!

Tôi cảm thấy mình hình như đã nhớ ra một người!" "Một người vào thời Đường triều, mặc dù về thực lực cứng rắn không thể sánh bằng Tần Quỳnh và những người khác, nhưng lại có thể trảm yêu trừ ma." "Thậm chí là nhân vật truyền kỳ từng chém giết Long Vương!" Tần Dã nói.

"Ối trời!" Vương Bàn Tử vừa kinh hô thành tiếng, lập tức bịt miệng lại!

Nhìn Tần Dã lúc này đang đăm chiêu suy nghĩ điều gì đó!

Nếu mình lúc này lên tiếng, nhỡ đâu làm gián đoạn suy nghĩ của Tần Dã.

Vậy thì tình hình sẽ không ổn chút nào!

Nhưng trên thế giới này thật sự có người như vậy sao?

Trảm long?

Trừ yêu?

Lại không phải tướng quân!

Cái này có phải hơi huyền huyễn quá rồi không!

Nhưng mà đã Tần Dã đã nói như vậy thì chắc không có vấn đề gì chứ?

Tần Dã hẳn không phải loại người thích nói khoác!

Hơn nữa, bây giờ ở đây chỉ có hai chúng ta, cũng không cần phải quảng cáo gì, cũng không cần phải lừa gạt ai!

Có cần thiết phải khoa trương với tôi như vậy không?

Vương Bàn Tử cố gắng lý giải lời Tần Dã nói rất lâu, nhưng đáng tiếc cuối cùng vẫn không tìm ra được câu trả lời.

Nhưng hắn lại không dám hỏi!

Điều này thật sự khiến hắn bị tra tấn quá khó chịu!

Mãi đến khi Tần Dã phát ra một tiếng "À!", đồng thời cũng ngẩng đầu lên, Vương Bàn Tử lập tức phấn khích theo.

"Tần Dã!

Cậu đã nhớ ra rồi sao!" "Rốt cuộc chuyện này là thế nào?" "Nhân vật trên tường thành này là ai!" Vương Bàn Tử không thể đợi thêm một khắc nào nữa!

Biết được lai lịch của nhân vật này, nhất định sẽ tìm thấy manh mối để phá giải cơ quan mà mình cần!

Dù chỉ là một chút cũng không sao!

Đồng thời mình còn có thể biết được cuộc đời của nhân vật truyền kỳ này!

Quan trọng nhất là, sau này nếu mình thực sự mang được gì đó ra khỏi đây!

Có những câu chuyện này, giá trị của món đồ đó chắc chắn sẽ tăng lên không ít!

"Nếu tôi nhớ không nhầm, người trên tường thành này tên là Ngụy Trưng." "Là vào thời Đường triều, đặc biệt là trong thời gian Đường Thái Tông hoàng đế, ông ấy tuyệt đối là một vị gián thần vô cùng quan trọng!" "Dù biết rằng một khi mình nói ra suy nghĩ, sẽ phản bác lại phán đoán mà hoàng đế vừa đưa ra!" "Ông ấy cũng sẽ không hề sợ hãi!" "Chỉ cần cảm thấy có ích cho quyết sách của Đường Thái Tông hoàng đế, nhất định sẽ mạnh dạn nói ra." "Vì thế mà không ít lần tự gây rắc rối cho mình!" "Tương truyền Đường Thái Tông hoàng đế còn từng nảy sinh sát tâm đối với phong cách làm việc của ông ấy." Tần Dã giải thích.

Vương Bàn Tử gật gật đầu.

Sát tâm này đừng nói là hoàng đế, nếu là đặt vào mình, mình ít nhiều cũng sẽ có chút sát tâm!

Con người mà!

Ai cũng khó tránh khỏi hư vinh!

Nếu có cơ hội!

Ai mà chẳng muốn nghe thêm mấy lời hay ý đẹp chứ?

Khi mình nói ra suy nghĩ của mình, ai mà chẳng muốn nghe người phía dưới hô lên một tiếng "Hoàng thượng thánh minh" chứ?

Kết quả lại cứ có một người cố tình phá đám!

Hắn ta sẽ tự chạy đến trước mặt bạn mà nói "Hoàng thượng ngài nên suy nghĩ kỹ lại!" Trực tiếp một gáo nước lạnh dội tắt tất cả nhiệt huyết của bạn!

Nếu là mình làm hoàng đế!

Mà dám có bản lĩnh lớn như vậy!

Tôi sẽ trực tiếp chém cả nhà!

"Công cao chấn chủ rồi đây!" Vương Bàn Tử cười ha ha nói.

"Đúng vậy, nhưng Đường Thái Tông hoàng đế trở thành một minh quân cũng không phải là không có lý do." "Tuy ông ấy ghét phong cách của Ngụy Trưng!" "Nhưng ông ấy vẫn sẽ suy nghĩ kỹ những lời Ngụy Trưng đã nói với mình." "Khi nhận ra những gì Ngụy Trưng nói quả thực không sai, ông ấy cũng sẽ chấp nhận lời khuyên đó." Tần Dã tiếp tục nói.

"Vậy nếu nói như vậy, Đường Thái Tông hoàng đế này đã là một nhân vật phi thường rồi!" "Trên thế giới này, việc dung túng người

khác nói những điều không tốt về mình vốn là một việc vô cùng khó khăn!" "Không ngờ ông ấy không chỉ có thể lắng nghe mà còn cam tâm tình nguyện chấp nhận lời khuyên của đối phương!" "Chuyện này người bình thường tuyệt đối không thể làm được!" "Đừng nói là hoàng đế!" "Ngay cả Bàn gia tôi đây!

Nếu tôi không thật lòng phục ai đó!" "Lời khuyên của hắn trong mắt tôi chẳng khác gì đánh rắm!" Vương Bàn Tử lại một tràng ca ngợi.

Nhưng sau khi ca ngợi, hắn chợt nhận ra bây giờ hình như không phải là lúc để thảo luận Đường Thái Tông hoàng đế có thật sự nghe theo lời khuyên của người khác hay không!

Bây giờ trọng điểm không phải là làm sao để rời khỏi đây sao!

"Khoan đã khoan đã!

Tần Dã!

Cậu làm tôi hơi lúng túng rồi đấy!" "Sao cậu đột nhiên lại kể chuyện cuộc đời của ông này cho tôi nghe làm gì!" "Việc ông ấy có phải là một người đặc biệt có năng lực, đồng thời gan dạ đến mức không chút do dự mà đưa ra ý kiến hay không." "Thì có liên quan gì đến chúng ta bây giờ?" "Chẳng lẽ ông ấy lại xuất hiện và nói lời tốt đẹp với Đường Thái Tông hoàng đế!

Sau đó chúng ta nghiễm nhiên được cho qua sao?" "Điều này có vẻ hơi quá huyền huyễn rồi!" "Với lập trường của chúng ta bây giờ!" "Ngay cả khi ông ấy thực sự sống lại như hai vị tướng quân ban nãy, và muốn đưa ra lời khuyên!" "Tôi còn cảm thấy nếu ông ấy không viết gì để khiến hai tên kia đều tiêu đời, thì chúng ta đã là may mắn lắm rồi!" Vương Bàn Tử nói.

"Vừa nãy quả thực có nói chuyện ngoài lề một chút." "Nhưng sở

dĩ tôi nhắc đến câu chuyện của ông ấy, còn có một nguyên nhân là ông ấy quả thực là một kỳ nhân." "Ông ấy không chỉ dám kiến ngôn hiến sách." "Mà còn tinh thông việc bố trí các loại trận pháp!" "Quan trọng hơn là về ông ấy còn có một truyền thuyết!" Tần Dã nói.

Tinh thần của Vương Bàn Tử lập tức lại phấn chấn.

Những lời vừa nãy quả thực không quá quan trọng, nhưng bây giờ thì là mấu chốt rồi!

Tần Dã bây giờ sắp nói đến chắc chắn có liên quan đến cơ quan ở đây rồi!

"Bàn Tử, cậu hẳn đều biết, vào thời cổ đại, người ta luôn cho rằng mưa thực ra là do Long Vương thi pháp đúng không?" Vương Bàn Tử lập tức gật đầu.

Nếu là kể đoạn chuyện này, vậy thì hắn quá rõ rồi!

Bởi vì địa vị tuyệt đối của rồng!

Về năng lực của rồng thì có nhiều lời đồn khác nhau.

Và trong số đó, một điều là Long Vương có khả năng điều khiển thời tiết, thi triển mưa!

Tức là chuyện lần này hẳn có liên quan đến thiết lập này?

Nhưng điều này lại có liên quan gì đến Long Vương hô mưa gọi gió?

Vương Bàn Tử không thể hiểu nổi, hắn thật sự không biết làm sao để xâu chuỗi những yếu tố này một cách nghiễm nhiên như vậy!

"Theo truyền thuyết tôi từng nghe về Ngụy Trưng." "Tương truyền ngày xưa có một Long Vương cai quản mưa gió ở khu vực kinh thành!" "Nhưng một ngày nọ, vị Long Vương đó nghe nói có một thầy bói bên đường có thể bói toán rất tài!" "Quan trọng hơn là ông ta

bói cực kỳ chuẩn!" "Vị Long Vương này tự nhiên không định tin, quả quyết đến quầy hàng muốn thử tài vị thầy bói đó!" "Và nội dung họ đánh cược là liệu ngày mai có mưa hay không!" "Vị thầy bói đó đã tính ra là sẽ có, đồng thời còn nói ra toàn bộ thời gian và lượng mưa." "Nghe đến đây Long Vương đã không kìm được mà bật cười!" "Vì họ có khả năng điều khiển thời tiết!" "Thì chuyện này đối với họ chẳng phải là chuyện đơn giản nhất sao?" "Cuộc cá cược đó cuối cùng đương nhiên là thầy bói thua." "Long Vương cười nhạo ông ta chẳng qua chỉ là kẻ lừa đảo, còn đập nát toàn bộ quầy hàng của ông ta." "Thế nhưng ông ta lại không biết rằng mình sớm đã phạm thiên điều!" "Thực ra người ta luôn cho rằng việc mưa gió hoàn toàn do Long Vương quyết định, suy nghĩ này thực ra là sai!" "Trên họ còn có Thiên đình!" "Long Vương quả thực có năng lực hô mưa, nhưng lại không có quyền tự ý hô mưa." "Họ rốt cuộc nên hô mưa vào lúc nào, và nên hô mưa bao nhiêu, điều này thực ra phải do Thiên đình quyết định!" "Và lần này Long Vương tự nhiên là đã trực tiếp phạm thiên điều!" "Cho nên cuộc cá cược này thực ra thắng là thua, thua là thắng!" "Chỉ tiếc Long Vương quá muốn thắng cuộc cá cược này!

Chương 593

Nên mới hoàn toàn bỏ qua điểm này!" "Và kết quả đổi lại tự nhiên là Thiên đình giáng tội!" "Hình phạt cuối cùng mà Thiên đình giáng xuống là chém đầu Long Vương!" "Để giao phó cho tất cả bá tánh Trường An!" Vương Bàn Tử vốn đang nghe say sưa, khi nghe đến đây lại lần nữa không kìm được mà kinh hô.

"Trời ơi!

Thiên đình tàn nhẫn đến vậy sao!" "Chỉ là hô mưa thay đổi một chút thôi mà!" "Điều này quả thực là phạm lỗi!

Cậu nói là phạt nhẹ một chút!

Để họ biết lỗi lầm của mình ngu xuẩn đến mức nào là được rồi chứ?" "Trực tiếp chém đầu chẳng phải quá nặng sao!" "Vậy nếu là tính cách của Bàn gia này!" "Nếu đặt vào đó!

E rằng sống không quá hai ngày là sẽ chết mất!" "Pháp tắc Thiên đình nghiêm trọng đến vậy sao!" "Pháp tắc Thiên đình thực ra cũng không nghiêm trọng đến mức đó." "Thậm chí nếu nói, một vị thần một khi phạm lỗi, rốt cuộc nên bị trừng phạt như thế nào." "Chuyện này ở Thiên đình thực ra rất mơ hồ." Tần Dã giải thích.

"Chẳng lẽ đây là lý do trực tiếp bị chém đầu?" "Vậy hôm đó Ngọc Đế tâm trạng chắc chắn không tốt!" "Bằng không cũng không thể nói là chỉ phạm một lỗi lầm mà bị chém đầu chứ!" Vương Bàn Tử ôm trán nói.

"Nếu chỉ nhìn từ bề ngoài, quả thực là như vậy!" "Nếu vị Long Vương này phạm phải thực sự là một lỗi lầm khác!" "Chuyện này cuối cùng có lẽ thật sự sẽ trôi qua." "Nhưng lỗi lầm của Long Vương nằm ở chỗ ông ta không nên cố ý làm sai những điều Thiên đình đã ra

lệnh rõ ràng!" Tần Dã nói: "Thiên đình đã hạ đạt lượng mưa và thời gian, dù không có thánh chỉ, nhưng đối với Thiên đình mà nói." "Đây cũng là lệnh tối cao mà họ đã ban ra." "Và những người phía dưới này đương nhiên cũng chỉ có một lựa chọn duy nhất là tuân theo!" "Thiên đình sở hữu quyền lực tối cao vô thượng, tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai vượt qua!

Đây là điều hiển nhiên đối với bất kỳ ai!" "Và Long Vương đã phạm phải sai lầm hồ đồ này khi đã nhận được lệnh rõ ràng, yêu cầu ông ta kiểm soát lượng mưa ở mức độ nào." "Đối với Thiên đình mà nói, hành vi của Long Vương chính là đang khiêu chiến Thiên đình!" "Chuyện như vậy là Thiên đình tuyệt đối không thể dung thứ!" "Cho nên dù ông ta có suy nghĩ đó hay không." "Nhưng từ khoảnh khắc ông ta làm ra việc trái thiên điều." "Ông ta đã định sẵn chỉ có thể nhận hình phạt nghiêm trọng nhất rồi!" "Cho nên cuối cùng vị Long Vương này mới bị chém giết đúng không?" Vương Bàn Tử gật gật đầu, nhưng rất nhanh vẫn chú ý đến những điểm không đúng trong lời Tần Dã.

"Khoan đã Tần Dã!

Những gì cậu vừa nói quả thực rất quan trọng!" "Nhưng tôi vẫn còn một câu hỏi!" "Tôi đã nghe lâu như vậy!" "Mà vẫn không hiểu điều này có liên quan gì đến Ngụy Trưng?" "Và có liên quan gì đến việc chúng ta phá giải cục diện này?" Vương Bàn Tử hỏi: "Cậu chẳng lẽ lại muốn nói là Ngụy Trưng phụ trách chém giết Long Vương gì đó sao?" Hắn vốn chỉ muốn trêu đùa một chút, kết quả vừa quay đầu lại thì thấy Tần Dã đang nhìn chằm chằm vào mình.

Đồng thời khóe miệng cũng hơi nhếch lên.

Lòng Vương Bàn Tử lập tức thót một cái!

"Không phải chứ?

Thật sự là chuyện như vậy sao!" "Ít nhất truyền thuyết tôi từng

nghe quả thực là như vậy." "Khi đó Thiên đình đã hạ lệnh chém đầu Long Vương!" "Và người phụ trách chấp hành lệnh này chính là Ngụy Trưng!" "Tuy nhiên theo truyền thuyết, Ngụy Trưng cũng là khi đang ngủ, nhận được lệnh của Thiên đình." "Sau đó mới cầm kiếm trảm long đến pháp trường chém giết Long Vương." Tần Dã tiếp tục nói.

Vừa nghe đến đây, sự kinh ngạc của Vương Bàn Tử trước đó lập tức giảm đi nhiều.

"Làm cái quái gì vậy!

Tôi còn tưởng thật sự có chuyện thần diệu như giết rồng tồn tại chứ!" "Thì ra là chuyện xảy ra trong mơ sao!" "Nếu là như vậy, vậy tính chân thực của chuyện này quá đáng để xem xét!" "Mấy ông cổ nhân này!

Cứ thích như vậy!" "Rõ ràng là mình nằm mơ, lại cứ muốn thêm thắt một cái gì đó vào!" "Cuối cùng cứ như thể chuyện này là thật vậy!" "Tôi mà nói, trận cá cược của Long Vương nói không chừng cũng là như vậy!" Vương Bàn Tử uể oải nói: "Nếu là chuyện thật thì không nói làm gì!" "Bây giờ đã là giả!

Vậy chúng ta cứ mắc kẹt ở đây sao?" "Bàn Tử, nếu cậu thực sự nghĩ như vậy, vậy chúng ta nói không chừng thật sự chỉ có một lựa chọn là bị mắc kẹt chết ở đây." Tần Dã nhìn đầu rồng trước mắt lại tỏ ra bình thản.

"Tần Dã!

Cậu nói vậy là có ý gì!

Chẳng lẽ cậu thật sự nhìn ra được điều gì sao?" Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

Tuy rằng bọn họ hiện tại đã đi được một quãng đường dài!

Cộng thêm vị trí họ đang ở cũng nằm ngoài phạm vi bát quái nghịch chuyển!

Hai vị tướng quân đã trở thành thi thể kia tuyệt đối không nên xuất hiện lại trước mặt họ!

Nhưng vừa nghĩ đến việc phía sau họ còn có hai tướng quân nguy hiểm tồn tại.

Vương Bàn Tử liền không thể yên lòng.

Hắn trong đầu chỉ nghĩ làm sao để nhanh chóng rời khỏi cái nơi đáng sợ này!

"Khoan nói đến chuyện truyền thuyết này là thật hay giả." "Nhưng theo tôi được biết!" "Tức là sau khi truyền thuyết này được lưu truyền, tương truyền thành Trường An trở thành thành phố an toàn nhất trên thế giới!" "Đừng nói là những ngoại bang không sợ chết." "Ngay cả các loại yêu ma quỷ quái cũng không dám đến gần Trường An nửa bước." "Những người quanh năm bị yêu quái quấy nhiễu ở bên ngoài cũng lũ lượt kéo đến Trường An." "Tương truyền có một thời gian dài, dân số Trường An đã tăng vọt!" Tần Dã tiếp tục giải thích.

Vương Bàn Tử nghe có chút mơ hồ.

"Không phải!

Chuyện này chẳng phải rất bình thường sao!" "Trên thế giới này căn bản không có yêu quái!" "Đương nhiên không tồn tại cái lý thuyết là Trường An có người trấn thủ, cho nên yêu quái căn bản không dám đến gần chứ!" "Vốn dĩ là thứ không tồn tại, đương nhiên không thể có khái niệm không tồn tại vì địa lý chứ!" "Ngay cả những người đến Trường An chẳng phải cũng là như vậy sao?" "Ngay cả bên ngoài cũng căn bản không thể có thứ này chứ!" Vương Bàn Tử gãi sau gáy.

Hắn thực sự hơi không hiểu, cái đạo lý hiển nhiên này ngay cả hắn cũng có thể nghĩ ra ngay lập tức.

Với năng lực của Tần Dã chắc chắn càng có thể liên tưởng ra ngay tức thì chứ!

Sao lại có vẻ như hoàn toàn không hiểu gì vậy?

Chuyện này không giống phong cách của Tần Dã!

"Quả thực, yêu quái gì đó là không tồn tại." "Nếu nói theo góc nhìn của chúng ta bây giờ, điều này quả thực là hiển nhiên." Tần Dã nói.

"Đúng vậy đúng vậy!

Chuyện này quả thực là hiển nhiên mà!" Vương Bàn Tử đang vẫy tay nói, đột nhiên hắn toàn thân giật mình.

Hắn chợt nhận ra cách Tần Dã diễn đạt hình như có vấn đề gì đó.

Hắn dường như đặc biệt nhấn mạnh một điều gì đó!

Vương Bàn Tử cố gắng suy nghĩ.

Hai mắt hắn lập tức trợn trừng.

"Tần Dã!

Nếu tôi hiểu không sai, trong lời cậu vừa nói bây giờ hắn có ẩn ý gì đó đúng không!" Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

Tần Dã gật gật đầu: "Bàn Tử, điểm này cậu hắn phải hiểu, khi chúng ta xem xét một số chuyện, nhất định cần phải kết hợp với thời đại bấy giờ." "Dù cho cậu nói, yêu quái không nên tồn tại." "Nhưng nhận thức như vậy là do chúng ta hiện tại tạo ra!" "Còn trong quá khứ thì sao?" "Trong khái niệm của người xưa, yêu quái không thể gọi là tồn tại, mà là vô số nơi chứ?" Tần Dã hỏi.

Vương Bàn Tử gật đầu.

Dù không xét đến bối cảnh thời đại, chỉ đơn thuần từ nghề của họ mà nói, thì quả thực là như vậy!

Thậm chí nhiều khi họ còn cố ý thêm thắt những câu chuyện về yêu ma quỷ quái vào những món bảo bối đào được dưới lòng đất!

Càng huyền huyễn càng tốt!

Có thể nói cũng vì lý do này, cho nên họ mới có suy nghĩ về việc yêu quái là có tồn tại!

"Thực ra thế giới này vốn dĩ là như vậy!" "Có rất nhiều thứ không cần nó thật sự tồn tại." "Chỉ cần những người tin nó nhiều lên, điều đó sẽ nghiễm nhiên tồn tại." "Cho nên dù chuyện chém rồng này là thật hay không." "Chỉ cần Ngụy Trưng tin, Đường Thái Tông hoàng đế tin, bá tánh Trường An tin!" "Vậy chuyện này nhất định phải tồn tại!" "Nếu xét đến tầng nghĩa này." "Vậy muốn tìm ra cơ quan cũng không phải là chuyện khó nữa." "Vì tất cả mọi người đều cho rằng chuyện là thật!" "Vậy việc phá giải bây giờ đương nhiên cũng sẽ nghiễm nhiên có liên quan đến việc chém rồng." "Vì Ngụy Trưng chém rồng, khiến thành Trường An trở thành thánh địa mà tất cả yêu quái đều không dám quấy nhiễu." "Cho nên chúng ta nếu muốn tiếp tục đi tiếp, đương nhiên cũng nên 'trao đổi' với cái đầu rồng này một chút." Tần Dã nói.

"Tôi biết rồi!" Vương Bàn Tử vỗ hai tay, vốn là một tên thổ phu tử, nay lại nhận được nhiều gợi ý từ Tần Dã như vậy.

Trong lòng hắn tự nhiên cũng đã hiểu được bảy tám phần rồi!

"Nếu nói trước kia là Ngụy Trưng chém đầu rồng." "Vậy chúng ta muốn tiến thêm một bước nữa, bây giờ việc cần làm cũng nên là chém đầu đúng không!" "Thì ra là như vậy!" "Tôi cứ thắc mắc!

Những bức bích họa khác đều là bích họa!" "Chỉ có cái này lại đặc biệt như vậy!" "Thực ra cái thứ này chính là đặt ở đây, giống như một gợi ý cho chúng ta!" "Khi chúng ta cần chém đầu rồng thì nó sẽ phát huy tác dụng đúng không!" Vương Bàn Tử vỗ hai tay phấn khích nói.

Sau khi thấy Tần Dã gật đầu.

Toàn thân Vương Bàn Tử càng thêm vui mừng.

Một khi thành công, là có thể rời khỏi cái nơi chết tiệt này rồi!

Nhưng nghĩ lại một chút, Vương Bàn Tử lại cảm thấy chuyện này có hơi kỳ lạ!

"Không phải!

Tần Dã!

Cơ quan này thật sự đơn giản như vậy là coi như đã phá giải rồi sao?" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt thật sự có chút không hiểu.

"Sao?

Không muốn cái đơn giản, lại muốn cái khó sao?" Tần Dã lạnh lùng hừ một tiếng: "Tôi nói trước, cậu muốn cái khó mà nếu lại xảy ra chuyện như ban nãy." "Tôi tuyệt đối sẽ không chịu trách nhiệm hậu quả đâu!" "Không phải không phải!

Sao tôi có thể mong đợi chuyện này chứ!" "Tôi còn mong rằng quãng đường còn lại của chúng ta có thể vượt qua mà không gặp chút khó khăn nào cơ!" "Tôi chỉ cảm thấy rằng!" "Phía sau dù không phải tẩm cung của hoàng đế." "Nhưng cũng phải là một nơi tương đối quan trọng chứ?" "Cậu nói khi chúng ta bước vào bát quái nghịch chuyển là tình huống thế nào?" "Chúng ta tuy nói là không chết, nhưng trận đó tuyệt đối là vô cùng hung tàn!" "Không nói mỗi cơ quan đều nên đạt đến hiệu quả trận pháp như vậy!" "Nhưng cũng tuyệt đối không đến mức như bây giờ chứ!" "Theo chúng ta thấy, những thứ

khác đều được khắc thẳng thừng trên vách đá!" "Kết quả trong một đống vách đá này." "Lại đột nhiên xuất hiện một cái đầu rồng nổi ba chiều." "Cái này đặt chung với những thứ khác, lại trở nên quá mức lạc lõng!" "Giả sử thật sự có người đến đây, nếu không tìm được lối ra, nói không chừng sẽ trực tiếp phá cửa chém đầu rồng." Vương Bàn Tử nói.

"Nhìn có vẻ là như vậy, nhưng thực tế lại chưa chắc." Tần Dã bình thản nói.

Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, hắn thật sự không thể nghĩ ra cái cơ quan đầu rồng này còn có thể có ẩn ý gì nữa.

"Điểm này thực ra vẫn giống như tôi đã nói trước đó." "Chúng ta không thể thuần túy đứng trên lập trường của người hiện đại để nhìn nhận vấn đề." "Nếu đặt theo góc nhìn của chúng ta bây giờ, toàn bộ bố cục này nhìn quả thực có chút ngốc nghếch." "Nhưng nếu đặt vào quá khứ." "Rồng trong lòng họ là một sự tồn tại vô cùng tôn quý." "Cộng thêm trong lăng mộ này, sự uy nghiêm của con rồng này hoàn toàn khác biệt!" "Theo suy nghĩ của họ mà nói, kẻ đổ đấu này, nếu không đến vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối sẽ không chủ động chạm vào sự tồn tại như vậy." Phân tích này của Tần Dã lập tức khiến Vương Bàn Tử gật gật đầu.

"Cậu nói vậy thì cũng đúng!" "Dù sao với sự tôn sùng của họ đối với rồng trong quá khứ, nếu thật sự bắt họ tự tay chém đầu rồng." "Họ thật sự chưa chắc đã có dũng khí đó!" Vương Bàn Tử nói: "Nhưng phàm chuyện gì cũng có chữ 'nếu' mà." "Cậu nói nếu thật sự vận khí quá tệ, lại trực tiếp gặp phải một kẻ dám đập nát đầu rồng." "Cậu nói phải làm sao bây giờ!" "Nếu thật sự gặp phải một người cực đoan như vậy, cậu nghĩ ngoài việc tự nhận xui xẻo ra thì còn có thể làm gì?" Tần Dã lại tỏ ra rất bình tĩnh.

Vương Bàn Tử lập tức bị một loạt thao tác này của Tần Dã làm cho có chút hồ đồ.

Chương 594

“Không phải!

Tần Dã!

Cái tự tin này của cậu từ đâu ra vậy?” “Hơn nữa theo chúng ta nghĩ, chuyện này không phải là một sự kiện có xác suất nhỏ đâu!” Và lý do cơ bản nhất mà Vương Bàn Tử có những suy nghĩ này là hắn thật sự không muốn tiếp tục ở lại cái nơi này!

Cậu nói nếu là bình thường, có vấn đề thì cứ có vấn đề.

Cùng lắm là sai, sai thì lại suy nghĩ lại từ đầu là được.

Nhưng lần này cái nơi này thực sự quá quỷ dị rồi!

Vương Bàn Tử chỉ muốn nhanh chóng tiến lên, nhanh chóng đi đến khu vực tiếp theo rồi tính!

“Sự tự tin đương nhiên chính là bản thân cái đầu rồng.” Tần Dã nói.

“Cái gì?” Vương Bàn Tử tiếp tục chớp chớp mắt.

Nếu Tần Dã chỉ giải thích đến mức độ này, Vương Bàn Tử thật sự có chút không hiểu!

“Bàn Tử, cậu đi xem xem cái đầu rồng này được làm từ loại vật liệu gì.” Tần Dã ra hiệu Vương Bàn Tử đi xem.

Vương Bàn Tử trong lòng tuy có một trăm câu hỏi, nhưng đối với lời đề nghị của Tần Dã hắn vẫn đi đến.

Trước đó khi nhìn cái đầu rồng này hắn đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Chỉ là lúc đó trong đầu hắn chỉ nghĩ đến việc làm sao để nhanh

chóng phá giải cơ quan.

Cho nên đối với nghi vấn trong lòng đó hắn cũng không quá đào sâu.

Và bây giờ Tần Dã đã nhắc nhở như vậy.

Vương Bàn Tử tự nhiên là phải đi xem kỹ.

Kết quả vừa nhìn lập tức khiến Vương Bàn Tử sững sờ.

Cái đầu rồng này tuy nhìn cũng là vật liệu đá, nhưng chất lượng của nó và những vật liệu đá khác căn bản không phải là một!

Vương Bàn Tử thử gõ gõ.

Cảm giác va chạm đó cũng rõ ràng kiên cố hơn đá bình thường rất nhiều!

"Tần Dã!

Chuyện này là sao!" "Vậy cái đầu rồng này dùng vật liệu không giống như vật liệu đá xung quanh sao?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Đúng vậy, hơn nữa đây còn không phải là vật liệu đá bình thường." Tần Dã vừa nói vừa chậm rãi đi đến trước đầu rồng.

Đồng thời ra hiệu Vương Bàn Tử lùi lại một chút.

Vương Bàn Tử tuy không biết Tần Dã rốt cuộc muốn làm gì.

Nhưng vì bây giờ rút lui là lệnh của Tần Dã, vậy Vương Bàn Tử tự nhiên sẽ không có lý do gì để không làm theo.

Hắn nhanh chóng nấp sang một bên, còn xác nhận với Tần Dã một chút vị trí rút lui của mình đã đủ xa chưa.

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định từ Tần Dã, hắn mới chờ xem Tần Dã tiếp theo sẽ làm gì.

Kết quả Tần Dã lại không chút do dự.

Trực tiếp giơ roi lên và đập xuống đầu rồng.

Vương Bàn Tử vốn tưởng rằng mọi chuyện sẽ diễn ra thuận lợi, nhưng lại không đợi được kết quả đầu rồng bị đập vỡ.

Ngược lại, mặc dù cú đánh này của Tần Dã nhìn cũng đã dùng không ít sức lực.

Nhưng lại không hề làm vỡ đầu rồng.

Hầu như cùng lúc đó, vô số cung nỏ từ vị trí tường thành 'xoẹt' một tiếng bắn ra.

Tần Dã hiển nhiên đã sớm đoán được cục diện này!

Nhanh chóng lùi lại đồng thời, hai tay nắm roi vung lên, phối hợp với thân pháp linh hoạt của hắn.

Lúc này mới coi như đã chặn được tất cả cung nỏ.

"Trời đất!

Chuyện này chơi lớn vậy sao!" "Cái đầu rồng này rốt cuộc là sao!" "Còn cả cơ quan ban nãy nữa!

Cái này!

Cái này rốt cuộc là sao chứ!" Vương Bàn Tử kinh ngạc hét lên.

"Bàn Tử, cậu thật sự nên mừng vì lúc đó khi tìm kiếm manh mối cậu đã không quá chạm vào cái đầu rồng này." Tần Dã nói: "Vật liệu chế tạo đầu rồng loại này tôi cũng có nghe nói qua một chút." "Tương truyền loại vật liệu đá đặc biệt này tuy cũng là đá, nhưng nhược điểm lớn nhất là không chịu được nhiệt độ cao, dưới nhiệt độ cao sẽ rất dễ tan chảy." "Nhưng ưu điểm lớn nhất là một khi đã định hình thì sẽ kiên cố vô cùng!" "Có thể nói nếu thật sự muốn xây dựng một thứ gì đó không thể dễ dàng bị phá hủy." "Trong tất cả các loại vật liệu đá thì rất khó có lựa chọn nào tốt hơn." "Và cơ quan ban nãy đương

nhiên cũng liên kết với cái đầu rồng này." "Đã là rồng, nếu không thể giết chết nó, thì làm sao nó có thể thờ ơ được chứ?" Nghe Tần Dã mô tả một loạt như vậy, Vương Bàn Tử cũng không khỏi tặc lưỡi.

Lúc đó hắn thật sự đã muốn chế nhạo người chế tạo cái cơ quan này!

Dù sao cơ quan này tương đối mà nói quả thực có chút buồn cười.

Giữa tất cả mọi thứ lại xuất hiện một cái đặc biệt.

Điều này nghiễm nhiên sẽ khiến người ta chú ý, và đi làm gì đó.

Nếu lấy điều này làm cơ quan, vậy việc người ta kích hoạt cái thứ này cũng là hiển nhiên!

Nhưng nếu nghĩ kỹ lại, người ta cũng có thể lợi dụng ngược lại tâm lý này chứ!

Vì là thứ đặc biệt, vì sẽ hấp dẫn người, cho nên khi biết người ta có khả năng cao sẽ tiếp cận.

Nếu đặt bẫy trên đó.

Vậy việc người ta dẫm phải cái bẫy này chẳng phải cũng là hiển nhiên sao!

Cái bẫy cơ quan dễ thu hút người nhất cộng với cái đầu rồng bình thường căn bản không thể bị phá vỡ.

Một bộ cơ quan kết hợp như vậy quả thực là có chút âm hiểm!

"Nếu đặt vào hiện tại, đối với súng đạn mà nói thì việc phá hủy cái đầu rồng này tôi nghĩ cũng không phải là chuyện khó khăn gì." "Nhưng nếu đặt vào thời đó, muốn đơn thuần sử dụng vũ khí lạnh." "Nếu không xét đến sức mạnh cường hãn mà bản thân có thể sở hữu, thì muốn làm được chuyện này căn bản là không thể!" Tần Dã giải thích.

“Chỉ cần khiến cái đầu rồng này cảm nhận được va chạm!” “Trừ phi là phá hủy nó một cách thuận lợi!” “Bằng không sẽ kích hoạt bẫy!” “Nhưng cái cơ quan này lại nghiễm nhiên thu hút sự chú ý của người khác!” “Một loạt thiết kế này quả thực là đã nắm bắt hoàn toàn tâm lý con người rồi!” Vương Bàn Tử cười ha hả.

“Điều này cũng nhờ vào thời đại đó có vô số võ tướng cường hãn.” “Họ có thể nói là tài liệu tham khảo tốt nhất để thử xem cái đầu rồng này có thể chịu được sức mạnh lớn đến mức nào.” Tần Dã nhếch miệng nói.

“Ối trời!

Tần Dã!

Vậy tình huống này không ổn rồi!” “Với sức mạnh của những vị tướng quân thời đó!

Nếu cũng không thể dễ dàng đập vỡ cái đầu rồng này!” “Vậy đổi lại là chúng ta bây giờ, chẳng phải càng khó giải quyết chuyện này sao!” Vương Bàn Tử đập trán sốt ruột nói.

“Cũng chưa chắc.” Tần Dã quan sát đầu rồng nói.

“Thế nào Tần Dã!

Chẳng lẽ cậu đã nắm chắc có thể tung ra đòn tấn công có uy lực hơn những vị tướng quân kia rồi sao!” Vương Bàn Tử mừng rỡ hét lên.

Đối với điều này Tần Dã chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

“Tung ra đòn tấn công có uy lực mạnh hơn họ, tôi không dám nói khoác như vậy.” “Chỉ là cùng với sự trôi chảy của năm tháng, ngoài việc các loại năng lực khoa học kỹ thuật sẽ thăng tiến rõ rệt trong quá trình này.” “Cũng sẽ đi kèm với sự suy tàn của vạn vật.” “Bất kể là vật liệu gì, trải qua hàng ngàn năm cũng tuyệt đối không thể tiếp tục

giữ được độ cứng ban đầu." "Ngay cả những thứ trước đây căn bản không thể bị phá vỡ, đến bây giờ cũng sẽ trở nên có thể bị hủy hoại." Tần Dã nói: "Tuy nhiên muốn làm được chuyện này cũng không hề dễ dàng." "Không thể không nói người xưa thật sự lợi hại!" "Trải qua hàng ngàn năm, cái thứ này tuy đã mục nát vì thời gian, nhưng vẫn có thể duy trì được độ cứng như vậy!" "Điều này thực sự quá lợi hại!" Nghe Tần Dã nói một tràng như vậy, trong lòng Vương Bàn Tử cũng vô cùng khổ não.

"Tôi nói Tần Dã!

Cậu muốn bội phục người xưa tôi không có ý kiến gì!" "Nhưng cái suy nghĩ này của chúng ta cũng phải phân biệt thời gian và hoàn cảnh chứ!" "Chúng ta bây giờ đang đối mặt với cái đầu rồng này, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm tính mạng đó!" "Chuyện đầu tiên chúng ta cần xem xét không phải là làm sao giải quyết vấn đề cái đầu rồng này sao!" "Những chuyện khác dù là bội phục hay gì." "Đều có thể đợi đến khi chúng ta an toàn rồi nói mà!" Đối với những lời than vãn khổ não của Vương Bàn Tử, Tần Dã lại tỏ ra bình tĩnh.

Hắn chỉ không ngừng quan sát cái đầu rồng trước mắt, rồi nói: "Tôi bây giờ chẳng phải đang làm như vậy sao?" "Ngay cả thứ có thể tan chảy rồi lại đông cứng lại này, tôi nghĩ cũng không thể duy trì được sự cân bằng tuyệt đối chứ?" "Sự chênh lệch sức mạnh tiếp theo sẽ dẫn đến kết quả đương nhiên là sự chênh lệch khả năng chịu đựng sức mạnh!" "Vậy thì chỉ cần chúng ta thuận lợi tìm ra điểm yếu." "Muốn phá vỡ thứ này chẳng phải sẽ dễ dàng hơn rất nhiều sao?" Vương Bàn Tử lập tức nghẹn lời, hắn lúc này mới nhận ra tư duy của Tần Dã vẫn như mọi khi, chặt chẽ hơn hắn rất nhiều.

Hắn tưởng Tần Dã chỉ đang ngắm nhìn tác phẩm nghệ thuật cổ xưa.

Nhưng thực tế thì người ta đã sớm suy nghĩ đến việc làm sao để phá vỡ tác phẩm nghệ thuật này rồi.

“Hắc hắc hắc, quả nhiên vẫn phải là Tần Dã của chúng ta!” “Vậy bây giờ có manh mối gì rồi sao?” “Có cần Bàn gia tôi giúp một tay không?” Vương Bàn Tử nhanh chóng tìm một chủ đề để cố gắng giảm bớt sự ngượng ngùng.

Chương 595

“Tìm thấy rồi.” Kết quả ông trời căn bản không cho hắn cơ hội đó.

Vương Bàn Tử vừa dứt lời, Tần Dã đã chỉ vào một chỗ nói.

Vốn dĩ đây nên là một cục diện càng thêm ngượng ngùng, nhưng đối với Vương Bàn Tử mà nói.

Trên thế giới này chỉ tồn tại một sự ngượng ngùng duy nhất!

Đó là không có ai đáp lại hắn!

Chỉ cần có người nói chuyện với hắn, dù là một câu hoàn toàn không liên quan!

Vương Bàn Tử cũng lập tức có thể tìm cho mình một điểm để bắt chuyện.

Cậu đừng quan tâm hắn có chêm vào một cách thô thiển hay không!

Nhưng dù sao thì hắn cũng đã chêm vào rồi!

“Cái gì?

Tìm thấy rồi sao?” “Ở đâu vậy!” Vương Bàn Tử lập tức sáp lại gần.

“Từ tình hình hiện tại mà nói, hắn là ở đây.” Tần Dã chỉ vào vị trí cách cổ rồng khoảng ba tấc nói: “Dựa theo mức độ hư hại mà vật thể có thể phải chịu trong hàng ngàn năm.” “Tôi hơi sờ thử một chút, màu sắc ở chỗ này phai nhạt rõ ràng hơn những chỗ khác một chút.” “Tôi nghĩ đây hắn là do chỗ này yếu hơn, cho nên bị ảnh hưởng cũng rõ ràng hơn.” “Tần Dã, vẫn phải là cậu!” “Sao cậu nhìn ra được vậy!” “Tôi thấy mấy chỗ này hình như đều như nhau mà!” Vương Bàn Tử

nói.

“Bàn Tử, trước khi ba hoa chích chòe tôi khuyên cậu tốt nhất nên tránh đi đã.” “Cái này thực ra cũng chỉ là phỏng đoán của tôi.” “Rốt cuộc có đúng hay không vẫn cần phải kiểm chứng mới biết.” Tần Dã nói.

Phải nói Vương Bàn Tử cũng tuyệt đối là người thẳng tính.

Nếu là người khác, lúc này ít nhiều cũng sẽ nói gì đó như ‘Tôi tin cậu, không vấn đề gì’ hay đại loại thế.

Nhưng Vương Bàn Tử thì không giả tạo!

Tần Dã vừa ra lệnh, hắn lập tức chạy đến một chỗ nấp đi.

“Tần Dã!

Cậu cố lên!” “Tôi thật sự không nhìn ra được!

Sẽ không cản chân cản tay cậu!” “Tôi cứ ở đây đợi cậu nhé!” Không thể không nói, cái lý do này tìm được thật sự rất tốt!

Vừa là tránh né.

Vừa không làm mất mặt mình.

“Cái tên hoạt bát này.” Ngay cả Tần Dã cũng không kìm được mà cười khổ một trận.

Sau khi Tần Dã xác định Vương Bàn Tử đã nấp kỹ, hắn rút roi ra và đập thẳng vào vị trí đã nhắm chuẩn.

Thế nhưng cú đánh này lại không như Tần Dã nghĩ, làm hủy hoại đầu rồng.

Tuy rằng quả thực đã tạo ra một vết nứt nhỏ trên đó!

Nhưng đối với một con rồng mà nói, muốn giết chết nó thì còn xa mới đủ!

Một cặp cùm chân đột nhiên xuất hiện từ dưới đất!

Chưa kịp để Tần Dã phản ứng đã trực tiếp khóa chặt mắt cá chân hắn!

Sau đó là hai chiếc búa lớn từ hai bên vách đá bắn ra, hoàn toàn bao vây Tần Dã ở giữa!

"Mẹ kiếp!

Tần Dã!

Cẩn thận đó!" Vương Bàn Tử kinh hãi hét lớn!

Nhưng đối với hai chiếc búa lớn đó, hắn cũng không có chút biện pháp nào.

Tuy nhiên ngay từ khi muốn tấn công đầu rồng, Tần Dã đã nghĩ rằng cái đầu rồng này tuyệt đối không thể dễ dàng bị phá hủy.

Đối với các cơ quan tiếp theo tự nhiên cũng nằm trong kế hoạch.

Chỉ là hắn không ngờ rằng tâm tư của người thiết kế này lại tỉ mỉ đến vậy.

Ngay cả việc làm sao để ngăn chặn kẻ tấn công đầu rồng bỏ chạy cũng đã được tính đến!

Tần Dã nhanh chóng vung roi, trước tiên dùng tốc độ cực nhanh để phá hủy cùm chân của mình!

Sau đó, lợi dụng lúc búa lớn đến gần.

Hắn tung người nhảy lên giẫm lên một chiếc búa lớn, rồi điều chỉnh, trực tiếp khiến hai chiếc búa lớn này va vào nhau!

Muốn hủy diệt một đòn tấn công mạnh mẽ, phương pháp hiệu quả nhất không nghi ngờ gì chính là dùng chính đòn tấn công của nó để hoàn thành.

Đợi Tần Dã đáp đất, Vương Bàn Tử lập tức mừng rỡ hét lên!

"Tần Dã!

Cậu không sao thật là tốt quá!" "Cậu không biết ban nãy tôi suýt nữa thì chết ngất!" "Ban nãy là chuyện gì vậy!" "Cậu không phải nói chỗ đó là điểm yếu của cái đầu rồng này sao!

Sao vẫn còn cơ quan xuất hiện chứ!

Chẳng lẽ là nhầm lẫn rồi sao?" Vương Bàn Tử khó hiểu hỏi.

"Cái gọi là điểm yếu chỉ là một bộ phận của cái đầu rồng này so với các bộ phận khác yếu hơn!" "Chứ không có nghĩa là bản thân thứ này đã rất yếu ớt." Tần Dã nói: "Ngay cả khi đã thuận lợi tìm được điểm yếu, nhưng muốn dễ dàng phá hủy cái đầu rồng này cũng không phải là chuyện dễ dàng." "Tuy nhiên cú đánh ban nãy quả thực đã để lại một số vết nứt trên đó." "Tiếp tục cố gắng, hẳn là có thể thuận lợi phá hủy cái thứ này." "Chỉ là nhìn thế trận ban nãy, thiết lập cơ quan liên động trên đầu rồng hẳn có liên quan rất lớn đến việc va chạm của vật thể." "Sức mạnh của đòn tấn công vào đầu rồng càng mạnh!" "Trước khi thực sự giết được rồng, sự phá hủy càng nghiêm trọng, uy lực cơ quan được kích hoạt sẽ càng mạnh!" "Xem ra, trí tuệ của người xưa quả thật cao thâm khó lường." "Ngay cả chuyện này cũng đã được tính đến!" Vương Bàn Tử ở bên cạnh lại một lần nữa không nói nên lời.

Đôi khi hắn thật sự quá bội phục tâm thái này của Tần Dã!

Cần biết rằng nếu cái đầu rồng này không thể bị phá hủy!

Thì trực tiếp liên quan đến việc họ có thể thuận lợi rời khỏi đây hay không!

Nếu cái đầu rồng này cứ mãi không thể thực sự bị phá vỡ.

Theo góc độ cầu sinh của họ mà nói, họ lẽ ra phải sốt ruột mới

đúng!

Kết quả hắn lại còn ở đây mà bội phục!

Cái này là gì?

Cao thủ tương kính trọng lẫn nhau?

Nhưng cho dù là như vậy thì cũng phải phân biệt thời gian và hoàn cảnh chứ!

Lúc này mà còn bội phục chẳng phải là quá không coi trọng tính mạng của họ rồi sao?

"Tần Dã, hay là chúng ta vẫn nên nghĩ xem làm sao để phá vỡ cái đầu rồng này thì hơn?" "Nếu cái thứ này thật sự cứng rắn như vậy." "Chúng ta có nên nghĩ cách khác để thử xem không?" Vương Bàn Tử cảm thấy nhịp điệu này thực sự không đúng!

Nếu thật sự để Tần Dã tự do phát huy, ai biết hắn sẽ nhảy sang nhịp điệu nào!

"Biện pháp?

Tôi vừa nãy chẳng phải đã tìm rồi sao?" Tần Dã lại thẳng thắn, nhún vai nói.

Thấy Vương Bàn Tử ở bên kia vẻ mặt ngơ ngác, Tần Dã tiếp tục nói: "Cơ quan này rất đơn giản, nhưng cũng chính vì nó đơn giản thuần túy." "Cho nên nó hầu như không tồn tại cái gọi là kẽ hở!" "Nếu là khi mới được thiết kế ban đầu, cái thứ này thậm chí còn không tồn tại điểm yếu!" "Chúng ta bây giờ có thể thuận lợi tìm thấy điểm yếu này, đã là sự ưu ái của thời đại đối với chúng ta, cũng là sự đột phá lớn của chúng ta rồi!" "Thôi đủ rồi." Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, lần này hắn đã hiểu rõ, hắn đã hiểu rõ tất cả.

"Vậy Tần Dã, ý của cậu câu này có phải là nói." "Cơ quan này bây

giờ đã không còn cái gọi là ‘cửa’ nữa rồi sao?” Câu hỏi của Vương Bàn Tử đều mang theo vài phần không chắc chắn.

Thực sự là vì trong lòng hắn đã có một đáp án, chỉ là đáp án này có chút thuần túy lại khiến người ta khổ não.

Hắn bây giờ rất hy vọng đáp án này là sai.

Nhưng đáp lại hắn lại là cái gật đầu chậm rãi của Tần Dã.

“Cơ bản là chuyện như cậu nói rồi.” “Cái gọi là ‘cửa’ đã không còn tồn tại nữa.” “Theo tình hình hiện tại, nếu muốn thuận lợi phá hủy cái đầu rồng này, cách duy nhất là dùng sức mạnh đập vỡ nó.” Lời của Tần Dã coi như đã dập tắt hoàn toàn chút hy vọng cuối cùng của Vương Bàn Tử.

Hắn có chút bất lực đập trán.

“Thôi xong!” “Vậy nếu xét như vậy!

Chúng ta chẳng phải coi như không còn chút biện pháp nào nữa sao?” “Điều này cũng không nhất định.” “Thứ kiên cố đến đâu, nếu không ngừng đập vào một chỗ, cuối cùng cũng nhất định có thể phá hủy cấu trúc của nó!” “Vì cú đánh ban nãy đã tạo ra vết nứt.” “Ít nhất cho thấy cú đập của tôi vẫn không hoàn toàn vô hiệu đối với thứ này.” “Tôi nghĩ chỉ cần nhắm vào chỗ này thêm vài lần nữa.” “Nhất định là có thể thành công.” Tần Dã nói.

“Đạo lý đúng là như vậy không sai!” “Nhưng Tần Dã, nếu cứ đập liên tục như vậy, cậu có bao nhiêu phần chắc chắn có thể giải quyết được cái thứ này?” “Tôi chủ yếu là lo lắng!” “Càng về sau cơ quan xuất hiện sẽ càng nhiều.” “Cậu có ứng phó kịp không?” Vương Bàn Tử hỏi.

Chương 596

“Vậy thì còn biết làm sao đây?

Đây đã là biện pháp cuối cùng của chúng ta rồi.” “Cứ cầu nguyện là tôi có thể phá hủy thứ này trước.” Nói xong, chưa kịp đợi Vương Bàn Tử phản ứng, Tần Dã đã dùng roi đập mạnh vào đầu rồng.

Cú đánh này đã khiến Vương Bàn Tử sợ không ít!

Kèm theo một tiếng “Ối trời ơi!” Vương Bàn Tử lập tức dùng tốc độ cực nhanh né sang một bên!

Sau một lúc lâu, Vương Bàn Tử mới có chút bất lực hét vào Tần Dã: “Không phải!

Tôi nói Tần Dã!

Cậu mà có động tác thì phải nói sớm chứ!” “Tôi làm gì có thân thủ như cậu!

Cậu đột nhiên như vậy!” “Tôi căn bản không phản ứng kịp!” “Kỳ lạ.” Kết quả đáp lại hắn lại là vẻ mặt nghiêm trọng của Tần Dã, và giọng nói trầm thấp.

“Xảy ra vấn đề gì vậy Tần Dã, sao cậu đột nhiên lại có vẻ mặt này?” Vương Bàn Tử rón rén lại gần Tần Dã tò mò hỏi.

“Tôi quả thực đã đập vào đầu rồng, tại sao không có cơ quan nào được kích hoạt?” Tần Dã nhìn vết nứt mới xuất hiện trên đầu rồng nghi hoặc nói.

“Có phải là do vết nứt không rõ ràng không?” Vương Bàn Tử nói khẽ.

Hắn vốn định nói là có phải do Tần Dã cú đánh này lực đạo không

đủ, không gây ra thêm đòn đánh mới, cho nên không có gì thể hiện.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn đổi sang một cách nói khác.

Dù sao ngay cả hắn cũng cảm thấy, với sức mạnh của Tần Dã, nếu thật sự đã đánh trúng thì không lý nào lại không có động tĩnh gì.

"Không phải, nếu tôi không nhầm, thiết lập cơ quan của cái đầu rồng này hẳn là chỉ cần có tổn hại, bất kể nhiều hay ít, đều sẽ có cơ quan tương ứng được kích hoạt." Tần Dã lắc đầu nói.

"Vậy thì là sao?" "Cơ quan bị hỏng sao?" Vương Bàn Tử chống cằm trầm giọng nói, trong chuyện này hắn cuối cùng vẫn thiên về tin tưởng Tần Dã.

Khi hai người đang nghĩ như vậy, trong hành lang truyền đến một tiếng 'cạch cạch'.

Trong lòng hai người lập tức thót một cái, lập tức cảnh giác nhìn quanh.

Theo kinh nghiệm của họ, nếu bây giờ gặp phải thật sự là cơ quan có hiệu ứng trì hoãn.

Vậy loại cơ quan này có thể gây ra thương hại, thông thường mà nói cũng sẽ mạnh hơn cơ quan bình thường!

"Tần Dã, cậu nói lần này lại là cơ quan gì?" Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

"Sao tôi biết được!" "Nói về chỗ này, cậu hình như thạo hơn tôi mà!" Tần Dã có chút bất đắc dĩ.

Mình nói cho cùng cũng chỉ là một sinh viên đi làm thêm trong kỳ nghỉ hè.

Nếu nói về chuyện trong mộ, thì chắc chắn những chuyên gia như Vương Bàn Tử sẽ hiểu rõ hơn!

“Tôi sao mà biết được!” “Nơi này quỷ dị đến vậy!” “Ngay cả bát quái nghịch chuyển cũng có!” “Ai biết nó còn có cái thứ chết tiệt gì đang chờ chúng ta chứ!” Lời Vương Bàn Tử vừa dứt.

Tần Dã liền nghe thấy tiếng gì đó ma sát.

Trong đầu hắn nhanh chóng nghĩ đến một khả năng.

Lòng thắt lại, cầu mong phỏng đoán của mình nhất định là sai đồng thời vội vàng ngẩng đầu lên!

Quả nhiên đã thấy trần nhà lúc này và khoảng cách giữa họ rõ ràng đã có sự thay đổi!

“Bàn Tử, tôi tìm thấy cơ quan rồi.” Tần Dã trầm giọng nói.

“Cái gì?

Cơ quan ở đâu?” Vương Bàn Tử lập tức quay đầu nhìn về phía Tần Dã, kết quả liền thấy Tần Dã đang ngẩng đầu nhìn lên trần nhà.

Vương Bàn Tử lúc này cũng nảy sinh một suy nghĩ.

Hắn trong lòng không ngừng cầu mong phỏng đoán của mình nhất định là sai.

Cũng theo đó ngẩng đầu lên.

Rồi là sự thất bại của lời cầu nguyện và một đả kích nặng nề nhất!

Bởi vì hắn cũng thấy trần nhà lúc này đang chậm rãi rơi xuống!

“Mẹ kiếp!” Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, khoảnh khắc này dù có phải là một thổ phu tử giàu kinh nghiệm hay không.

Thứ trên đầu này một khi rơi xuống nghĩa là gì thì mọi người đều rõ!

“Đùa cái gì vậy!” “Hắn ta lại thiết kế một cơ quan như vậy!” “Bây

giờ nếu không nhanh chóng mở cửa ra!" "Chúng ta hai người chẳng phải đều phải bỏ mạng ở đây sao!" Vương Bàn Tử chửi rủa.

"Bàn Tử!

Cậu tránh xa ra một chút!" "Chúng ta không có thời gian thử thăm dò sức mạnh, tôi phải dùng hết toàn lực trong một lần!" "Nhưng như vậy không biết còn có bao nhiêu cơ quan đang chờ chúng ta kích hoạt!" "Cậu tốt nhất nên nấp đi, nếu không chưa kịp bị cái thứ này đập chết, e rằng đã chết trước vì những cơ quan này rồi!" Tần Dã lập tức nhắc nhở.

Vương Bàn Tử liên tục đáp lời!

Thế nào là đồng đội xuất sắc, điểm quan trọng nhất của đồng đội xuất sắc chính là không được kiểu cách!

Cái kiểu 'tôi không thể bỏ mặc cậu một mình!

Tôi muốn cùng cậu đối mặt' này ở Vương Bàn Tử và những người khác tuyệt đối không thành lập!

Nếu cậu ở lại đây có thể giúp được gì, thì cậu ở lại không vấn đề gì.

Nếu không thể, kết quả cuối cùng của việc cậu ở lại đây chỉ có thể là làm phiền người đang làm việc!

Lúc này ngoan ngoãn tránh sang một bên mới là sự giúp đỡ lớn nhất đối với đối phương!

Vương Bàn Tử hiểu rõ đạo lý này, sau khi đáp lời liền nhanh chóng tránh sang một bên.

Tần Dã hít sâu một hơi, hai tay nắm roi dốc toàn bộ sức mạnh vào roi hết mức có thể.

Sau đó hét lớn một tiếng, cánh tay giơ lên, một cú đập thẳng vào

đầu rồng.

Đồng thời Tần Dã liền cảm thấy dưới chân mình trống rỗng!

Không kịp do dự, Tần Dã vội vàng lăn sang một bên với tốc độ nhanh nhất!

Hầu như cùng một lúc, chỗ Tần Dã vừa đứng đã sập xuống hoàn toàn!

Cú này đã khiến ngay cả Vương Bàn Tử cũng phải thót tim!

Có thể nói nếu Tần Dã không phản ứng đủ nhanh, cú này đã hạ gục Tần Dã rồi.

Chỉ là Tần Dã thật sự không còn tinh lực để lo lắng thêm nữa.

Sau khi lăn lộn hắn lập tức đứng dậy với tốc độ nhanh nhất, lao lên và dùng cùng sức mạnh đập thêm một cú vào chỗ nứt ban nãy!

Liền thấy xung quanh đầu rồng lại phun ra ngọn lửa hừng hực!

Tốc độ phun ra của ngọn lửa nhanh đến kinh người!

Hầu như ngay lập tức, thế lửa mãnh liệt đã trực tiếp nuốt chửng cả Tần Dã!

Vương Bàn Tử thấy vậy thì hoàn toàn hoảng sợ!

"Tần Dã!

Cậu có sao không!" Hắn hét lớn, thậm chí bất chấp nguy hiểm muốn lao lên!

May mắn thay dù là ngọn lửa như vậy cũng không đến mức gây ra mối đe dọa chết người cho Tần Dã.

Tần Dã nhanh chóng lao ra khỏi ngọn lửa.

Chưa kịp để Vương Bàn Tử hỏi tình hình, hắn lại quay lại lao vào.

Vương Bàn Tử vốn còn định đuổi theo Tần Dã hỏi tình hình.

Kết quả liền bị một viên đá nhỏ trên đầu đánh trúng.

Vương Bàn Tử ngẩng đầu nhìn!

Trời ơi!

Chương 597

Trần nhà đã hạ xuống đến vị trí trên đầu rồi!

“Tần Dã!

Chúng ta sắp không kịp rồi!” “Trần nhà sập xuống rồi!” Tần Dã lại như thể căn bản không nghe thấy gì.

Chỉ không ngừng tấn công đầu rồng, kích hoạt cơ quan rồi lại nhanh chóng tránh né sau đó lại lao lên!

Kinh nghiệm của Vương Bàn Tử phong phú đến mức nào.

Hắn lập tức đập vào đầu mình một cái, trong lòng cũng mắng mình ngu xuẩn.

Chuyện trần nhà rơi xuống!

Với năng lực của Tần Dã dù không cố ý chú ý cũng căn bản không thể bỏ qua!

Chỉ là việc trần nhà rơi xuống đã là một chuyện không thể đảo ngược được rồi!

So với việc quan tâm chuyện này, trọng điểm bây giờ đương nhiên nên là cơ quan thế nào rồi.

Làm sao để phá hủy cái đầu rồng này hoặc tiếp tục đi xuống!

Vương Bàn Tử biết điều mà ngậm miệng lại.

Ở thời điểm mấu chốt này, hắn đã không còn thực lực có thể trở thành trợ lực cho Tần Dã!

Vậy với tư cách là đồng đội, là huynh đệ!

Hắn ít nhất không thể kéo chân Tần Dã!

Chỉ là khoảng cách trần nhà và họ đã ngày càng gần.

Nhìn thấy đã đến ngay trên đầu Vương Bàn Tử rồi!

Trong tình huống này mà nói Vương Bàn Tử không hề căng thẳng đương nhiên vẫn là giả!

Rất nhanh, thân thể hắn đã không thể đứng thẳng được nữa!

Rồi sau đó, hắn gần như phải ngồi xổm xuống đất.

"Thôi xong rồi!

Danh tiếng Anh Minh một đời của Bàn gia hôm nay coi như giao ở đây rồi!" Vương Bàn Tử gần như đã từ bỏ.

Thế nhưng ngay vào lúc vạn niệm câu hôi này.

Hắn nghe Tần Dã hét lớn một tiếng: "Phá cho ta!" Lòng Vương Bàn Tử chợt lóe lên một tia tuyệt vọng.

Hắn không hề muốn nghi ngờ Tần Dã.

Thật sự là trần nhà đang ngay trên đầu hắn, chỉ vài giây nữa thôi là hắn sẽ bị trần nhà đè bẹp thành thịt nát!

Trong tình huống này, hắn còn sức lực đâu mà nghĩ đến chuyện tin tưởng hay không tin tưởng nữa?

Vương Bàn Tử nhắm chặt hai mắt, chờ đợi cái chết ập đến.

Hắn đã thầm cầu nguyện trong lòng, hy vọng kiếp sau đầu thai có thể thuận lợi hơn một chút!

Ít nhất đừng có cái kết cục thê thảm như thế này nữa!Nhưng rất nhanh, Vương Bàn Tử đã nhận ra điều không đúng!

Theo tốc độ rơi của thứ này, lẽ ra hắn bây giờ đã phải bị đè bẹp thành bùn thịt rồi chứ!

Sao lại không cảm thấy đau đớn bị ép bẹp chút nào vậy?

Chẳng lẽ bởi vì mình đã chuẩn bị tinh thần để chết, mà tâm lý này có thể xóa bỏ đau đớn sao?

Hay là thực ra, trước khi chết con người chưa chắc đã đau đớn đến vậy!

Đúng!

Chắc chắn là như thế!

Khi còn sống, con người sẽ cảm thấy đau đớn, bởi vì lúc đó con người vẫn còn cảm giác!

Có cảm giác khi bị tổn thương thì cảm thấy đau đớn, điều này dường như cũng rất hợp tình hợp lý!

Vậy mà mình đã chết rồi!

Người chết làm sao có cảm giác được?

Vì không có cảm giác nên không cảm thấy bất kỳ đau đớn nào, đương nhiên cũng hợp lý rồi!

Không ngờ mình còn trẻ như vậy mà thật sự phải bỏ mạng ở đây!

Không cam lòng quá!

Thật sự quá không cam lòng!"Bàn Tử!

Cậu một mình ở đó nghĩ linh tinh cái gì vậy!" "Không đi nhanh còn ở đây đợi đón năm mới à?" Mãi cho đến khi hắn lần nữa nghe thấy giọng Tần Dã, Vương Bàn Tử mới chớp chớp mắt, thoát khỏi trạng thái mơ màng.

Hắn hơi ngẩn người, đang định đứng dậy thì lại đập đầu vào trần nhà, lập tức đau điếng!"Chết tiệt!

Vẫn còn cảm thấy đau!

Đây không phải đang mơ thật chứ!" Vương Bàn Tử ôm đầu rên rỉ

đau đớn, có thể thấy cú va chạm này đã gây ra cho hắn một vết thương không nhỏ!"Tiểu Tần đồng chí, rốt cuộc là chuyện gì vậy!

Vừa nãy trần nhà không phải đã đổ sập xuống sao!

Sao chúng ta vẫn còn ở đây!

Sao vẫn còn sống vậy!

Rốt cuộc là tình huống gì đây!" Vương Bàn Tử đã hoàn toàn rơi vào trạng thái mơ hồ!"Tổng kết lại thì là, cậu vẫn cảm thấy đau." "Tình cảnh hiện tại của chúng ta tạm thời không thể đứng thẳng người được!" "Hơn nữa, chúng ta đều vẫn còn sống." "Chỉ là hoàn cảnh hiện tại không được thoải mái cho lắm." "Nếu tiếp tục ở lại đây, tuy sẽ không chết ngay lập tức." "Nhưng e rằng rất nhanh sẽ bị thiếu dưỡng khí." Tần Dã nói.Sau hai giây ngập ngừng, Vương Bàn Tử cuối cùng cũng phản ứng lại. "Trời ạ!

Tôi còn tưởng chúng ta chết hết rồi chứ!

Xem ra chúng ta vẫn còn sống đúng không!" Vương Bàn Tử vỗ đầu nói."Thì ra trong suy nghĩ của cậu, chúng ta đã chết rồi à!" "Hèn chi cửa bên này đã mở rồi, mà vẫn chưa thấy cậu có ý định muốn đi." Tần Dã cười khổ nói: "Cửa mở rồi!

Chúng ta chuẩn bị đi nhanh thôi.""Hả?" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt.

Nhưng rất nhanh đã phản ứng lại. "Cửa mở rồi!" "Thật tốt quá!" "Đâu rồi?

Đâu rồi?" Vương Bàn Tử vui mừng kêu lên: "Không phải!

Rốt cuộc là chuyện gì vậy!

Vừa nãy trần nhà không phải cứ thế đổ xuống sao!

Tôi còn tưởng thứ này đã sập xuống chôn vùi chúng ta rồi!

Sao tự nhiên lại dừng lại đột ngột vậy?

Cậu còn nói cửa mở rồi!

Là lối ra sao!

Chẳng lẽ tiểu Tần đồng chí cậu đã phá hủy long đầu rồi sao?

Không phải!

Rốt cuộc cậu làm thế nào vậy!

Cảm giác như long đầu này hoàn toàn không thể phá vỡ được mà!" Hàng loạt câu hỏi của Vương Bàn Tử lập tức tuôn ra như pháo liên thanh.Điều này cũng không có gì lạ, tin rằng bất kể là ai, sau khi trải qua một phen sống sót sau tai nạn như vậy, khó tránh khỏi sẽ có rất nhiều nghi vấn.

Chỉ là xét về tình hình, bây giờ dường như không phải lúc để tìm hiểu những điều này!"Bàn Tử, cậu thấy chúng ta nói chuyện trong tình huống này có thật sự ổn không?" Tần Dã cười khổ nói.Vương Bàn Tử lại vỗ đầu một cái. "Đúng rồi, đúng rồi!

Cậu xem tôi này, vừa vui đã hồ đồ rồi!

Chương 598

Tiểu Tần đồng chí, chúng ta bây giờ nên hành động thế nào đây?" Vương Bàn Tử hỏi."Vì đại môn đã mở ra rồi." "Điều chúng ta cần làm bây giờ đương nhiên là đi qua đó." "Chỉ là đối với cậu có lẽ sẽ hơi khó khăn một chút." Tần Dã chỉ về một hướng nói.Vương Bàn Tử quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy một tia sáng ở khe hở phía trước.

Dường như là một cánh cửa lớn đã mở ra. "Cái này!

Lối ra này thiết kế đúng là quá keo kiệt rồi!

Chỉ có chừng này thôi sao!" Vương Bàn Tử bất lực kêu lên."Nếu tôi không nhầm thì chiều cao của đại môn chính là bức bích họa thành tường mà chúng ta vừa thấy." "Người thiết kế này thật sự tài tình!

Lại có thể kết hợp đại môn và bích họa thành một!" "Nếu không chú ý kỹ!" "Dù có phá hủy long đầu thành công, cũng sẽ vì không biết vị trí lối ra mà bó tay chịu trói." "Đặc biệt là trong tình huống như thế này." Tần Dã giải thích."Bàn gia bây giờ đã cảm nhận được rồi!

Tình huống này muốn đi qua được thật sự quá nguy hiểm!" Vương Bàn Tử bất lực nói.

Vị trí hắn đang đứng bây giờ vẫn còn khá tốt.

Nhưng nhìn xa hơn, Vương Bàn Tử có thể thấy có những chỗ cực kỳ chật hẹp.

Với thân hình hiện tại của hắn, muốn đi qua thuận lợi e rằng chỉ có thể từ từ bò qua.

Dù vậy, phỏng chừng ở một số chỗ vẫn sẽ bị kẹt lại!"Sao vậy?" "Chẳng lẽ cậu muốn bị thứ này đè xuống à?" Tần Dã trêu chọc.Vương Bàn Tử lập tức rùng mình.

Giữa việc khó khăn vượt qua và việc bỏ mạng trực tiếp, Vương Bàn Tử vẫn biết nên chọn cái nào. "Tiểu Tần đồng chí!

Có lúc cậu thật sự chẳng có chút khiếu hài hước nào!

Tôi chỉ nói đoạn đường này không dễ đi thôi!

Tôi nói khi nào là không đi nữa à!" Vương Bàn Tử vội vàng nói: "Cậu nói xem chúng ta khó khăn lắm mới đến được đây." "Sao có thể không đi xem thử thành Trường An rốt cuộc trông như thế nào chứ?""Vậy thì xuất phát thôi." Tần Dã nói rồi dẫn đường phía trước.

Vương Bàn Tử cũng lập tức đi theo!

Chỉ là suốt quãng đường đó hắn không ngừng lầm bầm.

Điều này thật sự không thể trách hắn, một không gian chật hẹp như vậy đối với hắn quả thực là quá hành hạ người!

Sau một hồi bò lết khó khăn cộng thêm một trận cằn nhằn, hắn cuối cùng cũng đến được cửa thành Trường An.

Còn Tần Dã thì đương nhiên đã vào trong từ sớm rồi. "Cuối cùng cũng vào được rồi!" "Người thiết kế lăng mộ này thật sự quá độc địa!" "Cái này đơn giản là muốn hành hạ Bàn gia đến chết mà!" Sau khi bò vào đại môn, Vương Bàn Tử thực sự không nhịn được lại cằn nhằn một hồi.Sau khi chui vào từ cửa thành, Vương Bàn Tử quay đầu nhìn lại thì thấy Tần Dã lại đang nhìn về phía trước với vẻ mặt quan sát.

Lòng Vương Bàn Tử lập tức chùng xuống!

Thấy vẻ mặt có chút nghiêm túc của Tần Dã, hắn còn tưởng rằng họ vừa ra khỏi hang sói đã lại vào hang cọp!"Tiểu Tần đồng chí!

Tình hình gì vậy?" "Cậu đang có vẻ mặt gì thế!" "Đừng nói với tôi là chúng ta vừa vào đã lại gặp chuyện gì rồi đấy nhé!" Vương Bàn Tử

kinh hãi kêu lên, cả người cũng trở nên căng thẳng."Bàn Tử, miệng cậu có phải đã khai quang rồi không?" Tần Dã nói với vài phần trêu chọc.

Nghe Tần Dã nói chuyện với giọng điệu này, Vương Bàn Tử cũng tự nhiên thả lỏng hơn rất nhiều.

Chỉ là đối với lời nói của Tần Dã, hắn khó tránh khỏi vẫn còn chút nghi hoặc. "Tiểu Tần đồng chí, cậu nói vậy là ý gì?" "Huynh đệ tôi có nói gì sao?" Vương Bàn Tử hỏi.Tần Dã ra hiệu cho hắn nhìn về phía trước.

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn, lập tức "móa nó" một tiếng!

Lúc này trước mắt hắn là từng dãy nhà cửa san sát!

Nhà cửa rộng rãi.

Giữa đường phố và nhà cửa, còn có thể thấy rất nhiều hình người bất động.

Toàn bộ cảnh tượng trông hệt như sự phồn hoa của thành Trường An xưa kia!

Chỉ là trong cảnh phồn hoa đó, những hình người đứng yên bất động này lại khiến toàn bộ bầu không khí toát lên một điềm báo quỷ dị!"Trời đất!

Chúng ta thật sự đã đến thành Trường An rồi à!" Vương Bàn Tử xoa trán, nhất thời vẫn chưa phản ứng kịp: "Người xây lăng mộ này năm xưa lại còn xây hẳn một tòa thành Trường An bên trong lăng mộ!

Cái này xây dựng quá mức khoa trương rồi chứ!""Ừm, nếu nơi này thật sự được xây dựng hoàn toàn theo quy mô của thành Trường An thì." "Tôi nghĩ chỉ riêng phần này thôi đã đủ lớn hơn tất cả các lăng mộ trên thế giới rồi!" "Dù không phải, thì cộng thêm những phần khác mà chúng ta đã thấy trước đó." "Tổng cộng lại tôi nghĩ cũng chắc

chắn là số một thế giới." Tần Dã nói."Tuyệt thật." "Vậy tiểu Tần đồng chí, chúng ta bây giờ có nên đi qua xem thử không?" "Chỉ là huynh đệ tôi cảm thấy." "Liệu có hơi nguy hiểm không nhỉ!

Phải nói là quy mô này quả thực rất hoành tráng!

Nhưng cái cảm giác bên trong này!

Cậu xem, nhiều người không biết làm từ cái gì mà cứ đứng yên ở đây." "Cảm giác cứ như một đám Tống tử vậy, không biết lúc nào sẽ có động tác." "Cảm giác này quả thực quá quỷ dị." Vương Bàn Tử quan sát thành Trường An trước mắt, cẩn thận nói.

Thế nhưng Tần Dã không nói nhiều, trực tiếp cất bước đi về phía trong thành.

Dù trong lòng đối mặt với hoàn cảnh này vẫn còn lo lắng.

Nhưng Tần Dã đã đi rồi, Vương Bàn Tử đương nhiên tuyệt đối không thể một mình tiếp tục ở lại chỗ này!"Tiểu Tần đồng chí, cậu thật sự đã vào rồi à!" "Lá gan của cậu thật sự quá lớn đó!" "Cậu không sợ đây lại là cơ quan cạm bẫy gì sao?" Vương Bàn Tử đi theo phía trước, cẩn thận nói.Lúc này hai người đã bước vào trong thành.

Trong mỗi căn nhà đều có thể thấy ánh nến lập lòe.

Nếu đây thật sự là thành Trường An thời xưa.

Cảnh tượng như vậy tất nhiên sẽ là một sự phồn thịnh, cho dù hiện tại nhìn vào cũng thấy rất thịnh vượng.

Đương nhiên, tiền đề là không có những cư dân quỷ dị này!"Xem ra, Đường triều thời xưa thật sự lợi hại!" Vương Bàn Tử không khỏi cảm khái. "Đó là đương nhiên, Đường tam thiên Tống bát bách." "Đường triều lúc bấy giờ chính là quốc gia cường đại nhất trên thế giới này." "Nếu nói cụ thể hơn một chút, đó là cấp cho cậu một tấm văn điệp thông quan, cậu có thể tùy ý đến bất kỳ quốc gia nào trên thế

giới." "Và tầng lớp thống trị trong quốc gia đó sẽ không tiếc quốc lực mà nhất định phải đảm bảo an toàn tính mạng cho cậu." Tần Dã giới thiệu."Trời đất!

Ý tôi là, phía sau tấm văn điệp thông quan mà cậu nói đó, chẳng phải sẽ có câu này sao." "Một là hắn qua, hai là ta tới?" Vương Bàn Tử trêu chọc."Tuy không khoa trương đến vậy, nhưng ý nghĩa cũng gần như thế." "Thành Trường An thời bấy giờ đêm không đóng cửa, đường không nhặt của rơi, người đời sau đều cho rằng là do dân phong thuần phác." "Nhưng trong lòng chúng ta đều hiểu rõ, dân phong có thuần phác hay không thì tỷ lệ thuận với khoảng cách giàu nghèo." "Chỉ khi kinh tế hai bên đều gần như tương đồng, người ta mới không ghen ghét lẫn nhau." Tần Dã nói."Điểm này thì không sai." "Nếu nói như vậy, thì Đường triều này không chỉ đơn thuần là vấn đề mạnh hay không mạnh nữa rồi." "Sự cường đại của quốc gia đôi khi thật sự không liên quan gì đến bách tính bình thường." "Có thể duy trì sự cường đại đó đến từng người dân." "Đó mới là sự cường hãn thực sự!" Vương Bàn Tử gật đầu đồng tình: "Thế nhưng, bây giờ nơi này nhìn vào thật sự có chút quỷ dị!

Nhà cửa rộng rãi, cùng vô số ánh đèn khiến tòa thành Trường An này có vẻ đầy sức sống." "Những cư dân này vốn cũng là một phần của sức sống đó." "Nhưng trớ trêu thay, bây giờ đều là những thứ bất động." "Lại còn khiến cả thành phố này trở nên quỷ dị một cách khó hiểu!" Vương Bàn Tử vừa nói, ánh mắt không ngừng quan sát xung quanh.Cũng không biết có phải là ảo giác của hắn hay không, những cư dân này rõ ràng mỗi người đều đang chuyên tâm vào việc mình đang làm.

Nhưng hắn lại cứ có cảm giác ánh mắt của những người này dường như đều đang nhìn về phía mình!"Tiểu Tần đồng chí, nơi này rất quỷ dị!" Vương Bàn Tử vội vàng ghé sát vào Tần Dã, nói nhỏ:

"Cậu có thấy những người này dường như đều đang nhìn chúng ta không?

Thật sự có chút không đúng!"Thế nhưng lần này Tần Dã lại không trả lời hắn, điều này càng khiến bầu không khí vốn đã quỷ dị lại thêm phần lạnh lẽo âm u.

Ngay cả những ánh mắt đó cũng trở nên quỷ dị hơn.

Tệ hơn nữa là, ngay cả vị trí của những cư dân kia dường như cũng đã di chuyển!"Tiểu Tần đồng chí!" "Cậu nói gì đi chứ!" "Sao tôi lại cảm thấy những người này dường như không phải đang nhìn chúng ta." "Vị trí của họ dường như cũng đã di chuyển rồi!" "Mau nói cho tôi biết là do tôi tự mình quá căng thẳng đúng không!" "Mau mau mau, tiểu Tần đồng chí!

Mau nói vậy đi!" Vương Bàn Tử sốt ruột lẩm bẩm."Nếu cậu không muốn tình hình trở nên phức tạp hơn." "Tôi khuyên cậu nên nói nhỏ lại một chút." Tần Dã nhắc nhở."Tiểu Tần đồng chí, không phải tôi muốn thế nào, mà là chuyện này thật sự rất quỷ dị!

Bọn họ đang di chuyển đó!

Đang di chuyển đó!

Thế này mà cậu còn không căng thẳng à!" Vương Bàn Tử nói nhỏ."Tôi biết." Tần Dã nói khẽ một câu khiến Vương Bàn Tử nhất thời hơi mất tập trung.

Nhưng ngay sau đó, Tần Dã ra hiệu cho hắn nhìn về phía sau.

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn lại, mới thấy có một cư dân dưới chân đang đạp lên một mảnh vải rách.

Nhìn từ chất liệu, thứ này tuyệt đối không phải đồ thuộc về nơi đây!Vương Bàn Tử có lẽ sẽ lo lắng, căng thẳng vì hoàn cảnh.

Nhưng điều đó không có nghĩa là hắn không có năng lực!

Chỉ mảnh vải rách dưới chân cộng với gợi ý của Tần Dã!

Vương Bàn Tử làm sao có thể không hiểu ra chuyện gì chứ?

Hơn nữa, Tần Dã có bản lĩnh phi phàm thế nào!

Chuyện mà ngay cả mình cũng đã chú ý tới, với năng lực của Tần Dã làm sao có thể không nhận ra."Vậy là những thứ này thật sự đã di chuyển đúng không?" Vương Bàn Tử hỏi. "Ừm." Tần Dã khẽ gật đầu: "Là tôi đã quá ngây thơ." "Tôi còn tưởng người xây lăng mộ này chỉ đơn thuần xây một tòa thành Trường An thời xưa đặt ở đây." "Coi như là để tái hiện sự huy hoàng của Trường An năm xưa." "Ngay cả Tần Quỳnh và Úy Trì Cung hai vị tướng quân cũng có thể được đánh thức, vậy thì." "Làm sao có thể xây dựng một tòa thành Trường An lớn như vậy mà lại chỉ đơn thuần là xây dựng thành Trường An chứ?" "Bây giờ xem ra, những bách tính này chính là mắt xích cơ quan dùng để đối phó con người!" "Thế nhưng nguyên lý này rốt cuộc là gì vậy?

Sao những bách tính này vừa nãy còn đứng yên một chỗ không hề động đậy!

Lại đột nhiên bắt đầu có chút động tác!" Vương Bàn Tử tò mò hỏi."Là ánh sáng." Tần Dã giải thích. "Ánh sáng?" Vương Bàn Tử càng thêm khó hiểu. "Vấn đề cậu nói này trước đây tôi cũng đã từng thắc mắc." "Cho nên vừa nãy tôi đã thử một chút." "Nếu nơi chúng ta đi có thể được ánh nến trong nhà chiếu tới, thì những cư dân này sẽ ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ không động đậy." "Nhưng một khi chúng ta thoát khỏi phạm vi ánh sáng, bọn họ sẽ tiến về phía chúng ta." Tần Dã nói: "Cơ quan này thật sự rất lợi hại!

Ánh sáng không thể chiếu đến mọi nơi!

Chỉ cần chúng ta tiếp tục đi về phía trước, sớm muộn gì cũng sẽ có lúc trời tối.""Vậy chúng ta ở yên tại chỗ thì sao?

Chương 599

Chúng ta tạm thời ở yên tại chỗ không đi, nghĩ cách đối phó rồi tính tiếp thế nào?" Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

Nhưng Tần Dã lại từ từ lắc đầu. "Cậu không nhận ra ánh sáng xung quanh đã mờ đi rồi sao?" Vương Bàn Tử vội vàng nhìn bốn phía, phát hiện quả nhiên là như vậy!"Cái này!

Rốt cuộc là chuyện gì vậy!" Vương Bàn Tử cố gắng kiềm chế xung động muốn hét lớn trong lòng.

Vừa không ngừng tự nhủ phải bình tĩnh, vừa hỏi Tần Dã."Cậu đừng quên, công cụ chiếu sáng thời xưa và bây giờ chúng ta dùng là khác nhau." "Thời xưa dùng là chá chúc." "Theo thời gian trôi qua, chá chúc sẽ dần cạn đi." "Và theo chá chúc cạn đi, ánh sáng của nó cũng sẽ dần trở nên mờ nhạt." Tần Dã giải thích: "Hơn nữa, để đảm bảo những chá chúc này không cháy quá lâu." "Người thiết kế lăng mộ này ban đầu còn đặc biệt làm một cơ quan nhỏ."Vương Bàn Tử khẽ nhướng mày, ghé sát vào cửa sổ nhìn vào.

Sau khi nhìn thấy cơ quan nến, lòng Vương Bàn Tử cũng chợt chùng xuống!

Cấu tạo của giá nến này là một loại rất phổ biến thời xưa, trên giá nến sẽ có hai miếng sắt có thể đóng lại.

Khi chá chúc cháy đến một mức độ nhất định, hai miếng sắt sẽ đóng lại, thuận thế dập tắt chá chúc!

Trong rất nhiều lăng mộ mà hắn từng đi qua trước đây, Vương Bàn Tử đều đã thấy những thứ tương tự như vậy.

Đây là trí tuệ của người xưa thiết kế ra để tránh việc mình quên

tắt chá chúc rồi ngủ thiếp đi, cuối cùng dẫn đến những tai nạn hỏa hoạn.

Vương Bàn Tử bây giờ vẫn còn nhớ, khi xưa lúc nhìn thấy thứ này, hắn còn cảm khái trí tuệ của cổ nhân đôi khi thật sự không còn gì để nói!

Kết quả trí tuệ không còn gì để nói này lại sắp được dùng để lấy mạng hắn, điều này quả thực khiến hắn tức điên!"Không phải!

Tiểu Tần đồng chí!" "Tình huống này mà cậu vẫn còn bình tĩnh như vậy!" "Chúng ta bây giờ không nên mau chóng bỏ chạy sao?" Vương Bàn Tử có chút bất lực.

Sức mạnh của Tần Dã là điều không thể nghi ngờ, nhưng sức mạnh của hắn đôi khi thật sự đạt đến mức độ không màng đến sống chết của người khác!

Quả thật, với năng lực của Tần Dã, bất kể những cư dân này là thế nào, hắn cũng không hề lo lắng chút nào.

Nhưng mình thì không được như vậy!

Nếu thật sự nhiều dân làng như thế này không sợ chết xông lên!

Vương Bàn Tử chỉ sợ dù mình có thể đối phó một hai người, cuối cùng cũng chắc chắn sẽ bị nhấn chìm trong biển người!"Vậy cậu có biết lối ra ở đâu không?" Tần Dã quay sang Vương Bàn Tử hỏi. "Hả?" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, vừa nãy sự chú ý của hắn hoàn toàn dồn vào những dân làng xung quanh và tòa thành Trường An này.

Đối với tuyến đường mà họ đã đi qua thật sự không hề để ý chút nào!

Bây giờ nhìn lại, hắn không khỏi thầm cảm khái một câu.

Bây giờ mình đang ở đâu đây chứ!"Tiểu Tần đồng chí!

Đây lại là tình huống gì vậy!" Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

Tình huống tồi tệ cứ nối tiếp nhau.

Hắn thật sự có chút không phản ứng kịp!"Thành Trường An là thành trì lớn nhất của Đường triều." "Bên trong tất cả các con đường đều phức tạp chằng chịt." "Đối với những người không quen đường, nơi này ở một mức độ nhất định đã có thể coi là một mê cung." Tần Dã giải thích: "Sau khi tôi vào, rất nhanh đã phát hiện những thứ này có chút bất thường." "Và bản thân tòa lăng mộ này, nên tôi vẫn luôn muốn tìm ra con đường để thoát ra ngoài." "Đáng tiếc, mê cung không dễ phá giải như vậy!"Vương Bàn Tử vỗ hai tay. "Thì ra là như vậy!

Tôi đã nói mà!

Việc cứ đi dạo không mục đích trong đây hoàn toàn không phải phong thái của tiểu Tần đồng chí cậu!" "Vậy bây giờ thì sao?

Đã tìm thấy lối ra chưa?" Đây chính là hy vọng cuối cùng của Vương Bàn Tử, hắn thật sự hy vọng Tần Dã có thể gật đầu biểu thị không có vấn đề gì.

Ngay cả là lừa dối hắn cũng không sao.

Ít nhất hắn sẽ không cần tiếp tục chìm đắm trong áp lực tâm lý này nữa."Nếu có thể tìm thấy dễ dàng như vậy." "Tôi đã ra ngoài từ lâu rồi." Tần Dã cười khổ nói.

Vương Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt, lúc này hắn cũng vừa đi đến bên ngoài một cửa sổ.

Hắn quay đầu nhìn qua, liền thấy hai miếng sắt hai bên giá nến đã có dấu hiệu đóng lại!

Mặc dù một ngọn chá chúc tắt lịm không thể đại diện cho tất cả chá chúc.

Nhưng nếu những chá chúc này được thắp sáng cùng lúc vì một cơ quan nào đó, thì thời gian chúng tắt lịm dù có khác biệt cũng tuyệt đối sẽ không quá nhiều!"Kia tiểu Tần đồng chí, tôi thấy cậu bây giờ bình tĩnh như vậy, tuy nói vẫn chưa tìm thấy lối ra, nhưng tôi nghĩ chắc chắn sẽ không mất quá lâu đúng không?" Vương Bàn Tử tiếp tục truy vấn.

Nhưng đáp lại hắn vẫn là vẻ mặt đăm chiêu của Tần Dã.

Lần này, trái tim Vương Bàn Tử hoàn toàn chìm xuống đáy vực.

Hắn hiểu rõ người huynh đệ này của mình!

Nếu đã có tin tức tốt, Tần Dã nhất định sẽ không chút do dự mà trả lời hắn.

Mà hiện tại vẫn là thái độ dò xét xung quanh.

Điều đó nói lên rằng, ít nhất cho đến bây giờ, Tần Dã bản thân cũng chưa chắc đã tìm thấy vị trí của lối ra!"Thôi rồi thôi rồi!

Giờ phải làm sao đây!" "Cậu nói xem, sự cường thịnh của Đường triều chúng ta vốn là một chuyện đáng tự hào biết bao!" "Nhưng bây giờ chúng ta lại sắp chết dưới sự phồn vinh này!" "Haiz!

Nghĩ đến đây trong lòng thật sự bức bối không chịu nổi!" Vương Bàn Tử vừa đi vừa lẩm bẩm trong phiền muộn.

Rồi quay đầu nhìn Tần Dã, trên mặt hắn lại không hề thấy chút lo lắng nào. "Tiểu Tần đồng chí!

Huynh đệ tôi thật sự bội phục cậu!" "Cậu nói xem, rõ ràng đã là cục diện nguy hiểm đến vậy!" "Mà cậu lại vẫn có thể bình tĩnh như thế!" Vương Bàn Tử cười hề hề trêu chọc."Chẳng lẽ bây giờ tôi cũng hoảng loạn giống cậu thì có thể tìm thấy lối ra sao?" Tần Dã thản nhiên cười nói: "Thực ra đi dạo thế này cũng không tệ." "Trước đây tôi từng đọc trong nhiều sách miêu tả cảnh đêm Trường An rất đẹp."

"Nhưng dù sao đây cũng đã là thế giới của hàng nghìn năm trước rồi." "Bất kể công nghệ hiện tại có phục dựng thế nào, thì chung quy cũng không phải là Trường An thật sự." "Lần này chúng ta không phải vừa hay có thể nhân cơ hội này mà tận mắt chiêm ngưỡng cảnh đêm thành Trường An sao?" "Chỉ là đáng tiếc, dù nó không đẹp như trong truyền thuyết." "Thì cũng chẳng thể đi tìm người đầu tiên nói ra câu đó để tính sổ được."Vương Bàn Tử lập tức đứng sững tại chỗ, đôi mắt mở to, đầy kinh ngạc nhìn Tần Dã trước mặt.

Hắn cảm thấy não mình dường như đã bị treo máy trong một khoảnh khắc!

Chắc chắn mình không nghe lầm chứ?

Tần Dã nói hình như là muốn ngắm cảnh đêm của tòa thành Trường An này đúng không?

Hắn nghiêm túc sao?

Hắn thật sự nghiêm túc sao?

Điên rồi!

Bây giờ chúng ta đang trong tình cảnh gì?

Đây mà sơ sẩy một chút là chúng ta sẽ bỏ mạng tại đây đó!

Lúc này theo logic thông thường thì không phải nên suy nghĩ làm sao để trốn thoát khỏi đây sao?

Sao hắn lại suy nghĩ làm sao để thưởng thức phong cảnh nơi đây chứ!

Điều này đúng không?

Không đúng!

Rất không đúng!

Chẳng lẽ là vì mãi không tìm thấy lối ra, nên tiểu Tần đồng chí cũng điên rồi?

Không không không, chuyện này tuyệt đối không thể, cũng tuyệt đối không được có khả năng này!

Đây là ai?

Đây là tiểu Tần đồng chí đó!

Trên thế giới này tuyệt đối không có phiền phức nào có thể khiến hắn phát điên!

Ngay cả thế giới hủy diệt cũng vậy!

Đúng!

Đây mới là tình huống chính xác!

Phát điên gì đó tuyệt đối không thể là tiểu Tần đồng chí!

Nói cách khác, tiểu Tần đồng chí thực ra đang đùa đúng không?

Đúng!

Không sai!

Chắc chắn là đang đùa!"Tiểu Tần đồng chí, cậu đừng đùa nữa, trò đùa này không buồn cười chút nào đâu!

Chương 600

Chúng ta bây giờ đang trong tình cảnh chết tiệt này!

Chỉ nghĩ cách thoát ra ngoài đã khó lắm rồi!

Cậu còn có tâm trạng ngắm cảnh nữa à!" Vương Bàn Tử vỗ trán bất lực nói: "Cậu không hề nghĩ đến việc, nếu chúng ta cứ mãi không tìm thấy lối ra, lát nữa chá chúc thật sự tắt lịm rồi!

Những thứ chết tiệt ban đầu đứng yên một chỗ đó mà bắt đầu di chuyển thì phải làm sao?""Chuyện này thì tôi không lo lắng lắm." Tần Dã tỏ ra bình tĩnh: "Tôi nghĩ mấy thứ này dù sao cũng không phải con người, chắc không leo tường được đâu nhỉ?

Dù có thể, tôi nghĩ tốc độ của chúng cũng sẽ không nhanh lắm đâu." "Đến lúc đó, nếu chạy được thì chạy, không chạy được thì tôi sẽ nhảy lên mái nhà!

Tôi nghĩ bọn chúng chắc không đuổi kịp đâu.""Móa nó!" Lần này Vương Bàn Tử thật sự không phải cảm khái gì nữa.

Hắn chính là đang chửi thề, mà đối tượng cũng chính là Tần Dã.

Hắn không biết rốt cuộc lời nói của Tần Dã là thật hay là đang đùa với hắn.

Nhưng hắn phải nói rằng trò đùa này của Tần Dã thật sự quá thốn rồi!

Trạng thái mà những thứ này đang thể hiện ra bây giờ, Vương Bàn Tử cảm thấy gọi chúng là Tống tử thì còn là xem nhẹ chúng!

Nếu chúng thật sự di chuyển, sẽ quỷ dị và hung hiểm đến mức nào, Vương Bàn Tử không dám nghĩ đến!

Kết quả Tần Dã thì hay rồi, tên này lại thật sự không vội vàng tìm cho mình một lối thoát!

Nếu nói hắn không vội tìm lối thoát, trong lòng có tính toán hay tự tin gì đó thì còn tạm chấp nhận được.

Quan trọng là nguyên nhân tự tin của tên này lại là bản thân hắn có thể trực tiếp leo tường!

Đúng!

Không sai!

Chính là bản thân hắn!

Khi thiết lập kế hoạch này, hắn có một chút nào nghĩ đến Bàn gia có leo lên được không không?

Tiểu Tần đồng chí, bất kể đây có phải trò đùa hay không, cậu như vậy là quá đáng rồi đó!"Tiểu Tần đồng chí, cậu không phải nghiêm túc đó chứ!

Cậu không thể nghiêm túc được đâu!

Nếu cậu nghiêm túc thật!

Vậy huynh đệ tôi phải làm sao đây!

Cậu nói xem với cái thân hình này của tôi!

Tôi thật sự không chắc có thể kịp trèo lên đâu!

Trừ khi những thứ này khi di chuyển thì động tĩnh của chúng đừng quá lớn!

Cứ thế từ từ đi!

Thì Bàn gia tôi nhất định sẽ kịp!"Tần Dã không tiếp tục trả lời câu hỏi của Vương Bàn Tử, mà dừng lại ở một góc rẽ.

Hắn nhìn quanh hai bên, trông cứ như thật sự đang thưởng thức

xem những con phố này có gì khác biệt!"Tiểu Tần đồng chí!

Hóa ra cậu thật sự nghiêm túc đó à!" "Cậu thật sự chỉ đang đi dạo thôi sao!" "Đừng mà tiểu Tần đồng chí!

Cậu đừng có thờ ơ với sống chết của huynh đệ như vậy chứ!" Vương Bàn Tử khóc không ra nước mắt.

Sau khi nhìn thấy trạng thái này của Tần Dã.

Trái tim đang treo lơ lửng của hắn cuối cùng cũng hoàn toàn chết lặng.

Một trạng thái thong dong như vậy, đến mỗi chỗ còn phải hơi dừng lại nhìn ngó xung quanh!

Cậu nói xem đây không phải là đi du lịch thì có thể là làm gì chứ!"Bàn Tử, tôi khuyên cậu bây giờ đừng bận tâm tôi đang làm gì." "Cậu không thấy ánh sáng xung quanh dường như lại mờ đi một chút rồi sao?" Tần Dã quay đầu nhìn Vương Bàn Tử nói.Lòng Vương Bàn Tử lập tức chùng xuống.

Hắn hoảng hốt nhìn quanh, quả nhiên thấy ánh nến xung quanh rõ ràng đang mờ dần!

Hắn vội vàng chạy đến một cửa sổ nhìn vào.

Liền thấy phần còn lại của chá chúc lộ ra khi cháy đã không còn nhiều nữa!

Nhìn tình thế này, e rằng miếng sắt sẽ đóng lại trong khoảng một phút nữa thôi."Tiểu Tần đồng chí, cậu đừng đùa với huynh đệ nữa!" "Cậu nói thật cho huynh đệ nghe đi!" "Cậu thật sự chưa tìm thấy lối ra sao?" "Chúng ta đừng đùa nữa!

Huynh đệ tôi thật sự không chịu nổi sự giày vò này đâu!" Lần này Vương Bàn Tử thật sự có ý định muốn chết rồi!

Mà Tần Dã đáp lại hắn chỉ là một nụ cười bất lực.

Đôi khi muốn biết câu trả lời gì đó thật sự không cần đối phương trực tiếp nói ra.

Ví dụ như hành động của Tần Dã lúc này đã là câu trả lời tốt nhất rồi!"Tôi thua rồi, thành Trường An này xem ra thật sự không dễ thoát ra ngoài." Tần Dã nhún vai biểu thị.

Nhìn thấy trạng thái thản nhiên của hắn lúc này, Vương Bàn Tử thật sự cạn lời rồi!

Tiểu Tần đồng chí à!

Chúng ta không chơi kiểu này đâu!

Cậu đương nhiên không vội, cậu có vô số cách để phá giải cục diện!

Nhưng những thủ đoạn đó huynh đệ tôi không có!

Cậu không thể làm ơn nghĩ đến sống chết của huynh đệ tôi sao?"Haiz!" Lần này Vương Bàn Tử xem như đã hoàn toàn tuyệt vọng rồi!

Lối ra không tìm thấy, Tần Dã lại một chút cũng không căng thẳng!

Hơn nữa còn đã tìm được lối thoát cho riêng mình rồi!

So với hắn thì mình không phải chắc chắn sẽ tiêu đời sao!

Dù sao cũng sắp chết rồi!

Tiêu cực bi quan cũng chẳng có ý nghĩa gì!

Chi bằng cũng giống như tiểu Tần đồng chí, nhân lúc này đi dạo khắp thành Trường An cho đã đời vậy!"Bàn Tử, cậu bi quan cái gì ở đó vậy?" Tần Dã đột nhiên quay đầu trêu chọc Vương Bàn Tử."Tiểu

Tần đồng chí, cậu đừng trêu Bàn gia nữa." "Cậu nói xem bây giờ chúng ta cũng coi như bị nhốt hoàn toàn ở trong này rồi!" "Nhìn xu hướng hiện tại, cậu nói chúng ta muốn thuận lợi tìm thấy lối thoát trước khi những thứ này bắt đầu di chuyển thì chắc chắn là không thể rồi." "Đến lúc đó, một khi những cư dân kia xông về phía Bàn gia, Bàn gia chỉ có thể so tốc độ với bọn chúng thôi!" "Tiểu Tần đồng chí, đến lúc đó Bàn gia có lẽ sẽ không thể ở bên cậu nữa!" "Cậu nhất định phải thoát ra ngoài an toàn đó!" "Dù sao bây giờ cũng không thể thoát ra được nữa rồi!" "Đến lúc đó, nếu những thứ đó thật sự động đậy, tiểu Tần đồng chí cậu cứ việc đi, huynh đệ sẽ ở lại chặn chúng cho cậu!" Vương Bàn Tử vỗ ngực nói.

Cả người hắn thể hiện ra một vẻ coi cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Mang theo một cảm giác sắp sửa anh dũng hy sinh."Phụt!" Tần Dã lập tức bật cười.

Vương Bàn Tử cũng bị Tần Dã chọc đến cạn lời. "Không phải!

Tiểu Tần đồng chí!

Cậu cười cái gì ở đó chứ!

Tôi đang nói chuyện sống chết với cậu!" "Chuyện này rất nghiêm trọng!

Chỉ là huynh đệ tôi không có con trai!

Nếu không hôm nay Bàn gia có thế nào cũng phải giao phó con trai cho cậu!" Vương Bàn Tử càng nói nghiêm túc, Tần Dã nhìn lại càng khó nín cười. "Tiểu Tần đồng chí!

Cậu như vậy thật sự quá đáng rồi đó!" Vương Bàn Tử lập tức kháng nghị!

Dù Tần Dã là huynh đệ của mình, nhưng quy tắc cơ bản này chúng ta cũng phải giữ chứ!

Rõ ràng mình đang nói một chuyện rất nghiêm túc, hơn nữa còn liên quan trực tiếp đến bản thân.

Tiểu Tần đồng chí làm sao lại còn có thời gian rảnh để bật cười chứ?

Chẳng lẽ là tiểu Tần đồng chí không còn quan tâm đến mình nữa?

Thay lòng đổi dạ?

Không đúng!

Hắn chắc chắn là có người đàn ông khác ở bên ngoài rồi!

Chương 601

Người ta nói đàn ông một khi có người khác bên ngoài, về nhà sẽ không còn vẻ mặt tốt với vợ nữa!

Xem ra giữa huynh đệ cũng là như vậy!Thấy Vương Bàn Tử đã tỏ vẻ lo lắng ở bên đó.

Tần Dã vừa mang theo ý cười vừa giải thích: "Thôi được rồi Bàn Tử, cười cậu là lỗi của tôi." "Nhưng lời cậu nói vừa nãy thật sự quá buồn cười mà!

Tôi tin bất kỳ ai nghe xong cũng sẽ không nhịn được!" "Đặc biệt là cậu vừa phát biểu cứ như đã chuẩn bị trực tiếp đi chết rồi vậy!" Vương Bàn Tử thở dài: "Không sao cả!

Dù sao người ở cấp bậc như cậu đều có thể tự mình tìm được lối thoát rồi!" "So với đó, những người như chúng ta hiện tại còn chưa có lối thoát thì làm sao có thể giống nhau được chứ?""Bàn Tử, có lẽ cậu vẫn chưa hiểu." "Cái tôi cười không phải là việc cậu anh dũng hy sinh!" "Cậu có thể vì huynh đệ mà làm như vậy!

Nếu loại tinh thần anh dũng hy sinh bản thân vì người khác này mà cũng bị chế giễu thì thật sự là quá đáng rồi!" Tần Dã nói. "Vậy cậu cười cái gì?" Vương Bàn Tử hỏi. "Là chúng ta còn chưa đến lúc phải suy nghĩ chuyện sống chết, mà cậu đã nghĩ đến lúc chết thì phải làm sao rồi." Tần Dã trêu chọc."Hả?" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, rõ ràng là chưa hiểu ý của Tần Dã là gì.

Chỉ là còn chưa đợi Tần Dã giải thích, xung quanh dần chìm vào bóng tối đã khiến lòng Vương Bàn Tử thắt lại. "Tiểu Tần đồng chí!

Nhìn tình thế này là trời đã tối rồi!" "Thôi rồi thôi rồi, chúng ta bây giờ vẫn chưa tìm thấy lối ra, vậy chúng ta chẳng phải chết chắc rồi

sao!" Vương Bàn Tử sốt ruột xoa hai tay, tình huống hiện tại mang đến cho hắn sự căng thẳng thật sự vượt xa tất cả những gì trước đây!

Cậu nói xem, trước đây khi gặp phải những Tống tử đó!

Ngay cả khi đối mặt với hai vị tướng quân vừa rồi!

Những cục diện đó căng thẳng đến mấy cũng chỉ là mức độ nguy hiểm!

Nhưng nguy hiểm đó là có thể biết trước được!

Cậu biết rõ thứ đang truy sát mình là cái gì!

Có thể gây ra nguy hiểm gì cho mình!

Phải nói là sự hung hiểm đó thực ra cũng chỉ ở mức độ đó!

Thế nhưng bây giờ, cậu thấy phía sau có một đám thứ đang nhìn chằm chằm vào mình như hổ đói.

Nhưng cậu không biết mối đe dọa của chúng đối với mình lớn đến mức nào!

Khi nào chúng sẽ đến gây phiền phức cho cậu!

Cậu thậm chí còn không biết chúng sẽ dùng thủ đoạn gì để gây phiền phức cho cậu!

Đây rõ ràng chính là một quá trình chờ chết!

Bất kể trong tình huống nào!

Quá trình chờ chết này đều là đáng sợ nhất!Vương Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt.

Hắn từ từ quay đầu, dùng ánh mắt liếc nhìn ra phía sau.

Vừa nhìn thấy, lông tơ toàn thân hắn đều dựng đứng lên!

Lúc này, ngay phía sau hắn, những dân làng kia đã đứng sau lưng họ từ lúc nào không hay.

Mỗi người từ từ ngẩng đầu, lúc này đang dùng một ánh mắt quỷ dị nhìn về phía họ!

Mặc dù bây giờ bọn họ vẫn giữ tư thế bất động.

Nhưng sự lạnh lẽo âm u trong ánh mắt đó đã không còn che giấu được nữa!

Trời ạ, bây giờ mấy thứ này ngay cả diễn cũng không thèm diễn nữa sao!

Đã đợi cơ hội rồi sao!

Đợi đến để giết chết chúng ta sao?"Bàn Tử, đừng mất tập trung nữa." Tần Dã trầm giọng nói: "Thời gian sắp hết rồi." Vương Bàn Tử lại nhìn quanh bốn phía, quả nhiên phát hiện những dân làng này đã có chút thay đổi mơ hồ.

Vừa nãy bọn họ tuy cũng có di chuyển, nhưng ít nhất vẫn bị giới hạn tại chỗ!

Thế nhưng bây giờ, Vương Bàn Tử đã có thể thấy cơ thể của chúng đang khẽ động đậy.

Tuy vẫn chưa rõ ràng lắm, nhưng vẫn có thể nhìn thấy!

Đây tuyệt đối không phải là một tin tốt!

Điều này tương đương với việc những cư dân này đã đến lúc giải trừ phong ấn."Tiểu Tần đồng chí, chúng ta bây giờ phải làm sao đây?" Lòng Vương Bàn Tử không ngừng lo lắng.

Hắn quay đầu nhìn Tần Dã hỏi.

Mà Tần Dã cũng dừng bước vào lúc này, hắn nhìn quanh bốn phía, trông cứ như đang xác nhận điều gì đó.Cũng chính vào lúc này, cơ quan đó cuối cùng cũng đã khởi động.

Tất cả chá chúc cứ như thể đã được sắp đặt từ trước, toàn bộ

cùng lúc tắt lịm trong khoảnh khắc đó.

Thành Trường An vốn còn đèn đóm sáng trưng, trong tích tắc này, hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Lòng Vương Bàn Tử lập tức chùng sâu hơn.

Hắn vô thức quay đầu lại, chỉ thấy những cư dân kia đã cử động cơ thể.

Nhìn tình thế này là sắp sửa xông về phía họ rồi. "Tiểu Tần đồng chí, chúng ta bây giờ có phải nên mau chóng bỏ chạy không!" Vương Bàn Tử lại giằng co quay đầu nhìn Tần Dã.

Còn chưa đợi Tần Dã nói, chỉ nghe thấy tiếng vật gì đó vỡ vụn, một bóng người đột nhiên xông ra từ một căn nhà.

Chưa kịp để Vương Bàn Tử phản ứng lại đã gào thét trực tiếp nhào vào người hắn!"Tình huống gì vậy!

Thứ chết tiệt này tự nhiên lại phát điên cái gì!" Vương Bàn Tử cũng bị tình huống bất ngờ này dọa sợ.

Vừa kêu la vừa cố gắng đẩy những thứ đang nhào vào người mình ra.

Tuy nói những tên này đã không còn là người nữa.

Nhưng may mắn là sức mạnh của chúng vẫn thuộc phạm trù con người.

Cú tấn công bất ngờ này tuy khiến Vương Bàn Tử trở tay không kịp, nhưng với năng lực của hắn, sau khi bình tĩnh lại cũng không mất quá nhiều thời gian để tạm thời thoát thân!"Bàn Tử!

Chạy!" Còn chưa đợi Vương Bàn Tử kịp thở một hơi, đã nghe thấy tiếng Tần Dã hét lớn.Vương Bàn Tử không khỏi ngẩn người.

Chạy?

Chạy cái gì?

Vương Bàn Tử đang nghĩ, liền nghe thấy một trận gầm thét vang lên, hắn vừa quay đầu lại, đã thấy những cư dân trước đó còn hơi nhúc nhích đã đột nhiên phát điên.

Tốc độ toàn lực lao về phía hắn!"Móa nó!" Vương Bàn Tử chửi thề một tiếng, vừa quay người định chạy, mới phát hiện Tần Dã đã chạy xa lắc.

Vương Bàn Tử thậm chí còn không kịp ngẩn người, những cư dân kia đã xông đến sau lưng hắn, thậm chí có một cái tay còn ấn vào vai hắn.

Vương Bàn Tử nào dám dừng lại chút nào.

Lập tức cắm đầu chạy!"Bên này!" Thấy đã chạy đến một góc rẽ, liền nghe thấy Tần Dã hét lớn một tiếng từ phía bên trái.

Vương Bàn Tử bây giờ đừng nói là suy nghĩ nhiều, bị những thứ này truy đuổi, hắn thậm chí ngay cả khả năng suy nghĩ cũng sắp không còn nữa.

Hoàn toàn là theo bản năng mà rẽ theo tiếng gọi.

Cho đến bây giờ mới cuối cùng cũng thấy được bóng dáng Tần Dã.

Đồng thời nghe thấy tiếng gầm thét của cư dân phía sau lại truyền đến.

Vương Bàn Tử dồn hết sức tăng tốc, với tốc độ cực nhanh mà đuổi kịp Tần Dã."Tiểu Tần đồng chí, cậu như vậy cũng quá bất nghĩa rồi!" "Sao nói đi là đi, không thèm quan tâm đến huynh đệ nữa!" "Vừa nãy tôi bị những thứ đó đè chặt mà cậu cũng không nói tiếng nào lên giúp một tay!" Vương Bàn Tử bất lực kêu la. "Ai nói vậy, tôi không phải đã bảo cậu chạy rồi sao?" Tần Dã lại nói với giọng điệu đương

nhiên.

Vương Bàn Tử hoàn toàn sững sờ, hắn xem như đã triệt để sững sờ rồi.

Tiểu Tần đồng chí, cậu nói thật sao?

Vừa nãy cậu có thể coi là đã bán đứng đồng đội rồi đó!

Hành vi quá đáng như vậy mà cậu lại chỉ có thái độ qua loa đương nhiên như thế sao?

Chương 602

Vậy là tình yêu thật sự sẽ biến mất đúng không?

Chúng ta không chơi kiểu này đâu!

Chơi kiểu này thứ này thật sự rất không khoa học đó!"Đừng ngẩn người nữa, Bàn Tử, với năng lực của cậu chẳng lẽ còn không đối phó được với vài ba thứ đã không còn sống đó sao?" "Không thể nào đúng không?" "Vậy thì đừng có nhỏ mọn như thế." "Cũng như việc cậu vẫn luôn tin tưởng năng lực của tôi vậy." "Đối với năng lực của cậu, huynh đệ tôi cũng chưa từng nghi ngờ." Tần Dã nói tiếp trong lúc bỏ chạy.Mà những lời này đối với Vương Bàn Tử hiển nhiên cũng rất dễ nghe.

Rõ ràng vừa nãy còn là vẻ mặt đau khổ vì bị phản bội, kết quả sau khi nghe xong những lời này, vẻ mặt hắn lập tức trở nên hòa nhã!"Hắc hắc, tiểu Tần đồng chí, lời cậu nói nghe lọt tai thật đó!" "Trước đó khi chúng vừa xông ra, huynh đệ tôi thật sự đã giật mình một phen!" "May mà những thứ này tuy đã biến thành loại quái vật, nhưng sức mạnh của chúng vẫn chưa đạt đến trình độ quái vật!" "Nếu chỉ là sức mạnh của người bình thường, Bàn gia tôi vẫn có thể ứng phó được một chút." "Chỉ là số lượng của chúng thật sự quá nhiều!" "Nếu thật sự cứ thế đánh mãi, e rằng Bàn gia tôi sẽ bị mệt chết!"Vừa nói, Vương Bàn Tử chợt nhận ra có vẻ có gì đó không đúng.

Tần Dã cứ thế mà chạy, nếu nói có mục đích gì đó thì dường như tạm thời cũng không nhìn ra!

Thế nhưng nơi này bây giờ đã không còn ánh nến, có thể nói là một hoàn cảnh hoàn toàn tối tăm rồi!

Hắn là vì kinh nghiệm nhiều năm xuống mộ, mắt đã sớm quen với bóng tối này, nên mới có thể đi theo Tần Dã mà chạy.

Sao hắn lại có thể chạy thuận lợi như vậy!

Ngay cả chỗ nào có khúc cua!

Chỗ nào cần chậm lại cũng đều biết!

Điều này không phải là quá phi lý rồi sao!"Tiểu Tần đồng chí!

Tình huống của chúng ta bây giờ là gì vậy?" "Cậu có phải đã xác định được lối ra nên ở chỗ nào rồi không!" Vương Bàn Tử hỏi.

Tần Dã chỉ lắc lắc đầu. "Vậy chúng ta bây giờ đang chạy về phía nào vậy!" "Nếu cứ loanh quanh trong này, chạy mãi e rằng chúng ta sẽ hết thể lực trước mất!" "Còn những thứ đang đuổi theo chúng ta phía sau kia!

Thì không hề tồn tại khái niệm tiêu hao thể lực đâu!" Vương Bàn Tử nghi hoặc nói."Bên này!" Kết quả đáp lại hắn vẫn chỉ là một mệnh lệnh từ Tần Dã.

Vương Bàn Tử vội vàng đi theo Tần Dã, rồi tiếp tục truy vấn: "Không phải!

Tiểu Tần đồng chí!

Chúng ta bây giờ rốt cuộc đang chạy cái gì vậy!" "Cậu ít nhất cũng phải nói cho huynh đệ tôi biết một chút chứ!" "Tôi bây giờ hoàn toàn mù tịt!""Tìm đường." Tần Dã nói: "Đến một nơi xa lạ, điều đầu tiên chúng ta cần làm đương nhiên là xác định lộ tuyến!" Vương Bàn Tử đầu tiên là ngẩn người.

Nhưng vừa hồi tưởng lại những hành vi trước đó của Tần Dã liền lập tức hiểu ra!"Tôi biết rồi!" "Tiểu Tần đồng chí, cậu vừa nãy cứ đi vòng quanh trong này thực ra là đang dò đường đúng không!" Vương

Bàn Tử nói."Phía trước sẽ có một đống rơm, từ đó có thể lên trên lầu!" "Đi theo đi." "Lên trên rồi tôi sẽ giải thích cho cậu." Tần Dã nói rồi tăng tốc bước chân, sau đó vài cú nhảy ở không xa, men theo đống rơm đã nhảy lên mái nhà.

Vương Bàn Tử hơi chậm một chút, nhưng cũng không tốn quá nhiều sức lực để leo lên!

Sau khi lên được mái nhà, Vương Bàn Tử còn lập tức đẩy đổ đống rơm.

Để tránh những thứ bên dưới cũng đuổi theo lên!

Nhìn thấy bọn chúng ở bên dưới không ngừng quấy phá, nhưng lại hoàn toàn không có cách nào lên được.

Vương Bàn Tử không khỏi thở phào một hơi.

Bây giờ hắn cảm thấy mình và Tần Dã cứ như nhân vật chính trong phim zombie vậy.

Gặp phải khủng hoảng sinh hóa, bây giờ bị ép phải trốn ở một nơi tiến thoái lưỡng nan như thế này!"Tuy nói là khá xui xẻo." "Nhưng mà như vậy thì đám này ít nhất cũng không thể dễ dàng leo lên được rồi đúng không." Vương Bàn Tử thở phào một hơi, đặt mông ngồi xuống mái nhà. "Tiểu Tần đồng chí, bây giờ cậu có thể nói rõ ràng cho huynh đệ nghe rồi chứ!" "Cậu vừa nãy đi vòng quanh khắp nơi, còn dường như mỗi chỗ đều phải dừng lại một chút để nhìn ngó." "Có phải chính là để làm quen với đường đi bên trong này không!" Nhân lúc bây giờ rảnh rỗi, Vương Bàn Tử lại tiếp tục hỏi vấn đề này.Tần Dã gật đầu: "Tôi vốn nghĩ có thể tìm thấy lối ra trực tiếp là tốt nhất." "Nhưng rất tiếc, nơi này phức tạp hơn tôi tưởng rất nhiều." "Nếu có thời gian thì đương nhiên có thể từ từ tìm, nhưng thời gian lại là thứ chúng ta thiếu nhất."Đối với điểm này, Vương Bàn Tử đương nhiên là đồng tình.

Nếu có thời gian, họ đương nhiên có thể từ từ tìm kiếm kỹ lưỡng trong này.

Ngay cả khi có những thứ đó đuổi theo phía sau thì thực ra cũng không thành vấn đề.

Mặc dù căng thẳng, nhưng chỉ cần biết cách bảo toàn an toàn cho bản thân thì nhiều chuyện thực ra cũng sẽ đơn giản hơn.

Và chỉ cần xác định được an toàn, thì tâm thái của cả người trong đó đều sẽ trở nên khác biệt!

Bất kể thành Trường An này có lớn đến đâu!

Dù sao nơi này cũng không phải ở trong trận pháp nào đó, vừa rắc rối lại còn có thể thay đổi theo vận hành của trận pháp.

Nơi này dù có lớn đến mấy cũng chắc chắn sẽ có một giới hạn.

Chỉ cần có đủ thời gian để họ đi tiếp, muốn đi đến giới hạn đó cũng không phải là không thể.

Cùng lắm thì hắn cứ giống như Tần Dã lúc nãy, từ từ đi dạo thôi!

Dù sao thành Trường An thật sự này, mình cũng chưa từng có cơ hội được tận mắt chứng kiến!

Nhưng lại không ngờ những thứ này lại đột nhiên phát điên như vậy!"Cho nên, sau khi đã thấy được quy mô lớn nhỏ của thành Trường An." "Cộng thêm tốc độ cháy của chá chúc." "Tôi ước tính sơ bộ một chút, tôi thấy chúng ta muốn thoát ra ngoài trước khi chá chúc tắt lịm e rằng là không thể rồi." Tần Dã tiếp tục nói: "Vì đã biết việc muốn thoát ra ngoài trực tiếp là không thể rồi." "Đương nhiên phải suy nghĩ làm sao để tự bảo toàn bản thân ở nơi này." "Một khi chá chúc tắt lịm, toàn bộ không gian này e rằng sẽ chìm vào bóng tối tuyệt đối." "Trong tình huống không rõ đường đi, việc chạy trốn trong một môi trường hoàn toàn tối tăm là rất nguy hiểm." "Đặc biệt là phía sau

còn có rất nhiều thứ khó hiểu sẽ đuổi theo chúng ta." "Nếu trong quá trình chạy trốn này, dù là vì tìm đường mà chần chừ." "Hay là không cẩn thận va phải thứ gì đó đều có thể khiến hành động của chúng ta bị đình trệ." "Mà trong tình huống đó, một khi chúng ta dừng lại." "Những thứ phía sau kia e rằng sẽ trực tiếp nhào vào chúng ta." "Tuy nói sức mạnh của chúng chỉ ở mức độ người bình thường, nhưng cũng không thể chống lại số lượng đông đảo của chúng được."Lúc này Vương Bàn Tử đã đờ đẫn nhìn Tần Dã ở một bên.

Tần Dã liếc mắt cũng lập tức thấy được vẻ mặt này của Vương Bàn Tử. "Vẻ mặt hoàn toàn không hề lường trước này của cậu là ý gì vậy?" Tần Dã thản nhiên cười: "Chẳng lẽ ở một nơi xa lạ như thế này, lại sắp sửa không còn nguồn sáng nữa." "Việc tôi làm vừa nãy không phải là đương nhiên sao?" "Vẻ mặt kỳ lạ của cậu như vậy, chẳng lẽ trước đó cậu còn tưởng tôi thật sự chỉ đơn thuần là đang đi dạo chơi sao?"Bị Tần Dã nói trúng tim đen.

Lòng Vương Bàn Tử cũng chợt chùng xuống.

Sau khi phát ra vài tiếng cười ngượng, hắn lập tức kiểm soát biểu cảm của mình và liên tục giải thích: "Tiểu Tần đồng chí, lời cậu nói là ý gì chứ!" "Huynh đệ tôi làm sao có thể nhìn cậu như vậy được!" "Cũng như việc cậu tin tưởng huynh đệ có thể đối phó được với chúng vậy!" "Huynh đệ làm sao có thể không tin tưởng cậu chứ!" "Tôi rất rõ ràng, dù việc cậu đang làm bây giờ trông có vẻ hơi khó hiểu!" "Nhưng chắc chắn đều có một kế hoạch của cậu ở trong đó!"Mặc dù Vương Bàn Tử giải thích rất thành khẩn.

Nhưng tất cả đều là hồ ly ngàn năm.

Ai mà chẳng biết nói những lời khách sáo đó chứ?

Chỉ nhìn vào biểu cảm của Vương Bàn Tử lúc này, Tần Dã đã biết tên này chắc chắn đang nói dối.

Chỉ là dù sao bây giờ cũng không phải lúc để bận tâm chuyện này, huống hồ cái dáng vẻ nói năng thao thao bất tuyệt của Vương Bàn Tử thì Tần Dã cũng đã sớm thấy quen rồi.

Đương nhiên càng không thể quá bận tâm."Tiểu Tần đồng chí, chúng ta bây giờ phải làm sao đây?" "Chúng ta bây giờ nên coi là đã bị mắc kẹt ở nơi chết tiệt này rồi đúng không?" Vương Bàn Tử lập tức lại hỏi. "Bàn Tử, nếu chúng ta đi từ đây thì cậu có bao nhiêu phần chắc chắn?" Tần Dã lập tức hỏi ngược lại, khiến Vương Bàn Tử vừa mới bình tĩnh lại đã lại rơi vào trạng thái mơ hồ!"Tôi không đùa đâu." "Mặc dù vừa nãy tôi đã cố gắng ghi nhớ hết sức." "Cũng đã suy luận về toàn bộ lộ tuyến nhất định." "Nhưng diện tích của nơi này quả thực đã vượt quá sức tưởng tượng của tôi." "Ngay cả lộ tuyến tôi ghi nhớ và sau khi suy luận cộng lại." "Cũng hoàn toàn không đủ để chúng ta tìm thấy lối ra." "Nhìn tình hình phía dưới hiện tại, trong điều kiện như vậy, muốn mò mẫm trong bóng tối mà thoát ra ngoài thật sự là rất khó khăn." "Cho nên phương pháp hiệu quả nhất đương nhiên là đi thẳng trên mái nhà." "Ít nhất nhìn tình hình hiện tại, bọn chúng vẫn chưa có khả năng leo lên mái nhà." "Đồng thời vận may của chúng ta cũng không tệ." "Khoảng cách giữa các căn nhà cổ đại cũng không quá lớn." "Chỉ cần cố gắng một chút thì vẫn có thể nhảy qua được." Vương Bàn Tử vẫn đứng sững tại chỗ, đôi mắt nhỏ bé đầy rẫy sự nghi hoặc.

Hắn chần chừ không trả lời lời Tần Dã, trông cứ như đang hồi tưởng lại những lời Tần Dã đã nói trước đó trong đầu.

Hắn lại quay đầu nhìn quanh những căn nhà, nhưng vì quá tối nên hắn thật sự không nhìn rõ thứ gì.

Hắn lại nhìn Tần Dã, muốn xem liệu trong biểu cảm của đối phương có hàm ý rằng đây thực ra là một trò đùa hay không.

Nhưng kết quả lại chỉ có sự chắc chắn.

Ánh mắt Tần Dã quả là kiên định.

Ánh mắt này coi như đã trực tiếp cho Vương Bàn Tử một câu trả lời.

Điều này đơn giản là đang nói với hắn rằng đừng nghi ngờ, tôi rất nghiêm túc. "Không phải!

Tiểu Tần đồng chí!

Cậu nói thật sao!

Chúng ta thật sự phải dùng cách nhảy ư?

Đùa đấy chứ!" Vương Bàn Tử không nhịn được kinh hô.Kết quả lần này trực tiếp khiến những cư dân vốn đã rất kích động ở bên dưới càng trở nên cuồng loạn hơn. "Nếu cậu không muốn quá dễ dàng bị những thứ này xé nát, tôi khuyên cậu tốt nhất đừng quá kích động." Tần Dã nói với giọng điệu thản nhiên như lẽ đương nhiên."Còn không phải do câu trả lời mà cậu đưa ra quá sốc sao!" Vương Bàn Tử nói: "Tiểu Tần đồng chí, cậu thật sự chắc chắn chúng ta bây giờ phải dùng cách nhảy ư?" "Cậu nhìn xem xung quanh tối đen như thế này!" "Đừng nói là những nơi quá xa." "Tôi bây giờ ngay cả những thứ quái dị bên dưới cũng không nhìn rõ." "Dù khoảng cách giữa các căn nhà này không lớn thì tốt!" "Nhưng thật sự mà nói, muốn nhảy trực tiếp qua đó cũng quá gượng ép rồi!" "Không biết khoảng cách, chúng ta ngay cả dùng bao nhiêu sức lực cũng không biết." "Nếu sức lực dùng hơi mạnh một chút thì còn ổn." "Nếu nhẹ quá thì chẳng khác nào trực tiếp dâng bữa cho những quái vật này rồi!" "Vẫn ổn mà, cố gắng một chút tôi nghĩ vẫn có thể nhìn thấy căn nhà đối diện." Một câu nói thản nhiên của Tần Dã trực tiếp giáng xuống Vương Bàn Tử một đòn nặng nề!

Đây là lời con người nói sao!

Mình có thể nhìn thấy thì không cần quan tâm sống chết của người khác sao?

Nhảy nhà không phải là tình huống tìm đường lúc nãy, không phải chỉ cần một hai câu là có thể giải quyết được đâu!

Tiểu Tần đồng chí!

Chúng ta không thể đều lấy tiêu chuẩn của cậu để yêu cầu tất cả mọi người chứ!

Có lúc cũng xin cậu hãy chú ý một chút đến những phàm phu tục tử như chúng tôi chứ!

Vương Bàn Tử trong lòng phát ra tiếng gào thét đau đớn nhất!

"Bàn Tử, cậu chuẩn bị xong chưa?" "Chúng ta sắp nhảy đấy." Tần Dã nhìn Vương Bàn Tử hỏi.

Không hề do dự, đầu Vương Bàn Tử lắc liên tục như trống bỏi.

Hắn là người rất tự tin vào thực lực của mình, nhưng tuyệt đối không phải loại ngông cuồng tự đại.

Trong lòng hắn biết rất rõ, muốn nhảy qua chỗ này, với năng lực và cân nặng của hắn thì tuyệt đối không thể.

Chương 603

“Tiểu Tần, chúng ta có nên nghĩ cách nào khác không?” “Cậu bảo tôi nhảy qua thế này, thà cứ để tôi xuống dưới đó liều mạng với bọn chúng còn hơn!” Vương Bàn Tử bất lực nói.

“Khoảng cách này mà nói thì đúng là hơi ép cậu.” Thấy Tần Dã vẫn nhìn về một hướng, Vương Bàn Tử càng thêm chắc chắn.

Tần Dã quả nhiên có thể nhìn thấy!

Dù trong môi trường hoàn toàn tối đen thế này!

Tần Dã vẫn có thị lực nhìn rõ mọi thứ.

Trời ạ!

Thị lực của tên này rốt cuộc là cấu tạo từ cái gì vậy!

Môi trường thế này mà vẫn có thể nhìn rõ như thế!

Chẳng lẽ có thiết bị chiếu sáng đặc biệt nào đó nên mới nhìn thấy được?

Nhưng cũng không đúng!

Nếu thật sự có thiết bị như vậy, mình không lý do gì lại không nhìn thấy!

Hơn nữa, dù trí tuệ người xưa có lợi hại thật, cũng không đến mức nghịch thiên thế chứ?

“Vậy Bàn Tử, cậu có dây thừng không?” Tần Dã chống cằm suy nghĩ một lát.

Vương Bàn Tử lập tức đáp lời.

Là một tay đổ đấu chuyên nghiệp!

Thứ này rất nhiều khi là chìa khóa bảo mệnh!

Tuyệt đối là thần khí phải có khi xuống đất!

“Đương nhiên rồi Tiểu Tần!

Hơn nữa, huynh đệ chuẩn bị là loại chất lượng tốt nhất đấy!” “Là loại mấy người cùng kéo cũng không đứt đâu!” Vương Bàn Tử liên tục gật đầu nói: “Nhưng cậu muốn dùng sợi dây này làm gì?” “Nếu không thể trực tiếp nhảy qua,” “thì chúng ta sẽ hành động theo cách tiên phong.” “Tôi sẽ nhảy qua trước một bước.” “Sau đó ném dây thừng cho cậu.” “Cậu tự mình buộc chắc rồi bò sang.” Tần Dã giải thích kế hoạch của mình.

Có thể nói đây là một kế hoạch vô cùng đơn giản và rõ ràng.

Đừng nói là một người chuyên nghiệp như Vương Bàn Tử, chỉ cần là người có IQ bình thường nghe thấy đều có thể hiểu được kế hoạch này.

Thế nhưng, chính kế hoạch đơn giản như vậy lại khiến Vương Bàn Tử không thể lập tức đưa ra câu trả lời.

“Tiểu Tần, cậu chắc chắn chứ?” “Cách này có ổn không?” Vương Bàn Tử hơi căng thẳng hỏi: “Cái này đương nhiên không phải huynh đệ không tin cậu đâu!” “Nhưng mà, tất cả kế hoạch của chúng ta bây giờ đều liên quan đến sống chết của huynh đệ đấy!” “Chỉ cần xảy ra một chút sai sót, huynh đệ e rằng sẽ bị xé thành mảnh vụn mất.” “Nếu cậu không muốn bị những tên này xé xác, thì đây là cách duy nhất chúng ta có thể làm lúc này.” Tần Dã thản nhiên nói: “Hơn nữa, chúng ta phải hành động thật nhanh.” Lời Tần Dã vừa dứt, chưa kịp để Vương Bàn Tử hỏi câu này có ý gì, cả căn nhà đã rung chuyển trong chốc lát.

Cú rung này đến quá đột ngột, thậm chí khiến Vương Bàn Tử suýt

chút nữa không đứng vững.

“Ối trời!

Chuyện gì thế này!” Vương Bàn Tử kinh hô.

“Những cư dân Trường An này quả thực chỉ có sức mạnh của người bình thường.” “Nhưng đạo lý 'tường đổ mọi người xô' thì tôi tin cậu biết chứ?” “Nhiều người như vậy cùng nhau đẩy căn nhà này từ phía dưới, cậu nghĩ chất lượng của nó có thể tốt đến mức nào?” “Và có thể chống đỡ được bao lâu?” Tần Dã nhìn Vương Bàn Tử hỏi.

Tim Vương Bàn Tử lập tức thót lại, nếu chuyện này thật sự tiếp diễn thì sẽ nguy hiểm đến mức nào, trong lòng hắn rõ hơn ai hết!

Nếu căn nhà dưới chân họ bây giờ thật sự bị lật đổ bởi sức mạnh khủng khiếp đó.

Dù họ không bị cả căn nhà đè bẹp!

Thì cũng nhất định sẽ vì chấn động mà không thể giữ vững thân hình!

Vốn dĩ đã ở thế yếu về số lượng, giờ lại bị những con quái vật này bao vây!

Hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi!

“Nếu không muốn chết một cách đau đớn nhất.” “Thì bây giờ trước mặt chúng ta chỉ có cách thử phương pháp tôi vừa nói.” Tần Dã nói: “Cũng có thể có cách tốt hơn, nhưng rất tiếc, chúng ta không có nhiều thời gian như vậy!” “Thử cách đó, có lẽ chúng ta sẽ sống sót.” “Nếu cứ để căn nhà này sụp đổ, chúng ta chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì.” Vương Bàn Tử chỉ suy nghĩ ngắn ngủi vài giây, trong lòng đã có câu trả lời!

Một là ít nhất có mười phần trăm khả năng, có thể nhiều hơn.

Cái còn lại là chết ngay lập tức.

Hai lựa chọn này rốt cuộc nên chọn cái nào, trong lòng Vương Bàn Tử cũng vô cùng rõ ràng!

"Tôi biết rồi." "Tiểu Tần, cậu nhất định phải đảm bảo mình móc dây thừng thành công đấy nhé!" Lúc này, Vương Bàn Tử nói chuyện gần như bằng giọng cầu xin.

"Yên tâm đi, tôi có thể đảm bảo mình sẽ giữ chặt sợi dây thừng." "Chỉ là bên này có tìm được chỗ buộc dây thừng thuận lợi hay không thì phải xem cậu thôi." Tần Dã nói.

"A a a, cái này tôi sẽ cố gắng hết sức!" Vương Bàn Tử bất lực nói: "Tiểu Tần!

Huynh đệ tôi còn một vấn đề nữa!" "Đó là huynh đệ tôi thực sự không có thị lực lợi hại như cậu!" "Dù cậu có ném dây thừng sang thật, huynh đệ tôi cũng lo sẽ không đỡ được!" "Điểm này cậu không cần lo lắng." "Chỉ cần cậu đảm bảo sợi dây của mình đủ dài." "Tôi có thể đảm bảo sợi dây này sẽ đến tay cậu." Tần Dã giải thích.

Trong lòng Vương Bàn Tử vẫn chưa hiểu lắm.

Nếu chỉ nói từ góc độ tin tưởng, thì hắn tuyệt đối tin tưởng Tần Dã!

Nhưng đây dù sao cũng là chuyện liên quan đến sinh tử.

Chỉ cần một sai sót nhỏ cũng có thể dẫn đến cái chết chắc chắn!

Chuyện như thế này đương nhiên chỉ dựa vào hai chữ "tin tưởng" cũng là điều khá khó khăn!

"Tôi biết rồi Tiểu Tần!" "Chiều dài sợi dây cậu không cần lo đâu!" "Cái này là tôi đặc biệt chuẩn bị cho đổ đấu đấy!" "Dài mấy chục mét hố sâu cũng không thành vấn đề!" Vương Bàn Tử liên tục nói.

“Vậy thì cậu không cần lo nữa.” Tần Dã nói rồi nhận lấy sợi dây từ tay Vương Bàn Tử.

Ngay sau đó, hắn nhảy vọt một cái rồi biến mất trong bóng tối.

Chỉ để lại Vương Bàn Tử vẫn còn ngơ ngác tại chỗ.

“Tiểu Tần vậy mà thật sự nhảy sang rồi!” “Với khả năng của cậu ấy thì chắc chắn không thành vấn đề.” “Nhưng cậu ấy định ném dây thừng về thế nào đây?” “Rồi cậu ấy làm sao đảm bảo sợi dây này sẽ đến tay mình?” “Tiểu Tần định dùng thủ pháp gì đây?” “Không hiểu!

Hoàn toàn không hiểu gì cả!” Vương Bàn Tử đang lẩm bẩm một mình tại chỗ.

Đột nhiên, hắn nghe thấy tiếng gì đó bay tới.

Vương Bàn Tử trong lòng mừng rỡ, hắn chắc chắn đây chính là sợi dây từ Tần Dã!

Đang lúc tò mò không biết mình phải đỡ thế nào.

Thì sợi dây đó trực tiếp quấn vào cổ hắn!

Vãi chưởng!

Tiểu Tần ý gì đây!

Cậu ấy nói có thể chắc chắn giao sợi dây cho mình!

Là cái ý này sao!

Dù cậu ấy nói không sai!

Sợi dây quả thật đã được giao cho mình!

Nhưng cách giao này có phải hơi quá đáng rồi không!

Trực tiếp quấn vào cổ là ý gì!

Là sợ huynh đệ tôi chết không đủ nhanh nên tiễn tôi một đoạn à?

Thật không?

Thật sự là thật không?

Tiểu Tần!

Chúng ta không thể như vậy được!

Cái này không khoa học tí nào!

Rất không khoa học!

Vương Bàn Tử cả người đã hoàn toàn ngây ra tại chỗ!

Chương 604

Hắn hoàn toàn không hiểu rốt cuộc đây là tình huống gì!

Và có ý nghĩa gì!

"Bàn Tử!

Đừng ngây ra nữa!" "Mau tìm chỗ buộc dây thừng đi!" Ngay lúc Vương Bàn Tử còn đang ngẩn người, tiếng gọi của Tần Dã lại truyền đến.

Vừa lúc Tần Dã hô xong.

Vương Bàn Tử lại cảm thấy dưới chân rung chuyển!

Cả căn nhà dường như trong khoảnh khắc đó đã rung lắc mạnh hơn!

Tim Vương Bàn Tử thắt lại!

Chỉ từ lực rung này hắn cũng có thể cảm nhận được căn nhà này đã không thể trụ được bao lâu nữa!

Việc căn nhà sụp đổ căn bản chỉ còn là vấn đề thời gian!

"Đùa cái gì chứ!" "Bàn gia không muốn chết ở chỗ này đâu!" "Nhiều Tống tử như vậy Bàn gia còn vượt qua được!" "Làm sao có thể bỏ mạng trong tay các ngươi được!" Vương Bàn Tử vừa chửi rủa vừa vội vàng mò mẫm trên căn nhà tìm một chỗ có thể buộc dây thừng!

Sau khi buộc dây thừng xong liền lập tức hét lên: "Tiểu Tần!

Huynh đệ bên này đã buộc xong, tôi chuẩn bị sang đây!" "Cậu nhất định phải giữ chắc đấy nhé!" "Đến đây!" Một mệnh lệnh đơn giản cũng xem như đã xóa bỏ hết mọi nghi ngờ trong lòng Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử hít sâu một hơi, mặc dù hắn vẫn cho rằng rủi ro của chuyện này còn lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn!

Nhưng đúng như Tần Dã đã nói, hắn thật sự không nghĩ ra được cách nào tốt hơn để vượt qua tình huống này!

Vương Bàn Tử vội vàng nắm chặt sợi dây thừng, dốc toàn lực bò về phía trước.

Khoảnh khắc này, trong lòng Vương Bàn Tử vậy mà có chút cảm ơn môi trường hoàn toàn tối đen này!

Môi trường tối đen quả thực sẽ khiến người ta nảy sinh vô vàn suy nghĩ.

Nhưng đồng thời cũng vì môi trường này, mà người ta sẽ không nhìn thấy rất nhiều thứ mình không muốn nhìn thấy.

Không biết căn nhà đối diện cách mình bao xa.

Không biết bên dưới rốt cuộc có bao nhiêu người đang chờ mình.

Ít nhất cũng có thể xóa bỏ được rất nhiều hoảng loạn trong lòng!

Nhưng sự rung chuyển truyền đến từ phía sau lại khiến nội tâm vừa mới thả lỏng của Vương Bàn Tử căng thẳng trở lại!

Bởi vì lần này hắn có thể rõ ràng cảm nhận được mức độ rung chuyển của cả căn nhà đã lại tăng mạnh!

Rõ ràng cả căn nhà đã sắp không chống đỡ nổi nữa rồi!

Hắn thậm chí không thể chắc chắn mức độ này có thể chống đỡ hắn thuận lợi đến được phía đối diện hay không!

Chỉ là bây giờ hắn thật sự không dám nghĩ nhiều nữa!

Hắn bây giờ ngoài việc lao đến phía đối diện trước khi căn nhà sụp đổ ra, căn bản không còn lựa chọn nào khác!

Vương Bàn Tử hít sâu một hơi để ổn định tâm trạng, tiếp tục cố gắng hết sức tập trung sự chú ý vào việc tiếp cận bên kia!

Hắn cũng không biết mình đã di chuyển được bao xa.

Kèm theo một tiếng gầm rống.

Những cư dân kia cũng không biết có phải đã hoàn toàn phát điên hay không.

Liên tục đẩy mạnh cuối cùng đã lật đổ cả căn nhà!

Điểm tựa mà Vương Bàn Tử khó khăn lắm mới tìm được cũng vì thế mà biến mất!

"Vãi chưởng!" Lúc này, Vương Bàn Tử cũng chỉ có thể phát ra một tiếng kêu uất ức như vậy.

Ngay sau đó, hắn liền cùng sợi dây thừng rơi xuống.

"Mẹ kiếp!

Muốn tùy tiện giết Bàn gia như vậy sao!

Đừng có nằm mơ!" "Bàn gia dù có chết!

Cũng phải liều mạng với các ngươi!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, đã chuẩn bị buông sợi dây thừng ra để đại chiến một trận với bọn chúng!

Điều này quả thực rất lỗ mãng!

Nhưng so với việc ngoan ngoãn chết trong tay những quái vật này!

Vương Bàn Tử vẫn thà chết như một người đàn ông!

"Đừng buông tay!" Ngay lúc Vương Bàn Tử đã chuẩn bị liều chết một phen.

Giọng Tần Dã lại truyền đến.

Vương Bàn Tử chỉ ngây người một lát rồi nắm chặt sợi dây thừng

hơn.

Trong tình hình cục diện không rõ ràng thì phải tin tưởng Tiểu Tần!

Đây có thể nói đã là một nguyên tắc trong lòng Vương Bàn Tử rồi!

Được thôi!

Dù Tiểu Tần đã nói như vậy.

Vậy thì dù cú này tôi có trực tiếp rơi vào giữa đám người bọn chúng!

Tôi cũng chấp nhận!

Trong quá trình rơi xuống, Vương Bàn Tử cuối cùng đã bị sợi dây thừng kéo thẳng vào tường của một căn nhà khác!

Cú va chạm này khiến Vương Bàn Tử bị một phen đau điếng!

Kèm theo một trận choáng váng trong đầu, Vương Bàn Tử có khoảnh khắc suýt chút nữa không giữ được sợi dây!

Nhưng trong lòng Vương Bàn Tử hiểu rằng sợi dây này bây giờ chính là mạng sống của mình!

Hơn nữa còn có lời Tần Dã đã nói với hắn!

Vậy thì dù thế nào đi nữa Tần Dã cũng tuyệt đối sẽ không buông sợi dây này ra!

Sau đó hắn cảm thấy sợi dây này đang bị kéo lên trên, đồng thời cũng kéo theo hắn!

Quá trình này thực ra không kéo dài bao lâu.

"Được rồi Bàn Tử, cửa ải đầu tiên này của chúng ta xem như đã qua." Mãi đến khi nghe thấy những lời này của Tần Dã, Vương Bàn Tử mới xác định mình cuối cùng đã được cứu.

“Ôi mẹ ơi!

Tôi cứ tưởng lần này mình phải bỏ mạng rồi chứ!” “Tiểu Tần!

Thật là nhờ cậu đó!” “Nếu không phải cậu!

Huynh đệ tôi thật sự chỉ có thể liều chết với bọn chúng thôi!” Vương Bàn Tử liên tục thở hổn hển!

Nỗi căng thẳng tột độ trong tình huống đó bây giờ cuối cùng cũng có thể hơi thả lỏng một chút.

Và sau khi trải qua quá trình từ căng thẳng đến thả lỏng đó.

Tiếp theo đó chính là cảm giác mệt mỏi rã rời!

“Bàn Tử, kéo cậu đi xa thế này, tôi còn chưa thở dốc, cậu đã thở hổn hển trước rồi.” Tần Dã trêu chọc.

“Tiểu Tần, cái cảm giác cứ như có thể chết bất cứ lúc nào cậu đâu biết!” “Cậu có biết khoảnh khắc căn nhà bên kia sụp đổ, trong lòng tôi hoảng sợ đến mức nào không?” “Khoảnh khắc đó tôi thật sự đã chuẩn bị lao thẳng xuống dưới để liều mạng với bọn chúng rồi!

Cứ thế mà anh dũng hy sinh!” Vương Bàn Tử cười khổ nói.

“Cậu cũng biết đấy, không phải ai cũng như cậu, nhìn rõ mọi thứ đâu!” “Trong môi trường tối tăm thế này người ta rất dễ sợ hãi!” “Tóm lại, cách thức chúng ta xem như đã xác định rồi.” “Tiếp theo tôi sẽ dùng cách tương tự để đưa cậu qua bên kia.” Tần Dã nói.

Chương 605

“Tôi biết rồi, không sao đâu!

Chuyện này cái quan trọng nhất là lần đầu tiên.” “Bây giờ lần đầu tiên cũng đã coi như giải quyết thuận lợi rồi.” “Huynh đệ tôi tự nhiên không có gì phải hoảng cả!” “Nào!

Chúng ta tiếp tục!” Vương Bàn Tử phất tay tỏ vẻ không sao.

Sau đó là một loạt các hành động tương tự.

Đối với Vương Bàn Tử mà nói, trừ việc sợi dây Tần Dã ném sang lần nào cũng quấn vào cổ hắn ra.

Còn lại đều coi như nhẹ nhàng.

Chỉ là Tần Dã thì vất vả rồi.

Mỗi lần đều phải tốn rất nhiều sức để giữ chặt Vương Bàn Tử.

Khi hai người đến một căn nhà khác.

Vương Bàn Tử đã rất thành thạo tháo sợi dây xuống rồi lại đưa cho Tần Dã.

“Tiểu Tần, chúng ta tiếp tục.” Vương Bàn Tử nói.

Tần Dã trực tiếp lườm Vương Bàn Tử một cái.

“Bàn Tử, cậu thì nhẹ nhàng quá rồi!” “Cứ buột miệng một câu là 'tiếp tục'!” “Cậu thật sự không hiểu chút nào về cân nặng của mình sao?” “Cậu có biết với cái cân nặng đó của cậu, mỗi lần tôi nhảy qua xong là phải giữ chặt sợi dây không!” “Chờ cậu bò sang, cậu có biết giai đoạn này tôi mệt mỏi đến mức nào không?” “Nói thật, tôi thà đánh một trận với đám cư dân bên dưới, dù bọn chúng có đông đến mấy đi chăng nữa!” “Tôi cũng cảm thấy đánh với bọn chúng sẽ nhẹ nhàng

hơn nhiều!" Vương Bàn Tử cũng hơi ngại ngùng gãi gáy: "Tiểu Tần, chúng ta không đùa như vậy được!" "Cậu nghĩ xem, cậu chỉ hơi tiêu hao thể lực một chút thôi!" "Huynh đệ tôi thì phải mạo hiểm tính mạng đấy!" Và hắn lại nhận được một cái lườm của Tần Dã.

Thấy sắc mặt Tần Dã không đúng, Vương Bàn Tử vội vàng cười xòa: "Tiểu Tần, huynh đệ đùa thôi!

Cậu tuyệt đối đừng để trong lòng nhé!" "Thực ra huynh đệ muốn nói, lần này huynh đệ thật sự quá cảm kích cậu rồi!" "Không có cậu huynh đệ chắc chắn phải bỏ mạng ở đây!" "Nhưng mà, khi cậu cứu huynh đệ, chúng ta có thể đổi cách một chút được không?" "Mỗi lần cậu ném dây thừng sang đều trực tiếp quấn vào cổ tôi!" "Huynh đệ tôi mỗi lần đều rất căng thẳng đấy!" "Tôi còn sợ cậu lỡ tay dùng lực một cái, trực tiếp tiễn tôi về tây thiên luôn." "Cậu đừng nói thế, có đôi khi tôi thật sự nghĩ vậy." Tần Dã không khách khí nói.

Lời này vừa ra tự nhiên lại khiến tim Vương Bàn Tử thót lại một cái.

"Tiểu Tần!

Chúng ta đừng đùa như thế!" "Không đùa như vậy được đâu!" "Chúng ta là huynh đệ mà!

Là huynh đệ khác cha khác mẹ đó!" "Cậu tuyệt đối sẽ không bỏ mặc huynh đệ đâu đúng không!" Vương Bàn Tử liên tục nói.

Đồng thời còn muốn đưa sợi dây thừng cho Tần Dã, cũng coi như một phép thử nhỏ.

Nhưng lần này Tần Dã lại không có ý định nhận lấy sợi dây chút nào.

Điều này lại khiến Vương Bàn Tử căng thẳng lên rồi!

Tiểu Tần ý gì đây!

Chẳng lẽ cậu ấy nghiêm túc thật sao?

Cậu ấy thật sự định không để ý đến mình ư?

Không có lý nào!

Điều này hoàn toàn không giống phong cách của Tiểu Tần!

"Tiểu Tần, chúng ta tiếp tục chứ?" Vương Bàn Tử cẩn thận từng li từng tí tiếp tục thăm dò.

"Không cần nữa." Tần Dã không khách khí nói.

Tim Vương Bàn Tử chợt chùng xuống!

Xong rồi, Tiểu Tần lần này e là thật sự nghiêm túc rồi!

"Không phải chứ!

Tiểu Tần!

Cậu thật sự nghiêm túc sao?" "Cậu đừng dọa tôi mà!" "Nếu cậu không để ý đến tôi, thì huynh đệ tôi xong đời rồi!" Vương Bàn Tử khá bất lực nói.

"Hoảng gì, ý tôi là chúng ta đã không cần phải nhảy nhà nữa rồi." "Cậu không phát hiện ra căn nhà này hầu như không bị tấn công gì sao?" Tần Dã hỏi.

Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, lúc này mới chợt nhận ra tình hình hình như đúng là như vậy!

Trước đó khi họ di chuyển trên các căn nhà.

Tuy nói việc căn nhà bị tấn công có sự khác biệt về thời gian nhất định!

Nhưng đều là không lâu sau khi họ đến, cả căn nhà đã bị đẩy sập.

Nhưng lần này khoảng thời gian yên tĩnh này lại thật sự kéo dài khá lâu rồi!

“Tình huống gì thế này?

Mấy cư dân này cuối cùng cũng mệt rồi, nên không có động tác gì à?” Đối với sự thay đổi trạng thái này, Vương Bàn Tử không hiểu, chỉ có thể nhìn Tần Dã hỏi.

“Bởi vì trong thời đại hoàng quyền tối thượng ngày xưa.” “Không gian hoạt động của người dân có những hạn chế rõ ràng.” “Dù là trong một thành phố.” “Cũng có những nơi mà cậu tuyệt đối không thể cố gắng xâm phạm.” “Chỉ cần cậu dám làm ra hành vi vượt giới, kết cục chắc chắn là đường chết một con.” Nghe Tần Dã nói vậy, đầu Vương Bàn Tử “ong” một tiếng như có tiếng vang lớn.

Hắn dù gì cũng là một tay đổ đấu chuyên nghiệp nhiều năm.

Chuyện quá khứ, dù không tinh thông như Tần Dã, hắn cũng tuyệt đối là một cao thủ!

Có gợi ý như Tần Dã nói.

Làm sao hắn còn không hiểu được chứ?

“Nếu nói trong thời đại quá khứ có nơi nào tuyệt đối không thể tùy tiện chạm vào.” “Thì hoặc là nha môn, hoặc là hoàng cung rồi!” Vương Bàn Tử nói.

“Không sai, xem ra người thiết kế lăng mộ này ban đầu cũng đã áp dụng điểm này vào cơ quan lăng mộ hoặc các thuộc tính khác.” “Cho nên một khi đến những nơi này, cục diện đó đương nhiên sẽ dừng lại.” Vừa nói, Tần Dã lại không nhịn được bật cười khúc khích.

Vương Bàn Tử khó hiểu chớp chớp mắt, thực sự có chút không hiểu ý cười đột ngột của Tần Dã là gì.

“Tuy nói khi nhìn thấy Trường An thành thì tôi đã nghĩ như vậy, nhưng tôi thật sự không ngờ, chủ nhân lăng mộ này vậy mà còn thiết kế cả tầng này nữa!” Nghe Tần Dã lẩm bẩm một mình, Vương Bàn

Tử đầu tiên ngẩn ra.

Nhưng rất nhanh đã hiểu ra rốt cuộc lời Tần Dã nói có ý gì!

“Tiểu Tần, nhìn phản ứng của cậu, vị trí hiện tại của chúng ta sẽ không phải là bên ngoài hoàng cung chứ?” Vương Bàn Tử thử hỏi.

Và thứ hắn nhận được là cái gật đầu chậm rãi của Tần Dã.

“Tuy nói bây giờ tôi nhìn cũng không quá chân thực, nhưng tôi nghĩ tôi hẳn là đã nhìn thấy cổng cung.” “Vì ở đây có cánh cổng này, tôi nghĩ trước mặt chúng ta tám chín phần là đã phục dựng một hoàng cung rồi.” “Trời ơi đất hỡi!

Thế này thì thật là quá bất ngờ rồi!” Vương Bàn Tử cũng lập tức hưng phấn hét lên: “Huynh đệ tôi cũng đã xuống đất rất nhiều lần rồi!” “Tuy nói trong mộ đế vương cũng có làm cổng lớn tương tự hoàng cung.” “Nhưng nếu đây thật sự là trực tiếp phục dựng một tòa hoàng cung!

Thế thì quá là tuyệt vời rồi!” “Tôi nghĩ tất cả lăng mộ trên thế giới này đều không thể có loại thiết kế này đâu nhỉ!” “Điểm này có thể khẳng định được.” “Nếu đúng là như tôi nghĩ, thì cái này thật sự khá đặc sắc.” “Một mật thất hoàn toàn giống hoàng cung.” “Cậu nói xem chúng ta nên gọi nó là mật thất hay là một lăng mộ mới được xây dựng bên trong lăng mộ đây?” Tần Dã chống cằm nói.

“Tiểu Tần, câu hỏi này của cậu thật sự có chút thú vị đấy!” Vương Bàn Tử cũng tò mò: “Dù sao chúng ta ở đây tranh cãi cũng chẳng ích gì!

Cứ đi xem là biết.” “Tiểu Tần, cậu đừng nói thế, trừ viện bảo tàng ra, huynh đệ tôi thật sự chưa từng vào một cung điện theo đúng nghĩa đen bao giờ!” “Tôi cũng vậy.” Tần Dã gật đầu, trực tiếp nhảy từ mái nhà xuống.

Vương Bàn Tử lập tức đi theo.

Sau khi tiếp đất còn đặc biệt chú ý phía sau.

Chắc chắn những cư dân kia không đuổi theo mới thở phào nhẹ nhõm.

“Đi thôi Tiểu Tần, chúng ta đi xem sao.” Vương Bàn Tử đề nghị.

Kết quả, hai người còn chưa đi được hai bước.

Một luồng sáng đột nhiên bùng lên.

Hai người vừa đi về phía trước một chút.

Trên cả bức tường thành đã bùng lên những ngọn đuốc!

Vương Bàn Tử lại không khỏi kinh hô một tiếng!

“Ối trời!

Thật không thể tin được!” “Người xây lăng mộ này vậy mà thật sự đã trực tiếp mang cả một hoàng cung vào đây!” “Chuyện này dù xét từ góc độ nào cũng có chút quá khoa trương rồi!” “Một cung điện bên trong lăng mộ!” “Này!

Tiểu Tần!

Cậu đừng nói chứ!

Chương 606

Cảnh tượng này huynh đệ tôi cũng là lần đầu tiên được chứng kiến đấy!" "Quả thực rất phi thường, bất kể đây là yêu cầu của chủ nhân lăng mộ, hay là người xây dựng lăng mộ muốn tưởng niệm tất cả những điều này." "Thì đây tuyệt đối cũng là rất lợi hại." Tần Dã nói.

"Vậy Tiểu Tần, bây giờ chúng ta tính sao?" "Vào xem chứ?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Đương nhiên rồi." "Dù sao chúng ta cũng đã đến được nơi này, bất kể là để tìm lối thoát ra ngoài, hay đơn thuần là để kiến thức." "Chúng ta đều nên đi chiêm ngưỡng một phen!" Tần Dã nói.

Hai người chậm rãi đi đến trước bức tường thành, ngay trên cổng lớn của cung điện.

Vương Bàn Tử đầu tiên chú ý đến ba chữ lớn treo ở phía trên!

"Huyền Vũ Môn." "Đây chắc là tên của cánh cổng này rồi nhỉ?" "Ôi trời đất ơi!

Nhìn ba chữ này còn là vàng ròng nữa chứ!" "Thật không hổ là hoàng cung mà!" "Thứ này xây dựng quả thật là vô cùng xa hoa!" Vương Bàn Tử thở dài một tiếng.

"Huyền Vũ Môn, vậy mà lại là nơi này sao?" "Xem ra chủ nhân lăng mộ này thật sự không muốn chúng ta có chút thời gian nghỉ ngơi nào cả." Tần Dã nói.

"Ý gì thế?" "Chẳng lẽ cánh cổng này còn có thuyết gì khác?" Vương Bàn Tử lập tức cảnh giác.

Trong lăng mộ này, hắn đã chứng kiến quá nhiều chuyện kỳ lạ rồi!

Đầu tiên là nghịch bát quái và hai vị tướng quân muốn giết họ, sau đó là Trường An thành.

Vậy nên bây giờ dù có thật sự gặp phải tình huống gì, Vương Bàn Tử cũng cảm thấy không có gì đáng ngạc nhiên nữa.

Chỉ là không kỳ lạ và không lo lắng rốt cuộc vẫn là hai chuyện khác nhau.

Biết trước nơi này có thể có nguy hiểm gì, ít nhất có thể tránh được việc bị đánh bất ngờ trong tình huống không chuẩn bị.

"Câu chuyện này chính là về Thái Tông Hoàng Đế." "Trong những câu chuyện tôi biết, Thái Tông Hoàng Đế là một vị minh quân xứng đáng." "Nhưng chỉ cần là người thì không thể nào không có sai sót!" "Điểm này ngay cả Thái Tông Hoàng Đế cũng không ngoại lệ." "Và sai lầm mà ông ấy vẫn luôn bị người đời chỉ trích chính là cách ông ấy lên ngôi không thuộc về việc kế vị thuận theo thứ tự." "Mà là đã giết chết hai người anh em của mình." "Và địa điểm dẫn đến sự kiện này chính là ở Huyền Vũ Môn này!" "Theo câu chuyện, Thái Tông Hoàng Đế lúc bấy giờ vẫn còn là Tần Vương, phía trên ông có người anh cả là Thái Tử, người em thứ ba là Cát Vương." "Nếu nói về phe phái, Cát Vương đương nhiên là cùng phe với Thái Tử." "Còn Tần Vương vì thông thạo binh pháp, cộng thêm võ nghệ cao cường của mình!" "Trong thời loạn lúc bấy giờ có thể nói là đã lập được vô số công lao." "Điều này vốn dĩ nên là điều mà tất cả mọi người đều hy vọng nhìn thấy, nhưng những thứ trong gia đình đế vương thì lại định sẵn là khác biệt." "Loạt biểu hiện xuất sắc của Tần Vương đương nhiên đã khiến người anh cả của ông ấy cảm thấy vị trí của mình bị đe dọa." "Ông ta cũng cảm thấy một khi Tần Vương vào cung, gặp hoàng đế, thì ngôi vị Thái Tử của mình rất có thể sẽ không giữ được." "Vì vậy, ông ta quyết định ra tay trước." "Chuẩn bị giải quyết mối đe dọa này trước khi mình thật sự bị Tần Vương uy hiếp!" "Và cách

hiệu quả nhất để thực hiện việc này đương nhiên là ở Huyền Vũ Môn này!" "Đến Huyền Vũ Môn, tức là thật sự đến hoàng cung!" "Vì vậy có một quy định!" "Vào Tuyên Vũ Môn không được phép mang theo vũ khí!" "Điều này đương nhiên là để tránh có người lợi dụng cơ hội ám sát." "Thái Tử đương nhiên không định bỏ qua cơ hội này." "Dù sao thì Tần Vương có lợi hại đến mấy, chỉ cần không có vũ khí thì sức chiến đấu chắc chắn sẽ suy yếu rất nhiều." "Vì vậy ông ta đã sắp xếp trước một đội quân, chỉ chờ Tần Vương cùng binh lính của mình tiến vào Huyền Vũ Môn thì sẽ tóm gọn tất cả." Tần Dã kể lại đoạn chuyện này.

"Chậc chậc chậc, cho nên nói, thế giới này đôi khi thật sự khiến người ta cảm thấy khá nực cười." "Rất nhiều chuyện đều cần người thật sự có năng lực mới có thể hoàn thành!" "Mọi người cũng cần những người như vậy tồn tại!" "Nhưng một khi những người như vậy thật sự xuất hiện." "Họ lại đi đố kỵ, khinh thường, thậm chí nghĩ mọi cách để chèn ép người đó!" "Nhân tính thật, đôi khi thật mâu thuẫn!" "Và cũng rất buồn cười." Vương Bàn Tử cảm khái.

"Không sai, thật sự rất nực cười." "Mỗi người đều đố kỵ người tài, thậm chí sẽ bất chấp tất cả để chế giễu đối phương." "Nhưng họ lại muốn đạt đến độ cao của đối phương, thậm chí vì đạt được mục đích này mà làm ra những hành vi tàn nhẫn." Tần Dã nói: "Vẫn là tiếp tục kể đoạn chuyện này đi." "Lúc bấy giờ, để vào cung diện thánh." "Họ buộc phải đi qua Huyền Vũ Môn, và Thái Tử đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này." "Ngay lập tức dẫn đội quân lớn muốn chặn giết Tần Vương và quân đội của ông ấy ở đây." "Chỉ tiếc là Thái Tử bọn họ tính toán mọi đường lại tính sót một thứ." "Đó chính là sức chiến đấu của quân đội Tần Vương." "Tình thế mà Thái Tử vốn tưởng có thể chắc chắn thắng lại thật sự bị Tần Vương lật ngược." "Sức chiến đấu mạnh mẽ của họ khiến họ dù trong tình trạng thiếu vũ

khí, thiếu nhân lực, vẫn khiến đội quân của Thái Tử không chiếm được chút ưu thế nào." "Thậm chí theo đà chiến đấu tiến triển còn ẩn chứa ý phản công." "Đương nhiên rồi!" Vương Bàn Tử nghe đến đó lại thấy hứng thú: "Theo lời cậu nói, Tần Vương và quân đội của ông ấy đều là những người sống sót từ chiến trường đẫm máu mà ra cả!

Bất kể đội quân của Thái Tử có tinh nhuệ đến đâu, nhưng người từng trải qua chiến trường và người chưa từng trải qua chỉ riêng khí thế đã khác nhau rồi!" "Trong những trận chiến sinh tử, sự khác biệt này thường đóng vai trò cực kỳ quan trọng!" "Đúng vậy, cho dù cục diện chiến tranh này cứ tiếp diễn theo nhịp điệu đó." "Cuối cùng Tần Vương bên này tuy cũng sẽ tổn thất nặng nề, nhưng chiến thắng chắc chắn thuộc về ông ấy." "Tuy nhiên, chuyện thảm khốc như vậy đã không xảy ra, ngay tại thời điểm quan trọng nhất của toàn bộ trận chiến." "Trên Huyền Vũ Môn đột nhiên xuất hiện một nhóm cung tiễn thủ, và những người này đều là do Tần Vương đã mai phục sẵn ở đây từ trước." "Đồng thời, các cửa thành khác cũng lần lượt mở ra." "Quân đội Tần Vương liên tục xông vào!" "Vốn dĩ về khí thế đã thua đối phương." "Bây giờ số lượng cũng bị đối phương vượt qua." "Quân đội dưới trướng Thái Tử đừng nói là ý thức sinh tử nữa." "Chỉ cần rơi vào cục diện này đã mất hết tinh thần, lần lượt giơ cờ trắng đầu hàng!" "Và đó chính là sự biến đổi ở Huyền Vũ Môn (Huyền Vũ Môn Chi Biến)." "Câu chuyện gia đình đế vương này thật đúng là đặc sắc!" "Cậu nói xem nếu chúng ta có anh chị em, dù thật sự xảy ra mâu thuẫn gì!

Cùng lắm cũng chỉ là đánh nhau một trận." "Cùng lắm thì mỗi người gọi thêm mấy anh em bên ngoài đến!" "Bọn họ thì hay rồi, động một cái là muốn lấy mạng người khác!" Vương Bàn Tử cảm khái.

"Vô tình nhất là nhà đế vương, câu nói này không phải chỉ nói

suông mà thôi." "Một quyết định, một hành động, đôi khi thậm chí chỉ là một ánh mắt." "Cũng sẽ cho đối phương một lý do để giết mình." "Đối với họ, tranh giành quyền lực vĩnh viễn là vấn đề họ không thể tránh khỏi." "Có lẽ sau khi Tần Vương lên ngôi cũng không làm gì hai người anh em của mình." "Nhưng chuyện này họ không dám đánh cược!" "Một khi vị anh hùng tuyệt đối của triều Đường này trở thành người thống trị tương lai." "Nhóm mối đe dọa tiềm tàng như họ sẽ có kết cục ra sao họ căn bản không dám nghĩ, cho dù mọi việc chưa chắc đã xảy ra theo hướng đó." "Nhưng họ lại không dám đánh cược." Tần Dã nói.

"Từ khoảnh khắc họ quyết định giết người, thì nhất định phải có sẵn giác ngộ bị giết!" "Trong thế giới lúc bấy giờ đại khái hẳn là như vậy!" Vương Bàn Tử chống cằm, vẫn đang tỉ mỉ suy ngẫm câu chuyện này.

Đồng thời trên mặt còn lộ ra vài phần nụ cười tham lam.

Tần Dã hiểu Vương Bàn Tử đến mức nào chứ!

Lập tức đoán được tên này chắc chắn đang hồi tưởng lại đoạn chuyện mình vừa kể cho hắn!

Sau đó đợi đến khi bán thứ gì đó thì sẽ dùng câu chuyện này để giới thiệu bảo bối trong tay mình đây mà!

"Nhưng Tiểu Tần, tôi nghe đến đây vẫn còn hơi không hiểu lắm!" "Cậu nói chuyện cốt nhục tương tàn trong gia đình đế vương là chuyện quá bình thường mà!" "Vì sao sau này lại trở thành vết nhơ của Tần Vương?" Vương Bàn Tử suy nghĩ rất lâu, nhưng vấn đề này thực sự không nghĩ ra câu trả lời.

"Cái này đương nhiên lại phải nói đến chủ đề 'người không nên quá nổi bật' mà chúng ta vừa nhắc đến." "Tần Vương chính là quá nổi bật, cho nên mọi người đều sẽ nghĩ mọi cách để tìm ra những điểm

không vừa ý của ông ấy!" "Sau đó đào bới những vấn đề này ra, không ngừng phóng đại!

Để từ đó cân bằng lại chút tự tôn còn sót lại trong lòng mình." Tần Dã nói: "Nhưng việc Tần Vương bị chỉ trích cũng không đơn thuần là vì lý do này." "Sau khi câu chuyện này truyền ra, phiên bản mà mọi người biết đến đầu tiên chính là Thái Tử đơn thuần muốn giết em trai mình, sau đó Tần Vương đương nhiên đã dùng việc giết chóc để đáp trả." "Thế nhưng trên thế giới này thật sự có chuyện trùng hợp đến vậy sao?" "Trên bức tường thành vốn dĩ trống không lại đột nhiên xuất hiện một nhóm cung tiễn thủ một cách khó hiểu." "Thậm chí ngay cả Thái Tử, người đã bày ra cục diện này cũng không hề hay biết chút nào." "Đồng thời để đảm bảo giết chết Tần Vương, lúc bấy giờ Thái Tử thậm chí đã thay tất cả những người canh cổng thành bằng người của mình!" "Vậy thì viện quân của Tần Vương làm sao có thể dễ dàng xông vào như vậy được chứ?" Tần Dã đưa ra đủ loại câu hỏi này.

Vương Bàn Tử chống cằm lẩm bẩm vài câu rồi mở miệng nói: "Cho nên cái này rất có thể là Tần Vương đã sắp đặt sẵn từ đầu!" "Thái Tử vẫn luôn cho rằng đó là một trận ông ta giết Tần Vương!" "Nhưng thực tế lại là ngược lại!" "Thực ra tất cả mọi chuyện đều nằm trong dự liệu của Tần Vương!

Cái Huyền Vũ Môn này căn bản chính là cái hố mà Tần Vương đã đào sẵn chờ Thái Tử nhảy vào!" "Nếu lại xem xét đến những cung tiễn thủ mà cậu hỏi nữa." "Vãi!

Huynh đệ tôi có một suy đoán táo bạo đây!" "Chẳng lẽ rất nhiều người bên cạnh Thái Tử thực ra đều là người của Tần Vương sao!" "Cho nên tất cả mọi chuyện mới có thể diễn ra thuận lợi như vậy!" "Không sai, rất nhiều người đều cho rằng thực ra Tần Vương đã biết tất cả kế hoạch của Thái Tử ngay từ đầu." "Sau đó căn cứ vào kế

hoạch của Thái Tử mà sắp đặt tất cả mọi chuyện." "Cho nên Thái Tử vẫn luôn nghĩ đây là cơ hội để loại bỏ Tần Vương, nhưng lại không ngờ đây là cơ hội để Tần Vương ngược lại loại bỏ ông ta." "Hơn nữa, nếu thật sự là Thái Tử ra tay trước, thì dù sau này người ta có lấy chuyện Tần Vương giết anh em ra công kích Tần Vương, cũng chỉ có thể đạt được một số hiệu quả không đáng kể." "Dù sao trong tình huống người khác muốn giết mình, mình không có lý do gì lại không giết lại cả." Tần Dã nói.

"Ừm, xem ra Tần Vương này thật đúng là không tầm thường chút nào!" "Từng bước tính toán, không chỉ tính đến cách làm của mình, mà còn tính cả từng bước đi của đối thủ nữa!" "Nếu thật sự đến cả người bên cạnh đối phương cũng mua chuộc được." "Thì tôi càng bội phục ông ấy!

Điều này tương đương với việc bên cạnh Thái Tử lúc nào cũng có mắt của mình!" "Thậm chí nói rộng hơn." "Biết đâu cả triều đình đều là người của ông ấy!" "Một người giỏi giang như vậy, nói thật ngay cả tôi cũng có chút đố kỵ với ông ấy!" Vương Bàn Tử cười ha hả.

"Nếu tôi là cậu, tôi thật sự không thể cười như vậy được." Tần Dã nói.

"Ý gì thế?" Tâm trạng đùa cợt của Vương Bàn Tử lập tức biến mất.

"Vì cung điện này đã được xây dựng, Huyền Vũ Môn cũng đã ở đây rồi." "Cậu nói xem có khả năng nào, sau khi chúng ta đi qua Huyền Vũ Môn này, cũng sẽ trải qua một lần Huyền Vũ Môn Chi Biến không?" Tần Dã hỏi.

Vương Bàn Tử lập tức nhìn Tần Dã với vẻ mặt sững sờ.

Hắn có chút bối rối.

Nghe cậu ấy nói, Huyền Vũ Môn Chi Biến này không phải là chuyện tốt lành gì cả!

Nếu bây giờ họ đi vào thật sự phải đối mặt với Huyền Vũ Môn Chi Biến, thì điều đó tương đương với việc phải đi một chuyến giữa sống và chết đấy!

Chuyện nguy hiểm như vậy mà Tần Dã làm sao có thể dùng vẻ mặt bình tĩnh như thế mà nói ra được!

"Tiểu Tần, cậu biết không, thực ra cậu cũng thuộc loại người cấp bậc Thái Tông Hoàng Đế đó." "Tức là loại người rất dễ khiến người khác đố kỵ." Vương Bàn Tử thở dài nói.

"Vậy thì hãy xem tôi có vận may như Thái Tông Hoàng Đế để vượt qua Huyền Vũ Môn này không." Tần Dã nói.

"Bây giờ nghĩ lại hình như chúng ta cũng không còn lựa chọn nào khác!" "Được thôi, Bàn gia tôi sẽ xem cái Huyền Vũ Môn mà mọi người nói là 'chắc chắn chết' này rốt cuộc là tình huống gì." Quyết định xong, hai người trực tiếp đi đến trước Huyền Vũ Môn.

Tuy nói vừa rồi nói chuyện khá dứt khoát, nhưng đến lúc thật sự thì trong lòng Vương Bàn Tử vẫn có chút căng thẳng.

Ngay lúc này, cổng thành Huyền Vũ Môn đồ sộ mở ra.

Ở một nơi không có một người sống nào mà gặp phải tình huống này tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

"Tiểu Tần, theo kinh nghiệm của tôi thì." "Lát nữa chúng ta vào trong cánh cổng này chắc chắn cũng sẽ tự động đóng lại." Vương Bàn Tử ghé sát bên Tần Dã nói.

"Mời quân vào trong." Tần Dã lạnh lùng hừ một tiếng, trực tiếp bước vào trong cổng.

Quả nhiên, ngay khi họ vừa bước vào, chỉ trong chớp mắt.

Cả cổng thành đã đóng lại.

"Thấy chưa!

Huynh đệ nói không sai mà!" Vương Bàn Tử lập tức căng thẳng.

"Bắt rùa trong chum?" Tần Dã thì vẫn giữ vẻ bình tĩnh như vậy.

"Hắc hắc, Tiểu Tần, lời cậu nói thật có ý nghĩa." "Theo cách nói của cậu, chúng ta bây giờ chính là con rùa đó hả?" "Nghĩ kỹ lại hình như cũng không có vấn đề gì!" "Mở toang cổng thành chào đón chúng ta vào, sau đó đột nhiên đóng cổng thành lại, chờ giải quyết chúng ta." "Cái thứ chết tiệt này thật đúng là như vậy mà!" Vương Bàn Tử cảnh giác nhìn xung quanh, cười khổ nói: "Tiểu Tần, vậy bây giờ chúng ta làm sao?" "Đợi." Tần Dã quan sát xung quanh nói: "Bây giờ chúng ta như cá nằm trên thớt, muốn làm gì, có thể làm gì đã hoàn toàn không phải do chúng ta quyết định nữa rồi." "Chúng ta bây giờ chỉ có thể ngoan ngoãn chờ đợi, xem bọn chúng có trò gì, rồi tranh thủ liệu chiêu mà phá giải." Đang nói, Tần Dã chợt nghe thấy trên tường thành xung quanh dường như có một trận động tĩnh!

Tần Dã nhướng mày, nhanh chóng nhìn khắp xung quanh.

Dưới ánh lửa chiếu rọi, cảnh tượng trên tường thành hiện ra rõ mồn một.

Khi nhìn thấy vô số cung nỏ đó, không chỉ Vương Bàn Tử, ngay cả Tần Dã cũng không khỏi cau mày.

"Tiểu Tần, mấy cơ quan trên này dành cho chúng ta có phải là hơi quá coi trọng huynh đệ rồi không." Vương Bàn Tử cau mày nói.

"Chạy!" Lệnh của Tần Dã đưa ra vô cùng đơn giản, nhưng cũng rất rõ ràng.

Vương Bàn Tử thậm chí không nghĩ nhiều, trực tiếp cùng Tần Dã lao thẳng ra ngoài.

Nhưng một khi người thiết kế cơ quan này đã chuẩn bị sẵn mọi thứ để "bắt rùa trong chum", thì làm sao có thể tùy tiện để người khác chạy thoát khỏi đây được chứ?

Hầu như ngay khi họ vừa xông ra, vô số cung nỏ đã đồng loạt bắn về phía hai người.

Những mũi cung nỏ này bao phủ một diện tích cực lớn, thoạt nhìn dường như muốn che kín hoàn toàn bên trong Huyền Vũ Môn.

"Vãi chưởng!

Tiểu Tần, lần này chúng ta e rằng phải bỏ mạng rồi!" Dù là Vương Bàn Tử, khoảnh khắc này cũng chỉ có thể phát ra tiếng kêu gần như cam chịu số phận!

"Bên này!" Tần Dã hét lớn một tiếng, đồng thời chuyển hướng, còn trực tiếp túm lấy cổ áo Vương Bàn Tử.

"Vãi chưởng!" Vương Bàn Tử chỉ có cơ hội chửi rủa có một tiếng như vậy, liền trực tiếp bị Tần Dã dùng lực kéo bay cả người!

Trải qua một phen bay lượn trên không, Vương Bàn Tử cuối cùng đã bị ném mạnh xuống đất.

Cú ngã này thật sự khiến Vương Bàn Tử bị đau không nhẹ.

Nhưng sau khi nhìn thấy những mũi cung nỏ dày đặc rơi xuống đất, hắn cũng hiểu nếu không có cú ngã này thì sẽ có kết cục ra sao!

"Ôi mẹ ơi!

Chương 607

Tiểu Tần, nếu huynh đệ tôi không nhầm thì." "Trong câu chuyện cậu vừa kể, người bắn tên trên tường thành hẳn là Thái Tông Hoàng Đế, tức là Tần Vương lúc bấy giờ đúng không?" "Bây giờ tôi vậy mà có chút đồng cảm với Thái Tử và cái tên Cát Vương kia rồi!" "Nếu lúc đó bọn họ đối mặt với một cơn mưa tên như thế này." "Thì bất cứ ai còn là người cũng không thể sống sót được!" Lời Vương Bàn Tử vừa dứt, hắn chợt nhận ra lời mình nói hình như có vấn đề gì đó.

Sau khi quay đầu nhìn Tần Dã một cái, thấy đối phương hình như cũng không để ý lắm, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

"Lúc đó sắp xếp là cung tiễn thủ, dù bọn họ có bắn tên đến gãy cả tay, cũng không thể đạt đến trình độ này." Tần Dã nói: "Cái trên này là Vạn Tiễn Tề Phát." Lần này Vương Bàn Tử không cần phải kinh ngạc nữa, cơ quan này và hiệu quả của nó thật sự quá tương xứng, căn bản không cần giải thích nhiều, chỉ từ hiệu quả này đã có thể nhìn ra được.

"Đúng là một cái tên đơn giản và trực tiếp!" "Lần này thật sự đã mở mang tầm mắt rồi." "Tôi nhớ cậu trước đây hình như có nói, nhà Đường ban đầu đặc biệt cường đại đúng không." "Haha, có một cơ quan như thế này thì không mạnh cũng không được!" "Nếu đặt vào thời đại trước đây, thứ này mà bày ra trước mặt, thì chẳng phải chỉ cần cậu dám đến, là sẽ bị bắn thành một cái rây ngay sao!" Vương Bàn Tử cười khổ nói: "Chỉ là khổ cho huynh đệ chúng ta!" "Bây giờ vậy mà phải ở đây chứng kiến sự vĩ đại của tổ tiên chúng ta ngày xưa!" "Tiểu Tần, cậu nói xem bây giờ chúng ta phải làm sao?

Không thể cứ mãi bị mắc kẹt ở nơi này chứ?" "Đợi." Tần Dã nói:

“Với tình hình hiện tại của chúng ta, ngoài việc chờ đợi ra thì không có cách nào khác.” “Những mũi tên này quá dày đặc, giữa chúng căn bản không có một chút kẽ hở nào.” “Trong trận mưa tên như vậy mà muốn xông vào thì căn bản chỉ có đường chết.” “Tuy nhiên, tôi nghĩ một cơ quan dù mạnh đến mấy, cuối cùng cũng là một cơ quan không có người điều khiển.” “Vậy thì nó sẽ có lúc dùng hết.” “Việc chúng ta cần làm là đợi đến lúc đó.” “Vậy thì chỉ hy vọng nó có thể nhanh một chút.” “Bằng không chúng ta đợi ở đây thật sự quá khó chịu rồi.” Vương Bàn Tử cười khổ nói.

May mắn thay, Vạn Tiễn Tề Phát này quả thật như Vương Bàn Tử đã nói, không phải là một cuộc tấn công không ngừng nghỉ.

Không bao lâu sau, tất cả các mũi tên đã được bắn hết.

Tần Dã và Vương Bàn Tử vì an toàn, còn đứng tại chỗ đợi thêm một lát.

Mãi cho đến khi xác định xung quanh không còn mũi tên nào bắn ra nữa mới coi như an toàn.

“Bây giờ chúng ta hẳn là có thể đi qua rồi chứ?” Vương Bàn Tử nhìn những mũi cung nỏ chất đầy trên đất, trong lòng không khỏi cảm thấy rợn người.

Tuy nói trước đó khi thấy cơ quan khởi động thì hắn đã nghĩ đến rồi.

Nhưng cảnh tượng thế này vẫn khiến hắn cảm thấy một trận sợ hãi tột độ.

Nếu lúc đó tốc độ hành động của họ chậm hơn một chút.

E rằng bây giờ đã bị nghiền nát thành một đống bùn rồi!

“Cái này đâu phải là Vạn Tiễn Tề Phát gì!” “Nó đơn giản chính là súng Gatling thời cổ đại!” Vương Bàn Tử không khỏi cảm khái.

“Đừng lắm mồm nữa, đi nhanh lên, chậm trễ sẽ xảy ra biến cố!” Tần Dã nhắc nhở.

Vương Bàn Tử liên tục gật đầu, cũng vội vàng đi theo phía sau.

Kết quả lần này họ còn chưa đi được bao xa.

Tiếng cung nỏ lên dây xung quanh lại một lần nữa khiến lòng họ thắt chặt.

“Vãi chưởng!

Không phải chứ!

Còn nữa à!” Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng.

“Chạy!” Lời Tần Dã vừa dứt, cả người hắn đã lao thẳng ra ngoài.

Vương Bàn Tử không kịp chần chừ, cũng vội vàng theo sát phía sau Tần Dã.

Chỉ là tốc độ lên tên của Vạn Tiễn Tề Phát này thật sự quá đáng sợ!

Họ còn chưa xông ra được bao xa, đã nghe thấy tiếng cung tên đã được thiết lập hoàn toàn.

Chỉ là bây giờ ai cũng không dám dừng bước chân của mình.

Chỉ có thể dốc toàn lực lao đi.

Nhìn tình huống họ vừa né tránh, Vạn Tiễn Tề Phát này tuy lợi hại, nhưng rõ ràng cũng có một giới hạn phạm vi tấn công!

Nếu họ có thể thuận lợi xông ra khỏi giới hạn này!

Thì có thể đổi lấy một con đường sống!

“Lên!” Lại là một mệnh lệnh đơn giản, ngay sau đó là một loạt thang dài!

Bây giờ ai cũng không quan tâm đến sự tiêu hao thể lực, trực tiếp

lao thẳng lên.

Cũng chính vào lúc đó, Vạn Tiễn Tề Phát đã được thiết lập lại lần nữa lại phát ra tiếng gầm rống.

Ngay sau đó là một trận mưa tên từ khắp nơi ập đến.

Vương Bàn Tử đã có thể tưởng tượng ra phía sau mình là một trận mưa tên như thế nào.

Nhưng hắn lại không dám vì thế mà dừng bước chân của mình một chút nào.

Là một tay đổ đấu giàu kinh nghiệm, trong lòng hắn hiểu rõ.

Lúc này họ có thể làm chỉ là chạy điên cuồng để bảo toàn tính mạng của mình.

Đừng nói là mưa tên vẫn còn trên không!

Cho dù đã bắn đến phía sau mình rồi, họ cũng tuyệt đối không thể dừng lại vào lúc này!

Nhưng trong lòng hiểu rõ là một chuyện, có căng thẳng hay không lại là chuyện khác.

Khi mối đe dọa tử vong ngay bên cạnh như thế này.

Người ta thường vì căng thẳng mà mắc sai lầm, bây giờ Vương Bàn Tử cũng không ngoại lệ.

Vương Bàn Tử đang chạy điên cuồng trên bậc thang, đột nhiên chân trái vấp chân phải.

Với tốc độ như vậy, cú va chạm này đã trực tiếp phá hủy sự cân bằng cơ thể của Vương Bàn Tử.

Hắn ngã mạnh xuống đất.

Vương Bàn Tử muốn đứng dậy thì đã không kịp nữa rồi.

Vô số cung nỏ đã đến xung quanh hắn, chỉ còn thiếu xuyên thủng cả người hắn mà thôi!

Xong rồi!

Danh tiếng anh hùng một đời của Bàn gia!

Hôm nay phải bỏ mạng ở đây rồi!

Vương Bàn Tử nhắm chặt hai mắt, chờ đợi trận mưa tên này xuyên thủng mình!

Công kích dày đặc như vậy, giết chết Bàn gia chắc chỉ là chuyện trong chớp mắt thôi nhỉ?

Bàn gia chắc sẽ không cảm thấy đau đâu nhỉ?

Chỉ là, cảnh vạn tiễn xuyên tim mà Vương Bàn Tử tưởng tượng hoàn toàn không xảy ra, vô số cung nỏ đổi lại chỉ là một trận va chạm kim loại lanh canh.

Vương Bàn Tử có chút sững sờ, cung tên rơi xuống không phải nên có tiếng này chứ?

Hơn nữa, sao nhiều cung tên rơi xuống như vậy mà hình như vẫn chưa bắn trúng Bàn gia nhỉ?

Chẳng lẽ thật sự là tốc độ bọn chúng giết mình quá nhanh, mình còn chưa kịp cảm nhận đau đớn đã chết rồi sao?

Hay là vận may của mình quá tốt, những mũi tên này đều hoàn hảo tránh khỏi Bàn gia?

Không không không!

Điều này tuyệt đối không thể!

Với diện tích bao phủ như vậy, ngay cả kiến trên mặt đất cũng đừng mơ có thể rời đi nguyên vẹn!

“Bàn Tử, cậu còn muốn nằm trên đất bao lâu nữa?” “Không đến giúp tôi thì tôi mặc kệ cậu đấy tin không?” Mãi đến khi giọng Tần Dã xuất hiện mới coi như kéo Vương Bàn Tử thoát khỏi trạng thái xuất thần đó.

Vương Bàn Tử mở mắt ra, liền thấy Tần Dã lúc này đang giơ một tấm khiên đứng trước mặt hắn.

Cung nỏ rơi xuống như mưa, nhưng tất cả đều bị Tần Dã chặn lại.

Lúc này, hắn đơn giản giống như một ngọn núi lớn hùng vĩ, cứng rắn che chắn hoàn toàn cho Vương Bàn Tử phía sau!

“Tiểu Tần!

Cậu bây giờ, thật ngầu.” Vương Bàn Tử chính mình cũng không nhịn được lẩm bẩm nhỏ.

“Bàn Tử!

Cậu đang lầm bầm cái gì ở đó thế!” Bị Tần Dã quát một tiếng như vậy, Vương Bàn Tử lúc này mới ý thức được trong đầu mình vừa rồi rốt cuộc đã nghĩ cái gì.

Vội vàng vừa kêu “Đến đây!

Chương 608

Đến đây!" vừa thầm ngượng trong lòng.

"Tiểu Tần, cậu không thể trách tôi ở đó suy nghĩ lung tung được!" "Là do cậu quá có mị lực mà." Vương Bàn Tử vừa chạy đến bên cạnh Tần Dã vẫn không nhịn được lẩm bẩm.

"Bàn Tử, cậu lại nói cái gì thế!" Tần Dã không tốt lành gì nói.

"Không có không có!

Tôi đang nói chúng ta tiếp theo phải làm gì!" Vương Bàn Tử ngượng ngùng nói.

"Sự tập kích dày đặc của Vạn Tiễn Tề Phát quá khoa trương rồi." "Muốn chống chọi với trận mưa tên này mà chạy thoát căn bản là không thể." "Bây giờ chỉ có thể đợi đợt tấn công này qua đi, chúng ta mới nhanh chóng tiến vào." Tần Dã nói.

"Được được được!

Huynh đệ đều nghe theo cậu!" Vương Bàn Tử vội vàng nói: "Tiểu Tần!" "Cái khiên này của cậu từ đâu ra thế?

Chất lượng không tồi chút nào!" "Cậu nhìn xung quanh chẳng phải sẽ biết sao?" Tần Dã nói.

Vương Bàn Tử nhìn quanh, lúc này mới phát hiện ngay trên bậc thang này có không ít binh sĩ đang đứng sừng sững.

Mỗi người bọn họ đều cầm vũ khí, dáng vẻ nghiêm trang như lính gác.

"Vãi chưởng!

Người xây mộ này cũng thật là 'đại thủ bút' (rộng rãi) quá đi!"

“Không chỉ xây một cung điện, vậy mà còn bố trí nhiều lính gác trong cung điện nữa!” “Kiểu này là lúc còn sống làm hoàng đế, xuống dưới đây cũng không thể mất thể diện được!” Vương Bàn Tử trêu chọc.

“Nếu tôi là cậu thì sẽ không có ý nghĩ đó.” Tần Dã nhìn dáng vẻ lạc quan của Vương Bàn Tử, cũng không nhịn được bật cười.

“Tiểu Tần, lời cậu nói là ý gì thế?” Vương Bàn Tử đương nhiên nghe ra giọng điệu của Tần Dã không đúng, vội vàng hỏi.

“Chẳng lẽ cậu nhanh như vậy đã quên hết chuyện những cư dân Trường An kia rồi sao?” Tần Dã cười khổ hỏi.

Vương Bàn Tử đâu phải kẻ ngốc, sau lời gợi ý đó, đương nhiên lập tức nhớ ra rồi!

Dù vừa nãy vì môi trường quá tối mà có những thứ không nhìn rõ.

Nhưng hắn cũng không đến mức quên đi dáng vẻ nhe nanh múa vuốt của những thôn dân kia!

“Tiểu Tần!

Cậu sẽ không nghĩ rằng những binh sĩ này và những cư dân kia đều có cấu tạo giống nhau chứ!” Vương Bàn Tử lập tức kinh hô.

Nhìn lại những binh sĩ phía sau, vũ khí trên tay bọn họ đều lóe lên hàn quang.

Trước đây chỉ là một đám thôn dân bình thường, đã khiến tình cảnh của họ thảm hại đến vậy.

Nếu thật sự những binh sĩ này tỉnh lại.

Mức độ nguy hiểm chắc chắn sẽ gấp mấy lần trước đó!

“Tôi cũng không dám xác nhận, chỉ là bọn chúng vậy mà có khả năng biến một đám thôn dân thành như vậy, thì việc tạo ra một nhóm binh sĩ nữa chắc cũng không phải chuyện gì khó khăn đâu nhỉ?” Tần

Dã nói: “Tôi chỉ là cảm thấy chất lượng của những tấm khiên này hơi tốt quá.” “Cậu nói xem nếu là vật bồi táng, thì đương nhiên phải là bảo bối phù hợp với chủ nhân mới là tốt nhất.” “Giống như Tần tướng quân và Uất Trì tướng quân, vì đây vốn là vũ khí chuyên dụng của họ, nên việc đặt vào cùng cũng hợp tình hợp lý.” “Nhưng còn những binh sĩ này thì sao?” “Những thứ này thật sự chỉ là vật bồi táng đơn thuần.” “Dù có muốn trang bị vũ khí gì cho họ cũng không cần thiết phải dùng đồ thật 1:1 chứ?” Nghe đến đây, nội tâm Vương Bàn Tử lại không khỏi thót lại một cái.

“Có phải là vì một loại lý do nghi thức nào đó không?” “Vì đã phải xây dựng cả một cung điện rồi mà.” “Tôi nghĩ bất kể là chủ nhân bên trong hay người xây lăng mộ này chắc chắn đều là người coi trọng nghi thức đúng không?” “Cho nên họ mới dùng vũ khí thật.” Vương Bàn Tử cũng biết đây thực ra là một suy nghĩ có phần tự an ủi của mình.

Chỉ là hắn quá hy vọng suy nghĩ này của mình là đúng.

Bằng không, nếu trong lúc chống đỡ Vạn Tiễn Tề Phát mà những thứ này cũng tỉnh lại.

Trước sau giáp công, bọn họ muốn không chết cũng khó!

“Hy vọng là như vậy.” Còn Tần Dã thì không lạc quan như hắn.

Trong khi đẩy khiên chắn vô số cung nỏ đó.

Hắn vẫn luôn quan sát động tĩnh của những binh sĩ này!

Tuy nhiên, may mắn thay chuyện tồi tệ nhất đã không xảy ra.

Cho đến khi vòng mưa tên này kết thúc, những binh sĩ này cũng không có chút động tĩnh nào.

Ngay khoảnh khắc mưa tên kết thúc.

Vương Bàn Tử lập tức hét lên: “Tiểu Tần!

Nhanh nhanh nhanh!

Chúng ta đi mau!” Theo đó, hai người xông đến cổng cung thứ hai.

Vương Bàn Tử vươn tay định đẩy cửa.

Trong lòng Tần Dã lại đột nhiên thoáng qua một dự cảm chẳng lành, lập tức hét lên: “Bàn Tử!

Đợi một chút!” Đúng lúc đó, Vương Bàn Tử vừa hay đẩy cánh cửa lớn mở ra một khe hở.

Sau khi nghe Tần Dã hô lên, hắn cũng lập tức dừng động tác.

Chờ đến khi Vương Bàn Tử quay đầu lại muốn hỏi xem có chuyện gì thì hắn thấy những binh sĩ vốn chỉ giữ tư thế đứng thẳng bỗng nhiên đồng loạt có sự thay đổi tinh vi trong động tác.

Tim Vương Bàn Tử bỗng chùng xuống.

Người kinh nghiệm như hắn sao lại không biết chuyện gì đang xảy ra chứ!

“Quả nhiên, những binh sĩ này cũng giống như những cư dân kia.” “Và chiếc chìa khóa để điều khiển những binh sĩ này tỉnh lại chính là cánh cửa lớn này.” Tần Dã nói.

“Vậy chúng ta bây giờ phải làm sao?” “Ở đây còn có lối ra nào khác không?” Vương Bàn Tử hỏi.

Tần Dã lắc đầu.

“Cái này tôi cũng đã quan sát trước đó rồi, e rằng không có lối ra.” Vương Bàn Tử lập tức sốt ruột.

“Vậy bây giờ phải làm sao đây?” “Cậu nói muốn quay lại thì chắc chắn không được rồi!

Vạn tiễn tề phát đã lên cung rồi!" "Nếu chúng ta không có cách thoát khỏi đây thuận lợi thì chúng ta xong đời rồi!" "Dù cho tấm khiên tạm thời có thể chắn được những mũi tên kia đi nữa." "Nhưng chắc chắn cũng sẽ có một giới hạn chứ!" Vương Bàn Tử vừa gãi gáy vừa nói.

Tần Dã đứng tại chỗ, chau mày, có vẻ như cũng đang suy nghĩ về chuyện này.

Sau một hồi cân nhắc ngắn ngủi, Tần Dã chầm chậm bước đến trước cánh cửa lớn.

Hắn lại thử đẩy nhẹ cánh cửa đá ra thêm một chút.

Cũng gần như đồng thời, động tác của những binh sĩ kia cũng thay đổi theo.

Tim Vương Bàn Tử lập tức chùng xuống!

"Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu đang làm gì vậy!" "Cậu mở cửa như vậy, chốc nữa mấy thứ đó sẽ sống dậy hết đó!" Vương Bàn Tử la lớn.

"Cậu đừng nói gì cả, sẽ làm loạn nhịp của tôi." Một câu nói của Tần Dã khiến Vương Bàn Tử vội vàng ngậm miệng lại.

Sau vài lần thử nghiệm đơn giản.

Tần Dã nhìn Vương Bàn Tử nói: "Bàn Tử, tôi định đánh cược một phen, nếu thành công thì có lẽ hai chúng ta đều sống sót." "Nhưng nếu thất bại, chúng ta chỉ có một con đường chết." Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, trong lòng không khỏi tò mò không biết Tần Dã rốt cuộc đang bán thuốc gì trong hồ lô.

Nhưng sự tò mò này cũng không kéo dài quá lâu trong lòng hắn.

Một mặt là tiếng động từ phía Vạn tiễn tề phát đã gần đến mức

sắp bắn ra rồi.

Mặt khác là với tình hình hiện tại, nếu bảo hắn nghĩ ra một cách tốt nhất thì hắn thật sự không nghĩ ra được chút nào.

Vì mình không nghĩ ra được cách gì, vậy thì đương nhiên phải tin tưởng đồng chí Tiểu Tần rồi!

"Được thôi!

Đồng chí Tiểu Tần có kế hoạch gì thì cứ nói đi!" "Có lẽ ý tưởng của cậu sẽ có chút mạo hiểm, nhưng tôi tin cậu chắc chắn cũng đã suy nghĩ kỹ rồi." "Thay vì chỉ có thể chờ chết ở đây, chi bằng cứ dùng phương pháp của cậu mà thử xem sao!" Vương Bàn Tử gật đầu nói.

Tần Dã lập tức lại bắt đầu đẩy cửa.

Đồng thời hắn nói: "Từ tình hình hiện tại mà xét, động tác của những binh sĩ này tuy có liên kết với cánh cửa, nhưng không phải cứ có dấu hiệu mở cửa là sẽ lập tức có tác dụng." "Cho nên cách tốt nhất của chúng ta bây giờ là thử thăm dò mở cửa, đánh cược xem khi cánh cửa này mở đủ rộng để chúng ta đi qua." "Cơ quan của những binh sĩ này có bị kích hoạt hay không." "Nếu có thể cho chúng ta đi qua trước đó thì đương nhiên là tốt nhất." "Nếu không được, chúng ta chỉ có thể tự cầu đa phúc." "Nhưng cậu phải nhớ, sau khi chúng ta đi qua không được rời đi ngay, nhất định phải lập tức đóng cửa lại." "Nếu phía sau này còn có cơ quan nào khác." "Để cơ quan trước đó tiếp tục có tác dụng ở cơ quan tiếp theo." "Thì sẽ rất nguy hiểm." Vương Bàn Tử liên tục gật đầu ở bên cạnh, hắn biết đây quả thực là một phương án vô cùng mạo hiểm.

Nhưng xét về hiện tại thì đây cũng là một phương án hiệu quả nhất!

Vương Bàn Tử cố gắng điều chỉnh hơi thở của mình, nhìn động

tác mở cửa của Tần Dã, hắn biết đây là một quá trình cần phải vô cùng cẩn thận.

Chương 609

Tất cả những gì hắn có thể làm bây giờ là điều chỉnh trạng thái của mình tốt nhất có thể.

Tuyệt đối không để sai sót xảy ra ở khâu của mình!

Chỉ là quá trình này cũng thật sự không dễ chịu chút nào.

Theo động tác đẩy cửa của Tần Dã, những binh sĩ phía sau cũng ngày càng tiến gần đến chỗ họ.

Nhìn động tác trên tay của bọn chúng, từng tên từng tên một dường như đã chuẩn bị sẵn vũ khí rồi.

Hiện tại bọn chúng có thể đột nhiên phát động tấn công bất cứ lúc nào cũng không có gì đáng ngạc nhiên!

Đồng chí Tiểu Tần, lần đánh cược này nhất định phải đúng nha!

Đại khái là ngay lúc mở cửa, những binh sĩ này có động tác thì cũng được thôi!

Nhưng ngàn vạn lần đừng để xảy ra sai sót trong quá trình mở cửa này nha!

Nếu không thì chuyện sẽ lớn lắm đó!

Vương Bàn Tử không ngừng lẩm bẩm trong lòng, nhưng không dám lên tiếng làm phiền Tần Dã.

Hắn nhìn ra được đây là một công việc cần phải cẩn thận đến mức nào, hắn thực sự sợ mình nói thêm một câu sẽ trực tiếp làm ảnh hưởng đến trạng thái của Tần Dã!

"Được rồi." Đúng lúc những binh sĩ kia dường như đã có động tác muốn phát động tấn công.

Một câu nói của Tần Dã lập tức khiến Vương Bàn Tử nhìn thấy tia hy vọng sống.

Hắn trợn tròn mắt, lập tức vui mừng lao đến.

"Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu vừa nãy thật sự nói được rồi đúng không?" "Ý là chúng ta có thể đi qua phải không!" Vương Bàn Tử kích động la lên.

Tần Dã gật đầu.

"Mặc dù khe hở này hơi nhỏ." "Nhưng miễn cưỡng đi qua chắc là không thành vấn đề đâu." Vương Bàn Tử lập tức ghé sát vào nhìn khe cửa, cả người hắn bỗng nhiên đứng sững lại.

Hắn quay đầu lại nhìn Tần Dã với vẻ mặt vô cùng bất lực.

"Đồng chí Tiểu Tần, khe hở này cậu dám chắc là chỉ 'hơi nhỏ' thôi sao?" "Tôi thấy cái này hình như chênh lệch với kích thước của tôi hơi nhiều thì phải!" Vương Bàn Tử nói với vẻ bất lực.

Tần Dã liếc nhìn Vương Bàn Tử, cũng chỉ có thể mím môi.

"Đây là mức độ an toàn nhất có thể xét đến thời điểm hiện tại rồi." "Bàn Tử, hay là cậu cố gắng một chút xem có chen vào được không?" Vương Bàn Tử gần như muốn khóc tại chỗ.

"Tôi nói đồng chí Tiểu Tần!

Cậu nói nếu khe cửa này có thể lớn hơn một chút!

Cậu muốn tôi cố gắng thì tôi cũng thử rồi!" "Nhưng cái khe cửa này!

Nó chỉ bằng một nửa thân hình của tôi!

Tình huống này cậu nói tôi phải cố gắng thế nào đây!" Tần Dã hơi xoa cằm, cũng cảm thấy có chút làm khó Vương Bàn Tử rồi.

“Vậy thế này đi, tôi đi qua trước, sau đó tôi kéo cậu từ bên kia, trong quá trình đó chúng ta sẽ từ từ mở cửa ra.” “Như vậy cho dù những thứ kia thật sự có động tác gì.” “Chúng ta cũng kịp thời ứng phó mà.” Vương Bàn Tử vẫn giữ vẻ mặt muốn khóc.

Cuối cùng hắn cũng chỉ có thể bất lực gật đầu đồng ý.

“Chỉ có thể vậy thôi, đồng chí Tiểu Tần, tôi đành phải trông cậy vào cậu rồi, cậu ở bên kia nhất định phải kéo tôi qua đó nha!” Kế hoạch đã định, hai người lập tức hành động.

Đầu tiên là Tần Dã nương theo khe cửa, từ từ chen qua.

Khe hở này ngay cả tôi cũng thấy hơi chật, để Bàn Tử qua thì quả thực là làm khó hắn rồi.

“Bàn Tử, cậu chuẩn bị xong chưa?” Tần Dã hỏi.

Vương Bàn Tử lúc này nào còn quyền lựa chọn, dù trong lòng có cả ngàn ý nghĩ về việc liệu có thể nghĩ ra cách khác không.

Nhưng lúc này hắn cũng chỉ có thể âm thầm gật đầu.

“Đến đây đi đồng chí Tiểu Tần!” Vương Bàn Tử hít một hơi thật sâu, cố gắng nén thân hình của mình lại.

Sau đó chen vào khe cửa, rồi bắt đầu thử tiến vào bên trong.

Tần Dã thì ở phía bên kia kéo cánh tay hắn.

Cố gắng dùng sức kéo hắn vào trong cửa.

Đây đã không còn là chuyện họ có cẩn thận hay không nữa, có những thứ không phải chỉ cần cố gắng là có thể tránh được.

Với thân hình của Vương Bàn Tử, bất kể hắn có cố gắng thế nào cũng căn bản không có cách nào mà không chạm vào cửa mà đi vào được.

Theo thân hình của Vương Bàn Tử miễn cưỡng chen vào, cánh cửa lớn cũng dần dần mở ra hai bên.

Vương Bàn Tử vừa cảm thấy trạng thái không ổn lập tức quay đầu nhìn về phía sau.

Hắn kinh hãi nhìn thấy những binh sĩ kia đã theo độ mở của cánh cửa mà chầm chậm bước lên bậc đá, đang tiến về phía họ!

"Tiểu tiểu tiểu!

Đồng chí Tiểu Tần!

Chúng ta phải nhanh lên!" "Mấy thứ này sắp ra tay với Bàn gia rồi!" Vương Bàn Tử sốt ruột la lên.

"Đừng ồn ào, tôi đã cố gắng hết sức rồi." Tần Dã nói.

Vương Bàn Tử chỉ có thể tiếp tục hít khí, dồn hết sức lực toàn thân ra, như vậy mới có thể từ từ tiến vào bên trong.

Nếu chỉ cần duy trì động tác này thì đối với Vương Bàn Tử cũng không có gì.

Chỉ là trong quá trình này, cánh cửa lớn không ngừng mở ra và những binh sĩ phía sau không ngừng ép sát đến!

Thật sự khiến trái tim Vương Bàn Tử cứ ở trong trạng thái muốn nhảy ra ngoài.

Quá trình này thật sự quá dằn vặt.

Đối với Vương Bàn Tử mà nói, điều này còn khó chịu hơn cả việc đòi mạng hắn!

"Bàn Tử." Đúng lúc Vương Bàn Tử cảm thấy mình sắp bị cánh cửa kẹp thành bánh thịt rồi.

Một tiếng gọi đột ngột của Tần Dã khiến hắn nhanh chóng quay

đầu lại.

Đồng thời hắn cảm thấy tình hình không đúng, Tần Dã vốn dĩ vẫn luôn thử kéo hắn vào bên trong sao tự nhiên cũng dừng động tác?

“Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu lại có chuyện gì vậy!” “Mau kéo đi!

Chúng ta bây giờ ở tình cảnh rất khó xử!” Vương Bàn Tử bất lực kêu la.

Thứ hắn nhìn thấy là vẻ mặt nghiêm trọng của Tần Dã, hắn hiểu vị đồng chí Tiểu Tần này đến mức nào chứ!

Trong tình huống này mà hắn còn có thể lộ ra vẻ mặt như vậy, chỉ có một khả năng!

Bọn họ hiện tại đã gặp phải một tình huống còn khó xử hơn cả tình cảnh hiện tại!

“Bàn Tử, bây giờ gặp chút tình huống.

Kế hoạch của chúng ta cần phải thay đổi lại một chút.” Tần Dã nói: “Cái gì!” Vương Bàn Tử cả người gần như muốn nhảy dựng lên, nếu không phải tình cảnh hiện tại của hắn thực sự không cho phép hắn có bất kỳ động tác nào.

Ngay cả bản thân hắn cũng không dám tin mình sẽ phản ứng thế nào.

“Đồng chí Tiểu Tần, chúng ta không đùa như vậy nha!” “Đã đến nước này rồi!

Cậu đừng nói là tôi không có cách nào qua được nha!” “Bàn Tử, cậu bình tĩnh một chút nghe tôi nói, tình hình bây giờ có chút phiền phức, nhưng chưa đến mức đã hết cách rồi.” Tần Dã nói: “Tôi cảm nhận được mức độ của cơ quan cánh cửa này.” “Bây giờ cánh cửa

này đã gần như đạt đến một điểm giới hạn rồi." "Nếu chúng ta tiếp tục động tác mở cửa, dù chỉ mở thêm một chút, cũng có thể trực tiếp kích hoạt toàn bộ cơ quan." "Những binh sĩ kia có lẽ sẽ lập tức xông lên." Vương Bàn Tử vốn dĩ vẫn đang tự làm công tác tư tưởng cho mình, tự nhủ bất kể xảy ra chuyện gì cũng phải giữ bình tĩnh.

Nhưng vừa nghe câu này thì cả người hắn không thể nào bình tĩnh nổi nữa!

"Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu không nói thật đó chứ!

Chương 610

Tình hình bây giờ cậu bảo tôi phải bình tĩnh!

Cậu nói trong tình huống này tôi làm sao có thể bình tĩnh được chứ!" "Đó không phải là nói hoặc là tôi đừng vào!

Chỉ cần vào là những binh sĩ này nhất định sẽ động đậy sao!" "Vậy đối với tôi mà nói chẳng phải là đường chết rồi sao!" "Tình huống này tôi thật sự không thể bình tĩnh được!" Vương Bàn Tử sốt ruột đến mức sắp khóc rồi.

"Cho nên tiếp theo tôi sẽ nói cho cậu biết kế hoạch tiếp theo của tôi." "Vì dù thế nào đi nữa, những binh sĩ này cũng sẽ động đậy, vậy tôi bây giờ sẽ chỉ mở một bên cánh cửa." "Và không thử thăm dò nữa, việc cậu cần làm là chỉ cần thân thể có thể hoạt động, thì phải lập tức xông qua." "Với thân thủ của cậu chắc không thành vấn đề chứ." Tần Dã hỏi.

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn đám binh sĩ đang lăm le phía sau.

Lần này hắn gần như không cần suy nghĩ gì mà gật đầu ngay.

"Chuyện này… đã không còn là vấn đề Bàn gia có tự tin hay không nữa rồi!" "Chúng ta bây giờ còn có lựa chọn nào khác đâu?" "Vậy chúng ta bao giờ bắt đầu?" Vương Bàn Tử nhanh chóng hỏi lại.

"Đừng vội." "Cậu phải nhớ, cậu xông qua không có nghĩa là đã xong việc." "Sau khi vào trong cậu nhất định phải lập tức đi đóng cánh cửa bên kia lại." "Chúng ta phải cùng nhau dồn sức, kịp thời đóng cánh cửa lớn lại trước khi những binh sĩ này xông vào!" "Cậu có làm được không?" Vương Bàn Tử hít một hơi thật sâu, điều chỉnh hơi thở, trong đầu không ngừng nghĩ về những việc mình cần làm.

Chuyện này quả thực rất khó khăn.

Không chỉ yêu cầu thân thủ rất cao, mà còn phải đảm bảo không được xảy ra chút sai sót nào trong quá trình này.

Sau khi nghe xong toàn bộ quá trình, Vương Bàn Tử có thể tự tin rằng thân thủ của mình sẽ không có vấn đề gì.

Việc hắn cần làm nhất bây giờ là điều chỉnh tốt trạng thái của mình.

Đảm bảo mình không thể để xảy ra sơ suất.

"Tôi biết chuyện này rất khó khăn, nếu không phải cậu có thân thủ như vậy, e rằng còn không thể thử làm được." Tần Dã hít một hơi thật sâu nói.

Phải nói đối với Vương Bàn Tử mà nói, cách khích tướng hiệu quả nhất không nghi ngờ gì chính là như vậy.

Vừa nghe thấy người có thực lực như Tần Dã mà cũng nói ra lời này, Vương Bàn Tử cả người lập tức vui vẻ hẳn lên.

"Yên tâm đi đồng chí Tiểu Tần!

Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng rồi." "Được." Sau khi nói ngắn gọn câu này, Tần Dã nắm lấy một bên cánh cửa.

Sau đó quay đầu lại trao đổi ánh mắt với Vương Bàn Tử.

Hai bên đồng thời gật đầu, Tần Dã cũng lúc này dồn sức.

Cánh cửa lớn chợt mở ra.

Toàn bộ binh sĩ quả nhiên giống như những cư dân vừa nãy, đồng loạt phát điên xông lên!

Còn Vương Bàn Tử tuy luôn lề mề, nhưng về mặt thân thủ thì quả thực không có gì phải bàn cãi.

Vương Bàn Tử xông vào trong cửa cũng là lập tức lao đến vị trí cánh cửa kia.

Sau đó hét lớn một tiếng, dồn hết sức lực toàn thân vào cánh cửa.

Dùng hết sức lực đẩy cánh cửa lớn qua.

Phải nói đây quả thực là một kế hoạch vô cùng nguy hiểm.

Mặc dù lúc này cả hai bên đều đã làm những việc tốt nhất có thể.

Nhưng vẫn khiến một cánh tay của binh sĩ bị kẹt vào cánh cửa.

Những kẻ bên ngoài vốn dĩ đã không còn là con người nữa, lúc này hai bên đương nhiên sẽ không nương tay, trọng lượng của cánh cửa lớn cộng thêm sức mạnh đẩy của hai người.

Trực tiếp ép nát cánh tay của binh sĩ.

Mọi chuyện trước đó xảy ra thật sự quá nhanh.

Đầu tiên là một đám cư dân bạo loạn, sau đó là Vạn tiễn tề phát nguy hiểm chết người.

Cuối cùng lại còn một đám binh sĩ bạo loạn!

Bọn họ bây giờ còn chưa đi vào được trung tâm cung điện nữa!

Nếu xét từ góc độ của các lăng mộ khác.

Vị trí của họ bây giờ cùng lắm chỉ có thể coi là ngoại vi của khu mộ chính.

Nhưng chỉ trong một không gian như vậy, đã trải qua bao nhiêu là những cuộc chạm trán gay cấn đến thế.

Vương Bàn Tử gần như không dám tưởng tượng khi họ thực sự đi vào trung tâm cung điện thì sẽ là một cảnh tượng như thế nào!

“Ngôi mộ này thật sự quá tà môn rồi!” “Không đúng!

Nói chỗ này là tà môn thì cũng là nói giảm nói tránh rồi.” “Bàn gia

tôi dọc ngang giang hồ bao nhiêu năm nay, trong lĩnh vực lăng mộ cũng đã kiến thức được rất nhiều." "Nhưng thật sự nói tà môn đến mức độ này, Bàn gia tôi cũng là thật sự chưa từng thấy qua!" Vương Bàn Tử thở dài nói: "Nhưng mà cũng đừng nói, lần này những cuộc chạm trán này, Bàn gia tôi cũng thật sự là đã được mở mang tầm mắt rồi!" "Nếu bây giờ cậu đã kinh ngạc thì còn quá sớm đó." Tần Dã cũng thở dài một hơi.

Xem ra dù là cường hãn như Tần Dã.

Sau khi liên tục gặp phải nhiều tình huống đột xuất như vậy, rốt cuộc ngay cả hắn cũng có chút mệt mỏi rồi!

"Đồng chí Tiểu Tần, lời cậu nói là ý gì?" "Hợp với bên trong này thật sự còn có thứ gì đó kích thích hơn nữa sao?" Vương Bàn Tử chau mày hỏi.

Tuy nói câu trả lời này cũng không khiến hắn quá ngạc nhiên.

Nhưng đối với hắn mà nói.

Đương nhiên vẫn hy vọng con đường tiếp theo có thể bình yên một chút thì tốt hơn.

"Từ khi chúng ta bước vào Bát Quái ngược, tất cả cơ quan và những chuyện gặp phải." "Toàn bộ đều có liên quan đến Hoàng đế Thái Tông, tuy nói bây giờ cái này vẫn chỉ có thể dừng lại ở giai đoạn suy đoán." "Nhưng tất cả những dấu hiệu này đều khiến tôi cảm thấy chúng ta hiện tại e rằng sẽ phải đối mặt với vị Thiên Sách Thượng Tướng, Đường Thái Tông trong quá khứ." Tần Dã nói.

"Hoàng đế Thái Tông à, đồng chí Tiểu Tần, tôi nhớ cậu vừa nãy quả thực đã nói, vị Hoàng đế Thái Tông này hình như đặc biệt lợi hại phải không!" Vương Bàn Tử nói.

"Hắn không phải là chỉ có hai chữ 'lợi hại' là có thể hình dung

được." "Tôi nghĩ văn thao võ lược, uy vọng dùng người, bất kỳ tố chất nào mà một đế vương nên có, đặt lên người hắn đều là hợp lý." "Tôi thấy phải hình dung hắn như vậy mới là chính xác." Tần Dã nói: "Trong quá khứ khi nhà Đường vừa mới thành lập, căn cơ chưa vững." "Chính là hắn đã dẫn theo Tần Quỳnh và Uất Trì Cung mà chúng ta đã gặp trước đó cùng với một loạt cao thủ khác đi chinh chiến khắp nơi." "Đội quân Tần Vương thời đó đủ sức khiến các chư hầu phản loạn nghe danh mà khiếp vía." "Điều này đương nhiên không đơn thuần là vì các tướng quân dưới trướng hắn có thực lực mạnh mẽ." "Uy lực trấn áp của hắn với tư cách là Thiên Sách Thượng Tướng cũng đóng vai trò vô cùng quan trọng trong đó." Vương Bàn Tử ở bên cạnh nghe cũng liên tục gật đầu.

"Phải nói về lăng mộ đế vương, Bàn gia tôi cũng đã kiến thức không ít rồi." "Nhưng có thể đạt đến đoạn vị như cậu nói thì thật sự chưa từng thấy mấy cái." "Có cơ hội Bàn gia tôi thật sự muốn kiến thức uy phong của vị Thiên Sách Thượng Tướng này!" Vương Bàn Tử chống cằm nói.

"Nếu là cậu thì tôi không dám có suy nghĩ như vậy đâu." "Hoàng đế Thái Tông tuy là một quân chủ, nhưng cậu nói công phu chinh chiến của hắn không hề thua kém mấy vị tướng quân chúng ta đã gặp trước đó đâu!" "Nếu thật sự gặp phải thì khó tránh khỏi lại là một trận ác chiến." Tần Dã cười khổ nói.

Trong lòng hắn, nếu thật sự có thể giao đấu với vị Thiên Sách Thượng Tướng này thì quả thực là một chuyện vô cùng kiêu ngạo.

Nhưng đồng thời cảm thấy kiêu ngạo, hắn trong lòng cũng rất rõ ràng sự mạo hiểm mà chuyện này sẽ mang lại là lớn đến mức nào.

Sau khi hai điểm này được đặt cạnh nhau, xét từ nội tâm của Tần Dã mà nói, hắn vẫn cảm thấy ổn định một chút sẽ tốt hơn.

“Đồng chí Tiểu Tần, cậu nói gì vậy!” “Ý của tôi là, nếu chỗ này thật sự là lăng mộ của Hoàng đế Thái Tông.” “Tôi trước hết muốn kiến thức một chút về hắn hiện tại, vì là một nhân vật lợi hại như vậy!” “Hơn nữa lại được người ta tôn kính đến thế!

Dù cho đã chết, di thể của hắn chắc chắn nhìn qua cũng rất uy vũ chứ!” Vương Bàn Tử cười hắc hắc nói.

Tần Dã đối với điều này cũng không nói nhiều, phải nói lời Vương Bàn Tử nói quả thực không sai.

Nếu thật sự có thể tìm thấy Hoàng đế Thái Tông trong truyền thuyết ở trong ngôi mộ này.

Dù chỉ là nhìn thoáng qua một chút cũng đã là vô cùng may mắn rồi.

Chỉ là Tần Dã hy vọng vận may của bọn họ ngàn vạn lần đừng quá tệ.

Đặc biệt là vị Hoàng đế Thái Tông này ngàn vạn lần đừng có tỉnh lại.

“Bàn Tử, cậu cầm cái này đi.” Tần Dã đưa thanh kiếm trên mặt đất cho Vương Bàn Tử: “Cái này tuy không sánh bằng kiếm của tướng quân Tần Quỳnh, nhưng chất lượng cũng khá tốt đó.” “Vẫn chưa biết trong cung điện này còn bao nhiêu phiền phức đang chờ chúng ta.” “Có thêm một vũ khí phòng thân dù sao cũng tốt hơn chứ.” Vương Bàn Tử nhận lấy vũ khí, kết quả là ngay khoảnh khắc chạm vào.

Hắn lập tức bị trọng lượng của thanh kiếm kéo xuống đất.

Dù là Vương Bàn Tử cũng phải rất khó khăn mới đứng vững được.

Vương Bàn Tử không khỏi chớp chớp mắt, thở dài một hơi đầy

kinh ngạc nói: “Đồng chí Tiểu Tần, mấy thứ đồ ngày xưa này thật đúng là hàng thật giá thật mà!” “Chỉ một tên lính nhỏ dùng mà lại có chất lượng như vậy!” “Thứ dùng để liều mạng và thứ đơn thuần dùng để thưởng lãm rốt cuộc vẫn có sự khác biệt.” Tần Dã cảm khái nói: “Vũ khí hiện tại phần lớn là để biểu diễn và chiêm ngưỡng, cho nên khi rèn đúc đương nhiên ưu tiên sự tiện lợi là chính.” “Còn trong quá khứ, là phải mang những thứ này ra chiến trường!” “Làm không tốt thì thật sự sẽ chết người đó!” “Dù chỉ là đơn thuần để giảm thiểu thương vong xuống mức thấp nhất.” “Họ cũng sẽ ưu tiên tính thực dụng của vũ khí.” “Cộng thêm các trận chiến ngày xưa cơ bản đều là hỗn chiến, rất nhiều người có thể trở thành tướng quân, ngoài võ nghệ cao cường, quan trọng nhất chính là khí lực phải đủ lớn.” “Khi hai bên giao chiến khoảnh khắc đó.” “Họ phải đảm bảo một khi có nhu cầu, thì lúc họ vung vũ khí.” “Dù không thể giết được vài người, cũng phải có đủ sức mạnh để áp chế vài người.” Lời giải thích của Tần Dã khiến Vương Bàn Tử ở bên cạnh liên tục gật đầu.

“Thứ này, quả nhiên là thời thế tạo anh hùng mà!” “Bây giờ sức mạnh của chúng ta dần không bằng người xưa nữa.” “Cũng có quan hệ rất lớn với điều này phải không!

Sức mạnh và công phu không còn là những thứ chúng ta vì bảo vệ mạng sống mà không thể không nâng cao nữa.” “Vậy thì những việc huấn luyện này đương nhiên cũng trở nên không còn quá quan trọng nữa.” Vương Bàn Tử nói.

Đối với điều này, Tần Dã không phủ nhận.

“Đi thôi.” “Tiếp tục ở lại chỗ này, ai biết có chuyện gì bất ngờ lại xảy ra nữa không.” “Vạn nhất những binh sĩ bên ngoài còn có năng lực đẩy cửa thì sao?” “Ôi trời!

Chúng ta không đùa như vậy nha!” “Đi mau đi mau!” Sau khi đi

qua cánh cửa đầu tiên, cảnh tượng trước mắt vẫn là một quảng trường rộng lớn!

Vương Bàn Tử lập tức giơ thanh kiếm trong tay mình lên.

Chương 611

Theo hắn thấy, việc xuất hiện một quảng trường như vậy ở chỗ này là vô cùng bất hợp lý!

Đằng sau này chắc chắn có cạm bẫy gì đó đang chờ đợi họ!

"Đồng chí Tiểu Tần, chúng ta nên quan sát một chút rồi hãy tiếp tục đi hay sao?" Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Tần Dã hỏi.

Tần Dã cũng cảnh giác nhìn xung quanh.

Xét về hiện tại, hắn không thấy có bất kỳ chỗ nào không đúng.

"Cứ qua đó xem sao đã." "Chỗ này hẳn là một nơi giống như thao trường." "Nếu thật sự có cơ quan thì tôi nghĩ cũng không liên quan nhiều đến chỗ này đâu." Tần Dã giải thích.

"Cái gì?

Thao trường?

Thật hay giả vậy?" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, lập tức quan sát xung quanh một lượt.

Phải nói trong các lăng mộ đế vương khác, tuy không thấy thao trường tỉ lệ 1:1, nhưng trong rất nhiều ghi chép cũng không thiếu những ghi chép về thao trường của quan võ.

Nhưng trong những lăng mộ đó, Vương Bàn Tử cũng chỉ có thể thông qua bản vẽ để kiến thức hình dáng của thao trường.

Còn để kiến thức được cái thật sự thì hôm nay là lần đầu tiên.

"Cậu đừng nói thật." "Chỗ này không hổ là nơi trước đây các võ tướng thường tập luyện." "Nhìn thật sự rất khí phái đó!" Vương Bàn Tử thở dài nói: "Đồng chí Tiểu Tần, nếu chúng ta xét từ tác dụng của

thao trường.” “Cơ quan ở chỗ này sẽ không lại là liên quan đến việc đấu võ với các võ tướng gì đó chứ?” “Nếu chỉ là việc đấu võ với các võ tướng thì mọi chuyện vẫn còn nhẹ nhàng đó.” Tần Dã mím môi, thở dài nói.

“Cái gì!

Ý gì vậy!” Tim Vương Bàn Tử lập tức thắt lại, khi đưa ra suy đoán của mình, hắn đã từng nghĩ, thao trường này tám chín phần mười sẽ không đơn giản như mình nghĩ.

Nhưng nếu vốn dĩ đã là thao trường để luận võ giết chóc, nếu thật sự muốn khiến nó không đơn giản hơn nữa, thì sẽ là dạng gì đây?

Vương Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt.

Hắn có chút không dám nghĩ nữa, nếu nói bây giờ đột nhiên nhảy ra mấy tên binh sĩ muốn đánh một trận với họ, thì đó đã là chuyện khiến hắn vô cùng lo lắng rồi.

Nếu cậu nói còn có thể xuất hiện thứ gì đó tồi tệ hơn nữa!

Vậy thì sẽ rất khó đối phó.

Vương Bàn Tử nhanh chóng giơ thanh kiếm mình vừa nhặt được lên.

Cảnh giác nhìn xung quanh.

“Đồng chí Tiểu Tần, cậu nói thao trường này còn có ý gì đó không đúng nữa là ý gì?” “Tôi nhát gan, cậu ngàn vạn lần đừng dọa tôi nha!” Vương Bàn Tử nhìn xung quanh, một vẻ sẵn sàng khai chiến bất cứ lúc nào.

“Bàn Tử, cậu hẳn cũng đã xem qua rồi, dù là thi Võ Trạng Nguyên ngày xưa, hay các cuộc thi luận võ khác đi nữa.” “Tuy rằng trước cuộc thi người ta đều nói gì mà ‘điểm đến là dừng’ (chỉ chạm chứ

không gây thương tích).” “Nhưng thực tế khi trận chiến thật sự bắt đầu thì lại chẳng mấy ai làm được điều đó.” Tần Dã nói: “Chỉ cần thứ có thể giết người rơi vào tay, để họ tương hỗ giết chóc.” “Vậy thì sinh tử này không còn bị kiểm soát nữa.” “Cho nên thao trường ngày xưa rất nhiều khi cũng là nơi để một số người giải quyết ân oán cá nhân.” “Tôi đang nghĩ, nếu là tôi, tôi muốn thiết lập một cơ quan.” “Trong tình huống này sẽ làm thế nào đây.” “Cũng có thể ở đây thật ra không có thiết lập cơ quan như vậy thì sao?” Vương Bàn Tử vội vàng nói: “Biết đâu người thiết kế tất cả những thứ này muốn có một thứ như vậy để hoài niệm một chút thì sao?” Tuy nhiên, ngay cả Vương Bàn Tử tự mình cũng cảm thấy giả thuyết này có chút không có khí thế.

Xét theo tình hình hiện tại, mỗi khâu mà người thiết kế ngôi mộ này thiết lập đều có mục đích.

Cái gì mà đơn thuần vì kỷ niệm hoặc tình cảm mà thiết lập một cảnh tượng lãng phí như vậy hoàn toàn không thuộc về phương thức thiết kế của hắn.

Chỉ là hết lần này đến lần khác, trên đường đi họ đã gặp quá nhiều cơ quan nguy hiểm chết người rồi.

Vương Bàn Tử thật sự hy vọng có thể tạm dừng một chút!

Ít nhất cũng có thể cho họ thở phào một hơi!

Hai người hơi đi về phía trước một chút, đột nhiên Tần Dã cau mày.

Tim Vương Bàn Tử lập tức chùng xuống, một dự cảm không lành lập tức nảy sinh trong lòng hắn.

“Đồng chí Tiểu Tần, tình hình gì vậy.” “Chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra sao?” Vương Bàn Tử căng thẳng nói.

“Tránh ra!” Tần Dã quát lớn một tiếng, đồng thời đẩy mạnh Vương Bàn Tử sang một bên.

Gần như đồng thời, một cây trường thương gào thét bay qua.

Tần Dã nhanh chóng nghiêng người, cây trường thương đó lướt qua má Tần Dã trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc.

Sau đó trực tiếp cắm phập vào bức tường đá phía sau hắn!

Chỉ với một cú đó, toàn bộ mũi thương đã trực tiếp cắm sâu vào trong bức tường đá, đủ để thấy uy lực của cú đó kinh khủng đến mức nào.

“Ôi trời!

Tình huống gì vậy!” Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng!

Nhìn về phía trước thì thấy không biết từ lúc nào, một bóng người đã xuất hiện trước mặt họ, đối phương nắm chặt cây trường thương trong tay.

Rõ ràng là một tư thế sẵn sàng chờ đợi phát động.

“Đồng chí Tiểu Tần!

Tình hình gì đây?” “Cái này lại là cơ quan giống như trước đây sao?” “Nhưng lần này cái thứ này sao lại không đánh tới vậy?” Vương Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

“Bởi vì đây là thao trường, là nơi luận võ công bằng, muốn giải quyết ân oán ở đây là một chuyện.” “Đánh lén từ phía sau lại là một chuyện khác.” Tần Dã nói: “Hắn bây giờ đang đợi chúng ta.” “Với tư cách là đối thủ đối đầu, đợi chúng ta tấn công.” Vương Bàn Tử gật đầu, thấy đối phương vẫn không có ý định hành động.

Trong đầu hắn đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

“Vậy đồng chí Tiểu Tần, cậu nói nếu cơ chế ở đây là phải đợi

chúng ta cũng chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu thì hắn mới đánh với chúng ta." "Vậy có khả năng nào chúng ta cứ thế đi qua luôn không." "Chúng ta không đánh nữa?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Nghĩ gì vậy!" "Hắn đợi chúng ta có hành động gì đó rồi mới ra tay, đó là sự tôn trọng của hắn với tư cách là đối thủ cạnh tranh dành cho chúng ta." "Nếu chúng ta không đáp lại sự tôn trọng này, vậy hắn còn cần gì phải nói chuyện tôn trọng với chúng ta nữa chứ?" "Cho nên nếu muốn đi qua, cách duy nhất chính là." Tần Dã nói, rút cây trường thương từ bức tường đá ra.

Gần như đồng thời, người trước mặt họ mạnh mẽ giậm chân.

Một tốc độ cực nhanh trực tiếp xông lên.

Đến gần, cây trường thương trực tiếp từ trên không bổ xuống.

Tần Dã nhanh chóng dùng trường thương chắn ngang đỡ đòn tấn công của đối phương!

Cú va chạm lớn trực tiếp phát ra tiếng va chạm chói tai.

Cú va chạm mạnh mẽ đến mức ngay cả Vương Bàn Tử cũng bị đẩy lùi về sau hai bước.

Mặt đất dưới chân Tần Dã dường như cũng xuất hiện một vết rạn nhỏ.

"Trực tiếp đánh bại đối thủ này của chúng ta!" Tần Dã quát lớn một tiếng, chân dậm mạnh, dồn sức vào tay, trường thương dốc toàn lực đẩy ra, dùng sức mạnh mãnh liệt đẩy đối thủ ra.

Sau đó bước nhanh xông lên, trường thương thuận thế đâm tới.

Mà người có thể đứng trên thao trường và đối đầu với người khác thì sao có thể là kẻ tầm thường.

Đối thủ nhanh chóng đứng vững, trường thương theo đó đâm ra.

Mũi thương của cả hai trực tiếp va vào nhau giữa không trung.

Chỉ với cú đó, trong lòng Vương Bàn Tử đã hiểu rõ.

Trận đối chiến này đã không còn khả năng để hắn nhúng tay vào nữa rồi!

Quả quyết né sang một bên, hắn không biết những cơ quan thiết lập bên trong này rốt cuộc là chuyện gì!

Nhưng hắn biết, chỉ riêng sự tinh diệu trong khoảnh khắc va chạm của hai người này.

Trận chiến này mình không gây thêm rắc rối cho Tần Dã thì đã là giúp hắn một việc lớn rồi!

Mũi thương của hai người giao đấu với nhau, nhưng không ai lùi bước.

Đây rõ ràng là hai bên đang tiến hành một vòng giác lực đối quyết!

Kiểu giao đấu này Vương Bàn Tử trước đây đã từng thấy trong một số cổ tịch trong lăng mộ.

Kiểu đối quyết này kiểm tra sự vững vàng của hạ bàn và sự tinh tế trong tay của hai bên giao chiến.

Đầu tiên trong giao đấu chính thức của hai bên, muốn làm được việc va chạm chính xác những điểm tinh vi như vậy đã là một chuyện cực kỳ khó khăn.

Còn phải duy trì trạng thái đó!

Thì càng khó hơn gấp bội!

Lần này Vương Bàn Tử cũng đã được kiến thức rồi, thao trường này tuy nói là nơi có thể giải quyết ân oán giữa hai bên.

Chương 612

Nhưng cái sân đấu này thật sự không phải là ai muốn lên là có thể lên được đâu!

Đồng chí Tiểu Tần, cậu nhất định phải cố gắng nha!

Chúng ta có thể sống sót rời đi thuận lợi hay không, đều trông cậy vào cậu đó!

Vương Bàn Tử không ngừng cổ vũ Tần Dã trong lòng!

Sau khi hai bên duy trì một lúc.

Kẻ ra chiêu trước lại chính là đối thủ của Tần Dã, chỉ thấy hắn đột nhiên run tay, sau đó toàn bộ cây trường thương nhanh chóng xoay tròn!

Cuộc giao đấu của hai bên vốn dĩ là một trận đối chọi không cho phép chút sai lệch nào.

Bây giờ một bên xoay cán thương với tốc độ như vậy, sức mạnh xoay tròn được tạo ra trong chớp mắt đã phá vỡ sự cân bằng này!

Mũi thương nhanh chóng xoay tròn, trực tiếp với một thế tất sát xông về phía Tần Dã!

"Đồng chí Tiểu Tần!

Cẩn thận đó!" Vương Bàn Tử thấy vậy cũng vội vàng la lớn.

Mà điều này dường như đã nằm trong dự liệu của Tần Dã!

Chỉ thấy hắn thân hình mạnh mẽ chìm xuống, cây trường thương xoay tròn cực nhanh lướt qua má Tần Dã.

Tần Dã cũng không hề để ý đến cảm giác đau nhói do áp lực gió trên má gây ra.

Một bước dậm vững vàng, vai theo đó run lên, cây trường thương đang bay ra cực nhanh trong khoảnh khắc va chạm lập tức bị chuyển hướng quỹ đạo nhất định!

Thấy vậy Vương Bàn Tử cũng phấn khích vỗ hai nắm đấm hét lớn: "Đẹp quá!" Tuy nói về thực lực Vương Bàn Tử tự nhận mình quả thực không bằng Tần Dã!

Nhưng những điểm tinh diệu của nhiều chiêu thức này!

Trong lòng Vương Bàn Tử vẫn hiểu rõ.

Phải nói thế tấn công của cây trường thương này quả thực rất lợi hại, nhưng bất kỳ thứ gì khi xung kích theo đường thẳng càng mạnh mẽ.

Thì trong trạng thái cực hạn này càng dễ bị phá hủy!

Tuy nhiên, điều này cũng chỉ ở mức độ lý thuyết, trên thực tế muốn làm được thì độ khó lại rất lớn!

Khi một thứ thật sự đạt đến trạng thái cực hạn!

Sức va chạm mà nó có thể tạo ra cũng rất mạnh!

Lúc này muốn phá vỡ nhịp điệu của nó, thật sự không phải chỉ một cú va chạm đơn thuần là có thể làm được!

Đầu tiên cậu phải có khả năng chịu đựng được cú va chạm của nó, sau đó muốn phá hủy trạng thái cực hạn của nó thì ít nhất phải có sức mạnh tương đương với nó!

Đây chính là lý do tại sao khi người ta sử dụng súng, dù có thể nhìn thấy viên đạn ra khỏi nòng nhưng không thể thay đổi quỹ đạo của viên đạn!

Và một người có thể thay đổi quỹ đạo tấn công của trường thương khi nó đang xung kích cực hạn, thì thực lực của người đó

trong giới võ học đã là một bậc kiệt xuất rồi!

Nhưng Tần Dã có thể làm được còn hơn thế nữa!

Chỉ thấy Tần Dã ngay khi đỡ được đòn tấn công.

Lợi dụng sự di chuyển của cơ thể mình, còn thuận thế vung trường thương từ dưới lên chém qua!

Điều này lại một lần nữa khiến Vương Bàn Tử kinh ngạc.

Chỉ riêng việc có thể đỡ được cú tấn công đó, khả năng của Tần Dã theo hắn thấy đặt trong số những người cùng thế hệ chắc chắn là người đứng trên đỉnh của kim tự tháp rồi.

Lại không ngờ trong tình huống đã làm được việc cực hạn như vậy.

Tần Dã lại còn có thể thực hiện một thao tác cực hạn hơn nữa!

Mà đối thủ của Tần Dã cũng quả thực không phải kẻ tầm thường!

Đối mặt với thao tác cực hạn trong thao tác cực hạn này, vậy mà vẫn có thể đột nhiên dừng bước một cách mạnh mẽ vào khoảnh khắc then chốt cuối cùng, rồi lại thuận thế nhảy lùi tránh thoát!

Cú này ngay cả Vương Bàn Tử cũng không nhịn được mà la hét lên!

Người thời cổ xưa đều vô địch đến vậy sao!

Kẻ này vậy mà chỉ là một người đấu võ trên thao trường thôi đó!

Tôi vốn tưởng rằng Đường triều lợi hại chủ yếu là những tướng quân kia!

Không ngờ chỉ một người như vậy thực lực đã kinh khủng đến thế sao!

Mẹ kiếp!

Đường triều rốt cuộc là một triều đại như thế nào vậy!

Xuất hiện toàn là một lũ quái vật thôi!

Và đối mặt với cao thủ như vậy, tầm quan trọng của việc giành lấy ưu thế Vương Bàn Tử sao có thể không rõ.

Tuy nói cú tấn công này quả thực đã khiến đối thủ này né thoát.

Nhưng cũng đã thuận lợi phá vỡ nhịp điệu của hắn!

Tần Dã sao có thể bỏ qua cơ hội này?

Lập tức xông lên một trận liên tục đâm, quét ngang.

Các loại thương kỹ bá đạo Tần Dã đều dốc hết ra mà sử dụng!

Trong uy lực ép bức như vậy, đối thủ của hắn vậy mà chỉ có công phu phòng thủ bị động!

Đồng chí Tiểu Tần quả nhiên lợi hại mà!

Người này đã lợi hại như vậy rồi, hắn vậy mà còn có thể hoàn toàn áp chế đối phương!

Chỉ cần duy trì nhịp điệu này tiếp tục!

Đồng chí Tiểu Tần nhất định có thể hạ gục hắn!

Vương Bàn Tử vừa nghĩ vừa càng cẩn thận hơn quan sát mỗi lần giao phong của Tần Dã và đối thủ!

Cuộc đối quyết giữa hai cao thủ, việc thiết lập ưu thế thường có vai trò vô cùng quan trọng đối với thắng bại cuối cùng!

Với nhịp điệu áp chế đối thủ như Tần Dã!

Vương Bàn Tử tin rằng dù đối phương có là một người máy, việc xuất hiện sơ hở cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi!

Quả nhiên ngay dưới thế công mãnh liệt như vậy của Tần Dã.

Một lần phòng thủ của đối phương quả nhiên bị Tần Dã phá hủy!

Tần Dã thuận thế đá cho đối phương một cước, ngay khi hắn bị đá ngã về phía sau.

Một bước nhanh đã xông lên!

Bây giờ đối phương đứng không vững, nhìn khắp nơi gần như toàn là sơ hở!

Tình huống này dù là mình cũng có thể nắm chắc đánh bại đối phương!

Huống hồ là cao thủ như Tần Dã!

"Đánh đẹp lắm đồng chí Tiểu Tần!" "Cứ như vậy!

Hạ gục hắn đi!" Vương Bàn Tử kích động la lớn, cứ như thể trận chiến đã kết thúc rồi vậy!

Chỉ là ngay khi Tần Dã sắp ra tay, dị biến đột ngột xảy ra!

Đối thủ tưởng chừng như sắp ngã đó đột nhiên đứng vững lại, sau đó thân hình hơi chìm xuống đồng thời lại là một cú xoay người nhanh chóng, lần nữa vung thương đâm thẳng ra!

Tim Vương Bàn Tử mạnh mẽ chìm xuống!

Trận chiến vừa nãy rõ ràng là một nhịp điệu như vậy!

Chương 613

Sao đột nhiên lại thay đổi rồi chứ!

Theo lý mà nói rõ ràng phải là Tần Dã trực tiếp thuận thế giành lấy chiến thắng trận chiến này rồi chứ!

Sao lại thành ra thế này chứ!

Vương Bàn Tử cũng lập tức hiểu ra, đây căn bản chính là một cái bẫy!

Hắn không biết Tần Dã áp chế đối phương rốt cuộc là thật hay giả!

Nhưng kẻ này tuyệt đối đã sớm bố cục nhất định trong quá trình giao đấu rồi!

Hắn vẫn luôn chờ đợi, chờ đợi chính là Tần Dã đánh ra sơ hở này!

Sau đó khi đối phương dốc toàn lực tấn công phòng thủ hoàn toàn lộ ra sơ hở thì một đòn phản sát Tần Dã!

"Đồng chí Tiểu Tần cẩn thận đó!" Vương Bàn Tử lập tức sốt ruột la lên.

Chỉ là trong lòng hắn cũng hiểu tiếng la hét lúc này đã không thể đóng vai trò then chốt gì nữa rồi.

Lúc này Tần Dã đã hoàn toàn ở trạng thái dồn hết tấn công!

Tình huống này muốn thu chiêu thì gần như là điều không thể!

Cùng với tiếng trường thương đâm xuyên, hai bên giao chiến cũng bước vào một trạng thái hoàn toàn tĩnh lặng!

Nhìn dáng vẻ của hai người, tim Vương Bàn Tử một lần nghẹn đến tận cổ họng.

Hắn muốn đi xem Tần Dã bây giờ thế nào rồi, nhưng lại thật sự không dám tiến lên nửa bước.

Sợ rằng bây giờ nhìn thấy sẽ là cảnh Tần Dã đã bị đối phương đâm xuyên rồi.

Sau một thời gian ngắn giằng co.

Cuối cùng là người cơ quan đối đầu với Tần Dã đã ngã xuống đất.

Vương Bàn Tử đứng sững tại chỗ mặt đầy kinh ngạc, đây tuy là cục diện hắn muốn thấy.

Nhưng lúc này đối mặt với tất cả những điều này hắn lại tỏ ra có chút kinh ngạc.

"Đồng chí Tiểu Tần, tình hình gì vậy?" "Sao người bị đâm xuyên không phải cậu vậy?" Vương Bàn Tử ghé sát lại hỏi với vẻ nghi hoặc.

Câu hỏi này trực tiếp khiến Tần Dã lộ ra một vẻ mặt mơ màng.

"Nghe ý lời cậu nói, cậu còn hy vọng tôi bị đâm xuyên sao?" Vương Bàn Tử lập tức liên tục lắc đầu, cũng nhận ra mình lỡ lời, vội vàng biện giải: "Đồng chí Tiểu Tần cậu hiểu lầm!

Tôi tuyệt đối không có ý này!" "Chỉ là trạng thái giao đấu của hai cậu vừa nãy đó!" "Đặc biệt là cú cuối cùng của hai cậu!

Chẳng phải thằng súc sinh này đã đặt một cái bẫy gì đó sao!" "Sau đó cậu, cậu." Vương Bàn Tử nói rồi dần dần ấp úng, hắn chớp chớp mắt kinh ngạc nhìn Tần Dã, thật sự không biết nên miêu tả thế nào.

"Cậu muốn nói tôi trúng bẫy của hắn phải không." Tần Dã cười nhạt hỏi.

"Đúng đúng đúng!

Tôi chính là ý này!" "Nhưng bây giờ xem ra hình như tôi đã lo lắng

thái quá rồi phải không!" Vương Bàn Tử gãi gáy mặt đầy khó hiểu.

"Thứ này quả thực lợi hại, cái bẫy của hắn vừa nãy quả thực suýt nữa thì thành công rồi." Tần Dã nói: "Khi tôi xông về phía hắn, tôi cảm thấy tôi hẳn là có thể ra tay thành công." "Chỉ là tôi cũng đang suy nghĩ một vấn đề, nếu bây giờ chúng ta thật sự đang đối quyết trên thao trường, và là loại tình huống chỉ cần thua là sẽ mất hết vinh hoa phú quý thậm chí là tính mạng." "Nếu tôi bị dồn đến đường cùng như vậy thì liệu có liều chết một phen không." "Cho nên khi tấn công cuối cùng tôi tuy đã dốc toàn lực, nhưng cũng đã tự chừa cho mình một đường." "May mắn là tôi đã làm như vậy." "Khi tôi cuối cùng xông về phía hắn, cũng chính là khoảnh khắc cuối cùng, tôi đã mượn lực ngay khoảnh khắc hắn phản công." "Lại phản kích ngược lại nhân lúc trường thương của hắn lướt qua tôi, như vậy mới coi như là ra tay thành công." Vương Bàn Tử nghe rồi liên tục gật đầu, tuy nói hắn không tận mắt chứng kiến khoảnh khắc đó, nhưng lý thuyết này hắn đại khái đã hiểu.

Nếu đổi sang một lĩnh vực khác, cuộc giao đấu vừa nãy của hai người giống như cú đấm phản công trên sàn quyền anh.

Mà người kia bất kể là cố ý hay vô ý, đòn tấn công phản kích của hắn đều vô cùng tinh diệu!

Trong trận đối đầu này nếu nói hắn có điều gì không ngờ tới, chính là Tần Dã sẽ thuận thế phản kích ngay khi hắn tung ra đòn phản kích!

"Lợi hại quá!

Đồng chí Tiểu Tần!" "Dù đã chuẩn bị sẵn sàng, trong trạng thái cực hạn đó lại còn tung ra đòn tấn công cực hạn!" "Cái này đơn giản là mẹ của sự vô lý mở cửa cho sự vô lý, vô lý đến tận nhà luôn rồi!" "Đồng chí Tiểu Tần, bây giờ cậu chính là thần tượng không thể thay

thế của Bàn gia tôi!" "Thật đó!

Cậu thật sự quá lợi hại rồi!" Vương Bàn Tử xông về phía Tần Dã một tràng khen ngợi!

Những lời này của hắn thật sự không hề khoa trương!

Có thể nói chỉ có những người thật sự đã trải qua nhiều lần sinh tử mới biết được.

Khi một người đang ở trạng thái cực hạn, muốn phản kích bằng phương thức trạng thái cực hạn thì khó khăn đến mức nào!

"Thôi được rồi, đừng có thổi phồng tôi nữa!" "Chỉ là giải quyết được một người, không có nghĩa là mọi chuyện đã kết thúc rồi." Tần Dã cười khổ nói.

Vương Bàn Tử lập tức bị câu nói này khiến tim chùng xuống.

Hắn vốn tưởng rằng cơ quan của thao trường này chỉ có một người này!

Và bây giờ người này đã được giải quyết thuận lợi, mọi chuyện cũng hẳn là đã ổn thỏa rồi chứ!

Hắn sao cũng không ngờ đây chỉ là một trong số đó!

"Cậu nhìn những cây nến xung quanh là có thể biết." "Phần đang sáng hiện tại vẫn hoàn toàn chưa đủ để đến cuối cùng." "Chỉ có thể nói rằng phía sau này còn có điều gì đó cần chúng ta phải làm đó." Tần Dã giải thích.

"Trời ơi!

Không đùa như vậy nha!" "Thật ra nghĩ kỹ lại!

Có lẽ chỉ là thiết kế không có đèn sáng thôi sao?" "Biết đâu đoạn đường này đã không còn gì nữa rồi, chỉ là nến vì lý do gì đó mà không sáng lên thôi sao?" Vương Bàn Tử liên tục nói, nhưng nhìn cái vẻ

không mấy tự tin của hắn.

Tần Dã sao lại không nhìn ra tên này chính là đang cố gắng nghĩ mọi chuyện theo hướng tốt đẹp chứ!

Điều này cũng khó trách, dù sao đối thủ mà họ vừa gặp phải thực lực thật sự không tầm thường.

Nếu thật sự có thêm vài tên nữa, đối phó đúng là có chút phiền phức!

Vương Bàn Tử đi trước về phía trước.

Kết quả vừa đi được một đoạn không xa, Vương Bàn Tử đột nhiên hụt chân!

"Vãi!" Vương Bàn Tử la lớn một tiếng, dốc toàn lực xoay người nắm lấy mặt đất phía sau!

Tần Dã cũng nhanh chóng xông đến giữ chặt hắn lại!

Sau khi vùng vẫy leo lên được, Vương Bàn Tử nhìn vào bóng tối trước mắt cũng nhìn thấy cái hố dưới chân.

Hắn hít một hơi thật sâu, thử ném một cục đá xuống.

Hồi đáp lại hắn chính là tiếng cục đá rơi xuống đất trống rỗng sau vài giây.

Tim Vương Bàn Tử lập tức chùng xuống!

Với kinh nghiệm của hắn chỉ cần một cú đó đã đủ biết cái hố này rốt cuộc sâu đến mức nào!

"Trời ơi!

Cái này lại là chuyện gì nữa vậy!" "Thao trường tốt đẹp như vậy sao lại có cái thứ này xuất hiện chứ?" "Cái này chẳng lẽ cũng là thứ mà hoàng đế ngày xưa để lại sao?" "Đùa thôi mà!" Vương Bàn Tử bất

lực cảm khái.

“Chuyện này đương nhiên là không thể.” Tần Dã khẳng định nói.

“Cái thứ này rốt cuộc rộng đến mức nào vậy?

Chúng ta nếu dốc toàn lực nhảy một cú có qua được không?” Vương Bàn Tử lẩm bẩm nhỏ giọng.

“Xét từ góc độ cơ quan, tôi nghĩ chắc là không thể.” “Nếu không hắn tạo ra một cái hố sâu như vậy thì có ý nghĩa gì chứ?” Tần Dã đưa ra suy nghĩ của mình.

Đối với điều này Vương Bàn Tử cũng liên tục gật đầu.

Xét từ góc độ thực tế và lý trí, hình như quả thực nên là như vậy!

Hai người đang nghĩ đây là tình huống gì thì.

Những ngọn đuốc xung quanh chợt sáng lên.

Khi nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, Vương Bàn Tử lại một lần nữa không nhịn được kinh hô một tiếng!

Bởi vì lúc này trước mắt họ xuất hiện đơn giản chính là một câu hác khổng lồ!

Vực sâu đó căn bản là sâu không thấy đáy!

Chương 614

Và chiều rộng này quả nhiên là ở mức con người căn bản không thể nào vượt qua được!

Mà ở không xa, thứ duy nhất có thể nối liền hai bên này chính là một cây điếu kiều bằng xích sắt!

"Đồng chí Tiểu Tần!

Cái này lại là cách nói gì nữa vậy!" "Thao trường sau khi qua rồi không phải nên là cung điện gì đó mới đúng sao?" "Bây giờ lại làm ra cái thứ này!

Cái này gọi là chuyện gì vậy!" Vương Bàn Tử vỗ trán la lên.

"Về ngôi mộ này, nào có chỗ nào nói sau thao trường là cung điện đâu." "Chuyện này nói cho cùng cũng chỉ là suy nghĩ 'tiên nhập vi chủ' của chúng ta mà thôi!" Vương Bàn Tử lập tức cứng họng, hắn cố gắng hồi tưởng trong đầu, cố gắng tìm kiếm một chút dấu vết của những lời nói loại này trước đây.

Nhưng bất kể hắn hồi tưởng thế nào cũng căn bản không thể nghĩ ra một chút nào!

"Tôi hiểu rồi!

Đây chẳng lẽ chính là dụng ý thật sự của vở kịch này sao!" "Hắn lợi dụng kiểu suy nghĩ 'tiên nhập vi chủ' này, khiến mọi người tưởng rằng phía sau là an toàn." "Vậy thì dù không có ánh sáng cũng sẽ nhanh chóng xông qua!" "Và rồi đương nhiên sẽ giẫm phải chỗ này!" "Nếu thật sự là như vậy, mọi chuyện thực ra cũng dễ giải quyết hơn nhiều rồi!" "Đó không phải là nói chỉ cần chúng ta thuận lợi tìm được chỗ có thể đi qua!

Thì không còn cơ quan nào khác nữa sao!" Vương Bàn Tử vỗ hai tay hét lên.

"Quả thực có khả năng này." Tần Dã gật đầu.

Nhưng lại không biểu hiện ra vẻ nhẹ nhõm như Vương Bàn Tử.

"Nhưng có thật sự có thể thuận lợi như vậy không?" Tần Dã nói.

"Đồng chí Tiểu Tần, cậu vẫn còn lo ngại gì về đợt này sao?" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt hỏi.

Tần Dã gật đầu tiếp tục nói: "Tôi đang nghĩ đối thủ mà chúng ta lần này đối mặt là một cao thủ xây dựng lăng mộ, thủ đoạn có thể nói là vô cùng tài tình." "Mà ngoài những thủ đoạn siêu phàm như vậy, về tâm tư hắn cũng là cẩn mật đến lợi hại!" "Một người như vậy sẽ chỉ để lại một câu hác mà không cân nhắc đến cơ quan khác sao?" "Cậu nói vậy thì quả thực có chút kỳ lạ đó!" "Đồng chí Tiểu Tần, cậu xem có khả năng này không?" "Chính là cậu trước đây chẳng phải đã đề cập rồi sao!

Rất nhiều lúc, tư duy của người xưa cũng giống như chúng ta!" "Chúng ta bây giờ là vì đã có rất nhiều thủ đoạn có thể vượt qua câu hác!" "Cho nên dù là một câu hác như vậy, đối với chúng ta hiện tại dường như cũng không phải là mối đe dọa quá lớn." "Nhưng đối với quá khứ mà nói, một câu hác như vậy là tuyệt đối không thể vượt qua được đâu!" "Cái này không phải tôi nói bừa đâu nha!" "Cứ nói khoảng cách như vậy!

Cậu dù có tìm con ngựa nhanh nhất thế giới, e rằng cũng không thể nhảy qua được chứ!" "Cho nên đối với hắn mà nói, thủ đoạn như vậy ở một mức độ nhất định cũng coi như là đủ rồi!" Vương Bàn Tử nói.

Đối với điều này Tần Dã không biểu thái gì, phải nói tư duy này

của Vương Bàn Tử tuy lạc quan, nhưng cũng không phải là hoàn toàn vô lý.

Tư tưởng của bất kỳ ai cũng nhất định sẽ bị hạn chế bởi thời đại và kinh nghiệm.

Dù là những người mà thế giới hiện tại cho là vô cùng tiến bộ.

Sự tiến bộ này cũng được thể hiện theo tiêu chuẩn của người đương đại.

Nếu đặt vào một thời gian xa hơn sau này, biết đâu những tia sáng linh cảm của họ cũng đã là kết quả mà người khác đã nghĩ ra rồi thì sao?

Chỉ là xuất phát từ góc độ nội tâm của mình, Tần Dã thực sự không thể dùng lý do này để thuyết phục bản thân.

Một người có tâm tư cẩn mật mà lại làm ra chuyện đại ý như vậy, Tần Dã dù có nghĩ nát óc cũng không thể tưởng tượng ra chuyện này lại tùy ý xuất hiện như thế!

"Đồng chí Tiểu Tần, tôi nói chúng ta ở đây nghĩ nhiều cũng không có ý nghĩa gì!" "Chi bằng chúng ta trực tiếp đi qua cầu xem sao, chúng ta cẩn thận một chút, nếu thật sự có chuyện gì thì nhanh chóng ứng phó, với thân thủ của hai chúng ta cũng không hẳn là không có cách đâu!" Vương Bàn Tử chỉ vào điếu kiều đề nghị.

Tần Dã gật đầu, mặc dù trong lòng vẫn còn đầy bất định.

Nhưng hiện tại họ quả thực cũng không có lựa chọn nào tốt hơn.

Dù lúc này trước mặt họ là một cái bẫy, lựa chọn mà họ có thể làm cũng chỉ có một, đó là đạp lên cái bẫy này mà đi qua!

Vốn dĩ tưởng rằng chuyện này sẽ đơn giản như mình nghĩ.

Nhưng sau khi thật sự giẫm lên điếu kiều, Vương Bàn Tử cuối

cùng cũng nhận ra suy nghĩ của mình rốt cuộc ngây thơ đến mức nào!

Ngay khoảnh khắc hắn giẫm lên, toàn bộ điếu kiều nhanh chóng rung lắc.

Dường như giây tiếp theo sẽ đứt lìa ra vậy!

Phải biết đây chỉ mới là điểm khởi đầu của điếu kiều!

Hắn gần như không dám tưởng tượng nếu đoạn đường này cứ tiếp tục như vậy!

Khi họ đi đến giữa cầu, thì sẽ là một tình cảnh như thế nào!

"Đồng chí Tiểu Tần, cậu nói chất lượng của điếu kiều này chắc không có vấn đề gì chứ?" "Tôi thấy thì, cây điếu kiều này chắc không có lý do gì lại đột nhiên đứt giữa đường chứ?" Vương Bàn Tử trên đường đi không hề dễ chịu, điếu kiều đối với người có thân hình tương đối đầy đặn như hắn vốn đã là vô cùng không thân thiện rồi!

Huống hồ lại còn là loại dài như vậy, rung lắc như vậy.

"Chắc không sao đâu." Tần Dã quan sát một chút nói: "Điếu kiều này tuy nhìn có vẻ không vững, nhưng thực tế hai bên nối liền rất chính xác, đừng nói hai chúng ta, dù có thêm vài người nữa chắc cũng không thành vấn đề đâu." "Được rồi, có lời này của cậu tôi coi như yên tâm rồi." Vương Bàn Tử thở phào một hơi, tuy nói điều này cũng chỉ có thể tăng thêm một chút an ủi cho tâm lý của hắn.

Nhưng dù sao cũng coi như đã được tiêm một mũi cường tâm tễ.

Chỉ là khi họ đi thêm một đoạn nữa, Tần Dã đột nhiên dừng bước.

Trái tim vừa mới thả lỏng của Vương Bàn Tử lập tức lại treo lên.

"Đồng chí Tiểu Tần, tình hình gì vậy?

Sao tự nhiên cậu lại dừng lại?" Vương Bàn Tử hỏi.

“Chỗ này có chút không đúng.” Tần Dã cau mày nói.

“Không đúng?

Cậu đừng dọa tôi nha!” “Chỗ này không thể nào không đúng được đâu!” Vương Bàn Tử lập tức căng thẳng nhìn xung quanh.

Kiểu điếu kiều này vĩnh viễn là một trong những nơi nguy hiểm nhất, nếu thật sự trong tình huống này mà còn xảy ra chuyện gì đó hung hiểm.

Thì chắc chắn là nhắm vào mạng sống rồi!

Còn Tần Dã lúc này thì hai mắt nghiêm trọng nhìn về phía trước, cứ như thể có thứ gì đó tồn tại trước mặt hắn vậy.

“Đồng chí Tiểu Tần, cậu đang nhìn gì vậy?

Tôi sao chẳng nhìn thấy gì cả?” Vương Bàn Tử khó hiểu hỏi, còn thuận thế đi về phía trước hai bước, đưa tay thăm dò về phía trước một chút.

“Bàn Tử, đợi đã!” Tần Dã vội vàng kéo Vương Bàn Tử lại nhưng vẫn chậm một bước, ngay khi Vương Bàn Tử đưa tay về phía trước trong chớp mắt.

Dường như có một thứ gì đó nhanh chóng va vào người Vương Bàn Tử.

“Kỳ lạ, vừa nãy đó là cái gì vậy!” “Hình như là gió gì đó!

Gió rất mạnh!” “Nhưng chỉ một chỗ như vậy sao lại đột nhiên có gió mạnh đến thế chứ?” “May mà cái thứ này không làm lật cái điếu kiều này!” Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, đang nói.

Đột nhiên trong lòng hắn dâng lên một cảm giác khó chịu!

Hắn ôm ngực, thở nặng nhọc, còn chưa kịp hoàn hồn, vô số ký ức chợt ùa về trong tâm trí hắn!

Đợi đến khi Vương Bàn Tử hoàn hồn trở lại, hắn kinh hãi nhận ra phong cảnh xung quanh đã thay đổi hoàn toàn.

Vực sâu và cầu treo lúc trước đã biến mất!

Lúc này, hiện ra trước mắt hắn chính là một chiến trường cổ đại!

Tiếng ngựa phi nước đại và vô số tiếng chém giết không ngừng vang vọng bên tai hắn.

Hắn có thể thấy cung tên xẹt qua bên cạnh mình liên tục, máu tươi không ngừng xuất hiện trước mắt!

Giữa vô vàn tiếng chém giết này, Vương Bàn Tử nhìn thấy những người bên cạnh mình ngã xuống từng người một!

Nỗi sợ hãi cái chết và sự bi thương khi huynh đệ chết ngay trước mắt không ngừng kích thích thần kinh của Vương Bàn Tử, khiến tim hắn không ngừng quặn thắt.

Hắn muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi đáng sợ này, nhưng cơ thể hắn lại hoàn toàn mất kiểm soát, không những không có ý lùi bước mà còn dốc sức lao về phía sâu trong chiến trường.

Những người chết cũng ngày càng nhiều hơn trong cuộc giao tranh này.

Vương Bàn Tử chỉ nhìn thôi đã thấy tim mình đau như cắt.

"Đau quá!

Cút hết đi cho Bàn gia!" Vương Bàn Tử gào thét một tiếng.

Đợi đến khi hắn lần nữa hoàn hồn, cảnh tượng xung quanh lại thay đổi!

Xung quanh biến thành một nơi trông rất giống pháp trường.

Trước mặt hắn là rất nhiều người nằm la liệt trên đất, hai tay bị

trói ngược ra sau.

Chương 615

Với tư thế này, rõ ràng những người này sắp bị xử hình vì một lý do nào đó!

"Cái quỷ gì thế này!

Đây lại là đâu!

Chuyện này là chuyện gì vậy!" Vương Bàn Tử mặt đầy ngơ ngác, vừa chửi bới xong, đã nghe thấy sau lưng mình một giọng nói hùng hồn mang theo ngữ khí mệnh lệnh rõ ràng gào thét: "Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì!

Những tên này là kẻ gây rối trong cuộc chiến lần này!

Đã bắt được chúng thì cứ theo luật mà chém hết!

Chuyện này do chính các ngươi chấp hành!

Muốn báo thù cho huynh đệ của các ngươi không!

Hay là các ngươi chỉ muốn trở thành lũ rác rưởi trơ mắt nhìn huynh đệ mình chết mà không làm gì!" Vương Bàn Tử quay đầu nhìn lại, thấy một người ăn mặc như tướng quân đang gầm lên với bọn họ.

"Không được!" Cùng lúc đó, tất cả mọi người, kể cả Vương Bàn Tử, đều phát ra một tiếng gào thét.

Sau đó, trong tầm mắt của Vương Bàn Tử, hắn thấy rõ mình giơ thanh đại đao trong tay lên.

Không nói thêm nửa lời, đại đao hạ xuống, nhóm người quỳ gối trước mặt hắn lập tức biến thành những thi thể không đầu.

Sau đó, lại là những ngọn lửa lớn bùng cháy liên tiếp trong thành.

Thế lửa dữ dội như muốn thiêu rụi mọi thứ trên đời, và lần này,

ngọn lửa đã lan đến thân thể Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử tận mắt chứng kiến máu thịt mình đang dần dần bị thiêu rụi.

Nỗi đau đớn đó thật kinh khủng, Vương Bàn Tử không thể chịu đựng thêm được nữa.

"A!

Chết tiệt!

Cái thứ quỷ quái gì thế này!

Cút đi!

Cút hết cho Bàn gia!" Vương Bàn Tử la lớn, vung vẩy thanh kiếm nhặt được lúc trước điên cuồng chém vào tứ phía.

Các loại thi thể xung quanh vẫn không ngừng ép sát hắn.

Vương Bàn Tử chỉ cảm thấy trong bầu không khí này, cả người hắn sắp sụp đổ!

Đột nhiên, một sức mạnh túm lấy vạt áo Vương Bàn Tử.

Hắn định tiếp tục phản kháng, nhưng lại bị một lực mạnh mẽ ném thẳng lên không trung!

Sau một trận xoay tròn trên không, Vương Bàn Tử ngã mạnh xuống đất.

Cú va chạm đau đớn này cũng kéo ý thức hắn trở lại.

Hắn bật dậy, miệng vẫn không ngừng gào thét đừng đến đây!

Sau một hồi giãy giụa, Vương Bàn Tử mới nhìn thấy mọi thứ xuất hiện trước mắt hắn lúc nãy đã biến mất hoàn toàn.

Hắn giờ đã trở lại trong cổ mộ lúc trước, và Tần Dã đang đứng trước mặt hắn.

Vương Bàn Tử chợt hiểu ra.

"Vậy là vừa rồi tất cả đều là ảo giác sao?" Vương Bàn Tử uể oải ngồi phịch xuống đất thở hổn hển.

Vừa rồi mọi cảm giác đều quá chân thực!

Cái cảm giác chân thực như đang đích thân trải qua đó khiến Vương Bàn Tử không dám tin đó chỉ là ảo giác.

"Vừa rồi có thể nói là ảo giác, cũng có thể nói không phải." Tần Dã nói: "Bàn Tử, cậu hẳn phải hiểu, con người có khái niệm về thần kinh cảm giác chứ.

Có thể nói tất cả cảm giác của chúng ta đều là nhờ thần kinh cảm giác này.

Và thứ chúng ta vừa gặp phải là một loại oán linh kích thích thần kinh cảm giác của chúng ta.

Chúng dồn tất cả cảm giác được lưu giữ từ ngàn năm trước vào chúng ta, khiến tất cả cảm giác được tái hiện trong não chúng ta ngay lập tức.

Những gì người ta thường nói về việc gặp ma quỷ trước đây thực ra cũng gần như vậy." "A a a, trước đây chỉ nghe người khác nói về cảm giác này." Vương Bàn Tử nói: "Thật không ngờ có một ngày lại thật sự gặp phải chuyện này!

Cảm giác này thật đáng sợ.

Tiểu Tần đồng chí, nói thật, ngay cả bây giờ Bàn gia cũng không dám tin đó chỉ là ảo giác.

Vừa rồi mọi cảm giác đều như thật, còn cả những xúc giác đó nữa!" Vương Bàn Tử cho đến bây giờ vẫn còn run rẩy.

Tần Dã cau mày, tất nhiên hắn cũng đã nhìn thấy những ảo giác

lúc trước.

Hắn tin rằng nếu chỉ là Vương Bàn Tử một mình, với kinh nghiệm đổ đấu tích lũy bao năm của hắn, dù có thật sự đặt vào cảnh tượng đó, hắn cũng sẽ không có phản ứng lớn đến vậy.

Nhưng tình huống vừa rồi có thể nói là cảm xúc của người xưa đã xâm nhập vào não bộ, thay thế cảm xúc ban đầu của chính mình.

Vì vậy, tất cả cảm xúc của đối phương cũng đương nhiên sẽ thay thế suy nghĩ của chính mình.

Trải qua những thứ đó, hắn bây giờ tinh thần của Vương Bàn Tử đã rất yếu ớt rồi!

"Người tạo ra những thứ này thật sự quá lợi hại." Tần Dã nói: "Ảo giác thông thường hắn là chỉ để chúng ta tự mình cảm nhận một số thứ.

Nhưng ở đây lại là ý thức thay thế, nếu ý chí không đủ kiên định, không chừng còn có thể trực tiếp sụp đổ về mặt cảm xúc!" Tần Dã nhìn đôi tay có chút run rẩy của mình, không khỏi lần nữa cảm thán sự đáng sợ của cơ quan này.

Nhìn Vương Bàn Tử vẫn chưa hoàn toàn hồi phục trên đất, Tần Dã cũng không vội vàng giục hắn đứng dậy.

Bây giờ thần kinh hắn đang ở trạng thái vô cùng nguy hiểm!

Nếu không cho hắn đủ thời gian nghỉ ngơi, sau này nếu có gặp phải chuyện gì, không chừng Vương Bàn Tử sẽ suy sụp tinh thần!

Phải đợi một lúc lâu, Vương Bàn Tử mới coi như hơi hoàn hồn lại.

"Cảm thấy khá hơn chưa?" Tần Dã hỏi.

"Ít nhất thì cũng coi như sống lại rồi." Vương Bàn Tử cười khổ

nói: “A a, thật không ngờ Bàn gia có một ngày lại thảm hại đến vậy.” “Đó không phải là vấn đề của cậu, sau khi ý thức cảm xúc của mình bị thay thế, không mấy ai có thể chịu đựng được.” Tần Dã nói.

“Thật không ngờ a!” Vương Bàn Tử vỗ trán nói: “Người xây lăng mộ này lại có thủ đoạn như vậy!

Tôi không dám tưởng tượng tiếp theo còn có thứ gì đang chờ chúng ta nữa!” “Đúng vậy, quả thật rất khó để yên tâm.” Tần Dã quay đầu nhìn cánh cửa đá trầm giọng nói.

Thấy Tần Dã sắp mở cửa đá, Vương Bàn Tử vội vàng tiến lên kéo hắn lại.

“Tiểu Tần đồng chí, huynh đệ tôi xác nhận lại với cậu một lần nữa nhé.

Chúng ta thật sự muốn mở cánh cửa này đi vào sao?

Cái mộ này tôi thấy thật sự có hơi quỷ dị.

Cậu nói xem chúng ta có nên suy nghĩ kỹ lại không.” Biểu hiện hiện tại của Vương Bàn Tử có thể nói là vô cùng bất thường.

Trước đây, vào lúc này, Vương Bàn Tử mà không phải là người đầu tiên xông lên xem xét bên trong đã là tốt lắm rồi.

Nhưng lần này hắn lại do dự về chuyện này.

Đủ để thấy ảo giác vừa rồi vẫn ảnh hưởng rất sâu sắc đến Vương Bàn Tử!

“Cậu còn cần hoãn lại một chút không?” Tần Dã vỗ vai Vương Bàn Tử nói: “Cơ quan mà họ bố trí này quả thực rất lợi hại.

Điều khiến tôi không ngờ hơn là, người bố trí tất cả những thứ này lại có khả năng trực tiếp đặt bức tường cảm xúc tiêu cực đó như một bức tường không khí chặn ngang con đường tất yếu phải qua cầu

treo.

Như vậy, bất kỳ ai đến đây và muốn đi qua cầu treo, đều nhất định sẽ va vào bức tường này.

Vậy thì ảo giác này đã trở thành một cơ quan không thể tránh khỏi.

Hơn nữa, cảm xúc tiêu cực bản thân nó là vô hình, muốn phát hiện ra căn bản là chuyện không thể." Ngay cả bây giờ, cảm xúc tiêu cực lúc trước vẫn còn tồn tại trong hắn, nên hắn hoàn toàn có thể hiểu được trạng thái có chút không thích nghi được của Vương Bàn Tử!

"Thật là mất mặt a, nghĩ đến Bàn gia ta tung hoành sa trường mấy chục năm nay, đây là lần đầu tiên thảm hại đến vậy!" Vương Bàn Tử nói: "Mở cửa đi tiểu Tần đồng chí.

Tuy nói tôi quả thật bị cái thứ đó ảnh hưởng khá sâu, nhưng huynh đệ tôi bây giờ cũng thật sự rất tò mò.

Chương 616

Người tạo ra lăng mộ này rốt cuộc có bản lĩnh như thế nào!

Lại còn có thể thiết kế ra cơ quan như vậy!

Khiến Bàn gia ta mất mặt ở cái chốn này!

Bàn gia ta ít nhất cũng phải cho cái lăng mộ này một bài học!" Vương Bàn Tử siết chặt nắm đấm, nhìn trạng thái hắn thể hiện ra bây giờ, rõ ràng là đang cố gắng hết sức để nghĩ về những chuyện khiến mình tức giận, nhằm mục đích bình ổn sự hoảng loạn trong lòng.

"Yên tâm đi, sẽ có cơ hội thôi." Tần Dã nói, vừa đặt tay lên cửa đá, cả người hắn lại khẽ khựng lại một chút, lông mày cũng nhíu chặt.

Di chứng còn sót lại của cảm xúc lúc trước lập tức khiến Vương Bàn Tử không giữ được bình tĩnh.

Lúc đáng lẽ phải lập tức rời đi như thế này, Tần Dã lại dừng động tác, đây tuyệt đối không phải là điềm báo tốt!

"Tiểu Tần đồng chí, cậu còn đợi gì nữa!

Nhanh lên mở cửa chúng ta chạy thoát đi!" Vương Bàn Tử lập tức la lên.

Tần Dã quay đầu nhìn Vương Bàn Tử một cái, sau đó trầm giọng nói: "Vậy mới đúng." Vương Bàn Tử bị nói đơ người, cả người đứng ngây tại chỗ rất lâu mới phản ứng lại, vội vàng tiến lên hỏi: "Tiểu Tần đồng chí, lời cậu nói là có ý gì!

Lúc này chúng ta phải nhanh chóng chạy đi, chuyện này hình như không có gì sai đúng không!" "Sau khi trải qua cái bẫy cảm xúc vừa rồi, tôi nghĩ chín mươi lăm phần trăm người sẽ vì bị những cảm xúc

tiêu cực đó ảnh hưởng mà bắt đầu sợ hãi.

Và lúc này, dù là vì sợ hãi hay muốn che giấu sự sợ hãi, tóm lại kết quả cuối cùng đều nhất định muốn chạy khỏi nơi này với tốc độ nhanh nhất." Tần Dã nói.

Vương Bàn Tử vẫn có chút không hiểu, nhanh chóng truy vấn: "Đây không phải là lẽ đương nhiên sao?

Nơi này nguy hiểm như vậy, quỷ mới biết tiếp theo còn có thứ gì đến gây phiền phức cho chúng ta!

Lúc này đương nhiên phải nhanh chóng chạy đi mới đúng!" Lời Vương Bàn Tử vừa dứt, đột nhiên hắn nhận ra có điều gì đó không ổn.

Hắn quay đầu nhìn cánh cửa đá, lại quay đầu nhìn Tần Dã, trong một khoảnh khắc, trong đầu hắn nghĩ đến người thiết kế lăng mộ này từng bước tính toán!

"Chẳng lẽ trên cánh cửa này cũng có cơ quan gì sao?" Vương Bàn Tử hỏi.

Tần Dã gật đầu.

Vương Bàn Tử lập tức nuốt một ngụm nước bọt, chặt chẽ a!

Mọi thứ liên kết thật sự rất chặt chẽ a!

Sau khi bị loại năng lượng tiêu cực đó tấn công, mọi người đương nhiên đều muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi đáng sợ này!

Thực tế Vương Bàn Tử vừa rồi chính là như vậy!

Nếu không phải Tần Dã đã đứng trước cửa đá trước một bước, Vương Bàn Tử khẳng định mình tuyệt đối đã đẩy cửa đá ra.

Vậy thì theo tính cách của người thiết kế lăng mộ này, hắn thật sự sẽ không có chút chuẩn bị nào sao?

Không!

Điều này tuyệt đối không thể!

Cho dù cơ quan năng lượng tiêu cực trước đó đã đủ chí mạng.

Nhưng sự cẩn thận của người thiết kế lăng mộ này tuyệt đối sẽ không cho phép hắn yên tâm chỉ vì thế.

Hắn nhất định sẽ có kế hoạch thứ hai, và kế hoạch này chắc chắn tám chín phần mười là nằm trên cánh cửa đá này.

Nếu quả thật là như vậy, thì trong tình huống không có đủ chuẩn bị!

Mở cửa liều lĩnh, cho dù đó chỉ là cơ quan cơ bản nhất, trong trạng thái đó e rằng cũng khó mà an toàn vô sự!

Huống chi với tính cách của người thiết kế lăng mộ này, cái gọi là cơ bản bản thân nó đã không tồn tại.

"Tiểu Tần đồng chí, cái đó... cánh cửa đá này rốt cuộc đã bố trí cơ quan gì vậy?" Vương Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt, cẩn thận hỏi.

"Đơn giản mà nói thì đó là một thiết bị cơ quan tự hủy tương tự." Tần Dã giải thích.

"Cái gì!" Câu trả lời này thật sự khiến Vương Bàn Tử giật mình một trận.

Người thiết kế lăng mộ này cho dù là một kẻ điên, nhưng điều này chẳng phải hơi quá điên rồ sao!

Để lại cơ quan tự hủy gì đó!

Điều này chẳng phải hơi quá đáng sao!

Trong khoảnh khắc, Vương Bàn Tử chỉ có thể đờ đẫn đứng tại chỗ nhìn Tần Dã với ánh mắt ngơ ngác.

Hắn cố gắng hiểu lời nói của Tần Dã trong đầu, nhưng hắn dường như thật sự không làm được!

"Tiểu Tần đồng chí!

Tôi biết lời giải thích này của cậu vô cùng xác đáng!

Nhưng chẳng phải sự xác đáng này hơi quá đơn giản sao?

Tự hủy?

Chuyện này quá khoa trương rồi!

Đây không phải là lăng mộ của họ sao?

Họ cứ thế cho nổ tung à?

Đùa à!

Nếu thật sự là như vậy, thì chúng ta chẳng phải cũng xong đời rồi sao!" Vương Bàn Tử vỗ trán, hắn cảm thấy đầu óc mình hình như không đủ dùng.

"Đương nhiên không đến mức phá hủy toàn bộ lăng mộ." Tần Dã thở dài trầm giọng nói: "Sức công phá của vụ nổ này không lớn lắm, phạm vi ảnh hưởng cũng tương tự.

Nhưng cũng đủ để phá hủy khối đất dưới chân chúng ta." "Không phải chứ!" Vương Bàn Tử vội hỏi: "Vậy tiểu Tần đồng chí, chúng ta còn có con đường nào khác để rời đi không?" Đối với điều này, Tần Dã chỉ có thể lắc đầu đáp lại.

Câu trả lời này thật sự khiến Vương Bàn Tử càng hoảng loạn hơn.

Không có lối thoát khác, lối thoát duy nhất lại liên kết với khối đất dưới chân họ.

Chẳng phải điều đó có nghĩa là Tần Dã phá hủy cơ quan chẳng

khác nào tự sát sao?

Chẳng phải điều đó có nghĩa là đây căn bản là một tình thế không có lời giải sao!

Vương Bàn Tử ngồi phịch xuống đất.

Sau khi nhìn thấy hy vọng sống, hắn rất khó khăn mới thoát ra khỏi trạng thái tồi tệ bị năng lượng tiêu cực chiếm cứ lúc trước.

Giờ đây, tình thế này không nghi ngờ gì lại giáng cho hắn một đòn nặng nề.

Sự chán nản và cảm xúc tiêu cực ảnh hưởng kép, cộng thêm vẻ mặt nghiêm trọng của Tần Dã lúc này, Vương Bàn Tử lập tức mất hết tinh thần.

Cả người hắn trực tiếp uể oải ngồi phịch xuống đất.

"Xong rồi!

Lần này chúng ta coi như xong hết rồi.

Chết chắc rồi a!" Vương Bàn Tử thở dài, gần như đã từ bỏ khả năng sống sót.

"Bàn Tử, nếu cậu thật sự muốn chết thì cứ tiếp tục ngồi đây đi." Tần Dã nói.

"Cái gì?" Vương Bàn Tử ngẩng đầu lên nghi hoặc nhìn Tần Dã.

Tiểu Tần đồng chí nói vậy là có ý gì?

Theo logic giao tiếp trước đó để phán đoán, bọn họ bây giờ hẳn là đã đi vào đường cùng mới đúng!

Đây mới là logic bình thường a!

Nhưng lời nói của tiểu Tần đồng chí lúc này nghe lại hoàn toàn không phải ý này!

Chẳng lẽ đây không phải là tử cục!

Chuyện này tiểu Tần đồng chí có thể xoay chuyển được sao?

Chương 617

“Tiểu Tần đồng chí!

Cậu nghiêm túc đó sao!

Chuyện này cậu có cách để xoay chuyển được ư?” Vương Bàn Tử trực tiếp nhảy dựng lên từ dưới đất, mặt đầy kinh ngạc nhìn Tần Dã!

Trong mắt hắn tràn đầy ánh sáng, trước đây hắn chưa từng biết.

Thì ra vào khoảnh khắc sau khi ở trong tuyệt vọng lại nghe được tin tức liên quan đến sự sống, lại có thể mang đến niềm vui lớn đến vậy!

“Nói xoay chuyển thì hơi khoa trương rồi.” Tần Dã cười khổ nói: “Phải nói là cánh cửa đá này quả thật đã liên động với cơ quan tự hủy này.

Nhưng uy lực của nó lại yếu hơn nhiều so với tôi tưởng tượng.

Nếu chỉ xét về uy lực, toàn bộ nền tảng này chắc chắn sẽ bị nổ tung.

Nhưng tốc độ lại không đúng.

Cảm giác này không phải là vụ nổ tức thời, mà là sẽ có một quá trình.

Ngoài ra, trên cánh cửa đá này tôi không cảm nhận được bất kỳ cơ quan nào khác.” Vương Bàn Tử cũng dần dần cau mày.

Lời nói này của Tần Dã, với kinh nghiệm của hắn, đương nhiên là hiểu, cũng biết chuyện này rốt cuộc quái lạ đến mức nào!

Nếu là thiết kế cơ quan, đã là thiết lập loại cơ quan đồng quy vu tận này, đương nhiên phải là dùng sức mạnh lớn nhất để phá hủy.

Ngay cả việc biến mọi thứ thành bình địa ngay lập tức cũng là hợp lý.

Tại sao lại còn phải để lại thời gian cho người khác sống sót chứ?

Điều này rõ ràng là không hợp lý a!

Nếu cậu nói là về việc lựa chọn và bố trí thuốc nổ.

Chuyện này đặt trên người những người xây mộ khác, Vương Bàn Tử có thể còn tin một chút.

Nhưng người này, với sự cẩn trọng của hắn, Vương Bàn Tử không hề dám nghĩ chuyện này có thể xảy ra với hắn!

"Vậy chuyện này cậu có manh mối gì không?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Không có, theo quan sát của tôi.

Cơ quan như vậy e rằng kết quả cuối cùng chỉ có thể là phá hủy cây cầu treo kia.

Ngoài ra, tôi thật sự không nghĩ ra còn có tác dụng nào khác!" Tần Dã cau mày nói.

"Vậy tiểu Tần đồng chí, bây giờ chúng ta phải làm sao?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Đương nhiên vẫn là mở cửa rồi." Tần Dã cuối cùng vẫn bất lực nói: "Bất kể là từ góc độ an toàn hay từ góc độ đối thủ mà xét.

Tôi đều không nghĩ ra ý đồ của việc làm này rốt cuộc là gì.

Muốn biết e rằng chỉ có lựa chọn mở cửa này.

Còn về những cái khác, tôi đoán chỉ có thể tự cầu đa phúc thôi." Nghe đến đây, Vương Bàn Tử cũng lập tức căng thẳng vô cùng!

Nếu đây thật sự là một tử cục.

Không khéo ngay khoảnh khắc Tần Dã mở cửa, bọn họ đều sẽ bỏ mạng ở đây.

Nhưng sự do dự như vậy của Vương Bàn Tử cũng không kéo dài bao lâu.

Dù sao bây giờ đặt trước mặt bọn họ chỉ có hai con đường.

Một là liều một phen mở cửa!

Nếu thuận lợi, ít nhất cũng có thể giành cho mình một chút cơ hội thở dốc!

Hai là đi ngược lại cầu treo, điều này đương nhiên cũng có nghĩa là tất cả những gì họ đã gặp phải trước đó e rằng đều phải trải qua lại một lần nữa.

Không cần nghĩ xa xôi, chính là phía sau cánh cổng thành ở cuối trường học kia!

Không biết có bao nhiêu binh sĩ đang hổ thị đam đam đứng bên ngoài.

Vương Bàn Tử cảm thấy mình căn bản không thể chống đỡ!

"Hay là chúng ta cứ liều một phen đi." Vương Bàn Tử cuối cùng vẫn cố gắng điều chỉnh tốt trạng thái của mình rồi nói.

Tần Dã gật đầu, sau đó từ từ đẩy cửa đá ra.

Gần như cùng lúc, cuối đài nền phát ra một tiếng "ầm" nổ lớn!

Toàn bộ rìa đài nền đều nứt vỡ ngay lập tức, chỉ là vì lúc này mức độ nổ vẫn chưa quá sâu, nên vẫn chưa xảy ra sập đổ.

Vương Bàn Tử lúc này tim như muốn nhảy ra khỏi cổ họng!

Cái cảm giác giật mình liên tục này đối với hắn thật sự quá kích thích!

“Tiểu Tần đồng chí, huynh đệ tôi vẫn kiến nghị, hay là cậu cứ trực tiếp mở cánh cửa này ra càng nhanh càng tốt đi!

Cái cảm giác như đang chờ chết này thật sự quá không chịu nổi!” Cảm xúc tiêu cực lúc trước lại liên tục dâng trào trong lòng Vương Bàn Tử.

Cảm giác này thật sự quá khó chịu, Vương Bàn Tử thậm chí còn cảm thấy mình sắp phát điên rồi!

Tần Dã hít sâu một hơi, quay đầu nhìn Vương Bàn Tử.

“Hãy chuẩn bị sẵn sàng.” Tần Dã nhắc nhở Vương Bàn Tử lần cuối.

Vương Bàn Tử dứt khoát liên tục gật đầu.

Sau đó nhanh chóng chuẩn bị tâm lý để xông thẳng ra ngoài.

Tần Dã lập tức dùng sức, trực tiếp nhanh chóng đẩy cánh cửa đá ra.

Gần như cùng lúc, bọn họ nghe rõ phía sau truyền đến một trận tiếng “ầm ầm” cực lớn!

Vụ nổ lập tức xảy ra, toàn bộ đài nền dần dần rơi vào trạng thái sụp đổ.

Nhưng đối với điều này, Vương Bàn Tử lại không tỏ ra quá hoảng loạn!

Đúng như Tần Dã đã nói, với tình hình bọn họ đang ở trước cửa, vụ nổ này căn bản không đủ để gây ra mối đe dọa chí mạng cho họ!

Trái tim đang treo lơ lửng của Vương Bàn Tử cuối cùng cũng sắp được đặt xuống.

Hắn cứ ngỡ rằng chuyện tồi tệ nhất này sắp kết thúc một cách thuận lợi ở đây.

Nhưng điều hắn tuyệt nhiên không ngờ tới là, ngay khi hắn vừa thả lỏng, Tần Dã đột nhiên la lớn một tiếng.

"Không ổn!

Chạy!" Còn chưa kịp để Vương Bàn Tử phản ứng, Tần Dã đã xông qua cửa đá, đồng thời tay đã bắt đầu đóng cửa!

Ngay cả Tần Dã cũng tỏ ra căng thẳng đến vậy!

Vương Bàn Tử đâu dám chần chừ gì nữa!

Vội vàng cùng Tần Dã xông vào trong cửa!

Không những thế, tốc độ xông của Vương Bàn Tử còn nhanh đến kinh người.

Rõ ràng là dưới sự thúc đẩy của bản năng, hắn chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này!

Nhưng ngay sau khi hắn xông vào cửa đá không lâu, Vương Bàn Tử liền cảm thấy dưới chân mình trống rỗng!

Còn chưa kịp phản ứng đã sắp rơi xuống!

May mà Tần Dã ngay sau lưng hắn, một tay túm lấy vạt áo hắn!

Kéo hắn trở lại thì mới tránh được kết cục Vương Bàn Tử rơi xuống.

Kết quả còn chưa kịp để Vương Bàn Tử cảm ơn Tần Dã, đã nghe Tần Dã hét lớn: "Nhanh đến giúp một tay!" Nghe Tần Dã ra lệnh khẩn cấp như vậy, Vương Bàn Tử đâu dám chần chừ nửa phần.

Vội vàng nhanh nhất có thể xông lên giúp đẩy cửa.

Chương 618

Ngay lúc này, luồng gió lạnh lẽo lúc trước lại từ sau cửa đá lọt vào.

Vô tình bị luồng khí tức đó ảnh hưởng, Vương Bàn Tử lập tức cảm thấy những cảm xúc tuyệt vọng đáng sợ đó dâng lên trong lòng.

Cả người Vương Bàn Tử run lên, suýt nữa thì suy sụp vì sự bi thương trong lòng.

"Bàn Tử kiên trì lên!

Nhanh đóng cửa lại!" Tần Dã nhanh chóng la lên.

May mà lúc này cảm xúc tiêu cực tác động lên Vương Bàn Tử không nhiều lắm!

Hơn nữa với tình huống nguy hiểm đến tính mạng như bây giờ!

Con người quả thật sẽ bị những cảm xúc như sợ hãi ảnh hưởng.

Nhưng khi ở trong một hoàn cảnh tuyệt vọng thực sự, cái khao khát sinh tồn hoàn toàn xuất phát từ bản năng ngược lại sẽ khiến con người sản sinh ra sức mạnh chưa từng có!

Sau một thời gian ngắn uể oải, Vương Bàn Tử cũng lập tức điều chỉnh tốt trạng thái của mình.

Hai người hợp lực nhanh chóng đóng cánh cửa đá lại.

Vì e dè những cảm xúc tiêu cực đó, sau khi đóng cửa đá, Vương Bàn Tử còn dùng thân mình chống vào cửa đá một lúc lâu!

Trong quá trình này, hơi thở của hắn vẫn luôn rất gấp gáp!

Rõ ràng hắn vẫn đang chịu ảnh hưởng của những cảm xúc tiêu cực đó!

“Cảm thấy tốt hơn chưa?” Tần Dã đứng bên cạnh đợi một lúc, cho đến khi cảm thấy hơi thở của Vương Bàn Tử dần ổn định lại mới mở miệng hỏi.

Vương Bàn Tử ôm trán, ngồi uể oải trên đất một lúc rồi mới gật đầu ra hiệu.

“Để cậu chê cười rồi.” Vương Bàn Tử cười khổ nói.

Nhớ lại trong sự nghiệp hạ địa của mình, tình huống mất mặt như thế này đúng là lần đầu tiên!

“Đúng rồi tiểu Tần đồng chí, vừa rồi là chuyện gì vậy?

Tôi cảm thấy những thứ đó lúc trước lại chạy đến trên người tôi rồi!

Chẳng phải chúng phải ở vị trí cầu treo sao!

Sao còn có thể đi vào được chứ!” Vương Bàn Tử bất lực nói.

Trước đó, hắn đã suy nghĩ vô số khả năng về việc vụ nổ đài nền có thể gây ra cho họ.

Nhưng hắn nằm mơ cũng không ngờ, khả năng cuối cùng lại là loại chuyện đó!

“Chúng ta cuối cùng vẫn đã đánh giá thấp người tạo ra lăng mộ này.” Tần Dã cũng ngồi xuống đất cười khổ nói: “Tôi ban đầu cho rằng chủ nhân lăng mộ chỉ dựng một bức tường trên cầu treo.

Nhưng bây giờ xem ra, chúng giống như bị giam cầm ở trên đó thì đúng hơn.

Chỉ cần sức mạnh giam cầm này còn tồn tại!

Thì chúng không có cái gọi là không gian hoạt động!

Nhưng một khi cầu treo bị phá hủy, chúng sẽ như mất đi xiềng

xích giam cầm mình.

Đương nhiên sẽ không thể kiểm soát mà khuếch tán ra xung quanh.

Còn việc cậu vừa rồi bị hẫng chân, cũng là vì nơi chúng ta đang đứng bây giờ thực ra là một đoạn cầu thang không ngừng đi xuống.

Vừa rồi cậu tương đương với việc đã xông ra ngoài rồi." Lời giải thích của Tần Dã khiến sống lưng Vương Bàn Tử lạnh toát.

Việc những cảm xúc tiêu cực kia còn có thể khuếch tán như vậy thật sự là điều hắn không ngờ tới.

Nghĩ đến sự đáng sợ trong tâm tư của người thiết kế lăng mộ này, Vương Bàn Tử không khỏi rùng mình một cái.

"Người thiết kế lăng mộ này thật sự quá đáng sợ!

Vì cảm xúc tiêu cực bản thân nó là vô hình, nên khi mọi người mở cửa đá ra, họ nghĩ rằng mình đã tìm thấy hy vọng sống.

Nhưng nếu lúc đó họ không kịp thời đóng cửa lại..." Vương Bàn Tử nói đến đây không khỏi tự giễu một tiếng, rõ ràng là đang nhớ lại bộ dạng thảm hại của mình lúc trước.

"Tôi nghĩ lúc như vậy mà quên đóng cửa hẳn không phải là số ít đâu nhỉ?

Chính vì như vậy, khi phong ấn được giải trừ, những cảm xúc tiêu cực đó sẽ tràn ngập vào cơ thể chúng ta.

Vậy thì không ngoài ý muốn, chắc chắn sẽ có không ít người vì thế mà mất đi hy vọng sống.

Vô tình hay hữu ý mà sẽ rơi xuống từ đây.

Tâm tư của người thiết kế lăng mộ thật sự quá tinh vi.

Vòng này khóa chặt vòng kia, đúng là không cho người ta một chút

cơ hội thở dốc a!" Vương Bàn Tử cười khổ nói.

"Cậu nói không sai, quả thật là một người vô cùng đáng sợ." Tần Dã nói: "Đã đến rồi, chúng ta cứ xuống xem sao.

Tôi bây giờ càng lúc càng muốn chiêm ngưỡng rốt cuộc chủ nhân lăng mộ này là nhân vật như thế nào." Nhìn nụ cười ẩn hiện trên mặt Tần Dã, Vương Bàn Tử lại cười khổ.

"Tiểu Tần đồng chí căn bản không phải người bình thường a!

Nếu là người bình thường gặp phải tình huống này tuyệt đối sớm đã hoảng loạn không chịu nổi rồi.

Cậu thì lại thản nhiên!" "Lúc này hoảng loạn thì có ích gì chứ?

Chẳng lẽ còn có thể giải quyết phiền phức của chúng ta sao?" Tần Dã cười ha ha nói: "Đã không làm được, vậy chúng ta hoảng hay không hoảng thì có sao đâu chứ?

Hơn nữa trong lòng tôi cũng đã có mấy lựa chọn rồi." Vừa nghe đến đây, Vương Bàn Tử cũng lập tức hưng phấn hẳn lên: "Hải yêu!

Tiểu Tần đồng chí cậu được đó!

Chúng ta đối mặt với những thứ nguy hiểm đến tính mạng này, chỉ riêng việc sống sót đã đủ mệt mỏi rồi!

Cậu lại còn có thời gian rảnh rỗi để suy nghĩ những chuyện này.

Tiểu Tần đồng chí, cậu không phải là quái vật đó chứ?" "Cái này gọi là lời gì!" Tần Dã nhanh chóng phản đối!

"Cái này không thể trách huynh đệ tôi nghĩ lung tung a!

Chỉ là những biểu hiện này của cậu, đó không phải là điều một người ở trình độ bình thường có thể làm được.

Tôi thật sự không dám tưởng tượng nếu lần hành động này không

có cậu, Bàn gia bây giờ sẽ ở trong trạng thái như thế nào!" Vương Bàn Tử liên tục bày tỏ sự kính trọng đối với Tần Dã.

"Tiểu Tần đồng chí, hay là cậu nhanh nói cho huynh đệ tôi biết đi!

Cậu nghĩ đến những nhân vật nào vậy!" Vương Bàn Tử tiếp tục hỏi.

"Bây giờ tôi cũng chỉ là phỏng đoán, không có bất kỳ bằng chứng nào.

Cho dù nói ra cũng không có ý nghĩa gì.

Chúng ta bây giờ vẫn nên đi xuống trước rồi tính.

Cánh cửa đá này tuy tạm thời chặn những thứ đó ở bên ngoài.

Nhưng cánh cửa đá này có hiệu quả đến mức nào đối với những thứ bên ngoài này thì chúng ta căn bản không biết.

Cứ mãi ở đây, e rằng đêm dài lắm mộng!" Tần Dã lập tức nêu ra vấn đề mà bọn họ cần phải suy nghĩ nhất hiện tại.

Và Vương Bàn Tử quả nhiên đã bị những cảm xúc tiêu cực trước đó gây ra ám ảnh tâm lý rồi.

Tần Dã vừa nhắc đến chuyện này, sự tò mò của Vương Bàn Tử lập tức thu lại.

"Đi!

Đi!

Nơi này âm khí quá nặng không nên ở lâu!" Vương Bàn Tử vừa nói vừa dẫn đầu bước xuống cầu thang.

Có thể thấy trong lòng Vương Bàn Tử cũng thực sự hoảng loạn.

Với hình thức của người thiết kế lăng mộ, đoạn đường này chắc chắn phải xem xét liệu có cơ quan nào xuất hiện hay không!

Chương 619

Nhưng Vương Bàn Tử lại vì muốn rời khỏi nơi này mà bỏ qua cả những điều cơ bản như vậy.

Điều đó đủ để thấy Vương Bàn Tử lúc này hoảng loạn đến mức nào!

Nhưng may mắn là người thiết kế lăng mộ này cũng không muốn tận diệt, ít nhất là bây giờ vẫn chưa.

Cho dù Vương Bàn Tử xuống cầu thang một cách bất cẩn như vậy, suốt đường đi cũng không gặp phải dù chỉ nửa cái cơ quan nào, bọn họ cứ thế bình yên xuống đến phía dưới!

"Tiểu Tần đồng chí, cậu nói là vận may của chúng ta tốt, hay là ở đây còn có chuyện gì khác vậy?" Vương Bàn Tử nhìn Tần Dã cẩn thận hỏi.

Dù sao cái lăng mộ này hắn đã thấy sự lợi hại rồi.

Ngay cả chuyện oán hồn trực tiếp nhập vào người như thế này cũng có thể xảy ra!

Quỷ mới biết ở nơi này còn có thể tạo ra cơ quan gì!

Hiện tại trong mắt hắn, gặp phải chuyện gì đó mới là tin tốt.

Ít nhất là gặp phải chuyện thì nói rõ chuyện này cứ thế mà xong.

Cùng lắm là liệu cơm gắp mắm.

Nhưng không gặp chuyện gì, căn bản khiến người ta không thể yên tâm.

Trong đầu cứ không ngừng nghĩ đến tiếp theo sẽ gặp phải chuyện gì.

Dù sao ở nơi này, Vương Bàn Tử đã khẳng định, muốn bình an vô sự đó là chuyện tuyệt đối không thể.

"Hiện tại xem ra tạm thời không có gì." Tần Dã quan sát xung quanh nói: "Nhưng nói ở đây không có chuyện gì thì cũng không phải là không thể." Hai người đang đi, đột nhiên Vương Bàn Tử cảm thấy dưới chân mình đạp phải cái gì đó.

Trong lòng Vương Bàn Tử lập tức giật thót một cái, với kinh nghiệm của hắn sao lại không biết chứ.

Hễ là ở loại nơi này mà đạp phải thứ gì đó, thì trăm phần trăm là có chuyện gì đó sắp xảy ra!

Hai người nhanh chóng cảnh giác xung quanh!

Bất kể bên trong này đã chuẩn bị cơ quan gì cho họ, nhưng chuẩn bị trước ít nhất sẽ không bị đánh bất ngờ!

Cùng với việc Vương Bàn Tử nhấc chân lên, bức tường đá xung quanh liền truyền đến một trận tiếng "ầm ầm" cực lớn.

Lần này, trái tim hai người đều treo lên tận cổ họng.

Động tĩnh lớn như vậy, nói không có chuyện gì xảy ra là tuyệt đối không thể!

Rất nhanh, liền thấy bức tường đá xung quanh xuất hiện một luồng sáng!

Những luồng sáng này như những đom đóm rất nhanh liền theo những hoa văn trên bức tường đá mà sáng lên.

Trong chớp mắt, vô số chữ viết và bích họa đã hiện ra trên bức tường đá!

"Tiểu Tần đồng chí, bây giờ chúng ta phải làm sao?" Vương Bàn Tử không dám hành động tùy tiện, quay đầu nhìn Tần Dã hỏi.

“Đã hào phóng cho chúng ta xem như vậy, thì cứ lên xem thôi.” Tần Dã nói: “Tôi cũng khá tò mò.” Tần Dã vừa nói vừa đi dọc theo những bích họa.

Nhận được lời này của Tần Dã, Vương Bàn Tử đương nhiên cũng không còn gì phải lo lắng.

“Tiểu Tần đồng chí, những chữ viết trên này thì huynh đệ tôi đều nhận ra.

Chỉ là những bức họa này huynh đệ tôi thật sự có chút không hiểu.

Cậu có thể hiểu không?

Giải thích cho huynh đệ nghe đi?

Một nơi như thế này, thì chắc chắn là chuẩn bị kỹ lưỡng một chút sẽ tốt hơn!” Vương Bàn Tử nhìn một lượt, thật sự không nhìn ra được quá nhiều điều, cuối cùng cũng chỉ có thể nhìn về phía Tần Dã.

“Đơn giản mà nói, tám bức họa này chính là bốn loại thủ đoạn.” Tần Dã nói: “Một là giới thiệu bằng chữ viết, một là hình dạng của thủ đoạn.

Thật không ngờ.

Người tạo ra lăng mộ này muốn tạo ra một ngôi mộ mạnh nhất xưa nay chưa từng có, sau này cũng không ai sánh bằng.

Vì vậy, hắn đã chiêu mộ vô số thủ đoạn trong thiên hạ, cuối cùng chiêu mộ được bốn bí pháp.

Cái thứ nhất chính là Nghịch Bát Quái mà chúng ta đã từng chứng kiến trước đây.

Đây là một loại trận pháp có thể đảo ngược tám phương, phá vỡ quy luật, thậm chí là sinh tử.

Hắn lợi dụng công pháp này để cho tướng quân quá cố sống lại,

khiến lực lượng chiến đấu mạnh nhất từng bảo vệ Thái Tông Hoàng đế có thể tiếp tục bảo vệ lăng mộ này với sức mạnh đỉnh cao khi cần thiết.

Thủ đoạn thứ hai chính là Bình chướng oán linh.

Chính là loại mà chúng ta vừa gặp phải, đây là một loại công pháp tập hợp oán niệm của con người lại với nhau.

Những oán niệm được tập hợp này bản thân chúng không thể kiểm soát.

Nhưng thủ đoạn thứ ba lại khiến điều này trở thành có thể.

Thủ đoạn thứ ba thực ra là một thứ tương tự như Cấm cố chi pháp.

Vận dụng bộ công pháp này, có thể giam cầm oán niệm ở một nơi.

Chỉ cần pháp trận giam cầm còn tồn tại, những oán niệm này sẽ luôn ở lại đó.

Và chỉ cần chạm vào thứ này, sẽ lập tức bị cảm xúc của chủ nhân oán niệm ban đầu ảnh hưởng.

Những oán niệm này có bao nhiêu thì tính bấy nhiêu, vào lúc chúng đau khổ nhất sẽ trực tiếp nhập vào não bộ của người này!

Từ đó thay thế ý thức ban đầu của người đó.

Vào lúc này, cảm xúc của chủ nhân oán niệm chính là cảm xúc của chủ nhân mới này.

Ý chí của một người mạnh mẽ chỉ là vấn đề ý chí của bản thân người đó.

Nhưng một khi ý chí mạnh mẽ của bản thân không còn là ý chí của người đó, mọi thứ sẽ trở nên khác biệt.

Dưới ảnh hưởng của tình huống này, người ta có thể trực tiếp suy sụp tinh thần.” Vương Bàn Tử lập tức cau mày.

Trong đầu hắn, tất cả những gì hắn đã trải qua và cảm xúc trước đó vẫn còn tươi mới!

Đây cũng là lý do tại sao khi cầu treo bị nổ tung và Tần Dã nói những oán niệm này đã lan ra, Vương Bàn Tử không hề cân nhắc đến những nguy hiểm tiềm tàng tiếp theo mà lao xuống bậc đá.

Thực sự đối với hắn mà nói, cho dù bên dưới có thật sự có yêu ma quỷ quái gì, mức độ đáng sợ cũng không thể sánh bằng việc bị những oán niệm này ảnh hưởng, thậm chí là phát điên a!

“Trời ơi!” Vương Bàn Tử vỗ trán: “Sự áp chế về mặt vũ lực được hình thành bởi hai vị tướng quân mạnh mẽ ngày xưa như xà thần, và sau đó là sự tàn phá về mặt tinh thần của những oán niệm này.

Cái này một bên trong một bên ngoài đúng là không cho người ta yên ổn a!” Lần này hắn coi như đã triệt để chứng kiến cái lăng mộ này rốt cuộc có thể đáng sợ đến mức nào.

Chỉ riêng cái một trong một ngoài, một bên vật lý một bên tâm lý này, người bình thường gặp phải e rằng chỉ còn đường chết a!

Ngay cả hắn nếu không phải vì có Tần Dã, có lẽ cũng đã bỏ mạng ở nơi này rồi!

“Ngay cả khi chỉ xét đến những thủ đoạn này, tôi nghĩ trong số các lăng mộ đã biết hiện nay, chắc cũng không có mấy cái có thể vượt qua được đâu nhỉ?” Tần Dã trầm giọng nói.

“Tiểu Tần đồng chí, lời cậu nói này hơi khiêm tốn rồi.” Vương Bàn Tử nói: “Chỉ riêng Bàn gia tôi đã từng hạ nhiều mộ đến vậy mà xem!

Cái nào có thể đạt đến trình độ này thì căn bản là không có a!

Tiểu Tần đồng chí, huynh đệ tôi còn một nghi vấn!

Ở đây chúng ta đã thấy ba nội dung.

Chẳng phải vẫn còn cái thứ tư sao?

Cái thứ tư này là chuyện gì vậy?" "Cái thứ tư này là một loại luyện đan chi pháp." Tần Dã nói.

"Cái gì?

Luyện đan?" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt hỏi.

Cái từ này hắn cũng đã lâu lắm rồi không nghe thấy.

"Không sai, luyện đan, hơn nữa nhìn ý trên này, cái được luyện chế còn là một loại đan dược vô cùng đặc biệt!" Tần Dã tiếp tục nói: "Cái này thật sự đã lâu lắm rồi không nghe nói đến!" "Vậy luyện chế loại đan dược gì?" Vương Bàn Tử tò mò hỏi: "Chẳng lẽ lại là thuốc trường sinh bất lão gì đó sao?" "Không, nhìn mô tả trên này, đan dược này không phải là khiến người ta trường sinh bất tử." Tần Dã giải thích: "Mà là như đảo ngược thiên cương vậy, khiến người đã chết có thể sống lại.

Chương 620

Hơn nữa công lực còn đại tăng!" Vương Bàn Tử lúc này đã đờ đẫn tại chỗ.

Hắn chớp chớp mắt, mặt đầy ngơ ngác nhìn Tần Dã.

Hắn trước đó đã cảm thấy cái lăng mộ này mang lại cho mình quá nhiều chấn động rồi!

Nhưng tin tức này xuất hiện vẫn đủ để Vương Bàn Tử ngạc nhiên không thôi.

Khiến người ta có thể trường sinh bất tử, đây đã là một khái niệm vô cùng đáng sợ rồi.

Có thể nói trong quá khứ không biết có bao nhiêu đế vương đã dành cả đời để đạt được mục đích này.

Nhưng cái gọi là chết mà sống lại thì tuyệt đối là một khái niệm còn phải thăng hoa hơn nữa trên cơ sở này.

Tiền đề của trường sinh bất tử là cậu trước hết phải còn sống, nói cách khác.

Tình huống này rất giống như trong một dòng sông thời gian.

Vận dụng một loại thủ đoạn nào đó để kéo dài thời gian của cậu vô hạn.

Nhưng dù vậy, thời gian này cũng đang tiến về phía trước a!

Nhưng chết mà sống lại thì đồng nghĩa với việc trực tiếp đảo ngược thời gian của cậu rồi.

Đây tuyệt đối là một khái niệm càng đáng sợ hơn!

"Trời ơi!

Đã xem ba cái trước rồi thì có thể nghĩ đến cái thủ đoạn cuối cùng này cũng không thể là thứ đơn giản!

Chỉ là không ngờ cái thứ này lại không hề đơn giản chút nào!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói: "Vậy còn có ghi chép nào khác không?

Có nói đến có người nào đã ăn loại thuốc này chưa?" Tần Dã lắc đầu.

"Trên này hoàn toàn không có ghi chép về mặt này.

Chúng ta tốt nhất vẫn nên cầu nguyện là không có.

Bất kể là những binh sĩ mà chúng ta gặp trước đây hay hai vị tướng quân.

Khi chiến đấu với họ trong điều kiện hạn chế, dù thực lực có yếu hơn một chút, nhưng ít nhất cũng có thể có cách khéo léo.

Nhưng nếu là trực tiếp chiến đấu với một người đã phục sinh, thì lại là một khái niệm hoàn toàn khác.

Không thể dùng mẹo, không có thủ đoạn, chỉ có thể thuần túy đấu bằng thực lực.

Hơn nữa nếu thật sự là đã đưa loại thuốc này cho ai đó, tôi đại khái cũng có thể đoán được một số điều." Nói đoạn, lông mày Tần Dã không khỏi nhíu chặt hơn.

Vương Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn, lòng cũng treo lơ lửng.

Nhìn vẻ mặt của Tần Dã, điều hắn nghĩ đến tuyệt đối không phải là tình huống tốt đẹp gì!

"Tiểu Tần đồng chí, cậu cứ nói thẳng đi!

Cậu cứ giấu giếm như vậy ở đây, có thể làm người ta chết vì tò mò đó!" Tuy rằng Vương Bàn Tử nghĩ đến câu trả lời này chắc chắn sẽ không phải là điều mình muốn biết.

Nhưng so với việc không biết gì cả, chỉ thuần túy ở một bên lo lắng sợ hãi, hắn vẫn hy vọng có được một câu trả lời.

"Loại đan dược hoàn toàn phá vỡ quy luật thời gian này, cho dù có thật sự nắm giữ thủ đoạn tạo ra nó.

Cũng có thể nghĩ rằng tuyệt đối không thể thực hiện việc sản xuất hàng loạt loại này.

Vì vậy, loại đan dược này khi được nghiên cứu ra chắc chắn sẽ dùng cho những người vô cùng quan trọng.

Lấy triều Đường mà nói, nếu là dùng cho văn thần, có mấy vị mưu lược chúng ta căn bản không thể đối địch với họ.

Còn về những võ tướng đó, chúng ta càng khó có cơ hội chiến thắng.

Đương nhiên, tình huống tồi tệ nhất không phải là họ sống lại.

Mà là vị Thái Tông Hoàng đế kia.

Bởi vì tài văn võ song toàn mà được xưng là Thiên Sách Thượng Tướng Quân." Nghe đến đây, Vương Bàn Tử đột nhiên có chút hối hận.

Hắn coi như đã hiểu cái gọi là "khó được hồ đồ" mà người ta thường nói là có ý gì.

Con người đôi khi thật sự hồ đồ một chút thì tốt hơn a!

Con người sống đôi khi thật sự đừng cái gì cũng biết thì tốt a!

Hắn ban đầu nghĩ rằng biết những câu trả lời này có thể khiến mình có chút chuẩn bị tâm lý.

Nhưng bây giờ thật sự biết rồi chẳng phải lại càng khiến mình sốt ruột hơn sao?

Hắn coi như đã hiểu, cái đáp án này a, đôi khi thật sự không phải không biết không được!

Nếu kết quả cuối cùng mà đáp án này mang lại là điều mình không thể kiểm soát, thì chi bằng không biết gì cả!

"Tuy nhiên những điều này đều dựa trên phỏng đoán rằng loại đan dược này đã được luyện chế ra." Tần Dã cười khổ nói: "Chúng ta vẫn có thể cầu nguyện loại đan dược này căn bản chưa được luyện chế ra.

Thì chúng ta sẽ không gặp phải chuyện gì cả." Vương Bàn Tử cũng chỉ có thể đáp lại bằng nụ cười khổ tương tự.

Cầu nguyện loại đan dược này căn bản chưa được luyện chế ra, chuyện này đương nhiên là tốt.

Nếu là trong tình huống bình thường không cần Tần Dã mở lời, Vương Bàn Tử khẳng định mình cũng chắc chắn sẽ làm như vậy!

Nhưng loại suy nghĩ này trong cái lăng mộ này không có tác dụng a!

Cái nơi chết tiệt này thật sự quá tà môn rồi!

Hơn nữa người tạo ra lăng mộ này thủ đoạn cũng cao minh lợi hại!

Bất kể chuyện gì phi thường trong tay hắn dường như cũng dễ như trở bàn tay.

Đã với thực lực của hắn đã thực hiện được ba thủ đoạn trước, thì cũng tiện tay thực hiện cả thủ đoạn thứ tư cũng không có gì đáng ngạc nhiên a.

Ngay khi Vương Bàn Tử đang do dự như vậy.

Ánh sáng xung quanh chợt biến mất, toàn bộ không gian lại chìm vào một màn đêm đen kịt.

Lần này tuyệt đối là khiến Vương Bàn Tử lại càng căng thẳng hơn!

Hắn hoảng hốt cảnh giác xung quanh.

Sau khi nhận thức được sự đáng sợ của lăng mộ này, bây giờ bất kỳ điểm bất thường nào cũng khiến hắn không dám lơ là!

Chưa đợi Vương Bàn Tử hoàn hồn.

Đã nghe thấy một trận tiếng "ầm ầm" cực lớn.

"Vãi!

Tình huống gì!

Chẳng lẽ là cơ quan lớn nào đó đã khởi động sao!" Vương Bàn Tử căng thẳng kêu lên.

"Đừng hoảng trước, nghe động tĩnh này không giống cơ quan tấn công!" Tần Dã vội vàng gọi Vương Bàn Tử lại.

Trong lăng mộ này, trong tình huống chưa rõ ràng như vậy, không hành động tùy tiện không nghi ngờ gì là lựa chọn chính xác nhất!

Qua một lúc, tiếng "ầm ầm" đó liền dừng lại.

Sau đó là nến cứ lần lượt sáng lên, cuối cùng đã chiếu sáng một con đường trước mắt mọi người!

"Cái này lại có ý gì?" Vương Bàn Tử bây giờ thật sự có chút căng thẳng.

"Còn có thể có ý gì." Tần Dã nhìn con đường trước mắt nói: "Chẳng phải là lời mời gọi chúng ta sao?

Hơn nữa nhìn phương hướng này, đây hẳn là con đường đến nơi chứa đan dược phục sinh lúc trước." "Vãi!

Vậy thì nghĩ như vậy, loại đan dược này chắc chắn đã được luyện

ra rồi a!

Vậy chúng ta làm sao?

Chương 621

Có còn muốn đi vào không!" Vương Bàn Tử hỏi.

"Bàn Tử, cậu có biết vì sao cái gọi là "mời quân vào rọ" vĩnh viễn đều có hiệu quả không?" Tần Dã thản nhiên nói: "Không vì cái gì khác, chỉ vì người bày ra cái cục này ngay từ đầu đã không cho chúng ta lựa chọn.

Chúng ta biết đây là một cái bẫy, nhưng cái bẫy này, chúng ta không thể không bước vào.

Bây giờ những con đường khác đã bị phong tỏa, đường lùi của chúng ta cũng đã bị nổ hủy.

Đừng nói là không biết bên trong này có bẫy hay không.

Ngay cả khi chúng ta đã nhìn thấy bẫy bên trong này, chúng ta cũng buộc phải xông vào!" Nghe đến đây, Vương Bàn Tử cũng bất lực.

"Người xưa đôi khi trong phương diện này thật sự đủ tàn nhẫn.

Hoàn toàn không tính toán để lại đường sống cho người khác a!" "Đặt vào chỗ chết mà sau đó lại sống dậy, nghĩ như vậy có phải sẽ cảm thấy tốt hơn một chút không?" Tần Dã vừa nói vừa trực tiếp sải bước đi vào thông đạo.

Vương Bàn Tử ban đầu còn định cằn nhằn vài câu, nhưng đúng như Tần Dã đã nói, bây giờ hắn căn bản không có lựa chọn, bất lực cũng chỉ có thể đi theo.

Suốt chặng đường này, Vương Bàn Tử đi một cách vô cùng cẩn thận.

Hắn cầm súng không ngừng nhìn xung quanh.

Cứ như thể giây tiếp theo sẽ có thứ gì đó trực tiếp từ tường hoặc trong đường hầm này xông ra vậy.

“Bàn Tử, cậu cũng không đến mức căng thẳng như vậy chứ?” Tần Dã nhìn hắn có chút cạn lời.

“Tôi căng thẳng như vậy chẳng phải đều là vì cậu sao!

Ở trong đoạn lăng mộ này hành động đâu dám lơ là a!

Tiểu Tần đồng chí, cậu rốt cuộc làm thế nào mà, rõ ràng là một nơi nguy hiểm có thể xảy ra bất cứ lúc nào!

Cậu lại có thể đi một cách thản nhiên như vậy!” Vương Bàn Tử cũng cùng biểu cảm cạn lời.

“Vì tôi cũng không biết ở đây rốt cuộc sẽ có chuyện gì xảy ra.” Tần Dã nói.

Vương Bàn Tử bị nói đơ người đứng một bên, hắn cảm thấy mình hình như có chút không hiểu lời Tần Dã rồi!

Hắn nói hình như là không rõ ở đây sẽ có chuyện gì xảy ra?

Cũng có nghĩa là trong khái niệm của Tần Dã, hắn ngầm thừa nhận ở đây tồn tại nguy hiểm, chỉ là không chắc chắn sẽ có nguy hiểm gì.

Cái tư duy này hắn là không sai chứ!

Vậy thì ở một nơi hiểm ác như vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể đối mặt với những cơ quan nguy hiểm đến tính mạng.

Lúc này chẳng phải không nên căng thẳng sao?

“Cẩn thận và hoảng loạn là hai chuyện khác nhau.” Tần Dã thản nhiên nói: “Tôi biết nơi này có thể có nguy hiểm.

Nhưng với tình hình hiện tại mà nói, nguy hiểm ở đây rốt cuộc là

gì, và sẽ phát huy tác dụng vào lúc nào.

Điểm này tôi hoàn toàn không thể biết.

Đã như vậy, chúng ta cứ mãi lo lắng ở đây cũng sẽ không có tác dụng thực tế.

Thay vì để đầu óc mình bị những lo lắng này chiếm lấy, chi bằng dồn toàn bộ sự chú ý vào tình hình bên trong, như vậy vạn nhất có chuyện gì thật sự xảy ra, ít nhất cũng không đến mức bị đánh bất ngờ." Vương Bàn Tử liên tục gật đầu.

"Cậu nói vậy đúng là không sai a, mẹ kiếp, đều tại cái nơi này quá tà môn.

Chuyện cơ bản như vậy Bàn gia tôi lại quên mất rồi." Vương Bàn Tử vỗ trán, vừa đi được một đoạn, đã nghe thấy dưới chân mình truyền đến một tiếng "ba tháp".

Trái tim Vương Bàn Tử vừa mới đặt xuống lập tức lại treo lên cổ họng!

Hắn trong lòng hiểu rõ, đây chắc chắn là đã chạm phải cơ quan nào đó!

Nhưng hắn không thể hiểu nổi a!

Đoạn đường này hắn không dám nói là cẩn thận đến cực điểm, nhưng cũng tuyệt đối là vô cùng chú ý tình hình xung quanh mình!

Không có lý do gì lại vô duyên vô cớ đạp phải cơ quan nào đó a!

"Là cảm ứng trọng lực!" Tần Dã cau mày nói: "Chỉ cần trọng lượng đạt đến một mức độ nhất định mà đạp lên chỗ này, cơ quan sẽ lập tức kích hoạt." "Không phải chứ!

Vậy chúng ta bây giờ phải làm sao!" Vương Bàn Tử lo lắng hét lớn một tiếng, liền nghe thấy một trận tiếng gió vang lên.

Vương Bàn Tử dù sao cũng là một người cực kỳ mẫn cảm.

Lập tức nhanh nhất có thể nằm bò xuống đất, cách né tránh này tuy có chút thảm hại, nhưng trong lúc sinh tử, ai còn để ý đến điều này!

"Bàn Tử!

Chạy!" Thấy lại một phát cung nỏ từ trong tường bay tới.

Tần Dã xông tới, vung gậy trong tay đánh vào cung nỏ làm nó rơi xuống.

Sau đó một tay túm lấy Vương Bàn Tử liền nhanh nhất có thể xông ra ngoài!

Vương Bàn Tử cũng trong quá trình chạy nhanh chóng điều chỉnh lại thân hình, sau đó dốc toàn lực đi theo sau Tần Dã.

Vương Bàn Tử quay đầu lại nhìn, kinh hãi nhận ra phía sau đó đâu phải là cung nỏ gì!

Đó căn bản là những cây trường thương không ngừng đâm ra cùng lúc từ bốn phía!

Bốn cây trường thương đâm ra, tất cả đều đâm đến tận cùng!

Sau đó liền không có ý thu về nữa!

Vương Bàn Tử không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Khi nghe thấy tiếng cung nỏ, hắn dựa vào kinh nghiệm của mình hoàn toàn theo bản năng mà nằm bò xuống đất.

Hắn cứ ngỡ rằng cách né tránh này đã đủ.

Nếu không phải Tần Dã nhanh chóng kéo hắn dậy, e rằng bây giờ hắn đã bị cung nỏ này đâm thành thịt xiên rồi!

"Tiểu Tần đồng chí, cái này lại là tình huống gì vậy?" Vương Bàn

Tử hỏi.

“Tình huống giúp chúng ta luyện thể lực đó.” Tần Dã nói.

“Tiểu Tần đồng chí, cậu đừng đùa nữa!

Lúc này còn có tâm tư đùa giỡn nữa!” Vương Bàn Tử bất lực la lên.

“Người đang đùa giỡn là cậu đó!” Tần Dã nói: “Đến lúc này còn có tâm tư quan tâm chuyện này, bây giờ chúng ta đáng lẽ không nên nhanh chóng chạy trốn sao!

Nếu không muốn chạy được nửa đường thì hết hơi hoặc hết thể lực thì nhanh chóng chạy đi!

Cơ quan này e rằng sẽ xuất hiện liên tục, cho đến khi chúng ta chạy đến tận cùng!” Nghe đến đây, Vương Bàn Tử vội vàng thò đầu ra nhìn, kết quả là không nhìn thì còn đỡ.

Vừa nhìn cả người hắn lập tức giật thót một cái.

Trời ạ!

Hiện tại trong cái hành lang này chỉ có những cây nến đã được thắp sáng.

Còn về cuối của những cây nến này ở đâu, từ vị trí hiện tại của bọn họ lại hoàn toàn không nhìn ra được!

Đùa cái quỷ gì!

Người xây lăng mộ này chẳng phải hơi quá thâm độc sao!

Cậu nói cậu muốn thiết lập cơ quan thì cứ làm cơ quan cho đàng hoàng đi!

Xây cái đường hầm này dài như vậy làm gì!

Cứ chạy như vậy trên này!

Chẳng phải chắc chắn là sẽ mệt chết người sao!

Làm gì!

Muốn hành hạ người ta một trận rồi mới giết sao!

Chương 622

Vương Bàn Tử muốn khóc mà không ra nước mắt, đời này hắn quả thật đã gặp không ít cơ quan!

Nếu nói về mức độ chí mạng, trên đây cũng đã chứng kiến không ít!

Nhưng nói về việc hành hạ người ta đến vậy, đây cũng là lần đầu tiên a!

"Không được nữa rồi!

Tiểu Tần đồng chí, tôi cảm thấy tôi sắp chạy không nổi nữa rồi!

Cứ thế này Bàn gia tôi sẽ chết vì mệt trước mất!" Vương Bàn Tử gần như đã sắp từ bỏ, lại ngẩng đầu lên thì thấy một cánh cửa lớn xuất hiện trước mắt.

"Ối trời ơi!

Liễu ám hoa minh a!" Vương Bàn Tử kích động kêu lên, dùng hết sức lực cuối cùng toàn lực xông tới.

Hắn không biết cánh cửa này có cơ quan gì tồn tại hay không.

Hắn đã không quản được những chuyện đó nữa rồi!

Bây giờ bọn họ không có thời gian để phá giải cơ quan gì!

Bây giờ muốn rời khỏi đây, chỉ có thể dựa vào sức mạnh thô bạo!

Vương Bàn Tử bất chấp tất cả, dốc toàn lực đâm sầm vào.

Hắn cứ ngỡ cánh cửa đá này sẽ kiên cố như những cái đã gặp trước đây.

Nhưng không ngờ chất lượng của cánh cửa đá này lại kém đến

bất ngờ!

Chỉ với một cú đâm như vậy của hắn, lại trực tiếp bị phá tung!

Trước đó để đảm bảo vạn vô nhất thất, Vương Bàn Tử đã dùng hết toàn thân sức lực!

Sau khi phá cửa, lại càng không thể dừng bước chân của mình.

Nhưng trước mắt hắn lại chỉ là một vực sâu vạn trượng!

"Không phải chứ!

Lại giở trò này!" Nhớ lại cơ quan cầu treo lúc trước.

Vương Bàn Tử bây giờ chỉ muốn chửi thề!

Chẳng phải nói người chế tác cơ quan mật thất này là một người vô cùng lợi hại sao!

Một người lợi hại như vậy sao lại có thể làm ra chuyện sử dụng lại cùng một loại cơ quan chứ!

Điều đáng giận hơn là, cả hai lần này mình đều trúng chiêu!

Vương Bàn Tử căn bản không thể phanh lại, cả người trực tiếp lao vào giữa không trung.

May mà Tần Dã cũng ngay sau lưng hắn, một tay giữ lấy hắn lại kéo hắn trở về!

Vương Bàn Tử đang ngồi trên mặt đất liền vội vàng nhìn ra phía sau.

Tuy nói cái vách núi dựng đứng trước mắt khiến hắn vô cùng căng thẳng, nhưng vẫn chưa quên phía sau còn có biết bao nhiêu ngọn trường thương đang đuổi theo bọn họ!

May mắn thay, lần này hắn quay đầu lại, không thấy trường thương nào mới xuất hiện.

Tất cả các ngọn trường thương đều đã dừng lại ở vị trí cách cửa đá hai ba bước.

Chỉ là những trường thương này trông cũng không có ý định thu về, chúng vẫn giữ nguyên trạng thái hợp lại với nhau!

"Có vẻ như cơ quan này không phải để lấy mạng chúng ta." Tần Dã quan sát những ngọn trường thương nói.

Lời nói này lập tức khiến Vương Bàn Tử kinh ngạc.

"Tiểu Tần đồng chí!

Cậu có muốn nghe lại lời mình vừa nói không!

Cơ quan này!

Cậu nói nó không phải để lấy mạng chúng ta sao?

Cậu phải biết đấy!

Nếu vừa rồi chúng ta chạy chậm một chút thôi, thì đã đứt gánh rồi!" Vương Bàn Tử vỗ trán hét lên.

"Nếu nó thực sự muốn lấy mạng, thì nó có thể làm được nhiều hơn thế này." Tần Dã nói: "Thời điểm các trường thương xuất ra và khoảng cách khe hở cuối cùng để lại.

Một khi cơ quan được kích hoạt, việc luồn lách qua đó là điều không thể.

Hơn nữa, điều kiện kích hoạt các cơ quan này là trọng lực.

Với trọng lượng của người trưởng thành, chỉ cần bước đến đây, các cơ quan này chắc chắn sẽ được kích hoạt.

Ngay cả khi cẩn thận cũng vô dụng!

Nếu nó thực sự muốn giết chúng ta, thì sao không trực tiếp thiết lập cơ quan này thành một khi kích hoạt, sẽ đâm tới từ cả phía trước

và phía sau cùng lúc, hiệu quả chẳng phải tốt hơn sao?

Hơn nữa, vị trí cuối cùng mà cơ quan này dừng lại, cho dù chúng ta không thể mở cửa, thì những cơ quan này cũng không thể tạo thành mối đe dọa cho chúng ta.

Cuối cùng, cánh cửa này cũng vậy, nó đã được mở ra quá dễ dàng." Đối với điều này, Vương Bàn Tử cũng cau mày.

"Đúng thật, nếu không phải cánh cửa này nhẹ như vậy, Bàn gia cũng đâu đến nỗi trực tiếp xông ra!

Điểm này thật sự rất không ổn, trong vô số lăng mộ mà Bàn gia đã đi qua, cho dù là cửa đá kém chất lượng thật, thì khi tông vào cũng phải trực tiếp phá hủy cánh cửa chứ!

Chuyện trực tiếp tông tung cửa như thế này, Bàn gia thật sự chưa từng thấy bao giờ.

Ngay cả cửa chống trộm bây giờ, chất lượng cũng không kém thế này đâu!" "Những điều này đều là vấn đề.

Cậu nói người xây dựng lăng mộ này không muốn lấy mạng chúng ta, nhưng tất cả những gì hắn làm đều nhằm mục đích giết chúng ta.

Nhưng cậu nói hắn muốn lấy mạng chúng ta, thì lại để lại quá nhiều đường sống." Tần Dã phân tích.

"Tôi biết rồi!

Hắn ta chỉ muốn đùa giỡn chúng ta!" "Mẹ kiếp!

Kẻ xây lăng mộ này cũng quá thâm độc đi!

Người đã chết rồi!

Mà còn đùa giỡn người khác!" Vương Bàn Tử lập tức bực tức.

Hắn có thể chấp nhận đấu trí đấu dũng với người đã chết, nhưng bị người đã chết coi như khỉ mà đùa giỡn!

Cái loại chuyện này là cái quái gì vậy!

"Cậu nói đúng, người đã chết đùa giỡn người khác thì có ý nghĩa gì chứ?

Thông thường, người ta muốn đùa giỡn ai đó đều là để thỏa mãn mục đích bản thân có thể xem cho sướng mắt.

Nhưng bọn họ đã chết rồi, cho dù chúng ta bị đùa giỡn thảm hại đến đâu, bọn họ cũng không nhìn thấy!

Vậy thì có thể thỏa mãn mục đích gì chứ?" Tần Dã nói.

"Người xưa thật sự thích bày ra những trò hoa hoè phức tạp này!

Không tài nào nghĩ thông được!" "Tiểu Tần đồng chí, cậu có thể nghĩ ra nguyên do nào không?" Vương Bàn Tử vỗ trán khổ não hỏi.

"Tôi chỉ có thể nghĩ đến hai khả năng." "Khả năng thứ nhất là chúng ta đã chứng kiến thủ đoạn thứ tư mà bọn họ đã thực hiện.

Trong lăng mộ này, Thái Tông Hoàng đế, thậm chí nhiều người hơn, đều đã sống lại.

Và chúng ta bây giờ giống như những người hầu trong tay bọn họ, đang biểu diễn để làm hài lòng bọn họ." Tần Dã cau chặt mày nói: "Khả năng thứ hai là các cơ quan trước đó thực ra đều là những thứ giống như bài kiểm tra.

Người tạo ra những cơ quan này chắc hẳn còn có những hậu kỳ tiếp theo.

Và trước khi chúng ta bước vào hậu kỳ đó, hắn muốn xem chúng ta có đủ tư cách hay không.

Chương 623

Nếu là khả năng thứ nhất, có nghĩa là sau này chúng ta e rằng phải đối mặt trực tiếp với Thái Tông Hoàng đế.

Vậy thì chúng ta e rằng cần phải chuẩn bị tâm lý đầy đủ.

Đặc biệt là bây giờ phải đối mặt với Thiên Sách Thượng tướng, kẻ đã phục sinh bằng phương pháp này và công lực đã tăng cường.

Khả năng thứ hai có nghĩa là chúng ta sẽ còn gặp không ít phiền phức.

Đương nhiên, còn có một cục diện tồi tệ nhất." Nói đến đây, Tần Dã không khỏi cau mày trầm mặc.

Sự trầm mặc này của hắn khiến Vương Bàn Tử có chút không biết phải làm sao.

Hắn kéo tay liên tục hỏi: "Tiểu Tần đồng chí!

Cục diện tồi tệ nhất là gì!

Cậu nói đi chứ!

Cậu không biết kiểu giữ kín không nói mới là đáng sợ nhất sao!" "Thôi bỏ đi, không có gì, hy vọng vận khí của chúng ta sẽ không tệ đến thế." Vương Bàn Tử hoàn toàn ngây người.

Đôi khi hắn thật sự hận mình không thể ở cùng đẳng cấp với Tần Dã, nếu không thì ít nhất cũng sẽ không trong tình huống này chỉ có thể vô cớ lo sợ như vậy.

"Haizz, thôi vậy, đã cậu nói thế rồi, thì tôi đoán dù tôi có hỏi thế nào cũng sẽ không có câu trả lời.

Vậy thì chúng ta cứ giả định bây giờ chúng ta đang gặp phải tình

huống thứ hai đi.

Vậy mục đích hắn kiểm tra chúng ta là gì?

Hơn nữa, chỗ chúng ta đang đứng bây giờ, lại là một vách núi như vậy, chúng ta tổng phải có cách để đi qua chứ?" Vì không thể nghĩ thông, Vương Bàn Tử đành tập trung vào hiện tại.

"Muốn nói đến đường đi qua thì chắc là cái này." Tần Dã chỉ về phía trước nói.

Vương Bàn Tử nhìn qua, cả người lập tức hóa đá tại chỗ.

Hắn thật sự không muốn gọi thứ mình đang nhìn thấy trước mắt là một con đường.

Dù sao thì bây giờ trước mắt hắn chỉ có một đống cột đá không rõ ràng, không nhìn ra bất kỳ quy luật nào.

Chỉ là bề mặt những cột đá này khá nhẵn nhụi, trông đúng là đã được mài dũa đặc biệt.

Với kinh nghiệm của Vương Bàn Tử, bố trí như thế này chắc chắn tám chín phần là một lối đi.

"Trời đất quỷ thần ơi!" "Để chúng ta đi qua từ đây sao?" "Trước đó còn tiêu hao thể lực của chúng ta một phen sao?" "Chủ nhân lăng mộ này làm việc cũng đủ thâm độc!" Vương Bàn Tử vỗ trán khó hiểu nói.

"E rằng còn không đơn giản như vậy." Tần Dã nói.

"Không phải chứ Tiểu Tần đồng chí!

Cậu đừng dọa tôi!" Vương Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt, trợn tròn mắt kinh ngạc nói.

"Những điều thừa thãi tôi cũng không nói được." "Chỉ là có cảm giác như vậy." Tần Dã nói: "Vì người thiết kế lăng mộ đã để lại câu

đố như thế này, vậy thì cứ lên xem sao.

Có lẽ trên đó sẽ có gợi ý giải đáp mà hắn để lại thì sao?" Tần Dã dẫn đầu nhảy lên cột đá!

Trong tích tắc, chỉ nghe thấy một tiếng nổ ầm trời, Vương Bàn Tử vừa nhìn thấy tim lập tức thắt lại.

Lập tức hét lên với Tần Dã: "Tiểu Tần đồng chí!

Cậu mau quay lại!

Cẩn thận có cơ quan gì đó!" "Đừng vội." Tần Dã giơ tay ngăn Vương Bàn Tử lại, đồng thời cũng không có ý định quay về.

Hắn đứng tại chỗ, quan sát mọi động tĩnh xung quanh.

Rất nhanh, hắn thấy mấy cột đá đều từ dưới đất nhô lên.

Trong chốc lát, giữa bệ đá bọn họ đang đứng và bệ đá cửa đá đối diện đã xuất hiện thêm rất nhiều cột đá!

Vừa nhìn thấy cảnh này, Vương Bàn Tử lập tức an tâm hơn một chút.

"Hắc hắc!

Đúng là phải thế này chứ!

Xem ra người làm lăng mộ này vẫn còn chút lương tâm, ít nhất vào lúc này cũng đã xây cho chúng ta một cây cầu ra rồi!" Vương Bàn Tử hài lòng gật đầu.

Nói thì nói vậy, nhưng kinh nghiệm chiến đấu phong phú của Vương Bàn Tử sẽ không để hắn dễ dàng lơ là.

Hắn biết rất rõ, nếu chỗ này thực sự không có cơ quan nào khác, thì việc các cột đá nhô lên vốn dĩ là không cần thiết.

Đã bày ra nhiều động tác như vậy, sao có thể chỉ đơn giản là một

cơ quan nâng cột đá chứ?

Chính vì vậy, mặc dù Vương Bàn Tử cảm thấy đoạn đường này bây giờ khá bằng phẳng, nhưng hắn vẫn không có bất kỳ ý định tiếp tục hành động nào.

“Sao vậy Bàn Tử?” Tần Dã hỏi.

“Thì là thế này, theo kinh nghiệm của tôi.” “Đoạn đường này bây giờ tuy đã được trải ra như vậy.” “Nhưng hắn đã tốn nhiều công sức như vậy để tạo ra một cơ quan siêu lớn như thế này, không thể nào chỉ để lát đường thôi chứ?” “Trên đó chắc chắn vẫn còn cơ quan gì đó đúng không?” Vương Bàn Tử cảnh giác hỏi.

Tuy biết là không thể, nhưng lúc này đứng trên lập trường thuần túy may mắn, hắn biết bao mong Tần Dã có thể cho hắn một câu trả lời khẳng định.

Tuy nhiên, Tần Dã đương nhiên không thể làm vậy.

“Không sai, nhưng rất tiếc, nhìn vào hiện tại, hoàn toàn không thể nhìn ra có cơ quan gì.

Muốn biết ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, e rằng chỉ có thể đi lên trước rồi nói sau.” Tần Dã cau chặt mày nói: “Điều duy nhất tôi nghĩ đến là, nếu hắn thực sự đã thiết lập cơ quan gì đó trên đoạn đường này, thì ít nhất sẽ không phải là loại cơ quan đi một đoạn là sẽ rơi xuống.

Nếu không thì việc hắn tốn nhiều công sức để nâng những cái này lên thực sự không có ý nghĩa gì.” Vương Bàn Tử cau chặt mày.

Độ hung tàn của lăng mộ này hắn cũng đã được chứng kiến.

Các cơ quan trong lăng mộ này có thể nói tùy tiện lấy ra một cái đều có thể gây chết người.

Trong tình huống lòng đầy nghi vấn mà phải trực tiếp xông vào, hắn trong lòng thật sự không có tự tin.

Nhưng hắn cũng rất rõ, việc này dù hắn cứ mãi băn khoăn ở đây cũng không có ý nghĩa gì.

Dù sao thì chỗ này có chút khác biệt so với trước đây.

Trước đây, một số lăng mộ mà bọn họ gặp phải, cái gọi là quay đầu lại sẽ trở nên vô cùng khó khăn.

Đó là vì một khi bọn họ quay đầu lại, những cơ quan mà bọn họ đã mạo hiểm vượt qua trước đó coi như phải vượt qua thêm một lần nữa!

Nói tóm lại là rất nhiều người không muốn quay lại mạo hiểm đó!

Nhưng cái này thì lại cứng nhắc hơn nhiều!

Nó trực tiếp dùng các loại cơ quan trường thương để phong tỏa đường lùi!

Hơn nữa, khoảng cách giữa các trường thương này căn bản là không thể chen người qua được!

Có nghĩa là con đường bây giờ đang bày ra trước mặt bọn họ, ngoài việc tiếp tục tiến lên thì căn bản là không có lựa chọn nào khác.

“Được rồi, đây cũng coi như là một màn 'mời quân vào rọ' của bọn họ!” “Mẹ kiếp!

Cảm giác này thật sự quá bực mình!” “Rõ ràng biết đây là một cơ quan!

Mà lại phải thành thật dẫm lên.” Vương Bàn Tử thở dài một hơi, rồi cũng nhảy lên một cột đá.

Hầu như cùng lúc, hai người nghe thấy một tiếng cơ quan vận hành ầm ầm.

Vương Bàn Tử lập tức căng thẳng, trong lăng mộ này, xuất hiện âm thanh như vậy tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

“Tiểu Tần đồng chí!

Tình hình gì thế này!” Vương Bàn Tử lập tức căng thẳng nói.

“E rằng là các cơ quan trước đó đã phục vị.” Tần Dã nhìn ra phía sau nói: “Cơ quan cốt lõi của đoạn đường này nằm ở cảm ứng trọng lực, vì bây giờ cả hai chúng ta đều đã rời đi, cảm ứng trọng lực tự nhiên mất tác dụng.

Cho nên các cơ quan này đã phục vị thôi.” “Thì ra là vậy.” “Vậy Tiểu Tần đồng chí, cậu nghĩ chúng ta có khả năng quay trở lại không?” Vương Bàn Tử nhìn Tần Dã hỏi.

Hắn biết điều này ít nhiều là có chút viển vông.

Hắn cũng chưa từng nghĩ đến việc có thể nhờ phương pháp này mà quay về đường cũ.

Chương 624

Chỉ là so với cơ quan đã biết, quả nhiên loại không rõ ràng này càng khó giải quyết.

Hắn quay lại như vậy, ít nhất có thể thở một hơi.

"Không thể nào." Tần Dã nói: "Cậu đừng quên thứ tự các trường thương lao ra là từ vị trí chúng ta đứng trước đó!

Bây giờ chúng ta xông ra coi như là ngược chiều.

Chúng ta trước đó có thể thuận lợi xông qua, một mức độ nào đó cũng là lợi dụng chênh lệch thời gian của nhịp điệu trường thương.

Nếu là chạy ngược chiều, cậu nghĩ chúng ta có theo kịp không?" Trái tim luôn treo lơ lửng của Vương Bàn Tử đến bây giờ cuối cùng cũng chết lặng.

"Dù sao thì đến bây giờ vẫn là nhịp điệu đó thôi!" "Mỗi lần cơ quan kích hoạt đều trực tiếp phong tỏa đường lùi của chúng ta!" "Khiến chúng ta ngoài việc tiếp tục đi về phía trước thì căn bản không có lựa chọn nào khác." "Đại khái là ý này." Tần Dã gật đầu.

Đồng thời thần sắc ngưng trọng nhìn những cột đá chồng chất trước mắt.

Thấy dáng vẻ của hắn, Vương Bàn Tử cũng tò mò hỏi: "Sao vậy Tiểu Tần đồng chí?" "Nên nói thế nào đây, tôi cứ cảm thấy những cột đá này trông quen mắt lạ." "Cứ cảm thấy rất giống thứ gì đó chúng ta thường thấy." Tần Dã cau chặt mày nói.

"Thường thấy?" "Không phải chứ, chỗ nào lại có nhiều cột đá như vậy chứ!" Vương Bàn Tử cũng thử suy nghĩ một lúc, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể lắc đầu tỏ vẻ không biết.

“Không!

Không phải bản thân cột đá, mà là cách bố trí các cột đá này.

Nếu là một con đường thì tôi có thể không có ý nghĩ này.

Nhưng nếu nhìn một phần của những cái này như các ô vuông thì thật sự rất không đúng.” Tần Dã cau chặt mày, hắn cảm giác theo suy nghĩ này, dường như có một phương hướng nào đó.

Chỉ là suy nghĩ của hắn cũng bị kẹt lại ở chỗ này, luôn có một cảm giác không thể tiếp tục.

Đúng lúc này, một tiếng ầm ầm vang lên.

Tần Dã và Vương Bàn Tử lập tức cảnh giác nhìn xung quanh.

Cuối cùng Vương Bàn Tử ngẩng đầu lên liền hét: “Tiểu Tần đồng chí!

Trên đầu kìa!” Tần Dã cũng ngẩng đầu lên, kinh hãi nhìn thấy vô số tảng đá khổng lồ đang từ trên đầu rơi xuống.

“Nhanh tránh!” Tần Dã lập tức ra lệnh, hai người vội vàng tránh sang một bên, cuối cùng cũng tránh được những tảng đá rơi xuống.

“Vãi!

Tiểu Tần đồng chí!

Cái thứ chết tiệt này là tình huống gì thế này!

Trực tiếp ném loại cơ quan này, quá đáng rồi đấy!” Nhìn tảng đá khổng lồ trước mắt, tim Vương Bàn Tử lập tức đập thình thịch.

Cái thứ này, chất liệu này!

Nếu tốc độ né tránh chậm một chút, e rằng chết không còn mảnh xương!

Nếu nói đến cơ quan trường thương trước đó, tuy hung hãn,

nhưng cho dù trúng chiêu, không thể nói là có thể thò tay ra khỏi khe hở gì đó.

Nhưng nếu may mắn đủ tốt, chỉ cần lúc đó những trường thương đó không xuyên thủng nội tạng, thì muốn bảo toàn mạng sống vẫn có thể!

Nhưng cái thứ này, chỉ cần một chút sơ suất, nó đập vào người, căn bản là không còn nửa hơi thở!

Ngay khi Vương Bàn Tử vẫn đang ngây người ở đây, cơ quan tiếp theo đã lại từ trên trời giáng xuống.

Tần Dã, người luôn tin rằng mọi chuyện sẽ không kết thúc đơn giản như vậy, lập tức chú ý đến sự xuất hiện của tảng đá khổng lồ.

"Bàn Tử, tránh ra!" Tần Dã hét lớn một tiếng, đã nhanh chóng tránh sang một bên cột đá!

Vương Bàn Tử cũng căn bản không dám nghĩ nhiều, cũng là lần đầu tiên nhanh chóng tránh sang một bên.

Thậm chí còn không kịp xác nhận rốt cuộc là thứ gì đã đến!

Thật sự là sợ lỡ may mình làm thêm động tác ngẩng đầu, lại vừa vặn bị chặn lại thì sao?

Lần này Vương Bàn Tử cũng không còn lơ là nữa.

Vì cơ quan này không phải là loại một lần, nên việc cho rằng còn rất nhiều hậu kỳ chắc chắn là không sai!

"Tiểu Tần đồng chí, chúng ta trực tiếp xông nhanh đến phía đối diện thì sao!" Vương Bàn Tử sốt ruột hét lên.

"Không dễ dàng như vậy đâu." Tần Dã trầm giọng nói.

Vương Bàn Tử vừa định hỏi, trên đầu lại xuất hiện động tĩnh mới.

Vương Bàn Tử lại tránh một lần nữa.

Lần này khi né tránh còn chú ý một chút tình hình phía đối diện, lúc này mới nhận ra phía đối diện cũng có đá rơi xuống giống như bên này.

Hơn nữa nhịp điệu và bên bọn họ dường như vẫn gần như giống nhau, chỉ là không rơi xuống cùng một khu vực!

"Vãi!

Cái này lại là chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ là muốn chúng ta chạy qua trước khi những tảng đá này rơi xuống lấp đầy hoàn toàn chỗ này sao?

Vậy bây giờ chúng ta chẳng phải đã mất tiên cơ rồi sao?" Vương Bàn Tử sốt ruột hét lên.

"Cảm giác cơ quan này không phải ý này." Tần Dã quan sát tình hình trước mắt cau chặt mày nói.

"Mẹ kiếp!

Thủ đoạn của kẻ xây lăng mộ này cũng quá nhiều rồi!

Không thể nào nương tay một chút sao!" Vương Bàn Tử bất lực oán trách.

Nhìn về phía đối diện, hắn đột nhiên phát hiện tình hình bờ đối diện dường như có chút không đúng.

Không phải vấn đề bản thân cơ quan, mà là những vân đá này trông quen mắt quá!

Và loạt cơ quan này cũng không kéo dài mãi như vậy.

Đợi một lúc, tất cả các tảng đá đều đã rơi xuống.

Vương Bàn Tử cũng đã xác định, mục đích bản thân của cơ quan

này tuyệt đối không phải là lợi dụng những tảng đá khổng lồ này để đập chết những người bên dưới.

Nếu muốn làm vậy, chỉ cần để những tảng đá này rơi xuống không theo quy luật là được.

Cho dù là người lợi hại đến đâu, chỉ cần dưới chân bọn họ không còn chỗ đứng, hậu quả không cần nói nhiều, chắc chắn là chết không lối thoát.

Nhưng bây giờ những tảng đá rơi xuống này lại rõ ràng thể hiện một quy luật nào đó.

Trong mắt Vương Bàn Tử, những tảng đá này rơi xuống so với việc nói là để đập chết bọn họ, thì giống như đang sắp xếp cái gì đó hơn.

"Thì ra là vậy, bày ra nhiều động tác lớn như vậy, cơ quan này hóa ra là thế này!" Tần Dã cười khổ nói.

"Tiểu Tần đồng chí!

Cậu đã nhìn ra cơ quan này là thế nào rồi sao?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Bàn Tử, cái này cho dù cậu chưa từng chơi, thì chắc chắn cũng đã từng thấy đúng không?" "Cậu nhìn kỹ những sắp xếp này, không thấy rất quen mắt sao?" Tần Dã nhắc nhở.

Vương Bàn Tử đơ ra tại chỗ.

Tiểu Tần đồng chí ý gì vậy, mình cũng đã thấy rồi.

Có nghĩa là chỗ này bây giờ chắc là rất phổ biến sao?

Không, cho dù không phải ở đâu cũng thấy, thì chắc chắn trong giới của chúng ta cũng rất dễ thấy.

Là cái gì vậy?

Đây là lăng mộ ngàn năm trước đó!

Thứ ngàn năm trước và hiện tại có thể có cái gì rất gần gũi, chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể nhận ra chứ?

Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, hắn nghĩ mãi trong đầu mà không thể nghĩ ra tại sao.

Chương 625

Hắn lại quay đầu thử nhìn xem cục diện mà mình đang thấy trước mắt rốt cuộc là thế nào.

Cũng không biết có phải bị Tần Dã ảnh hưởng hay không, nhìn một cái lại thực sự nhìn ra một chút quen thuộc!

Vương Bàn Tử không khỏi chớp chớp mắt, lại càng cẩn thận hơn để nhìn.

Lần này nhìn xong cả người hắn giật mình!

Ôi trời!

Cái thứ này hắn thật sự đã thấy qua!

Năm quân phía trước!

Một hàng phía sau!

Cái cách sắp xếp này đừng nói là Vương Bàn Tử, ngay cả như Tần Dã đã nói, cho dù hắn cả đời này chưa từng chạm vào thứ này!

Thì chắc chắn cũng đã từng thấy qua!

"Vãi!" "Cái thứ này là cờ tướng!" Vương Bàn Tử kinh ngạc hét lên!

"E rằng đây chính là mặt mê của cơ quan này." "Bây giờ giữa hai bệ đá này đã hoàn toàn được xây dựng thành một bàn cờ tướng.

Có thể sống sót đến phía đối diện hay không, e rằng là xem chúng ta có thể hạ được ván cờ này hay không." "Chúng ta?

Hạ thế nào?" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt hỏi.

"Cậu không thấy trên sân còn có hai vị trí trống sao?" Tần Dã chỉ

vào một vị trí Xe và một vị trí Mã trống trên sân.

“Hả?

Chúng ta sao!” Vương Bàn Tử lập tức sững sờ.

Lần này thì cả người hắn đều có chút không ổn rồi.

Nói về cờ tướng, Vương Bàn Tử thực ra cũng đã từng chơi, hơn nữa nếu nói thật thì thực lực còn khá mạnh.

Chỉ là từ trước đến nay hắn luôn đóng vai trò là một kỳ thủ.

Lần này đột nhiên phải đóng vai trò là một quân cờ, trong lòng ít nhiều vẫn cảm thấy có chút gượng gạo!

“Tiểu Tần đồng chí, nếu như, tôi nói nếu như.” “Chúng ta không tuân thủ quy tắc đánh cờ để hành động thì sẽ thế nào?” “Tức là nếu chúng ta trực tiếp đi qua thì sao?” Vương Bàn Tử hỏi.

Dù sao thì nhìn vào tình hình hiện tại, chỗ này không có kỳ thủ, không có giám sát.

Muốn làm như vậy dường như cũng không phải là không được.

“Tôi nghĩ tốt nhất vẫn là không nên làm vậy.” Tần Dã cau chặt mày, trực tiếp nhảy lên một cột đá.

Hầu như cùng lúc, cột đá phát ra tiếng ầm ầm rất lớn.

Sau đó cả khối băng sụp đổ!

Nếu không phải Tần Dã có tốc độ làm chỗ dựa, nhanh chóng nhảy trở lại, thì lần này thậm chí còn không cần phải đánh cờ, trực tiếp đã xuống dưới rồi!

“Vãi!” Vương Bàn Tử lập tức kinh hô một tiếng.

“Xem ra chuyện này chúng ta không có lựa chọn nào khác, đã lên bàn cờ rồi, chúng ta chỉ có thể là quân cờ.” “Quân cờ không thể phản

kháng quy tắc.” “Hơn nữa sau khi cột đá vừa rồi rơi xuống thì không nhô lên nữa.” “Tức là, nếu chúng ta không tuân thủ quy tắc, làm không tốt, chúng ta thậm chí không còn chỗ nào để đi nữa.” Tần Dã giải thích, rồi quay đầu lại, thấy Vương Bàn Tử đã đến vị trí Mã của mình.

“Gã này.” Tần Dã cười khổ bất lực.

Đợi đến khi Tần Dã cũng đứng lên vị trí còn lại đại diện cho quân Xe, tất cả các tảng đá đều bắt đầu rung chuyển.

“Vãi!

Không phải chứ!

Tiểu Tần đồng chí!

Cái này không ổn rồi!” “Chúng ta chẳng phải đã tuân theo quy tắc xông đến chỗ này để làm quân cờ rồi sao!” “Hắn ta sao vẫn còn động tĩnh!

Làm gì!

Trực tiếp muốn quân cờ của mình chết sao!” Vương Bàn Tử hét lên.

“Đừng vội!” “Những tảng đá này chỉ có chút động tĩnh, chưa xảy ra chuyện gì, chúng ta đừng tự mình loạn trước.” Tần Dã lập tức giơ tay ngăn Vương Bàn Tử lại.

Hắn thật sự lo Vương Bàn Tử sẽ theo bản năng có động tác né tránh nào đó.

Bây giờ cột đá dưới chân bọn họ chính là sinh mạng của bọn họ.

Vương Bàn Tử một khi dẫm lên một cái, coi như là tự mình đẩy mình xuống vực sâu!

Theo rung động xảy ra, những tảng đá này cũng dần dần vỡ vụn.

Không lâu sau, mọi người phát hiện tất cả các tảng đá bên dưới hóa ra đều có một hình dạng khác!

Hơn nữa, những hình dạng này hoàn toàn tương ứng với hình ảnh vị trí quân cờ mà bọn họ đang đứng!

Lần này cũng coi như càng khẳng định đây chính là một bàn cờ!

"Tiểu Tần đồng chí, bây giờ chúng ta phải làm sao đây?" Vương Bàn Tử căng thẳng hỏi.

"Cờ tướng cậu biết chơi không?" Tần Dã hỏi.

"Tôi trước đây chỉ xem người khác chơi, tự mình chưa từng động quân cờ, tôi không biết!" Vương Bàn Tử cả người đều khổ não, bây giờ trong lòng hắn khó chịu vô cùng!

Hắn sống nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nghe nói xuống mộ còn phải học cờ tướng!

"Vậy thì nghe tôi chỉ huy!" Tần Dã nói.

Vương Bàn Tử liên tục gật đầu.

"Nhưng Tiểu Tần đồng chí, chúng ta phải đi thế nào!" "Như cậu nói, hai chúng ta cũng là một quân cờ!" "Vậy làm sao để điều khiển những quân cờ khác di chuyển chứ?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Nếu đây thực sự là bàn cờ, và chúng ta đều là quân cờ, thì chúng ta e rằng chỉ có thể điều khiển hai quân cờ là chúng ta.

Tức là nếu chúng ta muốn thuận lợi qua màn, e rằng chính là cần hai quân cờ này của chúng ta ăn được Tướng của đối diện." "Cái gì?" Vương Bàn Tử trợn tròn mắt.

Như hắn đã nói trước đây, hắn tuy không đích thân chơi cờ, nhưng cũng đã xem người khác chơi, hơn nữa trong quá trình xem còn đôi khi sẽ suy luận thêm!

Và theo quá trình chơi cờ mà hắn đã thấy, cậu nói chỉ dựa vào hai quân cờ mà có thể hạ gục đối diện thì thật sự quá khó!

Nhưng nhìn thái độ của Tần Dã bây giờ, Vương Bàn Tử trong lòng cũng rõ, Tần Dã không hề đùa giỡn với hắn.

"Được rồi, thật không ngờ, Bàn gia tôi đời này lần đầu tiên chơi cờ, lại chính mình lên làm quân cờ!" Vương Bàn Tử cười khổ nói.

"Bàn Tử, cậu đi trước!" Tần Dã lập tức ra lệnh cho Vương Bàn Tử.

"Được rồi!

Huynh đệ tôi phải đi thế nào!" Tần Dã lập tức chỉ cho Vương Bàn Tử một hướng.

Vương Bàn Tử lập tức chạy qua.

Thực ra cả quá trình hắn vẫn vô cùng căng thẳng, sợ giữa chừng xảy ra chuyện gì.

Dù sao thì nói về thân thủ, khoảng cách giữa Vương Bàn Tử và Tần Dã vẫn khá lớn.

Trước đó Tần Dã có thể nhảy trở lại trong khoảnh khắc cột đá sụp đổ, Vương Bàn Tử không cho rằng mình có thể có khả năng như vậy.

May mắn là cho đến khi hắn thuận lợi đến được vị trí, mọi thứ đều bình yên vô sự.

Sau đó liền thấy quân Binh của đối diện đi về phía trước một bước.

"Hắc!

Tiểu Tần đồng chí!

Chuyện này thành công rồi!" Vương Bàn Tử hưng phấn hét lên.

“Đừng vui mừng quá sớm!” “Bàn cờ như chiến trường, giữa một hai bước đi toàn bộ cục diện có thể thay đổi như chớp!

Chương 626

Tình huống vừa ổn định cục diện phút trước, phút sau đã bị đảo ngược hoàn toàn quá nhiều rồi!

Hơn nữa vai trò của chúng ta bây giờ cũng là quân cờ, quân cờ thì có thể bị ăn!" Tần Dã lập tức nhắc nhở Vương Bàn Tử: "Nếu tôi đoán không sai, thì ván cờ này e rằng phải đánh xong mới kết thúc.

Nếu chúng ta thắng đương nhiên sẽ thuận lợi đến phía đối diện, nhưng nếu chúng ta bị ăn, sẽ có hậu quả gì thì chúng ta căn bản không biết.

Hơn nữa, chúng ta bây giờ chỉ có thể động dùng hai quân cờ của chúng ta.

Độ khó còn khó hơn nhiều so với việc điều khiển toàn bộ bàn cờ!" Vương Bàn Tử liên tục gật đầu.

Là một thổ phu tử xuống địa cung nhiều năm, làm sao hắn có thể không biết, một khi đã bước vào cơ quan cạm bẫy, chỉ cần chưa thuận lợi vượt qua toàn bộ cơ quan, thì tuyệt đối không thể lơ là!

Dưới sự chỉ huy của Tần Dã, Vương Bàn Tử đã đến một bên của quân Binh.

"Tiểu Tần đồng chí, tôi có nên tiện thể đập nát cái này không?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Đừng đùa nữa, cho dù đây là cơ quan cũng phải tuân thủ các quy tắc cơ bản chứ.

Bây giờ vị trí của cậu chỉ là bên cạnh quân cờ này.

Với vị trí này mà nói cậu không thể tấn công được." Tần Dã nói.

“Nhưng Tiểu Tần đồng chí, nếu cậu nói như vậy thì huynh đệ tôi có một vấn đề rồi!” “Cậu vừa nói chúng ta phải thắng ván cờ này đúng không.

Nhưng trong cờ tướng sẽ có khái niệm ăn quân!

Nếu chúng ta cứ mãi tiến về phía trước, không đi ăn quân, thì những quân cờ này cũng có thể cứ mãi tiếp cận Tướng của chúng ta!

Đến lúc đó, chúng ta không thể động đến các quân cờ khác, chẳng phải ngay cả phòng ngự cũng không có cách nào sao!” Vương Bàn Tử hỏi.

“Đây quả thật là một vấn đề, tôi nghĩ đến còn nhiều hơn thế này.” Tần Dã cau chặt mày nói: “Trong cờ tướng, trừ quân Tốt, các quân cờ khác đều có thể đi lùi.

Nếu sau này những quân cờ này muốn phòng ngự để bao vây tấn công chúng ta thì sao…” “Vãi!

Tiểu Tần đồng chí cậu đừng đùa!

Chuyện quan trọng như vậy mà cậu bây giờ mới nói!

Cái này sẽ chết người đấy!” Vương Bàn Tử cả người lập tức hoảng sợ.

Theo hắn thấy, đây là một tin tức vô cùng chí mạng.

Đôi khi có thể chỉ là một sự chênh lệch thông tin như vậy, sẽ trực tiếp đoạt mạng!

“Tôi vẫn luôn suy nghĩ, tình huống này nên làm thế nào.

Những quân cờ này rốt cuộc nên phá giải ra sao.

Nếu nói là chúng ta trực tiếp đến vị trí đó là coi như đã ăn được rồi, thì đương nhiên là tốt nhất.

Nhưng nếu quy tắc không phải như vậy thì sao?

Nếu sau khi chúng ta đến cùng một vị trí còn xảy ra chuyện gì đó thì sao?" Tần Dã nói.

"Tiểu Tần đồng chí cậu đừng nói nữa, huynh đệ tôi nghe mà sợ!" Vương Bàn Tử bất lực nói.

Tần Dã nhìn một quân cờ cách đó không xa.

Sau một hồi suy nghĩ ngắn ngủi, hắn đưa ra một quyết định.

"Tôi đi xem trước." Nói rồi, Tần Dã trực tiếp xông đến vị trí quân Binh.

Hầu như cùng lúc, quân Binh trực tiếp giơ ngọn trường thương trong tay lên, nhìn động tác đó là muốn đâm thẳng vào Tần Dã.

Tần Dã nhanh chóng giơ kiếm chuẩn bị phản công, nhưng lại thấy động tác của quân Binh đột nhiên dừng lại.

Mặc dù có chút nghi hoặc, nhưng Tần Dã sẽ không dừng lại vào lúc này.

Hắn lập tức dùng kiếm trong tay mạnh mẽ đập vào người quân Binh, trực tiếp dùng sức mạnh đập nát nó.

"Hay lắm!

Thì ra cách ăn quân cờ này là như vậy!" Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng: "Tức là chỉ cần hai bên xuất hiện ở cùng một vị trí là phải trực tiếp đánh nhau đúng không!" "Xem ra chắc là quy tắc này." "Nhưng tình huống vừa rồi có chút kỳ lạ." Tần Dã cau chặt mày nói.

"Sao vậy Tiểu Tần đồng chí?

Cậu ngàn vạn lần đừng dọa tôi!

Vô cớ xông vào bàn cờ này làm quân cờ gì đó!

Đây đã là một chuyện rất huyền diệu rồi!

Cậu ngàn vạn lần đừng nói trong tình huống này còn có thứ gì đó kỳ quái nữa!" Vương Bàn Tử sốt ruột hỏi.

"Nếu thật sự nói, thì quả thật có chút." Tần Dã cau chặt mày suy nghĩ một lúc rồi nói: "Vừa rồi khi tôi và quân Binh đối phương giao chiến, nó rõ ràng cũng đã có động tác tấn công.

Nhưng ngay khi nó giơ trường thương lên thì lại vô cớ dừng lại." "Gì?

Ý gì?

Cơ quan này còn có kiểu như vậy sao?

Cái này đùa hả!

Không phải!

Cái này nghĩ thế nào cũng không đúng!

Chúng ta không phải là những kẻ xâm nhập lăng mộ này sao?

Vì đã thiết kế lăng mộ này để gây phiền phức cho chúng ta, thì trong tình huống vừa rồi đương nhiên phải lập tức tấn công chúng ta mới đúng chứ.

Lại còn dừng lại?

Cái này đúng sao?" Vương Bàn Tử đầy nghi hoặc.

Tần Dã cũng lắc đầu.

"Không hiểu, điểm này tôi cũng đã thử nghĩ rất lâu nhưng vẫn không thể hiểu được.

Từ góc độ đối phó với chúng ta, những kẻ xâm nhập này, chuyện này thực sự quá không phù hợp với logic!

Bàn Tử, cẩn thận một chút!

Từ vị trí hiện tại mà xem, chắc chắn sẽ có một quân cờ đến vị trí của cậu!" Tần Dã chỉ có thể tạm thời từ bỏ suy nghĩ này.

Dù sao thì bất kể có bao nhiêu nghi vấn, nếu không thể thuận lợi vượt qua bàn cờ này, thì những suy nghĩ đó đều không có ý nghĩa gì.

"Yên tâm đi Tiểu Tần đồng chí!

Tuy nói đây sẽ là một chuyện vô cùng khó khăn!

Nhưng theo cách thức tấn công của cái thứ này, huynh đệ tôi vẫn có thể dễ dàng né tránh!" Vương Bàn Tử lại tự tin hẳn.

Đúng như Tần Dã đã nói.

Ngay khi bọn họ vẫn đang nói chuyện, một binh sĩ dán chữ Xe trên người đã đến trước mặt Vương Bàn Tử.

"Đến nhanh thật." Vương Bàn Tử tự tin cười một tiếng, sau đó chuẩn bị dùng thanh kiếm vừa rồi khi đối mặt với những binh sĩ kia đã đánh rơi dưới đất để tấn công.

Hắn tin chắc với tốc độ tấn công của cái thứ này và sự dừng lại vô cớ kia, mình tuyệt đối có thể dễ dàng phá hủy cái thứ này!

"Bàn Tử!

Đừng đùa!

Nhanh tránh ra!" Tần Dã lập tức hét lớn một tiếng.

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn lại quân Xe trước mặt, liền thấy trường thương của đối phương đã gần như lao đến trước mặt hắn!

May mắn thay trong giới đổ đấu này, thân thủ của Vương Bàn Tử thực sự cũng rất giỏi.

Chỉ thấy hắn vội vàng né sang bên trái một cái, cây trường mâu lao tới tuy vẫn xé rách quần áo của hắn, nhưng may mắn là đã giữ được

mạng!

Chương 627

“Đùa cái gì!

Cái thứ này sao đột nhiên nhanh như vậy!” Vương Bàn Tử đầy nghi hoặc hét lớn!

May mắn thay Vương Bàn Tử cũng đã xông pha trong thế giới dưới lòng đất này nhiều năm như vậy, thân thủ tự nhiên cũng không tệ!

Tuy nói sự tăng tốc đột ngột này khiến Vương Bàn Tử trở tay không kịp, nhưng may mắn là vẫn tránh được trong gang tấc.

Chỉ là đòn tấn công của đối phương dường như cũng không có ý định dừng lại.

Liên tiếp mấy đòn tấn công không ngừng ập đến, Vương Bàn Tử cũng chỉ có thể bị động phòng ngự rồi rút lui.

Nhìn thấy sắp đi đến rìa cột đá, Tần Dã hét lớn một tiếng: “Bàn Tử!

Đừng ra khỏi phạm vi!” Vương Bàn Tử vội vàng quay đầu lại, kinh hãi phát hiện mình đã có nửa bàn chân lơ lửng bên ngoài rồi!

Nếu không phải Tần Dã kịp thời hét lên một tiếng như vậy, e rằng mình đã dẫm ra ngoài rồi!

Ngay trong khoảnh khắc đó, đòn tấn công của quân Xe đối diện trực tiếp đến trước mặt Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, dốc toàn lực nhảy vọt lên.

Tuy miễn cưỡng, nhưng may mắn là đã tránh được đòn tấn công này.

Sau khi tiếp đất Vương Bàn Tử không dám có chút dừng lại, vội vàng xông đến, không màng tất cả vung vẩy thanh kiếm trong tay.

Sau mấy cú va chạm liên tiếp mới cuối cùng đập nát tượng đá quân Xe trước mặt.

"Mẹ kiếp, cuối cùng cũng giải quyết xong." Vương Bàn Tử thở dài một hơi nói.

"Bàn Tử, cậu đừng động đậy loạn xạ!" Một câu nói của Tần Dã lập tức lại khiến Vương Bàn Tử giật mình.

"Tiểu Tần đồng chí, ý gì thế?

Chuyện này không phải đã giải quyết rồi sao?" Vương Bàn Tử vừa hỏi vừa không ngừng cảnh giác xung quanh.

Dù sao thì dưới đây chính là vực sâu vạn trượng, nếu lỡ may sơ suất một chút, rơi xuống thì trực tiếp đứt gánh!

"Nếu theo quy tắc của cờ tướng, bây giờ cậu đáng lẽ là bên bị tấn công.

Nhưng cậu lại phản công và ăn mất bên tấn công!

Tôi không biết điều này sẽ có ảnh hưởng gì." Tần Dã trầm giọng nói.

"Vãi!

Vậy thì sao!

Tôi không thể đứng đó đợi chết sao!

Hay là tôi đổi chỗ khác trước!" Vương Bàn Tử vừa nói vừa trực tiếp muốn nhảy sang bên cạnh.

Tần Dã lại một lần nữa hét lớn: "Đừng động!" Tiếng hét này cũng khiến Vương Bàn Tử sợ không ít, quan trọng là Vương Bàn Tử đang

dồn sức.

Tần Dã lúc này hét lên một tiếng như vậy, khiến hắn sợ đến mức rụt lại sức!

Suýt chút nữa thì dẫm hụt ra ngoài rồi!

“Tiểu Tần đồng chí!

Lại là tình huống gì!

Cậu không biết sao!

Tiếng hét vừa rồi của cậu, suýt chút nữa đã lấy mạng huynh đệ rồi!” Vương Bàn Tử bất lực hét lên.

“Đồ ngốc!

Cậu quên rồi sao!

Nếu cậu tùy tiện dẫm ra ngoài!

Toàn bộ cột đá sẽ sụp đổ!

Chẳng lẽ cậu còn có bản lĩnh nhảy trở lại sao!” Lời nói của Tần Dã lập tức khiến Vương Bàn Tử đơ ra tại chỗ.

Chuyện này hắn thật sự không dám thử.

Chỉ là cục diện hiện tại, Vương Bàn Tử trong lòng thật sự rất khó chịu.

Từ trước đến nay hắn luôn giữ vững quan điểm rằng mạng sống của mình nhất định phải do mình nắm giữ.

Cho dù thực sự gặp phải phiền phức gì không giải quyết được mà bị hạ gục!

Thì đó cũng là kết quả sau khi đã lựa chọn chiến đấu.

Nhưng bây giờ thì sao?

Hắn chỉ có thể đứng trên cột đá này đợi chết, trên thế giới này còn có chuyện gì hành hạ người ta hơn thế này sao!

"Tiểu Tần đồng chí, nếu huynh đệ tôi thật sự không chống đỡ nổi, thì đoạn đường còn lại phải nhờ cậu một mình rồi!" Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Tần Dã để lại lời nói giống như di ngôn lâm chung.

Chỉ là khoảnh khắc sinh tử ly biệt này cuối cùng cũng không đến, toàn bộ cột đá vẫn không có chút động tĩnh nào.

"Tiểu Tần đồng chí, cái thứ này đến bây giờ vẫn không có phản ứng gì.

Chắc là không sao chứ?" Vương Bàn Tử lại một lần nữa xác nhận.

Tần Dã gật đầu, phân tích vị trí của mình, sau đó quả quyết tiến về phía một binh sĩ tượng đá đối diện.

"Tiểu Tần đồng chí!

Cậu đang làm gì vậy!" "Tuy Bàn gia chưa từng chơi cờ tướng!" "Nhưng cách xông pha của cậu hoàn toàn là đang dâng mạng đấy!" "Cậu muốn đối phó với quân cờ này thì cứ trực tiếp ăn nó đi!" Vương Bàn Tử thấy vậy sốt ruột hét lên.

Quả nhiên, Tần Dã vừa đặt chân xuống trước mặt đối phương, đối phương tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Trực tiếp tiến lên một bước liền đứng cùng vị trí với Tần Dã.

"Tiểu Tần đồng chí!

Cậu hồ đồ rồi!

Sao cậu lại phạm phải sai lầm như vậy!" Thấy vậy, Vương Bàn Tử cũng vỗ ngực dậm chân khổ não.

Chỉ thấy lợi kiếm của đối phương trực tiếp vung lên, và đòn tấn

công lần này cũng hoàn toàn không có sự dừng lại trong chớp mắt như trước.

Tuy nhiên, đối với điều này Tần Dã hiển nhiên đã sớm có phòng bị.

Ngay khi lợi kiếm rơi xuống, hắn đã nhanh chóng né mình khỏi đòn tấn công đó.

Sau đó, hắn phản tay một kiếm liền đập nát nó.

Cả quá trình lại không hề thấy chút nguy hiểm nào.

"Tiểu Tần đồng chí, huynh đệ biết cậu có tài, có thể đánh." "Nhưng chúng ta cũng không thể tự mãn như vậy!" "Cậu nói nếu lỡ may có quân cờ nào đó có chút khả năng, chẳng phải sẽ nguy hiểm sao?" Vương Bàn Tử khuyên nhủ.

"Trên chiến trường muốn đứng vững ở thế bất bại thì trước tiên phải hiểu bố cục của đối phương." "Đây rốt cuộc là một bàn cờ như thế nào, quy tắc vận hành của nó là gì." "Chỉ khi biết những điều này, mới có thể giảm thiểu rủi ro cho chúng ta một cách hiệu quả nhất." Tần Dã nói.

Lần này Vương Bàn Tử coi như đã hiểu ra.

Loạt thao tác trước đó của Tần Dã thực sự không phải là tự mãn, mà là có tính toán của riêng mình!

"Thì ra là vậy!" "Tôi đã nói mà, Tiểu Tần đồng chí của chúng ta làm sao có thể làm ra chuyện kiêu ngạo tự mãn như vậy chứ!" Vương Bàn Tử lập tức cười hùa theo.

Tần Dã trực tiếp lườm hắn một cái, cũng không dây dưa quá nhiều với Vương Bàn Tử.

Cũng coi như để tránh đối phương nhắc lại chuyện này.

Vương Bàn Tử quả quyết tiếp tục mở miệng nói: “Vậy Tiểu Tần đồng chí, bàn cờ này rốt cuộc là thế nào?” “Chỉ từ những gì vừa thăm dò được mà xem, thì đại khái có thể rút ra mấy quy tắc này.” “Thứ nhất, giao tranh trên bàn cờ này chính là quy tắc cờ tướng mà chúng ta quen thuộc nhất.

Hai bên quân cờ đấu đá lẫn nhau trên bàn cờ.

Từ chỗ ăn quân này, quy tắc đã thay đổi.

Chương 628

Trong cờ tướng thông thường, ăn quân là dùng quân cờ của mình đẩy quân cờ đối phương ra khỏi sân.

Bên bị ăn không thể phản kháng.

Nhưng ở đây là chém giết lẫn nhau, bên bị ăn nếu đủ mạnh, thì có thể ăn ngược lại đối phương.

Tuy nhiên, khi hai bên giao tranh, bên bị ăn vẫn sẽ ở thế yếu.

Chắc là sẽ bị hạn chế nào đó trong việc phản công.

Cho nên quân cờ đầu tiên tôi gặp phải mới dừng lại khi tôi ra tay, mặc dù có thể phản công.

Và khi hai bên đấu đá lẫn nhau, chỉ cần đánh bại được quân cờ đối phương, thì cho dù bạn là bên bị tấn công, cũng có thể ăn ngược lại đối phương." Tần Dã giải thích những quy tắc này.

"Trời ạ!" "Nếu nói như vậy, thì ván cờ này và cờ nghệ của hai bên đều không còn liên quan nhiều nữa rồi!" "Cái này hoàn toàn là so xem ai có người dưới quyền mạnh hơn!" Vương Bàn Tử thở dài nói.

"Người ta thường nói cờ tướng chính là một chiến trường thu nhỏ.

E rằng người thiết kế cơ quan này đã cụ thể hóa điểm này rồi." Tần Dã nói.

"Phải nói người thiết kế lăng mộ này vẫn có chút đầu óc chứ!" "Lại có thể nghĩ ra thủ đoạn này!" Vương Bàn Tử cảm khái.

Hắn nghĩ một lúc, nếu bỏ qua kiểu chém giết lẫn nhau thực sự này, thì trò chơi như vậy nếu thực sự được bày ra trong cuộc sống

hiện thực cũng khá thú vị đấy!

“E rằng đây không phải là thứ hắn nghĩ ra cho lăng mộ này.” Tần Dã cau chặt mày nói.

“Ý gì?” Vương Bàn Tử chớp chớp mắt hỏi.

“Bàn Tử, cậu có từng nghĩ rằng cờ tướng chính là một chiến trường thu nhỏ không?” “Tại sao người ta lại có nhận xét như vậy?” Tần Dã hỏi ngược lại.

Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, thực sự bị Tần Dã hỏi cho.

Hắn thử suy nghĩ một lúc rồi mở miệng nói: “Chẳng lẽ không phải vì cờ tướng mang lại cho người ta cảm giác như vậy sao?” “Đây quả thật là một khả năng, nhưng nếu chúng ta thay đổi một giả thuyết.” “Giả sử ý nghĩa tồn tại ban đầu của cờ tướng là vì một loại chiến tranh thu nhỏ thì sao?” Tần Dã hỏi ngược lại thêm một bước.

Câu hỏi này quả nhiên khiến Vương Bàn Tử cả người rùng mình.

Hắn chớp chớp mắt, thử suy nghĩ một phen trong đầu.

“Nếu thật sự là như vậy, thì chuyện này có lẽ không đơn giản như vậy rồi.” Vương Bàn Tử lẩm bẩm: “Tiểu Tần đồng chí!

Có phải cậu lại phát hiện ra thứ gì rồi không?” “Phát hiện thì không nói tới, chỉ là một phỏng đoán.” Tần Dã nói: “Theo tôi được biết, vào thời cổ đại, tuy chiến tranh không ngừng, nhưng bất kể là xét từ góc độ của bách tính hay sự phát triển của cả quốc gia, thực ra có rất nhiều quốc quân không muốn gây ra quá nhiều tổn thất cho mình trên chiến trường.

Vì vậy sau này dần dần xuất hiện nhiều phương thức đấu đá khác.

Có loại giống như đấu trí lực là văn đấu.

Có loại là chiến tranh ủy nhiệm.

Và cái gọi là chiến tranh ủy nhiệm, thực tế chính là đặt ra các loại quy tắc, sau đó từ trong quân đội tuyển chọn một phần binh sĩ tiến hành đối chiến.

Làm như vậy tuy cũng sẽ có thương vong, nhưng so với hàng vạn người giao tranh vẫn tốt hơn rất nhiều.

Nếu nói cờ tướng từ ban đầu cũng tồn tại vì mục đích này thì sao?" Tần Dã phân tích.

Vương Bàn Tử hít sâu một hơi, phỏng đoán này của Tần Dã quả thực vô cùng táo bạo, và cũng rất xuất sắc.

Ít nhất phỏng đoán này Vương Bàn Tử đã nghe lọt tai.

"Trời đất quỷ thần ơi!

Nghĩ như vậy, mỗi lần chúng ta chơi cờ đều giống như đang chém giết lẫn nhau, nghĩ như vậy thì cảm giác này hoàn toàn khác rồi!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói: "Cái cờ tướng gì đó chúng ta cứ tạm không nói nữa!

Có một điều phải nói là người làm lăng mộ này vẫn khá lợi hại!

Hai chúng ta đến, vừa vặn chỉ trống hai vị trí!

Chẳng lẽ người này còn có năng lực tiên tri sao?" "E rằng đây không phải là tiên tri." "Trước đó chúng ta chẳng phải vừa chứng kiến rồi sao?" "Tôi nghĩ đại khái cũng là một loại cơ quan giống như thiết bị cảm ứng trọng lực." "Tôi nghĩ chính là vì cơ quan này biết chúng ta có hai người." Tần Dã giải thích.

Vương Bàn Tử liên tục gật đầu.

"Thì ra là vậy!" "Tôi còn tưởng cơ quan này thực sự từ đầu đến cuối chỉ có hai vị trí chứ!

Nếu đến người thứ ba, thì ngay cả vị trí đứng cũng thành vấn đề

rồi.” “So với việc ba người làm sao đứng được, cậu chẳng phải càng nên tò mò, nếu số người đến đây vượt quá số lượng quân cờ của một bên thì sẽ thế nào sao?” Tần Dã nói.

Câu hỏi này quả thật khiến Vương Bàn Tử không khỏi xoa cằm suy nghĩ một lúc.

“Nếu một vị trí chỉ có thể có một người.” “Giả sử chúng ta cứ theo một bên mà nói.” “Nếu số người của bên đó vượt quá.” “Thì sẽ không phải...” Sau một hồi suy nghĩ ngắn ngủi, Vương Bàn Tử trợn tròn mắt.

Trong đầu hắn nghĩ đến một khả năng nào đó, với phong cách của người thiết kế lăng mộ này, hắn vô cùng chắc chắn khả năng của mình là thật!

“Tiểu Tần đồng chí!

Không phải chứ!

Nếu thật sự vượt quá, thì những người dư thừa có phải sẽ phải đến vị trí của đối diện không!” Vương Bàn Tử kích động hét lên.

Tần Dã gật đầu.

“Đây cũng là phỏng đoán của tôi.” “Trời đất quỷ thần ơi!” “Làm như vậy chẳng phải là để hai người đang giao hảo tự chém giết lẫn nhau sao!” Vương Bàn Tử kinh hô.

“Ai cũng là quân cờ, thì có gì mà giao hảo hay không giao hảo chứ?” “Quân cờ bị người khác điều khiển, lựa chọn đặt trước mặt quân cờ vĩnh viễn chỉ có một, đó là tuân thủ tuyệt đối.” “Hôm nay vì yêu cầu của kỳ thủ, các cậu có thể kề vai chiến đấu.” “Đến ngày mai, tại sao lại không thể vì sự điều khiển của kỳ thủ, mà hai người các cậu đứng ở hai phe đối lập tự chém giết lẫn nhau chứ?” Tần Dã thở dài một hơi cười nói.

“Vậy nếu không làm như vậy thì sao?” Vương Bàn Tử tò mò hỏi, nhưng theo những gì bọn họ đã trải qua cho đến nay, trong lòng hắn ít nhiều vẫn đoán được một số điều.

“Cậu nghĩ quân cờ sẽ có quyền lựa chọn gì chứ?” “Hơn nữa, nếu chuyện như vậy thực sự xảy ra, thì có nghĩa là quân cờ này đã không còn chịu sự kiểm soát nữa.

Một ván cờ không kiểm soát được nếu là cậu thì cậu sẽ làm thế nào?” Vương Bàn Tử cũng cau mày theo.

Câu hỏi của Tần Dã coi như đã hỏi rất rõ ràng.

Bản thân Vương Bàn Tử không phải là người đặc biệt có tố chất gì, chỉ là hắn đối với Tần Dã là kính nể từ tận đáy lòng, cho nên mới đối với Tần Dã đặc biệt tôn trọng.

Và hỏi một chuyện không quá cần tố chất như vậy với Vương Bàn Tử, hắn tự nhiên lập tức có một câu trả lời.

“Nếu là tôi, thì tôi đoán là sẽ trực tiếp lật bàn!” “Muốn chơi bẩn thì tất cả cùng chơi bẩn.” Nói đến đây, Vương Bàn Tử lập tức hiểu ra.

“Ôi trời ơi!

Cơ quan này lại hiểm ác đến mức này sao?” “Theo ý này, nếu vi phạm quy tắc thì trực tiếp đập nát toàn bộ trận cơ quan sao!” “Vậy nếu là lần đầu tiên đến đây thì làm không tốt là toi đời hết sao!” Vương Bàn Tử kinh hô.

Lời này cũng không hề khoa trương, chưa kể đến việc bố trí bàn cờ tướng cơ quan này, người đến lần đầu có thể hiểu rõ hay không.

Khi bước vào một lãnh địa mới, việc hợp sức nương tựa lẫn nhau cũng là phản ứng bình thường của con người!

Bất kể là sự ăn ý hàng ngày, hay thực sự gặp nguy hiểm, hai bên tự tạo ra một sự ứng phó.

Ở nơi này, phân tán sẽ không phải là lựa chọn đầu tiên của bọn họ.

Và có thể chính cái cách hợp sức mà bọn họ cho là an toàn nhất này, lại dẫn đến kết quả là toàn bộ đội bị tiêu diệt.

"Hay lắm, phân tán ra thì lại có cơ hội sống!

Tụ lại với nhau làm không tốt là toàn quân bị diệt!

Chủ nhân lăng mộ này coi như đã chơi hiểu rõ bộ môn tâm lý chiến rồi!" "Tiểu Tần đồng chí, vậy tiếp theo còn có cơ quan nào khác cần chú ý không?" "Nếu chỉ là chơi cờ và đánh nhau với bọn chúng!

Thì chuyện này Bàn gia tôi không sợ nữa rồi!" Vương Bàn Tử xoa xoa lớp mỡ trên bụng, xoa tay xoa chân đã sẵn sàng đại sát tứ phương trên bàn cờ này.

"Từ hiện tại mà xem, trên quy tắc chắc là không có chuyện gì.

Chỉ là đối với cách chơi bàn cờ này chúng ta vẫn cần phải cẩn thận.

Theo cờ tướng mà nói, trước khi quân cờ đối phương tiến vào lãnh địa của mình, hai bên cần làm là phòng ngự và bố cục tấn công thông thường.

Nhưng một khi một bên tiến vào, nhịp điệu tấn công và phòng ngự sẽ thay đổi lớn.

Chỉ cần chúng ta là quân cờ còn sống, mối đe dọa của chúng ta đối với Tướng đối phương sẽ luôn tồn tại.

Đối phương tự nhiên cũng sẽ cố gắng hết sức điều động quân cờ để tấn công chúng ta.

Cũng có nghĩa là những đòn tấn công mà chúng ta sẽ gặp phải sau này sẽ chỉ mạnh hơn.” Tần Dã nhắc nhở.

“Chỉ cần là như vậy thì tôi yên tâm rồi!” “Cứ mấy cái đồ chơi bằng đá này!

Chương 629

Xem Bàn gia trực tiếp đập nát hết chúng nó.” Tuy nói sự bạo động đột ngột của những tảng đá này đã khiến Vương Bàn Tử trở tay không kịp, nhưng sau khi hai bên giao thủ, trong mắt Vương Bàn Tử, những tảng đá này ngoài việc có chút cứng, muốn đập nát chúng phải tốn chút công sức, thì những mặt khác cũng chỉ có vậy!

Khi đã biết quy tắc của cờ tướng mà muốn thông quan, toàn bộ độ khó lập tức giảm đi rất nhiều.

Tần Dã thì khỏi phải nói, hắn là người có thể cùng Tần Quỳnh Úy Trì Cung tranh tài cao thấp.

Đương nhiên việc đối phó với mấy tượng đá này là dễ như trở bàn tay.

Còn Vương Bàn Tử tuy nói so với Tần Dã, thân thủ có hơi kém hơn một chút, nhưng đã xông pha nam bắc nhiều năm như vậy, cậu nói không có chút chiến lực nào thì đương nhiên cũng là không thể.

Rất nhanh, hai bên đã giải quyết được bảy tám phần mười quân cờ đối diện.

Tuy nhiên vì Tần Dã và Vương Bàn Tử chỉ lo tiến lên, các quân cờ khác của bọn họ cũng ở trạng thái bất động.

Điều này cũng khiến đối phương dễ dàng giết đến xung quanh quân Tướng của bọn họ.

“Bàn Tử, chúng ta phải nhanh lên!

Nếu để những tảng đá này ăn mất Tướng của chúng ta!

Chúng ta sẽ thua!” “Vẫn không biết thứ này thua rồi sẽ thế nào!

Chúng ta phải cẩn thận một chút!" Tần Dã nhắc nhở.

"Cậu yên tâm đi Tiểu Tần đồng chí!

Cậu cứ nói huynh đệ tôi bây giờ nên đi thế nào!" Vương Bàn Tử lập tức đáp lại.

Trong lòng hắn cũng đâu phải không nghĩ như vậy chứ?

Ở nơi nguy hiểm chết người này, hắn tuyệt đối không muốn thử xem, thua rồi sẽ có hậu quả gì!

"Cậu đến vị trí phía trước của cậu!" "Bây giờ trên bàn cờ, chỉ cần cậu đến đó, thì nó chỉ có thể đi lên!" "Phía trên là tôi, chúng ta có thể chiếu tướng nó!" Tần Dã ra lệnh.

Vương Bàn Tử quả quyết làm theo không chút do dự.

Bước cờ này vừa đi, quả nhiên quân Tướng đối diện lập tức tiến lên một bước.

Tần Dã nhanh chóng xông lên và đứng cùng vị trí với Tướng đối phương.

Sau đó thanh kiếm trong tay trực tiếp đánh ra.

Và đối phương cho dù là Tướng, hiển nhiên cũng phải tuân thủ quy tắc bàn cờ này!

Đối phương lập tức giơ khiên chắn trước mặt, đòn tấn công của Tần Dã liên tiếp rơi vào khiên chắn.

Và được coi là quân Tướng, khả năng phòng ngự của nó hiển nhiên cũng cực kỳ mạnh.

Mỗi lần trước đây, Tần Dã về cơ bản là một đòn tấn công đã hoàn toàn phá hủy phòng ngự của đối phương.

Nhưng lần này ba đòn tấn công này đối phương lại đều chặn

được.

Sau khi chặn được mấy đòn này, quân cờ đối phương cũng lập tức phản công.

Đến đây, Tần Dã cũng coi như đã hiểu rõ quy tắc cuối cùng của bàn cờ này.

Chỉ tiếc là quân cờ này đã gặp phải nhân vật có thể sánh ngang với các tướng quân của bọn họ.

Bất kể nó có khả năng gì, cuối cùng cũng chỉ là một khối đá bị điều khiển.

Sau mấy lần giao tranh, Tần Dã lập tức nắm bắt được sơ hở của đối phương.

Tiếp đó liên tục đánh xuống, cuối cùng cũng đập nát Tướng của đối phương.

"Hay lắm!

Con tượng này cũng có chút bản lĩnh đấy!" "Nếu là Bàn gia đối phó, chắc khó nhằn đây!" "Nhưng so với đồng chí Tiểu Tần của chúng ta thì thứ này chả là gì!" "Sao vậy đồng chí Tiểu Tần?

Cậu thắng rồi mà?

Sao trông có vẻ không vui lắm thế?" Thấy Tần Dã có vẻ không ổn, Vương Bàn Tử lo lắng hỏi.

Dù sao thì đến nước này, hắn không dám chút nào lơ là.

Đang nói chuyện, hai người bỗng cảm thấy có chút chấn động.

Hai người trong lòng giật thót, bất kể là ai, đến lúc này đều có thể nghĩ ra, loại động tĩnh này tuyệt đối không phải chuyện tốt lành gì!

"Đồng chí Tiểu Tần!

Lại có chuyện gì nữa thế này!" Vương Bàn Tử căng thẳng kêu lên!

"Nhanh!

Lên mau!" Tần Dã hét lớn.

Đến lúc này, Vương Bàn Tử đã không còn quan tâm ô nào không thuộc về mình, hay dẫm lên sẽ ra sao nữa.

Hắn chỉ biết dốc hết sức lực mà chạy về phía trước.

May mắn thay, lúc nãy bọn họ đều đang bao vây con tượng, nên vị trí đã không còn cách bờ đối diện xa.

Lần này Vương Bàn Tử không chạy bao lâu đã thuận lợi xông lên.

Khi Vương Bàn Tử quay đầu lại, kinh hãi phát hiện tất cả các trụ đá trên bàn cờ đang liên tiếp sụp đổ.

Chỉ trong chốc lát, tất cả các vị trí quân cờ vốn cao sừng sững trước đó đã hoàn toàn biến thành hư không.

Chưa kịp để Vương Bàn Tử cảm thán, hắn lại thấy một loạt trụ đá mới sừng sững mọc lên.

Mọi thứ đều vô cùng yên tĩnh, cứ như thể lúc nãy không có gì xảy ra ở đó vậy.

Nhưng Tần Dã và Vương Bàn Tử đều biết rõ, vừa rồi, bao gồm cả hai người họ, cũng đã trải qua một cuộc chiến tranh nhỏ.

"Mẹ ơi!

Đây là dọn dẹp chiến trường rồi sao!" "Động tác nhanh thật, chiến trường cũng dọn dẹp rất sạch sẽ." "Thời cổ đại phần lớn cũng là như vậy sao?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Bàn cờ đã kết thúc, đương nhiên phải thu hết quân cờ về, rồi bắt

đầu một ván cờ mới." "Và chiến trường cũng vậy, khi chiến tranh hạ màn." "Chỉ còn lại những vết tích tang thương khắp nơi, chỉ những phế tích tại hiện trường mới còn ở đó." "Chỉ là lúc này không có mấy người đến chiến trường." "Vì vậy, sự tàn khốc mà người ta có thể chứng kiến chỉ là qua lời kể của hậu nhân." "Còn tất cả những dấu vết này, cuối cùng cũng chỉ mờ nhạt dần theo thời gian mà bị người ta lãng quên." Tần Dã thở dài nói.

"Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu sao lại cảm khái thế!" "Được rồi được rồi!

Hít thở đi, chúng ta vẫn nên đi tiếp thôi!" "Tuy nói ván cờ này kết thúc rồi, nhưng ở cái nơi này, chúng ta không đi thì thật không yên tâm!" "Lỡ đâu còn có cơ quan nào ở đây." "Chúng ta cứ đứng mãi, lại bị kéo lên bàn cờ thì sao?" "Mấy pho tượng đá này tuy không khó đánh phá, nhưng không chịu nổi số lượng nhiều!" "Chịu thêm vài lần như này thì chịu không thấu đâu!" Vương Bàn Tử có vẻ thực tế hơn, chuyện chiến tranh quá khứ, nỗi đau của con người hắn tạm thời không có tâm sức mà quan tâm.

Hắn chỉ biết nếu mình không nhanh chóng rời khỏi cái nơi chết người này, lỡ đâu tiếp theo người phải bỏ mạng chính là mình!

So với việc quan tâm người khác, hắn vẫn quan tâm mình có thể sống sót hay không hơn!

"Cũng được, chúng ta vẫn nên đi nhanh thôi." Tần Dã gật đầu.

Vẫn chưa biết sau này còn gặp phải cơ quan cạm bẫy gì nữa, đặc biệt khi nghĩ đến cuối cùng có thể sẽ đối mặt với Thiên Sách Thượng Tướng trong truyền thuyết.

Tốt nhất là không nên lãng phí quá nhiều thể lực ở chỗ này.

Khi hai người đi đến trước cửa, Vương Bàn Tử lập tức chú ý đến

trên cánh cửa đá có một đoạn miêu tả về Quan Vũ "Kỳ Võ Sĩ".

Theo ghi chép trên đó, khi Tần Vương trở thành Thái Tông Hoàng Đế.

Đối với chiến tranh bên ngoài vốn dĩ vẫn bình thường, chỉ là thuần túy dùng binh lực trấn áp.

Vì triều Đường thực lực hùng mạnh, phương thức này thực ra không gây tổn thất quá lớn cho triều Đường.

Nhưng các nước xung quanh hễ gặp triều Đường, dù không bị diệt quốc, thì cũng là tổn thương to lớn đối với quốc gia.

Vì vậy, để bảo toàn quốc gia, họ chỉ có thể ngoan ngoãn lựa chọn cống nạp hàng năm.

Sau này có một quốc gia nọ đã đưa ra một lời khiêu chiến.

Đó là để hai quốc gia lấy quốc gia làm đơn vị, chọn ra dũng sĩ tiến hành một trận cờ tướng so tài!

Các dũng sĩ được hai bên chọn ra tự nhiên là làm quân cờ.

Chương 630

Hai quốc gia mỗi năm một lần tiến hành giao thủ.

Nếu triều Đường thắng, cống nạp đương nhiên vẫn như cũ.

Nhưng nếu bên khiêu chiến thắng, năm đó họ có thể không cần cống nạp nữa.

"Hắc hắc, phải nói là, người của quốc gia này đúng là có chút suy nghĩ đấy." "Theo cách nói trên đây, thì binh lực triều Đường khi đó quá mạnh, nếu thực sự giao tranh thật sự." "Chỉ sợ hạ màn của họ chỉ là bị triều Đường đồ sát sạch sẽ." "Thế là đổi một bộ đấu pháp!" "Nếu so về binh lực tuyệt đối ta không phải đối thủ của các ngươi, nhưng nếu chỉ là chọn một bộ phận tinh anh để giao phong." "Chỉ cần bồi dưỡng mấy người như vậy, không còn chênh lệch binh lực tuyệt đối, thì đúng là có khả năng một trận chiến rồi!" Vương Bàn Tử liên tục nói: "Nếu đúng là như vậy, thì ván cờ này thực ra là mấy tiểu quốc đó đã chiếm lợi thế rồi!" "May mà Thái Tông Hoàng Đế lại đồng ý." "Rõ ràng đại quân áp cảnh là có thể giải quyết được, nhưng lại đồng ý cho đối phương một cơ hội." "Đây thực ra là một yêu cầu mà Thái Tông Hoàng Đế không thể từ chối." "Người ở trên cao không thắng được sự lạnh lẽo." "Khi ngươi ở vị trí cao ngắm nhìn chúng sinh, cho rằng ngoài ngươi ra mọi thứ đều chỉ là kẻ khiêu chiến nhỏ bé." "Vương giả không thể khiếp nhược, không thể lùi bước." "Dù biết rõ lời khiêu chiến này cuối cùng có lợi cho tiểu quốc, nhưng với tư cách là người bị khiêu chiến, họ chỉ có thể chấp nhận." Tần Dã nói đến đây không kìm được cười: "Nhưng những gì ta vừa nói cũng chỉ là tư duy của cường giả bình thường." "Đối với Thái Tông Hoàng Đế mà nói, triều Đường thực sự quá mạnh." "Ngoài triều Đường ra, các quốc gia khác đều chỉ là kiến hôi mà thôi." "Đối với các quốc gia khác,

yêu cầu như vậy là để tranh giành lợi ích cuối cùng cho quốc gia của mình." "Nhưng đối với triều Đường, đây chỉ là một trò chơi mà thôi." "Thậm chí để đảm bảo chiến thắng, ông ấy có thể tự mình ra trận làm con tướng cờ này." "Ôi mẹ ơi, đồng chí Tiểu Tần, theo lời cậu nói, Thái Tông Hoàng Đế của chúng ta trâu bò quá vậy!" "Tôi nói cho cậu biết, tôi bây giờ còn muốn đích thân chứng kiến vị Thái Tông Hoàng Đế này rốt cuộc có chiến lực thế nào!" Vương Bàn Tử cười ha ha nói.

"Nếu có thể, tôi thà rằng vị Thái Tông Hoàng Đế mà chúng ta có thể chứng kiến chỉ tồn tại trong truyền thuyết thôi." Tần Dã cười khổ nói: "Bàn Tử, lời tôi nói không hề khoa trương chút nào, muốn giao thủ với ông ấy, nếu không có đủ chuẩn bị, đó chỉ là hành vi ngu xuẩn tự tìm cái chết." Vương Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt.

Là một kẻ trộm mộ kinh nghiệm lão luyện, hắn đương nhiên vô cùng tò mò về đủ thứ trong lăng mộ.

Nhưng hắn cũng tuyệt đối là một kẻ trộm mộ thực tế.

Muốn chứng kiến sông núi gấm vóc của tổ quốc, điều đầu tiên cần làm là bảo toàn mạng sống.

Việc vì chứng kiến một cái gọi là phép màu mà không cần mạng sống của mình là chuyện Vương Bàn Tử tuyệt đối không mong muốn xảy ra.

Dù sao ai có thể đảm bảo phép màu hiện tại chứng kiến lại thật sự không thể bị vượt qua chứ?

Cho dù thật sự là như vậy đi nữa.

Nhưng chứng kiến thêm vài cái, cũng có thể lấy lượng đổi dẫn đến chất đổi mà!

"Vậy thì vẫn mong vị Thái Tông Hoàng Đế này bây giờ vẫn đang ngủ đi." "Chúng ta lặng lẽ đến rồi lặng lẽ đi." "Nước sông không

phạm nước giếng thì tốt biết mấy.” Vương Bàn Tử nói rồi tiến lên chuẩn bị đẩy cửa đá ra.

Kết quả hắn vừa dùng sức vào cánh cửa đá.

Cả cánh cửa đá đột nhiên phát ra tiếng “rầm” một cái.

Lần này thật sự dọa Vương Bàn Tử một phen khiếp vía.

Đẩy cửa đá bình thường sao có thể như vậy!

Phản ứng hiện tại rõ ràng là lại đụng phải cơ quan gì rồi!

“Có nhầm không!

Kẻ tạo ra thứ này chưa xong việc đúng không!” “Đến nước này rồi còn có cơ quan!” Vương Bàn Tử lớn tiếng kêu lên.

Lần này hắn thật sự bị hành cho thảm hại rồi.

Bất kể là cơ quan đường thương gió trước đó, hay là bàn cờ này.

Đây đều là những cơ quan lợi hại đủ để đoạt mạng.

Theo kinh nghiệm của hắn ở các lăng mộ khác trước đây, một cơ quan mà có một cái như vậy đã rất chết người rồi.

Bây giờ có đến hai cái, có thể nói nếu không phải vì Tần Dã thực lực đủ lợi hại.

Thì một đội ngũ nhỏ đến đây cũng phải bỏ mạng hết!

Dùng bao nhiêu thủ đoạn như vậy mà còn chưa đủ!

Lại còn để lại hậu chiêu ở đây!

Đây đơn giản là muốn ép người ta vào chỗ chết mà!

Thoáng chốc, hắn liền thấy trên cánh cửa đá xuất hiện một bàn cờ vây, ngay sau đó là mấy quân cờ đen trắng xuất hiện trên đó.

“Có nhầm không!

Cờ tướng xong lại là cờ vây!" "Thật sự là không có hồi kết mà!" Vương Bàn Tử thực sự cạn lời.

"Nhìn cái bàn cờ này, đây hình như là một ván cờ tàn." "Thì ra là vậy, là loại cơ quan này." Tần Dã nói: "Loại cơ quan này trước đây cũng khá phổ biến." "Bày một ván cờ tàn, để người ta đến phá giải, nếu có bản lĩnh phá giải thành công thì có thể nhận được thưởng." "Thực ra đến bây giờ, trên đường phố cũng có thể thấy rất nhiều kiểu cá cược như vậy mà." Vương Bàn Tử bất đắc dĩ nhìn về phía Tần Dã.

"Không phải chứ đồng chí Tiểu Tần, đến lúc này cậu còn có tâm trạng nói chuyện này sao?" "Cờ vây gì đó cậu có biết không?

Thật sự chỉ có thể dựa vào cậu thôi." "Về khoản này Bàn gia tôi ngay cả người mới cũng không tính là gì." "Biết một chút." Tần Dã nói rồi đi đến vị trí bàn cờ bắt đầu phân tích cả bàn cờ.

"Ối!

Đồng chí Tiểu Tần cậu ghê gớm thật!" "Thậm chí cái thứ này cũng hiểu!" Vương Bàn Tử lập tức kinh hô.

"Đừng nói chuyện Bàn Tử." Tần Dã cắt ngang: "Cờ vây và cờ tướng khác nhau, cờ vây không có bước đi cố định." "Có thể nói mỗi một nước cờ đều sẽ khiến cục diện thiên biến vạn hóa." "Giống như cục diện chiến trường, một bước đi sai có lẽ là sai tất cả các bước." "Trên bàn cờ vây, nhất định phải cẩn thận đi từng nước cờ." Vương Bàn Tử lập tức ngậm miệng!

Tuy nói hắn không hiểu cờ vây, nhưng hắn hiểu Tần Dã mà, hắn biết Tần Dã tuyệt đối sẽ không cố ý tạo ra một bầu không khí nguy hiểm nào cả.

Cậu ấy nghiêm túc như vậy chứng tỏ đây là một chuyện cần phải nghiêm túc như vậy!

Tuy nhiên ngay khi Tần Dã đặt quân cờ.

Vương Bàn Tử đột nhiên nghe thấy một trận tiếng đá rơi.

Hắn vội vàng nhìn xung quanh, vừa nhìn cả người cũng ngây ra.

Tốt lành, bây giờ cái bệ vốn không lớn lắm này, lại đang sụp đổ xuống dưới.

"Đồng chí Tiểu Tần!

Không phải huynh đệ muốn làm phiền cậu!

Cậu có muốn xem thử không, tình hình này thật sự không ổn đâu!" Vương Bàn Tử sốt ruột kêu lên.

"Tôi biết." Tần Dã nói.

"Không phải!

Đồng chí Tiểu Tần!

Tình hình này sao cậu lại không một chút sốt ruột nào vậy!" Vương Bàn Tử kinh ngạc nhìn Tần Dã khó hiểu.

"Từ giây phút chúng ta đặt chân lên bệ này, chúng ta đã không còn đường quay lại." "Bất kể trên bệ này có cơ quan gì, chúng ta cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chịu đựng." "Nếu không muốn rơi xuống thành thịt nát, cậu tốt nhất nên hy vọng tôi có thể thắng nó nhanh lên." Tần Dã nói, tay vẫn không ngừng điều khiển quân cờ đặt xuống.

Chỉ là trong quá trình đối kháng này, cả bệ vẫn đang không ngừng rơi xuống.

Tình huống này thực sự khiến Vương Bàn Tử trong lòng sốt ruột không chịu nổi!

Nếu nói cái bệ này không cao thì còn đỡ!

Nhưng chỉ từ động tĩnh khi những tảng đá rơi xuống, Vương Bàn

Tử đã có thể nghe ra.

Chiều cao của nơi này dù thế nào đi nữa, dù sao bọn họ mấy người rơi xuống thành thịt nát khẳng định là không có vấn đề gì!

"Đồng chí Tiểu Tần, cục diện bên cậu bây giờ thế nào rồi?" "Tôi thật sự không phải muốn giục cậu đâu!" "Tôi sợ chỗ dưới chân chúng ta sẽ không chịu nổi trước!" Vương Bàn Tử bất đắc dĩ nói.

"Không biết." Một câu của Tần Dã trực tiếp khiến trái tim vốn đã treo lơ lửng của Vương Bàn Tử hoàn toàn nhảy lên đến tận cổ họng.

"Cơ quan này sử dụng lối chơi cờ phòng thủ." "Ngay từ đầu tôi đã sử dụng thủ đoạn tấn công." "Nhưng đối phương phòng thủ thực sự quá kinh người." "Tôi đã thử mấy lần, đều không có cách nào ăn quân nó được." "Thậm chí còn bị nó áp chế ngược lại." Tần Dã nhíu chặt mày nói: "Cách thắng thua của cờ vây khác với cờ tướng." "Cờ tướng thắng thua rõ ràng là tướng quân." "Nhưng cờ vây chỉ cần một bên còn có thể đặt quân, thì chưa tính là kết thúc." "Cậu tốt nhất nên hy vọng tôi có thể nhanh chóng tìm ra sơ hở phòng thủ của nó, rồi nhanh chóng hoàn thành tấn công." "Chỉ có phương pháp này mới có thể phá vỡ hoàn toàn phòng ngự của nó." "Chỉ là chuyện này muốn thực hiện cũng không dễ dàng chút nào." Nghe những lời này, Vương Bàn Tử đã sốt ruột như kiến bò chảo nóng.

Hắn sốt ruột chà xát hai tay.

Lời Tần Dã hắn đã nghe rất rõ rồi.

Đương nhiên cũng biết mức độ nguy hiểm của cục diện hiện tại.

Biết Tần Dã muốn chiến thắng không hề dễ dàng.

Điều đáng bực hơn là, lúc này đối phương căn bản không sốt ruột muốn thắng, điều nó cần làm chỉ là hết lần này đến lần khác chống đỡ công thế của Tần Dã là được rồi.

So sánh ra, ngược lại Tần Dã chuyên công tấn công lại tỏ ra vô cùng bị động.

Nhìn thấy bệ đá đã vỡ vụn sắp đến chân bọn họ.

Vương Bàn Tử cũng sốt ruột không chịu nổi.

Hắn không ngừng quay đầu nhìn bàn cờ của Tần Dã, trong lòng đừng nói là hoảng sợ đến mức nào!

"Đồng chí Tiểu Tần ơi, cậu phải nhanh lên!" Vương Bàn Tử trong lòng không ngừng lẩm bẩm.

Không bao lâu sau, cả bệ đá đã gần như chỉ còn lại vị trí mà hai người họ đang đứng!

Khoảnh khắc này Vương Bàn Tử thực sự tâm như tro nguội!

Chương 631

Bây giờ không gian dưới chân bọn họ đã đến mức này rồi.

Dù có thể phá giải cơ quan e rằng cũng đã không kịp nữa.

Xong rồi!

Không ngờ Bàn gia ta anh minh một đời, hôm nay lại phải bỏ mạng ở cái nơi chết tiệt này!

Vương Bàn Tử nghĩ trong lòng, trong đầu đã bắt đầu hồi tưởng lại đời này mình còn nguyện vọng nào chưa hoàn thành không!

Từ trước đến nay hắn đều với thái độ xuống mộ để bảo toàn mạng sống, có hiểm không mạo hiểm thì không mạo hiểm!

Rõ ràng biết có chỗ nào đó có bảo vật truyền đời, hắn đều sẽ lựa chọn tránh xa ba thước.

Nhưng không ngờ đến cuối cùng lại vẫn rơi vào cảnh địa này.

Sớm biết vậy ngày xưa mình thà rằng liều mạng xông pha một phen!

Nói không chừng thật sự kiếm được bảo vật gì đó đời này không lo ăn mặc.

Đời này không cần xuống đây nữa.

Như vậy, đâu còn cần có nguy hiểm này chứ!

“Bàn Tử, cậu còn ngây ra ở đây làm gì?” Mãi đến khi Tần Dã lại nói chuyện với hắn, ý thức của Vương Bàn Tử mới coi như hơi trở lại.

“Còn làm gì nữa?

Đợi chết chứ sao!" "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu chắc chắn chưa từng trải qua tình huống này!" "Đây là kinh nghiệm mà lão bối chúng ta truyền lại." "Đó là trước khi mình chết cố gắng giữ cho mình bình tĩnh một chút." "Tương đối mà nói thì chịu chấn động cũng sẽ ít hơn một chút." "Như vậy, cái chết cuối cùng cũng sẽ không quá khó coi!" "Cái này rất hiệu quả đấy." Vương Bàn Tử nói.

"Cậu nói vậy, cậu đã chết đâu mà biết?" Tần Dã không kìm được cười nói.

"Chưa ăn thịt heo tôi còn chưa thấy heo chạy sao?" "Huynh đệ tôi đương nhiên là đã nghe nói rồi chứ!" Vương Bàn Tử nói.

"Nhưng bọn họ cũng chưa chết mà?" "Chẳng lẽ là sau khi chết họ về báo mộng cho cậu sao?" Tần Dã tiếp tục trêu chọc.

"Ái chà tôi đi!

Đến lúc này rồi, chúng ta đừng nói những chuyện đáng sợ như vậy nữa!" "Tôi vừa mới điều chỉnh xong tư tưởng đã bị cậu làm loạn hết cả lên!" Vương Bàn Tử hít sâu một hơi, xem ra hình như thật sự đang làm nghi thức gì đó.

"Được rồi, cậu muốn chết thì vẫn chưa đến lúc đâu." Tần Dã tiếp lời.

Vương Bàn Tử chợt mở mắt.

Lúc này mới thấy mặc dù bệ đá dưới chân họ đã nguy cấp lắm rồi.

Nhưng cũng thật sự còn có thể miễn cưỡng cho hai người họ đứng.

"Đồng chí Tiểu Tần!

Tình hình này là sao?" Vương Bàn Tử trong không gian chật hẹp

này miễn cưỡng quay đầu lại, thì thấy cánh cửa trước đó làm bàn cờ đã mở ra một khe hở.

Lần này Vương Bàn Tử coi như đã hiểu hết rồi.

Chính vào giây phút ngàn cân treo sợi tóc này, Tần Dã đã thuận lợi thắng ván cờ này!

"Ối!

Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu thành công rồi!" "Ôi mẹ ơi!

Cậu thành công rồi thì nói sớm chứ!" "Cậu có biết không, cậu làm huynh đệ sợ chết khiếp rồi đấy!" "Huynh đệ còn đang nghĩ đời này nếu thật sự chết rồi!" "Đến chỗ Diêm Vương thì nên nói thế nào!" "Xin ông ấy kiếp sau cho huynh đệ được đầu thai vào chỗ tốt!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng tại chỗ, cả người hắn gần như muốn kích động mà khóc òa lên!

"Đừng lo, cậu vẫn còn cơ hội." "Chúng ta bây giờ tuy đã thắng ván cờ này." "Nhưng cả bệ đá đã chỉ còn lại một chút không gian." "Với không gian còn lại này." "Rõ ràng đã không thể chống đỡ quá lâu nữa rồi!" "Chúng ta mà không nhanh chóng đi qua, e rằng cũng sẽ rơi xuống thôi." Tần Dã nói.

"Ối!

Thế còn không nhanh đi!

Còn đứng đây nói mấy chuyện đâu đâu này!" Vương Bàn Tử ngây người, hoảng hốt kêu lên.

Nhưng trong không gian chật hẹp này, hắn lại thật sự không dám khinh cử vọng động.

Dù sao một động tác này, lỡ đâu không khéo có thể sẽ trực tiếp rơi

xuống!

Tần Dã mỉm cười nhàn nhạt, thuận thế đẩy cửa đá bước vào.

Vương Bàn Tử vội vàng theo sau.

Quay đầu lại thì thấy trên cả bệ đá đã lại vỡ thêm không ít chỗ.

"Ôi mẹ ơi!

Cái này mà thật sự còn nán lại một chút nữa, chỉ sợ chúng ta trực tiếp bỏ mạng rồi!" Vương Bàn Tử ôm ngực liên tục thở dốc.

"Nói thật đồng chí Tiểu Tần, vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì vậy!" "Cậu không phải nói nó phòng thủ rất lợi hại, cậu không dễ ra tay sao?" "Sao đột nhiên lại thắng được." "Cái này thực ra không tính là đột nhiên." Tần Dã nói: "Tôi không biết người tạo ra cơ quan này dựa vào ai làm tiêu chuẩn mà thiết lập ván cờ này." "Năng lực phòng thủ của đối phương thực sự vô cùng kinh người." "Có thể thấy, đối phương chuyên về phòng thủ phản công." "Vì vậy trong cả cuộc giao phong, có mấy lần tôi suýt chút nữa bị nó phản tướng một quân." "Tuy nhiên bất kỳ phong cách chơi cờ nào cũng sẽ tồn tại sơ hở." "Tôi chuyên công tấn công, sơ hở tồn tại là phòng thủ không đủ." "Một khi bị đối phương nắm bắt được để phòng thủ phản công." "Nếu không thể điều chỉnh kịp thời, rất có thể sẽ bị đối phương làm rối loạn nhịp điệu." "Ngọn giáo mạnh nhất một khi bị nắm bắt được, bị bẻ gãy chỉ là vấn đề thời gian." "Nhưng lối chơi cờ chuyên về phòng thủ, sơ hở tồn tại là tấn công không đủ." "Lối tấn công mà họ giỏi cơ bản là phòng thủ trước, rồi nắm bắt cơ hội tấn công." "Trong quá trình này, nếu có một phòng ngự bị đối phương phá vỡ, phương thức mà họ thường áp dụng sẽ không phải là liều mạng một phen." "Mà là tiếp tục củng cố phòng ngự của mình." "Đây không phải là vấn đề kỹ thuật cờ, mà thuần túy là thói quen chơi cờ." "Vì vậy chiến thuật của tôi khi đó là hoàn toàn tập trung vào tấn công." "Mục đích là để buộc

nó lộ ra sơ hở." "Đây là một canh bạc lớn." "Nếu không thể phá vỡ phòng ngự của nó khiến nó buộc phải củng cố phòng ngự và lộ ra nhiều lỗ hổng hơn." "Tấn công của tôi chắc chắn sẽ bị nó hoàn toàn áp chế, cho đến cuối cùng không còn quân để đi." Tần Dã giải thích.

"Ôi mẹ ơi!

Tôi coi như đã biết tại sao Bàn gia lại không chơi được cờ tướng." "Kiểu phức tạp này, Bàn gia tôi nghe còn không hiểu, đừng nói là còn phải nghiên cứu." "Nếu thật sự đặt Bàn gia lên đó." "Chắc là chơi không được mấy hiệp, Bàn gia đã bỏ mạng rồi." Vương Bàn Tử cảm thán.

"Cái này còn chưa là gì đâu." "Nếu nói cờ tướng là một trận tử chiến chính diện trên chiến trường." "Thì cờ vây càng giống như sự bày mưu tính kế giữa các mưu sĩ." "Mỗi bước đi đều có thể xoay chuyển trời đất." "Giỏi chiến thuật của mình, nắm rõ thủ đoạn của đối phương." "Mới có thể đứng vững ở thế bất bại." "Điểm này đặt trên chiến trường cũng như vậy." "Có thể chỉ huy binh đánh trận, đại diện cho sự dũng mãnh của ông ấy." "Nhưng chiến trường thiên biến vạn hóa, dù là chiến thuật cũng không thể bất biến." "Chỉ có dựa vào sự thay đổi của cả cục diện chiến đấu mà không ngừng điều chỉnh chiến thuật bố cục." "Mới có thể mãi mãi là người chủ đạo trên chiến trường." "Tôi nghĩ ngài hẳn sẽ rất đồng tình với những lời này chứ." "Thiên Sách Thượng Tướng, Thái Tông Hoàng Đế." Tần Dã đang nói, đột nhiên chuyển giọng, một câu nói vừa như cảm thán, vừa như giao lưu, rồi ngay lập tức chuyển hướng sang một phía.

Hỏi ý kiến của đối phương.

Một câu nói của Tần Dã trực tiếp khiến toàn thân Vương Bàn Tử rùng mình.

Là một kẻ trộm mộ kinh nghiệm phong phú, hắn quá rõ ràng việc

nghe thấy câu nói như vậy vào lúc này rốt cuộc có ý nghĩa gì!

Hắn đột nhiên quay đầu lại, quả nhiên thấy, ngay tại chiếc long ỷ được bày ở không xa chỗ họ!

Đang có một người ngồi trên đó.

Hắn không mặc long bào, mà là một bộ áo giáp chất lượng cực tốt.

Nhưng người đó khí vũ hiên ngang, toàn thân trên dưới đều toát ra một loại khí chất cao quý của hoàng tộc.

Chỉ là ngay khoảnh khắc nhìn thấy đối phương, Vương Bàn Tử đã sản sinh ra một loại sợ hãi bản năng nhất của sinh vật.

Đây không phải vì khí chất tượng trưng cho địa vị của đối phương.

Mà là sát khí ẩn hiện trên người hắn!

Đối với khí tức này, Vương Bàn Tử không hề xa lạ.

Đây là khí tức mà chỉ những người đã trải qua vô số trận tử chiến trên chiến trường mới có được!

Hắn không biết Thiên Sách Thượng Tướng là gì, Thái Tông Hoàng Đế là ai.

Chỉ là đối mặt với người trước mắt này, Vương Bàn Tử thuần túy đứng từ góc độ sinh vật mà cảm nhận được khí tức nguy hiểm!

"Ối mẹ ơi!" "Bàn gia tôi là lần đầu tiên cảm nhận được áp lực mạnh đến vậy từ một người." Vương Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt.

Luồng sát khí này dường như đã khiến hắn ngạt thở.

Hắn cố gắng điều chỉnh hơi thở.

Hắn biết rõ, trước một người nguy hiểm như vậy, tuyệt đối không thể vì sợ hãi mà chủ động từ bỏ, một khi đã như vậy, sơ hở mà mình để lộ ra trong chớp mắt nhất định sẽ bị đối phương tóm gọn ngay lập tức.

Hậu quả đương nhiên không cần nói cũng biết!

Vương Bàn Tử vốn định nói rằng tuy ở đây có một Thái Tông Hoàng Đế.

Nhưng biết đâu người này không phải là bản thân ông ấy thì sao?

Hoặc đây chỉ là một cái xác chết?

Cho dù ông ta thật sự dựa vào thủ đoạn nào đó mà sống, nhưng con người mà, tổng sẽ có lúc mệt mỏi buồn ngủ.

Biết đâu bây giờ đang ngủ thì sao?

Chương 632

Rồi bọn họ cũng đã chứng kiến chân dung của Thái Tông Hoàng Đế, cũng có thể tự mình rời đi, hai bên cứ như vậy nước sông không phạm nước giếng, tốt biết mấy.

"Các ngươi là ai, vì sao lại xông vào đại điện của Trẫm!" Nào ngờ một câu nói của Thái Tông Hoàng Đế trực tiếp khiến tất cả may mắn của Vương Bàn Tử đều tan biến.

"Tần tướng quân và Uất Trì tướng quân đâu?" "Bọn họ sao lại để các ngươi tùy tiện tiến vào!" Thái Tông Hoàng Đế tiếp tục hỏi.

Lời vừa ra, một loại áp lực không thể tả nổi liền đè nặng lên người hai người, Tần Dã lập tức nắm chặt cây roi vàng trong tay.

Đã sẵn sàng chuẩn bị chiến đấu với ông ta bất cứ lúc nào.

"Vũ khí trong tay ngươi!

Đây chính là kim giản mà Trẫm ban cho Tần tướng quân!" "Vì sao lại ở trong tay ngươi!

Các ngươi rốt cuộc đã làm gì!" "Làm sao bây giờ đồng chí Tiểu Tần!

Tôi cảm thấy ngực khó chịu quá!" "Cái áp lực chết tiệt này thật sự muốn phát điên rồi!" "Tôi bây giờ nên làm gì, có phải nên quỳ xuống không?" Vương Bàn Tử cúi đầu bên cạnh Tần Dã lẩm bẩm.

"Cũng được thôi, cậu quỳ xuống tạ tội, xem Thái Tông Hoàng Đế có đủ lòng từ bi mà vì vậy tha cho cậu không." Tần Dã nhíu chặt mày nói.

"Chết tiệt!

Thật chết tiệt!

Ai biết cái lão bất tử này áp lực lại mạnh đến vậy!" "Đây là cái gì!

Khí chất đế vương sao!" "Bàn gia tôi từng nghĩ gã này đã sống lại nhờ công pháp nào đó rồi!" "Nhưng tôi nghĩ nếu chúng ta may mắn, vừa khéo có thể gặp lúc ông ta ngủ thì sao!" Vương Bàn Tử bực tức nói.

Là một kẻ trộm mộ mà tất cả tò mò đều phải dựa trên cơ sở an toàn.

Hiện tại loại phát triển cục diện nguy hiểm này tuyệt đối không nằm trong kế hoạch của hắn!

"Cậu trước đây lại có suy nghĩ ngây thơ như vậy sao?" "Cậu quên tôi đã nói với cậu trước đây sao?

Vì Thái Tông Hoàng Đế bị ác mộng vây hãm, nên đêm không thể chợp mắt." "Mãi đến khi Tần Quỳnh và Uất Trì Cung làm hộ vệ ông ấy mới có thể yên tâm ngủ say." "Vì vậy, nếu ngoài cửa không có Tần Quỳnh và Uất Trì Cung, Thái Tông Hoàng Đế sẽ không ngủ là một định luật." Tần Dã nhàn nhạt nói: "Tôi trước đây chỉ là muốn nói xem có thể thử vận may không." "Xem có thể cố gắng lách qua ông ấy không, bây giờ xem ra không có cơ hội này rồi." "Lũ phản tặc!

Còn không mau trả lời!" "Các ngươi vì sao lại có kim giản của Tần tướng quân!" Thái Tông Hoàng Đế hiển nhiên cũng có chút mất kiên nhẫn, khi lại quát lớn, khí thế bùng nổ ra trực tiếp khiến Vương Bàn Tử suýt chút nữa thật sự quỳ xuống dập đầu.

"Cái này tôi nói là chúng tôi nhặt được ngài có tin không?" Tần Dã cười khổ nói.

Vương Bàn Tử lập tức trừng lớn hai mắt, vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Tần Dã.

Khoảnh khắc này hắn mới cảm giác cụ thể được, Tần Dã thật sự không hề phụ cái chữ "Dã" trong tên mình mà!

Bọn họ và Thái Tông Hoàng Đế vừa gặp mặt đã là tình thế vô cùng khó xử rồi.

Cậu ấy lại còn dám đổ dầu vào lửa trong tình huống này!

"Lũ phản tặc to gan!

Còn dám giỡn mặt Trẫm!" "Các ngươi quấy nhiễu triều đình!

Hãm hại trung lương!

Hôm nay Trẫm sẽ cho các ngươi chết không có đất chôn thân!" Thái Tông Hoàng Đế quát lớn một tiếng, không nói thêm lời vô nghĩa nào, trực tiếp vung lợi kiếm xông lên!

Chỉ một lần chạm mặt, Thái Tông Hoàng Đế đã thể hiện thực lực cường hãn được bồi dưỡng qua các trận tử chiến trên chiến trường.

Kiếm đầu tiên của ông ta trực tiếp chém vào giữa hai người.

Sau khi buộc hai người tách ra, lập tức vung kiếm chém về phía Vương Bàn Tử.

"Ối giời!

Sao lại trực tiếp nhắm vào tôi!" Trong lần chạm mặt trước đó, chỉ riêng khí thế, Vương Bàn Tử đã bị Thái Tông Hoàng Đế áp chế đến chết.

Lúc này đối mặt với công thế sắc bén của đối phương.

Hắn vốn dĩ thực lực đã không bằng lại càng chỉ có thể chạy trốn dưới công thế này.

Đối mặt với một nhát chém đột ngột của Thái Tông Hoàng Đế.

Vương Bàn Tử thấy không thể tránh được nữa, chỉ có thể miễn

cưỡng dùng thanh kiếm trong tay để chống đỡ.

Kết quả chỉ trong khoảnh khắc hai bên va chạm, thanh kiếm trong tay Vương Bàn Tử đã trực tiếp bị chém thành hai nửa!

Đồng thời thế chém xuống cũng trực tiếp làm vai Vương Bàn Tử bị thương!

"Ối giời!

Đùa cái gì vậy!" "Ông ta dùng cái thứ gì!

Sắc bén đến vậy!" Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng, chỉ có thể quay đầu chạy tiếp.

Nhưng tốc độ của Thái Tông Hoàng Đế rõ ràng nhanh hơn, chỉ mấy bước đã đuổi kịp Vương Bàn Tử.

Rồi nhanh chóng giơ kiếm đâm tới.

Lần này Vương Bàn Tử biết mình đã không thể tránh được nữa.

Hai mắt nhắm lại đã chuẩn bị chờ chết.

Ngay khi mũi kiếm của Thái Tông Hoàng Đế sắp đâm xuyên Vương Bàn Tử.

Tần Dã một bước chân sát đến, roi vàng va chạm với mũi kiếm làm rối loạn nhịp điệu.

Rồi bay lên một cước đá về phía Thái Tông Hoàng Đế.

Thái Tông Hoàng Đế nhanh chóng giơ tay cản, tuy nói không gây ra tổn hại gì cho Thái Tông Hoàng Đế.

Nhưng dù sao cũng đã phá vỡ nhịp điệu của ông ta.

Tần Dã cũng nhân cơ hội này kéo Vương Bàn Tử ra xa khỏi Thái Tông Hoàng Đế.

"Đồng chí Tiểu Tần!

Lần này thật sự nhờ cậu rồi!" "Nếu không thì huynh đệ hôm nay chắc chắn phải bỏ mạng rồi!" Vương Bàn Tử thở phào nói: "Với lại, thanh kiếm của ông ta là sao vậy?" "Sao lại chém đứt kiếm của Bàn gia dễ dàng như vậy!" "Chất lượng chênh lệch nhiều quá đi!" "Hai bên chênh lệch lớn là chuyện bình thường." "Thái Tông Hoàng Đế sử dụng Thiên tử kiếm, chém sắt như bùn." "Vũ khí bình thường trước mặt ông ấy đều có thể gọi là đồng nát sắt vụn." Tần Dã giải thích.

"Ôi mẹ ơi!

Bàn gia tôi cũng thật sơ suất!" "Đã là kiếm của hoàng thượng dùng, vậy chắc chắn khác với kiếm bình thường rồi!" "Nào ngờ hai bên lại chênh lệch nhiều đến vậy." "Nếu lúc đó không phải Bàn gia phản ứng còn khá nhanh, vội vàng lùi lại." "Chỉ sợ vừa rồi Bàn gia đã trực tiếp bỏ mạng rồi!" Vương Bàn Tử vuốt vết thương liên tục thở hổn hển nói.

"Bị Thiên tử kiếm chém trúng, cậu chỉ bị thương ở mức độ này, đã là vận may bùng nổ rồi." Tần Dã nói.

"Hắc hắc, lời này huynh đệ coi như cậu đang an ủi tôi đi." Vương Bàn Tử cười khổ nói.

"Tiếp theo cậu đi tìm chỗ nào đó trốn đi." "Với nhãn quan chiến lược của Thái Tông Hoàng Đế, cậu đã rõ ràng bị thương rồi, là điểm yếu giữa hai chúng ta, ông ấy tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này." "Nếu tôi cần liên tục đến cứu cậu, chắc chắn sẽ lộ ra sơ hở." Tần Dã nói.

"Tôi biết rồi!

Không ngờ Bàn gia tôi tung hoành giang hồ bao nhiêu năm, có một ngày lại trở thành gánh nặng!" "Cứ yên tâm đi, tôi sẽ không để ông ta có cơ hội giở trò trên người tôi!" "Nếu ông ta thật sự nhắm mục tiêu vào tôi, tôi lập tức tự sát, cũng sẽ không kéo chân cậu đâu!" Vương

Bàn Tử nắm chặt thanh kiếm gãy, ánh mắt kiên định nói.

Trông hắn thực sự có một khí thế sẵn sàng xả thân.

"Cậu không thể vội vàng chết như vậy đâu." "Lát nữa ngoài việc trốn tránh ông ấy ra cậu còn có một việc quan trọng cần làm." "Giao thủ với Thái Tông Hoàng Đế, tôi cũng chỉ có thể cố gắng hết sức cầm chân ông ấy, cậu nói chiến thắng, tôi thì một chút tự tin cũng không có." "Phá hủy cơ quan, đối phó những thứ này có lẽ tôi sẽ làm tốt hơn." "Nhưng luận về việc tìm lối ra trong lăng mộ, điểm này cậu hẳn là có kinh nghiệm hơn chứ?" "Lát nữa tôi sẽ dốc hết sức mình để cầm chân Thái Tông Hoàng Đế, Bàn Tử, dựa vào cậu mà tìm con đường thoát ra khỏi đây." Tần Dã vỗ vai Vương Bàn Tử, ánh mắt kiên định nói.

Vương Bàn Tử cũng không ngờ mình đến giai đoạn này còn có thể phát huy tác dụng.

Và là một lão giang hồ, hắn cực kỳ coi trọng nghĩa khí.

Huynh đệ đã nhờ thì dốc hết sức lực, đó chính là nghĩa khí!

"Cứ yên tâm đi đồng chí Tiểu Tần!" "Nếu không tìm được lối ra, Bàn gia tôi dù có là búa, cũng phải đập tan nó ra một cái!" Vương Bàn Tử lập tức vỗ ngực khẳng định nói.

Chỉ là hắn hiển nhiên đã quên mất sự thật rằng mình đang bị thương.

Cú này lập tức khiến vết thương trên vai hắn đau nhói.

"Cậu cẩn thận chút, đừng tự mình làm mình phế đi." Tần Dã cười khổ nói.

Trong lúc nói chuyện, một luồng sát ý mãnh liệt ập đến, Tần Dã vừa xoay người, đã thấy Thiên tử kiếm của Thái Tông Hoàng Đế đã đến trước mặt mình!

Trong lúc hoảng loạn Tần Dã vội vàng giơ roi vàng lên.

Chương 633

Trong khoảnh khắc hai bên va chạm, một luồng khí lãng trực tiếp đập vào mặt Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử không kìm được nuốt một ngụm nước bọt.

Đôi khi không nhất thiết phải để đối phương ra đòn vào mặt mình mới biết đối phương ở trình độ nào.

Chỉ riêng khí thế trong khoảnh khắc hai vũ khí này va chạm, Vương Bàn Tử đã cảm nhận sâu sắc sự đáng sợ của hai người.

Vương Bàn Tử không nán lại thêm nữa, trận chiến này rõ ràng đã không phải là nơi hắn có thể can dự vào.

Hắn lộn một vòng, gắng chịu đựng cơn đau trên người mà vội vàng bỏ chạy.

"Thân thủ không tồi." "Có thể được Thiên Sách Thượng Tướng trong truyền thuyết khen ngợi như vậy thật là vinh hạnh của tôi." Tần Dã cười ha ha nói.

"Nhưng, vẫn chưa đủ." Thái Tông Hoàng Đế quát lớn một tiếng, chân mạnh mẽ đạp xuống, trong chớp mắt Tần Dã chỉ cảm thấy dường như có ngàn cân lực theo roi vàng truyền khắp toàn thân!

Sức mạnh hung hãn đó khiến Tần Dã chỉ cảm thấy so với Tần Quỳnh và Uất Trì Cung căn bản không hề kém cạnh.

Với sức mạnh cường đại như vậy Tần Dã căn bản không dám chống cự lâu.

Nhanh chóng dùng lực khiến cơ thể mình chìm xuống nhanh chóng, Thiên tử kiếm trong chớp mắt lướt qua đỉnh đầu Tần Dã.

Làn gió mạnh lướt qua khiến Tần Dã trực giác thấy lạnh sống lưng.

Thành công tránh được Tần Dã căn bản không dám dừng lại, đồng thời khi tránh được nhanh chóng dùng lực ngả người ra sau.

Hầu như cùng lúc đó.

Thái Tông Hoàng Đế đã vung Thiên tử kiếm chém xuống.

Nếu không phải Tần Dã phản ứng đủ nhanh.

Chỉ riêng nhát này Tần Dã đã bỏ mạng tại đây rồi.

Xứng đáng là kiếm pháp được tôi luyện trên chiến trường, tấn công không có một động tác thừa nào.

Tất cả các nhát chém đều chỉ để đoạt mạng người trong thời gian ngắn nhất.

Giao thủ với ông ta dù chỉ một chút bất cẩn cũng sẽ chết không có đất chôn thân.

Tần Dã trong lòng thầm kinh hãi.

Chỉ trong một hai hiệp giao thủ đã khiến hắn nơm nớp lo sợ.

Có thể nói mỗi lần giao thủ, chỉ cần Tần Dã phản ứng chậm một chút.

Thiên tử kiếm đều sẽ trong chớp mắt đoạt lấy mạng hắn!

Điều khó nhằn hơn là, vị Thái Tông Hoàng Đế này rõ ràng đã phát động công thế nhanh như vậy rồi.

Trong tấn công lại vẫn còn lưu lại dư lực để phản công!

Mỗi chiêu mỗi thức Tần Dã đều không có cách nào tìm ra một sơ hở để phản công.

Và công kích của Thái Tông Hoàng Đế đương nhiên cũng sẽ không

chỉ dừng lại như vậy.

Một bước đáp xuống đất, Thái Tông Hoàng Đế đã lại xông về phía Tần Dã.

Ba đòn đâm liên tiếp mạnh mẽ, mỗi nhát đều nhắm vào yếu hại của Tần Dã.

Tần Dã chỉ có thể vội vàng lùi lại, đồng thời vung roi vàng chống đỡ.

Tần Dã tự nhận lần phòng ngự này hắn đã cố gắng hết sức đến cực hạn!

Nhưng má hắn vẫn bị Thiên tử kiếm xẹt qua một vết.

Sau khi đáp đất Tần Dã còn chưa kịp thở một hơi.

Thái Tông Hoàng Đế đã lại xông đến gần.

Lại vung kiếm chém xuống.

Tần Dã lập tức xoay người thoát chạy, bây giờ nhịp điệu tấn công của Thái Tông Hoàng Đế đã hoàn thành.

Nếu cứ tiếp tục phòng ngự bị động như vậy, Tần Dã ước tính mình dù có tiêu hao, cũng sẽ bị Thái Tông Hoàng Đế hành hạ đến chết.

Hắn phải phá vỡ nhịp điệu này trước, rồi tìm cơ hội phản công.

Chỉ là Thái Tông Hoàng Đế truy đuổi quá gắt gao, dù là lúc này, tấn công của ông ấy vẫn không hề chậm lại.

Tần Dã lập tức quan sát trạng thái của Thái Tông Hoàng Đế.

Ngay khi Thái Tông Hoàng Đế đuổi đến phía sau.

Hắn nhanh chóng xoay người, roi vàng nhanh chóng vung ra.

Muốn dùng một đòn hồi mã thương đánh Thái Tông Hoàng Đế một cú bất ngờ.

Chỉ là tốc độ phản ứng của Thái Tông Hoàng Đế thực sự quá kinh người.

Ngay cả khi đang truy sát đến cực hạn như vậy, đối mặt với đòn tấn công đột ngột này ông ấy vẫn nhanh chóng vung Thiên tử kiếm ra để chặn lại.

Khoảnh khắc hai bên va chạm, Thái Tông Hoàng Đế nhấc chân đá về phía Tần Dã.

Đòn tấn công lần này Tần Dã không hề nghĩ chỉ đánh một cái rồi rút.

Cũng nhanh chóng nhấc chân đá trả lại.

Hai người cùng lúc đá trúng ngực đối phương.

Cũng đều bị đá lùi lại mấy bước.

Tuy nói cú này cũng không chiếm được lợi thế gì.

Nhưng với một lần va chạm này, dù sao cũng tạm thời phá vỡ nhịp điệu của Thái Tông Hoàng Đế.

Tần Dã nhân lúc thời gian ngắn ngủi này xoa xoa ngực mình.

Lần này hắn coi như đã chứng kiến, vì sao năm xưa Thái Tông Hoàng Đế có thể nhiều lần dẫn quân giết địch trong các cuộc xung kích với quân địch.

Danh xưng Thiên Sách Thượng Tướng quả nhiên danh bất hư truyền.

Tốc độ tấn công mạnh mẽ.

Khả năng gây sát thương vượt xa người thường.

Cộng thêm chiến lực thuần túy không thua kém các danh tướng lừng lẫy.

Có người như vậy dẫn quân xung kích, nghĩ cũng biết các tướng sĩ theo sau không như được tiêm máu gà vậy.

Trước đây mình chỉ nghe danh Thái Tông Hoàng Đế mà từ tận đáy lòng cảm thấy bội phục.

Nào ngờ có một ngày mình cũng phải trực tiếp đối mặt với sự hung hãn của Thiên Sách Thượng Tướng!

Tần Dã lén lút nghiêng đầu nhìn về phía Vương Bàn Tử.

Trong lòng chỉ hy vọng Vương Bàn Tử có thể nhanh chóng tìm được chỗ thoát thân.

Tuy nói kim giản trong tay mình không kém Thiên tử kiếm là bao, hiện tại giao thủ với Thái Tông Hoàng Đế mình cũng có thể ứng phó được một hai.

Nhưng với vũ lực và khả năng khống chế cục diện chiến đấu của Thiên Sách Thượng Tướng.

Sự cân bằng này bị phá vỡ cũng chỉ là vấn đề thời gian!

Chỉ là nhìn tình hình hiện tại của Vương Bàn Tử, mọi việc hiển nhiên vẫn chưa diễn ra suôn sẻ lắm.

“Là một tên tiểu tặc xâm nhập, ngươi quả thực có chút bản lĩnh.” “So với các phản vương đại tướng thì có hơn chứ không kém.” Thái Tông Hoàng Đế giơ kiếm nói.

“Tôi cái này có tính là được khen không?” “Thật là vinh hạnh.” Tần Dã cười khổ nói.

Nếu thật sự là ở thời đại trước đây, có thể được Thái Tông Hoàng Đế khen vài câu như vậy Tần Dã tuyệt đối sẽ vô cùng vui mừng.

Dù sao điều này có nghĩa là mình được hoàng đế coi trọng.

Chương 634

Thì tương lai không nói đến việc thăng quan tiến chức, nhưng có được một chức quan nửa chức chắc chắn không vấn đề gì.

Chỉ là trong cục diện hiện tại, sự coi trọng này lại có nghĩa là vị Thiên Sách Thượng Tướng này sẽ dùng thực lực mạnh hơn để đối phó với mình!

Quả nhiên không ngoài dự đoán, khi Thái Tông Hoàng Đế lại bày ra tư thế chiến đấu.

Cả người ông ấy khí tràng đều xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Tần Dã hít sâu một hơi, lần này hắn không còn chờ đợi Thái Tông Hoàng Đế nữa, mà một bước chân trực tiếp xông về phía Thái Tông Hoàng Đế.

Ngay sau đó một đòn mạnh mẽ chém xuống Thái Tông Hoàng Đế.

Vị sau nhanh chóng lùi lại một bước, liền với một khoảng cách vô cùng vi diệu mà tránh thoát được đòn tấn công của Tần Dã.

Lần né tránh này khiến Tần Dã không kìm được thầm kinh hãi.

Khoảng cách lùi lại của Thái Tông Hoàng Đế không nhiều không ít.

Vừa đủ để tránh thoát đòn tấn công của Tần Dã.

Đồng thời do động tác né tránh lần này của Thái Tông Hoàng Đế cực nhỏ.

Ngay khi né tránh xong đòn tấn công tiếp theo đã theo sát.

Tần Dã sớm đã nghĩ rằng khoảng cách né tránh của Thái Tông Hoàng Đế nhất định sẽ không đơn giản như vậy!

Ngay từ khi tấn công đã giữ lại mấy phần sức lực.

Lúc này thấy đòn tấn công của Thái Tông Hoàng Đế sắp tới, đã nhanh chóng điều chỉnh vung roi vàng xuống để đánh!

Hai luồng tấn công va chạm giữa không trung, vốn dĩ đòn tấn công từ trên xuống dưới lẽ ra Tần Dã sẽ chiếm ưu thế hơn.

Nhưng trong lần giao tranh này lại rõ ràng là Tần Dã bị hạ phong.

Lập tức bị một cú của Thái Tông Hoàng Đế đánh lùi lại mấy bước.

Vừa đáp xuống đất, liền lập tức ổn định thân hình muốn phản công.

Tuy nhiên cao thủ giao chiêu, đôi khi chỉ là một chiêu một thức.

Nếu Thái Tông Hoàng Đế đã dùng tấn công để đẩy lùi Tần Dã, thì lại sao có thể chỉ dừng lại ở mức độ này chứ?

Bên này Tần Dã vừa đáp xuống.

Đòn tấn công của Thái Tông Hoàng Đế đã đến trước mặt.

Sau những lần giao thủ trước, Tần Dã biết rõ với thực lực của Thái Tông Hoàng Đế, nếu tiếp tục thử phương thức phòng ngự bị động để giao chiến, chỉ sẽ giống như trước đó mà không ngừng bị đối phương áp chế.

Thà rằng từ bỏ phòng ngự, dùng roi vàng phản công nghênh chiến lên!

Hai bên vừa va chạm, sức mạnh cường đại liền đẩy Tần Dã lùi lại lần nữa!

Tuy nhiên lần này cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch.

Trong tình huống toàn lực tấn công mà gặp phải phản công như

vậy.

Ngay cả cường hãn như Thái Tông Hoàng Đế, nhịp điệu tấn công cũng bị ảnh hưởng nhất định.

Tuy nói đòn tấn công của Thái Tông Hoàng Đế cũng rất nhanh đã theo sát.

Nhưng dù sao cũng tránh được công thế liên tiếp không ngừng của Thái Tông Hoàng Đế.

Thái Tông Hoàng Đế một bước lao lên, ngay sau đó lại là một trận đâm liên tiếp.

Tốc độ đâm liên tiếp lần này so với trước đó rõ ràng lại tăng lên một bậc!

Tốc độ nhanh đến mức ngay cả Tần Dã cũng không dám đỡ cứng.

Tần Dã nhanh chóng nhảy vọt lên không trung, đồng thời khi nhanh chóng rơi xuống, hai tay nắm chặt roi vàng liền ném xuống Thái Tông Hoàng Đế!

Thái Tông Hoàng Đế không hề có ý định chống đỡ, công thế nhanh chóng dâng lên, nắm bắt thời cơ một kiếm liền đâm về phía Tần Dã.

Tần Dã nhíu mày chợt giật mình!

Thật sự không ngờ Thái Tông Hoàng Đế ngay cả khi đến lúc này lại còn có thể phản công bằng phương thức này!

Tần Dã chỉ có thể mạnh mẽ xoay người.

Mặc dù hắn đã cố gắng hết sức nâng tốc độ của mình lên đến cực hạn.

Vẫn bị Thái Tông Hoàng Đế một kiếm đâm bị thương, Tần Dã gắng chịu đựng cơn đau.

Lại vung roi vàng ném xuống, chỉ tiếc cú này hoàn toàn là đòn phản công miễn cưỡng tung ra để thoát hiểm.

Bất kể là tấn công hay uy lực đều kém một bậc!

Thái Tông Hoàng Đế trực tiếp giơ tay liền tóm lấy cổ tay Tần Dã, thấy lại một kiếm sắp đâm tới.

Tần Dã nhanh chóng xoay cổ tay buộc Thái Tông Hoàng Đế buông tay, kết quả vừa đáp xuống đất Thái Tông Hoàng Đế liền một cước va chạm với đòn tấn công của Tần Dã, rồi lại mượn sức mạnh của đối phương Thái Tông Hoàng Đế nhanh chóng lùi lại bên cạnh Vương Bàn Tử.

"Bàn Tử, bên cậu thế nào rồi?" Tần Dã liên tục thở dốc hỏi.

Trước đó Vương Bàn Tử chỉ chuyên tâm hoàn thành nhiệm vụ Tần Dã giao cho mình.

Tuy nói biết Tần Dã và Thái Tông Hoàng Đế giao thủ vô cùng nguy hiểm, nhưng hắn cũng không hề dám quay đầu lại xác nhận.

Và bây giờ thấy bộ dạng chật vật của Tần Dã.

Cũng ngay lập tức ý thức được sự gian nan của trận chiến này.

Trong ấn tượng của hắn, Tần Dã hình như chỉ có khi đối mặt với hai vị tướng quân kia mới chật vật đến vậy.

"Đồng chí Tiểu Tần, cậu không sao chứ?" Vương Bàn Tử lo lắng hỏi.

"Cậu thấy bộ dạng tôi giống không sao à?" Tần Dã chỉ có thể cười khổ: "Thực lực của Thái Tông Hoàng Đế đã vượt xa tưởng tượng của chúng ta." "Mỗi lần tấn công của ông ấy đều thế lớn lực nặng, thời cơ tấn công cũng vô cùng hiểm độc!" "Ngay cả khi thuần túy dùng sức mạnh giao phong." "Cũng sẽ vô cùng vất vả." "Thêm vào đó

cần phải đề phòng bất cứ lúc nào, đưa ra phản ứng." "Sự tiêu hao này lại càng lớn hơn." "Tôi bây giờ thì vẫn có thể chống đỡ một trận, nhưng nếu cứ tiếp tục kéo dài nữa." "Tôi bất cứ lúc nào không chống đỡ được cũng là chuyện bình thường." "Không phải chứ đồng chí Tiểu Tần!

Ngay cả cậu cũng đánh gian nan đến vậy!" Vương Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt, đầy kinh ngạc nói.

"Bằng không cậu nghĩ danh hiệu Thiên Sách Thượng Tướng này từ đâu mà có chứ?" "Nếu tôi đều có thể dễ dàng chiến thắng, thì cái danh hiệu này quá là tầm thường rồi!" Tần Dã bất đắc dĩ nói: "Nếu cậu không muốn tôi cứ thế chết ở đây." "Tôi khuyên cậu vẫn nên nhanh chóng tìm lối ra đi!" "Cứ yên tâm đi đồng chí Tiểu Tần, về lối ra thì huynh đệ đã có manh mối rồi." "Dưới long ỷ có gió thổi ra." "Tôi đoán lối ra hẳn là ở đây!" "Chỉ là tôi vẫn đang nghiên cứu làm thế nào để mở nó!" "Cũng được đó Bàn Tử, lần này khá đáng tin cậy đó!" Tần Dã khóe miệng khẽ nhếch, nói đến việc giao thủ với Thiên Sách Thượng Tướng, trong lòng Tần Dã cũng không có chút tự tin nào!

Bây giờ muốn sống sót rời khỏi nơi này.

Nhanh chóng tìm được lối ra mới là khả năng sống sót duy nhất của họ!

"Cái đó còn phải nói!

"Giao thủ với Thiên Sách Thượng Tướng, Bàn gia tôi không giúp được gì!" "Nhưng Bàn gia tôi dù sao cũng đã lăn lộn trong lăng mộ này bao nhiêu năm rồi." "Nếu đến cái này cũng không làm được thì thật quá mất mặt!" Vương Bàn Tử nói: "Đồng chí Tiểu Tần, cậu lại cầm chân thêm một lát, huynh đệ tôi sẽ nhanh chóng giải quyết chuyện này!" Lại quay đầu lại, Thái Tông Hoàng Đế đã lại xông lên.

Không chút do dự, Tần Dã cũng lập tức nghênh đón lên!

Thái Tông Hoàng Đế thông minh đến mức nào, việc ông ấy bây giờ không chú ý đến động tác của Vương Bàn Tử hoàn toàn là do Tần Dã trong mắt ông ấy vẫn còn là một người mà ông ấy cần phải chú ý một chút.

Hễ để ông ấy tiếp cận bên này.

Nhất định sẽ phát hiện ra động tác của Vương Bàn Tử, như vậy thì bọn họ tất yếu sẽ công cốc.

Để hạ thấp tất cả rủi ro xuống mức thấp nhất, Tần Dã thậm chí từ bỏ phòng ngự, không ngừng dùng công thế mãnh liệt tấn công Thái Tông Hoàng Đế.

Chỉ là tấn công của hắn cuối cùng vẫn toàn bộ bị Thái Tông Hoàng Đế chặn lại!

Thấy Thái Tông Hoàng Đế sắp phản công, Tần Dã nhanh chóng chạy trốn về hướng ngược lại.

Tuy nói hắn bây giờ bất kể là tấn công hay phòng ngự đều lấy việc cầm chân làm chủ.

Nhưng bất kể là kinh nghiệm thực chiến hay thực lực tuyệt đối.

Hắn so với Thái Tông Hoàng Đế cuối cùng vẫn ở thế yếu.

Mấy hiệp trôi qua.

Trên người Tần Dã đã chằng chịt vết thương.

Hắn lại nhìn về phía long ỷ, hành động của Vương Bàn Tử vẫn đang tiếp tục!

Chương 635

Tần Dã cũng chỉ có thể buộc phải tiếp tục làm chuyện tốn sức nhưng không có lợi này!

"Đồng chí Tiểu Tần!

Xong rồi!" Lại thêm mấy hiệp miễn cưỡng cầm cự, Tần Dã cuối cùng cũng nghe thấy lời nhắc nhở từ Vương Bàn Tử.

Chỉ là lời nhắc nhở này Tần Dã không hề vui vẻ nổi, thậm chí còn mắng một câu thật thô tục!

Vương Bàn Tử thật sự quá kích động rồi!

Hắn đơn giản là không hề cân nhắc đến việc hắn dùng phương thức này để nhắc nhở mình, đồng nghĩa với việc cũng nói cho Thái Tông Hoàng Đế biết!

Mà đối với người như Thái Tông Hoàng Đế mà nói, cơ hội như vậy ông ấy lại sao có thể bỏ qua!

Quả nhiên, Thái Tông Hoàng Đế lập tức quay đầu chú ý đến Vương Bàn Tử!

Lúc này cử động của Vương Bàn Tử trong mắt Thái Tông Hoàng Đế đơn giản là một sự sỉ nhục!

"Tiểu tặc to gan!" "Dám ở phía sau giở trò nhỏ như vậy!" Thái Tông Hoàng Đế quát lớn một tiếng, một người cầm chân ông ấy, người khác lại ở phía sau giở trò nhỏ.

Đáng giận hơn là đối phương lại còn coi như thành công.

Chuyện như vậy Thái Tông Hoàng Đế sao có thể cho phép!

Cùng với một tiếng gầm giận dữ, Thái Tông Hoàng Đế một bước

chân liền xông về phía Vương Bàn Tử.

Nhìn thấy cảnh này Vương Bàn Tử cũng hồn bay phách lạc.

Ngay cả Tần Dã còn có thể bị áp chế toàn diện, nếu thật sự xông đến trước mặt mình.

Thì e rằng mình ngay cả một hiệp cũng không chống đỡ nổi mất!

"Ối giời!

Sao lại còn xông về phía Bàn gia!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, vội vàng bỏ chạy.

Tần Dã cũng lúc này một bước lao đến phía sau Thái Tông Hoàng Đế.

Tấn công theo sau chém xuống, chỉ là Thái Tông Hoàng Đế tuyệt đối không phải loại người vì đối phó kẻ địch trước mắt.

Mà ngay cả tình huống phía sau cũng không đi cân nhắc!

Tần Dã dừng lại một bước, thân hình nhanh chóng nghiêng sang một bên tránh thoát đòn tấn công của Tần Dã.

Thuận thế một kiếm liền đâm về phía Tần Dã!

Nhìn thấy cảnh này, ngay cả Tần Dã cũng bị dọa cho một phen khiếp vía!

Lúc này tốc độ tấn công của Thái Tông Hoàng Đế so với trước đó rõ ràng lại tăng lên một bậc!

Trước đó có thể miễn cưỡng giao đấu với Thái Tông Hoàng Đế như vậy.

Tần Dã trong lòng đã thầm mừng thầm, nào ngờ như vậy còn chưa phải là thực lực thật sự của Thái Tông Hoàng Đế!

Trong tình huống tốc độ và sức mạnh tấn công đã đáng sợ đến

vậy, lại vẫn còn có thể tiếp tục tăng tốc.

Tần Dã thật sự không biết nên đánh giá con quái vật trước mắt này như thế nào!

Chỉ có thể nói triều Đường có thể trở thành triều đại mạnh nhất, Thái Tông Hoàng Đế có thể được xưng là hoàng đế giỏi đánh trận nhất thật sự không phải không có lý do!

Chỉ là bây giờ tuyệt đối không phải lúc bội phục.

Tần Dã nhanh chóng nghiêng người miễn cưỡng tránh thoát đòn tấn công của Thái Tông Hoàng Đế.

Vốn còn muốn tiếp tục tấn công, Thái Tông Hoàng Đế đã một cước đá về phía Tần Dã.

Tần Dã vội vàng giơ roi vàng ra chắn trước mặt, tuy nói là đã đỡ được sát thương trực tiếp của Thái Tông Hoàng Đế đối với mình.

Nhưng cú này vẫn khiến Tần Dã bị đánh lùi liên tiếp mấy bước về phía sau!

Đợi đến khi Tần Dã đứng vững chân.

Thái Tông Hoàng Đế đã lại xông về phía Vương Bàn Tử.

"Ngươi đừng qua đây!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, vội vàng bỏ chạy.

Kết quả hắn vừa nới lỏng cơ quan, liền thấy cánh cửa đá trên sàn nhà trước đó mở ra sắp đóng lại.

Hắn cũng không biết những cơ quan này có phải có cơ chế hễ đóng lại thì sẽ không bao giờ mở ra nữa không.

Chỉ là bây giờ sinh tử đang treo sợi tóc, Vương Bàn Tử thật sự không dám thử!

“Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu mau đến đi!

Huynh đệ bây giờ không dám đi đâu!” Vương Bàn Tử cũng chỉ có thể vội vàng kêu cứu.

Tần Dã vội vàng lại tăng tốc, mấy bước đã lại đuổi kịp Thái Tông Hoàng Đế.

Nhìn thấy Thái Tông Hoàng Đế một kiếm chém xuống, Tần Dã lập tức dùng kim giản va chạm với ông ấy, hai bên lập tức phát ra tiếng “keng” chói tai giữa không trung.

Tần Dã vốn nghĩ nhân cơ hội này đá Thái Tông Hoàng Đế ra xa, để tranh thủ một chút cơ hội thoát thân!

Nào ngờ tốc độ của Thái Tông Hoàng Đế còn nhanh hơn hắn, ngay khi hai bên va chạm, Thái Tông Hoàng Đế nhanh chóng dùng lực đẩy Tần Dã ra, ngay sau đó lại một cước đá vào ngực Tần Dã.

Lần này vận may của Tần Dã thật sự không tốt như vậy nữa.

Một cú đá mạnh mẽ trực tiếp khiến Tần Dã bị đánh lùi liên tiếp mấy bước.

Nghĩ lại nếu Thái Tông Hoàng Đế thật sự trong trận chiến vừa rồi cứ liên tục dùng sức mạnh như vậy tấn công mình.

Tần Dã tin rằng mình căn bản không chống đỡ nổi mấy hiệp!

Mà lần này, Vương Bàn Tử cũng coi như đã chứng kiến với thực lực của Thái Tông Hoàng Đế, Tần Dã đã chiến đấu gian nan đến mức nào!

“Đồng chí Tiểu Tần, cậu sao rồi?” Vương Bàn Tử sốt ruột hỏi.

“Miễn cưỡng còn sống, nhanh, chúng ta tìm cơ hội nhanh chóng đi thôi!” Tần Dã hét lên.

“Lũ phản tặc to gan, chạy đi đâu!” Thái Tông Hoàng Đế quát lớn một tiếng, thuận thế một kiếm liền đâm về phía Vương Bàn Tử.

Lần này Tần Dã thà rằng trực tiếp dùng một chiêu hiểm, một bước lao lên chắn trước người Vương Bàn Tử, nhát kiếm này liền chém vào người Tần Dã!

Có lẽ là không ngờ Tần Dã lại làm vậy.

Lần này bất kể là Thái Tông Hoàng Đế hay Vương Bàn Tử đều bị dọa cho một phen khiếp vía!

Và chính lúc này vì kinh hãi mà xuất hiện một khoảnh khắc do dự.

Tần Dã nắm bắt cơ hội, đá vào người Thái Tông Hoàng Đế, sau đó một roi vàng ném về phía Thái Tông Hoàng Đế!

Và phản ứng của Thái Tông Hoàng Đế cũng thực sự kinh người, ngay cả trong tình huống này ông ấy vẫn trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc chặn được đòn tấn công của Tần Dã.

Tần Dã mượn cơ hội này nhanh chóng lộn một vòng.

“Đi!” Vương Bàn Tử lập tức gật đầu!

Không còn quan tâm đến những thứ khác, vội vàng cùng Tần Dã với tốc độ nhanh nhất lao xuống!

Phía dưới long ỷ không phải là một sự rơi tự do đơn thuần, mà toàn bộ quá trình là một xu hướng trượt xuống theo quỹ đạo.

Hai người theo quỹ đạo này cũng coi như có kinh nhưng không hiểm mà đáp xuống phía dưới cùng.

“Đồng chí Tiểu Tần, vết thương của cậu không sao chứ?” “Chúng ta mau đi thôi!

Nếu không, Thái Tông Hoàng đế sẽ đuổi kịp mất!” Vương Bàn Tử vội vàng nói.

“Đợi một chút!” Tần Dã vịn vết thương hít sâu một hơi.

Ngay sau đó, một nhát cuốc mạnh mẽ giáng xuống vách đá.

Chợt cả con đường dường như rung chuyển kịch liệt.

Chương 636

Vô số tảng đá lớn thi nhau rơi xuống, chỉ trong chốc lát đã chặn kín lối vào đường hầm.

Đến lúc này, Tần Dã mới nhẹ nhõm thở phào.

“Thế này chắc là đủ để chặn Thái Tông Hoàng đế rồi.” Nói xong, cơn đau nhói ở ngực khiến Tần Dã vịn vào vách đá ngồi bệt xuống đất.

“Đồng chí Tiểu Tần!

Sao rồi!

Cậu không sao chứ!” Vương Bàn Tử lúc này cũng căng thẳng không biết phải làm sao.

Máu từ vết thương của Tần Dã vẫn không ngừng tuôn ra.

Thế nhưng trên tay Vương Bàn Tử chỉ còn lại chút băng gạc ít ỏi.

Độ sắc bén của Thiên Tử Kiếm hắn đã được chứng kiến rồi.

Thật sự không biết liệu vết thương do bảo bối này đâm ra chỉ với chút băng gạc này có cầm máu được hay không.

“Ổn mà!

Vết thương này nhất thời còn chưa chết được đâu!” Tần Dã điều chỉnh hơi thở nói: “Chỉ là vừa bị đâm một nhát đã lập tức vận động kịch liệt như vậy, vết thương hơi chịu không nổi thôi.” “Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu vừa rồi cũng quá dũng cảm đi!

Trực tiếp cứng rắn đỡ Thiên Tử Kiếm!” “Cái thứ này cậu không phải nói là chém sắt như bùn sao!” “Vậy nếu chém chúng ta chẳng

phải là chém dưa thái rau sao!" "Cũng may là vận khí của cậu còn tốt, Thái Tông Hoàng đế chỉ đâm lệch một chút!" "Nếu không thì cậu đã xong đời rồi đó!" Vương Bàn Tử ôm ý nghĩ ngựa chết làm ngựa sống, vừa dùng băng gạc trên tay băng bó cho Tần Dã vừa cằn nhằn.

Mặc dù không biết những băng gạc này có cầm máu hoàn toàn được hay không.

Nhưng chắc chắn là tốt hơn không làm gì cả.

"Vận khí?" "Ở thời khắc sinh tử như thế này cậu lại chỉ muốn dựa vào thứ huyền huyễn như vậy sao?" Tần Dã cười khổ nói.

Vương Bàn Tử chớp mắt nhìn Tần Dã, lời nói này của hắn chẳng khác nào nói với Vương Bàn Tử rằng, nhát kiếm vừa rồi không hề đơn giản như hắn nhìn thấy!

"Thái Tông Hoàng đế đã chém giết nhiều năm trên chiến trường, là một kẻ tàn độc giết người vô số." "Chiến trường biến ảo khôn lường, có thể chỉ trong một hoặc hai khoảnh khắc, toàn bộ cục diện chiến đấu sẽ thay đổi hoàn toàn." "Kể cả khi đối đầu với đối thủ cũng vậy." "Người trưởng thành trong hoàn cảnh như thế này, sự tàn độc và chính xác trong ra tay căn bản không phải chúng ta có thể tưởng tượng được." "Nếu nói đây là thứ đã khắc sâu vào DNA của họ cũng không hề quá chút nào." Tần Dã cười khổ nói: "Lúc đó tôi đã dốc toàn lực né tránh một chút, không tránh hoàn toàn là điều tôi đã dự liệu.

Nhưng ít ra cũng đã tránh được chỗ hiểm.

Giao thủ với hắn mà chỉ bị thương thế này kết thúc trận chiến, chúng ta đã coi như hời lớn rồi." "Mặc dù hồi xưa hoàng đế cũng cần có chút bản lĩnh, điểm này huynh đệ tôi vẫn biết." "Nhưng bản lĩnh mạnh mẽ như vậy thì hơi vượt quá sức tưởng tượng của tôi rồi." Vương Bàn Tử cười khổ nói: "Hôm nay nếu không có cậu ở đây, e rằng Bàn gia trong tay hắn không thể đi qua ba hiệp." "Ở thời cổ đại,

sự phân công giữa các hoàng tử rõ ràng hơn cả anh em ruột bây giờ." "Có người phụ trách triều chính, có người phụ trách khai cương khoách thổ." "Ngay cả trong giai đoạn thiên hạ thái bình, người phụ trách khai cương khoách thổ, sức mạnh võ lực không nói là mạnh nhất trong số các huynh đệ." "Nhưng cũng nhất định đứng đầu." "Mà Thái Tông Hoàng đế lại sinh ra trong một thời đại đặc biệt." "Huynh đệ tranh đấu công khai và ngấm ngầm." "Các lộ phản vương tấn công." "Đấu tranh với triều đại trước." "Tất cả những điều đó đã định trước rằng, nếu hắn muốn sống sót trong thời đại này, thì nhất định phải đi trước tất cả mọi người." "Đây là thứ thời đại mà hắn đang sống cưỡng chế đặt lên hắn, hắn không có lựa chọn nào khác." Tần Dã nói.

Vương Bàn Tử lập tức gật đầu.

"Đúng là như vậy!

Người khác muốn trưởng thành thì gia đình mời thầy về dạy." "Nếu học được thì tốt, nếu không học được thì cùng lắm chỉ là một công tử bột." "Nhưng Thái Tông Hoàng đế thì ở trên chiến trường, cho dù hắn không muốn học, kẻ địch trên chiến trường cũng sẽ thúc ép hắn phải học." "Hoặc là học được những điều đó để lập công dựng nghiệp, hoặc là học nghệ không tinh, trực tiếp chết ngoài chiến trường." "Quyền quyết định chuyện này căn bản không hề nằm ở hắn." "Ồ, cậu lại có thể đồng cảm." Tần Dã trêu chọc nói.

"Cậu nói cái gì vậy!" "Đồng chí Tiểu Tần, cậu như vậy là quá coi thường huynh đệ rồi đó!" "Cậu nghĩ xem, mặc dù có chút khác biệt, nhưng ở một mức độ nhất định, những gì Thái Tông Hoàng đế trải qua hoàn toàn giống với huynh đệ chúng ta!" "Đối phó với những thứ trong lăng mộ này, hoặc là đối mặt với những cơ quan này đều có thủ đoạn riêng để sống sót." "Hoặc là không biết ngày nào đó sẽ bầu bạn với một vương hầu tướng quân nào đó trong này." Vương Bàn Tử bĩu môi phản đối.

Tần Dã không khỏi cảm thấy buồn cười, một người là giết địch lập công trên chiến trường, một người là đào mộ người khác, khiến người chết cũng không yên.

Một người thì cao cả như vậy, người kia lại chẳng thể đường hoàng nói ra dưới ánh mặt trời.

Chuyện này nếu không phải tự mình gặp phải.

E rằng nói ra cũng không ai tin!

Kết quả là nụ cười này lại kéo vết thương đau nhói, lập tức khiến Tần Dã nhăn mặt.

"Tôi, đồng chí Tiểu Tần à!" "Cậu đã như vậy thì đừng có kích động nữa!" Vương Bàn Tử cười khổ nói.

"Chỉ là họ và các cậu vẫn có sự khác biệt rất lớn." Tần Dã tiếp lời nói: "Các cậu sau mỗi lần trưởng thành, ít nhất trong giới đồng nghiệp sẽ dần được người khác tôn kính, và cũng sẽ có nhiều nhân vật lớn hơn tìm đến các cậu." "Nhưng họ lại vì sự trưởng thành nhanh chóng trên chiến trường mà dần công cao chấn chủ." "Sẽ khiến kẻ ở vị trí cao cảm thấy họ đã không còn bị kiểm soát." "Từ đó bắt đầu đề phòng thậm chí tìm cách đối phó với họ." "Đến sau này thường sẽ diễn biến thành, tàn dư kẻ địch mà họ từng đánh bại sẽ tìm mọi cách báo thù." "Bản thân thì phải cố gắng hết sức để đứng vững, hoàng đế hoặc huynh đệ phía sau lưng sẽ luôn đề phòng mình." "Nghĩ như vậy thật đúng là mỉa mai." "Không cố gắng thì sẽ chết, cố gắng lại bị người ta đề phòng." "Thế này cũng không đúng, thế kia cũng không đúng, đơn giản là không định chừa đường sống cho người ta!" Vương Bàn Tử thở dài nói: "Nhưng đồng chí Tiểu Tần, cách nói của cậu vừa rồi có chút không đúng." "Theo cách nói đó của cậu, cậu đã tự họa mình vào đó rồi, chúng ta chẳng phải là cùng một phe sao!" "Không phải!

Tôi chỉ là sinh viên thực tập đi làm thêm mà thôi." Tần Dã nói một

cách dứt khoát.

Vương Bàn Tử vốn muốn châm chọc lời nói này của Tần Dã.

Nhưng nghĩ kỹ lại, người ta nói chẳng có chút sơ hở nào!

Nếu nói, người ta chỉ là hành động cùng với họ mà thôi.

Người ta cũng không nghỉ học ở trường!

Cũng không đăng ký gì ở chỗ họ!

Mặc dù bây giờ người ta quả thực đã gia nhập cùng họ rồi.

Nhưng nếu muốn hình dung từ góc độ tính chất công việc.

Người ta chính là đến làm thêm mà thôi!

"Được được được, các cậu là những người có học thức nói năng giỏi giang, Bàn gia tôi cãi không lại các cậu." "Dù sao thì mặc kệ cậu có phải sinh viên thực tập đi làm thêm hay không, Bàn gia tôi vẫn coi cậu là huynh đệ của Bàn gia." "Chúng ta cùng hành động là được rồi!" Vương Bàn Tử vẫy tay: "Đồng chí Tiểu Tần, bây giờ chúng ta đi đường nào?" "Vết thương của cậu cứ kéo dài mãi cũng không phải là cách hay!" Tần Dã gật đầu, dưới sự đỡ của Vương Bàn Tử, theo đường hầm đi lên.

Cuối cùng lại xuất hiện bên ngoài một căn nhà tranh!

Nơi này Bàn Tử cũng không xa lạ gì, không xa chính là thị trấn mà họ dự định xuất phát sớm nhất.

"Hay quá!

Cái này thì tốt quá rồi!" "Chỉ cần đến trấn là chắc chắn có bệnh viện rồi!" Vương Bàn Tử kích động nói.

"Các người là ai?" Kết quả Vương Bàn Tử bên này còn chưa kịp vui được mấy giây.

Đã nghe thấy phía sau có người gọi một tiếng.

Hai người lập tức quay đầu lại, thì thấy phía sau quả nhiên có một lão giả đang cầm con dao chặt củi trong tay, trông như một con hổ rình mồi.

“Lão bá!

Ông đừng hiểu lầm!” “Chúng tôi không phải kẻ xấu gì đâu!

Chúng tôi!

Chúng tôi cái này...” Vương Bàn Tử chợt nghẹn lại.

Nhất thời hắn không biết phải tự cho mình một thân phận gì.

Dù sao hắn chắc chắn không thể nói với đối phương rằng mình vừa chạy ra từ lăng mộ của Thái Tông Hoàng đế!

Lời này mà để người khác nghe thấy, không khéo một cú điện thoại sẽ gọi tất cả các ban ngành liên quan đến ngay!

“Xem bộ dạng của các cậu, các cậu chắc là lạc đường trên núi phải không?” Vương Bàn Tử bên này vẫn còn đang rối bời.

Lão giả đã tự cho Vương Bàn Tử một thân phận.

Với nhiều năm lăn lộn giang hồ của Vương Bàn Tử.

Những cảnh tượng như thế này đương nhiên không thiếu.

Đã có người mở lời cho hắn, hắn còn không biết phải tiếp lời thế nào sao?

“Đúng đúng đúng!

Chúng tôi đều là đội leo núi của trường đại học!” “Chẳng là gần đây chúng tôi bàn nhau tổ chức một chuyến leo núi mà!” “Hai chúng tôi là đội tiền trạm đến thăm dò đường trước!” Vương Bàn Tử lập tức tiếp lời: “Kết quả chỗ này không biết thế nào, la bàn mất tác

dụng.” “Thế là chúng tôi cứ đi đi lại lại rồi chạy đến đây!” “Trùng hợp!

Chúng tôi xuất hiện ở đây hoàn toàn là trùng hợp!” “Nghe nói ngọn núi này có một ngôi mộ lớn, không biết có phải vì lăng mộ này ảnh hưởng mà từ trường ở đây luôn không ổn định, trước đây đã có rất nhiều người bị mất tích ở đây.” “Cho nên lão già này mới dựng một căn nhà như vậy ở đây.” “Xem bộ dạng của các cậu chắc cũng mệt rồi phải không?” “Nếu không chê thì có muốn ăn gì ở chỗ tôi rồi hãy đi không?” Lão giả nhiệt tình hỏi.

“Cái này có tiện không?” Vương Bàn Tử nhìn về phía Tần Dã, hắn lúc này quả thực đã đói cồn cào.

Nhưng đối với người đột nhiên xuất hiện ở nơi như thế này.

Kinh nghiệm giang hồ của hắn vẫn không thể khiến hắn dễ dàng yên tâm.

Dù sao thì núi sâu và lão giả, hai yếu tố này kết hợp lại, nghĩ thế nào cũng thấy kỳ lạ.

“Cũng được, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi.” “Vậy thì làm phiền lão bá.” Đến khi Tần Dã đã có thái độ như vậy, Vương Bàn Tử mới coi như chấp nhận kết quả này.

Dưới sự dẫn dắt của lão bá, mấy người bước vào nhà tranh.

Đồ đạc bên trong rất đơn sơ.

Hầu như không thấy các loại vật dụng đáng lẽ phải xuất hiện ở thời hiện đại.

Chương 637

“Tôi điên mất!

Lão bá, căn nhà của ông đơn giản thật đấy!” Vương Bàn Tử không khỏi cảm thán.

“Cậu nói mấy cái đèn điện linh tinh đó hả.” “Mấy thứ đó lão già này dùng không quen, nên không chuẩn bị.” “E rằng phải khiến các cậu hơi vất vả một chút.” Lão bá cười ha hả nói.

“Đâu có, lão bá đã cho chúng tôi trú chân đã rất biết ơn rồi.” Tần Dã cười nói.

“Ha ha ha, vậy các cậu cứ ngồi đây trước đi.” “Lão già này đi chuẩn bị chút đồ ăn cho các cậu.” Lão bá cười ha hả rồi bỏ đi.

“Đồng chí Tiểu Tần, cậu nghĩ lão nhân gia này có thể tin được không?” Đến khi lão bá đi xa rồi, Vương Bàn Tử mới ghé sát vào Tần Dã hỏi.

“Ít nhất bây giờ trông ông ta không có ác ý gì với chúng ta.” “Nhưng những lời có ý nghĩa thì vẫn không nên nói trước mặt ông ta thì tốt hơn.” Tần Dã nhắc nhở.

Vương Bàn Tử liên tục gật đầu.

Đạo lý này hắn đương nhiên cũng hiểu.

Dù sao thì với cái nghề họ đang làm, nếu có quá nhiều người biết.

Chẳng khác nào trực tiếp đẩy mình ra làm bia đỡ đạn.

“Đồng chí Tiểu Tần, có một chuyện, huynh đệ tôi cảm thấy vẫn cần phải nói với cậu.” Vương Bàn Tử quay đầu lại xác nhận lão bá quả thực đang bận rộn trong bếp, mới tiếp tục nói: “Cậu xem này

đồng chí Tiểu Tần, cứ nói chúng ta đang ở cái nơi này đi." "Nó trông toàn bộ rất giống một con đường hầm." "Mặc dù trong lăng mộ có đường hầm như vậy cũng không có gì đáng ngạc nhiên." "Nhưng con đường hầm này lại trực tiếp thông đến dưới long ỷ của Thái Tông Hoàng đế!" "Từ đây đi vào chẳng khác nào trực tiếp gặp Thái Tông Hoàng đế." "Vậy cậu nói người đào đường hầm này sẽ có kết cục thế nào?" "Chẳng lẽ lại nói là dựa vào vận may xem có thể tránh được Thái Tông Hoàng đế sao?" "Rồi sau khi chúng ta đi ra, chuyện này tôi cảm thấy còn kỳ lạ hơn." "Cậu nói từ đường hầm của chúng ta đi ra đến chỗ lão bá ở, căn bản không có bao xa." "Với quy mô đường hầm này, cho dù là một đội trộm mộ đến, không có mấy tiếng đồng hồ chắc chắn không đào ra được." "Lão bá này chẳng lẽ không hề nhận ra sao?" Nói đến đây, Vương Bàn Tử lại nhìn về phía lão bá.

Tần Dã đương nhiên cũng nhận ra lời nói này của hắn có ý chỉ nhất định, lập tức hỏi: "Cậu có suy nghĩ gì?" "Đồng chí Tiểu Tần, tôi đang nghĩ con đường hầm này có lẽ chính là do lão bá này đào ra." "Nếu quả thật là như vậy, thì tình cảnh của chúng ta bây giờ e rằng rất nguy hiểm." "Không khéo, lão bá này muốn đen ăn đen a!" "Hai vị đang nói chuyện gì vậy!" Đang nói, giọng lão bá lại truyền đến từ phía sau họ.

Cú này làm Vương Bàn Tử sợ hết hồn.

Hắn hoảng hốt quay đầu lại lập tức quan sát xem sắc mặt lão bá có gì bất thường không!

Rồi lại ấp úng nói: "Không có gì!

Chỉ là nói chuyện về một số trải nghiệm của chúng tôi trong chuyến này thôi." "Lão bá, vừa hay, ông cũng đừng bận rộn nữa, nghỉ ngơi một chút đi!

Tôi cũng muốn hỏi ông vài chuyện." "Có chuyện à?

Hắc hắc, lão già này muốn nghe thử đây.” Lão bá có vẻ hứng thú ngồi xuống.

Vương Bàn Tử cũng lập tức mở lời: “Lão bá, ông ở nơi này có phải đã rất lâu rồi không?” “Không sai.” Lão bá gật đầu.

“Vậy ông ở đây nhiều năm như vậy có khi nào nghe thấy động tĩnh gì bất thường không?” “Kiểu như đào đất, phải đào trên núi, mà thời gian lại kéo dài khá lâu.” “Kiểu động tĩnh như có người muốn đi vào ấy?” Vương Bàn Tử cố gắng điều chỉnh lời lẽ của mình, muốn dùng một cách nói nghe không quá kỳ lạ nhưng đối phương lại có thể hiểu ý mình để hỏi.

“Cậu nói loại đào mộ ấy hả!” Nào ngờ lão bá lại rất dứt khoát.

Vương Bàn Tử bên này chỉ vừa đánh một lá ba, kết quả lão bá lại trực tiếp ném ra một lá vương tạc!

Nước cờ này ngược lại khiến Vương Bàn Tử có chút không kịp trở tay.

Nước vừa uống xuống trực tiếp khiến hắn ho sặc sụa.

“Ha ha, cậu thanh niên này cũng thật thú vị.” “Sao lại phản ứng lớn như vậy!

Cậu cẩn thận người ta sẽ nghĩ cậu là đạo mộ tặc!” Lão bá tiếp tục cười ha hả.

“Không có đâu!

Lão bá, cái thứ này có thể ăn bừa bãi!

Lời nói tuyệt đối không thể nói bừa đâu!” Vương Bàn Tử liên tục xua tay.

Tần Dã thì đã đối với lão bá trước mặt thêm vài phần hứng thú.

Cuộc trò chuyện của hai người tuy nghe có vẻ như Vương Bàn Tử

đang hỏi, nhưng chỉ trong một hai hiệp ngắn ngủi, cục diện đã từ Vương Bàn Tử thăm dò lão bá biến thành lão bá thăm dò Vương Bàn Tử.

"Ha ha, tôi chỉ đùa với cậu thôi!

Đừng căng thẳng vậy!" "Nhưng cái động tĩnh cậu nói, tôi thực sự chưa từng nghe qua." Lão bá nói.

"Đồng chí Tiểu Tần, nếu nói như vậy, thì thời gian xuất hiện của đường hầm đó còn sớm hơn." "Chắc chắn sớm hơn cả lúc lão bá này ở đây." Vương Bàn Tử thì thầm nói.

Trong lòng Tần Dã thì đã có một suy đoán mới.

"Lão bá, hỏi ông một chuyện." "Ông nghĩ sao về Ngụy Chinh?" Câu hỏi đột ngột của Tần Dã khiến lão bá đang định đứng dậy hơi khựng lại.

Ông quay đầu lại nhìn Tần Dã một cách nghi ngờ, sau khi hơi do dự một chút thì nhanh chóng điều chỉnh trạng thái và cười ha hả nói: "Người này tôi cũng chỉ nghe nói qua." "Nhưng vẫn chưa có cơ hội gặp mặt." "Sao vậy?

Cậu quen biết à?" Tần Dã gật đầu.

"Luôn nghe nói về danh tiếng của ông ấy, hôm nay cũng vừa may có phúc được chứng kiến thủ đoạn của ông ấy." "Là một người vô cùng tài giỏi." Câu trả lời này lại khiến khóe mắt lão bá giật giật một cái, nhưng chỉ là trong khoảnh khắc.

Lão bá liền đã điều chỉnh lại được, nhưng khoảnh khắc ngắn ngủi đó Tần Dã vẫn bắt được.

"Các cậu cứ ngồi đi, tôi ra kia xem sao." Đợi lão bá đi rồi, Vương Bàn Tử lập tức nói: "Đồng chí Tiểu Tần, cậu làm sao vậy!

Tự dưng không không lại nhắc đến Ngụy Chinh làm gì?" "Không có gì, chỉ là cảm thấy hôm nay vận may của chúng ta không tệ." Tần Dã cười nói.

"Cái này thì đúng." "Cậu nói chúng ta vừa ra ngoài, cậu lại cần nghỉ ngơi, thì gặp ngay một hộ gia đình." "Nhưng lão bá này tôi thấy không đơn giản đâu." "Chúng ta phải cẩn thận một chút mới được!" Vương Bàn Tử trầm giọng nói.

"Không đơn giản, cậu đúng là đánh giá thấp lão bá này." Tần Dã "a a" cười nói.

Câu nói này lập tức khiến Vương Bàn Tử ngây người.

Hắn cảm thấy mình đánh giá lão bá không thể nói là cao lắm, nhưng chắc chắn cũng không thấp rồi!

Sao Tần Dã lại cảm thấy mình đánh giá thấp đối phương chứ?

"Lão bá, có thời gian không?

Chúng ta nói chuyện thêm chút nữa?" Tần Dã gọi một tiếng với lão bá.

"Sao vậy?

Còn có chuyện gì cần hỏi tôi sao?" Lão bá lại có hứng thú đi tới.

"Lão bá, hỏi thêm một chút, ông thấy Thái Tông Hoàng đế là một người như thế nào?" Câu hỏi này của Tần Dã đồng thời khiến cả Vương Bàn Tử và lão bá đều ngây người.

Vương Bàn Tử lập tức kéo Tần Dã lại.

Vội vàng kêu lên: "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu làm sao vậy!

Cái lão bá này bây giờ lai lịch thế nào chúng ta còn chưa biết."

“Không khéo đây chính là đồng nghiệp của chúng ta đó!

Cái đường hầm kia có phải lão bá này đào ra hay không chúng ta còn chưa biết!” “Nếu lỡ mà thật thì cậu hỏi thế này chẳng phải là điểm mặt đối phương rồi sao!” Vương Bàn Tử lén nhìn lão bá, quả nhiên cũng thấy biểu cảm của ông ta hơi không tự nhiên.

“Cậu xem, ông ta tuyệt đối đã nghi ngờ rồi.” “Bàn Tử, nếu cậu còn muốn sống rời khỏi đây, bây giờ tốt nhất đừng nói nhiều.” Tần Dã trầm giọng nói.

Vương Bàn Tử lập tức hóa đá tại chỗ.

Đồng chí Tiểu Tần đây là ý gì?

Hắn đang uy hiếp mình sao?

Đúng!

Hắn chính là đang uy hiếp mình!

Hắn bị làm sao vậy?

Chúng ta là huynh đệ mà!

Là huynh đệ cùng cha khác mẹ mà!

Hắn lại dùng lời lẽ ác độc như vậy để uy hiếp mình sao?

Đồng chí Tiểu Tần!

Chẳng lẽ tình hữu nghị của chúng ta đến đây là kết thúc sao!

“Tiểu tử, sao cậu lại biết về Thái Tông Hoàng đế vậy?” “Theo tôi được biết, bây giờ người biết danh hiệu này không nhiều lắm đâu phải không?” Lão bá nhanh chóng thay vẻ mặt hiền hòa, rồi rót hai chén trà cho Tần Dã và Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử bây giờ vừa căng thẳng vừa kinh hãi, cả người đều rất tệ.

Chương 638

Lập tức muốn uống chén trà để trấn tĩnh một chút.

Nhưng Tần Dã lại ngăn hắn lại trước một bước.

“Lão bá, ông vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi đâu.” Tần Dã mỉm cười nói.

“Người đó là một người vô cùng lợi hại.” “Văn thao võ lược, dõi khắp cổ kim không ai sánh kịp.” “Mặc dù mọi người đều có khen chê khác nhau về người đó.” “Nhưng nhìn khắp tất cả lịch sử mà tôi biết.” “Tôi cho rằng người đó chính là vị hoàng đế tốt nhất!” “Chàng trai trẻ, cậu có hứng thú với người đó sao?

Vậy cậu đánh giá về người đó thế nào?” Trong mắt lão bá có một khoảnh khắc lóe lên vẻ sắc bén.

Tần Dã khẽ nhướng mày.

Hắn có thể cảm nhận được, thái độ lão bá đối diện mình bây giờ giống hệt thái độ ông ta đối diện Vương Bàn Tử vừa rồi.

Bây giờ ông ta cũng đang thăm dò mình!

“Thiên Cổ Nhất Đế.” Tần Dã không chút do dự nói.

Bàn tay lão bá đang lơ lửng khẽ khựng lại, cả người ông ta ngạc nhiên nhìn Tần Dã.

Dường như hoàn toàn không nghĩ tới có thể nghe được lời đánh giá như vậy từ miệng người khác.

Ông ta đứng tại chỗ nhìn Tần Dã một lúc lâu, sau đó mới tiếp tục mở lời: “Bốn chữ này không thể tùy tiện nói ra đâu.” Đồng thời ánh mắt ông ta vẫn giữ vẻ sắc bén.

Đây hiển nhiên cũng là một lần thăm dò.

Nhưng tất cả những điều này đối với Tần Dã mà nói đều không quan trọng, bởi vì bất kể đây có phải thăm dò hay không.

Câu trả lời của hắn đều sẽ không thay đổi.

"Xông pha trận mạc, bình định tứ phương, lập công dựng nghiệp, thời trị Trinh Quán, đêm không đóng cửa, đường không nhặt của rơi." "Chẳng lẽ một người văn võ song toàn như vậy vẫn không có tư cách được xưng là Thiên Cổ Nhất Đế sao?" Tần Dã dùng giọng điệu đương nhiên nói.

Câu trả lời của Tần Dã khiến lão bá lại một lần nữa đứng sững tại chỗ.

Nhưng lúc này bộ dạng của ông ta không còn là dò xét nữa.

Mà là hồi ức, dường như những lời đánh giá của Tần Dã về Thái Tông Hoàng đế khiến ông ta nhớ lại điều gì đó.

"Lão bá, có vấn đề gì sao?" Tần Dã tò mò hỏi.

"Không!

Không có vấn đề gì!

Hai vị uống rượu không?" Lão giả xua tay, rồi lại hỏi.

Vương Bàn Tử hiển nhiên bị câu hỏi này của lão giả làm cho hồ đồ.

Hai người này rốt cuộc là sao vậy?

Khoảng cách chủ đề nói chuyện cũng lớn đến vậy sao?

Vừa nãy chẳng phải còn đang nói chuyện về Ngụy Chinh, Thái Tông Hoàng đế sao?

Sao đột nhiên lại nói đến rượu rồi?

Vương Bàn Tử nghĩ không ra cũng không dám tùy tiện trả lời lão bá.

Chỉ có thể quay đầu nhìn Tần Dã, muốn xem thái độ của hắn về chuyện này thế nào trước.

"Được thôi, vậy thì đa tạ lão bá." Tần Dã mỉm cười nói.

Lão bá lập tức thu chén trà của Tần Dã và Vương Bàn Tử, đứng dậy đi chuẩn bị đồ mới.

"Đồng chí Tiểu Tần, bây giờ rốt cuộc là diễn biến thế nào vậy!" "Huynh đệ tôi đều hồ đồ rồi!" "Cái lão già này bây giờ đi lấy rượu, sẽ không phải là muốn bỏ thuốc chúng ta đó chứ?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Bây giờ cậu lại cảnh giác rồi." "Vừa nãy người ta rót trà cho cậu sao cậu không nghĩ mà đã định uống?" Tần Dã trêu chọc nói.

Vương Bàn Tử tuy rằng ở phương diện này sự thông minh sẽ kém Tần Dã một chút.

Nhưng lời nói này của Tần Dã cũng coi như là một lời nhắc nhở.

Vương Bàn Tử lăn lộn giang hồ nhiều năm như vậy sao có thể không hiểu chứ?

"Chết tiệt!

Ý cậu là lão già này vừa nãy bỏ thuốc vào trà!" Vương Bàn Tử suýt nữa thì hét toáng lên.

May mà Vương Bàn Tử vẫn còn giữ được lý trí.

Câu nói này mà thốt ra chẳng khác nào trực tiếp xông vào mặt lão bá mà lớn tiếng!

"Vậy là trước đây ông ta đã lừa chúng ta!

Ông ta thực ra biết cái động đó là chuyện gì!" "Chỉ là người đào

động đó có thể đã chết trong đó, hoặc là bị lão già này giết rồi!" "Cho nên ông ta mới che giấu sao!" Vương Bàn Tử phân tích.

"Không, lão bá thực ra không nói dối." "Cậu nghĩ kỹ lại từng câu từng chữ ông ta nói là sẽ hiểu." "Trừ Thái Tông Hoàng đế và Quan Vũ, chúng ta đều đã hỏi ông ta vài câu hỏi." "Chuyện này thực ra là thật, vì ông ta chính là người đào động đó." "Đồng thời câu hỏi của cậu là có người đào vào trong không, ông ta nói không có, đây lại càng là thật." "Bởi vì cái động này là đào từ trong ra ngoài." Tần Dã nói.

"Đợi đã, từ trong ra ngoài!

Tức là lão bá này ông ta là từ lăng mộ Thái Tông Hoàng đế đi ra?" "Đợi đã đợi đã!

Cái này hơi quá đáng rồi đó!" "Ý cậu là, ông ta cũng giống chúng ta đã vượt qua nhiều cửa ải như vậy!" "Còn đối mặt với Thái Tông Hoàng đế, rồi đào cái động đó trốn ra ngoài?" "Không không không!

Điều này không thể nào!

Tuyệt đối không thể nào!" "Chúng ta hai người vừa ra ngoài đều là nửa cái mạng cũng không còn!" "Chưa nói đến những cơ quan muốn mạng trong đó!" "Chính là Thái Tông Hoàng đế cuối cùng, chúng ta có thể tìm được lối ra này, đều là nhờ có cậu ở đó cầm chân." "Cậu muốn ở trước mặt Thái Tông Hoàng đế, đường đường chính chính đào cái động này ra, chẳng phải trực tiếp bị Thái Tông Hoàng đế đâm thành thịt nát sao!" Vương Bàn Tử vỗ trán.

Loạt lời nói này thực sự đã gây cho hắn cú sốc quá lớn.

Hắn đơn giản là không thể tin được tai mình!

Cậu nói lão bá trước mặt này là đồng nghiệp, Vương Bàn Tử có thể chấp nhận.

Cậu nói ông ta cũng có bản lĩnh để đối phó với trùng trùng cơ quan

trong đó.

Vương Bàn Tử thì cũng có thể hiểu được.

Nhưng cậu nói lão bá này một thân một mình cứng rắn đối đầu với Thái Tông Hoàng đế còn đào ra được một cái động như vậy.

Điều này thì quá khó tin!

Đang lúc Vương Bàn Tử kinh ngạc, lão bá đã mang rượu lên.

"Các cậu nói chuyện gì mà kích động vậy." Lão bá cười ha hả.

Nhưng Tần Dã nhìn dáng vẻ ông ta thì biết, ông ta biết tất cả!

Vương Bàn Tử nhìn về phía Tần Dã, ý muốn nói chuyện này vẫn tạm thời không nên tiếp tục thì hơn.

Kết quả lão bá vừa ngồi xuống, Tần Dã đã mở lời: "Thực ra muốn trực tiếp đào động từ trong ra, rất dễ." "Chỉ cần Thái Tông Hoàng đế gật đầu là được." Cú này lập tức khiến Vương Bàn Tử đến chén rượu cũng không cầm nổi!

Lời nói trước đó còn chỉ có thể coi là một cách nói mơ hồ.

Nhưng lời này thì hoàn toàn đã thừa nhận mình quả thực là từ trong đó ra rồi!

Vương Bàn Tử liên tục nháy mắt ra hiệu cho Tần Dã.

Ý bảo hắn mau chóng chuyển chủ đề, bất kể thân phận lão bá này là gì.

Trước mặt ông ta mà bộc lộ hết như vậy, thật quá táo bạo!

Nhưng Tần Dã dường như hoàn toàn không hiểu ý Vương Bàn Tử.

Ngay sau đó lại mở lời: "Về phần cơ quan bên trong, những cơ quan đó quả thực vô cùng hung hiểm." "Bất kỳ cái nào chỉ cần có một

chút sơ suất là vạn kiếp bất phục." "Nhưng tiền đề của tất cả nguy hiểm là bị kích hoạt." "Chỉ cần những cơ quan đó không bị kích hoạt thì khái niệm nguy hiểm cũng không tồn tại." Vương Bàn Tử trực tiếp đổ vật xuống bàn.

Hắn bỏ cuộc rồi, không muốn giãy giụa nữa.

Loạt lời nói này của Tần Dã chắc chắn là tự làm lộ thân phận.

Đến bước đường này rồi, còn cần phải nói thêm gì nữa?

Chỉ cần đối phương không phải kẻ ngu, sao có thể không hiểu những lời này chứ?

Chương 639

“Tiểu tử, nghe ý cậu nói, các cậu đã gặp phải cơ quan đặc biệt lợi hại nào rồi đúng không.” Lão bá lại chỉ mỉm cười hỏi.

“Vô cùng lợi hại.” Tần Dã gật đầu đáp: “Tất cả các cơ quan đều cảm giác như có tính khu vực!” “Chỉ cần tiến vào phạm vi có thể bị ảnh hưởng của cơ quan là sẽ lập tức bị kích hoạt.” “Nếu đã vậy, thì phải làm thế nào mới có thể vượt qua mà không kích hoạt những cơ quan đó?” “Theo cách nói của cậu, chuyện này là không thể nào!” Lão bá tiếp lời nói.

Mà từ lời nói của lão bá, Vương Bàn Tử đã trực tiếp coi đối phương là đồng nghiệp.

Đây căn bản là đang hỏi kinh nghiệm từ họ.

Rồi định lúc nào đó lại đi thực hiện sao!

Vậy thì cái rượu này có thực sự uống được không?

Ông ta thực sự sẽ không bỏ thuốc vào đây sao?

Vương Bàn Tử bên này đang đề phòng lão già này rốt cuộc sẽ có hành động gì.

Nào ngờ Tần Dã đã trực tiếp nâng chén rượu trước mặt uống cạn.

Đây là lần thứ ba Vương Bàn Tử hóa đá.

Hắn cảm thấy mình đã hoàn toàn không theo kịp tư duy của Tần Dã rồi.

Ở địa bàn của người khác mà lại táo bạo đến vậy, cả thế giới chắc cũng chỉ có vị đồng chí Tiểu Tần này mới dũng cảm đến thế!

“Có thể, chỉ cần thiết lập cơ quan sau khi đã đi qua.” “Rời khỏi

phạm vi, tự nhiên sẽ không bị kích hoạt." "Và để làm được điều này thì chỉ có một người có thể làm được." Tần Dã nói xong, đứng dậy cúi chào lão giả trước mặt.

"Ngụy Chinh, Trịnh Quốc Công!" "Đồng chí Tiểu Tần, cậu lại làm cái gì vậy!" "Chúng ta bây giờ cái gì cũng bại lộ hết rồi!

Cậu cúi chào lão bá này, chẳng lẽ ông ta sẽ không giết chúng ta diệt khẩu sao!" "Cậu còn dám uống chén rượu này!

Cậu đúng là điên rồi!" Loạt thao tác của Tần Dã triệt để khiến Vương Bàn Tử bối rối.

Hắn lúc này chỉ có thể vỗ trán kêu gào khóc lóc.

Kết quả sau khi não bộ ngừng hoạt động vài giây, hắn đột nhiên nhận ra trong lời nói của Tần Dã vừa rồi dường như có điểm không đúng!

Hắn vừa nãy hình như có nhắc đến một cái tên đặc biệt quan trọng phải không!

"Đồng chí Tiểu Tần, cậu gọi lão bá này là gì?" Vương Bàn Tử run rẩy sợ hãi thăm dò hỏi.

"Ngụy Chinh." Tần Dã trả lời.

Vương Bàn Tử lập tức bĩu môi, cái tên này hắn thấy quen quá!

Cái tên này hình như không lâu trước đây hắn mới vừa nghe qua thì phải.

Vương Bàn Tử lại cố gắng nhớ lại một lúc, trong đầu lập tức hiện ra chủ nhân của cái tên này!

Lần hồi tưởng này cả người hắn cũng lập tức ngây người.

"Không phải chứ!

Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu nói Ngụy Chinh, chính là cái Ngụy Chinh mà chúng ta vừa nãy trong lăng mộ nhìn thấy nhắc đến tên đó!" Vì thông tin quá sốc, Vương Bàn Tử không kìm được mà hét toáng lên.

Sau khi hét xong mới nhận ra tiếng hét này của mình và việc Tần Dã tự lộ thân phận trước đó cũng không khác gì.

"Không phải, đồng chí Tiểu Tần, rốt cuộc chuyện này là sao vậy!

Tôi đều hồ đồ rồi!" "Ngụy Chinh chẳng phải đã chết ngàn năm rồi sao!" "Sao lại còn có thể sống sờ sờ đứng trước mặt chúng ta!" "Chẳng lẽ là ma quỷ?" Vương Bàn Tử cảm thấy não bộ của mình đã hoàn toàn không thể phản ứng với loạt diễn biến trước mắt rồi.

"Có thể đứng trước mặt chúng ta sao nhất định phải là ma quỷ?" "Trước đó Thái Tông Hoàng đế, còn có Tần tướng quân, Uất Trì tướng quân chẳng phải đều đứng trước mặt chúng ta sao?" Tần Dã nói.

Đến đây Vương Bàn Tử chợt vỡ lẽ!

"Ý cậu là ông ta thực ra cũng nhờ một cách nào đó mà sống sót!" "Tôi bây giờ đã hoàn toàn không rõ tình hình thế nào nữa!" "Cậu mau nói cho huynh đệ biết rốt cuộc chuyện này là sao đi!" "Còn nữa, vì đã họ đều còn sống, vậy còn lập một lăng mộ làm gì chứ!" Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

"Vì chính chủ đã ở trước mặt chúng ta." "Vậy những lời còn lại so với tôi mà nói, chẳng phải giao cho chính chủ của chúng ta giải đáp sẽ tốt hơn một chút sao?" Tần Dã khẽ cười nhìn về phía Ngụy Chinh.

"Tôi muốn nghe suy nghĩ của cậu." Lão bá cũng đáp lại bằng một nụ cười.

Chỉ là từ sự thay đổi thái độ của ông ta không khó để nhận ra, ông

ta đã gần như thừa nhận thân phận của mình rồi.

"Vậy tôi xin mạo muội đoán một chút." "Bàn Tử, trước hết là vấn đề cậu vừa nói, tôi cho rằng chúng ta có thể cần nhìn từ hai khía cạnh." "Xây dựng lăng mộ và phát hiện thủ đoạn trường sinh bất tử, đây thực tế là hai việc khác nhau." "Chúng ta hãy nói từ góc độ lăng mộ trước." "Thái Tông Hoàng đế đức cao vọng trọng, sự ra đi của ông ấy dù từ bất kỳ góc độ nào cũng nhất định phải có một lăng mộ." "Và không thể thua kém bất kỳ ai!" "Tôi nghĩ người chủ yếu phụ trách công trình này hẳn là Trịnh Quốc Công đang ở trước mặt chúng ta." "Và cùng lúc xây dựng lăng mộ, Trịnh Quốc Công hẳn cũng đang nghiên cứu thủ đoạn có thể bất tử." "Trong đó có một cái chính là Nghịch Bát Quái trận pháp mà chúng ta đã chứng kiến." "Chỉ là lợi dụng trận pháp này để phục sinh người, phạm vi hành động của họ cũng chỉ có thể trong trận pháp đó." "Vì vậy đây rốt cuộc chỉ có thể là một thủ đoạn tạm thời." "Đây cũng là cách mà thủ đoạn này trở thành phương pháp để Tần Quỳnh tướng quân và Uất Trì tướng quân phục sinh để canh giữ lăng mộ." "Ngay sau khi toàn bộ lăng mộ đã được xây dựng hoàn chỉnh." "Trịnh Quốc Công hẳn cũng đã tìm ra một phương pháp trường sinh bất tử." "Và phương pháp này cuối cùng đã được sử dụng cho Thái Tông Hoàng đế và ngài." "Về phần tại sao không dùng cho hai vị tướng quân." "Nếu tôi đoán không sai thì hẳn vẫn là vì cơ quan." "Mức độ phức tạp của những cơ quan đó cho dù là ngài, vị người sáng tạo, tôi nghĩ cũng không có đủ tự tin có thể hoàn toàn vượt qua." Tần Dã phân tích.

"Đồng chí Tiểu Tần, cậu nói quả thực rất có lý." "Nhưng huynh đệ tôi vẫn còn một chỗ chưa hiểu rõ." "Đó là nếu thủ đoạn phục sinh này đã có tác dụng trên Thái Tông Hoàng đế và vị lão, Trịnh Quốc Công." "Thì họ chẳng khác nào đã phục sinh rồi!" "Vậy tại sao vẫn phải ở lại nơi này?" Vương Bàn Tử không hiểu hỏi.

“Tôi nghĩ là vì thủ đoạn phục sinh này cũng tồn tại tác dụng phụ nào đó.” Tần Dã nói: “Muốn hiểu rõ điểm này thực ra không khó, phục sinh tuyệt đối là một việc đã phá vỡ quy luật thế gian, làm trái lẽ trời.” “Chuyện như vậy muốn thành công, tuyệt đối không thể không có một chút cái giá nào.” “Nhưng cái giá này rốt cuộc là gì, thì tôi không biết.” “Nhớ năm xưa, tôi phụng mệnh hoàng thượng tu kiến lăng mộ.” “Lúc đó tôi thực ra đã nắm giữ được pháp Nghịch Bát Quái, nhưng tôi biết năng lực Nghịch Bát Quái này không thể vĩnh cửu.” “Vì vậy mới không đem pháp môn này dùng cho hoàng thượng.” “Chỉ khi tôi lựa chọn khu đất này để tu kiến lăng mộ.” “Trong đó đã nhìn thấy một vách đá, trên đó khắc chính là pháp trường sinh.” Ngụy Chinh cuối cùng cũng không còn che giấu, uống cạn chén rượu rồi mở lời.

Tần Dã và Vương Bàn Tử lập tức nhớ lại vách đá khắc pháp trường sinh mà họ đã thấy trong lăng mộ.

Như vậy xem ra không phải Ngụy Chinh phát hiện ra bộ thủ đoạn này rồi lưu lại trong đó.

Mà là sau khi nắm giữ bộ thủ đoạn này lại khắc thêm một số nội dung khác.

“Vận dụng bộ thủ pháp này, tôi đã thành công khiến tôi và hoàng thượng được trọng sinh.” “Nhưng chúng tôi không biết bộ pháp môn này sẽ tạo ra tác dụng phụ gì.” “Và công hiệu trường sinh của nó trong lăng mộ liệu có thể tiếp tục duy trì sau khi rời đi hay không.” “Lúc đó hoàng thượng vốn muốn ra ngoài xem sao.” “Nhưng thân vàng ngọc của người sao có thể mạo hiểm như vậy.” “Vì vậy tôi liền đào thông con đường hầm này, đi ra ngoài để tiến hành xác minh một phen.” “Nếu trường sinh có thể không bị ràng buộc mà tồn tại mãi, tôi sẽ theo đường hầm tìm đến hoàng thượng.” “Rồi cùng các vị tướng quân quay trở lại thế giới này.” “Về phần kết quả.” “Cũng giống như tiểu huynh đệ này nói.” “Phép trường sinh này cũng có hạn chế.” “Tại

nơi khắc công pháp này có một loại cánh cổng tồn tại." "Trong đó tràn ngập năng lượng không ngừng." "Năng lượng này cũng chính là chìa khóa duy trì bộ công pháp này." "Nói cách khác càng gần cánh cổng, hiệu quả trường sinh sẽ càng rõ rệt." "Sau khi rời khỏi lăng mộ, tôi phát hiện khoảng cách xa nhất mà chúng tôi có thể đi cũng không ra khỏi ngọn núi lớn này." "Vì vậy tôi mới không đem tin tức này nói cho hoàng thượng." "Tôi hiểu người, nếu là an phận trong cung còn có thể, nhưng chỉ cần ra khỏi thâm cung là nhất định phải làm một việc lớn lao!" "Nhưng ngọn núi nhỏ bé này không thể thực hiện được hoài bão của người." "Tôi chỉ có thể lựa chọn ở lại bên ngoài này, với thân phận tội thần bảo vệ sự an nguy của người." Ngụy Chinh trầm mặc lại, ông ta nhìn hình ảnh của mình phản chiếu trong chén rượu.

Dáng vẻ ông ta dường như đã chìm vào một hồi ức.

Tần Dã và Vương Bàn Tử chỉ đứng một bên không nói gì.

Sau khi nghe Ngụy Chinh tự đánh giá mình với thân phận tội thần, họ liền hiểu ra.

Ngàn năm qua, Ngụy Chinh nhất định đã luôn cô độc ở lại trên ngọn núi này.

Mặc dù hoàng thượng trung thành của ông ta ngay ở nơi không xa.

Nhưng ông ta vì tự cho mình là tội thần nên căn bản không có mặt mũi đối diện đối phương.

Ngàn năm cô độc, có lẽ đó chính là hình phạt của ông ta.

Đến khi Ngụy Chinh lại ngẩng đầu lên, Vương Bàn Tử mới vội vàng mở lời hỏi: "Trịnh Quốc Công à!

Có một vấn đề tiểu bối muốn hỏi một câu." "Những chuyện này chắc chắn đều là bí mật vô cùng quan trọng phải không!" "Ông cứ thế nói cho chúng tôi sao?" "Ngài sẽ không giết chúng tôi diệt khẩu đó

chứ?" Hỏi ra câu hỏi này khi đối phương đang hồi ức về những điều tốt đẹp trong quá khứ thực ra cũng quả thực khá thất lễ.

Nhưng trên thế giới này vốn có một quy tắc bất thành văn.

Biết càng nhiều bí mật, bí mật càng quan trọng.

Thì người biết bí mật đó sẽ chết càng nhanh.

Bây giờ họ biết được có thể coi là một bí mật đã kéo dài ngàn năm!

Bí mật này bất kể từ niên đại hay mức độ quan trọng, hàm lượng vàng đều vô cùng kinh người!

Theo lý mà nói biết bí mật quan trọng như vậy, với sự trung thành của Ngụy Chinh đối với Thái Tông Hoàng đế.

Hai người họ chắc chắn là không thể sống sót rồi.

"Yên tâm đi, nếu Trịnh Quốc Công thực sự muốn giết chúng ta diệt khẩu." "Thì sẽ không đổi trà thành rượu đâu." Tần Dã cười nhạt.

Mắt Vương Bàn Tử trợn tròn, quả nhiên đúng như hắn nghĩ, trà trước đó quả nhiên có độc!

"Tức là Trịnh Quốc Công ban đầu là muốn xử lý chúng ta, nhưng sau đó lại thay đổi ý định." "Ông ta muốn xử lý chúng ta chắc chắn là biết chúng ta đã đến lăng mộ Thái Tông Hoàng đế." "Cũng có nghĩa là biết thân phận của chúng ta." Vương Bàn Tử chống cằm phân tích.

"Là biết của cậu, tôi chỉ là một học sinh thôi." Tần Dã nhấn mạnh.

Vương Bàn Tử lập tức ghét bỏ gạt tay Tần Dã ra.

"Đừng ngắt lời, cậu nghĩ trong mắt Trịnh Quốc Công, thân phận hai chúng ta có khác biệt sao?" "Không phải!

Trịnh Quốc Công, đây là vì sao chứ?" "Vì đã ngài đã biết thân

phận của hai chúng tôi, tại sao còn đổi trà đi chứ?" "Còn nữa, đồng chí Tiểu Tần, tại sao Trịnh Quốc Công từ trà đổi thành rượu thì cậu lại dám uống mà không thấy có vấn đề gì chứ?" "Tôi không có ý muốn nghi ngờ Trịnh Quốc Công đâu nha!" "Tôi chỉ là cảm thấy hơi kỳ lạ." "Vì Trịnh Quốc Công mà tôi biết là một người vô cùng cẩn thận, sẽ làm một số việc mạo hiểm, nhưng sẽ không làm những việc thừa thãi." Tần Dã nói: "Cậu thử nghĩ kỹ lại tất cả các cơ quan chúng ta gặp trước đó có cơ quan nào là thừa thãi không." Vương Bàn Tử lập tức mím môi hồi tưởng, suy nghĩ một lúc rồi phát hiện quả thực là như vậy.

Bất kể trước đó có bao nhiêu cơ quan, nhưng giữa các cơ quan và cơ quan đều sẽ có một sự tương tác nhất định.

Hoặc là mỗi cái hoạt động riêng.

Chứ chưa từng có hai cơ quan nào tạo ra tác dụng tương đồng!

"Vì vậy, ở khoảnh khắc đã cho chúng ta trà và xác định chúng ta sẽ uống trà, việc cố ý đổi trà đi là một hành vi thừa thãi." "Đương nhiên, còn một nguyên nhân nữa, liên quan đến lễ nghi ngày xưa." "Cậu không phát hiện trước đó Trịnh Quốc Công rót trà cho chúng ta là đầy sao?" Vương Bàn Tử lại một lần nữa ngây người chớp chớp mắt.

Điểm này hắn quả thực chưa từng để ý.

Chương 640

“Ngày xưa, trà đầy là tiễn khách, rượu đầy là đón khách.” “Vì vậy sự chuyển biến này thực ra cũng là một sự thay đổi trong thái độ của Trịnh Quốc Công đối với chúng ta.” Tần Dã nói.

“Ha ha ha!

Không ngờ a, hơn ngàn năm!

Ta ở nơi này một mình hơn ngàn năm.” “Thật không ngờ còn có thể gặp được tiểu tử thú vị như cậu!” “Tốt!

Thật tốt!” “Nếu cậu sinh ra cùng thời đại với ta, trong triều đình chắc chắn sẽ có một chỗ cho cậu!” Ngụy Chinh cũng đã buông bỏ gánh nặng của mình, phấn khởi cười lớn.

Nhìn dáng vẻ ông ta lúc này hoàn toàn không còn chú trọng đến thân phận lễ nghi của mình.

Tần Dã cảm thấy nhiều năm như vậy ông ta chắc cũng vất vả rồi.

Một mình cô độc ở nơi này, chỉ có một mình ông ta.

Lại còn phải chịu đựng sự tự trách vì tự cho mình là tội thần.

Cuộc sống ngàn năm như vậy chắc chắn rất thống khổ.

Mặc dù Vương Bàn Tử vẫn còn rất nhiều điều nghe không hiểu rõ.

Nhưng không sao, hắn ít nhất có thể biết Ngụy Chinh đã cười rồi!

Vì đã cười rồi, thì chứng tỏ mối quan hệ của họ bây giờ không còn căng thẳng như vậy nữa!

Đối với Vương Bàn Tử mà nói, chỉ cần biết điểm này là có thể tiếp tục chủ đề tiếp theo rồi!

“He he he.” “Trịnh Quốc Công à, nói ra ngài có thể không tin!

Ngay cả hoàng thượng của ngài cũng đánh giá đồng chí Tiểu Tần chúng tôi như vậy đó!” Vương Bàn Tử lập tức cười nói.

“Ta một chút cũng không ngạc nhiên, nếu là hoàng thượng, nhất định sẽ coi trọng cậu như vậy.” Ngụy Chinh cười nói.

“Chỉ là đáng tiếc lúc đó chúng ta đối mặt thân phận không đúng lắm.” “Cho nên họ chỉ nghĩ làm sao để giết tôi.” Tần Dã cười tự giễu, còn để lộ vết thương của mình ra.

“Ha ha ha!

Ta hiểu hoàng thượng của chúng ta, người e rằng không chỉ vì thân phận của các cậu.” “Một người ở trong lăng mộ này ngàn năm.” “Ai cũng không chịu nổi đâu!” “Chắc là cũng thấy người lợi hại như cậu, không kìm được muốn đánh một trận thật đã rồi!” Ngụy Chinh cười nói.

“Trịnh Quốc Công à, tôi vẫn còn một thắc mắc, ông nói cho dù ông vẫn không trở về, tại sao hoàng thượng của ông lại không nói tự mình ra ngoài xem sao?” “Trong đó nhàm chán như vậy, ra ngoài thử một chút cũng đâu có mất mát gì chứ?” “Bởi vì đó chính là hoàng thượng của chúng ta.” Ngụy Chinh thở dài một hơi: “Người là một người võ nghệ cao cường, lại vô cùng trí tuệ.” “Chúng ta tuy rằng mỗi người một chức vụ, nhưng chỉ cần đi theo người, có rất nhiều chuyện chúng ta đều không cần phải suy nghĩ quá nhiều.” “Những nhân cách mị lực đó đủ để người quy tụ một nhóm trung thần nguyện ý đi theo người.” “Nhưng điều vĩ đại nhất của người không phải những điều này.” “Điều đáng quý nhất là, một người có thực lực như vậy vẫn hiểu được cách giao quyền.” “Nếu chuyện này người quyết định tự mình làm, tất cả giao tiếp của người với các cậu đều chỉ giới hạn ở việc lắng nghe ý kiến của các cậu.” “Để kế hoạch của người trở nên hoàn

chỉnh hơn." "Nhưng một khi người đã quyết định giao một việc cho ai đó trong chúng ta." "Chỉ cần người đó không mắc phải lỗi lầm rõ ràng, người tuyệt đối sẽ không can thiệp vào cách làm của người đó." "Người chỉ sẽ đợi, đợi cậu mang kết quả đến trước mặt người." "Cho nên người sở dĩ mãi không ra ngoài, là vì các cậu đã nói rõ, chỉ cần cậu không trở về, tức là pháp phục sinh chưa hoàn thành." "Và người cũng chỉ sẽ chấp nhận kết quả đó." "Chứ không phải cố gắng ra ngoài tìm kiếm đáp án đúng không." Tần Dã nói.

"Trời ơi, đây rốt cuộc là một vị lãnh đạo thần tiên nào vậy!" "Quá khiến người ta ngưỡng mộ rồi!" Vương Bàn Tử đã hít sâu một hơi cảm thán.

Lần này thật sự không phải là nịnh hót, có thể nói đây đơn giản là vị lãnh đạo hoàn hảo trong mơ của mọi người làm công.

Hoặc là tự mình làm, hoặc là tuyệt đối tin tưởng bạn.

Cậu nói người như vậy đi đâu mà tìm!

Đi đâu mà tìm!

Tần Dã cũng từ những con đường ngoài ghi chép lịch sử mà tìm hiểu chi tiết hơn về vị Thái Tông Hoàng đế này.

"Có lẽ chính vì người từng trải qua chuyện bị người khác nghi ngờ và tính toán vì biểu hiện của mình." "Cho nên mới càng hiểu rõ tầm quan trọng của sự tin tưởng." Tần Dã nói: "Nhưng là một người đã trải qua chém giết trên chiến trường, người hẳn là rõ nhất những người dưới trướng mình rốt cuộc mạnh đến mức nào." "Trong tình huống này vẫn có thể yên tâm giao quyền lực." "Không thể không nói Thái Tông Hoàng đế thực sự là một người quá vĩ đại." "Cho nên tất cả chúng ta mới nguyện ý một lòng một dạ với người." "Ta cũng có thể nhiều lần can gián người." Ngụy Chinh lại một lần nữa cảm thán.

Đối với điều này Tần Dã cũng rất hiểu, Ngụy Chinh là một can thần chân chính, khi ông phát hiện Thái Tông Hoàng đế có điều gì đó làm không đúng.

Căn bản sẽ không suy nghĩ quá nhiều mà sẽ tìm đến Thái Tông Hoàng đế để trình bày ý kiến của mình.

Cộng thêm tính cách của ông, rất nhiều khi người không biết thậm chí sẽ cảm thấy Ngụy Chinh đang nói lời không giữ lễ với Thái Tông Hoàng đế.

Nếu đây là một vị hoàng thượng ghi thù, có thù tất báo, thì với cách thức can gián của Ngụy Chinh e rằng sớm đã nhận được "đơn đặt hàng" diệt chín đời rồi.

Dù tốt hơn một chút, cũng sẽ dần dần bị thất sủng.

Nhưng Thái Tông Hoàng đế không những không như vậy, còn không ngừng cho Ngụy Chinh cơ hội.

Từ đó có thể thấy Thái Tông Hoàng đế rốt cuộc là một vị minh quân như thế nào.

"Còn về Tần tướng quân và Uất Trì tướng quân cậu vừa nhắc đến." "Cậu không phải nói họ chỉ có thể dựa vào Nghịch Bát Quái tồn tại tạm thời là vì cơ quan hiểm ác, tôi đã không thể truyền pháp môn này cho họ nữa sao?" "Thực ra không phải vậy!" "Đây thực tế là yêu cầu của họ, hai vị tướng quân nói, trách nhiệm của họ là bảo vệ cung điện của Thái Tông Hoàng đế." "Nếu thực sự có kẻ xâm nhập có bản lĩnh vượt qua vị trí họ trấn giữ." "Thì họ cũng không có lý do gì để tiếp tục sống." Ngụy Chinh nói.

"Tôi điên mất!

Dũng cảm đến vậy sao!" Vương Bàn Tử kinh hô.

"Đó chính là lòng trung thành của các chiến tướng ngày xưa." Tần

Dã nói: “Nhưng Trịnh Quốc Công tại sao lại kể hết những điều này cho chúng ta?” “Những điều này hẳn đều là bí mật vô cùng quan trọng phải không?” “Ngài kể hết cho chúng ta như vậy, chẳng lẽ không lo chúng ta sau khi ra ngoài sẽ công khai những điều này sao?” “Những thông tin này hẳn đều là bí mật vô cùng quan trọng phải không?” Trong lòng Vương Bàn Tử không khỏi lại thót một cái, hắn nhanh chóng ghé sát vào Tần Dã nói nhỏ: “Đồng chí Tiểu Tần, cậu vừa nói thế này huynh đệ tôi lập tức cảm thấy lại có chút không ổn rồi đó!” “Cậu nói chuyện quan trọng như vậy ông ta cứ thế kể cho chúng ta.” “Sẽ không phải là trong chén rượu này thực ra cũng có trò gì đó.” “Ông ta dám nói cho chúng ta biết là không có ý định cho chúng ta sống rời đi sao?” “Yên tâm đi, sẽ không đâu.” Tần Dã lại yên tâm.

“Đúng vậy!

Chuyện quan trọng như vậy sao tôi có thể nói cho các cậu chứ?” “Tôi đúng là uống nhiều quá rồi!” “Thậm chí nói năng lung tung!

Nếu để hoàng thượng biết chắc chắn lại sẽ trách tội tôi!” Ngụy Chinh giơ cao chén rượu cười ha hả.

Mặc dù miệng nói là những lời này không nên nói ra, nhưng sự sảng khoái trong lời nói của ông ta lại hoàn toàn không có ý đó!

“Đúng là rượu gặp tri kỷ ngàn chén ít!

Lỡ uống nhiều quá thật không nên a!” “Nói hay lắm!” “Nếu bên cạnh không có tri kỷ, rượu có ngon đến mấy cũng sẽ mất đi hương vị của nó!” “Có bạn bè!

Có tri kỷ!” “Rượu như vậy mới ngon!” Tần Dã cũng phấn khởi kêu lên: “Ngay cả vì hai chữ tri kỷ này, những chuyện này tôi cũng chỉ sẽ giữ kín trong bụng!” “Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu uống nhiều quá rồi!” “Ở đây nói năng lung tung cái gì vậy!”

“Chuyện gì?

Chúng ta chẳng phải là lạc đường trên một ngọn núi hoang!

Rồi gặp một lão nhân gia sống trên ngọn núi này sao!” “Có gì đâu chứ!” Vương Bàn Tử cũng một hơi uống cạn chén rượu cười nói.

Tần Dã và Ngụy Chinh đều không khỏi bật cười!

Không thể không nói, trong việc nắm bắt tình người thế sự này quả nhiên Vương Bàn Tử mới là vua a!

“Ha ha ha!

Đúng là vậy!

Tôi thật sự uống nhiều quá rồi!” Tần Dã cười theo.

“Nếu đã vậy, lão già này cũng không thắng được tửu lực!” Ngụy Chinh cũng cười nói.

Ba người cũng không biết đã uống đối ẩm bao lâu.

Đến khi Tần Dã lại một lần nữa mở mắt ra, điều hắn cảm nhận được là từng đợt đau nhói truyền đến từ não bộ.

Hiển nhiên đây là di chứng sau khi say rượu.

Tần Dã thậm chí còn không dám tin, mình lại có thể ở một nơi xa lạ như vậy, đối mặt với một người không biết là địch hay bạn mà uống say đến mức này.

Nếu phỏng đoán của mình về Ngụy Chinh sai, Ngụy Chinh thực sự có ý đồ xấu với họ thì sao!

Cú sơ suất này họ có thể đã xong đời rồi!

Nhìn Vương Bàn Tử bên cạnh, lúc này cũng hoàn toàn là dáng ngủ như heo chết.

Nghe tiếng ngáy như sấm của hắn.

Tần Dã cũng bội phục hắn!

Mình đại ý như vậy thì thôi, dù sao mình về bản chất mà nói vẫn là một học sinh.

Không có nhiều kinh nghiệm giang hồ, có chút sơ suất như vậy cũng có thể hiểu được.

Thật không ngờ Vương Bàn Tử lại có thể thành ra bộ dạng này!

"Bàn Tử, ngủ đủ chưa, dậy đi." Tần Dã đạp vào Vương Bàn Tử vài cái.

Vương Bàn Tử mở mắt ra ngây người một lúc, sau đó cũng giống Tần Dã cảm nhận được từng đợt đau nhói từ não bộ.

Hắn hơi hoãn lại rồi cũng vỗ trán tự cảm thán: "Ối trời đất ơi!

Không ngờ Bàn gia lại ngủ say đến mức này!" "Lần này thật sự là quá đại ý rồi!" "Nếu Ngụy Chinh không phải là người trọng tình cảm, ông ta muốn nhân cơ hội này giết chúng ta thì sao!" "Chúng ta bây giờ e rằng đã chết cứng rồi!" Vương Bàn Tử cảm thán: "Lão nhân gia ông ta đâu rồi?" "Sao lại không thấy đâu, có phải lại đi chuẩn bị đồ ăn cho chúng ta rồi không?" "Nếu ông ta lại mang rượu ra, Bàn gia tôi thật sự không chịu nổi!" "Tôi nghĩ chúng ta chắc không có cơ hội uống rượu ông ta rót nữa đâu." Tần Dã nhìn lá thư để lại trên bàn trầm giọng nói.

"Đây là Trịnh Quốc Công để lại cho chúng ta sao?" "Trên đó viết gì vậy?" Vương Bàn Tử lập tức tò mò ghé sát lại.

Chương 641

"Cậu tự xem là biết." Tần Dã thuận tay đưa thư cho Vương Bàn Tử.

Nội dung trên đó rất đơn giản, chính là sau khi Ngụy Chinh kể câu chuyện của mình cho Tần Dã và họ, ông cũng cảm thấy nhiều chuyện đã thông suốt.

Mấy ngàn năm một mình ở một chỗ quả thực rất khó chịu.

Ông bây giờ muốn trở về bên hoàng thượng của mình.

Đồng thời ông còn chỉ đường xuống núi cho họ.

"Tôi trước giờ cứ nghĩ mấy người làm việc bên cạnh hoàng đế đều là những kẻ nghiêm túc." "Thật sự không ngờ đó, còn có thể gặp được Trịnh Quốc Công một người tình cảm như vậy." Sau khi đọc xong nội dung bức thư, Vương Bàn Tử không khỏi cảm thán: "Cậu nói Trịnh Quốc Công lần này gặp lại Thái Tông Hoàng Đế thì sẽ thế nào?

Bọn họ có cùng nhau trở lại thế giới này không?" "E rằng sẽ không đâu." Tần Dã nói.

"Tại sao?" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt hỏi, không hiểu.

Tần Dã lắc đầu, trong lòng hắn cũng có rất nhiều suy nghĩ về chuyện này.

Đầu tiên là thời đại đã thay đổi, cho dù là Thái Tông Hoàng Đế, sau khi trải qua ngàn năm trống rỗng này, liệu có còn có thể trưởng thành như trước đây nữa hay không thì không ai biết.

Thứ hai là phạm vi hoạt động của họ đã cố định.

Dù có bước ra khỏi lăng mộ, không gian hoạt động của họ cũng chỉ giới hạn trong ngọn núi lớn này.

Đối với một người như Thái Tông Hoàng Đế, quỹ đạo hoạt động của mình chỉ có thể tập trung ở một vùng đất nhỏ bé này.

Điều đó còn khó chịu hơn là giết ông ta.

Thà ở lại quốc thổ của mình còn hơn là chứng kiến thế giới rộng lớn này mà lại bất lực vì sự vô năng của bản thân mà bi phẫn.

Nhưng đây chỉ là suy đoán của Tần Dã mà thôi.

Hắn sẽ giữ những suy nghĩ như vậy trong lòng, hắn nghĩ mình không có tư cách để tùy tiện phán xét Thái Tông Hoàng Đế.

Bất kể họ đưa ra quyết định gì, điều đó không liên quan đến hắn, hắn cũng không có tư cách để can thiệp.

"Cậu đi xem chẳng phải sẽ biết sao?" Tần Dã nói.

Vương Bàn Tử lập tức chạy ra khỏi căn nhà tranh, đến cái động mà họ đã chui ra lúc trước.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, hắn kinh ngạc đến đứng hình.

Cửa động mà họ đã ra ngày hôm qua lúc này đã hoàn toàn bị phong kín.

Hiển nhiên là do Ngụy Chinh làm.

Nhìn thấy điều này, còn có gì phải nghi ngờ nữa?

Ngụy Chinh hiển nhiên đã trở về bên cạnh Thái Tông Hoàng Đế, và sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

"Nơi đó dù sao cũng mới là thế giới thuộc về bọn họ." "Dù cho thế giới hiện tại có mỹ diệu đến đâu, điều này cũng sẽ không thay đổi." Tần Dã tiếc nuối nói.

“Ai!

Thật là đáng tiếc mà!

Chúng ta cũng xem như khó khăn lắm mới quen được một người bạn thời cổ đại.” “Vừa mới tính là tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiểu (rượu gặp tri kỷ ngàn chén còn ít).” “Không ngờ lại phải chia tay nhanh như vậy!” Vương Bàn Tử cảm thán.

“Đi thôi, đã là huynh đệ tốt, vậy tự nhiên đừng đi quấy rầy bọn họ nữa.” Tần Dã nói.

Hai người đi theo lộ tuyến mà Ngụy Chinh đã chỉ dẫn để ra khỏi núi lớn.

Kết quả vừa đến trấn, lập tức thấy rất nhiều người đều nhìn họ bằng ánh mắt kỳ lạ.

“Xin hỏi, các người sao vậy?” Tần Dã khó hiểu hỏi.

“Ma!

Có ma!

Ác linh!

Ác linh xuống núi rồi!

Mọi người mau chạy đi!” “Đừng qua đây!

Các người đừng qua đây!” “Cút đi!

Các người là quái vật!

Cút càng xa càng tốt!” “Tôi cầu xin các người, chúng tôi cũng đâu có làm chuyện gì sai trái đâu!” “Các người có oán niệm nhiều đến đâu thì cũng ngàn vạn lần đừng tìm đến chúng tôi nha!” Nhìn phản ứng của những người dân trong trấn, Tần Dã và Vương Bàn Tử chỉ biết nhìn nhau với vẻ mặt cực kỳ ngơ ngác.

“Tiểu Tần đồng chí, cái mà bọn họ nói là ma, chắc là chúng ta đúng không?” Vương Bàn Tử nhìn Tần Dã hỏi.

“Cảm giác chắc là chúng ta rồi.” Tần Dã nói.

Vương Bàn Tử nhất thời càng ngơ ngác hơn.

Mình đã làm gì chứ?

Bọn họ chẳng qua chỉ là từ trên núi đi xuống thôi mà?

Sao lại thành ma rồi?

Cho dù nói họ biết thân phận của chúng ta cũng không có lý do dùng ma để hình dung chứ?

Bây giờ là thời đại nào rồi, cho dù thật sự đến một nơi tin tức khá phong tỏa, cũng nên biết họ và ma không có bất kỳ quan hệ nào chứ?

“Những người dân trấn này đều điên hết rồi sao?” “Bàn gia không ngờ mình lại có cái danh hiệu tuyệt vời như vậy!” Vương Bàn Tử gãi đầu lẩm bẩm.

Hắn lập tức muốn tìm một người dân để hỏi cho rõ.

“Tiểu huynh đệ, các người bị làm sao vậy?

Gặp mặt đã dùng ma để hình dung chúng tôi có phải hơi thất lễ không?” Vương Bàn Tử túm lấy một người hỏi.

“Buông tôi ra!

Các người buông tôi ra!” Người đó điên cuồng giãy giụa, vô thức xoay người đánh một cái vào trán Vương Bàn Tử.

Cú đánh đó lập tức tạo ra một vết thương, máu tươi chảy ra ngay lập tức.

“Vãi chưởng!

Bàn gia nói chuyện tử tế với các người, các người thật sự nghĩ

Bàn gia dễ bắt nạt phải không!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, lập tức có một loại tư thế muốn vung tay đánh nhau.

Thấy tình hình không ổn, Tần Dã lập tức lao lên kéo Vương Bàn Tử lại.

Sau đó hắn lại nói với người dân: "Tiểu huynh đệ đây, tôi nghĩ giữa chúng ta có thể có chút hiểu lầm." "Cậu xem, chỗ hắn vừa bị cậu đánh không phải đang chảy máu sao?

Nếu chúng ta thật sự là ma, cú đánh vừa rồi của cậu làm sao có thể làm chúng ta bị thương được?" Lời nói của Tần Dã quả nhiên làm đối phương có chút lay động.

Anh ta nhanh chóng dừng hành động giãy giụa, hai mắt nhìn chằm chằm vào Vương Bàn Tử.

Ý đó hiển nhiên là đang xác nhận vết máu chảy của Vương Bàn Tử có phải thật không.

"Các người đây không phải là trò ảo thuật chứ?" Câu nói này của đối phương suýt chút nữa làm Vương Bàn Tử tức đến bất tỉnh!

Thấy hắn sắp sửa kiếm gì đó để đánh nhau với đối phương!

"Tiểu huynh đệ đây, lời cậu nói có hơi quá đáng rồi đấy!" "Ảo thuật!

Cậu có muốn xem máu của Bàn gia có phải thật không!

Có bản lĩnh thì cậu làm ảo thuật với Bàn gia xem nào!" Vương Bàn Tử gần như gào thét lên.

Và thấy những tranh chấp bên ngoài, những người dân trấn vẫn luôn ẩn nấp cũng dần dần hạ thấp cảnh giác.

Họ dần tò mò tiến đến gần.

Một cụ già trong số đó liền đi đến trước mặt hai người, vẻ mặt áy

náy nói: “Thật sự xin lỗi, đã nhầm hai vị là quỷ quái.” “Nếu hai vị không chê, quán ăn của tôi ở không xa, hai vị có muốn đến đó ngồi không?

Tôi sẽ kêu đầu bếp của chúng tôi chuẩn bị chút đồ ăn ngon cho mọi người.” Vừa nghe có đồ ăn, tâm trạng của Vương Bàn Tử lập tức tốt lên rất nhiều.

Chương 642

Theo đối phương đến quán ăn.

Cụ già cũng rất nhiệt tình, còn đặc biệt mở một phòng riêng cho Vương Bàn Tử và Tần Dã.

"Hai vị, vừa rồi thật sự không phải ý của chúng tôi!" "Vị tiên sinh đây, không biết vết thương này của anh có cần xử lý một chút không?" Cụ già hỏi Vương Bàn Tử.

"Cái này thì không cần, vết thương nhỏ này đối với Bàn gia mà nói chẳng khác gì trầy da tróc vảy." "Chỉ là sau này các người đừng có mạo hiểm như vậy có được không!" "Cũng may là Bàn gia tôi tương đối cứng cỏi, nếu đổi thành người khác cú đánh này mà không có mười vạn tám vạn thì đừng hòng qua được!" "Cụ ơi, tôi muốn hỏi, phản ứng vừa rồi của các người là sao vậy?" "Tôi nghĩ chúng tôi cũng đâu có làm chuyện gì quá đáng đâu?" "Sao các người lại nói chúng tôi là ma quỷ chứ?" Tần Dã cũng nhân cơ hội này hỏi.

"Ngọn núi này đúng là rất kỳ lạ.

Từ khi thị trấn của chúng tôi mới được thành lập, trong làng đã lưu truyền một truyền thuyết." "Nói rằng trong ngọn núi này có những thứ không sạch sẽ, tất cả mọi người tuyệt đối không được vào núi!" "Nhưng mà lúc đó, những người trẻ trong làng không tin, vẫn cứ tự mình chạy vào." "Nhưng những người đó, không một ai sống sót trở về!" "Lúc đó mọi người đều nghĩ họ bị lạc trong núi, nên đã tổ chức đội ngũ vào núi tìm người." "Mọi người tìm kiếm ba ngày ba đêm mà vẫn không tìm được những người đó." "Các anh nói đấy, sống phải thấy người, chết phải thấy xác." "Chúng tôi đã huy động mấy chục người muốn tìm những người đó nhưng cuối cùng đều thất bại."

“Thậm chí ngay trong quá trình tìm kiếm, còn có người trong chúng tôi đột nhiên mất tích.” “Từ đó về sau, ngọn núi này biết ăn thịt người!

Tuyệt đối không được vào núi đã trở thành một quy tắc ngầm của chúng tôi.” “Tương tự, những người có thể từ ngọn núi này đi ra, ở chỗ chúng tôi cũng sẽ không yên ổn.” “Hơn nữa, nhiều năm như vậy, tuy nói phần lớn chúng tôi đều tuân thủ quy tắc này.” “Sau này vẫn sẽ có những người từ nơi khác đến thị trấn của chúng tôi rồi đi vào núi.” “Nhưng những người này không ai có thể sống sót trở ra từ ngọn núi đó.” “Cứ thế, tin đồn về quái vật ăn thịt người trong núi càng ngày càng dữ dội.” “Ngọn núi lớn này thậm chí đã trở thành một điều cấm kỵ của thị trấn chúng tôi.” “Cho nên khi nhìn thấy hai người các anh từ trong núi đi ra, mọi người mới phản ứng dữ dội như vậy, thật sự xin lỗi nha.” Vị người dân trấn đã chiêu đãi họ một lần nữa bày tỏ sự xin lỗi.

Tần Dã và Vương Bàn Tử nhìn nhau, trong lòng đã có đáp án.

Những người mất tích kia tám chín phần là đã gặp phải Ngụy Chinh.

Một người có thể cùng Thái Tông Hoàng Đế trị lý cả nhà Đường cường thịnh như vậy, muốn đối phó với họ chẳng phải là chuyện dễ dàng trong tầm tay sao?

“À, không biết có tiện không khi hỏi chuyện này rốt cuộc là sao vậy?” “Các vị sao lại vào ngọn núi này, rồi làm sao ra được?” Người dân trấn lại hỏi.

Hai người biết đây là biểu hiện cho thấy họ vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng mình.

Điều này cũng dễ hiểu, dù sao trong mắt họ, ngọn núi lớn này căn bản là một cấm địa tuyệt đối không thể xâm phạm.

E rằng trong thời bình thường, họ chỉ lo tránh xa ngọn núi này còn không kịp.

Bây giờ thấy có người có thể bình an vô sự từ bên trong đi ra.

Quan trọng là họ còn chưa từng thấy những người này đi vào.

Đối với người dân trấn bị bóng tối bao phủ quanh năm, việc nảy sinh nhiều nghi ngờ quả thật là điều khó tránh khỏi.

Tần Dã lập tức nhìn về phía Vương Bàn Tử.

Chuyện này đối với mình thì hơi quá sức, nhưng đối với Vương Bàn Tử thì lại là đúng chuyên môn.

Quả nhiên, Vương Bàn Tử chỉ đảo mắt một vòng, liền ra hiệu cho Tần Dã là cứ giao cho hắn.

Ngay lập tức liền mở miệng nói: "Cậu nói chuyện này sao!

Chuyện đó thật sự là dọa chết người mà!" "Lúc đó chúng tôi vốn định tìm ngọn núi này để đi bộ một chuyến." "Kết quả vừa vào trong thì đột nhiên nổi lên một trận sương mù dày đặc!

Hai chúng tôi bị đám sương mù này bao phủ!

Hoàn toàn không thể thoát ra được!" "La bàn trên tay gì đó cũng đều mất tác dụng hết!" "Rồi sau đó bên trong còn xuất hiện rất nhiều thứ giống như u hồn, trang phục của bọn họ khác nhau, nói chung là đã cách khá lâu rồi!" "Bọn chúng cứ đuổi theo hai chúng tôi như muốn giết chúng tôi vậy." "Không còn cách nào khác, chúng tôi chỉ có thể chạy loạn xạ khắp nơi!" "Chúng tôi đều nghĩ chúng tôi chắc chắn sẽ chết rồi." Sau đó là một tràng miêu tả rất sinh động.

Tần Dã đứng bên cạnh nghe mà không khỏi bĩu môi.

Hắn muốn Vương Bàn Tử biên soạn lại những gì họ đã trải qua bên trong.

Nhưng hắn thật sự không ngờ, Vương Bàn Tử lại có thể phát huy xuất sắc đến vậy.

Phải biết, Tần Dã chính là người đã trải qua toàn bộ sự việc.

Nhưng nghe Vương Bàn Tử nói những điều này, hắn cũng không khỏi tự hỏi, có phải mình đã bỏ lỡ điều gì không.

Còn những người dân trấn thì khỏi phải nói.

Chắc chắn chỉ có thể bị Vương Bàn Tử lừa dối như vậy.

Tần Dã thậm chí còn cảm thấy, Vương Bàn Tử thật sự không nên làm công việc nguy hiểm như vậy.

Với trí tưởng tượng và khả năng kể chuyện của hắn.

Tùy tiện viết một hai câu chuyện chắc chắn sẽ là tác phẩm bom tấn!

"Những trải nghiệm của các anh thật sự quá nguy hiểm mà!" "Nhưng các anh có thể ra được thật sự là nhờ trời phù hộ đó." Người dân trấn liên tục cảm thán.

"Đúng vậy chứ sao!" Vương Bàn Tử lập tức gật đầu nói.

Đồng thời trong lòng không khỏi nghĩ.

Cái này đâu phải là trời phù hộ, hoàn toàn là nhờ vào mị lực cá nhân khiến chính chủ không nỡ giết chúng ta thôi!

"Nếu đã như vậy, chúng tôi còn có một lời thỉnh cầu không mời mà đến, không biết có thể làm phiền hai vị một chút không?" Người dân trấn lại nói.

Hai người đều nghi hoặc nhìn đối phương, lời này là ý gì?

Thị trấn này là tình huống gì?

Lại có chuyện tìm người lạ mặt lần đầu gặp để giúp đỡ sao?

“Là thế này, chuyện là hôm qua, trong làng chúng tôi có hai người lạ mặt đến.” “Họ cứ nói là muốn vào ngọn núi kia, chuyện này vốn dĩ chúng tôi không nên lắm lời.” “Nhưng dù sao đây cũng là xuất phát từ thị trấn của chúng tôi mà!” “Thế thì đương nhiên là bớt một người chịu chết thì bớt một người!” “Quan trọng hơn là, chúng tôi cũng không biết nếu thật sự có người đi vào, quỷ quái trong núi có tức giận đến chúng tôi không!” “Thị trấn của chúng tôi khó khăn lắm mới có được nhiều năm bình yên như vậy.” “Chúng tôi thật sự không muốn gây phiền phức gì nữa!” Vương Bàn Tử đối với yêu cầu này hiển nhiên có chút do dự.

Đối với những người trong ngành của họ, nguyên tắc chủ đạo là bớt một chuyện thì hơn.

Cậu nghĩ mình làm việc tốt giúp người khác, nhưng không khéo lại có thể là một vòng phản bội.

Tuy nhiên, trong lựa chọn này, hắn đương nhiên vẫn phải hỏi ý kiến Tần Dã.

“Tiểu Tần đồng chí, cậu nghĩ sao?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Nếu đã gặp thì chúng ta cứ thử khuyên nhủ một chút đi.” Tần Dã suy nghĩ một lúc rồi nói: “Nếu sự bình yên có thể duy trì được thì đương nhiên là không nên bị phá vỡ.” Nghe được tin này, người dân trấn thật sự rất vui mừng.

Liên tục cảm ơn Tần Dã và Vương Bàn Tử.

Liên tục hô to “tiên sinh đại nghĩa!” Nhưng Vương Bàn Tử trong lòng lại hiểu rất rõ, điều mà Tần Dã nói là không nên quấy rầy người khác.

Đối tượng mà hắn muốn nói đến thực ra là Thái Tông Hoàng Đế và những người khác.

Hiện tại vẫn chưa có ai biết lăng mộ của họ ở đâu.

Họ và Ngụy Chinh lại có một tình nghĩa như tri kỷ.

Vậy thì bất kể là về tình hay về lý, Tần Dã đương nhiên đều sẽ hy vọng giữ bí mật này mãi mãi.

Giống như thỏa thuận của hắn với Ngụy Chinh.

Dưới sự dẫn dắt của người dân trấn, Tần Dã và Vương Bàn Tử đã đến bên ngoài nhà trọ duy nhất trong thị trấn này.

"À, tôi hỏi một chút nha, hai người này đại khái là loại người như thế nào vậy?" "Lát nữa nói chuyện có thuận lợi hay không thì còn chưa biết được." "Không chừng còn xảy ra mâu thuẫn gì đó." "Tìm hiểu rõ thân phận của họ trước, đến lúc nói chuyện cũng có thể có mục tiêu rõ ràng." "Cho dù thật sự phải động thủ cũng không đến mức quá bị động." Vương Bàn Tử nói.

"Hai người này, trong đó có một người trông khá hiền lành, hơi giống một thư sinh." "Người còn lại thì hơi kỳ lạ, anh ta mặc một chiếc áo khoác đen, luôn đội mũ." "Trên người còn mang theo một thanh đao." "Quan trọng hơn là người này đặc biệt không thích nói chuyện!" "Từ khi họ vào trấn đến giờ, tất cả giao tiếp đều do người trẻ tuổi kia thực hiện." "Chúng tôi cũng không biết là sao nữa." Người dân trấn giới thiệu cho hai người.

Tần Dã và Vương Bàn Tử chớp chớp mắt nhìn đối phương.

Với những đặc điểm của hai người mà ông ấy vừa nói, kết hợp lại như vậy.

E rằng trong biển người mênh mông này cũng chỉ có duy nhất một cặp đó thôi!

"Tiểu Tần đồng chí, cậu nghĩ sao về chuyện này?" Vương Bàn Tử hỏi.

“Nếu đây không phải là một sự trùng hợp thuần túy, e rằng cũng chỉ có lời giải thích này thôi.” Tần Dã cũng không khỏi cười nói.

“Lão hương, chuyện này ông không cần lo lắng nữa đâu!

Chuyện này ông cứ yên tâm giao cho chúng tôi giải quyết!” Vương Bàn Tử vỗ ngực cam đoan.

“Hai vị, chúng ta có thể không động thủ thì cố gắng đừng động thủ nha!” “Đặc biệt là người không thích nói chuyện kia, trông có vẻ không dễ chọc.” “Chuyện này dù sao cũng là chúng tôi nhờ vả các vị mà!” “Nếu các vị có bất trắc gì, chúng tôi sẽ rất áy náy!” Người dân trấn vội vàng nói.

“Ông yên tâm đi, chúng tôi không động thủ, đấu võ mồm!

Nhất định là đấu võ mồm!” “Nhưng chúng tôi cũng có thể nói cho ông biết, chuyện này chắc chắn sẽ được giải quyết rất tốt!” Vương Bàn Tử vỗ ngực cam đoan.

Chờ người dân trấn rời đi, Vương Bàn Tử lập tức đi đến trước cửa, hắn cười đểu nhìn Tần Dã.

Vừa nhìn thấy vẻ mặt đó, Tần Dã liền biết Vương Bàn Tử lại nổi hứng chơi đùa rồi.

Hắn chỉ đơn giản nhắc nhở Vương Bàn Tử đừng có chơi quá đà, rồi lùi sang một bên chờ Vương Bàn Tử tự do phát huy.

Vương Bàn Tử khạc hai tiếng, thử giọng của mình, rồi mở miệng nói: “Người bên trong nghe đây, chúng tôi biết các người đang làm gì rồi!” “Mau mau mở cửa!

Chương 643

Mọi người giữ chút thể diện đi!" "Đừng có ép chúng tôi phải phá cửa nha!" Vừa nói, Vương Bàn Tử còn gõ mấy cái lên cửa để tăng thêm khí thế của mình.

Bên trong vẫn không có bất kỳ phản hồi nào, nhưng cánh cửa lại hé mở một khe hở.

Vương Bàn Tử lập tức ra hiệu cho Tần Dã.

"Bọn họ mắc bẫy rồi, chờ xem trò hay đi." Tần Dã thì khoanh tay đứng một bên, vẻ mặt thích thú nhìn hắn, hắn đã cảm nhận được động tác của Trương Kỳ Lân và những người khác bên trong.

Hắn biết đợi đến khi Vương Bàn Tử mở cửa, vở kịch hay này sẽ đạt đến cao trào.

"Tôi khuyên các người đó!

Đừng có chống cự vô ích!" Vừa mở cửa, Vương Bàn Tử còn đắc ý lẩm bẩm.

Kết quả còn chưa lẩm bẩm xong.

Cánh tay hắn đã bị người ta giữ chặt lấy, còn chưa kịp mở miệng, một luồng sức mạnh đột nhiên truyền khắp toàn thân hắn!

Cơ thể Vương Bàn Tử lập tức mất kiểm soát, cả người hắn trực tiếp lao thẳng vào phòng.

Đợi đến khi hắn lăn lộn trên đất rồi quay đầu lại!

Hắn nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Trương Kỳ Lân và thanh Hắc kim cổ đao đang giơ lên.

"Đợi đã đợi đã!

Là tôi là tôi!

Đừng chém xuống mà!" "Tiểu Tần đồng chí!

Tiểu Ca phát điên rồi!

Mau cứu tôi!" Tuy nhiên, tiếng hét của Vương Bàn Tử không những không làm Trương Kỳ Lân dừng hành động, mà Tần Dã cũng không ra tay giúp đỡ.

Hắc kim cổ đao thuận thế chém xuống, trong khoảnh khắc ngắn ngủi, trong đầu Vương Bàn Tử thậm chí đã hiện lên cảnh đèn chạy ngựa!

Nhưng cuối cùng, nhát dao đó không chém vào người Vương Bàn Tử, chỉ là lưỡi dao sắc bén lướt qua tai hắn cũng đủ làm hắn toát mồ hôi lạnh.

Lúc này sắc mặt Vương Bàn Tử đã hoàn toàn trắng bệch.

Nỗi sợ hãi cái chết mà khoảnh khắc vừa rồi gây ra cho hắn rõ ràng đã vượt xa tất cả những gì hắn đã trải qua trong lăng mộ Thái Tông Hoàng Đế.

"Bàn Tử?" Hạo Thiên Chân đứng một bên quan sát một lúc rồi nói: "Bàn Tử!

Sao lại là cậu!" "Chúng tôi còn tưởng là kẻ nào muốn tìm chúng tôi gây phiền phức đến!" "Sao rồi!

Cậu không sao chứ?" Hạo Thiên Chân vội vàng tiến lên đỡ Vương Bàn Tử dậy.

"Hai người các cậu được lắm nha, Tiểu Ca vừa rồi là thật sự định chém chết Bàn gia đó!" "Tình nghĩa bao nhiêu năm!

Tôi bao nhiêu lần thoát chết trong gang tấc, nếu cuối cùng lại chết dưới tay huynh đệ của mình, truyền ra ngoài mặt mũi tôi để đâu!" Lúc

này Vương Bàn Tử đứng dậy vẫn còn vẻ mặt kinh hồn bạt vía, hiển nhiên chuyện vừa rồi gây ra bóng ma quá lớn cho hắn không dễ dàng xóa bỏ.

"Còn cậu nữa Tiểu Tần đồng chí!

Cậu thấy Tiểu Ca động thủ rồi!" "Sao không ra tay chứ!

Nếu không phải Tiểu Ca kịp thời phát hiện ra tôi mà thu tay, tôi đã đền mạng rồi!" "Đối mặt với Thái Tông Hoàng Đế tôi còn sống sót, cuối cùng lại chết như vậy!" "Thật là mất mặt!" Vương Bàn Tử bất lực nói.

"Tiểu Ca vốn dĩ không định chém chết cậu mà, tôi đương nhiên không cần nhảy ra." Tần Dã nhún vai thản nhiên nói.

Vương Bàn Tử hiển nhiên là bị đơ vài giây, ánh mắt hắn không ngừng lướt qua mấy người, lúc thì chỉ vào mình, lúc thì chỉ vào họ.

Một loạt diễn biến này rõ ràng là cần CPU của hắn phải xử lý một lúc.

Quá trình này không kéo dài quá lâu!

Rất nhanh sau đó liền nghe thấy Vương Bàn Tử gầm lên một tiếng giận dữ!

"Vãi chưởng!

Hóa ra là chuyện này à!" "Tiểu Thiên Chân!

Tiểu Ca!

Các người làm vậy là quá đáng rồi đó!" "Tôi thật sự nghĩ các người không phát hiện ra là tôi!

Lúc đó tôi sợ chết khiếp rồi!" "Hóa ra đây là một màn kịch của các người à!" "Mấy người có ý gì!

Lấy Bàn gia ra mà trêu chọc hả!" Vương Bàn Tử oán trách.

Thấy đã bị bại lộ, Hạo Thiên Chân cũng không quanh co vô ích.

"Cái này cũng không thể đổ lỗi hoàn toàn cho chúng tôi được, ai bảo cậu lại ở bên ngoài muốn chơi khăm chúng tôi chứ." Hạo Thiên Chân cười ha ha.

Trương Kỳ Lân đứng một bên gật đầu.

"Các người biết từ khi nào?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Biết ngay từ đầu rồi, cậu tưởng chỉ cần thay đổi giọng nói một chút là được sao, cách cậu nói chuyện quá rõ ràng!" Hạo Thiên Chân cười ha ha.

Vương Bàn Tử mặt mày đen lại, hóa ra tất cả màn biểu diễn của mình, cứ tưởng mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát.

Kết quả ngay từ đầu chính mình đã bị bọn họ đùa giỡn.

"À đúng rồi, các cậu sao lại đến đây?" Vào trong nhà, Tần Dã trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

"Chúng tôi đến đây chuyên môn để tìm các cậu." Hạo Thiên Chân cũng nhanh chóng điều chỉnh lại trạng thái.

Sau khi nghe được tin này, Vương Bàn Tử cũng lập tức bỏ đi ý định vui đùa lúc trước.

Dù sao mọi người cũng là huynh đệ.

Chuyện đùa giỡn lúc trước đã qua thì thôi, bây giờ đã nói đến chuyện chính, đương nhiên sẽ không ai còn mãi mãi níu kéo chuyện đó.

"Tiểu Thiên Chân, lời này là ý gì, cậu nói rõ hơn xem." Vương Bàn Tử hỏi.

“Các cậu xem cái này trước đã.” Hạo Thiên Chân nói rồi đặt một tấm ảnh trước mặt mấy người.

Nội dung trên tấm ảnh là một góc của một hòn đảo, mọi người có thể thấy nơi này có một cái lỗ lớn.

Cảm giác cứ như là một vết rách do sóng biển xé toạc vậy.

“Tấm ảnh này thoạt nhìn cũng không có gì đặc biệt nhỉ.” “Sao rồi?

Tấm ảnh này có gì bí ẩn sao?” Vương Bàn Tử quan sát rất lâu cũng không nhìn ra được điều gì.

“Đây là tấm ảnh do một người chụp cách đây một tháng, chỉ nhìn trên ảnh thì đúng là không thấy có gì bất thường.” “Khi người chủ tấm ảnh mang đến tìm tôi, suy nghĩ của tôi cũng giống như các cậu.” “Nhưng họ nói với tôi, cái hang động này trước đây không hề tồn tại.” “Là do một trận động đất dưới đáy biển cách đây một tháng đã làm sập và tạo ra cửa động này.” “Không lâu sau khi cửa động xuất hiện, đã có năm sáu ngư dân đi vào trong động.” “Nhưng cuối cùng chỉ có một người sống sót trở ra.” “Và người này cũng trở nên điên điên khùng khùng, liên tục nhấn mạnh là đã nhìn thấy binh lính!” “Binh lính muốn giết bọn họ!” “Sau đó lại có một số ngư dân khác tổ đội đi vào, nhưng những người này thì không một ai sống sót trở ra nữa.” Đến đây, Tần Dã và Vương Bàn Tử đã nhận ra có điều không ổn.

Nếu chỉ là một hang động bình thường do động đất dưới đáy biển tạo ra, cho dù bên trong có nguy hiểm gì đó.

Cũng tuyệt đối không thể khiến người ta phát điên đến mức độ đó.

Đặc biệt là những lời anh ta nói trong cơn điên cuồng, tất cả đều đang giải thích rằng hang động này không hề đơn giản.

Nghĩ đến việc sẽ có người đặc biệt tìm đến Hạo Thiên Chân, Vương Bàn Tử lập tức nghĩ đến một khả năng.

“Tiểu Thiên Chân, người tìm cậu chắc không phải là...?” Vương Bàn Tử không nói hết câu, dù sao đây vẫn là địa bàn của người khác.

Chuyện ‘tai vách mạch rừng’ đương nhiên vẫn phải đề phòng một chút.

Hạo Thiên Chân lập tức gật đầu.

“Sau đó có người nhận được tin tức liền tổ chức đội ngũ muốn vào trong để xem xét rốt cuộc.” “Trong số này có người đã tìm đến tôi.” “Cũng như họ nghĩ, tình hình bên trong rất phức tạp.” “Những người đi vào cuối cùng không một ai sống sót trở ra.” “Cuối cùng anh ta liền tìm đến chúng tôi, muốn mời chúng tôi giúp đỡ đi thăm dò một chút.” “Họ sẽ dẫn đội ngũ của mình trực tiếp chờ chúng tôi ở bến tàu.” “Còn tôi và Tiểu Ca, là nhận được tin tức nói hai người các cậu ở chỗ này, nên mới nghĩ là đến đây tìm các cậu.” “Nếu đúng như lời đồn, thì mức độ nguy hiểm của nơi này quá lớn.” “Không được phép có một chút sơ suất nào.” Hạo Thiên Chân nói.

“Thì ra là vậy, vậy các cậu muốn vào núi là để tìm chúng tôi đúng không.” Vương Bàn Tử hỏi.

Hạo Thiên Chân lại gật đầu: “Nhưng bây giờ gặp được các cậu ở đây thì thật là quá tốt.” “Họ cứ liên tục nhấn mạnh rằng ngọn núi này kỳ dị đến mức nào.” “Nếu thật sự muốn vào núi, thì đó thật sự không phải là một chuyện dễ dàng.” “Trong ngọn núi này rốt cuộc là có chuyện gì?” “Hắc hắc, Tiểu Thiên Chân, tôi nói cho cậu biết, bí ẩn bên trong cái này còn lớn hơn rất nhiều so với những gì cậu tưởng tượng đó!” “Nhưng chúng ta tạm thời ở đây không nói!” “Đợi trên đường về tôi sẽ từ từ kể cho cậu nghe.” Vương Bàn Tử xua xua tay.

Hạo Thiên Chân gật đầu.

Nghe những truyền thuyết trong trấn này, rồi nhìn thấy trạng thái hiện tại của hai người.

Hạo Thiên Chân đoán rằng những gì họ đã trải qua chắc chắn cũng không hề đơn giản.

Chương 644

“Tiểu Tần đồng chí!

Chúng ta chuẩn bị một chút!

Chuẩn bị xông pha nhiệm vụ mới này!” Vương Bàn Tử lập tức hưng phấn nói.

“Cái này tôi suy nghĩ một chút đã, đừng quên tôi ra ngoài là theo họ để đi chơi trong kỳ nghỉ.” “Hiện tại thời gian cũng gần hết rồi.” “Tôi phải chuẩn bị khai giảng.” Tần Dã bĩu môi nói.

Đáp án này Vương Bàn Tử là người đầu tiên không đồng ý.

“Tiểu Tần đồng chí!

Cậu nói vậy là không có ý nghĩa gì rồi đó!” “Cậu khai giảng là khi nào?

Chắc còn một tuần nữa mà!” “Cậu theo chúng tôi đi bao nhiêu lần rồi mà còn không biết sao?” “Một tuần thời gian thì quá đủ rồi!” Vương Bàn Tử thuyết phục.

“Theo sắp xếp của người thuê chúng ta, toàn bộ hành trình của chúng ta dự kiến khoảng bốn ngày.” “Thời gian xuất phát dự kiến là tối nay.” Hạo Thiên Chân nói.

“Vậy thì quá tốt rồi!

Thời gian này quá thích hợp!” “Tiểu Tần đồng chí!

Không đi thì tiếc lắm đó!” “Biết đâu lần này còn có thể nhìn thấy một lăng mộ càng lợi hại hơn thì sao?” “Chẳng lẽ cậu không muốn chứng kiến sao?” Vương Bàn Tử trêu chọc.

Lời nói này quả thật làm Tần Dã có chút lay động.

Nói về nội tâm thì đương nhiên hắn muốn đi trải nghiệm, nhưng hắn hiện tại vẫn không muốn vì lý do này mà từ bỏ thân phận học sinh của mình.

Ít nhất hắn không muốn khi mọi người phỏng vấn hắn, lại trực tiếp dùng từ 'thổ phu tử' để giao tiếp với hắn.

"Chắc chắn bốn ngày là sẽ kết thúc sao?" Tần Dã hỏi.

"Đây là kế hoạch của họ, nếu thuận lợi, thời gian kết thúc biết đâu còn sớm hơn một chút." Hạo Thiên Chân nói.

"Các cậu biết tập hợp ở đâu không?" Tần Dã lại hỏi.

"Họ đã cho chúng tôi địa chỉ, họ hiện tại chắc đã đến bến tàu rồi." "Tôi nói chúng tôi nhất định sẽ tìm thấy các cậu trước rồi mới đi, họ nói sẽ chờ chúng tôi ở bến tàu." "Ban đầu tôi nghĩ tìm thấy các cậu chắc sẽ mất không ít thời gian." "Có thể gặp được trực tiếp như vậy thật là quá may mắn." Hạo Thiên Chân nói.

"Hắc!

Đã nói vậy rồi thì chúng ta mau đi thôi!" "Đừng để ông chủ bố của chúng ta chờ sốt ruột!" Vương Bàn Tử lập tức hứng thú.

Giục giã mọi người nhanh chóng xuất phát.

Đợi đến khi họ ra ngoài lần nữa, thì thấy bên ngoài đã có rất nhiều người dân trấn vây quanh.

Xem ra là do lúc trước họ mở cửa đi vào gây ra động tĩnh quá lớn, khiến người khác hiểu lầm.

Nhưng nghe nói họ sẽ không vào núi nữa, người dân trấn vẫn thở phào nhẹ nhõm.

Trên đường đến bến tàu.

Vương Bàn Tử kể lại những trải nghiệm của họ trong lăng mộ

Thái Tông Hoàng Đế cho hai người kia nghe.

Có những trải nghiệm này làm gia vị, chuyến đi này của họ một chút cũng không nhàm chán.

Đợi đến khi họ đến cảng, đi theo tin tức đối phương để lại tìm được con thuyền cần lên.

Phát hiện ra ông chủ của họ đã đến đây từ sớm, thậm chí đã tổ chức nhân viên chuyển hành lý cần thiết lên thuyền rồi.

Khi thấy Hạo Thiên Chân và nhóm của họ đến, đối phương cũng lập tức nhiệt tình chạy đến chỗ họ.

"Ngô tiên sinh!

Chào anh chào anh!" Người thuê họ là một người đàn ông đã bị hói, từ bộ trang phục cao cấp trên người ông ta đủ để thấy tài lực của người này.

"Chào anh Trịnh tiên sinh, xin lỗi, chúng tôi đến muộn rồi." Hạo Thiên Chân tiến lên mỉm cười nói.

"Trịnh tiên sinh?" "Ông chính là Trịnh Bách Vạn Trịnh tiên sinh sao?" Vương Bàn Tử lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"Trịnh Bách Vạn?

Ai vậy?" Tần Dã lúc này tuyệt đối không phải giả vờ.

Là một học sinh bình thường cách đây không lâu, mỗi ngày hắn chỉ lo nghĩ đến những chuyện lặt vặt trong trường.

Thế giới bên ngoài trường học, hắn thật sự không mấy quan tâm.

"Tôi đi!

Cậu lại không biết sao!" "Trịnh tiên sinh đó là nhà sưu tầm nổi tiếng lừng lẫy của nước ta!" "Không chỉ ở nước ta, mà ở nước ngoài

cũng không ít, chỉ cần là thứ ông ta thích, bất kể dùng thủ đoạn gì, ông ta cũng phải có được." "Cậu thấy những người đang chuyển đồ kia không." "Những người này là Đoàn lính đánh thuê Dã Lang có tên tuổi trên thế giới!" "Những người này chỉ cần được trả đủ tiền, chuyện gì cũng có thể hoàn thành!" "Vì họ trung thành với chủ và thực lực của họ." "Giá cả của họ rất cao." "Hơn nữa họ sắp xếp đội ngũ nhân viên theo giá cả, có thể tập hợp được nhiều người như vậy, giá tiền này là một con số thiên văn!" "Hơn nữa nghe nói, chỉ riêng những bảo vật mà Trịnh tiên sinh sưu tầm đã đủ để mở một bảo tàng rồi!" Vương Bàn Tử lập tức giới thiệu cho Tần Dã.

Lúc này hắn đã dự đoán được, có thể được Trịnh tiên sinh thuê, vậy hành động lần này thù lao của họ chắc chắn sẽ rất hậu hĩnh!

"Ai nha, vị tiên sinh này quá đề cao tôi rồi!" "Tôi chỉ là một người có chút tiền bẩn, so với những người thật sự có kỹ thuật như các vị, tôi chẳng là gì cả!" Trịnh Bách Vạn xua tay thể hiện sự khiêm tốn của mình.

Nhưng từ sự kiêu ngạo trong giọng điệu của ông ta, Tần Dã có thể nghe ra ông ta rất tự hào về những lời khen ngợi này.

Tuy nhiên điều này cũng không có gì lạ, một người có địa vị xã hội cao đến mức đó, nếu nói ông ta một chút cũng không thích nghe lời nịnh hót, thì điều này vốn dĩ là hoàn toàn không thể.

"À đúng rồi Ngô tiên sinh, còn chưa biết mấy vị này là ai?" "Vị này là Trương Kỳ Lân, chúng tôi đều gọi là Tiểu Ca." "Đây là Vương Bàn Tử." Khi Hạo Thiên Chân giới thiệu đến lượt mình.

Không cần Hạo Thiên Chân nói tiếp, Vương Bàn Tử lập tức cười tủm tỉm tiến lên hai bước nắm lấy tay Trịnh Bách Vạn nói: "Chào Trịnh tiên sinh, Bàn gia, không, tôi là Vương Bàn Tử, người trong giang hồ nể mặt đều gọi tôi là Bàn Tử." "Rất vinh hạnh được làm

quen với ông." "Thì ra ông chính là Bàn gia!" "Hân hạnh hân hạnh!

Tôi đã nghe không ít lời đồn về ông rồi!" "Cùng với vị Trương Tiểu Ca đây, các vị bây giờ đều là những nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy trong giới giang hồ!" "Có thể cùng lúc mời được các vị cùng hành động, lần này tôi lại yên tâm hơn rất nhiều!" Trịnh Bách Vạn sau khi nịnh bợ hai người một lúc cũng cuối cùng chú ý đến Tần Dã mà ngay cả ông ta cũng không quen biết.

"Tiểu huynh đệ này trông lạ mặt quá, không biết xưng hô thế nào?" "Tôi tên Tần Dã, là một học sinh." Tần Dã thản nhiên nói.

Thân phận này hiển nhiên làm Trịnh Bách Vạn hơi sững lại một chút.

Chắc là nhất thời cũng không biết nên nịnh Tần Dã thế nào đây mà!

Thông thường, nhịp điệu nịnh hót là dựa vào thân phận đối phương nói ra rồi thuận theo đó mà nói tiếp.

Nhưng thân phận học sinh trong thế giới này thật sự có hơi quá xa vời.

Dù sao ông ta cũng không thể nói với Tần Dã những lời như "đã sớm nghe nói thành tích của cậu rất xuất sắc" được đúng không?

Nhưng Trịnh Bách Vạn dù sao cũng là người đã lăn lộn trong xã hội bao nhiêu năm.

Chỉ cần hóa giải sự ngượng ngùng này thì thật sự không có gì khó cả!

"Xem ra Ngô tiên sinh định bồi dưỡng một trợ thủ rồi!" "Tiểu huynh đệ Tần Dã trông rất thông minh, chắc chắn rất nhanh sẽ trở thành một đại gia thôi." Kết quả lời khen ngợi này của Trịnh Bách Vạn lại khiến Hạo Thiên Chân và những người khác không khỏi cười

thầm.

Nếu không phải xét đến thân phận nhà tài trợ chính của Trịnh Bách Vạn.

Thì họ có trực tiếp ra mặt châm chọc cũng chẳng có gì lạ!

"Trịnh tiên sinh, ông chắc là hiểu lầm rồi." "Tiểu huynh đệ chúng tôi đây không phải là thực tập sinh đâu." "Đây là chủ lực của chúng tôi đó!

Ông thật sự muốn nói về mức độ quan trọng của cậu ấy, thậm chí còn không hề thua kém tôi và Tiểu Thiên Chân đâu." Câu trả lời này quả nhiên khiến Trịnh Bách Vạn lộ ra vài phần kinh ngạc.

Lời khen ngợi của ông ta dành cho Vương Bàn Tử trước đó cũng không hoàn toàn là nịnh bợ.

Dù sao cũng là một cao thủ trong giới Đổ Đấu.

Về danh tiếng của Vương Bàn Tử, ông ta thật sự đã nghe không ít.

Đương nhiên cũng biết Vương Bàn Tử là một người khá ngạo mạn, hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng phục tùng bất kỳ ai.

Cho dù đối phương thật sự lợi hại hơn mình, hắn cũng có thể tìm ra vài lời để châm chọc đối phương.

Có thể khiến hắn trước mặt người ngoài thừa nhận đối phương lợi hại hơn mình, điều đó chứng tỏ học sinh tên Tần Dã này.

Thực lực sở hữu đã không còn là lợi hại bình thường nữa rồi.

Trịnh Bách Vạn đang ấp ủ xem nên khen Tần Dã như thế nào.

Phía sau ông ta liền truyền đến một tiếng cười của phụ nữ.

"Trịnh tiên sinh, ông nói hành động lần này ông đặc biệt mời mấy vị chuyên gia, chính là họ sao?" "Trịnh tiên sinh, ông xác định đây

không phải là đang nói đùa sao?" Lời châm chọc của đối phương có thể nói là không hề che giấu.

"Vị đại tỷ này, cô không hiểu ngành của chúng tôi thì đừng lắm lời như vậy!" "Nhìn vào phù hiệu trên tay áo cô, địa vị của cô trong Dã Lang chắc là khá cao đúng không?" "Nếu tôi không nhầm thì cô chắc là người phụ trách lần này nhỉ." "Tôi còn chưa nói đến đoàn lính đánh thuê của các người lại do một phụ nữ dẫn đầu đó." "Cô có gì mà nói chứ?" Vương Bàn Tử tuyệt đối không phải loại người chịu thiệt, đã vậy cô muốn châm chọc tôi, thì đừng trách tôi phản công một tràng!

Chương 645

“Nha mồm mép lanh lợi thì có ích gì?” “Trong thế giới này muốn sinh tồn thì phải dựa vào thực lực.” “Các người biết chúng ta sắp đi làm gì không?” “Mấy người các cậu tôi tạm không nói.” “Còn hắn thì sao?

Chỉ là một học sinh, chuyện nghiêm túc như vậy các cậu thật sự nghĩ là học sinh tiểu học đi dã ngoại à?” “Chẳng lẽ đến lúc đó xảy ra nguy hiểm còn phải phân tâm cứu hắn sao?” Người phụ nữ lạnh lùng hừ một tiếng không vui nói.

“Cái này thì không cần cô bận tâm đâu.” “Ngược lại là cô đó, đến lúc đó đừng để tôi phải tốn sức cứu người của cô là tốt rồi.” Tần Dã cũng lạnh lùng hừ một tiếng nói.

Câu nói này lập tức khiến người phụ nữ trước mặt tỏ ra bất mãn.

Dù sao lời nói này của Tần Dã đã không còn nhắm vào cô ta nữa, mà là nhắm vào toàn bộ Đoàn lính đánh thuê Dã Lang.

“Ý cậu là cậu có thể lợi hại hơn Đoàn lính đánh thuê Dã Lang sao?” “Cậu biết mình đang nói gì không!” Người phụ nữ ác nghiệt cảnh cáo.

“Nếu nói về khả năng đánh nhau giết người, tôi không dám nói.” “Nhưng nếu nói về bản lĩnh hạ mộ.” “Tôi vẫn có chút tự tin.” Tần Dã không hề khách khí nói.

“Trịnh tiên sinh, ông muốn tìm ai hợp tác tôi vốn dĩ không thể quản được.” “Nhưng tôi khuyên ông vẫn nên cẩn thận lựa chọn những người cùng hành động, chúng tôi không muốn sau khi xuống đất còn phải lãng phí thời gian đi bảo vệ những người khác.” “Điều này không phù hợp với giá cả mà chúng tôi đã thỏa thuận ban đầu.” Người phụ

nữ dẫn đầu mang theo vài phần châm chọc nói.

"Tôi thấy họ nói đúng, đặc biệt là người dẫn đội, chỉ sợ đến lúc đó một người gặp chuyện gì đó." "Những người khác đều như phát điên lao lên!" Tần Dã cũng lạnh lùng hừ một tiếng.

Trịnh Bách Vạn kẹp giữa hai bên thì có chút ngượng ngùng.

Dù sao hai bên đều là người do ông ta mời đến, kết quả vừa gặp mặt đã đối chọi gay gắt thì quả thật có chút khó xử.

Nhưng Trịnh Bách Vạn có thể tạo dựng được địa vị như vậy trong giang hồ.

Những cảnh hỗn loạn như thế này ông ta đã thấy không biết bao nhiêu lần, cũng không đến mức quá lúng túng.

"Được rồi được rồi, các vị đều là khách mà tôi mời đến." "Mọi người lần đầu gặp mặt, cũng không thể nói là làm cho mọi chuyện quá khó coi đúng không!" "Các vị không nể mặt tăng thì nể mặt phật, cứ coi như là nể mặt Trịnh Bách Vạn tôi một chút." "Chuyện này chúng ta cứ đến đây thôi, ai cũng đừng làm khó đối phương nữa nhé!" Nói rằng lời nói này của Trịnh Bách Vạn cũng coi như là một lời đe dọa mềm mỏng.

Thoạt nhìn Trịnh Bách Vạn chỉ dùng một giọng điệu ôn hòa nhất để khuyên giải hai bên.

Nhưng thực tế thì trong cuộc trò chuyện này lại tuyên bố một lần chủ quyền của mình.

Nói cho hai nhóm người biết các người đều tụ họp lại vì ai!

Bất kể các người có bản lĩnh gì, tôi đã có thể tìm thấy các người, thì cũng có thể thay thế các người.

Các người có thể ngoan ngoãn nghe lệnh của tôi, sự hợp tác của

chúng ta tạm thời có thể tiếp tục.

Nếu không thể.

Tôi cũng có thể lập tức thay người.

Tương tự, bất kể là Đoàn lính đánh thuê Dã Lang hay Hạo Thiên Chân và những người khác.

Đã lăn lộn trong giang hồ bao nhiêu năm, đối với những lời ẩn ý này đều có thể nghe hiểu.

"Đương nhiên, Trịnh tiên sinh ngài là chủ của chúng tôi!" "Trong quá trình hành động của chúng tôi, mệnh lệnh của chủ là quy tắc hành động tối cao." "Vì ngài đã ra lệnh cho chúng tôi dừng tay, chúng tôi đương nhiên sẽ làm theo." Người phụ nữ dẫn đội nhún vai thản nhiên nói.

"Tiểu Tần đồng chí, đã vậy đối phương đã chịu thua rồi, chúng ta cũng nể mặt chút đi." Vương Bàn Tử cũng tiến lên làm người hòa giải.

Tần Dã thản nhiên gật đầu.

"Tốt quá tốt quá!

Các vị đều là những nhân tài hàng đầu mà tôi đặc biệt mời đến lần này!

Nếu thật sự xảy ra mâu thuẫn gì đó." "Tôi thật sự không biết phải làm sao!" "Vì mọi người đều bắt tay hòa giải rồi, vậy chúng ta mau lên thuyền thôi!" "Biển cả này kỳ quái lắm!

Ai cũng không biết sau này sẽ có tình huống gì." "Chúng ta vẫn là không nên chần chừ thì hơn." Trịnh Bách Vạn tiếp tục ra mặt dàn xếp.

Vốn dĩ tưởng rằng chuyện này cứ thế là kết thúc.

Kết quả ngay lúc mọi người lơ là một chút.

Người dẫn đội đột nhiên rút súng chỉ thẳng vào Tần Dã.

Hành động này diễn ra vô cùng đột ngột, trực tiếp khiến toàn bộ bầu không khí tại hiện trường đông cứng lại!

“Vãi chưởng!

Cô muốn làm gì!” Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, lập tức chuẩn bị động thủ.

Trịnh Bách Vạn cũng ngay lập tức tỏ ra bất mãn!

“Đoàn trưởng A Ninh!

Cô có ý gì?

Chẳng lẽ mặt mũi của Trịnh Bách Vạn tôi lại không đáng tiền như vậy sao!” Câu nói này của Trịnh Bách Vạn chỉ thiếu chút nữa là trực tiếp nói ra “các người hiểu rõ mình đang cầm tiền của ai rồi chứ”.

“Đừng căng thẳng Trịnh tiên sinh, tôi đã nói rồi, vì ngài không muốn chúng tôi gây rắc rối vào lúc này, chúng tôi đương nhiên sẽ nghe theo mệnh lệnh của ngài.” “Tôi chỉ là nói đùa một chút, tiện thể nhắc nhở ngài.” “Đối mặt với một người vừa có ý thù địch mà vẫn lơ là như vậy, tôi thật sự không nghĩ một người như vậy có thể giúp ích gì cho đội ngũ.” A Ninh lạnh lùng hừ một tiếng, trong giọng điệu mang theo sự khiêu khích rõ ràng.

“Ai da vãi chưởng!

Con nhỏ này quá đáng rồi nha!” Vương Bàn Tử không quan tâm đến đoàn lính đánh thuê nào cả, trong khái niệm của hắn, chỉ có người mình phục, từ trước đến nay không có khái niệm mình sợ hãi cái gì.

Đối phương đã áp sát mặt họ để khiêu khích rồi.

Tình huống này mà không cho đối phương một bài học, sau này họ cũng đừng hòng mà lăn lộn nữa!

“Bàn Tử, bình tĩnh một chút.” Tần Dã lại cản Vương Bàn Tử lại.

“Tiểu Tần đồng chí!

Cậu vẫn còn là học sinh!

Chuyện giang hồ này cậu không hiểu đâu!” “Loại người này đã áp sát mặt cậu khiêu khích rồi.” “Nếu lúc này chúng ta không thiết lập uy tín!

Hành động lần này chúng ta sẽ chỉ bị đối phương chèn ép thôi!” Vương Bàn Tử bực bội hét lên.

“Không sao đâu, họ chỉ là tùy tiện đùa giỡn với chúng ta thôi, không cần phải nghiêm túc như vậy.” Tần Dã vẫn thản nhiên nói.

“Tiểu Tần đồng chí!

Cô ta nói vậy mà cậu cũng tin à!” “Cậu như vậy vẫn còn ngây thơ quá đó!” Vương Bàn Tử bất lực nói.

“Tôi nói thật đó, vì tôi không nghĩ họ sẽ cố ý dùng một khẩu súng không có đạn để ra vẻ làm màu.” Tần Dã vẫn thản nhiên nói.

“Tiểu Tần đồng chí!

Cho dù như vậy!” Lời nói của Vương Bàn Tử vừa nói được một nửa, đột nhiên ý thức được lời nói vừa rồi của Tần Dã hình như có gì đó không ổn!

Hắn hơi sững lại, quay sang Tần Dã định hỏi.

Thì thấy trong tay Tần Dã đã xuất hiện một hộp tiếp đạn.

A Ninh nhất thời đứng sững tại chỗ, cô ta trợn tròn mắt, trong ánh mắt tràn đầy sự khó tin!

Trong lòng cô ta đây nghiễm nhiên là một chuyện vô cùng khủng khiếp!

Là một lính đánh thuê, vũ khí chính là nền tảng để họ sinh tồn!

Đặc biệt là những người quanh năm sống với súng, lẽ ra tuyệt đối không thể xảy ra chuyện hộp tiếp đạn của mình bị người khác trộm mất mà hoàn toàn không hay biết.

Chỉ có thể nói động tác của Tần Dã đã vượt quá ý thức của cô ta!

"Ai nha tôi đi!

Tiểu Tần đồng chí được lắm nha!

Tôi cứ tưởng cậu sao mà điềm tĩnh đến vậy chứ!" "Xin lỗi cô A Ninh, Bàn gia tôi hơi nhạy cảm một chút!" "Đoàn lính đánh thuê Dã Lang lừng lẫy như các cô, một đoàn lính đánh thuê xếp hạng hàng đầu thế giới." "Thật sự không thể nào cố ý dùng một khẩu súng không có đạn để hù dọa người khác đâu ha!" Vương Bàn Tử lập tức nắm lấy cơ hội này để phản công châm chọc một tràng.

Sắc mặt A Ninh lúc này đã hoàn toàn u ám.

Nhưng cô ta quả thật không tiện phát tác, việc cô ta vừa rút súng đã coi như là không nể mặt Trịnh Bách Vạn.

Nếu bây giờ cô ta thật sự tiếp tục phát tác, thì chỉ rước thêm phiền phức vào mình mà thôi!

"Hộp đạn." Tần Dã thản nhiên ném hộp đạn trả lại.

"Đa tạ." A Ninh sau khi nghiến răng nói ra câu này, liền trực tiếp quay người rời đi.

"Tiểu huynh đệ Tần Dã thật là 'tự cổ anh hùng xuất thiếu niên' (từ xưa anh hùng xuất hiện từ thuở niên thiếu) mà!" "Đoàn lính đánh thuê Dã Lang này nổi tiếng hung hãn!" "Không ngờ cậu vừa gặp mặt đã dập tắt nhuệ khí của họ!" "Hành động hôm nay chắc chắn phải dựa vào tiểu huynh đệ rồi!" Trịnh Bách Vạn sau khi nhìn thấy năng lực mà

Tần Dã thể hiện ra.

Chương 646

Cũng liên tục khen ngợi Tần Dã.

“Vì bây giờ vở kịch này coi như đã kết thúc rồi, chúng ta mau đi thôi.” “Mục tiêu hành động lần này của chúng ta rất rõ ràng!” “Chính là cái hang động do động đất dưới đáy biển lần trước gây ra, chắc các vị đều đã nghe nói rồi đúng không!” “Thực ra sau khi nhận được tin tức, tôi cũng đã sắp xếp một số người vào trong để kiểm tra.” “Nhưng cũng giống như những ngư dân trước đó, tất cả những người tôi sắp xếp vào đều chết bên trong.” “Tuy nhiên, vì lúc đó họ đều mang theo thiết bị quay phim.” “Cho nên vẫn còn lưu lại một số hình ảnh bên trong.” “Tiếp theo, xin mời các vị xem nội dung này.” Trịnh Bách Vạn ra hiệu cho thư ký bật hình ảnh.

Phần mở đầu hình ảnh là cảnh họ quan sát bên ngoài hang động.

Nói là hang động, thực ra vết nứt này kéo dài trực tiếp đến tận đỉnh vách núi.

Cảm giác không giống như một hang động xuất hiện trong núi.

Mà giống như một số thảm thực vật được phủ bên ngoài một hang động.

Sau đó, đội ngũ thăm dò liền đi vào cửa động, ban đầu đây là một hang động bình thường, trông không có gì đặc biệt.

Vương Bàn Tử vốn là một người không có kiên nhẫn.

Hắn thích nói thẳng kế hoạch ra, nói cho hắn biết tiếp theo nên làm gì.

Chuyện ngồi đây xem video chờ tin tức này thật sự không phải sở trường của hắn.

“Trịnh tiên sinh, đoạn video này bản thân ông đã xem rồi đúng không?” “Trực tiếp nói cho chúng tôi kết luận chẳng phải là được rồi sao?” “Tại sao còn phải tập trung chúng tôi ở đây, lãng phí thời gian này?” Vương Bàn Tử rất nhanh đã có chút bất mãn.

“Vương tiên sinh, anh chắc chắn là một người rất may mắn đó.” A Ninh mang theo vài phần châm chọc nói: “Những đoạn video này có thể giúp chúng ta chứng kiến sự nguy hiểm của hang động này một cách trực quan nhất.” “Như vậy sẽ giúp ích cho tâm lý và cách bài binh bố trận của chúng ta trong hành động sau này.” “Anh lại chỉ giữ thái độ thờ ơ như vậy.” “Nếu anh luôn dùng thái độ này để hạ mộ, thì có thể sống đến bây giờ chỉ có thể nói lên rằng vận may của anh thật sự quá tốt.” Vương Bàn Tử lạnh lùng hừ một tiếng.

“Loại lời này thì có rất nhiều người đã nói với Bàn gia rồi.” “Kết quả cô biết thế nào không?

Những người đó, đều chết rồi.” Ánh mắt A Ninh lập tức trở nên sắc bén, ánh mắt được rèn luyện qua những cuộc tàn sát không ngừng trên chiến trường này bản thân đã mang theo sát khí.

Ánh mắt này có thể nói là chỉ cần người yếu một chút nhìn thấy cũng sẽ bị chấn nhiếp đến mức không thể động đậy!

Chỉ tiếc là nói về việc trải qua sinh tử, mỗi lần Vương Bàn Tử sống chết trong lăng mộ đều không hề kém cạnh A Ninh và những người khác.

Nói về sát ý và sát khí trên người, đương nhiên cũng không hề kém cạnh.

Thấy không khí giữa hai bên đã đến điểm đóng băng, Trịnh Bách Vạn chỉ có thể tiếp tục đứng ra làm người hòa giải.

“Ai da hai vị, tôi biết các vị đều là cao thủ lừng lẫy!” “Dù sao

chúng ta hiện tại đang ở trên biển cũng không có chuyện gì khác có thể làm mà." "Xem những đoạn video này coi như là giết thời gian đi?" A Ninh không nói gì nữa, dù sao Trịnh Bách Vạn là ông chủ của cô ta, nếu cô ta không vui với Vương Bàn Tử thì sau này tìm cơ hội giết hắn là được rồi, nhưng đắc tội với ông chủ thì sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến thu nhập của mình.

Còn Vương Bàn Tử thì trực tiếp nhìn về phía Hạo Thiên Chân và những người khác.

Sau khi thấy họ đều gật đầu mới lại ngồi xuống.

"Được rồi, Trịnh tiên sinh là ông chủ của chúng ta, chúng ta đương nhiên phải nghe lời ông." Theo đoạn video tiếp tục trình chiếu, mọi người phát hiện một cái hang nhỏ trong hang động.

Vương Bàn Tử và những người khác lập tức nhận ra đây là một đạo động (đường hầm vào mộ).

Khi họ đang bàn bạc xem tiếp theo nên làm gì.

Điều bất ngờ đã xảy ra.

Kèm theo một tiếng kêu thảm thiết, một người trong đội của họ trực tiếp ngã xuống vũng máu.

Khi máy quay chuyển về phía sau, kinh hoàng nhìn thấy một người trong đội của họ lúc này đang cầm con dao rựa điên cuồng tàn sát những người khác.

Có hai người không kịp phản ứng lại bị chém ngã xuống đất!

Ngay sau đó có hai người khác kịp phản ứng lại, lập tức rút súng uy hiếp đối phương dừng lại.

Nhưng người đó lại như bị trúng tà, hoàn toàn không quan tâm đến những người khác mà lao lên.

Trong chớp mắt lại có một người ngã xuống đất.

Lúc này những người còn sống nhanh chóng nổ súng, đạn bay tới tấp vào người đó.

Chỉ trong chốc lát đã đánh cho hắn ta thân tàn ma dại.

Lúc này điều kỳ lạ hơn nữa xuất hiện.

Người lẽ ra phải ngã xuống lúc này vẫn như phát điên cầm dao lao lên.

Thoáng chốc lại mấy nhát dao chém xuống, toàn bộ đoạn video cũng kết thúc nội dung tại đây.

Vẻ mặt của tất cả mọi người đều trầm mặc.

Cảnh tượng này tuyệt đối là vô cùng kỳ dị.

Ban đầu Vương Bàn Tử còn định chê đội ngũ mà Trịnh Bách Vạn dẫn ra cũng chẳng ra sao.

Nhưng vừa xem xong thì hoàn toàn không ổn rồi.

Cậu muốn nói kịch bản ở đây là phản bội thì không phải là không thể nói được.

Nhưng người phản bội ít nhất cũng phải là người sống chứ?

Đã là người sống thì trước họng súng bắn như vậy không thể nào ăn nhiều phát như thế mà vẫn sống sót được.

Hơn nữa họ đã chú ý từ trước.

Cách di chuyển của người này sau đó rất bất thường.

Hoàn toàn là một tư thế méo mó!

Tất cả những dấu hiệu này đều cho thấy người này lúc đó e rằng đã không còn là người nữa rồi!

"Các vị chắc đều hiểu rồi đúng không!" "Hang động này kỳ lạ và

phức tạp hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều." "Đây vẫn chỉ là tình hình bên ngoài nhất mà thôi." "Còn cái đạo động kia nữa." "Những người khác có thể không biết, nhưng tôi tin Ngô tiên sinh chắc sẽ không xa lạ gì đâu." Trịnh Bách Vạn nhìn về phía Hạo Thiên Chân nói.

"Tuy nói cũng có rất nhiều người thăm dò nhằm lăng mộ mà đào loạn xạ." "Nhưng tình huống như vậy rất khó xảy ra ở lăng mộ trên đảo." Hạo Thiên Chân nói: "Vì mức độ khó khăn của hành động và các chi phí khác nhau để tìm thuyền đến đây." "Nếu không có đủ sự chắc chắn, sẽ không có ai đặc biệt đến đây đâu." "Tức là nơi này có thể khẳng định là có một lăng mộ tồn tại." "Và quy mô của lăng mộ này nhất định sẽ không nhỏ." "Không sai, vì vậy tôi mới cùng lúc tìm đến các vị." "Hạo Thiên Chân và Vương tiên sinh, các vị đều là cao thủ giới Đổ Đấu!" "Chuyện thăm dò huyệt mộ nhất định phải nhờ đến sức mạnh của các vị." "Còn về phía Đoàn trưởng A Ninh, sức chiến đấu của Đoàn lính đánh thuê Dã Lang của các vị là chìa khóa để chúng ta sinh tồn." "Lăng mộ này tôi nhất định phải có được." "Các vị có ân oán gì đợi đến khi chúng ta kết thúc lần này rồi, các vị muốn giải quyết bằng bất kỳ cách nào cũng không sao cả!" "Nhưng lần này, tôi cần các vị cùng nhau hợp tác hết sức!" "Các vị nể mặt tôi, tôi đảm bảo lợi ích của các vị sẽ không thiếu đâu." "Nhưng nếu các vị thật sự không muốn nể mặt Trịnh mỗ này." "Hy vọng các vị tin tưởng, Trịnh mỗ này lăn lộn nam bắc bao nhiêu năm, ít nhiều cũng có chút thực lực!" Trạng thái hòa nhã trước đó của Trịnh Bách Vạn hoàn toàn biến mất, trong khoảnh khắc khí thế bùng nổ còn hơn cả A Ninh và Vương Bàn Tử trước đó.

"Các vị, chuyện này mọi người thấy thế nào?" Sau khi mọi người trở về phòng, Hạo Thiên Chân hỏi.

"Trịnh Bách Vạn này trên giang hồ cũng được xem là một nhân vật có tiếng." "Chủ yếu là kiểu làm ăn một tay cầm tiền một tay giao

hàng." "Vì chúng ta hiện tại đã xác định mối quan hệ hợp tác, chỉ cần chúng ta hoàn thành nhiệm vụ theo đúng kế hoạch." "Thì giữa chúng ta chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì." "Trong đám người này, người thật sự cần đề phòng kỳ thực là nhóm lính đánh thuê Sói Hoang kia." "Những lính đánh thuê này chẳng có chút nhân tính nào, ngoại trừ chủ của họ ra." "Bất kỳ ai cũng có thể là mục tiêu để họ tiêu diệt." "Cho nên dù hiện tại trong hành động chúng ta có mối quan hệ hợp tác, cũng nhất định phải cẩn thận một chút." "Đám người này bất cứ lúc nào nổ súng sau lưng chúng ta cũng không có gì là lạ." Vương Bàn Tử giới thiệu về hai phe phái ngoài đội của họ: "Nhưng Trịnh Bách Vạn này cũng tuyệt đối không phải là kẻ dễ chọc." "Đây là một kẻ có năng lực, qua lại giữa ba đạo hắc bạch xám." "Nếu mục đích lần này của hắn thật sự là thăm dò lăng mộ, thì tình hình đúng như chúng ta vừa nói." "Nhưng nếu hắn có mục đích khác thì sao!" "Vậy liệu hắn có 'chơi xấu' chúng ta từ phía sau hay không thì khó mà nói trước được." "Nói đơn giản là đây là một đội ngũ vô cùng không ổn định, ngoài việc phải làm tốt công việc của mình, chúng ta còn phải đề phòng tất cả những người khác đúng không?" Tần Dã nghe xong suy nghĩ một chút rồi nói.

"Không sai, chính là như vậy!

Đặc biệt là mối quan hệ ba bên thế này." "Trong bất kỳ mối quan hệ giữa người với người nào, mối quan hệ ba bên luôn là phức tạp nhất." Vương Bàn Tử cũng thở dài nói.

"Thật là, tôi còn là một sinh viên mà!" "Tại sao lại bắt một sinh viên như tôi phải xử lý những mối quan hệ phức tạp như vậy trong thế giới người lớn chứ?" Tần Dã than thở nằm vật ra giường.

"Vậy thì phải chúc mừng cậu rồi, đồng chí Tiểu Tần!" "Như vậy cậu sẽ đi trước một bước so với những người cùng trang lứa khác đấy!" Vương Bàn Tử ở bên cạnh cười ha hả.

Đồng thời, ở các phe phái khác, họ cũng đang bàn bạc những chuyện tương tự.

"Đội trưởng, Trịnh Bách Vạn đó cũng thật là hào phóng!" "Tiền thuê lần này cho chúng ta là cao nhất từ trước đến nay kể từ khi thành lập đội!" Một thành viên nói.

"Không công bất thụ lộc, thương nhân tuyệt đối sẽ không dễ dàng để người khác chiếm tiện nghi." "Sau khi nhận nhiệm vụ, tôi cũng đã điều tra Trịnh Bách Vạn." "Người này tuyệt đối không phải là một thương nhân đơn thuần." A Ninh nói.

"Ý của cô là Trịnh Bách Vạn có thể sẽ 'hãm hại' chúng ta?" Cấp dưới của cô lập tức cầm súng đứng dậy.

Là một tổ chức sống bằng lưỡi dao, chuyện "hãm hại đồng đội" không phải là họ chưa từng thấy.

Nhưng đó tuyệt đối là điều họ căm ghét và không thể chịu đựng nhất!

"Chuyện này tôi nghĩ chắc là không đâu." "Hắn biết lần này chúng ta đến chỉ là một tiểu đội của toàn bộ đội lính đánh thuê Sói Hoang." "Hắn trực tiếp ra tay với chúng ta không thể nào không để lại dấu vết gì." "Hơn nữa, đội lính đánh thuê Sói Hoang của chúng ta cũng nhất định sẽ tìm hắn gây sự." "Cho dù tên này có chút 'chống lưng' gì đó, đắc tội với đội lính đánh thuê Sói Hoang, sau này chờ đợi hắn cũng chỉ là vô số cuộc truy sát." "Tên này là một thương nhân, hẳn sẽ không làm chuyện làm ăn không có lời như vậy." A Ninh phân tích.

"Vậy còn những người khác thì sao?" "Đám người kia tôi thấy cũng không đơn giản đâu, họ có phải là do Trịnh Bách Vạn cố tình tìm đến để 'đóng vai' người tốt kẻ xấu không?" Một thành viên khác phân tích.

“Cái này thì khó nói, nhưng hiện tại chúng ta không có bằng chứng, cũng không tiện hành động vội vàng.” “Sau này hành động, các cậu phải theo dõi sát sao mấy người đó.” “Bất kể họ có phải là đang ‘đóng vai’ với Trịnh Bách Vạn hay không.” “Năng lực của họ đều không đơn giản.” “Một khi họ có bất kỳ động thái nào, chúng ta nhất định phải ra tay trước.” “Đặc biệt là người không nói chuyện và cái cậu sinh viên kia.” “Hai người này có lẽ là lợi hại nhất trong số họ.” A Ninh đã bắt đầu phân tích tình hình của Hạo Thiên Chân và đội của cậu ta.

“Cái cậu sinh viên đó hôm nay có phải đã lấy đi băng đạn của cô không?” Một người trong số họ hỏi.

“Ừm, động tác rất nhanh, tôi thậm chí còn không biết cậu ta đã làm việc này lúc nào.” “Đây là lần đầu tiên tôi gặp phải.” “Với những người như vậy làm đối thủ, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, chúng ta tuyệt đối không thể để họ ra tay trước.” “Tuyệt đối đừng vì số lượng người và tuổi tác của họ mà xem thường.” “Điểm này tôi hy vọng mọi người tốt nhất đều có thể nhớ kỹ.” A Ninh nói với tất cả mọi người.

Thái độ của cô vô cùng kiên quyết.

Hiển nhiên là muốn thông qua cách này để nhắc nhở mọi người, cô tuyệt đối không đùa giỡn với họ!

Và sở dĩ đội lính đánh thuê Sói Hoang có thể trở thành một đội lính đánh thuê nổi tiếng trên thế giới.

Kỷ luật tuyệt đối tuân thủ và thái độ đối với con mồi cũng là một nguyên nhân quan trọng.

“Ông chủ, hai bên này hình như ngay từ đầu đã có vẻ không hợp nhau rồi.” “Cứ mặc kệ họ như vậy thật sự không sao chứ?” Trong một khoang thuyền khác, cô thư ký vừa chui ra khỏi chăn.

Lúc này cô ấy không mảnh vải che thân, mặt đỏ bừng.

Chương 647

Hiển nhiên là vừa trải qua một cuộc ‘chiến đấu’.

Chỉ là so với phụ nữ bình thường, trên người cô ấy có những múi cơ săn chắc.

Hiển nhiên là một ‘dân chuyên’ luyện võ!

Còn Trịnh Bách Vạn thì mặc áo choàng tắm vào người, sau đó trở lại giường ôm thư ký vào lòng.

Châm một điếu xì gà, nhả ra một vòng khói.

Hắn kiêu ngạo nói như một kẻ chiến thắng: “Mối quan hệ giữa bọn chúng là gì không liên quan đến chúng ta, bọn chúng muốn cứ như vậy tương tàn, tiêu hao lẫn nhau cũng là tự do của bọn chúng.” “Chỉ cần bọn chúng nhớ ai là ông chủ của mình là được.” “Hơn nữa, bọn chúng càng không hợp nhau càng tốt, tốt nhất là sau đó trực tiếp tàn sát lẫn nhau.” “Tốt nhất là tất cả đều chết hết ở trong đó.” “Như vậy chúng ta còn có thể tiết kiệm được một khoản tiền lớn.” “Tôi lo là bọn họ biết mục đích thật sự của chúng ta, sẽ trực tiếp không nhận ông chủ là anh nữa.” “Dù sao thì chuyện trường sinh bất tử luôn có sức hấp dẫn quá lớn đối với con người.” Cô thư ký tựa vào lòng Trịnh Bách Vạn nói.

“Cái này không phải còn có em sao?” “Bọn chúng chẳng qua chỉ là một đám chó tôi thuê mà thôi.” “Làm tốt chuyện của bọn chúng, sau này đến lúc cho xương tôi tự nhiên sẽ không thiếu một khúc nào.” “Nhưng nếu bọn chúng thật sự dám làm càn đến mức không biết giữ quy củ.” “Thì cứ để em dạy cho bọn chúng quy củ!” “Cô sát thủ kim bài đẳng cấp thế giới như em lại đi làm thư ký bên cạnh tôi.” Trịnh Bách Vạn nâng cằm thư ký nói: “Bọn chúng càng không thể ngờ

được, người lợi hại như em cũng chỉ có thể bị tôi đè ở phía dưới!" Vừa dứt lời, Trịnh Bách Vạn lại lần nữa đè thư ký xuống giường, bắt đầu một hiệp 'mây mưa' mới!

"Mẹ kiếp!

Cái này rốt cuộc còn phải đi bao lâu nữa vậy!" "Nói cho mấy cậu biết, Bàn gia tôi ghét nhất là hành động trên thuyền." "Chòng chành thực sự khiến người ta khó chịu." Vương Bàn Tử không vui nói.

Ba người còn lại nhìn nhau, sau đó Tần Dã nhìn Vương Bàn Tử với vẻ mặt nghi hoặc: "Cậu chắc chắn cậu ở trên thuyền sẽ cảm thấy không thích ứng sao?" "Vừa rồi khi ba chúng tôi còn đang suy nghĩ cách đối phó với những người này, thì cậu lại là người ngủ ngon nhất đấy." Tần Dã nói.

"Nói bậy bạ gì đó!" "Bàn gia không có ngủ!

Tôi chỉ đơn thuần nhắm mắt nghỉ ngơi thôi!" "Những lời mấy cậu vừa nói, Bàn gia đều nghe hết đấy!" "Ngủ sao?

Đây là địa bàn của người khác!

Hiện tại đám người kia còn đang nhìn chúng ta chằm chằm!" "Lúc này mà ngủ, mấy cậu chê mình mệnh dài, Bàn gia không chê!" Vương Bàn Tử điên cuồng biện minh cho mình.

Tần Dã cũng không lãng phí thời gian tranh cãi quá nhiều với Vương Bàn Tử về chuyện này.

Bởi vì đây thật sự là một chuyện vô cùng vô nghĩa.

Hắn chỉ im lặng lấy điện thoại ra, sau đó phát một đoạn ghi âm.

Mà đoạn ghi âm này không phải cái gì khác.

Chính là tiếng ngáy như sấm của Vương Bàn Tử.

Tình huống này mà nói không ngủ thì thật sự không thể nào nói

xuôi được!

Nhưng Vương Bàn Tử là người như thế nào, hai chữ "xin lỗi" vĩnh viễn sẽ không xuất hiện trên người hắn.

"Cậu không hiểu, đây là một kiểu suy nghĩ đặc biệt của tôi!" "Thật ra Bàn gia vẫn luôn chú ý đến tình hình bên ngoài!" "Ngay cả khi có người đi ngang qua cửa, Bàn gia cũng lập tức chú ý đến!" Vương Bàn Tử lập tức bắt đầu nói nhảm một cách nghiêm túc!

Không ngờ lời hắn vừa dứt, sắc mặt Tần Dã và Trương Kỳ Lân liền trầm xuống.

Theo sau đó, một bóng hình trực tiếp xông ra khỏi khoang thuyền.

"Chuyện gì vậy?" Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng lập tức đi theo ra ngoài.

"Bàn Tử, sau này cái miệng cậu nhất định phải bớt nói lại." Tần Dã trầm giọng nói.

Vương Bàn Tử tuy rằng đôi khi rất cà lơ phất phơ, nhưng dù sao cũng là người bôn ba giang hồ nhiều năm!

Lời Tần Dã nói hắn làm sao có thể không hiểu chứ.

"Ối giời!

Vậy là vừa nãy thật sự có người lén nghe ở cửa phòng chúng ta phải không!" "Ai mà ác thế!" Vương Bàn Tử lập tức la lớn.

Tuy nói với đội ngũ hiện tại mọi người tuyệt đối không thể gọi là hòa thuận!

Nhưng vì mọi người phải hành động cùng nhau, thì làm sao cũng nên giữ cho nhau chút thể diện cơ bản nhất chứ?

Trực tiếp rình rập ở cửa lén nghe, cái này tuyệt đối là mất cả liêm sỉ lẫn thể diện rồi!

“Câu này lẽ ra phải là tôi hỏi mới đúng chứ!” Vương Bàn Tử vừa quay đầu lại, liền thấy A Ninh cũng ở phía sau với vẻ mặt hung dữ.

Ánh mắt cô ta độc địa nhìn chằm chằm Tần Dã và nhóm của hắn.

Hiển nhiên, mặc dù nội dung lời nói của cô ta là câu hỏi nghi vấn, nhưng trong lòng cô ta đã có đối tượng nghi ngờ trọng điểm của mình rồi!

Ánh mắt không thiện cảm như vậy của đối phương, Vương Bàn Tử tự nhiên cũng lập tức chú ý đến.

“Cô nhìn chúng tôi làm gì?” “Chẳng lẽ là nghi ngờ chúng tôi sao?” Vương Bàn Tử không phải là kẻ sẽ giữ thể diện cho người khác, đã dám dùng ánh mắt dò xét như vậy nhìn tôi.

Vậy thì đừng trách Bàn gia nói lời khó nghe.

“Tôi từ trước đến nay chưa từng nói như vậy, nhưng có người có phải là chột dạ muốn vội vàng phủi sạch quan hệ thì khó nói rồi.” A Ninh lạnh lùng hừ một tiếng nói.

“Nếu đã nói như vậy, tôi thấy khả năng của mấy người còn lớn hơn nhiều đấy!” “Vội vàng muốn đổ oan lên đầu chúng tôi như vậy.” “Thế nào?

Vừa nãy ở ngoài cửa lén nghe bị Tiểu Ca và đồng chí Tiểu Tần phát hiện.” “Cho nên bây giờ vội vàng muốn đổ lỗi sao?” Vương Bàn Tử đáp trả.

“Cô nói bậy!

Đội lính đánh thuê Sói Hoang của chúng tôi từ trước đến nay không thèm làm những chuyện hèn nhát như vậy!” “Chỉ có bọn trộm cắp như mấy người mới làm chuyện này!” Một phó thủ của đội lính đánh thuê lập tức đứng ra nói.

“Ối giời!

Bàn gia cho mấy người thể diện rồi phải không!” “Nghĩ rằng có một cái tên chó má gì đó là thật sự có thể tự xưng là nhân vật rồi phải không!” “Nào!

Cậu bây giờ có dám cùng Bàn gia của cậu đại chiến ba trăm hiệp không!” “Bàn gia cho cậu biết!

Danh tiếng của đội lính đánh thuê Sói Hoang của mấy người rốt cuộc buồn cười đến mức nào!” Vương Bàn Tử chỉ vào đối phương cũng bắt đầu giễu cợt!

“Thằng béo chết tiệt!

Danh tiếng của đội lính đánh thuê Sói Hoang của chúng ta không cho phép mày ở đây khiêu khích!” “Tôi bây giờ sẽ giết mày!” Người kia nhìn thấy liền muốn động thủ, mà Vương Bàn Tử tự nhiên cũng là một kẻ từ trước đến nay không thèm giữ thể diện cho ai!

Trực tiếp chuẩn bị cùng đối phương ‘tỷ thí’ một trận!

Xem thái độ của A Ninh hiển nhiên cũng không có ý muốn khuyên ngăn.

Là đội trưởng, loại chuyện chủ động khiêu khích, tranh đấu đến mức ‘sống còn’ này cô ta thực sự không tiện ra tay!

Nhưng cô ta không tiện không có nghĩa là những người khác cũng không tiện!

Vương Bàn Tử quả thật là quá kiêu ngạo, nếu không cho hắn một chút bài học ở đây.

Danh tiếng của đội lính đánh thuê Sói Hoang của họ tất sẽ bị ảnh hưởng.

Còn về việc sau đó thật sự gây ra họa gì, cô ta chỉ cần với thân

phận đội trưởng tượng trưng mà phạt thành viên một chút là được.

“Đồng chí Tiểu Tần!

Chuyện này mấy cậu ai cũng đừng quản nha!” “Hôm nay Bàn gia nhất định phải cho bọn chúng một bài học!” Vương Bàn Tử xắn tay áo đã trong tư thế sẵn sàng chờ đợi.

Ngay lúc này, ở cuối khoang thuyền truyền đến một tiếng mắng chửi của Trịnh Bách Vạn.

“Ai!

Là ai!” Mấy người quay đầu nhìn lại, liền thấy Trịnh Bách Vạn lúc này đang mặc đồ ngủ, loạn xạ mắng chửi, xông về phía họ.

Sự mất bình tĩnh này thực sự khiến tất cả mọi người đều cảm thấy kỳ lạ.

Dù sao Trịnh Bách Vạn tuy không phải là người có học, nhưng từ trước đến nay hắn luôn giữ thái độ khá khí chất trước mặt mọi người.

Mất bình tĩnh như vậy thật sự rất hiếm thấy.

Còn về nguyên nhân, mọi người đại khái cũng đoán được.

Cô thư ký của hắn lúc này không phải cũng đang chạy đến với vẻ mặt gần giống hắn sao?

Hơn nữa trên cổ Trịnh Bách Vạn còn có mấy vết ‘dâu tây’ nữa chứ!

Ai cũng là người trưởng thành rồi, cần phải nói thêm chuyện gì đã xảy ra sao?

Còn về việc Trịnh Bách Vạn tại sao lại mất bình tĩnh như vậy thì cũng không khó tưởng tượng!

Đang lúc chơi trò người lớn thì bị cắt ngang, đổi lại là bất kỳ ai

cũng chắc chắn sẽ không vui vẻ gì.

"Ôi, Trịnh lão bản!" "Trông có vẻ buổi tối nay khá thoải mái nhỉ!" Vương Bàn Tử vẫn như mọi khi, pha trò trước.

Chương 648

"Vương tiên sinh!

Tôi bây giờ không có tâm trạng đùa giỡn với quý vị!" "Tôi chỉ muốn hỏi!

Chúng ta bây giờ dù sao cũng coi như là một đội ngũ phải không!" "Chẳng lẽ đội ngũ của chúng ta thật sự không còn chút quy củ nào nữa sao!" "Tùy tiện chạy đến ngoài phòng người khác lén nghe!

Chuyện này có phải là quá đáng rồi không!" Trịnh Bách Vạn không vui mắng chửi.

Sắc mặt mọi người lập tức cứng lại, theo tiếng mắng chửi của Trịnh Bách Vạn lúc này, họ đột nhiên nhận ra chuyện này hình như không đơn giản như họ tưởng tượng nữa rồi!

"Trịnh tiên sinh!" "Ông nói vừa rồi có ai đó rình rập ở ngoài phòng ông lén nghe sao?" "Là lúc nào?" A Ninh lập tức truy hỏi.

"Chính là vừa nãy!

Tôi không biết kẻ đó đã lén nghe bao lâu!" "Nhưng tôi vừa cảm giác được, tôi liền lập tức đuổi theo ra ngoài!" "Đừng có đánh trống lảng với tôi!

Mau nói rốt cuộc là ai!" "Đội trưởng A Ninh, Ngô tiên sinh!

Hai vị là người phụ trách đội ngũ của mình." "Người của hai vị đã làm ra chuyện như vậy!

Hai vị không cảm thấy nên cho Trịnh mỗ một lời giải thích sao!" Trịnh Bách Vạn gầm lên gay gắt.

Đủ để thấy chuyện này trong lòng hắn vô cùng bực bội!

Hai bên nhân mã nhìn nhau, đều không biểu hiện ra ý muốn giải thích cho Trịnh Bách Vạn.

Điều này thực sự khiến Trịnh Bách Vạn vô cùng tức giận.

Mình là kim chủ của bọn chúng, trước mặt bọn chúng mình hẳn phải có tuyệt đối uy nghiêm chứ?

Bất kể bọn chúng là thân phận gì, trong mối quan hệ này đều nên ghi nhớ điểm này mới đúng chứ!

Theo lý mà nói xảy ra chuyện như vậy bọn chúng nên chủ động giải thích cho mình mới đúng!

Bây giờ mình hỏi bọn chúng, đám người này vẫn còn ở đây giả vờ không biết thì có phải là quá đáng rồi không!

"Xin lỗi Trịnh tiên sinh, chuyện này e rằng chúng tôi thật sự không thể giải thích cho ông được." Hạo Thiên Chân có chút bất đắc dĩ nói.

"Điểm này chúng tôi cũng vậy." A Ninh cũng nói.

Câu trả lời này lại khiến Trịnh Bách Vạn có chút mơ hồ.

Giữa họ không phải là mối quan hệ cực kỳ không hợp nhau sao?

Bây giờ có cơ hội có thể 'thu xếp' đối phương, họ hẳn là tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ cơ hội này mới đúng chứ!

Sao lại có vẻ như còn che chở cho nhau vậy?

Chẳng lẽ trong thời gian ngắn như vậy, hai bên này lại kết hợp với nhau rồi sao?

"Mấy người đây là ý gì?" Trịnh Bách Vạn lập tức bình tĩnh lại rất nhiều, một phần là sau khi nóng nảy lâu như vậy, cái tính nóng nảy của hắn cũng dịu đi.

Một nguyên nhân khác là nếu hai nhóm người này thật sự vô

duyên vô cớ kết thành đồng minh, thì bây giờ đối đầu cứng rắn với họ, một khi để hai bên này liên hợp lại đối phó với mình.

Cho dù bên cạnh có một sát thủ đỉnh cấp cũng căn bản không thể chống đỡ nổi.

“Nếu thời gian ông cảm thấy không ổn là vừa nãy.” “Lúc đó tất cả chúng tôi đều ở đây.” “Cho nên sẽ không có ai có cơ hội đến phòng ông được.” Hạo Thiên Chân nói.

“Cậu ta nói không sai, lúc đó chúng tôi đang chất vấn đối phương là ai đã lén lút ở cửa phòng chúng tôi.” “Tôi nghĩ sẽ không có ai có thể chạy ra ngoài vào lúc đó mà chúng tôi lại không hề hay biết.” A Ninh cũng nói.

“Ê!

Cái đồ ‘chó’ kia!” “Vì lão bản Trịnh của chúng ta cũng gặp phải chuyện này, bây giờ có thể trả lại sự trong sạch cho chúng tôi rồi chứ!” Vương Bàn Tử không vui nói.

“Hiện tại chỉ có thể chứng minh ở cửa phòng lão bản Trịnh không phải là người của chúng tôi, còn về những thứ khác thì vẫn chưa chứng minh được điều gì.” A Ninh lạnh lùng nói.

“Ối giời!

Mấy người không xong rồi phải không!” Vương Bàn Tử trực tiếp chửi bới.

Mặc dù nói vậy, nhưng nhìn thái độ của A Ninh và đội của cô ta liền biết, rốt cuộc chuyện này là như thế nào thì trong lòng họ đã có số rồi.

Chỉ là họ không muốn cho Vương Bàn Tử có cơ hội đắc ý.

“Bàn Tử, bây giờ không phải là lúc câu nệ chuyện này.” “Nếu cái

phiền phức này không phải do chúng ta gây ra." "Vậy có thể là ai đó trên thuyền đã gây ra phiền phức." Hạo Thiên Chân đứng ra nói.

Mọi người tự nhiên cũng sớm đã nghĩ đến mức độ nghiêm trọng của chuyện này!

"Trên thuyền của chúng ta còn có người khác sao?" A Ninh lập tức nhìn về phía Trịnh Bách Vạn.

"Vì tính nguy hiểm và bí mật của hành động lần này." "Cho nên tôi chỉ mời hai đội của các vị, tôi và thư ký của tôi." "Còn lại là thuyền trưởng của con thuyền này." "Thuyền trưởng!" Trịnh Bách Vạn nói đến đây lập tức kêu lên.

Mọi người nhíu mày, nếu chuyện này thật sự là do thuyền trưởng gây ra, thì không khéo, họ chuyến này chính là muốn 'cắn ngược' rồi!

"Tốt lành gì!

Dám động thổ trên đầu Thái Tuế gia!" "Giết bọn chúng!" Vương Bàn Tử lập tức la lớn, trực tiếp vác súng ống la lối om sòm: "Người đâu!

Bọn chúng bây giờ ở đâu!" "Hẳn là ở trong phòng điều khiển." Trịnh Bách Vạn nói.

"Xông lên!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, trực tiếp vác súng ống xông thẳng lên phòng điều khiển!

Những người còn lại cũng theo sát phía sau, nếu đây thật sự là thuyền trưởng muốn làm ra hành động 'cắn ngược' như vậy!

Thì thật sự phải cho hắn biết mình đã chọc phải loại người nào rồi!

Tuy nhiên, khi tất cả mọi người hùng hổ xông đến phòng điều khiển, lại phát hiện mặc dù thuyền vẫn đang tiến về phía trước một

cách ổn định.

Nhưng bên trong lại không có một ai.

“Thuyền đã được điều chỉnh sang chế độ không người lái.” “Như vậy thì ngay cả khi thuyền đang chạy, anh ta cũng có thể tự mình làm bất cứ điều gì khác.” Hạo Thiên Chân nói.

Nói như vậy, chuyện này lẽ nào thật sự là do hắn làm!

“Đi!

Đến phòng hắn xem thử!” A Ninh dứt khoát nói.

Nếu lúc này tìm thấy hắn trong phòng, chuyện này còn có chút gì đó để nói.

Nhưng nếu ngay cả trong phòng cũng không có người.

Chuyện này e rằng cũng đã rõ ràng đến tám chín phần rồi.

Mọi người lại một lần nữa đến bên ngoài phòng thuyền trưởng.

Vừa đến cửa, tất cả mọi người đều sắc bén nhận ra điều bất thường.

Họ hiện tại vẫn còn cách một cánh cửa sắt, nhưng mùi máu tanh bên trong đã nồng nặc không chút che giấu!

Ngay cả không cần mở cửa cũng có thể biết.

Bên trong nhất định đã xảy ra chuyện kinh hoàng gì đó.

“Lão bản Trịnh, tôi khuyên ông tốt nhất nên lùi lại một chút, chuyện bên trong e rằng không đơn giản chút nào.” A Ninh trầm giọng nói.

Trịnh Bách Vạn cũng không hề khách sáo, lập tức gật đầu lùi lại.

A Ninh bước lên vặn tay nắm cửa, phát hiện cửa không khóa.

A Ninh lập tức dùng ánh mắt ra lệnh cho các thành viên trong đội.

Sự ăn ý của đội lính đánh thuê Sói Hoang cũng được thể hiện lúc này.

Tất cả mọi người lập tức đứng vào vị trí theo sự sắp xếp của họ.

A Ninh nhanh chóng mở cửa khoang, ngay lập tức người của đội lính đánh thuê Sói Hoang xông vào.

Kết quả họ nhìn thấy chính là thuyền trưởng đã nằm trên giường biến thành một thi thể.

Cái chết của thuyền trưởng vô cùng thê thảm.

Cổ họng bị nghiền nát hoàn toàn, bụng cũng bị rạch một lỗ lớn.

Chương 649

Nội tạng của hắn bị vứt bừa bãi khắp nơi một cách thô bạo.

Máu tươi đã nhuộm đỏ cả căn phòng.

Gương mặt hắn đã bị hủy hoại đến mức không còn nhận ra, bây giờ chỉ còn nhìn thấy sự kinh hoàng.

Tất cả những điều này đều đang nói với họ.

Thuyền trưởng trước khi chết tuyệt đối đã trải qua một trận tra tấn phi nhân tính.

Cảnh tượng thảm khốc đến mức, ngay cả đội lính đánh thuê nổi tiếng cũng không khỏi nhíu chặt mày.

Còn về Trịnh Bách Vạn, thì vừa nhìn thấy thi thể đã buồn nôn chạy ra ngoài cửa nôn mửa.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, một bóng tối khủng khiếp liền bao trùm.

Mỗi người đều nhìn nhau.

Đều đang điều chỉnh trạng thái của mình đối mặt với cảnh tượng kinh hoàng trước mắt.

“Lão bản Trịnh, trên con thuyền này còn có thuyền trưởng nào khác không?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Không có!

Để đảm bảo tính bí mật và an toàn của hành động lần này.” “Tôi đặc biệt dặn dò lần này trên thuyền chỉ được có một người.” “Con thuyền này tuy có chút cũ kỹ.” “Nhưng vì tất cả các hệ thống điều khiển tự động.” “Cho nên muốn làm được chuyện này không phải là

không thể.” Trịnh Bách Vạn lập tức nói.

“Khi lên thuyền để tránh thuyền trưởng làm trò, tôi còn đặc biệt kiểm tra cả con thuyền.” “Xác định trên thuyền tuyệt đối sẽ không có người khác.” Cô thư ký lập tức nói.

“Sau khi chúng tôi lên thuyền cũng đã tiến hành kiểm tra, điểm này có thể xác định được.” A Ninh cũng nhíu chặt mày nói.

“Tức là nếu không phải thư ký nhìn sót người hoặc cái gọi là đội lính đánh thuê này chỉ có hư danh.” “Thì trên con thuyền này không thể nào tồn tại người ngoài chúng ta đúng không.” Vương Bàn Tử nói.

Lời này tự nhiên lập tức thu hút ánh mắt độc địa của đội lính đánh thuê Sói Hoang.

Chỉ là Vương Bàn Tử tuyệt đối sẽ không để ý đến chuyện vô vị này.

Mà mọi người cũng sẽ không quá câu nệ lời nói của Vương Bàn Tử, dù sao thì các tình huống hiện tại đã và đang cho họ biết.

Trên con thuyền này vẫn còn tồn tại một người nào đó hoặc một sự tồn tại nào khác ngoài họ.

Hơn nữa, thứ dư thừa này vô cùng đẫm máu và tàn bạo.

“Thật ra chúng ta ngay từ đầu đã không cần phải băn khoăn trên con thuyền này có người khác hay không đâu.” Tần Dã quan sát hiện trường nói: “Cơ thể thuyền trưởng hoàn toàn bị xé rách thô bạo, rất nhiều vết thương trên thi thể đều do răng nhọn và móng vuốt sắc bén xé nát.” “Tôi đoán cái thứ xé nát ông ta căn bản không phải là người.” Lời Tần Dã nói không nghi ngờ gì đã khiến không khí khủng bố trên cả con thuyền lại tăng vọt lên gấp mấy lần!

Nếu nói trên thuyền có thêm một người, bất kể hắn tàn bạo đến mức nào thì ít nhất cũng là lãnh địa chuyên nghiệp mà họ có thể đối

phó.

Mà không phải người có nghĩa là đây có thể là bất cứ thứ gì ngoài con người.

Chưa kể đến tính nguy hiểm mà thứ này sở hữu.

Chỉ riêng sự sợ hãi đối với điều chưa biết mà nó gây ra đã hành hạ thần kinh của tất cả mọi người có mặt rồi.

"Ôi mẹ ơi!" "Lão bản Trịnh, chuyến này chúng ta xuất phát có phải là không xem lịch vàng không?" "Chúng ta còn chưa đến nơi, người lái thuyền cho chúng ta đã 'đi đời' rồi!" "Chúng ta bây giờ phải làm sao?

Một khi tự động định vị hết tác dụng, chúng ta chẳng phải chỉ có thể trôi nổi trên biển sao?" Vương Bàn Tử có chút chán nản nói.

Trịnh Bách Vạn lúc này cũng mặt mày ủ rũ.

Điều này đương nhiên không phải là sự phát triển mà hắn muốn thấy!

Đối với hành động lần này hắn đã chuẩn bị rất lâu, tự cho rằng đã xem xét tất cả các phương diện!

Ai có thể ngờ rằng vừa mới xuất phát đã xảy ra chuyện lớn như vậy!

"Xảy ra chuyện như vậy là điều mà ai trong chúng ta cũng không muốn thấy cả!" "Nhưng bây giờ điều quan trọng nhất không phải là chuyện này!" "Mà là trong chúng ta có ai biết lái thuyền hay không!

Trước khi xuất phát tôi đã dặn dò thuyền trưởng đặt điểm cuối của tự động định vị ở đích đến của chúng ta." "Chỉ cần ở chuyện này hắn không làm trò gì, chúng ta đến đích đến chắc chắn là không thành vấn đề." "Nhưng vấn đề chính là tiếp theo!" "Nếu tự động định vị

xảy ra sự cố, chúng ta có ai có thể tiếp tục lái thuyền hay không!" "Còn nữa, sau khi chúng ta hoàn thành hành động lần này, có ai có thể lái con thuyền này về được hay không." Lúc này Trịnh Bách Vạn tuy khuôn mặt lộ vẻ tức giận, nhưng rất nhanh đã điều chỉnh lại trạng thái.

Điểm này thật sự khiến Tần Dã lại một lần nữa chứng kiến sự quyết đoán và một mức độ tàn nhẫn trong tâm trí của những người có thể đạt đến độ cao này.

Trong mắt hắn, thuyền trưởng và thậm chí tất cả những người trong số họ có lẽ không phải là những người bạn đồng hành.

Mối quan hệ giữa họ chỉ là mối quan hệ thuê mướn vô cùng thuần túy.

Trong mắt Trịnh Bách Vạn, cái chết của thuyền trưởng chẳng qua chỉ là sự giảm bớt một thành viên được thuê trong lần này.

Hắn không quan tâm đến việc một người đã chết.

Mà là liệu cái chết của người này có ảnh hưởng đến hành động tiếp theo hay không!

"Đây chính là sự tàn khốc trong thế giới người lớn sao?" "Thật là đáng sợ." Tần Dã tự lẩm bẩm.

"Đồng chí Tiểu Tần, cậu nói gì vậy?" Vương Bàn Tử nghe Tần Dã lầm bầm tò mò hỏi.

"Không có gì, vừa nãy khi chúng ta đến khoang thuyền tôi đã xem qua rồi." "Hệ thống tự động định vị không có vấn đề gì." Tần Dã nói.

Vương Bàn Tử vốn dĩ không để ý lắm đến câu nói này, kết quả đột nhiên chuyển niệm một cái lập tức cảm thấy lời Tần Dã nói hình như có chỗ nào đó không đúng!

Hắn đột ngột quay đầu nhìn Tần Dã, sau khi cố gắng sắp xếp một hồi ngôn ngữ rồi nói: "Khoan đã!

Đồng chí Tiểu Tần, cậu đã đi xem hệ thống tự động định vị rồi sao!" "Chẳng lẽ ngay cả cái này cậu cũng biết!" Câu nói này lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người có mặt.

Phải biết rằng hiện tại trong số họ tuy có rất nhiều nhân tài, nhưng về mặt lái thuyền thì thật sự không có mấy người có khả năng này.

"Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu chắc chắn chứ?" "Cái này không thể đùa giỡn được đâu!" "Cái này chẳng khác nào trực tiếp cột mệnh chúng ta lại với nhau rồi!" Vương Bàn Tử kinh ngạc hét lên.

"Năm ngoái khi nghỉ hè tôi có đi làm thêm ở bờ biển, học được cách lái thuyền, tiện thể thi lấy bằng luôn." Tần Dã nói với giọng điệu đương nhiên.

Vương Bàn Tử cả người hóa đá tại chỗ, hắn chớp chớp mắt co giật một hồi lâu mới giơ ngón cái lên với Tần Dã.

"Đồng chí Tiểu Tần, cậu đỉnh thật!" Không phải sao!

Hai kỳ nghỉ hè!

Một kỳ nghỉ hè học lái thuyền!

Một kỳ nghỉ hè theo xuống đất!

Một kỳ nghỉ hè nắm vững một kỹ năng cốt lõi!

Chuyện như vậy đặt trên người bình thường thì tuyệt đối là không dám nghĩ tới!

Kết quả đến Tần Dã thì sao?

Ít nhất thái độ của hắn bây giờ chính là đương nhiên như vậy!

Chuyện này có thể chỉ dùng thái độ này thôi, lẽ nào còn không ‘ngầu’ sao?

“Tiểu đệ Tần!

Học sinh Tần!

Thật sự là từ xưa anh hùng xuất thiếu niên!

Thâm tàng bất lộ a!” “Tôi đã nói rồi!

Những nhân viên chuyên nghiệp như Ngô tiên sinh và Vương tiên sinh!” “Làm sao có thể đơn thuần sắp xếp một học sinh gia nhập vào chứ!” “Bái phục!

Trịnh mỗ tôi thật sự quá bái phục rồi!” Trịnh Bách Vạn cũng lập tức khen ngợi Tần Dã một trận.

Lần này Tần Dã lại càng có một nhận thức sâu sắc hơn về bộ mặt của thương nhân!

Nhớ từ khi hắn lên thuyền cho đến bây giờ, Trịnh Bách Vạn tuy không biểu hiện ra bất kỳ sự bất lịch sự hay không hài lòng nào đối với hắn.

Nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó, có cảm giác như chỉ là giữ thể diện cho Hạo Thiên Chân và nhóm của cậu ta.

Mà bây giờ nghe nói mình biết lái thuyền, thái độ lập tức thay đổi!

Cũng coi như thật sự coi mình là một thành viên trong hành động lần này rồi!

“Trịnh tiên sinh quá lời rồi, tôi nghĩ chúng ta bây giờ trước tiên phải quan tâm không phải là vấn đề lái thuyền.” “Mà là cái thứ chạy lên thuyền này, rốt cuộc là cái gì!” “Và liệu nó có còn ở trên thuyền hay không, nếu vẫn còn ở trên thuyền, liệu nó có lúc nào đó tấn công chúng ta không.” Tần Dã nói.

Chương 650

Sắc mặt mọi người lại một lần nữa ngưng trọng.

Đây quả thật là một vấn đề không thể bỏ qua.

Nếu trên thuyền của họ, con quái vật có thể dễ dàng giết chết thuyền trưởng và phá hủy thi thể đến mức đó vẫn còn.

Thì đây sẽ là một mối đe dọa đối với tất cả họ.

Dù sao thì, con quái vật này không lâu trước đây đã từng ghé qua phòng của tất cả mọi người.

Mặc dù không biết tại sao nó không ra tay.

Nhưng mối đe dọa này không thể không tính đến!

"Bây giờ tất cả mọi người lập tức phân tán khắp khoang thuyền!

Điều chỉnh bộ đàm!" "Tiến hành một cuộc tìm kiếm kỹ lưỡng toàn bộ khoang thuyền!" "Hãy nhớ, tuyệt đối không được bỏ sót bất kỳ nơi nào!" A Ninh lập tức ra lệnh cho nhóm lính đánh thuê.

Nhóm lính đánh thuê lập tức chuẩn bị hành động!

"Nhắc nhở mọi người một câu, tốt nhất nên duy trì hành động ba người trở lên." "Mặc dù không biết là thứ gì." "Nhưng khẳng định vô cùng nguy hiểm." "Với khả năng xấu nhất, nếu nhân sự quá ít, chúng ta có thể sẽ không kịp cả thời gian hô cứu." Tần Dã nhắc nhở mọi người.

"Tôi nói này đồng học!

Cậu biết lái thuyền điểm này quả thật khiến người ta cảm thấy hơi đáng nể đấy." "Nhưng chuyện đánh nhau cậu có hiểu không?" "Thấy cái này chưa?" "Chúng tôi ở nơi hoang dã không biết đã gặp

phải bao nhiêu thứ hung hãn rồi!" "Những thứ đó nói thì rất lợi hại, nhưng trước mặt súng ống thì chẳng là gì cả!" "Chúng tôi không quan tâm thứ này là cái quái gì." "Nó chỉ cần dám xuất hiện, chúng tôi lập tức sẽ cho nó biết thời đại đã thay đổi!" Một người trong số đó lập tức thể hiện sự khinh thường lời Tần Dã nói.

"Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu thấy chưa!

Cái này gọi là lòng tốt bị coi là lòng lang dạ sói!" "Cậu nói đám người này đã một lòng muốn chết như vậy!" "Thì chúng ta còn quản bọn chúng làm gì!" "Cứ để bọn chúng đi chết là được rồi!" Vương Bàn Tử lạnh lùng hừ một tiếng nói.

"Ối giời!

Thật là mới mẻ!

Một tên trộm mộ lại đi dạy cho một đám lính đánh thuê chúng tôi cách đánh nhau!" "Còn cảm thấy không nghe lời họ chúng tôi sẽ gặp nguy hiểm!" Một người lập tức giễu cợt.

"Thế cậu có tin là chúng tôi trộm mộ có thể dễ dàng vặn cổ mấy tên đánh nhau như các cậu không!" Vương Bàn Tử trực tiếp siết chặt nắm đấm, trong tư thế sẵn sàng động thủ bất cứ lúc nào.

"Thử xem!

"Tới đi!" Nhìn thấy hai bên lại có vẻ như có thể động thủ bất cứ lúc nào.

A Ninh lập tức gọi những người của mình lại.

"Bây giờ trên thuyền của chúng ta có một con quái vật có thể đe dọa đến tính mạng của chúng ta bất cứ lúc nào!" "Mấy người còn có tâm trạng cùng một đám 'ngoại đạo' tranh cãi miệng lưỡi sao!" "Có

thời gian này thà tập trung đối phó với mối nguy tiềm tàng này còn hơn!" "Tần tiên sinh, tôi thừa nhận cậu quả thật có chút bản lĩnh!" "Nhưng kiểu giao tranh sinh tử này và những bản lĩnh của cậu là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau!" "Chúng tôi biết mình phải làm gì!" "Ối giời!

Mấy người thật sự là một đám người không biết điều phải không!" Vương Bàn Tử nhìn thấy lại muốn nổi giận, Tần Dã liền giơ tay chặn Vương Bàn Tử lại.

"Thôi đi Bàn Tử, lời hay khó khuyên ma quỷ đáng chết." "Bọn chúng đã cảm thấy chuyện này không có gì đáng để bận tâm, thì cứ coi như chúng ta lo chuyện bao đồng là được rồi." Tần Dã nói.

"Được rồi, cậu đã nói như vậy, huynh đệ nhất định nghe lời cậu!" "Bọn chúng thích đi chết!

Thì cứ để bọn chúng đi chết là được rồi!" "Chỉ là đến lúc đó đừng có tìm chúng tôi cầu cứu!" Vương Bàn Tử lạnh lùng hừ một tiếng: "Lão bản Trịnh, tôi thấy ông cứ ở trong phòng của mình đi!" "Đám người này đến lúc đó tự lo cho mình còn không xong, chắc chắn không có tinh lực để bảo vệ ông đâu!" "Điểm này các vị cứ yên tâm!" "Tôi nhất định phối hợp!" Trịnh Bách Vạn liên tục gật đầu.

Điều này cũng không có gì lạ, vị này là một kẻ vô cùng quý trọng mạng sống, trong tình huống biết bên ngoài có một thứ nguy hiểm như vậy tồn tại.

Làm sao có thể còn chạy ra ngoài lung tung được chứ?

"Mấy người cũng vậy, nếu không muốn chết thì tốt nhất cứ ở trong phòng của mình." A Ninh nói.

"Điểm này không cần mấy người phải bận tâm!" "Chúng tôi có rất nhiều thủ đoạn!

Còn không đến mức phải để một đám người sắp chết đến lo lắng!" Vương Bàn Tử không vui đáp trả.

"Tôi chỉ nhắc nhở mấy người, có nghe hay không là tự do của mấy người." A Ninh cũng chỉ với thái độ thờ ơ nói.

Chờ đến khi đội lính đánh thuê Sói Hoang rời đi, Vương Bàn Tử cũng lập tức không vui mắng chửi: "Được rồi, chúng ta cứ trực tiếp về phòng thôi!" Tần Dã thì quan sát một chút về cách bố trí đội hình đại khái của đội lính đánh thuê Sói Hoang, lắc đầu nói: "Mấy cậu về trước đi, tôi cũng cần đi lòng vòng trên thuyền một chút." "Không phải chứ đồng chí Tiểu Tần!

Cậu không phải là lo lắng bọn họ có gì đó không may mắn đó chứ?" "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu vẫn còn là sinh viên, cho nên không hiểu được sự hiểm ác của xã hội này!" "Những người như bọn họ ấy mà!" "Cậu không cần phải có loại lòng trắc ẩn này đâu!" "Đến lúc đó cậu thật sự cứu bọn họ, người ta căn bản sẽ không 'mua' lòng tốt của cậu đâu!" Vương Bàn Tử lập tức nói với thái độ của một người từng trải.

"Tôi không hề nghĩ như vậy." Tần Dã nói với vẻ bình tĩnh lạ thường: "Mặc dù hiện tại vẫn không biết là thứ gì." "Nhưng nếu thứ đó đến gây phiền phức cho chúng ta, tôi tin rằng tôi và Tiểu Ca liên thủ hẳn là có thể đối phó được." "Tôi vừa xem cách bố trí của bọn họ, vẫn là hai người một nhóm, như vậy bất kể có bao nhiêu thì cũng chỉ có một con đường chết." "Cậu nói như vậy chẳng phải vẫn là đang lo lắng cho bọn họ sao?" Vương Bàn Tử khó hiểu hỏi.

"Bọn họ sẽ có bao nhiêu người chết, chết như thế nào những chuyện đó đều không liên quan đến tôi." "Nhưng nếu cái con quái vật đó vừa hay tìm đến Trịnh Bách Vạn thì sao?" "Đây là kim chủ của chúng ta mà, không thể không quản được chứ?" Tần Dã lại nhìn

Vương Bàn Tử hỏi.

Vương Bàn Tử lập tức cứng họng, nếu là mối quan hệ này, thì chuyện này không thể nào không tính đến được!

Đúng vậy, người của đội lính đánh thuê Sói Hoang chết thế nào cũng không sao!

Ngay cả tất cả đều chết hết cũng không vấn đề gì.

Nhưng nếu con quái vật này tìm đến Trịnh Bách Vạn, thì chỉ dựa vào đám phế vật này tuyệt đối không thể bảo vệ được Trịnh Bách Vạn!

Đây chính là kim chủ của hành động lần này!

Điểm này tuyệt đối không thể không tính đến được!

"Ối giời!

Vậy thì sao?

Chúng ta cùng đi thôi!" Vương Bàn Tử cũng lập tức lo lắng, vì bây giờ đã liên quan đến kim chủ!

Cái này lại là một câu chuyện khác rồi!

"Không cần, con quái vật này rốt cuộc vẫn quá nguy hiểm!" "Hành động trong môi trường khoang thuyền như vậy." "Số lượng bốn người quá nhiều, một khi thật sự đánh nhau dễ bị thương vong." "Nếu phân tán thì rủi ro quá lớn." "Tôi đi xem tình hình trước đã rồi nói." "Tiểu Ca, anh và họ cứ đến phòng bên cạnh Trịnh Bách Vạn đi." "Nếu thật sự xảy ra chuyện gì." "Có mấy người ở đó cũng ổn định hơn một chút." Tần Dã nói.

"Mấy đứa trẻ bây giờ đúng là ngày càng kiêu ngạo." "Một kẻ e rằng ngay cả súng cũng chưa từng cầm lại dám đến chỉ huy chúng ta phải đánh nhau như thế nào!" Trong lúc tuần tra, một người lạnh lùng

nói.

“Những đứa trẻ như vậy tôi trước đây cũng từng gặp một số rồi.” “Dựa vào việc mình có chút bản lĩnh hơn những người cùng tuổi mà làm càn vô pháp vô thiên!” “Nhưng những người này không ngoại lệ đều chết rất nhanh.” “Thằng nhóc này tôi đoán cũng chẳng khá hơn là bao.” Một người khác theo sau nói.

“Lại còn dám đánh đồng chúng ta với cái tên lái thuyền đó.” “Hắn bị giết dễ dàng như vậy là do chính hắn là phế vật!” “Hắn rốt cuộc có biết, đội lính đánh thuê Sói Hoang là gì không.” “Chưa kể khi hai người chúng ta kết hợp lại thì có thực lực thế nào.” “Ngay cả chỉ là một người, cũng không phải một đội ngũ bình thường có thể so sánh.” Người trước đó vẫn còn lẩm bẩm, chỉ là lần này hắn lại không nghe thấy bất kỳ phản hồi nào từ đồng đội của mình.

Điều này lại khiến hắn có chút nghi hoặc.

Khi hai người cùng hành động, duy trì liên lạc, đây là điều cơ bản không thể cơ bản hơn được nữa.

Đồng đội của mình không có lý do gì lại phạm sai lầm đơn giản như vậy chứ?

Nhưng khi hắn quay đầu lại, phía sau đã trống không!

Trong lòng hắn không khỏi ‘thịch’ một tiếng!

Đội lính đánh thuê Sói Hoang của họ có thể trở thành một trong những đội lính đánh thuê hàng đầu thế giới, quân lệnh như sơn là luật thép của họ!

Bất kể có bất kỳ chuyện gì, khi hành động họ tuyệt đối không thể biến mất mà không có một chút động tĩnh nào.

Khả năng duy nhất cho chuyện này chính là họ đã bị tấn công!

Hắn nhanh chóng chuyển sang chế độ chiến đấu!

Tay cầm súng cảnh giác nhìn xung quanh.

Ngay khi hắn chuẩn bị đưa tay chạm vào bộ đàm gọi cứu viện.

Một giọt máu tươi từ trên đầu hắn rơi xuống.

Ngay sau đó chính là một ánh nhìn đầy sát ý!

Hắn kinh hãi trong lòng, là một lính đánh thuê giàu kinh nghiệm thực chiến, hắn biết mình đã bị một thứ đáng sợ nào đó khóa chặt rồi!

Hắn cố gắng điều chỉnh hơi thở, để trạng thái của mình trông tự nhiên hơn một chút.

Sau đó ngẩng đầu lên, liền muốn ra tay trước với thứ ở trên đầu!

Tuy nhiên một bóng người đã lao xuống trước một bước, không đợi hắn kịp phản ứng đã trực tiếp đâm sầm vào người hắn!

Hắn nhanh chóng đẩy người trên người ra, nhanh chóng giương súng chuẩn bị động thủ.

Chương 651

Kết quả liền thấy người đó hóa ra chính là đồng đội đã biến mất của mình!

Không!

Chính xác hơn là thi thể đồng đội đã không còn đầu lâu!

Là một chiến sĩ, cảnh tượng như vậy có ý nghĩa gì hắn làm sao có thể không biết!

Không dám suy nghĩ gì nữa.

Hắn lập tức dùng tốc độ nhanh nhất túm lấy bộ đàm, đồng thời nâng nòng súng lên nhắm vào phía trên đầu.

"Cảnh báo!

Cảnh báo!

Đây là đội C!

Cần chi viện!

Tôi ở…" Nhưng ngay khi hắn ngẩng đầu lên, một bóng người nặng nề rơi xuống.

Chỉ trong chốc lát, trong bộ đàm của mọi người chỉ còn nghe thấy tiếng rè rè của sóng điện!

"Nhanh!

Tất cả mọi người nhanh chóng đến vị trí đội C!" A Ninh lập tức ra lệnh, toàn bộ đội lính đánh thuê Sói Hoang trên thuyền đều nhanh chóng di chuyển về phía vị trí của đội C.

Nhưng khi họ đến được vị trí của đội C, hiện trường đã chỉ còn

lại thi thể của hai thành viên.

Hai thi thể này giống như thuyền trưởng trước đó, đều đã bị phá hủy đến mức không còn nhận ra.

Nhưng kẻ gây ra tất cả những điều này lại hoàn toàn biến mất không dấu vết.

“Đội trưởng, từ tình hình hiện trường, bọn họ e rằng đã chết mà không kịp phản kháng gì.” Người kiểm tra thi thể của thành viên nói.

“Cái này làm sao có thể!

Bất kể bọn họ có sơ suất đến mức nào.” “Với thực lực của đội lính đánh thuê Sói Hoang, không nên lại như vậy chứ!” A Ninh nhíu chặt mày nói.

“Nếu kẻ tấn công bọn họ không phải là người thì sao?” Lúc này giọng Tần Dã trầm thấp truyền đến.

Lời này lập tức khiến tất cả mọi người có mặt đều giật mình.

Mọi người lập tức chuyển nòng súng, trong khoảnh khắc bị nhiều nòng súng nhắm vào như vậy, đổi lại là người bình thường có lẽ đã sợ hãi phát khiếp rồi.

Nhưng Tần Dã vẫn với thái độ thờ ơ đó.

A Ninh lập tức trừng mắt nhìn hai người ở cuối đội hình.

Khi thực hiện nhiệm vụ, vì thường xuyên có những tình huống vô cùng phức tạp.

Cho nên trong bất kỳ lần hành động nào, để tránh bị kẻ khác tập kích hoặc những tình huống khác.

Họ nhất định sẽ sắp xếp nhân viên chú ý phía sau!

Và thông thường người ở cuối đội hình chính là người phụ trách

công việc này.

Nhưng bây giờ thì sao?

Vị trí của Tần Dã đã có thể dễ dàng giải quyết mấy người trong số họ!

Bị A Ninh trừng mắt như vậy hai người kia trong lòng cũng khổ sở không thôi.

Tuy nói cảnh tượng trước mắt quả thật rất thu hút sự chú ý của họ!

Nhưng họ tuyệt đối không vì vậy mà bỏ qua phía sau!

Nhưng cái tên thanh niên này đi lại không có tiếng động nào cả!

Họ căn bản không biết tên này rốt cuộc xuất hiện từ lúc nào!

Chỉ là bây giờ A Ninh không có nhiều tinh lực để bận tâm đến chuyện này rốt cuộc là lỗi của ai!

Cô ta càng quan tâm đến câu nói Tần Dã vừa nói.

"Cậu nói kẻ tấn công bọn họ có thể không phải là người là ý gì?" A Ninh hỏi.

"Cô đến xem cái dấu chân này." "Bất kể là hình dạng hay kích thước, ngay cả cầu thủ bóng rổ ngôi sao đến đây cũng không thể nào lớn như vậy được chứ?" Tần Dã nói.

A Ninh tiến lên khẽ sờ một chút, phát hiện quả thật là như vậy!

"Vết thương của hai người này giống với vết thương của thuyền trưởng." "Trông có vẻ đều bị xé rách thô bạo." "Tức là trên thuyền của chúng ta đã có một thứ không phải con người mà lại vô cùng tàn bạo và hung hiểm trà trộn lên đúng không?" A Ninh nhíu mày càng chặt hơn.

Những thành viên khác của đội lính đánh thuê Sói Hoang vốn dĩ vẫn chỉ đang cảnh giác xung quanh cũng lập tức căng thẳng.

Chưa kể thứ lúc này trà trộn lên thuyền rốt cuộc là cái gì.

Chỉ riêng việc không phải con người, và có lực tấn công mạnh mẽ như vậy đã đủ để họ căng thẳng rồi.

"Còn muốn nghe một câu trả lời tệ hơn nữa không?" "Loại thứ này ít nhất có hai con." Tần Dã chỉ một câu nói lập tức khiến trái tim của tất cả mọi người có mặt đều thắt lại nơi cổ họng.

Họ trừng lớn mắt nhìn Tần Dã.

Cái tên thanh niên mà vừa nãy họ còn đang thảo luận rằng căn bản chẳng hiểu gì, hoàn toàn không cần bận tâm đến.

Lúc này những lời hắn nói ra lại trực tiếp trấn trụ tất cả mọi người!

"Tần tiên sinh, cậu có biết mình đang nói gì không?" "Chuyện này không thể đùa giỡn được đâu!" A Ninh sốt ruột nói, nhưng lúc này trong lòng cô ta cũng đã không còn chắc chắn nữa.

Chỉ từ tất cả những lần tiếp xúc từ trước đến nay.

Đối với cái cậu sinh viên trước mắt này, cô ta đã không thể nào hoàn toàn bỏ qua lời cậu ta nói như lúc ban đầu nữa rồi!

"Tôi không đùa giỡn." "Mặc dù vết thương của bọn họ rất giống, cũng rất rõ ràng đều bị sức mạnh lớn xé nát." "Nhưng vết thương trên người bọn họ lại không hoàn toàn giống nhau." "Chỉ có trong tình huống chịu lực khác nhau mới xuất hiện tình huống này." "Tất cả những điều này đều đang nói rõ, kẻ tấn công bọn họ và kẻ tấn công thuyền trưởng không phải là cùng một con." Tần Dã vừa quan sát hai thi thể vừa nói.

Trái tim của tất cả mọi người đều chìm xuống đáy vực trong khoảnh khắc này.

Có thể trong tình huống đội lính đánh thuê Sói Hoang của họ còn chưa kịp phản ứng đã tiêu diệt hai thành viên của họ!

Sau đó lập tức biến mất không dấu vết!

Một con đã đáng sợ đến mức ngay cả đội lính đánh thuê Sói Hoang của họ cũng không thể không coi trọng.

Bây giờ loại quái vật như vậy lại không chỉ có một!

Vậy chúng rốt cuộc đang ở đâu!

Tiếp theo sẽ làm gì!

Con thuyền này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Sợ hãi điều chưa biết là một bản năng của con người, điểm này ngay cả lính đánh thuê cũng vậy.

Đối với nỗi sợ hãi về rủi ro chưa biết này.

Đã khiến đội lính đánh thuê Sói Hoang nổi tiếng trên thế giới này lộ vẻ khó khăn.

Họ thậm chí không dám nghĩ, nếu tiếp tục ở lại trên con thuyền này.

Họ rốt cuộc còn sẽ gặp phải điều gì, đừng nói là cái lăng mộ đáng sợ kia.

Liệu họ có thể thuận lợi đến đích đến hay không cũng là một vấn đề!

“Mấy người đang làm gì vậy!

Chẳng lẽ trước đây chúng ta gặp phải những hiểm nguy chưa biết còn ít sao?” “Chỉ là một hai con sinh vật không biết là thứ gì mà đã

khiến mấy người sợ hãi đến mức này!" "Chẳng lẽ mấy người đều quên niềm kiêu hãnh của đội lính đánh thuê Sói Hoang rồi sao!" "Đối với chúng ta mà nói, bất kể là thứ gì, chỉ cần dám cản đường chúng ta" "Chúng ta đều sẽ bắt chúng phải trả giá!" "Trước đây chúng ta là do sơ suất chủ quan!" "Với sự hy sinh của hai người anh em này, mấy người cũng nên biết!" "Con quái vật tồn tại trên con thuyền này không cho phép chúng ta có bất kỳ sự chủ quan nào!" "Bây giờ tất cả mọi người ba người một nhóm!

Tiến hành tìm kiếm thảm sát trên thuyền!" "Tôi muốn xem, tên này có thể trốn đến đâu!" A Ninh lập tức điều chỉnh lại trạng thái, ra lệnh cho tất cả mọi người.

Trong lòng mọi người tuy nói cũng rất hoảng sợ, nhưng là quân nhân, họ vẫn là ngay lập tức đã tiến hành bố trí theo lệnh của A Ninh.

Chương 652

“Bây giờ không đủ nữa rồi.” “Nếu bọn chúng thật sự có hai con, phân tán thì còn đỡ, nếu hành động cùng nhau, cho dù là ba người cũng chỉ có nước bị bọn chúng tiêu diệt ngay lập tức.” Tần Dã nói.

A Ninh trước đây còn không thèm để lời Tần Dã nói vào tai, lần này lại lập tức tiến hành một vòng phân phối mới cho đội ngũ theo số lượng người.

Toàn bộ đội hành động đều lấy năm người làm đơn vị!

“Cô thấy bây giờ còn có gì cần chú ý không?” Sau đó thậm chí còn hỏi ý kiến Tần Dã.

Khoảnh khắc này thực sự khiến tất cả mọi người trong đội lính đánh thuê Sói Hoang và Tần Dã đều có chút kinh ngạc.

Họ thật sự không ngờ rằng, rõ ràng không lâu trước đây thái độ của A Ninh đối với Tần Dã còn khinh thường như vậy.

Lại có thể trong thời gian ngắn như vậy đã xảy ra thay đổi lớn đến thế.

“Tôi còn tưởng cô sẽ rất coi trọng thể diện chứ.” Tần Dã cười haha trêu chọc.

“Tôi rất coi trọng thể diện, nhưng càng coi trọng mạng sống của anh em.” “Nếu cậu muốn tôi xin lỗi vì sự mạo phạm trước đây với cậu thì cậu mới có thể giúp đỡ chúng tôi, tôi cũng nguyện ý chấp nhận tất cả hậu quả.” A Ninh nói với thái độ nghĩa khí.

Khoảnh khắc này Tần Dã đối với người phụ nữ này lại sinh ra vài phần kính sợ.

Có thể ở nơi kẻ mạnh làm vua như đội lính đánh thuê mà trở thành

đội trưởng, điều này bản thân đã nói rõ A Ninh sở hữu thực lực phi phàm.

Tần Dã thực sự không ngờ rằng về độ lượng lại cũng xuất sắc đến vậy.

"Cái này thì không cần." "Hai con quái vật này không bị diệt trừ, đối với chúng ta cũng là một mối đe dọa." "Coi như là một kiểu hợp tác bắt buộc đi." "Chờ đến khi diệt trừ con quái vật đó, mối quan hệ giữa chúng ta vẫn là mối quan hệ đó." "Cho dù các người có 'đánh lén' sau lưng tôi tôi cũng sẽ không để bụng." Tần Dã lại thản nhiên nói: "Cho tôi một bộ đàm, Tần đạo nhất định phải liên lạc được với nhau, cái này không đùa được đâu, sẽ có người chết đấy." A Ninh lập tức gọi nhân viên đưa cho Tần Dã một bộ đàm.

"Tiếp theo chúng ta tiến hành kiểm tra từng tầng, tuy nói đã phân tán đội ngũ, nhưng tuyệt đối không được tách rời tầng!" "Hai con đã là tôi ước tính bảo thủ." "Nói không chừng còn nhiều hơn." "Chúng ta nhất định phải đảm bảo bất kỳ đội ngũ nào một khi bị tấn công thì các đội ngũ khác đều có thể đến hiện trường trong vòng mười giây!" "Và nếu thật sự có người bị tấn công, trong trường hợp không thể cứu viện 100%." "Nhất định phải thoát ly ngay lập tức." Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào A Ninh.

Nói về năng lực của Tần Dã họ đương nhiên không nghi ngờ.

Nhưng là quân nhân của đội lính đánh thuê.

Lý lẽ quân lệnh như sơn này họ vẫn sẽ không bỏ qua.

Bất kể Tần Dã là người lợi hại đến mức nào, nhưng khi hành động thực sự, người có thể ra lệnh cho họ cũng chỉ có thể là A Ninh.

"Cứ làm theo lời Tần tiên sinh nói." Sau khi A Ninh gật đầu đồng ý.

Mọi người cũng lập tức triển khai hành động.

“Tần tiên sinh, bọn chúng còn ở tầng này không?” Trong lúc cùng nhau tuần tra, A Ninh hỏi.

“Cô gọi tôi sao?

Đột nhiên gọi tôi tiên sinh tôi còn có chút không thích ứng, tôi vẫn thích vẻ kiêu ngạo bất cần của cô trước đây hơn.” Tần Dã cười ha hả nói.

A Ninh không nói nhiều, chỉ cho Tần Dã một ánh mắt ý bảo mình hiện tại không có tâm trạng đùa giỡn với hắn.

“Không biết, những thứ này rốt cuộc sẽ đợi chúng ta ở đâu tôi cũng không thể dự đoán được.” “Tôi ngược lại hy vọng bọn chúng vẫn còn ở tầng này.” “Nếu bọn chúng thật sự đã chạy đi, phiền phức của chúng ta sẽ lớn hơn.” “Từ cách thức tấn công của bọn chúng mà xem, những con quái vật này là những thợ săn vô cùng xuất sắc.” “Bọn chúng sẽ ẩn nấp trong bóng tối quan sát tình hình con mồi trong thời gian dài, sẽ luôn đợi đến cơ hội tấn công thích hợp nhất mới ra tay.” “Nếu không có sự chuẩn bị tâm lý đầy đủ, e rằng còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã chết rồi.” “Ngay cả với cách phân phối đội ngũ hiện tại, tôi cũng không dám chắc chắn là sẽ không có thương vong xảy ra.” Tần Dã thở dài nói.

Ngay lúc này, trong bộ đàm bỗng truyền đến tiếng kêu của thành viên đội lính đánh thuê.

“Người đâu!

Ở cầu thang bên này!” Tần Dã và A Ninh nhanh chóng lao về phía phát ra âm thanh.

Khi họ xông đến nơi, liền thấy hiện trường đã có thương vong.

A Ninh thật sự không ngờ rằng, rõ ràng họ đã bố trí như vậy rồi.

Khi đối mặt với con quái vật này lại vẫn thảm hại đến thế!

"Ở đằng kia!" Lúc này một thành viên đội lính đánh thuê hét lên.

Mọi người nhanh chóng quay đầu lại, liền thấy con quái vật kia đang lao về phía một thành viên đội lính đánh thuê đã bị thương.

Người sau lúc này đã bị trọng thương, đối mặt với sinh vật hung hãn như vậy căn bản đã không còn chút sức lực nào để phản kháng nữa rồi.

A Ninh không kịp suy nghĩ, nhanh chóng rút súng.

Vì mình đã đến đây, tuyệt đối không thể để nhiều người hơn nữa hy sinh!

Chỉ là lần này tốc độ rút súng lại chậm hơn người.

Ngay khoảnh khắc A Ninh giơ súng chuẩn bị bắn.

Tần Dã đã một mũi tên lao lên.

Nhìn thấy con quái vật sắp cắn xuống, Tần Dã xoay người một cước trực tiếp đá vào mặt nó.

Cú đá này có thể nói là mạnh mẽ và dứt khoát, cộng thêm sức mạnh khi con quái vật lao đến.

Cú này trực tiếp khiến nó bay ngược ra sau, va mạnh vào căn phòng bên cạnh!

Cú đá ấy không chỉ khiến con quái vật hung tợn kia bay xa mà còn trực tiếp đá vào lồng ngực của tất cả những người có mặt!

Phải nói rằng, con quái vật này tuyệt đối là kẻ đã gây ra một trong những tổn thất nặng nề nhất trong cuộc đời của Đội lính đánh thuê Sói Hoang lừng lẫy khiến người ta nghe danh đã sợ hãi!

Gọi nó là nỗi ám ảnh cũng không hề quá lời.

Bất kể đòn tấn công trước đó của Tần Dã có phải là bất ngờ hay không, nhưng chỉ một cú đá đã trực tiếp khiến con quái vật bay xa, điều này vẫn đủ sức làm tất cả mọi người chấn động!

Họ đều rất rõ, sức mạnh như vậy nếu trực tiếp giáng vào người, e rằng đã đủ sức làm vỡ nát xương sọ rồi!

Hoàn hồn lại, mọi người nhanh chóng nhìn về phía con quái vật.

Mặc dù nó không vì thế mà chết, nhưng cũng khiến mọi người kinh ngạc không ít.

Cú đánh nặng nề đó vẫn khiến nó choáng váng, lúc này hoàn toàn đổ gục xuống đất trong trạng thái mơ màng!

Và họ cuối cùng cũng đã nhìn rõ chân diện mục của con quái vật trước mắt!

Họ không biết phải miêu tả sinh vật này như thế nào!

Về vóc dáng, nó cao lớn hơn hẳn người trưởng thành!

Toàn bộ thân hình cũng cường tráng hơn người thường.

Cơ bắp cuồn cuộn và gần như không có mỡ thừa, dường như đều đang nói cho các sinh vật khác biết sức mạnh mà nó sở hữu!

Thân thể nó được bao phủ bởi vô số vảy, nhất thời thậm chí khiến người ta không phân biệt được nó rốt cuộc là sinh vật thủy sinh hay sinh vật trên cạn!

Điều kinh hoàng hơn là khuôn mặt nó trông giống hệt mặt khỉ!

“Cái gì!

Đây là quái vật gì vậy!” “Đùa cái gì vậy!

Tại sao trên con thuyền này lại có quái vật như thế!” “Rốt cuộc nó lên thuyền từ khi nào và từ đâu!” “Không lẽ từ đầu nó đã ở đây rồi

sao!" "Không thể nào!" "Nếu từ đầu đã ở đây, tại sao lúc chúng ta kiểm tra lại không phát hiện ra nó!" "Chẳng lẽ nó lên từ giữa đường?" "Càng không thể nào!" "Chúng ta bây giờ đang ở trên biển lớn!

Nếu nó lên từ giữa đường!

Chẳng lẽ nó vẫn luôn sống trên biển sao!" Đội lính đánh thuê Sói Hoang dần trở nên hoảng sợ.

Ngay cả những người đã chứng kiến vô số cảnh tượng đẫm máu tàn khốc như họ, đối với sinh vật không rõ nguồn gốc này cũng khó tránh khỏi kiêng dè!

Huống hồ con quái vật này vừa mới đây đã hạ sát đồng đội của họ!

"Còn ngây ra đó làm gì!?" "Bất kể đây là thứ gì!

Bây giờ là thời điểm tốt nhất!" "Nhân lúc nó chưa hoàn hồn!" "Mau tập trung hỏa lực đối phó nó!" A Ninh vẫn là người đầu tiên trấn tĩnh lại trong số họ.

Ngay lập tức ra lệnh cho tất cả mọi người.

Mọi người trong đội lính đánh thuê hậu tri hậu giác mới phản ứng kịp, sau đó vội vàng với tốc độ nhanh nhất giương súng chuẩn bị bắn!

Lúc này, con quái vật trước mắt cũng đã hoàn hồn!

Vừa nhìn thấy cục diện trước mắt, nó, với bản năng của dã thú, liền phản ứng nhanh hơn tất cả mọi người!

Kèm theo một tiếng gầm thét dữ dội.

Chương 653

Con quái vật nhanh chóng lao về phía mọi người!

Mọi người kịp phản ứng liền nổ súng bắn!

Nhưng tốc độ của con quái vật thực sự quá nhanh, ngay trong khoang thuyền chật hẹp này, nó vẫn dựa vào sự nhạy bén của dã thú và thân pháp quỷ dị, không ngừng luồn lách giữa làn đạn.

Sau đó, nó né tránh và xông tới, thoắt cái đã lao đến trước mặt một người.

Và phía đội lính đánh thuê vì lo lắng lần tấn công này sẽ làm bị thương đồng đội nên cũng lập tức ngừng bắn!

Chỉ là lần dừng lại này tuy có thể tránh cho đồng đội của họ bị trúng đạn, nhưng cũng khiến con quái vật trước mắt có cơ hội tấn công!

Quả nhiên, nó lập tức giơ tay chuẩn bị phản công người đồng đội kia!

Mặc dù người đồng đội đó cũng lập tức rút dao găm ra để đối phó, nhưng về tốc độ, anh ta đã thua đối phương!

Huống chi lúc này còn bị ảnh hưởng bởi nỗi sợ hãi trong lòng.

“Mau!

Mau bắn!” A Ninh lập tức ra lệnh: “Đừng có ngây ra nữa!

Mau!

Bắn ngay!

Chỉ cần khống chế tốt họng súng, hắn cùng lắm chỉ bị thương thôi!” “Nhưng nếu để nó đánh trúng một cú!

Anh ta chắc chắn sẽ chết!" Mặc dù trong lòng mọi người vẫn còn do dự, nhưng đây dù sao cũng là mệnh lệnh của đội trưởng!

Tất cả mọi người chỉ có thể lập tức giương súng chuẩn bị bắn!

Đúng lúc mọi người chuẩn bị bóp cò, A Ninh đột nhiên chú ý thấy Tần Dã đã xông lên một bước.

Cô lập tức gọi mọi người dừng lại.

Nhìn thấy đòn tấn công của con quái vật sắp giáng xuống người đồng đội của họ, Tần Dã giơ tay hất văng cánh tay của hải hầu sang một bên.

Chưa kịp để mọi người phản ứng, Tần Dã đã lại tung một quyền nặng nề vào thân con quái vật.

Con quái vật lại phát ra tiếng gầm thét, lập tức lùi lại mấy bước.

"Đưa dao găm cho tôi!" Tần Dã hai mắt nhìn thẳng vào con quái vật, ra lệnh cho người đồng đội phía sau.

Và người đồng đội đó cũng không biết tại sao, cứ như bị ma xui quỷ khiến mà đưa dao găm ra.

Tần Dã nhận lấy dao găm, chưa kịp đợi con quái vật phản ứng!

Nhanh chóng vung một nhát dao qua.

Con quái vật hoảng loạn chống đỡ, nhưng cánh tay vẫn bị nhát dao này trực tiếp rạch ra một vết thương.

Cú đánh này hiển nhiên cũng đã triệt để chọc giận đối phương!

Chỉ thấy con quái vật phát ra tiếng gầm thét xé nát, sau đó với tốc độ nhanh hơn lao về phía Tần Dã.

Cú này lại một lần nữa khiến mọi người trong đội lính đánh thuê Sói Hoang chấn động.

Họ nằm mơ cũng không ngờ!

Một con quái vật đã đáng sợ đến mức này, vậy mà còn có thể tiếp tục tăng tốc độ của mình!

Họ thậm chí lo lắng rằng đến mức này, Tần Dã có còn đối phó được không.

Nhưng nỗi lo lắng này thực tế chỉ kéo dài vài giây.

Đúng lúc họ còn đang suy nghĩ về việc này, Tần Dã đã với tốc độ nhanh hơn cả con quái vật, xông tới trước mặt nó.

Sau đó, một cú đấm băng quyền trực tiếp giáng vào ngực con quái vật.

Cú này Tần Dã cũng hiển nhiên dùng sức mạnh mạnh hơn.

Chỉ với một cú đánh, họ dường như đã nghe thấy tiếng xương quái vật gãy vỡ.

Chưa kịp đợi con quái vật trấn tĩnh lại, Tần Dã đã vung dao găm để lại vô số vết thương trên thân nó!

Chuỗi tấn công này đương nhiên có thể gây trọng thương cho quái vật!

Nhưng cũng đồng thời kích thích nó!

Con quái vật lập tức phát ra một tiếng gầm giận dữ xé nát.

Sau đó, nó dốc toàn lực lao về phía Tần Dã.

Mọi người cũng cảm thấy kỳ lạ.

Theo lý mà nói, một con quái vật đã đáng sợ đến thế nay lại thể hiện ra trạng thái như vậy, họ đáng lẽ phải càng kinh hoàng hơn mới phải.

Nhưng trong lòng họ lại hoàn toàn không có sự dao động như vậy,

cảm giác đó giống như trong lòng họ đã xác định rằng con quái vật trước mắt không đủ sức tạo thành bất kỳ mối đe dọa nào đối với họ!

Mọi người nhìn Tần Dã, họ thật sự không dám tin rằng có một ngày, Đội lính đánh thuê Sói Hoang lừng lẫy của họ lại cảm thấy an tâm vì một người trẻ tuổi vô danh như vậy!

Hơn nữa, người này dường như còn chỉ là một học sinh!

Chỉ thấy Tần Dã hơi trầm người xuống, sau đó một bước nhanh nhẹn đã lao thẳng đến trước mặt con quái vật với tốc độ nhanh hơn cả nó.

Lại nhìn thấy dao găm lóe lên vô số hàn quang.

Chỉ trong chốc lát đã chém con quái vật tả tơi!

Mãi đến khi nhìn thấy con quái vật gục xuống đất vô lực với tiếng rít gào cuối cùng, mọi người vẫn còn hơi không dám tin trận chiến này đã kết thúc.

Sự tồn tại của con quái vật này đã để lại một nỗi ám ảnh không thể phai mờ trong lòng họ!

Chỉ mới cách đây không lâu, con quái vật này chỉ bằng sự tồn tại của nó đã khiến toàn bộ Đội lính đánh thuê Sói Hoang rơi vào hoảng loạn!

Nhưng trước mặt Tần Dã, con quái vật này lại tỏ ra yếu ớt đến vậy!

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, họ thậm chí không dám tin rằng một con quái vật có thể dễ dàng xé xác người ta thành thảm trạng như vậy lại trở nên yếu ớt đến không chịu nổi một đòn trong tay Tần Dã!

“Kết thúc rồi sao?” Người của Đội lính đánh thuê Sói Hoang tiến

lại gần, sau đó vẫn còn chút không dám tin mà hỏi.

“Tôi đã cắt cổ họng nó.” “Nếu nó vẫn chưa chết, chúng ta có thể đợi chết rồi.” Tần Dã nói.

Mọi người nuốt nước bọt, tuy rằng họ cũng cảm thấy chuyện này không nên xảy ra.

Nhưng sự tồn tại của con quái vật trước mắt đã mang lại cho họ cú sốc quá lớn rồi.

Ngay cả khi có chuyện gì đó nằm ngoài dự đoán của họ xảy ra, họ cũng sẽ không cảm thấy ngạc nhiên nữa!

Đúng lúc mọi người đang suy nghĩ, Tần Dã đã nắm lấy con quái vật trên đất và cắt rời toàn bộ đầu của nó.

Anh còn thản nhiên nói một câu “Như vậy thì không vấn đề gì nữa.” Cú này lại khiến tất cả mọi người có mặt đều sững sờ.

So với con quái vật, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, sự chấn động mà Tần Dã mang lại cho họ chỉ có nhiều hơn chứ không ít hơn!

Họ đơn giản không dám tưởng tượng Tần Dã không chỉ có thực lực mạnh mẽ mà còn có thể sát phạt quyết đoán đến vậy.

Kiểu hành động trực tiếp cắt đầu để xác nhận đối phương đã chết này không phải lẽ ra phải là cách thức hành động của họ sao!

“Rốt cuộc đây là quái vật gì, ngay cả trong vô số nhiệm vụ của Đội lính đánh thuê Sói Hoang chúng ta, cũng chưa từng thấy thứ như vậy!” Sau khi sắp xếp nhân viên cứu trợ những người bị thương, A Ninh tiến lên nhìn xác chết trên đất nghi hoặc hỏi.

“Các cô chưa từng thấy cũng phải thôi.” “Tôi nghĩ các cô với tư cách là đội lính đánh thuê hàng đầu thế giới chắc chắn đã trải qua

không ít nhiệm vụ." "Nhưng tôi nghĩ những nhiệm vụ này chủ yếu đều tập trung trên đất liền thôi." "Chưa từng thấy loại hải hầu sinh sống trong đại dương này cũng không có gì đáng ngạc nhiên." Tần Dã giải thích.

"Hải hầu?" Mọi người nhìn nhau, đều đầy thắc mắc về cái tên hoàn toàn mới này.

"Bây giờ có lẽ không phải lúc để hỏi về chuyện này đâu nhỉ?" Tần Dã nhìn A Ninh nói.

"Trên thuyền của chúng ta ít nhất có hai con hải hầu." "Bây giờ con này đã chết ở đây rồi." "Vậy con còn lại có thể đến chỗ nào?" Lời nhắc nhở của Tần Dã lập tức khiến lòng mọi người nhảy dựng!

"Chết tiệt!" "Mau!

Chương 654

Tất cả đi theo tôi!" A Ninh hét lớn một tiếng, lập tức hô hào mọi người xông về phía phòng của Trịnh Bách Vạn.

Mặc dù bây giờ không có bằng chứng cụ thể nào có thể chứng minh hải hầu đang hướng về phía Trịnh Bách Vạn.

Nhưng vào thời điểm này, sự sơ suất như vậy tuyệt đối không thể chấp nhận được!

Đến khi mọi người xông đến cửa phòng Trịnh Bách Vạn, liền thấy trên đất đã nhuốm đầy máu tươi.

A Ninh trong lòng kêu lớn "Chết tiệt!" Theo tình hình hiện trường, tám chín phần mười Trịnh Bách Vạn đều đã gặp chuyện chẳng lành.

"Chết tiệt!

Ông Trịnh!" A Ninh hét lớn một tiếng, cũng không màng đến việc có đối mặt với con quái vật hay không.

Trực tiếp lao vào phòng.

Kết quả là thấy trong phòng vẫn là một đống hỗn độn.

Với một người như Trịnh Bách Vạn, trong tình huống này A Ninh thực sự rất khó tin rằng họ vẫn còn sống.

"Đáng ghét!

Đều là do tôi đánh giá sai!

Đánh giá thấp sự mạnh mẽ của đối thủ!

Mới ra nông nỗi này!" "Tất cả đều tại tôi!" A Ninh nắm chặt tay, uất ức lẩm bẩm!

Với tư cách là Đội lính đánh thuê Sói Hoang, nhiệm vụ chính của họ lần này là bảo vệ sự an toàn tính mạng của Trịnh Bách Vạn.

Kết quả là bây giờ thậm chí còn chưa vào đến lăng mộ, họ đã vì con quái vật tên hải hầu này mà mất đi không ít huynh đệ.

Ngay cả chủ thuê của họ cũng sống chết không rõ!

"Đã biết năng lực mình không đủ thì sau này đừng có kiêu căng như thế nữa!" Lúc này, tiếng của Vương Bàn Tử vọng ra từ cửa.

A Ninh lúc này tâm trạng đang rất phiền muộn, vừa nghe thấy lời khiêu khích như vậy lại càng chỉ muốn giải quyết đối phương.

"Tên Bàn Tử chết tiệt!

Anh lại muốn nói gì nữa!" A Ninh hét lớn một tiếng, đồng thời khi quay người thậm chí đã trực tiếp rút súng ra!

Kết quả là vào khoảnh khắc cô quay đầu lại, lại thấy người xuất hiện phía sau mình đích xác là Vương Bàn Tử.

Nhưng đồng thời còn có Trịnh Bách Vạn và thư ký của ông ta.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ của họ, trên người căn bản không có lấy một vết thương nào!

Trong tình huống này muốn chảy ra nhiều máu như vậy là tuyệt đối không thể!

Vậy thì sự hỗn loạn ở đây rốt cuộc là chuyện gì?

Những vệt máu này là của ai?

"Sao rồi?

Bây giờ đã kích động đến mức không nói nên lời à?" Vương Bàn Tử tiếp tục cười hì hì: "Phải nói là chuyện này các cô phải cảm ơn đồng chí Tiểu Tần của chúng ta rất nhiều!" "Cậu ấy ngay từ đầu đã

nghĩ đến khả năng này!" "Thế nên đã để chúng ta chờ lệnh ở phòng bên cạnh ông Trịnh!" "Vì vậy khi con quái vật đến thì trực tiếp đối đầu với Tiểu Ca của chúng ta." "Chúng ta đã nhân cơ hội này đưa ông Trịnh ra ngoài." "Nhưng không thể không nói, con quái vật này thực sự khá khó nhằn." "Thảo nào thuyền trưởng lại chết thảm như vậy!" A Ninh đột nhiên kinh ngạc nhìn Tần Dã, trong khi họ còn đang lo lắng không biết phải đối phó với tình hình quái vật trước mắt như thế nào, cô đơn giản không dám tưởng tượng Tần Dã vậy mà đã suy tính đến nhiều điều như vậy!

"Thế nào?

Các người không bị thương chứ?" Tần Dã hỏi.

"Yên tâm đi đồng chí Tiểu Tần!" "Có Tiểu Ca ở đây chúng ta chẳng có chuyện gì cả!" "Có điều cái thứ đó đúng là lợi hại thật." "Vậy mà có thể đấu với Tiểu Ca mấy hiệp!" "Nếu không phải Tiểu Ca, chỉ dựa vào chúng ta e rằng chẳng làm gì được nó!" Vương Bàn Tử tiếp tục cười hì hì: "Phía các cậu thế nào?" "Chúng tôi cũng gặp một con, nhưng đã giải quyết xong rồi." Tần Dã nói.

"Tôi đoán chắc chắn là cậu giải quyết rồi chứ gì!" Vương Bàn Tử nói.

Tần Dã không nói gì nhiều về điều này, nhưng từ việc đội lính đánh thuê Sói Hoang không phủ nhận chuyện này là có thể thấy, lời Vương Bàn Tử nói tuyệt đối không có chút nào khoa trương.

"Mọi người đều không sao thì tốt quá rồi." "Anh Tần, Trịnh mỗ tôi thật sự càng ngày càng bội phục anh!" "Không ngờ anh còn trẻ tuổi mà lại suy tính chu đáo đến vậy." "Hơn nữa còn có thân thủ như thế!

Phi thường, thật sự quá phi thường!" "Thật không ngờ chúng ta còn chưa đến đích đã gặp phải quái vật như vậy!" "Cũng không biết con quái vật này rốt cuộc có lai lịch gì!" Trịnh Bách Vạn thở dài nói.

“Nếu nói về chuyện này, Anh Tần đã biết rồi.” Theo lời A Ninh, ánh mắt của tất cả mọi người đều nhanh chóng đổ dồn về phía Tần Dã.

“Đồng chí Tiểu Tần!

Những thứ trên biển này cậu cũng có hiểu biết sao!” Vương Bàn Tử thở dài, giọng nói mang theo vài phần kính phục.

“Năm ngoái tôi làm thêm trên biển mà?

Lúc đó có gặp một con.” “Khi đó, thuyền trưởng đã kể cho tôi nghe về lai lịch của nó.” “Sinh vật này tên là hải hầu tử.” “Là một loài sinh vật sinh sống trong đại dương, thức ăn chủ yếu của chúng là các loài cá biển và người trên những con thuyền qua lại.” “Chúng đặc biệt thích ăn nội tạng người, nên lúc chúng ta thấy thuyền trưởng và mấy người lính đánh thuê kia mới bị mổ bụng trước.” “Đặc điểm của loài sinh vật này là hung tàn và ẩn nấp.” “Khi đó thuyền trưởng nói với tôi rằng nhiều người gọi hải hầu tử là sát thủ của đại dương.” “Chính là vì khi con mồi xuất hiện, chúng sẽ không vội ra tay.” “Chúng có thể phục kích trong một thời gian dài, đợi đến khi chúng chắc chắn có thể hạ sát hoàn toàn con mồi mới hành động.” “Hơn nữa động tác rất nhanh, một khi ra tay nhất định phải giết chết con mồi.” Lời giải thích của Tần Dã khiến mọi người nhớ lại những tiếng động đã nghe thấy trong phòng trước đó.

Khi nghe thấy tiếng động, họ đã xông ra với tốc độ nhanh nhất.

Nhưng vẫn không bắt được dấu vết nào của hải hầu.

Đủ để thấy động tác của nó nhanh đến mức nào.

“Đồng chí Tiểu Tần, bây giờ tôi chỉ muốn biết, rốt cuộc còn có thứ gì mà cậu không biết nữa không!” Vương Bàn Tử cười khổ nói.

“Anh Tần, anh thật sự quá tuyệt vời!” “Quả nhiên sông núi lắm

anh tài!" "Anh không chỉ có thân thủ lợi hại như vậy!" "Mà còn sở hữu kiến thức uyên bác đến thế!

Tiền đồ chắc chắn không thể hạn lượng!" "Thế nào Anh Tần, có hứng thú đến chỗ tôi không?

Tôi đảm bảo mọi đãi ngộ dành cho anh đều là tốt nhất trong ngành!" Trịnh Bách Vạn lập tức ném cành ô liu về phía Tần Dã.

Đối với ông ta, một nhân tài như vậy dù có giữ lại không dùng, cũng tuyệt đối không thể để lọt vào tay các thế lực khác có thể đe dọa đến mình!

"Đa tạ ông Trịnh đã ưu ái, nhưng hiện tại tôi còn học nghiệp cần hoàn thành." "Tôi vẫn muốn yên tâm hoàn thành việc học trước đã." Tần Dã mỉm cười nói.

Lời này thực sự khiến tất cả mọi người có mặt đều sững sờ.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, thật sự rất muốn xông lên bịt miệng Tần Dã, bảo hắn nuốt lời vừa nói rồi nói lại một lần nữa!

Mọi người đều không kìm được lắc đầu.

Xem ra, Tần Dã tuy có thực lực vượt xa người cùng tuổi, nhưng về tâm trí quả nhiên vẫn chỉ là trình độ của một học sinh!

Quyết định này giống như việc đặt 600 điểm thi đại học và 60 triệu tệ cạnh nhau, kết quả Tần Dã không chút do dự chọn 600 điểm.

Điểm số chắc chắn quan trọng!

Nhưng kết quả cuối cùng của điểm số cao là gì?

Không phải là tìm được một công việc tốt để kiếm nhiều tiền hơn sao?

Mà bây giờ, đây lại là một khối tài sản sẵn có!

Huống chi đây còn là lời hứa của Trịnh Bách Vạn, ai cũng biết Trịnh Bách Vạn giỏi nhất là dùng tiền đập người.

Chỉ cần ông ta cảm thấy bạn là một nhân tài, vậy thì thứ đang chờ đợi bạn chính là vinh hoa phú quý!

Kết quả Tần Dã thì sao?

Lại dứt khoát từ chối phú quý này!

Đây là chuyện người có thể làm ra sao?

Lại nhìn Trịnh Bách Vạn, ông ta cũng không vì bị từ chối mà tỏ ra bất mãn.

Vẫn rất lịch sự nói với Tần Dã: "Thật là đáng tiếc." "Nhưng Anh Tần, anh vẫn có thể suy nghĩ kỹ lại!" "Bất kể là bây giờ hay sau này, cánh cửa của tôi đều luôn mở rộng vì anh!" Người với người quả nhiên không thể so sánh được!

Mọi người không khỏi nghĩ như vậy trong lòng.

Dưới trướng Trịnh Bách Vạn nhân tài như mây, những người được ông ta chủ động mời gọi không ai là không phải tinh hoa trong ngành.

Nhưng dù vậy, Trịnh Bách Vạn trước mặt họ vẫn có một khí chất của người bề trên.

Còn đối mặt với Tần Dã thì sao?

Không nói đến khúm núm, nhưng ba lần cầu kiến cũng không sai!

Chương 655

Có thể khiến Trịnh Bách Vạn có thái độ như vậy, mà người đó lại chỉ là một học sinh!

Điều này thật khó mà không khiến người ta đố kỵ!

"Bây giờ thì cuối cùng cũng đã giải quyết được con hải hầu tử này!" "Cuối cùng cũng có thể ngủ một giấc ngon lành rồi!" "Hy vọng trên đường đi đừng có phiền phức gì nữa!" Vương Bàn Tử ngáp một cái, chủ động kết thúc cuộc nói chuyện này.

Đúng lúc mọi người đều thả lỏng, trên boong tàu lại truyền đến một tiếng động.

"Má ơi!

Lại có chuyện gì nữa vậy!" Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Còn Tần Dã và Trương Kỳ Lân thì trực tiếp hơn, lập tức xông lên boong tàu.

Đến boong tàu, liền thấy một con hải hầu tử đang trừng mắt nhìn họ một cách hung dữ.

"Sao lại còn một con nữa!" Một người lính đánh thuê hét lên, sau đó vội vàng chuẩn bị rút súng bắn.

Tần Dã đã lại xông ra, xem ra hôm nay là muốn tất cả hải hầu tử lên thuyền đều phải chết ở đây!

Chỉ là con hải hầu tử đó không hề có ý định chiến đấu.

Chưa kịp đợi Tần Dã đến gần, nó đã nhảy vọt xuống biển.

Trong dòng nước xiết, ngay cả Tần Dã cuối cùng cũng vô năng vi lực.

“Đồng chí Tiểu Tần, cái thế của cậu vừa rồi, là định giết tận gốc à!” “Cậu mà ra tay tàn nhẫn thì đúng là đủ tàn nhẫn thật đó!” Vương Bàn Tử thấy Tần Dã vẫn đang chú ý tình hình dưới nước, liền tiến lên trêu chọc.

“Tàn nhẫn một chút giết tận gốc vẫn tốt hơn là để nó giết tận gốc chúng ta.” Tần Dã trầm giọng nói.

Nhìn lại biểu cảm của hắn, lúc này cũng cực kỳ nghiêm trọng.

Vương Bàn Tử lập tức nhận ra sự việc không ổn, cả người cũng trở nên căng thẳng.

“Đồng chí Tiểu Tần, lời cậu nói có ý gì?” “Cậu đừng dọa anh em chứ!” Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

“Hải hầu tử là một loài sinh vật quần cư, chúng có thể săn mồi đơn độc, nhưng chắc chắn cũng có tộc quần của riêng mình.” “Hơn nữa chúng có tính thù dai rất nặng, nếu có người trong tộc quần của chúng chết bên ngoài, chúng có thể đổ cả ổ ra để tiêu diệt đối phương.” Sắc mặt Vương Bàn Tử lập tức trầm xuống.

Những người khác có mặt cũng vậy, lời giải thích của Tần Dã đã đủ để họ nhận ra mình sắp phải đối mặt với điều gì!

“Đồng chí Tiểu Tần, vậy bây giờ phải làm sao?

Cậu có thể đi thẳng đến hang ổ của chúng không?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Nghĩ gì vậy.” “Tôi chỉ tương đối hiểu về hải hầu tử, sao có thể nắm rõ tất cả những điều này.” Tần Dã nói.

“Tức là bây giờ chúng ta hoàn toàn không có cách nào sao?” A Ninh hỏi.

Tần Dã gật đầu.

“Tôi trước đó đã xem qua toàn bộ hành trình của chúng ta rồi.” “Nếu thuận lợi thì chúng ta đáng lẽ sẽ đến đích vào trưa mai.” “Nói tóm lại, tình hình hiện tại là, cho đến khi chúng ta đến đích an toàn.” “Mọi người tốt nhất đừng nghĩ đến chuyện yên tâm ngủ nghỉ nữa.” Trong lòng mọi người vô cùng khổ sở, nhưng trong lòng cũng không biết làm sao.

Cuối cùng chỉ có thể âm thầm chấp nhận hiện thực.

A Ninh sắp xếp lại phòng bị trên thuyền, Trịnh Bách Vạn tuy có nhân viên bảo vệ có thể ở trong phòng mình, nhưng sau một hồi lôi kéo như vậy, muốn ông ta yên tâm nghỉ ngơi đương nhiên vẫn là không thể.

May mắn thay, trên đường đi cuối cùng không xảy ra thêm chuyện gì.

Mặc dù đây là một tin tốt, nhưng vì căng thẳng, mọi người trên thuyền cơ bản không được nghỉ ngơi đầy đủ.

Đến khi thuyền cập bến, trên mặt mỗi người đều có quầng thâm mắt rất nặng.

“Chúng ta còn chưa chính thức bắt đầu hành động đã gặp phải một đợt như vậy.” “Đây không phải là điềm lành chút nào.” Khi mọi người tập trung trên boong tàu chuẩn bị xuống thuyền, Vương Bàn Tử không kìm được cằn nhằn.

“Nếu anh không muốn vì những chuyện không hay này mà mất mạng, tốt nhất hãy kiểm tra kỹ lưỡng trang bị của mình đi.” A Ninh ở bên cạnh nói với vẻ không vui.

Nhưng khi nhìn thấy Tần Dã bước ra từ buồng lái, thái độ của cô lại lập tức dịu đi rất nhiều.

“Ở đây chúng tôi còn dự bị một số trang bị.” “Tuy là dự bị, nhưng

chất lượng và trang bị chính đều tương đương nhau." "Anh có muốn chọn một món vừa tay không?" "Đúng vậy Tần ca!

Anh có muốn xem không?" "Anh thích cận chiến hay viễn chiến?" "Nếu anh cảm thấy những món dự bị đó không vừa tay!

Dùng của tôi cũng được!" Một người lính đánh thuê lập tức tiến lên ân cần nói.

Vương Bàn Tử vừa nhìn thấy không khí này đã thấy không đúng!

Hai phe này hôm qua còn một phe là như nước với lửa, cho tôi một cơ hội tôi sẽ trực tiếp giết chết anh!

Sao chỉ sau một đêm lại có sự thay đổi lớn đến vậy?

"Đồng chí Tiểu Tần, chuyện này là sao vậy?" "Đội lính đánh thuê Sói Hoang này toàn là những kẻ giết người không chớp mắt!

Cậu đã dùng cách gì, vậy mà còn thu phục được cả họ?" Vương Bàn Tử hiếu kỳ ghé sát Tần Dã.

Tuy là lần đầu tiên gặp Đội lính đánh thuê Sói Hoang, nhưng lăn lộn giang hồ nhiều năm, Vương Bàn Tử đương nhiên cũng từng tiếp xúc với một số đội lính đánh thuê.

Hắn đương nhiên cũng biết bọn người này là một lũ nhận tiền làm chủ.

Trong một lần hành động, họ sẽ chỉ nghe lời của chủ thuê của mình, ngoài ra thì ngay cả lời của Thiên vương lão tử họ cũng không có chút thiện chí nào.

Lần này thì hay rồi, bọn người này lại kính trọng Tần Dã đến vậy.

Chuyện này đặt vào trước đây, có đánh chết Vương Bàn Tử cũng không dám tin!

"Tôi cũng không biết chuyện gì, có lẽ là họ cảm thấy không cần

phải so đo gì với một học sinh như tôi chăng.” Tần Dã nói khẽ.

Vương Bàn Tử trực tiếp lườm Tần Dã một cái.

Hắn thật không biết Tần Dã bịa ra lý do này rốt cuộc là quá không hiểu về lính đánh thuê hay là coi thường chính mình.

Mong đợi một số kẻ giết người không chớp mắt vì cậu là học sinh hay gì đó mà tha cho cậu, chuyện này tuyệt đối không tồn tại trong quy tắc sinh tồn của họ.

Huống chi người ta còn trực tiếp gọi cậu là Tần ca.

Coi cậu là học sinh không so đo, cũng không đến nỗi ngay cả cách xưng hô cũng thay đổi chứ.

Nhưng quy tắc mà Vương Bàn Tử lăn lộn giang hồ luôn tuân thủ là có thể có sự tò mò, nhưng đừng đắm chìm trong sự tò mò.

Đặc biệt là khi đối mặt với huynh đệ của mình.

Bất kể mình có bao nhiêu sự tò mò về hắn, chỉ cần đối phương không nói, hắn nhất quyết sẽ không hỏi nhiều.

“Anh Tần, anh xem chúng ta bây giờ nên lên bờ từ chỗ nào thì tốt hơn ạ?” Trịnh Bách Vạn cũng thêm vài phần cung kính với Tần Dã.

“Hang động này từ bên ngoài nhìn không có gì đặc biệt.” “Tôi đã cho thuyền cập vào một chỗ khá bằng phẳng, từ đây có lẽ có thể lên thuận lợi rồi.” Tần Dã nói.

“Anh Tần quả là một nhân tài, văn võ song toàn, tôi thật sự tò mò ông Ngô đã tìm được một nhân tài như vậy từ đâu!?” “Chuyện này trước đây chưa từng nghe ai nói đến bao giờ!” Trịnh Bách Vạn tiếp tục cười nói.

Mọi người đều nghe ra, lời nói này hàm ý rằng thân thủ mạnh mẽ như Tần Dã, tại sao bao nhiêu năm nay lại không hề lộ tài năng.

Ông ta bây giờ thậm chí nghi ngờ đây chính là thế lực đứng sau Hạo Thiên Chân bí mật bồi dưỡng nên.

"Thực ra tôi cũng là trong một lần hành động tình cờ gặp được cậu ấy thôi." Hạo Thiên Chân cười nói.

"Vậy thì thật là quá trùng hợp rồi!" Giọng điệu của Trịnh Bách Vạn ít nhiều mang theo ý châm biếm, điều này cũng dễ hiểu, một nhân tài như Tần Dã cho dù có chọn ra một người có thiên phú cực cao để bồi dưỡng chuyên biệt cũng chưa chắc đã bồi dưỡng được.

Anh lại nói trong một lần hành động tình cờ gặp được.

Chuyện như vậy đừng nói là một người đa nghi như Trịnh Bách Vạn, ngay cả Hạo Thiên Chân tự mình cũng thực sự hơi khó tin.

Sau khi chuẩn bị xong tất cả, mọi người lập tức xuống thuyền.

"Từ đoạn ghi hình quay lại cho thấy, khu vực cửa hang không có vấn đề gì." "Nhưng mọi người cũng đừng lơ là." A Ninh lập tức sắp xếp vị trí nhân viên.

Sau đó mọi người nhanh chóng đứng vào vị trí, bắt đầu tiến vào trong hang.

Đột nhiên, một cơn gió mạnh thổi đến từ sâu trong hang động.

Trong lòng mọi người đều thắt lại, trong hoàn cảnh này, bất kỳ tình huống đột xuất nào cũng đều có thể khiến họ căng thẳng!

Nhưng may mắn thay, đây chỉ là một trận gió mạnh, không kèm theo bất kỳ điều gì khác.

Chương 656

“Mẹ kiếp!

Đều tại con hải hầu tử đáng chết kia!” “Nó gây ra chuyện này!” “Bây giờ một cơn gió này cũng khiến người ta căng thẳng không chịu nổi.” “Với lại, cái thứ gì đây!

Mắt thật khó chịu!” Vương Bàn Tử phàn nàn.

Kết quả, vừa phàn nàn xong hắn đã phát hiện ra điều bất thường.

Sao lời mình vừa nói ra lại không có chút tiếng vọng nào?

Vương Bàn Tử vội vàng nhìn quanh, trong lòng lập tức giật mình!

Lúc này trong hang động to lớn này, vậy mà chỉ còn lại một mình hắn!

Chuyện này làm sao có thể chứ?

Những người khác đều lặng lẽ chạy đi đâu rồi?

Vương Bàn Tử lập tức giương súng cảnh giác nhìn xung quanh, bọn lính đánh thuê thì không nói làm gì.

Hạo Thiên Chân và họ tuyệt đối không thể nào biến mất mà không chào hỏi mình một tiếng!

Nếu nói là bị thứ gì đó tấn công thì càng không thể!

Trong đội của họ có cả Tần Dã và Trương Kỳ Lân là hai cao thủ lớn!

Thế giới này e rằng còn chưa có ai có thể khiến hai người đó biến mất mà không gây ra chút tiếng động nào!

“Đồng chí Tiểu Tần!

Tiểu Thiên Chân!

Tiểu Ca!

Các cậu ở đâu vậy!

Đừng đùa với Bàn gia chứ!" "Trò đùa này một chút cũng không vui chút nào!" Vương Bàn Tử hét lớn vào khoảng không xung quanh, nhưng những gì hắn nghe thấy chỉ có tiếng vọng lại.

Trong lòng Vương Bàn Tử cũng kinh hãi vô cùng.

Hắn nhanh chóng giơ súng, cảnh giác mọi thứ xung quanh.

Bất kể hiện tại xung quanh là yêu ma quỷ quái gì.

Chỉ cần đối phương có một chút động tĩnh, mình sẽ lập tức bắn một phát, ít nhất cũng không đến nỗi bị đối phương ra tay trước.

Đang nghĩ như vậy, Vương Bàn Tử đột nhiên theo bản năng cảm thấy một mối nguy hiểm xuất hiện phía sau mình.

Không kịp suy nghĩ nhiều, Vương Bàn Tử lập tức nằm sấp xuống đất với tốc độ nhanh nhất!

Sau đó liền thấy mặt đất phía trước nổ tung.

Vương Bàn Tử không chút do dự, nhanh chóng quay đầu lại chuẩn bị bắn một phát về phía sau!

Kết quả còn chưa kịp bóp cò, hắn đã cảm thấy bụng mình bị một cú đánh mạnh!

Vương Bàn Tử trong lòng kêu lớn "Chết tiệt!" Hắn rất rõ, trong tình huống này mất đi tiên cơ rốt cuộc có ý nghĩa gì!

Chỉ là sức mạnh của đối phương thực sự quá mạnh.

Đến khi Vương Bàn Tử hoàn hồn lại, cả người hắn đã bay lên không trung.

Hắn cố gắng điều chỉnh tư thế trên không, nhưng căn bản không làm được.

Cho đến cuối cùng rơi mạnh xuống nước.

Sau đó hắn lại nghe thấy mấy tiếng "đông đông" liên tiếp rơi xuống nước.

Vương Bàn Tử trong lòng đột nhiên cảm thấy không ổn, e rằng thứ vừa tấn công hắn đã đuổi thẳng xuống nước rồi!

Một con quái vật đã có thể dễ dàng đánh mình trở tay không kịp trên đất liền!

Nếu thực sự xuống nước thì mình chẳng phải hoàn toàn không có khả năng chống đỡ sao!

Vương Bàn Tử vội vàng bơi ra khỏi mặt nước, mặc dù như vậy cũng chưa chắc đã thoát khỏi những con quái vật đó!

Nhưng trên đất liền ít nhất cũng không bị động như dưới nước!

Kết quả là hắn vừa nhô đầu lên, bên cạnh đã xuất hiện mấy người lính đánh thuê cũng vừa trồi lên!

Vương Bàn Tử đầu tiên hơi sững sờ, sau đó cả người đều trở nên căng thẳng!

Từ tình hình hiện tại mà nói, gần như phần lớn đội ngũ của họ đều bị ném xuống!

Rốt cuộc là thứ gì ở trên đó!

Tại sao lại đột nhiên tấn công họ!

Và tại sao lại có sức mạnh mạnh mẽ đến vậy!

Vương Bàn Tử nhìn về phía bờ, liền thấy Tần Dã lúc này đang tung một cú đá ném một người lính đánh thuê đang chuẩn bị nổ súng

xuống.

Cú đá này thực sự khiến Vương Bàn Tử ngơ ngác.

Hắn nghi hoặc từ từ bò lên khỏi mặt nước, nhưng trong lòng lại đầy đề phòng.

Bây giờ nghĩ kỹ lại, nếu Tần Dã đã ném những người khác xuống như vậy, thì nói không chừng cú đá vào mình vừa rồi cũng là của Tần Dã!

Nhưng tại sao chứ?

Tần Dã tự nhiên lại tấn công họ làm gì?

Điều kỳ lạ hơn là!

Hắn vừa rồi hình như căn bản không hề chú ý đến Tần Dã phải không?

Vậy thì đây lại là chuyện gì?

Vương Bàn Tử mang theo đủ loại nghi hoặc tiến về phía Tần Dã, nhìn thấy Tần Dã quay lại nhìn hắn.

Để tránh Tần Dã lại tấn công mình.

Hắn vội vàng vẫy hai tay nói trước với Tần Dã: "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu bình tĩnh một chút!

Chuyện này là sao vậy!

Tự nhiên cậu lại tấn công chúng tôi làm gì!" "Xem ra không sao rồi." Tần Dã trầm giọng nói.

Vương Bàn Tử lập tức bị nói đến càng ngơ ngác hơn.

Không sao rồi?

Chẳng lẽ trước đó họ có chuyện gì sao?

Nhưng không đúng!

Nếu nói trước đó có chuyện gì, người khác không biết, đối với Vương Bàn Tử thì chỉ có cú đá văng vừa rồi mới tính là có chuyện thôi chứ!

“Bàn Tử, anh có biết vừa rồi các anh nguy hiểm đến mức nào không!” “Nếu không phải Tần Dã, các anh đã gặp chuyện rồi!” Hạo Thiên Chân bước tới nói.

Vương Bàn Tử vẫn trong trạng thái không hiểu gì cả.

Tiểu Thiên Chân rốt cuộc đang nói gì vậy!

Vừa rồi rõ ràng là đồng chí Tiểu Tần đã đá mình xuống mà!

Nếu nói nguy hiểm, chẳng phải cú đá đó mới rất nguy hiểm sao!

Đang nghĩ như vậy, Vương Bàn Tử liền chú ý thấy một người lính đánh thuê đột nhiên giơ súng lên.

Chương 657

Tuy nhìn dáng vẻ của hắn cũng không có ý định nhắm bắn gì.

Nhưng trong tình huống này, hành động đó cũng cực kỳ nguy hiểm là điều không thể nghi ngờ!

“Ê!

Anh làm gì đó!” Vương Bàn Tử lập tức hét lớn một tiếng, nhưng tốc độ của Tần Dã còn nhanh hơn hắn.

Khi hắn đang hét như vậy, Tần Dã đã xông đến trước mặt người lính đánh thuê, vừa đè nòng súng của hắn vừa tung một cú đá mạnh vào người hắn.

Cú đá này trực tiếp khiến hắn ngã văng ra ngoài, cuối cùng rơi mạnh xuống mặt nước.

“Giờ thì anh hiểu rồi chứ.” Hạo Thiên Chân nói.

Kết hợp tình hình trước mắt, rồi nhớ lại tất cả những gì đã xảy ra trước đó, Vương Bàn Tử lập tức hiểu rõ toàn bộ nguyên nhân và hậu quả của sự việc!

Đồng thời hắn cũng nhớ ra cú nổ tung trên đất trước đó là chuyện gì!

“Đồng chí Tiểu Tần!

Chuyện này rốt cuộc là sao vậy?” “Chúng tôi đều bị làm sao vậy?” “Chẳng lẽ là trúng tà ư!” Vương Bàn Tử ngạc nhiên hỏi.

“Chuyện này tôi sẽ giải thích sau, bây giờ hãy đợi họ đều hồi phục lại đã.” Tần Dã nói.

Không lâu sau, tất cả mọi người đều dần hồi phục.

Về tất cả những gì đã xảy ra trước đó và tại sao họ lại ở dưới nước, họ cũng đều giống Vương Bàn Tử, trong mắt ngoại trừ mơ màng vẫn là mơ màng.

"Rốt cuộc chuyện này là sao vậy?" "Vừa rồi các anh đều đi đâu rồi!" "Đây là lời tôi muốn hỏi các anh mà!" "Đột nhiên một cái tất cả các anh đều chạy đi đâu mất!" "Đùa cái gì vậy!

Tôi vẫn luôn ở đây mà!

Ngược lại là các anh đi đâu rồi!" "Lúc đó tôi lo muốn chết!" "Đúng rồi!" "Vừa rồi có người bắn tôi!" "Các anh có ai biết chuyện gì không!" "Tôi cũng gặp phải!" "Vậy rốt cuộc chuyện này là sao vậy!" "Tôi còn bị đá thẳng xuống nước nữa!" "Rốt cuộc chuyện này là sao vậy!" "Tôi hoàn toàn không hiểu gì cả!" "Đồng chí Tiểu Tần, bây giờ cậu có thể nói cho chúng tôi biết rồi chứ!" "Rốt cuộc chuyện này là sao vậy?" Vương Bàn Tử đã nóng lòng muốn có một câu trả lời từ Tần Dã.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía Tần Dã, ngay cả Trịnh Bách Vạn cũng bước lên nói: "Đúng vậy Anh Tần, rốt cuộc chuyện này là sao vậy?" "Vừa rồi anh đột nhiên kéo tôi và thư ký sang một bên, tôi còn tưởng có quái vật gì đó đến tấn công!" "Nhưng làm chúng tôi sợ muốn chết!" "Xin lỗi ông Trịnh, tốc độ của gió nhanh hơn hành động của con người." "Lúc đó sự việc xảy ra đột ngột, dù tôi có kịp nhắc nhở các ông, với tốc độ của các ông cũng không thể tránh được." "Thế nên tôi mới chỉ có thể thực hiện biện pháp cứu chữa khẩn cấp sau khi họ trúng chiêu." Tần Dã giải thích với Trịnh Bách Vạn xong lại quay sang những người khác nói: "Chư vị, vừa rồi quả thực đã có chút mạo phạm mọi người, điều này thật sự không phải phép." "Nhưng mọi người vừa rồi đã trúng độc, đây là cách nhanh nhất và hiệu quả nhất để cứu mọi người thành công." Đây là một lời giải thích ngắn gọn nhưng lại chứa đựng lượng thông tin

khổng lồ, khiến những người có mặt nhất thời không thể nào hiểu được.

"Chờ chút, chờ chút!

Đồng chí Tiểu Tần!

Tôi hơi mơ hồ!

Làm phiền cậu giải thích kỹ hơn một chút!" "Lời cậu nói rốt cuộc có ý gì?" "Cậu nói chúng tôi trúng độc, chuyện này là sao?" "Rốt cuộc là khi nào, và trúng độc bằng cách nào?" "Chẳng lẽ là cơn gió đó!" Một loạt câu hỏi của Vương Bàn Tử căn bản không cho Tần Dã một chút cơ hội nào để trả lời.

Nhìn dáng vẻ nóng lòng của hắn, Tần Dã cũng chỉ có thể nở một nụ cười khổ.

"Anh đoán không sai, các anh đích xác là vì cơn gió đó mà trúng độc." "Nhưng nguyên nhân khiến các anh trúng độc không phải là bản thân cơn gió." "Mà là trong cơn gió đó có kèm theo một thứ gì đó, đó là một loại bào tử giống như chương mục hương." "Chương mục hương?

Đó lại là thứ gì?" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, khó hiểu hỏi.

"Đơn giản mà nói, đây là một loại thực vật dạng bào tử tồn tại trong không gian ẩm ướt lạnh lẽo." "Đặc tính của chúng giống như bồ công anh, sẽ theo gió đưa bào tử đi khắp nơi." "Một khi trúng chiêu, ngũ giác của con người sẽ bị che mờ." "Từ đó rơi vào hoảng loạn, thậm chí mất hoàn toàn phương hướng." "Loại bào tử này rất thường gặp trong nhiều cuộc thám hiểm hang đá." "Thứ này thường xuất hiện trong các loại hang đá gần biển." "Khi chúng bay theo gió, nhiều người vào hang đá hoặc thuyền bè gần hang đá, rất dễ trúng chiêu." "Từ đó xảy ra nhiều vụ đắm tàu." "Các anh chắc hẳn đã nghe

nhiều câu chuyện truyền thuyết về các sự kiện tương tự phải không?" "Kiểu như thuyền bè không rõ nguyên do mất phương hướng, hoặc thuyền đang đi bình thường đột nhiên đâm vào đá ngầm gì đó." "Cơ bản đều có liên quan mật thiết đến thứ này." Tần Dã giải thích cho mọi người.

"Thì ra là vậy!

Tôi nhớ ra rồi!" "Vừa rồi khi cảm thấy có một luồng gió thổi qua!

Tôi quả thực cảm thấy có thứ gì đó vào mắt!" "Chính là bào tử chương mục hương đó ư!" Vương Bàn Tử lập tức bừng tỉnh.

Những người khác cũng đều nhớ lại, vừa rồi hình như quả thực có cảm giác như vậy.

"Chẳng lẽ nói!

Đội ngũ trước đó cũng gặp phải thứ này!" "Thế nên mới tự tàn sát lẫn nhau ư!" Vương Bàn Tử lập tức kinh hô.

"Không, chương mục hương chỉ có tác dụng ảnh hưởng đến ngũ giác của con người." "Nhưng căn cứ vào những gì chúng ta thấy lúc đó, người phát điên lúc đó rõ ràng đã trúng đạn rồi mà vẫn hành động như không có chuyện gì." "Ảo giác mà chương mục hương có thể gây ra không có khả năng lợi hại như vậy." Tần Dã giải thích.

Sắc mặt mọi người lập tức trở nên nghiêm trọng.

Nếu cảm giác của Vương Bàn Tử vừa rồi không sai, thì khi hắn trúng chương mục hương, đã có người trong lúc hoảng loạn nổ súng vào hắn.

Nếu không phải phản ứng của hắn đủ nhanh, cú đó e rằng hắn đã chầu trời.

Bất kể là thứ tồn tại tự nhiên, hay là một cái bẫy nhân tạo.

Chỉ riêng chương mục hương này đối với đa số người đã là tương đối trí mạng rồi.

Kết quả đây vẫn còn chưa phải là nguyên nhân chính gây ra cảnh thảm khốc mà họ thấy trong đoạn ghi hình!

Vốn dĩ chỉ một thứ kỳ lạ không rõ nguồn gốc đã khiến người ta rất đau đầu rồi.

Nhưng không ngờ ở đây lại còn có thứ khác nữa!

Nghĩ đến đây mới chỉ là lối vào hang động!

Thậm chí nơi này có thuộc về lăng mộ hay không, nếu không thì cách lăng mộ còn bao xa, những điều này mọi người căn bản không biết gì cả!

"Trời ạ!

Nếu nói như vậy, lăng mộ này thật sự rất tà môn!" "Một cái chương mục hương, một cái lại là thứ kỳ lạ không rõ nguồn gốc kia." "Hơn nữa chúng ta còn chưa vào đến trong lăng mộ nữa!" "Nếu thực sự đợi đến khi chúng ta vào trong, quỷ biết lại sẽ thấy những thứ gì!" "Đến lúc đó đừng có hai thứ tà môn này cùng lúc gặp phải." "Đầu tiên là không thấy gì cả!

Sau đó lại bị tấn công!" "Thì chúng ta coi như toi đời rồi!" Vương Bàn Tử vỗ trán.

Với tư cách là một kẻ đào mộ lão luyện giàu kinh nghiệm, không ai hiểu rõ sự nguy hiểm của lăng mộ hơn hắn.

Có thể nói mỗi lần trước khi vào lăng mộ, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt với một đống yêu ma quỷ quái.

Nhưng nói một lăng mộ chỉ ở bên ngoài đã tà môn đến vậy, hắn thật sự chưa từng thấy bao giờ.

“Tin tốt là khả năng gặp phải tình huống này không lớn.” Tần Dã nói: “Thông thường mà nói một khu vực bào tử trong một quý chỉ có một lần phát tán.” “Vì chúng ta vừa rồi đã gặp phải, sau này đáng lẽ sẽ không đến mức đó nữa.” Mọi người không khỏi cười khổ, tình huống tệ nhất bây giờ hơi có một chút chuyển biến, đối với họ vậy mà cũng đã được coi là một tin tốt.

“Chư vị làm sao vậy?” “Các anh đều là tinh anh mà!

Tinh anh trong tinh anh!” “Không lẽ chút chuyện này đã lùi bước rồi sao!” “Sóng lớn cá càng đắt!” “Nơi này tà môn như vậy!

Bảo bối bên dưới chắc chắn không thiếu!” “Chỉ cần chúng ta thuận lợi tìm hiểu rõ thứ bên trong!

Phần thưởng tôi hứa với các anh trước đó sẽ nhân đôi!” Trịnh Bách Vạn có lẽ không hiểu đánh trận, không biết xuống mộ.

Nhưng có một điều, ông ta thực sự hiểu nhân tính, và cũng sở hữu cái vốn để lợi dụng nhân tính!

Trên thế giới này mọi thứ đều có thể dùng giá trị để định lượng!

Kể cả mạng sống cũng vậy, nên ông ta sẽ trực tiếp đưa ra một cái giá mà bạn không thể từ chối.

Mọi người không nói nhiều, nhưng từ việc họ lại bắt đầu thu dọn đồ đạc là có thể thấy, cái giá mà Trịnh Bách Vạn đưa ra lúc này họ vô cùng hài lòng.

Tuy rằng mọi người đã chấp nhận giao dịch lần này, nhưng trên đường đi họ cũng đặc biệt cẩn thận.

Phần thưởng này rất tốt, nhưng phải có mạng để dùng mới là tốt hơn!

Rất nhanh mọi người đã đến vị trí lối vào hang động.

Mọi người lại căng thẳng, đợt trước chính là ở đây xảy ra sự cố!

Vậy thì bây giờ khả năng họ bị nhắm đến là quá lớn!

“Chư vị, chúng ta bây giờ trước tiên hãy xác định xem mỗi người có chỗ nào không ổn không.” “Sau đó chúng ta hãy tiến vào theo đội hình đã sắp xếp ban đầu.” “Hãy nhớ, nhất định phải bảo vệ an toàn cho ông Trịnh.” A Ninh lập tức sắp xếp mọi người.

Mọi người lập tức bắt đầu xác định, từ đoạn ghi hình mà xem, nếu thực sự trúng chiêu, người đó sẽ trực tiếp mất lý trí, bây giờ nhìn thấy mỗi người đều còn có thể tự xác nhận mình có bị gì không, đây đương nhiên là biểu hiện của việc không sao.

Sau đó Vương Bàn Tử lại nhìn Trịnh Bách Vạn trêu chọc nói: “Ông Trịnh, ông nghìn vạn lần không thể có chuyện gì đâu nhé, nếu không thì chuyến này của chúng ta coi như công cốc rồi.” A Ninh lập tức liếc Vương Bàn Tử một cái đầy bất thiện.

Trịnh Bách Vạn bây giờ là kim chủ của họ, thái độ như vậy của Vương Bàn Tử hiển nhiên là không tôn trọng Trịnh Bách Vạn.

Hắn muốn chọc giận Trịnh Bách Vạn là chuyện của hắn.

Nhưng nếu vì hắn mà lợi ích của họ cũng bị ảnh hưởng, thì đây là một chuyện cực kỳ tệ hại.

Mà Trịnh Bách Vạn hiển nhiên không phải là người nhỏ nhen như vậy.

Lập tức đáp lại: “Anh Vương đừng đùa chứ!

Chương 658

Để tôi biến thành bộ dạng quỷ quái đó thì thật là quá giày vò người." "Huống chi, có các anh bảo vệ, cho dù đó thực sự là yêu ma quỷ quái gì thì cũng chắc chắn không làm gì được tôi đâu." Vương Bàn Tử nghe vậy trong lòng sướng rơn, không kìm được nghĩ hay là mình cũng kiếm tiền lớn đây!

Khả năng ăn nói này quả thực là tuyệt vời!

"Đồng chí Tiểu Tần, vậy chúng ta cũng sắp xuất phát rồi chứ." Khi Vương Bàn Tử nhìn Tần Dã, liền thấy hắn và Trương Kỳ Lân đã đều mang vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm xung quanh.

Vương Bàn Tử đột nhiên cảm thấy không ổn, nhanh chóng rút súng lập tức chuẩn bị tác chiến.

"Đồng chí Tiểu Tần!

Chuyện gì vậy?" "Chẳng lẽ trong số chúng ta thực sự có ai đó trúng chiêu rồi sao?" Vương Bàn Tử nhíu chặt mày lo lắng hỏi.

A Ninh cũng lập tức hô hào những người lính đánh thuê dưới quyền xếp đội hình chuẩn bị chiến đấu!

Còn Trịnh Bách Vạn thì khá thức thời mà ẩn mình trong vòng bảo vệ của đội hình.

Nhìn vị trí đứng của họ, đoán chừng là lúc vừa mới bắt đầu hành động, A Ninh và họ đã nói chuyện rõ ràng với Trịnh Bách Vạn rồi.

Đồng thời, tất cả mọi người cũng đều đang chú ý lẫn nhau, dù sao nếu thực sự như Vương Bàn Tử nói, là trong số họ có người trúng chiêu, thì bây giờ người có khả năng nhất sẽ động dao với họ chính là những người anh em của mình!

“Đừng lo, rắc rối đó vẫn chưa xuất hiện, chỉ là một số món nợ mà chúng ta đã gây ra đang đến tìm chúng ta thôi.” Tần Dã cảnh giác nhìn xung quanh nói.

“Nợ?” Lời vừa dứt, mọi người lập tức hiểu lời Tần Dã có ý gì!

“Má ơi!

Là hải hầu tử đến phải không!” “Bây giờ chúng nó ở đâu!” “Mẹ kiếp!

Sao cứ đúng lúc này lại đến gây phiền phức!” “Chúng ta vốn dĩ chẳng có chuyện gì cả!

Nếu cứ vì chúng nó mà chần chừ như vậy để bọn nó nắm được cơ hội thì làm sao!” Vương Bàn Tử tức giận chửi bới.

Những người khác không ai dám nói nhiều, trên thuyền, mọi người trong đội lính đánh thuê đều đã chứng kiến động tác ra tay của hải hầu tử nhanh đến mức nào!

Bây giờ không nhìn thấy chúng, vậy chắc chắn là bọn gia hỏa đáng sợ này đang ẩn nấp trong bóng tối.

Chúng cũng đang chờ đợi, đợi đến một thời cơ thích hợp mới hành động.

Theo tình hình họ gặp phải thứ này trên thuyền, mọi người đầu tiên có thể xác định được là, về số lượng, lần này sẽ gặp phải hải hầu tử tuyệt đối sẽ không dưới ba con.

Và chúng hiện đang ẩn mình xung quanh họ, chỉ là chúng sẽ không vội tấn công.

Chúng sẽ tiếp tục chờ đợi, đợi đến khi tất cả mọi người đều không chịu nổi hoàn cảnh như vậy nữa mới xông ra tàn sát!

“Đồng chí Tiểu Tần, bây giờ phải làm sao?” “Những thứ này nếu

cứ thế này mà ẩn nấp trong bóng tối, chúng ta thực sự không có cơ hội ra tay!" Vương Bàn Tử nhìn Tần Dã hỏi.

"Xem ra là chúng biết chúng ta đã giết chết hai đồng loại của chúng, cũng biết chúng ta không dễ đối phó." "Thế nên không định tùy tiện ra tay." Tần Dã phân tích.

"Anh Tần, chúng ta cứ chờ đợi thế này cũng không phải là cách phải không?" "Chẳng lẽ chúng không động, chúng ta cũng sẽ không triển khai hành động sao?" A Ninh cũng hỏi.

"Cứ chờ đợi thế này đích xác không phải là cách." Tần Dã ngẩng đầu nhìn xung quanh nói: "Xem ra sẽ có chút phiền phức đây." Lời nói này của Tần Dã lập tức lại khiến tất cả mọi người đều trở nên căng thẳng, họ nhao nhao trợn mắt nhìn Tần Dã.

"Đồng chí Tiểu Tần, lời cậu nói có ý gì?" "Cậu đừng dọa anh em chứ!" "Lời cậu nói rất đáng sợ đó!" Vương Bàn Tử hét lên.

"20 con." Trương Kỳ Lân trầm giọng nói.

"Á?" "20 con gì?" Vương Bàn Tử lập tức bị cách diễn đạt này của Trương Kỳ Lân làm cho hồ đồ.

"Cậu ấy nói là số lượng hải hầu tử đang bao vây chúng ta." "Tổng cộng là 20 con, nhưng chúng đều phân tán rất xa." "Trong các khe đá này, và cả dưới nước, đều có." Tần Dã trầm giọng nói: "Hơn nữa mỗi vị trí của chúng đều rất có bài bản, tuy giữa chúng không đứng quá gần nhau, nhưng đều có thể tạo thành sự phối hợp." "Một khi có một con tấn công, những con khác đều có thể ứng phó cùng nó." "Những con hải hầu tử này quả nhiên không hổ danh là những thợ săn bẩm sinh." "Lặng lẽ hoàn thành những bố trí này, ngay cả nhiều quân đội chính quy cũng chưa chắc đã làm được đến mức này." Vương Bàn Tử lập tức lộ ra vẻ ngơ ngác nhìn Tần Dã.

“Đồng chí Tiểu Tần, cậu đùa cái gì vậy!” “Chúng ta bây giờ đang trong tình thế nguy hiểm như vậy!” “Cậu còn có thời gian rảnh để khen đối thủ của chúng ta sao?” “Theo cách nói của cậu, sự bày binh bố trận lợi hại như vậy của chúng là để đối phó với chúng ta mà!” Vương Bàn Tử bất lực nói.

“Anh Tần, nếu anh đã biết bố trí của chúng, vậy tôi nghĩ anh nhất định cũng biết cách phá giải rồi chứ?” Những gì A Ninh cân nhắc thì thực tế hơn một chút.

Dù sao bất kể trong tình huống nào cũng không quan trọng bằng việc giải quyết những rắc rối này và sống sót.

“Đồng chí Tiểu Tần, nếu cậu thực sự đã nghĩ ra đối sách gì thì ngàn vạn lần đừng giấu giếm nhé!” “Chúng nó chủ yếu là đánh úp bất ngờ!” “Nếu thực sự để chúng ra tay trước!” “Thì chúng ta coi như xong đời rồi!” Vương Bàn Tử càng bất lực hơn.

“Đừng hoảng Bàn Tử, tiền đề của sự bất ngờ chính là một chữ “bất ngờ”.” “Bây giờ tôi và Tiểu Ca đã biết vị trí của chúng.” “Thì muốn bất ngờ e rằng không còn.” Tần Dã nói.

“Đồng chí Tiểu Tần, nhìn vẻ mặt cậu có phải đã có kế hoạch rồi không?” “Nếu có thì mau nói đi, bây giờ lúc này đừng giấu giếm nữa!” “Chuyện này thật sự có thể chết người đó!” Vương Bàn Tử cười hắc hắc nói.

“Các người phụ trách bảo vệ tốt bản thân.” Tần Dã ra lệnh cho tất cả mọi người.

Mọi người lập tức gật đầu đồng ý, điều này dù Tần Dã không nói họ cũng sẽ làm vậy.

Họ bây giờ hy vọng có thể hoàn thành nhiệm vụ thuận lợi sau đó nhận được vinh hoa phú quý mà Trịnh Bách Vạn đã hứa hẹn.

Dù họ có không sợ chết đến đâu, trong tình huống này nên chọn thế nào thì trong lòng cũng rõ ràng!

"Được thôi, đồng chí Tiểu Tần cậu yên tâm đi, bảo toàn mạng sống là chuyện cơ bản nhất!" "Lại còn có cậu và Tiểu Ca ở đây!

Càng là vạn vô nhất thất!" "Nghĩ lại lời cậu nói cũng đúng thật!" "Mối đe dọa lớn nhất của chúng chính là tấn công bất ngờ!

Lại thêm kiểu cắn xé đó." "Bây giờ chúng ta đã biết chúng có ý định gì!" "Hình như thật sự không cần quá lo lắng nữa rồi!" Vương Bàn Tử nhe răng cười nói.

"Bàn Tử, vậy thì anh có thể sẽ thất vọng rồi." "Tôi và Tiểu Ca sẽ không tham gia vào đội hình phòng thủ." Tần Dã nói khẽ, chỉ là ánh mắt hắn suốt quá trình chỉ tập trung vào môi trường xung quanh.

"Đồng chí Tiểu Tần!

Lời cậu nói có ý gì vậy?" "Chẳng lẽ các cậu còn có kế hoạch gì khác sao?" Vương Bàn Tử lập tức hỏi.

Phải biết rằng, bất kể là tấn công hay phòng ngự, hai vị đại thần này mà không có mặt thì toàn bộ hệ số khó khăn đều trực tiếp tăng lên một cấp bậc!

"Chúng tôi sẽ 'lấy đạo của người, trị thân của người'." Tần Dã vừa quan sát xung quanh vừa nói khẽ.

Mọi người nhìn nhau, đối với câu nói này của Tần Dã họ có chút không hiểu.

Họ không hiểu Tần Dã định làm gì.

Kết quả liền thấy Tần Dã và Trương Kỳ Lân trao đổi ánh mắt.

Sau đó trực tiếp một người bên trái, một người bên phải xông ra ngoài.

Tốc độ xông tới của hai người thực sự quá nhanh, đến khi mọi người nhận ra họ có hành động, thì hai người đã leo lên vách đá!

Trong một thoáng xoay người bay lượn, bóng dáng hai người đã xuất hiện phía sau vách đá!

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh!

Những người có mặt thậm chí còn chưa kịp phản ứng, hai bóng người đã biến mất sau bức tường đá. "Trời đất quỷ thần ơi!" "Hai người này đúng là phái hành động mà!" Vương Bàn Tử lẩm bẩm ngây người. "Bàn Tử!

Bọn chúng đến rồi!

Không muốn chết thì đừng có lơ là!" tiếng A Ninh hét lên vang tới.

Vương Bàn Tử ngây người thì ngây người, nhưng là một tay đổ đấu lão luyện kinh nghiệm phong phú, hắn tuyệt đối sẽ không mất tập trung đến mức đó!

Cùng lúc Vương Bàn Tử đảo mắt, họng súng lập tức cũng xoay chuyển theo!

Lúc này, một con Hải Hầu Tử từ trong vách đá lao ra. "Bắn!" A Ninh lập tức ra lệnh.

Các thành viên lính đánh thuê lập tức chĩa súng về phía Hải Hầu Tử xả đạn lia lịa!

Là loài săn mồi nổi tiếng trên biển, thực lực của Hải Hầu Tử đúng là không thể nghi ngờ.

Dù cho lúc này toàn thân đang ở trên không, nhưng ngay khi lính đánh thuê nổ súng, nó vẫn lập tức điều chỉnh thân hình!

Chỉ là động tác của chúng rõ ràng có chút hoảng loạn.

Trong lúc né tránh, vai của nó vẫn bị vài phát đạn găm trúng.

Mà con Hải Hầu Tử này cũng không biết có phải thực sự quá xui xẻo hay không.

Khi nó rơi xuống đất, vậy mà lại đúng lúc đáp xuống trước mặt Vương Bàn Tử.

Chương 659

Cơ hội tự dâng đến tận miệng như vậy, Vương Bàn Tử tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ!

Chỉ thấy hắn lập tức chĩa họng súng, nhắm thẳng vào Hải Hầu Tử.

Đáng thương thay cho con Hải Hầu Tử kia vừa mới chạm đất, có lẽ còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, Vương Bàn Tử đã xả ra một loạt đạn súng phun!

Đạn như mưa tuôn, trực tiếp oanh nát con Hải Hầu Tử trước mặt.

Hải Hầu Tử nặng nề rơi xuống đất, trong tiếng rên rỉ không ngừng, rất nhanh đã không còn động tĩnh!

Vương Bàn Tử có chút ngây người, hắn chớp chớp mắt nhìn con Hải Hầu Tử trước mặt.

Rồi sau đó dùng vẻ mặt nghi hoặc nhìn về phía A Ninh. "Cái đó, Bàn gia không có ý không tôn trọng các cô đâu nhé!

Cái bọn cô gặp trên thuyền hồi đó với cái này là cùng một loại sao?" Sau khi thuận lợi giải quyết Hải Hầu Tử trên thuyền, A Ninh cũng đã kể lại chuyện họ gặp phải cho Vương Bàn Tử nghe.

Theo lời kể của họ, Vương Bàn Tử cho rằng loài Hải Hầu Tử này tuyệt đối là một thứ gì đó vô cùng khó nhằn.

Nhưng không ngờ lại dễ dàng giải quyết như vậy.

Điều này thực sự nằm ngoài dự đoán của hắn, hắn không khỏi tự hỏi, rốt cuộc là con Hải Hầu Tử mà họ gặp bây giờ khác với trước đây, hay là lính đánh thuê Dã Lang chỉ có hư danh. "Không đúng." A Ninh lập tức nói: "Khi chúng tôi gặp Hải Hầu Tử trên thuyền, tốc độ

của chúng cực kỳ nhanh nhẹn.

Ngay cả trong không gian cực kỳ chật hẹp, nó cũng có thể dựa vào thân pháp của mình để né tránh đạn.

Nhưng con này, ngay từ khi xuất hiện đã không đúng rồi!

Tốc độ của nó quá chậm!

Hành động cũng rất hỗn loạn!

Điều này hoàn toàn không cùng đẳng cấp với những gì chúng tôi gặp phải lúc đó!" "Vậy à." Nghe giọng điệu qua loa của Vương Bàn Tử, A Ninh biết Vương Bàn Tử không hề tin lời giải thích của mình, nhưng A Ninh cũng không định giải thích thêm.

Dù sao, đối với kiểu người như Vương Bàn Tử, cô biết càng giải thích mọi chuyện sẽ càng phiền phức.

Ngay lúc này, mọi người liền nghe thấy sau bức tường đá liên tiếp truyền đến tiếng kêu thảm thiết!

Mọi người nhanh chóng quay đầu lại, kinh ngạc nhìn thấy Hải Hầu Tử liên tục nhảy ra từ phía sau vách đá.

Có một con vừa phóng lên, cả thân thể đang lao vút giữa không trung, chỉ thấy một ánh đao lóe lên đã chém con Hải Hầu Tử đó thành hai nửa!

Ngay lập tức, tất cả mọi người đều hiểu ra!

Hóa ra, sở dĩ con Hải Hầu Tử vừa rồi lại hỗn loạn như vậy, căn bản không phải vì lý do vô nghĩa như 'không lợi hại bằng trên thuyền'!

Hoàn toàn là vì trong sơn động này, thân phận giữa các Hải Hầu Tử đã thay đổi!

Hải Hầu Tử từ kẻ bất ngờ tấn công đã trở thành kẻ bị bất ngờ tấn công.

Chúng cũng từ thợ săn hoàn toàn biến thành con mồi!

Mà vào lúc này, mọi người cũng hiểu Tần Dã nói "hãy tự bảo vệ mình" là có ý gì.

Đám Hải Hầu Tử đang rơi xuống đã hoàn toàn không còn để ý đến họ nữa.

Tất cả đều đang liều mạng tháo chạy ra ngoài!

Hiện tại chúng đang hoảng sợ, nhưng đồng thời cũng cực kỳ hung hãn!

Điều này rất phổ biến trong tự nhiên, hiện giờ chúng dưới sự thúc đẩy của nỗi sợ hãi bản năng, trong đầu chỉ còn lại khái niệm liều mạng tháo chạy để sống sót!

Mà trong quá trình này, chúng cũng sẽ tấn công bất kể thứ gì cản đường.

Nhưng may mắn là lúc này, chúng vẫn coi việc bỏ chạy là ưu tiên hàng đầu!

Tuyệt đối sẽ không dây dưa quá nhiều với họ!

Vì vậy, họ chỉ cần lo làm sao xây dựng phòng thủ tốt, tự bảo vệ mình là không sao cả. "Tuyệt vời, hóa ra Tiểu Tần đồng chí nói 'gậy ông đập lưng ông' là ý này!" Vương Bàn Tử thở phào nói. "Cho nên vừa nãy hai người họ mới dùng tốc độ nhanh nhất mà xông lên!

Tốc độ của Hải Hầu Tử cực kỳ đáng sợ.

Một khi để chúng phát hiện ra, chúng nhất định sẽ hành động ngay lập tức!

Cho nên họ phải dùng tốc độ nhanh nhất, khi lũ Hải Hầu Tử còn chưa kịp phản ứng thì đã ra tay đánh tan chúng trước!" "Đúng là một phán đoán tuyệt vời, đáng sợ hơn là thực lực có thể chống đỡ được

phán đoán đó!" A Ninh thở dài cảm thán. "Dù sao thì chuyện này đã giải quyết rồi, lũ Hải Hầu Tử này cũng ngoan ngoãn bỏ chạy rồi!" Vương Bàn Tử vừa định nói rằng đã có thể tiếp tục lên đường, thì thấy Tần Dã và Trương Kỳ Lân cứ như phát điên, bất chấp tất cả tiếp tục xông lên truy sát Hải Hầu Tử.

Lần này khiến Vương Bàn Tử và những người khác đều ngơ ngác.

Hai người này là tình huống gì vậy?

Phát điên rồi sao?

Trực tiếp là muốn tiêu diệt sạch sẽ lũ Hải Hầu Tử này à!

Đáng thương cho lũ Hải Hầu Tử này, vốn là những kẻ săn mồi trên biển, dù không xưng bá chủ nhưng cũng khiến thuyền bè xung quanh nghe tiếng đã khiếp vía!

Kết quả là hôm nay, tộc quần oai phong như vậy lại bị hai người truy sát đến mức gần như chết sạch!

Nghĩ đến mà thấy có chút đáng thương thật!

Cho đến khi con Hải Hầu Tử cuối cùng gục xuống, Tần Dã và Trương Kỳ Lân còn quan sát kỹ lũ Hải Hầu Tử nằm trên mặt đất.

Sau khi xác nhận tất cả Hải Hầu Tử đều không còn động tĩnh, hai người mới cất đao. "Tiểu Tần đồng chí, các cậu ra tay hơi bị tàn nhẫn đấy nhé!

Nhiều Hải Hầu Tử thế này mà các cậu không chừa lại lấy một con sống sót!" Vương Bàn Tử thở dài nói. "Để lại cho chúng một con để chúng tổ chức thêm nhiều Hải Hầu Tử đến gây phiền phức cho chúng ta à?

Chuyện đó tôi không làm được đâu." Tần Dã nói. "Cái gì?

Số lượng này còn chưa phải toàn bộ tộc quần của chúng ư?

Cho dù chúng là động vật sống theo bầy đàn!

Thì cũng phải bầy đàn đến mức nào chứ!" Vương Bàn Tử khó tin hét lên. "Thực ra điểm này tôi cũng không thể xác định.

Chỉ là rủi ro quá lớn, nếu gặp phải lũ Hải Hầu Tử này ở môi trường bên ngoài, số lượng chúng có bao nhiêu cũng không thành vấn đề.

Nhưng nếu chúng ta gặp phải rắc rối khác thì sao?

Nếu là những cơ quan mà chỉ một động tác thừa thãi cũng có thể khiến chúng ta mất mạng thì sao?

Nếu lúc đó chúng xuất hiện, cho dù chúng ta có thể đối phó với Hải Hầu Tử, nhưng những cơ quan kia bị kích hoạt, e rằng chúng ta cũng khó mà sống sót." Tần Dã giải thích logic hành động của mình và Trương Kỳ Lân cho mọi người.

Lời giải thích này lập tức khiến tất cả mọi người đều nhìn Tần Dã với vẻ mặt kinh ngạc.

Không phải nói phán đoán của hắn có vấn đề gì!

Họ phải thừa nhận, phán đoán của Tần Dã vô cùng chính xác.

Đặc biệt là đối với A Ninh.

Trong nhiều nhiệm vụ đã thực hiện trước đây, những chuyện cần diệt sạch cũng không ít.

Và mỗi lần họ đều thực sự làm được điều đó.

Tuy tàn nhẫn, nhưng trong môi trường 'cá lớn nuốt cá bé' đó, đây cũng là lựa chọn bắt buộc của họ.

Chương 660

Mà nói về mối quan hệ giữa họ và Hải Hầu Tử, so với việc thực hiện nhiệm vụ trước đây thì càng đúng như vậy.

Trước kia ít nhất cũng là chuyện giữa người với người, mà mối quan hệ giữa người với người vì nhiều nguyên nhân đã rất phức tạp rồi.

Còn bây giờ, mối quan hệ giữa họ và Hải Hầu Tử lại đơn thuần hơn nhiều!

Đó là mối quan hệ thuần túy nhất: ăn thịt và bị ăn thịt!

Giống như con Hải Hầu Tử bỏ trốn lúc đó, việc đầu tiên sau khi rời đi là dẫn tộc quần quay lại báo thù!

Có thể hình dung được, nếu lần này lại để chúng rời đi, chắc chắn sau này chúng sẽ dẫn theo nhiều Hải Hầu Tử hơn quay lại.

Ngay cả khi xét từ điểm này, tiêu diệt chúng cũng tuyệt đối không sai.

Nhưng nghĩ như vậy là một chuyện, có làm được hay không lại là chuyện khác.

Con người ai cũng có lòng trắc ẩn, đặc biệt là khi ở vị thế cao.

Trong hoàn cảnh này mà vẫn có thể quả quyết như vậy thì quả thực rất đáng nể.

Đặc biệt là sự quả quyết như vậy lại xuất hiện ở một sinh viên.

Điều này càng khiến người ta không ngờ tới. "Tuổi còn nhỏ mà đã có thể sát phạt quyết đoán đến mức này!

Tần Dã này thực sự quá đáng sợ!" A Ninh cau mày lẩm bẩm.

"Tiểu Tần đồng chí, anh phải nói với cậu một câu!

Anh thực sự càng bội phục cậu hơn!

Trong hoàn cảnh này lại có thể sát phạt quyết đoán như vậy, chuyện này người thường tuyệt đối không làm được đâu!" Vương Bàn Tử thì trực tiếp hơn, lập tức giơ ngón cái về phía Tần Dã. "Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên mà!

Thấy biểu hiện vừa rồi của các vị, tôi càng tự tin hơn vào hành động lần này của chúng ta!

Vì hiện tại rắc rối đã được giải quyết, chúng ta hãy tiếp tục lên đường thôi!" Trịnh Bách Vạn nói.

Mọi người lần lượt gật đầu, tuy nói giải quyết được Hải Hầu Tử đúng là một chuyện đáng mừng.

Nhưng họ vẫn còn nhớ, ở nơi này rắc rối thực sự không phải là lũ Hải Hầu Tử này. "Ông Trịnh nói đúng đấy!

Nơi này không phải chỉ hơi tà môn đâu!

Chủ nhân mà chúng ta thấy trước đây còn chưa xuất hiện mà!

Chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời đi thì hơn!

Kẻo đến lúc đó lại xảy ra biến cố gì!" Vương Bàn Tử thở dài nói.

Đang nói, liền thấy một con Hải Hầu Tử đột nhiên bật dậy từ mặt đất, rồi trực tiếp rơi xuống trước mặt họ.

Con Hải Hầu Tử này lúc này mắt trợn tròn, rõ ràng là vô cùng phẫn nộ!

Chỉ là trên người nó đã chi chít vết thương, với thương tích như vậy, dù trông nó có đáng sợ đến đâu, những người có mặt cũng căn bản không để vào mắt. "Hay đấy, vậy mà còn một con chưa chết hẳn!" Một lính đánh thuê nhìn thấy liền bật ra tiếng cười khinh miệt.

Không nói nhiều, hắn ta trực tiếp xả đạn vào con Hải Hầu Tử.

Mà con Hải Hầu Tử đó quả nhiên đã đến đường cùng, vậy mà cứ đứng đó chịu tất cả đạn găm vào người.

Rồi trực tiếp ngã xuống đất. "Hắc hắc, xem ra ngay cả cái gọi là Hải Hầu Tử này, bị thương nặng như vậy cũng chỉ có thế thôi!" Lính đánh thuê cười lạnh nói. "Con Hải Hầu Tử này không ổn." Tần Dã cau mày nói: "Trên người nó không có chút khí tức nào, nó không nên còn sống!" Mọi người nhìn nhau, nếu xét từ góc độ sự thật, việc con Hải Hầu Tử vừa rồi bật dậy quả thực là một sự thật không thể chối cãi!

Nhưng sau hai trận chiến trên thuyền và vừa nãy, địa vị của Tần Dã trong lòng họ là khá cao!

Họ sẽ không dễ dàng nghi ngờ phán đoán của Tần Dã. "Có phải là vì lúc đó nó đã kiệt sức rồi, cho nên anh và Tiểu Ca mới không cảm nhận được?

Nghĩ lại vừa nãy xem!

Lúc nổ súng, con Hải Hầu Tử này cứ đứng yên một chỗ chịu tất cả đạn găm vào người!

Với sự nhanh nhẹn của Hải Hầu Tử, nếu chúng còn sức di chuyển, muốn né tránh đợt bắn vừa rồi tuyệt đối không thành vấn đề!" Vương Bàn Tử đưa ra suy đoán của mình. "Tôi cũng mong là như cậu nói.

Nhưng không thể, nếu trong lúc chiến đấu, trong tình huống khí tức quá yếu thì tôi và Tiểu Ca quả thực có khả năng bỏ sót!

Nhưng lúc đó chúng tôi là sau khi kết thúc chiến đấu mới kiểm tra chiến trường.

Chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra." Mọi người lại nuốt một

ngụm nước bọt, cũng không biết có phải là trùng hợp hay không.

Nếu lời Tần Dã nói quả thực không sai!

Vậy thì điều đó có nghĩa là thứ vừa nhảy ra kia thực chất là một thứ đã chết từ lâu!

Một thứ đáng lẽ đã chết lại đang hoạt động, trong đầu mọi người lập tức nảy ra một khả năng! "Các vị, các vị nói xem có phải thực sự là chuyện trùng hợp đến vậy không?" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt hỏi những người khác.

Lúc này, sắc mặt mỗi người đều khó coi cực độ, hiển nhiên ý nghĩ này của Vương Bàn Tử không chỉ riêng mình hắn có! "Chắc không trùng hợp đến vậy đâu nhỉ?

Chẳng lẽ chúng ta thực sự gặp phải sao?" Các lính đánh thuê từng người một cũng theo đó mà căng thẳng. "Vãi chưởng!

Chúng ta không đến nỗi xui xẻo đến vậy chứ!" Vương Bàn Tử cảm thán: "Đoàn người đến trước cũng chỉ gặp phải một rắc rối này thôi mà!

Còn chúng ta thì hay rồi!

Ngoài chủ nhân ra vậy mà còn kèm theo hai 'sản phẩm phụ'!

Chắc không xui xẻo đến thế đâu nhỉ?

Cái thứ đó vừa nãy không phải sau khi trúng đạn thì ngã xuống đất không nhúc nhích nữa sao?

Nghĩ lại cái mà chúng ta thấy trong hình ảnh lúc đó xem!

Cái người đó sau khi trúng đạn vẫn còn có thể nhảy nhót lung tung mà!" Lính đánh thuê vội vàng nói.

Mặc dù bây giờ hắn ta vẫn đang cố gắng bác bỏ khả năng này!

Nhưng từ biểu cảm trên mặt hắn ta có thể biết, lời nói này của hắn chẳng qua là đang trốn tránh hiện thực mà thôi! "Dù sao thì, nhân lúc thứ này vẫn còn yên phận, chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời đi đã!" Hạo Thiên Chân nói. "Đúng đúng đúng!

Bất kể cái thứ này là sao đi nữa!

Chúng ta bây giờ nhanh chóng rời đi mới là thượng sách!

Nếu không thật sự để cái thứ này đứng dậy!

Rắc rối của chúng ta sẽ lớn lắm!" Vương Bàn Tử lập tức phụ họa.

Kết quả là lời hắn vừa dứt, liền nghe thấy một trận động tĩnh, còn chưa đợi mọi người kịp phản ứng!

Bóng dáng Hải Hầu Tử đã rơi xuống phía sau một lính đánh thuê!

Chương 661

Từ vết thương do đạn bắn ra trên người nó vẫn đang tuôn máu tươi.

Mọi người cũng có thể xác định, con Hải Hầu Tử này nhất định chính là con vừa nãy bị lính đánh thuê bắn!

Khoảnh khắc này, mọi tâm lý may mắn đều tan biến!

Tất cả mọi người đều hiểu mọi chuyện quả thực đã đến cục diện tồi tệ nhất!

Đúng như họ tự nói!

Sau khi gặp phải hai rắc rối "kèm theo", họ quả thực đã gặp phải rắc rối lớn nhất này! "Vãi chưởng!

Vận may của chúng ta còn có thể xui xẻo hơn nữa không chứ!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, lập tức rút súng phun ra xả vào con Hải Hầu Tử trước mặt!

Kết quả là con Hải Hầu Tử vừa nãy còn chỉ có thể chịu đạn, ngay khoảnh khắc này đột nhiên như sống lại!

Chỉ thấy thân hình nhanh chóng lóe lên, lập tức với tốc độ cực nhanh né tránh được đợt bắn của Vương Bàn Tử.

Rồi sau đó nhanh chóng di chuyển trong hang động, đến khi nó chạm đất lần nữa đã ở phía sau Vương Bàn Tử.

Toàn bộ tốc độ này quả thực còn nhanh hơn cả bản thân Hải Hầu Tử! "Có lầm không!

Cái thứ chết tiệt này sao lại nhắm vào Bàn gia chứ!" Vương Bàn Tử hét lớn, lúc này muốn chạy trốn hiển nhiên là hơi muộn rồi.

Chỉ thấy nó vung móng vuốt sắc nhọn tấn công thẳng vào mặt Vương Bàn Tử.

Ngay khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Vương Bàn Tử cảm thấy một lực mạnh truyền đến từ gáy mình.

Không đợi Vương Bàn Tử kịp phản ứng, một lực mạnh mẽ trực tiếp kéo Vương Bàn Tử bay ra ngoài.

Vương Bàn Tử cả người bay lơ lửng giữa không trung, nhất thời thậm chí còn chưa kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Đến khi hắn nặng nề rơi xuống đất, rồi định thần nhìn lại, thì thấy Tần Dã lúc này rõ ràng đã đối đầu với con Hải Hầu Tử kia.

Hải Hầu Tử gầm lên một tiếng, móng vuốt sắc nhọn nhanh chóng chém xuống.

Tần Dã nhanh chóng rút đao chống đỡ, khoảnh khắc hai bên va chạm, Tần Dã thuận thế nhảy lên, một cước đạp mạnh vào mặt Hải Hầu Tử.

Cú này uy lực quả thực không nhỏ, chỉ một cú đã trực tiếp khiến thân thể Hải Hầu Tử không kiểm soát được mà ngửa về phía sau.

Tuy nhiên, cú tấn công trước đây trên thuyền còn trực tiếp đá bay cả con Hải Hầu Tử, nhưng bây giờ chỉ khiến thân nó ngửa ra sau một chút.

Điều đó đã đủ để chứng minh rằng con Hải Hầu Tử hiện tại không còn là Hải Hầu Tử ban đầu nữa.

Con Hải Hầu Tử nhanh chóng điều chỉnh lại thân hình, lần nữa lao về phía Tần Dã.

Tần Dã nghiêng người nhanh chóng né tránh đòn tấn công của Hải Hầu Tử, còn thuận thế xoay người, sau đó trực tiếp vung khảm đao

chém vào người Hải Hầu Tử.

Nhát đao này lập tức găm vào cơ thể Hải Hầu Tử, nhưng không lâu sau thì dừng lại!

Tần Dã khẽ nhướng mày, khi lưỡi đao chém qua, hắn rõ ràng cảm nhận được một lực cản khó hiểu!

Lực cản này không phải là da thịt và xương cốt của Hải Hầu Tử. "Thì ra là vậy, là chuyện này sao!" Tần Dã khẽ cau mày, thấy đợt tấn công tiếp theo của Hải Hầu Tử đã ập xuống.

Tần Dã nhanh chóng lùi lại bên cạnh mọi người. "Tiểu Tần đồng chí!

Sao rồi!

Cậu không sao chứ!

Mẹ kiếp!

Con Hải Hầu Tử này sao lại lợi hại đến vậy!

Chẳng lẽ nó bị nhập hồn rồi sao!" Vương Bàn Tử vội vàng hét lên. "Thuần túy hơn cả nhập hồn một chút." Tần Dã nói: "Vừa nãy khi chém vào cơ thể Hải Hầu Tử, tôi cảm thấy bên trong cơ thể nó có một cảm giác khác lạ.

Tôi nghĩ hẳn là có thứ gì đó đã trực tiếp chui vào cơ thể Hải Hầu Tử, đang điều khiển cái thân thể này!" Vừa nghe lời này, mọi người lại một lần nữa kinh ngạc!

Chui vào cơ thể Hải Hầu Tử, dùng phương thức trực tiếp nhất để khống chế Hải Hầu Tử!

Nói đến chuyện này thì trong tự nhiên cũng không phải chưa từng thấy.

Một số sinh vật sẽ trong một số tình huống cần thiết mà khoác lên

mình da của sinh vật khác, để ngụy trang.

Nhưng loại ngụy trang đó rốt cuộc chỉ là ngụy trang cơ bản nhất!

Về bản chất mà nói, nó vẫn là nó!

Nhưng bất kể là đối với Hải Hầu Tử, hay là những thành viên của nhóm trước mà họ thấy trong hình ảnh!

Những gì chúng thể hiện ra đều không phải là loại ngụy trang sơ cấp như vậy!

Đây là một kiểu chiếm đoạt hoàn toàn, trực tiếp dùng cách triệt để nhất để xâm chiếm hoàn toàn cái thân thể này.

Rồi khiến cái thân thể này làm theo ý muốn của mình! "Chết tiệt!

Đội trưởng A Ninh, trước đây các cô có từng gặp loại này chưa?" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt hỏi. "Chưa bao giờ, tôi thậm chí còn chưa từng nghĩ trên thế giới này lại có loại sinh vật như vậy.

Vì một mục đích nào đó, mổ bụng người khác, rồi để mình chui vào như một đứa trẻ sơ sinh thì tôi đã chứng kiến nhiều rồi.

Nhưng loại quái vật trực tiếp tiếp quản quyền kiểm soát toàn bộ cơ thể này, tôi thậm chí không dám tưởng tượng trên thế giới này lại có loại quái vật như vậy tồn tại." A Ninh nói. "Nhưng cho dù thực sự đã chiếm giữ như vậy đi nữa!

Đạn của chúng ta không lẽ chỉ bắn vào lớp da ngoài cùng thôi sao!

Tại sao quái vật bên trong vẫn không hề hấn gì!

Còn nữa, nhát chém của Tiểu Tần đồng chí, cậu không phải cảm thấy mình thực sự đã chém trúng thứ này sao!

Tại sao lại không có tác dụng gì chứ?" Vương Bàn Tử vội vàng nói.

Cho dù đây thực sự là một con quái vật có thể trực tiếp chiếm giữ cơ thể người khác đi nữa!

Kiểu đao thương bất nhập gì đó không phải là hơi quá đáng rồi sao! "Đã nói là quái vật rồi, đương nhiên không thể dùng lẽ thường để suy luận được chứ." Tần Dã trầm giọng nói. "Vậy Tiểu Tần đồng chí, bây giờ chúng ta phải làm sao đây?" Vương Bàn Tử lo lắng hỏi. "Nói thật thì thứ này quả thực khá khó đối phó, không biết là do cây đao này, hay là do năng lực của tôi.

Những đòn tấn công vừa nãy đều không gây ra sát thương chí mạng cho nó." Tần Dã chống cằm, vẻ mặt quan sát thế trận của con Hải Hầu Tử trước mặt.

Lần này khiến Vương Bàn Tử không khỏi sốt ruột. "Trời ơi Tiểu Tần đồng chí!

Lúc này là lúc nào rồi!

Cậu còn tâm trí nói chuyện này nữa!" "Các cậu cứ chui vào cái đạo động kia trước đi!

Tôi và nó dây dưa một lát rồi sẽ đuổi theo." Tần Dã nói. "Ý cậu là cậu ở lại chặn hậu?" Vương Bàn Tử run rẩy nói. "Đừng nói quá vĩ đại như vậy, chỉ là kéo dài thời gian một chút thôi.

Chương 662

Đợi đến khi các cậu rút hết vào trong tôi sẽ theo sau." Tần Dã nói: "Vì hiện tại chúng ta đang đối mặt với con quái vật chưa rõ lai lịch này, cách làm này mới là sáng suốt nhất." "Nhưng, nếu Hải Hầu Tử cũng chui vào thì sao?" Vương Bàn Tử lo lắng nói. "Yên tâm đi, chuyện đó sẽ không xảy ra đâu." Lời Tần Dã vừa dứt, không đợi Vương Bàn Tử kịp phản ứng, con Hải Hầu Tử đã gầm gừ lao về phía họ.

Lần này, thế tấn công của Hải Hầu Tử rõ ràng hung hãn hơn nhiều.

Mang một vẻ không xé xác những người có mặt thành vạn mảnh thì tuyệt đối sẽ không dừng lại.

Tần Dã cũng không nói nhiều, trực tiếp xông lên rút đao va chạm với Hải Hầu Tử. "Chạy mau!" Phải nói rằng những người có mặt đều là những lão làng giang hồ lăn lộn nhiều năm rồi.

Trong những lúc cần thiết, nên đưa ra lựa chọn gì thì thực sự không cần người khác phải chỉ bảo.

Mỗi người trong lòng đều rất rõ, vào lúc này, sự do dự sẽ chỉ đổi lấy kết cục diệt vong!

Mọi người nhanh chóng quay đầu, lần lượt xông vào đạo động. "Tiểu Tần đồng chí!

Mau vào đi!" Sau khi xác nhận người cuối cùng cũng đã xông vào đạo động, Vương Bàn Tử lập tức hét về phía Tần Dã. "Đồ ngốc!

Tôi thấy rồi!" Tần Dã trong lòng chợt chùng xuống, quả nhiên, ngay khoảnh khắc Vương Bàn Tử hét lên một tiếng đó, ánh mắt Hải

Hầu Tử cũng lập tức khóa chặt lấy họ.

Nó nhanh chóng giáng một móng vuốt xuống Tần Dã, ngay khoảnh khắc Tần Dã né tránh và lùi lại, nó lập tức đổi hướng lao về phía Vương Bàn Tử và những người khác. "Đồ Béo chết bầm!

Sau này không có chuyện gì thì ngậm cái mồm của cậu lại cho tôi!" Lính đánh thuê thấy vậy vội mắng lớn!

Chỉ là tiếng kêu la như vậy thì có ý nghĩa gì chứ?

Chỉ trong nháy mắt, Hải Hầu Tử đã lao đến cửa động. "Suỵt suỵt suỵt!

Cứ biết làm ồn ào!

Có thời gian nói mấy lời vô nghĩa này sao không mau nổ súng đi!" Vương Bàn Tử một mặt là để giải tỏa sự lúng túng của mình, mặt khác đây cũng thực sự là điều họ nên làm nhất lúc này!

Hắn nhanh chóng giơ súng lên, ngay khoảnh khắc sắp bóp cò, Trương Kỳ Lân nhanh chóng xông đến cửa động.

Ngay sau đó một cước đạp mạnh vào người Hải Hầu Tử, rồi lại một đao chém xuống.

Cũng chỉ chém được vào lớp da của nó!

Lần này lại khiến Vương Bàn Tử càng thêm kinh ngạc!

Nếu nói khảm đao Tần Dã dùng chỉ là vũ khí do lính đánh thuê đưa cho hắn, thì Hắc Kim Cổ Đao mà Trương Kỳ Lân sử dụng tuyệt đối là cực phẩm rồi!

Trong kinh nghiệm đổ đấu trước đây của họ, cây Hắc Kim Cổ Đao này không biết đã chém chết bao nhiêu Tống tử, Cán thi rồi!

Kết quả là lần này, hiệu quả khi dùng nó chém vào con Hải Hầu Tử này lại y hệt như dùng thứ đồ chơi bình thường!

Trò đùa này có lẽ hơi quá rồi!

Nhưng Vương Bàn Tử có thể kinh ngạc hoang mang, Trương Kỳ Lân thì không.

Không đợi Hải Hầu Tử hành động tiếp theo, Trương Kỳ Lân hai tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, chân phát lực, trực tiếp đẩy cả con Hải Hầu Tử ra ngoài!

Chỉ là sức mạnh của con Hải Hầu Tử đó thực sự quá lớn, sau khi bị đẩy ra một đoạn đường, nó đã vững vàng ổn định lại thân hình! "Vãi chưởng!

Con quái vật điều khiển Hải Hầu Tử này cũng quá phi lý rồi!

Ngay cả sức mạnh của Tiểu Ca mà nó cũng đỡ được!" Vương Bàn Tử trong lòng rất rõ, Trương Kỳ Lân tuy không cao lớn, nhưng sức mạnh lại vô cùng kinh người.

Cây Hắc Kim Cổ Đao trên tay cậu ấy, người thường đừng nói là vung lên, ngay cả muốn cầm thôi cũng đã tốn sức rồi!

Nhưng Trương Kỳ Lân sử dụng lại uy phong lẫm liệt như vậy.

Đủ để thấy sức mạnh của Trương Kỳ Lân!

Nhưng con Hải Hầu Tử này, vậy mà lại có thể chống cự lại bằng sức mạnh tương đương khi Trương Kỳ Lân xung phong!

Con Hải Hầu Tử đứng vững lập tức giơ tay chuẩn bị tấn công Trương Kỳ Lân!

Chỉ trong khoảng thời gian trì hoãn ngắn ngủi này, Tần Dã cũng đã đuổi kịp.

Theo đó lại là một đao chém thẳng vào sau gáy Hải Hầu Tử.

Hải Hầu Tử lập tức bị đòn tấn công bất ngờ này đánh cho choáng váng.

Nhưng vẫn nhanh chóng điều chỉnh lại.

Không đợi Hải Hầu Tử có hành động tiếp theo, Trương Kỳ Lân đã lại một đao chém vào người Hải Hầu Tử.

Hải Hầu Tử vừa xoay người, đòn tấn công của Tần Dã đã theo sau!

Hai người cứ như vậy liên tục di chuyển vị trí, không ngừng vung đao tấn công Hải Hầu Tử!

Mọi người lập tức đều nhìn ngây người.

Lối tấn công của hai người này quả thực quá mức trôi chảy.

Mỗi lần tấn công đều giáng xuống ngay khoảnh khắc Hải Hầu Tử vừa xoay người để lộ điểm mù thị giác!

Trong toàn bộ quá trình tấn công, hai người chưa từng có chút giao tiếp nào.

Nhưng hành động của họ lại có thể ăn ý đến vậy!

Nhìn nhịp điệu hành động của hai người, mọi người thậm chí không khỏi nghĩ, hai người này khi cùng tấn công chẳng lẽ ngay cả nhịp thở cũng đồng bộ sao!

Mặc dù Hải Hầu Tử cậy da dày thịt béo!

Ngay cả khi liên tục chịu nhiều đòn tấn công như vậy vẫn không có tổn thương rõ rệt.

Nhưng từ trạng thái của Hải Hầu Tử có thể thấy, liên thủ tấn công của họ vẫn gây ra ảnh hưởng không nhỏ cho Hải Hầu Tử.

Cảm nhận trực quan nhất là, nhịp độ tấn công của Hải Hầu Tử rõ ràng đã bị rối loạn! "Được!

Một lần không được thì mười lần!

Mười lần không được thì một trăm lần!

Bây giờ hoàn toàn là Tiểu Tần đồng chí và Tiểu Ca đang đè Hải Hầu Tử ra đánh!

Cứ tấn công như vậy chắc chắn có thể hạ gục con súc sinh này!" Vương Bàn Tử siết chặt nắm đấm hưng phấn hét lên: "Nhưng mà Tiểu Thiên Chân, cậu có từng thấy hai người này liên thủ như vậy chưa?" Trước điều này, Hạo Thiên Chân cũng chỉ đành bất lực lắc đầu. "Tôi cũng nghĩ vậy!

Nếu chúng ta thực sự có cơ hội chứng kiến sự phối hợp như vậy của họ thì chúng ta không thể nào quên được.

Hai tên này đều là quái vật mà!

Rõ ràng là lần đầu tiên liên thủ như vậy, vậy mà lại có thể ăn ý đến thế!" A Ninh và những người khác vừa nghe lời này, tất cả mọi người cũng lập tức trợn tròn mắt.

Tần Dã và Trương Kỳ Lân là cao thủ, điểm này họ sẽ không nghi ngờ!

Sự tương hỗ giữa các cao thủ có thể khiến họ tạo ra sự phối hợp như vậy cũng không có gì đáng ngạc nhiên!

Nhưng liệu chỉ dựa vào sự tương hỗ đó có thể khiến hai người lần đầu phối hợp lại ăn ý đến mức này không?

Thế giới này thật sự quá bất công!

Tại sao có thể để hai con quái vật như vậy tồn tại trên thế giới này chứ?

Chương 663

Tất cả mọi người đều không chớp mắt nhìn Tần Dã và Trương Kỳ Lân vây công Hải Hầu Tử!

Họ thậm chí dần dần không còn cảm thấy con Hải Hầu Tử này có gì đáng sợ nữa!

Cảm giác hai người này cứ đánh như vậy, con Hải Hầu Tử này chắc chắn cũng sẽ bị họ chém chết.

Kết quả là điều khiến họ không ngờ tới.

Ngay khi tất cả mọi người đều nghĩ trận chiến sẽ tiếp diễn theo nhịp điệu này, Tần Dã và Trương Kỳ Lân đột nhiên xông ngược trở lại đạo động.

Cú quay đầu này lại một lần nữa nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Họ chớp chớp mắt, ngơ ngác nhìn hai người. "Tiểu Tần đồng chí!

Các cậu tình huống gì vậy?

Nhìn nhịp điệu vừa nãy của các cậu đáng lẽ có thể trực tiếp chém chết thứ này mà?

Sao tự nhiên lại quay lại rồi?" Vương Bàn Tử nói với vẻ mặt khó hiểu. "Tốn sức." Tần Dã nói. "À?" Vương Bàn Tử nhất thời có chút không hiểu, nhìn trận chiến vừa nãy của hai người họ.

Toàn bộ cục diện chiến đấu hoàn toàn là một chiều mà!

Tốn sức?

Tốn sức gì?

Tốn sức chỗ nào? "Đừng lơ là!

Hải Hầu Tử đến rồi!" Kèm theo một tiếng gầm rống, khi mọi người quay đầu nhìn lại, liền thấy con Hải Hầu Tử vừa nãy bị đánh có chút choáng váng.

Theo nhịp độ tấn công của hai người nới lỏng, con Hải Hầu Tử trước đó hoàn toàn bị họ áp chế cũng lập tức sống lại.

Nó lập tức khóa chặt mục tiêu vào họ, gầm gừ lao đến tấn công. "Tiểu Tần đồng chí à!

Cậu xem!

Cái thứ này căn bản không định bỏ qua chúng ta đâu!

Hay là cậu và Tiểu Ca vẫn chịu khó một chút, lại hơi tốn chút sức nữa đi?" Vương Bàn Tử lập tức rút súng phun ra.

Chỉ là vẻ mặt hắn lúc này thực sự không hề hoảng loạn chút nào.

Dù sao hắn rất rõ, cái thứ này cho dù có thật sự xông lên, thì trước mặt hai vị đại thần này cũng chỉ có kết cục ngoan ngoãn dâng mạng thôi.

Nhưng Tần Dã và Trương Kỳ Lân lại hoàn toàn không có ý hoảng sợ.

Chỉ thấy hai người lại liếc mắt nhìn nhau, trực tiếp chém lên vách đá.

Chỉ trong nháy mắt, cả vách đá đều rung chuyển, rồi sau đó vô số đá lở rơi xuống, rõ ràng là đã phong tỏa toàn bộ đạo động. "Tiểu Tần đồng chí, hai người các cậu tình huống gì vậy?

Rõ ràng các cậu đang đè bẹp thứ đó mà, sao không một hơi dứt điểm toàn bộ chúng đi?" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt khó hiểu hỏi.

Tuy nói phong tỏa đạo động quả thực có thể chặn được con quái vật này!

Nhưng lựa chọn này không phải là hơi tiêu cực sao?

Rõ ràng với sức mạnh của Tần Dã và Tiểu Ca, muốn giết chết thứ này đáng lẽ không có vấn đề gì chứ!

Tại sao không dứt điểm một hơi vào lúc này chứ? "Câu trả lời chính là cái tôi vừa nói, tốn sức." Tần Dã thản nhiên nói: "Vừa nãy giao thủ tạm thời vẫn chưa thể rõ ràng rốt cuộc thứ bên trong cơ thể Hải Hầu Tử là lai lịch gì.

Nhưng có thể xác định là thứ đó có sức chịu đựng rất mạnh.

Tôi và Tiểu Ca vừa nãy tấn công đều là từ góc chết nhằm vào vị trí chí mạng của nó.

Tuy nói mỗi lần đều có thể chém trúng, nhưng ngay cả như vậy vẫn không cách nào chém chết nó.

Điều đó cho thấy phương thức tấn công thông thường có lẽ không thể giải quyết được thứ này.

Nơi này vẫn chỉ là vị trí cửa vào.

Sau khi đi sâu vào, ai cũng không biết còn sẽ có bao nhiêu rắc rối nữa.

Nếu chỉ ở đây mà đã hao phí quá nhiều sức lực, rắc rối sau này thì phải làm sao?" Mọi người lại một lần nữa kính trọng Tần Dã.

Khi gặp phải kẻ địch mạnh có thể uy hiếp đến tính mạng của mình, một khi đã nắm bắt được cơ hội, thì nên một hơi dứt điểm đối phương hoàn toàn, đó vốn là một chuyện hợp lý không gì hơn.

Nhưng Tần Dã lại vẫn có thể giữ được lý trí trong tình huống này.

Trong khi đối phó với loại quái vật này cũng không hề mất bình tĩnh.

Vừa cân nhắc hiện tại, lại vừa phải cân nhắc sau này.

Trong tình huống hung hiểm như vậy mà vẫn có thể giữ được sự lý trí này!

Chuyện này đừng nói là một sinh viên, ngay cả những người như họ đã từng trải qua sinh tử cũng căn bản không làm được! "Anh Tần, anh thật sự quá xuất sắc!

Không ngờ trong lúc nguy hiểm như vậy anh vẫn có thể đưa ra phán đoán bình tĩnh đến thế.

Sau này anh nhất định cũng sẽ là một phương kiêu hùng!" Trịnh Bách Vạn lại một lần nữa bày tỏ sự khen ngợi đối với Tần Dã: "Anh Tần, chuyện tôi nói với anh trước đây anh nhất định phải suy nghĩ thật kỹ.

Đợi đến khi anh cần tìm việc làm, nhất định phải ưu tiên cân nhắc tôi nhé!

Anh yên tâm, điều kiện tôi có thể đưa ra cho anh tuyệt đối là cao nhất trong ngành!" Đối với đề nghị này, mọi người một chút cũng không cảm thấy bất ngờ.

Bởi vì trong nhận thức của họ, Trịnh Bách Vạn chính là người như vậy.

Sở dĩ ông ta có thể phát đạt với tốc độ không ai ngờ tới để trở thành ông trùm trong ngành, phần lớn là nhờ khả năng 'săn đầu người' mà có.

Đối với ông ta, chỉ cần là nhân tài đã được xác định, ông ta có thể không tiếc mọi giá để cung cấp đãi ngộ tốt nhất cho đối phương! "Tôi biết rồi, đợi đến khi tôi tốt nghiệp tôi sẽ cân nhắc kỹ." Tần Dã mỉm cười nói. "Hắc hắc, vậy thì tốt quá rồi, vậy Anh Tần, chúng ta nói vậy là định rồi nhé!" Trịnh Bách Vạn hài lòng gật đầu. "Nhưng chuyện này tôi thấy chúng ta vẫn nên bàn sau thì hơn.

Chỉ là phá hủy đạo động vẫn không cách nào chặn được con quái vật này!

Nếu không muốn bị nó tấn công trong môi trường chật hẹp như vậy, chúng ta tốt nhất vẫn nên đi nhanh." Tần Dã nói xong, tất cả mọi người đều nhìn về phía lối vào đạo động.

Quả nhiên lúc này những tảng đá lở đang rõ ràng bị thứ gì đó phá hủy.

Tất cả mọi người đều hiểu, đây chắc chắn là con quái vật đang phá hủy những tảng đá này, chuẩn bị xông vào!

Mọi người không ai dám chần chừ, vội vàng đi nhanh nhất có thể vào sâu trong đạo động.

Bất kể phía trước có thứ gì hung hiểm đang chờ đợi họ, nhưng ít nhất cũng có thể giúp họ tạm thời tránh được con quái vật nguy hiểm này! "Cái đạo động này là ai đào vậy!

Quá không chuyên nghiệp rồi!" Trên đường đi, Vương Bàn Tử lẩm bẩm chửi rủa. "Nếu nơi này thực sự là đạo động, bất kể là lối vào hay lối ra, đạo động trong nhiều trường hợp cần thiết sẽ trở thành lối thoát hiểm cuối cùng của những người vào mộ!

Để đảm bảo khả năng sống sót, họ nhất định sẽ đảm bảo chiều dài đạo động không quá dài, cố gắng hết sức để đảm bảo trong bất kỳ tình huống nào cũng có thể thoát ra với tổn thất nhỏ nhất.

Chương 664

Xét về mục đích đó, cái đạo động này thực sự quá dài!

Có thể nói, bất cứ lăng mộ nào đã được định vị, thì đạo động cuối cùng đào ra cũng không thể nào dài như vậy được!" Hạo Thiên Chân cũng bày tỏ sự khó hiểu về điều này. "Vậy nên có thể nơi này căn bản không phải là đạo động?

Nếu thực sự là như vậy, thì cuối con đường này cũng có thể không phải là lăng mộ sao?" A Ninh nói. "Không, xét về cấu trúc, đây quả thực phải là đạo động." Hạo Thiên Chân nói. "Theo tôi thì cái này e rằng là do một tên tân binh đào ra!

Nhìn cái đạo động này xem, lộn xộn không thể tả!

Loạn xà ngầu!

Bất cứ ai đã từng đào qua một vài đạo động đều không thể đào ra một cái đạo động tệ hại như vậy!

Chuyện này cũng khá phổ biến, căn bản không có kỹ thuật gì đã vội vã ra mặt tự xưng là cao thủ.

Dựa vào ba cái mèo quào khắp nơi tìm mộ.

Đa phần cũng chỉ là công dã tràng mà thôi.

Nhưng có một số người lại thực sự may mắn đào được thứ gì đó.

Kết quả là để lại một cái đạo động như trò đùa vậy!

Còn khiến người khác tưởng rằng người trong ngành của chúng ta chỉ có trình độ này thôi!" Vương Bàn Tử bất mãn phàn nàn. "Hoặc là cái này được đào ra trong một tình huống đặc biệt nào đó, cho nên họ mới chỉ có thể hoảng loạn mà đào." Tần Dã nói.

Trong lòng mọi người lập tức thắt lại, họ đều lập tức hiểu được ý của Tần Dã.

Đồng thời cũng hiểu ra, nếu sự việc thực sự như Tần Dã nói, thì sự phát triển này cũng có nghĩa là đầu kia của đạo động rất có thể là một cục diện vô cùng nguy hiểm. "Trời ơi!

Tiểu Tần đồng chí, cậu có biết mình đang nói gì không?

Chuyện này chúng ta không thể đùa như vậy được!

Thật sự sẽ có chuyện xảy ra đấy!" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt nói. "Đây cũng chỉ là suy đoán của tôi thôi, nếu có thể thì tôi đương nhiên hy vọng mọi chuyện đừng phát triển như vậy." Tần Dã nói. "Tốt nhất đừng như vậy, nếu không vừa mới tránh được con Hải Hầu Tử chết tiệt kia, phía sau lại gặp phải thứ gì đó khác.

Bàn gia thực sự không chịu nổi sự giày vò như vậy đâu!" Vương Bàn Tử vỗ trán khổ não nói.

Mọi người tiếp tục xuyên qua cái đạo động được đào cực kỳ tệ hại này.

Nhưng lần này Vương Bàn Tử cũng không còn phàn nàn gì về việc đạo động này đơn giản là do một người nghiệp dư đào ra nữa.

Dù sao thì, tuy đây cũng chỉ là một suy đoán.

Nhưng rốt cuộc đây là do Tần Dã đưa ra.

Mà đối với lời nói của Tần Dã, đối với những gì hắn nói, bây giờ trong đội thực sự không ai dám không coi là chuyện lớn.

Sau khi trải qua một hồi luồn lách, mọi người cuối cùng cũng đến được lối ra của đạo động.

Chỉ là về việc có nên đi ra từ đạo động này hay không, mọi người lại gặp khó khăn.

Dù sao, nếu sự tồn tại của đạo động này thực sự như Tần Dã phân tích, là do kẻ trộm mộ nào đó không biết từ lúc nào đã đột nhập vào, vì hoảng loạn mà đào ra để thoát thân, vậy thì cái gọi là nguy hiểm đó có phải đang ở bên ngoài đạo động không? "Đội trưởng A Ninh, chuyện xung kích vào trận địa như thế này có phải nên làm phiền các cô trước không?" Vương Bàn Tử lập tức với vẻ mặt nịnh nọt nhìn A Ninh.

Đối với nguy hiểm có thể tồn tại bên ngoài đạo động, A Ninh làm sao có thể không để tâm.

Lính đánh thuê thì không sợ chết, nhưng những cái chết vô nghĩa thì họ tuyệt đối sẽ không tùy tiện làm! "Ông Vương nói đùa rồi, vào trong lăng mộ này là địa bàn riêng của anh rồi.

Tôi làm sao dám tranh công với anh chứ?

Tôi thấy chuyện chuyên nghiệp thì vẫn nên mời người chuyên nghiệp làm đi." A Ninh dứt khoát đẩy vấn đề nan giải này cho Vương Bàn Tử.

Nhưng Vương Bàn Tử tuyệt đối không phải loại dễ bị mắc bẫy, hắn dứt khoát cười hì hì nói: "Nói gì vậy chứ!

Chúng ta bây giờ là đồng đội cùng hành động với mục tiêu chung mà!

Làm gì có chuyện tranh công hay không tranh công, chúng ta làm là để thám hiểm lăng mộ này.

Chỉ cần có thể thuận lợi hoàn thành chuyện này, thì có gì là không được chứ?

Tôi thấy chuyện này vẫn nên giao cho các cô đi." "Ông Vương, không lẽ ở cái địa bàn riêng của các anh mà anh lại nhát gan rồi sao?" A Ninh hừ lạnh một tiếng nói.

Đây đương nhiên chỉ là một loại khích tướng cơ bản nhất.

Nhưng đôi khi, thủ đoạn đơn giản nhất lại thường mang lại hiệu quả tốt nhất.

Đặc biệt là đối với Vương Bàn Tử, điều hắn không thể chịu đựng nhất chính là bị người khác coi thường, đặc biệt là phụ nữ! "Đội trưởng A Ninh, cô nói vậy thì coi thường người quá rồi đấy nhé!

Vì các cô không có dũng khí đó, vậy Bàn gia sẽ cho các cô thấy thế nào là chuyên nghiệp!" Vương Bàn Tử vẫy tay ra hiệu họ nhường đường cho mình.

Sau đó liền đi đến cửa đạo động, trực tiếp quẹt một que diêm rồi ném vào. "Ông Ngô, ông Vương đang làm gì vậy?" Trịnh Bách Vạn thấy vậy tò mò hỏi. "Bàn Tử đang thử hàm lượng oxy bên trong lăng mộ, cho dù đây là một lăng mộ ngay trên đảo, nhưng đã nhiều năm như vậy, lượng oxy bên trong này rất có thể đã chẳng còn bao nhiêu.

Nếu trong tình huống này mà xông vào một cách mạo hiểm, không chừng còn chưa kịp gặp phải cơ quan cạm bẫy bên trong, chúng ta đã toi đời trước rồi." Hạo Thiên Chân giải thích. "Thái độ cẩn thận này không tệ, chỉ là thủ đoạn này không phải hơi lỗi thời rồi sao?" A Ninh nói rồi gọi thuộc hạ trực tiếp lấy ra thiết bị: "Xét về hiện tại, sử dụng thiết bị như thế này đáng lẽ có thể nhận được thông tin chính xác hơn chứ." "Nếu xét từ góc độ nhiệm vụ, sử dụng thiết bị đương nhiên là cách tốt nhất.

Nhưng giới chúng tôi còn có một cái tên không phải là 'đổ đấu' sao?

Cho nên chúng tôi vẫn thích một số phương pháp mang tính 'thổ' hơn.

Cô muốn đánh giá đây là thủ đoạn lỗi thời đương nhiên không sao.

Nhưng tôi đề nghị nếu các cô không chê thì cũng có thể học cách 'thổ' này.

Thiết bị có thể hỏng hóc, nhưng cách này thì không." Phải nói rằng thái độ mà Hạo Thiên Chân đã rèn luyện được qua việc lăn lộn trong xã hội hoàn toàn khác với Vương Bàn Tử.

Ngay cả trong khía cạnh không định nhận thua này, Vương Bàn Tử giỏi nhất là kiểu đấu trực diện, coi nhẹ sống chết, không phục thì làm tới.

Nhưng Hạo Thiên Chân thì lại uyển chuyển hơn nhiều, giống như một con dao mềm không nhanh không chậm.

A Ninh cũng không tiếp tục cãi nhau với Hạo Thiên Chân, một mặt là không cần thiết.

Mặt khác, đối với kiểu người dùng "dao mềm" này, đứng ở lập trường của A Ninh cũng không muốn dễ dàng xung đột.

So với Vương Bàn Tử, loại người này nguy hiểm hơn nhiều. "Tiểu Thiên Chân, cậu phí lời với họ làm gì?

Họ thích tin vào mấy cái thiết bị đó, thì cứ để họ tin không phải xong rồi sao?

Dù sao đến lúc đó có vấn đề gì, chết là họ chứ đâu phải chúng ta!" Vương Bàn Tử trực tiếp bực bội cãi lại: "Được rồi, diêm không tắt!

Mộ thất này chắc không có vấn đề gì." Rồi sau đó hiển nhiên cũng vì lời nói trước đó của A Ninh khiến Vương Bàn Tử không vui trong lòng.

Cho nên sau khi buông lời đó, hắn là người đầu tiên chui vào mộ thất.

Mọi người nhanh chóng theo sau, liền thấy mộ thất mà họ đang ở

là một căn phòng diện tích không quá lớn.

Hiển nhiên mộ thất này tuyệt đối không phải là chủ mộ thất của lăng mộ.

Chương 665

Bố cục bên trong cũng vô cùng đơn giản, ngoại trừ toàn bộ vách đá đều có bích họa và chữ viết được kết hợp từ những bức tranh này.

Thì ở hai góc đông tây của mộ thất đều có vài cái vại và một cái quan tài. "Nhìn quy mô này, nơi này chắc là một gian thiên thất của lăng mộ." Hạo Thiên Chân nói. "Thôi được rồi, mọi người mau xem bên trong này có thứ gì không, xem xong thì mau rút đi!

Với kinh nghiệm của Bàn gia, nơi như thế này khả năng cao sẽ không có gì đáng kể đâu!" Vương Bàn Tử thì vẻ mặt thờ ơ. "Mấy cô xem mấy cái vại kia.

Ông Vương, có thể làm phiền các anh mở cái quan tài này ra xem được không?" A Ninh nhìn Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử hỏi. "Không hứng thú!

Các cô muốn xem vại thì mau xem đi!

Loại thiên thất này có rất nhiều quan tài đều là giả!

Cho dù có người, bị đặt ở đây cũng chắc chắn là những nhân vật nhỏ không đáng nhắc tới!

Trong quan tài của họ có thể có thứ gì đáng giá chứ?

Mà lại còn tốn sức mở ra!

Các cô cứ nhanh xem mấy cái vại đi rồi chúng ta mau đi thôi!" Vương Bàn Tử uể oải nói. "Ông Vương, thật sự xin lỗi, ở đây chắc chắn các anh đều kiến thức rộng rãi.

Nhưng đối với chúng tôi mà nói, mọi thứ ở đây đều mới lạ.

Đã đến rồi, không xem qua một cái rồi đi thì cũng tiếc lắm.

Cứ coi như là nể mặt Trịnh mỗ này một chút, xin anh hãy ra tay thi triển thủ đoạn đi." Thấy Trịnh Bách Vạn, vị kim chủ lớn này cũng đã lên tiếng.

Vương Bàn Tử tự nhiên cũng không thể không nể mặt đối phương.

Ngay sau đó rút ra một cây nến dò. "Được thôi, đã Trịnh tiên sinh đã lên tiếng rồi, thì chuyện này chắc chắn không có gì là không làm được!

Tôi nói cho các cô biết, bây giờ các cô muốn đi xem mấy cái vại bên trong, tôi không cản các cô.

Nhưng tuyệt đối đừng làm phiền chúng tôi mở quan tài!

Chuyện này không được qua loa đâu!

Các cô là dân ngoại đạo thì đừng có gây rối!" Vương Bàn Tử lập tức nói với A Ninh và những người khác với thái độ cực kỳ không thân thiện.

A Ninh và những người khác cũng không có tâm trạng cãi vã với Vương Bàn Tử.

Đành trực tiếp phớt lờ Vương Bàn Tử, gọi thuộc hạ đi khám xét mấy cái vại ở góc.

Châm nến, quan sát, khám quan tài.

Mọi hành động diễn ra một mạch, không gì không cho thấy sự chuyên nghiệp của Vương Bàn Tử với tư cách là một đổ đấu. "Bàn Tử, cậu chiêu này lợi hại thật đấy." Tần Dã đứng bên cạnh xem không khỏi khen ngợi. "Hắc hắc!

Tiểu Tần đồng chí, nói về bản lĩnh khác thì anh quả thực không bằng cậu.

Nhưng ở phương diện này, bôn ba Nam Bắc nhiều năm, anh vẫn rất tự tin." Vương Bàn Tử vừa cười vừa chuẩn bị mở quan tài.

Động tác hoàn toàn không hề bị ảnh hưởng chút nào!

Kết quả là ngay lúc này, lính đánh thuê phụ trách kiểm tra mấy cái vại đột nhiên hét lớn một tiếng.

Lần này khiến tất cả mọi người đều giật mình không nhẹ.

Vương Bàn Tử trực tiếp mắng lớn vào mặt họ: "Các cô ồn ào cái gì vậy!

Các cô có biết mở quan tài là một chuyện vô cùng nghiêm túc không!

Ồn ào như vậy mà xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn!

Ai chịu trách nhiệm!" "Không phải chúng tôi muốn la hét, mà là thứ bên trong cái vại này không đúng." A Ninh giải thích. "Nói nhảm gì chứ!

Vại bên trong này, đồ bên trong có thể đúng được sao?" Vương Bàn Tử với vẻ mặt khinh thường nhìn A Ninh và những người khác.

Trong lòng thầm nghĩ còn ra cái gì là lính đánh thuê số một số hai thế giới chứ.

Chỉ có chút đồ trong lăng mộ này mà cũng có thể khiến họ la hét ầm ĩ.

Đồng thời với việc khinh thường A Ninh và những người khác, Vương Bàn Tử cũng đi về phía mấy cái vại đó.

Kết quả là sau khi nhìn thấy nội dung bên trong, hắn cũng sắc mặt đột nhiên trầm xuống, cũng theo đó mà hét lớn một tiếng "vãi chưởng!" A Ninh lập tức ném cho hắn một ánh mắt chế giễu. "Sao vậy ông Vương, phản ứng của anh so với chúng tôi cũng không kém

cạnh là bao nhỉ." "Tiểu Tần đồng chí, các cậu mau đi xem đi, thứ bên trong này quả thực không ổn chút nào!" Vương Bàn Tử trực tiếp phớt lờ A Ninh, gọi Tần Dã và những người khác đến xem bên trong vại.

Khi Tần Dã và những người khác tiến về phía quan tài, Trịnh Bách Vạn cũng tò mò đi theo.

Kết quả là sau khi nhìn rõ nội dung bên trong, trong đầu Trịnh Bách Vạn "ong" một tiếng nổ lớn, dạ dày cuộn trào.

Ngay lập tức cúi xuống đất nôn mửa.

Chỉ vì lúc này bên trong những cái vại đó rõ ràng là những tấm da người và một số thịt người tàn khuyết!

Trong những cái vại này, những thứ đó được chất đống lên nhau, một mùi hôi thối khó tả không ngừng tỏa ra. "Ông Ngô, Anh Tần, ông Vương rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Sao bên trong này lại có nhiều thịt người và da người đến vậy!" Trịnh Bách Vạn hét lên. "Đây là Quán Nhân Nhục." Tần Dã trầm giọng nói. "Quán Nhân Nhục, đó là thứ gì?" Trịnh Bách Vạn hỏi, nhưng cái tên kết hợp "nhân nhục" và "quán" như vậy, cộng thêm nội dung bên trong, trong lòng ông ta đã đoán được phần nào. "Thứ này thuần túy như chính cái tên của nó vậy.

Là một loại vại dùng để bảo quản thịt, chỉ là bên trong những cái vại này bảo quản là thịt của loài người chúng ta thôi." Tần Dã giải thích: "Đây là một thủ đoạn được sử dụng trong nhiều lăng mộ thời xưa.

Sử dụng phương pháp đặc biệt để phong tồn máu thịt tế phẩm vào trong vại.

Nhưng phương thức bày trí này thông thường đều tồn tại trong chủ mộ thất.

Hơn nữa bất kể dùng thủ đoạn gì, những máu thịt này đều không thể bảo quản được nhiều năm như vậy!

Máu thịt ở đây đều còn rất tươi.

Cảm giác thì..." Tần Dã nói rồi lông mày dần cau chặt, xem ra rõ ràng là đã chú ý đến một điều quan trọng nào đó.

Nhìn Tần Dã trầm mặc, trong lòng mọi người lập tức dấy lên một trận u ám.

Họ biết vào lúc này Tần Dã không thể nào vô duyên vô cớ mà trầm mặc.

Vẻ mặt hắn hiện giờ chắc chắn là đã chú ý đến điều gì đó cực kỳ bất ổn! "Tiểu Tần đồng chí, cậu chú ý thấy gì rồi?

Cậu đừng dọa tôi nhé!" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt hỏi. "Nếu tôi đoán không sai, những tấm da người và thịt người này e rằng là từ những người đã tạo ra cái đạo động này." Tần Dã trầm giọng nói.

Trong lòng mọi người chợt "thịch" một tiếng, mỗi người đều dùng vẻ mặt khó tin nhìn Tần Dã. "Tiểu Tần đồng chí!

Chương 666

Cái này!

Cậu nghiêm túc chứ?

Những gì cậu vừa nói đó!" Vương Bàn Tử vội đến mức hơi nói năng lộn xộn. "Tuy chỉ là suy đoán, nhưng tôi nghĩ khả năng rất lớn." Tần Dã cau chặt mày nói: "Những tấm da và thịt này đều không tính là cũ kỹ, toàn bộ thời gian cất giữ tuyệt đối không quá hai năm.

Rồi ở bên trong này còn có một số tàn tích quần áo.

Tôi đại khái đã xem qua một chút, những vật liệu này đều là sợi tổng hợp hiện đại.

Bất kể lăng mộ này đã có từ bao lâu trước, nhưng trong những năm tháng trước đây đều sẽ không có loại vật liệu như vậy." Thần sắc mọi người hoàn toàn trở nên nghiêm trọng.

Nếu những phân tích này của Tần Dã đều đúng!

Vậy thì mọi chuyện quả thực đã đến tình huống tồi tệ nhất mà họ từng nghĩ đến!

Cái đạo động này quả thực là do những người từng đến đây, trong lúc hoảng loạn muốn chạy trốn mà đào ra!

Vậy thì cái thứ khiến họ hoảng loạn tháo chạy đó chắc hẳn vẫn còn ở trong lăng mộ này chứ?

Vậy hiện tại thứ đó đang ở đâu?

Đang lang thang ở các mộ thất khác, hay là ngay trong mộ thất này?

Ánh mắt tất cả mọi người lập tức đổ dồn vào cái quan tài phía

sau. "Các vị, các vị nói xem cái quan tài này chúng ta còn có nên mở không?" Vương Bàn Tử nhìn mọi người hỏi.

Mọi người trước điều này đều lâm vào thế khó, bởi vì vấn đề của Vương Bàn Tử lúc này nếu được hiểu từ một góc độ khác, chính là đang hỏi mọi người: Các người có nghĩ rằng chủ nhân đã nhét nhiều người vào những cái vại này có thể đang ở trong cái quan tài này không.

Nhất thời mọi người thực sự không biết nên lựa chọn thế nào.

Mọi người thực sự không có quá nhiều dũng khí để mạo hiểm rủi ro này! "Theo tôi thì đã đứng đến đây rồi, vậy chúng ta cũng không thể để lại một nghi vấn mà rời đi như vậy chứ?" Khi tất cả mọi người đều do dự không quyết, Trịnh Bách Vạn đứng ra lên tiếng. "Ông Trịnh, chuyện này ông nghĩ kỹ rồi chứ, bên trong này không biết đang giấu thứ gì là yêu ma quỷ quái đâu đấy!

Không chừng một khi mở ra, nó sẽ trực tiếp khiến tất cả chúng ta đều chui vào mấy cái vại kia đấy!" Vương Bàn Tử khuyên nhủ. "Thằng Béo này nói không sai.

Ông Trịnh, chúng tôi cũng đề nghị ông nên suy nghĩ kỹ lại một chút." A Ninh cũng lo lắng nói. "Tôi biết mọi người đang lo lắng điều gì!

Nhưng mục đích ban đầu của chúng ta khi tiến vào lăng mộ này không phải là để làm rõ rốt cuộc lăng mộ này là sao sao?

Khó khăn đầu tiên này mà chúng ta đã chọn từ bỏ, vậy sau đó thì sao?

Chẳng lẽ phải tránh tất cả các quan tài sao?

Vậy chúng ta phí công sức lớn như vậy đến đây lại có ý nghĩa gì chứ?

Đội trưởng A Ninh, tôi thuê lính đánh thuê Dã Lang của các cô là vì tin tưởng thực lực của các cô.

Trong việc bảo vệ chủ của mình, tôi tin các cô sẽ không làm tôi thất vọng phải không!

Còn có ông Ngô và ông Vương.

Trong chuyện đổ đấu, các anh đều là chuyên gia rồi!

Với năng lực chuyên nghiệp của các anh, đáng lẽ sẽ không làm ra chuyện kiểu như quan tài bày ra trước mặt mà cũng không đi xem xét chứ?

Còn về Anh Tần và Anh Trương, thực lực của các anh chúng tôi đều đã chứng kiến rồi.

Có các anh, đội hình mạnh nhất này hỗ trợ tôi, chẳng lẽ còn sợ cái quan tài nhỏ bé này hay sao?" Trịnh Bách Vạn nhìn mọi người nói.

Nếu nói về việc thuyết trình động viên, Trịnh Bách Vạn với tư cách một lão làng giang hồ quả thực có năng lực xuất sắc ở phương diện này!

Nếu tất cả những người có mặt bây giờ đều là sinh viên vừa mới bước vào xã hội, thì chỉ với một bài diễn thuyết động viên như vậy của Trịnh Bách Vạn, bọn họ chắc chắn sẽ liều mạng để hoàn thành những gì hắn muốn.

Chỉ tiếc là những người có mặt bây giờ không còn ai là loại người như vậy nữa.

Những lời Trịnh Bách Vạn nói quả thực rất động lòng người.

Nhưng bọn họ đều hiểu, những lời này của Trịnh Bách Vạn nếu dịch sơ qua thì chính là: “Các ngươi đều là những người ta đã bỏ trọng kim ra mời đến, những việc sắp tới cần làm đều là những việc

mà trong chuyên môn của các ngươi nên làm.

Còn về việc có làm hay không, ta không miễn cưỡng, các ngươi tự mình quyết định.

Nhưng nếu đã làm, các ngươi phải hoàn thành tốt chức trách của mình!

Nếu trong quá trình này xảy ra bất kỳ bất trắc nào, tất cả đều là trách nhiệm của các ngươi." Mọi người nhìn nhau, Trịnh Bách Vạn nói như vậy chẳng khác nào trực tiếp đặt một quả lựu đạn trước mặt bọn họ.

Tuy rằng lời Trịnh Bách Vạn nói có vẻ là để bọn họ lựa chọn có nên nhận quả lựu đạn này hay không.

Nhưng khi ông chủ nói với bạn có một nhiệm vụ ở đây, bạn có muốn chấp nhận hay không, liệu có tồn tại lựa chọn nào khác không?

"Cậu Tần, chuyện này cậu thấy sao?" Trong tình huống một sơ sẩy là có thể mất mạng, Vương Bàn Tử quả thực không dám tùy tiện đưa ra quyết định.

Hắn chỉ có thể nhìn về phía Tần Dã để nghe ý kiến của cậu.

Tần Dã chỉ suy nghĩ một lát rồi nói: "Tôi thấy Trịnh lão bản nói không sai, chúng ta vào đây chính là để thăm dò những thứ này.

Ngay từ đầu đã chọn từ bỏ, chỉ sẽ ảnh hưởng đến sĩ khí toàn đội.

Đã vậy, chi bằng cứ mở ra xem sao.

Dù sao thì tình huống tệ nhất cũng chỉ là… cương thi sống dậy thôi." Có lời Tần Dã nói, trong lòng mọi người ít nhiều cũng có chút tự tin.

Ít nhất thì những lời này của Tần Dã cũng coi như nói cho bọn họ biết, chuyện này có lẽ quả thực có tồn tại rủi ro nhất định.

Nhưng rủi ro này vẫn nằm trong phạm vi có thể đánh cược.

"Được rồi, đã cậu nói vậy, vậy thì chúng ta cứ thử xem sao!" "Xem xem bên trong rốt cuộc là yêu ma quỷ quái gì!" Vương Bàn Tử tức khắc bắt đầu tiếp tục mở nắp quan tài.

Không lâu sau, nắp quan tài đã mở được một khe.

Vương Bàn Tử lập tức rút Móng Lừa Đen ra, chuẩn bị đối phó với đợt xung kích đầu tiên có thể xuất hiện.

Hắn quay đầu nhìn về phía mọi người, dùng ánh mắt nhắc nhở bọn họ chuẩn bị sẵn sàng.

Mọi người đều gật đầu.

Vương Bàn Tử mới lại một lần nữa dùng sức, đẩy toàn bộ nắp quan tài ra.

Lúc này, nằm trong quan tài lại là một người phụ nữ.

Trên người cô ta quấn một lớp vải đã hư hỏng nghiêm trọng.

Nhìn từ chất liệu vải thì không phải là quần áo gì quá đắt tiền.

Về điểm này, mọi người cũng không hề ngạc nhiên.

Dù sao đặt ở trong mộ thất thế này, lại còn cùng với những chiếc bình quỷ dị kia, vốn đã định là không thể là đồ vật cao quý gì được!

Cơ thể người phụ nữ đó đã mục rữa thành xương trắng, điều này ít nhiều khiến Vương Bàn Tử an tâm hơn.

Sau khi thăm dò nhiều lăng mộ như vậy, tuy rằng tình huống cương thi sống dậy trong quan tài không hiếm gặp!

Nhưng đối với di thể đã hoàn toàn hóa thành xương trắng thì ít nhất cho đến nay bọn họ vẫn chưa từng chứng kiến cương thi sống dậy.

“Đây cũng coi như là một tin tốt.” “Nhìn tình trạng của thi thể này, những thứ trong mấy cái bình kia chắc không phải do cô ta gây ra.” “Theo kinh nghiệm của Bàn gia, những thứ đã biến thành xương trắng mà còn có thể nhảy ra gây loạn thì Bàn gia quả thật chưa từng thấy!” Vương Bàn Tử thở phào nói: “Còn nói về tin xấu thì, di hài này, Bàn gia ước chừng cũng chẳng moi được thứ gì tốt đẹp.

Tôi thấy chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa, mau chóng tìm được lối ra rồi nói sau!” Mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm, đang chuẩn bị xem lối ra ở đâu để rời khỏi đây.

Một lính đánh thuê đột nhiên hét lên: “Thi thể này không đúng!” Tiếng hét này lại dọa Vương Bàn Tử giật mình.

Hắn quay đầu nhìn người đó, trong mắt sát khí suýt chút nữa muốn giết chết đối phương!

Chương 667

"Cô A Ninh!

Tôi nói cô có thể quản lý người của mình cho tốt được không!" "Tùy tiện lúc nào cũng giật mình giật mẩy làm gì!" Vương Bàn Tử bực bội nói.

Nhưng A Ninh lại không để ý đến Vương Bàn Tử, mà nhìn người lính đánh thuê đột nhiên la lớn hỏi: "Chuyện gì vậy?" "Vừa rồi quần áo trên thi thể này, hình như động đậy!" Người đó run rẩy chỉ vào quan tài nói.

"Cái gì!" Mọi người lập tức kinh hô, tất cả đều nhanh chóng chuyển hướng về phía quan tài dưới đất.

Còn những người đứng gần quan tài thì ngay lập tức với tốc độ nhanh nhất kéo giãn khoảng cách với quan tài.

Đồng thời, mọi người đều giơ súng nhắm vào quan tài!

"Cô A Ninh!

Cô đừng thấy Bàn gia nói chuyện không lọt tai!" "Cô có thể quản lý người của mình cho tốt không!

Không có việc gì đừng có ở đây truyền bá bầu không khí kinh dị này!" Vương Bàn Tử bực bội nói.

Nhưng đồng thời hắn cũng nắm chặt khẩu súng săn trong tay.

Rõ ràng cho dù đối phương chỉ là nói bừa!

Vương Bàn Tử cũng tuyệt đối không dám lơ là!

"Tôi không có!" Người đó lập tức không phục hét lên: "Tôi tuyệt đối không nhìn lầm!

Vừa rồi quần áo của cô ta chắc chắn đã động đậy!" Đối phương khẳng định như vậy tự nhiên cũng khiến những người có mặt đều trở nên căng thẳng.

Nếu đối phương thực sự không nhìn lầm, vậy thì trong chiếc quan tài này có lẽ thực sự còn có một thứ gì đó có thể gây uy hiếp cho bọn họ!

Hơn nữa, thứ này rất có thể chính là kẻ đã truy sát nhóm người kia đồng thời nhét di thể của họ vào những chiếc bình này.

A Ninh lập tức ra hiệu cho những lính đánh thuê khác.

Một nhóm người lập tức tiến về phía quan tài.

Đến gần quan tài, một người trong số đó lập tức dùng nòng súng áp sát phía dưới thi thể.

Sau đó dùng cán súng nhanh chóng kéo quần áo ra.

Hai người còn lại nhanh chóng giơ súng nhắm vào, để đảm bảo một khi có bất cứ động tĩnh gì từ bên trong, bọn họ sẽ lập tức nổ súng với tốc độ nhanh nhất để áp chế hỏa lực!

Dưới lớp quần áo, mọi người nhìn thấy một đứa trẻ nhỏ như một hài nhi.

Lúc này nó đang co mình lại, dường như đang ngủ say.

Đối với một hài nhi, đây vốn dĩ phải là một cảnh tượng vô cùng ấm áp.

Nhưng mọi người lại dựng tóc gáy vì cảnh tượng trước mắt.

Bởi vì khác với người phụ nữ, da thịt của hài nhi kia không hề có chút mục rữa nào.

Chỉ là những da thịt này không có chút huyết sắc nào, hoàn toàn giống như một cái xác chết!

Nhưng cơ thể hắn lại đang khẽ nhúc nhích, bọn họ không biết có nên đánh giá là nó còn sống hay không.

Nhưng ít nhất với bộ dạng này chắc chắn không thể nói là đã chết!

Và đáng sợ nhất là, trong lòng đứa hài nhi đó lại còn ôm một cánh tay bị đứt!

Nếu đứa hài nhi này là con của thi thể người phụ nữ này, vậy tại sao nó lại không hóa thành xương trắng như người phụ nữ đó.

Nếu nó không phải, vậy đứa hài nhi bí ẩn này rốt cuộc là cái gì!

"Mau!

Chúng ta mau đi!" Khi mọi người đang ngạc nhiên nhìn đứa bé trong quan tài mà không biết phải làm gì.

Tần Dã lập tức ra lệnh như vậy cho mọi người.

"Cậu Tần!

Cậu lẽ nào đã tìm ra đây là thứ gì rồi sao?" Vương Bàn Tử lập tức nhìn về phía Tần Dã.

Cậu gật đầu giải thích: "Đây là Hoạt Tế Quan!

Chúng ta tốt nhất nên nhanh chóng rời khỏi đây trước khi Quỷ Anh bên trong tỉnh lại!" "Hoạt Tế Quan?

Đó là cái gì?

Còn Quỷ Anh lại là thứ gì vậy?" Vương Bàn Tử hỏi tiếp.

"Đây là một loại tà thuật vô cùng tàn nhẫn!" "Muốn sử dụng thứ này trước tiên cần tìm một người phụ nữ sắp lâm bồn!" "Sau đó cần dùng các thủ đoạn tàn nhẫn để hành hạ cô ta." "Khiến cô ta cảm thấy sợ hãi và phẫn nộ!" "Để kích phát oán niệm sâu thẳm trong nội tâm cô ta!" "Vào thời điểm hành hạ cô ta chỉ còn lại hơi thở cuối cùng, thì

phải phong cô ta vào một cỗ quan tài chứa đầy dược tề đặc biệt!" "Tác dụng cốt lõi của những dược tề này chính là để đảm bảo cô ta có thể thuận lợi lâm bồn!

Bất kể sống chết." "Và sau một phen hành hạ này, hài nhi sinh ra nhất định sẽ là một Quỷ Anh chỉ biết sát lục!" "Thủ đoạn sử dụng càng tàn nhẫn, oán niệm của người phụ nữ càng nặng, Quỷ Anh được nuôi dưỡng cuối cùng sẽ càng mạnh!" Lời giải thích của Tần Dã khiến tất cả mọi người có mặt đều hít vào một hơi khí lạnh!

Bọn họ đều trừng to mắt!

Trong chốc lát, nỗi phẫn uất trong lòng bọn họ đã vượt qua nỗi sợ hãi đối với Quỷ Anh.

Mọi người lại nhìn về phía thi thể trong quan tài!

Những người có mặt đều là những lão làng giang hồ đã lăn lộn nhiều năm.

Đặc biệt là đám lính đánh thuê này, vì công việc của bọn họ luôn gắn liền với sát lục và hành hạ.

Cho nên đối với vết thương bọn họ càng nhạy cảm hơn!

Lúc này thi thể nằm trong quan tài, răng của cô ta đã hoàn toàn không còn!

Hơn nữa nhìn từ vết thương, đây là do bị người ta nhổ ra một cách thô bạo, thủ pháp hết sức thô thiển, vết thương cuối cùng hoàn toàn không thể lành lại được.

Toàn thân xương cốt của cô ta đã gần như nát vụn!

Có lẽ ai cũng biết điều này chắc chắn là do bị tra tấn liên tục mà thành!

Những điều này chỉ là những gì có thể nhìn thấy qua xương cốt đã

trải qua hàng trăm năm!

Trong hàng trăm năm này, rất nhiều dấu vết sẽ bị mai một, và rất nhiều tổn thương trên da thịt cũng sẽ không lưu lại trên xương cốt!

Có thể nói, nỗi thống khổ mà người phụ nữ này phải chịu đựng khi còn sống, ngay cả những kẻ sát nhân không chớp mắt như đám lính đánh thuê cũng cảm thấy kinh hồn bạt vía!

"Vậy tất cả những điều này là do chủ nhân của lăng mộ này gây ra sao?" "Hắn ta làm tất cả những điều này, hành hạ người phụ nữ này!

Mục đích cuối cùng là tạo ra một Quỷ Anh, sau đó để Quỷ Anh này canh giữ lăng mộ của mình phải không!" Vương Bàn Tử trán nổi gân xanh vì tức giận, nhưng hắn vẫn cố gắng hạ thấp giọng nói.

"Thật là đáng sợ!" "Và tàn nhẫn!" "Cứ như thể trong quan niệm của kẻ này!

Mạng người căn bản không đáng một xu!" A Ninh siết chặt nắm đấm, là một phụ nữ, cô đương nhiên dễ đồng cảm hơn với thi thể trước mắt.

Ngay cả thư ký bên cạnh Trịnh Bách Vạn lúc này cũng không ngừng tỏa ra sát ý!

"Chư vị, cho dù chủ nhân của lăng mộ này thực sự là một ma quỷ đáng kinh tởm." "Nhưng cục diện hiện tại của chúng ta vẫn không thay đổi!" "Bất kể người phụ nữ này và Quỷ Anh có đáng thương hay không." "Nhưng hiện tại bọn họ quả thực là mối đe dọa của chúng ta!" "Một khi Quỷ Anh này tỉnh lại." "Thì mối đe dọa mà chúng ta phải đối mặt sẽ giống hệt như nhóm người trước đó!" Tần Dã nhắc nhở mọi người.

Những người có mặt vốn dĩ không phải là kẻ đa sầu đa cảm.

Đối với người phụ nữ và Quỷ Anh này, bọn họ có thể cảm thấy

đáng thương, nhưng tuyệt đối sẽ không vì thương hại bọn họ mà liên lụy đến sự an toàn của chính mình.

Bởi vì những người đáng thương này hiện tại đã trở thành lưỡi dao sắc bén có thể xuyên thủng bọn họ bất cứ lúc nào.

Vậy thì chỉ có thể vứt bỏ những người đáng thương này.

Mọi người cẩn thận di chuyển ra phía ngoài lăng mộ.

Chỉ riêng Quỷ Anh này đã khiến nhóm người trước đó tiến vào lăng mộ phải bỏ chạy tán loạn, còn phải trả giá bằng nhiều sự hy sinh như vậy.

Mọi người tuyệt đối sẽ không muốn chọc giận chúng vào lúc này!

"Cậu Tần nói đúng, tôi thấy chúng ta nên mau chóng đi thôi!" Vương Bàn Tử bước ra liên tục gật đầu.

"Vậy thì chư vị, lát nữa khi chúng ta rời khỏi đây nhất định phải cẩn thận một chút." Tần Dã nói rồi nhìn về phía sau quan tài.

Chương 668

Mọi người cùng nghiêng đầu nhìn sang, thì thấy giữa quan tài và vách đá thực sự tồn tại một lối đi.

Và ánh mắt Tần Dã đang chỉ vào chính là cuối con đường đó!

Mọi người trong chốc lát đều trừng to mắt.

Tất cả đều nhìn Tần Dã với vẻ mặt khó tin.

Qua ánh mắt của Tần Dã, bọn họ đương nhiên đã biết lối ra mà bọn họ cần rốt cuộc có ý nghĩa gì!

Chỉ là hiện tại bọn họ hy vọng biết bao nhiêu rằng Tần Dã chỉ là đang đùa giỡn một trò đùa kém chất lượng và vô vị!

Nhưng rất tiếc, chuyện này là không thể!

Tần Dã tuyệt đối sẽ không vào lúc này mà đùa giỡn một trò đùa kém chất lượng như vậy, điều này tất cả mọi người đều rất rõ.

"Cậu Tần!

Chẳng lẽ ý cậu là chúng ta phải đi qua con đường này sao?" Vương Bàn Tử run rẩy hỏi.

Hắn đương nhiên không phải đang nghi ngờ Tần Dã, chỉ là trước sự nguy hiểm này, hắn chỉ muốn tiến hành một chút giãy giụa cuối cùng!

Chỉ là hắn nhìn thấy ánh mắt vô cùng khẳng định của Tần Dã.

Khoảnh khắc này tất cả mọi sự may mắn đều tan thành mây khói.

Mọi sự giãy giụa muốn trốn tránh hiện thực đều mất đi ý nghĩa vào khoảnh khắc này!

“Chư vị, khi chúng ta đi qua nhất định phải cẩn thận.” “Quỷ Anh cảm giác vô cùng linh mẫn.” “Chỉ cần chúng ta không cẩn thận chạm vào quan tài, dù chỉ là một cái chạm nhẹ, cũng có thể trực tiếp kinh động Quỷ Anh.” “Một khi nó tấn công chúng ta, sự nguy hiểm các ngươi hẳn đều biết!” Tần Dã nhắc nhở mọi người.

Tất cả mọi người đều nuốt một ngụm nước bọt, những lời này của Tần Dã đã đủ để bọn họ hiểu rõ tình thế hiểm nguy mà mình đang phải đối mặt rốt cuộc là gì!

“Mẹ nó!

Chủ nhân lăng mộ này quả thực quá âm hiểm!” “Thời đại của hắn đã hoàn toàn không coi con người là con người mà tra tấn!” “Qua bao nhiêu năm rồi, vẫn còn điên cuồng tra tấn chúng ta!” Khi đi qua, Vương Bàn Tử bực bội oán trách.

“Bàn Tử, cậu có thời gian rảnh nói nhảm những lời này, chi bằng tập trung chú ý của cậu đi!” “Đoạn đường này có độ nguy hiểm cao không cần tôi phải nhấn mạnh với cậu nữa chứ!” A Ninh bực bội nói.

“Sợ hãi thì sợ hãi!

Bàn gia sẽ không ngu ngốc mà phạm phải sai lầm ngu xuẩn như vậy đâu!” “Cô vẫn nên nhắc nhở người của cô đi!” Vương Bàn Tử hừ lạnh một tiếng nói.

A Ninh không thèm để ý nhiều, cả đội ngũ đều cẩn thận tiến lên trong quá trình này.

Sợ rằng một phút lơ là sẽ mang lại tai họa diệt vong cho mình.

Nhưng rất tiếc, có những chuyện cứ như thể ông trời đã định sẵn!

Mặc dù mọi người đã hành động vô cùng cẩn thận, nhưng vẫn có một lính đánh thuê khi đi qua không cẩn thận làm báng súng va vào quan tài!

Tất cả mọi người lập tức đứng sững tại chỗ!

Ánh mắt đều tập trung vào quan tài!

Khoảnh khắc này trong lòng mọi người đều mang một chút tâm lý may mắn.

Vừa rồi chỉ là một động tác nhỏ như vậy, chắc không đến mức khiến Quỷ Anh tỉnh lại chứ!

"Cậu Tần, chúng ta có nên đi nhanh không?" Vương Bàn Tử nhìn Tần Dã hỏi.

Tần Dã cũng gật đầu.

Mọi người không dám chần chừ, đều nhanh chóng di chuyển với tốc độ nhanh nhất.

Vốn dĩ mọi chuyện có lẽ còn có thể thuận lợi, nhưng kết quả là sau khi bọn họ di chuyển được một đoạn, một tiếng khóc trẻ con non nớt vang lên trong nháy mắt đã khiến thần kinh của tất cả bọn họ căng thẳng!

Ánh mắt mọi người lại một lần nữa nhìn về phía quan tài.

Thì thấy lúc này Quỷ Anh đã bò lên mép quan tài, đang nghiêng đầu nhìn bọn họ.

Biểu cảm của nó giống hệt tất cả những hài nhi khác, ngây thơ vô tội.

Chỉ là đôi mắt kia lại hoàn toàn không có nhãn cầu!

Đôi hốc mắt đen kịt kia hệt như vực sâu.

Mọi người chỉ cần nhìn vào đó, đã có cảm giác như linh hồn của mình sắp bị hút đi!

Quỷ Anh đột nhiên nhe miệng, lộ ra một nụ cười quỷ dị đến cực

điểm.

Khoảnh khắc này, tim mọi người chợt thắt lại!

Không dám có chút do dự nào, lập tức rút súng ra nhắm vào Quỷ Anh định bắn toàn bộ đạn trong súng.

Động tác nhanh đến nỗi ngay cả Quỷ Anh còn chưa kịp hành động đã bị vô số viên đạn bắn trúng và ngã lại vào trong quan tài!

Mọi người liên tục thở hổn hển, trên mặt vẫn còn đọng những giọt mồ hôi lớn, rõ ràng mỗi người đều còn đang chìm trong nỗi hoảng sợ khi đối mặt với Quỷ Anh.

Bây giờ chắc không sao nữa rồi chứ?

Bị bắn nhiều đạn như vậy, chắc đã nát bét rồi chứ?

Mỗi người đều tự nhủ trong lòng.

Nhưng khẩu súng của bọn họ lại không dám rời mắt khỏi Quỷ Anh một chút nào.

Rất nhanh, điều khiến bọn họ sợ hãi nhất cuối cùng vẫn xảy ra.

Quỷ Anh nằm trên đất cuối cùng vẫn không thể bị tiêu diệt dễ dàng như vậy, một lát sau, cơ thể nó liền khẽ nhúc nhích.

Một người thấy vậy lập tức bóp cò.

Còn Quỷ Anh cũng không biết thế nào, tốc độ đột nhiên bùng nổ!

Một cú bật nhảy mạnh mẽ từ dưới đất lên, khi hạ cánh lại đã quay về phía nhóm lính đánh thuê, giữa hai bên trong khoảnh khắc đã hình thành một thế đối đầu!

"Đừng có ngây ra nữa!

Bắn đi!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, một phát súng săn liền nhắm vào Quỷ Anh bắn tới.

Ai ngờ tốc độ của Quỷ Anh thực sự kinh người, tay chân đồng thời phát lực, trực tiếp nhảy vọt ra khỏi vị trí ban đầu, nhắm thẳng vào Vương Bàn Tử mà lao tới.

Mọi người thấy vậy cũng không dám chần chừ nữa, đều nhao nhao bóp cò súng vào Quỷ Anh!

Chỉ là tốc độ của Quỷ Anh thực sự quá kinh người!

Trong rừng súng đạn này nó không ngừng di chuyển!

Cứ thế mà không để bất kỳ đòn tấn công nào chạm vào mình một chút nào!

Đến lúc này mọi người cuối cùng cũng hiểu tại sao những người trước đó lại không màng tất cả mà bỏ chạy.

Ngoại hình quỷ dị!

Bị bao vây bởi nhiều súng đạn như vậy mà vẫn có thể không dính một hạt bụi, chuyện này bất kể là ai gặp phải, e rằng đều khó mà không chạy trốn!

Trong vài lần né tránh, Quỷ Anh đã lao vào một lính đánh thuê.

Người đó nhanh chóng điều chỉnh nòng súng nhắm vào Quỷ Anh đang lao tới mà bắn một trận không màng tất cả.

Chỉ là động tác của Quỷ Anh thực sự quá yêu nghiệt!

Đòn tấn công của hắn căn bản không thể chạm vào Quỷ Anh một chút nào.

Chỉ trong nháy mắt, Quỷ Anh đã xông đến trước mặt hắn!

Người đó không dám chậm trễ, lập tức với tốc độ nhanh nhất quay người cầm súng dùng báng súng đập tới!

Nhưng tốc độ của Quỷ Anh lại vượt xa sức tưởng tượng của

hắn.

Đòn này của hắn không đánh trúng Quỷ Anh, đồng thời Quỷ Anh còn thuận theo cánh tay hắn trực tiếp bò lên lưng hắn!

Chương 669

“Cứu tôi!

Cứu tôi với!” Người đó rõ ràng cũng đã hoảng loạn, hét lớn với những người bên cạnh.

Nhưng vào lúc này, bọn họ lại dám hành động khinh suất sao?

Phải biết rằng, với vị trí hiện tại của Quỷ Anh, nếu bọn họ tấn công mù quáng, lỡ như đòn này không đánh trúng Quỷ Anh, thì mạng của người này rất có thể sẽ mất.

“Mẹ kiếp!

Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì!” “Để Quỷ Anh ra tay!

Vậy thì đồng đội của các ngươi đừng hòng sống sót!” Thấy mọi người đều do dự, Vương Bàn Tử quát mắng, quay người nắm lấy súng săn lao về phía Quỷ Anh.

Hắn vung súng săn xuống, giống như mọi người nghĩ, Quỷ Anh ngay lập tức né tránh với tốc độ cực nhanh.

Đòn này cuối cùng cũng chỉ đập vào người lính đánh thuê.

“Cái thằng chó chết này chạy nhanh thật!” “Xin lỗi anh em!

Tất cả là lỗi của nó!” Vương Bàn Tử quát mắng một tiếng, lập tức quay người định tấn công Quỷ Anh.

Kết quả là Vương Bàn Tử vừa quay người, lại vừa vặn đâm sầm vào Quỷ Anh!

Trong tình huống gần như không khoảng cách nhìn thấy đôi mắt trống rỗng kia!

Cái vẻ quỷ dị tựa vực sâu ấy trong khoảnh khắc như tăng lên gấp

mấy lần!

Ngay cả Vương Bàn Tử đã quen với những điều này cũng vì kinh hãi đột ngột mà hét lớn một tiếng, không đứng vững được mà ngã nhào xuống đất!

Nhìn bộ dạng chật vật của Vương Bàn Tử, Quỷ Anh lại giống như một đứa trẻ thành công trong trò ác tác mà ôm bụng cười lớn.

Lần này cũng khiến Vương Bàn Tử vô cùng tức giận!

Hét lớn một tiếng "Đi chết đi!" rồi trực tiếp cầm súng săn nhắm vào Quỷ Anh bắn tới.

Lần này Quỷ Anh cuối cùng cũng không chuẩn bị kịp, trực tiếp bị Vương Bàn Tử bắn bay ra xa.

Chỉ là đòn tấn công này không gây ra bất kỳ tổn hại nào cho Quỷ Anh!

Ngược lại còn khiến Quỷ Anh nổi giận.

Nó gầm rú một tiếng, lao về phía Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử cũng không chịu yếu thế, lập tức cầm súng săn lại một lần nữa bắn tới.

Quỷ Anh nhanh chóng né tránh khỏi đòn tấn công của Vương Bàn Tử.

Sau đó lại một lần nữa xung kích trực tiếp đến trước mặt Vương Bàn Tử.

Đợi đến khi Quỷ Anh há miệng, Vương Bàn Tử mới thấy trong miệng thứ này lại đã đầy răng nanh!

Nếu bị cắn một miếng, e rằng Đại La Thần Tiên cũng khó cứu!

Nhìn thấy hàm răng của Quỷ Anh sắp cắn xuống, Vương Bàn Tử

cũng kinh hãi toàn thân thắt chặt lại.

Ngay tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, Tần Dã một bước chân lao tới, một tay giữ chặt đầu Quỷ Anh!

Không đợi Quỷ Anh kịp phản ứng, lại một tay liền ném nó ra ngoài!

"Các cậu mau đi." Tần Dã nói.

"Cậu Tần, cái thứ chết tiệt này rất tà môn!" Vương Bàn Tử sau khi đứng dậy vẫn cảm thấy một trận hoảng sợ trong lòng.

"Cậu tưởng Quỷ Anh mà những người trước đó đã tốn công tốn sức tạo ra dễ đối phó như vậy sao?" "Quỷ Anh được tạo ra bằng thủ đoạn đó có thể nói là một tập hợp thể của oán niệm, nói chúng là quái vật đã thoát khỏi tam giới cũng không hề quá đáng." "Chỉ có thể dùng pháp khí tương ứng để phong ấn chúng, muốn đánh giết thì hầu như là điều không thể!" Tần Dã nói.

"Móa!

Vậy phải làm sao!" "Nếu vậy thì dù chúng ta có chạy thoát!" "Con quái vật này cũng sẽ đuổi theo mà!" Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng.

"Đừng lo, chỉ cần đến lúc đó đóng cửa lại là được." Tần Dã nói.

Vương Bàn Tử lại nghe câu nói này mà ngây người ra.

Nhìn phản ứng của hắn rõ ràng là hoàn toàn không nghĩ đến gian mộ thất này lại còn có cửa!

"Xem ra chủ nhân lăng mộ lo sợ Quỷ Anh sẽ không chịu khống chế, cho nên đã để lại một cơ quan bên ngoài, dùng để đóng cửa đá." "Các cậu rút lui trước đi, tôi đã dặn dò Tiểu Ca rồi, đợi tất cả các cậu rút lui xong, cậu ấy sẽ điều khiển cơ quan đóng cửa đá lại." "Tôi cũng sẽ đột phá vào lúc đó." Tần Dã nói.

“Cậu Tần!

Cậu đang đùa gì vậy!” “Không được!

Tuyệt đối không được!” “Mặc dù tôi không có năng lực như cậu, nhưng tôi có thể cảm nhận được, Quỷ Anh này thực sự quá khó đối phó!” “Tôi thì không lo cậu có bản lĩnh ứng phó nó.” “Nhưng nếu cái thứ chết tiệt này cứ bám lấy cậu, lỡ cậu không kịp chạy ra thì sao?” Vương Bàn Tử hét lên.

“Chuyện này sẽ không xảy ra.” “Tôi không chắc có thể tiêu diệt nó, nhưng tôi khẳng định có thể thoát khỏi nó.” Tần Dã trầm giọng nói.

“Lỡ có vạn nhất thì sao?” Vương Bàn Tử nắm chặt nắm đấm.

Tần Dã đang định nói thêm điều gì đó, thì nghe thấy tiếng Quỷ Anh phát ra một tiếng kêu chói tai.

Tiếng kêu đó vô cùng chói tai, tất cả mọi người chỉ nghe thấy âm thanh đó đã có cảm giác như linh hồn mình đang run rẩy.

“Cậu Tần, tôi thấy chuyện này nhất định phải cân nhắc cẩn thận!” Vương Bàn Tử hét lên.

Lúc này Quỷ Anh đã lao về phía bọn họ.

Tần Dã đương nhiên đã có phòng bị, nhân lúc Quỷ Anh lao tới, một cú lách người tránh khỏi đòn tấn công của Quỷ Anh.

Sau đó liền một cước đá thẳng vào người Quỷ Anh!

Tội nghiệp Quỷ Anh vừa xông lên đã lại một lần nữa bị bay ra xa.

“Vẫn lo lắng sao?” Tần Dã liền nhìn Vương Bàn Tử trầm giọng hỏi.

“Bàn Tử, chúng ta nghe lời Tần Dã đi, vì cậu ấy và Tiểu Ca đã bàn bạc xong xuôi rồi, điều đó chứng tỏ với thực lực của bọn họ đều có

nắm chắc có thể ứng phó cục diện này!" "Quỷ Anh này không phải là thứ chúng ta có thể đối phó." "Nếu ảnh hưởng đến nhịp điệu của Tần Dã, tôi e rằng ngược lại sẽ khiến cục diện trở nên hiểm nguy hơn." Hạo Thiên Chân bước lên khuyên nhủ.

Vương Bàn Tử lại nhìn về phía Tần Dã, thì thấy Quỷ Anh đang không ngừng cố gắng tấn công Tần Dã.

Nhưng mỗi lần đều không quá ba hiệp đã bị Tần Dã đánh bay trở lại!

Ngay cả Quỷ Anh đáng sợ kia, sau khi trải qua một phen giày vò như vậy, cũng thực sự khóc lóc như một đứa trẻ!

Sau đó lại một lần nữa với tốc độ nhanh hơn lao về phía Tần Dã.

Vương Bàn Tử nhìn tất cả những điều này, hắn biết rõ cho dù trước đó hắn còn miễn cưỡng có thể xoay sở với Quỷ Anh.

Nhưng đến giai đoạn này, Quỷ Anh đã không phải là thứ hắn có thể đối phó được nữa!

Cho dù hắn có thể miễn cưỡng không bị giết chết ngay lập tức, nhưng chỉ riêng cú sốc trực tiếp vào linh hồn khi Quỷ Anh gào thét, Vương Bàn Tử tự nhận mình tuyệt đối không thể chịu đựng được!

Hắn thậm chí còn muốn xông lên giúp Tần Dã một tay, hắn cũng cảm thấy đó là điều không thể!

Vương Bàn Tử cũng là người biết nhận rõ hiện thực, đến lúc này, nếu hắn vẫn muốn giúp Tần Dã, thì rút lui là lựa chọn tốt nhất của hắn.

Đợi đến khi tất cả mọi người đều rút lui ra ngoài, Tần Dã lập tức ra hiệu cho Trương Kỳ Lân.

Người sau hiểu ý, tức khắc nhấn cơ quan.

Thì thấy một cánh cửa đá từ trên đỉnh đầu bọn họ hạ xuống.

Tuy rằng tốc độ không nhanh, nhưng nhìn cũng đủ khiến người ta thót tim!

“Cậu Tần!

Cậu mau lại đây!

Cửa sắp đóng rồi!” Vương Bàn Tử hét về phía Tần Dã.

“Tiên sinh Tần rốt cuộc đang nghĩ gì vậy!” “Cửa sắp đóng rồi!” A Ninh cũng siết chặt nắm đấm lo lắng nói.

Nhìn thấy cửa đá chỉ còn lại một phần ba, Vương Bàn Tử đã trực tiếp dùng tay muốn đỡ cửa đá để tranh thủ thời gian cho Tần Dã.

Chương 670

Còn Tần Dã ở phía bên kia vẫn luôn giao chiến với Quỷ Anh, đến lúc này cuối cùng cũng hành động.

Chỉ thấy cậu nhân lúc Quỷ Anh một đòn tấn công trượt, đột nhiên phát lực, thuận thế quay người đồng thời một cước đá thẳng vào ngực Quỷ Anh!

Quỷ Anh ngay lập tức phát ra một tiếng kêu thảm thiết, toàn thân bay ngược ra ngoài.

Đến lúc này mọi người mới phát hiện, sự giằng co trước đó của Tần Dã hóa ra không phải là vô nghĩa!

Cậu trong quá trình này cũng không ngừng điều chỉnh vị trí của mình và Quỷ Anh.

Cú đá lúc này cứ thế mà trực tiếp đá nó vào trong đường động!

Không chút dừng lại, Tần Dã lập tức quay người lao về phía cửa đá.

Trái tim đang treo lơ lửng của mọi người đều từ từ hạ xuống.

Theo bọn họ, với khoảng cách của Quỷ Anh và Tần Dã, nó tuyệt đối không thể đuổi kịp!

Và điều này rõ ràng là bọn họ lại một lần nữa đã đánh giá thấp Quỷ Anh, chỉ nghe thấy trong đường động một tiếng nổ lớn vang lên.

Bóng dáng Quỷ Anh cứ thế lại một lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người.

Hơn nữa Quỷ Anh lần này rõ ràng cũng đã bị kích nộ!

Tốc độ lao tới đặc biệt nhanh, chỉ trong vài cú bật nhảy đã xuất

hiện phía sau Tần Dã.

Kèm theo một tiếng hét chói tai, Quỷ Anh một tay liền vồ tới Tần Dã.

Thân thể Tần Dã chợt dừng lại, một tay giữ chặt cánh tay Quỷ Anh đang vồ tới, sau đó một cú phát lực liền lại một lần nữa ném nó ra ngoài!

Kết quả như vậy mọi người tuy rằng không hề ngạc nhiên.

Nhưng chỉ trong một khoảng thời gian trì hoãn này!

Cửa đá đã lại hạ xuống thêm nhiều nữa!

Nếu kế hoạch ban đầu của Tần Dã là nhân lúc cửa đá hạ xuống mà một hơi xông qua, thì bây giờ thời gian chắc chắn không đủ rồi!

"Cậu Tần!

Mau chạy đi!" Vương Bàn Tử lo lắng đến nỗi nắm chặt nắm đấm ra mồ hôi!

Hắn nhìn chằm chằm về phía Tần Dã, thời gian bây giờ tuy rằng đã vô cùng gấp gáp.

Nhưng bọn họ vẫn sẵn lòng tin tưởng thực lực của Tần Dã.

Chỉ cần cậu bây giờ toàn lực xung kích, chắc chắn là có thể!

Và sự thật cũng chính là như vậy, khi Tần Dã quay người nhanh chóng xung kích.

Với tốc độ của Tần Dã, bọn họ ước tính cậu có thể kịp xông ra vào phút cuối.

"Không ổn!" Tuy nhiên ngay lúc này, Hạo Thiên Chân rõ ràng đã nhìn thấy Quỷ Anh lại một lần nữa đuổi theo phía sau Tần Dã.

"Móa!

Cái thứ chết tiệt này sao cứ âm hồn bất tán vậy!" Vương Bàn Tử tức giận chửi bới!

Hắn lập tức giơ súng săn lên định bắn, nhưng thân pháp của Quỷ Anh thực sự quá quỷ dị!

Nếu lúc này bắn mù quáng, hắn lại lo sẽ bắn trúng Tần Dã!

Còn Tần Dã rõ ràng cũng đã để ý đến Quỷ Anh phía sau.

Đợi đến khoảnh khắc nó áp sát, Tần Dã đạp chân một cái, thuận thế quay người lại một cước đá Quỷ Anh ra.

Sau đó lại mượn thời cơ quay người lao ra, toàn bộ quá trình gần như không lãng phí chút thời gian nào!

Nhưng mọi người đều có thể nhìn ra, mặc dù Tần Dã đã tận dụng thời gian đến mức tối đa, nhưng với tình hình hiện tại của cậu, muốn kịp xông ra trước khi cửa đá đóng lại đã không kịp nữa rồi.

"Không được!

Như vậy không được!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, lập tức hai tay đỡ lấy cửa đá: "Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì!" "Mau đến giúp một tay đi!

Dù chỉ thêm một giây!

Cũng phải đỡ cho cậu Tần của chúng ta!" "Bàn Tử, tránh ra." Tiếng hét này của Tần Dã cuối cùng cũng khiến Vương Bàn Tử có chút mơ hồ.

Hắn thậm chí còn nhanh chóng vận chuyển trong đầu một lát.

Tần Dã nói hình như là bảo mình tránh ra!

Nhưng tại sao chứ?

Bây giờ là lúc nào?

Bây giờ chính là lúc tranh giành từng giây từng phút!

Dù mình đỡ cửa đá chỉ có thể đổi lấy một hai giây, nhưng có thời gian này vẫn có thể tạo ra rất nhiều cơ hội mà!

Tuy nhiên trong tình huống tranh giành từng giây từng phút này, cũng thực sự không cho hắn quá nhiều thời gian để suy nghĩ.

Khi Vương Bàn Tử vẫn còn đang ngây người ra, Trương Kỳ Lân đã một tay túm lấy cổ áo hắn kéo hắn ra phía sau.

Gần như cùng lúc đó, Vương Bàn Tử nhìn thấy một thanh mã tấu từ phía trước nhanh chóng bay tới.

Cuối cùng lại vừa vặn dừng lại ở vị trí phía dưới cửa đá.

Tuy rằng thủ đoạn này cũng không thể chặn cửa đá được bao lâu.

Nhưng thủ đoạn bảo mệnh của Tần Dã sao có thể chỉ đơn giản như vậy chứ?

Gần như ngay trước khi cửa đá hạ xuống, trong khoảnh khắc.

Tần Dã một cú trượt chân trực tiếp vượt qua phía dưới cửa đá.

Đồng thời còn thuận thế rút thanh mã tấu đang đỡ cửa đá ra.

Cánh cửa đá đã có một khoảnh khắc dừng lại hành động, vào lúc này lại một lần nữa tiếp tục di chuyển.

Nhìn thấy cửa đá sắp đóng hoàn toàn, mọi người lại nghe thấy tiếng kêu của Quỷ Anh.

Tất cả mọi người còn chưa kịp vui mừng cho Tần Dã thì tim đã thót lên đến tận cổ họng!

Tất cả mọi người đều lập tức với tốc độ nhanh nhất điều chỉnh nòng súng nhắm vào phía dưới.

Cho dù súng đạn không thể gây ra tổn hại gì cho Quỷ Anh.

Nhưng chỉ cần thứ này vừa ló đầu ra là lập tức bắn, ít nhất có thể đẩy nó trở lại.

Chỉ cần có thể để cửa đá thuận lợi hạ xuống, vậy thì mọi chuyện đều không thành vấn đề!

Mặc dù tốc độ của Quỷ Anh cũng vô cùng kinh người, nhưng cuối cùng vẫn không nhanh bằng tốc độ cửa đá hạ xuống.

Cuối cùng Quỷ Anh chỉ có một bàn tay vượt qua cửa đá, cuối cùng phải chịu cảnh bị kẹp đứt!

Nhìn cánh tay dù đã bị đứt lìa mà vẫn còn nhảy nhót trên mặt đất, trong lòng mọi người cũng một trận hoảng sợ.

"Xem ra Quỷ Anh này cho dù bị chia cắt, nhưng cũng không thể hoàn toàn tiêu diệt!" "Thật may mắn nhờ phán đoán của Tiên sinh Tần." "Nếu không chúng ta mà cứ giằng co với Quỷ Anh ở đó, e rằng tất cả chúng ta đều chết thì Quỷ Anh cũng không chết được." A Ninh nhíu chặt mày nói.

"Đội trưởng A Ninh, trong khi ngưỡng mộ Tiên sinh Tần, cô có lẽ cũng nên xử lý vấn đề vừa rồi đi!" Trịnh Bách Vạn không thiện ý nói: "Vừa rồi Tiên sinh Tần đã dặn đi dặn lại tuyệt đối không được chạm vào quan tài!" "Người của các cô tại sao lại xảy ra sai sót như vậy?" "Nếu không có Tiên sinh Tần và Tiên sinh Trương, chỉ một Quỷ Anh như vậy, nói không chừng cả đội ngũ của chúng ta đã toàn quân bị diệt rồi!" "Theo quy định của các cô, người phạm phải sai lầm lớn như vậy nên chịu hình phạt gì vậy?" Người đó toàn thân chợt trầm xuống, mồ hôi lạnh liền tuôn ra.

Bởi vì hắn rất rõ, sai lầm như vậy rốt cuộc có ý nghĩa gì!

"Theo quy định của chúng tôi, phạm phải sai lầm như vậy, nên tự sát bằng súng." Mặc dù trong lòng không đành, nhưng A Ninh vẫn nói

ra quy định của bọn họ.

Trịnh Bách Vạn cũng không nói nhiều, chỉ làm một động tác đẩy tay.

Tất cả mọi người đều hiểu cử chỉ này của hắn có ý nghĩa gì!

Sắc mặt mỗi người đều trở nên trầm xuống, là chiến hữu, bọn họ đều có tình cảm, ai lại muốn tiễn đối phương đi như vậy chứ?

Chương 671

Nhưng quy định là do chính bọn họ đặt ra, nếu không tuân thủ.

Đối mặt với người như Trịnh Bách Vạn, một khi tin tức truyền ra, ảnh hưởng đến Dã Lang dong binh đoàn sẽ như thế nào bọn họ càng rõ hơn!

Không chút do dự, người đó trực tiếp rút súng nhắm vào thái dương mình.

Sau một hơi thở sâu, nhắm chặt hai mắt định bóp cò.

Nhưng ngay khoảnh khắc này, cổ tay hắn lại bị một lực mạnh vặn ngược, viên đạn bắn ra cũng trong nháy mắt bay về hướng khác.

Người đó nghi hoặc mở mắt ra, rõ ràng nhìn thấy người trước mặt lại chính là Tần Dã!

Nhìn ánh mắt nghi hoặc của đối phương, Tần Dã nói: "Tôi biết dong binh đoàn của các anh có quy định của mình." "Những điều này tôi không hiểu, cũng không có tư cách quản." "Nhưng tôi chỉ là một học sinh, nhìn cảnh tự sát gì đó tôi hơi khó chịu." "Trịnh lão bản, xin lỗi nhé, có thể nể mặt tôi mà tạm gác chuyện này lại được không?" Sắc mặt Trịnh Bách Vạn thoáng qua một khoảnh khắc âm u.

Điều này Tần Dã không hề bất ngờ, đến đẳng cấp của hắn ta, giữa những lời nói thậm chí có thể dễ dàng quyết định sinh tử của người khác.

Ai cũng biết, phủ nhận hắn ta là một điều đại kỵ.

Chỉ là sự âm u đó cũng chỉ kéo dài một khoảnh khắc, hắn liền cười bồi nói: "Tiên sinh Tần nói gì vậy!" "Nếu chuyện vừa rồi không có ngài, tất cả chúng ta đều đã chết rồi!" "Đừng nói là hắn!

Mạng của tất cả chúng ta bây giờ đều là của ngài!" "Mặt mũi này Trịnh mỗ tôi nhất định phải nể!" "Cảm ơn." Tần Dã mỉm cười nói.

"Ôi!

Tiên sinh Tần không cần khách khí như vậy, ngài như vậy tôi còn ngại!" "Tiên sinh Trịnh, ngài xem chúng ta tiếp theo nên làm thế nào đây?" Trịnh Bách Vạn vẫn cười hỏi.

"Tôi đại khái quan sát một chút, nơi này chắc là một đường hầm." "Tôi hiện tại vẫn chưa xác định được đường hầm này dài bao nhiêu." "Nhưng tôi nghĩ một đường hầm như vậy chắc không thể không có cơ quan nào." "Vừa rồi tiêu hao quá lớn rồi, chúng ta tốt nhất nên tạm thời nghỉ ngơi một chút." Tần Dã nói.

"Được!

Cứ làm theo lời cậu nói!" Trịnh Bách Vạn tức khắc vẫy tay.

Mọi người lập tức nghỉ ngơi tại chỗ, Vương Bàn Tử lén lút chạy đến bên cạnh Tần Dã: "Cậu Tần, cậu vừa rồi hơi bốc đồng rồi." "Trịnh Bách Vạn không phải là tín nam thiện nữ gì, cậu vừa rồi dám công khai cứu người mà hắn muốn giết thì chẳng khác nào tát vào mặt hắn." "Hắn bây giờ không có phản ứng gì, nhưng khoản nợ này chắc chắn đã ghi vào trong lòng." "Cậu nói xem, vì đám lính đánh thuê đó mà chọc giận hắn làm gì!" "Chính là nguyên nhân tôi đã nói, tôi chỉ là một học sinh, không chịu nổi sự kích động lớn như vậy." Tần Dã thản nhiên nói.

Vương Bàn Tử vốn còn muốn nói thêm điều gì đó, Tần Dã đã tiếp tục nói: "Tôi biết, xét về tình thế và nhân tình mà nói, lúc đó tôi không nên làm gì cả." "Thế nhưng tôi vẫn là một học sinh, không muốn nắm giữ những tình thế và nhân tình này, mệt mỏi." "Có lẽ tôi làm như vậy thực sự là sai rồi." "Nhưng tôi còn trẻ, không khí thế thì gọi gì là người trẻ?" "Bàn Tử, nếu các cậu lo lắng chuyện này sẽ liên lụy đến

các cậu, thì cứ giữ khoảng cách với tôi là được, tôi sẽ không trách các cậu đâu." "Thằng nhóc thối tha, coi thường người là đúng không!" "Bàn gia chỉ là đơn thuần sợ cậu không làm rõ mức độ rủi ro của chuyện này!" "Đừng nói là tôi, ngay cả Tiểu Thiên Chân và Tiểu Ca, chúng tôi lăn lộn nam bắc bao nhiêu năm rồi!" "Sóng gió lớn gì mà chưa từng thấy!" "Chỉ cần cậu chuẩn bị tốt, anh em nhất định sẽ chết sống bảo vệ cậu!" "Được rồi được rồi!

Mau nghỉ ngơi đi!" "Cái mộ này cũng không biết làm sao!

Sao mà mệt mỏi thế!" Vương Bàn Tử lẩm bẩm oán trách: "Cậu Tần, cậu nói trong mộ này sao lại có mùi hương vậy?

Có phải tôi bị ảo giác rồi không?" Mùi hương?

Ảo giác?

Tần Dã khẽ nhíu mày.

Cậu cũng thử ngửi một chút, quả nhiên trong không khí ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng!

Sau đó liền một trận choáng váng trong đầu!

Tim Tần Dã chợt thót lại!

Mối quan hệ trước sau của hai chuyện này tuyệt đối không phải ngẫu nhiên!

Nhìn sang những người khác, hiện tại tất cả mọi người đều đã ngủ say!

Ngay cả Vương Bàn Tử, rõ ràng một phút trước còn đang nói chuyện với mình, kết quả bây giờ đã nằm trên đất ngủ ngáy!

Chuyện này rõ ràng là bất thường!

Bất kể là Vương Bàn Tử hay những người lính đánh thuê!

Bọn họ không phải không biết mệt mỏi!

Vì mệt mỏi cần nghỉ ngơi thì cũng không có gì đáng nói!

Nhưng cho dù là nghỉ ngơi, bọn họ chắc chắn cũng cảnh giác hơn người bình thường!

Huống chi hiện tại nơi này còn là một lăng mộ có thể mất mạng bất cứ lúc nào!

Cho dù bọn họ thực sự muốn nghỉ ngơi ở đây!

Cũng tuyệt đối không thể trong trạng thái thư giãn như vậy!

"Không đúng!

Nơi này có quỷ!" "Bàn Tử!

Dậy!" Tần Dã hét lớn một tiếng, trực tiếp một cước đá vào bụng Vương Bàn Tử!

Cước này cũng không hề nương tay!

Chỉ một cú đá trực tiếp khiến Vương Bàn Tử kêu la oai oái, sau khi tỉnh lại càng ôm bụng, bộ dạng như muốn gặp bà nội.

"Cậu Tần!

Cậu bị làm sao vậy!" Vương Bàn Tử ôm bụng, đau đớn kêu la.

Nhưng vừa quay đầu lại, mới thấy Tần Dã đã lao về phía những người khác trong Dã Lang dong binh đoàn.

Dưới đòn tấn công của cậu, căn bản không một ai còn có thể duy trì trạng thái nghỉ ngơi!

Tất cả mọi người đều kèm theo những tiếng kêu la thảm thiết mà tỉnh dậy.

Ngay cả Trịnh Bách Vạn cậu cũng không hề nương tay!

Nhìn thấy cảnh tượng này tất cả mọi người đều ngớ người ra.

Vương Bàn Tử càng trực tiếp nhìn Hạo Thiên Chân nói: “Tiểu Thiên Chân, cậu Tần bị điên rồi sao?” “Vừa rồi trực tiếp không nể mặt Trịnh Bách Vạn!” “Bây giờ còn trực tiếp xông lên đánh hắn một trận!

Đây là định xé toạc mặt nạ với Trịnh Bách Vạn hay sao?” “Cậu nói xem nếu Trịnh Bách Vạn thực sự có ý muốn báo thù cậu Tần!” “Bối cảnh của Ngô gia các cậu có thể chống đỡ được không?” Hạo Thiên Chân lại chỉ nhíu chặt mày nói: “Đừng nghĩ nhiều như vậy trước đã, tôi thấy mọi chuyện không nên đơn giản như vậy.” Lần này Trịnh Bách Vạn cuối cùng cũng không thể ngồi yên được nữa.

Sau khi tỉnh lại, ánh mắt hắn nhìn Tần Dã rõ ràng không còn vẻ hòa nhã hoàn toàn như lúc đầu.

“Tiên sinh Tần, cậu có ý gì vậy!” “Để chúng tôi nghỉ ngơi một chút không phải ý của cậu sao?” “Bây giờ ra tay với chúng tôi lại là sao?” Giọng nói của Trịnh Bách Vạn cũng ẩn chứa vài phần không vui.

“Tôi là bảo chư vị nghỉ ngơi một chút.” “Nhưng Trịnh lão bản, và chư vị, nếu ở một nơi nguy hiểm như vậy các cậu vẫn có thể ngủ say như vừa rồi.” “Thì các cậu không phải là nghỉ ngơi, mà là chờ chết rồi.” Tần Dã nói.

Trịnh Bách Vạn đầu tiên là ngây người, sau đó cũng ý thức được tình huống không ổn.

Tuy nói Trịnh Bách Vạn là một doanh nhân, nhưng những người có chút liên quan đến cả hắc bạch như hắn cũng là những người cẩn thận nhất.

Có thể nói bọn họ ngay cả khi ngủ cũng sẽ mở một nửa mắt.

Nếu có người đến gần, bọn họ thậm chí có thể nắm chắc đối

phương còn chưa đến gần đã có thể tỉnh lại.

Bất kể bước chân của đối phương nhẹ nhàng đến đâu!

Nhưng vừa rồi hắn ta lại không hề chú ý đến bất kỳ động tĩnh nào khác!

Ngay cả những người khác, từ khi bị Tần Dã đánh thức, vẻ mặt hoang mang của mỗi người đều cho thấy, trạng thái của bọn họ tuyệt đối đều gần giống như hắn!

"Cậu Tần, theo ý cậu, việc chúng ta hôn mê không phải là ngẫu nhiên sao?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Trước khi cậu ngủ không phải đã nói ngửi thấy một mùi hương sao?

Còn những người khác thì sao?" Tần Dã nhìn về phía những người khác hỏi.

Những người còn lại có người nói mình không có ấn tượng.

Lại có người gật đầu tỏ ý đồng tình.

"Cái này tôi có chút ấn tượng, lúc đó quả thực có ngửi thấy một mùi hương." "Sau đó tôi liền từ từ ngủ thiếp đi." A Ninh nói.

Mà nói đến đây, mọi người cũng đều ý thức được sự việc không ổn!

Trong lăng mộ như vậy, làm sao có thể tự nhiên xuất hiện mùi hương nào đó được chứ?

"Cậu Tần!

Mùi hương này rốt cuộc có tác dụng gì!

Chương 672

Sao lại lợi hại đến vậy!" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt khó hiểu hỏi.

Tần Dã đối với điều này cũng chỉ có thể tạm thời lắc đầu.

"Cậu muốn hỏi là nguyên nhân gì thì tôi tạm thời vẫn chưa biết, nhưng chúng ta lại bị phiền phức gì đó đeo bám rồi." "Bây giờ tốt nhất vẫn là nhanh chóng rời đi." Mọi người đều gật đầu.

A Ninh cũng lập tức hô hào nhân viên bắt đầu thu dọn.

Mọi người thật không dễ dàng gì mới thoát thân từ tay Quỷ Anh!

Đương nhiên ai cũng không muốn nhanh như vậy lại vấp ngã vì một chuyện lố bịch như vậy!

Kết quả là khi một lính đánh thuê đang thu dọn đồ đạc, phát hiện đồng đội bên cạnh mình cứ như một kẻ ngốc đứng sững tại chỗ không chút động tĩnh!

Lập tức mang theo chút bực tức mà đẩy một cái.

"Anh bạn!

Anh có ý gì vậy!" "Còn không mau đến giúp một tay!" Kết quả là người sau vẫn chỉ đứng sững tại chỗ không chút động tác.

Hắn tức khắc đứng dậy!

"Tôi nói anh đó!" Kết quả là hắn vừa đứng dậy, toàn thân liền ngớ người ra!

Lúc này ánh mắt của người đồng đội trước mặt hắn ngây dại, toàn thân chỉ ngây người tại chỗ hoàn toàn không chút động tĩnh!

Hắn lập tức ý thức được điều không ổn, lập tức chạm vào khẩu

súng của mình.

Đang định nói thêm vài câu với đồng đội của mình, đột nhiên lại thấy đồng đội của mình há miệng!

Từ trong miệng hắn ta lập tức có rất nhiều tóc bay ra!

"Móa!

Có ý gì!" Hắn vừa hét lên câu nói đó, vô số sợi tóc dài và mảnh liền quấn quanh cổ hắn.

Mọi người nhìn thấy cảnh tượng này lập tức hoảng loạn!

Tất cả mọi người trong chốc lát thậm chí không biết mình nên xông lên cứu người hay là rút lui!

Chỉ là rút vũ khí của mình ra đối đầu với thứ trước mặt!

Nhưng không một ai còn có động tác tiến lên nữa!

"Chuyện gì vậy!

Người này đang yên đang lành, sao trong miệng lại có nhiều tóc như vậy!" Vương Bàn Tử nhìn cũng kinh ngạc!

Trong ấn tượng của hắn, đời này hắn thực sự chưa từng thấy cảnh tượng nào kịch tính đến vậy!

"Đừng có ngây ra nữa!

Mau đi cứu người!" A Ninh tức khắc hạ lệnh!

Những lính đánh thuê xung quanh không dám chậm trễ, đều nhanh chóng lao về phía hướng hỗn loạn!

Kết quả là tóc trong miệng người đó cứ như không có giới hạn, lại có vô số tóc từ sâu bên trong quấn lấy vài người!

Những người xung quanh đều gặp khó khăn!

Nếu vào lúc này nổ súng, thì vài người đang ở xung quanh chắc

chắn không một ai sống sót!

Nhưng không nổ súng, ai lại biết vài đồng đội của mình bị thứ gì đó quấn lấy!

Ngay khi tất cả mọi người đều do dự về điều này.

Tần Dã và Trương Kỳ Lân đã xông lên trước một bước, hai người đồng thời ra đao đều chém vào những sợi tóc quỷ dị kia!

Nhưng những sợi tóc đó lại kiên cố đến đáng sợ!

Cú chém của hai người lại không thể cắt đứt những sợi tóc này!

Cảnh tượng này có thể nói là khiến những người có mặt đều kinh ngạc đến ngây người!

Phải nói rằng tài năng của hai người bọn họ đều đã được mọi người chứng kiến!

Ai cũng biết sức chiến đấu của hai người này chắc chắn là cấp bậc bật hack!

Bọn họ thậm chí còn cảm thấy nếu thực sự gặp phải nguy hiểm trong lăng mộ!

Chỉ cần ở bên cạnh hai cao thủ này, thì sẽ không có chuyện gì xảy ra!

Ai có thể ngờ hai người mạnh mẽ như vậy!

Hôm nay lại cũng gặp phải tình huống như vậy!

“Móa!

Tóc này làm bằng cái quỷ gì vậy!” “Tiểu Ca và cậu Tần hai người đều không chém đứt!” Vương Bàn Tử tức khắc kinh hô!

Hạo Thiên Chân cũng chỉ có thể lắc đầu ở một bên, trong quan niệm của hắn, thế giới này hình như không có thứ gì mà Trương Kỳ

Lân và Hắc Kim Cổ Đao của cậu ấy không cắt được!

Hai người thấy vậy, lập tức đổi chiêu, hợp lực đánh vào người lính đánh thuê đã biến dị quái dị kia.

Sức mạnh của hai người vốn không nhỏ, cộng thêm bây giờ hai bên cùng hợp lực!

Cuối cùng cũng khiến con quái vật đó lùi lại vài bước.

Hai người cũng lập tức nắm lấy cơ hội này!

Thuận thế cứu tất cả những người bị mắc kẹt!

"Cậu Tần!

Đây!

Đây rốt cuộc là quái vật gì!" Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

"Những sợi tóc này, cộng thêm mùi hương mà chúng ta vừa ngửi thấy, nếu tôi đoán không sai." "Đây chắc là Cấm Bà!" Tần Dã nhíu chặt mày nói.

"Cấm Bà?

Đó lại là thứ gì vậy?" Vương Bàn Tử lại một lần nữa hỏi.

Những người có mặt cũng đều lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, đầu tiên là Quỷ Anh, lại là Cấm Bà!

Bọn họ cảm thấy chuyến đi mộ lần này của mình, thực sự đã được chứng kiến quá nhiều thứ mà trước đây mình chưa từng nghe thấy!

Tuy rằng không biết Cấm Bà rốt cuộc có lai lịch gì!

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc giao phong ngắn ngủi vừa rồi, bọn họ đã ý thức được con quái vật này tuyệt đối không đơn giản!

"Cấm Bà là một loại yêu quái đặc hữu của biển cả!" "Đặc điểm

của chúng là tóc cực dài!

Dung mạo khả ái!" "Thứ lợi hại nhất của chúng chính là tóc!" "Tương truyền tóc của chúng kiên cố bất khả hủy diệt!

Có thể chống đỡ tất cả đao kiếm chém giết!" "Đây là vũ khí cốt lõi của chúng, chúng sẽ dùng tóc của mình để quấn chết đối thủ." "Hoặc là trực tiếp đâm xuyên bọn họ!" "Trên người chúng có một loại hương khí đặc biệt, mùi này sẽ khiến người ta an tâm, khiến người ta đi vào giấc ngủ!" "Đây cũng là một thủ đoạn mà chúng giỏi!

Đầu tiên dùng hương khí của mình để làm con mồi mềm nhũn." "Sau đó trực tiếp quấn chết con mồi, hoặc là từ miệng con mồi đi vào trong cơ thể, sau đó chống đỡ cơ thể đó để điều khiển thi thể!" Tần Dã giải thích.

Khi nghe đến đây, trong lòng mọi người đã hiểu.

Điều này chắc chắn là người anh em của bọn họ vừa rồi trong khoảnh khắc hôn mê đã bị Cấm Bà nhắm tới!

Sau đó Cấm Bà liền tiến vào trong cơ thể hắn!

Và bây giờ e rằng tất cả bọn họ đều đã trở thành con mồi của Cấm Bà rồi!

"Cậu Tần!

Vậy chúng ta bây giờ phải làm sao?" "Cấm Bà này lẽ nào không có chút yếu điểm nào sao?" "Sợi tóc này ngay cả đao của cậu và Tiểu Ca cũng chịu đựng được!

Chương 673

Vậy những khẩu súng trên tay chúng ta thì sao?

Có giải quyết được không?" Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

"Chỉ dựa vào những khẩu súng này thì không có cách nào!" "Cấu tạo cơ thể của Cấm Bà vô cùng quỷ dị!

Có vài phần tương tự với Quỷ Anh." "Cho dù bị đạn bắn xuyên qua!

Cũng không có khái niệm chết!" "Tuy nhiên Cấm Bà có một yếu điểm chí mạng!

Chính là sợ lửa!" Tần Dã nói.

Câu nói này lập tức khiến tất cả mọi người có mặt bừng tỉnh!

Vương Bàn Tử ngay lập tức hét lớn một tiếng: "Móa!

Vậy thì đừng có ngây ra nữa!" "Mau châm đuốc lên!" Tất cả mọi người ngay lập tức bắt đầu hành động, dùng tất cả những dược liệu mà mình đã chuẩn bị có thể châm đuốc để đốt sáng đuốc!

Quả nhiên thứ này đối với Cấm Bà có hiệu quả tương đối rõ rệt.

Đuốc vốn dĩ còn luôn rình rập bọn họ trong nháy mắt đã sản sinh ra sự sợ hãi!

"Hắc!

Thủ đoạn này quả thực hữu dụng thật!" "Ước gì tất cả yêu ma quỷ quái đều có yếu điểm rõ ràng như vậy thì tốt." Vương Bàn Tử lập tức trở nên kiêu ngạo.

Hắn cảm thấy biết được yếu điểm của Cấm Bà, mình đối mặt với thứ nguy hiểm này lại có thể điên cuồng lên được rồi!

Vốn dĩ chỉ nghĩ cách chạy trốn, bây giờ trực tiếp cầm đuốc xông lên phía Cấm Bà!

“Hắc hắc!

Vừa rồi mày không phải rất điên cuồng sao!

Mau lên!

Điên cuồng nữa đi!” Vương Bàn Tử vừa cười, vừa vung đuốc trước mặt Cấm Bà.

Tất cả những người khác cũng đều thư giãn không ít!

Nếu là như vậy, bọn họ đều cảm thấy chuyện này đối phó cũng không có độ khó nào.

“Đừng có chơi nữa!

Kẻo đến lúc đó lại xảy ra chuyện gì nữa!” “Nhân lúc bây giờ đuốc còn có thể kiềm chế được Cấm Bà!

Chúng ta mau đi!” Tần Dã lập tức nhắc nhở mọi người.

Những người có mặt đương nhiên cũng sẽ không kiêu ngạo đến mức độ này!

Một thứ có thể lấy mạng bọn họ bất cứ lúc nào, bây giờ bị bọn họ khống chế, trong lòng bọn họ quả thực rất vui mừng.

Nhưng ai cũng biết đạo lý chậm trễ sinh biến!

Đặc biệt là những thứ trong mộ này, hiện tại quả thực là bọn họ đang áp chế những thứ bên trong này!

Nhưng nếu thứ này mà lật ngược tình thế, thì tình hình có thể sẽ hoàn toàn khác!

Cái này bọn họ không dám tùy tiện đánh cược!

Mọi người tức khắc tiến về phía đường hầm, nhìn thấy sắp bước

ra ngoài.

Tần Dã đột nhiên lại một tay chặn trước mặt bọn họ!

“Đợi đã!” Tần Dã lập tức hét lên.

“Sao vậy cậu Tần!

Lại xảy ra chuyện gì nữa!” Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, A Ninh lập tức bảo vài lính đánh thuê cầm đuốc quay về phía Cấm Bà.

Đề phòng Cấm Bà đột nhiên có động tác gì.

Còn Tần Dã thì sau khi quan sát vách đá xung quanh nói: “Các cậu nhìn kỹ xem, hai bên vách đá này đều có một số lỗ nhỏ có kích thước giống nhau!” Mọi người nhanh chóng nhìn sang, quả nhiên trên vách đá nhìn thấy rất nhiều lỗ nhỏ, những lỗ nhỏ này tuy phân bố không đều, nhưng kích thước lại giống nhau!

Nếu nói đây là do thời gian lâu dài tự nhiên xuất hiện thì mọi người tuyệt đối không tin!

Trong lòng tất cả mọi người lập tức ý thức được, đây chắc chắn là một cơ quan nào đó.

Hơn nữa đối với cơ quan này, những người có mặt, đặc biệt là những người chuyên nghiệp như Vương Bàn Tử lại không hề xa lạ!

Vương Bàn Tử tức khắc nhặt một khối đá ném ra ngoài.

Ngay khoảnh khắc hòn đá chạm đất, chỗ nó đi qua lập tức có vô số mũi tên bắn ra.

Mỗi mũi tên sau khi bắn đến vách đá đối diện đều cắm vào sâu hơn một nửa!

Đủ để thấy sức xuyên thấu của cơ quan này!

Nhìn thấy cảnh tượng này tất cả mọi người có mặt đều ngớ

người ra.

Lần này không cần Tần Dã nhắc nhở, Vương Bàn Tử dựa vào kinh nghiệm thực chiến phong phú của mình đã nhận ra cơ quan trước mắt rốt cuộc là cái gì!

"Cơ quan này thiết kế không khéo rồi!" Vương Bàn Tử cười khổ một tiếng nói: "Dưới đất có một thiết bị tương tự như cảm biến trọng lực, chỉ cần có thứ gì đi lên sẽ lập tức kích hoạt cơ quan." "Mũi tên trong vách đá hai bên sẽ lập tức bắn ra!" "Vậy thì chúng ta chắc chắn sẽ xong đời ngay tại chỗ!" "Nếu đoạn đường này chỉ ngắn như vậy thì không sao, nhưng nếu còn dài nữa, muốn thuần túy xông qua căn bản là không thể." "Phía sau lại là Quỷ Anh và Cấm Bà, haha, tuyệt cảnh rồi!" Mọi người vừa nghe đến đây đều không khỏi cảm thấy ngần ngại.

Không một ai ở đây là kẻ ngu ngốc!

Đương nhiên đều hiểu rõ cục diện này rốt cuộc có ý nghĩa gì đối với họ!

Những bó đuốc trong tay họ tuy có thể khắc chế Cấm bà ở phía sau, nhưng nếu nói muốn hoàn toàn đối phó được Cấm bà thì họ cũng không có tuyệt đối nắm chắc.

Tuy nhiên, hiện tại so với Cấm bà, điều cấp bách hơn chính là con đường phía trước này!

Đúng như Vương Bàn Tử đã nói, đối với cơ quan này, họ quả thực có thể xông thẳng qua.

Nhưng tốc độ của những cung tiễn này họ cũng đã được chứng kiến.

Trong lòng họ đều rất rõ, muốn dùng phương pháp này để vượt qua cơ quan, cách duy nhất là dốc hết toàn lực xung kích.

Với tốc độ của lính đánh thuê, họ có tự tin có thể xông qua trước khi cơ quan kích hoạt.

Nhưng tiền đề này cũng phải là con đường này không được quá dài!

Bằng không, nếu trên đường vì mệt mỏi mà dừng lại dù chỉ một thoáng, kết cục chắc chắn là bị cung tiễn xuyên thủng!

Hơn nữa, đây cũng chỉ là nói đối với họ mà thôi.

Nhìn Trịnh Bách Vạn, nếu nói về vóc dáng, thân hình của ông ta so với Vương Bàn Tử chỉ nặng hơn chứ không nhẹ hơn!

Vào lúc này, bất kể là tốc độ hay thể lực, ông ta chắc chắn không thể theo kịp!

Trịnh Bách Vạn lại là "kim chủ ba ba" của họ!

Một khi Trịnh Bách Vạn chết, cho dù họ có thể sống sót rời khỏi đây, thực tế cũng đã muộn rồi!

Cảm giác như đây đã là một cục diện hoàn toàn tuyệt vọng.

Nhưng họ vẫn không nhịn được mà nhìn về phía Tần Dã.

Trong quan niệm của họ, cái gọi là tuyệt cảnh đều phải thông qua lời nói của Tần Dã mới được tính!

Bất kể là cục diện nào!

Chỉ cần Tần Dã chưa lên tiếng, chuyện này chắc chắn vẫn còn cơ hội xoay chuyển!

"Tiểu Tần đồng chí!

Bây giờ chúng ta phải làm sao đây?" Vương Bàn Tử nhíu chặt mày nhìn Tần Dã hỏi.

"Muốn thông qua con đường này cũng không phải không được!

Tôi đại khái đã nghĩ ra một cách, chỉ là sẽ có chút mạo hiểm.” Tần Dã nói.

Chương 674

Câu trả lời này lập tức khiến hy vọng nhen nhóm trong lòng tất cả mọi người có mặt.

Ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung vào Tần Dã.

Vương Bàn Tử càng phấn khích reo lên: "Tiểu Tần đồng chí!

Cậu chắc chứ!

Cục diện thế này chúng ta còn có cách nào phá giải nữa!" Tần Dã gật đầu, sau đó tiếp tục nói: "Thực ra rất đơn giản.

Vì trên đất có cơ quan cảm ứng trọng lực!

Vậy chúng ta không giẫm lên đất là được mà?" Lời của Tần Dã lập tức khiến tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy khó hiểu.

Họ hơi không hiểu rốt cuộc lời này của Tần Dã có ý gì.

Trên đất có cảm ứng trọng lực, nên tránh giẫm lên đất, tư duy này quả thực không có vấn đề gì!

Nhưng vấn đề là, chuyện này ở nơi này thật sự có khả năng làm được sao?

Chẳng lẽ tất cả họ đều giẫm lên không khí mà đi qua?

"Tiểu Tần đồng chí!

Cái đạo lý này tôi đều hiểu!

Nhưng chúng ta phải làm thế nào?

Chúng ta muốn đi qua thì khẳng định phải giẫm lên đất mà đi qua chứ!

Chẳng lẽ bảo chúng ta bay qua sao!" Vương Bàn Tử gãi gáy khó

hiểu hỏi.

“Không sai, chúng ta chính là muốn bay qua.” Mọi người nghe đến đây càng hoang mang.

Chuyện này đặt trên người loài người có phải hơi bịp bợm quá không?

Ngay lúc này, phía Cấm bà phát ra một tràng tiếng kêu rít.

Trong ấn tượng của họ, đây hình như là lần đầu tiên họ nghe Cấm bà phát ra tiếng kêu rít!

Hiện tại nghe thấy động tĩnh này, mọi người tự nhiên hiểu rằng Cấm bà này chắc chắn không thể ngồi yên được nữa rồi!

“Tiểu Tần đồng chí!

Đến nước này rồi cậu đừng có giấu nữa!

Nếu Cấm bà này muốn liều mạng, chỉ dựa vào mấy bó đuốc này chưa chắc đã chặn được nó đâu!

Cứ coi như bây giờ chúng ta phải bay qua!

Không sao cả!

Cậu cứ nói xem chúng ta phải bay bằng cách nào!” Vương Bàn Tử đau khổ kêu lên.

“Chỉ cần dùng cái này, bắn sang bên kia, nếu nó móc thành công vào cánh cửa ở cuối, là có thể dựng lên một cây cầu.

Sau đó chúng ta cứ theo cây cầu đó mà leo qua là được.” Tần Dã giải thích.

Phương pháp này quả thực là điều họ không nghĩ tới, đồng thời cũng khiến họ cực kỳ kinh ngạc.

Lúc này, mỗi người đều trợn tròn mắt, trên mặt đều lộ vẻ khó tin!

Phương pháp này không phải là không được!

Nhưng sự bất định trong đó thật sự quá nhiều!

Những điều thừa thãi thậm chí không cần nghĩ tới, chỉ nói đến việc bắn sợi dây sang phía đối diện thôi đã đầy rẫy khó khăn rồi.

"Tần tiên sinh, tôi không cố ý muốn phản bác anh.

Nhưng anh có biết rủi ro của phương án này lớn đến mức nào không?

Việc tiêu hao thể lực trong quá trình leo trèo chúng ta tạm thời không xét đến!

Điều quan trọng nhất là!

Nếu chiều dài của hành lang này vượt quá khoảng cách giới hạn mà thiết bị cố định của chúng ta có thể bắn tới!

Thì coi như xong rồi!" A Ninh nghi hoặc hỏi.

"Chuyện này tôi đương nhiên biết.

Nhưng trước mắt chúng ta muốn đi qua thì chỉ có cách này thôi." Tần Dã nói.

"Tiểu Tần đồng chí!

Chẳng lẽ thật sự không còn cách nào khác sao?

Hay là cậu suy nghĩ thêm chút nữa xem?

À mà, con Cấm bà này thì sao!

Nó từ đâu tới chứ!

Đã vậy nó còn hành động chống lại chúng ta!

Vậy chắc chắn phải có một lối đi của nó chứ!

Nếu tìm được lối đi của nó, thì chúng ta nói không chừng không

cần lo lắng rủi ro này nữa rồi!" Vương Bàn Tử cũng gặp khó khăn.

Tuy nhiên, điều hắn lo lắng đã không còn là vấn đề sợi dây có thể bắn qua được hay không nữa rồi.

Cứ nói đến cân nặng của hắn!

Với cân nặng của hắn, hắn thật sự không có tự tin rằng khi leo dây, sợi dây sẽ không đứt lìa!

"Cấm bà có thể chui ra từ bất cứ khe hở nào.

Chỉ cần có một khe hở, Cấm bà liền có thể xuất hiện.

Chúng ta ở đây lâu như vậy, cậu có thấy bất cứ động đạo nào tương tự không?" Tần Dã hỏi.

Vương Bàn Tử lập tức cũng gặp khó!

Hắn lại vội vàng nhìn xung quanh, cũng phát hiện ra xung quanh đây quả thực căn bản không hề có cái gọi là động.

"Cho dù bây giờ tôi bảo cậu giải quyết Cấm bà, con đường bày ra trước mặt chúng ta cũng chỉ có một.

Đây quả thực rất mạo hiểm, nhưng kết quả của sự mạo hiểm này chính là có thể mang lại cho chúng ta hy vọng sống." Tần Dã tiếp tục nhấn mạnh.

Đã nói đến bước này rồi, mọi người còn có thể nói gì nữa đây?

Bất kể rủi ro của chuyện này cao đến mức nào, nhưng đúng như Tần Dã đã nói, đây quả thực là cách tốt nhất của họ!

Nhân lúc mọi người đang suy nghĩ, Tần Dã tiếp tục nói: "Tiện thể nói cho các cậu một chút, một rủi ro còn tồn tại trong kế hoạch này là chúng ta không thể cùng nhau leo qua.

Cho dù thiết bị của chúng ta có thể bắn trúng phía đối diện thành

công.

Thì khi đi qua cũng chỉ có thể từng người một.

Còn những người khác thì phải dùng bó đuốc để kéo chân Cấm bà phía sau.

Và người leo dây tuyệt đối không được hoảng loạn.” Mọi người liên tục gật đầu, A Ninh lập tức bảo người bắn thiết bị về phía đối diện!

Kết quả, chuyện họ lo lắng nhất cuối cùng vẫn xảy ra.

Sợi dây cuối cùng nằm trên mặt đất.

Kéo theo đó là vài mũi cung tiễn.

“Không được!

Chương 675

Cách này không được!" A Ninh vội vàng kêu lên: "Khoảng cách này quá xa!

Cho dù là nỏ có tầm bắn xa nhất của chúng ta cũng không thể bắn cung tiễn sang phía đối diện thành công!" "Không phải!

Đừng mới một lần đã nói không được chứ!

Các cậu thử lại xem!

Biết đâu là do vừa nãy dùng sức không đủ thì sao!

Hay là các anh em quá căng thẳng!" Vương Bàn Tử cũng ở một bên sốt ruột la lớn.

"Loại cung nỏ này là nỏ cố định được thiết lập sẵn, chỉ có hai khả năng là bắn ra được hoặc không bắn ra được!

Chỉ cần khởi động thành công, chắc chắn sẽ sử dụng sức mạnh tối đa của cung nỏ này!

Vì không thể bắn tới đối diện, chỉ có thể chứng tỏ khoảng cách này đã vượt quá tầm bắn tối đa của cung nỏ này!" A Ninh sốt ruột kêu lên, ánh mắt đầy vẻ khó chịu "anh nghĩ tôi không muốn qua sao".

"Tránh ra!

Để tôi!" Vương Bàn Tử vẫn không tin tà, hoặc có thể nói là không muốn tin rằng thủ đoạn duy nhất này lại vô hiệu.

Hắn xông lên phía trước, một tay giật lấy cung nỏ, nhanh chóng giương cung lắp tên.

Sau đó là một lần bắn, lần này hắn cũng cảm nhận được sức mạnh của cung nỏ này rốt cuộc mạnh đến mức nào!

Lực giật tức thời đó không hề thua kém súng ống chút nào.

Chỉ một cú này trực tiếp làm hai tay Vương Bàn Tử tê dại.

Nhưng kết quả cuối cùng lại không thay đổi.

Cung nỏ bắn ra cuối cùng vẫn không thể thuận lợi tới được phía đối diện.

Vương Bàn Tử thấy vậy vội nắm chặt tay.

Vội vàng vứt cung nỏ xuống đất, chửi rủa: "Mẹ kiếp!

Cái thứ vớ vẩn gì thế này!

Tiểu Tần đồng chí, bây giờ phải làm sao đây!

Cái thứ này không đáng tin chút nào!" "Vậy chúng ta thử cách không cần cung nỏ xem sao?" Tần Dã nhìn mọi người nói.

Mọi người đều chớp mắt, không thể hiểu nổi rốt cuộc lời này của Tần Dã có ý gì!

Đặc biệt là những người trong đoàn lính đánh thuê.

Nếu nói cung nỏ này còn không có cách nào bắn tới đối diện, thì khoảng cách này đã đáng sợ đến mức nào rồi.

Họ hoàn toàn không hiểu còn có thủ đoạn nào mà không cần đến cung nỏ này vẫn có thể đạt được hiệu quả một cách thuận lợi.

"Đội trưởng A Ninh, đưa dây thừng cho tôi.

Phải là sợi dài nhất." Tần Dã nói.

A Ninh vội vàng gật đầu, lập tức đưa sợi dây qua, sau đó lại ra hiệu cho thuộc hạ mang cung nỏ tới.

"Tần tiên sinh, anh có diệu kế gì sao?

Tôi hiểu rồi!" Vương Bàn Tử thấy vậy lập tức phấn khích vỗ tay: "Tiểu Tần đồng chí!

Cậu định trực tiếp quấn dây thừng vào cung tiễn rồi ném qua phải không!

Hắc hắc!

Nói đúng chứ!

Tư tưởng của chúng ta sao có thể hạn hẹp như vậy chứ!

Muốn bắn tên qua, đâu nhất thiết phải dùng cung nỏ đâu!" Kết quả Tần Dã lại chỉ dùng một vẻ mặt khó hiểu nhìn hắn.

Vương Bàn Tử nghi hoặc chớp mắt, hắn hơi không hiểu suy đoán của mình sai ở chỗ nào.

Chẳng lẽ Tần Dã thật sự còn cất giấu binh khí lợi hại nào mà chưa lấy ra?

Ngay lúc Vương Bàn Tử đang nghĩ như vậy.

Chỉ thấy Tần Dã chỉ tiếp nhận sợi dây từ tay A Ninh.

Cảnh này khiến Vương Bàn Tử càng thêm hồ đồ.

"Thực ra đôi khi muốn đưa sợi dây qua cũng không nhất thiết phải dùng cung tiễn." Tần Dã thản nhiên nói, sau đó không đợi mọi người kịp phản ứng.

Tần Dã dưới chân đạp mạnh một cái, bất ngờ là trực tiếp xông thẳng về phía đối diện!

Cú này thật sự đã làm tất cả mọi người có mặt đều kinh hãi đứng sững.

Vương Bàn Tử còn chưa kịp kêu một tiếng "Tiểu Tần đồng chí nguy hiểm", thì bóng dáng Tần Dã đã biến mất vào bóng tối!

Phải nói là các cơ quan trên vách đá vẫn còn đó, khi Tần Dã xông tới cũng đều bị kích hoạt.

Nhưng tốc độ của Tần Dã thật sự quá nhanh!

Khi tất cả các cơ quan bắn ra, tại vị trí đó đã sớm không còn bóng dáng Tần Dã nữa rồi.

Mọi người lúc này mới bừng tỉnh, thì ra đây chính là cách mà Tần Dã nói a!

Nhưng cái này cũng thật sự không thể trách họ trí tưởng tượng không đủ a!

Một người với tư duy bình thường, trong tình huống này dù có vắt óc suy nghĩ cũng tuyệt đối không thể nghĩ ra cách mà Tần Dã chuẩn bị dùng a!

Tại sao trước đây mọi người lại từ bỏ việc xông thẳng qua đây.

Chẳng phải là vì họ không thể phán đoán khoảng cách của cơ quan này sao?

Nên căn bản không dám thử nghiệm tùy tiện sao!

Tần Dã đây là ý gì đây!

Cho dù là phá vỡ những quy tắc thông thường một cách độc đáo!

Cũng không phải là làm như thế này đâu!

Cái này đơn giản là dùng thực lực tuyệt đối để nghiền nát toàn bộ cơ quan rồi a!

Ngay lúc mọi người vẫn còn đang do dự, Tần Dã đã mang theo đầu dây còn lại từ phía đối diện xông trở về.

"Được rồi, bây giờ chỉ cần tìm một chỗ cố định sợi dây là được.

Vách đá ở đây vì để chế tác cơ quan nên độ cứng rất cao, điểm này ngược lại đã giúp chúng ta rất nhiều rồi." Tần Dã thở dài một hơi.

Mọi người trước tiên đều đồng loạt đứng sững tại chỗ, nhìn nhau,

ra vẻ cố gắng hiểu tình hình trước mắt.

Ngoại trừ những người đang đối phó với Cấm bà ở phía kia, lúc này tất cả mọi người đều chìm vào im lặng.

Mãi cho đến khi Tần Dã cố định xong sợi dây, Vương Bàn Tử mới xích lại gần săm soi Tần Dã.

Bị Vương Bàn Tử nhìn như vậy, Tần Dã cũng đầy vẻ nghi hoặc.

"Cậu làm gì đấy, mặt tôi có dính gì bẩn sao?" Tần Dã hỏi.

"Tôi chỉ xem cậu có phải là người không." Tần Dã hoàn toàn bị câu nói này của Vương Bàn Tử làm cho ngơ ngác.

"Bàn Tử, cậu có ý gì!

Sao còn chửi người nữa!" Tần Dã trực tiếp giơ tay cầm dao lên chuẩn bị bổ xuống Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử vội vàng giơ hai tay lên đỡ, đầu hàng.

"Đợi đã đợi đã!

Chương 676

Tiểu Tần đồng chí!

Cậu bình tĩnh đi mà!

Cậu không thể trách tôi nói vậy được!

Cậu xem này!

Khoảng cách từ chỗ chúng ta đến đối diện này!

Không cần nói nhiều, nhưng chắc chắn là đã vượt quá giới hạn của cung nỏ đó phải không!

Cậu vậy mà lại trực tiếp xông qua!

Không đúng!

Là trực tiếp xông qua xông lại một lượt!

Tiểu Tần đồng chí!

Cậu cũng quá biến thái rồi đó!

Cậu đây quả thực không phải người a!" Tần Dã không khỏi nhíu chặt mày.

"Lời này của cậu đáng lẽ là đang khen tôi, nhưng sao nghe cứ thấy là lạ thế nhỉ?

Đội trưởng!

Con Cấm bà này hơi không chặn nổi nữa rồi!

Làm sao bây giờ!" Ngay lúc ánh mắt của tất cả mọi người đều dừng lại trên người Tần Dã.

Tiếng kêu cứu từ những người phụ trách chặn Cấm bà truyền đến.

Mọi người lúc này mới bừng tỉnh.

Hóa ra họ chỉ lo quan tâm đến màn trình diễn siêu thần của Tần Dã!

Thế mà lại hoàn toàn quên mất phía sau họ còn có Cấm bà phiền toái lớn như vậy!

"Nhanh lên!

Các cậu nhanh chóng leo qua sợi dây đi!

Cấm bà để tôi chặn!" Tần Dã hô lớn một tiếng, một bước xông lên phía trước, nhanh chóng giật lấy một chai rượu từ túi của một lính đánh thuê.

Sau đó lại giật lấy bó đuốc trong tay một người.

Nhìn thấy Cấm bà đang khống chế cơ thể của người kia đẩy ngã một lính đánh thuê, thuận thế liền muốn dùng tóc đâm xuyên qua hắn.

Tần Dã xông lên, một cước đạp mạnh vào người Cấm bà, đồng thời đá nó lùi lại vài bước, một ngụm rượu mạnh vào miệng, lập tức phun thẳng vào bó đuốc.

Trong khoảnh khắc, ngọn lửa dính rượu mạnh bùng lên trên người Cấm bà, nó lập tức phát ra một tràng tiếng kêu thảm thiết thê lương!

"Đẹp quá!" Thấy Tần Dã có màn thao tác hoa lệ như vậy, Vương Bàn Tử lập tức kích động vỗ tay!

"Tiểu Tần đồng chí!

Quả nhiên là cậu!

Ngay cả con Cấm bà này cậu cũng có thể dùng cách này để đánh!

Thật sự là quá lợi hại rồi!" "Đừng có lợi hại nữa!

Nhanh chóng nhân lúc này mà qua sợi dây đi!

Cấm bà vẫn chưa chết đâu!" Tần Dã lập tức hét lớn với mọi người.

"Chưa chết ư?

Nhưng thứ này không phải sợ lửa sao!

Tiểu Tần đồng chí, cậu đã dùng lửa cộng thêm rượu rồi mà!

Nó còn sống sao!" Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng!

"Cấm bà quả thực sợ lửa!

Chỉ cần dùng lửa là có thể trừ khử Cấm bà!

Nhưng Cấm bà đã được coi là một loại yêu quái!

Cho dù dùng thứ nó sợ nhất hoàn toàn phủ lên người nó!

Muốn tiêu diệt nó hoàn toàn cũng cần một chút thời gian!

Huống chi thứ này hiện tại còn có một lớp áo khoác ngoài!

Hiện tại nó cảm thấy đau đớn hơn là vì tóc của nó và nhiệt độ cao của ngọn lửa!

Tôi dùng rượu tăng sức mạnh cũng là để khiến nó nhanh chóng không chịu nổi!

Buộc nó phải lộ diện!

Quá trình này có quá nhiều bất ngờ có thể xảy ra!

Nên nhanh đi đi." Quả nhiên, trong sức đốt cháy của lửa dữ dội, Cấm bà quả thực biểu hiện vô cùng đau khổ, nhưng rất nhanh, nó liền chui ra từ bên trong cơ thể lính đánh thuê.

Ánh mắt nó đột nhiên chuyển hướng nhìn về phía bên này.

Sau đó gầm thét, trực tiếp cấp tốc xông tới!

Mọi người làm sao không hiểu rõ, đây rõ ràng là khí thế của dã thú

trước khi chết muốn xông lên liều chết một phen!

“Đừng ngây người ra nữa!

Ra tay đi!” Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, một tay giật lấy một bó đuốc ném ra, nhưng động tác của Cấm bà thật sự quá nhanh.

Nó lại còn, khi bó đuốc bay đến trước mặt, nhanh chóng nhảy lên tóm lấy vách đá phía trên.

Trực tiếp như một con nhện, bò từ vách đá sang.

Đôi mắt trống rỗng, vẻ ngoài quỷ dị, thêm vào tư thế vặn vẹo hiện tại.

Mọi người chỉ cần nhìn thôi cũng đã cảm thấy lạnh lẽo thấu xương!

“Má ơi!

Thứ này quỷ dị vậy sao!” Vương Bàn Tử lập tức kinh hô.

Sau đó lại có mấy người bắn về phía Cấm bà.

Mặc dù Cấm bà này không nhanh nhẹn như Hầu tử biển, nhưng đúng như Tần Dã đã nói, đạn bắn vào người nó căn bản không đủ để gây sát thương.

Cấm bà cứ thế mà di chuyển trên vách đá.

Có viên đạn tránh được thì thôi, cho dù bắn trúng cũng căn bản không thể ngăn cản hành động của nó!

Nhìn thấy họ đã tiến vào phạm vi tấn công của Cấm bà.

Cấm bà cũng lập tức khống chế tóc lao về phía họ!

Tần Dã một bước nhanh chóng xông lên, vung khảm đao trong tay xua tan toàn bộ những sợi tóc.

Tuy không thể chặt đứt, nhưng ít nhất có thể chặn được những

thứ này.

“Tiểu Tần đồng chí, con Cấm bà này làm sao bây giờ?

Cậu có tự tin chặn được nó không?” Vương Bàn Tử sốt ruột hỏi.

Tần Dã quả quyết gật đầu.

Chương 677

Thấy Vương Bàn Tử sắp thở phào nhẹ nhõm, Tần Dã lại tiếp tục nói: "Chặn nó không thành vấn đề, nhưng rủi ro quá lớn.

Đừng quên, cơ quan phía sau chúng ta là cảm ứng trọng lực!

Nếu trong lúc giao chiến với Cấm bà, dù chỉ là tóc của nó chạm vào vị trí cơ quan.

Đều có thể trực tiếp dẫn đến cơ quan bị kích hoạt!

Vậy thì ngay cả những người đang leo dây, nếu không may cũng sẽ bị liên lụy!" Mọi người nhanh chóng quay đầu lại, nhìn sợi dây lơ lửng giữa không trung, rồi nhìn Cấm bà đang điên cuồng lúc này.

Trong lòng mọi người cũng phủ lên một tầng u ám.

Đi qua sợi dây này quả thực sẽ không kích hoạt cơ quan.

Họ cũng có thể làm được.

Nhưng vấn đề là, con Cấm bà phía sau phải làm sao đây!

Vừa nãy bị lửa thiêu rõ ràng đã khiến Cấm bà hoàn toàn trở nên điên cuồng.

Thứ này tiếp theo chắc chắn sẽ bất chấp tất cả mà xông lên tàn sát!

Họ tin rằng với thực lực của Tần Dã, muốn chặn con Cấm bà này sẽ không có gì khó khăn.

Nhưng muốn canh chừng từng sợi tóc của Cấm bà, độ khó quả thực cũng rất lớn a!

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?

Là qua dây hay không qua dây đây.” Vương Bàn Tử trực tiếp gặp khó: “Chết tiệt!

Nếu có một thứ gì đó khó nhằn giống vậy, để chúng nó tự đấu với nhau thì tốt rồi!” Tần Dã lập tức lộ vẻ kinh hỉ nhìn Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử lập tức bị nhìn mà ngớ người ra.

Hắn vội vàng dùng hai tay che thân mình, nuốt một ngụm nước bọt nói: “Tiểu Tần đồng chí, tôi không có sở thích đó đâu!” “Cút đi!” Tần Dã không vui mắng một tiếng: “Bàn Tử, cái đầu cậu đôi khi cũng nhanh thật đó!” “Ý gì?

Tiểu Tần đồng chí, chẳng lẽ cậu đã nghĩ ra cách rồi sao?

Gần đây cũng không có thứ mà tôi vừa nói đó a!” Vương Bàn Tử đầy vẻ nghi hoặc, ngay cả những người khác trên mặt cũng đều lộ vẻ khó hiểu.

“Trên con đường này không có, vậy tại sao chúng ta không thể triệu hồi một cái ra chứ?” Tần Dã cười thản nhiên nói.

“Cái gì?

Triệu hồi một cái?

Tiểu Tần đồng chí!

Cậu đang đùa gì vậy!

Tôi thừa nhận xét về trình độ loài người, cậu tuyệt đối là tồn tại cấp độ hack!

Nhưng triệu hồi một thứ như vậy ra thì hơi bị đùa quá rồi đó!” Vương Bàn Tử chớp mắt.

Những người khác có mặt cũng đều vẻ mặt nghi hoặc nhìn Tần Dã.

Không ai trong số họ nghi ngờ năng lực của Tần Dã, chỉ là chuyện mà Tần Dã nói muốn làm lúc này thật sự quá sức tưởng tượng!

"Tâm thành thì linh." Tần Dã vừa nói, Cấm bà đột nhiên xuất hiện phía sau Tần Dã, ngay sau đó vô số sợi tóc trực tiếp lao về phía Tần Dã.

Dường như có ý muốn nuốt chửng Tần Dã trong chớp mắt.

Tần Dã không hề hoảng loạn chút nào, đồng thời xoay người, bó đuốc thuận thế vung ra.

Ngọn lửa rừng rực lập tức khiến Cấm bà dừng lại động tác.

Tần Dã cũng thuận thế nhảy lên, một cước liền đạp vào người Cấm bà.

Cho dù Cấm bà đó đã là một yêu loại.

Nhưng Tần Dã rốt cuộc cũng không phải kẻ lương thiện.

Một cước trực tiếp đá nó liên tục lùi về sau.

Sau đó lại là một cú xung kích.

Rượu mạnh vãi lên khảm đao, sau đó bó đuốc thuận thế được đốt cháy.

Trong khoảnh khắc xông đến trước mặt Cấm bà, lưỡi dao lửa liên tục chém bổ ra.

Chém bổ cộng với lửa dữ dội lập tức đánh Cấm bà kêu gào thảm thiết.

Nhìn cục diện phát triển như vậy.

Mọi người cũng kinh ngạc trợn tròn mắt.

"Vãi!

Tiểu Tần đồng chí chém người mà tư thế lại có thể đẹp trai đến

vậy.” Vương Bàn Tử ngớ người nói: “Tiếc là Bàn gia là nam, không thì Tiểu Tần đồng chí đã là của tôi rồi.” “Tần tiên sinh thật sự là không tồi chút nào!

Theo tôi thấy, Tần tiên sinh vừa nói phải tìm thêm một cái nữa để kéo chân thì căn bản không cần thiết!

Tôi thấy chúng ta cho dù đợi đến khi Tần tiên sinh giải quyết xong con Cấm bà này rồi đi cũng không vấn đề gì!” Trịnh Bách Vạn vui vẻ nói.

“Không thể đợi.” Trương Kỳ Lân trầm giọng nói.

“Tiểu Ca nói đúng, tuy Tần Dã đã áp chế Cấm bà.

Nhưng nhìn trạng thái hiện tại của Cấm bà, muốn giết nó không hề dễ dàng.

Đây chỉ có một lối đi, nếu Cấm bà lại phát điên như vừa nãy.

Trước hết không nói chúng ta có thể tránh được tóc của nó hay không, một khi nó kích hoạt cơ quan, cũng không phải chuyện đùa đâu!

Tôi thấy chúng ta tốt nhất vẫn nên nhanh chóng rời đi thì hơn.” Hạo Thiên Chân cũng nói.

Khi người ta từ một tình huống cực kỳ nguy hiểm chuyển thành an toàn, cho dù hiện tại vẫn đang ở trong hiểm cảnh, nhưng người ta vẫn sẽ bản năng thả lỏng.

Mặc dù họ cũng biết tình cảnh hiện tại có một loại nguy hiểm.

Nhưng vừa nghĩ đến việc Cấm bà trong tay Tần Dã hoàn toàn không có sức chống cự.

Vẫn rất bản năng thả lỏng cảnh giác.

Kết quả ngay trong khoảnh khắc đó, vài sợi tóc đồng loạt lao tới.

Trương Kỳ Lân nhanh chóng rút đao chống đỡ, nhưng vẫn có một sợi trực tiếp xẹt qua má Vương Bàn Tử.

Cú này không nghi ngờ gì đã kéo toàn bộ ý thức của mọi người có mặt trở về.

"M* nó!

Thứ này vậy mà còn có sức lực đó sao!

Nhanh đi đi!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng.

Mọi người lập tức chuyển sang phía sợi dây, nhưng về việc nên đi qua như thế nào vẫn gặp khó khăn.

Mặc dù sợi dây này chất lượng cực tốt, nhưng hiện tại rốt cuộc vẫn đang lơ lửng giữa không trung.

Nếu thật sự nhiều người như vậy cùng nhau lên, nếu giữa chừng mà đứt, hậu quả gây ra là không thể lường trước được!

Nhưng nếu phải từng người một lên, thì Cấm bà phía sau cũng không biết lúc nào sẽ mất kiểm soát.

Quan trọng hơn là, họ không chắc lắm, sợi dây này của Tần Dã rốt cuộc có chắc chắn hay không.

"Không phải!

Các cậu còn ngây ra đó làm gì!

Chẳng lẽ phải đợi Cấm bà tìm đến tận nơi sao!" Vương Bàn Tử thấy mọi người không hành động, lập tức không vui mắng.

Chương 678

Và sau khi thấy họ vẫn không có hành động gì, Vương Bàn Tử lập tức cũng hiểu được sự lo lắng của họ.

“Tôi biết rồi, các cậu sợ sợi dây mà Tiểu Tần đồng chí buộc không chắc chắn phải không!

Các cậu đúng là ghê thật đó!

Tiểu Tần đồng chí vừa nãy đã có thể tự mình xông qua rồi.

Vì chúng ta mới làm ra cái này, kết quả các cậu vậy mà còn nghi ngờ hắn!

Được rồi!

Bàn gia hôm nay coi như mở mang tầm mắt!” Tính cách của Vương Bàn Tử từ trước đến nay không phải kiểu có vấn đề thì thích giấu trong lòng!

Kiểu làm việc của họ hắn đã thấy không vừa mắt, tự nhiên phải mắng thẳng ra.

Kìm nén!

Đó là đang hành hạ chính mình!

Lúc này, mọi người cũng đều không tiện mở lời.

Dù sao những lời này của Vương Bàn Tử tuy họ nghe không thoải mái, nhưng lại thật sự không biết phải phản bác thế nào.

“Được!

Các cậu không dám!

Bàn gia đây sẽ đi trước!

Các cậu đều cẩn thận cho tôi, Bàn gia đi rồi, đến lúc đó không vừa ý thì trực tiếp giật dây!" Vương Bàn Tử mắng xong câu này, liền trực tiếp nhảy lên sợi dây leo qua.

Trong suốt quá trình, tất cả mọi người đều quan sát tình trạng của sợi dây.

Vì trọng lượng của Vương Bàn Tử, sợi dây trong quá trình này không ngừng đung đưa.

Nhưng lại hoàn toàn không có ý định đứt lìa!

Biểu cảm của mọi người lúc này đều có chút ngượng nghịu, dù sao trạng thái mà sợi dây này thể hiện ra đã đủ để tát vào mặt sự nghi ngờ của họ.

Đợi đến khi sợi dây hoàn toàn không còn động tĩnh, mọi người cũng biết là Vương Bàn Tử đã thuận lợi đến được phía đối diện.

Mọi người lập tức không còn lo lắng, A Ninh cũng muốn để Trịnh Bách Vạn đi qua trước!

"Tiểu Ca!

Cậu đi trước!" Tần Dã lại trong lúc giao chiến với Cấm bà hô lên.

"Tần tiên sinh!

Tại sao vậy?

Anh cũng biết, thời gian trì hoãn càng lâu, rủi ro càng lớn!

Chẳng lẽ chúng ta không nên ưu tiên bảo vệ Trịnh tiên sinh sao?" A Ninh khó hiểu hỏi.

"Hiện tại chúng ta không rõ tình hình bên đối diện!

Tiểu Ca và tôi phân tán hai bên, bất kể bên nào xuất hiện tình huống, đều có cách ứng phó.

Cậu bây giờ cứ để Trịnh tiên sinh đi qua, nếu gặp phải rắc rối mà Bàn Tử không giải quyết được.

Cậu nghĩ ai trong các cậu có thể bảo vệ Trịnh tiên sinh!" Nói xong, Tần Dã liền lần nữa giao chiến với Cấm bà.

Họ cũng phải thừa nhận, tình huống quả thực đúng như Tần Dã đã nói.

Nhưng người đề nghị để Trịnh Bách Vạn đi trước là A Ninh, nếu bây giờ đổi ý, dường như ít nhiều sẽ có chút không thích hợp.

Tuy nhiên, Trịnh Bách Vạn lại là một lão hồ ly lăn lộn giang hồ mấy chục năm rồi.

Lúc này, ông ta tự nhiên liền mở lời nói: "Được rồi, không cần cứ xoắn xuýt nữa, phân tích của Tần tiên sinh quả thực không có vấn đề.

Từ góc độ an toàn mà nói, đây cũng quả thực là giải pháp tối ưu.

Cứ làm theo lời Tần tiên sinh nói đi!" Trương Kỳ Lân nhìn Tần Dã, xác nhận hắn có thật sự định như vậy không.

Sau khi thấy Tần Dã gật đầu đồng ý.

Trương Kỳ Lân tung người nhảy lên sợi dây, sau đó nhanh chóng theo sợi dây xông qua!

Lại mấy khoảnh khắc sau, Cấm bà lại có mấy đòn tấn công lao về phía Trịnh Bách Vạn và những người khác.

May mà A Ninh và họ phản ứng kịp thời, vội vàng đẩy Trịnh Bách Vạn ra, lúc này mới miễn cưỡng tránh được bi kịch xảy ra.

"Tần tiên sinh an toàn quả thực không có vấn đề gì.

Nhưng cứ ở lại bên này cũng rất nguy hiểm a!" Trịnh Bách Vạn lau một vệt mồ hôi lạnh nói.

“Tần tiên sinh, anh vừa nãy nói muốn triệu hồi một thứ gì đó, bây giờ có thể rồi sao?

Hay là còn cần chúng ta kéo dài thêm một chút?” A Ninh vội vàng hỏi.

“Không vội, đã gần xong rồi.” Tần Dã trầm giọng nói.

Mọi người vốn còn có chút khó hiểu, Hạo Thiên Chân lại phát hiện, Tần Dã và Cấm bà chiến đấu ngoài việc vẫn luôn áp chế Cấm bà.

Dường như còn đang đẩy Cấm bà về phía cánh cửa đá trước đó.

Có thể nói cũng chính vì lý do này, mà những sợi tóc vừa nãy lao tới không có nhiều.

Bằng không chỉ sợ A Ninh căn bản không có cách nào kịp thời đẩy Trịnh Bách Vạn ra.

Hạo Thiên Chân trong lòng ẩn ẩn chùng xuống, dường như đã đoán được Tần Dã nói triệu hồi là muốn tạo ra thứ gì.

Chỉ thấy Tần Dã một nhát khảm đao bay ra, trực tiếp đánh vào một cơ quan trên vách đá.

Cánh cửa đá trước đó đang đóng lập tức mở ra.

Tất cả mọi người đều lập tức đứng sững tại chỗ.

Họ kinh ngạc nhìn cánh cửa đá từ từ mở ra.

Họ biết Tần Dã là một người khá điên cuồng, nhưng ai có thể ngờ Tần Dã lại có thể điên cuồng đến mức này!

Ngay cả Hạo Thiên Chân, người đã đoán được một phần, lúc này cũng kinh ngạc trợn tròn mắt.

“Tần tiên sinh!

Anh điên rồi sao!" A Ninh sốt ruột kêu lên: "Anh cứ thế mà thả ra hai con quái vật như vậy!

Nếu không may, ngược lại chúng ta sẽ chết hết ở đây mất!" Ngay khoảnh khắc cánh cửa đá mở ra, tiếng kêu rít sắc nhọn bất ngờ vang vọng khắp không gian.

Trong lòng mọi người hiểu rõ, là nó!

Là con Quỷ anh đáng sợ kia sắp xông ra rồi.

Tuy nhiên, vì khoảng cách mà họ đang đứng, có những thứ cuối cùng họ không thể nhìn thấy.

Ví dụ như lúc này họ căn bản không thể thấy Quỷ anh không những đã đến, mà còn đã đến trước mặt Tần Dã.

Chỉ là đây chính là điều Tần Dã mong muốn thấy.

Đợi đến khi Quỷ anh đến một vị trí không thể tránh được, Tần Dã đột nhiên tung người nhảy lên.

Những sợi tóc mà Cấm bà truy kích từ phía sau đâm ra trực tiếp toàn bộ đều rơi trúng người Quỷ anh.

Quỷ anh lập tức bị đánh mà gào thét một trận, sau khi rơi xuống đất liền trực tiếp khóa chặt Cấm bà, ngay sau đó là gầm thét, bất chấp tất cả mà lao về phía Cấm bà.

Phải nói là, sức chiến đấu của Quỷ anh này so với Cấm bà không có gì khác biệt.

Lúc này, hai thứ này đánh nhau, nhất thời quả thực không thể để ý đến những nơi khác được nữa.

Chương 679

Sau khi xác định hai bên đã đánh nhau.

Tần Dã lùi vài bước, một lần nữa hội hợp với mọi người.

"Các cậu còn ở đây làm gì?

Còn không nhanh qua đó đi!" Tần Dã nhìn mọi người hỏi.

"Tần tiên sinh, anh nói triệu hồi ra một cái chính là cái này sao?" A Ninh vẫn còn có chút khó tin nhìn Quỷ anh và Cấm bà đang chiến đấu.

"Đương nhiên rồi, không thì các cậu nghĩ là gì?" Tần Dã nói với thái độ hiển nhiên.

Tiếp đó hắn còn lộ ra một vẻ mặt nghi hoặc.

"Các cậu nghĩ tôi muốn làm gì?

Cái này…" Mọi người nhất thời lại có chút không biết phải trả lời thế nào.

Họ tổng không thể nói thật là cho rằng Tần Dã muốn không không triệu hồi ra một thứ gì đó chứ?

Chuyện này nói ra họ đều sợ Tần Dã sẽ trực tiếp chế giễu họ.

"Tần tiên sinh thật sự là gan dạ lớn!

Lợi dụng những thứ họ chôn cất trong lăng mộ để đối phó với những thứ họ để lại!

Chuyện này thật sự không phải người bình thường có thể làm được a!

Dũng mãnh và khí phách đến vậy!

Trịnh mỗ tôi thật sự bội phục a!" Trịnh Bách Vạn lập tức đứng ra

khen ngợi Tần Dã một trận.

Trong đó tự nhiên có sự chân tình thực ý của ông ta, quan trọng hơn là có thể thuận lợi tránh được chủ đề khó xử này!

"Nhưng Trịnh mỗ tôi có một vấn đề thật sự không hiểu lắm.

Anh làm sao phát hiện ra cơ quan này?

Lúc đóng cửa đá, tôi và Tiểu Ca đã chú ý đến rồi.

Cái công tắc này ngoài việc có thể điều khiển cửa đá đóng lại, còn có thể làm cửa đá mở ra.

Chỉ là không ngờ lại được dùng ở chỗ này." Tần Dã nói.

"Tần tiên sinh quan sát thật tinh tế và sâu sắc!

Không ngờ trong cục diện nguy hiểm như vậy anh còn có thể chú ý đến những chi tiết này!

Hơn nữa có thể trong thời gian ngắn đã nghĩ ra tác dụng của nó, tùy cơ ứng biến!

Lợi hại, Tần tiên sinh anh thật sự quá lợi hại rồi!" Trịnh Bách Vạn tiếp tục liên tục khen ngợi.

"Cấm bà và Quỷ anh đều là tồn tại lấy sát lục làm tư duy chủ yếu.

Chúng nó tự chém giết như vậy khẳng định sẽ không còn tinh lực để ý đến chúng ta nữa rồi!" A Ninh kích động nói.

"Bây giờ vẫn không thể lơ là. " Tần Dã trầm giọng nói: "Chúng nó tự chém giết hoàn toàn là do bản năng.

Toàn bộ trận chiến hoàn toàn không thể kiểm soát, cho dù không có ý thức, nhưng ai biết có thể trực tiếp đánh đến bên này không?

Cho nên các cậu đi qua trước, tôi ở lại, như vậy cho dù chúng nó xích lại gần bên này.

Ít nhất tôi có thể chặn lại một chút.” “Tốt tốt tốt!

Tần tiên sinh thật sự là cẩn trọng!

Trịnh mỗ tôi thật sự bội phục!

Vậy tôi sẽ không ở đây cản trở anh nữa!

Tôi đi qua trước đây!” Trịnh Bách Vạn liên tục gật đầu, sau đó liền trực tiếp theo sợi dây leo qua.

Đội ngũ lính đánh thuê tiếp theo cũng nối tiếp nhau theo sau.

Không lâu sau liền chỉ còn lại Hạo Thiên Chân và Tần Dã hai người.

“Cậu lát nữa làm sao?

Cho dù lúc cậu muốn qua, Quỷ anh và Cấm bà có chút động tác nào, cậu chẳng phải vẫn rất nguy hiểm sao?” Hạo Thiên Chân lo lắng nói.

“Yên tâm đi, các cậu cứ ở bên kia đợi tôi là được rồi.” Tần Dã nói.

Hạo Thiên Chân gật đầu, sau đó cũng liền theo sợi dây leo qua.

Thấy Hạo Thiên Chân cũng theo sợi dây đến bên này, Vương Bàn Tử lập tức kích động đón lên.

“Tiểu Thiên Chân, cậu cuối cùng cũng đến rồi!

Bọn họ đều đã nói với tôi!

Tiểu Tần đồng chí làm thế này cũng quá liều lĩnh rồi!

Thả cả Quỷ anh và Cấm bà ra, cũng may là hai con đó đánh nhau đúng như kế hoạch của Tần Dã.

Không thì mọi chuyện coi như xong rồi!” Vương Bàn Tử nói.

“Nhưng Tần Dã nói không sai.

Cục diện lúc đó, đây quả thực là cách tốt nhất để chúng ta tranh thủ thời gian đi qua. ” Hạo Thiên Chân cười khổ nói: “Tôi thật sự quá bội phục hắn, chiêu thức này có thể nói là chiến đấu đến cùng rồi.

Người bình thường ước chừng đều không dám thử cách này, nhưng hắn thì có thể.” “Tiểu Tần đồng chí chẳng phải là một người mạnh mẽ như vậy sao?

Đúng rồi!

Nếu nói như vậy, Tiểu Tần đồng chí khẳng định cũng sắp qua đây rồi phải không?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Nếu Quỷ anh và Cấm bà vẫn có thể tiếp tục như kế hoạch của hắn, tôi nghĩ là vậy.” Hạo Thiên Chân gật đầu nói.

Mọi người quay đầu nhìn về phía sợi dây, hiện tại họ vẫn có thể nghe thấy tiếng tự chém giết truyền đến từ đầu dây bên kia.

Chỉ là vì khoảng cách này thật sự quá xa, trong môi trường tối tăm như vậy họ căn bản không thể nhìn rõ cảnh tượng bên đó.

“Cục diện bên kia loạn quá!

Tần tiên sinh một mình ở bên đó thật sự không vấn đề gì sao?” A Ninh lo lắng hỏi.

“Cậu nói gì vậy!

Cậu đây là không tin Tiểu Tần đồng chí của chúng ta đó sao!

Sao hả!

Lúc đó bảo các cậu qua đây các cậu không tin Tiểu Tần đồng chí.

Bây giờ Tiểu Tần đồng chí một mình ở bên đó chặn lại các cậu vẫn không tin!” Vương Bàn Tử lập tức đứng ra phản bác.

A Ninh tuy bất mãn nhìn Vương Bàn Tử, nhưng việc hắn nhắc

đến sự không tin tưởng vào sợi dây do Tần Dã bố trí quả thực là sự thật.

Điều này lại quả thực khiến A Ninh có chút mất tự tin.

“Chúng ta cứ theo sự việc mà nói, chẳng lẽ các cậu không lo lắng sao?

Bất kể là Cấm bà hay Quỷ anh, đây đều là những thứ không thể kiểm soát.

Tần tiên sinh tại sao phải một mình ở lại bên đó chẳng phải cũng vì điều này sao?

Đợi đến khi Tần tiên sinh muốn đi qua thì chính là lúc hắn phải một mình đối mặt với tình huống này.

Chương 680

Sự lo lắng của tôi chẳng lẽ có vấn đề gì sao?" A Ninh nói.

Vương Bàn Tử lập tức ấp úng, nhưng chỉ vì vài lời của người khác mà mình liền không biết phải làm sao thì đây tuyệt đối không phải là thiết lập của Vương Bàn Tử.

Dù sao người này ngay cả khi không có lý, hắn cũng sẽ tranh cãi với cậu vài phần lý lẽ!

"Không lo lắng!

Hoàn toàn không lo lắng!

Tiểu Tần đồng chí của chúng ta từ trước đến nay đều là người có tự tin, có kế hoạch, có khí phách!

Hắn có thể nghĩ ra cách dùng Quỷ anh để đối phó Cấm bà!

Thì khẳng định đã nghĩ đến tất cả những chuyện có thể xảy ra rồi!

Tôi nói cho các cậu biết!

Ngay lập tức!

Tiểu Tần đồng chí của chúng ta sẽ theo sợi dây này qua đây!" Vương Bàn Tử đầy tự tin kêu gào, kết quả lời vừa dứt, Vương Bàn Tử liền nghe thấy phía sau truyền đến vài tiếng cung tiễn bắn.

Vương Bàn Tử trong lòng lập tức chùng xuống một tiếng, nụ cười kiêu ngạo cũng trong khoảnh khắc đó cứng đờ trên mặt.

Hắn nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng dâng lên một trận bất an, hắn chậm rãi quay đầu lại.

Không ngừng tự nhủ trong lòng rằng mọi chuyện chắc chắn không phải như vậy, mình đừng có ở đó tự hù dọa mình!

Kết quả trong khoảnh khắc hắn quay đầu lại, điều nhìn thấy chính là sợi dây bị đứt!

Hơn nữa, cùng với sợi dây từ phía họ rơi xuống đất, lại còn kéo theo vài mũi cung tiễn bắn ra!

Cảnh này khiến tất cả mọi người đều đứng sững, không ai dám tin vào tất cả những gì mình nhìn thấy trước mắt!

"Vậy đây cũng là kế hoạch mà Tần Dã đã thiết lập sao?" A Ninh cũng run rẩy nói.

Vương Bàn Tử rất muốn phản bác lại điều gì đó.

Hắn rất muốn nói chuyện này không vấn đề gì cả!

Tiểu Tần đồng chí sắp qua đây rồi.

Nhưng hắn thật sự không nói ra miệng được.

Bởi vì sợi dây đó đã hoàn toàn nằm trên mặt đất, nếu trên đó thật sự có Tần Dã, thì hắn chắc chắn đã sớm xông qua rồi!

"Cái này!

Cái này sao có thể chứ!

Chuyện này khẳng định là Tiểu Tần đồng chí đã lên kế hoạch rồi mà!

Sao có thể xảy ra chuyện như vậy chứ!" Vương Bàn Tử lập tức kinh hô.

"Chẳng lẽ là tình huống tệ nhất đó sao!

Quỷ anh và Cấm bà đều mất kiểm soát, sau đó trận chiến của chúng nó liên lụy đến việc cắt đứt sợi dây!" A Ninh phân tích.

"Cậu nói bậy!

Không thể nào!

Chuyện này tuyệt đối không thể nào!

Với năng lực của Tiểu Tần đồng chí của chúng ta, cục diện mà hắn lên kế hoạch tuyệt đối không thể xảy ra chuyện như vậy được!" Vương Bàn Tử trực tiếp gầm lên giận dữ.

"Chúng ta đương nhiên cũng tin vào năng lực của Tần tiên sinh, trên đường này hắn đã có quá nhiều biểu hiện chứng minh điều đó!

Nhưng hắn không phải thần!

Hắn không phải cái gì cũng có thể nắm giữ!

Và đây là một hiện thực!

Chúng ta cũng phải đối mặt với hiện thực này!" Lời A Ninh chưa dứt, Vương Bàn Tử trực tiếp gào thét: "Hiện thực cái thá gì!

Cậu còn nói linh tinh nữa tin hay không Bàn gia phế cậu ngay bây giờ!" Sự tức giận và sát khí của Vương Bàn Tử lúc này quả thực đủ để trấn áp phần lớn mọi người.

Nhưng rất đáng tiếc, A Ninh cũng là một người đã trải qua vô số cuộc tàn sát.

Luận về sát ý, cô ấy cũng không hề kém Vương Bàn Tử một chút nào.

"Đối mặt hiện thực đi!

Vậy cậu nói tại sao lâu như vậy rồi vẫn không thấy hắn qua đây!" A Ninh nói.

"Lão tử bảo cậu câm miệng!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, trực tiếp rút súng phun lửa ra chĩa vào A Ninh.

Những lính đánh thuê xung quanh thấy vậy lập tức hoảng loạn, nhao nhao giơ súng chĩa vào Vương Bàn Tử.

Nhìn Vương Bàn Tử cái dáng vẻ mắt đỏ ngầu muốn giết người đó!

Hiện trường sẽ không có bất kỳ ai nghi ngờ khả năng Vương Bàn Tử trực tiếp nổ súng!

Nhưng đồng thời, đám lính đánh thuê này cũng không phải hạng xoàng xĩnh gì.

Thái độ của họ lúc này đã nói rõ tất cả.

Có thể nói chỉ cần Vương Bàn Tử dám nổ súng, dù chỉ là một chút động tác bóp cò.

Họ sẽ không chút do dự mà bắn chết Vương Bàn Tử.

"Tất cả dừng tay cho tôi!" Thấy sự việc đã phát triển theo một hướng mất kiểm soát.

Trịnh Bách Vạn lập tức hét lớn một tiếng.

Phải nói là Trịnh Bách Vạn cũng không hổ là người đã lăn lộn giang hồ mấy chục năm.

Ngay cả khi đối mặt với hai nhóm người như vậy, trên khí thế ông ta vẫn có thể áp đảo họ một đầu.

"Tôi cũng tin vào thực lực của Tần tiên sinh!

Nhưng chúng ta cũng không thể chỉ biết tin tưởng!

Đến tận bây giờ Tần tiên sinh vẫn chưa qua đây cũng là sự thật không thể chối cãi!

Tôi đương nhiên cũng hy vọng Tần tiên sinh vạn vạn lần không có bất kỳ bất trắc nào!

Nhưng với cục diện này, chúng ta chẳng phải nên xem xét nếu Tần tiên sinh xảy ra bất trắc thì chúng ta phải làm sao sao?" Vương

Bàn Tử nắm chặt báng súng.

Nếu không phải vì người đang nói chuyện với hắn là Trịnh Bách Vạn, hắn ước chừng chỉ một cú này đã trực tiếp nổ súng rồi.

“Trịnh tiên sinh, thứ tôi mạo phạm, ông tốt nhất là cầu nguyện chuyện như vậy đừng xảy ra. ” Hạo Thiên Chân nói: “Trừ khi vận may của chúng ta rất tốt, phía sau chính là mộ thất chính.

Bằng không, ngôi lăng mộ này sẽ gặp phải nguy hiểm vượt xa tưởng tượng của chúng ta.

E rằng rất nhiều lúc đều sẽ cần Tần Dã và Tiểu Ca phối hợp như vậy.

Bằng không chúng ta ước chừng chỉ có thể chết ở trong này thôi.” Biểu cảm của Trịnh Bách Vạn lập tức có chút ngượng nghịu, một mặt là lời nói này của Hạo Thiên Chân quả thực cũng không coi là quá giữ thể diện cho ông ta.

Mặt khác chính là lời nói này của Hạo Thiên Chân ông ta thật sự cũng không dám bỏ qua.

Ngay lúc này, mọi người lại nghe thấy một tràng tiếng kêu rít sắc nhọn.

Chỉ là lần này âm thanh đó có chút không đúng!

Âm thanh đó không phải đơn thuần là truyền đến!

Dường như còn có sự di chuyển!

Chương 681

“Tiểu Ca, âm thanh này tôi nghe hình như có gì đó không đúng a!

Hay là tôi quá căng thẳng rồi, nghe nhầm rồi!” Vương Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt, hai mắt nhìn thẳng về phía hành lang.

Cho dù Trương Kỳ Lân thuộc loại người không nói gì.

Nhưng Vương Bàn Tử cũng hy vọng lúc này Trương Kỳ Lân có thể nói điều gì đó để an ủi hắn một chút, dù chỉ là nói vài lời đơn giản nhất cũng không sao!

Nhưng rất đáng tiếc, lúc này đáp lại hắn là Trương Kỳ Lân chậm rãi rút Hắc kim cổ đao ra.

Nhìn cái dáng vẻ chuẩn bị chiến đấu này của hắn.

Trong lòng Vương Bàn Tử lập tức chùng xuống.

Lúc này động tác này của Trương Kỳ Lân, Vương Bàn Tử trong lòng đã vô cùng rõ ràng!

“Vãi!” Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, trực tiếp rút súng phun lửa ra chĩa vào hành lang: “Cái này sao có thể!

Hai cái thứ đó sao có thể thật sự có khả năng vượt qua Tiểu Tần đồng chí mà xông tới!” Trương Kỳ Lân không trả lời, chỉ là hai mắt nhìn chằm chằm về phía hành lang.

Vương Bàn Tử không dám nói nhiều, cũng không dám nghĩ nhiều, điều hắn hiện tại có thể nghĩ đến, cũng là điều duy nhất hắn có thể làm là giơ súng lên chuẩn bị.

Bất kể hai thứ đó là ai xông tới!

Đã vậy chúng nó dám làm tổn thương Tiểu Tần đồng chí!

Vậy cho dù có lột da một lớp, Vương Bàn Tử cũng tuyệt đối phải liều mạng với chúng nó!

Tiếng kêu rít dần dần đến gần, tim mọi người cũng dần thắt lại.

Trịnh Bách Vạn đã khá thức thời mà lùi về phía sau, ông ta hiện tại đã bắt đầu suy nghĩ.

Nếu họ thật sự đánh nhau, mình phải làm sao để bảo toàn bản thân trong tình huống hỗn loạn đó!

"Tiểu Ca, đến lúc đó nếu thật sự là những thứ chết tiệt đó tìm đến, có lẽ lại phải làm phiền cậu nhiều hơn nữa rồi!" Vương Bàn Tử không ngừng điều chỉnh hơi thở của mình, cố gắng chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Nghe thấy động tĩnh trong hành lang, rõ ràng là có thứ gì đó đã ngày càng đến gần.

Sau đó tiếng kêu rít sắc nhọn đó cũng không ngừng kích thích màng nhĩ và thần kinh của họ.

Âm thanh đó lúc này nghe càng sắc nhọn hơn, mọi người chỉ cảm thấy hồn phách của mình dường như đều đang run rẩy vì âm thanh đó!

Rõ ràng lúc này hai thứ đó chắc chắn vì lý do nào đó đã hoàn toàn nổi giận.

Vương Bàn Tử vẫn giơ súng phun lửa lên, đã chuẩn bị sẵn sàng trực tiếp bắn.

Đến lúc đó thứ đó chỉ cần ló đầu ra, hắn sẽ lập tức bóp cò.

Kết quả ngay lúc này, Trương Kỳ Lân lại thu lại Hắc kim cổ đao trong tay mình, Mọi người đều nghi hoặc nhìn về phía Trương Kỳ Lân, họ đều hơi không hiểu ý nghĩa hành động này của Trương Kỳ Lân.

Đã vậy hiện tại hai con quái vật đó sắp xông lên rồi.

Vậy chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu hoàn toàn đương nhiên là điều quan trọng nhất a!

Nhưng với Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử, những người quen thuộc với Trương Kỳ Lân.

Lúc này trong lòng đã hiểu rõ.

Vào thời điểm nguy hiểm như vậy, Trương Kỳ Lân tuyệt đối không thể dừng công tác chuẩn bị như thế này được!

Chỉ có thể chứng minh, Trương Kỳ Lân đã sớm hơn họ một bước cảm nhận được, con đường này hiện tại đang đến gần họ tuyệt đối không phải là nguy hiểm nữa rồi!

Vương Bàn Tử thở dài một hơi, cũng dần dần thả lỏng cảnh giác.

Trong tình huống này đột nhiên thả lỏng như vậy, A Ninh và họ coi như hoàn toàn hồ đồ rồi.

"Trương tiên sinh!

Vương tiên sinh, hai người đang làm gì vậy?

Hiện tại chẳng lẽ không nên chuẩn bị sẵn sàng nghênh chiến bất cứ lúc nào sao?" A Ninh lo lắng hỏi.

Vương Bàn Tử thản nhiên cười: "Đội trưởng A Ninh, chuyện này cô không cần lo lắng nữa.

Đã vậy tôi và Tiểu Ca đã như thế này, thì chứng tỏ người đang đến đây bất kể có phải là Tiểu Tần đồng chí hay không, tuyệt đối sẽ không phải là nguy hiểm.

Các cô cũng nhanh chóng hạ súng xuống đi.

Đừng đến lúc đó lỡ bắn trúng Tiểu Tần đồng chí của chúng ta."

Vương Bàn Tử phẩy tay ra vẻ tự tin.

Kỳ thực chuyện này rốt cuộc là thế nào Vương Bàn Tử trong lòng mình căn bản không hề có chút manh mối nào.

Nhưng cũng giống như tin tưởng Tần Dã, hắn cũng vô cùng tin tưởng Trương Kỳ Lân.

Thậm chí có thể nói, đội ngũ được xây dựng sau khi Tần Dã gia nhập tuy nói đã nâng cao chiến lực, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một đội ngũ vừa mới thành lập không lâu!

Mà ba người bọn họ đã sớm trở thành một tam giác thép rồi.

Sự tin tưởng và ăn ý giữa họ còn cần phải nói sao?

A Ninh và những người khác nghi hoặc nhìn nhau, họ quả thực không thể hiểu được logic hành vi này của Vương Bàn Tử là gì.

Nhưng đã vậy Vương Bàn Tử còn nói như vậy, mối quan hệ của họ hiện tại vốn đã có chút căng thẳng.

Nếu lại không làm theo lời Vương Bàn Tử, nếu ảnh hưởng đến hành động tiếp theo, thì sẽ không đáng.

Nhưng với tư cách là những lính đánh thuê đã trải qua vô số sinh tử trên chiến trường.

Trên chiến trường, điều họ có thể dựa vào chỉ có chính mình.

Vì vậy, ngay cả khi xét từ góc độ toàn cục, họ đã để phần lớn mọi người hạ súng.

Nhưng vẫn sắp xếp một phần người cảnh giác về phía hành lang.

Rất nhanh, họ liền nghe thấy âm thanh nghi là cơ quan bị kích hoạt.

Cộng thêm từng tràng tiếng kêu rít sắc nhọn đó.

Thật sự khiến trái tim của tất cả mọi người đều thắt chặt lại!

Rất nhanh họ liền thấy bóng dáng đến từ bên trong hành lang, bóng dáng đó tốc độ rất nhanh, hầu như chỉ trong chớp mắt đã sắp xông đến trước mặt họ rồi!

Từ cái vóc dáng này mà xem thì chắc chắn không phải Quỷ anh.

Vậy có thể là Cấm bà sao?

Nếu thật sự là nó, thì những cơ quan này quả thực không làm gì được nó!

Trái tim vừa mới thả lỏng của mọi người lại một lần nữa thắt lại.

Nhìn thấy bóng dáng đó dần dần trở nên rõ ràng.

Mấy người lính đánh thuê còn đang phụ trách ngắm bắn đều trong khoảnh khắc đó kinh hãi, đều theo bản năng bóp cò!

"Vãi!

Mấy cậu nổ súng làm gì!

Hạ súng xuống!" Vương Bàn Tử gầm lên giận dữ một tiếng!

Khi nhìn lại hành lang, chỉ thấy người trong hành lang đột nhiên nhảy vọt, trực tiếp nhảy lên đỉnh đầu, sau đó lại một cú bổ nhào trực tiếp rơi xuống trước mặt mọi người.

Mấy lính đánh thuê đó theo bản năng liền muốn bóp cò lần nữa.

Trương Kỳ Lân nhanh chóng xông ra, trực tiếp chặn trước mặt mọi người.

Động tác của Vương Bàn Tử tuy chậm hơn một chút.

Nhưng vẫn nhanh chóng quay họng súng chĩa vào những người lính đánh thuê.

"Các người có ý gì?" A Ninh cũng nhanh chóng rút súng ra chỉ vào

Trương Kỳ Lân và họ, nói với vẻ hung ác.

Chương 682

“Tôi còn muốn hỏi các người có ý gì!

Chẳng phải đã bảo các người hạ súng xuống rồi sao!

Các người đang làm cái quái gì vậy!” Vương Bàn Tử lập tức không vui nói.

“Tình huống nguy hiểm không thể lường trước vừa nãy ập đến, tôi không thấy lựa chọn của người của chúng ta có gì sai!

Không phải là khi ý thức được nguy hiểm thì nhanh chóng ngăn chặn sao!

Chẳng lẽ thật sự phải đợi đến khi nguy hiểm đến trước mặt rồi mới hành động sao?” A Ninh lập tức có một lời giải thích cho hành vi của mình!

“Cho dù có thể nhận được mệnh lệnh hành động tiếp theo rõ ràng, cũng phải chuẩn bị sẵn sàng để ứng phó với những tình huống có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Đội trưởng A Ninh, rất chuyên nghiệp a.” Ngay lúc hai bên sắp xảy ra tranh chấp, tất cả mọi người đều cùng lúc nghe thấy giọng nói của Tần Dã.

Trong lòng mọi người trong khoảnh khắc vừa mừng vừa kinh ngạc, Vương Bàn Tử cũng thuận thế hừ lạnh một tiếng: “Sao hả!

Vẫn không tin phải không!

Vậy các người tự xem đi!

Đây là ai!” Vương Bàn Tử vừa nói vừa tránh ra, mọi người nhìn lại liền thấy Tần Dã đang xuất hiện phía sau Vương Bàn Tử!

“Tần tiên sinh!” Vừa nhìn thấy Tần Dã, Trịnh Bách Vạn lập tức phấn khích.

Ông ta cao giọng kêu lên, trực tiếp tiến tới nắm chặt tay Tần Dã.

“Tần tiên sinh!

Quả nhiên là anh!

Anh không sao thật sự quá tốt rồi!

Anh không biết vừa nãy chúng tôi sốt ruột chết đi được!

Đặc biệt là khi thấy sợi dây đứt!

Chúng tôi đều lo lắng anh có phải vì thế mà gặp phải nguy hiểm gì rồi!

Thấy anh không sao chúng tôi mới yên tâm!” Những người còn lại cũng vây quanh, đang định nói điều gì đó.

Lại nghe thấy tiếng kêu rít sắc nhọn từ trong hành lang!

“Không hay rồi!

Nhanh chuẩn bị!” A Ninh lập tức hét lớn với mọi người.

Đám lính đánh thuê lập tức rút súng chuẩn bị chiến đấu.

Tần Dã lại thở dài một hơi, lộ ra vẻ mặt thoải mái nói: “Chuyện này không cần để trong lòng.

Tôi nghĩ chúng nó nhất thời chắc vẫn chưa có cách nào đến gây rắc rối cho chúng ta đâu.” Thấy Tần Dã lộ ra vẻ mặt thoải mái như vậy, họ đương nhiên tin vào phán đoán của Tần Dã.

Chỉ là họ hơi không hiểu, Tần Dã làm sao có thể thoải mái đến vậy!

Hiện tại Quỷ anh và Cấm bà đều vẫn còn đó, cho dù chúng nó vẫn đang tự chém giết lẫn nhau đi chăng nữa.

Nhưng ai có thể đảm bảo hai thứ đó sẽ không đánh nhau một trận nữa rồi xông lên tìm rắc rối cho họ chứ?

Bất kể nói thế nào, trước khi thấy hai thứ đó đã hoàn toàn không thể tạo thành uy hiếp cho họ, thì không nên thả lỏng mới phải a!

"Tiểu Tần đồng chí, hai cái thứ này có thù oán lớn đến vậy sao?

Đến tận bây giờ vẫn còn đang tự chém giết lẫn nhau sao?" Vương Bàn Tử tò mò hỏi.

"Chém giết?

Không, chúng nó sớm đã không còn chém giết nữa rồi, nếu không thì tôi cũng sẽ không chủ động cắt đứt sợi dây đâu." Tần Dã nhún vai ra vẻ.

Mọi người vừa nghe lời này đều đứng sững.

Hai thứ đó sớm đã không đánh nhau nữa rồi!

Mình chủ động cắt đứt sợi dây.

Lời nói này lượng thông tin thật sự quá lớn rồi.

Cảm giác chỉ trong một thời gian ngắn như vậy, ở đầu bên kia hành lang đã xảy ra rất nhiều chuyện!

"Tiểu Tần đồng chí, cậu càng nói tôi càng hồ đồ!

Cái này rốt cuộc là có ý gì a!

Sợi dây này là nguồn sống của chúng ta a!

Cậu cứ thế mà tùy tiện cắt đứt sợi dây!

Cậu điên rồi sao!

Lại còn cậu nói Cấm bà và Quỷ anh sớm đã không đánh nhau nữa rồi!

Cái này lại có ý gì?

Hai thứ này không phải là không chết không thôi sao?

Nếu chúng nó chưa bị tiêu diệt hết!

Thì bây giờ không nên nghe thấy tiếng của chúng nó mới phải chứ!

Nhưng âm thanh này rất rõ ràng a!

Không có tàn sát lẫn nhau, nhưng lại có thể vứt bỏ ở đó mặc kệ!

Tiểu Tần đồng chí!

Rốt cuộc chuyện này là thế nào a!

Tôi thật sự hoàn toàn bị cậu làm cho hồ đồ rồi a!" Vương Bàn Tử như sư sãi không hiểu được lời Phật.

Hắn chỉ cảm thấy những chữ này hắn đều nhận ra.

Nhưng sau khi ghép những chữ này lại với nhau, sao hắn lại cảm thấy những chữ này nhìn thật xa lạ?

Hắn đã thử rất lâu vẫn không có cách nào hiểu được những lời này.

"Tần Dã huynh đệ, mấy lời này tôi thật sự không thể nào hiểu nổi." "Hay là anh giải thích rõ hơn một chút cho huynh đệ đi!" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt nói.

Những người khác cũng nghĩ như vậy, vừa rồi Tần Dã quả thật đã giải thích cho họ.

Hơn nữa, cách giải thích của hắn cũng không giống Trương Kỳ Lân ngắn gọn súc tích một hai chữ.

Nhưng cả quá trình đó thực sự quá huyền huyễn.

Chỉ là với mức độ giải thích vừa rồi, thật khó để mọi người hiểu rõ!

“Khi đó, Quỷ Anh và Cấm Bà giao chiến một lúc, ánh mắt chúng liền rơi vào người tôi.” “Kết quả này tôi cũng không ngạc nhiên.” “Ngay cả hai con hổ đang tranh giành nhau, sau khi không thể phân thắng bại, cũng sẽ chĩa nanh vuốt về phía con nai con đi ngang qua.” “Phụt!” Tần Dã vừa nói đến đây, Vương Bàn Tử đã không nhịn được bật cười.

Mọi người lập tức nhìn hắn với vẻ khó hiểu.

Vương Bàn Tử cũng nhận ra mình có chút thất thố, nhưng giữ lời trong lòng rốt cuộc không phải phong cách của Vương Bàn Tử.

“Tần Dã huynh đệ, tôi không cố ý ngắt lời anh, chỉ là cái cách nói này của anh, huynh đệ tôi thực sự rất khó không cười mà!” “Hai con hổ, anh là nai con, anh có thật sự biết mình đang nói gì không?” Nghe Vương Bàn Tử nói vậy, những người khác cũng vội vàng bịt miệng lại, cố gắng kiềm chế ý muốn cười.

Phải nói mạch não của Vương Bàn Tử đúng là khác thường!

Mọi người bây giờ đều đang quan tâm đến việc Tần Dã đã thoát hiểm như thế nào khi cùng lúc đối mặt với Quỷ Anh và Cấm Bà nguy hiểm như vậy, thế mà Vương Bàn Tử lại chú ý đến cách Tần Dã dùng từ!

Vào lúc này mà còn có thể đặt sự chú ý vào chuyện đó.

Họ khẳng định trên thế giới này chắc chắn chỉ có một mình Vương Bàn Tử mà thôi!

Chương 683

"Xin lỗi nha Tần Dã huynh đệ, tôi không làm phiền anh nữa, anh cứ tiếp tục nói đi." Vương Bàn Tử cười xòa nói.

"Vậy là khi đó chúng tấn công anh sao?" "Sợi dây này cũng là chúng cắt đứt sao?" Hạo Thiên Chân hỏi.

"Không, tôi cắt đứt sợi dây." Tần Dã nói.

"A?" Mọi người đều ngơ ngác, cảm thấy câu hỏi đáp này của Tần Dã dường như lại tạo ra một nghi vấn mới cho họ.

"Tần Dã huynh đệ, tại sao vậy chứ!" "Sợi dây không phải là sinh mệnh tuyến của anh sao?" "Anh cứ thế mà cắt đứt à?" Vương Bàn Tử lập tức hỏi.

"Khi đó hai chúng nó đồng thời phát động tấn công tôi, tuy không thể đánh bại chúng trong thời gian ngắn, nhưng chỉ để ngăn chặn thì không thành vấn đề." "Lúc đó tôi vốn cũng muốn tìm cơ hội trực tiếp nhảy lên dây mà sang." "Nhưng Quỷ Anh hành động cực kỳ nhanh nhẹn, hơn nữa cũng có thể vượt qua sợi dây." "Nếu giữ lại sợi dây đó, dù tôi có thuận lợi sang được, Quỷ Anh chắc chắn cũng sẽ bám sát theo sau." "Vì vậy tôi buộc phải cắt đứt sợi dây, sau đó để tránh Quỷ Anh cũng theo tôi qua, nên tôi đã hơi lợi dụng một chút cơ quan của chính ngôi mộ này." Tần Dã nói: "Vì chúng muốn tìm rắc rối với tôi, vậy thì tôi dứt khoát thử xem cơ quan của ngôi mộ này thế nào." "Lúc đó khi quấn lấy chúng, tôi đã cố gắng hết sức gây tổn hại cho chúng." "Cứ như tôi nghĩ, vì tôi tấn công chúng, cộng thêm mục tiêu của chúng khi đó chỉ có tôi." "Nên khi đó chúng đã bất chấp tất cả mà tấn công tôi." "Sau đó tôi liền xông thẳng vào cơ quan, chúng sẽ không có suy nghĩ nguy hiểm nào, tự nhiên là sẽ đuổi theo tôi vào." Nghe đến

đây, mọi người đã hoàn toàn sững sờ, họ đều có thể nhận ra ý nghĩa lời Tần Dã nói là gì!

"Khoan đã Tần Dã huynh đệ!" "Ý anh là anh dẫn chúng xông vào cái cơ quan này sao!" "Tần Dã huynh đệ!

Anh cũng quá liều lĩnh rồi đó!" "Mấy cái cơ quan này nguy hiểm như vậy!

Anh còn trực tiếp xông vào!" "Nếu không cẩn thận, sẽ kéo cả bản thân anh vào đó!" Vương Bàn Tử lo lắng kêu lên.

"Không sao, kết quả không phải là tôi bây giờ đang đứng đây an toàn vô sự sao?" Tần Dã thản nhiên nói: "Muốn khiến chúng không thể đuổi kịp đây là cách tốt nhất hiện tại." "Vì muốn giết chết chúng không dễ, vậy thì đổi một cách suy nghĩ khác." "Chỉ cần khiến chúng không thể đuổi kịp là được rồi phải không?" "Bây giờ hai chúng nó đều bị mấy cái cơ quan này ghim chặt vào tường cả rồi." Mọi người tại chỗ đã hoàn toàn ngây người.

Họ đơn giản là không dám tưởng tượng hàm lượng vàng trong lời Tần Dã nói.

Phải nói cách suy nghĩ này quả thực không có vấn đề gì.

Vì những rắc rối gặp phải hiện tại không dễ dàng giải quyết, vậy thì đành phải tìm cách khác, chỉ cần khiến chúng không thể đuổi kịp là được.

Và với cục diện hiện tại, đây quả thực là cách làm tốt nhất.

Chỉ là muốn áp dụng việc này vào thực tế khó đến mức nào thì mọi người trong lòng đều rất rõ.

Mấy cái cơ quan này nhạy bén đến mức dù chỉ một sợi dây rơi xuống cũng sẽ phản ứng!

Hơn nữa, bất kể là lực xuyên thấu hay tốc độ, những cung nỏ này đều đáng kinh ngạc!

Nếu thực sự bị rơi vào các cơ quan này, thì mọi người chắc chắn sẽ không kịp trốn thoát.

Vậy mà Tần Dã lại còn quấn lấy chúng trên những cơ quan như vậy!

"Tần Dã huynh đệ, anh nói đùa cũng quá lớn rồi đó." "Anh ở trên cơ quan mà chỉ cần chạm nhẹ một cái là lập tức khởi động, lại còn quấn lấy Quỷ Anh và Cấm Bà sao?" "Hơn nữa nhìn tình huống bây giờ chỉ có anh qua đây." "Hai chúng nó chắc chắn là thật sự bị chặn lại rồi phải không?" Vương Bàn Tử hít sâu một hơi, đã bắt đầu cố gắng suy nghĩ về chuyện này trong đầu: "Không phải!

Rốt cuộc anh làm cách nào vậy?" "Cơ quan này nguy hiểm như vậy, anh lại còn có thể làm thế?" "Thật ra cái cơ quan này cũng không nguy hiểm như tưởng tượng đâu." "Chỉ cần chú ý thời cơ cung nỏ bắn ra rồi hơi chú ý di chuyển là được." Tần Dã thản nhiên nói.

Lời này vừa dứt, tất cả mọi người tại chỗ đều không giữ được bình tĩnh.

Giờ phút này, tất cả họ đều có chung suy nghĩ với Vương Bàn Tử, thật muốn bảo Tần Dã nghe xem mình nói có phải là tiếng người không!

Cái cơ quan này!

Chạm nhẹ một cái là lập tức kích hoạt, lực xuyên thấu có thể dễ dàng đâm xuyên qua người!

Tần Dã lại nói nhẹ nhàng như vậy sao?

Đây thật sự là chuyện người thường có thể làm được sao?

“Cấm Bà thì còn đỡ, chỉ là Quỷ Anh phản ứng quá nhanh, muốn dựa vào cơ quan đơn thuần thì thực sự không dễ làm được.” “Vì vậy khi giữ Quỷ Anh lại đó đã tốn chút công sức.” “Cũng may nhờ những cung nỏ này có lực xuyên thấu rất mạnh, cuối cùng cũng ghim được cả hai chúng nó vào tường.” Tần Dã giải thích cho mọi người.

“Tần Dã huynh đệ, anh bảo tôi phải nói anh thế nào đây chứ!” “Anh đúng là quá biến thái rồi!” “Đối mặt với hai con quái vật như vậy, lại còn có cơ quan chết người này, anh lại còn có thể nghĩ ra cách lợi dụng những thứ này để đối phó chúng sao?” “Chúng tôi đừng nói là làm, ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ nữa!” Vương Bàn Tử vỗ trán nói.

Tất cả mọi người đều gật đầu lia lịa theo lời Vương Bàn Tử.

Hiện tại, bất kể trong lòng là thích Vương Bàn Tử hay ghét hắn.

Đều phải thừa nhận những lời hắn nói thật sự rất đúng trọng tâm!

Đặc biệt là khi nhìn thấy dáng vẻ thản nhiên như mây trôi của Tần Dã, mọi người càng cảm thấy logic tư duy của Tần Dã thực sự khác người!

Theo logic của người bình thường, những sinh vật đáng sợ như vậy, mọi người đều tránh còn không kịp.

Thậm chí vào khoảnh khắc gặp phải, trong đầu có lẽ chỉ suy nghĩ làm sao để chạy trốn.

Nếu là tình huống cơ quan và hai thứ kia lẫn lộn.

Thậm chí nhiều người hơn có thể đang nghĩ làm thế nào để viết di thư cho không quá khó coi.

Thế mà Tần Dã lại cân nhắc làm thế nào để lợi dụng hai thứ đó.

Cách tư duy này có phải là của một người bình thường nên có

không?

Điều này quá không bình thường rồi!

Trong mắt mọi người, đây đã không còn là phạm trù "tài cao gan lớn" nữa.

Đặc biệt là khi thấy Tần Dã bình tĩnh như vậy, mọi người càng chắc chắn rằng với thực lực của Tần Dã, hắn hoàn toàn đủ sức đối phó đồng thời cả hai loại thứ này.

Vì vậy hắn mới cân nhắc trực tiếp vận dụng một trong số chúng chăng.

Ngay cả cơ quan như vậy cũng có thể biến thành vũ khí của mình để sử dụng.

"Tần tiên sinh quả thực quá tuyệt vời!" "Bội phục!

Thật sự quá bội phục rồi!" Trịnh Bách Vạn tiến lên liên tục nói, đủ loại sự kiện gặp phải trên đường đã khiến Trịnh Bách Vạn vô cùng chắc chắn rằng việc mình có thể tìm được nhân vật số một này quả thực là một điều quá may mắn.

Phải có!

Tiểu tử này nói gì cũng nhất định phải có được!

Trịnh Bách Vạn nhìn chằm chằm Tần Dã, ánh mắt tham lam thậm chí đã vượt quá khi Vương Bàn Tử và những người khác nhìn thấy minh khí.

"Chuyện gì thế?" Tần Dã lập tức nhíu chặt mày nhìn quanh.

"Sao thế Tần Dã huynh đệ?" Vương Bàn Tử ngơ ngác nhìn Tần Dã.

"Hình như có ai đó đang nhìn tôi, ánh mắt đó tôi không biết phải miêu tả thế nào, không giống như muốn tấn công." "Nhưng rất tham

lam, hơn nữa còn có chút ghê tởm.” Tần Dã nói.

Trịnh Bách Vạn lập tức vỗ ngực liên tục ho khan.

Ánh mắt mọi người lập tức đổ dồn vào Trịnh Bách Vạn.

Hắn ta cũng bị nhìn đến có chút ngượng ngùng, chỉ có thể nhanh chóng cười ha ha: “Xin lỗi nha, chất lượng không khí ở đây không tốt lắm.” “Cổ họng có chút ngứa, thật ngại quá!” Mọi người cũng không để ý lắm, dù sao đối với người đẳng cấp như Trịnh Bách Vạn.

Dù hắn ta có theo xuống mộ, nhưng chắc chắn cũng là đối tượng được bảo vệ.

Tiền tuyến gì đó đối với vị này vẫn còn quá xa vời.

“Tôi đoán là anh thực hiện một loạt thao tác quá lợi hại.” “Chủ nhân ngôi mộ cũng nhìn anh không vừa mắt rồi.” “Bây giờ chắc đang oán hận mà nhìn chằm chằm anh đó.” Vương Bàn Tử vỗ vai Tần Dã trêu chọc.

Mọi người lại lần nữa cố gắng nhịn cười trong lòng, nói về việc xuống địa phủ, cách nói này chắc chắn là rất không thích hợp.

Nhưng bây giờ Vương Bàn Tử nói ra đặt lên người Tần Dã.

Lại không thể hợp hơn nữa!

“Nếu thật sự là vậy, vậy tôi sẽ cân nhắc trực tiếp đẩy cậu ra đỡ cho tôi.” “Trước đây là tôi đỡ, bây giờ đổi thành cậu rất hợp lý phải không.” Tần Dã vỗ vai Vương Bàn Tử nói.

Vương Bàn Tử trong lòng lập tức thót một cái.

Vẻ mặt trêu chọc vừa rồi cứng đờ trên mặt, lập tức chột dạ kêu lên: “Cái… cái gì Tần Dã huynh đệ, anh nói những thứ đó cố định hai con quái vật kia có thể cố định mãi không?” “Nếu để chúng nó lại chạy ra thì có phải sẽ rất nguy hiểm không?” “Chúng ta có nên nhân

lúc này nhanh chóng đi sẽ tốt hơn không?" Phải nói về việc tự tạo cho mình đường lui, Vương Bàn Tử tuyệt đối không ai sánh bằng.

Bất kể Tần Dã có thật sự có ý định đó hay chỉ đơn thuần là hù dọa Vương Bàn Tử.

Dù sao thì một loạt thao tác này của hắn ta cũng thuận lý thành chương mà chuyển qua chuyện khác!

Nói xong, hắn ta thậm chí còn trực tiếp đi đến trước cửa đá, bắt đầu quan sát.

"Tần Dã huynh đệ, tình hình phiến môn này có vẻ không ổn rồi!" Mặc dù nói nhanh chóng rời đi phần lớn là Vương Bàn Tử tự tìm lý do bào chữa cho mình.

Nhưng là một tay đổ đấu chuyên nghiệp có kinh nghiệm lão luyện, hắn đương nhiên sẽ không vì lý do đó mà bỏ qua cả công việc chính của mình.

"A a, chủ nhân ngôi mộ quả nhiên là đại gia mà." Tần Dã tiến lên sờ soạng một lúc rồi cũng nhíu mày: "Chủ nhân ngôi mộ này quả thực là ghê gớm thật." "Cả ngôi mộ được xây dựng đều là đại gia thủ bút." "Tần tiên sinh, trên phiến môn này có gì kỳ lạ sao?" A Ninh tiến lên hỏi.

"Các cô nhìn phiến cửa đá này, bên trên tuy nhìn có rất nhiều hoa văn." "Nhưng thực ra những hoa văn này đáng lẽ có thể liên kết lại với nhau tạo thành một hoa văn hoàn chỉnh." Tần Dã nói.

Chương 684

“Tức là muốn mở cánh cửa này thì phải khôi phục lại những hoa văn này đúng không?” Mặc dù không phải là đổ đấu chuyên nghiệp, nhưng nói Sói hoang lính đánh thuê chưa từng thực hiện nhiệm vụ xuống địa cung thì đương nhiên là không thể.

Trong đó có những cơ quan cơ bản tự nhiên cũng đã từng chứng kiến.

“Nguyên lý thì đúng là như vậy.” “Nhưng cơ quan lần này lại hơi đặc biệt một chút.” “Không thể không nói chủ nhân ngôi mộ này thật hào phóng.” “Chỉ một phiến cửa đá nhỏ như vậy mà lại có đến hàng trăm cơ quan.” Tần Dã bĩu môi nói.

“Anh nói gì?” Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Tần Dã.

Họ đơn giản là không dám tin lời Tần Dã nói.

Phải nói trên phiến cửa này có cơ quan thì họ sẽ không quá ngạc nhiên.

Nhưng họ có nghĩ nát óc cũng không thể ngờ số lượng cơ quan trên đó lại khoa trương đến vậy!

“Trời đất ơi!

Chủ nhân ngôi mộ này bị điên sao?” “Chỉ một phiến cửa này mà làm khoa trương đến thế!” Vương Bàn Tử vỗ trán mặt đầy kinh ngạc.

“Nếu tôi không nhìn nhầm, nguyên lý của cánh cửa đá này là chúng ta cần khôi phục lại các hoa văn trên đó.” “Thế nhưng trong quá trình này, một khi xảy ra sai sót sẽ tương ứng với một loại cơ quan.” “Còn về lực sát thương của cơ quan này, e rằng chỉ khi phá giải mới có thể biết được.” Tần Dã nói: “Vì không rõ điều kiện kích hoạt của nó, nên

khi thử phá giải, tôi cũng không dám đảm bảo có kích hoạt cơ quan hay không." "Lúc này tình huống lý tưởng nhất đương nhiên là các cô tránh ra trước, tôi thử phá giải những cơ quan này." "Nhưng chủ nhân ngôi mộ này rõ ràng ngay từ đầu đã không định cho những người đến đây được yên ổn." "Xung quanh đây không có chỗ nào để ẩn nấp." "Lùi xa một chút sẽ lọt vào phạm vi cơ quan." "Tình huống tự nhiên sẽ nguy hiểm hơn là trực tiếp đối mặt với cơ quan trên cánh cửa đá này." "Tức là, bất kể trong quá trình phá giải cơ quan trên cửa đá gặp phải tình huống nào." "Và bất kể người phá giải là ai, các vị đều phải cùng nhau đối mặt." Mọi người giờ phút này đều lâm vào cảnh khó xử.

Từ khi họ tiến vào lăng mộ đến bây giờ, thực ra chưa đi qua quá nhiều mộ thất.

Nhưng những gì họ đã gặp phải đã đủ để họ biết cơ quan của ngôi mộ này đáng sợ đến mức nào.

Phải nói trước đây đều nhờ Tần Dã và Trương Kỳ Lân phá giải cơ quan và đối phó trực diện với cơ quan.

Họ mới có thể an toàn vô sự đi qua như vậy.

Nhưng bây giờ họ lại đứng cùng Tần Dã trên cùng một "mặt trận lạnh giá".

Ở nơi hoàn toàn không có chỗ nào để ẩn nấp.

Trong quá trình Tần Dã phá giải cơ quan, bất kể hắn kích hoạt cơ quan nào.

Họ đều sẽ cùng nhau chịu đựng.

Điều này chẳng khác nào trực tiếp đặt họ và trước đây vào hai mức độ rủi ro hoàn toàn khác nhau!

"Trời ơi đất hỡi!" "Chủ nhân ngôi mộ này quả thực quá đáng!"

“Phía trước đã là mức độ ép người vào chỗ chết rồi!” “Khó khăn lắm mới đến được đây mà còn không cho người ta một chút cơ hội thư giãn nào!” Vương Bàn Tử vỗ trán nói: “Tần Dã huynh đệ, vậy theo anh nhìn thì mức độ của những cơ quan này đại khái là như thế nào?” Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Tần Dã.

Họ đã chuẩn bị tâm lý.

Chuyện này muốn tránh né đã là không thể.

Họ bây giờ chỉ hy vọng mức độ của những cơ quan này có thể dễ thở một chút.

“Tôi đoán chắc là đều ở mức độ tương tự với hành lang này thôi.” “Nếu không thì tất cả bố trí trên phiến cửa đá này chẳng phải sẽ không có ý nghĩa gì sao?” Lời Tần Dã nói lập tức khiến trái tim mọi người lạnh đi một nửa.

Điều này đương nhiên là chuyện họ đã sớm nghĩ đến.

Bây giờ hay rồi, một câu nói của Tần Dã khiến họ ngay cả khả năng trốn tránh hiện thực cũng không còn.

Tần Dã không nói nhiều nữa, trực tiếp đi đến trước cửa đá bắt đầu quan sát.

Mọi người cũng không dám quấy rầy Tần Dã nữa.

Mặc dù đối với phiến cửa đá này trong lòng họ vẫn rất chán nản.

Nhưng họ cũng biết, bây giờ họ không có nhiều thời gian để chậm trễ ở đây.

Chưa nói đến cơ quan của phiến cửa đá này sẽ như thế nào.

Nếu tiếp tục chậm trễ, không khéo hai con quái vật ở hành lang thoát thân, rồi đuổi đến trước mặt họ.

Cơ quan cửa đá phía trước cộng thêm hai con quái vật rình rập

phía sau.

Vậy thì họ quả thực sẽ không còn một chút khả năng sống sót nào.

"Nghĩ vậy thì, thật ra phá giải cơ quan cửa đá này sẽ tốt hơn một chút mà!" "Hai con phía sau đã là sự thật định sẵn rồi." "Chỉ cần thoát thân là chắc chắn sẽ đến tìm chúng ta gây rắc rối." "Nhưng cơ quan trước mắt này vẫn chỉ là khả năng thôi mà!" "Bất kể những cơ quan này nguy hiểm đến đâu, chỉ cần cẩn thận một chút không kích hoạt là được chứ gì!" "Với năng lực của Tần Dã huynh đệ chúng ta, cũng chưa chắc đã kích hoạt cơ quan nào đâu!" Vương Bàn Tử đang đắc ý nói ở bên này.

Liền nghe thấy tiếng "lạch cạch" một cái, ngay sau đó là một mũi cung nỏ khổng lồ trực tiếp bắn ra từ bức tường đá bên cạnh cửa đá!

"Trời ơi mẹ ơi!" May mà Vương Bàn Tử chưa đến mức trêu chọc như vậy mà quên cả những điều cơ bản nhất!

Ở nơi có thể chết người bất cứ lúc nào này.

Vương Bàn Tử dù có trêu chọc đến đâu cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua việc bảo toàn mạng sống cơ bản nhất.

Hắn ta vội vàng tránh sang một bên, mũi cung nỏ bay thẳng qua đầu hắn, nếu không phải Vương Bàn Tử có thân thủ như vậy.

Lần này hắn ta thật sự chưa chắc đã tránh được.

Chỉ là khi Vương Bàn Tử tránh cú tấn công này hiển nhiên còn bỏ qua một chuyện cực kỳ quan trọng!

Lần này khi tránh né hắn ta vô thức bỏ qua phía sau.

Trực tiếp ngã vào cơ quan trên hành lang.

Trong nháy mắt, lại có vài mũi cung nỏ trực tiếp bắn ra từ tường.

Vương Bàn Tử đang ngã trên đất lúc này ngay cả một chút cơ hội

né tránh cũng không có.

May mắn là bây giờ trong đội ngũ của họ, ngoài Tần Dã còn có Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân một tay tóm chặt lấy Vương Bàn Tử, dùng sức kéo một cái liền kéo hắn ta trở lại.

"Trời đất ơi, vừa rồi thật sự là dọa chết người mà!" "Tiểu Ca, may mà anh ở đây, nếu không Bàn gia đã phải bỏ mạng ở đây rồi!" Vương Bàn Tử sợ hãi thở hổn hển liên tục: "Thật sự quá tốt rồi, vừa rồi tôi còn đang nghĩ vì cơ quan cửa đá này phiền phức như vậy, nếu có thể anh và Tần Dã huynh đệ cùng nhau phá giải cơ quan có lẽ sẽ nhanh hơn một chút!" "May mà các anh tách ra, coi như là cứu được một mạng rồi!" Trương Kỳ Lân lại nhìn về phía Tần Dã rồi trầm giọng nói: "Hắn đề nghị." "Cái gì!" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, nhưng rất nhanh vẫn hiểu ra lời Trương Kỳ Lân nói.

"Ý anh là đây là do Tần Dã huynh đệ sắp xếp sao?" Trương Kỳ Lân gật đầu, Hạo Thiên Chân tiếp lời: "Đúng, chuyện này tôi có ấn tượng, trước khi Tần Dã chuẩn bị phá giải cơ quan." "Hắn đã tìm Tiểu Ca, nói cơ quan này do hắn tự mình phá giải." "Cần Tiểu Ca chú ý đến những sự cố xảy ra trong quá trình phá giải." "Một khi một số cơ quan bị kích hoạt." "Thì mời Tiểu Ca kịp thời cứu những người khác." Về điều này, mọi người trong lòng đều thở phào nhẹ nhõm.

Phải nói khi có người như Trương Kỳ Lân bảo vệ họ, mặc dù vẫn còn nhiều nguy hiểm không thể tránh khỏi.

Nhưng tảng đá trong lòng họ cũng thực sự đã nhẹ bớt một chút.

"Tần Dã huynh đệ quả thực quá tuyệt vời." "Trước mỗi hành động lại có thể cân nhắc tất cả những tình huống có thể xảy ra." "Thật không dám tin Tần Dã huynh đệ lại vẫn chỉ là một học sinh." Vương Bàn Tử vỗ trán nói.

“Tần tiên sinh quả thực quá phi thường, tôi thật sự quá ngưỡng mộ Tần tiên sinh!” Trịnh Bách Vạn cũng liên tục bày tỏ sự thán phục đối với Tần Dã.

Nhưng lúc này A Ninh lại không thể thư giãn một chút nào.

“Sao vậy đội trưởng A Ninh, có phải cô cũng đã ngưỡng mộ Tần Dã huynh đệ chúng ta rồi không!” “Chuyện này có gì mà không dám thừa nhận chứ!” “Bất kể là nam hay nữ, sức hút của Tần Dã huynh đệ chúng ta chắc chắn là không cần bàn cãi!” Vương Bàn Tử cười ha ha trêu chọc A Ninh.

Nhưng sau khi thấy A Ninh nhìn mình với ánh mắt của một kẻ ngốc.

Vương Bàn Tử cũng thu lại vài phần ý cười.

“Làm gì?

Bàn gia nói có gì sai sao?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Tôi đang nghĩ, Tần tiên sinh có thể cân nhắc được nhiều thứ như vậy quả thực rất lợi hại.” “Nhưng hắn ngay từ đầu đã cân nhắc đến phương diện này, phải chăng cũng có nghĩa Tần tiên sinh đã khẳng định rồi.” “Trong quá trình phá giải cơ quan, chắc chắn sẽ có một số cơ quan bị kích hoạt sao?” A Ninh phân tích.

Trái tim mọi người vừa mới thả lỏng lập tức lại treo lên cao.

Vương Bàn Tử định nói gì đó.

A Ninh liền tiếp tục nói: “Tôi đương nhiên hy vọng đây chỉ là thói quen nghề nghiệp của tôi sau khi làm lính đánh thuê.” “Nhưng xét về việc bảo toàn mạng sống và mức độ rủi ro.” “Tôi đương nhiên hy vọng chúng ta có thể hiểu rõ hơn về rủi ro của cục diện hiện tại.” “Ít nhất là không đến mức trở tay không kịp khi nguy hiểm ập đến.” Tất cả mọi người đều im lặng.

Không ai trách A Ninh làm vậy là sai.

Chẳng hạn như Vương Bàn Tử vừa rồi, so với họ, vị này đã là người lão luyện trong việc xuống địa phủ.

Nhưng chỉ trong một khoảnh khắc đã bị đánh bất ngờ.

Nếu không phải có Trương Kỳ Lân kịp thời cứu viện.

E rằng hắn ta bây giờ đã trở thành người hy sinh đầu tiên.

Và đối với họ, việc chuẩn bị tâm lý như vậy đương nhiên càng cần thiết hơn.

"Đội trưởng A Ninh, chuyện này có phải cô đa nghi rồi không?" "Sự sắp xếp như vậy của Tần Dã huynh đệ có lẽ chỉ đơn thuần là cân nhắc từ góc độ an toàn thôi sao?" Vương Bàn Tử tiến lên cười ha ha, nhưng từ giọng điệu nói chuyện của hắn ta có thể nghe ra, trong chuyện này ngay cả bản thân hắn ta cũng không có chút tự tin nào.

Chương 685

“Cô ấy nói đúng.” Trương Kỳ Lân trầm giọng nói.

Vương Bàn Tử và A Ninh đều khó hiểu một lúc.

Phải nói Trương Kỳ Lân kiểu người kiệm lời vàng ngọc như vậy, vào lúc này thực sự khá bực mình.

“Cô ấy” mà hắn ta chỉ là ai?

“Tiểu Ca, anh nói tôi nói đúng phải không?” Vương Bàn Tử rướn người hỏi.

Trương Kỳ Lân thì lắc đầu.

Lần này mọi phỏng đoán đều vô nghĩa.

“Không phải chứ Tiểu Ca, cơ quan ở chỗ này quỷ dị đến vậy sao?” “Ngay cả Tần Dã huynh đệ cũng không thể phá giải hoàn toàn trong tình huống tuyệt đối an toàn sao?” Vương Bàn Tử tiếp tục truy vấn.

Trương Kỳ Lân lập tức gật đầu.

Một lần lắc đầu, một lần gật đầu.

Đến lúc này ai còn ôm giữ bất kỳ tâm lý may mắn dư thừa nào nữa chứ!

“Người tạo ra ngôi mộ này quả thực là ghê gớm thật!” “Tóm lại là bất kể đúng hay sai, dù sao muốn thuận lợi đi qua thì đều phải lột một lớp da sao!” Vương Bàn Tử gãi đầu, trong miệng đã lầm bầm bắt đầu hỏi thăm vị chủ nhân vô danh của ngôi mộ này.

Theo kinh nghiệm trước đây của hắn, cơ quan trong lăng mộ là một quá trình hoặc trắng hoặc đen.

Hoặc là phá giải cơ quan thuận lợi, mọi người đều có thể an toàn thông qua.

Hoặc là không phá giải được.

Mọi người sẽ chịu tấn công của cơ quan.

Ngôi mộ này thì hay rồi, bất kể anh có phá giải được hay không, đều sẽ có một số cơ quan bị kích hoạt!

Tóm lại là đã đến đây, thì đừng hòng an toàn vô sự đi qua.

"Xem ra chủ nhân ngôi mộ này là một người cực kỳ cẩn thận và đa nghi." Hạo Thiên Chân nói: "Bất kể cơ quan thiết kế ra có phải là thế cục tất chết đối với người khác hay không!" "Đều nhất định sẽ để lại hậu chiêu." "Điều này có phải nói rõ bên trong chắc chắn có thứ gì đó không tầm thường không!" Vương Bàn Tử lập tức lộ ra nụ cười tham lam.

"Hoặc cũng có thể nói lên chủ nhân ngôi mộ này là một người cực kỳ thiếu cảm giác an toàn." "Ngay cả khi được cho một pháo đài bằng sắt thép, hắn ta cũng sẽ cảm thấy mình không đủ an toàn." "Từ đó không ngừng tăng cường sự bảo vệ cho bản thân để tăng cảm giác an toàn." A Ninh nói.

"Tôi nói đội trưởng A Ninh, cái suy nghĩ này của cô rất nguy hiểm cô biết không!" "Chúng ta đến đây làm gì!

Là đến đây để phát tài mà!" "Cô nói cô không nghĩ trong ngôi mộ này có bảo bối gì!" "Mà đi nghĩ đến quá trình tâm lý của chủ mộ." "Cái tư tưởng này của cô rất không chuyên nghiệp đó!" Vương Bàn Tử lập tức trêu chọc.

"Những thứ dưới đất dù quý giá hay đáng tiền cũng vậy." "Việc đi quan tâm đến chuyện này chỉ có những người như các cô mới làm." "Trách nhiệm của chúng tôi là bảo vệ chủ thuê, vì vậy việc cân nhắc

toàn diện những mối đe dọa và tình huống nguy hiểm có thể tồn tại trong lăng mộ mới là công việc chính của chúng tôi." A Ninh không khách khí nói.

Vương Bàn Tử chớp chớp mắt tại chỗ, hiển nhiên là những lời này của A Ninh ít nhiều đã thuyết phục hắn ta.

Chẳng qua bất kể đối phương nói có lý hay không.

Cứ thế đơn giản gật đầu đồng ý với lời đối phương thì không phải phong cách của Vương Bàn Tử rồi.

Huống chi trong lời đối phương nói tuy không hẳn là khiêu khích, nhưng quả thật có một số lời không mấy lọt tai!

"Đội trưởng A Ninh à, lời cô nói quả thật không sai, nhưng phiền cô giải thích một chút." "Những người như chúng tôi là có ý gì vậy?" Vương Bàn Tử vừa nói vừa siết chặt khẩu súng phun lửa trong tay.

Những lính đánh thuê xung quanh A Ninh lập tức cũng chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Những người khác cầm súng thì họ có thể cảm thấy đối phương chỉ là đang làm ra vẻ.

Nhưng đối mặt với Vương Bàn Tử thì họ không dám nghĩ như vậy.

Mặc dù trong lòng họ cũng không coi trọng đổ đấu giả.

Nhưng họ cũng biết những đổ đấu giả thực sự có năng lực tuyệt đối không phải loại người chỉ biết đào đất.

Phải nói những người này tuy cũng có một số quy tắc gì đó.

Nhưng khi thực sự xuống dưới đất, nơi pháp luật không thể với tới này, hành vi phá vỡ quy tắc bắn lén sau lưng là nhan nhản!

Vì vậy nhóm người này dù chỉ đơn thuần là để sống sót.

Trên tay chắc chắn đều đã dính máu người.

Vì vậy đối với nhóm người này, họ sẽ không dám đánh cược rằng đối phương cầm súng cũng không dám nổ súng loại chuyện buồn cười này.

“Đừng hiểu lầm, tôi không có ý hạ thấp các anh.” “Chỉ đơn thuần bày tỏ chúng ta không phải người của cùng một thế giới.” A Ninh vừa nói, tay đã nắm chặt khẩu súng đeo ở thắt lưng, hiển nhiên đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần Vương Bàn Tử có động tác gì thì cô sẽ ra tay trước.

“Vậy đội trưởng A Ninh, các cô cảm thấy giữa chúng ta có điểm gì không giống nhau sao?” “Các cô cao quý hơn một chút, hay là sao?” Giọng điệu của Vương Bàn Tử đã rõ ràng mang theo sự không thân thiện.

“Tôi không có suy nghĩ vô vị như vậy.” A Ninh trầm giọng nói.

“Tốt nhất là như vậy.” Giọng điệu của Vương Bàn Tử cũng rõ ràng mang theo vài phần tức giận.

Mặc dù việc hai bên không hòa thuận có thể tạo thành sự kiềm chế lẫn nhau, đây quả thực là cảnh tượng Trịnh Bách Vạn muốn thấy.

Nhưng trong tình huống cả trước và sau đều rất nguy hiểm như thế này mà lại phát sinh mâu thuẫn như vậy rốt cuộc vẫn sẽ gây ra rắc rối không cần thiết!

Nếu để bản thân lâm vào nguy hiểm thì thiệt hại lớn rồi!

Trịnh Bách Vạn đang nghĩ xem phải nói chuyện với họ như thế nào.

Theo thao tác của Tần Dã với một cơ quan, một tảng đá khổng lồ đột nhiên rơi xuống từ trên đầu họ.

Hai bên đương nhiên đều giật nảy mình, ngay khi nhìn thấy tảng đá rơi xuống đều nhanh chóng tản ra.

Trương Kỳ Lân cũng là người đầu tiên kịp thời lao đến kéo Trịnh Bách Vạn sang một bên.

Nhờ vậy mà cuối cùng cũng tránh được một số sự hy sinh không cần thiết!

"Xin lỗi." "Tôi cũng không ngờ cơ quan ở vị trí này lại là như vậy." "Các vị, ngay cả khi tôi đang phá giải cơ quan, nhưng mọi người cũng tuyệt đối đừng lơ là." "Đó chính là điều tôi đã nói trước đó, rất nhiều cơ quan trong số này chắc chắn sẽ bị kích hoạt trong quá trình phá giải." "Để chúng ta sống sót, tốt nhất vẫn là đừng quá thư giãn." "Như vậy chắc là không có vấn đề gì nữa rồi chứ." Tần Dã quay đầu lại nói với mọi người.

Sau đó lại một lần nữa tập trung chú ý vào việc phá giải cơ quan trước mắt.

Mọi người tại chỗ nhìn nhau, sau đó đều mang vẻ nghi hoặc nhìn về phía Tần Dã.

Giờ phút này, bất kể là mối quan hệ gì, nhưng trong lòng mọi người đều nảy sinh một suy nghĩ tương tự.

Vừa rồi Tần Dã kích hoạt cơ quan rốt cuộc là do bản thân cơ quan buộc phải kích hoạt, hay là Tần Dã cố ý làm vậy?

Hắn muốn lợi dụng cách này để cảnh cáo mọi người sao?

Là để nói với họ rằng khi mình phá giải cơ quan tuyệt đối không được lơ là.

Mặc dù cách này cực kỳ mạo hiểm.

Nhưng họ phải thừa nhận, phương pháp của Tần Dã quả thực rất

hiệu quả.

Nếu Tần Dã chỉ đơn thuần nói với họ, nơi này rất nguy hiểm, mọi người không thể lơ là.

Mọi người đương nhiên sẽ không nghi ngờ lời Tần Dã, nhưng cũng chắc chắn sẽ không quá coi trọng.

Ít nhất từ việc vừa rồi họ còn có tinh thần cãi nhau đã có thể nhìn ra.

Nhưng sau một phen giày vò như vậy, mọi người bây giờ thực sự không còn tinh lực đó nữa.

Người dạy không được, việc dạy thì lại được, điều này quả thực không sai chút nào!

"Tần Dã huynh đệ, anh cũng thật là làm loạn mà." "Đâu có ai giảng hòa như vậy, anh có biết vừa rồi nếu Bàn gia động tác chậm một chút thì xong đời rồi không!" Vương Bàn Tử nhân lúc Tần Dã tiếp tục phá giải cơ quan mà rướn người lên nói.

"Giảng hòa?

Tôi đâu có rảnh rỗi đến vậy." Tần Dã thở dài nói: "Tất cả cơ quan trên này còn phức tạp hơn chúng ta tưởng tượng." "Đây không phải là độ khó mà tôi có thể vừa cân nhắc người khác vừa phá giải được." Vương Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt.

Có thể khiến Tần Dã nói ra hai chữ "còn phức tạp", đủ để nói lên mức độ phi lý của cơ quan này rồi!

"Tần Dã huynh đệ, vậy cơ quan này đại khái còn bao nhiêu bước nữa?" "Nếu thực sự lại có thêm vài lần cơ quan như vừa rồi, dù là mấy anh em chúng ta cũng không chịu nổi đâu!" Vương Bàn Tử lo lắng nói.

“Chắc còn khoảng mười phút nữa thôi.” “Tiến độ bây giờ đã hoàn thành khoảng bảy tám mươi phần trăm rồi.” “Chỉ là mấy chỗ còn lại cũng rất phiền phức thôi.” “A a, chủ nhân ngôi mộ này thật đúng là thích hành hạ người mà!” “Theo lý mà nói, cơ quan phá giải đến tiến độ này đáng lẽ phải ngày càng an toàn hơn chứ!” “Kết quả lại còn gia tăng, chủ nhân ngôi mộ này rốt cuộc thiếu cảm giác an toàn đến mức nào chứ.” “Tần Dã huynh đệ, tôi thật sự bội phục anh!” “Nếu thật sự như anh nói, tình hình bây giờ đã gay go đến mức này.” “Mà anh lại còn có thể cười được.” Vương Bàn Tử cười khổ nói.

“Nói về bội phục, tôi thật ra càng bội phục cậu hơn.” Tần Dã quay đầu nhìn Vương Bàn Tử cười ha ha.

Chương 686

Vương Bàn Tử lập tức sững sờ tại chỗ chớp chớp mắt.

Thực sự có chút không hiểu lời Tần Dã nói rốt cuộc có ý gì.

“Nếu cảm giác của tôi không sai, cơ quan tiếp theo sẽ kích hoạt đáng lẽ đều ở xung quanh cửa đá.” “Cậu lại còn dám ở lại đây.” Lời Tần Dã lập tức khiến Vương Bàn Tử hoàn toàn hóa đá.

Lại nhìn Tần Dã đã định tiếp tục điều chỉnh cơ quan.

Vương Bàn Tử phản ứng lại liền la lớn một tiếng: “Khoan đã!

Tần Dã huynh đệ!

Anh dừng lại một chút đi!” “Không dừng được.” “Nếu năm giây không tiến hành bước tiếp theo, toàn bộ cơ quan cửa đá sẽ hoàn toàn khóa lại.” “Đến lúc đó chúng ta không những sẽ chịu tấn công của cơ quan mà còn không thể xông qua phiến cửa đá này.” Tần Dã nói xong liền trực tiếp động tay điều chỉnh cơ quan.

Lần này thật sự dọa Vương Bàn Tử sợ hãi, hắn ta không dám chậm trễ một giây nào, lập tức chạy ra ngoài với tốc độ nhanh nhất!

May mắn là lần này Tần Dã điều chỉnh cũng không kích hoạt cơ quan nào.

“Trời ơi đất hỡi, thật sự dọa chết tôi rồi.” “Tần Dã huynh đệ thật là, lúc này còn đùa kiểu đó!” “Sợ chết người mà!” Vương Bàn Tử vỗ ngực nói.

“Hắn không đùa.” Trương Kỳ Lân mắt thẳng tắp nhìn về phía Tần Dã nói.

“Không phải chứ.” Lời Vương Bàn Tử vừa dứt.

Vô số ngân châm liền bắn ra từ trong cửa đá!

“Móa!” “Nằm xuống mau!” Vương Bàn Tử và A Ninh hầu như cùng lúc kêu lên.

Tất cả những người nhận được lệnh đều nhanh chóng nằm rạp xuống đất với tốc độ nhanh nhất.

Cuối cùng cũng miễn cưỡng tránh được tất cả các đòn tấn công mà không ai bị thương.

“Trời đất!

Ngân châm dày đặc như vậy!

Đây là Bạo Vũ Lê Hoa Châm sao!” Vương Bàn Tử nằm rạp trên đất lầm bầm.

“Tốc độ thật nhanh, mật độ dày đặc như vậy.” A Ninh trầm giọng nói.

Vương Bàn Tử nghe vậy trong lòng lập tức thót một cái!

“Tần Dã huynh đệ!” Vương Bàn Tử lo lắng kêu lớn một tiếng.

Kết quả vừa ngẩng đầu lên đã thấy Tần Dã vậy mà vẫn đang phá giải cơ quan.

Mọi người đang khó hiểu, nhưng khi nhìn thấy những ngân châm rơi vãi trên đất thì cũng lập tức hiểu ra.

Hiển nhiên Tần Dã đã vung đao đỡ toàn bộ chúng lại ngay trong khoảnh khắc ngân châm bắn ra với tốc độ cực nhanh.

“Thật hay giả vậy!” Lần này ngay cả Vương Bàn Tử vô cùng tin tưởng Tần Dã cũng bị dọa đến trừng lớn mắt.

Tốc độ của những ngân châm này trong mắt họ quả thực rất đáng sợ.

Cộng thêm mật độ dày đặc kinh khủng đó!

Họ rõ ràng đang ở một khoảng cách nhất định với cửa đá, mà còn phải tránh né khá chật vật.

Thế mà Tần Dã lại có thể ở tình huống gần như bằng không khoảng cách mà không những đỡ được tất cả ngân châm.

Mà còn không hề ảnh hưởng đến tốc độ điều chỉnh cơ quan của mình!

Mọi người trong lòng lại không khỏi thốt lên cảm thán như vậy.

Tần Dã thực sự là người sao?

Trong quá trình Tần Dã tiếp tục phá giải cơ quan, rất nhanh lại có một số cơ quan bị kích hoạt.

Những cơ quan này không có cái nào là ôn hòa cả.

Nhưng khi nhìn Tần Dã ứng phó, lại mỗi cái đều thản nhiên như vậy.

Thật không biết Tần Dã rốt cuộc là căn bản không coi những cơ quan này ra gì.

Hay là ngay từ đầu hắn đã biết tất cả các cơ quan.

Chỉ là dù biết rõ điều này, nhưng khi cơ quan bị kích hoạt.

Mọi người vẫn không nhịn được mà đổ mồ hôi hột cho Tần Dã!

"Tôi quả nhiên vẫn không hiểu nổi những người đổ đấu như các anh." "Đã biết nơi này sẽ có cơ quan nguy hiểm như vậy." "Tại sao không trực tiếp phá hủy những cánh cửa đá này!" "Cần gì phải tự mình mạo hiểm như vậy chứ!" A Ninh khó hiểu nói.

"Vậy nên tôi mới nói những người như các cô không được mà!

Lăng mộ không chỉ là mộ địa của người xưa." "Mà còn là kết tinh

nghệ thuật của những người thợ thủ công xưa!" "Nếu tùy tiện phá hủy thì đó là cường đạo!

Không phù hợp với quy tắc trên đạo của chúng tôi!" "Hơn nữa cô nghĩ một người chỉ trên một phiến cửa đã thiết lập nhiều cơ quan như vậy sẽ không có sự chuẩn bị hậu chiêu sao?" "Trong lăng mộ, quy tắc là do họ quyết định." "Đã vào rồi thì phải tuân thủ quy tắc của họ." "Nếu cô dám làm ra những chuyện công khai vi phạm quy tắc, sẽ bị cơ quan đánh trả có lẽ còn khoa trương hơn cả cơ quan ban đầu." Vương Bàn Tử lười biếng nói.

Cũng đúng lúc này, một tràng tiếng "cạch cạch" vận hành cơ quan lập tức khiến tất cả mọi người tại chỗ căng thẳng!

Mọi người lập tức từ bỏ mọi suy nghĩ đùa cợt!

Đồng loạt giơ vũ khí lên căng thẳng nhìn quanh.

Khó khăn lắm mới kiên trì đến lúc này, đương nhiên là ai cũng không muốn bỏ mạng vào lúc này!

"Vương tiên sinh, chuyện gì thế?" Trịnh Bách Vạn lo lắng hỏi.

"E rằng lại có cơ quan nào đó bị kích hoạt rồi." Vương Bàn Tử nói: "Hơn nữa nghe tiếng động cơ quan này!" "E rằng là cơ quan cỡ lớn rồi!" "Không phải chứ Vương tiên sinh!" Trịnh Bách Vạn lập tức kêu lên.

"Nhanh!

Tất cả mọi người bảo vệ tốt Trịnh tiên sinh!" A Ninh tức khắc đối cố dong quân môn hạ đạt chỉ lệnh.

Mọi người lập tức điều chỉnh đội hình với tốc độ nhanh nhất!

Ngay sau đó mọi người lại nghe thấy tiếng "cạch cạch" một cái.

Mọi người trong lòng căng thẳng, ngay cả một chút lơ là cũng

không dám!

Thế nhưng có những cơ quan không phải cứ cẩn thận là có thể tránh được.

Ví dụ như bây giờ!

Ngay trong khoảnh khắc mọi người đang suy nghĩ.

Toàn bộ mặt đất đột nhiên phát ra tiếng "ầm ầm", ngay sau đó mặt đất dưới chân vậy mà trực tiếp tách ra trái phải!

"Móa!

Đùa cái gì vậy!" Vương Bàn Tử lập tức kinh hô, mặc dù mặt đất tách ra không phải là toàn bộ không gian họ đang đứng!

Nhưng vẫn có vài lính đánh thuê bị hụt chân.

Ở mép hố, họ vội vàng nắm chặt lấy mép hố với tốc độ nhanh nhất!

Nhờ vậy mà miễn cưỡng giữ vững được thân thể.

Nhưng còn một số người ở vị trí hơi giữa thì lại gặp nạn rồi!

Trong khoảnh khắc mất đi điểm tựa, họ đã cố gắng hết sức muốn nắm lấy thứ gì đó.

Nhưng vị trí của họ lúc này thực sự hơi khó xử!

Nhìn thấy họ sắp biến mất trước mắt mọi người!

Trương Kỳ Lân nhanh chóng nhảy xuống, sau khi tóm lấy mấy người này lại dùng sức một cái, nhanh chóng nhảy trở lại!

Lúc này họ đã hoàn toàn chen chúc lại với nhau, không gian mặt đất còn lại đã nhỏ đến đáng thương!

Thậm chí có người chỉ còn một chân đứng trên đất!

Chương 687

"Trời đất!

Cơ quan này cũng quá thâm hiểm rồi!" "Giá mà nhân số chúng ta đông hơn một chút thì chỗ này đã không đứng được rồi!" Vương Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt, sau đó lại đột nhiên nhớ ra lúc này Tần Dã đang ở vị trí cửa đá!

Vậy thì với mức độ mặt đất tách ra này!

Hiện tại Tần Dã chắc chắn đang nằm trong phạm vi của nó!

"Tần Dã huynh đệ!" Vương Bàn Tử đột nhiên ngẩng đầu lo lắng kêu lên.

Mọi người cũng lập tức quay đầu lại, liền thấy lúc này toàn bộ Tần Dã đã lơ lửng giữa không trung.

Hoàn toàn là dựa vào việc cắm khảm đao vào bức tường đá mới giữ vững được thân thể mình.

"Phù." Mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi dài.

"Không sao thật là quá tốt rồi!" "Đúng là Tần tiên sinh mà!

Trong tình huống gần như đã thành tử cục như vậy!" "Tần tiên sinh vậy mà vẫn có thể hóa nguy thành an!" "Điều này thực sự quá phi thường!" Trịnh Bách Vạn thán phục nói.

"Đó chính là năng lực của Tần Dã huynh đệ chúng ta!" "Chỉ là chút chuyện dưới chân không có chỗ đứng, đối với Tần Dã huynh đệ chúng ta căn bản không đáng kể gì!" "Trừ phi hắn có bản lĩnh trong tình huống này còn có thể tạo ra trò gì đó nữa!" "Nếu không thì hắn tuyệt đối không thể giam cầm được Tần Dã huynh đệ chúng ta!" Vương Bàn Tử đầy kiêu ngạo nói.

Chỉ là hắn ta đâu có thể ngờ, bản thân vốn định thổi phồng huynh đệ của mình.

Kết quả một câu nói đó liền ứng nghiệm.

Trần nhà trên đầu Tần Dã "ầm" một tiếng vậy mà trực tiếp nổ tung, sau đó hóa thành vô số tảng đá khổng lồ liên tục rơi xuống!

Dưới chân mất đi điểm tựa, trên đầu lại có vô số tảng đá khổng lồ rơi xuống.

Toàn bộ phía trên và phía dưới đều hình thành một sự phong tỏa!

Tần Dã bây giờ căn bản là không còn một chút không gian nào để di chuyển nữa!

"Móa!

Tên khốn này vậy mà thật sự còn có hậu chiêu!" "Tần Dã huynh đệ cẩn thận!" Vương Bàn Tử thấy vậy lập tức lo lắng kêu lên.

"Bàn Tử, anh đúng là cái miệng quạ đen mà!" A Ninh bực bội nói!

"Cô nói bậy!" "Nếu trách thì trách chủ nhân ngôi mộ này!

Tất cả cơ quan bên trong đây đều do hắn ta thiết kế ra!" "Có hay không có cái miệng của Bàn gia cũng vậy thôi!" Vương Bàn Tử lập tức đáp trả: "Không đúng!

Bây giờ có phải lúc nói cái này không!" "Bây giờ trọng điểm không phải là Tần Dã huynh đệ sao!" Mọi người lại lần nữa quay đầu lại, cảnh tượng trước mắt cũng lại một lần nữa giáng một đòn chí mạng vào tam quan của họ!

Mọi người kinh hãi thấy Tần Dã nắm chặt khảm đao dùng sức một cái, thân thể lăng không xoay chuyển đồng thời trực tiếp đạp lên bức tường đá!

Sau đó vậy mà trực tiếp lấy những tảng đá đang rơi xuống làm bàn

đạp!

Trực tiếp giẫm lên những tảng đá này mà lướt đi trong không trung, chạy về phía họ!

"Thì ra, Tần tiên sinh ngay cả chuyện này cũng có thể làm được!" A Ninh nuốt một ngụm nước bọt.

Là lính đánh thuê bao năm nay, nói về những người tài năng phi thường thì cô cũng đã chứng kiến khá nhiều.

Nhưng loại người phi lý như Tần Dã thì cô thật sự là lần đầu tiên thấy!

"Tôi thật sự không biết nên dùng lời gì để hình dung Tần tiên sinh nữa." "Tôi tuy luôn tin rằng với thực lực của hắn chắc chắn có thể hóa nguy thành an!" "Nhưng ai có thể tưởng tượng được Tần tiên sinh lại lợi dụng cách này chứ?" "Điều này đơn giản không phải là chuyện phàm nhân có thể làm được!" "Thực lực của Tần tiên sinh quả thực uyển như thần minh!" Trịnh Bách Vạn không nhịn được đưa ra một đánh giá cực cao về Tần Dã.

Bởi vì ngay cả trong số những người tài năng phi thường mà hắn ta tiếp xúc trong những năm qua, loại khoa trương như vậy hắn ta cũng chưa từng thấy.

Lúc này hắn ta thật sự từ tận đáy lòng cảm thấy.

Lần hành động này có được người như Tần Dã gia nhập quả thực quá tốt!

Đồng thời trong lòng đã ngầm quyết định, sau này mình nhất định phải duy trì mối quan hệ hữu hảo với Tần Dã.

Ngay cả khi hắn không thể trở thành thuộc hạ của mình!

Nhưng người như vậy dù thế nào cũng tuyệt đối không thể trở

thành kẻ địch!

“Hắc hắc, Trịnh lão bản, không phải Bàn gia khoe khoang đâu!” “Năng lực của Tần Dã huynh đệ chúng ta mạnh mẽ vượt xa tưởng tượng của anh!” “Ngay cả những gì chúng ta đang thấy bây giờ, cũng không phải là toàn bộ thực lực của Tần Dã huynh đệ chúng ta!” “Nhưng không sao!

Nhìn tình hình ngôi mộ này!” “Chúng ta chắc chắn sẽ có cơ hội được chứng kiến!” Vương Bàn Tử đầy kiêu ngạo nói.

Kết quả hắn ta vừa mới khoe khoang xong.

Bên kia Tần Dã vừa nhảy lên liền vì tảng đá dưới chân đột nhiên hư hỏng.

Cả người trực tiếp mất kiểm soát rơi xuống hố!

Tệ hơn nữa là, vô số tảng đá khổng lồ đang tiếp tục rơi xuống, ngay cả khi Tần Dã có đủ thực lực để nhảy ra khỏi hố!

Hắn ta cũng sẽ bị những tảng đá này chôn vùi!

“Chết rồi!

Tần Dã huynh đệ!” Vương Bàn Tử lập tức hoảng loạn, hoàn toàn không màng đến nguy hiểm hay không.

Kêu gào xông về phía hố.

Nhưng rốt cuộc tốc độ rơi của những tảng đá này vẫn nhanh hơn.

Chỉ trong nháy mắt, những tảng đá rơi xuống đã gây ra vô số bụi khói.

Đợi đến khi bụi khói tan đi.

Chỉ thấy hố sâu trước mắt vậy mà đã hoàn toàn bị những tảng đá này lấp đầy!

Và xung quanh đó họ cũng không nhìn thấy bóng dáng Tần Dã!

Tất cả mọi người đều sững sờ trong nháy mắt.

Tuy rằng đủ loại biểu hiện của Tần Dã luôn không ngừng giáng đòn vào tam quan của họ!

Nhưng trong quá trình bị ảnh hưởng đó.

Trong tiềm thức của họ cũng đã nhận ra Tần Dã là một tồn tại vô địch!

Ít nhất là trong môi trường lăng mộ này, bất kể là cơ quan cạm bẫy gì cũng tuyệt đối không thể gây tổn hại cho Tần Dã.

Thế nhưng bây giờ tam quan của họ sau khi bị chấn nát rồi khó khăn lắm mới chắp vá lại được!

Lại một lần nữa bị nghiền nát bởi màn thao tác này của Tần Dã!

Tần Dã mà trong khái niệm của họ vốn là vô địch giờ phút này lại bị cơ quan tấn công!

Hơn nữa cả người đã bị chôn vùi trong hố sâu này!

Mọi người đơn giản là không thể chấp nhận chuyện này!

Điều này không chỉ đơn thuần là tam quan lại một lần nữa bị sốc!

Quan trọng hơn là vị Tần Dã mà trong lòng họ đã có thể xưng là vô địch thực sự đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Điều này đối với sĩ khí của họ cũng sẽ là một đòn cực kỳ nặng nề!

"Tần tiên sinh, anh ấy, không sao chứ?" Giọng nói của Trịnh Bách Vạn cũng có chút run rẩy!

"Không rõ." A Ninh trầm giọng nói, nhìn vẻ mặt nặng nề của cô, hiển nhiên trong lòng cô đã nghĩ đến cục diện tồi tệ nhất!

"Nhưng tình huống này chắc là lành ít dữ nhiều rồi." "Nói bậy!"

Lời A Ninh vừa dứt, Vương Bàn Tử lập tức quay người mắng: "Tôi nói cho cô biết, cô đừng có mà nguyền rủa Tần Dã huynh đệ chúng tôi!" "Cô căn bản không biết Tần Dã huynh đệ chúng tôi là người có thực lực như thế nào!" "Chỉ là chút cơ quan này căn bản không thể đối phó được với Tần Dã huynh đệ chúng tôi!" "Tôi vừa mới nói xong, cô liền lập tức phản ứng!" "Điều đó có nghĩa trong khái niệm của cô là công nhận suy nghĩ của tôi đúng không!" A Ninh nói: "Chúng tôi đương nhiên ai cũng hy vọng Tần tiên sinh không sao!

Chúng tôi đều rất rõ, Tần tiên sinh đối với chúng tôi chính là sự bảo đảm!" "Là sự bảo đảm để chúng tôi có thể hy sinh bao nhiêu mà thuận lợi thoát ra khỏi ngôi mộ này!" "Không ai muốn sự bảo đảm như vậy xảy ra bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào!" "Nhưng đây cũng không phải là lý do để chúng ta trốn tránh hiện thực!" "Nếu Tần tiên sinh không sao, hắn đã sớm nên xông ra từ cái hố sâu này rồi phải không!" "Thế nhưng cho đến bây giờ cả cái hố sâu cũng không có chút động tĩnh nào, đây không phải là bằng chứng tốt nhất sao!" "Câm miệng đi Bàn gia!" "Mấy thứ này làm sao có thể làm gì được Tần Dã huynh đệ chúng tôi!" "Hắn ta sắp ra rồi!" "Bàn gia và đám lính đánh thuê các cô không giống nhau!" "Trong mắt các cô, dù đồng đội mình chết ngay trước mặt cũng sẽ không coi là chuyện gì to tát!" "Nhưng Bàn gia không thể!" "Đã là huynh đệ cùng nhau xuống địa phủ, thì chúng ta xuống như thế nào, Bàn gia sẽ phải cùng họ đi lên như thế đó!" Vương Bàn Tử mắng lớn một tiếng, trực tiếp xông đến mép hố bắt đầu bới những tảng đá khổng lồ.

Trong đó có những tảng đá Vương Bàn Tử còn có thể dịch chuyển được, còn có những tảng đá thì hoàn toàn vượt quá khả năng của Vương Bàn Tử!

Chỉ trong vài lần, hai tay Vương Bàn Tử đã đẫm máu.

"Bàn Tử, thôi đi." Trương Kỳ Lân tiến lên vỗ vai Vương Bàn Tử

nói.

Chương 688

“Ý gì Tiểu Ca?

Chẳng lẽ anh cũng muốn tôi bỏ cuộc sao?” Vương Bàn Tử hỏi.

Trương Kỳ Lân lắc đầu, lúc này, những tảng đá lấp đầy hố sâu đột nhiên bắt đầu rung chuyển kịch liệt.

Không đợi Vương Bàn Tử kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra.

Trương Kỳ Lân đã kéo Vương Bàn Tử tránh sang một bên.

Ngay sau đó mọi người chỉ thấy một luồng đao quang, vài tảng đá khổng lồ lập tức bị chém tan nát!

Và thân ảnh nhảy ra từ giữa đó đương nhiên chính là Tần Dã.

Mọi người lại lần nữa ngây người tại chỗ.

Họ cũng thực sự không ngờ, đến nước này Tần Dã vậy mà vẫn có thể mang đến bất ngờ cho họ.

“Hắc hắc!

Tần Dã huynh đệ!

Anh không sao chứ!

Tuyệt vời quá!” “Tôi biết ngay anh chắc chắn không có vấn đề gì mà!” Vương Bàn Tử kích động kêu lên.

“Bàn Tử, tay cậu không sao chứ?” Sau khi nhìn thấy hai tay đẫm máu của Vương Bàn Tử, Tần Dã hỏi.

Vương Bàn Tử nhìn nhìn hai tay mình lập tức cười ha ha.

“Chút vết thương nhỏ này không sao không sao!” “Bàn gia tôi đâu có yếu đuối đến vậy chứ!” “Ngược lại là anh!

Thấy anh không sao Bàn gia tôi mới yên tâm!" "Anh không biết đâu, vừa rồi suýt nữa làm huynh đệ tôi lo chết rồi!" "Không phải!

Tần Dã huynh đệ, rốt cuộc chuyện này là sao vậy?" "Chẳng lẽ cơ quan này phá giải có xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao?" Vương Bàn Tử hỏi.

Tần Dã lắc đầu, mọi người lại nhìn về phía cửa đá, những hoa văn lộn xộn trước đó lúc này nhìn lại quả thực đã tạo thành một bức tranh hoàn chỉnh!

Mọi người lập tức hiểu ra, trừ khi bức tranh này có vấn đề!

Nếu không thì Tần Dã chắc chắn đã thuận lợi giải khai cơ quan!

"Vậy ra đây cũng là do chủ nhân ngôi mộ này bày ra sao!" Vương Bàn Tử lập tức bừng tỉnh.

"Đúng vậy." "Đây là cơ quan cuối cùng mà chủ nhân ngôi mộ để lại trên phiến cửa đá này." "Hơn nữa cơ quan này nhất định phải kích hoạt sau khi hoàn thành thuận lợi hoa văn trên cửa đá." "Còn về hiệu quả là gì thì mọi người cũng đã thấy rồi." Tần Dã nói.

"Trời ạ!

Chủ nhân ngôi mộ này cũng thật là độc ác mà!" "Nếu không phải anh, e rằng người bình thường trong tình huống này chắc chắn sẽ trúng chiêu rồi!" Vương Bàn Tử cảm thán.

Mọi người đối với điều này cũng đều gật đầu lia lịa.

Trong tình huống mà trong quá trình phá giải bất cứ lúc nào cũng có cơ quan bị kích hoạt.

Vào khoảnh khắc hoàn thành phá giải cơ quan cuối cùng.

Người ta khó tránh khỏi việc bản năng thả lỏng.

Lúc này cái cơ quan lớn cuối cùng này đơn giản chính là một đòn

tuyệt sát.

Không, mọi người nghĩ kỹ lại, chỉ riêng cái cơ quan cuối cùng như vậy, dưới chân hụt hẫng rồi trên đầu tảng đá rơi xuống.

Ngay cả khi không lơ là cảnh giác, không có thân thủ như Tần Dã cũng tuyệt đối không thể vượt qua được!

"Tần tiên sinh!

Thân thủ của anh quả thực quá đáng kinh ngạc!" "Trong tình huống mà trong quá trình phá giải bất cứ lúc nào cũng có cơ quan bị kích hoạt mà anh vậy mà vẫn có thể ứng phó tự nhiên!" "Ngay cả cái cục diện vốn là tử cục cuối cùng này!

Anh vậy mà cũng có thể dễ dàng xoay chuyển được!" "Tôi tin rằng, thân thủ như vậy trên thế giới này tuyệt đối không có mấy người có thể làm được!" "Anh không biết đâu, vừa rồi chúng tôi đều căng thẳng chết đi được!" "Anh nói người lợi hại như anh nếu thực sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì!" "Chưa nói đến mức độ rủi ro tiếp theo của chúng tôi, đối với cả ngành nghề cũng là một tổn thất cực lớn!" Trịnh Bách Vạn liên tục tán thán.

"Trịnh lão bản, có được lời thừa nhận này của anh chúng tôi thật sự quá cảm động rồi." "Ít nhất nói lên những người như chúng tôi cũng không phải vô dụng mà!" Vương Bàn Tử cười ha ha nói.

A Ninh lập tức nhíu mày, đương nhiên biết lời nói này của Vương Bàn Tử chính là đang ám chỉ cô.

"Thôi đi Vương tiên sinh, mọi chuyện đã qua rồi, bây giờ chúng ta tuy phân công khác nhau." "Nhưng cũng là đồng đội cùng hành động mà." "Anh cứ nể mặt tôi một chút, bỏ qua đi, bỏ qua đi." Trịnh Bách Vạn tiến lên làm hòa.

"Mặt mũi của Trịnh tiên sinh đương nhiên là phải nể rồi." "Chỉ là

hy vọng có người đừng có mà chó mắt nhìn người thấp kém nữa là được!" Vương Bàn Tử hừ lạnh một tiếng nói.

A Ninh cũng thực sự không tiện nói nhiều, chỉ có thể tạm thời im lặng.

Sau khi khúc nhạc dạo nhỏ về màn đấu khẩu kết thúc, mọi người lại dồn sự chú ý trở lại cánh cửa đá.

Trước đó, họ chỉ mải nghĩ đến cơ quan, nên thật sự không để ý hình vẽ trên cửa đá là gì.

Hiện tại có cơ hội, mọi người đương nhiên phải xem xét kỹ lưỡng.

Hình vẽ trên cánh cửa đá đã được sắp xếp lại không khó để nhận ra, đó là một tòa cung điện.

Chỉ là xung quanh cung điện còn có những đám mây trắng bao quanh.

Mọi người chống cằm quan sát một lúc, Vương Bàn Tử liền nói: "Từ hiệu ứng của hình vẽ này mà nói, đây hẳn là nói tòa cung điện này được xây dựng ở một nơi nào đó cực kỳ cao ngất trời thì phải?

Đến mức xung quanh đều là mây mù bao phủ." Mọi người cũng gật đầu.

Nếu chỉ nhìn vào bức họa trước mắt, thì đúng là gần như là ý đó.

"Nhưng vấn đề là tại sao bức họa cung điện này lại xuất hiện ở đây?" "Chẳng lẽ tòa cung điện này có mối quan hệ gì đó với chủ nhân ngôi mộ?" A Ninh hỏi.

"Theo kinh nghiệm của Bàn gia trước đây thì!" "Tình huống này thông thường là do chủ nhân ngôi mộ vốn dĩ đã sống trong một cung điện như vậy!" "Cho nên khi hạ táng sẽ để lại dấu vết cung điện của

mình ở đây!" "Tuy nhiên, việc trực tiếp vẽ cả cung điện làm bích họa thế này thì cũng khá hiếm gặp." Vương Bàn Tử nói: "Cái này cũng khó tránh mà!

Thời xưa quyền cao chức trọng, kết quả sau khi chết vẫn phải xuống lòng đất, đương nhiên sẽ hy vọng để lại chút dấu vết gì đó để chứng minh bản thân rồi!

Dù sao, chỉ cần chúng ta đi vào xem, là sẽ biết rốt cuộc là chuyện gì." "Đừng nói nữa, cơ quan mà chủ nhân ngôi mộ này bày ra quả thực rất chí mạng!" "Nhưng sau khi những tảng đá khổng lồ này rơi xuống, thì lại vô tình mở ra một con đường cho chúng ta!" "Nếu không có cái hố sâu lớn như vậy, chúng ta mà phải đau đầu suy nghĩ cách vượt qua thì phiền phức thật đấy!" "Nhưng cảm giác rất kỳ lạ." "Chủ nhân ngôi mộ này bày ra cơ quan là để sau khi cơ quan cửa đá bị phá giải vẫn có thể ngăn cản tất cả mọi người." "Nếu đã như vậy, tại sao lại để những tảng đá khổng lồ này biến thành một con đường?" "Như vậy chẳng phải có thể giúp chúng ta đi qua dễ dàng hơn sao?" A Ninh nghi hoặc nói.

"Tôi đoán là chủ nhân ngôi mộ này cũng không nghĩ nhiều đến thế đâu!" "Cô nghĩ xem, trong quá trình đồng chí Tiểu Tần của chúng ta phá giải, đã phải kích hoạt những cơ quan đó." "Cái nào mà không đủ chí mạng?" "Sự kết hợp giữa hố sâu cuối cùng và những tảng đá khổng lồ, nếu không phải là thân thủ như đồng chí Tiểu Tần!" "Thì căn bản không có lấy một chút khả năng sống sót!" "Hắn ta chắc chắn cũng sẽ không nghĩ có người có thể đi qua được!" Vương Bàn Tử lại xua tay nói không cần bận tâm.

"Thật sự là như vậy sao?" "Tôi khó có thể tưởng tượng một người cực kỳ thiếu cảm giác an toàn lại làm ra chuyện lơi lỏng như vậy." A Ninh lo lắng nói.

“Thôi, cô lại không tin đúng không!” “Vậy Bàn gia sẽ mở cánh cửa này cho cô xem!

Cô tự mình kiểm tra xem ở đây có gì!” Vương Bàn Tử vừa nói, liền trực tiếp bước tới chuẩn bị đẩy cánh cửa đá.

Kết quả, cậu ta vừa khẽ dùng sức, cánh cửa đá thế mà lại tự động mở ra sang hai bên!

Vương Bàn Tử khẽ nhíu mày, cũng nghĩ mọi chuyện có vẻ không ổn.

Nhưng còn chưa kịp phản ứng, Tần Dã đã một bước lao tới, một cước đá văng cậu ta sang một bên!

Gần như cùng lúc, một luồng lửa trực tiếp phun ra.

Nếu không phải Tần Dã ra tay kịp thời, hiện tại Vương Bàn Tử chắc chắn đã bị nướng chín rồi.

“Ôi mẹ ơi!

Tình huống gì thế này!” Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, sắc mặt cậu ta lúc này đã trắng bệch.

Rõ ràng vừa rồi trong gang tấc cậu ta đã được Tần Dã cứu.

Nhưng sự hoảng sợ còn sót lại trong lòng vẫn khiến cậu ta nhất thời không thể hoàn hồn.

Đặc biệt là khi cậu ta cho rằng không thể có bất kỳ nguy hiểm nào nữa xuất hiện!

“Xem ra lần này đội trưởng A Ninh nói đúng.” “Mức độ thiếu cảm giác an toàn của chủ nhân ngôi mộ này còn vượt xa trí tưởng tượng của chúng ta.” “Dù đã phá giải cơ quan và mở cửa, hắn ta vẫn còn để lại một hậu chiêu đợi chúng ta.” Tần Dã thở phào một hơi nói.

“Mẹ kiếp!

Chủ nhân ngôi mộ này cũng quá thất đức rồi!" "Ai đời lại bày nhiều trò như vậy trong mộ của mình chứ!" "Thằng cha này đúng là một tên điên!" Vương Bàn Tử trực tiếp la mắng.

Dù sao vừa rồi nếu không phải Tần Dã đến nhanh chóng, cậu ta đã toi đời rồi!

"Xem ra ngôi mộ này chúng ta sau này cũng phải cẩn thận một chút." "Bất kể là lúc an toàn hay lúc nguy hiểm." Tần Dã nhắc nhở mọi người.

Chương 689

Những người còn lại liên tục gật đầu.

Vương Bàn Tử chắc chắn đã làm một tấm gương cực tốt cho họ.

Tuy lần này Vương Bàn Tử đã thoát hiểm trước mắt.

Nhưng người sáng mắt đều biết nguyên nhân là gì.

Họ không muốn đi theo vết xe đổ của Vương Bàn Tử!

"Đi thôi." Tần Dã nói rồi bước vào trong cửa đá.

Vương Bàn Tử nhanh chóng theo sát phía sau, có bài học trước đó, giờ đây cậu ta hành động cũng cẩn thận hơn rất nhiều.

"Đồng chí Tiểu Tần, thế nào?" "Trong này còn có gì không?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Hiện tại xem ra, ở đây chắc không còn cơ quan nào khác nữa." Tần Dã nói.

"Ngôi mộ này cũng thật là huyền bí đến đáng sợ!" "Cơ quan chồng chất tầng tầng lớp lớp, may mắn lần này tôi đã tìm được các cậu, nếu không e rằng tôi còn không có mạng đi đến đây." Trịnh Bách Vạn đi theo giữa đội ngũ liên tục cảm thán.

"Ông Trịnh đừng bao giờ lơ là, ngay cả khi lát nữa ông muốn thám hiểm, xin hãy nhất định ở cùng với chúng tôi." A Ninh nhắc nhở.

"Cái này đội trưởng A Ninh cứ yên tâm, sự hung hiểm của ngôi mộ này tôi đã được chứng kiến rồi." "Cho dù nơi này không có gì, tôi cũng tuyệt đối sẽ không chạy lung tung." Trịnh Bách Vạn cười hắc hắc nói: "Chỉ là các cô có thấy nhiệt độ ở đây hình như hơi cao không!" "Cao sao?" "Ông chủ Trịnh có phải vừa rồi vận động nên vậy

không.” “Tôi còn thấy hơi se lạnh đây này!” Vương Bàn Tử nói.

“Ông Vương, nếu giác quan của ông có vấn đề thì đừng nên nói.” “Nơi này thật sự không hiểu sao ông lại dùng từ se lạnh để hình dung.” A Ninh nói.

“Đội trưởng A Ninh đừng kích động vội, Bàn Tử không nói bừa đâu.” “Nhiệt độ ở đây đúng là hơi lạnh.” “Hơn nữa chúng ta hiện tại đang ở trên đảo, theo nhiệt độ xung quanh thì cũng không nên cảm thấy nóng bức.” “Hoặc là do cơ quan vừa rồi gây ra chăng?” Hạo Thiên Chân nói.

A Ninh cau mày chặt, suy nghĩ kỹ càng hình như đúng là như vậy.

Từ góc độ truyền nhiệt bản thân mà nói.

Trong hang động trên đảo, hình như đúng là không nên dùng từ nóng để hình dung mới phải.

“Cô thấy chưa!

Không phải lỗi của tôi mà!” Vương Bàn Tử cười hì hì vừa đi được vài bước, liền trực tiếp bị một thứ gì đó vấp phải.

“Ôi mẹ ơi!” “Đây lại là tình huống gì nữa!” Vương Bàn Tử bực mình nhìn thứ nằm trên đất.

Sau khi cậu ta dùng đèn pin chiếu vào, mới phát hiện đó lại là một thứ giống như cọc gỗ.

“Làm cái quái gì thế!” “Trên đất sao lại còn có cái thứ này chứ!” “Lúc thì nóng, lúc thì lạnh, bây giờ lại còn có cả cọc gỗ!” “Chủ nhân ngôi mộ này rốt cuộc muốn làm gì!” Vương Bàn Tử gãi gáy lẩm bẩm mắng.

Tần Dã thì chống cằm, miệng không ngừng lẩm bẩm những thứ mà Vương Bàn Tử vừa nhắc đến.

“Đồng chí Tiểu Tần, cậu đang lẩm bẩm gì vậy?” “Chúng ta bây giờ phải làm sao đây?” Vương Bàn Tử vội vàng tiến lên hỏi.

Họ không biết căn phòng mộ này rốt cuộc lớn đến mức nào!

Nhưng ngay trong căn phòng mộ này, họ cũng đã chứng kiến ba loại tình huống khác nhau!

Trong tình huống như vậy, những người có mặt ai còn dám hành động lung tung chứ!

“Cho tôi một bó đuốc.” Tần Dã nói với một lính đánh thuê.

Hiện tại Tần Dã trong lòng họ chính là một vị thần tuyệt đối!

Lúc này Tần Dã chủ động đưa ra yêu cầu, bất kể lớn nhỏ, họ đương nhiên phải nhanh chóng với tốc độ nhanh nhất để thực hiện!

Tần Dã mượn ánh sáng yếu ớt của bó đuốc nhanh chóng tìm được một chỗ có thể đốt lửa.

Sau khi Tần Dã châm lửa, ngọn lửa liền như có sinh mệnh vậy, lập tức theo những khe rãnh trên vách đá chảy tràn khắp căn phòng mộ.

Sau khi nhìn thấy toàn cảnh căn phòng mộ, mọi người cũng đều kinh ngạc tột độ.

Lúc này căn phòng mộ mà họ đang đứng hóa ra được chia đều thành tám phần!

Ngoài nơi Vương Bàn Tử đang đứng có một đống thân cây.

Còn có một nơi khác cũng có thể nhìn thấy vô số tảng đá khổng lồ sừng sững ở đó.

Còn ở giữa toàn bộ căn phòng mộ, thì có thể nhìn thấy một cái bệ.

Nhưng điều khiến họ không ngờ tới nhất là, lúc này trên đỉnh đầu

họ đang lấp lánh những đốm tinh quang.

Khung cảnh trông như vô số ngôi sao đang treo trên trần nhà của căn phòng mộ này!

Trong chốc lát, toàn bộ căn phòng mộ mang lại cho người ta cảm giác vừa âm u đáng sợ, lại vừa ẩn chứa vài phần vẻ đẹp kỳ lạ!

"Tình huống gì thế này!" "Căn phòng mộ này rốt cuộc làm sao mà vừa đẹp vừa quỷ dị thế này." Vương Bàn Tử gãi đầu khó hiểu nói.

"Mọi người, đừng chỉ bị cái đẹp của căn phòng mộ này thu hút." "Căn phòng mộ này hình như không có lối ra!" A Ninh nói.

Vốn dĩ mọi người đang chỉ quan sát ngôi mộ, lòng chợt thịch một tiếng.

Nhanh chóng tản ra bốn phía để dò xét.

Kết quả sau một loạt tìm kiếm, họ cũng phát hiện căn phòng mộ này hóa ra thật sự toàn là tường đá!

"Sao lại như vậy!" "Đây hẳn lại là cơ quan gì đó thôi!" "Chỉ cần phá giải cơ quan, trong những bức tường đá này chắc chắn sẽ lại có chỗ nào đó mở ra một cánh cửa thôi!" Trịnh Bách Vạn căng thẳng nói.

"Ông Trịnh, thật sự không phải tôi muốn đả kích ông!" "Bàn gia đã cùng Hạo Thiên Chân dò xét tất cả các bức tường đá ở đây rồi." "Những bức tường đá này không hề có cơ quan!" "Ngay cả cánh cửa đá mà chúng ta đi vào, cũng chỉ có cơ quan mở từ bên ngoài." "Nếu nói thật sự có cơ quan ở đâu đó, e rằng chỉ có thể là trên đỉnh đầu hoặc dưới chân chúng ta." Vương Bàn Tử thở dài nói.

"Cái này!

Sao có thể như vậy!" "Vậy những cơ quan này rốt cuộc là gì!" "Nếu không tìm được những cơ quan này, chẳng phải tất cả chúng ta

đều sẽ toi đời sao!" Trịnh Bách Vạn lập tức sốt ruột.

"Bát quái." Trương Kỳ Lân lại thản nhiên nói.

Chỉ là hiện tại tất cả mọi người đều đang trong trạng thái căng thẳng!

Trịnh Bách Vạn càng sốt ruột đến mức giọng điệu cũng trở nên không mấy thân thiện.

Trong tình huống này, lời nói khẽ của Trương Kỳ Lân thật sự không mấy người nghe rõ.

"Cậu vừa nói gì!

Cậu nói lại lần nữa!" Trịnh Bách Vạn vội vàng hỏi.

"Ông Trịnh đừng sốt ruột, Tiểu Ca nói là Bát quái." "Tôi nghĩ hẳn đã phát hiện ra cơ quan ở đây là gì rồi!" Hạo Thiên Chân giải thích.

"Cái gì!

Thật sao!" "Anh Ngô!

Tiểu Ca!

Các anh thật sự đã biết là chuyện gì rồi sao!" Trịnh Bách Vạn lập tức kích động.

"Tiểu Ca nói không sai." "Mọi người có thể lại đây xem." Tần Dã cũng lên tiếng lúc này.

Mọi người lập tức xúm lại gần hướng Tần Dã.

Lúc này mới nhìn thấy trên cái bàn mà Tần Dã đang đứng, hóa ra cũng vẽ một bức đồ Bát quái!

"Tôi nghĩ đây hẳn chính là cơ quan trong căn phòng mộ này." Tần Dã nói: "Có thể nói toàn bộ căn phòng mộ này chính là một cơ quan Bát quái cỡ lớn!" "Vừa rồi các cô không phải cảm thấy nóng và lạnh

sao?" "Đó là bởi vì vừa rồi các cô lần lượt xuất hiện ở vị trí Ly quái và Khảm quái." "Ly quái tương ứng với Hỏa, còn Khảm quái tương ứng với Thủy." "Cho nên các cô mới có cảm giác như vậy." "Và tất cả các quẻ vị trong toàn bộ căn phòng mộ này đều tương ứng với cái bàn quẻ trên bàn." "Các cô còn có thể xem, phía dưới cái bàn quẻ này còn có một số chữ viết." "Nội dung trên đó đại khái là chỉ cần tìm được quẻ tượng chính xác mới có thể tìm thấy con đường sống ở đây." "Nếu tôi đoán không sai, thì ý nghĩa của cái bàn quẻ và những chữ viết này hẳn là." "Tất cả các quẻ vị của căn phòng mộ này đều liên động với cái bàn quẻ này, tức là chúng ta có thể thông qua việc xoay chuyển cái bàn quẻ này để thay đổi quẻ tượng của toàn bộ căn phòng mộ." "Nhưng sự thay đổi như vậy thì có tác dụng gì?" A Ninh khó hiểu hỏi.

"Cái này thì phải nói đến cơ chế cơ quan thứ hai trong đó." "Trong quá khứ, Bát quái có thể ứng dụng vào rất nhiều mặt." "Điểm này càng là thuật sĩ thực lực mạnh mẽ càng rõ ràng." "Trong đó có một loại cơ quan vận hành Bát môn được phát triển từ Bát quái." Tần Dã giải thích.

"Bát môn, cái này Bàn gia từng nghe qua rồi." "Nói thật, cơ quan này cũng thật sự khó giải quyết đấy!" "Nói là có Bát môn, nhưng thật ra ngoại trừ Sinh môn ra thì tất cả các môn khác đều cực kỳ hung hiểm!" Vương Bàn Tử nói.

"Nếu chỉ là đơn thuần dựa vào quy luật để tìm ra Sinh môn." "Thì thực tế đây vẫn chỉ là ứng dụng cơ bản của bộ cơ quan Bát môn này." "Không đúng, phải nói là ứng dụng sau khi đã được giản lược." Tần Dã nói: "Như tôi vừa nói, cơ quan Bát môn này được phát triển từ Bát quái làm điểm khởi đầu." "Nhưng vì lý thuyết Bát quái thật sự quá phức tạp, ngay cả nhiều người tạo ra Bát môn, đến cuối cùng cũng có thể tự mình quên mất bố cục của mình." "Dẫn đến cuối cùng, cơ quan

mình thiết lập lại phản tác dụng hại chính mình." "Vì vậy người ta bắt đầu thử nghiên cứu tách Bát môn và Bát quái ở một mức độ nhất định." "Dần dần biến Bát môn thành một cơ quan độc lập để ứng dụng." "Trong đó tuy cũng sẽ vận dụng một số kiến thức Bát quái nhất định, nhưng mức độ đã giảm đi rất nhiều." "Còn bộ cơ quan hiện đang bày ra trước mắt chúng ta e rằng mới là dạng nguyên thủy nhất của thuật cơ quan này." Mọi người khẽ nhíu mày, mặc dù những người lính đánh thuê của Yêu Lang không có cơ hội tiếp xúc với Bát quái hay Bát môn.

Nhưng chỉ với vài lần tiếp xúc ngắn ngủi đó, có thể nói mỗi lần đều gây ra cho họ không ít rắc rối.

Còn lần này, sau những gì đã trải qua trước đó.

Lòng họ càng thêm khẳng định.

Đây nhất định là một tổ hợp cơ quan cực kỳ đỉnh cao!

Chương 690

“Anh Tần, anh nói như vậy chúng tôi thật sự không hiểu rõ lắm.” “Anh có thể nói rõ hơn được không?” A Ninh hỏi.

“Nói đơn giản là, Bát quái và Bát môn mà chúng ta thường thấy.” “Chúng ta chỉ cần đơn thuần phá giải một trọng thuộc tính cơ quan trong đó là được.” “Nhưng lần này thì khác.” “Ngay từ đầu, bày ra trước mắt chúng ta đã là hai trọng cơ quan.” “Hơn nữa sau khi hai cái này chồng chéo lên nhau, kết quả cuối cùng của chúng ta tuy cũng là thông qua Bát quái tìm ra Sinh môn trong Bát môn.” “Nhưng toàn bộ quá trình phá giải đã hoàn toàn khác rồi.” Tần Dã nói: “Đối với pháp Bát môn sau khi được giản lược, chúng ta cần làm là quan sát quy luật của Bát môn, thậm chí mạo hiểm để thử nghiệm,” “Cuối cùng tìm ra Sinh môn ẩn giấu trong Bát môn.” “Đây là một quá trình bị động.” “Nhưng Bát môn nguyên thủy nhất khi kết hợp hai cái này lại thì phức tạp hơn nhiều.” “Trong đó ngoài việc phải vận dụng kiến thức cơ bản giữa Bát quái và Bát môn.” “Còn phải hiểu một loại chiêu thức gọi là Bát môn Bàn Vận.” “Thông qua Bát môn Bàn Vận để điều động toàn bộ vận chuyển của Bát môn.” “Cuối cùng sau khi Bát môn được tái cấu trúc, mở ra cánh Sinh môn này.” Thần sắc mọi người càng thêm nặng nề, nếu nói chỉ là Bát quái và Bát môn hai thứ này, họ đã không thể hiểu rõ rốt cuộc là chuyện gì rồi!

Bây giờ lại còn tiếp xúc với thứ cao cấp hơn thế này nữa.

Mọi người quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, thấy vẻ mặt vừa nặng nề vừa ngơ ngác của cậu ta.

Họ liền hiểu ra, thứ này ngay cả Vương Bàn Tử cũng chưa từng nghe nói đến.

“Tuy không hiểu rõ lắm.” “Nhưng nghe ý cậu nói, chuyện này chắc hẳn khá phiền phức nhỉ.” Vương Bàn Tử hỏi.

“Không sai.” “Bởi vì Bát môn có thể nói là đại diện cho vạn vật trên thế gian.” “Bất kỳ tổ hợp nào của chúng cũng có thể đại diện cho những ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.” “Sau khi Bát môn Bàn Vận, trận pháp mới hình thành thậm chí có thể biến thành Hung trận phản phệ chính người bố trận.” “Hơn nữa loại trận pháp này tuy có khẩu quyết, nhưng lại biến hóa khôn lường!” “Ngay cả người đã từng hoàn thành Bát quái Bàn Vận khi đối mặt với trận pháp Bát quái một lần nữa cũng chưa chắc đã có thể hoàn thành lại được.” Tần Dã giải thích.

“Vậy chúng ta bây giờ phải làm sao?” “Trận pháp Bát môn bản thân đã đủ đáng sợ rồi!” “Bây giờ lại còn là cấp độ này nữa!” Vương Bàn Tử vỗ trán kêu lên.

“Tức là khi phá giải cơ quan, nếu thật sự xảy ra tình huống thất bại.” “Thì hậu quả hung hiểm có thể ngay cả chính chúng ta cũng không biết sao?” A Ninh lo lắng nói.

Mọi người cũng theo đó mà căng thẳng.

Lời giải thích của Tần Dã tương đương với việc nói, quá trình này hoàn toàn khác với tất cả các cơ quan đã gặp trước đây!

Những cơ quan trước đó, trong quá trình phá giải họ có thể biết được có phá giải thành công hay không.

Vậy thì ngay khi cơ quan được phá giải, họ có thể phản ứng ngay lập tức.

Nói đơn giản là tham gia một bài kiểm tra mà ngay tại chỗ sẽ có người chấm điểm cho bạn.

Nhưng lần này thì khác!

Trong quá trình trả lời, bạn hoàn toàn không biết đáp án của mình

có đúng hay không!

Và cái giá phải trả cho việc trả lời sai chính là mạng sống của mình!

Chuyện này chắc chắn không phải là việc mà người thường có dũng khí để thử.

"Tôi nói các cậu này!

Bây giờ mà đã lo lắng chuyện này có phải là hơi sớm quá không?" Vương Bàn Tử thở dài nói: "Cái gọi là Bát môn Bàn Vận này Bàn gia tuy chưa từng thấy, nhưng cũng từng nghe nói trong giới này rồi." "Sự biến hóa trong đó căn bản không phải chúng ta có thể tưởng tượng được!" "Muốn đơn thuần dựa vào cái gọi là vận may để hoàn thành Bát môn Bàn Vận tìm ra Sinh môn thì căn bản không thể làm được!" "Nếu không có kỹ thuật về mặt này!" "Đừng nói là mất mạng!

Chúng ta còn không có tư cách để nhận bài kiểm tra này!" Vừa nói đến đây, Vương Bàn Tử chợt đứng sững lại.

Trong đầu cậu ta đột nhiên nghĩ đến một khả năng nào đó.

Hơn nữa cậu ta bỗng dưng có sự nắm chắc nhất định về khả năng này.

"Đồng chí Tiểu Tần!" "Chú em có một ý tưởng này!" "Cậu nói về thứ này nghe có vẻ rất am hiểu!" "Chẳng lẽ Bát môn Bát quái này cậu cũng biết sao?" Vương Bàn Tử chống cằm tò mò nhìn Tần Dã.

Hắn từ từ gật đầu.

"Trước đây nhờ cơ duyên xảo hợp, học được một số kiến thức liên quan đến Bát quái, nên chỉ biết sơ sơ chút ít thôi." Mọi người lại lần nữa hoàn toàn hóa đá tại chỗ.

Tần Dã có thể đánh, điểm này họ đã được chứng kiến, sự kiến

thức rộng rãi họ cũng đã được lĩnh giáo rồi.

Nhưng cái này có hơi quá đáng một chút không?

Bát môn Bàn Vận này ngay cả những lão thủ đổ đấu như Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng hoàn toàn không biết gì!

E rằng bộ công pháp này không phải đã hoàn toàn thất truyền, nhưng trên thế giới này, những người có thể tiếp xúc với nó e rằng cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay thôi!

Tần Dã thế mà lại còn biết!

Hắn nói mình biết sơ sơ chút ít!

Hắn thật sự coi những người có mặt ở đây đều không hiểu hắn sao!

Cái gọi là biết sơ sơ chút ít của hắn đó là biết sơ sơ chút ít sao?

Đó là biết một vài trăm thứ!

"Đồng chí Tiểu Tần!

Thật sự không phải chú em nói đâu!

Cậu cái này có hơi biến thái một chút không!" "Cậu nói cái Bát quái này trong ngành của chúng ta đều là những thứ cực kỳ thần bí!" "Ngay cả chúng ta cũng chỉ tiếp xúc được một chút ít bề ngoài." "Mà chỉ những thứ đó thôi, cũng đã đủ cho chúng ta làm mưa làm gió trong giới này rồi!" "Cậu thì hay rồi!

Cậu đúng là sống đến già, học đến già!" "Thật sự là tất cả những thứ liên quan đến thứ này cậu đều muốn khai quật hết sao!" "Cậu nói thật với chú em đi!

Có phải chỉ cần là những thứ liên quan đến Bát quái, thì không có gì mà cậu không biết không!" Vương Bàn Tử kinh ngạc kêu lên.

“Cũng không thể nói như vậy chứ.” “Bát quái chi pháp phát triển hàng ngàn năm, tôi cũng không dám đảm bảo Bát quái chi pháp mà mình học được là tất cả rồi!” Tần Dã gãi gáy nói.

Sắc mặt mọi người chợt chùng xuống, lời nói này của Tần Dã họ đã hiểu ra rồi.

Nếu dịch theo cách hiểu của họ thì đó là.

Trừ khi còn có những sự phát triển của Bát quái mà hắn không biết, nếu không chỉ cần là những thứ liên quan đến Bát quái thì không có gì mà hắn không biết.

“Đồng chí Tiểu Tần, cậu cái này thật sự có hơi quá đáng rồi đấy!” “Tôi thật sự muốn xem cái đầu của cậu rốt cuộc được cấu tạo từ cái gì!” “Tại sao lại có thể chứa đựng nhiều thứ như vậy chứ!” Vương Bàn Tử mặt đầy phiền não, cậu ta thật sự muốn cảm thán, người so với người, quả nhiên là muốn bức người đến chết!

“Cậu nói như vậy hơi khoa trương quá, tôi nghĩ chắc là do tôi vẫn còn là học sinh, nên học cái gì cũng nhanh hơn chăng.” Tần Dã vẻ mặt ngây thơ trong sáng nói.

Mọi người đồng loạt hóa đá tại chỗ, nếu không phải đánh không lại thì họ thật sự muốn trực tiếp đè Tần Dã xuống đất, bắt hắn lặp lại lời mình vừa nói!

Để hắn tự nghe xem mình nói có phải là tiếng người không!

Mấy cái thao tác này của hắn với việc hắn có phải là học sinh thì có cái quái gì liên quan!

Theo cách nói của hắn!

Vậy tất cả học sinh cả nước chẳng phải đều phải đạt tiêu chuẩn này sao!

Không nói là cái gì cũng biết, nhưng chắc chắn học cái gì cũng phải nhanh chứ!

Nhưng điều đó có thể sao?

Sự tinh diệu của Bát quái chi pháp phức tạp đến mức nào, chỉ có những người tiếp xúc với ngành này mới biết mà thôi!

Học sinh bình thường ngay cả những thứ cơ bản nhất trong sách giáo khoa cũng còn không hiểu rõ!

Những việc Tần Dã làm này bất kể là trong thế giới người lớn hay thế giới học sinh.

Đều tuyệt đối là trình độ biến thái!

Đặc biệt là vẻ mặt ngây thơ đó, nhìn hắn cứ như mọi chuyện này thật sự là hiển nhiên!

Nhưng tất cả những chuyện này có nên hiển nhiên như vậy không!

Có hợp lý không!

Nhìn vẻ mặt oán niệm của mọi người.

Tần Dã vẫn chỉ là vẻ mặt ngây thơ kiểu 'các cô sao vậy'.

Mọi người cũng đành bất lực, thôi, họ đều cảm thấy chuyện này là không hợp lý.

Nhưng người trong cuộc lại không có cảm giác đó, vậy thì biết làm sao đây?

"Đồng chí Tiểu Tần, Bàn gia không giãy giụa nữa đâu, xin cậu hãy bắt đầu 'phép thuật' của mình đi!" Vương Bàn Tử bất lực nói.

Tần Dã nghi hoặc nhìn Vương Bàn Tử, sau đó liền bắt đầu thao tác của mình.

Chỉ thấy hắn đặt hai tay lên bảng điều khiển trên bàn, rồi thử di

chuyển các phương vị Bát quái trên đó.

Chỉ nghe một tiếng ầm vang lớn.

Mọi người hoảng hốt nhìn xung quanh, chỉ thấy sàn nhà của toàn bộ căn phòng mộ đều theo đó mà di chuyển.

Chưa nói đến việc cơ quan này có phức tạp hay không, nhưng họ phải thừa nhận, cách xây dựng biến cả căn phòng mộ thành một cơ quan hoàn chỉnh như vậy, đã đủ để họ phải cảm thán sự hào phóng của người xây dựng ngôi mộ này.

"Nói thật Tiểu Thiên Chân, chất lượng của những thứ này chắc là không có vấn đề gì chứ?" "Tôi nghĩ chắc là không có khả năng sàn nhà đột nhiên sụp đổ đâu nhỉ?" Vương Bàn Tử ghé sát Hạo Thiên Chân, khẽ hỏi.

Chương 691

"Tôi nghĩ chỉ cần việc phá giải cơ quan không có vấn đề, thì tình huống này chắc sẽ không xảy ra đâu." Hạo Thiên Chân nói: "Chủ nhân ngôi mộ này thật sự lợi hại quá đi!" "Muốn xây dựng được cơ quan như thế này bản thân đã là một việc cực kỳ khó giải quyết rồi." "Hắn ta thế mà còn có thể duy trì toàn bộ cơ quan vận hành bình thường dưới tiền đề đã xây dựng được cơ quan như vậy." "Cái này đã không còn là trình độ tài cao gan lớn nữa rồi nhỉ!" "Đúng vậy, ngay cả nhiều cơ quan mà Bàn gia từng trải qua, nếu nói về mức độ lợi hại của cơ quan, e rằng chỉ có Cổ Lâu Trương gia năm xưa mới có thể so sánh được." "Bây giờ tôi thật sự rất muốn được chứng kiến chủ nhân ngôi mộ này rốt cuộc là thành phần gì!" Vương Bàn Tử nói.

Hai người đang nói chuyện, trong toàn bộ cơ quan lại truyền đến một tiếng ầm vang.

Mọi người nhìn xung quanh mới phát hiện tất cả các quẻ đã hoàn thành chuyển đổi.

Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn kỹ, mới phát hiện hiện tại toàn bộ quẻ vị đã thay đổi.

"Đồng chí Tiểu Tần, đây là đã thành công rồi sao?" Lời của Vương Bàn Tử vừa dứt, liền thấy từ vị trí quẻ bên cạnh họ một cột lửa bốc thẳng lên trời!

Lần này thực sự khiến Vương Bàn Tử và mọi người đều giật bắn mình!

"Cái này!

Tình huống gì thế này!" "Chẳng phải đã hoàn thành Bàn Vận rồi sao!" "Sao lại còn như vậy!" Vương Bàn Tử kinh ngạc kêu lên.

“Chẳng lẽ Bát môn Bàn Vận đã thất bại sao!” A Ninh hỏi.

“Cô nói bậy!

Đồng chí Tiểu Tần của chúng ta hoàn thành Bàn Vận làm sao có thể thất bại được!” Vương Bàn Tử trực tiếp chửi lại.

A Ninh thật sự không có tâm tư tranh luận vô nghĩa với Vương Bàn Tử về chuyện này.

Cô lúc này chỉ quan tâm tình hình trước mắt rốt cuộc là chuyện gì!

Và họ bây giờ phải làm sao!

“Mọi người không cần lo lắng.” “Đây là tình huống bình thường sẽ gặp phải khi tiến hành Bát môn Bàn Vận.” Tần Dã đối mặt với cột lửa này lại tỏ ra vẻ mặt bình thản: “Quá trình Bát môn Bàn Vận nếu đặt vào bây giờ, thì giống như một két sắt bảo hiểm.” “Nó chính là thiết lập nhiều tầng mật mã.” “Và khi tiến hành Bát môn Bàn Vận cũng phải theo thứ tự này mà từng tầng từng tầng một tiến hành phá giải.” “Bây giờ là kết quả của việc Bàn Vận tầng thứ nhất thành công.” Cứ như đang đáp lại lời giải thích của Tần Dã vậy.

Không lâu sau khi Tần Dã nói xong, ngọn lửa đang phun trào liền lập tức dừng lại.

“Đồng chí Tiểu Tần, không phải chú em nghi ngờ cậu đâu nhé!” “Chú em bây giờ chỉ hơi tò mò thôi!” “Cậu trước đây từng nói Bát môn Bàn Vận biến hóa khôn lường, vậy cậu làm sao biết quy luật ở đây là như vậy?” Vương Bàn Tử chống cằm hỏi.

Tần Dã im lặng chỉ lên đỉnh đầu.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, cũng nhìn thấy những đốm tinh quang lấp lánh trên đó.

“Những thứ này không phải treo ở đây để nhìn cho đẹp đâu.” “Tôi

vừa rồi đã thử mô phỏng một chút." "Những thứ này trên đó đại diện cho bầu trời đầy sao." "Pháp môn Bát môn Bàn Vận biến hóa khôn lường, tất cả các quy luật cũng khác nhau tùy người." "Nhưng trong đó có một trường phái là kết hợp thuật tinh tượng và Bát môn lại với nhau để hoàn thành." "Quy luật vận hành Bát môn của nó tương ứng với một loại vận mệnh nào đó trong tinh không." "Tôi nghĩ nếu chỉ là tiến hành Bát môn Bàn Vận đơn thuần, thì không cần thiết phải đặc biệt tạo ra một bầu trời đầy sao như vậy đâu." "Cho nên tôi liền thử kết hợp cả hai để hoàn thành lần Bát môn Bàn Vận đầu tiên." "Nhưng may mắn là phán đoán của tôi không sai, bây giờ Ly quái đã đến vị trí tương ứng." "Theo quy luật này mà nói, chúng ta chắc chỉ cần hoàn thành thêm ba lần Bàn Vận nữa là được rồi." Tần Dã giải thích.

Mọi người liên tục gật đầu, họ bây giờ đã không còn tinh lực để kinh ngạc nữa rồi.

Chẳng phải là nói Bát môn Bàn Vận có rất nhiều trường phái, rồi trường phái mà chủ nhân ngôi mộ này tạo ra lại là sở trường của Tần Dã sao?

Không sao cả!

Vấn đề không lớn!

Thấy nhiều rồi!

Chấp nhận được!

Tần Dã mà!

Học sinh mà!

Học cái gì cũng nhanh hơn, nên học được nhiều hơn một chút, cái này rất hợp lý mà!

"Anh Tần quả là thiếu niên anh hùng!" "Nhưng tôi còn một vấn đề nữa!" "Đó là anh Tần làm sao mà phán đoán được đáp án của chúng ta

có đúng hay không?" "Đương nhiên, tôi chắc chắn không có ý nghi ngờ anh Trịnh đâu nhé!" "Chỉ là chuyện này dù sao cũng liên quan mật thiết đến sinh mạng của chúng ta, nên tôi chỉ hỏi thêm hai câu thôi." Trịnh Bách Vạn hỏi.

Đây thực ra cũng là điều mà nhiều người tò mò.

Tần Dã thì nói: "Bởi vì sau khi hoàn thành Bàn Vận, chúng ta vẫn còn sống." Mọi người đồng loạt hóa đá tại chỗ.

Hợp lại là cứ phá giải trước, sau khi phá giải thì xem mọi người có chết hay không!

Không chết là thành công, chết là thất bại.

Đây tuyệt đối là phương thức kiểm chứng trực tiếp nhất trên thế giới rồi!

Sau khi hoàn thành thêm hai vòng Bàn Vận, không khí căng thẳng của mọi người cũng lên đến đỉnh điểm.

Mặc dù ba lần Bàn Vận trước của Tần Dã đã cho thấy ít nhất bộ Bát môn Bàn Vận này.

Tần Dã quả thực đã hoàn toàn phá giải được rồi.

Nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến áp lực tâm lý của họ vào thời điểm cuối cùng.

Bởi vì cơ quan này là một cơ quan không thể thất bại dù chỉ một lần!

Nếu mọi thứ đều có thể thuận lợi, họ sẽ có thể hoàn thành tất cả các bước phá giải một cách suôn sẻ.

Đây đương nhiên là kết quả tốt nhất.

Nhưng lỡ mà thất bại, thì như Tần Dã đã nói, có thể sẽ mất mạng ngay lập tức!

Trong hoàn cảnh như vậy, định sẵn là trước khi hoàn thành phá giải hoàn toàn, họ dù thế nào cũng không thể yên lòng được!

Nhìn Tần Dã tiến hành bước Bàn Vận cuối cùng.

Tim mọi người đều thắt lại.

Ngay cả Vương Bàn Tử và tất cả mọi người đều im bặt, thậm chí không dám thở mạnh một hơi.

Chỉ sợ lỡ mình có một động tĩnh nhỏ nào đó trực tiếp làm gián đoạn nhịp suy nghĩ của Tần Dã.

Dẫn đến việc phá giải thất bại vào thời điểm quan trọng nhất này thì phải làm sao!

Và trong quá trình phá giải, Tần Dã đột nhiên dừng động tác của mình.

Lòng mọi người chợt thắt lại, Vương Bàn Tử vội vàng hỏi: "Đồng chí Tiểu Tần!

Bây giờ tình huống gì thế này!" "Sao cậu lại dừng lại vậy?" Tần Dã nhìn trận pháp Bát quái trước mắt rồi bật cười khổ: "Thật không ngờ, chủ nhân ngôi mộ này lại còn gài bẫy chúng ta ở đây nữa." Lời nói này của Tần Dã lập tức khiến đầu óc tất cả những người có mặt đều 'ong' một tiếng vang lớn!

Thần kinh căng thẳng cuối cùng cũng sụp đổ vào khoảnh khắc này!

Mặc dù Tần Dã không nói rõ, nhưng vào khoảnh khắc này tất cả mọi người chỉ có một cách giải thích cho lời nói của Tần Dã!

"Đồng chí Tiểu Tần!

Lời cậu nói là ý gì!" "Cậu đừng dọa chúng tôi chứ!" Vương Bàn Tử kinh hô.

“Chẳng lẽ thật sự thất bại rồi sao?” A Ninh nói.

“Cô lại nói bậy gì thế!

Đã bảo với cô rồi, đồng chí Tiểu Tần tuyệt đối sẽ không làm sai cơ quan!” Vương Bàn Tử bực bội nói.

“Tôi nói lại lần nữa!

Tôi không hề nghi ngờ điểm này!” “Tôi tin anh Tần sẽ không có vấn đề gì nếu phá giải bình thường!” “Nhưng cô có thể đảm bảo chủ nhân ngôi mộ này không để lại bất kỳ manh mối nào ảnh hưởng đến kết quả trong quá trình phá giải không?” “Tôi chỉ muốn kịp thời xem xét đến tình huống xấu nhất, sau đó chuẩn bị sẵn sàng!” “Chúng tôi và các anh không giống nhau!

Nhiệm vụ của các anh là thám hiểm!” “Nhiệm vụ của chúng tôi là bảo vệ ông Trịnh trong hành động lần này!” “Cho nên dù thật sự gặp nguy hiểm, chúng tôi cũng phải chuẩn bị phương án ứng phó trước!” A Ninh nói.

“Nếu là như vậy, thì tôi đề nghị các cô nhanh chóng sắp xếp người giữ chặt ông Trịnh.” Tần Dã nói.

Nghe giọng điệu của hắn, tâm trạng căng thẳng của mọi người hơi thả lỏng đôi chút.

Từ giọng điệu của hắn, họ có thể nghe ra, quá trình phá giải của Tần Dã không hề thất bại.

Chỉ là trong thành công này, dường như cũng tồn tại một số yếu tố không chắc sẽ thuận lợi.

“Đồng chí Tiểu Tần, bây giờ là tình huống gì?” “Chẳng lẽ việc phá giải này còn tồn tại tình huống gì sao?” Tần Dã lập tức gật đầu.

“Đợi đến khi tôi hoàn thành lần Bàn Vận cuối cùng của Bát môn.”

“Toàn bộ Bát môn sẽ diễn ra sự biến hóa cuối cùng, chỉ là lần biến hóa này nếu tôi không đoán sai thì toàn bộ trận pháp sẽ di chuyển lên trên.” “Hả?

Lên trên!” “Ý cậu là toàn bộ sàn nhà này sẽ nâng lên sao!” Vương Bàn Tử lập tức kinh hô.

Tần Dã gật đầu.

Mọi người nhanh chóng nhìn về phía trần nhà.

Chương 692

Nhưng từ hướng đó họ thật sự không nhìn thấy bất kỳ chỗ nào có thể làm lối ra.

“Đồng chí Tiểu Tần, cái này là thật sao?” “Cái thứ này lại còn sẽ nâng lên nữa!” “Vậy thì chúng ta sẽ không trực tiếp đâm vào trần nhà sao?” Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, có chút căng thẳng nói.

“Quả thực, từ bây giờ mà nhìn, hoàn toàn không thấy bất kỳ lối ra nào ở phía trên.” “Nếu cứ thế này mà đi lên, chúng ta sẽ không trực tiếp bị đè chết sao?” A Ninh cũng căng thẳng nói.

“Vì chủ nhân ngôi mộ này đã tốn công sức lớn như vậy để tạo ra cơ quan này.” “Hắn đương nhiên sẽ không vào phút cuối vi phạm quy tắc của mình.” “Cho nên hắn nhất định sẽ để lại một lối ra.” “Chỉ là lối ra này có lẽ phải đợi đến một thời điểm nào đó mới xuất hiện.” Tần Dã giải thích.

A Ninh lập tức hiểu tại sao Tần Dã lại nói phải giữ chặt Trịnh Bách Vạn.

Bất kể cái gọi là lối ra này sẽ đột nhiên xuất hiện trong quá trình họ đi lên, hay sẽ xuất hiện khi họ sắp chạm đến trần nhà.

Nhưng có lẽ lối ra này từ khi xuất hiện đến khi biến mất chắc chắn chỉ là trong chốc lát ngắn ngủi.

Muốn trong khoảng thời gian cực ngắn như vậy xông vào lối ra, yêu cầu về thân thủ đương nhiên là cực kỳ cao!

Với thân thủ của họ có lẽ có thể thử một chút, nhưng Trịnh Bách Vạn thì có lẽ chỉ có thể dựa vào họ.

“Tôi biết rồi, chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm bảo vệ tốt ông Trịnh.”

A Ninh gật đầu nói.

Tần Dã không nói nhiều, lập tức xoay chuyển cơ quan cuối cùng.

Theo khoảnh khắc Bát môn hoàn thành Bàn Vận cuối cùng.

Toàn bộ căn phòng mộ truyền đến một tiếng ầm vang lớn!

Tim những người có mặt đều đập mạnh một cái!

Sau lời nhắc nhở của Tần Dã, lúc này tất cả mọi người có mặt đều chăm chú nhìn chằm chằm vào những thay đổi xung quanh!

Nếu đó thật sự chỉ là chuyện trong chốc lát!

Với số lượng người của họ, họ thật sự sợ lỡ một chút không để ý sẽ bỏ lỡ lối ra này.

Mọi người lại ngẩng đầu lên, liền thấy họ đã càng ngày càng gần trần nhà.

Nhưng cái gọi là lối ra đó vẫn không hề xuất hiện!

"Chuyện gì thế này!" "Cái lối ra này sao vẫn chưa xuất hiện!" "Cứ thế này nữa!

Chúng ta sẽ chạm đến trần nhà rồi!" "Chủ nhân ngôi mộ này cũng thật là tàn nhẫn!" "Thế mà lại làm một cơ quan lớn như vậy!" Vương Bàn Tử căng thẳng nói.

"Bàn Tử, tôi thật sự phục cậu đấy!" "Lúc như thế này mà lại còn có tinh lực quan tâm đến những chuyện này!" A Ninh có chút bất lực nói.

"Xuất hiện rồi!" Lúc này, một lính đánh thuê phát hiện trên vách đá xuất hiện một cái lỗ hổng!

Lập tức hưng phấn hét lớn một tiếng rồi lao tới!

Tần Dã và Trương Kỳ Lân gần như đồng thời hét lớn về phía lính

đánh thuê: "Đừng qua đó!" Nhưng tất cả đã quá muộn rồi!

Cái lỗ hổng này gần như ngay bên cạnh anh ta.

Dưới ảnh hưởng của khao khát sống mãnh liệt, ngay khi nhìn thấy lỗ hổng, người đó gần như không suy nghĩ gì mà trực tiếp lao về phía cái lỗ.

Đợi đến khi Tần Dã và Trương Kỳ Lân lên tiếng ngăn cản.

Vô số trường mâu đã từ trên đỉnh đầu anh ta rơi xuống!

Chỉ trong nháy mắt, anh ta đã bị trường mâu đâm thẳng đứng tại chỗ.

Trên mặt anh ta vẫn còn giữ vẻ hân hoan khi sắp được sống sót.

Ngay cả cơ thể anh ta vẫn còn động tác vươn tay về phía trước!

Tất cả mọi thứ đều cho họ biết, sự việc vừa rồi đã xảy ra nhanh đến mức nào.

Cảnh này tuyệt đối đã khiến tất cả những người có mặt đều sợ hãi.

Ngay khi nhìn thấy lối ra đó, không chỉ riêng người đó cảm thấy hưng phấn, có thể nói mỗi người trong số họ đều có một sự thôi thúc muốn lập tức xông lên!

Nhưng ai có thể ngờ, cái lối ra vốn dĩ nên mang lại cho họ sự sống mới lại gặp phải biến cố như vậy ngay trước khi họ sắp thoát ra.

Và cơ hội như vậy là bình đẳng đối với tất cả bọn họ.

Có thể nói chỉ là người đó xui xẻo một chút, lối ra vừa hay xuất hiện ở nơi gần anh ta nhất.

Quan trọng hơn là sau khi biến cố như vậy xảy ra, toàn bộ diễn biến sự việc đều đã thay đổi rất lớn!

Theo kế hoạch ban đầu của họ.

Họ khi phát hiện ra một cái lỗ hổng có thể chỉ xuất hiện trong chốc lát sẽ phải lao lên với tốc độ nhanh nhất!

Nhưng lựa chọn như vậy bây nhiên rõ ràng là không thích hợp!

Khi không thể xác định lối ra này rốt cuộc có đúng hay không!

Việc họ mù quáng xông lên không nghi ngờ gì nữa là đang tự tìm đường chết!

"Mẹ kiếp!

Chủ nhân ngôi mộ này tuyệt đối là một thằng điên!" "Vì chúng ta đã hoàn thành Bát môn Bàn Vận rồi!

Vậy thì cứ để chúng ta rời đi không phải được sao!" "Lại còn bày ra những trò hoa hoè hoa sói này làm gì!" "Thế này là không có ý định để lại đường sống cho người ta mà!" Vương Bàn Tử la mắng.

"Chủ nhân ngôi mộ này rốt cuộc có tư tưởng gì!" "Chẳng lẽ ngay từ đầu không hề tồn tại cái gọi là lối ra." "Chỉ cần là người đã vào đến đây, bất kể Bát môn Bàn Vận như thế nào." "Cuối cùng đều nhất định sẽ chết sao!" A Ninh cũng siết chặt nắm đấm.

Trong vô số nhiệm vụ trước đây, họ cũng đã chứng kiến không ít hoàn cảnh nguy hiểm đến tính mạng.

Trong đó, những nơi có thể được gọi là tuyệt cảnh cũng không ít!

Nhưng những hoàn cảnh đó cũng đều có cơ hội nếu cố gắng một chút!

Nhưng còn hoàn cảnh hiện tại thì sao!

Họ đang không ngừng bị đẩy sát lên trần nhà!

Một khi đến đó mà không có lối ra thì kết cục của họ chỉ có thể là

bị đè chết một cách sống sượng!

“Nhanh!

Chuẩn bị thuốc nổ!” A Ninh lập tức hét lên với thuộc hạ: “Tranh thủ bây giờ nhanh chóng cho nổ sàn nhà đi!” “Sau đó chúng ta buộc dây nhảy xuống!” “Ông chủ Trịnh cứ yên tâm!

Đến lúc đó tôi sẽ sắp xếp người kéo ông!

Ông sẽ không sao đâu!” “Này!

Đội trưởng A Ninh!

Cô có ý gì vậy!” “Trực tiếp cho nổ sàn nhà!

Cô điên rồi sao!

Cô quên đồng chí Tiểu Tần nói gì à!” Vương Bàn Tử hét lên.

“Tôi đương nhiên không quên!

Cũng sẽ không nghi ngờ!” “Nhưng ông cũng đã thấy rồi đấy!” “Hoàn cảnh của chúng ta bây giờ nguy hiểm như vậy!” “Vừa rồi rõ ràng đã xuất hiện lối ra, chúng ta lẽ ra phải thoát thân mới đúng!” “Nhưng kết quả lại là một đồng đội của chúng ta đã chết như vậy!” “Cái lối ra đó là giả!” “Nếu cứ thế này thì!” “Chúng ta làm sao biết được lối ra xuất hiện sau này là thật hay giả!” “Nếu là thật thì đương nhiên tốt!

Nhưng nếu là giả!” “Ông nghĩ chúng ta còn có thể hy sinh bao nhiêu người nữa!

Nếu trong một lần nào đó lại là ông chủ Trịnh thì sao?” “Chúng ta cứ thế xuống dưới, dù không phải là lộ tuyến chính xác, nhưng có thể có một con đường sống!” “Sau đó chúng ta lại tự mình tìm cách tạo một lối ra cũng được!” A Ninh lập tức nói ra kế hoạch của mình.

Không thể không nói, phương án này của cô vào thời điểm thực sự

đến bước đường cùng.

Trong tình huống còn có thể miễn cưỡng giãy giụa một chút thì quả thực không sai!

Vương Bàn Tử im lặng nhìn Tần Dã, nếu chỉ là để cãi lại A Ninh.

Với khả năng của Vương Bàn Tử đương nhiên không có vấn đề gì!

Chỉ là chủ đề này dù sao cũng liên quan mật thiết đến mạng sống của họ, đặc biệt lần này A Ninh lại đề xuất đến Trịnh Bách Vạn trước!

Chương 693

Mặc dù Trịnh Bách Vạn chắc chắn cũng rất muốn tiếp tục thám hiểm ngôi mộ này.

Nhưng bất kỳ cuộc thám hiểm nào chắc chắn cũng không quan trọng bằng mạng sống của mình!

Trong tình huống này, cách nói thẳng thắn của Vương Bàn Tử đương nhiên trở nên không mấy thích hợp.

“Tôi đề nghị cô tốt nhất đừng làm như vậy.” “Đặc tính của Bát môn là tất cả các trận pháp tuy có thể di chuyển, nhưng về bản chất chúng liên kết với nhau!” “Nếu một trong số đó bị phá hủy, thì toàn bộ sàn nhà sẽ sụp đổ.” “Cho dù chúng ta không rơi xuống chết, thì có lẽ cũng sẽ bị chôn sống.” “Ngay cả khi chúng ta thực sự may mắn xuống được, thì chúng ta cũng không thể lên được nữa.” “Cơ quan này cuối cùng vẫn sẽ rơi xuống!” “Lúc đó chúng ta sẽ không có cách nào lên được nữa.” Tần Dã thản nhiên nói.

Đúng như Vương Bàn Tử nghĩ, vào thời điểm không thể xác định được này, việc Tần Dã nói sự thật chính là cách hiệu quả nhất!

Hắn vừa nói vậy, người đang nhanh chóng lấy thuốc nổ lập tức dừng động tác.

Anh ta giữ nguyên tư thế tìm thuốc nổ trong ba lô, vẻ mặt ngơ ngác nhìn A Ninh rồi lại nhìn Tần Dã.

Lúc này anh ta không nghi ngờ gì nữa là người lúng túng nhất trong toàn bộ căn phòng.

Từ góc độ bảo toàn tính mạng, anh ta đương nhiên sẽ không phớt lờ lời nhắc nhở của Tần Dã.

Nhưng từ góc độ quân nhân, hành động của anh ta lại nhất định phải do A Ninh phát lệnh!

Nổ hay không nổ, lúc này đã trở thành một vấn đề.

A Ninh lập tức xua tay ra hiệu cho anh ta dừng lại trước.

Sau đó lại nhìn về phía Tần Dã nói: "Nhưng anh Tần, nếu cứ thế này mãi." "Tôi lo chúng ta cũng là đường chết mà thôi!" "Theo tình hình ngôi mộ này mà nói, trận pháp Bát môn như vậy nhất định sẽ thiết lập lối ra." "Đương nhiên, nếu các cô cảm thấy những lời tôi nói chỉ là nói bừa, các cô cũng có thể thử theo cách này." Tần Dã nói.

Lúc này tất cả mọi người đều không hành động nữa, mặc kệ Tần Dã nói rốt cuộc là thật hay không.

Nhưng những lời hắn nói thật sự quá có khí phách!

Ngay cả khi tất cả đều là giả!

Nhưng chỉ riêng cái khí phách đó cũng đủ để tất cả mọi người tin vào lời hắn nói.

Chỉ là trong quá trình nền tảng tiếp tục đi lên, lòng mọi người thực sự sốt ruột không chịu nổi.

Trong khoảng thời gian này họ lại nhìn thấy vài cái lỗ hổng.

Nhưng mỗi lần họ muốn hành động, Tần Dã đều gọi họ lại.

Trong thời khắc tranh giành từng giây từng phút này, nhìn thấy cơ hội xuất hiện mà không có cách nào nắm bắt.

Điều này quả thực còn khiến người ta sốt ruột hơn là trực tiếp đặt nguy hiểm trước mắt và tấn công họ!

"Đồng chí Tiểu Tần, chẳng lẽ chúng ta cứ thế này mà chờ đợi sao?" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, ngay cả một lão làng giang hồ như cậu ta, quá trình này cũng quá bực mình rồi!

“Cậu sợ sao?” Tần Dã hỏi.

“Không phải sợ!

Chỉ là cảm thấy quá trình chờ đợi này thật sự quá bực mình rồi!” “Cậu biết đấy!

Bàn gia từ trước đến nay không sợ chết!

Nhưng quá trình chờ chết như thế này thật sự quá khó chịu!” Vương Bàn Tử thở dài nói.

“Có thời gian mà bận tâm chuyện này, chi bằng nhanh chóng chuẩn bị sẵn sàng.” Tần Dã nói.

“Chuẩn bị sẵn sàng.” “Đồng chí Tiểu Tần, ý cậu nói là lối ra sắp đến rồi sao?” Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, cả người lập tức trở nên tỉnh táo hơn.

Tần Dã tiếp tục quan sát môi trường xung quanh.

“Dựa theo quỹ tích tinh tượng, chính là ở đây!” Cú lao của Tần Dã đã khiến tất cả những người có mặt đều sợ hãi.

Mọi người đều đứng sững lại, sau đó mới phản ứng kịp vội vàng đuổi theo Tần Dã.

“Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu không có đạo đức nghề nghiệp đó nha!” Sau khi đuổi kịp Tần Dã, Vương Bàn Tử lập tức than vãn.

“Chẳng phải đã đuổi kịp rồi sao?” Tần Dã nhìn Vương Bàn Tử vẻ mặt trêu chọc nói.

“Tôi đương nhiên có thể đuổi kịp, chúng ta là anh em mà!

Cho dù cậu có hành động bất ngờ, với sự ăn ý của chúng ta tôi cũng chắc chắn sẽ lập tức đuổi theo.” “Nhưng những người khác thì

chưa chắc đã được vậy đâu!" Vương Bàn Tử nói.

"Anh Tần, chuyện gì thế này!" "Sao anh đột nhiên lại chạy như vậy!" Trịnh Bách Vạn sau khi đuổi kịp thì thở hổn hển nói.

Trong giọng điệu của ông ta cuối cùng cũng khó khăn lắm mới nghe ra được một số ý kiến đối với Tần Dã.

Tuy nhiên vì thể lực tiêu hao nên khí thế có hơi yếu một chút.

"Bởi vì đây là cách tốt nhất để đảm bảo tất cả chúng ta sống sót ở mức độ lớn nhất." "Dựa theo tốc độ xuất hiện của những lối ra trước đó, tôi nghĩ nếu đợi đến khi nhìn thấy lối ra rồi mới chạy, chúng ta chắc chắn sẽ không kịp." "Cho nên cách tốt nhất là tìm ra nơi lối ra sẽ xuất hiện trước, đợi đến khi lối ra xuất hiện thì có thể lao ra ngoài với tốc độ nhanh nhất." Tần Dã giải thích hành vi của mình.

Mọi người nghe đến đây, đều bắt đầu lúng túng nhìn nhau.

Lúc này trong lòng mỗi người đều không nhịn được mà nghĩ, chuyện này tuy có hơi lúng túng.

Nhưng cũng không thể hoàn toàn trách họ được.

Cũng là vì chính Tần Dã không chịu nói rõ trước, nên họ mới xảy ra hiểu lầm như vậy mà!

Chỉ là những lời than vãn này họ cũng chỉ có thể chôn giấu trong lòng.

Dù sao họ cũng không muốn vào thời điểm mấu chốt này vì lý do của mình mà khiến Tần Dã không vui.

Hơn nữa, so với việc Tần Dã không báo trước kế hoạch của mình cho họ.

Rõ ràng trong lời nói của Tần Dã vừa rồi, còn có một thứ khiến họ quan tâm hơn!

“Không đúng đồng chí Tiểu Tần!” “Sao cậu có thể biết trước vị trí của lối ra!” “Còn những lần trước, sao cậu lại lập tức xác định nhất định là giả?” Vương Bàn Tử lập tức tò mò.

“Vấn đề này lát nữa hẵng nói.” “Tôi nghĩ lối ra chắc sắp xuất hiện rồi.” “Thời gian cấp bách, bất kể là ai, ngay cả ông chủ Trịnh, chỉ cần bị tụt lại phía sau thì những người khác đừng quản, cứ chạy lấy thân mình là được.” Tần Dã nhắc nhở mọi người.

Yêu cầu này tuyệt đối là khá dứt khoát và khắc nghiệt.

Nếu là bình thường, A Ninh và họ chắc chắn sẽ lập tức phản bác Tần Dã.

Nhưng hiện tại dù sao cũng là thời kỳ đặc biệt như vậy, A Ninh cũng biết lời nói như vậy của Tần Dã tuy không dễ nghe.

Nhưng chắc chắn là giải pháp tối ưu để đảm bảo tính mạng của mọi người.

So với việc phản bác Tần Dã, cách tốt nhất hiện tại đương nhiên là lập tức sắp xếp nhân viên bảo vệ tốt Trịnh Bách Vạn.

Cố gắng hết sức để tình huống khó xử nhất không xảy ra.

Gần như ngay trước khi nhân viên hoàn thành bố trí, chỉ trong chốc lát.

Tần Dã liền nhìn vách đá phía sau hét lên: “Đi thôi!” Tất cả mọi người quay đầu nhìn lại, ngay khi lỗ hổng xuất hiện, tất cả mọi người không chút do dự, đều nhanh chóng với tốc độ nhanh nhất lao về phía lối ra.

Để tránh Trịnh Bách Vạn bị tụt lại phía sau, họ thậm chí là trực tiếp kéo ông Trịnh mà chạy!

Những người có mặt ở đây nếu nói ra cũng tuyệt đối đều là những

cao thủ có thân thủ nhanh nhẹn.

Rất nhanh đã phán đoán được với tốc độ của họ, khoảng cách như vậy muốn xông qua không có vấn đề gì.

Tuy nhiên, khi con người đang trong trạng thái căng thẳng mà đột nhiên thả lỏng thường là lúc dễ xảy ra sự cố nhất.

Đặc biệt là khi họ vừa trải qua liên tiếp các loại nguy hiểm.

Cơ thể đã sớm tràn đầy mệt mỏi trong quá trình đó!

Quả nhiên, sự cố vẫn xảy ra, một người trong số đó khi đang chạy đột nhiên chân mềm nhũn, cả người trực tiếp ngã vật xuống đất.

Nhìn tình hình lỗ hổng lúc này, dù anh ta có lập tức đứng dậy cũng chắc chắn không kịp nữa rồi.

Mặc dù trước đó đã có lời nhắc nhở của Tần Dã.

Nhưng lính đánh thuê vẫn không thể trơ mắt nhìn huynh đệ của mình cứ thế chết đi.

Lập tức có người dừng bước muốn quay lại kéo một tay.

Chương 694

Kết quả liền nghe thấy Tần Dã hét lớn một tiếng.

"Đừng động!

Đỡ lấy!" Người vừa xông vào lỗ hổng vẫn còn ngây ra ngơ ngác.

Liền thấy Tần Dã đã một tay tóm lấy người lính đánh thuê đang nằm trên đất, sau đó dùng sức trực tiếp ném vào!

Mọi người tuy có hơi ngẩn ngơ, nhưng vẫn lập tức điều chỉnh lại, nhanh chóng bày ra tư thế đỡ lấy đồng đội đang bay tới.

Đồng thời, Tần Dã cũng một bước lao vút lên về phía họ.

Nhìn thấy lúc này lối ra và lỗ hổng đã giao thoa, rất nhanh sẽ hoàn toàn che lấp lỗ hổng.

Tần Dã nhanh chóng xông ra rồi trượt một cú, cuối cùng gần như là sát vách núi của lỗ hổng mà trượt vào.

Từ khi Tần Dã cứu người đến khi cú trượt cuối cùng xuất hiện trước mắt họ, rồi đến khi lỗ hổng hoàn toàn đóng lại.

Tất cả mọi thứ chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Tốc độ nhanh đến mức ngay cả những người có mặt cũng nhất thời không phản ứng kịp!

Thậm chí mãi đến khi Tần Dã đã ngồi xuống đất để nghỉ ngơi, mọi người mới từ từ quay đầu nhìn về phía Tần Dã.

Dần dần, ý thức của họ dần hồi phục mới hiểu rõ hai chuyện.

Thứ nhất là họ bây giờ đã thoát khỏi khó khăn trước đó.

Cho dù không phải là an toàn tuyệt đối, nhưng vì Tần Dã còn có

thể trực tiếp ngồi xuống rồi, cũng có nghĩa là họ bây giờ ít nhất đang ở trong một trạng thái tương đối an toàn!

Thứ hai chính là việc Tần Dã trước đó có thể thản nhiên nói ra những lời lạnh lùng như bỏ rơi đồng đội.

Là bởi vì hắn ngay từ đầu đã có ý định tự mình thực hiện việc này!

Quả thực, trong tình huống vừa rồi.

Có thể nói bất kỳ ai trong số họ mạo hiểm xông qua cứu người, e rằng kết quả cuối cùng không những không cứu được người, mà còn sẽ tự chuốc họa vào thân!

"Mẹ kiếp!

Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu đỉnh thật!

Cậu thật sự quá đỉnh rồi!" "Hèn gì cậu vừa rồi lại tự tin nói mọi người chỉ cần lo thân mình mà chạy!" "Hóa ra là có cậu chống lưng cho chúng ta mà!" Vương Bàn Tử hưng phấn hét lên: "Nói đi nói lại!

Mấy cái thao tác vừa rồi của cậu thật sự quá đỉnh!" "Đây ít nhất cũng là một người trưởng thành mà!

Thế mà lại dễ dàng ném qua như vậy!" "Đúng vậy, Bàn gia còn quên mất, cậu còn ném cả Bàn gia một cách tùy tiện nữa mà!" "Đúng rồi, đồng chí Tiểu Tần, bây giờ cậu có thể nói rồi chứ!" "Cậu rốt cuộc là sao thế này!" "Trên suốt đoạn đường này sao cậu lại biết được lối ra thật sự ở đâu!" Mọi người đều tò mò nhìn về phía Tần Dã, theo họ thấy thì những cái lỗ hổng xuất hiện trên suốt quãng đường này hoàn toàn không nhìn ra bất kỳ quy luật nào.

Cho dù Tần Dã thật sự có bản lĩnh hơn người, nhưng chuyện này

cũng không thể chỉ dựa vào đoán mò mà ra chứ?

Đặc biệt là trong tình huống chỉ có thể đoán một lần như vậy!

Nhìn dáng vẻ của Tần Dã, rõ ràng là hắn đã sớm nghĩ đến việc với một loạt thao tác hiệu quả như vậy, những nghi vấn kiểu này tuyệt đối là điều khó tránh khỏi.

Mà Tần Dã vốn dĩ cũng không có ý định né tránh vấn đề này.

"Nên tính là sự kết hợp giữa vận khí và dũng khí đi." Tần Dã nói: "Trước hết phải nói đến lưu phái Bát môn vận bàn mà chủ nhân lăng mộ này nắm giữ, như tôi đã từng đề cập trước đó." "Thứ mà ông ta vận dụng là lấy Bát môn làm bản mẫu." "Sau đó kết hợp nó với Quan tinh thuật để tạo thành một hình thức." "Vậy nên, dù là vận chuyển Bát môn đơn thuần hay muốn phá giải toàn bộ cơ quan." "Đều nhất định phải kết hợp cả hai lại với nhau!" "Và đối với người nghiên cứu Quan tinh thuật, các tinh tượng trên trời đều có thuyết pháp về bản mệnh tinh của riêng mình." "Mà trong bản mệnh tinh cũng nhất định sẽ có một bản mệnh tinh điểm." "So với sự thiên biến vạn hóa của Bát môn vận bàn, cái này lại tương đối cố định hơn nhiều." "Vì đã vận dụng quy luật Quan tinh thuật để phá giải Bát môn vận bàn của ông ta." "Vậy thì việc hoán đổi và vận hành cả hai tất nhiên cũng có thể thực hiện được." "Cho nên, khi vận dụng Bát môn vận bàn, tôi cũng đã thử tìm kiếm tinh tượng tương ứng của nó." "Và thông qua phương pháp suy ngược mà tôi đã nói, cũng đã đại khái xác định được tinh tú đó của ông ta." "Khi đã xác định được tinh tú, việc tìm kiếm trong đó sẽ dễ dàng hơn nhiều." "Vì vậy, từ khi Bát môn vận bàn kích hoạt toàn bộ cơ quan, tôi bắt đầu quan sát tất cả các tinh tú." "Cuối cùng, tôi đã tìm thấy mệnh điểm đó, cũng chính là nơi chúng ta xông vào bây giờ." Nghe xong, mọi người đều mơ mơ hồ hồ.

Dù sao thì họ cũng hiểu tại sao Quan tinh thuật lại thất truyền, và

tại sao những người có thể nắm giữ Bát môn vận bàn lại ít đến vậy.

Họ còn chưa để Tần Dã giải thích đầy đủ các chi tiết vận dụng!

Họ đã không thể theo kịp lời giải thích của Tần Dã rồi.

Nếu Tần Dã mà giải thích chi tiết hơn nữa, thì có lẽ hôm nay họ sẽ hoàn toàn ngơ ngác tại đây!

Chỉ nghe người khác giải thích đã thấy lực bất tòng tâm như vậy.

Nếu thật sự phải để họ tự mình học tập, mọi người thật sự không thể tưởng tượng nổi làm sao họ có thể nắm giữ được nó!

Nghĩ như vậy, Tần Dã không chỉ nắm giữ tất cả những điều này mà còn có thể vận dụng chúng trong thực chiến như vậy, thật sự quá đáng sợ!

"Tiểu Tần!

Cậu thật sự quá lợi hại!" "Mấy thứ phức tạp như vậy rốt cuộc cậu làm sao mà có thể nói ra một cách nhẹ nhàng như vậy!" "Cậu đừng nghĩ anh em đang khoa trương nhé!" "Cậu tin hay không, những gì cậu vừa nói, đặt trong cả giới đổ đấu của chúng ta, những người còn sống sót hiện tại tuyệt đối không quá mười người!" Vương Bàn Tử lập tức mắt sáng lấp lánh cười hì hì nói.

Mọi người đều ngầm đồng ý, họ không biết lời nói của Vương Bàn Tử về việc không quá mười người có phóng đại hay không.

Nhưng họ cũng có thể khẳng định, việc Tần Dã vừa làm, trên thế giới này tuyệt đối không có nhiều người làm được!

"Tần tiên sinh, Trịnh mỗ không biết đây là lần thứ mấy tôi bày tỏ sự kính trọng của mình với cậu rồi!" "Tôi tuyệt đối không nói đùa với cậu đâu!" "Trịnh mỗ đã lăn lộn giang hồ nhiều năm như vậy, các loại chuyện kỳ quái cổ quái cũng đã chứng kiến rất nhiều rồi!" "Nhưng

người có thể khiến tôi bội phục như vậy, trên đời này thật sự chỉ có một mình cậu!" "Tần tiên sinh à!

Rốt cuộc cậu còn bao nhiêu bí mật mà tôi không biết nữa đây!" Trịnh Bách Vạn hưng phấn reo hò.

"Tần tiên sinh, tôi cũng phải bày tỏ sự kính trọng của mình với cậu!" "Thực lực của cậu thật sự quá đáng sợ!

Tôi đã không dám tưởng tượng trên thế giới này thật sự còn có người có năng lực vượt qua cậu sao?" A Ninh cũng bày tỏ sự kính trọng của mình!

"Hắc hắc!

Đây chính là Tiểu Tần của chúng ta!

Tôi nói cho các cậu biết nhé!" "Nếu không phải chúng ta đã hẹn với người khác rằng có chuyện không thể nói." "Tôi còn có thể kể cho các cậu nghe một câu chuyện thú vị hơn của Tiểu Tần đấy!" Vương Bàn Tử nói với vẻ mặt đầy tự hào: "Nhưng mà Tiểu Tần, có một chuyện anh em vẫn phải nói với cậu nhé!" "Cậu nói xem, dù là Bát môn vận bàn hay Quan tinh thuật, rõ ràng cậu đã nắm giữ thành thạo đến thế!" "Cậu lại còn nói cứ như rất mạo hiểm vậy!" "Tôi biết cậu muốn khiêm tốn!

Nhưng khiêm tốn quá mức cũng là một loại kiêu ngạo đấy!" Thế nhưng Tần Dã lại dùng ánh mắt khẳng định rằng mình tuyệt đối không nói đùa nhìn Vương Bàn Tử.

Sau đó, hắn dùng giọng điệu đương nhiên nói: "Cái này không hề có ý đùa cợt chút nào." "Bởi vì mỗi người có cách giải đọc Quan tinh thuật khác nhau!" "Tôi cũng chỉ dựa vào các biểu hiện của ông ta và các lỗ hổng sau khi chúng ta phá giải cơ quan để tiến hành giải đọc." "Cái này chỉ có thể gọi là tham khảo, vốn dĩ không nhất định chính

xác." "Nếu trong quá trình này tôi đoán sai." "Trước hết, việc gặp phải các đòn tấn công của cơ quan thì không cần phải nói rồi." "Nếu là đoán sai muộn hơn một chút, tôi nghĩ hiện giờ chúng ta chắc đã lên đến trần nhà rồi." "Hơn nữa, vì vị trí bản mệnh tinh này." "Nếu thật sự đến lúc đó tôi mới phát hiện không đúng, chúng ta dù có dùng thuốc nổ cũng chỉ có thể đánh cược mạng sống mà thôi." Mọi người lại một trận tặc lưỡi.

Bởi vì biểu hiện của Tần Dã, họ thật sự cảm thấy chuyện này tuy nhìn có vẻ nguy hiểm, nhưng mức độ nguy hiểm thật ra vẫn nằm trong tầm kiểm soát!

Nhưng bây giờ nghe lời Tần Dã nói, họ mới biết, lần này họ lại vội vàng rồi!

Trong những thao tác hung hữu thành trúc đó, thật ra mạng sống nhỏ bé của họ cũng đã gắn liền với nhau bất cứ lúc nào!

Tuy nhiên, cho dù đã hiểu ra điểm này, nhưng nhìn từ biểu hiện của Tần Dã lúc đó, họ cũng xác định rằng mức độ nguy hiểm đó cuối cùng chắc chắn vẫn nằm trong phạm vi tham khảo của Tần Dã!

Mức độ tin tưởng này có hơi mù quáng.

Nhưng không còn cách nào khác, các biểu hiện của Tần Dã quá mạnh mẽ, đủ để khiến họ mù quáng như vậy!

"Cho dù là mạo hiểm, nhưng ít nhất kết quả cuối cùng đối với tất cả chúng ta đều tốt mà!" "Người trẻ tuổi thì phải có khí phách như vậy!" "Làm việc gì cũng úy thủ úy vĩ thì chẳng phải sẽ không còn chút nhiệt huyết nào sao!" "Hơn nữa, sự mạo hiểm của cậu cũng có lý có cứ." "Trong tình huống nguy hiểm như vậy, cậu còn có thể cân nhắc nhiều điều đến thế!" "Trước hết không bàn đến trong đó có bao nhiêu yếu tố đánh cược!" "Nhưng chúng ta phải nói rằng, sự mạo hiểm này của cậu, tỷ lệ thành công cũng rất cao!" Trịnh Bách Vạn lập tức bước

ra tán dương hành động mạo hiểm của Tần Dã.

"Chả trách Trịnh tiên sinh là đại lão!" "Lời nhận xét này đúng là đến nơi đến chốn quá!" "Mà nói đến đây, Tiểu Tần, cậu vừa nói là đã kết hợp rất nhiều thứ để phán đoán ra tinh tượng và bản mệnh tinh của ông ta." "Dù sao thì bây giờ chúng ta cũng cần nghỉ ngơi một chút, hay là cậu kể cho anh em nghe đi!" Đề nghị của Vương Bàn Tử quả thực đã nói đúng trọng điểm.

Sự tò mò của mọi người lập tức bùng lên!

Ánh mắt mọi người nhanh chóng đổ dồn về phía Tần Dã, đều chờ đợi Tần Dã có thể cho họ một câu trả lời.

"Bàn Tử, cậu tại sao lại thích dùng súng phun lửa?" Ai ngờ câu trả lời của Tần Dã lại là một câu hỏi.

Câu hỏi này quả thật đã khiến Vương Bàn Tử ngớ người, hắn thậm chí còn đứng tại chỗ hơi sững lại một chút mới nhận ra Tần Dã thật sự đang hỏi mình.

"Cái này có nguyên nhân gì đâu!" "Bởi vì đồ này uy lực lớn chứ sao!" "Nếu gặp phải chuyện gì, Bàn gia trực tiếp mở đồ này ra, dù không thể thổi bay đối phương." "Cũng tuyệt đối có thể đánh lui một trận!" Mặc dù không biết Tần Dã hỏi câu này có ý gì, nhưng dù sao cũng là Tần Dã hỏi, Vương Bàn Tử đương nhiên vẫn phải trả lời.

"Và cách làm đại khai đại hợp này cũng rất giống với tính cách vô tâm vô phế của cậu phải không?" Lời Tần Dã vừa thốt ra khiến Vương Bàn Tử có chút ngượng ngùng!

Vô tâm vô phế là ý gì chứ!

Bây giờ mình đang hỏi, Tần Dã cũng đang trả lời câu hỏi của mình!

Chẳng phải chủ đề này đang tiến triển rất tốt sao?

Sao Tần Dã lại còn tấn công cá nhân thế này!

"Điểm này tôi tin mọi người ở đây cũng vậy thôi." "Nhiều khi chúng ta muốn phán đoán một người là người như thế nào, chỉ cần thông qua một số lời nói hành động của họ là có thể đoán được đôi chút." "Lúc đầu tiên nhìn thấy những bích họa trên cánh cửa đá, tôi đã suy nghĩ chủ nhân lăng mộ này rốt cuộc là người như thế nào." "Kết hợp với tất cả những phiền phức đã gặp phải trước đây." "Chúng ta đã có một số suy đoán về ấn tượng của ông ta." "Những điều đó đương nhiên không sai, chỉ là ngoài những điều đó." "Ông ta đương nhiên còn tồn tại một đặc tính bản chất nhất, liên kết sâu sắc với nội tâm của mình." "Đó chính là sự chấp trứ với quyền lực." "Bất kể ông ta sống trong triều đại nào, cũng bất kể người nắm quyền lúc đó là ai." "Thứ ông ta muốn đều là đặt mình ở vị trí cao nhất!" "Còn nhớ cung điện chúng ta đã thấy trước đây không?" "Ngoài việc như Bàn Tử đã nói là sự khoe khoang, đó chính là sự phản ánh nội tâm của ông ta, ông ta muốn trở thành người có địa vị cao nhất thiên hạ!" "Sau khi cân nhắc điểm này, nếu lại kết hợp tinh tượng và Bát môn lúc đó để suy nghĩ." "Thì đã có thể loại trừ phần lớn các tinh tượng." "Và trong ba tinh tượng còn lại." "Một cái đại diện cho hoàng tử bị áp bức sắp gặp cơ duyên giành lại thiên hạ." "Một cái đại diện cho việc ông ta làm hoàng đế sẽ một mạch thuận buồm xuôi gió!" "Cái còn lại chính là nghịch thiên cải mệnh, từ đó bước lên đỉnh phong!" "Nếu chỉ thông qua những tinh tượng này thì tôi vẫn chưa thể phán đoán cái nào là của ông ta." "Nhưng khi vận hành Bát môn vận bàn, tôi phát hiện ra thủ pháp vận hành duy nhất phù hợp cuối cùng lại có thể giúp người ta phù dao trực thượng, từ đó nghịch thiên cải mệnh!" "Nếu thân phận của ông ta đã đạt đến thiên tử, đương nhiên không cần thay đổi mệnh cách như vậy." "Vậy thì, sau khi kết hợp cả hai, khả năng thứ ba trở thành khả năng duy nhất." "Sau khi xác định những điều này, việc tìm kiếm mệnh điểm tương ứng dựa trên bản đồ tinh tượng đương nhiên

sẽ dễ dàng hơn nhiều." "Chỉ có Bát môn vận bàn như vậy, cộng thêm sự phù trì của tinh không như thế." "Trong những tình huống đặc biệt mới có thể giúp ông ta một bước lên trời." "Nói đến đây chắc mọi người cũng hiểu rồi chứ." "Đây là một thần tử muốn trở thành hoàng thượng, e rằng cung điện mà chúng ta thấy trước đây chính là do ông ta xây dựng!" Tần Dã phân tích như vậy.

Mặc dù những thứ liên quan đến tinh tượng và Bát môn vận bàn phía trước họ không hiểu chút nào, nhưng điểm mấu chốt cuối cùng mà họ cho là quan trọng thì họ đã hiểu rõ!

"Nếu nói như vậy, thì bảo bối trong lăng mộ này chắc chắn cũng không hề đơn giản đâu!" Vương Bàn Tử lập tức hưng phấn xoa tay xoa chân!

Chương 695

"Những người có dã tâm này, so với những hoàng đế ngồi mát ăn bát vàng thì họ làm nhiều chuyện hơn rất nhiều!" "Tôi đoán người này nếu muốn có dã tâm như vậy, thì ít nhất cũng phải giàu có thể địch nổi cả nước rồi chứ!" "Tốt!

Lăng mộ này chúng ta đến thật đúng lúc!" "Trong này chắc chắn có rất nhiều bảo bối!" "Nhưng nơi này thật sự là lăng mộ của người đó sao?" A Ninh lại đưa ra suy nghĩ của mình: "Tần tiên sinh, tôi không có ý nghi ngờ cậu đâu!" "Tôi chỉ đang nghĩ, nếu lăng mộ này thật sự là do người đó xây dựng." "Thì địa điểm có vẻ không đúng lắm phải không?" "Theo bức bích họa đó, cung điện đó đáng lẽ phải được xây dựng trên núi cao, nơi mây mù lượn lờ mới đúng!" "Nhưng hải đảo này rõ ràng không có điều kiện đó!" "Thậm chí có thể nói xung quanh hải đảo này cũng không có loại điều kiện đó." "Mặc dù tôi không hiểu lắm về những thứ trong lăng mộ." "Nhưng tôi nghĩ họ không nên xây lăng mộ và cung điện cách xa nhau quá chứ?" Điểm này khiến Vương Bàn Tử vuốt cằm không khỏi suy tư.

Trong kinh nghiệm của hắn, hành động này quả thực là khá phi logic!

Nếu nói vì muốn che giấu cung điện của mình, nên cố ý xây lăng mộ và cung điện cách nhau một khoảng cách đáng kể, thì tình huống này họ cũng không phải chưa từng thấy.

Nhưng từ các hiện tượng biểu hiện trong lăng mộ này, chủ nhân lăng mộ rõ ràng không phải loại người như vậy!

Vậy thì việc ông ta làm như vậy lại càng đáng để suy ngẫm!

"Điểm này quả thực có chút bất thường, cũng có thể là chiều cao

của cung điện đó chỉ là do chúng ta tưởng tượng thôi?" Vương Bàn Tử suy nghĩ một lúc rồi lại đưa ra một câu trả lời: "Đây không phải Bàn gia tôi nói bừa đâu nhé!" "Đôi khi chúng ta cân nhắc một số chuyện, không thể hoàn toàn đứng trên lập trường hiện tại của chúng ta mà nói chuyện." "Dù sao thì chúng ta và họ cách nhau bao nhiêu năm rồi!" "Tư duy đã sớm không còn giống nhau nữa rồi!" "Chúng ta khi nhìn thấy mây mù lượn lờ thì sẽ vô thức cảm thấy ngọn núi này rất cao." "Đó là vì chúng ta đã thật sự chứng kiến vô số ngọn núi cao!" "Nhưng đối với người xưa, tình hình họ rời khỏi quê hương mình không nhiều!" "Các loại nhận thức đương nhiên cũng có hạn!" "Biết đâu đối với họ, chỉ là một vách núi dựng đứng trên hải đảo, khi nhìn vào buổi sáng sớm có sương mù." "Đã được coi là tiên cảnh rồi!" Mặc dù lời nói này của Vương Bàn Tử không phải không có lý, nhưng mọi người vẫn cảm thấy kỳ lạ.

Theo lời Tần Dã nói, cả Bát môn vận bàn và tinh tượng đều hé lộ rằng người này có dã tâm nhất định.

Một người như vậy thật sự chỉ cần nhìn thấy một vách núi dựng đứng trên hải đảo mà đã cảm thấy nơi này là nơi cao nhất trên thế giới rồi sao!

Kết cục của một người như vậy đáng lẽ không phải như thế này mới đúng!

Có lẽ việc lăng mộ này được chọn ở đây còn liên quan đến điều này nữa chăng?

Trong khi mọi người vẫn đang suy nghĩ về vấn đề này, Hạo Thiên Chân đã bắt đầu chú ý đến những bích họa trên vách đá xung quanh.

Mọi người đều vây quanh Hạo Thiên Chân, và ngay lập tức nhìn thấy trên vách đá trước mặt là một bức bích họa khổng lồ!

Về nội dung trên đó cũng rất dễ hiểu.

Nói đơn giản, đó là quá trình luyện chế một loại đan dược nào đó!

"Tôi biết rồi!" Vương Bàn Tử lập tức kích động nói: "Việc lăng mộ này xuất hiện ở đây chắc chắn là vì cái này!" "Dã tâm của chủ nhân lăng mộ không chỉ là quan cao chức trọng, ông ta còn đang luyện đan!" "Ông ta chắc là muốn tu tiên gì đó!" "Dù sao thì đó cũng không phải trọng điểm!

Chỉ là vì một lý do nào đó, nơi này chính là nơi ông ta luyện đan, nên cuối cùng ông ta đã xây lăng mộ ở đây!" Mặc dù Vương Bàn Tử nói rất tự tin, nhưng rõ ràng không có nhiều người tin vào suy đoán của hắn.

Dù sao thì chỉ một phút trước đó, Vương Bàn Tử vừa mới đưa ra một suy đoán khác.

Nhanh chóng lại có ý tưởng mới, cách Vương Bàn Tử nghĩ gì nói nấy như vậy, mọi người đương nhiên sẽ không quá để tâm.

"Tiểu Tần, cậu cũng nói gì đi chứ!" "Đại khái có phải là ý này không?" Vương Bàn Tử hỏi.

Tần Dã chỉ lắc đầu.

"Mặc dù điều kiện cần thiết để luyện chế các loại đan dược khác nhau quả thực không giống nhau." "Nhưng theo tôi được biết, không có loại đan dược nào mà nhất định phải tiến hành trên một hải đảo như thế này." "Trừ phi là những thứ không thể để người khác biết, bắt buộc phải tiến hành một cách bí mật." Suy đoán này của Tần Dã lập tức khơi dậy hứng thú của nhiều người có mặt.

Nếu nói về việc đối phó với đủ thứ trong lăng mộ, những người có mặt có lẽ không bằng Tần Dã.

Nhưng nếu nói đến suy đoán tâm lý người khác, đoán xem đối phương có chuyện gì không muốn người khác biết, thì họ quả thật

quá giỏi!

“Tiểu Tần!

Suy đoán của cậu có chút thú vị đấy!” Vương Bàn Tử vỗ tay hưng phấn nói.

“Dường như trước đây chúng ta cũng đã nói rằng chủ nhân lăng mộ này không phải hoàng đế.” “Nếu lại suy đoán theo góc độ này của Tần tiên sinh.” “Tức là việc luyện đan mà chủ nhân lăng mộ này tiến hành chưa chắc đã là mệnh lệnh của hoàng đế ban ra.” “Mà là một loại tự ý hành động của chính ông ta!” “Cho nên ông ta bắt buộc phải tiến hành bí mật.” A Ninh phân tích.

“Tôi nghĩ e rằng không hoàn toàn là như vậy.” Tần Dã lắc đầu nói: “Cho dù không phải đang tiến hành luyện đan, nhưng nhìn quy mô của lăng mộ này, người này lúc đó chắc chắn có quyền thế đáng kể.” “Loại người này ở giữa đã không còn quan trọng nữa!” “Bất kể ông ta thuộc phe phái nào, trong tình huống này hoàng thượng đều không thể không quản ông ta.” “Nếu thật sự biến mất một thời gian dài, hoàng đế chắc chắn sẽ tìm thấy ông ta.” “Ngày xưa tuy không có công nghệ hiện đại, nhưng nếu hoàng đế muốn tìm một người thì vẫn không mất quá nhiều thời gian đâu.” “Vì vậy, nếu tôi không nhầm, việc người này đến hải đảo này luyện đan nhất định đã được hoàng đế ý chỉ.” “Chỉ là sau đó ông ta chắc hẳn không bao giờ quay về nữa.” “Tôi biết rồi!

Chắc chắn là ông ta đã thất bại!” “Vào thời đại đó, một khi thất bại thì kết cục là cái chết!” “Cho nên ông ta mới không thể quay về, lén lút trốn đi!” Vương Bàn Tử kích động nói.

“Điều này quả thực là một khả năng, nếu vậy thì việc ông ta xây dựng lăng mộ này cũng hợp lý.” “Nếu lúc đó thật sự nhận lệnh của hoàng đế đến hải đảo này luyện đan, thì hoàng đế chắc chắn sẽ không

chỉ để một mình ông ta đi." "Cho dù ông ta có bản lĩnh giết người diệt khẩu tất cả, hoàng đế cũng nhất định sẽ phái người khác đến đảo kiểm tra." "Lúc này đương nhiên cần một lăng mộ để mê hoặc tất cả mọi người." "Một khi hoàng đế đã xác định ông ta thật sự đã chết, chuyện này từ từ đương nhiên cũng sẽ qua đi." A Ninh nói.

"Chỉ là không biết rốt cuộc ông ta luyện chế loại đan dược gì, cuối cùng có thành công hay không." Vương Bàn Tử thở dài nói.

"Tôi nghĩ khả năng cao là đã thành công." Tần Dã suy tư một lát rồi nói: "Nếu ông ta chỉ đơn thuần muốn tạo ra một cái chết giả, hà tất phải làm ra nhiều động tĩnh như vậy trong lăng mộ?" "Một bia mộ, một nấm mộ là đủ rồi." "Hà tất phải làm phức tạp đến thế, nếu lúc đó những người do hoàng đế sắp xếp tiến vào đây mà thương vong thảm trọng, hoàng đế chắc chắn sẽ điều động nhiều người hơn nữa phải không?" "Một người thiếu thốn cảm giác an toàn và cẩn thận như vậy chắc không có lý do gì lại phạm phải sai lầm ngu xuẩn như thế chứ?" "Tiểu Tần, cậu phân tích có lý đấy!" "Đừng nói!

Cái này quả thật không hợp lý!" Vương Bàn Tử hưng phấn nói: "Tôi bây giờ càng tò mò hơn, rốt cuộc tên này đang làm ra thứ gì!" "Cậu muốn biết, xem một chút chẳng phải sẽ biết sao?" Tần Dã thản nhiên nói.

"Hả?

Xem ư?" "Tiểu Tần, cậu đừng đùa với anh em chứ!" "Chúng ta bây giờ chỉ biết ông ta luyện đan thôi!

Những thứ khác thì chẳng biết gì cả, chẳng lẽ cái này là cậu nói xem là có thể xem được sao!" Vương Bàn Tử cười khổ nói.

Thế nhưng khi hắn nhìn lại, Tần Dã lúc này lại đang tập trung nhìn về một hướng.

Ngay lập tức, trái tim Vương Bàn Tử chợt thắt lại!

Hắn chợt nhận ra ánh mắt của Tần Dã lúc này tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên!

Vương Bàn Tử chỉ vào phía sau mình, ấp a ấp úng với Tần Dã nửa ngày.

Lại quay người, thử dò dẫm về phía trước, quả nhiên đã chạm vào một miếng kim loại!

Vương Bàn Tử lập tức cuống quýt lấy đèn pin từ trong ba lô ra chiếu về phía trước!

Kinh ngạc nhìn thấy trước mắt bày ra một cái đại đỉnh!

Tất cả mọi người có mặt lập tức hưng phấn hẳn lên.

Nếu phán đoán của họ không sai, kết hợp với những chuyện chủ nhân lăng mộ lén lút tiến hành trên hải đảo này!

Chẳng phải thứ này khả năng cao chính là lò luyện đan mà chủ nhân lăng mộ năm xưa đã dùng sao!

"Ai nha tôi điên mất!

Bảo bối này lại cứ thế mà bày ở chỗ này ư!" Vương Bàn Tử lập tức hưng phấn reo lên!

Trực tiếp xông lên bắt đầu đánh giá cái đại đỉnh trước mắt.

Còn những người khác lúc này cũng có chút đứng ngồi không yên.

Nếu không phải những trải nghiệm trước đó thật sự khiến họ lo lắng liệu bên cái đại đỉnh này có bẫy rập gì không, thì phản ứng của họ bây giờ và Vương Bàn Tử hẳn là không khác biệt là bao!

Và sau khi Vương Bàn Tử tiến lên dò xét một hồi, trái tim đang treo lơ lửng của mọi người cũng thả lỏng xuống, lần lượt tiến lại gần

cái đại đỉnh!

Cái đại đỉnh này cao tới ba người!

Dù có nhảy lên cũng khó mà nhìn thấy tình hình bên trong.

Hơn nữa, nhìn từ chất liệu của đại đỉnh, rõ ràng đây cũng không phải là vật liệu tầm thường.

Một thứ như vậy bày ra trước mắt, cộng thêm các suy đoán trước đó, trong tình huống này mà nói mọi người không muốn vào diện kiến chân dung thì tuyệt đối là điều không thể!

Mọi người đều nhìn về phía Tần Dã.

Mặc dù cái đại đỉnh này quả thật khá cao, nhưng đối với những người có mặt lúc này, chiều cao này thật sự chỉ là tầm thường!

Chỉ là một cái đại đỉnh quan trọng như vậy, họ thật sự khó mà tưởng tượng được nó lại được đặt ở đây mà xung quanh hoàn toàn không có cơ quan.

Điều này chẳng khác nào đang mời người ta vào vậy!

Một thứ quan trọng như vậy có thể được bố trí một cách sơ suất như thế sao?

Thế nhưng, ngay khi A Ninh và những người khác vẫn còn đang do dự, Vương Bàn Tử đã chạy đến bên cái đại đỉnh sờ mó khắp nơi.

Thấy họ không có động tĩnh gì, hắn còn chạy lại nhìn họ với vẻ sốt ruột.

“Không phải!

Mấy cậu đều có ý này à!” “Cứ thế mà nhìn thôi à!

Không vào xem rốt cuộc là sao à!” Mọi người nhất thời cũng có chút bất lực.

Họ cứ đứng yên ở đây không có ý định lại gần là vì cái gì chứ!

Trước đó đã có bao nhiêu bài học rồi, chẳng lẽ tên Bàn Tử này không biết rút kinh nghiệm sao!

Hắn chẳng lẽ thật sự chưa từng nghĩ rằng trong lăng mộ này có nhiều cơ quan như vậy, hắn cứ hấp tấp lại gần như vậy, lỡ đâu không may lại giẫm ngay vào cơ quan thì sao!

Rốt cuộc hắn là thần kinh lớn hay là căn bản chưa từng nghĩ đến những chuyện này vậy!

"Tiểu Tần, sao rồi, cậu nói cái đỉnh này có không gian thao tác nào không?" Vương Bàn Tử lúc này mới nhớ ra chuyện cơ quan, vội vàng quay đầu nhìn về phía Tần Dã.

Chương 696

Khoảnh khắc này không chỉ A Ninh và những người khác, mà ngay cả Tần Dã cũng bị làm bật cười.

Hắn biết thần kinh của Vương Bàn Tử khá lớn, nhưng thật không ngờ lại có thể lớn đến thế.

Nếu xung quanh cái đại đỉnh này thật sự có cơ quan gì đó, thì với việc Vương Bàn Tử hấp tấp chạy đến như vậy, e rằng hắn đã kích hoạt tất cả các cơ quan rồi!

"Sao vậy Tiểu Tần?" Quan trọng là Vương Bàn Tử lúc này dường như vẫn hoàn toàn không tự giác chút nào, vẻ mặt khó hiểu nhìn Tần Dã.

Bất kể Vương Bàn Tử là vô tâm vô phế thuần túy hay là thật sự vừa mới nhận ra vấn đề này!

Nhưng dù sao thì, với một loạt thao tác như vậy của Vương Bàn Tử, người cuối cùng cảm thấy ngượng ngùng chắc chắn sẽ không phải là hắn.

"Tôi chỉ hơi tò mò." "Cậu nói cái đại đỉnh này chắc hẳn rất quan trọng phải không." "Lại cứ thế mà bày ở đây, ngay cả một chút cơ quan cũng không có, điều này có phải hơi sơ suất không?" Tần Dã vuốt cằm nói.

Lời này quả thực đã làm Vương Bàn Tử bừng tỉnh, hắn chậm chạp gãi gáy.

Nhìn phản ứng của hắn, mọi người đều xác định vừa rồi Vương Bàn Tử thật sự hoàn toàn không nhận ra chuyện này!

"Tiểu Tần, cậu nói đúng thật!" "Cái này hình như thật sự không

giống với tác phong của chủ nhân lăng mộ này cho lắm!" Vương Bàn Tử vỗ trán chậm chạp nói: "Chẳng lẽ là vì những cơ quan ông ta làm phía trước quá lợi hại rồi!" "Theo ông ta thấy, bất kể có người nào tiến vào lăng mộ cũng tuyệt đối không thể có bản lĩnh đến được đây!" "Cho nên mới không đặc biệt chuẩn bị thêm cơ quan gì sao?" "Hoặc giả là cái đại đỉnh này rất quan trọng với ông ta, nếu bố trí cơ quan một cách mù quáng thì biết đâu sẽ làm hỏng cái đại đỉnh này thì sao?" "Khả năng thứ hai không dễ nói, nhưng khả năng thứ nhất thì không lớn lắm." "Việc cậu nói cơ quan phía trước rất lợi hại, người bình thường tiến vào cũng không thể đột phá được, khả năng đó đương nhiên không phải không tồn tại." "Nhưng điều kiện tiên quyết là những người khác nhất định phải đến từ hướng đó." "Nếu người khác dò xét vị trí mộ thất vừa khéo lại dò xét đến vị trí ngay phía trên thì sao?" "Như vậy chẳng phải gần như là trực tiếp đi qua mà không hề tổn hại gì sao?" "Còn về khả năng thứ hai mà cậu nói, tuy có, nhưng tôi nghĩ cũng không lớn." "Tất cả bản lĩnh của chủ nhân lăng mộ này lớn hơn chúng ta tưởng tượng." "Nếu là loại cơ quan phá hủy cứng rắn, ông ta quả thực sẽ phải lo lắng tình huống này." "Nhưng cơ quan không chỉ có thế, phong bế không gian, đốt lửa, các thủ đoạn có thể sử dụng thật sự quá nhiều." Tần Dã phân tích.

"Thế thì tại sao chứ?" Vương Bàn Tử hoàn toàn hồ đồ.

"Thôi được rồi, vào xem trước rồi tính." "Biết đâu đợi chúng ta vào trong bị nhốt trong cái đại đỉnh này, thì sẽ biết được câu trả lời." Tần Dã cười nói.

Vương Bàn Tử lập tức nhìn Tần Dã với vẻ mặt khó hiểu, câu nói đùa này của Tần Dã quả thực hơi địa ngục một chút!

Nhưng vì đã xác định ở đây không có cơ quan gì nguy hiểm đến tính mạng, thì những chuyện còn lại trở nên đơn giản hơn nhiều.

A Ninh lập tức gọi người dưới quyền bắt đầu hành động.

Trong tình huống không có cơ quan, việc chỉ cần tiến vào cái đỉnh này, đối với họ thật sự quá đơn giản.

Rất nhanh, họ đã chuẩn bị xong để vào đỉnh.

"Tần tiên sinh, chúng ta bây giờ trực tiếp đi lên sao?" Trước khi chính thức hành động, A Ninh vì cân nhắc đến an toàn, vẫn nhìn Tần Dã hỏi.

"Khoan đã, tôi lên xem trước." Tần Dã nói.

Người làm thuê đứng cạnh Tần Dã lập tức đưa sợi dây trong tay qua.

Tần Dã nhìn lên đỉnh rồi ra dấu vẫy tay.

Sau đó, hắn đạp chân một cái, tung người nhảy vọt lên.

Đến giữa chừng thì bám chặt vào đại đỉnh, sau đó lại dùng sức một lần nữa, trực tiếp đưa mình lên!

Chỉ với hai động tác như vậy, Tần Dã đã lên đến vị trí cao nhất của đại đỉnh!

Một loạt thao tác này của Tần Dã thực sự đã phô diễn cho tất cả mọi người có mặt.

Họ kinh ngạc nhìn bóng dáng Tần Dã đã biến mất trên đỉnh, mãi không thể bình tĩnh lại.

"Tần tiên sinh quả thật khiến người ta thán phục!" Trịnh Bách Vạn cười ha hả nói.

"Sao rồi Trịnh tiên sinh, anh em chúng tôi thế này được chứ." "Tôi nói cho ông biết nhé, tìm chúng tôi thì tuyệt đối là kiếm được lợi lớn rồi." "Được rồi!

Bàn gia tôi cũng lên trước đây!

Đợi các cậu nhé!" Vừa nói, Vương Bàn Tử cũng nắm lấy sợi dây nhanh chóng leo lên.

Mọi người lúc này mới nhận ra, thật ra thân thủ của Vương Bàn Tử trong số những người bình thường như họ quả thực là khá lợi hại rồi.

Chỉ là hào quang của Tần Dã quá chói mắt, nên mới khiến họ có vẻ hơi yếu kém một chút.

Mọi người cũng lần lượt theo lên, không lâu sau thì tất cả đều thuận lợi tiến vào trong đỉnh.

Mọi người lại một lần nữa bật đèn pin, rất nhanh đã nhìn rõ tình hình bên trong đại đỉnh.

Trong đại đỉnh này mọi người vẫn có thể nhìn thấy đủ loại bích họa.

Nhưng nếu nói nơi đây thứ gì đáng chú ý nhất thì đó tuyệt đối là cái hộp ở trung tâm đại đỉnh!

Có thể nói mỗi người đi xuống đều đầu tiên nhìn vào đó!

Chỉ là tất cả mọi người đều rất rõ ràng, vào lúc này ai là người đầu tiên mở cái hộp này, thì chắc chắn sẽ bị nghi ngờ là đã lấy đi bảo bối bên trong.

Đợi đến khi tất cả mọi người đã đến đông đủ, Vương Bàn Tử vốn đã bách bất cập đãi lập tức hét lên với mọi người: "Sao rồi các vị!

Vì đã đến đông đủ rồi, chúng ta đừng ngồi không nữa chứ!" "Mau xem bên trong này rốt cuộc là bảo bối gì!" "Biết đâu lại là đan dược gì đó được luyện chế ra thì sao!" Lời này của Vương Bàn Tử quả thực khiến tất cả mọi người có mặt đều vô cùng để tâm.

Địa điểm là trong lò luyện đan.

Cộng thêm gợi ý từ những bích họa đã thấy trước đó.

Suy đoán này quả thực là một chuyện rất thuận lý thành chương!

Nếu nói không muốn xem bên trong rốt cuộc có phải là đan dược không, lại là loại đan dược gì thì đương nhiên là giả rồi!

Chỉ là về việc có nên thực sự hành động này hay không, mọi người ít nhiều vẫn có chút do dự.

Dù sao thì cho đến bây giờ họ vẫn không cho rằng một nơi quan trọng như vậy, một thứ quan trọng như vậy lại không có bất kỳ biện pháp phòng ngừa nào.

Nếu cái hộp trước mắt này mở ra chỉ là một cái vỏ rỗng thì còn đỡ.

Chứ lỡ may lại dẫn ra thứ gì đó thì sao.

Cái đại đỉnh này không dễ ra ngoài đâu!

Họ có thể sẽ trở thành rùa trong chum!

Và trong lúc do dự không quyết định này, ánh mắt mọi người đương nhiên đều nhìn về phía Tần Dã.

Tần Dã không nói nhiều, trực tiếp mở cái hộp trước mắt.

Đúng như họ nghĩ, trong cái hộp này, mọi người lập tức nhìn thấy mấy viên đan dược!

Mọi người lập tức hưng phấn hẳn lên!

Trong lăng mộ thấy một lò luyện đan!

Trong lò lại còn có mấy viên đan dược như vậy!

Chuyện này ở bất kỳ lăng mộ nào cũng đều được coi là khá hiếm thấy rồi!

Hơn nữa, thông qua những bích họa trước đó, những viên đan dược này quả thực kích thích sự tò mò của người ta vô cùng!

Mỗi người đều trừng mắt nhìn chằm chằm vào những viên đan dược trước mắt, ánh mắt hứng thú và tham lam hiện rõ không thể nghi ngờ!

"Lão bản, những viên đan dược này lẽ nào là!" Thư ký bên cạnh Trịnh Bách Vạn lập tức hưng phấn nói với Trịnh Bách Vạn.

Trịnh Bách Vạn nhanh chóng ra dấu im lặng với cô ta.

Từ biểu cảm của Trịnh Bách Vạn có thể thấy, thứ trước mắt cũng khiến hắn vô cùng hưng phấn.

Chỉ là so với thư ký, hắn rõ ràng che giấu nội tâm tốt hơn một chút.

Hắn rất rõ ràng, trong tình huống này hắn càng tò mò thứ trước mắt là gì, hắn càng không thể biểu hiện ra ngoài!

"Ai nha tôi điên mất!

Quả nhiên là bảo bối như vậy!" "Các cậu nói những viên đan dược này có bị hết hạn không nhỉ!" "Nếu thứ này thật sự là bảo bối kỳ diệu đặc biệt nào đó!" "Chúng ta có thể nếm thử không?" "Cơ hội này cũng rất khó có được!

Các cậu chẳng lẽ không tò mò chút nào sao?" Nhưng Vương Bàn Tử lại không có thành phủ như Trịnh Bách Vạn.

Từ khoảnh khắc nhìn thấy thứ này, sự tham lam trong ánh mắt hắn đã không thể kìm nén được nữa.

Lúc này hắn không trực tiếp ôm đan dược vào tay mà ăn ngay, đó đã là sự bình tĩnh cuối cùng của hắn rồi.

Chỉ cần bây giờ Tần Dã hỏi một câu có muốn nếm thử không,

Vương Bàn Tử tuyệt đối sẽ là người đầu tiên xông lên giật lấy một viên để nếm thử cho bằng được!

Mọi người nhìn nhau, rõ ràng lúc này mỗi người đều có thái độ giống Vương Bàn Tử, chỉ là họ đang kiềm chế.

Chương 697

Vương Bàn Tử đâu mà không nhìn ra điều này, nhìn vẻ ngượng ngùng của họ, Vương Bàn Tử khịt mũi lạnh lùng.

“Giả bộ cái gì!” Sau đó trực tiếp chộp lấy một viên đan dược, do dự không biết có nên ăn hay không.

“Bàn Tử, tôi khuyên cậu tốt nhất đừng tùy tiện thử thứ lai lịch bất minh như thế này.” “Nếu thật sự muốn nếm thử, tốt nhất hãy xem kỹ những chữ viết trên bích họa đã rồi hãy nói.” Tần Dã nói.

“Chữ viết?” Vương Bàn Tử lập tức nảy sinh chút tò mò, lập tức giơ đèn pin nhìn khắp bốn phía cái đại đỉnh.

Thế nhưng nhìn một cái, mọi người lại có chút hồ đồ.

Theo họ thấy, trong cái đại đỉnh này dường như chỉ có một đống bích họa khó hiểu thôi mà!

Còn về những chữ viết khác, nơi này trông có vẻ có sao?

Mọi người vốn dĩ đang nghĩ như vậy, lại đột nhiên nhớ ra Tần Dã tuyệt đối sẽ không nói một câu đố khó hiểu vô cớ nào!

Nghĩ như vậy, trái tim mọi người chợt chấn động mạnh!

Nếu suy nghĩ như thế, vậy thì dường như chỉ có một câu trả lời mà thôi!

“Ôi trời!

Tiểu Tần!

Ý lời cậu nói chẳng lẽ không phải là những thứ khó hiểu trên này.” “Thật ra tất cả đều là chữ viết sao!” Vương Bàn Tử vỗ trán tò mò nói.

Tần Dã gật đầu đáp lại.

Mọi người lập tức hít một hơi thật sâu!

Những chữ viết này cho dù là những thổ phu tử chuyên nghiệp như Vương Bàn Tử mà cũng là lần đầu tiên nhìn thấy!

Điều đó cho thấy những chữ viết này không thuộc về bất kỳ dân tộc nào đã biết hiện nay!

Cũng có nghĩa là lăng mộ mà họ đang ở hiện tại là một đại mộ của một dân tộc chưa được biết đến!

Điều này quả thực là một phát hiện chấn động thế giới!

Khoảnh khắc này mỗi người đều có chút hưng phấn, sự hưng phấn đó thậm chí đã vượt qua khoảnh khắc nhìn thấy đan dược!

Đối với Trịnh Bách Vạn và những người khác, họ chưa từng thấy lăng mộ như vậy!

Sau khi rời đi mà báo cáo cho các cơ quan liên quan, đó tuyệt đối là một sự hỗ trợ lưu lượng đáng kể cho công ty của hắn!

Biết đâu hắn còn có thể nhân cơ hội này mà bắt mối với nhiều nhân viên của các cơ quan liên quan hơn nữa!

Còn đối với Vương Bàn Tử, vì là một dân tộc hoàn toàn mới, thì bảo bối trong này cũng nhất định là những thứ chưa từng thấy trong các lăng mộ trước đây!

Dân tộc mới!

Bảo bối hoàn toàn mới!

Vậy thì chỉ cần mang một món đồ ra ngoài, hắn đều có thể bán được giá tốt!

“Tiểu Tần, cậu thật sự lợi hại quá!” “Bàn gia tôi cũng đã hạ mộ vô

số lần rồi!

Nhưng những chữ viết này tôi chưa từng thấy một chữ nào cả!" "Cậu lại nhìn một cái là nhận ra!" "Ai!

Tiểu Tần!

Vì cậu nhìn một cái đã nhận ra thứ này!

Vậy có phải là cậu biết nó không!" Vương Bàn Tử ngay lập tức nắm bắt được trọng điểm!

Nếu Tần Dã thật sự biết, thì Vương Bàn Tử lần này coi như mang theo một bản dịch ra ngoài rồi!

Vậy giá trị của món đồ này chẳng phải sẽ tăng lên gấp mấy lần ngay lập tức sao!

"Tiểu Tần!

Trên cái này đều viết nội dung gì vậy!" Vương Bàn Tử đã bách bất cập đãi muốn biết những điều này.

"Đó là những lời chủ nhân lăng mộ để lại, trên đó đại khái kể về việc ông ta rốt cuộc đang luyện chế thứ gì ở đây." "Và đại khái là luyện chế đến mức độ nào rồi." Tần Dã nói.

Nhưng chỉ trả lời như vậy rõ ràng không thể khiến Vương Bàn Tử hài lòng.

"Tiểu Tần, cậu đừng có hỏi một đáp một như vậy nữa chứ!

Cậu đã nói đến nước này rồi, thì nói rõ nội dung bên trong ra đi chứ!" Vương Bàn Tử vội vàng thúc giục.

Nhìn dáng vẻ cào tai gãi má đó, đoán chừng nếu không phải hai người quan tâm đến nhau, cộng thêm thực lực của Tần Dã vốn dĩ đã vượt xa Vương Bàn Tử, hắn bây giờ tuyệt đối đã xông lên bóp cổ Tần Dã bắt hắn nói rõ ra rồi!

“Trên đó nói rằng lúc đó ông ta nhận được ý chỉ của hoàng đế, đến hải đảo này để luyện chế đan dược trường sinh bất lão.” “Chỉ có điều quá trình này vô cùng gian khổ.” “Trong quá trình đó, ông ta dựa vào tài liệu đã có trong tay để luyện chế ra mấy loại bản thử nghiệm, có những loại thì hoàn toàn thất bại.” “Còn một số khác, tuy miễn cưỡng đạt được hiệu quả mà mình mong muốn.” “Nhưng tác dụng phụ vô cùng rõ ràng, thậm chí sẽ trực tiếp khiến người dùng đan dược biến thành cấm bà.” Tất cả mọi người đều ngây người tại chỗ.

Vương Bàn Tử càng hoàn toàn rơi vào trạng thái ngớ người.

Hắn chớp chớp mắt nhìn Tần Dã, hy vọng có thể nhìn thấy chút gì đó cho thấy Tần Dã đang nói đùa với hắn.

Chỉ là bây giờ biểu cảm của Tần Dã vô cùng khẳng định, không hề có chút nào giống đang nói đùa.

Về điểm này, trong lòng Vương Bàn Tử thật ra cũng đã sớm nghĩ đến rồi.

Dù sao thì là anh em của Tần Dã, làm sao hắn lại không biết Tần Dã tuyệt đối sẽ không nói đùa trong những chuyện như thế này chứ?

Ý nghĩ ngây thơ này của hắn thật ra cũng chỉ là muốn tự an ủi bản thân một chút.

Dù sao thì hiện tại trên tay hắn vẫn đang ôm một viên đan dược mà!

Vương Bàn Tử nhanh chóng vứt viên đan dược xuống đất, sốt ruột nhìn Tần Dã.

“Tiểu Tần!” “Thứ này chắc chỉ có ăn vào mới có tác dụng phụ phải không!” “Sẽ không nói là chúng ta chỉ cần cầm thôi cũng sẽ bị làm sao chứ!” Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

Tần Dã gật đầu đáp lại, trái tim đang treo lơ lửng của Vương Bàn

Tử lúc này mới xem như hơi thả lỏng đôi chút.

“May quá may quá!

Hết hồn!” Vương Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm.

“Tần tiên sinh, rốt cuộc là chuyện gì vậy?” “Những viên đan dược này không phải là trường sinh bất lão dược mà chủ nhân lăng mộ đã làm ra theo lệnh của hoàng thượng sao?” “Tại sao lại có liên quan đến cấm bà?” “Nếu những viên đan dược thất bại này lại khiến người ta biến thành cấm bà!

Vậy chẳng lẽ!” “Người chúng ta vừa gặp phải chính là cấm bà sao!” A Ninh nói.

Tần Dã gật đầu theo.

“Tôi nghĩ chắc là vậy, trong truyền thuyết cấm bà là do bị người ta hiểu lầm mà trầm mình xuống đáy biển, nên mới mang theo oán niệm vô tận mà phục sinh.” “Vì vậy cấm bà vô cùng khát máu và tàn bạo.” “Sẽ nghiền nát tất cả mọi thứ.” “Mà người chúng ta vừa gặp phải tuy cũng rất hung hãn, nhưng vẫn chưa đến mức tàn bạo.

Lúc đó tôi còn đang nghĩ tại sao lại như vậy.” “Nhưng bây giờ tôi nghĩ tôi đã hiểu rồi.” Tần Dã phân tích.

“Tức là chủ nhân lăng mộ này nhận được ý chỉ của hoàng đế đến nơi này để nghiên cứu phát triển trường sinh bất lão dược gì đó.” “Kết quả cuối cùng ông ta có thành công hay không thì chưa nói, ngược lại lại làm ra một loại thuốc có thể tạo ra cấm bà!” Vương Bàn Tử vuốt cằm phân tích.

Đối với điều này, Tần Dã lại lắc đầu.

“Bàn Tử, phân tích của cậu không sai, nhưng tôi nghĩ có lẽ có một số khác biệt với sự thật.” Tần Dã nói: “Trước hết là việc nghiên cứu phát triển trường sinh bất lão dược.” “Nếu tôi không nhầm, cuối cùng

chắc hẳn đã thành công." "Bằng không ông ta không cần phải làm ra một lăng mộ, lại còn phải thiết lập nhiều cơ quan như vậy để tránh hoàng đế phái người đến tìm ông ta." "Thứ hai, chuyện này không nhất định lấy hoàng đế làm chủ đạo." Phân tích này của Tần Dã lập tức khiến tất cả mọi người có mặt đều nghe ra chút manh mối.

Nếu nói trong xã hội này, những người có mặt ai mà chẳng phải là những lão hồ ly lão luyện rồi.

Ý tứ trong lời nói này của Tần Dã là gì, làm sao họ lại không thể nghe không hiểu được.

"Ý cậu là, chuyện này thật ra vẫn là chủ nhân lăng mộ này đã lợi dụng hoàng đế!" Vương Bàn Tử nói.

"Tôi nghĩ là vậy." "Tính đến thời điểm hiện tại, tất cả những gì chúng ta gặp phải trong lăng mộ này đều quá chặt chẽ, quá hoàn mỹ." "Cho dù người này thật sự là một mưu sĩ tài giỏi đi chăng nữa, thì những người đi cùng ông ta đến đây, ngoài việc là trợ thủ của ông ta, chắc chắn cũng là những người hoàng đế cài cắm bên cạnh ông ta để giám sát." "Một khi ông ta làm ra trường sinh bất lão dược, tin tức này chắc chắn sẽ rất nhanh truyền đến tai hoàng đế." "Nếu ông ta từ lúc đó mới bắt đầu bố cục, tuyệt đối không thể làm được hoàn mỹ như vậy." "Cho nên tôi nghĩ chuyện này là một bố cục đã triển khai từ ban đầu." "Ông ta có được một đan phương nào đó, lợi dụng đan phương này có thể sẽ tạo ra trường sinh bất lão dược." "Nhưng muốn luyện chế ra loại dược vật nghịch thiên cải mệnh này chắc chắn không dễ dàng như vậy." "Trước hết không xét đến dược liệu sẽ bị lãng phí vì thất bại." "Ngay cả lần thành công đó, số lượng dược liệu cần thiết cũng nhất định là vô cùng khổng lồ." "So với việc chỉ dựa vào năng lực của một mình mình để thu thập những dược vật này." "Việc lợi dụng hoàng đế dùng toàn lực quốc gia đương nhiên là một cách làm hiệu quả hơn!" "Và những người được sắp xếp hành động cùng ông

ta cũng vừa hay có thể trở thành vật thí nghiệm." "E rằng lăng mộ này cũng được tiến hành đồng thời." Tần Dã phân tích.

Một loạt phân tích này quả thực khiến tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy lạnh sống lưng.

Đây rõ ràng là một âm mưu vô cùng to lớn mà không biết sẽ kéo dài bao lâu!

Mọi người không khỏi nuốt nước bọt.

Lúc đầu khi nhìn thấy Quỷ Anh, họ đã có suy nghĩ tàn bạo về chủ nhân lăng mộ này.

Sau đó nhìn thấy những cơ quan cạm bẫy liên tiếp, họ lại có cái nhìn mới về chủ nhân lăng mộ, cảm thấy chủ nhân này là một người cẩn thận, tỉ mỉ, lại có chút thiếu thốn cảm giác an toàn.

Chương 698

Mà bây giờ, họ lại một lần nữa cảm thấy lạnh lẽo trong lòng về chủ nhân lăng mộ này.

Kẻ âm mưu!

Người này tuyệt đối là một kẻ âm mưu!

Vì mục đích của mình, ông ta sẽ tận dụng tất cả những gì mình có thể tận dụng!

Nếu sức mạnh của bản thân không đủ!

Ông ta còn sẽ tận dụng triệt để sự giúp đỡ từ bên ngoài!

Trong quá trình này, bất kể là ai, bất kể có quan hệ gì với ông ta, ông ta đều có thể lợi dụng không chút do dự!

Một người như vậy thật sự quá đáng sợ!

"Chủ nhân lăng mộ này quả thật đủ âm hiểm!" "Từng bước tính toán đều tinh diệu vô cùng!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói.

"Hơn nữa, kế hoạch của ông ta ngay cả bây giờ vẫn còn tiếp tục." "Lúc đó chúng ta tại sao lại tò mò về viên đan dược này." "Hoàn toàn là vì ông ta đã để lại đủ loại manh mối đều ám chỉ chúng ta rằng đan dược còn lại ở đây là trường sinh bất lão dược!" "Bất kể triều đại nào, trường sinh bất lão đều là khát vọng của rất nhiều người." "Vậy thì, sau khi nảy sinh suy nghĩ tiên nhập vi chủ này, khoảnh khắc nhận được viên đan dược này, chúng ta rất có khả năng sẽ vô thức muốn ăn ngay lập tức." "Sau đó, chúng ta sẽ trở thành cấm bà mãi mãi ở lại đây canh giữ lăng mộ của ông ta!" A Ninh cau mày lẩm bẩm.

"Ngày xưa ông ta lợi dụng khát vọng trường sinh bất lão của hoàng đế để hoàng đế cung cấp sự hỗ trợ cho ông ta trường sinh bất

lão!" "Bây giờ ông ta lại lợi dụng khát vọng trường sinh bất lão của con người để chúng ta vô ý trở thành cấm bà canh giữ nhà cho ông ta!" "Tâm tư như vậy, thật sự quá đáng sợ!" Trịnh Bách Vạn cũng không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Lăn lộn cả hắc đạo lẫn bạch đạo, hắn tự nhận mình trong việc thao túng lòng người, âm mưu tính toán cũng coi như có năng lực đáng kể.

Nhưng hôm nay nhìn thấy những việc làm của vị tiền bối trước mắt này, hắn cũng thật sự tự thấy hổ thẹn không bằng!

"Như vậy cũng coi như giải thích tại sao một nơi quan trọng như vậy lại không có cơ quan canh giữ rồi!" "Tên chết tiệt này chính là sợ chúng ta không trúng chiêu mà!" Vương Bàn Tử thở dài nói.

Mọi người đều im lặng một lúc, sau đó cũng nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng.

Mặc dù tình hình trước mắt quả thực đã tạo ra một cú sốc không nhỏ cho họ.

Nhưng những người có mặt dù sao cũng là lão làng giang hồ rồi.

Nếu cứ tùy tiện không biết làm gì thì quả thực là quá mất mặt!

Đối với họ, những viên đan dược này rốt cuộc có tác dụng gì thì cũng sẽ không thay đổi bất kỳ kết quả cuối cùng nào của họ.

Chỉ là sau khi đã rõ chủ nhân lăng mộ này là người như thế nào, thì hành động sau này của họ nhất định phải cẩn thận hơn mà thôi.

"Nhưng những viên đan dược này cứ thế mà vứt ở đây cũng thật đáng tiếc quá." "Các cậu có muốn không?" "Nếu không muốn thì Bàn gia có thể mang ra ngoài rồi!" "Đồ tốt như vậy Bàn gia đương nhiên vẫn muốn thu thập một chút!" Vương Bàn Tử ôm đan dược cười ha hả.

Nhưng nhìn vẻ mặt tham lam của hắn thì biết, mong muốn thật sự trong lòng hắn chắc hẳn là mang thứ này ra ngoài, đến lúc đó ai đó nhìn trúng thì bán thôi!

Dù sao thì thứ này một khi được tung ra thị trường tuyệt đối có thể bán được một món hời lớn!

"Cái này thì không thành vấn đề, nhưng cậu phải cất giữ thứ này cẩn thận đấy." "Nếu để ai đó vô tình ăn vào." "Không bao lâu sau sẽ biến thành cấm bà!" "Đến lúc đó đừng có mà tự mình cũng chết cùng đấy." Tần Dã nhắc nhở.

Nhìn thấy vẻ mặt Vương Bàn Tử lập tức trầm xuống, mọi người có mặt đều không nhịn được phì cười.

Chắc cũng phải, Tần Dã là người thông minh đến thế kia mà!

Làm sao có thể không hiểu rõ suy nghĩ thật sự trong lòng Vương Bàn Tử chứ?

Lần này hắn cũng coi như nhắc nhở khéo léo hắn rồi.

Người thở dài tiếc nuối giống Vương Bàn Tử còn có Trịnh Bách Vạn đứng bên cạnh.

Mặc dù động tác của hắn rất nhỏ, nhưng vẫn bị Tần Dã nhìn thấy.

Với sự hiểu biết của hắn về Trịnh Bách Vạn, suốt chặng đường này hắn không hề biểu hiện sự hứng thú nào đối với những vàng bạc châu báu có thể có trong đó.

Phản ứng hiện tại này đoán chừng cũng không phải vì thứ tốt trước mắt này không thể đổi thành tiền bạc được.

"Xem ra vị Trịnh lão bản này của chúng ta cũng có chút mục đích khác rồi." Tần Dã cười ha hả nói thầm trong lòng.

"Chư vị, tôi thấy vì chúng ta đã biết nhiều về thứ này rồi, thì đừng

nên tiếp tục xoắn xuýt ở đây nữa.” “Hay là chúng ta xem bây giờ nên đi đâu đã!” “Chúng ta bây giờ dù sao cũng đang ở trong cái đỉnh này, đừng để đến lúc đó mình lại trở thành đan dược bị luyện đấy.” Trịnh Bách Vạn cười ha hả châm chọc nói.

“Yên tâm đi Trịnh lão bản, nỗi lo của ông chắc sẽ không xảy ra đâu.” “Chủ nhân lăng mộ này chắc sẽ không thiết lập thêm cơ quan nào ở đây đâu.” “Bởi vì căn bản không có ý nghĩa gì, điểm này người chế tác ra những thứ này chắc hẳn là người rõ nhất.” Tần Dã thản nhiên nói.

“Tiểu Tần, lời này là sao vậy?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Bởi vì cái đại đỉnh này đã bị đục rỗng rồi.” Tần Dã nói.

Mọi người chớp chớp mắt, A Ninh lập tức nhận ra ý tứ trong lời nói của Tần Dã.

Ngay lập tức vội vàng nhìn về phía đáy đại đỉnh đang bày ra trước mặt họ.

Kết quả nhìn một cái quả nhiên là như vậy!

Cái hộp này tuy khớp ở đáy đại đỉnh, nhưng cũng không hoàn toàn cố định!

Sau khi dời cái hộp đi, quả thực có thể nhìn thấy bên dưới có một lỗ hổng có thể thò tay vào!

“Mặc dù tôi không hiểu luyện đan, nhưng tôi biết muốn tiến hành luyện đan, để đảm bảo nhiệt độ, tính kín của lò luyện đan vô cùng quan trọng.” “Nếu có một lỗ hổng như vậy, nhiệt độ bên trong lò đan sẽ thoát ra ngoài!” “Cái lò này coi như phế rồi.” A Ninh nói.

“Hắc!

Chủ nhân lăng mộ này lại có ý gì đây!” “Chẳng lẽ là cái lò này bày

ở đây lâu quá rồi, nên bị hỏng rồi sao!" Vương Bàn Tử nói.

"Tôi thấy không phải." A Ninh lắc đầu: "Trên đó vì có dấu vết rất rõ ràng." "Nhất định là cố ý làm như vậy!" A Ninh nói.

"Cố ý để lại một cái đại đỉnh đã không còn phát huy tác dụng trong một lăng mộ như thế này." "Cảm giác này không giống với việc chủ nhân lăng mộ này sẽ làm chút nào!" "Chẳng lẽ một cái đại đỉnh như vậy chỉ là để đặt mấy viên đan dược cho những người tiến vào lăng mộ ăn vào sao!" Vương Bàn Tử vuốt cằm phân tích.

"Đương nhiên sẽ không đơn giản như vậy." Tần Dã mở miệng nói: "Cái lỗ hổng này chỉ là một điểm khởi đầu mà thôi." "Chủ nhân lăng mộ này đã vận dụng một loại cơ quan được thiết lập theo chiêu thức tương tự Tầm long tham động." "Điểm phá giải cơ quan thông thường đều ở bên ngoài cơ quan, sau khi phá giải rồi mới mở cửa tiến vào bên trong." "Nhưng loại cơ quan thủ pháp này lại ở bên trong." "Cần một người thò tay vào mò mẫm, sau đó phá giải cơ quan này." Mọi người cả người chấn động!

Nếu nói thủ pháp này bản thân không phức tạp.

Nhưng vấn đề chính là quá trình thực hiện việc này!

Không gian chỉ có thể thò tay vào!

Điều đó cũng có nghĩa là trong quá trình dò xét này họ không thể nhìn thấy bất cứ điều gì!

Phương thức phá giải hoàn toàn dựa vào cảm giác mò mẫm này đòi hỏi yêu cầu về thủ pháp vô cùng nghiêm khắc.

Bởi vì bên trong chắc chắn sẽ có rất nhiều cơ quan!

Một khi không cẩn thận, kết cục tốt nhất cũng ít nhất là tay của mình sẽ bị phế bỏ!

“Vậy phải làm sao đây!

Chuyện này không dễ làm đâu!” “Nếu là các lăng mộ khác thì còn được.” “Các loại thủ pháp của chủ nhân lăng mộ này có thể nói là vô cùng âm hiểm.” “Thò tay vào như vậy chắc chắn sẽ có cơ quan gì đó đang chờ chúng ta!” “Ai thò tay vào, lỡ đâu không may thì sẽ mất một cánh tay!” Sắc mặt mọi người dần dần trầm trọng, lời nói này của Vương Bàn Tử không hề sai chút nào.

Với tác phong của chủ nhân lăng mộ này, họ thậm chí còn cảm thấy đây mới là diễn biến đúng đắn!

Những người có mặt không phải sợ chết, nhưng chuyện rõ ràng là đẩy vào chỗ chết như thế này họ chắc chắn vẫn không muốn làm!

“Để tôi thử xem sao.” Tần Dã vừa nói vừa bước lên.

“Tiểu Tần!

Cậu không sao chứ?” “Chúng ta không thể miễn cưỡng được đâu!” “Cái này lỡ đâu không may!

Có thể sẽ mất mạng đấy!” Vương Bàn Tử lập tức lo lắng nói.

Hắn không nghi ngờ thực lực của Tần Dã, chỉ là chuyện này dù sao cũng quá mạo hiểm.

Vương Bàn Tử cũng khó mà không lo lắng được!

“Yên tâm đi!

Trước đây có một cao nhân, cũng đã truyền thụ cho tôi một số pháp môn tầm long tham động.” “Cho dù chủ nhân lăng mộ này có chút khác biệt so với người khác.” “Nhưng chung quy vạn biến bất ly kỳ tông, dựa theo bộ công pháp đó mà tiến hành, cẩn thận thêm một chút thì chắc sẽ không có vấn đề gì đâu.” Tần Dã nói.

Hiện trường lập tức rơi vào một khoảng im lặng.

Tất cả mọi người đều dùng một thần sắc phức tạp nhìn Tần Dã.

Mà Tần Dã lúc này ánh mắt hoàn toàn tập trung vào cái lỗ hổng trước mắt!

Đều là đợi đến khi hiện trường đã im lặng quá lâu rồi, hắn mới chậm chạp ngẩng đầu nhìn mọi người: "Các cậu sao vậy?

Chương 699

Làm gì mà cứ nhìn tôi như thế?" Mọi người lại nhìn nhau, họ đều rất tò mò, Tần Dã rốt cuộc có biết mình vừa nói gì không, hay là cố ý? "Không phải!

Tiểu Tần đồng chí!

Cậu không phải ngay cả kỹ năng này cũng biết chứ?" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, ngây người hỏi.

Tần Dã lại nhìn Vương Bàn Tử đầy khó hiểu, như thể đang thắc mắc vì sao hắn lại hỏi mình như vậy. "Tôi đương nhiên biết rồi!" "Nếu không tôi đưa ra phương án này làm gì?" Vương Bàn Tử đơ ra, hắn hoàn toàn hóa đá.

Cái ánh mắt của Tần Dã bây giờ là sao?

Sao cứ như thể nghi ngờ chính hắn có vấn đề vậy?

Không phải!

Tiểu huynh đệ này có thực sự nhận ra lời mình nói vô lý đến mức nào không?

Không!

Nhìn dáng vẻ hắn bây giờ, hắn tuyệt đối không hề nhận ra! "Tiểu Tần đồng chí!

Cậu hơi bị toàn diện quá rồi đó!

Tầm Long Tham Động à!

Kỹ năng huyền diệu thế này mà cậu cũng biết!" Vương Bàn Tử lập tức kinh hô! "Tôi cũng coi như là may mắn thôi mà!

Có người sẵn lòng dạy tôi, tôi lại là sinh viên." "Cho nên học

tương đối nhanh!

Tự nhiên cũng hiểu được đôi chút." Tần Dã cười ha hả, nói một cách dĩ nhiên.

Vương Bàn Tử lại trầm mặc.

Mặc dù hắn không hiểu kỹ thuật Tầm Long Tham Động, nhưng dù sao hắn cũng là người lăn lộn giang hồ bao năm.

Những chiêu thức này sao hắn có thể chưa từng nghe qua!

Trước đây từng có một cao thủ giang hồ nói với hắn.

Kỹ thuật Tầm Long Tham Động trước tiên là yêu cầu về ngón tay!

Bởi vì khi thi triển kỹ thuật này, căn bản không thể nhìn thấy những thứ bên trong.

Mọi hành động đều phải dựa vào ngón tay của mình để cảm nhận!

Mà rất nhiều cơ quan không nhất định phải có động tác lớn, có thể chỉ cần chạm nhẹ một chút cũng sẽ kích hoạt cơ quan!

Mà những cơ quan được tìm kiếm bằng Tầm Long Tham Động, một khi kích hoạt, không nói là chắc chắn gây chết người, nhưng cụt tay cụt chân thì là điều tất yếu!

Cho nên mỗi người học Tầm Long Tham Động, cho dù có thiên phú dị bẩm, chỉ riêng việc nâng cao độ nhạy bén của ngón tay cũng cần vài năm.

Dù Tần Dã có học từ nhỏ thì cũng tốt.

Nhưng một người làm sao có thể học được nhiều kỹ năng đến vậy?

Hơn nữa nhìn vẻ tự tin của Tần Dã, đây chắc chắn là đã nắm vững đến trình độ nhất định rồi!

Bất kể từ góc độ nào mà nói, điều này cũng hơi quá khoa trương rồi! "Tiểu Tần đồng chí, thiên phú học tập của cậu đúng là quá khoa trương!" Vương Bàn Tử giơ ngón cái về phía Tần Dã.

Cậu nói gặp phải loại người này thì làm sao mà không phục được chứ?

Tần Dã cũng không nói thêm gì.

Trực tiếp đưa tay vào trong động.

Nhìn Tần Dã liên tục thao tác, A Ninh và những người khác lại bắt đầu lo lắng. "Ông Ngô, ông Vương, tiên sinh Tần thật sự đã hoàn toàn nắm vững kỹ năng Tầm Long Tham Động rồi sao?" A Ninh hỏi. "Lời cô là sao?

Là không tin huynh đệ bọn tôi đúng không?" "Vậy dễ thôi!

Cô không tin huynh đệ bọn tôi, vậy cô tự mình làm không được sao?" "Vừa hay bên cô nhiều huynh đệ!

Có thể thử xem chết được mấy người!" Vương Bàn Tử lập tức không vui đáp trả.

Đùa à, cô có thể không tin hắn, nhưng nếu cô không tin huynh đệ của hắn, thì hắn kiểu gì cũng phải "tâm sự" với cô! "Không!

Tôi tuyệt đối không có ý không tin tiên sinh Tần!" "Tôi cũng chỉ là lo lắng!" "Kỹ thuật Tầm Long Tham Động này tuy tôi không có cơ hội học được, nhưng cũng từng nghe nói qua!" "Người có thể học được kỹ năng này cơ bản đều là lão thủ trên giang hồ rồi!" "Tiên sinh Tần trẻ như vậy..." A Ninh nói đến nửa chừng thì dừng lại, cô nhận ra lời mình nói nghe quả thực giống như không tin đối phương vậy! "Tôi biết cô muốn nói gì!" "Không sai!

Thứ này muốn nắm vững rất khó khăn!" "Hơn nữa yêu cầu về kinh nghiệm cực kỳ cao!" "Nhưng đó là đối với người bình thường,

tiểu Tần đồng chí nhà chúng tôi là 'đoạn vị' gì lẽ nào cô chưa từng chứng kiến sao?" "Thứ mà người khác cần rất nhiều thời gian mới học được, tiểu Tần đồng chí nhà chúng tôi chỉ cần một thoáng là học được!" "Không còn cách nào khác, ai bảo tiểu Tần đồng chí nhà chúng tôi còn trẻ chứ?" "Năng lực học tập mạnh." Khi nói đến hai câu cuối cùng, Vương Bàn Tử rõ ràng không còn tự tin nữa!

Dù sao hắn sống bao năm, cái lý do lấp liếm như vậy hắn cũng là lần đầu tiên nghe thấy!

Nếu đây đều là thật, vì trẻ nên năng lực học tập mạnh, nên có thể học được nhiều thứ đến vậy.

Đây tuyệt đối đã là "não bộ mạnh nhất" rồi!

Huống chi mỗi năng lực này đều phải mất mấy chục năm cũng chưa chắc học được! "Được rồi được rồi, hai vị đừng cãi nhau nữa." "Tiếp xúc với tiên sinh Tần lâu như vậy, tôi tin mọi người cũng biết, tiên sinh Tần chính là một người có thiên phú dị bẩm như vậy!" "Những thứ này người khác có thể nắm vững thực sự rất kỳ lạ." "Nhưng tiên sinh Tần thì quả thực không có vấn đề gì!" "Mọi người đừng quá xoắn xuýt về điểm này nữa!" "Đối với chúng ta điều quan trọng nhất vẫn là tiên sinh Tần có thể thuận lợi dẫn chúng ta rời khỏi nơi này!" "Hơn nữa, Tầm Long Tham Động này rất cần sự tập trung phải không?" "Hai vị cứ tranh cãi như vậy, lỡ đâu ảnh hưởng đến tiên sinh Tần, không khéo chúng ta và tiên sinh Tần đều gặp nguy hiểm." Trịnh Bách Vạn đứng ra nói với hai người.

Lời hắn nói quả thực có tác dụng.

Cả hai lập tức ngừng tranh cãi.

Đồng thời Trịnh Bách Vạn cũng liếc mắt ra hiệu cho thư ký.

Thư ký lập tức hiểu ý Trịnh Bách Vạn.

Mọi biểu hiện của Tần Dã quả thực quá nghịch thiên.

Về nguyên nhân thì tuyệt đối không thể đơn giản như lời hắn nói!

Trịnh Bách Vạn là một lão già lăn lộn giang hồ nhiều năm, tự nhiên hiểu rằng đối với người tài thì phải cố gắng chiêu mộ về bên mình.

Nhưng đối với người tài năng quá xuất chúng thì ngược lại phải tìm hiểu đối phương thật kỹ trước đã.

Mọi biểu hiện nghịch thiên của Tần Dã đều như thể chứng minh bối cảnh của hắn tuyệt đối không hề đơn giản.

Đối với loại người này, dù là muốn lôi kéo hay làm gì khác đều tuyệt đối không nên khinh suất hành động!

Còn ánh mắt Trịnh Bách Vạn vừa rồi ra hiệu cho thư ký chính là bảo cô tìm cơ hội thích hợp để điều tra xem Tần Dã rốt cuộc có bối cảnh thế nào.

Sau đó mới quyết định bước tiếp theo phải làm gì!

Lúc này trong lòng mỗi người đều có đủ loại suy nghĩ.

Kèm theo một tiếng động trong trẻo, suy nghĩ của mọi người cũng tạm thời dừng lại.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Tần Dã.

Đợi đến khi Tần Dã an nhiên vô sự rút tay ra.

Mọi người liền biết, Tần Dã lại một lần nữa vận dụng kỹ năng Tầm Long Tham Động khiến họ khó mà tin nổi để phá giải cơ quan.

Ngay sau đó lại là một tiếng vang trong trẻo.

Chương 700

Đáy đại đỉnh từ từ mở ra!

Mọi người lúc này mới thấy đại đỉnh hóa ra đã hoàn toàn nối liền với mặt đất!

Phía dưới đại đỉnh lúc này lại nối liền với một cái hang sâu không thấy đáy!

Mọi người chợt vỡ lẽ!

Nếu trước đó mọi người còn có chút tâm lý may mắn về một số chuyện, thì giờ đây một chút cũng không còn!

Những viên đan dược trong đại đỉnh quả nhiên đúng như họ dự đoán là do chủ nhân lăng mộ đặc biệt để lại đây để chuẩn bị cho những kẻ đột nhập như họ!

Lời Tần Dã nói trước đó rằng cái đại đỉnh này không thể đốt lửa được cũng đã được xác nhận.

Dù sao thì phía dưới đại đỉnh lại xuất hiện một cái động lớn như vậy!

Dù nói thế nào thì cái đại đỉnh này cũng không thể dùng được nữa!

Chỉ là đối với việc tiếp theo phải làm, mọi người lại có chút do dự.

Nơi này có thể là lối ra do chủ nhân lăng mộ để lại.

Mặc dù về kết quả thì đương nhiên họ phải xuống đó!

Nhưng vừa nghĩ đến bao nhiêu chiêu trò mà chủ nhân lăng mộ đã bày ra!

Đối với chuyện này họ thực sự lo lắng không thôi.

Lỡ đâu trong cái hố sâu này có cài đặt cơ quan gì đó, họ vừa xuống là sẽ lập tức kích hoạt thì sao? "Tiểu Tần đồng chí, cậu nói xuống dưới này có ổn không?" Vương Bàn Tử quay đầu hỏi Tần Dã.

Hiển nhiên tất cả mọi người đều biết họ chỉ có lựa chọn đi xuống.

Câu hỏi của Vương Bàn Tử đương nhiên là hỏi Tần Dã xem họ nên xuống bằng cách nào!

Đồng thời, Vương Bàn Tử còn dùng đèn pin chiếu xuống phía dưới, trong lòng nghĩ cách làm sao biết được tình hình bên dưới.

Điều đó ít nhiều cũng sẽ là gợi ý cho việc họ phải làm gì!

Kết quả là đèn pin của hắn vừa chiếu xuống, lập tức phát ra một tiếng kêu thảm thiết!

Mọi người nhanh chóng nhìn về phía Vương Bàn Tử, không đợi họ hỏi Vương Bàn Tử rốt cuộc đang kêu gì!

Thì thấy vô số sợi tóc bỗng chốc từ trong cái động lao ra!

Lúc này Vương Bàn Tử rốt cuộc đã nhìn thấy gì còn cần nói thêm sao?

Tất cả mọi người đều đồng loạt kinh hô.

Tóc xuất hiện vào lúc này!

Đằng sau rốt cuộc là thứ gì mọi người còn cần suy nghĩ nữa sao!

Quả nhiên, không đợi họ hoàn hồn!

Một con Cấm Bà liền mang theo vô số sợi tóc này từ dưới đất xông lên!

Mọi người lập tức hoàn toàn kinh hãi đứng chết trân tại chỗ!

Phải nói rằng, việc thiết lập cơ quan gì đó để đối phó với họ ở nơi này, điều này đương nhiên họ đã nghĩ tới ngay từ đầu!

Nhưng đây cũng tuyệt đối là thứ mà họ không muốn nhìn thấy nhất! "Đ*t mẹ!

Bàn gia đáng lẽ phải nghĩ ra chứ!

Cái thứ chết tiệt này lại luyện ra đan dược dưỡng Cấm Bà ở đây!

Vậy chắc chắn có người biến thành Cấm Bà rồi!

Thế những người biến thành Cấm Bà này có thể đi đâu được chứ!" Vương Bàn Tử lập tức chửi rủa, trực tiếp rút khẩu súng phun lửa trong tay ra! "Bây giờ nói cái này còn ý nghĩa gì nữa!" "Trước đối phó nó đã rồi tính!" "Chúng ta bây giờ ở trong cái đại đỉnh này!

Không gian hành động có hạn!" "Cấm Bà một khi bắt đầu sát lục, chúng ta căn bản không thoát được!" A Ninh la lên, lập tức bảo lính đánh thuê cấp dưới mau chóng dùng đuốc!

Người phía sau lập tức làm theo, liền muốn dùng đuốc ném về phía Cấm Bà!

Nhưng không ngờ!

Cấm Bà lại điều khiển tóc trực tiếp đánh rơi ngọn đuốc trong tay người đó xuống đất.

Mọi người lúc đó đều sững sờ! "Vãi!

Tình huống gì thế này!" "Thứ này không phải sợ lửa sao!" "Sao lại có thể như vậy!" Vương Bàn Tử lập tức kinh hô! "Là vì đan dược!

Nó không phải tự nhiên mà thành Cấm Bà!" "Cho nên vẫn còn giữ lại một số đặc tính của người!" Tần Dã nói. "Vậy bây giờ làm sao?

Lấy thêm vài cái đuốc nữa!" Vương Bàn Tử nói. "Chiêu này e rằng không ổn lắm!" "Hiện tại Cấm Bà tuy vẫn sợ lửa, nhưng muốn dễ dàng dùng lửa giải quyết nó thì không làm được!" "Trước tiên không nói trong khoảng thời gian đó nó có thể gây ra bao nhiêu tổn

thương cho chúng ta!" "Chúng ta bây giờ đang ở trong đỉnh!" "Quá nhiều đuốc thì oxy bên trong cũng sẽ bị đốt cạn!

Đến lúc đó chúng ta ở trong này cũng chỉ có đường chết!" Tần Dã nói. "Vậy làm sao bây giờ?" "Tổng không thể ở đây không làm gì chứ!" Vương Bàn Tử vỗ trán kêu lên.

Ngay lúc đó, Cấm Bà đã gầm thét mở một đợt tấn công về phía họ!

Môi trường tối tăm cộng thêm đợt tấn công điên cuồng của Cấm Bà!

Trong hoàn cảnh như vậy!

Những người có mặt lập tức loạn hết cả lên!

Mỗi người gần như theo bản năng bắn súng về phía Cấm Bà.

Nhưng trong tình huống thế này!

Những người có mặt ở đây làm sao mà nhắm trúng được?

Chưa kể những viên đạn này vốn dĩ cũng không thể gây ra quá nhiều sát thương cho Cấm Bà.

Nhiều viên đạn thậm chí còn bay sượt qua Cấm Bà mà trúng vào đại đỉnh!

Liên tục bật nảy trong đó, mặc dù Tần Dã và Trương Kỳ Lân đã cố gắng hết sức để chặn những viên đạn này bằng tốc độ của mình!

Nhưng vẫn có không ít viên đạn lạc làm bị thương chính người của họ! "Mọi người bình tĩnh một chút!" A Ninh lo lắng kêu gọi mọi người.

Nhưng cô biết tác dụng của tiếng kêu gọi này thực sự rất hạn chế!

Bây giờ mọi người cần là giải pháp!

Chỉ cần không có cách giải quyết tình cảnh khó khăn trước mắt, sự hoảng loạn của họ sẽ cứ tiếp diễn! "Dừng lại!

Tất cả mau dừng lại cho tôi!" Vương Bàn Tử kêu lên với mọi người. "Bây giờ không có cách nào!

Tình huống thế này trừ phi có phương pháp giải quyết!

Chương 701

Nếu không thì người ta chắc chắn sẽ theo bản năng mà làm vậy!" A Ninh cũng bất lực nói. "Nói nhảm!

Cho nên Bàn gia mới muốn các cậu mau dừng tay chứ!

Chẳng lẽ các cậu muốn bắn trúng tiểu Tần đồng chí sao!" Vương Bàn Tử kêu lên.

Lời của Vương Bàn Tử lập tức khiến mọi người hơi khựng lại, lúc này họ mới phát hiện đợt tấn công cuồng bạo trước đó của Cấm Bà dường như đã giảm bớt rất nhiều.

Mọi người dần dần dừng động tác của mình lại.

Lúc này mới thấy Tần Dã không biết từ lúc nào đã giao chiến với Cấm Bà.

Mặc dù tóc của Cấm Bà vẫn hung hãn như vậy.

Nhưng tốc độ của Tần Dã thực sự khiến người ta chấn động!

Mặc cho những sợi tóc kia có cuồn cuộn nhanh đến đâu.

Tần Dã vẫn liên tục xuyên qua giữa chúng!

Những sợi tóc này căn bản không thể gây tổn hại dù chỉ một chút!

Chỉ trong nháy mắt!

Tần Dã đã xuất hiện trước mặt Cấm Bà!

Tiếp đó là vài nhát đao đều giáng xuống người Cấm Bà!

Những cú chém mạnh mẽ trực tiếp khiến Cấm Bà phát ra liên tục những tiếng kêu thảm thiết.

Vốn muốn nhanh chóng kéo giãn khoảng cách với Tần Dã, nhưng

hoàn cảnh khó xử lại rơi vào Cấm Bà.

Trong cái đại đỉnh nhỏ hẹp này, không gian hành động của nó thực sự rất hạn chế.

Dù nó có né tránh thế nào, cũng chỉ trong tích tắc là sẽ bị Tần Dã đuổi kịp.

Nhìn Cấm Bà hung hăng trước đó giờ đây đã hoàn toàn rơi vào thế bị động.

Mọi người lúc này đã hoàn toàn ngây người ra, họ không hề nghi ngờ sự mạnh mẽ của Tần Dã, nhưng sau khi liên tục bị Cấm Bà làm khó.

Nhìn Tần Dã một mình áp đảo Cấm Bà như vậy.

Cậu nói muốn người ta không kinh ngạc cũng thực sự không làm được! "Thật là lợi hại, không biết đã thấy bao nhiêu lần rồi!" "Thân thủ của tiên sinh Tần thực sự rất khó mà không khiến người ta kinh ngạc!" A Ninh nuốt một ngụm nước bọt nói. "Nếu vừa nãy các cậu sớm dừng bắn thì!" "Tiểu Tần đồng chí đã sớm ép Cấm Bà gần như xong rồi!

Đâu cần tốn công sức lớn như vậy!" Vương Bàn Tử hừ lạnh một tiếng nói.

Lời nói này của Vương Bàn Tử lập tức khiến toàn bộ thành viên đoàn lính đánh thuê Dã Lang đều sững sờ.

Họ lập tức nghe ra ý trong lời nói của Vương Bàn Tử!

Tức là Tần Dã đã bắt đầu tấn công Cấm Bà ngay từ lúc nãy, khi họ còn đang bắn vào Cấm Bà!

Nói cách khác, trước đó Tần Dã vừa tránh né tóc của Cấm Bà, lại vừa tránh đạn của họ!

Hắn ta đã liên tục giao chiến với Cấm Bà trong quá trình đó, và còn dần dần áp chế nó!

Màn biểu diễn này của Tần Dã quả thực lại gây ra một cú sốc lớn cho tâm trí những người có mặt.

Trong quan niệm thế giới của họ!

Đạn súng đối với bất kỳ sinh vật hữu cơ nào cũng có sức sát thương tuyệt đối!

Đặc biệt khi đạn bay thành từng loạt, muốn sống sót căn bản là chuyện không thể!

Cái gọi là cao thủ mà họ từng chứng kiến trước đây, điều có thể làm được chỉ là lợi dụng địa hình phức tạp để hết sức xoay sở với họ.

Nhưng Tần Dã thì sao?

Ở nơi này không hề có chỗ ẩn nấp thừa thãi nào.

Tình hình lúc đó lại càng hỗn loạn không thôi!

Trong hoàn cảnh như vậy, có thể không bị đạn bắn chết đã là rất tốt rồi!

Tần Dã vậy mà còn phải vừa đối phó với những đợt tấn công từ Cấm Bà, đồng thời còn phải liên tục tránh những viên đạn đó!

Trước đây, họ căn bản không dám tưởng tượng có một ngày sẽ gặp phải tình cảnh như vậy! "Tiên sinh Tần thế này cũng quá nghịch thiên rồi!" "Tần ca uy vũ quá!" "Tần ca có phải là người không vậy?" "Tôi sống bao năm cũng là lần đầu tiên thấy người lợi hại đến vậy!" "Tôi cũng nghĩ giống cậu!

Bây giờ tôi cũng nghi ngờ sâu sắc Tần ca rốt cuộc có phải là người hay không!" "Trời ơi!

Hành động lần này của chúng ta đơn giản không phải để thám

hiểm ngôi mộ này." "Chúng ta chỉ là đến để chứng kiến Tần ca rốt cuộc đã hoàn thành các loại thao tác nghịch thiên như thế nào!" "Nghịch thiên!

Cái này đúng là quá nghịch thiên rồi!" "Tôi thực sự không dám tin!

Con Cấm Bà này hung hãn như vậy!

Phải vừa tránh công kích của nó!

Lại vừa tránh đạn của chúng ta!" "Dù cho vừa rồi Cấm Bà vẫn còn hao tâm tổn trí đối phó chúng ta đi chăng nữa!" "Nhưng chuyện này cũng quá không thể tin nổi rồi!" "Chuyện này các cậu ai có khả năng làm được không?" "Làm được cái rắm ấy!

Sao loại lời này có thể thốt ra từ miệng các cậu được!" "Nếu đạn thật sự dễ tránh đến vậy!

Vậy chúng ta còn cầm cái thứ này làm gì!

Đây chẳng phải là một cái gậy đốt lửa sao!" "Sao nào các vị!

Đều kinh ngạc đến mức không nói nên lời rồi chứ gì!" Vương Bàn Tử đứng một bên cười ha hả nói: "Tôi nói cho các cậu biết, đây chính là năng lực của tiểu Tần đồng chí nhà chúng tôi!

Cái thứ này các cậu không phục cũng không được!" "Các cậu cứ xem kịch vui đi!" "Xem tiểu Tần đồng chí nhà chúng tôi đối phó với Cấm Bà này như thế nào!" Mọi người vừa kính phục Tần Dã, lại vừa đồng loạt lườm Vương Bàn Tử một cái.

Sao nghe giọng điệu hắn bây giờ!

Cứ như thể người đang làm chuyện khó tin này là hắn vậy?

Rõ ràng tất cả mọi chuyện đều là Tần Dã làm mà!

Hắn nhảy ra làm trò gì chứ! "Xem kịch gì mà xem!" Bên này Vương Bàn Tử còn chưa hết vẻ kiêu ngạo!

Thì nghe Tần Dã trên đầu họ quát lên một tiếng gay gắt! "Tôi đang đối phó với con Cấm Bà này!

Các cậu còn không mau xuống!" Mọi người lập tức tỉnh táo lại!

Họ lúc này mới nhận ra mình thật sự đã hồ đồ rồi!

Vì rắc rối lớn nhất canh giữ ở đây đã bị Tần Dã "dẫn dụ" đi rồi!

Việc họ cần làm đương nhiên là nhanh chóng rời khỏi đây!

Nhưng chuyện này cũng không thể trách họ chỉ chuyên tâm ở lại xem kịch!

Thật sự là vì năng lực áp chế Cấm Bà của Tần Dã quá mạnh mẽ!

Đến mức họ hoàn toàn bỏ qua sự đáng sợ vốn có của Cấm Bà!

Một quái vật khiến người ta nghe danh đã mất mật!

Giờ đây lại khiến người ta quên đi sự hung hãn của nó!

Thậm chí khi đối mặt với nó, bỏ chạy cũng không phải là việc đầu tiên cần làm!

Chương 702

Chỉ có thể nói người đang đối phó với Cấm Bà lúc này rốt cuộc mạnh mẽ đến mức nào.

A Ninh một mặt cảm thán làm sao có người lại được trời ưu ái đến mức độ này.

Một mặt cũng vội vàng ra hiệu cho cấp dưới bắn một quả pháo hiệu xuống lối đi bên dưới!

Dù sao thì Cấm Bà canh giữ ở đây hiện tại đã bị dụ ra ngoài rồi.

Nhưng ai có thể đảm bảo bên dưới sẽ không còn nguy hiểm nào khác chứ!

Dù sao thì họ cũng đã biết, ở nơi này đương nhiên là nên cẩn thận một chút.

Kết quả là sau khi quả pháo hiệu này được bắn ra, tim mọi người lại thắt lại!

Vị trí hiện tại của họ cách đáy hang thực sự quá xa.

Từ lúc họ bắn pháo hiệu cho đến khi pháo hiệu hoàn toàn biến mất, họ vậy mà vẫn không thể nhìn rõ tình hình bên dưới.

Mặc dù ở mức độ lớn điều này là do bên dưới có một loại khí mù không biết là gì hình thành!

Nhưng khoảng cách như vậy vẫn khiến lòng người lạnh lẽo!

Đặc biệt là hiện tại Tần Dã đang dốc toàn lực đối phó Cấm Bà, mặc dù còn có Trương Kỳ Lân ở đó!

Nhưng sức chiến đấu của họ cũng chắc chắn bị ảnh hưởng ở một mức độ tương đối.

Tình trạng không rõ tình hình bên dưới như thế này!

Ai lại có dũng khí để đánh cược xem bên dưới sẽ có nguy hiểm gì chứ?

Chỉ là hiện tại họ không có quá nhiều cơ hội để chần chừ, dù sao thì bất kể họ lựa chọn thế nào, con đường cuối cùng họ phải đi cũng chỉ có một!

A Ninh nhanh chóng điều chỉnh trạng thái, ra hiệu cho cấp dưới bắt đầu chuẩn bị dây thừng.

Sau khi mọi thứ đã sẵn sàng, Trương Kỳ Lân là người đầu tiên theo dây thừng xuống phía dưới.

Tiếp đó là Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Trịnh Bách Vạn và thư ký của hắn theo sát phía sau, cách sắp xếp này một là để đảm bảo bên dưới có sẵn một lực chiến nhất định làm nền tảng.

Cho dù thực sự có nguy hiểm, ít nhất cũng không đến mức khiến Trịnh Bách Vạn, "ông chủ vàng" này cũng rơi vào đó!

Thứ hai là trong việc trộm mộ này!

Trong số họ, nếu nói đến chuyên nghiệp thì chắc chắn là Vương Bàn Tử và đồng bọn.

So với việc lính đánh thuê xuống trước rồi không biết nên làm gì.

Cách sắp xếp này suy cho cùng vẫn hợp lý hơn. "Ông Vương!

Tình hình dưới đó thế nào rồi!" Khi theo dây xuống được nửa đường, Trịnh Bách Vạn vẫn không yên tâm kêu lên với Vương Bàn Tử và những người đang tiếp tục xuống. "Tình hình không quá tốt!

Nhưng cũng không quá tệ!" "Tóm lại ông chủ Trịnh, khi các ông xuống thì cẩn thận một chút!" "Nếu có dẫm phải thứ gì thì đừng để

ý!" Lời nhắc nhở này của Vương Bàn Tử không nghi ngờ gì đã khiến Trịnh Bách Vạn giật mình.

Trong suốt hành trình cùng Vương Bàn Tử, hắn đương nhiên cũng đã nhận ra!

Vương Bàn Tử tuy là một người không mấy nghiêm túc!

Nhưng hắn tuyệt đối không phải là loại người không phân biệt được hoàn cảnh mà nói bậy bạ!

Hắn quả thực sẽ nắm bắt cơ hội để nói vài lời châm chọc, nhưng trong những lúc có nguy hiểm thực sự có thể xuất hiện thì hắn cũng tuyệt đối sẽ không làm loạn!

Trong quá trình tiếp tục đi xuống, Trịnh Bách Vạn cũng bắt đầu tự trấn an mình trong lòng.

Hắn nhắc nhở bản thân rằng vì Vương Bàn Tử và những người khác có thể an toàn đến được phía dưới.

Điều đó chứng tỏ bên dưới tuy cũng có tình huống nhất định, nhưng tuyệt đối không thể gọi là nguy hiểm.

Có thể toàn bộ cảnh tượng sẽ hơi "kích thích" một chút!

Chỉ cần mình chuẩn bị tâm lý đầy đủ!

Thì thực ra cũng không có vấn đề gì!

Nhưng khi Trịnh Bách Vạn thực sự đến được phía dưới, hắn mới nhận ra tất cả những công tác tư tưởng của mình đều vô nghĩa!

Nhìn thấy Trịnh Bách Vạn sắp đến đáy, Vương Bàn Tử cũng vội vàng tiến lên đỡ hắn.

Trước khi đỡ Trịnh Bách Vạn tiếp đất, Vương Bàn Tử còn nhắc nhở hắn: "Ông chủ Trịnh, tình hình dưới đây hơi bị 'kích thích' đó!" "Ông nhất định phải chuẩn bị tâm lý kỹ càng nha!" Trịnh Bách Vạn

gật đầu, vừa tiếp tục tự trấn an mình vừa tò mò xem cái tình hình mà Vương Bàn Tử nói rốt cuộc là gì.

Và ngay khoảnh khắc hắn tiếp đất!

Hắn đã hiểu ra!

Đúng như hắn nghĩ, tình hình dưới đây quả thực rất cần phải làm công tác tư tưởng!

Và lời của Vương Bàn Tử cũng không hề khoa trương chút nào!

Vừa tiếp đất, Trịnh Bách Vạn đã cảm thấy mình giẫm phải thứ gì đó.

Hồi tưởng lại mùi thịt thối rữa mà hắn không ngừng ngửi thấy khi đi xuống!

Trong lòng hắn đã hiểu ra chuyện dưới đây có thể là gì rồi!

Chỉ là kinh nghiệm về loại chuyện này cuối cùng vẫn hạn chế trí tưởng tượng của hắn!

Hắn nghĩ không sai!

Dưới đây quả thực có rất nhiều thi thể!

Chỉ là hắn đã đánh giá sai số lượng thi thể dưới đây!

Có thể nói không hề khoa trương chút nào!

Thi thể dày đặc dưới đây đã hoàn toàn che kín mọi không gian!

Nơi họ đang đứng lúc này, toàn bộ diện tích có thể nói là lớn hơn bất kỳ mộ thất nào họ từng thấy trước đó!

Và trong không gian rộng lớn này, thi thể gần như đã phủ kín mọi ngóc ngách!

Nhìn chúng chất đống lên nhau, mọi người thậm chí không dám nghĩ mình rốt cuộc đang đứng trên thi thể hay thực sự giẫm trên mặt

đất!

Trong cảnh tượng như vậy!

Bất kỳ công tác tư tưởng nào cũng đều vô nghĩa!

Dù Trịnh Bách Vạn cũng là người từng trải, gặp qua nhiều đại cảnh!

Nói về xác chết thì hắn cũng không xa lạ gì.

Nhưng quy mô thế này cuối cùng vẫn quá khoa trương!

Ngay cả bãi tha ma lớn nhất mà hắn biết cũng căn bản không thể so sánh được với nơi này dù chỉ một phần nhỏ!

Cú sốc từ cảnh tượng đó thậm chí khiến ngay cả người cấp sát thủ như thư ký đi theo hắn cũng cảm thấy một trận buồn nôn ngay khoảnh khắc tiếp đất! "Đây!

Đây rốt cuộc là chuyện gì!" "Đây là đâu vậy!" Trịnh Bách Vạn ôm ngực, cố gắng giữ bình tĩnh!

Các lính đánh thuê cũng lần lượt xuống phía dưới.

Và bất kể là ai, vào khoảnh khắc tiếp đất đều sẽ sững sờ tại chỗ vì cảnh tượng hùng vĩ trước mắt!

Điều này cũng không lạ, cho dù họ là những lính đánh thuê đã trải qua vô số nhiệm vụ, sớm đã quen với xác chết.

Cảnh tượng trước mắt này cũng căn bản không phải là thứ họ có thể chịu đựng được!

Chương 703

"Chúng ta đây là đến nơi nào rồi!" "Thật sự vẫn còn trong lăng mộ trước đó sao?" A Ninh bịt mũi nhíu mày nhìn cảnh tượng trên mặt đất! "Trùng hợp thật!

Vấn đề này Bàn gia cũng muốn biết đây!" "Đ*t mẹ!

Cái chỗ này thực sự quá quỷ dị rồi!" "Trong lăng mộ lại còn có một bãi tha ma loạn như vậy!" "Cái này đơn giản là đang đùa giỡn à!" Vương Bàn Tử chửi rủa: "Nếu nói ở phía trên không có chỗ nào có thể đẩy người xuống!" "Thì những người này e rằng cũng là thứ theo chôn cất rồi!" "Chôn cất?

Nhiều người như vậy?" "Cái này sao có thể chứ!" "Cho dù là hoàng đế thời cổ đại, khi hạ táng bố trí người chôn cất cũng không đến mức nhiều như vậy chứ!" A Ninh khó tin nói! "Cô hỏi tôi làm gì!

Cô phải hỏi những người bị chôn ở đây ấy chứ!" "Tôi còn muốn nói là cho dù hắn ta muốn bày ra quy mô lớn như vậy thì về lý mà nói cũng căn bản không thể thực hiện được!" "Cho dù tính cả đệ tử của hắn ta vào!

Rồi thêm tùy tùng mà hoàng đế sắp xếp!" "Số lượng người cũng tuyệt đối không thể đạt đến quy mô này!" Vương Bàn Tử vỗ trán, đầy vẻ khó hiểu về chuyện này!

Ngay khi mọi người đang suy nghĩ, họ nghe thấy một tiếng nổ lớn từ phía trên đầu.

Mọi người đồng loạt ngẩng đầu, liền thấy trong đại đỉnh đã là một vùng lửa sáng chói!

Kèm theo một tiếng gầm thét thê lương, một khối lửa liền rơi ra

từ trong đại đỉnh!

Tình huống thế này rốt cuộc là chuyện gì thực sự không cần đoán nhiều!

Với sự tin tưởng của họ đối với Tần Dã, họ khẳng định đây chính là Tần Dã đã thành công dùng đuốc đốt cháy Cấm Bà, sau đó khiến Cấm Bà rơi xuống!

Đợi đến khi Cấm Bà rơi vào giữa bãi thi thể rộng lớn này, mọi người cũng càng nhìn rõ hơn bãi thi thể ngổn ngang này!

Từ những đống xác cao thấp nhấp nhô đó!

Trong lòng mọi người đã hiểu ra!

Đến tận bây giờ, họ vẫn chưa hoàn toàn giẫm chân trên mặt đất!

Và quy mô của bãi thi thể này, hiển nhiên còn khoa trương hơn những gì họ tưởng tượng! "Ôi mẹ ơi!" "Xem ra chúng ta rốt cuộc vẫn đánh giá thấp chủ nhân lăng mộ này rồi!" "Quy mô thế này thì những vị hoàng đế kia cũng không xứng để so sánh đâu!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói.

Mọi người vốn đang dồn hết sự chú ý vào bãi thi thể đó.

Tiếp đó liền nghe thấy tiếng thứ gì đó rơi xuống đất.

Cảm xúc căng thẳng của mọi người lập tức vỡ òa!

Tất cả mọi người nhanh chóng giương súng quay người nhìn xung quanh!

Cho đến khi nhìn thấy Tần Dã mới cuối cùng thở phào nhẹ nhõm! "Tiểu Tần đồng chí!

Cậu cuối cùng cũng xuống rồi!" "Đ*t mẹ!

Cảnh tượng dưới này thực sự quá quỷ dị!" "Chủ nhân lăng mộ

này thực sự hơi quá hung tàn rồi đó!" "Không đúng!

Trước tiên không nói chuyện hung tàn!" "Tiểu Tần đồng chí!

Cậu nói chủ nhân lăng mộ này làm sao lại có nhiều thi thể đến vậy!" Vương Bàn Tử liên tục nói.

Tần Dã sau khi quan sát tình hình xung quanh thì nhíu mày mở miệng nói: "Muốn sở hữu nhiều thi thể như vậy thì cũng không phải chuyện gì khó.

Vì chủ nhân lăng mộ này đang luyện chế trường sinh bất lão dược.

Vậy hắn ta mãi không trở về, hoàng đế chắc chắn sẽ phái người đến chứ.

Những người ở đây có lẽ chính là thi thể của họ." Tần Dã nói. "Ý cậu là những người này đều là do hắn ta cố ý 'biến mất' sau đó hoàng đế phái đến!" Vương Bàn Tử nói: "Vậy người này cũng đủ tâm địa độc ác đấy chứ!" "Để không bị hoàng đế phát hiện âm mưu của mình!" "Đây hoàn toàn là cái kiểu cứ đến một người là giết một người rồi!" "Khi một người có tham niệm, để thực hiện tham niệm của mình, hắn ta nhất định sẽ làm ra bất cứ chuyện gì." Hạo Thiên Chân nhíu chặt mày nói: "Nếu quả thực như Tần Dã đã phân tích trước đó, ngay từ đầu chủ nhân lăng mộ đã lợi dụng hoàng đế để hoàn thành trường sinh bất lão dược của mình.

Vậy hắn ta chắc chắn biết bất kể đan dược có luyện thành hay không, mình sẽ phải đối mặt với cục diện gì!

Chuẩn bị tâm lý trước, cộng thêm bản thân có lòng tham, e rằng giết nhiều người như vậy đối với hắn ta còn là ít!

Chủ nhân lăng mộ này quả thực là một người cực kỳ tàn bạo.

Nhưng lời vừa nói có một điểm không đúng lắm." Tần Dã nói:

"Đối với việc giết nhiều người như vậy, hắn ta quả thực đã tự mình chuẩn bị tâm lý từ đầu rồi.

Nhưng hắn ta không phải là vì nghĩ đến kết quả luyện chế đan dược mà buộc mình phải thích nghi.

Mà là sau khi biết rõ sẽ có diễn biến như vậy, hắn ta thuận thế lợi dụng kết quả đó." Mọi người lập tức trầm mặc tại chỗ, theo phân tích của Tần Dã, trong đầu họ nghĩ đến một khả năng kinh khủng!

Họ hy vọng đây chỉ là do mình nghĩ quá nhiều.

Dù sao nếu thật sự là như vậy, thì mức độ âm mưu của người này thực sự quá đáng sợ!

Nhưng kết hợp lời Tần Dã, rồi xét đến đủ thứ chuyện đang xảy ra hiện tại.

Mọi người lại thực sự rất khó phủ nhận khả năng này! "Tiểu Tần đồng chí, cái đó, tôi hơi phân tích lời cậu một chút nhé!" "Ý cậu là chuyện này ngay từ đầu đã là một âm mưu hoàn chỉnh." "Từ khi hắn ta nhận được lệnh của hoàng đế luyện chế trường sinh bất lão dược!" "Đến việc xây dựng ngôi lăng mộ này, thậm chí là cái vạn nhân khanh (hố chôn vạn người) bây giờ!" "Tất cả mọi thứ này không có cái nào là ý định nảy sinh giữa chừng!

Tất cả đều đã được xác định rõ từ đầu?" Giọng nói của Vương Bàn Tử càng lúc càng nhỏ, thực sự mức độ khó tin của chuyện này khiến hắn rất khó giữ được vẻ tự tin như mọi khi.

Kết quả sự kinh ngạc đương nhiên của hắn lại đổi lấy ánh mắt khó hiểu của Tần Dã. "Lẽ nào lời tôi vừa nói có chỗ nào không rõ ràng sao?" Vương Bàn Tử lập tức vẫy tay lia lịa. "Không phải vậy!

Nên nói thế nào đây!

Chính là cậu nói quá rõ ràng rồi!

Nên huynh đệ tôi ngược lại lại mơ hồ hơn!" "Chủ nhân lăng mộ này có phải là lợi hại hơi quá rồi không!" "Từ khi quyết định thực hiện chuyện này, hắn ta đã bắt đầu tiến hành các loại mưu kế!" "Sau đó đã tính toán tất cả những việc mà sau này bất kể là hoàng đế hay những người khác sẽ làm!" "Tức là tất cả mọi chuyện trông có vẻ là hoàng đế hoặc những người khác căn cứ vào diễn biến tình hình mà đưa ra quyết định." "Nhưng về cơ bản, tất cả mọi việc này thực ra đều là họ bị hắn dắt mũi?" "Ôi trời ơi!

Người này cũng quá biến thái rồi!" Vương Bàn Tử không khỏi kinh hô một tiếng.

Những người khác có mặt lúc này cũng đều ở trạng thái kinh ngạc đến không nói nên lời.

Đặc biệt là Trịnh Bách Vạn, lúc này toàn thân hắn đã ướt đẫm mồ hôi lạnh!

Phải nói rằng Vương Bàn Tử và đoàn lính đánh thuê Dã Lang, tuy họ cũng có lúc cần dùng mưu lược.

Nhưng về cơ bản, phân loại của họ vẫn thuộc về nhân viên kỹ thuật.

Loại chuyện cần phải đấu trí với người khác thì có, nhưng phần lớn vẫn là một cuộc đấu "kiến chiêu sách chiêu" (tùy cơ ứng biến)!

Thế nhưng trong một đội ngũ, Trịnh Bách Vạn lại đóng vai trò là một người ra quyết sách và mưu lược!

Bất kể là đối với mục đích của mình, hay sự an toàn của đội ngũ, thậm chí là việc cân nhắc xem phải thủ tiêu ai trong đội.

Tất cả mọi chuyện hắn ta đều nhất định phải có một kế hoạch từ trước!

Cố gắng hết sức tính toán tất cả các khả năng đương nhiên cũng là

điều hắn cần làm.

Vì vậy hắn cũng càng rõ ràng chuyện mà chủ nhân lăng mộ này làm rốt cuộc khoa trương đến mức nào!

Kế hoạch là một quy phạm hành động ban đầu, là thứ được xác định dựa trên thực tế khách quan và một phần phán đoán chủ quan của mình.

Bởi vì mức độ phức tạp của nhân sự liên quan trong kế hoạch.

Cho nên trong quá trình kế hoạch được đẩy mạnh, việc thay đổi kế hoạch bất cứ lúc nào là điều nhất định sẽ xảy ra.

Và điều họ có thể làm là cố gắng tính toán nhiều khả năng nhất có thể, để kế hoạch hoàn hảo nhất có thể.

Từ đó tránh những rủi ro không cần thiết do việc buộc phải thay đổi kế hoạch trong quá trình thực hiện!

Thế nhưng theo lời Tần Dã, tất cả mọi chuyện này đều là kế hoạch mà chủ nhân lăng mộ này đã lập ra từ đầu!

Lẽ nào hoàng đế là một kẻ ngốc sao?

Lẽ nào bên cạnh hắn không có mưu sĩ nào cho hắn lời khuyên sao?

Chương 704

Đương nhiên là không thể.

Nhưng dù là vậy, tất cả những hành động họ làm đều nằm trong kế hoạch của chủ nhân lăng mộ.

Tất cả mọi thứ cuối cùng đều nhất định diễn ra theo kế hoạch hắn đã lập ra từ đầu!

Muốn làm được chuyện này, chỉ dựa vào mưu lược đơn thuần là hoàn toàn không đủ!

Điều đó cho thấy chủ nhân lăng mộ này, ngay từ khi bắt đầu lập kế hoạch này, đã bao hàm tất cả mọi tình huống trong kế hoạch.

Và còn dự đoán hoàn hảo hành vi của mỗi người!

Điều này giống như ngay từ đầu đã dùng một tấm lưới lớn để nhốt tất cả những người như cá trong ao này vào.

Trong cái lưới này họ có thể vùng vẫy theo bất kỳ cách nào!

Nhưng không gian hoạt động của họ chỉ có thể bị giới hạn trong đó.

Trong phạm vi này, họ có thể vùng vẫy dưới bất kỳ hình thức nào!

Nhưng tuyệt đối không thể thoát ra khỏi phạm vi này!

Muốn làm được chuyện này, ngoài việc cần có sự tính toán tinh vi, còn phải hiểu rõ mỗi người như lòng bàn tay.

Điều này đã không còn đơn giản là đọc suy nghĩ nữa!

Muốn làm được chuyện này, ít nhất Trịnh Bách Vạn trong lòng biết rõ, với năng lực của hắn thì không thể làm được, đồng thời hắn cũng tin rằng, trên thế giới này tuyệt đối không có mấy người có thể

làm được đến mức độ này. "Không ngờ trên thế giới này lại có kỳ nhân như vậy." "Điều này thực sự quá không thể tin nổi!" Trịnh Bách Vạn vừa chân thành kính phục đối phương, lại vừa từ sâu thẳm trong lòng cảm thấy lạnh sống lưng về người này.

Hắn rất may mắn khi mình không sinh ra cùng thời đại với đối phương.

Một kẻ đáng sợ như vậy, nếu mình thực sự gặp phải e rằng chỉ có bị đối phương chơi đùa đến chết mà thôi! "Quả thực rất đáng sợ!" "Hắn ta ngay từ đầu đã tính toán xem muốn luyện chế đan dược, cần có loại thế lực nào hỗ trợ." "Vật thí nghiệm trong quá trình luyện chế!" "Phải làm thế nào để hoàng đế chủ động phái người đến, bất kể là tiếp tục làm vật thí nghiệm, hay dùng để bổ sung cho cái vạn nhân khanh này làm vật tế phẩm." Tần Dã nói. "Vật tế phẩm?

Cậu nói những người ở đây mục đích ban đầu của hắn ta không chỉ dùng để đối phó với những kẻ đến gây rắc rối!" Vương Bàn Tử lại kinh hô một tiếng. "Đương nhiên không phải." "Nếu hắn ta chỉ muốn giết những người này, căn bản không cần tốn nhiều công sức như vậy, trên hòn đảo này sẽ không còn ai khác, hắn muốn giết ở đâu cũng được." "Thậm chí còn có thể cho hải hầu tử làm thức ăn nữa." Tần Dã nói: "Muốn trường sinh bất lão không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

Cho dù có được đan phương, muốn luyện chế ra còn cần một lượng lớn dược liệu.

Cho dù tất cả công tác chuẩn bị đều đã hoàn tất.

Nhưng đây dù sao cũng là chuyện nghịch thiên, vật tế phẩm đương nhiên cũng là thứ không thể thiếu.

Những người tùy tùng hắn mang theo lúc đầu đương nhiên không thể có quá nhiều.

Mà trong số những người đó còn phải tính đến không ít người dùng để thử đan dược.

Số lượng tế phẩm đương nhiên chỉ có ít hơn.

Nhưng may mắn là chuyện này hắn ta đương nhiên đã nghĩ đến từ sớm, những vật tế phẩm này đương nhiên chính là những người mà sau khi hắn hoàn thành việc luyện đan sẽ được hoàng đế phái đến tìm hắn." "Thế nhưng tiểu Tần đồng chí, làm sao hắn ta có thể xác định hoàng đế nhất định sẽ phái người đến chứ?" "Hoặc là cho dù có phái rồi, nếu chỉ sắp xếp một hai lần rồi không sắp xếp nữa thì sao?" "Vậy kế hoạch của hắn ta chẳng phải sẽ thất bại sao?" Vương Bàn Tử tò mò hỏi. "Một mặt là hắn ta đang đấu trí với đối phương về mặt tâm lý." "Còn mặt khác là hắn ta cần đánh cược xem đối phương có sắp xếp đợt người đầu tiên đến hay không." "Bởi vì trong cuộc đấu trí này, người đang đối đầu với hắn ta chính là Hoàng Thượng." Tần Dã nói. "Tiểu Tần đồng chí, cái này lại có ý gì vậy?" "Sao tôi cảm thấy mỗi chữ cậu nói tôi đều hiểu, nhưng ghép lại với nhau thì tôi lại hồ đồ ra?" Vương Bàn Tử gãi gáy khó hiểu nói. "Tôi nghĩ ý của Tần Dã có lẽ là tương tự như sự tôn nghiêm của kẻ bề trên." Hạo Thiên Chân suy nghĩ một lát rồi nói: "Sau khi biết chủ nhân lăng mộ này đã nghiên cứu ra trường sinh bất lão dược, hoàng đế sẽ có hai lựa chọn, hoặc là không để tâm, hoặc là phái người đến đoạt lấy.

Đương nhiên, vì chuyện này là do chủ nhân lăng mộ dẫn dắt hoàng đế làm.

Cho nên lựa chọn thứ nhất bản thân đã không thành lập.

Và một khi hoàng đế hành động, hắn ta cũng coi như đã rơi vào trong kế hoạch của chủ nhân lăng mộ!

Bởi vì chủ nhân lăng mộ đã sớm chuẩn bị vẹn toàn, đợt người đầu tiên hoàng đế phái ra chắc chắn sẽ phải bỏ mạng tại đây!

Mà đối với hoàng đế mà nói, đó chính là việc chủ nhân lăng mộ, với tư cách là thần tử và kẻ dưới, đã thành công phản bội hắn.

Đây là chuyện tuyệt đối không thể dung thứ.

Trước tiên không xét đến tổn thất sẽ gây ra, chỉ riêng việc bị mất mặt này thôi, sẽ không có bất kỳ hoàng đế nào có thể nuốt trôi cục tức.

Hắn nhất định sẽ lập tức sắp xếp đợt người thứ hai, và số lượng còn nhiều hơn nữa.

Còn về kết quả thì đương nhiên không cần nói nhiều.

Đến lúc này, hoàng đế chắc hẳn sẽ càng thêm 'nóng đầu' rồi.

Hắn sẽ phái ra nhiều người hơn, dù có phải san bằng hòn đảo này cũng không tiếc.

Cho dù các đại thần dưới quyền hắn cảm thấy không thể tiếp tục nữa cũng vô dụng!

Theo tình hình bình thường mà nói, hoàng đế lúc này sẽ không nghe lọt bất kỳ lời nào!

Không chừng, hắn thậm chí còn tự mình ngự giá thân chinh.

Toàn bộ quá trình nói chung là như vậy.

Đây quả thực là một cuộc đấu trí, nhưng vì đối phương là hoàng đế, nên điểm yếu của hắn ngược lại càng dễ bị nắm bắt.

Còn về cuối cùng thì đã để lại một cái hố tế phẩm vạn người như vậy." Tần Dã tổng kết.

Mọi người dùng đèn pin chiếu rọi xuống phía dưới, quả nhiên nhìn thấy trong số rất nhiều hài cốt đang nằm rải rác ở đây, thực sự có không ít hài cốt vẫn mặc giáp trụ.

Hiển nhiên đây chính là đội ngũ đã bị chủ nhân lăng mộ giăng bẫy, sau đó bị hoàng đế sắp xếp đến để "chết chóc" rồi. "Tâm tư của chủ nhân lăng mộ này quả thực là đủ kín kẽ!" "Từng bước từng bước, đúng là đã tính kế tất cả mọi người vào rồi!" "Tiểu Tần đồng chí, cậu đừng nói chứ, nếu vị hoàng đế lúc đó thực sự vì chuyện này mà phẫn nộ ngự giá thân chinh, thì hắn ta bây giờ có ở trong này không nhỉ." Phải nói rằng mạch não của Vương Bàn Tử vĩnh viễn vừa hợp lý lại vừa nằm ngoài dự đoán.

Hiện tại họ vẫn đang ở trong lăng mộ này, nói về nguy hiểm thì đương nhiên vẫn còn xa mới kết thúc.

Kết quả là tên này vậy mà đã bắt đầu tò mò những thứ này rồi. "Vấn đề này chắc là cần cậu xuống dưới gặp chủ nhân lăng mộ rồi hỏi trực tiếp thôi." Tần Dã trêu chọc nói. "Tiểu Tần đồng chí, cậu đừng dùng những lời này để dọa Bàn gia." "Bản lĩnh của Bàn gia tuy quả thực không bằng cậu, nhưng dù sao cũng là một lão giang hồ rồi!" "Tôi thì cũng muốn trực tiếp đi hỏi hắn ta!" "Nhưng chúng ta bây giờ ngay cả bức họa của chủ nhân lăng mộ còn chưa thấy!" "Tổng không thể cùng hắn ta làm cái gì 'tâm linh cảm ứng' chứ?" "Nếu thật sự nói bây giờ, chúng ta e rằng chỉ có thể hỏi những kẻ đang nằm ở đây thôi!" "Nếu may mắn, không chừng có ai đó đi cùng hoàng đế, tự nhiên sẽ biết." Vương Bàn Tử đứng một bên ha ha cười nói. "Bàn Tử, cậu rốt cuộc đã sống sót bao nhiêu năm trong lăng mộ này bằng cách nào vậy?" A Ninh đầy vẻ nghi ngờ nhìn Vương Bàn Tử. "Đội trưởng A Ninh, tuy nói chúng ta đã cùng nhau trải qua vài lần sinh tử, nếu kết bạn cũng không phải không được." "Nhưng lời cô nói có hơi quá đáng rồi đó!" Vương Bàn Tử không vui nói. "Trong lăng mộ có những điều cấm kỵ, chuyện này ngay cả chúng tôi cũng biết, cậu lại không biết sao?" A Ninh lạnh lùng nói. "Cấm kỵ thì chúng tôi hiểu, nhưng cũng không phải cái gì cũng phải sợ!

Quỷ sợ ác nhân!

Nếu cô cứ đối với những thứ trong mộ này lúc nào cũng sợ đông sợ tây!

Thì cô sẽ thực sự không biết mình sẽ gặp phải thứ gì đâu!

Nhưng ngược lại nếu cô gan dạ một chút, những con quỷ này không chừng còn tránh xa cô ra.

Cô không phải hỏi Bàn gia làm sao mà sống sót được đến bây giờ sao!

Chính là nhờ cái thân chính khí này!" Vương Bàn Tử nói đầy kiêu ngạo.

Vừa bước một bước, hắn liền đâm sầm vào người một người phía trước.

Cú đâm này không gây ra tổn thương gì cho Vương Bàn Tử.

Nhưng cái hình tượng vừa rồi lại bị phá hỏng mất rồi!

Chuyện mất mặt thế này Vương Bàn Tử sao có thể chấp nhận được! "Tôi nói này anh bạn là ai vậy!

Người ta đang thể hiện thì đừng có quấy rầy, đạo lý đơn giản như vậy lẽ nào cậu không hiểu sao!" Vương Bàn Tử lập tức không vui nói.

Chương 705

Kết quả vừa nhìn, hồn vía hắn đã bay mất một nửa!

Lúc này đứng chắn trước mặt hắn quả thực là một người!

Nhưng cũng là một người xương xẩu chỉ còn lại bộ xương khô, khoác trên mình bộ giáp trụ!

Trước đó Vương Bàn Tử không để ý lắm, nhưng giờ ở khoảng cách gần như vậy, hắn lập tức ngửi thấy mùi hôi thối nồng nặc từ đối phương bốc ra! "Yêu nghiệt phương nào!" Vương Bàn Tử lập tức hét lớn một tiếng, vừa lùi lại một bước, vừa giương khẩu súng phun lửa bắn một phát vào bộ xương khô trước mặt!

Viên đạn nổ tung ở cự ly gần như bằng không trúng vào người đối phương.

Xương cốt của kẻ kia lập tức bị đánh nát vụn.

Thân thể trực tiếp bị nổ tan tành. "Hù Bàn gia một phen, cậu nói cậu chết rồi thì nằm yên đi chứ!

Cứ đứng dậy làm gì!

Bây giờ ngay cả toàn thây cũng không còn thì đừng trách Bàn gia nha!" Vương Bàn Tử thở phào nói.

Các thành viên lính đánh thuê đều bịt miệng cười trộm một bên, loại chuyện vừa mới thể hiện vẻ oai phong đã bị "vả mặt" thế này, họ là thích xem nhất. "Bàn Tử, tôi thật không biết nên nói cậu thế nào." Tần Dã đột nhiên sắc mặt ngưng trọng nhìn xung quanh, trầm giọng nói với Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử đương nhiên cũng hơi ngượng ngùng, vội vàng giải thích: "Tiểu Tần đồng chí, cái này cậu cũng không thể trách tôi

được!" "Cậu nói muốn dũng khí, Bàn gia chắc chắn không thiếu dũng khí!" "Tôi nói không phải cái này!" "Là cái miệng của cậu, đúng là 'khai quang' rồi!" Lời Tần Dã nói khiến Vương Bàn Tử vẫn còn ngơ ngác, mình vừa nói gì nữa sao?

Sao lại 'khai quang' rồi?

Ngay khi Vương Bàn Tử đang suy nghĩ, xung quanh đột nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân.

Lòng Vương Bàn Tử trầm xuống, nhanh chóng rút súng phun lửa ra, lại một lần nữa quay về hướng tiếng bước chân truyền đến!

Hắn kinh ngạc nhìn thấy một binh sĩ chưa hoàn toàn mục nát lúc này đang từ từ tiến về phía họ!

Lúc này, tất cả mọi người có mặt đều trở nên căng thẳng.

Họ vội vàng quay nhìn xung quanh, lúc này mới phát hiện, xung quanh đã lần lượt có vài bộ xương khô đang tiến về phía họ.

Ngay cả bây giờ, vẫn còn rất nhiều bộ xương đang từ từ bò dậy!

Còn cái xương vừa bị Vương Bàn Tử bắn nát, lúc này cũng đang bò lổm ngổm trên mặt đất tiến lại gần họ! "Vãi chưởng!

Mấy thứ này rốt cuộc là sao!

Chúng không phải chết rồi sao!" "Sao lại còn có thể như vậy!" "Chết tiệt!

Mấy thứ này rốt cuộc là sao chứ!" "Chúng ta vừa mới giải quyết Cấm Bà!

Sao lại xuất hiện thêm mấy thứ này!" "Chúng bây giờ rốt cuộc là sống hay chết!" "Hay là cương thi hay gì đó!" "Bây giờ không quản được mấy thứ đó nữa, bắn!

Mau bắn!

Trước khi tìm thấy lối ra tuyệt đối đừng ngừng bắn!" "Tuyệt đối không được để mấy thứ này đến gần chúng ta!" Các thành viên đoàn lính đánh thuê Dã Lang vừa hoảng loạn gào thét, vừa liên tục điên cuồng bắn vào những bộ xương khô đang tiến đến trước mặt!

Lúc này họ đã không còn quan tâm việc bắn có xảy ra bất kỳ bất ngờ nào nữa!

Điều họ có thể làm là dốc hết sức ngăn chặn những thứ chết tiệt này đến gần họ! "Bàn Tử, cậu đúng là đồ 'quạ đen'!" "Cậu không phải muốn hỏi bọn chúng sao!

Bây giờ bọn chúng đã dậy rồi!" "Cậu có thể hỏi bọn chúng hoàng đế có ở đây không!" A Ninh cũng không vui kêu lên. "Đ*t mẹ!

Các cậu đừng đổ hết mọi chuyện lên đầu Bàn gia chứ!" "Chuyện này liên quan quái gì đến Bàn gia!" "Hỏi bọn chúng!

Cô sao không hỏi!

Cô nhìn xem bọn chúng bây giờ ra cái dạng gì, có giống như có thể mở miệng nói chuyện được không!" Vương Bàn Tử cũng bất lực kêu lên.

Hắn làm sao mà biết vừa nãy mình chỉ tùy tiện nói một câu, vậy mà lại thật sự gọi mấy thứ này dậy rồi.

Thực ra trong lòng mọi người cũng hiểu chuyện này về cơ bản quả thực không thể đổ lỗi cho Vương Bàn Tử.

Dù sao nếu quả thật chỉ cần Vương Bàn Tử tùy tiện nói một hai câu là có thể phát huy tác dụng lớn đến vậy, thì năng lực của Vương Bàn Tử hơi bị quá đáng rồi!

Đây rõ ràng là 'ngôn xuất pháp tắc' (lời nói thành luật) mà!

Sau này nếu thực sự gặp nguy hiểm gì thì mọi người cũng không

cần lo lắng nữa.

Chỉ cần để Vương Bàn Tử nói thêm vài câu là được rồi!

Chỉ là hiện tại đang lâm vào cục diện phức tạp như vậy!

Mọi người cũng căn bản không biết mình bây giờ rốt cuộc nên làm gì! "Tiểu Tần đồng chí!

Chuyện này rốt cuộc là sao chứ!" "Mấy thứ này không phải vốn dĩ đều đang nằm yên trên mặt đất sao!" "Sao lại đột nhiên đồng loạt bò dậy hết thế này!" Vương Bàn Tử cũng lo lắng kêu lên. "Vẫn là đã đánh giá thấp chủ nhân lăng mộ này rồi!" Tần Dã siết chặt nắm đấm, bực tức nói. "Tiên sinh Tần, chuyện này rốt cuộc là sao vậy!" "Mấy thứ này vừa nãy rõ ràng đều chưa dậy!

Sao lại đột nhiên đồng loạt bò dậy hết rồi!" A Ninh lúc này cũng lo lắng không thôi!

Rắc rối mà họ đang gặp phải ít nhất với thực lực của họ cũng có thể đối phó được một chút.

Nhưng điều họ có thể làm được cũng chỉ ở mức đối phó thôi!

Đạn của họ tuy có thể làm bị thương những bộ xương khô này, nhưng mức độ làm được cũng chỉ là làm bị thương.

Những thứ này đơn giản như có thân thể bất tử vậy!

Bất kể họ bắn thế nào cũng không có cách nào phá hủy chúng hoàn toàn!

Tình huống thế này đặt vào bất kỳ ai cũng không thể không hoảng loạn! "Đây là một loại gọi là Nhân Khôi!" "Chúng là thứ được chủ nhân lăng mộ luyện hóa sau khi thi triển một số thủ đoạn khi đối mặt với cái chết!" "Nói một cách dễ hiểu, hiện tại chúng chỉ là một đám khôi lỗi được luyện hóa ra!" "Để hoàn thành mệnh lệnh cuối cùng

nhận được khi còn sống!" "Mà mệnh lệnh này không liên quan gì đến ý chí của bản thân chúng!" "Chỉ xem mệnh lệnh mà người tạo ra chúng ban ra là gì!" "Và trong thời bình chúng chỉ là một đám người chết!" "Nhưng sau khi cảm nhận được một lượng lớn dương khí xung quanh thì sẽ hóa thành khôi lỗi một bàn!" Tần Dã giải thích: "Nhìn tình hình của chúng thì mệnh lệnh mà chúng nhận được trong quá trình luyện hóa có lẽ chính là phải canh giữ lăng mộ này.

Mà chúng ta là kẻ xâm nhập, lại có nhiều người cung cấp dương khí cho chúng.

Kết quả cuối cùng đương nhiên là những thứ này, với tư cách là Nhân Khôi, đã đứng dậy tấn công chúng ta!

Như vậy thì mọi chuyện đều có thể giải thích được rồi!

Vì sao chủ nhân lăng mộ lại ngay từ đầu đã giăng kế đối với họ, lợi dụng tâm lý không cho phép người khác chống đối của hoàng đế, khiến hoàng đế phái họ đến rồi giết chết tất cả!

Chỉ đơn thuần để diệt khẩu thực sự không cần tốn nhiều công sức như vậy.

Bây giờ cuối cùng cũng đã biết." Ngay khi Tần Dã đang giải thích, liền thấy mấy con Nhân Khôi lao về phía Tần Dã.

Phản ứng của Tần Dã cũng cực nhanh, lưỡi đao trong tay nhanh chóng vung lên, trực tiếp chém nát tất cả mấy con Nhân Khôi đang lao tới.

Nhìn Tần Dã điềm nhiên như vậy, cứ như thể những con Nhân Khôi khiến họ chỉ nhìn thôi đã thấy lạnh sống lưng cũng chẳng qua chỉ có thế mà thôi! "Tiểu Tần đồng chí, vậy bây giờ chúng ta phải làm sao đây!" "Những con Nhân Khôi này tuy không có sức tấn công gì!" "Nhưng số lượng liên tiếp không ngừng như vậy cũng rất phiền

phức!" "Nếu cứ dây dưa thế này!" "Không khéo còn chưa kịp tìm ra chủ nhân lăng mộ này là ai!" "Chúng ta đã phải 'nghỉ hưu' hết rồi!" Vương Bàn Tử rõ ràng cảm thấy áp lực, vội vàng kêu lên. "Chuyện này tôi đương nhiên biết, cậu không phát hiện tôi đang tìm lối ra sao?" Tần Dã nói.

Và câu trả lời của hắn thực sự khiến Vương Bàn Tử có một khoảnh khắc sững sờ.

Nhưng Nhân Khôi đã lợi dụng khoảng trống đó mà gào thét lao đến trước mặt hắn!

Dù trong lòng có bao nhiêu nghi ngờ, Vương Bàn Tử vẫn theo lý trí điều chỉnh trạng thái, chĩa súng vào những con Nhân Khôi này!

Dù sao nếu ngay cả mạng cũng không còn, thì có bao nhiêu sự tò mò cũng đều vô nghĩa!

Chương 706

Nhưng trong lòng hắn vẫn kinh ngạc không thôi!

Hắn đơn giản không dám tưởng tượng, họ đối mặt với những con Nhân Khôi này đã hoàn toàn không có sức chống đỡ!

Tần Dã vậy mà lại có thể vừa dễ dàng đối phó với những con Nhân Khôi này, lại vừa có thể đi tìm lối ra!

Chuyện này thực sự quá khó tưởng tượng!

May mắn là trong tình huống đã thiết lập những Nhân Khôi này, chủ nhân lăng mộ cũng không còn thiết lập thêm bất kỳ cơ quan nào khác để che giấu lối ra!

Rất nhanh Tần Dã đã xác định được một hướng.

Ngay sau đó hắn dậm chân một cái, một bước nhảy vọt đã lao về phía đó.

Giữa đường vô số Nhân Khôi đều lao về phía Tần Dã.

Nhưng trước mặt Tần Dã, những Nhân Khôi này dù có số lượng bao nhiêu cũng căn bản không có bất kỳ ý nghĩa nào!

Chỉ thấy Hắc Kim Cổ Đao trong tay Tần Dã không ngừng vung lên, trong trận chém giết như vậy tất cả Nhân Khôi đều lập tức bị phá hủy đổ rạp xuống đất.

Mặc dù chúng vẫn đang dốc toàn lực tiến gần Tần Dã.

Nhưng ngay cả khi chúng còn tương đối nguyên vẹn cũng không có cách nào gây tổn hại gì cho Tần Dã.

Hiện tại chúng đã tàn tạ không chịu nổi đương nhiên là ngay cả việc cản trở bước chân Tần Dã một chút cũng không làm được!

Chỉ trong nháy mắt, Tần Dã đã vượt qua tất cả Nhân Khôi, lao đến vị trí cánh cửa đá. "Nhanh lên!

Tiểu Tần đồng chí đã tìm thấy lối ra rồi!" "Mau chóng qua đây!" Vương Bàn Tử thấy vậy lập tức kêu lên với mọi người.

Những người có mặt ở đó đâu dám chần chừ gì!

Đều vội vàng lao đến với tốc độ nhanh nhất!

Phải nói, chất lượng của đội lính đánh thuê Lang Hoang thực sự rất tốt!

Dù trong tình thế hiểm ác như vậy, dưới sự chỉ huy của A Ninh, họ vẫn giữ được trật tự, liên tục thay đổi vị trí, phối hợp ăn ý với nhau.

Đồng thời, họ cũng đã lao tới vị trí cánh cửa đá trong thời gian ngắn nhất!

Đến khi mọi người quay đầu lại lần nữa, tất cả nhân khôi đều đã tiến đến gần họ.

Ngay cả những nhân khôi đã bị họ đánh đến chỉ còn một cánh tay, thì lúc này cánh tay tàn khuyết ấy vẫn không ngừng di chuyển về phía họ.

Phải nói, những nhân khôi này về sức mạnh thuần túy thực sự không gây ra mối đe dọa nào đáng kể đối với họ!

Nhưng việc chúng cứ liên tục xuất hiện thực sự rất phiền phức!

Hơn nữa, khi chúng đến gần, cái cảm giác quỷ dị kia còn không ngừng được cường hóa!

Đối mặt với cảnh tượng này, ngay cả họ cũng không thể chịu đựng nổi nữa!

“Nhanh!

Nhanh mở cửa!" A Ninh lập tức ra lệnh cho cấp dưới!

Mọi người không dám chần chừ, lập tức tiến lên thử đẩy cửa.

"Mọi người cẩn thận một chút!

Cánh cửa đá này không có cơ quan gì cả!" "Tình huống này không đúng!

Nếu nơi này rất quan trọng, không lý nào trên cánh cửa đá lại không có chút thủ đoạn nào!

Nếu không quan trọng, thì căn bản không cần thiết phải đặt nhiều nhân khôi như vậy ở đây!" Tần Dã nhắc nhở mọi người.

"Có lẽ chủ nhân lăng mộ quá tự tin thì sao?" "Nói đùa à!

Đây là những nhân khôi đó!

Cậu cứ nói chúng ta đã dùng hết những vũ khí nóng này rồi, một lúc cũng chẳng làm gì được bọn nhân khôi này!

Nếu là đặt vào thời xưa, e rằng căn bản chẳng có ai ứng phó nổi đâu!

Một đội quân vô địch như vậy, tự tin rằng chúng ta không có khả năng sống sót mở cửa cũng là chuyện bình thường mà!" Vương Bàn Tử nói.

"Cậu nghĩ một người cẩn thận như vậy có khả năng làm thế không?" Tần Dã có chút bất lực nói.

"Về lý thuyết thì đúng là không, nhưng bất kể là ai cũng chắc chắn sẽ tự hào về thành quả sáng tạo của mình mà!

Ngay cả những nhân vật lớn này cũng không ngoại lệ đâu!" Vương Bàn Tử giải thích.

Tần Dã cũng không tiếp tục tranh luận với Vương Bàn Tử, dù sao

thì việc đó thực sự không cần thiết!

Điều họ cần làm bây giờ là mở cánh cửa này ra, rồi nhanh chóng rời khỏi nơi đây!

Ý chí cầu sinh mạnh mẽ khiến mọi người không tốn bao công sức đã thuận lợi đẩy được cánh cửa đá ra.

Ngay khi mọi người định tiếp tục tiến lên, Tần Dã đột nhiên nhảy vào giữa hai người, nắm lấy cổ áo họ rồi ném sang trái và phải!

Mọi người đều ngẩn ra nghi hoặc.

Dù bây giờ họ tuyệt đối tin tưởng Tần Dã, nhưng không thể phủ nhận việc Tần Dã đột nhiên làm ra hành động này, bất kể là ai cũng sẽ cảm thấy khó mà hiểu được phải không!

Thế nhưng thực tế rất nhanh đã cho họ câu trả lời, không đợi họ hoàn toàn hoàn hồn.

Họ đã thấy một cây trường thương đâm thẳng ra!

Chính là trong khoảnh khắc Tần Dã vừa ném hai người sang hai bên, cây trường thương đã lao đến trước mặt Tần Dã!

Tần Dã nhanh chóng giơ tay mạnh mẽ nắm lấy, lúc này mới giữ chặt được cây trường mâu đâm ra.

Mà sức mạnh của cây trường mâu này rõ ràng không chỉ có vậy!

Lực xung kích mạnh mẽ lập tức đẩy Tần Dã lùi liền mấy bước mới đứng vững được.

Mọi người chỉ ngây người trong thoáng chốc, đã phát hiện ra lúc này trước mặt Tần Dã cũng là một bộ xương khô với thân thể đã thối rữa, giống như những binh sĩ khác.

Chỉ có điều, sức mạnh của nhân khôi này rõ ràng mạnh hơn rất nhiều so với những cái khác!

Ngay cả Tần Dã cũng phải tốn một phen công sức mới đỡ được nó.

Sau một hồi giằng co ngắn ngủi giữa hai bên, nhân khôi đối diện hắn đạp mạnh chân xuống đất, dồn sức.

Cả cây trường thương run lên trong nháy mắt, sức mạnh sản sinh ra trực tiếp làm bật tay Tần Dã.

Sau đó nó lại nhanh chóng biến chiêu, lần nữa lao về phía Tần Dã!

Chỉ với một lần giao phong đơn giản như vậy, mọi người đã nhận ra nhân khôi trước mắt này không hề đơn giản!

"Trời ạ!

Sức chiến đấu của nhân khôi này ít nhất cũng phải là cấp bậc tướng quân!" Vương Bàn Tử kích động hét lên.

"Hơn nữa nó không giống với những nhân khôi trước đó!

Những nhân khôi binh sĩ kia tuy có thể cử động, nhưng cùng lắm cũng chỉ là những cương thi di chuyển chậm chạp mà thôi!

Nhân khôi này tốc độ thực sự quá nhanh, nếu không phải do vẻ ngoài của nó bây giờ, thì chẳng khác gì người sống cả." A Ninh nhíu chặt mày nói.

Trong lúc hai người nói chuyện, nhân khôi đã lần nữa xông về phía Tần Dã.

Vừa đến gần, nó nhanh chóng đâm một thương thẳng vào yết hầu Tần Dã.

Mặc dù đây chỉ là một đòn đâm thẳng cơ bản nhất, nhưng tốc độ lại nhanh đến kinh người!

Những người có mặt tại đó, sau khi tự đặt mình vào tình huống ấy, đều khẳng định rằng nếu là họ thì tuyệt đối không thể đỡ được

đòn tấn công này từ nhân khôi!

Nhưng nhìn Tần Dã thì sao?

Chương 707

Thấy đòn đâm đã đến gần, Tần Dã nhanh chóng lùi lại, sau đó không đợi nhân khôi thu chiêu, lập tức vung khảm đao va chạm với trường thương của nó.

Hắn trực tiếp dùng man lực đẩy bật đòn tấn công này, sau đó không đợi nhân khôi kịp điều chỉnh, Tần Dã hạ đất rồi lại giáng một cú đá mạnh vào người nhân khôi.

Kẻ sau lập tức bị đá lùi lại.

Tuy nhiên, nhân khôi này rõ ràng ngoài thân thủ ra, độ cứng rắn cũng mạnh hơn những nhân khôi khác rất nhiều!

Cú đá này vậy mà không làm nó tan tác.

Ngược lại, trong lúc lùi lại, nó còn mượn đà xoay tròn một cái!

Rồi lại mượn thế chém ngang về phía Tần Dã!

So với việc Tần Dã trước đó đã nắm bắt hoàn hảo khoảnh khắc nhân khôi thu chiêu để tấn công, thì lúc này nhân khôi cũng không hề thua kém trong việc kiểm soát thời cơ!

Trong lòng mọi người có mặt đều không khỏi giật mình, họ có thể khẳng định, nếu bây giờ thay đổi là họ, đây lại là một đòn tấn công chí mạng.

Nhưng nhìn Tần Dã thì sao?

Thấy trường thương xoay chuyển đã đến gần, lúc này tuy hắn không thể thu chiêu, nhưng lại nhanh chóng hạ thấp người xuống!

Cứ thế để trường thương lướt qua đỉnh đầu mình.

“Vãi chưởng!

Tiểu Tần đồng chí thân thủ đỉnh cao vậy sao!" Cú này quả thực khiến Vương Bàn Tử nhìn ngây người!

Họ đều có thể thấy rõ, đòn tấn công trước đó của nhân khôi đúng là đã nắm bắt được thời cơ hoàn hảo khi Tần Dã không kịp thu chiêu!

Mà Tần Dã tự bản thân cũng rất rõ điều này, nên hắn dứt khoát bỏ qua việc thu chiêu!

Giống như nhân khôi trước đó mượn thế xoay tròn, cách làm của Tần Dã cũng là mượn thế hạ thấp người!

Trong tình huống căn bản không có hao tổn thừa thãi, hắn đã hoàn hảo tránh được đòn tấn công này!

"Đây đã không còn đơn thuần là vấn đề về thân thủ nữa rồi!" "Kỹ xảo chiến đấu có biết bao nhiêu đi chăng nữa, nếu không thể thi triển ra trong thực chiến thì đều là vô dụng!

Mà muốn vận dụng kỹ xảo chiến đấu một cách linh hoạt trong thực chiến, thì nhất định phải trải qua vô số trận chiến thực tế!

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc như vậy mà nhanh chóng đưa ra phản ứng, thì đây đã không thể là hành động có suy nghĩ nữa rồi!

Mà tốc độ ứng phó gần như bản năng này thì những trận sinh tử chiến đã trải qua căn bản không phải người thường có thể tưởng tượng được!

Nhưng Tần tiên sinh tuổi còn trẻ như vậy, làm sao lại có thể trải qua nhiều trận chiến đến thế chứ?" A Ninh nhíu chặt mày.

Lúc này cô chỉ cảm thấy bí mật trên người Tần Dã thực sự quá nhiều.

Điều này quả thực đã không thể dùng từ 'không thể ngờ tới' để hình dung được nữa rồi!

“Mẹ kiếp!

Cái thứ này tính là gì chứ!

Đúng là khó nhằn vãi!” Vương Bàn Tử nhấc súng shotgun lên, vốn định giúp Tần Dã một tay!

Nhưng tiếc là hành động so tài của hai cao thủ này thực sự quá nhanh.

Giữa công và thủ, vị trí không ngừng thay đổi, không có lúc nào là cố định!

Cho dù tài thiện xạ của Vương Bàn Tử có chuẩn đến đâu, lúc này cũng không dám nổ súng bừa!

“Chết tiệt!

Nếu tùy tiện nổ súng rất dễ bắn trúng Tiểu Tần đồng chí!

Như vậy căn bản không giúp được Tiểu Tần đồng chí gì cả!” “Chủ nhân lăng mộ này đáng chết thật!” “Tạo ra nhiều nhân khôi chưa đủ sao!

Còn muốn tạo ra một cái lợi hại như vậy!

Rốt cuộc hắn thiếu cảm giác an toàn đến mức nào chứ!” Tiếng mắng của Vương Bàn Tử lập tức khiến lòng mọi người giật thót một cái.

Họ chợt nhận ra, từ khi nhân khôi lợi hại này xuất hiện, sự chú ý của họ đã rất tự nhiên bị thứ này hấp dẫn!

Thậm chí hoàn toàn lãng quên rằng việc nhân khôi nguy hiểm này xuất hiện và việc họ thoát khỏi nguy hiểm căn bản là hai chuyện khác nhau!

Đến khi người đầu tiên cảm nhận được có thứ gì đó đến gần và nhanh chóng quay đầu lại.

Một nhân khôi đã đứng ngay trước mặt hắn.

Hai người gần như mặt đối mặt, mùi hôi thối ghê tởm từ nhân khôi trực tiếp xộc vào mũi người đó.

Kèm theo một tiếng hét chói tai, tất cả mọi người có mặt đều hoảng loạn.

Mỗi người đều hoàn toàn vô thức giơ súng bóp cò!

Vô số viên đạn xả ra, đám nhân khôi đang từng bước tiến đến lập tức bị bắn tứ phân ngũ liệt.

Chỉ có thể nói, những nhân khôi này tuy đáng sợ, nhưng may mà không đến mức đao thương bất nhập.

Dù không thể trực tiếp tiêu diệt chúng, nhưng ít nhất cũng có thể khiến chúng tạm thời không dễ dàng gây rắc rối nữa!

"Không được!

Chúng ta không thể tiếp tục ở lại đây nữa!

Phải rút vào trong!" A Ninh gấp gáp hét lên.

"Cậu có ý gì!

Cậu định bỏ mặc Tiểu Tần đồng chí để tự mình chạy trốn phải không!" Vương Bàn Tử ngay lập tức phản bác lại!

"Cậu định nói bậy cũng phải cân nhắc tình hình chứ!

Chẳng lẽ cậu không biết thực lực của Tần tiên sinh sao!

Nhân khôi này thực lực quả thực cường hãn, nhưng rõ ràng vẫn chưa đủ để gây nguy hiểm cho Tần tiên sinh!

Nhưng nếu chúng ta tiếp tục ở lại đây!

Những nhân khôi này có thể vây chết chúng ta!

Chẳng lẽ bỏ mặc cậu ấy không quản!

Cậu nghĩ chúng ta có tư cách nói những điều đó sao!" A Ninh nói.

Vương Bàn Tử vốn định phản bác vài câu, nhưng cuối cùng vẫn phải im miệng.

Lần này lời của A Ninh thực sự quá đúng, ngay cả hắn cũng căn bản không thể phản bác!

Nếu xét về thực lực, họ quả thật chẳng có năng lực gì để lo lắng cho Tần Dã cả.

Ngay trong khoảnh khắc Vương Bàn Tử ngây người, lại có thêm mấy nhân khôi xông đến trước mặt hắn.

Không chút do dự, Vương Bàn Tử lập tức cầm súng shotgun bắn tới!

Cú này tuy đã thuận lợi giải quyết rắc rối, nhưng trong khoảnh khắc đó vẫn khiến Vương Bàn Tử mồ hôi lạnh chảy ròng.

"Lần này coi như cậu nói đúng!

Chúng ta ở lại đây cũng chỉ gây thêm rắc rối cho Tiểu Tần đồng chí!

Chúng ta rút thôi!" Vương Bàn Tử lập tức thay đổi lập trường.

Nhanh chóng tiến về phía cửa hang.

Sau khi tất cả mọi người an toàn tiến vào bên trong, họ lập tức thiết lập trận hình phòng ngự hướng ra ngoài cửa hang.

Những nhân khôi này tuy không ngừng xuất hiện, nhưng may mắn là không đến mức đao thương bất nhập, dù không thể tiêu diệt, nhưng ở đây dùng hỏa lực tuyệt đối để ngăn chặn chúng tiến đến thì vẫn không thành vấn đề!

Tuy nhiên, việc chặn đường như vậy rốt cuộc không phải là kế lâu dài.

Chương 708

Mặc dù những nhân khôi này chỉ cần đến gần là sẽ bị phá hủy!

Nhưng việc chúng không ngừng tiến đến là một sự thật không thể chối cãi!

Dù đã phá hủy chúng, nhưng số lượng tập trung ở cửa hang cũng ngày càng nhiều.

Nếu cứ theo đà này mà chúng không ngừng kéo đến, đạn của họ sẽ sớm không thể chống đỡ nổi nữa!

"Tiểu Tần đồng chí, cậu mau mau qua đây đi!

Bằng không những nhân khôi này không chống đỡ nổi nữa đâu!" Vương Bàn Tử hét về phía Tần Dã.

Tần Dã chỉ liếc mắt một cái, trường thương của nhân khôi tướng quân đã lao đến trước mặt hắn.

Nếu không phải Tần Dã đủ nhanh, đòn này chắc chắn đã đâm xuyên qua hắn rồi!

Cú này cũng lập tức khiến mọi người nhận ra!

Giao thủ với nhân khôi này, căn bản không phải Tần Dã muốn rời đi là có thể rời đi được!

Những nhân khôi mà họ đối mặt tuy số lượng đông đảo, nhưng không chịu nổi đòn đánh, dù không thể giết chết, nhưng có thể phá hủy.

Còn nhân khôi mà Tần Dã đang đối mặt kia hoàn toàn là một cao thủ!

Giao chiến với nó, ngay cả Tần Dã cũng căn bản không thể có chút

sơ suất nào!

Huống chi là muốn bỏ lại nó mà rời đi!

“Mấy người đừng có ngây người ra nữa!” Ngay khi mọi người đang bất lực không biết làm gì.

Giọng Tần Dã lại truyền đến.

“Bên trong cánh cửa đá này cũng chắc chắn có cơ quan!

Mọi người mau tìm cơ quan đóng cửa!” “Đóng cửa?

Vậy Tiểu Tần đồng chí cậu làm sao đây!” Vương Bàn Tử sốt ruột.

“Đừng lo cho tôi, nhân khôi này tuy lợi hại, nhưng vẫn chưa đến mức có thể làm hại đến tôi!

Nhưng những nhân khôi mà mấy người đối mặt quá nhiều, một khi để mấy thứ này cũng xông vào trong, sau này muốn dọn dẹp sẽ khó khăn!” Tần Dã hét lên với mọi người.

“Vậy là cậu muốn chúng ta bỏ mặc cậu không quản mà chạy trốn trước sao!

Chuyện này đám lính đánh thuê bọn họ làm được, tôi thì không!” Vương Bàn Tử lập tức phản đối.

“Ai nói muốn mấy người bỏ mặc tôi.

Mỗi lần chúng ta không phải đều như vậy sao!

Đừng lo lắng!

Tôi có thể quay lại!

Chẳng lẽ cậu nghĩ nhân khôi này còn lợi hại hơn Tần Quỳnh và Úy Trì Cung sao!” Tần Dã lập tức lộ ra một nụ cười tự tin.

Vương Bàn Tử nghe vậy, trong lòng lập tức có thêm nhiều tự tin.

Nghĩ lại hình như cũng đúng, nhân khôi này tuy lợi hại, nhưng

trong quá trình Tần Dã giao thủ với nó, hắn vẫn luôn chiếm ưu thế!

Nhớ lại khi đối mặt với hai vị tướng quân kia, Tần Dã chỉ riêng việc chống đỡ thôi đã phải dốc hết toàn lực rồi!

"Làm theo lời Tiểu Tần đồng chí nói!

Mọi người mau xem, chỗ nào có cơ quan!" Vương Bàn Tử lập tức hét lên với mọi người.

Mà lúc này, ngoài việc đối mặt với nguy hiểm trước mắt, mọi người đồng thời cũng tò mò về cuộc đối thoại giữa Vương Bàn Tử và Tần Dã.

Chỉ là bây giờ rốt cuộc không phải lúc nói chuyện này.

Nhìn thấy nhân khôi tụ tập ngày càng nhiều.

Nếu họ không thể nhanh chóng tìm thấy cơ quan và đóng cánh cửa đá lại một cách thuận lợi, đến lúc đó những nhân khôi này sẽ chặn kín cửa lớn.

Lúc đó họ muốn đóng cửa e rằng cũng không kịp!

"Tìm thấy rồi!

Nhưng mà!" Một lính đánh thuê hét lên được một nửa lại dừng lại.

Vương Bàn Tử trong lòng cũng bực mình, trực tiếp xông lên mắng một tiếng: "Không phải chứ anh em!

Bây giờ là lúc nào rồi, sinh tử quan trọng đó!

Cậu còn ở đó ngập ngừng làm gì!" Kết quả khi hắn đến hiện trường, cả người cũng gặp khó khăn!

Bởi vì lúc này trên bức tường đá quả thật có thể thấy một cơ quan rất rõ ràng!

Nhưng điều đáng bực mình là cơ quan này giống hệt với cơ quan bên trong cái đỉnh lớn trước đó!

Cũng cần phải dùng Tầm Long Thám Động chi pháp mới có thể mở ra!

Sắc mặt mọi người lập tức trở nên u ám.

Trước đây, khi gặp cơ quan này, họ phải dựa vào Tần Dã mới cuối cùng phá giải thành công!

Bây giờ Tần Dã đang bận đối phó với nhân khôi, những người còn lại của họ e rằng đối với phương pháp này hoàn toàn không có cách nào cả!

"Chủ nhân lăng mộ này tuyệt đối có bệnh à!

Ai lại còn dùng thủ đoạn này ở đây chứ!" Vương Bàn Tử đập vào trán.

Hắn bây giờ chỉ muốn biết chủ nhân lăng mộ rốt cuộc có còn sống hay không!

Nếu hắn còn sống, mình sẽ tự tay tiễn thứ đáng chết này lên đường!

Nếu hắn đã chết rồi, thì mình sẽ trực tiếp cho nổ tung cả quan tài của hắn!

"Chủ nhân lăng mộ nghĩ thế nào chúng ta không biết, nhưng nếu không thể nhanh chóng mở cơ quan này ra.

Chúng ta sẽ chết hết mất!" "Bàn Tử, cậu chẳng phải cũng là thổ phu tử sao!

Kỹ thuật này cậu có biết không, dù chỉ là một chút ít thôi!" A Ninh lập tức nhìn về phía Vương Bàn Tử.

"Cậu nghĩ gì thế!

Bàn gia mà có kỹ thuật này thì tôi đã ra tay từ lâu rồi!

Còn có thể đợi đến bây giờ sao!

Kỹ thuật này khó lắm!

Cậu nghĩ ai cũng là Tiểu Tần đồng chí à!

Mấy thứ này nói học là học được ngay sao!" Vương Bàn Tử bực tức nói.

"Đồ phế vật!" A Ninh không vui lẩm bẩm một câu.

Cú này thì Vương Bàn Tử không nhịn được nữa, cậu có thể nói một người đàn ông nghèo!

Nói hắn ngu!

Nhưng tuyệt đối không thể nói hắn không được!

"Cậu nói cái gì thế!

Tôi nói cho cậu biết!

Cậu nói chuyện vẫn phải giữ chút khẩu đức đấy!

Không phải là được hay không được!

Chương 709

Mà là kỹ thuật này nó rất khó!

Không phải là kỹ xảo tùy tiện là có thể nắm vững được!

Nếu thật sự đơn giản như vậy là có thể nắm vững, thì kỹ thuật này đã sớm không còn giá trị nữa rồi!" Vương Bàn Tử lập tức phản bác.

"Tôi bây giờ một chút cũng không quan tâm kỹ thuật này rốt cuộc có đáng tiền hay không!

Tôi chỉ muốn một cách giải quyết!" A Ninh cũng bất lực nói.

Kết quả ngay trong lúc hai người đang tranh cãi, họ nghe thấy tiếng "cạch" một tiếng.

Trong tình huống hiện tại, bất kỳ động tĩnh nào cũng đủ khiến họ lập tức căng thẳng!

Mọi người nhanh chóng giơ súng lên, cảnh giác xung quanh.

Một lúc sau mới thấy lúc này Trương Kỳ Lân đang đứng cạnh cơ quan.

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của họ, rõ ràng mỗi người đều vẫn chưa phản ứng kịp chuyện gì đang xảy ra.

"Đã xong rồi." Cho đến khi Trương Kỳ Lân khẽ nói một câu như vậy.

"Trời đất!

Cái não heo của mình!

Sao lại quên mất chuyện này chứ!" Vương Bàn Tử đập vào trán mắng: "Cái Tầm Long Thám Động này đúng là cần bản lĩnh rất lớn!

Nhưng Tiểu Ca nhà chúng ta cũng có bản lĩnh này mà!

Hắc hắc, Tiểu Ca, thật may có cậu ra tay!

Bằng không chúng ta đều không biết phải làm sao nữa rồi!" Trương Kỳ Lân không nói nhiều, trực tiếp đi đến cửa hang, đá văng mấy nhân khôi thừa lúc họ mất tập trung xông lên.

A Ninh và những người khác nhất thời đều có chút ngượng ngùng.

Phải nói, tài năng của Trương Kỳ Lân họ tin cũng không kém Tần Dã là bao.

Nhưng vì Trương Kỳ Lân không thích nói chuyện, còn Tần Dã lại có thực lực cường hãn đến vậy, nên khi nguy hiểm ập đến, họ đã rất tự nhiên bỏ qua Trương Kỳ Lân.

Lúc này Trương Kỳ Lân trầm mặc như vậy, họ cũng không biết có phải cậu ấy đang giận dỗi vì bị họ lãng quên hay không.

Chỉ có Vương Bàn Tử rõ, điều này căn bản không liên quan gì đến việc giận dỗi.

Đây thuần túy là do tính cách của Trương Kỳ Lân vốn vậy.

"Tiểu Thiên Chân, cậu nói Tiểu Ca đã đi phá giải cơ quan rồi, chuyện này cậu lẽ ra phải nói với tôi một tiếng chứ!

Cậu nói bây giờ chuyện này làm ra thật là ngượng ngùng biết bao!" Mặc dù biết tính cách của Trương Kỳ Lân không phải người hay vướng mắc những chuyện này, nhưng điều đó chẳng ảnh hưởng chút nào đến sự ngượng ngùng sau khi sự việc xảy ra.

"Nhưng tôi vừa nãy đã nhắc nhở các cậu là Tiểu Ca đã đi phá giải rồi mà.

Chỉ là các cậu cứ cãi nhau xem ai đi, căn bản không nghe tôi nói gì cả." Hạo Thiên Chân nhún nhún vai, vẻ mặt hiển nhiên nói.

Vương Bàn Tử lúc này càng cạn lời, tình thế vốn đã khá ngượng ngùng, bây giờ thì hay rồi, bỗng chốc lại càng ngượng hơn.

Nhưng Vương Bàn Tử là ai chứ!

Chuyện này mà chúng ta nói được, thì cậu đừng lo, tôi có cách giải quyết cho cậu!

Nếu không nói được thì cũng chẳng sao!

Chúng ta đổi chủ đề không phải được rồi sao!

"Cánh cửa đá này sao mà đóng chậm vậy!

Mấy con nhân khôi này sắp chặn kín cửa rồi!

Nếu không đóng lại được nữa, tôi thấy cánh cửa này đóng hay không cũng chẳng quan trọng nữa rồi!" Cái tài chuyển đề tài này của Vương Bàn Tử, Hạo Thiên Chân sao mà không biết, cũng căn bản không để tâm đến.

Mà cô ấy quay đầu nhìn về phía Tần Dã.

Dù sao thì việc tranh luận thừa thãi với Vương Bàn Tử căn bản không có ý nghĩa gì.

Bây giờ điều quan trọng vẫn là Tần Dã rốt cuộc có thể quay lại trước khi đám nhân khôi này chặn kín hoàn toàn cánh cửa đá hay không!

Đúng như Tần Dã đã nói, nhân khôi này tuy thực lực không tệ, nhưng rốt cuộc vẫn không thể sánh bằng hai vị Môn Thần vĩ đại của Đại Đường và Thượng Tướng Thiên Sách!

Khó khăn ở chỗ nó không thể bị tiêu diệt.

Nhưng khi đối phó với nó, Tần Dã vẫn rất có tinh lực để chú ý đến những nơi khác.

Cùng với một cú đá văng nhân khôi ra, Tần Dã cũng nhanh chóng xông về phía cánh cửa đá.

Nhân khôi là cơ quan thủ hộ, lúc này tự nhiên cũng sẽ không bỏ mặc Tần Dã trốn thoát.

Nó cũng lập tức đạp chân xuống đất rồi lao về phía Tần Dã.

Thấy khoảng cách giữa hai người đang dần rút ngắn.

Tần Dã chộp lấy một mảnh tàn dư nhân khôi trên đất rồi ném về phía nhân khôi tướng quân này.

Kẻ sau lúc này hoàn toàn chỉ là một cỗ máy tấn công không có cảm xúc.

Nó cũng là trong thời gian ngắn nhất đã đưa ra phán đoán tốt nhất, lập tức đập nát mảnh hài cốt bay tới!

Mặc dù lúc này nhân khôi đã phán đoán tốt nhất trong thời gian ngắn nhất, nhưng việc chặn những con rối bay tới cũng đã làm nó chậm lại một chút thời gian.

Sau vài lần lặp lại thao tác, Tần Dã đã đến phía sau đám nhân khôi.

“Dừng lại!

Mau dừng bắn ngay!” “Tên khốn nào mà bắn trúng Tiểu Tần đồng chí!

Bàn gia sẽ lập tức cho hắn chầu trời!” Vương Bàn Tử lập tức hét lên với mọi người.

Bây giờ là thời khắc quan trọng Tần Dã xông lên.

Bất kể là họ bắn trúng Tần Dã hay khiến Tần Dã vì né đạn mà làm chậm tốc độ hành động.

Đều nhất định sẽ ảnh hưởng đến hành động tiếp theo của Tần Dã!

Chuyện này hắn tuyệt đối không thể để xảy ra!

Mặc dù trong lòng mọi người lo lắng, nhưng với địa vị của Tần Dã lúc này trong lòng họ, họ vẫn lần lượt dừng bắn.

Ngay sau đó họ đã thấy một cảnh tượng vô cùng đặc sắc.

Thấy những nhân khôi kia sắp bò lên.

Tần Dã vung khảm đao trong không trung.

Vô số nhân khôi giương nanh múa vuốt trong nháy mắt đã bị chém thành mảnh vụn, đợi đến khi mọi người định thần nhìn lại thì đã chỉ còn thấy bóng dáng Tần Dã.

Tất cả nhân khôi dường như tự giác tránh sang hai bên trái phải vậy.

Điều này không nghi ngờ gì đã một lần nữa tạo ra một ấn tượng mạnh về sự đáng sợ của Tần Dã trong lòng mọi người.

Kết quả còn chưa kịp vui mừng vì Tần Dã xuất hiện.

Bóng dáng nhân khôi tướng quân đã xuất hiện giữa không trung.

Một cú tích lực vậy mà trực tiếp ném cây trường thương trong tay ra!

Chỉ thấy cây trường thương vốn dĩ đang hung hãn đâm tới, lại trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, đã với tốc độ nhanh hơn lao về phía nhân khôi tướng quân!

Hơn nữa nhìn thế đà xung kích của nó trên không trung!

Sức phản kích của Tần Dã lần này dường như còn mạnh hơn cả nhân khôi tướng quân trước đó!

Thấy nhân khôi tướng quân cũng muốn đỡ cây trường thương.

Chương 710

Thế đà xung kích của trường thương vậy mà trực tiếp làm bật cả hai tay của nhân khôi tướng quân.

Cây trường thương trong khoảnh khắc đó xuyên thẳng qua vị trí lồng ngực nhân khôi tướng quân.

Lại với sức mạnh cường hãn trực tiếp găm nhân khôi tướng quân vào bức tường đá phía sau!

Cảnh tượng hung hãn như vậy tuyệt đối đã khiến tất cả mọi người có mặt đều kinh hãi một phen!

Nhìn Tần Dã giao thủ với nhân khôi tướng quân trước đó.

Họ ước chừng thực lực hai người có lẽ là ở giai đoạn 4-6.

Nhưng bây giờ xem ra, suy đoán của họ rõ ràng đã sai, chỉ trong khoảnh khắc này hiện ra, hai người này tuyệt đối không ở cùng một đẳng cấp!

Đợi đến khi Tần Dã hạ đất, Vương Bàn Tử liền lập tức hưng phấn chạy lên.

“Hay lắm!

Tiểu Tần đồng chí!

Hóa ra cậu trước đó vẫn luôn không dùng toàn lực à!

Hay thật đấy!

Cậu có biết chúng tôi nhìn mà sợ đến mức nào không!

Cậu vậy mà vẫn còn ở đó giấu chiêu!

Quá đáng thật đó!” Vương Bàn Tử tiến lên vỗ một cái vào lưng

Tần Dã phản đối.

“Những nhân khôi này không dễ giết.

Trước khi tìm thấy thủ đoạn thật sự có thể khiến chúng dừng lại.

Phí nhiều sức lực để đánh bại chúng thì có ích gì chứ?

Chẳng qua là lãng phí sức lực của mình quá nhiều.

Trong tình huống này, chỉ cần phát huy sức chiến đấu có thể áp chế được chúng.

Bảo toàn thể lực đợi đến cuối cùng mới một đòn quyết thắng chẳng phải là chuyện đương nhiên sao?” Tần Dã nhìn Vương Bàn Tử hiển nhiên nói.

Mọi người lập tức nhìn Tần Dã với vẻ mặt kinh ngạc.

Phải nói, tư duy chiến đấu này của Tần Dã quả thực không sai!

Nhưng vấn đề là, bộ tư duy chiến đấu này muốn vận dụng vào thực chiến thì tuyệt đối không phải Tần Dã nói nhẹ như không vậy!

Trận chiến thực sự biến hóa khôn lường trong chớp mắt!

Khi thực lực hai bên tương đương, không cần nói cũng biết các loại tình huống đột biến có thể xảy ra.

Ngay cả khi hai bên có sự chênh lệch thực lực.

Bên mạnh hơn muốn trêu đùa bên yếu hơn, cố ý giấu giếm thực lực.

Cũng có thể khiến bên yếu hơn đột nhiên bùng nổ, đánh cho kẻ mạnh không kịp trở tay!

Muốn vận dụng bộ lý luận này vào chiến đấu.

Ngoài việc cần có sự chênh lệch thực lực lớn giữa hai bên, còn phải có trực giác cực kỳ nhạy bén đối với chiến đấu.

Phải có khả năng làm được, chỉ cần sức chiến đấu của đối phương vừa có sự điều chỉnh, mình có thể lập tức bắt kịp.

Nhưng chuyện này muốn thực hiện trong thực chiến thì gần như là điều không thể!

"Tần tiên sinh, lực chiến đấu của cậu quả thật là một ẩn số." A Ninh không nhịn được cảm khái.

"Năng lực học tập không ai sánh bằng.

Lực chiến đấu cường hãn!

Lại còn có bản năng chiến đấu điều chỉnh thực lực của mình trong chiến đấu giống như dã thú vậy.

Tần tiên sinh à, trên người cậu rốt cuộc còn bao nhiêu điều bất ngờ mà chúng tôi không biết nữa đây!" Trịnh Bách Vạn lại lần nữa không nhịn được cảm khái.

Sau khi mình đạt được vị trí hiện tại này, bất kể là những người mình chủ động chiêu mộ, hay là những người chủ động tìm đến mình.

Tóm lại, đủ loại nhân sĩ kỳ tài hắn cũng đã kiến thức qua rất nhiều rồi.

Những người này ở các lĩnh vực khác nhau quả thật là những nhân tài kiệt xuất mà người thường không thể sánh bằng.

Nhưng có thể cường hãn đến mức độ này.

Ngay cả hắn cũng chưa từng thấy qua!

"Còn một chuyện nữa, Tần tiên sinh.

Vừa nãy cậu và Vương tiên sinh hình như có nhắc đến hai cái tên Tần Quỳnh và Úy Trì Cung đúng không!

Thật lòng mà nói, hai nhân vật này tôi cũng từng nghe qua!

Đây đều là những nhân vật trong truyền thuyết!

Nghe ý của hai cậu vừa nãy, hai cậu còn từng giao thủ với họ.

Rốt cuộc đây là có ý gì vậy?" Tần Dã và Vương Bàn Tử lập tức lộ ra vẻ mặt cảnh giác.

Trịnh Bách Vạn coi trọng lợi ích đến mức nào, chỉ trong mấy ngày tiếp xúc ngắn ngủi này, Tần Dã trong lòng đã có một cái nhìn đại khái.

Còn về Vương Bàn Tử, cơ hội hắn tiếp xúc với những người này chỉ có nhiều hơn.

Từ ban đầu, Trịnh Bách Vạn rốt cuộc là người thế nào, trong lòng hắn đã rất rõ.

Vì vậy, hai người đều rất hiểu, Trịnh Bách Vạn hiện tại đưa ra câu hỏi này căn bản không thể vì cái gọi là tò mò.

Nếu muốn mở rộng thêm câu hỏi của hắn thì chính là: Lăng mộ của những nhân vật trong truyền thuyết này ở đâu, trong mộ có còn thứ gì khác không!

Sau đó, e rằng chính là muốn tổ chức đội ngũ đi khai quật rồi.

Nếu là bình thường, họ cũng sẽ không bận tâm.

Dù sao thì họ vốn dĩ không có nghĩa vụ bảo vệ sự an toàn của những lăng mộ này!

Hơn nữa, với tính cách của Vương Bàn Tử, việc thám hiểm một lăng mộ mà người khác chưa từng nghe nói đến!

Thì đó chắc chắn là một vốn liếng để khoe khoang rồi!

Không cần người khác hỏi, hắn tự mình cũng có thể thao thao bất tuyệt kể một tràng dài!

Hơn nữa, để tăng thêm mức độ kinh hãi mà chuyện này tạo ra.

Hắn thậm chí còn thêm dầu thêm mỡ nữa!

Nhưng lần này tình huống khác.

Tình cảnh giữa Thượng Tướng Thiên Sách và mối quan hệ quân thần, lòng trung thành của thần tử đối với thiên tử.

Vương Bàn Tử cũng là người trọng tình nghĩa giang hồ.

Đối với những tình cảm thuần túy nhất này, Vương Bàn Tử đã vô cùng xúc động.

Vì vậy, hắn tuyệt đối không cho phép những bí mật này truyền ra từ miệng mình!

"Hải!

Chuyện này thật ra cũng chẳng có gì đáng nói cả!

Chính là trước đây chúng tôi đi đến một nơi, kết quả mấy người đoán xem thế nào!

Chúng tôi vậy mà trực tiếp xuyên việt về rất rất lâu trước kia!

Chương 711

Lúc đó, chúng tôi vừa mới làm rõ chuyện gì đang xảy ra.

Kết quả hai vị tướng quân này đã trực tiếp xông lên tấn công chúng tôi!

Hai vị tướng quân này đúng là lợi hại, tôi và Tiểu Tần đồng chí liên thủ cũng chẳng đỡ nổi họ một chút nào!

Cuối cùng chúng tôi đều rất khó khăn mới thoát được!

Những người đã trải qua chém giết trên chiến trường này quả thực quá lợi hại!

Nếu tôi mà nói, với sức chiến đấu phổ biến của người hiện đại chúng ta!

Muốn giao thủ với những người này e rằng chỉ có thể dùng chút vũ khí nóng thôi.

Mấy người đừng nghĩ Bàn gia đang khoe khoang với mấy người nhé!

Tướng quân thời xưa rốt cuộc lợi hại đến mức nào chỉ có người từng giao chiến với họ mới biết!" Nhìn Vương Bàn Tử ở đây thao thao bất tuyệt nói.

A Ninh và những người khác đã sớm ngồi sang một bên nghỉ ngơi rồi.

Nào là xuyên việt, nào là gặp người cổ đại, những lời này của Vương Bàn Tử nói ra thực sự hơi nhảm nhí một chút.

Loại lời này e rằng chỉ có thể dùng để dỗ trẻ con ba tuổi.

Nhưng dù sao bây giờ cũng cần nghỉ ngơi một chút, coi như nghe

kể chuyện cũng không tệ.

Trịnh Bách Vạn cũng không tiếp tục vướng mắc vào chủ đề này.

Hắn tự nhiên có thể nhìn ra.

Cái lời nói này của Vương Bàn Tử rõ ràng là muốn tránh né câu hỏi của mình vừa nãy.

Nhìn thái độ của họ như vậy, cho dù mình có hỏi lại cũng chắc chắn không hỏi ra được gì.

Bây giờ làm rạn nứt mối quan hệ với họ thì rất không đáng.

Tuy nhiên, khoản nợ này Trịnh Bách Vạn đã ghi nhớ trong lòng rồi.

Tuy nhiên, màn thể hiện của Vương Bàn Tử đương nhiên cũng không chỉ đơn giản như vậy.

Hắn rất rõ lúc này mọi người không đi sâu tìm hiểu chủ đề này là có nguyên nhân!

Cũng biết chỉ cần cho họ một chút thời gian!

Họ cuối cùng cũng nhất định sẽ chuyển sự chú ý trở lại!

Vì vậy, lúc này muốn kết thúc chủ đề này một cách tốt hơn, thì nhất định phải có một chủ đề mới!

Và chủ đề này nhất định phải khiến mọi người đều rất quan tâm!

"Tiểu Tần đồng chí!

Vừa nãy tình hình khẩn cấp!

Huynh đệ cũng không tiện hỏi tiếp, cũng chỉ nghe được đại khái thôi!

Bây giờ huynh đệ chỉ muốn hỏi!

Những nhân khôi này rốt cuộc là chuyện gì vậy!" Quả nhiên, sau

khi chủ đề này được tung ra, bất kể có cảm thấy Vương Bàn Tử đang cố ý chuyển chủ đề hay không!

Nhưng mọi người đều bị chủ đề này hấp dẫn là một sự thật không thể chối cãi!

Ánh mắt mọi người lập tức đổ dồn lên người Tần Dã.

Trịnh Bách Vạn lại càng trực tiếp nói: "Tần tiên sinh, Vương tiên sinh hỏi có lý đấy!

Cậu nói chuyện trước đây chúng ta không tiện nói thì thôi.

Bây giờ chuyện này lại có liên quan mật thiết đến chúng ta!

Cái này chắc không có gì không thể nói đâu nhỉ!" Tần Dã và Vương Bàn Tử lại nhìn nhau.

Hai người trong lòng đều hiểu, Trịnh Bách Vạn đây tự nhiên là đang thể hiện sự bất mãn về việc Vương Bàn Tử vừa nãy rõ ràng nói nhảm.

Tần Dã không nhịn được thầm cười.

Chẳng trách người ta có thể trở thành nhân vật lớn nổi danh trên giang hồ!

Theo lý mà nói, người càng có quyền thế, khi bị người khác lãng quên thì oán khí trong lòng sẽ càng nặng!

Tính nóng nảy này chắc chắn cũng tồn tại trên người Trịnh Bách Vạn.

Nhưng người ta lại có thể kiềm chế được sự tức giận này!

Lại ở một thời cơ thích hợp mà đưa ra sự oán hận của mình.

Đồng thời cũng là một lời cảnh cáo cho Tần Dã và Vương Bàn Tử.

Khoản nợ này hắn đã ghi nhớ rồi, còn sau này sẽ thế nào thì phải xem biểu hiện của họ sau này!

Thâm sâu thật đó!

Phải học hỏi thôi!

Tần Dã nghĩ trong lòng.

"Nhân khôi thực ra đúng như tên gọi, chính là biến con người thành khôi lỗi.

Đây là một thủ pháp vô cùng tàn nhẫn, cũng có chút tương tự với việc con người sau khi chết biến thành Tống tử.

Nhưng điểm khác biệt lớn nhất chính là kiểm soát chủ động và bị động.

Con người sau khi chết trở thành Tống tử, tuy trong mắt chúng ta nó đã hoàn toàn biến thành cỗ máy giết chóc.

Nhưng bản thân nó có tư tưởng, chỉ là tư tưởng của Tống tử chúng ta không hiểu.

Còn những nhân khôi này thì khác.

Muốn luyện ra nhân khôi, cần phải sau khi người chết lập tức dùng tốc độ nhanh nhất đưa thi thể họ vào dung dịch đặc biệt cần để luyện chế nhân khôi.

Loại dung dịch này có thể tránh cho cơ thể sau khi chết dần dần trở nên cứng nhắc.

Sau đó điều cần làm là đóng Tỏa Hồn Đinh lên đầu họ!

Đúng như tên gọi, tác dụng này chính là khóa chặt linh hồn của người chết trong cơ thể.

Sau bảy lần bảy bốn mươi chín ngày luyện chế lặp đi lặp lại.

Nhân khôi coi như hoàn thành.

Tác dụng của dược vật cộng thêm hồn phách bị khóa chặt.

Có thể khiến những nhân khôi này giữ được hoạt tính cơ thể khi còn sống một cách tối đa.

Đồng thời lại có thể giam cầm hoàn toàn chúng để sử dụng cho mình!

Cộng thêm nguyên nhân có một phần hồn phách nhất định, phương thức chiến đấu của chúng cũng không hoàn toàn dựa vào bản năng.

Tức là, nhân khôi này khi còn sống lợi hại đến mức nào, thì hiện tại nó sẽ lợi hại đến mức đó!" Sau khi Tần Dã nói xong, mọi người đều không khỏi nuốt khan một ngụm nước bọt.

Trong đầu họ, khi Tần Dã giới thiệu, cũng không ngừng tưởng tượng quá trình này.

Khi nghe nói phải thông qua dược vật luyện chế lặp đi lặp lại, khái niệm của họ về chuyện này vẫn chỉ giới hạn ở mức độ tàn nhẫn.

Nhưng khi nghe đến Tỏa Hồn Đinh, đầu óc họ coi như triệt để nổ tung.

Thứ này A Ninh và những người khác có lẽ không hiểu rõ lắm, nhưng Vương Bàn Tử thì lại quá rõ đây là thứ gì rồi!

"Trời ạ, tôi vốn nghĩ việc biến người thành nhân khôi chắc chắn là một chuyện khá phức tạp.

Nhưng huynh đệ tôi thật sự không ngờ thứ này không chỉ phức tạp, mà còn tàn nhẫn đến vậy chứ!

Chương 712

Theo cách nói của người xưa, một khi đóng Tỏa Hồn Đinh thì tương đương với việc trực tiếp khóa chặt hoàn toàn hồn phách của một người trong cơ thể này rồi!

Từ đó về sau, việc đầu thai chuyển thế gì đó coi như triệt để không còn liên quan gì đến người này nữa!

Theo những gì Bàn gia biết, cho dù hai bên có thù sâu hận lớn thế nào, trong tình huống bình thường cũng không ai dùng đến thủ đoạn này đâu!" Vương Bàn Tử ôm trán nói.

"Không sai, hơn nữa cái gọi là Tỏa Hồn Đinh cũng không phải đơn thuần là đóng một cái đinh vào đầu đơn giản như vậy.

Nhất định phải tìm đúng huyệt vị mới có thể hoàn thành việc giam cầm hồn phách." Tần Dã nói.

"Nếu thật sự làm theo thủ pháp này, thì chẳng phải chắc chắn có thể tạo ra một đội quân sao!

Không thể đánh chết, lại còn khó nhằn!

Cái này mà đặt trên chiến trường thì chắc chắn là chết người đó!

Đại quân cương thi, cách gọi này chắc không có vấn đề gì chứ!" Vương Bàn Tử tiếp tục cảm khái.

"Về lý thuyết thì đúng là như vậy.

Tuy nhiên, muốn luyện chế ra nhân khôi không hề dễ.

Trước hết không nói đến Tỏa Hồn Đinh, chỉ riêng dược vật cần để luyện chế lặp đi lặp lại đã không phải là thứ tùy tiện có thể tinh luyện ra.

Hơn nữa, tác dụng mà dược vật luyện chế nhân khôi có thể đạt được cũng chỉ là duy trì hoạt tính của cơ thể và khiến chúng có thể hành động.

Tức là, nhân khôi được luyện chế ra không thể phát huy sức chiến đấu mạnh hơn khi còn sống.

Mà đối với bách tính bình thường, số người mà họ có thể tiếp xúc vốn đã hạn chế.

Cho dù vận dụng thủ pháp này để luyện chế nhân khôi, thì về số lượng và thực lực cũng sẽ không mạnh bao nhiêu.

Ngay cả khi sở hữu kỹ thuật này cũng không thể phát huy tác dụng quá lớn trong cuộc sống.

Muốn đảm bảo số lượng có thể luyện chế, lại còn phải đảm bảo chất lượng.

Đương nhiên chỉ có thể là những người có địa vị cao, quyền lực lớn.

Nhưng những người biết vận dụng kỹ pháp này, nghĩ cũng biết không thể là người tốt lành gì.

Người hiểm độc đương nhiên sẽ sợ mình sau khi chết cũng gặp phải kết cục tương tự.

Vì vậy, loại kỹ pháp này nói chung sẽ không có sự truyền thừa chủ động.

Dần dần cũng không còn ai biết đến nữa." Tần Dã tiếp tục giải thích.

Mọi người lần lượt gật đầu.

Điểm này họ tự nhiên có thể nghĩ đến.

Nhưng rất nhanh, họ lại dùng một vẻ mặt kỳ dị nhìn về phía Tần

Dã.

Kỹ pháp này đã sớm thất truyền, vậy theo lý mà nói thì cũng không thể có văn hiến nào lưu lại.

Vậy Tần Dã làm sao lại biết được những thứ không nên ai biết này?

Lần này tất cả mọi người đều chọn im lặng.

Dù sao thì bất kể là nguyên nhân gì, lúc này vẫn là không nên thử phá giải thì hơn.

Chỉ là mọi người cũng không nhịn được trong lòng nảy sinh một nghi vấn mới.

Mức độ hiểu biết của Tần Dã về chuyện này rốt cuộc là bao nhiêu?

Có khả năng nào chỉ cần đưa cho hắn những thứ tương ứng, hắn cũng có thể luyện chế ra không?

"Mấy người đều nhìn tôi như vậy làm gì?" Tần Dã quay đầu nhìn họ, nghi hoặc nói.

Mặc dù không ai trong số họ nói ra những gì mình nghĩ trong lòng.

Nhưng mức độ sùng bái của họ đối với Tần Dã bây giờ đã đạt đến mức đủ để họ không nghi ngờ rằng Tần Dã chỉ cần nhìn vào mắt họ là có thể biết được những gì họ nghĩ trong lòng.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người có mặt đều chỉ có thể liên tục ho khan ngượng ngùng.

Kết quả là hành động này của họ chỉ khiến trạng thái kỳ quái này càng thêm lớn.

"Tiểu Tần đồng chí, cậu đừng bận tâm bọn họ, nghĩ cũng biết, vẻ mặt từng người bọn họ như vậy chắc chắn là không có ý tốt gì cả!"

Vương Bàn Tử lại càng không nể mặt họ chút nào, trực tiếp chỉ ra suy nghĩ thầm kín trong lòng họ.

Cú này coi như khiến không khí vốn đã ngượng ngùng lại càng trở nên ngượng ngùng hơn.

Bất lực thay, đối với sự ngượng ngùng này, họ thậm chí còn không thể biện minh cho mình một chút nào.

"Vương tiên sinh sao lại nói như vậy!

Trong lòng mọi người bây giờ chắc chắn là sự kính phục đối với Tần tiên sinh!

Tần tiên sinh đó là anh hùng thiếu niên mà!

Những thực lực mà cậu ấy thể hiện ra cho mọi người thấy lần này, người bình thường e rằng cả đời cũng không làm được!

Đoàn lính đánh thuê Lang Hoang nói gì cũng là một đoàn lính đánh thuê nổi tiếng trên thế giới rồi!

Được chứng kiến cảnh tượng như vậy mà có những tình cảm như thế cũng là điều bình thường thôi mà!

Đừng nói là họ!

Ngay cả tôi cũng tràn đầy kính phục đối với Tần tiên sinh đó!" Trịnh Bách Vạn đứng ra giải thích.

Vương Bàn Tử tự nhiên sẽ không tiếp tục bóc mẽ Trịnh Bách Vạn.

Dù sao thì vị này cũng là ông chủ lớn mà.

Trừ những tình huống đột xuất, việc công khai bóc mẽ thì rốt cuộc vẫn không hay.

Mà Tần Dã thì không quá vướng mắc vào những chuyện này.

Dù sao thì trọng điểm bây giờ cũng không phải là chuyện này.

"Tiểu Tần đồng chí, cậu xem xem đường hầm này có điều bí ẩn gì không?" Vương Bàn Tử sau đó cũng đứng ra nói, coi như chủ động giúp chuyển chủ đề này đi!

"Nếu chỉ từ góc độ hiện tại mà nói, đường hầm này vẫn chưa nhìn ra có vấn đề gì." Tần Dã nói, mọi người vốn định vì thế mà cảm thấy vui mừng, nhưng rất nhanh cũng đã chú ý thấy vẻ mặt Tần Dã có chút không đúng.

"Tiểu Tần đồng chí, cậu sao vậy?

Ở đây không có vấn đề gì, đây lẽ ra phải là tin tốt chứ!" Vương Bàn Tử không hiểu hỏi.

"E rằng chính vì quá yên tĩnh mới khiến người ta cảm thấy không đúng." Tần Dã vẫn đang quan sát xung quanh, Hạo Thiên Chân mở miệng nói.

"Ý gì?" Vương Bàn Tử tò mò nhìn Hạo Thiên Chân.

"Từ khi chúng ta tiến vào ngôi lăng mộ này, đã gặp bao nhiêu nguy hiểm rồi.

Bất kể là hành lang hay mộ thất.

Phải nói là từng bước thận trọng cũng không quá đáng phải không?

Thế nhưng bây giờ lại có một đường hầm không có một cơ quan nào cả, điều này thật quá quỷ dị." Hạo Thiên Chân nói.

"Có phải vì những cơ quan trước đó không?

Phải biết, những nhân khôi kia người bình thường chỉ cần trực tiếp tiến vào bên trong thì căn bản không có cơ hội đi qua đâu.

Hơn nữa những người lợi hại này chẳng phải đều đặc biệt tự tin

vào năng lực của mình sao?

Nhiều nhân khôi như vậy trong mắt hắn đã tính là một đội quân rồi, tự tin rằng chúng có thể chặn được mọi rắc rối, nên mới yên tâm như vậy, điều này rất có khả năng phải không?" Vương Bàn Tử phân tích.

"Vậy chúng ta làm sao mà qua được?" A Ninh hỏi.

"Chúng ta à?

Cậu đừng quên, chúng ta có thể xông qua một cách thuận lợi như vậy là vì trong đội ngũ của chúng ta đồng thời có cả Tiểu Ca và Tiểu Tần đồng chí đó!

Chương 713

Tôi hỏi cậu xem người bình thường có thể đến được đây thì có mấy ai có được trang bị như chúng ta?

Hơn nữa trên tay chúng ta còn là vũ khí nóng nữa chứ!

Phải biết, nhiều nhân khôi như vậy nếu đặt trong thời đại vũ khí lạnh, thì sẽ không có bao nhiêu người có thể ứng phó nổi đâu!

Chủ nhân lăng mộ này dù có thần thánh đến đâu, cũng không thể thần thánh đến mức biết trước được nhiều năm sau sẽ có một đám người dùng vũ khí nóng xông vào chứ?" Vương Bàn Tử nói.

"Không, nghĩ như vậy vẫn còn quá nhiều lỗ hổng!" Tần Dã lắc đầu nói: "Việc bồi dưỡng nhân khôi trong mộ thất này có một quá trình.

Hắn cần lợi dụng thái độ của kẻ bề trên như hoàng đế để từng lần giết những người hoàng đế phái đến rồi biến thành nhân khôi.

Quá trình này rất dài, nếu trước khi việc bồi dưỡng nhân khôi trong mộ thất đạt đến quy mô nhất định.

Lại có người xông qua đây thì sao?

Hoặc giả những người tiến vào cũng là thông qua cách đào đường hầm từ nơi khác mà vào, căn bản không hề đến mộ thất này thì sao?

Ở đây sẽ có quá nhiều sự trùng hợp.

Với mức độ cẩn thận của chủ nhân lăng mộ này, tôi nghĩ, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua nhiều sự trùng hợp như vậy mà không suy xét." Vương Bàn Tử lập tức cũng nhíu mày.

"Nói như vậy thì đúng là thế thật!

Vậy Tiểu Tần đồng chí, cậu có nhận định gì về đường hầm này không?" Vương Bàn Tử hỏi.

Đối với câu hỏi của Vương Bàn Tử, Tần Dã chỉ im lặng một lát rồi lắc đầu.

"Không biết.

Bên trong đường hầm này không có bất kỳ khí tức thừa thãi nào.

Tuy rất quỷ dị, nhưng cũng thực sự rất yên tĩnh.

E rằng chúng ta chỉ có tiếp tục đi xuống mới biết được chuyện gì đã xảy ra.

Chỉ là…" Tần Dã trầm mặc khiến lòng tất cả mọi người thắt lại.

Trong lòng họ, phản ứng của Tần Dã bây giờ quả thực giống hệt như một thầy thuốc Đông y bắt mạch xong đột nhiên nói với bạn một câu 'muốn ăn gì thì cứ ăn vậy'.

"Tiểu Tần đồng chí, chỉ là cái gì chứ!

Đã lúc này rồi cậu mau nói đi chứ!

Tim huynh đệ tôi không tốt!

Cậu ngàn vạn lần đừng dọa tôi nha!" Vương Bàn Tử bất lực nói.

"Chính là như vậy." Tần Dã nhìn Vương Bàn Tử nói.

Vương Bàn Tử lập tức càng thêm mơ hồ.

Chính là như vậy?

Là như thế nào?

Rốt cuộc đây là ý gì?

"Từ khi tiến vào, tôi đã cảm thấy cảm xúc có chút không ổn.

Nhưng chỉ là một chút, cũng không nói được là nguyên nhân gì."

Tần Dã nghi hoặc nói.

Vương Bàn Tử đang định nói gì đó, nhưng sau khi để mình bình tĩnh lại một chút để cảm nhận.

Phát hiện hình như đúng là như vậy.

Lúc này tuy không rõ ràng lắm.

Cũng không biết có phải là tác dụng tâm lý hay không, nhưng sau khi Tần Dã nêu ra điểm này, mọi người cũng lờ mờ cảm thấy mình hình như thật sự bị ảnh hưởng gì đó!

"Tiểu Tần đồng chí, cậu nói như vậy hình như đúng thật!

Đây là chuyện gì vậy?" Vương Bàn Tử nghi hoặc nói.

Tần Dã cũng chỉ có thể lần nữa lắc đầu.

"Điểm này tôi cũng không nói rõ được.

Thôi vậy, chúng ta cứ đi trước đã, bất kể phía trước là gì, hay thật sự chỉ là chúng ta quá căng thẳng.

Đều chỉ có đợi đến khi chúng ta đi qua rồi mới biết được.

Chỉ là lần này mọi người đều phải cẩn thận một chút.

Không thể tiến hành dự đoán trước, cũng có nghĩa là chúng ta chỉ có thể tùy cơ ứng biến." Tần Dã nhắc nhở mọi người.

Mọi người nhanh chóng gật đầu, nói đến cũng thật kỳ lạ.

Trong thời khắc nguy hiểm không thể đoán trước này, ngoài sự lo lắng và căng thẳng, họ vậy mà còn có chút hưng phấn khó tả!

Mọi người bước đi trong đường hầm này.

Đường hầm này đừng nói là không có cơ quan cạm bẫy gì!

Cả đường hầm quả thực yên tĩnh đến kinh người!

Xung quanh vậy mà ngay cả một chút bích họa cũng không có!

Điểm duy nhất khiến đường hầm này trông không giống những đường hầm khác!

Đối với bất kỳ ai hành động ở nơi như vậy.

Đây vốn dĩ nên là một tin tốt mới phải.

Nhưng đúng như Tần Dã đã nói.

Ở một nơi mà ngay cả việc hít thở cũng có thể gặp nguy hiểm như vậy, đột nhiên xuất hiện một đường hầm an toàn đến thế.

Tình huống này thực sự càng khiến người ta không thể yên tâm được!

"Mẹ kiếp!

Đường hầm này rốt cuộc là chuyện gì vậy chứ!" Vương Bàn Tử bồn chồn nói: "Thông thường mà nói, một đường hầm dù không có cơ quan gì!

Nhưng ít nhất cũng sẽ có chút bích họa hay chữ viết để ghi lại cuộc đời chứ!

Chủ nhân lăng mộ này có tâm thái gì vậy!

Bên trong đây vậy mà thật sự chẳng có gì cả!" "Lời này cậu vừa nãy đã nói rồi.

Bất kể cậu có lẩm bẩm thế nào, ở đây chẳng có gì vẫn là chẳng có gì." A Ninh nói.

Tuy nói lời này bản thân không có vấn đề gì.

Nhưng Tần Dã phát hiện ngữ khí của A Ninh lúc này cũng tràn đầy chút không thiện chí.

"Sao thế hả đội trưởng A Ninh!

Bây giờ Bàn gia nói một hai câu cũng không đúng nữa à!" Vương Bàn Tử trực tiếp quay đầu trừng mắt nhìn A Ninh.

"Chuyện này không liên quan gì đến đúng hay không đúng, cậu có thể lẩm bẩm, nhưng cậu không thể cứ lẩm bẩm mãi chứ!

Cậu không thấy phiền à!

Chúng tôi nghe còn thấy phiền!" A Ninh lập tức không vui nói.

Trong lần hành động này, việc hai người này cãi vã ồn ào như vậy thực ra cũng là chuyện rất bình thường.

Chỉ là bây giờ không khí giữa hai người rõ ràng có chút không đúng.

Cảm giác này tuyệt đối đã không phải là mức độ cãi vã thông thường nữa rồi!

Chương 714

“Nếu cậu thấy phiền thì có thể tự bịt tai lại!

Tôi nói cho cậu biết, tôi không phải là cấp dưới của cậu!

Tôi không có nghĩa vụ phải chiếu cố cảm xúc của cậu!” Vương Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, trong ngữ khí đã rõ ràng mang theo sự khiêu khích.

“Cậu nên mừng vì cậu không phải là thuộc hạ của tôi, nếu không bây giờ tôi đã bắn chết cậu rồi!” Nếu nói trước đó cuộc trò chuyện giữa hai người chỉ là đang khiêu khích lẫn nhau.

Thì bây giờ lời nói này của A Ninh tuyệt đối là khởi đầu của sự kiếm bạt nỗ trương!

Bất kể trong hoàn cảnh nào, khi hai người có địa vị ngang nhau mà xuất hiện cuộc đối thoại như vậy.

Thì có nghĩa là hai bên trực tiếp động thủ đều là chuyện vô cùng bình thường!

“Được thôi, tôi muốn xem cậu định bắn chết tôi thế nào.” Vương Bàn Tử tự nhiên không cam chịu yếu thế, ngay cả trong lúc bình thường, có người ra lời khiêu khích hắn thì hắn cũng tuyệt đối sẽ không nhịn.

Huống chi bây giờ còn là lúc mang theo chút hưng phấn này.

“Mấy người đều bình tĩnh lại cho tôi!

Trước mặt tôi mà muốn đánh muốn giết!

Mấy người đều là người Trịnh mỗ gọi đến!

Đánh chó cũng phải nhìn chủ!

Mấy người đây là đã không coi Trịnh mỗ vào mắt rồi sao!" Trịnh Bách Vạn lớn tiếng quát mắng hai người!

Mặc dù hiện tại mọi người đều đang ở trong trạng thái hơi say rượu.

Nhưng họ dù sao vẫn phải nhận chủ thuê của mình!

Tiếng quát mắng này của Trịnh Bách Vạn rốt cuộc vẫn khiến hai người hơi bình tĩnh lại.

Nhưng sự cố nhỏ này không chỉ Tần Dã và Trương Kỳ Lân, ngay cả Hạo Thiên Chân cũng cảm thấy không ổn.

"Tần Dã, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Khi mọi người tiếp tục tiến lên, Hạo Thiên Chân đến bên cạnh Tần Dã hỏi: "Bất kể là Bàn Tử hay A Ninh, ngay cả ông chủ Trịnh, tình hình của họ đều quá không ổn!

Vừa nãy cuộc đối thoại giữa Bàn Tử và A Ninh căn bản không phải tranh chấp thông thường, nhìn khí thế của hai người lúc đó tuyệt đối là đều đã chuẩn bị sẵn sàng nổ súng rồi!

Ông chủ Trịnh cũng không ổn!

Trông có vẻ ông ấy đang ngăn cản hai người khai chiến, thực tế thì đúng là đã làm được.

Nhưng cách ông ấy nói chuyện không đúng!

Cái giọng điệu mệnh lệnh không hề có bất kỳ cảm xúc thừa thãi nào đó không phải là ngữ khí thường dùng của ông chủ Trịnh!

Ngay cả tôi cũng cảm thấy cảm xúc của mình rất không ổn!

Vừa nãy khi họ xảy ra xung đột tôi suýt chút nữa không nhịn được!

Điều này thực sự quá không ổn!" "Cụ thể mà nói tôi cũng không biết, nhưng trạng thái này có lẽ là biểu hiện của việc tiết ra quá nhiều

dopamine.

Hơn nữa họ không phải vì những chuyện đã trải qua trước đó.

Hoàn toàn là trong đường hầm này mới như vậy.

Tức là, đường hầm nơi chúng ta đang ở cũng có cơ quan tồn tại!

Chỉ là cơ quan này không phải là cơ quan theo nghĩa vật lý mà chúng ta từng nghĩ trước đây.

Mà có lẽ là thứ gì đó có thể kiểm soát cảm xúc của chúng ta." Tần Dã nói khẽ, sau khi suy nghĩ kỹ một lúc về sự khác biệt giữa đường hầm hiện tại của họ và những nơi khác.

Tần Dã trong lòng giật mình một cái, hắn trước hết quay đầu nhìn về phía Trương Kỳ Lân.

Từ ánh mắt của đối phương, hắn thấy Trương Kỳ Lân vào khoảnh khắc này cũng nảy sinh ý nghĩ giống hắn.

"Không sai được, chắc hẳn chính là cái này rồi!" Tần Dã nhíu mày nói: "Mọi người!

Chúng ta mau đi!

Tôi biết cơ quan của đường hầm này rốt cuộc là gì rồi!" Mọi người đều ngẩn ra, bên A Ninh dẫn đầu đã có người nói: "Tần tiên sinh, lời này của cậu có ý gì vậy!

Trước đó chẳng phải cậu nói đường hầm này không có cơ quan sao!

Bây giờ lại đột nhiên nói như vậy!

Là có mấy ý vậy!" Thấy có người bày tỏ sự nghi ngờ đối với Tần Dã.

Vương Bàn Tử, người chuyên bao che, tự nhiên không thể đồng ý,

lập tức không vui mắng: “Cậu nói nhiều lời nhảm nhí đó làm gì!

Bảo cậu đi thì đi!

Suốt cả đoạn đường này đều là Tiểu Tần đồng chí dẫn các cậu chạy, các cậu còn sợ Tiểu Tần đồng chí làm hại các cậu không thành!” “Cái này tôi không nghi ngờ, chỉ là vừa nãy Tần tiên sinh đã nhầm lẫn một lần rồi.

Tôi làm sao biết lần này có còn nhầm lẫn nữa không?

Nếu bây giờ chúng ta nghe lời hắn mà xông lên lại xảy ra chuyện, thì cái này tính cho ai?” Người đó vẫn không ngừng không nghỉ nói.

“Vãi chưởng!

Cậu nói tiếng người không đấy!

Cậu còn có lương tâm không!” Vương Bàn Tử trực tiếp hét mắng.

“Lương tâm tôi có, nhưng tôi càng quan tâm đến mạng sống!” “Lão tử bây giờ sẽ bắn chết cậu!” Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, trực tiếp nhấc súng shotgun lên.

Mà bên A Ninh và những người khác cũng từng người đều đang trong trạng thái hưng phấn.

Thấy Vương Bàn Tử có vẻ muốn nổ súng, họ cũng không hề yếu thế.

Trong khoảnh khắc, hai bên đều ở thế không chết không nghỉ!

“Phản rồi!

Phản rồi!

Các ngươi rốt cuộc muốn làm gì!” “Còn có quy củ không!” Trịnh Bách Vạn đã tức đến đỏ bừng mặt, hồi tưởng lại cả đời kiêu hùng của mình, còn chưa từng có ai dám không nghe lời hắn như vậy!

Trong khoảnh khắc này, hắn đã động sát tâm với tất cả mọi người có mặt!

Quân cờ không thể khống chế trong mắt hắn cũng đã mất đi giá trị tồn tại!

Thư ký bên cạnh hắn cũng đã sẵn sàng tấn công, có thể thấy hắn cũng đã không kìm nén được nữa!

"Tất cả bình tĩnh một chút!" Ngay khoảnh khắc cục diện sắp mất kiểm soát, Tần Dã hét lớn một tiếng.

Lập tức, một luồng sát khí lạnh lẽo bùng phát.

Tất cả mọi người trong khoảnh khắc đó đều cảm thấy tim thót lại, một luồng khí lạnh tức thì bao trùm toàn thân.

Thậm chí có một khoảnh khắc, mọi người dường như đã mất đi ý thức!

Họ như thấy trước mắt mình xuất hiện một vật khổng lồ mắt đỏ ngầu.

Lưỡi dao sắc lạnh trong tay hắn lúc này đang chĩa thẳng vào họ!

Dường như chỉ cần một giây sau, đầu của tất cả bọn họ sẽ rơi xuống đất!

Khi cảm nhận được sát khí, bất kỳ sinh vật nào cũng sẽ áp dụng một biện pháp tự bảo vệ.

Nhưng khi luồng sát khí này quá thuần túy, mọi thứ đều thay đổi!

Dưới luồng sát khí như vậy, bất kỳ sinh vật nào yếu hơn nó, đừng nói là phản kháng, căn bản ngay cả cử động cũng không thể!

Theo sát khí hơi rút lui.

Cảm giác nghẹt thở cuối cùng cũng biến mất, mọi người tức thì

thở hổn hển.

Dường như là để thông qua cách này xác định mình vẫn còn sống!

Chương 715

"Tiểu Tần đồng chí, cậu đây là làm cái gì vậy?" "Sao tự nhiên lại trở nên kỳ quái thế?" Vương Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, khó hiểu nhìn Tần Dã.

"Lời này phải là tôi hỏi các cậu mới đúng." Tần Dã nhìn mọi người nói.

Nhưng mọi người chỉ chớp chớp mắt, dường như không ai ý thức được vừa rồi mình có gì không đúng.

"Chúng ta đi trước đã, nơi này rất nguy hiểm, chúng ta rời khỏi đây rồi nói sau." Tần Dã lại nói với mọi người.

Mọi người lại cảm thấy mơ hồ, dường như có chút không hiểu lời Tần Dã.

Nhưng thấy Tần Dã đã chủ động bước đi, lại nhớ đến luồng sát khí ngạt thở vừa rồi.

Mọi người cũng không dám ở lại lâu, chỉ có thể vội vàng theo kịp đội ngũ.

"Vẫn luôn chỉ biết Tần Dã rất lợi hại." "Không ngờ lại có sát khí sắc bén như vậy!" A Ninh hai mắt nhìn chằm chằm Tần Dã.

Sát khí và thực lực không giống nhau!

Thực lực có thể thông qua huấn luyện mà không ngừng nâng cao!

Nhưng sát khí là thứ chỉ có thể dựa vào giết người mà cường hóa!

Có thể nói chỉ những người giết người càng nhiều thì sát khí đó mới càng thuần túy.

Ngay cả những người đã chiến đấu nhiều năm trên chiến trường

như họ, muốn tỏa ra sát khí như vậy cũng căn bản không làm được.

"Anh cũng là sát thủ chuyên nghiệp, sát khí đến mức đó anh có làm được không?" Trịnh Bách Vạn trong quá trình di chuyển quay sang hỏi thư ký.

Người sau chỉ có thể bất lực lắc đầu.

"Vô cùng xin lỗi, sát khí của hắn thực sự quá thuần túy." "Cảm giác như mọi thứ trên đời đều là cỏ rác có thể giết chết." "Đó đã không còn là thứ có thể bồi dưỡng chỉ bằng việc giết người đơn thuần!" "Tôi cũng nghĩ vậy." Trịnh Bách Vạn gật đầu: "Cái Tần Dã này rốt cuộc là ai!" "Sát khí khoa trương như vậy, cho dù hắn giết người từ khi mới sinh ra, cũng không lý do gì bồi dưỡng được đến mức độ này!" Rất nhanh, mọi người liền đến trước một cánh cửa đá.

Suốt đoạn đường này, sự bồn chồn trong lòng và nỗi sợ hãi trước sát khí của Tần Dã đan xen vào nhau, không còn sự phấn khích như ban đầu.

Mọi người đều có chút không thể nói rõ mình hiện tại rốt cuộc đang có cảm xúc gì!

"May mắn thay, cánh cửa này dường như cũng không có cơ quan nào." Tần Dã lầm bầm một tiếng, sau đó dùng sức đẩy cánh cửa đá sang hai bên trái phải.

Trong khoảnh khắc, một luồng kim quang chói mắt từ trong cánh cửa đá bùng ra.

Tức thì khiến mọi người không mở nổi mắt!

Vốn dĩ đã là những cảm xúc phức tạp, lúc này lại càng thêm hoảng loạn!

"Chuyện gì thế này!

Chuyện gì thế này!" "Chẳng lẽ lại là cơ quan gì sao!" "Tất cả bình tĩnh lại!" Thấy cả đội sắp rơi vào hỗn loạn, Tần Dã lại hét lớn một tiếng.

Tiếng hét của hắn dường như có sức xuyên thấu linh hồn!

Mặc dù ngón tay đã đặt lên cò súng!

Nhưng theo tiếng hét này truyền vào não, mọi người vẫn gần như theo bản năng dừng lại hành động trên tay!

"Mọi người không cần vội, đây chỉ là kích thích do ánh sáng mạnh gây ra, mọi người cứ từ từ mở mắt ra đi." Tần Dã nhắc nhở.

Tất cả mọi người đều cảm thấy mơ hồ.

Bây giờ họ đang ở trong lăng mộ!

Nơi như vậy làm gì có nguồn sáng nào!

Tất cả các phương tiện chiếu sáng mà họ dùng trên đường đều là do chính họ mang theo!

Nơi này còn có thể có nguồn sáng nào nữa chứ?

Mọi người từ từ mở mắt ra, sau khi nhìn rõ nguồn sáng trước mắt, tất cả đều hít vào một hơi khí lạnh!

Đối với nguồn sáng này rốt cuộc là gì, mọi người đã đưa ra vô số phỏng đoán trong lòng.

Nhưng họ có nghĩ nát óc cũng không ngờ tới!

Lúc này xuất hiện trước mắt họ lại là cả một căn phòng đầy vàng bạc châu báu!

Trong đó vàng bạc, đá quý, mã não phỉ thúy, đủ cả!

Có thể nói ở đây vừa có những thứ họ từng thấy, nhưng phần lớn hơn là những vật phẩm kỳ lạ mà họ chưa từng thấy!

Nhưng bất kể là Vương Bàn Tử hay Trịnh Bách Vạn.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy những thứ này đã nhận ra tất cả đều đáng giá liên thành!

"Ngọa tào!

Cái quái gì thế!" Vương Bàn Tử tức thì không kìm được kinh hô: "Nhiều vàng bạc châu báu thế này!

Chủ nhân lăng mộ này rốt cuộc có bao nhiêu tiền vậy!" "Trịnh lão bản!

Ông kiến thức rộng!

Ông xem thử xem!

Mấy thứ này có giá trị thế nào!" Mà Trịnh Bách Vạn vốn đã rất giàu có, lúc này nhìn những châu báu trước mắt lại vẫn khó hiểu lắc đầu.

Nhìn dáng vẻ ngây người của hắn rõ ràng cũng bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ rồi!

Tuy nói rằng những hoàng cung quý tộc thời cổ đại rất giàu có thì không có gì đáng ngạc nhiên.

Nhưng có thể giàu có đến mức ngay cả Trịnh Bách Vạn cũng kinh ngạc ngây người như vậy.

Đủ để thấy những kho báu trước mắt này khoa trương đến mức nào!

"Không rõ!

Giá trị của mấy thứ này ngay cả ta cũng không nhìn ra." "Nhưng ta có thể khẳng định, nếu chúng ta mang hết ra ngoài!" "Tuyệt đối đủ cho tất cả chúng ta tiêu xài mấy đời!" Trịnh Bách Vạn trầm giọng nói.

“Trời ơi!

Thế còn chờ gì nữa!

Ra tay đi!” Không biết là ai trong lính đánh thuê Dã Lang hét lên một tiếng như vậy.

Những người khác tức thì được cổ vũ, nhao nhao xông về phía những tài bảo này!

“Các ngươi làm gì!

Không có lệnh của ta!

Ai dám lộn xộn!” “Tất cả dừng lại cho ta!” Trịnh Bách Vạn thấy vậy lập tức hét lên với mọi người.

Nhưng những người này như thể đã trúng tà, vẫn cứ xông về phía những châu báu đó!

Hoàn toàn không có chút ý tứ nào đáp lời Trịnh Bách Vạn!

Nhìn cảnh tượng này, Trịnh Bách Vạn tức đến phổi cũng muốn nổ tung!

Tần Dã dám vô lễ với hắn thì thôi!

Sao mấy người này cũng dám như vậy!

Họ chẳng qua là một đám chó được hắn thuê tiền!

Họ không lẽ không biết quy tắc của chó là gì sao!

Là lệnh của chủ nhân!

Chủ nhân chỉ đi đâu, bọn chúng phải cắn ở đó!

Chỉ cần không phải lệnh của chủ nhân!

Bất kể trước mặt là món ngon vật lạ hay mìn bom!

Chương 716

Bọn chúng đều chỉ có thể đứng yên không được động đậy!

Bây giờ bọn chúng đang làm gì!

Muốn tạo phản sao!

Sự uất ức trong lòng cộng thêm sự bồn chồn đã có từ trước trong lòng!

Trịnh Bách Vạn cũng tức giận bùng nổ ngay lập tức, trực tiếp quay sang A Ninh gầm lên: "Đội trưởng A Ninh!

Đây chính là kỷ luật của lính đánh thuê Dã Lang các cô sao!" "Cái gọi là kỷ luật xếp hàng đầu thế giới của các cô là như vậy sao!" "Hôm nay nếu các cô không thể cho ta một lời giải thích hợp lý!" "Ta sẽ lập tức tìm trưởng đoàn của các cô!

Để hắn quyết định!" Đối mặt với cơn giận dữ của Trịnh Bách Vạn, A Ninh cũng tỏ ra luống cuống!

Lính đánh thuê Dã Lang có thể trở thành đội quân đánh thuê hàng đầu thế giới!

Ngoài tiêu chuẩn tuyển chọn nghiêm ngặt và bồi dưỡng thực lực cho đội viên.

Kỷ luật cũng là một nguyên nhân rất quan trọng!

Lính đánh thuê Dã Lang nổi tiếng như vậy là vì đội ngũ của họ phải tuân thủ kỷ luật của bầy sói!

Dù trong bất kỳ tình huống nào, chỉ cần sói đầu đàn chưa ra lệnh.

Họ tuyệt đối sẽ không hành động tùy tiện!

Từ trước đến nay, lính đánh thuê Dã Lang vẫn luôn tuân thủ quy

tắc như vậy.

Ngay cả khi trước mắt có vô số tài bảo, họ cũng nhất định sẽ xem thái độ của đội trưởng đi cùng!

Việc mất kiểm soát như hôm nay ngay cả A Ninh cũng là lần đầu tiên chứng kiến.

"Tất cả dừng lại cho tôi!" "Đừng động!

Đều không được lộn xộn!" A Ninh vội vàng hét lên với mọi người, đồng thời liên tục bóp cò súng lên không trung, muốn dùng cách này để trấn áp mọi người.

Nhưng lúc này các thành viên của lính đánh thuê Dã Lang lại không một ai để ý đến cô.

Tất cả vẫn cứ tự lo cho mình như những con dã thú chỉ biết săn mồi, điên cuồng tranh giành con mồi trước mắt!

A Ninh đối với điều này cũng hoàn toàn ngây người.

Trong khái niệm của cô, chuyện như vậy còn chưa từng gặp phải!

"A ha, đội trưởng A Ninh, xem ra danh dự của lính đánh thuê Dã Lang các cô hôm nay phải bị hủy hoại rồi!" Vương Bàn Tử ở bên cạnh không ngại chuyện lớn mà châm chọc.

"Thằng béo chết tiệt, không biết nói chuyện thì câm miệng lại!" A Ninh bây giờ đang rất tức giận!

Ngay cả khi Trịnh Bách Vạn gầm lên với cô trước đó, cô cũng rất khó khăn mới kìm nén được cơn giận trong lòng mà không trực tiếp gầm lên đáp trả Trịnh Bách Vạn.

Bây giờ Vương Bàn Tử châm chọc như vậy, cô tuyệt đối sẽ không nhịn nữa!

Mà Vương Bàn Tử bản thân là một kẻ không sợ trời không sợ đất!

Lúc này dưới ảnh hưởng của hành lang đó, lại càng thêm phần bạo ngược.

A Ninh dám nói mình, mình nhất định phải cãi lại!

"Bàn gia cảnh cáo cô một câu nữa!" "Bàn gia không phải đội viên của cô!

Cô bình thường đối xử với đội viên của cô thế nào Bàn gia không biết, Bàn gia cũng không hứng thú!" "Nhưng cô đừng mang thái độ đối với đội viên của cô mà dùng lên Bàn gia!" "Cô không có tư cách đó!" Vương Bàn Tử dữ dằn nói.

"Tôi vô tâm mạo phạm, nhưng nếu có người kiếm chuyện, tôi cũng không còn cách nào khác!" A Ninh vẫn giữ thái độ hung hăng của mình!

Nghe thấy lời châm chọc như vậy, Vương Bàn Tử sao có thể nhịn được!

Trực tiếp vác súng lên: "Cô thật sự coi Bàn gia dễ dãi hay sao!" "Được thôi!" "Không phải nói lính đánh thuê Dã Lang các cô chiến lực cực mạnh sao!" "Đến đây!

Cùng Bàn gia tỉ thí một phen!" "Cũng để Bàn gia xem một người đàn bà như cô làm đội trưởng rốt cuộc dựa vào bản lĩnh phương diện nào!" "Được thôi, tôi sẽ lập tức biến anh thành một thằng béo chết tiệt!" A Ninh cũng không cam chịu yếu thế, trực tiếp chĩa súng vào Vương Bàn Tử.

Thấy hiện trường lại một lần nữa rơi vào cục diện căng thẳng.

Tần Dã dứt khoát một bước lao ra, giữa tia chớp và đá lửa một quyền đánh vào bụng A Ninh.

Sức mạnh cường đại tức thì khiến A Ninh toàn thân mềm nhũn, cả người đổ sụp xuống đất.

“Hừ!

Đáng đời!” Thấy đối phương bị thiệt, Vương Bàn Tử tức thì lạnh lùng hừ một tiếng châm chọc.

Nhưng không ngờ Tần Dã đột nhiên quay người, trong nháy mắt lại một lần nữa xông đến trước mặt Vương Bàn Tử, lại một quyền đánh tới!

Ánh mắt kiêu ngạo của Vương Bàn Tử trước đó tức thì biến thành ngạc nhiên.

Hắn trợn tròn mắt, đầy vẻ khó tin nhìn Tần Dã.

Hắn lảo đảo thân mình, vừa đưa tay chỉ vào Tần Dã.

Liền hai mắt tối sầm ngất đi.

Sau đó Tần Dã và Trương Kỳ Lân trao đổi ánh mắt.

Hai người lập tức với tốc độ cực nhanh xuyên qua căn mộ thất này.

Mỗi khi đến phía sau một người, liền một kích đánh vào đối phương khiến họ ngất đi.

“Tần Dã, Tiểu Ca, hai người đang làm gì vậy?” Hạo Thiên Chân trợn tròn mắt, vẻ mặt kinh ngạc nhìn mấy người.

Hắn cứ ngỡ họ cũng giống những người khác, vì nguyên nhân nào đó mà rơi vào trạng thái hưng phấn kỳ lạ!

Khi Tần Dã quay đầu nhìn hắn, Hạo Thiên Chân cũng theo đó mà lảo đảo.

Dáng vẻ như lo lắng Tần Dã cũng đột nhiên xông tới cho mình một cú!

Nhưng Tần Dã dường như không có ý định tiếp tục hành động

này.

Sau khi xác định tất cả mọi người trừ Hạo Thiên Chân đều đã ngất xỉu.

Hắn cũng dừng lại hành động.

"Như vậy là được rồi." Tần Dã nói: "Vừa rồi bọn họ bị cơ quan trong hành lang ảnh hưởng quá sâu." "Bây giờ muốn loại bỏ ảnh hưởng, chỉ đơn thuần sơ đạo đã không đủ rồi." "Chỉ có thể dùng một chút phương thức thô bạo mà thôi." "Cơ quan?" Hạo Thiên Chân lập tức nắm lấy trọng điểm trong lời nói của Tần Dã: "Đợi đã, chuyện này lại là sao vậy?" "Không phải bên trong không có cơ quan sao?" "Lúc tiến vào tôi cũng đã quan sát rồi, tuy rằng không bằng năng lực của các anh, nhưng tôi nghĩ phán đoán của tôi không sai đâu." "Không phải tất cả cơ quan đều giống như bão tố gào thét ập đến." "Điều đáng sợ thật sự không phải loại tấn công từ bên ngoài này." "Mà là sự sụp đổ từ bên trong." Tần Dã thở dài nói: "Vận khí của cậu không tệ, trước đó trên đường cậu vẫn luôn chú ý đi theo tôi và Tiểu Ca." "Cho nên chịu ảnh hưởng tương đối nhỏ." "Nhưng tôi nghĩ chắc chắn không phải hoàn toàn không có." "Bây giờ cậu tốt nhất nên điều chỉnh hô hấp một chút, nếu không loại ảnh hưởng này cũng sẽ dần dần ảnh hưởng đến cậu." Hạo Thiên Chân chớp chớp mắt, mặc dù đối với lời Tần Dã còn có chút không hiểu.

Nhưng thấy dáng vẻ của Tần Dã, dường như cũng đang điều chỉnh trạng thái của mình.

Hạo Thiên Chân gật đầu, lập tức cũng bắt đầu điều chỉnh hô hấp của mình.

Gần như ngay sau khi họ điều chỉnh xong.

Liền nghe thấy xung quanh truyền đến những tiếng rên rỉ trầm thấp.

“Được rồi, đợi đến khi bọn họ đều tỉnh lại rồi tôi sẽ giải thích rõ ràng cho mọi người.” Rất nhanh, Vương Bàn Tử liền tỉnh táo lại.

Hắn xoa bụng, lúc này bụng vẫn còn âm ỉ đau.

Cả người hắn ngồi trên mặt đất có chút mơ màng.

Có vẻ như cuộc tấn công của Tần Dã vừa rồi đã khiến hắn rơi vào trạng thái mất trí nhớ tạm thời.

Nhưng quá trình này không kéo dài quá lâu, Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, đột nhiên tỉnh táo lại!

Hắn đột ngột nhảy từ dưới đất lên, mắt không ngừng tìm kiếm khắp hiện trường, cho đến khi cuối cùng dừng lại trên người Tần Dã!

“Tiểu Tần đồng chí!

Vừa rồi đó là ý gì vậy!” “Cậu nói cậu đánh bọn họ thì thôi đi!

Sao lại còn đánh cả Bàn gia chứ!” “Cậu có phải quá đáng rồi không!” “Chúng ta không phải đồng đội sao!” “Cậu ra tay mạnh như vậy đánh Bàn gia!

Bàn gia sẽ rất đau đó!” “Quá đáng lắm đó Tiểu Tần đồng chí!” Vương Bàn Tử lập tức chỉ vào Tần Dã mà la lối.

Dáng vẻ như trong khái niệm của hắn, ngay cả đối với chuyện này hắn cũng hoàn toàn không hiểu nổi!

Chương 717

Chỉ là tiếng oán trách liên tục của hắn dừng lại theo ánh mắt Tần Dã đột nhiên nhìn sang.

Rốt cuộc là vừa mới bị đánh xong, ai mà biết Tần Dã có đột nhiên lại cho mình một cú nữa không chứ?

“Tôi biết các vị có rất nhiều nghi vấn.” “Nhưng trước đó tôi muốn mời các vị hít thở sâu vài lần, sau đó hồi tưởng lại những chuyện vừa xảy ra.” Đợi đến khi tất cả mọi người đều tỉnh táo lại, Tần Dã nói với mọi người.

Mọi người nhìn nhau, dáng vẻ mơ màng rõ ràng vẫn còn đang trong trạng thái nửa mất thần.

Nhưng so với vừa rồi, những người đã bình tĩnh lại vẫn làm theo lời Tần Dã mà hít thở sâu vài lần để điều chỉnh bản thân.

Và trong quá trình này, những chuyện xảy ra vài phút trước đó không ngừng quanh quẩn trong đầu họ.

Theo ký ức tiến hành, có thể thấy sắc mặt mỗi người đều biến hóa rõ rệt.

Trạng thái của họ bây giờ đơn giản giống như người say rượu tỉnh lại vào ngày hôm sau đang hồi tưởng lại tình hình sau khi say rượu hôm qua vậy.

Sự bất lực và xấu hổ đó có thể tưởng tượng được!

Đợi đến khi mọi người lại nhìn nhau, trên mặt mỗi người đều hiện lên vẻ ngượng ngùng.

“Xem ra mọi người đều nhớ ra rồi.” Tần Dã thản nhiên nói, dường như đối với những chuyện xảy ra trước đó một chút cũng không để

tâm: “Cũng đúng, vừa rồi các cậu chỉ bị cơ quan điều khiển, chứ không phải mất trí nhớ.” Tất cả mọi người nhất thời đều im lặng, đối với cục diện này họ thật sự không biết nên nói gì mới thích hợp.

Vương Bàn Tử thì dứt khoát ghé sát Tần Dã hỏi: “Tiểu Tần đồng chí, lời cậu nói chúng ta đều có chút mơ hồ.” “Tôi đã nghĩ về trạng thái của chúng ta vừa rồi, quả thực là đúng như cậu nói, chúng ta đã trúng chiêu gì đó.” “Nhưng chuyện này rốt cuộc là sao vậy?” “Trong hành lang vừa rồi không phải không có cơ quan sao?” “Chuyện này là do tôi sai sót.” Tần Dã thở dài nói: “Trước đó khi quan sát xung quanh xem có cơ quan nào tồn tại hay không, tôi cũng chỉ đơn thuần xem xét từ góc độ các phương tiện tấn công khác.” “Không ngờ chủ nhân lăng mộ này lại giăng bẫy chúng ta ở chỗ này.” “Nếu coi đây là một ván cờ giữa tôi và chủ nhân lăng mộ.” “Thì ván cờ này tôi xem như đã thua hoàn toàn.” “Nhưng không thể không nói chủ nhân lăng mộ này quả thực rất đáng gờm, về phương diện công tâm thì thật sự quá đáng sợ.” Mọi người vẫn còn đang trong trạng thái mơ màng.

Rõ ràng là vừa mới từ trạng thái trúng chiêu hồi phục lại, mọi người vẫn hoàn toàn không thể hiểu được những lời này.

Tần Dã cũng không úp mở gì, tiếp tục nói: “Bây giờ chúng ta coi lăng mộ này là một trận chiến dàn trận.” “Thì trận pháp này từ khi chúng ta tiến vào đã bắt đầu rồi.” “Đợi đã!” Vương Bàn Tử thực sự không kìm được mà ngắt lời Tần Dã.

Điều này cũng thực sự là không còn cách nào khác!

Có thể nói câu nói này e rằng ngoại trừ Tần Dã và Trương Kỳ Lân ra.

Căn bản không một ai còn có thể hiểu được!

“Tiểu Tần đồng chí, lời cậu nói tôi vẫn rất mơ hồ à!” “Cái gì gọi là tất cả bố cục từ đầu đã bắt đầu tiến hành!” “Cách nói này hoàn toàn

không thể hiểu được!" Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

"Từ khi chúng ta tiến vào lăng mộ, bất kể là hành lang hay mộ thất." "Có thể nói mỗi bước chúng ta đi đều kèm theo nguy hiểm." "Lăng mộ này thật sự quá nguy hiểm." "Ở đây chắc chắn cũng sẽ có nguy hiểm tồn tại!" "Suy nghĩ như vậy sẽ không ngừng đi theo chúng ta trong quá trình chúng ta hành động trong lăng mộ." "Đương nhiên, tôi nói vậy không phải là nói những cơ quan trước đó không lợi hại!" "Bất kỳ cơ quan nào chúng ta gặp phải trước đó đều đủ sức đoạt mạng bất kỳ đội ngũ nào." "Nếu những cơ quan này đã có thể tiêu diệt những kẻ xâm nhập, thì đối với chủ nhân lăng mộ đương nhiên là điều tốt nhất." "Nhưng nếu không làm được thì…" "Khi chúng ta mở cánh cửa đó và tiến vào hành lang vừa rồi thì sẽ tiếp xúc với một cơ quan đáng sợ khác." "Trong hành lang đó, không phải là không có cơ quan, mà là không có loại cơ quan trực diện, lấy mạng như trước!" "Và tâm lý con người sẽ dao động!

Ký ức cũng sẽ có một giá trị cố định." "Cho nên khi chúng ta không nhìn thấy loại cơ quan đó." "Chúng ta sẽ rất dễ thả lỏng cảnh giác, cho rằng hành lang này không có cơ quan." "Nhưng vì những nguy hiểm đã gặp phải trước đó." "Chúng ta cũng sẽ không hoàn toàn thả lỏng như vậy." "Và điểm đáng sợ của cơ quan trong hành lang đó cũng chính là lúc này mới dần dần hiện ra." Tần Dã nói.

Mọi người vẫn nhíu chặt mày, họ vẫn chưa hiểu rõ cơ quan thật sự trong lăng mộ mà Tần Dã nói rốt cuộc là gì.

Chỉ là từ lời giải thích này của Tần Dã, họ đã ý thức được.

Cơ quan trong hành lang đó chắc chắn có mức độ nguy hiểm còn cao hơn những cơ quan đã gặp phải trước đó!

"Tiểu Tần đồng chí, cậu nói thế tôi nổi hết da gà rồi!" "Cậu mau nói cho chúng ta biết, cái cơ quan cậu nói rốt cuộc là sao vậy!" Vương

Bàn Tử sốt ruột hỏi.

“Các vị còn nhớ những hoa văn trông rất bình thường mà chúng ta đã thấy trong hành lang không?” Tần Dã hỏi.

Mọi người tức thì gật đầu.

“Tuy rằng những hoa văn đó trông khá bình thường.” “Nhưng dù sao thì đó cũng là thứ duy nhất còn lại trong một hành lang không có gì cả.” “Hơn nữa khi chúng ta tiến vào hành lang cũng không ngừng cảnh giác những cơ quan có thể xuất hiện xung quanh.” “Cho nên ít nhất Bàn gia vẫn bị ảnh hưởng khá sâu sắc bởi những hoa văn đó.” Lời vừa dứt, Vương Bàn Tử trợn tròn mắt!

Rõ ràng hắn đã nhận ra trọng điểm trong câu hỏi của Tần Dã!

“Tiểu Tần đồng chí!

Chẳng lẽ ý cậu là!” “Những hoa văn đó chính là cơ quan thật sự trong hành lang đó!” Vương Bàn Tử tức thì kinh hô!

Mọi người lại một lần nữa cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Trong khái niệm của họ, những hoa văn đã thấy trước đó căn bản không có chút đặc biệt nào!

Ai mà ngờ đó lại là cơ quan được thiết lập trong hành lang chứ?

Hơn nữa còn có một vấn đề mà họ hoàn toàn không thể hiểu được.

“Tiểu Tần đồng chí!

Cậu nói thế tôi càng mơ hồ hơn!” Vương Bàn Tử vỗ trán hỏi: “Cậu nói những hoa văn đó chính là cơ quan trong hành lang đó thì tôi cũng không phải không thể hiểu được!” “Nhưng rốt cuộc nó được làm như thế nào chứ?” “Những hoa văn đó hoàn toàn không có chỗ nào bất thường cả!” Đối với điểm này, lính đánh thuê Dã Lang cũng

có cùng suy nghĩ.

Trước đó khi đi qua hành lang đó, để tránh vì sơ suất mà bỏ lỡ cơ quan quan trọng nào!

Họ còn có không ít người đã trực tiếp đi quan sát kỹ lưỡng!

Nhưng những hoa văn đó nhìn đi nhìn lại vẫn chỉ là bình thường!

Ít nhất chỉ nhìn từ bản thân hoa văn thì họ thực sự không thấy có vấn đề gì.

"Miễn phí thường là đắt nhất!" "Không có vấn đề có thể chính là vấn đề lớn nhất." Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tần Dã lại tiếp tục nói: "Cũng trách tôi, tôi trước đây có xem qua trong một cuốn sách rất hiếm." "Trong quá khứ từng có một loại hình phạt đặc biệt." "Đó là một thung lũng." "Kẻ cầm quyền sẽ trừng phạt phạm nhân bằng cách ép họ đi qua thung lũng." "Và những người này đều là những kẻ đã chịu trọng hình." "Và trong thung lũng có những hoa văn được người chuyên khắc." "Nhưng có mấy chuyện rất kỳ lạ." "Đầu tiên là phản ứng của người dân, bá tánh đều bất mãn với quyết định của kẻ cầm quyền." "Cho rằng đối với trọng phạm, hình phạt này quả thực như trò đùa vậy!" "Hoàn toàn không thể hiểu tại sao lại đưa ra quyết định như vậy." "Nhưng tất cả quan viên triều đình lại không một ai cảm thấy có gì không ổn." "Dường như từ đầu đã biết hình phạt này đối với những người này mới là nghiêm khắc nhất." "Thứ hai là quá trình áp giải." "Trong quá trình này, tất cả nhân viên áp giải dù đi hay về đều bị yêu cầu phải bịt mắt." "Đợi đã!" "Tiểu Tần đồng chí!

Chuyện này không đúng rồi!" Vương Bàn Tử tức thì kinh hô.

Mà những người khác cũng giống Vương Bàn Tử, không hiểu.

Nếu nói điều thứ nhất mọi người còn có thể hiểu được.

Rốt cuộc người đứng xem tuy ở một mức độ nhất định có địa vị cao hơn bá tánh.

Nhưng họ cũng sẽ có rất nhiều lúc thân bất do kỷ.

Chẳng hạn như khi kẻ cầm quyền đưa ra quyết định, bá tánh có thể bàn tán xôn xao.

Nhưng những quan viên cầm quyền này dù có bao nhiêu suy nghĩ về chuyện này cũng chỉ có thể giữ im lặng.

Nhưng điều thứ hai này thì mọi người hoàn toàn không thể hiểu được.

"Cậu nói tất cả những kẻ bị sắp xếp đi qua đoạn thung lũng đó đều là trọng phạm!" "Tôi có thể hiểu là những người này nếu không cẩn thận đều sẽ bị xử tử ngay lập tức không?" Tần Dã gật đầu.

"Mặc dù không thể nói tất cả đều như vậy." "Nhưng cũng gần như vậy." Biểu cảm của Vương Bàn Tử tức thì thu lại.

Sau khi Tần Dã giải thích như vậy, hắn lại càng không hiểu hơn.

"Tiểu Tần đồng chí!

Vậy thì không đúng rồi!" "Vì đã là trọng phạm đáng bị tử hình, thì những người này chắc chắn đều là những kẻ rất nguy hiểm!" "Hơn nữa bọn họ vốn dĩ đã là những kẻ sắp chết!" "Loại người này vào lúc này cũng là nguy hiểm nhất!" "Áp giải những người này cho dù luôn giữ cảnh giác, nếu không cẩn thận cũng sẽ gặp phải một hai kẻ cùng quẫn làm liều!" "Bọn họ còn phải bịt mắt toàn bộ!" "Bất kể bọn họ dùng loại xiềng xích nào, sự sắp xếp này cũng quá nguy hiểm rồi!" Vương Bàn Tử nói.

"Nếu nhìn từ góc độ của chúng ta thì đúng là như vậy." "Nhưng theo câu chuyện tôi biết, quá trình áp giải của họ chưa bao giờ xảy ra bất ngờ nào." Lời giải thích này của Tần Dã tức thì khiến mọi người

càng thêm không hiểu.

"Tiếp theo là điểm kỳ lạ thứ ba tôi muốn nói." "Những phạm nhân bị áp giải vào đó, cuối cùng không một ai có thể sống sót trở ra." "Nơi giam giữ họ chỉ là một khu rừng, một khu rừng không có bất kỳ đặc điểm đặc biệt nào ngoại trừ việc có thể khiến người ta lạc mất phương hướng." "Không có dã thú, không có người hoang dã, hơn nữa còn có vật tư rất phong phú." "Nhưng chính một khu rừng như vậy, lại có thể khiến những người này không thể sống sót trở về." Sau khi nghe qua điểm kỳ lạ cuối cùng này của Tần Dã.

Tất cả mọi người đều lộ ra vẻ nghi hoặc kinh ngạc.

Đoạn câu chuyện này tuyệt đối đã mang lại cho họ một sự chấn động lớn!

Điểm kỳ lạ của câu chuyện này tuyệt đối không thua kém lăng mộ trước mắt.

Đặc biệt là lính đánh thuê Dã Lang, những người đã từng thâm nhập qua nhiều khu rừng rậm, lúc này lại càng vẻ mặt kinh ngạc.

Mặc dù thời đại khác nhau, nhưng họ cũng biết, bất kể ở thời đại nào, cái gọi là khu rừng có thể vây khốn người đến chết.

Thì đó nhất định là nơi vật tư cực kỳ khan hiếm.

Con người không thể chống đỡ được mới như vậy.

Trong một khu rừng đầy vật tư như thế này, chỉ cần có đủ thời gian, họ muốn thoát ra cũng không phải là chuyện khó khăn gì!

Huống chi nếu những người này đều là tử tù, ở nơi không có người trông coi như vậy.

Ý chí cầu sinh của họ cũng sẽ mạnh hơn.

Cũng càng không có khả năng chết ở đó!

“Ban đầu khi nhìn thấy câu chuyện này tôi cũng cảm thấy rất kỳ lạ.” “Nhưng cũng chính vì mức độ kỳ lạ của câu chuyện này, nên ký ức của tôi cũng sâu sắc hơn.” “Bây giờ xem ra, mọi chuyện đều có thể hiểu được.” Tần Dã nói.

“Tiểu Tần đồng chí!

Cậu đừng úp mở nữa!” “Mau nói đi, rốt cuộc là sao vậy!” Vương Bàn Tử sốt ruột hỏi.

“Từ kết luận mà nói, những gì họ làm chỉ là để chính họ tự giết chính mình.” Tần Dã nói.

Chương 718

Mà câu trả lời này rõ ràng có chút quá trực bạch.

Hoàn toàn vượt quá mức độ mà họ có thể hiểu được.

“Tiểu Tần đồng chí, cách giải thích trực tiếp như vậy cũng tốt đó!” “Nhưng mà, chúng ta có thể làm cho nó phức tạp hơn một chút được không?” Vương Bàn Tử bất lực nói.

Đồng thời trong lòng không kìm được mà nghĩ.

Tiểu Tần đồng chí chắc là tiếp xúc với Tiểu Ca lâu nên học hư rồi nhỉ!

Tuy không phải kiểu ít lời như Tiểu Ca.

Nhưng bây giờ giải thích vấn đề cũng hoàn toàn không cân nhắc cảm nhận của chúng ta rồi!

“Thực ra từ khi tiến vào khu rừng, họ đã không làm gì cả.” “Họ đã cho những trọng phạm này tự do.” “Để họ có thể sống ở đó theo bất kỳ cách nào họ muốn!” “Còn lại chỉ cần chờ đợi là được.” “Chỉ cần đến lúc, những trọng phạm này sẽ tự giết lẫn nhau.” “Cho đến cuối cùng không còn một ai.” Tần Dã nhìn mọi người, tiến hành bước giải thích tiếp theo.

Tuy nói Tần Dã quả thực đã giải thích phức tạp hơn một chút theo lời Vương Bàn Tử.

Nhưng điều này hình như cũng không tính là đã giải đáp nhỉ?

Hơn nữa hình như còn thêm một số vấn đề mới thì phải?

Tại sao phóng vào đó rồi thì không cần làm gì nữa?

Tại sao chỉ cần chờ đợi một thời gian thì họ sẽ tự giết lẫn nhau?

May mắn thay Tần Dã lần này cũng không phải ném ra vấn đề rồi đợi Vương Bàn Tử đặt câu hỏi nữa.

Rất nhanh Tần Dã tiếp tục nói: "Vì chỉ cần đi qua thung lũng đó, chỉ cần đến lúc, họ sẽ trở nên hưng phấn dễ nổi giận." "Đợi đến khi cảm xúc bồn chồn này chiếm ưu thế, họ sẽ tự giết lẫn nhau." "Và điều chủ nhân lăng mộ thật sự làm chẳng qua chỉ là cung cấp cho họ một địa điểm." Vương Bàn Tử vốn còn muốn tiếp tục đặt câu hỏi.

Nhưng lại khựng lại khi lời định nói ra.

Vì có một khoảnh khắc, trong đầu hắn lóe lên một đoạn ký ức, là hắn và lính đánh thuê Dã Lang đã xảy ra xung đột dữ dội.

Cảnh tượng hắn và A Ninh trực tiếp chĩa súng vào nhau.

Hồi tưởng lúc đó nếu không phải Tần Dã kịp thời ra tay ngăn cản bọn họ.

Những người khác sẽ thế nào hắn không biết.

Nhưng hắn và A Ninh chắc chắn ít nhất sẽ chết một người!

Thấy mọi người đều nhíu mày trầm mặc.

Tần Dã tiếp tục nói: "Bây giờ các cậu chắc đều hiểu rồi chứ." "Vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì xảy ra." "Không thể không nói, chủ nhân lăng mộ này thật sự rất đáng sợ." "Hắn đã lợi dụng một cách hoàn hảo quan niệm tiên nhập vi chủ của con người sau khi liên tục gặp kích thích." "Và tâm lý vừa thả lỏng cảnh giác lại vừa không thể không cảnh giác xung quanh sau khi liên tục gặp nguy hiểm." "Khéo léo để lại cơ quan dùng để trừng phạt trọng phạm trong hành lang đó." "Trong quá trình tiến về phía trước, chúng ta sẽ vì lo lắng có cơ quan mới xuất hiện mà bản năng nhìn trước ngó sau." "Trong quá trình này, chúng ta sẽ rất tự nhiên nhìn thấy những hoa văn đó." "Trúng chiêu trong tình huống thận trọng nhất mà không hề phòng bị." "Trước đó

trong hành lang, tôi đã dùng sát khí để ngăn cản các cậu một lần." "Không ngờ mức độ các cậu trúng chiêu quá sâu." "Đặc biệt là sau khi đã đi hết hành lang." "Ảnh hưởng của những hoa văn đó đối với các cậu cũng đã đạt đến mức sâu nhất." "Cộng thêm sự cám dỗ lớn nhất đối với các cậu." "Tất cả cảm xúc của các cậu cũng bùng nổ ngay lập tức." "Từ khoảnh khắc đó trở đi, các cậu sẽ dần dần mất đi lý trí, trở thành dã thú chỉ có giết chóc trong lòng." "Cho đến cuối cùng giết chết tất cả mọi người." Nghe đến đây, mọi người cũng cuối cùng đã hiểu vừa rồi chuyện gì đã xảy ra với họ!

Chỉ là sau khi hiểu những điều này, tất cả mọi người đều cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Đây rốt cuộc là một loại năng lực tính toán đáng sợ đến mức nào mới có thể tính toán mọi thứ tinh xảo đến mức độ này!

Một cơ quan vốn đã đáng sợ, lại còn tính toán cả tâm lý con người, tổng hợp tất cả các yếu tố có thể lợi dụng để phát huy đến cực hạn!

Điều này đã không còn đơn thuần là bố trí lăng mộ đơn giản như vậy nữa rồi.

Đây đơn giản là đang bày một ván cờ!

Đáng sợ hơn là, ván cờ này sẽ không biến mất!

Cho dù chủ nhân lăng mộ đã chết, một khi người ta bước vào lăng mộ này thì vẫn sẽ tự động trở thành quân cờ!

Hành động theo cục diện mà chủ nhân lăng mộ đã bày ra từ đầu!

Tâm cơ và mưu kế như vậy, ngay cả Trịnh Bách Vạn cũng chỉ có thể tự thẹn không bằng!

"Quá đáng sợ!

Tại sao mỗi kế hoạch đều có phương án dự phòng." "Chính là vì

trên thế giới này sẽ tồn tại những điều bất ngờ." "Nhưng hắn lại có thể trong một kế hoạch tính toán đến tất cả những điều bất ngờ!" "Và đối với tất cả những điều bất ngờ đều thiết lập các biện pháp ứng phó tương ứng." "Với điều đó đảm bảo rằng bất cứ ai bước vào ván cờ này, bất kể làm gì cũng chỉ có thể trở thành một phần của ván cờ này." "Người như vậy may mắn thay đã sinh ra trong quá khứ." "Nếu sinh ra ở hiện tại, e rằng Trịnh mỗ tôi cũng chỉ có thể bị hắn đùa giỡn trong lòng bàn tay." Khi nói những lời này, mọi người có thể rõ ràng nghe ra sự phẫn uất trong lời nói của Trịnh Bách Vạn.

Điều này cũng không trách được, với tài sản hiện tại của Trịnh Bách Vạn, chắc hẳn bất kể là ở hiện tại.

Hay là con đường phát gia của hắn, Trịnh Bách Vạn hẳn vẫn luôn đóng vai trò là người bố cục.

Kết quả hôm nay chính mình lại rơi vào trong ván cờ của người khác.

Lại còn không có chút sức chống trả nào.

Nghĩ cũng biết, điều này đối với Trịnh Bách Vạn phải là một sự chấn động lớn đến nhường nào.

Thực ra không chỉ hắn, đối với bất kỳ ai có mặt, cảm giác bị một người đã chết mấy trăm ngàn năm đùa giỡn trong lòng bàn tay như vậy.

Cảm giác này thật sự khiến bất kỳ ai cũng đều cảm thấy rất khó chịu!

"Trời ơi!

Trịnh lão bản nói đúng đó!

Chủ nhân lăng mộ này thật sự quá đáng sợ!" "Hắn làm sao có thể bố cục được đến mức độ này chứ!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói.

“Cậu nhìn tôi làm gì?” “Vấn đề này đợi lát nữa chúng ta có cơ hội gặp chủ nhân lăng mộ rồi, cậu hỏi hắn không phải sẽ biết sao?” Tần Dã nói.

“Hắc hắc, đây không phải vì thấy Tiểu Tần đồng chí tài giỏi sao!” “Cậu xem đó, loại kiến thức ít người biết như hoa văn này cậu cũng biết.” “Biết đâu cậu còn biết cả cái này nữa thì sao?” “Ai bảo cậu là học sinh, năng lực học tập mạnh chứ?” Vương Bàn Tử lập tức cười ha ha.

“Năng lực học tập của tôi mạnh cũng chỉ có thể học được một số kiến thức cố hữu.” “Vấn đề cậu vừa hỏi đã vượt quá phạm vi rồi.” Tần Dã nói: “Tôi thấy cậu vẫn còn có những suy nghĩ điên rồ như vậy là vì ảnh hưởng của những hoa văn kia vẫn chưa hoàn toàn được loại bỏ.” “Xem ra vẫn cần phải đánh một trận nữa.” Tần Dã nói xong trực tiếp xoa tay.

Vương Bàn Tử đột nhiên dựng đứng cả tóc gáy.

Tục ngữ nói hay, bạo lực chỉ có lần không và vô số lần!

Trước khi Tần Dã động thủ với hắn, Vương Bàn Tử còn có thể kiên định tin rằng người anh em tốt này của mình nói gì cũng không thể động đến mình!

Nhưng sau lần động thủ đầu tiên, liệu sau này còn có hành động gì nữa thì khó nói rồi.

Vương Bàn Tử tức thì lùi lại theo chiến thuật, hai tay còn trực tiếp khoanh chữ X trước ngực.

“Đợi đã đợi đã!

Tiểu Tần đồng chí!

Bây giờ tôi khỏe lắm!” “Cậu ngàn vạn lần đừng có làm bậy nha!” “Cái đó...

đội trưởng A Ninh, các cô cũng đừng đứng đợi ở đây nữa!" "Vừa rồi xảy ra biến cố lớn như vậy!" "Không mau điểm danh nhân viên đi!" "Với lại, bây giờ ở đây có nhiều tài bảo như vậy, chúng ta có phải nên nói chuyện phân chia thế nào không!" "Tiểu Tần đồng chí, cậu giữ khoảng cách với tôi đi!

Cậu nhìn tôi thế này tôi hơi sợ đó!" Vương Bàn Tử lập tức chuyển chủ đề.

Đồng thời dưới chân vẫn không ngừng lùi lại để kéo giãn khoảng cách với Tần Dã.

Rõ ràng là ngay cả khi vừa rồi mình coi như bị khống chế.

Nhưng một loạt thao tác của Tần Dã vẫn khiến Vương Bàn Tử cảm thấy sợ hãi từ tận đáy lòng.

A Ninh vội vàng đến trước mặt Trịnh Bách Vạn, cô cũng hồi tưởng lại những gì người của họ đã làm với Trịnh Bách Vạn trước đó.

"Ông Trịnh, chuyện vừa rồi chúng tôi cảm thấy vô cùng xin lỗi." "Bất kể nguyên nhân gì!

Chúng tôi rốt cuộc đã làm những chuyện vi phạm quy tắc của lính đánh thuê Dã Lang chúng tôi!" "Tôi cam nguyện chịu phạt." Thấy A Ninh cung kính cúi đầu với Trịnh Bách Vạn.

Những người còn lại của lính đánh thuê Dã Lang đều tỏ ra bối rối.

Rốt cuộc ngay cả khi bị khống chế, nhưng hành vi của họ vừa rồi quả thực đã quá mất kiểm soát.

Nếu theo quy tắc của lính đánh thuê, không nói là xử tử tất cả.

Nhưng những người đầu tiên xông ra muốn lấy bảo vật chắc chắn phải chịu tội chết!

Mà đối với điều này họ cũng căn bản không có cách nào.

Lính đánh thuê Dã Lang có thể trở thành đội lính đánh thuê hàng đầu thế giới chính là vì kỷ luật nghiêm minh của họ.

Chỉ cần đã đặt ra quy tắc, bất kể thế nào cũng nhất định phải chấp hành.

Đừng nói họ chỉ là mối quan hệ đội viên, ngay cả là anh em ruột thịt.

Chương 719

Nếu kết quả phán quyết cuối cùng là phải bắn chết, họ cũng tuyệt đối sẽ không chút do dự.

Có thể nói bây giờ số phận của họ đã hoàn toàn nằm trong tay một mình Trịnh Bách Vạn.

Nếu hắn bây giờ ra lệnh bắn chết.

A Ninh nhất định sẽ không chút do dự bóp cò súng vào họ!

"Thôi đi." "Chuyện vừa rồi cũng coi như bất đắc dĩ." "Vì không phải do bọn họ cố ý chống đối, cũng không cần phải cứ mãi để trong lòng." "Hơn nữa thái độ của ta lúc đó cũng vì bị những hoa văn kia khống chế mà có chút mất kiểm soát." "Bị một người đã chết hàng trăm năm tính kế như vậy." "Nói ra chúng ta cũng đều khá mất mặt." "Đội trưởng A Ninh, cô cũng đừng truy cứu bọn họ nữa!" "Vì ta đã nói bỏ qua, ta hi vọng chuyện này thật sự có thể bỏ qua." Trịnh Bách Vạn phất tay rồi cho qua chuyện này.

Nghe được tin tức này, những lính đánh thuê tức thì thở phào nhẹ nhõm.

Quy tắc của họ là như vậy.

Lệnh của chủ thuê là tuyệt đối.

Vốn dĩ họ cho dù được Trịnh Bách Vạn tha thứ, cũng sẽ rơi vào kết cục tội chết có thể miễn, tội sống khó thoát.

Nhưng sau khi Trịnh Bách Vạn rõ ràng biểu thị bất kỳ ai cũng không được truy cứu.

Thì cái gọi là tội sống tự nhiên cũng không tồn tại nữa!

Nhìn thấy vở kịch này hạ màn, Vương Bàn Tử lại hai tay khoanh trước ngực, bày ra bộ dạng xem kịch.

Rồi lại lạnh lùng hừ một tiếng: "Chủ nhân lăng mộ này thâm sâu lợi hại, Trịnh lão bản của chúng ta xem ra cũng không kém chút nào!" Hạo Thiên Chân gật đầu nói: "Chỉ vài câu nói đơn giản, chuyện đáng lẽ phải bị xử tử đã qua rồi." "Mấy người này đương nhiên nợ Trịnh Bách Vạn một mạng." "Và danh dự của lính đánh thuê Dã Lang cũng có thể giữ được trong tình huống không đổ máu." "Điều này lại tương đương với việc lính đánh thuê Dã Lang nợ Trịnh Bách Vạn một ân tình." "Đồng thời hắn còn một lần nữa nhấn mạnh địa vị của mình, ít nhất trong hành động lần này, hắn có quyền quyết định sống chết của bất kỳ ai trong lính đánh thuê Dã Lang." "Vài câu nói đơn giản tưởng như không nói gì." "Nhưng thực tế lại nói tất cả." "Điều này e rằng không phải người bình thường có thể làm được!" "Đúng vậy." "Cho nên ai cũng muốn trở thành người có tiền!" "Khi cậu có tiền đến mức có thể mua mạng người khác, cậu có thể bất cứ lúc nào thể hiện sự độ lượng của mình." Tần Dã hai tay khoanh trước ngực nói.

Còn Trương Kỳ Lân, ngay cả khi thảo luận chủ đề này.

Hắn cũng chỉ giữ im lặng, chỉ đến cuối cùng mới gật đầu.

"Ông Tần, anh xem vì phiền phức vừa rồi đã được giải quyết êm đẹp." "Chúng ta tiếp theo nên làm gì đây?" Sau khi xử lý xong khúc mắc của lính đánh thuê Dã Lang, Trịnh Bách Vạn lại đến hỏi ý Tần Dã.

Tần Dã hơi nhíu mày, hắn lướt qua cả căn phòng mộ thất đầy vàng bạc châu báu này.

Khi nhìn Trịnh Bách Vạn, trong lòng Tần Dã đã nảy sinh một vài ý tưởng.

"Ông Trịnh, chúng ta có nên cân nhắc xem những bảo vật này nên

xử lý thế nào không?" "Theo lời Tiểu Tần đồng chí vừa nói, những tài bảo trong căn phòng này chính là mồi câu!" "Mỗi thứ ở đây đều đáng giá liên thành!" "Mồi câu đã không bị câu đi, tự nhiên cũng không có lý do gì bỏ qua những mồi nhử này đúng không!" Không đợi Tần Dã phát biểu, Vương Bàn Tử đã nói trước một bước.

Tên này luôn giữ tác phong làm việc của một kẻ ăn trộm không đi tay không!

Bây giờ ở đây, có nhiều đồ tốt như vậy bày ra trước mắt.

Bảo Vương Bàn Tử cứ thế mà từ bỏ tất cả, chuyện này hắn thật sự có chút luyến tiếc!

"Cũng đúng, lẽ ra chúng ta không nên tham luyến những thứ này giữa đường." "Nhưng nhiều bảo bối như vậy bày ra trước mắt." "Cứ bỏ qua như vậy hình như cũng không ổn lắm nhỉ." "Tôi thấy thế này đi." "Mọi người ai cần gì thì lấy, chỉ là con đường phía trước còn không biết sẽ có bao nhiêu phiền phức, mọi người đừng mang quá nhiều!" "Kẻo đến lúc có mạng lấy lại không có mạng xài." Trịnh Bách Vạn nói với mọi người.

Được lệnh như vậy, mọi người tự nhiên không có lý do gì để khách khí.

Tất cả tức thì tản ra khắp nơi với tốc độ nhanh nhất.

Mỗi người đều cố gắng hết sức để tìm kiếm những món đồ mà mình cho là đáng giá nhất!

Sự lựa chọn lúc này tự nhiên cũng là điều khó khăn nhất.

Mỗi thứ ở đây, mọi người chỉ nhìn thôi đã biết đáng giá liên thành!

Không cần tham lam quá nhiều, có thể nói bất kể mang ra một món đồ nào, cũng đều có thể khiến họ trở thành đại gia giàu có!

Chỉ là mọi người cũng không kìm được mà nghĩ những thứ này rốt cuộc giá trị của cái gì là cao nhất!

Trong một đống kho báu tìm được kho báu đáng giá nhất mới là khó nhất!

"Phát rồi phát rồi!

Mấy thứ này tùy tiện mang cái gì ra ngoài!

Chúng ta cũng xem như phát rồi!" "Tiểu Tần đồng chí, cậu cũng đừng đứng ngây ra đó nữa!

Cùng chọn một chút đi!" "Các cậu học sinh cho dù không có nhiều nơi tiêu tiền, nhưng sau này ra xã hội đâu đâu cũng là chi tiêu." "Lúc này thì đừng cứng đầu nữa, cùng chọn đi!" Thấy Tần Dã chỉ đứng ở tại chỗ như đang quan sát cái gì.

Vương Bàn Tử liền kéo hắn vào đống bảo vật, thậm chí trực tiếp muốn ra tay giúp Tần Dã lựa chọn.

"Bàn Tử, ông Trịnh này không đơn giản đâu." Tần Dã vẫn không có bất kỳ động tác nào, chỉ nhìn Trịnh Bách Vạn đang nỗ lực giữ bình tĩnh.

Nhưng sự bồn chồn dần dần không thể kìm nén được.

Tần Dã càng khẳng định suy đoán của mình.

Còn Vương Bàn Tử, bây giờ hắn vẫn chìm đắm trong toàn bộ kho báu của mộ thất này.

Đối với lời Tần Dã cũng căn bản không có ý định suy nghĩ sâu xa.

"Cậu nói cái gì vậy!" "Ông Trịnh đương nhiên lợi hại rồi!" "Chưa nói đến lịch sử phát gia của hắn!" "Chỉ nói đến những thành tựu hắn đạt được hiện tại, người bình thường mấy đời cũng không đổi được!" Khi nói chuyện, Vương Bàn Tử vẫn không ngừng lật tìm

những tài bảo này.

Nhưng đột nhiên, hắn đột nhiên ý thức được lời Tần Dã vừa nói hình như không đơn giản như vậy.

Đây là lời nói có ẩn ý!

Vương Bàn Tử từ từ dừng lại hành động trên tay, quay đầu nhìn Tần Dã.

"Tiểu Tần đồng chí, lời cậu vừa nói là ý gì vậy?" Chú ý thấy cuộc đối thoại của hai người, Hạo Thiên Chân cũng ghé sát lại.

"Đúng vậy Tần Dã, cậu vừa nói ông Trịnh không đơn giản, nghe có vẻ không phải nói về thân thế của hắn." Tần Dã gật đầu.

"Đối với toàn bộ kho báu trong mộ thất này, các cậu có suy nghĩ gì không?" "Các cậu nghĩ trên thế giới này có bao nhiêu người có thể sở hữu tài sản như vậy?" Tần Dã hỏi.

Vương Bàn Tử lập tức cười phá lên.

"Tiểu Tần đồng chí, cậu hỏi câu này, có vẻ hơi coi thường giá trị của những bảo vật này, lại đánh giá cao những ông trùm hiện tại của chúng ta rồi." "Theo những gì chúng ta biết, những người trên bảng xếp hạng tỷ phú đó." "Chúng ta có gộp tài sản của mười người giàu nhất lại với nhau." "E rằng tổng giá trị cũng không bằng một nửa số bảo vật này." "Mặc dù những người giàu có đó chắc chắn cũng sẽ giấu giếm không ít tài sản của mình." "Nhưng tôi nghĩ ước tính của tôi chắc cũng không sai lệch nhiều đâu!" Khi Vương Bàn Tử giải thích, hắn chú ý thấy ánh mắt Tần Dã dường như vẫn luôn hướng về phía Trịnh Bách Vạn.

Hắn cũng theo đó mà quay đầu nhìn.

Sau khi nhìn thấy dáng vẻ bồn chồn không yên của Trịnh Bách Vạn lúc này.

Hắn cũng ý thức được Tần Dã nói rốt cuộc là chuyện gì.

"Nói vậy quả thực không đúng." "Người có tiền trên thế giới này tôi thấy nhiều rồi, người tốt người xấu đều có, nhưng những người này đều có một đặc điểm chung." "Đó là người càng giàu thì thực ra càng muốn có tiền!" "Đặc biệt là nhiều tiền hơn mình." "Những tài sản này Trịnh Bách Vạn mang thêm ra ngoài, trực tiếp có thể giúp hắn vươn lên vị trí số một trên bảng xếp hạng tỷ phú đó!" "Trong tình huống bình thường hắn chẳng phải sẽ lập tức bắt đầu chọn sao!" "Hơn nữa cái dáng vẻ hắn không chọn, lại còn hy vọng người khác chọn nhanh cho xong này." "Đây là 'túy ông chi ý bất tại tửu' (ý của người say không phải rượu)!" Vương Bàn Tử khẽ nói!

"Nếu là như vậy, thì có nghĩa là trong lăng mộ này có thứ gì đó hấp dẫn Trịnh Bách Vạn hơn nhiều." "Và sức hấp dẫn của thứ này còn vượt xa những bảo vật này!" Hạo Thiên Chân nói: "Nhưng theo lời Trịnh Bách Vạn nói, lăng mộ này hắn cũng là sau trận động đất đó mới biết." "Và những người được sắp xếp vào tìm kiếm còn chưa kịp vào đã chết rồi." "Bây giờ xem ra, lời nói của hắn có chút không đúng rồi." "Không sai." "Hơn nữa trong hành động lần này, tôi có để ý thấy Trịnh Bách Vạn có vài lần đã ra hiệu bằng mắt với thư ký." "Xem ra trong chuyện này Trịnh Bách Vạn có điều gì đó giấu giếm chúng ta." "Tôi nghĩ tình huống thực tế là ngay từ lần thăm dò đầu tiên hắn đã biết một số bí mật của lăng mộ này." "E rằng sau đó hắn còn sắp xếp thêm một số người vào đây." "Còn kết quả thì không cần nghĩ nhiều nữa." "Cho nên hắn mới triệu tập những chuyên gia như các cậu để chuẩn bị thăm dò một lần nữa." "Hơn nữa theo những gì tôi quan sát được." "Nếu tôi đoán không sai thì." "Nguyên nhân hắn muốn thăm dò lăng mộ này e rằng là trường sinh bất tử." Lời Tần Dã nói khiến tất cả mọi người đồng tử co rút lại!

Tuy nói họ cũng đã nghĩ đến, rằng mục tiêu có thể khiến một

người như Trịnh Bách Vạn không màng đến những tài sản này chắc chắn là thứ không thể so sánh với vật tầm thường!

Nhưng họ thật sự không nghĩ tới mục tiêu của Trịnh Bách Vạn lại khoa trương đến mức độ đó!

Nhưng nếu nghĩ như vậy thì điểm chung giữa Trịnh Bách Vạn và lăng mộ này cuối cùng đã được tìm thấy.

Tất cả mọi thứ cũng đều có thể lý giải được.

Tại sao Trịnh Bách Vạn lại triệu tập một đám cao thủ như vậy trong tình huống không thể xác định lăng mộ này nguy hiểm đến mức nào.

Tại sao khi Trịnh Bách Vạn nhìn thấy những viên đan dược trong đỉnh đó.

Cả người lại có những biểu hiện bất thường!

Lại tại sao đối mặt với những tài bảo này, Trịnh Bách Vạn không những không tham lam.

Ngược lại còn tỏ ra bồn chồn như vậy.

Những tài bảo này cố nhiên hấp dẫn người, nhưng với thực lực hiện tại của Trịnh Bách Vạn, không nói là giàu có địch quốc.

Nhưng những tài bảo này đối với hắn cũng chỉ có thể coi là như hổ thêm cánh.

Tất cả những điều này một khi đặt cùng với trường sinh bất lão thì quả thực trở nên kém sắc đi rất nhiều.

“Một người trong mắt có một mục tiêu rõ ràng, tự nhiên sẽ bỏ qua những thứ thừa thãi khác.” “Bây giờ Trịnh Bách Vạn đại khái chính là trạng thái như vậy.” Tần Dã nói.

“Thì ra là vậy!” “A ha, không ngờ nha, nói đến lão bản này trên

giang hồ cũng đã nghe nhiều." "Ai cũng nói cho dù trong số những đối tượng khó dây vào nhất, gã này cũng là kẻ khó đối phó nhất." "Hôm nay xem ra quả nhiên danh bất hư truyền a!" Vương Bàn Tử cười ha ha.

"Vậy trong lăng mộ này thật sự có phương pháp trường sinh bất lão sao?" Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

"Khó nói, nhiều chuyện trong quá khứ đều mơ hồ." "Ngay cả thông tin chúng ta có thể thu được từ các văn hiến còn sót lại cũng không toàn diện." "Có những chuyện nghe thì có vẻ có đầu có đuôi, nhưng thực tế lại không phải như vậy." "Lại có những chuyện nghe như thần thoại rồi." "Nhưng lại đúng là như vậy!" "Loại chuyện này thật sự quá nhiều." "Cho nên chuyện trường sinh bất lão gì đó, bất kể ở đây có bao nhiêu manh mối." "Nhưng trừ khi chúng ta nhìn thấy một người thực sự sống, nếu không đều khó nói." "Nhưng mà, những chuyện này đều là chuyện Trịnh lão bản phải lo rồi." "Trường sinh bất lão gì đó tuy nghe rất hấp dẫn, nhưng không may Bàn gia đối với cái này không có hứng thú!" "Chính vì sinh mệnh có hạn, con người mới muốn theo đuổi." "Vì biết sẽ chết, nên mới muốn khi còn sống cố gắng đạt được nhiều thứ nhất có thể." "Sống như vậy mới có ý nghĩa!" "Cho nên bây giờ!

Chương 720

Chúng ta vẫn nên xem xét chọn cái gì tốt đã.” “Cái này trông không tệ, mang ra ngoài chắc chắn sẽ bán được nhanh thôi!” Nhìn Vương Bàn Tử tiếp tục lật tìm!

Tần Dã cũng ở bên cạnh không kìm được mà cười.

Lần này hắn xem như đã nhìn Vương Bàn Tử bằng con mắt khác.

Thực sự không ngờ Vương Bàn Tử bình thường đại đại liệt liệt (thẳng thắn, phóng khoáng), lại cũng có lúc nhìn thấu đáo như vậy.

Có lẽ là chú ý thấy ánh mắt Tần Dã.

Vương Bàn Tử quay đầu lại đánh giá Tần Dã một lúc.

“Sao thế Tiểu Tần đồng chí!” “Cậu đừng có đứng nhìn ở đây nữa.” “Cậu cũng đến chọn đi!” “Dù sao thì chỉ cần là thứ cậu ưng ý, khẳng định là đồ tốt!” “Đến lúc đó cậu không biết xử lý thế nào thì trực tiếp giao cho Bàn gia.” “Bàn gia ở đây tuyệt đối sẽ đổi cho cậu một giá tốt!” Vương Bàn Tử tiếp tục cười ha ha.

Đúng lúc này, một tiếng kêu thảm thiết trực tiếp làm kinh động tất cả mọi người.

“Anh không sao chứ!

Chuyện gì thế này!

Ai làm!

Ra đây mau!” Tần Dã và nhóm người vội vàng chạy đến.

Lúc này, họ mới nhận ra một lính đánh thuê đã gục xuống đất, không còn thở!

Hơn nữa, nhìn dáng vẻ thì có vẻ như hắn đã chết được một lúc

rồi.

“Cái tình huống gì thế này!

Đang yên đang lành sao lại có một người toi mạng ở đây!” Đến hiện trường, Vương Bàn Tử lập tức nhíu chặt mày.

“Không biết, chúng tôi vừa nãy kiểm đếm quân số thì phát hiện ra.

Như các anh thấy đó, hắn đã chết được một thời gian rồi.

Chắc là đã chết trong trận hỗn loạn vừa rồi.

Các anh có ý kiến gì không?” A Ninh nói rồi quay đầu nhìn Vương Bàn Tử và đồng đội.

Đây vốn là một câu hỏi hết sức bình thường.

Nhưng ngay khi cô vừa hỏi ra, Vương Bàn Tử đã nhận ra vấn đề trong ngữ khí của đối phương.

“Đội trưởng A Ninh, cô bây giờ là đang hỏi chúng tôi, hay đang thẩm vấn chúng tôi vậy?

Ngữ khí của cô ban nãy cứ như nói cái chết của người này là do chúng tôi gây ra ấy.” Dù chỉ là nghi ngờ, Vương Bàn Tử cũng thuộc loại tuyệt đối không bao giờ im lặng.

Mà A Ninh cũng không hề có ý tránh né khi sự nghi ngờ của mình bị đối phương vạch trần.

“Tôi cũng không nhất thiết phải nghi ngờ các anh.

Chỉ là ở đây không có ai khác.

Nếu không phải các anh, tôi mong các anh có thể đưa ra một chứng cứ cho chúng tôi.” A Ninh nói.

“Chứng cứ cái khỉ gì!

Logic chó má gì thế này!

Lẽ nào chỉ vì một câu nghi ngờ của các người mà chúng tôi phải chứng minh mình vô tội?

Chẳng phải các người nên chứng minh là chúng tôi làm sao!

Theo lời cô nói, tôi còn có thể mở miệng nói là chính người của các người làm đấy!" Vương Bàn Tử lập tức mắng mỏ.

"Không thể nào!

Đội lính đánh thuê Dã Lang của chúng tôi có kỷ luật nghiêm ngặt!

Chúng tôi tuyệt đối không thể nội đấu!" A Ninh đáp.

"Lẽ nào không nghe lời chủ nhân, xông vào rồi cướp kim ngân châu báu cũng là kỷ luật của đội lính đánh thuê Dã Lang của các người sao!" Vương Bàn Tử nghiến răng nói.

Lời này không nghi ngờ gì đã giáng một bạt tai mạnh vào mặt A Ninh.

Sự đáp trả này khiến A Ninh nhất thời không nói nên lời.

Cuối cùng, cô chỉ có thể ấp úng nói: "Đó là tình huống đặc biệt!" "Nhưng chuyện này cũng xảy ra trong tình huống đặc biệt mà." Vương Bàn Tử tiếp lời: "Nếu chỉ vì chúng tôi là người ngoài mà các người cho rằng chuyện này nhất định là do chúng tôi làm!

Vậy tôi lại thấy nội bộ của các người càng hợp lý hơn!

Cô nói các người không thể nội đấu là vì các người có quy tắc đúng không!

Nhưng quy tắc chỉ là để người ta biết mình nên làm gì, chứ không có nghĩa là họ nhất định sẽ làm như vậy!

Cô có chắc là đội ngũ của các người bao nhiêu năm nay không có chút mâu thuẫn nào không?

Không có kiểu nhìn nhau không vừa mắt?

Muốn giết chết đối phương?

Trong tình huống hưng phấn như vừa nãy, con người và dã thú đã không khác nhau là mấy!

Cô có biết liệu họ có vì cùng lúc nhìn thấy bảo bối gì đó mà không ai chịu nhượng bộ.

Sau đó liền ra tay trực tiếp giết chết đối phương không?" Luận điểm phản bác này của Vương Bàn Tử khiến sắc mặt A Ninh càng thêm khó coi.

A Ninh không phải kẻ ngốc, sao cô ta có thể không biết những điều hiển nhiên này trong lòng chứ?

Ngay cả đội ngũ hiện tại của họ cũng chỉ là một nhóm người có mối quan hệ tốt nhất trên lý thuyết.

Nhưng có người thì sẽ có giang hồ.

Đó là chân lý bất biến từ ngàn xưa!

Chỉ là bình thường mọi người sẽ giữ thể diện cho nhau.

Nhưng trong tình huống vừa nãy, loại thứ cần lý trí để kiểm soát đó đã không còn tồn tại!

Trong hoàn cảnh đó, nếu thực sự xảy ra chuyện như vậy cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Nhưng A Ninh tuyệt đối không thể nói ra như vậy.

Dù trong lòng cô ta hiểu rõ mọi chuyện, cho dù sự việc này quả thật là do mâu thuẫn nội bộ của họ gây ra!

Nhưng bây giờ cô ta tuyệt đối không thể thừa nhận!

Dù sao chuyện này liên quan đến danh dự của toàn bộ đội lính

đánh thuê Dã Lang.

"Đừng đoán nữa, tôi nghĩ cái chết của hắn không phải do bất kỳ ai trong chúng ta gây ra." Khi bầu không khí giữa hai bên trở nên căng thẳng hơn.

Tần Dã nói khẽ.

Ánh mắt mọi người lập tức bị Tần Dã thu hút.

Khi họ quay lại thì thấy Tần Dã không biết từ lúc nào đã lật thi thể sang.

"Đồng chí Tiểu Tần, cậu dám khẳng định như vậy, lẽ nào là phát hiện ra điều gì đó không đúng sao?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Các người nhìn vết thương của hắn, vết thương trí mạng là những vết xuyên thủng này trên người hắn.

Những vết xuyên thủng này rất nhỏ, dù dùng sợi dây mảnh nhất thế giới cũng không thể tạo ra.

Hơn nữa, những vết xuyên thủng này hầu như đều được tạo ra cùng một lúc.

Chỉ là chuyện trong nháy mắt, e rằng người trong cuộc còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì mọi thứ đã kết thúc rồi." Tần Dã nói.

Mọi người đều nhíu chặt mày.

Theo lời Tần Dã, kẻ ra tay giết chết người này nhất định là cao thủ!

Chương 721

Hơn nữa còn là loại tồn tại gần như cấp độ khủng khiếp!

Nếu không phải hai người bọn họ có mặt ở đây!

Thì chỉ có thể chứng minh trong mộ thất này còn ẩn chứa một thứ gì đó khác!

"Không cần nhìn chúng tôi như vậy, xét về thực lực tôi và Tiểu Ca quả thật có thể làm được.

Nhưng chúng tôi không có vũ khí tương ứng." Cảm nhận được ánh mắt của mọi người, Tần Dã trực tiếp mở lời.

Lời nói thẳng thừng này lập tức khiến các lính đánh thuê ho khan quay đầu đi.

Họ cố gắng che giấu sự lúng túng bằng cách tránh ánh mắt.

"Nói tóm lại, chính là ở nơi này còn có một thứ gì đó khác.

Thứ này rất mạnh, hơn nữa sát tâm rất nặng.

Từ lúc nó coi người này là mục tiêu đến lúc ra tay giết chết hắn, toàn bộ quá trình e rằng không kéo dài một giây.

Cho nên lúc đó mới không một ai chú ý tới." Tần Dã nhíu chặt mày phân tích.

Đầu óc mọi người "ong" một tiếng nổ lớn.

Chỉ là do dự trong chốc lát, tất cả mọi người lập tức cảnh giác xung quanh với tốc độ nhanh nhất!

Một kẻ nguy hiểm có thể dễ dàng giết chết một lính đánh thuê được huấn luyện nghiêm chỉnh giờ đây đang ở cùng không gian với họ.

Chuyện này chỉ cần nghĩ thôi cũng khiến mọi người cảm thấy lạnh sống lưng.

“Mẹ kiếp!

Đúng là sóng sau dồn sóng trước!

Ngay cả lúc này cũng không thể khiến người ta yên tâm sao!

Cái lăng mộ này cũng quá mức phi lý rồi!” “Đồng chí Tiểu Tần, vậy cậu có thể đoán được rốt cuộc là thứ gì không?” Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Tần Dã hỏi.

“Ban đầu tôi cũng rất tò mò rốt cuộc là thứ gì lợi hại như vậy!

Kết quả sau khi phân tích với các anh tôi đột nhiên liền nghĩ ra.

Thứ đó quả thật có ở trong lăng mộ này.

Hơn nữa chúng ta trước đây không phải còn từng đối mặt sao?

Số lượng vũ khí, gây sát thương nhiều lần trong nháy mắt, và loại vũ khí nhọn hoắt như thế này.

Các người không thấy nó giống như tóc sao?” Đầu óc mọi người lập tức “ong” một tiếng nổ lớn.

Đã gợi ý đến mức này!

Làm sao mọi người còn không thể nhớ ra rốt cuộc thứ mà họ đang phải đối mặt là gì!

Cùng lúc đó, thực tế cũng lập tức cho họ câu trả lời!

Một tiếng kêu thét chói tai trong nháy mắt vang vọng khắp toàn bộ mộ thất!

Âm thanh này tuy hôm nay họ cũng là lần đầu tiên nghe thấy, nhưng ấn tượng sâu sắc đó tuyệt đối không thể quên!

Chỉ là lần này âm thanh này rõ ràng còn chói tai hơn trước!

“Mẹ kiếp!

Là Cấm Bà!” “Chết tiệt!

Sao lại gặp nó ở đây!

Xui xẻo quá đi!” Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, tay cầm xẻng hoảng loạn quay về bốn phía.

Lúc này hắn đã hoảng sợ đến cực độ!

“Tất cả nằm xuống!” Sau đó Tần Dã hét lên với mọi người.

Lúc này, cảm xúc hoàn toàn căng thẳng của mọi người, hành động của cơ thể đã vượt ngoài tầm kiểm soát của não bộ.

Ngay khi Tần Dã cất lời, mỗi người đã theo bản năng nằm rạp xuống đất.

Sau đó mọi người liền thấy vô số sợi tóc vừa vặn lướt qua đỉnh đầu họ!

Tốc độ nhanh đến mức khiến mọi người phải tặc lưỡi.

Có thể nói hành động của họ chỉ cần chậm hơn một chút!

Thì kết cục bây giờ chắc chắn sẽ giống như người lính đánh thuê đã chết kia!

“Mẹ kiếp!

Đúng là Cấm Bà!

Cái thứ chết tiệt đó không phải đã bị đóng đinh trên hành lang rồi sao!

Sao lại đuổi tới đây!” Vương Bàn Tử nằm rạp trên đất mắng chửi.

“Không.

Đây không phải là Cấm Bà đó.” Tần Dã nói khẽ, rồi mọi người

thấy Tần Dã lúc này lại lao vào giữa những sợi tóc đang bay tới với tốc độ cực nhanh!

Mặc dù tốc độ của những sợi tóc xuyên thấu đó nhanh đến kinh người.

Nhưng tốc độ ứng phó của Tần Dã cũng cực kỳ đáng kinh ngạc, Hắc kim cổ đao trong tay hắn không ngừng vung lên.

Trong khi không ngừng cản phá những sợi tóc đó, hắn cũng đang lao nhanh về phía hướng tấn công.

Khi lao đến một ngọn núi chất đầy bảo vật.

Tần Dã trực tiếp một đao chém lên, xung kích mạnh mẽ lập tức khiến toàn bộ núi bảo vật đổ sụp.

Mọi người theo đó thấy một bóng người Cấm Bà nhảy ra từ trong đó.

Cấm Bà vừa đáp xuống giữa không trung lại phát ra một tiếng kêu thét.

Trong khoảnh khắc đó, mọi người chỉ cảm thấy nội tâm mình đột nhiên thắt lại.

Dưới sự xung kích của âm thanh này, họ thậm chí còn cảm thấy linh hồn mình cũng bị chấn động lớn!

“Chuyện gì thế này!” “Lúc trước chúng ta gặp Cấm Bà này, tiếng kêu của nó đâu có ảnh hưởng mạnh như vậy!” A Ninh ôm ngực nói.

“Đồ ngốc!

Cô quên lời đồng chí Tiểu Tần vừa nói sao?

Cấm Bà này đã không phải cái chúng ta gặp ban nãy!

Đợi đã!

Không phải!

Đồng chí Tiểu Tần!

Lời cậu nói là sao!

Không phải cái chúng ta gặp ban nãy!

Lẽ nào chủ lăng mộ này đã tạo ra hai con Cấm Bà sao?" Vương Bàn Tử cũng kinh ngạc hét lên.

Ngay lúc mọi người còn đang cảm thấy kỳ lạ vì lời Tần Dã nói.

Cấm Bà xuất hiện giữa không trung đã nhìn về phía họ.

Mọi người theo bản năng ngước mắt lên, khi đối diện với đôi mắt trống rỗng đó.

Chương 722

Mọi người chỉ cảm thấy hồn phách của mình dường như đã bị đối phương câu mất!

Trước đây khi đối mặt với con Cấm Bà kia, họ cũng từng đối mắt trong chiến đấu.

Lúc đó họ cũng cảm thấy hồn phách bị chấn động.

Nhưng loại chấn động đó hoàn toàn không thể so sánh với bây giờ!

Lúc đó khi nhìn thấy đôi mắt đó, ngoài sự sợ hãi, trong đầu mọi người theo bản năng chỉ thoáng qua suy nghĩ làm sao để tiêu diệt con quái vật đáng sợ đó!

Đây là một loại bản năng cầu sinh nguyên thủy nhất của sinh vật.

Nhưng lần này khi nhìn thấy con Cấm Bà này.

Mọi người thậm chí còn không sản sinh ra loại bản năng này!

Điều này có nghĩa là mức độ đáng sợ của con Cấm Bà mà họ đang đối mặt lúc này.

Đã hoàn toàn đến mức khiến họ hoàn toàn không thể tưởng tượng được khả năng cầu sinh!

Ngay trong khoảnh khắc mọi người thất thần, Cấm Bà giữa không trung lại một tiếng kêu thét, vung vô số sợi tóc đâm xuống về phía họ!

Mà các lính đánh thuê vì sự ngạc nhiên đó đã hoàn toàn đơ cứng tại chỗ.

Ngay cả khi bây giờ họ muốn hành động, vì nhiều lý do rõ ràng cũng đã không kịp nữa rồi!

Ngay vào thời khắc then chốt này.

Trương Kỳ Lân một bước vọt tới chắn trước mặt mọi người, Hắc kim cổ đao trong tay vung lên, đẩy tất cả những sợi tóc ra xung quanh.

Mà Tần Dã, người trước đó đã xông ra tấn công Cấm Bà, cũng lúc này đã quay trở lại.

Không đợi Cấm Bà thu lại những sợi tóc của mình!

Hắn một tay tóm lấy những sợi tóc, sau đó không đợi Cấm Bà kịp phản ứng, dùng sức kéo mạnh nó xuống đất.

Đồng thời khi đáp xuống đất, hắn cũng mạnh mẽ đập con Cấm Bà xuống.

Đòn tấn công như vậy tuy không thể giết chết Cấm Bà, nhưng rõ ràng cũng gây ra không ít sát thương cho nó.

Cấm Bà vừa chạm đất lập tức phát ra một tiếng kêu thét thê lương.

Vừa quay người lại, Tần Dã đã giơ Hắc kim cổ đao chém xuống.

Đòn chém này cuối cùng cũng nặng nề giáng xuống vai Cấm Bà.

Mà độ cứng rắn của con Cấm Bà này cũng vượt xa tưởng tượng của mọi người.

Dù là một đòn tấn công mạnh mẽ và nặng nề như của Tần Dã vậy mà cũng không thể phá vỡ lớp phòng ngự của Cấm Bà!

Vô số sợi tóc lại lần nữa đâm về phía Tần Dã.

Tần Dã đương nhiên sẽ không dùng thân xác cứng đối cứng.

Đồng thời dậm chân một cái, hắn bật người nhảy lên, rút thân khỏi những sợi tóc của Cấm Bà.

Mà hai đòn tấn công trước đó đương nhiên cũng đã chọc giận Cấm Bà.

Bây giờ trong mắt nó chỉ còn lại Tần Dã.

Nó lập tức gào thét lao về phía kẻ thù của mình.

“Mọi người đừng đứng ngây ra đó nữa!” Trong khi né tránh đòn tấn công của Cấm Bà, Tần Dã cũng hét lên với mọi người: “Cấm Bà này bây giờ giao cho tôi đối phó!

Các người cũng đã lấy được những thứ cần lấy rồi!

Mau tìm lối ra, tìm cơ hội rời khỏi đây trước!

Cấm Bà này không cùng đẳng cấp với cái chúng ta gặp trước đây đâu!” “Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu nói vậy là sao!

Chuyện này rốt cuộc là sao!

Đây không phải cũng là Cấm Bà sao!

Không cùng đẳng cấp là ý gì?

Lẽ nào chủ lăng mộ này còn có bản lĩnh như vậy?

Ngay cả Cấm Bà do đan dược sai lầm tạo ra, hắn cũng có thể tạo ra ba bảy chín loại sao!” Vương Bàn Tử hét lớn.

Mọi người không khỏi dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Vương Bàn Tử.

Phải nói mạch não của Vương Bàn Tử quả thật là kinh người!

Khi gặp con Cấm Bà nguy hiểm như vậy, ngay cả Tần Dã cũng đang hét lên bảo mọi người phải nhanh chóng rời đi.

Logic bình thường đều phải là nhanh chóng tìm lối ra mới đúng chứ!

Vương Bàn Tử thì hay rồi!

Điều đầu tiên hắn quan tâm lại là chuyện như thế này!

“Lẽ nào các người quên 'chân chính Cấm Bà' mà tôi đã từng nhắc đến sao?” Tần Dã nói với mọi người.

Vương Bàn Tử trong lòng đột nhiên “thịch” một cái.

Nhìn lại con Cấm Bà trước mắt, hung hãn như vậy, quỷ dị như vậy, còn có cái cảm giác lạnh lẽo chấn động linh hồn đó!

Nếu nói như vậy thì mọi chuyện đều hợp lý!

Không!

Chính xác hơn phải nói là chỉ có cách giải thích này mới hợp lý cho tình hình hiện tại!

Dù đã hiểu ra câu trả lời này, nhưng đây tuyệt đối không phải là tin tức tốt lành gì!

Vào thời khắc then chốt này, một con quái vật đáng sợ như vậy lại xuất hiện!

Đây tuyệt đối là một cục diện tồi tệ nhất!

“Vãi chưởng!

Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu không đùa chúng tôi đấy chứ!

Tình huống này thì chết dở rồi!” Vương Bàn Tử kinh hô.

Mà Tần Dã rõ ràng đã không còn thời gian để trả lời câu hỏi của Vương Bàn Tử.

Con Cấm Bà đã gào thét lao về phía Tần Dã.

Lúc này Cấm Bà quả thực giống hệt một oán linh, trong mắt nó căn bản chỉ có sát lục.

Mỗi một lần tấn công đều mang theo sát ý muốn xé nát đối thủ thành từng mảnh.

Một quái vật oán niệm sâu nặng như vậy nếu không phải chịu đựng điều gì đó oán khí cực lớn thì quả thật là không thể nào có!

"Mọi người đừng đứng ngây ra đó nữa!" "Quên lời Tần Dã nói với chúng ta rồi sao?" "Nhanh chóng tìm lối ra đi!" Hạo Thiên Chân thấy mọi người đều ngơ ngác nhìn Tần Dã chiến đấu.

Lập tức hét lên với mọi người.

Vương Bàn Tử và A Ninh lập tức bị gọi tỉnh lại.

"Đúng đúng đúng!

Chúng ta đứng yên đây chỉ có nước chờ chết!

Đội trưởng A Ninh!

Chương 723

Mau sắp xếp!

Mọi người tản ra tìm lối ra!

Sau đó lại gọi một phần người châm lửa!

Đồng chí Tiểu Tần đã nói!

Nhược điểm lớn nhất của chân chính Cấm Bà chính là sợ lửa!

Bây giờ mau châm lửa lên!

Như vậy khi tìm lối ra ít nhất có thể bảo vệ chính mình!

Tôi đi giúp đồng chí Tiểu Tần!" Vương Bàn Tử hét lớn, lập tức bắt tay vào chuẩn bị bó đuốc.

Những người của đội lính đánh thuê Dã Lang cũng vậy, tất cả mọi người đều bắt đầu chuẩn bị bó đuốc với tốc độ nhanh nhất.

Trước đó khi đối mặt với Cấm Bà, cảm giác chấn động linh hồn đã ăn sâu vào tâm trí họ!

Cảm giác đó thực sự quá đáng sợ.

Cứ như giây tiếp theo họ sẽ bị Cấm Bà xé thành từng mảnh vậy!

Loại sợ hãi đó chỉ dựa vào súng đạn trong tay căn bản không thể nào xoa dịu được.

Chỉ có bó đuốc, chỉ có thứ duy nhất có thể khắc chế Cấm Bà này mới có thể khiến họ cảm thấy an toàn hơn một chút!

Sau khi châm lửa, Vương Bàn Tử giơ bó đuốc lao về phía Cấm Bà.

Kết quả còn chưa chạy được mấy bước, mấy thứ giống như sợi

roi đã rơi xuống trước mặt hắn!

Áp lực gió mạnh mẽ lập tức khiến Vương Bàn Tử vừa chạy tới, trọng tâm không vững đã bị giật mình.

Đợi đến khi hắn đứng vững trở lại nhìn xuống chân.

Cảnh tượng trước mắt cũng khiến hắn rùng mình!

Lúc này trước mắt có thể thấy một con mương tuy rất nhỏ, nhưng sâu không thấy đáy!

Nhớ lại cú sốc vừa nãy khi thứ đó rơi xuống đất.

Vương Bàn Tử lập tức nghĩ đến nguồn gốc của cuộc tấn công.

Với tình hình hiện tại, có thể tạo ra loại tấn công như vậy trên mặt đất rõ ràng chỉ có một thứ đó!

Vương Bàn Tử hít một hơi khí lạnh.

Chỉ cần có bó đuốc là có thể đối đầu với Cấm Bà!

Vương Bàn Tử đột nhiên nhận ra suy nghĩ này của hắn vẫn còn quá ngây thơ!

Đây căn bản là một trận chiến hoàn toàn không cân sức ngay từ đầu!

Ngay cả khi trong tay hắn có vũ khí có thể khắc chế đối thủ, nhưng sự chênh lệch lớn này vẫn sẽ không thay đổi một chút nào!

Trừ phi hắn có thể đảm bảo mình có thể lập tức đốt cháy Cấm Bà, và trong nháy mắt thiêu rụi nó thành tro bụi!

Bằng không dù Cấm Bà còn một chút khả năng hành động.

Chỉ cần tóc của nó vung ra, hắn nhất định sẽ bị giết chết ngay lập tức!

Ngay lúc Vương Bàn Tử đang thất thần, Tần Dã đã xuất hiện

trước mặt hắn.

Sau đó, sau khi đỡ đòn tấn công của Cấm Bà, trực tiếp đẩy Vương Bàn Tử ra phía sau.

“Bàn Tử, đừng mạo hiểm.

Thứ này quá nguy hiểm!

Cậu dùng bó đuốc tự bảo vệ mình, cùng bọn họ đi tìm lối ra.” Nói xong, Tần Dã lại lần nữa vung Hắc kim cổ đao lao về phía Cấm Bà.

Vương Bàn Tử nhíu chặt mày.

Có thể trải qua bao nhiêu năm chiến đấu sinh tử, sống sót ở nơi chết chóc như lăng mộ.

Đồng thời còn phải không ngừng đi lại giữa ba giới đen trắng xám.

Nói về khả năng thẩm thời độ thế, Vương Bàn Tử cũng tuyệt đối là một nhân vật kiệt xuất rồi.

Hắn đương nhiên hiểu rằng cái gọi là giúp đỡ đội ngũ không nhất thiết phải gào thét xông lên.

Tóc của Cấm Bà quá lợi hại, ngay cả hắn cũng căn bản không chịu nổi mấy đòn.

Nếu như hắn thực sự muốn cố chấp ở lại đây giao chiến với Cấm Bà.

Trừ phi hắn trực tiếp mang theo một bộ máy phun lửa!

Bằng không tình huống như vừa nãy cần Tần Dã đến cứu viện sẽ không ngừng xảy ra!

Hắn cũng sẽ không nghi ngờ gì mà chỉ trở thành gánh nặng trong trận chiến này.

“Tôi biết rồi, đồng chí Tiểu Tần, cậu phải cẩn thận đấy!” Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng lập tức lùi lại.

“Thật đáng thương, bị sát hại bằng phương thức tàn nhẫn như vậy, ngay cả sau khi chết linh hồn cũng không thể an nghỉ.

Sống mãi bằng cách này chắc hẳn rất đau khổ.” Nhìn Cấm Bà lại lần nữa lao về phía mình, Tần Dã trong lòng không khỏi nảy sinh vài phần thương xót.

“Tôi bây giờ sẽ để cô được giải thoát.” Nói xong, nhìn thấy tóc của Cấm Bà lại lần nữa thành phiến đâm tới.

Tần Dã một bước vọt tới lao về phía Cấm Bà.

Dưới cơn thịnh nộ, tóc của Cấm Bà dù là tốc độ hay lực xung kích đều mạnh hơn mấy bậc.

Nhưng lúc này Tần Dã cũng càng tập trung hơn.

Đối mặt với những sợi tóc này, Tần Dã trực tiếp một bước vọt ngược lại.

Giữa những sợi tóc hung ác xuyên thấu đó, hắn vẫn di chuyển linh hoạt, ung dung.

Trong nháy mắt đã xông đến trước mặt Cấm Bà.

Sau đó mấy đòn chém rơi xuống, dưới đòn tấn công như vậy Cấm Bà cũng bị đánh kêu la oai oái.

Mà lần này sức mạnh Tần Dã sử dụng rõ ràng còn mạnh hơn.

Ngay cả lớp da cứng rắn của Cấm Bà cũng bị cắt đứt một ít.

“Được lắm, nhìn thế này, đồng chí Tiểu Tần đây là tính toán nghiêm túc rồi!” Vương Bàn Tử hít sâu một hơi nói.

“Vương tiên sinh, mong anh bây giờ đừng vội quan tâm bên đó!”

“Trước tiên hãy xem xét chuyện trước mắt được không!” A Ninh bất lực nói.

Thực ra trong quá trình này cô ta cũng đã quan sát một chút trận chiến giữa Tần Dã và Cấm Bà.

Khi thấy ngay cả Tần Dã với thực lực mạnh mẽ như vậy cũng không thể dễ dàng hạ gục Cấm Bà.

A Ninh trong lòng đã có một vài ý nghĩ về những việc họ cần làm tiếp theo!

Không nghi ngờ gì nữa, rời đi chính là điều họ nên làm nhất lúc này!

“Tôi biết!

Tôi là đang lo lắng cho huynh đệ của mình, có vấn đề gì sao!” Vương Bàn Tử không vui nói.

“Các vị, hình như có gì đó không ổn.” Ngay lúc này, Hạo Thiên Chân đột nhiên mở lời.

“Sao thế Tiểu Thiên Chân?” Vương Bàn Tử tò mò nhìn về phía Hạo Thiên Chân.

“Mọi người không nghe thấy sao?” “Hình như có tiếng gì đó.” Hạo Thiên Chân nói.

“Tiếng gì?” Vương Bàn Tử và A Ninh đều nghi hoặc nhìn nhau, lúc này tiếng động chiến đấu giữa Tần Dã và Cấm Bà thực sự quá lớn.

Chương 724

Nếu không cố ý chú ý, thực sự rất khó nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác.

Nhưng lúc này dưới sự nhắc nhở của Hạo Thiên Chân, mọi người lại cẩn thận lắng nghe.

Mới phát hiện hình như thật sự có tiếng gì đó!

Những dây thần kinh vốn đã căng thẳng của mọi người lúc này lại càng căng hơn.

Trong tình huống chưa tìm được lối ra lại gặp một con Cấm Bà còn lợi hại hơn trước!

Đối với mọi người mà nói đây đã là một cục diện khá đau đầu rồi!

Nhưng không ngờ ông trời lại lần nữa đùa với họ một trò đùa lớn!

Lại còn tăng thêm một vòng khó khăn trên cơ sở này!

Đây không phải là hoàn toàn muốn chơi chết họ sao?

"Mẹ kiếp!

Lại là cái thứ quái quỷ gì nữa đây!

Không có hồi kết à!" Vương Bàn Tử gào thét cảnh giác động tĩnh xung quanh.

Sợ mình lơ là một chút là sẽ gặp phải kết cục thối rữa như người lính đánh thuê kia!

"Không ổn!" Khi mọi người còn đang hoảng loạn cảnh giác xung quanh.

Trương Kỳ Lân đột nhiên sắc mặt trầm xuống hét lên.

Trái tim Vương Bàn Tử lập tức thắt lại.

Có lẽ đối với những người khác không hiểu Trương Kỳ Lân, họ sẽ chỉ thấy lạ vì sao Trương Kỳ Lân đột nhiên lại có vẻ kích động như vậy.

Nhưng là huynh đệ tốt cùng hành động nhiều năm.

Vương Bàn Tử quá hiểu Trương Kỳ Lân.

Tuy nói phong cách không nói quá ba câu của Trương Kỳ Lân bình thường quả thật khiến người ta đau đầu.

Nhưng điều đó cũng có nghĩa là sự việc đó thực ra cũng chỉ đến thế mà thôi.

Nhưng một khi người kiệm lời như hũ nút này lại có sự dao động cảm xúc.

Thì điều đó có nghĩa là sự việc này đã thực sự khá nghiêm trọng.

Nói cách khác, bất kể là bây giờ có thêm một Cấm Bà nữa.

Hay là cơ quan gì khác!

Thứ này tuyệt đối rất nguy hiểm, thậm chí có thể ngay cả Trương Kỳ Lân cũng không thể chống đỡ được!

"Mau tìm lối ra!" Chỉ là tính cách kiệm lời của Trương Kỳ Lân vẫn không thay đổi vì sự xuất hiện của cơ quan này.

Sau khi hét lên câu đó với mọi người, hắn cũng không giải thích gì thêm.

Chỉ là lần này dù không có giải thích cũng không sao.

Ngay cả chỉ từ trạng thái hiện tại của Trương Kỳ Lân.

Mọi người cũng có thể ý thức được tình hình tồi tệ.

Mọi người bây giờ cũng không còn bận tâm đến trận chiến giữa

Tần Dã và Cấm Bà.

Sự chú ý của họ bây giờ hoàn toàn tập trung vào việc quan trọng nhất là tìm lối ra!

Mà trong lúc này đương nhiên vẫn là những người chuyên nghiệp có tốc độ nhanh hơn một chút!

Không lâu sau, Vương Bàn Tử liền phát hiện ra điều bất thường ở một bức tường đá.

Lập tức gọi mọi người đến.

Mọi người đến xem mới phát hiện đây quả thật là một cánh cửa đá.

Chỉ là lần này cánh cửa đá này khá đặc biệt.

Nó rất hẹp, hoàn toàn không đủ nửa người cao.

Không nói đến cánh cửa đá này chỉ có thể chứa một người một lúc.

Mà còn phải bỏ qua, trong lúc cần tranh thủ thời gian như thế này thì đây tuyệt đối là một tin tức rất tệ!

"Vương tiên sinh, anh chắc chắn là anh tìm đúng rồi chứ?

Nếu chỗ này là lối ra, thì tốc độ của chúng ta sẽ quá chậm!

Nếu chúng ta đi được nửa đường mà cơ quan kích hoạt, thì người trong mộ thất e rằng không một ai sống sót!" A Ninh lo lắng nói.

"Cô muốn không tin vào khả năng chuyên nghiệp của Bàn gia, thì cô tự đi tìm lối ra khác đi!

Tôi nói cho cô biết, nhìn phản ứng của Tiểu Ca, cái cơ quan đã kích hoạt bên trong sẽ không lâu nữa là có động tĩnh rồi!

Các người còn thời gian từ từ đi tìm, thì các người cứ tự đi đi!

Dù sao Bàn gia đây sẽ đi từ đây!" Nói xong, Vương Bàn Tử trực tiếp chui vào cánh cửa đá thấp đó.

"Đợi đã Vương tiên sinh!

Anh là muốn tự mình đi trước sao!" A Ninh thấy vậy lại lần nữa căng thẳng hét lên.

"Vãi chưởng!

Các người coi Bàn gia là loại người gì vậy!

Các người không phải lo lắng chỗ này không phải lối ra sao!

Vậy Bàn gia đây sẽ đi dò đường cho các người trước!

Chứ sao nữa!

Để mấy anh em của cô đi trước à!" Lời Vương Bàn Tử lập tức khiến mọi người á khẩu.

Tuy nói khi hành động bên ngoài mọi người quả thật sẽ có bản năng như vậy.

Nhưng khi thấy đối phương hành động liền lập tức cho rằng đối phương là muốn bỏ rơi họ chạy trốn.

Sau đó còn bị người khác vạch trần ra.

Chuyện này cũng thực sự có chút lúng túng.

"Mọi người đừng dây dưa mấy chuyện này nữa." "Nhìn phản ứng của Tiểu Ca, cơ quan ở đây chắc chắn rất nguy hiểm!" "Còn chần chừ thế này, cẩn thận chúng ta không ai đi được nữa!" Hạo Thiên Chân thấy họ bây giờ còn có tâm trí tranh cãi những chuyện vô bổ này, trong lòng cũng vô cùng sốt ruột.

Ngay lúc này, Tần Dã đang chiến đấu với Cấm Bà cũng đã đáp xuống bên cạnh họ.

Thấy bọn họ một nhóm người còn đang trì hoãn ở đây.

Tần Dã cũng vô ngữ không thôi.

“Các người đang làm cái gì vậy?

Tìm thấy lối ra rồi mà còn không đi?” Ngữ khí của Tần Dã rất gấp gáp, điều này không đơn thuần là vừa mới trải qua một trận chiến.

Rõ ràng cũng giống như Trương Kỳ Lân, Tần Dã cũng đã nhận ra cơ quan ở đây.

Hơn nữa nhìn trạng thái này của Tần Dã, mọi người trong lòng cũng càng xác định hơn.

Cơ quan ở đây nhất định vô cùng hiểm ác!

Trông thấy Cấm Bà lại lần nữa sắp lao tới.

Tần Dã một tay giật lấy bó đuốc từ tay một lính đánh thuê, rút chai rượu mạnh ở thắt lưng ra.

Chương 725

Một bước nhảy vọt lao về phía Cấm Bà, sau đó ngậm một ngụm rượu mạnh.

Cấm Bà dường như không nhận ra Tần Dã tiếp theo định làm gì.

Chỉ là khi nhìn thấy bó đuốc mà nó ghét nhất, liền gào thét vung vô số sợi tóc để tấn công Tần Dã.

Đòn tấn công của Cấm Bà tuy dữ dội.

Nhưng tốc độ phản ứng của Tần Dã rõ ràng còn vượt xa nó.

Đối mặt với những sợi tóc đang rơi xuống, Tần Dã dựa vào thân pháp linh hoạt xuyên qua chúng.

Hoàn toàn không để những sợi tóc đó chạm vào một chút nào.

Khi khoảng cách giữa hai bên đã gần như sát vào nhau.

Tần Dã lúc này mới giơ bó đuốc lên, phun rượu mạnh trong miệng về phía Cấm Bà.

Rượu mạnh cộng với lửa, hai thứ lập tức phát huy tác dụng.

Ngọn lửa hung mãnh bao trùm lên Cấm Bà.

Cấm Bà lập tức bị đánh kêu la oai oái.

Rơi xuống đất còn không ngừng lăn lộn!

“Đừng xem kịch nữa!

Mọi người mau đi đi!

Mộ thất này có hệ thống hẹn giờ!

Từ lúc chúng ta bắt đầu vận chuyển tài bảo.

Cơ quan đã kích hoạt rồi!

Chỉ cần hết thời gian, dưới chân chúng ta sẽ xảy ra nổ.

Mức độ nổ này sẽ không gây chết người.

Nhưng sẽ phá hủy hoàn toàn sàn nhà dưới chân chúng ta.

Đến lúc đó, chúng ta sẽ phải toàn bộ xuống biển để tìm những bảo vật này!" Tần Dã trầm giọng nói.

Hiện trường chìm vào vài giây im lặng.

Sau đó là một trận bùng nổ.

Rõ ràng sự phát triển của sự việc cuối cùng vẫn vượt xa dự đoán của họ!

Họ đoán được cơ quan có thể khiến Trương Kỳ Lân và Tần Dã đều căng thẳng chắc chắn không phải là thứ đơn giản.

Nhưng họ làm sao cũng không ngờ cơ quan này lại không hề đơn giản như vậy!

Dưới chân họ là cái gì!

Chính là biển cả mênh mông!

Ngay cả đến bây giờ, trên thế giới này cũng chưa có ai dám nói đã chinh phục được biển cả!

Hơn nữa đây còn là biển cả dưới một hòn đảo!

Nếu thực sự rơi xuống, dù là người có khả năng bơi lội tốt!

Trong tình huống đó cũng căn bản không thể nào bơi lên được!

Mọi người không còn dám chậm trễ, đều nhanh chóng nhất bò vào lối ra.

Giờ khắc này mọi người vô cùng may mắn vì trong đội ngũ hiện tại đã không còn Vương Bàn Tử nữa.

Bằng không với cá tính của Vương Bàn Tử!

Khi nghe được cơ quan này lại là chuyện như vậy, chắc chắn lại phải lải nhải hỏi một đống câu hỏi!

Nhưng lúc này rõ ràng là hoàn toàn không có thời gian.

Chỉ là trong lối ra này tuy cũng là một hành lang.

Nhưng không giống với tất cả các hành lang trước đó.

Hành lang này hoàn hảo nối tiếp diện tích của lối vào mà họ đã đi vào.

Với những người hơi mập một chút như Vương Bàn Tử, khi bò trong đây dù hành động hơi lớn một chút.

Đều sẽ đụng vào bức tường đá xung quanh.

"Cha mẹ ơi!" "Chủ lăng mộ này rốt cuộc làm cái quái gì vậy!

Đã giàu như thế rồi, khi xây hành lang còn keo kiệt đến vậy!

Xây rộng hơn một chút thì chết sao!" Vương Bàn Tử vừa bò vào trong vừa than vãn.

Tuy nói toàn bộ bầu không khí khá căng thẳng.

Nhưng cũng không thể nói là hoảng loạn.

Kết quả trạng thái này của Vương Bàn Tử còn chưa kéo dài được bao lâu.

Người phía sau đột nhiên tăng tốc, mạnh mẽ tông thẳng vào mông hắn!

Cú này khiến Vương Bàn Tử tức đến tái mặt.

Lập tức liền chửi rủa: "Vãi chưởng!

Đội lính đánh thuê của các người làm cái quái gì vậy!

Có phải trong đội của các người thực sự không có phụ nữ không!

Mỗi người đều đừng hoảng hốt!

Đụng vào mông Bàn gia làm cái gì!" "Đi nhanh lên!

Sắp xảy ra chuyện lớn rồi!" Người đó lo lắng hét lên.

"Xảy ra chuyện lớn cái khỉ gì!

Anh đừng đụng vào mông Bàn gia mới là chuyện lớn nhất!" Vương Bàn Tử mắng: "Anh không biết trong đây chật như thế nào à!

Tốc độ này của Bàn gia đã hết sức rồi!

Anh muốn Bàn gia nhanh hơn nữa!

Bàn gia cũng nhanh không nổi!" "Anh đừng làm loạn nữa!

Nhanh lên đi!

Cơ quan phía sau là thiết bị hẹn giờ!

Chỉ cần hết thời gian!" "Đáy mộ thất sẽ nổ tung!

Đến lúc đó tất cả chúng ta đều sẽ xuống biển!" Người đó vội vàng hét lên.

"Cái gì!

Còn có cơ quan này?" Đúng như mọi người nghĩ, Vương Bàn Tử quả nhiên dừng lại hành động mà kinh hô một tiếng.

Người đó cũng sốt ruột mắng: "Anh đừng dừng lại nữa!

Những lời này đều là Tần tiên sinh nói!

Anh ấy còn nói thời gian không đủ rồi!

Chương 726

Bảo anh nhanh lên!

Bằng không đến lúc đó anh ấy và Tiểu Ca cũng không sống sót được!" Vương Bàn Tử tuy luôn tỏ ra vẻ vô đầu óc.

Nhưng là một thổ phu tử lão giang hồ.

Cái nào nặng nhẹ hắn đương nhiên là hiểu rõ!

Trong lòng hắn đương nhiên cũng hiểu nếu họ không thể thuận lợi vượt qua đây trước khi cơ quan hoàn toàn kích hoạt.

Thì ngay cả Tần Dã và Trương Kỳ Lân cũng đừng hòng sống sót trong biển cả mênh mông này!

Cú này Vương Bàn Tử cũng không còn bận tâm đến đau đớn trên người nữa mà dốc toàn lực bò về phía trước.

Những tảng đá nhô ra xung quanh không biết từ lúc nào đã làm cánh tay hắn bị xước, máu tươi nhuộm đỏ y phục của hắn.

Nhưng hắn cứ như hoàn toàn không có cảm giác vậy.

Vẫn chỉ là dốc toàn lực bò về phía trước.

Nếu bây giờ người đi đầu đội ngũ của họ là Tần Dã hoặc Trương Kỳ Lân.

Hắn tin đội ngũ sẽ tuyệt đối không có bất kỳ vấn đề nào về tốc độ!

Vì đã là người dẫn đầu.

Vậy hắn cũng tuyệt đối không thể là người kéo lùi họ.

Còn ở phía mộ thất này.

Tuy nói số lượng người của họ không ít.

Nhưng tính kỷ luật của đội lính đánh thuê Dã Lang lúc này cũng thực sự giúp ích rất nhiều.

Dưới sự chỉ huy của A Ninh, tất cả mọi người đều theo thời gian tương ứng mà vừa vặn tiến vào hành lang.

Lực hành pháp siêu mạnh đã hoàn toàn san bằng tốc độ vốn dĩ sẽ bị ảnh hưởng bởi số lượng người của họ!

Sau khi hầu hết các lính đánh thuê đã vào.

Trịnh Bách Vạn và thư ký của hắn cũng đi theo vào!

"Tần tiên sinh, thời gian của chúng ta bây giờ thế nào?" A Ninh quay đầu nhìn Tần Dã hỏi.

"Thời gian có hơi gấp, nhưng vẫn kịp." Tần Dã nói.

Đợi Trịnh Bách Vạn hai người đi vào, A Ninh cũng vội vàng định chui vào.

Ngay lúc này, một cụm tóc đột nhiên xông lên.

Không đợi A Ninh kịp phản ứng, cụm tóc đó trực tiếp quấn lấy cổ A Ninh.

Cú tấn công bất ngờ này thực sự không thể lường trước được.

A Ninh hoàn toàn không chuẩn bị, đồng tử đột nhiên giãn lớn.

Còn chưa kịp điều chỉnh, toàn bộ người cô đã bị cú kéo này kéo văng ra phía sau.

Tần Dã nhíu mày nhanh chóng quay đầu.

Liền thấy lúc này con Cấm Bà đã bị đốt cháy thoi thóp vẫn còn đang giãy giụa ở đó.

Đôi mắt trống rỗng lại đầy sát ý nhìn chằm chằm về phía này.

“Không hay rồi!

Nó muốn chiếm thân thể A Ninh!” Tần Dã hét lớn một tiếng.

Trương Kỳ Lân nhanh chóng rút Hắc kim cổ đao chuẩn bị xông lên.

Tần Dã đã nhanh hơn một bước lao ra.

“Tiểu Ca, tôi đi cứu cô ấy!

Cậu vào trước đi!” Trương Kỳ Lân có thực lực cỡ nào!

Tần Dã chỉ cần nói với hắn câu này.

Hắn liền đã lĩnh hội được việc Tần Dã tiếp theo muốn làm.

Hắn không nói nhiều, trực tiếp tiến vào hành lang.

Mà Trương Kỳ Lân cũng không nhân cơ hội đó rời đi khỏi hành lang.

Mà lại quay về hướng mộ thất, dường như đang chờ đợi điều gì.

Tần Dã mấy bước xông tới đã đuổi kịp A Ninh.

Sau đó nhảy vọt một cái, đồng thời lao xuống cực nhanh, dùng sức mạnh Hắc kim cổ đao trực tiếp chém vào tóc của Cấm Bà.

Dù tóc của Cấm Bà cứng rắn vô cùng, nhưng dưới đòn tấn công này của Tần Dã vẫn bị chém đứt ngay lập tức.

Tần Dã đáp xuống đất không hề chậm trễ, túm lấy A Ninh liền lao về phía lối ra.

Mà con Cấm Bà dưới đất, bất kể có suy nghĩ của con người hay không.

Đến lúc này lại làm sao có thể không dốc sức đánh cược một trận chứ?

Nó lại lần nữa thúc đẩy tất cả những sợi tóc mà nó có thể điều

khiển.

Đồng loạt đâm tới về phía Tần Dã.

Tuy nói những sợi tóc này và người điều khiển chúng đều đã là nỏ mạnh hết đà.

Nhưng đây dù sao cũng là đòn tấn công đến từ Cấm Bà.

Đương nhiên cũng không thể bỏ qua.

Tần Dã nhanh chóng quay người, vung Hắc kim cổ đao trong tay chặn lại tất cả những sợi tóc.

Tuy nói những sợi tóc này không thể gây sát thương cho Tần Dã, nhưng Tần Dã trong lòng lại thầm mắng xui xẻo.

Bởi vì hắn đã nghe thấy, đồng hồ đếm ngược của cơ quan đã gần kết thúc.

Nếu sau khi cứu A Ninh mà nhanh chóng xông ra, tuy không có mười phần chắc chắn, nhưng Tần Dã ước tính vẫn có thể miễn cưỡng đuổi kịp!

Nhưng thật xui xẻo lại chậm trễ đúng lúc này.

Chỉ nghe một tiếng "ầm" lớn.

Toàn bộ sàn mộ thất trong một trận rung chuyển lớn đã đổ sụp hoàn toàn!

Nước biển gần như trong nháy mắt đã sắp tràn vào.

"Không kịp rồi!" A Ninh nhíu chặt mày lo lắng hét lên.

"Không, kịp." Tần Dã trầm giọng nói một câu như vậy.

Sau đó một tay dùng sức, trực tiếp ném A Ninh ra ngoài.

Mà Trương Kỳ Lân đã sớm chờ đợi cũng dường như đã lường trước được, một tay liền ôm lấy A Ninh.

Hành động của hai người nhanh đến nỗi ngay cả A Ninh, người trong cuộc khi nhớ lại.

Chính mình đã nằm trong tay Trương Kỳ Lân.

A Ninh lại nhanh chóng quay đầu.

Nhưng lại thấy Tần Dã đã hoàn toàn chìm ngập trong biển cả!

Tiếng nổ lớn đồng thời cũng kinh động đến những người phía trước.

Chương 727

Lúc này đội ngũ đi đầu đã có khoảng một nửa số người thuận lợi rời khỏi hành lang.

“Chết tiệt!

Tình huống gì thế này!” Vương Bàn Tử lập tức kinh hô.

“Chắc là cơ quan hết giờ rồi.” Hạo Thiên Chân nhíu chặt mày lẩm bẩm.

Đây là điều đương nhiên rồi.

Có thể phát ra âm thanh như vậy vào lúc này, dù nghĩ thế nào cũng chỉ có một khả năng này.

Đây là điều mà tất cả mọi người đều có thể nghĩ đến.

Mà vấn đề thực sự là sau đó.

Là ở trong mộ thất kia, những kim ngân châu báu rơi xuống biển vào khoảnh khắc đó.

Những người còn lại trong mộ thất!

Tình hình của họ bây giờ là thế nào!

“Nhanh lên!

Nhanh kéo tôi một tay!” Tiếng Trịnh Bách Vạn lập tức vang lên.

Chiều dài của hành lang này thực sự đã vượt quá dự đoán của hắn.

Mặc dù hắn đã rất cố gắng.

Nhưng đoạn bò này vẫn khiến hắn đến cực hạn.

Các lính đánh thuê vội vàng tiến lên kéo Trịnh Bách Vạn ra khỏi

hành lang.

Sau khi nhìn thấy Trịnh Bách Vạn mà không có ai khác đi theo, dây thần kinh căng thẳng của Vương Bàn Tử lập tức càng căng hơn.

Hắn với tốc độ nhanh nhất xông đến trước mặt Trịnh Bách Vạn.

"Trịnh lão bản, phía sau ông sao không có ai?

Tiểu Ca đâu?

Đồng chí Tiểu Tần đâu?" Vương Bàn Tử lo lắng hỏi.

"Tôi cũng không biết." Trịnh Bách Vạn lúc này cũng nhíu chặt mày: "Tôi chỉ biết không lâu sau khi tôi vào hành lang, tôi nghe thấy phía sau truyền đến một số xáo động.

Nghe động tĩnh đó hình như có chuyện gì đó đang giao chiến!

Lúc đó tôi không dám dừng lại, tôi cũng không thể quay đầu lại.

Nhưng nếu không có gì bất ngờ, chắc là họ lại giao chiến với Cấm Bà rồi." Vừa nghe tin tức này, đầu óc Vương Bàn Tử lập tức "ong" một tiếng nổ lớn.

"Đùa cái gì vậy!

Sao lại là cái thứ đó!

Ban nãy đồng chí Tiểu Tần không phải đã dùng lửa đốt nó rồi sao!" Vương Bàn Tử gào thét.

"Cái này tôi cũng không biết!" "Nhưng âm thanh đó tuyệt đối không sai được!

Cái cảm giác xuyên thấu linh hồn đó tôi tuyệt đối không quên!" Trịnh Bách Vạn nói.

"Lẽ nào là Cấm Bà mới sao?

Hỏng rồi, nếu thực sự là như vậy thì tình huống rắc rối rồi!

Cấm Bà vốn đã khó đối phó, tuy với thực lực của Tần Dã và Tiểu Ca thì đối phó với Cấm Bà không thành vấn đề.

Nhưng vào lúc tranh từng giây từng phút thế này, chỉ cần chậm trễ một chút cũng có thể là chí mạng!

Vấn đề lớn nhất bây giờ là khi vụ nổ xảy ra, họ có kịp vào hành lang hay không." Hạo Thiên Chân nhíu chặt mày nói.

"Không được!

Đoán mò thế này không có ý nghĩa gì!

Bàn gia phải trực tiếp xuống xem!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, lập tức định quay lại hành lang.

"Vương tiên sinh, các anh mau bình tĩnh một chút đi!" "Bây giờ tình hình bên dưới chúng ta hoàn toàn không biết, các anh cứ mạo hiểm xuống như vậy thực sự quá nguy hiểm!" Trịnh Bách Vạn thấy vậy vội vàng ngăn cản họ.

Nhưng hắn làm vậy không phải thực sự lo lắng Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân xuống đó sẽ gặp nguy hiểm gì.

Mà là đang nghĩ nếu Tần Dã ba người thực sự xảy ra chuyện gì bất trắc.

Mức độ khó khăn trên chặng đường tiếp theo của họ nhất định sẽ tăng lên đáng kể.

Cho nên ở giai đoạn này tuyệt đối không thể giảm bớt người nữa.

Ngay cả khi cần thiết phải để những người này làm bia đỡ đạn!

"Xin lỗi Trịnh lão bản, tôi không có ý mạo phạm ông!" "Nhưng đội ngũ của chúng tôi chưa bao giờ có ý định từ bỏ ai cả!" "Kiểu 'có thể họ không sao' mập mờ đó là tuyệt đối không được phép!" "Ngay cả khi họ thực sự gặp chuyện vì cơ quan này!" "Bàn gia tôi cũng nhất

định phải quay về điểm xuất phát, không nhìn thấy họ thì mới tính sau!" Vương Bàn Tử nhìn hành lang trước mặt, nắm chặt xẻng trong tay, sẵn sàng bất cứ lúc nào để đi vào.

"Bàn Tử, tôi đi cùng cậu." "Tiểu Ca và Tần Dã vẫn luôn cứu giúp chúng ta trong lúc nguy nan." "Chúng ta đều là anh em, tuyệt đối không thể vào lúc này coi như chuyện đương nhiên mà bỏ rơi họ rời đi." Hạo Thiên Chân tiến lên nói.

Trịnh Bách Vạn đứng một bên nhìn, lập tức phẫn uất siết chặt nắm đấm.

Hạo Thiên Chân và đồng đội của hắn trong lăng mộ quả thực rất chuyên nghiệp.

Nhưng thái độ không chịu kiểm soát này cũng thực sự khiến hắn tức giận không thôi.

Hắn đã lập đội nhiều lần như vậy.

Đây vẫn là lần đầu tiên gặp một đội ngũ không chịu kiểm soát như vậy.

Những thuộc hạ như thế này không có giá trị tồn tại!

Hắn bây giờ thực sự có một xung động, đó chính là để một trong hai người này phải trả một cái giá nào đó!

Để từ đó cũng có thể tạo ra một chút uy hiếp cho những người khác.

Hơn nữa hành động nhất định phải nhanh!

Khi Vương Bàn Tử một lòng muốn quay lại tìm người, đám lính đánh thuê đầu óc đơn giản này rõ ràng cũng có chút không yên.

Nếu để nhiều người như vậy đều làm những chuyện lãng phí thời gian.

Thì mục tiêu của mình bao giờ mới có thể đạt được?

Ngay lúc toàn bộ bầu không khí hiện trường đều căng thẳng đến cực điểm.

Trong hành lang truyền đến một số động tĩnh.

Điều này khiến trái tim đang treo lơ lửng của tất cả mọi người đột nhiên "thịch" một tiếng.

Mọi người nhìn về phía cửa hành lang thì thấy bóng dáng của A Ninh và Trương Kỳ Lân xuất hiện trong hành lang.

"Đội trưởng!

Cô không sao chứ!" "Cô bị thương rồi sao?

Nhanh lên!

Nhanh lên đây!" "Mọi người mau lại đây giúp một tay!

Đội trưởng!

Cô thế nào rồi?

Không sao chứ!" Những người của đội lính đánh thuê Dã Lang lập tức xúm lại.

Sau khi đỡ A Ninh ra khỏi hành lang, Trương Kỳ Lân cũng theo đó bước ra.

Chương 728

Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đương nhiên lập tức xông lên.

“Tiểu Ca, thế nào rồi?

Anh không sao chứ?” “Vãi chưởng!

Các cậu không sao thật là tốt quá rồi!” “Mọi người có biết không!

Vừa nãy thực sự dọa chết tôi rồi!” “Bàn gia còn tưởng các cậu đều không kịp ra ngoài!” “Rốt cuộc là chuyện gì thế này!” “Lẽ nào thực sự lại xuất hiện thêm một con Cấm Bà nữa sao!” Vương Bàn Tử lo lắng hỏi, chỉ là với tính cách của Trương Kỳ Lân, loại câu hỏi liên tiếp như vậy thì nghĩ cũng biết là chắc chắn không thể nhận được câu trả lời nào.

Vương Bàn Tử vốn còn định tiếp tục hỏi Tần Dã.

Kết quả lần này quay đầu lại mới phát hiện Tần Dã căn bản không ở cùng họ!

“Cái!

Chuyện này là sao!” Trái tim Vương Bàn Tử lập tức thắt lại.

Trái tim vừa mới thả lỏng lại lần nữa treo lên!

Hắn lập tức bắt đầu nhìn xung quanh.

Lại xông đến cửa hành lang, tìm kiếm bên trong.

Nhưng không có!

Bất kể hắn tìm kiếm thế nào, hiện trường đều không thấy bóng dáng Tần Dã!

Tần Dã không phải là người thích đùa!

“Tiểu Ca!

Chuyện này rốt cuộc là sao!” “Đồng chí Tiểu Tần không phải nên ở cùng các cậu sao!” “Sao hoàn toàn không thấy cậu ấy!” Vương Bàn Tử lo lắng hỏi.

Khuôn mặt vốn dĩ lạnh lùng của Trương Kỳ Lân lúc này cũng hiện lên vài phần u sầu.

Nhìn hắn nắm chặt nắm đấm.

Vương Bàn Tử dù không hỏi nhiều, chỉ cần nhìn thấy biểu cảm này trên mặt Trương Kỳ Lân là biết.

Tình hình hiện tại của Tần Dã tuyệt đối vô cùng tệ!

“Xin lỗi Vương tiên sinh.” A Ninh ho khan mấy tiếng rồi hít thở sâu điều chỉnh một chút rồi nói.

“Cô vì sao phải xin lỗi.” Vương Bàn Tử nhìn thẳng vào A Ninh bằng hai mắt.

Từ ánh mắt của hắn có vẻ như là sự kỳ vọng hơn là trách móc!

“Cô là muốn nói đồng chí Tiểu Tần thực sự đã xảy ra chuyện gì sao!” “Đừng đùa nữa!

Đồng chí Tiểu Tần vô địch thiên hạ!

Chỉ là một hai con Cấm Bà và cơ quan lăng mộ mà thôi.” “Cô thực sự nghĩ có thể làm gì đồng chí Tiểu Tần sao!” Vương Bàn Tử lo lắng hét lên.

“Bàn Tử, cậu đừng vội kích động, trước tiên hãy nghe đội trưởng A Ninh nói đã!” “Ngay cả khi chúng ta muốn quay lại cứu Tần Dã cũng phải làm rõ tình hình trước!” Hạo Thiên Chân vỗ vai Vương Bàn Tử khuyên nhủ.

“Đội trưởng A Ninh, rốt cuộc là chuyện gì vậy!” Hạo Thiên Chân

lại hỏi.

“Xin lỗi, tất cả đều là lỗi của tôi, là tôi đã kéo chân.

Nếu không phải Tần tiên sinh, tôi nghĩ tôi đã chết rồi.” A Ninh đầy áy náy nói, sau đó cũng kể lại toàn bộ những chuyện đã xảy ra trước đó cho mọi người nghe một cách đầy đủ.

“Cho nên cô là muốn nói đồng chí Tiểu Tần khi vụ nổ xảy ra đã không kịp nhảy qua!” “Rơi xuống biển rồi sao!

Đừng đùa nữa!

Chuyện này làm sao có thể!

Ngay cả khi là thật!

Đồng chí Tiểu Tần cũng có thực lực tuyệt đối có thể xông lên!

Cậu ấy chỉ là sẽ chậm trễ một chút!

Tôi bây giờ sẽ đi tìm cậu ấy!” Vương Bàn Tử nghiến răng mắng chửi.

“E rằng không kịp nữa rồi, nước biển đã tràn vào trong hành lang rồi!” “Nếu không phải tôi và Tiểu Trương đi còn khá kịp thời.” “E rằng chúng ta bây giờ cũng đã bị nước biển nhấn chìm rồi.” A Ninh nói.

“Nhưng các người cũng không một ai nhìn thấy thi thể của đồng chí Tiểu Tần đúng không!” “Tức là vẫn chưa thể xác định đồng chí Tiểu Tần có phải đã chết rồi hay không!” “Nếu đã như vậy, Bàn gia tôi không có bất kỳ lý do gì để cứ thế từ bỏ!” Vương Bàn Tử nói.

“Đúng vậy, nếu đã xác định Tần Dã đã thân vong thì lại là chuyện khác rồi.” “Vì hiện tại việc Tần Dã có chuyện hay không vẫn đang ở giai đoạn mập mờ, chúng ta tuyệt đối không thể từ bỏ!” Hạo Thiên Chân nói: “Đội trưởng A Ninh, bằng không thì cô và Trịnh lão bản họ

cứ hành động trước đi!" "Chúng ta quay lại xác nhận tình hình của Tần Dã rồi sẽ lập tức đuổi theo các người." Nhìn Trương Kỳ Lân, hắn tuy không thích biểu đạt, nhưng lại là một người tuyệt đối hành động.

Ngay lúc này, hắn đã sẵn sàng để đi vào hành lang rồi.

Trịnh Bách Vạn nhìn sự phát triển của sự việc lại hoàn toàn thoát khỏi sự kiểm soát của mình.

Trong lòng đã phẫn uất, hai nắm đấm càng siết chặt.

Hắn bây giờ thực sự muốn giết ba người không tuân lệnh mình này!

Nhưng đồng thời sự mưu mô của hắn cũng đang bảo hắn phải bình tĩnh.

Chưa nói đến thực lực của Trương Kỳ Lân, ngay cả Vương Bàn Tử cũng không dễ đối phó.

Nếu xảy ra xung đột, họ đấu đá lẫn nhau bị thương cả hai thì không sao.

Nhưng phía sau không có người để sử dụng thì lại là một rắc rối rồi.

Phải nói Trịnh Bách Vạn có được tài sản và địa vị như vậy quả thực không phải không có lý do!

Vốn dĩ những người ở vị trí cao nhất là căm ghét nhất những người ở vị trí thấp hơn không phục tùng mệnh lệnh của mình.

Nhưng hắn lại có thể chỉ dùng một thời gian ngắn như vậy để nghĩ thông suốt những điều này.

"Tôi thấy cứ làm vậy đi!" "Ba vị cứ quay lại xem tình hình của Tần tiên sinh, đội trưởng A Ninh bị thương, bản thân cũng cần điều

chỉnh một chút!" "Những người còn lại chúng ta sẽ ở đây đợi các vị." Trịnh Bách Vạn nói.

Vương Bàn Tử lập tức dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Trịnh Bách Vạn.

Hắn tuy rất dễ kích động, nhưng vẫn chưa phải là loại người sẽ bị chuyện gì đó xảy ra mà làm cho đầu óc mụ mị.

Ngay khi đề xuất muốn đi tìm Tần Dã.

Thực ra Vương Bàn Tử cũng đồng thời đã chuẩn bị sẵn tâm lý đắc tội với Trịnh Bách Vạn.

Hắn biết rằng người ở vị trí của Trịnh Bách Vạn chắc chắn sẽ rất căm ghét việc đội ngũ mất kiểm soát!

Tuy miệng không nói, nhưng thực tế trong lòng đã chuẩn bị sẵn tâm lý rằng sau khi họ đi vào hành lang, Trịnh Bách Vạn sẽ lập tức để A Ninh và đồng đội của cô ta bắn lén họ.

Ngay cả khi bây giờ Trịnh Bách Vạn gật đầu cho phép họ đi cứu.

Nội tâm Vương Bàn Tử vẫn không thể vì vậy mà thả lỏng cảnh giác.

Mà nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của Vương Bàn Tử.

Trịnh Bách Vạn rõ ràng cũng đã sớm có chuẩn bị.

Hắn mỉm cười tiến lên nói với Vương Bàn Tử: "Vương tiên sinh, tôi biết bây giờ anh đang nghĩ gì!

Tôi Trịnh mỗ đúng là một thương nhân, nói tôi làm việc không mưu danh cầu lợi thì đương nhiên là lừa người rồi.

Nhưng tôi Trịnh mỗ có được thành tựu như ngày hôm nay!

Đó cũng là thực sự liều mạng mà có được!

Dù bây giờ tôi thế nào, nhưng trước đây tôi cũng từng là người giang hồ như các anh.

Sao có thể không biết những chuyện này trên giang hồ?

Các anh không muốn bỏ rơi đồng đội của mình, đó chính là một loại khí khái giang hồ!

Chúng ta không có lý do gì để không ủng hộ chứ!

Chương 729

Hơn nữa, đây cũng là vì bản thân tôi mà suy nghĩ.

Con đường phía trước chắc chắn vẫn còn rất nhiều hiểm trở!

Nếu thiếu đi những chiến lực tuyệt đối như các anh, chúng ta cũng sẽ gặp khó khăn.

Cho nên nếu các anh có thể đưa Tần tiên sinh trở về, đối với việc tiến hành của toàn bộ đội ngũ chúng ta cũng là trăm lợi mà không có một hại!

Về tình về lý, tôi không những không ngăn cản các anh, tôi còn sẽ rất ủng hộ các anh.

Cũng hy vọng các anh nhất định phải đưa Tần tiên sinh trở về!" Trịnh Bách Vạn nói với mấy người một cách hào hùng và dứt khoát.

Dáng vẻ đó thực sự có vài phần ý của hảo hán lục lâm.

Nếu bây giờ hắn đối mặt với một đám sinh viên đại học vừa mới ra trường.

Ước tính sau lời nói này họ đã hoàn toàn cảm kích đến rơi lệ, thậm chí hận không thể lập tức quỳ xuống Trịnh Bách Vạn vậy!

Nhưng Vương Bàn Tử đối với những lời hắn nói lại không hề nghe lọt tai nửa chữ.

Hắn luôn cảm thấy Trịnh Bách Vạn sẽ lén đâm sau lưng họ khi họ không chú ý.

Nhưng loại nghi ngờ này Vương Bàn Tử đương nhiên sẽ không nói ra.

Bây giờ điều quan trọng nhất chính là cứu Tần Dã, không cần thiết

phải làm những chuyện rắc rối phát sinh thêm.

“Được thôi, nhưng hành lang này thực sự quá chật.” “Tôi thấy chúng ta vẫn nên cầu mong bên trong không có rắc rối gì thì hơn!

Bằng không e rằng chúng ta ngay cả xoay người cũng không làm được.” Vương Bàn Tử quan sát bên trong hành lang nói.

Đang nói, Vương Bàn Tử đột nhiên hai mắt trợn trừng!

Sau đó liền vẻ mặt ngạc nhiên nhìn về phía giữa hành lang.

Những người còn lại vốn dĩ còn đang tò mò, nhưng rất nhanh họ cũng hiểu ra lý do Vương Bàn Tử bất thường như vậy!

Bởi vì họ cũng nghe thấy!

Ngay trong hành lang có động tĩnh!

Đó không nghi ngờ gì là có thứ gì đó đang từ bên trong từ từ bò ra ngoài.

Điều này đối với mọi người mà nói tuyệt đối không phải là tin tức tốt lành gì.

Tất cả mọi người đều cố gắng hết sức giữ yên lặng, điều chỉnh súng nhắm thẳng vào hành lang.

Đều đã sẵn sàng chỉ cần lộ đầu ra là sẽ lập tức bóp cò!

Cùng với âm thanh ngày càng gần, tim mọi người đều treo ngược lên cổ h họng.

Rất nhanh, họ đã nhìn thấy một cái bóng xuất hiện ở lối ra của đường hầm.

Họ cảm thấy tay mình đang nắm chặt súng đã ướt đẫm mồ hôi.

Họ cố gắng điều chỉnh hơi thở, cố gắng hết sức để đảm bảo rằng khi cần bóp cò một lát nữa, họ sẽ không bị run tay vì sợ hãi trong lòng.

Chỉ là trong ngôi lăng mộ này, họ thực sự đã trải qua quá nhiều chuyện rồi!

Những trải nghiệm này khiến họ không thể nào chỉ thông qua những suy nghĩ tích cực mà có thể hoàn toàn bình tĩnh lại được.

Ngay khi bóng người kia xuất hiện, Vương Bàn Tử đang đứng đầu đội hình, chuẩn bị bóp cò, đột nhiên trừng lớn hai mắt.

Sau đó, hắn hét lớn: "Đừng nổ súng!" Nhưng lúc này, những người đang căng thẳng thần kinh làm sao chịu nổi tiếng hét thất thanh đó.

Bị tiếng quát này làm giật mình, tất cả mọi người hoàn toàn theo bản năng bóp cò.

Vô số viên đạn trút xuống, chỉ trong tích tắc đã gần như phá hủy hoàn toàn lối vào đường hầm.

Vương Bàn Tử vừa nhìn thấy cảnh này thì lập tức cuống cuồng.

"Dừng!

Dừng!

Dừng lại!

Bàn gia kêu các cậu đừng nổ súng!

Các cậu bị điên à!" Vương Bàn Tử gào thét, đồng thời không ngừng dùng súng phun lửa của mình bắn lên trần, nhằm uy hiếp mọi người.

A Ninh thấy vậy cũng nhận ra tình hình có lẽ không ổn.

Cô cũng vội vàng hét lên với mọi người: "Dừng lại!

Tất cả dừng lại!" Và màn bắn phá của họ lúc này cũng chỉ vì giật mình trong chốc lát.

Đương nhiên không phải đã mất đi lý trí.

Sau một tràng súng, mọi người cũng đã bình tĩnh lại.

Thêm vào tiếng gào thét không ngừng của Vương Bàn Tử.

Tràng bắn phá này cũng tạm dừng.

“Các cậu!

Các cậu đang làm cái gì vậy!

Điên rồi sao!” “Tôi kêu các cậu đừng bắn!

Đừng bắn!

Các cậu đều không hiểu sao!” Vương Bàn Tử tức đến dậm chân, chỉ vào mũi những người xung quanh mà mắng chửi một trận xé họng.

Trong hành động lần này, Vương Bàn Tử tuy cũng có lúc mất kiểm soát cảm xúc.

Nhưng bọn họ chưa bao giờ thấy hắn nóng nảy như vậy.

Sự việc bất ngờ này thậm chí khiến đám lính đánh thuê Dã Lang có chút không biết phải làm sao.

“Vương tiên sinh, có chuyện gì vậy!

Anh bình tĩnh một chút đi mà!” “Dù anh có la hét như vậy cũng không giải quyết được vấn đề!” “Anh ít nhất cũng phải cho mọi người biết rốt cuộc anh đang giận cái gì chứ!” Trịnh Bách Vạn vội vàng khuyên can, đồng thời trong lòng đã mắng Vương Bàn Tử là thằng thần kinh.

“Trịnh lão bản, chuyện này thật sự không trách tôi tức giận được!” “Vừa nãy tôi kêu họ dừng tay, anh có biết ai đã đến không!” “Là tiểu Tần đồng chí!” Khi Vương Bàn Tử hét ra cái danh tính đó, tất

cả mọi người đều sững sờ.

Họ lập tức hiểu vì sao Vương Bàn Tử lại phẫn nộ đến thế!

Cũng biết rốt cuộc mình đã gây ra họa lớn đến mức nào!

Sắc mặt mỗi người đều lập tức tái mét.

Họ kinh ngạc nhìn về phía Vương Bàn Tử, từ trước đến nay họ đều rất ghét cái kiểu nói chuyện không nghiêm túc của Vương Bàn Tử.

Nhưng lần này, họ lại vô cùng hy vọng lần này cũng như những lần trước, chỉ là một lần Vương Bàn Tử nói đùa lung tung.

Nhưng nhìn bộ dạng gần như suy sụp của Vương Bàn Tử, họ cũng hiểu lần này không phải.

"Vương tiên sinh, anh đừng hù chúng tôi!

Không thể nào!

Chuyện này không thể nào là thật!" "Anh nói chúng tôi vừa nãy đã bắn chết Tần tiên sinh sao?" Dù là như vậy, A Ninh nhất thời vẫn không dám chấp nhận kết quả này.

"Chứ còn gì nữa!" "Tôi vừa mới thấy tiểu Tần đồng chí xuất hiện!

Tôi kêu các cậu đừng động thủ!

Đừng động thủ!" "Kết quả các cậu lại bùm bùm bùm một tràng!" "Làm cái gì vậy!

Lấy oán trả ơn à!" Vương Bàn Tử chỉ vào A Ninh và những người khác lại mắng chửi một trận xối xả.

Chương 730

"Bàn Tử, cậu bình tĩnh một chút!" "Chúng ta bây giờ còn chưa nhìn thấy thi thể của Tần Dã, vẫn chưa thể xác định Tần Dã có thực sự gặp chuyện hay không." "Lúc này chúng ta đừng tự gây rối trước!" Nhìn Vương Bàn Tử gần như mất kiểm soát, Hạo Thiên Chân vội vàng tiến lên kéo Vương Bàn Tử lại.

"Tiểu Thiên Chân, cậu nghĩ chuyện này còn cần phải nhìn sao!" "Cậu nói cái đường hầm này rộng như vậy!

Tiểu Tần đồng chí có thể xuyên qua bên trong." "Với thân thủ của hắn chắc chắn không thành vấn đề!" "Nhưng cái đường hầm này chỉ có từng đó thôi!" "Chỉ sợ là ở bên trong tiểu Tần đồng chí còn không thể vung dao thuận tiện!" "Cậu nói loại tình huống này ngay cả Đại La Kim Tiên đến cũng không chịu nổi!" "Các cậu đám hung thủ!

Bàn gia ta muốn giết các cậu chôn cùng tiểu Tần đồng chí!" Vương Bàn Tử gào thét trực tiếp giơ súng phun lửa lên.

Đối với tính cách của Vương Bàn Tử khi ra ngoài, Hạo Thiên Chân và Trịnh Bách Vạn đều quá rõ.

Tên này đừng xem thường lúc bình thường không nghiêm túc, một khi nổi giận thì hiển nhiên chính là một con chó điên.

Tuy nói bình thường thường xuyên sẽ nói một hai câu giết chết ai đó, nhưng ai cũng biết đó chỉ là đùa giỡn.

Nhưng một khi hắn thực sự nảy sinh sát tâm.

Hôm nay nơi này nhất định sẽ đổ máu.

"Được rồi được rồi, khó khăn lắm mới an toàn, đừng kích động như vậy." Vương Bàn Tử thở hổn hển, xem ra nỗi uất ức trong lòng

đã lên đến cực điểm.

Hiện tại hắn dù có làm ra bất kỳ chuyện điên rồ nào, mọi người cũng sẽ không cảm thấy kinh ngạc.

Kết quả lúc này lại có người cười ha ha, không những hoàn toàn không bị bộ dạng này của Vương Bàn Tử hù dọa.

Mà còn đùa giỡn đi đến phía sau hắn, vỗ vai hắn như đùa.

Mà vào lúc này, tiếp cận Vương Bàn Tử bằng cách này đương nhiên không phải là một hành vi khôn ngoan.

Chỉ thấy Vương Bàn Tử vung tay một cái, vừa mắng một tiếng "thằng khốn kiếp" kia, liền trực tiếp xoay nòng súng.

Người kia vẫn không hề hoảng sợ.

Thuận thế giơ hai tay lên, vẻ mặt tươi cười nói: "Ý gì đây?" "Đây là thấy tôi khó khăn lắm mới thoát hiểm, chuẩn bị cho tôi thêm hai nhát dao nữa à?" Vương Bàn Tử đứng sững tại chỗ, tay hắn vẫn giữ động tác giơ súng, hai mắt lại nhìn chằm chằm vào người trước mặt.

Bởi vì người này không ai khác, chính là Tần Dã vừa nãy bị bắn xối xả.

Vương Bàn Tử liên tục chớp mắt, hiển nhiên là có chút không rõ người trước mặt này rốt cuộc là người hay quỷ.

Chuyện này cũng không trách hắn được.

Dù sao dưới trận xả súng vừa nãy, đổi lại là ai cũng khó mà tưởng tượng còn có đường sống.

"Tiểu Tần đồng chí, thật sự là cậu sao?

Không phải ảo giác?

Không phải tôi đang nằm mơ sao?" Vương Bàn Tử dường như

vẫn còn chút không dám tin, vẫn giữ thái độ đề phòng đối với Tần Dã trước mặt.

Tần Dã cũng khẽ nhếch miệng nói: "Bàn Tử, hay là cậu bỏ cái thứ này ra trước đi?" "Cứ chĩa vào tôi như vậy rất không có cảm giác an toàn." Vương Bàn Tử lại tiến gần hơn một chút.

Vươn ngón tay chọc vào người Tần Dã một cái.

Lại đưa tay lên sờ mặt Tần Dã.

Lần này Tần Dã lập tức có phản ứng, một tay giữ chặt tay Vương Bàn Tử rồi vặn một cái.

Vương Bàn Tử lập tức kêu oai oái quỵ xuống đất.

"Đông đông đông!

Buông ra buông ra!

Tôi biết cậu là tiểu Tần đồng chí rồi!

Mau buông ra!

Sắp gãy rồi!" "Vừa nãy nghe cậu bênh vực tôi còn cảm động lắm, kết quả quay đầu lại đã sàm sỡ tôi, quá đáng rồi đấy chứ." Tần Dã buông Vương Bàn Tử ra và phàn nàn.

"Tiểu Tần đồng chí, cậu cũng quá ác rồi đó!" "Nếu cậu mà làm gãy tay huynh đệ, hạnh phúc về sau của huynh đệ phải làm sao đây!" Vương Bàn Tử ôm cổ tay, vẻ mặt oán trách nhìn Tần Dã.

"Ai bảo cậu sàm sỡ tôi trước." Tần Dã đương nhiên nói.

"Tôi đó không phải vì không xác định cậu có sống hay không sao!

Chỉ là đơn giản thăm dò một chút thôi mà!" "Bàn gia vì cậu mà lo lắng vì cậu mà phát điên, kết quả lại đổi lấy cái kết cục này!

Thế đạo này!

Chuyện này gọi là cái gì chứ!" Vương Bàn Tử vẻ mặt ủy khuất nói.

"Cái đó của tôi cũng hoàn toàn là bản năng, đàn ông mà, đều hiểu." Tần Dã vỗ vai Vương Bàn Tử cười nói.

Vương Bàn Tử đương nhiên cũng không phải thực sự giận dỗi với Tần Dã.

Đối với những người có mặt, thấy Tần Dã an toàn không hề hấn gì, hắn thực ra là người vui mừng nhất.

"Tần Dã, vừa nãy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." "Tôi nghe đội trưởng A Ninh nói, lúc mộ thất nổ tung, anh không kịp chạy thoát, theo đó chìm xuống biển." "Còn nữa, vừa nãy lúc anh chuẩn bị ra khỏi đường hầm, mọi người nổ súng đó." "Những cái đó anh đều né tránh bằng cách nào vậy?" Hạo Thiên Chân tiến lên hỏi với vẻ tò mò.

Mọi người sau khi đã bình tĩnh lại từ niềm vui Tần Dã vẫn còn sống, cũng lập tức quan tâm đến vấn đề này.

Dù sao thì, bất kể là lúc chìm xuống biển mà tránh được mọi chướng ngại vật rồi bơi lên.

Hay là trong không gian chật hẹp như vậy mà né tránh được tất cả đạn.

Bất kỳ một việc nào trong số này, chỉ cần hoàn thành được một việc, thì nếu đặt vào thế giới này cũng tuyệt đối là cao thủ nhất đẳng!

Mà Tần Dã lại hoàn thành cả hai việc!

Chuyện như vậy rất khó mà không khiến người ta tò mò!

"Tôi từ dưới nước đi lên thực ra cũng không có gì khó cả!" "Cái cơ quan đó đáng sợ ở chỗ sau khi cơ quan được kích hoạt, toàn bộ sàn mộ thất đều sẽ bị phá hủy." "Vô số gạch đá và những bảo vật đó sẽ

rơi xuống toàn bộ.” “Tuy nhiên trong quá trình này cũng không phải là không có cách đối phó.” “Gạch đá và những bảo vật đó trọng lượng thực sự đều khá nặng.” “Nếu ở trên đất liền, kiểu sụp đổ như vậy gần như không có chút đường sống nào.” “Nhưng vì ở dưới biển, nên vẫn có một tia sinh cơ.” “Nước biển có lực nổi, dù là những thứ này, khi chìm xuống sâu dưới biển tốc độ cũng sẽ bị ảnh hưởng một chút bởi lực nổi.” “Thêm vào đó, trong đại dương chúng ta có thể có nhiều lựa chọn di chuyển hơn.” “Vì vậy, chỉ cần trong quá trình này không hoảng loạn, chỉ có một mình tôi muốn tránh thoát thuận lợi vẫn không thành vấn đề.” Tần Dã giải thích.

Mọi người nhất thời không biết nên dùng biểu cảm gì để đáp lại những lời Tần Dã vừa nói.

Thực ra, về mặt lý thuyết mà nói, lời Tần Dã cũng không có vấn đề gì!

Nhưng tất cả mọi người đều biết nếu đặt vào thực tế, muốn thực hiện chuyện này rốt cuộc khó tin đến mức nào, thật sự là chuyện hoang đường.

Đầu tiên, sau khi đột nhiên rơi xuống biển, bất kể là ai cũng khó tránh khỏi một số hoảng loạn bản năng.

Dù những viên gạch đá và bảo vật đó đều có lực nổi, nhưng chỉ cần bị những thứ này đập trúng một cái.

Chắc chắn cũng sẽ khiến người ta bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để thoát thân!

Mà ở nơi đó, một khi có chút chậm trễ, khả năng tử vong còn lớn hơn nhiều so với việc gặp phải cấm bà đáng chết đó!

Ngay cả khi không xét đến những khả năng đột ngột có phần trùng hợp đó.

Chỉ riêng việc phải di chuyển trong đại dương có nhiều chướng ngại vật mà vẫn nhìn rõ phương hướng.

Bản thân chuyện này đã là một việc cực kỳ khó khăn!

Thậm chí mọi người còn không dám chắc chuyện này trên thực tế rốt cuộc có thể hoàn thành được hay không.

"Còn về vụ bắn súng sau đó, cái đó thực sự là cực kỳ nguy hiểm rồi." Tần Dã thở dài tiếp lời: "May mà trên đường đến tôi đã cảm nhận được không khí bên này rất căng thẳng." "Người khi cực kỳ căng thẳng làm bất cứ chuyện gì cũng không đáng ngạc nhiên." "Cho nên lúc đi ra tôi cũng nâng cao cảnh giác hơn một chút." "May mà tôi không phản ứng thái quá." "Vậy tiểu Tần đồng chí, vừa nãy cậu rốt cuộc đã né tránh bằng cách nào vậy!" "Cái đường hầm đó huynh đệ tôi vẫn biết, nó chật hẹp như vậy căn bản không có chút không gian nào để hoạt động!" "Cậu có thể sống sót, huynh đệ nhìn thấy đương nhiên là rất tốt." "Nhưng rốt cuộc cậu đã làm cách nào vậy!" "Trong tình huống đó mà vẫn có thể sống sót sao?" Vương Bàn Tử khó hiểu hỏi.

Điểm này suy nghĩ của mọi người cũng giống nhau.

Trong mắt họ, trong tình huống đó căn bản không thể có khả năng sống sót!

Chẳng lẽ thực lực của Tần Dã đã mạnh đến mức đao thương bất nhập rồi sao!

"Cái này á." Tần Dã nhếch miệng nói: "Thực ra cũng không khoa trương như các cậu nghĩ đâu, tôi nghĩ chỉ cần các cậu đi xem thì chắc sẽ biết." Mọi người lập tức xông lên.

Kết quả nhìn thấy lối ra của đường hầm bây giờ hiển nhiên là một đống đổ nát.

Xung quanh đâu đâu cũng là đá vỡ nát, đường hầm vốn chật hẹp sau khi trải qua trận tàn phá như vậy đã bị phá hủy gần hết.

Mọi người không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Chỉ thông qua cảnh tượng thảm khốc này, họ đã có thể tưởng tượng ra mức độ khoa trương của trận bắn phá vừa nãy.

Chương 731

Đồng thời, họ cũng một lần nữa cảm thấy rùng mình trước biểu hiện của Tần Dã.

Họ hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi trong tình huống đó Tần Dã rốt cuộc đã sống sót bằng cách nào!

Mọi người đang quan sát những mảnh đá vỡ đã bị phá hủy trên mặt đất.

Nhìn kỹ hơn, lúc này mới phát hiện những mảnh đá vỡ trên mặt đất dường như có chút không đúng!

Những vết tích ở đây không hoàn toàn là do đạn bắn xối xả để lại.

Tuy đã biến thành các loại mảnh đá vỡ, nhưng nếu nhìn kỹ vẫn có thể phát hiện!

Trên những mảnh đá vỡ này có một số vết cắt!

Não bộ của mọi người lập tức "ong" một tiếng nổ lớn.

Trong đầu họ không khỏi nghĩ đến một khả năng.

Chỉ là xác suất xảy ra khả năng này thực sự quá thấp!

Hơn nữa họ đều rất rõ, muốn làm được chuyện này gần như là điều không thể!

"Tiểu Tần đồng chí, huynh đệ mạn phép đoán một chút nhé!" "Cậu sẽ không phải là đã trực tiếp phá nát cả cái đường hầm này đấy chứ!" Ngay cả Vương Bàn Tử tin tưởng Tần Dã nhất.

Lúc này khi nói chuyện cũng có vẻ không tự tin lắm.

Dù sao chuyện này thực sự quá khó tin.

Đây đã không còn là phạm trù có chút thân thủ rồi cố gắng một chút là có thể thực hiện được nữa rồi!

"Khi đó tình hình khẩn cấp, lại là môi trường như vậy." "Tôi cũng không có cách nào khác." "May mà miễn cưỡng xem như đã kịp." Tần Dã cười ha ha nói.

Hiện trường lập tức chìm vào im lặng.

Đây tuyệt đối phải là một màn biểu diễn khiến tất cả mọi người kinh ngạc.

Nhưng vào khoảnh khắc này, họ lại hoàn toàn sững sờ.

Bởi vì khác với việc thoát khỏi hiểm nguy dưới biển về mặt lý thuyết trước đó.

Chuyện lần này hoàn toàn là điều không thể thực hiện được ngay cả về mặt lý thuyết!

Trong khoảnh khắc nhiều họng súng cùng khai hỏa, trong cục diện tất chết như vậy mà lại có thể chuyển nguy thành an bằng cách này.

Cẩn thận nghĩ kỹ cũng biết chuyện này đã không thể dùng từ không thể tưởng tượng nổi để hình dung!

Mọi người đứng sững sờ tại chỗ, họ co rút đồng tử, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tần Dã.

Dựa vào lời giải thích của Tần Dã và những vết tích tại hiện trường, không nghi ngờ gì Tần Dã lại một lần nữa thể hiện một lần thao tác cấp thần.

Hơn nữa thao tác lần này thậm chí còn mạnh hơn cả việc thoát thân khỏi đại dương trước đó!

Nhưng mức độ mạnh mẽ lần này đã hoàn toàn đến mức người thường căn bản không thể lý giải được!

Trong đầu họ dần dần hiện ra một bức tranh!

Ngay khi họ khai hỏa, Tần Dã với tốc độ cực nhanh lùi lại một bước!

Đồng thời rút khảm đao ra rồi chém nhanh vào đường hầm.

Dưới nhát chém của hắn, đường hầm lập tức bị phá hủy, đá rơi xuống chắn trước mặt Tần Dã.

Mặc dù cuối cùng những tảng đá rơi này cũng bị đạn bắn nát bét.

Nhưng Tần Dã rốt cuộc đã bảo vệ được chính mình.

Chỉ là sự thật về chuyện này hiển nhiên đã vượt xa sức tưởng tượng của họ.

Ngay cả khi đây đã là lời giải thích duy nhất hiện tại.

Mọi người vẫn có chút không dám tin.

Chỉ cần sử dụng loại khảm đao cấp độ này đã phải chém nát tất cả đá xung quanh.

Chuyện này đã vượt quá phạm trù của con người rồi!

Huống chi thông qua những vết cắt trên mảnh đá vỡ, có thể thấy tốc độ cắt của Tần Dã khi đó cực kỳ kinh người.

Hiển nhiên những tảng đá này trước mặt hắn căn bản không gây ra chút trở ngại nào!

Hơn nữa còn là thời cơ khi đó.

Lúc đó tất cả mọi người đều đang bóp cò.

Trong tình huống đó mà phải nhanh chóng đưa ra phán đoán, và chỉ trong tích tắc đã phản ứng.

Những chuyện này tổng hợp lại, trong mắt họ đơn giản là ngay cả thần cũng không thể làm được!

Có thể nói, nếu đặt họ vào vị trí đó!

Chưa nói đến việc có sống sót dưới trận bắn phá đó hay không.

Muốn dùng phương pháp này mà hào phát vô thương vượt qua thì tuyệt đối là điều không thể!

Vương Bàn Tử sau khi quan sát một hồi những vết tích đá vỡ trên mặt đất.

Lại đi về phía Tần Dã.

Sau đó liền lục soát một lượt trên người Tần Dã.

Thao tác này đương nhiên lại khiến Tần Dã tức giận.

Lập tức làm động tác rút khảm đao ra.

Lần này Vương Bàn Tử sợ hãi nhanh chóng lùi lại mấy bước để kéo giãn khoảng cách.

Cho dù Tần Dã sẽ không thật sự chém mình.

Nhưng nghĩ đến việc Tần Dã trong tình huống đó mà vẫn có thể làm ra được biện pháp đối phó đẹp mắt như vậy!

Chỉ dựa vào khả năng chém phá này.

Ngay cả khi Tần Dã bây giờ dùng sống dao vỗ vào người mình, Vương Bàn Tử khẳng định mình cũng không chịu nổi!

"Tiểu Tần đồng chí, cậu đừng hiểu lầm à!" "Bàn gia tôi không có ý định tiếp tục chiếm tiện nghi của cậu đâu!" "Chỉ là Bàn gia tôi thực sự không thể tưởng tượng nổi!" "Cậu nói với thân thể phàm nhân mà trong tình huống đó có thể sống sót đã là một kỳ tích rồi!" "Huống chi cách cậu đối phó còn 'ngạnh hạch' (cứng cựa) như vậy!" "Bàn gia tôi chỉ tò mò, cậu có thực sự hào phát vô thương không!" "Thực ra cái này cậu cũng không cần phải cố gắng quá đâu!" "Cho dù có bị thương một chút cũng không sao cả!" "Trong tình huống đó có thể sống sót đã

là thắng lợi rồi mà!" Vương Bàn Tử liên tục giải thích.

Tần Dã nghe vậy lại thở dài: "Bàn Tử, nếu cậu có suy nghĩ như vậy, thì tôi e là sẽ khiến cậu thất vọng rồi." Vương Bàn Tử lập tức cứng người giữa không trung, hắn chớp mắt ngây ngốc nhìn Tần Dã.

Khoảnh khắc này trong đầu hắn đã có câu trả lời, chỉ là câu trả lời này thực sự quá kinh hoàng.

Ngay cả khi người thực hiện chuyện này là Tần Dã.

Hắn cũng không thể không kinh ngạc!

"Vận khí của tôi cũng không tệ lắm." "Lúc đó tôi cũng không nghĩ mình có thể hoàn toàn vô thương mà vượt qua được." "Dù sao cũng là trong trận bắn phá đó." Tần Dã thở dài nói: "Nhưng độ cứng của những tảng đá này thực sự vượt quá sức tưởng tượng của tôi." "Cuối cùng thì không bị thương." Im lặng, hiện trường lại một lần nữa chìm vào im lặng vài giây.

Mọi người trước đó đã nghĩ, nếu câu trả lời thực sự là như vậy, họ có lẽ sẽ vì không chịu nổi kích thích mà la hét ầm ĩ.

Nhưng bây giờ họ đã hiểu.

Khi con người chịu quá nhiều kích thích.

Não bộ thực sự sẽ rơi vào trạng thái tạm thời "treo máy"!

Trong khoảng thời gian này, đừng nói đến việc muốn la hét ầm ĩ.

Họ căn bản là ngay cả cảm xúc cơ bản là la hét cũng không tồn tại!

"Tiểu Tần đồng chí, cậu nói cậu muốn huynh đệ phải nói cậu như thế nào mới tốt đây!" Vương Bàn Tử nhìn Tần Dã bất lực nói: "Cậu rất lợi hại, điểm này tất cả chúng tôi đều biết!" "Nhưng một người lợi hại cũng nên có giới hạn chứ!" "Cậu cái này đơn giản là vượt quá

giới hạn rồi!" Những người khác đều gật đầu.

Vương Bàn Tử vốn từ trước đến nay luôn khiến người ta cảm thấy nói chuyện không đáng tin chút nào.

Chương 732

Lần này lời nói của hắn quả thực hiếm hoi nhận được sự đồng tình của tất cả mọi người.

“Tuyệt vời quá!

Tần tiên sinh anh thực sự quá tuyệt vời!” “Không những đối mặt với những con yêu ma quỷ quái trong lăng mộ mà có thể đối phó dễ dàng như vậy!” “Trong tình huống sắp chìm xuống biển mà vẫn có thể thoát thân.” “Thậm chí là khi bị vô số họng súng vây quanh mà vẫn có thể toàn thân rút lui!” “Tần tiên sinh, ngài đây đơn giản là siêu nhân rồi!” Trịnh Bách Vạn cũng tiến lên không tiếc lời khen ngợi Tần Dã.

Trước đây khi hắn cảm thấy Tần Dã căn bản là không thể kiểm soát được.

Hắn đã từng nghĩ đến việc từ bỏ Tần Dã, thậm chí là nảy sinh sát tâm.

Nhưng sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy.

Hắn đã hiểu ra.

Đối với Tần Dã, tốt nhất là không nên có những suy nghĩ như vậy.

Ít nhất là trong lăng mộ thì tuyệt đối không được.

Nơi này chính là sân nhà của hắn.

Hành động mạo hiểm, lỡ không làm gì được hắn, còn có thể bị Tần Dã phản sát!

“Các vị, các vị khen tôi như vậy tôi cũng có chút ngại rồi.” “Siêu nhân gì đó thực sự quá khoa trương!” “Thực ra tôi cũng không lợi hại đến thế!” “Chỉ là ăn may một chút vì còn trẻ thôi!

Nên khi gặp nguy hiểm tốc độ phản ứng hơi nhanh một chút.” Tần Dã mỉm cười nói.

Đây là lời của con người ư!

Đây là ý nghĩ duy nhất hiện lên trong đầu tất cả mọi người lúc này.

Trẻ tuổi?

Hỏi những người có mặt ở đây ai mà chưa từng trẻ tuổi!

Không!

Ngay cả bây giờ trong số họ vẫn có rất nhiều người còn rất trẻ!

Nhưng những chuyện này nếu để bất kỳ ai trong số họ làm thì căn bản là không thể làm được!

Bởi vì bản thân chuyện này hoàn toàn không có chút liên quan gì đến việc trẻ tuổi cả!

Cho dù Tần Dã là ân nhân cứu mạng của tất cả mọi người!

Nhưng cũng không thể nói bậy bạ như vậy chứ!

Điều này tương đương với việc không trả lời câu hỏi.

Lại còn trong tích tắc trêu chọc tất cả mọi người một phen!

Đây đã không còn là mức độ quá đáng nữa rồi!

Lúc này mọi người đều có vẻ mặt muốn khóc nhưng không ra nước mắt.

Còn Tần Dã thì sao?

Lại còn vẻ mặt vô tội!

Cứ như thể những lời hắn nói thực ra không có vấn đề gì cả!

“Tiểu Tần đồng chí, luận thực lực, cậu đúng là thiên hạ vô địch

rồi.” “Nhưng về cách nói chuyện, cậu đúng là còn trẻ thật.” “Sau này có cơ hội, Bàn gia sẽ nói chuyện với cậu nhiều hơn nhé.” Vương Bàn Tử cũng tiến lên vỗ vai Tần Dã, thở dài một hơi.

Mọi người cũng nhân cơ hội đó kết thúc chủ đề này.

Dù sao họ cũng không muốn cái chủ đề làm tổn thương lòng tự trọng này tiếp tục nữa.

“Nhưng mà sau đó cái Cấm bà kia rốt cuộc là chuyện gì vậy!” “Sao tự nhiên cái con đó lại có cảm giác quái dị đến vậy.” Vương Bàn Tử cau mày, hồi tưởng lại lúc đối mặt với Cấm bà kia.

Hắn không khỏi rùng mình.

“Bởi vì chúng ta may mắn, gặp phải hàng thật.” Tần Dã cười khổ nói.

“Cái gì?” Mọi người đều kinh ngạc, lời Tần Dã nói họ quá hiểu ý nghĩa là gì rồi!

Chẳng phải đây là nói lần này họ gặp phải không phải là Cấm bà do uống đan dược vì tác dụng phụ mà thành.

Đây chính là Cấm bà trong truyền thuyết bị sát hại, mang theo vô số oán niệm mà trưởng thành!

Họ cũng hiểu vì sao khi đối mặt với Cấm bà này, họ lại có cảm giác như linh hồn đều bị rút đi!

Khác với Cấm bà nhân tạo, Cấm bà này là một tập hợp thuần túy của oán niệm.

Có lẽ đặt họ với những vị thần tiên kia thì họ không đáng sợ là mấy.

Nhưng đặt trong đám người, đó tuyệt đối là một sự tồn tại có thể dễ dàng nghiền nát họ!

“Khó trách cuối cùng rõ ràng bản thân đã thoi thóp rồi, mà vẫn muốn kéo chúng ta một người cùng chết.” “Cũng là vì oán niệm chống đỡ sao?” A Ninh sờ cổ mình, hiện tại trên cổ cô vẫn còn vết hằn do tóc của Cấm bà siết lại.

Chỉ cần nghĩ đến nếu lúc đó không có Tần Dã cấp tốc cứu viện thì mình sẽ có kết cục như thế nào.

A Ninh liền cảm thấy rùng mình!

“Bất kể là Cấm bà biến hóa do uống đan dược mà thành, hay là Cấm bà hình thành do oán niệm.” “Một khi đã trở thành Cấm bà, chúng nó đã không còn tư tưởng nữa, sát lục cũng trở thành bản năng của chúng nó.” “Đặc biệt là Cấm bà hình thành do oán niệm.” “Động lực tồn tại của nó chính là muốn giết chết tất cả mọi thứ.” “Ngay cả khi bị lửa thiêu thân, nhưng chỉ cần còn có thể cử động thì sẽ cố gắng đến chết để làm được điều này.” Tần Dã nói: “Lúc đó chuyện này cũng là do tôi sơ suất đại ý.” “Cho nên mới bị nó đánh lén.” “Tiểu Tần đồng chí!

Tôi bây giờ quan tâm không còn là Cấm bà thật sự đáng sợ đến mức nào nữa!” “Mà là chủ nhân của lăng mộ này.” “Cậu nói hắn có thể tạo ra một Cấm bà thì thôi đi!” “Sao còn có thể trực tiếp đặt một con Cấm bà thật sự trong lăng mộ của mình chứ!” “Chẳng lẽ thủ đoạn của chủ nhân lăng mộ này ngay cả quái vật như Cấm bà cũng có thể khống chế sao?” “Chuyện này có hơi quá đáng rồi đó!” Vương Bàn Tử vỗ trán nói.

“Tôi nghĩ hắn chắc cũng không thể nói là đã khống chế được Cấm bà.” “Cấm bà vốn là một loại quái vật sống dưới biển.” “Nếu tôi đoán không lầm, hắn chắc là thông qua một loại tin tức nào đó mà biết gần đây có Cấm bà tồn tại, cho nên đã lợi dụng Cấm bà.” “Quá trình cụ thể chúng ta không thể biết, nhưng tôi nghĩ chắc là chủ nhân lăng mộ

đã dẫn dụ Cấm bà, sau khi nó tiến vào mộ thất trước đó thì phong bế mộ thất lại." "Như vậy, Cấm bà tự nhiên không có nơi nào để đi, cũng hiển nhiên trở thành một tay sai của hắn." Tần Dã nói.

Mọi người không khỏi kinh ngạc chớp mắt.

Phải nói rằng nước cờ hiểm hóc này của chủ nhân lăng mộ quả thực vô cùng độc địa.

Cấm bà đáng sợ đến mức nào, A Ninh với tư cách là người đã bị Cấm bà tấn công thì quá rõ rồi.

Cấm bà khi đó còn đã là nỏ mạnh hết đà rồi.

Nếu là Cấm bà ở trạng thái đỉnh phong!

Ai có thể tưởng tượng được sức sát thương của Cấm bà!

"Chết tiệt!

Cái người này đúng là một tên điên mà!" "Người bình thường gặp Cấm bà là còn không kịp chạy!" "Tên này vậy mà còn muốn lợi dụng Cấm bà!" "Tiểu Tần đồng chí!

Cậu đã không còn là người rồi!

Tên này so với cậu cũng không kém cạnh là bao đâu!" Vương Bàn Tử cảm thán bên cạnh.

Tần Dã lại một lần nữa liếc trắng mắt nhìn Vương Bàn Tử, muốn nói những lời này của Vương Bàn Tử là đang khen hắn.

Nhưng nghe cách nói này, sao lại giống như đang châm chọc hắn vậy nhỉ?

"Nhưng bước cờ hiểm này cũng khá lớn." "Cơ quan tự bạo trong mộ thất đó, chỉ cần chạm vào đồ bên trong là sẽ kích hoạt." "Đặt Cấm bà nguy hiểm như vậy vào đây, hắn không lo Cấm bà sẽ trực tiếp kích hoạt cơ quan sao?" "Đến lúc đó thì không còn chút thủ đoạn nào nữa!"

Hạo Thiên Chân phân tích.

Suy nghĩ này cũng nhận được sự đồng tình của mọi người.

Tuy không hoàn toàn, nhưng việc đặt Cấm bà vào mộ thất đó, thao tác này cũng không khác gì việc thả một con sói hoang vào một nơi đầy thịt tươi.

Chỉ cần Cấm bà ở bên trong đừng nói là bạo động, mà chỉ cần có chút động tác nhỏ.

Chạm vào dù chỉ một món đồ bên trong, cũng sẽ trực tiếp kích hoạt cơ quan!

Đến lúc đó thì bất kể là Cấm bà hay những bảo vật này đều sẽ không còn tồn tại nữa.

"Vì đã dám nhốt một con ác lang như vậy vào nơi này, sao có thể không đeo cho nó một cái vòng cổ chứ?" Tần Dã thản nhiên cười nói: "Cấm bà là một loại sinh vật chỉ có bản năng sát lục, sinh ra từ oán niệm mạnh mẽ!" "Tất cả hành động của chúng đều bắt nguồn từ dương khí." "Sở dĩ chúng ta bị Cấm bà tấn công, nguyên nhân là sau khi tiến vào mộ thất, dương khí của chúng ta đã quấy nhiễu nó!" "Chỉ cần tránh được chuyện này, Cấm bà sẽ chỉ ở bên trong mà không có bất kỳ hành động nào." Sau khi hiểu rõ điểm này, những người có mặt không khỏi một lần nữa cảm thán thủ đoạn đáng sợ mà chủ nhân lăng mộ này sở hữu!

Cấm bà với tư cách là hộ vệ mộ thất, về mặt chiến đấu lực thì không thể nghi ngờ!

Rủi ro duy nhất của việc sắp xếp này là Cấm bà có thể di chuyển lung tung trong lăng mộ mà gây ra những rủi ro không cần thiết.

Nhưng sau khi xác định Cấm bà sẽ không hành động nếu không có đủ dương khí!

Chương 733

Rủi ro này liền trở nên có thể tránh được!

Mà chủ nhân lăng mộ này quả thực đã tận dụng đúng điểm này!

Như vậy, họ không những có một hộ vệ lăng mộ cấp oán linh như Cấm bà!

Mà còn tối đa hóa việc tránh khả năng những kẻ xâm nhập có thể sống sót rời đi.

Chưa nói đến cơ quan trực tiếp phá hủy toàn bộ mộ thất.

Chỉ riêng dựa vào sức chiến đấu của Cấm bà.

Người bình thường vào đây thì cũng có đi mà không có về.

Sở dĩ họ bây giờ vẫn có thể đứng ở đây, hoàn toàn là vì có Tần Dã và Trương Kỳ Lân hai đại chiến lực này.

Một đội ngũ bình thường căn bản sẽ không có sự phối trí như vậy.

Tỷ lệ sống sót ở cửa ải này cũng gần như bằng không.

"Nhưng mà nói đi thì cũng phải nói lại." "Chủ nhân lăng mộ này tuyệt đối là đủ tàn nhẫn đấy!" "Tôi còn tưởng, hắn lợi dụng Hoàng đế đã đủ khoa trương rồi!" "Không ngờ tên này tàn nhẫn lên ngay cả nữ quỷ cũng không tha!" "Còn có bao nhiêu bảo vật đó, hắn cứ thế coi như đồ bỏ đi, nói không cần là không cần!" "Phải nói không nói sao, chưa nói đến việc tên này có phải người tốt hay không, nhưng tuyệt đối là một kẻ máu lạnh!" Vương Bàn Tử vỗ trán cảm thán.

"Tôi nghĩ chuyện này xảy ra thường là do hai nguyên nhân chính." Tần Dã nhếch miệng nói: "Thứ nhất là chủ nhân lăng mộ này thực sự quá giàu." "Dù là những bảo vật trong mộ thất vừa nãy, cũng còn xa

mới là toàn bộ tài sản của hắn." "Cho nên cho dù những bảo vật đó bị vứt bỏ sẽ khiến người ta có chút xót xa, nhưng có lẽ mức độ cuối cùng cũng chỉ là xót xa thôi!" Mọi người lập tức cảm thấy tim mình quặn đau.

Ngay cả Trịnh Bách Vạn cũng không khỏi giật giật khóe mắt.

Suy nghĩ này đối với họ không thể nói là táo bạo, nhưng tuyệt đối là khá đả kích người!

Như Vương Bàn Tử đã nói, số bảo vật vừa nãy dù chỉ mang ra một nửa cũng có thể khiến anh vững vàng ở vị trí đứng đầu bảng xếp hạng những người giàu có.

Nếu loại tài sản cấp độ này còn không phải là toàn bộ của một người!

Thì người này có tiền đơn giản là quá đáng rồi!

Loại tài lực này khó trách Trịnh Bách Vạn cũng phải động lòng.

Dù sao so với người này, cái gọi là tài lực của Trịnh Bách Vạn cũng không đáng là gì.

"Đương nhiên, còn có một khả năng khác." "Đó là thứ mà chủ nhân lăng mộ coi trọng ngay từ đầu không phải là tài phú gì cả." "Hắn có mục tiêu cao hơn, chí hướng xa hơn." "So với chí hướng của hắn, những tài phú này đều là có thể vứt bỏ." "Điểm này các vị chắc đều có thể hiểu chứ." "Khi cậu có một mục tiêu rõ ràng, ngay cả là người tham tiền nhất thế gian này." "Tiền bạc cũng sẽ mất đi sức hấp dẫn đối với hắn." Lời nói của Tần Dã khiến Trịnh Bách Vạn cau mày.

Trên hành trình hành động này, hắn đã cảm nhận được trí tuệ khác hẳn tuổi tác của thanh niên trước mặt này.

Dù là vô tình nói hay cố ý khơi gợi thì.

Lời nói này cũng đủ để Trịnh Bách Vạn nâng cao cảnh giác.

“Lão bản.” Thư ký cũng nhận ra điểm này lập tức lén lút đến gần Trịnh Bách Vạn.

Người sau lập tức khoát tay với cô ta.

“Đương nhiên rồi, cho dù có dục vọng thúc đẩy, nhưng từ việc hắn có thể dứt khoát vứt bỏ những bảo vật này, nếu tôi đoán không sai.” “Chí hướng của hắn chắc là đã đạt được rồi!” Trong lòng mọi người lại kinh hãi!

Từ khi họ biết chủ nhân lăng mộ này có một âm mưu nào đó.

Tất cả các manh mối đều chỉ ra âm mưu của hắn tám chín phần mười là trường sinh bất lão.

Nếu đúng như Tần Dã nói, chẳng phải là hắn đã trường sinh bất lão rồi sao!

“Không phải chứ tiểu Tần đồng chí!” “Từ cổ chí kim vô số người theo đuổi nhưng đều không thực hiện được!

Thật sự đã để tên này thực hiện được rồi sao!” Vương Bàn Tử lập tức kinh hô.

“Đây cũng chỉ là suy đoán của tôi thôi.” “Có lẽ người này thực sự là vô nhân tính đến vậy thì sao?” Tần Dã nhún vai thản nhiên nói.

“Không không không!

Tuyệt đối không thể nào!” “Trong những bản lĩnh này có lẽ Bàn gia tôi không bằng cậu!” “Nhưng Bàn gia tôi vẫn hiểu con người!” “Dục vọng của con người đối với tiền bạc là vô độ!” “Từ khi hắn bắt đầu tích lũy tài sản, hắn tuyệt đối không thể dễ dàng từ bỏ tài sản của mình!” “Cái gì mà tiền đã đủ rồi, không cần nữa, tất cả đều là lời nói dối!” “Hắn khẳng định là đã thực hiện được nguyện vọng của mình,

cho nên mới như vậy!" "Đối với hắn mà nói, hắn trường sinh, có vô số thời gian có thể tích lũy vô số bảo tàng." "Cho nên mới cảm thấy không sao cả!" Tất cả mọi người đều âm thầm đồng tình với suy nghĩ của Vương Bàn Tử.

Họ luôn tin rằng dục vọng của con người sẽ không có giới hạn!

Đặc biệt là đối với tiền bạc, loại tiền tệ cứng này!

Khi không có tiền, con người sẽ muốn thoát khỏi tình cảnh này!

Nên sẽ tìm mọi cách để kiếm tiền!

Sau khi có một số tài sản nhất định, sẽ muốn mình có nhiều tiền hơn một chút.

Nên cũng sẽ tìm mọi cách để kiếm tiền!

Đến khi đã đạt đến một giai đoạn rất giàu có.

Thực ra họ đã không cần phải đi kiếm tiền nữa!

Đến lúc này, tiền sẽ tự sinh tiền ra!

Nhưng họ cũng tuyệt đối sẽ không chọn không cần số tiền này!

Nếu một ngày nào đó một người rất giàu có có thể rất dứt khoát vứt bỏ một lượng lớn tài sản của mình.

Thì chỉ có một khả năng.

Hắn sở hữu một thủ đoạn nào đó có thể kiếm được nhiều tiền hơn thế này.

Nên trọng lượng của số tiền này liền trở nên không quan trọng nữa.

"Nếu thực sự là như vậy, tôi nghĩ chúng ta phải chuẩn bị tâm lý nào đó rồi." Tần Dã nhếch miệng nói.

"Chuẩn bị tâm lý?

Chuẩn bị tâm lý gì?" Vương Bàn Tử chớp mắt, tò mò hỏi.

"Vì hắn đã hoàn thành nguyện vọng trường sinh bất lão của mình, đồng thời cũng lợi dụng Hoàng đế để tạo ra nhiều nhân khôi như vậy." "Thì người này còn cần thiết phải tiếp tục ở lại trong lăng mộ này sao?" "Nếu hắn đã rời đi rồi." "Hắn có thể sẽ để lại phương pháp trường sinh bất lão sao?" "Nếu câu trả lời cho cả hai vấn đề này đều là phủ định." "Thì trong lăng mộ này còn lại gì?" "Nếu suy đoán của tôi không sai, ngay phía trước chính là chủ mộ thất." "Trong mộ thất này thực sự còn có thứ chúng ta cần sao?" "Chúng ta nên vào xem nữa, hay mang theo những bảo vật chúng ta đã có bây giờ rồi rời đi?" Câu hỏi của Tần Dã khiến tất cả mọi người đều chìm vào suy tư.

Đây thực sự là một vấn đề nghiêm trọng không thể bỏ qua.

Theo lý mà nói, đã đến một ngôi mộ.

Đương nhiên nên chiêm ngưỡng kỹ lưỡng mộ thất chính của lăng mộ này!

Dù sao thì bất kể các mộ thất khác có bảo bối gì, thông thường thì những thứ cốt lõi nhất, tốt nhất đều nên nằm trong mộ thất chính!

Nhưng tiền đề này là trong lăng mộ này thực sự có một người đã chết, những thứ kia đương nhiên được đặt vào làm vật bồi táng.

Nhưng nếu chủ nhân lăng mộ bản thân vẫn còn sống, thì tất cả mọi chuyện đều sẽ khác!

Vì hắn vẫn còn sống, thì cái gọi là chủ mộ thất rất có khả năng đã trở thành một mộ thất trống rỗng!

Một mộ thất trống rỗng thì có thể có giá trị gì chứ?

Từ logic thông thường mà nói thì đúng là nên như vậy.

Nhưng chủ nhân lăng mộ này hắn lại không phải là một người

bình thường!

Đây là một nhân vật có thể chơi trò chiến thuật tâm lý ngay cả với Hoàng đế!

Ai mà biết đây có phải lại là một nước cờ tâm lý tinh vi mà hắn đã sắp đặt không?

Để mọi người nghĩ rằng hắn vẫn còn sống, lăng mộ này đã trở thành một mộ trống.

Cho nên đã không thể còn bảo bối gì nữa.

Vì điểm này, hắn thậm chí còn trực tiếp vứt bỏ không ít bảo vật làm màn dạo đầu!

Nhưng trên thực tế hắn còn có một lượng lớn bảo vật, thậm chí bao gồm cả phương pháp trường sinh bất lão, tất cả đều được giữ lại trong chủ mộ thất của mình!

Họ bây giờ rời đi chẳng phải sẽ trắng tay sao!

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại!

Nếu đây mới là âm mưu thực sự của hắn thì sao?

Chương 734

Nếu tất cả những gì hắn đã làm trước đó đều là để dẫn dắt.

Mục đích chính là muốn họ nghĩ rằng tất cả đều là lừa dối họ, và từ đó để họ mở cánh cửa lừa dối này ra?

Về điều này, mọi người thực sự đã gặp khó khăn.

Với cái tính cách mà chủ nhân lăng mộ này đã thể hiện.

Những tình huống này đều là những điều họ không dám không cân nhắc.

Nếu là xuất phát từ góc độ an toàn.

Lúc này đương nhiên là chọn từ bỏ mộ thất chính là tốt nhất.

Nhưng nếu thực sự là tình huống thứ nhất.

Thì việc họ từ bỏ này chẳng khác nào trực tiếp từ bỏ tất cả mọi thứ trong mộ thất!

Nếu chỉ là vàng bạc châu báu thì thôi đi.

Nhưng nếu trong này thực sự có phương pháp trường sinh bất lão thì sao?

Con người cuối cùng vẫn có lòng tham.

Cái gọi là "không đứng dưới bức tường nguy hiểm" là vì lợi ích dưới bức tường và rủi ro có thể gánh chịu không tương xứng.

Một khi phần thưởng đạt đến một mức độ nào đó.

Con người sẽ nói rằng "sóng càng lớn cá càng quý"!

"Bàn Tử, cậu nghĩ sao?" Tần Dã nhìn Vương Bàn Tử trực tiếp ném chủ đề qua.

“À?

Tôi à!” “Cái này á!

Tôi thì thấy thế này!” Vương Bàn Tử lập tức ấp úng.

Sau khi ở chung với Vương Bàn Tử một thời gian dài như vậy, về tính cách của Vương Bàn Tử, Tần Dã cũng có thể nắm bắt được một chút.

Nếu tên này bây giờ muốn trực tiếp rời đi, hắn chắc chắn sẽ nói ra không chút do dự.

Thái độ hiện tại này hiển nhiên là muốn vào xem.

Nhưng nhìn thái độ của chính mình dường như lại không muốn vào lắm, đoán chừng tên này bây giờ đang suy nghĩ lời lẽ trong đầu.

“Thực ra á, nếu thật sự nói có vào hay không, tôi thì thấy không sao cả.” “Cậu nói Bàn gia tôi lăn lộn giang hồ bao nhiêu năm rồi.” “Mộ lớn mộ nhỏ nào mà chưa thấy qua!” “Ngôi mộ này cho dù so với những cái khác thì có vẻ đặc sắc hơn một chút.” “Nhưng nói cho cùng thì cũng chỉ là một ngôi lăng mộ thôi mà!” “Chúng ta không xem cái này, sau này cũng có cơ hội xem nhiều hơn mà!” “Chỉ là, bây giờ không chỉ có chúng ta!” “Mà còn có cả đám lính đánh thuê Dã Lang này nữa, nếu chỉ chúng ta thấy muốn đi, sau này họ mà đồn ra ngoài nói chúng ta nhát gan thì mất mặt biết bao nhiêu!” A Ninh lập tức cười lạnh một tiếng.

Trời đất quỷ thần ơi, cái tài “dìm người” của Vương Bàn Tử quả nhiên lợi hại!

Chỉ với mấy lời này đã trực tiếp đặt trọng tâm sự việc lên người họ.

Nếu bây giờ A Ninh chỉ đơn thuần là một người tham gia, cô rất muốn nói với Vương Bàn Tử rằng chi bằng cứ rời đi xem tên này còn

có thể làm gì.

Nhưng rất tiếc, lần này họ là được người thuê đến đây.

Tất cả hành động của họ đều phải tuân theo mệnh lệnh của Trịnh Bách Vạn.

Mấy người quay đầu nhìn về phía Trịnh Bách Vạn, có thể thấy Trịnh Bách Vạn cũng đang do dự về chuyện này.

Chỉ là sự do dự này không kéo dài quá lâu, rất nhanh, Trịnh Bách Vạn liền mở miệng nói: "Ai, cái này đúng là một cuộc đánh cược rất nguy hiểm!" "Nhưng Tần tiên sinh vừa nãy nói cũng chỉ là một số suy đoán đúng không!" "Trong này đúng là có thể tồn tại một số rủi ro, nhưng đồng thời cũng có thể là phần thưởng cực lớn!" "Chúng ta một đường vượt qua cửa ải khó khăn lắm mới đến được đây!" "Không vào xem mà cứ thế bỏ cuộc." "Trịnh mỗ đây thực sự trong lòng không cam tâm!" "Không biết các vị có thể ở lại cùng Trịnh mỗ đây nữa không, để Trịnh mỗ đây có thể xem trong mộ thất này rốt cuộc là thứ gì." "Cũng coi như là hoàn thành một tâm nguyện của Trịnh mỗ đây vậy." Quả nhiên.

Tần Dã trong lòng thầm cười.

Thực ra lời nói vừa nãy của Tần Dã ngoài việc là một lời nhắc nhở cho mọi người.

Một tầng ý nghĩa khác chính là muốn thử Trịnh Bách Vạn thêm một chút.

Con người đúng là sẽ tham lam, nhưng người càng có tiền thì cùng lúc tham lam cũng sẽ càng quý trọng mạng sống.

Đối với Trịnh Bách Vạn mà nói, nếu có lợi ích trước mắt bày ra, hắn đương nhiên không có lý do gì để không muốn.

Nhưng trong tình huống không xác định có thể đạt được lợi ích

hay không, mà khả năng mất mạng lại lớn hơn.

Rất nhiều người thực ra đều sẽ chọn từ bỏ chút lợi ích này.

Dù sao không tham số tiền này nhiều nhất cũng chỉ là thiếu một khoản tiền.

Tham mà lỡ không ổn thì có thể sẽ trực tiếp mất mạng!

Hắn đưa ra lựa chọn này, chỉ có thể nói rõ Trịnh Bách Vạn cũng giống như chủ nhân lăng mộ.

Thứ mà hắn coi trọng không phải là tài phú có thể định giá bằng con số!

"Tiểu Tần đồng chí, bây giờ tình huống này, cậu xem thế nào?" Vương Bàn Tử lập tức lại xáp lại gần Tần Dã.

Dù sao thì bất kể họ quyết định chuyện này như thế nào.

Chuyện này cuối cùng rốt cuộc ra sao vẫn phải xem ý của Tần Dã.

Cho dù Trịnh Bách Vạn nói muốn vào, chỉ cần Tần Dã cảm thấy quá mạo hiểm rồi không đi.

Với mức độ nguy hiểm của lăng mộ này.

Những người khác đoán chừng cũng không dám tùy tiện mạo hiểm.

"Tôi đương nhiên là nghe ý kiến của mọi người, vì các vị đều quyết định muốn vào thám hiểm thêm một chút, chúng ta đi xem cũng không sao." "Chỉ là các vị nhất định phải chuẩn bị tâm lý thật tốt." "Bất kể mộ thất tiếp theo là một mộ thất trống rỗng." "Hay là mọi chuyện thất bại, chủ nhân vẫn còn ở bên trong." "Tôi nghĩ mộ thất này chắc chắn đều sẽ rất không yên bình." "Vì đã muốn vào, thì phải chuẩn bị tâm lý đón nhận vô số nguy hiểm." Tần Dã nói với mọi người.

Mọi người dù rất căng thẳng, nhưng trong lòng hiển nhiên đã đưa ra quyết định.

Tần Dã dò dẫm đi đến trước một cánh cửa đá.

Cơ quan lần này có chút khác so với trước.

Tần Dã đưa tay lên nắm lấy tảng đá nhô ra rồi vặn một cái.

Trong toàn bộ mộ thất lập tức vang lên một tiếng "ầm" lớn.

Lần này khiến tất cả mọi người có mặt đều căng thẳng.

Tất cả mọi người nhanh chóng cảnh giác nhìn sang hai bên.

Sợ rằng sẽ đột nhiên có cơ quan nào đó xuất hiện tấn công họ.

"Bình tĩnh một chút." "Cơ quan này không phải là cơ quan sát thương gì cả." Tần Dã trầm giọng nói.

Lời vừa dứt, liền thấy một luồng vật chất giống như ngọn lửa lấy tảng đá làm điểm xuất phát rồi khuếch tán ra xung quanh.

Chỉ trong chớp mắt đã thắp sáng toàn bộ mộ thất!

Mà lúc này trên toàn bộ vách đá mộ thất, chi chít là các loại bích họa và văn tự.

Vương Bàn Tử lập tức hứng thú.

Đây đúng là một cơ hội tuyệt vời để thu thập tài liệu!

Có những văn tự câu chuyện này làm nền tảng, thì giá trị của những bảo bối hắn mang ra có thể sẽ tăng lên gấp mấy lần!

Mà những thứ được khắc trên vách đá này.

Nội dung thì cũng không phức tạp cho lắm.

Nói một cách đơn giản thì chính là cuộc đời của chủ nhân lăng mộ này!

“Chậc chậc chậc, tôi bây giờ mới hiểu vì sao chủ nhân lăng mộ này lại có thể có nhiều thao tác lợi hại đến vậy.” Vương Bàn Tử liên tục tặc lưỡi: “Từ nhỏ đã bị người ta tính kế, bị hạ độc, bị đẩy xuống vách núi.” “Khó khăn lắm mới sống sót lại suýt nữa bị ném vào cung làm thái giám.” “Trời ơi!

Đây chẳng phải là đã trải qua tất cả những chuyện mà nhân vật chính trong tiểu thuyết có thể gặp phải rồi sao!” “Trong tình huống đó, hắn vậy mà vẫn còn sống được!” “Chúng ta đừng bàn đến việc tên này có phải người tốt hay không, nhưng sức sống này tuyệt đối là cực kỳ ngoan cường.” “Nhưng như vậy cũng có thể giải thích vì sao hắn lại sắp đặt mỗi bước đi của mình đều cẩn thận tính toán như vậy.” “Nếu không phải như vậy, đoán chừng hắn đã chết từ lâu rồi!” Hạo Thiên Chân cũng không khỏi cảm thán.

“Vương tiên sinh, Ngô tiên sinh.” “Muốn hỏi một chút trên đó rốt cuộc đã viết những gì vậy!” “Chỉ là những văn tự và hình ảnh này, có nội dung không rõ ràng lắm.” “Chỉ là nghe ý các anh nói, cuộc đời hắn rất đặc sắc đúng không!” Trịnh Bách Vạn hỏi.

“Đâu phải rất đặc sắc, mà là đơn giản đặc sắc quá mức rồi!” Vừa nghe nói cần mình kể chuyện.

Chương 735

Vương Bàn Tử lập tức hăng hái.

"Trên đó nói hắn vừa mới sinh ra đã bị tính ra là đoản mệnh." "Người nhà cảm thấy đã là một kẻ đoản mệnh thì nuôi dưỡng cũng lãng phí, nên trực tiếp dùng hắn trao đổi với con trai của một gia đình khác, 'dịch tử nhi thực' (đổi con ăn thịt)." "Chỉ là vận khí của hắn không tệ, gia đình đó khi đốt lửa không cẩn thận làm cháy nhà." "Mọi người hoảng loạn bỏ chạy đã quên mất hắn, hắn cũng cứ thế sống sót." "Sau đó các chi tiết thì không miêu tả quá nhiều." "Đến khi có ghi chép lần tiếp theo là hắn đã được một gia đình nhận nuôi." "Gia đình này thì luôn nghiên cứu các loại đan dược." "Sau khi vào gia đình này, hắn cũng tự mình học được một số thứ." "Xem ra gia đình này đối xử với hắn cũng không tệ, nhưng có thể đảm bảo hắn có cơm ăn." "Sau đó thì, gia đình này muốn thiết lập quan hệ với cung đình." "Trong cung đề xuất muốn họ chọn một người nhập cung làm thái giám, gia đình đó vốn có một đứa con trai." "Đương nhiên là không nỡ." "Cho nên vào một ngày gọi hắn cùng ăn cơm thì đã đánh ngất hắn." "Rồi đêm đó liền đưa hắn vào cung!" "Nhưng hắn vận khí tốt, khi họ chuẩn bị động thủ thì hắn đã tỉnh lại." "Bình thường khi lén học được một số đan phương, hắn cũng lén luyện chế một số đan dược vào buổi tối." "May mắn là đã dùng những đan dược này hối lộ những người định động thủ." "Hắn cũng nhờ đó mà bảo toàn được thân thể." "Sau này vì hắn nhập cung, gia đình đã thu lưu hắn liền một đường thăng tiến!" "Nhưng dường như gia đình đó ngay từ đầu chỉ coi chủ nhân lăng mộ là một quân cờ có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào." "Tuy nói vì quan hệ vẫn sẽ duy trì mối quan hệ tốt đẹp với hắn." "Nhưng hắn có thể rõ ràng cảm nhận được sự xa cách của họ đối với hắn." "Sau

này trong một cơ duyên xảo hợp hắn mới biết được cái nhìn thực sự của họ về hắn." "Cũng như việc họ bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị từ bỏ hắn!" "Tất cả những điều này cuối cùng đã khiến hy vọng cuối cùng của hắn cũng hoàn toàn tan vỡ." "Từ đó hắn liền bắt đầu trên cơ sở luyện đan mà mình đã lén học được mà thêm vào nhiều cải tiến hơn nữa." "Khiến cho đan dược luyện chế ra ưu việt hơn so với gia đình đã nhận nuôi hắn." "Đồng thời hắn cũng bắt đầu bố cục một trận âm mưu trả thù và thay thế gia tộc trước đó." "Chỉ là nội dung sau đó vì lý do niên đại nên có chút mơ hồ." "Cho nên tôi bên này xem thì không rõ ràng lắm." Vương Bàn Tử cười ha ha nói.

Mặc dù chỉ giải thích đến bước này, nhưng cuộc đời của người này cũng tuyệt đối có thể coi là truyền kỳ rồi!

Dựa vào sự ưu ái của trời cao và sự thâm sâu mà mình sở hữu, từ nhỏ đến lớn, thoát thân khỏi hết lần này đến lần khác các mối đe dọa tử vong.

Hành trình như vậy tuyệt đối không phải người bình thường có cơ hội trải qua.

Dịch tử nhi thực, hỏa hoạn, bị nhận nuôi rồi lại bị hãm hại.

Từng chuyện từng chuyện này nếu đặt lên người bình thường, e rằng cả đời cũng sẽ không gặp phải.

Mà bất kỳ một chuyện nào trong số đó một khi gặp phải thì kết cục cơ bản chính là đường chết.

Kết quả hắn không những gặp phải tất cả, mà còn có thể bảo toàn được bản thân!

Tuy nói nội dung sau đó theo lời Vương Bàn Tử nói không thể dịch hoàn toàn được.

Nhưng vì người này có thể xây dựng nên lăng mộ này ở đây, lại

còn làm nhiều chuyện đặc sắc đến vậy.

Trận trả thù này chắc cũng biết là người này cuối cùng đã đạt được thành công!

"Những cái này không đơn thuần là vì bích họa bị phá hủy do niên đại!" "Quan trọng hơn là sự thay đổi của văn tự!" "Phía sau rất nhiều chỗ sử dụng đã không còn là văn tự chúng ta quen thuộc nữa." Tần Dã nhìn nội dung trên vách đá, chống cằm nói với vẻ hứng thú.

"Thật sao!

Vậy cái này lại càng thú vị rồi!" "Mộ thất của chính mình dùng để ghi lại sự tích của mình!" "Lại dùng hai loại văn tự khác nhau!" "Cái sự chuyển đổi này hắn định cho ai xem đây!" Vương Bàn Tử nghe đến đây cả hứng thú cũng theo đó mà dâng lên!

Nếu cái này mà giải mã hoàn toàn, mang những câu chuyện này ra ngoài, thì chắc chắn lại là một đợt thăng hạng về giá trị bản thân!

Tần Dã lắc đầu tiếp tục nói: "Điểm này thì không thể biết được." "Nhưng những nội dung này tuy cũng có một số chỗ bị hư hại, nhưng có thể bổ sung rất nhiều nội dung tiếp theo mà cậu vừa xem." "Bởi vì kỹ thuật luyện đan của gia đình đã nhận nuôi hắn khi đó thực sự không tệ." "Lại luôn có thể kiếm được một số đan phương chưa từng nghe nói đến." "Cho nên đan dược luyện chế ra rất được Hoàng đế đương thời yêu thích." "Vì vậy chủ nhân lăng mộ rất rõ nếu muốn báo thù, thì việc trực tiếp tranh đấu là vô nghĩa." "Một là hắn không thể xác định kỹ thuật luyện đan mà mình đang nắm giữ có thể vượt qua gia đình đó hay không." "Mặt khác thì hắn với tư cách là một hoạn quan, đột nhiên nói mình luyện chế ra một loại đan dược nào đó, chỉ sợ ngay cả cơ hội đến miệng Hoàng đế cũng không có." "Cho nên chủ nhân lăng mộ đã làm một chuyện." "Vì cơ hội này không dễ dàng xuất hiện." "Thì hắn thà tự mình tạo ra một cơ hội." "Đó là một lần gia

đình đó luyện chế một loại đan dược làm lễ vật mừng thọ trong tiệc sinh nhật của Hoàng đế." "Và hắn thì đã thay đổi một vị dược liệu trong đan dược." "Vị dược liệu đó vốn dĩ không đóng vai trò quá quan trọng trong đan dược." "Cho nên gia đình đó cũng sơ suất đại ý." "Mà dược liệu mà chủ nhân lăng mộ thay thế từ vẻ ngoài mà nhìn thì rất giống với dược liệu ban đầu." "Nhưng khi kết hợp với một vị dược liệu khác trong đan dược." "Thì sẽ sản sinh kịch độc." "Khi đó Hoàng đế rất vui mừng, vì là quan hệ với luyện đan sư chuyên trách, nên hắn cũng không nghĩ nhiều mà trực tiếp ăn vào." "Sau đó dược vật rất nhanh đã phát huy tác dụng!" "Hoàng đế lập tức mạng treo chỉ mành." "Vì không biết là vị dược liệu nào đã gặp vấn đề." "Cho nên gia đình đó ngay tại chỗ cũng hoảng loạn." "Ngay cả những thái y cũng nhất thời không chẩn đoán được Hoàng đế rốt cuộc là bị làm sao." "Mà chủ nhân lăng mộ lúc này cũng không vội ra tay cứu giúp." "Hắn cứ đợi đến khi Hoàng đế gần hấp hối mới xông lên dùng đan dược giải độc mà mình đã luyện chế sẵn cho Hoàng đế ăn vào." "Vì là chữa đúng bệnh." "Cho nên loại đan dược này lập tức phát huy tác dụng." "Không bao lâu sau Hoàng đế liền dần dần bình ổn trở lại." "Sau chuyện này Hoàng đế nổi trận lôi đình, lấy tội thí quân mà tru di tam tộc gia đình đó." "Còn về chủ nhân lăng mộ thì được Hoàng đế trọng dụng, giữ lại bên cạnh trở thành luyện đan sư chuyên trách của hắn." Lời nói của Tần Dã tức khắc khiến mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, trong suốt quá trình nghe câu chuyện này, cậu ta đã mấy lần không thể kiềm chế được mà muốn nói lên suy nghĩ của mình.

Chỉ là thấy câu chuyện của Tần Dã vẫn chưa kết thúc nên cậu ta đành nén lại.

Giờ thì câu chuyện của Tần Dã đã kết thúc, đương nhiên đến lượt

cậu ta rồi!

“Cha mẹ ơi!

Chủ nhân lăng mộ này đúng là quá lợi hại!” Vương Bàn Tử vỗ trán cảm thán: “Gã này, cái tâm cơ này, mẹ ơi!

Đúng là không ai bằng!” “Từ hy vọng đến tuyệt vọng, rồi đến quyết định trả thù bọn họ.” “Tôi không biết hắn đã trải qua những hành trình tâm lý nào trong quá trình đó.” “Nhưng thông thường, khi một người phát hiện mình bị chính người duy nhất có thể tin cậy phản bội.” “Họ sẽ trở nên cuồng loạn.” “Thậm chí sẽ lập tức tìm đến đương sự để đòi một lời giải thích cho mình.” “Nhưng hắn lại xem xét tình thế.” “Phân tích toàn bộ cục diện ngay từ đầu, sau đó mới cân nhắc mình nên làm gì.” Hạo Thiên Chân nói.

“Đúng vậy, người có thể trở thành luyện đan sư hoàng gia, thực lực cá nhân và thế lực sau lưng tất nhiên đều vô cùng mạnh mẽ.” “Báo thù mù quáng cuối cùng có thể sẽ không những không thành công mà còn tự mình chuốc lấy họa.” “Vì vậy hắn mới chọn nhẫn nhịn.” “Luôn chờ đợi một cơ hội có thể giải quyết toàn bộ đối phương.” “Trong khoảnh khắc bị phản bội mà có thể giữ bình tĩnh và lập ra những kế hoạch như vậy, điều này quả thực quá lợi hại.” A Ninh cũng không khỏi cảm thán.

“Xem ra là chủ nhân lăng mộ từ nhỏ đã trải qua các loại kinh nghiệm khiến tình cảm trong lòng hắn dần trở nên lạnh nhạt.” “Sau này, sự phản bội của gia đình nhận nuôi hắn cuối cùng đã trở thành ngòi nổ cuối cùng.” “Từ khoảnh khắc đó, hắn đã trở thành một cỗ máy báo thù không có tình cảm.” “Sau đó chỉ còn âm mưu và tính toán.” Hạo Thiên Chân tiếp lời.

“E rằng không phải.” “Tính cách một người rất khó thay đổi lớn như vậy ngay lập tức.” “E rằng tất cả những tính toán và tâm cơ của

hắn là bẩm sinh, chỉ là những trải nghiệm sau này lại bồi đắp thêm cho hắn." "Cho nên khi hoàng đế gặp nguy hiểm, hắn mới dựa vào phán đoán của mình mà chọn đợi đến khi hoàng đế sắp chết mới ra tay cứu người." "Đã chuẩn bị sẵn đan dược vừa đủ để cứu người." "Ngay cả khi những người bên cạnh hoàng đế lúc đó không kịp phản ứng." "Gia đình luyện dược sư nhận nuôi chủ nhân lăng mộ chuyên nghiệp như vậy làm sao có thể không hiểu rõ mọi chuyện." "Sau đó, một khi bọn họ có bất kỳ hành động phản kháng nào, người chịu vạn kiếp bất phục nhất định là chính mình." "Nếu lúc đó không phải là lúc vạn phần nguy hiểm." "Đan dược của hắn nhất định sẽ khiến các thái y xung quanh nghi ngờ." "Cuối cùng, đan dược chưa chắc đã đến được miệng hoàng đế." "Nhưng khi hoàng đế đã hấp hối, mọi người sẽ không còn suy nghĩ nhiều như vậy nữa." "Điều này đương nhiên không liên quan gì đến lòng trung thành, mà là tránh hại tìm lợi." "Nếu là sớm hơn, một khi viên đan dược này có hại cho hoàng đế, khi thanh toán sau này, những thái y này nhất định sẽ bị gán tội giám sát bất lực." "Nhưng khi hoàng đế đã hấp hối, bọn họ có thể nói rằng mình không kịp nghĩ nhiều." "Trách nhiệm của việc này bọn họ cũng có thể đương nhiên đổ lên đầu chủ nhân lăng mộ và gia đình luyện dược kia." "Đồng thời cũng là để tối đa hóa lợi ích." "Nếu bản thân hoàng đế không thể nhìn ra liệu có thể cứu được hay không." "Hắn, một thái giám nhỏ bé, dù cuối cùng có cứu được hoàng đế thành công." "Công lao cũng nhất định sẽ bị người khác chia sẻ." "Ngay cả khi cuối cùng được ghi công, cũng nhất định có hạn." "Ngay cả khi hắn muốn nói với người khác công lao thực sự là của mình, tôi nghĩ ngay cả hoàng đế cũng e rằng sẽ không quá để tâm." "Nhưng khi hoàng đế đã sắp chết, giành lại hoàng đế từ tay Diêm Vương, đó lại là một câu chuyện khác." "Cơn thịnh nộ của hoàng đế tất nhiên sẽ trút xuống đầu gia đình kia." "Và hắn cũng đương nhiên có thể nhận được sự tin tưởng của hoàng đế." "Lấy đó làm tiền đề cho tất cả những lựa chọn sau

này của hắn.” Lời nói của Tần Dã tức khắc khiến mọi người hít một ngụm khí lạnh.

Nếu diễn biến câu chuyện này đúng như Tần Dã đã nói, vậy thì chủ nhân lăng mộ này đã vận dụng lòng người một cách hoàn hảo ngay từ lúc đó!

Thậm chí còn xem tính mạng của hoàng đế là một phần của ván cờ này.

Hắn tính toán được khi nào, trong tình huống nào ra tay mới có thể đảm bảo thành công tối đa cho hành động của mình!

Kín kẽ và tỉ mỉ đến vậy, không dựa vào thiên phú thì dựa vào kinh nghiệm hậu thiên thực sự không mấy khả thi.

“Cha mẹ ơi, vậy thì tôi đã hiểu làm sao gã này có thể bày ra một ván cờ lớn như vậy!” “Không ngờ lúc đó hắn đã có thể bố cục đến mức căn bản không cho người khác đường sống rồi!” Vương Bàn Tử vỗ trán nói.

“Khi đó còn chỉ là một người yếu thế mà đã làm được đến mức này.” “Sau này có quyền thế, có thể tưởng tượng những việc hắn có thể làm được chắc chắn sẽ càng nhiều hơn.” Hạo Thiên Chân cũng nhíu chặt mày cảm thán: “Giờ tôi thật sự muốn biết rốt cuộc hắn ta bắt đầu hứng thú với đan dược bất tử từ khi nào.” “Có lẽ trước khi làm những việc này hắn đã có ý nghĩ đó rồi.” “Chỉ là lúc đó hắn không có năng lực gì, nên luôn nhẫn nhịn, mãi đến khi hoàn toàn có được sự tin tưởng của hoàng đế mới bắt đầu hành động.” Mọi người đều cảm thấy suy đoán này của Hạo Thiên Chân có chút thú vị.

Mặc dù suy nghĩ này thông thường là không mấy khả thi.

Dù sao thì một người liên tục bị bỏ rơi như vậy, còn sống được đã là tốt rồi.

Lấy đâu ra tâm trạng mà suy nghĩ nhiều như thế chứ?

Nhưng nếu đặt vào chủ nhân lăng mộ này thì lại khó nói.

Dù sao thì suốt chặng đường này, bọn họ đã chứng kiến hắn có quá nhiều thao tác tính toán mọi thứ.

Nếu là người này thì dù bạn nói hắn bắt đầu bố cục từ khi còn nhỏ, mọi người cũng đều cảm thấy rất có khả năng.

"Quả thật có khả năng này." Tần Dã gật đầu.

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Tần Dã, lại thấy hắn hai tay ôm ngực, vẻ mặt trầm tư.

Không khỏi dâng lên mấy phần tò mò.

"Đồng chí Tiểu Tần, có chuyện gì vậy?" "Chẳng lẽ suy đoán vừa rồi của Tiểu Thiên Chân có vấn đề gì à?" Vương Bàn Tử hỏi.

Tần Dã lắc đầu.

"Không phải vì lý do đó, tôi chỉ hơi tò mò, khi chủ nhân lăng mộ này ghi chép những sự tích này." "Tại sao lại sử dụng hai loại văn tự." "Cảm giác này giống như một trong số đó là hắn cố ý muốn cho ai đó xem vậy." Tần Dã nói.

"Cố ý cho ai đó xem?" "Không thể nào!" "Có lẽ là do mạch não của gã này có vấn đề thì sao?" "Đồng chí Tiểu Tần, cậu cũng biết đấy, những người đến vị trí này, đôi khi mạch não có chút khác thường cũng rất bình thường mà!" Vương Bàn Tử nói.

Loại đáp án tự an ủi này Tần Dã đương nhiên sẽ không dễ dàng chấp nhận.

Nhưng dựa vào những gì thấy trước mắt, hắn thực sự không thể giải thích sâu hơn được.

Chỉ có thể tạm thời gác lại.

“Thôi được rồi, vào xem xét đã.” Chủ nhân lăng mộ chỉ thiết lập một cơ quan trên cửa đá này để thắp sáng toàn bộ bức tường mộ thất.

Theo cửa đá mở ra, mọi người cũng tiến vào một mộ thất mới.

Nhưng khác với trước đây, ngay khoảnh khắc mọi người bước vào mộ thất.

Một luồng hàn khí lạnh lẽo ập đến.

Dường như sát khí và hàn ý trong mộ thất này vượt xa bất cứ nơi nào khác trong lăng mộ mà họ từng đi qua.

Ngay cả khi Cấm bà đáng sợ xuất hiện, oán niệm sản sinh cũng không sánh bằng khoảnh khắc này!

“Mộ thất này có chuyện gì vậy?” “Oán niệm này Bàn gia tôi trước đây chưa từng gặp qua!” Vương Bàn Tử hít sâu một hơi, siết chặt khẩu súng trong tay, cảnh giác nhìn xung quanh.

“Chẳng lẽ trong mộ thất này có rất nhiều Cấm bà hay sao?” “Chúng ta bây giờ đã hoàn toàn bị bọn chúng bao vây rồi sao?” Hạo Thiên Chân nói.

Lời này tuyệt đối khiến tất cả mọi người có mặt đều rùng mình.

Tin tức này đối với họ thực sự quá kinh khủng!

Nếu không có Tần Dã, một con Cấm bà đã đủ để đội ngũ của họ toàn quân bị diệt!

Nếu thực sự có rất nhiều thì e rằng họ còn không biết mình chết như thế nào.

“Tiểu Thiên Chân!

Suy nghĩ này của cậu rất táo bạo!

Sau này đừng có suy nghĩ như vậy nữa nhé!” “Nếu thực sự có

nhiều Cấm bà vây quanh chúng ta như vậy, theo tôi thì chúng ta đừng giãy giụa nữa." "Dù sao cuối cùng tôi đoán người có thể đi ra khỏi đây chỉ có đồng chí Tiểu Tần và Tiểu Ca thôi." Vương Bàn Tử nói.

"Yên tâm đi, ở đây không có thứ như Cấm bà." Tần Dã nói.

Đây vốn dĩ nên là một tin tốt, nhưng lúc này trên mặt hắn lại không hề có chút thư giãn nào.

Điều này lập tức khiến trái tim vừa mới thả lỏng một chút của mọi người lại căng thẳng trở lại.

"Đồng chí Tiểu Tần, vì ở đây không có Cấm bà nên đây lẽ ra là tin tốt chứ!" "Sao cậu vẫn giữ vẻ mặt này?" Vương Bàn Tử khó hiểu hỏi.

"Quá trống rỗng." Tần Dã nhìn xung quanh mộ thất, trầm giọng nói.

Quá trống rỗng?

Mọi người đều bị lời nói này của Tần Dã làm cho hoàn toàn mù tịt.

Lại nhìn Tần Dã đã mò mẫm cái gì đó trong mộ thất.

Chương 736

Mọi người nhất thời không hiểu Tần Dã rốt cuộc có ý gì.

Rất nhanh Tần Dã dừng lại bên cạnh cửa đá.

Theo hắn lần nữa vặn một khối đá nhô ra trên đó.

Cảnh tượng kỳ dị trước đó lại xuất hiện.

Chỉ là lần này trên các bức tường xung quanh không còn những văn tự thừa thãi nào nữa.

Những ánh sáng này chỉ có tác dụng chiếu sáng mà thôi.

Nhưng khi mộ thất được chiếu sáng hoàn toàn, mọi người nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, hóa ra cũng đã hiểu ý nghĩa lời cảm thán trước đó của Tần Dã là gì!

Mộ thất trước mắt họ lúc này quả thực đúng như Tần Dã đã nói!

Toàn bộ mộ thất ngoại trừ một cỗ quan tài đặt ở giữa thì không có gì khác!

Điều này thực sự khiến mọi người đều có chút mơ hồ.

Theo lý mà nói, cho dù đây chỉ là một thiên mộ, cũng không nên là dạng này chứ!

"Điều này đúng là kỳ lạ quái dị mà!" "Cho dù bên trong không phải là chính chủ." "Cũng không có lý do gì chỉ đặt duy nhất một cỗ quan tài như vậy!" Vương Bàn Tử nhìn mọi thứ trước mắt cũng vô cùng khó hiểu.

"Chẳng lẽ là vì chủ nhân lăng mộ đã thành công." "Nên sự tồn tại của mộ thất này trở nên vô nghĩa sao?" A Ninh phân tích.

"Không không không, nếu thật sự là như vậy, hắn còn đặt một cỗ

quan tài ở đây làm gì?" "Nói cho người khác biết vốn dĩ ở đây có đồ, chỉ là bây giờ không còn nữa sao?" "Điều này thật không cần thiết!" Vương Bàn Tử lắc đầu nói.

Nói rồi, Vương Bàn Tử chạy đến bên cạnh quan tài, quan sát chất liệu của toàn bộ quan tài, rồi tiếp lời: "Hơn nữa, chất liệu của cỗ quan tài này cũng rất tốt!" "Nếu thực sự có thể lấy ra, không ngoa mà nói, ở thủ đô đổi mấy bộ nhà cửa không thành vấn đề chút nào." "Vì hắn đã thành công, cũng đã rời khỏi lăng mộ này." "Thứ này lưu lại ở đây còn có ý nghĩa gì?" "Dùng để trào phúng những người chúng ta đến sau sao?" "Hoặc là nói với chúng ta rằng cỗ quan tài này là chuẩn bị cho chúng ta." Tần Dã cũng tiến lên nói.

Câu nói này quả nhiên khiến mọi người đều theo đó mà căng thẳng!

Nếu nói từ góc độ ám chỉ, những gì Tần Dã nói dường như cũng không phải không có lý!

Mọi người lập tức cảnh giác nhìn xung quanh.

Nếu tình huống thật sự là như vậy!

Vậy thì xung quanh nhất định sẽ có cơ quan chết người nào đó!

Có lẽ bọn họ bây giờ đã bị bao vây rồi!

"Nhưng cũng không đúng." Tần Dã đột nhiên lại mở miệng nói: "Xung quanh không có động tĩnh cơ quan nào." "Tình hình ở đây hoàn toàn khác với tất cả các mộ thất trước đây." "Xung quanh hoàn toàn không có chỗ nào để ẩn nấp." "Hắn căn bản không thể bố trí những thứ khác ở đây." "Đồng chí Tiểu Tần, cậu đúng là vậy mà!

Đừng nói chuyện gấp gáp như thế chứ!" Vương Bàn Tử thở phào nói: "Cậu vừa nói tôi còn tưởng lại có thứ gì đó ghê gớm sẽ mai phục ở đây." "Nhưng như vậy lại càng không đúng." Tần Dã nhíu chặt mày

nói: “Điều này rõ ràng không phải là việc mà chủ nhân lăng mộ này sẽ làm.” “Điểm này cậu có thể biết từ tất cả các mộ thất trước đó.” “Bất kể chủ nhân lăng mộ này đã rời đi hay rời đi lúc nào.” “Hắn đều sẽ giữ lăng mộ ở trạng thái ban đầu.” “Tức là, lăng mộ này không phải bị dọn trống, mà là ngay từ đầu đã như vậy.” “Nếu đây thực sự là chủ mộ thất của hắn, tôi thực sự không hiểu tại sao hắn lại làm cho chủ mộ của mình trống trải đến vậy!” Dưới sự nhắc nhở của Tần Dã, điểm này quả thật có chút không thông.

Trong chủ mộ thất của mình không bố trí gì cả.

Bất kể là tin tưởng mình sẽ không chết hay vì lý do nào khác, điểm này quả thực là quá bất hợp lý.

Hơn nữa, hắn làm vậy giống như đang nói với mọi người rằng trong mộ thất này chỉ có một điểm mấu chốt, đó chính là cỗ quan tài trước mắt.

“Chẳng lẽ chủ nhân lăng mộ này đang dẫn dụ chúng ta đi mở cỗ quan tài này sao?” Vương Bàn Tử suy nghĩ rất lâu cũng chỉ có thể nghĩ ra khả năng này: “Nhưng nếu thật sự là như vậy, thì theo tính cách của chủ nhân lăng mộ này.” “Tình hình của cỗ quan tài này e rằng sẽ vô cùng tồi tệ!” Suy nghĩ này đương nhiên cũng nhận được sự đồng tình của tất cả mọi người có mặt.

Đừng nói là một cỗ quan tài như vậy, sau khi trải qua đủ mọi tình huống trong lăng mộ này.

Ngay cả bây giờ chỉ đặt một tấm biển ở đây, họ cũng sẽ lo lắng đây là một cạm bẫy gì đó.

Như vậy, họ buộc phải đưa ra một phán đoán.

Trong mộ thất này chỉ có duy nhất một cỗ quan tài.

Có nên tiếp tục thám hiểm hay không, cũng chỉ là có nên mở cỗ

quan tài này hay không mà thôi.

Nhưng cỗ quan tài này đoán chừng nếu không có gì bất ngờ thì sẽ không yên ổn.

Vậy thì cỗ quan tài này có nên tiếp tục mở hay không?

Nhìn cỗ quan tài trước mắt, mọi người trong lòng vẫn không khỏi do dự rất lâu.

Nhưng khi mọi người nhìn nhau, họ lại không khỏi tự giễu một trận.

Thực ra mỗi người trong lòng đều rất rõ.

Họ do dự lúc này không phải là để thuyết phục mình đừng mở cỗ quan tài này.

Mà là đang cố gắng kìm nén sự sợ hãi đối với điều chưa biết của cỗ quan tài này trong lòng.

Là đang nói với chính mình, cỗ quan tài này tuy có nguy hiểm, nhưng vẫn có giá trị để mở nó!

Khoảnh khắc này họ không khỏi lần nữa bội phục chủ nhân lăng mộ này.

Trong việc nắm bắt lòng người, hắn tuyệt đối đã nắm chặt tất cả mọi người.

Trong lòng họ không khỏi nghĩ rằng chủ nhân lăng mộ sở dĩ chỉ đặt duy nhất một cỗ quan tài trong mộ thất này, e rằng cũng vì lý do này!

Nếu không có gì bất ngờ, bên trong cỗ quan tài này hẳn sẽ không quá bình yên.

Nhưng những người đến đây đã trải qua quá nhiều chuyện trước đó.

Ngay cả khi biết rõ điều này cũng sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Điều này đương nhiên cũng là bởi vì con người bản năng hành động giống như thiêu thân lao vào lửa.

Khi tất cả mọi người đều nhận thức được, thậm chí tin chắc rằng bên trong cỗ quan tài này tồn tại một loại nguy hiểm nào đó.

Khó khăn lắm mới đến được đây, lòng hiếu kỳ cũng sẽ khiến họ không thể kiểm soát được xung động muốn mở cỗ quan tài này.

"Cha mẹ ơi, chủ nhân lăng mộ này đúng là đủ độc ác mà!" "Trong lòng người, hắn đúng là đã chơi đến mức hiểu rõ rồi!" "Đồng chí Tiểu Tần, huynh đệ nói thẳng nhé!" "Đến nước này rồi, không mở cỗ quan tài này ra xem, Bàn gia tôi thực sự có chút không cam tâm!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói.

Tần Dã cũng chỉ cười khổ một tiếng.

Phải nói rằng thủ đoạn mà chủ nhân lăng mộ này sử dụng quả thực rất lợi hại.

Tham vọng, sự tò mò, lòng không phục thua của con người, chỉ với một mộ thất và một cỗ quan tài, vậy mà tất cả đều bị hắn chơi đùa!

"Đồng chí Tiểu Tần, sao cậu đột nhiên không nói gì nữa vậy." "Ý là cỗ quan tài này rốt cuộc có mở được không?" Vương Bàn Tử cũng căng thẳng hỏi.

"Mở đi." Tần Dã thở dài nói: "Đến giai đoạn này, một cỗ quan tài như vậy đặt trước mặt." "Tôi nghĩ cho dù tôi nói đừng mở, trong lòng các cậu cũng sẽ không nhịn được đâu." "Ngay cả khi bây giờ chúng ta đào một đường hầm đi ra ngoài, sau này chắc chắn cũng sẽ có người lén lút quay lại." "Nếu đã như vậy." "Thì nhân lúc này mở ra xem thử đi." Lần này Tần Dã trả lời thực sự đầy bất đắc dĩ.

Trong cuộc đối đầu về lòng người này, hắn phải thừa nhận, dù đã qua ngàn năm, chủ nhân lăng mộ vẫn thắng một bậc.

"Nhưng nhất định phải cẩn thận một chút." Tần Dã tiếp tục nói: "Nếu tôi không đoán sai, cỗ quan tài dẫn dụ mọi người đến mở này tuyệt đối không thể đơn giản như vậy." "Có lẽ chúng ta vừa mở ra sẽ có cơ quan trực tiếp giải quyết chúng ta." Lời của Tần Dã khiến mọi người không khỏi nuốt nước bọt.

Đây quả thực là một tình huống nguy hiểm không thể xem thường.

Nếu xuất phát từ góc độ an toàn thì lúc này đương nhiên vẫn là không mở thì tốt hơn.

Nhưng như Tần Dã đã nói, những gì họ đã trải qua trong lăng mộ này đã đẩy lòng hiếu kỳ của họ lên đến đỉnh điểm.

Dưới sự thúc đẩy của lòng hiếu kỳ này, cỗ quan tài này nhất định sẽ trở thành ác mộng của họ.

Ngay cả khi họ kiềm chế được xung động muốn mở, họ cũng sẽ ghi nhớ lộ tuyến, sau này sẽ quay lại đây lần nữa.

"Các vị, Trịnh mỗ tôi thừa nhận, đến bước đường này, không mở cỗ quan tài này ra thì tôi thực sự không chịu nổi." "Đương nhiên, tôi sẽ tôn trọng ý kiến của các vị, chỉ cần các vị cho rằng bây giờ rời đi tốt hơn." "Tôi cũng sẽ đồng ý quyết định của các vị." "Chỉ là sau này tôi nhất định sẽ quay lại đây." "Phần còn lại thì xem ý kiến của các vị vậy." Trịnh Bách Vạn nói với mọi người.

Đoàn lính đánh thuê Dã Lang đều nhìn về phía A Ninh.

Nói cho cùng họ đều là lính của A Ninh, lúc này đương nhiên phải nghe theo quyết định của A Ninh.

Còn A Ninh, ngay cả lập trường của chính cô cũng không thể kiềm chế được muốn mở cỗ quan tài đá này.

Bây giờ có Trịnh Bách Vạn quyết định, đương nhiên càng dễ dàng thuận nước đẩy thuyền.

"Các vị, nhiệm vụ lần này của chúng ta là bảo vệ Trịnh tiên sinh." "Chỉ cần là quyết định của Trịnh tiên sinh, bất kể mạo hiểm đến đâu chúng ta đều phải chấp hành." Thấy đối phương đã quyết định.

Trái tim của Vương Bàn Tử cũng ngứa ngáy.

Dù sao thì làm cái nghề này vốn dĩ là gan to thì sống, gan nhỏ thì chết đói.

Nếu trong quan tài này thực sự có bảo bối gì đó.

Chương 737

Cứ thế mà cung kính nhường họ lấy đi!

Vương Bàn Tử tuyệt đối không cam tâm!

“Đồng chí Tiểu Tần, cậu xem nói qua nói lại đều đến nước này.” “Nếu chúng ta cứ thế rời đi, có phải hơi nhát gan rồi không.” Vương Bàn Tử ghé sát Tần Dã thì thầm nói.

Tần Dã lần nữa không khỏi cười khổ.

Hắn chỉ muốn cảm thán Vương Bàn Tử đôi khi thực sự rất đơn thuần!

Loại thủ đoạn chơi đùa lòng người này đặt lên người cậu ta tuyệt đối là hiệu quả nhất!

“Không sao, mở đi.” Có Tần Dã nói vậy, Vương Bàn Tử lập tức bắt đầu thao tác.

Các loại bố trí ban đầu có thể nói là Vương Bàn Tử bôn ba giang hồ bao nhiêu năm, vẫn chưa bao giờ nghiêm túc đến thế.

Có thể thấy Vương Bàn Tử tuy rất muốn biết bên trong rốt cuộc có bảo bối gì.

Nhưng cũng không vội vàng đến mức không còn cân nhắc đến an toàn cơ bản nhất nữa.

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, cậu ta liền gọi A Ninh bảo mấy người lính đánh thuê đến giúp.

Theo hiệu lệnh của Vương Bàn Tử.

Mọi người đồng loạt ra sức đẩy cỗ quan tài trước mắt ra.

Gần như cùng lúc.

Những người lính đánh thuê còn lại ngay lập tức giương súng nhắm thẳng vào quan tài!

Vương Bàn Tử và mấy người phụ trách mở quan tài cũng ngay lập tức chuẩn bị sẵn sàng bắn.

Nếu bên trong thực sự có thứ gì đó đột nhiên nhảy ra, bọn họ cũng sẽ không bị đánh bất ngờ.

Nhưng khác với những gì họ nghĩ.

Sau khi mở quan tài, thế giới lại yên bình đến bất ngờ.

Cỗ quan tài duy nhất trong mộ thất đó vẫn là cỗ quan tài đó.

Ngay cả thứ nằm bên trong cũng yên bình nằm đó.

"Thật là, tôi còn tưởng sẽ có động tĩnh gì chứ." Vương Bàn Tử thở phào nói.

Cậu ta đang định châm chọc rằng bọn họ đúng là quá ngu ngốc.

Lại bị tình huống yên bình như vậy hù dọa trước khi mở quan tài.

Kết quả là những lời châm chọc đó còn chưa kịp nói ra.

Đột nhiên một luồng âm khí lạnh lẽo bùng phát!

Hàn ý sắc bén hơn trước rất nhiều ập xuống người họ.

Chỉ trong một khoảnh khắc, lưng họ đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Ánh mắt mọi người lần nữa đổ dồn vào thi thể trong quan tài!

Với tình hình hiện tại mà nói, luồng hàn khí này không nghi ngờ gì chính là từ thi thể cổ đó mà phát ra!

Lúc này mọi người lại nhìn kỹ thi thể trước mắt.

Cũng lập tức nhận ra điểm không ổn!

Thi thể này đã nằm trong cỗ quan tài này ngàn năm rồi!

Cho dù là kỹ thuật chống phân hủy tốt nhất, cũng nên đã biến thành xương trắng rồi chứ.

Nhưng tại sao thi thể này lại không hề có dấu hiệu mục rữa nào?

"Cái này nhìn có vẻ hơi kỳ lạ đấy!" "Bao nhiêu năm rồi mà thi thể này vẫn còn da dẻ hồng hào như vậy!" "Gã này thực sự đã chết rồi sao?" Vương Bàn Tử tò mò đánh giá thi thể trước mắt, suy tư một lúc sau không khỏi đưa tay sờ một cái.

Kết quả cú sờ này lập tức khiến cậu ta rùng mình một cái!

"Mẹ kiếp!

Mềm nhũn!" "Vẫn còn nhiệt độ!" Hai từ miêu tả này đồng thời xuất hiện trên một thi thể.

Lập tức khiến trong đầu tất cả mọi người có mặt ong lên một tiếng nổ lớn!

Ngay cả đến bây giờ, cũng không có kỹ thuật nào có thể giữ cho một thi hài luôn ở trạng thái không mục rữa.

Cho dù có, nhưng con người sau khi chết, cùng với việc tế bào mất đi hoạt tính, cơ thể cũng nên cứng ngắc mới đúng!

Nếu là tình huống Vương Bàn Tử nói, mọi người không thể không nghĩ đến một khả năng vô cùng đáng sợ!

Đó chính là người trong quan tài này thực sự vẫn còn sống!

Nhưng nếu là như vậy!

Chuyện này ở một mức độ nào đó cũng trở nên càng đáng sợ hơn!

Một người vốn dĩ đã chết ngàn năm lại vẫn còn sống, hơn nữa lại nằm trong cỗ quan tài này.

Chuyện như vậy tuyệt đối chỉ cần nghĩ đến thôi cũng sẽ khiến

người ta rợn tóc gáy!

"Vương tiên sinh, anh chắc chắn không nhầm chứ?" "Người bên trong này trong tình huống này làm sao có thể còn sống được chứ?" A Ninh thực sự không dám tin.

Mà Vương Bàn Tử cũng không bận tâm đến việc A Ninh nghi ngờ mình.

Dù sao thì trong chuyện này cậu ta cũng có suy nghĩ giống A Ninh.

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Tần Dã.

Cũng dùng ánh mắt hỏi Tần Dã liệu đây có phải là mình đã nhầm lẫn không.

"Bàn Tử phán đoán không sai." Tần Dã sau một lúc quan sát khẳng định nói: "Hắn không chỉ là trạng thái da thịt, từ trên người hắn cũng có thể cảm nhận được khí tức của hắn." "Ngay cả khi thân thể hắn có thể thông qua một thủ đoạn nào đó duy trì hoạt tính, nhưng khí tức thì không thể." Trong đầu mọi người lập tức nổ tung.

Lời nói này của Tần Dã cũng có nghĩa là tình hình hiện tại quả thực đang phát triển theo hướng không thể tưởng tượng nổi nhất.

Trong chủ mộ thất của chủ nhân lăng mộ đã trầm mặc ngàn năm này, ngay trong cỗ quan tài này đang nằm một người sống!

Một loạt sự việc như vậy lại thực sự cứ thế liên kết với nhau.

"Mẹ ơi!

Tôi phục rồi, tôi thật sự không ngờ chủ nhân lăng mộ này đến nước này vẫn có thể tạo cho Bàn gia một bất ngờ lớn đến vậy!" "Chuyện này thực sự quá quỷ dị rồi!" "Trên thế giới này làm sao có thể có người sống bằng cách này ở nơi này chứ?" "Hơn nữa vì hắn vẫn còn sống, tại sao không rời khỏi quan tài này chứ?" "Đồng chí

Tiểu Tần!

Cái thứ chết tiệt này bây giờ có phải đang ngủ không?" "Hắn có tấn công bất ngờ chúng ta không?" Vương Bàn Tử mặt đầy khó hiểu.

Ngay cả trong sự nghiệp đổ đấu cả đời này của cậu ta, cậu ta cũng chưa bao giờ thấy tình huống quỷ dị như vậy!

Trong lòng mọi người cũng có chút hoảng loạn.

Vương Bàn Tử thì khỏi nói rồi, bao nhiêu năm hạ biết bao nhiêu mộ.

Chuyện bị cương thi Tống tử trong quan tài đột nhiên tấn công cũng là chuyện thường tình.

Nhưng bị người sống trong quan tài đột nhiên tấn công thì là lần đầu tiên.

Nếu thật sự xảy ra, chắc chắn sẽ bị hù cho một phen khiếp vía!

Còn đoàn lính đánh thuê Dã Lang thì khỏi nói rồi.

Người vốn dĩ đã chết trong quan tài đột nhiên bật dậy.

Chuyện này chỉ cần nghĩ đến thôi cũng sẽ khiến người ta rợn lạnh sống lưng!

Trong lúc nói chuyện, mọi người vô ý quay đầu lại.

Liền thấy người nằm trong quan tài không biết từ lúc nào đã trừng lớn hai mắt.

Chương 738

Oán độc nhìn chằm chằm bọn họ.

Bất chợt bị nhìn như vậy, tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Một luồng hàn khí lạnh lẽo không rõ từ đâu đột nhiên dâng lên khắp người.

Mọi người đều bị hù cho lùi lại một bước mạnh.

Sau đó giương súng định bắn về phía người trong quan tài trước mắt.

"Mọi người bình tĩnh đã!" Tần Dã lập tức giơ tay ngăn cản mọi người.

"Đồng chí Tiểu Tần!

Cái này không thể đợi được đâu!

Loại người đã nằm trong quan tài bao nhiêu năm này!" "Một khi phát điên lên thì còn đáng sợ hơn cả mấy con Tống tử kia nữa!" Vương Bàn Tử sốt ruột nói, cũng lập tức định giương súng tiếp tục bắn một loạt.

"Đừng lo lắng, hắn không thể tấn công chúng ta." Tần Dã nói với mọi người.

Nhìn trạng thái bình tĩnh của hắn lúc này, rõ ràng là hắn nắm chắc về chuyện này.

Nhưng nhìn vẻ mặt âm hiểm đó của hắn, lại rõ ràng mang theo vài phần lửa giận!

"Đồng chí Tiểu Tần, cậu bị sao vậy?" "Cậu đừng hù huynh đệ

chứ!" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, hoảng sợ nói.

"Người trước mặt chúng ta này tuy vẫn còn sống, nhưng xương cốt trên người hắn đã hoàn toàn bị đập nát." "Lưỡi cũng bị người ta cắt xuống." "Bây giờ hắn đừng nói là bò ra ngoài tấn công chúng ta." "Ngay cả muốn trở mình cũng không được." "Bây giờ hắn thậm chí không thể gọi là sống, chỉ có thể nói là chưa chết." Tần Dã nói.

Trong lòng mọi người lại thót một cái.

Sự chuyển biến đột ngột của câu chuyện tuyệt đối đã giáng một đòn mạnh vào lòng mọi người.

"Khoan đã!

Đồng chí Tiểu Tần!

Cái này có ý gì vậy!" "Sao tôi lại hoàn toàn mơ hồ rồi!" "Cậu nói chủ nhân lăng mộ sau khi trường sinh bất lão thì tự mình nhốt mình vào cỗ quan tài này sao!" "Hơn nữa xương cốt toàn thân còn bị đập nát nữa sao?" Vương Bàn Tử lạnh lẽo, cố gắng phân tích những lời này.

"Cậu tại sao lại nghĩ đây là chủ nhân lăng mộ?" Tần Dã hỏi.

"À?" Vương Bàn Tử lại đứng sững tại chỗ, chớp chớp mắt một hồi.

"Chủ nhân lăng mộ đã lợi dụng mọi thứ, mục đích là muốn trường sinh bất lão." "Người trước mắt này vẫn còn sống, chứng tỏ thủ đoạn trường sinh bất lão là có tác dụng." "Vậy một người đã có được năng lực trường sinh bất lão." "Thì làm sao lại tự đập nát xương cốt của mình rồi đặt mình vào đây chứ?" Mọi người tuy hơi loạn trí.

Nhưng phải nói rằng, lời nói này của Tần Dã đã đủ để họ hiểu ra một sự thật trần trụi nhất trước mắt!

Người trong quan tài này và chủ nhân lăng mộ căn bản là hai người khác nhau!

"Mẹ kiếp!

Chuyện gì thế này!" "Ý là bên trong không phải chủ nhân lăng mộ sao?" "Đồng chí Tiểu Tần, tôi bây giờ đã hoàn toàn mơ hồ rồi!" "Rốt cuộc chuyện này là sao vậy!" "Bên trong không phải chủ nhân lăng mộ!

Nhưng hắn ta tại sao lại nằm trong đây chứ?" "Còn nữa, hắn ta cũng có được năng lực trường sinh bất lão là sao vậy!" "Mẹ kiếp!

Câu chuyện này chẳng lẽ quá loạn rồi sao!" "Tôi đã hoàn toàn mơ hồ rồi!" Vương Bàn Tử vỗ trán, cậu ta thật sự không hiểu, đây vốn dĩ chỉ là một câu chuyện hạ mộ bình thường.

Sao đột nhiên toàn bộ tình tiết lại trở nên hỗn loạn đến vậy?

Vương Bàn Tử ôm trán.

Tình hình trước mắt đã khiến cậu ta cảm thấy đầu óc đau nhức từng trận.

Cậu ta cảm thấy toàn bộ sự việc đã hoàn toàn không thể hiểu nổi nữa rồi.

"Vấn đề này cũng rất đơn giản, nếu người này là sản phẩm thử nghiệm cuối cùng thì mọi chuyện đều có thể giải thích được." Mọi người lại chớp chớp mắt.

Lại nhìn người trước mắt này, họ đột nhiên hiểu ra.

Đúng vậy!

Quả thật còn có khả năng này mà!

Nếu chủ nhân lăng mộ cuối cùng đã luyện chế thành công đan dược trường sinh bất lão!

Thì trước khi hắn dùng viên đan dược đã xác định thành công đó, chắc chắn sẽ có một người khác dùng sản phẩm thử nghiệm cuối cùng.

Sau khi chứng minh được loại thuốc này thực sự có tác dụng, chủ nhân lăng mộ mới dùng nó!

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này.

Trái tim lơ lửng của mọi người cuối cùng cũng được thả lỏng.

Sau khi hiểu rõ lời Tần Dã nói, thì nỗi sợ hãi trước đó của họ ít nhiều đã có phần suy nghĩ quá nhiều rồi!

Nếu người này chứng minh được đan dược trường sinh bất lão thực sự có tác dụng.

Nhưng điều đó có nghĩa là trên thế giới này ngoài chủ nhân lăng mộ chắc chắn còn có một người trường sinh bất lão tồn tại!

Nhưng với sự bố cục bao nhiêu năm của chủ nhân lăng mộ.

Hắn có thể cho phép trên thế giới này có hai người trường sinh bất lão sao?

Đương nhiên là không thể!

Vì vậy hắn nhất định sẽ không để người này rời khỏi lăng mộ.

"Thì ra là như vậy!" "Thật là, đơn giản là tự mình hù dọa mình mà!" "Như vậy thì mọi vấn đề đều được giải quyết rồi mà." Vương Bàn Tử thở phào nói.

"Không, chỉ như vậy vẫn còn một vấn đề không thông." Tần Dã nói: "Đừng quên, tác dụng của đan dược trường sinh bất lão chỉ là khiến hắn trường sinh bất tử." "Không phải không thể giết chết." "Sau khi biết viên đan dược này thực sự có công hiệu trường sinh bất tử." "Chủ nhân lăng mộ chỉ cần giết chết người đã dùng đan dược kia

là được rồi.” “Có cần thiết gì phải để hắn sống như vậy trong quan tài này chứ?” “Đúng vậy, chỉ là trường sinh bất lão mà thôi, vẫn có thể giết chết mà!” Vương Bàn Tử cũng theo đó gãi gãi đầu: “Đồng chí Tiểu Tần, cậu nói như vậy có phải cũng đã biết chuyện gì rồi không?” “Có lẽ là để thực hiện nguyện vọng cho đối phương thì sao?” Trên mặt Tần Dã lần nữa thoáng qua một tia âm u.

“Thực hiện nguyện vọng!” “Nói đùa à!” “Ai là người tốt rảnh rỗi mà nguyện vọng lại là nằm trong này bằng cách này chứ!” Vương Bàn Tử vỗ trán, mặt đầy khó hiểu.

“Không, Bàn Tử, tôi nghĩ tôi đã hơi hiểu ý Tần Dã rồi!” Hạo Thiên Chân trừng lớn hai mắt, dựa vào lời Tần Dã, trong đầu cô đột nhiên nảy ra một suy nghĩ!

“Nếu chúng ta nhìn nhận chuyện này một cách hoàn toàn, thì quả thật là như vậy!” “Nhưng nếu chúng ta chia chuyện ra làm đôi để xem xét thì sao?” “Nói cách khác là coi nó thành hai chuyện!” Vương Bàn Tử đứng sững tại chỗ, mặt đầy nghi hoặc nhìn Hạo Thiên Chân và Tần Dã.

Cậu ta cảm thấy đám người này đều đang bắt nạt mình không có văn hóa, bọn họ rốt cuộc dựa vào cái gì mà cho rằng mình có thể nghe hiểu những lời giải thích phức tạp như vậy chứ?

“Cái đó, các vị à, nếu các vị đã làm rõ rốt cuộc chuyện này là sao rồi.” “Có thể giải thích rõ ràng hơn một chút không?” Vương Bàn Tử bất lực nhìn họ hỏi.

“Cái gọi là một nửa chính là chỉ nhìn trường sinh bất tử.” “Các vị nhìn người trong quan tài lúc này.” “Hắn ta có đúng là không chết không?” Hạo Thiên Chân nói.

“Mẹ kiếp!” Toàn thân mọi người rùng mình một cái!

Họ đã hoàn toàn hiểu được câu đố Tần Dã đưa ra là gì!

Đồng thời cũng hiểu được đây rốt cuộc là một chuyện đáng sợ đến mức nào!

Quả thật, người nằm trong cỗ quan tài này theo nghĩa nghiêm ngặt mà nói thì thực sự vẫn còn sống trên thế gian này!

"Cha mẹ ơi!

Người trong lăng mộ này đúng là quá tàn nhẫn mà!" "Cái này đơn giản là một tên biến thái mà!" Vương Bàn Tử trực tiếp kêu lên: "Để người khác sống, nhưng lại chỉ có thể sống như vậy!" "Thế thì thà trực tiếp để đối phương chết còn hơn!" "Nhưng hắn làm vậy rốt cuộc có mục đích gì chứ!" "Giết người không quá đầu chấm đất!" "Hắn làm vậy rốt cuộc là vì cái gì chứ?" "Có lẽ đây cũng là một hành vi tàn khốc của chủ nhân lăng mộ sau bao năm tâm cơ." Nghe Tần Dã nói vậy, lại nghĩ đến những thay đổi biểu cảm trước đó của hắn.

Vương Bàn Tử khẳng định Tần Dã nhất định đã sớm làm rõ chuyện gì rồi.

"Cậu đừng có giấu diếm nữa!" "Mau nói cho huynh đệ biết rốt cuộc chuyện này là sao đi!" Vương Bàn Tử sốt ruột hỏi.

"Thực ra các cậu chỉ cần nghĩ đến thân phận thật sự của người này, rồi thử suy nghĩ theo hướng tàn khốc và biến thái một chút, thì thực ra có thể hiểu được." Tần Dã nói với mọi người.

Mọi người đều mù tịt, trong câu chuyện về chủ nhân lăng mộ này cũng không xuất hiện người nào cả!

Làm sao mà biết có ân oán gì chứ!

"Đồng chí Tiểu Tần, cậu đừng có giấu diếm nữa, mau nói đi." "Cái thứ này cứ nhìn chằm chằm chúng ta như vậy, cảm giác đó đáng sợ quá!" Vương Bàn Tử bất lực nói.

“Thực ra muốn làm rõ thân phận của người này.” “Các vị chỉ cần nghĩ xem ai trên thế giới này, giống như chủ nhân lăng mộ, khao khát trở thành người trường sinh bất lão nhất là được.” “Còn về tại sao không giết hắn, đương nhiên cũng có quan hệ rất lớn với thân phận của hắn.” Tần Dã tiếp tục nói.

Có gợi ý mới này, mọi người cảm thấy mạch suy nghĩ trong đầu mình dường như rõ ràng hơn.

Dù sao thì trong câu chuyện của chủ nhân lăng mộ này.

Chương 739

Người muốn trường sinh bất lão dường như chỉ có vài người đó!

Nếu xét thêm thân phận mà hắn sẽ không giết thì.

Một danh từ dần dần hiện ra trong đầu mọi người.

Sau một lúc suy nghĩ ngắn ngủi nữa, Hạo Thiên Chân đột nhiên trừng lớn hai mắt.

Cô quả thật đã nghĩ ra một khả năng.

Chỉ là sự chấn động mà khả năng này mang lại cho cô cũng tương đối lớn.

"Không!

Không phải chứ!" Hạo Thiên Chân kinh hô một tiếng: "Hắn là hoàng đế lúc đó!" Phán đoán này quả thật rất táo bạo, ngay khoảnh khắc Hạo Thiên Chân nói ra.

Hiện trường lập tức chìm vào vài giây yên tĩnh!

Ngay sau vài giây, hiện trường lập tức bùng nổ những tiếng kinh hô kinh hoàng.

Mỗi người đều lớn tiếng nói về sự không thể tin nổi của chuyện này!

"Tiểu Thiên Chân, suy nghĩ này của cậu quả thật là quá táo bạo rồi!" "Mẹ ơi!

Trực tiếp đặt hoàng đế vào đây!" "Cái này, cái này, cái này, cái này cũng quá không thể tin nổi rồi!" "Không, cậu làm sao lại nghĩ đến tầng này chứ!" Vương Bàn Tử đơn giản là không thể tin nổi tai mình.

"Dựa vào gợi ý của Tần Dã, trong những câu chuyện chúng ta đã

tiếp xúc." "Ngoài chủ nhân lăng mộ, người muốn có được trường sinh bất lão nhất chẳng phải là hoàng đế lúc đó sao?" "Và tại sao không trực tiếp giết chết người này." "Nếu xét từ góc độ hắn không muốn mang tiếng xấu giết vua!

Thì mọi chuyện đều có thể giải thích được rồi!" Mọi người lần nữa trừng lớn hai mắt.

Mặc dù suy nghĩ này của Hạo Thiên Chân rất táo bạo.

Nhưng suy nghĩ kỹ lại lại hợp lý một cách khó hiểu!

"Nhưng người này không phải là người dám lợi dụng cả hoàng đế sao?" "Hắn còn để tâm đến chuyện giết vua sao?" A Ninh đưa ra cách nhìn của mình.

"Cho nên tôi vừa rồi không phải đã nói sao?" "Phải đoán theo hướng tàn nhẫn hơn một chút." Tần Dã nói.

Mọi người lần nữa nhìn về phía Tần Dã, từ lời nói của hắn họ có thể hiểu rằng suy đoán của Hạo Thiên Chân là chính xác.

"Các vị, các vị nhìn xem trên nắp quan tài có phải có loại văn tự khác Hán tự giống như ở bên ngoài không." Tần Dã lật nắp quan tài ra phía trước.

Mọi người lập tức vây quanh, quả nhiên nhìn thấy một hàng văn tự như vậy.

"Tiểu Tần, những văn tự này có ý gì vậy?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Dịch những văn tự này ra, ý nghĩa chính là Vương hầu tướng tướng há có chủng hồ?" Tần Dã nói.

Mọi người đều có chút khó hiểu, đoạn lời này cũng là một đoạn lời khá ý chí.

Nhưng đoạn lời này và chuyện này lại có quan hệ gì chứ?

Hắn khắc ở nơi này chắc chắn không thể là để cho đẹp, từ góc độ thị giác mà nói, chắc chắn là để cho hoàng đế nhìn thấy.

Nhưng làm như vậy lại có ý nghĩa gì chứ?

"Có lẽ những suy nghĩ và hận thù như vậy trong quá khứ thực sự không có." "Nhưng sau khi một sự việc nào đó xảy ra, mọi chuyện liền không giống nữa." "Các vị nghĩ gia đình nhận nuôi chủ nhân lăng mộ lúc đó thế nào?" "Tôi hỏi là địa vị giang hồ của họ." Mọi người vốn tưởng Tần Dã sẽ cho họ một câu trả lời.

Nhưng không ngờ Tần Dã lại đưa ra một vấn đề mới.

Điều này khiến họ có chút mơ hồ.

Nhưng vấn đề này cũng không có độ khó nào.

Sau khi mọi người suy nghĩ một chút, Vương Bàn Tử liền nói: "Hiểu kỹ thuật luyện đan!

Lại còn chuyên luyện đan cho hoàng đế, địa vị giang hồ chắc chắn không cần phải bàn cãi!" "Đúng, địa vị giang hồ không cần nghi ngờ." "Nhưng chỉ cần hoàng đế một câu nói, họ sẽ rơi vào kết cục tru di tam tộc." "Và trước đó, gia đình kia có lẽ là những người có địa vị cao nhất mà chủ nhân lăng mộ từng tiếp xúc." "Nhưng trước mặt quyền lực, sự sống chết của họ chỉ là chuyện một câu nói." "Còn nhân vật nhỏ bé như hắn thì sao?" "Có lẽ là từ lúc đó." "Cũng có thể là sớm hơn." "Hắn đã có ý nghĩ về quyền lực." Tần Dã phân tích thêm: "Tôi nghĩ đây có lẽ cũng là khởi đầu của tất cả âm mưu này." "Hắn rất rõ ràng, nếu tiếp tục ở lại bên cạnh hoàng đế, thân phận của hắn thực ra cũng giống như gia đình kia." "Bất kể hắn có được bao nhiêu quyền lực và địa vị." "Cuối cùng cũng chỉ là một quân cờ trong tay hoàng đế." "Và hoàng đế có thể tùy ý quyết định sự sống chết của hắn theo ý mình bất cứ lúc nào." "Sau đó hắn liền lợi dụng hoàng đế để sắp đặt tất cả chuyện này." "Trước đây, chúng ta luôn nghĩ âm mưu cuối cùng

của hắn là lợi dụng hoàng đế để đạt được mục đích trường sinh bất lão của mình." "Nhưng sau khi xem những văn tự hắn để lại và tất cả những việc hắn đã làm ở đây." "Tôi mới cuối cùng đã ghép nối hoàn chỉnh câu chuyện của hắn." "Nhớ chúng ta đã nói trước đây không?" "Vì những trải nghiệm trong quá khứ, nội tâm của hắn đã trở nên vặn vẹo." "Nếu là người bình thường, muốn có được quyền lực có thể sẽ làm ra chuyện giết vua đoạt quyền." "Nhưng hắn không giống." "Hắn rất rõ ràng, ngay cả khi mình thực sự giết chết hoàng đế, hắn cũng chưa chắc có thể có được quyền lợi thuộc về hoàng đế." "Thứ hai, nếu có thể với thân phận của một kẻ dưới mà tính kế kẻ trên." "Há chẳng phải càng thú vị hơn sao?" Lời của Tần Dã đã cho mọi người một hướng suy nghĩ, nhưng đồng thời cũng khiến mọi người nhíu mày.

Suy nghĩ này của Tần Dã không nghi ngờ gì là vô cùng táo bạo.

Nhưng nhìn cục diện trước mắt.

Mọi người lại không thể không cảm thấy suy nghĩ này của Tần Dã biết đâu thật sự có thể thực hiện được.

"Sau đó chính là điều chúng ta đều biết, hắn lợi dụng đan dược trường sinh bất lão để mưu tính tất cả." "Và mục đích cuối cùng của tất cả điều này là để thực hiện hai việc." "Thứ nhất chính là trường sinh bất lão mà chúng ta đều thấy." "Thứ hai chính là với thân phận phi quân mà hoàn thành một âm mưu tính kế thành công đối với quân vương." "Câu 'Vương hầu tướng tướng há có chủng hồ' đều không hề xa lạ." "Nhưng nếu đưa vào góc độ của chủ nhân lăng mộ, thay đổi góc nhìn để hiểu thì." "Có nghĩa là chẳng lẽ chỉ có kẻ trên mới có thể quyết định sự sống chết của kẻ dưới sao?" "Tiếp theo chính là tất cả quá trình hắn đến hòn đảo này luyện chế thuốc trường sinh bất lão." "Bây giờ chúng ta cần kéo dài toàn bộ câu chuyện hơn nữa." "Thậm chí có thể cảm thấy bao gồm cả việc luyện chế những Nhân

dũng kia, tất cả mọi chuyện đều chẳng qua chỉ là sự chuẩn bị mà thôi." "Liên tục bị một kẻ dưới tính kế, chuyện như vậy ngay cả là với tôn nghiêm của hoàng thất." "Hoàng đế cũng tuyệt đối không cho phép tiếp tục xảy ra." "Và sau khi bị đối phương khiêu khích hết lần này đến lần khác, hoàng đế cuối cùng đã làm ra điều mà hắn đã chuẩn bị tất cả để hoàng đế làm." "Ngự giá thân chinh!" Mọi người nhanh chóng quay đầu nhìn hoàng đế trong quan tài, rồi liên tưởng đến tất cả những gì chủ nhân lăng mộ đã làm!

Họ đột nhiên hiểu ra!

Hắn đã làm tất cả điều này, đợi đến khi hoàng đế đích thân đến hòn đảo này!

Hắn có lẽ là trực tiếp dâng thuốc lên, hoặc là dẫn dụ hoàng đế vào lăng mộ này, và có được phương pháp trường sinh bất lão!

Đương nhiên, trong quá trình này, những người khác ngoài hoàng đế tuyệt đối không thể sống sót.

Có lẽ không phải trực tiếp giết chết, nhưng chỉ cần tìm cách dẫn dụ họ dùng thuốc sẽ biến thành Cấm bà là được!

Sau đó hắn phải làm là tìm một cơ hội thích hợp để tấn công hoàng đế.

Giống như những gì họ đã thấy là đập nát toàn bộ xương cốt của ông ta.

Sau đó đặt ông ta ở đây. 'Vương hầu tướng tướng há có chủng hồ', ý nghĩa ở đây thực ra là chẳng lẽ ngươi thân là hoàng đế, liền có thể tùy ý quyết định sinh tử của kẻ khác, mà lại không bị kẻ khác quyết định sao?

Nghĩ đến đây, họ chỉ cảm thấy toàn thân nổi da gà!

Đây rốt cuộc là một âm mưu như thế nào!

Gia đình, hoàng đế, quyền lực, tất cả mọi thứ.

Từ khoảnh khắc hắn mưu tính!

Tất cả mọi thứ đã trở thành quân cờ của hắn!

Và mục đích cuối cùng hắn muốn thực hiện tuy không phải là giết vua!

Nhưng điều này lại đáng sợ hơn việc giết vua cả ngàn lần!

Khoảnh khắc này họ cảm thấy bốn chữ 'tâm lý vặn vẹo' cũng đã không đủ để hình dung những hành vi này của hắn rồi.

Đáng sợ, khủng khiếp, quái vật!

Tóm lại tất cả những từ ngữ dùng để hình dung những thứ đáng sợ đều có thể dùng để miêu tả người đáng sợ này.

"Cha mẹ ơi!

May mà tôi không sinh ra cùng triều đại với hắn ta!" "Nếu không Bàn gia tôi chắc chắn cũng sẽ bị hắn chơi đến chết!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói.

"Với sự tính toán của người này, tôi nghĩ trên thế giới này chắc không có mấy người có thể chống đỡ được đâu." Hạo Thiên Chân cũng thở dài, nhíu chặt mày nói.

Chỉ là diễn biến của câu chuyện này như thế nào Trịnh Bách Vạn không hề quan tâm!

Điều ông ta quan tâm chỉ là phương pháp trường sinh bất lão!

Bây giờ trong quan tài chỉ là một kẻ oán hận!

Chủ nhân lăng mộ e rằng đã rời đi rồi!

Vậy bí phương trường sinh bất lão thì sao?

Rốt cuộc là hắn cũng mang theo đi rồi, hay là nói trong cỗ quan tài

này còn có thủ đoạn gì đó?

Trịnh Bách Vạn nghĩ vậy, vô ý quay đầu lại, hóa ra thấy hoàng đế nằm trong quan tài đang nhìn chằm chằm ông ta!

"A!" Oán niệm mạnh mẽ cùng ánh mắt hung hãn không giận tự uy đó.

Chỉ một cái đối mặt như vậy, lập tức khiến Trịnh Bách Vạn không khỏi kinh hô một tiếng.

"Trịnh tiên sinh!

Sao vậy!" A Ninh thấy vậy vội vàng tiến lên kéo Trịnh Bách Vạn lại!

Chương 740

Mà Trịnh Bách Vạn rõ ràng cũng bị hù không nhẹ, giơ tay run rẩy chỉ vào quan tài.

Vị kiêu hùng có thể tung hoành cả hai giới hắc bạch lúc này lại lộ rõ vẻ thất thố.

Mọi người nhanh chóng quay đầu nhìn lại, trong khoảnh khắc đối mặt với hoàng đế trong quan tài, tất cả mọi người đều sinh ra sự sợ hãi giống như Trịnh Bách Vạn.

Sau đó hoàng đế đột nhiên toàn thân run rẩy dữ dội.

Dáng vẻ như vậy chỉ cần nhìn thôi cũng đủ khiến người ta sợ hãi không thôi!

“Chuyện gì thế này!

Hắn không phải toàn thân xương cốt đều đã nát rồi sao!” “Sao lại còn như vậy được!” “Chẳng lẽ là hận ý!

Chúng ta đã nhắc đến kẻ thù của hắn!

Nên hắn có chút bạo tẩu sao?” Vương Bàn Tử không khỏi kinh hô.

“Không đúng!

Thân thể hắn đang xảy ra dị biến.” “Hình như có một loại năng lượng đang loạn xạ trong thân thể hắn!” Tần Dã nhíu chặt mày nói: “Khí tức này!

Không thể sai được!

Là khí tức Thái Tuế!” “Chủ nhân lăng mộ này thật sự độc ác mà!” “Không ngờ sau khi cho hắn dùng trường sinh bất lão lại còn cho hắn dùng Thái Tuế!” “Thái Tuế?

Đó là thứ gì?" Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

"Không có thời gian giải thích nữa!" "Mau!

Các cậu mau đi tìm lối ra!" "Chủ nhân lăng mộ này đã xây dựng nơi này!

Hắn muốn rời đi!

Nhất định cũng sẽ để lại lối ra!" "Các cậu mau đi tìm lối ra đi!" "Nếu không chúng ta ai cũng đừng hòng rời khỏi đây!" "Đây chính là cơ quan cuối cùng ngươi để lại sao!" "Đúng là đủ độc ác!" Tần Dã siết chặt nắm đấm.

Thấy Tần Dã căng thẳng như vậy, mọi người cũng ý thức được mức độ nghiêm trọng của tình hình, đương nhiên không dám chậm trễ.

Đều lập tức lao nhanh nhất có thể đi tìm vị trí cơ quan xung quanh.

"Tìm thấy rồi!" Theo tiếng kêu của một người lính đánh thuê, mọi người nhanh chóng tiến lại gần, sau đó liền thấy một cánh cửa đá đóng chặt.

Mặc dù vậy, nhưng đây rốt cuộc có phải là lối ra hay không, có nên mở cánh cửa đá này hay không.

Mọi người cũng lúng túng.

Theo tình hình hiện tại mà nói, đây quả thực là điều họ nên làm nhất.

Nhưng với tính cách của chủ nhân lăng mộ này, ai biết sau cánh cửa này có phải lại có cơ quan chết người nào đang chờ họ hay không!

"Còn đợi gì nữa?" "Mở cửa đi!" Tần Dã đến nơi thấy họ vẫn không có chút động tác nào, trong lòng cũng sốt ruột.

“Đồng chí Tiểu Tần, không phải chúng tôi không mở đâu!” “Chỉ là sau cánh cửa này có phải lại có cơ quan gì không?” “Nếu chúng ta cứ thế mở cửa, chúng ta có gặp nguy hiểm gì không?” Vương Bàn Tử nói ra nỗi lo lắng trong lòng.

“Lúc này lại cẩn thận rồi!” “Cho dù có, nguy hiểm bên trong cũng sẽ có hạn!” Tần Dã nói: “Đừng quên, đoạn đường này là hắn để lại cho mình thuận lợi rời đi mà!” “Nếu thiết lập cơ quan chết người nào đó, nhỡ đâu hắn tự mình kích hoạt thì sao!” Mọi người lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, họ cũng đúng là một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng.

Chủ nhân lăng mộ khó khăn lắm mới có được năng lực trường sinh bất lão, làm sao có thể còn để mình mạo hiểm như vậy chứ!

“Vậy thì đừng ngây người ra nữa!

Mau mở cửa đi!” Vương Bàn Tử hô lên, cùng với những người lính đánh thuê lập tức ra sức muốn mở cánh cửa đá trước mắt.

Chỉ là cánh cửa đá này nặng ngàn cân, mặc dù tất cả mọi người đều đã đồng loạt ra sức, cánh cửa đá cũng chỉ hơi mở ra một khe hở.

Rất nhanh, mọi người lại nghe thấy phía sau truyền đến một số động tĩnh.

Mọi người theo bản năng quay đầu lại, hóa ra nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ mà cả đời này không thể nào quên được!

Hoàng đế trong cỗ quan tài không biết từ lúc nào đã ngồi dậy rồi.

Lúc này đôi mắt oán độc đó đang nhìn chằm chằm bọn họ!

“Mẹ kiếp!” “Đùa cái gì vậy!” Theo tiếng kinh hô của Vương Bàn Tử, tất cả mọi người cũng đều kinh ngạc trừng lớn hai mắt.

Họ ngạc nhiên nhìn cảnh tượng trước mắt, hoàn toàn không thể

hiểu đây rốt cuộc là chuyện gì!

“Đồng chí Tiểu Tần!

Chuyện gì thế này!” “Hắn không phải toàn thân xương cốt đều đã bị đập nát rồi sao!” “Sao lại còn có thể ngồi dậy!” Những người khác cũng đều bị hù không nhẹ, tất cả mọi người đều ngay lập tức giương súng nhắm thẳng vào vị hoàng đế kia!

Dù sao thì một người toàn thân xương cốt đều bị đập nát đột nhiên lại ngồi dậy.

Bất kể người có mặt có gan lớn đến đâu!

Cảnh tượng này tuyệt đối có thể khiến họ rợn lạnh sống lưng!

“Đừng khai hỏa!” “Hắn bây giờ là do sức mạnh của Thái Tuế muốn phá vỡ cơ thể, nên cơ thể mới bị chống đỡ dậy.” “Một khi cơ thể bị chống đỡ vỡ tung!” “Khối thịt do Thái Tuế ngưng tụ thành sẽ lập tức khuếch tán ra xung quanh, không bao lâu nữa sẽ trực tiếp lấp đầy toàn bộ mộ thất!” “Và tất cả chúng ta đều sẽ bị đè bẹp!” Tần Dã nhắc nhở mọi người.

“Cái quái gì!

Lại còn có thể như vậy!” “Cái Thái Tuế này rốt cuộc là thứ gì!” Vương Bàn Tử vừa la hét, vừa vội vàng quay đầu tiếp tục đẩy cửa đá.

“Nói đơn giản, Thái Tuế còn gọi là Nhục Linh Chi!” “Nếu chỉ là Thái Tuế bình thường thì có giá trị dinh dưỡng rất cao, thậm chí có thể dùng làm dược thiện!” “Nhưng thứ này đa phần đều là hoang dã!” “Cũng vì vậy!

Nên thứ này thường có tính hoang dã quá mạnh.” “Nếu không xử lý tốt khi dùng!

Con người còn có thể vì dinh dưỡng quá mức mà ngược lại có hại cho cơ thể." "Đây chính là đạo lý vật cực tất phản." "Mà chủ nhân lăng mộ này sau khi kết hợp đan dược trường sinh bất lão của mình với Linh Chi để sử dụng." "Năng lượng tràn trề sẽ khiến Linh Chi cũng sinh trưởng vô hạn." "Vào những lúc bình thường sẽ không có biểu hiện gì." "Nhưng sau khi dưỡng chất này được nuôi dưỡng ngàn năm, dinh dưỡng này cuối cùng đã không còn là thứ mà cơ thể này có thể chịu đựng được nữa!" Tần Dã nói.

"Mẹ kiếp!

Chúng ta cứ thế mà xui xẻo sao!" "Sao lại cứ nhằm vào hôm nay mà không chịu nổi!" Vương Bàn Tử bất lực kêu lên.

"Trên thế giới này đương nhiên sẽ không có chuyện trùng hợp như vậy." "Bởi vì chỉ có hôm nay chúng ta đã mở nắp quan tài." Tần Dã nói: "Còn nhớ cơ quan mà chúng ta đã kích hoạt để thắp sáng toàn bộ mộ thất không?" "Những ánh sáng này có rất nhiều vật chất dinh dưỡng phong phú, sẽ thông qua phương thức chiếu xạ ánh sáng để truyền dinh dưỡng đến sinh vật bị chiếu xạ." "Cho nên sau khi chúng ta mở quan tài đá." "Ánh sáng cũng chiếu lên người hoàng đế." "Thái Tuế vốn đã sinh trưởng không ngừng trong thân thể hắn đã hấp thu lượng lớn dưỡng chất quá mức, cũng dẫn đến toàn bộ sự sinh trưởng man rợ." "Nhưng Thái Tuế có thể sinh trưởng vô hạn, còn cơ thể người thì không thể." "Một khi Thái Tuế phá vỡ cơ thể, nó sẽ sinh trưởng càng khoa trương hơn." Mọi người không dám chậm trễ nữa, vội vàng tiếp tục mở cửa.

Ngay khi cửa đá lần nữa mở thêm một chút, Vương Bàn Tử cuối cùng không thể kiềm chế được mà hơi quay đầu lại.

Lần nữa phát ra một tiếng kinh hô.

Mọi người sợ hãi quay đầu lại, cảnh tượng trước mắt khiến tất cả

bọn họ lạnh sống lưng!

Lúc này, cơ thể của Hoàng đế đã hoàn toàn bị Thái Tuế căng phồng lên.

Bọn họ có thể thấy những mạch gân nổi rõ trên lớp da của Hoàng đế!

Thậm chí, xuyên qua lớp da đó, còn có thể thấy Thái Tuế đang mềm nhũn nhúc nhích bên trong cơ thể!

Đủ để thấy cơ thể Hoàng đế hiện giờ đã đạt đến cực hạn!

Lớp da bị tổn hại hiển nhiên cũng chỉ là vấn đề thời gian!

Ban đầu, khi nhìn thấy người phụ nữ quỷ thai nở trứng trong căn phòng mộ đầu tiên, bọn họ đã cảm thấy sởn gai ốc.

Nhưng giờ đây, khi nhìn thấy Hoàng đế này và Thái Tuế bên trong, bọn họ mới biết cái thứ mà mình từng thấy lúc đó rốt cuộc là một thứ hiền hòa đến mức nào!

"Các vị!

Đừng đứng đờ ra nữa!

Nhanh lên nào!" "Sắp có chuyện lớn rồi!" Vương Bàn Tử sốt ruột la lớn với mọi người.

Dưới sự hợp lực của mọi người, cánh cửa đá cuối cùng cũng lại mở thêm được một chút.

Ngay sau đó, mọi người nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng rên rỉ trầm đục!

Rồi là một tràng âm thanh nổ tung của thứ gì đó!

Khoảnh khắc này khiến tất cả mọi người có mặt đều dựng tóc gáy!

Trong đầu bọn họ đồng thời nghĩ đến một điều tương tự!

Bọn họ đều tự nhủ trong lòng rằng: Chuyện mình đang nghĩ chắc chắn đã xảy ra ở phía sau.

Chương 741

Lúc này, bọn họ không thể quay đầu lại!

Tuyệt đối không được quay đầu lại!

Quay đầu lại vào lúc này chắc chắn sẽ là cảnh tượng tồi tệ nhất mà bọn họ có thể tưởng tượng!

Nhưng con người đôi khi lại là sinh vật buồn cười như vậy.

Bọn họ biết rõ rằng lúc này tuyệt đối không thể quay đầu!

Cho dù phía sau đã xuất hiện một con quái vật đầy răng nanh đáng sợ!

Nhưng càng vào những lúc như vậy, con người càng không thể kiểm soát được chính mình.

Cuối cùng, mấy người vẫn chậm rãi quay đầu lại!

Quả nhiên!

Ngay khoảnh khắc bọn họ quay đầu, liền lập tức nhìn thấy thứ đáng sợ nhất trong đời mình!

Thái Tuế, đúng như bọn họ nghĩ, đã phá vỡ cơ thể Hoàng đế!

Lúc này đang bành trướng ra bốn phía với tốc độ mắt thường có thể thấy được!

Nhìn thế công đó, hiển nhiên không bao lâu nữa sẽ nuốt chửng cả căn phòng mộ!

Và cú sốc lớn nhất mà hiện tại mang đến cho bọn họ không phải là sự bành trướng đáng sợ này!

Bây giờ, Thái Tuế đã hoàn toàn biến thành một nhục linh chi (nấm

thịt quái dị) đúng như tên gọi của nó!

Toàn bộ lớp thịt trên cơ thể không ngừng mềm nhũn nhúc nhích!

Mọi người thậm chí có thể nhìn rõ từng mạch máu đang đập bên trên!

Tuy rằng người ta thường thấy thi thể của người hoặc các loại gà, vịt, cá, thịt khác!

Nhưng được nhìn rõ những khối thịt mềm nhũn và khối máu này thì đây là lần đầu tiên!

Cảnh tượng này rốt cuộc vẫn không thể chịu đựng ngay lập tức!

Ngay lập tức có người không chịu nổi, quỵ xuống đất nôn mửa dữ dội!

Trịnh Bách Vạn lúc này càng chân mềm nhũn, ngã phịch xuống đất!

Ông ta quả thực là một tay kiêu hùng trên giang hồ, nhưng đó là khi đối mặt với con người.

Lúc này đối mặt với loại quái vật này, cho dù là ông ta cũng thực sự không thể chịu nổi!

"Các người đừng nôn nữa!

Mau tới đẩy cửa đi!" Vương Bàn Tử sốt ruột la lớn: "Mẹ kiếp!

Rốt cuộc các người nghĩ gì vậy!

Đã không chịu nổi thì đừng quay đầu lại chứ!

Bây giờ là lúc tranh từng giây từng phút!

Các người ở đây gây rắc rối!" Những người ngã xuống đều đang nhanh chóng điều chỉnh lại trạng thái.

Những người khác thì càng không cần nói.

Hiện tại, bọn họ căn bản không dám nghĩ gì nữa!

Chỉ có thể tập trung toàn bộ sự chú ý, dốc hết sức đẩy cửa.

Bởi lẽ, đối với bọn họ lúc này, chỉ có mở được cánh cửa này mới là cơ hội sống sót duy nhất!

Rất nhanh, cửa đá đã được đẩy ra đủ rộng để hai người cùng lúc đi qua.

"Trịnh tiên sinh!

Nhanh!

Các ông mau qua đi!" A Ninh vội vàng gọi Trịnh Bách Vạn.

Lúc này Trịnh Bách Vạn vẫn ngồi trên đất, đờ đẫn nhìn nhục linh chi đang bùng phát trước mắt, hoàn toàn trong trạng thái xuất thần!

Tần Dã trong lòng hiểu rõ!

Trạng thái hiện tại của Trịnh Bách Vạn không chỉ vì con quái vật đáng sợ trước mắt!

E rằng nguyên nhân quan trọng hơn là với sự xuất hiện của nhục linh chi này!

Cũng có nghĩa là hành động lần này của ông ta đã thất bại hoàn toàn!

Cho dù bây giờ ở đây còn tìm được phương pháp trường sinh bất lão.

Nhưng cũng không có bất kỳ ý nghĩa nào!

Bởi vì phương pháp được lưu lại này rất có thể cũng là loại thủ đoạn như thế này.

Nếu bản thân thực sự ăn vào, chỉ sợ cũng sẽ biến thành quái vật như vậy!

May mắn thay, thư ký của Trịnh Bách Vạn vẫn giữ được trạng thái.

Ngay lập tức kéo Trịnh Bách Vạn chạy về phía cửa đá!

Những người khác vội vàng theo sau.

Nhưng tốc độ khuếch tán của nhục linh chi hiển nhiên còn khoa trương hơn bọn họ tưởng tượng!

Mặc dù bọn họ đã vào cửa với tốc độ nhanh nhất.

Nhưng nhục linh chi vẫn nhanh chóng đuổi kịp bọn họ.

“Không!

Đừng tới đây!” “Buông tôi ra!” Một số lính đánh thuê chậm hơn một chút đã bị nhục linh chi kéo chân trực tiếp!

Không biết là do tâm lý sau khi bị túm lấy, hay là thứ này thực sự có một loại lực hút nào đó!

Mấy người lính đánh thuê bị túm lấy này lại thực sự cảm thấy mình đang bị kéo vào giữa nhục linh chi!

Khoảnh khắc này lập tức khiến bọn họ sợ hãi tột độ!

Một nhục linh chi quỷ dị như vậy vốn dĩ đã là thứ đáng sợ tương đối!

Nếu còn bị thứ này nuốt chửng nữa!

Thì quả thật còn khó chịu hơn cả chết!

Mấy người bị túm lấy nhanh chóng quay người lại, hoàn toàn hỗn loạn xả súng vào những phần nhục linh chi đang túm lấy bọn họ.

Chỉ là lúc này bọn họ thực sự quá hỗn loạn!

Khẩu súng của bọn họ căn bản không có chút chính xác nào.

Mặc dù nhục linh chi bị bọn họ bắn nát thịt, bung bét!

Nhưng vì sức mạnh bất tận không ngừng nghỉ đó.

Tốc độ hồi phục của thứ này vượt xa tưởng tượng của bọn họ!

Kiểu tấn công này của bọn họ căn bản không đủ để kéo chân mình ra!

Ngay lúc mấy người này cảm thấy vạn niệm câu hôi (tuyệt vọng), Tần Dã bước một bước nhanh nhẹn xông lên, lưỡi dao chém xuống nhanh như chớp.

Chỉ trong nháy mắt đã cắt nhục linh chi đang túm lấy bọn họ thành từng mảnh vụn!

Mấy người được cứu thậm chí còn chưa kịp sợ hãi!

Chương 742

Liền vừa lăn vừa bò xông vào cửa đá!

Cứu được mấy người xong, Tần Dã cũng không chút chậm trễ, ngay khoảnh khắc hắn định lùi lại.

Một thứ lấp lánh trong nhục linh chi đột nhiên thu hút sự chú ý của hắn!

Thấy Tần Dã đột nhiên dừng lại, Vương Bàn Tử cũng ngỡ ngàng không thôi!

"Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu đang làm gì vậy?" "Mau quay lại đi!" Vương Bàn Tử sốt ruột kêu lên.

Hắn cũng không biết những nhục linh chi này có len qua khe cửa mà tràn vào không.

Bọn họ bây giờ chỉ chờ Tần Dã nhanh chóng quay lại, rồi đóng cánh cửa đá này lại!

Nhưng sau một lúc chần chừ ngắn ngủi.

Tần Dã lại lao về phía nhục linh chi theo hướng ngược lại!

Khoảnh khắc này khiến Vương Bàn Tử hoàn toàn hoảng sợ.

Hét thẳng lên: "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu đang làm gì vậy!" "Cậu điên rồi à!" "Lúc này cậu lại chạy về phía đó!

Muốn chết à!" Chỉ là Tần Dã hiển nhiên đã chuẩn bị tâm lý kỹ lưỡng.

Chỉ vài bước xông vào giữa nhục linh chi!

“Đồng chí Tiểu Tần điên rồi!

Hắn tuyệt đối điên rồi!” “Nhục linh chi này chúng ta còn sợ không tránh khỏi!” “Tại sao hắn lại có thể trực tiếp xông lên vậy!” Vương Bàn Tử sốt ruột vỗ tay.

“Đừng vội Bàn Tử, Tần Dã không phải là người sẽ hoàn toàn làm càn!

Hắn đã muốn xông lên!” “Nhất định là có kế hoạch!” Hạo Thiên Chân vỗ vai Vương Bàn Tử nói.

Vương Bàn Tử đương nhiên cũng biết Hạo Thiên Chân nói rất có lý!

Nhưng nhìn nhục linh chi đã bùng phát dữ dội này!

Vương Bàn Tử cũng thực sự không thể yên tâm được!

“Tôi nghĩ tạm thời chúng ta không cần lo lắng cho tiên sinh Tần đâu.” A Ninh nhìn tình hình bên ngoài nói.

“Cô đương nhiên không lo rồi!

Đây là huynh đệ của tôi chứ đâu phải huynh đệ của cô!” “Mấy người dù miệng có nói tôn sùng đồng chí Tiểu Tần đến mấy!” Vương Bàn Tử lúc này cũng sốt ruột, trong lời nói căn bản không nể mặt A Ninh.

“Cô nhìn tôi thế nào cũng không quan trọng.” “Tôi nghĩ cô vẫn nên tự mình ra xem thử đi.” “Cô xem rồi sẽ biết.” A Ninh nói.

Vương Bàn Tử lập tức chạy đến cửa nhìn ra ngoài.

Vừa rồi hắn hoàn toàn mải lo lắng cho Tần Dã.

Căn bản không nghĩ đến việc phải xem bên ngoài tình hình thế

nào!

Kết quả bây giờ vừa nhìn!

Lập tức lại hét lên một tiếng "chết tiệt".

Chỉ thấy Tần Dã vung con dao chém trong tay, trực tiếp xông vào giữa nhục linh chi!

Mặc dù những nhục linh chi này không ngừng tiến về phía Tần Dã.

Trông có vẻ như có thể nuốt chửng Tần Dã bất cứ lúc nào.

Nhưng tốc độ Tần Dã vung dao rõ ràng nhanh hơn, hầu như những nhục linh chi đó vừa đến gần Tần Dã đã bị con dao trong tay hắn chém nát.

Rõ ràng là nhục linh chi muốn chiếm trọn cả căn phòng mộ, nhưng lúc này, dưới sự vung vẩy con dao trong tay Tần Dã.

Nó lại không thể đến gần Tần Dã một chút nào!

"Chết tiệt!

Đồng chí Tiểu Tần này cũng quá lợi hại rồi!" "Kia kia kia!

Tốc độ chém giết này lại còn nhanh hơn tốc độ hồi phục của nhục linh chi!" "Có phải hơi quá đáng rồi không!" Vương Bàn Tử vỗ trán đã hoàn toàn kinh ngạc trước cảnh tượng trước mắt!

Tần Dã có thực lực vô cùng mạnh mẽ, điểm này là sự đồng thuận trong lòng tất cả mọi người!

Nhưng hắn cũng không ngờ, đối với loại thứ đã hoàn toàn chiếm ưu thế chủ động này!

Tần Dã lại còn có được khí thế Triệu Tử Long đơn thương độc mã xông pha như vậy!

Cứ thế chỉ bằng một con dao chém mà ra vào tự do giữa đám nhục linh chi.

"Xem ra chúng ta lo lắng cho đồng chí Tiểu Tần hoàn toàn là thừa thãi rồi!" "Với thân thủ này của hắn, tôi thấy chỉ cần hắn muốn, những nhục linh chi này hắn hoàn toàn có thể chém nát tất cả!" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt: "Đồng chí Tiểu Tần cũng thật là!

Trêu đùa quá mức rồi!" "Vừa rồi còn ra vẻ lo lắng cho nhục linh chi như vậy!" "Hắn thế này hoàn toàn có thể biến những nhục linh chi này thành tử linh chi (nấm thịt chết) mà!" "Bàn Tử, tôi nghĩ cậu vẫn không nên có suy nghĩ đơn giản như vậy thì hơn." Hạo Thiên Chân vẫn giữ vẻ mặt nghiêm trọng: "Cậu nghĩ Tần Dã là loại người rõ ràng có thể dễ dàng giải quyết rắc rối nhưng lại cố ý giả vờ căng thẳng sao?" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt.

Suy nghĩ kỹ lại, đây quả thực không phải là điều Tần Dã sẽ làm.

Hắn sẽ không ở trong lăng mộ mà cố ý khoa trương hay xem thường điều gì!

Nếu hắn tỏ ra thoải mái thì điều đó có nghĩa là việc này chắc chắn sẽ không quá khó khăn.

Cho dù thực sự có một số rắc rối, thì cũng chỉ ở mức độ rắc rối mà thôi.

Nhưng nếu ngay cả hắn cũng tỏ ra căng thẳng hoặc hoảng loạn.

Thì điều đó có nghĩa là việc này thực sự sẽ rất khó giải quyết!

"Đồng chí Tiểu Tần, bất kể thế nào, cậu nhất định phải an toàn quay về nhé!" Vương Bàn Tử nắm chặt nắm đấm nghĩ trong lòng.

Ngay lúc này, Tần Dã dường như đã hoàn thành kế hoạch của mình, lao nhanh về phía này.

Trái tim đang treo lơ lửng của mọi người cũng hơi thư giãn một chút.

Bởi vì bất kể ở đây có rắc rối gì!

Chỉ cần Tần Dã có thể thuận lợi quay lại, thì chuyện này coi như đã được giải quyết!

Nhưng điều tất cả mọi người không ngờ tới là!

Tai nạn lại xảy ra vào lúc này!

Trong quá trình Tần Dã xông lên, khi con dao chém trong tay hắn chạm vào một khối nhục linh chi sắp đến gần hắn.

Vì chiến đấu trong thời gian dài, con dao chém trong tay Tần Dã lại bị gãy!

Khoảnh khắc này lại một lần nữa khiến trái tim của tất cả mọi người đều nhảy đến cổ họng!

Biến cố này tuyệt đối là chí mạng!

Đặc biệt là ngay khoảnh khắc con dao chém bị gãy!

Con đường mà nhục linh chi vốn đã bị phá mở đã cản trở con đường mà Tần Dã đã mở trước đó.

Lúc này đang lao nhanh về phía Tần Dã!

Lúc này Tần Dã rõ ràng là không còn đường thoát!

“Chết tiệt!

Làm sao đây!

Bây giờ phải làm sao!” “Cứ thế này thì!

Đồng chí Tiểu Tần chắc chắn sẽ bị cái thứ chết tiệt này nuốt chửng mất!” “Chết tiệt!

Chương 743

Đồng chí Tiểu Tần rốt cuộc muốn làm gì vậy!" "Chẳng lẽ hắn không biết thứ trong tay hắn là cái gì sao!" "Hắn rốt cuộc muốn lấy thứ gì vậy!

Thật là quá liều lĩnh!" Vương Bàn Tử sốt ruột liên tục giậm chân tại chỗ!

Xách súng phun lửa muốn xông ra ngoài.

"Bàn Tử!

Đừng hành động liều lĩnh!

Cậu xông ra ngoài chỉ có một con đường chết mà thôi!" Hạo Thiên Chân thấy vậy vội vàng túm lấy Vương Bàn Tử.

"Vậy còn làm sao được nữa!" "Chẳng lẽ cứ đứng nhìn đồng chí Tiểu Tần đi chết sao!" Vương Bàn Tử bây giờ đã mất bình tĩnh!

Nếu không giữ hắn lại, căn bản không biết hắn sẽ làm ra chuyện gì.

Sự đáng sợ của nhục linh chi căn bản không phải là thứ mà Vương Bàn Tử có thể giải quyết chỉ bằng một khẩu súng!

Kết quả cuối cùng khi hắn xông lên cũng chỉ có một con đường chết!

Ngay lúc này, một luồng đao quang màu đen vụt qua bầu trời!

Để lại một vệt sáng tối đen giữa không trung.

Khi mọi người phản ứng lại, thì thấy Trương Kỳ Lân lúc này cánh tay vẫn giữ động tác vung đao.

Còn Hắc kim cổ đao (dao cổ đen vàng) mà hắn trân quý đã không

còn động tĩnh.

Đợi đến khi bọn họ quay đầu nhìn về phía Tần Dã.

Thì thấy trong tay Tần Dã đã cầm Hắc kim cổ đao của Trương Kỳ Lân.

Sau đó lại là một cú xung kích dồn sức.

Hắc kim cổ đao và con dao chém bọn họ tặng Tần Dã quả thực là hai khái niệm hoàn toàn khác biệt!

Sự sắc bén của Hắc kim cổ đao khiến tốc độ xông pha của Tần Dã trong nhục linh chi càng thêm mãnh liệt.

Đồng thời, vì sự chênh lệch chất lượng của hai con dao.

Sức phá hoại mà chúng có thể tạo ra cũng hoàn toàn không thể so sánh.

Trước đó Tần Dã tuy vẫn có thể xông lên, nhưng nhục linh chi vẫn khiến người ta lo lắng.

Lúc này nhìn lại thì nó lại hoàn toàn không còn chút uy hiếp nào.

Trong ánh mắt trợn tròn của mọi người.

Tần Dã đã cứng rắn mở ra một con đường trong nhục linh chi!

Xông vào trong cửa đá!

Mọi người đã hoàn toàn ngây người, mặc dù đây đúng ra là biểu hiện mà Tần Dã nên thể hiện.

Nhưng từ trong nhục linh chi mà xông ra theo cách này, rồi hồi tưởng lại vẻ chật vật của bọn họ khi đối mặt với nhục linh chi trước đó.

Điều này rốt cuộc vẫn mang lại cho mọi người một cú sốc quá lớn.

“Đừng bận nhìn tôi.” “Mau đóng cửa đi.” Cho đến khi Tần Dã nhìn bọn họ nói ra câu này, bọn họ mới phản ứng lại, vội vàng bắt đầu dồn sức đẩy cửa!

Mặc dù vẫn có một ít nhục linh chi lọt vào, nhưng may mắn là cửa đá đã được đóng lại thuận lợi.

Sau khi đã dọn dẹp sạch sẽ tất cả nhục linh chi rơi vào.

Trái tim đang treo lơ lửng của mọi người cuối cùng cũng được thả lỏng.

Bọn họ nằm mơ cũng không ngờ, ở nơi trung tâm nhất của lăng mộ này, lại gặp phải loại cơ quan chết người như vậy.

Sau khi nhục linh chi khuếch trương, ngay cả cao thủ như Tần Dã cũng chỉ có thể thông qua chém giết để xé nát nhục linh chi bao vây rồi lập tức rời đi!

Cho dù Tần Dã và Trương Kỳ Lân thực sự có thần công cái thế.

Nhưng bọn họ cũng sẽ có lúc thể lực cạn kiệt.

Đến lúc đó, bất kể là ai trong số bọn họ cũng chỉ sợ sẽ có kết cục bị nhục linh chi nuốt chửng.

“Chủ nhân lăng mộ này quả thực đủ tàn nhẫn!” “Dám để lại loại cơ quan này ở cuối cùng!” “Giữ lại mạng sống của Hoàng đế, lại còn để Hoàng đế hồ đồ trở thành một trong những kẻ canh giữ lăng mộ!” “Đến cuối cùng còn trực tiếp dùng mạng sống để đối phó với những kẻ xâm nhập lăng mộ!” “Người bình thường e rằng nghĩ cả đời cũng không nghĩ ra được thủ đoạn này!” Vương Bàn Tử vỗ trán nói.

“Rõ ràng là một Hoàng đế có thể dễ dàng quyết định sinh tử của người khác.” “Nhưng bây giờ mọi thứ của bản thân lại bị người khác nắm trong tay.” “Giết người diệt tâm (sát nhân tru tâm) như vậy mới là điều mà chủ nhân lăng mộ thực sự muốn đạt được.” Hạo Thiên

Chân nói.

“Nói như vậy thì kế hoạch của chủ nhân lăng mộ hẳn là như thế này rồi!” “Trời ơi!

Chủ nhân lăng mộ này rốt cuộc là ai vậy!” “Từng chuyện từng chuyện này cũng quá nghịch thiên rồi!” “Hắn không những muốn bản thân trường sinh bất lão, mà còn muốn người có địa vị cao nhất làm kẻ canh giữ cho mình!” “Ngay cả tính mạng cũng bị khống chế trong tay mình!” “Điều này đặt trong thời đại trước đây, đừng nói là làm như vậy, e rằng người bình thường còn không dám nghĩ đến kế hoạch này!” Vương Bàn Tử không khỏi cảm thán kinh ngạc.

Mọi người cũng nhao nhao gật đầu, trong thời đại hoàng quyền tối thượng trước đây.

Người ta đều có một loại kính sợ và khủng bố bản năng đối với Hoàng đế.

Tại sao lại tranh danh trục lợi?

Tại sao lại tranh giành muốn trở thành Hoàng đế, có thể nói chính là vì điều này.

Có thể nói nếu bọn họ làm phản, nguyên nhân chính là muốn trở thành người đứng trên vạn người!

Nhưng chủ nhân của ngôi mộ này lại hiển nhiên không phải như vậy!

Hắn cũng tham luyến quyền lực!

Nhưng điều hắn muốn lại không phải là quyền lực đơn thuần mà một thân phận mang lại!

Hoàng đế dựa vào đâu mà có thể quyết định sinh tử của người khác!

Chẳng lẽ mạng sống của Hoàng đế lại không có ai có thể khống chế sao?

Đây mới là điều mà chủ nhân ngôi mộ này trong đầu chất chứa nhiều hơn!

Vì vậy hắn sẽ không làm Hoàng đế, nhưng lại muốn tất cả mọi thứ, bao gồm cả Hoàng đế, đều bị hắn thao túng trong lòng bàn tay!

Bọn họ nhớ lại oán niệm mà mình cảm nhận được khi vừa bước vào phòng mộ.

Cũng khó trách, với tư cách là người có địa vị cao, quyền thế nặng, chỉ trong nháy mắt có thể quyết định sinh tử của người khác, Hoàng đế lại bị thần tử của mình tính kế, vĩnh viễn bị giam cầm trong chiếc quan tài chật hẹp này.

Thậm chí muốn tự sát cũng không có cách nào!

Chỉ là tất cả những điều này hiển nhiên cũng là điều chủ nhân lăng mộ muốn thấy nhất!

Người có tâm tư kín đáo, khó lường như vậy, tuyệt đối đủ để khiến bất kỳ ai đối mặt với hắn cũng phải phát từ nội tâm mà sinh ra nỗi sợ hãi!

"Đúng rồi Tần Dã, vừa rồi cậu tại sao lại phải xông vào trong nhục linh chi vậy?" Sau khi nghỉ ngơi một lúc, Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

"Đúng vậy đồng chí Tiểu Tần!" "Yên lành không có chuyện gì mà cậu lại xông vào trong làm gì!" "Cậu không biết, cái khoảnh khắc cậu xông ra ngoài đó làm huynh đệ sợ chết khiếp!" Vương Bàn Tử cũng xông lên liên tục hỏi.

"Là vì cái này." Tần Dã vừa nói, vừa trực tiếp ném một thứ vừa giật được từ trong nhục linh chi cho Vương Bàn Tử.

Nhận lấy thứ đó, Vương Bàn Tử cầm trong tay nhìn kỹ.

Hắn mới phát hiện thứ trong tay mình hóa ra là một vật giống như thẻ bài!

Thứ đó rất nặng, nhưng không phải đá, cảm giác giống như một loại ngọc phỉ thúy.

Bên ngoài thẻ bài có thể thấy rõ ràng một vòng trang trí được điêu khắc hoa lệ.

Trung tâm thẻ bài hóa ra là một chữ "Uông" lớn.

"Họ Uông, cái này là ý gì?" Vương Bàn Tử khó hiểu nói.

"Cái họ này hẳn là của chủ nhân lăng mộ." Tần Dã nói.

Nghe đến đây, mọi người lập tức nảy sinh hứng thú với thẻ bài này.

Lúc này nghĩ lại việc Tần Dã bất chấp tất cả để lấy lại thẻ bài này, dường như mọi thứ lập tức trở nên rất có giá trị!

Chương 744

“Dựa trên tình hình hiện tại.” “Trong lăng mộ này xuất hiện hai loại chữ, một loại là chữ Hán mà chúng ta rất quen thuộc.” “Loại khác là chữ của một vương quốc có lẽ không được ghi chép trong sử sách từ trước đây.” “Kết hợp với việc chúng ta thấy đoạn chữ viết sau của chủ nhân lăng mộ là thuộc về chữ của bọn họ.” “Thêm vào việc chữ viết bên trong quan tài vừa rồi cũng là viết cho Hoàng đế xem.” “Vì vậy, cái này hẳn sẽ không phải là thứ mà những người theo Hoàng đế vào đây mang theo.” Mọi người cũng đã hiểu rõ.

Với tình hình phòng mộ mà bọn họ đang ở hiện tại.

Nếu có thứ gì đó trông có vẻ không đúng, thì hoặc là của phe Hoàng đế bọn họ!

Hoặc là chỉ có thể là do chủ nhân lăng mộ để lại ở đây!

“Đồng chí Tiểu Tần, thị lực của cậu quả thực lợi hại!” “Vừa rồi tình hình hỗn loạn như vậy, thứ này hoàn toàn bị nhục linh chi che lấp, cậu lại có thể nhìn thấy!” “Lại còn có thể nhìn thấy chữ bên trên!” “Đồng chí Tiểu Tần, tôi thực sự quá bội phục cậu!” “Cậu chính là thần tượng duy nhất của tôi!” Vương Bàn Tử lập tức bắt đầu kiểu cách ca ngợi Tần Dã.

Đối với điều này, Tần Dã chỉ cười nhạt lắc đầu.

“Tôi cũng rất hy vọng mình có thể lợi hại như vậy.” “Nhưng tôi chú ý đến thứ này là vì khi nhục linh chi trong cơ thể Hoàng đế phá vỡ cơ thể hắn mà xông ra.” “Tôi thấy thứ này bay ra từ cơ thể hắn.” “Cảm giác đó giống như hắn cố ý muốn ném thứ này cho chúng ta vậy.” “Nhớ lại ánh mắt hắn nhìn chúng ta sau khi chúng ta mở quan tài.” “Ánh mắt oán độc đó quả thực khiến người ta rợn người.”

“Nhưng nếu nghĩ kỹ lại, sự oán độc đó không phải là nhắm vào chúng ta.” “Mà cảm giác đó giống như muốn truyền đạt điều gì đó cho chúng ta!” “Nếu nghĩ từ góc độ này.” “Thứ mà hắn ném ra vào khoảnh khắc cuối cùng, tôi nghĩ hẳn cũng là muốn truyền đạt một thông điệp gì đó cho chúng ta.” “Người này dù tốt hay xấu cũng là một vị quân vương.” “Thứ mà người khác liều chết muốn truyền đạt cho chúng ta, tôi nghĩ cũng không có lý do gì để không chấp nhận.” Tần Dã nói.

Mọi người nhất thời không biết phải nói gì với Tần Dã.

Hành vi chấp nhận lời ủy thác của đối phương như vậy quả thực rất đáng khâm phục.

Nhưng trong lòng bọn họ cũng hiểu rõ!

Nguồn gốc của sự khâm phục này là Tần Dã sở hữu thực lực tuyệt đối!

Nếu không, trong tình hình một đống nhục linh chi bao phủ hoàn toàn vừa rồi.

Ai dám xông lên thì không phải là đại nghĩa hay không.

Mà chỉ đơn thuần là ngu xuẩn!

“Được rồi!

Có thứ này là được rồi!” “Trừ khi hắn sau chuyện này hoàn toàn biến mất tăm mất tích!” “Nếu không nhất định sẽ tìm được dấu vết sau này của tên khốn này!” “Bàn gia tôi sẽ xem hắn rốt cuộc có trường sinh bất lão hay không!

Chỉ cần có mộ!

Bàn gia kiểu gì cũng phải đi đào hắn lên!” Vương Bàn Tử nhìn thẻ bài trong tay, vừa đi vừa chửi rủa.

“Tiên sinh Vương nói đúng!

Tuyệt đối không thể bỏ qua hắn ta như vậy!" "Chính vì hắn ta mà chúng ta lần này vô cớ chịu đựng nhiều tai ương đến thế!" Trịnh Bách Vạn cũng hiếm khi phẫn uất la mắng.

Tần Dã đứng bên cạnh cười lạnh.

Nói gì mà vô cớ chịu đựng nhiều tai ương, câu nói này e rằng chỉ thích hợp với Trịnh Bách Vạn mà thôi!

Bởi lẽ, ngoài ông ta ra, những người khác đều đã chọn được một hai món bảo vật có giá trị liên thành từ phòng mộ trước đó.

Cho dù bảo vật này không đạt được kỳ vọng ban đầu của bọn họ.

Nhưng chỉ cần bán đi cũng có thể đổi lấy không ít tài phú!

Chỉ là Trịnh Bách Vạn ngay từ đầu đã không phải vì những tài bảo này mà đến.

Nếu ở trong lăng mộ này chứng minh rằng thủ đoạn trường sinh bất lão vốn dĩ không tồn tại.

Thì đối với Trịnh Bách Vạn có lẽ còn đỡ hơn.

Nhưng trớ trêu thay, thủ đoạn này là có thật, nhưng ông ta lại không có được.

Tin rằng bây giờ trong lòng ông ta nhất định đang bực tức không thôi!

"Đồng chí Tiểu Tần, cậu nói quả thật không sai!" "Đoạn đường này quả thực không có chút rắc rối nào!" "Xem ra đây thực sự là con đường thoát thân mà chủ nhân lăng mộ để lại cho mình!" Khoảnh khắc an toàn hiếm hoi kể từ khi bước vào lăng mộ khiến mọi người đều thả lỏng tâm trạng.

Đoạn đường này cũng không kéo dài quá lâu.

Sau một quãng đường ngắn ngủi, mọi người đã đến lối ra.

“Đến rồi!

Đến rồi!” “Bây giờ cuối cùng cũng kết thúc rồi, đợi quay về, Bàn gia phải dưỡng sức thật tốt mới xứng đáng với bản thân!” Vương Bàn Tử cười ha ha, cùng với mấy người lính đánh thuê dồn sức đẩy tảng đá trên đỉnh đầu ra.

Sau khi bọn họ bò ra khỏi lối đi, cảnh tượng trước mắt lại khiến bọn họ ngây người tại chỗ chớp mắt mấy cái.

“Trời ơi!” “Đây lại là tình huống gì vậy?” Vương Bàn Tử nhìn quanh bốn phía, phát hiện nơi bọn họ đang ở, từ cấu trúc mà xem, quả thực là một ngôi miếu thờ!

Mặc dù theo năm tháng trôi qua, ngôi miếu này đã rõ ràng hiện ra vẻ đổ nát.

Nhưng từ cách trang trí xung quanh, có thể thấy các vật liệu dùng khi xây dựng ngôi miếu này đều không phải là đồ tầm thường.

Ngay trước mặt bọn họ, sừng sững một pho tượng.

Pho tượng này có kích thước vô cùng đồ sộ, chỉ là với góc nhìn hiện tại của bọn họ hoàn toàn không thể nhìn rõ diện mạo.

Mọi người bò ra ngoài rồi đi thêm một chút, lại ngẩng đầu nhìn pho tượng trước mắt.

Mới phát hiện đây hóa ra là một tượng người!

Ở trong miếu thờ mà đặt tượng người ở vị trí trung tâm như vậy thì không nhiều.

Mặc dù diện mạo của tượng người này đã không thể nhìn rõ!

Nhưng kết hợp với nhiều dấu vết, mọi người vẫn lập tức nhận ra đây chính là chủ nhân của ngôi lăng mộ!

“Hắc!

Người này được đấy!

Lại còn tự xây cho mình một cái này!" Vương Bàn Tử bỗng nhiên hứng thú, lập tức chạy đến gần pho tượng muốn dò xét kỹ lưỡng: "Đồng chí Tiểu Tần, cậu nói chủ nhân lăng mộ này có để lại bảo vật gì ở đây không!" Những người khác đều coi lời nói này của Vương Bàn Tử là một câu đùa, nghe rồi cũng bỏ qua.

Nhưng Trịnh Bách Vạn lại đến với mục tiêu rõ ràng.

Đương nhiên sẽ không bỏ qua lời nói này của Vương Bàn Tử.

Lập tức muốn người của đội lính đánh thuê Dã Lang cũng lên xem.

Trước khi nhiệm vụ kết thúc, mệnh lệnh của Trịnh Bách Vạn đối với bọn họ vẫn còn hiệu lực.

A Ninh cũng ra hiệu cho mấy người đi dò xét một chút.

"Các người đừng qua đó." Tần Dã lại lập tức ngăn cản mọi người.

Trong lòng Trịnh Bách Vạn lập tức cảm thấy Tần Dã đang muốn độc chiếm!

Nhưng xét đến năng lực của Tần Dã, tạm thời ông ta kiềm chế xung động muốn phản bác.

Kết quả lại thấy Tần Dã lại gọi Vương Bàn Tử: "Bàn Tử!

Cậu cũng vậy!

Mau quay lại!

Chúng ta mau rời khỏi nơi này!" Đối với quyết định của Tần Dã, Vương Bàn Tử vẫn có vẻ không hiểu lắm.

Nhưng với sự tin tưởng của hắn đối với Tần Dã, dù trong lòng

không hiểu, vẫn làm theo lời Tần Dã mà rời khỏi pho tượng, nhưng miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm: "Đồng chí Tiểu Tần!

Tại sao vậy?" "Cậu nói một pho tượng như vậy ở đây, chắc chắn không thể là do người khác xây dựng!

Đã là do chủ nhân lăng mộ xây dựng!" "Thì hắn để lại thứ gì đó ở đây cũng hoàn toàn có thể mà!" "Không ngăn cản cậu lẽ nào để cậu đi tống tử (đi chết) sao?" Tần Dã vừa nói, nhưng ánh mắt vẫn không ngừng nhìn quanh.

Trong lòng Vương Bàn Tử lập tức nảy sinh vài phần nghi hoặc, lại thấy Trương Kỳ Lân lúc này cũng đã giơ Hắc kim cổ đao lên nhìn xung quanh.

Thấy cả hai người đều cảnh giác, Vương Bàn Tử dù không hiểu chuyện gì xảy ra cũng biết là có nguy hiểm ở gần đây rồi!

Vương Bàn Tử không dám chần chừ, lập tức rút súng phun lửa ra cảnh giác xung quanh.

"Đồng chí Tiểu Tần, cái này là ý gì?" "Chẳng lẽ ở đây còn có cơ quan gì sao?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Không liên quan đến cơ quan, nhưng quả thực là chủ nhân lăng mộ để lại cho chúng ta một bất ngờ." "Người họ Uông này, tôi càng lúc càng tò mò về hắn ta." "Ngay cả khi đã rời khỏi lăng mộ, hắn ta lại còn có thể để lại bất ngờ cho chúng ta." Tần Dã cười lạnh nói.

Vương Bàn Tử chớp chớp mắt có chút ngơ ngác, hắn cảm thấy lời Tần Dã nói nghe có vẻ hơi khó hiểu.

Hắn không phải nói chủ nhân lăng mộ không để lại cơ quan gì ở đây sao?

Chương 745

Vậy sau đó nói gì là bất ngờ lại là ý gì?

Vậy rốt cuộc là có cơ quan hay không có cơ quan?

“Theo phương vị hiện tại của chúng ta, sau khi chúng ta ra khỏi ngôi miếu này hẳn là phải đi về phía đông.” “Các vị nhất định phải nhớ kỹ!” “Chút nữa bất kể gặp phải điều gì, cũng đừng quá ham chiến, mọi thứ đều ưu tiên rút lui lên hàng đầu.” “Chỉ cần lên thuyền là phải lập tức chuẩn bị xuất phát.” “Nhất định phải đảm bảo nhân viên vừa đến đủ là lập tức xuất phát.” “Không, phải nói là chỉ cần đến gần đủ là phải xuất phát!” “Những người ở phía sau thì mọi người cùng nghĩ cách kéo lên thuyền.” Tần Dã nhắc nhở mọi người.

Lời nói này khiến tất cả mọi người có mặt đều trở nên căng thẳng.

Tần Dã sẽ bố trí như vậy, quả thực có thể chứng minh tại hiện trường thực sự có thứ gì đó!

Hơn nữa, nghe ý hắn nói dường như có một trận chiến nào đó sẽ xảy ra.

“Đội trưởng A Ninh, bên cô lại cho tôi một con dao nữa.” Tần Dã lại nói với A Ninh.

A Ninh không dám chậm trễ, lập tức gọi một người lính đánh thuê rút một con dao chém giao cho Tần Dã.

“Đồng chí Tiểu Tần, cậu đừng úp mở nữa, nghe ý cậu nói chúng ta lại phải đánh một trận nữa rồi.” Vương Bàn Tử cũng nhìn xung quanh nói.

“Nếu có thể tránh thì tốt nhất, nhưng chúng ta bây giờ đã hoàn toàn bị bọn chúng bao vây rồi.” “Muốn tránh e rằng không được.” Tần Dã

cười khổ nói.

"Đồng chí Tiểu Tần, cậu đừng úp mở nữa!" "Cậu nói như vậy huynh đệ bây giờ trong lòng căng thẳng lắm!" "Cậu không bằng trực tiếp nói cho huynh đệ biết, rốt cuộc đây là tình huống gì!" Vương Bàn Tử trong lòng thực sự sốt ruột không chịu nổi.

"Bây giờ trong ngôi miếu này và xung quanh." "Khắp nơi đều là hải hầu tử (khỉ biển/hải quỷ), chúng ta đã bị bọn chúng bao vây rồi." Tần Dã vừa nhìn xung quanh vừa nói.

"Cái gì!" Vương Bàn Tử lập tức kinh hô, hắn cũng nhanh chóng nhìn xung quanh.

Nhưng lại không nhìn thấy gì, tuy nhiên không biết có phải vì lời nói của Tần Dã mà ảnh hưởng không.

Hắn lại dường như thực sự cảm giác có thứ gì đó đang nhìn mình.

"Đồng chí Tiểu Tần, tôi bây giờ cũng cảm giác hình như có thứ gì đó đang nhìn tôi." "Hắn không phải là ảo giác chứ?" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt nói.

"Hình như thực sự có chút động tĩnh gì đó." "Nghe tiếng động đó hình như có thứ gì đó đang di chuyển." A Ninh cũng lập tức nhíu chặt mày.

"Xem ra bọn chúng đã không thể kiềm chế được nữa rồi." Tần Dã cười ha ha nói.

"Các vị, bọn chúng bây giờ vẫn đang bố trí vòng vây của mình." "Xem ra hắn là chưa phát hiện chúng ta đã phát hiện ra bọn chúng rồi." "Lát nữa tôi chỉ cần ra tín hiệu, các người lập tức theo hướng tôi vừa nói mà chạy thoát." Tần Dã tiếp tục bố trí.

"Được rồi đồng chí Tiểu Tần, cậu nói đánh thế nào, chúng tôi chắc chắn sẽ nghe theo cậu." "Chỉ là tín hiệu cậu nói là tín hiệu gì

vậy?" Vương Bàn Tử hỏi.

Tần Dã không trực tiếp trả lời câu hỏi của Vương Bàn Tử, mà vươn tay về phía một người lính của A Ninh lại đòi thêm một con dao chém.

"Các người phải nhớ, bất kể những hải hầu tử này khó nhìn thấy đến đâu." "Bọn chúng cũng chỉ là một đống máu thịt mà thôi." "Trúng đạn thì sẽ chết, cho dù số lượng đông đảo, nhưng về vũ khí thì chúng ta có ưu thế hơn." Mọi người liên tục gật đầu, đồng thời nắm chặt vũ khí trong tay mình.

Quả thực, sự phát triển của cả một thời đại đã chứng minh điều này, chỉ cần còn là sinh vật, những hạt đậu phộng này (viên đạn) đều có thể tiễn cậu lên đường (Tây Thiên).

Đương nhiên, những người phi nhân loại như Tần Dã và Trương Kỳ Lân thì ngoại lệ!

"Được rồi đồng chí Tiểu Tần, cậu yên tâm, chúng tôi đều biết mình phải làm gì rồi." "Vậy tín hiệu cậu nói là gì?" Lời Vương Bàn Tử vừa dứt, Tần Dã liền trực tiếp ném một con dao chém trong tay ra ngoài.

Tốc độ tấn công của Tần Dã cực nhanh, đừng nói là những hải hầu tử kia, ngay cả đồng đội của hắn cũng không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ biết Tần Dã một nhát dao này trực tiếp xuyên thủng vách đá.

Sau đó, sau một tiếng thét thảm thiết, một con hải hầu tử đang trốn phía sau liền đổ gục xuống.

Cú ra tay này thực sự quá đột ngột.

Cả hiện trường đều chìm vào một khoảng lặng.

Dường như cả thời gian đều ngừng lại vào khoảnh khắc này.

"Đứng đờ ra làm gì, chạy đi!" Cho đến khi Tần Dã hét lên câu này với mọi người.

Bọn họ mới phản ứng lại, hóa ra tín hiệu mà Tần Dã nói chính là cái này!

Bao gồm cả Vương Bàn Tử, mọi người đều không dám nói thừa một lời châm chọc.

Đều vội vàng chạy trốn theo hướng mà Tần Dã đã bố trí sẵn với tốc độ nhanh nhất.

Những hải hầu tử chậm hiểu lập tức phát ra tiếng gào thét.

Tiếng gào thét đó chói tai đến mức làm tai muốn điếc.

Chỉ nghe những âm thanh này cũng có thể biết số lượng của bầy hải hầu tử này kinh người đến mức nào.

Với động tĩnh này, chắc chắn là con số ba chữ số trở lên rồi!

Rất nhanh, những hải hầu tử cũng đều phản ứng lại, liên tục xông lên phía bọn họ.

Mặc dù thế tấn công của những hải hầu tử vẫn rất mãnh liệt.

Nhưng vì khoảng trống mà Tần Dã tạo ra khi đánh cho bọn chúng ngớ người ngay từ đầu.

Lúc này vòng vây của bọn chúng đã không còn hoàn hảo nữa.

Ngược lại, những người có ý chí cầu sinh cực mạnh không chút thương tiếc xả súng liên tục, cộng thêm sự áp chế tuyệt đối của vũ khí.

Lập tức đã tạo ra một lỗ hổng trong vòng vây của bọn chúng.

Những hải hầu tử lập tức muốn đuổi theo.

Nhưng Tần Dã đã xông lên trước một bước, khi con dao chém trong tay hắn vung vẩy, trực tiếp chém ngã mấy con hải hầu tử đang xông lên.

Sau đó, hắn đi mấy bước đến trước cửa miếu thờ, rút con dao chém vẫn còn cắm trên người hải hầu tử ra.

Hai tay mỗi tay cầm một con dao, uy nghiêm như một vị thần giữ cửa chặn ngang lối đi.

"Bên ngoài tôi không quản được, còn các người bên trong thì cứ ở đây chơi đùa vui vẻ với tôi đi." Bản năng cảm nhận nguy hiểm của động vật vốn dĩ mạnh hơn con người rất nhiều.

Lúc này sát ý mà Tần Dã tỏa ra vô cùng sắc bén, chỉ cần đối mặt trực diện với Tần Dã.

Những hải hầu tử đã vì nỗi sợ hãi nguyên thủy đó mà đứng sững sờ tại chỗ không dám động đậy.

Toàn thân bọn chúng đều run rẩy, dường như chỉ cần tiến thêm một bước là sẽ lập tức bỏ mạng.

Nhưng bất kể là động vật bình thường hay con người.

Khi đối mặt với nỗi sợ hãi, cho dù chạy trốn là lựa chọn tốt nhất, nhưng cũng sẽ luôn có một số kẻ muốn thử một lần.

Ví dụ như bây giờ, có mấy con hải hầu tử hiển nhiên không tin Tần Dã lại có khí tràng mạnh mẽ như vậy.

Ngay lập tức liền gào thét xông về phía Tần Dã.

Còn kết quả thì cũng có thể đoán trước được.

Tần Dã chỉ vung tay lên, liền khiến mấy con hải hầu tử kia bỏ mạng.

Những hải hầu tử còn lại nhìn thấy Tần Dã dũng mãnh như vậy,

thực lực lại đáng sợ đến thế.

Nơi nào còn có dũng khí để xông lên nữa.

Theo tiếng gào thét của con hải hầu tử dẫn đầu.

Tất cả hải hầu tử đều chạy tán loạn về phía xung quanh với tốc độ nhanh nhất!

Tần Dã cũng không chần chừ.

Lập tức quay người chạy về phía Vương Bàn Tử và đồng đội.

Những hải hầu tử này tuy chọn rời khỏi đây, nhưng không có nghĩa là bọn chúng sẽ ngoan ngoãn rút lui.

Vì bọn chúng biết mình không thể làm gì Tần Dã.

Vậy lộ trình tiếp theo của bọn chúng nhất định là sẽ đi về phía Vương Bàn Tử và đồng đội rồi!

Tính toán thời gian, bọn họ bây giờ hẳn cũng không còn xa thuyền nữa.

Mặc dù xét về số lượng, số hải hầu tử xông ra về phía bọn họ hẳn là nhiều hơn một chút.

Nhưng nghĩ đến đội ngũ của bọn họ có nhiều vũ khí nóng như vậy, cộng thêm thực lực tuyệt đối của Trương Kỳ Lân.

Chương 746

Tần Dã cũng không lo lắng bên đó sẽ xảy ra chuyện gì.

Sự thật cũng đúng như hắn nghĩ.

Mặc dù khi Vương Bàn Tử và đồng đội chạy trốn.

Hải hầu tử bạt ngàn xông đến bao vây bọn họ.

Lúc đầu mọi người quả thực rất sợ hãi.

Việc xả súng cơ bản cũng chỉ là thao tác lung tung.

Nhưng rất nhanh bọn họ thấy hải hầu tử tuy đông đảo, tốc độ cũng nhanh như vậy.

Nhưng chỉ cần bọn họ không ngừng bắn.

Những hải hầu tử này dường như cũng không thể đến gần bọn họ được.

Đặc biệt là sau khi bọn họ kiểm soát được nhịp độ, đảm bảo ngay cả khi thay đạn cũng không xảy ra tình huống bị lợi dụng sơ hở.

Trái tim đang treo lơ lửng của bọn họ cũng càng được thả lỏng.

Cộng thêm Trương Kỳ Lân không ngừng hỗ trợ.

Dần dần, mọi người cảm thấy những hải hầu tử này dường như không đáng sợ đến thế!

Khi gánh nặng này được buông bỏ, việc xả súng của mọi người cũng đương nhiên càng dữ dội hơn.

“Hắc hắc!

Những hải hầu tử này tuy hung dữ!” “Nhưng rốt cuộc cũng chỉ là máu thịt mà thôi!” “Xem ra đánh như vậy chúng ta chắc không có vấn

đề gì!" Vương Bàn Tử cũng càng đánh càng thuận lợi, cả người đều trở nên hưng phấn.

"Bàn Tử, đừng lơ là!" "Tình hình những hải hầu tử này cảm giác có chút không ổn!" A Ninh căng thẳng nói: "Mặc dù bây giờ chúng ta hoàn toàn áp chế bọn chúng, nhưng trong lòng tôi luôn có một dự cảm không lành!" "Ha ha ha!

Có phải là di chứng của cái gọi là lính đánh thuê của các cô không?" "Chính là ở nơi phức tạp như thế này bị nhiều thứ phức tạp như vậy bao vây, sẽ bản năng cảm thấy hoảng sợ gì đó!" Vương Bàn Tử liên tục cười đùa.

Tình huống mặc dù đối phương số lượng đông hơn, nhưng về mặt cục diện lại hoàn toàn áp chế đối phương thực sự khiến Vương Bàn Tử có chút tự mãn.

"Nếu thực sự là trong quy tắc của lính đánh thuê." "Người như cậu là dễ chết nhất!" A Ninh không khách khí nói.

"Bàn Tử, tôi cũng cảm thấy có chút không ổn." Hạo Thiên Chân cũng nhíu chặt mày, trên mặt rõ ràng thoáng qua vài phần bất an.

"Hải hầu tử chỉ có dã tính, nhưng không phải là những kẻ điên mất cả lý trí!" "Bọn chúng đã tấn công nhiều lần như vậy, hẳn phải biết rằng bọn chúng xông lên cũng chỉ là đi tống tử (đi chết)." "Tại sao bọn chúng vẫn làm như vậy?" Lời nói của Hạo Thiên Chân lại khiến Vương Bàn Tử có chút bình tĩnh lại.

"Cậu nói điều này có lý đấy!" "Bọn chúng có ý đồ gì?" Lời Vương Bàn Tử vừa dứt, liền nghe thấy một người lính đánh thuê la lớn: "Không ổn rồi!

Tốc độ của những hải hầu tử này hình như nhanh hơn rồi!" Trái tim mọi người lập tức thót lại, khi nhìn xung quanh, hóa ra tình hình

quả thực là như vậy!

Mặc dù trước đó những hải hầu tử cũng không ngừng lẩn tránh bằng cách xuyên qua rừng cây.

Nhưng bây giờ động tác của bọn chúng rõ ràng linh hoạt hơn rất nhiều!

"Sao lại thế này!

Rốt cuộc là chuyện gì vậy!" Vương Bàn Tử lập tức cũng sốt ruột.

Bất kể tốc độ của những hải hầu tử này bây giờ trở nên nhanh hơn là vì bọn chúng chạy lâu mệt rồi hay là tốc độ của những thứ này thực sự nhanh hơn.

Nhưng bây giờ xuất hiện biến cố như vậy tuyệt đối không phải là tin tốt!

"Chết tiệt!

Chúng ta đều bị lừa rồi!

Những hải hầu tử này đang dùng chiến thuật hy sinh!" Hạo Thiên Chân trừng hai mắt, lập tức hiểu ra!

"Cậu là nói loại chiến thuật mà khi nguy hiểm đến gần thì cho những kẻ già yếu bệnh tật đi tống tử, tạo cơ hội cho những kẻ trẻ tuổi sao?" Vương Bàn Tử cũng đã hiểu ra.

"Không sai được!

Tình hình hiện tại xem ra nhất định là như vậy không sai!" "Chết tiệt!

Lẽ ra tôi nên hiểu ra sớm hơn!

Loại chiến thuật này ngay cả trong giới lính đánh thuê của chúng tôi cũng thường xuyên được sử dụng!" "Bọn chúng trước tiên lợi

dụng những con hải hầu tử già để tấn công chúng ta." "Một mặt có thể rút ngắn khoảng cách giữa chúng ta." "Mặt khác là tiêu hao thể lực và đạn dược của chúng ta!" "Những hải hầu tử thế hệ trước này sở dĩ không ngừng nghỉ!" "Chính là để không cho chúng ta thời gian nghỉ ngơi điều chỉnh!" "Đồng thời cũng không để vũ khí của chúng ta ngừng bắn." "Cứ như vậy, súng của chúng ta sẽ dần nóng lên, có thể xuất hiện sự cố bất cứ lúc nào, tình huống tệ nhất có thể còn nổ nòng súng!" "Chết tiệt!

Chiến thuật đơn giản như vậy tại sao tôi lại không nghĩ ra!" A Ninh lúc này vô cùng hối hận.

Chiến thuật mà những hải hầu tử này đang sử dụng thường được dùng trong nhiều trận chiến yếu đánh mạnh.

Để giành lấy một cơ hội liều chết mà chiến đấu!

Kết quả bản thân lại dây dưa với bọn chúng lâu như vậy mà không nghĩ ra điểm này!

"Cho dù nghĩ ra cũng vô dụng." Hạo Thiên Chân nói: "Những hải hầu tử này rõ ràng không hề nghĩ đến việc sống sót trong ván cờ này!" "Tất cả các đợt tấn công của bọn chúng nhất định là kẻ trước ngã xuống, kẻ sau xông lên!" "Cho dù chúng ta hiểu rõ, điều chúng ta có thể làm cũng chỉ là không ngừng tấn công, để bọn chúng cuối cùng cũng đạt được chiến thuật này!" "Chết tiệt!

Những hải hầu tử này rốt cuộc là ai nuôi vậy!" "Tại sao lại có trí thông minh chiến thuật cao như vậy!" Vương Bàn Tử cũng đau khổ la hét: "Nhanh lên!

Mọi người đừng nhàn rỗi nữa!

Mau chạy nhanh lên!" "Nếu chúng ta có thể thuận lợi xông lên thuyền trước khi bọn chúng hoàn toàn đuổi kịp!" "Thì mọi thứ vẫn

còn kịp!" Mặc dù mọi người đều nghĩ như vậy.

Nhưng hiện tại rõ ràng những hải hầu tử lớn tuổi hơn đã hy sinh gần hết rồi.

Những hải hầu tử trẻ tuổi hơn lên thay đã dần dần thay thế vị trí của bọn chúng.

Sự thay đổi tốc độ khiến đội ngũ đã trải qua vô số rắc rối ứng phó cực kỳ khó khăn.

Tốc độ của cả đội căn bản không thể nhanh chóng đẩy nhanh lên được!

Hoạ vô đơn chí, lại mưa rào!

Thấy tình hình đã tệ hại đến mức này!

Còn chưa kịp nghĩ ra cách đối phó.

Lại nghe thấy trong số lính đánh thuê có người la lớn một tiếng.

"Chết tiệt!

Súng bị kẹt đạn rồi!

Mau đến giúp!" Trái tim mấy người lập tức thót lại, đây quả thực là tình huống mà bọn họ lo lắng nhất!

Sự tiêu hao thể lực bọn họ có thể cố gắng hết sức dựa vào ý chí của mình để chịu đựng!

Nhưng vào lúc này vũ khí xuất hiện sự cố không nghi ngờ gì nữa là chí mạng nhất!

Những hải hầu tử hiển nhiên cũng đã phát hiện ra điều này!

Một tiếng hét the thé lập tức vang vọng khắp không gian!

Những hải hầu tử lập tức xông ra khỏi rừng cây, đồng loạt lao về phía bọn họ!

Số lượng những hải hầu tử này trước đó đã rất đáng sợ!

Không ngờ số lượng này lại còn có thể tăng lên!

“Mẹ kiếp!

Sao chuyện gì cũng gặp phải vậy!” “Đánh thế này e rằng chúng ta còn chưa đến được thuyền đã phải nằm hết rồi!” Vương Bàn Tử chửi rủa.

Mặc dù Trương Kỳ Lân vẫn nhanh nhẹn hơn những hải hầu tử này!

Nhưng số lượng những hải hầu tử này quả thực đáng sợ!

Kết quả trớ trêu thay lại vào lúc này.

Súng phun lửa trong tay Vương Bàn Tử cũng xuất hiện hiện tượng kẹt đạn.

Trong lòng Vương Bàn Tử sốt ruột không chịu nổi, vội vàng sửa chữa vũ khí với tốc độ nhanh nhất!

Chương 747

Ngay lúc này, một con hải hầu tử từ trên trời rơi xuống!

Trực tiếp lao về phía Vương Bàn Tử.

Vừa nhìn thấy cảnh này, đầu Vương Bàn Tử cũng "ong" một tiếng nổ lớn!

Với vị trí chiến đấu hiện tại của Trương Kỳ Lân, và tốc độ của con hải hầu tử này, Vương Bàn Tử trong lòng hiểu rõ.

Hôm nay mình sẽ bỏ mạng ở đây rồi!

Ngay vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này!

Một con dao chém phá không mà đến!

Chỉ trong nháy mắt đã trực tiếp chém con hải hầu tử thành hai đoạn!

Máu tươi từ trên đỉnh đầu Vương Bàn Tử đổ xuống, có thể nói là tưới cho hắn một trận đủ sảng khoái!

Nhưng cú ra tay này may mắn là đã bảo toàn được tính mạng của Vương Bàn Tử!

Vương Bàn Tử nhanh chóng quay đầu nhìn lại.

Hóa ra thấy những hải hầu tử ban đầu còn tụ tập thành đàn đuổi giết bọn họ, lúc này kèm theo một tiếng thét the thé.

Dường như đã nhận được tín hiệu gì đó.

Rất nhiều con đã chuyển hướng chạy về phía mà bọn họ đã đến!

Vốn dĩ bên bọn họ có số lượng người đông hơn, kết quả đám hải hầu tử này lại trực tiếp bỏ qua đại đội bên này!

Thay vào đó lao về một hướng khác!

Vương Bàn Tử chỉ có thể nghĩ đến một khả năng!

Vương Bàn Tử nhanh chóng quay đầu lại.

Quả nhiên thấy lúc này Tần Dã đang xông pha giữa bầy hải hầu tử.

Chỉ thấy con dao chém trong tay hắn không ngừng vung vẩy, mỗi nhát đều kéo theo một tràng máu tươi cuồn cuộn.

Dáng vẻ đó vừa như chiến thần, lại vừa như sát thần nhập thể.

Dáng vẻ đó chỉ cần nhìn vào thôi cũng đủ khiến người ta rợn người.

Chỉ là cảm giác này chỉ dành cho kẻ địch.

Đối với đồng đội mà nói, không ai có thể mang lại cảm giác an toàn bằng Tần Dã lúc này.

"Tôi không đến muộn chứ?" Sau khi đuổi kịp đội ngũ, Tần Dã hỏi.

"Đồng chí Tiểu Tần à!

Nếu cậu mà đến muộn một chút nữa là thực sự muộn rồi đó!" Vương Bàn Tử lập tức vẻ mặt cảm động khóc thét: "Chỉ còn mấy giây cuối cùng thôi!

Bàn gia tôi suýt nữa đã bị bọn chúng xé xác rồi!" "Vậy xem ra tôi đến sớm rồi." Lời Tần Dã nói lập tức khiến Vương Bàn Tử cứng họng.

Mọi người cũng không khỏi bật cười.

Có thể cười được trong tình huống nguy hiểm như vậy.

Chỉ có thể nói lên rằng tình hình hiện tại có lẽ chưa thoát khỏi nguy hiểm.

Nhưng trong lòng bọn họ cũng đã thả lỏng hơn rất nhiều.

"Các vị, bây giờ mọi người hãy chú ý trọng tâm phía trước!" "Tiểu Ca, những chuyện còn lại chúng ta vất vả một chút vậy!" Tần Dã quay sang Trương Kỳ Lân nói.

Hắn lập tức gật đầu.

Ngay sau đó, thấy hai con hải hầu tử dường như muốn lợi dụng lúc Tần Dã và Trương Kỳ Lân nói chuyện mà xông về phía Tần Dã.

Nhưng Tần Dã thậm chí không quay đầu lại nhìn bọn chúng, liền trực tiếp hai tay mỗi tay cầm một con dao chém, đồng thời ra đòn trái phải.

Liền trực tiếp chém nát cả hai con hải hầu tử đang xông lên.

Sau đó, đúng như kế hoạch của Tần Dã và Trương Kỳ Lân, hai người tản ra hai bên, tất cả hải hầu tử xông lên đều bị chém nát trong nháy mắt!

Còn điều mà Vương Bàn Tử và đồng đội phải làm chỉ là tập trung trọng tâm tấn công và phòng ngự vào phía trước, và những hải hầu tử ở phía sau!

Cứ như vậy áp lực của bọn họ lập tức giảm đi rất nhiều.

"Chết tiệt!

Những hải hầu tử này thực sự không ngừng nghỉ mà!" "Đã như vậy rồi chẳng lẽ không biết không phải đối thủ của chúng ta sao!" "Lại còn không chịu bỏ qua chúng ta!" Vương Bàn Tử vừa chạy vừa sốt ruột chửi rủa.

Ngay cả A Ninh và đồng đội cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ về chuyện này.

Phải nói rằng khi bọn họ thực hiện các nhiệm vụ khác nhau, cũng

không phải là chưa từng gặp phải tình huống chạm trán với dã thú.

Nhưng những dã thú này thông minh hơn con người rất nhiều!

Bởi vì bọn chúng không tồn tại cái gọi là nhiệm vụ, bản năng lớn nhất của bọn chúng là cầu sinh.

Vì vậy, khi bọn chúng gặp phải nguy hiểm mà ngay cả bản thân bọn chúng cũng có thể cảm nhận được rằng nhất định sẽ chết.

Những động vật này thường sẽ chọn chạy trốn ngay lập tức!

Nhưng bây giờ những hải hầu tử này lại là chuyện gì vậy?

Cho dù trước đó khi đối mặt với Vương Bàn Tử, bọn chúng có thể phá vỡ thế bế tắc này bằng cách truy đuổi mạnh mẽ.

Nhưng bây giờ khi Tần Dã và Trương Kỳ Lân đồng thời có mặt, với khả năng cảm nhận nguy hiểm của bọn chúng như những dã thú.

Không thể nào không biết rằng bọn chúng tiếp tục xông lên cũng chỉ có một con đường chết mà thôi!

Cứ như vậy bọn chúng làm như thế này lại có ý nghĩa gì?

"Chẳng lẽ những hải hầu tử này còn có chiến thuật gì mà chúng ta không biết?" A Ninh không khỏi nghi hoặc hỏi.

"Không nên đâu!

Cho dù trí thông minh của những hải hầu tử này cao hơn sinh vật bình thường!

Nhưng về bản chất mà nói, bọn chúng cũng chỉ là một bầy súc sinh mà thôi!" "Trí thông minh không có lý do gì lại cao đến mức này chứ?" "Hơn nữa, đã tình huống này rồi bọn chúng còn có chiến thuật gì nữa!" Vương Bàn Tử gãi gáy nói: "Bọn chúng làm vậy ngoài việc có thể khiến chúng ta đi chậm hơn một chút còn có tác dụng gì nữa?" "Chẳng lẽ là muốn dựa vào số lượng này để khiến chúng ta chết mệt

sao?" Vương Bàn Tử đang chửi rủa.

Tần Dã đột nhiên hai mắt trợn mạnh.

"Không ổn!" Tiếng kêu đột ngột của Tần Dã trực tiếp khiến tất cả mọi người có mặt đều giật mình.

"Tiểu Ca, kế hoạch thay đổi!

Cậu và bọn họ đi cùng nhau!

Tôi phải lập tức lên thuyền!" Nghe thấy giọng Tần Dã sốt ruột như vậy.

Trái tim mọi người cũng lập tức thót lại!

"Đồng chí Tiểu Tần!

Rốt cuộc cậu là ý gì!" "Sao cậu đột nhiên hoảng loạn như vậy!" Vương Bàn Tử tuy không hiểu chuyện gì đang xảy ra!

Nhưng nhìn vẻ sốt ruột của Tần Dã cũng nhận ra nhất định đã xảy ra tình huống gì đó rất tồi tệ!

"Cậu vừa rồi không phải đã nói rồi sao!" "Những hải hầu tử này biết rõ không thể đánh thắng chúng ta!" "Tại sao vẫn liên tục xông lên tống tử!" "Mục đích của bọn chúng e rằng chính là để trì hoãn chúng ta!" "Còn về mục đích trì hoãn thì hơi nghĩ một chút là có thể nghĩ ra rồi!" "Chúng ta không thể trực tiếp bơi từ đây đến bờ biển đúng không?" "Nếu bây giờ một phần bọn chúng ở đây trì hoãn chúng ta!" "Còn những con khác đi phá thuyền của chúng ta!" "Các ngươi nghĩ sẽ xảy ra chuyện gì!" Lời Tần Dã nói lập tức khiến đầu óng của tất cả mọi người "ong" một tiếng nổ lớn!

Bọn họ cũng lập tức nhận ra mức độ nghiêm trọng của sự việc rốt cuộc đã đến mức nào!

Trước đó, A Ninh và đồng đội đã từng thấy!

Hòn đảo nhỏ này không biết vì lý do gì, sóng điện từ bị nhiễu loạn cực kỳ mạnh.

Ngay cả điện thoại vệ tinh cũng căn bản không thể liên lạc với bên ngoài!

Chương 748

Điều đó có nghĩa là một khi thuyền của bọn họ bị phá hủy, bọn họ muốn rời khỏi hòn đảo này!

Thì chỉ có bơi ra ngoài, hoặc là chờ đợi cứu viện!

Mà bất kể là loại nào, đối với bọn họ đều không khác gì trực tiếp đi tống tử (đi chết)!

"Chết tiệt!

Đám hải hầu tử này là chuyện gì vậy!

Đây là bất kể phải trả giá nào!

Dù sao cũng là muốn giết chết chúng ta đúng không!" "Điên rồi à!

Để trả thù đồng loại cũng không đến mức thái quá như vậy chứ!" Vương Bàn Tử la lớn, tình huống hiện tại hắn hoàn toàn không thể hiểu nổi.

"E rằng không đơn thuần là báo thù đơn giản như vậy!" "Vấn đề này tôi đã suy nghĩ trước đó rồi!" "Bây giờ tôi cuối cùng cũng đã hiểu ra!" Tần Dã nắm chặt nắm đấm sốt ruột nói: "Bây giờ không có thời gian giải thích nữa!" "Tôi phải lập tức lên thuyền!" "Nếu thực sự để bọn chúng thành công!

Chúng ta sẽ hoàn toàn xong đời!" Nói xong, Tần Dã cũng không nói nhiều, trực tiếp lao ra theo hướng con thuyền với tốc độ nhanh nhất!

Những người còn lại cũng không dám chần chừ.

Với sự ra đi của Tần Dã, có nghĩa là tình hình của bọn họ lại một lần nữa trở về trạng thái khó khăn như trước đó!

Bây giờ bọn họ cũng chỉ muốn nhanh chóng kết thúc với những hải hầu tử này!

Thoát khỏi bọn chúng, nhanh chóng lên thuyền!

Đợi đến khi bọn họ cuối cùng cũng đến được vị trí có thể nhìn thấy con thuyền.

Từ xa đã nghe thấy tiếng chém giết trên thuyền.

“Huynh đệ ơi mau lên!

Chúng ta nhanh chóng qua đó biết đâu còn có thể giúp được!” Vương Bàn Tử la lớn một tiếng lập tức lao tới với tốc độ nhanh nhất!

Đợi đến khi bọn họ đến được thuyền.

Mới phát hiện trên thuyền đã la liệt thi thể.

Trên mặt đất có thể thấy một đống thi thể hải hầu tử.

Nhìn vẻ thảm khốc của bọn chúng!

Mặc dù là kẻ địch đe dọa bọn họ.

Nhưng vẫn không khỏi khiến người ta sinh ra vài phần đồng tình.

Chỉ là mọi người tìm kiếm trên boong thuyền mấy vòng cũng hoàn toàn không thấy bóng dáng Tần Dã. "Kỳ lạ!

Đồng chí Tiểu Tần đâu rồi?" "Không phải vừa nãy còn nghe thấy tiếng cậu ấy đánh đấm ở đây sao?" "Sao tự nhiên không còn chút động tĩnh nào nữa vậy?" Vương Bàn Tử giương súng cảnh giác nhìn xung quanh. "Đừng lo, anh Vương, tuy không biết trên thuyền rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." "Nhưng tôi nghĩ vì Tần tiên sinh đến trước." "Ít nhất cậu ấy không thể gặp nguy hiểm được đâu." A Ninh nói.

Rõ ràng là một mình đối mặt với rất nhiều Hải hầu tử!

Bây giờ đột nhiên không tìm thấy người thì đáng lẽ phải lo lắng

cho cậu ấy mới đúng.

Nhưng mọi người lại hoàn toàn không có suy nghĩ như vậy.

Chỉ có thể nói, sức chiến đấu của Tần Dã thực sự quá vô địch! "Các cậu đến rồi." Quả nhiên, mọi người rất nhanh đã nghe thấy tiếng Tần Dã.

Mọi người quay đầu nhìn, liền thấy Tần Dã đang từ trong khoang thuyền bước ra.

Đồng thời trong tay còn xách theo một con Hải hầu tử đã bị xử lý. "Chúng ta vẫn đến muộn một bước." "Động cơ và hệ thống liên lạc của thuyền đã bị đám Hải hầu tử này phá hủy." Tần Dã thở dài nói. "Không phải chứ!

Bọn chúng thật sự đến để phá thuyền của chúng ta!" "Vậy giờ phải làm sao?

Động cơ bị phá hủy có nghiêm trọng không?" "Có phải đã hoàn toàn không còn khả năng sử dụng nữa rồi không?" Vương Bàn Tử liên tục hỏi.

Chuyện này thực sự khiến hắn cảm thấy rất sốt ruột. "Vẫn còn kịp, tuy đã bị phá hủy nhưng chưa đến mức không thể sửa chữa." Tần Dã nói: "Vậy trên thuyền chúng ta có ai biết sửa thuyền không?" Tần Dã nhìn mọi người hỏi.

Vừa nghe thấy chuyện nan giải này lại là như vậy.

Lòng mọi người đang treo lơ lửng cuối cùng cũng được thả lỏng. "Yên tâm đi Tần tiên sinh, nghe nói hành động lần này sẽ diễn ra trên đảo." "Cho nên khi sắp xếp nhân viên lúc đó đã chọn những người có kỹ thuật trong lĩnh vực này." Vừa nói, A Ninh liền bắt đầu bố trí, sắp xếp người phụ trách sửa chữa thuyền.

Đồng thời, theo lời nhắc nhở của Tần Dã, họ còn sắp xếp vài lính

đánh thuê bảo vệ những người đó.

Đề phòng vạn nhất trên thuyền còn có kẻ sót lại mà Tần Dã chưa phát hiện. "Đã xác định rồi." "Đúng như Tần tiên sinh nói, động cơ tuy đã bị phá hủy." "Nhưng vẫn có thể sửa chữa." "Chỉ là việc sửa chữa có thể sẽ mất vài giờ." Sau khi nhận được phản hồi từ người sửa chữa thuyền, A Ninh thông báo nội dung đó cho mọi người.

Mặc dù đối với những người đã mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần mà nói, việc chờ đợi vài giờ này vẫn khá sốt ruột.

Nhưng ít nhất họ cũng biết, chỉ cần đợi chừng đó giờ, mọi người có thể thuận lợi về nhà rồi.

Tin tức này cũng coi như là một tin khá tốt. "Thôi được, dù sao thì từng ấy thời gian chúng ta cũng đã trải qua rồi." "Vài tiếng đồng hồ này thì cũng không phải là không chờ được." Vương Bàn Tử ngồi phịch xuống đất, thở phào một hơi dài nói.

Sau khi quay đầu nhìn thấy thi thể Hải hầu tử đầy đất.

Vương Bàn Tử lại không nhịn được trêu chọc nói: "Đồng chí Tiểu Tần, cậu nói sau khi chúng ta lái chiếc thuyền này về." "Những người kia nhìn thấy trên thuyền chúng ta lại có nhiều Hải hầu tử như vậy." "Bọn họ sẽ có biểu cảm gì nhỉ?" "Chuyện này cậu đừng nghĩ nữa, đợi chúng ta nghỉ ngơi một lát, phải nhanh chóng ném hết thi thể Hải hầu tử này xuống biển." Tần Dã nói. "Không phải chứ đồng chí Tiểu Tần!

Tất cả chỗ này đều phải vứt sao?" "Vậy thì cũng quá lãng phí rồi!" "Tuy nói những con Hải hầu tử này đều đã chết!" "Nhưng một loài vật hiếm có như vậy!

Cho dù chỉ là thi thể cũng chắc chắn bán được giá tốt mà!" "Cho dù những cái hư hỏng này không dùng được!" "Thì vẫn còn một số thi thể chưa đến mức hư hỏng chứ!" Vương Bàn Tử liên tục nói. "Các

cậu đã giải quyết hết Hải hầu tử trên đảo chưa?" Tần Dã lại quay đầu nhìn Vương Bàn Tử hỏi.

Câu hỏi này lại khiến Vương Bàn Tử bối rối.

Hắn theo bản năng ừ một tiếng, sau đó liền gãi tai lia lịa. "Cái này chắc chắn là không rồi!

Chúng tôi cũng vội vàng muốn nhanh chóng chạy tới đây!" "Cho nên toàn bộ quá trình tiến lên đều là đánh nhanh rút gọn." "Đừng nói là tiêu diệt hết, chỉ cần bắn trúng Hải hầu tử, chúng tôi cũng không dừng lại xem thứ này có chết hay không." Vương Bàn Tử nói. "Vậy Hải hầu tử tuyệt đối không thể tiến vào thế giới của chúng ta." Tần Dã nói: "Chuyện này không liên quan gì đến bảo vệ động vật hoang dã, tôi không phải người có tầm nhìn lớn đến thế." "Chỉ là Hải hầu tử là một loài sinh vật có ý thức quần thể và lòng báo thù cực kỳ mạnh mẽ." "Chúng sẽ không cho phép đồng loại của mình chết bên ngoài." "Chỉ cần cảm nhận được trong quần thể của mình có ai đã chết!" "Bất kể ở đâu, chúng nhất định sẽ mang thi thể đó về." "Đồng thời, những người làm hại đồng loại của chúng, chúng cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua." "À phải rồi, chúng không thông minh đến mức còn phân biệt được người này có phải là hung thủ giết những con Hải hầu tử khác hay không." "Chúng chỉ xem xét xung quanh có ai khi tìm thấy thi thể này." "Sau đó là báo thù tất cả những sinh vật tương tự mà chúng có thể nhìn thấy." "Cho nên nếu chúng ta thật sự mang thi thể Hải hầu tử về thành phố." "Sau đó nhất định sẽ có rất nhiều người chết vì chuyện này." "Trời đất ơi!

Ý thức quần thể của đám Hải hầu tử này cũng quá đáng rồi!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói. "Vậy nên việc chúng bất chấp tất cả tấn công chúng ta cũng là vì lý do này sao?" Hạo Thiên Chân hỏi.

Tần Dã gật đầu. "Đây coi như là một trong các nguyên nhân."

"Một cái?" Mọi người rất nhanh đã nắm bắt được từ khóa này. "Đồng chí Tiểu Tần, theo cậu nói thì đám Hải hầu tử này đối xử với chúng ta như kẻ thù giết cha giết mẹ vậy!" "Lại không đơn thuần là chúng ta thật sự đã giết chết trưởng bối của chúng." "Còn có nguyên nhân khác sao?" "Nhưng tại sao lại thế chứ?" "Chúng ta và chúng hình như cũng không có bất kỳ giao thoa nào mà?" "Cho dù xét đến những thứ chúng ta đã đối phó trong lăng mộ, cốt lõi cũng chỉ là Cấm bà thôi mà?" "Thế nào?" "Tổng không phải chúng và Cấm bà còn có quan hệ gì đó, cho nên chúng ta làm Cấm bà bị thương, chúng liền muốn liều mạng với chúng ta chứ?" Không thể không nói, đôi khi đường suy nghĩ của Vương Bàn Tử thực sự rất đáng kinh ngạc.

Kiểu suy nghĩ kỳ quái như vậy e rằng chỉ có hắn mới nghĩ ra được. "Thực ra, muốn biết rốt cuộc là chuyện gì." "Các cậu chỉ cần nghĩ xem chúng ta đã gặp phải một đàn Hải hầu tử lớn ở đâu là được." Tần Dã lại nhắc nhở. "Khi chúng ta gặp phải một đàn Hải hầu tử lớn không phải là lúc ở cái miếu chết tiệt đó sao!" "Chẳng lẽ còn liên quan đến chuyện này?" "Có phải đám Hải hầu tử này coi cái miếu đó là cứ điểm không?" Vương Bàn Tử hỏi. "Coi như trả lời đúng một nửa." Tần Dã nói: "Chúng không phải coi đây là cứ điểm." "Mà là đang quỳ bái thứ bên trong đó." "Đồng chí Tiểu Tần!

Chương 749

Cậu càng nói, tôi càng nghe không hiểu gì cả!" "Vừa nãy chúng ta thấy, cái thứ đặt bên trong đúng là chủ nhân của ngôi lăng mộ này, là người họ Uông không sai chứ." "Chẳng lẽ thứ này và lũ khỉ còn có quan hệ gì đó?" "Rồi để lũ khỉ này cung phụng hắn?" Vương Bàn Tử gãi gáy hỏi.

Tần Dã gật đầu.

Mọi người tại chỗ hít một ngụm khí lạnh.

Hiển nhiên là vì cách nói này của Tần Dã mà cảm thấy có chút kinh ngạc! "Chuyện này nghe có vẻ hơi khoa trương." "Nhưng thực sự là như các cậu nghĩ vậy." "Nếu tôi đoán không sai, hắn ta hẳn đã sử dụng thủ đoạn tương tự như tẩy não." "Khiến đám Hải hầu tử này coi cái miếu đó là thánh địa của chúng." "Còn tượng của hắn thì là thần thánh không thể xâm phạm." "Cho nên đối với những kẻ xâm nhập như chúng ta, chúng tự nhiên phải dốc hết sức lực để chiến đấu với chúng ta." "Dù cho toàn quân bị diệt cũng không sao." Tần Dã nói.

Nghĩ như vậy, lời Tần Dã nói dường như thực sự không phải là không có lý.

Tình huống như thế này họ cũng đã từng chứng kiến rất nhiều trong thực tế.

Một khi bị tẩy não, tư tưởng của những người đó rất dễ trở nên cực đoan.

Thậm chí căn bản sẽ không suy xét hậu quả gì, chỉ cần vì tín ngưỡng trong lòng họ.

Họ có thể cam tâm tình nguyện hy sinh tất cả để làm bất cứ

chuyện gì.

Đặc biệt là những người như A Ninh, trong một số nhiệm vụ trước đây, hễ gặp phải những người như vậy.

Đều khó tránh khỏi tổn thất nặng nề.

Những người đó đơn giản là một lũ điên.

Ngay cả việc yêu cầu họ quấn đầy bom lao lên cùng chết với họ, thậm chí những chuyện đáng sợ hơn.

Những người đó cũng không hề do dự chút nào.

Nghĩ như vậy, hành vi của đám Hải hầu tử mà họ gặp trước đó thực sự giống những người này một cách kỳ lạ!

Nhưng sao có thể chứ?

Những người đó đều là con người mà!

Nhưng bây giờ họ đang đối mặt với đám Hải hầu tử kia mà?

Chẳng lẽ đám Hải hầu tử này cũng có thể nảy sinh tín ngưỡng? "Sở dĩ các cậu cảm thấy không thể tin nổi, là vì các cậu cho rằng tín ngưỡng là loại tư tưởng chỉ thuộc về con người chúng ta." "Nhưng sinh vật như loài khỉ thì trí thông minh nằm giữa con người và động vật." "Chúng không có quá nhiều phán đoán đúng sai như con người, nhưng đồng thời lại có thể suy nghĩ nhiều hơn một chút so với động vật thông thường." "Thực ra trong tình huống này, sinh vật lại càng dễ bị tẩy não hơn." "Nếu nói dùng từ 'tẩy não' mọi người sẽ thấy nghe hơi kỳ lạ." "Tôi sẽ đổi cách nói khác." "Huấn dưỡng, như vậy chắc mọi người có thể hiểu được rồi chứ?" Tần Dã nói như vậy.

Quả nhiên, cách nói này khiến mọi người lập tức hiểu ra rất nhiều. "Tuy nói là đã hiểu, nhưng chủ nhân lăng mộ này có phải hơi quá toàn diện rồi không!" "Ý cậu là tên này không chỉ có thể thao túng

con người một cách thành thạo trong lòng bàn tay!" "Ngay cả những loài động vật này hắn cũng có thể lợi dụng sao?" "Trời đất ơi!

Cái giao diện thuộc tính này có phải hơi quá đáng rồi không!" Vương Bàn Tử vừa vỗ trán vừa nói.

Đồng thời nhìn tấm thẻ bài có chữ 'Uông' mà Tần Dã đưa cho hắn. "Giờ tôi lại càng muốn xem rốt cuộc tên này có thân phận gì!" "Lại có thể nói làm được là làm được cả chuyện này!" "Chuyện này cũng quá mức vô địch rồi!" "Tức là khi hắn ta đã xây dựng xong những lăng mộ đó hoặc chuẩn bị rời khỏi hòn đảo này để có một thân phận mới mà sống tiếp." "Hắn đã huấn luyện ra đám Hải hầu tử này rồi." "Không, nghĩ kỹ lại, với năng lực của hắn, hắn là ngay khi nhìn thấy Hải hầu tử, bất kể là lúc nào, hắn đã bắt đầu kế hoạch tất cả chuyện này!" "Sau đó như chúng ta đã thấy, đám Hải hầu tử này đương nhiên trở thành những kẻ bảo vệ trung thành nhất của ngôi lăng mộ." "Đời đời kiếp kiếp, chỉ cần có người xâm nhập là chúng sẽ dốc hết sức lực để tiêu diệt." "Với trí thông minh chiến thuật của Hải hầu tử, và cách chúng liều mạng xông lên chiến đấu." "Nếu phát hiện người vào lăng mộ bắt đầu từ ngôi miếu này." "Vậy chắc chắn trước khi vào sẽ là một trận khổ chiến!" "Đến khi vào được thì chắc chắn đã bị trọng thương." "Hơn nữa, khả năng này không lớn, trong tình huống bị nhiều Hải hầu tử vây công như vậy, trừ phi ngay từ đầu đã xác định lối vào nhất định ở đây." "Nếu không thì căn bản không thể dừng lại lâu ở đây!" Hạo Thiên Chân nói: "Nếu là sau khi trải qua một phen sinh tử trong lăng mộ rồi đi ra ngoài lại gặp phải đám Hải hầu tử này thì càng tệ hại hơn." "Chúng ta vì có Tần Dã và Tiểu Ca, phần lớn rắc rối đều do họ giải quyết, nghiêm túc mà nói thì chúng ta căn bản không hao tổn gì." "Ngay cả trong tình huống này, khi gặp Hải hầu tử chúng ta cũng thảm hại vô cùng." "Nếu là một đội ngũ bình thường, khi đi ra lại gặp Hải hầu tử vây công." "E rằng rất khó sống sót." Mọi người

cũng đều đồng tình.

Nghĩ đến cảnh họ vừa nãy chạy trốn, nếu không phải Trương Kỳ Lân có thể chú ý xung quanh hỗ trợ.

Thêm vào đó Tần Dã đuổi kịp từ phía sau.

Họ nhất định sẽ tổn thất nặng nề!

Cho dù thật sự miễn cưỡng chạy thoát lên thuyền, e rằng cũng đã là một đám người kiệt sức rồi.

Kết quả lại phát hiện thuyền đã bị phá hủy.

Đến lúc đó đừng nói gì đến sửa thuyền!

Những đòn đả kích liên tiếp e rằng sẽ khiến họ trực tiếp từ bỏ mọi kháng cự, trực tiếp đứng tại chỗ chờ chết! "Chà chà!

Chủ nhân lăng mộ này quả thực lợi hại thật!" "Cứ liên hoàn như vậy!

Thật sự quá tài tình!" Vương Bàn Tử nói: "Đồng chí Tiểu Tần, anh em!

Các cậu cứ đợi đấy!" "Bàn gia lần này về nhất định sẽ dùng hết mọi mối quan hệ để tìm hiểu rốt cuộc kẻ đứng sau là ai!" "Một nhân vật số một như vậy mà không làm rõ thân thế, Bàn gia có chết cũng không cam lòng!" "Vậy anh Vương, chuyện này chúng ta phải nói rõ ràng nhé!" Trịnh Bách Vạn cũng tiếp lời nói: "Đợi sau khi về, Trịnh mỗ cũng nhất định sẽ dốc toàn lực điều tra thân thế của người này." "Đến lúc đó có manh mối, tôi sẽ triệu tập các vị, chúng ta đi xem người này rốt cuộc là thần thánh phương nào!" "Các vị cứ yên tâm, vì chúng ta đã biết hắn ta họ Uông!" "Với mạng lưới quan hệ của Trịnh mỗ, tuyệt đối sẽ không để mọi người phải đợi lâu!" Về điều này, A Ninh và những người khác tự nhiên không có ý kiến.

Đối với họ mà nói, công việc của họ chính là như vậy, chỉ cần có người bỏ tiền thuê, họ sẽ giúp người đó ra tay!

Chuyện này vốn dĩ không liên quan gì đến bản thân nhiệm vụ.

Còn về Hạo Thiên Chân và những người khác, chưa đợi họ phát biểu ý kiến, Vương Bàn Tử đã trong trạng thái hoàn toàn hào hứng, lập tức đứng ra hô lớn: "Không thành vấn đề, anh em mấy đứa tôi cũng chắc chắn có mặt!" Tần Dã thực sự không nhịn được mà liếc xéo một cái.

Vương Bàn Tử dù sao cũng là người bôn ba giang hồ bao nhiêu năm rồi.

Sao lại dễ bị kích động như vậy chứ?

Vẫn là cầu mong đừng có một ngày Vương Bàn Tử gặp chuyện gì đó, liền bốc đồng mà bán đứng cả bọn đi mất.

Sau khi trở về thị trấn, sau khi sắp xếp đơn giản, mọi người liền phân tán hành động.

Trong thời gian nghỉ ngơi, Vương Bàn Tử rất nhanh đã sắp xếp xong những bảo bối mang ra từ lăng mộ.

Đúng như hắn nghĩ, một món đồ như vậy đã đổi lấy giá trị không thể tưởng tượng nổi!

Hơn nữa, theo lời Vương Bàn Tử.

Chỉ cái giá này thôi mà hắn còn nói là ra tay với lương tâm cho người khác rồi!

Lần này Tần Dã mới hiểu thế nào là cái nghề của họ "ba năm không mở hàng, mở hàng ăn ba năm".

Cộng thêm tiền thù lao của Trịnh Bách Vạn cho họ.

Vương Bàn Tử có thể coi là được hưởng thụ một phen rồi!

Theo lời hắn nói, khoảng thời gian này Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân vẫn luôn tìm hiểu xem người họ Uông này rốt cuộc là ai.

Có bối cảnh gì.

Theo lời họ nói, người này đã lợi hại như vậy, nếu không phải trận động đất lần này mà mọi người không thể tìm thấy ngôi lăng mộ này của hắn.

Hắn chắc chắn sẽ xử lý kỹ lưỡng thông tin của mình.

Cho dù bây giờ tìm thấy hắn, cũng có thể vì thân phận đã thay đổi mà không nhất thiết nhận ra được. "Dù sao tên này đã đạt được trường sinh bất lão, chắc chắn sẽ không chỉ vì muốn ẩn cư!" "Dã tâm của tên này không phải loại tầm thường như vậy!" "Chỉ cần hắn có hành động, chắc chắn có thể tìm ra manh mối." Đây là một nhận định chung mà Hạo Thiên Chân đạt được khi trao đổi với Tần Dã.

Còn về Tần Dã, hắn tạm thời quay về với cuộc sống sinh viên hàng ngày.

Mặc dù quyết định này của hắn khiến Vương Bàn Tử và những người khác đều cảm thấy rất khó hiểu.

Nhưng Tần Dã tạm thời vẫn chưa muốn từ bỏ thân phận này của mình.

Tuy nhiên, sau những trải nghiệm trong quá khứ đó.

Bây giờ, khi Tần Dã trở lại trường học, hắn đã hoàn toàn trở thành nhân vật trung tâm trong trường.

Hắn vừa bước vào trường, các bạn học trong trường lập tức vây lấy Tần Dã.

Đều nhao nhao muốn Tần Dã chia sẻ những câu chuyện phiêu lưu ly kỳ mà hắn lại gặp phải!

Những câu chuyện mà Tần Dã có thể mang đến thì ly kỳ hơn nhiều so với những câu chuyện thầy giáo kể.

Mà việc trở thành nhân vật trung tâm này, đương nhiên không phải là điều Tần Dã mong muốn.

Cho nên đối với những câu hỏi liên tục của mọi người.

Tần Dã thường chỉ qua loa cho xong, câu nói nhiều nhất là lần này gặp phải chỉ là đồ giả, đồ thật thì phải đợi sau này có cơ hội mới nói.

Bất kể Tần Dã nói thật hay chỉ là qua loa.

Nhưng Tần Dã đã có thái độ như vậy rồi.

Thì những người bạn học này làm sao còn muốn tự rước lấy sự nhàm chán chứ?

Chương 750

Sau khi bám theo Tần Dã hỏi rất nhiều câu hỏi, mọi người cũng dần dần từ bỏ việc truy vấn.

Tuy nói rất phiền phức, nhưng đây cũng là cuộc sống thường nhật đã lâu không gặp của Tần Dã.

Đôi khi Tần Dã thực sự mong trạng thái này có thể tiếp tục kéo dài.

Thời gian đương nhiên càng lâu càng tốt.

Chỉ có điều Tần Dã tự mình cũng rõ, nguyện vọng này rốt cuộc là không thể thực hiện được.

Vào một buổi chiều, khi tiết học vừa mới được một nửa, một đám người đã tập trung ở ngoài cửa sổ của tòa nhà học tập, nhìn ra bên ngoài trường học.

Tần Dã vốn dĩ không có chút hứng thú nào với chuyện này.

Cho đến khi có một người lớn tiếng reo lên: "Chiếc xe này tôi biết, là xe của đại phú hào Trịnh Bách Vạn!" "Mấy cậu không biết đâu!

Người đó chính là thổ hào trong các thổ hào!" "Nói hắn giàu đến mức nào, không khoa trương mà nói, chỉ cần hắn vui, cái giá mà trường chúng ta nói chuyện vào buổi sáng, buổi trưa đã phải đổi chủ rồi!" Ban đầu Tần Dã còn tưởng đây chỉ là một người trùng tên trùng họ.

Nhưng sau khi nghe những danh xưng này, hắn liền biết tình huống này là không thể.

Dù sao thì loại giàu có của Trịnh Bách Vạn đã không còn ở mức độ giàu có đơn thuần nữa rồi.

Ít nhất trong đất nước của họ, những người có thể sánh ngang Trịnh Bách Vạn về tài sản cũng không có mấy người.

Trừ phi cái tên này của họ chính là hack!

Chỉ cần tên này, là sẽ đặc biệt giàu có!

Còn về việc nhân vật như Trịnh Bách Vạn tại sao lại đặc biệt đến trường học của họ.

Chuyện này Tần Dã cũng không cần nghĩ nhiều là có thể biết được.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Chỉ là trước khi họ nhìn thấy xe sang, chỉ trong chốc lát.

Trong trường đã phát đi một thông báo, ý nghĩa thì đơn giản, chính là yêu cầu Tần Dã đến phòng hiệu trưởng, có người đang muốn tìm hắn.

Tần Dã thở dài, mặc dù hắn biết là phiền phức đã tự tìm đến.

Nhưng hắn lại không có cách nào.

Đến phòng hiệu trưởng, bên trong quả nhiên là Trịnh Bách Vạn, hai người bảo tiêu đứng phía sau hắn Tần Dã cũng không hề xa lạ.

Chính là những thành viên lính đánh thuê đã cùng hành động trước đó.

Với thân phận của Trịnh Bách Vạn, khi hắn ra ngoài bên cạnh chắc chắn sẽ có vài bảo tiêu đi theo.

Nhưng công việc như vậy thì bảo tiêu bình thường đã đủ để hoàn thành.

Lại không tiếc tiền lần nữa mời lính đánh thuê đến.

Rốt cuộc là chuyện gì Tần Dã trong lòng làm sao mà không hiểu

chứ?

Đợi Tần Dã vào văn phòng, Trịnh Bách Vạn liền ra vẻ đầy quyền thế, mời hiệu trưởng và những người khác ra ngoài trước, nói rằng mình có chuyện muốn nói riêng với Tần Dã.

Từ biểu cảm của hiệu trưởng và những người khác có thể thấy, trong lòng họ lo lắng khôn xiết.

Điều này cũng không có gì lạ, dù sao Trịnh Bách Vạn tuyệt đối là một sự tồn tại mà hiệu trưởng và những người khác không thể trêu chọc nổi.

Một nhân vật lớn như vậy lại chuyên đến trường học để tìm một học sinh.

Đây tuyệt đối là một chuyện mà cả đời họ cũng không thể hiểu nổi.

Dù sao thì Tần Dã tuy cũng là một nhân vật phong vân rồi.

Nhưng trong khái niệm của họ, giữa Tần Dã và Trịnh Bách Vạn vẫn còn một khoảng cách trời vực!

Đợi hiệu trưởng và những người khác đều rời đi.

Trịnh Bách Vạn lại liếc mắt ra hiệu cho lính đánh thuê, hai người hiểu ý, lập tức ra ngoài cửa ngăn không cho bất kỳ ai lại gần.

Cho đến khi hiện trường hoàn toàn được dọn sạch.

Trịnh Bách Vạn lập tức thay đổi một bộ mặt khác. "Tần tiên sinh à!

Lâu quá không gặp!

Khoảng thời gian này Tần tiên sinh sống thế nào rồi ạ?" Lúc này Trịnh Bách Vạn thể hiện ra bộ dạng nịnh nọt.

Hoàn toàn khác so với lúc trước đối mặt với hiệu trưởng và những người khác.

Điểm này Tần Dã cũng không bất ngờ, dù sao trong lần hành động chung trước đó, Tần Dã đã nhìn ra rồi.

Trịnh Bách Vạn chính là một người như vậy.

Khi hai người giao tiếp, hắn sẽ rất chính xác đặt mình vào một vị trí thích hợp.

Bất kể là với vai trò kẻ trên hay kẻ dưới, hắn đều sẽ lập tức chuyển đổi.

Chưa nói trong lòng hắn đối với thân phận này có thái độ gì, nhưng bề ngoài đều sẽ làm rất đúng mực! "Ông chủ Trịnh, vì chúng ta đã gặp mặt rồi, thì cứ nói thẳng thắn đi." "Ông chuyên đến trường của chúng tôi." "Chắc không phải đến để quan tâm việc học của tôi đâu nhỉ?" Tần Dã hỏi. "Đương nhiên rồi, sao tôi có thể chỉ vì chuyện nhỏ này mà làm phiền Tần tiên sinh chứ?" "Chuyện là thế này!

Cái thẻ bài chúng ta đào được từ trong lăng mộ trước đó, tôi đã có tin tức rồi!" "Hôm nay tôi đến đây chính là muốn mời Tần tiên sinh ra tay giúp tôi một lần nữa!" "Chúng ta sẽ tập hợp lại đi thăm dò." "Anh Vương và những người khác tôi cũng đã thông báo rồi." "Vẫn mong Tần tiên sinh có thể cho một cơ hội, chúng ta cùng nhau hành động!" Sau một hồi trò chuyện ngắn ngủi, Tần Dã đã ngồi lên xe của Trịnh Bách Vạn.

Hắn sẽ không bao giờ quên khi hắn đi cùng Trịnh Bách Vạn ra ngoài, trong khuôn viên trường vang lên từng tràng kinh hô!

Đặc biệt là phản ứng của những người bạn học đó còn khoa trương hơn.

Hiển nhiên không ai nghĩ rằng người có thể ngồi lên chiếc xe sang

trọng như vậy lại chính là bạn học cùng lớp của mình!

Suốt đường đi điện thoại của Tần Dã không ngừng reo.

Hắn căn bản không cần nhìn cũng biết.

Những cuộc gọi đến, tin nhắn gửi đến này tuyệt đối đều là hỏi rốt cuộc mình đã xảy ra chuyện gì. "Ông chủ Trịnh, sau này nếu ông còn muốn tìm tôi, chúng ta vẫn nên đổi một cách thức hoặc địa điểm khác đi." "Ít nhất là kín đáo một chút." Tần Dã đưa điện thoại cho Trịnh Bách Vạn xem qua một chút, cười khổ nói. "Hắc hắc, thật ngại quá Tần tiên sinh, tôi lâu quá rồi không ở trong môi trường trường học kiểu này, quả thực không nghĩ đến điểm này." "Thật sự ngại quá!" Trịnh Bách Vạn cũng chỉ có thể cười xòa.

Chuyện này không phải là hắn đang tự bào chữa cho mình.

Dù sao thì thân phận hiện tại của Trịnh Bách Vạn tiếp xúc với những người đều là nhân vật có tiếng tăm.

Đầu tiên không nói đến khi hắn xuất hiện trước mặt những người này bên cạnh sẽ mang theo những gì.

Nhưng mọi người dù có vì thể diện của mình, cũng tuyệt đối sẽ không biểu hiện rõ ràng sự hâm mộ của mình.

Ngay cả khi muốn tâng bốc hoặc khen ngợi, mọi người cũng đều có một bộ lời lẽ chuyên môn.

Dù sao thì nói xong cậu cũng không biết rốt cuộc hắn ta có hâm mộ cậu hay không.

Cái kiểu hâm mộ thuần túy nhất thời học sinh và các hành động khác nhau sau khi hâm mộ.

Hắn thật sự quá lâu rồi không nhìn thấy. "Nói chuyện chính đi." Tần Dã trực tiếp chuyển điện thoại sang chế độ im lặng, dù sao

chuyến đi tiếp theo này hắn cũng không biết sẽ đi bao lâu.

Biết đâu đợi đến khi hắn trở về thì phong ba này đã qua đi rồi!

Mọi người cũng đã quên mối quan hệ giữa mình và loại thổ hào này rồi!

Dù sao thì mình và những học sinh khác thực ra cũng không có quá nhiều khác biệt mà.

Chỉ là hơn họ một vài kỹ năng, hơn họ khả năng xuống đất thăm mộ, và cũng quen biết nhiều người có tiền hơn họ.

Chương 751

Nghĩ đến đây, Tần Dã tự mình cũng không muốn nói nhiều nữa.

Suy nghĩ ở vị trí khác, nếu là mình, người anh em bên cạnh có một người như vậy mình tuyệt đối sẽ không bỏ qua hắn! "Là thế này, Tần tiên sinh." "Khi đó sau khi tôi lấy về tấm thẻ bài đó, chúng tôi liền bắt đầu từ chữ viết và họ tên cùng các loại thông tin trên đó." "Tôi nghĩ một người như vậy tuyệt đối sẽ không cứ thế mà im hơi lặng tiếng!" "Sau đó chúng tôi quả nhiên đã phát hiện ra một người trong một triều đại." "Tên của hắn ta là Uông Tàng Hải, thông tin có thể nói là khá thần bí." "Trước khi hắn ta tiến vào quan trường, hoàn toàn không thể tra ra bất kỳ thông tin nào liên quan đến hắn." "Thực ra những người như vậy cũng không hiếm gặp, tuy nói những người nổi danh lịch sử khi biên soạn tự truyện của họ chắc chắn cũng sẽ có một số thông tin trước khi họ nổi tiếng." "Nhưng cũng sẽ có rất nhiều người vì các loại nguyên nhân mà bị xóa bỏ." "Nhưng họ tên này của hắn lại khiến tôi để ý hơn." "Kết quả tôi điều tra đi điều tra lại rất lâu, phát hiện người này trong phong cách làm việc, cũng như năng lực mưu kế!" "Có quá nhiều điểm tương đồng với chủ nhân lăng mộ mà chúng ta gặp trước đó!" "Sau đó tôi tiếp tục điều tra phát hiện, Uông Tàng Hải này cũng giống như chủ nhân lăng mộ trước đó, khi còn sống đã xây dựng một tòa lăng mộ." "Chỉ là khác biệt ở chỗ lần này lăng mộ đó là chuẩn bị cho chính hắn ta!" "Hơn nữa nơi được chọn lại là trên núi Trường Bạch." "Tôi cũng không dám nói Uông Tàng Hải này nhất định là chủ nhân lăng mộ mà chúng ta gặp trước đó." "Nhưng tôi cảm thấy rốt cuộc vẫn có quá nhiều sự trùng hợp!" "Cho nên sau khi suy nghĩ rất lâu tôi vẫn quyết định phải thành lập đội ngũ đi xem thử!" "Yên tâm đi Tần tiên sinh, lần này vẫn có khả năng đi nhầm nơi!"

"Nếu thật sự nhầm lẫn, thù lao của các cậu cũng không hề thiếu một chút nào." "Tôi đã liên hệ với người của đoàn lính đánh thuê Dã Lang đến sân bay." "Anh Vương và những người khác tôi cũng đã sắp xếp người đi đón họ rồi." Tần Dã nhìn các loại tài liệu Trịnh Bách Vạn bày ra trước mặt.

Sau khi so sánh từng cái một, hắn cũng không thể không khâm phục năng lực của Trịnh Bách Vạn với tư cách là một đại phú hào nổi tiếng.

Khi hắn và Vương Bàn Tử liên lạc, Vương Bàn Tử sẽ thông báo tất cả thông tin mình có được cho Tần Dã.

Ngay cả khi Vương Bàn Tử đã dùng hết mọi mối quan hệ của mình, thông tin có được cũng hoàn toàn không bằng một nửa so với những gì Trịnh Bách Vạn hiện đang đưa ra.

Hơn nữa, nhìn từ dấu vết thông tin này, Trịnh Bách Vạn đã không chỉ tìm thấy người trong nước, mà còn có không ít thông tin lấy được từ nước ngoài!

Rất nhanh, vài người đã đến sân bay.

Vừa nhìn thấy Tần Dã xuất hiện, Vương Bàn Tử lập tức kích động xông tới. "Đồng chí Tiểu Tần à!

Lâu quá không gặp rồi!" "Nhớ cậu chết đi được!" Vương Bàn Tử phấn khích kêu lên, trực tiếp xông lên muốn ôm Tần Dã một cái ôm gấu!

Chỉ là kết quả là Tần Dã một cái né người liền tránh thoát. "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu như vậy là quá đáng rồi!

Chúng ta không phải là anh em tốt sao?" "Anh em ôm nhau một cái thì có vấn đề gì chứ!" "Không tin cậu hỏi Tiểu Thiên Chân và bọn họ

xem, chúng ta có thường xuyên như vậy không!" Vương Bàn Tử oán trách. "Thực ra là vì tôi né chậm hơn cậu một chút thôi." Câu trả lời thẳng thừng của Hạo Thiên Chân lập tức khiến mặt Vương Bàn Tử đen lại ngay lập tức! "Tiểu Thiên Chân!

Lời cậu nói là có ý gì chứ!" "Quá đáng rồi đó anh em!" Vương Bàn Tử lập tức tiếp tục oán trách. "Các vị, chúng ta có thể chuẩn bị lên thuyền rồi." Trong khi họ bên này vẫn còn đang đùa giỡn, A Ninh đi đến trước mặt họ nói. "Đội trưởng A Ninh, chúng ta lại gặp nhau rồi!" Vương Bàn Tử cười ha ha, dang rộng hai tay dường như muốn ôm A Ninh một cái.

Kết quả A Ninh không hề do dự, trực tiếp giương súng chỉ vào Vương Bàn Tử. "Cho dù chúng ta từng cùng hành động, nhưng nếu anh tùy tiện ôm tôi, tôi vẫn sẽ lập tức nổ súng." A Ninh không chút khách khí nói.

Vương Bàn Tử lập tức cạn lời. "Không phải chứ, mấy người rốt cuộc có nhầm lẫn không đó!" "Chúng ta là một đội mà!" "Mấy người như vậy, chúng ta không phải là không có chút sức mạnh đoàn kết nào sao?" Trước lời oán trách của Vương Bàn Tử, mọi người căn bản không để tâm.

Dù sao thì Vương Bàn Tử giở trò như vậy đã không phải một hai lần rồi.

Mọi người cũng thực sự không quá để tâm. "Đội trưởng A Ninh, đây chính là người đặc biệt lợi hại mà cô nói phải không?" Đang nói, một người đàn ông trên mặt có mấy vết sẹo dao đi về phía họ. "Xin giới thiệu với mọi người, đây là đội trưởng Weiss, một lính đánh thuê người Mỹ." "Ngay cả trong đoàn lính đánh thuê Dã Lang của chúng tôi, thực lực cũng chỉ đứng sau đoàn trưởng của chúng tôi." "Ai da!

Cao thủ đó!" Vương Bàn Tử cười ha ha, tiến lên muốn bắt tay đối

phương một cách lịch sự, nhưng đối phương hiển nhiên là hoàn toàn không để Vương Bàn Tử vào mắt.

Trực tiếp lờ đi Vương Bàn Tử, đi đến trước mặt Tần Dã. "Chào Tần tiên sinh, đã lâu nghe danh." "Lần này họ hành động trở về, danh tiếng của anh đã truyền khắp đoàn lính đánh thuê Dã Lang của chúng tôi." "Mỗi người đều nói năng lực của anh thậm chí còn trên cả đoàn trưởng của chúng tôi!" "Khi đó tôi đã tò mò, một người lợi hại như vậy là dạng người nào." "Khi họ nói chỉ là một học sinh tôi còn không tin!" "Hôm nay gặp mặt họ quả nhiên không lừa tôi!" Weiss cười đi đến trước mặt Tần Dã, ra vẻ muốn bắt tay hắn.

Mặc dù hiện tại Weiss trên mặt mang ý cười, nhưng rõ ràng là cười như không cười. "Không phải kẻ dễ đối phó." Đây là suy nghĩ đầu tiên của Tần Dã về hắn. "Anh bạn có ý gì đó!" Vương Bàn Tử không phải loại người bị ức hiếp mà còn phải nuốt giận vào bụng.

Lập tức một bước vọt đến trước mặt Weiss, nói với giọng không tốt.

Weiss chỉ cười lạnh một tiếng, hiển nhiên là hoàn toàn không để Vương Bàn Tử vào mắt. "Thời gian của tôi rất quý báu, không có hứng thú nói chuyện với rác rưởi." "Vãi chưởng!

Mày muốn chết đúng không!" Vương Bàn Tử trực tiếp chửi rủa giận dữ. "Xem kìa, rác rưởi chính là thích la hét ầm ĩ." "Một lũ chỉ dám làm giàu trên xác chết, không phải rác rưởi thì là gì?" Weiss gãi gãi tai mình, ý khinh thường không hề giảm đi chút nào! "Đồ chó!

Bàn gia giờ giết mày tin không!" Vương Bàn Tử la lớn một tiếng, lập tức chuẩn bị rút súng ra.

Weiss cũng không khách khí, trực tiếp rút súng lục ra. "Weiss dừng tay!" "Bàn Tử đợi một chút!" Nếu không phải A Ninh và Tần Dã đồng thời lên tiếng, thì với cái tính khí này của hai người họ, e rằng chưa

kịp hành động đã gây ra một vụ đổ máu rồi. "Weiss, anh quên quy tắc của đoàn lính đánh thuê Dã Lang chúng ta rồi sao?" "Ra ngoài thực hiện nhiệm vụ, nếu không cần thiết, không được gây chuyện." "Lần hành động này tôi là đội trưởng, cho dù anh là cao thủ thứ hai của đoàn lính đánh thuê chúng ta, ít nhất trong lần hành động này anh cũng phải nghe lệnh của tôi!" "Bây giờ tôi ra lệnh cho anh dừng tay!" Đối với lệnh của A Ninh, Weiss có thể thấy rõ sự không vui.

Nhưng hiển nhiên với năng lực của hắn còn chưa đủ mạnh để có thể phớt lờ quy tắc của đoàn lính đánh thuê của họ.

Mặc dù trong lòng muôn vàn bất mãn, hắn vẫn hừ lạnh một tiếng tạm thời bỏ qua.

Nhưng đoàn lính đánh thuê Dã Lang của họ có quy tắc như vậy.

Vương Bàn Tử thì không có đâu!

Thấy Tần Dã ngăn cản mình như vậy, Vương Bàn Tử lập tức bày tỏ sự bất mãn của mình. "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu ngăn tôi làm gì!" "Nhưng tên này khiêu khích trước mà!

Tôi dạy dỗ hắn có gì sai sao!" Vương Bàn Tử la lối. "À à." Weiss vốn đã chuẩn bị rời đi, đột nhiên phát ra một tiếng hừ lạnh. "Vãi chưởng!

Mày chưa xong đúng không!" Vương Bàn Tử lập tức gào thét. "Cho nên mới nói, lũ dân dã chính là lũ dân dã, không có chút quy tắc nào." "Đội của các người rốt cuộc ai là người quyết định!

Sao lại nghĩ ai cũng có thể la lối vài câu chứ?" Weiss mỉa mai.

Thấy Vương Bàn Tử sắp sửa nổi giận, Tần Dã lại vỗ vỗ vai hắn, đồng thời ra hiệu bằng mắt ý bảo "để tôi".

Vương Bàn Tử vừa nhìn thấy ý đó liền mỉm cười nhạt.

Hắn biết chỉ cần Tần Dã chuẩn bị ra tay, bất kể hắn làm đến mức độ nào.

Thì tên Weiss này chắc chắn phải chịu một phen dằn mặt! "Weiss đúng không." "Vừa nãy thật ngại quá, Bàn Tử tính cách là như vậy, khá bốc đồng." "Vẫn mong anh đừng chấp nhặt với hắn ta." Tần Dã tiến lên mỉm cười nói, đồng thời còn đưa tay về phía Weiss.

Nhìn thái độ hắn thể hiện ra dường như là đang nói vừa nãy anh muốn bắt tay với tôi nhưng bị gián đoạn. "Giờ tôi bù lại cho anh." Đồng thời trong mắt Weiss, đây cũng là một biểu hiện Tần Dã đang tỏ ra yếu thế với hắn.

Khi đi đến chỗ Tần Dã chuẩn bị bắt tay, hắn vẫn không quên ném ánh mắt khiêu khích về phía Vương Bàn Tử. "Rốt cuộc cũng là người đọc sách, chính là phải hiểu quy tắc một chút." Weiss hừ lạnh một tiếng đưa tay về phía Tần Dã.

Ngay khoảnh khắc hai bàn tay nắm lấy nhau.

Một nụ cười độc ác lướt qua khuôn mặt Weiss.

Hắn đột nhiên dùng lực, nắm chặt lấy tay Tần Dã!

Cú này hắn căn bản không có ý định che giấu, tất cả mọi người lập tức nhìn ra hành động của hắn! "Vãi chưởng!

Chương 752

Mày muốn làm gì!" Tiếng chửi rủa của Vương Bàn Tử còn chưa dứt, đã thấy biểu cảm trên mặt Weiss trực tiếp cứng đờ.

Sự ngạo mạn và xảo quyệt ban đầu đều tan biến.

Thay vào đó là sự kinh ngạc có thể thấy rõ bằng mắt thường.

So với đó, trên mặt Tần Dã vẫn là vẻ bình thản.

Nếu nhìn kỹ còn có thể thấy vài phần trêu chọc. "Bắt tay thôi mà, sao lại còn lộ ra biểu cảm như vậy chứ?" Tần Dã trêu chọc hỏi.

Vương Bàn Tử đã ở một bên cười thầm, hiển nhiên là tên Weiss này không biết trời cao đất rộng mà bị ăn đòn rồi!

Mà Weiss hiển nhiên không định kết thúc như vậy.

Hắn hít sâu một hơi, rõ ràng là trên tay lại tăng thêm vài phần sức lực.

Nhưng trước mặt Tần Dã, hành động này của hắn hiển nhiên cũng không có bất kỳ ý nghĩa nào. "Xem biểu cảm của anh Weiss, hình như tôi hơi không nhiệt tình thì phải." Tần Dã bình thản mỉm cười, ngay sau đó trên tay thầm dùng lực.

Một luồng sức mạnh mạnh mẽ trực tiếp xông lên lòng bàn tay Weiss!

Cú đó trực tiếp bóp chặt đến mức hắn cảm giác xương cốt của mình đều đang kêu ong ong!

Weiss vốn còn muốn kiên trì một chút.

Nhưng cơn đau trào lên khiến hắn không thể chống cự nổi dù chỉ một phân. "A!" Một tiếng gầm nhẹ lập tức truyền ra!

Cú này ngay cả A Ninh cũng có chút kinh ngạc.

Nhìn biểu cảm trên mặt Weiss, điều này hiển nhiên không phải giả vờ!

Weiss thực sự là một người sẽ thường xuyên chủ động đi khiêu khích đối phương.

Ngay cả đối với người trong đoàn lính đánh thuê Dã Lang của chính mình cũng vậy!

Nhưng lý do quan trọng khiến Weiss dám đi khiêu khích đối phương cũng là vì hắn có đủ thực lực để chống đỡ hắn làm chuyện này!

Trong quá khứ, khi Weiss khiêu khích.

Cho dù hắn thua.

Hắn cũng sẽ cố gắng chịu đựng.

Việc trực tiếp đau đến mức la hét như hôm nay vẫn là lần đầu tiên xảy ra!

Mặc dù A Ninh biết thực lực của Tần Dã chắc chắn trên Weiss.

Nhưng sự chênh lệch giữa hai bên khoa trương đến mức này thì cô thật sự không ngờ tới! "Sao vậy anh Weiss, là tôi vẫn chưa đủ nhiệt tình sao?" Tần Dã nói xong trên tay lại dùng lực.

Weiss cũng không ngờ lực độ đối phương vừa nãy bóp khiến mình la hét thảm thiết lại còn chưa phải toàn lực!

Khoảnh khắc này hắn đã nhận ra khiêu khích người đàn ông trước mắt này rốt cuộc là một chuyện ngu xuẩn đến mức nào.

Nhưng bây giờ hối hận thì đã muộn rồi.

Dưới sức mạnh của Tần Dã, Weiss lập tức phát ra một tiếng kêu

rên.

Cả người rất nhanh liền vì không chịu nổi sức kéo của Tần Dã mà quỳ sụp xuống đất!

Cho đến bây giờ Tần Dã mới hài lòng buông tay.

Còn không quên nói một câu: "Anh Weiss, quỳ xuống chào đón chúng tôi, có phải quá nhiệt tình rồi không?" Nói xong, liền trực tiếp không quay đầu lại đi về phía máy bay.

Ngay cả Vương Bàn Tử khi đi ngang qua hắn, cũng phát ra một tràng cười hắc hắc: "Người mày cũng tốt đấy chứ!" Cho đến khi hai người rời đi, Weiss vẫn còn ở trên đất với vẻ mặt thất thần.

Hiển nhiên cuộc chạm trán vừa nãy đã mang lại cho hắn một cú sốc khá lớn.

Lại một lúc nữa trôi qua, Weiss mới cuối cùng hoàn hồn lại.

Hắn nhanh chóng đứng dậy quay đầu nhìn về phía Tần Dã và những người khác.

Khi nhìn thấy bóng lưng họ dần dần rời đi.

Weiss cũng như thể chịu phải một kích thích cực lớn!

Hét lớn một tiếng liền muốn xông về phía họ!

Với tư cách là cao thủ thứ hai của đoàn lính đánh thuê Dã Lang, bao nhiêu năm nay hắn lúc nào từng chịu khuất nhục như vậy chứ!

Chính mình lại chịu thiệt thòi lớn như vậy dưới tay một tên vô danh tiểu tốt!

Huống hồ đối phương còn chỉ là một học sinh!

Nếu chuyện chết tiệt này mà bị truyền ra ngoài!

Mình sau này trong đoàn lính đánh thuê còn muốn đứng vững bằng

cách nào! "Thôi đi Weiss." A Ninh lại ngăn hắn lại. "Đừng cản tôi!

Cho dù lần này cô là đội trưởng!

Hai chúng ta cũng là ngang cấp!" "Tên này lại dám công khai ra tay với người của đoàn lính đánh thuê Dã Lang!

Hắn đây là đang tuyên chiến với chúng ta!" "Cứ thế mà bỏ qua!

Cô là muốn để đoàn lính đánh thuê Dã Lang mất mặt sao!" Weiss phẫn nộ gào lên. "Đủ rồi Weiss!" "Đừng quên, chuyện lần này là do anh tự mình khơi mào!

Đây căn bản không phải mâu thuẫn giữa đoàn lính đánh thuê Dã Lang và Tần tiên sinh." "Mà là ân oán của hai người các anh!" "Bây giờ anh thua chỉ là do kỹ năng không bằng người!" "Nếu trong tình huống này anh còn muốn đi tìm Tần tiên sinh gây phiền phức!" "Nếu lại thua nữa!

Mới thực sự là khiến mặt mũi đoàn lính đánh thuê Dã Lang mất hết!" A Ninh giận dữ nói.

Weiss quay đầu nhìn A Ninh, trong ánh mắt lập tức tràn ngập sự ngạc nhiên!

Trong khoảnh khắc hắn thật sự tưởng rằng mình có nghe nhầm không.

A Ninh bây giờ đang làm gì, giảng đạo lý với mình sao?

Đùa cái gì vậy!

Chuyện này sao có thể chứ?

Tuy nói A Ninh trong đoàn lính đánh thuê của họ thực sự là một người tương đối hiểu đại cục hơn.

Nhưng đoàn lính đánh thuê mà còn giảng đạo lý thì làm sao có thể tồn tại trên thế giới này chứ?

Hắn cũng không hiểu tại sao lần này A Ninh lại có thái độ như vậy! "Hừ!

Xem ra đội trưởng A Ninh thật sự rất sợ tên này rồi!" "Là một đoàn lính đánh thuê đường đường lại tính giảng đạo lý!" Weiss cười lạnh một tiếng. "Anh muốn nghĩ thế nào là tự do của anh, điều tôi muốn nói với anh là, sợ Tần tiên sinh tuyệt đối không phải là một chuyện mất mặt." "Hắn ta có thực lực như vậy." "Hơn nữa, những gì tôi có thể ngăn cản anh tôi đều đã làm rồi." "Nếu anh vẫn cố chấp muốn khai chiến với Tần tiên sinh thì đó cũng là tự do của anh!" "Nhưng đó chỉ là chuyện của một mình anh, không liên quan đến đoàn lính đánh thuê." "Đừng vì tư lợi cá nhân của anh mà mang tai họa đến cho cả đoàn lính đánh thuê." A Ninh lạnh lùng nói. "Hừ, nghe ý của cô hình như đắc tội với hắn ta thì cả đoàn lính đánh thuê chúng ta đều sẽ gặp rắc rối vậy à." Weiss tiếp tục mỉa mai. "Đúng vậy." A Ninh không hề do dự gật đầu.

Câu trả lời này lại khá nằm ngoài dự đoán của Weiss!

Hai người vốn trong đoàn lính đánh thuê Dã Lang cũng gần như là kẻ thù không đội trời chung.

Chương 753

Giữa họ việc tìm phiền phức cho đối phương cũng không phải một hai lần.

Mỗi lần chỉ cần không có ai hòa giải, họ đều tuyệt đối sẽ không nhượng bộ đối phương!

Nhưng lần này thì sao chứ?

A Ninh lại đồng tình với cách nói của mình! "Tóm lại, nhớ kỹ lời tôi nói là được rồi." Cũng không cho Weiss cơ hội tiếp tục tranh cãi, A Ninh nói xong câu đó cũng đã chuẩn bị lên máy bay.

Weiss bị bỏ lại một mình nhìn lòng bàn tay của mình.

Trên tay mình vẫn còn có thể thấy một vết hằn rõ ràng của việc bắt tay.

Cho đến bây giờ lòng bàn tay của hắn vẫn còn run rẩy, từ cảm giác đó hắn là đã bị thương đến xương rồi!

Weiss tuy cuồng vọng, nhưng không phải kẻ ngu dốt, những vết thương này chẳng phải đang nhắc nhở hắn Tần Dã, người đang đối đầu với hắn, rốt cuộc là nhân vật có thực lực như thế nào sao.

Hơn nữa từ trạng thái vừa nãy của Tần Dã.

Hiển nhiên Tần Dã vẫn còn chưa dùng hết toàn lực!

Tuy nói Weiss không cảm thấy người này thật sự nguy hiểm như A Ninh nói.

Nhưng với thực lực này, muốn mang đến một số rắc rối cho đoàn lính đánh thuê Dã Lang vẫn là có khả năng! "Tần Dã, mày đợi đấy, lần này tao nhất định sẽ cho mày chết trên núi Trường Bạch!" "Đây cũng

là vì đoàn lính đánh thuê Dã Lang của chúng ta!" Weiss nắm chặt nắm đấm giận dữ nói. "Các vị!

Thật vui khi cơ hội hợp tác của chúng ta lại nhanh chóng đến như vậy!" "Có được sự trợ giúp của các vị cao thủ!

Tôi tin rằng hành động lần này của chúng ta chắc chắn sẽ đạt được thành quả tốt hơn trước!" Trên máy bay, Trịnh Bách Vạn đang phát biểu động viên: "Hơn nữa lần này, đoàn lính đánh thuê Dã Lang còn phái một số người có thực lực mạnh mẽ đến giúp đỡ chúng ta!" "Tại đây tôi thực sự rất cảm ơn đoàn lính đánh thuê Dã Lang!" Đối mặt với lời của Trịnh Bách Vạn, A Ninh lập tức đứng dậy nói: "Ông chủ Trịnh khách khí rồi!

Đây vốn là công việc của chúng tôi, bất kể là bảo vệ ông, hay hoàn thành nhiệm vụ ông giao phó!" Trịnh Bách Vạn vốn còn muốn nói thêm gì đó, kết quả liền thấy không khí hiện trường dường như có chút vi diệu.

Mà không khí vi diệu này chủ yếu tập trung vào Vương Bàn Tử và Weiss mới đến.

Trịnh Bách Vạn lập tức ra hiệu cho A Ninh, hỏi xem đã xảy ra chuyện gì.

Trong mắt hắn Vương Bàn Tử và những người khác cùng Weiss đều là lần đầu gặp mặt, hai bên không nên có thù oán như vậy mới đúng chứ!

A Ninh đối với điều này cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, sau đó kể lại toàn bộ sự việc cho Trịnh Bách Vạn.

Nghe được tin tức như vậy, trên mặt Trịnh Bách Vạn rõ ràng hiện lên vài phần không vui.

A Ninh thấy vậy cả người lập tức căng thẳng.

Vội vàng giải thích với Trịnh Bách Vạn.

Đồng thời bày tỏ sau này nhất định sẽ tránh để chuyện như vậy xảy ra. "Kỷ luật của đoàn lính đánh thuê Dã Lang của các cô tôi đương nhiên rất tin tưởng." "Chỉ là trong mỗi đội ngũ đều khó tránh khỏi có một vài con sâu làm rầu nồi canh, chuyện này thì cần các cô vất vả mà kiểm chế hơn." "Tóm lại Tần tiên sinh quan trọng với đội ngũ của chúng ta đến mức nào." "Cô hẳn cũng rất rõ, tôi không hy vọng chuyện tương tự xảy ra nữa." Ngữ khí Trịnh Bách Vạn nói tuy bình tĩnh, nhưng A Ninh lại có thể cảm nhận được một luồng tức giận rõ ràng.

Cô không dám chần chừ, liên tục gật đầu tỏ vẻ đồng ý. "Các vị, rất nhanh chúng ta sẽ đến nơi." "Mọi người nghỉ ngơi một lát, điều chỉnh lại trạng thái, có bài học từ lần trước, lần này tôi cũng đã chuẩn bị kỹ càng." "Hy vọng hành động của chúng ta mọi chuyện đều thuận lợi!" Trịnh Bách Vạn cười nói với mọi người. "Ông chủ Trịnh, ông xác định chứ?

Sẽ không có vấn đề gì chứ?" Vương Bàn Tử hỏi. "Yên tâm đi, lần này chúng ta sử dụng đều là thiết bị tối tân nhất!" "Chỉ cần có thứ gì đó đến gần, máy bay của chúng ta lập tức có thể kiểm tra được, để tránh bất ngờ, thiết bị liên lạc của chúng ta cũng đều là tốt nhất." Trịnh Bách Vạn tự tin đầy mình nói.

Ai ngờ lời Trịnh Bách Vạn bên này vừa dứt.

Toàn bộ máy bay đột nhiên truyền đến một trận chấn động dữ dội!

Mọi người chưa kịp chuẩn bị, tất cả đều vì chấn động này mà bị hất tung trong máy bay! "Ông chủ Trịnh, tình huống gì đây!

Không phải nói lần này cái gì cũng là tốt nhất sao!" Vương Bàn Tử vội vàng nắm chặt máy bay kêu lên.

Hạo Thiên Chân cũng lập tức liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, xác định bên ngoài không có sấm sét hay mây đen gì đó truyền vào xong cũng nghi hoặc nói: "Chuyện gì vậy?

Bên ngoài không có sấm sét hay những thứ như vậy." "Tại sao máy bay lại đột nhiên chao đảo?" "Ông chủ Trịnh!

Chuyện gì vậy chứ?" "Ông sẽ không phải dùng đồ phế thải đưa chúng ta đi chứ?" Vương Bàn Tử thực sự là một người thẳng thắn không kiêng nể.

Mặt Trịnh Bách Vạn lập tức đen lại, vừa nãy mình mới thề thốt nói không sao.

Kết quả nhanh như vậy đã xảy ra tình huống!

Đây không phải rõ ràng là đang tự vả mặt mình sao? "Phi công!

Rốt cuộc là chuyện gì!" "Có phải gặp phải va chạm hay tai nạn bất ngờ nào khác không?" Trịnh Bách Vạn lập tức hét lớn về phía phi công.

Khá có vẻ muốn trút hết mọi oán khí lên đối phương! "Không biết!" Phi công cũng hoảng sợ kêu lên. "Không biết?

Anh đùa cái gì vậy!" "Các anh đều là phi công thiên tài tôi mời bằng lương cao đó!" "Chứ không phải là sau khi xảy ra vấn đề rồi nghe anh nói cái gì không biết đâu!" Trịnh Bách Vạn cơn giận lập tức bùng lên.

Vương Bàn Tử vì mối quan hệ giữa hắn và Tần Dã mà bất lịch sự với mình thì mình không tiện nói gì nhiều. "Anh phi công này lại là chuyện gì!" "Chẳng lẽ anh cũng là họ hàng gì đó của Tần Dã sao!" "Thật không phải tôi thoái thác trách nhiệm đâu ông chủ Trịnh!" "Toàn bộ bảng điều khiển của máy bay đều có vấn đề rồi!" "Toàn bộ máy bay sắp mất kiểm soát rồi!" Phi công cũng bất đắc dĩ kêu lên.

Đối với lời của phi công, Trịnh Bách Vạn đương nhiên không tin chút nào!

Hắn lập tức xông vào buồng lái!

Để xem chiếc máy bay mình mua bằng tiền tấn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Kết quả hắn nhìn thấy chính là toàn bộ bảng điều khiển đều đang rung lắc lung tung.

Đúng là đã xảy ra sự cố! "Cái này!

Chuyện này sao có thể chứ?" Trịnh Bách Vạn lập tức phát ra tiếng kêu nghi hoặc. "Ông chủ Trịnh, đây là cái ông nói tính năng sẽ không có vấn đề sao?" "Ngay cả chiếc máy bay cũ tôi đi lần trước cũng không như vậy mà!" Vương Bàn Tử cũng bất đắc dĩ kêu lên: "Chúng ta không thể đùa giỡn như vậy được đâu!" "Chúng ta hiện tại đang ở trên trời!

Chuyện này chỉ cần xảy ra bất kỳ vấn đề gì mà rơi xuống thì ngay cả đồng chí Tiểu Tần cũng không cứu được chúng ta đâu!" "Ông trước khi xuất hành không nghĩ đến việc kiểm tra kỹ lưỡng những thứ này sao?" "Không phải!

Máy bay không nên có vấn đề!" "Trước khi xuất hành tôi và các phi công khác đã tiến hành một lần kiểm tra kỹ lưỡng toàn bộ máy bay!" "Chúng tôi xác định máy bay không những không có sự cố!

Mà tất cả các trạng thái đều ở trạng thái tốt nhất!" Phi công vội vàng đứng ra nói. "Vậy anh nói hiện tại đây là tình huống gì!" Vương Bàn Tử kêu lên. "Tôi cũng không biết!

Tôi cũng cảm thấy rất kỳ lạ!

Theo lý mà nói thì không thể xảy ra chuyện như vậy mới đúng chứ!" Phi công cũng hoàn toàn không biết nên trả lời câu hỏi này như

thế nào nữa! "Vậy nên bây giờ anh tìm những lý do này có ý nghĩa gì chứ!" "Cái này chắc chắn là máy bay có vấn đề rồi!" Vương Bàn Tử nói. "Không, máy bay thực sự không có vấn đề." Trong khi họ đang tranh cãi, Tần Dã từ vị trí ghế lái chậm rãi đứng dậy. "Mặc dù chỉ là kiểm tra sơ bộ, nhưng tôi có thể xác định bản thân máy bay không hề xuất hiện bất kỳ vấn đề nào." "Tức là tình huống lần này không phải do thiết bị có vấn đề, mà là gặp phải ngoại lực nào đó." Câu trả lời này lại khiến tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

Họ bây giờ đang ở độ cao vạn mét!

Hơn nữa vừa nãy Hạo Thiên Chân mới kiểm tra xong, xung quanh không hề có thời tiết xấu như sấm sét hay mưa bão!

Chương 754

Trong tình huống như vậy, còn có ngoại lực nào có thể ảnh hưởng đến việc bay của máy bay trong tình huống này chứ? "Tần tiên sinh, nếu anh không biết thì đừng có nói bừa!" "Cho dù anh có năng lực ở các phương diện khác, nhưng việc bay trên trời lại là một chuyện khác rồi!" "Thứ này ngay cả rất nhiều phi công chuyên nghiệp cũng chưa chắc đảm bảo tuyệt đối không xảy ra sai sót!" "Bây giờ anh lại khẳng định chắc nịch như vậy!

Có biết có thể chính vì lý do này mà có thể mang đến tai họa diệt vong cho chúng ta không!" Weiss lập tức đứng ra châm biếm Tần Dã.

Trịnh Bách Vạn lập tức liếc nhìn A Ninh một cái không thiện ý.

Dù sao thì bất kể Tần Dã nói đúng hay không, sắp tới trong lăng mộ họ vẫn rất cần sức mạnh của Tần Dã!

Nếu ở đây trêu chọc Tần Dã khiến hắn không vui!

Đến lúc đó từ chối cùng hành động.

Đối với hắn mà nói thì đó chính là một tổn thất cực lớn! "Anh câm miệng!" A Ninh lập tức quát lớn một tiếng với Weiss.

Weiss tuy nói trong lòng đầy bất mãn, nhưng hành động lần này dù sao A Ninh mới là đội trưởng.

Trong tình huống này hắn cũng chỉ có thể tạm thời đè nén sự bất mãn của mình trong lòng. "Tần tiên sinh, anh nói là thật sao?" "Vậy ngoại lực này là gì?

Chúng ta bây giờ lại nên làm gì?" Trịnh Bách Vạn lập tức hỏi.

Hơn nữa, cho dù Tần Dã thật sự không hiểu về máy bay!

Bây giờ điều họ cần nhất chính là làm thế nào để sống sót trên độ cao vạn mét này!

Chỉ cần Tần Dã có phương pháp như vậy!

Những thứ khác thì đều không quan trọng nữa! "Nhìn tình trạng của các bảng điều khiển này, hẳn là do từ trường xung quanh." "Hẳn là có thứ gì đó tạo ra lực từ gây nhiễu, nên đã gây nhiễu các bảng điều khiển này." "Vì hiện tại máy bay vẫn có thể miễn cưỡng kiểm soát để di chuyển, có lẽ có thể đánh cược một lần." Tần Dã trầm giọng nói. "Đồng chí Tiểu Tần!

Ý cậu là chúng ta không cần nhảy dù gì cả sao?" Vương Bàn Tử vội vàng hỏi. "Đây là lựa chọn bất đắc dĩ nhất." "Tình hình bên dưới hiện tại có quá nhiều điều không chắc chắn." "Lúc này mà nhảy dù mù quáng nếu may mắn đương nhiên không sao." "Nếu là băng hà hay tương tự, chúng ta xuống đó chính là tự tìm chết!" "Bây giờ tốt nhất là cho máy bay hạ cánh khẩn cấp trước, trừ phi thật sự không còn cách nào khác thì cũng phải đợi chúng ta đại khái nắm rõ tình hình bên dưới rồi mới nói." Tần Dã nói. "Nhưng rủi ro như vậy cũng rất lớn!" Phi công nhíu chặt mày nói: "Theo hiển thị radar cuối cùng vừa nãy, bên dưới chính là khu vực núi Trường Bạch!" "Xung quanh đều là núi non, khả năng rơi vỡ rất cao!" "Không sao, tuy có chút mạo hiểm, nhưng vẫn có khả năng đánh cược một lần." "Trên núi Trường Bạch quanh năm tích tuyết!

Lớp tuyết dày có thể giảm chấn động nhất định!" "Nếu thuận lợi thì có thể ngay cả máy bay cũng không bị hư hại quá lớn." Tần Dã nói.

Lúc này phi công đã hoàn toàn trợn tròn mắt. "Đừng đùa nữa!

Chuyện này thực sự quá mạo hiểm!" "Hơn nữa tôi cũng căn bản không có kỹ thuật điều khiển như vậy đâu!" "Không sao, để tôi!" Tần Dã không chút do dự nói.

Đề nghị của Tần Dã tuyệt đối táo bạo.

Chỉ một câu nói lập tức khiến mọi người có mặt đều nhìn hắn với ánh mắt kinh ngạc.

Có thể thấy họ không thể ngờ Tần Dã lại dám đưa ra cách làm này vào lúc này!

"Đừng đùa nữa!" "Lái máy bay không phải muốn làm là làm được!" "Nếu muốn hạ cánh khẩn cấp ở vùng núi còn khó hơn gấp bội, đây không phải tôi muốn thoái thác trách nhiệm." "Muốn làm được chuyện này, ngay cả trong số nhiều phi công thiên tài hiện tại cũng không mấy ai có thể làm được!" Phi công lo lắng kêu lên.

Anh ta đương nhiên hoàn toàn đứng trên góc độ chuyên môn mà phát ngôn, khi nói những lời này thậm chí còn không ngừng quan sát tình hình bên ngoài máy bay!

Trong tình huống hiện tại, hạ cánh khẩn cấp đương nhiên là cách tốt nhất.

Dù không thể hạ cánh khẩn cấp, cũng phải cố gắng đảm bảo an toàn khi nhảy dù.

"Các người có lẽ không làm được, nhưng tôi thì có." "Hãy tin tôi, đây là cơ hội duy nhất chúng ta có thể sống sót!" "Nếu không, cho dù chúng ta nhảy dù thành công, máy bay rơi chắc chắn sẽ gây ra tuyết lở, chúng ta cũng không sống nổi!" Lời nói của Tần Dã lập tức khiến phi công lại rơi vào trầm tư.

Nguy hiểm mà Tần Dã nói quả thực có tồn tại!

Hơn nữa khả năng xảy ra rất cao, nếu chuyện như vậy thực sự xảy ra.

Vậy khả năng sống sót của họ cũng sẽ gần như bằng không!

Nhưng hiểu rõ trong lòng là một chuyện, có nhường chỗ ra hay không lại là chuyện khác.

Anh ta chỉ có thể cầu cứu nhìn Trịnh Bách Vạn.

Dù sao Trịnh Bách Vạn mới là chủ của anh ta, cho dù anh ta thực sự phải chịu trách nhiệm vì máy bay rơi, thì trách nhiệm này cũng phải do Trịnh Bách Vạn giao cho anh ta!

"Không được!" Kết quả, chưa đợi mọi người có hành động tiếp theo, Uy Tư Khắc đã hét lên với mọi người: "Đùa cái gì!

Hắn ta chỉ là một thằng nhóc ranh hôi sữa!

Hắn biết máy bay là cái gì không!" "Lẽ nào chỉ vì hắn ta tình cờ biết được nguyên nhân máy bay gặp vấn đề, chúng ta liền đương nhiên phải giao mạng mình vào tay hắn ta sao?" "Đừng đùa nữa!

Chuyện này thực sự quá điên rồ!" "Ông chủ Trịnh!

Ông sẽ không thực sự tùy tiện giao mạng mình vào tay thằng nhóc con này chứ!" Đối với sự vô lễ của Uy Tư Khắc, Trịnh Bách Vạn lập tức tặng cho đối phương một ánh mắt cực kỳ không thiện cảm!

Với khí phách không giận mà uy của Trịnh Bách Vạn, mặc dù về sức sát thương Trịnh Bách Vạn không phải đối thủ của Uy Tư Khắc.

Nhưng về khí thế thì lại hoàn toàn lấn át Uy Tư Khắc một đầu.

Uy Tư Khắc lập tức ngậm miệng, ngoan ngoãn lùi sang một bên.

"Tiên sinh Tần, chuyện này cậu có chắc chắn không?" "Tôi không phải không tin cậu." "Chỉ là lái máy bay thế này thực sự không thể coi thường được!" Trịnh Bách Vạn hỏi.

"Dù sao không tin tôi thì lát nữa máy bay cũng sẽ rơi." "Hiện tại phi công trưởng cũng không có chắc chắn." "Nếu không làm gì thì kết quả của chúng ta chỉ có rơi máy bay!" "Là cứ đợi rơi máy bay, hay là

tạm tin tôi một lần.” “Ông chủ Trịnh, trong lòng ông hẳn là có thể phán đoán được chứ?” Tần Dã nhìn Trịnh Bách Vạn nói.

Thấy Trịnh Bách Vạn vẫn còn vẻ do dự, Vương Bàn Tử lập tức mất kiên nhẫn.

“Ái chà ông chủ Trịnh!

Đến lúc này ông còn do dự cái gì nữa!” “Chẳng lẽ bản lĩnh của Tiểu Tần đồng chí ông còn chưa hiểu sao!” “Ông cứ nói là ông quen biết Tiểu Tần đồng chí lâu như vậy!

Khi nào hắn làm chuyện không chắc chắn chứ!” “Dù sao bây giờ chúng ta chỉ có hai lựa chọn, trực tiếp nhảy dù, đặt cược điểm hạ cánh của chúng ta vẫn ổn!” “Nếu không thì là tin tưởng Tiểu Tần đồng chí!” “Tôi nói trước, tôi chắc chắn chọn vế sau!” Vương Bàn Tử lập tức tiến lên nói.

“Mày điên rồi sao!

Mày muốn tùy tiện giao mạng vào tay thằng nhóc này là chuyện của mày!

Đừng kéo chúng tao vào!” Uy Tư Khắc lập tức hét lên.

“Vậy thì mày tự nhảy dù đi!” Vương Bàn Tử cũng không còn tâm trạng nói thêm lời thừa thãi với hắn!

Trực tiếp một câu nói đã chặn họng Uy Tư Khắc!

Và câu nói này của hắn không nghi ngờ gì cũng đã gợi nhắc Trịnh Bách Vạn.

Đúng vậy, bây giờ chỉ có hai lựa chọn này bày ra trước mắt.

Nếu không muốn trực tiếp nhảy dù, thì chỉ có thể chọn tin tưởng Tần Dã!

“Tiên sinh Vương nói đúng!” “Tiên sinh Tần, chuyện này làm

phiền cậu vậy!" Có lệnh của Trịnh Bách Vạn, phi công dù có nhiều lo lắng trong lòng cũng sẽ không còn ý nghĩ thừa thãi.

Anh ta lập tức nhường vị trí ra.

Tần Dã nhanh chóng vào vị trí, sau đó nhanh chóng bắt đầu điều khiển máy bay.

Nhìn một loạt thao tác của hắn, phi công đều sững sờ.

"Ông chủ Trịnh, hắn ta thực sự chỉ là một học sinh sao?" "Thật quá không thể tin nổi!" "Tất cả thao tác của hắn đều quá chính xác!" "Xác định trên máy bay còn có những dụng cụ nào có thể sử dụng, nếu thực sự phải hạ cánh khẩn cấp thì có phần nào có thể tận dụng không." "Ngay cả một phi công chuyên nghiệp e rằng cũng khó làm được tỉ mỉ hơn hắn ta!" "Ghê gớm chưa!" "Đã thấy chưa?" "Tiểu Tần đồng chí của chúng ta không phải loại người chỉ biết oa oa kêu loạn đâu!" "Tiểu Tần đồng chí của chúng ta có bản lĩnh thật sự trên người!" "Chỉ cần Tiểu Tần đồng chí của chúng ta dám làm chuyện gì, thì chắc chắn là có nắm chắc!" Vương Bàn Tử một bên nói vẻ tự hào.

"Vớ vẩn!

Thật là vớ vẩn!" "Cứ thế giao mạng chúng ta vào tay một thằng nhóc!

Các người thật là điên rồi!" Uy Tư Khắc vẫn một bên lải nhải.

"Tiên sinh Uy Tư Khắc, tôi nghĩ tôi có cần phải nhấn mạnh một chút!" "Hiện tại tất cả chúng ta đều ở trên chiếc máy bay này!" "Máy bay dừng chúng ta đều có thể sống!

Chương 755

Máy bay rơi chúng ta đều phải chết!" "Cho nên anh tốt nhất là cầu nguyện tiên sinh Tần có thể thuận lợi điều khiển chiếc máy bay này để chúng ta có thể bình an vô sự!" "Hay là anh cho rằng anh chỉ đơn thuần muốn gây rắc rối cho tiên sinh Tần." "Vì thế cho dù Trịnh mỗ tôi có xảy ra chuyện gì cũng không thành vấn đề?" Đối với đoàn lính đánh thuê mà nói, an toàn của chủ nhân vĩnh viễn là quan trọng nhất.

Huống chi đối với đoàn lính đánh thuê Lang Hoang, Trịnh Bách Vạn còn là khách hàng quan trọng nhất của họ!

Có thể nói không quá lời, loại lời này đừng nói là nói ra, ngay cả có ý nghĩ như vậy, cũng sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc!

Uy Tư Khắc chỉ có thể vội vàng ngậm miệng!

Dù sao nếu thực sự chọc giận Trịnh Bách Vạn, A Ninh với tư cách là đội trưởng có quyền xử tử hắn tại chỗ!

"Mọi người, nắm chắc vào." Đang lúc mọi người còn đang tranh cãi kịch liệt.

Tần Dã trầm giọng nói với họ.

Mọi người lúc này mới cảm thấy máy bay dường như đang nhanh chóng hạ độ cao!

Mọi người không kịp do dự, vội vàng ai nấy về chỗ ngồi, đồng thời nắm chặt ghế xung quanh, chỉ chờ cú lao dốc nhanh nhất này.

Tần Dã không nói nhiều, lập tức điều khiển máy bay hạ cánh khẩn cấp!

Thấy họ đã càng lúc càng gần mặt đất!

Ngay sau đó là một trận va chạm kịch liệt với mặt đất.

Mọi người giây phút này đều nhắm chặt mắt nín thở!

Dốc hết sức để chống lại cú sốc này!

Sự chao đảo như vậy kéo dài rất lâu, máy bay mới cuối cùng miễn cưỡng dừng lại.

Mọi người trên máy bay đều cảm thấy choáng váng vì cú sốc như vậy.

Một cảm giác buồn nôn mãnh liệt từ ngực xộc thẳng lên cổ họng.

Họ lại cố gắng kiềm chế rất lâu mới cuối cùng không phun ra ngay trước mặt nhiều người như vậy.

"Điên rồi!

Cho nên tôi mới nói các người đều điên rồi!" "Lại dám tin tưởng một thằng nhóc con như vậy!" "Chỉ vì hắn ta!

Chúng ta suýt chút nữa đã bị hại chết hết!" Uy Tư Khắc hoàn hồn lại lập tức mắng mỏ mọi người.

"Mày sủa cái gì ở đó hả!" Vương Bàn Tử xoa xoa thái dương thư giãn một lúc rồi nói: "Chúng ta bây giờ không phải vẫn còn sống khỏe mạnh sao?" "Trong tình huống vừa rồi!

Chúng ta có thể hạ cánh khẩn cấp ở đây, còn sống là may rồi!" "Mày còn muốn yêu cầu gì nữa!" "Chẳng lẽ mày có bản lĩnh trong tình huống đó còn có thể không có chút rủi ro nào sao?" Uy Tư Khắc lúc này có chút cứng họng.

Hắn ta lúc này đã hoàn toàn là hành động vô thức do mối quan hệ với Tần Dã mà ra!

Suy nghĩ kỹ lại, trong tình huống vừa rồi có thể thuận lợi hạ cánh khẩn cấp đã là một chuyện vô cùng không dễ dàng!

Huống chi lần hạ cánh khẩn cấp này họ hầu như không có chút thương tích nào!

Kỹ thuật như vậy đã chứng minh kỹ thuật điều khiển máy bay của Tần Dã ghê gớm đến mức nào!

"Thật sự quá không thể tin nổi!" "Mặc dù trước đây tôi cũng có yếu tố cược!

Thật không ngờ tiên sinh Tần lại thực sự biết cả lái máy bay!" "Hơn nữa chiếc máy bay này của chúng ta là loại mới nhất!

Tất cả các dụng cụ và cách điều khiển trên đó đều khác biệt so với máy bay trước đây!" "Ngay cả một số phi công kỹ thuật rất tốt nếu chưa được đào tạo chuyên nghiệp cũng chưa chắc đã có thể bắt đầu ngay được!" Trịnh Bách Vạn cũng đầy kinh ngạc nói.

"Tôi nói ông chủ Trịnh, ông vẫn nên đừng nói máy bay của ông ghê gớm đến mức nào nữa đi!" "Vừa mới khởi hành đã gặp vấn đề, chuyện này thực sự quá bực mình rồi!" Vương Bàn Tử có chút bất đắc dĩ nói.

"Điểm này tôi cũng thấy rất kỳ lạ, lẽ ra chuyện này không nên xảy ra chứ!" Trịnh Bách Vạn cũng không né tránh vấn đề này.

Điểm này ngay cả Vương Bàn Tử cũng không nói thêm gì.

Họ và Trịnh Bách Vạn cũng đã cùng hành động nhiều lần như vậy rồi.

Ít nhiều cũng hiểu rõ tính cách của Trịnh Bách Vạn!

Tuy nói Trịnh Bách Vạn là một đại phú hào có lòng tự trọng của mình, nhưng cũng tuyệt đối là người quang minh chính đại!

Nếu thực sự đồ của mình có vấn đề gì, ông ta cũng tuyệt đối sẽ không né tránh!

“Ông chủ Trịnh nói không sai, điểm này quả thực rất kỳ lạ.” Đang lúc mọi người còn đang bàn tán, Tần Dã và phi công bước ra từ khoang lái.

Trạng thái của hai người lúc này có vẻ hơi vi diệu, ánh mắt của phi công nhìn Tần Dã dường như có chút sùng bái ở trong đó!

“Hai người là tình huống gì?

Sao tôi lại cảm thấy bầu không khí của hai người có chút kỳ lạ vậy?” Vương Bàn Tử chớp chớp mắt hỏi.

“Ông chủ Trịnh, rốt cuộc ông tìm được thầy giáo ở đâu vậy!

Hắn ta thực sự quá ghê gớm!” “Không đúng!

Thật sự là đáng sợ!” “Tôi làm nghề phi công đã ba mươi năm rồi.” “Nhưng so với thầy giáo thì căn bản không thể so sánh được!” Phi công mặt đầy kinh hỉ nói.

Mọi người bên ngoài khoang lái lúc này đều mặt đầy hoang mang.

Trong khoảng thời gian từ lúc máy bay hạ cánh khẩn cấp đến khi dừng hẳn, họ hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì!

Chỉ là ban đầu phi công rõ ràng cũng có thái độ không tin Tần Dã!

Sao mới chỉ một lúc thôi!

Thái độ này đã hoàn toàn thay đổi rồi?

Nhìn những người này trong lòng lại càng tò mò hơn!

“Hai người trong đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” “Sao tự nhiên thái độ lại hoàn toàn thay đổi vậy?” Ngay cả Trịnh Bách Vạn kiến thức rộng rãi, đã vô cùng quen thuộc với lòng người lúc này cũng hoàn toàn mơ hồ.

“Mọi người, đừng nghe hắn nói lung tung.” “Tôi chỉ là một học

sinh thôi, làm gì có tư cách làm thầy giáo của người khác chứ?" Tần Dã gãi gãi sau gáy nói.

"Không không không, thầy giáo tuyệt đối đừng nói như vậy!" "Chuyện này không liên quan gì đến tuổi tác!" "Sự hiểu biết của thầy về máy bay và các kỹ thuật kiểm tra!

Tôi thật sự không thể theo kịp!" Từ lời nói của phi công, mọi người hoàn toàn có thể nghe ra sự kính trọng của phi công đối với Tần Dã!

"Không phải!

Các người đừng cứ mãi nói những lời này nữa!" "Tôi cũng biết mị lực cá nhân của Tiểu Tần đồng chí không phải người thường có thể so sánh được!" "Nhưng các người cũng giải thích một chút xem sự kính trọng này rốt cuộc là từ đâu mà ra chứ!" Vương Bàn Tử cuối cùng cũng không nhịn được nữa!

Hai người này lại muốn cứ mãi ở đây khen ngợi lẫn nhau, vậy thì mình sẽ nhắc cho họ trọng điểm mà họ nên thảo luận bây giờ.

"Là như thế này!" "Sau khi máy bay hạ cánh an toàn!" "Tôi và thầy giáo đã kiểm tra toàn bộ mọi thứ, trong đó có rất nhiều thứ ngay cả tôi cũng không biết!" "Nhưng thầy giáo lại lập tức nhìn thấu tất cả!" "Bao gồm mỗi vị trí tương ứng với dụng cụ nào!" "Nếu xảy ra điều gì thì nên có biểu hiện ra sao!" "Biểu hiện như vậy ngay cả những phi công đại sư mà tôi từng biết trước đây cũng rất khó làm được!" "Hơn nữa theo kiểm tra của chúng tôi, máy bay tổng thể e rằng cũng không bị hư hại gì!" "Chỉ cần điều chỉnh một chút, biết rõ những dụng cụ này rốt cuộc đã gặp vấn đề gì!" "Sau đó tiến hành một số sửa chữa nhỏ!" "Chúng ta là có thể sử dụng bình thường!" Phi công bắt đầu thao thao bất tuyệt kể về màn thể hiện của Tần Dã ở bên trong.

Mọi người đã mặt đầy kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Tần Dã.

Từ lúc máy bay của họ hạ cánh an toàn, họ đã cảm thán sự mạnh mẽ của Tần Dã rồi.

Nhưng họ không thể ngờ, ngay cả trên phương diện lái máy bay này!

Tần Dã lại có thể mạnh mẽ đến mức như vậy!

"Tiên sinh Tần, cậu thật sự quá ghê gớm!" "Thật không ngờ hành động lần này của chúng ta còn chưa chính thức bắt đầu!" "Cậu đã lại mang đến cho tôi một bất ngờ lớn rồi!" "Tiên sinh Tần!

Rốt cuộc cậu còn bao nhiêu kỹ năng mà tôi không biết vậy?" "Còn bao nhiêu bí mật mà tôi vẫn chưa hiểu rõ vậy!" "Nói thật, tôi bây giờ đối với cậu thật sự càng ngày càng tò mò!" Trịnh Bách Vạn như thường lệ hoàn toàn không che giấu sự kính trọng của mình đối với Tần Dã!

"Tiểu Tần đồng chí!

Cậu cái này đúng là bật hack rồi!" "Hợp lý cả trên trời dưới đất!

Bao gồm cả dưới biển, không có gì là cậu không biết à!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói.

"Dù sao tôi vẫn là một học sinh mà!" "Học hỏi mọi thứ nhanh hơn cũng là hợp lý mà!" Tần Dã mỉm cười nhàn nhạt, dùng giọng điệu đương nhiên nói.

Mọi người có mặt lại lần nữa phun máu, tên này lại đang nhấn mạnh khoảng cách giữa học bá và người thường sao?

"Mọi người, bây giờ có lẽ cũng không phải lúc thảo luận tôi rốt cuộc biết cái gì đúng không?" Thấy mọi người vẫn còn đang băn khoăn chuyện hắn lái máy bay.

Tần Dã nhắc nhở.

Chương 756

Câu nói này quả thực đã thức tỉnh mọi người.

Mặc dù chiếc máy bay này vẫn có thể sử dụng, nhưng ở một nơi có từ trường nhiễu loạn như thế này, trước khi tìm hiểu rõ nguyên nhân và có cách khắc phục khó khăn này.

Chiếc máy bay này tạm thời chắc chắn không thể di chuyển được!

Nếu họ bây giờ bị buộc đến một nơi chim không thèm ỉa thì sao!

Đừng nói là tiếp tục hoàn thành kế hoạch.

Ngay cả việc sống sót của họ cũng là một vấn đề rồi!

Mọi người nhanh chóng kiểm tra tất cả trang bị rồi liền xuống máy bay.

Trên Trường Bạch Sơn này quả nhiên là một nơi quanh năm tích tuyết.

Lúc này xuất hiện trước mắt mọi người ngoài một màu trắng xóa ra thì không có bất kỳ cảnh tượng thừa thãi nào khác!

Tuy nói rất nhiều người rất thích phong cảnh như vậy.

Nhưng chỉ có những người thực sự bước vào khu vực này mới biết nơi như vậy đáng thất vọng đến mức nào!

Phong cảnh hoàn toàn giống nhau, gió lớn có thể nổi lên bất cứ lúc nào và tuyết lở theo đó mà xảy ra.

Có thể nói tất cả mọi thứ này đều gắn liền với cái chết và sự tuyệt vọng!

"Ôi cha mẹ ơi!

Chúng ta đến đích thực là nơi này sao?" Vương Bàn Tử vỗ trán nói.

"Tôi nghĩ là vậy." Tần Dã bước ra nói: "Trường Bạch Sơn còn được gọi là nơi gần Thiên Cung nhất." "Mọi người còn nhớ một trong những bức bích họa chúng ta nhìn thấy trong lăng mộ không?" "Trong tầng mây có một cung điện." "Lúc đó chúng ta cho rằng đó chỉ là một biểu hiện của quyền lực tối cao trong lòng chủ nhân lăng mộ." "Nhưng nếu chúng ta thay đổi một cách suy nghĩ, từ một góc độ cụ thể hơn mà nhìn thì sao?" "Cung điện đó không phải là thứ trong lòng tưởng tượng, mà là vị trí cung điện thực tế nhất thì sao?" Vừa nghe đến đây, mắt Vương Bàn Tử lập tức sáng rực!

Hành động lần này của họ chính là nhắm vào Uông Tàng Hải đó!

Bây giờ được Tần Dã phân tích như vậy, lập tức có một cảm giác rất gần mục tiêu rồi!

"Cho dù biết những điều này thì sao chứ?" Uy Tư Khắc lại một bên phá vỡ bầu không khí lạnh lùng nói: "Không phải tôi muốn đả kích sự tích cực của các người, các người có biết phạm vi Trường Bạch Sơn lớn đến mức nào không?" "Nếu vị trí lăng mộ không ở gần đây, chúng ta bây giờ ngay cả phương tiện giao thông cũng không có." "Muốn tìm được thì khó như lên trời vậy!" "Trừ khi vận may của chúng ta thực sự rất tốt, vừa vặn hạ cánh khẩn cấp đến gần lăng mộ." "Nhưng chuyện như vậy nghĩ cũng biết căn bản là không thể!" "Là ở đây!

Chính là ở đây!" Không ngờ lời Uy Tư Khắc vừa dứt, mọi người còn chưa kịp buồn bã.

Bên kia đã nghe thấy Trịnh Bách Vạn kích động kêu lên một tiếng.

"Ông chủ Trịnh, tình huống gì khiến ông kích động như vậy?" Vương Bàn Tử tiến lên tò mò hỏi.

“Cái Thiên khanh này!

Không sai được!

Theo thông tin tôi có được, lăng mộ nằm ngay dưới Thiên khanh này!” “Tuyệt đối không sai!

Chúng ta tìm được địa điểm rồi!” Trịnh Bách Vạn kích động nói.

Mọi người tại chỗ mừng rỡ khôn xiết!

Nếu quả thực như Uy Tư Khắc nói, vị trí lăng mộ còn cách họ rất xa.

Ở nơi tuyết sơn như vậy muốn đi bộ đến quả thực không phải là một chuyện dễ dàng.

Ngay cả trong quá trình tiến về phía trước, đội ngũ của họ trực tiếp bị giảm quân số cũng hoàn toàn có thể xảy ra!

Nhưng vì vị trí lăng mộ lại ở một nơi gần họ đến vậy, thì mọi chuyện đơn giản hơn nhiều rồi!

“Thật hay giả vậy ông chủ Trịnh!” “Ông xác định đây chính là Thiên khanh mà chúng ta muốn tìm sao?” Để tránh cuối cùng mình mừng hụt một phen, Vương Bàn Tử lập tức xác nhận với Trịnh Bách Vạn.

“Tuyệt đối không sai!” “Trịnh mỗ tuy không có bản lĩnh siêu phàm như các cậu!” “Nhưng đánh dấu bản đồ những việc cơ bản như vậy Trịnh mỗ vẫn có thể làm được!” “Trước khi xuất phát, tôi đã kết hợp tất cả thông tin để xác nhận bản đồ nhiều lần!” “Xác định địa điểm chắc chắn là ở đây không sai!” Trịnh Bách Vạn kích động nói.

Tất cả mọi người đều vui mừng vì tìm được lối vào vào thời điểm đáng thất vọng như vậy.

Nhưng Uy Tư Khắc lại lập tức nhìn ra điều bất thường!

“Nếu chỉ là hạ cánh khẩn cấp đơn thuần làm sao có thể trùng hợp đến đây như vậy!” “Cái gì mà vận may quá tốt căn bản là không thể!” “Mày rốt cuộc đã làm gì?” Uy Tư Khắc lập tức nhìn Tần Dã truy hỏi.

Những người còn lại cũng từ sự phấn khích thuần túy nhất mà phản ứng lại.

Suy nghĩ kỹ lại hình như đúng là như vậy!

Anh muốn nói là trùng hợp, cái sự trùng hợp này có phải là quá mức rồi không?

“Thực ra cũng không có gì to tát, tôi chỉ là khi hạ cánh khẩn cấp đã hơi khảo sát một chút tình hình bên dưới.” Tần Dã nhàn nhạt nói: “Trường Bạch Sơn là nơi nhân kiệt địa linh, nhưng cho dù là bảo địa như vậy, cũng chắc chắn sẽ có sự phân chia ưu nhược do địa thế phương vị xung quanh.” “Và Uông Tàng Hải là một người có tham vọng như vậy, đồng thời lại là một người tâm tư kín đáo như vậy.” “Tuyệt đối sẽ không bỏ qua địa điểm phong thủy tốt nhất.” “Và ở bất kỳ địa điểm Long mạch nào, Long nhãn đều được coi là nơi Long mạch hội tụ nhất.” “Vì sao vẽ rồng không thể vẽ mắt.” “Nguyên nhân cơ bản là Long Thần và linh hồn đều ở trong mắt này, chỉ cần vẽ mắt thì con rồng này sẽ sống.” “Tôi đương nhiên cũng có yếu tố cược, cược là người có thực lực như Uông Tàng Hải nhất định sẽ tìm được nơi phong thủy tốt nhất.” “Bây giờ xem ra tôi đã cược đúng rồi.” Mọi người không hề hay biết, so với sự điềm tĩnh của Tần Dã, những người còn lại lúc này đã hoàn toàn trợn tròn mắt.

Môi mỗi người khẽ mấp máy, trông có vẻ như đang cố gắng chấp nhận một điều gì đó kinh khủng.

“Kia Tiểu Tần đồng chí, tôi hơi tóm tắt lại một chút nhé!” “Bố cục Long mạch Trường Bạch Sơn là cậu nhìn ra được khi đang lái máy bay sao?” Giọng nói của Vương Bàn Tử có chút run rẩy.

Tần Dã đương nhiên gật đầu.

“Mặc dù trước đó cũng đã xem qua một chút, nhưng vì tầm nhìn bị hạn chế, nên nhìn không được rõ lắm.” “Cậu còn là người không vậy?” Vương Bàn Tử nói.

“Mày bị bệnh hả!” Tần Dã cũng không khách khí đáp lại một câu.

“Không phải mà Tiểu Tần đồng chí!

Cậu thực sự không thể trách anh em nói cậu như vậy!” “Cậu cái này thật là quá vô lý rồi!” “Cậu khi nào lái máy bay!” “Lại là lúc sắp rơi, lúc này cậu còn có tâm tư đi xem Long mạch của ngọn núi này!” “Cậu tự nói xem, đây là chuyện mà con người làm được sao!” Vương Bàn Tử cuối cùng cũng không thể bình tĩnh được nữa, trực tiếp gào thét lên.

Mọi người đều đồng tình với điều này.

Tình cảnh của họ lúc đó nói là ngàn cân treo sợi tóc cũng không hề quá chút nào.

Trong tình huống này, một phi công bình thường chỉ cần cố gắng hết sức để không cho máy bay rơi đã là dốc toàn lực rồi.

Kết quả Tần Dã lại còn có thể nhìn ra toàn bộ thế núi, tìm ra nơi phong thủy tốt nhất!

Bất kể hắn lúc đó mang tâm thái gì để làm chuyện này!

Cũng có thể nói, tên này căn bản không phải người!

Mọi người lại sau một hồi tâng bốc thì bị Tần Dã dừng lại.

Hắn không thích trạng thái cứ mãi tâng bốc như vậy.

Đồng thời hắn cũng nhắc nhở mọi người đừng quên chuyện chính của hành động lần này.

Đến vị trí Thiên khanh, A Ninh nhanh chóng hô hào các thành viên dưới quyền ước tính độ dài để chuẩn bị hạ xuống.

Trong quá trình hạ xuống, Vương Bàn Tử vẫn không ngừng lẩm bẩm.

"Thật hy vọng phương hướng này không sai, nếu thực sự từ nơi này bò xuống mà không có gì còn phải để chúng ta bò lên lại, vậy thì chết tiệt lắm!" "Vậy thì toàn bộ hành động của chúng ta đều sai." Tần Dã nói: "Từ góc độ phong thủy mà nói, đây tuyệt đối là nơi phong thủy tốt nhất của Trường Bạch Sơn." "Nếu Uông Tàng Hải thực sự đặt lăng mộ của mình trên Trường Bạch Sơn, là tôi tôi cũng sẽ chọn nơi này." "Cho dù Uông Tàng Hải không ở đây." "Cũng chắc chắn sẽ có các đế vương khác chọn nơi này." "Nơi như thế này tuyệt đối sẽ không trống rỗng." Lời nói này của Tần Dã lập tức lại tiếp thêm không ít động lực cho Vương Bàn Tử.

Dù sao trong những chuyện như vậy hắn vẫn sẽ chọn tin tưởng Tần Dã.

May mắn thay, Thiên khanh này cũng không quá sâu, không lâu sau, mọi người đã đến đáy.

Và trước mắt họ sừng sững là một Tự miếu khổng lồ được xây dựng dựa vào sườn núi.

Xung quanh toàn bộ vách đá còn có thể nhìn thấy vô số hang Phật, bên trong đều đặt các bức tượng Phật tổ Bồ Tát khác nhau.

"Ôi cha mẹ ơi!

Ai không có việc gì lại xây cái này ở chỗ này!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói.

"Bàn Tử, cậu đừng coi thường những bức tượng Phật này." Tần Dã nói: "Cậu không cảm thấy những bức tượng Phật này có chút khác

biệt so với những bức tượng Phật mà chúng ta thường thấy sao?" Mọi người nhìn kỹ lại một chút, phát hiện quả thực là như vậy.

Tất cả các tượng Phật về tạo hình và nhiều chi tiết đều rõ ràng khác biệt so với các tượng Phật mà họ thường thấy trong Tự miếu.

Chỉ là có quá nhiều tượng Phật bày ra trước mắt, họ lại không nhìn ra rốt cuộc là chỗ nào không đúng.

Mọi người tìm kiếm xung quanh, cuối cùng dưới bức tượng Phật lớn nhất tìm thấy một cánh cửa đá.

Mọi người nhanh chóng đẩy cửa, nơi Thiên khanh này rốt cuộc vẫn quá nguy hiểm.

Nếu thực sự có chuyện gì, họ còn không có không gian để né tránh.

Chương 757

Sau khi vào trong lòng núi, nơi đây cũng rộng lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của họ.

Mọi người cũng không dám lơ là, lập tức đốt lửa thắp sáng bên trong.

Kết quả phát hiện bên trong quả nhiên trống trải như họ tưởng tượng.

Mọi người đối với điều này cũng cảm thấy rất kỳ lạ.

Rõ ràng bên ngoài còn thiết lập nhiều tượng Phật đến vậy, sao vào bên trong lại không có gì nữa rồi?

"Tiểu Tần đồng chí, tình huống gì đây?" "Cậu nói tôi đã từng thấy bên ngoài xây dựng bình thường bên trong xa hoa." "Cái loại bên ngoài xây dựng xa hoa bên trong trống rỗng như vậy tôi vẫn là lần đầu tiên thấy!" Vương Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

"Đổi góc độ suy nghĩ thì sao?" "Nếu nơi này từ đầu đã không phải là nơi dành cho người ở thì sao?" Lời nói của Tần Dã lập tức khiến mọi người nhíu mày, bất kể nơi đây có phải lăng mộ Uông Tàng Hải mà họ đang tìm kiếm hay không, nhưng thông tin này tuyệt đối không phải là tin tức tốt lành gì.

Mọi người lập tức ngay lập tức chuẩn bị chiến đấu, ai nấy giơ vũ khí cảnh giác bốn phía.

"Tiểu Tần đồng chí, chúng ta không được đùa giỡn vào lúc này đâu!" "Nơi này không phải dành cho người ở thì có thể dùng để làm gì chứ!" Vương Bàn Tử lo lắng nói.

"Cái này, các người xem các bức bích họa xung quanh thì sẽ biết."

Mọi người nhanh chóng tản ra quan sát các bức bích họa xung quanh.

Sau khi tổng kết nội dung mình thấy, thì có thể đại khái tổng kết được một câu chuyện.

Trên Trường Bạch Sơn này, ban đầu có một dân tộc sinh sống.

Chỉ là dân tộc này bình thường không thích chiến đấu, tự nhiên không có cái gọi là sức chiến đấu.

Sau đó một ngày, họ bị một dân tộc khác có thực lực mạnh mẽ tấn công.

Thực lực của đối phương vốn đã mạnh, thêm vào đó thế tấn công lúc đó vô cùng mãnh liệt.

Lần này trực tiếp đánh cho họ trở tay không kịp!

Thấy dân tộc của họ sắp bị diệt vong.

Lúc này có một người xuất hiện, hắn dường như có sức mạnh thần kỳ.

Có thể hiệu lệnh một số sinh vật kỳ lạ, sau đó dưới sự hiệu lệnh của hắn, những sinh vật đó đã diệt sạch toàn bộ bộ tộc đối diện!

Họ muốn tôn thờ hắn làm thần, nhưng đối phương lại không chấp nhận cách nói này.

Mà là bảo họ xây dựng một Tự miếu như vậy trong cái hố sâu này.

Chỉ là yêu cầu của đối phương rất kỳ lạ.

Lẽ ra việc xây dựng Tự miếu như vậy nên nhanh chóng hoàn thành.

Nhưng ở người này lại hoàn toàn không có ý đó.

Hắn có một yêu cầu về thời gian cố định cho việc xây dựng của

họ, theo cách nói của hắn, sự sắp xếp này là vì những người đến xây dựng này đồng thời cũng là tế phẩm.

Tự miếu trong động này được xây dựng để cung phụng thần linh.

Cần phải đến vào một thời gian cố định, sau khi hoàn thành việc xây dựng bên ngoài thì phải đi vào đây.

Sau khi hoàn thành nội dung bích họa mà họ phải hoàn thành theo yêu cầu, thì phải ở đây chờ đợi thần linh đến.

"Tôi điên mất!

Câu chuyện truyền thuyết trên Trường Bạch Sơn này lại trừu tượng đến vậy sao?" Vương Bàn Tử xoa trán mặt đầy khó hiểu.

"Biết rõ là tế phẩm, còn ngoan ngoãn đến, thật là ngu xuẩn." Uy Tư Khắc hừ lạnh một tiếng nói.

"Phải!

Mày cao thượng!

Mày ghê gớm!" "Mày là một người hiện đại, đứng trên lập trường hiện đại, dùng góc nhìn hiện đại mà nhìn chuyện của ngày xưa, mày còn rất kiêu ngạo nữa chứ!" Vương Bàn Tử không vui nói: "Mày rốt cuộc có biết không, tư tưởng của người xưa và chúng ta là không giống nhau!" "Hơn nữa mày đừng quên, trước khi họ bị yêu cầu xây dựng Tự miếu này!" "Lại còn bị một bộ lạc tấn công!" "Là người này dùng những sinh vật kỳ lạ tiêu diệt toàn bộ bộ lạc đó." "Một bộ lạc có thể dễ dàng tiêu diệt bộ lạc của mày lại bị người khác tiêu diệt!" "Sau đó đối phương đàm phán điều kiện với mày!

Chẳng lẽ mày cho rằng mày còn có quyền lựa chọn có chấp nhận điều kiện này hay không?" Uy Tư Khắc lúc này có chút cứng họng, để tránh bầu không khí quá khó xử, A Ninh lập tức làm hòa.

“Nói không sai.” “Từ giây phút đó, quyền lựa chọn đã không còn nằm ở họ nữa rồi.” “Cho dù lần cứu viện này hoàn toàn là một âm mưu, họ cũng phải đi!” “Nói tóm lại họ làm theo, tình huống xấu nhất là định kỳ sẽ có một số người hy sinh.” “Nói không chừng sau này họ còn có thể nghĩ ra một số thủ đoạn đối phó.” “Không làm theo, kết cục là toàn quân bị diệt.” Trong lúc mọi người thảo luận, Tần Dã vẫn luôn một mình đứng nhìn những bức bích họa này.

Vương Bàn Tử thấy vậy cũng tiến lên tò mò hỏi.

“Tiểu Tần đồng chí, cậu bị làm sao vậy?” “Chẳng lẽ cậu phát hiện ra điều gì kinh khủng sao?” “Tôi đang nghĩ, các người tại sao đều tò mò chuyện tế phẩm, trọng điểm bây giờ chẳng lẽ không phải đối tượng mà họ muốn dâng tế phẩm rốt cuộc là gì sao?” Tần Dã hỏi.

Mọi người lúc này có chút ngây người.

Những người này muốn hiến tế cho cái gì, mọi người thử cố gắng hiểu lời nói này của Tần Dã.

Nếu đặt vào một logic bình thường, đương nhiên là hiến tế cho Thần linh!

Nhưng từ những ghi chép này mà nói, mọi người đều hiểu rõ, chỉ cần đi vào đây thì kết cục chắc chắn là cái chết.

Cũng có nghĩa là bất kể cái gọi là đối tượng hiến tế này là gì.

Bên trong này chắc chắn có thứ gì đó cực kỳ sát thương.

“Nhưng Tiểu Tần đồng chí, cho dù chúng ta biết điều này thì có ích gì chứ?” “Nếu nói nơi này chính là lăng mộ Uông Tàng Hải mà ông chủ Trịnh nói, chúng ta bây giờ lẽ nào không nên tìm lối ra sao?” Vương Bàn Tử khó hiểu hỏi.

“Tìm lối ra là đương nhiên rồi.” “Nhưng nếu không chuẩn bị tâm lý tốt.” “Tôi sợ chúng ta khi tìm lối ra gặp phải thứ này sẽ bị đánh cho

trở tay không kịp.” Tần Dã nói.

Câu nói này của Tần Dã lập tức khiến tất cả mọi người có mặt đều giật mình!

Vương Bàn Tử lập tức lo lắng hét lên: “Tiểu Tần đồng chí!

Lời này của cậu là ý gì!” “Cậu nói cái thứ chết tiệt đó cũng ở bên trong này sao!” “Đùa sao!

Đã bao nhiêu năm rồi!” “Thứ này chẳng lẽ vẫn chưa chết sao!” Vương Bàn Tử vỗ trán lo lắng hét lên.

“Chuyện này chắc không thể xảy ra chứ?” “Đã bao nhiêu năm rồi!

Bất kể đây là sinh vật hay thứ gì!” “Nếu quanh năm không được ăn thì cũng sẽ chết chứ!” A Ninh cũng mặt đầy kinh ngạc nói.

“Không sai, nhưng các người vì sao lại cho rằng dân tộc có thể cung cấp tế phẩm đó đã không còn ở đây nữa?” Tần Dã hỏi.

Trong lòng mọi người lại lần nữa giật mình!

Họ đột nhiên nhận ra họ dường như đã bỏ qua một chuyện vô cùng quan trọng!

Chứng minh dân tộc này đã không còn tồn tại!

Thứ này nên có chứ!

Phải!

Chắc chắn có!

Họ phải tìm kiếm!

Nếu dân tộc này vẫn còn, hoặc quái vật đáng sợ đó vẫn còn!

Nơi họ đang ở bây giờ chính là nơi hiến tế trong truyền thuyết đó!

Ở lại đây chẳng phải là bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành tế phẩm được dùng để hiến tế sao!

“Nhanh!

Mọi người nhanh tìm lối ra!” Với mức độ sùng bái Tần Dã hiện tại của A Ninh, cô thậm chí không cần hỏi Tần Dã vì sao.

Lập tức quay người ra lệnh cho cấp dưới của mình!

Và tất cả những người đã tham gia hành động lần trước cũng đều hành động ngay lập tức.

Nhưng những người mới tham gia lần này, bao gồm cả Uy Tư Khắc, đều có chút đờ đẫn đứng yên tại chỗ.

“Mấy người làm cái gì đó!” “Còn không nhanh lên!” “Muốn chết à!” Vương Bàn Tử nghiêng đầu nhìn thấy bọn họ hoàn toàn không có động tác gì, lập tức không vui nói.

“Lời này là tôi muốn hỏi các người!

Các người điên rồi sao?” “Chỉ cần Tần Dã nói bộ tộc này còn sống, các người liền tất cả đều như vậy!” “Các người thực sự hiểu rõ khái niệm bên trong này rồi sao?” “Chúng ta không biết bộ tộc này đã tồn tại bao nhiêu năm!” “Cho dù lịch sử của chúng ta có thiếu sót.” “Nhưng dân tộc hiện tại chúng ta tổng không đến nỗi không biết chứ?” “Tôi hỏi các người, dân tộc tín ngưỡng thứ gì đó không rõ ràng như vậy các người đã gặp bao giờ chưa?” “Không có thì chứng tỏ căn bản đã không còn tồn tại rồi.” “Cho dù còn tồn tại, các người cho rằng loại tín ngưỡng này có thể cho phép họ tồn tại sao?” “Chúng ta muốn tìm lối ra quả thực không sai!” “Nhưng chỉ vì một hai câu nói của Tần Dã mà các người lại tìm kiếm hỗn loạn như vậy, có phải là hơi mất mặt rồi không!” Uy Tư Khắc nhìn dáng vẻ của họ không nhịn được mà mỉa mai.

Chương 758

“Mày biết cái quái gì!” “Tiểu Tần đồng chí của chúng ta tuyệt đối sẽ không nói bậy bạ khi không có nắm chắc!” Vừa nghe đối phương nói ra lời khinh thường Tần Dã như vậy.

Vương Bàn Tử lập tức không thể nhịn được!

Trực tiếp mắng: “Tiểu Tần đồng chí của chúng ta đã nói ở đây có thứ này thì chắc chắn là có!” “Mày muốn chết đừng kéo chúng ta!” “Mày muốn nói thế nào đó là tự do của mày!” “Nếu các người cho rằng bên trong này chắc chắn còn có thứ gì đó khác!” “Thì lấy chứng cứ ra đi!” “Nếu không thì tôi không thể chấp nhận hành vi ngu xuẩn của các người!” Uy Tư Khắc không vui nói.

“Mày!” Vương Bàn Tử lập tức muốn nổi nóng.

Tần Dã lại lập tức giơ tay ngăn hắn lại!

“Bàn Tử, các cậu cứ chuyên tâm làm việc của mình đi.” “Đừng lãng phí thời gian ở nơi này.” Bất kể Vương Bàn Tử bây giờ có tâm trạng gì!

Nhưng đối với lời nói của Tần Dã hắn đương nhiên vẫn không đến nỗi không nghe.

Lập tức quay người tiếp tục tìm kiếm lối ra!

Tần Dã chỉ liếc xéo Uy Tư Khắc một cái, hiển nhiên cũng không định nói thêm gì với hắn mà chuẩn bị trực tiếp rời đi.

Tuy nói lời nói trước đó của Uy Tư Khắc bản thân mục đích cũng không phải để khiêu khích.

Nhưng thái độ hiện tại của Tần Dã thực sự quá coi thường hắn!

Chuyện như vậy Uy Tư Khắc dù thế nào cũng không thể nhịn được!

Hắn không màng đến những thứ khác, một bước lao lên chặn đường Tần Dã, không vui nói: "Bây giờ mày là ý gì!" "Bị tôi nói trúng nên chột dạ muốn bỏ chạy sao?" Đối mặt với sự khiêu khích của đối phương, Tần Dã vẫn biểu hiện bình tĩnh như thường lệ.

"Anh không tin lời tôi nói thì có thể chọn không nhúc nhích ở đây." "Tôi chỉ là không muốn tiếp tục lãng phí thời gian vào anh mà thôi." Tần Dã vẫn chỉ là một vẻ điềm nhiên.

"Tôi bảo mày đứng lại!" Uy Tư Khắc vẫn không ngừng làm khó, lại một bước lao lên túm lấy Tần Dã.

Có vẻ như Tần Dã hôm nay không giải thích rõ ràng thì tuyệt đối sẽ không để Tần Dã rời đi!

"Mẹ kiếp!

Thằng ranh này chưa xong đúng không!" Vương Bàn Tử thấy vậy lập tức muốn xông lên, kết quả vẫn bị Tần Dã giơ tay ngăn lại.

Chưa đợi Vương Bàn Tử mở miệng, Tần Dã một tay nắm lấy cổ tay Uy Tư Khắc rồi bỗng nhiên dùng sức mạnh!

Uy Tư Khắc lập tức phát ra một tiếng rên rỉ xé lòng, vì cơn đau thấu tim truyền đến từ tay khiến toàn bộ cơ thể hắn có chút không kiểm soát được.

Cả người trực tiếp ôm lấy cổ tay lập tức quỳ một gối xuống đất.

Không trực tiếp phát ra tiếng kêu thảm thiết này rõ ràng đã là sự quật cường cuối cùng của hắn!

Tần Dã làm như vậy đương nhiên cũng không thuần túy là muốn tấn công Uy Tư Khắc.

Sau khi xác định đã cho Uy Tư Khắc một bài học, chỉ cần tên này không phải là thằng ngốc thì tuyệt đối sẽ không cố ý tìm rắc rối nữa.

Tần Dã liền buông tay ra.

Khi bước đi, hắn có thể cảm nhận được ánh mắt hung ác của Uy Tư Khắc.

Tần Dã lạnh lùng nói: "Nếu anh không phải là một thằng ngốc chỉ biết khiêu khích, thì tự mình đi xem những nội dung trên vách đá đi." "Nếu anh còn không nhìn ra thì xem như tôi đã đánh giá cao đoàn lính đánh thuê Lang Hoang của các anh." Nhìn Tần Dã cứ thế rời đi, mấy tên thuộc hạ đi theo Uy Tư Khắc còn muốn nổi nóng, lần này lại bị Uy Tư Khắc ngăn lại.

Hắn rất rõ những người này xông lên khiêu khích cũng chỉ có phần bị dạy dỗ.

"Đi!

Chúng ta đi xem!

Thằng khốn này rốt cuộc bán thuốc gì trong hồ lô!" Uy Tư Khắc lạnh lùng ném lại một câu như vậy rồi quay người đi xác nhận tình hình các vách đá xung quanh.

Tuy nói trong lòng vẫn còn nghi ngờ, nhưng Uy Tư Khắc vẫn đến trước vách đá để quan sát.

Mấy tên lính đánh thuê đi theo hắn cũng xúm lại, mỗi người đều tràn đầy nghi hoặc.

"Cái tên Tần Dã này rốt cuộc bán thuốc gì trong hồ lô?" "Nhìn những bức bích họa này là có thể nhìn ra, chẳng lẽ trên đó họ còn khắc cả ngày tháng nữa sao!" Một người trong số đó cười lạnh một tiếng, trong lời nói mang theo vài phần châm chọc.

“Gan to!

Mày dám nghi ngờ Tần Dã!

Mày không sợ cái tên Bàn Tử đó nhảy lên cắn mày sao!” Người khác khi nói câu này còn cố ý phóng đại giọng nói của mình, rõ ràng câu nói này là hắn cố tình nói cho Vương Bàn Tử nghe!

Vương Bàn Tử tính khí nóng nảy lập tức lại muốn nổi nóng, Tần Dã lại lần nữa ngăn hắn lại.

Ý bảo hắn cứ làm tốt chuyện trong tay đã, đó mới là quan trọng nhất.

Và nhóm người kia thấy Tần Dã bọn họ hoàn toàn không có phản ứng gì, khí thế ngông cuồng tự nhiên lại càng tăng thêm vài phần.

“Thật không hiểu bọn họ rốt cuộc đang nghĩ gì!” “Từng người một đều đang làm những chuyện lãng phí thời gian như vậy.” “Lại tùy tiện tin tưởng lời nói của một thằng nhóc con như vậy!” “Tôi thấy đoàn lính đánh thuê Lang Hoang của chúng ta cũng thật sự sa sút rồi!” Kết quả người này đang nói, liền chú ý thấy Uy Tư Khắc dường như dừng lại ở một chỗ đột nhiên không động đậy nữa.

Mấy người lập tức tò mò xúm lại.

“Đội trưởng Uy Tư Khắc, sao vậy?” Một người trong số đó hỏi.

“Các người nhìn bức họa này, hình như có chút không đúng.” Uy Tư Khắc hỏi.

Mấy người lập tức xúm lại quan sát, một lúc họ cũng không nhìn ra có gì không đúng!

Vách đá vẫn là vách đá đó, bích họa vẫn là những bức bích họa đó, thậm chí ngay cả phong cách vẽ cũng không thay đổi.

“Cảm thấy không có gì không đúng à?” “Vẫn là những phong cách

bích họa đó thôi.” Một người trong số đó gãi đầu khó hiểu nói.

“Không đúng!

Không phải nội dung hay phong cách bích họa!” “Là chính vách đá này, cảm giác có một sự không hài hòa!” Uy Tư Khắc thì thầm lẩm bẩm, lại nhanh chóng nhìn sang các vách đá khác, sau khi quan sát và so sánh như vậy, lòng Uy Tư Khắc lập tức giật mình, hắn biết là chỗ nào không đúng rồi!

“Là thời gian!” Uy Tư Khắc không còn giữ được bình tĩnh, gần như hét thẳng ra.

“Những bức bích họa ở đây quá mới!” “Theo thời gian trôi qua!

Đá cũng sẽ xuất hiện hiện tượng lão hóa!” “Những bức bích họa khắc trên những vách đá này đương nhiên cũng sẽ như vậy!” “Mà phần này thực sự quá mới!” “Từ niên đại mà xem!

Tuyệt đối sẽ không quá mười năm!” Lòng mấy người không khỏi giật mình!

Họ có thể không tin Tần Dã, nhưng họ tuyệt đối sẽ không nghi ngờ Uy Tư Khắc!

Mọi người nhìn vách đá trước mắt!

Sau khi quan sát kỹ lưỡng như vậy, họ cũng đã nhìn ra rồi.

So với các vách đá khác!

Nơi này quả thực trông có vẻ hơi quá mới một chút!

Nếu đây không phải là họ phán đoán sai vấn đề.

Thực sự là do màu sắc ban đầu!

Tức là nơi này có lẽ trong vòng mười năm vẫn có người đi vào!

Nếu nói nguyên nhân của người đi vào này cũng giống như đoạn

câu chuyện kia!

Vậy thì hắn ta chắc chắn không thể sống sót rời đi!

Vậy bất kể thứ gì thực sự khiến họ phải chết như tế phẩm ở đây!

Khả năng thứ đáng sợ đó vẫn còn ở đây là rất cao!

"Có lẽ cái gọi là tế phẩm là một ý nghĩa khác thì sao!" "Đúng!

Thực ra cũng chỉ là sẽ tiến hành thứ gì đó khá giống nghi lễ!" "Chứ không phải sẽ bị thứ gì đó ăn thịt." Mấy tên lính đánh thuê bên cạnh Uy Tư Khắc thi nhau nói.

Tuy nhiên, loại lời tự lừa dối mình này ngay cả bản thân họ cũng không thể thuyết phục được.

Mỗi người khi nói những lời này, cũng đều bản năng nắm chặt vũ khí của mình.

Hiển nhiên họ đã cảm thấy sợ hãi vì chuyện này rồi!

Và rất nhanh, thực tế cũng đã vạch trần sự thật cho họ!

Chương 759

Một tiếng nổ lớn không rõ nguyên nhân đột nhiên truyền đến, vào lúc này đột nhiên xuất hiện động tĩnh như vậy, đủ để khiến tất cả mọi người có mặt hoảng loạn!

Mọi người lập tức dừng hành động tìm kiếm lối ra của mình!

Ai nấy đều cảnh giác nhìn xung quanh!

"Tiểu Tần đồng chí!

Tình huống gì đây?

Động tĩnh này nghe có vẻ hơi không ổn chút nào!" Vương Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt đi đến bên cạnh Tần Dã.

"Chúng ta vẫn chậm một bước." Tần Dã nhíu chặt mày nói.

"Tiểu Tần đồng chí!

Cho nên quả nhiên là cái thứ chết tiệt đó đã đuổi đến rồi sao!" Vương Bàn Tử hỏi.

"Nói đuổi đến gì đó hơi không đúng!" "Nơi này e rằng vốn dĩ là bãi săn của thứ đó!" "Cho nên bây giờ nó qua đây, nói đúng ra phải gọi là trở về." Tần Dã nhìn xung quanh nói.

"Tiểu Tần đồng chí, tôi thật sự quá phục cậu!" "Đã lúc nào rồi!

Cậu còn có tâm tư nói cái này!" Vương Bàn Tử không khỏi cười khổ.

"Cố làm ra vẻ huyền bí!" "Làm sao có thể trùng hợp như vậy mà có quái vật xông vào!" "Hơn nữa nếu nơi này thực sự là bãi săn thì sao!" "Những người đó còn cam tâm tình nguyện đi vào!" "Vậy chẳng phải là có bệnh sao!" "Tôi nói đây chắc chắn chỉ là một sự trùng hợp!"

“Đúng!

Chắc chắn là như vậy!

Trường Bạch Sơn vốn dĩ không phải là nơi yên bình như vậy!” “Thỉnh thoảng có chút động đất là rất bình thường!” “Bây giờ chúng ta mà tự mình rối loạn!

Thì mới thật sự mất mặt!” Một người khác hô theo.

Nhưng khi họ kêu la những lời này, cảm xúc căng thẳng lại không hề giảm bớt chút nào!

Vừa nhìn là biết những lời họ kêu la ra căn bản chỉ là để an ủi chính mình mà thôi!

Chỉ là loại tự an ủi này vào lúc này căn bản sẽ không có bất kỳ tác dụng nào cả!

Họ bên này vẫn còn đang kêu la.

Đột nhiên lại nghe thấy vách đá lại một trận rung động!

Ngay sau đó một thứ khổng lồ giống như con Nhục trùng phá vỡ vách đá lao ra!

Mấy người đứng trước vách đá thậm chí còn chưa kịp hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì!

Lực xung kích mạnh mẽ của con Nhục trùng khổng lồ trực tiếp húc bay họ lên không trung!

Đối phương rơi xuống không trung trên mặt vẫn còn treo vẻ kinh ngạc và hoảng sợ.

Con Nhục trùng khổng lồ lại lần nữa xông lên, trực tiếp cắn chặt lấy người bị húc bay rồi trực tiếp nuốt chửng xuống!

Động tác nhanh đến mức ngay cả những người khác có mặt cũng

nhất thời không phản ứng kịp đã xảy ra chuyện gì!

“Mẹ kiếp!

Thật sự ra rồi!” “Còn đứng đờ ra làm gì!

Đợi chết à!” Vương Bàn Tử là người đầu tiên phản ứng lại, hét lớn một tiếng trực tiếp phun lửa vào con Nhục trùng.

Chỉ là con Nhục trùng này tuy nhìn bề ngoài không có da bao bọc.

Một phát súng bắn xuống lập tức máu tươi văng tung tóe, nhưng máu thịt của thứ này cũng không biết dày đến mức nào!

Bị Vương Bàn Tử bắn trúng phát súng này, lại nhìn có vẻ hoàn toàn không có ý định bị thương mà lùi lại!

“Mẹ nó!

Mày là súc sinh gì!

Rốt cuộc là quái vật gì!” Lúc này con Nhục trùng hoàn toàn ở trước mặt Uy Tư Khắc và mấy tên lính đánh thuê.

Đột nhiên đối mặt với một vật khổng lồ như vậy!

Ngay cả Uy Tư Khắc bọn họ cũng sợ đến tái mét mặt!

Đồng đội chết cộng thêm một con quái vật đáng sợ như vậy, khiến họ lập tức quay nòng súng về phía con Nhục trùng mà điên cuồng bắn phá!

Mặc dù đòn tấn công của Uy Tư Khắc bọn họ rõ ràng hung hãn hơn nhiều so với một mình Vương Bàn Tử.

Nhưng khả năng chống chịu đòn của con Nhục trùng này thực sự quá mạnh!

Dù có nhiều viên đạn rơi trên người nó như vậy, máu thịt trên người nó cũng có thể nhìn thấy rõ ràng bị bắn tung tóe.

Nhưng nó lại hoàn toàn không có chút ý định lùi lại hay gục xuống!

Trạng thái này nhìn cũng thực sự khiến người ta có một cảm giác tuyệt vọng!

"Tôi điên mất!

Thứ này cấu tạo kiểu gì vậy!" "Không phải có thể làm bị thương sao!" "Sao không chết vậy!" Vương Bàn Tử thấy vậy cũng kinh ngạc kêu lên.

"Thứ này là Thượng cổ nhục trùng!" Tần Dã nhìn con Nhục trùng trước mắt nói: "Chúng tuy không có da, nhưng lại có khả năng tự phục hồi cực kỳ mạnh mẽ!" "Chỉ cần không chết, chất béo trên người chúng sẽ nhanh chóng cung cấp năng lượng để phục hồi khi chúng bị thương!" "Muốn đối phó với thứ này, cách duy nhất là tốc độ tấn công vượt quá tốc độ phục hồi của chúng!" "Hoặc là trực tiếp giết chết chúng!

Chỉ cần chết!

Đương nhiên sẽ không có khái niệm phục hồi." "Ôi cha mẹ ơi!

Vậy tốc độ phục hồi của chúng phải nhanh đến mức nào chứ!" "Đạn của chúng ta bắn liên tục vào người chúng mà không hề ngừng!" "Vậy mà vẫn chưa làm cho nó vô dụng!" Vương Bàn Tử lại lần nữa kinh hô!

Mọi người lúc này cũng vô cùng kinh ngạc trước con Thượng cổ nhục trùng trước mắt!

Đúng như Vương Bàn Tử đã nói, khi nghĩ đến đây là bãi săn của quái vật gì, họ đã nghĩ rằng quái vật ở đây tuyệt đối không đơn giản!

Nhưng họ không thể ngờ, thứ này lại phi thường đến mức như vậy!

Nếu thứ này còn có khái niệm bị giết chết!

Cho dù nó thực sự ghê gớm, nhưng họ ít nhất có thể tiêu hao nó bằng cách tấn công liên tục!

Nhưng bây giờ thì sao?

Tốc độ phục hồi quỷ dị này đơn giản là đang chế nhạo tất cả sự giãy giụa mà họ đang làm!

"Tiểu Tần đồng chí!

Nếu là cậu và Tiểu Ca thì có đối phó được thứ này không?" Vương Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt hỏi.

"Cậu nhìn Uy Tư Khắc bọn họ, đạn của họ một chút cũng không ngừng!" "Tấn công dày đặc như vậy mà không thể khiến con quái vật này suy yếu, cậu dựa vào cái gì mà cho rằng tôi có thể?" "Vũ khí của tôi chỉ là con dao mà ông chủ Trịnh đưa cho tôi trước đó." Tần Dã nhún vai nói.

Sắc mặt Vương Bàn Tử lập tức trắng bệch!

Từ trước đến nay trong khái niệm của hắn, Tần Dã luôn đóng vai trò là một chiến lực đáng tin cậy tuyệt đối.

Cảm giác đó là chỉ cần Tần Dã tồn tại, thì mọi chuyện đều không thành vấn đề!

Nhưng lần này, một chiến lực đáng tin cậy tuyệt đối như vậy lại không thể đưa ra một câu trả lời chính xác.

Chuyện này giống như khi thi, một học bá tuyệt đỉnh nhìn đề thi mà nói với bạn rằng mình không chắc có thể đạt được điểm cao!

Chỉ khác biệt là thi cử dù thất bại, cũng chỉ là một lần thi thất bại mà thôi!

Nhưng bây giờ một khi xảy ra bất ngờ, thì có thể mất mạng trực

tiếp!

“Vậy phải làm sao đây!” “Một con quái vật như vậy!

Lại không giết được!

Vậy chúng ta chẳng phải chết chắc rồi sao!” Vương Bàn Tử vỗ trán nói.

“Muốn sống thì tìm lối ra, chỉ cần có thể thuận lợi tìm thấy lối ra, thì sẽ không sao.” Tần Dã nói.

Chương 760

Mọi người không dám trì hoãn thêm chút nào, đều nhanh chóng với tốc độ nhanh nhất đi tìm lối ra!

Còn về phía Uy Tư Khắc, bọn họ lúc này giống như bị quỷ ám vậy!

Vẫn cứ điên cuồng tấn công con Thượng cổ nhục trùng!

Dáng vẻ đó quả thực là dũng mãnh vô địch!

Nếu là trên chiến trường đối đầu với người, chỉ riêng cách tấn công liều mạng như vậy của hắn.

Tin rằng đã đủ để khiến quân địch khiếp sợ mà lùi bước rồi.

Chỉ tiếc là bọn họ bây giờ đối mặt hoàn toàn không phải thứ như vậy!

Thân thể to lớn và khả năng phục hồi đặc biệt của Thượng cổ nhục trùng, dường như đang chế giễu thái độ liều mạng của họ!

"Uy Tư Khắc!

Rút lui!

Nhanh rút lui!" A Ninh thấy Uy Tư Khắc bây giờ hoàn toàn đang trong trạng thái mất kiểm soát!

Lập tức lo lắng hét lên.

Nhưng bây giờ Uy Tư Khắc đâu còn lý trí nào để nói chuyện.

Chỉ là liên tục bóp cò súng vào con Thượng cổ nhục trùng!

Chỉ là đợt tấn công này của họ gây ra kết quả chỉ là khiến con Thượng cổ nhục trùng càng thêm phẫn nộ.

Kèm theo một tiếng gào rít vang vọng trong hang động, con Thượng cổ nhục trùng lại lần nữa lao về phía Uy Tư Khắc.

Cú xung kích khổng lồ lập tức lại khiến mấy tên lính đánh thuê bị hất bay lên không trung!

Tuy nói họ bây giờ như vậy quả thực có thể thu hút một lượng hỏa lực nhất định!

Khiến những người khác có thể dồn nhiều năng lượng hơn vào việc tìm kiếm lối ra!

Nhưng đối mặt với loại sinh vật này!

Với cách chiến đấu ngu xuẩn của họ!

Căn bản chỉ là con đường chết!

"Tìm thấy lối ra rồi!" Kèm theo một tiếng hét lớn, một tên lính đánh thuê phát hiện ra một cái lỗ nhỏ trên vách đá!

Rõ ràng là do người ta sau này đào ra, trong thiết kế ban đầu của hang động, rõ ràng không hề tồn tại cái lỗ nhỏ này!

Chỉ là mọi người căn bản không kịp nghĩ nhiều, lập tức tập hợp với tốc độ nhanh nhất chuẩn bị đi vào đó trước đã rồi tính!

"Uy Tư Khắc!

Nhanh đưa người của anh qua đây!" "Chẳng lẽ anh muốn mọi người đều chết ở đây sao!" Tuy nói những người khác có thể đi vào động rời đi, nhưng A Ninh với tư cách là đội trưởng của tiểu đội, rốt cuộc vẫn có nhiều việc cần phải xử lý một chút!

"Cô dẫn bọn họ đi đi!" Uy Tư Khắc bây giờ căn bản không còn lý trí nào!

Đối với lời A Ninh lập tức là một tiếng gầm giận dữ: "Cái súc sinh này lại dám làm bị thương người của tôi!

Tôi hôm nay nhất định phải cho nó chết ở đây!" "Đồ ngốc!

Anh muốn liên lụy những người khác cũng chết cùng sao!" A Ninh tức giận hét lên.

Nhưng Uy Tư Khắc bây giờ đâu có nghe lọt tai những lời này.

Trong mắt hắn bây giờ chỉ có con Thượng cổ nhục trùng trước mắt.

Dường như chỉ cần kiên trì làm như vậy là nhất định có thể bắn nát con Thượng cổ nhục trùng!

Chỉ là đúng như A Ninh đã nói, cách làm này của hắn sẽ chỉ mang lại kết quả là khiến nhiều người chết hơn mà thôi!

Đang lúc hắn ở đây phát điên.

Con Thượng cổ nhục trùng lại lần nữa xông đến, chỉ một cú xung kích liền lại khiến mấy tên lính đánh thuê thành thức ăn của nó!

Chỉ trong nháy mắt, hiện trường đã chỉ còn lại một mình Uy Tư Khắc!

Nhìn dáng vẻ chiến đấu của hắn rõ ràng đối với con quái vật trước mắt hắn cũng đã cảm thấy sợ hãi rồi!

Chỉ là bây giờ hắn đã có một loại chấp niệm nào đó!

Nhìn dáng vẻ điên cuồng đó, dường như chỉ cần không tiêu diệt con Thượng cổ nhục trùng trước mắt!

Thì tuyệt đối không thể an tâm được!

Và con Thượng cổ nhục trùng sau khi tiêu diệt hết những tên lính đánh thuê khác, ánh mắt cuối cùng đương nhiên cũng rơi vào người Uy Tư Khắc.

Nhưng cho dù như vậy, hắn cũng vẫn không có ý định lùi bước.

Thấy con Thượng cổ nhục trùng lao về phía mình, Uy Tư Khắc vẫn hét lớn điên cuồng bắn phá con Thượng cổ nhục trùng!

Chỉ trong nháy mắt đã lao đến trước mặt Uy Tư Khắc.

Ngay trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc đó!

Tần Dã không biết từ đâu một bước lao ra, một cú đá trực tiếp vào người Uy Tư Khắc, đá hắn văng ra ngoài!

Sau khi tiếp đất, Uy Tư Khắc ngẩng đầu nhìn Tần Dã, trong lòng không hề có chút may mắn được cứu giúp.

Trái lại, hắn bực dọc nói: "Ngươi làm gì vậy!

Lo chuyện bao đồng gì chứ!

Ta muốn liều mạng với nó!" "Nghĩ kỹ rồi hẵng nói." Tần Dã lạnh lùng đáp: "Ngươi muốn liều mạng với nó, hay là muốn đi chết?" Toàn thân Uy Tư Khắc chợt run lên vì lạnh, đôi mắt hắn trong khoảnh khắc đó cũng trở nên lơ đãng.

Dù chỉ là một thoáng chốc, nhưng cũng đủ chứng minh tâm tư của hắn đã bị Tần Dã nhìn thấu!

"Ngươi nói bậy bạ gì đó!

Ta là muốn báo thù cho huynh đệ của ta!" "Nó đã giết chết huynh đệ của ta!

Chuyện này chẳng lẽ có thể bỏ qua dễ dàng như vậy sao!" Uy Tư Khắc gầm lên giận dữ, cố gắng hết sức để mình trông kiên quyết nhất có thể!

Dường như muốn dùng cách này để chứng minh quyết tâm của mình.

Chỉ tiếc là thái độ giương oai diễu võ này của hắn, trước mặt Tần Dã căn bản không thể giả vờ được chút nào!

“Vì ngươi đã mất nhiều huynh đệ như vậy, ngươi hẳn phải biết, chỉ với kiểu bắn mù quáng này căn bản không thể giết chết được Thi miết cổ đại, đúng không?” “Nhưng ngươi vẫn muốn làm vậy!” “Hành vi ngu xuẩn như thế này chẳng lẽ là vì báo thù sao?” Tần Dã trầm giọng nói.

Đến lúc này, những suy nghĩ nhỏ nhặt trong lòng Uy Tư Khắc có thể nói đã hoàn toàn bị Tần Dã nhìn thấu!

Bất kể hắn cố gắng giãy giụa thế nào cũng đã không còn ý nghĩa gì!

“Nếu ngươi thực sự muốn chết thì đó là chuyện của riêng ngươi.” “Dù sao thì những huynh đệ này của ngươi cũng coi như đã vì cái người anh cả ngu xuẩn này mà uổng công bỏ mạng!” “Nếu ngươi thực sự muốn báo thù cho họ, chi bằng nghĩ xem bây giờ nên sống tiếp thế nào để tạo ra cơ hội đó.” Tần Dã lạnh lùng nói.

Câu nói này hiển nhiên đã chạm đúng vào nội tâm của Uy Tư Khắc.

Hắn đứng sững tại chỗ, có chút ngơ ngác.

Nhưng trạng thái đáng cười này là điều hắn tuyệt đối không muốn thừa nhận!

Hắn siết chặt nắm đấm, phẫn nộ nói: “Kiểu nói này của ngươi chẳng qua chỉ là lời lẽ nực cười của một kẻ hèn nhát!

Nếu thực sự muốn báo thù thì phải nắm lấy cơ hội ngay bây giờ!

Chạy trốn thì tính là cơ hội gì!” Mặc dù Uy Tư Khắc vẫn nói những lời này để tỏ ra mình không hề khiếp nhược, nhưng giọng điệu của hắn rõ ràng đã yếu thế đi ít nhiều, đủ để cho thấy hắn đang chùn bước.

“Thật không ngờ, kẻ trước đó dám đối đầu với ta ở sân bay lại chỉ

là một tên hèn nhát không hơn không kém.” Tần Dã cười khẩy một tiếng.

“Ngươi nói gì!” Uy Tư Khắc gầm lên, xông tới muốn túm lấy cổ áo Tần Dã.

Thế nhưng Tần Dã chỉ nhanh chóng né tránh, khiến Uy Tư Khắc vồ hụt.

Chương 761

“Chẳng lẽ ta nói sai sao?” “Miệng thì luôn mồm nói muốn báo thù cho huynh đệ đã chết!

Nhưng trên thực tế lại chỉ muốn trốn tránh mà thôi!” “Ngươi không cam tâm chấp nhận sự thật rằng huynh đệ của mình đã chết vì sự ngu xuẩn của ngươi!” “Cảm thấy mình không có mặt mũi gặp người của đội lính đánh thuê Dã Lang!” “Vì vậy mới muốn mượn danh báo thù, nhưng thực chất lại đang chờ Thi miết cổ đại giết chết cả ngươi!” “Nhìn thì có vẻ anh dũng hy sinh!

Nhưng thực chất chỉ là lợi dụng cách đó để mình trông đỡ mất mặt hơn!” “Thật quá yếu hèn.” Tần Dã lạnh lùng nói.

“Ngươi câm miệng!” Uy Tư Khắc hét lớn.

Nhưng lúc này, tất cả những gì hắn có thể làm chỉ là dùng tiếng hét để che giấu sự khiếp nhược trong lòng mình!

“Ngươi nói ta yếu hèn, vậy ngươi nói xem phải làm thế nào!

Đối mặt với quái vật này!” “Chẳng lẽ ngươi còn có phương pháp nào tốt hơn ư!” Uy Tư Khắc nói với giọng đầy chua ngoa.

Đúng lúc này, Thi miết cổ đại đã lại gào thét lao tới.

Chỉ trong chớp mắt đã đến phía sau Tần Dã.

Uy Tư Khắc giơ súng định bắn.

Tần Dã đã quay người vung đao, một nhát chém trực tiếp giáng xuống người Thi miết cổ đại.

Thật kỳ lạ, trước đó những phát bắn như vậy đều không thể gây ra vết thương thực chất cho Thi miết cổ đại.

Nhưng bây giờ Tần Dã lại chỉ dựa vào một nhát đao, trực tiếp khiến Thi miết cổ đại phát ra tiếng kêu đau đớn.

Máu tươi bắn ra tung tóe trong chớp mắt, cảnh tượng đó chỉ nhìn thôi cũng đủ khiến người ta lạnh gáy!

"Việc ta có thể làm là ngăn chặn nó." "Việc ngươi nên làm là sống sót để chuộc tội, nhưng nếu ngươi cố chấp muốn làm một kẻ hèn nhát chỉ biết tìm cái chết, thì đó cũng là tự do của ngươi." Tần Dã vừa nói vừa lại giáng thêm một nhát chém xuống con Thi miết cổ đại đang định xông tới.

Thi miết cổ đại lại phát ra tiếng gầm thét.

Tần Dã dậm chân, lao một bước tới, lần này không đợi Thi miết cổ đại hành động.

Tần Dã nhảy vọt lên, một nhát chém giáng xuống thân Thi miết cổ đại đồng thời tăng tốc, kèm theo đó là bước chân di chuyển cực nhanh.

Những nhát chém của Tần Dã liên tục giáng xuống thân Thi miết cổ đại.

Nhát chém của hắn vô cùng mãnh liệt, đồng thời uy lực cực mạnh.

Mỗi nhát đều có thể để lại vết thương trên Thi miết cổ đại.

Mỗi nhát đều có thể khiến Thi miết cổ đại phát ra tiếng kêu rên.

Uy Tư Khắc đã hoàn toàn sững sờ.

Hắn không thể ngờ rằng con Thi miết cổ đại trước đó trên tay bọn họ gần như bất khả chiến bại.

Lúc này trước mặt Tần Dã lại yếu ớt đến vậy, không chịu nổi một đòn!

Khi hai bên lần đầu chạm trán, Uy Tư Khắc quả thực đã nghĩ rằng

khoảng cách giữa hắn và Tần Dã chắc chắn không nhỏ.

Nhưng hắn thực sự không ngờ khoảng cách giữa hai bên lại lớn đến thế!

Tỉnh táo lại, Uy Tư Khắc cũng không dám nán lại lâu, lúc này hắn cuối cùng cũng đã thông suốt, vội vàng lao với tốc độ nhanh nhất đến vị trí cửa động.

Việc tìm cái chết trước đó quả thực là biểu hiện của sự yếu hèn khi hắn muốn trốn tránh thực tại!

Nhưng sự bốc đồng đó cuối cùng rất khó duy trì!

Bây giờ cơn bốc đồng đó đã qua, hắn thậm chí không còn cả cái dũng khí tìm chết để trốn tránh thực tại nữa.

"Tiểu Tần đồng chí đâu!" "Cậu ấy sao còn chưa vào!" Vương Bàn Tử sốt ruột nhìn về phía Tần Dã.

Dù Thi miết cổ đại trong tay Tần Dã sẽ trở thành cục diện thế này thì Vương Bàn Tử cũng không hề ngạc nhiên chút nào.

Nhưng dù sao đó cũng là một quái vật!

Đối với Vương Bàn Tử mà nói, tuyệt đối không mong Tần Dã tiếp tục mạo hiểm!

Lỡ như xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì đó!

Thì tổn thất sẽ quá lớn!

Sau một trận chém giết mãnh liệt nữa, đòn tấn công mạnh mẽ cuối cùng cũng khiến sinh vật như Thi miết cổ đại không thể chịu đựng nổi!

Kèm theo một tiếng rống thét chói tai, Thi miết cổ đại ầm ầm đổ sập xuống đất.

Tần Dã cũng không chần chừ lâu, trực tiếp đi đến vị trí động đạo.

"Tiểu Tần đồng chí, thật sự là, dù có xem cậu chiến đấu bao nhiêu lần đi nữa." "Cũng đều khiến người ta kinh ngạc a!" "Cậu nói một con quái vật như vậy mà cậu cũng nói xử lý là xử lý được!" Vương Bàn Tử liên tục tặc lưỡi khen ngợi.

"Có lời gì muốn nịnh bợ thì đợi chúng ta an toàn rời khỏi đây rồi hẵng nói." "Đến lúc đó nếu thứ đó lại đuổi kịp thì phiền phức lắm." Tần Dã nói.

Lời này vừa thốt ra, trái tim vừa mới thả lỏng của mọi người lại đột nhiên thắt lại.

Phải đợi đến khi mọi người hoàn toàn đi ra khỏi động quật này.

Bước vào một đoạn hành lang trông rộng rãi hơn một chút, mọi người mới tạm dừng bước chân, liên tục thở hổn hển!

Mặc dù bây giờ mọi người coi như là thoát chết sau tai nạn, nhưng họ thực sự không ngờ.

Họ vừa mới bước vào nơi này!

Mà đã gặp phải một phiền phức lớn đến vậy!

Ở một mức độ nhất định, điều này có thể nói là xui xẻo hơn cả khi họ gặp Quỷ Anh trước đó!

"Ôi trời đất ơi, ai mà biết bên trong đây lại còn có thứ này chứ!" "Cái này đúng là muốn lấy mạng người ta mà!" Vương Bàn Tử thở dài một hơi, nhưng rất nhanh hắn lại nhớ đến lời Tần Dã nói trước đó: "Đúng rồi Tiểu Tần đồng chí!

Lời cậu vừa nói là có ý gì!" "Cậu nói thứ đó vẫn chưa chết hẳn sao?" "Vẫn có thể sống lại tìm chúng ta gây phiền phức sao?" Tần Dã gật đầu.

“Sinh lực của Thi miết cổ đại mạnh hơn chúng ta tưởng rất nhiều.” “Đòn tấn công vừa rồi chỉ gây ra trọng thương cho nó thôi!” “Nhưng vết thương đó có lẽ nhiều nhất là nửa tiếng sau nó đã có thể tỉnh lại rồi.” “Trời ơi!

Sinh lực này chẳng phải quá mạnh rồi sao!” Vương Bàn Tử không kìm được hét lên: “Tiểu Tần đồng chí, tình huống này sao cậu vừa rồi còn nương tay vậy!” “Trực tiếp giết chết nó không phải tốt hơn sao?” “Nếu thời gian đủ, ta quả thực vừa rồi có thể tiêu diệt thứ này.” Tần Dã thở dài nói.

Mọi người vừa nghe đến đây lập tức không còn bình tĩnh được nữa!

Bọn họ và Tần Dã đã không phải lần đầu cùng hành động rồi!

Sao lại không nghe ra được ý tứ trong lời Tần Dã nói chứ!

“Tiểu Tần đồng chí!

Lời cậu vừa nói là có ý gì vậy!” “Chẳng lẽ bên đó còn có nguy hiểm gì khác sao!” Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Những người còn lại cũng đều nhìn Tần Dã với vẻ mặt kinh ngạc.

Chỉ riêng một con Thi miết cổ đại thôi đã khiến họ cảm thấy vô cùng khó giải quyết!

Nếu không phải họ kịp thời tìm thấy lối ra, đồng thời lại có Tần Dã ở đó!

Chỉ e đội ngũ của họ vừa rồi đã tổn thất nặng nề!

Nếu ngoài đó thực sự còn có nguy hiểm khác!

Thì đối với họ mà nói, đây tuyệt đối là một chuyện quá mức kích thích!

“Khi đó chúng ta gặp phải Thi miết cổ đại chỉ là con non mà thôi.”

Lời này vừa thốt ra, lập tức khiến tất cả mọi người có mặt đều hít một ngụm khí lạnh!

Bọn họ đồng loạt đứng sững tại chỗ, chớp chớp mắt ngây người nhìn Tần Dã.

Hiển nhiên họ đang cố gắng nghiền ngẫm xem lời Tần Dã nói rốt cuộc có ý gì.

Đồng thời cũng đang cố gắng tìm cho mình một lý do để trốn tránh hiện thực tàn khốc này!

Nhưng sự trốn tránh như vậy không kéo dài được bao lâu!

Cú sốc từ thực tế rất nhanh khiến họ tỉnh táo lại, sau đó là những tiếng hét kinh hoàng liên tục không thể tin nổi.

“Tiểu Tần đồng chí!

Chương 762

Cậu nói thật đó hả!" "Bọn tớ không đùa như vậy đâu a!" "Thứ này là muốn lấy mạng người ta mà!" Vương Bàn Tử trực tiếp hét lên!

"Anh Tần, tôi tuyệt đối không có ý nghi ngờ anh!

Nhưng chuyện này thực sự quá khó tin!" "Vừa rồi Thi miết cổ đại đã có kích thước như vậy!

Hơn nữa chỉ trong chớp mắt đã có thể dễ dàng giải quyết đám lính đánh thuê của chúng ta!" "Thế mà đây vẫn chỉ là cấp độ vị thành niên sao!" "Thật sự quá khó tin!" A Ninh cũng tỏ vẻ khó tin.

"Thật đúng là thế giới rộng lớn không thiếu kỳ lạ gì!" "Vậy mà rõ ràng đã là quái vật như vậy!" "Thế mà vẫn chỉ là con non sao?" Trịnh Bách Vạn cũng hoàn toàn không thể chấp nhận câu trả lời này!

"Thiên chân vạn xác (Hoàn toàn chính xác)." Tần Dã thản nhiên nói.

"Nếu một con non đã là quái vật khổng lồ như vậy!" "Thế thì thứ này nếu trưởng thành sẽ như thế nào?" A Ninh lo lắng hỏi.

"Lực tấn công và mức độ khát máu sẽ mạnh hơn một bậc thì khỏi phải nói rồi." "Kích thước của chúng có lẽ sẽ gấp đôi con non này." "Gấp đôi!" Vương Bàn Tử trực tiếp hét lên, con số này thực sự mang lại cho hắn cú sốc quá lớn!

Mặc dù lần này nhờ hành vi ngu xuẩn của đám người Uy Tư Khắc mà họ may mắn tránh được việc đối đầu trực diện với Thi miết cổ đại!

Nhưng tình cảnh thảm hại của Uy Tư Khắc và đồng bọn cũng coi như đã dạy cho họ một bài học đau đớn!

Chưa kể Vương Bàn Tử cũng đã có một cuộc chạm trán ngắn ngủi với Thi miết cổ đại!

Đương nhiên hắn càng biết rõ Thi miết cổ đại đáng sợ đến mức nào!

Ngay cả con vừa rồi đã khó giết đến mức không thể tả!

Nếu thực sự còn có con kích thước lớn gấp đôi thế này nữa!

Thì đúng là không có cách nào đánh được nữa rồi!

"Thi miết cổ đại dù sao cũng là sinh vật đáng sợ tồn tại từ thời khủng long trong truyền thuyết!" "Thức ăn của chúng vô cùng phong phú, từ các loại vật chất dinh dưỡng dưới lòng đất!" "Cho đến tất cả các sinh vật thực vật, ngay cả những chúa tể khủng long thời xưa trước mặt thứ này cũng chỉ có thể bị liệt vào thực đơn." "Cách săn mồi của chúng thì các người vừa rồi cũng đã chứng kiến." "Thực ra khả năng nhai nuốt của Thi miết cổ đại không mạnh, những vật cứng lớn hơn một chút chúng thậm chí không thể cắn nát." "Vì vậy trước khi tiến hành săn mồi, chúng sẽ lao với tốc độ cực nhanh vào con mồi, dùng cơ thể khổng lồ của mình cộng với sức mạnh từ cú va chạm như vậy để làm vỡ vụn toàn bộ xương cốt của con mồi." "Sau đó sẽ nuốt chửng hoàn toàn con mồi, lợi dụng axit dạ dày của mình để xử lý da thịt và những mảnh xương cốt còn lại của con mồi." Tần Dã giải thích: "Điểm này rất giống rắn, chỉ khác ở chỗ rắn tiêu hóa thức ăn cần một quá trình dài." "Còn Thi miết cổ đại sau khi nuốt chửng con mồi, không bao lâu sau đã có thể hoàn toàn tiêu hóa con mồi." "Vì vậy một khi bị Thi miết cổ đại nuốt chửng, cho dù chúng ta có bản lĩnh lập tức mổ bụng Thi miết cổ đại." "Cũng không thể cứu được người ra nữa." "Theo những truyền thuyết ta biết, ban đầu thứ này khi khủng long tuyệt chủng đã trực tiếp chui xuống lòng đất." "Sau đó tự kiểm soát mình để chìm vào giấc ngủ đông dài, cho đến khi tai họa khủng

khiếp đó qua đi.” Nghe đến đây, mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Họ thực sự không ngờ rằng mình vừa mới vào đã gặp phải một quái vật đáng sợ đến vậy!

Nghĩ mà xem, có thể đối mặt với quái vật như vậy mà vẫn có nhiều người thoát ra an toàn thì cũng thật không tệ!

“Mặc dù không biết cái động này là do ai đào!” “Nhưng cũng thật may mắn nhờ hắn ta!” “Nếu không chúng ta cứ ở mãi trong cái nơi đó!” “Chỉ sợ không chịu nổi vài cú va chạm của Thi miết cổ đại đâu!” Vương Bàn Tử ôm ngực cảm khái nói.

Mọi người cũng đều gật đầu, Trịnh Bách Vạn thậm chí không kìm được thốt lên: “Thật không ngờ a!

Uông Tàng Hải chọn nơi này lại có quái vật như vậy!” “Có thứ này để khống chế bộ lạc, hoàn toàn có thể khiến những người đó tin tưởng hắn ta tuyệt đối!” “Vận khí của hắn ta thật sự không tồi!” “Không, ông chủ Trịnh, mọi chuyện phát triển đến bước này, thực ra không phải là hoàn toàn trùng hợp.” Tần Dã nói.

Trái tim vừa mới thả lỏng của mọi người lại một lần nữa thắt lại trong khoảnh khắc này.

Họ đồng loạt quay đầu nhìn về phía Tần Dã.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, sự hứng thú của hắn bỗng chốc dâng trào!

“Tiểu Tần đồng chí!

Lời cậu nói là có ý gì vậy?” “Thứ này xuất hiện ở đây không phải là trùng hợp!

Chẳng lẽ còn là do Uông Tàng Hải nuôi dưỡng sao!” Vương Bàn

Tử hỏi.

"Cũng không phải ý đó!" "Ta đã nói rồi, Thi miết cổ đại xuất hiện ở đây không phải là hoàn toàn trùng hợp, nhưng không có nghĩa là đây không phải trùng hợp." "Các ngươi quên đối thủ của chúng ta là ai rồi sao?" "Đó chính là Uông Tàng Hải!

Là một người có thể lợi dụng hoàn toàn cả hoàng đế và Hải Hầu Tử." "Mà Thi miết cổ đại tuy là vật cổ xưa, nhưng suy cho cùng cũng là một loại động vật thuần túy!" "Ở một mức độ nhất định cũng không khác Hải Hầu Tử là bao." Tần Dã giải thích: "Vậy thì nếu Uông Tàng Hải có thể lợi dụng Hải Hầu Tử!" "Tại sao lại không thể lợi dụng những con Thi miết cổ đại này chứ?" Lời Tần Dã vừa dứt, lập tức khiến tất cả mọi người trong đầu vang lên một tiếng "ong" lớn!

Những gợi ý này lập tức khiến họ nảy sinh một ý nghĩ đáng sợ trong đầu!

"Tiểu Tần đồng chí, ý của cậu là Uông Tàng Hải sắp xếp lăng mộ của mình ở đây không phải đơn thuần vì phong thủy tốt?" Vương Bàn Tử kinh ngạc nói: "Mà là hắn ta ngay từ đầu đã biết nơi này là một nơi có Thi miết cổ đại!" Tần Dã gật đầu: "Gần như là ý này, nhưng có thể nghĩ táo bạo hơn một chút." "Hoặc có lẽ việc hắn ta lợi dụng Thi miết cổ đại còn sớm hơn cả khi hắn ta cân nhắc xây dựng lăng mộ thì sao?" Lời Tần Dã nói lại một lần nữa khiến trái tim mọi người thắt lại!

Nếu nói việc lợi dụng Thi miết cổ đại thực sự còn sớm hơn cả khi xây dựng lăng mộ!

"Các ngươi đừng quên, Uông Tàng Hải sau khi giúp đỡ dân tộc bị tấn công đó đã bắt đầu cho họ xây dựng tất cả những thứ này ở đây." "Mà bất kể là đối với Uông Tàng Hải, hay đối với những người dân

tộc đó mà nói." "Họ muốn đào một cái động núi lớn như vậy ra chắc chắn đều rất khó khăn." "Vì vậy cái động này hẳn là đã tồn tại ngay từ đầu rồi phải không?" "Và điều chúng ta biết là Uông Tàng Hải đã dùng thủ đoạn đặc biệt nào đó để giải quyết những dân tộc khác đã tấn công dân tộc này." "Nhưng địa điểm của trận chiến này thì chưa bao giờ được nhắc đến." "Nếu như trận chiến này ngay từ đầu đã diễn ra ở nơi này thì sao?" "Và trong trận chiến này, Uông Tàng Hải còn để cho dân tộc mà hắn ta giải cứu cũng tận mắt chứng kiến thì sao?" Tần Dã hỏi mọi người: "Thực ra chỉ cần chúng ta nghĩ kỹ một chút về những câu chuyện mà họ đã khắc trên vách đá là có thể nghĩ ra rồi!" "Họ nói Uông Tàng Hải đã dùng một sức mạnh đặc biệt đáng sợ!" "Ngay cả chúng ta khi thấy Thi miết cổ đại còn bị dọa cho khiếp vía như vậy, các ngươi thử nghĩ xem nếu là họ thì sao?" "Trong khái niệm của họ, những dân tộc tấn công họ khi đó đã rất đáng sợ rồi." "Nhưng trước mặt Thi miết cổ đại, những người đó lại ngay cả sức phản kháng cũng không có!" "Họ sẽ nhìn nhận Thi miết cổ đại như thế nào?" "Và trong khái niệm của họ, Uông Tàng Hải, kẻ có thể thao túng Thi miết cổ đại, họ sẽ nhìn nhận hắn ta như thế nào?" "Chưa nói đến việc họ có tôn kính Uông Tàng Hải hay không." "Nhưng nỗi sợ hãi tuyệt đối không thể phản kháng hắn ta chắc chắn là có phải không?" "Và sau đó có lẽ mới là kế hoạch thực sự của Uông Tàng Hải." "Hắn ta lợi dụng sự uy hiếp của Thi miết cổ đại để những người này xây dựng lăng mộ cho mình!" "Những việc gọi là đến đây điêu khắc bích họa có lẽ cũng chỉ là bề nổi!" "Nếu là như vậy, có lẽ cái động mà chúng ta đang đi đây cũng là do Uông Tàng Hải để lại cho họ!" "Hắn ta cho phép họ đi theo cái động này vào lăng mộ." "Sau đó theo tiến độ xây dựng để tiếp tục tiến hành xây dựng lăng mộ!" "Đương nhiên, sau khi hoàn thành việc xây dựng lăng mộ, họ có thể đi theo cái động đó để rời đi." "Rời đi ư?" "Không phải chứ?" "Những người xây dựng lăng mộ thời cổ đại này, mộ của họ đều là bí mật a!"

“Để không cho người khác biết vị trí lăng mộ của mình, họ về cơ bản đều sẽ giết sạch tất cả mọi người!” “Uông Tàng Hải là một kẻ âm mưu như vậy!

Không lý nào lại vô tư như thế chứ?” Vương Bàn Tử vỗ đầu nói.

Lúc này Hạo Thiên Chân đã hiểu ý của Tần Dã.

“Vì vậy cái thông đạo này cũng là thông đạo họ sẽ rời đi.” “Chỉ là lần này khi họ quay trở lại bãi săn, Thi miết cổ đại đã đợi sẵn họ ở đây rồi!” Hạo Thiên Chân nói.

“Chính là như vậy.” Tần Dã gật đầu tiếp tục nói: “Đừng quên, ngay cả khi chúng ta đi vào, Thi miết cổ đại cũng không phải vừa vào là đã xông ra ngay!” “Thi miết cổ đại không có mũi và mắt, vì vậy lực tấn công của chúng tuy lợi hại!” “Nhưng về khả năng cảm nhận thì kém hơn một chút so với các sinh vật khác.” “Vì vậy ngay cả khi phát hiện ra con mồi, chúng cũng cần một khoảng thời gian để đến nơi.” “Thế nên khi những người khai quật lăng mộ phức tạp đó xuất hiện, sẽ vừa hay gặp phải đòn tấn công của Thi miết cổ đại đang xông tới!” “Và sau khi chuyện như vậy xảy ra, chuyện này dần dần hình thành một vòng tuần hoàn.” “Họ vì sợ Uông Tàng Hải thực sự có sức mạnh đáng sợ nào đó, nên không dám không tuân theo mệnh lệnh của Uông Tàng Hải mà hành động.” “Và chỉ cần họ đến, lời đồn về Uông Tàng Hải sẽ tiếp tục được lưu truyền nhờ những gì họ đã gặp phải!” Nghe đến đây, mọi người không kìm được một lần nữa cảm thán sự đáng sợ của Uông Tàng Hải!

Trước đó ở lăng mộ trên đảo, từng bước tính toán tinh vi và lợi dụng mọi thứ xung quanh của Uông Tàng Hải đã khiến họ cảm thấy lạnh sống lưng từ tận đáy lòng.

Kết quả đây mới chỉ là lần chạm trán đầu tiên, những chiêu trò quen thuộc của Uông Tàng Hải đã lại xuất hiện trước mắt họ!

Nếu trước đây còn ai nghi ngờ ngôi lăng mộ này có phải của Uông Tàng Hải hay không!

Thì với những gì đang gặp phải và phân tích của Tần Dã lúc này!

Tất cả những nghi ngờ đó đều đã không còn cần thiết!

Có thể lợi dụng mọi thứ đến mức này!

Trên thế giới này ngoài Uông Tàng Hải ra họ thực sự không thể nghĩ ra ai khác!

"Ôi trời!

Vậy thì may mắn thật là chúng ta đã vào được rồi!" "Nếu không thì không biết Thi miết cổ đại sẽ gây ra cho chúng ta bao nhiêu phiền phức nữa!" Vương Bàn Tử vỗ đầu nói: "Cái lão Uông Tàng Hải này, thủ đoạn vẫn quá đáng như mọi khi!" "Bàn Tử, nếu là cậu, ta nghĩ ta sẽ không lạc quan đến vậy." Tần Dã thở dài nói.

Mọi người không khỏi chớp chớp mắt, hiển nhiên lời Tần Dã nói đối với họ không phải là tin tức tốt lành gì!

"Các ngươi không nghĩ tới sao?" "Uông Tàng Hải có thể lợi dụng đặc tính của Thi miết cổ đại để làm được tất cả những điều này quả thực rất lợi hại." "Nhưng tại sao không gian hoạt động của Thi miết cổ đại chỉ giới hạn ở nơi đó." "Vì đã phát hiện ra sự tồn tại của thức ăn." "Tại sao lại không trực tiếp xông vào nếm thử những món ăn này chứ?" Mọi người nghe vậy không khỏi tò mò theo.

Họ quay sang nhìn nhau.

Rồi lại quay đầu nhìn Tần Dã.

"Tiểu Tần đồng chí, điều này có ý gì vậy?" "Cậu nói nơi này chưa từng bị Thi miết cổ đại phá hoại sao?" "Nhưng trước đây những người đó chẳng phải đều bị Thi miết cổ đại tấn công khi họ rời khỏi

đây sao?" "Với lực tấn công và sức phá hoại của Thi miết cổ đại, họ lẽ ra không có cơ hội trốn vào lại được phải không?" "Cũng sẽ không có chuyện gì gọi là truy đuổi vào lại cả." Vương Bàn Tử nói.

"Nhưng Thi miết cổ đại chắc chắn đã phát hiện ra hơi thở của họ trước khi họ lại rời khỏi đây phải không?" "Vì trước đó Thi miết cổ đại đã cảm nhận được sự hiện diện của những con mồi này." "Vậy tại sao lại phải đợi đến khi họ quay trở lại?" "Chẳng lẽ là vì khi đó không đói sao?

Và tại sao lại trùng hợp đến vậy, khi họ xây dựng ở đây thì không đói, vừa ra ngoài Thi miết cổ đại liền đói?" Tần Dã nói.

Mọi người không khỏi nhíu chặt mày, nghe lời Tần Dã nói họ đã có thể hiểu được.

Đằng sau chuyện này chắc chắn không đơn giản như vậy.

"Tiểu Tần đồng chí, nghe ý cậu thì cậu chắc chắn đã biết tại sao rồi phải không?" "Cậu đừng úp mở nữa, mau nói cho chúng ta biết đi!" "Nếu thực sự là vì lý do nguy hiểm gì đó, chúng ta cũng nên chuẩn bị tâm lý trước!" Vương Bàn Tử lập tức xáp lại hỏi.

Với sự hiểu biết của hắn về Tần Dã, hắn tin rằng Tần Dã chắc chắn đã biết nguyên nhân đằng sau này.

"Không dám nói là biết, đây chỉ có thể coi là một suy đoán của ta." Tần Dã nói: "Theo định luật tự nhiên, bất kể là để xác định vị trí của mình trong tự nhiên." "Hay là chỉ để lấp đầy cái bụng!" "Những kẻ săn mồi trong tự nhiên một khi phát hiện ra sự tồn tại của con mồi thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua chúng!" "Mà muốn chúng ngừng hành vi săn mồi, nguyên nhân thường chỉ có một." "Đó là phía trước nơi chúng chuẩn bị tấn công có thứ gì đó khiến chúng không thể không tạm thời từ bỏ việc săn mồi!" "Tình huống này thường chia thành nhiều loại, nhưng loại phổ biến nhất là chúng dự cảm được phía

trước có nguy hiểm tồn tại!" "Nếu chúng cứ cố chấp với con mồi của mình, rất có thể sẽ không bắt được con mồi mà còn tự đưa mình vào chỗ chết." Phải nói rằng câu trả lời này Tần Dã quả thực đã đưa ra cho họ.

Chỉ là câu trả lời này hiển nhiên không phải là điều mọi người muốn biết!

Vừa mới vào đã gặp phải một thứ phiền phức như Thi miết cổ đại đã là một cú sốc khá lớn đối với mọi người rồi!

Kết quả đây lại thực sự chỉ là một sự khởi đầu!

Đằng sau Thi miết cổ đại lại còn có một thứ gì đó đáng sợ hơn nữa!

Mọi người nhìn về phía cuối con động đạo không xa, trong lòng đã bắt đầu lo sợ.

Họ thậm chí còn nghi ngờ liệu bây giờ có nên tiếp tục đi nữa hay không!

Liệu có phải họ vừa bước ra khỏi động đạo!

Lập tức sẽ bị thứ gì đó nguy hiểm hơn tấn công hay không!

Nếu con Thi miết cổ đại non nớt này đều đang săn mồi ở khu vực này, thì rất có thể những con trưởng thành cũng như vậy.

Nói cách khác, thứ ở bên ngoài đó có lẽ còn lớn hơn cả những con Thi miết cổ đại trưởng thành này!

Vậy họ cứ thế đi ra thì có khác gì đi tìm cái chết đâu!

"Tiểu Tần đồng chí, cậu nói đến nước này rồi." "Chúng ta đây còn có nên tiếp tục đi không đây." Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, khổ não nhìn Tần Dã.

"Đi chứ!

Chương 763

Phía trước quả thực có thể có nguy hiểm, nhưng suy cho cùng đó là điều chưa biết phải không!" "Nếu chúng ta bây giờ quay đầu lại, không chừng có vài con Thi miết cổ đại đang đợi chúng ta." "Thay vì lại đối đầu cứng rắn với thứ đó, chi bằng nhìn về phía trước, biết đâu mọi chuyện không tệ như chúng ta nghĩ thì sao?" Tần Dã nhún vai thản nhiên nói.

Mọi người nhìn Tần Dã đều không khỏi bất lực!

Tần Dã có thể nói dễ dàng như vậy là vì hắn có đủ thực lực để chịu đựng rủi ro trong chuyện này!

Ngay cả khi phía trước thực sự xảy ra biến cố gì đó, hắn và Trương Kỳ Lân cũng hoàn toàn có đủ thực lực để tự bảo vệ mình.

Nhưng những người khác thì hoàn toàn không có điều kiện như vậy a!

Một con Thi miết cổ đại đã khiến họ không thể đối phó nổi rồi.

Nếu thực sự còn có thứ gì đó lợi hại hơn Thi miết cổ đại, họ chỉ có thể nằm yên chờ chết mà thôi!

"Thế giới tự nhiên luôn có sự tương sinh tương khắc!" "Chúng ta không có cách nào với Thi miết cổ đại, đó là vì Thi miết cổ đại có khả năng hồi phục mà chúng ta không thể tưởng tượng được." "Nhưng trong tự nhiên có những thứ có thể khắc chế, thậm chí giết chết nó không nhất định phải có khả năng tương tự với nó." "Có thể chỉ là khả năng vốn có của thứ đó vừa hay có thể khắc chế Thi miết cổ đại ở một khía cạnh nào đó." "Vì vậy nếu phía trước thực sự có nguy hiểm, chỉ có thể chứng tỏ thứ đó có thể quản được Thi miết cổ đại." "Chứ chưa chắc đã quản được những thứ vũ khí trong tay chúng ta."

Tần Dã tiếp tục nói: “Là muốn tiếp tục tiến lên đánh cược khả năng này.” “Hay là cứ thế quay đầu lại trực tiếp đối mặt với Thi miết cổ đại.” “Thực ra sự lựa chọn mà các ngươi thực sự cần đưa ra chỉ là thế này thôi.” Mọi người lập tức nhìn nhau.

Lời Tần Dã nói có thể coi là vô cùng dễ hiểu!

Dù sao bây giờ đã xác định rằng việc bắn súng đối với Thi miết cổ đại không có tác dụng rõ rệt.

Nhưng điều đó không có nghĩa là nó vô dụng đối với những gì sắp gặp phải.

Điều họ cần cân nhắc bây giờ không gì khác hơn là liệu có nên trực tiếp quay lại đối mặt với con Thi miết cổ đại mà việc bắn súng gần như không có tác dụng.

Hay là thử đối đầu với thứ có thể khắc chế Thi miết cổ đại, nhưng chưa chắc đã chịu được đạn!

Trong lòng mọi người vô cùng đau đớn!

Vấn đề này chẳng khác nào đứng trên bờ vực thẳm, phía sau có một đàn sư tử đang rình rập họ.

Mà họ bây giờ cần phải chọn ngay là quay đầu lại đối mặt với những con sư tử đó!

Hay là nhảy xuống vực thẳm, đánh cược xem dưới nước có cá sấu hay không!

Dù chọn thế nào cũng đều cảm thấy là đường chết một đường mà thôi!

“Mẹ kiếp!

Dù sao ngang dọc cũng đều là chết!

Chi bằng xông lên xem sao!

Hôm nay đã đến cái nơi này!

Thì định trước là không thể bình yên vô sự rồi!

Cùng lắm thì liều mạng!

Dù sao với tính cách của Uông Tàng Hải, chỉ cần chúng ta có thể mang ra được chút bảo bối gì đó thì cũng không lỗ!" Vương Bàn Tử siết chặt nắm đấm, phẫn nộ nói.

Mà lời nói này của hắn lại thành công thức tỉnh mọi người.

Họ lập tức nhớ lại những bảo bối mà họ đã mang ra được trong lần trải nghiệm trước.

Tất cả mọi người đều đã bán đi những bảo bối đó, số của cải đổi được tương đương với việc hành động lần này đã nhận được phần thưởng gấp đôi!

Người ta thường nói "người vì tiền mà chết" quả nhiên không sai.

Những người ban đầu còn tỏ ra vô cùng do dự.

Sau khi nghĩ đến điểm mà Vương Bàn Tử đưa ra, lập tức lại trở nên tinh thần hơn.

Mặc dù nỗi sợ hãi trong lòng vẫn còn.

Nhưng rõ ràng có thể cảm nhận được mỗi người bọn họ đều có thêm chút động lực!

Mọi người rất nhanh đã đến cuối cái động đạo được cho là đó!

Mặc dù trong lòng đã có thêm nhiều động lực, nhưng cảm xúc lo lắng hoảng sợ vẫn không thể hoàn toàn tan biến vì lợi ích có thể có.

Dù sao thì bất kể có bao nhiêu kho báu, nếu ngay cả mạng cũng không còn, thì cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì!

A Ninh lập tức điều chỉnh đội hình, đảm bảo toàn bộ đội ngũ có

thể xuất phát với thế công thủ kiêm bị.

Sau khi họ sơ bộ thăm dò, nơi này dường như không có bất kỳ thứ gì dư thừa.

Điều này thực sự khiến trái tim đang treo lơ lửng của mọi người có chút thả lỏng.

"Bất kể ở đây rốt cuộc có thứ gì, xem ra thứ đó hình như không có ở nhà a!" "Đây cũng coi như là một tin tốt rồi nhỉ." Vương Bàn Tử thở dài nói.

Dù sao thì bất kể họ đã chuẩn bị tâm lý như thế nào.

Họ tuyệt đối không muốn thực sự đối mặt với thứ gì đó chết người!

Nói xong, Vương Bàn Tử liền quay đầu nhìn về phía Uy Tư Khắc.

Nhớ lại hành động lần này, việc Vương Bàn Tử châm chọc sau khi Uy Tư Khắc than vãn gần như đã trở thành thông lệ của hành động lần này.

Vì vậy sau khi Vương Bàn Tử thốt ra cảm khái, liền lập tức vô thức nhìn về phía Uy Tư Khắc.

Chỉ là hiện tại Uy Tư Khắc hiển nhiên vì cái chết thảm của đám huynh đệ mình mà phải chịu một đả kích khá lớn.

Lúc này hắn chỉ đứng một bên không nói một lời.

"Tiểu Tần đồng chí, nói sao đây, cái tên này bây giờ trông thế này, tôi nhìn thật sự có chút không quen a!" Vương Bàn Tử ghé sát Tần Dã thì thầm nói.

"Huynh đệ cùng mình vào sinh ra tử ở một mức độ nhất định vì mối quan hệ với mình mà bị tiêu diệt toàn bộ." "Bất kể đối với bất kỳ ai mà nói chắc chắn đều là một đả kích vô cùng đau đớn." "Ngay cả từ

nay về sau một mực suy sụp cũng không phải là chuyện gì kỳ lạ phải không." Hạo Thiên Chân nhìn Uy Tư Khắc một cái rồi nói.

"Mặc dù thực sự đáng tiếc, nhưng chuyện này cũng là do hắn ta tự tìm lấy." "Nếu lúc đó hắn ta nghe lời Tiểu Tần đồng chí, thì đâu đến nỗi này!" Vương Bàn Tử thở dài nói.

Mặc dù trong lời nói vẫn còn chút công kích, nhưng cũng có thể nghe ra mùi vị tiếc nuối trong lời hắn.

"Nhưng nơi này trông thật sự không tệ a!" "Nhìn lên đầu chúng ta kìa, rõ ràng là đang ở trong một mộ đạo, vậy mà lại còn có thứ lấp lánh như sao này." "Cảnh này đúng là có thể khiến người ta quên mất rằng đây là một mộ đạo có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào!" Vương Bàn Tử cảm khái nói.

Kết quả hắn vừa ngẩng đầu lên, nhìn thấy những thứ lấp lánh trên đầu còn nhấp nháy liên tục!

Lập tức khiến hắn nảy sinh hứng thú càng mãnh liệt hơn!

"Tiểu Tần đồng chí, những thứ này thú vị thật a!" "Còn nhấp nháy nữa chứ!

Thật giống như những vì sao vậy a!" "Cái lão Uông Tàng Hải này tuy không phải thứ tốt lành gì!" "Nhưng hình như cũng vẫn thích bày vẽ mấy thứ hoa mỹ ra a!" Vương Bàn Tử trêu chọc nói.

"Đẹp không?

Nếu ta nói cho các ngươi biết những thứ này chính là thứ khiến Thi miết cổ đại cũng phải sợ hãi thì các ngươi còn nghĩ vậy không?" Tần Dã trầm giọng nói.

"Cái gì!" Vương Bàn Tử lập tức kinh hô!

Đối với họ bây giờ mà nói, đây tuyệt đối không phải là tin tức tốt

lành gì a!

Tất cả mọi người lập tức dừng bước, có người thậm chí muốn dùng đèn pin chiếu lên những thứ lấp lánh phía trên!

Nhưng lại bị Trương Kỳ Lân ngăn lại.

"Đừng ai động đậy!" Trương Kỳ Lân nói.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn Trương Kỳ Lân, chỉ là cách nói chuyện đầy ẩn ý của cậu ta họ cuối cùng vẫn không thể thích ứng được.

"Tiểu Ca nói đúng." "Những thứ này được gọi là Đạt Phổ quỷ trùng." "Là một loại côn trùng sống trong hang động hoặc nơi âm u!" "Những côn trùng này bên ngoài trông khá giống đom đóm, cơ thể chúng sẽ phát ra một chút ánh sáng." "Nhưng đồng thời chúng rất nhạy cảm với ánh sáng." "Nếu chỉ dùng để chiếu sáng thì không sao." "Nhưng nếu cảm nhận được có ánh sáng trực tiếp chiếu vào mình." "Chúng sẽ rất dễ trở nên bồn chồn!" "Từ đó liên tục tấn công nguồn sáng." Tần Dã giải thích.

"Vậy Tiểu Tần đồng chí, ý của cậu là mỗi điểm sáng nhấp nháy trên đầu chúng ta đều là một con Đạt Phổ quỷ trùng mà cậu nói sao?" Vương Bàn Tử chỉ lên đầu hỏi.

Tần Dã gật đầu.

"Ôi trời đất ơi!

Vậy rốt cuộc là có bao nhiêu con vậy!" "Số lượng này chẳng phải hơi quá đáng rồi sao!" Vương Bàn Tử vỗ đầu nói.

"Vậy cách tấn công của những Đạt Phổ quỷ trùng này là gì?" Hạo Thiên Chân lập tức nghĩ đến việc Tần Dã vừa nói những thứ này ngay cả Thi miết cổ đại cũng không muốn trêu chọc, lập tức nảy sinh vài phần hứng thú.

Dù sao thì xét về kích thước của chúng, sự chênh lệch giữa hai bên còn khoa trương hơn cả voi và kiến.

Chương 764

Giống như voi tuyệt đối sẽ không sợ hãi vì số lượng kiến vậy.

Nếu những Đạt Phổ quỷ trùng này chỉ muốn thắng bằng số lượng, đối mặt với Thi miết cổ đại chắc chắn sẽ không có bất kỳ tác dụng nào!

"Đạt Phổ quỷ trùng còn có một tên gọi khác là Cảm tử trùng." "Cách tấn công của chúng chỉ có một, đó là trực tiếp lao thẳng vào mục tiêu!" "Vấn đề là sau đó, trên người Đạt Phổ quỷ trùng không có răng sắc để săn mồi." "Vì vậy dù chỉ dựa vào việc va chạm cũng căn bản không thể gây sát thương cho con mồi." "Nhưng cơ thể của chúng rất đặc biệt, chỉ cần va chạm với thứ gì khác!" "Liền sẽ lập tức bốc cháy." "Từ đó đốt cháy mục tiêu!" "Mặc dù với kích thước của Thi miết cổ đại, chỉ một hai con Đạt Phổ quỷ trùng cũng không đến mức thiêu cháy hoàn toàn chúng." "Nhưng Đạt Phổ quỷ trùng sở dĩ được gọi là Cảm tử trùng, một lý do khác là một khi chúng bắt đầu tấn công!" "Thì tất cả Đạt Phổ quỷ trùng sẽ tụ tập thành đàn cùng nhau xông lên." "Liên tục cho đến khi mục tiêu bị đốt cháy hoàn toàn, chúng tuyệt đối sẽ không ngừng tấn công!" Lời giải thích của Tần Dã lập tức khiến mọi người nuốt nước bọt.

Những con côn trùng mà chỉ cần va chạm là sẽ đốt cháy cả mình và đối thủ thì họ thực sự chưa từng thấy qua.

Nhưng họ cũng không dám tùy tiện thử!

Tuy nhiên, đến lúc này họ cũng đã hiểu tại sao những Đạt Phổ quỷ trùng này ngay cả Thi miết cổ đại cũng không muốn đối mặt!

Dù sao Thi miết cổ đại sở dĩ không sợ đạn, là vì tốc độ hồi phục kinh người của chúng!

Nhưng sát thương của đạn chỉ xảy ra trong chớp nhoáng, còn ngọn lửa cháy thì sẽ không dừng lại cho đến khi thiêu rụi mục tiêu!

Thêm vào đó là cách tấn công thuần túy chỉ là lao vào tự sát.

Đừng nói là Thi miết cổ đại, e rằng bất kỳ sinh vật nào cũng hoàn toàn không muốn gặp phải!

Với điều này cũng hoàn toàn giải thích một chuyện khác!

Khả năng tương sinh tương khắc mà họ đã nghĩ trước đó rõ ràng là không thành lập!

Kích thước của những Đạt Phổ quỷ trùng này thực sự quá nhỏ!

Thêm vào đó là môi trường tối tăm này!

Muốn bắn trúng chúng một cách chính xác trong môi trường như vậy thực sự là một điều quá khó khăn!

Huống chi những thứ này chỉ cần dính vào một chút e rằng sẽ lập tức tàn đời!

Thi miết cổ đại cần một đàn lớn để đốt cháy.

Còn họ thì không cần nhiều như vậy a!

"Ôi trời!

Trước đây đã thế này!

Không ngờ đến nơi này cũng vẫn thế này!" "Cái lão Uông Tàng Hải này rốt cuộc là sao chứ!" "Sao cứ luôn để lại những thứ khó hiểu như vậy trong lăng mộ!" Vương Bàn Tử phẫn nộ la mắng.

"Lợi dụng mọi thứ có thể lợi dụng để phục vụ cho mình." "Sau đó lại lợi dụng sự tương sinh tương khắc của các thứ khác để kiềm chế lẫn nhau, qua đó tránh bất kỳ mắt xích nào trong đó mất kiểm soát!" "Cái lão Uông Tàng Hải này vẫn như mọi khi, thủ đoạn cao minh thật

a!" Tần Dã cười ha ha nói.

Vương Bàn Tử nhìn bộ dạng của Tần Dã lại một lần nữa không kìm được cười khổ mà than vãn: "Tiểu Tần đồng chí, bây giờ hình như không phải lúc để ngưỡng mộ hắn ta đâu nhỉ!" "Chúng ta bây giờ lẽ nào không nên lo lắng về cách đối phó với cục diện này sao?" "Tôi mặc kệ hắn ta có lợi hại hay không, tôi thực sự không muốn cứ thế bỏ mạng trong tay hắn ta a!" "Yên tâm đi, chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút!" "Đợi đến khi chúng ta thuận lợi rời khỏi đây là được rồi." Tần Dã nói.

Mọi người liên tục gật đầu, nghĩ rằng với tình hình hiện tại thì quả thực chỉ có cách này.

Trong quá trình mọi người tiếp tục tiến về phía trước!

Nỗi lo sợ trong lòng cũng không ngừng tăng lên.

Họ liên tục ngẩng đầu nhìn những con Đạt Phổ quỷ trùng lấp lánh trên đầu.

Mặc dù Tần Dã nói rằng chúng sẽ không có bất kỳ hành động nào nếu không gặp phải ánh sáng mạnh.

Nhưng dù sao đây cũng là một đàn côn trùng mà chỉ cần dính vào là sẽ lập tức bốc cháy.

Muốn nói có thể yên tâm thì thực sự rất khó làm được a!

Thậm chí trong quá trình tiến lên, họ còn liên tục tắt đèn pin, thà đi trong bóng tối.

Sợ rằng chỉ một chút ánh sáng rơi vào người Đạt Phổ quỷ trùng sẽ khiến chúng bùng nổ mà lao đến.

May mắn là những Đạt Phổ quỷ trùng này quả thực rất tuân thủ tập tính của mình.

Trong suốt quá trình họ di chuyển, những con côn trùng này thực sự không hề động đậy chút nào!

Cứ như vậy, ánh sáng tự thân của chúng ngược lại đã chiếu sáng con đường cho đội ngũ.

Không lâu sau, mọi người đã thuận lợi đi đến trước một cánh cổng đá!

Lần này họ không còn hành động hấp tấp nữa, mà chờ Tần Dã tiến lên kiểm tra.

"Không có cơ quan." Tần Dã khẳng định nói.

Nghe lời này, trái tim đang treo lơ lửng của mọi người lập tức thả lỏng.

Dù sao thì nếu phía sau có một đàn Đạt Phổ quỷ trùng lớn như vậy, cánh cổng đá phía trước lại còn phải tốn rất nhiều thời gian để phá giải cơ quan.

Quá trình này đối với họ mà nói thực sự là một sự tra tấn a!

A Ninh lập tức ra hiệu cho lính đánh thuê đẩy cánh cổng đá ra.

Có thể thuận lợi vượt qua nơi này lẽ ra là một chuyện tốt, nhưng Tần Dã lại luôn nhíu chặt mày.

Nhìn thấy Tần Dã như vậy, Vương Bàn Tử lập tức sốt ruột.

"Tiểu Tần đồng chí, có chuyện gì vậy?" "Diễn biến này chẳng phải nên là một chuyện tốt sao?" "Sao cậu vẫn còn vẻ mặt này chứ!" "Ta chỉ đang nghĩ liệu chúng ta có hơi thuận lợi quá hay không." Tần Dã nhíu chặt mày nói.

Vương Bàn Tử nhất thời càng khó hiểu!

Thuận lợi chẳng lẽ không phải là một chuyện tốt sao?

Hắn còn mong sau này mỗi đoạn đường đều thuận lợi như vậy, rồi cứ thế đi qua nơi này nữa ấy chứ!

"Tiểu Tần đồng chí, cậu nói vậy khiến Bàn gia khó hiểu quá!" "Thuận lợi có nghĩa là an toàn, đây chẳng phải là điều chúng ta đều hy vọng sao?" "Sao cậu lại còn không vui vậy chứ!" "Bàn Tử, thuận lợi và an toàn đương nhiên là điều tốt nhất." "Nhưng đôi khi thuận lợi không có nghĩa là an toàn." "Nếu là ở những lăng mộ khác, chúng ta có thể thuận lợi như vậy đương nhiên là tốt nhất." "Nhưng chúng ta bây giờ đang ở lăng mộ của Uông Tàng Hải." "Cậu còn nhớ lần trước chúng ta giao thủ với hắn ta không?" "Vì những Đạt Phổ quỷ trùng này là do hắn ta bố trí ở nơi này làm thủ đoạn ngăn chặn kẻ xâm nhập." "Vậy hắn ta làm sao có thể để chúng ta dễ dàng vượt qua nơi này chứ?" Tần Dã nói ra lo ngại của mình.

"Cậu nói nghe cũng có lý a!" "Chẳng lẽ là vì quá tự tin vào Thi miết cổ đại hoặc Đạt Phổ quỷ trùng." "Cảm thấy hai thứ này đủ để đối phó với mọi phiền phức, nên không chuẩn bị bất kỳ thủ đoạn nào khác sao?" Vương Bàn Tử vừa nói, lại lập tức lắc đầu, nhanh chóng phủ nhận suy nghĩ của mình.

"Không đúng không đúng!" "Chuyện như vậy ngay cả khi xảy ra với người khác cũng tuyệt đối không thể xảy ra với Uông Tàng Hải." "Theo lý mà nói, ngay cả khi lão già này đã bố trí thiên la địa võng, cũng sẽ cân nhắc làm thế nào để lấp đầy cả những lỗ hổng trong cái lưới đó mới phải!" "Nhưng chúng ta bây giờ chỉ cần mở cánh cửa này ra, chúng ta liền có thể thuận lợi vượt qua nơi này rồi." "Từ hiện tại mà nhìn, quả thực không có thủ đoạn nào khác sao?" Vương Bàn Tử khó hiểu nói: "Chẳng lẽ là đánh cược những người đi vào sẽ tự dùng ánh sáng làm kinh động Đạt Phổ quỷ trùng sao?" "Điều này hoàn toàn không phải là biểu hiện mà Uông Tàng Hải nên có a!" "Chẳng lẽ hắn ta còn có thủ đoạn nào đó có thể xác định chúng ta cuối cùng nhất định

sẽ kích hoạt những Đạt Phổ quỷ trùng này sao!" "Nhưng nơi này nhìn qua cũng hoàn toàn không có điều kiện đó a!" Những lời tự lẩm bẩm của Vương Bàn Tử lại ở một mức độ nhất định đã nhắc nhở Tần Dã.

Hắn quay đầu nhìn về phía mọi người đang mở cánh cổng đá, trong lòng chợt thắt lại!

Thấy Tần Dã đột nhiên lộ ra vẻ mặt căng thẳng như vậy, Vương Bàn Tử cũng ngây người theo.

"Sao vậy Tiểu Tần đồng chí, cậu có phải đã nghĩ ra điều gì rồi không?" Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

"Nếu hắn ta không bố trí cơ quan ở hành lang này!

Mà là ở căn phòng tiếp theo thì sao?" Tần Dã vừa lẩm bẩm như vậy liền lập tức hét về phía A Ninh và đồng đội: "Đừng mở cửa vội!

Có nguy hiểm!" Mặc dù động tác của Tần Dã đã rất nhanh.

Nhưng đối với A Ninh và đồng đội mà nói, bây giờ rời khỏi nơi chết tiệt này chính là ưu tiên hàng đầu của họ!

Cái khao khát sinh tồn và sự phấn khích khi lối ra ở ngay trước mắt khiến động tác đẩy cửa của họ còn nhanh hơn!

Ngay khi Tần Dã ngăn cản họ, ảnh hưởng từ cơn phấn khích đó đã khiến cánh cổng đá bị đẩy ra!

Đúng như Tần Dã nghĩ, gần như ngay lập tức, một luồng ánh sáng chói mắt từ phía sau cánh cổng đá chiếu thẳng tới.

Hiệu ứng ánh sáng đó cực mạnh, ngay cả Tần Dã và đồng đội cũng trong luồng ánh sáng mạnh này mà bị mù tạm thời trong một khoảnh khắc!

"Mẹ kiếp!

Tình huống gì thế này!

Bên kia là thứ gì vậy!

Sao đột nhiên lại sáng chói đến thế!" Vương Bàn Tử lắc đầu, đợi đến khi tầm nhìn khôi phục lại thì tức giận la mắng.

"Bàn Tử, bây giờ hình như không phải lúc nói chuyện này đâu." Tần Dã đã quay đầu nhìn về phía sau, lo lắng nói với giọng trầm thấp.

Trong lòng mọi người đều chợt thắt lại!

Đúng lúc này, những tiếng "sa sa" dày đặc liên tục cũng đã làm kinh động mọi người.

Âm thanh đó vô cùng dày đặc!

Gần như tạo ra một cú sốc âm thanh khiến mọi người không dám tưởng tượng số lượng Đạt Phổ quỷ trùng đang hoạt động trong hành lang lúc này khủng khiếp đến mức nào!

Chương 765

Ngay khi họ còn đang ngây người, chỉ thấy những đốm sáng vốn chỉ lấp lánh trên đầu đã hoàn toàn hoạt động.

Sau đó chúng đồng loạt vỗ cánh lao thẳng về phía họ!

"Mẹ kiếp!

Cái lão Uông Tàng Hải này thủ đoạn âm độc đến vậy sao!" "Lại còn để thủ đoạn ở căn phòng tiếp theo nữa!" Vương Bàn Tử lập tức hét toáng lên!

"Cậu bây giờ còn có tâm trí quan tâm chuyện này sao?" A Ninh nhất thời có chút cạn lời!

Cô thật sự phục Vương Bàn Tử, đến lúc này mà điều hắn nghĩ đến đầu tiên lại vẫn là chuyện này sao?

"Cậu bây giờ quan tâm chuyện này làm gì!" "Chuyện cậu nên làm nhất bây giờ chẳng lẽ không phải là mau chóng nổ súng sao!" A Ninh vừa cằn nhằn, vừa nhanh chóng điên cuồng bắn về phía những Đạt Phổ quỷ trùng đang lao tới!

Mặc dù những Đạt Phổ quỷ trùng này không có khả năng hồi phục biến thái như Thi miết cổ đại.

Chỉ cần trúng đạn là sẽ bị bắn chết!

Nhưng chỉ từ những đốm sáng lấp lánh dày đặc đó cũng có thể thấy số lượng Đạt Phổ quỷ trùng đang lao tới họ lúc này khủng khiếp đến mức nào!

Mặc dù họ đã cố gắng hết sức bóp cò!

Nhưng Đạt Phổ quỷ trùng vẫn đang lao nhanh với tốc độ kinh

người về phía họ!

Tần Dã lập tức rút đao ra, xông lên chém tới tấp vào những Đạt Phổ quỷ trùng đang bay đến!

Mọi người nhìn thấy cảnh này lại một lần nữa không kìm được liên tục tặc lưỡi.

Họ bây giờ đã bóp cò với tốc độ nhanh nhất có thể!

Những Đạt Phổ quỷ trùng này vẫn có thể xuyên qua lưới lửa của họ.

Nhưng Tần Dã thì lại ở ngay giữa đám Đạt Phổ quỷ trùng, những con Đạt Phổ quỷ trùng này lại không hề dính vào người hắn chút nào!

Đồng thời mọi người cũng nhận ra rằng cứ tiếp tục như vậy căn bản không phải là cách!

Hành lang mà họ đang ở lúc này thực sự quá rộng rãi!

Những Đạt Phổ quỷ trùng đang lao tới gần như bao phủ toàn bộ không gian trong hành lang!

Bất kể lực chiến đấu của Tần Dã có lợi hại đến mức nào, chỉ dựa vào một mình hắn cũng căn bản không thể ngăn chặn số lượng Đạt Phổ quỷ trùng khổng lồ như vậy ở bên ngoài!

Đồng thời nếu họ cứ mãi ở đây mà bắn!

Chưa nói đến việc họ có thể tiêu diệt hết những Đạt Phổ quỷ trùng này hay không!

Nếu ở đây đã tiêu hao một lượng lớn đạn dược!

Sau đó lại phải làm thế nào đây?

Với sự hiểu biết của họ về Uông Tàng Hải, hắn ta tuyệt đối sẽ không phải là loại người dốc hết sức ở phía trước rồi dẫn đến kiệt

sức ở phía sau đâu a!

“Mau!

Tất cả mọi người mau rút lui!” “Vào trong rồi mau chóng đóng cửa lại!” A Ninh lập tức ra lệnh!

Đám lính đánh thuê lập tức bắt đầu rút lui vào trong cánh cổng đá!

Sau đó liền nhanh chóng đóng cửa.

Nếu chỉ là việc trì hoãn thời gian họ đóng cửa thì mọi chuyện dường như đã đơn giản hơn rất nhiều.

Ngay khi A Ninh đang ôm ý nghĩ đó.

Một trong số những người phụ trách đóng cửa vội vàng hét lên: “Không xong rồi đội trưởng!

Cánh cửa này không đóng được a!” Câu nói này không nghi ngờ gì đã giáng một đòn mạnh vào trái tim mọi người!

Bây giờ họ muốn tránh những Đạt Phổ quỷ trùng này, đây chính là cách duy nhất mà họ có thể thực hiện!

Mà câu nói này chẳng khác nào trực tiếp phá tan phương pháp đó a!

“Mẹ kiếp!

Đội trưởng A Ninh!

Những thuộc hạ của cô là lũ phế vật gì thế!” “Ngay cả việc đóng cửa đơn giản như vậy cũng không làm được sao!” Vương Bàn Tử sốt ruột hét lên.

“Không phải!

Không phải là không đẩy được!

Mà là không thể đẩy!” Một lính đánh thuê khác hét lên.

“Phế vật thì cứ là phế vật!

Đừng tự tìm lý do bào chữa!” “Tiểu Ca!

Tiểu Thiên Chân!

Hai người mau đến xem đi!” “Cho cái lũ ngoại đạo này xem thế nào là kỹ thuật!” Vương Bàn Tử tự tin đầy mình hét lên.

Kết quả đợi đến khi Hạo Thiên Chân chạy đến vị trí cánh cổng đá quan sát một lúc, câu trả lời đưa ra lại y hệt như của lính đánh thuê!

“Hắn ta nói không sai!

Cánh cửa này không đóng được!” Toàn thân Vương Bàn Tử hơi sững lại!

Nếu là lính đánh thuê nói như vậy, bất kể là vì ghét họ, hay đơn thuần là cảm thấy họ là lũ phế vật không hiểu gì!

Vương Bàn Tử có thể không chút do dự mà đáp trả họ vài câu.

Nhưng năng lực của Hạo Thiên Chân thì Vương Bàn Tử lại biết rõ!

Bất kể xét từ góc độ nào, cậu ta cũng tuyệt đối không thể nói ra lời như vậy a!

“Tiểu Thiên Chân!

Bên đó rốt cuộc là tình huống gì vậy!” “Sao ngay cả cậu cũng nói ra lời như vậy!” Vương Bàn Tử sốt ruột hỏi.

“Trên cánh cửa này và trên trần nhà đều có một cơ quan!” “Đây là một loại cơ quan tử mẫu!” “Một khi hai loại cơ quan liên kết với nhau!” “Cơ quan sẽ được kích hoạt!” “Một khi chúng ta đóng cửa, cơ quan sẽ ngay lập tức khiến toàn bộ trần nhà sập xuống!” “Nếu giữa đó còn có cát chảy nữa!” “Chúng ta coi như chết chắc rồi!” Lời Hạo Thiên Chân nói khiến Vương Bàn Tử hoàn toàn sững sờ!

Về mức độ hiểu biết cơ quan, năng lực chuyên môn của Hạo Thiên Chân chắc chắn là vô cùng xuất sắc!

Lời nói như vậy đương nhiên tương đương với việc hoàn toàn phá tan khả năng họ đóng cửa!

"Mẹ kiếp!

Cái lão Uông Tàng Hải này độc ác đến vậy sao!" "Căn bản không chừa cho chúng ta một chút đường sống nào đúng không!" Vương Bàn Tử vừa la mắng vừa bắn xối xả vào những Đạt Phổ quỷ trùng đó!

"Bàn Tử!

Cậu bây giờ còn có tâm trí mà than vãn sao?" "Uông Tàng Hải là loại người như thế nào chẳng lẽ cậu không biết sao!" A Ninh bất lực la mắng, đôi khi cô cũng thực sự phục Vương Bàn Tử!

Đến lúc lửa đã cháy đến lông mày rồi!

Hắn ta lại còn có tâm trí mà than vãn những chuyện vô vị này!

"Vậy cô có thể làm gì chứ!" "Bây giờ chúng ta lùi cũng không được!" "Chỉ có thể cứng rắn đối đầu với chúng!" "Cứ đánh cược xem là chúng chết trước!

Hay là đạn của chúng ta hết trước!" Vương Bàn Tử càng bất lực hơn!

Hắn cũng không phải rảnh rỗi không có việc gì làm mà muốn than vãn ở đây để cho vui!

Những việc hắn đang làm bây giờ cũng chỉ là thông qua cách này để tạm thời xoa dịu nội tâm đang lo lắng của mình!

"Bây giờ đã nghĩ đến bỏ cuộc thì còn quá sớm!" Tần Dã hét về phía mọi người.

Nếu là người khác nói lời như vậy, họ chắc chắn sẽ mắng người

đó ngu ngốc + vô tri!

Cục diện hiện tại chính là một ván cược sinh tử rõ ràng rồi!

Chương 766

Lại còn vọng tưởng có khả năng khác sao!

Nhưng khi người nói lời này biến thành Tần Dã, mọi thứ liền thay đổi!

Tất cả mọi người nhanh chóng đổ dồn ánh mắt cầu khẩn về phía Tần Dã!

Trong cục diện tử địa như vậy, trong nhận thức của tất cả mọi người, muốn phá vỡ cục diện trước mắt thì chỉ có thể là Tần Dã mà thôi!

"Tiểu Tần đồng chí!

Cậu có cách gì thì mau nói ra đi!" "Chỉ cần có thể phá cục!

Cậu nói chúng ta bây giờ phải làm bất kỳ việc gì cũng không sao cả!" Vương Bàn Tử phấn khích hét lên!

"Bây giờ không có nhiều thời gian để giải thích nữa!" "Tóm lại nếu mọi người không muốn chết!

Thì hãy nghe rõ lệnh của ta!" "Lát nữa khi ta bảo các ngươi ngừng bắn thì các ngươi phải lập tức ngừng bắn!" Tần Dã hét về phía mọi người, khi nói những lời này, hắn còn nhấn mạnh ngữ khí của mình!

Qua đó nhấn mạnh rằng hắn bây giờ tuyệt đối không nói đùa với họ!

"Tôi biết rồi Tiểu Tần đồng chí!

Đều nghe cậu!" Vương Bàn Tử là người đầu tiên hưởng ứng!

A Ninh cũng lập tức bày tỏ thái độ!

Sau đó chỉ thấy Tần Dã quay người lại, vậy mà lại ném con dao

găm trong tay về phía họ!

Ngay lập tức hét lớn một tiếng!

"Ngừng bắn!

Nằm xuống!" Mặc dù mọi người đều cảm thấy hết sức khó hiểu với mệnh lệnh này của Tần Dã!

Dù sao đi nữa, hiện tại đàn Đạt Phổ quỷ trùng lớn vẫn đang hung hăng lao về phía họ!

Dừng bắn vào lúc này!

Quá đột ngột!

Hành động này chẳng khác nào tìm chết!

Khó hiểu là một chuyện!

Nhưng họ vẫn chưa đến mức quên đi những lời Tần Dã đã nói với họ!

Trong mắt họ, trong tình cảnh tuyệt vọng này, chỉ có Tần Dã mới có thể cứu được họ!

Bởi vậy, họ vẫn làm theo.

Mọi người lập tức ngừng bắn, tất cả đều nhanh chóng nằm rạp xuống đất.

Hầu như ngay lập tức, mọi người nghe thấy một trận âm thanh vỡ vụn nào đó.

Ngay sau đó, cả lối đi lại một lần nữa chìm vào bóng tối!

Bên tai họ không ngừng vang lên tiếng cánh Đạt Phổ quỷ trùng đập sa sả!

Nhưng không một con nào rơi trúng người họ, đó là một sự thật không thể chối cãi!

Không bao lâu sau, tiếng sa sả khiến người ta rùng mình ấy dần dần yếu đi.

Trái tim đang treo lơ lửng của mọi người cũng dần buông xuống, nhưng họ vẫn không thể thả lỏng vì điều đó.

Dù sao thì ai cũng không biết tình hình của những Đạt Phổ quỷ trùng này hiện tại rốt cuộc là như thế nào!

"Được rồi." Mãi cho đến khi giọng Tần Dã một lần nữa vang lên.

Mọi người mới bán tín bán nghi ngẩng đầu lên.

Lúc này, đàn Đạt Phổ quỷ trùng đang lượn lờ trên đỉnh đầu họ đã không còn là cảnh bay loạn xạ như trước.

Mà giống như lúc họ mới vào, chúng đã một lần nữa quay trở lại trần nhà, im lặng biến thành những vì sao như lúc ban đầu!

Vẻ bình tĩnh của chúng cứ như thể mọi chuyện từ đầu đến giờ chưa hề xảy ra.

Chỉ là vì trận chiến trước đó, "bầu trời sao" hiển nhiên đã thiếu đi rất nhiều!

Đồng thời, họ cũng đã đoán được Tần Dã rốt cuộc đã làm gì trước đó!

"Các vị, chúng ta hiện tại vẫn chưa hoàn toàn an toàn, nơi đây rốt cuộc vẫn là phạm vi bao phủ của Đạt Phổ quỷ trùng." "Chúng ta giữ yên lặng, từ từ đứng dậy tiếp tục tiến lên." "Nhớ kỹ, chúng ta hiện tại chỉ có thể mò mẫm trong bóng tối tiến về phía trước." "Cho đến khi tôi nói có thể, bất cứ ai và bất cứ thứ gì phía trước đều tuyệt đối không được phát ra một chút ánh sáng!" Tần Dã nhắc nhở mọi người.

Mọi người tại hiện trường nhanh chóng gật đầu, tuy rằng họ cũng không biết Tần Dã có nhìn thấy động tác của họ hay không.

Sau đó, mọi người dựa vào cách nắm tay nhau, xác định đã nối liền tất cả mọi người rồi tiếp tục xuyên qua lối đi.

Tuy rằng hiện tại đã tránh được Đạt Phổ quỷ trùng!

Nhưng nơi họ đang ở rốt cuộc là lăng mộ do Uông Tàng Hải xây dựng!

Nếu họ coi nơi mình đã ở trước đó là điểm khởi đầu của cả lăng mộ!

Bất kể là Cổ trùng thượng cổ trước đó, hay là Đạt Phổ quỷ trùng sau này!

Cái lễ gặp mặt đầu tiên này, nếu đổi thành một đội ngũ bình thường, chỉ sợ đã tổn thất thảm trọng!

Đặc biệt là cửa ải Đạt Phổ quỷ trùng này!

Bất kể là họ gặp phải cát lún khi đóng cửa, hay là cứ giằng co với những Đạt Phổ quỷ trùng này, cho dù toàn quân bị tiêu diệt cũng chẳng có gì kỳ lạ!

Ngay từ khi mới bắt đầu đã là một tình cảnh như vậy!

Hiện tại bảo họ mò mẫm trong bóng tối đi trên lối đi mà Uông Tàng Hải đã tạo ra này, trái tim đang treo lơ lửng của mọi người cũng không thể nào thả lỏng được dù chỉ một khắc!

Giờ phút này, sự giày vò mà họ phải chịu thực ra còn lớn hơn rất nhiều so với lúc đối mặt với những thứ chết người kia!

Dù sao thì những thứ đó là nguy hiểm đã bày ra trước mắt.

Họ chỉ cần tìm cách giải quyết chúng xong là sẽ không còn chuyện gì nữa!

Nhưng còn bây giờ thì sao?

Họ lại hoàn toàn ở trong một trạng thái không biết trước!

Nếu nói về trạng thái khó chịu nhất đối với một người!

Không phải bản thân cái chết, mà là quá trình chờ đợi cái chết!

Mà nếu nói có gì còn giày vò hơn thế!

Chính là bạn không biết phương thức cái chết mà bạn sẽ đón nhận rốt cuộc là như thế nào!

"Vậy Tiểu Tần đồng chí, cái cách mà cậu vừa nói chính là trực tiếp đập cái thứ phát sáng đó phải không!" Thực ra điều này đã là điều mà tất cả mọi người ở đây đều đã nghĩ tới!

Nhưng quá trình chờ đợi cái chết không có kết quả này thật sự quá đáng sợ!

Nếu không nói gì đó, Vương Bàn Tử không quan tâm người khác thế nào, dù sao thì bản thân hắn chắc chắn sẽ không chịu nổi trước!

"Không sai, đó là cách duy nhất có thể phá vỡ cục diện trong tình huống lúc đó." "Nhưng vì tình huống lúc đó, muốn nghĩ ra được điều này trong trạng thái đầu óc căng thẳng cũng không dễ dàng gì." Tần Dã tự nhiên cũng hiểu được suy nghĩ trong lòng Vương Bàn Tử, lúc này đương nhiên cũng sẽ không đi nói Vương Bàn Tử không đúng lúc không đúng chỗ gì cả.

Mọi người cũng liên tục gật đầu, cơ hội có thể tạm thời chuyển dời sự chú ý này, đương nhiên ai cũng không muốn bỏ lỡ!

"Còn việc tại sao tôi lại bảo các cậu dừng bắn cũng là vì nguyên nhân này!" "Một khi nguồn sáng lúc đó bị phá hủy!

Thì hỏa lực của các cậu sẽ trở thành thứ sáng nhất." "Đến lúc đó, ai khai hỏa, hỏa lực của người đó sẽ bị Đạt Phổ quỷ trùng nhắm vào!" "Những Đạt Phổ quỷ trùng đó tự nhiên sẽ bất chấp tất cả lao về

phía người đó.” “Còn nguyên nhân nằm xuống đương nhiên cũng là vì cho dù đã dừng bắn, xung kích của Đạt Phổ quỷ trùng đã trở thành sự thật đã định!” “Trong tình huống này chúng cũng không thể lập tức dừng lại được!” “Nếu ai đó lúc này vì đứng mà bị Đạt Phổ quỷ trùng làm cho chết, chẳng phải quá oan uổng sao?” Tần Dã giải thích cho mọi người.

“Tiểu Tần đồng chí!

Chuyện này vẫn phải là cậu rồi!” “Tuy nói là!

Tình huống lúc đó như cậu nói!” “Chỉ cần phá hủy nguồn sáng là được!” “Nhưng trong tình huống hỗn loạn như vậy!

Chương 767

Cậu nói muốn nghĩ ra điểm này cũng thực sự không dễ dàng!" "Chỉ có cậu, trong tình huống đó không những có thể suy nghĩ đến việc trực tiếp phá hủy nguồn sáng!

Mà còn tính toán tất cả mọi chuyện sau đó!" "Tiểu Tần đồng chí, chẳng lẽ tình huống vừa rồi trong mắt cậu thực ra cũng chỉ là mức độ bình thường mà thôi sao?" Vương Bàn Tử đột nhiên nghĩ đến khả năng này, liền mở miệng hỏi.

"Sao có thể!

Tôi đâu phải nhân vật lợi hại như vậy!" Tần Dã lập tức cười ha ha: "Chỉ là tình huống lúc đó, cho dù tôi có hỗn loạn thì có ích lợi gì chứ?" "Tôi có thể làm gì ngoài việc giữ bình tĩnh suy nghĩ cách phá cục chứ?" Mặc dù Tần Dã giải thích rất hợp lý, nhưng mọi người ở đó lại không tin dù chỉ một chữ.

Không có cách nào khác, trong lòng họ, Tần Dã đã được gắn cho cái danh hiệu vô địch này!

Chuyện này nếu đổi thành một người bình thường thì quả thực không dễ làm được.

Nhưng Tần Dã tuyệt đối không phải người bình thường, nên việc Tần Dã làm được điều này là vô cùng hợp lý!

Mọi người đều tính toán như vậy.

Cuối cùng, sau khi đi được một đoạn đường, một người không chú ý liền va vào một bức tường!

"M* nó!

Cái gì thế này!" "Ai đấy!

Sao không nhắc Bàn gia một tiếng!" Vương Bàn Tử phẫn nộ la mắng.

"Béo, cậu đừng có la loạn ở đây!

Chúng ta cũng va phải rồi!

Cậu nhìn thấy được bao nhiêu thứ thì chúng ta cũng nhìn thấy được bấy nhiêu thôi!" A Ninh cũng đầy bực bội đáp trả!

"Tiểu Tần đồng chí." Vương Bàn Tử lại hướng mũi nhọn của sự việc về phía Tần Dã.

"Tôi không lợi hại đến thế, những gì các cậu không nhìn thấy thì tôi cũng không nhìn thấy." Lời nói này của Tần Dã suýt nữa không làm mọi người tại chỗ phun ra một ngụm máu già!

Muốn nói lời này của Tần Dã nói ra thì quả thực không có gì sai!

Nhưng nghe xong sao ai cũng cảm thấy không đáng tin chút nào vậy?

Cậu là Tần Dã đấy!

Là người đàn ông khắp mặt đều viết chữ vô địch!

Cho dù cậu không có năng lực nhìn đêm, cũng giống như mọi người đều ở trong bóng tối!

Nhưng khả năng cảm nhận của cậu thì sao?

Trong đây chắc chắn sẽ có gió thổi qua chứ?

Chẳng lẽ cậu ngay cả những luồng gió này cũng không cảm nhận được sao?

Không thể nào!

Tuyệt đối không thể nào!

Nếu nói có chứng cứ gì!

Chính là giọng điệu Tần Dã nói chuyện trước đó thực sự quá nhẹ nhàng!

Nếu thật sự là va vào tường!

Hắn dù thế nào cũng không thể nhẹ nhàng như vậy được!

Báo thù!

Đây tuyệt đối là hắn đang báo thù cho chuyện trước đó!

"Tiểu Tần đồng chí à!

Cậu hư rồi!

Cậu không còn là thiếu niên ngây thơ lãng mạn ngày nào nữa rồi!" Vương Bàn Tử đầy khổ sở lẩm bẩm trong lòng!

"Tiểu Tần đồng chí, chúng ta bây giờ có thể bật đèn được chưa?" "Đoạn đường này chúng ta cứ đi như vậy thật sự quá nguy hiểm!" "Chẳng lẽ chúng ta cứ mãi không thể bật đèn sao!" "Đây là trong lăng mộ Uông Tàng Hải đấy!

Cậu mà thật sự nói chúng ta cứ không bật đèn!

Cứ thế mò mẫm đi hết toàn bộ quá trình!" "Tôi thật sự sợ chúng ta còn chưa đi ra khỏi, đã tự mình va vào chết mất rồi!" Vương Bàn Tử yếu ớt hỏi.

"Thực ra vừa nãy là đã có thể bật đèn rồi." "Tuy rằng Đạt Phổ quỷ trùng rất nhạy cảm với ánh sáng!" "Nhưng thị lực của chúng cũng không quá tốt." "Khi chúng ta đi được khoảng nửa đường, nếu là ánh sáng yếu thì thực ra có thể bật lên được rồi, chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút, đừng để ánh sáng chiếu thẳng qua đó." "Thực ra cũng không có chuyện gì." Lời nói của Tần Dã lập tức khiến lòng tất cả mọi người tại hiện trường chợt chùng xuống!

Ác ý đây mà!

Rõ ràng đây là một sự trêu chọc ác ý mà!

Một chi tiết quan trọng như vậy lại cứ mãi không nói!

Chẳng phải rõ ràng là đang đợi xem họ xui xẻo sao?

Giờ phút này, mọi người đều đã nhận ra, học sinh trước mắt này, không những sở hữu sức chiến đấu hoàn toàn không phù hợp với lứa tuổi này!

Mà nếu muốn cho rằng đây là một tên nhóc bình thường thì cũng đừng nghĩ đến!

Cái tâm địa này!

Cũng không thiếu chút nào đâu!

Chỉ là hiện tại mọi người đều không dám nói ra suy nghĩ này của mình nữa.

Họ thật sự sợ mình vừa mở miệng không cẩn thận lại chọc trúng lôi điểm của Tần Dã.

Hắn sau đó lại làm ra chuyện gì đó càng ác ý hơn.

Tuy rằng họ cảm thấy Tần Dã tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện độc ác như cố ý không mở miệng khi thấy họ gặp nguy hiểm!

Nhưng người có thể trong tình huống đảm bảo an toàn cho mọi người hết mức có thể mà vẫn để họ gặp chút trắc trở.

Tương tự như việc vừa nãy cứ đâm sầm chỗ này!

Đâm sầm chỗ kia!

Đã chứng minh Tần Dã tuyệt đối có thể làm được!

Mọi người không hề chần chừ!

Nhanh chóng bật nguồn sáng, để tránh ánh sáng quá rõ ràng làm kinh động những Đạt Phổ quỷ trùng kia.

Mọi người khi điều chỉnh độ sáng của đèn pin xuống mức thấp nhất còn bọc thêm một lớp vải bên ngoài!

Thậm chí để tránh ánh sáng quá nhiều, họ còn chỉ sử dụng một phần đèn pin.

Lúc này, họ cũng nhìn thấy thứ mà họ vừa va vào chính là một cánh cửa đá.

Nhìn thấy cánh cửa đá này xuất hiện, trái tim đang treo lơ lửng của mọi người cuối cùng cũng tạm thời buông xuống một chút.

Tuy rằng họ không biết đằng sau cánh cửa đá này có còn nguy hiểm gì nữa không!

Nhưng sự xuất hiện của cửa đá ít nhất cũng nói lên rằng họ có thể tiến vào căn phòng tiếp theo rồi!

Chỉ cần đi qua đây, rồi đóng cánh cửa này lại.

Lúc đó họ đâu cần phải dùng đèn pin một cách khó chịu như vậy!

Đèn pin cứ thế bật sáng hết cỡ!

Cho dù những Đạt Phổ quỷ trùng kia bị chiếu vào thì sao chứ?

"Tiểu Tần đồng chí!

Cậu xem cánh cửa này, có bí ẩn gì trong đó không?" Lăng mộ Uông Tàng Hải này dường như đã khiến Tần Dã cảm thấy hết sức bất lực.

Ngay cả khi lối ra ở ngay trước mắt, hắn cũng không dám dễ dàng thử mở cửa đá.

Chương 768

“Phượng Điểu Quy Vị, Niết Bàn Trọng Sinh!” Tần Dã nhìn cánh cửa đá trầm giọng nói.

Mọi người nghe xong lại một trận chớp mắt.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, ai cũng biết hắn ghét nhất là kiểu trả lời theo kiểu câu đố này!

Đồng thời hắn cũng tuyệt đối sẽ không dùng sức lực để suy đoán những chuyện này!

“Tiểu Tần đồng chí, cậu đang nói gì vậy!” “Là mật ngữ để giải cơ quan cửa đá này sao?” Vương Bàn Tử lập tức tiến lên chớp mắt hỏi.

Tần Dã liền gật đầu.

“Các vị, các vị có từng chơi trò Huarong Dao chưa?” Tần Dã nhìn mọi người hỏi.

“Huarong Dao?” Vương Bàn Tử lại một trận nghi hoặc.

Nhưng may mà đây tổng cộng cũng là một từ hắn đã từng tìm hiểu qua.

“Cái này tôi đương nhiên biết!

Tôi còn biết trò này thuộc về một loại trò chơi trí tuệ nữa chứ.” Vương Bàn Tử nói: “Chẳng lẽ cơ quan trên cánh cửa đá này chính là cái thứ đó sao?” Tần Dã tiếp tục gật đầu.

“Nói chính xác hơn là một loại cơ quan có nguyên lý tương tự.” “Những tảng đá trên vách đá này được phân thành từng khối!

Hiện tại nhìn không thấy có bất kỳ mối liên hệ nào.” “Nhưng thực tế chỉ cần di chuyển chúng thì có thể ghép thành một bức bích họa

hoàn chỉnh.” “Và dựa vào việc tôi quan sát một số phần của bức bích họa này.” “Bức tranh này cuối cùng sẽ ghép ra một bức phượng hoàng đồ.” “Phượng hoàng.” “Trong thần thoại, phượng hoàng tượng trưng cho Niết bàn Trọng sinh, trường sinh bất tử.” “Nếu Uông Tàng Hải theo đuổi sự trường sinh bất tử, thì điều này thực sự là thích hợp nhất với hắn.” Hạo Thiên Chân nói.

“Chỉ là bộ cơ quan này muốn vận dụng một cách thuận lợi thì không đơn giản như vậy.” Tần Dã thở dài tiếp lời.

“Trò Huarong Dao chỉ cần làm một việc.” “Là cuối cùng thuận lợi vượt qua là được.” “Nhưng cơ quan này thì khác, nếu cảm giác của tôi không sai, thì việc điều khiển cơ quan này thực ra có rất nhiều cơ quan liên quan.” “Nó sẽ được kích hoạt trong quá trình vách đá hình thành.” Tần Dã sau khi quan sát một hồi liền nói thêm.

Lời nói này của Tần Dã không nghi ngờ gì nữa đã khiến lòng tất cả mọi người tại hiện trường chợt chùng xuống!

Họ lập tức nhận ra lời Tần Dã nghe có vẻ không đơn giản như vậy.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, về thực lực, hắn và Tần Dã cùng Trương Kỳ Lân có thể có chút chênh lệch.

Nhưng trong việc nắm bắt trọng điểm trong lời nói của người khác thì hắn tuyệt đối là một cao thủ!

“Tiểu Tần đồng chí, nếu tôi không hiểu sai lời cậu vừa nói.” “Cơ quan trên này không phải là loại cơ quan chỉ kích hoạt khi cậu hoàn thành hoàn toàn.” “Mà là sẽ có cơ quan kích hoạt trong quá trình giải mã sao?” Vương Bàn Tử dò hỏi.

Tần Dã lại một lần nữa gật đầu.

Sắc mặt mọi người lập tức trầm xuống, nếu cơ quan này thật sự

được thiết lập như vậy!

Vậy chẳng phải có nghĩa là bất kể bạn có khả năng giải quyết hay không!

Thì quá trình giải quyết này đều không hề ổn thỏa chút nào sao!

"Trời đất ơi!

Uông Tàng Hải này ra tay thật là quá độc ác!" "Bây giờ chúng ta căn bản không có lựa chọn lối ra nào khác!" "Quay lại đối mặt với những Đạt Phổ quỷ trùng kia chắc chắn là không thể rồi!" "Muốn rời khỏi đây thì nhất định phải mở cánh cửa đá này!" "Kết quả hắn lại đặt cơ quan như vậy trên cánh cửa đá!" "Hắn điên rồi sao!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói.

"Cái thiết lập này đơn giản cứ như là để lại lối ra!" "Nhưng muốn thuận lợi đi qua thì nhất định phải xem bản lĩnh của mình." "Nghe có vẻ thực sự có chút ý khiêu khích!" A Ninh cười khổ nói.

"Hắc!

Đội trưởng A Ninh giỏi ghê, bây giờ lại còn học được cái kiểu hài hước này!" Vương Bàn Tử ở bên cạnh trêu ghẹo nói.

"Vương tiên sinh, đội trưởng A Ninh, hai người đúng là lạc quan quá rồi!" Trịnh Bách Vạn nhìn hai người dáng vẻ này cũng không nhịn được cười khổ: "Hay là chúng ta vẫn nên nghĩ xem trong tình huống này chúng ta phải làm sao đi!" "Tần tiên sinh, không biết cơ quan này ngài có cách nào không?" "Đương nhiên, nhất định phải trong tình huống bảo vệ an toàn cho bản thân!" "Nếu cơ quan này không giải được chúng ta vẫn có thể nghĩ cách khác!" "Nhưng ngài tuyệt đối không thể có chuyện gì được!" "E rằng sẽ có chút rắc rối." Tần Dã đột nhiên trầm giọng nói.

Và câu nói này không nghi ngờ gì nữa đã khiến lòng tất cả mọi

người tại hiện trường chợt run lên!

“Tiểu Tần đồng chí!

Ý gì thế?” “Chẳng lẽ cơ quan trên này cũng rất khó xử lý đối với cậu sao?” “Nếu là như vậy thì chúng ta đừng tùy tiện mạo hiểm nữa!” “Chúng ta cùng nhau nghĩ xem có thể tìm ra một con đường khác không!” “Mọi người cùng nhau suy nghĩ, nhất định sẽ có cách!” Vương Bàn Tử vội vàng nói.

“Thực ra điều tôi muốn nói không phải chuyện của tôi.” “Tôi đại khái cảm nhận một chút!” “Cơ quan trên này không chỉ ở xung quanh cửa đá!” “Diện tích bị cơ quan bao phủ rất rộng, nếu các cậu không thể tìm được một chỗ che chắn, nói không chừng ngay cả các cậu cũng sẽ gặp nguy hiểm.” Tần Dã nói.

Vừa nghe đến đây, lòng mọi người lập tức chấn động mạnh!

Họ đương nhiên không phải là loại người sẽ mong Tần Dã một mình mạo hiểm!

Nhưng không thể phủ nhận rằng!

Lời nói này của Tần Dã lập tức khiến họ chìm vào một cú sốc sâu sắc hơn!

Dù sao thì lời nói này nói cách khác cũng có nghĩa là trong quá trình Tần Dã giải cơ quan.

Mỗi người trong số họ đều bình đẳng nằm trong vòng vây của cơ quan!

Hơn nữa cho dù Tần Dã có thể nhìn thấu cơ quan!

Họ đối với bố cục cơ quan lại hoàn toàn không biết gì cả!

Ngay cả khi biết cơ quan ở đâu!

Họ cũng chưa chắc đã kịp phản ứng được!

Vừa nghĩ đến đây, Vương Bàn Tử lại không nhịn được mắng: "Uông Tàng Hải này thật sự đủ độc ác!

Tuy rằng trước đó đã từng chứng kiến rồi!" "Nhưng bây giờ nhìn lại, đã là ác độc rồi!" "M* kiếp!

Cứ thế này hết vòng này đến vòng khác!

Hắn chính là không có ý định để lại cho chúng ta một con đường sống phải không!" "Muốn trực tiếp tiêu diệt toàn bộ người ở đây hay sao!" Lần này ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào Vương Bàn Tử.

Nghĩ kỹ lại, nơi này là lăng mộ do Uông Tàng Hải thiết lập mà!

Khoan bàn Uông Tàng Hải có thật sự chết hay không!

Nhưng về mặt công khai thì mọi chuyện đều là như vậy.

Từ góc độ này mà nói, họ dường như mới là những kẻ xâm nhập vào lăng mộ của Uông Tàng Hải phải không?

Đối phó với kẻ xâm nhập mà không cho đối phương một con đường sống, thao tác này dường như cũng không có vấn đề gì!

Nhưng Vương Bàn Tử lẩm bẩm thì lẩm bẩm, cũng rất nhanh liền chấp nhận thực tế này.

Sau đó lại tìm đến Tần Dã nói: "Tiểu Tần đồng chí, nếu, tôi nói là nếu nhé!" "Chúng ta bây giờ lập tức tìm một chỗ để trốn!" "Với những cơ quan khả năng mà cậu đã quan sát được!" "Một khi bị kích hoạt!

Chúng ta có thể trốn thoát được không?" "Hoặc nói cách khác nếu cậu phát hiện ra cơ quan thì nhắc nhở chúng ta, cậu nghĩ chúng ta có thể thuận lợi tránh thoát được không!" Tần Dã nhíu chặt mày quan sát xung quanh.

Nhìn dáng vẻ hắn, trong lòng Vương Bàn Tử thật sự không thể

yên tâm được.

Chỉ với biểu hiện này của Tần Dã, hắn muốn suy nghĩ theo hướng lạc quan cũng không thể nào làm được!

"Tiểu Tần đồng chí, chuyện này khó khăn đến vậy sao?" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt hỏi.

"Nếu thật sự tiến hành giải mã, tôi đương nhiên sẽ cẩn thận một chút." "Tuy nói trong quá trình này sẽ kích hoạt một số cơ quan, nhưng nếu cẩn thận một chút, nói không chừng sẽ không kích hoạt những cơ quan sẽ trực tiếp liên lụy đến các cậu." "Cho dù chúng ta thật sự quá xui xẻo mà kích hoạt cái gì đó!" "Chỉ cần chúng ta có thể phối hợp tốt như lúc đối mặt với Đạt Phổ quỷ trùng trước đó, cũng chưa chắc đã không có cách." Tần Dã nói: "Hiện tại tôi đang suy nghĩ về chuyện khác." Vốn dĩ mọi người còn hơi yên tâm vì những lời Tần Dã nói, nghe hắn bổ sung xong thì trái tim vừa mới thả lỏng một nửa lập tức lại treo lên đến cổ họng!

Một cánh cửa đá mở ra sẽ rất phiền phức!

Lại còn có cơ quan không ngừng bị kích hoạt trong quá trình mở!

Thậm chí không biết trong tình huống này có thể thuận lợi tránh thoát được hay không!

Tất cả những yếu tố bất lợi này gần như đã hoàn toàn dồn lại với nhau!

Chẳng lẽ trong tình huống này còn có thể có tình huống nào đáng quan tâm hơn sao?

"Tiểu Tần đồng chí!

Cậu đừng có mà đùa nữa!" "Tình hình chúng ta bây giờ đã đủ nguy hiểm rồi!" "Cứ như vậy rồi mà còn có tình huống khác sao?" "Cho dù Uông Tàng Hải làm việc cẩn thận đến mức không để lộ một sơ hở

nào!

Nhưng như vậy có hơi quá đáng rồi đấy!" "Hắn chắc là đã mô phỏng qua rồi!

Rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể khiến người ta tuyệt đối không có một con đường sống nào!" Vương Bàn Tử vỗ trán khổ não nói.

Trong một lối đi như vậy, gần như đã phong tỏa tất cả các thủ đoạn mà họ có thể áp dụng!

Tình cảnh này đã không còn là hai chữ tuyệt vọng có thể hình dung được nữa rồi!

Chương 769

“Cái này thực ra tôi đã chú ý từ lúc đầu rồi.” “Chỉ là lúc đó tôi nghĩ nếu nói ra thì chỉ làm tăng thêm không khí căng thẳng cho mọi người, nên tôi mới không nói.” “Nhưng bây giờ bất kể tôi mở cánh cửa đá này có thuận lợi hay không.” “Thì quá trình này đều rất tốn thời gian!” “Nếu không nhắc nhở mọi người sớm hơn, tôi lo rằng sẽ khiến các cậu gặp nguy hiểm.” Tần Dã nói.

Mọi người nhanh chóng nhìn xung quanh, nếu chuyện này thật sự chỉ là nếu không tốn quá nhiều thời gian thì có thể không nói.

Ít nhất cũng chứng tỏ thứ này không phải là loại cơ quan mà cứ đến đây là sẽ kích hoạt!

Đây cũng coi như là một tin tốt!

“Tiểu Tần đồng chí, cậu đừng có mà úp mở nữa, có gì thì cậu cứ nói thẳng ra đi!” “Chúng ta làm rõ là chuyện gì thì nhanh chóng phá những cơ quan cần phá đi!” “Chúng ta cũng nhanh chóng rời khỏi đây đi!” “Cái địa bàn của Uông Tàng Hải này, tôi thật sự cảm thấy ở lại thêm một phút giây nào cũng không ổn thỏa!” Vương Bàn Tử vội vàng nói.

“Béo, cậu đừng có mà vội vàng như vậy!” “Cậu nghĩ kỹ lại quỹ đạo hành động của chúng ta đi!” “Những chỗ không đúng ở đây cậu hẳn là cũng có thể chú ý đến chứ.” Tần Dã nói.

Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, nếu nghe Tần Dã nói như vậy!

Tức là cái chỗ không đúng này không phải là quá khó để nhìn ra, ít nhất từ góc độ chuyên nghiệp của Vương Bàn Tử thì chắc chắn có thể nhìn ra!

Vương Bàn Tử lập tức giơ đèn pin nhìn xung quanh, nhờ ánh sáng mờ ảo của đèn pin, cũng không biết có phải là do tâm lý của mình hay không.

Vương Bàn Tử quả nhiên càng nhìn càng cảm thấy nơi này tràn đầy sự bất thường!

Chỉ là trước đó vì mối đe dọa của Đạt Phổ quỷ trùng, tâm trạng lúc đó thực sự quá căng thẳng.

Nên Vương Bàn Tử mới không có chút tâm trạng nào để quan sát xung quanh.

"Tôi biết chỗ nào không đúng rồi!" Vương Bàn Tử vẫn đang quan sát ở đây!

Hạo Thiên Chân đột nhiên trợn tròn mắt hét lên.

"Tiểu Thiên Chân!

Cậu đã nhìn ra rồi sao?" "Tôi cũng cảm thấy nơi này quả thực có chút không đúng lắm!" "Nhưng huynh đệ này nhất thời bán hội cũng không nhìn ra cái gì cả!" Vương Bàn Tử điên cuồng gãi gáy.

"Béo, chính là cái lối đi này!" "Tác dụng của lối đi đặt vào hiện tại thì nó giống như một hành lang vậy!" "Là lối đi nối liền mỗi mộ thất!" "Từ góc độ kiến trúc bình thường mà nói, nên là một lối đi sau đó là một mộ thất!" "Rồi lại là một lối đi nữa!" "Nhưng cảm giác ở đây cứ như là ở giữa một lối đi lại thêm một cánh cửa!" "Cậu chẳng lẽ không thấy cách thức này có chút kỳ lạ sao?" Qua lời giải thích của Hạo Thiên Chân, Vương Bàn Tử lập tức vỗ trán một cái!

Hắn hồi tưởng lại biết bao lăng mộ mà hắn đã đi qua trong bao năm nay!

Cách thức xây dựng này trong ấn tượng của hắn chỉ có lác đác vài lần!

Hơn nữa những lần xây dựng kiểu này cũng đều có ẩn ý gì đó trong đó!

"Hắc!

Các cậu nói đúng đó!" "Vừa nãy Bàn gia quá căng thẳng, vậy mà lại không nghĩ đến những điều này!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói.

"Hơn nữa cho dù đây là phong cách xây dựng của Uông Tàng Hải, trong đây cũng có một vấn đề không thể giải thích được." Tần Dã tiếp lời: "Đây là từ hiệu quả cuối cùng có thể tạo ra mà nói." "Thủ đoạn phối hợp với Đạt Phổ quỷ trùng trước đó chính là kích hoạt cơ quan ánh sáng chói mắt ngay khoảnh khắc mở cửa dẫn đến Đạt Phổ quỷ trùng bạo tẩu." "Vậy lối đi và mộ thất, cái nào có thể tạo ra tác dụng tốt hơn đối với kẻ xâm nhập?" Lời Tần Dã vừa thốt ra, lòng mọi người lại một lần nữa chợt chùng xuống!

Trước đó vì nhiều nguyên nhân, họ quả thực hoàn toàn không nghĩ đến vấn đề này!

Nhưng bây giờ có một cơ hội để thở dốc như vậy!

Cộng thêm gợi ý của Tần Dã!

Mọi người cũng lập tức phản ứng lại.

Lối đi và mộ thất, nếu muốn phối hợp với Đạt Phổ quỷ trùng, thì không nghi ngờ gì nữa, mộ thất mới là phương thức có thể đạt được hiệu quả cao nhất!

Xét đến việc cửa đá lúc đó đã không thể đóng lại, nếu hiện tại là lối đi.

Ngay cả khi họ không nghĩ ra cách phá hủy nguồn sáng, nhưng họ vẫn có thể lựa chọn tiếp tục bỏ chạy!

Cách này có thể mang lại bao nhiêu thời gian thở dốc tạm thời

chưa bàn đến!

Nhưng tuyệt đối là đã tăng thêm rất nhiều cơ hội hoạt động cho kẻ xâm nhập!

Có thể hoạt động có nghĩa là có cơ hội tạo ra nhiều khả năng hơn!

Biết đâu ánh sáng cuối cùng không thể chiếu đến đây?

Hoặc họ vô tình phát hiện ra một nơi ẩn nấp?

Tất cả những điều này đều có thể xảy ra!

Nhưng nếu là mộ thất thì lại khác!

Không gian hoạt động của mộ thất có hạn, nếu họ thật sự rút lui vào trong mộ thất, với số lượng người của họ, không gian hoạt động của họ càng hạn chế hơn!

Trong tình huống đó lại bị số lượng lớn Đạt Phổ quỷ trùng bao vây hoàn toàn!

Vương Bàn Tử không dám nghĩ đến việc họ còn có cơ hội sống sót nữa!

Cho dù Uông Tàng Hải không tính toán được sau này sẽ bước vào thời đại vũ khí nóng!

Mộ thất có thể gây sát thương cho người lúc đó cũng phải lớn hơn rất nhiều so với lối đi chứ!

Nếu nói từ góc độ này, bố trí này của Uông Tàng Hải đột nhiên trở nên đáng suy ngẫm.

Nếu là lăng mộ của người khác, có lẽ sẽ xảy ra tình huống tạo ra cục diện này vì nhiều lý do khác nhau!

Nhưng chuyện này tuyệt đối không thể xuất hiện trên người Uông Tàng Hải!

“Tiểu Tần đồng chí, chuyện này cậu có suy nghĩ gì không?” Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

“Nhớ lần trước chúng ta ở trong lăng mộ trên đảo do Uông Tàng Hải tạo ra không?” “Uông Tàng Hải giỏi nhất là kiểu liên hoàn tương khấu và tận dụng mọi thứ có trong tay!” “Nếu trong lăng mộ này hắn cũng vận dụng bộ thủ đoạn này một lần nữa như chúng ta nghĩ!” “Thì bản thân lối đi này e rằng cũng sẽ có chiêu trò gì đó!” “Không khéo Đạt Phổ quỷ trùng ngoài việc là quân cờ để tấn công còn dùng để mai phục!” Tần Dã nói.

Mọi người lại một lần nữa căng thẳng!

Trước đó ai nấy đều hơi yên tâm một chút vì trong lối đi này không nên có nguy hiểm gì tồn tại.

Nhưng bây giờ khi sự việc đã đến nước này rồi!

Mọi thứ đều đã thay đổi!

Giả sử Uông Tàng Hải sử dụng Đạt Phổ quỷ trùng ngoài việc để tấn công còn có một tác dụng là thiết lập mai phục!

Vậy ngoài tấn công ra, hiệu quả lớn nhất mà Đạt Phổ quỷ trùng có thể đạt được là gì?

Vấn đề này mọi người chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể có được câu trả lời rồi!

Đó chính là cảm giác an tâm sau cực kỳ nguy hiểm!

Cho dù biết mình vẫn đang trong nguy hiểm!

Cảm giác an tâm này cũng sẽ khiến người ta rất tự nhiên mà thả lỏng cảnh giác.

Cộng thêm để tránh bị Đạt Phổ quỷ trùng tấn công, họ khi đến cánh cửa đá này rất có thể sẽ mò mẫm trong bóng tối tiến về phía

trước!

Khi tiếp xúc với cánh cửa đá, rất có thể sẽ theo bản năng mà muốn đẩy cửa đá ra.

Còn về kết quả thì có thể đoán trước được!

Nếu lúc này lại có thêm một số cơ quan khác trên lối đi!

Thì cả đội ngũ nhất định sẽ tổn thất thảm trọng!

Ngay cả khi toàn quân bị tiêu diệt cũng không phải là chuyện hoàn toàn không thể xảy ra!

"Trời đất ơi!

Thủ đoạn của Uông Tàng Hải vẫn thật đáng sợ như trước!" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt nói: "Nhưng may mà hiện tại xem ra, lối đi này chắc không có cơ quan phiền phức nào chứ!" "Tức là chỉ cần chúng ta bây giờ tìm được một nơi có thể tạm thời ẩn nấp, chắc là được rồi!" "Mọi người xem xung quanh có chỗ nào có thể ẩn nấp không!

Nhưng nhất định phải cẩn thận một chút!" "Dù sao đi nữa đây cũng là lối đi trong lăng mộ do Uông Tàng Hải xây dựng!" "Ai cũng không biết hắn rốt cuộc đã để lại cơ quan gì trong đây!" "Bất kể nhìn thấy gì cũng tuyệt đối không được sơ ý!" A Ninh lập tức hạ lệnh cho đội lính đánh thuê.

Hễ là người từng tham gia hành động lần trước đều liên tục gật đầu.

Thực sự là vì trong lăng mộ lần trước, họ đã nếm đủ mùi khổ sở dưới những cơ quan mà Uông Tàng Hải đã thiết lập!

Mọi người chia thành từng nhóm nhỏ, dùng ánh sáng đèn pin yếu ớt dò tìm xung quanh lối đi.

Rất nhanh, có một đội người hét lên: “Đội trưởng!

Chúng tôi có phát hiện ở đây!” Mọi người lập tức bị tiếng gọi thu hút.

Chương 770

Đến khi họ đến rìa lối đi thì mới phát hiện trên vách đá ở rìa lối đi, lại có vô số hố động dày đặc!

Hơn nữa những hố động này vô cùng đặc biệt!

Không ngoại lệ, tất cả đều có hình dáng người!

Nếu nói một lăng mộ được xây trong núi, theo thời gian lâu dài, việc xuất hiện các vết nứt, hố động trên vách đá thì cũng không phải là chuyện gì đặc biệt!

Nhưng biến thành hình dạng như thế này!

Thì lại có vẻ rất bất thường!

"Trời đất ơi, cái này lại là chuyện gì thế này!" "Cái thứ này Bàn gia cũng chưa từng thấy bao giờ!

Chẳng lẽ đây cũng là do Uông Tàng Hải tạo ra sao?" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt nói.

"Loại này tôi cũng chưa từng thấy." "Kỳ lạ, cái này chẳng lẽ cũng là cơ quan gì đó mà Uông Tàng Hải đã tạo ra sao?" "Nhưng đây cũng chỉ là những hố động hình người mà thôi!" "Loại cơ quan này muốn phát huy tác dụng gì đây?" Hạo Thiên Chân cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Chỉ là họ có thể khẳng định, nếu đây không phải là cái gì đó của công trình thần thánh của tự nhiên!

Thì những hố động này tuyệt đối không thể chỉ là hố động đơn giản như vậy!

Dù sao thì những hố động này chỉ nhìn thôi đã thấy không đơn

giản!

Nếu là do Uông Tàng Hải khai quật ra, với phong cách làm việc của Uông Tàng Hải thì tuyệt đối sẽ không phí công vô ích mà đào ra những thứ này!

"Các cậu nói xem, có khả năng nào, chúng ta có thể thử trốn vào trong đó không?" Vương Bàn Tử đột nhiên linh cơ chợt động, lập tức thử trèo vào hố động!

Nhưng cũng không biết cấu tạo của cái hố động này rốt cuộc là như thế nào!

Vương Bàn Tử thử rất lâu cũng căn bản không có cách nào chui vào trong động được.

"Không được!

Căn bản không vào được!" "M* kiếp!

Bàn gia còn nghĩ chúng ta có thể trốn trong này, đợi Tiểu Tần đồng chí phá giải cơ quan xong chúng ta lại ra." "Trong tình huống này thì thủ đoạn này căn bản không có tác dụng!" Vương Bàn Tử lẩm bẩm.

"Không đúng!

Cái hang đá này hình như có thể vào được!" Lúc này, có một người lính đánh thuê nói.

Mọi người đều tò mò nhìn sang, dù sao thì thất bại trước đó của Vương Bàn Tử ai cũng đã thấy.

Lúc này đột nhiên có người đứng ra nói chuyện này có thể làm được, mọi người khó tránh khỏi sẽ có thêm chút nghi ngờ.

"Là thật đấy, không tin tôi cho các cậu xem." Người đó lập tức tháo tất cả trang bị trên người xuống, sau đó trực tiếp đứng trước hố động.

Tiếp đó, theo sự mềm dẻo của cơ thể, hắn ta vậy mà thật sự từ từ tiến vào trong hố động.

Mọi người còn chưa kịp kinh ngạc!

Đột nhiên nhìn thấy cái hố động này vậy mà lại khớp với người lính đánh thuê đó một cách hoàn hảo!

Toàn bộ vách đá cứ như thể hoàn toàn ôm sát cơ thể của người lính đánh thuê đó!

Cảnh tượng này thực sự khiến mọi người hơi bất ngờ.

Còn Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, những lão phu tử giàu kinh nghiệm đó, lập tức cảm nhận được một điều bất thường!

Chuyện bất thường tất có điều kỳ lạ, đặc biệt là ở những nơi như lăng mộ!

Trên vách đá của lối đi quỷ dị này xuất hiện những hố động quỷ dị như vậy, bản thân điều này đã là một chuyện vô cùng bất thường!

Kết quả cái hố động này lại vừa vặn trùng hợp khớp với một người trong số họ ở đây!

Một chuyện trùng hợp như vậy trong mắt họ căn bản là không thể tồn tại!

"Đồ ngốc!

Mau ra đây!" Đang lúc Vương Bàn Tử và những người khác còn đang nghi ngờ, Tần Dã cũng chú ý đến bên này, lập tức hét lớn một tiếng.

Sau đó một bước nhảy vọt lên, một tay túm lấy quần áo của người lính đánh thuê đó.

Rồi trực tiếp hoàn toàn không quan tâm đến tình hình của người đó, dùng sức mạnh bạo kéo hắn ra!

Động tác đột ngột nhanh như chớp của Tần Dã!

Những người khác tại hiện trường cũng đều bị giật mình một cái!

Dù sao thì, trong ấn tượng của họ, Tần Dã thô bạo cứu người như vậy không phải là chuyện thường thấy!

Điều này cũng đủ để chứng minh rằng chuyện này e rằng thật sự giống như họ nghĩ, là một chuyện vô cùng nguy hiểm!

"Tiểu Tần đồng chí!

Tình huống gì thế!

Sao cậu đột nhiên lại kích động như vậy!" Vương Bàn Tử đầy nghi hoặc tiến lên hỏi.

"Lời này lẽ ra tôi phải hỏi các cậu mới đúng chứ!" "Nơi này là lăng mộ Uông Tàng Hải!" "Trong lăng mộ của hắn để lại loại hố động này, các cậu vậy mà dám không nghĩ ngợi gì mà chui vào!" Tần Dã có chút cạn lời nói.

"A!" Còn chưa đợi Vương Bàn Tử tiếp tục hỏi trong này rốt cuộc có bí ẩn gì.

Thì đã nghe thấy người lính đánh thuê kia phát ra một tiếng kêu thảm thiết!

Phải biết rằng những người lính đánh thuê này đều là những kẻ tung hoành ngang dọc trên chiến trường!

Mỗi lần làm nhiệm vụ họ đều liên tục gặp phải không biết bao nhiêu khoảnh khắc sinh tử!

Đối với họ mà nói, chỉ cần không phải cụt tay cụt chân thì đều không được coi là trọng thương!

Mà có thể khiến họ phát ra tiếng kêu thảm thiết như vậy!

Đủ để thấy mức độ tổn thương mà hắn phải chịu rốt cuộc là nghiêm trọng đến mức nào!

Và khi mọi người đến trước mặt người lính đánh thuê đó, tình hình quả thực đúng như họ nghĩ.

Quần áo trên người người lính đánh thuê đó đã rách nát không chịu nổi!

Dường như đang nói cho mọi người biết hắn đã trải qua những gì khi bị Tần Dã kéo ra.

Và so với những bộ quần áo này!

Hiện tại điều khiến người ta rợn tóc gáy nhất chính là khuôn mặt của người lính đánh thuê đó!

Tuy rằng không biết hắn đã trải qua tình huống gì trong đó!

Nhưng da mặt hắn đã bị kéo giằng xé một hồi!

Lúc này đã hoàn toàn trong tình trạng tổn thương nghiêm trọng, nhìn thoáng qua!

Hầu như toàn bộ da mặt đều sắp bị xé rách ra!

Dáng vẻ đó ngay cả những người lính đánh thuê đã quen nhìn sinh tử này khi thấy cảnh tượng đó cũng không khỏi cảm thấy rùng mình.

Trịnh Bách Vạn khi nhìn thấy ngay lập tức đã nằm rạp xuống đất điên cuồng nôn mửa!

"Y sĩ đội!

Mau lại đây!" A Ninh nhanh chóng ổn định lại bản thân, hét lên với y sĩ đi cùng.

Y sĩ cũng nhanh chóng chạy đến, lập tức luống cuống bắt đầu tiến hành điều trị.

“Cái này!

Cái này rốt cuộc là chuyện gì thế!” “Tại sao lại như vậy!” A Ninh nắm chặt nắm đấm lo lắng nói.

“Xin lỗi đội trưởng A Ninh.” “Nếu có thể, tôi cũng muốn áp dụng một phương thức an toàn hơn.” “Nhưng chúng ta hiện tại đang ở trong núi tuyết, tôi không thể tùy tiện phá hủy cấu trúc núi.” “Đồng thời nếu không thể nhanh chóng kéo hắn ra, hắn đi sâu thêm một chút nữa, thì có muốn cứu hắn cũng không có cách nào!” Tần Dã thở dài tiếc nuối nói.

“Tần tiên sinh đừng hiểu lầm!

Chương 771

Tôi tuyệt đối không có ý trách móc ngài!" "Tôi chỉ là không hiểu cái này rốt cuộc là chuyện gì!" "Chỉ là kéo hắn ra khỏi hố sao lại thành ra thế này!" "Trong này có cái gì sao?" A Ninh lập tức hỏi.

"Nếu chỉ là giải thích, các cậu có thể không hiểu." "Các cậu hãy nhìn kỹ vào bên trong hố động trước đi." "Các cậu hắn là có thể nhìn thấy." Tần Dã nhắc nhở.

Mọi người đối với điều này hiển nhiên có chút do dự!

Một mặt là họ cũng muốn làm rõ rốt cuộc chuyện này là thế nào.

Mặt khác lại là sau khi nhìn thấy thảm trạng của người lính đánh thuê kia, mọi người đã có một sự sợ hãi bản năng đối với những hố động này.

Mỗi người bây giờ đều lo lắng, nếu mình cứ nhìn như vậy, kết quả không cẩn thận lại bị lột mất một lớp da mặt thì phải làm sao!

Cuối cùng vẫn là Vương Bàn Tử quả quyết thò đầu vào xem, trước đó hắn thò đầu vào cũng không có chuyện gì xảy ra.

Chỉ cần bây giờ cẩn thận một chút chắc chắn cũng không có vấn đề gì.

Trước đó Vương Bàn Tử chỉ nghĩ là tạm thời trốn vào trong đó một chút, nên không nhìn kỹ.

Bây giờ vì người lính đánh thuê kia bị thương!

Trong vách đá có thể nhìn thấy rất nhiều mảnh quần áo và da thịt của hắn.

Vương Bàn Tử cũng có thể dễ dàng nhìn rõ tình hình bên trong

hơn!

“Trời ạ!

Tình huống gì thế này!” Sau khi nhìn rõ tình hình bên trong, Vương Bàn Tử lập tức kêu lên kinh hãi!

“Trong hố động này khắp nơi đều treo quần áo và da thịt của huynh đệ kia!” “Trông như bị vô số răng cưa cào rách vậy!” Vừa nghe đến đây, mọi người lập tức hít một ngụm khí lạnh.

“Răng cưa?

Ở trong này sao?” A Ninh nuốt nước bọt nói, cô không phải không tin Vương Bàn Tử, thực sự là vì chuyện này mang đến cho cô cú sốc quá lớn!

Không chỉ cô, bất kể là đối với bất kỳ ai tại hiện trường.

Chỉ riêng từ “răng cưa” này thôi đã đủ khiến mọi người kinh hồn bạt vía!

“Đây chính là đặc điểm của cơ quan này.” “Uông Tàng Hải này thật sự đáng sợ!” “Hắn vậy mà lại một lần nữa gần như tính toán tất cả mọi tình huống.” Tần Dã thở dài nói.

Sắc mặt hắn vô cùng ngưng trọng, tuy rằng đến hiện tại, thủ đoạn của Uông Tàng Hải Tần Dã ít nhiều đều có cách phá giải.

Nhưng không thể phủ nhận rằng, thủ đoạn liên hoàn tương khấu này của Uông Tàng Hải thực sự khiến ngay cả hắn cũng cảm thấy một trận kiêng dè.

“Tiểu Tần đồng chí!

Lời cậu nói là ý gì thế?” Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

“Hãy nói từng cái một đi, tóm lại chúng ta bây giờ phải tránh xa vách đá xung quanh một chút.” Tần Dã nói.

Mọi người không dám chần chừ, đều nhanh chóng dồn về giữa lối đi với tốc độ nhanh nhất.

"Nếu muốn làm rõ thủ đoạn mà Uông Tàng Hải sử dụng ở đây là gì, tôi nghĩ hãy bắt đầu từ việc cơ quan này rốt cuộc là thế nào đi." Tần Dã tiếp lời: "Cái này thực ra không được coi là cơ quan gì." "Nói nghiêm khắc, đây là một loại hình phạt tàn khốc đã được sử dụng trong một thời đại nào đó trong quá khứ!" "Ghi chép về loại hình phạt tàn khốc này gần như đã không còn vì sự trôi chảy của thời gian." "Dựa trên một số ít ghi chép." "Hình phạt động quật này được tiến hành như sau: trước tiên những phạm nhân bị kết tội phải đi vào hố động sẽ được đưa đến khu vực có tất cả các hố động!" "Sau đó những người chịu trách nhiệm áp giải họ sẽ rời đi." "Và những phạm nhân này cuối cùng sẽ tự mình đi vào hố động." "Từ khoảnh khắc bước vào, đã không còn khả năng quay trở lại." "Toàn bộ hố động bên trong có một cấu tạo không thể đảo ngược giống như răng cưa." "Nếu đi về phía trước, chỉ cần uốn cong cơ thể sẽ tự nhiên tiến lên." "Nhưng một khi muốn lùi lại, rìa hố động sẽ như răng cưa cào xé máu thịt của người bị hành hình!" "Nỗi đau đó lại thúc đẩy con người tiếp tục tiến về phía trước!" Nghe đến đây, mọi người cảm thấy một trận ớn lạnh sống lưng.

Muốn nói hình phạt này quả thực có chút khủng khiếp!

Người ta thường nói giết người không quá đầu chấm đất!

Ngay cả lăng trì đau khổ nhất mà họ biết!

Cũng chỉ là một quá trình không quá kéo dài!

Nhưng bị đưa vào loại hố động này thì sao?

Đó là vừa phải chịu giày vò đồng thời lại không thể chết ngay lập tức!

Có lẽ phía trước sẽ có một điểm cuối, kết quả là họ sẽ đi đến tận cùng rồi lại tiếp tục chờ đợi cái chết kéo dài!

Hoặc là trong quá trình đó vì không chịu nổi đau đớn, hoặc là đơn thuần do mất máu quá nhiều mà chết!

Tóm lại bất kể là loại nào cũng tuyệt đối sẽ trải qua một khoảng thời gian đau khổ tương đối dài!

Khoảng thời gian đó họ không dám nói sẽ cần bao lâu, nhưng đại khái là sẽ không phải một hai ngày là xong!

"Trời ạ!

Đáng sợ đến vậy sao!" "Ai biết cái hố động này sâu bao nhiêu chứ!" "Nếu cứ thế đi vào!" "Thì đó đơn giản là một quá trình chậm rãi chờ đợi cái chết rồi!" "Với loại thời gian chờ đợi cái chết không thể tính toán được, chỉ có thể chờ đợi kéo dài." Vương Bàn Tử vỗ trán nói.

"Chỉ là thuần túy chờ đợi kéo dài thôi sao?

Hình phạt này không phải là thứ hiền lành như vậy đâu." Tần Dã cười hì hì nói.

Và lời nói này của hắn không nghi ngờ gì nữa đã khiến mọi người trong tình huống vốn đã bị kích thích lại một lần nữa chịu thêm một cú sốc!

Mất đi tự do!

Lúc nào cũng phải cảm thấy đau đớn!

Phải từ từ chết đi dưới sự giày vò kép về tinh thần và thể xác như vậy!

Cách chết này ngay cả A Ninh và những người lính đánh thuê kia khi bắt được tù binh cũng chưa chắc đã dùng.

Nhưng muốn nói quá trình đã đáng sợ như vậy!

Đối với bản thân thủ đoạn của lăng mộ này mà nói lại vẫn chỉ là mức độ hiền lành sao?

Vậy hình phạt này rốt cuộc là chuyện gì?

"Tiểu Tần đồng chí, cậu chắc chắn là cậu không nói sai chứ?" "Những điều Bàn gia vừa nói đều vẫn chỉ là mức độ hiền lành thôi sao?" "Cái này hơi quá đáng rồi đấy!" "Cứ như lời vừa nói, Bàn gia đã tính toán hơi nặng về hướng nghiêm trọng sau khi xem xét rồi đó!" Vương Bàn Tử vẻ mặt khó tin.

"Ngay từ khi mới bước vào, kích thước của hố động này quả thực vừa vặn khớp hoàn hảo với người này." "Nhưng càng đi sâu vào hố động, hố động sẽ dần trở nên càng chật chội!" "Nhưng vì những vách đá này bản thân nó hoàn toàn ôm sát trạng thái cơ thể của người bị hành hình!" "Cho nên khi toàn bộ vách đá biến đổi, người bị hành hình cũng sẽ bị ép buộc phải chịu áp lực!" "Cơ thể dần dần bị kéo giằng xé trong quá trình này." "Kinh lạc, xương cốt, nội tạng trên người đều sẽ dần dần bị kéo dài ra trong quá trình này." "Nỗi đau của quá trình này tôi nghĩ các cậu hẳn là có thể tưởng tượng được." "Đến cuối cùng, toàn bộ hố động sẽ trở nên nhỏ bé như một kẽ hở." "Còn về người bị hành hình bên trong tự nhiên cũng sẽ có kết cục như vậy." "Còn về việc hắn sẽ chết vào lúc nào, đây không phải là chuyện mà người định ra hình phạt sẽ đi cân nhắc nữa." Ngay từ khi lắng nghe quá trình câu chuyện này, lưng mọi người đã ướt đẫm mồ hôi lạnh!

Trong đầu họ không ngừng tưởng tượng ra người bị đưa vào chịu hình phạt này!

Trong quá trình đó, cơ thể không ngừng bị kéo giằng xé thay đổi theo ảnh hưởng của rìa hố động.

Theo lời Tần Dã, quá trình kéo giằng xé này sẽ không kết thúc!

Một người trưởng thành, cơ thể bị không ngừng kéo giằng xé, cho đến cuối cùng biến thành kích thước nhỏ như một kẽ hở.

Quá trình này đau khổ đến mức nào, mọi người chỉ cần nghĩ trong đầu thôi đã thấy lạnh sống lưng rồi!

Lúc này, họ mới tổng cộng hiểu ra ý nghĩa của câu "hiền lành" của Tần Dã là gì!

Cái này đâu có gì là khoa trương?

So với cách thức hành hình mà Tần Dã vừa nói hiện tại!

Việc bị mắc kẹt trong này chờ chết, chẳng phải là hiền lành hơn nhiều rồi sao?

"Trời ơi mẹ ơi!

Uông Tàng Hải này rốt cuộc là người thế nào!" "Vậy mà ngay cả thủ đoạn chết người như thế này cũng có thể làm ra!" "Trò đùa này hơi quá đáng rồi đấy!" Vương Bàn Tử lập tức rùng mình một cái.

Mọi người lại nhìn sang người bị kéo ra kia, nhìn vết thương hiện tại của hắn, so với kết quả khủng khiếp như vậy!

Vết thương nhỏ này lại tính là gì chứ?

Tóm lại, một cơ quan như vậy quả thực đã khiến tất cả mọi người tại hiện trường đều cảm thấy một trận rùng mình.

Ngay cả người trước đó bị cào rách da mặt dường như cũng vì biết được chân tướng của cơ quan này mà bình tĩnh lại!

Dù sao thì so với việc không có Tần Dã ra tay mà phải chịu đựng sự giày vò như vậy ở cái nơi đáng sợ này!

Cái giá mà mình phải trả hiện tại đã quá nhỏ rồi!

Trước đó họ đối với những hố động kia vẫn còn một thái độ đầy

tò mò!

Thậm chí đã nghĩ đến việc có nên thử thăm dò một chút bên trong hoặc dùng làm một địa điểm ẩn nấp tạm thời lát nữa!

Nhưng bây giờ xem ra, may mà họ đã không thật sự thử đi làm chuyện này!

Chương 772

"M* kiếp!

Chẳng lẽ đây mới là mục đích của Uông Tàng Hải sao!" "Vì chuyện Đạt Phổ quỷ trùng trước đó!

Cộng thêm việc giải mã cơ quan cánh cửa đá này sẽ tốn thời gian và rủi ro có thể kích hoạt cơ quan!" "Để tự vệ, gặp một chỗ có thể tạm thời ẩn nấp!" "Tôi nghĩ hầu hết mọi người từ tư duy bình thường mà nói đều sẽ lập tức trốn vào trong phải không!" "Như vậy thì bất kể là người phá giải cơ quan cửa đá kích hoạt cơ quan!" "Hay là người đi vào những hố động này!

Đều chỉ có một con đường chết mà thôi!" "Thậm chí làm không khéo!" "Chỉ riêng cái nơi này thôi là đã có thể khiến người ta toàn quân bị tiêu diệt!" Vương Bàn Tử lập tức triển khai phân tích, và lần này những phân tích của hắn hiếm hoi lắm mới không có một ai phản đối!

Dù sao thì ngay cả khi chỉ dựa vào sự hiểu biết của họ về Uông Tàng Hải.

Chuyện này đều là hắn có thể làm được!

Không!

Nói như vậy còn hơi không đúng!

Phải nói là làm như vậy mới đúng là phong cách của Uông Tàng Hải!

"Điều này quả thực là tính toán của Uông Tàng Hải, nhưng sự tồn tại của cơ quan này có thể làm được không chỉ có vậy!" Tần Dã nói với mọi người.

Lòng tất cả mọi người tại hiện trường lập tức chợt chùng xuống, tất cả đều dùng vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tần Dã!

"Tiểu Tần đồng chí, lời cậu nói là ý gì!" "Cậu đừng có mà dọa tôi chứ!" "Với cái hố động này, tôi ước tính trên thế giới này đã không còn mấy người có thể sống sót mà vượt qua được rồi!" "Cậu nói cái này vẫn còn chưa phải là thủ đoạn hoàn toàn của cơ quan này!" "Cái này không phải là thật chứ!" Vương Bàn Tử đương nhiên sẽ không đi nghi ngờ lời Tần Dã!

Nhưng đối với họ mà nói, chân tướng này thực sự quá sốc!

Đơn giản cứ như là khi tham gia kỳ thi đã nhận được một đề thi cực kỳ khó khăn rồi lại còn được thêm một bài toán đố nữa vậy!

"Các vị còn nhớ chuyện lăng mộ trên đảo của chúng ta trước đó không?" "Lúc đó chúng ta nhìn thấy một chuỗi hoa văn, sau đó thì sao?" Tần Dã hỏi.

Mọi người tại hiện trường bao gồm cả Trịnh Bách Vạn đều có chút ngượng ngùng ho khan!

Muốn nói chuyện xảy ra lúc đó họ đương nhiên không thể nào quên được!

Muốn nói đó là lần mất mặt nhất trong cuộc đời của tất cả mọi người thì không hề quá đáng chút nào!

Chỉ là theo thời gian trôi qua, mọi người đều ngầm hiểu mà lựa chọn im lặng, lúc này Tần Dã lại một lần nữa nhắc đến, chẳng phải lại khiến họ một lần nữa trở về trạng thái ngượng ngùng lúc đó sao.

"Tiểu Tần đồng chí, chuyện này đã qua rồi, cậu nhắc đến nó làm gì chứ." Vương Bàn Tử ngại ngùng nói: "Chẳng phải là lúc đó mọi người bị ảnh hưởng rồi đều có chút kích động!" "Rồi sau đó thì hơi ngượng một chút thôi mà!" Nói đến đây, Vương Bàn Tử đột nhiên

trợn tròn mắt!

Hắn tin Tần Dã tuyệt đối không phải vì muốn họ hồi tưởng lại sự khó xử lúc đó mới nói những lời này!

Nếu nghĩ như vậy, việc Tần Dã nhắc đến chuyện này chắc chắn là có liên quan đến bản thân cơ quan đó rồi!

"Tiểu Tần đồng chí!

Cậu nói chẳng lẽ không phải là những hoa văn trên đó lúc đó sao!" "Chính là những hoa văn khiến chúng ta biến thành dáng vẻ đó!" Vương Bàn Tử linh quang chợt lóe lên!

Nhanh chóng hét lên.

Tần Dã thì từ từ gật đầu.

"Chẳng lẽ những hố động này cũng có những thứ tương tự như những hoa văn đó sao?" Vương Bàn Tử lại một lần nữa hỏi.

Tần Dã lại một lần nữa gật đầu.

"Các cậu có thể nhớ lại, người lính đánh thuê huynh đệ đó trước khi đi vào hố động đã làm những gì không?" Tần Dã hỏi.

"Hắn ta đã tháo trang bị của mình ra." "Cái động đó kích thước vừa vặn với cơ thể hắn, làm như vậy cũng bình thường mà." Vương Bàn Tử nói.

Nhưng khi nhìn lại Tần Dã, lại thấy trên mặt hắn chỉ treo một nụ cười đầy ẩn ý.

Vương Bàn Tử không khỏi nhíu mày, từ ánh mắt này của Tần Dã mà xem, vấn đề e rằng chính là xuất hiện ở loạt hành vi này!

Nhưng rốt cuộc là chỗ nào không đúng chứ?

"Nếu tôi không nhầm, Sở dĩ đội lính đánh thuê Dã Lang danh tiếng

lừng lẫy, chính là nhờ vào quân lệnh như sơn của các cậu!" "Bất cứ lúc nào cũng đều có một bộ quy tắc nghiêm ngặt ở trong đó!" "Ngay cả những chuyện nhỏ như bỏ vũ khí, cũng nhất định sẽ xin phép đội trưởng trước rồi mới quyết định." Tần Dã chậm rãi nói, nhưng lời nói này của hắn đã hoàn toàn thức tỉnh A Ninh!

"Chính là cái này!

Hóa ra là như vậy!" "Đúng vậy!

Theo quy tắc của đội lính đánh thuê Dã Lang chúng ta!

Trong bất kỳ tình huống nào nếu muốn cởi bỏ trang bị!" "Đều phải báo cáo trước cho người dẫn đội!

Đồng thời phải cho người đó xem rõ trên người mình rốt cuộc có những trang bị nào!" "Bởi vì những trang bị mà chúng ta mang theo trên người phần lớn đều là những vũ khí có thể lấy mạng người!" "Chúng ta làm như vậy là để tránh vũ khí bị người khác lấy đi mà không biết!" "Hơn nữa mỗi người chúng ta đều có nhân viên đối ứng với vũ khí mình đang giữ!" "Nếu vũ khí của cậu mà không tìm thấy trong tình huống không có ai có thể chứng minh!" "Thì sẽ phải trả một cái giá đắt!" A Ninh nhíu chặt mày nói.

"Nhưng vừa nãy anh bạn này của các cậu hình như không nhớ nói cho cậu biết thì phải!" "Đội trưởng A Ninh, kỷ luật của các cậu hình như cũng không quá mạnh thì phải." Vương Bàn Tử nghe xong không nhịn được ở bên cạnh châm chọc nói.

"Không!

Hắn không thể nào quên quy tắc này được!" "Trừ phi!" A Ninh nói, nhanh chóng quay đầu nhìn về phía những hố động trên vách đá.

Trong lòng cô đã có một phỏng đoán táo bạo.

"Không sai, tôi nghĩ việc trắng trợn coi thường kỷ luật như vậy,

trong tình huống bình thường thì không nên xảy ra.” “Dù sao thì đội lính đánh thuê Dã Lang nổi tiếng là một đội ngũ với kỷ luật thép!” “Tôi nghĩ để đảm bảo không mắc lỗi về kỷ luật khi ra ngoài hành động.” “Đội trưởng chắc chắn sẽ có một số đặc quyền vào một số thời điểm nhất định!” “Nếu là những người có địa vị cực cao trong đội lính đánh thuê thì không nói làm gì.” “Tôi nghĩ các thành viên bình thường sẽ không tùy tiện đi thách thức quyền uy đó.” “Và sở dĩ hắn làm ra chuyện như vậy, chính là vì cái hố động này có một cơ quan tẩy não tương tự như lối đi lúc đó.” “Và tác dụng của cơ quan đó cũng không phải là khiến người ta cởi bỏ trang bị trên người.” “Mà là có thể khiến người ta trong tiềm thức bị ảnh hưởng, tìm ra cái hố động thuộc về mình trong vô số hố động, rồi sau đó đi vào.” ửa lại để thể hiện rõ hơn tone giọng của Tần Dã.

Cụ thể: "Vãi chưởng!

Ghê vậy sao!" Vương Bàn Tử tức khắc kinh hô lên.

Hắn lập tức nhớ lại ở ngôi mộ trước đó, bọn họ hình như cũng vì những hoa văn đó mà dần trở nên cuồng bạo!

Xem ra, loại chú văn có thể ảnh hưởng đến tiềm thức con người này không chỉ có một loại! "Hơn nữa, những chú văn này ảnh hưởng đến chúng ta là tiềm di mặc hóa!" Tần Dã nói. "Từ khoảnh khắc chúng ta nhìn thấy chúng, trên thực tế đã coi như trúng chiêu rồi!" "Cho nên bất kể chúng ta hiện tại không phá giải cửa cơ quan nữa, hay tốc độ phá giải quá chậm." "Chúng ta đều sẽ vì những hoa văn đó mà bị ảnh hưởng, tự động đi vào những hố sâu đó." "Đây chính là lý do vì sao những người phụ trách áp giải những kẻ này trước đây đều bị bịt mắt khi đi vào!" "Nếu họ ở đây mà nhìn thấy những hố sâu này, e rằng cũng sẽ bị ảnh hưởng." "Trời đất quỷ thần ơi, nếu nghĩ như vậy thì thứ này thật sự quá lợi hại rồi!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói. "Đây không còn là vấn đề lợi hại nữa!" "Nhưng Tần Dã, có một điều tôi

vẫn không hiểu." "Tại sao những hố sâu này lại vừa khéo có những hố phù hợp với thân hình của chúng ta?" "Không lẽ Uông Tàng Hải ngay từ đầu đã tính toán chúng ta sẽ đến đây sao?" Hạo Thiên Chân khó hiểu hỏi.

Vấn đề này quả thực đã khơi dậy sự tò mò của tất cả mọi người có mặt!

Trước đó, họ đều sợ hãi những hố sâu này, quả thực đã bỏ qua một vấn đề dường như hiển nhiên!

Muốn lợi dụng những hố sâu như vậy để đối phó với họ!

Tiền đề chắc chắn là thời gian những hố sâu này xuất hiện phải lớn hơn thời gian họ đến đây!

Nhưng Uông Tàng Hải làm sao có thể biết họ sẽ đến đây?

Lại dựa vào đâu mà có thể xác định được thể hình của họ chứ? "Đúng vậy!" "Nói ra thì chuyện này quả thực rất kỳ quái!" Vương Bàn Tử nói: "Cho dù Uông Tàng Hải có thể bói toán, có thể tính ra chúng ta sẽ đến địa bàn của hắn!" "Tổng không thể tính ra được thể hình của tất cả chúng ta chứ?" "Trời mẹ ơi!

Cái khả năng bói toán này chẳng phải quá khoa trương sao!" "Nếu hắn thật sự có thể làm được, vậy người này có năng lực hơi đáng sợ rồi!" "Nói thật, Trịnh mỗ đời này vì nhiều nguyên nhân cũng đã tiếp xúc không ít nhân tài về phương diện này!" "Nhưng cũng không có ai có thể làm được chuyện như vậy!" Trịnh Bách Vạn cũng tức khắc nhíu chặt mày. "Nếu đối thủ của chúng ta thật sự là một người trâu bò đến vậy!" Tần Dã cười ha hả nói, "Bàn gia tôi nói, chúng ta cũng đừng vùng vẫy làm gì!" "Cứ ngoan ngoãn chờ chết là được!" "Ý gì?" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, có chút không hiểu. "Tuy nói Uông Tàng Hải này quả thực là một nhân vật rất có thực lực!" "Nhưng muốn làm được chuyện như vậy cũng không thể nào." Tần Dã nói:

"Theo tôi được biết, những hố sâu này thực ra là sau khi trải qua một loại thao tác nhân tạo nào đó, cộng thêm điều kiện tự nhiên mà hình thành." "Nhưng loại hố sâu này rất đặc biệt, rốt cuộc cần phương pháp gì, và phải hình thành trong điều kiện nào!" "Căn bản không có ghi chép văn hiến dư thừa." "Cũng không biết là đã bị thất lạc trong dòng chảy phát triển của thời đại." "Hay là trong quá trình truyền thừa, có một số người cố ý xóa bỏ tất cả dấu vết để đảm bảo nó trở thành độc quyền của mình!" "Trời đất quỷ thần ơi!

Chuyện này xác định không phải đùa chứ!" "Thứ kỳ diệu như vậy mà Uông Tàng Hải cũng có được!" Vương Bàn Tử vỗ trán, liên tục tặc lưỡi. "Nếu Uông Tàng Hải thật sự đã có được năng lực trường sinh bất tử." Tần Dã cười khổ nói: "Thì trong cuộc đời trường sinh bất tận của mình, có được vài thứ mà người thường không thể có cũng chẳng có gì lạ." "Dù sao, việc trường sinh bất lão bản thân nó đã phá vỡ quy tắc rồi!" "Cho nên, đây e rằng mới là chân tướng cuối cùng của tất cả bố cục trên hành lang này." "Những cửa cơ quan cần tốn rất nhiều thời gian, lại không thể an toàn phá giải!" "Thêm vào đó là những hố sâu sẽ tự động hấp dẫn người ta đến gần!" "Rồi phối hợp với lũ Đạt Phổ quỷ trùng tấn công!" "Tất cả mọi thứ có thể nói là kín kẽ không chê vào đâu được!" "Cuối cùng, những người không thể chạy thoát sẽ chết dưới sự tấn công của Đạt Phổ quỷ trùng!" "Những người đến đây cố gắng phá giải cơ quan sẽ chết bởi thủ đoạn của cửa cơ quan!" "Mà khi con người gặp phải chuyện như vậy, rất dễ bản năng chọn tạm thời dừng hành động của mình." "Và sau khi dừng lại, vì ảnh hưởng của những hố sâu này đối với tiềm thức." "Họ lại sẽ liên tiếp chết trong những hố sâu đó." "Uông Tàng Hải thật sự không thể xem thường, quả thực là đã phong tỏa tất cả mọi con đường rồi." Nhìn khóe miệng Tần Dã khẽ nhếch lên, Vương Bàn Tử hoàn toàn cạn lời! "Không phải!" "Đồng chí Tiểu Tần!

Bây giờ là lúc nào rồi!" "Cậu còn tâm tư mà quan tâm chuyện này sao!" "Thao tác mà cậu cho là không thể xem thường này chính là đang hành hạ chúng ta đó!" "Nếu nói những cơ quan này thật sự là loại thứ ép người ta vào đường chết!" "Vậy bây giờ chúng ta chính là bên bị ép rồi!" "Béo à, đừng bi quan như vậy." Tần Dã nói: "Nếu nói hung hiểm và khó nhằn thì đúng là có chút." "Nhưng cũng không phải là không có cách nào." Vừa nghe thấy câu nói này, hai mắt mọi người tức khắc lóe lên ánh sáng!

Trước đó, khi nghe đến những chỗ đáng sợ ở đây, mọi người có mặt thật sự đã cảm thấy tuyệt vọng.

Thậm chí đã nghĩ đến việc hành động lần này có lẽ sẽ kết thúc tại đây.

Mà bây giờ, câu nói này của Tần Dã tuyệt đối không chỉ là cấp độ thuốc an thần nữa!

Đây quả thực là đã tiêm vào họ một liều thuốc kích tim mạnh nhất! "Đồng chí Tiểu Tần, tôi đã nói gì nào!

Cậu chính là hack!

Chương 773

Chính là thần!" "Cho dù là cục diện tuyệt vọng đến vậy!" "Cậu chắc chắn cũng có cách giải quyết!" "Nhanh nhanh nhanh!

Cậu mau nói cho anh em nghe xem!" "Cậu có cách phá giải nào không!" Vương Bàn Tử mặt đầy vui mừng nhìn Tần Dã, chỉ chờ nghe Tần Dã có diệu kế gì. "Rất đơn giản, các cậu cứ đứng xa hố sâu một chút, chú ý nghe lệnh của tôi, tranh thủ thời gian hành động." Tần Dã nói với ngữ khí hiển nhiên: "Tôi sẽ đi phá giải cơ quan." Nụ cười của Vương Bàn Tử tức khắc cứng đờ trên mặt, khóe miệng không ngừng giật giật.

Tuy nói nghĩ kỹ lại, phương pháp Tần Dã nói quả thực là cách hiệu quả nhất để phá vỡ cục diện hiện tại!

Nhưng ai mà ngờ được hắn lại nói một cách đơn giản đến vậy chứ?

Hơn nữa, hắn đi phá giải cơ quan trên cửa đá, bọn họ thì tìm cách tránh né những cơ quan khác.

Chuyện này nói ra thì dễ thật.

Nhưng thực sự làm thì sao? "Đồng chí Tiểu Tần, thật sự chỉ có cách này thôi sao?" Vương Bàn Tử vẫn đang cố gắng vùng vẫy lần cuối. "Hoặc là cứ đánh cược một lần vận may, xem có đào được một lối đi không." Tần Dã chỉ vào vách đá bên cạnh họ nói.

Tần Dã cuối cùng vẫn đứng trước cửa đá.

Mà những người khác trong đội cũng ngoan ngoãn chờ đợi ở giữa hành lang.

Sau khi Tần Dã đưa ra câu nói trước đó, trong lòng mọi người có

mặt đã có đáp án.

Đây không phải là một thủ đoạn an toàn một trăm phần trăm, nhưng lại là thủ đoạn tốt nhất có thể bảo toàn họ hiện tại!

Dù sao, trong ngôi mộ thuộc về Uông Tàng Hải này.

Việc mạo hiểm đào bới lối đi gì đó là điều họ tuyệt đối không dám làm.

Dù sao, loại hố sâu có thể ăn thịt người một cách khó hiểu đó Uông Tàng Hải còn có thể đặt trong lăng mộ của mình.

Ai biết hắn có thiết lập cơ quan gì, chỉ cần dám đào sẽ kích hoạt không?

Nếu nói ở trong hành lang này mà thật sự gặp phải tấn công gì.

Ở đây ít nhất cũng có không gian rộng rãi như vậy, mọi người ít nhất cũng có chút không gian để né tránh.

Nếu ở trong lối đi đào ra, với không gian chật hẹp như vậy, mọi người đừng nói là phản kháng, quả thực ngay cả một chút cơ hội né tránh cũng không có!

Chỉ sợ đến lúc đó thật sự ngay cả mình chết thế nào cũng không biết!

Tuy nhiên, phương án này của Tần Dã cũng không yêu cầu họ phải liều mạng hoàn toàn.

Khi Tần Dã phá giải cơ quan, theo thỏa thuận của Tần Dã, Trương Kỳ Lân sẽ ở bên cạnh bảo vệ họ.

Đến lúc đó, nếu thật sự có cơ quan nào kích hoạt, Trương Kỳ Lân cũng sẽ xử lý bằng thực lực không kém gì Tần Dã. "Vậy nếu chúng ta bị những hố sâu đó hấp dẫn thì sao?" "Không biết có phải tác dụng tâm lý không!" Vương Bàn Tử nói: "Tôi cảm giác mình đã có chút

không ổn rồi." Mà có suy nghĩ này cũng không chỉ có một mình hắn.

Đã có ngày càng nhiều người cảm thấy ánh mắt của mình không tự chủ được mà hướng về phía những hố sâu xung quanh.

Thậm chí sẽ vô cớ chuyển động về một hướng cố định!

Dường như ngay cả khi hiện tại hầu như không nhìn thấy tình hình bên đó!

Họ cũng có thể nhìn thấy cái hố sâu thuộc về mình.

Lúc này cứ như là tiếng gọi của ác ma, đang triệu hoán họ. "Chỉ cần các cậu không chủ động đi nhìn, thì hẳn là sẽ không nhanh như vậy mà bị hấp dẫn đâu." "Nếu tình huống đó thật sự xảy ra." "Cứ đánh ngất là được." Câu trả lời này cũng có thể coi là một phương pháp nằm ngoài dự liệu của người khác, nhưng lại rất hợp lý!

Chủ yếu là một sự sát phạt quả đoán. "Đồng chí Tiểu Tần, phương pháp này của cậu tôi không có ý kiến gì đâu." "Chỉ là anh em có một thắc mắc!" Vương Bàn Tử thăm dò hỏi: "Chính là phương pháp này, giả sử chúng ta đổi thành ông chủ Trịnh, chẳng lẽ cũng?" "Nếu ông chủ Trịnh không bị hố sâu hấp dẫn, chuyện này đương nhiên sẽ không xảy ra." Tần Dã nói: "Nhưng nếu ông chủ Trịnh cũng bị hấp dẫn." "Lúc này đánh ngất ông ấy ngược lại là cứu ông ấy." Ánh mắt mọi người chuyển sang Trịnh Bách Vạn, tuy nói đây quả thực là một phương pháp cứu người!

Nhưng ông chủ Trịnh dù sao cũng là kim chủ ba ba của họ mà!

Nếu thật sự trực tiếp ra tay đánh ngất người ta!

Lỡ sau này vị kim chủ ba ba này quay lại tính sổ thì sao? "Các vị!

Tôi biết các vị đang vướng mắc điều gì!" "Hãy yên tâm, Trịnh mỗ tôi không phải là kẻ không phân biệt tốt xấu!" "Nếu chuyện như vậy thật sự xảy ra, các vị tấn công tôi chính là cứu tôi!" "Tôi sẽ không

không hiểu đâu!

Còn về việc sau này tính sổ gì đó!

Trịnh mỗ tôi tuyệt đối không phải là kẻ ti tiện như vậy." Trịnh Bách Vạn nói với mọi người.

Tuy nói không biết lời nói này của Trịnh Bách Vạn có bao nhiêu phần đáng tin, nhưng dù sao cũng là do chính miệng ông ấy nói ra.

Sau này cho dù thật sự muốn tính sổ thì cũng không đến nỗi quá trắng trợn chứ! "Tiểu Ca, đến lúc đó nếu Bàn gia tôi trúng chiêu, cậu ra tay với Bàn gia tôi nhớ nhẹ nhàng một chút nha!" Vương Bàn Tử ghé sát bên Trương Kỳ Lân thì thầm nói.

Tần Dã quay đầu lại nhìn về phía mọi người, dường như đang hỏi ý kiến gì đó.

Mà Vương Bàn Tử và những người khác ngầm hiểu, hành động này của Tần Dã thực chất là đang hỏi ý Trương Kỳ Lân.

Sau khi Trương Kỳ Lân lặng lẽ gật đầu.

Tần Dã liền bắt đầu điều khiển cơ quan trên cửa đá.

Theo tiếng vang dội từ vách đá truyền đến, tim mọi người cũng không ngừng thắt chặt.

Thật sự sợ rằng mình lơ đễnh một chút, dẫn đến một cơ quan nào đó bay tới mà mình không hề chú ý. "Tiểu Thiên Chân, cảm giác hiện tại tệ quá!" "Đồng chí Tiểu Tần đang phá giải cơ quan trên cửa đá!" "Mỗi một tiếng động đều khiến người ta căng thẳng không chịu nổi!" "Những hố sâu trên vách đá xung quanh lại không ngừng hấp dẫn người ta." "Tuy tôi biết không thể quay đầu lại, nhưng tôi thật sự không nhịn được!" "Tôi bây giờ còn cảm thấy những hố sâu đó đang tiến về phía mình!" "Tiểu Thiên Chân, nói ra cậu có thể không tin, tim tôi đập nhanh lắm!" "Ngôi mộ của Uông Tàng Hải này thật sự quá

khủng khiếp!" "Không chỉ những cơ quan chết người đó, cảm giác chờ chết này càng tra tấn người hơn." "Nói thật, nếu bây giờ thật sự có một mũi tên trực tiếp bắn ra lấy mạng Bàn gia, Bàn gia còn cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút!" Vương Bàn Tử bên này không ngừng lầm bầm, tuy nói Hạo Thiên Chân là bạn tốt của hắn.

Đồng thời cũng rất quen với trạng thái lầm bầm này của Vương Bàn Tử, không quá để tâm.

Nhưng những người khác trong đội thật sự không chịu nổi nữa rồi. "Béo à, cậu có thể yên tĩnh một chút không!" A Ninh bất lực nói: "Cậu cứ lầm bầm như vậy không chỉ không giải quyết được vấn đề!

Còn khiến người ta rất sốt ruột!" "Vậy phải làm sao đây?" "Chẳng lẽ cậu không cảm thấy tình hình hiện tại rất tra tấn người sao?" "Bàn gia tôi mà không nói gì đó thì thật sự không chịu nổi nữa!" "Tôi không tin các cậu không khó chịu!" Vương Bàn Tử nói.

Mà lời nói này của hắn, quả thực không ai có thể phản bác.

Bởi vì hiện tại cảm thấy bị tra tấn bởi cục diện này không chỉ có một mình Vương Bàn Tử.

Có thể nói, tình huống bị vô số điều chưa biết bao vây này đối với bất kỳ ai cũng thật sự quá tra tấn rồi! "Chính vì bây giờ đã đủ khó chịu rồi!

Tôi mới muốn cậu im miệng!" A Ninh cực kỳ bất mãn nói: "Nếu không, những cơ quan này đã đủ tra tấn người rồi!" "Cậu lại ở bên cạnh lầm bầm nữa, càng khiến người ta không chịu nổi!" "Hiện tại rốt cuộc thế nào rồi?" "Đồng chí Tiểu Tần phá giải cơ quan sao mà lâu vậy!

Vẫn chưa thấy chút động tĩnh nào!" Vương Bàn Tử gần như trực tiếp phớt lờ A Ninh, tự mình lầm bầm.

A Ninh cũng chỉ liếc xéo Vương Bàn Tử một cái.

Dù sao lúc này mà tranh cãi với Vương Bàn Tử những thứ này thật sự không có ý nghĩa gì!

Kết quả, lời Vương Bàn Tử vừa dứt.

Liền nghe thấy phía cửa đá truyền đến một tiếng nổ "Ầm" cực lớn.

Mọi người lại quay đầu nhìn lại, mới thấy một cây gỗ lớn không biết từ đâu bay thẳng đến phía họ!

Khi cây gỗ lớn đó bay đến trước mắt mọi người, ai nấy đều giật mình vì độ khổng lồ của nó!

Cây gỗ này chắc chắn phải là thân cây ngàn năm mới có được trọng lượng như vậy!

Chỉ cần thứ này, nếu thật sự đập vào người!

Một đội có ít người thì e rằng sẽ bị đập tan tác hoàn toàn!

Đối mặt với cây gỗ lớn bay tới, tim mọi người tức khắc thắt lại!

Chương 774

"Vãi lúa!

Đùa cái gì vậy!

Sao lại có thứ này bay tới!" Vương Bàn Tử lập tức sợ hãi kêu lớn.

Mà cây gỗ lớn này cũng không biết làm sao mà bị bắn ra!

Một cây gỗ lớn như vậy!

Tốc độ bay tới lại kinh người đến thế!

Khi họ nhìn thấy cây gỗ lớn xuất hiện!

Thì nó đã bay đến trước mặt họ rồi!

Mọi người vội vàng muốn né tránh!

Nhưng họ đều rất rõ, bất kể hiện tại họ có làm động tác né tránh nào!

Đối với cây gỗ lớn này, họ đều đã không kịp nữa rồi!

May mắn thay, trước đó Tần Dã đã phân công với Trương Kỳ Lân, lúc này Trương Kỳ Lân, người ở lại bảo vệ họ, vừa nhìn thấy cây gỗ lớn liền một bước vọt tới cản phía trước.

Ngay sau đó, Hắc kim cổ đao nhanh chóng vung ra, trực tiếp chém cây gỗ lớn đó thành hai đoạn!

Mọi người vừa nhìn thấy cảnh này, ai nấy cũng đều giật nảy mình!

Một cây gỗ lớn gần như có thể khiến cả đội quân bị tiêu diệt!

Trong tay Trương Kỳ Lân lại chỉ là chuyện một nhát dao!

Thực lực này mang lại chấn động cho họ không hề thua kém Tần

Dã chút nào! "Tiểu Ca!

Thế nào?

Cậu không sao chứ?" Vương Bàn Tử vội vàng tiến lên hỏi.

Trương Kỳ Lân chậm rãi lắc đầu, hai mắt vẫn nhìn chằm chằm về phía Tần Dã.

Hiển nhiên là đã chuẩn bị để chống đỡ đợt tấn công tiếp theo rồi! "Các vị, các vị vẫn ổn chứ?" Lúc này, giọng Tần Dã cũng truyền đến từ trong bóng tối. "Không sao!

Nhờ có Tiểu Ca mà chúng ta đều còn sống!" Vương Bàn Tử nói: "Chỉ là hồn xiêu phách lạc hết một nửa rồi!" "Cẩn thận một chút, sau này có thể còn có những cơ quan khác!" Tần Dã lại lần nữa nhắc nhở mọi người.

Mọi người liên tục gật đầu, lần này ngay cả Vương Bàn Tử cũng không còn ý niệm trêu đùa hay pha trò với mọi người nữa!

Dù sao, cây gỗ lớn vừa rồi trông thật sự quá đáng sợ!

Họ có thể may mắn thoát nạn hoàn toàn là nhờ vào Trương Kỳ Lân ra tay kịp thời!

Nhưng chỉ là một cây gỗ lớn như vậy thì với thực lực của Trương Kỳ Lân, việc chặn lại đương nhiên không có vấn đề gì!

Nhưng nếu lại xuất hiện những cơ quan khác thì sao?

Nếu là loạn tiễn thì sao?

Đến lúc đó, cho dù Trương Kỳ Lân có thể ứng phó về mặt thực lực.

Nhưng số lượng đó rốt cuộc cũng không có cách nào chống đỡ hoàn toàn được chứ! "Tất cả mọi người nằm xuống!" Ngay lúc đó, giọng Tần Dã truyền đến.

Sau chuyện vừa rồi, tinh thần mọi người hiện tại đều giữ ở trạng thái tập trung tốt nhất.

Ngay khi nghe thấy Tần Dã hô to, liền nhanh chóng nằm rạp xuống đất.

Ngay cả Trịnh Bách Vạn cũng được lính đánh thuê chuyên bảo vệ ông ta giúp đỡ, ấn xuống đất!

Sau đó, mọi người cảm giác trên đỉnh đầu dường như có thứ gì đó đang bay xẹt qua rất nhanh!

Tốc độ của những thứ đó vô cùng đáng sợ, nghe tiếng động thì số lượng cũng kinh người!

Nghe động tĩnh đó, mọi người đoán rằng tám chín phần là một loại cơ quan tương tự như cung nỏ!

Chỉ là tốc độ của những mũi tên đó e rằng một chút cũng không thua kém đạn đâu! "Trời đất quỷ thần ơi!" "Những cơ quan này cũng quá khoa trương rồi!" "Uông Tàng Hải khi thiết kế những cơ quan này đều xây dựng ở mức độ vượt qua giới hạn của loài người rồi sao!" Vương Bàn Tử không nhịn được kêu lớn.

Cảm giác chỉ cần ngóc đầu lên sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn đã khiến tim Vương Bàn Tử không ngừng run rẩy! "Tôi nói thật, nếu không muốn thì chúng ta cứ nằm rạp thế này đi!" "Bàn gia tôi cảm thấy!" "Cứ nằm rạp ở đây ngược lại là an toàn nhất!" Kết quả lời Vương Bàn Tử vừa dứt, liền nghe thấy trong đám người có người nói: "Không!

Tôi phải qua đó!" Trong tình huống hỗn loạn như hiện tại, một giọng nói đột ngột vang lên thật sự không dễ dàng gì để xác định ngay lập tức là ai nói.

Chỉ là vào lúc này mà đột nhiên xuất hiện những lời như vậy, điều

này rõ ràng chỉ gây ra một trận phẫn nộ! "Ai!

Thằng khốn nào đang sủa vậy!" Vương Bàn Tử lập tức chửi rủa: "Bây giờ là tình huống gì không biết sao!" "Lúc này không nằm yên lại muốn đi đâu!

Muốn đi về phía đồng chí Tiểu Tần không được sao!" "Không phải tôi xem thường ai!" "Đám các cậu cứ ngoan ngoãn nằm rạp ở đây là được!" "Bây giờ ai trong chúng ta mà động loạn là đang gây thêm rắc rối đó!" "Không!

Tôi phải qua đó!

Nơi đó đang triệu hoán tôi!" "Chỉ có ở đó mới là nơi tôi thuộc về!" "Tôi có thể cảm nhận được!

Nơi đó cũng đang chờ đợi tôi!" "Tôi phải qua đó!

Ngay bây giờ tôi phải qua đó!" Theo lời lầm bầm của đối phương, lần này mọi người cũng lập tức xác định được lính đánh thuê nói lời đó.

Đồng đội bên cạnh hắn vỗ mạnh vào người hắn, định nói cho hắn im miệng!

Giật mình nhận ra lúc này hai mắt hắn thất thần!

Ánh mắt ngây dại nhìn chằm chằm phía trước.

Dáng vẻ như bị trúng tà đó ngay cả hắn cũng giật mình!

Mà chính trong khoảnh khắc hắn do dự đó.

Người kia đột nhiên từ dưới đất nhảy dựng lên.

Lúc này trên đỉnh đầu họ, cơn mưa tên vẫn chưa dừng lại!

Hắn ta nhảy lên như vậy hoàn toàn là đưa đầu mình vào dưới làn mưa tên!

Chỉ thấy Trương Kỳ Lân một bước vọt tới, tay vung Hắc kim cổ đao nhanh chóng đồng thời trực tiếp đánh ngất hắn ta!

Tuy nhiên!

Máu tươi vẫn phun trào, chỉ trong một khoảnh khắc, cơn mưa tên bắn ra đã hoàn toàn xuyên thủng một người.

Mọi người đều kinh ngạc quay đầu lại!

Người kia trước đó tuyệt đối đã bị Trương Kỳ Lân khống chế rồi!

Cho nên người chết lúc này tuyệt đối không thể là hắn!

Nhưng vẫn có người!

Vẫn có người trực tiếp lộ diện giữa làn mưa tên, ngay trong khoảnh khắc đó biến thành một cỗ thi thể.

Tốc độ nhanh đến nỗi e rằng ngay cả bản thân hắn cũng không ý thức được điều gì đã xảy ra với mình!

Cũng đúng lúc này, toàn bộ cơn mưa tên dừng lại.

Chương 775

Cứ như đã hoàn thành nhiệm vụ của mình. "Điên rồi!

Thật sự điên rồi!

Đội trưởng A Ninh!

Các cô quên lời đồng chí Tiểu Tần nói rồi sao!" "Bọn họ rốt cuộc nghĩ gì vậy!

Tại sao lại đứng dậy!" Vương Bàn Tử lúc này cũng gấp gáp kêu lớn!

Vốn dĩ mọi người chỉ cần tránh né những cơ quan này thôi.

Cảm giác đó tuy rất căng thẳng, nhưng ít nhất có thể dùng lời an ủi rằng dù sao mọi người đều không sao, chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút là sẽ không có chuyện gì để tự lừa dối mình!

Nhưng bây giờ thì sao?

Với cái chết của một người!

Toàn bộ sự việc đã thay đổi!

Khi cái chết trở thành hiện thực, nỗi sợ hãi gây ra trong lòng mọi người đã định trước là hoàn toàn khác biệt! "Họ đều bị khống chế rồi!" Một lính đánh thuê khác kêu lên: "Tôi nói thật đó!

Lúc họ muốn đứng dậy đều lẩm bẩm cái gì đó như có thứ gì đó đang triệu hoán họ, họ phải nhanh chóng qua đó!" "Chắc chắn là những hố sâu đó đã câu hồn họ rồi!" Vừa nói, dường như để chứng minh phỏng đoán của mình.

Lại có một người khác lầm bầm trong miệng, dáng vẻ đó hiển nhiên cũng là một bộ dạng bị câu hồn!

Sau khi trải qua hai cơ quan trước đó, mọi người coi như đã chứng kiến được cơ quan mà Uông Tàng Hải thiết lập rốt cuộc đáng sợ đến mức nào!

Không chừng sau này còn có cái gì đáng sợ hơn bị đánh ra!

Vào lúc này mà xảy ra chuyện như vậy!

Điều này đối với mọi người mà nói, sự tuyệt vọng lớn đến mức nào có thể tưởng tượng được! "Thôi chết rồi!

Thôi chết rồi!

Mọi việc đã mất kiểm soát!" "Nếu không thể nhanh chóng rời khỏi đây!

Sẽ có thêm nhiều người bị hấp dẫn!" Vương Bàn Tử nhanh chóng quay đầu định hét lên một tiếng với Tần Dã.

Kết quả vừa quay đầu liền nghe thấy một tiếng nổ lớn "Ầm"!

Ngay sau đó liền thấy một cái búa lớn bị chặt thành hai nửa rơi xuống bên cạnh họ.

Vương Bàn Tử lập tức ngậm miệng lại!

Tuy nói vì ánh sáng ở đây mà họ không thể nhìn rõ tình hình bên đó, nhưng chỉ cần hai thứ này rơi xuống trước mặt họ.

Vương Bàn Tử cũng có thể tưởng tượng được bên đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tuy nói Tần Dã trong số họ quả thực đã là tồn tại cấp siêu thần!

Nhưng về cơ bản mà nói, Tần Dã cũng là thân xác phàm trần!

Những cơ quan mà Uông Tàng Hải tạo ra, tùy tiện lấy ra một cái cũng có thể dễ dàng lấy mạng người!

Ngay cả Tần Dã, chỉ cần lơ đễnh trúng chiêu thì e rằng cũng không

sống nổi!

Trong tình huống này, Vương Bàn Tử đâu còn dám đi quấy rầy Tần Dã nữa! "Tiểu Ca!

Tình huống hiện tại, cậu xem phải làm sao đây?" "Bàn gia tôi trước giờ vẫn khá kiên định, cậu nói cố gắng thêm một chút nữa cũng được!" Vương Bàn Tử lo lắng nói: "Nhưng những người khác tôi đoán không trụ được lâu đâu!" Mà Trương Kỳ Lân vĩnh viễn là một người hành động.

Ngay khoảnh khắc Vương Bàn Tử đưa ra vấn đề này, Trương Kỳ Lân đã lao đến phía sau một lính đánh thuê.

Sau đó vung một quyền trực tiếp đánh vào bụng hắn.

Uy lực của quyền này của Trương Kỳ Lân thì không ai dám coi thường!

Chỉ một đòn đó, người kia liền trực tiếp ngã xuống đất mất đi ý thức.

Mọi người chớp chớp mắt, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Trương Kỳ Lân.

Người sau chỉ giữ vẻ mặt lạnh lùng thường thấy, trầm giọng nói: "Tần Dã đã nói, trực tiếp khiến họ hôn mê." Vương Bàn Tử tức khắc đứng chôn chân tại chỗ, nếu nói về mặt lý lẽ thì thao tác lần này của Trương Kỳ Lân thực sự không có vấn đề gì.

Chỉ là nếu thật sự nói đến sự quả quyết ra tay trực tiếp như vậy, thao tác của Trương Kỳ Lân vẫn khiến Vương Bàn Tử có chút giật mình.

Mà theo thời gian trôi đi, số lượng thành viên bị ảnh hưởng rõ ràng cũng ngày càng nhiều.

Mọi người dần dần có thể nhìn thấy có người chậm rãi bò dậy từ dưới đất, từ từ tiến về phía những hố sâu.

Và sau khi Trương Kỳ Lân đã làm mẫu trước đó.

Những người khác cũng không còn quá nhiều do dự!

Chỉ cần có người đứng dậy muốn tiến về phía đó.

Họ liền không chút do dự trực tiếp ra tay đánh ngất đối phương!

Mặc dù phương thức này quả thực có thể thuận lợi ngăn chặn đồng đội của mình!

Nhưng sự bất an và sợ hãi đó vẫn đang lan tràn trong họ!

Nếu hiện tại những đồng đội khác đều còn tỉnh táo, mọi người quả thực có thể hỗ trợ đánh ngất đối phương để bảo vệ!

Nhưng như vậy cũng tất nhiên sẽ khiến số người tỉnh táo ngày càng ít đi!

Đến cuối cùng, những người còn lại cuối cùng thì phải làm sao đây?

Hay nói cách khác, một khi số người bị khống chế vượt quá số người tỉnh táo, liệu có kịp ngăn chặn họ không?

Họ đâu có sức mạnh như Tần Dã, nếu thật sự có người tiến vào trong hố sâu, cho dù có thể mạo hiểm bị lột một lớp da để kéo đối phương ra!

Thì họ cũng căn bản không làm được! "Mẹ kiếp!

Cứ thế này thì không ổn rồi!" "Cứ thế này chúng ta sớm muộn gì cũng không trụ được!" Vương Bàn Tử nhíu chặt mày nói: "Nếu đồng chí Tiểu Tần không thể nhanh chóng giải quyết chuyện cơ quan!" "Chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ tiêu đời!" "Ông chủ Trịnh!

Ông bình tĩnh một chút!

Ông muốn làm gì!" A Ninh lại lúc này kêu lên.

Chỉ thấy lúc này Trịnh Bách Vạn cũng đã đứng dậy, đang tiến về phía những hố sâu.

Đồng thời trong miệng còn không ngừng lẩm bẩm rằng đây là sự chỉ dẫn của thần, thần đang triệu hoán ông ấy!

Mọi người lập tức nhận ra Trịnh Bách Vạn không chỉ đã bị hấp dẫn!

Mà mức độ rõ ràng còn khá sâu!

Nếu không, một vị chủ nhân coi tiền là trên hết như vậy thì nói gì cũng không thể mê tín thần phật đến mức độ này! "Đồ ngốc!

Ông ta cũng trúng tà rồi!

Nhanh chóng ra tay đi!" Vương Bàn Tử vội vàng kêu lên. "Không được!" A Ninh tức khắc nói: "Chúng ta là lính đánh thuê, bất kể xảy ra chuyện gì cũng tuyệt đối không được tấn công chủ thuê!" Lần này cuối cùng Vương Bàn Tử cũng bị A Ninh làm cho cạn lời! "Có lầm không!

Bây giờ là lúc nào rồi!

Chương 776

Cô còn quan tâm mấy cái này!" "Nếu cô không đánh ngất ông chủ Trịnh!

Ông ta chỉ cần đi vào là chỉ có đường chết!" "Đến lúc đó các cô không những không bảo vệ được chủ thuê của mình!" Vương Bàn Tử nói một cách gay gắt: "Các cô ngay cả tiền cũng không lấy được!" Mà điều này hiển nhiên cũng khiến A Ninh lâm vào thế khó.

Tuy nói việc tùy cơ ứng biến này quả thực không sai!

Nhưng thề sống chết tuân thủ quy tắc lính đánh thuê lại là quy tắc mà cô đã được quán triệt từ trước đến nay!

Bây giờ đột nhiên yêu cầu cô vi phạm quy tắc!

Chuyện này A Ninh thật sự nói gì cũng không làm được!

Và chính trong khoảnh khắc do dự ngắn ngủi đó.

Trịnh Bách Vạn đã đến vị trí không xa hố sâu!

Hiển nhiên nếu bây giờ không nhanh chóng ngăn Trịnh Bách Vạn lại.

Ông ấy sẽ lập tức tiến vào trong đó! "Mẹ kiếp!

Đến lúc nào rồi mà còn lúng túng ở đây!" "Các cô muốn giữ cái quy tắc ngu ngốc của mình là chuyện của các cô!

Đừng ảnh hưởng đến thu nhập của Bàn gia!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, ma xui quỷ khiến xông lên một nhát dao tay đánh vào gáy Trịnh Bách Vạn!

Trịnh Bách Vạn lập tức mềm nhũn người, cả người đều hôn mê nằm trên đất!

Tất cả mọi người đều nhìn Vương Bàn Tử với ánh mắt kinh ngạc.

Tuy nói đây quả thực là phương pháp hiệu quả nhất và duy nhất để cứu Trịnh Bách Vạn hiện tại!

Nhưng họ làm sao cũng không ngờ được, Vương Bàn Tử vậy mà thật sự có thể ra tay! "Các cô đều nhìn tôi làm gì!" "Tình huống này Bàn gia tôi không làm vậy chẳng lẽ nhìn ông chủ lớn của chúng ta đi chết sao!" "Ông ấy chết rồi chúng ta sẽ chẳng còn gì cả!" Vương Bàn Tử lập tức hét lên với mọi người. "Béo à, mau quay lại!" Trương Kỳ Lân tức khắc nói với Vương Bàn Tử. "Đương nhiên rồi!

Tôi sẽ lập tức đưa ông chủ Trịnh quay lại!" Vương Bàn Tử nói: "Để ông ấy ở đây vẫn quá nguy hiểm!" Vừa nói, hắn vội vàng cúi người ôm lấy Trịnh Bách Vạn, kết quả hắn vừa định đi.

Đột nhiên nghe thấy một tràng tiếng nổ "Ầm ầm", rồi khẽ ngẩng đầu lên, cũng lập tức nhận ra có chuyện không ổn!

Những người khác vì còn cách vách đá xung quanh một khoảng cách nhất định.

Họ chỉ chú ý đến việc ở đây phát ra một tiếng nổ lớn "Ầm ầm".

Chỉ nghĩ rằng là do Tần Dã trong lúc phá giải cơ quan lại kích hoạt cơ quan gì đó!

Nhưng Vương Bàn Tử lại ở vị trí gần vách đá, hắn nhìn thấy thì lại thật sự khác rồi!

Lúc này hai bên vách đá vậy mà đang tiến về phía họ! "Trời ơi!

Sắp có chuyện lớn rồi!" Mọi người đang nghi hoặc thì thấy Vương Bàn Tử cõng Trịnh Bách Vạn la hét chạy về phía họ! "Cậu lại đang làm cái trò giật mình kinh ngạc gì vậy!" A Ninh không vui kêu lên!

Bây giờ đã là lúc vô cùng căng thẳng rồi!

Hắn vậy mà còn ở đây la hét loạn xạ như vậy! "Các cô hiểu cái quái gì!

Không phát hiện hai bên vách đá đều đang tiến lại gần sao!" Vương Bàn Tử càng phẫn nộ hét lên.

Sau tiếng hét đó của Vương Bàn Tử.

Tim mọi người cũng thắt lại, họ vội vàng nhìn sang hai bên!

Giật mình phát hiện hai bên vách đá vậy mà thật sự đã tiến lại gần họ!

Vào thời điểm then chốt này, điều này không nghi ngờ gì nữa là một chuyện vô cùng nguy hiểm! "Sao lại thế này!" "Rốt cuộc là chuyện gì!" A Ninh cũng lập tức lo lắng.

Nhưng chưa kịp để họ lo lắng quá lâu, hai bên vách đá đã dừng lại, mặc dù chúng đã tiến lại gần họ rất nhiều.

Nhưng may mắn là không làm không gian của họ bị thu hẹp quá nhiều.

Tuy nhiên, biến cố này vẫn khiến tim mọi người thắt chặt. "Đồng chí Tiểu Tần!

Tôi không muốn làm phiền cậu, nhưng cậu có lẽ cần nhanh tay lên!" "Những vách đá này đột nhiên tiến lại gần!" Bất đắc dĩ, Vương Bàn Tử vẫn chỉ có thể hét lên một tiếng với Tần Dã.

Tuy nói điều này có thể làm phiền Tần Dã.

Nhưng nếu không thể nhanh chóng làm gì đó, một khi hai bên vách đá này đều tiến lại gần, e rằng họ sẽ chết còn nhanh hơn cả khi đối mặt với Đạt Phổ quỷ trùng!

Dù sao, sự ép sát của vách đá tuyệt đối là trí mạng! "Tôi biết." Tần

Dã vẫn không quay đầu lại, chỉ trầm giọng nói: "Đây là toàn bộ cơ quan đếm ngược." "Gì cơ?

Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu nói vậy là ý gì vậy?" "Cậu nói thế anh em tôi hoàn toàn không hiểu!" Vương Bàn Tử vội vàng hỏi. "Là vừa nãy trong quá trình phá giải cơ quan có một chỗ một khi bị kích hoạt, hai bên vách đá sẽ tiến lại gần sau một khoảng thời gian nhất định." Tần Dã nói: "Nếu không thể kịp thời mở cánh cửa này ra, chúng ta sẽ trực tiếp bị vách đá đè chết." "Cậu nói gì!" "Cậu có phải biết có cơ quan này không!

Cho nên khi phá giải cố ý kích hoạt!

Cậu muốn hại chết tất cả chúng ta sao!" Vừa nghe lời này, Weiss, người đã im lặng rất lâu lại lần nữa lên tiếng! "Cậu gào cái gì!" "Đã nói rồi đây là cơ quan Uông Tàng Hải bày ra!" "Đồng chí Tiểu Tần đây là trong quá trình phá giải cơ quan không có cách nào tránh khỏi chuyện sẽ xảy ra!" "Cậu không phục thì cậu đến mà làm đi!" Vương Bàn Tử lập tức xông đến trước mặt Weiss gào lên: "Nếu vách đá thật sự đóng lại, chúng ta đều sẽ chết!

Vậy chẳng phải như nhau sao!" "Chuyện này ai mà biết được!

Tần Dã hắn có bản lĩnh đối phó với thượng cổ nhục trùng lợi hại như vậy!" "Ai biết hắn có cách nào để phá vỡ cục diện này không!" Weiss nói: "Nói không chừng hắn khi phá giải cơ quan đã tìm được cách thoát ra trong tình huống này rồi!" "Chỉ là muốn lợi dụng cơ quan này để hại chết chúng ta thôi!" "Thôi đi mẹ nhà cậu!

Nếu thật sự là vậy!" "Vậy đồng chí Tiểu Tần của chúng ta có cần thiết phải cứu cậu không!" "Vừa rồi trực tiếp để cậu và đám anh em của cậu chết ở đó là được rồi!" "Còn cần phải ở đây vừa cứu người lại vừa bị cậu không biết tốt xấu sao!" "Hay là cậu muốn nói, cho dù không có đồng chí Tiểu Tần cứu cậu cũng không sao!" "Cậu có thể

sống là vì đám anh em của cậu đoản mệnh!" Nếu nói về mặt độc mồm độc miệng, trên thế giới này không ai có thể vượt qua Vương Bàn Tử.

Lúc này vừa mở miệng, không chút bất ngờ chính là đâm một nhát dao thật mạnh vào ngực Weiss!

Weiss tại chỗ bạo nộ, trực tiếp giơ súng chĩa vào Vương Bàn Tử. "Cậu nói lại lần nữa xem!" "Sao hả!

Dọa Bàn gia tôi sao!" "Đến đây!

Có bản lĩnh thì cậu cứ bắn Bàn gia tôi đi!" Vương Bàn Tử cũng không hề nhượng bộ, giơ súng trường lên chĩa vào cằm Weiss!

Lúc này Weiss hiển nhiên đã đỏ mắt rồi!

Nhìn dáng vẻ hắn ta toàn thân run rẩy, có thể nói trong bất kỳ tình huống nào mà trực tiếp bóp cò cũng không có gì lạ!

A Ninh đương nhiên không thể để chuyện như vậy xảy ra, vội vàng tiến lên tách hai người ra. "Các cậu đang làm gì vậy!" A Ninh trước tiên khuyên giải Weiss: "Weiss, tôi hiểu ngài Tần, nếu hắn thật sự muốn hại chúng ta thì có vô số phương pháp!" "Căn bản không cần đợi đến lúc này!" "Hắn muốn cứu chúng ta cũng có vô số cơ hội!

Tại sao nhất định phải đợi đến khi anh em của tôi đều chết hết rồi mới ra tay chứ?" Weiss lại không tha: "Chẳng lẽ không phải vì hắn có thù với tôi!

Cho nên nhân tiện cũng không cứu anh em của tôi sao!" "Vãi chưởng!

Đội trưởng A Ninh!

Cô nghe xem!

Hắn nói lời này có phải là tiếng người không!" "Nếu không phải đồng chí Tiểu Tần ra tay!

Chương 777

Cô và đám anh em của cô có lẽ đã đi tong hết rồi!" "Thằng này không nói lời cảm ơn cũng thôi!" "Bây giờ lại còn đến oán trách đồng chí Tiểu Tần ra tay chậm nữa!" "Thế nào hả!

Chẳng lẽ lính đánh thuê của các cô đều là loại người như vậy sao!" Vương Bàn Tử cũng lập tức bất bình. "Ông Vương, ông cũng bình tĩnh một chút!" "Người của đoàn lính đánh thuê Dã Lang chúng tôi đều là anh em sống chết!" "Tuy nói trong số chúng tôi có thể tồn tại một số bè phái nhất định." "Nhưng bản chất này vẫn không hề thay đổi!" "Những lời ông vừa nói đối với hắn ta quả thực là quá tổn thương!" "Lần này là do hắn ta mạo phạm trước, nhưng với tư cách là đội trưởng của hành động này!

Tôi cũng không hy vọng nghe thấy những lời đó nữa." Giọng A Ninh tuy không cứng rắn như Weiss.

Nhưng khí thế trong lời nói lại không hề kém Weiss chút nào!

Vương Bàn Tử nhìn A Ninh, tục ngữ nói tay không đánh người mặt tươi cười, lúc này A Ninh tuy mang theo khí thế, nhưng cách nói chuyện lại không hề bất lịch sự.

Vương Bàn Tử ngược lại cũng không nhất thiết phải đối đáp lại đối phương một trận. "Được rồi!

Đội trưởng A Ninh, chúng ta cũng là anh em!

Bàn gia tôi ở đây nể mặt cô một lần!" "Nhưng cô cũng quản tốt người của mình đi!

Muốn gây phiền phức cho Bàn gia, thì trước tiên hãy cân nhắc năng lực của mình!" "Muốn gây phiền phức cho đồng chí Tiểu Tần

của chúng ta, thì càng phải để Bàn gia tôi cân nhắc kỹ hơn nữa!" Tuy nói không thể tỏ ra mình quá không nể mặt, nhưng vào lúc này, muốn Vương Bàn Tử dùng ngữ khí dễ nghe một chút đương nhiên cũng là không thể!

Lời Vương Bàn Tử vừa dứt, hai bên vách đá lại lần nữa phát ra một trận tiếng nổ ầm ầm.

Sau đó lại lần nữa tiến về phía họ!

Mọi người lúc này mới ý thức được hiện tại rõ ràng không phải lúc để thảo luận chuyện này.

Giữa họ dù có nhiều mâu thuẫn đến đâu, nếu thật sự để những vách đá này hoàn toàn tiến lại gần, thì họ cũng coi như cùng nhau diệt vong rồi! "Trời ơi mẹ ơi!

Đồng chí Tiểu Tần nhất định phải nhanh lên chút!" "Bàn gia tôi còn có đại hảo niên hoa đó!

Không muốn cùng bọn họ đồng quy vu tận đâu!" Vương Bàn Tử lo lắng kêu lên. "Nếu vách đá lại tiến lại gần." Trương Kỳ Lân đột nhiên trầm giọng nói: "Thì còn phiền phức hơn cả việc bị ép bẹp." "Ý gì?" "Tình huống này rồi mà còn có thứ gì thảm hơn cả việc trực tiếp bị ép bẹp sao?" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt nói: "Tiểu Ca, chúng ta đã đến lúc này rồi, cậu ngàn vạn lần đừng tiếp tục đùa giỡn với anh em nữa!" "Anh em không chịu nổi đâu!" "Là hố sâu!" Hạo Thiên Chân đột nhiên ý thức được, không nhịn được kêu lớn một tiếng: "Nếu vách đá đến gần chúng ta!" "Thì những hố sâu đó chẳng phải cũng ngày càng gần chúng ta sao?" "Nếu vậy, hiệu quả hấp dẫn đó chẳng phải sẽ càng mạnh hơn sao!" Trong đầu mọi người tức khắc vang lên một tiếng "Ong" lớn!

Nếu thật sự đúng như Hạo Thiên Chân nói!

Thì họ cũng coi như đã hiểu rõ cơ quan ở đây rốt cuộc âm hiểm đến mức nào!

Một khi cơ quan vách đá tiến về phía họ bắt đầu khởi động!

Cho dù Tần Dã cuối cùng thuận lợi mở được cửa đá!

Nhưng nếu quá chậm, họ chắc chắn sẽ bị những hố sâu này hấp dẫn!

Khi đó chắc chắn là đường chết!

Nếu Tần Dã không thể kịp thời mở cửa đá!

Toàn bộ vách đá hoàn toàn đóng lại, họ cũng là đường chết! "Vãi chưởng!

Uông Tàng Hải thật sự mỗi bước cơ quan đều là như vậy!" Vương Bàn Tử phẫn uất chửi bới: "Phương thức đùa giỡn lòng người quả thực đã phát huy đến cực hạn rồi!

Cái này thật sự quá âm hiểm rồi!" "Nhanh!

Mọi người mau nhắm mắt lại!" A Ninh vội vàng ra lệnh cho mọi người! "Đúng!

Nhắm mắt!

Tất cả mọi người mau nhắm mắt!" Vương Bàn Tử cũng không hổ là một kẻ đổ đấu lão luyện!

A Ninh bên này vừa hô xong, hắn đã dựa vào kinh nghiệm của mình mà đoán được A Ninh đang nghĩ gì! "Được đó cô em A Ninh!

Cô đây là định nhắc nhở mọi người đừng nhìn vào những hố sâu đó, dùng cách này để giảm bớt ảnh hưởng đúng không!" Vương Bàn Tử nói. "Đây cũng chỉ có thể coi là một canh bạc của tôi!" A Ninh giải thích: "Nếu nguyên lý hấp dẫn người của những hố sâu này giống với ngôi mộ trên đảo mà chúng ta gặp trước đây." "Là chỉ cần nhìn thấy

hố sâu sẽ không ngừng bị ảnh hưởng!" "Vậy nếu tránh nhìn thấy thì có phải sẽ tốt hơn một chút không!" "Tôi không biết rốt cuộc có bao nhiêu người đã nhìn thấy hố sâu, nhưng dùng phương pháp này ít nhất có thể đảm bảo những người trước đó chưa từng nhìn thấy hố sâu sẽ không còn nhìn thấy hố sâu nữa!" "Nhanh!

Tất cả mọi người lại nắm tay nhau!" "Chỉ cần có ai đó không ổn, lập tức ra tay đánh ngất đối phương!" Thấy A Ninh nhanh chóng đưa ra bố trí như vậy, Vương Bàn Tử cũng "hắc hắc" cười nói: "Không tệ đó đội trưởng A Ninh!

Kinh nghiệm xuống đất của cô bây giờ ngày càng phong phú rồi đó!" "Cố gắng lên!

Cô chắc chắn có thể trở thành một kẻ đổ đấu xuất sắc!" A Ninh trực tiếp chọn cách phớt lờ lời Vương Bàn Tử.

Lúc này căng thẳng như vậy, A Ninh thật sự không có tâm trạng nào để cùng Vương Bàn Tử đùa cợt kiểu đó! "Các cậu đừng động loạn." Trương Kỳ Lân thì trực tiếp ra lệnh cho mọi người: "Nếu có ai đó không ổn, để tôi." Có câu nói này của Trương Kỳ Lân, lòng mọi người đang treo lơ lửng lại được thả lỏng hơn nhiều.

Dù sao trong tình huống nhắm mắt này, nếu thật sự có ai đó có hành động gì.

Vì nhiều nguyên nhân họ cũng không thể xác định mình có nên ra tay hay không!

Nhưng hiện tại có lời nói này của Trương Kỳ Lân, họ đương nhiên là yên tâm hơn nhiều.

Chỉ là những âm thanh tạp nham đó vẫn tiếp tục!

Mọi người nhất thời cũng không biết rốt cuộc là vách đá đang tiến về phía họ, hay là tất cả những điều này đều là do Tần Dã ra tay!

Chỉ là từ những âm thanh đó, họ nghe ra rằng họ lại có mấy người anh em bị đập ngã xuống đất!

Họ thật sự không thể hiểu nổi, tại sao họ rõ ràng đã nhắm mắt lại rồi, nhưng vẫn sẽ bị những hố sâu này hấp dẫn!

Tình huống hoàn toàn không thể xác định xung quanh rốt cuộc là trạng thái gì vĩnh viễn là điều tra tấn người nhất!

Cho dù thật sự có chuyện gì!

Ngay cả khi thật sự muốn họ chết!

Nhưng nếu có thể kết thúc một lần!

Ít nhất cũng có thể để họ chết một cách sảng khoái!

Hiện tại loại cảm giác không biết gì cả, chỉ có thể ngoan ngoãn chờ đợi cái chết đến thật sự quá bực mình!

Thậm chí sau khi tất cả mọi động tĩnh đều đã dừng lại, mọi người đều không dám mở mắt ra, quả thực là lo lắng nếu thật sự vào khoảnh khắc đó mở mắt ra sẽ nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng gì! "Các vị, được rồi." Cho đến khi giọng Tần Dã truyền đến, mọi người lúc này mới thử mở mắt ra!

Tiếp đó liền thấy trong số họ đã có một nửa số người đã ngã xuống đất hôn mê.

Còn về những vách đá xung quanh, đã gần như đến một vị trí rất gần họ!

Thậm chí nói không khoa trương, e rằng lần đóng lại tiếp theo, sẽ có người chạm vào những vách đá này! "Trời đất quỷ thần ơi!

Mấy thứ này đều đến đây rồi sao?" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, vừa quay đầu liền bị Hạo Thiên Chân kêu lên một tiếng.

Vương Bàn Tử vội vàng quay đầu lại!

Với khoảng cách giữa họ và vách đá hiện tại, có thể nói chỉ cần ở xung quanh đây có vách đá thuộc về họ, thì lần này họ tuyệt đối có thể nhìn thấy! "Béo à, đừng mãi ngưỡng mộ nữa!" Hạo Thiên Chân nhắc nhở: "Chúng ta mau chóng qua đó!" "Ở chỗ này càng lâu, khả năng nhìn thấy hố sâu mà bị hấp dẫn càng lớn." "Đúng đúng đúng!

Chỗ chết người như vầy không thể ở lâu!" Vương Bàn Tử cũng lập tức phản ứng lại!

A Ninh tức khắc bắt đầu sắp xếp những người còn lại dẫn theo những người hôn mê tiến về phía Tần Dã.

Chỉ là trong quá trình này mọi người vẫn ở trong trạng thái vô cùng cẩn thận, dù sao cũng đã khó khăn lắm mới đến được lúc này.

Ai cũng không muốn lại bị những hố sâu đó hấp dẫn.

Mà khi mọi người đến trước mặt Tần Dã, họ cũng bị giật mình một phen!

Chương 778

Họ vốn dĩ cho rằng tình hình bên họ đã rất tệ rồi!

Bây giờ nhìn xung quanh Tần Dã mới biết, cảnh tượng lúc đó của họ rốt cuộc là hòa bình đến mức nào.

Lúc này xung quanh Tần Dã rải rác khắp nơi đều là những cơ quan bị phá hủy!

Có thể nói, xung quanh Tần Dã, trừ một khối đất nhỏ nơi Tần Dã đang đứng, căn bản là không còn một chút nào còn nguyên vẹn!

Đủ để thấy lúc đó Tần Dã bên này rốt cuộc đã trải qua một trận chiến như thế nào.

Mọi người có mặt thậm chí có người thử đặt mình vào vị trí đó.

Chỉ chưa đầy một giây suy nghĩ đã xác định được.

Nếu đổi thành mình, ở chỗ này thì chắc chắn chỉ có một con đường chết! "Chậc chậc chậc, đồng chí Tiểu Tần!

Rốt cuộc vẫn phải là cậu!" Vương Bàn Tử lập tức giơ ngón cái lên với Tần Dã: "Anh em tôi không khoa trương đâu!" "Chỉ riêng tình hình bên này thôi!" "Trừ cậu ra, đổi thành ai đến cũng chỉ có một lựa chọn là bỏ mạng!" "Bàn gia tôi bây giờ lại muốn xem!" Vương Bàn Tử nói, "Cánh cửa không thể xem thường này cuối cùng rốt cuộc sẽ mở ra thứ gì!" Vừa nói, hắn trực tiếp giơ đèn pin lên kiểm tra trên cửa đá một lượt. "Vãi chưởng!

Đây là cái quái gì vậy!" Theo tiếng kinh hô của Vương Bàn Tử, mọi người cũng lập tức xúm lại!

Kết quả vừa nhìn, cũng khiến những người khác đều thầm giật mình một phen!

Ở phần cốt lõi nhất trên bức bích họa là một người, hắn ta ngồi trên một vị trí nghi là long ỷ!

Nếu nói nhân vật này là ai, mọi người hầu như không cần nghĩ nhiều đã đoán ra rồi, người có thể tạo ra loại bích họa này ở nơi đây đương nhiên chính là Uông Tàng Hải!

Mà trước mặt hắn ta có thể nhìn thấy vô số kẻ sùng bái!

Những điều này thoạt nhìn thực ra đều khá bình thường.

Nếu nói điểm quỷ dị nhất trong bức bích họa này chính là trong bức tranh đó, khắp nơi đều có thể nhìn thấy lổn nhổn những thứ trông như côn trùng! "Trời đất quỷ thần ơi!

Đây là bức họa gì vậy!

Nó muốn biểu đạt cái gì chứ!" Vương Bàn Tử trợn tròn mắt nhìn bức bích họa trước mặt, trầm giọng nói. "Người ngồi trên long ỷ trong bích họa là Uông Tàng Hải, điểm này tôi có thể nghĩ ra." "Hắn lợi dụng tất cả mọi thứ, bất kể có muốn làm hoàng đế hay không, chắc chắn là muốn dành cho mình quyền lực chí cao vô thượng, điểm này tôi có thể tưởng tượng được." "Mà loại vạn người sùng bái được chỉ ra trong bích họa tôi cũng có thể nghĩ đến." Hạo Thiên Chân cũng nhìn bức bích họa trước mặt, khó hiểu nói: "Nhưng những côn trùng này là sao?" "Chuyện này đợi chúng ta đi vào rồi hãy nói." "Hiện tại điều quan trọng nhất là phải rời khỏi đây trước!" Tần Dã nói với mọi người: "Mặc dù cơ quan của cửa đá đã được phá giải, nhưng ảnh hưởng do những hố sâu trên vách đá xung quanh tạo ra vẫn còn." "Ở quá lâu chúng ta vẫn sẽ bị những hố sâu này hấp dẫn." "Đúng đúng đúng!

Tranh thủ bây giờ đi trước đã!" Vương Bàn Tử liên tục gật đầu: "Mẹ kiếp!

Cái chỗ chết tiệt này Bàn gia tôi một giây cũng không muốn ở lại nữa!" Mọi người tức khắc tiến lên đồng loạt dùng sức đẩy cánh cửa đá ra.

May mắn thay lần này Uông Tàng Hải cuối cùng cũng không đến nỗi lại táng tận lương tâm đến vậy!

Phía sau cửa đá không đến nỗi lại là một cơ quan chết người nào đó đang chờ họ vừa mở cửa là kích hoạt!

Mọi người lập tức dẫn theo những thành viên vẫn đang hôn mê cùng nhau đi vào sau cửa đá.

Phía sau quả nhiên là một gian mộ thất. "Đồng chí Tiểu Tần, hay là chúng ta nghỉ ngơi một chút đi!" Vương Bàn Tử thở phào nói: "Cứ liên tục chịu đựng như vậy thật sự quá mệt mỏi rồi!" Tần Dã quan sát xung quanh một chút rồi gật đầu: "Mộ thất này nhìn qua không có cơ quan chết người nào." "Trước tiên cứ tạm thời nghỉ ngơi một chút đã." Nghe đến đây, mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm!

Liên tiếp những nguy hiểm dồn dập cộng thêm việc phải liên tục kéo người hành động, rất nhiều tình huống đã khiến người ta cảm thấy thân tâm mệt mỏi.

Đối với họ mà nói, bất kể là đơn thuần để xua tan mệt mỏi, hay là để hành động sau này có thể thuận lợi hơn một chút.

Lúc này việc nghỉ ngơi đều tỏ ra vô cùng quan trọng!

Hơn nữa họ hiện tại cũng quả thực cần một khoảng thời gian nhất định để họ hồi tưởng kỹ lại bức bích họa trên cửa đá trước đó! "Đồng chí Tiểu Tần, bức bích họa vừa rồi cậu có cái nhìn gì không, Bàn gia tôi bây giờ nghĩ lại vẫn thấy rất bận tâm!" Vương Bàn Tử thở dài nói. "Trong bức bích họa vừa rồi tôi có nhìn thấy thượng cổ nhục trùng." A Ninh cũng nghi hoặc theo: "Ngoài ra còn rất nhiều côn trùng chưa

từng thấy." "Bức bích họa như vậy rốt cuộc có ý nghĩa gì?" "Là muốn nói Uông Tàng Hải khống chế rất nhiều côn trùng sao?" "Đây không phải là sự khống chế nào cả." Tần Dã gật đầu nói: "Mà là sự lợi dụng mà chúng ta quen thuộc nhất!" "Ý nghĩa của bức bích họa đó là Uông Tàng Hải thông qua việc lợi dụng những côn trùng này đã lợi dụng một cách tốt nhất các thành viên của một bộ lạc." "Nói cách khác, trong ngôi mộ này những côn trùng đó đều là quân cờ của hắn." "Mà hắn thì lợi dụng những quân cờ này để khống chế toàn bộ một dân tộc." "Vai trò mà những côn trùng này đóng thực ra giống hệt với Nhân Dũng trong ngôi mộ trước đó mà chúng ta từng thấy!" "Chỉ là Nhân Dũng mà chúng ta từng thấy ban đầu là do người chế tác." "Mà lần này thì trực tiếp lợi dụng côn trùng." "Trực tiếp lợi dụng côn trùng?" Mọi người nghe tin tức này đều không khỏi có chút ngây người.

Không thể không nói, trong nhận thức của họ, việc lợi dụng côn trùng gì đó trong khái niệm của họ vẫn còn quá huyền huyễn! "Trời đất quỷ thần ơi, trực tiếp lợi dụng côn trùng gì đó có phải hơi quá khoa trương không?" Vương Bàn Tử có chút hoang mang: "Cậu nói trong mộ có côn trùng gì đó, Bàn gia tôi thì đã thấy không ít rồi." "Như loại thi miết gì đó!" "Nhưng những thứ đó cũng đều tự chúng mà ra cả mà!" "Xác chết nhiều thì tự nhiên sẽ có!" "Cậu nói trực tiếp lợi dụng gì đó tôi cũng chưa từng thấy!" "Không lẽ thứ này khống chế côn trùng sao?" "Loại thứ này Bàn gia tôi cũng không phải chưa từng thấy!" "Nhưng cũng chỉ là trong tiểu thuyết thấy có tà giáo gì đó thôi!" "Không lẽ loại tà giáo này cũng thật sự tồn tại!" "Rồi Uông Tàng Hải cũng học được sao!" "Không thể nào chứ?" "Chỉ vì thứ này sống lâu!

Hắn ta ngay cả thứ này cũng học được sao?" "Không, hắn muốn lợi dụng những côn trùng này cũng không nhất thiết phải học cách khống chế chúng đâu!" Tần Dã nói: "Hơn nữa, những chiêu thức trong

thế giới tiểu thuyết như vậy bản thân nó là không tồn tại mà." "Vậy hắn phải làm thế nào?" "Không khống chế ư?" "Vậy những côn trùng này có thể ngoan ngoãn ở lại đây sao?" Vương Bàn Tử đối với điều này lại càng hồ đồ! "Chẳng lẽ cậu đã quên bà cấm mà chúng ta gặp ở ngôi mộ trước đó rồi sao?" Tần Dã nhìn Vương Bàn Tử hỏi. "Cái này tôi chắc chắn sẽ không quên mà!" "Cậu nói chính là cái ở trong kho vàng đó đúng không!" "Nếu không có thứ đó, chúng ta còn có thể mang nhiều đồ hơn ra ngoài!" Vương Bàn Tử thở dài phẫn nộ nói: "Cậu nói Bàn gia tôi có quên được không!" Lời vừa dứt, hai mắt Vương Bàn Tử chợt dừng lại, cũng lập tức phản ứng ra!

Hắn biết Tần Dã sẽ nhắc đến điểm này vào lúc này tuyệt đối không thể là vì vô vị! "Vãi chưởng!

Tôi nhớ ra rồi!" "Lúc đó Uông Tàng Hải chính là lợi dụng thủ đoạn gì đó để dẫn bà cấm vào trong kho vàng!" "Chúng ta đến đó sau nếu không bị bà cấm quấn lấy đợi đến lúc hết thời gian, toàn bộ kho vàng chìm xuống biển!" "Thì cũng trực tiếp bị bà cấm tiêu diệt!" "Cũng có nghĩa là ở chỗ này Uông Tàng Hải cũng đã làm chuyện tương tự sao!" "Đại khái là ý này!" Tần Dã giải thích: "Đối với Uông Tàng Hải mà nói, hắn không nhất thiết phải khống chế những côn trùng này, chỉ cần lợi dụng đặc tính của những côn trùng này để dẫn chúng đến đây rồi giữ chúng ở lại là được." "Bởi vì bất kể những côn trùng này có lợi hại đến đâu, chúng vẫn luôn thuộc về sinh vật bình thường." "Tập tính sinh hoạt của chúng có thể bị nắm giữ." "Mà chỉ cần nắm giữ được tập tính sinh hoạt của chúng, tự nhiên sẽ rất dễ dàng quay lại lợi dụng chúng." Lời tuy vậy, nhưng mọi người vẫn không nhịn được nuốt nước bọt.

Bởi vì trong lòng họ rất rõ, sự dễ dàng của chuyện này cũng chỉ là nói suông thôi.

Tập tính của các loài sinh vật khác nhau trời vực!

Muốn hoàn toàn nắm giữ căn bản là chuyện không thể nào!

Cho dù Uông Tàng Hải thật sự sống lâu hơn bất kỳ ai!

Nhưng cũng không có lý do gì mà có thể làm được điều hoàn toàn như đang hack game vậy! "Uông Tàng Hải này quả thực là một quái vật." Hạo Thiên Chân không nhịn được phát ra cảm thán như vậy: "Bất kể là ngôi mộ này hay những thứ hắn thiết lập!

Những thứ này căn bản không phải là điều một người bình thường có thể nghĩ ra được!" "Huống chi còn trực tiếp tạo ra chúng nữa!" "Đúng vậy, cứ nói mấy chỗ này, những cục diện này người bình thường đến đây bị diệt đoàn mấy lần cũng đủ rồi!" Vương Bàn Tử cũng theo đó mà cảm thán: "Cũng là nhờ đồng chí Tiểu Tần của chúng ta, chúng ta mới có thể trụ được đến đây!" Mọi người đều gật đầu lia lịa.

Chưa nói đến cảnh tượng hỗn độn mà họ đã thấy ở chỗ Tần Dã trước đó, chỉ riêng việc tính đến những bức tường đá có thể sập xuống bất cứ lúc nào và những cái lỗ hổng trên đó cũng đủ khiến họ kinh hồn bạt vía.

Nếu không có Tần Dã, e rằng bất kỳ đội nào cũng không thể yên tâm nhắm mắt trong tình huống đó.

Mà chỉ cần mở mắt, chắc chắn sẽ bị những cái lỗ đó mê hoặc theo thời gian.

Đồng thời, trước mặt họ là cánh cửa đá chết chóc kia!

Phía sau họ lại là những con Đạt Phổ quỷ trùng có thể bạo động bất cứ lúc nào!

Đừng tưởng họ hiện tại gần như không phải trả giá gì đã phá giải cục diện!

Chỉ những cơ quan này thôi!

Nếu đổi thành người khác, chắc chắn là một cục diện thập tử nhất sinh!

"Muốn khen tôi thì đợi đến khi chúng ta thoát ra ngoài, mọi người đều an toàn đã.

Hiện tại chúng ta nhiều lắm cũng chỉ vừa vượt qua cửa ải hành lang thôi!

Hoàn toàn chưa thể gọi là an toàn!" Tần Dã trầm giọng nói: "Nếu tòa lăng mộ này thật sự là lăng mộ theo đúng nghĩa của Uông Tàng Hải.

Đồng thời hắn lại đạt được bất tử chi thân, thì tòa lăng mộ này không thể gọi là lăng mộ, mà là đại bản doanh!

Điều này cũng có nghĩa là trong tòa lăng mộ này, chúng ta có thể sẽ gặp phải những cơ quan và nguy hiểm đáng sợ hơn nhiều so với cái lăng mộ mồi nhử trước đó.

Chuyện này tôi nghĩ các cậu hẳn cũng đã nhận ra rồi chứ." Mọi người đều gật đầu.

Tuy nói họ đối với nhiều cơ quan trong đây thực sự có chút bó tay, nhưng những người tham gia hành động lần này, Vương Bàn Tử và đồng đội thì không cần phải nói.

Vốn dĩ họ đã là những tay đổ đấu lão làng kinh nghiệm.

Còn những người thuộc đoàn lính đánh thuê Dã Lang, vì đã chứng kiến sự đáng sợ của lăng mộ trước đó nên lần này việc sắp xếp nhân sự thực tế cũng đã có nhiều điều chỉnh!

Những thành viên tinh nhuệ của hành động trước thì không cần phải nói.

Những người mới gia nhập lần này, tuy rằng khi đối mặt với cổ

trùng thịt hiển lộ sự thê thảm, nhưng nếu đặt ở lãnh địa của họ, những người này không ai là không kiêu ngạo.

Để nói về khả năng quan sát cơ bản thì tuyệt đối không có gì để bàn cãi!

Đặc biệt là những người đã theo xuống mộ lần trước.

Chương 779

Họ còn nhớ rõ, những hoa văn lúc đó tẩy não họ thực chất là kích thích khiến họ trở nên hưng phấn!

Nhưng lần này có thể nói đã đạt đến mức độ tẩy não hoàn toàn!

Hơn nữa, hậu quả sau khi bị tẩy não cũng căn bản không thể so sánh với hành động lần trước!

"Nói như vậy thì sau này chúng ta gặp phải chắc chắn cũng chẳng có gì tốt đẹp!

Cho dù thật sự gặp Cấm bà, số lượng chắc cũng không ít.

Tình huống tệ nhất là đồng thời gặp mấy con Cấm bà cũng không phải là không thể!" Vương Bàn Tử thở dài nói.

Tất cả những người có mặt lập tức trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử với ánh mắt cực kỳ không thiện cảm!

Nói rằng tình huống Vương Bàn Tử nói quả thật không sai!

Nhưng trong lăng mộ thì không phải lời nào cũng có thể nói thẳng ra đâu!

Nghĩ đến việc họ trước đó đã đấu trí với Uông Tàng Hải và Uông Tàng Hải rốt cuộc là người như thế nào.

Lòng mọi người đã phủ một tầng u ám.

Vương Bàn Tử lại còn thiên hạ lại còn đâm thêm một nhát vào lúc này.

Điều này chẳng khác nào đã thêm củi vào lửa trong tình cảnh đã tuyết lại còn sương lạnh!

Nếu không phải vì mối quan hệ giữa Vương Bàn Tử và Tần Dã,

đổi thành người khác, e rằng đã bị mọi người đè xuống đất đánh một trận rồi!

Kết quả là lời Vương Bàn Tử vừa dứt, Tần Dã và Trương Kỳ Lân đột nhiên sắc mặt trầm xuống, đồng thời rút đao cảnh giác nhìn về một hướng trong mộ thất!

Hành động này của hai người khiến tất cả mọi người có mặt đều trở nên căng thẳng.

Hiện tại trong số họ vẫn còn không ít người đang trong trạng thái hôn mê.

Trong lúc đang hồi phục như thế này, nếu thật sự có thứ gì đó nguy hiểm thì tuyệt đối là vô cùng khó giải quyết!

Giả như thật sự là tình huống Vương Bàn Tử nói, có mấy con Cấm bà, muốn vừa đối phó chúng, vừa chăm sóc những đồng đội còn đang hôn mê, chuyện này quả thực là không thể!

"Vương tiên sinh, cái miệng của anh đúng là đã khai quang!" "Nói cái gì là y như rằng cái đó đến!" A Ninh đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, quay sang Vương Bàn Tử mà chế giễu.

Vương Bàn Tử cũng không biết hiện tại thứ gì đang tiến đến.

Nhưng im lặng chưa bao giờ là lựa chọn của Vương Bàn Tử.

Mặc dù biết trong chuyện này mình có chút lí do, nhưng Vương Bàn Tử vẫn không chút do dự mà đáp trả!

"Tôi nói cho cô biết nha!

Nói bừa là phải chịu trách nhiệm đó!

Cô dựa vào cái gì mà nói nhất định là do Bàn gia tôi nói gì đó mà chiêu nó đến!

Cô đừng quên đây là nơi nào!

Địa bàn của cái thứ chết tiệt Uông Tàng Hải kia!

Cô nghĩ tên này thật sự có thể để lại cho chúng ta một nơi an tâm nghỉ ngơi sao?

Một căn phòng không có gì, hắn không trực tiếp cho cả trần nhà sập xuống đã là may lắm rồi!" Vương Bàn Tử phẫn nộ bất bình nói.

Chỉ là trong lòng hắn cũng có chút hoảng sợ, nếu lát nữa xông ra thật sự là Cấm bà, vậy thì thật sự hơi khó xử rồi.

"Đội trưởng." Trong bóng tối, một giọng người trầm thấp truyền đến, âm thanh vô cùng yếu ớt.

Cảm giác như chỉ còn cách cái chết một hơi thở!

Chỉ là A Ninh và Uy Tư Khắc hơi mở to mắt, với tư cách là cao thủ lính đánh thuê, thính lực của họ vượt xa người thường!

Từ giọng nói của đối phương, họ lập tức nghe ra chút quen thuộc.

"Khoan đã!

Mọi người đừng vội nổ súng!" A Ninh lập tức kêu gọi các lính đánh thuê.

Mọi người chiếu đèn pin qua, kinh ngạc nhìn thấy lúc này có mấy người đang bước đi loạng choạng tiến về phía họ.

Sau khi nhìn rõ mặt những người này, mọi người càng mở to mắt!

Những người này họ quá quen thuộc rồi!

Đây đều là những người vừa bị tấn công và hi sinh trong trận chiến với cổ trùng thịt không lâu trước đó!

"Các cậu!

Các cậu đều còn sống!" Trên thế giới này không có gì khiến người ta phấn khích hơn là mất rồi lại tìm thấy.

Uy Tư Khắc lập tức kích động, định xông tới chỗ họ.

Kết quả Tần Dã lại trực tiếp vung đao chặn Uy Tư Khắc lại.

“Anh làm gì vậy?” Uy Tư Khắc trực tiếp trừng mắt nhìn Tần Dã, ngữ khí thậm chí đã mang theo vài phần địch ý.

“Anh có chắc họ là đồng đội của anh không?” Tần Dã trầm giọng nói.

“Lời này của anh là có ý gì?” Uy Tư Khắc nói.

“Cổ trùng thịt có sức mạnh cực lớn, lực va chạm của chúng thậm chí có thể dễ dàng xuyên thủng núi đá, lúc đó mấy người này đều bị cổ trùng thịt tông thẳng lên trời, anh có chắc với thân thể phàm nhân của họ có thể chịu đựng được cú va chạm đó không?” Tần Dã nhắc nhở.

A Ninh lúc này đã mặt mày trầm ngưng.

Cô lập tức nhận ra lời Tần Dã nói rất có lý.

Tuy cô không trực tiếp bị cổ trùng thịt tấn công, nhưng với thế công đó, thân thể của họ căn bản không thể chịu đựng được.

Thế nhưng Uy Tư Khắc khi nhìn thấy đồng đội của mình không chết, hiển nhiên đã mất đi lý trí này.

“Đủ rồi!” Uy Tư Khắc lập tức quát giận Tần Dã: “Anh muốn nói họ không phải những anh em của tôi sao?

Muốn nói họ là thứ gì khác giả trang hay là ảo giác sao?

Được thôi!

Anh không có bản lĩnh sao!

Anh thử nói xem trên thế giới này có thứ gì có thể giả trang người khác đến mức này!

Nếu là ảo giác!

Lại có bằng chứng gì!

Thế nào!

Anh không nói ra được đúng không!

Bởi vì họ căn bản không phải là thứ lố bịch đó!

Hiện tại đứng trước mặt chúng ta tuyệt đối chính là những anh em của tôi!" Nhìn thấy Uy Tư Khắc lúc này đã đỏ mắt, A Ninh có thể thấy hắn đang bị sự tự trách và chấp niệm giày vò.

Cô cũng vội vàng khuyên nhủ: "Anh bình tĩnh một chút Uy Tư Khắc!

Chúng ta đều rất rõ, tuy trang bị của chúng ta là tốt nhất!

Người của chúng ta cũng có sức mạnh thể chất không thể so sánh với người thường.

Nhưng lần này chúng ta gặp phải đối thủ không giống!

Đó là quái vật vượt ngoài nhận thức của chúng ta!

Sức mạnh của nó đủ để phá tan mọi phòng ngự của chúng ta, đây là một sự thật không thể chối cãi." "Đủ rồi!" Lúc này Uy Tư Khắc hiển nhiên đã không thể nghe lọt bất kỳ lời khuyên nhủ nào, mặc dù những điều A Ninh nói là những điều cơ bản nhất mà họ đều rất rõ.

Nhưng hắn vẫn mạnh mẽ cắt ngang lời A Ninh!

Chương 780

Trạng thái hiện tại của hắn rõ ràng là đang từ chối chấp nhận sự thật này.

“Anh muốn nói sự thật!

Sự thật chính là bây giờ họ đang đứng trước mặt tôi!

Các ngươi hãy nhìn kỹ họ đi!

Các ngươi muốn nói họ đã chết!

Thì hãy đưa ra bằng chứng họ thật sự đã chết!

Bằng không thì ai cũng đừng hòng làm hại họ!” Uy Tư Khắc gầm lên, trực tiếp xông đến trước mặt mọi người, chặn giữa họ và những người phía sau.

Nhìn thấy dáng vẻ mất lý trí của hắn, đừng nói là Vương Bàn Tử, ngay cả A Ninh cũng cảm thấy bất lực.

“Anh đủ rồi Uy Tư Khắc!

Tôi biết anh là một người kiêu ngạo.

Nhưng cái kiểu tự lừa dối mình như thế này thật sự quá làm mất mặt đoàn lính đánh thuê Dã Lang của chúng ta!

Trong tình huống vừa rồi!

Họ căn bản không thể sống sót!

Chuyện này ngay cả người bình thường cũng có thể nghĩ ra!

Chẳng lẽ một người tinh nhuệ như anh lại không nghĩ ra sao!” A Ninh lập tức quát giận: “Anh làm như vậy chẳng qua chỉ là muốn tự an ủi lòng mình một chút!

Muốn dùng phương pháp này để giảm bớt cảm giác tội lỗi vì sự sơ suất của mình đã hại chết họ mà thôi!

Là một thành viên của đoàn lính đánh thuê Dã Lang, có suy nghĩ như vậy anh thật sự quá mất mặt!" "Nói ít thôi!" Uy Tư Khắc quát lớn, để che giấu sự chột dạ trong lòng thậm chí còn trực tiếp bắn một phát xuống đất!

Mọi người đều kinh ngạc, không ai nghĩ rằng Uy Tư Khắc vì trốn tránh hiện thực mà lại trốn tránh đến mức này!

Chỉ là nhìn dáng vẻ run rẩy chột dạ của hắn hiện tại, ai lại không nhìn ra hắn chẳng qua chỉ là đang khoe mẽ hù dọa chứ?

"Tôi nói lại một lần nữa!

Nếu không thể đưa ra bằng chứng chứng minh họ không đúng!

Ai cũng không thể làm hại họ một lần nữa!" "Điên rồi!

Tên này tuyệt đối điên rồi!" "Thế nào Tiểu Tần đồng chí!

Bàn gia trực tiếp giải quyết tên này luôn đi!

Đội trưởng A Ninh!

Cô hắn cũng không có ý kiến gì chứ!" Vương Bàn Tử trong tay đã siết chặt khẩu súng săn.

Đối với Vương Bàn Tử, A Ninh trong lòng ít nhiều cũng có chút hiểu biết.

Tên này tuyệt đối không phải là thiện nam tín nữ gì!

Nếu xung đột giữa hai người thật sự đến mức không thể ngăn cản được, Vương Bàn Tử ra tay bắn súng cũng tuyệt đối không chút do dự!

"Bàn Tử, bình tĩnh một chút, tình hình hiện tại đã đủ loạn rồi.

Không cần thiết phải khiến cục diện càng thêm hỗn loạn.” Tần Dã khuyên nhủ.

“Tiểu Tần đồng chí anh cũng thấy đó!

Không phải tôi gây sự!

Là tên này tự tìm đến không cần mặt mũi đó!” Vương Bàn Tử chĩa súng vào Uy Tư Khắc phẫn nộ nói.

“Không sao cả, hắn muốn bảo vệ chiến hữu của hắn là chuyện của hắn.

Chuyện này bản thân nó không có bất kỳ xung đột nào với việc chúng ta phải đối phó với những người này.” Tần Dã thản nhiên nói.

Vừa nghe đến đây, A Ninh cũng làm theo.

Lời nói này nghe có vẻ như Tần Dã chuẩn bị tự mình ra tay!

Nếu Vương Bàn Tử và Uy Tư Khắc xảy ra xung đột trực diện!

Với thực lực của hai người này, có lẽ sẽ là đấu nhau lưỡng bại câu thương!

Nhưng nếu là Tần Dã thì sao!

Thì Uy Tư Khắc ngay cả một phần sống sót cũng không có!

“Tần tiên sinh, xin anh bình tĩnh một chút!

Uy Tư Khắc cũng không cố ý mạo phạm anh!

Hắn chỉ là đang lo lắng cho tình huống của chiến hữu mà thôi!” A Ninh căng thẳng nói.

“Đội trưởng A Ninh, nơi chúng ta đang ở là lăng mộ Uông Tàng Hải, đây là một nơi nguy hiểm đến mức nào, tôi nghĩ không cần tôi phải nhấn mạnh lại với cô nữa.

Ở đây, mỗi một khâu, chúng ta chậm trễ một phút, thì đồng nghĩa

với việc sẽ có thêm một phần rủi ro.

Vì vậy nếu tiên sinh Uy Tư Khắc nhất định phải tùy hứng như vậy, tôi chỉ có thể áp dụng một phương thức khác để mời hắn tránh ra." Tần Dã nói rồi quay sang Uy Tư Khắc.

Trong khoảnh khắc, một luồng sát ý lạnh lẽo trực tiếp đổ ập lên người Uy Tư Khắc.

Sát ý đó vô cùng thuần túy, lập tức khiến cả người Uy Tư Khắc đờ đẫn tại chỗ!

Thân thể hắn lập tức không tự chủ mà run rẩy.

Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng thiếu niên trước mắt này lại có năng lượng đáng sợ đến vậy!

Là một lính đánh thuê giàu kinh nghiệm!

Uy Tư Khắc đã đối mặt với không biết bao nhiêu kẻ ác đầy sát ý!

Trong số những kẻ đó không thiếu những kẻ giết người vô số, sớm đã luyện cho mình một thân sát khí!

Cũng không thiếu những quái vật chỉ cần đứng trước mặt là sẽ khiến người ta sinh ra nỗi sợ hãi bản năng!

Nhưng những kẻ đó so với thiếu niên trước mắt này đều trở nên quá đỗi ôn hòa!

Và chính trong khoảnh khắc Uy Tư Khắc bị luồng sát ý này làm cho đình trệ.

Tần Dã đã một bước lao ra, chỉ trong chớp mắt Tần Dã đã đến trước mặt Uy Tư Khắc!

Sau khi cảm nhận được sát ý đáng sợ của Tần Dã, đối với Tần Dã lao đến trước mặt trong nháy mắt, Uy Tư Khắc lập tức cũng bị giật mình kinh hoàng!

Trước đó dưới áp lực của sát khí, hắn đã cảm thấy ngay cả khi dùng súng cũng chưa chắc là đối thủ của Tần Dã!

Bây giờ lại để Tần Dã tiếp cận!

E rằng càng không còn một con đường sống nào!

Trong khoảnh khắc này, đừng nói là Uy Tư Khắc.

Tất cả những người chú ý đến Tần Dã lao ra đều nghĩ Tần Dã định trực tiếp chém Uy Tư Khắc!

Chỉ là ngay khoảnh khắc tiếp theo, Tần Dã đã nhanh chóng vượt qua Uy Tư Khắc, vung đao chém xuống một thành viên lính đánh thuê đứng phía sau hắn.

Cái bóng đó lập tức không còn động tác, thân thể mềm nhũn rồi đổ xuống đất.

Mọi thứ xảy ra quá nhanh.

Một giây trước họ còn lo lắng Tần Dã có trực tiếp chém một đao giết Uy Tư Khắc không!

Ai có thể nghĩ rằng giây tiếp theo toàn bộ câu chuyện lại xảy ra thay đổi lớn đến vậy!

Ngay cả Uy Tư Khắc lúc này cũng phải sau đó mới nhận ra.

Chương 781

Uy Tư Khắc quay đầu lại, thứ đầu tiên hắn nhìn thấy là một đồng đội của mình đang mở to mắt đổ xuống đất.

Cảnh tượng như vậy đối với hắn quả thực là một đòn chí mạng mãnh liệt nhất trên đời!

Uy Tư Khắc lập tức phát ra một tiếng gầm thét, nhanh chóng quay súng chĩa thẳng vào Tần Dã.

"Tần Dã!

Tôi giết anh!" Uy Tư Khắc vừa định bóp cò, Tần Dã lại một lần nữa quỷ dị xuất hiện trước mặt hắn.

Tốc độ nhanh đến nỗi ngay cả Uy Tư Khắc đang trong trạng thái bạo nộ lúc này cũng bị giật mình kinh hoàng!

Và chỉ trong một thoáng chần chừ đó, Tần Dã một cú chỏ nặng nề đánh vào bụng Uy Tư Khắc.

Cú đánh này trực tiếp khiến mắt Uy Tư Khắc trắng dã, cả người vì đau đớn mà vô lực đổ xuống đất.

Hắn đau đớn ôm bụng, ngẩng đầu mở to mắt nhìn chằm chằm Tần Dã.

Tần Dã vẫn không nói nhiều, chỉ đưa lưỡi đao đến trước mặt Uy Tư Khắc.

Uy Tư Khắc vốn tưởng Tần Dã định kết liễu mình, trong lòng trầm xuống đồng thời nhắm chặt mắt.

"Bình tĩnh lại chưa?" Tần Dã trầm giọng hỏi.

"Cái gì?" Uy Tư Khắc lập tức có chút ngây người, ngẩng đầu lên

mới thấy lưỡi đao của Tần Dã tuy đã đưa đến trước mặt mình.

Nhưng hiển nhiên Tần Dã không có ý định ra tay với mình.

Hành động này của hắn rõ ràng là muốn mình nhìn lưỡi đao.

Uy Tư Khắc hơi ngây người.

Khi quay đầu nhìn lưỡi đao mới thấy trên lưỡi đao của Tần Dã vậy mà đang bám một con trùng!

Mặc dù con trùng này vẫn còn đang ngoe nguẩy trên lưỡi đao của Tần Dã, nhưng nhìn kỹ có thể biết, con trùng này đã bị Tần Dã cắt đôi.

Cho dù con trùng này thật sự có thuyết pháp gì, lúc này nó cũng đã không còn bất kỳ mối đe dọa nào!

"Đây là thứ gì?" Uy Tư Khắc trừng mắt nói.

"Thế giới này không phải thần thoại, người đã chết cũng không thể nói sống lại là sống lại.

Họ chỉ là bị thứ này ký sinh, rồi trở thành những xác chết di động mà thôi." Tần Dã đạm nhiên nói, rồi quẳng con trùng trên đao xuống đất.

Mọi người cũng lập tức xúm lại, tuy nói tính cách của Uy Tư Khắc không mấy dễ chịu.

Nhưng dù sao hắn cũng là một thành viên của đoàn lính đánh thuê Dã Lang.

Không ít người tự nhiên lập tức đỡ Uy Tư Khắc dậy.

Mà Vương Bàn Tử thì bị con trùng Tần Dã vừa quẳng xuống đất thu hút.

"Tiểu Tần đồng chí!

Đây là cái thứ gì vậy?

Nghe cái ý của anh vừa rồi, chẳng lẽ những người đã chết đó có thể cử động đều là do con trùng này sao?" Vương Bàn Tử lập tức hiếu kỳ hỏi.

"Không sai, loại trùng này gọi là Ký cư hồi trùng.

Là một loại trùng đặc biệt bản thân vô cùng yếu ớt, nhưng lại có thể ký sinh trên thi thể.

Đặc tính của chúng là thông qua việc liên kết với hệ thần kinh của sinh vật đã chết, từ đó điều khiển những thi thể này hành động trở lại." Tần Dã giải thích.

Mọi người không khỏi kinh ngạc!

Tuy nói thế giới này rộng lớn không thiếu thứ kỳ lạ, nhưng một loài trùng cổ quái như vậy họ cũng chưa từng nghe nói đến!

Không ngờ rằng ngay cả đến bây giờ, những loài sinh vật mà con người khai quật được vẫn chưa bao phủ hết mọi thứ!

Điều này đối với họ mà nói quả thực quá kinh người!

"Trực tiếp điều khiển thân thể, vậy thì chẳng phải giống như Cấm bà sao!" Vương Bàn Tử kinh hô.

"Không, hai loại này có sự khác biệt rất lớn.

Cấm bà kiểm soát cơ thể thực chất là giết chết vật chủ trước, sau đó cưỡng ép kiểm soát thân xác đó để hành động.

Loại này nói trắng ra chỉ đơn thuần là thao túng cái xác rỗng tuếch mà thôi.

Nhưng Ký cư hồi trùng một khi liên kết với thi thể, nó sẽ điều khiển cái xác đó một cách linh hoạt như một bộ não.

Đồng thời còn có thể đọc được ký ức ban đầu của thi thể!

Nói tóm lại là khiến nó thực hiện sự ‘phục sinh’ theo một nghĩa nào đó.

Bất kể là từ ngoại hình hay từ các phương diện biểu cảm, đều không có bất kỳ sự khác biệt nào so với vật chủ ban đầu.

Ngay cả người thân cận nhất với nó, trong quá trình giao tiếp cũng không thể nhận ra điều gì bất thường.” Tần Dã giải thích.

Mà lời giải thích này không nghi ngờ gì nữa đã khiến tất cả mọi người có mặt đều hít một hơi khí lạnh!

Họ có nằm mơ cũng không nghĩ tới con Ký cư hồi trùng nhỏ bé này lại đáng sợ đến vậy!

Hoàn toàn kiểm soát cơ thể, hoàn toàn đọc được ký ức!

Quả thật như Tần Dã nói, chỉ cần làm được hai điều này, cộng thêm chính cái xác đó.

Thì căn bản đã không còn bất kỳ sự khác biệt nào với vật chủ!

Nhớ kỹ lại, khi vừa xuất hiện chúng đã trực tiếp gọi tên của họ.

Điều này thực sự rất kỳ lạ, nhưng với lời giải đáp của Tần Dã, mọi thứ đều trở nên hợp lý!

“Trời đất ơi!

Cái!

Cái con trùng này lợi hại vậy sao!

Nếu bị phục sinh, vậy chẳng phải nói việc bị chính người bạn tốt nhất của mình phản bội là chuyện trong chớp mắt sao!” Vương Bàn Tử vỗ trán kinh hô.

“Cũng gần đúng như vậy, hiện tại chúng chẳng phải đang định làm như vậy sao?” Tần Dã khẽ cười nói.

Sau khi được Tần Dã nhắc nhở, mọi người mới phản ứng kịp, đúng rồi!

Bên kia chẳng phải vẫn còn mấy người chưa giải quyết sao?

Họ nhanh chóng quay đầu nhìn lại, kinh ngạc thấy mấy người đó lúc này vậy mà đã giơ súng chĩa vào họ.

"Đội trưởng A Ninh!

Các người đang làm gì vậy!

Chúng ta khó khăn lắm mới thoát chết khỏi con quái vật vừa rồi!

Tại sao lại còn muốn đối xử với chúng ta như vậy!" Một người trong số đó run rẩy nói.

Ánh mắt chớp động, thân thể run rẩy.

Có thể nói mỗi một chi tiết trên người lúc này đều đang thể hiện sự bất ngờ và sợ hãi trước việc đồng đội chĩa súng vào mình.

Ngay cả khi có Tần Dã nhắc nhở.

Nhưng khi thật sự đối mặt với cục diện này, có một khoảnh khắc, A Ninh cũng sinh ra sự hoảng hốt.

Nếu không phải từng hành động cùng Tần Dã, trong lòng rõ năng lực của Tần Dã.

Đừng nói là Uy Tư Khắc, ngay cả cô cũng sẽ không nhịn được mà khuyên Tần Dã có nên thử thăm dò một chút nữa không!

Còn Tần Dã đương nhiên không chút chần chừ nào, vừa xoay người đồng thời một bước đã lao đến chỗ mấy người đó.

Chương 782

Những kẻ sau cũng nhanh chóng bóp cò!

Đạn lập tức rít lên bay ra, chỉ là tốc độ của Tần Dã rõ ràng nhanh hơn.

Chỉ thấy hắn vận dụng thân pháp linh hoạt của mình, lập tức như quỷ mị xuyên qua giữa làn đạn.

Chỉ trong chớp mắt đã xông đến trước mặt mấy người đó.

Vừa thấy chúng định bóp cò!

Tần Dã đã ra đao trước một bước, từ lúc xông lên đến lúc ra đao cuối cùng, Tần Dã đều không hề có chút chần chừ nào.

Trong nháy mắt, mấy người đó đã toàn bộ đổ xuống đất.

Mặc dù biết họ sớm đã chết, hiện tại những thứ này chẳng qua chỉ là thi thể bị Ký cư hồi trùng điều khiển.

Nhưng vào khoảnh khắc này, tất cả mọi người trong đoàn lính đánh thuê Dã Lang vẫn không khỏi giật mình.

Còn Uy Tư Khắc thì lập tức xông lên ôm lấy di thể của họ!

Môi hắn run rẩy.

Với năng lực của hắn, dù trước đó còn chưa hiểu rõ rốt cuộc họ là chuyện gì.

Nhưng bây giờ sau khi thực sự chạm vào thân thể, sự lạnh lẽo của cơ thể đó họ cũng có thể cảm nhận rõ ràng.

Tần Dã vẩy lưỡi đao trong tay, mấy con Ký cư hồi trùng lập tức rơi xuống đất.

“Khi tôi ra tay đều nhắm vào Ký cư hồi trùng, cố gắng để lại cho họ tổn thương nhỏ nhất.

Đây là điều duy nhất tôi có thể làm.” Tần Dã trầm giọng nói.

Trong chốc lát, tâm trạng của những người có mặt đều vô cùng phức tạp, sau khi cùng Tần Dã hành động đến bây giờ.

Lòng tin của họ đối với Tần Dã là không cần phải nói!

Nhưng hồi tưởng lại từng khuôn mặt quen thuộc với những động tác vô cùng quen thuộc.

Cũng như khoảnh khắc cuối cùng bị Tần Dã giết chết.

Trong lòng họ vẫn không khỏi xúc động, có một khoảnh khắc, họ thật sự suýt chút nữa đã bật thốt hỏi Tần Dã tại sao lại giết họ!

Mặc dù họ đều rất rõ, đây tuyệt đối sẽ là một câu hỏi vô cùng ngu xuẩn!

Nhìn những con Ký cư hồi trùng trên đất nhanh chóng không còn động tĩnh.

Lúc này chỉ có Vương Bàn Tử tò mò nhìn tới nhìn lui, rồi lại quay sang Tần Dã nói: “Tiểu Tần đồng chí, anh thật sự quá lợi hại!

Những con trùng này hẳn là đều ở bên trong cơ thể của họ đúng không?

Anh vậy mà dễ dàng tìm thấy trong thân thể họ, rồi giết chết chúng?

Anh rốt cuộc đã làm thế nào vậy?” “Những con Ký cư hồi trùng này một khi tiến vào cơ thể sinh vật, thoạt nhìn quả thực gần như không có gì khác biệt so với chính sinh vật đó.

Nhưng rốt cuộc chúng là một thứ thừa ra bên trong một sinh vật.

Vì vậy ở vị trí chúng trú ngụ, cơ thể của người đó sẽ có một chỗ hơi nhô lên.

Chỉ là chỗ nhô lên này thoạt nhìn giống như một cục u nhỏ.

Ngay cả khi người khác nhìn thấy cũng sẽ không quá để ý, hơn nữa Ký cư hồi trùng không phải là loại sinh vật không có trí thông minh.

Chúng cũng có thể dễ dàng tìm ra vô số lý do để che giấu.

Chỉ là Ký cư hồi trùng rốt cuộc là sinh vật.

Là sinh vật thì sẽ tồn tại sự co giật.

Cục u nhỏ trên người vật chủ tự nhiên cũng như vậy.

Chỉ là mức độ co giật của những cục u nhỏ này sẽ không quá mạnh.

Vì vậy nếu không quan sát kỹ thì căn bản không có cách nào nhìn thấy." Tần Dã giải thích.

Nghe Tần Dã nói vậy, Vương Bàn Tử không nhịn được mà nhíu mày.

Hắn chống cằm, vẻ mặt xem xét nhìn Tần Dã, sau đó lại nhìn xuống những con Ký cư hồi trùng đã không còn động đậy trên đất.

Vương Bàn Tử cẩn thận đánh giá kích thước của những con Ký cư hồi trùng này!

Rồi lại quay đầu nhìn những lính đánh thuê đã chết.

"Tiểu Tần đồng chí à!

Tôi, à, tôi đại khái đã nghĩ một chút, theo lời anh nói, nếu chúng ở trong thân thể đó mà có thể dùng cách nói 'một cục u' để lấp liếm thì!

Chứng tỏ cục u này chắc chắn rất nhỏ đúng không!

Theo logic này mà suy nghĩ thì, cho dù chúng có co giật cũng không thể quá rõ ràng đúng không?

Vậy ý anh là ngay cả sự co giật không rõ ràng như vậy anh cũng có thể nhìn ra sao?" Vương Bàn Tử không khỏi nuốt nước bọt, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tần Dã.

Trong mắt hắn, biểu hiện này đã không còn là hai chữ "quá đáng" có thể hình dung được nữa!

"Điều này quả thực sẽ có chút khó khăn, nhưng chỉ cần tập trung chú ý thì vẫn có thể làm được.

May mắn là những thứ này chỉ cố định ở một chỗ.

Bằng không muốn tìm ra thật sự không dễ chút nào!" Tần Dã nói.

Chỉ là hắn không biết, chỉ một câu nói này lại lập tức khiến vẻ mặt Vương Bàn Tử trở nên khó coi!

Cũng may lúc này về cơ bản tất cả sự chú ý của lính đánh thuê đều đổ dồn vào mấy thi thể đã gục xuống đất.

Bằng không hiện tại chắc chắn tất cả mọi người đều sẽ dùng ánh mắt giống như Vương Bàn Tử mà nhìn Tần Dã.

Và càng không thể tránh khỏi một tràng truy vấn ồn ào!

"A a a a, Tiểu Tần đồng chí, nói thật lòng, nếu anh không phải anh em của tôi, bây giờ tôi còn muốn đánh anh." Vương Bàn Tử nhìn Tần Dã không nhịn được lầm bầm.

"Cái gì?" Tần Dã quay đầu tò mò nhìn Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử lập tức cười ha hả!

"Không có gì không có gì!

Tôi chỉ đơn thuần là tò mò mà!

Từ động tác của những người này vừa rồi mà xem, thực lực của họ hẳn là không lợi hại hơn lúc họ còn sống đúng không?

Lại nghĩ đến cái thứ gọi là Nhân dũng mà chúng ta đã thấy trong lăng mộ trước đó!

Thứ đó có thể nói là đao thương bất nhập!

Anh nói trong không gian hiện tại này, hắn lại sắp xếp thứ đó đến, một khi chúng ta gặp phải, độ khó để đối phó e rằng sẽ lớn hơn nhiều!" Vương Bàn Tử nói.

"Nếu chỉ đơn thuần xét từ góc độ đối phó trực diện mà nói, đương nhiên là như vậy không sai.

Nhưng nếu đứng từ góc độ của Uông Tàng Hải, và một lần nữa từ góc độ nhân tính mà nói thì sao?" Tần Dã nói.

"Nhân tính?" Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân chống cằm suy nghĩ một lúc, rồi ngẩng đầu nhìn Uy Tư Khắc lúc này vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh lại.

Cùng với những người khác ít nhiều đều bị ảnh hưởng.

Hai người lập tức đã đoán ra được điều gì đó!

"Mẹ kiếp!

Chẳng lẽ là chuyện này!" Vương Bàn Tử lập tức la lớn, giọng hắn lớn tiếng như vậy, không hề ngoài dự đoán mà ngay cả đám lính đánh thuê cũng bị kinh động!

Mọi người lập tức quay đầu nhìn về phía họ.

Chương 783

Vương Bàn Tử cũng tiếp tục nói: "Cái tên Uông Tàng Hải này!

Đồ khốn nạn quá đi mất!" Trước đó mọi người đều còn chìm trong cảm xúc thương tiếc cho những đồng đội đã hy sinh.

Nên cũng hoàn toàn không tham gia vào cuộc thảo luận của họ.

Lúc này cũng bị lời nói của Vương Bàn Tử làm cho mờ mịt.

"Sự việc quả thật chính là như vậy." Tần Dã gật đầu, cũng nhân cơ hội này giải thích cho mọi người: "Nếu chỉ muốn để lại một cơ quan nào đó trong một mộ thất do mình xây dựng, chuyện này đối với Uông Tàng Hải mà nói vô cùng dễ dàng.

Mục đích của hắn, đương nhiên là muốn giải quyết tất cả những kẻ xâm nhập!

Nhưng đồng thời hắn cũng không muốn giải quyết một cách đơn giản như vậy.

Đừng quên, Uông Tàng Hải là một nhân vật đáng sợ tinh thông tính toán!

Đặc biệt giỏi thao túng lòng người.

Lợi dụng Ký cư hồi trùng, trước tiên có thể lợi dụng chúng ký sinh vào những người đã bị giết chết trước đó.

Nếu đội ngũ lúc đó đã toàn quân bị diệt thì thôi.

Nhưng nếu họ còn có người sống sót.

Khi nhìn thấy đồng đội của mình rõ ràng đã chết mà lại xuất hiện trước mặt, và lại xác định đối phương không phải là ảo giác.

Thì dù biết chúng có thể tồn tại một mối đe dọa nhất định.

Nhưng trong việc có nên ra tay giải quyết chúng hay không, họ vẫn sẽ rất tự nhiên mà sinh ra do dự.” Và lời nói này của Tần Dã lập tức khiến lòng những người trong đoàn lính đánh thuê Dã Lang chấn động mạnh!

Bởi vì vừa rồi họ thực sự đã gặp phải cục diện như vậy!

Uy Tư Khắc mất kiểm soát thì không cần phải nói.

Ngay cả A Ninh và đồng đội, trong lòng họ rõ ràng biết những người này đều đã tử trận.

Nhưng khi họ thật sự xuất hiện trước mặt.

Họ vẫn rơi vào trạng thái hoảng hốt.

“Tôi điên mất!

Cái tên Uông Tàng Hải này quả thực độc ác đáng sợ!

Anh muốn nói những thủ đoạn tàn nhẫn, chỉ cần đụng phải là trực tiếp đẩy người ta vào chỗ chết thì Bàn gia tôi đã thấy nhiều rồi!

Nhưng cái kiểu dao mềm cứa tim này thì quá hiếm gặp!” Vương Bàn Tử vỗ trán nói.

“Nói không sai!

Trong tình huống bình thường, người xây dựng lăng mộ căn bản sẽ không xây dựng một tòa lăng mộ như vậy.

Bởi vì chuyện này tồn tại quá nhiều sự không chắc chắn!

Tuy nói mỗi một cơ quan đều có thể tồn tại khả năng như vậy.

Nhưng đối với một người xây dựng lăng mộ mà nói.

Chỉ riêng việc có đủ số lượng người thuận lợi đến được đây đã là một vấn đề.

Có thể nói phần lớn những người xây dựng sẽ không thích lãng

phí tài nguyên của mình để bố trí trong tình huống này.

Nhưng Uông Tàng Hải thì có thể, thật sự quá đáng sợ." Hạo Thiên Chân nhíu chặt mày nói.

"Căn bản điều này cũng là vì người xây dựng tòa lăng mộ này là Uông Tàng Hải." Tần Dã nói: "Những người xây dựng lăng mộ khác nhau sẽ có phong cách riêng cho lăng mộ do mình xây dựng!

Nếu xét từ góc độ thực tế và hiệu quả, phương thức và lý niệm xây dựng lăng mộ quả thực nên như các cậu vừa nói.

Nhưng đối với Uông Tàng Hải mà nói, hắn rõ ràng không phải là một người sẽ cân nhắc sự thực tế.

Cơ quan này có thể phát huy được hiệu quả hắn hy vọng phát huy không.

Điều này quả thực là Uông Tàng Hải sẽ cân nhắc.

Nhưng trên hết, điều hắn suy nghĩ là làm thế nào để thao túng lòng người.

Mà hiệu quả mà Ký cư hồi trùng có thể tạo ra không nghi ngờ gì chính là sự thao túng lòng người tốt nhất." Mọi người không khỏi nhíu chặt mày, điều này quả thực là chuyện Uông Tàng Hải sẽ làm!

Không, chính xác mà nói, nếu khi thiết lập cơ quan mà không cân nhắc những điều này, trong mắt họ thì điều đó mới không giống Uông Tàng Hải!

Đây tuyệt đối là một loại tính toán vô cùng độc ác!

Khiến chính những người bạn tốt nhất của mình biến thành kẻ thù đáng sợ nhất để tấn công mình!

Và lúc này người bị tấn công sẽ hoàn toàn rơi vào một cảnh địa lưỡng nan!

Nếu chọn từ bỏ chống cự, hậu quả không cần phải nói đương nhiên là bị người bạn tốt nhất của mình giết chết!

Nếu chọn ra tay, họ và những đồng đội bị Ký cư hồi trùng ký sinh không giống nhau!

Trong mắt họ, lúc này đang đứng trước mặt chính là những người bạn của họ!

Bảo họ ra tay với người bạn mà trong mắt họ đã chết, hiện tại lại xuất hiện kỳ tích trước mắt!

Điều này đối với bất kỳ ai mà nói đều là một lựa chọn vô cùng khó khăn!

Nếu trong đội ngũ tồn tại mối quan hệ tình nhân.

Tình huống lại càng như vậy!

Cách làm này có thể nói đủ để khiến bất kỳ ai cũng cảm thấy ớn lạnh!

"Trời đất ơi!

Uông Tàng Hải thật sự quá đáng sợ!" "Đây rốt cuộc là loại người gì!" "Giết người không quá đầu chấm đất!

Trên thế giới này làm sao có thể có người đáng sợ như vậy!" Vương Bàn Tử phẫn nộ la mắng.

Khoảnh khắc này sự phẫn nộ của hắn thậm chí đã vượt qua cả nỗi sợ hãi!

Hắn cầm khẩu súng săn, nhìn thế tức giận đó, nếu bây giờ Uông Tàng Hải xuất hiện trước mặt họ, hắn tuyệt đối sẽ không cân nhắc đối phương có phải bất tử hay không!

Sẽ trực tiếp bắn hết tất cả đạn trong khẩu súng săn của mình!

“Điều này quả thực rất đáng sợ, nhưng e rằng đây cũng là một trong những nguyên nhân Uông Tàng Hải theo đuổi trường sinh bất lão!

Từ những gì chúng ta đã thấy khi đối phó với hắn cho đến nay!

Rõ ràng, Uông Tàng Hải là một người thích nắm giữ người khác trong tay mình, lấy sức mạnh của mình để kiểm soát vận mệnh của người khác.

Nhưng đối với hắn mà nói, sinh mệnh hữu hạn sẽ khiến những thứ hắn có thể kiểm soát cũng bị hạn chế.

Vì vậy hắn muốn theo đuổi trường sinh bất lão, chỉ có như vậy hắn mới có thể vượt qua thời đại, gặp gỡ những người khác nhau trong những thời đại khác nhau.

Sau đó tùy ý kiểm soát!” Tần Dã nói rồi thở dài: “Đương nhiên, đây cũng chỉ là phỏng đoán của tôi dựa trên biểu hiện của Uông Tàng Hải mà thôi!

Không có nghĩa là hắn thật sự nghĩ như vậy!” “Cái này còn gì phải nói!

Cái thứ chết tiệt này chắc chắn là nghĩ như vậy!

Tiểu Tần đồng chí!

Anh nghĩ xem tất cả những điều hắn làm đều là để thao túng người khác!

Coi nhân tính là một phần trong trò chơi của mình!

Chẳng lẽ những điều này đều chỉ là trùng hợp sao?

Các vị hoàng đế ngày xưa giảng giải 'quân muốn thần chết, thần không thể không chết!' Tôi phải nói rằng, kẻ này muốn làm căn bản là một tồn tại trên cả Hoàng đế!

Hoàng đế chỉ có thể quyết định sinh tử!

Chương 784

Nhưng hắn muốn là còn phải hoàn toàn thao túng người đó!

Một kẻ biến thái như vậy sau khi đạt được trường sinh bất lão cũng là vì chuyện này, điều này căn bản không có gì đáng ngạc nhiên!" Vương Bàn Tử kêu gào đầy phẫn uất, thái độ lúc này rõ ràng đã xác định Uông Tàng Hải tuyệt đối là loại người như vậy!

Mà những người khác có mặt đều lộ vẻ phẫn uất!

Sự đáng sợ của tòa lăng mộ này đủ để khiến họ sợ hãi!

Nhưng sự tàn nhẫn của Uông Tàng Hải lại khiến họ thực sự không thể kiềm chế được sự phẫn nộ sâu thẳm trong lòng!

Thao túng di thể của đồng đội họ!

Chuyện này dù nói thế nào cũng quá đáng!

Hơn nữa nếu không phải vì Tần Dã, trong cục diện vừa rồi, họ căn bản không biết mình phải làm sao!

"Bàn Tử, anh muốn kích động vẫn còn quá sớm.

Sự đáng sợ của Uông Tàng Hải không chỉ đơn thuần là thao túng nhân tính.

Hắn còn sẽ trong tiềm thức khiến anh nghiễm nhiên bị hắn thao túng." Tần Dã thở dài nói.

Sự phẫn uất vừa dâng lên trong lòng mọi người lập tức lại bị sự căng thẳng thay thế!

Họ đều quay sang nhìn Tần Dã, lời nói này hiển nhiên không chỉ đơn thuần là nói ra để tạo không khí căng thẳng cho họ!

"Tiểu Tần đồng chí, lời này của anh là có ý gì vậy?" Vương Bàn

Tử chớp chớp mắt vội vàng hỏi.

Trạng thái phẫn nộ trước đó trong khoảnh khắc này lập tức tiêu tán hơn nửa.

“Tôi vừa quan sát rồi, mộ thất này chỉ có một lối đi duy nhất là nơi những người đó vừa đến.” Tần Dã nói.

“Hả?” Vương Bàn Tử lập tức kinh hô!

Mặc dù lúc này A Ninh và những người khác vẫn còn chưa phản ứng kịp, nhưng là một tay đổ đấu lão luyện!

Vương Bàn Tử sớm đã ngửi ra được ý đồ trong lời nói của Tần Dã!

“Vậy nên nếu chúng ta muốn rời khỏi mộ thất này, thì chỉ có thể đi qua con đường này đúng không!” Vương Bàn Tử vỗ trán nói tiếp.

Sau đó lại được Tần Dã gật đầu đồng ý!

Sắc mặt Vương Bàn Tử lập tức trầm xuống mấy phần.

Hắn quay đầu nhìn con đường hầm nói lớn không lớn, nhỏ không nhỏ đó.

Đây rõ ràng nên là một con đường sống của họ.

Nhưng vào khoảnh khắc này, Vương Bàn Tử lại nảy sinh sự do dự về việc có nên đi qua đó không.

“Vương tiên sinh, các anh làm sao vậy?

Tại sao biểu cảm đột nhiên trở nên nghiêm túc như vậy!” A Ninh cũng lập tức nhận ra điều bất thường, vội vàng hỏi hai người.

“Đội trưởng A Ninh à, nếu cô tin lời Tiểu Tần đồng chí của chúng tôi nói, thì cô có thể nghe tôi nói tiếp.

Nếu cô không tin, thì những gì tôi nói sau này cô cứ coi như đánh

rắm cũng không sao." "Tiểu Tần đồng chí vừa nói, trong mộ thất này ngoài lối đi mà những anh em bị ký sinh của cô vừa đến ra thì không còn lối thoát nào khác!

Tức là đây chính là lối ra vào duy nhất của chúng ta.

Lời này nghe có vẻ không có vấn đề gì, nhưng đừng quên, con đường này lúc đó là cố tình để lại để đưa bọn họ ra ngoài.

Tức là đây là con đường mà Uông Tàng Hải để lại cho chúng ta.

Tên này là cái thứ gì thì Bàn gia tôi không cần nói nhiều nữa đúng không.

Hắn để lại đường cho chúng ta, cô nói chúng ta có thể yên tâm đi không?" Lời nói này đương nhiên khiến A Ninh cũng ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Đồng thời cô cũng hiểu tại sao Tần Dã lại nói Uông Tàng Hải muốn chơi họ, mà họ còn buộc phải để Uông Tàng Hải chơi!

Trong tòa lăng mộ này, cái lối đi đã tồn tại ngay từ đầu trước đó, sau khi họ chui qua thì gặp phải một bầy Đạt Phổ quỷ trùng.

Hiện tại lại là một đoạn lối đi như vậy, ai lại biết Uông Tàng Hải lại sẽ để lại thứ gì bên trong chứ?

Từ góc độ an toàn thuần túy mà nói, con đường này tuyệt đối không thể an toàn!

Nhưng vấn đề là hiện tại căn bản không có lựa chọn nào khác!

Muốn quay lại đường cũ thì tuyệt đối là không thể!

Nếu không muốn chọn con đường này thì phải tự mình thử đào một con đường khác!

Nhưng trong lăng mộ Uông Tàng Hải, ai biết trong bức tường đá này cất giấu thứ gì.

Đi một con đường đã đào sẵn.

Dù có hiểm trở đến đâu, nếu thật sự gặp nguy hiểm, mọi người ít nhất cũng có thời gian phản ứng.

Nếu phải đào ngay tại chỗ, giả như thật sự chỉ sau một nhát xẻng mà đào ra được điều "bất ngờ".

Những người đi đầu e rằng không ai có thể sống sót!

"Nói đơn giản là như vậy.

Hiện tại bày ra trước mắt chúng ta chính là một con đường không biết có phải là đường sống hay không.

Đây là một con đường Uông Tàng Hải để lại cho chúng ta, mỗi người chúng ta đều biết đoạn đường này chắc chắn không hề đơn giản.

Đừng nói là ở cuối đường hầm, ngay cả trong quá trình di chuyển này gặp phải bất cứ thứ gì cũng không có gì đáng ngạc nhiên!

Nhưng chúng ta không có lựa chọn nào khác, dù biết đoạn đường này đầy rẫy hiểm nguy, chúng ta cũng buộc phải bước vào." Tần Dã cười khổ nói.

Rõ ràng trong chuyện này, ngay cả hắn cũng buộc phải hành động theo cái trò đùa mà Uông Tàng Hải đã để lại.

"Tiểu Tần đồng chí, lời này nói thế nào đây!

Với cái cảm giác hiện tại này, sao lại có một mùi vị như đang chủ động dâng mình vào chỗ chết vậy." Vương Bàn Tử cũng vẻ mặt cười khổ.

Còn biểu cảm của những người khác đương nhiên không thể tốt đẹp hơn là bao.

Dù sao thì ai lại thích cái cảm giác hoàn toàn bị đối phương chi

phối, ngay cả sống chết cũng phải xem đối phương có gật đầu hay không chứ!

Tuy nhiên, điểm lợi hại nhất của con người chính là họ rất giỏi thuyết phục bản thân.

Đặc biệt là nhóm người luôn kề cận với cái chết, không ngừng đưa ra những lựa chọn bất đắc dĩ như thế này.

Sau khi biết mình căn bản không còn đường lui.

Mọi người cũng nhanh chóng điều chỉnh lại trạng thái, trong mắt họ tuy vẫn còn thấy sợ hãi.

Nhưng hiển nhiên họ cũng đã chuẩn bị đầy đủ.

Chỉ là lần này mọi người không ai vội vã, con đường hầm đó còn hẹp hơn cả con đường hầm mà họ đã xuyên qua để tránh cổ trùng thịt trước đó.

Ở nơi này nếu thật sự gặp phải nguy hiểm gì, họ đơn độc tác chiến cũng sẽ rất nguy hiểm, nếu còn phải kéo theo những người chưa tỉnh lại, thì chẳng khác nào tự sát.

Đợi đến khi tất cả mọi người đều tỉnh lại, nhìn thấy những thi thể lính đánh thuê lẽ ra đã chết đang nằm trên đất.

Trịnh Bách Vạn đương nhiên cũng vẻ mặt nghi hoặc, hắn thậm chí còn nghi ngờ liệu họ có phải đã quay lại căn phòng ban đầu không!

Tần Dã liền kể lại đơn giản cho họ nghe những chuyện đã xảy ra sau khi họ hôn mê.

Trịnh Bách Vạn lập tức nhìn về phía con đường hầm đó, sắc mặt lập tức trầm xuống.

“Chúng ta thật sự phải đi qua nơi như vậy sao?

Cảm giác rất nguy hiểm.” Lời nói của Trịnh Bách Vạn không nghi

ngờ gì nữa cũng là tiếng lòng của tất cả mọi người có mặt.

Chỉ là họ rất hiểu, và sớm đã chấp nhận thực tế này.

Đây là lăng mộ Uông Tàng Hải, cũng là sân chơi của hắn, họ hiện tại chính là đối tượng mà Uông Tàng Hải đang thao túng!

Chương 785

Mặc dù sự phát triển này khiến họ cảm thấy vô cùng phẫn uất!

Nhưng lại vô phương chống cự.

“Tôi thấy con đường này tôi sẽ đi đầu, Tiểu Ca phụ trách đoạn hậu.” “Như vậy chỉ cần chúng không đột nhiên xông ra từ giữa, tôi nghĩ với tôi và Tiểu Ca thì đều có thể đối phó được.” Tần Dã tiến hành bố trí.

Mọi người đương nhiên không có ý kiến gì, họ cũng rất rõ, hành động trong con đường hầm này, người thứ nhất và người cuối cùng tuyệt đối là nguy hiểm nhất!

Sau khi sắp xếp toàn bộ đội hình, mọi người liền trực tiếp chui vào con đường hầm.

Lúc này, con đường hầm mà họ đang ở, ngoài việc chật hẹp ra thì điều khó chịu nhất không nghi ngờ gì nữa chính là sự phức tạp rối rắm của nó!

Trong suốt quá trình bò, họ phải không ngừng sử dụng la bàn hoặc định vị để xác định phương hướng.

Vạn nhất làm sai, họ chỉ có thể chết ở trong đó mà thôi!

“Tiểu Tần đồng chí, tiếp theo hẳn là bên này.” Trong lúc bò, Vương Bàn Tử vẫn luôn đóng vai trò chỉ dẫn phương hướng cho Tần Dã khi gặp ngã rẽ.

Vốn dĩ mọi việc đều rất thuận lợi, nhưng lần này sau khi Vương Bàn Tử đề xuất phương vị, Tần Dã lại hiếm khi dừng lại động tác mà nhíu mày.

“Tiểu Tần đồng chí!

Anh sao vậy?

Sao đột nhiên lại có biểu cảm như vậy?

Tôi nói cho anh biết nha!

Gan tôi nhỏ lắm!

Anh đừng dọa tôi!" Vương Bàn Tử sốt ruột nói.

Họ đã xuyên qua trong hành lang này khoảng mười phút!

Hiện tại họ ngay cả đường đến cũng đã không tìm thấy nữa rồi!

Nếu thật sự lúc này nói gì đó đi nhầm đường, thì đó quả thật là muốn lấy mạng họ!

"Tôi đương nhiên không có ý đó!

Chỉ là đoạn đường này tôi luôn cảm thấy có chỗ nào đó kỳ lạ." Tần Dã nói: "Có lẽ tôi đa nghi rồi, chúng ta đi tiếp đi." Lời tuy nói vậy, nhưng Tần Dã là ai chứ?

Đây chính là linh hồn lãnh đạo tuyệt đối trong đội ngũ của họ hiện tại!

Là linh hồn của cả đoàn!

Nhưng hiện tại linh hồn lại có một sự nghi ngờ, nghi ngờ họ đã đi nhầm đường!

Mặc dù sự nghi ngờ này chỉ nảy sinh trong một khoảnh khắc!

Nhưng đối với họ mà nói, con đường này cũng đã trở nên không còn đáng tin cậy nữa rồi!

Trong quá trình tiến về phía trước sau đó, lòng mọi người đều treo ngược lên cổ, chỉ sợ rằng tất cả các lối đi mà họ đang đi thực chất đều chỉ là một cái bẫy.

Ngay trong những bức tường đá này, có thứ gì đó thực sự nguy

hiểm thực chất vẫn luôn chờ đợi họ.

Chỉ cần họ hơi thả lỏng cảnh giác một chút, nó sẽ lập tức nhảy ra nuốt chửng tất cả bọn họ!

May mắn là những tình huống tồi tệ có thể xảy ra mà ám ảnh trong đầu họ đã không xảy ra.

Cho đến khi họ hoàn toàn xuyên qua hành lang và tiến vào một mộ thất mới, những thứ gọi là nguy hiểm đó cũng không xuất hiện.

Tuy nói mọi người không đến mức hoàn toàn thả lỏng, nhưng ai nấy cũng không nhịn được mà thở phào nhẹ nhõm.

"Cái tên Uông Tàng Hải này quả thực rất biết hành người!" "Chắc là hắn cũng không biết sau này chúng ta sẽ có những thứ như vậy!" "Dù sao thì, với sự phức tạp rối rắm của những con đường vừa rồi, nếu không có một thứ dẫn đường, thì thật sự dù là ai đến cũng chỉ có thể bị mắc kẹt chết ở trong đó!" Vương Bàn Tử cười hắc hắc nói.

"E rằng không đơn giản như vậy." Tần Dã nói: "Đừng quên Uông Tàng Hải là một người bất tử, hắn đã trải qua quá nhiều thời đại, việc tiếp xúc với la bàn cũng là một chuyện rất bình thường.

Anh nói việc thiết kế những con đường hầm này phức tạp như vậy đương nhiên cũng có tác dụng để đối phó với kẻ xâm nhập." "Nhưng anh muốn nói hắn sẽ cảm thấy chỉ cần làm như vậy là có thể đối phó tất cả kẻ xâm nhập." "Tôi nghĩ đây không phải phong cách của Uông Tàng Hải." "Vậy Tiểu Tần đồng chí, anh có suy nghĩ gì?" Vương Bàn Tử lập tức hỏi.

"Tôi nghĩ vấn đề e rằng vẫn nằm trong mộ thất này." Tần Dã đánh giá mộ thất trước mắt nói: "Đừng quên những hành lang phức tạp rối rắm mà chúng ta vừa đi qua!

Muốn thuần túy dựa vào cảm giác mà xuyên qua trong đó, tôi tin

rằng bất kể là ai cũng không có bản lĩnh nào có thể thuận lợi đi ra!

Vì vậy muốn thuận lợi xuyên qua con đường hầm đó.

Sử dụng công cụ dẫn đường là không thể thiếu!

Nếu xét từ góc độ này.

Thực tế sự đa dạng trong lựa chọn hành động của con người từ khoảnh khắc này đã biến thành sự duy nhất.

Nếu nói chúng ta tiến vào đây không phải là một sự trùng hợp.

Thì có nghĩa là những người đã sử dụng các công cụ tìm đường trong hành lang đó cuối cùng hẳn đều sẽ đến đây." Mọi người đều gật đầu, đồng thời sắc mặt mỗi người đều không khỏi trở nên nghiêm trọng.

Bởi vì đã đưa ra lựa chọn tương đồng, nên cuối cùng đương nhiên đều đến đây.

Điều này vốn dĩ là một chuyện rất bình thường.

Nhưng chính vì nơi hiện tại là lăng mộ của Uông Tàng Hải, trong lòng mọi người lập tức phủ một tầng u ám.

Dù sao thì rõ ràng biết toàn bộ sự việc sẽ phát triển theo hướng này, mà vẫn không làm gì cả, điều này căn bản không phải là chuyện Uông Tàng Hải sẽ làm!

Còn đối với những người căn bản không biết sử dụng những công cụ này.

Đương nhiên họ càng không thể bận tâm!

Với cảm giác tự mình xuyên qua trong đó, với những lối đi trong đó, muốn không sử dụng bất kỳ công cụ nào.

Chỉ đơn thuần thử dựa vào vận may để đi qua những lối đi này,

điều này căn bản là không thể!

Kết quả cuối cùng của những người như vậy chỉ có thể là bị mắc kẹt chết trong những lối đi này!

Đối với những người như vậy, đương nhiên là căn bản không cần thiết phải sử dụng cơ quan trong mộ thất này!

"Nếu nói như vậy thì Uông Tàng Hải khẳng định sẽ có bố trí gì đó trong mộ thất này!

Bằng không chỉ đơn thuần chờ người tiến vào, điều này tuyệt đối không phải phong cách của Uông Tàng Hải." Vương Bàn Tử khẳng định nói.

"Đây cũng là thứ chúng ta hiện tại cần tìm, không biết các cậu có phát hiện ra không, trong mộ thất này dường như có mùi gì đó." Tần Dã quan sát xung quanh nói.

"Mùi?" Mọi người nhìn nhau, không biết là do đã trải qua quá nhiều nên cảm thấy mệt mỏi, hay là họ đối với mùi vốn dĩ không quá nhạy cảm.

Họ thử ngửi một lúc lâu, nhưng hoàn toàn không ngửi thấy thứ gì khác biệt.

"Kỳ lạ, trong đây ngoài cái mùi đặc trưng của mộ thất hơi giống mùi mốc ra.

Cảm giác hình như cũng không có mùi gì đặc biệt cả!

Tiểu Tần đồng chí!

Anh rốt cuộc ngửi thấy mùi gì vậy?" Vương Bàn Tử nhìn Tần Dã tò mò hỏi.

"Mùi này cảm giác như là từ hướng này đến." Tần Dã nói, rồi tiến về một hướng nào đó.

Mặc dù họ hiện tại đã đến một mộ thất khác.

Nhưng chính vì ám ảnh tâm lý mà Đạt Phổ quỷ trùng trước đó đã mang lại.

Mọi người tuy nói đã bật đèn pin, nhưng vẫn không dám điều chỉnh ánh sáng quá mạnh.

Đến mức khi họ hành động cũng căn bản không thể nhìn quá xa.

Ngay cả khi muốn tìm thứ gì đó cũng hoàn toàn là mò mẫm trong bóng tối.

Nhưng Tần Dã lại dường như hoàn toàn không ở trạng thái này!

Ngay cả trong bóng tối như vậy, Tần Dã dường như cũng có thể nhìn rõ mọi thứ để hành động.

“Chính là chỗ này.” Tần Dã nói rồi ngồi xổm xuống.

Chương 786

Vương Bàn Tử thấy vậy cũng mò mẫm tiến lại.

“Tiểu Tần đồng chí!

Anh rốt cuộc đã phát hiện ra thứ gì vậy?

Nếu có thứ này thì có thể xác định được.

Việc chúng ta đến đây căn bản không phải là một sự trùng hợp, còn cái gọi là bị la bàn thu hút, một tình huống trông có vẻ là nguyên nhân tự nhiên.

Nếu có thứ này thì e rằng cũng không phải là một sự trùng hợp nữa rồi.” Tần Dã trầm thấp nói.

Lòng mọi người không khỏi thót một cái.

Tuy nói đối với lời nói này của Tần Dã họ không hoàn toàn hiểu rõ.

Nhưng họ cũng càng thêm xác định, việc họ sở dĩ đến được đây hiển nhiên chính là kiệt tác của Uông Tàng Hải!

“Tiểu Tần đồng chí, đây rốt cuộc là thứ gì vậy!

Nhìn cái ngoại hình này, chẳng phải là một con rùa đen sao?

Cái thứ này trên người nó chẳng lẽ còn có học vấn gì sao?” Vương Bàn Tử lập tức càng thêm tò mò.

“Tạo hình con rùa này thì không có vấn đề gì, nếu nói về công nghệ thì cũng chỉ miễn cưỡng được coi là mức trung thượng thôi.

Mấu chốt nằm ở loại dược liệu dùng để chế tác con rùa này.

Người ta thường nói theo sự phát triển của thời đại, những thứ

của quá khứ sẽ dần dần bị đào thải, điều này tuy có thể bao gồm phần lớn các tình huống, nhưng không phải là tất cả.

Còn có những thứ sẽ vĩnh viễn chịu đựng được thử thách của thời gian, bất kể qua bao nhiêu năm tháng cũng sẽ có sức mạnh độc đáo và mạnh mẽ." Tần Dã nói: "Ví dụ như loại khoáng vật Hắc kim thạch được sử dụng để chế tác con rùa này." "Hắc kim thạch?" Vương Bàn Tử không khỏi chớp chớp mắt.

Thứ này trong nhiều năm xông pha giang hồ của hắn, đừng nói là đã thấy qua, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe thấy!

Còn những người khác đương nhiên cũng gần như là ở trạng thái của Vương Bàn Tử!

"Các cậu chưa từng nghe nói đến cũng rất bình thường, bởi vì ngay cả vào thời kỳ thứ này thịnh hành nhất.

Số lượng của chúng cũng vô cùng khan hiếm.

Mà loại khoáng thạch quý hiếm này có một năng lực vô cùng đáng sợ.

Đó là có thể nhiễu loạn từ trường.

Không liên quan gì đến phương vị thực sự.

Chỉ cần một lượng Hắc kim thạch đủ lớn đặt ở một nơi, tất cả la bàn sẽ bị nó thu hút hoàn toàn.

Bất kể cậu ở phương vị nào, cũng sẽ đương nhiên bị thu hút đến đó." Mọi người lập tức hít một ngụm khí lạnh.

Muốn nói Hắc kim thạch này rốt cuộc được khai thác từ đâu, rốt cuộc còn có thể tạo ra tác dụng gì, lúc này mọi người đã không còn tâm trí để bận tâm nhiều nữa!

Họ đã biết đối với họ, khả năng đáng sợ nhất của Hắc kim thạch

chính là trực tiếp ảnh hưởng đến tác dụng của la bàn!

"Nói như vậy, chỉ cần thứ này còn ở đây, bất kể chúng ta đi đến đâu." "Chỉ cần chúng ta muốn sử dụng công cụ định hướng, thứ này sẽ đương nhiên kéo chúng ta về đây, phải không!" Vương Bàn Tử nhíu chặt mày nói.

"Đúng vậy, nếu sau này không còn những hành lang mê cung kiểu vừa nãy thì còn đỡ." "Chỉ cần gặp phải, chỉ cần chúng ta sử dụng công cụ để phân biệt phương hướng." "Thì cuối cùng chúng ta nhất định sẽ quay lại nơi này." Tần Dã khẳng định nói.

Tin tức này đối với mọi người mà nói không nghi ngờ gì là một sét đánh ngang tai!

Không cần đợi bất kỳ ai ra lệnh, mọi người lập tức rút súng trong tay ra, rồi cảnh giác nhìn xung quanh!

Việc Hắc kim thạch quy xuất hiện ở đây tuyệt đối không thể là sự trùng hợp.

Vì Uông Tàng Hải cố ý làm vậy, thì tuyệt đối không thể chỉ đơn thuần để lại một khối Hắc kim thạch quy dẫn người đến đây!

Thằng cha chết tiệt này nhất định sẽ bố trí thêm những thứ khác ở đây!

Là loại thứ mà chỉ cần một chút sơ sẩy cũng có thể trực tiếp lấy mạng họ!

"Đừng căng thẳng, ở đây không có cơ quan gì khác." Tần Dã nói với mọi người.

Mọi người đều nghi hoặc nhìn Tần Dã, tuy nói đây là lời khẳng định của Tần Dã, nhưng mọi người nhất thời cũng không dám thả lỏng!

Thực sự là với phong cách của Uông Tàng Hải, ở nơi này chỉ đơn thuần đặt một thứ như vậy, bất kể họ nghĩ thế nào, cũng không cảm thấy đây là phong cách của Uông Tàng Hải.

"Anh Tần đồng chí, rốt cuộc là chuyện gì vậy!" "Không bố trí gì khác ở đây mà chỉ dẫn người đến thôi!" "Chuyện này căn bản không giống chuyện Uông Tàng Hải sẽ làm chút nào!" Vương Bàn Tử vỗ trán khó hiểu nói.

"Chuyện này đúng là không giống hắn sẽ làm." "Có lẽ là vì hắn cho rằng chỉ cần làm đến mức đó là đủ rồi." Tần Dã suy nghĩ một lát rồi nói: "Giống như căn mộ thất trước của chúng ta." "Căn mộ thất này không có lối thoát khác." "Nếu chúng ta muốn rời khỏi đây thì bắt buộc phải dựa vào con đường mà chúng ta đã đi qua trước đó." "Nhưng muốn đi qua đó, việc sử dụng các công cụ định hướng là không thể thiếu." "Nói cách khác, bất kể chúng ta đi thế nào, chỉ cần còn sử dụng những công cụ này, cuối cùng vẫn sẽ quay lại nơi này." "Còn việc không sử dụng các công cụ này, đương nhiên sẽ không bị Hắc kim thạch quy dẫn dụ đến." "Nhưng ở nơi như thế này, các cậu thấy có khả năng không?" Sắc mặt mọi người lập tức âm trầm xuống, đối với câu nói Tần Dã vừa đưa ra lúc này, họ gần như không cần suy nghĩ đã có thể đưa ra câu trả lời.

"Không thể nào!

Chuyện này tuyệt đối không thể!" Vương Bàn Tử lập tức la lên.

Đến giờ khắc này, họ cuối cùng cũng nhận ra sự đáng sợ của cục diện Uông Tàng Hải bày ra.

Hắn chỉ để lại một khối Hắc kim thạch quy như vậy, thoạt nhìn đúng là không giống phong cách của hắn.

Nhưng cục diện này mới là đáng sợ nhất!

Vì bố cục này của hắn, những người đến đây hoặc là lợi dụng la bàn và các công cụ tương tự, dù có đi xuyên qua thế nào đi nữa, cuối cùng cũng phải ngoan ngoãn quay lại đây!

Hoặc là cứ thế lang thang vô định trong hành lang, dần dần tiêu hao trong từng thất bại.

Bất kể là loại nào, so với việc trực tiếp gây thương hại cho con người!

Kiểu giày vò tinh thần này mới là trí mạng nhất!

Nó giống như một lưỡi cưa đã rỉ sét, lướt qua lướt lại trên người bạn.

Nó không thể giết bạn ngay lập tức, nhưng sẽ khiến bạn bị tra tấn trong quá trình đó.

Thậm chí đến cuối cùng, họ sẽ tự kết liễu vì không chịu nổi!

"Hơn nữa, ảnh hưởng của Hắc kim thạch quy đối với chúng ta còn không chỉ như vậy." Tần Dã thở dài một hơi nói: "Hắc kim thạch chủ yếu ảnh hưởng đến từ trường!" "Một khối Hắc kim thạch lớn như vậy, đủ để khiến nhiều thiết bị tinh vi mất tác dụng." Lời Tần Dã vừa dứt, A Ninh vội vàng lấy điện thoại vệ tinh của mình ra!

Vì lần thám hiểm trước gặp phải chuyện ngoài ý muốn, nên lần này A Ninh mới chọn dùng thứ này.

Đây là sản phẩm công nghệ cao mà ngay cả trong không gian kín nhất cũng tuyệt đối không thể mất tín hiệu!

Nhưng khi lấy điện thoại ra, bên trong điện thoại chỉ có một tiếng lẹt xẹt!

"Sao lại như vậy!

Điện thoại vệ tinh không thể không có tín hiệu chứ!" A Ninh kinh

ngạc nói.

“Vì vốn dĩ không phải không có tín hiệu, chỉ là do Hắc kim thạch ảnh hưởng đến từ trường.” A Ninh giải thích.

“Vậy thì lúc đó thiết bị trên máy bay của chúng ta đột nhiên mất tác dụng không phải là tai nạn!” “Cũng là do thứ này sao?” Hạo Thiên Chân lập tức phản ứng, cả người cũng căng thẳng lên.

Tần Dã từ từ gật đầu.

“Chết tiệt!

Thì ra là cái thứ chết tiệt này sao!” “Vốn dĩ mọi chuyện của chúng ta sẽ rất thuận lợi!

Chỉ vì cái thứ chết tiệt này mà chúng ta buộc phải gặp nhiều chuyện chết tiệt như vậy sao!” Lửa giận của Vương Bàn Tử bùng lên ngay lập tức, hắn trực tiếp giơ súng lên, định bắn một phát vào Hắc kim thạch quy!

May mắn thay, Tần Dã ở ngay bên cạnh, nhanh chóng lao tới kéo Vương Bàn Tử lại.

“Đừng hấp tấp thế Bàn Tử!” “Anh Tần đồng chí!

Cậu đừng cản tôi!” Vương Bàn Tử lúc này rõ ràng đã giận không kìm được.

“Bàn Tử, đừng quên những thứ này đều là do Uông Tàng Hải bày ra!” “Với hiểu biết của cậu về hắn, cậu nghĩ cơ quan hắn thiết lập ra có thể đơn giản như vậy sao?” Lời Tần Dã lập tức khiến Vương Bàn Tử trợn tròn mắt.

Trong tích tắc, hắn cũng nhận ra hành vi hấp tấp của mình!

Đúng vậy, nơi này là lăng mộ Uông Tàng Hải!

Khối Hắc kim thạch quy này chắc chắn cũng do Uông Tàng Hải

bố trí ở đây.

Chương 787

Nếu đã vậy, làm sao hắn có thể chỉ đơn thuần đặt một khối Hắc kim thạch quy có thể phá hoại từ trường đơn giản như vậy chứ?

Thế nhưng, ngay lúc căng thẳng này, nhân tố bất ổn định nhất trong đội ngũ của họ cuối cùng đã phát huy tác dụng!

Ngay khoảnh khắc Vương Bàn Tử vừa khó khăn lắm mới lấy lại được lý trí, chỉ nghe thấy một loạt tiếng súng phá tan sự tĩnh lặng của cả không gian.

Mọi người đột ngột quay đầu nhìn, quả nhiên là Weiss đã phát điên đang gào thét bắn xối xả vào Hắc kim thạch quy!

"Weiss!

Dừng lại đi!" A Ninh vội vàng lao lên định cản Weiss, nhưng Weiss lúc này đã phát điên, thậm chí còn xoay họng súng bắn liên tiếp mấy phát xuống chân A Ninh!

Đợi đến khi hắn ta lại xoay họng súng định tiếp tục bắn phá, Trương Kỳ Lân bất ngờ xuất hiện từ bên cạnh, chỉ một đòn đã khiến Weiss ngã vật xuống đất.

Mọi người vội vàng chạy đến trước Hắc kim thạch quy, chỉ thấy theo tiếng súng bắn loạn xạ như điên của Weiss vừa nãy!

Hắc kim thạch quy đã bị bắn tan nát không thể tả!

Vương Bàn Tử thấy vậy cũng giận sôi máu.

Hắn trực tiếp lao thẳng vào Weiss.

Nhìn vẻ hung dữ của Vương Bàn Tử lúc này, ai cũng có thể đoán được một khi để hắn động thủ với Weiss, kẻ hiện tại ngay cả đứng

dậy cũng không làm được sau đòn của Trương Kỳ Lân chắc chắn sẽ mất mạng.

Bất kể người này có đáng ghét đến mấy, nhưng A Ninh với tư cách là đội trưởng của hành động lần này, thực sự cũng có nghĩa vụ phải bảo vệ Weiss!

A Ninh vội vàng gọi hai lính đánh thuê giữ Vương Bàn Tử lại.

Mà so với người thường, sức chiến đấu của Vương Bàn Tử quả thực không thể nghi ngờ.

Dù là hai lính đánh thuê này vậy mà cũng không thể hoàn toàn giữ nổi Vương Bàn Tử đang nổi cơn thịnh nộ.

"A Ninh!

Con đàn bà chết tiệt nhà cô!

Đến mức này rồi mà cô còn muốn che chở cho hắn sao!" "Cô rốt cuộc có biết hắn đã làm gì không!" Vương Bàn Tử trực tiếp gào thét vào A Ninh.

Tự biết mình đuối lý, A Ninh lúc này cũng không biết nên đáp lại Vương Bàn Tử thế nào, chỉ có thể vừa tránh né Vương Bàn Tử vừa nhìn Tần Dã.

"Anh Tần, tình hình thế nào rồi?" A Ninh cũng không biết mình rốt cuộc nên hỏi gì, cô chỉ là dùng cách này để không phải đáp lại Vương Bàn Tử mà thôi.

"Tin tốt, Hắc kim thạch quy đã hoàn toàn bị phá hủy." "Từ trường sẽ không còn bị nhiễu nữa." "Tin xấu, chúng ta gặp rắc rối rồi." Tần Dã trầm giọng nói.

A Ninh nhíu mày, cô không ngờ lại có kết quả như vậy!

"Các người đang làm gì vậy!

Nếu không phải vì cái đồ chết tiệt này!" "Máy bay của chúng ta sao có thể rơi được!" "Chúng ta sao có thể gặp phải lũ sâu bọ chết tiệt kia!" "Vậy thì đám anh em của tôi sao có thể chết!" "Bây giờ phá hủy thứ này!" "Từ trường của chúng ta có thể khôi phục!

Chúng ta có thể gọi cứu viện rồi!" "Như vậy chúng ta sẽ an toàn rời đi!

Đây cũng là cách duy nhất chúng ta có thể rời khỏi nơi này phải không!" Weiss lớn tiếng gào thét, hắn vẫn luôn cho rằng mình làm không sai.

"Nếu cậu không hiểu Uông Tàng Hải thì đừng hành động thiếu suy nghĩ." "Người này không đơn giản như cậu tưởng tượng đâu." Tần Dã nói với giọng trầm thấp, mọi người đều có thể nghe ra đây là hắn đang cố gắng kiềm chế cơn giận của mình.

"Lời cậu nói là ý gì!

Hắn chẳng phải chỉ là một người đã chết sao?" "Hắn còn có thể làm gì nữa!

Chẳng lẽ các người thật sự tin hắn nói!

Người này còn có thể trường sinh bất lão sao!" Weiss phẫn nộ nói.

"Nhưng từ khi chúng ta vào đây, chúng ta đã luôn bị người chết này đùa giỡn, mỗi bước đi của chúng ta, tất cả rắc rối gặp phải, đều là do người chết này bố trí từ trước." "Bất kể là cơ quan cố định hay cơ quan di động." "Chúng ta đều gặp phải như kế hoạch." "Còn về người chết mà cậu nói, tôi nhắc cậu một lần nữa, hắn chưa chắc đã chết." Tần Dã ngữ khí rất bình thản, nhưng mỗi chữ như một cái gai đâm vào lồng ngực Weiss.

Hắn đột nhiên nhận ra diễn biến của sự việc dường như đúng như Tần Dã đã nói.

Những cơ quan cố định dùng để đối phó với họ thì không cần phải nói.

Mọi hành động của họ dường như đều nằm trong bố cục của kẻ đã chết này!

"Đúng vậy, xem ra cậu đã hiểu, nhưng đã quá muộn." "Với mức độ cẩn trọng của Uông Tàng Hải." "Hắn sẽ cân nhắc rằng nếu chúng ta đến nơi này và phát hiện bất kể đi thế nào, chỉ cần thứ này còn ở đó thì nhất định sẽ bị hút trở lại." "Hắn sẽ không tính đến khả năng chúng ta phá hủy Hắc kim thạch quy sao?" "Vậy cậu nghĩ hắn sẽ không làm gì cả mà cứ để chúng ta phá hủy sao?" Tần Dã trầm giọng nói.

Tất cả những lời này đều đập mạnh vào nội tâm Weiss, lúc này hắn đã hoàn toàn nhận ra!

Vừa nãy hắn đã phạm phải một sai lầm lớn!

Vì sai lầm này, đội ngũ của họ có lẽ sẽ gặp phải rắc rối lớn ngay lập tức!

"Anh Tần đồng chí!

Bây giờ chúng ta phải làm sao?" "Chúng ta chạy còn kịp không?" Vương Bàn Tử lúc này cũng không còn bận tâm đến Weiss, xét về tình hình hiện tại, việc cấp bách không phải là phế bỏ thằng ngốc này!

Mà là nhanh chóng rời khỏi nơi nguy hiểm này!

"Từ khoảnh khắc Hắc kim thạch quy bị phá hủy, một đợt bố cục mới của Uông Tàng Hải đã hoàn thành." "Các cậu nhìn kỹ xung quanh xem, chúng ta bây giờ còn cơ hội chạy trốn không?" Tần Dã thở dài một hơi nói.

Mọi người lập tức im lặng, cũng chính vào khoảnh khắc này, họ đột nhiên nghe thấy một tiếng sột soạt!

Tiếng động này những người khác tạm thời chưa nói!

Nhưng những lão đổ đấu như Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thì đã quá quen thuộc rồi!

Trước đây họ đã nghe thấy tiếng động như vậy trong vô số lăng mộ đã xuống!

Đó là tiếng bước chân của một loại sâu bọ.

Loại sâu bọ mà họ quen thuộc nhất, gọi là thi miết!

"Vãi!

Sao lại là lũ này!" Vương Bàn Tử sốt ruột la lên.

Tuy nói so với những trùng cấp quái vật mà họ gặp phải trong lăng mộ này, thi miết đã được coi là loại rất bình thường!

Nhưng nếu thực sự gặp phải cả đàn thi miết lớn như vậy trong không gian hoạt động vô cùng hạn chế này!

Thì cũng đủ để đoạt mạng đấy!

Mọi người nhìn kỹ lại!

Mới phát hiện ra những sâu bọ này hóa ra là từ chỗ Hắc kim thạch quy vỡ vụn liên tục bò lên!

"Trời ạ!

Tên này thâm độc quá đi mất!" "Vậy mà lại nuôi một đàn thứ này ở bên trong!" Vương Bàn Tử lập tức kêu lên, rồi rút súng ra định bắn.

"Bàn Tử, đừng động đậy!" Tần Dã vội vàng kéo Vương Bàn Tử lại.

"Anh Tần đồng chí, ý gì vậy!" "Đàn thi miết này không mau tiêu diệt đi!

Chẳng lẽ lại để bọn chúng bò đến chỗ chúng ta sao!" Vương Bàn

Tử sốt ruột kêu lên.

“Đây không phải thi miết!

Là một loại độc trùng!

Một khi giết chúng, chúng ta cũng xong đời!” Tần Dã nói.

“Hả?

Không phải?

Nhưng những thứ này!” Vương Bàn Tử vốn định nói gì đó, nhưng nhìn kỹ lại mới phát hiện những “thi miết” trên đất này quả thực có chút khác biệt.

Mặc dù vẻ ngoài của chúng trông không khác gì thi miết, nhưng hoa văn trên người rõ ràng phức tạp hơn rất nhiều!

Quan trọng hơn là cơ thể của chúng trông không chỉ béo mập đơn thuần, mà giống như bị bơm khí vào vậy, nhô lên một cách quỷ dị!

“Chuyện này là sao?

Chương 788

Rốt cuộc những thứ này là gì!" "Không thể bắn súng vậy chúng ta phải làm sao!" Vương Bàn Tử sốt ruột hỏi.

Với phản ứng cấp bách của hắn qua nhiều năm đối mặt với thi miết, lúc này nhìn thấy nhiều loại sâu bọ như vậy tiến sát lại phía họ thực sự là rất giày vò!

"Tắt đèn trên tay đi!

Tất cả mọi người đứng yên tại chỗ, đừng lộn xộn!" Tần Dã lập tức ra lệnh cho mọi người!

Lệnh của Tần Dã khiến tất cả mọi người đều cảm thấy nghi hoặc.

Họ thực sự không thể hiểu nổi trong tình huống nguy hiểm như vậy, Tần Dã làm sao có thể ra lệnh như vậy chứ?

Những sâu bọ này vừa nhìn đã biết là có ý đồ xấu!

Đặc biệt là lại xuất hiện trong lăng mộ Uông Tàng Hải!

Lúc này cho dù là vì tự vệ, chẳng lẽ không nên nhanh chóng bỏ chạy hoặc giải quyết mối đe dọa này sao?

Phải đứng yên không động đậy?

Còn phải tắt hết đèn đi?

Đây rốt cuộc là thao tác kiểu gì?

Đây chẳng phải là muốn họ đứng đây chờ chết sao?

Dù mọi người tin tưởng Tần Dã vô cùng, nhưng vào khoảnh khắc này, họ cũng bắt đầu nghi ngờ liệu mình có nên hành động như vậy không!

Và Tần Dã cũng không lãng phí bất kỳ thời gian nào, thấy mọi người chần chừ không hành động, hắn lập tức quát lên lần nữa: "Đừng chậm trễ nữa!

Nhanh lên!" Thấy những sâu bọ này đã dần tiến sát đến trước mặt, mà bây giờ họ dường như cũng không có cách nào tốt hơn!

Cộng thêm tiếng quát của Tần Dã!

Nhất thời mọi người thậm chí từ bỏ suy nghĩ!

Lập tức với tốc độ nhanh nhất hoàn thành những gì Tần Dã yêu cầu họ làm!

Tiếng bước chân lộn xộn không ngừng vang lên xung quanh họ, tiếng sột soạt không ngừng khuấy động thần kinh của họ!

Tất cả mọi người đều nắm chặt súng!

Cố gắng kiểm soát cơ thể mình, nhưng vẫn không ngừng run rẩy!

Đó là nỗi sợ hãi bản năng nhất của con người!

Họ vội vàng nhắm chặt mắt, dường như làm vậy có thể tạm thời thoát khỏi nỗi sợ hãi này!

Nhưng môi trường mà họ đang ở lúc này gần như là một màn đêm hoàn toàn, trong môi trường này họ vốn đã không nhìn thấy gì!

Vậy thì đâu có chuyện nhắm mắt nữa?

Lúc này, dù họ đã nhắm mắt, nhưng hình bóng của những sâu bọ kia vẫn lởn vởn trước mắt họ!

Hơi thở của mọi người dần trở nên dồn dập, tim đập càng lúc càng nhanh!

Họ phải thừa nhận, Uông Tàng Hải thực sự quá đáng sợ!

Những cơ quan này có phải là đáng sợ nhất hay không thì họ

không biết!

Nhưng trong vô số cơ quan mà Uông Tàng Hải đã thiết lập, thần kinh của họ thực sự đang dần đến bờ vực sụp đổ!

Mọi người không ngừng tự an ủi mình, tự nói với mình rằng những sâu bọ này sẽ sớm qua đi!

Việc họ cần làm là giữ bình tĩnh!

Chỉ cần vượt qua quãng thời gian khó khăn nhất này là được!

Nhưng cho dù họ đều là những chiến sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh, bản chất họ vẫn là con người!

Đã là con người thì sẽ bị thần kinh ảnh hưởng.

Sẽ dần trở nên yếu ớt dưới ảnh hưởng đó!

Thậm chí đến cuối cùng bị đánh bại vì thần kinh sụp đổ!

Huống hồ Trịnh Bách Vạn vốn không phải là chiến sĩ!

Nếu là để hắn ngồi trên bàn đàm phán, hắn có đủ tự tin để từng chút một phá vỡ phòng tuyến tâm lý của đối phương!

Cho đến cuối cùng khiến đối phương hoàn toàn rơi vào tiết tấu của mình!

Nhưng bây giờ đối thủ mà hắn đang đối mặt thực sự quá đáng sợ!

Bản thân hắn thậm chí còn chưa gặp mặt đối thủ!

Mà hắn đã đương nhiên hoàn toàn rơi vào tiết tấu của đối thủ!

Đây vẫn là lần đầu tiên hắn cảm thấy mình sắp không chịu nổi trong hoàn cảnh này!

Một tiếng súng đột ngột cuối cùng đã phá vỡ sự cân bằng mà họ buộc phải giữ!

Tiếng súng vang lên ngay lập tức khiến những sâu bọ bò khắp nơi

phát ra tiếng động hỗn loạn!

“Đồ khốn!

Mày đang làm gì vậy!” Vương Bàn Tử lập tức giận đến chửi ầm lên.

“Xin lỗi!

Vừa nãy có sâu bọ đột nhiên bò lên người tôi!

Tôi nhất thời không nhịn được!

Nên mới!” Người đó cũng rõ ràng hoảng hốt, vội vàng giải thích.

“Sâu bọ!

Bọn chúng bò lên người tôi rồi!” “Trên người tôi cũng có!

Chết tiệt!

Đồ chết tiệt này mau cút đi!” Sự hoảng loạn kèm theo tiếng ồn ào lan ra khắp nơi!

Mọi người vốn đã ở bờ vực sụp đổ cũng không chịu nổi nữa!

Đều la hét om sòm!

Đồng thời không ngừng xả súng vào xung quanh!

“Anh Tần đồng chí!

Bây giờ phải làm sao đây!” “Cảnh tượng đã hoàn toàn mất kiểm soát rồi!” Vương Bàn Tử sốt ruột la lên với Tần Dã.

Đồng thời cũng có không ít sâu bọ bò lên người hắn!

Dù đã quen với cảnh tượng này, Vương Bàn Tử lúc này cũng không thể tiếp tục giữ bình tĩnh!

Kết quả hắn vừa mới la hét, đã cảm thấy trước mắt một trận choáng váng.

“Anh Tần đồng chí!

Chuyện này là sao?” “Tôi sao lại cảm thấy cơ thể có chút không ổn!” Vương Bàn Tử cố gắng giữ vững thân hình, căng thẳng nói.

“Để tôi giải thích sau!” “Bây giờ chúng ta phải rời khỏi đây ngay lập tức!” Tần Dã nói.

“Rời khỏi?

Nhưng lối ra mà chúng ta có thể đi không phải chỉ có con đường đó thôi sao!” Lời Vương Bàn Tử vừa dứt, cảm giác choáng váng lại ập đến.

“Mặc kệ!

Chương 789

Đường hầm thì đường hầm vậy!" "Không biết làm sao!

Nơi này thiếu oxy quá!

Tôi cảm thấy mình sắp ngạt thở rồi!" Vương Bàn Tử vừa thở hổn hển vừa nói.

"Phản ứng của cậu không phải thiếu oxy, là trúng độc rồi." Tần Dã nói.

"Hả?

Trúng độc?

Sao có thể!

Ở đây không có khí độc mà!" Lời Vương Bàn Tử vừa dứt, trong đầu lập tức nghĩ đến mùi vị quỷ dị mà hắn ngửi thấy trong khoảnh khắc đó.

"Là cái thứ đó!

Anh Tần đồng chí!

Rốt cuộc đó là thứ gì!" Vương Bàn Tử lập tức trở nên hoảng loạn, nhưng phản ứng của Vương Bàn Tử thực ra vẫn còn tốt hơn một chút!

Hiện tại, trong số họ đã có người vì không chịu nổi mà ngất xỉu rồi.

"Chúng ta rời khỏi đây trước rồi giải thích!" Tần Dã nói.

Mọi người cũng biết Tần Dã nói không sai!

Hiện tại đúng là không phải lúc chậm trễ!

Nhưng cho đến khi họ quay đầu nhìn lại, mới phát hiện tình hình đã trở nên vô cùng tồi tệ!

Vì lúc này ngay cả con đường mà bất cứ lúc nào cũng có thể khiến họ bị mắc kẹt cũng đã đầy rẫy loại sâu bọ này.

Chúng không ngừng phát ra tiếng sột soạt, không ngừng tiến sát lại phía họ!

"Đùa cái gì vậy!

Thế này chẳng phải là không còn đường thoát sao?" "Chúng ta sẽ chết!

Tất cả chúng ta đều sẽ chết ở đây!" "Các người đừng lại gần!

Đừng lại gần nữa!" Ngay cả những lính đánh thuê đã trải qua vô số trận chiến sinh tử vào khoảnh khắc này cuối cùng cũng không thể giữ bình tĩnh được nữa.

Họ không ngừng la hét, dốc toàn lực bắn vào lũ sâu bọ.

Chỉ là họ càng làm vậy, khí độc trong mộ thất cũng càng nhiều.

Chỉ là Tần Dã cũng hiểu, vào lúc này muốn bọn họ dừng bắn căn bản là không thể!

"Anh Tần đồng chí, bây giờ phải làm sao?" "Cứ thế này thì tất cả chúng ta đều sẽ chết ở đây mất!" Vương Bàn Tử sốt ruột nhìn Tần Dã.

"Không!

Chúng ta vẫn còn một cách để rời đi." Tần Dã hai mắt nhìn chằm chằm phía sau Hắc kim thạch quy, trong giọng nói như đã hạ quyết tâm nào đó.

Ngay khi Vương Bàn Tử nghi hoặc Tần Dã rốt cuộc muốn làm gì.

Chỉ thấy Tần Dã dậm chân một cái, đột nhiên lao thẳng vào vách đá, rồi trực tiếp vung lưỡi dao sắc bén trong tay đập mạnh vào vách đá!

Đúng vậy!

Đập vào!

Không phải dùng lưỡi dao cắt, mà là dùng sức mạnh nguyên thủy nhất để đập vào!

Cảnh tượng này trực tiếp khiến tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc đến sững sờ!

Họ đã từng nghĩ đến bất kỳ cách nào mà với năng lực của Tần Dã có thể phá vỡ căn mộ thất này!

Nhưng ai có thể ngờ rằng, cách phá giải cục diện của Tần Dã lại thuần túy đến vậy!

Cậu muốn nói dùng dao cậy đá gì đó thì mọi người cũng không phải chưa từng thấy!

Thậm chí trước đây trong nhiều lăng mộ, khi cần thiết họ cũng đã từng làm như vậy!

Nhưng trực tiếp dùng dao để đập nát tảng đá gì đó!

Theo họ thấy vẫn còn hơi quá sức rồi!

“Anh Tần đồng chí!

Chuyện này có thể không?” Ngay cả Vương Bàn Tử, người tin tưởng Tần Dã nhất, đối với hành động điên rồ này của Tần Dã lúc này, đương nhiên cũng bị dọa cho khiếp vía!

“Chắc là được.” “Cũng giống như con người có điểm yếu về thể chất.” “Ngay cả núi lớn, trong quá trình hình thành cũng sẽ có những điểm yếu của nó.” “Đặc biệt là sau khi được con người cải tạo, chỉ

cần tìm được điểm yếu của nó và tiến hành tấn công hiệu quả, thì việc phá hủy núi đá cũng không phải là chuyện không thể.” Chỉ có điều, lời giải thích của Tần Dã không khiến mọi người bình tĩnh lại một cách thuận lợi.

Họ vẫn trợn mắt há mồm nhìn Tần Dã, rồi lại nhìn nhau.

Từ ánh mắt của đối phương nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác giống hệt mình!

Muốn nói lời giải thích này của Tần Dã, thực ra quả thực có lý do nào đó!

Giống như việc con người giao đấu với nhau.

Nếu một người đã bị thương!

Vậy thì chỉ cần truy đuổi tấn công vào chỗ bị thương của hắn.

Ngay cả khi hai bên có sự chênh lệch nhất định về sức mạnh, thì bên yếu hơn cũng sẽ có khả năng thắng!

Nhưng loại lý thuyết này muốn áp dụng vào thực tiễn, cũng phải dựa trên tiền đề chênh lệch sức mạnh giữa hai bên không quá lớn!

Giống như một đứa trẻ mẫu giáo và một võ sĩ quyền anh chuyên nghiệp, dù võ sĩ quyền anh đầy vết thương, thì đứa trẻ mẫu giáo cũng nhất định không phải là đối thủ!

Và sự chênh lệch giữa con người và núi lớn, nhất định phải lớn hơn thế này rất nhiều!

Nếu không trong câu chuyện Ngu Công dời núi, cũng sẽ không có nhiều người cho rằng Ngu Công là một kẻ điên!

Tuy nhiên, mọi người không có quá nhiều thời gian để băn khoăn về chuyện này!

Dù sao những độc trùng kia sẽ không vì có những con đã bị lính

đánh thuê bắn nát thành mảnh vụn mà dừng lại.

Sau khi bị kinh động, chúng giống như phát điên mà gào thét điên cuồng lao đến!

Và đối với thế tấn công của những sâu bọ này, lính đánh thuê họ cũng gặp khó khăn, nếu không tấn công, trên người những sâu bọ này cũng có gai nhọn.

Những thứ này cọ vào người cũng đau không chịu nổi!

Nếu tấn công, đổi lại chỉ là càng nhiều khí độc!

Rất nhanh, khí độc phun ra ngay cả Vương Bàn Tử cũng cảm thấy có chút không chịu nổi.

Hắn nhanh chóng quay đầu nhìn Tần Dã, hắn theo bản năng quay đầu nhìn Tần Dã.

Chỉ thấy Tần Dã lúc này vẫn đang lặp lại hành động tấn công và đập tường.

Một ý nghĩ từ bỏ nảy sinh trong lòng Vương Bàn Tử.

Hắn không ngờ Tần Dã vậy mà cũng sẽ dùng cách thức tự hủy hoại này!

Nếu ngay cả hắn cũng như vậy!

Vậy thì những phàm nhân tục tử như họ còn có khả năng giãy giụa gì nữa chứ?

Thấy mọi người liên tiếp ngã xuống, tuyệt vọng dần lan rộng trong lòng mọi người.

Ngay khoảnh khắc tất cả mọi người đều nảy sinh ý nghĩ từ bỏ!

Một tiếng nổ lớn vang lên, rồi áp lực gió thổi tan khí độc.

Mọi người vội vàng quay đầu nhìn, cũng bị cảnh tượng trước mắt

dọa cho giật mình một phen!

Chương 790

Ai có thể ngờ rằng chuyện mà theo họ thấy căn bản không thể thực hiện được, Tần Dã vậy mà thực sự đã làm được.

Ngọn núi mà sức mạnh phàm nhân căn bản không thể lay chuyển!

Tần Dã vậy mà thực sự dùng thuần túy sức mạnh để đập nát!

“Mẹ ơi!

Không phải là thật chứ!” “Anh Tần đồng chí!

Cậu vậy mà thực sự đã làm được!” Vương Bàn Tử lập tức kích động kêu lên.

“Còn ở đây làm gì?” “Còn không mau đi!” Tần Dã lập tức quát vào Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử lập tức phản ứng, liên tục gật đầu rồi cõng Trịnh Bách Vạn vội vàng lao qua!

Những người còn lại cũng nhanh chóng đi theo.

Tuy nói đây vẫn còn trong lăng mộ, cả môi trường không gian vẫn còn trong trạng thái khá bế tắc.

Nhưng sau khi rời khỏi mộ thất trước đó, mọi người cảm thấy không khí xung quanh dường như đều trở nên trong lành.

Họ vội vàng liên tiếp hít thở sâu!

Tham lam như muốn hít thở toàn bộ không gian trước mắt vào bụng!

“Anh Tần đồng chí!

Những sâu bọ kia hình như cũng đã tới rồi!” “Làm sao bây giờ!”

Vương Bàn Tử nghe thấy tiếng sột soạt từ phía sau, cũng sốt ruột kêu lên.

"Bây giờ chẳng phải là lúc tốt nhất để làm những gì các cậu vừa nãy đang làm sao?" "Chẳng lẽ còn muốn đợi chúng tới hết sao?" Tần Dã nhìn Vương Bàn Tử cười nhạt.

Vương Bàn Tử và A Ninh lập tức phản ứng.

A Ninh lập tức gọi lính đánh thuê bắn xối xả vào cái hố mà Tần Dã đã đập ra!

Mà ngay cả khi không có lời nhắc nhở thêm của A Ninh, họ cũng rất rõ, việc họ cần làm bây giờ là tuyệt đối không được để bất kỳ con sâu bọ nào bò qua!

Và những thành viên lính đánh thuê này, bất kể ai xét về thực lực, trong giới cũng tuyệt đối là những người xuất sắc.

Vào lúc này không quá căng thẳng.

Cộng thêm mục tiêu mà họ cần tấn công chính là cái hố này, rõ ràng và không tính là tình huống khó khăn.

Họ muốn tấn công trượt cũng không dễ dàng.

Dưới trận tấn công này của họ, tất cả những độc trùng muốn bò qua đều vừa đến cửa hang đã bị bắn nát thành tro bụi.

Nhìn vẻ thảm khốc của chúng, Vương Bàn Tử có thể tưởng tượng nếu lúc này họ vẫn còn ở trong mộ thất trước đó!

Với tình hình khí độc hiện tại thì chắc đã chết từ lâu rồi.

Và những độc trùng đó tuy hoang dã, nhưng chung quy cũng không phải là lũ điên!

Sau khi thấy không ít đồng bọn của mình bị giết chết, số trùng còn lại đều nhanh chóng theo lối đi mà họ đã từng qua mà bỏ chạy ra

ngoài!

Đợi cho đến khi không còn thấy bất kỳ con độc trùng nào trước mắt họ nữa.

Trái tim treo ngược của mọi người lúc này mới cuối cùng cũng được thả lỏng.

Cơ thể mệt mỏi cộng thêm việc hít phải quá nhiều khí độc!

Mọi người cũng đều có chút không chịu nổi nữa.

Từng người một đều mềm nhũn ra.

Cũng thật may mắn là nơi họ đang ở lúc này có không gian đủ rộng, dù nhiều người như vậy nghỉ ngơi ở đây cũng sẽ không cảm thấy chật chội.

"Mẹ ơi, chuyện này cuối cùng cũng được giải quyết rồi!" Vương Bàn Tử thở dài một hơi nói: "Mẹ kiếp!

Thật không ngờ Uông Tàng Hải vậy mà lại giấu thứ này trong con rùa đen!" "Anh Tần đồng chí, rốt cuộc đó là thứ gì vậy?" "Sao trông giống thi miết vậy!

Bàn gia lăn lộn giang hồ nhiều năm như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên thấy thứ quái dị như vậy!" Mọi người cũng đều nhìn Tần Dã, tuy nói nguy hiểm trước đó đã được giải quyết, nhưng loại sâu bọ này cũng thực sự không thể bỏ qua!

"Loại sâu bọ đó trông giống thi miết không phải là chuyện lạ." "Nói nghiêm túc thì thứ đó chính là một loại biến thể của thi miết." Tần Dã giải thích: "Loại sâu bọ đó tên là độc miết, sở hữu móng vuốt và răng sắc bén giống như thi miết." "Một khi bị chúng tấn công!" "Cũng giống như gặp phải thi miết, việc bị chúng làm bị thương tay chân gì đó đều là chuyện thường xuyên xảy ra." "Nhưng mối đe dọa lớn nhất của chúng không phải là khả năng tấn công vật lý của

chúng." "Sở dĩ những độc miết này trông cồng kềnh hơn thi miết, là vì thức ăn ưa thích nhất của loại độc miết này chính là tử khí và uế khí." "Hơn nữa, tất cả những khí này đều sẽ tích tụ trong cơ thể của chúng." "Điều này ngoài là một cách để tích trữ năng lượng của chúng, cũng là một loại vũ khí của chúng." "Một khi có người phá hủy cơ thể của chúng, những khí mà chúng tích tụ này sẽ phun trào ra ngay lập tức." "Chỉ một hai con thì thực ra cũng không có vấn đề gì." "Nhưng cũng giống như thi miết thông thường, những độc miết này cũng là sinh vật sống theo bầy đàn." "Chỉ cần nhìn thấy một con độc miết, phía sau chúng nhất định sẽ có một bầy." "Mà như căn mộ thất của chúng ta vừa nãy, chỉ cần có một trăm con độc miết." "Khí độc mà chúng phát ra trong cơ thể đã đủ để bao phủ toàn bộ không gian rồi." Mọi người nghe vậy không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Họ cuối cùng cũng hiểu trước đó họ đã trải qua một cục diện hiểm nguy như thế nào!

Trong tình huống lúc đó, trừ phi họ thực sự có thể chịu đựng được sự quấy nhiễu của lũ độc miết bò ngang qua người.

Chỉ cần có một người nổ súng thì họ sẽ đối mặt với một tình thế lưỡng nan.

Nếu nổ súng vào những độc miết này, thì khí độc của chúng sẽ bùng phát ra.

Thời gian kéo dài, họ sẽ không có bất kỳ khả năng sống sót nào!

Nếu không nổ súng, những người khác có lẽ không rõ, nhưng Vương Bàn Tử thì hiểu.

Vì những độc miết này có cách tấn công và đặc tính giống như thi miết.

Thì trong tình huống đó, kết quả của việc không nổ súng nhất định

là bị những độc miết này ăn thịt hết sạch!

Và với tình hình lúc đó, tuy thoạt nhìn họ vẫn còn một cơ hội sống sót!

Đó là quay trở lại cái hố lúc đó.

Nhưng Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều rất rõ, cái khả năng sống sót cuối cùng này căn bản cũng là một đường chết, với tập tính của những độc miết này, chúng nhất định sẽ truy đuổi theo mùi máu tanh mà bò tới!

Và trong tình huống đó, việc có thể vượt qua độc miết về tốc độ căn bản là không thể!

Tệ hơn nữa là với môi trường lúc đó, họ thậm chí không thể chống cự.

"Tôi điên mất!

Nếu xét theo tình huống bình thường, thì cục diện lúc đó hoàn toàn là một đường chết rồi!" Vương Bàn Tử vỗ trán thở dài một hơi.

Hắn đã cùng Hạo Thiên Chân thử nghĩ ra vô số cách trong đầu rồi.

Cuối cùng phát hiện muốn phá vỡ cục diện trước đó thực sự là không có một chút khả năng nào.

"Anh Tần đồng chí!

Vẫn phải là cậu!" "Không hổ danh huynh đệ cậu kỹ năng cao, gan lớn!" "Trong tình huống lúc đó của chúng ta, Bàn gia tôi đã nghĩ ra vô số cách rồi, tất cả đều là đường chết!" "Chỉ có cách phá hủy núi đá trực tiếp như cậu mới có thể đổi lại một tia sinh cơ!" "Hơn nữa!

Cậu vậy mà thực sự có thể đập nát núi đá đó!" "Anh Tần đồng chí!

Cậu quá lợi hại rồi!" Những lời ca ngợi của Vương Bàn Tử lập

tức theo sau!

"Đúng vậy Anh Tần!" "Ngay cả khi lúc đó chúng ta chỉ còn lại ý nghĩ trực tiếp phá hủy núi đá." "Thì việc thực sự gom đủ dũng khí để làm cũng là một chuyện vô cùng khó khăn!" "Nếu không tìm được đúng chỗ, tình huống tệ nhất thậm chí có thể khiến cả mộ thất sụp đổ, chôn sống tất cả chúng ta." "Ngay cả khi chúng ta có thể tìm được đúng chỗ, trong tình huống đó muốn nghĩ ra cách làm này cũng cần phải ép bản thân bình tĩnh lại trước." "Trên người chúng ta đều có thuốc nổ mạnh, nếu chỉ là muốn nổ tung núi đá một cái lỗ thì không phải là chuyện khó." "Nhưng vừa nãy chúng ta lại không một ai nghĩ ra cách này." "Anh Tần, trong tình huống đó có thể giữ được sự bình tĩnh như vậy!" "Lại còn có thể tìm được chỗ có thể phá hủy của núi đá." "Cậu thực sự quá phi thường rồi!" A Ninh cũng liên tục khen ngợi Tần Dã.

Với tư cách là một đội trưởng lính đánh thuê kinh nghiệm phong phú.

Cô quá rõ tầm quan trọng của việc giữ bình tĩnh khi gặp nguy hiểm!

Nhưng con người chung quy vẫn là một sinh vật có cảm xúc!

Bất kể là người bình tĩnh đến đâu, khi sinh mệnh của mình bị đe dọa cũng khó tránh khỏi sẽ biểu hiện ra một mặt bị cảm tính chi phối.

Sợ hãi, hoảng loạn, đây là điều mà dù có huấn luyện bao nhiêu cũng không thể hoàn toàn loại bỏ được!

Đặc biệt là trong tình huống như vừa nãy, khi sinh mệnh có thể mất đi vào giây tiếp theo.

Nhưng trong tình huống đó Tần Dã vẫn có thể giữ được sự bình tĩnh như vậy!

Vào khoảnh khắc này, điều cô ngưỡng mộ Tần Dã nhất đã không còn là thực lực xuất sắc của hắn nữa!

Mà là khả năng giữ bình tĩnh đáng sợ của hắn khi cần thiết!

"Thực ra muốn tìm được điểm yếu của núi đá cũng không khó." "Khi vào đây tôi chú ý thấy, Hắc kim thạch quy và núi đá được nối liền với nhau." "Chất liệu Hắc kim thạch này không thể sản sinh ở nơi như Trường Bạch Sơn." "Vậy thì sự liên kết này chắc chắn là do con người tạo ra!" "Trong quá trình này chắc chắn không thể không gây ra một chút phá hủy nào cho núi đá!" "Cho nên tôi mới chọn khu vực này để phá hủy." "Đồng thời tôi cũng đang đánh cược, liệu Uông Tàng Hải có lại giở thủ đoạn đùa giỡn người khác không." Tần Dã giải thích.

"Thủ đoạn, cậu nói thủ đoạn gì?" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt hỏi.

Chương 791

"Xét từ góc độ của một lăng mộ, tôi nghĩ lăng mộ của Uông Tàng Hải không thể nào chỉ đến đây là hết chứ?" "Vậy thì những nơi khác của cả lăng mộ ở đâu?" "Tuy nói Hắc kim thạch quy cộng thêm những độc miết này, cục diện này quả thực có thể được gọi là đường chết." "Nhưng nếu thực sự gặp phải tình huống như chúng ta lần này thì sao?" "Dù chỉ có một phần vạn khả năng." "Nhưng với tính cách của Uông Tàng Hải, tôi không nghĩ hắn sẽ không cân nhắc những điều này." "Chẳng lẽ hắn sẽ không cân nhắc một nước cờ dự phòng sao?" "Mà trong tình huống này, cách tốt nhất mà tôi có thể nghĩ ra chính là dùng sự thật để che giấu sự thật." Tần Dã tiếp tục giải thích.

Những người khác tạm thời chưa nói, nhưng Vương Bàn Tử lúc này đã hoàn toàn ngơ ngác rồi.

Chỉ thấy hắn chớp chớp mắt, ngớ người nhìn Tần Dã, rồi lại nhìn Hạo Thiên Chân.

"Tiểu Thiên Chân, Anh Tần đồng chí đang nói mật ngữ gì vậy?" "Bàn gia tôi sao chữ nào cũng nghe hiểu, nhưng ghép lại thì hoàn toàn không biết có nghĩa gì?" Hạo Thiên Chân sau khi suy nghĩ một lát thì gật đầu nói: "Tôi nghĩ tôi đại khái đã hiểu ý của Tần Dã rồi." "Đơn giản mà nói, là dùng lời nói thật để che giấu lời nói thật, từ đó tạo ra một lời nói dối mà chúng ta sẽ tin tưởng." Vương Bàn Tử tiếp tục ngây người tại chỗ, chớp chớp mắt.

Theo hắn thấy, lời giải thích này của Hạo Thiên Chân dường như cũng không dễ hiểu hơn Tần Dã là bao nhiêu chứ?

Đây là ý gì?

Chẳng lẽ họ đều là người có học, nên bắt nạt mình là kẻ thô lỗ?

Cố ý dùng cách nói chuyện mã hóa như vậy?

Chuyện này không được đâu!

Hành vi này thực sự quá độc ác rồi!

Vương Bàn Tử lại vội vàng nhìn xung quanh, khi thấy tất cả mọi người đều có vẻ mặt ngơ ngác như vậy.

Trái tim treo ngược của Vương Bàn Tử cuối cùng cũng hơi thả lỏng.

May quá, xem ra tất cả mọi người có mặt đều không hiểu cuộc đối thoại này của hai người là ý gì.

Thực sự muốn nói ai là kẻ ngốc thô lỗ, không phải chỉ có mình Vương Bàn Tử!

"Tôi nói hai vị, hai người có thể đừng dùng cách giao tiếp mã hóa như vậy được không?" "Những lời hai người nói chúng tôi hoàn toàn không hiểu gì cả!" "Hai người đừng làm khó những kẻ mù chữ như chúng tôi, làm ơn giải thích một chút đi." Vương Bàn Tử tiến lại gần nói.

"Đơn giản mà nói, Hắc kim thạch quy mà chúng ta thấy trước đó là thật." "Chúng ta quả thực vì nó mà bị hút đến đây." Tần Dã bắt đầu giải thích: "Ngay cả khi các vị không nhận ra Hắc kim thạch quy, nhưng cũng rất dễ phát hiện thứ đó không ổn, ngay cả khi không thể xác định ảnh hưởng của nó đối với từ trường." "Nhưng chắc chắn có thể phát hiện thứ này sẽ ảnh hưởng đến các công cụ định hướng của chúng ta." "Trọng điểm chính là sau đó, để không tiếp tục bị ảnh hưởng, có thể đi xuyên qua những hành lang phức tạp đó." "Ngay cả khi không có những kẻ hấp tấp như Weiss, cuối cùng mọi người cũng sẽ đưa ra quyết định là đập nát Hắc kim thạch quy này." "Vậy thì những chuyện sau đó nhất định sẽ xảy ra." "Nếu chết trong tai nạn

này, thì chuyện này cũng đương nhiên kết thúc." "Nếu không chết." "Các cậu nghĩ thông thường thì phản ứng sẽ là gì?" Mọi người suy nghĩ một lát, A Ninh cảm thấy mình hình như đã hiểu đôi chút.

"Vì vừa bị Hắc kim thạch quy hút đến, cộng thêm nguy hiểm do phá hủy Hắc kim thạch quy gây ra." "Cái ý nghĩ mộ thất này là một nơi hại người sẽ rất tự nhiên khắc sâu vào trong đầu chúng ta!" "Khi đó, chúng ta sẽ có ấn tượng ban đầu cho rằng nơi này không thể ở lâu!" "Rời đi sẽ trở thành lựa chọn tất yếu!" "Căn bản sẽ không ai còn cân nhắc rằng phía sau Hắc kim thạch quy thực ra mới là lối ra thực sự!" "Đúng vậy, đây có thể nói là cách tư duy bình thường nhất của con người!" "Và Uông Tàng Hải muốn chúng ta tư duy như vậy." "Nếu tôi không đoán sai, e rằng những lối đi khác đều là đường cùng!" "Chỉ cần lựa chọn rời đi, thì bất kể đi xuyên qua thế nào, kết quả cuối cùng cũng chỉ có một con đường chết!" "Ngay cả khi cuối cùng quay lại đây cũng vậy!" Tần Dã nói.

Đối với điều này, mọi người đều rất đồng tình, dù sao trong căn mộ thất này mọi người suýt mất mạng!

Vậy thì ngay cả khi thực sự quay lại đây một lần nữa, họ cũng sẽ cảm thấy nơi này chính là một nơi lấy mạng người.

Từ đó chỉ muốn nhanh chóng bỏ chạy!

Hơn nữa, nếu mọi người thực sự phải trải qua một phen sinh tử mới khó khăn lắm thoát ra được.

Bên trong nơi này chắc chắn đã đầy khí độc!

Cậu muốn họ trong tình huống đó tiến vào đây.

Rồi trong khí độc vẫn giữ được bình tĩnh để tìm lối ra!

Chuyện này nếu thực sự làm, căn bản là không thể!

"Mẹ ơi!

Nếu nói như vậy thì!

Cục diện vừa nãy muốn phá giải thuận lợi!" "Thì quả thực là đặt vào chỗ chết để sống lại!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói.

"Nói là đặt vào chỗ chết để sống lại thực sự là quá xem thường hắn!" "Tình huống vừa nãy xét từ góc độ bình thường mà nói, căn bản không có đường sống!" "Nếu không phải Anh Tần đủ bình tĩnh, chúng ta căn bản sẽ không có bất kỳ khả năng sống sót nào!" A Ninh nói.

"He he!

Thế thì còn phải nói!

Cô cũng không nhìn xem Anh Tần đồng chí của chúng tôi là huynh đệ của ai!" Vương Bàn Tử lập tức trở nên kiêu ngạo.

A Ninh không nhịn được liếc mắt khinh bỉ hắn một cái.

Muốn nói về mặt dày, Vương Bàn Tử tuyệt đối là một kẻ khó lường hơn tất cả mọi người!

Chuyện này bất kể xét từ góc độ nào, cũng hoàn toàn là công lao của Tần Dã!

Kết quả hắn lại nói một hồi như vậy!

Ngược lại còn tự dán vàng lên mặt mình không ít!

"Các vị cũng đừng quá khen tôi." "Lúc đó tôi có thể bình tĩnh lại cũng hoàn toàn bị ép buộc." "Tình huống lúc đó thực sự quá nguy hiểm!" "Chỉ cần sai sót một chút là chỉ có đường chết!" "Tôi cũng hoàn toàn ép bản thân giữ bình tĩnh, cũng coi như cố gắng để bản thân sống sót thôi!" Tần Dã giải thích.

Lần này mọi người cuối cùng cũng liếc mắt khinh bỉ Tần Dã.

Vì muốn sống sót nên ép bản thân giữ bình tĩnh, cách nói này bản thân không có vấn đề gì!

Nhưng vấn đề là chuyện này sao người này lại có thể thản nhiên nói ra như vậy chứ?

Tình huống nguy hiểm như vậy lúc đó!

Chẳng lẽ chỉ cần tự nói với mình phải giữ bình tĩnh thì thực sự có thể bình tĩnh lại sao?

Chẳng lẽ tên này căn bản không có tim sao?

Cho nên không tồn tại thất tình lục dục mà con người bình thường nên có?

Cũng đương nhiên không biết sợ hãi là gì sao?

Nhìn mọi người như vậy.

Tần Dã cũng không có biểu hiện gì nhiều, mà tiếp tục nói với mọi người: "Bây giờ mà nói, so với việc cân nhắc những thứ trong đầu các cậu." "Tôi khuyên mọi người vẫn nên cân nhắc chuyện sau đó đi." "Vừa nãy tôi thấy mọi người quá mệt nên không nói, cũng luôn chú ý tình hình xung quanh." "Nhưng bây giờ, thấy các cậu có vẻ rất có tinh thần." "Vậy thì so với việc nghĩ về những chuyện trong đầu các cậu, tôi khuyên các cậu tốt nhất vẫn nên nghĩ cách đối phó với rắc rối sau đó đi." Và lời nói này của hắn lập tức khiến những suy nghĩ phân tán của mọi người ngay lập tức thu lại.

Với sự ăn ý không nhiều lắm mà họ đã hình thành sau khi cùng Tần Dã trải qua một phen hành động như vậy.

Họ cũng có thể nghe ra ý của Tần Dã là mộ thất mà họ đang ở lúc này chưa chắc đã an toàn!

"Anh Tần đồng chí!

Chuyện quan trọng như vậy sao bây giờ cậu mới nói!" "Thế nào?

Nơi này còn thực sự có gì đó đặc biệt sao?" Vương Bàn Tử vội

vàng hỏi.

“Đương nhiên là có rồi.” “Với cái tính của Uông Tàng Hải, một mộ thất lớn như vậy hắn làm sao có thể không chuẩn bị gì đó chứ?” Tần Dã nói.

“Vãi!

Thế thì chúng ta còn đợi ở đây làm gì!

Còn không mau đi!” Vương Bàn Tử lập tức bảo mọi người đốt lửa trại, rồi nhìn xung quanh.

Chỉ thấy trong mộ thất rộng lớn mà họ đang ở lúc này, cứ cách một khoảng cách nhất định lại có thể nhìn thấy một cửa đá!

Cả mộ thất nhìn xuống tổng cộng có tám cửa!

Vương Bàn Tử lại quan sát một hồi, lập tức liên tưởng cơ quan ở đây với bát quái.

“Không phải chứ Anh Tần đồng chí!

Đây lại là cái trò bát quái chết tiệt nào vậy?” Lời của Vương Bàn Tử lập tức khiến mọi người hiếu kỳ.

“Anh Vương, lời anh nói là ý gì?” “Chẳng lẽ trước đây anh và Anh Tần đã từng gặp cơ quan như vậy sao?” Trịnh Bách Vạn lập tức tò mò hỏi.

“Chẳng phải vậy sao!” “Hồi đó chúng tôi gặp loại trận pháp này đúng là đau đầu phát điên!” “Thứ này cậu đừng tưởng nó chỉ là một trận pháp!” “Nhưng nó có rất nhiều cách thức kết hợp và biến hóa!

Kết quả sau khi kết hợp cũng hoàn toàn khác nhau!” “Muốn phá giải thì khó lắm!” “Bàn gia tôi còn nghĩ đời này sẽ không bao giờ phải đối phó với cái thứ chết tiệt này nữa!” “Sao lại cứ thế mà gặp phải nữa chứ!” Vương Bàn Tử vỗ trán khổ não nói.

Trong lòng mọi người lập tức thắt lại mấy phần.

Tuy nói họ đều cảm thấy Vương Bàn Tử nhiều khi có vẻ không đáng tin cậy lắm.

Nhưng đối với năng lực chuyên môn của Vương Bàn Tử, họ cũng không có bất kỳ nghi ngờ nào!

Tuy nói hắn sẽ phóng đại một số thứ, nhưng sự phóng đại này tuyệt đối nằm trong một phạm vi hợp lý.

Nếu hắn có thể khẳng định chắc chắn rằng cơ quan này cực kỳ nguy hiểm!

Vậy thì về độ khó và nguy hiểm của cơ quan.

Chương 792

Ngay cả khi cuối cùng không quá khoa trương như Vương Bàn Tử nói!

Thì cũng chắc chắn không khác biệt nhiều!

Trong lòng mọi người lập tức chùng xuống mấy phần, chỉ vài phút trước đó, họ vừa mới trải qua một cục diện sinh tử!

Kết quả còn chưa kịp thở phào một hơi!

Vậy mà lại gặp phải một cơ quan có thể còn nguy hiểm hơn ở đây.

Tình huống này thực sự là quá nguy hiểm rồi!

"Anh Tần, chuyện này anh xem chúng ta phải làm sao đây?" Trịnh Bách Vạn quay đầu nhìn Tần Dã.

Vừa nãy trong lời nói của Vương Bàn Tử hắn cũng đã nghe ra được, lúc trước Vương Bàn Tử và Tần Dã gặp phải cơ quan này, bất kể đã trải qua bao nhiêu hiểm nguy.

Nhưng kết quả cuối cùng là họ đã thuận lợi phá giải cục diện và thoát ra.

Còn về việc ai đã hoàn thành chuyện lợi hại như vậy, Trịnh Bách Vạn thậm chí không cần nghĩ nhiều cũng có thể đoán ra.

Vậy thì nếu lúc trước Tần Dã đã thuận lợi giải quyết cơ quan lần đầu.

Hắn tin với thực lực của Tần Dã, việc làm lại một lần nữa cũng không phải là không thể!

"Tôi bây giờ có một tin tốt và một tin xấu." Tần Dã nhìn mọi người nói: "Trước hết, tin tốt là thứ chúng ta đang gặp phải bây giờ

không phải là trận pháp bát quái gì cả.” Nghe đến đây, trái tim treo ngược của mọi người cuối cùng cũng thả lỏng rất nhiều.

Chỉ có điều họ đều quên, Tần Dã đã nói, hắn muốn nói cho họ biết là một tin tốt và một tin xấu.

“Vậy tin xấu là gì?” Hạo Thiên Chân nhanh chóng phản ứng lập tức hỏi.

“Trận pháp này tên là Bát Môn chi trận.” Tần Dã nói.

“Bát Môn?” Mọi người đều chớp chớp mắt hiếu kỳ nhìn Tần Dã.

Mà Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân với tư cách là những đổ đấu kinh nghiệm phong phú.

Sự tồn tại của thứ này đương nhiên là đã từng nghe nói qua.

Đồng thời, họ cũng hiểu rõ sự lợi hại của cơ quan này!

“Tôi điên mất!

Là cái này!” “Cái Bát Môn chi trận này so với bát quái tuy nhiều nguyên lý có chút khác biệt!

Nhưng xét về mức độ nguy hiểm thì cũng không kém cạnh chút nào!” “Trước hết là Bát Môn tam cát ngũ hung.” “Nếu là trận pháp cơ quan, thì trong bốn cát môn cũng chắc chắn sẽ tồn tại cơ quan!” “Chỉ là những cơ quan này tương đối mà nói đều sẽ dễ đối phó hơn, ngay cả khi thực sự có sự cố gì, cũng chưa chắc đã trí mạng.” “Nhưng hung môn thì lại khác, thông thường mà nói chỉ cần là cơ quan trong Bát Môn này, phàm là mức độ nguy hiểm đủ cao đều chắc chắn được đặt trong hung môn.” “Còn trong hung môn này, nguy hiểm nhất chính là tử môn.” “Đúng như tên gọi, cơ quan bên trong này bất kể là về mức độ độc ác hay nguy hiểm, đều là cao nhất!” “Hơn nữa, mức độ nguy hiểm này hoàn toàn khác nhau tùy mỗi người.” “Nói vậy cho cậu dễ hiểu đi.” “Có khả năng cậu không ai bị thương mà vượt qua bất kỳ

cửa nào khác, nhưng chỉ riêng một tử môn này thôi cũng đủ để khiến tất cả các cậu toàn quân bị diệt!" Mọi người nghe vậy, trái tim lại một lần nữa thắt lại.

Tuy nói những lăng mộ mà họ đã từng thấy không thể so sánh với Vương Bàn Tử và những người khác.

Nhưng chỉ với hai lần đối phó với Uông Tàng Hải này, họ đã có thể xác định.

Xét về sự thâm độc, trên thế giới này không có mấy ai có thể vượt qua Uông Tàng Hải này!

Và dựa theo kinh nghiệm của những cơ quan đã gặp phải trước đó!

Cái Bát Môn xuất phát từ tay Uông Tàng Hải này, xét về mức độ nguy hiểm e rằng sẽ không thua kém bất kỳ cơ quan nào khác!

"Bàn Tử, cậu cũng hiểu biết đấy chứ." Tần Dã cười ha ha.

Vương Bàn Tử nghe Tần Dã nói vậy cũng là khen ngợi mình, khó tránh khỏi không nhịn được cười khúc khích.

"He he!

Anh Tần đồng chí cậu quá khen rồi!" "Muốn nói về bản lĩnh, Bàn gia tôi tuy nói không bằng cậu!" "Nhưng trên giang hồ cũng được coi là một nhân vật có máu mặt rồi!" "Những thứ trong mộ này chắc chắn cũng không thể cái gì cũng không biết chứ?" "Nhưng tình huống lần này có lẽ sẽ có chút đặc biệt." Tần Dã bĩu môi nói.

Và lời nói này của hắn cũng lập tức khiến tất cả mọi người đều căng thẳng một phen!

Trong lăng mộ, họ có thể nghi ngờ bất cứ điều gì.

Nhưng phân tích của Tần Dã đã vô số lần chứng minh sự không

thể nghi ngờ của hắn!

Cho nên lúc này nghe Tần Dã nói vậy, mọi người đương nhiên không thể thả lỏng được.

"Anh Tần đồng chí, lời cậu nói là ý gì?" "Chẳng lẽ Uông Tàng Hải còn động tay động chân gì trên Bát Môn chi trận này sao?" "Hắn không thể nào trực tiếp hủy bỏ cả cát môn hay thậm chí là sinh môn chứ!" "Vãi!

Không thể nào lại thâm độc đến vậy chứ!" Vương Bàn Tử vỗ trán trực tiếp la lên.

Dù sao nếu thực sự là như vậy!

Thì họ thật sự không cần giãy giụa gì nữa!

Dù sao trong tình huống này bất kể họ có vùng vẫy thế nào, kết cục cuối cùng cũng chắc chắn là một con đường chết mà thôi!

"Cũng không đến mức đó." "Chỉ là Bát Môn mà Uông Tàng Hải để lại này chúng ta không thể dùng quy luật Bát Môn cơ bản để cân nhắc." Tần Dã nói: "Vừa nãy tôi đại khái nhìn qua, tất cả những cánh cửa này đều có cảm giác nguy hiểm." Câu nói tiếp theo của Tần Dã không nghi ngờ gì lại phủ thêm một tầng u ám trong lòng tất cả mọi người có mặt!

Họ đều trợn tròn mắt, đầy kinh ngạc nhìn Tần Dã.

"Anh Tần đồng chí, không phải chứ!

Chẳng lẽ thực sự là tất cả những cánh cửa này đều nguy hiểm sao!" Vương Bàn Tử lập tức hít một ngụm khí lạnh.

"Đại khái là như vậy rồi." Tần Dã gật đầu nói: "Bát Môn ở đây tuy cũng được sắp xếp theo quy luật Bát Môn trận pháp!" "Nhưng bên trong mỗi cánh cửa đều có những cơ quan chết người được bố trí bên

trong!" "Nói không quá lời khi nói không có cửa sinh an toàn tuyệt đối." "Bát Môn bất kể làm bất kỳ lựa chọn nào cũng đều có rủi ro!" "Chỉ là nếu xét theo tình hình của cát môn, mức độ sẽ giảm đi nhiều." "Nhưng Bát Môn mà Uông Tàng Hải để lại ở đây, đừng nói là cát môn, e rằng ngay cả sinh môn cũng sẽ không yên ổn." Lời này vừa nói ra, không ai trong số họ còn giữ được bình tĩnh nữa!

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, lập tức tỏ vẻ phẫn nộ tột độ! "Vãi chưởng!

Cái người này sao lại như vậy chứ!" "Quy tắc của Bát Môn Trận Pháp đâu có phải như thế này!" "Cái lão Uông Tàng Hải này cũng quá đáng thật!

Ông ta đặt cơ quan thì cứ đặt cơ quan đi!

Nhưng cũng phải tuân thủ quy tắc chứ!" "Ông ta không thể sửa đổi lung tung như vậy được!" Lời la mắng của Vương Bàn Tử cũng khiến mọi người nghe mà rất bất lực.

Cái gọi là trận pháp, suy cho cùng cũng là do con người bày ra, trong đó chắc chắn sẽ có một quy tắc cố định.

Nhưng chỉ cần tiền đề lớn phù hợp với quy tắc này, toàn bộ trận pháp đều có thể thay đổi hoàn toàn theo ý muốn của người bày trận!

Huống chi, ai mà biết Uông Tàng Hải có thật sự theo Bát Môn Trận Pháp hay không?

Biết đâu ông ta chỉ đơn thuần mượn một sơ hình thì sao?

Tuy nhiên, sự tức giận của Vương Bàn Tử lúc này mọi người cũng không phải là không thể hiểu được!

Trong lăng mộ của Uông Tàng Hải, đủ loại cơ quan khó chịu vốn đã khiến người ta thân tâm rã rời!

Bây giờ lại gặp phải tình huống như thế này, quả thật dù là ai cũng không thể bình tĩnh nổi! "Đâu phải không tuân thủ quy tắc, đây là Bát Môn Trận Pháp mà." "Chỉ cần để lại cho cậu một Sinh Môn, để cậu có thể thuận lợi tìm được một lối ra." "Đó chẳng phải vẫn là quy tắc của Bát Môn Trận Pháp sao?" Tần Dã cười khẽ nói.

Nhìn dáng vẻ đó của Tần Dã, Vương Bàn Tử cũng chỉ biết cười khổ bất lực: "Này cậu Tần à!

Đến nước này rồi mà cậu sao vẫn còn cười được vậy?" "Vì khóc cũng không giải quyết được vấn đề này mà." "Nếu đã vậy, chi bằng lạc quan một chút, tỉ lệ một phần tám, xác suất thành công vẫn không nhỏ đâu." Tần Dã thản nhiên nói.

Lần này không chỉ có Vương Bàn Tử, ngay cả những người khác có mặt cũng không biết phải đánh giá Tần Dã thế nào nữa!

Tỉ lệ một phần tám, trong phần lớn trường hợp tuyệt đối được coi là xác suất lớn.

Nhưng vấn đề là tình hình hiện tại không giống!

Ngoài Sinh Môn ra, tất cả các cánh cửa khác đều đầy rẫy nguy hiểm, điều này có nghĩa là một khi chọn sai, có thể sẽ toàn quân phúc một.

Ngay cả khi chọn đúng, những nguy hiểm trong đó cũng có thể khiến đội ngũ bị tổn thương!

Trong tình huống này, lo lắng và căng thẳng mới là cảm xúc bình thường phải không?

Sao Tần Dã vẫn có thể bình tĩnh đến vậy? "Cậu Tần à, thấy cậu bình tĩnh thế này, có phải đã có cách tìm ra Sinh Môn ở đâu rồi không?" "À đúng rồi!

Vừa nãy cậu chẳng phải nói có thể cảm nhận được khí tức nguy

hiểm sao?" "Vậy có phải cậu cũng có thể thông qua khí tức mà tìm được lối ra không?" Vương Bàn Tử lập tức kích động.

Trạng thái hiện tại của Tần Dã hoàn toàn là nắm chắc phần thắng!

Chương 793

Nếu nói cậu ấy nắm chắc chín phần chín, dù sao Vương Bàn Tử cũng sẽ không tin!

Tần Dã thì cười nhạt nói: "Tôi đâu phải thần tiên gì, chỉ cần cảm nhận khí tức là có thể tìm ra mọi thứ, chuyện lợi hại như vậy tôi không làm được." "Chỉ là, bất kể Uông Tàng Hải là người thế nào." "Chỉ cần ông ta vận dụng Bát Môn Trận Pháp, thì bất kể ông ta theo khẩu quyết nào." "Trong trận pháp có những điều là tương thông." "Chỉ cần theo quy luật này, muốn tìm ra cửa cũng không hẳn là chuyện khó khăn gì." Nghe đến đây, trái tim đang treo lơ lửng của mọi người cuối cùng cũng tạm thời yên tâm phần nào.

Ở nơi đáng sợ này, thứ họ có thể dựa vào chỉ có Tần Dã.

Nếu Tần Dã cũng cảm thấy bó tay, thì chuyện này thật sự không còn cách nào khác.

Ngược lại, nếu Tần Dã có thể nghĩ ra cách phá giải, thì mọi chuyện vẫn còn cơ hội! "Hơn nữa Bát Môn Trận Pháp cũng có rất nhiều loại phân nhánh, muốn thuận lợi tìm được phương pháp phá giải, trước tiên chúng ta phải làm rõ Uông Tàng Hải đã sử dụng phân nhánh nào." Tần Dã nói. "Vậy thì chuyện này độ khó lớn rồi!" "Bát Môn Trận Pháp có lịch sử lâu đời, trong quá trình phát triển qua năm tháng đã sản sinh vô số biến hóa." "Nếu Uông Tàng Hải này thật sự là người đã đạt được Vĩnh Sinh." "Thì chắc chắn loại hình mà ông ta có thể tiếp xúc cũng rất đa dạng." "Trong tình huống này, muốn tìm ra chính xác ông ta chơi cái loại nào, không dễ đâu." Vương Bàn Tử vừa vỗ trán vừa lẩm bẩm.

Trong đầu hắn đột nhiên nảy ra một ý tưởng, liền mỉm cười nhìn

Tần Dã. "Cậu Tần à, thấy cậu tự tin như vậy, có phải đã nghĩ ra cách để làm rõ Bát Môn Trận Pháp này rồi không?" Ánh mắt tất cả mọi người lập tức đổ dồn lên Tần Dã.

Quả thực, cậu ấy có thể bình thản như vậy chắc chắn không phải vô lý!

Uông Tàng Hải sống đã rất lâu, nhưng kiến thức Tần Dã biết cũng chưa chắc đã ít hơn ông ta!

Rất có thể Tần Dã cũng biết nhiều phân nhánh của Bát Môn Trận Pháp!

Biết đâu phân nhánh Uông Tàng Hải học được lại đúng vào trong những nội dung mà Tần Dã đã học thì sao?

Khả năng này quả thật rất lớn, hoặc nói cách khác đối với mọi người, họ đều rất hy vọng đó là khả năng này! "Cậu đánh giá tôi cao quá, phần lớn các Bát Môn Trận Pháp nhìn bề ngoài đều giống nhau." "Sự khác biệt của chúng nằm ở cách vận hành trận pháp." "Cho nên nếu chỉ muốn thông qua quan sát bằng mắt thường mà phán đoán ra trận pháp, thì cậu có phần đánh giá tôi quá cao rồi." Lời nói của Tần Dã khiến hy vọng vừa mới nhen nhóm của mọi người lại vụt tắt.

Chỉ có Vương Bàn Tử vẫn tin vào phán đoán của mình. "Cậu Tần, cậu đừng đùa nữa!" "Nếu cậu không biết thì sao cậu có thể bình thản như vậy chứ!" "Cậu đừng đùa với chúng tôi." Vương Bàn Tử vội vàng tiến lên nói. "Tôi thực sự không thể nhìn ra ngay bây giờ." Thấy Tần Dã khẳng định như vậy, cuối cùng ngay cả Vương Bàn Tử cũng từ bỏ.

Chỉ là ngay lúc này, Tần Dã đột nhiên lại mở miệng: "Nhưng tôi có cách làm rõ nó thuộc loại nào." Mọi người đã không còn hứng thú phấn khích nữa, chỉ trong vài phút ngắn ngủi đó, họ đã trải qua cảm xúc lên xuống ba lần.

Ngay cả khi đây là tin tốt nhất đối với họ, nhất thời cảm xúc của họ cũng không thể được khuấy động. "Cậu Tần, cậu nói chuyện đừng có thở phì phò thế chứ!" "Có cách thì cậu nói ra từ trước đi chứ!" "Cậu có biết là cậu cứ úp mở như vậy." "Tim tôi cứ như muốn ngừng đập rồi." Vương Bàn Tử cười hì hì nói: "Mau!

Cậu mau nói cho anh em biết đi!

Cách của cậu là gì?

Có gì Bàn gia đây có thể giúp được không?" "Giúp đỡ thì thôi đi, các cậu cứ ở yên đây đừng lộn xộn là được rồi." "Nếu gặp phải nguy hiểm thì tự mình nghĩ cách đối phó một chút." "Vừa rồi tôi đã chọn một cánh cửa có thể là Sinh Môn." "Tôi chuẩn bị trực tiếp đi vào thử xem sao." Tần Dã nắm chặt lưỡi đao trong tay, khẳng định nói.

Mọi người nhất thời đều sững sờ tại chỗ, họ đã thử nghĩ Tần Dã có thể dùng bất kỳ phương thức nào để giải quyết vấn đề Bát Môn Trận Pháp trước mắt.

Nhưng họ làm sao cũng không ngờ tới, lựa chọn của Tần Dã lại cứng rắn đến vậy!

Trực tiếp đi vào Bát Môn để thăm dò, điều này có khác gì trực tiếp dùng mạng sống của mình để mạo hiểm đâu? "Cậu Tần!

Không được đâu!

Cách làm của cậu quá mạo hiểm rồi!" "Nếu không may cậu sẽ bỏ mạng ở trong đó mất!" "Bàn gia tuy cũng muốn nhanh chóng thoát khỏi cái nơi chết tiệt này!" "Nhưng cậu nói phải dùng mạng sống của anh em ra mạo hiểm!

Chuyện này Bàn gia không đồng ý đâu!" Vương Bàn Tử lập tức kích động nói. "Đúng vậy, Tần tiên sinh, tuy nói Bát Môn Trận Pháp là một trận pháp rất khó nhằn, chúng tôi đều muốn nhanh chóng thoát

khỏi đây!" "Thế nhưng dùng tính mạng của anh để mạo hiểm thì tuyệt đối không được!" "Chi bằng chúng ta bình tĩnh lại suy nghĩ kỹ một chút!

Nhất định vẫn còn cách khác mà!" Trịnh Bách Vạn cũng vội vàng đứng ra bày tỏ thái độ. "Các cậu căng thẳng làm gì vậy?" "Tôi chỉ đi vào thử thăm dò một chút, chứ có phải đi Tống Tử đâu." Tần Dã ngược lại vẻ mặt khó hiểu nhìn họ.

Mọi người nhất thời đều câm nín, cái nơi này, những cơ quan này!

Bát Môn này!

Việc Tần Dã dùng cách này để tìm Sinh Môn thì có khác gì trực tiếp đi Tống Tử đâu?

Họ thật sự không hiểu sao người này lại có thể nói một cách thản nhiên đến vậy! "Cậu Tần, trong tình hình thế này, xông vào có khác gì Tống Tử đâu!" Vương Bàn Tử bất lực nói. "Được rồi mọi người, đây là cách tốt nhất để phá giải tình thế hiện tại nhanh nhất." "Quả thực như Trịnh lão bản đã nói, nếu ở đây suy nghĩ thêm một lúc, chúng ta cũng có khả năng tìm ra cách phá giải." "Thế nhưng đây rốt cuộc là lăng mộ do Uông Tàng Hải thiết lập." "Ở lại nơi này càng lâu, thì nguy hiểm càng tăng thêm." "Phương pháp này tuy có chút mạo hiểm, nhưng chỉ cần vượt qua một cánh cửa là được." "Hơn nữa tôi có tự tin có thể vượt qua chỗ này." Tần Dã nói.

Mọi người nhìn tám cánh cửa xung quanh, lại nghĩ đến tính cách âm hiểm xảo quyệt của Uông Tàng Hải.

Nhưng lần này mọi người cũng khó mà lập tức yên tâm!

Thấy mọi người do dự không quyết, Tần Dã cười ha ha vỗ vai Vương Bàn Tử nói: "Yên tâm đi, tôi sẽ không sao đâu, so với việc lo lắng cho tôi, mọi người vẫn nên cẩn thận hơn một chút thì tốt hơn."

"Nói nghiêm túc, nơi chúng ta đang đứng hiện tại cũng nằm trong Bát Môn Trận Pháp." "Nếu Uông Tàng Hải đã đặt thêm những cơ quan có thể liên kết với nơi này vào các cánh cửa khác, thì khi tôi hành động rất có thể cũng sẽ kích hoạt cơ quan nào đó." "Đến lúc đó đừng để tôi thuận lợi vượt qua rồi mà các cậu lại gặp chuyện." Nhìn dáng vẻ nắm chắc phần thắng của Tần Dã, mọi người nhất thời cũng không biết phải nói gì.

Nếu nói để Tần Dã mạo hiểm, trong lòng họ đương nhiên là không muốn.

Đây không đơn thuần là vấn đề tình cảm.

Mà năng lực của Tần Dã đối với toàn bộ đội ngũ quá quan trọng.

Ngay cả khi cuối cùng họ vượt qua Bát Môn Trận Pháp này, nhưng nếu Tần Dã phải hi sinh.

Thì những cửa ải khó khăn hơn sau đó họ chưa chắc đã vượt qua được!

Nhưng xét theo tình hình hiện tại, muốn tìm được Sinh Môn một cách thuận lợi thì dường như họ chỉ có cách này! "Cậu Tần, cậu sẽ không sao đúng không!" "Cơ quan trong đó chắc chắn không làm gì được cậu đúng không!" "Cậu bây giờ vào đó, sẽ không mất bao lâu là ra đúng không?" Vương Bàn Tử túm lấy cánh tay Tần Dã, liền một mạch hỏi.

Nhìn dáng vẻ lo lắng của Vương Bàn Tử, Tần Dã cũng không nhịn được cười.

Hắn có thể cảm nhận được, Vương Bàn Tử thật lòng đang lo lắng cho mình. "Yên tâm đi, rất nhanh thôi." Tần Dã vỗ vai Vương Bàn Tử nói.

Sau khi sắp xếp mọi thứ, Tần Dã lại ngẩng đầu nhìn Trương Kỳ

Lân.

Ăn ý không cần nói nhiều, Trương Kỳ Lân gật đầu.

Tần Dã lại đi đến trước tám cánh cửa, bước đi thong thả.

Ngay khoảnh khắc hắn dừng lại trước một cánh cửa, chỉ nghe một tiếng 'Ầm' thật lớn, một tảng đá khổng lồ trên đầu trực tiếp rơi xuống chỗ Tần Dã.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người có mặt đều sợ hãi!

Vương Bàn Tử càng vội vàng hô lớn tên Tần Dã!

Nhưng rất nhanh họ nhận ra họ không cần phải vội vàng đến thế.

Ngay khoảnh khắc tảng đá rơi xuống, một luồng đao quang lóe lên, ngay sau đó một làn khói dày đặc cuồn cuộn gần như bao phủ toàn bộ mộ thất.

Khi khói dày từ từ tan đi, mọi người mới nhìn thấy, Tần Dã sừng sững đứng tại chỗ không hề hấn gì!

Tảng đá khổng lồ lúc trước cũng đã hoàn toàn vỡ nát, tản mát xung quanh.

Mọi người nhất thời có chút ngây người, nhưng rất nhanh họ cũng hiểu ra rằng Tần Dã đã hoàn thành một cú chém cực nhanh ngay khoảnh khắc tảng đá rơi xuống!

Thao tác này không nghi ngờ gì đã làm tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc.

Đồng thời, tại hiện trường cũng không còn ai nghi ngờ Tần Dã có đủ sức mạnh để vượt qua Bát Môn này hay không.

Dù sao nếu đổi lại là họ, trong tình huống vừa rồi có lẽ họ chỉ biết đứng yên chờ chết mà thôi!

Lại nhìn Tần Dã bước vào cánh cửa đá, trái tim vẫn luôn treo lơ lửng của mọi người cuối cùng cũng dần dần thả lỏng.

Thế nhưng, việc đối mặt với nguy hiểm để vượt ải là một sự tiêu hao, ở lại chờ đợi tại nơi này cũng không dễ chịu chút nào.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, đối với việc Tần Dã tiến vào cửa đá.

Hắn vốn là người lo lắng nhất.

Chương 794

Hiện tại mãi không thấy Tần Dã xuất hiện, trong lòng hắn không khỏi vô cùng sốt ruột! "Không phải!

Cái hành lang này dài như vậy sao?" "Cậu Tần sao đi lâu thế mà không có chút động tĩnh nào?" "Không lẽ bên trong xảy ra chuyện gì rồi sao?" Vương Bàn Tử siết chặt nắm đấm, lúc này cả người hắn cũng căng thẳng đến cực độ. "Bàn Tử, cậu bình tĩnh một chút, chẳng lẽ cậu không tin vào thực lực của Tần Dã sao?" Hạo Thiên Chân khuyên nhủ, nhưng nhìn biểu cảm của cậu ấy thì biết, lúc này cậu ấy hoàn toàn không bình tĩnh như cách cậu ấy khuyên Vương Bàn Tử. "Thực lực của cậu Tần thì tôi đương nhiên là tin rồi!" "Thế nhưng lão Uông Tàng Hải đó âm hiểm độc địa đến mức nào chúng ta đâu phải không biết!" "Ai mà biết ông ta sẽ để lại những thứ chết người gì trong mấy cái hành lang đó chứ!" Vương Bàn Tử vỗ trán khổ não nói. "Thế nhưng cậu ở đây sốt ruột cũng vô ích mà." "Chúng ta bây giờ ngoài việc chờ Tần Dã ở đây ra thì căn bản không có cách nào khác." "Tóm lại chúng ta tin Tần Dã đi, chỉ là những cơ quan bên trong đó tôi nghĩ chắc sẽ không tạo thành nguy hiểm gì cho cậu ấy đâu." "Hơn nữa nếu Tần Dã thật sự kích hoạt cơ quan nào đó." "Thì bên trong đâu thể không có chút động tĩnh nào phải không?" Lời nói này của Hạo Thiên Chân cuối cùng cũng khiến Vương Bàn Tử bình tĩnh lại đôi chút.

Kết quả là hắn vừa mới yên tĩnh, liền nghe thấy trong hành lang đột nhiên truyền đến một tiếng nổ lớn!

Tiếng nổ vang dội như vậy lập tức khiến tất cả mọi người có mặt đều đứng bật dậy.

Trên mặt mỗi người lúc này đều hiện lên vẻ nghiêm trọng và sốt

ruột.

Họ kinh ngạc nhìn nhau.

Họ rất chắc chắn, tiếng nổ lớn này tuyệt đối là phát ra từ bên trong hành lang!

Lúc này Tần Dã đang ở trong đó phá giải, tiếng động như vậy không nghi ngờ gì cho thấy Tần Dã bên kia đã kích hoạt cơ quan nào đó rồi! "Chết tiệt!" Vương Bàn Tử hô lớn một tiếng, lập tức muốn xông thẳng vào cánh cửa đá mà Tần Dã đã đi vào.

Mọi người thấy vậy vội vàng ngăn Vương Bàn Tử lại. "Vương tiên sinh!

Anh bình tĩnh một chút!" A Ninh sốt ruột kêu lên. "Bình tĩnh cái quái gì!

Bây giờ là anh em của tôi đang liều mạng ở trong đó!

Tình huống này cậu bảo Bàn gia làm sao bình tĩnh nổi!" Vương Bàn Tử gào thét giận dữ, một tay đẩy A Ninh sang một bên. "Thế nhưng nếu cơ quan bên trong thật sự nguy hiểm đến cả Tần tiên sinh!" "Thì cho dù chúng ta xông vào cũng vô ích thôi!" A Ninh theo sau kêu lên. "Bàn gia tôi không quản được nhiều thế!

Tôi chỉ biết bây giờ anh em của Bàn gia đang liều mạng ở trong đó!" "Cậu ấy đang gặp nguy hiểm!" "Trừ khi Bàn gia bây giờ có thể chứng minh cậu ấy an toàn!

Nếu không Bàn gia tuyệt đối không thể không quan tâm!" Vương Bàn Tử vừa la hét, vừa đẩy vài người ra để xông lên. "Đừng manh động Bàn Tử!" Hạo Thiên Chân cũng lập tức tiến lên ôm chặt lấy Vương Bàn Tử khuyên nhủ. "Thiên Chân!

Cậu cũng muốn ngăn tôi sao?" Vương Bàn Tử khó hiểu nhìn Hạo Thiên Chân, Tần Dã và họ có thể coi là anh em sinh tử!

Bây giờ anh em gặp nguy hiểm, theo lẽ thường mà nói, Hạo Thiên Chân tuyệt đối không có lý do gì để lúc này nhảy ra ngăn cản mình! "Tôi không phải muốn ngăn cậu, tôi cũng lo lắng cho tình hình của Tần Dã như cậu vậy!" "Nhưng cho dù chúng ta muốn vào cứu viện, cũng phải đưa ra lựa chọn chính xác!" "Nếu không thì không những không giúp được gì!

Mà còn làm liên lụy đến cậu ấy!" Hạo Thiên Chân kéo Vương Bàn Tử nói một cách sốt ruột.

Lời này cuối cùng cũng khiến Vương Bàn Tử bình tĩnh lại đôi chút.

Hắn quay đầu lại khó hiểu nhìn Hạo Thiên Chân nói: "Thiên Chân, lời cậu nói là ý gì?" "Tuy nói trong mộ thất này có rất nhiều tiếng vọng, nhưng tiếng động vừa rồi tôi đại khái nghe qua một chút, hình như không phải từ hành lang mà Tần Dã đã đi vào truyền ra." Hạo Thiên Chân nhíu chặt mày nói. "Hả?" Vương Bàn Tử lại trừng lớn hai mắt, đầy vẻ khó hiểu nhìn Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân suy nghĩ một lúc trong lòng rồi nói tiếp: "Tôi vẫn khá tự tin vào thính giác của mình!" "Cho dù có tiếng vọng, nhưng cảm giác âm thanh phát ra từ nguồn vẫn không giống nhau!" "Nếu tôi không nghe lầm, thì âm thanh lúc đó hẳn là từ phía này truyền ra." Vừa nói, Hạo Thiên Chân vừa chỉ về cánh cửa đá thứ hai bên phải của cái Sinh Môn mà Tần Dã đã đi vào và cậu ấy phán đoán.

Câu trả lời này nhất thời khiến mọi người đều cảm thấy có chút nghi hoặc.

Nghe xong họ đều cảm thấy có chút không hiểu.

Nếu nói Tần Dã vì lý do nào đó mà kích hoạt cơ quan thì họ sẽ không ngạc nhiên.

Dù sao những cơ quan do Uông Tàng Hải bày ra vốn dĩ là như vậy mà!

Có rất nhiều cơ quan có bị kích hoạt hay không hoàn toàn không liên quan gì đến việc bạn có phá giải được cơ quan đó hay không!

Chỉ là cái phương vị này là sao chứ?

Tại sao động tĩnh của cơ quan lại truyền ra từ một phương hướng khác? "Chuyện này là sao?" "Chẳng lẽ những hành lang này thực ra đều thông với nhau sao?" Vương Bàn Tử khó hiểu nói. "Có khả năng đó." Hạo Thiên Chân gật đầu nói. "Vãi chưởng!

Vậy thì lựa chọn của chúng ta còn có ý nghĩa gì nữa!" "Cho dù chọn thế nào cuối cùng cũng sẽ đi vào những cánh cửa khác!

Điều này chẳng phải nói rằng chúng ta căn bản không thể tránh được Hung Môn gì đó sao!" "Nếu bên trong còn có một Tử Môn nữa!

Thì chẳng phải chúng ta coi như chỉ có một con đường chết sao!" "Cái lão Uông Tàng Hải này cũng quá âm hiểm độc địa rồi!" "Bát Môn Trận Pháp cho dù có thay đổi cũng không thể thao tác như vậy chứ!" "Tôi đã hiểu tại sao cậu Tần lại cảm nhận được khí tức nguy hiểm từ bên trong!" "Nếu Uông Tàng Hải làm vậy thì chẳng phải bất kỳ cánh cửa nào cũng không an toàn sao!" "Không được!

Tôi nhất định phải đi tìm cậu Tần!" "Vì phá cục mà mạo hiểm là không thể tránh khỏi!" "Nhưng nếu sự mạo hiểm này không có ý nghĩa!

Tôi tuyệt đối sẽ không để cậu Tần chết oan đâu!" Vương Bàn Tử nhất thời phẫn uất, sau đó trực tiếp cầm phún tử xông thẳng về phía một cánh cửa.

Hơn nữa lần này Vương Bàn Tử chọn không phải cánh cửa mà Tần Dã đã đi vào.

Cũng không phải cánh cửa phát ra tiếng nổ lớn!

Xem ra hắn định tùy tiện chọn một cái để tìm Tần Dã rồi!

Nhưng làm vậy là không được!

Tất cả mọi người trong lòng đều hiểu đạo lý này, ngay cả Tần Dã lợi hại như vậy mà trong hành lang này còn kích hoạt cơ quan nào đó!

Thì nếu họ không thể chọn được lối đi an toàn chính xác!

Thì xông vào cũng chỉ có một con đường chết!

Thế nhưng họ lại không có cách nào ngăn cản Vương Bàn Tử.

Lúc này Vương Bàn Tử siết chặt phún tử trong tay!

Nhìn tư thế đó hiển nhiên là chỉ cần có ai dám tiến lên ngăn cản, hắn sẽ trực tiếp cho đối phương một phát!

Nếu bây giờ đổi thành những lính đánh thuê khác có lẽ sẽ không quá để tâm.

Nhưng nếu là Vương Bàn Tử thì khác!

Họ không hề nghi ngờ hắn có thể làm được điều đó! "Bàn Tử, cậu lại kích động gì ở đó nữa vậy?" Thấy Vương Bàn Tử đã không thể ngăn cản được nữa, mọi người đều sốt ruột không biết phải làm sao.

Giọng nói của Tần Dã đột nhiên xuất hiện từ phía sau họ.

Vương Bàn Tử lập tức dừng hành động, những người còn lại cũng kinh ngạc quay đầu nhìn Tần Dã.

Cảm giác như thể sự xuất hiện của Tần Dã lúc này là một điều vô cùng bất ngờ vậy.

Nhìn phản ứng của họ, Tần Dã cũng khó hiểu nhìn họ: "Ánh mắt các cậu là sao vậy?" "Sao tôi thoát ra được an toàn mà các cậu còn không vui à?" "Vãi chưởng!" Người đầu tiên phản ứng lại kinh ngạc

chính là Vương Bàn Tử, hắn hô lớn một tiếng, xông lên ôm chặt lấy Tần Dã, sau đó liền một mạch khám xét trên người cậu ấy!

Tuy nói hành động này của Vương Bàn Tử quả thực là một biểu hiện của sự lo lắng cho Tần Dã.

Chỉ là cái trạng thái đó của hắn khiến người ta luôn cảm thấy có gì đó kỳ quặc. "Bàn Tử, hay là cậu buông tôi ra trước đi?" "Bị đàn ông ôm thế này tôi cảm giác hơi ghê tởm." Tần Dã nói. "Không phải!

Anh em đây không phải đang lo cho cậu sao!

Chương 795

Cậu không biết đâu, Bàn gia vừa nãy nghe thấy tiếng nổ bên trong, Bàn gia sợ đến phát khiếp luôn!" "Chỉ sợ cậu gặp phải nguy hiểm gì đó!" "Cậu mau nói cho chúng tôi biết đi!

Bên trong rốt cuộc là tình huống gì!" "Còn tiếng nổ vừa nãy là sao nữa?" "Với lại sao cậu lại từ chỗ này ra." "Cậu không phải từ bên kia đi vào sao?" Vương Bàn Tử lập tức hỏi dồn dập, đến mức Tần Dã cũng không có cơ hội nói lời nào. "Bàn gia, tôi biết cậu lo lắng cho tôi, điểm này khiến tôi khá cảm động!" "Thế nhưng cậu hỏi tôi một mạch nhiều vấn đề như vậy, cậu cũng phải cho tôi một chút thời gian nói chứ?" Tần Dã cười hì hì nói. "Đúng đúng đúng!

Bàn gia tôi quả thực quá kích động rồi!" "Không phải tại thấy cậu không sao nên vui mừng sao!" "Nào!

Mau nói cho chúng tôi biết đi!" Vương Bàn Tử sốt ruột hỏi. "Cũng không trách Bàn Tử nóng lòng, vừa nãy cứ tưởng cậu gặp nguy hiểm, Bàn Tử phát điên lên đòi xông vào tìm cậu!" "Nhân tiện nói luôn." "Cậu có phải cũng đã làm rõ Bát Môn Trận Pháp này rốt cuộc là chuyện gì rồi không?" Hạo Thiên Chân cũng tiến lên hỏi. "Vừa nãy xông vào một phen thì cũng đã hiểu được phần nào rồi." "Bát Môn Trận Pháp này thực chất là một liên hoàn trận pháp." Tần Dã nói: "Sau khi tôi đi vào một cánh cửa, hành lang bên trong sẽ liên kết với mấy cánh cửa khác." "Cho nên trong quá trình hành động, chúng ta sẽ thông qua những hành lang này mà đi vào các cánh cửa khác." "Và vừa nãy tuy tôi đi vào Sinh Môn, nhưng trong quá trình di chuyển vì các hành lang liên thông, tôi đã đi vào một Hung Môn." "Tiếng nổ các cậu vừa nghe thấy chính là cơ quan bên trong Hung Môn." "Vãi chưởng!

Vậy thì hành động của chúng ta chẳng phải càng khó khăn hơn sao?" Vương Bàn Tử sốt ruột nói: "Nếu vậy, chẳng phải chúng ta dù có đi vào cánh cửa nào cũng đều có nguy cơ tiến vào Hung Môn và gặp nguy hiểm rồi sao!" "Thế thì chúng ta chọn thế nào cũng đều không có ý nghĩa gì sao?" "Hoặc là sau khi chúng ta lựa chọn, chẳng phải cũng tương đương với việc đã tiến hành loại trừ sao?" "Ví dụ như ba cánh cửa lúc trước, vì Tần Dã đã đi qua, nên hẳn là ba cánh cửa đó không tồn tại lối ra!" "Vậy thì chúng ta sau này chỉ cần tránh ba cánh cửa đó là được phải không?" Hạo Thiên Chân liền theo đó mà phân tích. "Tôi đương nhiên cũng hy vọng có thể đơn giản như vậy, nhưng nếu chỉ đơn giản như thế mà có thể giải quyết được, thì Bát Môn Trận Pháp này quá yếu ớt rồi." "Chỉ cần áp dụng chiến thuật biển người chẳng phải là được sao?" Tần Dã thở dài nói.

Đối với câu trả lời này của Tần Dã, Hạo Thiên Chân không hề cảm thấy bất ngờ.

Suy nghĩ lúc trước của cậu ấy xét cho cùng cũng chỉ là một phỏng đoán may rủi, trong lòng cậu ấy cũng hiểu, nếu Bát Môn Trận Pháp này thực sự mỏng manh đến vậy.

Thì ít nhất với phong cách của Uông Tàng Hải, ông ta tuyệt đối sẽ không chọn trận pháp này để đặt trong lăng mộ của mình! "Vừa nãy khi tôi di chuyển, hành lang bên trong cũng đã xảy ra một số thay đổi sau khi tôi di chuyển đến một khoảng cách nhất định." "Cho nên Bát Môn Trận Pháp này thực tế là sẽ thay đổi!" "Nếu muốn phá cục, chúng ta cần làm không phải là tìm ra một cánh cửa, mà là một chuỗi liên hoàn các cánh cửa." "Chính là theo quy luật liên hoàn này, cuối cùng tiến vào Sinh Môn thật sự thì lối ra mới xuất hiện." "Nếu không, kết cục của chúng ta hoặc là bị mắc kẹt chết trong đó hoặc là bị cơ quan hủy diệt." "Hoặc là sẽ quay trở lại đây." "Và vào lúc này, Bát Môn Trận Pháp bên trong đã hoàn tất việc thiết lập lại." "Đương nhiên

sẽ phải tiến hành một đợt tính toán và tìm kiếm mới." "Tức là nếu chúng ta muốn thuận lợi đi ra ngoài." "Việc cần làm không phải là tìm ra một Sinh Môn, mà là phải tính toán ra một chuỗi các cánh cửa liên tục." Tần Dã nói.

Mọi người không khỏi nhíu chặt mày, Bát Môn Trận Pháp vốn dĩ là biến hóa khôn lường.

Chỉ riêng việc phải tính toán ra Sinh Môn chính xác trong Bát Môn đã là một việc vô cùng khó khăn.

Bây giờ trên tiền đề tìm ra Sinh Môn còn phải xem xét tất cả các cánh cửa khác!

Độ khó của chuyện này những lão phu tử (trộm mộ) kinh nghiệm lâu năm như Vương Bàn Tử họ hiểu rất rõ. "Cha mẹ ơi!

Mức độ tính toán như vậy thì thật sự quá lớn rồi!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói. "Nếu phải tìm ra một chuỗi các cửa, thì trong đó rất có thể sẽ có Hung Môn tồn tại." "Xem ra ngay cả là cơ quan của Bát Môn Trận Pháp, phong cách của Uông Tàng Hải vẫn y như cũ, chính là muốn cậu dù biết rõ có nguy hiểm cũng vẫn phải xông vào!" Hạo Thiên Chân cũng thở dài nói. "Hơn nữa, Uông Tàng Hải còn tính đến khả năng có người sẽ dùng chiến thuật biển người!" "Lý do là như tôi đã nói trước đó, sau khi tôi đi qua một cánh cửa, toàn bộ Bát Môn đã vận hành." "Cho nên muốn nói rằng trước tiên để vài người đi qua thử cơ quan, sau đó những người khác an toàn đi qua, lựa chọn này là không khả thi." Tần Dã nói: "Tức là những thử nghiệm tiếp theo bắt buộc phải do tất cả chúng ta cùng nhau tiến hành." Tin tức này đối với mọi người thực sự khiến họ căng thẳng tột độ!

Cứ nói đến động tĩnh mà Tần Dã vừa kích hoạt cơ quan bên trong!

Mặc dù họ không biết đó rốt cuộc là cơ quan gì!

Nhưng cơ quan có uy lực như vậy nếu là họ thì tuyệt đối không chống đỡ nổi!

Họ đương nhiên cũng không hy vọng Tần Dã một mình mạo hiểm.

Nhưng nếu thật sự phải để họ trực tiếp đối mặt với những cơ quan này, trong lòng họ thực sự cũng không nắm chắc!

Tần Dã thấy vẻ do dự trên mặt họ.

Đại khái cũng biết họ đang nghĩ gì, liền nói: "Nếu các cậu lo lắng về chuyện cơ quan, tôi có thể khẳng định với các cậu." "Cơ quan chắc chắn sẽ gặp phải những cơ quan khó nhằn." "Ngay cả cánh cửa tôi đã đi qua trước đó cũng vậy, à đúng rồi, đây không phải là cái các cậu vừa nghe thấy đâu." "Những cơ quan có thể tránh được thì tôi đã cố gắng tránh hết rồi." Mọi người lại nhìn nhau, nhất thời họ đã không biết Tần Dã rốt cuộc là muốn động viên họ hay là gây áp lực cho họ nữa!

Lúc trước khi nghe thấy động tĩnh đó họ đã cảm nhận được mức độ chết người của cơ quan bên trong rồi!

Kết quả là cái đó lại là cơ quan mà Tần Dã không thể tránh được!

Vậy thì bên trong rốt cuộc còn có bao nhiêu loại cơ quan chết người nữa chứ! "Cậu Tần, cậu nói thế này có ảnh hưởng đến trạng thái của họ không!

Thậm chí khiến họ không dám đi nữa?" "Tôi đang nghĩ có khả năng là lúc này cậu đừng nói cho họ sự thật tàn khốc như vậy, đối với họ sẽ tốt hơn một chút không?" Vương Bàn Tử nhìn Tần Dã hỏi. "Từ một khía cạnh nào đó mà nói, quả thực là như vậy." "Thế nhưng căn cứ theo lộ tuyến tôi đã tính toán, khi hành động chúng ta rất có khả năng sẽ đi qua Hung Môn." "Tôi nói như vậy chỉ là để họ chuẩn bị tâm lý trước." "Trước khi hành động, biết trước trạng thái tồi tệ nhất, dù

có cảm thấy sợ hãi." "Vẫn tốt hơn là khi ở bên trong gặp nguy hiểm lại không biết phải làm sao." "Lăng mộ của Uông Tàng Hải, nếu không chuẩn bị đầy đủ trước mà xông vào thì rất nguy hiểm." Tần Dã nói. "Đúng vậy!

Những chuyện trước đó không nói, chỉ riêng từ hành động lần này của chúng ta mà nói." "Chúng ta đã gặp không biết bao nhiêu lần nguy hiểm rồi." "Có sự chuẩn bị tâm lý như vậy quả thực không tồi." Vương Bàn Tử gật đầu ra hiệu.

Kết quả lời hắn vừa dứt, lập tức nhận ra điều gì đó không đúng từ lời Tần Dã! "Cậu Tần!

Ý lời cậu nói không đúng rồi!" "Bàn gia nghe ý cậu sao cứ như là cậu đã làm rõ Bát Môn Trận Pháp này chúng ta phải đi thế nào rồi vậy?" Vương Bàn Tử tò mò nhìn Tần Dã hỏi. "Không thể nói là đã rõ ràng, chỉ có thể nói là sau khi đi qua vừa nãy, căn cứ vào bố cục của mấy cánh cửa đã đi qua thì có chút ý tưởng rồi." Dù nói vậy, nhưng mọi người nhìn vẻ mặt đầy tự tin của Tần Dã lúc này, họ đã xác định Tần Dã đã hoàn toàn nắm chắc phần thắng! "Cậu Tần, thế này là cậu không đúng rồi đó!" "Đã hiểu ra chút mánh lới rồi thì cậu nên nói cho anh em biết chứ!" "Cậu xem cậu, làm anh em căng thẳng đến mức nào!" Vương Bàn Tử cười nịnh nọt nói.

Và những người khác có mặt, sau khi nhận được tín hiệu này từ Vương Bàn Tử, vẻ mặt vốn đã u ám đến cực độ cũng lại bùng lên ánh sáng.

Trịnh Bách Vạn càng trực tiếp tiến lên hỏi: "Tần tiên sinh, điều này là thật sao?" "Anh đã tìm được lộ tuyến chính xác rồi ư?" "Không thể nói là tìm được, chỉ là có thể thử một chút, nếu thuận lợi thì chắc là có thể tìm được Sinh Môn tương ứng." Tần Dã thản nhiên nói.

Có câu trả lời này của hắn, trái tim đang treo lơ lửng của Trịnh

Bách Vạn cũng lập tức thả lỏng không ít.

Nếu trong đó thực sự có nguy hiểm thì đương nhiên là không thể tránh khỏi.

Nhưng chỉ cần có hy vọng thoát ra, thì những nguy hiểm đó thực ra đều có thể tạm thời bỏ qua không đáng kể!

Dù sao còn chuyện gì quan trọng hơn việc sống sót chứ? "Tần tiên sinh, nếu anh đã nói như vậy, thì chúng tôi đương nhiên tin tưởng anh!" "Vậy xin anh hãy nói cho chúng tôi biết tiếp theo phải đi thế nào đây!" A Ninh nói.

Tần Dã tiếp lời: "Nếu mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng thì chúng ta đương nhiên có thể chuẩn bị đi, nhưng có một chuyện tôi vẫn cần nói rõ với các cậu trước." "Lát nữa hành động chúng ta sẽ liên tục đi qua ít nhất ba cánh cửa trong Bát Môn." "Tôi sẽ cố gắng hết sức chọn lộ tuyến an toàn nhất, nhưng không có nghĩa là không có bất kỳ nguy hiểm nào." "Tôi trước đây cũng đã nói rồi, Bát Môn Trận Pháp do Uông Tàng Hải thiết lập." "Ngay cả Sinh Môn cũng chỉ có thể đảm bảo chúng ta sống sót mà đi ra." "Cho nên khi hành động nhất định phải nghe theo chỉ huy của tôi, không có lệnh của tôi tuyệt đối không được khinh cử vọng động!" "Ngay cả khi gặp phải cơ quan cũng vậy." Mọi người liên tục gật đầu, với việc họ đã hành động cùng Tần Dã lâu như vậy.

Điều này từ lâu đã trở thành chuyện mặc định giữa họ.

Ngay cả khi Tần Dã không nhấn mạnh chuyện này, vì muốn sống sót họ cũng nhất định sẽ kiên trì làm theo.

Huống chi bây giờ họ đang ở trong Bát Môn đáng sợ này! "Yên tâm đi cậu Tần!

Đến lúc đó nếu có ai làm loạn!

Không cần cậu ra tay!" "Bàn gia sẽ ra tay giúp cậu thu dọn!" Vương Bàn Tử vỗ ngực nói.

Sau đó Tần Dã lại quan sát cánh cửa đá trước mắt một lúc, cuối cùng chọn một cánh cửa.

Mọi người không dám hỏi nhiều, đều vội vàng theo sát bước chân Tần Dã.

Tuy nói trước khi hành động mọi người đã cố gắng chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Nhưng ở nơi này, tâm lý mô phỏng và thực chiến rốt cuộc vẫn có sự khác biệt!

Từ khoảnh khắc họ đặt chân vào hành lang đó, tất cả mọi người dường như đều cảm thấy một luồng áp lực vô hình đè nặng lên người họ!

Áp lực nặng nề này khiến mỗi bước đi của họ đều cảm thấy nặng trĩu.

Cứ như thể xung quanh luôn có thứ gì đó đáng sợ đang rình rập họ!

Chỉ cần họ lơ là cảnh giác một chút là sẽ lập tức nhảy ra xé xác họ ra thành từng mảnh!

Mặc dù cho đến tận bây giờ, trên con đường này họ vẫn chưa gặp bất kỳ nguy hiểm nào.

Điều đáng bực hơn là, trong lần hành động này, họ thậm chí còn không dám đề phòng hai bên.

Chỉ vì trước đó họ đã bị những cái hố quỷ dị đó hãm hại một phen.

Và lúc này hành lang này cũng căn bản không rộng rãi cho lắm.

Nếu xung quanh lại xuất hiện những cái hố đó nữa.

Thì họ thậm chí còn không có chút cơ hội phản kháng nào!

Sau khi tiến thêm một đoạn đường nữa, Tần Dã dừng bước.

Chương 796

Vương Bàn Tử lập tức đi theo hỏi: "Cậu Tần, cậu đột nhiên dừng lại là tình huống gì vậy?" "Chẳng lẽ ở đây có vấn đề gì sao?" Kết quả Vương Bàn Tử vừa ngẩng đầu lên, cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người.

Chỉ thấy lúc này trước mắt họ, lại bất ngờ xuất hiện ba lối vào! "Trời ạ!

Đây lại là cái cách nói gì nữa vậy!" "Chúng ta không phải là đi từng cánh cửa một sao?

Lại còn có câu hỏi lựa chọn nữa à?" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt nói.

Và Hạo Thiên Chân tiến lên xem xét một lúc cũng nói: "Chẳng lẽ đây chính là chỉ dẫn đến những cánh cửa khác sao?" "Nếu đúng là như vậy, có phải nói chúng ta đã thuận lợi đi qua cánh cửa đầu tiên rồi không?" Hạo Thiên Chân lập tức kích động hỏi.

Mọi người đều nhìn về phía Tần Dã, sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của cậu ấy liền lập tức kích động siết chặt nắm đấm!

Tin tức này có thể coi là một liều thuốc trợ tim cho toàn bộ đội ngũ!

Họ đều cảm thấy chỉ cần duy trì trạng thái như vậy.

Nhất định sẽ có thể thuận lợi thoát khỏi Bát Môn Trận Pháp này.

Vương Bàn Tử vốn cũng đang ở trong đám đông hò reo, nhưng rất nhanh hắn chú ý thấy biểu cảm của Tần Dã có chút không tốt.

Điều này nhất thời khiến Vương Bàn Tử cảm thấy kỳ lạ, cho dù Tần Dã là người tương đối cẩn thận với cơ quan, nhưng trong cục

diện hiện tại rõ ràng không đến mức như vậy!

Vương Bàn Tử ngẩng đầu nhìn ba hành lang trước mắt.

Với sự hiểu biết của hắn về Tần Dã, trong tình huống hiện tại mà có thể khiến Tần Dã lộ ra biểu cảm như vậy.

Hắn chỉ có thể nghĩ đến hai khả năng.

Thứ nhất là Tần Dã cũng không thể nhìn ra ba cánh cửa này rốt cuộc cánh nào đại diện cho Cát Môn!

Thứ hai chính là trong ba cánh cửa này không hề có Cát Môn!

Tuy nói tương đối mà xét, khả năng thứ nhất tuyệt đối được coi là một tình huống lạc quan hơn.

Nhưng với mức độ tin tưởng của Vương Bàn Tử vào năng lực của Tần Dã, hắn hoàn toàn không tin Tần Dã lại không có cách tìm ra đáp án chính xác.

Vậy thì kết quả đương nhiên chỉ còn lại khả năng thứ hai.

Nhưng khả năng này đối với Vương Bàn Tử nói riêng và toàn bộ đội ngũ nói chung thì nguy hiểm thực sự quá lớn.

Vương Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt, ghé sát vào Tần Dã hỏi: "Cậu Tần, bây giờ tình huống là sao vậy?" "Chẳng lẽ trong đây không có cánh cửa nào tốt hơn sao?" Khoảnh khắc này, Vương Bàn Tử vô cùng hy vọng Tần Dã có thể trực tiếp phủ nhận điều đó.

Thế nhưng ông trời lại đúng lúc này trêu đùa hắn một vố.

Cái gật đầu ngay sau đó của Tần Dã lập tức khiến lòng Vương Bàn Tử chùng xuống đáy.

Hắn trừng lớn hai mắt, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tần Dã. "Không phải chứ!

Thật sự là chuyện này sao!" Vương Bàn Tử trực tiếp hét lên.

Tiếng hét này cũng lập tức làm kinh động tất cả mọi người có mặt. "Có chuyện gì vậy?" A Ninh bước lên hỏi một cách khó hiểu. "Chuyện gì à!

Bây giờ ba cánh cửa trước mặt chúng ta đều là Hung Môn!

Chuyện này có kích thích không!" Vương Bàn Tử đã muốn khóc không ra nước mắt.

Và những người khác có mặt nhất thời cũng đều đứng sững tại chỗ.

Một phút trước, họ còn đang hò reo nhảy cẫng vì mình đã thuận lợi đi qua cánh cửa đầu tiên.

Thế nhưng làm sao cũng không ngờ tới, mới chỉ qua một khoảng thời gian ngắn như vậy, toàn bộ câu chuyện đã xảy ra sự thay đổi long trời lở đất!

Lúc này mỗi người họ đều kinh ngạc nhìn Tần Dã.

Đều hy vọng Tần Dã có thể đưa ra một cách nói khác, nhưng nhìn biểu cảm của Tần Dã thì có thể biết, kỳ vọng này của họ là không thể thực hiện được. "Không phải chứ!

Sao lại như vậy!" A Ninh cảm thấy cả người mình có chút nản lòng.

Tuy nói kết quả này ở một mức độ nhất định không quá vượt ngoài dự liệu của cô, nhưng trong thời khắc sinh tử quan trọng như vậy mà gặp phải tình huống tồi tệ nhất này, rốt cuộc đối với bất kỳ ai mà nói cũng đều vô cùng đau đầu. "Tôi đề nghị các vị đừng vội chán nản, còn có một tin tức không mấy tốt lành nữa." Tần Dã bĩu môi nói.

Lúc này biểu cảm của mọi người đều có vẻ thản nhiên.

Trong mắt họ, cho dù Tần Dã thật sự muốn báo cho họ thêm một tin xấu nữa, so với tin tức họ vừa nghe thấy, thì còn có thể tệ đến mức nào nữa chứ? "Nếu tôi tính toán không sai, chúng ta tiếp theo sẽ đi vào Thương Môn trong Bát Môn." "Tuy nói về mức độ nguy hiểm, Tử Môn là hung hiểm nhất trong toàn bộ Bát Môn." "Thậm chí nếu không may có thể khiến toàn quân phúc một!" "Nhưng sau khi loại bỏ Tử Môn, xét về mức độ hung hiểm thì chính là Thương Môn này." "Trong Bát Môn Trận Pháp, Tử Môn là cánh cửa tuyệt vọng nhất, sự tồn tại của nó là cho dù cẩn thận đến đâu, nếu không may cũng sẽ dẫn đến cái chết trực tiếp." "Thế nhưng Thương Môn về mức độ sát thương cũng không hề kém cạnh." "Ngay cả Thương Môn trong trận pháp thông thường, các cơ quan được bố trí trong đó cũng cực kỳ hung hiểm." "Nếu trong quá trình hành động có chút sơ suất." "Cũng sẽ gây ra đòn đánh mang tính hủy diệt cho toàn bộ đội ngũ, không đúng, nếu không may, trực tiếp tiêu diệt toàn bộ đội ngũ cũng không phải là không thể." "Cho nên chúng ta tiếp theo tuy phải đi Thương Môn chứ không phải Tử Môn." "Nhưng nếu nói về mức độ hung hiểm, với tính cách của Uông Tàng Hải, tôi nghĩ ngay cả Thương Môn vốn có tỉ lệ sống sót một phần mười này." "Cũng có thể chỉ còn lại một phần trăm hoặc thậm chí ít hơn." Mọi người nhất thời đều hóa đá tại chỗ, họ vốn tưởng tình huống hiện tại đã không thể tệ hơn được nữa!

Ai ngờ lại thật sự có tình huống tồi tệ hơn cả những gì họ nghĩ!

Nếu ba Hung Môn này có thể lựa chọn thì vẫn còn tốt, cùng lắm là chọn một cái có hệ số rủi ro tương đối thấp hơn một chút!

Thế nhưng theo cách nói của Tần Dã, họ không những không có quyền lựa chọn, thậm chí còn phải trực tiếp đối mặt với Thương Môn mà về mức độ rủi ro không hề kém cạnh Tử Môn!

Hệt như Tần Dã đã nói, đây vẫn là Thương Môn do Uông Tàng

Hải bày ra!

Với cái tính cách âm hiểm độc địa của ông ta, mọi người đơn giản là không dám tưởng tượng ông ta sẽ biến Thương Môn thành cái dạng quỷ dị gì! "Cậu Tần, chẳng lẽ không còn cách nào khác sao?" "Ví dụ như nếu chúng ta bây giờ chọn một cái có hệ số rủi ro tương đối thấp hơn một chút." "Nếu làm như vậy thì sau này chúng ta có giống như cậu trước đây, quay trở lại mộ thất lúc trước không?" "Chờ đến lúc chúng ta quay lại rồi lựa chọn lại thì sao?" Vương Bàn Tử nhìn ba Hung Môn trước mắt, trong lòng không thể nào thả lỏng nổi. "Phương pháp này không phải là không được." "Thế nhưng cũng giống như hành động trước đây của tôi, một khi chúng ta đi qua mấy cánh cửa này, toàn bộ Bát Môn sẽ theo đó mà xảy ra một số thay đổi." "Vậy thì khi chúng ta lựa chọn lại sẽ cần phải tính toán lại Bát Môn." "Trước khi đến lúc đó, toàn bộ Bát Môn rốt cuộc sẽ có những thay đổi gì, ngay cả tôi cũng không thể dự đoán được." "Đến lúc đó có thể sẽ có một lộ tuyến an toàn hơn, cũng có thể là rủi ro lớn hơn." "Ngay cả việc buộc phải xông qua một vòng Tử Môn cũng không phải là chuyện không thể." Lời nói của Tần Dã lập tức khiến trái tim đang treo lơ lửng của Vương Bàn Tử chết hẳn.

Hắn vốn còn định thử đánh vào rìa một chút.

Cho dù thật sự phải trải qua nhiều hung hiểm hơn, nhưng ít nhất có thể tránh được Thương Môn và Tử Môn!

Ai ngờ lựa chọn này lại có thể dẫn đến kết quả thậm chí còn nguy hiểm hơn!

Điều này chẳng phải nói rằng nguy hiểm mà họ đang đối mặt hiện tại.

Sẽ dẫn đến kết quả là toàn bộ đội ngũ đều bị thương nặng, tình huống nghiêm trọng nhất thậm chí có thể là toàn bộ đội ngũ toàn quân

phúc một!

Lựa chọn tạm thời tránh né nguy hiểm này, cũng có thể sau đó lại gặp phải nguy hiểm lớn hơn!

Cái cảm giác "duỗi đầu cũng là một nhát dao, rụt đầu cũng là một nhát dao" này vĩnh viễn là thứ hành hạ con người nhất!

Mọi người cũng đều gặp khó, mặc dù ai cũng hiểu rõ, đối mặt với cơ quan do Uông Tàng Hải để lại, tình huống này là rất bình thường.

Nhưng hiểu là một chuyện, khi thật sự gặp phải tình huống này mà thuyết phục bản thân chấp nhận lại là chuyện khác!

Lúc này đối mặt với lựa chọn này mọi người thực sự đều gặp khó. "Mẹ kiếp!" Ngay khi mọi người còn đang nghi hoặc không hiểu, cuối cùng vẫn là lão giang hồ Vương Bàn Tử vỗ hai tay hô lớn: "Nghĩ nhiều làm gì!

Dù sao cũng không tránh được nữa rồi!" "Biết đâu sau này còn có nguy hiểm lớn hơn!" "Vậy thì đương nhiên phải như đàn ông mà xông thẳng vào chứ!" "Cậu Tần, cậu nói đi, Thương Môn rốt cuộc là cánh nào!" "Chúng ta cứ đi Thương Môn!" "Bàn gia đây muốn xem, cái lão Uông Tàng Hải này rốt cuộc có thể biến Thương Môn thành cái dạng quỷ dị gì!" Thực ra những người có mặt tuy nói có chút sợ hãi trước lựa chọn này, nhưng cũng không phải là loại người không có dũng khí để đối mặt.

Họ chỉ đang giằng co giữa hai loại rủi ro này họ rốt cuộc nên đối mặt với rủi ro nào.

Và bây giờ những lời nói này của Vương Bàn Tử ở một mức độ nhất định cũng coi như là đã cho họ một câu trả lời. "Vương tiên sinh nói đúng, thay vì đặt hy vọng vào tương lai những chuyện thậm chí còn không thể xác định được rủi ro." "Thà cứ theo tính toán của Tần

tiên sinh mà tiến hành." "Đoàn lính đánh thuê Dã Lang chúng tôi nguyện ý nghe theo ý Tần tiên sinh." A Ninh lập tức bày tỏ thái độ. "Tần tiên sinh, chuyện này đừng suy nghĩ nữa, tôi Trịnh mỗ tự nhận trong những chuyện chuyên môn như này không bằng anh." "Đương nhiên cũng sẽ không làm những chuyện ngu xuẩn như người ngoại đạo chỉ đạo người trong nghề." "Chuyện này cứ để Tần tiên sinh ngài quyết định đi!" "Ngài cảm thấy lựa chọn nào có thể giảm rủi ro cho đội ngũ chúng ta xuống thấp nhất, chúng ta sẽ chọn cái đó." Trịnh Bách Vạn cũng lập tức tiến lên nói.

Nếu nói trước đó còn có những người do dự, thì lúc này coi như đã hoàn toàn không còn nữa.

Không vì gì khác, chỉ vì ông chủ kim cương Trịnh Bách Vạn đã mở miệng rồi.

Thì chuyện này coi như đã ván đã đóng thuyền!

Những người này cũng sẽ không ngu ngốc đến mức còn nhảy ra nói thêm những lời thừa thãi nữa.

Chương 797

Tuy nói đã chuẩn bị tâm lý ở mức độ tương đối.

Nhưng khi mọi người thực sự đi trong hành lang này, đối mặt với nỗi sợ hãi vô hình và đủ loại thủ đoạn của Uông Tàng Hải.

Trong lòng mọi người vẫn căng thẳng kinh khủng!

Đặc biệt là khi nghĩ đến đây chính là Thương Môn trong Bát Môn!

Mức độ hung hiểm không kém gì Tử Môn khiến thần kinh của mọi người căn bản không dám thả lỏng một chút nào. "Sao đã đến đây rồi mà vẫn không thấy bất kỳ cơ quan nào vậy?" Đi được một đoạn trên đường, Vương Bàn Tử không nhịn được mở miệng hỏi. "Lời cậu nói là ý gì?

Cậu còn hy vọng có cơ quan rơi xuống trước mặt cậu à?" A Ninh liền nói.

Câu hỏi của Vương Bàn Tử rất ngớ ngẩn, đồng thời cũng có chút không mấy tốt lành, chuyện này ngay cả Vương Bàn Tử tự mình cũng rất rõ.

Thế nhưng trong cái nơi mà rõ ràng biết nếu không may sẽ toàn quân phúc một!

Lại còn phải liên tục chịu đựng sự hành hạ tâm lý do sự tĩnh lặng hoàn toàn mang lại.

Chuyện này Vương Bàn Tử thực sự không chịu nổi!

Cho nên dù là nói một vài lời nói nhảm không quan trọng!

Dù là đưa ra một vài câu hỏi ngớ ngẩn!

Vương Bàn Tử bây giờ nhất định phải nói gì đó!

Hắn chỉ có thể thông qua cách này để nội tâm mình có thể dễ chịu hơn một chút!

A Ninh cũng rất hiểu rõ điểm này, cho nên dù biết lời Vương Bàn Tử nói rất ngớ ngẩn, cũng vẫn sẽ đối thoại với hắn!

Tuy nhiên, hiệu quả của cách đối thoại chuyển hướng chú ý này rốt cuộc vẫn có hạn!

Không lâu sau, cảm giác bị áp bức mạnh hơn đè nặng lên mọi người!

Mọi người cảm thấy hô hấp của mình đều đang trở nên dồn dập! "Kỳ lạ." Sau khi tiến thêm một đoạn, Tần Dã đột nhiên nhíu chặt mày lẩm bẩm. "Sao vậy cậu Tần!

Cậu lại phát hiện ra cái gì sao?" Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

Không biết có phải do môi trường hay không, nơi đây luôn khiến họ có một cảm giác kỳ lạ khó tả.

Cứ cảm thấy đi ở nơi này càng lâu, mọi người lại càng cảm thấy chóng mặt! "Cậu Tần!

Tôi bị làm sao vậy?

Chỗ này quá dài nên hơi thiếu oxy sao?" Vương Bàn Tử hỏi. "Không, không phải thiếu oxy, là vì cách hành lang này được xây dựng theo hình trụ tròn." "Chúng ta bây giờ thực tế đang hành động trong một hình trụ." Tần Dã lại nhìn xung quanh nói. "Hả?

Hình trụ?" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt có chút ngơ ngác.

Hiển nhiên hắn hoàn toàn không nghĩ đến trạng thái này. "Sao có thể chứ Tần tiên sinh." "Nếu nơi này thật sự là một hình trụ, thì hẳn phải có dốc chứ?" "Chúng ta đi lâu như vậy sao không có chút cảm giác nào." A Ninh khó hiểu hỏi. "Đây chính là chỗ cao minh của Uông

Tàng Hải." "Khi ông ta xây dựng lăng mộ này không phải là tạo ra một hình trụ theo nghĩa truyền thống." "Trong quá trình xây dựng ông ta đã sử dụng nhiều thủ pháp đặc biệt." "Trước hết là khi chúng ta vừa mới đi vào đây không phải là hình trụ, mà là trong quá trình chúng ta tiến lên từng chút một nó mới dần dần nghiêng về hình trụ!" "Quá trình này kéo dài rất lâu, mỗi lần thay đổi không lớn, ở nơi này tầm nhìn của chúng ta vốn đã bị ảnh hưởng." "Cộng thêm bóng tối và tâm trạng căng thẳng của chúng ta." "Trừ khi chúng ta liên tục quan sát rất kỹ, nếu không chúng ta căn bản không thể phát hiện ra." "Còn việc mọi người dần dần cảm thấy chóng mặt thì đương nhiên rất dễ giải thích." "Hình vòng cung, cộng thêm việc ở trong một không gian kín mít lâu dài." "Chúng ta muốn không sản sinh trạng thái như vậy cũng khó." Tần Dã giải thích. "Hay thật, hóa ra là chuyện này!" "Tôi cứ nói, Bàn gia ở trong cái địa đạo này thời gian còn lâu hơn cả ở bên ngoài!" "Sao lại còn bị chóng mặt ở trong này!" "Cứ tưởng là Bàn gia yếu rồi chứ!" Vương Bàn Tử cười ha hả nói. "Bàn Tử, bây giờ muốn thả lỏng còn hơi sớm đó chứ?" Tần Dã quan sát tình hình xung quanh nhíu chặt mày nói.

Vương Bàn Tử lập tức quay đầu nhìn Tần Dã, những người khác cũng nhìn Tần Dã với ánh mắt nghi hoặc. "Vừa nãy giải đáp chỉ là nói rõ chúng ta sẽ sản sinh cảm giác chóng mặt trong hành lang này." "Vẫn chưa giải thích tại sao hành lang này lại được xây dựng như vậy." Thấy mọi người dường như vẫn chưa phản ứng lại.

Tần Dã tiếp tục nói: "Trước hết chúng ta có thể xác định hành lang này tuyệt đối không phải tự nhiên đã như vậy!" "Mà muốn tạo ra một hành lang như thế này sẽ tiêu hao tiền bạc và sức lực lớn đến mức nào có thể tưởng tượng được." "Vậy thì mục đích Uông Tàng Hải thà tốn công sức lớn như vậy cũng phải tạo ra cái này là gì chứ?" "Không, chỉ riêng vấn đề này thì chúng ta rất dễ dàng nghĩ ra đáp án." "Uông

Tàng Hải làm vậy đương nhiên là để bố trí một loại cơ quan nào đó." "Trọng điểm chính là cơ quan này rốt cuộc là gì!" "Loại cơ quan nào là bắt buộc phải khiến một hành lang được tạo thành cái hình dạng như vậy." Mọi người theo đó nhíu chặt mày.

Quả thực, chỉ vì muốn tạo ra một hành lang như thế này mà tiến hành một loạt việc chế tạo như vậy, điều này rõ ràng không phải phong cách của Uông Tàng Hải.

Mọi hành động của ông ta đều có nguyên nhân! "Theo tôi thấy, hành lang này đã dần thành hình rồi." "E rằng không lâu nữa, chúng ta sẽ đến chỗ cơ quan." Lời nói này của Tần Dã lại khiến lòng mọi người có mặt thắt lại!

Uông Tàng Hải có thể mang lại cho họ bao nhiêu phiền phức, trong lòng mọi người căn bản không dám tưởng tượng!

Điều bất lực hơn là Uông Tàng Hải này luôn thích hành hạ tâm lý người khác như vậy!

Cậu biết rõ ông ta đã bày ra một ván cờ lớn ở đây, chỉ cần bước lên là sẽ trúng cơ quan của ông ta, nhưng cậu lại hoàn toàn không có cách nào!

Cậu lại còn không đoán ra được cơ quan của ông ta rốt cuộc là gì!

Điều này cũng có nghĩa là họ hiện tại ngay cả việc muốn chuẩn bị trước để đối phó cũng không làm được!

Bất kể từ góc độ nào mà nói, chuyện này vĩnh viễn là chết người nhất!

Với sự lo sợ và giằng co như vậy.

Mọi người rất nhanh đã đến cuối hành lang.

Mọi người nhìn nhau, đối với tình huống này cũng đều cảm thấy

vô cùng kỳ lạ!

Chuyện này rốt cuộc là sao chứ?

Rõ ràng đã đi đến cuối rồi, sao vẫn chưa có cơ quan nào xuất hiện?

Chẳng lẽ Tần Dã đã đoán sai?

Đánh giá ông ta quá cao?

Thực ra căn bản không tồn tại cơ quan nào ư?

Ý nghĩ như vậy chỉ vừa mới nảy sinh trong đầu mọi người đã bị họ nuốt chửng ngay lập tức!

Họ đều rất rõ!

Chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra! "Cậu Tần!

Cậu xem chúng ta bây giờ phải làm sao đây?" Nhìn thấy một cánh cửa đá khổng lồ xuất hiện trước mắt, Vương Bàn Tử hỏi.

Tần Dã lắc đầu. "Với tình hình hiện tại vẫn chưa thể biết cơ quan này rốt cuộc là gì." "Tôi thấy vẫn là cứ mở cửa đá ra rồi nói tiếp đi." Mọi người gật đầu, A Ninh lập tức gọi các lính đánh thuê tiến lên đẩy cửa.

Nói ra cũng thật kỳ lạ, trọng lượng của cánh cửa đá này nhìn qua không hề thua kém những cánh cửa đá đã gặp trước đó.

Thế nhưng các lính đánh thuê lại đẩy một cách rất nhẹ nhàng, cũng không biết có phải vì họ thiết tha muốn nhanh chóng rời khỏi đây mà đã kích hoạt một số tiềm năng nào đó hay không.

Còn Tần Dã nhìn cánh cửa đá trước mắt trong lòng bất ngờ có một cảm giác bất thường khó tả.

Hắn lại quay đầu nhìn hành lang đã thành hình phía sau, trong đầu

kết hợp tất cả mọi thứ lại với nhau để vẽ ra một bức họa.

Ngay sau đó Tần Dã đột nhiên trừng lớn hai mắt.

Một linh cảm chẳng lành đột nhiên dâng lên từ sâu trong lòng hắn. "Khoan đã!

Đừng đẩy cửa ra vội!" Sau đó, mọi người cuối cùng cũng tạm thời dừng tay!

Chương 798

Nhưng cánh cửa đá này không biết là vì lý do gì!

Khi đẩy ra thì chỉ cần dùng một chút lực là đã có thể mở được, hơn nữa toàn bộ cửa đá đều rất lỏng lẻo.

Ngay khi mọi người dừng tay, cả cánh cửa đá bỗng nhiên phát ra một tiếng ầm ầm, trực tiếp đổ sập xuống!

"Vãi!

Tình huống gì thế này!

Cái cửa này chất lượng tệ quá đi!" Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Mọi người không khỏi nhìn nhau, tuy nói cho dù ở cái thời đại xa xưa kia cũng chưa chắc đã không có "công trình đậu hũ".

Nhưng người xây dựng công trình này lại là Uông Tàng Hải!

Một người cẩn thận như vậy mà lại có thể liên kết hai thứ này lại với nhau, mọi người vẫn rất khó tưởng tượng!

"Đổ thì đổ!

Cứ tranh thủ đi qua đã rồi tính!" Vương Bàn Tử nói, nhưng đồng thời vẫn quay đầu nhìn Tần Dã.

"Nghĩ gì vậy." Tần Dã không nhịn được cười khổ một tiếng: "Cái cửa này vốn dĩ không phải để lại cho chúng ta." Sắc mặt mọi người lập tức trầm xuống, ai nấy đều nhìn Tần Dã với vẻ kinh ngạc.

Vương Bàn Tử càng trực tiếp lao đến vị trí cửa đá.

Lúc này nhìn thấy cũng không nhịn được chửi thề ngay tại chỗ!

“Uông Tàng Hải chết tiệt này!

Hắn đùa giỡn chúng ta!” Tiếng gào thét của Vương Bàn Tử cũng khiến mọi người bối rối.

Họ lập tức xúm lại, kết quả khi họ nhìn qua khe cửa vào bên trong, trái tim mỗi người đều chùng xuống!

Ai có thể ngờ được!

Phía sau cánh cửa đá này lại là một vực sâu vô tận!

“Mẹ nó!

Uông Tàng Hải rốt cuộc có ý gì đây!” “Xây một cánh cửa đá chất lượng tệ như vậy thì thôi đi!” “Lại còn đặt hai cánh cửa ở nơi thế này làm gì!” Vương Bàn Tử vỗ trán chửi bới.

“Xem ra đây lại là một thủ đoạn của Uông Tàng Hải.” “Con đường này do hình dạng đặc biệt sẽ khiến người ta dần bị hoa mắt chóng mặt khi di chuyển.” “Cũng rất tự nhiên mà ảnh hưởng đến khả năng phán đoán.” “Như vậy, sau khi thuận lợi mở cửa đá ra, người ta tự nhiên sẽ muốn nhanh chóng đi qua.” “Ngay cả khi xảy ra tình huống như chúng ta cũng vậy.” Hạo Thiên Chân cau mày nói: “Nhưng tôi nghĩ có lẽ không đơn giản như vậy.” “Ý gì?

Đến nước này rồi mà còn chê chưa đủ hố người ta à!” “Nếu không phải chúng ta có tổ chức có kỷ luật!

Giờ này chắc đã giảm quân số rồi!” Vương Bàn Tử la mắng.

“Đúng!

Cậu nói không sai, nếu chúng ta không cẩn thận thì lúc này đã xảy ra việc giảm quân số.” “Nhưng cuối cùng hiệu quả đạt được cũng chỉ là giảm quân số mà thôi.” Hạo Thiên Chân tiếp lời.

Vương Bàn Tử lập tức bị lời nói của Hạo Thiên Chân làm cho

ngớ người ra.

Anh ta chống cằm, cố gắng phân tích xem lời nói của Hạo Thiên Chân rốt cuộc có ý gì.

"Cái đó, Tiểu Thiên Chân, cậu có thể đừng nói mấy lời khó hiểu như vậy được không, nói đơn giản một chút để Bàn gia cũng hiểu được?" Cuối cùng Vương Bàn Tử đành đầu hàng.

"Đội ngũ chúng ta có tổ chức, cho nên chúng ta sẽ hành động dựa vào thái độ của Tần Dã." "Nhưng ngay cả một đội ngũ không có tổ chức, thì cũng sẽ có một người lãnh đạo bề ngoài, đúng không?" "Đội cảm tử có lẽ cũng có thể sắp xếp, phải không?" "Ngay cả khi chúng ta lùi một vạn bước mà nói, đội ngũ này ai nấy đều có âm mưu riêng, đến cả người đi chịu chết cũng không có." "Nhưng chỉ cần người đầu tiên rơi xuống, những người khác sẽ không ngu ngốc như vậy nữa, đúng không?" "Vậy thì cái bẫy như vậy cuối cùng thực sự có thể làm hại được bao nhiêu người?" "Bàn Tử, cậu nghĩ lại hai lần chúng ta gặp cơ quan của Uông Tàng Hải xem." "Bất kể kết quả cuối cùng thế nào, liệu có cơ quan nào mà tác dụng đạt được lại không đáng giá như vậy không?" Lời nói của Hạo Thiên Chân không chỉ thức tỉnh Vương Bàn Tử mà còn cảnh tỉnh tất cả mọi người khác!

"Điểm này quả thực rất kỳ lạ, với phong cách của Uông Tàng Hải, các cơ quan lẽ ra có thể phát huy tác dụng khiến một đội ngũ tổn thất nặng nề thậm chí toàn quân bị diệt!" "Mặc dù từ kết quả mà nói, đội ngũ chúng ta không gặp phải bất kỳ đả kích nào." "Nhưng đó hoàn toàn là do đội ngũ chúng ta có Tần tiên sinh và Trương tiên sinh." "Nếu là một đội ngũ bình thường, e rằng còn chưa đi đến đây đã toàn quân bị diệt rồi!" "Nhưng với cơ quan này, cảm giác dường như không tồn tại bất kỳ rủi ro chí mạng thực sự nào!" A Ninh cũng gật đầu đồng tình.

“Còn một chỗ rất kỳ lạ nữa.” “Cánh cửa này đổ xuống như vậy, ở một mức độ nào đó cũng trở thành một lối đi mới.” “Chẳng lẽ đây là ý muốn chúng ta đi lên sao?” Hạo Thiên Chân khó hiểu nói.

Đang nói, mọi người lại nghe thấy một tiếng ầm ầm khác.

“Tiếng gì vậy?” Mọi người lập tức cảnh giác, dường như cùng với sự xuất hiện của âm thanh này!

Cảm giác hoa mắt chóng mặt trước đó của mọi người đều biến mất hết.

“Đừng ngây người ra nữa, chạy mau!” Tần Dã hét lên với mọi người.

Hiển nhiên, tuy mọi người đã cố gắng điều chỉnh trạng thái, nhưng cảm giác hoa mắt do đường hầm gây ra không dễ dàng hoàn toàn biến mất được!

Đối với mệnh lệnh mà Tần Dã đưa ra, phản ứng đầu tiên của họ lại là ngây người ra.

“Đừng nghĩ nữa!

Cánh cửa này không phải là lối đi dành cho các cậu!” Lời nói này của Tần Dã lại khiến mọi người đứng tại chỗ suy nghĩ một lúc.

Họ không hiểu Tần Dã rốt cuộc có ý gì?

Không phải lối đi dành cho họ?

Tức là sau khi hai cánh cửa này đổ xuống thì quả thật là một lối đi sao?

Vậy thì đây là lối đi dành cho ai chứ?

Ai nấy đều ngẩng đầu nhìn lên phía trên cửa đá, đập vào mắt lại là một quả cầu đá khổng lồ!

“Vãi chưởng!” Vương Bàn Tử không khỏi hét lớn một tiếng, nhìn quả cầu đá trên đầu sắp lăn xuống.

Cuối cùng mọi người cũng hiểu Tần Dã nói chạy mau là có ý gì!

Diện tích của quả cầu đá đó gần như đã lấp đầy toàn bộ đường hầm!

Chỉ cần thứ này đập xuống, dù cho họ có ba đầu sáu tay cũng chỉ có một con đường chết!

“Đừng ngây người ra nữa!

Chạy mau!” Vương Bàn Tử cũng theo đó mà hét lên!

Sau đó quay người định bỏ chạy!

Kết quả vừa quay người, một cảm giác hoa mắt đột nhiên ập đến.

Dù thân thể cường tráng như Vương Bàn Tử, sau khi trải qua điều này cũng suýt chút nữa ngã xuống đất!

Còn những người khác thì khỏi phải nói, chỉ một thoáng đã ngã vật ra đất!

Mọi người căn bản không kịp suy nghĩ nhiều!

Tất cả đều cố gắng bò dậy bằng ý chí!

Những người còn có thể giữ vững thân hình lập tức đỡ lấy những người khác, khoảnh khắc này họ không dám nghĩ nhiều.

Nhìn quả cầu đá trên đầu đã lăn xuống theo cửa đá.

Họ chỉ biết với khối lượng và thể tích của quả cầu đá này!

Chỉ cần bị thứ này đập trúng!

Bất kể mình là ai!

Chắc chắn chỉ có một con đường chết!

Mọi người đều vội vàng cất bước chạy.

Tiếng ầm ầm không ngừng vang lên phía sau như tử thần đang đuổi theo họ phát ra tiếng gào thét chói tai!

Mọi người đều dốc hết sức lực để chạy!

Tiếng ầm ầm của tảng đá khổng lồ bám sát phía sau họ!

Mọi người thậm chí còn cảm thấy thứ đó đã càng ngày càng gần họ!

Nhưng họ lại căn bản không dám giảm tốc độ!

Thậm chí không dám quay đầu lại nhìn một cái!

Họ bây giờ hoàn toàn là đang dựa vào một hơi thở để chống đỡ!

Chương 799

Đừng nói gì đến việc quay đầu lại!

Họ thậm chí còn lo lắng rằng ngay trong lúc đang chạy hết tốc lực này!

Chỉ cần làm một động tác thừa nào đó khiến cho hơi thở này của họ bị đứt quãng!

Sẽ trực tiếp khiến họ bị tảng đá khổng lồ chết tiệt này đập chết!

"Nhanh lên!

Nhanh lên!

Mọi người đều cố gắng lên!" "Với khoảng cách này của chúng ta, lối ra chắc hẳn không còn xa nữa." Phải nói Vương Bàn Tử quả thực là một người thường xuyên xuống mộ, thể lực quả thực khá tốt.

Ngay cả bây giờ trên người anh ta còn đang cõng một người, không những vẫn có thể chạy thoát với tốc độ cực nhanh mà còn có thể nói chuyện với mọi người.

"Một khi tảng đá khổng lồ này đã được thả ra." "Uông Tàng Hải làm sao có thể để lối ra cũ còn đó được?" Tần Dã trầm giọng nói.

Câu nói này lập tức giáng một đòn mạnh vào tất cả mọi người có mặt tại hiện trường!

Thậm chí ngay lúc này, vì kinh ngạc mà thất thần, có mấy người lập tức mềm nhũn chân suýt chút nữa đã ngã xuống đất!

"Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu nói gì thế!

Cậu đừng có dọa anh em chứ!" "Chuyện này không phải chuyện

đùa đâu!" Vương Bàn Tử lập tức tuyệt vọng gào thét.

"Tôi không đùa, có lẽ các cậu không nghe ra, nhưng lúc nãy khi cửa đá đổ xuống, tôi còn nghe thấy thêm hai âm thanh khác." "Nếu tôi không đoán sai thì đó chính là tiếng cánh cửa đá chúng ta đi vào bị đóng lại." "Chỉ là vì khoảng cách, cộng thêm lúc đó sự chú ý của các cậu chủ yếu đều dồn vào cánh cửa đá trước mặt." "Cho nên mới không chú ý tới." Tần Dã nói.

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?

Không có lối ra!

Chẳng phải chúng ta đều chết chắc rồi sao!" Vương Bàn Tử lập tức kêu lên vì lo lắng.

"Vẫn chưa đến mức đó." "Tôi không phải nói là nghe thấy hai âm thanh sao?" "Trong đó một âm thanh quả thực là tiếng cánh cửa đá đóng lại, còn âm thanh kia, đương nhiên là một cánh cửa sổ được mở lại cho chúng ta sau khi một cánh cửa đã bị đóng!" Tần Dã nói.

Trái tim gần như đã tuyệt vọng của mọi người cuối cùng cũng lại nhen nhóm hy vọng!

Thông tin này đối với mọi người mà nói quả thực quá quan trọng!

Chỉ riêng thông tin này cũng đủ để những người đã nản lòng lại một lần nữa thắp lên hy vọng!

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, trước đó còn than khổ, lúc này lập tức trở nên kích động.

"Ai nha tôi điên mất thôi!

Đồng chí Tiểu Tần!

Chuyện quan trọng như vậy sao cậu không nói sớm!" "Cậu có biết không, thông tin lúc nãy của cậu suýt chút nữa làm anh em phát điên

rồi!" "Vậy bây giờ lối ra đó ở đâu?" Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

"Không biết." Kết quả thông tin mà Tần Dã đưa ra lúc này lại khiến tâm trạng của họ đảo ngược!

Không biết, chỉ một chữ đơn giản như vậy cũng đủ để mức độ nguy hiểm của toàn bộ sự việc tăng lên rất nhiều sao?

"Đồng chí Tiểu Tần, đừng trêu anh, tim anh thật sự chịu không nổi đâu!" Vương Bàn Tử bất lực gào thét.

"Tôi bây giờ chỉ có thể xác định hai chuyện." "Thứ nhất là lối ra chắc chắn sẽ không quá mờ nhạt, ước chừng chính là cánh cửa đá mở ra trên vách đá." "Thứ hai là hiện tại chúng ta vẫn chưa bỏ lỡ nó." "Nếu cậu không muốn tôi bỏ sót lối ra thì tôi khuyên cậu đừng nói chuyện với tôi nữa." Vương Bàn Tử lập tức ngậm miệng lại!

Không chỉ Vương Bàn Tử, A Ninh và những người khác vốn định đưa ra một số câu hỏi lúc này cũng rất ngoan ngoãn không dám nói thêm một lời nào!

Sợ rằng sơ ý một chút sẽ ảnh hưởng đến Tần Dã.

Sau một hồi chạy điên cuồng nữa, mọi người cảm thấy thể lực của mình đã gần đến giới hạn.

Nếu không tìm được lối ra này nữa, thì số phận của họ chỉ có một con đường chết!

"Bên này!" Ngay lúc này, tiếng hét của Tần Dã lập tức hóa thành tia sáng hy vọng.

Lúc này thân thể của mọi người đã đến giới hạn, ngay cả ý thức của họ cũng đã bắt đầu mơ hồ.

Hiện tại họ đã hoàn toàn không còn khả năng suy nghĩ cơ bản nhất nữa.

Chỉ biết rằng âm thanh này đến từ Tần Dã!

Và khi họ nghe thấy âm thanh này, họ rất tự nhiên theo bản năng mà quay sang hướng đó!

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, mọi người cuối cùng cũng kịp thời đi vào một khe hở trên vách đá.

Sự mệt mỏi của cơ thể cộng với cảm giác an tâm khi cuối cùng cũng đến được lối ra khiến mọi người lập tức cảm thấy vô lực.

Tất cả đều ngã vật xuống đất.

Hoa mắt, mệt mỏi, kiệt sức.

Lúc này họ thật sự không còn chút sức lực nào để đứng dậy nữa.

"Trời đất ơi!

Cái Uông Tàng Hải này đúng là quá bá đạo!" "Mấy lần này hắn ta đúng là muốn chơi chết Bàn gia mà!" "Đồng chí Tiểu Tần, cậu đúng là quá biến thái rồi!" "Chúng tôi giờ này còn không có sức để đứng dậy nữa!" "Sao cậu nhìn trông như không có chuyện gì vậy!" "Cả Tiểu Ca nữa, hai người có phải yêu nghiệt hơi quá rồi không!" Nằm trên mặt đất toàn thân mệt mỏi, thở hổn hển Vương Bàn Tử ngẩng đầu nhìn hai vị đại thần này, ánh mắt đầy vẻ không thể tin được!

"Có lẽ là do tôi nãy giờ chỉ tập trung vào việc làm sao để thoát thân an toàn." "Việc chuyển hướng sự chú ý khiến thể năng của tôi có lẽ không tiêu hao nhiều đến thế." "Cho nên cũng không có vấn đề gì." Tần Dã thản nhiên nói, đến bây giờ anh nói chuyện cũng không hề thở dốc một chút nào.

Vương Bàn Tử dùng hết sức lực lườm Tần Dã một cái!

Kiểu lời này mang đi lừa trẻ con ba tuổi thì được!

Nhưng phàm là một người lớn có chỉ số IQ bình thường một chút!

Chỉ cần nghe qua là biết đó là một lời nói dối trắng trợn!

Cái gọi là sự trợ giúp của ý chí, đó hoàn toàn là một loại hiệu quả do sự kích thích adrenalin trong một tình huống đặc biệt nào đó mang lại!

Hiệu quả này quả thực có thể khiến người ta làm được những điều mà trong tình huống bình thường không thể làm được.

Ở một mức độ nào đó, nói là trong khoảnh khắc đó đã vô hạn tiếp cận siêu nhân cũng không hề quá lời.

Nhưng sự tiêu hao sẽ xảy ra trong khoảnh khắc đó sẽ không vì vấn đề ý chí mà giảm đi.

Thậm chí có thể nói chính vì sự thăng hoa trong khoảnh khắc đó, trong quá trình đó, người ta còn sẽ tiêu hao nhiều thể lực hơn!

Tóm lại bất kể thế nào, sau khi trải qua tình huống đó, Tần Dã và Trương Kỳ Lân tuyệt đối không nên ở trong trạng thái hiện tại!

Những người khác cũng cười khổ.

Họ sẽ không tranh cãi với Tần Dã về chuyện này.

Họ quá hiểu năng lực của Tần Dã.

Tự nhiên cũng hiểu rằng tranh cãi với Tần Dã về chuyện phi nhân loại này là quá sức tự lượng sức mình!

Họ bây giờ chỉ muốn nhân cơ hội này nghỉ ngơi một chút!

Dù sao thì bây giờ họ tuy nói là an toàn rồi, nhưng ai biết lát nữa còn sẽ gặp phải điều gì nữa chứ?

Sau một thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi, trạng thái của mọi người cuối cùng cũng đã hồi phục được chút ít.

Và điều đầu tiên Vương Bàn Tử làm tự nhiên là lên tiếng tố cáo

Uông Tàng Hải!

“Không phải tôi nói chứ!

Cái Uông Tàng Hải này rốt cuộc có ý gì vậy!” “Hắn tự mình bố trí Bát Môn Trận Pháp!” “Kết quả lại không tuân theo quy tắc của Bát Môn Trận Pháp!” “Làm gì có chuyện như vậy!” “Cơ quan lúc nãy!

Đây là mức độ mà Thương môn nên có sao?

Đây chẳng phải là Tử môn chắc chắn sao?” “Nếu không phải đồng chí Tiểu Tần, giờ này chúng ta sợ rằng đều đã biến thành một đống thịt nát rồi!” Mọi người cũng đều gật đầu, mức độ của cơ quan tảng đá khổng lồ này nói chung quả thực có phần khoa trương!

Từ khi cơ quan được kích hoạt, đối mặt với sự va chạm của tảng đá khổng lồ, lựa chọn duy nhất mà họ có thể làm căn bản chỉ là chạy trốn.

Cộng thêm toàn bộ đường hầm đều đã được Uông Tàng Hải đặc biệt mài giũa.

Chương 800

Cho nên khi tảng đá khổng lồ lăn xuống, họ ngay cả muốn lợi dụng một chút khe hở giữa tảng đá khổng lồ và đường hầm để thử vận may cũng không làm được!

Và cảm giác hoa mắt chóng mặt do di chuyển trong đường hầm gây ra.

Thể lực của họ chắc chắn sẽ tiêu hao điên cuồng!

E rằng đến lúc đó, những người có thể kiên trì chạy đến vị trí họ đi vào cũng không còn nhiều!

Và những người thực sự kiên trì được sẽ phải đối mặt với sự tuyệt vọng thực sự.

Họ đã cố gắng hết sức đến cuối cùng, kết quả lại phát hiện cánh cửa hy vọng đã bị đóng lại không biết từ bao giờ!

Nghĩ cũng biết, trên đời này còn có gì đáng tuyệt vọng hơn thế này không?

Bất kể là từ lực phá hoại mà cơ quan này có thể gây ra, hay mức độ giày vò con người này, cơ quan này trong mắt họ không nên chỉ đạt đến mức độ Thương môn!

"Ai nói thế, đây chẳng phải là cho chúng ta đường sống sao?" Tần Dã thở dài, mang theo vài phần châm chọc nói.

Mọi người hơi suy nghĩ một chút lập tức nhớ đến con đường mà họ đang ở lúc này!

Nếu suy nghĩ từ góc độ này, Uông Tàng Hải hình như quả thực đã để lại cho họ một con đường sống!

Chỉ là con đường sống này có phải là quá mức trêu ngươi người khác rồi không?

"Không phải chứ đồng chí Tiểu Tần!

Đây cũng coi là đường sống sao?" "Bình thường mà nói khi gặp phải một tảng đá khổng lồ như vậy!

Khi chúng ta vội vàng quay lại chạy trốn!" "Ai mà còn có thể chú ý đến cái này chứ!" Vương Bàn Tử lập tức kháng nghị!

Nếu là theo một đội ngũ có bố trí bình thường!

Khi gặp phải một cơ quan tảng đá khổng lồ như vậy!

Hành động đầu tiên mà mọi người sẽ làm chắc chắn là bất chấp tất cả mà chạy điên cuồng!

Cộng thêm cảm giác hoa mắt chóng mặt trước đó của họ, trong lúc chạy trốn lúc này chắc chắn không dám dừng lại nửa phần.

Nếu không phải như Tần Dã có thể nghe ra trước rằng cánh cửa đá bên này đã mở ra và bắt đầu chú ý thì chắc chắn sẽ lao thẳng qua!

"Từ góc độ của Uông Tàng Hải mà nói, hắn chỉ cần để lại thứ này, còn việc người đến đây có nhìn thấy hay không, đương nhiên không phải là điều hắn phải cân nhắc rồi, phải không?" Tần Dã nhún vai nói: "Tôi nghĩ lẽ ra ngay khi chúng ta đẩy cửa, ba cơ quan liên động đã bắt đầu." "Tác dụng của cánh cửa đá này vốn dĩ là để làm lối đi truyền tải tảng đá khổng lồ, cho nên chỉ cần chúng ta hơi dùng lực, cánh cửa đá này chắc chắn sẽ đổ sập." "Sau đó dưới sự liên động, cánh cửa đá chúng ta đi vào sẽ đóng lại, đồng thời cánh cửa đá làm lối ra sẽ mở ra." "Ba cơ quan này phát ra động tĩnh gần như đều xảy ra cùng một lúc!" "Những thay đổi nhỏ ở giữa tự nhiên rất khó nắm bắt!" "Cho nên nếu là chạy trốn hết sức, hậu quả tự nhiên không cần nói nhiều." "Nhưng nếu đã phát hiện ra trước đó, thì sẽ có một đường

sống.” “Xét về mức độ nguy hiểm, Thương môn vốn dĩ là hiểm ác nhất trong các cửa, sau Tử môn.” “Tuy rằng nó không đến mức thập tử vô sinh như Tử môn.” “Nhưng cũng là cửu tử nhất sinh.” “Với tính cách của Uông Tàng Hải, nếu không thể làm được đến mức này, hắn làm sao lại sử dụng trận pháp này chứ?” Mọi người lập tức cảm thấy bất lực.

Nói theo lý thì, nói như vậy cũng không có vấn đề gì!

Chỉ là cái Uông Tàng Hải này cũng không nhất thiết phải làm đến mức này chứ!

Hắn thì kiên trì rồi!

Chẳng phải là đã giày vò họ đủ thê thảm rồi sao?

“Được rồi!

Tôi xem như đã hiểu!

Dù sao cái Uông Tàng Hải này chắc chắn là không có ý định để chúng ta sống yên ổn rồi!” “Hắn hình như đang luyện chế thuốc trường sinh bất tử, phải không?” “Cái chìa khóa trường sinh bất tử này chính là tuổi thọ của hắn, đúng không?” “Không phải nói là sẽ không bị giết sao?” Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Tần Dã hỏi.

Sau khi thấy anh gật đầu.

Vương Bàn Tử lập tức tiếp tục nói: “Vậy thì đúng rồi!

Hắn tốt nhất là cầu nguyện đừng để Bàn gia tôi tìm thấy hắn!” “Chỉ cần tìm thấy hắn!

Bàn gia tôi nhất định sẽ giết chết hắn!” “Nếu khi tìm thấy hắn mà hắn đã chết rồi!” “Bàn gia tôi cũng phải đem tro cốt của hắn rải đi!” Lần này mọi người đều vô cùng tán đồng cách làm của Vương Bàn Tử!

Thật sự là vì màn giày vò này đúng là đã hành hạ người ta đủ thê thảm rồi!

Nhưng những điều này đều là chuyện sau này!

Họ hiện tại quan tâm nhất vẫn là tình cảnh tiếp theo của họ.

"Chúng ta tiếp theo phải làm sao?" "Tiếp theo còn có những cơ quan như vậy nữa không?" Hạo Thiên Chân thì trực tiếp hỏi thẳng vấn đề mấu chốt.

Ánh mắt mọi người lập tức đổ dồn lên Tần Dã.

Đúng như vấn đề mà Hạo Thiên Chân đã nêu ra, hiện tại họ quan tâm nhất chính là chuyện này!

Dù sao nếu sau này thực sự gặp Uông Tàng Hải, không cần nói nhiều, họ nhất định phải tính sổ thật kỹ với Uông Tàng Hải!

Bất kể Uông Tàng Hải rốt cuộc còn sống hay đã chết.

Nhưng để làm được tất cả những điều đó, điều kiện tiên quyết là họ phải gặp được Uông Tàng Hải!

Và muốn đạt được điều này tự nhiên phải thông qua đây đã!

"Chúng ta tiếp theo còn phải đi qua hai cửa nữa mới đến Sinh môn." "Bất quá may mắn là hai cửa tiếp theo đều là Cát môn." "Tôi ước chừng cũng sẽ có một số cơ quan!

Chỉ là mức độ cơ quan chắc hẳn có hạn." Tần Dã nói.

Nghe đến đây, trái tim đang treo lơ lửng của mọi người cuối cùng cũng đã nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Dù sao sau khi trải qua cơ quan tảng đá khổng lồ này, họ hiện tại đã hoàn toàn bước vào một giai đoạn thân tâm kiệt quệ!

Nếu thật sự vào thời điểm mấu chốt này lại xuất hiện thêm mấy

cơ quan chết người nữa!

Họ thật sự không chịu nổi nữa rồi.

Khi đi qua hai cánh cửa tiếp theo, họ quả thực đã gặp thêm một số cơ quan.

Chẳng qua mức độ của những cơ quan này chỉ là loại cung nỏ hoặc rìu khổng lồ thông thường!

Phải biết rằng, những cơ quan này, bất kể ở bất kỳ lăng mộ nào khác, cũng tuyệt đối là loại có thể dễ dàng lấy mạng người!

Nhưng trong lăng mộ Uông Tàng Hải này, khi mọi người gặp phải những cơ quan này, trong lòng lại một cách kỳ lạ cảm thấy yên tâm.

Dường như những cơ quan này đều khá là "hiền lành"!

Chỉ có thể nói rằng các cơ quan của Uông Tàng Hải quả thực đã để lại một bóng ma tâm lý quá sâu sắc trong lòng họ!

Sau một hồi giày vò nữa, mọi người cuối cùng cũng đến trước cánh cửa đá cuối cùng.

Trái tim đang treo lơ lửng của mọi người lúc này cũng cuối cùng đã được thả xuống.

Theo lời Tần Dã nói, cánh cửa đá xuất hiện trước mặt họ lúc này chắc chắn chính là Sinh môn!

Điều này cũng có nghĩa là màn giày vò vừa rồi cuối cùng cũng có thể kết thúc!

Ngay khi Vương Bàn Tử và những người khác định tiến lên mở cửa.

Lại thấy Tần Dã và Trương Kỳ Lân đều lộ ra vẻ mặt ngưng trọng!

Mọi người nhìn thấy, trong lòng cũng dâng lên vài phần bất an.

Và Vương Bàn Tử, với tư cách là đồng đội đã cùng nhau hành động nhiều lần, sự ăn ý giữa họ tự nhiên cũng khiến anh ta nhìn thấy được nhiều điều hữu ích hơn!

Ví dụ như vẻ mặt ngưng trọng mà hai người lúc này thể hiện rõ ràng mang theo chút phẫn nộ!

Điều đó rõ ràng là đã cảm nhận được điều gì đó rất tồi tệ!

"Đồng chí Tiểu Tần!

Tiểu Ca, hai người có chuyện gì vậy?" "Đây chẳng phải là Sinh môn sao?" "Không phải nói chúng ta chỉ cần đẩy cửa vào là được sao?" "Chẳng lẽ cái Sinh môn này còn có gì đáng nói sao?" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt hỏi.

"Tôi có một cảm giác." Tần Dã cau chặt mày nhìn cánh Sinh môn trước mặt.

"Cảm giác?" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt khó hiểu lẩm bẩm.

Mọi người lúc này cũng nhìn nhau đầy vẻ bối rối!

Họ hoàn toàn không biết cái cảm giác mà Tần Dã nói rốt cuộc có ý gì!

Cái cảm giác này họ tự nhiên cũng không có.

Chương 801

Lúc này họ cũng chỉ có thể nhìn nhau, không ai có thể giải thích cái gọi là cảm giác này rốt cuộc có ý gì.

"Đồng chí Tiểu Tần, cái cảm giác mà cậu nói rốt cuộc có ý gì?" "Cậu nói vậy tôi hoàn toàn không hiểu gì cả?" "Cậu cảm thấy phía sau này có nguy hiểm gì sao?" Vương Bàn Tử hỏi.

Tần Dã lắc đầu.

"Cái cảm giác tồi tệ mà tôi nói không phải là nguy hiểm, mà là phía sau này tôi có thể cảm nhận được có oán khí rất nặng." "Oán khí?" Nghe lời này, Vương Bàn Tử lập tức căng thẳng!

"Đồng chí Tiểu Tần!

Theo cách nói của cậu, phía sau này có phải có rất nhiều người chết oan không?" "Họ có tấn công chúng ta không?

Chúng ta cứ thế mở cửa vào có nguy hiểm gì không?" Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

Đối với điều này, Tần Dã lại một lần nữa lắc đầu: "Tôi vừa nói rồi, phía sau không có nguy hiểm gì." "Cái gọi là oán khí này không phải là loại cảm giác muốn tìm người trả thù." "Mà là một cảm giác bi thương, một cảm giác khiến người ta phẫn nộ, không đúng lắm." Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, rõ ràng là không thể hiểu được ý tứ lời nói này của Tần Dã.

Anh ta lại quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân, cuối cùng vẫn chọn bỏ cuộc.

Anh ta hiểu, nếu đối với một vấn đề mà ngay cả Tần Dã cũng không thể giải thích rõ ràng, thì Trương Kỳ Lân càng không cần phải

hy vọng.

“Vậy đồng chí Tiểu Tần, bây giờ chúng ta phải làm sao?

Vì oán khí trong này không có thù hận gì với chúng ta, không đến mức làm hại chúng ta, vậy chúng ta vẫn cứ trực tiếp mở cửa vào xem sao?” Vương Bàn Tử hỏi.

Tần Dã gật đầu nói: “Tuy tôi cũng chưa rõ phía sau cánh cửa này rốt cuộc là chuyện gì.” “Nhưng vì đây là Sinh môn, điều đó có nghĩa là ít nhất cho đến bây giờ, phía sau này vẫn có thể coi là an toàn.” “Dù sao chúng ta muốn rời khỏi Bát Môn Trận Pháp này, đây chính là con đường chúng ta phải đi.” “Hiện tại thì cũng không sao cả.” Sau khi nghe Tần Dã nói như vậy, trái tim đang treo lơ lửng của mọi người cuối cùng cũng đã nhẹ nhõm đi một chút.

A Ninh lập tức hô hoán nhân viên thử dùng sức đẩy cửa đá ra.

Ngay khoảnh khắc mở cửa, một mùi hương xông thẳng vào mũi họ.

Mọi người lập tức bắt đầu nhìn xung quanh, nói thật, căn phòng mộ trước mắt này không lớn.

Cảm giác như chỉ là một phòng mộ chuyển tiếp.

Không có bất kỳ quan tài nào.

Cũng không có những thứ dư thừa khác.

Ngay cả những bức bích họa xung quanh cũng trông rất khó hiểu.

Quan trọng hơn là cái mùi ở trong đó.

Trong căn phòng mộ này tràn ngập một mùi hôi thối khiến người ta cảm thấy rất khó chịu!

Mùi đó rất nồng, đồng thời lại không ngừng kéo siết trái tim người ta!

Đứng trong môi trường này.

Mọi người tự nhiên có thể cảm nhận được một cảm giác khó chịu!

“Chuyện gì đang xảy ra ở nơi này vậy?” “Sao vừa đứng ở đây lại có cảm giác bất an kỳ lạ vậy?” “Cảm giác này thật sự khiến người ta khó chịu!” Vương Bàn Tử bịt mũi trầm giọng nói: “Còn cái mùi này nữa!” “Cái mùi hôi thối này rốt cuộc là chuyện gì?” “Đứng ở đây có một cảm giác tim bị siết chặt.” “Và một nỗi bi thương.” A Ninh cũng nghi hoặc quan sát xung quanh nói.

Còn Tần Dã lúc này đang nhìn thẳng lên phía trần nhà.

Trông có vẻ như đang quan sát cái gì đó.

Chỉ là trong quá trình này ánh mắt của Tần Dã ngày càng trở nên ngưng trọng, sát ý trong mắt cũng dần dần không còn che giấu được nữa!

Lần này đã không cần phải nhìn nữa.

Chỉ cần đứng cùng Tần Dã, là đã có thể cảm nhận được luồng sát ý lạnh lẽo đó.

Điều này lập tức khiến Vương Bàn Tử và những người khác sợ hãi.

Họ đơn giản là không thể tưởng tượng nổi, rốt cuộc là nguyên nhân gì mà lại có thể khiến Tần Dã lộ ra vẻ mặt như vậy.

“Chuyện gì vậy đồng chí Tiểu Tần?

Cậu có phải đã nhìn ra được gì rồi không?” “Sát ý của cậu bây giờ hơi bị nặng quá rồi đó!” Vương Bàn Tử thăm dò hỏi.

Dù sao thì tuy không biết bên trong này rốt cuộc là chuyện gì.

Nhưng nhìn thấy Tần Dã lộ ra vẻ mặt như vậy, điều đó có nghĩa là

chuyện ở đây chắc chắn không đơn giản như vậy!

“Cái mùi quái dị mà các cậu ngửi thấy, các cậu có biết đó là gì không?” Tần Dã nhìn Vương Bàn Tử hỏi.

Người sau lập tức lắc đầu.

“Là thi du.” Rõ ràng bản thân Tần Dã cũng không có ý định để họ trả lời câu hỏi này.

Sau khi đưa ra câu hỏi rất nhanh đã đưa ra đáp án.

“Vãi chưởng!” Vương Bàn Tử lập tức kinh hô, những người khác có mặt tại hiện trường cũng đều trừng lớn mắt vì sự việc gây sốc.

Nếu chỉ nói đến thi du, những người có mặt đều không xa lạ gì.

Nhưng trong khái niệm của họ, cho dù có chất một lượng thi du khổng lồ ở cùng một chỗ, sau đó bịt kín hoàn toàn nơi đó, thì mùi hương cũng không đến mức khiến người ta hoảng sợ như vậy.

Cho nên sau khi họ đi vào đây mới không kịp thời nhận ra điều này.

“Không đúng đồng chí Tiểu Tần, nếu nói đến thi du, Bàn gia tôi cũng không lạ gì.” “Nhưng mùi thi du này không đúng!” Vương Bàn Tử gãi gáy nói.

“Đó là vì lượng thi du mà các cậu gặp trước đây quá ít.” Tần Dã trầm thấp nói.

“Ít?” Đáp án này tự nhiên cũng khiến mọi người có chút không dám tin.

Và Tần Dã cũng không giải thích quá nhiều bằng lời nói.

Mà là trực tiếp lấy một cái bật lửa, sau khi châm lửa liền ném về một hướng.

Cùng với tiếng bật lửa rơi xuống, mọi người mới nhìn thấy hóa ra xung quanh các vách đá trong phòng mộ có vô số những rãnh hầm được đục khoét.

Cùng với việc Tần Dã ném bật lửa vào rãnh hầm phía dưới cùng.

Một luồng lửa "xẹt" một cái chiếu sáng hoàn toàn cả phòng mộ!

Mọi người nhìn kỹ một cái, lúc này mới phát hiện ngọn lửa này không chỉ chiếu sáng một đoạn rãnh hầm!

Ngọn lửa này giống như có sinh mệnh, không ngừng lao về một hướng.

Đợi đến khi ngọn lửa dừng lại, mọi người dựa vào sự phân bố của ngọn lửa mà phát hiện ra.

Xung quanh các vách đá, cách một đoạn khoảng cách lại xuất hiện một rãnh hầm.

Giữa hai rãnh hầm, mọi người có thể nhìn thấy trên vách đá dường như có dán thứ gì đó.

"Cái phòng mộ này có ý gì vậy?" "Cứ thế một loạt lửa cháy lên như vậy là xong sao?" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt khó hiểu nói.

"Những thứ dán trên vách đá này là gì vậy?" Hạo Thiên Chân thì trước tiên chú ý đến phương diện này.

Tuy nói hiện tại vẫn chưa rõ cái phòng mộ này rốt cuộc sẽ phát huy tác dụng gì.

Nhưng một phòng mộ như vậy lại đặc biệt bố trí những rãnh hầm dùng để liên kết ngọn lửa.

Chắc chắn sẽ không chỉ đơn giản là đặt ở đây như vậy thôi đâu!

Nhưng khi Hạo Thiên Chân bước đến gần, cảnh tượng trước mắt lập tức khiến cô hít vào một hơi khí lạnh.

Cả người hoàn toàn theo bản năng mà hét lên một tiếng!

Đối với toàn bộ đội ngũ của họ mà nói, bình thường người dễ giật mình nhất chính là Vương Bàn Tử.

Tuy nói về sự trầm mặc ít lời, Trương Kỳ Lân tuyệt đối là người trầm mặc nhất trong đội của họ.

Nhưng Hạo Thiên Chân cũng tuyệt đối là một đại diện phái văn tĩnh.

Có thể nói cho dù trong lăng mộ thật sự xảy ra những chuyện cực kỳ nguy hiểm, cũng rất ít khi thấy Hạo Thiên Chân có phản ứng quá lớn.

Lúc này có thể khiến cô có phản ứng lớn như vậy, mọi người không cần nghĩ cũng biết, Hạo Thiên Chân có lẽ đã nhìn thấy thứ gì đó đặc biệt kích thích!

Mọi người không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, đồng thời khi tiến đến gần vách đá xung quanh đều hít sâu một hơi.

Chương 802

Cũng coi như là đang tự làm công tác tư tưởng cho mình.

Khi họ đến gần vách đá, nhìn kỹ vào bên trong một hồi!

Tất cả mọi người đều sởn hết gai ốc!

Một cảm giác lạnh lẽo chết chóc trong khoảnh khắc bao phủ toàn thân họ.

"Vãi chưởng!

Có nhầm không!" "Đây chẳng phải là da người sao!" Vương Bàn Tử lập tức kinh hô!

"Bên chúng ta cũng vậy!" "Da người mỏng như vậy!

Tôi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy!" "Nếu các cậu nhìn thấy đều là da người, lẽ nào cả căn phòng mộ này đều là như vậy sao!" Mọi người lập tức bàn tán xôn xao.

Trong đầu Vương Bàn Tử hơi quá tải một chút, rồi lại hồi tưởng lại những lời Tần Dã đã nói trước đó.

Đầu óc anh ta lập tức vang lên một tiếng "ong" lớn!

Một dự cảm kinh khủng lập tức nảy sinh trong đầu anh ta!

"Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu đã nói!

Mùi hương quái dị trong phòng mộ này là thi du!" "Nhưng nếu chỉ là lượng thi du bình thường!

Những người có mặt ở đây e rằng không có mấy người chưa từng nhìn thấy!" "Tức là lượng thi du ở đây cực kỳ khổng lồ!" "Nếu bây

giờ ở đây lại có nhiều da người treo như vậy!" "Chẳng lẽ những rãnh hầm này đều là…" Vương Bàn Tử không dám nói tiếp.

Nhưng những người có mặt đã hiểu Vương Bàn Tử muốn biểu đạt điều gì.

Sắc mặt mọi người lập tức trở nên âm trầm.

Họ nhìn xung quanh, lúc này ngọn lửa thiêu thi du đang cháy rất mạnh!

Những lớp da người dán trên tường dưới ánh lửa dường như đều lộ ra vẻ mặt quỷ dị lạnh lẽo.

Lúc này đứng ở nơi này, họ chỉ cảm thấy mình đang bị những lớp da người dán xung quanh đó nhìn chằm chằm!

Cái cảm giác đó quả thực còn mạnh hơn vài phần so với oán khí mà họ cảm nhận được khi vừa mới bước vào!

Mặc dù mọi người không nhìn thấy tình hình phía trên vách đá.

Nhưng chỉ với những gì họ nhìn thấy hiện tại, muốn tưởng tượng ra cũng không phải là chuyện khó khăn gì!

"Vãi chưởng!

Cái Uông Tàng Hải này cũng quá tàn nhẫn rồi!" "Giết nhiều người như vậy chỉ để luyện thi du sao?" Vương Bàn Tử trực tiếp la mắng, trên thực tế, khi họ nhìn thấy những lớp da người xung quanh và ngọn lửa thiêu thi du gần như lấp đầy cả lăng mộ!

Họ đã hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra ở nơi này rồi!

"Đây còn chưa phải là tàn nhẫn nhất của Uông Tàng Hải." Tần Dã trầm giọng nói.

Mọi người lập tức kinh ngạc quay đầu nhìn Tần Dã.

Ngạc nhiên khi thấy vẻ mặt Tần Dã tuy trông có vẻ bình tĩnh, nhưng dưới ánh mắt đó, ngọn lửa phẫn nộ đã không kìm nén được mà bùng phát.

Lúc này chỉ nhìn Tần Dã, sát ý khó nén đó đã khiến họ cảm thấy lạnh lẽo.

Cái khí thái "người sống chớ đến gần" đó khiến ngay cả họ, với tư cách là đồng đội của Tần Dã, cũng không dám nhúc nhích một li vì khí thế đáng sợ này.

Vương Bàn Tử đã có thể tưởng tượng được nếu lúc này Uông Tàng Hải đứng trước mặt Tần Dã, Tần Dã sẽ tàn nhẫn đối phó với Uông Tàng Hải như thế nào!

"Đồng chí Tiểu Tần, cậu có chuyện gì vậy?" "Sao vẻ mặt đột nhiên lại đáng sợ như vậy?" Ngay cả Vương Bàn Tử, người luôn có quan hệ tốt với Tần Dã, lúc này cũng chỉ có thể cẩn thận lại gần hỏi.

"Da người treo trên vách đá xung quanh là được lột ra nguyên tấm." "Các cậu chỉ cần nhìn kỹ một chút sẽ hiểu." Thực ra đối với những người có mặt, họ thật sự không muốn đối mặt với những thứ quái dị này nữa.

Nhưng với trạng thái mà Tần Dã đang thể hiện, họ cũng không có dũng khí để từ chối.

Mọi người chỉ có thể kiềm chế cảm giác buồn nôn trong lòng.

Bước đến trước vách đá, rồi nhìn kỹ những lớp da người trên vách đá.

Chỉ cần nhìn một cái như vậy, mọi người lập tức phát hiện ra manh mối!

Theo lời Tần Dã nói, những lớp da người này đều là được xé ra nguyên tấm.

Vậy thì theo kích thước của những lớp da người hiện tại mà phân tách ra.

Đây rõ ràng chỉ là kích thước của một đứa trẻ!

Hơn nữa còn là loại trẻ con vẫn còn ở trạng thái sơ sinh!

Đầu óc Vương Bàn Tử lập tức vang lên một tiếng "bùm" lớn.

Trong đầu anh ta đã nghĩ đến một khả năng.

Anh ta rất muốn phủ nhận điều này.

Nhưng kết hợp với lời nói của Tần Dã, cũng như cảnh tượng này.

Vương Bàn Tử quả thực không thể thuyết phục bản thân không tin!

"Đồng chí Tiểu Tần!

Đây đều là da của trẻ con!" "Chuyện này rốt cuộc là sao!

Tại sao nơi này lại có nhiều da trẻ con như vậy!" "Đùa cái quái gì thế!" Vương Bàn Tử lập tức kinh hô.

Mọi người lúc này cũng đều nghĩ đến chuyện này!

Rồi nhìn xung quanh, nếu mỗi tầng da người ở đây đều được phân bố như vậy.

Vậy thì những lớp da người treo ở đây không có một trăm thì e rằng cũng có chín mươi rồi!

Tuy nói đối với những người đã từng chứng kiến vạn nhân hố mà nói, chỉ có chín mươi người chết thì không đáng là gì.

Nhưng chín mươi lớp da trẻ con bị lột ra và treo ở nơi này.

Ngay trong căn phòng mộ nhỏ hẹp này!

Cảnh tượng như vậy xuất hiện trước mắt, sự chấn động mà nó có thể mang lại cũng là tương đối lớn!

“Đồng chí Tiểu Tần!

Chuyện này rốt cuộc là sao!” “Tại sao nơi này lại có nhiều da trẻ con như vậy!” “Nếu ở đây chỉ có những lớp da trẻ con này thôi!

Vậy có phải nói rằng những thi du kia toàn bộ đều là những đứa trẻ này không!” “Uông Tàng Hải hắn rốt cuộc đang làm gì!

Hắn tại sao lại làm như vậy?” Vương Bàn Tử lập tức gào thét.

Tuy nói anh ta cũng không phải là chính nhân quân tử gì!

Nhưng bất kỳ ai xông pha giang hồ cũng đều có đạo nghĩa!

Và trong bất kỳ đạo nghĩa nào, việc làm hại người già yếu, trẻ nhỏ đều tuyệt đối không nằm trong phạm trù đó!

“Vì trường sinh.” Tần Dã nói.

“Cái này!

Cái này có ý gì?” “Giết nhiều người như vậy thì liên quan gì đến trường sinh?” Vương Bàn Tử trừng lớn mắt, lúc này ngay cả anh ta cũng đã đầy vẻ hung quang trong mắt.

“Trong lăng mộ trước, chúng ta tuy cũng đã chứng kiến phương pháp trường sinh.” “Nhưng những tác dụng phụ như vậy nghĩ cũng biết không thể là kết quả cuối cùng mà Uông Tàng Hải mong muốn.” “Trong quá trình chúng ta hành động trong lăng mộ.” “Ngoài bản thân lăng mộ, tôi cũng không nhịn được suy nghĩ một số vấn đề.” “Đó là Uông Tàng Hải tại sao lại tìm đến bộ tộc này.” Tần Dã trầm giọng nói.

Mặc dù lúc này trong lòng đang đầy phẫn nộ, nhưng Tần Dã đột nhiên đưa ra vấn đề này vẫn khiến Vương Bàn Tử ngớ người ra.

Anh ta có chút không hiểu, vấn đề này trong mắt Vương Bàn Tử căn bản là một vấn đề hiển nhiên.

“Cái này còn có gì mà ‘tại sao’?

Chương 803

Vấn đề này chúng ta trước đó chẳng phải đã nói rồi sao?" "Uông Tàng Hải là muốn lợi dụng người trong bộ tộc này!" Vương Bàn Tử khi trả lời như vậy, cả người đã có chút mất tự tin.

Dù sao nếu đáp án của toàn bộ vấn đề thực sự chỉ đơn giản như vậy.

Tần Dã căn bản không cần phải đưa ra một lần nữa!

Tần Dã có vấn đề như vậy, vậy thì chắc chắn là Tần Dã đã chú ý đến điều gì đó mới mẻ.

"Ban đầu nhìn thì quả thực là như vậy." "Nhưng nếu vậy thì cũng có một vấn đề mới." "Bộ tộc này rốt cuộc có gì đáng để Uông Tàng Hải lợi dụng?" Câu hỏi tiếp theo của Tần Dã quả thực khiến mọi người không khỏi nhíu mày.

Không thể không nói, vấn đề này quả thực khiến người ta không thể không suy nghĩ.

Vì cần có người làm khổ sai để xây dựng lăng mộ?

Nhưng loại khổ sai này chẳng phải bất kỳ bộ tộc nào cũng có thể cung cấp sao?

Vì cần những người này làm vật tế, trong cái thời đại tư tưởng hủ bại trước đây.

Phàm là những bộ tộc ở nơi tương đối hẻo lánh đều rất mê tín!

Uông Tàng Hải chỉ cần muốn, với tài lừa gạt người của hắn cộng thêm những phép thuật kỳ lạ đó, có thể dễ dàng tìm bất kỳ bộ tộc nào.

Chẳng hạn như bộ tộc đã tấn công bộ tộc này lúc đó.

Cho dù họ thực sự rất mạnh, cảm thấy mình không cần ngoại lực.

Nhưng với khả năng của Uông Tàng Hải chắc chắn cũng có thể thuyết phục họ.

Ngay cả khi lùi một vạn bước mà nói, bộ tộc đó thực sự không ăn không nói, Uông Tàng Hải cũng hoàn toàn có thể thông qua việc giúp đỡ bộ tộc yếu đuối này để chứng minh năng lực của mình.

Đến lúc đó chỉ cần thêm vào một số lời lẽ huyền bí.

Mọi người tin rằng muốn lừa họ ngoan ngoãn nghe lời vẫn sẽ không có vấn đề gì.

Dù sao Uông Tàng Hải còn là người có thể lừa gạt cả Hoàng đế.

Huống chi là lừa gạt những kẻ man di này chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao?

Mọi người cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, suy nghĩ kỹ thì điều này quả thực không đúng!

Bất kể từ góc độ nào mà nói, Uông Tàng Hải hình như đều không có lý do nhất định phải tìm đến bộ tộc này?

Chẳng lẽ là người được chọn tùy tiện?

Chỉ là tình cờ là bộ tộc này?

Cho nên bộ tộc này cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo?

Không đúng!

Vấn đề này mọi người gần như không cần suy nghĩ đã có thể phủ nhận!

Bởi vì chuyện này hoàn toàn không phải là tác phong của Uông Tàng Hải!

“Muốn biết câu trả lời này, phải nghĩ xem Uông Tàng Hải luôn

muốn gì nhất.” Tần Dã nói.

Điều này tự nhiên lại là một đáp án mà mọi người không cần suy nghĩ cũng có thể đưa ra.

Từ khi họ bước vào lăng mộ đầu tiên mà Uông Tàng Hải tạo ra!

Xoay quanh Uông Tàng Hải luôn là hai việc!

Thứ nhất là dốc hết sức mình vận dụng mọi thủ đoạn lợi dụng tất cả những người có thể lợi dụng.

Thứ hai là khiến bản thân trường sinh bất lão!

Hiện tại trong lăng mộ này, việc đầu tiên thuộc về Uông Tàng Hải họ đã coi như chứng kiến.

Vậy thì tại sao lại tìm đến bộ tộc này, điều đó chắc chắn là họ có thể giúp Uông Tàng Hải nhu cầu thứ hai.

“Chẳng lẽ bộ tộc này có bí pháp trường sinh bất tử?” “Nhưng không đúng!” “Theo như chúng ta suy đoán lúc đó!” “Từ cái lăng mộ kia đến bây giờ!

Giữa khoảng thời gian đó đã trôi qua bao lâu rồi?” “Nếu Uông Tàng Hải thực sự đã sống đến bây giờ, thì hắn hẳn đã thực hiện được nguyện vọng trường sinh bất tử của mình rồi chứ?” “Vậy hắn còn cần phải làm nhiều chuyện như vậy sao?” Vương Bàn Tử khó hiểu nói về điều này.

Điểm này cũng là nguyên nhân mà ngay từ đầu họ hoàn toàn không nghĩ tới.

Từ lúc đó đến bây giờ, khoảng cách giữa ít nhất cũng đã có một nghìn năm!

Nếu Uông Tàng Hải còn có thể sống, thì hắn chắc chắn đã trường sinh bất tử rồi!

Vậy cớ gì còn cần phải làm nhiều chuyện như vậy để đạt được thủ đoạn trường sinh bất tử chứ?

"Nhưng không có gì có thể chứng minh điều đó, phải không?" Tần Dã nhìn mọi người nói.

Vương Bàn Tử vốn còn muốn nói gì đó, nhưng suy nghĩ kỹ lại hình như đúng là như vậy!

Từ lúc đó đến bây giờ, hình như thật sự không có một ai nói, hoặc có thể chứng minh Uông Tàng Hải quả thực đã đạt được khả năng trường sinh bất tử!

Nhưng vẫn là lập luận đó!

Uông Tàng Hải đã vượt qua hàng nghìn năm, đối với chuyện hắn trường sinh bất tử, thật sự còn cần phải nghi ngờ sao?

"Nếu xuất phát từ suy nghĩ logic thông thường, sự cân nhắc của chúng ta không có bất kỳ vấn đề gì." "Nhưng nếu chúng ta thoát khỏi tư duy cố định ban đầu, từ một góc độ khác mà suy xét thì sao?" "Chẳng hạn như Uông Tàng Hải sống ngàn năm bất tử không phải là đã đạt được khả năng trường sinh bất tử." "Mà là tìm được một phương pháp để **tiếp tục kéo dài mạng sống** của mình thì sao?" Lời này vừa thốt ra, hiện trường lập tức xôn xao.

Không thể phủ nhận, trong tình huống xác định Uông Tàng Hải ngàn năm bất tử, đây quả thực là một thủ đoạn có thể thực hiện được điều này!

Một nghìn năm không chết, suy nghĩ kỹ thì điều này quả thực ngay từ đầu đã không thể chứng minh Uông Tàng Hải sẽ không chết.

Chỉ là sau ngần ấy thời gian mà vẫn chưa chết!

Phải biết rằng, sự khác biệt giữa hai điều này cũng là rất lớn!

“Dùng thủ đoạn ban đầu để nối mạng cho mình, đây rõ ràng là một phương pháp rất hiệu quả.” “Nhưng đối với một người như Uông Tàng Hải, hắn tuyệt đối không thể dừng lại ở đó.” “Bởi vì chỉ dựa vào một thủ đoạn nối mạng, cuối cùng cũng có nghĩa là một khi thủ đoạn này biến mất.” “Thì việc nối mạng cũng không thể tiếp tục, phương pháp này chắc chắn không thể tồn tại lâu dài!” “Và nghĩ đến Uông Tàng Hải mà chúng ta biết, hắn tuyệt đối không thể cho phép sinh mệnh của mình bị ràng buộc bởi sự không chắc chắn như vậy!” “Cho nên hắn nhất định sẽ tìm ra một phương pháp thực sự có thể khiến hắn vĩnh sinh!” “Dựa trên suy xét này, nếu bộ tộc này có một phương pháp như vậy thì sao?” Tần Dã nhìn mọi người hỏi.

Hiện trường lúc này tất cả mọi người đều đã trừng lớn mắt, ngây người tại chỗ không biết nên nói gì nữa.

Những người có mặt ở đây có lẽ xét về thực lực, không ít người quả thực có sự chênh lệch rất lớn với Tần Dã.

Nhưng họ thì không có cái gọi là kẻ ngốc tồn tại đâu!

Ngay từ khi Tần Dã nói đến khả năng Uông Tàng Hải lúc đó tìm được chỉ là thủ đoạn nối mạng.

Trong lòng họ thực tế đã có một số suy đoán.

Suy nghĩ kỹ lại quả thực chỉ có thể như vậy!

Nói tóm lại, rốt cuộc có lý do gì có thể khiến Uông Tàng Hải để mắt đến một bộ tộc yếu kém như vậy.

Dường như cũng chỉ có thể là liên quan đến chuyện trường sinh bất tử!

“Cho nên thực ra bộ tộc này đang nắm giữ thủ đoạn trường sinh bất tử!” “Uông Tàng Hải sở dĩ để mắt đến họ, cũng chính là vì lý do này!” “Mục đích thực sự của Uông Tàng Hải chính là phương pháp

trường sinh bất tử mà bộ tộc này nắm giữ!" "Như vậy thì tất cả đều có thể giải thích được!" Vương Bàn Tử vỗ trán hét lên: "Hắn sở dĩ chọn giúp bộ tộc này, chứ không phải bộ tộc khác!" "Như vậy thì tất cả đều có thể giải thích được!" "Vì thủ đoạn này chỉ có bộ tộc này mới có!" "Hắn cho dù có giúp đỡ bộ tộc khác!

Cũng căn bản không có bất kỳ ý nghĩa gì!" "Vậy nếu chúng ta đưa ra một suy nghĩ táo bạo hơn thì sao?" Tần Dã lúc này bổ sung: "Kỳ thực, bản thân cuộc chiến tranh này chính là một cái bẫy." Lời nói của Tần Dã lập tức khiến tất cả những người có mặt đều hít vào một hơi khí lạnh.

Họ trừng lớn mắt đầy kinh ngạc nhìn Tần Dã, ý tưởng này của Tần Dã không hẳn là thiên mã hành không, nhưng quả thực là điều họ hoàn toàn chưa từng nghĩ tới!

"Đồng chí Tiểu Tần!

Chuyện này rốt cuộc là sao?" "Cậu mau giải thích cho anh em nghe!" "Cậu nói vậy anh em tôi coi như đã hoàn toàn mơ hồ rồi!" Vương Bàn Tử nói.

"Các vị chắc hẳn cũng hiểu phải không?

Bất kể là quá khứ hay hiện tại." "Những bộ tộc càng vốn dĩ khép kín, tâm lý bài ngoại của họ càng mạnh." "Ngay cả khi cậu có thể thể hiện ra những điều mà bộ tộc của họ chưa từng thấy bao giờ." "Họ cũng sẽ có sự phòng bị đối với cậu." "Vậy đối với Uông Tàng Hải mà nói, chuyện này tất nhiên sẽ tạo ra nhiều trở ngại cho việc thực hiện mục đích của hắn." Tần Dã nói: "Cho nên hắn trước tiên đã sử dụng một thủ đoạn nào đó, dẫn dắt trận chiến tranh đó." "Đợi đến khi mục tiêu của hắn gần như đã chết chắc." "Hắn lại ra tay nghĩa hiệp, bất kể thủ đoạn hắn đối phó với đối phương có đơn giản đến đâu." "Nhưng hắn nhất định sẽ thể hiện nó như một phép màu." "Rồi nghĩ đến các

loại côn trùng mà chúng ta đã gặp trên đường này, đối với một bộ tộc khép kín mà nói, những con côn trùng đủ sức giết người này lại dễ dàng bị Uông Tàng Hải điều khiển." "Điều này bản thân nó đã đủ để họ tin vào năng lực của Uông Tàng Hải." "Như vậy địa vị của hắn sẽ được nâng cao vô hạn." "Và bản thân hắn cũng sẽ đương nhiên trở thành một tồn tại được bộ tộc này tôn thờ như thần!" "Sau đó bất kể là hắn muốn chủ động hỏi." "Hay tự mình thăm dò." "Tôi nghĩ trong bộ tộc này đều có thể dễ dàng thực hiện được, phải không?" Mọi người không khỏi trừng lớn mắt!

Khoảnh khắc này, trong đầu họ lập tức nghĩ đến bức bích họa trên cánh cửa đá kia trước đó!

Uông Tàng Hải phảng phất như một chúa tể kiểm soát tất cả mà nhìn xuống mọi người!

Nếu nói đó là lăng mộ được xây dựng sau khi Uông Tàng Hải đã kiểm soát bộ tộc này, nô dịch họ.

Thì bức bích họa đó không chỉ là chuyện Uông Tàng Hải làm sau khi kiểm soát bộ tộc.

Chương 804

Đồng thời cũng là sự sỉ nhục đối với toàn bộ bộ tộc!

Mọi người đều muốn nguyền rủa sự tàn nhẫn của Uông Tàng Hải.

Nhưng đồng thời họ lại không thể phủ nhận!

Năng lực của Uông Tàng Hải thật sự quá đáng sợ!

Từng bước đi này của Uông Tàng Hải đều quá tinh xảo!

"Khoan đã đồng chí Tiểu Tần, cậu nói người của bộ tộc này nắm giữ một phương pháp trường sinh bất lão." "Điều này lại có liên quan gì đến phòng mộ này?" Vương Bàn Tử khó hiểu hỏi: "Chẳng lẽ thủ đoạn trường sinh bất tử của bộ tộc này chính là cái này sao?" Mọi người lại một lần nữa nhìn về phía toàn bộ phòng mộ, Tần Dã cũng lúc này tiếp tục nói: "Nói chính xác thì đây chỉ là một trong các bước." "Sau khi chúng ta trở về từ lăng mộ trước đó, tôi đã điều tra một số ghi chép liên quan đến thủ đoạn trường sinh bất tử." "Trong đó tôi đã thấy một loại ghi chép là Thiên Đăng." "Trong toàn bộ lịch sử ghi chép, số người sử dụng thủ đoạn Thiên Đăng này chỉ có vài người ít ỏi." "Và loại thủ đoạn này thực tế cũng có những cách vận hành khác nhau." "Trong đó một loại là giống như Thất Tinh Tục Mệnh Chi Pháp của Gia Cát Lượng vào cuối thời Đông Hán." "Khoan đã đồng chí Tiểu Tần!

Gia Cát Lượng này là ai vậy?" Vấn đề của Vương Bàn Tử lập tức được nêu ra.

"Điều này không quan trọng, đợi sau này chúng ta có cơ hội tìm thấy lăng mộ của hắn thì chúng ta sẽ nói về chủ đề này." "Cái Thất Tinh Tục Mệnh Chi Pháp mà hắn sử dụng là thông qua pháp môn Huyền học Bát Quái, dùng Thiên Đăng để mượn mệnh trời." "Cho nên

loại thủ pháp này thà nói là phương pháp nối mạng còn hơn là thủ đoạn trường sinh bất tử." "Còn một loại nữa thì tàn nhẫn hơn nhiều." Tần Dã nói: "Đây là cần dùng 81 loại thuốc độc chí mạng giết chết 81 đứa trẻ, sau đó luyện nhục thân của chúng thành thi du." "Cũng dùng làm sợi dây dẫn nối với trời." "Sở dĩ phải dùng 81 loại thuốc độc là để tạo ra đủ loại oán niệm phức tạp." "Sau đó, da của chúng được đặt vào Thiên Đăng như thế này." "Tác dụng là để báo cho ông trời biết thân phận của chúng." "Sau đó, vào khoảnh khắc thắp sáng Thiên Đăng." "Ông trời sẽ nuốt chửng tất cả những oán niệm và huyết nhục đó." "Sau khi nghi thức này hoàn thành, ông trời sẽ ban cho người tế tự sinh mệnh vĩnh hằng." "Theo như tôi tìm hiểu, loại thủ đoạn này cũng chỉ là thủ đoạn trong truyền thuyết." "Và đã từng được truyền bá trong nhiều bộ tộc khép kín." "Với tình hình hiện tại mà nói, e rằng trong bộ tộc này cũng có tồn tại thủ đoạn như vậy!" Nghe đến đây, mọi người không khỏi nhíu chặt mày.

Họ không biết liệu cái tên hiện tại này có phải cũng đã từng sử dụng thủ đoạn này theo truyền thuyết hay không.

Nhưng việc họ bị để mắt đến quả thực là vì họ đã nắm giữ cái thứ mà bộ tộc của họ không nên nắm giữ!

Nếu không phải vì bị Uông Tàng Hải lợi dụng, họ đã bị một bộ tộc mạnh mẽ khác giết chết.

Được Uông Tàng Hải giúp đỡ, cuối cùng lại hoàn toàn trở thành công cụ của hắn!

Bất kể là quá khứ hay hiện tại, có một điều quả thực từ trước đến nay chưa từng thay đổi!

Khi một người thiếu đủ sức chiến đấu, tốt nhất cậu đừng vọng tưởng có được thứ gì đó mà cậu không thể giữ được.

Bằng không bất kể thứ đó có giá trị như thế nào.

Kết quả cuối cùng mà cậu nhận được cũng chỉ có thể là tai họa diệt vong!

Bộ tộc này có lẽ chưa từng làm chuyện xấu nào, nhưng chính vì họ thiếu đi sức chiến đấu tuyệt đối.

Cuối cùng cũng chỉ có thể rơi vào một kết cục như vậy.

Lúc này mọi người nhìn những lớp da người trên vách đá.

Đã không còn nói gì đến oán niệm nữa.

Điều họ có thể cảm nhận được chỉ là bi ai! "Được!

Bàn gia tôi giờ coi như hoàn toàn hiểu rõ rồi!" "Sự tồn tại của tên Uông Tạng Hải này quả thực là để làm mới giới hạn đê hèn của con người!" "Trời cao có đức hiếu sinh!

Con người có lòng trắc ẩn!

Những thứ này trên người Uông Tạng Hải coi như một chút cũng không thấy đâu!" "Đây đều là những đứa trẻ mà!" "Chỉ vì sự vĩnh sinh của bản thân!

Hắn hoàn toàn ném nhân tính xuống đất rồi sao?" "Làm người mà làm đến mức này, bất kể hắn đạt được cái gì, cũng đã không còn được coi là con người nữa rồi!" Vương Bàn Tử nắm chặt nắm đấm, phẫn nộ chửi bới.

Mọi người xung quanh lúc này cũng đều cau mày nhăn mặt!

Tuy tay bọn họ cũng dính máu tươi, họ không phủ nhận điều đó.

Nhưng vô luận bọn họ ác thế nào, trong lòng họ cũng sẽ không quên bản thân vẫn là một con người!

Nhưng hiện tại, những hành vi của Uông Tạng Hải trong mắt bọn họ đã hoàn toàn không thể gọi là người nữa rồi! "Quyền lực vốn dĩ sẽ khiến người ta trầm luân." "Huống chi là kẻ không ngừng nắm giữ

những pháp môn mới như Uông Tạng Hải." "Tất cả mọi thứ đều có thể bị hắn đùa giỡn trong lòng bàn tay." "Tôi nghĩ trong lòng hắn, hắn đã sớm không còn đặt bản thân ở vị trí con người nữa rồi." "E rằng trong tâm trí hắn, chỉ cần là thứ hắn muốn đạt được, thì có thể không từ thủ đoạn để đạt được." "Thậm chí nói tàn khốc hơn một chút.

Có lẽ trong lòng hắn, những người trở thành vật tế cho sự trường sinh bất tử của hắn, ngược lại còn là phúc khí của bọn họ!" "Tóm lại, đối với Uông Tạng Hải hiện tại, chúng ta sớm đã không thể dùng tiêu chuẩn con người để đánh giá hắn nữa." Tần Dã nói. "Điểm này Bàn gia tôi quả thực đã nhìn ra rồi, nhưng phàm là kẻ còn chút nhân tính, đều không thể làm đến mức độ này!" Vương Bàn Tử hừ lạnh một tiếng.

Từ biểu cảm phẫn hận của cậu ta lúc này có thể thấy được sự căm ghét tột độ dành cho Uông Tạng Hải!

Mà Hạo Thiên Chân sau một hồi phẫn nộ, trong lòng đột nhiên lại nảy ra một ý nghĩ mới! "Tần Dã, tôi đột nhiên có một nghi vấn." "Nếu đúng như cậu nói!

Cái thiên đăng này là phải đốt cháy thi du (mỡ xác chết) của những đứa trẻ này thì mới được coi là thực hiện.

Vậy chúng ta vừa rồi châm lửa thi du, chẳng phải là đang giúp Uông Tạng Hải hoàn thành vĩnh sinh sao?" Hạo Thiên Chân khó hiểu hỏi. "Vãi chưởng!

Không thể nào!" "Tiểu Tần đồng chí!

Nếu thật là như vậy!

Chúng ta chẳng phải thành tòng phạm của tên súc sinh Uông Tạng Hải này sao!" Vương Bàn Tử lập tức lại nổi giận!

Đối với cậu ta, chuyện này tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Trước đó vì đủ loại toan tính của Uông Tạng Hải, bọn họ bị ép kích hoạt bao nhiêu cơ quan một cách khó hiểu.

Loại chuyện này tuy khiến người ta bực mình, nhưng đối với thổ phu tử giàu kinh nghiệm như Vương Bàn Tử, chuyện qua rồi thì thôi.

Nhưng tình huống hiện tại hoàn toàn khác!

Chuyện thất đức như vậy nếu thực sự có bọn họ tham gia vào, thì tuyệt đối không phải cứ bấm nhân trung là có thể cho qua! "Trịnh lão bản!

Bàn gia tôi nói lời khó nghe trước!" "Nếu cái tên chết tiệt Uông Tạng Hải này thực sự tính kế chúng ta như vậy!" "Thì cái phương pháp trường sinh bất tử gì đó cũng kệ!

Hay bảo bối trong này cũng mặc xác!" "Bàn gia cái gì cũng không cân nhắc nữa!" "Tiếp theo Bàn gia chỉ muốn làm một việc!

Đó là cho nổ tung cái lăng mộ tội ác này!" "Nếu Uông Tạng Hải này thật sự phục sinh nhưng vẫn ở lại đây, Bàn gia sẽ khiến hắn vĩnh viễn bị chôn vùi trong lòng đất này!" "Cho dù hắn đã đi rồi!

Bàn gia cũng muốn hắn đến nhà cũng không về được!" Vương Bàn Tử lập tức hung tợn nói.

Và người nảy sinh ý nghĩ này cũng không chỉ có mình cậu ta.

Chỉ là đứng ở lập trường của những người khác, bọn họ chung quy vẫn còn thân phận lính đánh thuê Sói Hoang.

Mà đã là lính đánh thuê, hành động của bọn họ phải lấy mệnh lệnh của Trịnh Bách Vạn làm ưu tiên hàng đầu.

Cho dù thật sự muốn cho nổ chỗ này, cũng phải là Trịnh Bách Vạn chủ động nói ra!

Mà Trịnh Bách Vạn lại là một con hồ ly già giàu kinh nghiệm cỡ

nào!

Lúc này khi Vương Bàn Tử đang phẫn nộ, nộ khí trong lòng những người khác ở đây làm sao hắn không nhìn ra được?

Trịnh Bách Vạn là một kẻ đầy dã tâm, nhưng đồng thời cũng là một kẻ tinh ranh toan tính!

Hắn sẽ không che giấu khát vọng tiền bạc của mình, nhưng đồng thời hắn cũng càng rõ ràng hiện tại nên làm cái gì nhất.

Hiện tại lòng người nghi ngờ đang thiên về hướng phá hủy toàn bộ lăng mộ.

Hắn biết nếu mình kiên trì không được phá hoại lăng mộ, chưa nói những cái khác, nhưng người của đoàn lính đánh thuê Sói Hoang chắc chắn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng làm vậy hắn cũng sẽ mất đi lòng người, cho dù cuối cùng vẫn có thể hoàn thành nhiệm vụ, nhưng độ khó tất nhiên sẽ tăng lên không ít. "Vương tiên sinh nói gì vậy?" "Nếu cậu cảm thấy Trịnh mỗ sẽ ngăn cản cậu trong chuyện này, vậy thì cậu thực sự quá coi thường Trịnh mỗ rồi!" "Trịnh mỗ xác thực là một thương nhân, nhưng cũng hiểu quy tắc cơ bản nhất!" "Hành vi của Uông Tạng Hải bỉ ổi như vậy!

Nếu là thật!

Đừng nói là cậu!" "Chính tôi cũng sẽ để các vị trong đoàn lính đánh thuê phá hủy ngôi lăng mộ này!" "Nhất định phải khiến hắn vô luận sống chết đều không được an ninh, lấy đó an ủi vong linh những đứa trẻ chết oan uổng này." Trịnh Bách Vạn vỗ ngực nói.

Cái dáng vẻ nghĩa phẫn đầy mình kia quả thực tràn đầy khí thế chính nhân quân tử.

Có điều màn biểu diễn này của hắn, Tần Dã gần như không tin

chút nào.

Hắn chỉ đứng một bên nhìn bộ dạng phẫn nộ của mọi người mà trầm mặc không nói.

Mãi cho đến khi bọn họ trút gần hết cơn giận trong lòng, hắn mới tiếp tục nói: "Bàn Tử, nếu cậu muốn hủy lăng mộ Uông Tạng Hải dựa trên tiền đề này, thì tôi nghĩ cậu không có cơ hội đó đâu." Mọi người lập tức nghi hoặc, nhìn nhau rồi lại nhìn về phía Tần Dã, nghiêng đầu khó hiểu. "Tiểu Tần đồng chí, cậu nói vậy là ý gì?" Vương Bàn Tử hỏi.

Chương 805

"Chờ chúng ta đến nơi này thắp thiên đăng giúp hắn đạt được năng lực trường sinh bất tử...

Điều này đổi cách nói khác chính là giao phó khả năng trường sinh bất tử của mình vào tay người khác." "Với tính cách của Uông Tạng Hải, cho dù là giao những việc này cho thân tín của mình, tôi đoán Uông Tạng Hải cũng không làm được." "Càng đừng nói là còn muốn hắn đặt cược khả năng này lên người những kẻ xâm nhập như chúng ta." "Các cậu cảm thấy loại chuyện này có khả năng là hắn sẽ làm sao?" Tần Dã nhún vai nói.

Sau khi bình tĩnh suy nghĩ một lúc, mọi người cảm thấy sự tình hình như đúng là như vậy!

Gửi gắm khả năng trường sinh bất lão của mình vào người khác.

Nhìn khắp lịch sử!

Uông Tạng Hải tuyệt đối không thể nào làm ra loại chuyện này! "Vậy chuyện này là thế nào?" "Không phải để chúng ta thắp thiên đăng giúp hắn tục mệnh!

Còn bày ra cái trò này làm gì!" "Chẳng lẽ chỉ để khoe khoang với chúng ta vài cái?" Câu nói này của Vương Bàn Tử vốn dĩ mang theo vài phần trêu chọc.

Nhưng không ngờ ngay khoảnh khắc cậu ta thốt ra, Tần Dã lại nhìn cậu ta với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Cái nhìn chằm chằm của Tần Dã khiến Vương Bàn Tử có chút ngỡ ngàng.

Cậu ta ngẩn người chớp chớp mắt, cảm thấy biểu cảm này của

Tần Dã có lẽ là nói cậu ta đoán không sai.

Nhưng cậu ta lại có chút không tự tin, nhìn biểu cảm của Tần Dã lúc này cũng tràn đầy vẻ bất ngờ. "Tiểu Tần đồng chí, cậu nhìn gì thế?" "Bàn gia tôi rốt cuộc là nói đúng hay sai hả?" "Dù sao tôi cũng chỉ buột miệng nói bừa, nếu không đúng cậu cứ coi như tôi nói nhảm là được mà!" Vương Bàn Tử có chút né tránh nói. "Bàn Tử, có đôi khi não cậu nhảy số cũng nhanh đấy chứ?" Tần Dã cười ha hả nói.

Vương Bàn Tử lại chớp mắt liên tục, trong lòng lập tức hiểu ý của Tần Dã.

Chỉ là cậu ta vẫn có chút mơ hồ.

Không chỉ cậu ta, cho dù là những người khác cũng vậy.

Dù sao ai có thể ngờ được Uông Tạng Hải tâm tư kín đáo như vậy, làm tất cả những chuyện này ở đây lại chỉ vì nguyên nhân như thế! "Không thể nào!

Tiểu Tần đồng chí!

Hắn thật sự chỉ vì cái này?" Vương Bàn Tử lập tức trừng lớn hai mắt, vẻ mặt không thể tin nổi. "Đương nhiên cũng không chỉ đơn giản như vậy." Tần Dã nói: "Hiện tại thi du mà chúng ta nhìn thấy thực tế là phần còn lại sau khi hắn đã hoàn thành trường sinh.

Việc châm lửa số thi du này chính là để triển hiện cho chúng ta thấy cái gọi là thiên đăng, coi như là sự khoe khoang của tên Uông Tạng Hải này.

Có điều thứ hắn muốn khoe khoang với chúng ta cũng không chỉ có chút đồ này." "Ý gì?

Không chỉ có chút đồ này?

Chẳng lẽ thứ này thật sự còn có hậu quả gì sao?" Vương Bàn Tử

khó hiểu hỏi. "Các cậu chẳng lẽ không phát hiện ra một chuyện sao?

Ngôi mộ thất này không có lối ra." Tần Dã nhắc nhở mọi người.

Đám người lập tức phản ứng lại, trước đó sự chú ý của bọn họ toàn bộ đều dồn vào đám thi du và cái gọi là thắp thiên đăng này.

Đối với lối ra quan trọng nhất theo đúng nghĩa đen, mọi người lại gần như theo bản năng mà bỏ qua!

Lúc này được Tần Dã nhắc nhở, mọi người mới hoàn hồn, sau một hồi nhanh chóng quan sát xung quanh, cuối cùng cũng phát hiện ra điểm này! "Mẹ ơi!" "Đây lại là tình huống gì?" "Uông Tạng Hải làm ra một cái thiên đăng chết tiệt như vậy chẳng lẽ còn chưa đủ sao?" "Hắn còn bịt kín cả lối ra nữa!" "Ý là sao!

Chỉ cần là người bước vào đây thì phải chết hết ở trong này à!

Cùng làm vật tế với đám thiên đăng này hay sao!" Vương Bàn Tử lập tức chửi ầm lên.

Những người còn lại cũng lập tức căng thẳng.

Chuyện này tuyệt đối không phải trò đùa!

Dựa theo tất cả những mộ thất bọn họ đã đi qua, hiển nhiên là vẫn chưa đến chủ mộ thất!

Nếu thật sự ở đây đã không còn đường, lộ trình của bọn họ chẳng phải coi như đã đi đến tận cùng rồi sao?

Nhưng bọn họ tin tưởng sự tình tuyệt đối không thể như vậy!

Chỉ để lại một mộ thất thắp thiên đăng thế này mà coi là điểm cuối của cả lăng mộ sao!

Tuy nói Uông Tạng Hải là một kẻ rất thích chơi khăm người khác!

Nhưng cách chơi này thì thực sự quá mất tư cách rồi!

Dù sao loại chuyện này tuyệt đối không thể là việc Uông Tạng Hải sẽ làm ra! "Không đúng!

Uông Tạng Hải cho dù muốn chơi khăm người khác cũng không thể dùng trò vô vị như vậy!" "A Ninh đội trưởng!

Các người đừng ngẩn ra nữa!

Chắc chắn có công cụ chứ!

Trực tiếp cho nổ chỗ này đi!" Vương Bàn Tử lập tức hét lớn.

Đám lính đánh thuê Sói Hoang chỉ đành nhìn về phía A Ninh, mà A Ninh cũng chỉ có thể nhìn về phía Trịnh Bách Vạn.

Hiện tại mà nói, muốn tìm được một lối ra, đây quả thực là phương pháp hiệu quả nhất!

Nhưng nơi này dù sao cũng là lăng mộ mà Trịnh Bách Vạn luôn muốn tìm kiếm.

Bất kể bọn họ cẩn thận thế nào, chỉ cần châm ngòi thuốc nổ, đối với toàn bộ lăng mộ tất nhiên sẽ có mức độ tổn hại tương đương!

Nếu không có Trịnh Bách Vạn gật đầu đồng ý, bọn họ thật sự không thể tùy tiện làm vậy! "Bàn Tử, cậu đừng vội.

Cho nổ lăng mộ gì đó hơi khoa trương quá rồi." Không đợi Trịnh Bách Vạn có thái độ gì, Tần Dã đã mở miệng nói: "Tôi đã nói rồi, đây là một phần trong màn khoe khoang của Uông Tạng Hải, vậy hắn làm sao có thể chỉ dừng lại ở mức độ này chứ?

Nơi này tuy không nhìn thấy lối ra, nhưng có thể cảm giác được gió.

Nghĩa là bên ngoài chỗ này xác thực có một không gian.

Chỉ là lối ra để đi đến không gian đó vẫn chưa mở.

Nếu tôi đoán không sai, mức độ cháy của đám thi du này hẳn là có liên động với lối ra đó.

Tôi nghĩ chắc không cần bao lâu nữa sẽ có phản ứng thôi." Sau khi Tần Dã đã giải thích tình huống như vậy, mọi người tuy trong lòng có chút sốt ruột, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Dù sao trước giờ phán đoán của Tần Dã đều không có vấn đề gì.

Bọn họ cũng tin tưởng hiện tại cũng sẽ như vậy.

Quả nhiên, không bao lâu sau, bọn họ cảm giác được dưới chân truyền đến một trận chấn động.

Mọi người cũng không dám thả lỏng chút nào, vội vàng nhìn chằm chằm xuống phía dưới.

Không bao lâu sau, liền thấy mấy khối đá dưới chân dịch chuyển, một lát sau thình lình xuất hiện một cánh cửa đã mở!

Mà ngay dưới cánh cửa này, bọn họ còn có thể nhìn thấy một con đường đi thẳng xuống phía dưới! "Tôi đi!

Cái tên Uông Tạng Hải này lại thật sự chơi kiểu này!" Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng. "Làm ra một con đường như vậy, cứ như là đang hoan nghênh chúng ta đi xuống vậy." Hạo Thiên Chân cau mày nói.

Đối với cảnh tượng này, mọi người ở đây đã sớm thấy lạ không trách.

Dù sao từ khi bọn họ tiến vào lăng mộ Uông Tạng Hải, đây đã không phải là lần đầu tiên hắn chơi kiểu này!

Chương 806

Để lại cho bạn một gợi ý dẫn dắt bạn hành động, bạn biết rõ chuyện này có thể sẽ có chút nguy hiểm, nhưng bạn lại chẳng có chút lựa chọn nào khác ngoài việc đi theo!

Tuy nhiên, ánh mắt mọi người vẫn chuyển hướng về phía Tần Dã.

Lúc này loại chuyện thế này tự nhiên cần người chuyên nghiệp lên tiếng. "Đi thôi, đã Uông Tạng Hải ngay cả thắp thiên đăng cũng cho chúng ta xem rồi.

Cứ thế rời đi ngược lại có lỗi với một phen lăn lộn này của chúng ta." Tần Dã nói rồi đi đầu bước vào thông đạo.

Thấy Tần Dã đã hành động, những người khác tự nhiên sẽ không do dự thêm nữa.

Đều lần lượt đi theo vào trong.

Đoạn đường này vô cùng chật hẹp, bọn họ khi di chuyển thậm chí ngay cả thẳng người cũng không làm được.

Tuy nói bọn họ đã hận Uông Tạng Hải thấu xương.

Nhưng lúc này bọn họ vẫn hy vọng Uông Tạng Hải ngàn vạn lần đừng giở trò tiểu nhân gì ở trong này!

Dù sao với tình huống hiện tại của bọn họ, đây chính là ngay cả chỗ trốn cũng không có!

May mà lần này Uông Tạng Hải coi như có chút lương tâm.

Ít nhất trong con đường hầm này không có phiền toái gì tìm đến bọn họ.

Lại một hồi uốn lượn đi xuống, mọi người đã đến cuối đường

hầm.

Tuy lối ra này bị một tảng đá chắn lại.

Nhưng may mắn là không bị bịt kín hoàn toàn, mọi người chỉ cần dùng chút sức là thuận lợi đẩy tảng đá ra. "May quá may quá, cái tên chết tiệt Uông Tạng Hải này tuy không ra gì, nhưng vẫn coi như chưa đuổi cùng giết tận.

Bàn gia lúc nãy còn lo cái thứ không biết xấu hổ này trực tiếp đặt cái mai phục gì đó trong đường hầm cho chúng ta cơ!

Nói thật chứ, nếu là ở trong hoàn cảnh vừa rồi, nếu thật sự làm ra chút gì đó cho chúng ta, đối phó đúng là sẽ có chút phiền phức a!" Vương Bàn Tử thở phào một hơi nói.

Những người còn lại cũng liên tiếp vươn vai.

Đường hầm trước đó đối với bọn họ quả thực quá chật hẹp.

Hiện tại khó khăn lắm mới có một không gian có thể duỗi người một chút.

Cộng thêm khi di chuyển trong đường hầm đó luôn lo lắng sẽ có cơ quan gì đột nhiên xuất hiện, tạo ra cảm giác căng thẳng.

Mọi người ở đây tự nhiên ai cũng sẽ không keo kiệt cơ hội này để bản thân thư giãn một chút!

Chỉ là nhìn lại Tần Dã thì một chút cảm giác áp lực căng thẳng như vậy cũng không có.

Tuy nói với thực lực của Tần Dã, đối với chuyện này bản thân cũng không cần phải có biểu hiện gì.

Nhưng trong hoàn cảnh này mà vẫn có thể đạt đến mức độ hoàn toàn thả lỏng như vậy, chung quy vẫn rất khó khăn. "Rốt cuộc vẫn phải là cậu a Tiểu Tần đồng chí!

Vừa rồi hoàn cảnh áp lực như thế mà cậu cư nhiên vẫn có thể giữ vẻ mặt thoải mái như vậy.

Cậu thật sự một chút cũng không lo lắng Uông Tạng Hải sẽ giở thủ đoạn gì sao?" Vương Bàn Tử vỗ vai Tần Dã, vẻ mặt đầy bội phục nói.

Người sau lắc đầu rồi nói: "Tôi đương nhiên có thể thả lỏng rồi, bởi vì tôi khẳng định Uông Tạng Hải sẽ không giở trò tiểu nhân gì đâu.

Ít nhất là trong đoạn đường vừa rồi thì không." Mọi người nghe Tần Dã nói vậy, trong lòng quả thực cũng có chút hồ đồ.

Cái tên Uông Tạng Hải này được coi là kẻ thủ đoạn gì cũng dám dùng!

Lăng mộ hắn xây dựng, từ khoảnh khắc mọi người bước vào thì thời khắc nào cũng đều nguy hiểm.

Trong khái niệm của bọn họ, hình như trong lăng mộ Uông Tạng Hải không có đoạn đường nào là an toàn theo đúng nghĩa đen.

Cho dù có, cũng tất nhiên là Uông Tạng Hải đã chuẩn bị động tác lớn gì đó ở bên trong.

Giống như con đường hầm vừa rồi, khoảng cách dài như vậy mà sững sờ không có chút thủ đoạn dư thừa nào.

Điều này ngược lại khiến mọi người ở đây có chút không quen. "Tiểu Tần đồng chí, sao cậu lại chắc chắn như vậy?

Tên Uông Tạng Hải này chẳng phải luôn luôn thủ đoạn tầng tầng lớp lớp sao?

Hoàn cảnh vừa rồi, không gian chật hẹp như vậy, ra tay ở chỗ đó đối với chúng ta hiệu quả e là tương đối rõ ràng chứ?

Cho dù không tính đến sự âm tổn của con người Uông Tạng Hải, thì kể cả người bình thường chúng ta muốn thiết lập cơ quan cạm bẫy, với tình huống vừa rồi tôi đoán chừng chúng ta cũng sẽ không bỏ qua đâu nhỉ?" Vương Bàn Tử hỏi. "Nếu Uông Tạng Hải muốn giải quyết toàn bộ chúng ta ở chỗ vừa rồi, thì tư duy này của cậu không có vấn đề gì.

Nhưng cậu quên rồi sao?

Con đường hầm chúng ta đi khởi điểm là liên động với cơ quan thắp thiên đăng.

Mà Uông Tạng Hải đã sớm đạt được trường sinh bất tử sở dĩ còn muốn để lại cơ quan thắp thiên đăng chính là để khoe khoang với chúng ta.

Mà cái hắn muốn khoe khoang cũng không chỉ là thiên đăng, còn có thứ ở phía sau." Tần Dã nói.

Muốn nói cái "phía sau" này chỉ cái gì, trong lòng mọi người ở đây ngược lại đều vô cùng rõ ràng.

Chắc chắn chính là không gian bọn họ đang đứng hiện tại.

Nhưng điều này cũng lập tức nảy sinh một nghi vấn mới.

Sau khi bọn họ đến nơi này, bọn họ rất nhanh đã thăm dò xung quanh.

Kết quả phát hiện nơi này chỉ là một vách núi.

Bất kể từ góc độ nào mà nói, nơi này đều trống trải đến đáng sợ! "Tiểu Tần đồng chí!

Đây là tình huống gì?

Chỗ này là có ý gì a?

Uông Tạng Hải muốn khoe khoang cái gì với chúng ta ở chỗ này?

Nơi này hoàn toàn không giống như có dấu vết gì liên quan đến chủ mộ thất cả!" Vương Bàn Tử nghi hoặc nhìn xung quanh.

Cậu ta thậm chí còn vì để xác định xem mình có bỏ sót gì không, còn nhìn lên đỉnh đầu xem có thứ gì như quan tài treo hay không. "Nơi này đương nhiên sẽ không phải là chủ mộ thất.

Bởi vì đây vẻn vẹn chỉ là một sự bắt đầu mà thôi." Tần Dã nói: "Các cậu nhìn thấy cây cầu treo kia chưa?

Thật ra Uông Tạng Hải xây dựng lăng mộ này có thể chia làm hai phần trước và sau.

Phần chúng ta đi qua trước đó chính là nửa phần trước.

Cũng có thể hiểu là giả mộ.

Nói đơn giản chính là Uông Tạng Hải rất rõ ràng sẽ có người đến trộm mộ của mình, cho nên đặc biệt để lại phần quà tặng cho người khác." "Chỉ là rất hiển nhiên Uông Tạng Hải so với các chủ nhân lăng mộ khác còn tham lam hơn một chút.

Rất nhiều lăng mộ khác vì để lăng mộ thực sự của mình không bị người ta dòm ngó, cũng vì để đánh tan ý niệm của người khác, nên khi bọn họ tu sửa một cái giả mộ sẽ để lại bên trong một số vật phẩm không quá quý trọng.

Mục đích tự nhiên là hy vọng người khác sau khi nếm được chút ngọt ngào sẽ tự giác rời đi.

Mà cho dù ở thời đại của bọn họ không tính là thứ gì ghê gớm, nếu thật sự đến hiện tại, vì năm tháng lắng đọng cũng sẽ có giá trị tương đối.

Nhưng hành vi này hiển nhiên là không thuộc về Uông Tạng Hải.

Hắn muốn là tất cả.

Cho nên hắn chọn một phương pháp trực tiếp nhất để giải quyết phiền toái này.

Chương 807

Chính là xử lý hết tất cả những người đi vào." Nghe Tần Dã giải thích như vậy, Vương Bàn Tử lập tức phản ứng lại. "Khoan đã!

Tiểu Tần đồng chí!

Nếu theo cách nói này của cậu!

Tất cả những gì chúng ta gặp phải phía trước thực ra chỉ có thể coi là cạm bẫy!

Nếu không phải chúng ta cuối cùng thắp sáng thiên đăng!

Chúng ta tốn bao nhiêu công sức, khả năng ngay cả lối vào lăng mộ thực sự cũng chưa thấy?" Tần Dã chậm rãi gật đầu.

Mọi người đều kinh hãi!

Bọn họ tự nhiên đều có thể hiểu được rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!

Điều này đồng nghĩa với việc tất cả những hung hiểm bọn họ gặp phải trước đó chỉ đơn thuần là đang vượt ải mà thôi!

Tuy nói sấm trong lăng mộ ở mức độ nhất định đúng là có chút mùi vị vượt ải.

Nhưng bình thường mà nói sau khi trải qua từng ải hung hiểm như vậy, mọi người chẳng phải nên thu hoạch quả ngọt rồi sao?

Cho dù không phải thu hoạch quả ngọt, thì ít nhất cũng nên gặp được Boss cuối rồi chứ?

Nhưng lần này coi là chuyện gì đây?

Sau khi trải qua trùng trùng hung hiểm!

Cái họ làm được chỉ là đi đến điểm khởi đầu của câu chuyện?

Trò đùa này có phải hơi quá lớn rồi không!

Hơn nữa lăng mộ lần này và trước đó hoàn toàn không phải cùng một chuyện!

Nếu không phải trong đội ngũ của bọn họ có Tần Dã và Trương Kỳ Lân là hai nhân vật cấp độ "ngoại quải" (hack game)!

Một đội ngũ bình thường khi sấm đoạn đường phía trước kia, đừng nói gì đến giảm quân số!

Chỉ sợ riêng cửa ải cầu đá Thương Môn kia cũng đã toàn quân bị diệt rồi! "Vãi chưởng!

Cái tên Uông Tạng Hải này chơi vậy sao!

Ở phía trước gây ra cho chúng ta bao nhiêu rắc rối!

Kết quả hiện tại chỉ là một sự bắt đầu?

Vậy sau này chúng ta còn có cái gì nữa?

Hắn tốn bao nhiêu công sức!

Cũng không thể nói cuối cùng chỉ còn lại một cái chủ mộ thất cho chúng ta chứ?" Tiếng gào thét này của Vương Bàn Tử cũng khiến tất cả mọi người ở đây đều ngẩn ra!

Tuy nói có thể mau chóng tìm được chủ mộ thất của Uông Tạng Hải, giải quyết hết thảy phiền toái, sau đó mau chóng rời khỏi nơi đáng sợ này đúng là điều tất cả bọn họ đều hy vọng!

Nhưng vượt qua bao nhiêu cửa ải khó khăn chẳng lẽ cuối cùng chỉ thấy một cái mộ thất sao?

Cho dù Uông Tạng Hải thực sự rất có thực lực, nhưng cũng không thể nào đem tất cả bảo bối đặt hết vào một cái mộ thất chứ?

Nghĩ như vậy ít nhiều khiến người ta cảm thấy sự hồi báo cuối cùng so với một phen lăn lộn này có chút không đáng! "Yên tâm đi, thứ Uông Tạng Hải để lại cho chúng ta đương nhiên không đơn giản như vậy.

Nếu không phải đến nơi này, tôi e rằng cũng không biết Uông Tạng Hải rốt cuộc muốn làm gì." Tần Dã quan sát cây cầu treo trước mắt nói. "Ý gì?

Chẳng lẽ Uông Tạng Hải thật sự còn có bố cục gì sao?" Hai mắt Vương Bàn Tử lập tức bùng lên hy vọng.

Mọi người đều quay đầu nhìn về phía Tần Dã, muốn nghe hắn giải đọc tình huống trước mắt. "Bàn Tử, bố cục lăng mộ này cậu hẳn là cũng từng thấy qua.

Những gì chúng ta gặp phải trước đó quả thực chỉ là nửa phần trước.

Nhưng phía trước cũng không tính là hoàn toàn giả, xác thực mà nói là phần phía trước và phần phía sau ghép lại với nhau mới cấu thành nên chỉnh thể lăng mộ này!

Loại bố cục này còn gọi là Tử Mẫu Cục." Tần Dã nói.

Vương Bàn Tử lập tức trừng lớn hai mắt!

Là một thổ phu tử kinh nghiệm phong phú, bố cục như Tử Mẫu Cục sao cậu ta có thể không biết.

Có thể nói trong rất nhiều lăng mộ loại bố cục này đều từng được vận dụng qua! "Vãi!

Đúng rồi!

Tình trạng này đích xác là bố cục Tử Mẫu Cục a!

Mẹ nó!

Đều tại tên Uông Tạng Hải này gây ra quá nhiều động tĩnh trong lăng mộ!

Bàn gia cư nhiên ngay cả bố cục cơ bản như vậy cũng quên mất!" "Mấy vị, cái gọi là Tử Mẫu Cục rốt cuộc là ý gì?" Tuy nói có qua lại với rất nhiều thứ liên quan đến lăng mộ, nhưng Trịnh Bách Vạn rất ít có cơ hội đích thân xuống mộ, mức độ hiểu biết đối với thứ này vẫn tương đối có hạn. "Cái Tử Mẫu Cục này hay thường được người ta nói thành bố cục sao chép gương!

Nguyên lý của nó chính là xây dựng hai cái mộ thất trong một lăng mộ giống như được gương phản chiếu ra vậy!

Loại bố cục này thường được dùng phối hợp với chủ mộ thất.

Thông thường trong hai cái mộ thất này một cái là chủ mộ thất thật, cái kia dùng để tiến hành đánh lừa!

Thông thường trong cái chủ mộ thất giả kia sẽ thiết lập vô số cơ quan cạm bẫy!

Mà trong tất cả sự dẫn dắt trước đó, thường đều là dẫn dắt người ta tiến vào cái mộ thất giả kia trước!" Sau khi Vương Bàn Tử giải thích đến bước này, mọi người đều có chút phản ứng lại rồi!

Hai cái mộ thất một bên là thật, một bên là giả!

Trong cái giả tràn đầy cơ quan đoạt mạng!

Tất cả những điều này chẳng phải giống hệt như lăng mộ Uông Tạng Hải bọn họ đang ở hiện tại sao?

Chỉ là quy mô mà Uông Tạng Hải thiết lập ra hoành tráng hơn!

Bố cục bình thường loại này chỉ lợi dụng hai cái mộ thất để bố cục!

Mà Uông Tạng Hải thì trực tiếp chia cả lăng mộ làm hai!

Sau đó lấy bố cục này để tiến hành bố trí!

Quy mô và mật độ cơ quan như vậy!

Cũng khó trách ngay cả thổ phu tử kinh nghiệm phong phú như Vương Bàn Tử cũng không phản ứng kịp!

Dù sao trong nhận thức của bọn họ, làm gì có ai vận dụng Tử Mẫu Cục đến mức độ này! "Uông Tạng Hải đích xác là một âm mưu gia vô cùng to gan và có năng lực.

Tử Mẫu Cục muốn vận dụng thuận lợi, đầu tiên chính là phải vận dụng bố cục cả mộ thất dẫn dắt người ta đi vào trong chủ mộ thất giả!

Nhưng Uông Tạng Hải lại trực tiếp vận dụng ngoại giới!

Chúng ta đều đã biết, Uông Tạng Hải là người sẽ vì mục đích của mình mà lợi dụng tất cả mọi thứ.

Nếu tôi nghĩ không sai, tác dụng mà cái dân tộc kia sinh ra ngoại trừ cung cấp cho hắn phương pháp trường sinh bất tử ra, đây cũng là một cái.

Chương 808

Bất kể là người tìm được lăng mộ trước đó, hay là người có hứng thú với Uông Tạng Hải, thậm chí chỉ là người biết đến dân tộc này.

Trong quá trình tìm kiếm, nhất định sẽ lưu ý đến sự tồn tại của dân tộc này!

Sau đó ngôi lăng mộ thạc đại này chính là thứ không thể né tránh.

Mà những người sẽ đặc biệt đi tìm những thứ này, một khi nhận được tin tức có liên quan đến Uông Tạng Hải thì tuyệt đối không thể nào từ bỏ.

Như vậy, một phần trước đó sẽ trở thành nơi tất nhiên sẽ tiến vào!" Sau khi Tần Dã phân tích đến bước này, mọi người lại lần nữa không nhịn được nuốt nước miếng.

Người khác không rõ, nhưng Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bọn họ quá rõ cái Tử Mẫu Cục này rồi!

Hiển nhiên thủ pháp Uông Tạng Hải vận dụng hiện tại giống hệt thủ pháp của Tử Mẫu Cục!

Chỉ là người khác xây dựng bố cục như vậy chỉ có thể sử dụng hai cái mộ thất trong một lăng mộ.

Nhưng Uông Tạng Hải lại trực tiếp vận dụng bố cục này vào trong toàn bộ lăng mộ! "Tôi đi!

Thủ pháp của tên Uông Tạng Hải này lại lợi hại vậy sao?

Thao tác kiểu này quả thực không phải to gan bình thường!

Không đúng!

Đây đã không phải là vấn đề to gan hay không, loại chuyện này

thật sự có thể làm được sao?

Trước đây bao nhiêu lăng mộ nổi tiếng từng dùng qua bố cục này, nhưng căn bản không có một ai có thể làm đến mức độ này a!" Vương Bàn Tử vỗ trán vẻ mặt đầy kinh ngạc nói. "Không có người làm qua không có nghĩa là không làm được.

Từ mức độ chúng ta giao thiệp với hắn hiện tại mà xem, Uông Tạng Hải chính là một người khác biệt và to gan.

Một người như vậy cho dù thật sự làm ra chuyện gì người khác đều không làm được cũng chưa chắc là chuyện gì kỳ quái chứ?" Lời của Tần Dã lần nữa khiến mọi người hơi cau mày, giờ khắc này, sự đáng sợ của Uông Tạng Hải trong lòng bọn họ lại lần nữa được cụ thể hóa. "Các vị, hiện tại cũng không phải lúc thảo luận cái này.

Nếu Uông Tạng Hải thật sự xây dựng cả mộ thất thành bố cục Tử Mẫu Cục!

Thì chứng minh thông qua cây cầu treo này chúng ta sẽ kiến thức được phần lăng mộ hoàn toàn đối xứng với phần chúng ta vừa sấm qua!

Nói cách khác nơi này không thể chỉ là một gian mộ thất.

Mà xét theo việc chúng ta giao thiệp với Uông Tạng Hải, hắn thiết lập ra mộ thất như vậy, cũng không thể nào là hoàn toàn để trống chứ?" Tần Dã nhìn cây cầu treo nói ra những lời này lập tức khiến trong lòng tất cả mọi người thót lên một cái.

Bọn họ lúc này mới ý thức được mình đã bỏ qua một thứ vô cùng quan trọng!

Bất kể Uông Tạng Hải rốt cuộc làm ra bố cục dạng gì!

Hiện tại quan trọng nhất là thương tổn mà bố cục này mang lại chính là thứ bọn họ hiện tại phải đối mặt!

Mặt Vương Bàn Tử lúc này đều nhăn nhúm lại với nhau rồi!

Theo thường lý mà nói, bố cục Tử Mẫu Cục này đều có chút cảm giác vượt ải.

Tức là sau khi vượt qua cái mộ thất giả kia, sau khi tiến vào chủ mộ thất thật thì có thể đạt được đủ loại bảo bối!

Đương nhiên rồi, những thứ này đối với chủ nhân lăng mộ chẳng qua chỉ là một số đồ bồi táng.

Nhưng đối với những kẻ xâm nhập lăng mộ như bọn họ thì chính là bảo bối vô khả tranh nghị a!

Theo lý mà nói đã Uông Tạng Hải làm lăng mộ của mình thành bố cục Tử Mẫu Cục!

Thì tất cả bảo bối có được tất nhiên cũng sẽ càng phong phú mới đúng!

Nhưng vừa nghĩ đến chủ nhân ngôi lăng mộ này là Uông Tạng Hải!

Mọi người liền không cách nào ôm ấp ý nghĩ như vậy!

Dù sao chuyện giảng quy tắc như thế thì không thể nào là do Uông Tạng Hải làm ra được!

Dựa theo kinh nghiệm mọi người giao thiệp với Uông Tạng Hải đến hiện tại!

Cái phần còn lại của Tử Mẫu Cục này, Uông Tạng Hải không làm cho nó hung hiểm hơn trước đó đã được coi là có lương tâm rồi!

Dù sao xét theo quy tắc bố cục lăng mộ, làm gì có ai ở mức độ Thương Môn lại làm ra tảng đá khổng lồ trực tiếp ép dẹp người ta chứ? "Mẹ kiếp!

Tiểu Tần đồng chí, thật không phải huynh đệ diệt uy phong người

mình!

Nếu là lăng mộ khác, khó khăn lắm chúng ta mới đến được đây, tôi khẳng định là vô cùng mong đợi nội dung phía sau!

Bảo bối bên trong nếu mang được chút ra ngoài!

Thì không nói có thể phú khả địch quốc!

Nhưng ít nhất cũng là phú giáp một phương!

Nhưng lần này huynh đệ tôi thật sự một chút ý nghĩ cũng không có rồi!" Vương Bàn Tử bĩu môi nói.

Mặc dù Vương Bàn Tử thường hay nói mấy lời không đâu vào đâu!

Nhưng lời lẽ lần này lại nhận được sự tán đồng của tất cả mọi người ở đây!

Dù sao hiện tại lăng mộ Uông Tạng Hải mang lại cho người ta chính là cảm giác như vậy! "Điểm này tôi nghĩ trong lòng mọi người chắc đều có suy nghĩ như vậy.

Nhưng đều đã đến đây rồi, chẳng lẽ chúng ta cứ thế quay về?

Tuy nói trước đó chúng ta gặp phải mấy cơ quan kia cũng khá lợi hại.

Nhưng sấm qua một lần tôi đại khái cũng biết trình độ mấy cơ quan này rồi.

Nếu chúng ta thực sự muốn sấm ra ngoài, tôi nghĩ bảo đảm an toàn cho mọi người chắc không có vấn đề gì." Tần Dã nhìn về phía Vương Bàn Tử nói.

Đề nghị này lập tức khiến biểu cảm của Vương Bàn Tử càng thêm rối rắm.

Nếu thuần túy đứng từ góc độ an toàn mà nói, lúc này đương nhiên mau chóng rời khỏi đây là lựa chọn tốt nhất!

Đặc biệt là có nhân vật cấp bậc "ngoại quải" như Tần Dã bảo giá hộ tống!

Nhưng suy nghĩ kiểu đó chung quy là suy nghĩ của người bình thường!

Mà bọn họ là cái gì?

Là thổ phu tử a!

Đạo lý "trộm không đi tay không" (tặc bất tẩu không) luôn khắc sâu trong lòng Vương Bàn Tử!

Bọn họ khó khăn lắm, cửu tử nhất sinh mới vượt qua tất cả.

Mắt thấy sự hồi báo ngay trước mắt rồi, thật sự muốn bọn họ hiện tại lui lại, người khác không nói, nhưng trong lòng Vương Bàn Tử ít nhiều có chút không cam lòng!

Thực tế người có suy nghĩ này cũng đích xác không chỉ có mình Vương Bàn Tử!

Có thể nói tính cờ bạc và sự không cam lòng luôn là đặc tính của mỗi con người!

Hiện tại bọn họ chưa chắc đã thật sự có bao nhiêu khát vọng đối với bảo bối trong lăng mộ Uông Tạng Hải.

Chỉ là sau khi khó khăn lắm mới đến được đây, muốn bọn họ cứ thế từ bỏ thứ có thể nhìn thấy trước mắt, sau đó quay về tay trắng.

Cảm giác đó cứ như tất cả những gì bọn họ sấm qua trước đó đều biến thành một trò cười!

Chỉ riêng điểm này tâm lý bọn họ tuyệt đối không cách nào cam lòng! "Bất kể phần lăng mộ tiếp theo rốt cuộc là dạng gì.

Hiện tại lựa chọn bày ra trước mặt chúng ta thực ra rất đơn giản.

Chương 809

Hoặc là quay lại đường cũ.

Hoặc là thông qua cây cầu treo này đi xem phần còn lại của ngôi lăng mộ." Tần Dã nhìn mọi người nói.

Đáp án cho vấn đề này thực ra trong lòng mỗi người đều đã sớm nghĩ xong.

Nếu không thì ngay từ lúc Tần Dã đề xuất chuyện này, bọn họ đã chọn quay đầu rồi. "Tiểu Tần đồng chí, quay lại đường cũ gì đó Bàn gia cảm thấy vẫn không thực tế lắm.

Hay là cậu cứ nói cho chúng tôi nghe về cái lựa chọn tiếp tục đi về phía trước đi." Vương Bàn Tử cuối cùng vẫn đưa ra quyết định: "Cái khác không dám nói, nhưng riêng loại cầu treo này Bàn gia đời này không biết đã đi qua bao nhiêu rồi!

Sau đó còn có nguy hiểm gì, Bàn gia không biết có ứng phó được không.

Nhưng nếu chỉ là đi qua một cây cầu thế này thì vẫn không thành vấn đề!" Nói rồi, Vương Bàn Tử cứ như là để xác định quyết tâm của mình vậy!

Trực tiếp đi về phía cầu treo.

Kết quả cậu ta mới vừa đi đến bên cạnh cầu treo, một luồng ớn lạnh đột nhiên dâng lên trong lòng, cảm giác này hoàn toàn khác với điềm báo không lành gặp phải trước đó.

Chính là kiểu Vương Bàn Tử chỉ đứng ở đây, thứ gì đó mạc danh kỳ diệu xuất hiện liền trực tiếp bóp chặt lấy tim cậu ta, phảng phất như muốn trực tiếp rút cả linh hồn cậu ta đi vậy!

Cảm giác sinh ra mạc danh kỳ diệu này lập tức khiến thân thể Vương Bàn Tử không kiểm soát được mà chao đảo.

Suýt chút nữa là trực tiếp ngã từ trên vách núi xuống!

May mà Tần Dã ở ngay nơi cách Vương Bàn Tử không xa, nhanh chóng tiến lên một cái liền kéo lại Vương Bàn Tử. "Bàn Tử, cậu sao thế?" Hạo Thiên Chân trong lòng hiểu rõ, Vương Bàn Tử đi nam sấm bắc bao nhiêu năm nay, đủ loại cục diện sinh tử cũng đã kiến thức qua không ít!

Cái tình huống vì cảm thấy vách núi này quá cao nên đứng không vững căn bản không thể xảy ra trên người cậu ta!

Cho nên phản ứng này của Vương Bàn Tử chắc chắn là có nguyên nhân đặc biệt gì đó! "Tiểu Thiên Chân, chỗ này không đúng lắm a!

Bàn gia vừa rồi mới đi qua liền cảm giác linh hồn mình như bị thứ gì đó tóm lấy, muốn rút cả người tôi đi vậy!" Vương Bàn Tử lập tức nói ra cảm giác của mình.

Mãi đến tận bây giờ hai tay cậu ta vẫn còn run rẩy.

Cho dù Hạo Thiên Chân không biết phía trước rốt cuộc là chuyện gì, chỉ cần nhìn bộ dạng Vương Bàn Tử đến giờ vẫn chưa hoàn hồn lại, cậu cũng có thể nghĩ đến tình huống phía trước chắc chắn là tương đối hung hiểm! "Quả nhiên, đây đúng là việc Uông Tạng Hải sẽ làm ra." Tần Dã cau mày nói.

Mọi người nhanh chóng quay đầu nhìn về phía Tần Dã, trên mặt đều treo đầy vẻ nghi hoặc. "Tiểu Tần đồng chí, cậu nói vậy là ý gì?

Uông Tạng Hải có phải lại thiết lập cơ quan gì ở đây không?" Vương Bàn Tử lập tức truy hỏi. "Chuyện Uông Tạng Hải làm ở đây xác thực mà nói cũng không phải là thiết lập một cơ quan.

Mà là chiêu bài hắn hay dùng nhất." Tần Dã nói.

Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, mọi người đối với cái gọi là "chiêu bài hay dùng nhất" của Uông Tạng Hải đã có mức độ ý thức tương đối.

Gần như ngay khoảnh khắc Tần Dã nói xong câu này mọi người đã hiểu rồi.

Uông Tạng Hải này tất nhiên là lại vì mục đích nào đó của mình mà lợi dụng thứ gì đó. "Nhưng mà Tiểu Tần đồng chí, thế này không đúng a!

Cho dù Uông Tạng Hải thật sự lợi dụng cái gì!

Nhưng tôi vừa rồi xác định cái gì cũng không gặp phải a!

Cơ thể tôi sao lại không ổn được nhỉ?" Vương Bàn Tử khó hiểu nói. "Vậy nếu là thứ các cậu không nhìn thấy thì sao?" Tần Dã lập tức đặt câu hỏi.

Câu hỏi này coi như làm khó tất cả mọi người.

Nếu đặt ở thời đại hiện nay, mọi người ngược lại có thể nghĩ đến rất nhiều đáp án.

Nhưng những đáp án này hiển nhiên là không thể áp dụng trên người Uông Tạng Hải a!

Cho dù Uông Tạng Hải thật sự đã có thể trường sinh bất tử!

Hắn cũng không đến mức ở thời đại hiện tại học được cái gì đó sau đó lại quay về lăng mộ này tiến hành bố trí chứ? "Hắn sử dụng oán hồn." Tần Dã không nhanh không chậm nói. "Hả?" Đáp án này tự nhiên dẫn tới tiếng kinh hô của tất cả mọi người ở đây!

Không thể không nói cho dù là ở trong thế giới lăng mộ này, đáp án này đối với bọn họ mà nói cũng thực sự là quá mức thiên phương dạ đàm một chút!

Khoan hãy nói bản thân việc sử dụng oán hồn nghe đã vô cùng hoang đường rồi!

Oán hồn sẽ làm gì chẳng phải là nên đối phó với kẻ đã làm hại mình sao?

Nếu đám oán hồn này thật sự có động tác gì, bọn chúng muốn làm chẳng phải nên là tìm Uông Tạng Hải gây phiền toái sao?

Hiện tại cảm giác này sao lại giống như là ngăn cản bọn họ đi qua cầu treo vậy!

Như vậy chẳng phải thành giúp đỡ Uông Tạng Hải rồi sao?

Loại chuyện này vị miễn cũng quá không phù hợp với việc oán hồn nên làm rồi chứ? "Từ từ!

Tiểu Tần đồng chí!

Cậu nói vậy Bàn gia tôi thật sự quá không hiểu rồi!

Uông Tạng Hải làm ra một đám oán hồn ở đây canh giữ cầu treo cho mình?

Chúng ta khoan nói hắn có bản lĩnh làm được chuyện này hay không!

Chỉ nói đám oán hồn này đặt ở đây!

Thật sự sẽ không quay lại giết chết hắn sao?" Vương Bàn Tử lập tức đưa ra nghi vấn này. "Thực ra trong rất nhiều ghi chép quá khứ, chuyện nuôi tiểu quỷ, khống chế cương thi cũng không tính là hoàn toàn không thể!

Huống chi là đối với Uông Tạng Hải?

Pháp môn bồi dục oán hồn, chỉ riêng tôi biết đã có ba loại.

Với năng lực của Uông Tạng Hải khẳng định là so với tôi còn

nhiều hơn chứ?" Tần Dã nhìn về phía mọi người nói: "Về việc làm thế nào khống chế oán hồn, chuyện này đối với Uông Tạng Hải mà nói cũng không tính là chuyện quá khó khăn.

Hắn ở đối diện dùng phương pháp gì tôi hiện tại chưa qua đó nên còn chưa biết.

Nhưng chỉ nói bên phía chúng ta đang đứng.

Từ khi đến đây, tôi đã cảm giác được cảm giác có một lớp kết giới bao phủ.

Nếu tôi nghĩ không sai!

Uông Tạng Hải hẳn là đã bố trí một kết giới dạng gì đó ở bên này.

Loại kết giới này không có bất kỳ tác dụng gì với con người chúng ta.

Nhưng đối với oán hồn lại có hiệu quả ngăn cản rất tốt.

Dùng phương pháp này ít nhất có thể bảo đảm oán hồn không thể thoát ly khỏi không gian này.

Còn về phía đối diện mà, tuy tôi vẫn chưa qua đó, nhưng tôi có thể nghĩ đến hai khả năng." Nhìn Tần Dã nói đến đây thì cả sắc mặt đều trầm xuống.

Trong lòng mọi người lập tức không khỏi thót lên một cái!

Căn cứ theo kinh nghiệm của bọn họ, khi Tần Dã lộ ra biểu cảm như vậy, hoặc là tình huống hiện tại vô cùng gai góc!

Chương 810

Hoặc là lại xảy ra chuyện gì khiến Tần Dã phẫn nộ!

Có điều lúc này mọi người đều hy vọng tình huống là vế sau!

Ít nhất như vậy thì chứng minh chuyện này Tần Dã có thể giải quyết được!

Hơn nữa để Tần Dã trút cơn giận của mình lên đầu Uông Tạng Hải đối với bọn họ cũng chẳng có gì không tốt!

Nhưng nếu là tình huống trước.

Thì chuyện này quả thực không ổn chút nào!

Lúc này mọi phỏng đoán đều vô nghĩa!

Vương Bàn Tử cũng tất nhiên không giữ được bình tĩnh. "Tiểu Tần đồng chí!

Cậu nói vậy là ý gì a!

Cậu đừng chỉ lộ ra biểu cảm như vậy chứ!

Có tình huống gì cậu cứ nói ra cho chúng tôi nghe xem nào!" Vương Bàn Tử căng thẳng nói.

Cho dù Tần Dã sẽ nói cho cậu ta biết thật sự là chuyện vô cùng tồi tệ!

Ít nhất cũng coi như có một đáp án!

Hiện tại cái kiểu lửng lơ này quả thực cứ như cảm giác chờ chết vậy! "Đầu tiên, khả năng thứ nhất chính là hắn ở bên kia cũng thiết lập kết giới tương đồng!

Hai kết giới đồng thời xuất hiện cứ như là tăng thêm cho nơi này

một cái lồng chụp vậy.

Oán hồn bên trong cũng đương nhiên chỉ có thể quanh quẩn ở giữa.

Nếu là tình huống này thì sự tình thực ra lại đơn giản.

Dù sao loại kết giới này đã không có ảnh hưởng gì với cơ thể người, thực ra cũng không quan trọng nữa." Nói đến đây, Tần Dã hơi dừng lại, đồng thời sắc mặt cũng theo đó trầm xuống vài phần.

Mọi người nhìn thấy biểu cảm này của Tần Dã, trong lòng cũng mạnh mẽ căng thẳng!

Bọn họ trong lòng đều hiểu, khả năng thứ hai của Tần Dã nhất định là như bọn họ nghĩ.

Hơn nữa có thể khiến hắn lộ ra biểu cảm như vậy, tình huống bên kia sẽ không phải chuyện tốt gì!

May mà Tần Dã lúc này cũng không dừng lại quá lâu, lập tức mở miệng nói: "Hồn phách thực ra là thứ thuần túy hơn con người chúng ta nhiều.

Chỉ cần là âm khí mạnh hơn chúng hoặc dương khí, có thể hình thành trấn áp đối với nó!

Chúng sẽ tự nhiên nảy sinh khiếp đảm, từ đó không thể cử động.

Hiện tại bên phía chúng ta đã có thể xác định là một kết giới.

Nếu bên kia không phải tình huống này thì nhất định là tồn tại thứ gì đó có âm khí thịnh hơn.

Hiện tại chúng ta không cách nào xác định đó rốt cuộc là cái gì, nhưng có thể xác định nhất định không dễ đối phó." Nội tâm mọi người lập tức thót một cái!

Điểm này bọn họ ít nhiều đã nghĩ tới.

Chỉ là từ nội tâm bọn họ mà nói thì bọn họ đều hy vọng có thể trốn tránh khả năng đáng sợ này! "Tuy nói đây đích xác không phải tin tức tốt gì, nhưng sau khi biết được cái chuyện chết tiệt này ít nhất có thể có một sự chuẩn bị tâm lý rồi!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói: "Có điều Tiểu Tần đồng chí, hiện tại vấn đề lớn nhất không phải là chúng ta làm sao qua đó ư?

Sức mạnh oán hồn ở nơi này thực sự là quá mạnh rồi!

Bàn gia tự nhận dương khí còn coi như khá lợi hại, nhưng vừa rồi Bàn gia chính là một giây cũng không chống đỡ nổi!

Hiện tại chúng ta còn không biết đoạn đường này phải đi bao xa!

Đây không phải là một chút biện pháp cũng không có rồi sao?" Mọi người lập tức cũng ý thức được điểm này, biểu cảm mỗi người đều trong nháy mắt trở nên nghiêm túc.

Bọn họ lúc này mới phản ứng lại mình dường như ngay từ đầu đã bỏ qua một chuyện.

Bọn họ chỉ mải nghĩ đến việc đối diện có thể sẽ có nguy hiểm gì.

Nhưng hiện tại cái họ trước tiên phải làm rõ không phải là làm sao để đến được đối diện sao?

Hiện tại bọn họ ngay cả qua đó cũng không làm được!

Bên kia có nguy hiểm gì chuyện này còn quan trọng sao? "Thực ra biện pháp cũng không phải không có." Tần Dã nói.

Mọi người lập tức ném về phía Tần Dã ánh mắt kỳ vọng.

Chỉ thấy Tần Dã không nhanh không chậm rút ra lưỡi dao của mình, sau đó rạch một đường trên mu bàn tay.

Cùng với máu tươi rơi xuống, mọi người nhìn thấy đều kinh hãi.

Vương Bàn Tử càng là lập tức xông lên muốn hỏi Tần Dã đây là

tình huống gì.

Chỉ thấy Tần Dã bình tĩnh xua tay với mọi người, sau đó nói: "Vừa rồi tôi không phải đã nói sao?

Dương khí hoặc giả âm khí, chỉ cần có thể trấn được chúng là được.

Âm khí tôi không có cách nào, dương khí tôi vẫn có chút tự tin.

Tóm lại các cậu cứ ở bên này đợi tôi trước, đợi tôi đến bên kia sẽ bắn pháo hiệu cho các cậu.

Các cậu lại men theo đó qua là được rồi.

Tôi không dám nói có thể trấn trụ chúng mãi mãi, nhưng chỉ một lúc thì vẫn không thành vấn đề!" Mọi người không khỏi đưa mắt nhìn nhau, bọn họ không biết nơi này có phải thật sự có thứ oán hồn này hay không.

Nhưng việc vừa rồi Vương Bàn Tử mới đi đến bên cầu treo cả người liền không ổn đích xác là sự thật không thể chối cãi.

Như vậy bọn họ hiện tại muốn qua đó thì tất nhiên phải vận dụng một số thủ đoạn khác.

Nhưng theo cách nói của Tần Dã, phương pháp duy nhất bọn họ hiện tại có thể chọn chính là vận dụng máu của Tần Dã.

Tuy nói đây là biện pháp Tần Dã đề ra.

Nhưng thật sự muốn để hắn hiến máu ra.

Trong lòng mọi người ở đây vẫn không khỏi dấy lên vài phần lo ngại. "Tiểu Tần đồng chí, thật sự chỉ có một cách này thôi sao?

Riêng cái cầu treo chết tiệt này cũng không biết dài bao nhiêu!

Cậu muốn sử dụng máu của mình thì phải dùng bao nhiêu a!

Sau này chúng ta còn không biết sẽ có bao nhiêu nguy hiểm tồn tại!

Cho dù máu của cậu có thể chịu được tiêu hao ở đây.

Vậy sau đó thì sao?

Tôi vẫn cảm thấy rủi ro của cách này thực sự quá cao rồi.

Hay là chúng ta lại nghĩ xem còn cách nào khác không đi?" Vương Bàn Tử cau mày hỏi.

Đối với việc này Tần Dã chỉ lắc đầu. "Nếu muốn không sử dụng nhiều máu như vậy thì đúng là còn một cách.

Đó chính là trực tiếp xua tan những oán hồn này.

Nhưng làm như vậy, chúng sẽ đồng nghĩa với hồn phi phách tán!

Đời đời kiếp kiếp không thể đi vào luân hồi nữa." Tần Dã nói.

Chương 811

Hai mắt Vương Bàn Tử lại trừng lên lần nữa.

Là một thổ phu tử, cậu ta tự nhận mình không tính là người tốt gì.

Nhưng làm người, lương tri cơ bản nhất cậu ta vẫn có!

Những oán hồn này tao ngộ đã đủ đáng thương rồi!

Bọn họ vốn dĩ có thể có cuộc sống không tính là giàu có, nhưng ít nhất coi như bình yên.

Nhưng chỉ vì tư dục của một mình tên Uông Tạng Hải này!

Bọn họ toàn bộ đều bị tàn hại, thậm chí cả linh hồn cũng bị trói buộc tại nơi này, trở thành một đạo bình phong cho kẻ thù của họ!

Sống bị người ta giày vò, chết cũng không được yên thân.

Tao ngộ như vậy có thể nói chỉ cần không phải kẻ thù của mình, bất cứ ai gặp phải cũng khó tránh khỏi dấy lên vài phần trắc ẩn.

Nếu hiện tại còn muốn trực tiếp khiến bọn họ hồn phi phách tán!

Vương Bàn Tử thậm chí sẽ cảm thấy mình cũng là một trong những hung thủ tàn hại bọn họ!

Chuyện như vậy Vương Bàn Tử thực sự cảm thấy có lỗi với lương tâm mình!

Vương Bàn Tử khổ não quay đầu nhìn Tần Dã.

Cậu ta không muốn làm ra loại chuyện trái lương tâm này!

Nhưng đồng dạng, muốn bọn họ vì vậy mà đi hy sinh Tần Dã, loại chuyện này trong lòng Vương Bàn Tử cũng thực sự là áy náy không thôi! "Đừng lo lắng." Tần Dã vươn tay vỗ vỗ vai Vương Bàn Tử cười

nói: "Cơ thể của tôi tôi vẫn nắm rõ, tôi từ nhỏ vận khí không tệ, người nhà đều rất cưng chiều tôi!

Cho nên tẩm bổ dinh dưỡng cho tôi cũng không ít.

Máu trên người tôi rất nhiều.

Chỉ cần tôi chú ý kiểm soát lượng máu, với độ dài cây cầu treo này tôi nghĩ chắc là không có vấn đề gì." Nghe Tần Dã nói vậy, trong số những người ở đây thực ra có không ít người đã muốn gật đầu để Tần Dã mau chóng hành động.

Chỉ sợ Tần Dã bình tĩnh lại suy nghĩ một lúc sau đó lại đổi ý.

Có điều suy nghĩ ích kỷ này bọn họ đương nhiên sẽ không nói ra.

Dù sao tuy nói phương pháp này là do Tần Dã chủ động đề xuất, nhưng tính khí của Vương Bàn Tử bọn họ đã được chứng kiến rõ rồi!

Nếu bọn họ thật sự nói như vậy, bọn họ có thể tưởng tượng ra không cần đợi đến Tần Dã nói gì, Vương Bàn Tử khẳng định sẽ là người đầu tiên chửi bới bọn họ một trận.

Ai biết được một khi phát triển thành như vậy lại sẽ xuất hiện biến cố gì.

Tại mấu chốt này, đứng ở góc độ của bọn họ đương nhiên là đừng đâm ngang cành dọc thì hơn!

Kết quả ngay khi mọi người đang trầm mặc như vậy, A Ninh đột nhiên nảy sinh một ý nghĩ, lập tức vẻ mặt kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Tần Dã. "Tần tiên sinh, nghe ý tứ vừa rồi của ngài!

Chẳng lẽ ngài đã nhìn thấy tình huống ở đối diện rồi?" Lời của A Ninh khiến mọi người đều ngẩn ra!

Vừa rồi bọn họ chỉ mải lo nghĩ cách ứng đối cục diện trước mắt.

Một tin tức quan trọng như vậy bọn họ lại đều theo bản năng mà

bỏ qua!

Hiện tại nhớ lại một chút, Tần Dã có thể xác định rõ ràng lượng máu của mình muốn đi qua đoạn đường này sẽ không có bất kỳ vấn đề gì.

Vậy hoặc là Tần Dã biết rõ đoạn đường này rốt cuộc dài bao nhiêu!

Hoặc là lượng máu của Tần Dã thật sự nhiều đến mức có thể hoàn toàn bỏ qua những thứ này!

Tuy nói trên người Tần Dã đã xảy ra quá nhiều chuyện không thể tin nổi!

Nhưng tình huống thứ hai trong mắt bọn họ cũng vẫn là quá mức huyền huyễn một chút!

Tuy nói tình huống thứ nhất cũng khiến người ta cảm thấy không thể tin nổi.

Nhưng ít ra vẫn nằm trong phạm vi bọn họ có thể chấp nhận! "Tuy nói nhìn không rõ, nhưng nhìn kỹ một chút thì ít nhiều có thể nhìn thấy một số tàn ảnh.

Có khả năng sẽ tồn tại sai số, nhưng ước lượng đại khái một khoảng cách thì vẫn có thể." Tần Dã nói.

Mọi người lập tức ném về phía Tần Dã một ánh mắt phức tạp!

Tuy nói lời của Tần Dã nghe có vẻ xác thực là khá miễn cưỡng!

Nhưng cái sự miễn cưỡng này cũng đã tương đối nghịch thiên rồi a!

Không biết là vì quan hệ hoàn cảnh nơi này!

Hay là đám oán hồn kia gây ra ảnh hưởng gì đó!

Bọn họ cho dù sử dụng đèn pin công suất lớn, đồ vật hơi xa một chút bọn họ cũng đã nhìn không rõ rồi!

Tần Dã lại có thể thật sự nhìn thấy nội dung ở đối diện!

Cho dù nói đây chỉ là miễn cưỡng nhìn thấy cái bóng!

Thị lực này cũng đã tương đối nghịch thiên rồi! "Tiểu Tần đồng chí, thật sự không vấn đề gì chứ?

Cậu ngàn vạn lần đừng vì muốn cứu chúng tôi một phen mà mạo hiểm kiểu này a!" Vương Bàn Tử nhìn Tần Dã nói. "Yên tâm đi.

Tôi tuy không phải người xấu, nhưng cũng không phải người đại nghĩa như vậy.

Tôi cũng là muốn sống sót rời khỏi nơi này!

Sẽ không tùy tiện mạo hiểm kiểu này đâu." Tần Dã mỉm cười nói.

Nghe đến đây, bất kể là Vương Bàn Tử hay là những người khác cũng đều không nói thêm gì nữa.

Dù sao mọi người đều muốn sống sót, đây không phải ích kỷ, mà là ham muốn sống sót đơn thuần...

Mà hiện tại khả năng duy nhất để bọn họ sống sót chính là Tần Dã. "Tiểu Tần đồng chí, cậu nhất định phải cẩn thận a!" Vương Bàn Tử cuối cùng cũng chọn thỏa hiệp, giơ tay vỗ vai Tần Dã nói.

Tần Dã mỉm cười, sau đó bước lên cầu treo.

Cùng với việc bóng dáng Tần Dã dần dần biến mất trước mắt mọi người.

Trái tim mọi người cũng dần thắt lại, cũng không biết có phải vì ảo giác khi Tần Dã rời đi hay không.

Trong quá trình Tần Dã di chuyển này, bọn họ còn không ngừng

nghe thấy từng trận tiếng kêu gào thảm thiết.

Cứ như là tiếng gào thét bi thảm truyền đến từ nơi sâu thẳm của vực sâu!

Cảm giác này đối với bọn họ mà nói quả thực quá tồi tệ!

Lần này cho dù là người trước đó không tin cái gọi là oán hồn tồn tại.

Đến giai đoạn này cũng không cách nào nói không tin được nữa!

Vốn dĩ đã là một nơi âm sâm đến cực điểm.

Lúc này cộng thêm ảnh hưởng của âm thanh như vậy.

Mọi người chỉ cảm thấy ở lại đây thêm mỗi một giây đều là một loại dày vò!

Mọi người hai mắt nhìn chằm chằm vào chiếc cầu treo.

Dường như họ đang dốc toàn lực để nhìn thấy bóng dáng Tần Dã dần xa trên cầu, mặc dù ánh nhìn này hoàn toàn vô dụng!

Chương 812

Ở nơi tối tăm này, đừng nói là bóng Tần Dã!

Họ thậm chí không thể nhìn thấy những thứ cách năm mét!

Nhưng đây dường như là điều duy nhất họ có thể làm lúc này!

Ở nơi âm u ghê rợn này, họ nán lại thêm một giây cũng là một sự tra tấn tinh thần!

Tần Dã đã đến bên kia chưa, đó là hy vọng duy nhất mà họ có thể mong chờ.

Dù hiện tại không nhìn thấy gì, họ vẫn hy vọng có thể tự tạo cho mình niềm tin theo cách này!

Chỉ là tác dụng của sự mong chờ này rốt cuộc có hạn.

Rất nhanh, mọi người đã bắt đầu sốt ruột không chịu nổi!

"Vương tiên sinh, Tần tiên sinh sao vẫn chưa về?" "Không lẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ?" A Ninh lo lắng hỏi.

Câu hỏi này tự nhiên lập tức khiến Vương Bàn Tử bất mãn.

"Cậu nói vậy là có ý gì hả!" "Cậu là không tin đồng chí Tiểu Tần nhà chúng ta hay sao?" "Đội trưởng A Ninh, Bàn gia cứ nói thẳng nhá!

Bây giờ, người duy nhất có thể phá vỡ cục diện này chỉ có đồng chí Tiểu Tần nhà ta thôi!" "Nếu cậu không tin hắn, tôi đề nghị cậu có thể nghĩ cách khác!" "Tự mình đi mà xông vào!" Mặc dù lời của Vương Bàn Tử nghe có vẻ công kích, nhưng A Ninh hiểu rằng, thực tế đây đã là vì mối quan hệ giữa hai người, nên Vương Bàn Tử đã nương miệng một chút.

"Tôi đương nhiên không có ý không tin Tần tiên sinh, tôi chỉ đơn

thuần là lo lắng thôi." A Ninh, người dần hiểu rõ tính khí của Vương Bàn Tử, lúc này tự nhiên cũng biết cách đáp lại.

"Cậu nói thế cũng là một kiểu không tin rồi!" "Mấy người cứ đợi mà xem, chẳng bao lâu nữa đồng chí Tiểu Tần sẽ ra tín hiệu cho chúng ta thôi!" Vương Bàn Tử hừ lạnh một tiếng nói.

"Thật sự có thể thuận lợi như vậy sao?" "Những thứ hư vô như Oán hồn cũng đã xuất hiện rồi." "Ai mà biết chuyện gì đang xảy ra." "Biết đâu hắn ta cảm thấy đoạn đường này khó đi, nên bịa ra cái lý lẽ này!" "Vậy thì bây giờ hắn ta không chừng đã chết nửa đường rồi thì sao?" Wisker đột nhiên xen vào nói.

Quả nhiên, vai vế vừa thay đổi, nhịp điệu của Vương Bàn Tử cũng thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Không nói thêm lời thừa thãi, Vương Bàn Tử lập tức lao đến trước mặt Wisker, sau đó một quyền trực tiếp giáng thẳng vào mặt hắn ta!

Đòn tấn công này của Vương Bàn Tử rất mạnh mẽ!

Ngay cả Wisker được huấn luyện bài bản cũng không kịp phản ứng!

Trong ngôi mộ này!

Những chuyện Wisker gặp phải đã khiến tên lính đánh thuê kiêu ngạo này mất hết mặt mũi!

Lúc này lại bị Vương Bàn Tử giáng cho một đòn như vậy, có thể nói chút tôn nghiêm còn sót lại của Wisker cũng bị ném xuống đất một cách thô bạo!

Lạc đà gầy hơn ngựa béo, Wisker dù giờ đã sa cơ lỡ vận, nhưng bị một tên thô lỗ mà hắn ta khinh thường đấm ngã xuống đất, làm sao hắn ta chịu nổi trong lòng.

Wisker đột nhiên nhảy dựng lên từ dưới đất!

Tất cả sự uất ức đều biến thành cơn giận dữ bùng nổ vào khoảnh khắc này.

“Thằng béo chết tiệt!

Mày điên rồi à!” “Mày có biết mày đang làm gì không!” “Bàn gia biết rõ hơn ai hết!

Chuyện Bàn gia đang làm bây giờ là đánh một con chó mất chủ vong ân bội nghĩa!” Vương Bàn Tử nói một cách tàn nhẫn.

Lời này rõ ràng lại một lần nữa đâm trúng nội tâm Wisker.

Hắn ta nắm lấy cổ áo Vương Bàn Tử, gần như gào thét: “Mày nói ai là chó mất chủ!” “Mày nghĩ xem!” Vương Bàn Tử không hề sợ hãi!

Hắn ta nói một cách tàn nhẫn: “Không nói gì khác!

Suốt quãng đường này đồng chí Tiểu Tần đã cứu mày bao nhiêu lần rồi!” “Dù là một con chó cũng biết cảm ơn!” “Mày thì tính là cái thá gì!” “Hoàn toàn không màng ân tình của đồng chí Tiểu Tần!

Lại còn ở đây nói càn nói bậy!” “Mày tưởng mày là cái thá gì!” “Dù có bè lũ ô hợp của mày Bàn gia cũng không sợ mày!

Bây giờ chỉ có mày một mình!

Thì tính là cái thá gì!” “Nói mày là chó mất chủ cũng là nâng mày lên rồi!

Mày căn bản còn chẳng bằng con chó!” Những lời này của Vương Bàn Tử không ngừng đập mạnh vào nội tâm Wisker!

Một người luôn kiêu ngạo làm sao có thể nhẫn nhịn được khi bị người khác nhắm vào như vậy!

“Thằng béo chết tiệt!

Mày dám sỉ nhục tao!

Chính là đang sỉ nhục Đoàn lính đánh thuê Dã Lang!" "Dám sỉ nhục Đoàn lính đánh thuê Dã Lang!

Chúng tao sẽ khiến mày chết không có chỗ chôn!" Wisker nói một cách tàn nhẫn.

Nhưng những tiếng gào thét như một con chó mất chủ này, Vương Bàn Tử làm sao để trong lòng được.

Chỉ là sau một tiếng cười khẩy, hắn ta nói: "Quả nhiên là một tên rác rưởi!

Chỉ biết dùng đội ngũ của mình để khoe mẽ uy phong!" "Đến bây giờ còn nói cái gì mà Đoàn lính đánh thuê Dã Lang!" "Này!

Đội trưởng A Ninh, tên này có thể đại diện cho Đoàn lính đánh thuê Dã Lang của các người không?" Lời Vương Bàn Tử vừa dứt, hai mắt Wisker đột nhiên trợn trừng!

Hắn ta bàng hoàng nhận ra mình vừa lỡ lời vì cảm xúc kích động!

Vào lúc này, nếu hắn ta tự mình đối đầu với Vương Bàn Tử, bất kể xảy ra chuyện gì thì mức độ sự việc cũng chỉ đến thế.

Nhưng bây giờ hắn ta một khi đã nhắc đến tên Đoàn lính đánh thuê Dã Lang, thì toàn bộ sự việc đã leo thang từ hành vi cá nhân lên thành hành vi của đội ngũ!

Tính chất đã thay đổi!

Đặc biệt là còn trước mặt kim chủ.

"Đúng vậy đội trưởng A Ninh, chuyện này e rằng cô nhất định phải đưa ra một lời giải thích!" "Tần tiên sinh là trụ cột của đội ngũ chúng tôi, vì có hắn chúng tôi mới có thể vượt qua hết lần này đến lần khác các cuộc khủng hoảng!" "Ngay cả khi giữa chúng ta có mối quan

hệ hợp tác, nhưng nói Tần tiên sinh là ân nhân của chúng tôi thì không hề quá lời!" "Ngay cả bây giờ hắn cũng đang thay chúng tôi xông pha vào tuyến đầu." "Nếu hắn ta đại diện cho Đoàn lính đánh thuê Dã Lang của các cô." "Tôi e rằng chúng tôi thực sự cần các cô đưa ra một lời giải thích!" Lời Trịnh Bách Vạn vẫn bình tĩnh, nhưng sự bá đạo trong đó lại cực kỳ đáng sợ!

Chưa kể bản thân hắn ta đã có thân phận kim chủ.

Chỉ riêng khí chất Trịnh Bách Vạn tỏa ra lúc này, ngay cả những tên lính đánh thuê giàu kinh nghiệm chiến đấu cũng không dám chống đối!

"Wisker, tôi đã cảnh cáo anh trước đó rồi." "Nhưng anh lại tái phạm giới hạn hết lần này đến lần khác!

Thậm chí còn muốn làm tổn hại danh tiếng của Đoàn lính đánh thuê Dã Lang của chúng tôi!" "Từ bây giờ anh sẽ không còn là một thành viên của Đoàn lính đánh thuê Dã Lang của chúng tôi nữa!" "Hành vi vừa rồi của anh đương nhiên cũng không liên quan gì đến Đoàn lính đánh thuê Dã Lang của chúng tôi!" "Cứ coi như chúng ta dù sao cũng đã từng là đồng đội!" "Tôi sẽ không bỏ mặc anh ở đây, nhưng nếu sau này anh còn dám vượt quá giới hạn!" "Tôi đảm bảo anh sẽ không có cơ hội đi cùng đội ngũ của chúng tôi ra ngoài!" A Ninh lập tức đứng ra bày tỏ lập trường.

Khí thế của Wisker đột nhiên giảm đi một nửa.

Hắn ta hiểu rõ tính cách của mình, cũng biết với tư cách là lính đánh thuê, họ sẽ đắc tội bao nhiêu người khi thực hiện nhiệm vụ.

Từ trước đến nay, nhờ danh tiếng của Đoàn lính đánh thuê Dã Lang, nên đa số người căn bản không dám đến gây phiền phức cho họ!

Nhưng một khi mất đi sự che chở của đội ngũ, e rằng hắn ta thậm chí không sống sót được một ngày!

Ngay lúc này, một tiếng động vang lên phá vỡ màn kịch hỗn loạn này.

Mọi người nhanh chóng quay đầu lại, liền thấy ở phía bên kia cầu treo, dù rất mờ ảo, nhưng ánh sáng đỏ lóe lên khi pháo hiệu bắn ra vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy!

Điều này tự nhiên khiến tất cả mọi người có mặt đều không kìm được sự phấn khích!

Lúc này Wisker rốt cuộc chỉ là một tên hề nhảy nhót!

Mặc dù hành vi và lời nói của hắn ta quả thực đã gây ra sự phẫn nộ trong đám đông.

Nhưng so với sự xuất hiện của pháo hiệu này, mọi người đương nhiên không thể đặt quá nhiều sự chú ý vào một tên hề nhảy nhót như vậy được!

"Tuyệt vời quá!

Đồng chí Tiểu Tần quả nhiên đã qua an toàn rồi!" "Anh em, đừng để ý đến tên phế vật này nữa!" "Chúng ta mau qua thôi!" Vương Bàn Tử phấn khích kêu lên, lại một lần nữa lao đến rìa cầu treo.

Nhưng vì trước đó đã gặp rắc rối ở chỗ này!

Nên lần này khi lao đến rìa cầu treo, Vương Bàn Tử vẫn vô thức dừng lại hành động để thăm dò một chút!

Lần trước Vương Bàn Tử vừa đến chỗ này liền lập tức cảm thấy một trận run rẩy trong lòng!

Còn lần này hắn ta đã đi lên cầu treo mà vẫn không có cảm giác đó!

Chương 813

Điều này có nghĩa là cách của Tần Dã quả thực đã có tác dụng.

Không chậm trễ, Vương Bàn Tử lập tức bước lên cầu treo.

Và sau khi Vương Bàn Tử đi trước mở đường, những người phía sau dù có tin tưởng hay không vào cách dùng máu của Tần Dã, lúc này cũng có dũng khí bước lên cầu.

Cho đến khi họ bước lên cầu mới kinh ngạc phát hiện.

Cây cầu treo này tuy vật liệu trông không có gì đặc biệt, nhưng lại kiên cố đến bất ngờ.

Đừng nói đến khả năng đứt gãy, ở khoảng cách như vậy!

Họ đi trên đó mà thậm chí không cảm thấy dao động quá rõ ràng!

"Vãi chưởng!

Cái tên Uông Tàng Hải này tuy không phải thứ tốt lành gì, nhưng mấy thứ hắn xây dựng chất lượng vẫn cực kỳ đảm bảo đấy chứ!" Vương Bàn Tử đi trên cầu treo phát ra cảm thán.

Mọi người cũng không đáp lời, họ cũng hiểu, bên dưới này rốt cuộc là vực sâu vạn trượng không thấy đáy!

Và vô số Oán hồn không biết số lượng!

Dù họ tin vào năng lực của Tần Dã có thể tạm thời giải quyết rắc rối này.

Nhưng di chuyển trên một đoạn đường như vậy, thực sự muốn mọi người yên tâm hoàn toàn thì vẫn là điều không thể!

Lúc này có Vương Bàn Tử ở đây lải nhải, ít nhất cũng có thể khiến họ tạm thời chuyển hướng sự chú ý.

Sau khi đi một đoạn, mọi người thử quay đầu lại, phát hiện từ vị trí hiện tại của họ, ngay cả vách đá ban đầu họ đứng cũng đã không còn nhìn rõ!

Đủ thấy họ đã tiến được một quãng đường không nhỏ.

Nhưng dù vậy, họ vẫn không thể nhìn rõ tình hình đối diện!

Rõ ràng khoảng cách giữa hai vách đá này còn xa hơn họ tưởng tượng!

"Nếu có thể cứ an toàn đi tiếp như vậy, dù khoảng cách này có xa hơn một chút cũng được!" "Bàn gia chỉ sợ giữa đường lại xuất hiện thêm biến cố gì đó." Ban đầu chỉ là lải nhải đơn thuần, mọi người nghe cũng cảm thấy không có gì.

Ai ngờ Vương Bàn Tử lại đột nhiên thốt ra một câu như vậy!

Điều này khiến tất cả mọi người có mặt đều sững sờ!

"Vương tiên sinh, chúng ta ở trong hoàn cảnh này!

Ngài nói câu đó có hơi thiếu may mắn không ạ?" A Ninh bất đắc dĩ nhắc nhở.

Kết quả còn chưa đợi Vương Bàn Tử phản bác.

Trương Kỳ Lân đột nhiên trầm giọng nói một câu: "Cẩn thận, có thứ gì đó đến rồi." Mặc dù từ trước đến nay Trương Kỳ Lân luôn trầm mặc ít nói!

Nhưng chỉ cần hắn ta mở miệng, nhất định là tin tức cực kỳ quan trọng!

Quả nhiên, ngay sau khi Trương Kỳ Lân nói xong không lâu!

Mọi người liền cảm thấy một luồng xung kích cực lớn từ bên dưới trực tiếp ập lên!

Cảm giác này giống như một cơn cuồng phong đột nhiên nổi lên!

Mặc dù cuồng phong xuất hiện xung quanh vách đá không phải là chuyện đáng ngạc nhiên!

Nhưng với môi trường lăng mộ hiện tại!

Rõ ràng là hoàn toàn không có điều kiện như vậy!

Hơn nữa họ có thể nghe rõ trong luồng cuồng phong này, có tiếng kêu chói tai tương tự như tiếng gào thét!

Đây tuyệt đối không phải tiếng gió có thể phát ra!

Mọi người có mặt liền hiểu ra!

Đây nhất định là sức mạnh Oán hồn mà Tần Dã đã nói!

Họ ban đầu cho rằng, dù ở đây thực sự có Oán hồn, nhưng có thể sẽ giống như Vương Bàn Tử trước đó, bị thứ này tấn công một cách khó hiểu.

Bản thân sẽ không có bất kỳ cảm giác bị tấn công thực tế nào!

Chỉ là sẽ vì ảnh hưởng của đòn tấn công đó mà sinh ra cảm giác sợ hãi giống như Vương Bàn Tử trước đó!

Nhưng không ngờ khi họ đến giữa đường!

Sức mạnh Oán hồn này lại mạnh đến mức tạo ra cảm giác xung kích thực thể như vậy!

Đồng thời mọi người còn cảm thấy tim mình dường như đang đập kịch liệt!

Họ xác định đây không phải vì cầu treo, mà là do ảnh hưởng của những Oán hồn lao lên này!

Một luồng khí lạnh đột ngột bao trùm toàn thân, hơi thở mọi người dần trở nên gấp gáp, dường như là đang thông qua cách này để

chứng minh mình vẫn còn sống trên đời!

Vì trước đó khi mọi người lên cầu không hề có cảm giác như vậy.

Họ biết đây nhất định là tác dụng của máu Tần Dã!

Nên cảm giác hiện tại chính là đang nói lên rằng sức mạnh Oán hồn này đã mạnh đến mức ngay cả máu Tần Dã cũng không thể hoàn toàn trấn áp được nữa!

Họ chợt hiểu ra những Oán hồn ở đây đáng sợ đến mức nào!

Cũng có thể tưởng tượng được Uông Tàng Hải vì tư lợi cá nhân đã sát hại bao nhiêu người ở đây!

"Vãi chưởng!

Cái tên Uông Tàng Hải này rốt cuộc là do ai sinh ra vậy!" Vương Bàn Tử ôm ngực thở hổn hển nói: "Đã có máu của đồng chí Tiểu Tần rồi!

Vậy mà vẫn có cảm giác chân thực đến vậy!" "Nếu cú xung kích vừa rồi cũng là do những Oán hồn này gây ra!" "Tức là uy lực của những Oán hồn này đã đến mức có thể tạo ra xung kích thực thể rồi!" "Rốt cuộc phải có bao nhiêu oán niệm mới có thể xuất hiện hiệu quả như vậy?" A Ninh nhìn Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử, mấy vị chuyên gia này hỏi.

"Quỷ biết!" "Tuy Bàn gia đi nam xông bắc nhiều năm như vậy rồi!" "Nhưng cậu mà nói Oán hồn có thể khoa trương đến mức này!

Dù là Bàn gia cũng chưa từng thấy bao giờ!" Vương Bàn Tử phẫn nộ nói.

"Tôi cũng vậy!

Ngay cả những sách tôi từng tiếp xúc trước đây." "Cũng chưa từng ghi chép lại phải có bao nhiêu Oán hồn mới có thể tạo ra xung

kích thực chất.” Hạo Thiên Chân cũng nhíu mày trầm giọng nói: “Nhưng tôi có thể khẳng định là, muốn đạt đến trình độ này, số lượng tuyệt đối không dưới mười vạn.” Vừa nghe lời này, trong lòng mọi người đều thắt lại!

Dù Đại Việt là một quốc gia chưa bao giờ thiếu nhân khẩu!

Nhưng một số dân tộc có số lượng người ít ỏi, mười vạn có thể là toàn bộ dân số của dân tộc đó rồi!

Vậy thì nhìn vào số lượng Oán hồn hiện tại, chẳng phải là nói Uông Tàng Hải vì muốn tạo ra một bình phong Oán hồn như vậy!

Gần như đã sử dụng toàn bộ người của một dân tộc!

Hành động như vậy mọi người thậm chí không thể dùng từ tàn nhẫn để hình dung nữa.

Ngay cả hoàng đế “quân muốn thần chết, thần không thể không chết” cũng không thể nói là tùy tiện làm ra chuyện hung tàn như vậy!

“Mẹ nó!

Cái tên Uông Tàng Hải này rốt cuộc là con người như thế nào mà lại sinh ra nó!” “Sinh ra làm người lẽ nào đã không còn chút lòng trắc ẩn cơ bản nhất sao?” Vương Bàn Tử siết chặt nắm đấm, đối với những Oán hồn tấn công dồn dập trong lòng lúc này.

Hắn ta cảm thấy không còn là bi thương và sợ hãi nữa.

Mà ngược lại là một loại hoài niệm và bi thương từ tận đáy lòng!

“Mỗi người sau khi có được tất cả quyền lợi đều khó tránh khỏi việc mê muội bản ngã!” “Cố gắng hết sức để vận dụng những quyền lực mình đang nắm giữ.” “Rất rõ ràng, trong số những người này Uông Tàng Hải thuộc nhóm làm triệt để hơn!” “E rằng sau khi hắn ta có được quyền lực vô tận, cùng với khả năng trường sinh bất tử.”

“Trong lòng hắn ta đã không còn coi mình là người nữa rồi.” “Thống soái loài người, có thể quyết định sinh tử của những người cấp dưới.” “Và một khi đã thoát ly khỏi phạm trù con người, trong mắt hắn ta, tất cả mọi người đã là những thứ yếu hơn mình một chiều không gian!” “Chúng ta sẽ không trắc ẩn cái chết của động vật, vì chúng ta là tồn tại cao hơn chúng một chiều không gian.” “Tương ứng, khi Uông Tàng Hải đến một chiều không gian khác, tự nhiên cũng sẽ không để ý đến những tồn tại thấp hơn một chiều không gian như chúng ta.” “Nếu tôi không nghĩ sai, đại khái là chuyện như vậy.” Hạo Thiên Chân cảm nhận luồng sức mạnh này trầm giọng nói.

Sau lời giải thích như vậy, mọi người chợt hiểu ra suy nghĩ của Uông Tàng Hải.

“Tiểu Thiên Chân, thật không ngờ cậu lại có thể nói ra những lời văn vẻ như vậy.” Vương Bàn Tử nhìn Hạo Thiên Chân trêu chọc nói.

Hạo Thiên Chân lườm Vương Bàn Tử một cái, tuy nói mình từ trước đến nay đều được bọn họ bảo vệ.

Nhưng mình cũng đường đường chính chính là người từ gia tộc trộm mộ mà ra, tuy nói là đi theo bọn họ, nhưng mình cũng đã làm được rất nhiều chuyện đáng khen ngợi!

Chương 814

Sao Vương Bàn Tử lại nói cứ như mình từ trước đến nay chỉ là một linh vật đơn thuần đi theo đội ngũ hành động vậy chứ?

"Vương tiên sinh, Ngô tiên sinh!" "Không phải Trịnh mỗ không hiểu chuyện, muốn ngắt lời hai vị nói chuyện phiếm!" "Nhưng xét về thời gian hiện tại, hai vị có muốn cân nhắc đi qua trước không?" "Máu của Tần tiên sinh quả thực có thể ngăn chặn những Oán hồn này." "Nhưng số lượng Oán hồn này thực sự quá nhiều, nếu chờ đợi ở đây quá lâu." "Bất kể là bị những Oán hồn này liên tục tấn công, hay máu của Tần tiên sinh vì thời gian mà mất đi hiệu quả." "Chúng ta đều sẽ rất nguy hiểm phải không?" Lời của Trịnh Bách Vạn lập tức khiến hai người tỉnh táo lại, lúc này quả thực không phải lúc để thảo luận chuyện này.

Với tình hình hiện tại, quả thực vẫn nên đi qua cầu treo trước đã.

Dù sao thì bất kể sau này có gặp thêm nhiều Oán hồn hơn, hay chất lượng của cây cầu treo này vạn nhất có vấn đề gì.

Đối với mọi người mà nói, đó tuyệt đối đều là tình huống cực kỳ nguy hiểm.

Khó khăn lắm mới đi đến đây, mắt thấy sắp gặp được chính chủ.

Ai lại muốn vấp ngã vào lúc này chứ?

"Đúng đúng đúng!

Là Bàn gia ta sơ suất rồi!" "Chúng ta mau đi!" Mọi người lúc này mới tiếp tục xuất phát.

Sức mạnh của những Oán hồn này quả nhiên đáng sợ, trong quá trình di chuyển còn liên tục tấn công mọi người trên cầu treo.

Cầu treo rung lắc dữ dội cộng thêm sự xung kích của những Oán hồn này.

Mọi người dần cảm thấy hành động của mình đã đến mức cử bộ duy gian (bước đi khó khăn) rồi!

Chỉ là đã đến đây, muốn quay đầu lại rõ ràng là không thể.

Mọi người chỉ có thể nắm chặt mép cầu treo, nhắm chặt hai mắt, cố gắng hết sức phớt lờ mọi thứ xung quanh và dồn hết sức lực để tiến về phía cuối cầu treo!

May mắn là đoạn cầu treo này tuy nói thực sự rất dài, nhưng cũng chưa đến mức quá khoa trương!

Sau một hồi nỗ lực, cuối cùng mọi người cũng thuận lợi đến được phía bên kia cầu treo.

Và Tần Dã lúc này cũng đang đợi họ ở cuối cầu treo.

"Mấy người sao đi lâu vậy?

Có gặp chuyện gì rồi à?" Tần Dã kỳ lạ nhìn mọi người.

"Chẳng phải là vì những Oán hồn gặp trên đường sao!" Vương Bàn Tử bất đắc dĩ nói: "Trời đất ơi!

Những Oán hồn này chẳng phải quá đáng sợ sao!" "Rõ ràng chỉ là hồn phách, vậy mà lại có thể tạo ra xung kích như thực thể!" Nói xong, Vương Bàn Tử thở phào một hơi dài, lúc này mới phát hiện lưng mình đã hoàn toàn ướt đẫm mồ hôi!

"Đây quả thực là sơ suất của tôi." "Lúc đó tôi chỉ nghĩ Oán hồn ở đây chắc chắn không ít, không ngờ số lượng lại khoa trương đến mức này." "Sau khi qua cầu treo tôi cũng đã nghĩ có cách nào để nhắc nhở mấy người không!" "Nhưng thực sự không thể làm được." Tần Dã thở dài nói.

“Thôi thôi, dù sao chúng ta cuối cùng cũng đã qua an toàn.” “Nhưng chuyện đúng là như cậu nói đó!” “Chúng ta qua bên này rồi thực sự không còn cảm giác có Oán hồn nữa!” Vương Bàn Tử lập tức kích động nói.

“Nếu nói nguyên nhân, thực ra là vì cái kia.” Tần Dã vừa nói vừa chỉ tay về phía sau.

Mọi người quay đầu lại, lập tức nhìn thấy phía sau Tần Dã, vậy mà lại bày hai chiếc quan tài!

Cả hai chiếc quan tài này vật liệu vừa nhìn đã biết là cực phẩm!

Trong đó một chiếc có thể thấy rõ là kích thước của một người trưởng thành!

Nhưng chiếc còn lại chỉ bằng một nửa kích thước người trưởng thành, rõ ràng là được chuẩn bị cho một đứa trẻ.

“Vãi chưởng!

Hai chiếc quan tài này không đơn giản đâu nha!” “Vật liệu này chẳng lẽ là Ôm tử quan trong truyền thuyết sao!” Vương Bàn Tử tiến lên quan sát, phấn khích nói: “Nếu đúng là thứ này, thì cũng giải thích được tại sao những Oán hồn kia không dám lại gần rồi.” Nghe Vương Bàn Tử nói với vẻ kích động như vậy, mọi người trong Đoàn lính đánh thuê Dã Lang đều lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Vương tiên sinh, cái Ôm tử quan mà ngài nói là có ý gì ạ?” Trịnh Bách Vạn cũng nghi hoặc hỏi.

“Ông chủ Trịnh không biết cũng là chuyện bình thường!” “Ngay cả trong giới của chúng ta!

Thứ này cũng được coi là cực kỳ hiếm có!” “Có thể nói những kẻ trộm mộ bình thường có lẽ cả đời cũng không có cơ hội gặp một lần!” “Một là vì bản thân thứ này rất đắt đỏ, hai là vì gỗ Ôm tử cực

kỳ hiếm.

Là loại không thể chiếm được thiên thời địa lợi nhân hòa!" "Ngay cả có tiền cũng không kiếm được bảo bối!" "Vì vậy từ trước đến nay, nếu có người nào có thể mang thứ này từ lăng mộ ra ngoài." "Thì gần như không cần hắn ta phải tìm khách hàng, lập tức sẽ có người tìm đến tận cửa, với giá trên trời để mua Ôm tử quan từ tay họ." "Còn về mục đích cũng rất đơn giản, không phải để an táng người già trong gia đình, thì là để chuẩn bị cho chính mình!" "Có thể nói thứ này sớm đã trở thành một biểu tượng của thân phận!" "Không ngờ cái tên Uông Tàng Hải này lại hoang phí đến vậy!

Một bảo bối như vậy lại được bày la liệt ở chỗ này!" Vương Bàn Tử nhìn mà tặc lưỡi liên tục.

"Bàn Tử, cậu nghĩ Uông Tàng Hải đặt một bảo bối như vậy ở đây, là vì Uông Tàng Hải không biết hàng sao?" Đối với câu hỏi của Tần Dã, Vương Bàn Tử vốn muốn vô thức gật đầu đáp lại.

Nhưng đột nhiên nghĩ đến sự việc hình như không phải như vậy!

Cậu có thể nói Uông Tàng Hải là một người cực kỳ hoang phí!

Nhưng những gì hiện tại hắn ta thể hiện ra, hắn ta tuyệt đối không phải loại phế vật không biết hàng!

Quan tài Ôm tử đồng xanh, phàm là một kẻ trộm mộ thực thụ hoặc người từng nghiên cứu kỹ về quá khứ đều không quá xa lạ với giá trị của thứ này.

Huống chi là Uông Tàng Hải, một kẻ muốn hưởng thụ mọi thứ trên đời này!

Lại liên tưởng đến lời Tần Dã đã nói trước đó, muốn những Oán hồn kia không chạy lung tung, ngoài việc bố trí kết giới ra còn có một cách khác!

Vương Bàn Tử chợt trợn tròn mắt, một ý nghĩ đã nảy sinh trong đầu hắn ta.

"Đồng chí Tiểu Tần, chẳng lẽ cái Ôm tử quan này còn có bí mật gì chúng ta không biết sao?" Vương Bàn Tử lập tức hỏi.

Tần Dã nhẹ nhàng gật đầu, sau đó nói: "Nhiều người muốn có được Ôm tử quan đều xem trọng giá trị của thứ này." "Nhưng không biết thứ này ngoài giá trị tiền bạc do sự hiếm có mà ra, bí mật đằng sau nó mới là lý do đủ để nó được gọi là bảo vật." "Quan tài Ôm tử đồng xanh, bát tự không đủ cứng chớ lại gần." "Đây chính là bí mật thực sự của hai bảo bối này, người ta chỉ biết gỗ Ôm tử ngàn năm khó tìm, nhưng ít ai để ý thứ này sinh trưởng ở cực âm chi địa." "Tuổi thọ ngàn năm của chúng thực tế cũng là nhờ hấp thu hồn phách của sinh linh đã chết xung quanh mà thành." "Vì vậy xét về bản chất, Ôm tử quan thực ra là một cực âm chi vật." "Và nó có thể hấp thu âm khí tự nhiên cũng có thể khóa chặt." "Vì vậy, chỉ cần thi thể được an táng trong Ôm tử quan, thì sẽ cực kỳ khó bị phân hủy." "Ngay cả qua ngàn năm cũng có thể giữ nguyên dáng vẻ lúc chết!" "Quan trọng hơn là âm khí của thứ này có thể tạo ra một loại trấn nhiếp đối với cô hồn dã quỷ, khiến chúng không dám tùy tiện lại gần." "Đương nhiên, điều này đối với con người cũng vậy." "Nếu bát tự bản thân không đủ cứng, một khi lại gần những thứ này, sẽ lập tức bị chúng rút hết dương khí." "Trong thời gian ngắn có thể không cảm nhận được, nhưng thời gian kéo dài." "Nhất định chỉ có một con đường chết." "Tiện thể nói thêm, cái Ôm tử quan này đã là một cực âm chi vật rồi." "Nếu lại đặt vào đó thi thể của người có bát tự cực âm, hiệu quả của Ôm tử quan sẽ còn tốt hơn." "Giả như thi thể đó lại là hoàng tộc, thì có thể coi là lại thêm một tầng hiệu ứng cường hóa!" "Vậy thì thứ bên trong này đừng nói là hung đến mức nào." Nghe đến đây, tất cả mọi người có mặt đều nhanh chóng lùi lại mấy bước, để kéo giãn

khoảng cách với quan tài.

Họ không tin bát tự của mình thực sự đã thiên hạ vô địch!

Bây giờ gặp phải một thứ tà môn như vậy!

Đối với họ đương nhiên là tránh được bao nhiêu hay bấy nhiêu!

Đặc biệt là sau khi nghe Tần Dã nói về những tình huống liên quan đến thứ này.

Mặc dù họ vẫn chưa nhìn thấy nội dung bên trong Ôm tử quan, nhưng với sự hiểu biết của họ về Uông Tàng Hải.

Tên này vậy mà lại đặt một chiếc Ôm tử quan quý giá như vậy ở đây!

Vậy thì chắc chắn là mọi thứ đều đã được sắp xếp ở mức đỉnh cấp nhất!

Nếu thứ bên trong này cứ thế nằm yên ổn, nhiều nhất cũng chỉ rút đi một ít dương khí từ họ.

Chuyện này thì cũng bỏ qua đi.

Chỉ sợ cái thứ này cuối cùng lại khởi thi!

Từ xưa đến nay, thi thể cấp bậc vương gia mà khởi thi là đáng sợ nhất!

Nếu lại có một thứ như vậy còn giúp nó hấp thụ âm dương nhị khí, thì quỷ biết thứ này một khi đứng dậy sẽ ở trạng thái như thế nào.

"Vãi chưởng!

Đồng chí Tiểu Tần!

Vậy chúng ta bây giờ làm sao đây?

Hay là mau rời khỏi đây trước đã!" Vương Bàn Tử lập tức đề

nghị.

“Không muốn sờ thử thứ bên trong này à?” Tần Dã nhìn Vương Bàn Tử trêu chọc nói.

“Sờ thử cái gì mà sờ!

Dựa vào kinh nghiệm trước đây của Bàn gia, thứ bên trong này tuyệt đối không đơn giản!” “Lại nghĩ đến tính cách của Uông Tàng Hải, hắn ta có thể đặt thứ gì tốt đẹp vào bên trong này chứ!” “Nếu chúng ta có thể trực tiếp mang Ôm tử quan này ra ngoài thì còn nói làm gì!” “Trong tình huống hiện tại, đừng đến lúc đó chẳng sờ được cái gì!

Lại còn tự mình chui đầu vào rọ!” Lúc này tư duy của Vương Bàn Tử lại cực kỳ rõ ràng!

Muốn nói không tò mò về thứ bên trong này thì chắc chắn là giả!

Nhưng đồng thời hắn ta trong lòng rất rõ ràng, chưa nói đến việc bên trong này có thực sự có bảo bối hay không.

Dù có, thì cũng phải sống sót mang nó ra ngoài, thứ đó mới thực sự thuộc về mình!

Nếu chết ở bên trong này, thì dù có lấy được bảo bối quý giá nhất thế giới này thì cũng có tác dụng gì chứ?

Những người còn lại cũng đồng loạt gật đầu, ngay cả A Ninh, người luôn đặt lợi ích lên hàng đầu, cũng không tiếp tục thể hiện sự khao khát đối với lợi ích chưa biết vào lúc này.

Ý kiến đã chốt, mọi người lập tức tăng tốc muốn vượt qua chiếc Ôm tử quan này!

Chương 815

Dù sao thì một thứ tà môn như vậy lại đặt ở một nơi tà môn như lăng mộ Uông Tàng Hải.

Ai mà biết thứ bên trong này sẽ xuất hiện lúc nào?

"Mọi người đều cẩn thận một chút nha!" "Tuyệt đối đừng kinh động đến thứ bên trong này!" "Bàn gia không muốn mắt thấy sắp qua được rồi lại còn đi trêu chọc thứ này nữa!" Và cái miệng của Vương Bàn Tử đôi khi thực sự giống như đã được khai quang!

Hắn ta vừa dứt lời, mọi người liền nghe thấy một tiếng động như thể có thứ gì đó đã va chạm!

Tiếng động này lập tức khiến tất cả mọi người có mặt đều dừng hành động.

Khoảnh khắc này họ vậy mà không một ai lập tức cảnh giác xung quanh.

Ánh mắt mỗi người đều chính xác đổ dồn vào chiếc quan tài trước mặt!

"Tiếng động vừa rồi chắc không phải là ảo giác gì do chúng ta tạo ra đâu nhỉ?" Vương Bàn Tử nhíu mày nói.

Rõ ràng trong đầu hắn ta đã nghĩ đến một khả năng, hơn nữa đối với khả năng này còn là một thái độ cực kỳ khẳng định!

Chỉ là khả năng này thực sự quá kích thích!

Nên hắn ta mới vô thức muốn né tránh khả năng này!

Nhưng sự né tránh này rõ ràng là vô nghĩa.

Điều này chỉ cần nhìn vào ánh mắt và biểu cảm của mọi người có

mặt là có thể biết được.

Lúc này họ tất cả đều đang chú ý đến chiếc Ôm tử quan trước mắt!

Ngay cả khi chiếc Ôm tử quan đó sau đó không còn động tĩnh gì nữa, trái tim treo lơ lửng của mọi người cũng không thể hạ xuống dù chỉ một khắc.

"Nhanh lên, vì thứ bên trong này không động, chúng ta mau đi!" "Đừng đến lúc đó đi được nửa đường, thứ bên trong này lại nhảy ra nữa." Vương Bàn Tử lập tức đề nghị.

Mọi người không dám dừng lại nữa, vội vàng đi về phía sau.

Nếu đây chính là cách cục lăng mộ tử mẫu cục, theo bố cục toàn bộ lăng mộ.

Thì ở vách đá phía sau nhất định sẽ có một lối ra!

Kết quả họ còn chưa đi được bao xa.

Phía sau lại vang lên một tiếng "ầm"!

Tiếng động lần này còn lớn hơn lần trước rất nhiều!

Trực tiếp khiến tất cả mọi người có mặt đều sợ hãi run lên bần bật!

Hoàn toàn không cần phải xác nhận hướng khác, mọi người nhanh chóng quay đầu lại, đồng loạt chĩa súng vào chiếc Ôm tử quan phía sau!

Chỉ trong chốc lát trước sau.

Lại một tiếng "ầm" vang trời, rõ ràng là tiếng thứ gì đó rơi xuống đất!

Mọi người lại quay đầu.

Lúc này chiếc nắp quan tài rơi xuống đất vẫn còn nằm đó lắc lư qua lại!

Tiếng động lớn lúc nãy rốt cuộc là từ đâu ra còn cần nói nhiều sao?

"Trời đất ơi!

Không phải xui xẻo đến mức này chứ!" Vương Bàn Tử lập tức kinh hô!

Không chỉ hắn ta, tất cả mọi người có mặt đều nhanh chóng chuyển nòng súng chĩa vào chiếc Ôm tử quan trước mặt!

Vì bây giờ nắp quan tài đã bay ra rồi, thì tự nhiên không còn cần phải do dự nữa.

Hiện tại điều họ cần làm và có thể làm là chuẩn bị thật tốt!

Nếu thứ bên trong này thực sự có động tác gì, họ sẽ lập tức dội hỏa lực trấn áp!

Như vậy dù không thể giết chết đối phương, ít nhất cũng không đến mức ngay từ đầu đã rơi vào thế bị động!

Mọi người nhíu mày thật chặt, nín thở, đồng loạt chuẩn bị tâm lý đón chào đại chiến.

Cùng với một giọt mồ hôi rơi xuống má một người, một bóng hình "ầm" một tiếng lao ra từ trong quan tài.

Động tác đó đến rất đột ngột, ngay cả những người nghiêm chỉnh chờ đợi cũng chỉ kịp bắt được bóng hình đó trong khoảnh khắc lao vút lên không trung!

Mọi người nhanh chóng chuyển nòng súng, nếu thứ này thực sự bay lên không trung thì dễ xử lý rồi!

Mặc kệ đây là yêu ma quỷ quái gì!

Chỉ cần không có cánh!

Đến lúc đó họ đồng loạt chĩa súng lên trời bắn xối xả!

Thứ này tuyệt đối không chịu nổi!

"Cẩn thận phía trước!" Nào ngờ đầu họ vừa mới ngẩng lên, Tần Dã đã quát lớn một tiếng.

Mọi người nghe thấy liền cúi đầu, chỉ thấy Tần Dã không biết từ lúc nào đã lao đến trước mặt họ.

Sau đó là một tiếng kim loại va chạm leng keng!

Tất cả mọi thứ đều diễn ra trong khoảnh khắc này, tốc độ nhanh đến mức mọi người cảm thấy ý thức của mình vẫn còn dừng lại ở giây trước!

Lúc này cùng với trận chiến tạm thời đình trệ, mọi người cuối cùng cũng có thể thở phào một hơi để nhìn rõ tình hình trước mắt.

Chỉ thấy lúc này Tần Dã quả thực đang đứng chắn trước mặt họ, lưỡi đao của hắn ta giơ ngang, trên lưỡi đao một cây trường thương đang lóe lên hàn quang!

Và ở đầu trường thương, một nhân vật thân khoác áo giáp hình thái uy nghi đang sừng sững đứng đó!

Người này rõ ràng đã là một thi thể, nhưng ngay cả lúc này, khí chất hắn ta tỏa ra cũng cực kỳ kinh người!

Đối mặt với nhân vật này!

Mọi người chợt hiểu ra hai điều!

Thứ nhất, một người có được khí chất như vậy, khi còn sống nhất định không thể là người có địa vị thấp!

E rằng đúng như họ nghĩ, đây rất có thể là một tướng quân chinh

chiến sa trường hoặc một vương gia thiện chiến!

Thứ hai, mặc dù hắn ta bây giờ đã là một thi thể.

Nhưng động tác của hắn ta vẫn nhanh như chớp, thi thể này trước đó nhất định đã lợi dụng khoảnh khắc họ ngẩng đầu!

Với tốc độ cực nhanh lao thẳng về phía họ!

Khoảnh khắc đó có thể nói nếu không phải Tần Dã kịp thời lao ra!

Thì bây giờ trong số họ nhất định đã có thương vong!

"Vãi chưởng!

Cái thứ này vừa nãy còn dám đánh lén Bàn gia nhà mày!" Vương Bàn Tử quát lớn một tiếng!

Lập tức chuyển nòng súng chuẩn bị bắn thi thể một phát.

Chỉ là động tác của thi thể thực sự quá nhanh.

Ngay khoảnh khắc Vương Bàn Tử nhắm bắn, nó đã nhanh chóng lùi lại và kéo giãn khoảng cách với họ.

Sau đó lại là một loạt các động tác thay đổi cấp tốc, bóng hình nó cứ thế không ngừng xuyên qua xuyên lại trên vách đá nhìn không lớn là bao này.

Cảnh tượng trước mắt này, lập tức khiến Vương Bàn Tử nhìn mà có chút ngây người!

"Vãi chưởng!

Cái thứ này rốt cuộc là cái gì vậy!

Tốc độ vậy mà nhanh đến vậy!" Vương Bàn Tử lập tức kinh hô.

Chương 816

"Kiểu này chúng ta căn bản không có cách nào nhắm bắn tốt được!" "Nếu cứ thế mà bắn, trong môi trường như vậy không cẩn thận ngược lại còn có thể trực tiếp bắn trúng đồng đội!" A Ninh cũng sốt ruột nói.

"Chẳng lẽ cái thứ này biết cách tấn công của chúng ta!" "Nên mới cố ý hành động theo cách này sao?" "Cái này không thể nào!

Thứ này chẳng phải đã chết rồi sao?" "Dù có thể cử động!

Nếu thực sự còn có trí thông minh như vậy!

Thì chúng ta còn chơi cái gì nữa!" Vương Bàn Tử lập tức la mắng!

Sau đó một phát súng đã bắn ra!

Chỉ có điều vì tướng quân di chuyển cực nhanh, phát súng này của Vương Bàn Tử cũng không ngoài ý muốn mà bắn trượt!

"Vãi chưởng!

Nó thật sự biết!" Vương Bàn Tử lại một lần nữa kinh hô!

"Thứ này đã chết rồi!

Đương nhiên không thể còn có trí thông minh như vậy!" "Nhưng nhìn từ thân thủ của nó, khi còn sống nó chắc hẳn thường xuyên chinh chiến sa trường!" "Nhiều hành vi của những người như vậy sớm đã hình thành những hành động tương tự như bản năng!" "Bây giờ chúng tuy có thể cử động, nhưng vì không có khả năng suy nghĩ, nên hoàn toàn hành động theo bản năng như vậy!" "Tôi nghĩ nó e rằng căn bản không biết chúng ta dùng thứ gì." "Chỉ là nó biết phạm vi tấn công của mình, nên trước khi chúng ta có thể gây ra đòn đánh, nó cần đảm bảo

mình có thể thuận lợi lao đến trước mặt chúng ta.” Tần Dã giải thích.

Trong lúc nói chuyện, thi thể rõ ràng đã nắm lấy cơ hội này!

Một bước chân xông thẳng đến trước mặt Trịnh Bách Vạn!

Sau đó một ngọn thương trực chỉ vào trán hắn ta.

Tốc độ tấn công của thi thể đã nhanh đến mức ngay cả Vương Bàn Tử và những người khác cũng không kịp phản ứng!

Với tình hình của Trịnh Bách Vạn tự nhiên càng không cần nói!

Mắt thấy trường thương đã đến trước mắt, hắn ta thậm chí ngoài việc trợn tròn mắt ra thì không làm được gì cả!

May mắn là Tần Dã cũng luôn theo dõi sát sao động tác của nó, một bước chân xông lên, sau đó lưỡi đao trong tay nhanh chóng vung lên đỡ ngọn trường thương đâm tới sang một bên.

“Mấy người mau đi, chỗ này tôi đã xem qua rồi.” “Cánh cửa đá kia không có cơ quan gì cả!” “Mấy người cứ nhanh chóng đi vào là được!” Tần Dã nói với mọi người.

“Đồng chí Tiểu Tần, một mình cậu đối phó nó có vấn đề gì không?” Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

“Thi thể này quả thực rất đáng sợ, nhưng nếu một đối một thì tôi không dám nói có thể đánh bại nó, nhưng duy trì thế cân bằng thì vẫn có cơ hội.” “Nhưng nếu vừa phải đối phó thứ này, vừa phải chăm sóc cho mấy người, độ khó sẽ tăng lên nhiều!” Tần Dã nói với mọi người.

Vương Bàn Tử chưa bao giờ là một người kiểu cách.

Nếu cục diện này là mình có thể phát huy tác dụng, hắn ta nói gì cũng tuyệt đối không bỏ rơi huynh đệ của mình.

Nhưng nếu Tần Dã đã nói rõ rằng hắn ta ở đây chỉ gây phản tác dụng.

Hắn ta cũng tuyệt đối sẽ không làm ra hành động ngu xuẩn muốn cố chấp ở lại.

“Tôi biết rồi, đồng chí Tiểu Tần, cậu phải cẩn thận đấy nha!” Vương Bàn Tử lập tức gật đầu, sau đó hô hào mọi người nhanh chóng rút lui.

Ai có chút do dự, Vương Bàn Tử trực tiếp nói một câu, ‘Mày có bắn được không?

Không bắn được thì ở đây có tác dụng gì?’ Trực tiếp khiến đối phương á khẩu không nói nên lời!

Còn thi thể sau khi thử tấn công Vương Bàn Tử và những người khác mấy lần đều bị Tần Dã ngăn lại, nó tự nhiên cũng hiểu rằng nếu không giải quyết được người trước mặt thì tuyệt đối không thể đuổi theo họ được.

Sau đó cũng trực tiếp chĩa đầu thương vào Tần Dã.

“Lần này thực sự nhắm vào tôi rồi sao?” Tần Dã vẫn không hề hoảng sợ, khóe miệng nhếch lên trầm giọng nói.

“Vương tiên sinh, Tần tiên sinh một mình đối phó cục diện này thực sự không sao chứ?” Khi mọi người đồng loạt đẩy cửa, A Ninh vẫn cảm thấy có chút không yên tâm về tình hình phía sau: “Thi thể này tuy không biết thân phận là gì!” “Nhưng khả năng hành động của nó thực sự quá đáng sợ!” “Dù chúng ta vừa rồi sợ bắn trúng người nhà mình, nên việc khai hỏa sẽ có chút do dự!” “Nhưng tốc độ phản ứng đó đều rất bất thường!” “Thực lực của Tần tiên sinh quả thực rất mạnh!” “Thế nhưng đối mặt với khả năng hành động đó, thực sự không sao chứ?” “Cái này gọi là lời gì!

Cô là không tin đồng chí Tiểu Tần nhà chúng ta hay sao hả?” Vương Bàn Tử lập tức không vui nói.

“Đương nhiên không phải, tôi chỉ là lo lắng!” Lần này còn chưa đợi A Ninh nói xong, Vương Bàn Tử đã tiếp tục mở miệng nói: “Cô lo lắng rồi thì sao được chứ?” “Chẳng lẽ vừa nãy chúng ta không dễ dàng khai hỏa, bây giờ đồng chí Tiểu Tần và thi thể kia đang giao chiến với nhau thì cô lại dễ dàng khai hỏa sao?” Lời của Vương Bàn Tử lập tức khiến A Ninh nghẹn lời.

Lợi dụng khoảng trống này, Vương Bàn Tử lại tiếp tục nói: “Tôi không biết chúng ta khai hỏa có làm gì được thứ đó không!” “Nhưng tôi biết thứ đó, nếu chúng ta không thể khai hỏa thì tuyệt đối không phải đối thủ của chúng nó!” “Kẻ không đánh lại còn xông lên, đó không phải là đồng đội!

Đó gọi là dâng đầu!” “Nếu vì quyết định ngu xuẩn này mà còn vô tình liên lụy đến đồng chí Tiểu Tần, thì cứ hối hận đi!” A Ninh lại một lần nữa nghẹn lời, tuy nói với tư cách là đội trưởng lính đánh thuê, cô rất tự tin vào thực lực của mình!

Nhưng lời Vương Bàn Tử nói lúc này tuy tàn khốc nhưng cũng quả thực là sự thật không thể chối cãi!

Trên chiến trường, khi đồng thời tác chiến với đồng đội của mình, nếu không có cách nào giúp đỡ đồng đội!

Thì thà cứ ngoan ngoãn ở lại phía sau.

Đúng như Tần Dã đã nói, cánh cửa đá trước mắt lúc này cũng không quá nặng.

Thêm vào việc cánh cửa này vốn dĩ không tồn tại bất kỳ cơ quan nào khác.

Nên dưới sự hợp sức của mọi người, việc đẩy cánh cửa đá này ra cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

“Đến đây là được rồi!” “Đợi đồng chí Tiểu Tần vào rồi chúng ta

còn phải đóng cửa nữa!" Vương Bàn Tử nhắc nhở mọi người.

Sau khi xác định tất cả mọi người đều đã thuận lợi đi vào cánh cửa đá.

Vương Bàn Tử lập tức quay người lại gọi Tần Dã: "Đồng chí Tiểu Tần!

Mọi người đều đã rút lui vào trong rồi!" "Cậu cũng mau về đi!" Kết quả hắn ta vừa quay đầu, liền thấy trường thương của thi thể trực tiếp đâm thẳng về phía Tần Dã.

Chỉ là may mắn Tần Dã phản ứng cũng cực nhanh, nhanh chóng hạ thấp người đồng thời đạp mạnh chân, nhanh chóng rút ngắn khoảng cách với thi thể.

Sau đó một đao trực tiếp chém về phía thi thể.

Cú này ngay cả Vương Bàn Tử nhìn cũng không kìm được mà la lớn một tiếng 'đẹp quá'!

Tuy nói về thực lực hắn ta quả thực không bằng Tần Dã, nhưng có những thứ không nhất thiết phải có thực lực nghịch thiên như Tần Dã mới có thể nhìn thấy!

Ví dụ như bây giờ.

Vương Bàn Tử lập tức nhìn ra tốc độ tấn công và thời cơ phản ứng của Tần Dã đơn giản là điêu luyện đến cực hạn!

Thêm vào việc thi thể trước đó vừa hay ra tư thế tấn công!

Lúc này đang thu chiêu!

Bất kể thi thể kia mạnh đến mức nào!

Theo lý mà nói vào thời khắc quan trọng này!

Bất kể thi thể kia mạnh đến mức nào!

Cú này nó đều nhất định phải trúng chiêu!

Và với thực lực của Tần Dã!

Dù áo giáp trên thi thể này thực sự phòng ngự siêu việt!

Dù thi thể này đã đến mức đao thương bất nhập!

Cú này nó tuyệt đối không thể an nhiên vô sự được!

Nhưng điều khiến tất cả mọi người không ngờ tới là, ngay khoảnh khắc đòn tấn công của Tần Dã sắp trúng thi thể!

Thi thể vậy mà lợi dụng lực đâm của chính mình, đột nhiên bật dậy, đồng thời nhanh chóng điều chỉnh thân hình xoay tròn trên không trung!

Và vận dụng lực xoay tròn đó trong khoảnh khắc né tránh khỏi lưỡi đao của Tần Dã.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc tột độ!

Vương Bàn Tử càng trực tiếp phát ra một tiếng 'vãi chưởng' đầy kinh ngạc!

Dù sao thì vừa rồi bất kể là Tần Dã hay thi thể, trong mắt họ tốc độ ứng phó đều đã đạt đến cực hạn rồi!

Trong tình huống nguy hiểm như vậy lại còn có thể thực hiện thao tác cực hạn như vậy!

Biểu hiện này đơn giản đã là nghịch thiên rồi!

Trận chiến giữa các cao thủ thường thử thách nhau chỉ trong một khoảnh khắc!

Chương 817

Bây giờ đòn tấn công của Tần Dã trượt, cũng có nghĩa là tình cảnh của hắn ta và thi thể trước đó đã hoàn toàn đảo ngược!

Bất kể là một chiến sĩ có tư duy, hay một con dã thú thuần túy hành động theo bản năng!

Lúc này thi thể tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội như vậy!

Quả nhiên, ngay khi thi thể đáp xuống đất, thân hình nó đột nhiên xoay người lại!

Trường thương trong tay lập tức đập ngang về phía Tần Dã!

Tốc độ nhanh đến mức trực tiếp khiến những người đang xem chiến đấu đều sợ hãi hít vào một hơi khí lạnh!

"Chết tiệt!

Bây giờ là Tần tiên sinh không thể né tránh rồi!" A Ninh sốt ruột kêu lên!

"Đồng chí Tiểu Tần!

Mau tránh ra!" Vương Bàn Tử sốt ruột hét lớn về phía Tần Dã!

Mắt thấy trường thương đã đến sau gáy Tần Dã!

Trong mắt mọi người, cú tấn công này của thi thể Tần Dã đã không còn bất kỳ khả năng né tránh nào nữa!

Ngay cả Vương Bàn Tử, người tin tưởng Tần Dã nhất, lúc này nhìn cảnh tượng trước mắt cũng không thốt nên lời!

Nhưng điều khiến tất cả mọi người có mặt không ngờ tới là, ngay cả trong tình huống mà họ thấy đã cực hạn hơn trước.

Tần Dã vậy mà cũng vào khoảnh khắc đòn tấn công của đối phương sắp chạm vào mình.

Đột nhiên giơ đao đỡ phía sau, cú tấn công này của thi thể vừa hay đánh trúng vào phòng ngự của Tần Dã!

Sự thay đổi trong khoảnh khắc này trực tiếp khiến mọi người có mặt đều kinh ngạc không nói nên lời!

Thậm chí lúc này biểu cảm trên mặt họ vẫn còn dừng lại ở lúc lo lắng Tần Dã sẽ bị tấn công!

Và những gì Tần Dã làm còn không chỉ đơn giản như vậy!

Ngay khi mọi người sững sờ, Tần Dã thuận thế xoay người!

Vừa lợi dụng khéo léo lực để đẩy thi thể lùi lại một bước, đồng thời cả người đã trong khoảnh khắc lao đến trước mặt thi thể!

Nếu thi thể lúc này còn có tư duy, cú này của Tần Dã tuyệt đối có thể khiến nó kinh ngạc trợn tròn mắt.

Dù sao ai có thể nghĩ rằng Tần Dã trong khoảnh khắc nguy hiểm như vậy không những có thể khéo léo đỡ đòn tấn công của thi thể.

Lại còn có thể phản công và một lần nữa chiếm thế chủ động.

Và lần này Tần Dã đương nhiên không bỏ lỡ cơ hội này.

Trong khoảnh khắc hai bên giao chiến, Tần Dã thu tay trái lại, một cú đấm "băng quyền" nặng nề giáng thẳng vào ngực thi thể!

Một cú đánh mạnh mẽ như vậy cộng thêm đà lao tới của thi thể do Tần Dã dẫn dắt.

Uy lực của cú đánh này dù là thi thể đó cũng bị đánh bật lùi lại mấy bước!

"Chuyện này, chuyện gì đang xảy ra vậy?" Vương Bàn Tử chớp

chớp mắt, đầy kinh ngạc nhìn tình hình trước mắt.

"Tần tiên sinh chắc là đã đỡ đòn tấn công của thi thể, còn thuận thế tấn công thi thể nữa." A Ninh lắp bắp nói.

Rõ ràng ngay cả cô cũng có chút không dám tin vào những gì mình đang nhìn thấy: "Trong khoảnh khắc nguy hiểm như vậy lại có thể phản ứng tinh diệu đến thế!" "Thực lực của Tần tiên sinh thực sự quá đáng sợ!" Nghe A Ninh ở một bên khen ngợi Tần Dã như vậy.

Vương Bàn Tử lập tức kiêu ngạo hẳn lên.

"Cái đó còn phải nói!

Cô không nhìn xem bây giờ người đang giao chiến với thi thể kia là ai!" "Đồng chí Tiểu Tần nhà chúng ta là người như thế nào chứ!" "Đó là một chủ thần có sức chiến đấu siêu phàm!

Ngay cả những yêu ma quỷ quái không thể làm gì được cũng không làm gì được đồng chí Tiểu Tần nhà chúng ta!" "Thi thể này quả thực rất đáng sợ, nhưng khi còn sống nó nhiều nhất cũng chỉ là cấp bậc tướng quân hoặc vương gia thôi!" "Với năng lực của đồng chí Tiểu Tần nhà chúng ta, đối phó với hạng người này có gì mà không ứng phó được?" Nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của Vương Bàn Tử, A Ninh lập tức lườm một cái.

Thực lực của Tần Dã mạnh đến mức nào họ đâu phải không biết!

Kết quả Vương Bàn Tử lại ở đây nhảy ra vẻ khoe mẽ uy phong!

Cứ như người lợi hại như vậy là hắn ta vậy!

Cách làm này quả thực rất mang phong cách của Vương Bàn Tử.

"Nhưng tình hình bây giờ cũng có chút không ổn." A Ninh lại tiếp tục nói: "Với thực lực của Tần tiên sinh đối phó với thi thể này quả thực không có vấn đề gì." "Thế nhưng thực lực của thi thể này cũng

không thể xem nhẹ!" "Với thực lực của nó, ngay cả Tần tiên sinh, muốn dễ dàng rút lui cũng rất khó khăn!" "Bây giờ mới chỉ mở một chiếc quan tài, còn một chiếc nữa không biết sẽ có tình hình gì!" "Nếu Tần tiên sinh không thể nhanh chóng qua đây, e rằng sẽ lại phát sinh biến cố gì đó!" "Tiểu Ca, chuyện này anh có cách nào không?" Vương Bàn Tử lập tức đặt ánh mắt lên người Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân lập tức rút Hắc kim cổ đao ra, xem ra là định trực tiếp xông lên cùng Tần Dã đối phó thi thể.

Nếu mọi chuyện thực sự có thể phát triển như vậy, đối với mọi người mà nói đương nhiên cũng là một tin tức cực kỳ tốt!

Dù sao thì nếu thực lực của thi thể này có thể cân bằng với Tần Dã khi giao chiến.

Thì chỉ cần Trương Kỳ Lân tham gia, cán cân chiến đấu nhất định sẽ lập tức nghiêng về một phía!

Chỉ là ngay khi Trương Kỳ Lân chuẩn bị ra tay.

Hắn ta đột nhiên nhìn thấy một ánh mắt của Tần Dã nhìn qua.

Sự ăn ý giữa hai người khiến họ vào những thời điểm cần thiết căn bản không cần lãng phí thời gian vào việc giao tiếp thừa thãi.

"Đóng cửa." Lệnh mà Trương Kỳ Lân đột nhiên đưa ra trực tiếp khiến tất cả mọi người có mặt đều sững sờ.

Ngay cả Vương Bàn Tử, người từ trước đến nay không hề nghi ngờ gì Trương Kỳ Lân và Tần Dã, lúc này cũng không kìm được mà hỏi: "Tiểu Ca, chuyện này, chuyện gì vậy chứ?" "Bây giờ đồng chí Tiểu Tần chẳng phải vẫn còn ở bên ngoài sao?" "Anh lúc này kêu chúng ta đóng cửa, là thật sao?" Trương Kỳ Lân lập tức gật đầu, sau đó lại đáp: "Ý của Tần Dã." "Ý của Tần Dã?" Mọi người càng thêm khó hiểu, Tần Dã ra lệnh này từ lúc nào, trong ấn tượng của họ, từ khi

Tần Dã và thi thể bắt đầu giao chiến.

Vì sức chiến đấu của thi thể, dường như tinh lực của Tần Dã đều tập trung vào thi thể!

Sau đó Tần Dã không hề nói với họ một câu nào!

Vậy lời này được truyền đạt đến lúc nào?

Mọi người nhìn về phía Trương Kỳ Lân, chỉ thấy hắn ta đã bắt tay chuẩn bị đóng cánh cửa đá lại.

Họ hiểu thực lực của Tần Dã, đồng thời cũng hiểu tính cách của Trương Kỳ Lân.

Trong tình huống này, e rằng dù Thiên vương lão tử đến cũng đừng hòng khiến hắn ta mở miệng!

"Tin tưởng Tần Dã và Tiểu Ca đi." "Họ có sắp xếp như vậy nhất định có lý do của họ." Thấy mọi người vẫn còn do dự, Hạo Thiên Chân chỉ có thể vỗ vai Vương Bàn Tử nhắc nhở.

Tuy trong lòng bực bội, nhưng trong chuyện này Vương Bàn Tử cũng thực sự không còn cách nào khác, chỉ có thể hậm hực 'ái da' một tiếng.

"Mẹ nó!

Kệ mẹ chúng nó!" "Hai người này và chúng ta không cùng một đẳng cấp!

Quỷ biết lại đang tính toán cái gì!" "Đóng cửa!" Vương Bàn Tử cũng theo đó hét lên.

A Ninh lúc này đã hoàn toàn ngây người, họ chẳng phải rất đoàn kết sao?

Chẳng phải nên là loại bất kỳ tình huống nào cũng tuyệt đối không thể bỏ rơi đồng đội sao?

Bây giờ chủ động kêu đóng cửa là chuyện gì vậy?

A Ninh không hiểu, cô hoàn toàn không thể nghĩ thông, chuyện họ đang làm lúc này và nhân cách mà Vương Bàn Tử và những người khác thể hiện ra thực sự quá khác biệt!

Nhưng lúc này cô không nghĩ thông thì làm sao được chứ?

Ngay cả khi trong lòng có bao nhiêu nghi vấn, lúc này chẳng phải cũng chỉ có lựa chọn cùng họ đóng cửa sao?

Khi mọi người dần đóng cửa, mắt thấy sắp đóng được một nửa.

Tần Dã, người vẫn luôn giao chiến với thi thể, đột nhiên có hành động.

Chỉ thấy hắn ta lợi dụng khe hở khi thi thể đâm trượt, nhanh chóng hạ thấp người né tránh, sau đó trực tiếp túm lấy trường thương!

Mắt thấy thi thể còn muốn giãy giụa, Tần Dã trực tiếp hai đao chém vào người thi thể!

Cú tấn công này thi thể rốt cuộc đã không còn cách nào nữa.

Chương 818

Dù sao bất kể tốc độ hành động của nó nhanh đến mức nào, ngay khoảnh khắc vũ khí bị khống chế, toàn bộ hành động của nó cũng sẽ bị hạn chế!

Hai cú chém liên tiếp lập tức khiến thi thể lùi về phía sau.

Tần Dã cũng không dây dưa quá nhiều với thi thể, sau khi bức nó lùi lại, liền lập tức với tốc độ cực nhanh lao về phía họ.

Mọi người ban đầu nghĩ rằng mọi thứ đều có thể thuận lợi diễn ra, nào ngờ thi thể nhanh chóng xoay người lại và lao về phía họ.

"Vãi chưởng!

Cái thứ này vẫn chưa chết!" Vương Bàn Tử nhìn thấy liền kinh hô một tiếng!

Lời này của hắn ta lập tức khiến mọi người đều có chút ngây người, nói chứ họ bây giờ đang đối mặt chẳng phải là thi thể đã chết sao?

Vì đã là thứ đã chết, vậy thì làm gì còn khái niệm chết thêm một lần nữa?

Đối mặt với thi thể từng bước áp sát phía sau, Tần Dã vậy mà không có ý định dừng lại một chút nào.

Mọi người lúc này mới cuối cùng hiểu ra ý Tần Dã làm vậy rốt cuộc là gì!

Nhất định là khi hắn ta giao chiến với thi thể đã biết rằng thi thể này rất khó giết bằng phương pháp thông thường!

Rất có thể trong quá trình giao phong giữa hai bên, đòn tấn công

của Tần Dã thực sự đã trúng vào người thi thể!

Vậy thì cái gọi là cơ hội không thể đánh chí mạng thì căn bản không còn ý nghĩa gì!

Vì vậy Tần Dã mới ra ám hiệu cho Trương Kỳ Lân, bảo Trương Kỳ Lân đóng cửa đá.

Còn Tần Dã thì trong quá trình đó tìm cơ hội lao về phía họ!

Vì thi thể này không dễ giết như vậy, thì hãy cân nhắc làm thế nào để tránh xung đột với nó.

Muốn thực sự tránh khỏi sự dây dưa này, đây quả thực là lựa chọn tốt nhất!

Nhưng đây cũng là một lựa chọn cực kỳ mạo hiểm.

Nếu trong quá trình lao tới xảy ra bất kỳ sự cố nào.

Nói không chừng còn chưa kịp đợi Tần Dã lao đến nơi, toàn bộ cánh cửa đá đã đóng lại rồi!

Như những gì họ vừa nhìn thấy, cánh cửa đá này không có cơ quan mở từ bên trong!

Nếu chuyện như vậy thực sự xảy ra!

Thì Tần Dã bắt buộc phải giao chiến sinh tử với thi thể này!

"Đồng chí Tiểu Tần, cậu mau lên!" Vương Bàn Tử nhìn thi thể từng bước áp sát phía sau Tần Dã, trong lòng hắn ta nóng như lửa đốt!

Ngay cả động tác đóng cửa cũng xuất hiện một khoảnh khắc dừng lại!

"Đóng cửa!" Mệnh lệnh này rõ ràng khiến mọi người có mặt đều không thể hiểu nổi!

Rốt cuộc, vào thời điểm mấu chốt này, đóng cửa chẳng khác nào

chủ động cắt đứt đường lui của chính mình!

Chuyện này có khác gì tự tìm đường chết đâu?

Nhưng qua mấy lần hành động chung với Tần Dã, sự ăn ý giữa họ đã đến mức khi nghe lệnh của Tần Dã, thay vì suy nghĩ trước rồi mới hành động, họ sẽ ưu tiên hành động trực tiếp.

Chỉ do dự chưa đầy một giây, mọi người lại bắt đầu dùng sức để đóng cánh cửa đá lại.

Trong quá trình đó, Tần Dã vẫn đang lao về phía này với tốc độ cực nhanh.

Đương nhiên, tử thi kia cũng đang đuổi theo Tần Dã với tốc độ chóng mặt.

Mọi người nhìn thấy mà lòng như lửa đốt.

Thực lực của tử thi này quả thực không tầm thường, một khi Tần Dã lại bị nó quấn lấy, rất có thể sẽ bỏ lỡ thời cơ đóng cửa!

Tuy nhiên, chỉ trong giây tiếp theo, biểu hiện của Tần Dã lại một lần nữa khiến họ kinh ngạc tột độ!

Tử thi đuổi sát sau lưng Tần Dã, trường thương trong tay liên tục đâm tới tấn công hắn.

Thế nhưng trong suốt quá trình đó, Tần Dã thậm chí còn không thèm quay đầu lại.

Hắn chỉ liên tục xoay người, dùng thân pháp linh hoạt né tránh từng đòn tấn công từ phía sau.

"Vãi!

Đồng chí Tần nhỏ làm thế quái nào được vậy!" "Chẳng lẽ sau gáy cậu ta cũng có mắt à?" Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, vẻ mặt đầy khó tin.

Rất nhanh, Tần Dã đã đến một vị trí cực gần!

Ngay khi tất cả mọi người đang phấn khích vì Tần Dã sắp đuổi kịp, hắn đột nhiên dừng lại.

Rồi hắn đột ngột xoay người, lại quay mặt về phía tử thi!

Hành động này khiến tất cả mọi người đều ngơ ngác!

Theo họ thấy, Tần Dã chỉ cách cửa đá vài bước chân, với khả năng của hắn, muốn xuyên qua chỉ là chuyện trong chớp mắt!

Sao đột nhiên lại quay ngược lại thế này?

Mà tử thi kia đã đuổi đến tận bây giờ, đương nhiên không thể bỏ lỡ cơ hội này!

Nó lập tức vung trường thương đâm về phía Tần Dã!

Tần Dã không lùi mà tiến, một bước lao vọt qua mũi thương, xông đến trước mặt tử thi.

Tiếp đó, hắn vung đao chém tới!

Lần này, tử thi dường như cũng đã dần thích nghi với các đòn tấn công của Tần Dã qua những lần giao đấu trước.

Thấy Tần Dã chém tới, tử thi lập tức giơ tay lên tóm chặt lấy vũ khí của hắn!

Mọi người thấy vậy đều kinh hãi.

Vương Bàn Tử còn định giơ súng lên bắn tử thi một phát!

Nhưng với vị trí gần như trùng khớp của Tần Dã và tử thi hiện tại, cho dù là Vương Bàn Tử cũng không chắc có thể chỉ tấn công tử thi mà không làm Tần Dã bị thương!

“Mẹ kiếp!

Đồng chí Tần nhỏ dừng lại rốt cuộc là muốn làm gì!” “Vừa nãy

cứ xông thẳng qua không tốt hơn sao!" Vương Bàn Tử tức giận mắng.

Đối với hắn, tình hình hiện tại quả thực là bực bội nhất!

Anh em tốt đang ở ngay trước mắt, mình cũng có cơ hội cứu giúp!

Kết quả lại vì chuyện bực mình này!

Mình chẳng làm được gì cả!

Ngay lúc Vương Bàn Tử đang nóng lòng giậm chân!

Một bóng người đột nhiên lao ra, mọi người định thần nhìn lại, chính là Trương Kỳ Lân mang theo Hắc kim cổ đao xông tới.

Mà Tần Dã dường như đã sớm đoán được Trương Kỳ Lân sẽ có hành động này.

Nhân lúc tử thi mất tập trung!

Hắn tóm chặt lấy trường thương của tử thi!

Trong nháy mắt, toàn bộ hành động của tử thi đã bị khống chế!

Mặc dù tử thi phản ứng cũng cực nhanh!

Nhưng biến cố đột ngột này vẫn khiến nó chần chừ một thoáng!

Mà trong những cuộc giao tranh sinh tử giữa các cao thủ như thế này, một sơ hở thoáng qua thường có thể ảnh hưởng trực tiếp đến toàn bộ cục diện trận chiến!

Thấy tử thi sắp có hành động tiếp theo.

Chương 819

Tần Dã giẫm lên chân tử thi!

Đòn này coi như đã khống chế hoàn toàn tử thi.

Tử thi nhanh chóng buông lưỡi đao của Tần Dã ra, nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước.

Nó muốn giơ lên phòng ngự, động tác vừa làm được một nửa.

Hắc kim cổ đao đã từ trên chém xuống vai nó!

Uy lực của đòn tấn công này không thể nói là không mạnh!

Chỉ một kích đã khiến tử thi lảo đảo!

Giờ tử thi đã lộ ra sơ hở rõ ràng như vậy!

Tần Dã sao có thể bỏ qua được?

Tần Dã nhanh chóng buông trường thương của tử thi ra, hai tay nắm chặt đại đao, đâm thẳng vào người nó!

Cú này tuy vẫn chưa thể đánh bại tử thi, nhưng đòn tấn công nặng nề vẫn khiến nó ngã ngửa ra sau.

Tần Dã và Trương Kỳ Lân không hề chậm trễ, lập tức quay đầu lao về phía cửa đá.

Mặc dù tử thi kia rất nhanh đã điều chỉnh lại, nhưng với khoảng cách hiện tại của họ, mọi người đều thấy rõ, dù tử thi kia có tăng tốc thế nào cũng không thể đuổi kịp họ!

Chỉ là lúc này, họ lại đang cân nhắc một vấn đề khác.

Cấu tạo của cửa đá này rõ ràng có chút vấn đề!

Sau khi họ đẩy nó đến một mức độ nhất định, cho dù họ không

làm gì cả, cửa đá cũng sẽ tự động đóng lại!

Mà với tốc độ đóng cửa hiện tại, mọi người thực sự không chắc Tần Dã và những người khác có thể thuận lợi đi qua hay không!

Mắt thấy sắp không kịp rồi!

Mệnh lệnh tiếp theo của Tần Dã lại được đưa ra: "Tất cả tránh ra!" Mọi người vẫn không hiểu ý đồ của mệnh lệnh này là gì!

Nhưng vào thời điểm mấu chốt này, mỗi giây đều vô cùng quý giá.

Mọi người không dám nghĩ nhiều, lập tức làm theo lời Tần Dã!

Gần như ngay khoảnh khắc họ rời khỏi cửa đá, một thanh đại đao nhanh chóng bay tới!

Không lệch một li, vừa vặn rơi vào giữa khe cửa, chặn đứng nhịp điệu đóng lại của cửa đá.

Sau đó, đầu tiên là Trương Kỳ Lân với tốc độ cực nhanh nhảy qua phía trên đại đao.

Gần như là chân trước chân sau, Tần Dã lướt qua từ phía dưới, thuận thế rút đại đao ra.

Cánh cửa vốn bị chặn lại tiếp tục đóng sập.

Trong nháy mắt đã hoàn toàn khép kín.

Lúc này, mọi người có mặt đều đã ngây ra nhìn.

Họ ngơ ngác nhìn hai người vừa xuất hiện trước mặt.

Mặc dù tình huống trước đó vô cùng nguy hiểm!

Nhưng màn trình diễn của hai người này vẫn xuất sắc đến mức khiến người ta bỏ qua những điều đó!

Nhưng đến bây giờ, họ cuối cùng cũng đã hiểu ra!

E rằng ngay từ lúc Tần Dã ra hiệu bằng mắt cho Trương Kỳ Lân,

họ đã lên kế hoạch cả rồi!

Họ tiếp tục đóng cửa, nếu tốc độ của Tần Dã có thể theo kịp thì cố nhiên là tốt nhất!

Nếu không theo kịp!

Trương Kỳ Lân sẽ tìm cơ hội đến giúp đỡ.

Nói cách khác, cuộc rượt đuổi vừa rồi, trong mắt họ là một cuộc rượt đuổi cực kỳ nguy hiểm, thậm chí chỉ một chút sơ sẩy là sẽ có thương vong.

Nhưng trong mắt hai người họ, ngay từ khi bắt đầu hành động, mọi thứ đã được tính toán kỹ lưỡng!

Cuộc rượt đuổi này có lẽ có chút nguy hiểm, nhưng cũng hoàn toàn nằm trong phạm vi khống chế của họ!

Nếu thật sự là như vậy, thì biểu hiện của hai người này quả thật quá lợi hại!

Ngay khi tất cả mọi người đang vui mừng vì điều này.

Tần Dã lại hét lớn một tiếng: "Tránh ra!" Tuy rằng suy nghĩ phải tuyệt đối tuân theo lời Tần Dã đã ăn sâu vào đầu họ!

Nhưng sau khi vừa trải qua một phen nguy hiểm, con người khó tránh khỏi việc bước vào giai đoạn thả lỏng!

Trong giai đoạn này, mọi hành động của họ khó tránh khỏi việc chậm lại!

Ví dụ như bây giờ, phản ứng của họ đối với mệnh lệnh này của Tần Dã rõ ràng chậm hơn một chút.

May mà họ bước vào trạng thái thả lỏng, nhưng Tần Dã thì không!

Ngay lúc Trịnh Bách Vạn còn đang ngây người ở cửa, Tần Dã đã

xông lên tóm lấy cổ áo ông ta.

Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Trịnh Bách Vạn chỉ cảm thấy một trận đầu nặng chân nhẹ.

Rồi ông ta đã ngã phịch xuống đất.

"Vãi!

Đồng chí Tần nhỏ!

Cậu làm cái trò gì vậy!" Lần này, không cần biết phản ứng của đám lính đánh thuê là gì.

Cú kéo này ngay cả Vương Bàn Tử cũng ngây người tại chỗ.

Trịnh Bách Vạn là kim chủ của hành động lần này đó!

Hơn nữa ít nhất là vào lúc này!

Trịnh Bách Vạn tuyệt đối không có ý định gây phiền phức cho Tần Dã đúng không?

Lại trực tiếp ném kim chủ của mình xuống đất!

Thao tác này dù là ai thấy cũng tuyệt đối sẽ bị dọa cho đứng hình!

"Xin lỗi ông chủ Trịnh, vừa rồi sự việc xảy ra đột ngột." "Tôi cũng không kịp suy nghĩ nhiều." Tần Dã kéo Trịnh Bách Vạn dậy, nói với vài phần áy náy.

Vẻ mặt Trịnh Bách Vạn lúc này rõ ràng có chút không vui.

Điều này cũng không có gì lạ, dù sao Trịnh Bách Vạn nói thế nào cũng là kim chủ của hành động lần này!

Theo lý mà nói, việc họ cần làm là phải ưu tiên đảm bảo an toàn cho ông ta trong mọi tình huống.

Cho dù lúc cần thiết phải có một hai người làm lá chắn thịt cũng vậy!

Kết quả là bây giờ mình còn chưa gặp nguy hiểm!

Lại bị ném xuống đất trước!

Thao tác này ông ta quả thực có chút không hiểu!

Cũng may người làm chuyện này với ông ta là Tần Dã.

Chứ nếu đổi lại là người khác.

Trịnh Bách Vạn tuyệt đối sẽ khiến kẻ đó đời sau phải cẩn thận một chút.

"Anh Tần nói quá lời rồi, chỉ là tôi không hiểu lắm, tại sao anh Tần lại đột nhiên làm như vậy?" Trịnh Bách Vạn cố gắng giữ phong độ hỏi.

Mình có thể không trực tiếp tính sổ với Tần Dã, nhưng tiền đề là Tần Dã phải cho mình một lý do hợp lý!

Chương 820

Nếu không chuyện này cứ thế cho qua!

Mình thật sự chẳng còn chút mặt mũi nào.

“Tôi vốn tưởng chỉ cần đóng cửa đá lại là được.” “Không ngờ tử thi này lại kiên quyết đến vậy.” Tần Dã vừa nói vừa quay đầu nhìn về phía cửa đá.

Mọi người lần lượt nhìn qua, lúc này mới thấy trên cửa đá thình lình đâm ra một mũi thương!

Nhìn lại vị trí mũi thương, đó không phải chính là vị trí Trịnh Bách Vạn đứng lúc trước sao?

Hơn nữa độ cao này!

Vừa vặn là đầu của Trịnh Bách Vạn!

Mọi người trong lòng lập tức kinh hãi!

Trịnh Bách Vạn càng thấy sống lưng lạnh toát!

Đến lúc này, Tần Dã đã không cần nói gì thêm!

Mũi thương này chính là lời giải thích tốt nhất!

Hành động Tần Dã trực tiếp kéo ông ta sang một bên lúc trước có vẻ có chút mạo phạm!

Nhưng đó cũng không nghi ngờ gì là đã cứu mạng Trịnh Bách Vạn ông!

Nếu không, với sức mạnh của tử thi kia và uy lực của trường thương, một đòn đâm tới đủ để đâm xuyên qua đầu ông ta!

“Trời đất ơi!

Thật sự là suýt chút nữa!

Ông chủ Trịnh!

Đồng chí Tần nhỏ nhà ta lần này nói thế nào cũng là đã cứu mạng ông!" "Tuy cậu ấy có chút mạo phạm với ông!" "Nhưng xét trên phương diện này, ông chắc sẽ không ghi hận cậu ấy chứ?" Vương Bàn Tử lập tức nói với Trịnh Bách Vạn.

Lúc này Trịnh Bách Vạn vẫn còn đang nuốt nước bọt!

Mãi cho đến khi Vương Bàn Tử nói xong một lúc lâu.

Trịnh Bách Vạn mới hoàn hồn, liên tục gật đầu.

"Anh Vương!

Anh nói gì vậy!

Anh Tần vừa rồi đã cứu mạng Trịnh mỗ mà!" "Chỉ riêng điểm này, tôi cảm ơn anh Tần còn không kịp!" "Làm gì có chuyện ghi hận!" "Anh Tần!

Vừa rồi thật sự cảm ơn anh!" "Nếu không thì Trịnh mỗ tôi đã toi mạng rồi!" "Đồng chí Tần nhỏ!

Vừa rồi quả không hổ là cậu!" "Rõ ràng đã an toàn rồi mà cậu vẫn có thể duy trì sự cảnh giác đó!" Vương Bàn Tử cười hì hì nói.

"An toàn sao?" "Chúng ta hiện đang ở trong lăng mộ của Uông Tàng Hải!" "Toàn bộ lăng mộ đều là thứ chúng ta phải đối mặt." "Cho đến trước khi rời khỏi lăng mộ này, tôi không biết nơi nào có thể được coi là an toàn tuyệt đối." Tần Dã thở dài nhìn lỗ thương trên cửa đá nói.

Hắn chau mày, dường như có thể xuyên qua lỗ thương này nhìn thấy tử thi bên ngoài.

Giây phút này, trong lòng Tần Dã đột nhiên có một suy đoán.

Tuy lần này họ đã tránh được tử thi, nhưng sau này rất có thể sẽ gặp lại nó.

“Chuẩn!” Vương Bàn Tử lập tức giơ ngón tay cái về phía Tần Dã: “Đồng chí Tần nhỏ!

Cậu nói quá hay!” “Không ngờ tuổi còn nhỏ mà đã có tâm cảnh thế này!

Bàn gia tôi khâm phục!” “Đồng chí Tần nhỏ, có một chuyện huynh đệ tôi hơi tò mò, mong cậu giải đáp một chút.” Nhìn vẻ mặt bỉ ổi của Vương Bàn Tử.

Tần Dã trực tiếp lườm hắn một cái, rồi lạnh lùng nói: “Làm gì?

Đừng nhìn tôi như thế!

Hơi ghê!” Vương Bàn Tử lần này tự chuốc lấy mất mặt, cả người sa sút đi mấy phần.

Nhưng may mà Vương Bàn Tử chủ yếu là mặt dày.

Dù bị Tần Dã đáp trả như vậy.

Hắn cũng lập tức điều chỉnh lại!

“Đồng chí Tần nhỏ!

Lời này của cậu hơi tổn thương người ta đó!” “Bàn gia tôi chỉ muốn thỉnh giáo một chút thôi mà!” “Chính là tử thi bên ngoài rốt cuộc là thân phận gì?

Sao lại lợi hại như vậy?” “Nói là cương thi có liên quan đến tướng quân vương gia!

Bàn gia trước đây cũng từng gặp qua!” “Nhưng cậu nói linh hoạt như vậy!

Bàn gia cũng chưa từng thấy bao giờ!” Vương Bàn Tử lập tức

hỏi.

Mọi người cũng tò mò nhìn sang, biểu hiện của tử thi này quả thực hoàn toàn vượt xa sức tưởng tượng của họ!

Bất kể là cương thi nghe trong truyện, hay là thật sự đã gặp phải trong một số hành động!

Bất kể là cương thi được bồi dưỡng bằng phương pháp nào, cũng chưa từng thấy có thân thủ lợi hại như vậy!

"Cái này thực ra đối với các cậu không nên quá xa lạ." "Không lâu trước đây không phải rất nhiều người trong các cậu đã gặp rồi sao?" "Ở trong một lăng mộ khác." Tần Dã nhàn nhạt nói.

Khi chỉ nghe nói đã từng gặp, mọi người vẫn còn ngơ ngác.

Nhưng khi nghe đến một lăng mộ khác, họ lập tức có một vài ý nghĩ.

Dù sao nếu Tần Dã đã đặc biệt nhắc đến, vậy nhất định là lăng mộ mà họ cùng hành động.

Vậy chỉ có thể là lần trước.

Nhưng trong hành động lần trước, có gặp phải thứ như vậy sao?

Sau một hồi suy nghĩ ngắn ngủi, đầu óc Vương Bàn Tử đột nhiên lóe lên một tia sáng!

Hắn nghĩ lại!

Thật sự có một thứ như vậy đã xuất hiện!

"Vãi chưởng!

Cậu nói là cái Nhân khôi kia!" Suy đoán này của Vương Bàn Tử lập tức khiến tất cả mọi người có mặt đều sững sờ!

Những ai đã tham gia hành động lần trước lúc này cũng đã nhớ ra!

Khi đó họ quả thực đã gặp phải thứ phiền phức gọi là Nhân khôi!

Hơn nữa trong quá trình giao đấu cũng đã nếm đủ khổ sở!

Bây giờ nhớ lại rồi so sánh!

Tình hình của tử thi vừa gặp quả thực giống hệt Nhân khôi!

"Trời đất ơi!

Đúng là như vậy thật!" "Nhưng không đúng! " Vương Bàn Tử vỗ trán lập tức nói: "Nếu nói là Nhân khôi thì chúng ta lúc đó cũng đã giao đấu rồi!" "Nói về thực lực, thực lực của Nhân khôi quả thực rất khá!" "Nhưng cũng hoàn toàn không đến mức độ này chứ?" "Trong ấn tượng của tôi, lúc đó thứ đó tuy có thể chống đỡ vài đòn, nhưng khi giao đấu với cậu thì hoàn toàn bị cậu áp đảo mà!" "Các cậu nghĩ Uông Tàng Hải là loại người không bao giờ thay đổi sao?" Tần Dã cười nhạt nói: "Nếu Uông Tàng Hải đã tìm ra phương pháp nghiên cứu Nhân khôi, thì cũng giống như thủ đoạn trường sinh bất lão của ông ta!" "Việc Uông Tàng Hải làm nhất định là sẽ cải tạo song song!" "Cho nên Nhân khôi này tự nhiên là sản phẩm sau khi nâng cấp!" "Nhân khôi chúng ta gặp trước đây chỉ là cố gắng duy trì hoạt tính tương đối tốt." "Để chúng hành động như những con rối." "Nhưng lần này, lại là để chúng hoàn toàn duy trì hoạt tính khi còn sống!" "Có thể trực tiếp phát huy tất cả các năng lực ngoại trừ khả năng tư duy trong chiến đấu!" "Cũng có nghĩa là Nhân khôi chúng ta vừa gặp, thay vì nói là một Nhân khôi được cải tạo ra!" "Thì không bằng nói là sự hồi sinh ở một ý nghĩa nào đó." "Nếu tôi đoán không lầm, đây có lẽ cũng là một loại thăm dò nào đó mà Uông Tàng Hải tiến hành." "Chỉ là dù tử thi này sau khi được cải tạo có gần với lúc còn sống thực sự đến đâu." "Chỉ cần nó vẫn là một con rối, thì đã định sẵn sẽ bị người khác khống chế!" "Đối với Uông Tàng Hải, sự khống chế này là điều ông ta không bao giờ cho phép!" "Cho nên cái gọi là phương pháp

trường sinh Nhân khôi này thực tế là một tác phẩm thất bại thành công!" Mọi người nhao nhao gật đầu, phải nói rằng những lời này của Tần Dã họ đều khá dễ hiểu!

Quả thực, có thể duy trì hoạt tính cơ thể, và phát huy toàn bộ sức mạnh có thể phát huy khi còn sống!

Điều này quả thực có thể coi là hồi sinh ở một ý nghĩa nào đó!

Nhưng dù chỉ là điều kiện bị người khác khống chế, đã định sẵn không thể trở thành tác phẩm cuối cùng của Uông Tàng Hải!

Rốt cuộc một người nắm mọi thứ trong lòng bàn tay, sao có thể cho phép mình bị người khác điều khiển?

"Nhưng Nhân khôi cuối cùng vẫn là một công cụ rất tiện lợi." "Đặc biệt là loại Nhân khôi mang oán niệm mạnh mẽ như vậy!" "Cho nên Uông Tàng Hải sẽ đặt nó ở đây làm đại tướng gác cổng cho mình!" "Oán khí của nó có thể hình thành một rào cản tự nhiên, để ngăn chặn oán hồn trong vực sâu!" "Đồng thời khi có người đến đây, dương khí độc nhất của con người sẽ tạo thành một loại xúc tác đối với nó!" "Có loại xúc tác này!" "Chỉ cần dương khí nó cảm nhận được đạt đến một số lượng nhất định." "Nó sẽ từ trong quan tài nhảy ra, trở thành một ngọn giáo sắc bén nhất!" "Điều này cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên!" "Đây vốn dĩ là phong cách của Uông Tàng Hải!" Tần Dã tiếp tục giải thích.

Chương 821

"Vãi!

Chuyện này chúng tôi cũng biết!" "Nhưng Uông Tàng Hải này có phải là hơi quá hào phóng không?" "Một người lợi hại như vậy!

Nếu còn sống, nói gì thì nói cũng là một viên đại tướng của ông ta rồi nhỉ?" "Cho dù ông ta là người vì lợi ích mà sẵn sàng hy sinh mọi thứ, nhưng cứ thế mà từ bỏ một tướng tài đắc lực của mình!" "Cũng không thấy tiếc một chút nào à!" Vương Bàn Tử vừa dứt lời, đã thấy Tần Dã lúc này dùng một vẻ mặt đầy ẩn ý nhìn hắn.

Vương Bàn Tử lập tức bị làm cho ngơ ngác chớp mắt.

"Sao thế đồng chí Tần nhỏ!

Chẳng lẽ tôi nói có gì không đúng à?" "Thứ nhất, đối với Uông Tàng Hải, chỉ cần có lợi cho mình!

Dù là con trai của mình ông ta cũng có thể hy sinh." "Thứ hai, thứ ông ta cần chỉ là một công cụ có thể luyện thành Nhân khôi!" "Ai nói công cụ này phải là thuộc hạ của ông ta?" Tần Dã mỉm cười nói.

Những lời này của hắn đối với mọi người có mặt không nghi ngờ gì lại là một cú sét đánh ngang tai!

Không đợi mọi người tiếp tục hỏi, Tần Dã liền nói tiếp: "Vừa rồi khi giao đấu với nó tôi đã phát hiện ra." "Nó sử dụng không phải là công phu của lưu phái chúng ta." "Trong mấy lần cận chiến, tôi cũng thấy áo giáp trên người nó cũng không giống của chúng ta." "Cũng có nghĩa là cỗ thi thể này!

Thực tế là một người có thực lực phi phàm trong dân tộc này!" "Uông Tàng Hải này, thật đúng là tận dụng mọi thứ!" Vương Bàn Tử

mắng một tiếng rồi nói: “Nhưng đồng chí Tần nhỏ, vừa rồi tại sao cậu và Tiểu ca không trực tiếp giải quyết nó luôn?” “Hai người các cậu vừa rồi đánh, nếu hai người liên thủ, chỉ đối phó với một tử thi chắc không có vấn đề gì chứ?” “Nếu chúng ta có đủ thời gian, trực tiếp giải quyết nó đương nhiên là cách tốt nhất!” “Nhưng các cậu quên rồi sao!

Quan tài ở hiện trường không chỉ có một cái!” Tần Dã nói với Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử hai mắt lập tức trợn trừng!

Hắn lúc này mới nhận ra sự chú ý của mình vừa rồi đã hoàn toàn đặt vào tử thi!

Lại hoàn toàn quên mất sự tồn tại của cái quan tài kia!

Mà Uông Tàng Hải có thể sẽ làm chuyện chỉ đặt một cái quan tài ở đó cho đẹp mắt sao?

Chuyện này rõ ràng là không thể!

Ông ta làm ra lựa chọn này chứng tỏ chuyện này nhất định có ý nghĩa nào đó!

Cũng có nghĩa là trong cái quan tài kia nhất định cũng có đặt thứ gì đó!

“Trời đất ơi!

Ý cậu là trong cái quan tài đó cũng có đặt thứ gì đó!” “Nhưng không đúng!” “Kích thước cái quan tài đó cũng chỉ bằng một người trưởng thành!” “Vậy thì chỉ ở mức một đứa trẻ thôi!” “Trong này chẳng lẽ còn có ẩn ý gì sao?” “Ai nói trẻ con không thể được đặt vào đó như một loại thủ đoạn?” Tần Dã nhìn Vương Bàn Tử nhàn nhạt nói: “Chẳng lẽ trong tất cả các lăng mộ chúng ta đã xông pha, không từng thấy trẻ con sao?” Đầu óc Vương Bàn Tử tức thì vang lên một

tiếng "oong" lớn, hắn hít một hơi khí lạnh, hai mắt kinh ngạc nhìn Tần Dã!

"Đồng chí Tần nhỏ, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" "Bên trong đó rốt cuộc là đứa trẻ gì?" "Không phải!

Uông Tàng Hải đặt một đứa trẻ vào đó làm gì?" "Cho dù đứa trẻ này hồi sinh thành tử thi!

Hay nói nó có thể phát huy sức mạnh khi còn sống!" "Nhưng một đứa trẻ thì có thể làm được gì?" "Chẳng lẽ lại đặt một Thiên Sơn Đồng Mỗ vào đó!" Thiên Sơn Đồng Mỗ gì đó đương nhiên là không thể!

Nhưng đây quả thực là một vấn đề mà tất cả mọi người đều sẽ tò mò.

Trong một cái quan tài nhỏ như vậy, Uông Tàng Hải cho dù thật sự đặt một đứa trẻ vào, rốt cuộc sẽ đặt một đứa trẻ như thế nào vào đó?

Đứa trẻ này cho dù thật sự hồi sinh thì có tác dụng gì?

Cho dù những Nhân khôi này thật sự đặc biệt khó đối phó!

Nhưng là một đứa trẻ, sức mạnh của nó tất nhiên là có hạn!

Dù họ không thể hạ gục nó, nhưng cũng hoàn toàn có thể khiến đứa trẻ này không xông lên được!

Nghĩ như vậy, cách bố trí này chẳng phải là không có ý nghĩa gì sao?

Nhưng họ đều rất rõ, loại mua bán lỗ vốn này, Uông Tàng Hải tuyệt đối sẽ không làm!

"Ai nói Nhân khôi đặt ở đó nhất định là để hộ vệ?" "Hơn nữa, tôi cũng không nhớ là mình đã nói lúc đó ở hiện trường chỉ có Nhân khôi

là một bố cục duy nhất." Tần Dã hỏi ngược lại mọi người một câu rồi nói tiếp: "Các cậu còn nhớ lúc chúng ta vừa đi qua cầu treo không?" "Trên khu vực bằng phẳng này đâu đâu cũng có thể thấy vô số dây xích!" "Bố cục này còn được gọi là Tù Long Trận!" "Tù Long Trận trong truyền thuyết là một thuật sĩ vì muốn nối vận khí của rồng thật vào quốc gia của mình!" "Để quốc gia của mình có thể không ngừng hấp thu vận khí của rồng, từ đó đạt được kết quả trường thịnh không suy!" "Sau đó người ta phát hiện, thứ này có thể giam cầm không chỉ là rồng thật!" "Nếu là người có vận khí cực mạnh, chỉ cần bị trận pháp này khóa lại, vận khí của họ cũng sẽ không ngừng bị hấp thu!" "Chỉ là người cuối cùng vẫn khác với rồng!" "Cho nên bố cục như vậy dù thật sự hấp thu vận khí, cũng không thể thay đổi cả một quốc gia." "Người có thể nhận được vận khí gia trì cũng chỉ có một người đó!" "Đồng chí Tần nhỏ, bố cục này Bàn gia tôi biết!" "Ý là cái quan tài nhỏ hơn kia thực ra là của một người có vận khí cực tốt đúng không?" "Theo tư tưởng của người xưa, người có vận khí cực tốt, chắc chắn cũng phải là hoàng thân quốc thích gì đó!" "Nhưng tôi vẫn có một câu hỏi!" "Đó là Uông Tàng Hải rốt cuộc đã chọn ai làm người này?" "Chẳng lẽ là hoàng tử gì đó trong dân tộc mà ông ta lừa gạt?" Vương Bàn Tử gãi đầu khó hiểu hỏi.

Tần Dã đối với câu hỏi này lại chỉ lắc đầu: "Chúng ta đứng ở góc độ của Uông Tàng Hải mà suy nghĩ, đối với Uông Tàng Hải mà nói." "Nếu dân tộc này thật sự có sự tồn tại của con cưng của vận khí!" "Vậy tại sao dân tộc của họ lại phải chịu kiếp nạn như vậy?" "Nói cách khác, nếu họ đã phải chịu những điều này, thì chứng tỏ vận khí của họ cũng chỉ đến thế mà thôi!" "Chỉ là một dân tộc có vận khí bình thường!

Bất kể là ai, vận khí của họ Uông Tàng Hải tự nhiên sẽ không để vào mắt đúng không?" Phải nói rằng lời giải thích này của Tần Dã,

mọi người suy nghĩ kỹ cũng thấy đúng là như vậy!

Rốt cuộc đối với Uông Tàng Hải, ông ta ngoài việc là một người sẽ lợi dụng mọi thứ, còn tuyệt đối là một người theo chủ nghĩa hoàn hảo!

Một dân tộc dễ dàng bị tấn công như vậy, còn có vận khí gì để nói?

"Vậy ông ta đã chọn ai?" "Chẳng lẽ lại tìm được một quốc gia nào đó, rồi mang hoàng tử của họ ra ngoài?" "Làm như vậy tôi thấy có vẻ không khả thi lắm?" "Bất kể ông ta có bản lĩnh gì, nếu thật sự làm vậy, chắc chắn cả quốc gia đó sẽ liều mạng truy sát ông ta?" "Cho dù Uông Tàng Hải thật sự có bản lĩnh lớn." "Nhưng đối mặt với sự truy sát của cả một quốc gia, dù là ông ta cũng không dễ chịu gì?" Vương Bàn Tử gãi đầu nói.

"Quả thực, và chuyện như vậy Uông Tàng Hải đương nhiên cũng sẽ không làm." "Nhưng ông ta chỉ muốn một đứa trẻ có vận khí cực tốt, tại sao phải làm chuyện phiền phức như vậy?" "Trong tư tưởng của ông ta, người có vận khí mạnh nhất không phải đã có rồi sao?" Tần Dã nhìn mọi người hỏi.

Vấn đề này lại khiến mọi người rối như tơ vò, họ thực sự có chút không hiểu.

Trong quan niệm của Uông Tàng Hải, người nào có thể nhận được đánh giá như vậy!

Rốt cuộc là người nào, vận khí lại có thể mạnh mẽ đến mức ngay cả một kẻ tự phụ như Uông Tàng Hải cũng phải thừa nhận.

Sau khi nảy ra suy nghĩ này.

Mọi người lập tức toàn thân kinh hãi!

Trong đầu họ bất giác nảy ra một ý nghĩ!

Ý nghĩ này họ cảm thấy rất có khả năng!

Nhưng cũng quả thực rất táo bạo!

Và còn là một ý nghĩ vô cùng tàn nhẫn!

Có thể nói, nếu đổi lại là bất kỳ ai khác, lúc này họ có thể sẽ phủ nhận khả năng này!

Nhưng đối mặt với Uông Tàng Hải!

Gã đáng sợ mà ngay cả từ tàn nhẫn cũng không đủ để hình dung!

Họ lại không khỏi cảm thấy dường như không còn khả năng nào khác!

"Đồng chí Tần nhỏ, Bàn gia bên này có một ý nghĩ táo bạo!" "Người mà cậu nói đối với Uông Tàng Hải là có vận khí mạnh nhất, không phải chính là bản thân ông ta chứ?" Vương Bàn Tử cuối cùng vẫn đưa ra suy đoán của mình.

Sau khi thấy vẻ mặt ngầm thừa nhận của Tần Dã.

Đầu óc Vương Bàn Tử lại "oong" một tiếng!

Nếu tiền đề này của họ đã chính xác, thì đáp án của toàn bộ sự việc dường như đã sắp lộ ra!

"Vậy nên nếu ông ta cảm thấy mình chính là người có vận khí mạnh nhất!" "Thì vận khí của hậu duệ mình tuyệt đối không thể kém!" "Cũng có nghĩa là thứ Uông Tàng Hải đặt trong quan tài thực ra là con của chính ông ta!" Vương Bàn Tử tuôn ra một tràng suy đoán của mình.

Suy đoán này thật sự quá điên rồ!

Hắn thậm chí đến bây giờ cũng không dám tin vào suy đoán này!

Nhưng vừa nghĩ đến người họ đang đối mặt là Uông Tàng Hải!

Hắn lại không nhịn được mà chấp nhận ý nghĩ này!

"Ngoài cái này ra, rất khó tưởng tượng còn có lời giải đáp nào khác." Tần Dã chau mày, tức giận nói.

Hiện trường lập tức nổ tung!

Vương Bàn Tử còn trực tiếp bật chế độ gào thét!

"Không phải!

Uông Tàng Hải này thật sự còn là người không?

Đây quả thực còn không bằng súc sinh!" "Người ta nói hổ dữ không ăn thịt con!

Uông Tàng Hải còn độc hơn cả hổ!" "Đây là con của chính ông ta mà!

Chắc chắn là con của chính ông ta đúng không!" "Sao ông ta có thể dễ dàng biến con mình thành ra như vậy?" "Điều này đúng sao?" "Còn có nhân tính để nói không!" "Không có." Tần Dã không chút do dự nói: "Còn nhớ những lời tôi nói trước đây không?" "Trong mắt Uông Tàng Hải, ông ta đã thoát khỏi phạm trù con người, bước vào một chiều không gian khác!" "Đối với ông ta, tất cả mọi thứ đều nên phục vụ cho bản thân, và lấy đó làm vinh hạnh." "Cho dù đối phương là con của mình!" "Là con của mình, kế thừa vận khí tốt nhất của mình, vậy thì bây giờ, tự nhiên nên dùng phần vận khí này cho bản thân mình!" Tất cả mọi người đều chết lặng vì Uông Tàng Hải!

Cái logic này của ông ta, họ ước chừng dù bao nhiêu năm nữa cũng không thể hiểu nổi!

Đây là con của mình mà!

Theo tư duy của một người bình thường!

Chương 822

Đối với con mình không nói là quan tâm hết mực!

Nhưng sự che chở cơ bản cũng là điều không thể thiếu!

Nhưng cái não của Uông Tàng Hải rốt cuộc đã xoay chuyển thế nào?

Không nói đến việc vì con mình mà gây dựng giang sơn gì!

Trực tiếp biến con mình thành như vậy là có ý gì?

Cho dù Uông Tàng Hải là người coi mọi thứ đều là công cụ!

Cho dù đối với con mình, ông ta cũng sẽ cân nhắc làm thế nào để lợi dụng nó!

Nhưng như vậy cũng quá đáng sợ rồi!

Ngay cả những vị đế vương thời cổ đại, cái gọi là lợi dụng con mình cũng là để rèn luyện nó!

Hoặc là để nó gây dựng giang sơn cho mình!

"Trời đất ơi, Uông Tàng Hải này thật sự quá âm hiểm!" "Đây là con của ông ta mà!" "Ông ta lại có thể nói vứt là vứt ở đây như vậy?" "Ông ta không nghĩ đến sau này mình sẽ tuyệt tự sao?" Ngay cả đến bây giờ, Vương Bàn Tử vẫn mang vẻ mặt khó tin.

"Nếu theo tư duy bình thường, sự cân nhắc này đương nhiên là cần thiết." "Nhưng cậu quên rồi sao?" "Thứ Uông Tàng Hải nghiên cứu là pháp thuật trường sinh bất tử!" "Nếu ông ta đã thành công, ít nhất ông ta chắc chắn tin rằng mình nhất định sẽ thành công!" "Vậy thì đối với ông ta, thứ gọi là con cái cũng không còn quý giá nữa." "Trong cuộc sống vô tận của ông ta, chỉ cần mình muốn, lúc nào cũng

có thể có con.” Lời của Tần Dã khiến tất cả mọi người đều rơi vào im lặng.

Con cái sở dĩ là bảo bối của cha mẹ.

Một trong những nguyên nhân lớn là vì đứa trẻ từ khi tồn tại đến khi đến với thế giới này sẽ trải qua rất nhiều điều.

Đối với cha mẹ cũng vậy.

Cho nên mỗi đứa trẻ đều là bảo vật của cha mẹ!

Nhưng nếu Uông Tàng Hải thật sự sở hữu năng lực trường sinh bất tử.

Thì đối với ông ta, sinh mệnh không tồn tại điểm cuối, ông ta cũng có thể không giới hạn làm được rất nhiều việc mà người khác trong cuộc sống hữu hạn không dễ dàng làm được!

Vậy thì đối với ông ta, sự quý giá tự nhiên không còn tồn tại!

Cho dù đối phương là con của mình!

“Uông Tàng Hải này quả nhiên là lần này đến lần khác làm mới tam quan của tôi!” “Bàn gia tôi lăn lộn giang hồ bao nhiêu năm, hôm nay coi như đã mở rộng tầm mắt!” “Nhưng đồng chí Tần nhỏ, con trai của ông ta chắc không phải là Nhân khôi rồi chứ?” “Tôi đang nghĩ, đứa trẻ này vừa phải bị dùng để hấp thu vận khí, vừa phải bị coi là Nhân khôi ở đây!” “Như vậy có phải là hơi thảm quá không!” “Quan trọng hơn là, cho dù nó thật sự hồi sinh thành Nhân khôi!” “Một đứa trẻ thì có bao nhiêu sức chiến đấu?” “Đến lúc đó không bị người ta ném đi đã là may!” “Bàn gia tôi không phải là nảy sinh tình cảm thừa thãi với những tử thi trong lăng mộ.” “Nhưng con người mà!

Luôn có lòng trắc ẩn!” “Thấy đứa trẻ này đáng thương như vậy, tôi thật sự có chút đau lòng cho nó.” Vương Bàn Tử thở dài nói.

Sắc mặt những người còn lại lúc này trông cũng có chút rối rắm.

Dù sao con người ít nhiều đều có tình cảm.

Trong nhận thức của họ, một đứa trẻ đáng thương nhất có lẽ là sinh ra đã bị coi là công cụ, hoặc là bị bỏ rơi!

Nhưng làm con của Uông Tàng Hải thì sao?

Lại là từ khoảnh khắc sinh ra đã trực tiếp bị tước đoạt sinh mệnh!

Thậm chí còn phải bị giam cầm ở một nơi như thế này!

Ít nhất đứa trẻ này của ông ta là như vậy!

Chuyện như vậy thực sự chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta không nhịn được mà cảm thấy đau lòng!

"Khi nó thật sự xông ra, chúng ta sẽ không có nhiều tâm trạng để đồng tình với nó đâu." Tần Dã cười khổ nói.

Mọi người vừa nghe Tần Dã nói vậy, cảm xúc vốn đang bi thương lập tức thu lại!

Lúc trước họ chỉ mải đi đồng tình với đứa trẻ này!

Nhưng bây giờ được Tần Dã nhắc nhở!

Họ đột nhiên nghĩ đến một vấn đề!

Cho dù đứa trẻ đó thật sự xông ra từ quan tài!

Nhưng như họ nghĩ, sức mạnh mà Nhân khôi đứa trẻ này có thể phát huy cũng cực kỳ có hạn!

Nếu trong tình huống Tần Dã và Trương Kỳ Lân liên thủ đã có thể hoàn toàn áp chế tử thi!

Thì cho dù thật sự có thêm một đứa trẻ nữa thì có tác dụng gì?

Nếu xuất phát từ góc độ giải quyết một lần cho xong!

Để tránh sau này tử thi này lại tìm đến gây phiền phức cho họ dưới bất kỳ hình thức nào!

Trực tiếp giải quyết hết chúng mới là cách giải quyết triệt để!

Thậm chí bao gồm cả đứa trẻ đó cũng vậy!

Nếu để nó vĩnh viễn ở lại đây, có nghĩa là Uông Tàng Hải sẽ không ngừng hấp thu vận khí của nó!

Nghĩ như vậy!

Giải quyết nó ngược lại là một sự giải thoát!

Nghĩ như vậy!

Hình như tình huống vừa rồi dù nghĩ thế nào cũng nên trực tiếp giải quyết luôn mới phải!

"Đồng chí Tần nhỏ!

Lại là tình huống gì đây?" "Chẳng lẽ đứa trẻ đó còn có thể có biến hóa gì sao?" Vương Bàn Tử trợn tròn mắt hỏi.

Tần Dã gật đầu, nói tiếp: "Chuyện chúng ta có thể nghĩ đến, với Uông Tàng Hải mà nói sao có thể không nghĩ đến?" "Nếu chỉ là thực lực của một đứa trẻ, bất kể là loại Nhân khôi nào khi bị tấn công cũng sẽ toi đời." "Thậm chí nếu bị người có ý đồ mang đi!" "Nói không chừng vận khí của đứa trẻ này còn sẽ bị người khác lợi dụng!" "Đối với Uông Tàng Hải mà nói, tự nhiên là tuyệt đối không thể cho phép chuyện như vậy xảy ra!" "Hơn nữa muốn hoàn thành bố cục Tù Long Trận này bản thân nó cũng không đơn giản chỉ là bày ra trận pháp này, đặt một thi thể ở đây là được." "Ý gì đây?" "Chẳng lẽ đưa người vào đây vẫn chưa đủ sao?" Vương Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

"Đừng quên rồng là gì?

Là sự tồn tại trên trời cao nhìn xuống vạn vật!" "Là sinh vật tồn

tại vượt xa con người!" "Nhưng rồng như vậy lại vì con người mà bị giam cầm ở đây, sự oán hận trong lòng chúng có thể tưởng tượng được!" "Cho nên Tù Long Trận sau khi giam cầm rồng ở nơi này." "Trong khi không ngừng hấp thu vận khí!

Thực tế cũng đang không ngừng tăng thêm oán hận của nó!" "Trong truyền thuyết từng có người phá vỡ Tù Long Trận, và con rồng thật bị giam cầm ngay khoảnh khắc xông ra đã lập tức rơi vào điên cuồng!" "Trực tiếp tàn sát cả một quốc gia!" "Cho nên người đời chỉ biết Tù Long Trận có thể giam cầm vận khí của người." "Lại không biết trong khi giam cầm vận khí, cũng đang không ngừng tăng cường oán niệm trong lòng." "Có thể nói từ khoảnh khắc Tù Long Trận thành hình." "Thứ bị giam cầm đó bất kể là người hay rồng đều đã thay đổi." "Chúng trong khi bị hấp thu vận khí cũng sẽ dần trở thành một con quái vật đầy oán niệm." "Và khi chúng từ trong quan quách xông ra!" "Nó cũng sẽ chỉ trở thành một con quái vật chỉ biết giết chóc!" Lời giải thích của Tần Dã một lần nữa khiến tất cả mọi người có mặt đều hít một hơi khí lạnh.

Lần này họ mới phát hiện ra rằng họ cuối cùng vẫn đã xem thường Uông Tàng Hải!

Bất kể là mức độ tàn nhẫn hay sự lựa chọn tận dụng mọi thứ!

Ngay cả đối với con trai ruột của mình!

Ông ta cũng không hề quan tâm việc vì mối quan hệ của mình mà sẽ biến đối phương hoàn toàn thành một con quái vật!

Điều này đã không còn ở mức độ nhân tính cơ bản nữa rồi!

Dù là những bạo chúa đáng sợ nhất trong lịch sử mà họ biết, cũng không thể làm được đến mức độ này!

Họ quả thực đã xem thường Uông Tàng Hải!

Nghĩ lại cũng phải!

Uông Tàng Hải sao có thể để lại một sơ hở rõ ràng như vậy trong tình huống ông ta thi triển thủ đoạn?

Nếu ông ta đã đặt một kho báu vận khí như vậy ở đây!

Thì chắc chắn sẽ có thủ đoạn gì đó!

"Uông Tàng Hải này, thật đúng là không lãng phí một chút nào!" Vương Bàn Tử trực tiếp mỉa mai một câu.

"Uông Tàng Hải quả thực là một gã tàn bạo, nhưng nếu lúc đó chúng ta thật sự ở lại hiện trường." "Thì người gặp nguy hiểm chính là chúng ta." "Một tập hợp của oán niệm." "Tôi và Tiểu ca có thể đối phó tốt hay không tạm thời không nói, nhưng rủi ro đối với các cậu thực sự quá lớn." Nghe xong, mọi người không khỏi thở phào một hơi.

Nghĩ như vậy, lúc trước quả thực là một tình huống vô cùng nguy hiểm!

Đồng thời, trong lòng mọi người không khỏi cảm thấy một trận sợ hãi.

Theo bố cục Tử Mẫu Cục!

Nghĩ lại vị trí họ đứng lúc trước đều chỉ là ở cửa!

Chương 823

Đã đồng thời gặp phải một tử thi lợi hại như vậy!

Còn có một đứa trẻ một khi ra ngoài sẽ là cấp bậc oán linh!

Vậy họ tiếp tục đi xuống, quỷ mới biết còn có thể gặp phải thứ gì!

Và vào lúc này, họ cuối cùng cũng hiểu tại sao Tần Dã lại xác nhận với họ có muốn tiếp tục đi xuống hay không trước khi qua cầu treo!

Bây giờ ở cửa đã có hai vị đại thần này!

Từ khi họ vào đây, e rằng bây giờ họ dù muốn quay đầu cũng đã không thể nữa rồi!

"Trời đất ơi!

Bố cục Tử Mẫu Cục lại được bố trí như thế này!" "Bàn gia tôi cũng là lần đầu tiên thấy!" "Quỷ mới biết tiếp theo còn có thể gặp phải cái gì!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói.

Đối với con đường sắp tới, trong lòng hắn đã nảy sinh một cảm giác bất an vô cùng mãnh liệt.

"Dù sao đi nữa thì ít nhất cũng đã qua được phiền phức ở cửa!" "Sau này chúng ta chỉ có thể nói là cẩn thận một chút thôi." A Ninh cũng bất đắc dĩ nói.

Nếu bây giờ đã không có cơ hội quay đầu.

Thì họ chỉ có thể hy vọng rằng trên con đường sắp tới, mỗi người đều cẩn thận một chút.

Kết quả là trái tim đang treo lơ lửng của mọi người vừa mới đặt

xuống.

Thì liền vang lên một tiếng hét thảm!

Mọi người còn chưa kịp hoàn hồn!

Đã thấy một lính đánh thuê bị kéo thẳng lên không trung!

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người có mặt đều bị dọa cho khiếp vía!

Vương Bàn Tử lập tức rút súng, theo phản xạ muốn bắn vài phát lên trên đầu!

"Không được!" "Nếu cậu nổ súng bây giờ, anh ta cũng sẽ trúng đạn!" A Ninh vội vàng ngăn Vương Bàn Tử lại.

Vương Bàn Tử cũng bình tĩnh lại.

Vào thời điểm mấu chốt này, nếu hắn nổ súng đương nhiên là để cứu người!

Nếu phát súng này lại giết chết người ta!

Thì tự nhiên là làm ngược mục đích rồi!

Nhưng bất kể thứ đang tấn công người đó là gì!

Nếu thật sự để nó kéo người vào trong bóng tối!

Thì người đó cũng chỉ có một con đường chết!

Ngay lúc mọi người đang rối bời, may mà Tần Dã vẫn luôn để ý tình hình!

Thấy có chuyện, hắn lập tức lao lên với tốc độ cực nhanh.

Sau đó, lưỡi đao sắc bén trong tay vung lên.

Trong nháy mắt đã cắt đứt sợi dây đang quấn lấy người lính đánh thuê!

Nhờ vậy, người lính đánh thuê cuối cùng cũng nhặt lại được một mạng trong gang tấc.

“Trời đất ơi!

Phiền phức đến nhanh vậy sao?” “Mẹ kiếp!

Ngay cả thời gian thở một hơi cũng không cho chúng ta!” “Uông Tàng Hải chết tiệt này lại bày ra cái thứ ngưu quỷ xà thần gì ở đây!” Vương Bàn Tử cầm súng cảnh giác xung quanh, tức giận mắng.

“Thứ này chúng ta không phải đều rất quen thuộc sao?” Tần Dã trầm giọng nói.

Mọi người lại càng hồ đồ!

Họ vừa rồi còn chưa nhìn thấy thứ tấn công người lính đánh thuê trông như thế nào!

Sao có thể nói là quen hay không quen?

“Đây!

Đây là thứ gì!” Đúng lúc này, người lính đánh thuê rơi xuống đất cuối cùng cũng đã tỉnh táo lại.

Anh ta nhìn vào người mình rồi lập tức hét lên kinh hãi!

Mọi người lập tức vây lại!

Qua ánh đèn pin trong tay, họ cuối cùng cũng nhìn rõ thứ trên người người lính đánh thuê!

Vừa nhìn, tất cả mọi người có mặt đều hít một hơi khí lạnh!

Lúc này trên người anh ta toàn là những sợi tóc dày đặc!

Ở một nơi như thế này lại xuất hiện những sợi tóc kỳ lạ như vậy một cách khó hiểu!

Vương Bàn Tử và những người khác lập tức nghĩ đến một thứ!

Đó là thứ họ đã từng gặp phải!

Thứ đã khiến họ nếm đủ khổ sở!

Mọi người nhanh chóng chiếu đèn pin lên đỉnh đầu!

Mặc dù ở nơi này, ánh sáng của đèn pin sẽ bị hạn chế ở một mức độ nhất định!

Nhưng khi nhiều đèn pin cùng lúc chiếu về một hướng!

Vẫn có thể nhìn rõ một số thứ!

Ví dụ như bây giờ, họ kinh ngạc nhìn thấy trên đầu mình, đang treo một người phụ nữ đáng sợ!

Người phụ nữ đó hai mắt trống rỗng, bụng to phình!

Mái tóc xõa ra như có sự sống, không ngừng nhảy múa!

Thứ này không phải là Cấm bà sao!

"Vãi chưởng!

Có nhầm không vậy!" "Uông Tàng Hải chết tiệt này lại để lại thứ này ở đây!" Vương Bàn Tử lập tức kinh hãi kêu lên.

Đồng thời trực tiếp bóp cò, bắn một loạt lên đỉnh đầu!

"Không phải!

Các người còn đứng ngây ra đó làm gì!" "Không nổ súng thì ở đây chờ chết à?" Vương Bàn Tử hét về phía mọi người.

Đám lính đánh thuê lúc này mới hoàn hồn lại!

Vội vàng bắn một tràng vào Cấm bà trên đầu!

Nhưng Cấm bà mà họ gặp lần này không biết là chuyện gì!

Tốc độ nhanh đến kinh người!

Dưới làn mưa đạn của họ mà vẫn có thể né tránh với tốc độ cao!

Mặc dù đạn của họ đối với Cấm bà vốn dĩ chỉ có tác dụng trì hoãn!

Nhưng bây giờ ngay cả chuyện đó cũng không làm được, đối với mọi người không nghi ngờ gì là một đả kích!

Sau một hồi né tránh, Cấm bà trực tiếp lao xuống phía mọi người!

Khoảnh khắc tiếp đất, tóc của nó lập tức đâm ra bốn phía!

Chương 824

Mọi người trước đây đã từng chứng kiến sự lợi hại của tóc Cấm bà!

Tuy chỉ là tóc, nhưng lại có thể dễ dàng xuyên qua người!

Mọi người tự nhiên không ai dám đối mặt trực diện với thứ này.

Đều vội vàng né tránh ra xung quanh với tốc độ nhanh nhất.

Chỉ là như vậy cũng cho Cấm bà cơ hội thở dốc.

Sinh vật tấn công theo bản năng tự nhiên không thể bỏ lỡ.

Nó nhảy lên một cái, trực tiếp lao về phía Trịnh Bách Vạn!

Trịnh Bách Vạn vừa thấy cảnh tượng như vậy, cả người lập tức bị dọa cho ngồi bệt xuống đất!

Mắt thấy mình sắp bị những sợi tóc đâm tới xuyên thủng!

Tần Dã một bước lao lên!

Vung lưỡi đao sắc bén trong tay, trực tiếp chặn lại toàn bộ những sợi tóc.

Sau đó còn đạp chân một cái, lao thẳng về phía Cấm bà!

Mặc dù Cấm bà đã trở thành một con quái vật hung ác.

Nhưng rõ ràng nó không phải là một kẻ lỗ mãng!

Đối mặt với Tần Dã lao tới, Cấm bà lập tức như cảm nhận được nguy hiểm, một bước nhảy lên, kéo giãn khoảng cách với Tần Dã trước.

Và trong quá trình đó, nó điều khiển tóc của mình không ngừng tấn công Tần Dã!

Nhưng Tần Dã rõ ràng cũng sẽ không dễ dàng bị loại tấn công này làm bị thương!

Chỉ thấy hắn trong vô số sợi tóc lao tới, không ngừng vận chuyển thân pháp của mình.

Mặc dù những sợi tóc tấn công rất dày đặc, tốc độ cũng khá kinh người.

Nhưng dưới thân pháp linh hoạt của Tần Dã, chúng không thể chạm vào hắn một chút nào!

Trong nháy mắt, Tần Dã đã lại xông đến trước mặt Cấm bà.

Thấy Cấm bà lại muốn lùi lại, Tần Dã trực tiếp đưa tay ra tóm chặt tóc Cấm bà, sau đó một loạt nhát chém đồng loạt giáng xuống người nó!

Chỉ trong khoảnh khắc, trên người Cấm bà đã xuất hiện vô số vết thương!

Mặc dù Cấm bà đã không còn máu tươi để chảy ra.

Nhưng có thể thấy, dưới loạt đòn tấn công này, Cấm bà cũng khá là khó chịu!

"Đồng chí Tần nhỏ ra tay thật là độc ác!" "Nếu không phải nói thứ này là Cấm bà, mà đổi lại là một thứ có da có thịt!" "Với một loạt nhát chém của cậu ta!

E rằng bây giờ ngay cả một miếng thịt hoàn chỉnh cũng không còn." Vương Bàn Tử thấy vậy cũng bị kinh ngạc đến mức liên tục tặc lưỡi.

"Có lẽ là vì Cấm bà này trông có vẻ không ổn lắm." Hạo Thiên Chân chau mày nói.

"Không ổn?

Sao lại nói vậy?" Vương Bàn Tử tò mò nhìn Hạo Thiên Chân.

"Bàn Tử, cậu còn nhớ không?" "Lúc chúng ta gặp Cấm bà trước đây, tuy cũng rất khó đối phó." "Nhưng đòn tấn công của chúng ta vẫn có thể thuận lợi đánh trúng nó, Cấm bà lúc đó khó đối phó chủ yếu là thể hiện ở khả năng chống chịu sát thương của nó!" "Nhưng tình hình lần này rõ ràng không đúng!" "Chưa nói đến việc nó bị Tần Dã chém nhiều nhát như vậy mà chỉ đau đớn, không có vết thương thực sự!" "Lúc các cậu bắn vừa rồi, cho dù không nhắm chuẩn." "Nhưng nhiều súng như vậy, nhiều đạn như vậy, cho dù là đạn lạc cũng nên trúng vài phát chứ?" "Nhưng trên người Cấm bà vẫn không thể hiện ra!" Hạo Thiên Chân nói.

Lời giải thích này của anh ta lập tức khiến Vương Bàn Tử rơi vào trầm tư, hắn xoa cằm suy nghĩ một lúc lâu rồi cũng gật đầu.

"Cậu nói vậy thì tình hình hình như đúng là có chút không ổn!" "Chẳng lẽ Cấm bà này còn có thể tiến hóa!

Trở nên lợi hại hơn sao!" Vương Bàn Tử kinh hãi kêu lên.

"Nếu chỉ xét từ tình hình trước mắt, hình như đúng là như vậy." "Giả sử Cấm bà này thật sự có vấn đề, và chúng ta đều đã nhìn ra!" "Với thực lực của Tần Dã, chắc chắn cũng có thể nhìn ra, lý do tại sao cậu ấy lại phát động một cuộc tấn công mạnh mẽ như vậy." "E rằng cũng là muốn kết thúc trận chiến này càng sớm càng tốt." "Nếu Cấm bà này thật sự có chút không ổn, nếu không thể tốc chiến tốc thắng!" "Ai biết được sẽ xảy ra chuyện gì?" Hạo Thiên Chân nói.

"Tiểu Thiên Chân, cái đầu của cậu bây giờ cũng ngày càng linh hoạt rồi đấy!" "Nếu thật sự là như vậy, thì chuyện này thật sự không thể trì hoãn được!" Vương Bàn Tử xoa cằm vừa dứt lời, lập tức hét về phía những người khác: "Không phải!

Mọi người đừng đứng ngây ra đó nữa!" "Nhanh chóng đốt đuốc

lên!" "Cho dù Cấm bà này thật sự có chút không ổn!" "Tôi không tin Uông Tàng Hải có thể khiến nó ngay cả điểm yếu sợ lửa cũng không còn!" "Đừng có làm lỡ việc!

Bây giờ chúng ta mới chỉ gặp một Cấm bà!" "Nếu lại xuất hiện thêm vài con!

Phiền phức của chúng ta sẽ lớn đấy!" Lời này của Vương Bàn Tử tuy không may mắn!

Nhưng quả thực có lý.

Mọi người có mặt lập tức hoàn hồn, vội vàng bắt đầu chuẩn bị với tốc độ nhanh nhất!

Kết quả đúng lúc này, một tiếng thét đột nhiên vang lên từ phía sau họ.

Mọi người trong lòng chợt run lên!

Vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy Trương Kỳ Lân một bước lao đến trước mặt họ.

Sau đó Hắc kim cổ đao trong tay vung lên, lập tức chặn lại những sợi tóc đang tấn công họ!

Mặc dù vẫn có một vài sợi tóc xõa ra làm bị thương vai của vài lính đánh thuê!

Nhưng so với việc bị thứ gì đó lao tới giết chết!

Kết quả này cũng coi như là khá tốt!

Mọi người nhanh chóng giơ đèn pin lên đề phòng.

Mặc dù trong lòng đã có tính toán!

Nhưng khi đèn pin của họ chiếu về phía trước, sau khi nhìn rõ thứ trước mắt, mọi người vẫn lần lượt hít một hơi khí lạnh.

Bởi vì lúc này xuất hiện trước mắt họ không phải là thứ gì khác, chính là một Cấm bà nữa!

"Bàn Tử!

Cậu đúng là cái mồm quạ đen!" A Ninh tại chỗ nổi điên!

Cấm bà vốn dĩ đã là một sự tồn tại cực kỳ khó giải quyết!

Dù là mạnh mẽ như Tần Dã cũng không thể hạ gục Cấm bà ngay lập tức!

Kết quả bây giờ lại xuất hiện thêm một con nữa!

Biến cố như vậy đối với mọi người đả kích tự nhiên là khá lớn!

Nhưng dù là lúc này, Vương Bàn Tử cũng tuyệt đối không phải là loại người sẽ ngoan ngoãn chịu mắng!

Đối với sự chỉ trích của A Ninh, Vương Bàn Tử lập tức phản bác: "Cô nói bậy!

Cấm bà này đều là do Uông Tàng Hải bố trí!" "Có mấy con không phải là do cái thứ đó quyết định sao!" "Cô có gì không hài lòng thì đi tìm ông ta ấy!

Liên quan gì đến Bàn gia tôi!" Vương Bàn Tử tức giận mắng!

"Được rồi Bàn Tử, bây giờ không phải là lúc đấu võ mồm!" "Bây giờ lại xuất hiện thêm một Cấm bà!" "Nếu không thể nhanh chóng đốt đuốc lên!" "Phiền phức sẽ lớn đấy!" Hạo Thiên Chân lập tức nhắc nhở!

Vương Bàn Tử và A Ninh cũng đều hoàn hồn, bây giờ Cấm bà rốt cuộc là vì sao lại xuất hiện căn bản không quan trọng!

Đối với họ, nếu số lượng Cấm bà đã từ một biến thành hai.

Thì không loại trừ khả năng biến thành ba!

Trọng điểm lúc này là phải nhanh chóng chuẩn bị đối phó trước khi tình hình thực sự trở nên tồi tệ hơn!

Mọi người không dám chậm trễ nữa!

Đều vội vàng chuẩn bị đốt đuốc với tốc độ nhanh nhất!

Cấm bà tấn công lén họ dường như biết họ định làm gì!

Nó nhảy lên không trung, sau đó nhanh chóng bám sát tường lao về phía họ.

Chương 825

Rồi lại là một cú lao xuống, trực tiếp tấn công mọi người!

May mà Trương Kỳ Lân từ bên hông lao ra, nhanh chóng vung đao chặn lại đòn tấn công của Cấm bà!

Còn trực tiếp lao vào chiến đấu với Cấm bà.

Nhìn Tần Dã và Trương Kỳ Lân cùng lúc chiến đấu với Cấm bà.

Mọi người cũng vội vàng tăng tốc động tác trên tay!

Rốt cuộc bây giờ mới chỉ có hai Cấm bà!

Dựa vào hai vị đại thần này, cũng có thể đối phó!

Nhưng nếu thật sự lại xuất hiện thêm một hai con nữa thì sao?

Nếu không thể chuẩn bị đối phó trước khi chuyện như vậy xảy ra!

E rằng đến lúc đó họ ngay cả mình chết như thế nào cũng không biết!

Mà phải nói trò đùa ác ý nhất của ông trời không nghi ngờ gì chính là lúc này!

Ông ta luôn có thể mang đến một vài bất ngờ vào lúc người ta lo lắng nhất điều gì sẽ xảy ra.

Ví dụ như bây giờ, ngay lúc tất cả mọi người đang tranh thủ từng giây chuẩn bị đuốc.

Vương Bàn Tử đột nhiên cảm thấy sau gáy mình truyền đến một trận ngứa ngáy.

“Ai thế!

Giờ này rồi còn có thời gian rảnh trêu chọc Bàn gia hả!

Muốn chết hả!" Vương Bàn Tử vừa bực bội gãi gãi thứ gì đó đang ngứa trên cổ mình, vừa không khách khí mắng.

Nhưng tiếng quát của hắn dường như chẳng có tác dụng gì.

Cái thứ vẫn đang lục lọi hắn vẫn tiếp tục!

Cú này thì Vương Bàn Tử thật sự không nhịn nổi nữa!

Nếu là Tần Dã và Trương Kỳ Lân ác ý trêu đùa thì Vương Bàn Tử còn bỏ qua!

Sao thế?

Bây giờ mèo chó gì cũng có thể bắt nạt hắn được sao?

"Thằng khốn nạn nào!

Muốn chết phải không!" Vương Bàn Tử lập tức lớn tiếng mắng!

Kết quả, khi hắn gầm lên và ngẩng đầu lên mới phát hiện!

Bên cạnh hắn nào có ai đang trêu chọc hắn đâu!

Vương Bàn Tử nghĩ kỹ lại, chợt giật mình nhận ra đúng là như vậy!

Kệ mọi người có thuận mắt nhau hay không!

Bây giờ mọi người đều phải nhanh chóng đốt đuốc, đối phó với Cấm bà trước đã!

Chuyện này cũng trực tiếp liên quan đến cái mạng nhỏ của hắn!

Dường như chẳng có ai lại đi làm cái chuyện thuần túy tìm chết như vậy vào lúc này!

Một dự cảm chẳng lành dâng lên trong lòng Vương Bàn Tử.

Hắn nuốt một ngụm nước bọt, đưa tay cẩn thận chạm vào thứ vừa rồi gãi ngứa trên cổ mình.

Cú chạm này lập tức khiến trái tim Vương Bàn Tử lạnh đi một nửa!

Không phải vì gì khác, mà là vì cảm giác chạm vào thứ này Vương Bàn Tử quá đỗi quen thuộc!

Đây không phải là tóc của con Cấm bà đó sao!

Vương Bàn Tử cảm thấy lưng mình đã hoàn toàn ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Hắn ôm theo chút may mắn cuối cùng, chậm rãi ngẩng đầu lên!

Và hiện thực cuối cùng đã giáng cho hắn một đòn nặng nề!

Lúc này, ngay trên đầu hắn!

Cấm bà đang nằm bò trên đó!

Đôi mắt trống rỗng của nó đang nhìn chằm chằm vào hắn!

Vương Bàn Tử trong lòng không khỏi kêu than xui xẻo!

Hắn thật sự không biết đây là lần thứ bao nhiêu rồi!

Mỗi khi gặp phải cục diện tồi tệ được lựa chọn ngẫu nhiên như thế này!

Mấy cái thứ đáng chết này cứ như là bật chế độ nhắm mục tiêu vậy!

Trực tiếp khóa chặt hắn!

Mặc dù lúc này trong lòng Vương Bàn Tử rất khổ sở, nhưng dù sao hắn cũng là một trộm mộ có kinh nghiệm thực chiến phong phú.

Ngay cả trong tình huống Cấm bà đã áp sát mặt như vậy!

Vương Bàn Tử cũng cố gắng bình tĩnh lại cảm xúc hỗn loạn của mình, cố gắng dùng biên độ nhỏ nhất để chạm vào khẩu súng của mình.

Sau khi chắc chắn đã nắm chặt, không chút do dự, lập tức với tốc độ nhanh nhất bắn một phát về phía đỉnh đầu!

Sau đó lập tức lăn sang một bên!

Đồng thời hét lớn: "Mọi người cẩn thận!

Con thứ ba đến rồi!" Tiếng hét của Vương Bàn Tử khiến tất cả mọi người có mặt giật mình!

Họ vội vàng quay người ngẩng đầu.

Nhưng con Cấm bà kia đã hành động từ lúc Vương Bàn Tử nổ súng!

Lúc này, ánh đèn của họ chỉ còn chiếu được một vài tàn ảnh mà thôi!

Chỉ trong chớp mắt, vài sợi tóc sắc bén lao xuống, trực tiếp xuyên thủng mấy tên lính đánh thuê!

Mọi người đều bị cảnh tượng này dọa cho sợ khiếp vía!

Vương Bàn Tử là người đầu tiên hoàn hồn, lập tức cầm súng nhắm thẳng vào Cấm bà mà bắn!

"Anh Vương!

Anh làm gì vậy!

Sẽ bắn trúng người đấy!" A Ninh thấy vậy vội vàng kéo Vương Bàn Tử một cái!

"Làm gì chứ!

Cô không phải vẫn còn nghĩ đồng đội của mấy người có cơ hội sống sót sao?" Vương Bàn Tử phẫn nộ nói: "Bị Cấm bà tấn công như vậy, đồng đội của mấy người đã chỉ có một con đường chết mà thôi!

Cô có tâm trạng nghĩ mấy cái đó!

Chi bằng bảo người của cô nhanh chóng đốt đuốc lên đi!

Bằng không kẻ chết tiếp theo chính là chúng ta!

Nếu cô thương xót đồng đội của mình, không ra tay được thì tránh ra!

Bàn gia đến xử lý nó!" Vương Bàn Tử một tay đẩy A Ninh ra, hướng về phía Cấm bà lại bắn thêm hai phát súng.

Chương 826

Cấm bà lập tức buông tên lính đánh thuê kia ra, rồi lại nhanh chóng biến mất trong bóng tối.

“Mấy người!

Cứu người!

Mấy người còn lại, cùng Anh Vương canh chừng Cấm bà, số còn lại nhanh chóng đốt đuốc lên!” A Ninh nhanh chóng đưa ra bố trí!

Các lính đánh thuê cũng vội vàng hành động!

Và con Cấm bà kia dường như vẫn cứ dõi theo họ.

Những người đi cứu viện lính đánh thuê còn chưa đi được bao xa.

Tóc của Cấm bà đã từ trên đầu họ lao xuống, trong chớp mắt trực tiếp quấn chặt hai tên lính đánh thuê!

Thậm chí không cho họ một chút thời gian phản ứng, trực tiếp kéo hai người này lên không trung!

Chỉ có tiếng súng và tiếng kêu thảm thiết vang vọng trong hành lang này!

Mấy người chịu trách nhiệm cảnh giới và Vương Bàn Tử lúc này cũng không thể lo được chuyện khác nữa!

Nhắm thẳng lên đầu mà bắn một trận!

Mặc dù con Cấm bà này đúng là một kẻ hành động linh hoạt, nhưng trong tình huống kéo theo hai người lớn đang điên cuồng giãy giụa, tốc độ của nó dù thế nào cũng không thể nhanh lên được!

Sau khi liên tục ăn mấy phát đạn, Cấm bà vẫn lập tức buông mấy người đang bị nó giữ ra!

Cùng với tiếng họ rơi mạnh xuống đất.

Mấy tên lính đánh thuê lập tức lao lên kiểm tra vết thương của họ.

May mắn là tuy họ bị thương nhất định do va chạm này, nhưng vết thương đều không đến mức chết người!

"Mấy người đi cứu người!

Cứu người xong thì nhanh chóng rút về đây!" "Cái thứ đó cứ quanh quẩn gần đây theo dõi chúng ta kìa!" Vương Bàn Tử nhắc nhở mấy người.

Mấy người cũng không dám chậm trễ, nhanh chóng đưa những người bị thương về.

Đúng lúc này, họ nghe thấy người đầu tiên bị Cấm bà tấn công phát ra một tiếng ho yếu ớt.

Rõ ràng là mạng nhỏ của người đó vẫn còn!

Trong tình huống này, họ đương nhiên không thể làm ngơ mà không cứu!

Một trong số họ lập tức muốn tiến lên cứu.

Kết quả hắn còn chưa chạy được hai bước!

Tóc của Cấm bà đã lại tấn công về phía hắn!

May mắn là lần này Vương Bàn Tử đã sớm có chuẩn bị, hướng về phía hắn mà bắn mấy phát súng!

"Đừng cứu nữa!

Mau quay lại!" Vương Bàn Tử hét về phía tên lính đánh thuê đó.

Hắn vốn còn muốn thử lại một lần nữa, kết quả mình vừa hành động, thậm chí còn chưa kịp bước ra.

Tóc của Cấm bà đã lại lao tới.

Dưới sự can thiệp kịp thời của Vương Bàn Tử, thành viên lính đánh thuê này lập tức né tránh được.

“Mẹ kiếp!

Mày mà còn muốn tìm chết Bàn gia mặc kệ đấy!” Vương Bàn Tử quát mắng tên đó!

“Mẹ kiếp!

Con Cấm bà này thật bá đạo a!” “Nhìn tình hình này, con Cấm bà vừa nãy rõ ràng có thể giết chết người của mấy người, nhưng lại cố ý để lại cho hắn một mạng nhỏ.” “Mục đích chính là để lại một con mồi nhử ở đây a!” “Chỉ cần người của mấy người xông lên cứu người, con quái vật này sẽ lập tức ra tay, để mình có thể giết chết nhiều hơn!” “Trước đây Anh Tần đồng chí không phải đã nói những con Cấm bà này căn bản không có trí thông minh sao?” “Sao lại thông minh như vậy!” “Đội trưởng A Ninh, Bàn gia có lời này nhắc nhở cô a!” “Mấy cái đuốc của mấy người phải nhanh chóng đốt lên đi!” “Bằng không con Cấm bà kia nhìn thấy con mồi nhử của mình để ở đây không có tác dụng, e rằng sẽ trực tiếp ra tay giết chết hắn ta đó!” May mắn là ngay trong lúc nói chuyện này, đuốc đã được làm xong!

Vương Bàn Tử nhận lấy đuốc lập tức ném về phía vị trí của tên lính đánh thuê đó!

Có ngọn lửa tồn tại, ngay cả con Cấm bà trước đó đã thao túng toàn bộ lính đánh thuê trong lòng bàn tay.

Nhất thời cũng không thể tấn công tên lính đánh thuê trên mặt đất.

“Còn đứng ngẩn ra đó làm gì! ” “Nhanh chóng kéo hắn ta về đi!” “Muốn chờ đuốc tắt Cấm bà lại giết hắn ta phải không?” Tiếng quát của Vương Bàn Tử lập tức khiến A Ninh hoàn hồn.

Không kịp do dự, A Ninh vội vàng sắp xếp hai tên lính đánh thuê

nhanh chóng xông lên kéo người của họ về!

Nhìn thấy Cấm bà cũng đang ngày càng gần họ!

May mắn là những cây đuốc khác cũng lần lượt được đốt lên!

Với sự hỗ trợ của đuốc, toàn bộ hành lang trở nên sáng sủa hơn!

Đồng thời họ cũng nhìn thấy những con Cấm bà vẫn luôn vây quanh họ!

Nhưng sau khi nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, trái tim mọi người lại thắt lại!

Họ vốn tưởng rằng ngoài những con Tần Dã và Trương Kỳ Lân đang đối phó, thì chỉ còn lại một con Cấm bà nữa mà thôi!

Không ngờ lúc này xung quanh họ lại có đến ba con Cấm bà đang nhìn chằm chằm vào họ!

"Vãi!

Đùa gì vậy!" "Mấy con quái vật này bây giờ đã được sản xuất hàng loạt rồi sao?" "Còn nhiều như vậy!" Vương Bàn Tử lập tức kinh hô!

Toàn bộ đội ngũ lính đánh thuê lúc này nhìn cảnh tượng trước mắt mà lòng lạnh ngắt!

Họ cũng không biết rốt cuộc là vì cái gì mà lại bị ba con Cấm bà vây quanh như vậy!

Nhưng điều họ biết là, nếu không phải họ kịp thời đốt đuốc, e rằng bây giờ đội ngũ của họ đã tổn thất nặng nề rồi!

"Trời đất quỷ thần ơi!

Cái tên Uông Tàng Hải này rốt cuộc có tài cán gì mà lại tạo ra nhiều Cấm bà như vậy!" Vương Bàn Tử trừng mắt nhìn những con

Cấm bà đang hoạt động xung quanh, trầm giọng nói.

“Bây giờ e rằng không phải lúc để nghĩ đến chuyện này phải không?” “Tất cả mọi người hãy cầm chắc đuốc!

Tuyệt đối đừng lơ là cảnh giác!” “Nếu ba con Cấm bà này cùng lúc tấn công chúng ta, chúng ta e rằng căn bản không thể chống đỡ nổi!” A Ninh cũng vội vàng ra lệnh cho các lính đánh thuê!

Lúc này dù không có lệnh của A Ninh thì họ cũng sẽ làm vậy!

Dù sao một con Cấm bà đã khiến họ ăn đủ đau khổ rồi!

Nếu thật sự có ba con cùng lúc tấn công họ, họ tuyệt đối không thể chịu đựng nổi!

“Dù sao thì bây giờ chúng ta đừng ai manh động cả!” “Chỉ cần chúng ta cầm đuốc!

Những con Cấm bà này cũng không thể làm gì được chúng ta!” “Đợi Anh Tần đồng chí và Tiểu Ca bên đó giải quyết xong!” “Chúng ta sẽ nói về bước tiếp theo phải làm gì!” Vương Bàn Tử cũng nói với mọi người những lời coi như là khích lệ!

Kết quả lời Vương Bàn Tử vừa dứt.

Một lọn tóc đột nhiên thò ra quấn lấy mắt cá chân của một tên lính đánh thuê, không cho mọi người một chút thời gian phản ứng nào!

Tóc lập tức phát lực, trực tiếp kéo tên lính đánh thuê đó bay ra ngoài!

Cú này thật sự đã vượt quá dự đoán của tất cả mọi người có mặt!

Chuyện Cấm bà sợ lửa là điều ai cũng biết!

Bây giờ mỗi người trong tay họ đều có đuốc!

Tương đương với việc mỗi người đều có một lá bùa hộ thân có

thể ngăn chặn Cấm bà!

Kết quả con Cấm bà này lại trực tiếp tấn công họ!

Chương 827

Điều này tương đương với việc trực tiếp phá vỡ thiết lập của chính mình a!

“Gì vậy! ” “Con Cấm bà này bị làm sao vậy!” Biến cố bất ngờ lập tức khiến tất cả mọi người có mặt đều hoảng loạn!

Nhưng vào lúc này, hoảng loạn chắc chắn là tự tìm đường chết!

Khi những cây đuốc của họ dần dần không còn ở vị trí ban đầu nữa!

Những lỗ hổng của họ cũng ngày càng xuất hiện nhiều hơn!

Và Cấm bà đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội như vậy!

Hai con Cấm bà khác cũng theo đó xông lên!

Mọi người có mặt chỉ có thể điên cuồng vung đuốc, để cố gắng hết sức bảo vệ mình!

Nhưng làm như vậy sớm muộn cũng sẽ xuất hiện những lỗ hổng rõ ràng!

Và tất cả những điều này đương nhiên Cấm bà sẽ không bỏ qua!

Hiện trường lập tức trở thành một mớ hỗn độn!

Những con Cấm bà vốn bị họ chặn ở vòng ngoài lúc này dường như cũng đã nắm bắt được cơ hội, lần lượt xông lên tấn công họ!

“Cút ngay!

Cút ngay!” Vương Bàn Tử vung đuốc hét lớn.

Thấy cách này không thể hoàn toàn đẩy lùi chúng, hắn càng vừa mắng vừa cầm súng định bắn vào con Cấm bà trước mặt mình một

phát!

Nhưng cục diện của họ lúc này thật sự quá hỗn loạn!

Mỗi người đều chỉ đang chạy trốn lung tung!

Nếu nổ súng vào lúc này, với sức sát thương phân tán của khẩu súng trong tay hắn!

Kệ kỹ năng bắn súng của Vương Bàn Tử ở cấp độ nào!

Chắc chắn sẽ có không ít người bị thương!

Trong tình huống như vậy, ngay cả Vương Bàn Tử cũng không thể quả quyết nổ súng được!

Ngay lúc Vương Bàn Tử đang do dự, một luồng hàn khí từ phía sau hắn dâng lên.

Vương Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt, với tư cách là một trộm mộ có kinh nghiệm phong phú.

Trong lòng hắn đã nghĩ đến cái thứ quỷ quái gì sẽ xuất hiện phía sau mình!

Không chút do dự!

Vương Bàn Tử nhanh chóng quay người, đồng thời giơ súng lên định bắn!

Đúng như hắn nghĩ.

Lúc này xuất hiện phía sau hắn chính xác là một trong những con Cấm bà!

Chỉ là điều hắn không ngờ tới là, đối phương cũng đã sớm chuẩn bị.

Khi hắn quay người lại.

Một lọn tóc trực tiếp quấn chặt lấy tay hắn!

Lực kéo mạnh mẽ khiến cổ tay Vương Bàn Tử bị kéo chặt đến nỗi hắn không còn sức để bóp cò!

Và sau đó, trong đôi mắt mở to của Vương Bàn Tử, Cấm bà lại chậm rãi làm động tác như muốn cạy miệng Vương Bàn Tử ra!

Vương Bàn Tử trong lòng sao lại không biết Cấm bà định làm gì!

Hắn chỉ là trong lòng không cam tâm a!

Không ngờ mình anh minh cả đời!

Hôm nay lại phải chết trong tay con quái vật này!

Tuy nhiên, điều đáng sợ nhất đối với Vương Bàn Tử cuối cùng đã không xảy ra!

Ngay lúc Cấm bà dường như sắp chui vào miệng hắn trong chớp mắt!

Một ánh đao lóe lên lập tức chém vào người Cấm bà!

Nhát chém này có thể nói là cực kỳ hung hãn!

Chỉ một đòn chém xuống, lập tức khiến Cấm bà phát ra một tiếng kêu rên!

Bị đau, nó lập tức buông Vương Bàn Tử ra và né sang một bên!

Ngay từ khi nhát chém đó giáng xuống, trong lòng Vương Bàn Tử thực ra đã nghĩ đến ai là người đến cứu hắn rồi!

Có thể chỉ thông qua một nhát chém mà gây ra sát thương như vậy cho Cấm bà!

Trong đội ngũ của họ, cũng chỉ có hai người đó mà thôi!

Đợi khi hắn bình tĩnh lại và nhìn kỹ, quả nhiên như hắn dự đoán.

Người xuất hiện trước mặt hắn chính là Tần Dã!

“Anh Tần đồng chí a!

Cậu cuối cùng cũng đến rồi a!" "Cậu mà không đến nữa!

Bàn gia tôi e là phải bỏ mạng rồi a!" Vương Bàn Tử than khóc, chỉ thiếu điều trực tiếp lao tới ôm chặt Tần Dã!

"Anh Tần đồng chí!

Những con Cấm bà này không đúng chút nào a!" "Chúng ta vừa nãy dùng lửa cũng không có tác dụng!

Hơn nữa chúng nó hình như còn có chút trí thông minh nữa!" "Mấy cái thứ đáng chết này đơn giản là quá quỷ dị a!" Vương Bàn Tử liên tục nói.

"Vừa nãy khi tôi giao đấu với chúng nó cũng phát hiện ra!" "Mức độ trưởng thành của những con Cấm bà này rõ ràng không đúng!" "Tôi nghĩ là Uông Tàng Hải lại vận dụng thủ pháp mới nào đó để luyện chế ra." Tần Dã trầm giọng nói.

Lời vừa dứt, hai con Cấm bà lập tức lao về phía Tần Dã!

Tần Dã lập tức ra quyết định, rút đại đao ra đỡ đòn tấn công bằng tóc của hai con Cấm bà.

Ngay sau đó giậm chân một cái, tóm lấy một trong số Cấm bà rồi xông lên, theo đó mấy nhát đao chém xuống ép lùi Cấm bà!

Tiếp đó chân không ngừng nghỉ!

Trực tiếp quay người xông về phía con Cấm bà còn lại!

Ngay sau đó lại là một loạt tấn công!

"Anh Tần đồng chí, bây giờ phải làm sao đây?" "Nếu là loại Cấm bà chỉ biết xông loạn lên thì còn được!" "Loại này biết suy nghĩ, còn biết né tránh đòn tấn công của cậu!" "Đối phó thật sự rất khó khăn a!" Vương Bàn Tử sốt ruột nói.

"Đúng là rất khó khăn." Tần Dã trầm giọng nói: "Nhưng không

sao, tôi đã mở được lối ra rồi.” “Lát nữa tôi và Tiểu Ca sẽ cầm chân Cấm bà, các cậu nắm lấy thời gian nhanh chóng rời khỏi lối ra!” “Theo tình hình hiện tại thì những con Cấm bà này chắc hẳn vẫn chưa đến được lối ra bên kia!” “Chỉ cần có thể nhanh chóng rời đi trước khi chúng đuổi kịp!” “Tôi nghĩ ít nhất có thể tạm thời giải quyết rắc rối ở đây.” Vương Bàn Tử nghe vậy liên tục gật đầu.

Rất nhanh hắn liền nhận ra trong lời nói của Tần Dã, dường như có nhắc đến một điều vô cùng quan trọng!

“Khoan đã!

Anh Tần đồng chí!

Lời cậu vừa nói là sao?” “Cậu đã mở lối ra rồi sao?” “Ý cậu là lối ra để rời khỏi đây ư!” Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, kích động hét lên.

Tần Dã lại gật đầu.

“Những con Cấm bà này quả thật rất lợi hại, nhưng đối phó cũng không phải là hoàn toàn không đối phó được.” “Tuy nhiên, cho dù những con Cấm bà này có năng lực tư duy.” “Nhưng với tư cách là những kẻ canh giữ lăng mộ do Uông Tàng Hải bố trí ở đây.” “Công việc bản chất của chúng vẫn là giải quyết tất cả những kẻ xâm nhập!” “Vì vậy, vừa nãy khi tôi giao đấu với Cấm bà, tôi vẫn luôn dẫn dụ nó về phía lối ra.” “Sau đó tôi tìm cơ hội đã phá giải cơ quan của lối ra, và đã mở được lối ra rồi!” “Vãi!

Anh Tần đồng chí!

Chương 828

Cậu đúng là bật hack rồi a!" "Khi chúng ta gặp Cấm bà, hỗn loạn đến nỗi đừng nói là giao chiến tử tế với Cấm bà!" "Ngay cả đốt đuốc cũng không kịp nữa!" "Cậu vậy mà còn có thể dẫn dụ Cấm bà đến vị trí lối ra!" Vương Bàn Tử vỗ trán kinh hô.

Và khi hắn còn đang kinh hô trước thực lực đáng sợ của Tần Dã.

Hạo Thiên Chân đã chú ý đến một điểm hơi kỳ lạ trong lời nói của Tần Dã!

"Tần Dã, theo lời cậu nói, một mình cậu đối phó một con Cấm bà chắc hẳn vẫn còn dư sức phải không?" "Vậy thì cậu lẽ ra phải có cách để thoát khỏi Cấm bà trước rồi mới phá giải cơ quan cửa chứ?" "Như vậy việc phá giải có lẽ cũng sẽ dễ dàng hơn phải không?" "Vì sao lại còn phải kéo theo Cấm bà cùng đi?" Hạo Thiên Chân không hiểu hỏi.

"Cái này ấy mà." Lời Tần Dã vừa dứt, con Cấm bà bên cạnh đã lại phát ra một tiếng kêu thét chói tai lao về phía Tần Dã!

Hơn nữa lần này lại là hai con Cấm bà từ hai bên trái phải xông lên tấn công Tần Dã!

Nhìn dáng vẻ hung hãn của hai con Cấm bà!

Rõ ràng là muốn dùng cách gọng kìm để đánh giết Tần Dã tại đây!

Trái tim Vương Bàn Tử lập tức thắt lại!

Hắn thật sự không ngờ những con Cấm bà này lại có thể thao tác như vậy!

Trước đây họ đã từng một đối một giao chiến với Tần Dã, đương nhiên biết rằng dù tấn công thế nào, với sức mạnh của một người

cũng không thể gây sát thương chí mạng cho Tần Dã!

Vì vậy chúng mới đồng thời tấn công hai con!

Nếu chỉ như vậy thì thôi!

Vậy mà còn có thể dùng cách gọng kìm để tấn công!

Hóa ra những con Cấm bà này không chỉ có não, mà còn có cả tố chất chiến thuật nữa!

Điều này có lẽ quá quỷ dị rồi!

Nhưng bây giờ hoàn toàn không phải lúc để bận tâm chuyện này!

Tóm lại, hiện tại Cấm bà với tóc của chúng cộng với vị trí đứng như vậy.

Đã gần như bao phủ hoàn toàn không gian hoạt động của Tần Dã!

"Anh Tần đồng chí!

Cẩn thận a!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, lập tức định ném đuốc ra.

Kết quả cổ tay lại bị tóc quấn quanh!

Lực kéo mạnh mẽ lập tức khiến Vương Bàn Tử buông cả hai tay.

Ngay khi đuốc rơi xuống đất, tóc lại lao tới, trực tiếp kéo cây đuốc rơi xuống đất sang một bên!

Hắn kinh ngạc nhìn về phía trước, vạn vạn không ngờ con Cấm bà đáng chết này vào lúc này lại còn rảnh rỗi chú ý đến bên này!

"Vãi!

Mấy con Cấm bà này đơn giản là quá quỷ dị mà!" Vương Bàn Tử lập tức kinh hô.

Tuy rằng Cấm bà khi đối phó Vương Bàn Tử muốn sử dụng đuốc hoàn toàn không tốn chút công sức nào!

Nhưng việc nó thực hiện hành vi ngoài việc đối phó Tần Dã, dù sao cũng khó tránh khỏi một khoảnh khắc mất tập trung.

Và trong một trận chiến cấp độ như vậy, dù chỉ là một khoảnh khắc mất tập trung, kết quả có thể dẫn đến cũng là chí mạng!

Đặc biệt là hiện tại Cấm bà đang đối mặt với Tần Dã!

Quả nhiên, sau khi Cấm bà mất tập trung trong chốc lát, Tần Dã đã xông thẳng về phía nó.

Mặc dù Cấm bà cũng ngay lập tức điều khiển tóc tấn công Tần Dã!

Con Cấm bà còn lại cũng nhanh chóng điều khiển tóc đuổi theo phía sau Tần Dã!

Nhưng mục tiêu của Tần Dã vô cùng rõ ràng.

Đôi mắt hắn nhìn thẳng vào sợi tóc trước mặt, vận dụng thân pháp linh hoạt của mình để né tránh.

Vậy mà thật sự đã xuyên qua vô số sợi tóc đó.

Nếu chỉ là đối phó sợi tóc trước mắt thì thôi.

Điều đáng sợ nhất là, khi Tần Dã xông tới hoàn toàn không có động tác quay đầu lại!

Và đòn tấn công của Cấm bà phía sau Tần Dã rõ ràng cũng cực kỳ mạnh mẽ.

Nhưng những đòn tấn công như vậy lại chẳng thể chạm vào Tần Dã một chút nào!

Vương Bàn Tử nhìn Tần Dã dưới những đòn tấn công như vậy mà tốc độ vẫn không hề giảm, ngày càng gần Cấm bà.

Trong lòng hắn cũng liên tục tắc lưỡi: “Thân thủ của Anh Tần

đồng chí này dù nhìn bao nhiêu lần cũng thật sự quá sức ăn gian!" "Cậu nói đối phó một con Cấm bà có thể dễ dàng như vậy thì thôi đi!" "Không ngờ đối phó hai con vậy mà cũng dễ dàng như vậy!" "Hắn vậy mà ngay cả sợi tóc phía sau cũng không quay đầu nhìn lấy một chút!" "Hắn đây là não mọc mắt thành công sao?" "Không biết nữa, cảm giác bí mật trên người Tần Dã có lẽ không hề kém cạnh Tiểu Ca đâu." "Dù sao thì mọi biểu hiện của hắn tuyệt đối không thể nào là một học sinh bình thường được." Hạo Thiên Chân nói.

Nhìn thấy đã xông đến trước mặt Cấm bà.

Tần Dã lợi dụng lúc Cấm bà né tránh chưa kịp đứng vững, trực tiếp vung đao chém vào người Cấm bà!

Đồng thời nắm lấy kẽ hở này liếc mắt ra hiệu cho Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử.

Hai người lập tức hiểu ra, Tần Dã đang nhắc nhở họ nhanh chóng rời đi!

"Mọi người, đừng ai nghĩ đến việc liều mạng với Cấm bà nữa!

Anh Tần đồng chí đã mở một lối ra rồi!" "Ai muốn sống thì nhanh chóng theo kịp mà chạy ra ngoài!" Vương Bàn Tử lập tức hét lớn với mọi người.

Nhận được hiệu lệnh của Vương Bàn Tử, mọi người lập tức bắt đầu chuẩn bị.

Mặc dù Vương Bàn Tử là người không đáng tin cậy, nhưng trong tình huống liên quan đến sinh mạng, đặc biệt là còn liên quan mật thiết đến chính hắn!

Hắn có nói thế nào cũng sẽ không nói đùa vớ vẩn đâu!

Và khi chạy về phía hành lang, mọi người mới thấy đoạn hành lang gần lối ra đã bị phá hủy loang lổ lỗ chỗ!

Không cần hỏi cũng biết, những dấu vết này chắc chắn là do Tần Dã để lại khi giao chiến với Cấm bà và phá giải cơ quan trước đó!

Vừa nghĩ đến đây, trái tim mọi người không khỏi thắt lại.

Trước đó sự chú ý của họ hoàn toàn tập trung vào Cấm bà.

Đối với những động tĩnh phát ra từ phía này thật sự là một chút cũng không nghe thấy!

Ai mà ngờ được chỉ trong một thời gian ngắn như vậy, nơi đây lại bùng nổ một trận đại chiến không hề thua kém họ!

"Trời đất ơi, chúng ta lúc đó đối phó một con Cấm bà đã bị dồn vào đường cùng rồi." "Không ngờ Anh Tần đồng chí vậy mà trong lúc đối phó Cấm bà, còn tiện thể làm nhiều chuyện như vậy a!" "Anh Tần đồng chí này thật sự quá lợi hại a!" Vương Bàn Tử nhìn thấy tình trạng thê thảm của đoạn hành lang này cũng không khỏi liên tục tắc lưỡi.

Mọi người đều gật đầu, và Hạo Thiên Chân cũng lại một lần nữa đưa ra nghi vấn mà mình đã đặt ra trước đó.

"Nói như vậy thì càng khiến người ta không thể hiểu nổi." "Cho dù ban đầu Tần Dã không biết cơ quan ở đây khó khăn đến vậy." "Nhưng sau khi kích hoạt cái đầu tiên, lẽ ra phải ưu tiên giải quyết Cấm bà chứ?" "Bằng không trong tình huống vừa giao chiến với Cấm bà lại vừa phải đề phòng những cơ quan này, rủi ro này có lẽ quá lớn rồi phải không?" "Hơn nữa với mức độ hiểu biết của Tần Dã về Uông Tàng Hải." "Tôi rất khó tưởng tượng hắn lại không nghĩ đến chuyện này." Nghe lời của Hạo Thiên Chân, Vương Bàn Tử cũng chống cằm suy tư.

"Cậu nói như vậy thì đúng là phải rồi, con Cấm bà này bản thân cũng không phải thứ dễ đối phó." "Nếu chỉ có một mình Anh Tần

đồng chí thì với thân thủ của hắn, tôi đoán có rất nhiều cơ quan hắn thậm chí có thể không cần kích hoạt!" "Nhưng nếu có Cấm bà ở đó thì chắc chắn sẽ tăng thêm rất nhiều rủi ro đó!" "Anh Tần đồng chí này lại có ý đồ gì đây?" "Cậu nói có khi nào là vì cái này không?" Mọi người lại đi thêm một đoạn, liền thấy trên vách đá trước mặt họ, một con Cấm bà đang bị vô số mũi tên xuyên thủng ghim chặt lên đó!

Lúc này Cấm bà vẫn đang không ngừng phát ra tiếng kêu thét chói tai!

Nhưng những mũi tên này cùng với những cây nỏ đã được điều chỉnh, uy lực bắn ra thật sự kinh người.

Sau khi xuyên vào tường, dù lúc này Cấm bà đang liều mạng giãy giụa gào thét.

Thì nó cũng không thể thoát ra được một chút nào trên bức tường đó!

Nhìn kỹ lại bức vách đá này.

Cảnh tượng trước mắt càng khiến tất cả mọi người có mặt đều há hốc mồm kinh ngạc!

Trên bức vách đá khổng lồ dày đặc toàn là những mũi tên, những mũi tên này gần như đã hoàn toàn cắm sâu vào trong tường.

Mọi người chỉ nhìn thôi cũng không khỏi rùng mình trong lòng.

Họ có thể khẳng định, với sức xuyên thủng và tốc độ của những mũi tên này.

Chương 829

Chỉ cần là cơ thể bằng xương bằng thịt mà đâm phải.

E rằng sẽ trực tiếp bị bắn thành một đống thịt nát!

“Chết tiệt!

Hóa ra bên cánh cửa đá này vậy mà còn có cơ quan như vậy!” Vương Bàn Tử không khỏi nuốt một ngụm nước bọt lẩm bẩm.

“Chẳng lẽ đây mới là lý do Tần Dã kéo theo Cấm bà cùng đến sao?” “Vì Cấm bà khó đối phó, nên dứt khoát dùng những cơ quan trong lăng mộ này để đối phó với nó!” Hạo Thiên Chân nói ra suy đoán của mình.

Vương Bàn Tử lập tức gật đầu: “Tiểu Thiên Chân!

Suy nghĩ này của cậu tôi thấy vô cùng chính xác a!” “Không sai được!

Chắc chắn là như vậy rồi!” “Suy nghĩ của Anh Tần đồng chí quả nhiên không hề đơn giản a!” “Uông Tàng Hải không phải giỏi lợi dụng những thứ mà hắn có thể lợi dụng sao?” “Anh Tần đồng chí của chúng ta cứ theo mạch suy nghĩ đó của hắn!

Cũng làm ra chuyện giống như hắn!” “Hắc hắc!

Tôi biết cơ quan của ngươi lợi hại, tôi sẽ dùng cơ quan của ngươi để đối phó với lính canh của ngươi!” “Suy nghĩ này của Anh Tần đồng chí thật sự có một không hai a!” Mọi người vừa phân tích vừa tiến vào phía sau cửa đá, tức là chỉ trong chốc lát.

Sau khi xác định tất cả mọi người đã đi xa, Tần Dã cũng không còn lưu lại sức lực nữa, nhìn thấy một con Cấm bà xông tới, lợi dụng kẽ hở trong đòn tấn công của đối phương.

Hắn nhảy vọt một cái tránh né Cấm bà, ngay sau đó trực tiếp rút đại đao ra đâm thẳng vào Cấm bà!

Nhát này tuy không thể xuyên thủng Cấm bà, nhưng sức mạnh kinh người vẫn lập tức khiến Cấm bà phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Nhìn thấy con Cấm bà còn lại cũng gào thét xông lên.

Tần Dã nhìn đúng thời cơ!

Lợi dụng lúc tóc của đối phương gào thét xông tới, hắn tóm chặt lấy tóc của nó, sau đó giậm chân một cái, dùng sức trực tiếp ném nó ra ngoài.

Bị đánh liên tiếp, khi Cấm bà đứng dậy đã tức giận đến cực điểm.

Lao về phía Tần Dã mà phát ra một tiếng gầm rít!

Nhìn thấy nó lại sắp tấn công Tần Dã!

Nhưng vì Tần Dã đã quyết định sẽ nhanh chóng giải quyết chúng.

Đương nhiên sẽ không cho chúng thêm bất kỳ cơ hội nào nữa.

Ngay khi hai con Cấm bà đứng vững, Tần Dã đã lao một bước về phía trước mặt chúng.

Không đợi chúng thực hiện hành động tiếp theo!

Tần Dã đã giơ cao cây đuốc trước đó bị Cấm bà đánh bay đi!

Sau đó phun mạnh vào hai con Cấm bà!

Rượu trắng đã ngậm sẵn trong miệng kết hợp với ngọn lửa, ngọn lửa cháy hừng hực trong khoảnh khắc bao trùm toàn bộ cơ thể Cấm bà!

Lửa vốn là điểm yếu lớn nhất của Cấm bà, lúc này bị hai ngọn lửa này hoàn toàn đốt cháy.

Hai con Cấm bà đó làm sao chịu đựng nổi!

Dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa dữ dội, hai con Cấm bà lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Đau đớn giãy giụa trong ngọn lửa!

Sau khi giải quyết xong những con Cấm bà trước mắt, Tần Dã lập tức ném cây đuốc trong tay cho Trương Kỳ Lân.

Cấm bà vốn định dùng tóc của mình đánh bật cây đuốc đang bay trên không trung ra.

Kết quả lại bị Trương Kỳ Lân áp sát trước một bước, ngay sau đó một cú Thiết Sơn Kháo giáng vào người Cấm bà.

Trong khi con Cấm bà bị trọng thương lùi lại, Trương Kỳ Lân một tay đón lấy cây đuốc trực tiếp đánh vào người Cấm bà.

Ngọn lửa lập tức nuốt chửng Cấm bà!

Ngay trong tiếng kêu gào thảm thiết đó, ba con Cấm bà vốn khiến toàn bộ lính đánh thuê đau khổ không sao tả xiết, cứ thế im bặt.

Hai người nhìn nhau, cũng không nán lại lâu, nhanh chóng tiến về phía lối ra.

Lúc này con Cấm bà bị ghim trên tường nhìn thấy Tần Dã kẻ thù xuất hiện, biểu hiện đặc biệt hung hãn.

Chỉ tiếc là hiện tại nó đã ở một mức độ không thể di chuyển dù chỉ một chút!

Dù có hung hãn đến mấy, cuối cùng cũng không còn đáng sợ nữa.

Và khi hai người họ đi qua cửa đá, liền thấy Vương Bàn Tử và những người khác vẫn đang nhiệt tình trò chuyện.

Trương Kỳ Lân không khỏi cười khổ.

Nhớ lại tất cả những lăng mộ họ đã từng đi qua.

Ngay cả Vương Bàn Tử, người thích dùng những câu đùa để mọi người thư giãn nhất, cũng chưa bao giờ thoải mái như vậy khi còn ở trong lăng mộ.

Hơn nữa còn là trong tình huống biết rõ lăng mộ này cực kỳ hung hiểm.

“Ai da!

Anh Tần đồng chí hai người cuối cùng cũng về rồi!” Thấy hai người đến, Vương Bàn Tử lập tức kích động đón lên!

“Anh Tần đồng chí!

Vừa nãy chúng ta vẫn luôn nói, rốt cuộc cậu vì sao lại kéo theo một con Cấm bà đến đây.” “Chúng ta đã thảo luận xem cậu có phải cũng đang học theo chiêu đó của Uông Tàng Hải không!” “Bất kể là mình hay người khác!

Dù sao chỉ cần có thể lợi dụng được!

Gặp cơ hội là chúng ta phải lợi dụng ngay!” Vương Bàn Tử lập tức kể lại chi tiết những nội dung họ đã thảo luận trước đó cho Tần Dã nghe.

Nghe xong những lời này Tần Dã mỉm cười nhàn nhạt.

“Được đấy Bàn Tử, giờ cái đầu này của cậu ngày càng linh hoạt rồi a.” Vừa nghe thấy thế, Vương Bàn Tử lập tức phấn khích vỗ tay!

“Xem xem!

Bàn gia nói có sai đâu!” “Anh Tần đồng chí của chúng ta là ai chứ!

Cấm bà mạnh thì sao chứ!” “Số phận của ngươi chỉ có làm bàn đạp cho Anh Tần đồng chí của chúng ta mà thôi!” Vương Bàn Tử lập tức phấn khích nói: “Anh Tần đồng chí!

Lúc đó cậu rốt cuộc đã có tâm lý như thế nào!

Cậu mau kể cho anh em nghe đi!" "Anh em thật sự rất tò mò a!" "Thật ra lúc đầu kéo Cấm bà đến đây còn chưa nghĩ đến những điều này." "Chỉ là khi nhìn thấy động tác của nó tôi phát hiện nó có chút khác biệt so với những con Cấm bà trước đây từng gặp." "Thế nên tôi mới nghĩ thử xem có thể dẫn dụ nó đi không." "May mắn là phán đoán ban đầu này không có vấn đề gì, Cấm bà quả nhiên coi tôi là mối đe dọa lớn nhất mà đuổi theo." "Khi giao đấu với nó tôi ngày càng cảm thấy con Cấm bà này có não." "Nhưng đồng thời có não, chúng nó vẫn là loại tấn công theo mệnh lệnh chết." "Đồng thời lúc đó tôi đã đến vị trí cửa đá rồi." "Tôi cũng chú ý đến rất nhiều cơ quan trên cửa đá." "Điều này rất dễ hiểu, đó chính là cơ quan song trọng do Uông Tàng Hải để lại!" "Để mở được cánh cửa đá này không hề có phương pháp mở tuyệt đối an toàn." "Khi khởi động ít nhất có ba cơ quan chắc chắn sẽ kích hoạt!" "Sơ suất một chút, cơ quan bị kích hoạt sẽ lên đến hơn bảy cái." "Tôi nghĩ Uông Tàng Hải bố trí là như thế này!" "Kẻ xâm nhập nếu đã vượt qua những thi thể trước đó, rồi lại gặp phải loại Cấm bà không đúng này, chắc chắn sẽ vừa đánh vừa rút." "Lúc này khi nhìn thấy cánh cửa đá có thể thoát ra, nhất định sẽ lập tức thử mở cửa đá!" "Vậy thì Cấm bà đuổi theo phía sau cộng với cơ quan trên cửa đá." "Bất kể đội ngũ nào đến đây cũng chắc chắn sẽ tổn thất nặng nề, không, nếu xét đến cơ quan cuối cùng trên cửa đá." "Tôi nghĩ một trăm đội ngũ vào đây, chắc hẳn sẽ có hơn chín mươi đội toàn quân bị diệt vong." Tần Dã giải thích.

Trong đầu mọi người lập tức nghĩ đến những mũi tên ghim chặt Cấm bà trên vách đá!

Theo lời Tần Dã, cơ quan đó nhất định là cơ quan cuối cùng trên cánh cửa đá này.

Nhớ lại cảnh tượng họ đã thấy lúc đó, tất cả mọi người không

khỏi rùng mình.

Bức vách đá lúc đó dày đặc toàn là những mũi tên, trông gần như đã che phủ hoàn toàn toàn bộ vách đá.

Với số lượng như vậy, ngay cả trong trường hợp đã có chuẩn bị trước cũng căn bản không thể hoàn toàn chặn lại được.

Huống chi còn là lúc đang giao chiến với loại Cấm bà không đúng đó.

Lúc đó khi mọi người đến cửa đá, trong đầu chắc chắn là nghĩ nhanh chóng mở cánh cửa đá ra!

Nếu trước đó lại kích hoạt thêm một số cơ quan, thì sự nôn nóng đó chắc chắn càng tăng lên!

Có thể tưởng tượng được trong tình huống đó một khi kích hoạt cơ quan vạn tiễn tề phát này!

Trong tình huống hoàn toàn không có chuẩn bị căn bản không thể né tránh được!

Lại nhớ lại uy lực của những mũi tên này có thể xuyên thủng cả Cấm bà.

Vẫn còn ghim chặt hoàn toàn trên vách đá không thể giãy giụa được!

Uy lực và sức xuyên thủng của những cây nỏ này có thể tưởng tượng được!

Chương 830

Nếu không phải vì trong đội ngũ của họ có một người có thực lực như Tần Dã tồn tại!

Một đội ngũ bình thường ở cửa ải này có người không chết ngay tại chỗ đã là tổ tiên tích đức rồi!

“Anh Tần đồng chí!

Nói như vậy cậu thật sự quá lợi hại!” “Loại mưa tên đó cậu vậy mà cũng có thể né tránh được!” “Lại còn tiện đường lợi dụng mưa tên để giải quyết Cấm bà!” “Không thể tin nổi!

Thật sự không thể tin nổi!” Vương Bàn Tử liên tục khen ngợi.

“Nếu cậu thật sự muốn nói về sự lợi hại thì thực ra không nên nói tôi, mà nên đánh giá Uông Tàng Hải.” Tần Dã mỉm cười nói.

Lời này đương nhiên khiến mọi người đều bối rối.

Tần Dã có thể tránh được những cơ quan dày đặc đó chắc chắn là thực lực của chính Tần Dã a?

Chuyện này lại liên quan gì đến Uông Tàng Hải chứ?

Chẳng lẽ là khen hắn ta bố trí cơ quan đẹp mắt sao?

Cũng không đúng a!

Trên thế giới này nào có ai khen thủ đoạn của kẻ muốn giết mình là đẹp mắt chứ!

“Anh Tần đồng chí, lời này của cậu anh em thật sự nghe rất mơ hồ!” “Cậu nói cậu có thể hóa hiểm thành an trong tình huống vừa nãy, đó chắc chắn phải là năng lực của cậu a!” “Tổng không thể khen Uông Tàng Hải không giết được cậu chứ!” Vương Bàn Tử không

hiểu nói.

“Nhưng chuyện này thật sự phải cảm ơn Uông Tàng Hải.” Tần Dã mỉm cười nói: “May mắn thay hắn là một kẻ theo chủ nghĩa hoàn hảo.” “Khi tạo ra Cấm bà đã thêm vào một thiết lập kiểu bất tử bất diệt.” “Lại còn tạo ra Cấm bà mạnh mẽ đến vậy.” “Đồng thời vì để đảm bảo không ai có thể vượt qua cánh cửa này nên đã thiết lập cơ quan vạn tiễn tề phát.” Lời Tần Dã nói ra khiến những người có mặt càng thêm bối rối.

Họ ai nấy đều mắt to trừng mắt nhỏ, chẳng ai hiểu Tần Dã rốt cuộc có ý gì.

May mắn thay trong chuyện này Tần Dã cũng không định giấu diếm gì.

Tiếp tục nói: “Lúc đó khi giao đấu với Cấm bà, tôi đã chú ý đến các cơ quan liên quan trên cửa đá.” “Cũng biết có cơ quan là không thể tránh được.” “Đặc biệt là vạn tiễn tề phát cuối cùng, tốc độ tấn công và mật độ của nó, cùng với sức mạnh đó.” “Lúc đó tôi thực sự cũng khá khó khăn.” “Kết quả vừa nhìn thấy Cấm bà trước mặt, tôi đột nhiên có một ý tưởng.” “Vì vậy khi giao đấu với Cấm bà, ngoài việc đối phó với đòn tấn công của nó, tôi còn không ngừng điều chỉnh vị trí di chuyển.” “Đợi đến khi nó đến vị trí tôi mong muốn nó xuất hiện.” “Tôi lại kích hoạt cơ quan vạn tiễn tề phát!” “Liền dùng những mũi tên đó ghim Cấm bà lên tường, và khi cơ thể nó chặn những mũi tên, cũng đồng nghĩa với việc tạo ra một khe hở cho tôi.” “Tuy nói khe hở này không lớn lắm.” “Nhưng để xuyên qua một loạt mũi tên đó thì đã đủ rồi.” “Vì vậy tôi mới nói chuyện này phải cảm ơn Uông Tàng Hải.” “Cũng may mắn là khi tạo ra lô Cấm bà này, hắn đã cho những con Cấm bà này một chút não, nhưng không nhiều.” “Bằng không nếu bị phát hiện ra ý đồ của tôi, thì làm thế nào để đối phó với vạn tiễn tề phát thật sự là một vấn đề khá khó khăn.” Mọi người có mặt nghe

những lời này không ai là không kính phục Tần Dã!

Lợi dụng cơ quan Uông Tàng Hải để lại để đối phó với rắc rối Uông Tàng Hải để lại ở đây.

Điều này trong mắt họ đã là một hành động vô cùng táo bạo.

Dù sao thì bất kể là Cấm bà hay cơ quan trên cửa đá.

Mức độ hung hiểm của bất kỳ cái nào cũng đủ để lấy mạng người!

Giống như trước đó Cấm bà trực tiếp đánh bay cây đuốc trong tay Vương Bàn Tử vậy!

Ngay cả trong tình huống đã chuẩn bị kỹ lưỡng!

Đối mặt với hai thứ này rủi ro cũng vô cùng lớn!

Kết quả Tần Dã vậy mà lại trực tiếp dùng một thứ nguy hiểm để đối phó với thứ còn lại!

Đặc biệt là hành động cuối cùng lợi dụng Cấm bà làm lá chắn thịt để đỡ tên nỏ trong mắt họ đã không còn là một quyết định táo bạo nữa rồi!

Trước đó khi suy đoán Tần Dã vì sao lại kéo theo Cấm bà đến đây.

Họ đều cảm thấy mình đã suy đoán bằng cách táo bạo nhất rồi.

Nhưng không ngờ những gì Tần Dã có thể làm được còn vượt xa trí tưởng tượng của họ!

Lợi dụng Cấm bà chặn vạn tiễn tề phát, sau đó mình lợi dụng kẽ hở đó để né tránh!

Chuyện này nói thì dễ, nhưng với tình hình những mũi tên mà họ đã quan sát trước đó thì có thể biết.

Muốn tạo ra sức phá hoại như vậy, tốc độ mũi tên chắc chắn phải

nhanh đến mức trong nháy mắt có thể kết thúc mọi thứ!

Trong tình huống bình thường, cho dù họ có thể nghĩ ra phương pháp mạo hiểm này.

Nhưng vì tốc độ mũi tên lao ra, cộng với sự quấy nhiễu của Cấm bà căn bản không ngừng nghỉ.

E rằng khi cơ quan thực sự kích hoạt, người bình thường thậm chí còn chưa kịp chuẩn bị đã bị những thứ này bắn thành cái sàng rồi!

"Anh Tần đồng chí, vẫn phải là cậu nghệ cao nhân đảm đại a!" "Chuyện này nếu đổi thành người khác, cho dù có thể nghĩ ra thủ đoạn phá cục này, tôi đoán cũng không dám tùy tiện thử a!" Vương Bàn Tử liên tục giơ ngón cái về phía Tần Dã.

"Anh Tần, cậu thật sự khiến tôi phải nhìn bằng con mắt khác a!" "Uông Tàng Hải lợi dụng sức mạnh của người khác để thực hiện mục đích của mình, cách làm này nếu vận dụng đúng cách quả thật đáng để khâm phục." "Nhưng muốn thực tế vận dụng thì không hề đơn giản!" "Thế mà cậu lại nhanh chóng làm được chuyện giống như hắn!" "Lại còn làm được đẹp mắt đến vậy!" "Anh Tần, thân thủ như cậu thật sự dù nhìn bao nhiêu lần cũng khiến người ta từ tận đáy lòng mà thán phục a!" Trịnh Bách Vạn cũng theo đó nói.

Các lính đánh thuê khác cũng nhao nhao xúm lại, đồng loạt ca tụng Tần Dã.

Sau khi ca tụng, Vương Bàn Tử lại bắt đầu cằn nhằn về Uông Tàng Hải: "Nhưng cái tên Uông Tàng Hải này rốt cuộc đã làm gì vậy?" "Những con Cấm bà này có đầu óc, biết suy nghĩ, vậy mà còn biết bố trí chiến thuật!" "Chuyện này thật sự có thể làm được sao?" "Nếu là Cấm bà hình thành tự nhiên, thì muốn thực hiện chuyện này căn bản là không thể." "Chắc hẳn là Uông Tàng Hải trong quá trình nghiên chế thuốc trường sinh bất lão, đã lại một lần nữa nâng cấp đan

dược.” “Sau đó những con Cấm bà luyện chế ra mới có những biến hóa mà chúng ta hiện tại nhìn thấy.” Tần Dã vừa nói vừa không khỏi hừ nhẹ một tiếng: “Uông Tàng Hải quả nhiên lợi hại.” “Chỉ riêng việc tạo ra một con Cấm bà đã là chuyện vô cùng khó khăn rồi.” “Hắn vậy mà còn có thể tiến hành nâng cấp.” “Tôi nghĩ những đan dược này khi luyện chế chắc hẳn cũng giống như những gì chúng ta đã thấy ở lăng mộ trước.” “Mục đích ban đầu của hắn là luyện chế ra thuốc trường sinh bất lão.” “Nhưng trong quá trình luyện chế lại vẫn xuất hiện những tác dụng phụ như vậy.” “Vì vậy đối với Uông Tàng Hải mà nói, những đan dược này đều là những tác phẩm thất bại.” “Tuy nhiên, cho dù là tác phẩm thất bại, thì cũng chỉ là đối với mục đích mà Uông Tàng Hải muốn đạt được mà thôi.” “Nếu xét về giá trị lợi dụng, những đan dược này cũng có thể phát huy tác dụng ở mức độ đáng kể.” “Anh Tần đồng chí, đến lúc này rồi cậu đừng có mà ‘tương tích anh hùng’ nữa được không?” “Uông Tàng Hải càng thiên tài hoặc lợi hại, thì chúng ta gặp rắc rối càng lớn a!” Vương Bàn Tử có chút khổ não nói.

Việc khâm phục đối thủ thì quả thật không có vấn đề gì, nhưng cũng phải phân biệt thời gian và hoàn cảnh chứ!

Cậu nói nếu đã ra khỏi lăng mộ này rồi.

Mọi người hồi tưởng lại thì còn được!

Hiện tại họ vẫn đang ở trong đó!

Thậm chí nói thẳng ra một chút.

Uông Tàng Hải càng xuất sắc, thì những người họ ở trong lăng mộ này càng nguy hiểm a!

“Cậu nói cũng đúng, nhưng những gì Uông Tàng Hải thể hiện thực ra cũng giúp chúng ta một phần.” Lời này của Tần Dã khiến những người có mặt càng thêm bối rối.

Họ nhìn bộ dạng thê thảm của nhau, có một khoảnh khắc đều đang nghĩ rốt cuộc là họ điên rồi hay Tần Dã điên rồi!

Hành động lần này của họ rơi vào tình trạng như vậy, đó không nghi ngờ gì là do Uông Tàng Hải ban tặng!

Vậy mà còn nói Uông Tàng Hải giúp đỡ họ ít nhiều gì đó!

Cách nói này có phải có chút quá kỳ quái không?

Đây tính là giúp đỡ gì chứ?

Khiến cuộc đời vốn đã khó khăn của họ lại tăng thêm một khó khăn nữa, để từ đó giảm bớt những khó khăn có thể gặp phải sau này sao?

"Ít nhất những rắc rối chúng ta gặp phải ở nửa đầu đoạn đường, đủ để chúng ta biết được hậu bán đoạn của 'tử mẫu cục' của Uông Tàng Hải đại khái sẽ là một loại mộ thất cấp bậc nào." "Xét về nửa đầu đoạn đường, nói về độ hung hiểm thì trong số những lăng mộ chúng ta từng đột phá đã được coi là mức độ khá khó nhằn rồi!" "Nhưng với những thi thể và Cấm bà chúng ta gặp trước đó, đã đủ để chúng ta biết rằng nửa sau đoạn đường này so với nửa đầu chỉ có hơn chứ không kém." "Nếu chúng ta cứ hành động với tâm thái như ở nửa đầu đoạn đường." "Càng có khả năng tự mình rơi vào hiểm cảnh." "Bất kể sau này sẽ gặp phải cơ quan truyền thống, hay Cấm bà, hay Nhân khôi, thậm chí là côn trùng." "Chúng ta đều phải tính trước rằng các cơ quan tiếp theo sẽ hung hiểm hơn trước rất nhiều." "Ít nhất sẽ không đến mức bị đánh úp khi thực sự đối mặt." Tần Dã giải thích ý nghĩ của mình.

Mọi người cũng gật đầu, nhớ lại, sau khi họ tiến vào hậu bán đoạn.

Sở dĩ vừa mới vào mà mỗi người đều trở nên thê thảm như vậy.

Ngoài việc ở đây bất kể là thi thể hay Cấm bà đều có thực lực mạnh đến đáng sợ.

Thì mỗi lần họ an toàn đều vô thức lơ là cảnh giác thực ra cũng là một nguyên nhân rất quan trọng.

Và với những kinh nghiệm vừa rồi, ít nhất sẽ không đến mức lơ là như vậy nữa.

Mọi người đang nghĩ, đột nhiên lại nghe thấy một tiếng động từ cuối hành lang truyền đến!

Có Tần Dã nhắc nhở, mọi người đương nhiên sẽ không còn muốn rơi vào bộ dạng bị động không chuẩn bị gì như trước nữa!

Mọi người lần lượt theo nguồn âm thanh chuyển hướng về cuối hành lang, định xem Uông Tàng Hải lại chuẩn bị cho họ bất ngờ gì!

Cùng với âm thanh hỗn loạn ngày càng gần, mọi người lại một lần nữa tập trung tinh thần nhìn kỹ, chợt thấy một con Ngô công khổng lồ có chiều rộng đủ lấp đầy cả hai bên hành lang đang nhanh chóng lao về phía họ!

Nhìn thấy con vật khổng lồ như vậy với tốc độ đáng sợ như thế lao tới, đương nhiên ai nhìn thấy cũng phải thót tim!

Mọi người vốn nghĩ rằng bất kỳ thứ gì xuất hiện thì lập tức phải nâng cao cường độ đối phó, nhưng lúc này đã hoàn toàn sững sờ tại chỗ.

Ai mà ngờ được, vừa mới mở một cánh cửa, họ đã bị tăng cường độ đến mức này!

“Anh Tần đồng chí!

Cậu chắc chắn là chúng ta biết độ hung hiểm của lăng mộ rồi!” “Sẽ tốt hơn một chút sao?” Nhìn con Ngô công đang lao tới với tốc độ

cao!

Vương Bàn Tử không khỏi quay đầu nhìn Tần Dã mà cằn nhằn.

Đối với điều này Tần Dã cũng chỉ có thể phát ra một tiếng cười khổ: “Xem ra những gì Uông Tàng Hải chuẩn bị vẫn phong phú hơn chúng ta tưởng rất nhiều a!” “Hai vị, chi bằng chúng ta hiện tại đừng bàn luận vì sao lại có con Ngô công này ở đây nữa?” “Hay chúng ta hãy nghĩ xem!

Bây giờ chúng ta phải làm gì đây?” A Ninh nhìn thấy hai người vậy mà vẫn còn cằn nhằn, vội vàng nhắc nhở hai người.

Tình hình hiện tại quả thật vô cùng khó khăn.

Chương 831

Với tốc độ lao tới của con Ngô công này, không lâu nữa nó có thể xông đến trước mặt họ!

Và với diện tích bao phủ của con Ngô công này, lại nhìn hành lang rõ ràng đã được khắc đẽo, tránh tất cả các khe đá.

Hành lang này rõ ràng là được chuẩn bị đặc biệt cho kẻ xâm nhập và Ngô công!

Mục đích chính là để Ngô công có thể thuận lợi tàn sát kẻ xâm nhập!

"Còn làm gì được nữa!

Tiêu diệt nó chứ!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, hướng về phía trước mà bắn một phát súng.

Nhìn thấy viên đạn Vương Bàn Tử bắn ra trực tiếp trúng vào người Ngô công.

Trong chớp mắt trực tiếp bị đánh tan!

Cú này lập tức khiến Vương Bàn Tử ngớ người!

"Vãi!

Đùa gì vậy!

Con Ngô công này bị làm sao thế!

Cứng như vậy sao?

Đạn còn không xuyên thủng!" Vương Bàn Tử lập tức kinh hô: "Mấy người đừng có đứng đực ra đó nữa!

Cũng nhanh chóng nổ súng đi!" Sau khi nhìn thấy con Ngô công

khổng lồ này, và cả việc Vương Bàn Tử nổ súng cũng không thể xuyên thủng được cơ thể Ngô công.

Mọi người đều bị dọa cho sợ khiếp vía!

Lúc này sau tiếng hét của Vương Bàn Tử, mọi người mới hoàn hồn, nhanh chóng giơ súng lên mà điên cuồng bắn phá vào Ngô công.

Nhưng cho dù là mưa đạn dày đặc như vậy cũng không thể làm nát cơ thể Ngô công.

Tuy nói nhìn phản ứng của Ngô công dường như cũng cảm thấy một chút đau đớn.

Nhưng mức độ này chỉ đổi lại việc Ngô công lao tới hung hãn hơn mà thôi!

"Đùa gì vậy!

Rốt cuộc đây là sinh vật gì!" "Bắn mãi không chết!" "Loại mưa đạn này, có sinh vật nào chịu nổi đâu chứ!" Vương Bàn Tử thấy vậy sốt ruột hét lên.

"Mọi người tạm dừng hỏa lực, tôi có cách." Tần Dã nói với mọi người.

Mọi người lần lượt dừng bắn, tuy nói việc dừng bắn hiện tại là đến từ mệnh lệnh của Tần Dã.

Nhưng nhìn con vật khổng lồ này ngày càng gần mình.

Trong lòng mọi người cũng hoảng sợ không thôi!

Dù sao thì con vật khổng lồ trước mắt này, những cái chân nhọn hoắt của nó, chỉ cần chạm phải một cái, chắc chắn sẽ bị xuyên thủng ngay lập tức!

"Anh Tần đồng chí, nếu cậu có thần thông gì thì mau dùng đi!" "Nếu để con quái vật này đến trước mặt chúng ta rồi!" "Chúng ta

không còn đường sống nào đâu!" Nhìn con Ngô công khổng lồ không ngừng áp sát, Vương Bàn Tử trong lòng lập tức lẩm bẩm.

"Bây giờ tôi không có thời gian giải thích." "Tóm lại, các cậu nhất định phải nghe theo lệnh tôi." "Lát nữa tôi bảo các cậu hành động thế nào, thì nhất định phải lập tức làm theo." "Nhớ kỹ, cơ hội chỉ có trong một khoảnh khắc." Tần Dã nói với mọi người.

Những người có mặt lập tức liên tục gật đầu.

Lúc này đối mặt với một con vật khổng lồ như vậy, lại còn là thứ mà họ dùng súng cũng không thể phá vỡ lớp phòng thủ!

Họ thật sự không có cách nào khác!

Vào lúc then chốt này, họ đương nhiên sẽ không ngu ngốc đến mức còn phải nghi ngờ kế hoạch của Tần Dã!

Đồng thời, trong lòng họ cũng vô cùng tò mò.

Đối mặt với một con vật khổng lồ như vậy, Tần Dã rốt cuộc định đối phó thế nào.

Nhìn thấy Ngô công ngày càng gần họ.

Tần Dã cũng chậm rãi bước lên, nắm chặt đại đao trong tay.

Mọi người nhất thời đều nghĩ Tần Dã định trực tiếp chém chết con Ngô công này!

Suy nghĩ này không thể không táo bạo!

Dù sao con Ngô công mà họ đang đối mặt có độ cứng đến mức đạn cũng có thể chịu đựng được.

Muốn chỉ đơn thuần dùng nhát chém mà chặt đứt con Ngô công này thật sự có chút không dễ dàng phải không?

Nhưng cũng không có ai đưa ra nghi vấn về hành động của Tần

Dã.

Dù sao thì Tần Dã đã làm được những chuyện mà họ cảm thấy không thể làm được còn ít sao?

Cho dù Tần Dã thật sự một đao chém đứt cái thứ ngay cả đạn cũng có thể chặn được, hình như cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên phải không!

Nhìn Tần Dã lúc này, hắn giơ đao hai tay đối diện phía trước, trông thật sự có vẻ đang quan sát.

Vương Bàn Tử thấy vậy trong lòng lập tức có một ý tưởng: "Tôi biết rồi, Anh Tần đồng chí đang tích lực, định đợi con Ngô công này xông đến trước mặt thì trực tiếp chém chết nó!" Mọi người không đáp lời, lúc này họ cũng muốn xem Tần Dã định tấn công con vật khổng lồ này thế nào.

Nhìn thấy con Ngô công khổng lồ xông đến gần, Tần Dã đột nhiên lao lên.

Mọi người lần lượt siết chặt nắm đấm, chờ đợi Tần Dã lại một lần nữa tạo ra một kỳ tích vô song!

Nhưng không ngờ ngay giây tiếp theo, con Ngô công đó vậy mà lại bay lên!

Kiểu bay đó không phải là trạng thái bị đánh bay sau khi chịu một trọng thương nào đó.

Ngay cả trong quá trình bay lên, Ngô công vẫn giữ tư thế tiến về phía trước.

Trông như là bị thay đổi đường đi, tự mình bay lên vậy!

"Tình huống gì thế này?

Anh Tần đồng chí đã làm gì vậy?" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt.

Biến hóa trong khoảnh khắc này hắn vậy mà một chút cũng không nhìn rõ!

"Đi!" Tần Dã lập tức ra lệnh, mọi người lúc này cũng xem như đã hoàn hồn.

Bất kể Tần Dã đã làm gì, ít nhất hiện tại đó không phải là điều quan trọng nhất!

Điều họ cần làm lúc này chính là chạy.

Mọi người lập tức theo Tần Dã hành động, trong quá trình này họ không khỏi cảm thán về sự khổng lồ của con Ngô công trước mắt!

Họ tự cho rằng mình đã chạy với tốc độ đáng kể trong gần mười phút, nhưng vẫn không thể nhìn thấy đuôi của Ngô công!

Chiều dài này trong mắt họ e rằng đã không kém gì một chuyến tàu điện ngầm có chiều dài bình thường rồi!

Đồng thời trong quá trình chạy.

Họ còn nhìn thấy trên vách đá có rất nhiều dấu vết do Ngô công lao tới để lại!

Mỗi một nhát đều như vết cắt của lưỡi dao sắc bén!

Không một vết thương thừa hay mặt cắt chứng tỏ tốc độ ra chân của Ngô công, cùng với độ sắc bén của nó!

Nhìn những dấu vết này, trong lòng mọi người lại càng tin chắc, nếu đổi thành cơ thể bằng xương bằng thịt như họ!

Thì chắc chắn một đòn giáng xuống đã đủ để xuyên thủng họ!

Trong lòng mọi người lại một trận rùng mình, trong khi cảm thán thủ đoạn đáng sợ của Uông Tàng Hải, cũng không khỏi may mắn rằng trong đội ngũ của họ có một người tên là Tần Dã tồn tại.

Phía sau lưng, tiếng ầm ầm do con rết khổng lồ va đập vào vách đá khi di chuyển vẫn liên tục vang lên.

Mọi người không biết rốt cuộc con rết kia vẫn đang tiếp tục lao tới hay đã điều chỉnh xong trạng thái để đuổi theo hướng bọn họ!

Bọn họ không dám dừng bước ngoảnh lại xác nhận.

Chương 832

Dù sao thì bị một thứ đáng sợ như vậy bám theo sau lưng, bất cứ ai cũng không dám chậm trễ dù chỉ một chút!

Mọi người lúc này chỉ có thể dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía trước!

Ít nhất phải tranh thủ trước khi đám rết này đuổi kịp mà thuận lợi thoát khỏi dũng đạo này!

Đến lúc đó, dù vẫn không có cách nào đối phó với rết, nhưng ít nhất cũng không đến mức ở cái nơi chật hẹp này ngay cả một chút khả năng xoay xở cũng không có!

May mà con rết tuy dài và lợi hại, nhưng dũng đạo này không dài đến mức khoa trương như tưởng tượng!

Sau một hồi bôn ba đào mạng, mọi người phát hiện phía trước chính là điểm cuối của dũng đạo.

Nhìn thấy cảnh này, Vương Bàn Tử lập tức kích động: "Tuyệt quá!

Là lối ra!

Mọi người kiên trì thêm chút nữa!" Vương Bàn Tử hét lớn với mọi người.

Những người có mặt đều có thể nghe thấy tiếng rết chạy rầm rập sau lưng vẫn đang đuổi sát!

Hiển nhiên con rết kia đã ngày càng gần bọn họ hơn!

Nhưng mọi người căn bản không có tinh lực để suy tính những chuyện đó!

Nếu không muốn bị rết xiên cho một phát xuyên táo, những gì họ có thể làm là dốc toàn lực, nhất định phải thoát ra ngoài trước khi con rết lao đến trước mặt! "Tản ra!" Mắt thấy bọn họ sắp đến lối ra, Tần Dã tức khắc ra chỉ lệnh cho mọi người!

Mọi người không nghĩ ngợi nhiều, ngay khoảnh khắc lao ra khỏi dũng đạo lập tức dùng tốc độ nhanh nhất tản ra hai bên trái phải!

Gần như cùng lúc đó, con rết khổng lồ trực tiếp lao ra khỏi dũng đạo.

Cú va chạm mạnh mẽ lập tức phá hủy hai bên cửa đá!

Những tảng đá bay ra rơi lên người mọi người, tiếng nổ vang kinh hoàng khiến ai nấy đều cảm thấy tai mình như bị ù đi vì chấn động.

Nhưng hiện tại bọn họ căn bản không lo được những chuyện khác!

Trước mắt đối với bọn họ mà nói, bất kể cú va chạm của con rết này lợi hại đến mức nào, thì cũng tốt hơn là bị nó trực tiếp tông trúng!

Chỉ cần có thể vượt qua đoạn này là đủ rồi!

Mãi cho đến khi tất cả dư chấn kết thúc, mọi người mới coi như thở phào nhẹ nhõm. "Tiểu Tần đồng chí, chuyện này rốt cuộc là sao?" "Con rết chết tiệt này rốt cuộc là cái thứ gì!" "Sao súng đạn của chúng ta bắn vào nó lại chẳng có chút tác dụng nào thế!" "Còn nữa, vừa rồi cậu đã làm gì?" "Con rết này sao tự nhiên lại bay lên được?" Tranh thủ lúc nghỉ lấy hơi, Vương Bàn Tử cũng vội vàng tuôn ra một tràng câu hỏi của mình! "Loại rết này cũng là một loại sinh vật viễn cổ." Tần Dã thở hắt ra một hơi, có chút bất đắc dĩ nói: "Căn cứ theo một cuốn sách cổ tôi từng đọc, loại rết viễn cổ này là sinh vật sống ở thời đại băng hà!

Bọn chúng thích sống ở những nơi hàn lạnh!

Khác với rết hiện tại, bọn chúng không có độc tố.

Nhưng lại sở hữu lực phòng ngự và lực tấn công cực cao!

Phương thức tấn công của chúng là trực tiếp dùng những cái chân sắc bén như lưỡi dao để xuyên thủng và xé xác con mồi." "Nếu là sinh vật có kích thước lớn, bọn chúng còn sẽ trực tiếp quấn quanh người đối phương, cắm toàn bộ đám chân sắc bén vào cơ thể đối phương.

Mãi cho đến khi đối phương mất máu quá nhiều mà chết!" "Có thể nói, trong thời đại băng hà quá khứ, chỉ cần là sinh vật mà chúng ta có thể gọi tên được thì đều nằm trong thực đơn của nó!

Về lực tấn công, nó và Thực Nhục Trùng thượng cổ có lẽ kẻ tám lạng người nửa cân, nhưng lực phòng ngự thì hoàn toàn không cùng đẳng cấp!

Nó sở hữu lớp vỏ ngoài cực kỳ dày nặng, giống như áo giáp vậy.

Lực phòng ngự mạnh đến mức dù là voi Ma-mút cũng không có cách nào đạp nát được!" "Tôi cũng quá chủ quan rồi, nếu chúng ta đã gặp Thực Nhục Trùng thượng cổ, thì việc gặp phải những loại côn trùng cấp độ này cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên!" "Ôi mẹ ơi, tôi cứ tưởng ở thời đại đó, to lớn nhất là voi Ma-mút chứ!

Không ngờ còn có cái thứ này!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói: "Nghĩ lại thì cái lão Uông Tạng Hải này quả thực có chút bản lĩnh đấy!

Nhiều loại côn trùng kỳ quái thế này, rốt cuộc lão ta làm sao bắt về được!" "Tiểu Tần đồng chí, cũng thật sự là may nhờ có cậu!

Nếu không phải cậu, thì với cái thứ vừa rồi lao ầm ầm ở chỗ đó, anh em chúng ta e là một chút cơ hội sống sót cũng không có!

Đúng rồi Tiểu Tần đồng chí!

Tình huống vừa rồi cậu làm thế nào vậy?

Tôi cũng chẳng thấy cậu làm gì!

Sao con rết đó lại bay lên được!" Mọi người lập tức đều tò mò nhìn về phía Tần Dã!

Đây quả thực là chuyện mà tất cả những người có mặt đều cảm thấy thắc mắc từ tận đáy lòng!

Trong ấn tượng của họ, lúc đó Tần Dã hình như chỉ đẩy cây đại đao về phía trước một cái!

Sao cái cơ thể to lớn của con rết lại trực tiếp bay lên không trung được? "Cái này thực ra vẫn là nhờ vào phương thức tấn công của con rết này.

Bởi vì thói quen săn mồi của chúng, nên một khi đã bật chế độ tấn công, chúng lao tới nhất định sẽ dốc toàn lực!

Cách thức xung sát này quả thực vô cùng hung hãn.

Nhưng cũng vì nó xung sát hoàn toàn theo đường thẳng, sức mạnh của nó cũng hoàn toàn tập trung trên một đường thẳng!

Trong tình huống này nếu xuất hiện một ngoại lực làm lệch quỹ đạo của nó, xu thế tiến lên của nó sẽ rất dễ bị chệch hướng." "Mà vì cơ thể nó dài ngoằng, giống như một đoàn tàu hỏa vậy.

Chỉ cần hướng đầu tàu bị chệch đi, thì toàn bộ toa xe phía sau đương nhiên sẽ vặn vẹo theo." Tần Dã giải thích nguyên lý hành động vừa rồi của mình.

Nghe đến đây, mọi người có mặt đều ngẩn người.

Bọn họ đương nhiên không nghi ngờ lời Tần Dã, họ chỉ kinh ngạc vì chuyện này vậy mà lại có thể thực hiện được!

Kể cả đặt trong thực tế, bẻ lái đầu một đoàn tàu hỏa khiến cả đoàn tàu bị lệch hướng, chuyện này về mặt lý thuyết đúng là khả thi!

Nhưng muốn làm cho quỹ đạo tàu hỏa bị lệch đi, bản thân nó đã là một chuyện rất hoang đường!

Mà con rết này đương nhiên không thể so với tàu hỏa, nhưng với cơ thể to lớn và lực xung kích đáng sợ đó, độ khó để bẻ lệch quỹ đạo của nó e rằng cũng chẳng dễ hơn thay đổi hướng đi của tàu hỏa là bao! "Tiểu Tần đồng chí, cậu thế này không phải là tài cao gan lớn nữa rồi!

Nếu nói con rết chúng ta đang đối mặt là một con quái vật, thì tôi thấy ở khoản quái vật này, cậu với nó cũng chẳng kém nhau là bao!

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, tôi tuyệt đối không dám tin loại chuyện này lại thực sự có khả năng thực hiện!" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt nói.

Mọi người nhao nhao gật đầu.

Trong nhận thức của họ, thao tác này của Tần Dã có nói là 'ngàn lẻ một đêm' cũng vẫn còn là nói giảm nói tránh.

Nếu hiện tại họ có một cái máy quay đi theo quay phim, đợi khi ra ngoài rồi phát hành dưới dạng phim tài liệu, e rằng những người xem được những cảnh này đều phải nói bọn họ đang làm giả!

Mọi người hiện tại thực sự có rất nhiều điều muốn tâng bốc Tần Dã!

Nhưng con rết lao ra ngoài hiển nhiên không định buông tha cho bọn họ như vậy.

Kèm theo một tiếng vang rung trời, con rết kia sau khi lượn một vòng trong ngôi mộ thất to lớn này, hãi hùng thay lại lao về phía bọn họ! "Tiểu Tần đồng chí!

Giờ làm sao đây!

Cái thứ chết tiệt này lại lao tới rồi!

Cậu có thần thông gì không!

Cho nó bay thêm lần nữa đi?" Vương Bàn Tử nhanh chóng giương súng nhắm vào con rết đang lao tới, đồng thời quay đầu hỏi Tần Dã. "Không cần.

Cho dù khiến nó bay lên thì nó vẫn sẽ liên tục tìm chúng ta gây phiền phức.

Trực tiếp giải quyết nó ở đây luôn cho rồi." Tần Dã giơ Hắc Kim Cổ Đao lên nói.

Vương Bàn Tử lập tức lộ ra vẻ mặt khó tin nhìn Tần Dã.

Chương 833

Tuy câu nói này là do Tần Dã nói ra, nhưng vẫn khiến hắn theo bản năng rơi vào trầm tư. "Tiểu Tần đồng chí!

Cậu nói thật đấy à?

Cậu muốn xử đẹp con hàng này?

Nhưng chẳng phải vừa rồi cậu bảo lớp vỏ của nó vô cùng kiên cố sao?

Hơn nữa vừa rồi gặp thứ này chẳng phải chúng ta đều chỉ có thể bỏ chạy thôi sao?" Vương Bàn Tử khó hiểu nói: "Thứ này nếu thực sự khó đối phó như vậy, chúng ta cùng nhau nghĩ cách khác đi!

Cùng lắm thì dùng thêm mấy quả bom nổ chết nó!

Chớ có miễn cưỡng nha!" "Vừa rồi không giải quyết thứ này là do không gian lúc đó không tốt lắm.

Không phải là không giải quyết được.

Loại rết này đúng là rất lợi hại, nhưng chỉ cần biết điểm yếu của nó thì sẽ có cách đối phó." Tần Dã nói.

Mọi người lại một phen hồ đồ, bọn họ thực sự không rõ trong hồ lô của Tần Dã rốt cuộc bán thuốc gì!

Vừa rồi chính miệng Tần Dã nói con rết này phòng ngự và tấn công đều tương đương lợi hại!

Hơn nữa trong dũng đạo bọn họ cũng thử tấn công rồi, cũng chứng minh lực phòng ngự của con hàng này quả thực tương đương khủng bố mà! "Tiểu Tần đồng chí!

Ý cậu rốt cuộc là sao!

Lúc ở trong dũng đạo, cậu dùng cách chơi chiêu đó để giúp chúng ta tranh thủ thời gian chạy trốn, không phải là vì lực phòng ngự của con rết này quá lợi hại sao?

Đã biết thứ này có điểm yếu, vừa rồi chúng ta cần gì phải chạy?" Vương Bàn Tử khó hiểu nói. "Bởi vì tuy biết điểm yếu của nó, nhưng ở trong hoàn cảnh vừa rồi, muốn đối phó với nó cũng là một chuyện rất khó khăn.

Nhưng bây giờ thì khác rồi.

Dù sao các cậu cứ nhìn là biết." Mắt thấy con rết sắp lao đến trước mặt, Tần Dã canh chuẩn thời cơ tung người nhảy lên, sau đó xoay chuyển giữa không trung, thế mà lại trực tiếp đáp xuống lưng con rết.

Bóng dáng Tần Dã tự nhiên cũng bị con rết phát hiện.

Con rết lập tức vặn mình, chạy nhanh lên phía trên vách đá.

Xem ra là định lợi dụng phương vị và chấn động tốc độ cao để hất Tần Dã xuống.

Nhưng đối với Tần Dã mà nói, đã đáp được lên lưng nó, thì làm sao có chuyện tùy tiện rơi xuống được?

Dù con rết có dốc toàn lực, nhưng Tần Dã vẫn vững như núi Thái Sơn.

Mà con rết kia hiển nhiên cũng không bỏ cuộc, nó lại rơi xuống đất, nhìn dáng vẻ là định dùng chính cơ thể mình để va vào vách đá!

Với độ cứng của lớp vỏ ngoài, cú va chạm này chắc chắn sẽ không gây tổn hại gì cho nó.

Nhưng Tần Dã dù có lợi hại thế nào, chung quy cũng là huyết nhục chi khu!

Nếu va chạm với vách đá ở tốc độ này, cũng khó tránh khỏi nguy hiểm tính mạng! "Tiểu Tần đồng chí rốt cuộc định làm gì thế!

Cậu ấy không phải bảo đã biết điểm yếu của rết, có cách đối phó với nó sao!

Cứ tiếp tục thế này!

Tiểu Tần đồng chí chẳng phải sẽ gặp nguy hiểm sao!" Vương Bàn Tử sốt ruột gào lên. "Đừng lo lắng." Khác với sự lo âu của hắn, Trương Kỳ Lân vẫn chỉ điềm tĩnh nhìn con rết đang tàn phá và Tần Dã dường như đang chuẩn bị gì đó trên lưng nó.

Ngay khi thấy con rết sắp đâm sầm vào vách đá, đột nhiên nó phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương, cả cơ thể cũng dựng ngược lên!

Biến cố này lập tức khiến tất cả mọi người có mặt đều ngớ người! "Vãi chưởng!

Tình huống gì thế này!

Con rết này bị làm sao vậy!

Đột nhiên lên cơn động kinh à?" Vương Bàn Tử kinh hô.

Ngay sau đó con rết lại phát ra thêm một tiếng kêu thảm, đồng thời cơ thể hắn còn đang điên cuồng lắc lư.

Không ngừng dùng cơ thể va đập tứ tung.

Mặc dù dáng vẻ hiện tại của nó trông còn điên cuồng hơn trước, nhưng mọi người có thể cảm giác được trạng thái của con rết lúc này rõ ràng khác hẳn!

Lúc trước là trạng thái tích cực tấn công!

Nhưng bây giờ dáng vẻ của nó giống như đang bị tấn công hơn!

Đang liều mạng muốn thoát khỏi thứ gì đó đang uy hiếp nó!

Về phần thứ đó là gì, trong lòng mọi người tự nhiên đều lập tức có đáp án!

Đó tất nhiên là do Tần Dã đang ở trên lưng con rết đã làm gì đó. "Mẹ kiếp!

Tiểu Tần đồng chí đã làm cái gì thế?

Sao đột nhiên lại khiến con rết này ra nông nỗi ấy!

Chẳng lẽ tìm được tử huyệt của nó rồi?" Mặc dù đây lại là một câu nói có chút không đứng đắn của Vương Bàn Tử, nhưng mọi người thực sự có chút tò mò.

Rõ ràng trước đó khi đối mặt với con rết này, bọn họ chỉ có thể dùng mánh khóe để né tránh.

Sao chỉ trong thời gian ngắn ngủi, hai bên đã công thủ đảo chiều rồi?

Bọn họ thực sự nghĩ không ra rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!

Chỉ biết sức mạnh giãy giụa của con rết theo thời gian đang không ngừng suy yếu.

Hiển nhiên đòn tấn công mà Tần Dã thực hiện sau lưng nó đã dần khiến nó không chịu đựng nổi nữa!

Không bao lâu sau, con rết đổ rầm xuống đất, sau một hồi giãy giụa cuối cùng liền tắt thở.

Mãi cho đến khi Tần Dã quay lại trước mặt mọi người, đám người mới dần hoàn hồn.

Nếu nói trước đó bọn họ từng nghi ngờ có phải mình nhầm lẫn gì không, thì hiện tại thực sự đã không còn cần thiết nữa.

Lúc này Tần Dã đứng trước mặt họ không nghi ngờ gì chính là minh chứng tốt nhất cho việc hắn đã giành chiến thắng! "Tiểu Tần đồng chí!

Cậu rốt cuộc đã làm gì vậy!

Con rết này vừa rồi còn hung thần ác sát như thế!

Sao đột nhiên lại ngoan ngoãn nằm im rồi?

Cậu rốt cuộc làm thế nào!

Còn nữa, có phải ngay từ đầu cậu đã có thực lực tiêu diệt thứ này rồi không?

Nếu vậy thì vừa rồi chúng ta việc quái gì phải bỏ chạy a!

Trực tiếp giải quyết nó ở trong đó không phải được rồi sao?

Tiểu Tần đồng chí, cậu đừng có học Tiểu Ca trầm mặc không nói nha!

Nhanh nhanh nhanh!

Chương 834

Cậu phải nói rõ cho chúng tôi biết rốt cuộc là chuyện gì!" Vương Bàn Tử lập tức kích động.

Một tràng câu hỏi liên thanh khiến Tần Dã ngay cả thời gian mở miệng cũng không có. "Bàn Tử, anh bình tĩnh chút đi, anh như thế Tần Dã nói kiểu gì?" Hạo Thiên Chân nhìn chỉ biết lắc đầu bất lực, nhắc nhở Vương Bàn Tử một câu.

Vương Bàn Tử lúc này mới phản ứng lại mình quả thực hơi quá khích.

Cố gắng bình phục tâm tình kích động, đồng thời ánh mắt vẫn không ngừng thúc giục Tần Dã mau chóng nói cho bọn họ biết đáp án.

Nhìn mọi người, đặc biệt là ánh mắt tha thiết của Vương Bàn Tử, Tần Dã nói: "Đám rết này quả thực sở hữu lực phòng ngự cực kỳ đáng sợ, loại phòng ngự mạnh mẽ đó thậm chí giống như đang chế giễu các loại khiên chắn mà nhân loại chúng ta dùng khoa học kỹ thuật tạo ra.

Nhưng trưởng thành tự nhiên và nghiên cứu khoa học chung quy vẫn có sự khác biệt.

Đồ vật do khoa học nghiên cứu ra có lẽ về lực phòng ngự tuyệt đối không bằng đám rết sinh ra tự nhiên này.

Nhưng chúng ta sẽ không ngừng cải tiến qua từng lần vấp ngã.

Tuy nói không thể làm đến mức hoàn mỹ, nhưng cũng sẽ không có điểm yếu rõ ràng.

Còn đám rết sinh trưởng tự nhiên như này, một khi xuất hiện điểm yếu thì rất khó bù đắp." "Loại rết này lực phòng ngự tuy lợi hại,

nhưng giữa mỗi đốt cơ thể của chúng lại tồn tại khe hở.

Điểm này thực ra giống hệt nguyên lý áo giáp của nhân loại.

Các cậu chắc cũng hiểu chứ?

Cho dù là bộ áo giáp lợi hại nhất thế giới, cũng không thể nào bao phủ hoàn toàn một người theo đúng nghĩa đen.

Mà chỉ cần thoát ly khỏi lớp bảo hộ của áo giáp, thì dù là sinh vật thời viễn cổ này, bản chất chúng cũng chỉ là huyết nhục chi khu.

Vậy thì ngay cả cây đại đao trên tay tôi muốn giết chúng cũng có thể làm được thôi." Mọi người nghe Tần Dã kể lại đều không kìm được nuốt nước bọt.

Vương Bàn Tử lập tức như nghĩ ra điều gì, hỏi Tần Dã: "Tiểu Tần đồng chí, huynh đệ xác nhận với cậu một chút nhé!

Con rết này chết thật rồi chứ?

Sẽ không có khả năng vùng dậy đâu nhỉ?" Sau khi nhận được cái gật đầu đồng ý của Tần Dã, Vương Bàn Tử lập tức chạy đến bên xác rết.

Nhìn hành động này của hắn, A Ninh và những người khác đều cảm thấy có chút tò mò, cũng nhao nhao đi theo hỏi: "Vương tiên sinh, anh đang làm gì vậy?" "Bàn gia có chuyện hơi tò mò, xác định một chút." Kết quả không nhìn thì không sao, vừa nhìn đồng tử Vương Bàn Tử liền giãn ra.

Nhìn biểu cảm của hắn hiển nhiên là suy đoán đã được kiểm chứng. "Mẹ kiếp!

Tiểu Tần đồng chí, cậu có phải hơi bị thần thánh quá rồi không!" Vương Bàn Tử chạy lại hét lên với Tần Dã.

Nhìn dáng vẻ nghi hoặc của A Ninh và những người khác, Vương

Bàn Tử tiếp tục nói: "Mọi người phải biết, cái thời đại băng hà đó Bàn gia tôi không có cơ hội đi kiến thức!

Nhưng càng là giới tự nhiên, thoát khỏi cái gọi là vũ khí, thành phần ỷ lại vào sức mạnh bản thân sẽ càng nặng!

Hơn nữa với những tài liệu về niên đại đó mà chúng ta từng xem!

Tính tấn công của những thứ ngày xưa mạnh hơn động vật tự nhiên hiện tại rất nhiều!" "Con rết này cơ thể bao phủ áo giáp cứng rắn, nhưng lại có một khuyết điểm rõ ràng như vậy.

Cho dù lúc đầu có thể đánh cho một số sinh vật trở tay không kịp!

Nhưng thời gian dài chúng tự nhiên sẽ có cách ứng đối.

Như vậy thì làm sao còn tồn tại cái gọi là 'nằm trên thực đơn' được nữa?" "Cho nên Bàn gia mới nghĩ, liệu có phải thứ này đúng là có khe hở!

Nhưng mức độ khe hở thực ra cũng không lớn!

Thậm chí có thể là một khe hở rất nhỏ!

Nhỏ đến mức căn bản không dễ phát hiện, hoặc giả dù có nhìn thấy, nhưng với thể hình sinh vật lúc đó hoặc nguyên nhân khác thì căn bản không thể đánh vào được?" "Bàn gia vừa rồi qua đó chính là để xem cái này!

Kết quả mọi người đoán xem?

Cái khe hở của con hàng đó còn thật sự nhỏ đến đáng thương.

Thật sự mà nói, e rằng còn chẳng rộng hơn lưỡi dao của chúng ta là bao!

Tiểu Tần đồng chí!

Chỉ một khe hở hẹp như vậy!

Lại còn trong tình huống vừa rồi!

Cậu lại có cách từng đao từng đao phế nó đi?

Cậu thực sự là quá trâu bò rồi!" Nghe Vương Bàn Tử nói, trong lòng mọi người cũng đều phản ứng lại!

Trước đó con rết khi phát hiện Tần Dã ở trên lưng, đặc biệt là sau khi cảm thấy Tần Dã tấn công nó!

Động tĩnh con rết quậy phá cảm giác đã không thua gì tàu lượn siêu tốc rồi!

Trong tình huống đó, chỉ riêng việc muốn đứng vững trên lưng nó đã gần như là chuyện không thể!

Thế mà Tần Dã thì sao?

Hắn không những đứng vững vàng trên lưng thứ đó, mà còn từ khe hở nhỏ hẹp như vậy đưa đao vào!

Phải biết rằng, với động tĩnh quậy phá của con rết lúc đó!

Sự nhu động nhanh chóng của cơ thể đủ để khiến nó liên tục va chạm, che chắn phần da thịt dưới lớp áo giáp!

Nói cách khác với Tần Dã mà nói, cơ hội hắn có thể tấn công có lẽ chỉ là một khoảnh khắc da thịt lộ ra trong quá trình con rết vùng vẫy!

Vừa rồi con rết này tàn phá thế nào bọn họ cũng đều nhìn thấy!

Sức mạnh vùng vẫy của thứ này lớn bao nhiêu, trong lòng bọn họ cũng rất rõ!

Trong tình huống đó còn phải nắm bắt cơ hội xuất hiện trong khoảnh khắc!

Lại còn trong tình trạng bản thân đang ở trên lưng nó, phải chịu đựng lực văng cực lớn khi nó giãy giụa!

Chuyện này chỉ cần nghĩ thôi cũng biết, đây đơn giản là nhiệm vụ bất khả thi!

Tuy nhiên Tần Dã lại làm được!

Hơn nữa nhìn dáng vẻ, dường như lúc ở trên lưng rết hắn chưa từng thất thủ lần nào!

Biểu hiện này đã không thể gọi là đặc sắc nữa.

Đơn giản chính là thần thoại sống! "Cái này thực ra cũng không phải chuyện gì quá khó khăn.

Chỉ cần có thể giữ bình tĩnh, ổn định trọng tâm khi ở trên lưng nó.

Thực ra là có thể làm được.

Dù sao bất kể nó quậy phá thế nào, với bản thân nó mà nói, việc không thể dùng tay gãi lưng đã khiến mọi chuyện trở nên đơn giản rồi." Nếu nói lời giải thích và biểu hiện trước đó của Tần Dã khiến bọn họ nhìn thấy một thiên tài với kỹ năng như thần!

Thì lời nói này hiện tại của Tần Dã đơn giản là một câu trào phúng ác độc nhất!

Chuyện này trong mắt Tần Dã thực sự đơn giản như vậy sao?

Chưa nói đến cái khác, chỉ riêng việc muốn đứng vững trên người con quái vật này đã là một chuyện vô cùng huyền ảo rồi!

Càng đừng nói còn phải tìm được khe hở nhỏ bé kia, lại còn chém chuẩn xác trong tình trạng phải ổn định thân mình!

Từng chuyện từng chuyện này, tùy tiện lấy ra một cái cũng tuyệt đối không phải dùng hai từ "đơn giản" là có thể hình dung được chứ?

Tên này sao lại nói nhẹ nhàng như mây gió thế nhỉ?

Cho dù mọi người đều biết chuyện này đối với cậu là đơn giản đi!

Nhưng đó cũng là vì cậu đã mạnh đến mức không còn là người nữa rồi!

Nhưng còn những người khác thì sao?

Chương 835

Đây thỏa thỏa đều là người bình thường a!

Đừng nói gì đến việc làm trò trên lưng nó!

Chỉ riêng việc bắt họ nhảy lên lưng nó trong tình huống con rết xung kích toàn tốc!

Đây đã là chuyện không thể hoàn thành rồi. "Tiểu Tần đồng chí, có đôi khi cậu chửi người thâm thật đấy!" Vương Bàn Tử vỗ vai Tần Dã đầy phẫn nộ.

Cũng may Tần Dã là anh em tốt của Vương Bàn Tử, chứ đổi lại là người khác, Vương Bàn Tử cao thấp gì cũng phải "đấu văn" với đối phương một phen! "Tôi chửi gì rồi?" Nhìn dáng vẻ vô tội của Tần Dã, Vương Bàn Tử càng cảm thấy tối sầm mặt mũi.

Thôi bỏ đi, không thể dây dưa đề tài này với hắn nữa!

Nếu không cuối cùng không phải Tần Dã điên thì là mình điên!

Vương Bàn Tử quả quyết chuyển chủ đề, đưa ra một nghi vấn khác của mình. "Tiểu Tần đồng chí!

Huynh đệ còn một chuyện muốn hỏi cậu.

Tức là có phải ngay từ đầu cậu đã biết cái thiết lập trên người con rết này?" Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

Hắn đã không muốn tiếp tục dây dưa chuyện trước đó nữa!

Dù sao Tần Dã mà!

Con hàng này đơn giản là một tồn tại "không phải người"!

Cậu so đo chuyện có phải người hay không với một tên không phải người thì có tác dụng gì?

Ngoại trừ khiến tâm lý mình chịu thêm một vòng đả kích thì thật sự chẳng có chút tác dụng nào!

Đối với câu hỏi này Tần Dã cũng không né tránh.

Mà cái này lại khiến Vương Bàn Tử càng thêm hồ đồ! "Vậy Tiểu Tần đồng chí, nếu con hàng này vốn dĩ cậu có thể thu thập!

Lúc ở trong dũng đạo, chẳng phải có thể trực tiếp phế nó luôn sao?

Chúng ta việc quái gì còn phải chạy trối chết đến tận đây?" Vương Bàn Tử khó hiểu hỏi. "Bởi vì muốn đối phó loại rết này cũng không phải chỉ cần tìm được sơ hở là xong.

Tình huống vừa rồi các cậu cũng thấy, con rết này không phải loại chịu nằm im cho người ta chém giết.

Mà cái dũng đạo kia đơn giản là lò mổ chuyên chuẩn bị cho con rết này!

Không gian hoạt động ở nơi đó thực sự quá nhỏ.

Rết lại không phải là chủ nhân sẽ ngoan ngoãn ở đó để người ta đánh giết.

Ở chỗ đó một khi nó bắt đầu giãy giụa, tôi liền không có lấy một chút không gian hoạt động.

Trong tình huống những cái chân của nó giãy giụa điên cuồng, sát thương có thể gây ra trong hoàn cảnh đó càng lớn hơn.

Cho nên nếu chọn giải quyết thứ này trong dũng đạo, cuối cùng có thể đối phó nó trong hoàn cảnh chật hẹp đó hay không tôi không biết.

Nhưng nó giãy giụa chắc chắn sẽ khiến chúng ta tổn thất thảm trọng.

Vì thế lúc đó chúng ta chỉ có thể dùng mánh khóe để tránh nó trước.

Đợi đến nơi có tầm nhìn khoáng đạt này rồi mới giải quyết nó!" Lần này mọi người coi như đã hoàn toàn hiểu rõ!

Quả thực, với không gian chật hẹp đó, nói về thực lực thì Tần Dã chắc chắn có thể ứng đối rết!

Nhưng con rết này khi bị tấn công sẽ gây ra động tĩnh lớn thế nào bọn họ trong lòng cũng rất rõ!

Cứ nhìn phản ứng của con rết khi bị Tần Dã tấn công trong ngôi mộ thất này là biết.

Tại nơi rộng rãi thế này, động tĩnh giãy giụa của rết cũng giống như muốn dỡ bỏ cả ngôi mộ!

Nếu thực sự là ở trong dũng đạo lúc đó.

Chưa nói đến thân pháp linh hoạt của Tần Dã căn bản không thể phát huy.

Cho dù hắn có bản lĩnh không bị rết va vào vách đá khi giãy giụa!

Nhưng với động tĩnh đó, những người như bọn họ hoàn toàn không có khả năng né tránh!

E rằng lúc đó con rết vì cầu sinh mà giãy giụa điên cuồng!

Bọn họ không nói toàn quân bị diệt, chỉ sợ cuối cùng cũng chết gần hết!

Mọi người lần nữa cảm thấy bội phục Tần Dã!

Người bình thường khi đối mặt với sinh vật nguy hiểm này, để bảo toàn bản thân chắc chắn sẽ ưu tiên chọn trực tiếp giải quyết nó!

Nhưng Tần Dã lại vẫn có thể giữ bình tĩnh trong lúc đó, đưa ra sự trợ giúp có lợi nhất cho cả đội ngũ.

Đồng thời, trong tình huống vừa rồi chỉ đơn thuần giữ bình tĩnh

hiển nhiên là chưa đủ!

Muốn phá giải cục diện lúc đó, nhất định phải có năng lực của Tần Dã.

Dù sao tuy Tần Dã nói mình vận dụng thủ đoạn mánh khóe.

Nhưng thể hình con rết kia không phải chuyện đùa!

Lực xung kích khi nó lao hết tốc lực là tương đương kinh người!

Cho dù không tính đến những cái chân như dao nhọn của nó!

Chỉ riêng lực xung kích đó, nếu thật sự đâm vào người nào thì cũng cam đoan là tan xương nát thịt!

E rằng cũng chỉ có Tần Dã mới có thực lực như vậy để vận dụng phương pháp mánh khóe đó! "Tiểu Tần đồng chí, tuy cậu mắng người khá thâm, nhưng bản lĩnh này thật sự khiến người ta bội phục!

Gặp chuyện bình tĩnh, còn có thực lực cá nhân kia nữa." Vương Bàn Tử vỗ vai Tần Dã nói. "Tôi mắng người lúc nào?" Nhìn Tần Dã lúc này vẫn một bộ dạng hoàn toàn không tự giác.

Vương Bàn Tử trong lòng cũng bất lực vô cùng!

Chỉ có thể lần nữa vận dụng đại pháp chuyển chủ đề để lấp liếm cho qua! "Có điều cũng may là con rết này chỉ có một con!

Tiểu Tần đồng chí vừa rồi rõ ràng đều đã nắm rõ sơ hở của nó ở đâu rồi.

Nhưng giết nó lại tốn sức như vậy!

Xem ra ảnh hưởng của chênh lệch thể hình vẫn không nhỏ a!

Cái này mà giống như Cấm Bà lần trước gặp phải, đến thêm mấy con nữa.

Đến lúc đó Tiểu Tần đồng chí nhận một con.

Tiểu Ca nhận một con!

Chúng ta chỉ có nước chờ chết!" Vương Bàn Tử liên tục tặc lưỡi.

Lông mày của tất cả mọi người lập tức nhíu chặt!

Dù sao bọn họ thực sự đã chịu quá nhiều thiệt thòi vì cái thuộc tính miệng quạ đen của Vương Bàn Tử!

Cái này mà trong tình huống này, miệng quạ đen của tên này lại phát huy tác dụng thì thực sự là quá chí mạng!

Chương 836

"Vương tiên sinh, xin anh đừng nói những lời xui xẻo như vậy vào lúc này!" A Ninh vội vàng lên tiếng can ngăn Vương Bàn Tử. "Cô sợ cái gì!

Cô không phải thật sự cho rằng có thể có nhiều thế chứ?

Tiểu Tần đồng chí đều đã nói đây là thứ của thời đại băng hà!

Đến bây giờ là cái gì, dù cô nói đầu thai chuyển thế cũng không biết bao nhiêu kiếp rồi!

Thứ này độ hiếm còn hơn cả động vật được bảo vệ hiện tại!

Cô không cho rằng thứ này còn có thể sản xuất hàng loạt đấy chứ?" Vương Bàn Tử ngáp một cái, hiển nhiên chẳng hề để tâm chuyện này trong lòng.

Mà ngay trong khoảnh khắc tiếp theo, cả ngôi mộ thất truyền đến một tiếng nổ vang rền!

Cả mộ thất cũng trong nháy mắt này nảy sinh rung chuyển kịch liệt!

Cái này khiến tất cả mọi người có mặt đều giật nảy mình, nhanh chóng rút súng cảnh giác xung quanh!

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, liền nhìn thấy bốn con rết khổng lồ thế mà lại trực tiếp từ trong vách đá tông ra.

Lần này thì tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc đến ngây người.

Tuy nói bọn họ từng nghĩ miệng quạ đen của Vương Bàn Tử chắc chắn có thể phát huy chút tác dụng gì đó.

Nhưng đồng thời bọn họ cũng cảm thấy thứ hiếm có như vậy dù còn thì cũng không thể còn lại bao nhiêu!

Ai mà ngờ được sự việc lại phát triển theo hướng này!

Tuy nói số lượng bốn con quả thực không nhiều, nhưng với mức độ đáng sợ của thứ này!

Bốn con đối với bọn họ mà nói đã là tương đương chí mạng rồi! "Bàn Tử, miệng quạ đen của anh lợi hại thật đấy!" Hạo Thiên Chân liếc nhìn Vương Bàn Tử, bất đắc dĩ nói.

Những người khác cũng đều nhao nhao nhìn về phía Vương Bàn Tử.

Lần này ngược lại cũng khiến hắn thấy hơi chột dạ.

Nhưng Vương Bàn Tử là người thế nào?

Đó là một kẻ cho dù biết rõ mình sai, cũng tuyệt đối sẽ không thừa nhận! "Các người đều nhìn tôi làm gì!

Quỷ mới biết cái thứ hiếm có này lại có mấy con!

Đừng ngây ra đó nữa!

Mau đánh đi!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, dẫn đầu nã một phát súng vào con rết khổng lồ!

Nhưng kết quả của phát công kích này vẫn giống như trước.

Mặc dù phản ứng của Vương Bàn Tử đã vô cùng nhanh chóng.

Nhưng súng của hắn bắn lên người con rết khổng lồ cũng không mảy may gây ra bất kỳ thương tổn nào cho nó.

Mắt thấy một đầu rết lao đến trước mặt.

Tim Vương Bàn Tử đã sắp nhảy ra ngoài. "Tiểu Tần đồng chí!

Giờ làm sao đây!

Số lượng này chết người đó!" Vương Bàn Tử sốt ruột hỏi. "Tôi và Tiểu Ca mỗi người đối phó một con trước!

Đợi giải quyết xong sẽ nhanh chóng qua chi viện cho các cậu.

Trước đó, các cậu cứ cố gắng hết sức bảo vệ mình đi.

Nếu các cậu có thể cầm cự đến khi tôi và Tiểu Ca giải quyết xong rắc rối trên tay, thì mọi thứ đều kịp." Lời của Tần Dã tuy cũng coi như là một phương án.

Nhưng phương án này thực tế lại là nói cũng như không!

Dù sao trong lòng mỗi người bọn họ đều rất rõ, với sức mạnh và vũ khí trên tay họ, căn bản không thể nào đối phó được con rết khổng lồ này!

Nói cách khác ở thời điểm mấu chốt này bọn họ có thể làm chỉ là cố gắng hết sức sống sót dưới tay con quái vật này!

Có điều Tần Dã đưa ra một cách nói như vậy, bọn họ cũng hoàn toàn không cảm thấy đây là Tần Dã đang qua loa lấy lệ với họ.

Bọn họ chỉ là trong lòng đã hiểu, tình huống hiện tại đã tồi tệ hơn nhiều so với tưởng tượng của họ!

Thậm chí đã đến mức Tần Dã không có cách nào đưa ra cho bọn họ một bộ phương án có thể bảo vệ bọn họ ở mức độ lớn nhất.

Vương Bàn Tử vốn còn định hỏi Tần Dã xem còn thủ đoạn mới nào không!

Nhưng trong chớp mắt rết đã lao đến trước mặt bọn họ!

Tần Dã tự nhiên không dám chậm trễ, ném lại một câu "mọi người cố lên", rồi trực tiếp tung người nhảy lên lao vào người con rết, lập tức nhắm vào khe hở trên người rết, đâm một đao xuống!

Con rết kia lập tức phát ra một tiếng kinh hô.

Ngay sau đó cơ thể cũng lập tức bị Tần Dã lôi kéo lăn lộn về một bên!

Mà Vương Bàn Tử bọn họ lần này cũng hoàn toàn không còn cơ hội xem kịch nữa.

Dù sao tuy đã giải quyết được một con rết, nhưng mấy con khác cũng đang lao về phía bọn họ!

Cứ thế này mà ở lại tại chỗ, kết cục có thể tưởng tượng được! "Chạy mau!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, mọi người nhanh chóng quay đầu định bỏ chạy!

Kết quả vừa quay đầu, vách đá lập tức nổ tung ầm ầm, tiếp đó liền nhìn thấy một đầu rết thế mà đã lao đến sau lưng bọn họ! "Vãi chưởng!

Đùa gì thế!

Đám súc sinh này sao cũng có chỉ số thông minh vậy!" Vương Bàn Tử lập tức kinh hô! "Xem ra đám rết này tuy nói là không có thiên địch tồn tại!

Nhưng bọn chúng cũng biết tư duy làm sao tiến hành săn mồi hiệu quả nhất!" Hạo Thiên Chân nói. "Tiểu Thiên Chân!

Giờ này cậu đừng có phân tích logic săn mồi của thứ này nữa!

Trước tiên sống sót chẳng phải hơn bất cứ thứ gì sao!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, lập tức rút súng nã hai phát vào con rết, trực tiếp xoay người kéo Hạo Thiên Chân chạy đi.

Cùng lúc đó, Trương Kỳ Lân tung người nhảy lên cũng giống như Tần Dã, nhảy lên lưng rết triển khai tấn công!

Nhất thời cũng nhẹ nhàng kìm chân con rết thứ hai! "A Ninh đội trưởng, lúc này đừng có nói Bàn gia không giảng nghĩa khí nha!

Quái vật này không phải chúng ta tương thân tương ái là có thể sống sót đâu!

Chúng ta ở cùng nhau người càng đông, khả năng bị đoàn diệt cũng sẽ càng cao!

Nếu cô muốn sống, kiến nghị cô an trí tốt cho Trịnh lão bản xong, thì mau chóng nên chạy thế nào thì chạy thế ấy!" Trong lúc bỏ chạy, Vương Bàn Tử vẫn không quên nhắc nhở A Ninh.

Mà điểm này A Ninh tự nhiên cũng nghĩ tới.

Cô lập tức chiêu hô hai người cùng mình bảo vệ Trịnh Bách Vạn.

Đồng thời hạ tử lệnh!

Chương 837

Bất luận thế nào cũng nhất định phải bảo vệ tốt an toàn cho Trịnh Bách Vạn!

Cho dù thực sự bị rết đuổi kịp, đi làm bao cát thịt người cũng không sao!

Tóm lại nhất định phải bất chấp mọi giá bảo đảm Trịnh Bách Vạn không thể xảy ra chuyện!

Mà tố chất của đoàn lính đánh thuê Dã Lang lúc này cũng thể hiện ra.

Sợ hãi là bản năng của con người, lúc này đối mặt với loại quái vật căn bản không có cách nào chiến thắng này!

Có thể nói tại hiện trường không có một ai không cảm thấy sợ hãi!

Nhưng dù là trong lúc này, bọn họ vẫn sẽ ưu tiên đặt nhiệm vụ của mình lên hàng đầu.

Hai người được A Ninh điểm danh lập tức gật đầu đồng ý.

Sau đó nhanh chóng đến bên cạnh A Ninh cùng nhau triển khai hành động!

Các thành viên lính đánh thuê khác cũng đều dùng tốc độ nhanh nhất tản ra xung quanh.

Bọn họ dốc hết khả năng tìm kiếm những nơi có thể tạm thời làm vật che chắn, không ngừng xuyên qua và né tránh giữa các vật che chắn!

Chỉ hy vọng có thể né tránh rết được một lúc!

Nhìn lại hiện trường, ngoại trừ hai con rết đang bị Tần Dã và

Trương Kỳ Lân tấn công.

Những con rết khác đang huy vũ cơ thể mình phát động tấn công mãnh liệt về phía những người còn lại.

Mặc dù mỗi người có mặt đều đang né tránh ở mức độ tối đa mà mình có thể thực hiện!

Nhưng dưới thế công cuồng bạo của đám rết này, hiện trường vẫn là một mảng hỗn loạn!

Trong cát đá bay đầy trời, cũng không biết mỗi một kích sẽ có bao nhiêu người tử vong tại chỗ!

Vương Bàn Tử nhìn ở trong mắt, trong lòng cũng gấp gáp không thôi.

Hắn cũng không phải lo lắng cho an nguy của đám lính đánh thuê này.

Chỉ là hiện tại trong tình huống số lượng lính đánh thuê còn nhiều!

Sự tấn công của đám rết này cũng tương đối phân tán!

Mà theo sự giảm bớt của quân số, sự tấn công của rết cũng tất nhiên sẽ càng tập trung hơn.

Nếu thật sự đến cuối cùng chỉ còn hắn và Hạo Thiên Chân hai người, lại phải đối mặt với ba con rết tấn công.

Thì hắn thực sự chỉ có nước nằm chờ chết! "Tiểu Tần đồng chí, chúng ta cứ chạy thế này cũng không ổn!

Tôi thấy chúng ta vẫn nên tìm chỗ trốn trước rồi tính tiếp!

Nếu không cho dù không bị đám rết này đuổi kịp, e rằng chúng ta cũng mệt chết!" Vương Bàn Tử nói với Hạo Thiên Chân. "Anh có dám đánh cược một ván không?" Hạo Thiên Chân nhìn Vương Bàn Tử hỏi. "Ý gì?" Vương Bàn Tử chớp chớp đôi mắt khó hiểu nói. "Chúng ta

trực tiếp trốn vào cái hang mà đám rết này lao ra." Hạo Thiên Chân quan sát xung quanh một chút rồi đưa ra ý tưởng này của mình.

Mà Vương Bàn Tử lập tức trừng lớn đôi mắt, đầy mặt kinh ngạc nhìn Hạo Thiên Chân!

Dường như lúc này hắn nghe được lời nói gì đó đặc biệt không thể tin nổi vậy! "Tiểu Thiên Chân!

Cậu nói thật đấy à?

Chúng ta bây giờ chỉ chạy thôi cũng không kịp rồi!

Cậu còn muốn chủ động lao vào lãnh địa của bọn chúng?

Chúng ta đừng vội từ bỏ như vậy a!

Tiểu Tần đồng chí và Tiểu Ca chắc chắn có thể giải quyết đám rết này!

Chúng ta chỉ cần cố gắng hết sức để mình sống sót là được rồi!

Tuy nói đám rết này rất khó chơi, nhưng chỉ là muốn sống sót vẫn không thành vấn đề!" Vương Bàn Tử cảm giác Hạo Thiên Chân hiện tại đã hơi xúc động rồi! "Tôi không muốn từ bỏ, tôi đang nghĩ, đám rết này tại sao toàn bộ đều lao ra từ trong vách đá!" Lời của Hạo Thiên Chân lập tức khiến Vương Bàn Tử rơi vào nghi hoặc.

Hắn chớp mắt nhìn Hạo Thiên Chân, bởi vì nghi hoặc, trong lúc chạy trốn giữ mạng thế này cũng không khỏi xuất hiện một khoảnh khắc đình trệ. "Tiểu Thiên Chân!

Cậu bị làm sao vậy!

Có phải đám này đáng sợ quá làm cậu sợ đến hồ đồ rồi không!

Đám rết này vốn dĩ sống ở trong đó!

Từ trong đó lao ra không phải là chuyện rất bình thường sao!

Bọn chúng không từ đó ra!

Còn có thể từ đâu ra a!" Vương Bàn Tử chớp mắt ngờ nghệch nhìn Hạo Thiên Chân: "Chẳng lẽ trong này có độc khí gì?

Hay là vừa rồi cậu không cẩn thận hít phải một ít ở đâu?

Tiểu Thiên Chân!

Cậu đừng có dọa tôi nha!

Bây giờ bị nhiều rết đuổi như vậy đã rất chết người rồi!

Cậu ngàn vạn lần đừng giở chứng vào lúc này a!" Đang nói chuyện, một con rết đã lao đến trước mặt bọn họ, không chút do dự.

Hai người vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất tránh sang một bên!

Cuối cùng cũng tránh được trong gang tấc.

Tranh thủ lúc con rết còn đang điều chỉnh, hai người vội vàng tìm một vật che chắn nấp vào. "Là tôi vừa rồi không nói rõ.

Vừa rồi rết biết bao vây từ phía sau chúng ta chứng tỏ chúng cũng có tư duy chiến thuật!

Vậy thì một số hành vi trước đó của chúng đã xuất hiện vấn đề!

Nếu chúng là động vật sống theo bầy đàn, vậy chúng nên sống cùng nhau!

Như vậy, nếu chúng muốn tập thể xuất động, chỉ cần lao ra từ một cửa hang, tối đa là hai cái không phải là được rồi sao?" "Nếu chúng muốn lao ra từ bốn phía để bao vây con mồi, thì dáng vẻ đợt tấn công này của chúng lại không giống lắm.

Cho dù không tính đến việc Tần Dã và Tiểu Ca ra tay!

Sự tấn công của chúng thực tế cũng không hình thành một vòng vây hữu hiệu đối với chúng ta.

Từ góc độ chiến thuật mà nói, sự sắp xếp này rất không hợp lý!" "Nhưng nếu chúng lao ra từ các cửa hang khác nhau là vì chúng không phải động vật sống theo bầy đàn!

Chúng sẽ phải tồn tại quan hệ thù địch, vậy đám con mồi chúng ta đối với chúng mà nói sẽ không có cái gọi là nhường nhịn!

Vậy trước khi tính xem ăn chúng ta thế nào, chẳng phải nên đánh nhau một trận trước sao?

Nhưng chuyện như vậy lại không xảy ra!" Nghe Hạo Thiên Chân phân tích, Vương Bàn Tử cũng thực sự cảm thấy thứ này có chút cổ quái. "Cậu nói vậy hình như đúng là thế thật!

Vậy đám này đang giở trò quỷ gì?" Vương Bàn Tử xoa cằm nói. "Đây cũng là suy đoán của tôi, liệu có phải chúng được tính là bán quần cư.

Chương 838

Động vật sống theo bầy đàn vốn dĩ nên là tương trợ lẫn nhau, nâng đỡ lẫn nhau, đảm bảo cả tộc quần đều có thể tiếp tục kéo dài.

Nhưng tôi nghĩ đám rết chúng ta đang đối mặt có lẽ thuộc về loại trong sinh hoạt, chúng đúng là có đặc tính bầy đàn, đây là nguyên nhân chúng không tấn công lẫn nhau.

Nhưng đồng thời giữa chúng lại có lãnh địa độc hữu của riêng mình!

Đây là nơi không thể xâm phạm lẫn nhau.

Mà chúng săn mồi cũng là theo phương thức mạnh ai nấy làm.

Cho nên chúng mới phân biệt lao ra từ các hang khác nhau.

Nhưng giữa chúng lại hoàn toàn không có biểu hiện tranh giành thức ăn!

Nếu là như vậy, tôi có một ý tưởng khá to gan." Hạo Thiên Chân nói.

Vương Bàn Tử xoa cằm suy nghĩ đơn giản một hồi, hiển nhiên cũng đã hiểu ý của Hạo Thiên Chân. "Nếu theo logic này của cậu, chỉ cần chúng ta có thể tìm được hang động của một con rết đang bị Tiểu Tần đồng chí và Tiểu Ca quấn lấy.

Chúng ta chỉ cần trốn vào đó thì cơ bản có thể bảo đảm an toàn rồi đúng không!" Hạo Thiên Chân lập tức gật đầu. "Có điều đây là một canh bạc lớn, tôi không giống Tần Dã biết nhiều thứ như vậy, chỉ có thể dựa trên những gì mình thấy để đưa ra một suy đoán hợp lý.

Nói thật, tuy đây là do tôi tự đề xuất, nhưng hiện tại bắt tôi đi đánh cược một ván, tôi cũng có chút không đủ dũng khí." Hạo Thiên

Chân nhíu chặt mày nói.

Đang nói, con rết lúc nãy đã lại lao tới!

Vương Bàn Tử lập tức ôm lấy Hạo Thiên Chân lao sang một bên.

Sau khi tránh được đòn tấn công này, Vương Bàn Tử tức khắc nói: "Sao thế Tiểu Thiên Chân!

Từ bao giờ lại thiếu tự tin vào chính mình thế!

Bàn gia cảm thấy suy đoán này của cậu vô cùng hợp lý!

Cậu cũng thấy rồi đấy, tính tấn công của đám này thực sự quá mạnh.

Nếu tôi không lầm, hiện tại trong đám lính đánh thuê kia đã có không biết bao nhiêu người ngỏm rồi!

Nếu chúng ta tiếp tục dây dưa thế này, không phải là gặp thêm một con nữa rồi bị bao vây!

Thì cũng là bị con sau lưng này đuổi kịp!

Dù sao ngang dọc cũng là chết!

Bàn gia thà đánh cược một ván vào khả năng duy nhất này!" "Nhưng hiện tại còn một vấn đề!

Chính là hai cái hang đó rốt cuộc là cái nào?" Vương Bàn Tử đối với chuyện này lại phạm khó rồi.

Lúc đám rết này xuất hiện, Vương Bàn Tử chỉ lo hoảng loạn!

Muốn nói đám rết này lao ra từ chỗ nào, hắn quả thực một chút cũng không lưu ý!

Tuy nói con thứ hai gần như là dán vào mặt bọn họ!

Nhưng vị trí hiện tại của bọn họ một là cách chỗ đó thực sự có chút khoảng cách.

Hai là trong tình huống hỗn loạn thế này cậu bắt hắn nhớ lại, cũng thật sự là làm khó hắn! "Cái thứ hai tôi ước chừng chúng ta không quay lại được rồi.

Nếu là cái thứ nhất thì đại khái nằm ngay phía trước này thôi!

Chúng ta chắc cũng sắp đến rồi!

Bàn Tử, nếu chúng ta trốn vào!

Một khi con rết đó lại lao lên, chúng ta thực sự ngay cả một chút cơ hội chạy trốn cũng không còn đâu." Hạo Thiên Chân nhìn Vương Bàn Tử nói. "Tiểu Thiên Chân!

Cậu từ bao giờ cũng trở nên ẻo lả thế hả!

Chẳng lẽ cậu cảm thấy Bàn gia đang nói đùa với cậu!

Dù sao Bàn gia thật sự sắp chạy không nổi nữa rồi!

Bây giờ vừa dừng lại Bàn gia chắc chắn chết không nghi ngờ!

Đã thế thì chắc chắn là phải đánh cược một ván rồi!

Cậu cứ nói thẳng đi!

Chúng ta bây giờ đi đâu!" "Chỗ đó!" Hạo Thiên Chân cũng không nói nhiều nữa, trực tiếp chỉ một hướng!

Khi nhìn thấy vị trí cửa hang, trong lòng Vương Bàn Tử vẫn không khỏi run lên!

Tuy hắn từng nghĩ cửa hang này mười phần thì tám chín phần nằm trên vách đá!

Nhưng khi thực tế nhìn thấy, độ cao này tuy không đủ cao!

Nhưng trong lúc tranh phân đoạt giây này cũng vẫn có chút chí mạng a! "Kệ đi!" Vương Bàn Tử trực tiếp bắt đầu leo trèo, hiện tại lúc này lãng phí thêm một giây đều có thể là tai ương ngập đầu!

Vương Bàn Tử không muốn lãng phí thời gian vào những suy nghĩ vô dụng này!

Chỉ là tốc độ của con rết kia rõ ràng là nhanh hơn Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân!

Không lâu sau con rết đã bức đến sau lưng bọn họ.

Tim Vương Bàn Tử lập tức nhảy lên tận cổ họng!

Hắn thậm chí không dám cúi đầu xác nhận vị trí con rết!

Chỉ sợ cúi đầu xuống vừa khéo nhìn thấy con rết ngay trước mặt mình!

Nói thì nói vậy, nhưng có đôi khi, có những chuyện muốn xác nhận không nhất định phải cúi đầu mới làm được!

Ví dụ như hiện tại.

Với cơ thể to lớn của con rết, tất nhiên chỉ cần hơi di chuyển chắc chắn sẽ tạo ra động tác rất lớn!

Thậm chí căn bản không cần cái gọi là cúi đầu cũng có thể cảm nhận được quái vật khổng lồ kia đã ngày càng gần mình! "Vãi chưởng!

Động tác của con hàng chết tiệt này cũng nhanh quá rồi!

Tốc độ này, chúng ta e là không kịp lên đến nơi sẽ bị đuổi kịp a!" Vương Bàn Tử lo lắng nói. "Đừng nói lời vô dụng nữa!

Đã quyết định đi đường này, chúng ta bây giờ cũng chỉ có thể đâm lao phải theo lao thôi!

Nếu không gặp phải con rết này ở chỗ này, chúng ta càng không có chút đường sống nào!" Hạo Thiên Chân vừa nói, vừa nỗ lực nâng cao tốc độ của mình.

Tuy nhiên nơi bọn họ đang hành động rốt cuộc khác với trên đất bằng!

Ở nơi thế này tốc độ hành động của con người khó tránh khỏi bị ảnh hưởng!

Mắt thấy khoảng cách giữa bọn họ và cửa hang đúng là đang rút ngắn.

Nhưng con rết đáng sợ kia cũng đã đuổi đến sau lưng bọn họ.

Đột nhiên chấn động cực lớn sinh ra, khiến hai người đang vội vã leo lên chợt run bắn người.

Nếu không phải phản ứng của hai người còn tính là nhanh, đều vội vàng bám chặt vào vách đá ngay lập tức, thì chỉ cú này e rằng cả hai đều đã rơi xuống rồi!

Nhưng trong lúc tranh phân đoạt giây này mà xuất hiện biến cố như vậy!

Chương 839

Ai cũng biết ảnh hưởng đối với thời gian của mình là cực lớn!

Càng đừng nói có thể tạo ra động tĩnh rõ ràng thế này!

Vị trí của con rết không cần nghĩ cũng có thể biết!

Quả nhiên, ngay trong khoảnh khắc hai người đình trệ.

Cơ thể to lớn của con rết đã lao đến giữa không trung.

Nhìn những cái chân sắc như dao của con rết đã xòe ra, cùng với tình cảnh xấu hổ hiện tại của họ.

Hai người trong lòng đều rất rõ, một khi đòn tấn công của con rết giáng xuống, bọn họ một chút cơ hội né tránh cũng không có! "Mẹ kiếp!

Muốn ăn thịt Bàn gia!

Không dễ thế đâu!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, lập tức rút súng nhắm vào con rết trước mắt nã vài phát!

Đây là sự kháng cự cuối cùng mà Vương Bàn Tử có thể làm hiện tại.

Chỉ tiếc nơi này chung quy không phải thế giới game, vào lúc nguy cấp cũng sẽ không xuất hiện bật hack gì đó.

Vũ khí của Vương Bàn Tử chung quy không cách nào phá vỡ phòng ngự của rết!

Dù hắn đã cố gắng hết sức để toàn bộ đạn rơi lên người con rết.

Nhưng cũng không đủ để gây thương tổn cho nó!

Chỉ là đối với hai người hiện tại mà nói, nếu không tiến hành tấn

công như vậy, bọn họ lại thực sự không còn thủ đoạn nào khác có thể đối phó con rết này!

Bảo bọn họ cứ thế bỏ cuộc, Vương Bàn Tử lại thực sự không cam lòng!

Ngay trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này!

Tiếng của Tần Dã truyền đến. "Bàn Tử, ngừng bắn!" Với sự ăn ý và độ tin tưởng giữa Vương Bàn Tử và Tần Dã, mặc dù có một khoảnh khắc Vương Bàn Tử từng nghi ngờ mình có phải bị ảo thanh hay không.

Nhưng vẫn ngay khoảnh khắc nghe thấy tiếng Tần Dã liền lập tức ngừng bắn!

Đợi khi hắn nhìn về phía rết, quả nhiên nhìn thấy trên cơ thể to lớn của con rết lúc này, Tần Dã đang lao đi vun vút!

Vương Bàn Tử lại quay đầu nhìn, hãi hùng nhìn thấy dưới cục diện hỗn loạn trên mặt đất có một con rết đã ngã lăn ra đất hoàn toàn không còn cử động!

Muốn nói tại sao con rết này lại như vậy!

Ngoài việc là Tần Dã đã thuận lợi giải quyết nó thì còn khả năng nào khác chứ? "Tiểu Tần đồng chí!

Cậu cũng coi như tới rồi!

Cậu mà không qua nữa tôi và Tiểu Thiên Chân sẽ phải 'giao nộp' ở đây đấy!" Vương Bàn Tử lập tức phấn khích hét lên.

Nhưng Tần Dã lúc này hiển nhiên không có ý định đáp lời hắn!

Chỉ toàn lực cuồng bôn trên lưng rết!

Mà vào lúc này, Hạo Thiên Chân hiển nhiên thực tế hơn một chút.

Không có nửa lời dư thừa, lập tức toàn lực bám vào vách đá tiếp tục leo lên trên. "Bàn Tử!

Mau đi thôi!

Ở đây còn những con rết khác!

Chúng ta phải tranh thủ cơ hội này mau chóng vào trong!" Lời của Hạo Thiên Chân lúc này cũng coi như đã điểm tỉnh Tần Dã.

Trải qua mấy lần chiến đấu, thực lực của Tần Dã không còn nghi ngờ gì, muốn xử lý rết sẽ không có chút vấn đề nào!

Cho nên bên phía Tần Dã tự nhiên không cần lo lắng thừa thãi.

Vậy thì đối với bọn họ mà nói, việc nên làm nhất hiện tại chính là toàn lực tiến vào khu vực an toàn mà họ nhận định!

Mắt thấy con rết kia còn muốn tiếp tục phát động tấn công bọn họ.

Lần này Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thế mà lại chẳng hoảng chút nào!

Theo sự xuất hiện của Tần Dã, trong lòng bọn họ đã được tiêm một liều thuốc trợ tim mạnh nhất!

Mà kết quả cũng đúng là như vậy.

Kèm theo một đao của Tần Dã rơi lên người con rết.

Kẻ đến sau lập tức phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lệ.

Ngay sau đó cơ thể vốn định rơi xuống liền vì đau đớn mà bật nảy lên!

Tần Dã thừa thắng truy kích, vô số đòn tấn công liên tiếp nện xuống người con rết.

Dưới thế công như vậy, con rết này đâu còn tinh lực để suy tính những con mồi như Vương Bàn Tử bọn họ.

Cơn đau thấu tim chỉ có thể khiến nó, kẻ trước đó còn đang nghiền ép tất cả mọi thứ, rơi vào kết cục thảm hại giống như đồng bọn của mình!

Mà nhân cơ hội này, Vương Bàn Tử cũng vội vàng cùng Hạo Thiên Chân tiến vào trong hang đá. "Mẹ kiếp!

Cuối cùng cũng vào được." Vương Bàn Tử đặt mông ngồi xuống đất thở hồng hộc. "Tiếp theo chính là xem vận may của chúng ta rồi.

Bên ngoài vẫn còn rết chưa chịu sự tấn công của Tần Dã và Tiểu Ca!

Nếu phán đoán của tôi không sai, chúng ta ở đây là an toàn!

Nhưng nếu phán đoán của tôi sai!

Một khi có rết lao vào, trong hoàn cảnh này chúng ta thực sự là một chút cơ hội né tránh cũng không có!" Hạo Thiên Chân thở dài nói.

Lúc này cậu ta thực sự hâm mộ sự nắm bắt tuyệt đối của Tần Dã đối với mọi kiến thức.

Cho dù là chuyện trực tiếp uy hiếp đến tính mạng thế này, hắn cũng có thể đưa ra một đáp án rất chuẩn xác.

Cho dù sẽ có lúc thấp thỏm lo âu, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không giống như hiện tại trong lòng không nắm chắc! "Được rồi Tiểu Thiên Chân, dù sao bất kể được hay không chúng ta cũng đã ở đây rồi!

Cho dù thực sự có rết lao vào, chúng ta cũng chỉ có thể tùy cơ ứng biến thôi." Vương Bàn Tử vỗ vai Hạo Thiên Chân, một mặt là đang an ủi cậu ta, mặt khác cũng là đang nói với chính mình.

Dù sao không gian này xét về mức độ thực chiến nguy hiểm thế nào trong lòng mỗi người đều rõ.

Loại cục diện này chỉ cần có rết lao vào thì nhất định là chết chắc!

Bất kể Vương Bàn Tử biểu hiện không để ý thế nào, muốn nói trong lòng không hoảng chút nào thì tuyệt đối cũng là giả!

Vương Bàn Tử lúc này trong lòng hy vọng nhất là, bất kể phán đoán của Hạo Thiên Chân đúng hay sai, đám rết này cứ ngoan ngoãn tàn phá ở bên dưới đi.

Chẳng phải cục diện bên dưới còn hỗn loạn thế sao?

Chúng cứ ngoan ngoãn đi theo cùng hỗn loạn, tốt nhất là ngay cả phát hiện cũng đừng phát hiện bên phía bọn họ!

Nhưng có những chuyện chung quy sẽ không đơn giản như vậy!

Ngay khi Vương Bàn Tử muốn thò đầu ra ngoài xem rốt cuộc tình hình thế nào.

Một con rết đột ngột xuất hiện ngay trước mặt hắn!

Chương 840

Tốc độ lao tới của con rết kia nhanh đến kinh người!

Hơn nữa còn hoàn toàn áp sát vách đá mà lao lên!

Nếu Vương Bàn Tử không phải chỉ hơi ngó ra ngoài một chút, chưa thò hẳn đầu ra, thì ước chừng cái đầu của hắn lúc này đã không cánh mà bay rồi!

Cú vồ bất ngờ này thực sự dọa Vương Bàn Tử sợ hết hồn!

Cả người hắn loạng choạng, đặt mông ngồi phịch xuống đất! "Vãi chưởng!

Thứ này sao lại lên nhanh thế!" Vương Bàn Tử chửi thề một tiếng, vội vàng siết chặt khẩu súng săn nhắm vào cửa hang!

Tuy trong lòng hắn cũng hiểu rõ, con quái vật trước mắt này căn bản không phải là đối thủ mà khẩu súng trên tay hắn có thể giải quyết!

Nhưng đối với hắn hiện tại, ngoại trừ thứ vũ khí này, hắn thực sự chẳng còn chút chỗ dựa nào nữa!

Rất nhanh, khi con rết dừng lại, cái đầu của nó cũng nhìn vào trong cửa hang.

Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lập tức chụm đầu ngồi xổm xuống.

Hiện tại chính là thời điểm tốt nhất để kiểm chứng suy đoán của Hạo Thiên Chân!

Vụ cá cược này vô cùng lớn!

Canh bạc này chắc chắn không có lấy một cơ hội thất bại nào!

Hai người nhìn chằm chằm vào con rết ở cửa hang, Vương Bàn Tử cũng siết chặt khẩu súng trong tay hơn.

Dù sao nếu suy đoán của bọn họ sai, Vương Bàn Tử cũng quyết tâm sẽ không ngồi chờ chết.

Cho dù có chết, hắn cũng phải chết sau khi đã bắn hết đạn trong băng.

Mà con rết kia cũng chần chừ không lao vào, chỉ dừng lại ở cửa hang phảng phất như đang quan sát tình huống bên trong!

Mặc dù động tĩnh bên ngoài có thể nói là long trời lở đất!

Nhưng đám người bọn họ ở bên trong lại im lặng đến đáng sợ!

Dường như lấy cửa hang này làm ranh giới, trong ngoài đã hoàn toàn biến thành hai thế giới!

Tuy nhiên may mắn thay, suy đoán táo bạo của Hạo Thiên Chân không sai!

Con rết kia quả nhiên sau khi quan sát một hồi liền quay người bỏ đi!

Điều này không còn nghi ngờ gì nữa, chính là bằng chứng tốt nhất xác nhận kết quả suy đoán của bọn họ! "Thành rồi thành rồi!" Vương Bàn Tử lập tức phấn khích reo lên. "Được đấy Tiểu Thiên Chân!

Cái não này của cậu đúng là ngày càng lợi hại!

Hahaha!

Ván cược này anh em mình thắng rồi!" Kết quả này tự nhiên khiến người ta vô cùng hưng phấn!

Nhưng khác với Vương Bàn Tử, Hạo Thiên Chân lúc này cảm thấy phần nhiều là cảm giác vô lực sau khi sống sót! "Tốt quá rồi!" Hạo Thiên Chân bủn rủn tay chân, trực tiếp nằm vật ra đất thở hổn

hển nói!

Vừa rồi khi nhìn thấy con rết dừng lại ở cửa hang đánh giá bên trong, Hạo Thiên Chân cảm giác tim mình cũng sắp ngừng đập!

Mặc dù vụ cá cược này là do hắn đề xuất!

Nhưng khoảnh khắc nhìn thấy con rết xuất hiện bên ngoài!

Tim hắn thực sự lỡ mất một nhịp! "Hề hề, sao thế Tiểu Thiên Chân!

Đây là ý kiến hay do cậu nghĩ ra mà!

Cậu nên tự tin vào bản thân hơn một chút chứ!" Vương Bàn Tử vỗ vai Hạo Thiên Chân nói. "Nói thì nói vậy, nhưng vừa rồi khoảng cách giữa chúng ta và tử thần có lẽ chỉ có vài centimet.

Cậu bảo hoàn toàn không sợ hãi chút nào thì tôi thật sự không làm được." Hạo Thiên Chân thở dài một hơi nói. "Tiểu Thiên Chân cậu nghỉ ngơi chút đi!

Tôi đi xem tình hình bọn họ!

Đã đi thông được đường này, để tôi xem có cơ hội báo cho bọn họ một tiếng không!

Những người khác thì thôi, Trịnh lão bản còn sống vẫn là tốt nhất!" Vương Bàn Tử vỗ vai Hạo Thiên Chân nói.

Ngay sau đó hắn lại rón rén chạy đến vị trí cửa hang!

Thò đầu nhìn tình huống bên ngoài, mặc dù Tần Dã và Trương Kỳ Lân đã mỗi người giải quyết một con rết.

Nhưng những con rết còn lại vẫn khiến hiện trường rơi vào một mảnh hỗn loạn.

Chỉ là theo số lượng rết giảm đi, bầu không khí cả thảy cũng đỡ

hơn một chút! "Này!

Đội trưởng A Ninh!" Vương Bàn Tử gân cổ lên hét về phía A Ninh.

Nếu là trước đó, ước chừng tiếng hét này của hắn căn bản không ai có thể nghe thấy.

Nhưng hiện tại ít nhất có thể khiến A Ninh nhìn về hướng hắn!

Tuy nhiên vì cục diện hỗn loạn lúc trước.

A Ninh và đám người kia cũng chỉ lo bỏ chạy!

Cho nên đối với tình huống khác, mỗi người đều không hề chú ý tới chút nào!

Lúc này thấy bọn họ chạy đến chỗ đó, A Ninh nhìn cũng đầy vẻ nghi hoặc! "Vương tiên sinh, sao các anh lại chạy đến chỗ đó rồi!" A Ninh đầy khó hiểu hét lên. "Mọi người đừng lo cái đó vội!

Quay lại tôi giải thích sau!

Bây giờ mau tìm một cái hang rồi chui vào đi!

Tiểu Thiên Chân nhà chúng tôi phát hiện ra, lũ rết này sẽ không chui vào cái hang mà con rết khác vừa lao ra đâu!

Cho nên mọi người mau tìm cái hang nào có thể trốn thì trốn vào trước đã!

Đừng có nhầm đấy!

Nếu là hang rết còn sống, một khi nó lao ra thì các người ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có đâu!" Vương Bàn Tử nhắc nhở mọi người.

Tuy không rõ sự tình cụ thể là gì, nhưng A Ninh vẫn lập tức ra lệnh cho tất cả thành viên lính đánh thuê.

Mọi người tự nhiên đều không dám dừng lại chút nào.

Vội vàng tìm đến cái hang gần mình nhất chui vào! "Đội trưởng A Ninh, chiêu này thực sự dùng được sao?" Sau khi trốn vào trong hang động, Trịnh Bách Vạn lo lắng nhìn A Ninh hỏi. "Tôi cũng không biết, nhưng nếu Vương tiên sinh bọn họ đã nhắc nhở như vậy.

Cộng thêm việc chính bọn họ lại đang ở trong hang động, tôi nghĩ bọn họ đã tránh được rết nhờ trốn vào hang động là khá hợp lý.

Nếu là như vậy, việc ẩn nấp của chúng ta lúc này cũng sẽ an toàn." A Ninh nói.

Chương 841

Tuy nhiên nhìn biểu cảm của cô là biết, A Ninh thực tế trong lòng cũng chẳng nắm chắc phần nào.

Chỉ là trước mắt, so với việc cứ mãi né tránh dưới sự tấn công của rết, đây đã được coi là biện pháp tốt nhất!

Dù sao dưới thế công của lũ rết kia, cho dù mọi người hiện tại có thể miễn cưỡng chống đỡ, cũng sẽ rất nhanh kiệt sức!

Đến lúc đó vẫn là con đường chết!

Bất quá cũng may, giống hệt như Vương Bàn Tử nhắc nhở bọn họ, những con rết bên ngoài cuối cùng cũng không lao vào trong hang động nữa.

Cuộc chiến bên ngoài vẫn tiếp diễn.

Nhưng trái tim đang treo lơ lửng của mọi người cũng dần hạ xuống, chỉ cần biết có khu vực an toàn như vậy, đối với bọn họ mà nói chính là tin tức tốt nhất.

Dù sao với thực lực của Tần Dã và Trương Kỳ Lân, muốn giải quyết đám rết này cũng chỉ là vấn đề thời gian!

Rất nhanh, những con rết dư thừa khác đều đã ngã gục xuống đất.

Trong tình huống một chọi một còn bị tàn sát, lúc này con rết còn lại bị cả Tần Dã và Trương Kỳ Lân vây công, tốc độ tử vong chỉ có thể nhanh hơn đồng bọn!

Mặc dù con rết này đã cảm nhận được uy hiếp tử vong.

Bản năng dã thú cũng khiến nó muốn mau chóng bỏ chạy!

Nhưng lúc này mới cân nhắc đến chuyện chạy trốn hiển nhiên là

đã không còn kịp nữa.

Ngay khoảnh khắc con rết quay người bỏ chạy, Tần Dã trực tiếp chặn đứng ngay chính diện.

Ngay lúc nó dừng lại, Trương Kỳ Lân đã xoay người giữa không trung rơi xuống lưng con rết!

Đồng thời chém một đao thẳng vào người nó!

Ngay sát na con rết đau đớn phát ra tiếng kêu thảm thiết!

Tần Dã cũng sấn tới, bồi thêm một đao chém xuống!

Chiến lực của Tần Dã và Trương Kỳ Lân đối với mấy con rết này mà nói, vốn dĩ đã là nghiền ép rồi!

Hiện tại lại là hai người đánh hội đồng một con!

Con duy nhất này có thể tưởng tượng được sẽ phải trải qua trận đòn độc địa thế nào. "Ái chà chà!

Tên này!

Ra tay thực sự quá độc ác rồi!" "Tiểu Thiên Chân, hai anh em này ra tay tàn nhẫn thật đấy!" "Con rết kia lúc trước ở trước mặt chúng ta tác oai tác quái thế nào!

Kết quả vào tay hai người bọn họ lại hoàn toàn là cục diện bị hành hạ!" "Chậc chậc chậc, bị hai vị này đánh như thế!

Bàn gia tôi nhìn mà cũng thấy đồng cảm thay cho nó!" Lần này, bất kể là ai nhìn thấy trận chiến này, trong lòng đối với đám rết cũng không còn nỗi sợ hãi như trước.

Khi nhìn thấy nó bị Tần Dã và Trương Kỳ Lân liên thủ đánh đập như vậy, bộ dạng kia trông lại khiến người ta không nhịn được nảy sinh vài phần đáng thương.

Bất kể con rết này hung tàn đến đâu, lúc này bị hai kẻ cấp bậc "hack game" vây đánh!

Chung quy không kiên trì được mấy hiệp liền ngã xuống đất một mạng ô hô.

Mọi người vẫn trốn trong hang động quan sát bên ngoài thêm một lúc.

Sau khi xác định đám rết này đích xác đã chết hết, bọn họ mới coi như hoàn toàn yên tâm từ trong hang động đi ra. "Lần này chắc sẽ không còn mấy con rết nào lao ra nữa đâu nhỉ?" Một câu của Vương Bàn Tử lập tức thu hút ánh nhìn cực độ không thân thiện của tất cả mọi người.

Dù sao hắn đã hết lần này đến lần khác chứng minh công lực cái miệng quạ đen của mình lợi hại thế nào.

Tuy nói hiện tại mọi người đã biết cách tránh né lũ rết khổng lồ này!

Nhưng với sức tấn công và phạm vi tấn công của chúng, cộng thêm sự tiêu hao hiện tại của bọn họ, chỉ cần đám rết này lao ra, sức phá hoại tàn bạo của chúng tất nhiên cũng sẽ đem lại không ít phiền phức.

Hiện tại khó khăn lắm mới tránh được kiếp nạn rết này!

Mọi người ở đây ai còn muốn trải qua thêm lần nữa!

Mà ánh mắt đầy địch ý như vậy Vương Bàn Tử làm sao không cảm nhận được.

Hắn lập tức quay đầu nhìn mọi người nói: "Các người nhìn tôi làm gì!

Lại muốn nói Bàn gia là miệng quạ đen chứ gì!

Bàn gia cảnh cáo các người nhé!

Cơm có thể ăn bậy, nhưng lời thì không được nói bừa cho Bàn gia đâu!

Hơn nữa, cho dù Bàn gia trên ngôn ngữ thực sự có chút bản lĩnh gì đó!

Mấy con rết này nói thế nào cũng là thứ sinh sống ở mấy vạn năm trước!

Cho dù Trường Bạch Sơn nơi này cũng ít dấu chân người, nhưng với thân thể khổng lồ thế này, cũng chưa từng truyền ra tin tức có rết khổng lồ bao giờ!

Chứng tỏ thứ này còn lại cũng không nhiều!

Vừa rồi chúng ta đã kiến thức bao nhiêu con rồi!

Nếu thật sự còn có thể mọc ra mấy con nữa, thì thứ này đã chẳng được tính là kẻ sống sót của thời đại đó rồi!" Vương Bàn Tử khoanh tay trước ngực, bộ dạng tự tin tràn đầy.

Bộ dạng kia trong mắt người khác dường như thực sự đã xác định cho dù mình thật sự là miệng quạ đen MAX, lần này cũng tuyệt đối sẽ không kích hoạt.

Nhưng Tần Dã và Trương Kỳ Lân có thể nhìn ra được, thân thể Vương Bàn Tử thực ra đang run rẩy nhè nhẹ.

Tức là đối với cách nói của chính mình, trong lòng hắn thực ra cũng không chắc chắn!

Bất quá trong lòng Tần Dã cũng rõ ràng lời Vương Bàn Tử nói đích xác không sai!

Đây dù sao cũng là dấu vết tàn lưu của thời đại để lại từ hàng vạn năm trước!

Nếu thật sự còn có thể mọc ra cả một bầy như được sản xuất hàng loạt!

Thì loại sinh vật này tuyệt đối không thể nào không bị ai phát hiện ra chút nào!

Cho nên cho dù thật sự còn loại rết này còn sống, số lượng cực hạn ước chừng cũng chỉ một hai con.

Hơn nữa sở dĩ Tần Dã trước đó cố gắng biểu hiện đầy tính giết chóc như vậy!

Đặc biệt là khi đối phó với con cuối cùng.

Ngoài việc phải nhanh chóng giải quyết phiền toái này, một mục đích khác chính là làm cho những con rết khác có khả năng còn tồn tại trong lăng mộ này xem.

Là một kẻ săn mồi đỉnh cấp, bản năng nguy cơ của chúng đều rất mạnh!

Chúng sẽ không dễ dàng tấn công con mồi mà mình không thể săn bắt!

Tần Dã tin tưởng, với sự tàn sát đến cùng của hắn và Trương Kỳ Lân đối với con rết kia, chỉ cần những con rết này tồn tại bản năng nguy cơ, trừ phi chúng có ưu thế tuyệt đối về số lượng, nếu không tuyệt đối sẽ không làm ra hành động nhảy ra nộp mạng khi Tần Dã và Trương Kỳ Lân đều đang ở đây.

Chỉ là những điều Tần Dã biết này, những người khác ở đây đương nhiên đều không rõ.

Lúc này bọn họ còn đang kiêng kị thuộc tính miệng quạ đen của Vương Bàn Tử.

Cho nên sau khi Vương Bàn Tử nói xong câu này, tất cả mọi

người đều cảnh giác nhìn xung quanh.

Phảng phất giây tiếp theo sẽ có thứ gì đó đáng sợ đột nhiên nhảy ra vậy!

Bầu không khí căng thẳng như vậy kéo dài chừng mười phút.

Sau khi xác định xung quanh đích xác sóng yên biển lặng.

Trái tim treo lơ lửng của mọi người mới coi như hạ xuống.

Mà Vương Bàn Tử trước đó còn chưa chắc chắn tự nhiên cũng coi như có một sự bảo đảm tuyệt đối.

Lập tức hai tay chéo trước ngực, cả người đều trở nên kiêu ngạo.

Chương 842

"Thế nào!

Bàn gia đã nói gì nào!

Thứ này các người tưởng còn có thể sản xuất hàng loạt hay sao mà!" Những người khác cũng không tiếp tục đôi co với Vương Bàn Tử, A Ninh là người đầu tiên đứng ra nói: "Chúng ta hiện tại coi như thuận lợi tránh được đám rết này.

Nhưng vấn đề là tiếp theo chúng ta nên làm gì đây?

Bất kể có cân nhắc đến bố cục lăng mộ mà các anh nói hay không, tôi nghĩ chỗ này hẳn đều sẽ không phải là chủ mộ thất chứ?

Chúng ta tiếp theo nên đi thế nào?" Vương Bàn Tử cũng không phải là người sẽ cứ mãi chìm đắm vào chuyện người khác không thể phản bác mình, loại chuyện vô thưởng vô phạt này.

Hắn cũng rất rõ, chỉ cần bọn họ còn ở trong lăng mộ Uông Tạng Hải, nguy hiểm bọn họ gặp phải tiếp theo sẽ không nhỏ hơn lũ rết. "Tiểu Tần đồng chí, chúng ta tiếp theo làm thế nào mới tốt?

Chỗ này nhìn cũng không giống nơi có cửa đá gì cả.

Chúng ta muốn rời đi cũng căn bản không có phương hướng nào a!" Vương Bàn Tử nhíu chặt mày nói. "Phương hướng cũng không phải hoàn toàn không có." Tần Dã quan sát đường hầm mà trước đó bọn họ xông vào, nói: "Đại ẩn ẩn vu thị, đạo lý này tôi nghĩ Uông Tạng Hải cũng vô cùng rõ ràng!

Mọi người nhìn xem đường hầm mà trước đó chúng ta gặp rết.

Chỗ này đối với chúng ta là đường hầm, nhưng đối với nó chính là lối đi hành động bình thường.

Cho nên tôi nghĩ Uông Tạng Hải hẳn cũng đã vận dụng thủ đoạn này.

Đem lối đi đến mộ thất tiếp theo và một trong những đường hầm di chuyển của rết kết hợp lại với nhau." Mọi người nghe đến đây lập tức đều ngẩn ra.

Không phải nói muốn tìm ra đường hầm bị ẩn giấu này sẽ nguy hiểm thế nào.

Thực sự là vì mức độ phức tạp của chuyện này!

Lúc này bày ra trước mặt bọn họ số lượng lối đi do rết tạo ra thực sự là quá nhiều!

Đối mặt với số lượng lối đi phồn đa như vậy, trong lòng mọi người cũng rất khó không cảm thấy khó khăn. "Tiểu Tần đồng chí!

Chuyện này không ổn rồi!

Nhiều lối đi như vậy!

Nếu chỉ là đi vào một cái hang mà rết lao ra thì cũng thôi đi!

Cùng lắm là đi nhầm đường!

Nhưng ngộ nhỡ là Uông Tạng Hải ngay từ đầu đã để lại, thì bất kể thật giả, bên trong mười phần thì có tám chín phần là có rất nhiều cơ quan tồn tại!

Nếu chúng ta tìm từng cái một, có cậu và Tiểu Ca thì tính an toàn không cần bàn!

Nhưng quá tốn thời gian!

Vừa rồi trải qua bao nhiêu giày vò, Bàn gia tôi cũng thấy đủ mệt rồi.

Những người khác trong đoàn lính đánh thuê tạm thời không nói,

Trịnh lão bản ước chừng không chịu nổi giày vò gì nữa đâu!

Tốn công sức tìm từng cái một như vậy, trừ phi chúng ta vận khí rất tốt tìm thấy ngay lập tức.

Nếu không e là chịu không nổi!

Nhưng nếu chia nhau hành động, ước chừng đến lúc đó người có thể qua được chỉ có vài mống." Vương Bàn Tử nhìn vô số hang động trước mắt với vẻ mặt khó khăn.

Sắc mặt những người còn lại lúc này cũng đều khó coi, những điều Vương Bàn Tử nghĩ đến tự nhiên bọn họ cũng đều nghĩ đến.

Bọn họ có thể có chút không nhìn thấu sự lợi hại của Uông Tạng Hải!

Nhưng tuyệt đối sẽ không có ai cảm thấy Uông Tạng Hải không lợi hại.

Đến lúc này, bắt bọn họ không có Tần Dã và Trương Kỳ Lân bảo vệ đi xông vào những cơ quan này.

Bọn họ tuyệt đối không có dũng khí đó! "Cái này kỳ thực không tồn tại sự lựa chọn nào cả." Tần Dã cười nhạt nói: "Cậu cảm thấy đến nước này rồi mà muốn mọi người tách ra thăm dò có khả thi không?" Vương Bàn Tử hơi sững sờ, lại quay đầu nhìn mọi người một vòng, lập tức lộ ra nụ cười gượng gạo: "Hình như đúng là vậy thật!

Dù sao tôi và Tiểu Thiên Chân chắc chắn là phải đi theo các cậu rồi!

Những người khác tôi đoán cũng chắc chắn không dám dựa vào chính mình đi thăm dò, đó không phải là thám hiểm, là đi nộp mạng!

Nếu cậu và Tiểu Ca tách ra, cả đội ngũ tối đa chỉ chia thành hai

đội!

Nếu không tách ra, ước chừng cùng lắm cũng chỉ có thể có một đội." Những người khác không ai phản bác.

Thực tế khi nói đến khả năng chia nhau hành động, bọn họ đã tính toán trong đầu xem phải tìm lý do gì.

Dù sao nhất định là phải đi theo đội ngũ của Tần Dã! "Xem ra hiện tại chúng ta chỉ có thể cố gắng hết sức tìm ra một con đường chính xác rồi!

Tiểu Tần đồng chí, cậu có phương hướng gì không?

Chúng ta hiện tại rốt cuộc nên đi thế nào?" Vương Bàn Tử nhìn Tần Dã hỏi. "Đi hướng này." Tần Dã lập tức chỉ vào một hướng nói.

Mọi người lập tức ngẩn tò te, vừa rồi vấn đề Vương Bàn Tử đưa ra hình như là nên dùng biện pháp gì để tìm ra lối ra này chứ nhỉ?

Vậy chẳng phải nên có một quá trình tìm kiếm rồi xác nhận sao?

Tần Dã thế này là tình huống gì?

Trực tiếp bỏ qua tìm kiếm mà cho đáp án luôn?

Hơn nữa hắn làm thế nào?

Quy trình gì? "Tiểu Tần đồng chí!

Cậu thế này là sao!

Tuy nói chúng ta cần tranh thủ chút thời gian, nhưng cũng không cần tranh thủ kiểu này chứ!

Địa bàn của Uông Tạng Hải, chúng ta có phải vẫn nên cẩn thận chút thì tốt hơn không?" Vương Bàn Tử hỏi. "Không cần, bất kể nơi này có phải hang rồng đầm hổ hay không.

Đây đều là lựa chọn duy nhất của chúng ta." Tần Dã không chút do

dự nói.

Câu trả lời này lập tức khiến mọi người đều cảm thấy có chút hồ đồ. "Tôi biết rồi!

Chắc chắn là Tiểu Tần đồng chí lúc vào đây đã quan sát tình hình nơi này!

Phát hiện chỉ có lối đi ở chỗ này là tồn tại ngay từ đầu, hơn nữa chưa từng có một con rết nào lao ra!" Vương Bàn Tử vỗ tay hét lên.

Lời giải thích này mọi người cũng đều vô cùng tán đồng!

Tuy nói lúc đó bọn họ vừa mới vào đã bị rết truy kích, sau đó càng là đối mặt với đại quân rết quấy nhiễu.

Muốn trong tình huống đó nhìn rõ tình hình trong đường hầm này nghe có vẻ là một chuyện vô cùng phi thực tế!

Nhưng ai bảo đối phương là Tần Dã chứ?

Chuyện phi thực tế hắn làm còn ít sao?

So sánh ra, chỉ là muốn ghi nhớ cấu tạo nơi này khi tiến vào mộ thất, chuyện đó đơn giản quá mức! "Rất tiếc, chuyện đó thực ra chẳng có ý nghĩa gì." Tần Dã bĩu môi nói: "Về phần nguyên nhân cũng rất đơn giản, bởi vì chúng ta không có cách nào đảm bảo những con rết kia bình thường sẽ không đến chỗ này sinh hoạt a?

Chương 843

Mọi người còn nhớ đường hầm chúng ta đi qua trước đó không?

Lúc ấy cũng có rết xông qua!

Cho nên rết hành động là tự mình đào hang hay là sẽ lao qua đường hầm đã đào sẵn, điểm này bản thân đã không thể xác định.

Thứ hai nếu chỗ này cũng là một trong những không gian hoạt động của lũ rết.

Vậy thì cho dù chúng ta hiện tại nhìn thấy những cái hang không phải do lũ rết này lao ra, cũng không thể chứng minh đó không phải do chúng húc ra.

Càng đừng nói chúng ta không lâu trước đó mới vừa gặp một con rết!

Nói không chừng hang động này chính là do nó lao ra thì sao?" Phải nói lời này của Tần Dã mọi người đúng là không thể phản bác.

Chỉ là sau khi chấp nhận cách nói này của hắn, khó tránh khỏi lại nảy sinh vấn đề mới.

Đó là Tần Dã rốt cuộc làm thế nào xác định trong hang động này chính là lối đi chính xác?

Tần Dã cũng không quá úp mở, lập tức mở miệng nói: "Tôi quả thực có vận dụng một chút trí nhớ.

Tuy nhiên không phải đơn thuần chỉ là gian mộ thất này!

Theo bố cục Tử Mẫu cục, cho dù cấu tạo hai bên sẽ tồn tại khác biệt nhỏ, nhưng cấu trúc đại thể đều giống nhau.

Mà chúng ta hiện tại đang ở chỗ này nếu tương ứng với nửa lăng

mộ trước đó, thì chính là nằm trong phạm vi trận pháp Bát Môn.

Tôi chỉ mô phỏng lại một chút so sánh kết cấu hai bên trong đầu.

Sau đó tôi lại nghĩ một chút về tập tính mà đám rết này thể hiện ra.

Tiến hành sàng lọc như vậy thì chỉ có đi vào chỗ này là có khả năng sẽ có mộ thất tồn tại." Nghe Tần Dã giải thích một hồi, mọi người đã lại sững sờ tại chỗ.

Bọn họ chớp chớp mắt nhìn Tần Dã.

Phải nói bố cục Tử Mẫu cục sau khi nghe Vương Bàn Tử giải thích trước đó, về cơ bản logic mọi người đều biết!

Nhưng việc Tần Dã đang làm lúc này đối với bọn họ mà nói độ khó có phải hơi quá lớn rồi không?

Chưa nói đến quy mô cả lăng mộ.

Chỉ riêng việc bọn họ đi đi lại lại một hồi, lúc này phương hướng của bọn họ đối với cả lăng mộ đều đã có chút mơ hồ!

Trong tình huống này Tần Dã tuyệt đối còn có thể khóa định đến trình độ này!

Khoảnh khắc này mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Tần Dã, bọn họ đều muốn xem xem dung lượng não của tên Tần Dã này rốt cuộc là bao nhiêu!

Đây đã không phải là khoa trương nữa!

Đây quả thực không phải người nữa rồi! "Không đúng không đúng!

Tiểu Tần đồng chí!

Vẫn còn một vấn đề!

Trận pháp Bát Môn lúc đó chúng ta đâu có đi hết?

Sao cậu lại biết tường tận cấu tạo bên trong?" Vương Bàn Tử khó hiểu nói.

Mọi người lại nhìn về phía Tần Dã, đây đích xác cũng là một vấn đề không thể phớt lờ.

Thế nhưng biểu cảm của Tần Dã lại vẫn mang theo vài phần trêu tức như vậy. "Ai nói chúng ta chưa đi hết?" Lời của Tần Dã lần nữa khiến mọi người tại trường đều rơi vào một trận mờ mịt.

Bọn họ chớp chớp mắt nhìn nhau.

Nói cái gì mà đã đi qua toàn bộ, trong ấn tượng của bọn họ, chính là nửa lăng mộ trước đó!

Cho dù không cân nhắc phạm vi trận pháp Bát Môn, bọn họ cũng không dám nói mình đã đi hết toàn bộ!

Câu này của Tần Dã là nói thế nào đây? "Nếu không thể làm rõ nơi này tương ứng với vị trí nào của nửa lăng mộ trước!

Chuyện này đích xác không dễ nói.

Nhưng đã có thể khóa định phạm vi nơi này tương ứng với trận pháp Bát Môn!

Muốn tìm ra đoạn lộ trình này tương ứng với đoạn nào của trận pháp Bát Môn lúc đó thì rất dễ dàng.

Mọi người quên rồi sao, lúc đó tôi đã hoàn toàn đi vào trận pháp Bát Môn mà?" Lời của Tần Dã lập tức khiến đại não tất cả mọi người nổ "ầm" một tiếng!

Đích xác là như vậy!

Sao bọn họ có thể quên chuyện này chứ?

Chuyện quan trọng nhất này!

Sự tình đích xác chính là như vậy a!

Lúc đó Tần Dã dẫn đầu tiến vào trong trận pháp Bát Môn xông pha một phen!

Hắn cũng là thông qua lần xông pha đó khóa định toàn bộ lộ tuyến bên trong và quy luật vận chuyển rốt cuộc là như thế nào của trận pháp Bát Môn lúc đó!

Từ đó đưa bọn họ tìm ra một lộ tuyến!

Mọi người giờ khắc này toàn bộ đều kinh ngạc nhìn Tần Dã, trong đầu bọn họ mạc danh nảy sinh một ý nghĩ!

Lúc đó Tần Dã xông qua trận pháp Bát Môn hoàn chỉnh chẳng lẽ không phải đơn thuần chỉ để phá trận đơn giản như vậy?

Kỳ thực lúc đó Tần Dã đã nghĩ đến chuyện này rồi? "Mẹ kiếp!

Tiểu Tần đồng chí!

Cậu cũng quá thần thánh rồi!

Cậu không thể nào là lúc còn ở chỗ đó đã nghĩ đến lăng mộ chúng ta đang ở kỳ thực là một Tử Mẫu cục rồi chứ!

Cho nên cậu mới nhất định phải đi hết một lượt toàn bộ trận pháp!

Làm rõ toàn bộ cấu tạo bên trong?" Vương Bàn Tử trừng lớn hai mắt nhìn Tần Dã!

Mà ý nghĩ này đồng dạng cũng là ý nghĩ của tất cả mọi người tại trường!

Tuy nói ý nghĩ này tỏ ra cũng có chút điên rồ, dù sao xét tình huống lúc đó, hiện trường căn bản không có chút ý tứ nào của Tử Mẫu cục!

Cho dù là Tần Dã cũng không có lý do gì sẽ nghĩ đến tầng này mới phải!

Nhưng nếu Tần Dã chính là có thể nghĩ đến thì sao?

Tuy nói chuyện này nghe quả thực là một chuyện vô cùng điên rồ!

Nhưng người này là Tần Dã a!

Những chuyện huyền huyễn phát sinh trên người hắn còn ít sao?

Cho dù thật sự phát sinh thêm vài cái thì có gì kỳ quái đâu?

Kết quả ý tưởng của Vương Bàn Tử tuy nhìn qua táo bạo nhưng lại có vẻ vô cùng hợp lý, đổi lại lại là cái nhìn đầy nghi hoặc của Tần Dã.

Cái này lập tức khiến Vương Bàn Tử cũng bị làm cho có chút không tự tin.

Hắn ngờ nghệch đứng tại chỗ chớp mắt thăm dò hỏi: "Sao thế Tiểu Tần đồng chí, chẳng lẽ tôi nói có gì không đúng sao?" "Bàn Tử, cậu đúng là không coi tôi là người nữa à." Tần Dã nhìn Vương Bàn Tử với vẻ mặt càng nghi hoặc hơn: "Lúc đó tôi ngay cả cả lăng mộ rốt cuộc cấu thành thế nào còn không biết!

Cậu cảm thấy tôi có khả năng sẽ nghĩ đến cả tầng này sao?" Vương Bàn Tử lập tức xấu hổ ho khan liên tục.

Thực sự mà nói, đây đích xác là một chuyện tuyệt đối không thể xảy ra.

Chương 844

Nhưng thiên thiên vì đối phương là Tần Dã, cho nên rõ ràng ai cũng biết đây là một chuyện không hợp lý, nhưng lại cảm thấy dường như chuyện này biến thành hiện thực mới là phát triển hợp lý nhất! "Lúc đó tôi thám thính bên trong là vì muốn làm rõ Uông Tạng Hải rốt cuộc vận dụng loại nào trong Bát Môn trận pháp!

Muốn thuận lợi tìm ra phương pháp phá giải Bát Môn, cái này là phương pháp hữu hiệu nhất!

Hơn nữa cho dù bên trong thật sự có cơ quan gai góc gì, tôi nghĩ tôi cũng có thể ứng phó được.

Cho nên cứ thử một chút.

Đi hết một lượt toàn bộ trận pháp Bát Môn lúc đó.

Không ngờ lại thực sự phát huy tác dụng.

Cho nên tôi xác định hẳn là đi từ hang động này, cũng là bởi vì lúc thám thính tôi đã ghi nhớ phương vị đại khái của nó." Mọi người toàn bộ cạn lời đứng tại chỗ.

Tuy nói Tần Dã cuối cùng giải thích ra biểu hiện của hắn không phải là tình trạng dự tri tương lai ly kỳ như bọn họ tưởng tượng!

Nhưng lời giải thích này của hắn cũng chẳng tốt hơn là bao!

Bởi vì tin tưởng những cơ quan này chưa chắc sẽ có sát thương gì với mình!

Cho nên xông qua toàn bộ cũng chẳng có quan hệ gì!

Quan trọng là cuối cùng hắn còn chứng minh chuyện này thật sự không có vấn đề gì.

Cái này đúng sao?

Trận pháp Bát Môn kia chính là một trận pháp nguy hiểm nhường nào a!

Cơ quan cự thạch mà bọn họ gặp phải lúc đó dù là đến tận bây giờ vẫn để lại trong lòng bọn họ một bóng ma khó phai mờ!

Có thể nói nếu không phải vì Tần Dã thực lực đủ mạnh!

Lúc đó chỉ riêng đạo cơ quan kia bọn họ đã toàn quân bị diệt!

Kết quả Tần Dã cứ thế thuận lý thành chương mà đi hết!

Mà nguyên nhân thuận lý thành chương kia chỉ vỏn vẹn là vì trong lòng hắn rõ những cơ quan này căn bản sẽ không cấu thành uy hiếp gì với mình!

Đây là lời người nói sao?

Chuyện người nên làm sao?

Đây cũng thỏa thỏa là ly kỳ nó mở cửa cho ly kỳ!

Ly kỳ đến tận nhà rồi!

Nhìn ánh mắt kỳ quái của mọi người nhìn mình.

Tần Dã cũng không khỏi cảm thấy một trận tò mò. "Mọi người nhìn tôi như vậy làm gì?

Tôi nói có vấn đề gì sao?" Mọi người thật sự là có tâm muốn thổ huyết!

Có vấn đề gì?

Vấn đề của cậu lớn lắm đấy!

Nhưng lúc này cậu lại có thể nói gì chứ?

Cả đám đều ở đây hét lớn ly kỳ!

Thiên thiên người trong cuộc lại cảm thấy chuyện này chỉ là một chuyện vô cùng bình thường!

Cậu còn có thể làm gì?

Chẳng lẽ động chi dĩ tình hiểu chi dĩ lý, đi giải thích tử tế cho Tần Dã xem thứ này rốt cuộc có bao nhiêu không bình thường?

Vương Bàn Tử cũng biết, lúc này nói nhiều hơn nữa cũng là vô nghĩa.

Cho nên tiến lên nói: "Bỏ đi bỏ đi, rốt cuộc là thế nào đã không quan trọng nữa rồi.

Tiểu Tần đồng chí!

Dù sao chúng ta hiện tại đã tìm thấy lối ra, chúng ta đừng đợi nữa, mau chóng từ lối ra rời đi rồi nói sau!" Vương Bàn Tử hiện tại nhất định phải mau chóng kết thúc chủ đề này, nếu không mỗi một chữ Tần Dã nói ra dường như đều đang nói cho bọn họ biết, bọn họ rốt cuộc có bao nhiêu phế vật vậy! "Đợi đã." Tần Dã lại nói như vậy. "Sao thế Tiểu Tần đồng chí?

Đã thuận lợi tìm thấy lối ra, hiện tại không phải nên mau chóng rời đi sao?

Còn ở đây dây dưa cái gì nữa?" Vương Bàn Tử khó hiểu hỏi. "Tôi không muốn sự việc trở nên phức tạp, cho người một cơ hội, tự mình mau chóng đào tẩu, tôi có thể tha cho ngươi một con đường sống." Tần Dã đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi lại khiến mọi người một trận khó hiểu.

Bất quá bọn họ cũng trong nháy mắt ý thức được Tần Dã nói ra lời này, thì đại khái suất là có nguy hiểm gì phát sinh rồi!

Mọi người nhanh chóng rút súng cảnh giác xung quanh, đồng thời hai mặt nhìn nhau.

Bọn họ không biết Tần Dã rốt cuộc phát hiện ra cái gì, còn có lời này của hắn rốt cuộc là nói với ai.

Mọi người phân vân chần chừ một lúc, lại vẫn không hiểu lời này của Tần Dã rốt cuộc là ý gì.

Bọn họ nhìn nhau, thế nhưng từ trong ánh mắt đối phương nhìn thấy cũng là sự mờ mịt giống hệt mình. "Tiểu Tần đồng chí, cậu đây rốt cuộc là ý gì a?

Có thứ gì lén lút đi theo chúng ta rồi?

Hay là có thứ gì trà trộn vào trong chúng ta?" Vương Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

Đồng thời hắn cũng đang cảnh giác nhìn mỗi một người chung quanh!

Là một kẻ trộm mộ kinh nghiệm lão luyện, Vương Bàn Tử đã xuống quá nhiều mộ, cũng trải qua quá nhiều hung hiểm.

Hắn rất rõ một đội ngũ cuối cùng có thể sống sót bao nhiêu người.

Bản thân sự hung hiểm của lăng mộ đích xác là một nguyên nhân không thể phớt lờ.

Nhưng thường thường có thể tạo ra ảnh hưởng lớn hơn chính là nội bộ đội ngũ có xuất hiện tình trạng gì hay không!

Một khi nội bộ xuất hiện biến động, đội ngũ này cũng cách đoàn diệt không xa lắm.

Trước đó hắn vẫn luôn ở cùng Hạo Thiên Chân, cho nên dù thật sự có thứ gì bẩn thỉu nhập vào người, khẳng định là không đến lượt hai người bọn họ!

Về phần Tần Dã và Trương Kỳ Lân.

Hai người này hoàn toàn không nằm trong phạm vi cân nhắc, bất

kể hiện tại gây chuyện là thứ gì.

Cái này phải nghĩ quẩn thế nào mới tìm đến hai đại thần này a!

Về phần những người ngoài bọn họ, bất kể là lính đánh thuê hay là Trịnh Bách Vạn.

Chỉ cần xác định thân phận của đối phương, Vương Bàn Tử đều có thể không chút do dự nổ súng! "Xem ra là không thương lượng được rồi." Tần Dã thở dài một hơi, đột nhiên rút đại đao chém về phía Whiskey (Uy Tư Khắc)!

Cú chém bất ngờ này lập tức khiến tất cả mọi người tại trường đều kinh ngạc đến ngây người!

Bọn họ có thể nghĩ đến Tần Dã một khi tìm được cái gọi là thứ không sạch sẽ kia, khẳng định sẽ không cho đối phương một chút cơ hội chạy trốn nào!

Nhưng bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới!

Tần Dã vậy mà lại lao tới không chút do dự như vậy!

Cái tư thế này là một chút cũng không cân nhắc ngộ nhỡ mình làm sai, đao này chém xuống chính là trực tiếp giết chết một đồng đội a!

Ngay khi tất cả mọi người đều còn đang ngẩn ra tại chỗ.

Chương 845

Whiskey lại đã di chuyển, dưới chân đạp một cái liền cấp tốc nhảy lùi lại.

Miễn cưỡng tránh được trước khi công kích của Tần Dã giáng xuống!

Tiếp đất, Whiskey trực tiếp chĩa súng vào Tần Dã, nhìn tư thế là đã chuẩn bị tiến hành phản kích Tần Dã rồi!

Lúc này mọi người hồi thần lại trong lòng cũng thắt lại!

Trong lần hành động này, vì đủ loại nguyên nhân hai người này vốn dĩ đã kết thù!

Tần Dã hiện tại lại bồi thêm một đao như vậy!

Nếu thật sự để hai người này triệt để đối đầu!

Tình cảnh của hai người và lập trường của tất cả mọi người tại trường đều sẽ trở nên vô cùng khó xử.

A Ninh và Vương Bàn Tử nhìn nhau một cái, mỗi người đều hiểu rõ suy nghĩ của đối phương.

Để không cho sự việc tiến thêm một bước khuếch đại.

Hai người chỉ có thể mỗi người tìm đến một người tiến hành can ngăn! "Tiểu Tần đồng chí!

Cậu tình huống gì đây!

Tôi biết cậu nhìn tên này không thuận mắt, nhưng không đến mức trực tiếp khai sát giới chứ?

Chúng ta dù muốn động thủ cũng phải xuất sư có danh không sai chứ?

Nếu không phải tên này né được!

Cú vừa rồi của cậu!" Nói đến đây!

Biểu cảm của Vương Bàn Tử lập tức cứng lại.

Ngay sau đó chớp chớp mắt, ánh mắt lấp lóe phảng phất như đang xác định điều gì với Tần Dã.

Khi nhìn thấy Tần Dã hơi gật đầu.

Hai mắt Vương Bàn Tử cũng trừng lên, lập tức hiểu rõ tất cả.

Hắn lại nhìn Tần Dã, ánh mắt ra hiệu hiện tại A Ninh đang đối mặt với thứ kia nên làm thế nào?

Tần Dã cũng dùng ánh mắt ra hiệu bảo hắn tìm cơ hội kéo A Ninh ra.

Chỉ cần hắn vừa động thủ, Tần Dã sẽ lập tức theo sau.

Vương Bàn Tử tự nhiên không chần chừ, một giây trước rõ ràng còn đang đối mặt với Tần Dã.

Giây tiếp theo liền xoay người trực tiếp lao về phía A Ninh, ngay khoảnh khắc ôm lấy A Ninh, thậm chí không cho A Ninh một đinh điểm cơ hội phản ứng.

Trực tiếp lao về một bên lăn ra ngoài!

Hầu như cùng lúc đó, Tần Dã đã từ sau lưng Vương Bàn Tử lao tới, bồi thêm một đao trực tiếp chém xuống Whiskey.

Lần này tốc độ của Tần Dã còn nhanh hơn trước!

Bất kể trong cơ thể Whiskey rốt cuộc là thứ gì, cú này cũng kịp chém trúng vai hắn trước khi Whiskey nhảy lùi lại!

Tất cả đều diễn ra trong điện quang hỏa thạch!

Tất cả mọi người tại trường đều vì biến cố đột nhiên này mà kinh

ngạc!

Đây không đơn giản là vì Tần Dã dùng tốc độ nhanh hơn lao lên chém giết, một bộ dạng muốn dồn người vào chỗ chết!

Quan trọng hơn là biểu hiện của Vương Bàn Tử!

Trong khái niệm của bọn họ, Vương Bàn Tử và A Ninh không phải mỗi người khuyên một người sao?

Sao khuyên can đàng hoàng lại xảy ra tình huống như vậy?

Chẳng lẽ thật sự là trên người Tần Dã dính phải thứ gì bẩn thỉu?

Ai nói chuyện với hắn sẽ bị tẩy não?

Mọi người đều theo bản năng lùi lại phía sau!

Nếu sự tình thật sự là như vậy, thì đây tuyệt đối là cục diện bọn họ không muốn nhìn thấy nhất!

Dù sao nếu người vẫn luôn đáng tin cậy nhất là Tần Dã này trở thành mặt đối lập với bọn họ!

Bọn họ thực sự không nghĩ ra còn ai có thể ứng phó được!

Trong lòng mọi người vốn dĩ còn mang theo nghi lự như vậy, nhưng sau khi nhìn kỹ, hãi nhiên phát hiện tình huống hình như có chút không đúng!

Cú chém này của Tần Dã thế đại lực trầm, với thân xác phàm nhân của bọn họ, bị chém một cú như vậy, bình thường mà nói chỉ sợ là trực tiếp mất mạng rồi đi?

Nhưng Whiskey là thế nào đây?

Hắn sao còn có thể đứng đó?

Kỳ quái hơn là!

Sao lại ngay cả một đinh điểm máu cũng không nhìn thấy?

Tình huống này e rằng không đúng chứ? "Vương tiên sinh!

Anh đang làm cái gì!

Chúng ta không phải đã nói phải khuyên can hai người bọn họ sao!

Các người hiện tại đang làm gì!

Cho dù Whiskey là tên khốn!

Hắn cũng là người của đoàn lính đánh thuê Dã Lang chúng tôi!

Các người sát hại hắn như vậy có phải quá đáng rồi không!" A Ninh đẩy Vương Bàn Tử ra phẫn nộ mắng. "Cô thật sự cảm thấy Whiskey bên phía các cô còn cần thiết phải khuyên can sao?" Tần Dã nhíu chặt mày nhìn A Ninh.

Mà câu này của hắn cũng đem lại cho A Ninh một trận chấn kinh, cả người đều hơi bình tĩnh lại.

Vương Bàn Tử cũng nhân lúc này tiếp tục nói: "Cô nghĩ kỹ lại thân thủ của Whiskey nhà các cô xem, cô cảm thấy hắn có thể tránh được công kích vừa rồi của Tiểu Tần đồng chí không?" A Ninh cả người sững sờ, câu này của Tần Dã quả nhiên điểm tỉnh cô!

Đích xác, cô vừa rồi chỉ mải kinh ngạc và quan tâm!

Chuyện vốn dĩ nên cân nhắc đến hiển nhiên như vậy, cô thế mà lại quên mất!

Luận thực lực, Whiskey trong đoàn lính đánh thuê của bọn họ đích xác là nhân vật số một tương đối lợi hại!

Nhưng nếu so sánh với Tần Dã.

Thực lực hai người vẫn chênh lệch rất lớn!

Với thực lực đáng sợ của Tần Dã, trong tình huống tập kích bất ngờ vừa rồi.

Theo lý mà nói cho dù Whiskey có phòng bị với Tần Dã!

Cũng căn bản không thể nào đỡ được!

Cảm giác được A Ninh dưới thân đã bình tĩnh lại, Vương Bàn Tử mới an tâm buông cô ra.

A Ninh chậm rãi đứng dậy, lại nhìn về hướng chiến đấu của Tần Dã và Whiskey, cũng lập tức bị cảnh tượng trước mắt dọa cho giật mình!

Hứng chịu cú chém lăng không rơi xuống của Tần Dã như vậy.

Đơn thuần dựa vào một thân xác thịt thì vô luận như thế nào cũng không thể chịu đựng được!

Chương 846

Nhưng Whiskey lúc này thì sao?

Lãnh trọn một đao như vậy, thế mà còn có thể đứng tại chỗ với bộ dạng bình an vô sự.

Ngay cả biểu cảm của hắn cũng không nhìn ra có bất kỳ biến hóa nào!

Mà điều này hiển nhiên là không đúng!

Quỷ dị hơn là, bị Tần Dã chém một đao như vậy, Whiskey vốn nên trực tiếp đại xuất huyết, lúc này lại gần như ngay cả một giọt máu cũng không có!

A Ninh nhanh chóng rút súng, đủ loại trước mắt đều đang nhắc nhở cô Whiskey trước mắt này có khả năng sớm đã không còn là Whiskey!

Mà Whiskey bị tấn công lúc này thần tình lạnh lùng nhìn Tần Dã.

Vết thương do Tần Dã chém ra, thứ chảy ra đúng như A Ninh nhìn thấy, căn bản không phải là máu!

Mà là từng búi từng búi tóc!

Trong lòng mọi người lập tức "lộp bộp" một tiếng!

Bọn họ đều còn nhớ rõ!

Tần Dã từng nói, trong các phương thức Cấm bà tấn công người, có một loại chính là banh miệng một người ra chui vào!

Sau khi nuốt chửng toàn bộ nội tạng đối phương liền chiếm cứ bộ da của người này!

Rất hiển nhiên, Whiskey chính là gặp phải chiêu này của Cấm bà!

"Sao có thể chứ!

Chúng ta và Whiskey hầu như luôn ở cùng nhau!

Cấm bà muốn chiếm cứ thân thể một người cũng không phải một chốc một lát là có thể làm được!

Chúng ta không thể nào ai cũng không phát giác ra a!" A Ninh khó hiểu nói. "Cô thực sự chắc chắn mình luôn chú ý đến Whiskey sao?" Tần Dã quay đầu nhìn A Ninh, ngữ khí vô cùng chắc chắn khiến A Ninh vốn dĩ có đủ tự tin lập tức tiến hành phản bác theo bản năng ngậm miệng lại. "Tôi nghĩ hẳn là có chứ!

Bất kể chúng tôi và Whiskey có mâu thuẫn gì, hắn chung quy hiện tại vẫn là một phần tử của đoàn lính đánh thuê Dã Lang!

Tôi thân là đội trưởng lần hành động này, tôi tự nhận mình không đến mức ngay cả chuyện này cũng không phát hiện ra!" Mặc dù là câu trả lời hiển nhiên nhất, nhưng chỉ vì người cô đối mặt là Tần Dã khí thế càng thịnh hơn.

Câu nói hiển nhiên như vậy, cô nói ra cũng tỏ ra rất không có tự tin. "Đội trưởng A Ninh, tôi chưa bao giờ nghi ngờ tính chuyên nghiệp của cô.

Trong tình huống bình thường tôi cũng tin tưởng cô tuyệt đối sẽ không bỏ sót bất kỳ thành viên nào trong đội ngũ.

Nhưng nếu là loại tình huống cực kỳ hỗn loạn, ngay cả bản thân cô cũng không phân rõ đông nam tây bắc thì sao?" Tần Dã hỏi.

A Ninh hai mắt mạnh mẽ trừng lớn!

Chuyện này thực ra cũng không khó đoán, phải nói từ lần cuối cùng bọn họ xác định Whiskey vẫn là Whiskey.

Lại đến thời khắc có thể khiến tràng diện hỗn loạn đến mức ngay

cả A Ninh cũng bỏ qua Whiskey.

Kỳ thực cũng chỉ có một khoảng thời gian đó thôi! "Vừa rồi đối mặt với sự hoành hành của lũ rết kia, tất cả mọi người đều đã rơi vào giai đoạn ốc còn không mang nổi mình ốc.

Trong giai đoạn này, cô còn phải kiêm nhiệm chức trách bảo vệ Trịnh lão bản.

Cho dù là cô, trong tình huống đó, tôi nghĩ cũng không thể nào làm được chu toàn mọi mặt chứ?

Cộng thêm vấn đề tính cách bản thân Whiskey, và các loại biểu hiện của hắn trong lần hành động này.

Không nói cái gì mà mong hắn đi chết, nhưng tôi nghĩ chúng ta ở đây hắn cũng vẫn có rất nhiều người nảy sinh ác niệm với hắn chứ?

Lại là lúc sinh tử du quan, tình huống này tiềm thức của con người sẽ bỏ qua đối tượng mình cảm thấy không quan trọng hoặc chán ghét!

Cho nên trong tình huống đó, tôi nghĩ ở đây sẽ không có mấy người lưu ý Whiskey rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cấm bà cũng chính là ra tay vào lúc đó." Tần Dã chậm rãi nói. "Tiểu Tần đồng chí!

Phải nói là!

Cậu trâu thật đấy!

Vì những hành vi bạch chi của tên này, hắn hiện tại trong đội ngũ này đã xấp xỉ trạng thái tàng hình rồi!

Tuy nói bị Cấm bà nhập vào ít nhiều sẽ có một số dấu vết!

Nhưng mà, với trạng thái lúc đó của hắn, ngay cả người chủ động tìm hắn nói chuyện cũng không có!

Càng đừng nói đi chú ý tên này đã bị ăn thịt!

Nếu cứ thế hành động, không chừng sau này chúng ta sẽ xảy ra tình trạng gì!

Kết quả Tiểu Tần đồng chí!

Thế mà lại để cậu phát hiện ra!

Cậu đúng là lợi hại!

Nào!

Mau nói cho anh em biết!

Cậu phát hiện ra thứ này lúc nào?" Vương Bàn Tử hỏi, đồng thời còn không nhịn được mang theo vài phần trêu chọc: "Không phải là do hai người có thù oán, nên cậu cứ nhìn chằm chằm hắn đấy chứ?" Vừa dứt lời, đột nhiên có một búi tóc như ngọn giáo lao tới.

Tần Dã né người, búi tóc lao thẳng về phía Vương Bàn Tử!

Vương Bàn Tử lập tức kêu á một tiếng, cả người lập tức né sang một bên.

Lúc này mới coi như tránh được trong gang tấc trước khi bị tóc đâm xuyên!

Mắt thấy Whiskey bị Cấm bà nuốt chửng lại muốn có động tác.

Tần Dã nhanh chóng lướt tới, đại đao vung lên chặn lại tất cả tóc.

Dưới chân đạp một cái, một cú xung kích cấp tốc lao đến trước mặt Whiskey, ngay sau đó lại là một cú Thiết Sơn Kháo, trực tiếp húc Whiskey bay ngược ra sau! "Vãi!

Tiểu Tần đồng chí!

Vừa rồi cậu không phải đỡ được sao!

Dọa chết Bàn gia!" Vương Bàn Tử lồm cồm bò dậy từ dưới đất

lập tức mắng vốn Tần Dã.

Tần Dã chỉ quay đầu ném cho Vương Bàn Tử một ánh mắt, tiếp đó lại làm ra động tác hơi lùi lại.

Vương Bàn Tử lập tức hiểu ý, một bước lao đến nấp sau lưng Hạo Thiên Chân.

Trên mặt cũng khoảnh khắc mang theo vài phần nịnh nọt. "Tiểu Tần đồng chí, cậu cứ mặc kệ chúng tôi trước.

Đối phó cái thứ chết tiệt này trước đi!

Cố lên!" Có lẽ là bị thiệt thòi trong tay Tần Dã!

Cấm bà lúc này lập tức trở nên bạo táo, chỉ thấy thân thể Whiskey một trận vặn vẹo.

Ngay sau đó bộ da của hắn dưới sự vặn vẹo này không ngừng phình to, trong nháy mắt trực tiếp nổ tung.

Mà thứ bắn ra lại chẳng có vết máu gì, chỉ có vô số tóc phảng phất như có sinh mệnh không ngừng nhảy nhót.

Chương 847

"Chính chủ không đợi được nữa rồi?" Tần Dã cười lạnh một tiếng, siết chặt đại đao nghiêm trận chờ đợi.

Ngay sau đó lại là một tiếng gầm lên giận dữ, con Cấm bà kia trực tiếp điều khiển vô số tóc lao tới Tần Dã!

Mặc dù phương thức xuất hiện như vậy, thực sự khiến mức độ khủng bố của Cấm bà cũng theo đó tăng lên vài phần.

Nhưng đối với Tần Dã mà nói, chênh lệch thực lực hai bên tuyệt đối sẽ không vì mức độ khủng bố thể hiện ra mà có thay đổi.

Tần Dã lại gia tốc, vận dụng thân pháp linh động của mình xuyên qua giữa đám tóc nhìn như kín không kẽ hở này.

Mặc dù Cấm bà khi tấn công cũng đang không ngừng lùi lại.

Nhưng cũng chỉ công phu vài bước, Tần Dã đã xuất hiện trước mặt Cấm bà.

Ngay sau đó đại đao vung lên giữa không trung, chỉ trong nháy mắt toàn bộ rơi lên người Cấm bà.

Tiếng gầm hung hãn trước đó cũng đi kèm với cú chém này biến thành tiếng kêu gào đau đớn!

Mà Tần Dã hiển nhiên không có ý định cho Cấm bà thở dốc!

Không đợi Cấm bà đứng vững sau khi bị tấn công, Tần Dã đã lại vài bước xuất hiện trước mặt Cấm bà!

Sau đó lại là một cú Thiết Sơn Kháo!

Cú va chạm cực lớn dường như khiến mọi người tại trường đều nghe thấy tiếng nổ âm thanh cực lớn!

Một nửa là bị tấn công, một nửa là vì khí phách của Tần Dã lúc này thực sự cường đại đến mức độ cho dù là tồn tại như Cấm bà cũng sẽ cảm thấy sợ hãi.

Cấm bà lập tức nhảy lùi lại muốn kéo giãn khoảng cách với Tần Dã!

Nhưng đến nước này rồi, Tần Dã sao có thể cho nó cơ hội đó?

Chỉ thấy Tần Dã mạnh mẽ vươn tay, túm lấy tóc Cấm bà.

Ngay sau đó phát lực kéo giật lại!

Tiếp theo vung đại đao trong tay chém xuống liên tiếp mấy lần!

Mà dưới sự tấn công liên tục không ngừng này, Cấm bà lại ngay cả nửa phần chiêu giá cũng không có!

Cảnh này coi như khiến tất cả mọi người tại trường đều kinh ngạc đến ngây người!

Phải nói chênh lệch thực lực giữa Tần Dã và Cấm bà lớn thế nào, trong lòng mọi người đều nắm rõ!

Nhưng bọn họ thực sự không ngờ tới, có một ngày lại được chứng kiến Cấm bà trong tay Tần Dã lại không có lực chống đỡ như vậy! "Tiểu Thiên Chân, cậu thấy không, Tiểu Tần đồng chí đánh con Cấm bà này rõ ràng tàn nhẫn hơn hẳn so với lúc đánh mấy con Cấm bà khác!

Tuyệt đối là có chút ân oán trong người!" Vương Bàn Tử ghé vào tai Hạo Thiên Chân nói nhỏ.

Trong lòng còn nghĩ cú này Tần Dã chắc chắn nói gì cũng sẽ không nghe thấy.

Kết quả không ngờ hắn vừa dứt lời, Tần Dã liền quay đầu nhìn về phía hắn.

Ngay sau đó liền thấy một búi tóc lướt qua bên người Tần Dã, nhìn tư thế là lao về phía Vương Bàn Tử!

Trong lòng Vương Bàn Tử lập tức thắt lại!

Lập tức làm ra tư thế muốn bỏ chạy!

Chỉ là Tần Dã hiển nhiên cũng không định thật sự cứ thế buông tha Cấm bà.

Cũng chính khoảnh khắc tóc lướt qua, Tần Dã túm lấy tóc Cấm bà.

Sau đó lại là một trận công thế mãnh liệt với Cấm bà.

Mặc dù khúc nhạc đệm nhỏ này trong mắt người khác cũng không nhìn ra có vấn đề gì.

Nhưng trong lòng Vương Bàn Tử rõ ràng a!

Cú vừa rồi hiển nhiên là nhắm vào hắn!

Đây hiển nhiên là Tần Dã nghe thấy hắn vừa lải nhải, cố ý thả ra một chút tóc coi như cảnh cáo hắn!

Thấy Tần Dã không có ý định tiếp tục so đo với mình, trong lòng Vương Bàn Tử thầm thở phào nhẹ nhõm: "Tiểu Tần đồng chí này!

Tư tưởng này thực sự quá nguy hiểm rồi!

Sau này ở chung với cậu ta phải cẩn thận một chút!" Chỉ là lần này hắn thực sự ngay cả một chút âm thanh trong suy nghĩ cũng không dám phát ra.

Không thể nói Tần Dã còn có thể hack đến mức ngay cả tiếng lòng của hắn cũng nghe được chứ?

Theo đà chiến đấu tiến hành, dưới công thế mãnh liệt liên tiếp không ngừng của Tần Dã, Cấm bà chỉ có thể bị đánh cho liên tục bại lui.

Bất cứ thứ gì còn tồn tại trên đời này đều sẽ có một loại gọi là bản năng sợ hãi.

Cho dù không có năng lực tư duy cũng giống như vậy.

Mặc dù lực phòng ngự của Cấm bà cường hãn, cho dù Tần Dã chém giết liên tiếp cũng không thể tạo ra thương tổn rõ rệt cho nó.

Nhưng công thế mãnh liệt của Tần Dã cùng khí phách tỏa ra đi kèm công thế, sau khi Tần Dã lại chém một đao vào vai Cấm bà đã đạt đến đỉnh điểm.

Sau khi liên tiếp lùi lại vài bước khó khăn lắm mới ổn định thân hình, Cấm bà lần nữa nhìn về phía Tần Dã.

Vốn còn muốn cáo mượn oai hùm kêu lên một tiếng, nhưng trong khoảnh khắc hai bên đối mắt.

Khí phách Tần Dã tỏa ra phảng phất khiến thân hình Tần Dã phóng đại lên gấp mấy lần.

Chỉ nhìn đối phương, Cấm bà phảng phất như đã nhìn thấy bộ dạng mình bị đối phương nghiền chết.

Nỗi sợ hãi tất tử này dù là Cấm bà cũng căn bản vô lực kháng cự!

Giờ khắc này Cấm bà không còn dũng khí đánh một trận với Tần Dã, kèm theo một tiếng thét chói tai liền muốn quay người bỏ chạy.

Tuy nhiên lúc này tại hiện trường ngoại trừ Tần Dã, còn có một Trương Kỳ Lân đang súc thế đãi phát.

Trong tình huống này nếu còn có thể để con Cấm bà chủ động tìm tới cửa này chạy thoát!

Thì hai người bọn họ sau này ra ngoài thực sự đừng lăn lộn nữa!

Cấm bà vừa mới xoay người, thân ảnh Trương Kỳ Lân đã lao đến trước mặt nó.

Ngay sau đó Hắc kim cổ đao lóe lên ánh đao đen tuyền!

Một kích trực tiếp chém lên người Cấm bà!

Công kích uy lực cực lớn trực tiếp khiến Cấm bà bị trọng thương ngã xuống đất!

Cấm bà vốn còn muốn giãy giụa đứng dậy, thân ảnh Tần Dã đã xuất hiện trên đỉnh đầu nó.

Đồng thời khi tiếp đất trực tiếp giẫm lên người Cấm bà.

Cú này lại khiến Cấm bà phát ra một trận kêu gào!

Tần Dã quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, sự ăn ý của mấy người bọn họ khiến họ hoàn toàn có thể bỏ qua công phu nói chuyện.

Vương Bàn Tử lập tức hiểu ý, một tay giật lấy ngọn đuốc chạy đến bên cạnh Tần Dã, trực tiếp dí ngọn đuốc vào người Cấm bà.

Ngọn lửa trong nháy mắt bao phủ toàn thân Cấm bà.

Dưới sự thiêu đốt của liệt hỏa hừng hực, Cấm bà chỉ có thể không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Dùng hết tia khí lực cuối cùng liều mạng mới rốt cục thoát khỏi sự khống chế của Tần Dã.

Sau đó không còn màng đến cái gì khác!

Liều mạng chạy trốn vào trong một cái hang động. "Chết tiệt, để cái thứ chết tiệt này chạy mất rồi!

Tiểu Tần đồng chí, thứ này chắc sẽ không còn quay lại nữa chứ?" Vương Bàn Tử lo lắng hỏi.

Chương 848

"Điểm yếu lớn nhất của Cấm bà chính là sợ lửa đốt.

Hiện tại bị đốt như vậy, ước chừng cũng không sống được bao lâu, chắc là không có cơ hội quay lại tìm chúng ta gây phiền phức nữa đâu." Tần Dã nói.

Nghe được câu trả lời này mọi người tại trường mới coi như thở phào nhẹ nhõm.

A Ninh nhìn đống tàn hài dưới đất, biểu cảm trên mặt không khỏi mang theo vài phần bi thương.

Tuy nói Whiskey đích xác là một tồn tại vô cùng đáng ghét.

Thậm chí trong đoàn lính đánh thuê của bọn họ cũng có rất nhiều người đều mong Whiskey đi chết!

Nhưng mọi người dù sao cũng cùng nhau tiến hành qua nhiều lần nhiệm vụ, cùng nhau trải qua vô số sinh tử.

Nhiều giao tình vào sinh ra tử như vậy, bảo không có chút tình cảm nào đương nhiên là không thể.

Lúc này nhìn thấy huynh đệ từng cùng mình trải qua sinh tử cứ thế chết ở đây.

Bảo trong lòng không có chút trắc ẩn nào cũng không quá khả năng. "Bất quá tình huống vừa rồi quả thực hung hiểm a!

Không ngờ Uông Tạng Hải này trong tình huống bố trí nhiều rết như vậy còn để lại Cấm bà cái thứ chết tiệt này!" Vương Bàn Tử thực sự không quá quen với loại cảnh tượng sinh ly tử biệt này.

Cho dù người chết đi là một người hắn cũng vô cùng chán ghét.

Cho nên hắn chỉ có thể cố gắng tìm ra một chủ đề để chuyển hướng câu chuyện!

Đang nói, Vương Bàn Tử đột nhiên phản ứng lại một vấn đề mình từng hỏi trước đó, lúc ấy vì suy đoán kiểu trêu chọc của mình, Tần Dã đã dùng Cấm bà uy hiếp hắn.

Đến hiện tại, bất kể là sự việc đã kết thúc, hay là muốn né tránh tình cảnh khiến người ta khó xử hiện tại, Vương Bàn Tử đều thuận thế đề cập đến chủ đề này. "Đối với Tiểu Tần đồng chí!

Rốt cuộc cậu làm sao phát hiện Whiskey đã bị Cấm bà nuốt chửng?" Chỉ là lần này phương thức Vương Bàn Tử đưa ra tỏ ra thông minh hơn nhiều.

Cũng đừng giở trò trêu chọc dư thừa gì nữa, cứ trực tiếp đưa ra chủ đề này.

Vừa rồi có Cấm bà ở đó, hắn cao thấp cũng chỉ là dùng Cấm bà để dọa mình một chút!

Hiện tại tay đã rảnh rang, nếu muốn động thủ thì chính là chuyên tâm đối phó mình.

Châm ngôn sống của Vương Bàn Tử chính là có thể làm liều, nhưng tuyệt đối đừng tìm chết. "Cô ta bị con cấm bà lao ra ăn thịt ngay lúc tất cả mọi người đang bận đối phó với lũ rết." Tần Dã nói: "Phải nói là thủ đoạn của Uông Tạng Hải thực sự lợi hại." "Lúc tôi đang chiến đấu với rết, có một khoảnh khắc tôi nhìn thấy một cái hang rết.

Con cấm bà đó lao ra từ chính chỗ đó." "Mọi người cảm thấy đây chỉ là một sự trùng hợp sao?" Mọi người cau mày, bọn họ đương nhiên tin rằng loại chuyện này tuyệt đối không thể chỉ là trùng hợp.

Mà Vương Bàn Tử lại càng trực tiếp nghĩ đến một khả năng.

"Đồng chí Tiểu Tần!

Theo cách nói của cậu... chẳng lẽ đám cấm bà đó đã bị Uông Tạng Hải phong ấn trong những cái hang đó ngay từ đầu?" Tần Dã chậm rãi gật đầu: "Nói chính xác thì Uông Tạng Hải không phải thả cấm bà vào trong hang động.

Dù sao thì Uông Tạng Hải cũng không có cách nào tính toán được đám rết này sẽ triển khai hành động từ đâu khi hắn không có mặt!" "Hắn chỉ vận dụng thủ đoạn độc hữu của mình, phong ấn cấm bà vào bên trong tường đá.

Sau khi làm xong việc này, đối với hắn mà nói thì đã không cần làm gì thêm nữa.

Một khi có người tiến vào lăng mộ kinh động đến lũ rết, đám rết này sẽ lập tức xông ra." "Việc này có chút giống cảm giác cào xổ số vậy.

Một khi trên đường đi của lũ rết vừa khéo có một con cấm bà, thì con cấm bà đó tự nhiên có thể thoát khỏi phong ấn mà lao ra.

Điểm này đối với cấm bà là như vậy, đối với đám kẻ xâm nhập chúng ta cũng là như vậy." Mọi người cau mày, quay đầu nhìn về hướng đống thịt nát của Wesker.

Quả thực, trong tình huống nguy hiểm vừa rồi, cấm bà có thể phát động tấn công với bất kỳ ai.

Mà vào lúc đó, Tần Dã và Trương Kỳ Lân đang toàn lực đối phó với rết.

Có thể nói bọn họ bất kỳ ai bị cấm bà nhắm trúng, kết cục chắc chắn chỉ có một con đường chết!

Chỉ là Wesker vận khí không tốt, vừa khéo bị cấm bà nhắm trúng!

Nghĩ như vậy, cảm giác "cào xổ số" mà Tần Dã nói cũng không chỉ nhắm vào việc cấm bà có thể chui ra hay không, mà đối với đám người tao ngộ cấm bà bọn họ cũng là như thế a!

Đặc biệt là sau khi bọn họ trốn vào hang động!

Chuyển niệm nghĩ lại, nếu lúc bọn họ trốn vào hang động mà gặp phải một con cấm bà...

Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thật sự không dám nói mình có bản lĩnh sống sót hay không! "Lúc đó tôi thực sự có lưu ý thấy hắn đã bị cấm bà nhắm trúng, nhưng rất tiếc.

Nếu lúc đó tôi từ bỏ việc đối phó rết, lũ rết đang tàn phá nhất định sẽ gây ra thương tổn nghiêm trọng hơn cho đội ngũ!

So sánh hai bên như vậy, tôi vẫn chỉ có thể ưu tiên xử lý lũ rết." Lời này của Tần Dã là nói với A Ninh, xem như cho A Ninh một lời giải thích.

Mà A Ninh làm sao không nghe ra ý tứ trong lời Tần Dã chứ?

Cô cũng biết chuyện này bọn họ bất kỳ ai cũng không có tư cách đi chỉ trích Tần Dã.

Dù sao đều là nhờ có Tần Dã bọn họ mới có thể sống đến hiện tại, luận ân tình, ân tình của Tần Dã lớn hơn nhiều!

Nếu chỉ vì hắn không cứu Wesker mà lôi ra làm văn chương, thì kẻ đó quả thực là đồ bạch nhãn lang (kẻ vô ơn)! "Không sao đâu anh Tần, nếu không phải nhờ có anh và anh Trương, e rằng tất cả chúng tôi đều đã chết ở đây rồi.

Trong chiến đấu đôi khi bắt buộc phải đưa ra lựa chọn.

Cho dù lựa chọn đó là phải xá bỏ đồng đội, anh Tần, điểm này chúng tôi đều hiểu!

Chuyện này nếu thật sự muốn trách, thì chỉ có thể trách vận khí của Wesker thực sự quá kém." A Ninh lập tức đứng dậy nói.

Vương Bàn Tử thấy vậy, để tránh cho Tần Dã - cậu nhóc trẻ tuổi này - còn tiếp tục lấn cấn chuyện đó, cũng đứng ra nói: "Đúng thế đồng chí Tiểu Tần!

Bất kể cậu có lợi hại đến đâu, cậu cũng chỉ là người phàm a!

Cũng không phải thần linh, cho dù là thần tiên cũng không thể nói mình có thể làm mọi chuyện hoàn mỹ được.

Càng đừng nói là người thường như chúng ta!" "Cậu có thể dùng thực lực cường hãn cứu chúng tôi từ tay lũ rết chết tiệt kia đã là rất không dễ dàng rồi!

Cho dù là con cấm bà này, nếu không phải nhờ cậu, chưa nói đến việc con hàng này có lập tức nổi sát tâm hay không.

Nó nhưng phàm cứ đi theo chúng ta, đợi đến thời cơ chín muồi trực tiếp động thủ, chúng ta không nói là đi đời nhà ma hết, nhưng cũng khẳng định là tổn thất thảm trọng a!" "Cậu nói xem cậu đối với mọi người ân tình lớn như vậy, nếu còn có người muốn túm lấy chuyện đó không buông, thì kẻ đó còn là người sao!" Lời này của Vương Bàn Tử tự nhiên không đơn thuần là an ủi Tần Dã, mà cũng coi như truyền đạt một tin tức cho tất cả những người khác.

Để bọn họ nhớ kỹ bọn họ hiện tại còn có thể sống sót, còn chưa gặp phải rủi ro sau này, đều là nhờ có ai!

Còn nếu có kẻ nào muốn làm súc sinh thì cứ lôi chuyện Wesker ra mà nói!

Khoan nói đến việc mọi người tại hiện trường vốn không có suy nghĩ như vậy!

Cho dù là có, lúc này còn muốn hay không tiếp tục làm chim đầu

đàn cũng phải cân nhắc một chút!

Thấy mọi người đều không có phản ứng gì tiêu cực, Vương Bàn Tử trong lòng cũng coi như triệt để yên tâm.

Hắn cũng biết, có lời này, cho dù thật sự có người còn muốn tìm Tần Dã gây phiền phức cũng sẽ không dễ dàng mở miệng!

Bất quá dù sao phía sau còn đường rất dài phải đi.

Vương Bàn Tử đương nhiên cũng sẽ không làm cho sự việc trở nên quá lúng túng.

Sau khi xác định mọi người đều đã hiểu ý mình muốn truyền đạt mới lại nhìn về phía Tần Dã nói: "Nhưng mà cái tên Uông Tạng Hải này vận khí cũng thật là tốt hơn chúng ta!

Nhiều rết như vậy, chỉ có một con cấm bà, tên chết tiệt này còn có thể để nó chui ra được!" Nghĩ đến đây, mọi người cũng không khỏi ai thán một tiếng.

Nếu nghĩ như vậy thì vận khí của bọn họ cũng thực sự khá tệ!

Mà vận khí của Wesker kẻ bị cấm bà ăn thịt nghiễm nhiên càng tệ hơn. "Tôi lại cảm thấy là Uông Tạng Hải vận khí quá tệ, còn vận khí của chúng ta quá tốt." Tần Dã nhìn xung quanh thở dài một hơi nói.

Chương 849

Vừa nghe lời này mọi người không khỏi khẩn trương.

Vương Bàn Tử lập tức nói: "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu nói vậy là có ý gì?" "Tôi có bao giờ nói cấm bà ở đây chỉ có một con đâu?" Tần Dã hất hàm nói.

Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát!

Lời này của Tần Dã đích xác là phủ định suy đoán của Vương Bàn Tử.

Nhưng đồng thời với việc phủ định, cũng tương đương với việc cho bọn họ một đáp án cực kỳ bất ổn!

Nhìn mọi người đồng loạt trân trân nhìn mình, Tần Dã lại không hề hoảng hốt, chậm rãi nói: "Bên trong vách đá này khắp nơi đều là cấm bà.

Hơn nữa căn cứ vào vị trí phân bố của chúng, một khi bầy rết xao động, chúng rất dễ bị lôi ra ngoài.

Nói cách khác nếu đúng là theo bố cục thiết kế cơ quan của Uông Tạng Hải, thì số lượng cấm bà chúng ta gặp phải lúc đó lẽ ra còn xa mới chỉ có một con." Lời của Tần Dã lập tức khiến tất cả mọi người tại hiện trường chết sững.

Bọn họ trừng lớn hai mắt, nhất thời đều đang lọc lại những lời Tần Dã vừa nói trong đầu!

Bọn họ hiểu rõ Tần Dã, biết hắn tuyệt đối không phải loại người tùy ý suy đoán rồi phức tạp hóa sự việc!

Hắn đã nói ra lời như vậy thì nhất định có nắm chắc!

Nhưng nếu đúng là như vậy!

Chuyện này đối với bọn họ mà nói thì thật sự quá đáng sợ!

Trong tình huống tao ngộ nhiều con rết khổng lồ có thể lấy mạng người trong nháy mắt như vậy!

Một con cấm bà đối với bọn họ thương tổn đã vô cùng lớn!

Cấm bà lao ra lúc đó có thể khóa mục tiêu vào bất kỳ ai!

Cuối cùng chọn Wesker chỉ là vì hắn đen đủi!

Nhưng nếu tình huống đúng như Tần Dã nói, bên trong vách đá này phong ấn căn bản không chỉ có một con cấm bà!

Vậy thì vận khí của những người còn lại thật sự là quá tốt rồi!

Bọn họ quả thực không dám tưởng tượng, nếu lúc đó phạm vi xung kích của lũ rết rộng hơn một chút!

Số cấm bà được thả ra nhiều hơn một chút!

Bọn họ sẽ có bao nhiêu thương vong! "Đồng chí Tiểu Tần!

Tin tức này vị chi cũng quá khoa trương rồi đấy!" Khi Vương Bàn Tử phát ra tiếng cảm thán này, bọn họ đã đang đi trong hang động mà Tần Dã xác định cho bọn họ.

Đây là quyết định được đưa ra ngay sau khi Tần Dã cho bọn họ biết tin tức xung quanh đâu đâu cũng có cấm bà.

Tuy nói từ tình huống hiện tại mà xem, lao ra chỉ có một con cấm bà.

Nhưng những con cấm bà khác có bị ảnh hưởng hay không thì điểm này không thể xác định.

Bất kể nói thế nào nơi này đều là một hoàn cảnh không an toàn.

Nói không chừng có vài con cấm bà vừa rồi còn chưa hoàn toàn giải phong, kết quả bọn họ diên ngộ một chút công phu liền giải phong thì sao?

Mặc dù trong lòng mọi người đều đã có vô số nghi vấn, nhưng sau khi nghe Tần Dã nói ra những lời đó, bọn họ đâu còn dám nán lại tại chỗ!

Đều nhanh chóng theo Tần Dã phân phó tiến vào hang động.

Mà Vương Bàn Tử cũng rất nhanh tìm được cơ hội đem nghi vấn của mình đề xuất ra. "Trong núi này khắp nơi đều là cấm bà!

Chẳng lẽ đều là do Uông Tạng Hải dùng cái thuốc gì đó của hắn làm ra?

Tên này rốt cuộc lấy đâu ra lắm dược vật như vậy!" Vương Bàn Tử liên tục tặc lưỡi nói. "Nói 'khắp nơi' kỳ thực cũng có hơi khoa trương.

Thực ra đối với Uông Tạng Hải mà nói, cái hắn cần làm chỉ là tính toán phạm vi lũ rết có khả năng hoạt động.

Sau đó an trí cấm bà theo số lượng phạm vi nhất định là được.

Với năng lực của Uông Tạng Hải cũng như lòng tham muốn chưởng khống tất cả của hắn, tôi nghĩ loại chuyện này hắn hẳn là có thể làm được đến mức gần như hoàn mỹ." Tần Dã nói. "Nhưng chúng ta vừa rồi lại vẫn chỉ gặp phải một con cấm bà, xem ra tính toán của Uông Tạng Hải cũng có lúc lạc không a!" Vương Bàn Tử thở phào một hơi nói.

Không nói lên được là tại sao, nghĩ đến bộ dạng dường như cái gì cũng có thể nắm trong tay của Uông Tạng Hải, lại nghĩ đến tính toán lần này của hắn lại chỉ có thành quả như vậy, trong lòng Vương Bàn Tử mạc danh có một loại sảng khoái coi như làm cho Uông Tạng Hải

chịu thiệt. "Không, cho dù là lần này, tính toán của hắn vẫn không hề lạc không." Tần Dã lắc đầu nói: "Chúng ta cảm thấy kế hoạch của hắn thất bại, là vì đối với chúng ta hiện tại một con cấm bà đã không tính là uy hiếp quá lớn.

Nhưng đừng quên, cho dù là tình huống này, chúng ta kỳ thực cũng đã xuất hiện thương vong.

Điều đó chứng minh đối với Uông Tạng Hải, vũ khí này đã phát huy tác dụng của nó." "Còn có thể nghĩ thêm một chút, kết quả như vậy là được xây dựng trên tiền đề đây là đội ngũ của chúng ta!

Nếu đổi thành đội ngũ khác, hiện tại lại sẽ như thế nào?" Lời của Tần Dã lập tức khiến mọi người cau mày.

Bọn họ lúc này mới ý thức được mình dường như thực sự đã bỏ qua một sự việc rõ ràng như vậy!

Một con cấm bà đối với bọn họ hiện tại xác thực không tính là uy hiếp bao lớn.

Nhưng đó hoàn toàn là vì trong đội ngũ của bọn họ có hai nhân vật cấp bậc "ngoại quải" (hack game) là Tần Dã và Trương Kỳ Lân.

Nhưng đối với những đội ngũ bình thường khác thì sao?

Đối với những đội ngũ đó, bất kể là bầy rết kia, hay là con cấm bà nhân cơ hội này giết ra!

Đối với bọn họ đều tuyệt đối được coi là đả kích trí mạng!

Nghiêm trọng một chút thì trực tiếp toàn quân bị diệt cũng không có gì đáng kỳ quái!

Nhìn biểu tình ngưng trọng của mọi người, Tần Dã tiếp tục nói: "Trên thế giới này, sinh vật là thứ dễ khống chế nhất.

Bởi vì bất kỳ sinh vật nào đều có mệnh môn thuộc về chúng, chỉ

cần có thể tìm được, thì đồng nghĩa với việc có năng lực chưởng khống chúng." "Nhưng đồng thời sinh vật cũng là thứ khó khống chế nhất.

Bởi vì bất kỳ sinh vật nào, cho dù thật sự hoàn toàn dựa vào bản năng để hành động!

Chúng cũng sẽ có tư tưởng!

Mà loại tư tưởng này sẽ khiến người ta không cách nào hoàn toàn chưởng khống rốt cuộc chúng sẽ làm ra chuyện gì trong lúc hành động." "Trong lòng Uông Tạng Hải đương nhiên là rõ ràng điểm này nhất.

Cho nên tôi nghĩ hắn ngay từ đầu đã không hề nghĩ tới việc muốn cho tất cả cấm bà đều có thể hành động.

Giống như chúng ta nói trước đó, chỉ cần khi người tiến vào kích hoạt cơ quan, có thể có một con cấm bà được kích hoạt.

Cơ quan này cũng đã coi như là thành công rồi.

Có thể đem sinh vật không thể kiểm soát khống chế đến tình trạng như vậy, Uông Tạng Hải đích xác là một mưu sĩ phi thường lợi hại." "Đồng chí Tiểu Tần, đạo lý này chúng ta đương nhiên là đều hiểu!

Nhưng mà lúc này chúng ta lại bội phục tên kia như thế có phải hơi không thích hợp lắm không?

Dù sao đi nữa chúng ta vẫn đang ở trên địa bàn của hắn đúng không.

Tên này càng lợi hại, chẳng phải đồng nghĩa với việc rủi ro của chúng ta càng cao sao?" Vương Bàn Tử có chút bất đắc dĩ nói.

Hắn không biết đây có phải bệnh chung của giới trẻ hiện nay không!

Rõ ràng là đối thủ càng lợi hại thì cục diện của bọn họ càng nguy hiểm!

Bọn họ cứ thế mà không chịu hiểu điểm này!

Còn có tâm tư đi cảm khái đối thủ cường hãn! "Biết hắn lợi hại bao nhiêu, ít nhất sẽ không để chúng ta trong lúc tác chiến thực tế vì sơ suất đại ý mà phạm phải một số sai lầm sơ đẳng.

Ít nhất chúng ta hiện tại biết Uông Tạng Hải để lại thứ như cấm bà trong vách đá.

Chương 850

Vậy thì khi chúng ta đi lại trong này sẽ không quá hồ đồ!

Ít nhất sẽ không phạm phải chuyện ngu xuẩn như tùy tiện đi chạm vào vách đá!" Sau khi Tần Dã nói xong câu này, mọi người tại hiện trường đều theo bản năng tưởng rằng Tần Dã đang nói trong số bọn họ có người làm sai cái gì.

Mỗi người bản thân cũng không xác định mình rốt cuộc có phải đang ở sát vách đá hay không, đều lập tức xích lại gần vị trí trung tâm một chút!

Hiển nhiên, mọi người đều đang sợ hãi, lỡ như bên phía mình đang dựa vào có một con cấm bà.

Bản thân cái chạm này bất kể là làm cho đối phương sống lại, hay là trực tiếp bị đối phương tấn công, thì đều là chuyện mất mạng như chơi!

Đi qua dũng đạo, mọi người lần nữa đi tới một ngôi mộ thất to lớn.

Mọi người không dám đãi mạn, lập tức lấy tiểu đội làm đội hình xích lại gần phía trước một chút.

Kết quả rất nhanh liền có người dường như đụng phải cái gì đó, lập tức phát ra một tiếng "Ái chà".

Mọi người lập tức cảnh giác, thẳng đến khi xác nhận người kia cũng không bị thương hoặc bị tấn công mới coi như hơi yên tâm.

Điều này ít nhất chứng minh thứ người kia vừa đụng phải không phải cơ quan gì! "Không phải chứ ông anh!

Cậu cẩn thận một chút đi!

Cậu cứ đi đứng loạn xạ như thế!

Lỡ thật sự làm ra cái gì đó.

Đến lúc đấy không có chuyện cũng biến thành có chuyện!" Vương Bàn Tử lập tức mở miệng nói.

Người kia cũng bất lực, hắn tự nhận mình đi đứng đã được coi là khá cẩn thận.

Hơn nữa chỗ hắn vừa đi cũng không phải phương vị dựa sát vách đá gì.

Thật sự không biết Uông Tạng Hải rốt cuộc có mục đích gì, lại đặt cái thứ gì đó ở giữa đường lớn thế này!

Bất kể nói thế nào, đối với bọn họ mà nói, để Vương Bàn Tử túm được cơ hội "phun" cho hai câu, thì còn khó chịu hơn là đòi mạng bọn họ!

Hắn yên lặng nhìn đèn pin trong tay mình!

Bản thân hiện tại rơi vào tình cảnh lúng túng này!

Cái đèn pin này bắt buộc phải chịu trách nhiệm chủ yếu!

Nếu không phải cái của nợ này thực sự không còn bao nhiêu điện!

Đến chiếu sáng tử tế cũng không làm được!

Mình đâu đến nỗi chật vật như vậy! "Không trách cậu ta.

Nơi này có chút cổ quái." Tần Dã đột nhiên trầm giọng một câu lập tức khiến mọi người vốn đang phân tán thám thính đều dừng động tác, cả người đều theo đó căng thẳng hẳn lên!

Vương Bàn Tử vốn dĩ lúc thám thính vẫn luôn giữ vị trí của mình ở một phương vị không quá xa Tần Dã.

Lúc này vừa nghe Tần Dã nói vậy, cả người lập tức không bình

tĩnh nổi!

Vội vàng sấn đến bên cạnh Tần Dã hỏi: "Ý là sao đồng chí Tiểu Tần, trong này còn có bài vở gì nữa hay sao?" Kết quả Tần Dã lại không lập tức trả lời Vương Bàn Tử, nhìn động tĩnh hiển nhiên là đang tiến lại gần một hướng vách đá nào đó. "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu đừng có chỉ lo đi một mình thế chứ!

Cũng phải nói cho bọn tôi biết rốt cuộc là tình huống gì a!

Tiểu Ca có cái tật xấu này, cậu đừng có học theo cậu ấy a!" Vương Bàn Tử liên mồm kêu to.

Mà Tần Dã vẫn như cũ trực tiếp lựa chọn phớt lờ Vương Bàn Tử.

Khi đi đến trước vách đá, hắn giơ tay nhẹ nhàng sờ một cái cảm nhận được một cái rãnh, sau đó liền lập tức châm một cây đuốc đặt vào trong.

Ngay sau đó liền giống như gian mộ thất đốt thiên đăng trước đó.

Ngọn lửa lập tức lan tràn ra xung quanh, trong nháy mắt đã thắp sáng toàn bộ mộ thất.

Đợi đến khi mọi người hơi thích ứng được cường quang rồi định thần nhìn lại.

Tất cả mọi người tại hiện trường hai mắt đều không khỏi trừng lớn!

Lần này bọn họ coi như đã hiểu người vừa nãy vì sao lại đụng phải đồ vật rồi!

Cũng biết câu "không trách cậu ta" của Tần Dã là có ý gì rồi!

Lúc này gian mộ thất bọn họ đang đứng, vị trí chính giữa thình lình là một cái bệ cao chót vót, mà trên cái bệ đó đặt chính là một chiếc ghế lớn!

Tạo hình cực kỳ hoa lệ, thoạt nhìn cực giống long ỷ mà người ta thường quen thuộc!

Mà dưới bệ đá, vây quanh kín như bưng chính là từng cái từng cái tượng đất giống như binh mã dũng! "Mẹ kiếp!

Số lượng này có phải hơi quá ly kỳ rồi không!

Cái đống này không có trăm vạn hùng binh thì e rằng cũng là thiên quân vạn mã rồi nhỉ?

Cái tên Uông Tạng Hải này thật đúng là chịu chơi nha!" Vương Bàn Tử nhìn vô số người tượng trước mắt không khỏi nuốt một ngụm nước bọt nói. "Đích xác rất chịu chơi." Tần Dã nhìn người tượng trước mắt ngữ khí âm lãnh nói, sát ý ẩn giấu trong ngôn ngữ bình tĩnh có thể nói chỉ cần hơi dựa gần Tần Dã một chút đều có thể cảm giác được.

Trạng thái như vậy tuyệt đối không thể là vì tràng diện trước mắt hoành tráng!

Vương Bàn Tử lập tức ý thức được đám người tượng này e rằng còn có thuyết pháp gì khác! "Đồng chí Tiểu Tần!

Ý là sao?

Chẳng lẽ công nghệ chế tác đám người tượng này không đơn giản?" Vương Bàn Tử nhíu chặt mày hỏi.

Tần Dã không lập tức trả lời Vương Bàn Tử, mà là thông qua vài nhịp hít thở sâu để bản thân hơi bình tĩnh lại một chút.

Sau đó mới tiếp lời: "Nhìn ngọn lửa xung quanh xem, mọi người không cảm thấy tình huống này trông rất quen mắt sao?" Vương Bàn Tử trong lòng lập tức "lộp bộp" một cái, kỳ thực ngay từ lúc Tần Dã thắp lên ngọn lửa này, cộng thêm biểu tình kia của Tần Dã.

Thực tế Vương Bàn Tử cũng đã đoán được một chút.

Chỉ là bản thân hắn cũng cảm thấy suy đoán này của mình hơi to gan một chút, cho nên mới muốn cùng Tần Dã xác định lại!

Nhưng đến hiện tại, hắn tự nhiên có thể mạnh dạn nói ra suy đoán của mình! "Vừa rồi bị ngọn lửa này thắp sáng!

Không phải thật sự là thi du chứ!" Mọi người vừa nghe lời này, cũng nhao nhao phản ứng lại, ngọn lửa cháy hừng hực kia đích xác giống hệt gian phòng đốt thiên đăng trước đó!

Nói cách khác lúc này dược liệu Tần Dã dùng để thắp sáng cả mộ thất cũng tất nhiên chính là thi du mà bọn họ đã biết!

Chỉ là hiện tại nơi bọn họ đang đứng quy mô lại lớn hơn gian mộ thất trước đó quá nhiều!

Muốn chiếu sáng cả mộ thất đến trình độ như vậy!

Thể lượng thi du cần sử dụng cũng tất nhiên lớn hơn trước đó rất nhiều! "Vãi chưởng!

Trước đó là để đốt thiên đăng!

Vậy Uông Tạng Hải lần này làm nhiều thi du như vậy rốt cuộc là mục đích gì?

Chỗ này tổng không thể cũng là để đốt thiên đăng chứ!

Điều này cũng không đúng a!

Chương 851

Tôi nhớ cậu vừa nói!

Tiền đề muốn đốt thiên đăng là bắt buộc phải có máu trẻ con mới có ý nghĩa đúng không!

Vậy hắn ở đây làm nhiều thi du thắp đèn như vậy chẳng phải là không có bất kỳ ý nghĩa gì rồi sao?" Vương Bàn Tử khó hiểu hỏi. "Đích xác có khả năng sẽ không có chút ý nghĩa nào." Tần Dã nói: "Dù sao chuyện Uông Tạng Hải làm ra ở đây cũng chỉ đơn thuần là không muốn lãng phí đồ đạc mà thôi." Lời giải thích này của Tần Dã lập tức khiến mọi người tại hiện trường càng thêm hồ đồ!

Dùng máu làm vật dẫn cháy, bản thân việc này đã là một chuyện rất cổ quái rồi a!

Chuyện cổ quái như vậy nguyên nhân cuối cùng chỉ vẻn vẹn là cái gọi là "không muốn lãng phí" lại là ý gì?

Nói cách khác Uông Tạng Hải đã làm chuyện gì đó cần dùng đến rất nhiều người, nhưng lại không cần dùng đến máu của họ.

Nếu số máu này cứ thế vứt đi thì trong mắt Uông Tạng Hải chính là một chuyện vô cùng lãng phí!

Nhưng rốt cuộc là chuyện gì sẽ một chút máu cũng không cần, thậm chí đủ để khiến âm mưu gia như Uông Tạng Hải cũng cảm thấy lãng phí?

Vương Bàn Tử quả thực có chút nghĩ không thông, hắn nhìn quanh cả mộ thất, kết quả nhìn một cái này, đầu óc hắn lập tức vang lên một tiếng "Ong" cực lớn!

Bọn họ lúc đầu nghĩ không ra khả năng là vì khi tư duy vấn đề vẫn

dùng tư duy logic của bọn họ!

Nhưng nếu logic này thay đổi!

Hiện tại bắt đầu dùng tư duy logic của Uông Tạng Hải để nhìn nhận chuyện này thì sao?

Khoảnh khắc này Vương Bàn Tử cảm thấy mình đã nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, đồng thời cũng nảy sinh một ý tưởng đáng sợ mà táo bạo! "Đồng chí Tiểu Tần, cái đó!

Bàn gia hiện tại có một ý tưởng táo bạo!

Nếu Bàn gia nghĩ sai cũng không quan hệ!

Cậu cứ nói thẳng cho Bàn gia là được!

Dù sao Bàn gia đoán sai cũng không phải lần một lần hai!" "Ý là cậu vừa nói Uông Tạng Hải để máu của họ ở đây, là vì không muốn lãng phí!

Nhưng mà trong cái mộ thất này, có thể dính dáng đến việc đồng thời thỏa mãn 'người' và 'máu'.

Hình như chỉ có đám người tượng này thôi nhỉ?

Cho nên chẳng lẽ đám người tượng này kỳ thực không phải là điêu khắc gì cả!

Mà là người!" Khi nói ra suy đoán của mình, trong lòng Vương Bàn Tử còn vô cùng giãy giụa.

Từ ngữ khí và phương thức nói chuyện của hắn, Tần Dã cũng nghe ra được.

Vương Bàn Tử nói nghe như là đang suy đoán, nhưng khác với mọi khi, lần này hắn rõ ràng là hy vọng mình có thể phủ định suy đoán của hắn.

Nhưng rất tiếc, thuộc tính "miệng quạ đen" của Vương Bàn Tử chung quy không phải chỉ vận dụng trong việc dự đoán chuyện xấu!

Còn có cả suy đoán những tình huống tồi tệ này nữa.

Sau khi Vương Bàn Tử đưa ra suy đoán, Tần Dã liền nhẹ nhàng gật đầu.

Một động tác này lập tức khiến Vương Bàn Tử trong lòng trầm xuống.

Trái tim vẫn luôn treo lơ lửng của hắn theo câu khẳng định này của Tần Dã cũng coi như triệt để chết lặng!

Những người còn lại cũng nhao nhao hiểu được đây rốt cuộc là ý gì.

Bọn họ lại lần nữa kinh ngạc nhìn về phía người tượng xung quanh.

Trong lòng mỗi người đều vào giờ khắc này phủ lên một tầng bóng ma!

Chân tướng này đối với bọn họ mà nói xung kích quả thực có chút lớn!

Phải nói đối với một số chủ nhân lăng mộ, đem một số người hoặc thứ khác làm thành vật tương tự như hiện tại đặt trong lăng mộ khoe khoang, bọn họ cũng không phải chưa từng thấy qua!

Nhưng số lượng đó đều sẽ không quá nhiều, hơn nữa đại bộ phận cũng đều lấy động vật làm chủ!

Dù sao bất kể là người ác liệt thế nào chung quy cũng có một chút nhân tính tồn tại!

Mà đứng ở góc độ nhân tính, trừ phi thật là kẻ có thù không đội trời chung với mình.

Nếu không ít nhiều cũng sẽ có chút lòng trắc ẩn a!

Nhưng cái tên Uông Tạng Hải này hiển nhiên hoàn toàn không phải như vậy!

Số lượng người tượng như thế này cho dù không phải toàn bộ đều là người cải tạo thành!

Nhưng số người bị cải tạo cũng tất nhiên sẽ không quá ít!

Lại nói, với sự hiểu biết của bọn họ về Uông Tạng Hải, đã là cái thứ chết tiệt quyết định muốn dùng người làm thành người tượng!

Hắn sao có khả năng còn pha trộn hàng giả vào bên trong chứ?

Nói cách khác số lượng người tượng khổng lồ bọn họ nhìn thấy hiện tại, tất nhiên toàn bộ đều là người sống cải tạo thành! "Vãi!

Cái tên Uông Tạng Hải này điên rồi!

Chuyện tàn nhẫn như vậy hắn thật sự nói làm là làm được sao!

Nhiều người như vậy hắn thật sự một chút cũng không coi mạng bọn họ ra gì ư!

Làm người thật sự có thể như vậy sao!" Mặc dù đây đã không biết là lần thứ bao nhiêu Vương Bàn Tử nguyền rủa Uông Tạng Hải.

Nhưng khi thực tế nhìn thấy hành vi đáng sợ nhường này mà Uông Tạng Hải làm ra, hắn vẫn cứ nhịn không được mà chửi rủa. "Về điểm này tôi đợi lát nữa sẽ giải thích với mọi người, chúng ta hiện tại vẫn nên rời khỏi đây trước đã.

Ngôi mộ này không có lối ra dư thừa nào khác, e rằng lối ra ở đây chính là vị trí cái ghế kia chúng ta nhìn thấy." Nói xong, Tần Dã liền triệu tập mọi người nhanh chóng xuyên qua giữa đám người tượng này. "Đồng chí Tiểu Tần, tình huống này cảm giác có chút không đúng a.

Trước đây đến một chỗ cho dù muốn gọi bọn tôi rời đi, cũng rất ít thấy cậu gấp gáp gọi bọn tôi đi như vậy a!

Chẳng lẽ trong này còn có thuyết pháp gì không thành?" Vương Bàn Tử lập tức nhìn ra biểu hiện cổ quái của Tần Dã vội vàng hỏi. "Tôi từng thấy một loại tà thuật.

Đây là một loại thủ pháp có thể hút cạn toàn bộ máu tươi trong một sinh mệnh, nhanh chóng biến nó thành xác khô!

Sau khi vận dụng thủ đoạn như vậy hút cạn máu của một người.

Lại nhanh chóng làm thân thể bọn họ ngưng cố lại, sau đó lại lợi dụng phương pháp đặc thù tiến hành luyện chế." "Để cho trong tam hồn thất phách của bọn họ còn có một tia tàn hồn lưu lại trong thân thể.

Thì có thể khiến cái xác này dù sau khi chết cũng có thể giữ được bộ dáng lúc còn sống.

Quan trọng hơn là ngay cả hoạt tính cơ thể cũng sẽ tận khả năng giữ ở trạng thái tốt nhất." Tần Dã giải thích. "Nhưng mà cho dù là như vậy, đám người tượng này chắc cũng chỉ có thể đặt ở đây để nhìn thôi chứ.

Bất kể bọn chúng làm công phu tinh lương thế nào, đám người tượng này chắc cũng sẽ không tạo thành bất kỳ uy hiếp gì với chúng ta chứ?" A Ninh khó hiểu hỏi. "Em gái A Ninh, cô nói câu này thì đừng trách Bàn gia nói cô không hiểu rồi!

Với cái nghề này của chúng ta, một người có phải đã hoàn toàn chết hẳn hay không, chính là xem hồn phách trong cơ thể hắn.

Nhưng phàm trong thân thể này còn một tia tàn hồn tồn tại.

Thì đồng nghĩa với việc người này không tính là hoàn toàn chết hẳn!" "Đã không chết hẳn, thì có khả năng phục sinh!

Bất quá loại phục sinh này kỳ thực cũng không khác người thực vật bây giờ là bao!" "Vãi chưởng!" Giải thích đến đây, Vương Bàn Tử lập tức phát ra một tiếng tê hống! "Đồng chí Tiểu Tần!

Không phải hiện tại tất cả mọi người ở đây đều là tồn tại dạng như người thực vật chứ?" Vừa nghe lời này, tất cả mọi người cũng đều theo đó khẩn trương lên.

Chương 852

Nếu nói đám người tượng đặt ở đây thật sự toàn bộ đều là trạng thái không bao giờ cử động nữa thì thôi!

Nhưng nếu đám người tượng này còn có khả năng cử động thì sao?

Nếu đám người thực vật này còn có thể tỉnh lại!

Thì cho dù bọn chúng đã biến thành xác khô tay chân cứng ngắc, số lượng như vậy có thể tạo thành uy hiếp cũng là tương đương đáng sợ!

Nếu quả thật giống như Tần Dã nói, đám người thực vật này còn có thể khiến cơ thể mình tận khả năng giữ được trạng thái tốt nhất!

Thì một khi phục sinh uy hiếp tuyệt đối phải tăng lên mấy bậc a!

Bọn họ xác thực không hiểu tà thuật này, nhưng bọn họ hiểu Uông Tạng Hải a!

Tên này tuyệt đối sẽ không làm buôn bán lỗ vốn!

Đã là hắn đem những người này đặt ở đây, còn phí tâm tư để bọn họ giữ được trạng thái tốt nhất!

Thì khẳng định là có cách có thể khiến bọn họ cử động!

Nghĩ tới đây, bọn họ cũng hiểu Tần Dã bảo bọn họ nhanh chóng rời đi thật sự không sai!

Hiện tại mọi người cũng không có quá nhiều nghi vấn, chỉ muốn nhanh chóng theo Tần Dã thoát khỏi vòng vây này là tốt nhất!

Nhưng rất nhiều khi lúc không hiểu thì còn đỡ.

Một khi đã hiểu thì toàn bộ tâm thái đều sẽ phát sinh biến hóa cực

lớn!

Ví dụ như hiện tại.

Trước đó bọn họ chỉ đơn thuần coi đám người tượng này là tượng.

Nhưng hiện tại vừa nghĩ tới bọn chúng tùy thời có thể cử động, trong lòng mọi người liền đủ loại không phải tư vị.

Bọn họ đi về phía trước, thậm chí cảm thấy người tượng xung quanh đã bất tri bất giác tập trung ánh mắt lên người bọn họ!

Có khả năng ngay giây tiếp theo, đám người tượng này sẽ lập tức triển khai hành động!

Giờ khắc này bọn họ thật sự hối hận mình biết quá nhiều!

Nếu không có lời giải thích kia của Tần Dã, mọi người cứ thế thành thành thật thật đi qua, hiện tại đâu cần chịu loại giày vò này!

Mắt thấy mọi người sắp đến gần bậc thang.

Tất cả mọi người đều nhịn không được trong lòng khánh hạnh cái chuyện chết tiệt này cuối cùng cũng sắp kết thúc!

Nhưng càng là lúc này, người ta lại càng không khống chế được hành động của mình.

Cho dù đám người tượng phía sau này thật sự có hành động thì thế nào?

Chỉ cần bọn họ thuận lợi lên được bậc thang thì tất cả những chuyện này chẳng phải có thể kết thúc rồi sao!

Mọi người rõ ràng chỉ cần kiên trì đi tiếp, đi lên bậc thang là được.

Rõ ràng mỗi người trong lòng đều vô cùng rõ ràng điểm này!

Nhưng khi bọn họ nghĩ đến tất cả những chuyện này cuối cùng

mắt thấy sắp kết thúc, có vài người vẫn nhịn không được quay đầu nhìn về phía đám người tượng.

Kết quả chỉ nhìn một cái này, mấy người đó lập tức bị dọa đến hét toáng lên. "Mấy người kêu cái gì mà kêu!" Vương Bàn Tử lập tức tức tối mắng.

Trong tình huống khiến người ta căng thẳng muốn chết này, một cú này của bọn họ kích thích đối với tim người ta quả là tương đương lớn! "Cái!

Đám người tượng này..." Mấy người kia sớm đã bị dọa đến nói không nên lời, chỉ có thể ánh mắt ngây dại nhìn về phía trước.

Duy nhất một người còn chút năng lực ngôn ngữ lúc này cũng run rẩy chỉ về phía trước, chỉ có thể đứt quãng lầm bầm ra mấy chữ đó! "Đám người tượng này làm sao?

Chẳng lẽ đám đồ vật này còn động đậy chắc!" Vương Bàn Tử lập tức tức tối mắng.

Kết quả liền thấy đối phương run rẩy quay đầu lại nhìn Vương Bàn Tử, ánh mắt hoảng sợ xen lẫn vài phần cầu cứu đó.

Lập tức khiến Vương Bàn Tử trong lòng "lộp bộp" một cái!

Kinh nghiệm đổ đấu bao năm qua khiến hắn giờ khắc này trong nháy mắt nảy sinh một dự cảm không lành.

Mặc dù vào lúc này cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì, nhưng hắn đột nhiên có một ý nghĩ táo bạo rằng suy đoán của mình có khả năng thành sự thật rồi. "Rốt cuộc là làm sao!

Cậu nói mau đi!" Vương Bàn Tử tiếp tục tức tối hét, chỉ là lần này chính hắn cũng thiếu đi một chút tự tin.

Cảm giác đó cứ như là đang kỳ đợi tên lính đánh thuê này có thể

phủ định chính mình vậy. "Bàn Tử, cậu tự mình ngẩng đầu nhìn xem là biết." Tần Dã nhìn về phía Vương Bàn Tử nói.

Mọi người tức khắc ngẩng đầu nhìn về phía đám người tượng sau lưng bọn họ, kết quả cứ thế vừa quay đầu, sững sờ khiến tất cả mọi người tại hiện trường đều hít một ngụm khí lạnh.

Bởi vì lúc này bọn họ phát hiện, thị giác của đám người tượng này thế mà toàn bộ đều chuyển hướng về phía bọn họ! "Vãi chưởng!

Đám người tượng này tình huống gì vậy!

Từ lúc nào đều quay lại nhìn chúng ta!" Cho dù là người gan lì như Vương Bàn Tử, một màn trước mắt cũng khiến hắn toàn thân rùng mình một cái. "Chẳng lẽ đám người tượng này vốn dĩ là nhìn về hướng này?

Chỉ là vì lúc chúng ta đi do lo lắng đám người tượng này nên đều không ngẩng đầu nên vẫn luôn không phát hiện?" A Ninh nếm thử đi lý giải cảnh tượng trước mắt.

Nếu là vào lúc bình thường, bất kể là cô hay là người trong đội ngũ đều nhất định sẽ càng khuynh hướng về khả năng này!

Nhưng bọn họ hiện tại đang ở rốt cuộc là lăng mộ Uông Tạng Hải.

Con người này vốn không phải người bình thường.

Lăng mộ hắn làm ra cũng định trước rồi: bình thường mới là không bình thường! "Đừng dừng lại, chúng ta đi mau!

Thời gian để lại cho chúng ta không nhiều lắm đâu." Tần Dã vẫn như cũ không giải thích quá nhiều, trực tiếp hô hào mọi người dựa sát về hướng đài cao.

Mọi người vội vàng đuổi theo, cảm giác bị nhiều người nhìn

chằm chằm như vậy vốn đã tương đương cổ quái rồi!

Hiện tại còn là bị nhiều người tượng như vậy nhìn chằm chằm, mùi vị đó thì càng khỏi phải nói!

Xuyên qua giữa đám người tượng, mọi người nhất thời đều cảm thấy bước chân dưới chân mình dường như đều bất giác nhanh hơn một chút.

Vương Bàn Tử cũng vội vàng sấn đến bên cạnh Tần Dã tiến hành dò hỏi.

Tuy nói hiện tại chưa chắc là lúc làm việc này.

Nhưng đối với hắn mà nói, cứ nhìn cái tình huống trước mắt này, bắt hắn đừng đi làm rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Thì đó mới là giày vò hắn nhất! "Đồng chí Tiểu Tần!

Rốt cuộc là thế nào?

Nhìn thái độ của cậu, đám người tượng này đích xác động đậy rồi đúng không?" Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

Tần Dã tức khắc gật đầu, dù sao đối với chuyện này Tần Dã vốn cũng chưa từng nghĩ muốn giấu giếm. "Cho nên tôi mới muốn mọi người nhanh chóng rời khỏi!

Trước đó tôi đã nói, đám người tượng này về lý thuyết mà nói hẳn là đã chết, nhưng mỗi một cái kỳ thực đều có một tia tàn hồn tàn lưu trong cơ thể.

Chương 853

Nói cách khác bộ dạng hiện tại của bọn chúng so với nói là hoàn toàn tử vong, chi bằng nói là người thực vật càng thiết thực hơn." "Nhưng người thực vật thì sẽ có khả năng tỉnh lại.

Tàn hồn của bọn chúng cũng sẽ tiến hành tu phục, một khi tu phục đến trình độ nhất định, bọn chúng tự nhiên sẽ lại lần nữa sở hữu năng lực hành động.

Bất quá Uông Tạng Hải đương nhiên không thể làm ra mấy thứ mình không khống chế được, thậm chí có khả năng phản lại tạo thành uy hiếp với chính mình." "Cho nên đám người tượng này một khi khôi phục đến trình độ có thể hành động.

Thì bất kể bọn chúng trước kia là lập trường gì, hiện tại đều sẽ chỉ là nô bộc của Uông Tạng Hải.

Lại nhìn mỗi người bọn chúng trên tay đều lăm lăm vũ khí mà xem, nếu đám đồ vật này thật sự tỉnh lại rồi hẳn là sẽ toàn lực đến giết chết chúng ta." Tần Dã giải thích. "Vãi!

Uông Tạng Hải ngay cả bản lĩnh này cũng có cơ à!

Khiến bọn họ biến thành người thực vật!

Còn khiến bọn họ lại tỉnh lại!

Năng lực này nghịch thiên rồi!" Vương Bàn Tử kinh hô. "Nếu không thì anh tưởng Uông Tạng Hải phí công lớn như vậy biến nhiều người như thế thành người tượng đặt ở đây là vì cái gì?

Chẳng lẽ là vì nhìn cho đẹp sao?" Tần Dã trầm giọng nói: "Đám người tượng này sau khi bị chế tạo ra tự nhiên là chỉ có thể đặt ở đây.

Nếu muốn khiến bọn chúng từ trạng thái người thực vật chuyển

biến trở lại, thì còn cần một vị thuốc." "Mà vị thuốc này, kỳ thực cũng chính là chúng ta." Mọi người hai mắt mạnh mẽ trừng một cái, đều lập tức bắt đầu phản tư mình vừa rồi lúc hành động có phải đã làm gì đó không nên làm ở chỗ này hay không! "Đồng chí Tiểu Tần, cậu nói vậy là ý gì a?

Chúng ta sau khi vào đây nhưng là cái gì cũng chưa làm a!

Sao lại thành ra vị thuốc kia rồi!" Vương Bàn Tử cũng theo đó khẩn trương lên.

Lúc này trong đầu hắn cũng đang điên cuồng hồi tưởng, từ lúc vào đến giờ, bọn họ rốt cuộc đều làm những gì.

Có phải thật sự có cái gì bọn họ cảm thấy không vấn đề, nhưng kỳ thực lại tuyệt đối không thể làm hay không! "Chúng ta căn bản cái gì cũng không cần làm." Tần Dã nói: "Đây cũng là chỗ đáng sợ của loại tà thuật này.

Chỉ cần không phải người cố tình muốn chết, sau khi đi vào gian mộ thất này nhìn thấy tràng cảnh như vậy.

Đều tất nhiên sẽ giữ khoảng cách với đám người tượng này.

Cho nên bất kỳ cơ quan chủ động nào đều là vô nghĩa." "Mà tà thuật này, phương pháp muốn để đám người tượng này từ trạng thái người thực vật tỉnh lại.

Thực tế chính là chúng ta tiến vào nơi này, hoặc nói là dương khí của chúng ta.

Từ lúc chúng ta bắt đầu tiến vào, dương khí của chúng ta sẽ biến thành dưỡng liệu bị đám người tượng này hấp thu." "Sau đó lợi dụng những dương khí này để tu phục hồn phách của bọn chúng.

Không cần tam hồn thất phách hoàn toàn tu phục, chỉ cần đến trình độ có thể hành động bình thường.

Bọn chúng sẽ thức tỉnh biến thành tướng sĩ thủ hộ ngôi mộ thất này!" Vừa nghe đến đây, tim tất cả mọi người tại hiện trường đều theo đó căng thẳng!

Mặc dù trước đó Tần Dã bảo bọn họ phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Trong lòng mọi người cũng đều rất rõ ràng, đã là chuyện nhanh chóng rời đi do Tần Dã đề xuất.

Thì bọn họ bắt buộc phải nhanh chóng rời đi!

Nhưng nơi này rốt cuộc là một nơi đâu đâu cũng là người tượng!

Hành động ở loại địa phương này, sự căng thẳng trong lòng chung quy sẽ khiến bọn họ theo bản năng giảm chậm bước chân!

Mặc dù hiện tại đã biết người tượng trong này là thế nào!

Nhưng hiện tại mới muốn nhanh chóng chạy trốn liệu có phải vẫn là quá muộn rồi không?

Phải biết, đã là đám người tượng này hiện tại đã quay đầu nhìn về phía bọn họ.

Thì chứng tỏ bọn chúng đã hấp thu không ít dương khí!

Vậy cho dù bọn họ hiện tại muốn nhanh chóng tăng tốc, liệu có phải cũng đã muộn một chút rồi không?

Mọi người không dám nghĩ đến khả năng đáng sợ này!

Dù sao một khi đám người tượng này thực sự hành động theo đúng nghĩa đen!

Bọn họ chẳng phải sẽ nguy hiểm rồi sao?

Mọi người vội vàng tăng tốc bước đi, kết quả chưa đi được bao xa, một trận thanh hưởng xuất hiện sau lưng bọn họ.

Tim của tất cả mọi người đều vào giờ khắc này thắt lại với nhau!

Bọn họ không biết tiếng động vừa rồi rốt cuộc thật sự là truyền đến từ sau lưng bọn họ, hay là do bọn họ trong hoàn cảnh đáng sợ này vì trong lòng căng thẳng mà nảy sinh ảo giác!

Chỉ là bọn họ thực sự không dám quay đầu lại nhìn!

Trong lòng bọn họ đều đang sợ hãi, nếu tất cả vừa rồi không phải ảo giác, chẳng phải là nói đám người tượng này có khả năng đã ở sau lưng bọn họ chuẩn bị tấn công rồi?

Nhưng mà con người đôi khi chính là sinh vật nực cười như vậy.

Mặc dù mỗi người bọn họ đều biết mình hiện tại cần làm là nhanh chóng rời đi!

Lấy tốc độ nhanh nhất đến trên bệ đá, đợi đến khi Tần Dã thuận lợi giải khai cơ quan phía trên tìm được lối ra mới là vương đạo!

Nhưng những động tĩnh phía sau này lại cứ không ngừng hấp dẫn sự chú ý của bọn họ.

Khiến bọn họ trong lúc tiến lên vẫn cứ nhịn không được quay đầu lại nhìn!

Trước đó là như vậy!

Hiện tại cũng thế!

Quả nhiên ngay lúc một người quay đầu nhìn sang.

Chỉ thấy một người tượng không biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng hắn.

Lúc này khoảng cách chóp mũi hai người chỉ chưa đầy một milimet.

Nếu không phải người tượng không có hô hấp, e rằng cái khiến

hắn quay đầu lại không phải sự tò mò của bản thân.

Mà là luồng nhiệt từ hơi thở của người phía sau! "Á!" Người kia lập tức phát ra một tiếng thảm thiết!

Mọi người nhanh chóng quay đầu nhìn sang!

Lúc này mới phát hiện đám người tượng sau lưng bọn họ trước đó thế mà đã toàn bộ đều có động tác.

Lúc này động tác của bọn chúng tuy rằng không lớn, nhưng rõ ràng là đã lại gần bọn họ hơn rất nhiều!

Tim mọi người lập tức nhảy lên tận cổ họng!

Nhìn cảnh tượng này!

Lại nghĩ đến lời Tần Dã nói với bọn họ trước đó!

Ai mà không nghĩ ra đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì! "Vãi chưởng!

Đám người tượng này thật sự động rồi!" "Mẹ kiếp!

Đừng hoảng!

Nhân lúc đám của nợ chết tiệt này động tĩnh còn chưa quá lớn!

Chúng ta mau đi!" Vương Bàn Tử mồm thì nói, lập tức xoay người định đi!

Kết quả vừa xoay người liền thấy trước mắt thế mà cũng xuất hiện một đám người tượng!

Trong đó một cái suýt chút nữa thì dán mặt vào Vương Bàn Tử!

Chương 854

Mọi người vội vàng nhìn về bốn phía!

Lúc này mới phát hiện bọn họ thế mà không biết từ lúc nào đã bị đám người tượng này bao vây rồi!

Sau đó ngay trước mặt bọn họ!

Đám người tượng này vặn vẹo cổ, bả vai cũng theo đó rung động một cái!

Tim tất cả mọi người lập tức "lộp bộp" một cái!

Lần này cho dù không có Tần Dã nhắc nhở!

Bọn họ cũng đã biết nơi này tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì! "Không ổn!

Đám đồ vật này sắp tỉnh rồi!

Chạy mau!" Vương Bàn Tử quát lớn một tiếng, lập tức lao ra ngoài!

Đám lính đánh thuê tuy rằng có chút phát lăng, nhưng vẫn rất nhanh phản ứng lại!

Lúc này bọn họ cách bậc thang còn một đoạn!

Nếu không nhân lúc này nhanh chóng đào tẩu!

Nhiều người tượng như vậy thật sự hoàn toàn động đậy!

Thì cho dù bọn họ trên tay có vũ khí nóng!

E rằng cũng không theo kịp tốc độ đám người tượng này lao lên!

Mọi người không dám chậm trễ, vội vàng lấy tốc độ nhanh nhất đuổi theo bước chân Tần Dã bọn họ để xung phong.

Tần Dã đang lao ở vị trí đầu tiên của đội ngũ đột nhiên xoay người lao về phía sau lưng bọn họ.

Vương Bàn Tử lập tức bị dọa cho phát khiếp. "Đồng chí Tiểu Tần!

Tình huống gì thế!" Mà Tần Dã lại không có chút hồi đáp.

Chỉ là lao thẳng đến sau lưng Trịnh Bách Vạn!

Cú này ngay cả Trịnh Bách Vạn cũng mộng luôn!

Hắn cũng nghĩ không thông Tần Dã sao lại đột nhiên lao về phía mình!

Có một khoảnh khắc đó, hắn còn tưởng Tần Dã vì nguyên nhân mạc danh kỳ diệu gì đó mà khóa mục tiêu vào người mình!

Kết quả cú xung kích này của Tần Dã đương nhiên không phải nhắm vào hắn.

Một cú tăng tốc trực tiếp lao đến sau lưng Trịnh Bách Vạn!

Đợi đến khi mọi người đồng loạt nhìn sang mới thấy Tần Dã đang nắm chặt một cây trường thương đâm về phía Trịnh Bách Vạn!

Mà đầu kia của trường thương, người cầm thương thình lình chính là người tượng!

Hóa ra ngay lúc bọn họ còn đang ngơ ngác bên này, đám người tượng này đã bắt đầu hành động rồi.

Cú vừa rồi nếu không phải vì Tần Dã, Trịnh Bách Vạn e rằng đã bị đâm cho một cú xuyên tim lạnh toát rồi!

Cái nắm chặt này phảng phất trở thành ngòi nổ nào đó!

Tên người tượng huy vũ trường thương tấn công Trịnh Bách Vạn kia vừa ngẩng đầu.

Liền thấy vô số người tượng nhao nhao quay đầu nhìn sang.

Trước đó bọn họ nhìn thấy tuy rằng đám của nợ này cũng động đậy!

Nhưng mức độ động đậy của bọn chúng chí ít là khi bọn họ nhìn thấy thì những thứ đó đã định hình rồi.

Nhưng hiện tại thì tương đương với việc trực tiếp nhìn thấy động tác của bọn chúng!

Nếu trong một đống người tượng đột nhiên nhìn thấy người tượng cử động.

Lúc này làm thế nào mới là chính xác nhất?

Vương Bàn Tử lập tức liền nghĩ ra! "Đừng ngẩn ra nữa!

Mau chạy đi!" Vương Bàn Tử hét lên một tiếng, mọi người cũng lập tức từ trong cơn mông lung hồi thần lại!

Mà đám người tượng kia cũng giống như nhận được chỉ lệnh, toàn bộ đều huy vũ trường thương lao về phía bọn họ chém giết.

Vị trí hiện tại của bọn họ bản thân đã ở trung ương của vô số người tượng này!

Hiện tại đám đồ vật này lại ngay lập tức dường như nhận được chỉ lệnh triển khai hành động!

Trong tình huống này muốn hoàn toàn không có kháng cự mà trốn thoát hiển nhiên là không thể!

A Ninh lập tức hô hào đám lính đánh thuê đan xen nhau, một bộ phận người bắn, một bộ phận người nhanh chóng rút lui.

Sau đó tiến hành phân công chuyển đổi!

Mà đám người tượng này tuy nói quỷ dị vô cùng!

Nhưng so với kim bài hoặc là đám rết gặp phải trước đó!

Đám người tượng này đáng sợ hiển nhiên nhỏ hơn nhiều.

Mà đám người tượng này tuy rằng đã không được coi là người nữa.

Nhưng thứ do người thực vật chuyển đổi này cho dù có thể giữ được trạng thái lúc còn sống của bọn họ.

Nhưng lần này chí ít là không có thủ pháp dư thừa nào tiến hành cường hóa!

Dưới thế công của đạn dược, vô số người tượng đều liên tiếp trúng đạn ngã xuống!

Nhưng dù vậy, đám lính đánh thuê cũng một chút không dám thả lỏng!

Không vì cái gì khác!

Chỉ vì hiện tại đám người tượng này đều không có tư tưởng, tự nhiên cũng sẽ không tồn tại sợ hãi và trốn tránh.

Bọn chúng chỉ biết không ngừng lao lên!

Súng ống quả thực đối với mọi sinh vật sát thương đều là trí mạng.

Nhưng trong tình huống số lượng đối phương quá nhiều, nếu là đứng yên xả đạn thì bị đuổi kịp cũng là chuyện sớm muộn.

Càng đừng nói hiện tại đối mặt còn là một đám của nợ tuyệt đối sẽ không ngừng động tác! "Mẹ kiếp!

Số lượng này cũng quá nhiều rồi!

Biết sớm thì vừa rồi chúng ta thực sự nên chạy nhanh một chút!" Sau khi Vương Bàn Tử dùng một phát súng shotgun bắn bay một tên

người tượng lao đến trước mặt, Vương Bàn Tử nhịn không được oán thán! "Anh Vương!

Anh hiện tại còn có tâm tư nói cái này?

Chúng ta nhanh chóng mở ra một con đường xông qua mới là thật!" A Ninh một bên ứng đối với đám người tượng không ngừng vây lên, một bên có chút bất đắc dĩ nói.

Mặc dù binh đoàn lính đánh thuê Dã Lang đích xác huấn luyện nghiêm chỉnh, từ tấn công đến yểm hộ Trịnh Bách Vạn.

Mỗi khâu từ góc độ chiến thuật mà nói đều có thể xưng là hoàn mỹ.

Nhưng bất đắc dĩ số lượng người tượng này thực sự quá nhiều, hơn nữa đám này tuy rằng tồn tại nhục thể.

Chương 855

Nhưng đám người tượng đã không có tư tưởng và cảm giác thì giống hệt như zombie trong phim điện ảnh vậy, cho dù bị đánh ngã vẫn sẽ không ngừng bò lên.

Đối mặt với loại của nợ số lượng vừa nhiều vừa khó giết này độ khó tuyệt đối là tương đương lớn!

Nếu không phải vì đám người tượng này không phải giống như cấm bà trước đó - những kẻ căn bản không sợ đạn.

Thì với số lượng này e rằng bọn họ sớm đã tử thương thảm trọng rồi! "Này!

Tốc độ của chúng ta có phải chậm lại rồi không!

Đều đừng dừng lại a!

Nếu bị đám đồ vật này vây chết!

Chỉ sợ chúng ta ngay cả thời gian thay đạn cũng không có là 'đi bán muối' đấy!" Vương Bàn Tử sốt ruột nói với mọi người.

Chỉ là hiện tại đã không có ai tiến hành hồi đáp hắn.

Tất cả mọi người tại hiện trường chỉ riêng việc đối mặt đám người tượng này đã tinh bì lực tẫn!

Đâu còn tâm tư đi đáp lại mấy lời này của Vương Bàn Tử.

Điểm này trong lòng Vương Bàn Tử cũng rất rõ ràng, hắn nói những lời này bản thân cũng không phải để nhận được ai hồi đáp.

Chỉ là muốn thông qua phương thức như vậy để chuyển dời sự chú ý của mình một chút. "Không ổn!" Theo tiếng hô của một tên lính đánh thuê, mọi người nhanh chóng quay đầu.

Mới phát hiện lúc này con đường đi tới bậc thang đã hoàn toàn bị đám người tượng này phong tỏa rồi!

Tim mọi người trong nháy mắt trầm xuống, hy vọng trước đó không ngừng hô cao trong lòng mình dường như cũng vào giờ khắc này bế tắc.

Liên tục bắn không ngừng đã khiến cánh tay bọn họ tê dại.

Lúc này bọn họ còn có thể tiếp tục ứng chiến đã hoàn toàn là dựa vào ham muốn sống sót để chống đỡ!

Nhưng cho dù có ý chí lực chống đỡ, thể năng tiêu hao cũng là không cách nào coi nhẹ!

Bọn họ đều có thể cảm giác được, mặc dù mình đã dùng tốc độ nhanh nhất tiến hành hành động.

Nhưng tốc độ của bọn họ đã giảm chậm.

Trong tình huống này bọn họ căn bản không có cách nào xông qua đám người tượng này!

Trong lòng mọi người không cam tâm a!

Lúc này bọn họ cách bậc thang tối đa cũng chỉ còn chưa đến hai mươi bước!

Hy vọng rõ ràng đã bày ra ngay trước mặt mình!

Nhưng mình lại không có cách nào nắm lấy!

Chuyện như vậy mọi người làm sao có thể cam tâm!

Mắt thấy người tượng đã càng lúc càng gần, việc bọn họ bị đám người tượng này vồ ngã dường như cũng chỉ là chuyện của khắc tiếp theo!

Đột nhiên, một thanh đại đao uyển như cung tiễn bay ra, trong

nháy mắt trực tiếp xuyên qua giữa đám người tượng trước mắt bọn họ!

Thanh đại đao này phảng phất có lực xuyên thấu còn mạnh hơn đạn dược.

Nhưng phàm là người tượng nằm trên quỹ đạo xung kích của đại đao toàn bộ đều bị đâm cho một cú xuyên táo!

Dư uy của cú xung kích thậm chí đẩy lùi tất cả người tượng xung quanh loạng choạng một cái.

Mà dù cho đã xuyên thấu nhiều người tượng như vậy, đại đao cuối cùng vẫn còn uy lực trực tiếp cắm phập vào bậc thang sau lưng đám người tượng!

Tuy nói mọi người đều đã nghĩ ra cú này là ai đánh ra.

Nhưng thực tế nhìn thấy một kích hung hãn như vậy, vẫn khiến tất cả mọi người tại hiện trường đều giật nảy mình! "Vãi chưởng!

Đồng chí Tiểu Tần, cậu thế này thật quá lợi hại rồi!

Đôn đá dày thế kia cậu trực tiếp đánh xuyên luôn?

Còn nữa!

Cậu vừa rồi là tình huống gì!

Sao trực tiếp đâm xuyên nhiều người như vậy được!

Vãi!

Tôi cứ tưởng cậu học võ!

Hóa ra là cậu đang tu tiên a!" Vương Bàn Tử kinh ngạc hét lên. "Hiện tại là lúc nói cái này sao?" Tần Dã có chút cạn lời nói.

Não bộ của Vương Bàn Tử quả nhiên là bất cứ lúc nào cũng có thể "chạy lạc đề"!

Rõ ràng là trong lúc nên nhanh chóng chạy trốn này!

Hắn cư nhiên còn có thể vì mấy chuyện này mà phân tâm. "Đúng đúng đúng!

Hì hì, đồng chí Tiểu Tần, cái này đều tại cậu!

Nếu không phải cậu biểu hiện thực sự quá lợi hại!

Bàn gia tôi cũng đâu đến mức bị cậu hấp dẫn a!

Thật sự, tôi mà là nữ tuyệt đối sẽ gả cho cậu!" Vương Bàn Tử cười hì hì vừa quay đầu, liền thấy trong tay Tần Dã không biết từ lúc nào đã nắm chặt mấy cây trường thương!

Không đợi Vương Bàn Tử mở miệng, Tần Dã ném một cây trường thương trực tiếp về phía Vương Bàn Tử!

Vương Bàn Tử lập tức ngơ ngác, còn chưa kịp cho hắn cơ hội kêu gào một tiếng, trường thương đã lao đến trước mặt hắn!

Ngay trong nháy mắt đó, Vương Bàn Tử cảm giác đèn kéo quân đã liên tiếp lóe lên trong đầu mình!

Cũng may, cây trường thương này không phải nhắm vào hắn!

Trường thương sắc bén lướt qua bên tai Vương Bàn Tử, trực tiếp đâm trúng người tượng sau lưng hắn!

Sau đó Tần Dã lại ném ra mấy cây trường thương, mỗi một cây đều trực tiếp đâm xuyên yết hầu người tượng!

Một màn này quả thực khiến tất cả mọi người tại hiện trường đều kinh ngạc đến ngây người!

Phải nói với sức mạnh của Tần Dã có thể ném những cây trường thương này theo phương thức như vậy cũng không khiến người ta bất ngờ.

Nhưng trong tình huống duy trì cường độ công kích cao như vậy còn có thể chuẩn xác như thế!

Điều này trong mắt bọn họ đã không phải hai chữ "lợi hại" có thể hình dung! "Còn không đi?" Sau khi lại ném ra mấy cây trường thương, Tần Dã nói với mọi người.

Mọi người lúc này mới phản ứng lại!

Hiện tại đích xác không phải lúc lấn cấn cái này!

Tần Dã cường đại là không thể nghi ngờ!

Nhưng độ gai góc của đám người tượng chết tiệt này cũng không phải nói đùa!

Hiện tại dưới thế công trường thương của Tần Dã, đám người tượng này tạm thời không có cách nào tạo thành nguy hiểm cho bọn họ!

Nhưng những nguy hiểm này bản thân sẽ không biến mất!

Chương 856

Hơn nữa đám người tượng này sau đó cũng khó tránh khỏi sẽ chuyển mục tiêu tấn công sang người Tần Dã!

Không nhân lúc này mau đi!

Đợi đến sau đó Tần Dã cũng bị đám người tượng này quấn lấy!

Bọn họ có muốn đi cũng không đi được nữa! "Đúng đúng đúng!

Mau đi mau đi!

Đồng chí Tiểu Tần!

Bọn tôi lên trên trước đợi cậu!

Đợi bọn tôi lên rồi sẽ lại thảo luận chuyện tôi muốn gả cho cậu!" Lúc này Vương Bàn Tử vẫn không quên tiến hành một phen trêu chọc, một thông thao tác này ngay cả Tần Dã cũng bị làm cho dở khóc dở cười!

Bất quá mọi người hiện tại cũng không còn tâm tình đi oán thán Tần Dã nữa!

Ý thức được hiện tại căn bản không có thời gian dư thừa để chậm trễ.

Mọi người cũng nhao nhao lấy tốc độ nhanh nhất lao ra ngoài.

Mà Tần Dã vẫn luôn đi ở cuối cùng của đội ngũ, nắm chặt trường thương trong tay, chỉ cần có kẻ lại gần lính đánh thuê, liền lập tức ném trường thương trong tay ra!

Sức mạnh của Tần Dã cộng thêm vũ khí đáng sợ này!

Mỗi một kích đều có thể chuẩn xác đâm xuyên yết hầu người tượng!

Tuy nói công kích như vậy cũng không thể trực tiếp giết chết người tượng.

Nhưng cũng đủ để đánh ngã đám người tượng này, khiến bọn chúng không có cách nào tiếp tục tiến hành trở ngại bọn họ.

Ngay dưới thao tác như vậy của Tần Dã, đám người tượng trước đó còn vây cả đội ngũ chật như nêm cối lúc này thế mà trực tiếp bị đánh mở ra một con đường!

Mọi người nhanh chóng leo lên cầu thang, vừa đi được một nửa, Vương Bàn Tử lập tức hét lên: "Tiểu Tần đồng chí!

Chúng tôi lên rồi!

Cậu cũng nhanh lên đi!" Kết quả Vương Bàn Tử vừa quay đầu lại, đâu còn thấy bóng dáng Tần Dã, hiện tại đập vào mắt chỉ có vô số nhân dũng!

Tần Dã sớm đã bị biển nhân dũng này nhấn chìm!

Đầu óc mọi người ong lên một tiếng!

Khi gặp phải chiến thuật biển người, tình huống này tuyệt đối là nguy hiểm nhất!

Bất kể cá nhân lợi hại thế nào, nếu bị số lượng người vượt xa vây đánh, muốn chạy thoát thành công gần như là điều không thể!

Chưa kể vũ khí của Tần Dã còn ở trên đài giai này, hắn chỉ có thể dùng trường thương cướp được từ tay đám nhân dũng!

"Không được!

Cứ thế này không được!

Tiểu Tần đồng chí!

Tôi tới giúp cậu!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, lập tức xách

súng định lao xuống đám nhân dũng.

“Vương tiên sinh!

Anh đừng kích động!” “Tình hình này, dù anh lao xuống cũng chẳng có tác dụng gì đâu!” A Ninh vội kéo Vương Bàn Tử lại khuyên can.

“Vậy phải làm sao!

Chẳng lẽ muốn Bàn gia đứng đây nhìn Tiểu Tần đồng chí đi chết à!

Đừng quên!

Sở dĩ Tiểu Tần đồng chí rơi vào hiểm cảnh này, hoàn toàn là vì cậu ấy muốn yểm hộ chúng ta một con đường sống!

Nếu không với thực lực của Tiểu Tần đồng chí, muốn vượt qua đám dưa vẹo táo nứt này chỉ là chuyện phút mốt!” “Sao hả!

Giờ an toàn rồi thì thấy mấy chuyện này không quan trọng nữa chứ gì!” Vương Bàn Tử trực tiếp gào lên: “Nhiều thế này Bàn gia đối phó không xuể!

Nhưng Bàn gia không tin, Bàn gia lao xuống bắn bọn chúng!

Bọn chúng còn có thể mặc kệ Bàn gia chắc!

Chỉ cần làm bọn chúng phân tâm!

Với bản lĩnh của Tiểu Tần đồng chí nhất định có thể xông ra!” “Bàn Tử, A Ninh nói đúng đấy, anh đừng vội.” Hạo Thiên Chân vẫn luôn tìm kiếm bóng dáng Tần Dã trong đám nhân dũng đột nhiên trầm giọng lên tiếng.

“Ý gì hả Tiểu Thiên Chân!

Chẳng lẽ cậu cũng thấy Tiểu Tần đồng chí không gánh nổi?

Cậu cũng định bỏ cuộc rồi?" Vương Bàn Tử trừng to mắt nghi hoặc, nếu là người khác thì Vương Bàn Tử đã chửi ầm lên rồi.

Cũng may người mở miệng là Hạo Thiên Chân, Vương Bàn Tử mới có thể kiềm chế cảm xúc đôi chút.

"Anh không tin tưởng Tần Dã đến thế sao?

Tự mình nhìn kỹ lại đi." Hạo Thiên Chân tiếp tục nhắc nhở.

Vương Bàn Tử tự nhiên hiểu rõ, với quan hệ giữa bọn họ, Hạo Thiên Chân tuyệt đối không thể nói hươu nói vượn vào lúc dầu sôi lửa bỏng này!

Hắn vội quay đầu nhìn lại, hãi hùng thấy lúc này đám nhân dũng dày đặc đều đang vây lại một hướng!

Với số lượng nhân dũng này, cùng áp lực khi chúng bức lại gần, bất cứ ai nhìn thấy cũng phải lạnh sống lưng!

Nhưng lần này hành động của chúng dường như không thuận lợi như vậy!

Đám nhân dũng khi áp sát, cứ lao lên một đợt là lại bị thứ gì đó đánh bật ra.

Dù chúng có thể bò dậy tấn công tiếp, nhưng kết quả cuối cùng vẫn không thay đổi!

Mọi người nhìn kỹ lại mới thấy, Tần Dã hai tay mỗi tay cầm một cây trường thương, đang đối mặt với vô số nhân dũng vây quanh.

Trường thương trong tay hắn phảng phất như có sinh mệnh, múa đến hổ hổ sinh phong, tất cả nhân dũng lại gần Tần Dã vừa bước vào phạm vi tấn công liền bị đánh bay ra ngoài!

Mọi người nhìn kỹ thêm chút nữa, ai nấy đều kinh ngạc đến mức nuốt nước bọt!

Trước giờ họ chỉ biết Tần Dã võ nghệ cao siêu, đặc biệt là đao pháp xuất thần nhập hóa!

Họ đâu ngờ Tần Dã ngoài đao pháp, thương pháp cũng lợi hại đến thế!

Đối mặt với số lượng nhân dũng đông đảo, trên mặt Tần Dã hoàn toàn không thấy chút hoảng loạn nào.

Mỗi cú quét, đập, đâm đều phán đoán cực nhanh, phản chế nhân dũng có sức uy hiếp lớn nhất ngay trước khi đối phương ra tay!

Từ lúc bắt đầu giao thủ đến giờ, Tần Dã lăng là không để một con nhân dũng nào tiếp cận được mình.

"Ôi mẹ ơi, trước giờ chỉ biết Tiểu Tần đồng chí múa đao giỏi, không ngờ chơi thương cũng đỉnh thế này!" Vương Bàn Tử lúc này đã nhìn đến ngây người.

"Nhưng cứ thế này mãi cũng không phải cách!

Năng lực của Tần Dã không cần bàn cãi, nhưng nhiều nhân dũng thế này, nếu Tần Dã không nhanh chóng đột phá, cứ bị vây mãi... sớm muộn gì cũng kiệt sức!

Đợi đến lúc Tần Dã không duy trì được phong độ thế này nữa, chẳng phải rất nguy hiểm sao!" Hạo Thiên Chân nhíu mày nói.

"Nói đúng đấy!

Đáng chết!

Tiểu Tần đồng chí còn nấn ná ở đó làm gì!

Mau qua đây đi chứ!" Vương Bàn Tử sốt ruột giậm chân bình bịch.

Chương 857

“Chẳng lẽ là vì vũ khí?

Tuy Tiểu Tần đồng chí chơi thương rất mượt, nhưng rốt cuộc đó không phải binh khí thuận tay nhất của cậu ấy!

Cho nên có chút không xoay sở được?

Đáng chết!

Thế này không ổn!

Chúng ta phải tìm cách đưa đao cho Tiểu Tần đồng chí!” Vương Bàn Tử hét lên, lao thẳng đến vị trí cây đại đao định rút nó ra khỏi bậc thềm!

Kết quả hắn còn chưa kịp phát lực, vài con nhân dũng đã chú ý đến hắn, lập tức lao tới vồ lấy.

Cú này thực sự làm Vương Bàn Tử trở tay không kịp!

May mà Vương Bàn Tử cũng là tay lão luyện trong nghề đổ đấu!

Dù trong lòng hoảng loạn, chân cũng trượt một cái, nhưng phản xạ bản năng vẫn giúp hắn lập tức nổ súng bắn bay con nhân dũng đang lao tới.

Ngay khi bắn bay nhân dũng, Hạo Thiên Chân cũng nắm lấy khoảnh khắc đó kéo Vương Bàn Tử lùi lại.

“Xem ra đám nhân dũng này sẽ không dễ dàng leo lên, nhưng nếu quá gần phía dưới chúng sẽ tấn công.” Nhìn đám nhân dũng không tiếp tục truy đuổi, Hạo Thiên Chân lập tức nhận ra quy luật hành động của chúng.

“Vậy giờ làm sao!

Tiểu Tần đồng chí dùng trường thương không xông ra được!

Cứ đánh tiếp thế này sớm muộn cũng mệt chết!" Vương Bàn Tử sốt ruột nói.

Đột nhiên hắn quay đầu nhìn thấy Trương Kỳ Lân, trong lòng vui mừng, đúng rồi!

Việc này bọn họ không làm được, nhưng Trương Kỳ Lân có thể mà!

"Tiểu Ca, vụ này phải nhờ cậu rồi!

Mau đưa cái thứ này cho Tiểu Tần đồng chí đi!" Vương Bàn Tử vội chạy đến trước mặt Trương Kỳ Lân nói.

Tuy nhiên Trương Kỳ Lân lại như hoàn toàn không nghe thấy, chỉ lẳng lặng nhìn xuống phía dưới.

"Không phải chứ, Tiểu Ca, cậu có ý gì thế!

Cậu không ra tay, Tiểu Tần đồng chí sẽ gặp rắc rối to đấy!" Vương Bàn Tử sốt ruột thúc giục lần nữa.

"Không cần." Nhưng Trương Kỳ Lân chỉ đáp lại vỏn vẹn hai chữ.

Vương Bàn Tử lập tức ngẩn tò te!

Hắn hoàn toàn không hiểu Trương Kỳ Lân nói câu đó lúc này là có dụng ý gì!

Còn chưa đợi hắn hỏi tiếp, chiến trường bên kia lại đột phát biến cố!

Sau khi Tần Dã đâm một thương vào người một con nhân dũng!

Con nhân dũng đó trước khi ngã xuống đã chộp lấy cây thương.

Sau đó vài con nhân dũng khác như nhận được chỉ lệnh, tung người nhảy lên, vung vũ khí chém xuống Tần Dã!

Tim mọi người lập tức nhảy lên tận cổ họng!

Bất kể Tần Dã có sức chiến đấu mạnh đến đâu, nhưng về bản chất hắn cũng chỉ là một thân xác phàm!

Nếu thực sự trúng đòn tấn công này, không chết cũng chắc chắn bị thương nặng!

"Tiểu Tần đồng chí!" Vương Bàn Tử cuống quýt giơ súng định bắn yểm trợ!

Mắt thấy sắp bóp cò rồi lại chần chừ không dám!

Chỉ vì hắn biết rất rõ, với vị trí hiện tại của Tần Dã và mấy con nhân dũng kia!

Phát súng này bắn ra, lỡ không may bắn trúng cả Tần Dã thì sao!

Vương Bàn Tử không nắm chắc!

Cũng không dám đánh cược!

Tuy nhiên ngay giây tiếp theo, Tần Dã đã dùng hành động thực tế nói cho mọi người biết nỗi lo của họ là dư thừa.

Chỉ thấy Tần Dã quả đoán buông cây trường thương kia ra, xoay người cực nhanh, trường thương còn lại trong tay thuận thế quét một vòng.

Mấy con nhân dũng đang nhảy giữa không trung lập tức bị quất văng ra một bên.

Mượn thế vung thương, Tần Dã cắm mạnh cán thương xuống đất, mượn lực bật người, xoay chuyển trên không trung, đá văng mấy con nhân dũng vừa lao tới.

Khoảnh khắc tiếp đất, hắn xoay người vung thương lần nữa!

Vừa đánh bay mấy con nhân dũng, vừa lao nhanh về phía nhóm

Vương Bàn Tử!

Trong chớp mắt, Tần Dã lại bị biển nhân dũng nhấn chìm!

Chỉ là tình huống lúc này khác hẳn trước đó!

Trước kia là nhân dũng liên tục vây lấy Tần Dã, trong mắt mọi người Tần Dã chỉ đang ở thế bị động phòng ngự.

Nhưng lần này Tần Dã hoàn toàn chủ động xông vào!

Hắn lúc này chẳng khác nào Triệu Tử Long phụ thể, dù đối phương có trăm vạn hùng binh, hắn cũng có thể giết thất tiến thất xuất!

Vô luận nhân dũng lao lên bao nhiêu, tấn công kiểu gì.

Tần Dã đều có thể lập tức đỡ gạt, hơn nữa trong khi đỡ đòn, tốc độ của hắn không hề bị ảnh hưởng chút nào!

Lúc này mọi người đứng trên bậc thang đều ngây ra như phỗng!

Có lẽ tất cả những người có mặt đều chưa từng nghĩ, có ngày lại được chứng kiến cái gọi là "tư thế của người xưa" trong hoàn cảnh này.

“Nói chứ, có phải vừa nãy Bàn gia bảo Tiểu Tần đồng chí không thạo dùng thương nên mới chật vật không nhỉ?” Vương Bàn Tử chớp chớp mắt hỏi mấy người bên cạnh.

“Hình như anh có nói thật.” Hạo Thiên Chân gật đầu.

“Ôi mẹ ơi!

Tiểu Tần đồng chí thế này cũng quá toàn năng rồi!

Thương pháp cũng đỉnh thế này!

Vậy Tiểu Tần đồng chí còn có điểm yếu không hả?” Vương Bàn Tử quay đầu hỏi mọi người.

“Không biết, nhưng xem ra trong chúng ta người hiểu Tần Dã nhất vẫn là Tiểu Ca.” Hạo Thiên Chân nhìn về phía Trương Kỳ Lân nói.

Mọi người sực nhớ ra lúc nãy Vương Bàn Tử lo lắng Tần Dã dùng thương không đối phó nổi lũ nhân dũng.

Chỉ có Trương Kỳ Lân rất khẳng định nói không cần lo cho hắn.

Hiện tại xem ra e là ngay từ lúc đó Trương Kỳ Lân đã biết rất rõ.

Đối mặt với đám nhân dũng bao vây này, Tần Dã sẽ chẳng gặp vấn đề gì.

Cho nên mới yên tâm như thế!

Tóm lại nhân dũng cứ liên tục bức tới gần Tần Dã, nhưng dưới thế công trường thương của Tần Dã, bất kể chúng hung hãn cỡ nào, kết quả cuối cùng đều là bị đánh bại!

Không lâu sau, Tần Dã đã nhảy lên được cầu thang.

Khi tiến lại gần vị trí của mọi người, hắn còn không quên thu hồi cây đại đao của mình.

Mà đám nhân dũng phía dưới khi truy đuổi đến chân cầu thang, cũng đều sôi nổi dừng lại, dù vẫn giữ vẻ hổ rình mồi, nhưng tuyệt nhiên không có ý định lao lên.

“Vãi chưởng!

Tiểu Tần đồng chí, cậu được đấy!

Chương 858

Tôi biết cậu chơi đại đao giỏi!

Thật không ngờ thương pháp của cậu cũng ghê gớm thế!

Tiểu Tần đồng chí, cậu mau nói cho Bàn gia biết!

Có phải tất cả các loại vũ khí cậu đều đạt trình độ này không!" Vương Bàn Tử lập tức sán lại phấn khích hét.

"Tôi đâu có lợi hại thế, là vì đám nhân dũng này tuy có khả năng hành động, độ linh hoạt của cơ thể cũng tiếp cận vô hạn lúc còn sống, nhưng trên người chúng rốt cuộc chỉ là một tia tàn hồn.

Không có tư duy, chỉ như cái xác không hồn chấp hành mệnh lệnh tấn công kẻ xâm nhập một cách cố định.

Cho dù chúng đông, nhưng thiếu phối hợp thì cũng chỉ là một nắm cát rời.

Hành động cũng rất dễ bắt bài.

Tôi chỉ là trước kia tình cờ học qua một ít thương pháp, nếu gặp cao thủ thực sự hoặc quân đội, thì chút võ mèo cào của tôi chắc chắn vô dụng!

Nhưng nếu chỉ đối mặt với đối thủ trình độ này... thì vẫn tạm được." Tần Dã hơi nhếch khóe miệng, giọng điệu nghe vô cùng bình thản.

Dường như tất cả mọi chuyện đúng thật chỉ như lời hắn nói.

Chỉ là sự bình thản này của hắn lại đổi lấy những vạch đen trên trán tất cả mọi người!

Nếu không phải vì đánh không lại Tần Dã, bọn họ hiện tại thực sự

muốn trói gô hắn lại!

Sau đó dạy dỗ cho một trận tơi bời!

Tên này có thực sự biết mình đang nói cái gì không?

Nếu họ chưa từng kiến thức qua nhân dũng, chỉ nghe người khác kể lại, Tần Dã nói thế thì thôi đi!

Nhưng Tần Dã có phải đã quên không!

Bọn họ cũng là nạn nhân của đám nhân dũng này mà!

Bọn họ đã được đám nhân dũng này "dạy dỗ", đã thấy được bọn chúng khó chơi đến mức nào!

Cho dù chúng không có sự phối hợp gì!

Nhưng đối mặt với chiến thuật biển người này, dù là cao thủ bình thường lao vào cũng chỉ có nước bị nhấn chìm!

Thế mà Tần Dã thì sao?

Hắn mà đánh vất vả một chút thì mọi người cũng cho qua!

Hắn hoàn toàn như Triệu Tử Long phụ thể, nhìn đám nhân dũng đông như kiến cỏ kia, nhưng trước mặt hắn hoàn toàn là một màn ngược sát đơn phương!

Với cái thân thủ này mà cậu bảo chỉ là võ mèo cào?

Nếu thực lực cỡ này chỉ tính là mèo cào, vậy bọn họ là gì?

Bọn họ chẳng phải thành phế vật hết rồi sao?

“Tiểu Tần đồng chí à.” Vương Bàn Tử thở dài thườn thượt, vỗ vai Tần Dã ra chiều thấm thía: “Không sao, cậu còn trẻ, sự đời chưa va chạm nhiều, cậu nói mấy câu đó Bàn gia tạm thời không để bụng.

Nhưng mà này, có đôi khi chúng ta vẫn phải học cách khiêm tốn một chút!

Nếu không lỡ mồm là thành khiêu khích cả đám đấy!

Rất dễ bị người ta ghét!" "Vậy tình huống này tôi nên nói thế nào thì tốt hơn?" Tần Dã chớp chớp mắt nhìn Vương Bàn Tử với vẻ ngây thơ vô tội.

Vương Bàn Tử lập tức thấy khó.

Nói thế nào cho phải nhỉ, nói thế nào cũng không xong!

Thiên phú chiến lực của Tần Dã thực sự quá nghịch thiên rồi!

Hắn mà làm chút gì đó cũng thuộc dạng kéo thù hận max ping, hắn nói mình học quá nhiều, thiên phú học tập này khiến người ta ghét!

Hắn nói không có gì to tát, mùi vị trào phúng cũng đầy ắp.

Vương Bàn Tử hiểu rồi, mấu chốt vấn đề nằm ở việc Tần Dã còn sống!

Hắn còn sống chính là một sự trào phúng cấp thần thánh!

Đúng, nhất định là thế!

Vương Bàn Tử hài lòng gật đầu.

Hắn cảm thấy mình đã làm rõ nguyên nhân Tần Dã bị ghét rồi.

Tần Dã bên cạnh nhìn bộ dạng này của hắn cũng tò mò hỏi: "Bàn Tử, nghĩ ra chưa?" "Đều là do cậu còn sống đấy." Vương Bàn Tử gần như buột miệng nói ra.

Tần Dã lập tức nghiêng đầu, dù thực lực cường hãn như hắn, lúc này cũng bị Vương Bàn Tử làm cho hồ đồ.

"Ý gì hả Bàn Tử." Tần Dã phát ngôn mang theo vài phần không thân thiện.

Vương Bàn Tử cũng lập tức ý thức được mình lỡ lời!

Lập tức ho khan vài tiếng để xoa dịu sự lúng túng.

Nhưng Vương Bàn Tử là ai chứ?

Tự cứu mình trong lúc lúng túng đối với hắn đã là chuyện cơm bữa!

Đã không trả lời được vấn đề này, vậy thì quả đoán dùng đại pháp chuyển chủ đề!

"Cái đó hả!

Tiểu Tần đồng chí!

Giờ chúng ta phải làm sao đây?

Không thể cứ ở mãi chỗ này được chứ?

Hiện tại đám nhân dũng này không biết vì sao không lao lên!

Nhưng đợi lát nữa thì không biết đâu nhé!

Với phạm vi hoạt động hiện tại của chúng ta, nếu đám của nợ kia thật sự lao lên, chúng ta đến cơ hội chạy cũng không có!" Phải nói cách chuyển chủ đề của Vương Bàn Tử thực sự quá cứng nhắc!

Đừng nói là đương sự Tần Dã, có thể nói tất cả mọi người ở đây đều biết rõ, vừa rồi trong miệng Vương Bàn Tử tuyệt đối đang lảm nhảm gì đó không tốt về Tần Dã.

Ít nhất là lời Tần Dã không thích nghe.

Nhưng bản lĩnh của Vương Bàn Tử chính là ở chỗ này!

Hắn đúng là đang cưỡng ép chuyển chủ đề, hơn nữa chuyển cực kỳ sượng trân!

Nhưng hắn lại tóm được trọng điểm của sự việc!

Hiện tại vấn đề cốt lõi bày ra trước mặt họ là hai thứ: Đám nhân dũng tiếp theo sẽ thế nào và bọn họ tiếp theo nên làm gì!

Cho dù mọi người đều biết Vương Bàn Tử đang lảng chuyện!

Nhưng sau khi hắn đề xuất, mọi người cũng thực sự không dám phớt lờ việc này!

Ánh mắt tất cả lại đổ dồn về phía Tần Dã.

Hiện tại đúng là cần Tần Dã cho họ một chỉ thị.

“Đám nhân dũng này tạm thời không cần lo.

Uông Tạng Hải quả thực có chút bản lĩnh.” Tần Dã a a cười nói.

Mọi người nghe xong lại hồ đồ một trận, chớp mắt nhìn nhau, rồi lại nhìn sang Tần Dã.

“Tiểu Tần đồng chí, hai câu này của cậu có ý gì?

Chương 859

Hai thứ này có quan hệ gì không?" Vương Bàn Tử khó hiểu hỏi.

"Các cậu nghĩ Uông Tạng Hải đã muốn khống chế tất cả, liệu có nuôi một đàn chó biết cắn chủ không?" Tần Dã nhìn mọi người hỏi ngược lại.

Tuy lần này vẫn là dùng câu hỏi để trả lời, nhưng mọi người lại rất nhanh có đáp án trong lòng.

"Dựa vào việc chúng ta giao thiệp với Uông Tạng Hải đến giờ, những việc lão làm, lại xét đến việc lão già này khởi nghiệp bằng nghề tạo phản!

Tôi nghĩ lão ta hẳn sẽ dùng hết mọi thủ đoạn để ngăn chặn việc có kẻ phản bội mình." Vương Bàn Tử nói.

"Đúng, với Uông Tạng Hải mà nói thì như vậy mới hợp lý.

Cho nên các cậu nhớ lại xem, bất kể là lăng mộ trước đây hay hiện tại.

Bất cứ thứ gì cũng có một phạm vi cố định, bất kể là vật sống hay vật chết.

Chẳng lẽ đây thực sự là đặc tính sinh hoạt của chúng sao?

Rất hiển nhiên, tất cả những thứ này đều do Uông Tạng Hải vận dụng thủ pháp nào đó để làm được.

Đám nhân dũng này tự nhiên cũng như vậy.

Hiện tại vị trí chúng ta đang đứng là hoàng vị của Uông Tạng Hải, mà Uông Tạng Hải nhất định sẽ sử dụng thủ pháp nào đó lên đám nhân dũng để chúng không thể bước lên những bậc thềm này.

Tức là chỉ cần hoàng vị còn đó, đám nhân dũng này sẽ không dám tạo phản.” Tần Dã nói.

“Vậy à!

Thế thì tốt quá!

Vậy chúng ta còn đợi gì nữa!

Đã an toàn rồi, sao không tranh thủ lúc này mau xuống đi!” Vương Bàn Tử lập tức phấn khích, đối với hắn hiện tại, còn gì quan trọng hơn an toàn chứ!

Vừa rồi đối mặt với đám nhân dũng kia, hắn thực sự quá mệt mỏi rồi!

Hắn bây giờ bức thiết muốn có một khoảng thời gian nghỉ ngơi tử tế!

Tuy nói lúc này có không ít người cùng suy nghĩ với Vương Bàn Tử và đã biểu hiện sự phấn khích, nhưng vẫn còn một số người mặt mày ngưng trọng, hoàn toàn không có ý định hành động.

Trong đó bao gồm A Ninh và Hạo Thiên Chân.

Vương Bàn Tử thấy thế lập tức sáp lại gần Hạo Thiên Chân hỏi: “Tiểu Thiên Chân, tình hình gì thế?

Có cơ hội ra ngoài rồi!

Đây không phải chuyện đáng mừng sao?” “Bàn Tử, lời Tần Dã vừa nói anh không thấy có chỗ nào kỳ lạ sao?” Hạo Thiên Chân nói.

“Ý gì?” Vương Bàn Tử hiển nhiên vẫn chưa phản ứng kịp, không khỏi ngẩn người tại chỗ.

Tuy nhiên Vương Bàn Tử dù sao cũng là lão giang hồ, chỉ là vừa rồi do quá kích động nên chưa nảy số kịp.

Lúc này bình tĩnh lại ngẫm nghĩ, tự nhiên cũng rất nhanh hồi thần.

"Đúng rồi, Tiểu Tần đồng chí vừa bảo chỉ cần hoàng vị còn đó, đám nhân dũng này sẽ không dám lao lên làm loạn!

Vậy Tiểu Tần đồng chí, nguyên nhân đám nhân dũng không dám lao lên có phải chỉ là cái hoàng vị này không?" Vương Bàn Tử nhìn về phía Tần Dã, sau khi thấy đối phương gật đầu đồng ý, Vương Bàn Tử chần chừ một lát rồi hỏi tiếp: "Vậy nếu chúng tôi muốn rời khỏi đây, nên làm thế nào?" Khi đưa ra câu hỏi này, trong lòng Vương Bàn Tử thực ra đã lờ mờ đoán được đáp án.

Chỉ là hắn cũng biết nếu suy đoán của mình là chính xác, thì nơi bọn họ đang đứng sẽ xảy ra chuyện gì!

Cũng biết rủi ro lớn đến mức nào!

"Muốn rời khỏi đây, lối ra nằm dưới hoàng vị này." Tần Dã nói: "Tức là, nếu chúng ta muốn rời đi, thì cần lật đổ hoàng vị này." Tần Dã nhìn Vương Bàn Tử, dùng ánh mắt khẳng định cho hắn.

Những người vừa rồi còn phấn khích lúc này đều trầm mặc.

Họ không phải kẻ ngốc, sao có thể không hiểu nếu thực sự phá giải cơ quan này nghĩa là gì.

Đồng thời họ đã ý thức được, mình dường như không có sự lựa chọn nào khác!

Bọn họ hiện đang ở trên một đài cao độc lập!

Bên dưới chỉ có chi chít nhân dũng đang nhìn họ chằm chằm!

Muốn đi xuống tìm lối ra khác hiển nhiên là chuyện không thể!

Nhưng một khi họ lật tung hoàng vị này!

Cũng đồng nghĩa với việc đám nhân dũng sẽ tức khắc mất đi sự kiểm soát mà ùa lên!

Tuy nói khi lật đổ hoàng vị họ cũng có lối ra, nhưng độ rộng của lối ra này ít nhất không thể vượt quá độ rộng của hoàng vị!

Nghĩa là họ không thể cùng lúc đi qua tất cả mọi người!

Tức là những người vào sau nhất định sẽ phải đối mặt với đám nhân dũng đang ùa lên như ong vỡ tổ!

Với hoàn cảnh hiện tại của họ!

Đối mặt với nhiều nhân dũng như vậy, họ thậm chí còn chẳng có chút không gian nào để né tránh!

Mọi người trong lòng đương nhiên đều hiểu, bọn họ rơi vào tình cảnh này tuyệt đối không phải trùng hợp gì!

Thủ đoạn của tên Uông Tạng Hải này luôn là một vòng cài chặt một vòng!

Tr trong mong hắn đàng hoàng chừa cho bạn một con đường sống, chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra!

"Mẹ kiếp!

Cái lão Uông Tạng Hải này cũng âm tổn quá thể!

Ông nói xem người cũng không còn ở đây!

Ông cứ nhường con đường này ra thì đã làm sao?

Có cần thiết đến lúc này rồi còn phải thiết lập loại cơ quan này không!

Chúng ta đã có bản lĩnh vượt qua đám nhân dũng xông đến đây, thì ván cờ này là Uông Tạng Hải thua rồi chứ!

Cái lão chết tiệt này thì hay rồi!

Rõ ràng là thua rồi còn bày đặt giở trò tiểu nhân!" Vương Bàn Tử trực tiếp chửi ầm lên!

Đám nhân dũng này nói riêng lẻ thì không tính là mạnh!

Nhưng cái loại khó giết!

Không biết đau!

Dù ngã xuống vẫn tiếp tục bò lên này thực sự quá ức chế!

Nếu là cục diện có thể vừa chạy vừa đánh!

Cho dù đối phó có hơi phiền phức thì cũng chỉ tốn thêm chút sức!

Dù sao đám của nợ này chỉ cần không bị chúng bắt kịp thì ít nhất không tính là có rủi ro quá chí mạng!

Nhưng hiện tại thì sao?

Bọn họ bị chặn ở cái chỗ khỉ ho cò gáy này!

Bên dưới đâu đâu cũng là nhân dũng!

Có thể nói không ngoa rằng trừ khi họ chặn được đám nhân dũng này leo lên!

Bằng không thì cho dù có một bộ phận người thuận lợi chạy xuống!

Cũng khó tránh khỏi việc những người xếp sau phải bỏ mạng tại đây!

"Uông Tạng Hải không phải kẻ thua không nổi!

Nếu chỉ là vượt qua nhân dũng đến đây, ván này đúng là chúng ta thắng.

Chương 860

Uông Tạng Hải trong chuyện này cũng không có biểu hiện gì là quỵt nợ.

Chỉ là hiện tại mở ra ván thứ hai.

Xem chúng ta có thể phá giải cơ quan hoàng vị này, rồi từ đây thoát ra hay không." Tần Dã nói.

"Vãi!

Thế này cũng không công bằng!

Chúng ta thắng thì là giữ mạng!

Cùng lắm là đi tiếp thêm một đoạn!

Lão thắng thì trực tiếp lấy mạng chúng ta!

Cái thứ chết tiệt này đâu có công bằng!" Mọi người trong nháy mắt đều hồ nghi nhìn về phía Vương Bàn Tử.

Có khoảnh khắc đó, họ thực sự nghĩ tai mình có vấn đề.

Vương Bàn Tử nghiêm túc đấy à?

Hắn cư nhiên đang kêu gào đòi công bằng với loại người như Uông Tạng Hải.

Mọi người quay đầu nhìn thấy vẻ mặt chắc chắn của Vương Bàn Tử thì cũng xác định, hắn nghiêm túc thật!

"Công bằng là lời cầu xin của kẻ yếu với kẻ mạnh.

Trước mặt kẻ mạnh, cho dù ban cho kẻ yếu sự công bằng thực chất cũng là một loại bố thí." Nói xong, Tần Dã liền trực tiếp đặt một chân lên hoàng vị.

Mọi người vừa thấy cảnh này lập tức bị dọa sợ chết khiếp!

Giây phút này tất cả những người có mặt đều đoán được Tần Dã tiếp theo định làm gì!

"Tiểu Tần đồng chí!

Cậu định trực tiếp lật bài luôn à?

Từ từ đã!

Để Bàn gia chuẩn bị tâm lý cái đã!" Vương Bàn Tử vội vàng hét lên.

"Đúng là cần chuẩn bị tâm lý." Tần Dã đột nhiên nhíu mày.

Nghe câu này, trái tim vốn đang treo lơ lửng của mọi người lập tức nhảy lên tận cổ họng.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, với sự ăn ý cùng Tần Dã cộng thêm những vố đau từng nếm trải dưới tay Uông Tạng Hải, Vương Bàn Tử lập tức ý thức được lời này của Tần Dã tuyệt đối không phải nhắc nhở họ chuyện hoàng vị vừa lật, vô số nhân dũng sẽ lao lên - cái chuyện mà ai cũng biết tỏng rồi!

"Tiểu Tần đồng chí, là sao cơ?

Chẳng lẽ đẩy hoàng vị này ra, còn có nguy hiểm gì khác nữa?" Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

Tần Dã khẽ gật đầu: "Trên vách đá xung quanh mộ thất này đâu đâu cũng có cơ quan nỏ tiễn.

Điểm này từ lúc bước vào tôi đã chú ý tới.

Chỉ là lúc đó tôi chưa nghĩ ra cơ quan này rốt cuộc kích hoạt thế nào.

Sau này khi nhân dũng bạo động, tôi cứ tưởng điều kiện kích hoạt

nằm ở dưới đất.

Đó là cách dễ kích hoạt nhất.

Dù sao cho dù chúng ta không kích hoạt nhân dũng, khi đến gần hoàng vị lỡ không cẩn thận cũng có khả năng kích hoạt những cơ quan này." "Tuy nhiên sau khi thực sự giao thủ với nhân dũng tôi mới phát hiện hẳn không phải sự sắp đặt đó.

Bởi vì sau khi nhân dũng bị kích hoạt, nhiều nhân dũng như vậy hành động hoàn toàn không có quy luật.

Nếu thật sự là cơ quan kiểu đó, thì nói gì cũng phải bị kích hoạt rồi mới đúng.

Nếu loại cơ quan này bố trí lỏng lẻo như vậy, thì bản thân nó đã mất đi ý nghĩa." "Nghĩ lại tính cách nhất quán của Uông Tạng Hải.

Luôn thích dìm người ta vào tuyệt vọng ngay lúc họ cảm thấy mình nắm chắc hy vọng.

Nơi này lối ra duy nhất chính là hoàng vị này.

Sau khi trải qua cửu tử nhất sinh đối mặt với nhân dũng, tìm được lối ra duy nhất này, tôi nghĩ bất kể là ai cũng chắc chắn sẽ dùng tốc độ nhanh nhất đào tẩu khỏi đây.

Mà khoảnh khắc hoàng vị này bị lật đổ, những cơ quan cung nỏ kia sẽ được kích hoạt, tất cả cung tên sẽ bắn ra trong khoảnh khắc.

Đồng thời đám nhân dũng này cũng sẽ bắt đầu hành động trở lại." Lời giải thích của Tần Dã lập tức khiến mọi người hít một ngụm khí lạnh.

Nhớ lại trước đó, cho dù là đội ngũ được huấn luyện nghiêm chỉnh, hầu hết đều trang bị vũ khí nóng như bọn họ, khi gặp đám nhân dũng này đều bị đánh cho tơi bời hoa lá.

Nếu không phải vì trong đội có Tần Dã bảo kê, e là bọn họ hiện tại đã tổn thất thảm trọng!

Mà với một đội ngũ bình thường, nếu thực sự có thể vượt ải nhân dũng, thì tuyệt đối là tử thương thảm trọng.

Đến lúc đó nhìn thấy đây có một lối ra, ai còn tâm trí đâu mà suy tính nhiều!

Chắc chắn là trực tiếp mở lối ra rồi mau chóng đi xuống!

Nếu đúng lúc này lại tặng thêm một cái cơ quan kiểu vạn tiễn xuyên tâm!

Hiện trường chắc chắn đại loạn!

Cho dù tất cả mọi người đều nhìn thấy lối ra ngay trước mắt!

Nhưng tại khoảnh khắc này, dục vọng cầu sinh trong lòng người chỉ khiến họ tranh giành cơ hội nhảy xuống!

Đến cuối cùng e là chẳng ai đi ra được.

Nhớ lại tác phong trước giờ của Uông Tạng Hải, đây đúng là chuyện lão ta sẽ làm!

"Tôi hiểu rồi Tiểu Tần đồng chí!

Đến lúc đó chúng tôi đều nghe theo sự sắp xếp của cậu, tuyệt đối sẽ không loạn!

Cho dù đám cung nỏ đó có dí đến trước mặt, chúng tôi cũng tuyệt đối có thể giữ bình tĩnh!" Vương Bàn Tử là người đầu tiên gật đầu nói.

"Anh nói gì thế Bàn Tử, đám cung nỏ này một khi bắn ra, tốc độ và độ dày đặc đều không phải những cơ quan chúng ta từng gặp trước đây có thể so sánh!

Cho dù anh chuẩn bị tâm lý kỹ càng, cũng căn bản không đỡ nổi.” Vương Bàn Tử bên này còn đang điều chỉnh hô hấp, điều chỉnh trạng thái.

Kết quả nghe Tần Dã đột nhiên phang cho một câu như vậy.

Câu nói này coi như đánh cho hắn ngơ ngác luôn.

“Không phải!

Tiểu Tần đồng chí!

Cậu không phải bảo bọn tôi chuẩn bị tâm lý sao?

Cậu nói thứ này nếu không tránh được, thì bọn tôi phải chuẩn bị tâm lý kiểu gì hả?” Nỗi nghi hoặc của Vương Bàn Tử lúc này tự nhiên cũng là của những người khác!

Họ đều không hiểu, cục diện hiện tại đúng là do Tần Dã phân tích cho họ.

Bảo họ chuẩn bị tâm lý cũng là hắn.

Giờ sao lại thành chuẩn bị tâm lý cũng vô dụng với cơ quan này?

Vậy là muốn họ chuẩn bị tâm lý gì?

Chẳng lẽ là chuẩn bị tâm lý chờ chết?

“Đám cung nỏ này tôi và Tiểu Ca sẽ phụ trách ngăn chặn.” Tần Dã nói tiếp.

Câu này vừa thốt ra mọi người lại ngẩn người tập hai.

Có khoảnh khắc, mọi người đều nghi ngờ mình có phải nghe nhầm gì không.

Hoặc là Tần Dã thực ra chỉ mới nói nửa câu!

Chương 861

Vẫn còn nửa câu sau chưa nói hết!

Ví dụ như hắn và Tiểu Ca sẽ đối phó đám cung nỏ này, nhưng chỉ dựa vào hai người họ vẫn không cách nào chặn hết!

Cho nên cần họ làm chút gì đó.

Nhưng không có!

Họ đều tưởng sẽ có vế sau, nhưng Tần Dã nói xong câu đó thì im bặt!

Dường như Tần Dã thực sự chỉ muốn nói có thế!

Kết quả ngược lại là bọn họ cứ im lặng mãi không hồi đáp, Tần Dã kỳ quái quay đầu lại nhìn họ: "Mọi người không hiểu à?" "Không phải!

Bọn tôi không phải không hiểu!

Chẳng phải đang đợi cậu nói câu tiếp theo sao." Vương Bàn Tử nói.

"Câu tiếp theo?" Tần Dã tiếp tục nghiêng đầu.

Thấy Tần Dã dường như thực sự không hiểu ý mình, Vương Bàn Tử gãi đầu đầy nghi hoặc.

Thậm chí không nhịn được nghĩ hay là mình hiểu sai cái gì thật!

Hắn hồi tưởng lại hồi lâu những lời Tần Dã vừa nói, cũng xác định Tần Dã đúng là không nối thêm bất kỳ nội dung nào phía sau!

"Ý tôi là chúng tôi không cần làm gì sao?

Cơ quan khoa trương như thế!

Chúng tôi phải phối hợp với cậu thế nào?" Vương Bàn Tử đành dùng cách trực tiếp nhất nói ra thắc mắc của mình.

"Không làm được." Tần Dã nói: "Độ dày đặc của đám cung nỏ này các người căn bản không làm được gì cả." Mọi người lần này càng hồ đồ, mình không làm được gì!

Vậy kết quả cuối cùng chẳng phải vẫn thành cả đám đứng đây chờ chết sao?

Thấy mọi người vẫn chưa hiểu lắm, Tần Dã hất hàm, giải thích lại lần nữa cho mọi người.

"Tôi nói cho các người biết cơ quan ở đây là muốn các người biết cơ quan này một khi kích hoạt sẽ có uy lực thế nào.

Hơn nữa ngoài đám cung nỏ này, chúng ta còn phải đề phòng đám nhân dũng sẽ lao lên theo!

Còn về việc đào tẩu chính là phải tiến hành trong tình huống đồng thời đối phó với hai trạng thái này.

Tâm lý chuẩn bị mà tôi nói chính là ý này.

Còn về việc các người vừa nói các người cần làm gì, nếu chỉ nhắm vào cung nỏ thì đúng là không cần gì cả.

Hoặc đổi cách nói khác, không làm chuyện thừa thãi mới là cách tốt nhất đảm bảo hành động lần này thành công.

Nếu thực sự phải nói có gì đó... chính là đám nhân dũng kia.

Đợi khi cơ quan kích hoạt, tôi và Tiểu Ca sẽ toàn lực đối phó đám cung nỏ.

Việc các người cần làm là rút lui thuận lợi trong khi đối phó đám nhân dũng." Tần Dã giải thích cho mọi người.

Mọi người lại rơi vào trầm mặc, nhưng lần này không phải họ

không hiểu cách nói của Tần Dã.

Ngược lại, họ nghe hiểu lời Tần Dã quá rõ ràng!

"Tiểu Tần đồng chí, tôi vuốt lại chút nhé, ý cậu là, cậu và Tiểu Ca hai người có thể chặn hết đám cung nỏ này lại?" Vương Bàn Tử thăm dò.

Không phải họ không tin nhiệm Tần Dã.

Thực sự là vì lời này của Tần Dã gây sốc cho họ hơi quá đà!

"Đúng." Kết quả Tần Dã gật đầu không chút do dự lại lần nữa khiến tim họ chịu một đợt bạo kích!

Mọi người lúc này đều đang đồng tử địa chấn, kết quả Tần Dã lại như không có chuyện gì tiếp tục bình thản nói: "Nhưng đám cung nỏ này hẳn đều nhắm vào hướng này.

Cho dù là tôi và Tiểu Ca, chúng tôi rốt cuộc cũng chỉ có hai người, tuy có thể chặn được đám trường thương này, nhưng phạm vi hoạt động sẽ không quá lớn.

Cho nên việc các người cần làm là đừng loạn.

Bất kể xảy ra chuyện gì, các người chỉ cần bắn vào đám nhân dũng bên dưới trong phạm vi hoạt động này.

Sau đó sắp xếp nhân viên rút lui hợp lý.

Nhớ kỹ, lần này khác với trước, khi rút lui, người phụ trách yểm hộ chỉ có thể áp dụng cách đứng trụ.

Nếu không một khi lao ra khỏi phạm vi tôi và Tiểu Ca có thể yểm hộ...

Nếu chúng tôi phải cứu một hai người trong các người thì đồng nghĩa với việc từ bỏ những người khác.

Tình huống đó sẽ chọn thế nào, chắc không cần tôi nói nhiều chứ.” Mọi người nghe mà liên tục gật đầu.

Tuy nói đến giờ họ vẫn cảm thấy việc Tần Dã định làm thực sự hơi điên rồ!

Nhưng khí thế tính trước mọi việc như thần của Tần Dã lại thực sự khiến mọi người không cách nào phản bác.

Hơn nữa vì cùng hành động với Tần Dã nhiều lần như vậy.

Giây phút này tuy trong lòng mọi người đều thấy đây là một cách làm điên rồ chưa chắc đã thành công.

Nhưng họ lại không nhịn được tò mò, nếu là Tần Dã và Trương Kỳ Lân...

Liệu có phải thực sự chặn được cơn mưa tên nhiều như vậy không!

Sau khi nảy sinh suy nghĩ này, mọi người đều không nhịn được nghĩ có phải mình điên thật rồi không!

“Cho nên các người đều chuẩn bị tâm lý xong chưa?

Một khi không cẩn thận lao ra khỏi phạm vi, thực sự sẽ chết đấy.” Tần Dã nhắc nhở mọi người lần nữa.

Mọi người cũng nghe hiểu rồi, câu này ý là chỉ cần các người ở trong phạm vi tôi giới hạn, tôi có thể bảo đảm các người không sao.

Nhưng nếu các người tự mình lao ra ngoài!

Thì chết ráng chịu.

Nếu đổi là người khác, mọi người chắc chắn sẽ thấy đối phương đang chối bỏ trách nhiệm vì không làm tốt việc của mình!

Nhưng khi lời này thốt ra từ miệng Tần Dã.

Mọi người thế mà không ai có ý nghĩ phản bác.

Đều coi đó là điều hiển nhiên, tự nhắc nhở mình nhất định phải chuẩn bị tốt.

Đừng có thành kẻ ngáng chân.

“Biết rồi Tiểu Tần đồng chí!

Cậu thao tác đi!

Chúng tôi đã chuẩn bị xong rồi!” Vương Bàn Tử biểu thái đầu tiên.

Những người còn lại cũng gật đầu theo.

Dù sao cục diện hiện tại là thò đầu cũng một dao, rụt đầu cũng một dao!

Cứ đợi ở đây thì chắc chắn là đường chết!

Hơn nữa dựa vào Tần Dã và Trương Kỳ Lân, không chừng làm được chuyện người khác căn bản không làm được thật!

Tần Dã không chần chừ.

Lập tức tung một cước đá văng hoàng vị.

Gần như cùng lúc!

Chương 862

Vô số cung nỏ từ trong vách đá bắn ra.

Mọi người lúc này mới biết cung nỏ Uông Tạng Hải thiết lập ở đây rốt cuộc là như thế nào!

Đám cung tên dày đặc đó hoàn toàn không nhìn ra chút kẽ hở nào!

Đây đâu phải bắn ra một cơn mưa tên!

Đây quả thực là trực tiếp biến tên thành một tấm lưới chụp xuống đầu những kẻ kích hoạt cơ quan!

Cảnh tượng trước mắt lập tức khiến tim mọi người thắt lại!

Mặc dù đã có Tần Dã nhắc nhở trước.

Nhưng ai mà ngờ độ dày đặc của cung nỏ lại khoa trương đến mức này!

Dù trong đầu họ vẫn không ngừng vang vọng những lời Tần Dã đã dặn.

Nhưng lúc này đối mặt với tất cả những gì trước mắt.

Nỗi sợ hãi nguyên thủy nhất của sinh vật vẫn khiến họ sắp không kiên trì nổi!

"Đừng ngẩng đầu!

Đối phó nhân dũng!" Tiếng quát của Tần Dã vang lên nhanh chóng, tiếng hét của hắn phảng phất có ma lực nào đó.

Tuy không thể xua tan hoàn toàn nỗi sợ hãi trong lòng mọi người, nhưng tiếng quát này lại khiến mọi người lập tức dừng lại động tác thừa thãi!

Mọi người cúi đầu xuống!

Cũng hãi hùng nhìn thấy vô số nhân dũng lúc này cũng men theo cầu thang lao lên!

Trạng thái của chúng lúc này còn hung hãn hơn trước!

Rõ ràng chỉ là một đám xác sống chỉ còn lại tàn hồn, nhưng con nào con nấy trợn mắt trừng trừng!

Mọi người lập tức hiểu ra cơ quan kích hoạt ngay khoảnh khắc lật đổ hoàng vị đáng sợ đến mức nào!

Bên dưới là một đám xác sống rơi vào cuồng bạo.

Bên trên là mưa tên che trời lấp đất thế này!

Mọi người có thể tưởng tượng, bất kỳ đội ngũ nào rơi vào cảnh địa này tất nhiên sẽ rơi vào hỗn loạn!

Cho dù lối ra cứ bày ra trước mắt họ như bây giờ!

Nhưng dưới ảnh hưởng của mối đe dọa dày đặc này, còn mấy người có thể giữ bình tĩnh để nhớ lối ra ở đâu?

Còn ai có thể ổn định tâm thái để đào tẩu đây?

Ngay cả đội ngũ hiện tại, tâm thái của họ cũng như vậy.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy mưa tên, tất cả mọi người có mặt đã rơi vào sự hỗn loạn về tâm lý!

Nếu không phải vì trong đội có hai liều thuốc trợ tim là Tần Dã và Trương Kỳ Lân.

Bọn họ hiện tại tất nhiên đã vỡ trận!

Mà sau một hồi điều chỉnh, trong đầu họ cũng lập tức nhớ lại chỉ lệnh Tần Dã hạ đạt cho họ!

Đối phó nhân dũng!

Người đầu tiên bóp cò vẫn là Vương Bàn Tử.

Với mức độ tin tưởng lẫn nhau và sự ăn ý giữa huynh đệ bọn họ!

Chỉ cần không phải trạng thái ngáo ngơ, hắn tuyệt đối là người kiên quyết chấp hành chỉ lệnh này nhất!

Và tiếng súng này của Vương Bàn Tử cũng kéo ý thức của mọi người quay trở lại.

"Đội một yểm hộ Trịnh lão bản xuống trước!

Đội hai đội ba hỏa lực yểm hộ!

Tuyệt đối không được để đám nhân dũng này lên một bước!" A Ninh tức khắc hạ đạt chỉ lệnh.

Binh đoàn đánh thuê Dã Lang nhanh chóng vào vị trí, họng súng khoảnh khắc phun ra lửa.

Nếu nói hiện tại họ so với vừa rồi có ưu thế gì, thì chính là so với việc ngang hàng độ cao với đám nhân dũng lúc nãy, hiện tại đã biến thành cư cao lâm hạ!

Mà chỉ một thay đổi vị trí này, ảnh hưởng đối với cả chiến cục cũng là cực lớn!

Từ xưa đến nay tác chiến đều như thế, chiếm được cao điểm là có ưu thế lớn hơn!

Dưới hỏa lực bao phủ từ trên cao xuống, dù đám nhân dũng số lượng kinh người, nhưng muốn chặn đứng nhất thời vẫn không thành vấn đề!

Tuy nhiên họ sẽ không vì hiện tại chặn được đám nhân dũng mà lơ là rủi ro trên đầu!

Mối đe dọa mà mưa tên dày đặc kia có thể tạo ra cho họ còn lớn hơn đám nhân dũng cỏn con này nhiều!

Mắt thấy mưa tên sắp đến trước mặt, đột nhiên Tần Dã và Trương Kỳ Lân một trái một phải tung người nhảy lên.

Chỉ thấy vũ khí trong tay hai người chém ra vô số đường vòng cung giữa không trung, mặc kệ mưa tên kia hung mãnh thế nào.

Kết quả cuối cùng đều là bị ánh đao xâm thực, sôi nổi rơi xuống đất!

Cảnh tượng này lại một lần nữa dọa cho mọi người chết khiếp!

Họ không phải không tin Tần Dã và Trương Kỳ Lân.

Chỉ là khi nhìn thấy mưa tên như vậy, trong lòng họ thực sự đã đánh trống ngực.

Dù sao tốc độ đáng sợ và độ dày đặc che trời lấp đất kia!

Bất cứ ai nhìn thấy tim cũng phải lỡ một nhịp!

Mưa tên khoa trương thế này họ còn không dám nghĩ dù có giương một tấm khiên ra liệu có đỡ nổi không!

Nếu nói Tần Dã và Trương Kỳ Lân chỉ dựa vào sức hai người muốn ngăn chặn hoàn toàn đám mưa tên này, điểm này trong mắt họ thực sự là quá miễn cưỡng!

Nhưng sau khi hai người và mưa tên chạm trán hiệp đầu tiên, họ cũng lập tức ý thức được họ sai rồi!

Họ luôn biết Tần Dã và Trương Kỳ Lân mạnh, nhưng dù vậy, họ vẫn đánh giá thấp sự cường hãn của hai người!

Mà đợt ngăn chặn đầu tiên này cũng chỉ mới là bắt đầu.

Mưa tên liên tục rơi xuống, lưỡi đao trong tay hai người cũng không ngừng vẽ ra vô số đường vòng cung trên không trung!

Những đường vòng cung này liên kết với nhau phảng phất như dệt

thành một tấm lưới lớn bao trùm lấy họ!

Cái này thật sự không thể trách họ không đủ tin tưởng Tần Dã và Trương Kỳ Lân!

Dù sao ai có thể ngờ một trận mưa tên thế này, hai người thật sự chỉ dựa vào hai người cộng hai cây đao là có thể đỡ được hết chứ!

Pha thao tác này dù có quay thành phim chiếu lên, người ta cũng phải chửi biên kịch hoang đường!

"Đừng phân tâm!" Ngay lúc mọi người có chút ngẩn ngơ, một câu của Tần Dã lập tức khiến sự lúng túng của mọi người pha lẫn một tia kinh ngạc!

Họ làm sao tưởng tượng nổi ngay cả khi đối mặt với mưa tên dày đặc như vậy!

Tần Dã cư nhiên vẫn còn tinh lực chú ý tình huống của họ!

Lần này mọi người không còn lo lắng dư thừa nữa, tất cả sự chú ý đều tập trung vào đám nhân dũng đang leo lên cầu thang.

Mà lúc này điều khiến họ kinh ngạc ngoài việc Tần Dã và Trương Kỳ Lân thế mà thực sự dựa vào sức hai người chặn hết mưa tên!

Còn có một việc chính là Tần Dã lại chú ý đến tình huống của họ!

Mưa tên dày đặc như vậy đổi thành người thường dù có toàn thần quán chú cũng chưa chắc đỡ được mấy mũi.

Kết quả Tần Dã thì sao?

Chương 863

Không những đỡ hết mưa tên!

Hiện tại thậm chí còn có thể nhắc nhở họ tập trung chú ý!

Tức là Tần Dã khi đỡ đám mưa tên này còn đang không ngừng chú ý tình huống của họ!

Nói cách khác, cho dù là mưa tên dày đặc như thế!

Vẫn chưa chắc đã ép Tần Dã phải toàn lực ứng phó!

Theo việc tiểu đội một và Trịnh Bách Vạn tiến vào cái hang xuất hiện sau khi Tần Dã lật đổ hoàng vị.

Hai tiểu đội lính đánh thuê còn lại cũng theo kế hoạch dần dần rút xuống.

Cuối cùng là Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Sau khi vào lối vào, Vương Bàn Tử lập tức hét về phía Tần Dã bọn họ: "Tiểu Tần đồng chí!

Mau vào đi!

Mọi người rút hết rồi!" Tần Dã tức khắc trao đổi ánh mắt với Trương Kỳ Lân, Trương Kỳ Lân tiếp tục vung Hắc Kim Cổ Đao đỡ mưa tên bay tới.

Tần Dã lại lao về phía hoàng vị!

Vương Bàn Tử nhìn thấy cảnh này lập tức cuống lên!

"Tiểu Tần đồng chí đang làm cái trò gì thế!

Không tranh thủ lúc này mau đi!

Còn ra lấy cái thứ đó làm gì!" "Tần Dã chắc có suy nghĩ của cậu

ấy.” Hạo Thiên Chân cũng nhíu chặt mày, mang theo vài phần khó hiểu nhìn về hướng Tần Dã.

Sau khi tóm được hoàng vị chưa rơi đi quá xa, Tần Dã lại một lần nữa lao nhanh về phía họ.

Đồng thời còn hét với Vương Bàn Tử: “Các người mau vào trong!” Đến nước này, Vương Bàn Tử trong lòng tự nhiên cũng hiểu dự định của Tần Dã, lập tức cùng Hạo Thiên Chân rút xuống.

Trương Kỳ Lân cũng canh chuẩn thời cơ đổi hướng vào hang!

Sau đó chỉ trong chớp mắt, Tần Dã lao tới lối vào cũng nhanh chóng chui vào, đồng thời dùng hoàng vị bịt kín lối vào lại lần nữa.

Rất nhanh, động tĩnh của đám nhân dũng bên ngoài liền dừng lại.

Hiển nhiên sau khi Tần Dã đưa hoàng vị về vị trí cũ, chỉ lệnh không được xâm phạm khu vực này của đám nhân dũng lại phát huy tác dụng.

Tuy nhiên mưa tên kia vẫn không có ý định dừng lại.

Mọi người có thể nghe thấy tiếng tên rơi xuống đất dày đặc.

Cho đến hiện tại, âm thanh đó cũng khiến họ chỉ nghe thôi cũng thấy lạnh người.

Mọi người không dám tưởng tượng, nếu đám cung nỏ này toàn bộ rơi lên người họ, thì họ bây giờ sẽ có kết cục gì!

Đồng thời họ cũng lần nữa cảm thấy hãi hùng trước thực lực của Tần Dã và Trương Kỳ Lân.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, họ tuyệt đối không dám tin, mưa tên dày đặc như vậy hai người thế mà thật sự chỉ dựa vào hai thanh đao lăng là không để bất kỳ mũi tên nào rơi trúng người.

“Tiểu Tần đồng chí!

Tiểu Ca!

Hai cậu đúng là quá lợi hại rồi!

Mưa tên dày đặc thế kia!

Hai cậu cư nhiên nói đỡ là đỡ hết sạch sành sanh!

Thân thủ các cậu cũng cường hãn hơi quá đà rồi đấy!

Bàn gia trước giờ vẫn luôn thấy thực lực hai cậu mạnh, nhưng ít ra vẫn còn nằm trong phạm trù con người!

Giờ tôi thấy, hai cậu quả thực đ*o phải người!" Vương Bàn Tử lập tức giơ ngón tay cái về phía Tần Dã và Trương Kỳ Lân.

Nếu nói khen ngợi, hắn hiện tại chắc chắn là đang khen ngợi hai người!

Chỉ là cái cách nói chuyện này của hắn, đừng nói là Tần Dã!

Chính là những người khác có mặt nghe cũng thấy sao mà giống chửi người thế nhỉ?

Phải nói năng lực cảm nhận nguy hiểm của Vương Bàn Tử cũng khá lợi hại.

Khi ánh mắt hồ nghi của Tần Dã vừa rơi lên người hắn, hắn lập tức có phản ứng ứng kích!

Nhanh chóng dùng chiến thuật lùi sau kéo giãn khoảng cách với Tần Dã, sau đó lại trốn sau lưng Hạo Thiên Chân.

"Tiểu Tần đồng chí!

Tôi nói cho cậu biết, cậu đừng có kích động nhé!

Lời vừa rồi của Bàn gia tuyệt đối là đang khen cậu!

Cậu nghĩ xem!

Mưa tên bên ngoài khoa trương thế nào!

Kết quả cậu bảo đỡ là đỡ được hết!

Cậu nói xem Bàn gia vừa nói có gì sai nào!" Tần Dã lập tức vẻ mặt đầy rối rắm nhìn Vương Bàn Tử, muốn nói lời này của Vương Bàn Tử sai thì chắc chắn là không đúng lắm.

Nhưng cũng đúng như hắn nói, một loạt thao tác này của Tần Dã đúng là không giống người!

Vừa nảy sinh suy nghĩ này, Tần Dã cũng không khỏi chớp chớp mắt.

Khá lắm, hình như câu mắng mình này, sao mình cũng hùa theo tán đồng thế nhỉ?

"Tiểu Tần đồng chí!

Chúng ta không đùa nữa!

Cậu nói xem cậu và Tiểu Ca vừa rồi trong tình huống đó rốt cuộc làm thế nào mà được vậy hả!" Thấy Tần Dã không còn sát khí, Vương Bàn Tử lập tức thò đầu ra.

"Cái này tôi cũng không biết." Tần Dã nhún vai biểu thị.

Trương Kỳ Lân cũng làm động tác nhún vai theo.

Cách nói này của hai người tự nhiên lại khiến hiện trường trầm mặc một hồi.

Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt khó tin nhìn hai người, họ thử lọc lại trong đầu.

Cái "không biết" này của hai người rốt cuộc có ý gì!

Có thật sự cùng một ý nghĩa với cái "không biết" mà họ quen thuộc không?

"Tôi nói thế không phải đang qua loa đâu!

Tình huống vừa rồi muốn phá giải căn bản không có chiến thuật gì đáng nói.

Chính là thuần túy ép hết mức tiềm lực của bản thân.

Đơn thuần là liều mạng giãy giụa để không chết mà thôi.” Tần Dã giải thích.

Cũng giống như lời Vương Bàn Tử vừa nói nghe như đang chửi người vậy.

Lúc này lời này của bọn Tần Dã nếu bạn thực sự muốn bới lông tìm vết cũng là việc rất khó!

Dù sao cục diện đầu đội mưa tên, chân đạp nhân dũng vừa rồi!

Bạn bảo phải nghĩ ra chiến thuật gì thì căn bản là không thể!

Sống sót có thể nói chính là chiến thuật duy nhất lúc đó!

Nhưng với màn biểu hiện vừa rồi của Tần Dã và Trương Kỳ Lân!

Chương 864

Đây thực sự chỉ dựa vào hai chữ "tiềm lực" là có thể nói rõ sao?

Tiềm lực con người dù sao cũng có hạn mà!

Cục diện lúc đó đã sớm vượt qua phạm trù con người có thể tưởng tượng rồi!

Trong tình huống đó dù có thực sự mở tiềm năng!

Muốn làm được chuyện khoa trương như thế vị chi cũng quá bất khả thi rồi!

Nếu hai người không phải đang qua loa với họ, thì chỉ có thể nói tiềm năng của Tần Dã và Trương Kỳ Lân quả thực thâm sâu khó lường!

Nếu họ đang qua loa, thì chuyện này chắc chắn là trách nhiệm của Vương Bàn Tử rồi!

Dù sao chuyện này Vương Bàn Tử vừa mới làm xong, người ta chẳng qua là gậy ông đập lưng ông mà thôi.

Mà ánh mắt hồ nghi này Vương Bàn Tử tự nhiên cũng cảm nhận được.

Trong lòng hắn cũng kỳ quái, đám người này sao tự nhiên lại nhìn mình bằng ánh mắt đó.

Trong ấn tượng của mình, mình hình như đâu có làm gì chọc ghẹo họ đâu?

Nhưng Vương Bàn Tử tinh quái cỡ nào chứ!

Bất kể đám người này có ý gì!

Dù sao tình huống trước mắt mình lảng sang chuyện khác thì chắc

chắn không sai!

“Nhưng mà Tiểu Tần đồng chí!

Có một việc huynh đệ vẫn hơi không hiểu!

Cậu nói vừa rồi rõ ràng chúng ta đã vào được rồi!

Cậu còn mạo hiểm đi bê cái vị trí kia lại làm gì!

Cậu nói xem thế nguy hiểm biết bao!

Bên trên là mưa tên!

Bên dưới là đám nhân dũng!

Cậu không biết lúc đó Bàn gia tôi lo lắng cỡ nào đâu!” Vương Bàn Tử sốt ruột hét lên.

Điểm này mọi người ngược lại chẳng hoài nghi chút nào, dù sao tên này tuy không phải người đáng tin cậy.

Nhưng về khoản nghĩa khí thì đúng là không chê vào đâu được.

“Nếu tôi không đưa hoàng vị về chỗ cũ, chúng ta bây giờ phải làm sao đây.” Tần Dã a a cười nói.

Vương Bàn Tử tỏ ra hơi ngơ ngác.

Nhưng sự ngơ ngác này cũng không kéo dài quá lâu, hắn rất nhanh nhớ ra vừa rồi hình như chính là sau khi Tần Dã bê chỗ ngồi kia qua.

Đám nhân dũng kia rất nhanh liền không còn động tĩnh.

Vương Bàn Tử lại lập tức nhớ ra thiết lập của đám nhân dũng này!

Cái hoàng vị này giống như thứ dùng để trấn áp chúng vậy!

Chỉ cần hoàng vị này còn đó, đám nhân dũng này sẽ không làm loạn!

“Tôi biết rồi!

Tiểu Tần đồng chí!

Cậu làm thế là để tránh đám nhân dũng này tiếp tục đuổi vào trong!” Vương Bàn Tử vỗ hai tay vào nhau nói.

“Không sai, đám nhân dũng này dưới sự khống chế của Uông Tạng Hải một khi bắt đầu hành động thì nhất định sẽ giết chết toàn bộ kẻ xâm nhập.

Không liên quan đến việc thủ hộ, chỉ đơn thuần tàn hồn chỉ còn lại mệnh lệnh như vậy.” Tần Dã giải thích: “Cho nên nếu chúng ta chỉ xông vào đây, chúng ta làm được chỉ là tránh được mưa tên.

Nhưng đám nhân dũng này sẽ không dừng lại.

Chúng vẫn sẽ bất chấp tất cả lao vào chém giết chúng ta.

Chúng ta hiện tại đều chưa rõ cấu tạo bên trong ngôi mộ này, rốt cuộc có những cơ quan nào.

Nếu trong tình huống đó mà đối mặt với đám nhân dũng, rủi ro của chúng ta quá lớn.” Mọi người nhao nhao gật đầu, giờ khắc này họ càng thêm kính phục Tần Dã.

Nhưng thứ họ kính phục không phải thực lực đáng sợ kia của Tần Dã.

Mà là trong lúc mạng treo sợi tóc vẫn có thể giữ được lý trí như vậy!

Bình tĩnh phân tích cục diện hiện trường và đưa ra quyết đoán thích hợp nhất!

Tuổi còn trẻ mà có thể làm được đến trình độ này.

Giây phút này, mọi người không chút nghi ngờ, giả sử sau này, Tần Dã tất nhiên lại là một đại kiêu hùng của thế gian!

Lúc này Tần Dã mới chú ý đến ánh mắt tập trung của mọi người đang đổ dồn về phía mình.

Hắn nghi hoặc quay đầu nhìn lại. "Mấy người nhìn tôi chằm chằm như thế làm gì, có vấn đề gì à?" Tần Dã khó hiểu hỏi.

Đám người cũng liên tục cười trừ ha hả, dù sao vừa rồi bọn họ cũng có chút tính toán trong lòng, nếu để Tần Dã biết được thì quả thật có chút không lễ phép. "Hề hề, không có gì không có gì, chỉ là cảm thán cậu quá lợi hại thôi!" "Cậu nói xem, cục diện hỗn loạn vừa rồi như thế, mà cậu cư nhiên đều có thể xử lý ngon ơ!" "Tôi thấy trong lăng mộ Uông Tàng Hải này chắc chắn không còn gì có thể uy hiếp được cậu nữa đâu." Vương Bàn Tử lập tức cười ha hả nói.

Tần Dã cũng chỉ biết cười khổ đáp lại: "Đừng có tâng bốc tôi, chúng ta có thể thoát ra hoàn toàn là do liều mạng cộng thêm vận may." "Thủ đoạn của Uông Tàng Hải phức tạp hơn chúng ta tưởng tượng nhiều." "Nếu chỉ là công kích kiểu minh đao minh thương như thế này, tôi và Tiểu Ca xác thực miễn cưỡng có thể ứng đối một chút." "Nhưng nếu Uông Tàng Hải còn để lại loại vũ khí gì đó kiểu như khí độc thì sao?" "Gặp phải thứ đó thì đừng nói là tôi, ngay cả Tiểu Ca cũng chưa chắc đã xử lý được." "Nói cũng phải, tuy rằng bản lĩnh của đồng chí Tiểu Tần và Tiểu Ca rất lớn, tôi nghĩ dù có là khí độc hay thứ gì đó thì các cậu cũng có thể nhẹ nhàng giải quyết." "Nhưng đám người trần mắt thịt chúng tôi thì khó nói lắm." Vương Bàn Tử thở dài một hơi nói: "Vậy đồng chí Tiểu Tần, tiếp theo chúng ta nên làm gì?" "Vẫn là tìm lối ra trước đi, đừng chủ quan, nơi này có chút cổ quái." Tần Dã nhíu chặt mày nói. "Ý gì hả đồng chí Tiểu Tần!

Chỗ này có gì cổ quái?" Vương Bàn Tử vội vàng hỏi, đồng thời đã nâng súng cảnh giác nhìn xung quanh.

Nguy cơ từ đám dũng nhân và cung nỏ trước đó đã khiến mọi

người không thể chịu thêm sự giày vò nào nữa!

Nếu Uông Tàng Hải đã có thể bố trí lượng lớn dũng nhân chờ sẵn bên ngoài, thì ở trong cái mộ thất nhìn qua không hề nhỏ này, lại xuất hiện thêm một đống thứ mạc danh kỳ diệu cũng chẳng phải chuyện gì đáng ngạc nhiên! "Trong mộ thất này, tôi không cảm giác được dấu vết của cơ quan nào cả." "Cứ như thể một cái mộ thất khổng lồ thế này thực sự chỉ đơn thuần là bày biện một không gian trống rỗng ở đây vậy." Tần Dã nhíu mày nói.

Đám người nghe xong lập tức nhíu mày.

Theo lý thuyết, khi đi thám hiểm mộ cổ, nếu có nơi nào có thể an toàn đi qua thì đối với tất cả mọi người tuyệt đối là tin tức tốt nhất!

Mọi người chắc chắn sẽ lập tức rời khỏi nơi này với tốc độ nhanh nhất!

Nhưng lần này thì khác!

Bọn họ đã chịu quá nhiều thiệt thòi trong tay Uông Tàng Hải!

Trong lòng bọn họ biết rất rõ, ở chỗ của Uông Tàng Hải căn bản sẽ không có sự an toàn tuyệt đối nào!

Thậm chí cái gọi là nơi an toàn nhất mới chính là nơi nguy hiểm nhất! "Đồng chí Tiểu Tần, cậu có biết rốt cuộc bên trong này có thuyết pháp gì không?" "Uông Tàng Hải chắc chắn không tốt bụng đến mức để lại một cái mộ thất trống không chẳng có gì trong lăng mộ của mình đâu." Vương Bàn Tử lo lắng nói.

Tâm trạng của những người khác hiện tại cũng tương tự như vậy.

Bọn họ đương nhiên muốn nhanh chóng rời khỏi lăng mộ này!

Nhưng ở địa bàn của Uông Tàng Hải, cái loại mộ thất được cho là không có cơ quan dư thừa này lại khiến mọi người ngay cả việc đi

tìm lối ra cũng không dám làm!

Có lẽ ngay cả bọn Vương Bàn Tử cũng chưa từng nghĩ tới, sẽ có ngày bọn họ ở trong một lăng mộ, lại vì một cái mộ thất không có cơ quan mà không dám khinh suất hành động. "Không biết." Tần Dã lắc đầu nói: "Tôi không cảm nhận được hơi thở nào, động tĩnh cơ quan cũng không nghe thấy." "Nhưng mà..." Thấy Tần Dã đột nhiên trầm mặc, trái tim mọi người lập tức treo lên tận cổ họng.

Vương Bàn Tử càng là sốt ruột tiến lên hỏi: "Đồng chí Tiểu Tần!

Nhưng mà cái gì cậu mau nói đi!" "Đều đến lúc này rồi cậu đừng có úp úp mở mở nữa được không!" "Trong lăng mộ này xác thực có vài thứ." Tần Dã hất hàm tiếp tục nói: "Tôi có thể nghe thấy có thứ gì đó hình như đang bò, nhưng xác thực không cảm nhận được hơi thở dư thừa nào." "Hơn nữa nghe động tĩnh này, cái thứ đang bò kia hình như là ở trên không trung." "Không trung?" Vương Bàn Tử nghi hoặc chớp chớp mắt: "Đồng chí Tiểu Tần, ý cậu là có thứ gì đó đang bò giữa không trung á?" Tần Dã gật đầu.

Chương 865

"Vãi chưởng!

Thế này là thế quái nào!" "Trong cái mộ Uông Tàng Hải này rốt cuộc có bao nhiêu thứ mạc danh kỳ diệu vậy!" "Sao lại còn có thứ bò giữa bán không trung thế này!" Vương Bàn Tử kinh hô. "Cái này, chúng ta trực tiếp nhìn xem là biết." Tần Dã ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu, thấp giọng nói.

Vương Bàn Tử vốn còn định hỏi Tần Dã phải nhìn kiểu gì, thì Tần Dã đột nhiên tung người nhảy lên bán không.

Ngay sau đó, đại đao trong tay hắn vung lên mạnh mẽ!

Một tiếng thảm thiết thê lương đột ngột vang lên giữa không trung!

Âm thanh kia nghe thật sự khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Ngay khi Tần Dã đáp xuống đất, cũng có một thứ gì đó rơi xuống theo.

Đám người lập tức vây lại xem!

Thứ bọn họ nhìn thấy hãi hùng thay lại là một cái gì đó vừa nhỏ vừa dài!

Phần đầu của nó vô cùng sắc nhọn, nhìn qua hình như còn có cảm giác đầy gai ngược. "Đồng chí Tiểu Tần, đây là cái quái gì?" "Nhìn có chút quen mắt, nhưng lại không nói ra được là cái gì a!" Vương Bàn Tử sờ sờ cằm nói. "Cái này thoạt nhìn có chút giống phiên bản phóng đại của chân nhện vậy." Hạo Thiên Chân quan sát một hồi rồi nhận ra thứ này. "Không phải chứ Thiên Chân!

Cậu đùa à!" "Cái thứ này!

Độ dài của nó còn dài hơn cả đao của cậu và Tiểu Ca cộng lại!" "Đây mà là chân nhện á?" Vương Bàn Tử kinh hô! "Tôi cũng không dám tin, nhưng hình dáng của thứ này thoạt nhìn rất giống chân nhện mà!" Lúc Hạo Thiên Chân phân tích cũng có chút không tự tin.

Dù sao nếu con nhện to xác cỡ này thực sự tồn tại, thì chẳng cần nói đến việc nó có tấn công hay không, chỉ riêng cái bộ dạng đó bày ra đấy thôi cũng đủ hù chết người rồi! "Đồng chí Tiểu Tần, cậu mau nhìn xem, cái thứ này không thể nào là nhện thật chứ?" Vương Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt, thực sự có chút không dám tin.

Tần Dã gật đầu.

Cái phản hồi này lập tức khiến đầu óc tất cả mọi người tại hiện trường nổ "ong" một tiếng!

Mặc dù sau khi nhìn thấy thứ này cộng thêm suy đoán của Hạo Thiên Chân, mọi người đều đã nghĩ đến khả năng này.

Dù sao trong lăng mộ Uông Tàng Hải, các loại côn trùng quỷ dị bọn họ gặp còn ít sao?

Nhưng đứng ở lập trường của bọn họ, mọi người thực sự không muốn đối mặt với khả năng này!

Nhưng hiện tại, có sự khẳng định của Tần Dã, thì chuyện này còn gì phải nghi ngờ nữa?

Hiển nhiên Uông Tàng Hải lại để lại cho bọn họ một "bất ngờ" khác ở chỗ này!

Đám người đâu còn dám chần chừ, đều vội vàng cảnh giác nhìn bốn phía.

Dù sao nếu thật sự là loại nhện khổng lồ thế này, một khi nó lao xuống thì không chỉ đơn giản là bị cắn nhẹ một cái đâu.

Giờ khắc này, mọi người chỉ có thể nâng cao cảnh giác với xung quanh.

Vừa nghĩ đến việc thứ đang bao vây bọn họ là loại nhện có kích thước khủng bố thế nào, bọn họ liền ngay cả một động tác thừa cũng không dám làm.

Xung quanh nhất thời yên tĩnh đến đáng sợ.

Rất nhanh, mọi người liền nghe thấy tiếng nước nhỏ xuống đất!

Hiển nhiên với vị trí hiện tại của bọn họ trong lăng mộ thì căn bản sẽ không có cái gọi là nước tự nhiên!

Vậy giải thích duy nhất cho giọt nước này chính là máu của con nhện! "Bên này!" Vương Bàn Tử quát lớn một tiếng, nghe tiếng động liền xoay người, trực tiếp bóp cò!

Một băng đạn được bắn ra, nhưng Vương Bàn Tử cũng không biết mình rốt cuộc có bắn trúng hay không! "Đừng có ngẩn ra đó!

Châm lửa đi!" "Không thể cứ trông cậy vào Bàn gia bắn mù thế này mãi được!" Thấy đám người Dã Lang dong binh đoàn cứ ngẩn ra không có động tĩnh gì, Vương Bàn Tử lập tức tức giận quát.

Đám người lúc này mới phản ứng lại, quả thật, bất kể hiện tại bọn họ đang ở trong hoàn cảnh nào, có nguy hiểm gì, thì việc cần làm nhất trước mắt đều là mau chóng chiếu sáng nơi này! "Nằm xuống!" Kết quả mọi người bên này vừa mới quyết định xong, tiếng thét của Tần Dã lại vang lên!

Đám người không dám nghĩ nhiều, đều nhanh chóng nằm rạp xuống đất!

Hầu như cùng lúc đó, mọi người dường như nghe thấy tiếng Tần Dã xung kích, sau đó lại là một trận động tĩnh chém giết!

Trong đó còn xen lẫn tiếng thảm thiết vô cùng chói tai của loài sinh vật nào đó! "Vãi chưởng!

Động tĩnh gì thế!" Vương Bàn Tử sốt ruột hét lên. "Bàn Tử!

Mau châm đuốc!" Hạo Thiên Chân lập tức hô! "Đúng đúng đúng!

Mẹ nó!

Trong lăng mộ Uông Tàng Hải này mấy thứ mạc danh kỳ diệu cứ cái này nối tiếp cái kia!

Quá ảnh hưởng đến phong độ của Bàn gia!" "Cái tên Uông Tàng Hải chết tiệt này, thật không biết đã làm bao nhiêu chuyện thất đức!" "Trong mộ này âm khí nặng quá!" "Đèn pin căn bản vô dụng a!" Vương Bàn Tử vừa chửi bới vừa bắt đầu chuẩn bị đuốc!

A Ninh cũng lập tức an bài thao tác!

Ngay khoảnh khắc bọn họ thắp sáng ngọn đuốc, một vật thể khổng lồ bị Tần Dã ném đến trước mặt bọn họ.

Trong lòng mọi người trước tiên là kinh hãi, lập tức nhanh chóng chuyển hướng ngọn đuốc nhìn về phía vật thể khổng lồ trước mắt.

Tiếp đó, bọn họ liền nhìn thấy một thứ đáng sợ không hề nằm ngoài dự đoán!

Thứ rơi xuống trước mặt bọn họ lúc này chính là một con nhện khổng lồ!

Người ta thường hay trêu đùa về kích thước của nhện ở vùng này vùng kia, nhưng so với thứ trước mắt này, chủ đề đó trong nháy mắt liền mất đi ý nghĩa!

Con nhện trước mắt bọn họ ít nhất cũng phải to bằng một con tê giác trưởng thành!

Chỉ riêng cái kích thước này, cho dù thứ này không biết chăng tơ,

thì chỉ dựa vào khối lượng cơ thể e rằng đại bộ phận sinh vật cũng chỉ có nước trở thành phân bón cho nó thôi! "Á đù!

Đây lại là loại nhện gì thế!" "Trong lăng mộ Uông Tàng Hải sao chỗ nào cũng có mấy thứ này vậy!" "Trong lăng mộ của lão ta không thể có cái gì bình thường một chút sao!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói.

Đợi đến khi Tần Dã cũng đi tới trước mặt bọn họ, Vương Bàn Tử lập tức đón đầu: "Đồng chí Tiểu Tần!

Cái của nợ này rốt cuộc là thứ gì?" "Trên thế giới này sao lại có thể có con nhện to xác thế này được!" "Cái này chắc sẽ không giống đám rết gặp trước đó chứ!

Lại là quái vật từ thời cổ đại còn sót lại à?" Tần Dã lắc đầu. "Thứ này đích xác được tính là quái vật cấp bậc hóa thạch rồi, bất quá ngoại trừ một số tài liệu tàn khuyết, ghi chép về chúng ít đến đáng thương." "Bởi vì loại này tuy rằng nguy hiểm vô cùng, nhưng cũng không dễ gặp phải." "Một khi gặp phải thì hầu như không có khả năng sống sót." Tần Dã giải thích. "Vậy đây rốt cuộc là cái gì?" Vương Bàn Tử vội vàng hỏi. "Tôi kiến nghị mọi người nên nhìn trên lưng nó trước đã." Tần Dã nói.

Đám người lập tức cầm đuốc ghé sát vào!

Sau khi nhìn rõ, trong lòng ai nấy đều run lên bần bật!

Cho dù chỉ là thân thể to lớn của con nhện này, mọi người nhìn đã cảm thấy tim đập chân run rồi!

Lại không ngờ trên người con nhện này thế mà còn có một bí mật lớn hơn!

Chương 866

Trên lớp da của nó vậy mà lại hiện lên từng khuôn mặt người!

Đồng tử của tất cả mọi người tại hiện trường đều co rụt lại!

Ngay cả Vương Bàn Tử cũng vì cảnh tượng trước mắt quá mức chấn động mà trực tiếp kinh hô! "Vãi!

Tình huống gì thế này!" "Đây mới là chân tướng của loài nhện này." "Nhân Diện Ma Chu (Nhện Quỷ Mặt Người) chính là tên của loài nhện này." Tần Dã thản nhiên nói: "Ghi chép về nó mà tôi từng xem qua ít đến đáng thương." "Chỉ biết nó có rất nhiều tập tính giống với nhện thông thường." "Chỉ là con mồi chúng thích săn bắt hơn cả là con người." "Mà sở dĩ chúng có cái tên Nhân Diện Ma Chu, chính là vì sau khi chúng ăn thịt một người, da mặt của người đó sẽ hiện lên trên người nó!" "Đây dường như là một cách để chúng xác định số lượng giết chóc cũng như địa vị của bản thân trong tộc đàn." "Còn về việc tại sao ghi chép về chúng rất ít... chính là vì chỉ cần gặp phải chúng, tỷ lệ sống sót sẽ vô hạn tiếp cận bằng không." "Điều đáng sợ nhất của Nhân Diện Ma Chu là chúng không có nhiệt độ, không có hô hấp, thậm chí ngay cả nhịp tim cũng không có." "Có thể nói cho dù có một con Nhân Diện Ma Chu bày ra trước mặt cậu, cậu cũng không biết rốt cuộc nó là sống hay chết." Lời nói của Tần Dã lập tức khiến tim mọi người hẫng đi một nhịp, đều theo bản năng lùi lại vài bước.

Nhìn ánh mắt có chút kinh khủng của bọn họ, Tần Dã tự nhiên hiểu được bọn họ đang sợ con Nhân Diện Ma Chu đã chết này thực ra vẫn chưa chết hẳn!

Dù sao phương pháp thông thường để con người xác nhận một người có chết hay không chính là xem nhịp tim và mạch đập.

Điểm này cho dù là động vật cũng giống như vậy.

Tuy nói bọn họ cũng không biết làm sao xác định nhện có chết hay không, nhưng nếu đây là một thứ không có cả nhịp tim lẫn mạch đập!

Vậy việc xác định cái chết còn có ý nghĩa gì nữa? "Cái này không cần lo lắng." "Vừa rồi tôi đã đem toàn bộ nội tạng của nó quấy nát rồi." "Nếu trong tình huống này mà nó còn sống, thì đó không phải là sinh vật, mà là quái vật." Đám người lập tức giơ ngón tay cái lên với Tần Dã!

Đây không phải châm chọc, mà là mọi người thực sự cảm thấy bội phục Tần Dã!

Bọn họ rốt cuộc đã hiểu tại sao vừa rồi con Nhân Diện Ma Chu này lại phát ra tiếng kêu thảm thiết đến thế!

Bị người ta mổ bụng rạch ruột, phàm là sinh vật còn có cảm giác đau đớn e là đều không chịu nổi!

Tuy nói đây đích xác là một phương pháp hữu hiệu nhất.

Nhưng loại phương pháp này người bình thường sao có thể nghĩ đến.

Hơn nữa con nhện này cho dù không có thiết lập gì khác, chỉ riêng cái khối lượng cơ thể này đối với người bình thường đã là đòn đánh trí mạng rồi!

Huống hồ bất kỳ sinh vật nào khi gặp phải đòn chí mạng đều chắc chắn sẽ liều mạng phản kháng, lúc này sức chiến đấu của chúng thường cũng là điên cuồng nhất!

Đối mặt với con quái vật to xác như vậy!

Lại còn phải trong tình huống điên cuồng đó mà mổ bụng nó!

Cái này đã không gọi là độ khó nữa!

Có thể làm được quả thực chính là thần tích! "Đồng chí Tiểu Tần, tôi phục rồi, tôi hiện tại đối với cậu là phục sát đất!" "Trước đây tôi còn cảm thấy cậu trẻ tuổi, có việc bẩn thỉu có thể không xuống tay được!" "Hiện tại xem ra đúng là Bàn gia tôi quá coi thường cậu!" "Cậu không những thực lực cường hãn, còn sát phạt quả đoán, quá trâu bò!" Vương Bàn Tử trực tiếp giơ ngón cái với Tần Dã!

Bất kể lúc nào, chỉ cần là khen ngợi Tần Dã, Vương Bàn Tử tuyệt đối sẽ không vắng mặt. "Không ngờ con Nhân Diện Ma Chu này lại lợi hại như vậy." "Tám cái chân sắc bén của nó vốn dĩ tồn tại như tám thanh đao vậy." "Tôi nghĩ trên thế giới này không có bất kỳ sinh vật nào có thể chịu được một cú đâm của nó." "Chỉ dựa vào điểm này đã đủ để chú định địa vị của nó trong tự nhiên giới." "Hơn nữa vừa rồi Tần Dã còn nói thứ này không có hô hấp, nhiệt độ, cũng có nghĩa là hành động của nó hầu như là hoàn toàn ẩn nấp!" Hạo Thiên Chân nhíu chặt mày nói. "Là ý này." "Hơn nữa Nhân Diện Ma Chu bình thường đều sẽ chăng tơ nhện." "Lợi dụng tơ nhện làm quỹ tích hành động của chính mình." Tần Dã nói. "Không chạm đất, thì tương đương với sẽ không có quá nhiều tiếp xúc thực chất." "Vậy thì toàn bộ quá trình hành động chẳng phải gần như ngay cả một chút động tĩnh cũng không có sao!" Vương Bàn Tử vỗ trán kinh hô một tiếng: "Mẹ kiếp!" "Như vậy thì thứ này quá đáng sợ rồi!" "Không có hô hấp nhịp tim và thân nhiệt, trong cả giới tự nhiên đã được tính là trừ phi dùng mắt thường hoặc lỗ tai thì căn bản không có cách nào xác định sự tồn tại của nó!" "Cộng thêm phương thức hành động chủ yếu của nó là tơ nhện của chính mình.

Tương đương với ngay cả tiếp xúc với mặt đất cũng không có!

Ngay cả âm thanh hành động cũng gần như tránh được!" "Nếu lại hành động trong bóng tối nữa!" "Thì chẳng phải tương đương với tàng hình sao!" Đám người đều không khỏi hít vào một ngụm khí

lạnh, sinh vật như vậy không nghi ngờ gì vào bất cứ lúc nào cũng tuyệt đối là đáng sợ nhất!

Có thể hoàn toàn ẩn mình, đồng nghĩa với có năng lực làm ra rất nhiều chuyện người khác không làm được trong bóng tối!

Thậm chí có thể nói, cho dù đối mặt với sinh vật có thực lực mạnh hơn nó rất nhiều!

Cũng có thể trong lúc lơ đễnh sẽ bị nó xử đẹp! "Cũng chính vì đặc tính này của Nhân Diện Ma Chu, cho nên vừa rồi nó đã đến trên đỉnh đầu chúng ta mà tôi cũng không lập tức phát hiện ra." "Nếu không phải vừa vặn nghe được âm thanh nó gảy tơ nhện khi di chuyển, tôi nghĩ chúng ta đã bị thứ này tấn công rồi." Tần Dã nhíu chặt mày nói. "Vậy đồng chí Tiểu Tần!

Chúng ta hiện tại mau chóng rời khỏi nơi này đi!" "Vừa rồi cậu nhắc tới quần thể!" "Có phải nói thứ này còn không phải sống độc lập?" "Nếu là như vậy!

Chúng ta cứ ở lại đây, ngộ nhỡ những con Nhân Diện Ma Chu khác cũng chạy tới, chúng ta chẳng phải rất nguy hiểm sao?" Vương Bàn Tử lo lắng nói. "Điểm này tạm thời không cần quá lo lắng, Nhân Diện Ma Chu xác thực lợi hại, nhưng đặc tính của chúng cũng làm cho chúng mất đi cơ hội tốt nhất để tấn công chúng ta." Tần Dã giải thích: "Nếu vừa rồi chúng lập tức phát động công kích đối với chúng ta, tôi nắm chắc có thể tránh thoát, nhưng cũng nhất định sẽ bị chúng đánh cho trở tay không kịp." "Nhưng vì Nhân Diện Ma Chu là một loại sát thủ, tập tính của chúng khiến cho chúng trước khi chưa đủ bao vây sẽ không dễ dàng động thủ." "Cũng chính vì tập tính này, nó di chuyển trên tơ nhện thêm một lúc." "Chính trong thời gian này tôi đã nghe được động tĩnh của nó." "Đây cũng là lý do tại sao tôi có thể chặt đứt một cái chân nhện của nó, cũng có thể đuổi theo đánh nó sau đó." "Đều

là vì tôi đã quen thuộc với tần suất phát ra khi chúng di chuyển trên tơ nhện." "Tần suất?" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, lập tức rơi vào một trận mờ mịt.

Hắn tuyệt đối chưa từng nghĩ tới, làm một kẻ trộm mộ "thổ phu tử", có ngày lại còn nghe được từ vựng chuyên môn này. "Đồng chí Tiểu Tần, cậu nói cái tần suất này là có ý gì vậy?" "Cái này cậu phải nói rõ cho mấy anh em nghe xem nào!" "Chúng ta làm chẳng phải là việc xuống lòng đất sao?" "Thứ này còn có thể dính dáng đến tần suất?" "Thế giới này bất cứ sự vật gì cũng đều tồn tại tần suất.

Người hô hấp, đi đường, thậm chí vi sinh vật run rẩy, những cái này toàn bộ đều là tần suất." "Tuy nói Nhân Diện Ma Chu khác nhau di chuyển trên tơ nhện sẽ phát ra tần suất cũng có chỗ khác biệt, nhưng đại thể mà nói cũng là đại đồng tiểu dị." "Cũng là vì như vậy, tôi biết xung quanh chúng ta đã có hơn mười con Nhân Diện Ma Chu." Hiện trường lập tức rơi vào một mảnh tĩnh mịch.

Vốn dĩ mọi người còn đang cao hứng nghe Tần Dã phổ cập khoa học cho bọn họ.

Ai có thể ngờ chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi như vậy, cả bầu trời sụp đổ!

Mọi người anh nhìn tôi tôi nhìn anh, hiển nhiên lời này của Tần Dã đả kích bọn họ quá lớn.

Tất cả mọi người hiện tại đều còn đang ở giai đoạn não bộ "đứng hình".

Bất quá loại đứng hình này cũng không kéo dài bao lâu, Vương Bàn Tử nhanh chóng rút súng chuyển hướng bốn phía: "Giới bị!

Giới bị!" Tiếng hô của hắn lập tức gọi tỉnh những người khác tại hiện trường.

Đám người ở đây đều là lính đánh thuê xuất thân, năng lực cá nhân và phản ứng ứng biến tự nhiên không cần phải nói.

Lần này cho dù không có A Ninh chỉ huy, tất cả mọi người cũng ngay lập tức chuẩn bị sẵn sàng nổ súng! "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu chơi vố này suýt chút nữa hại chết anh em rồi!" "Cậu nói xem, nhiều thứ nguy hiểm vây quanh chúng ta như vậy, sao cậu không nói sớm chứ?" Vương Bàn Tử bất đắc dĩ nhìn Tần Dã.

Muốn nói thực lực của Tần Dã, cho dù thật sự hoàn toàn không biết đám Nhân Diện Ma Chu này vây quanh hắn, thì mấy thứ này cũng khẳng định không thể tạo thành uy hiếp gì với hắn!

Nhưng những người khác đều là người trần mắt thịt a!

Nếu mấy thứ này đột nhiên lao ra một cái, bọn họ làm sao chịu nổi! "Sợ cái gì, đám Nhân Diện Ma Chu này không giống đám rết gặp trước đó, chúng không có cái gọi là áo giáp có thể chống đạn đâu." "Các ngươi chỉ cần duy trì xạ kích, chúng sẽ xong đời thôi mà." Tần Dã bình tĩnh nói. "Cậu nói nghe thì nhẹ nhàng lắm, mấy thứ này hiện tại đều trốn trong bóng tối, chúng ta cho dù thắp đuốc thì phạm vi có thể chiếu sáng cũng có hạn!" "Nếu phân tán ra tìm, chỉ sợ chúng ta còn chưa kịp nổ súng thì đã thăng thiên trước rồi." Vương Bàn Tử có chút bất đắc dĩ nói. "Cho nên mọi người không cần phân tán." "Cái gọi là sát thủ chính là muốn động thủ trong tình huống lặng lẽ không tiếng động mới là tốt nhất!" "Chỉ cần động tác của chúng loạn lên, các người lại tìm cơ hội xạ kích chẳng phải là được rồi sao?" Tần Dã thản nhiên nói. "Đồng chí Tiểu Tần!

Chuyện này cậu nói nhẹ nhàng thật!" "Đám Nhân Diện Ma Chu này đã là sát thủ!

Thì sao có thể tùy tiện bị làm cho rối loạn được?" Vương Bàn Tử vừa dứt lời, liền thấy Tần Dã mạnh mẽ rút đao lao ra ngoài.

Không bao lâu sau, mọi người liền lại nghe thấy một trận thảm thiết kêu gào!

Trái tim mọi người tại hiện trường lập tức treo lên tận cổ họng!

Tuy nói tiếng kêu của đám Nhân Diện Ma Chu này nghe thê thảm như vậy, nhưng đám này rốt cuộc là sát thủ sống trong bóng tối.

Hiện tại ở sân nhà của chúng, muốn nói mọi người trong lòng một chút cũng không khẩn trương đương nhiên là không thể nào!

Ngay sau đó, mọi người liền nhìn thấy vô số Nhân Diện Ma Chu xuất hiện.

Trong lòng mọi người lại rơi vào một thoáng khẩn trương.

Bất quá lần này, bọn họ khẩn trương xác thực cũng chỉ là trong một thoáng.

Khoan hãy nói lúc này đám Nhân Diện Ma Chu chạy trốn đã hoàn toàn loạn rồi!

Bộ dạng đó so với nói là chuẩn bị tiến công, càng giống như là muốn bỏ chạy hơn.

Bất kỳ thứ gì có công việc chính là phụ trách ám sát, một khi xuất hiện ở ngoài sáng, thì chứng tỏ toàn bộ cục diện đã hỗn loạn đến mức nó không thể không thay đổi thói quen của mình!

Điểm này bất kể là đối với người hay là đối với sinh vật khác trong tự nhiên đều giống nhau!

Chương 867

"Mọi người đừng hoảng!

Đồng chí Tiểu Tần đã làm chúng tán loạn rồi!" "Mọi người thừa dịp hiện tại mau bắn đi!" Vương Bàn Tử hét lớn với mọi người, lập tức nâng súng shotgun lên nhắm vào bầy Nhân Diện Ma Chu mà bắn!

Ngay sau đó liền nghe thấy một con Nhân Diện Ma Chu phát ra một tiếng tê rống, tiếp đó liền rơi xuống đất.

Cái này không nghi ngờ gì là tiêm cho mọi người tại hiện trường một liều thuốc trợ tim.

Đã Vương Bàn Tử bắn một phát có thể làm cho Nhân Diện Ma Chu rơi xuống đất, thì chứng tỏ chúng đích xác như Tần Dã đã nói, tuy rằng có tính công kích cực mạnh, nhưng về lực phòng ngự không đến mức đao thương bất nhập.

Mà chỉ cần là sinh vật có thể bị đạn làm bị thương, thì trước mặt loài linh trưởng cầm súng không có gì đáng sợ cả!

Đám người không chút do dự, lập tức giơ súng tiến hành xạ kích đối với đám Nhân Diện Ma Chu trong bóng tối!

Theo vô số nòng súng phun ra lưỡi lửa, mỗi một cái đều có thể nhìn thấy có Nhân Diện Ma Chu ngã xuống trong tiếng tê rống!

Giờ khắc này, đám người tại hiện trường không những an tâm, thậm chí nảy sinh sự tự tin chưa từng có!

Từ khi tiến vào lăng mộ này bắt đầu, các loại cơ quan mạc danh kỳ diệu cộng thêm đám sinh vật quỷ dị này, chuyến đi này bọn họ coi như là nghẹn khuất chết đi được!

Hiện tại khó khăn lắm mới gặp được một đám mình có thể đối

phó được!

Trong lòng mọi người đừng nhắc tới có bao nhiêu sướng!

Chỉ là vật cực tất phản!

Vui quá hóa buồn!

Điểm này bất kể đối với bất kỳ ai trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng đều thích hợp!

Ngay khi mọi người hưng phấn bóp cò súng!

Đột nhiên có một người nghe thấy Nhân Diện Ma Chu phát ra một tiếng tê rống.

Ngay sau đó liền thấy một búi tơ nhện lớn rơi xuống, trực tiếp quấn chặt lấy người hắn!

Hiển nhiên hắn cũng không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy!

Theo sự hoảng hốt của hắn vừa mới ngẩng đầu, liền thấy một con Nhân Diện Ma Chu trực tiếp từ trên đỉnh đầu rơi xuống!

Biến cố này hiển nhiên nằm ngoài dự liệu của hắn!

Vừa nghĩ tới việc trong tình huống đã hoàn toàn chiếm cứ ưu thế thế này mà mình còn bị phản sát!

Người nọ lập tức phát ra một trận kêu rên.

Hắn còn muốn giơ súng phản kích!

Nhưng độ dính của đám tơ nhện này rõ ràng vượt quá tưởng tượng của hắn, nhất thời hắn căn bản ngay cả giơ tay cũng không làm được!

Chính là một cái công phu chậm trễ này, Nhân Diện Ma Chu hầu như đã tới trước mặt hắn!

Lúc vạn niệm câu tro, người này vội vàng nhắm chặt hai mắt!

Bất quá cái chân nhện mà hắn tưởng rằng sẽ xé xác hắn lại chậm chạp không rơi xuống người hắn!

Đợi đến khi hắn ngẩng đầu lên lần nữa, thứ nhìn thấy xác thực là con Nhân Diện Ma Chu đang dừng lại trước mắt mình!

Chỉ có điều lúc này con Nhân Diện Ma Chu gục đầu xuống, hiển nhiên là đã sớm không còn động tĩnh!

Mà đứng trước mặt hắn hãi hùng thay lại chính là Tần Dã!

Lúc này hắn đang giơ cao tay, con Nhân Diện Ma Chu không lâu trước đó còn sát khí đằng đằng lúc này đang bị ghim trên đại đao của hắn!

Hiển nhiên là Tần Dã lao lên trực tiếp đâm xuyên qua Nhân Diện Ma Chu!

Tần Dã tùy tay ném con Nhân Diện Ma Chu sang một bên, quay đầu nói với hắn: "Cẩn thận một chút, bất kỳ sinh vật nào khi bị dồn vào tuyệt lộ, đều sẽ tiến hành phản kích bất chấp tất cả." "Lúc này bọn chúng mặc kệ mọi thứ, cho dù sức chiến đấu không tăng lên, nhưng lại là nguy hiểm nhất!" "Đừng để ngã ngựa ở cái thời điểm mấu chốt này!" Nhìn Tần Dã lần nữa vung đao lao về phía những con Nhân Diện Ma Chu khác, người nọ liên tục gật đầu! "Này!

Các đồng chí nghe thấy không!" "Đám Nhân Diện Ma Chu này nhìn là biết sắp không sống nổi rồi!" "Khẳng định là muốn liều chết đánh cược một lần!" "Chúng ta khó khăn lắm mới gặp được một đứa có thể bắt nạt!" "Đừng có để ngã ngựa ở cái thời điểm mấu chốt này!" Vương Bàn Tử cũng hô lớn với mọi người.

Tiếp đó hắn lại nã một phát súng vào một con Nhân Diện Ma Chu.

Nhìn thấy lại thêm một con Nhân Diện Ma Chu bị bắn bay lăn lộn trên mặt đất, Vương Bàn Tử đang định hưng phấn một chút.

Một búi tơ nhện vèo một cái rơi xuống người hắn, cú này đến thực sự quá đột ngột!

Vương Bàn Tử lơ là một chút trực tiếp trúng chiêu!

Lập tức "á" lên một tiếng, sau đó liền thấy hai con Nhân Diện Ma Chu trực tiếp lao về phía hắn.

Vương Bàn Tử trong lòng lập tức thắt lại, may mà Tần Dã đã lần nữa lao tới, đại đao trong tay vung lên, chỉ trong nháy mắt đã chém ngã hai con Nhân Diện Ma Chu đang lao tới xuống đất!

Tiếp đó Tần Dã quay đầu nhìn Vương Bàn Tử với vẻ mặt đầy ý vị.

Với sự ăn ý của hai người, Vương Bàn Tử lập tức lĩnh hội được ý tứ lúc này Tần Dã biểu đạt chính là: Cậu vừa rồi nhắc nhở người khác thế nào, chân trước vừa mới nói ra mấy lời ra vẻ đẹp trai như thế, kết quả trong nháy mắt đã bị vả mặt.

Vương Bàn Tử lập tức cũng xấu hổ không chịu được.

Liên tục ho khan hai tiếng, mắt thấy một con Nhân Diện Ma Chu đang bò động, trực tiếp nã một phát súng vào nó.

Mấy thứ chết tiệt này vừa rồi coi như là làm hắn mất mặt đến tận nhà!

Chỉ vì điểm này hắn cao thấp cũng phải diệt tộc đám này!

Dưới một trận cuồng oanh loạn tạc của mọi người!

Bầy Nhân Diện Ma Chu vốn đã bị Tần Dã công kích mà hỗn loạn, cho dù là muốn tiến hành phản kích cuối cùng, cũng chung quy không có cách nào đột phá lưới hỏa lực này.

Mặc dù trong quá trình đó, chúng cũng có vài con bắn tơ nhện gây ra một chút phiền toái cho đám lính đánh thuê.

Nhưng dù sao đây cũng là một đội ngũ có Tần Dã và Trương Kỳ Lân tọa trấn, chút phiền toái này có thể tạo thành uy hiếp chung quy vẫn là có hạn.

Đợi đến khi tất cả Nhân Diện Ma Chu đều ngã xuống, mọi người nhất thời vẫn không dám thả lỏng.

Dù sao đây cũng là sát thủ tương đương khủng bố trong quá khứ mà Tần Dã đã nói.

Ai biết bọn chúng có phải thật sự đã chết hết rồi hay không?

Nhỡ đâu trong số chúng thực ra vẫn còn một số con đang chờ một bên, đợi sau khi bọn họ thả lỏng lại đánh lén một đợt nữa thì sao?

Tình huống giằng co như vậy lại kéo dài thêm một lát.

Mãi cho đến khi xác định xung quanh xác thực không có động tĩnh dư thừa nào, trái tim đang treo lơ lửng của mọi người mới coi như hạ xuống.

Tuy nói lần này mọi người tao ngộ Nhân Diện Ma Chu xác thực không gai góc như những phiền toái gặp phải trước đó, nhưng tiếp liên tác chiến vẫn khiến cho mọi người đều cảm thấy một trận mệt mỏi.

Sau khi xác định trong mộ thất này không còn động tĩnh gì nữa, cảm giác rã rời lập tức bò khắp toàn thân.

Tất cả mọi người đều mệt lả ngồi bệt xuống đất. "Mẹ kiếp! Vụ này rốt cuộc cũng kết thúc!" "Dày vò thế này Bàn gia sắp mệt chết rồi!" Vương Bàn Tử liên tục thở hồng hộc nói: "Thật sự là may mắn đám Nhân Diện Ma Chu này không phải loại đao thương bất nhập như mấy thứ khác!" "Nếu không với số lượng như thế này, mà còn đánh không chết thì đúng là quá lấy mạng người ta rồi!" Đám người cũng liên tục gật đầu, tuy nói đám Nhân Diện Ma Chu này cũng

rất nguy hiểm.

Nhưng đối với bất kỳ một người nào nắm giữ "chân lý" (súng đạn) trong tay mà nói, chỉ cần đối mặt với thứ có thể dùng "chân lý" để đối phó, thì đều được coi là nguy hiểm có thể giải quyết!

Nhưng ngay cả đến lúc này, Tần Dã cũng dường như vẫn đang thám thính cái gì đó xung quanh.

Vương Bàn Tử thấy thế cũng nói: "Đồng chí Tiểu Tần!

Tôi thật sự là bội phục cậu a!" "Liên tiếp không ngừng như thế chúng ta đã đối mặt với bao nhiêu phiền toái rồi!" "Chúng tôi còn chỉ là phụ trách đánh phụ, giải quyết một số việc hậu cần mà đã mệt đến không chịu được rồi!" "Cậu cư nhiên còn tinh lực sung mãn như thế!" "Bình thường có phải lúc nào cậu cũng tẩm bổ cho mình không đấy!" Tần Dã trực tiếp cho Vương Bàn Tử một cái xem thường.

Những người còn lại cũng nhao nhao khống chế xúc động muốn cười của mình.

Dù sao luận về quan hệ, e rằng trong đám người này có thể nói chuyện kiểu đó với Tần Dã cũng chỉ có Vương Bàn Tử thôi! "Thể lực của tôi không tốt như cậu tưởng tượng đâu." "Thực ra hiện tại tôi đã rất mệt mỏi rồi." "Cho nên mới muốn mau chóng tìm được lối ra để rời đi." "Nếu không nhỡ đâu lát nữa lại xuất hiện thêm phiền toái gì, tôi không còn nhiều sức lực để đối phó đâu." Tần Dã nói.

Mà câu nói này của hắn lập tức khiến tất cả mọi người tại hiện trường đều theo đó mà khẩn trương một phen!

Chương 868

Vương Bàn Tử vốn còn đang nằm vật ra đất càng là đạn người bật dậy ngay lập tức! "Ý gì hả đồng chí Tiểu Tần!

Ý cậu là đám Nhân Diện Ma Chu chết tiệt này còn chưa giải quyết hoàn toàn?" "Trong này vẫn còn thứ đó à?" "Không phải chứ!" Vương Bàn Tử sốt ruột nói.

Tuy nói đối với bọn họ, loại sinh vật có thể bị "chân lý" giải quyết này là rủi ro có thể xử lý.

Nhưng không có nghĩa là rủi ro này không đủ trí mạng.

Càng chưa nói tới số lượng đám Nhân Diện Ma Chu này thực sự không thể khinh thường!

Nếu thật sự lại lao ra một đám với số lượng như vừa rồi, bọn họ thật sự có chút không đỡ nổi! "Khó nói lắm." Tần Dã nói: "Đừng quên mấy thứ này không có hô hấp và nhịp tim!" "Lúc trước tôi có thể thuận lợi tìm được chúng là vì nắm giữ tiết tấu hành động của chúng trên tơ nhện." "Chỉ cần chúng bò trên tơ nhện, tôi có thể phát hiện ra." "Nhưng điều này cũng có nghĩa là nếu chúng chỉ thành thật nằm yên ở chỗ nào đó, thì cho dù là tôi cũng không phát hiện ra chúng." Vương Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt, trái tim vừa mới thả lỏng của mọi người cũng theo đó mà thắt lại.

Dựa vào súng ống trong tay bọn họ muốn giải quyết đám Nhân Diện Ma Chu này cũng không phải là không được.

Nhưng tiền đề cũng phải là trước khi chúng giết chết chính mình!

Nếu mấy thứ này thật sự học được cách thông minh hơn!

Không vội vàng phát động công kích đối với bọn họ, mà chỉ lẳng

lặng chờ ở một bên.

Vậy bọn họ hiện tại thả lỏng như thế, lộng không khéo thật sự sẽ bị giết chết trong nháy mắt! "Mẹ ơi!

Đồng chí Tiểu Tần!

Tình huống này cậu nói sớm đi chứ!" "Chúng tôi đều tưởng rằng tất cả đã thực sự kết thúc rồi!" "Vậy chúng ta bây giờ làm sao đây?" "Hiện tại cách làm tốt nhất chính là mau chóng tìm được lối ra." Tần Dã nói: "Tốt nhất là trước khi cái phiền toái lớn nhất kia chui ra thì mau chóng rời khỏi lãnh địa của chúng." Đầu óc mọi người lập tức nổ "ong" một tiếng thật lớn.

Vương Bàn Tử càng là cả người trực tiếp ngây ra như phỗng tại chỗ, nhìn cái bộ dạng trừng lớn hai mắt kia hiển nhiên là đang phân tích lời Tần Dã vừa nói.

Sau khi hơi vuốt lại rõ ràng, hắn vội vàng nói: "Không phải!

Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu đây là tình huống gì vậy!" "Phiền toái lớn hơn?

Lời này của cậu là có ý gì?" "Chẳng lẽ trong cái mộ thất này còn có tồn tại gì kinh khủng hơn cả Nhân Diện Ma Chu?" "Không, Nhân Diện Ma Chu tuy rằng là sát thủ thường xuyên đánh lén, nhưng chúng có ý thức lãnh địa cực mạnh, tuyệt đối sẽ không tùy tiện cho phép bất kỳ sinh vật nào tùy tiện tiến vào địa bàn của nó." "Phiền toái trong ngôi mộ này chỉ có Nhân Diện Ma Chu thôi." Tần Dã giải thích. "Cho nên ý cậu là đám Nhân Diện Ma Chu chúng ta vừa giải quyết vẫn chưa phải là toàn bộ!" Vương Bàn Tử kinh hô. "Đây là một khả năng." "Tôi vừa rồi chỉ là công kích những con Nhân Diện Ma Chu nhìn thấy được, không đại biểu đó chính là toàn bộ." "Bất quá thứ tôi thực sự lo lắng cũng không phải cái này." "Trải qua trận dày vò vừa

rồi, sức mạnh của chúng thuộc trình độ nào trong lòng chúng ta đại khái đã có số rồi." "Cho dù thật sự lại lao ra một ít nữa cũng có thể ứng phó." "Tôi lo lắng là phụ huynh của chúng." Tần Dã nói. "Phụ huynh?

Ý gì?" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, lần này lời Tần Dã nói hắn thật sự nghe không hiểu. "Rất khó hiểu sao?" "Chúng ta bắt nạt con cái người ta, phụ huynh nhảy ra báo thù, không phải là chuyện đương nhiên sao?" Tần Dã nói. "Không phải!

Cái đạo lý này Bàn gia đương nhiên hiểu!" "Tôi kinh ngạc là lời cậu nói ấy!" Vương Bàn Tử kinh hô: "Ý cậu là đám Nhân Diện Ma Chu chúng ta vừa gặp chỉ là trẻ con?" "Đây lại là thuyết pháp gì vậy!" "Đơn giản mà nói chính là như các cậu nghe thấy đấy." "Vừa rồi đám Nhân Diện Ma Chu chúng ta gặp đều chỉ là vị thành niên." Tần Dã nói: "Chúng ta giải quyết bọn chúng rồi, nếu phụ huynh của chúng, cũng chính là Nhân Diện Ma Chu trưởng thành tự nhiên sẽ không buông tha chúng ta." "Từ từ!" Vương Bàn Tử lập tức kinh hô, hắn cảm giác đại não của mình có chút đình trệ!

Hắn cũng không phải không thể lý giải lời Tần Dã nói, chỉ là khả năng Tần Dã nói tới hơi đáng sợ một chút.

Hắn có chút không muốn đối mặt. "Đồng chí Tiểu Tần, lời này của cậu là nghiêm túc hả!" "Mấy con Nhân Diện Ma Chu này thế mà đều chỉ là trẻ con?" "Có khi nào nhầm lẫn ở đâu không!

Kích thước của mấy thứ này cũng không giống trẻ con chút nào a!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói. "Điểm này sẽ không sai." "Nhân Diện Ma Chu là một loài sinh vật có ý thức lãnh địa cực mạnh, nhưng lại không thích sống theo bầy đàn." "Lễ trưởng thành của chúng khác với con người." "Chúng sẽ tiến hành một cuộc tàn sát lẫn nhau giữa các thành viên trong tộc đàn." "Đợi đến cuối cùng chỉ còn lại một nam một

nữ Nhân Diện Ma Chu sống sót, lễ trưởng thành của chúng mới coi như kết thúc." "Sau đó hai con Nhân Diện Ma Chu còn lại này sẽ tiến hành giao phối sinh sản." "Cho nên trong bất kỳ một quần thể Nhân Diện Ma Chu nào cũng chỉ có thể còn lại hai con." Tần Dã giải thích. "Không phải!

Cho nên theo ý này của cậu!" "Nếu chỗ này thật sự còn có Nhân Diện Ma Chu trưởng thành gì đó!" "Chúng ta lát nữa không phải là còn phải đối mặt với hai con quái vật loại này sao!" Vương Bàn Tử cả người trong nháy mắt đều không bình tĩnh nổi. "Không, nếu thật sự còn Nhân Diện Ma Chu trưởng thành ở đây, chúng ta phải đối phó cũng chỉ có một con thôi." Tần Dã trầm giọng nói. "Chỉ có một con?" Vương Bàn Tử lại chớp chớp mắt.

Tần Dã quay đầu nhìn Vương Bàn Tử vẻ mặt trêu chọc nói: "Sao thế?

Chỉ có một con cậu còn không hài lòng?" Đầu Vương Bàn Tử lập tức lắc điên cuồng!

Ở cái nơi nguy hiểm thế này điều hắn hy vọng đương nhiên là bất cứ phiền toái nào cũng có thể giải quyết càng sớm càng tốt!

Tuy nói hắn chưa gặp Nhân Diện Ma Chu trưởng thành, nhưng hắn có thể tưởng tượng được a!

Thứ này tuyệt đối lại là một kẻ khó chơi tương đương!

Nếu thật sự phải nói thì hắn một con cũng không muốn gặp, sao có thể còn đặc biệt đi tăng thêm độ khó trò chơi cho mình chứ? "Cậu nói cái gì vậy!

Riêng cái thứ này!

Bàn gia tôi một con cũng không muốn gặp!" "Bàn gia đây chẳng phải là tò mò sao?" "Theo lý mà nói cho dù không suy xét thiết lập tam

thê tứ thiếp gì đó!" "Con Nhân Diện Ma Chu này muốn sinh sôi hậu đại, thì thế nào cũng nên có cả bố lẫn mẹ chứ?" "Cậu nói chỉ có thể gặp được một con!" "Chẳng lẽ mấy thứ này toàn bộ đều là gia đình đơn thân?" Vương Bàn Tử đưa ra nghi vấn của mình. "Chúng nó thật đúng là như vậy." Tần Dã cười ha hả nói.

Mặc dù tình huống lúc này đích xác vô cùng hung hiểm, nhưng Tần Dã nói như vậy ngược lại cũng gợi lên chút tò mò của Vương Bàn Tử.

Thấy bộ dạng nhịn không được lại muốn tiếp tục đặt câu hỏi của Vương Bàn Tử, Tần Dã dứt khoát tiếp tục giải thích: "Đối với Nhân Diện Ma Chu mà nói, bất kể cha mẹ, chức trách của chúng thực tế chỉ có một, đó chính là sinh sôi hậu đại." "Cũng có nghĩa là khi Nhân Diện Ma Chu hoàn thành lần sinh sản đầu tiên." "Công việc của chúng cũng coi như kết thúc." "Tiếp theo chúng sẽ tàn sát lẫn nhau." "Điểm này thực ra rất giống với bọ ngựa." "Chỉ có điều bọ ngựa là đã xác định con cái sẽ ăn thịt con đực." "Còn Nhân Diện Ma Chu thì là tương hỗ công kích, cuối cùng con nào sống sót sẽ phải phụ trách ấp trứng Nhân Diện Ma Chu được sinh ra.

Và nuôi dưỡng đến khi trưởng thành." "Thực ra đối với Nhân Diện Ma Chu mà nói, cái gọi là nuôi dưỡng của chúng cũng rất đơn giản." "Chúng căn bản không cần đi làm bất cứ chuyện dư thừa nào, chỉ cần bảo đảm sự an toàn của ấu trùng là được." "Còn về việc săn mồi thì hoàn toàn là chuyện ấu trùng tự mình phải làm." "Nếu chúng có thể tìm được thức ăn tự nhiên sẽ có thể lớn lên." "Nếu không tìm thấy đương nhiên chính là tự sinh tự diệt." "Bởi vì đối với Nhân Diện Ma Chu mà nói, nếu ngay cả chuyện đơn giản như sống sót khi không có thiên địch tấn công cũng không làm được, thì nó cho dù trưởng thành cũng chỉ có đường chết.

Chi bằng ngay từ đầu trực tiếp từ bỏ." Lời giải thích của Tần Dã

lập tức khiến mọi người đều thở dài một hơi.

Bọn họ tuy biết trong tự nhiên giới, sinh vật khác nhau có quy tắc khác nhau.

Nhưng bất luận đối với loại sinh vật nào, quy tắc của Nhân Diện Ma Chu thực sự là quá mức "hardcore" rồi!

Dù sao tuy nói trong tự nhiên giới đại bộ phận động vật đều nhất định sẽ dùng phương thức khá hung tàn để bồi dưỡng hậu đại của mình.

Nhưng đó cũng là sẽ xây dựng trên cơ sở trưởng thành nhất định!

Hơn nữa nói thế nào cha mẹ động vật đều sẽ tiến hành một số giáo dục hoặc làm mẫu trước.

Ít nhất sẽ cho hậu đại của chúng một cơ hội có thể tham khảo.

Nhưng loại Nhân Diện Ma Chu này tuyệt đối là một phương thức quá mức phóng túng hậu đại rồi!

Trong tình huống hoàn toàn không biết nên săn bắt thế nào liền ném chúng vào tự nhiên tự sinh tự diệt.

Loại tác phong này đừng nói là làm, trong nhận thức của bọn họ, cho dù là nghe nói cũng chưa từng có! "Nhưng mà nói như vậy, thì con Nhân Diện Ma Chu trưởng thành kia chẳng phải lẽ ra đã ở đây rồi sao?" "Chúng ta hiện tại muốn đi còn kịp không?" Vương Bàn Tử lập tức kinh hô một tiếng! "Không, trừ phi là muốn nếm thử đi săn con mồi có thể tạo thành uy hiếp đối với chúng.

Nếu không Nhân Diện Ma Chu trưởng thành khi ấu niên Nhân Diện Ma Chu tiến hành săn mồi, để tránh việc ra tay, chúng thậm chí sẽ không đi theo." "Còn về lần này, con mồi của đám Nhân Diện Ma Chu này chính là chúng ta." "Mọi người cảm thấy đối với Nhân Diện Ma Chu mà nói, chúng ta có thể được tính là mối uy hiếp sao?" Tần

Dã cười ha hả nói.

Đám người lập tức quay đầu nhìn về phía mấy cỗ thi thể Nhân Diện Ma Chu trên mặt đất!

Nghĩ lại như vậy, mọi người cũng cảm thấy đích xác là như thế!

Tuy nói trong tự nhiên giới thể hình chưa chắc đã là ưu liệt tuyệt đối.

Nhưng cũng không nghi ngờ gì sẽ sinh ra ảnh hưởng vô cùng quan trọng!

Tuy nói trong tay bọn họ xác thực có súng ống có thể sinh ra lực sát thương tuyệt đối đối với sinh vật bình thường!

Nhưng từ góc độ thể hình mà nói, so với Nhân Diện Ma Chu, đám nhân loại bọn họ thật sự không được tính là thứ gì có uy hiếp.

Vậy thì dựa theo thiết lập của Nhân Diện Ma Chu mà nói, Nhân Diện Ma Chu trưởng thành sẽ không đi theo cùng cũng là chuyện đương nhiên! "Bất quá tôi nghĩ hẳn là cũng sẽ không quá lâu đâu." "Tuy nói đối với chúng ta mà nói, Nhân Diện Ma Chu là một thứ không sinh ra hô hấp và nhịp tim, căn bản không cách nào khóa chặt." "Nhưng tôi nghĩ đối với chính Nhân Diện Ma Chu mà nói, dù sao cũng là người cùng một tộc đàn, chúng không có lý do gì sẽ không có thủ đoạn khóa chặt đối phương nhỉ?" Tần Dã nói.

Chương 869

"Vãi chưởng!

Vậy chúng ta còn chờ cái gì nữa!" "Không thừa dịp hiện tại mau chóng rời đi!" "Chẳng lẽ chờ phụ huynh nhà người ta tìm tới cửa hay sao!" Vương Bàn Tử vỗ trán một cái, lập tức ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc!

Đối với Nhân Diện Ma Chu trưởng thành, thông tin bọn họ sở hữu thực sự là quá ít!

Cho dù bọn họ hiện tại đều nắm giữ "chân lý".

Nhưng đối với bọn họ mà nói, tuyệt đối không muốn phải đối mặt thêm một con quái vật không biết khả năng là cái dạng gì nữa! "Vừa rồi không phải cậu cảm thấy tò mò về mấy thứ này sao." Tần Dã cười trêu Vương Bàn Tử. "Đồng chí Tiểu Tần!

Sao cậu cũng không rõ ràng thế hả!" "Vừa rồi cái loại thời điểm đó là lúc thỏa mãn lòng hiếu kỳ sao!" "Chúng ta hiện tại cần làm hẳn là mau chóng chạy trốn mới đúng a!" Vương Bàn Tử vỗ trán vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

Sau đó lập tức bắt đầu tìm kiếm lối ra xung quanh.

Dựa theo kinh nghiệm trước đây, nếu Uông Tàng Hải đã chuẩn bị sẵn sinh vật có thể hành động không chịu khống chế làm cơ quan ở đây.

Thì để tránh cho chúng khi hành động không cẩn thận kích hoạt cơ quan khác, lão sẽ không làm thêm chuyện dư thừa ở đây nữa!

Cho nên việc mọi người lúc này sẽ làm đương nhiên chính là tập trung tinh lực, mau chóng tìm được lối ra!

Dù sao một khi Nhân Diện Ma Chu trưởng thành xuất hiện, thì đả kích đối với bọn họ thực sự có chút quá lớn! "Đừng tới đừng tới đừng tới, con cái nhà ngươi đều rất an toàn, chỉ là ngủ rồi thôi." "Ngươi hiện tại cứ ở nhà ngủ ngon, chờ chúng nó trở về là được rồi." Vương Bàn Tử trong lúc tìm kiếm còn không ngừng lẩm bẩm trong miệng.

Sau một hồi thám thính, Vương Bàn Tử đột nhiên chạm mặt với một khuôn mặt.

Khoảng cách giữa hai người thực sự là quá gần!

Nếu không phải Vương Bàn Tử không phải hoàn toàn dán sát vào tường mà đi, chỉ sợ cú này hai người trực tiếp hôn nhau rồi!

Vương Bàn Tử đang định chửi ầm lên đối phương đừng có ngáng đường vào lúc này!

Đột nhiên nghĩ đến một sự kiện, cả người đều hít vào một ngụm khí lạnh!

Vương Bàn Tử trong lòng rất rõ ràng, chính mình trong lúc tìm kiếm lối ra, để tránh bỏ sót chi tiết nào, cho nên hầu như là hoàn toàn dán sát vào vách đá mà hành động!

Hắn trong toàn bộ quá trình hành động cũng luôn là hướng mặt vào vách đá mà đi!

Cho nên cho dù thật sự có người khác và hắn dựa sát vào nhau!

Bọn họ cũng tuyệt đối không có khả năng là phương thức mặt đối mặt thế này.

Sau đó hắn lại hơi nhìn kỹ một chút, trên mặt đối phương tuy rằng nhìn qua biểu cảm hình như không có vấn đề gì!

Nhưng cả khuôn mặt hoàn toàn không có chút huyết sắc nào.

Đây hiển nhiên không thể nào là khuôn mặt mà một người sống nên có!

Vương Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt.

Với kinh nghiệm của hắn đã nghĩ tới mình hiện tại rốt cuộc là đang đối mặt với thứ gì.

Hắn nỗ lực bình ổn nhịp tim của mình, tay lặng lẽ đặt lên súng shotgun của mình.

Hắn chậm rãi lùi về phía sau vài bước, lập tức muốn thừa dịp thứ kia chưa có động tĩnh gì!

Trực tiếp giơ súng lên oanh cho nó một phát!

Cú bóp cò này của hắn có thể coi là quá mức đột ngột.

Đám người tại hiện trường đều đang tập trung tinh lực tìm kiếm lối ra, cú này của hắn coi như trực tiếp dọa cho tất cả mọi người giật nảy mình! "Vương tiên sinh!

Anh đang làm cái gì vậy!" "Xin đừng nổ súng lung tung được không!" "Nếu súng của anh vì niên hạn quá cũ mà bị cướp cò!" "Tôi kiến nghị anh tốt nhất đổi một cây súng khác!" "Nếu thật sự là đang lúc cần phải yên tĩnh mà xảy ra chuyện này!" "Thì có khả năng sẽ liên lụy đến tất cả chúng ta!" Đối với hành vi nổ súng đột ngột này.

Bất kỳ một đội ngũ thi hành nhiệm vụ nào cũng sẽ rất khó chịu!

A Ninh tự nhiên cũng là trước tiên đại biểu Dã Lang dong binh đoàn tiến hành kháng nghị. "Đánh rắm!

Hàng của Bàn gia đây luôn được bảo dưỡng đấy!

Cho dù hàng trên tay các người có phế!" "Bảo bối này của Bàn gia cũng sẽ không có việc gì!" "Là chính chủ!

Chính chủ đến rồi!" Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm vào vị trí

mình nổ súng trước đó, sau khi hít sâu một hơi chậm rãi đi tới.

Chỉ thấy trên vách đá lúc này chỉ có vết đạn do chính mình nổ súng để lại.

Còn về Nhân Diện Ma Chu hay gì đó, thì đến cả một cái bóng cũng không thấy đâu.

Vương Bàn Tử lại xác nhận lại trạng thái của vách đá một chút, sau khi xác nhận trên đó vậy mà ngay cả một chút vết máu cũng không có.

Cũng là phẫn nộ chửi mắng một câu. "Chết tiệt!

Vẫn để thứ đó chạy thoát." Nhìn trạng thái phẫn muộn lúc này của Vương Bàn Tử, mọi người cũng lập tức hiểu được, "chính chủ" trong miệng Vương Bàn Tử rốt cuộc là chuyện như thế nào! "Bảo vệ Trịnh tiên sinh!

Đội hình phòng ngự!" A Ninh lập tức ra lệnh.

Đám người Dã Lang dong binh đoàn cũng hoàn toàn không lãng phí thời gian vào việc suy tư những chuyện vô nghĩa này!

Tất cả mọi người lập tức vây Trịnh Bách Vạn ở giữa, đồng thời nâng súng cảnh giác xung quanh.

Lúc này mọi người trong lòng không ngừng tự nhủ, Nhân Diện Ma Chu này tuy rằng đáng sợ, nhưng cũng không phải loại quái vật súng đạn không bắn thủng như trước đó!

Cho nên chỉ cần mọi người tập trung tinh thần, thứ kia chỉ cần dám lộ đầu là lập tức đánh!

Dựa vào "chân lý" trong tay bọn họ khẳng định là có thể tiến hành cho nó một cú "siêu độ vật lý"!

Trong lòng mọi người tự nhủ với chính mình, sự an bài này sẽ

không sai!

Chỉ cần làm được điểm này thì tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sơ hở nào!

Ngay khi tất cả mọi người đều kiên định nghĩ như vậy, hơn nữa còn đang chuẩn bị sẵn sàng.

Đột nhiên một búi tơ nhện từ trên trời giáng xuống trực tiếp quấn quanh người Trịnh Bách Vạn!

Trịnh Bách Vạn này xét theo góc độ con người, thể trọng thực ra đã tương đương lớn rồi!

Nhưng cho dù như vậy, trước sức mạnh cường đại của Nhân Diện Ma Chu, lại vẫn trong nháy mắt bị kéo lên giữa không trung!

Đợi đến khi đám lính đánh thuê ý thức được không ổn, Trịnh Bách Vạn đã biến mất trước mặt bọn họ. "Mẹ nó!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, trực tiếp quay họng súng định bắn lên đỉnh đầu một phát.

A Ninh thấy thế vội vàng hét lớn: "Vương tiên sinh!

Đừng nổ súng!" "Trong tình huống này nổ súng nhất định sẽ bắn trúng Trịnh tiên sinh!" "Không nổ súng cô tưởng ông ta bị Nhân Diện Ma Chu kéo lên đó còn sống được à!" Vương Bàn Tử lập tức phản bác.

A Ninh cũng lập tức phạm nan!

Điểm này trong lòng A Ninh tự nhiên cũng rõ ràng!

Nhưng cô lại thực sự không dám mạo hiểm nổ súng bắn trúng Nhân Diện Ma Chu.

Nhất thời A Ninh hoàn toàn rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan!

Ngay khi cô đang nôn nóng, một bóng người đã lao lên giữa không trung!

Theo ánh đao của bóng người đó hạ xuống, Trịnh Bách Vạn trực tiếp từ trên không trung rơi xuống.

Đám lính đánh thuê thấy thế lập tức lao tới đỡ lấy Trịnh Bách Vạn.

Chương 870

Lúc này ông ta vẫn là bộ dạng kinh hồn chưa định, cả người cứ thế ngồi trên mặt đất liên tục thở hổn hển.

Sắc mặt càng là đã khó coi đến cực điểm.

Ngay sau đó không lâu, Tần Dã cũng từ trên không trung rơi xuống xuất hiện trước mặt bọn họ. "Đồng chí Tiểu Tần!

Thế nào!

Lần này tấn công có phải chính là con Nhân Diện Ma Chu trưởng thành mà cậu nói không!" "Thứ đó hiện tại thế nào rồi?

Có phải đã bị cậu giải quyết rồi không!" Vương Bàn Tử vội vàng tiến lên hỏi. "Nhân Diện Ma Chu trưởng thành quả nhiên phiền toái hơn một chút." Tần Dã lưu ý đỉnh đầu, nhíu chặt mày nói: "Lúc tôi nhảy lên đó, vừa cắt đứt tơ nhện, thứ đó đã lại lần nữa để bản thân ẩn mình trong bóng tối." "Còn là loại hoàn toàn bất động." "Cho dù là tôi, cũng không có cách nào khóa chặt vị trí của nó trong tình huống này." "Loại phán đoán lực này so với đám chưa thành niên kia thì tốt hơn quá nhiều." "Đồng chí Tiểu Tần, hiện tại không phải là lúc bội phục loại súc sinh này đâu!" "Bản lĩnh của chúng cao thì có nghĩa là tình huống của chúng ta rất không ổn a!" Vương Bàn Tử sốt ruột nói. "Cậu bây giờ có sốt ruột cũng chẳng có tác dụng gì." Tần Dã hất hàm nói: "Năng lực ám sát của Nhân Diện Ma Chu trưởng thành thực sự quá thuần thục." "Muốn tìm được nó trước khi nó hành động, độ khó thực sự là quá lớn." "Vậy bây giờ làm sao?

Không thể cứ ngồi chờ chết ở đây chứ?" Vương Bàn Tử nắm chặt nắm đấm nói. "Đừng vội, tôi không phải đã nói rồi sao, muốn tìm được nó trước khi nó hành động rất khó khăn." "Nhưng bất kể nó là

sát thủ lợi hại đến đâu, chỉ cần có hành động thì việc này nhất định sẽ có động tĩnh." "Cho nên chúng ta chỉ cần ngăn chặn được khi nó hành động trước khi nó giết chết chúng ta." "Đợi đến khi chúng ta đều dần dần thích ứng tiết tấu của chúng rồi lại tìm cơ hội trừ khử chúng là được rồi." Tần Dã nói: "Điểm này thật đúng là nhờ vào tập tính chỉ có thể sống sót một con giữa vợ chồng Nhân Diện Ma Chu." "Hiện tại tôi chỉ cần bắt được hành động của một con, tối thiểu có thể bảo đảm an toàn cho chúng ta." "Nếu lợi hại như vậy mà thật sự có mấy con muốn tới bắt người, thì độ khó thực sự lớn hơn một chút." "Đồng chí Tiểu Tần!

Tôi thật sự là phục cậu rồi!" "Lúc này mà cậu cư nhiên còn cười được!" Vương Bàn Tử lần nữa nhịn không được giơ ngón cái lên với Tần Dã!

Đang nói chuyện, Tần Dã đột nhiên chuyển hướng lao ra, đợi đến khi mọi người nhìn sang mới phát hiện hắn đã lại một lần nữa cầm đao đứng đó.

Mà trước mặt hắn chính là một đống tơ nhện nằm rải rác trên mặt đất.

Tuy rằng bọn họ không nhìn thấy quá trình, nhưng nhìn kết quả này bọn họ cũng có thể hiểu được, chắc chắn là vừa rồi Nhân Diện Ma Chu lại phát động công kích về phía bọn họ.

Sau đó Tần Dã lại một lần nữa không phụ sự mong đợi của mọi người, đỡ được đòn tấn công này! "Vãi chưởng!

Con hàng trưởng thành này lợi hại thật đấy!" "Vừa rồi Bàn gia hoàn toàn không nhận ra động tác của con súc sinh này!" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt nói. "Lúc này mà anh còn tâm trí đi khâm phục nó à?" "Hiện tại mục tiêu công kích của nó là tất cả chúng ta đấy!" A Ninh có chút cạn lời.

Vừa rồi Nhân Diện Ma Chu dễ như trở bàn tay lôi đi Trịnh Bách Vạn, chuyện này đã khiến cho lính đánh thuê của Lang Dong binh đoàn bọn họ mất hết mặt mũi lại còn cực kỳ hung hiểm!

Phải biết rằng, đối với binh đoàn lính đánh thuê như bọn họ, chỉ cần Trịnh Bách Vạn gặp nguy hiểm gì thì đều là bọn họ thất trách!

Hiện tại bọn họ đã khẩn trương đến mức không chịu nổi rồi!

Cô thật không biết Vương Bàn Tử làm sao còn có thể dùng giọng điệu nói đùa này để nói ra những lời đó. "Sợ cái gì!

Vừa rồi Trịnh lão bản đều bị Nhân Diện Ma Chu tóm được, Tiểu Tần đồng chí nhà chúng ta đều có thể cứu xuống được!" "Còn có mấy lần Nhân Diện Ma Chu công kích sau đó, chúng ta có phải ai cũng không nhìn thấy không!" "Nhưng mà Tiểu Tần đồng chí nhà chúng ta chẳng phải lần nào cũng đỡ được sao!" "Chứng tỏ công kích của con Nhân Diện Ma Chu này dù có gai góc, nhưng nếu chỉ có một con thì Tiểu Tần đồng chí vẫn ứng phó được!" "Trừ phi con hàng này còn có bài tẩy gì mà chúng ta không biết!" "Có thể trực tiếp làm gì đó với chúng ta!" Mọi người lập tức trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử.

Nếu theo tình huống hiện tại phát triển bình thường thì với năng lực của Tần Dã khẳng định là có thể ổn áp Nhân Diện Ma Chu một đầu!

Nhưng hiện tại Vương Bàn Tử nói như vậy, cả cục diện lập tức liền phát triển theo một hướng khác!

Dù sao cái miệng quạ đen của tên này, vốn dĩ không có chuyện gì, hắn vừa mở miệng liền sẽ trở nên khó mà nói trước được.

Chỉ là hiện tại tính toán sổ sách với Vương Bàn Tử thực sự không có ý nghĩa gì!

Bọn họ chỉ có thể nhanh chóng cảnh giác xung quanh với tốc độ

nhanh nhất, tránh cho con Nhân Diện Ma Chu này đột nhiên phát động công kích gì đó với bọn họ! "Tất cả mọi người cẩn thận!" Ngay lúc này, mọi người nghe thấy Tần Dã hô lên một câu như vậy!

Đối với đòn tấn công mà Nhân Diện Ma Chu có khả năng tung ra, mọi người tại hiện trường lại chẳng hề cảm thấy bất ngờ chút nào.

Chỉ là tất cả mọi người đều đang căng thẳng, nếu Nhân Diện Ma Chu tung ra đòn tấn công thuộc loại không cách nào né tránh thì bọn họ không phải tiêu đời rồi sao!

Ngay sau đó, dưới sự chú ý của mọi người!

Nhân Diện Ma Chu vốn đang triền đấu với Tần Dã trên trần nhà bỗng nhiên rơi xuống từ không trung.

Loại thứ ẩn nấp trong bóng tối này đột nhiên xuất hiện với tư thái như vậy, không phải là đã bị xử đẹp rồi thì chính là lại chuẩn bị tung sát chiêu gì đó!

Bất quá trong lòng bọn họ, tự nhiên là nghiêng về giả thuyết sau hơn!

Dù sao Tần Dã trước đó mới nói với bọn họ, loại sát thủ ẩn nấp trong bóng tối này một khi lao ra phía trước, vậy khẳng định chính là chuẩn bị muốn liều chết đánh cược một lần!

Ngay sau đó liền nghe thấy một tiếng nổ vang thật lớn.

Bởi vì quan hệ hoàn cảnh xung quanh, bọn họ chỉ biết một thân thể khổng lồ xuất hiện trước mặt bọn họ.

Nhưng thân ảnh kia rất nhanh liền bị vô số bụi mù cuộn lên che khuất!

Dẫn đến việc bọn họ cũng căn bản không thể nhìn rõ đó rốt cuộc là cái gì! "Đù má!

Đây mới là mục đích của nó sao!" "Lợi dụng bụi mù hoàn toàn che khuất tầm mắt của chúng ta!

Sau đó lại đánh lén chúng ta sao!" "Bỉ ổi vãi!" Vương Bàn Tử chĩa súng vào trong bụi mù lải nhải.

Mà lúc này phàm là thành viên lính đánh thuê ở bên cạnh hắn đều đã nhịn không được chửi thầm Vương Bàn Tử trong lòng!

Dù sao bọn họ cũng cảm thấy đối phương có thể tung ra chiêu này đều là do cái miệng quạ đen của Vương Bàn Tử dẫn đến!

Bất quá hiện tại nói những thứ này đều không có ý nghĩa gì, mọi người chỉ có thể tập trung hoàn toàn sự chú ý vào trong bụi mù.

Hiện tại vị trí của bọn họ cũng không tốt lắm!

Tình huống bị bụi mù che khuất tầm mắt thế này, bọn họ không chỉ không có cách nào nhìn rõ vị trí Nhân Diện Ma Chu, thậm chí ngay cả đồng đội ở chỗ nào cũng không biết!

Lúc này căn bản không có cách nào mạo muội nổ súng!

Nhỡ đâu bắn ra đạn không rơi vào người Nhân Diện Ma Chu mà là trực tiếp bắn xuyên qua đồng đội thì toi!

Ngay lúc mọi người đang chờ đợi để hứng chịu công kích của Nhân Diện Ma Chu, trong bụi mù đột nhiên truyền đến một trận rung động, trong lòng mọi người lập tức kinh hãi, đều đang nghĩ có phải thứ đáng sợ kia muốn tấn công hay không!

Kết quả bọn họ chỉ nhìn thấy một thân thể khổng lồ lao ra từ đỉnh đám bụi mù!

Tuy rằng không thể nhìn kỹ, nhưng từ hình dáng kia mà xem, đối phương nghiễm nhiên chính là một con quái vật khổng lồ!

Không đợi bọn họ hoàn hồn từ trong sự chấn kinh này!

Vật thể to lớn kia đã lại một lần nữa rơi xuống đất.

Lần này theo cú rơi của nó, mọi người lập tức cảm giác được dưới chân sinh ra sự rung chuyển kịch liệt.

Tiếp đó, một cảm giác không vững chắc truyền đến từ dưới chân khiến trong lòng Vương Bàn Tử run lên bần bật!

Không đợi Vương Bàn Tử phản ứng lại, mặt đất dưới chân mọi người đột nhiên hẫng một cái, mặt đất vốn rắn chắc lại ầm ầm sụp đổ!

Căn bản không cho mọi người thời gian suy nghĩ, liền trực tiếp rơi xuống phía dưới!

Cú này đúng là dọa tất cả mọi người tại hiện trường sợ chết khiếp!

Ai có thể ngờ tới Nhân Diện Ma Chu lại đột nhiên chơi một chiêu như vậy!

Nếu là trực tiếp lao về phía bọn họ, mặc kệ con Nhân Diện Ma Chu này là quái vật gì, với sức mạnh của Tần Dã tuyệt đối có thể ngăn cản.

Cho dù nó có bản lĩnh tránh được công kích của Tần Dã để tấn công bọn họ!

Nhưng ít nhất bọn họ còn có thủ đoạn ứng đối!

Nhưng hiện tại loại thủ đoạn này, dù cho bọn họ thực sự có bản lĩnh gì thì cũng bó tay chịu chết a! "Vãi chưởng!

Có nhầm không vậy!" "Con Nhân Diện Ma Chu này điên rồi sao!

Lại dùng loại thủ đoạn này!" Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng! "Phía dưới có dây!" Hạo Thiên Chân nỗ lực nhìn rõ tình huống bên dưới, muốn xem có biện pháp gì có thể cứu mạng hay không.

Chương 871

Sau một hồi quan sát, hắn hãi hùng nhìn thấy ở phía dưới bọn họ có vô số sợi tơ tồn tại!

Mọi người vội vàng quay đầu quan sát, quả nhiên nhìn thấy thứ mà Hạo Thiên Chân nói!

Bất kể đây là cái gì, nhưng xét thấy nếu không thể nắm lấy thứ này, kết cục chỉ có một con đường chết!

Lúc này mọi người cũng chỉ có thể trông cậy vào thứ này!

Mọi người vội vàng điều chỉnh thân hình giữa không trung, đám lính đánh thuê tìm cách tóm lấy cả Trịnh Bách Vạn để điều chỉnh!

Cuối cùng coi như là hữu kinh vô hiểm nắm được những sợi tơ này! "Vãi thật!

Con Nhân Diện Ma Chu này đúng là điên rồi!" Vương Bàn Tử thở phào một hơi nói: "Nếu không phải chỗ này vừa khéo còn có mấy sợi dây này, chúng ta rơi xuống không chết cũng phải tàn phế!" "Hiện tại trời không tuyệt đường người!" "Đợi Bàn gia leo lên, mặc kệ mày là cái thứ gì!

Bàn gia khẳng định phải bắn mày thành cái rổ!" Vương Bàn Tử nói xong, đang muốn nương theo sợi tơ hành động, kết quả hãi hùng phát hiện chính mình lại hoàn toàn bị dính chặt vào sợi tơ!

Lúc này muốn động đậy cũng không động được! "Đù má!

Tình huống gì đây!" "Sao Bàn gia không cử động được nữa!" Vương Bàn Tử lập tức kinh hô, biến cố đột ngột này trong nháy mắt khiến sự phẫn nộ trong lòng hắn chuyển thành hoảng sợ. "Không đúng!

Chúng tôi cũng không cử động được!" A Ninh cũng theo đó kinh hô một tiếng, cô thử di chuyển thân thể cũng phát hiện căn bản không thể di chuyển mảy may!

Mà lúc này mỗi người đều như vậy!

Tất cả những người nắm lấy sợi tơ đều trực tiếp bị dính chặt lên đó! "Đừng hoảng." Thanh âm của Tần Dã ung dung truyền đến, mọi người nhanh chóng quay đầu nhìn lại, hãi hùng nhìn thấy Tần Dã và Trương Kỳ Lân lúc này đang mỗi người cầm đao đứng trên sợi tơ kia. "Tiểu Tần đồng chí!

Cái này!

Cái này rốt cuộc là tình huống gì a!" "Cái thứ đồ chơi này sao lại dính chặt chúng ta khiến không cử động được!" Vương Bàn Tử quay đầu nhìn về phía Tần Dã hoảng loạn hỏi. "Ở trong loại lăng mộ này, làm sao có khả năng mạc danh kỳ diệu xuất hiện mấy sợi tơ này." "Nhân Diện Ma Chu chỉ là phương thức tư duy vấn đề khác với chúng ta, chứ không phải ngu!" "Cách thức trực tiếp phá hoại sàn nhà cuối cùng kia của nó căn bản chính là một con dao hai lưỡi!

Lộng không tốt chính là đem bản thân mình cũng đáp vào đó!" "Tuy nói tôi vừa rồi vẫn luôn cản trở công kích của nó, nhưng xét về biểu hiện cá nhân của tôi thì chưa thể nói là đã cấu thành uy hiếp đối với nó.

Nó căn bản không cần vận dụng loại đấu pháp từ bỏ tất cả này." Tần Dã giải thích. "Vậy nói như thế thì mấy thứ này không phải là sợi dây gì cả!

Là tơ nhện của con súc sinh kia!" Vương Bàn Tử lập tức phản ứng lại. "Không sai, mặc kệ là thứ kia tự mình đào ra một cái không gian như vậy, hay là nói ngay từ đầu nơi này đã được thiết kế như thế.

Nhưng với tư cách là một sát thủ, rất hiển nhiên ngay từ đầu nó đã nghĩ tới nếu gặp phải đối thủ trì trệ không thể giải quyết, nhưng bản thân lại không muốn buông tha những con mồi này, thì thủ đoạn cuối cùng của nó chính là cái này!" "Lợi dụng thân thể to lớn của mình phá hoại toàn bộ mặt đất.

Khiến cho tất cả mọi người đang ở bên trên đều rơi xuống dưới.

Với mật độ của mạng nhện này, tôi nghĩ khả năng tất cả mọi người trong một đội ngũ đều rơi vào khoảng không là không lớn.

Đây chính là cái cạm bẫy nó thiết lập tại nơi này." Tần Dã giải thích. "Không phải!

Tiểu Tần đồng chí!

Về chuyện này ấy mà!

Tuy nói Bàn gia xác thực là rất hiếu kỳ!

Nhưng chúng ta hiện tại có phải hay không đang không phải lúc thảo luận cái này a!" "Con súc sinh kia khiến chúng ta rơi xuống khẳng định không có khả năng chỉ đơn thuần treo chúng ta ở chỗ này đi!

Chúng ta hiện tại ở vị trí này, mặc kệ là đèn pin hay là đuốc chúng ta đều rất khó dùng tới!

Nếu thứ đồ chơi kia đang ở đây, không phải chúng ta sẽ rơi vào tuyệt đối hắc ám rồi sao!

Tình cảnh hiện tại không phải ngược lại trở nên càng thêm nguy hiểm rồi sao!" Vương Bàn Tử cuống cuồng nói.

Hắn đã thử mấy lần, với tình cảnh hiện tại của bọn họ, hắn thậm chí ngay cả rút súng cũng rất khó khăn.

Nếu Nhân Diện Ma Chu thực sự phát động công kích vào lúc này, vậy bọn họ thực sự chỉ có nước bị động chịu đòn thôi! "Không!

Tình huống hiện tại ngược lại càng có lợi cho chúng ta." Tần Dã tay cầm đại đao cảnh giác xung quanh.

Câu này Vương Bàn Tử thực sự quá không lý giải nổi.

Với tình cảnh hiện tại của bọn họ, bọn họ hoàn toàn chính là cá nằm trên thớt.

Câu nói 'có lợi cho mình' này của Tần Dã rốt cuộc là làm sao mà nói ra được?

Cũng không thể nói là nơi này sẽ khiến bọn họ chết dễ dàng hơn chứ?

Ngay lúc Vương Bàn Tử đang suy nghĩ những điều này, một tiếng gầm rú cực lớn vang vọng khắp cả mộ thất!

Trong lòng mọi người đều thót một cái!

Cái gọi là sát thủ, chính là nhất định phải ẩn nấp trong bóng tối quan sát kẻ địch, khi bắt được sơ hở của kẻ địch thì nắm lấy cơ hội này cho đối phương một đòn trí mạng!

Nói cách khác tất cả hành động của bọn chúng đều phải cố gắng hết sức không được phát ra bất kỳ tiếng động nào!

Hiện tại nếu đã phá vỡ quy tắc này, thì chỉ có thể nói rõ con Nhân Diện Ma Chu này đã biết việc ẩn nấp là không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Vậy thì chiến thuật tiếp theo nó sẽ áp dụng rất dễ đoán.

Tự nhiên chính là dùng sức mạnh tuyệt đối tiến hành nghiền ép bọn họ! "Không xong!

Tên này muốn điên rồi!" "Tiểu Tần đồng chí!

Cậu còn nói hiện tại có lợi cho chúng ta!

Rốt cuộc có lợi ở chỗ nào a!" Vương Bàn Tử kêu rên.

Đột nhiên, chỉ thấy Tần Dã sải một bước vọt tới trước mặt hắn.

Vương Bàn Tử hơi ngẩn ra, nhìn bộ dáng Tần Dã tay cầm đại đao đứng sừng sững tại chỗ.

Có như vậy một khoảnh khắc, hắn thật sự tưởng Tần Dã định chém mình!

Ngay lúc Vương Bàn Tử ngẩn người, Tần Dã vung đại đao đỡ ở trước mặt.

Lập tức liền nghe thấy thanh âm vật thể nào đó va chạm nhau!

Tuy nói hiện tại trong bóng tối nhìn không được chân thực, nhưng Vương Bàn Tử xác thực là đã nhìn thấy, có một bóng đen thể hình to gấp ít nhất hai lần so với những con Nhân Diện Ma Chu gặp phải trước đó, lúc này đang đối đầu với Tần Dã!

Trong lòng Vương Bàn Tử đâu thể không hiểu!

Vào lúc này sẽ lao ra đại chiến một trận với bọn họ, trừ con Nhân Diện Ma Chu trưởng thành kia thì còn có thể là thứ gì?

Trong lòng Vương Bàn Tử không khỏi lạnh toát, tuy nói là ở trong hoàn cảnh hắc ám như vậy, nhưng với thân thể to lớn như thế của Nhân Diện Ma Chu, trong quá trình lao tới này hắn vậy mà thật sự một chút cũng không nhìn thấy.

Ngay cả mạng nhện quấn quanh người mình cũng không cảm giác được chút động tĩnh nào!

Hắn quả thực không dám tin, trong tình huống này Tần Dã vậy mà còn có thể bắt được động tác của Nhân Diện Ma Chu chuẩn xác như vậy!

Theo cánh tay Tần Dã đẩy một cái, Nhân Diện Ma Chu đang khí thế hung hăng dường như bị đẩy lùi ra một chút.

Vương Bàn Tử còn đang ngẩn người ở bên kia.

Trương Kỳ Lân đã xuất hiện trước mặt hắn, chỉ thấy y vung Hắc Kim Cổ Đao trong tay, cắt đứt mạng nhện quấn quanh Vương Bàn Tử, sau đó túm một cái kéo hắn lên phía trên mạng nhện.

Chương 872

"Đi!" Nói ngắn gọn súc tích một câu, Trương Kỳ Lân liền mang theo Vương Bàn Tử một đường đi tới.

Muốn nói đi lại trên mạng nhện này, trong lòng Vương Bàn Tử cũng là treo lơ lửng không yên.

Dù sao thứ đồ chơi này lộng không tốt thì chính là thịt nát xương tan a!

Bất quá cũng may mạng nhện mà Nhân Diện Ma Chu tạo ra này, độ dính ở phía trên dường như yếu hơn các bộ phận khác rất nhiều.

Nhưng chỉ chút độ dính tàn lưu này vừa khéo có thể để Vương Bàn Tử di chuyển chậm chạp ở bên trên.

Ngay lúc hai người chuẩn bị đi cứu những người khác, tiếng gào thét của Nhân Diện Ma Chu lại vang lên.

Vương Bàn Tử mạnh mẽ quay đầu, cũng chỉ nhìn thấy một bóng đen to lớn đang khí thế hung hăng vồ về phía mình!

Nhưng trong lòng hắn rõ ràng, đây chính là thứ đồ chơi chết tiệt kia lại xông lên! "Tiểu Ca!

Thứ này lại tới nữa!" Vương Bàn Tử hô hoán một tiếng, lại không thấy Trương Kỳ Lân có bất kỳ phản ứng nào.

Vương Bàn Tử trong lòng đang buồn bực, thân ảnh Tần Dã đã lại một lần nữa xuất hiện, theo một cú Thiết Sơn Kháo húc vào bên sườn Nhân Diện Ma Chu.

Kẻ sau lập tức phát ra một tiếng kêu rên ngã văng ra ngoài.

Tần Dã cũng theo đó vung đao truy đuổi đánh tới.

Mà Trương Kỳ Lân thì nhân những khe hở này không ngừng giải cứu từng người, ngược lại không quá bao lâu liền cứu được tất cả những người bị mạng nhện trói buộc xuống.

Mọi người cẩn thận từng li từng tí đi theo Trương Kỳ Lân di chuyển lên phía trên.

Cũng may mạng nhện mà Nhân Diện Ma Chu chăng dưới sàn nhà này cách sàn nhà cũng không quá xa.

Tuy nói di chuyển trên mạng nhện này, lại còn phải tiến hành dưới tình huống Tần Dã còn đang đối chiến với Nhân Diện Ma Chu xác thực có chút tốn sức.

Nhưng tốt xấu gì cũng đều đang chậm rãi tới gần hướng sàn nhà.

Đang đi, đột nhiên cả mạng nhện đều truyền đến chấn động mãnh liệt.

Tất cả mọi người ở phía trên suýt chút nữa bị cỗ rung chuyển này hất văng xuống.

Lúc này đã không lo được mạng nhện này rốt cuộc là dùng để làm gì nữa.

Mỗi người đều trước tiên liều mạng ôm lấy mạng nhện, tránh cho bản thân rơi xuống. "Hai cái thứ này đánh nhau cũng quá kịch liệt rồi!" Vương Bàn Tử quay đầu đi, nhìn thân ảnh căn bản không rõ ràng cảm thán nói. "Tần tiên sinh rất lợi hại điểm này chúng tôi ngược lại đều biết!

Bất quá con Nhân Diện Ma Chu trưởng thành này thể hình còn muốn to hơn vị thành niên gấp mấy lần a!

Hiện tại còn là ở sân nhà của đối phương, Tần tiên sinh cư nhiên còn có thể đánh thuận tay như thế." A Ninh cũng tràn đầy kinh ngạc nói. "Sân nhà ưu thế thì làm sao?

Cái gọi là sân nhà ưu thế này đều là dùng để nhằm vào những phàm phu tục tử như chúng ta!

Tiểu Tần đồng chí nhà chúng ta là người nào?

Đó là tồn tại thuộc hàng trần nhà chiến lực!

Mày là Nhân Diện Ma Chu có sân nhà gì thì đã làm sao!

Chiếu theo dạng đó mà tẩn mày ngay tại sân nhà luôn!" Vương Bàn Tử lập tức kiêu ngạo hẳn lên.

Cái thái độ kia trước sau như một, cứ như thể hiện tại người đang giao chiến với Nhân Diện Ma Chu, đánh Nhân Diện Ma Chu không có sức hoàn thủ là hắn vậy.

Cuối cùng mọi người đều vượt qua mạng nhện.

Tuy nói đoạn đường này một chút cũng không nhẹ nhõm, nhưng bọn họ đều rất rõ ràng.

Lại có Nhân Diện Ma Chu trưởng thành, hơn nữa còn là ở trên một mảnh mạng nhện này, căn bản chính là cục diện hoàn toàn bị Nhân Diện Ma Chu khống chế!

Mọi người có thể vô thương thông qua như thế này đã coi như là một chuyện rất tốt rồi! "Tiểu Tần đồng chí đâu?

Tiểu Tần đồng chí làm sao bây giờ?" Sau khi leo lên mặt đất ban đầu, Vương Bàn Tử lập tức lo lắng cho tình trạng của Tần Dã. "Hắn không sao." Trương Kỳ Lân trầm giọng nói.

Tuy nói trong lòng ít nhiều vẫn có chút lo âu, nhưng trong lòng mọi người cũng hiểu.

Thực lực của Tần Dã xác thực không cần bọn họ phải lo lắng.

Chưa nói tới lúc ở trên mặt đất Nhân Diện Ma Chu đã dùng hết thủ đoạn muốn đánh lén bọn họ.

Nhưng cho dù là Nhân Diện Ma Chu với thủ pháp ám sát thuần thục hơn, phát động đánh lén vào đủ các thời điểm thích hợp nhất, kết quả cuối cùng đều là bị Tần Dã dễ như trở bàn tay đỡ được.

Cho dù cuối cùng đến trên mạng nhện này, Tần Dã cũng là lấy ưu thế tuyệt đối giao thủ với Nhân Diện Ma Chu.

Những dấu hiệu này ngược lại đều nói rõ đối với Tần Dã mà nói, Nhân Diện Ma Chu căn bản không cấu thành uy hiếp gì! "Tiểu Tần đồng chí cậu ấy hẳn là ứng phó được đi." Vương Bàn Tử vẫn nhíu chặt mày khẩn trương nói. "Yên tâm đi Bàn Tử, đã là vừa rồi tất cả chúng ta đều ở đó, Tần Dã cần vừa bảo vệ chúng ta vừa ứng đối Nhân Diện Ma Chu đều có thể đánh thành thạo điêu luyện.

Kỳ thực đã nói lên rằng ít nhất lúc này ứng đối Nhân Diện Ma Chu đối với Tần Dã mà nói cũng không có độ khó gì.

Chúng ta hiện tại cần làm thay vì ở chỗ này lo lắng vô dụng, không bằng mau chóng tìm được lối ra." Hạo Thiên Chân nhắc nhở.

Vương Bàn Tử sau một thoáng chần chờ cũng tiếp nhận cách nói của Hạo Thiên Chân.

Lời tuy như thế, nhưng hành động của bọn họ lúc này cũng không hề nhẹ nhõm.

Theo sự phá hoại của Nhân Diện Ma Chu trước đó, sàn nhà dưới chân bọn họ lúc này đã chỉ còn lại chỗ dựa sát vách tường nhất là còn sót lại một nơi hẹp hòi có thể hơi đứng được.

Đối với người có thể hình như Vương Bàn Tử mà nói, cho dù là muốn hai người đồng thời đứng thẳng đều tỏ ra tương đối tốn sức. "Con Nhân Diện Ma Chu này thật không hổ là làm nghề ám sát!

Thủ đoạn này thật là tương đối khá đấy!" Vương Bàn Tử vừa vịn vách tường di chuyển vừa lải nhải trong miệng không ngừng: "Trước

tiên là lợi dụng năng lực ám sát của mình tiến hành ám sát con mồi.

Nếu gặp phải người như Tiểu Tần đồng chí lợi dụng kỹ thuật ám sát ứng đối không được, thì trực tiếp phá hoại toàn bộ sàn nhà, khiến cho tất cả mọi người đều rơi vào trên mạng nhện!

Ở trong sân nhà tuyệt đối của mình lộng chết đối phương!" "Mấy chiêu này chơi ra, một đội ngũ bình thường chỉ sợ đều phải bỏ mạng tại nơi này a!" "Cái tên Uông Tạng Hải này cũng thật là có thủ đoạn, cư nhiên có thể làm ra thứ đồ phiền toái như vậy!

Chính là hắn thế này cũng thật là quá giày vò người khác rồi!

Chỉ để lại cho chúng ta một chút không gian di chuyển như vậy!

Cái này thỏa thỏa là kỳ thị người béo a!" "Bàn Tử, tôi ngược lại cảm thấy anh nên cảm tạ Uông Tạng Hải tốt xấu gì còn để lại cho anh một không gian lớn như vậy.

Nếu hẹp hơn chút nữa, anh mới là thảm đấy!" Hạo Thiên Chân ở một bên trêu chọc nói. "Tiểu Thiên Chân, cậu từ khi nào cũng học thói độc mồm độc miệng như vậy!

Cậu cũng đừng xem thường đống thịt này của Bàn gia, thật sự đến lúc cần thiết, một thân này là có công dụng lớn đấy!" Vương Bàn Tử phẫn nộ nói.

Sau một hồi mọi người mày mò, Vương Bàn Tử đột nhiên tặc lưỡi một trận. "Cái chỗ này có chút không đúng a!" Kinh nghiệm đổ đấu phong phú của Vương Bàn Tử lập tức cảm giác được.

Bất quá hắn vẫn không tùy tiện hành động, lập tức xoay người hô với Trương Kỳ Lân: "Tiểu Ca!

Cậu có ở bên này không?

Cậu mau tới đây xem một chút.

Chỗ này hình như có chút thuyết pháp gì đó a!" Nói xong, Vương Bàn Tử còn tương đối tự giác xê dịch sang bên cạnh hai bước.

Để lại cho Trương Kỳ Lân một không gian đứng thẳng tương đối thoải mái.

Chương 873

Đợi đến khi Trương Kỳ Lân đến trước vách đá, đưa tay nhẹ nhàng cảm nhận một chút ở phía trên.

Dùng đôi ngón tay phát khâu dùng một lực thâm nhập vào trong vách đá.

Lập tức lại dùng một lực rút ra một khối gạch đá trong đó.

Sau khi hơi ngửi ngửi khối gạch đá, đột nhiên thở dài một hơi.

Cú thở dài này của y đúng là làm Vương Bàn Tử căng thẳng!

Trong mắt hắn, Tần Dã và Trương Kỳ Lân cứ như là hai vị lão trung y kinh nghiệm phong phú vậy.

Cậu không sợ lão trung y nói cười với cậu, chỉ sợ đột nhiên mày chau mặt ủ!

Càng đừng nói hiện tại vị lão trung y họ Trương này còn là một người cực kỳ thích mày chau mặt ủ! "Tiểu Ca, cậu như vậy là có ý gì a?

Bức tường này rốt cuộc có thuyết pháp gì, cậu cũng nói cho chúng tôi nghe với chứ.

Lúc này cậu cũng đừng cao lãnh nữa đi!" Nhìn bộ dáng kia của Trương Kỳ Lân, trong lòng Vương Bàn Tử gấp đến độ như lửa đốt.

Ngay lúc này, chiến đấu trên mạng nhện đã tiếp cận hồi kết.

Sau khi không cần vừa bảo vệ bọn Vương Bàn Tử vừa chiến đấu, cán cân chiến đấu vốn dĩ đã nghiêng về phía Tần Dã lập tức biến thành tư thái nghiêng về một bên.

Sau mấy hiệp giao phong, Nhân Diện Ma Chu rơi vào hạ phong vì

ham sống lập tức có ý niệm đào tẩu.

Nhưng trong chiến đấu, bất kỳ bên nào biểu hiện ra sự khiếp đảm, lộ ra lưng trước, kẻ đó sẽ không thể tồn tại trong trận chiến này.

Nhân Diện Ma Chu muốn đào tẩu, Tần Dã lại sẽ không đáp ứng.

Thừa dịp Nhân Diện Ma Chu xoay người trong nháy mắt, Tần Dã sải bước vọt lên, đối với Nhân Diện Ma Chu chính là một trận chém mạnh.

Dưới thế công mãnh liệt kia của Tần Dã, chỉ trong nháy mắt Nhân Diện Ma Chu liền từ trên mạng nhện của nó rơi xuống phía dưới.

Muốn nói cái lợi của chỗ bọn họ đứng dưới chân lúc này.

Chính là cho dù nhìn thấy Tần Dã bình yên vô sự xuất hiện trước mặt, Vương Bàn Tử ít nhất cũng không có cách nào giống như trước kia kích động nhào tới.

Bất quá loại ảnh hưởng này cũng chỉ là ở trên hành động mà thôi.

Đối với Vương Bàn Tử mà nói, phần kích động trong lòng vẫn cần tiếp tục biểu đạt ra ngoài. "Tiểu Tần đồng chí, cậu cũng coi như là lên đây rồi!

Cái này thật sự là quá tốt!

Thế nào?

Con Nhân Diện Ma Chu kia đã giải quyết rồi chứ!

Nếu cậu đã tới!

Vậy khẳng định là giải quyết rồi đi!" Vương Bàn Tử kích động hô.

Tần Dã ở trong lòng thở dài một hơi, giờ khắc này hắn thật sự có chút may mắn bọn họ hiện tại đang ở trong hoàn cảnh như vậy!

Nếu không vừa đối phó với thứ phiền toái như Nhân Diện Ma Chu xong, hiện tại còn phải nghênh đón cái ôm của Vương Bàn Tử.

Chuyện này quả thực là một chuyện có chút gai góc! "Tạm thời coi như là giải quyết.

Các người thì sao?

Còn chưa tìm được lối ra à?" Tần Dã hỏi. "Cái này nói như thế nào đây!

Tình huống nơi này cảm giác có chút phức tạp!

Chúng ta tuy rằng không tìm được lối ra, nhưng Tiểu Ca hình như phát hiện một thứ đồ chơi có chút kỳ quái." Vương Bàn Tử vội vàng nói.

Trương Kỳ Lân cũng đưa khối gạch trong tay mình cho Tần Dã.

Sau khi quan sát một chút, Tần Dã cũng bĩu môi.

Đồng thời còn ở trong miệng lầm bầm nói nhỏ: "Có chút phiền phức a." Nếu nói trước đó Trương Kỳ Lân chỉ là thông qua biểu cảm truyền đạt tin tức bất tường cho mọi người.

Thì hiện tại Tần Dã coi như là lại bồi thêm cho bọn họ một cái!

Hai vị trung y đồng thời lộ ra biểu tình như vậy, cái này đối với bọn họ mà nói đã không phải là dùng tin xấu hay không là có thể hình dung được! "Tiểu Tần đồng chí, cái này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!

Cậu mau nói cho chúng tôi biết đi!

Cậu cứ lộ ra cái biểu tình như vậy, lời thừa gì cũng không giảng!

Cậu thế này quá giày vò người khác a!" Vương Bàn Tử tiêu cấp nói: "Cho dù thật sự có phiền toái gì!

Cậu cũng phải nói ra sau đó chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp giải

quyết a!" Tần Dã lại cười khổ lắc đầu. "Chiêu này của Uông Tạng Hải cũng không phải là nghĩ biện pháp thì có thể giải quyết được." Lời của hắn lập tức khiến mọi người tại hiện trường thót tim, mỗi người đều nhìn về phía Tần Dã nín thở tập trung tinh thần.

Bọn họ không biết mình hiểu có chính xác hay không.

Nhưng nếu cứ theo cách hiểu của bọn họ mà nghĩ, bọn họ chỉ cảm thấy lời này của Tần Dã chính là đang nói cơ quan Uông Tạng Hải thiết lập tại nơi này, cũng không phải là cái gọi là nghĩ hay không nghĩ biện pháp thì có thể giải quyết.

Chưa nói tới biện pháp trong chuyện này có thể không dễ suy nghĩ.

Cho dù thật sự nghĩ ra biện pháp, cũng chưa chắc đã có thể an toàn. "Tiểu Tần đồng chí, cậu cũng đừng tiếp tục úp mở với chúng tôi nữa!

Cậu nói lời này cứ như thể phiền toái ở nơi này không phải là nghĩ hay không nghĩ biện pháp thì có thể giải quyết vậy!

Chuyện này sao có thể chứ!

Mặc kệ là phiền toái gì, nếu đã có biện pháp giải quyết thì khẳng định hẳn là có thể giải quyết a!" Vương Bàn Tử cuống cuồng hỏi. "Rất tiếc, lần này, Uông Tạng Hải chính là để lại một nan đề như vậy." Tần Dã thở dài một hơi nói: "Trên khối gạch này, có một mùi tiêu toan.

Hơn nữa còn là loại đã qua điều chỉnh, khả năng hơi ma sát nhiều một chút cũng có thể bắt lửa.

Mà vách đá này thực chất cũng là có lớp kẹp!" "Đơn giản mà nói chính là ở trong vách đá này hẳn là còn có một tầng nữa, sau đó giữa hai tầng vách đá này, Uông Tạng Hải dùng loại tiêu toan này lấp đầy.

Nếu chúng ta muốn vận dụng vũ lực mở bức tường này ra, ma sát

giữa nham thạch và tiêu toan sẽ trong nháy mắt dẫn hỏa tiêu toan.

Với phạm vi hoạt động hiện tại của chúng ta, đến lúc đó vụ nổ sinh ra và ngọn lửa theo sau sẽ hoàn toàn bao trùm chúng ta." Mọi người vừa nghe đến đó, trái tim vẫn luôn treo lơ lửng rốt cục là chết lặng!

Lần này cho dù không có kinh nghiệm đổ đấu gì, cũng đủ hiểu bọn họ hiện tại đang ở trong một hoàn cảnh như thế nào.

Nói thông tục một chút, chính là xung quanh bọn họ hiện tại toàn bộ đều là thuốc nổ!

Hơn nữa những thuốc nổ này không có ngòi nổ!

Mà là loại kích hoạt trong nháy mắt!

Hơn nữa phạm vi nổ của những thuốc nổ này chính là tất cả mọi người có mặt tại đây!

Lại nhìn hoàn cảnh bọn họ đang ở hiện tại!

Bọn họ thậm chí ngay cả một chút xíu nơi có thể làm vật che chắn cũng không có! "Không lầm chứ!

Cơ quan Uông Tạng Hải thiết lập tại nơi này lại điên rồ như vậy!" Vương Bàn Tử lập tức kinh hô một tiếng! "Chẳng lẽ hắn chưa từng nghĩ tới nếu là mức độ nổ thế này, nói không chừng cả cái lăng mộ đều sẽ bị nổ hủy sao!" "Không!

Chương 874

Chỉ cần khống chế tốt uy lực nổ do ma sát của tiêu toan, đồng thời một tầng vách đá bên trong sử dụng tài liệu kiên cố khó bị phá hoại hơn thì sẽ không thành vấn đề.

Không cần cam đoan hoàn toàn không bị phá hoại, chỉ cần căn cơ chủ yếu không bị nổ hủy là được rồi." Tần Dã giải thích: "Nhưng đối với kẻ xâm nhập mà nói, với chút không gian chật hẹp mà chúng ta đang ở hiện tại, dù chỉ là một chút khí lãng sinh ra do vụ nổ cũng đủ để khiến chúng ta đứng không vững.

Vừa rồi tôi đại khái đã tìm được vị trí lối ra.

Nhưng muốn tiến vào lối ra thì nhất định phải phá hoại vách đá.

Mà chỉ cần phá hoại vách đá, tiêu toan nhất định sẽ bởi vì ma sát mà phát nổ bắt lửa.

Chúng ta cũng tất nhiên sẽ bị cuốn vào trong đó.

Đây chính là nguyên nhân tôi vừa rồi nói cho dù biết cũng không có cách nào." "Tần tiên sinh, dựa theo cách nói này của cậu, tức là lối ra đã tồn tại đúng không?

Vậy nếu như thế thì lối ra không phải hẳn là một cái lỗ hổng sao?

Uông Tạng Hải cũng có thể bao phủ tiêu toan ở nơi này sao?" A Ninh khó hiểu hỏi. "Điểm này muốn giải quyết vô cùng đơn giản, đối với Uông Tạng Hải mà nói chỉ cần ở vị trí lối ra thêm vào một bộ phận đồ vật có chất liệu tương đối giòn yếu là được rồi.

Đến lúc đó đợi tiêu toan nổ tung, cỗ lực lượng kia tự nhiên có thể oanh khai nó." Tần Dã giải thích. "A Ninh tiểu thư, cô nói xem cô cứ đi để ý mấy thứ không quan trọng này làm gì a!

Mặc kệ vị trí lối ra có cửa hay cái gì khác hay không!

Dù sao hiện tại chúng ta muốn rời khỏi thì nhất định phải phá hoại một tầng vách đá bên ngoài trước.

Nhưng chỉ cần phá hoại thứ này, tiêu toan ở giữa sẽ có ảnh hưởng.

Nếu muốn sống, chúng ta nhất định phải có khả năng vừa phá hoại vách đá, lại không để tiêu toan bên trong sinh ra tác dụng.

Nhưng loại chuyện đó là không làm được a!" Vương Bàn Tử gấp đến độ xoa tay! "Hoặc là cho dù để bên trong nổ tung, bất kể là xung kích của vụ nổ hay là ngọn lửa về sau đều không thể gây tổn hại gì cho chúng ta." Tần Dã trầm giọng nói.

Hiện trường lập tức trầm mặc xuống, trong lòng bọn họ đều nhất trí nhận định đây căn bản chính là một chuyện không thể nào!

Hoặc có lẽ chuyện huyền huyễn như vậy Tần Dã và Trương Kỳ Lân có thể làm được.

Nhưng đám phàm phu tục tử như bọn họ phải làm sao?

Nhưng khi Vương Bàn Tử đứng gần Tần Dã nhất nhìn về phía Tần Dã, lại thấy trên mặt hắn lộ ra chút thần tình tư tác.

Trong lòng Vương Bàn Tử lập tức thót một cái! "Chẳng lẽ việc này có hi vọng?" Lời của Vương Bàn Tử lập tức khiến trong lòng mọi người đều vui vẻ.

Tuy nói theo bọn họ thấy hoàn cảnh hiện tại của mình, cơ quan có thể bao phủ tất cả bạo phá thiêu đốt này, tất cả tập hợp lại cùng một chỗ đều đang nói rõ bọn họ đã không còn khả năng sống sót!

Nhưng lúc này người ở cùng bọn họ chính là Tần Dã a!

Cho dù là trong tình huống không có lối ra, Tần Dã đều có thể trực

tiếp đập ra một cái lối ra!

Càng đừng nói hiện tại nơi này vốn dĩ đã có một cái lối ra tồn tại!

Chỉ là lối ra này bị che khuất mà thôi!

So với việc mở một lối ra trong tình huống không có lối ra, loại tình huống chỉ cần hơi dọn dẹp chướng ngại vật là có thể nhìn thấy lối ra này rõ ràng là muốn đơn giản hơn nhiều!

Ánh mắt mọi người toàn bộ đều rơi vào trên người Tần Dã.

Chỉ chờ hắn lại một lần nữa như chúa cứu thế chỉ ra cho bọn họ một con đường sáng. "Xem ra Uông Tạng Hải cũng không phải tất cả mọi chuyện đều có thể làm được tận thiện tận mỹ a." Tần Dã quan sát một lúc, a a cười một tiếng nói.

Vừa nghe lời này trái tim đang treo lơ lửng của Vương Bàn Tử lập tức lại buông lỏng rất nhiều!

Hắn lập tức ý thức được lời này của Tần Dã tương đương với nói bố cục của Uông Tạng Hải tại trong ngôi mộ này tồn tại một số sơ hở.

Mà sơ hở này Tần Dã đã tìm được. "Tiểu Tần đồng chí!

Cậu nói như vậy khẳng định là đã phát hiện manh mối gì đúng không!

Cậu mau nói cho chúng tôi biết!

Hiện tại cục diện này phải phá thế nào a?" Vương Bàn Tử lập tức cười hì hì hỏi. "Bàn Tử, cậu có tin tưởng vào gan dạ của mình không?" Vốn nên tiến hành trả lời, Tần Dã lại chỉ đưa ra một câu hỏi ngược lại, chuyện này quả thực làm cho Vương Bàn Tử có chút không sờ được đầu não.

Bất quá vấn đề này rốt cuộc là Tần Dã đưa ra, đứng ở góc độ

Vương Bàn Tử tự nhiên cũng không có đạo lý không trả lời. "Nói cái gì thế!

Bàn gia cái khác không dám nói, cái gan này tuyệt đối là không ai sánh bằng.

Chính là thật có cương thi quỷ quái gì xuất hiện, gặp Bàn gia hôm nay không gọi một tiếng gia, nó cũng đừng hòng lành lặn đi ra ngoài!" Vương Bàn Tử lập tức kiêu ngạo lên. "Nhảy xuống." Nào ngờ lời tiếp theo của Tần Dã lập tức khiến Vương Bàn Tử cứng đờ tại chỗ!

Lần này cũng đừng nói cái gì người trong cuộc u mê.

Chính là những người khác có mặt lúc này cũng đối với lời nói này của Tần Dã ở vào trạng thái hoàn toàn mộng bức.

Vương Bàn Tử ngơ ngác tại chỗ quan sát Tần Dã một hồi.

Xem ra là muốn thử từ trong biểu tình của Tần Dã xem có thể bắt được một ít biểu hiện Tần Dã thực ra là đang nói đùa hay không.

Nhưng kết quả hiển nhiên là phải khiến hắn thất vọng rồi.

Biểu tình trên mặt Tần Dã gọi là một cái khẳng định, chỉ từ biểu tình này là có thể nhìn ra, ở chuyện này hắn là rất nghiêm túc. "Không phải!

Tiểu Tần đồng chí, Bàn gia tôi là đắc tội cậu chỗ nào!

Cậu cứ mong Bàn gia chết như vậy a!

Từ chỗ này nhảy xuống?

Cái này và gan dạ có quan hệ gì a?

Đây không phải là đi tìm chết sao?" Vương Bàn Tử nhìn Tần Dã dở khóc dở cười.

Hắn thử suy nghĩ trong đầu, nhưng thực sự nghĩ không ra mình rốt

cuộc là đắc tội Tần Dã ở chỗ nào, vậy mà khiến hắn muốn trực tiếp trừ khử mình! "Ai bảo cậu chết, các người vừa rồi ở phía dưới không phải là rất tốt sao?" Tần Dã cũng dùng thần tình nghi hoặc tương tự nhìn Vương Bàn Tử nói.

Dường như Vương Bàn Tử hiện tại đang nghi hoặc một chuyện đương nhiên vậy.

Vương Bàn Tử ngẩn người, đột nhiên phản ứng lại, hai tay vỗ một cái nga nga nói: "Tôi biết rồi!

Tiểu Tần đồng chí cậu nói là cái mạng nhện do Nhân Diện Ma Chu dệt ra ở phía dưới sao!" Tần Dã gật đầu tiếp tục nói: "Không sai, làm công cụ săn mồi của mình, mạng nhện của Nhân Diện Ma Chu có tính dính rất mạnh.

Có thể nói không ngoa, nếu không phải vì Hắc Kim Cổ Đao trên tay Tiểu Ca thuộc về một thanh thần khí, thì lúc ấy muốn cứu các người từ trên mạng nhện xuống cũng chỉ có thể dùng lửa đốt." "Nhưng nếu làm như vậy, bởi vì quan hệ lửa thiêu đốt, đau đớn có khả năng sẽ làm cho các người rơi xuống ngay khoảnh khắc mạng nhện đứt gãy.

Nếu là vào lúc Nhân Diện Ma Chu còn đang ở đó, bài toán trắc nghiệm này xác thực vô cùng hung hiểm.

Nếu mọi người lựa chọn xuống dưới, bất kể là vào lúc này, hay là giống như vừa rồi vì quan hệ Nhân Diện Ma Chu mà rơi xuống, tính dính của mạng nhện và sự tập kích Nhân Diện Ma Chu sẽ phát động sẽ làm cho chúng ta không thể không đưa ra một lựa chọn như vậy." "Chống đỡ được lửa thiêu đốt cũng tất nhiên sẽ rơi vào trong bụng Nhân Diện Ma Chu.

Nếu không chống đỡ được tự nhiên cũng không cần nói nhiều." "Mẹ kiếp!

Nếu nói như vậy, bất kể là Nhân Diện Ma Chu hay là những tiêu toan này, nếu thật là người bình thường gặp phải thì quả thực chính là một tử cục a!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói.

Mọi người nhao nhao gật đầu.

Thậm chí nghĩ kỹ lại một chút!

Nếu không phải vì Tần Dã và Trương Kỳ Lân, đám Nhân Diện Ma Chu ấu niên kia, muốn nói ứng phó thì xác thực bọn họ cũng có thể ứng phó được!

Chương 875

Nhưng sự xuất quỷ nhập thần của những thứ đó tất nhiên sẽ làm cho lính đánh thuê tử thương thảm trọng!

Bọn họ thậm chí có khả năng căn bản đều không gặp được Nhân Diện Ma Chu trưởng thành!

Vừa nghĩ tới một vòng này, trong lòng Hạo Thiên Chân thót một cái!

Hãi hùng ý thức được điều gì đó! "Nếu thật là như vậy, cơ quan liên hoàn này của Uông Tạng Hải quả thực có chút tàn nhẫn a!" Hạo Thiên Chân kinh ngạc nói: "Cơ quan Uông Tạng Hải thiết lập tại ngôi mộ này kỳ thực là hai bộ cơ quan minh và ám!

Minh diện thượng cơ quan chính là đám Nhân Diện Ma Chu này!

Ám địa bên trong chính là tiêu toan trong vách đá!" "Các vị có thể thử nghĩ xem, nếu không có Tần Dã và Tiểu Ca, thì cho dù là đám Nhân Diện Ma Chu ấu niên vừa rồi gặp phải cũng đã đủ khiến chúng ta khổ không thể tả rồi!

Coi như chúng ta qua được cửa ải kia, cũng nhất định sẽ tao ngộ Nhân Diện Ma Chu trưởng thành!

Mà xét theo tình huống chúng ta tao ngộ Nhân Diện Ma Chu lúc đó!

Nếu thật chỉ có chúng ta gặp phải Nhân Diện Ma Chu, căn bản không có lực chống đỡ.

Nếu là tình huống có thể ứng phó Nhân Diện Ma Chu, chúng ta đương nhiên sẽ lưu lại liều mạng với nó.

Vậy nếu phát hiện đối phó không được thì sao?" "Nói cái gì vậy!

Đã phát hiện ứng phó không được, chúng ta khẳng định là mau chóng rút lui a!

Loại tình huống này không chạy còn muốn làm gì!" Vương Bàn Tử dùng một loại ngữ khí đương nhiên nói. "Nhưng chúng ta là từ bên trên xuống, chẳng lẽ chúng ta phải suy xét quay lại đường cũ sao?" Hạo Thiên Chân lại hỏi. "Vậy khẳng định không được a!

Bình thường mà nói thì khẳng định là kêu người chặn lại Nhân Diện Ma Chu, sau đó tìm lối ra a!

Tìm không thấy thì đào một cái lỗ a!" Vương Bàn Tử vừa dứt lời, lập tức liền ý thức được cái gì!

Đơn giản lướt qua tư duy của mình trong đầu một chút, Vương Bàn Tử lập tức 'đù má' một tiếng: "Như vậy chúng ta chỉ cần đập vỡ vách đá!

Không phải liền trực tiếp kích nổ toàn bộ tiêu toan sao!" "Mà xung kích của vụ nổ và ngọn lửa sẽ trực tiếp bao trùm cả mộ thất." Hạo Thiên Chân nhíu chặt mày bổ sung. "Cho nên đơn giản mà nói, Nhân Diện Ma Chu xuất hiện xác thực là rủi ro cực lớn, nhưng đồng thời cũng là cơ hội duy nhất để chúng ta xông qua cửa ải này.

Sự thật là trước khi Nhân Diện Ma Chu xuất hiện, ngôi mộ này đối với chúng ta mà nói chính là một tử cục.

Cũng là nhờ có Nhân Diện Ma Chu trưởng thành xuất hiện, tử cục này mới coi như là được đánh cho sống lại." Tần Dã nói.

Nói đến đây, Vương Bàn Tử đột nhiên ý thức được, trước đó lúc bọn họ toàn bộ đều rơi vào trên mạng nhện, Tần Dã hình như đích xác đã nói qua lời tương tự. "Đúng rồi Tiểu Tần đồng chí!

Tôi nhớ không lầm thì lúc chúng ta ở trên mạng nhện, cậu hình như đã nói nếu là ở trên mặt đất, năng lực ám sát của Nhân Diện Ma

Chu trưởng thành xác thực rất khó giải quyết.

Nhưng nếu là ở trên mạng nhện phía dưới thì tình huống liền hoàn toàn không giống nhau!

Cái này rốt cuộc là có ý gì a!" Vương Bàn Tử thuận thế hỏi. "Còn nhớ rõ lúc ấy tôi ứng phó đám Nhân Diện Ma Chu vị thành niên kia không?

Tôi đã nói mạng nhện của bọn chúng có một loại tần suất!

Tuy nói Nhân Diện Ma Chu trưởng thành và vị thành niên có chút bất đồng, nhưng dù sao cùng tông cùng tộc, chỉ cần hơi thích ứng một chút, cho dù không nhìn thấy Nhân Diện Ma Chu, chỉ cần đi cảm nhận tần suất này cũng có thể tìm được vị trí của bọn chúng." Tần Dã giải thích. "Hóa ra là như vậy!

Thảo nào thứ kia mặc kệ công kích thế nào chúng ta đều có thể bị cậu bắt được a!" Vương Bàn Tử vỗ hai tay một cái nói: "Tiểu Tần đồng chí, vậy cậu nói cái cục này vốn là một tử cục!

Chính là bởi vì Nhân Diện Ma Chu trưởng thành xuất hiện mới coi như là được đánh cho sống lại lại là có ý gì a?" "Về điểm này chỉ cần chúng ta nhìn kết quả thì rất dễ dàng nghĩ tới.

Đầu tiên chúng ta muốn rời khỏi ngôi mộ này, thì nhất định phải phá hoại tường thể.

Nhưng phá hoại tường thể liền ý nghĩa với dẫn hỏa tiêu toan!

Nói cách khác cái chúng ta cần chính là một nơi có thể để chúng ta ẩn nấp khi tiêu toan bị dẫn hỏa." "Mà nhìn hiện tại, cái mạng nhện có chút khoảng cách với vị trí hiện tại của chúng ta, lại có thể làm cho chúng ta không bị rơi xuống chính là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng những mạng nhện này cũng không phải xuất hiện từ hư không!

Muốn ở lại trên những mạng nhện này, liền cần gặp được Nhân Diện Ma Chu trưởng thành.

Hơn nữa phải thông qua nó để phá hoại sàn nhà ngôi mộ này.

Tuy nói cũng tồn tại khả năng chúng ta tự mình phát hiện, nhưng tôi nghĩ khả năng này hẳn là sẽ không quá cao." Đối với điểm này Tần Dã nói mọi người đều liên tục gật đầu.

Dù sao cho dù bọn họ từng nghĩ tới dưới sàn nhà này kỳ thực còn có một cái mộ thất, cũng tuyệt đối không có khả năng nghĩ tới dưới sàn nhà sẽ là một mảnh mạng nhện. "Mà hiện tại tất cả các điều kiện đều đã thỏa mãn.

Đối với chúng ta mà nói không phải tương đương với có một con đường sống rồi sao?" Tần Dã đạm nhiên cười nói: "Đây chính là vì sao vừa rồi tôi nói Uông Tạng Hải lần này làm cũng không hoàn mỹ.

Vậy mà để lại cho chúng ta một con đường sống an toàn như vậy." Chỉ một câu nói này, mọi người tại hiện trường lập tức dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Tần Dã.

Từ trong lời nói của Tần Dã, đây đích xác là một con đường sống cực tốt!

Nếu là ở lại trên mạng nhện, không chỉ có thể tránh né vụ nổ và ngọn lửa rất tốt!

Hơn nữa với độ dính của mạng nhện còn có thể giúp bọn họ tránh được rủi ro bị xung kích sinh ra do vụ nổ đẩy xuống dưới rất tốt!

Nhưng vấn đề chính là cái giá muốn đạt được chuyện này bản thân nó đã không thua kém gì mức độ khó khăn của mấy cơ quan tiêu toan này!

Đầu tiên bọn họ nhất định phải chống đỡ được tất cả Nhân Diện Ma Chu vị thành niên tiến công!

Phải tiêu diệt toàn bộ bọn chúng!

Chỉ có như vậy mới có thể bức Nhân Diện Ma Chu trưởng thành hiện thân!

Sau đó chính là phải có đủ thực lực giao thủ với Nhân Diện Ma Chu trưởng thành, phải bức nó đập nát toàn bộ sàn nhà, để mạng nhện bên dưới xuất hiện!

Dù sao cũng giống như Tần Dã nói trước đó, trong tình huống hỗn loạn đó anh muốn nói chính mình chủ động phát hiện nơi này hầu như là chuyện không thể nào!

Cuối cùng chính là sau khi Nhân Diện Ma Chu phá hoại sàn nhà, nơi mọi người rơi xuống cũng hoàn toàn là sân nhà của Nhân Diện Ma Chu!

Bọn họ cũng sẽ không quên!

Bọn họ sở dĩ có thể tồn tại trong tình trạng như vậy!

Một là trong tay Trương Kỳ Lân có Hắc Kim Cổ Đao có thể cắt đứt mạng nhện!

Thứ hai chính là Tần Dã đã làm rõ tần suất trên mạng nhện khi Nhân Diện Ma Chu hành động.

Có thể nói hai điểm này bất luận điểm nào không có cách nào bảo đảm, thì bọn họ nhất định sẽ bị Nhân Diện Ma Chu tập kích!

Mà cấu hình như vậy lại có mấy người có thể làm được đây?

Nói cách khác mặc dù hiện tại Tần Dã nói cái gì, đây là con đường sống duy nhất của một loạt cơ quan này!

Nhưng trên thực tế đổi thành bất kỳ đội ngũ nào khác gặp phải đều là một con đường chết!

Cũng tức là con đường sống này của bọn họ cũng không phải sơ

hở Uông Tạng Hải để lại!

Thuần túy là Tần Dã dựa vào sức mạnh của mình đánh ra!

Khoan hãy nói Uông Tạng Hải lúc trước khi thiết lập những cơ quan này có từng suy xét qua con đường sống này hay không!

Nhưng bọn họ có thể xác định Uông Tạng Hải tuyệt đối chưa từng nghĩ tới có người có thể dùng phương thức 'cứng' như thế này để đánh ra con đường sống này! "Các người đang làm gì?" Nhìn bộ dáng xuất thần của mọi người, Tần Dã lập tức cũng cảm thấy có chút cổ quái. "Không có gì, chính là chúng tôi quá bội phục cậu!

Tiểu Tần đồng chí, tôi nói lời này nhưng một chút cũng không có khoa trương.

Tôi hiện tại đối với sự kính ngưỡng dành cho cậu quả thực như nước sông cuồn cuộn liên miên không dứt!" Vương Bàn Tử lập tức bắt đầu trữ phát cảm xúc của mình, nhìn bộ dáng kia của hắn là biết, nếu Tần Dã đổi một cái giới tính, chỉ sợ Vương Bàn Tử đã mượn cái cớ này nhào lên ôm đối phương rồi.

Chương 876

"Cậu còn nói nhảm nữa, tôi trực tiếp đẩy cậu xuống đấy." Tần Dã trực tiếp lườm một cái nói. "Cái này thì không cần thiết!" Vương Bàn Tử vội vàng bày tỏ.

Hắn cũng không nghi ngờ chút nào việc Tần Dã thật sự có thể làm ra chuyện đẩy người xuống!

Nhất là khi đối mặt với hắn.

Tuy nói mạng nhện phía dưới độ dính xác thực rất tốt.

Nhưng tiền đề của độ dính này cũng phải là chạm vào mạng nhện mới được a!

Nếu ngay từ đầu đã lọt qua khe hở của mạng nhện!

Thì cái mạng nhện này dù có dính hơn nữa cũng không có ý nghĩa gì a!

Bất quá nghĩ kỹ lại, mọi người cũng không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

Mặc kệ là Nhân Diện Ma Chu hay là mạng nhện, mấy thứ này vốn dĩ là vũ khí dùng để lộng chết kẻ xâm nhập!

Kết quả biến thành con bài chưa cháy để bọn họ bảo mệnh!

Nếu Uông Tạng Hải biết tất cả bố cục của mình cuối cùng thành ra như vậy, thật không biết hắn có bị tức chết hay không!

Chủ ý đã định, mọi người cũng đều nhao nhao nhảy xuống mạng nhện.

Muốn nói thứ này độ dính quả nhiên lợi hại.

Mọi người nhảy xuống như vậy, cũng đều lập tức bị dính ở phía

trên, một chút dấu hiệu muốn buông lỏng rơi xuống cũng không có.

Ngay lúc mọi người đều đang nghĩ Tần Dã sẽ làm thế nào dẫn hỏa tiêu toan, liền nghe trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng nổ, lập tức chính là một chuỗi bạo phá cùng với ngọn lửa tràn ngập cả mộ thất!

Mà trong ánh lửa chói mắt kia, Tần Dã dang rộng hai tay, bình ổn rơi xuống trước mặt bọn họ.

Trên đầu ngọn lửa còn đang thiêu đốt, nhưng nhìn dáng vẻ cũng không gây ra chút ảnh hưởng nào đối với Tần Dã.

Mọi người tin tưởng, trong tình huống này còn có thể lấy tư thái ung dung như vậy để gặp người!

Trên thế giới này ước chừng cũng chỉ có Tần Dã và Trương Kỳ Lân hai người thôi.

Không còn cách nào, ai bảo thực lực hai người này so với những người khác hoàn toàn là sự tồn tại đứt gãy ni? "Tiểu Tần đồng chí, cậu thật sự cứ dùng phương thức cứng như vậy để kích nổ đống tiêu toan này a." Vương Bàn Tử nhìn ngọn lửa hừng hực trên đỉnh đầu không khỏi nuốt một ngụm nước bọt. "Nếu không thì sao?" Tần Dã dùng một ngữ khí đương nhiên nói: "Cái cơ quan tiêu toan này không có bất kỳ thủ đoạn đầu cơ trục lợi nào.

Trực tiếp bạo phá, đợi đến khi đợt bạo phá đầu tiên kết thúc, lối ra tự nhiên sẽ hiện ra, tiếp theo mọi người chuẩn bị một chút, chúng ta chuẩn bị đi ra ngoài." Vương Bàn Tử lập tức đáp một tiếng, lập tức chuẩn bị xông lên phía trên.

Đột nhiên một luồng sóng nhiệt ập đến, Vương Bàn Tử ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy ngọn lửa tiêu toan trên đỉnh đầu hắn vẫn đang hừng hực thiêu đốt.

Hơn nữa nhìn xu thế này, ngọn lửa này nhất thời nửa khắc hẳn là

còn chưa tắt. "Tiểu Tần đồng chí, ý của cậu là chúng ta hiện tại phải lên đó sao?" Vương Bàn Tử nhìn ngọn lửa không ngừng cháy hừng hực này, hít sâu một hơi hỏi. "Sao vậy?

Có vấn đề gì không?" Tần Dã nghi hoặc nhìn về phía Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử lại lần nữa ngẩng đầu nhìn liệt hỏa hừng hực trên đỉnh đầu, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi.

Hắn nuốt ngụm nước bọt, lại nhìn về phía Tần Dã nói: "Bàn gia tôi nghĩ thế này!

Ngọn lửa bên trên còn cháy lợi hại như vậy!

Nếu chúng ta hiện tại đi qua, cho dù là đi từ khe hở của ngọn lửa cũng rất có khả năng sẽ bị bỏng chứ?" "Chúng ta hiện tại ở lại trên mạng nhện này, kỳ thực cũng rất an toàn!

Hơn nữa hiện tại cũng không có Nhân Diện Ma Chu tồn tại!

Chúng ta chi bằng cứ ở chỗ này đợi một lát, đợi đến khi tiêu toan toàn bộ cháy hết, chúng ta lại tuyệt đối an toàn đi lên không tốt sao?" "Đích xác là ý tưởng không tồi." Tần Dã gật đầu nói.

Thấy Tần Dã hiếm khi tán đồng ý tưởng của mình một lần, trong lòng Vương Bàn Tử không khỏi nảy sinh vài phần kiêu ngạo. "Hắc hắc, đúng là hiếm có a Tiểu Tần đồng chí!

Cậu rất ít khi tán đồng ý tưởng của tôi như vậy!" Vương Bàn Tử cười ha ha nói. "Vậy chúng ta sẽ phải hơi đánh cược một phen rồi." Nhưng một câu tiếp theo của Tần Dã lập tức làm cho Vương Bàn Tử vừa rồi còn đang kiêu ngạo thót tim một cái. "Tiểu, Tiểu Tần đồng chí, lời này của cậu là có ý gì a?

Chúng ta hiện tại không phải hẳn là coi như ở một trạng thái khá an toàn sao?

Còn cần suy xét cược cái gì a?" Vương Bàn Tử khó hiểu hỏi. "Chính là xem những mạng nhện này có thể kiên trì đến lúc đó hay không." Tần Dã nói.

Trong lòng Vương Bàn Tử lập tức căng thẳng, Tần Dã cũng tiếp lời nói: "Quên rồi sao?

Mấy cái mạng nhện này có thể dùng lửa đốt đi!

Mà vị trí giữa mạng nhện và ngọn lửa tiêu toan, ngọn lửa là có thể ảnh hưởng đến những mạng nhện này!

Nếu những mạng nhện này có thể kiên trì đến khi tiêu toan cháy hết, phương án này của cậu xác thực không có vấn đề gì.

Nhưng nếu không thể, vậy chúng ta sẽ phải suy xét một chút sau khi tiêu toan đốt đứt mạng nhện, chúng ta còn phải làm sao leo lên." Trong lòng mọi người đều thót một cái, lập tức ý thức được lời này của Tần Dã là một lời dự báo nguy hiểm cỡ nào!

Nếu mạng nhện đứt!

Vậy biện pháp duy nhất bọn họ muốn đi lên chính là thông qua vách đá này để leo trèo!

Nhưng vẫn luôn ở trong liệt hỏa thiêu đốt, đến lúc đó những vách đá này sẽ nóng bỏng tay thế nào mọi người đều có thể tưởng tượng được!

Những vách đá này không có quá nhiều hoa văn, cho dù là lúc bình thường muốn men theo vách đá này bò lên cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nếu thật sự bị thiêu đốt đến mức phát nóng, ước chừng bọn họ lúc bò lên trên ngay cả tay cũng không có cách nào đặt lên! "Vãi chưởng!

Vậy chúng ta còn chờ cái gì nữa!

Mau thừa dịp hiện tại đi lên a!" Vương Bàn Tử tại chỗ liền cuống lên!

Mọi người cũng không dám chậm trễ, đều vội vàng đi theo cùng nhau di chuyển lên phía trên!

Đợi đến khi mọi người hành động lên trên được một lúc, quả nhiên nhìn thấy lối ra lộ ra trong vách đá!

Mặc dù lúc này xung quanh cửa đá đều là ngọn lửa đang thiêu đốt!

Nhưng so với việc mạng nhện đứt gãy, mọi người rơi từ giữa không trung xuống!

Chút lửa thiêu đốt này xác thực không có gì không thể chịu đựng!

Mọi người hít sâu một hơi, toàn bộ đều cố chống đỡ xông lên!

Dù sao cho dù thật sự bị bỏng, cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Nếu rơi từ nơi này xuống!

Thì chính là trực tiếp mất luôn cái mạng!

Sau khi xông lên dũng đạo, mọi người đều liên tục thở hổn hển!

Mặc kệ là Nhân Diện Ma Chu tao ngộ trước đó, hay là sự kiện tiêu toan sau đó, lại suy xét đến việc leo trèo từ trên mạng nhện.

Một loạt sự tình này quả thực đã làm cho mọi người tinh bì lực tẫn!

Bọn họ hiện tại thậm chí đều không có tinh lực đi suy xét nơi bọn họ đang ở rốt cuộc có an toàn hay không.

Bọn họ vô cùng bức thiết cần tạm thời ngồi xuống nghỉ ngơi thật tốt một chút. "Lần đầu tiên chúng ta đi từ mạng nhện, sao không cảm thấy hành động trên cái thứ này khó khăn như vậy a!" Vương Bàn Tử

thở hồng hộc.

Chương 877

"Bởi vì lần đầu tiên, hành động của chúng ta còn có thể dựa vào tính dính của mạng nhện ở trình độ nhất định.

Thứ này có thể bảo đảm nhất định cho hành động của chúng ta.

Nhưng hành động vừa rồi lại bất đồng!

Bởi vì quan hệ của ngọn lửa, tuy rằng còn chưa trực tiếp đốt lên mạng nhện.

Nhưng nhiệt độ cao xác thực đã làm cho tính dính của mạng nhện giảm đi rất nhiều.

Cho nên rủi ro khi chúng ta hành động cũng theo lẽ thường tăng lên rất nhiều." "Nếu chờ thêm một lát nữa.

Một khi những mạng nhện này mất đi tính dính.

Cho dù nó còn chưa đứt gãy, nhưng độ khó để chúng ta đi lên đều sẽ tăng lên rất nhiều." Tần Dã giải thích.

Mọi người lập tức trêu chọc nhìn về phía Vương Bàn Tử.

Vừa rồi người chủ động đề nghị muốn đợi đến khi ngọn lửa cháy hết rồi mới rời đi chính là Vương Bàn Tử.

Lúc này kết quả mà Tần Dã nói ra quả thực ít nhiều có chút vả mặt Vương Bàn Tử rồi! "Các cậu đều nhìn tôi làm gì!

Lúc ấy Bàn gia không phải không rõ ràng tình huống sao!

Hơn nữa!

Các cậu dám nói các cậu không có ai có suy nghĩ tương tự?

Không thể nói chỉ vì Bàn gia nói ra, liền đổ hết lên đầu Bàn gia

chứ!" Vương Bàn Tử phẫn nộ nói.

Vương Bàn Tử đang nói, liền nhìn thấy Tần Dã và Trương Kỳ Lân đột nhiên đồng loạt nhìn về hướng lối vào.

Tuy nói mọi người đã kiệt sức, nhưng vừa thấy hai người này đồng thời có động tác, trong lòng tất cả mọi người đều run lên bần bật!

Phàm là người ngồi ở cự ly khá gần lối vào, đều vội vàng trước tiên kéo ra chút khoảng cách.

Vương Bàn Tử cũng vội vàng giơ súng lên, khẩn trương hỏi: "Chuyện gì xảy ra a Tiểu Tần đồng chí?

Chẳng lẽ bên ngoài này còn có thứ gì sẽ lao ra hay sao?" "Vừa rồi ở bên ngoài đúng là tôi cảm giác được một số động tĩnh." Tần Dã nói: "Là một thứ có kích thước cực kỳ to lớn, mặc dù vậy tốc độ di chuyển của nó lại nhanh đến kinh người." "Có điều nhìn dáng vẻ thì thứ đó cũng không có ý định tìm chúng ta gây phiền phức." "Nó chỉ đơn thuần lao ra từ bên này, sau đó rời đi ở hướng kia mà thôi." "Hoặc cũng có thể là ảo giác của tôi thôi." Mặc dù Tần Dã nói vậy, nhưng tại hiện trường lại chẳng có ai nghĩ như thế!

Thực lực của Tần Dã bọn họ đều đã từng chứng kiến!

Trong nhận thức của bọn họ, Tần Dã tuyệt đối không thể nào nảy sinh ảo giác trong loại chuyện này!

Cục diện hiện tại chỉ có thể nói lên rằng nơi này xác thực có thứ gì đó tồn tại!

Chỉ là thứ đáng sợ kia không coi bọn họ là mục tiêu!

Ít nhất là hiện tại chưa phải!

"Vãi thật!

Cái tên Uông Tàng Hải chết tiệt này rốt cuộc đã xây cái lăng mộ kiểu gì thế này a!" "Đến cả Nhân diện ma chu, cái thứ quái quỷ đó cũng dùng tới rồi, chẳng lẽ còn chưa đủ sao!" Vương Bàn Tử phẫn nộ mắng nhiếc.

"Thôi bỏ đi, bây giờ nói mấy cái này cũng vô dụng rồi!" "Chúng ta vẫn là nên nghĩ xem tiếp theo nên làm thế nào rồi hãy nói." Hạo Thiên Chân đề nghị: "Tôi nghĩ mọi người nghỉ ngơi cũng tàm tạm rồi, Tần Dã, nếu chúng ta tiếp tục đi tới thì cần chuẩn bị những gì?" Kỳ thực mọi người ở đây cũng không phải ai cũng đã nghỉ ngơi tốt.

Nhưng cứ nghĩ đến việc phía dưới bọn họ còn có một con quái vật khổng lồ đang di chuyển với tốc độ cao, trái tim mọi người cứ treo ngược lên, thực sự khiến bọn họ không có cách nào ở lại nơi này thêm một giây nào nữa!

"Đoạn dũng đạo hiện tại thoạt nhìn cũng không có cơ quan gì đặc biệt." "Chúng ta chỉ cần tiếp tục đi về phía trước là được." Tần Dã nói.

Mọi người ai cũng không dám chần chừ, đều vội vàng đi theo bước chân Tần Dã, xích lại gần nhau đi về phía trước.

Đi được một lúc, Tần Dã đột nhiên dừng bước.

Trái tim đang treo lơ lửng của mọi người lập tức nhảy lên tới tận cổ họng!

Ai nấy đều cảnh giác nhìn xung quanh.

Vương Bàn Tử còn không ngừng lẩm bẩm trong lòng, ngàn vạn lần đừng là cơ quan đòi mạng gì đó nha!

Vị trí hiện tại của bọn họ ngay cả một chút không gian hoạt động dư thừa cũng không có đâu!

"Đồng chí Tiểu Tần, cậu phát hiện ra cái gì à?

Chúng ta bây giờ nên làm thế nào đây?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Uông Tàng Hải đúng là biết hành hạ người khác thật!" Tần Dã ngẩng đầu nhìn lên phía trên nói.

"Hả?" Vương Bàn Tử cũng ngẩng đầu theo, khi nhìn thấy trên trần nhà đỉnh đầu bọn họ thình lình có một cái lỗ trống, trong đầu Vương Bàn Tử lập tức nảy sinh một ý tưởng táo bạo!

"Khoan đã!

Đồng chí Tiểu Tần!

Cái cách nói vừa rồi của cậu nếu không phải là bảo lại có cơ quan đòi mạng gì đó!" "Thì chẳng lẽ ý bảo chúng ta tiếp theo phải rời đi từ chỗ này?" Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Tần Dã, lúc này ánh mắt hắn có chút kỳ vọng Tần Dã sẽ nói với hắn một câu "sao có thể chứ".

Nhưng đổi lại là cái gật đầu không chút do dự của Tần Dã.

Trái tim đang treo lơ lửng của Vương Bàn Tử lập tức chết lặng.

Phải biết rằng, luận về thân thủ, Vương Bàn Tử trong giới đổ đấu cũng là có tiếng tăm!

Cho dù hiện tại đối mặt với đám lính đánh thuê này, nếu thật sự động thủ, hắn tự nhận đừng nói một chọi một, cho dù là một chọi hai hắn cũng có trình độ thắng toán tương đối!

Nhưng cho dù là Vương Bàn Tử - người có thể xưng là kẻ nổi bật trong đám người thường, nếu tình huống thật sự như Tần Dã nói!

Bọn họ tiếp theo phải làm chính là tay không leo núi đá!

Hơn nữa còn là nơi có khả năng không có bất kỳ điểm bám tay nào, đồng thời lại là một địa phương hoàn toàn thẳng đứng!

Cái này hoàn toàn là tiết tấu muốn bức tử Vương Bàn Tử rồi!

“Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu không đùa đấy chứ!” “Từ chỗ này leo lên á!

Việc này cũng quá làm khó Bàn gia rồi!” “Cho dù cậu trực tiếp ném Bàn gia ra ngoài đối mặt với đám tống tử kia!” “Cũng còn tốt hơn tình huống này a!” “Cậu bảo chỗ này làm sao Bàn gia có thể leo lên được chứ!” Vương Bàn Tử có chút bất lực nói.

“Đừng khổ não nữa.” “Cái cơ quan này cũng giống như cơ quan Thương Môn mà chúng ta gặp trước đó thôi.” “Lối ra cũng không phải ở cái gọi là điểm cuối, mà là giữa đường đã được khai phá ra rồi.” “Chỉ là tôi cũng không ngờ Uông Tàng Hải lại mở lối ra ở nơi như thế này.” “Còn về vấn đề khó leo mà anh vừa nói thì càng không cần để ý.” “Mọi người cùng lại đây xem thì biết!” “Vách đá bên trên gần như là hoàn toàn trơn nhẵn!” “Muốn nói độ khó khi leo trèo thì còn khó khăn hơn vách đá tẩm axit trước đó nhiều!” “Hơn nữa căn cứ vào kinh nghiệm lúc nãy chúng ta đi xuống, tôi nghĩ độ cao này hẳn cũng tương đối đấy!” “Nếu leo lên theo cách bình thường, biện pháp chỉ có một, chính là dùng tứ chi chống vào hai bên vách đá, sau đó phát lực tự đưa mình lên.” Vốn dĩ đã không còn bao nhiêu hy vọng, mọi người lúc này nghe Tần Dã nói vậy, trong lòng lập tức lạnh đi một nửa.

Mọi người ở đây mặc kệ có từng leo núi hay chưa, bọn họ đều có thể hiểu được, muốn trực tiếp đạp lên hai bên vách đá tay không leo lên thì độ khó lớn đến mức nào!

“Đồng chí Tiểu Tần, cậu không trêu bọn này đấy chứ?” “Từ chỗ này trực tiếp leo lên á!” Trái tim Vương Bàn Tử rốt cuộc cũng chết hẳn.

Hắn lập tức sốt ruột nói: “Cậu đừng có nháo nữa!

Cậu có biết chuyện này đối với Bàn gia mà nói độ khó lớn bao nhiêu không hả!” “Cho dù không xét đến Bàn gia, ông chủ Trịnh của

chúng ta cũng căn bản không có cách nào làm được a!" Trịnh Bách Vạn ở bên cạnh liền ho khan vài tiếng để giải quyết sự xấu hổ.

Tuy Vương Bàn Tử nói đúng là sự thật!

Nhưng hắn nói toạc ra như vậy ít nhiều có chút không nể mặt người ta!

May mà A Ninh ngoại trừ là đội trưởng đội lính đánh thuê, cũng là một người giỏi quan sát sắc mặt.

Cô lập tức giải vây: "Cho dù bình thường có thể làm được, nhưng hiện tại trải qua nhiều chuyện như vậy, thể năng còn lại của chúng ta cũng không đủ để chống đỡ chúng ta tiếp tục leo lên đâu." "Đúng vậy, nếu là bình thường, tôi tin tưởng các vị ở đoàn lính đánh thuê Dã Lang khẳng định không có vấn đề gì." "Nhưng hiện tại, nhất là sau khi trải qua cơ quan axit vừa rồi, muốn dùng thể năng tàn dư leo lên căn bản là chuyện không thể nào." "Tôi nghĩ đây đại khái cũng là một loại tính toán của Uông Tàng Hải." "Nếu chúng ta tiếp tục đi xuống sẽ phát hiện đã là một con đường chết." "Nơi tao ngộ Nhân diện ma chu trước đó đã không thể quay lại nữa rồi." "Vậy thì chúng ta buộc phải đối mặt với một sự lựa chọn.

Là muốn dựa vào thể lực tàn dư của mình thử leo lên, hay là chờ chết ở đây." Tần Dã nói.

"Ha ha, thủ đoạn của tên Uông Tàng Hải này được đấy chứ!" "Chỗ này thoạt nhìn không thiết lập bất kỳ cơ quan nào.

Nhưng lại đủ để bức chúng ta vào đường chết!" Vương Bàn Tử phẫn nộ mắng.

"Bây giờ thảo luận cái này không có ý nghĩa gì lắm nhỉ?" "Hiện tại mấu chốt là chúng ta có thể hành động chỉ có mỗi con đường này.

Nếu không có biện pháp nào để rời đi thì chúng ta phải làm sao?"

Hạo Thiên Chân hỏi.

“Muốn rời đi đương nhiên không phải không có cách.” Tần Dã chu môi nói.

Hy vọng vừa mới dập tắt của mọi người lại lần nữa bùng cháy.

Chương 878

Tất cả đều kinh hỉ nhìn về phía Tần Dã, chờ Tần Dã nói ra biện pháp của mình.

"Rất đơn giản." "Đưa tôi một cái thang dây, sau khi tôi lên đó sẽ kéo các người lên!" Tần Dã nói.

Mọi người lập tức ngẩng đầu nhìn về phía lối đi trống rỗng kia.

Bọn họ cũng không biết lối đi này rốt cuộc dài bao nhiêu, nhưng ít nhất theo bọn họ thấy tuyệt đối được coi là sâu không thấy đáy!

"Đồng chí Tiểu Tần, cậu nói độ cao này á!

Cậu muốn trực tiếp leo lên!

Sau đó còn phải mang theo một đoạn thang dây, rồi lại kéo chúng tôi lên?" Vương Bàn Tử ngẩng đầu nhìn nói.

"Không sai, đây là biện pháp duy nhất đảm bảo chúng ta đều có thể đi lên." Tần Dã nói xong quay đầu nhìn Vương Bàn Tử: "Sao?

Anh không tin tôi có thể làm được?" Đầu Vương Bàn Tử lập tức lắc kịch liệt.

Nếu là Tần Dã ở trạng thái toàn thịnh, Vương Bàn Tử đương nhiên chút nào cũng sẽ không nghi ngờ với thực lực của hắn có thể dễ dàng làm được việc này!

Nhưng bọn họ đi suốt chặng đường này, Tần Dã có thể coi là người hoạt động nhiều nhất!

Theo lý thuyết tiêu hao cũng phải là lớn nhất!

Trong tình huống này Tần Dã còn có thể dễ dàng làm được tất cả những điều này, quả thực khiến người ta có chút kinh ngạc!

“Chẳng lẽ đồng chí Tiểu Tần đến tận bây giờ vẫn chưa tiêu hao bao nhiêu thể lực sao?” “Vậy mấy thứ gặp phải trước đó đều tính là gì a!” “Tổng không thể nào là những chuyện nhẹ nhàng có thể lấy mạng chúng ta kia, trong mắt đồng chí Tiểu Tần cũng chỉ là chuyện cỏn con?” “Hay là nói thể lực của đồng chí Tiểu Tần chính là một cái động không đáy.

Cho nên dù có tiêu hao nhiều như vậy, kỳ thực cũng chẳng tính là gì?” Trong lòng Vương Bàn Tử lập tức nảy sinh vô số suy nghĩ.

Có điều đúng như Tần Dã nói, bọn họ sẽ không đi nghi ngờ Tần Dã, cũng không dám nghi ngờ Tần Dã.

Trong tình huống như hiện tại!

Muốn nói có thể xoay chuyển cục diện này xác thực cũng chỉ có biện pháp này thôi!

Mà có thể làm được việc này không còn nghi ngờ gì nữa chỉ có Tần Dã!

“Đồng chí Tiểu Tần, xem ra cậu không chỉ thân thủ giỏi, đến thể lực cũng không phải người nữa rồi.” Vương Bàn Tử vỗ vai Tần Dã giơ ngón tay cái lên với hắn.

Nhưng Tần Dã lại nhíu mày.

Không vì cái gì khác, thực sự là vì lời này của Vương Bàn Tử nghe quả thực có chút giống như đang chửi người.

Tần Dã tung một cú thu đao đánh vào bụng Vương Bàn Tử!

Cú này lập tức làm Vương Bàn Tử đau đến mức cả người co rúm lại.

Tần Dã lập tức lấy thang dây từ chỗ A Ninh, sau đó tung người nhảy một cái trực tiếp vào trong lối đi.

Mọi người tại hiện trường lần nữa trải nghiệm một màn kinh rớt cằm.

Cũng không đơn thuần là kinh ngạc thể năng của Tần Dã rốt cuộc còn bao nhiêu.

Quan trọng nhất là Tần Dã chỉ nhảy một cái như thế, thân ảnh của hắn thế mà đã trực tiếp biến mất trong tầm mắt bọn họ.

Bọn họ là không biết lối đi này rốt cuộc dài bao nhiêu!

Nhưng năng lực bật nhảy này của Tần Dã xác thực là tương đối dọa người!

Cứ nghĩ đến việc đây còn là chuyện Tần Dã làm được sau khi đã trải qua nhiều chuyện và tiêu hao thể năng như vậy, trong lòng mọi người đều không khỏi nảy sinh vài phần run sợ.

Trong lòng Trịnh Bách Vạn càng vô cùng xác định, quan hệ giữa mình và Tần Dã cho dù không thể trở thành bạn bè, nhưng đối mặt với tên này, cũng tuyệt đối không thể làm kẻ địch của hắn!

Tiếp theo là một hồi chờ đợi khô khan.

Lúc mới bắt đầu bọn họ tuy không nhìn thấy Tần Dã, nhưng tốt xấu gì cũng có thể nghe thấy tiếng Tần Dã leo trèo cấp tốc.

Nhưng không bao lâu sau, mọi người ngay cả âm thanh này cũng không nghe thấy nữa.

Lúc này mọi người lại chẳng thể làm được gì, chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi ở bên dưới.

"Vãi!

Cái lối đi này rốt cuộc là dài bao nhiêu vậy!" "Với thể năng này của đồng chí Tiểu Tần nhà mình, thế mà đến giờ vẫn chưa tới đích sao?" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt lẩm bẩm.

“Hoặc có lẽ độ dài đoạn đường này không quá lớn, nhưng lại không tiện di chuyển.

Cho nên có ảnh hưởng nhất định tới tốc độ của Tần Dã chăng.” Hạo Thiên Chân nhìn lên nói.

“Hoặc giả là giữa đường gặp rắc rối gì đó, tiên sinh Tần vì phải ứng phó rắc rối này nên hành động của mình bị ảnh hưởng đôi chút.” A Ninh nói.

“Cô đừng có nói hươu nói vượn!” “Loại lối đi này một khi có ảnh hưởng, thì đồng chí Tiểu Tần sẽ trực tiếp rơi xuống ngay.

Cô đừng có trù ẻo đồng chí Tiểu Tần nhà chúng tôi a!” Vương Bàn Tử lập tức lên tiếng phản bác.

“Đây chỉ là một khả năng tôi nghĩ đến mà thôi.

Yên tâm đi tiên sinh Vương, chỉ cần chuyện này không phải anh mở miệng nói ra thì khẳng định không sao đâu.” Một câu của A Ninh lập tức khiến tất cả mọi người tại hiện trường phì cười.

Điều này không nghi ngờ gì đã đạt thành nhận thức chung của mọi người ở đây!

Loại chuyện không tốt này người khác nói ra mặc kệ có bao nhiêu huyền huyễn, mức độ cùng lắm chỉ là một phân tích, một phỏng đoán.

Nhưng nếu là Vương Bàn Tử mở miệng, thì xác suất chuyện này xảy ra sẽ vô hạn tiếp cận một trăm phần trăm!

Đây chính là uy tín!

Nhưng Vương Bàn Tử là người thế nào chứ!

Cho dù trải qua nhiều lần như vậy, ngay cả chính hắn cũng nhịn không được nghi ngờ mình có phải thật sự dính chút thuộc tính “miệng quạ đen” hay không.

Nhưng hắn cũng tuyệt đối sẽ không thừa nhận chuyện này trước mặt nhiều người như vậy!

"Cô nói cái kiểu gì thế!" "Bàn gia đây là có kinh nghiệm đổ đấu phong phú, cho nên mới có thể tiến hành một số suy đoán!

Cô bịa đặt Bàn gia như vậy, cẩn thận lúc đó Bàn gia khó chịu đấy nhé!" Vương Bàn Tử lập tức phản bác.

Có vài lần kinh nghiệm hợp tác với Vương Bàn Tử, A Ninh trong lòng làm sao không rõ Vương Bàn Tử là người thế nào chứ?

Cô đương nhiên cũng hiểu cứ dây dưa mãi với Vương Bàn Tử mấy chuyện này quả thực không cần thiết!

Dứt khoát mượn thế chuyển chủ đề một chút.

"Cho dù tiên sinh Tần thật sự gặp nguy hiểm gì tôi nghĩ cũng không cần lo lắng.

Thực lực tiên sinh Tần chúng ta đều thấy rõ.

Kể cả thật sự có rắc rối gì, tôi tin tưởng với thực lực của tiên sinh Tần cũng tuyệt đối có thể ứng phó được." Điểm này ngược lại làm Vương Bàn Tử hài lòng gật đầu.

Dù sao giữa bọn họ mặc kệ là lập trường hay suy nghĩ, có khả năng đều khó tránh khỏi có chỗ bất đồng.

Nhưng điểm "Tần Dã mạnh vô địch" này thì lại nhất trí đến lạ kỳ!

"Thật không ngờ có ngày ở cái nơi như thế này còn có lúc nhẹ nhàng thế này." Hạo Thiên Chân thu hết mọi chuyện vào đáy mắt, nhịn không được cười ra tiếng.

Hồi tưởng quá khứ, xuống đất (đổ đấu) liền đi kèm với rủi ro tử vong!

Người dò đường thường thường đều là sự tồn tại giống như cảm

tử quân trong đội ngũ!

Có thể nói toàn bộ hành động đều thập phần áp lực!

Cho dù có người có thể có chút nụ cười, cũng đều là trình độ gượng cười.

Mà bầu không khí như vậy lần này lại vì một người mà nảy sinh biến hóa.

Điểm này ngay cả Hạo Thiên Chân cũng không ngờ tới.

"Tần Dã, anh quả thật là một người giỏi giang a." Trong lòng Hạo Thiên Chân nhịn không được nghĩ thầm.

Ngay tại lúc này, Trương Kỳ Lân vẫn luôn ngồi dưới đất trầm mặc đột nhiên đứng dậy.

Chương 879

Trong lòng mọi người căng thẳng!

Mặc dù Trương Kỳ Lân trầm mặc ít nói, nhưng về mặt thực lực mọi người cũng vô cùng rõ ràng!

Có thể nói mặc kệ là cậu ta hay là Tần Dã, chỉ cần đột nhiên làm ra một cử động khác thường, đều tuyệt đối là sự tồn tại có thể nháy mắt khiến tất cả mọi người khẩn trương lên!

"Tiểu Ca sao thế?

Cậu có phải phát giác được chỗ nào không đúng không?" Vương Bàn Tử lập tức chuyển sang trạng thái chiến đấu, trực tiếp rút súng ra nhìn chằm chằm xung quanh.

"Có biến." Trương Kỳ Lân trầm giọng nói.

Mọi người lập tức thu lại tâm thái đùa giỡn, tất cả đều ngay lập tức rút súng làm tốt chuẩn bị chiến đấu.

Không bao lâu sau, mọi người liền nhìn thấy một bóng đen khổng lồ lao về phía bọn họ.

Mọi người ngưng thần nhìn lại, lúc này mới thấy rõ thế mà lại là một gã người khổng lồ không đầu mặc áo giáp, tay cầm búa lớn đang lao về hướng bọn họ!

Tim mọi người lập tức nhảy lên tận cổ họng.

Vương Bàn Tử càng là trực tiếp phát ra một tiếng gào thét linh hồn: "Có nhầm không đấy!

Cái tên Uông Tàng Hải này rốt cuộc nghiên cứu cái gì vậy!

Trùng khổng lồ thì thôi đi!

Sao đến người cũng có thể khổng lồ hóa thế này!" Đồng thời với tiếng hét lớn, Vương Bàn Tử trực tiếp bắn một phát súng săn (phún tử) về phía người khổng lồ đang lao tới.

Đạn không chút ngoài ý muốn bắn trúng người khổng lồ.

Cỗ trùng kích này ngược lại làm người khổng lồ lùi lại hai bước.

Nhưng cực hạn cũng chỉ là hai bước mà thôi.

Rất nhanh, gã người khổng lồ kia liền đứng vững thân mình, búa lớn trong tay trực tiếp nện xuống bọn họ.

Sự áp bách của cơ thể to lớn cộng thêm uy hiếp tử vong của lưỡi búa đang bức tới gần lúc này, trong khoảnh khắc ấy mọi người phảng phất như nhìn thấy khoảnh khắc tử vong của chính mình!

Đám người vốn đang cầm súng thế mà vì sự sợ hãi trong nháy mắt này mà quên cả bóp cò!

Ngay tại lúc này, Trương Kỳ Lân một bước dài xông lên, Hắc kim cổ đao trong tay trực tiếp va chạm với chiến phủ của người khổng lồ.

Tiếng nổ lớn vang vọng khắp dũng đạo!

Tiếng nổ vang trời cùng phong áp sinh ra từ đòn tấn công đối chọi của hai người cũng lập tức làm mọi người hoàn hồn.

Mọi người định thần nhìn lại, chỉ thấy gã người khổng lồ kia thế mà một tay nắm chặt chiến phủ, hình thành cục diện giằng co với Trương Kỳ Lân.

Nhìn thấy một màn này, mọi người quả thực kinh ngây người!

Trong lòng bọn họ đều hiểu rõ thực lực của Trương Kỳ Lân.

Đó chính là người giống như Tần Dã, ở trong lăng mộ trực tiếp đuổi theo tống tử mà chém!

Lúc bộ ba thiết tam giác bọn họ hành động, muốn nói rắc rối thì bọn họ đúng là gặp không ít!

Nhưng phàm là phải đối chọi trực diện!

Trương Kỳ Lân chưa bao giờ thua, thậm chí cho dù là rơi vào hạ phong cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay!

Không ngờ lúc này gã người khổng lồ này thế mà có thể bất phân thắng bại về sức mạnh với Trương Kỳ Lân!

Phàm là chỉ một điểm này thôi, cũng đã là chuyện vượt quá tưởng tượng của mọi người rồi!

"Vãi!

Xem ra thứ này cũng không phải hư danh a!

Cái tên Uông Tàng Hải này, rốt cuộc làm thế nào tạo ra được thứ này vậy!" Vương Bàn Tử nhíu chặt mày trầm giọng nói.

Đúng lúc này, một chuỗi thang dây từ trên đầu bọn họ rơi xuống!

Mọi người vừa nhìn thấy cái này, trong lòng lập tức vui vẻ!

"Anh em!

Thang của đồng chí Tiểu Tần đến rồi!

Mọi người mau đi thôi!" Vương Bàn Tử kích động hét lên với mọi người.

A Ninh lần nữa bắt đầu tiến hành bố trí đối với đoàn lính đánh thuê!

Đầu tiên là vài người ở vị trí đầu tiên, sau đó đặt Trịnh Bách Vạn ở giữa, lại do vài người bọc hậu.

Tuy nói theo suy nghĩ của A Ninh, nếu Tần Dã đã vượt qua phần phía trước rồi thì những rắc rối có khả năng gặp phải khẳng định đều

đã bị dọn dẹp sạch sẽ!

Nhưng để cho thỏa đáng, A Ninh vẫn phải đưa ra bố trí như vậy.

Còn có một bộ phận người thì cùng Vương Bàn Tử tạm thời ở lại bên dưới.

Thực lực của người khổng lồ này hiển nhiên không giống với những đối thủ bọn họ gặp trước đó.

Hoặc giả lúc cần thiết thật sự sẽ cần bọn họ tiến hành một chút hỏa lực yểm trợ.

Tuy nói bọn họ cũng cảm thấy súng ống trên tay mình chưa chắc có thể tạo thành thương tổn gì cho người khổng lồ, nhưng cho dù là tiến hành quấy rối lúc cần thiết, tin tưởng cũng là tốt!

Mà gã người khổng lồ kia hiển nhiên cũng rất nhanh phát giác được bọn họ đang chuẩn bị rút lui.

Trong tay phát lực đẩy Trương Kỳ Lân ra, lập tức trực tiếp múa may búa lớn lao về phía bọn họ!

"Ngọa tào!

Cái thứ đồ chơi này cư nhiên có thể đẩy lùi Tiểu Ca!

Không đúng!

Sao nó chú ý tới bên này của chúng ta!" Vương Bàn Tử liên tục kêu to, biến cố đột nhiên trước mắt điểm gây chấn kinh thực sự quá nhiều!

Đến nỗi Vương Bàn Tử nhất thời cũng không biết mình rốt cuộc nên chấn kinh cái gì nữa!

Mà A Ninh thì ngay lập tức giơ súng bắn về phía người khổng lồ!

Đạn rít gào rơi rào rào lên người người khổng lồ, nhưng gã người

khổng lồ kia giống như căn bản không có cảm giác.

Mặc cho những viên đạn này rơi lên người, thậm chí ngay cả một chút dấu hiệu dừng lại cũng không có!

"Mẹ kiếp!

Cái thứ chết tiệt này thật sự một chút tri giác cũng không có rồi phải không!" Vương Bàn Tử kêu gào, cũng nhanh chóng xách súng lên làm một tràng!

Nhưng cho dù bắn như vậy rơi lên người nó, tác dụng khởi được cũng chỉ là làm động tác của nó hơi chậm lại một chút!

Có điều có thể có tác dụng như vậy trong lòng mọi người cũng đã biết đủ.

Lúc mới chạm mặt, bọn họ đã rõ ràng rồi, bọn họ khẳng định là không có cách nào tác chiến với thứ này!

Nhiệm vụ của bọn họ chính là trì hoãn!

Quả nhiên, ngay khi người khổng lồ sắp lao đến trước mặt bọn họ.

Trương Kỳ Lân vọt đi trên vách đá, với tốc độ cực nhanh lao tới đỉnh đầu người khổng lồ!

Lập tức lăng không xoay người chém một đao lên người người khổng lồ.

Cú va chạm cực lớn lập tức làm thân thể người khổng lồ lảo đảo!

Vương Bàn Tử và A Ninh lập tức gọi mọi người ngừng bắn!

"Sức tấn công của tiên sinh Trương thật lợi hại!

Chuyện chúng ta nhiều súng như vậy đều không thể làm được, anh ấy thế mà chỉ một đao là làm được." A Ninh không khỏi kinh ngạc

nói.

Chương 880

“Hề hề!

Cô tưởng à!

Đồng chí Tiểu Tần nhà chúng tôi thực lực đúng là lợi hại.

Nhưng ở phương diện này, Tiểu Ca nhà chúng tôi bản lĩnh cũng không kém cạnh đâu!” “Hơn nữa vừa rồi giao thủ với người khổng lồ, rất rõ ràng Tiểu Ca nhà chúng tôi cũng chịu thiệt thòi ngầm!

Đừng thấy Tiểu Ca nhà chúng tôi rất nhiều lúc không có biểu đạt gì, nhưng tính cách buồn tao (ngầm) lắm đấy!

Thứ kia ở trước mặt nhiều người như vậy làm cậu ấy mất mặt, chuyện này sao cậu ấy có thể cứ thế bỏ qua được.” Vương Bàn Tử vừa dứt lời, Trương Kỳ Lân đột nhiên ném một ánh mắt lạnh băng nhìn về phía hắn.

Hàn ý trong nháy mắt đó làm Vương Bàn Tử rùng mình.

“Không phải chứ!

Cậu ta không phải là nghe thấy lời mình nói rồi đấy chứ?

Chiến đấu kịch liệt thế kia hẳn là không có khả năng đâu nhỉ.” Vương Bàn Tử trong lòng đang nghĩ như vậy.

Gã người khổng lồ kia liền tăng tốc lao về phía Trương Kỳ Lân.

Mà Trương Kỳ Lân cũng nhanh chóng né tránh.

Mà gã người khổng lồ kia liền cấp tốc lao về hướng Vương Bàn Tử!

Vương Bàn Tử vốn đang nhìn Trương Kỳ Lân giằng co với người khổng lồ có chút thả lỏng, lập tức bị giật mình!

Vội vàng luống cuống tay chân định giơ súng lên lần nữa.

Chỉ là Trương Kỳ Lân lại cấp tốc lao tới, lập tức lăng không một đao rơi lên người người khổng lồ, tiếp theo lại là một tràng bổ chém.

Mặc dù lực phòng ngự của người khổng lồ kinh người, nhưng sau khi liên tiếp tao ngộ trảm kích như vậy, cũng lập tức bị đánh cho lảo đảo.

Đợi đến khi ánh mắt Trương Kỳ Lân lần nữa chuyển qua.

Vương Bàn Tử vội vàng ngậm miệng lại!

Có biến cố này, hắn đã ý thức được vừa rồi người khổng lồ lao lên đâu phải là sai lầm gì.

Chính là Trương Kỳ Lân cố ý!

"Quả nhiên buồn tao." Vương Bàn Tử nghĩ thầm trong lòng.

Nhờ có Trương Kỳ Lân dùng thực lực tuyệt đối ngăn cản người khổng lồ.

Bọn Vương Bàn Tử cũng rất nhanh nhìn ra quỹ tích hành động của người khổng lồ.

"Bàn Tử, anh có phát hiện không!

Rõ ràng hiện tại người đang tấn công người khổng lồ là Tiểu Ca.

Nhưng người khổng lồ này giao thủ với Tiểu Ca chỉ là ngăn cản và tránh né.

Mục tiêu chủ yếu của nó vẫn luôn là chúng ta." Hạo Thiên Chân nói.

"Điểm này Bàn gia cũng phát hiện rồi!

Xem ra đây hẳn cũng là thiết lập của Uông Tàng Hải!

Người khổng lồ này không nghi ngờ gì chính là cơ quan thủ vệ

của lăng mộ này.

Một khi cơ quan nào đó bị kích hoạt, người khổng lồ này sẽ lao ra." "Hơn nữa thiết lập của nó vô cùng rõ ràng, mặc kệ gặp phải công kích gì!

Đều là khóa mục tiêu tấn công của mình vào người muốn đi vào lối đi.

Cho dù thật sự trong quá trình này bị tấn công, cũng chỉ tiến hành một số phản hồi mang tính ứng kích." "Nếu không phải trong đội ngũ chúng ta có người lợi hại như Tiểu Ca có thể ứng đối thứ này.

Đội ngũ bình thường chỉ sợ vừa chạm mặt với con quái vật này, sẽ bị sức mạnh của nó trong nháy mắt đánh cho tổn thất thảm trọng." Vương Bàn Tử liên tục gật đầu nói.

"Nhưng chúng ta vừa rồi rõ ràng cái gì cũng chưa làm a.

Vậy người khổng lồ này làm sao lại động chứ?" A Ninh khó hiểu nói: "Chẳng lẽ là tiên sinh Tần ở bên trên..." Không đợi A Ninh nói xong, Vương Bàn Tử lập tức tức giận ngắt lời cô: "Em gái A Ninh!

Cô nói như vậy Bàn gia tôi cũng không thể coi như chưa nghe thấy được!" "Lời này của cô là ý gì!

Chiếu theo cách nói của cô, chính là đồng chí Tiểu Tần sau khi lên đó đã kích hoạt cơ quan gì đó!

Sau đó mới thả ra một cái thứ đồ chơi như thế này?" "Tiên sinh Vương, anh đừng luôn kích động như vậy.

Tôi không phải kẻ ngốc, tôi biết năng lực của tiên sinh Tần rốt cuộc mạnh bao nhiêu.

Tôi cũng tin tưởng chuyện vì nhầm lẫn cơ quan dẫn đến chúng ta gặp phải thứ này, sai lầm như vậy cũng tuyệt đối không có khả năng

xuất hiện trên người tiên sinh Tần!" "Ý của tôi là nếu chúng ta ở chỗ này chỉ là một đoạn dũng đạo quá độ mà cũng gặp phải thứ này!

Tiên sinh Tần hiện tại đã đến mộ thất mới!

Liệu có phải cũng có rủi ro như vậy không." Lời của A Ninh lập tức khiến Vương Bàn Tử vỗ trán.

"Vãi!

Cô nói đúng a!

Nếu chúng ta ở chỗ này đều có thể gặp phải thứ đồ chơi này!

Thì bên trên khẳng định cũng không thái bình a!" Vương Bàn Tử nhíu mày khẩn trương một lát sau lại nhanh chóng điều chỉnh tốt trạng thái của mình.

"Em gái A Ninh, vừa rồi ngại quá nha!

Là Bàn gia xúc động rồi.

Có điều chuyện này ấy mà, Bàn gia lại cảm thấy cũng không cần lo lắng." "Cho dù bên trên thật sự có cơ quan gì, giả thiết nói chính là cái thứ chúng ta đang nhìn thấy hiện tại!

Nhưng với thực lực của đồng chí Tiểu Tần, tôi tin tưởng cậu ấy cũng khẳng định có thể ứng phó được!" "Nếu là tiên sinh Tần một chọi một, đừng nói là anh, tôi cũng tin tưởng tiên sinh Tần khẳng định có đủ thực lực có thể ứng phó.

Nhưng người của chúng ta đã lục tục đi lên rồi!

Nếu con quái vật kia thật sự là vì cơ quan gì đó bên trên mà bị kích hoạt cùng lúc!

Liệu có phải hiện tại bên trên cũng có thứ gì đó không?" Vừa nghe thấy lời này, mày Vương Bàn Tử lập tức nhíu lại.

“Chúng ta không quản cơ quan này là tiên sinh Tần vô ý kích hoạt hay là cố ý làm vậy!

Nếu chỉ có một mình tiên sinh Tần, cậu ấy khẳng định có đủ năng lực có thể ứng phó!

Nhưng người của chúng ta sau khi lên đó thì sao?

Nếu bên trên cũng là thứ cấp bậc này, bọn họ e là ứng phó không nổi đâu!” Theo sự phân tích sâu hơn của A Ninh, mày Vương Bàn Tử cũng dần dần nhíu chặt hơn!

Sau khi đối mặt với người khổng lồ này, trong lòng Vương Bàn Tử vô cùng rõ ràng thứ này rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh.

Chỉ riêng bộ khôi giáp đao thương bất nhập bao bọc toàn thân kia!

Cũng đủ để bọn họ khổ không thể tả!

Nếu bên trên thật sự có cơ quan gì, thật sự cũng là cấp bậc này!

Vậy người hiện tại đi lên coi như tương đối rắc rối rồi!

Dù sao hoàn cảnh của những người đi lên kia và bọn họ lại có chút bất đồng!

Bọn họ đối mặt với người khổng lồ này, lập trường của bọn họ là nhanh chóng rút lui!

Chỉ cần có thể đi vào lối đi này là được!

Nhưng người đi lên kia coi như là trực tiếp đi vào cái tu la tràng này, hơn nữa còn không dễ dàng rút lui!

Anh bảo cứ ở mãi trong lối đi này thì càng không thể nào!

Ở trong lối đi này coi như mạng của bọn họ hoàn toàn bị cái thang dây này liên kết lại!

Nếu phía trên thật sự có cơ quan gì, hoặc là rắc rối tương tự như

người khổng lồ này.

Chương 881

Chỉ cần thứ đó bổ một búa xuống chặt đứt cái thang!

Thì những người đang treo trên thang một ai cũng đừng hòng sống!

“Mẹ kiếp!

Mặc kệ nó!

Hiện tại cục diện này nghĩ mấy chuyện đó căn bản không có chút ý nghĩa nào!

Ở lại chỗ này chính là cứ giao thủ mãi với người khổng lồ này, vậy chúng ta khẳng định chết chắc!

Đi lên!

Không chừng còn có thể tìm ra một con đường sống!” Vương Bàn Tử lập tức đưa ra quyết định: “Đến xông pha mấy chỗ này thì không có cái gì an toàn cả!

Loại lựa chọn này vốn dĩ là chuyện khó tránh khỏi!” Trong lúc nói chuyện, những người khác đã trèo lên thang dây gần hết.

“Tiểu Thiên Chân, bọn họ đã lên gần hết rồi!

Cậu cũng nhanh lên!

Tôi và em gái A Ninh đợi một chút sẽ lên tiếp!

Vạn nhất cái thứ này có động tĩnh gì, hai người bọn tôi tốt xấu gì cũng có thể hơi quấy rối một chút.” Hạo Thiên Chân lập tức gật đầu trèo lên thang dây, thiết tam giác bọn họ sở dĩ xông pha lăng mộ bao nhiêu năm nay còn có thể sống sót, chính là vì giữa bọn họ không cần loại kiểu cách sẽ ảnh hưởng đến đường sống kia!

Bọn họ mỗi người đều sẽ ngay từ đầu đặt rõ định vị của mình!

Khi cần tất cả mọi người ở lại cùng nhau đối mặt, bọn họ sẽ tương trợ lẫn nhau với trạng thái tốt nhất.

Nếu rời đi chính là sự giúp đỡ tốt nhất, bọn họ cũng sẽ không chút do dự xoay người đi ngay.

Đợi đến khi Hạo Thiên Chân cũng lên rồi, Vương Bàn Tử lại quay đầu nhìn A Ninh ra hiệu cô nhanh lên.

A Ninh gật đầu, cũng leo lên thang dây.

Vương Bàn Tử sau khi leo lên một đoạn, lập tức nhìn về phía Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân cứ như cũng lưu ý đến động tác của hắn.

Đồng thời quay đầu nhìn hắn gật đầu một cái.

Vương Bàn Tử ngầm hiểu, không có bất kỳ suy nghĩ dư thừa nào, lập tức bắt đầu leo lên phía trên.

Rất nhanh, một tiếng động lớn từ phía dưới truyền đến.

Vương Bàn Tử không khỏi dừng động tác nhìn xuống.

Chỉ thấy thân ảnh Trương Kỳ Lân ở phía dưới chợt lóe qua, sau đó chính là gã người khổng lồ to lớn kia cũng lao tới phía dưới!

Chỉ là gã người khổng lồ còn chưa hoàn toàn đứng vững.

Trương Kỳ Lân đã giáng một trận trảm kích điên cuồng lên người nó đánh nó lùi lại một đoạn.

Người sau cũng mượn cơ hội này thuận theo thang dây leo lên.

Sau khi leo được một đoạn còn không quên cắt đứt thang dây phía sau.

Sau khi ngẩng đầu nhìn thấy Vương Bàn Tử đang dừng lại,

Trương Kỳ Lân trầm giọng nói: "Đừng nhìn nữa, đi mau." Vương Bàn Tử lập tức liên tục gật đầu, lần này hắn coi như có thể yên tâm leo lên trên.

Mọi người leo trong lối đi hồi lâu, nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng va chạm trầm đục kia còn đang tiếp diễn.

Tuy nói trong lòng biết mặc kệ thứ kia giãy giụa thế nào, cũng tuyệt đối không có cách nào xông vào.

Nhưng tiếng nổ ầm ầm liên tiếp không ngừng kia cũng thực sự làm Vương Bàn Tử trong lòng run sợ không thôi.

"Tiểu Ca a, cái thứ kia chắc không có cách nào đuổi vào đâu nhỉ?

Chỗ này nhỏ như vậy!

Mặc kệ từ góc độ nào mà nói, nó cũng không đến mức còn có thể xông vào chứ?" Vương Bàn Tử không khỏi dừng động tác quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân.

"Đi thôi, nó không vào được." Trương Kỳ Lân trầm giọng nói.

Mặc dù âm thanh không ngừng vang lên kia vẫn làm Vương Bàn Tử trong lòng run sợ lợi hại.

Nhưng nếu Trương Kỳ Lân đều nói như vậy rồi, Vương Bàn Tử tự nhiên sẽ không bảo ngay cả Trương Kỳ Lân cũng không tin.

Hắn hít sâu một hơi, trong lòng tự nhủ mình đừng đi để ý những động tĩnh bên dưới nữa.

Mới lại tiếp tục để sự chú ý trở lại việc cốt lõi nhất là leo lên trên.

Mà độ dài của lối đi này cũng thực sự không làm bọn họ thất vọng.

Tuy nói cũng có nguyên nhân thể lực cạn kiệt, nhưng Vương Bàn Tử làm sao cũng không ngờ tới, mình đều đã cảm thấy mệt muốn chết

rồi, thế mà vẫn chưa leo đến lối ra của đường hầm.

"Tiểu Thiên Chân!

Em gái A Ninh!

Thế nào rồi a!

Mọi người đều đến vị trí nào rồi!

Chúng ta rốt cuộc còn phải leo bao lâu nữa?" Vương Bàn Tử chỉ có thể hét lên với mấy người trên đỉnh đầu.

"Đã có thể nhìn thấy ánh sáng rồi!

Tôi nghĩ chắc sẽ không còn xa nữa đâu!" Hạo Thiên Chân tức khắc đáp lại.

Nghe được tin này, Vương Bàn Tử coi như hơi chấn tác một chút!

Hắn tự nhủ trong lòng, phải kiên trì a!

Dù sao có khổ có mệt cũng chỉ là một đoạn lộ trình này nữa thôi!

Sau đó càng là lấy hết sức lực phấn đấu leo lên!

Không bao lâu sau Hạo Thiên Chân dường như đã đến vị trí lối ra, chỉ là điều khiến hắn không ngờ tới là, Hạo Thiên Chân đột nhiên hét lên một tiếng với bọn họ: "Cẩn thận!" Trong lòng Vương Bàn Tử lập tức căng thẳng, lúc này Hạo Thiên Chân đột nhiên hét lên một câu như vậy hiển nhiên không phải tin tức tốt lành gì!

"Tiểu Thiên Chân!

Bên cậu có chuyện gì thế!

Sao cậu lại không có động tĩnh gì nữa rồi!

Tình huống gì cậu mau nói tiếp một tiếng xem nào!" Vương Bàn Tử sốt ruột hét lớn.

Nhưng càng làm hắn không ngờ tới là, ngay tại cửa ải quan trọng

này, A Ninh đột nhiên đáp lại: “Không hay rồi!

Ngô tiên sinh hình như xảy ra chuyện rồi!” “Cô nói lời này là có ý gì!

Cái gì gọi là hình như xảy ra chuyện!

Em gái A Ninh!

Cô cũng đừng có nói lung tung nha!

Rốt cuộc là thế nào cô nói rõ ràng ra xem!” Tim Vương Bàn Tử lập tức nhảy lên tận cổ họng.

Muốn nói trong đội ngũ này những người khác có cái gì bất trắc có lẽ Vương Bàn Tử cũng chỉ là xã giao quan tâm một chút!

Nhưng Hạo Thiên Chân thì khác!

Bọn họ chính là đồng đội chính hiệu!

Mà Hạo Thiên Chân lại là người có sức chiến đấu yếu nhất trong bọn họ!

Lúc này nghe A Ninh hét lên như vậy.

Vương Bàn Tử làm sao có thể không sốt ruột cho được!

Chương 882

“Tôi cũng không biết!

Chỉ là vừa rồi Ngô tiên sinh hét lên một tiếng xong, anh ấy hình như bị thứ gì đó kéo đi mất!” Vương Bàn Tử nghe ra được A Ninh lúc này cũng là sốt ruột không thôi!

Thái độ này hiển nhiên nói lên A Ninh cũng không nhầm lẫn gì!

Không nói Tần Dã đã gặp nguy hiểm, nhưng cũng khẳng định là gặp phải cái gì rồi!

Nhưng ở trong lăng mộ Uông Tàng Hải này, tình huống này có khả năng là không gặp nguy hiểm sao?

Tuy rằng không thể nói tuyệt đối không có khả năng này, nhưng Vương Bàn Tử không dám đánh cược!

“Em gái A Ninh!

Cô đừng ngây ra đó nữa a!

Động tác nhanh lên chút!

Nếu không thì nghĩ cách tránh đường ra!

Bàn gia muốn mau chóng đi lên!” Vương Bàn Tử lập tức sốt ruột hét lớn.

Nếu không phải trong não hắn còn chút lý trí, hắn trực tiếp đẩy A Ninh ra cũng có khả năng!

A Ninh cũng không trả lời thừa thãi nữa, cũng đi theo tăng nhanh tốc độ leo lên.

Cô tự nhiên không phải lo lắng Hạo Thiên Chân có phải thật sự gặp nguy hiểm hay không!

Mà là những đội viên kia của cô!

Nếu Hạo Thiên Chân chỉ là ở vị trí lối ra đã gặp phải thứ gì đó!

Vậy những lính đánh thuê khác trước đó đã lên trên thì sao?

Mặc kệ rốt cuộc là tình huống gì!

Trước khi thực tế nhìn thấy, A Ninh đều không có cách nào yên tâm!

Mắt thấy cô cũng đã đến vị trí lối ra, còn chưa đợi cô nói chuyện, A Ninh liền trực tiếp biến mất ở vị trí lối ra!

Trước đó vì yểm hộ Trương Kỳ Lân, bọn Vương Bàn Tử, A Ninh và Hạo Thiên Chân có chút khoảng cách.

Cho nên không loại trừ khả năng lúc ấy nhìn Hạo Thiên Chân không đủ rõ ràng.

Nhưng hiện tại với khoảng cách giữa Vương Bàn Tử và A Ninh!

Hắn chính là có thể nhìn rõ A Ninh chính là bị một cỗ sức mạnh không biết thuộc về thứ gì trực tiếp lôi ra ngoài!

Biến cố này lập tức làm Vương Bàn Tử không khỏi dừng động tác!

Trong lòng hắn rõ ràng!

Lúc này người ở bên trên cũng không phải chỉ có thành viên lính đánh thuê, Tần Dã chính là làm bộ đội tiên phong của bọn họ đi lên trước một bước!

Theo lý thuyết lúc này bên trên cho dù có chút đầu trâu mặt ngựa gì cũng tuyệt đối không nói lên được là nguy hiểm!

Ít nhất không có khả năng sẽ có thứ đòi mạng gì có thể uy hiếp bọn họ theo ý nghĩa thực sự mới phải!

Nhưng nếu vậy thì đây lại là tình huống gì?

Những người đi lên này sao cứ từng người từng người đột nhiên một cái liền không thấy đâu nữa?

Tổng không thể nào là thứ gì đó bên trên quá lợi hại!

Đến nỗi Tần Dã đều không có cách nào chống đỡ chứ?

"Tiểu Ca!

Bên trên rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ thật sự xảy ra biến cố gì quá lớn?" Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân hỏi.

"Đang chiến đấu." Trương Kỳ Lân nhìn chằm chằm phía trên trầm giọng nói.

Trong lòng Vương Bàn Tử lập tức lộp bộp một cái!

Nếu bên trên có chiến đấu, tức là nói phía trên xác thực là xảy ra biến cố gì rồi!

Vậy mặc kệ là A Ninh, hay là Hạo Thiên Chân, hay là những người khác vừa rồi xông lên, cho dù thật sự xảy ra chuyện gì dường như cũng không phải là chuyện không thể nào!

"Không được!

Những người khác không quản!

Tiểu Thiên Chân cũng không thể xảy ra chuyện!

Còn có đồng chí Tiểu Tần!

Bàn gia tôi cũng không tin, trên thế giới này thật sự có thứ đồ chơi chết tiệt gì còn có thể làm gì được đồng chí Tiểu Tần nhà chúng ta!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, phấn chấn toàn lực leo lên phía trên.

Lúc đến lối ra, trực tiếp nắm chặt khẩu súng trong tay.

Hắn có thể cảm giác được lúc này tim mình đập nhanh đến dọa người!

Tuy nói trong lòng tràn đầy buồn bực.

Nhưng lý trí của hắn cũng đồng dạng đang nói cho hắn biết.

Tình huống bên trên e rằng còn đáng sợ hơn xa so với hắn tưởng tượng!

Dù sao nếu bọn Hạo Thiên Chân thật sự gặp phải công kích, thì có nghĩa là khả năng Tần Dã cũng đã thất bại!

Mà nếu tình trạng bên trên thật sự là đến Tần Dã cũng ứng phó không nổi!

Mình dù có xông lên thì có tác dụng gì chứ?

Có điều Vương Bàn Tử chung quy là một người cảm tính lớn hơn lý trí.

Cho dù biết mình không phải đối thủ!

Nhưng cứ nghĩ đến người anh em có khả năng gặp nguy hiểm ở bên trên.

Hắn liền không có bất kỳ lý do nào để lui bước!

"Liều mạng!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, phấn lực lao ra khỏi lối đi.

Vương Bàn Tử nhanh chóng rút súng ngắm chuẩn một hướng!

Địch mạnh ta yếu, nếu muốn có lực đánh một trận, biện pháp duy nhất chính là tiên hạ thủ vi cường!

Hắn cũng không biết hướng này của mình rốt cuộc có phải là kẻ địch hay không.

Dù sao cái này ít nhất có thể biểu lộ một thái độ của mình!

Kết quả điều khiến hắn không ngờ tới là, động tác của đối phương thế mà nhanh hơn hắn rất nhiều!

Hắn bên này vừa mới giơ súng lên!

Đột nhiên một cỗ sức mạnh rơi vào vai hắn, Vương Bàn Tử đang định xoay người nổ súng.

Cỗ lực lượng kia lại trực tiếp kéo hắn bay lên không!

Đợi đến khi Vương Bàn Tử hoàn hồn, cả người đã ngã mạnh xuống đất!

Hơn nữa vì ngã quá mạnh, khẩu súng trên tay hắn đều rơi sang một bên!

Trong lòng Vương Bàn Tử lập tức thót một cái!

Hắn quá rõ ràng trong tình huống ngay cả đối thủ rốt cuộc là cái gì cũng không biết này, vũ khí của mình tuột tay rốt cuộc là chuyện đáng sợ cỡ nào!

Chỉ là hắn cũng không ngờ sức mạnh của đối phương thế mà lại khoa trương như vậy!

Chương 883

Mình căn bản là ngay cả một chút cơ hội giãy giụa cũng không có!

“Bàn Tử!

Anh không sao chứ!” Ngay lúc Vương Bàn Tử đã gần như từ bỏ hy vọng, định cứ nằm đây chờ chết!

Hạo Thiên Chân chạy đến bên cạnh hắn.

Nhìn thấy Hạo Thiên Chân, Vương Bàn Tử cả người đều còn có chút ngẩn ngơ.

“Tiểu Thiên Chân, hiện tại đây là tình huống gì?

Chúng ta bây giờ là đang ở thiên đàng hay là địa ngục a?” Vương Bàn Tử chớp chớp đôi mắt nhìn Hạo Thiên Chân.

Tuy nói hắn cũng không cảm thấy mình đã bị xóa ký ức.

Nhưng nghĩ đến thân thủ đáng sợ kia của đối phương, cho dù thật sự trong nháy mắt xử lý mình hình như cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên a!

“Anh đang nói cái gì thế?

Ngã ngốc rồi à?

Mau qua bên này, đừng làm vướng víu Tần Dã.” Vương Bàn Tử lại chớp chớp đôi mắt, nhưng tốt xấu gì cũng ý thức được việc mình hiện tại còn sống.

Hắn nhanh chóng đứng dậy, mới phát hiện ngôi mộ bọn họ đang ở lúc này sáng sủa dọa người!

Hắn ngẩng đầu nhìn lại, mới thấy trên vách đá mộ thất, thình lình là bốn thứ giống như dạ minh châu đang tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Mà chính là ánh sáng của bốn viên dạ minh châu này, làm cho mộ thất tối tăm sáng như ban ngày!

Vương Bàn Tử còn đang thất thần, một tiếng nổ vang rền lập tức thu hút sự chú ý của hắn!

Hắn nghe tiếng nhìn lại, thình lình nhìn thấy gã người khổng lồ mặc áo giáp xuất hiện phía dưới trước đó!

"Không phải chứ!

Cái thứ chết tiệt này sao cũng đi theo lên đây!" Vương Bàn Tử không khỏi lầm bầm, lại nhìn kỹ, liền thấy Tần Dã đang giao chiến với người khổng lồ!

Tiếng nổ lớn trước đó chính là do vũ khí hai người va chạm truyền đến!

Hắn nhanh chóng trượt đến vị trí của Hạo Thiên Chân, lập tức hỏi: "Đồng chí Tiểu Tần!

Tình huống gì thế?

Mọi người đều không sao chứ?" Hạo Thiên Chân gật đầu: "Vừa nãy lúc đi ra cũng giống như anh, bọn tôi cũng đều bị giật mình.

Ngay khi bọn tôi đến lối ra, Tần Dã đang giao chiến với người khổng lồ.

Chính cậu ấy trực tiếp kéo bọn tôi ra.

Chỉ là đột ngột quá đúng là làm bọn tôi giật mình." "Hóa ra là thế a!" Vương Bàn Tử gật đầu, như vậy hắn đại khái cũng đã nghĩ ra vừa rồi trực tiếp kéo mình bay đi rốt cuộc là ai rồi!

Nếu là Tần Dã thì đúng là có thể dễ dàng ném bay mình!

Mà tại sao Tần Dã lại dùng phương thức thô bạo như vậy Vương Bàn Tử đại khái cũng hiểu rồi!

Quả thật.

Lúc giao thủ với loại quái vật như người khổng lồ này, chậm trễ thêm một giây rủi ro đều là cực lớn!

Dù sao thứ này bổ một búa xuống cũng không phải chuyện đùa!

Trong tình huống này cho dù là Tần Dã cũng căn bản không có cách nào từ từ nhắc nhở bọn họ.

"Việc này rốt cuộc là thế nào a!

Chúng ta không phải vừa mới giao thủ với người khổng lồ này ở bên dưới sao?

Thứ đó sao đột nhiên cái đã lên đây rồi!

Hơn nữa còn đang đánh nhau với đồng chí Tiểu Tần!

Rốt cuộc là tình huống gì a!" Vương Bàn Tử đang lầm bầm trong miệng, Trương Kỳ Lân cũng đã đến bên cạnh bọn họ.

Vương Bàn Tử lập tức phản ứng lại, trước đó lúc hắn muốn đi lên, Trương Kỳ Lân nói bên trên đang chiến đấu, điều ám chỉ không còn nghi ngờ gì nữa chính là cái này!

"Tiểu Ca, cậu có phải trước khi lên đây đã biết tình huống ở nơi này rồi không?" Vương Bàn Tử hỏi.

Trương Kỳ Lân trực tiếp gật đầu.

"Vậy cậu không nhắc nhở anh em một tiếng!

Cậu có biết vừa rồi dọa chết tôi rồi không!" Vương Bàn Tử có chút bất lực nói.

"Tôi nhắc rồi." Trương Kỳ Lân vẫn chỉ trầm giọng trả lời.

Vương Bàn Tử lập tức chết trân tại chỗ, nếu thật sự phải nói Trương Kỳ Lân có nhắc nhở hay không.

Câu nói bên trên có chiến đấu hình như xác thực có thể coi là một lời nhắc nhở!

Nhưng phương thức nhắc nhở này vị miễn có chút quá hàm súc rồi chứ?

Chỉ nói vỏn vẹn mấy chữ như vậy, không phải chỉ làm người nghe thấy trong lòng hoảng hốt sao?

Sẽ nhịn không được đi nghĩ bên trên rốt cuộc xảy ra chuyện gì!

Cũng sẽ làm áp lực tâm lý của người ta tăng vọt!

Kỳ thực ngẫm lại kỹ, bất kể là mình lúc cuối cùng khẩn trương, hay là bộ dáng chật vật sau khi xông ra.

Rất lớn trình độ xác thực là vì lời nhắc nhở lập lờ nước đôi này của Trương Kỳ Lân a!

Vương Bàn Tử có chút bất lực nhìn về phía Trương Kỳ Lân.

Hắn thật sự rất muốn tiến hành kháng nghị một chút, nhưng nghĩ lại đây chính là phong cách của Trương Kỳ Lân!

Cho dù mình thật sự kháng nghị lại có thể có tác dụng gì chứ?

Lại là một tiếng nổ lớn lập tức kéo ý thức của Vương Bàn Tử trở lại.

Nhìn thấy người khổng lồ phía trước đã lần nữa giơ cao búa lớn chém xuống Tần Dã, Tần Dã nhanh chóng giơ đại đao đáp trả.

Mắt thấy hai bên sắp va chạm, búa của người khổng lồ thình lình nện mạnh xuống bên cạnh Tần Dã!

Cú này làm Vương Bàn Tử kinh ngạc không nhỏ!

Theo hắn thấy người khổng lồ tuyệt đối là múa may búa lớn chém xuống Tần Dã!

Mà Tần Dã hiển nhiên cũng định đỡ đòn trực diện!

Nhưng cái búa này sao lại đánh lệch chứ?

Đây hiển nhiên là một chuyện Vương Bàn Tử không cách nào lý giải.

Kết quả ngay lúc hắn bên này nghi hoặc.

Tần Dã đã tung người nhảy lên, đạp một cước lên người người khổng lồ, sau khi mượn thế lấy đà nhảy lên liền nhanh chóng rơi xuống, bồi thêm một đao trực tiếp chém lên người người khổng lồ!

Lúc người khổng lồ chịu đòn hơi lùi lại trong nháy mắt, Tần Dã thế mà không trực tiếp truy kích người khổng lồ, mà là xoay người lao về hướng dạ minh châu.

"Đồng chí Tiểu Tần đây là đang làm gì thế!

Người khổng lồ kia còn chưa giải quyết xong a!

Cậu ấy không đối phó người khổng lồ trước!

Sao còn có thể đưa lưng về phía đối thủ chứ!" Vương Bàn Tử ở một bên nóng lòng xoa tay!

Mà Trương Kỳ Lân ở một bên hiển nhiên là đã nhìn ra ý đồ của Tần Dã nói: "Cậu ấy là để đánh bại người khổng lồ." "Hả?

Tiểu Ca cậu nghiêm túc đấy à?

Chương 884

Muốn đối phó người khổng lồ lại không hướng về phía người khổng lồ!

Chạy chuyển hướng như thế không phải càng giống như đang bỏ chạy sao?" Vương Bàn Tử khó hiểu nói.

Mà Trương Kỳ Lân cũng chỉ sau khi ném ra một đáp án tiêu chuẩn liền trực tiếp tiến vào trạng thái trầm mặc.

Vương Bàn Tử cũng không tiếp tục truy hỏi.

Hắn rất rõ ràng, Trương Kỳ Lân lúc này đã tiến vào một trạng thái cậu đừng hòng lấy được đáp án chi tiết hơn từ chỗ tôi rồi!

Nếu muốn biết đáp án, thì chỉ có thể trông cậy vào chính mình tự nghĩ cho thông.

Nhưng chuyện này Vương Bàn Tử xác thực có chút khó khăn.

Dù sao bất kể từ góc độ thực chiến nào mà nói.

Loại lựa chọn chuyển hướng bỏ chạy này đều không phải là một lựa chọn sáng suốt!

Hành vi hoàn toàn để lộ lưng ra thế này thật sự tương đương với đi tìm chết a!

Mà gã người khổng lồ kia cũng quả nhiên rất nhanh đuổi kịp bước chân Tần Dã.

Chỉ thấy Tần Dã tung người nhảy một cái, mục tiêu thình lình là viên dạ minh châu khảm trên vách đá phía trên!

Đại não Vương Bàn Tử lần nữa vận chuyển như bay, thử đi lý giải chuyện này.

“Chẳng lẽ đồng chí Tiểu Tần là muốn đập vỡ dạ minh châu!

Như vậy người khổng lồ sẽ không nhìn thấy nữa, nhưng vì đồng chí Tiểu Tần có thể cảm tri khí tức đối phương!

Nên dùng tư thái như vậy để giao phong với đối thủ?” Vương Bàn Tử vừa nghĩ xong liền nhanh chóng lắc đầu.

Không đúng!

Ý tưởng này hiển nhiên là không thể nào!

Dù sao mặc kệ người khổng lồ rốt cuộc là cấu tạo gì!

Nó không có đầu, điểm này ai cũng thấy rõ!

Không có đầu thì lấy đâu ra mắt!

Tức là nói nó vốn dĩ đã là tên mù rồi!

Cho dù thật sự làm cho hoàn cảnh xung quanh rơi vào bóng tối, đối với nó không phải vẫn như nhau sao!

Mắt thấy Tần Dã giữa không trung khoảng cách với một viên dạ minh châu đã càng ngày càng gần.

Gã người khổng lồ kia đột nhiên đằng không bay lên, giơ cao chiến phủ nện xuống Tần Dã!

Thân thể vốn to lớn lúc này giống như một tấm lưới lớn muốn bao trùm hoàn toàn Tần Dã!

Vương Bàn Tử nhìn thấy trong lòng lập tức thắt lại!

Lúc này Tần Dã đã rơi vào không trung, mọi hành động của mình đều tất nhiên sẽ chịu ảnh hưởng.

Phạm vi công kích của gã người khổng lồ to lớn kia lại đáng sợ như vậy!

Theo hắn thấy người khổng lồ lúc này công kích Tần Dã căn bản

là ngay cả một chút khả năng né tránh cũng không có nữa rồi!

"Đồng chí Tiểu Tần cậu hồ đồ a!

Sao có thể cho loại quái vật này sơ hở lớn như vậy chứ!

Đây không giống chuyện cậu sẽ làm ra a!" Vương Bàn Tử sốt ruột hét lớn.

Lúc này trong đầu hắn thậm chí đã hiện lên hình ảnh Tần Dã vì một búa này của người khổng lồ mà bị trọng thương rồi!

Thế nhưng ngay trong nháy mắt tiếp theo, búa của người khổng lồ thế mà lần nữa vồ hụt lướt qua bên người Tần Dã!

Vương Bàn Tử vừa nãy còn đang hét lớn trực tiếp ngây ra tại chỗ.

Hắn chớp chớp đôi mắt nhìn cảnh tượng kỳ diệu kia, miệng vì sự chấn kinh này thậm chí còn chưa khép lại được.

Chẳng lẽ là người khổng lồ này lại xuất hiện sai lầm?

Tuy nói con quái vật này xác thực thoạt nhìn rất lợi hại.

Nhưng dù sao chỉ là một con quái vật được tạo ra!

So với người có thể tư duy khẳng định vẫn là có chút chênh lệch chứ?

Cho dù thật sự xuất hiện sai lầm như vậy hình như cũng không phải là chuyện không thể nào đi.

Tình huống trước mắt hình như chỉ có thể giải thích như vậy.

Nhưng trong lòng Vương Bàn Tử lại luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng!

Dù sao sai lầm như vậy đã liên tục xuất hiện quá nhiều lần!

Thứ này chính là thứ Uông Tàng Hải phí hết tâm tư tạo ra sau đó để lại nơi này a!

Với tính cách của hắn có thể sẽ để một thứ hàng lỗi như vậy ở lại đây sao?

Vương Bàn Tử trong lòng điên cuồng phủ định khả năng này, hắn luôn cảm thấy chuyện này thực sự là quá quái dị!

Lại nhìn bên Tần Dã dường như cũng không phải thật sự hoàn toàn né tránh.

Phong áp khi búa lớn rơi xuống vẫn phá hoại sự thăng bằng của Tần Dã giữa không trung, khiến hắn rơi xuống.

Nếu đổi lại là người khác, phỏng chừng cú này cho dù không phải ngã mạnh xuống đất, cũng khẳng định là có chút chật vật.

Nhưng Tần Dã lại ở trên không liên tiếp xoay tròn mấy vòng sau đó vững vàng tiếp đất.

"Đồng chí Tiểu Tần, vừa rồi rốt cuộc là thế nào a!

Lựa chọn vừa rồi của cậu cũng quá nguy hiểm rồi!

Nếu không phải nhờ thứ đó xuất hiện sai lầm, cậu khẳng định đã bị trọng thương rồi a!" Vương Bàn Tử sốt ruột nói.

"Sai lầm?

Anh đang đùa cái gì vậy." Hơi thở ra một hơi điều chỉnh trạng thái của mình một chút, Tần Dã nhìn về phía Vương Bàn Tử nói: "Anh cảm thấy Uông Tàng Hải là loại người sẽ để lại người hầu còn xuất hiện sai lầm trong tình huống cơ hội tuyệt đối như thế này ở đây sao?" Hai mắt Vương Bàn Tử chợt trợn trừng, tuy nói đáp án này hắn cũng không bất ngờ, nhưng nghe quả thực có chút kinh ngạc: "Tức là nói vừa rồi công kích của nó đều là hữu hiệu?

Nhưng cái này không đúng a!

Tất cả công kích của nó không phải đều chỉ rơi vào bên cạnh cậu

sao?

Tôi hiểu rồi!

Là cậu đã làm gì đó đúng không!

Nhưng rốt cuộc cậu đã làm gì a!" Vương Bàn Tử càng thêm khó hiểu.

Hồi tưởng những việc Tần Dã làm trước đó, hắn thực sự nghĩ không thông Tần Dã rốt cuộc đã làm gì khiến người khổng lồ khẳng định có thể tấn công thành công lại thất bại!

"Bây giờ không có thời gian giải thích đâu, người bạn lớn của chúng ta không có nhiều kiên nhẫn như vậy." Tần Dã nhìn về phía người khổng lồ đã lần nữa lao về phía bọn họ nói.

"Đã làm rõ rồi?" Mắt thấy Tần Dã đã vung đao làm tốt chuẩn bị chiến đấu.

Trương Kỳ Lân đột nhiên lạnh lùng hỏi một câu như vậy.

Vương Bàn Tử ở một bên càng ngơ ngác, hắn hoàn toàn không hiểu hai người này rốt cuộc là đang giao lưu ám hiệu gì.

Mà càng làm Vương Bàn Tử không ngờ tới là, cuộc giao lưu này của bọn họ chỉ mới là bắt đầu.

"Được rồi." "Chính là như vừa rồi cậu nhìn thấy đấy." Tần Dã nói.

"Khi nào ra tay." "Đợi tín hiệu của tôi." "Tín hiệu gì?" "Cậu sẽ biết thôi." Nội dung cuộc giao lưu này rõ ràng toàn bộ đều là tiếng Trung, nếu tách riêng từng chữ Vương Bàn Tử cũng đều nhận biết!

Nhưng hiện tại ghép những chữ này lại với nhau, Vương Bàn Tử cứ thế một câu cũng nghe không hiểu.

Chương 885

“Không phải!

Tôi bảo hai vị đại ca này!

Hai người rốt cuộc là đang tiến hành giao lưu mã hóa gì thế a!

Đồng chí Tiểu Tần, Tiểu Ca như vậy thì thôi đi, phương thức giao lưu kiểu này của cậu ấy chúng tôi cũng coi như là đã sớm quen rồi!

Sao cậu cũng học theo kiểu nói chuyện này rồi a!” Vương Bàn Tử bất lực kêu rên.

“Tôi không phải đã nói rồi sao?

Bây giờ không có thời gian giải thích.” Tần Dã vừa dứt lời, cứ như là để chứng minh cho lời nói của hắn.

Gã người khổng lồ kia đã lần nữa múa may búa lớn lao về phía bọn họ!

Mắt thấy sắp đến gần.

Tần Dã cũng vung đại đao xông lên chém giết.

Đến gần trước mặt, gã người khổng lồ kia cũng nhanh chóng chém búa lớn về phía Tần Dã.

Có quá nhiều trải nghiệm trước đó, cảm xúc vốn dĩ khẩn trương của mọi người trong giờ khắc này thế mà thả lỏng đi rất nhiều.

Trong lòng bọn họ dường như đã có một nhận thức chung, búa này vẫn sẽ xuất hiện sai lầm!

Mà kết quả cũng xác thực giống như bọn họ nghĩ.

Người khổng lồ giáng chiến phủ xuống quả nhiên lại một lần nữa

trong gang tấc xuất hiện sai lầm, chiếc búa khổng lồ cuối cùng cũng chỉ rơi vào bên cạnh Tần Dã.

Lần này tất cả mọi người đều khẳng định đây tuyệt đối không thể nào là sai lầm gì rồi!

Dù sao nếu mỗi lần tấn công cuối cùng đều là kết quả thất bại, đây quả thực chính là một phế phẩm!

Cho dù Uông Tàng Hải vì không rõ năng lực của người khổng lồ mà làm ra một món hàng lỗi!

Cũng tuyệt đối sẽ không làm ra một phế phẩm!

"Cái này!

Cái này rốt cuộc là chuyện gì thế này!" "Không đúng!

Chắc chắn là có chỗ không đúng!" "Uông Tàng Hải có thế nào cũng không thể đặt một thứ dễ bị lỗi, tùy tiện là hỏng ở chỗ này được!" "Đồng chí Tiểu Tần rốt cuộc đã làm cái gì vậy!" Vương Bàn Tử lập tức kinh hô lên.

Mà lần này Tần Dã cũng không còn né tránh rồi nhanh chóng lùi lại sau khi đòn tấn công của người khổng lồ rơi vào khoảng không như trước nữa!

Hắn hệt như một con mãnh thú lao lên, chém liên tiếp mấy đao vào người gã khổng lồ, khiến nó hơi loạng choạng trong khoảnh khắc!

Đại đao trực tiếp ghì chặt lên bộ áo giáp của đối phương!

Sau đó chân hắn đạp mạnh, toàn thân phát lực, thế mà trực tiếp đẩy lùi thân hình to lớn của người khổng lồ về phía sau một chút!

Cảnh tượng này thực sự dọa sợ tất cả mọi người có mặt tại hiện trường!

Trong mắt bọn họ, sức mạnh của người khổng lồ này là cường

hãn không thể bàn cãi!

Là loại sức mạnh mà chỉ cần va chạm với nó, bất kể bằng phương thức nào cũng chắc chắn sẽ bị đánh cho tan xương nát thịt trong nháy mắt!

Muốn giao thủ với nó thì chỉ có thể dùng cách khéo léo hoặc dùng tốc độ mà thôi!

Nhưng ai có thể ngờ được Tần Dã lại dùng phương thức bá đạo, cứng đối cứng như vậy để làm người khổng lồ rung chuyển!

Cho dù đây là việc do Tần Dã làm ra, nhưng cũng tuyệt đối đủ để làm rung chuyển tam quan của bọn họ!

Mà sức mạnh của người khổng lồ quả nhiên cũng không phải dạng vừa!

Tuy nói sự bùng nổ mạnh mẽ của Tần Dã xác thực khiến nó rung chuyển trong giây lát, nhưng xét về kết quả cũng chưa làm nó dao động quá lớn.

Sau khi nhanh chóng đứng vững, người khổng lồ lập tức vung quyền đấm về phía Tần Dã.

Tần Dã tức khắc lùi lại, ngay sau đó lại nhân lúc nắm đấm của nó đánh vào không khí, lăng không nhảy lên đá một cước vào người nó!

Vì đang ra quyền nên trọng tâm không vững, thân thể người khổng lồ lập tức bị đá loạng choạng.

Nhìn thấy gã khổng lồ cường hãn liên tiếp thất thế, mọi người lập tức kích động nắm chặt nắm đấm.

Bọn họ thậm chí cảm thấy nếu chiến đấu tiếp tục, cộng thêm sự giúp đỡ của Trương Kỳ Lân, nhất định có thể đánh bại được nó!

“Tiểu Ca!

Cơ hội kìa!" "Hiện tại cậu và đồng chí Tiểu Tần liên thủ, chắc chắn có thể đánh bại tên to xác này!" Vương Bàn Tử kích động nhìn về phía Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân cũng thực sự đã lao ra, nhưng hắn không lao về phía Tần Dã, mà lại chạy về một hướng khác.

Vương Bàn Tử vừa mới kích động hò hét lập tức ngẩn người tại chỗ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, sự thay đổi đột ngột này của Trương Kỳ Lân không thể nói là có chút khác biệt so với suy nghĩ của hắn, mà phải nói là hoàn toàn không liên quan!

"Tiểu Ca!

Cậu làm cái gì thế?" "Người khổng lồ ở bên này mà!" Biến cố quá lớn thậm chí khiến Vương Bàn Tử nảy sinh suy nghĩ Trương Kỳ Lân bị "lỗi kỹ thuật"!

Tuy nhiên, mục tiêu của Trương Kỳ Lân vẫn vô cùng rõ ràng, dáng vẻ chắc chắn đó lập tức khiến Hạo Thiên Chân nhìn ra điểm bất thường.

"Chờ đã Bàn Tử, cậu còn nhớ cuộc đối thoại vừa rồi giữa Tần Dã và Tiểu Ca không?" "Căn cứ vào sự giao lưu của họ lúc nãy, hành động hiện tại của Tiểu Ca có phải chính là kế hoạch của họ không!" Hạo Thiên Chân nói.

"Ý cậu là trong tình huống đồng chí Tiểu Tần áp chế người khổng lồ như hiện tại, hai người không liên thủ đối phó nó mới là kế hoạch?" Vương Bàn Tử vẫn chưa hiểu.

"Nếu chỉ nhìn bề ngoài thì đúng là không hợp lý.

Nhưng thực lực của hai người họ, có những thứ quả thực chúng ta hiện tại không thể lý giải được.

Hơn nữa, nếu đòn tấn công vừa rồi của Tần Dã vào người khổng lồ không phải để trực tiếp áp chế nó, mà là để truyền đạt tín hiệu mà họ đã nói thì sao?" Lời của Hạo Thiên Chân làm Vương Bàn Tử hơi sững sờ.

Hắn chợt nhận ra Hạo Thiên Chân nói đúng là không sai.

Sự cường hãn của hai người này hoàn toàn không cùng một đẳng cấp với bọn họ.

Có những tư duy chắc chắn sẽ khác biệt.

Hơn nữa cuộc đối thoại "mã hóa" vừa rồi của hai người hiển nhiên cũng là đang lên kế hoạch gì đó.

Vậy thì kế hoạch của họ diễn ra như thế này cũng chưa chắc đã là chuyện gì kỳ quái!

Ngay lúc Vương Bàn Tử đang suy nghĩ như vậy, Trương Kỳ Lân đã nhảy vài cái đến vị trí của dạ minh châu.

Mắt thấy hắn chuẩn bị vung đao chém xuống.

Vương Bàn Tử nhíu mày, lần nữa rơi vào trầm tư.

Từ biểu hiện này mà xem, kế hoạch của họ hiển nhiên là muốn phá hủy viên dạ minh châu này!

Chỉ là Vương Bàn Tử thực sự nghĩ không thông, việc đối phó người khổng lồ và phá hủy dạ minh châu thì có quan hệ gì?

Hay là do mình nghĩ nhiều rồi?

Ngay lúc Vương Bàn Tử đang nghĩ như vậy, người khổng lồ vung cự phủ bức lui Tần Dã, thế mà không tiếp tục truy kích Tần Dã, mà lại lao về phía Trương Kỳ Lân!

Nếu nói trước đó chỉ là suy đoán!

Thì hiện tại trong lòng Vương Bàn Tử đã vô cùng rõ ràng!

Kế hoạch của hai người chắc chắn có liên quan đến dạ minh châu này!

Mà dạ minh châu này cũng tất nhiên không phải đơn thuần tồn tại để chiếu sáng!

"Vãi chưởng!

Chẳng lẽ dạ minh châu này còn có bí ẩn gì sao!" Vương Bàn Tử vỗ trán kinh ngạc nói.

Hắn cố gắng vắt óc suy nghĩ hồi lâu, nhưng thực sự nghĩ không ra giữa hai thứ này rốt cuộc dính dáng đến nhau thế nào!

Chương 886

Người khổng lồ trong nháy mắt đã lao đến trước mặt Trương Kỳ Lân.

Khi nó vung cự phủ chém xuống, Trương Kỳ Lân cũng nhanh chóng dùng Hắc Kim Cổ Đao phòng ngự.

Trong lúc đỡ đòn tấn công của người khổng lồ, hắn mượn lực thuận thế lùi về sau!

Mọi người vốn tưởng rằng khoảnh khắc người khổng lồ tiếp đất nhất định sẽ lại tấn công Trương Kỳ Lân, không ngờ nó vừa chạm đất lại lập tức chuyển hướng lao về một phía khác!

Mọi người nhìn thấy lại là một trận nghi hoặc.

Bọn họ thực sự có chút không hiểu, người khổng lồ đã lao lên tấn công Trương Kỳ Lân, vậy bất kể nó hành động vì lý do gì, ít nhất trong khoảnh khắc đó nó tuyệt đối có lý do bắt buộc phải tấn công Trương Kỳ Lân!

Vậy thì theo thiết lập của thứ này, nếu đã có lý do tấn công ai và đang thực hiện đòn tấn công rồi, theo lý thuyết trước khi giải quyết mục tiêu, nó tuyệt đối sẽ không đổi mục tiêu mới phải!

Nhưng hành động hiện tại của nó là thế nào đây?

Ngay lúc mọi người đang nghi hoặc như thế, bọn họ liền thấy Tần Dã thế mà lại tung người nhảy về phía một viên dạ minh châu khác!

Mắt thấy Tần Dã sắp đắc thủ, người khổng lồ kia cũng đã xuất hiện sau lưng Tần Dã!

Đòn tấn công của người khổng lồ lại giáng xuống.

Mà lần này cuối cùng đòn đánh của nó cũng chỉ chém vào hư không!

Tần Dã vừa tiếp đất liền lao người về phía gã khổng lồ.

Nhưng dù đối mặt với mối đe dọa tấn công này, người khổng lồ vẫn lập tức chuyển hướng lao về phía Trương Kỳ Lân lần nữa!

Lần này, mọi người đã vô cùng chắc chắn!

Tuy không rõ nguyên lý, nhưng những viên dạ minh châu này tất nhiên là thứ cực kỳ quan trọng đối với người khổng lồ!

Thậm chí có thể nói là quan trọng đến mức dù bản thân bị tấn công, một khi có thể hành động thì đều bắt buộc phải ưu tiên dạ minh châu hàng đầu!

"Không phải chứ!

Rốt cuộc là có ý gì đây!

Chẳng lẽ mấy thứ này là cơ quan khởi động của nó?

Nếu dạ minh châu hỏng thì nó cũng không cử động được nữa à?

Cho nên mới căng thẳng như thế?" Vương Bàn Tử nhìn thấy cũng nhịn không được mà chửi thầm.

Hạo Thiên Chân lập tức có chút kinh ngạc nhìn về phía Vương Bàn Tử.

Thấy ánh mắt của Hạo Thiên Chân, Vương Bàn Tử nhất thời cũng có chút ngơ ngác.

"Sao thế Tiểu Thiên Chân?

Sao cậu tự nhiên nhìn tôi như vậy?" Vương Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

"Bàn Tử!

Tôi phát hiện đôi khi cậu tùy tiện nói ra một câu lại có chút đạo lý đấy!" Hạo Thiên Chân cười ha hả nói.

"Tiểu Thiên Chân, cậu nói thế ý là bình thường suy nghĩ của tôi rất ngu hả?" Vương Bàn Tử ngẩn người hỏi.

Hạo Thiên Chân trực tiếp đảo mắt, mặc dù đã là huynh đệ bao nhiêu năm với Vương Bàn Tử, nhưng mạch não lệch lạc của tên Béo này quả nhiên vẫn làm hắn dở khóc dở cười!

Giờ là lúc suy nghĩ cái này sao?

"Ý tôi muốn nói không phải cái này.

Cậu nói có lý đấy!

Nhớ lúc chúng ta gặp người khổng lồ ở bên dưới không?

Biểu hiện của nó hoàn toàn khác hiện tại!

Khi đó dù nó coi chúng ta là đối tượng tấn công chính, nhưng khi Tiểu Ca tấn công nó, nó cũng sẽ ưu tiên ứng phó Tiểu Ca đang quấy rối trước, rồi mới tiếp tục tấn công chúng ta!

Nhưng hiện tại hình thức hành động của nó chỉ có một: ai đến gần dạ minh châu nó sẽ tấn công người đó.

Tức là đối với nó, dạ minh châu nắm giữ quyền kiểm soát cao nhất!" "Cậu nói cũng có lý ha, chẳng lẽ vì mấy viên dạ minh châu này quá quý giá.

Cho nên Uông Tàng Hải mới hạ chỉ lệnh như vậy cho nó, bất luận lúc nào cũng nhất định phải ưu tiên dạ minh châu?" Vương Bàn Tử đưa ra suy nghĩ của mình.

"Không, tôi nghĩ sẽ không đâu.

Nếu là như vậy, cục diện có khả năng diễn biến thành như chúng ta đang thấy!

Nếu gặp phải những người có thực lực như Tần Dã và Tiểu Ca, họ chỉ cần phối hợp tốt với nhau là có thể 'thả diều' giữ chân người khổng lồ!

Hơn nữa cậu nhìn động tác của họ là biết, tuy hiện tại người khổng lồ còn ít nhiều theo kịp tốc độ của họ, nhưng hiển nhiên mỗi lần khoảng cách của họ với dạ minh châu đã ngày càng gần rồi!

Theo thân thủ của họ và xu thế hiện tại!

Tôi nghĩ việc họ tấn công được dạ minh châu e rằng chỉ là vấn đề thời gian.

Mà tôi nghĩ cũng chẳng bao lâu nữa đâu!" "Hơn nữa cậu cứ nghĩ lại những gì chúng ta thấy trong mộ dưới đáy biển xem!

Cả một phòng kho báu chỉ cần đến giờ là sẽ toàn bộ chìm xuống biển.

Cho dù bốn viên dạ minh châu này thực sự giá trị liên thành đi nữa, cũng chẳng lẽ lại hơn được cả một phòng kỳ trân dị bảo kia sao?" Hạo Thiên Chân nói: "Tôi thực sự không cảm thấy Uông Tàng Hải sẽ phạm phải sai lầm lộ ra sơ hở lớn như vậy chỉ vì mấy viên dạ minh châu!" Vương Bàn Tử vốn còn định nói có lẽ Uông Tàng Hải không ngờ sẽ có một đội ngũ sở hữu đồng thời cả hai cái "ngoại quải" là Tần Dã và Trương Kỳ Lân!

Nhưng nghĩ lại thì thấy không phải vậy!

Hồi tưởng những cơ quan trước đó của Uông Tàng Hải, sở dĩ Tần Dã bọn họ vượt qua được đều là dựa vào thực lực cứng, dùng phương thức bá đạo nhất để phá giải!

Nhưng lần này rõ ràng không đúng, trong bố trí cơ quan lần này, Tần Dã và Trương Kỳ Lân tuy cũng dựa vào thực lực, nhưng kiểu thao tác "thả diều" hiện tại rõ ràng là một cách dùng mẹo.

Với sự hiểu biết của họ về Uông Tàng Hải, đây thực sự không giống sai lầm mà lão ta sẽ phạm phải!

"Cậu nói thế cũng đúng!

Với sự hiểu biết của chúng ta về Uông Tàng Hải, kiểu cách lắc lư trái phải này đúng là không giống lão!

Ngược lại, mượn dạ minh châu dụ dỗ mọi người, khiến họ nhảy qua nhảy lại rồi mượn thế phản sát mới giống phong cách của lão!

Hơn nữa theo thói quen thao tác của Uông Tàng Hải, so với việc canh giữ dạ minh châu để rồi bị lợi dụng ngược lại, dường như trực tiếp mặc kệ tất cả, cứ thế giết chết chúng ta mới thực tế hơn!" Vương Bàn Tử xoa cằm lẩm bẩm.

"Nói cách khác, đối với người khổng lồ, nó có lý do tuyệt đối không thể để họ tấn công dạ minh châu!

Nếu lý do không phải bản thân sự giàu có, thì dường như chỉ có thể là như cậu vừa nói: sự tồn tại của những viên dạ minh châu này có liên quan nhất định đến hành động của người khổng lồ!" Hạo Thiên Chân nói.

Đang nói chuyện, bỗng nghe thấy một tiếng vang lanh lảnh.

Hai người định thần nhìn lại, liền thấy nương theo sự phối hợp hoàn mỹ giữa Tần Dã và Trương Kỳ Lân, Tần Dã cuối cùng cũng nắm được một cơ hội!

Hắn nhanh chóng lao đến trước dạ minh châu!

Sau đó vung đao đập mạnh vào nó!

Gần như đồng thời, một âm thanh thanh thúy vang lên, dạ minh châu ứng thanh xuất hiện một vết nứt!

Mà người khổng lồ kia cũng nhanh chóng xoay người lao đến sau

lưng Tần Dã.

Cây rìu khổng lồ mắt thấy sắp bổ xuống đỉnh đầu Tần Dã.

Chỉ là lần này Tần Dã không hề có bất kỳ sự né tránh nào.

Cứ thế đứng tại chỗ chờ cự phủ giáng xuống, phảng phất như hắn đã xác định cự phủ tuyệt đối không thể gây thương tổn cho mình.

"Không được!

Đồng chí Tiểu Tần thế này cũng quá chủ quan rồi!

Cho dù trước đó mỗi lần tấn công của người khổng lồ đều trượt!

Cho dù thứ này thật sự là cái gì đó có tỳ vết!

Chương 887

Cũng không thể cứ thế không làm gì cả!

Thứ này mà bổ xuống một rìu, phàm là dính một cái thôi cũng chí mạng đấy!" Vương Bàn Tử hét lớn, thậm chí xách súng định lao lên bắn cho người khổng lồ vài phát!

Chỉ cần có thể làm cho người khổng lồ này xuất hiện một chút sai lệch!

Đều là tốt cả!

Ngay tại lúc này, âm thanh thanh thúy lại vang lên!

Vết nứt trên dạ minh châu cũng nhanh chóng lan rộng trong khoảnh khắc này.

Cự phủ của người khổng lồ đang giáng xuống lập tức dừng lại giữa không trung!

Theo sát đó là một trận kêu gào thống khổ!

Nhưng âm thanh này rõ ràng có chút không đúng!

Đó không phải là âm thanh hồn hậu phát ra từ một cá thể!

Cảm giác đó nghe như là vô số âm thanh hỗn hợp lại với nhau, rồi mượn một cái loa để truyền ra vậy!

Mặc dù chưa hiểu nguồn gốc của âm thanh này rốt cuộc là gì, nhưng loại âm thanh này chỉ nghe thôi cũng khiến người ta lạnh gáy!

Dạ minh châu vỡ nát vẫn đang nhanh chóng lan rộng, trong quá trình này sự đau đớn của người khổng lồ rõ ràng cũng đang gia tăng!

Vài giây sau, dạ minh châu triệt để vỡ vụn.

Gần như đồng thời, trong tiếng thét thảm thiết của người khổng lồ, khôi giáp tay trái dần dần bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Trong chốc lát trực tiếp vỡ vụn ra!

Đầu óc mọi người tại hiện trường lập tức "ông" một tiếng vang lớn!

Một luồng hàn ý đâm thẳng vào đáy lòng khoảnh khắc bao phủ toàn thân họ!

Mỗi người đều kịch liệt run rẩy.

Dường như hai chân sắp không đứng vững nổi nữa!

Mà tất cả những điều này đều vì theo sự sụp đổ của áo giáp người khổng lồ, bọn họ đã nhìn thấy thứ kinh tởm nhất trên đời!

Trên thế giới này không tồn tại người khổng lồ!

Cho dù là Uông Tàng Hải cũng không thể dễ dàng biến một người thành người khổng lồ!

Nhưng nếu là đem rất nhiều người hợp lại với nhau thì sao?

Đem người vặn vẹo lại với nhau, tổ hợp thành một thân thể mới, rồi nhét vào trong một bộ áo giáp.

Như vậy đừng nói là người khổng lồ đang nhìn thấy!

Muốn có một người khổng lồ to lớn đến mức nào cũng đều do Uông Tàng Hải tự mình quyết định!

“Mẹ ơi!

Cái!

Cái này rốt cuộc là quái vật gì!

Tên Uông Tàng Hải này rốt cuộc đã làm cái gì!

Thế mà lại làm ra một thứ như thế này!” “Không đúng!

Đây không phải là một thứ!

Là một đám!" "Lão ta rốt cuộc đã làm gì với đám người này!" Vương Bàn Tử kinh hãi kêu lên.

Là một dân đổ đấu kinh nghiệm phong phú!

Vương Bàn Tử có thể coi là đã kiến thức qua quá nhiều thứ đáng sợ và kinh tởm trong lăng mộ!

Nếu chỉ nói đến chiến trường và người chết, có lẽ thảm trạng mà A Ninh bọn họ từng thấy còn lớn hơn Vương Bàn Tử.

Nhưng nếu luận về những thứ quái dị, kỳ quặc kham xưng nhân gian luyện ngục, kinh nghiệm của Vương Bàn Tử đã sớm đủ để biên soạn thành một bộ tiểu thuyết dài tập!

Nhưng ngay cả là hắn!

Khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng vẫn bị chấn động thật sâu!

Loại tình trạng vì cảnh tượng trong lăng mộ mà kinh hãi đến mức toàn thân run rẩy không nghe sai khiến này, Vương Bàn Tử không biết đã bao nhiêu năm không gặp phải rồi!

Mà trạng thái của những người xung quanh so với Vương Bàn Tử rõ ràng còn tồi tệ hơn!

Dù sao kể cả ở chiến trường quen thuộc của họ, cảnh tượng như thế này cũng tuyệt đối chưa từng thấy qua!

"Tiểu Thiên Chân, cậu nói xem nếu một cánh tay của người khổng lồ này đã như vậy.

Thì những bộ phận khác bị áo giáp bao bọc kia, liệu có phải cũng là...?" Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân, thăm dò hỏi.

Chỉ là cái suy nghĩ này của chính mình mới nói được một nửa,

ngay cả hắn cũng bị suy đoán của mình dọa sợ.

Căn bản không có cách nào tiếp tục nói hết câu.

"Tuy rằng rất hoang đường, nhưng e rằng đúng là như cậu nghĩ.

Mà từ tình huống hiện tại xem ra, mấy viên dạ minh châu này hẳn là thiết bị điều khiển tương tự cho bộ giáp này!

Một khi bốn viên dạ minh châu được thắp sáng, người khổng lồ khoác áo giáp này sẽ nhận được động lực khởi động.

Một khi dạ minh châu bị phá hủy, một bộ phận tương ứng của bộ giáp sẽ bị hỏng.

Nói cách khác, e rằng bộ giáp này mới là bản thể, những người bên trong kia chỉ đóng vai trò như một thứ tựa như khung xương để bộ giáp này có thể hoạt động." "Tôi cũng không biết suy đoán của mình có chính xác không, nhưng thật sự quá đáng sợ.

Uông Tàng Hải thế mà lại có thể làm ra thứ như vậy!" Hạo Thiên Chân ôm bụng, hắn có thể cảm giác được dạ dày mình đang không ngừng cuộn lên từng cơn buồn nôn.

Nếu không phải đã thấy nhiều thứ mạc danh kỳ diệu trong lăng mộ, Hạo Thiên Chân khẳng định mình hiện tại đã không chịu nổi rồi.

"Vãi chưởng!

Cái này mẹ nó rốt cuộc là nguyên lý gì!

Hoàn toàn không thông!

Trên thế giới này sao có thể có chuyện như vậy!

Sao có thể có phương pháp đem một đám người nhét vào nhau để tổ hợp thành một người mới!

Hơn nữa đám người này rốt cuộc là sống hay chết?

Nếu họ còn sống, người sao có thể bị ép thành như vậy!

Nếu họ đã chết!

Vậy thì ai đang điều khiển bộ giáp này, dạ minh châu rốt cuộc là đang điều khiển đám người này hay đang điều khiển bộ giáp?

Còn logic cung cấp năng lượng của họ là gì?

Chết tiệt!

Trong lăng mộ Uông Tàng Hải đã có nhiều thứ quái gở như vậy rồi!

Chẳng lẽ còn chưa đủ sao?

Sao còn có thể làm ra loại này!

Cái này cũng quá quái dị rồi!" Vương Bàn Tử vỗ trán, hắn đã nỗ lực vận dụng tất cả kinh nghiệm đổ đấu của mình để phân tích chuyện này!

Nhưng vô dụng, mức độ ly kỳ của chuyện này đã hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi hiểu biết của hắn!

Hắn có nghĩ nát óc cũng căn bản nghĩ không thông rốt cuộc là chuyện gì!

Chương 888

“Vấn đề này tôi cũng không có cách nào trả lời.

Nhưng tôi nghĩ Tần Dã hẳn là đã làm rõ được vài chuyện.” Hạo Thiên Chân nói.

“Nói cũng phải!

Nhìn sự giao lưu giữa đồng chí Tiểu Tần và Tiểu Ca vừa rồi, họ khẳng định là đã làm rõ được điều gì đó!

Tiếp theo e rằng chỉ có thể đợi họ giải quyết xong rồi nói cho chúng ta biết.” Vương Bàn Tử ngoài miệng nói vậy, nhưng hai tay đã không kìm được mà ma sát vào nhau: “Tiểu Thiên Chân, tôi có một suy nghĩ nhé.

Vừa rồi đồng chí Tiểu Tần phá hủy một viên dạ minh châu, sau đó chúng ta liền thấy cảnh tượng như vậy.

Vậy nếu tiếp tục phá hủy dạ minh châu, có phải chúng ta sẽ còn thấy nhiều cảnh tượng kiểu này hơn nữa không!” Sắc mặt Hạo Thiên Chân lúc này đã hoàn toàn trắng bệch.

Rất hiển nhiên suy đoán này của Vương Bàn Tử hắn cũng đã sớm nghĩ tới.

Cũng đồng nghĩa với việc trong đầu Hạo Thiên Chân đã hiện lên những hình ảnh đáng sợ về những cơ thể quấn lấy nhau kia!

“Nhưng không còn cách nào khác.” Hạo Thiên Chân nói: “E rằng chúng ta chỉ có thể chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Trong tình huống chưa tìm thấy lối ra, chúng ta quả thực bắt buộc phải lấy việc ngăn chặn người khổng lồ làm ưu tiên hàng đầu.” “Mẹ nó!

Cái tên Uông Tàng Hải chết tiệt này!

Tôi nói cho cậu biết, ác mộng!

Bàn gia lần này về chắc chắn sẽ gặp ác mộng!

Mẹ nó!

Đợi lát nữa đến chủ mộ thất!

Mặc kệ bọn họ muốn lấy cái gì, mau chóng lấy đi!

Sau đó Bàn gia sẽ cho nổ tung cái chỗ này!" Vương Bàn Tử phẫn nộ nói.

Sắc mặt những người khác cũng dần trở nên khó coi.

Sau khi viên dạ minh châu đầu tiên bị phá hủy, tay trái người khổng lồ đã không còn động tĩnh!

Hiển nhiên tình huống xác thực giống như Hạo Thiên Chân đã nói.

Khi dạ minh châu bị phá, áo giáp tay trái vỡ ra, tay trái của người khổng lồ này đã mất đi động lực.

Mà những bóng người quỷ dị quấn lấy nhau làm thành tay trái của nó cũng theo đó mà bất động!

Không chỉ như thế, bọn chúng dường như ngay cả việc quấn lấy nhau cũng dần không làm được nữa!

Theo động tác giao chiến ngày càng lớn giữa người khổng lồ và Tần Dã bọn họ, thậm chí những người đang ôm nhau này còn ẩn ẩn có dấu hiệu tản ra!

Đây đối với mọi người xác thực là một chuyện tốt!

Người khổng lồ lợi hại như vậy, độ khó để đối phó thực sự là quá lớn!

Hiện tại tìm được điểm yếu của người khổng lồ!

Đồng thời có thể thuận lợi gây thương tổn cho nó.

Từ góc độ chiến đấu mà nói, đây đương nhiên là tin tức tốt nhất!

Nhưng cứ nghĩ đến việc theo đà áo giáp trên người khổng lồ bị phá hủy, bọn họ sẽ không ngừng nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng bọn họ liền run rẩy dữ dội.

Đã có người dời tầm mắt đi.

Dù sao đến lúc đó bất kể xảy ra chuyện gì!

Chỉ cần mình không nhìn thấy, thì có thể coi như không biết!

Rất nhanh viên dạ minh châu thứ hai bị phá hủy!

Mà lần này là áo giáp chân trái của người khổng lồ vỡ vụn!

Đây đối với Tần Dã bọn họ không nghi ngờ gì là một tin tốt tày trời!

Mặc dù người khổng lồ gầm rú càng thêm hung hãn, thế tấn công cũng càng thêm mãnh liệt.

Nhưng ngay khoảnh khắc dạ minh châu bị phá hủy, chân trái của nó đã mất đi kiểm soát!

Chỉ dựa vào một cái chân để hành động, bất kể chỉ số phẫn nộ của người khổng lồ này tăng lên bao nhiêu, đối với Diệp Thiên và Trương Kỳ Lân cũng căn bản không tồn tại uy hiếp.

Rất nhanh, hai viên dạ minh châu còn lại cũng liên tiếp bị phá hủy.

Phải nói là trong quá trình này sự phản kháng lớn nhất của nó chính là lúc viên dạ minh châu cuối cùng sắp bị phá, nó đã phấn tẫn toàn lực ném cây rìu trong tay ra.

Tuy nhiên sự giãy giụa trước khi chết như vậy chung quy cũng không thể gây ra chút ảnh hưởng nào cho Diệp Thiên bọn họ!

Cùng với viên dạ minh châu cuối cùng bị phá hủy!

Tất cả áo giáp trên người khổng lồ đều nổ tung.

Vô số những người vặn vẹo bên trong cơ thể nó cũng đều lộ ra.

Nhìn thấy người khổng lồ đã triệt để không còn động tác, mọi người mới rốt cuộc lấy hết dũng khí bước lại gần hơn một chút.

Mà ngay khoảnh khắc nhìn thấy chân dung của người khổng lồ đó, mặc dù bọn họ đã cố gắng chuẩn bị tâm lý vô số lần trong lòng, nhưng sự xung kích mãnh liệt do cảnh tượng trước mắt gây ra vẫn trong khoảnh khắc kích thích đại não bọn họ.

Cảnh tượng quỷ dị kinh tởm đó lập tức khiến tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy một trận khó chịu về mặt sinh lý.

Nỗi sợ hãi bản năng khiến họ toàn thân bủn rủn.

Rất hiển nhiên, những người này đều đã chết, chỉ là da thịt trên người họ lại không có một chút dấu hiệu thối rữa mục nát nào.

Da dẻ mỗi người không biết vì nguyên nhân gì đều bị mài nhẵn thín.

Ngũ quan của họ cũng đã sớm vì bị chèn ép không ngừng trong áo giáp mà bị mài phẳng lì.

Nếu không phải vì những ngũ quan này còn chưa đến mức hoàn toàn biến mất, mọi người thậm chí sẽ nghi ngờ thứ bọn họ đang nhìn thấy rốt cuộc có phải là người hay không!

Tuy nhiên dù là như vậy!

Cảnh tượng này vẫn đủ để khiến họ toàn thân bủn rủn.

Trong đó thậm chí có người không kiên trì nổi nữa, trực tiếp nằm rạp xuống đất nôn thốc nôn tháo!

Ngay cả Vương Bàn Tử lúc này sắc mặt cũng đã dần trắng bệch.

Tuy nói trước đó khi áo giáp sụp đổ hắn đã nhìn thấy rồi.

Nhưng lúc đó mức độ nhìn thấy dù sao cũng có hạn, lúc này ở cự ly gần nhìn thấy cảnh tượng bực này, cho dù là hắn bao năm xông pha các loại lăng mộ, cũng tuyệt đối chưa từng thấy qua tràng diện như thế!

"Tiểu Thiên Chân, nếu cậu không thích ứng được, có muốn tạm thời lánh đi một chút không?" Vương Bàn Tử thấy Hạo Thiên Chân bên cạnh đã hoàn toàn ngẩn ngơ tại chỗ, hơi lo lắng nhắc nhở một chút.

"Không sao.

Tuy rằng đúng là có chút không chịu nổi, nhưng những việc khó nhất Tần Dã bọn họ đều làm rồi, nếu ngay cả việc đối mặt với những chân tướng này cũng không dám, tôi cũng quá mất mặt rồi." Hạo Thiên Chân nỗ lực giữ bình tĩnh.

"Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, tôi thật sự không dám tin, trên thế giới này lại có một bộ áo giáp bên trong chứa đựng cảnh tượng như thế này!

Lần này Bàn gia coi như hiểu tại sao người khổng lồ này lại không có đầu rồi.

Thứ này căn bản không có cách nào làm ra đầu được!" Vương Bàn Tử thở dài một hơi nói: "Có điều đã thành ra thế này, người khổng lồ này chắc cũng coi như chết hẳn rồi nhỉ?

Chắc không đến mức còn có biến cố gì nữa chứ?" Mọi người lập tức dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn về phía Vương Bàn Tử.

Hiện tại cái đám người bị bó lại với nhau thế này đã tương đối quỷ dị rồi!

Nhìn kỹ lại, trong này thậm chí có một số người vì dính chặt vào nhau quá lâu, đã hoàn toàn dính liền lại!

Nhưng nếu những người này đã thực sự chết rồi!

Cảnh tượng này tuy nhìn có chút kinh tởm, nhưng cố gắng một chút vẫn có thể khắc phục được!

Chương 889

Nhưng nếu đám người này trong trạng thái đó mà còn có thể có động tác gì!

Thì đó đã không phải là hai chữ "đáng sợ" có thể hình dung được nữa!

Ngay lúc mọi người đang nỗ lực cầu nguyện, đám người dưới đất bỗng nhiên toàn thân rung lên bần bật!

Tất cả trong nháy mắt phát ra một tiếng gào thét, ngay sau đó đám người đã hoàn toàn vặn vẹo dính vào nhau này lại lần nữa uốn éo thân mình.

Nhìn cái tư thế kia thế mà lại có dấu hiệu muốn giãy giụa đứng dậy!

Tất cả mọi người đều theo bản năng lùi lại mấy bước!

Mặc dù mỗi người đều ngay lập tức giơ súng nhắm vào đám người dưới đất.

Nhưng nhìn cái dáng vẻ toàn thân run rẩy của họ là có thể thấy được, hình ảnh quỷ dị mà cả đời này họ chưa chắc đã thấy được một lần này đã khiến họ ngay cả cầm chắc súng cũng không làm được nữa!

“Mẹ kiếp!

Lũ quái vật này!” Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, chĩa súng vào đám người bắn một phát.

Mặc dù đám người này đã trở nên rất không bình thường!

Nhưng bọn chúng rốt cuộc vẫn là máu thịt!

Chỉ cần còn trong phạm vi này, đạn là có thể gây tổn thương cho cơ thể chúng!

Nếu là người bình thường, bất kể ý chí mạnh đến đâu, trong khoảnh khắc bị bắn trúng cũng chắc chắn sẽ có phản ứng!

Nhưng hiện tại đám thứ trước mắt này rõ ràng đã không thể dùng phạm trù nhân loại bình thường để hình dung!

Dù ăn một phát súng này, những kẻ khác không trúng đạn vẫn đang nhanh chóng phản ứng.

Ngay cả những kẻ trúng đạn cũng rất nhanh bị lôi kéo theo mà có phản ứng!

"Không phải chứ!

Mất áo giáp rồi vẫn còn có thể như vậy sao!" Vương Bàn Tử kinh hãi hét lớn, nhanh chóng xách súng lên định bắn thêm phát nữa!

Tuy nhiên ngay khoảnh khắc mức độ vặn vẹo của đám người này còn đang gia tăng!

Tần Dã và Trương Kỳ Lân đồng thời từ trên trời giáng xuống, đao nhận trong tay hai người cùng lúc chém xuống.

Chỉ trong nháy mắt đã đâm vào trung tâm của đám người này!

"Đồng chí Tiểu Tần!

Tiểu Ca!

Các cậu phải cẩn thận đấy!

Mấy thứ này quá quỷ dị rồi!

Nhẹ tay căn bản không giải quyết được đâu!" Vương Bàn Tử vội vàng nhắc nhở!

Nhưng đòn tấn công của hai người này lại có hiệu quả kỳ lạ.

Theo hai nhát đao chém xuống, đám người vốn còn đang vô cùng hung hãn nhảy nhót rất nhanh sau một trận vặn vẹo quỷ dị liền ngã xuống đất.

Đại bộ phận rất nhanh đã có phản ứng giải thể!

Không bao lâu sau thì triệt để không còn động tĩnh.

"Mẹ ơi, cái này đúng là quá đáng sợ rồi!

Mấy thứ này rốt cuộc là chuyện gì thế!" Vương Bàn Tử mềm nhũn ngồi bệt xuống đất.

Cảnh tượng quỷ dị và biến cố quái gở bực này, cho dù là Vương Bàn Tử kinh nghiệm đổ đấu vô cùng phong phú cũng rốt cuộc đã tới giới hạn rồi.

"Uông Tàng Hải lần này rốt cuộc là đã làm cái gì?

Tôi tuy đoán được chắc chắn là có liên quan đến mấy viên dạ minh châu này.

Nhưng tôi thực sự nghĩ không ra rốt cuộc là nguyên lý gì." Hạo Thiên Chân cũng tiến lên hỏi.

"Dạ minh châu?

Bốn thứ này cũng không phải bảo bối xinh đẹp gì đâu." Tần Dã a a cười cười.

Sau khi nói xong câu này, hắn rơi vào một sự trầm mặc ngắn ngủi.

Chỉ thấy Tần Dã quay đầu nhìn về phía những thi thể dưới đất, thần tình ngưng trọng kia khiến mọi người cũng không biết rốt cuộc hắn đang nghĩ gì.

"Không đúng, phải nói là năm cái." Tuy nói không hiểu lời này của Tần Dã rốt cuộc có ý gì.

Nhưng cách nói này không nghi ngờ gì đã mang đến cho mọi người một cú sốc không nhỏ.

Mọi người nhìn nhau một hồi, đều kinh ngạc nhìn về phía Tần Dã.

Chỉ vì vị trí hiện tại của Tần Dã đang ở giữa đám người đó.

Mọi người nhìn về phía Tần Dã, cũng kéo theo nhìn thấy đám người quỷ dị kia!

Mọi người lập tức quay đầu tránh đi đám người này, loại cảnh tượng kinh tởm quỷ dị này tuyệt đối là bất kể bọn họ nhìn bao nhiêu lần cũng không có cách nào thích ứng được!

"Đồng chí Tiểu Tần, cái đó... chúng ta có thể hay không tạm thời lánh đi một chút rồi hãy nói?

Mấy thứ quỷ dị này nhìn thực sự khiến người ta chịu không nổi!" Vương Bàn Tử lập tức đề nghị.

Tần Dã tự nhiên sẽ không từ chối yêu cầu này.

Đợi đến khi Tần Dã và Trương Kỳ Lân bước ra khỏi phạm vi người khổng lồ, hay nói đúng hơn là đám người dưới đất kia, Vương Bàn Tử cũng lập tức sáp lại tiếp tục đưa ra câu hỏi của mình.

"Đồng chí Tiểu Tần, câu nói vừa rồi của cậu là có ý gì?

Dạ minh châu không phải bốn cái, là năm cái.

Cái này lại là ý gì?

Chúng tôi quả thực chỉ nhìn thấy bốn viên dạ minh châu mà!

Thứ sáng rực như dạ minh châu ấy!

Nếu thật sự tồn tại trong mộ thất này!

Chắc chắn chúng tôi rất dễ nhìn thấy mà!

Nhưng từ đầu đến cuối thứ có thể sáng như vậy tôi chưa thấy

thêm lần nào cả!" Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

"Dạ minh châu?

Các người dùng cái tên đẹp đẽ như vậy để gọi mấy trái tim đó sao?" Tần Dã có chút kinh ngạc nhìn mấy người.

Mọi người lập tức rơi vào sự mộc nột ngắn ngủi, tuy nói suy đoán này nghiêm túc mà nói Hạo Thiên Chân đã đưa ra rồi.

Nhưng lúc đó cậu ta đoán là thiết bị điều khiển!

Thiết bị điều khiển và trái tim, tuy rằng nghe thì chỉ là thay đổi cách gọi.

Nhưng từ miệng Tần Dã nói ra, hàm nghĩa cả câu chuyện lại hoàn toàn khác biệt!

Nếu thứ này thực sự chỉ là một thiết bị điều khiển đơn thuần, Tần Dã chắc chắn cũng sẽ dùng cách nói tương tự.

Nhưng đã nói đến trái tim, những người khác tạm thời không nói!

Nhưng với sự hiểu biết của Vương Bàn Tử về Tần Dã, hắn lập tức ý thức được bộ áo giáp đáng sợ này mười phần chết chín là có liên quan đến thứ đồ chơi mang tên "sinh mệnh" rồi!

"Đồng chí Tiểu Tần, cậu vừa rồi đích xác là dùng cách gọi trái tim để gọi mấy thứ này đúng không?

Trái tim đại biểu cho sinh mệnh!

Chương 890

Cái sinh mệnh mà cậu chỉ rốt cuộc là nói đám người bên trong khôi giáp hay là bản thân bộ khôi giáp này?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Các ngươi vừa rồi đã thảo luận đến bước này rồi sao?

Tuy rằng chỉ nghe được vài câu, nhưng xem ra còn nghĩ nhiều hơn tôi tưởng tượng một chút đấy!" Tần Dã trêu chọc nói.

"Mấy cái này đều là Tiểu Thiên Chân nhà chúng tôi nghĩ ra đấy!

Tôi nói cho cậu biết nhé, cậu đừng thấy Tiểu Thiên Chân nhà chúng tôi về sức chiến đấu có thể không giúp được gì nhiều!

Nhưng về phương diện suy đoán này, rất nhiều ý tưởng thiên mã hành không của cậu ấy đôi khi lại rất đúng chỗ!" Nhìn Vương Bàn Tử chỉ cần nói đến bạn mình có gì tốt là lập tức không kiểm soát được mà bật chế độ tâng bốc.

Hạo Thiên Chân chỉ có thể ở bên cạnh ho khan hai tiếng để nhắc nhở.

Dù sao hiện tại quan trọng nhất không phải là làm mấy cái tâng bốc không cần thiết, mà là mau chóng làm rõ tất cả chuyện này rốt cuộc là thế nào!

"Đúng đúng đúng, lạc đề rồi lạc đề rồi!

Đồng chí Tiểu Tần, cậu mau nói xem, chuyện này rốt cuộc là sao?

Vừa rồi cậu dây dưa với người khổng lồ có phải cùng một thiết lập với người khổng lồ chúng ta gặp bên dưới không?

Còn nữa, trái tim mà cậu nói rốt cuộc là ý gì?

À đúng rồi!

Còn lúc người khổng lồ tấn công cậu, sao mấy đòn đó đều trượt hết vậy?

Cậu đừng nói là do bản thân người khổng lồ có vấn đề nhé!

Uông Tàng Hải để nó lại đây!

Thì tuyệt đối sẽ không phải là một món hàng lỗi như vậy!

Tất cả chuyện này rốt cuộc là sao hả!" Tuy nói toàn bộ sự việc diễn ra không quá dài.

Nhưng loạt sự kiện này khiến người ta tò mò quá nhiều chỗ!

Vương Bàn Tử cũng không biết rốt cuộc nên hỏi cái nào trước, dứt khoát hỏi hết ra luôn!

Hắn bên này thì hỏi sướng miệng rồi, chỉ khổ cho Tần Dã.

"Bàn Tử, tôi biết chuyện cậu tò mò khá nhiều.

Nhưng cậu đặt câu hỏi cũng nên có cái thứ tự trước sau chứ." Tần Dã cười khổ nói.

"Đúng đúng đúng!

Là tôi kích động quá!

Cái này không còn cách nào khác!

Ai biết được trong lăng mộ Uông Tàng Hải lại có thứ quỷ dị như vậy!

Nhìn lại cả đời Bàn gia đi qua bao nhiêu lăng mộ, quỷ dị thế này cũng là độc nhất vô nhị!

Cái tâm lý tò mò này thực sự áp không nổi mà!" Vương Bàn Tử kích động nói, đồng thời đôi mắt tràn đầy tha thiết nhìn chằm chằm Tần Dã.

Chỉ mong Tần Dã mau chóng giải đáp cho mình một phen!

“Đây thực tế là một loại trận pháp vô cùng tà ác!

Trong trận pháp này tổng cộng cần năm mắt trận!

Năm mắt trận này chính là năm trái tim của người khổng lồ mà chúng ta vừa thấy.

Có điều cái chúng điều khiển không phải là đám người bên trong cơ thể người khổng lồ, mà là bộ áo giáp bên ngoài.” “Cũng giống như các ngươi suy đoán, bốn viên dạ minh châu các ngươi nói phân biệt là bốn trái tim của áo giáp.

Bốn trái tim này ổn định bộ phận áo giáp đó.

Chỉ cần có bốn trái tim này tồn tại, áo giáp tương ứng có thể duy trì trạng thái ổn định rất tốt.” “Mà trái tim thứ năm nằm trong cơ thể người khổng lồ, cũng là hạt nhân của cả trận pháp.

Hạt nhân này sẽ liên kết với bốn trái tim kia.

Đem năng lượng sinh mệnh mà nó hấp thu truyền tống đến bốn trái tim kia.

Đây cũng chính là năng lượng duy trì áo giáp.” “Mà sau khi áo giáp có năng lượng, những năng lượng này lại sẽ truyền vào cơ thể đám người bên trong áo giáp.

Khiến đám người cấu thành áo giáp này bất luận chịu đựng sự giày vò thế nào cũng sẽ không chết đi.

Sau đó hạt nhân trung tâm sẽ lại tiếp tục rút lấy năng lượng sinh mệnh từ trên người họ.

Cứ như thế tất cả hình thành một vòng tuần hoàn.

Phảng phất như động cơ vĩnh cửu, vĩnh viễn không ngừng nghỉ!” “Trừ khi cả năm hạt nhân đều bị phá hủy.

Hoặc trực tiếp phá hủy bộ phận hạt nhân nhất trong cả trận pháp.

Bất kể áo giáp chịu đả kích trầm trọng thế nào, vòng tuần hoàn này cũng sẽ luôn tiếp diễn." Lời giải thích của Tần Dã khiến tất cả mọi người ngẩn người.

Đây không đơn giản là sự chấn động do trận pháp Tần Dã kể mang lại.

Quan trọng hơn là mức độ phức tạp của trận pháp này thực sự vượt quá tưởng tượng của họ.

Chính là đến tận bây giờ, bọn họ vẫn đang cố gắng để hiểu nguyên lý hoàn chỉnh của trận pháp này.

"Đương nhiên, loại trận pháp này một khi hình thành, ngoại trừ việc hạt nhân hấp thu năng lượng sinh mệnh bắt buộc phải là sinh mệnh tươi sống ra.

Người kiến tạo trận pháp dùng bốn trái tim kia để duy trì có thể là bất cứ vật thể phi sinh mệnh nào.

Cũng có thể đem chúng tổ hợp thành bất cứ thứ gì có hình dạng nào.

Còn về việc tại sao Uông Tàng Hải nhất định phải làm thành tư thế người khổng lồ thì tôi không biết." Tần Dã giải thích cho mọi người.

Khi Tần Dã giải thích thêm một bước, mọi người tại hiện trường cũng đã hoàn toàn hiểu được đây rốt cuộc là sự tồn tại như thế nào!

Mọi người đều không kìm được hít một hơi khí lạnh.

Lúc này tâm trạng của mọi người đều có chút phức tạp.

Một mặt là đang cảm thán mức độ phức tạp của trận pháp này!

Dù sao chỉ đơn thuần từ nguyên lý trận pháp mà Tần Dã nói, mọi người đã tưởng tượng ra độ khó từ lúc học tập đến khi thi triển hoàn

toàn bộ trận pháp này.

Mặt khác thì lại hoảng sợ trước sự coi rẻ sinh mệnh của Uông Tàng Hải.

Bọn họ còn nhớ rõ những người vặn vẹo vào nhau kia.

Lần này bọn họ cũng có thể xác định rồi.

Những người này không nghi ngờ gì đều vẫn là tư thế còn sống.

Chỉ là cái sự sống của họ lúc này thực sự có chút đáng thương.

Bọn họ đã chứng kiến Uông Tàng Hải làm ra quá nhiều chuyện thảm tuyệt nhân hoàn rồi!

Nhưng hiện tại nhìn thấy chân tướng phía sau người khổng lồ đáng sợ này, bọn họ mới ý thức được sự hiểu biết của mình về độ tàn khốc của Uông Tàng Hải vẫn còn xa mới đủ!

“Mẹ ơi!

Tôi phục rồi!

Tôi coi như triệt để phục rồi!

Cái tên Uông Tàng Hải chết tiệt này thật sự lại một lần nữa làm mới nhận thức của Bàn gia!

Tôi vẫn luôn cảm thấy tên Uông Tàng Hải chết tiệt này là một kẻ cực độ không có nhân tính!

Nhưng hôm nay tôi lại được chứng kiến lần nữa!

Mức độ không có nhân tính của súc sinh này căn bản không phải Bàn gia có thể tưởng tượng!

Chương 891

Súc sinh chết tiệt này quả thực không xứng làm người!" Vương Bàn Tử lập tức gầm lên giận dữ.

Theo cách nói của Tần Dã, chỉ cần bố trí ra trận pháp như vậy, bất kể là làm ra thứ gì thực tế đều có thể khiến nó phát huy tác dụng trong trận pháp này!

Nói cách khác lão ta hoàn toàn có thể thực hiện bố trí này trên một cái xác!

Nhưng lão ta lại cứ khăng khăng chọn một phương thức cực độ thảm vô nhân đạo!

Tuy nói như vậy xác thực có thể khiến thứ mình sáng tạo ra phát huy sức chiến đấu mạnh hơn!

Nhưng hắn vẫn không thể tưởng tượng nổi, trên thế giới này thế mà lại thực sự có người tàn bạo đến mức chỉ vì cái này mà tàn hại bao nhiêu người như thế!

"Trận pháp này nếu tôi đoán không sai, hắn cũng là Uông Tàng Hải học được ở đâu đó đúng không?" Hạo Thiên Chân nói: "Vậy người sáng tạo ra trận pháp này rốt cuộc là ai, hắn ta lại vì sao phải sáng tạo ra trận pháp tà ác như vậy chứ?" "Điểm này cho dù là tôi cũng không biết.

Bởi vì sự hiểu biết của tôi về bộ trận pháp này cũng là thông qua một cuốn cổ thư!

Từ khi loại trận pháp này có ghi chép bắt đầu, thì chỉ có trận pháp này!

Còn về việc trận pháp này rốt cuộc xuất hiện thế nào, lại do ai

sáng tạo, được sáng tạo ra khi nào...

Hoàn toàn không có bất kỳ ghi chép nào.

Điểm này ngay cả tôi cũng cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Theo lý thuyết bất cứ thứ gì tồn tại thì nên có sáng tạo, mà có sáng tạo thì phải có dấu vết để lần theo mới đúng.

Nhưng trận pháp này lại dường như căn bản không áp dụng quy tắc này." Tần Dã nói.

"Vậy xem ra, tên Uông Tàng Hải này hẳn cũng là trong một cơ duyên xảo hợp nào đó phát hiện ra trận pháp này.

Sau đó dùng cái não gần như biến thái của lão nghĩ ra phương pháp vận dụng này!

Rồi lại lần nữa tàn hại bao nhiêu người như vậy!

Biến họ vặn vẹo thành bộ dạng này!" Vương Bàn Tử phẫn nộ nói.

Phân tích của hắn nhận được sự đồng tình của tất cả mọi người, kết hợp với cách nói của Tần Dã, lại kết hợp với những dấu hiệu trước mắt!

Đây xác thực là lời giải thích tốt nhất hiện tại!

Nhưng khi mọi người nhìn về phía Tần Dã, lại phát hiện biểu cảm của Tần Dã vô cùng ngưng trọng.

Dường như là phát hiện ra một số thứ khác.

"Sao thế đồng chí Tiểu Tần?

Chẳng lẽ Bàn gia vừa rồi đoán sai à?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Không nói được là sai ở đâu, cái này chỉ có thể coi là một suy đoán của tôi thôi.

Nếu chỉ là muốn nhét những người này vào trong khôi giáp, dùng

năng lượng sinh mệnh của họ để cấu thành vòng tuần hoàn này.

Có cần thiết phải khiến tất cả mọi người vặn vẹo như vậy không?" Tần Dã nói.

"Đúng vậy, nếu chỉ để thúc đẩy trận pháp này, thì chỉ cần có khôi giáp đủ lớn, sau đó nhét người vào trong là được rồi.

Việc làm những người này vặn vẹo như vậy, chưa nói Uông Tàng Hải có chịu làm việc phiền phức thế này hay không.

Nhưng lão ta lại biết phương pháp này ở đâu?" Hạo Thiên Chân cũng đưa ra suy nghĩ của mình.

"Hai người các cậu tò mò cái này làm gì!

Người này là Uông Tàng Hải đấy!

Những chuyện thảm tuyệt nhân hoàn Uông Tàng Hải làm chẳng lẽ còn ít sao?

Lão làm thế nói không chừng là vì lão cảm thấy như vậy có thể khiến người ta giữ được trạng thái chặt chẽ hơn.

Từ đó khiến cả bộ khôi giáp có thể sinh ra hiệu quả tốt hơn chăng?

Loại chuyện này hoàn toàn là thứ Uông Tàng Hải sẽ làm ra mà!" Vương Bàn Tử lại không để ý lắm đến chuyện này.

"Bởi vì sự vặn vẹo này rất không bình thường.

Bàn Tử, cậu nhìn kỹ những người kia sẽ biết.

Mức độ vặn vẹo của họ đã hoàn toàn vượt quá giới hạn con người có thể làm được.

Khi trong cơ thể có xương cốt tồn tại, độ cứng của xương người khiến cơ thể căn bản không cách nào làm được sự vặn vẹo như vậy!

Nếu là đập nát hoàn toàn xương cốt thì cơ thể người thực tế đã

mềm nhũn rồi.

Trong tình huống đó tự nhiên càng không thể làm được việc này.

Vậy thì Uông Tàng Hải làm cách nào?" Tần Dã nhíu chặt mày nói: "Khiến người ta vặn vẹo ở tư thế như vậy, cho dù là trong tất cả sách tịch tôi từng đọc cũng không có ghi chép như thế." "Vãi chưởng!

Thế chẳng phải là nói trong tay Uông Tàng Hải nắm giữ thứ gì đó mà ngay cả đồng chí Tiểu Tần cũng không biết sao!

Mẹ ơi!

Cái này không tầm thường đâu nha!" Vương Bàn Tử lập tức kinh ngạc kêu lên.

Trong khái niệm của hắn, Tần Dã chính là một cuốn từ điển sống biết đi!

Trên thế giới này bất kể là chuyện huyền huyễn thế nào, cũng không thể có chuyện Tần Dã không biết!

Nhưng hiện tại chuyện như vậy lại xuất hiện!

Hơn nữa đối tượng còn là tên Uông Tàng Hải này!

Đây chẳng phải là nói trong cuộc đấu trí giữa hai người, ít nhất ở khâu này là Tần Dã thua rồi sao!

"Không có gì ghê gớm cả, thế giới này rộng lớn hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều, cho dù thực sự có những chuyện chúng ta không biết cũng rất bình thường thôi." Tần Dã ngược lại hoàn toàn không để chuyện này trong lòng.

"Đồng chí Tiểu Tần, cái này cậu không hiểu đâu!

Cậu căn bản không biết phân lượng của cậu trong lòng Bàn gia, cái tên bách khoa toàn thư như cậu thế mà lại có chuyện không biết!

Cậu có biết chuyện này đả kích Bàn gia tôi lớn thế nào không!" Vương Bàn Tử gào lên, nhưng Tần Dã chỉ cho hắn một cái liếc mắt.

"Thôi đi, thay vì nói nhảm chi bằng mau chóng rời khỏi đây.

Nếu Uông Tàng Hải thực sự thông qua con đường nào đó nắm giữ thủ đoạn gì.

Thì nói không chừng trong lăng mộ của lão cũng có thể tìm được thông tin nào đó đấy?" Tần Dã thản nhiên nói.

"Vãi!

Thế chúng ta còn chờ gì nữa!

Mau đi xem thôi!" Vương Bàn Tử kích động hét lên, lập tức muốn tiến lên, lại suýt chút nữa giẫm phải đám người ngã trên mặt đất!

Khoảnh khắc này, cảm giác kinh tởm kia lại ập tới!

Vương Bàn Tử vội vàng lùi lại mấy bước, mới lại nhìn về phía Tần Dã hỏi: "Đồng chí Tiểu Tần, cậu xem chúng ta bây giờ đi thế nào?

Chúng ta vẫn là mau chóng rời khỏi đây đi!

Không biết có phải do đám người này trở lại thành thi thể hay không.

Bàn gia dường như ngửi thấy một đống mùi hôi thối khó ngửi.

Kỳ thực lối ra này cũng không khó tìm, dựa theo cấu tạo lăng mộ phần A chúng ta đã vượt qua.

Lại kết hợp vị trí mấy trái tim này là có thể khóa định phương hướng lối ra." Tần Dã vừa nói vừa tìm được một vị trí, theo việc hắn loay hoay trên đó một lúc, cả bức vách đá trong nháy mắt liền mở ra một lối thoát!

Mọi người không dám chần chừ, nhao nhao đi theo Tần Dã vào trong dũng đạo.

Trong mắt bọn họ, phía trước nguy hiểm xác thực là chưa biết.

Nhưng hiện tại bọn họ càng muốn mau chóng tránh xa đám đồ vật kinh tởm phía sau hơn!

Chương 892

Nếu không chỉ riêng ánh mắt của đám xác chết nằm dưới đất kia nhìn chằm chằm vào cũng đủ khiến họ phát điên rồi.

Mọi người đi vào dũng đạo, nơi này vẫn là một màn đêm khiến nội tâm người ta lạnh lẽo.

Càng là lúc ngũ quan bị bế tắc, trí tưởng tượng của con người càng bị kích phát!

Hiện tại bọn họ không nghi ngờ gì chính là tình huống như vậy!

Khoảnh khắc thị lực bị ảnh hưởng này, trí tưởng tượng trong đầu họ được khai thác đến cực hạn!

Lúc này thậm chí không cần nhìn quanh, trong đầu họ cứ không ngừng hồi tưởng lại những hình ảnh đáng sợ đã thấy trước đó!

Nhất là khoảnh khắc cuối cùng quay đầu lại nhìn thấy đám người ngã trên mặt đất đang ngoái đầu nhìn bọn họ!

Mặc dù là hiện tại chưa gặp phải gì cả, cũng đã vì nỗi sợ hãi trong lòng mà toàn thân run rẩy.

Càng đừng nói hiện tại bức tường đá sau lưng họ còn đang mở toang!

Đây là lần đầu tiên họ vì mình còn một con đường lui như vậy mà cảm thấy tâm lý bất an.

"Đồng chí Tiểu Tần, chúng ta bây giờ phải đi thế nào đây?

Hay là chúng ta rời khỏi đây trước?

Hoặc là đóng cái cửa phía sau lại trước đã?

Cậu cũng biết phía sau chúng ta đều là một đám đồ vật kiểu đó, cứ

thế này ở lại chỗ này trong lòng thực sự không dễ chịu chút nào!" Vương Bàn Tử nói.

Tiếp đó cứ như là đang đáp lại lời Vương Bàn Tử.

Ngay khi bọn họ vì sợ hãi mà đi về phía trước thêm một đoạn, cửa đá sau lưng đột nhiên phát ra một tiếng vang trầm đục, sau đó thế mà thực sự đóng lại!

"Đù má!" Vương Bàn Tử lập tức hét lớn một tiếng!

Tim những người khác cũng trong nháy mắt nhảy lên tận cổ họng, tất cả mọi người đều trong khắc này giương súng cảnh giác nhìn bốn phía.

"Vương tiên sinh, xem ra thuộc tính miệng quạ đen của anh hiện tại không chỉ là có thể dự ngôn nguy hiểm nữa rồi!" Để có thể hơi thả lỏng một chút gánh nặng tâm lý, A Ninh trêu chọc nói.

"A Ninh muội tử!

Cô đừng có nói hươu nói vượn nha!

Ném cái nồi to thế này cho Bàn gia, Bàn gia không nhận đâu!

Cô mà thật sự nói Bàn gia là miệng quạ đen!

Thì cái cửa này không thể chỉ đơn thuần đóng lại đơn giản thế được!

Đóng lại xong ít nhất cũng nên có chút nguy hiểm gì đó mới đúng chứ!" Vương Bàn Tử vừa dứt lời, tim mọi người lập tức treo lên.

Bọn họ hiện tại thật sự rất muốn hung hăng tát cho Vương Bàn Tử mấy cái!

Tên này bình thường thích nói mấy lời không não thì thôi!

Hiện tại trường hợp gì rồi còn nói lời này!

Chẳng lẽ hắn chưa từng nghĩ tới sau khi mình nói xong lời này mà xảy ra chuyện thật thì phải làm sao!

Phía sau kia thậm chí còn chưa biết có phải thực sự đã chết hết hay chưa!

Nếu bọn chúng xác thực đã chết thì thôi!

Nếu chưa chết!

Giả thiết còn có cơ quan gì có thể tống bọn chúng qua đây!

Thì tình cảnh hiện tại của bọn họ không thể chỉ dùng hai chữ "nguy hiểm" để hình dung nữa!

Dù sao trong lòng bọn họ đều rất rõ, nếu thực sự trong tình huống hiện tại phải đối mặt với đám quái vật kia, chưa nói chiến lực của họ có thể ứng phó được hay không.

Cái loại bóng ma tâm lý đó chắc chắn sẽ khiến động tác của họ không thể thuận lợi thực hiện!

Ngay lúc mọi người đang đề phòng phía sau có thể sẽ nhảy ra thứ gì kinh tởm, một ngọn lửa đột nhiên xuất hiện.

Mọi người lại quay đầu!

Kinh hãi phát hiện loại côn trùng cổ quái từng gặp trước đó thế mà lại xuất hiện trong dũng đạo này!

“Không phải chứ!

Ở đây thế mà vẫn còn loại này!” Vương Bàn Tử lập tức gào lên.

“Vương tiên sinh!

Cho nên vừa rồi không phải đã bảo đừng có nói lung tung rồi sao!” A Ninh bất lực nói!

Trong lòng cô đã chửi mắng Vương Bàn Tử vô số lần rồi!

Đối với việc mình là một cái miệng quạ đen, chẳng lẽ trong lòng Vương Bàn Tử thật sự không có chút ý thức nào sao?

Đã biết mình là miệng quạ đen thì ngoan ngoãn ngậm miệng lại đi!

Cứ nói nhiều làm cái gì chứ?

Cô coi như hiểu rồi, làm đồng đội với Vương Bàn Tử, điều kiện quan trọng nhất là bát tự nhất định phải đủ cứng!

"Cô bây giờ nói mấy cái này với tôi làm gì!

Mấy thứ chết tiệt này phiền phức thế nào cô cũng không phải không biết!

Nếu không thể mau chóng giải quyết đám đồ vật phiền phức này!

Chúng ta xong đời đấy!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, trực tiếp giơ súng lên định bắn vào đám côn trùng đang bay loạn xạ kia!

Dù sao hiện tại chủ đề về miệng quạ đen chắc chắn là không né được rồi!

Cho nên Vương Bàn Tử dứt khoát phát huy lại đại pháp đánh trống lảng điên cuồng của mình!

Hắn thủy chung tin tưởng so với việc đối mặt với đám côn trùng chết tiệt này, chút thuộc tính miệng quạ đen của mình căn bản chẳng tính là gì!

Quả nhiên, so với việc khiển trách cái miệng quạ đen của Vương Bàn Tử, hiện tại mọi người càng quan tâm hơn vẫn là đám côn trùng trước mặt!

Mặc dù nhìn từ mức độ bay lượn, số lượng đám côn trùng này không bằng trước đó!

Nhưng loại đồ vật chỉ cần dính một chút là chết người này, không thể vì số lượng ít mà thả lỏng được!

“Đừng lo.” Tần Dã lại xua tay với mọi người: “Đám côn trùng này không phải nhắm vào chúng ta.

Chúng hiện tại đang tìm kiếm mục tiêu của mình trong dũng đạo này.

Nếu chúng ta mạo muội nổ súng, tiếng súng và ánh lửa ngược lại sẽ thu hút chúng.” Mọi người lại nhìn về phía đám côn trùng bay đen kịt, nếu bảo trong lòng không chút bất an nào đương nhiên là không thể!

Nhưng đã là Tần Dã ngăn cản, bọn họ đương nhiên cũng sẽ không không tin.

“Đồng chí Tiểu Tần, đám côn trùng này có ý gì đây!

Chúng nó muốn tìm mục tiêu cần tìm lâu thế sao?

Cho dù cậu nói chúng sẽ không tấn công chúng ta.

Nhưng cứ nhìn thế này trong lòng thực sự không dễ chịu chút nào!” Vương Bàn Tử trong tay nắm chặt súng, nhíu mày nhìn đám côn trùng bay trên đầu.

Cảnh tượng này đối với tâm lý cũng thực sự là tra tấn khá lớn!

Cảm giác này giống như nhìn thấy trước mắt có người cầm dao đang tiến lại gần mình.

Chính mình cũng không nói chắc được đối phương có đột nhiên lao lên đâm mình một dao hay không.

Thậm chí tình huống hiện tại còn tệ hơn.

Nếu là bình thường, giả thiết thật sự có người cầm dao múa may trước mặt, với tính cách của Vương Bàn Tử thì chắc chắn là trực tiếp bắn một phát cho nổ tung rồi!

Chương 893

Nhưng hiện tại là nhìn thấy đối phương có dao, mình còn không thể làm gì!

Thuần túy là đang đánh cược nhát dao này của đối phương không phải nhắm vào mình!

Mùi vị này quả thực còn khó chịu hơn chờ chết!

"Đừng vội." Mà đáp lại hắn vẫn là kiểu nói chuyện thản nhiên như thế của Tần Dã.

Rất nhanh, đám côn trùng vốn đang bay loạn xạ trên không trung dường như đã xác định được mục tiêu, quỹ đạo bay dần dần có quy luật!

Ngay sau đó liền phân ra lao về mấy hướng.

Đợi đến khi chúng va vào hai bên vách dũng đạo, từng đoàn ngọn lửa theo đó sáng lên.

Mọi người lập tức hiểu ra.

Hóa ra đám côn trùng ở đây căn bản không phải dùng để tấn công kẻ xâm nhập!

Tác dụng của chúng thuần túy chỉ là để thắp sáng những ngọn đuốc xung quanh.

Điều này cũng giải thích vì sao chúng không tấn công ngay lập tức, cũng như việc lúc đầu chúng bay loạn xạ như vậy!

Có điều, dùng loại côn trùng này chỉ để làm việc này!

Phải nói là, Uông Tàng Hải cũng thật sự là xa xỉ quá mức rồi!

"Trời đất mẹ ơi!

Loại trùng này chẳng phải rất hiếm hay sao?" "Chính là cái loại mà ngay cả trên sách tranh cũng không thấy đâu, tên Uông Tạng Hải này lãng phí vãi, thế mà lại dùng trực tiếp mấy thứ này để chiếu sáng à!" "Tư duy của mấy kẻ bề trên này đúng là làm người ta không tài nào hiểu nổi!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói.

"Có lẽ là vì sự hiếm có của loại trùng này chỉ là đối với chúng ta mà thôi." "Bàn Tử, cậu thử nghĩ lại số lượng chúng ta gặp phải trước đó xem." "Tôi thì không biết một loại côn trùng rốt cuộc phải có bao nhiêu thì mới tính là nhiều." "Nhưng số lượng lúc đó chắc chắn là không ít đâu." Hạo Thiên Chân nói.

"Cái thế giới này đúng là, kẻ ăn không hết, người lần chẳng ra a!" Vương Bàn Tử cảm thán.

"Vương tiên sinh, hiện tại có lẽ không phải lúc chúng ta cân nhắc chuyện này chứ?" "Uông Tạng Hải thiết lập một cái dũng đạo như vậy, hiện tại còn chu đáo thắp sáng cả dũng đạo." "Việc này chắc chắn không đơn giản đâu nhỉ?" "Nhìn qua cứ có cảm giác như mời quân vào rọ vậy." "Chẳng lẽ cái dũng đạo này lại có nguy hiểm gì nữa sao?" A Ninh lo lắng nói.

Vương Bàn Tử quay đầu lại, nửa tán thưởng nửa trêu chọc nói: "Được đấy đội trưởng A Ninh, chuyến đi này không uổng công nhỉ!" "Đã có kiến giải thế này rồi cơ đấy!" A Ninh trực tiếp ném cho Vương Bàn Tử một cái lườm sắc lẹm.

"Vương tiên sinh, xin anh đừng đùa vô vị như vậy, hơn nữa hiện tại cũng không phải lúc để đùa giỡn." "Thực ra đổ đấu ấy mà, có rất nhiều thứ bên trong quy luật đều giống nhau." "Lúc trước đồng chí Tiểu Tần đã nói rồi, Uông Tạng Hải sẽ không thiết lập cơ quan dư thừa ở những nơi không thể kiểm soát." "Chính là vì nếu thiết lập, lỡ như mấy thứ bên trong chạm phải cơ quan thì chẳng phải sôi hỏng

bỏng không sao!" "Cái đạo lý này ở đây tự nhiên cũng là như vậy!" "Nếu Uông Tạng Hải thực sự thiết lập một số cơ quan dạng kích hoạt ở trong này." "Mấy con trùng này nếu gặp lúc không chịu khống chế bay loạn xạ khắp nơi, một khi chạm phải, thì chẳng khác nào Uông Tạng Hải đồng thời tổn thất cả hai thứ!" "Cho nên về mặt lý thuyết mà nói, cái dũng đạo này sẽ không có cơ quan gì đâu." Nói xong, Vương Bàn Tử vẻ mặt kiêu ngạo nhìn về phía Tần Dã: "Đồng chí Tiểu Tần, cậu xem Bàn gia phân tích thế có đúng không!" Tần Dã lập tức gật đầu, mà sau khi có sự khẳng định của Tần Dã, vẻ kiêu ngạo trên mặt Vương Bàn Tử lập tức tăng thêm vài phần.

"Có điều Bàn Tử, vừa rồi cậu chỉ nói đúng một nửa." Tần Dã nói.

"Một nửa?

Vậy còn một nửa kia là gì?" Vương Bàn Tử tò mò hỏi.

"Nếu chỉ đứng từ góc độ thiết lập cơ quan mà nói thì điểm cậu nói quả thực không sai." "Nhưng tại sao Uông Tạng Hải lại muốn làm như vậy chứ?" Tần Dã nói.

Mọi người tò mò chớp chớp mắt, có chút không hiểu lắm lời này của Tần Dã rốt cuộc là có ý gì.

"Nói đơn giản là, mỗi một khu vực chúng ta đi qua trước đó, bất kể là dũng đạo hay là mộ thất." "Nếu Uông Tạng Hải có thiết lập chức năng tự động chiếu sáng, thì nhất định sẽ có một số tác dụng tồn tại." "Ví dụ như ở trong mộ thất vừa rồi, khi mấy trái tim của người khổng lồ phát ra ánh sáng, chúng ta liền gặp phải sự tấn công của người khổng lồ." "Hiện tại hi sinh nhiều trùng như vậy để thắp sáng cái dũng đạo này, chẳng lẽ các người cảm thấy Uông Tạng Hải chỉ đơn thuần là hảo tâm chiếu sáng cho chúng ta sao?" Câu hỏi của Tần Dã khiến mọi người rơi vào trầm tư, ngẫm nghĩ kỹ lại, điểm này quả thực có chút cổ quái.

Bất kể Uông Tạng Hải có muốn thiết lập cơ quan gì ở đây hay không, thiết bị tự động chiếu sáng đều là sự tồn tại tuyệt đối không cần thiết.

Việc này cũng giống như một người chuẩn bị thiết bị tự động bật đèn trong chính nhà mình vậy.

Thế thì vào lúc đêm khuya thanh vắng, chỉ cần có tên trộm lẻn vào.

Thì chẳng cần làm việc gì thừa thãi cả.

Cả cái mộ thất trực tiếp bật đèn sáng trưng, hắn chỉ việc đi vào từ từ lựa đồ là được rồi!

"Vậy Uông Tạng Hải bày ra màn này là vì cái gì?" "Lại không có cơ quan gì, chẳng lẽ thực sự chỉ đơn thuần là chiếu sáng cho chúng ta à?" "Uông Tạng Hải sợ là không phải người tốt như vậy đâu nhỉ!" Vương Bàn Tử điên cuồng gãi đầu biểu thị sự khó hiểu.

"Tôi nghĩ đại khái là vì hư vinh đi." Tần Dã bĩu môi, đưa ra một đáp án nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Mọi người lúc này đều trừng lớn hai mắt, nhìn nhau trân trối, hiển nhiên đáp án Tần Dã đưa ra thực sự có chút vượt ngoài dự liệu của bọn họ.

"Đồng chí Tiểu Tần, cậu không đùa đấy chứ?" "Hư vinh?

Chính là cái tên Uông Tạng Hải này?

Cậu nghiêm túc sao?" Vương Bàn Tử điên cuồng chớp mắt.

"Mỗi người đều sẽ có lòng hư vinh, xuất phát từ góc độ cá nhân, thành tựu muốn đạt được càng cao, phần hư vinh này thực ra sẽ càng lớn." "Uông Tạng Hải bố cục nhiều năm như vậy, để bản thân làm được những việc người thường căn bản không thể làm được." "Đạt tới độ cao mà người thường căn bản không thể chạm tới." "Chẳng lẽ

hắn có thể chỉ đơn thuần hoàn thành những việc này đơn giản như vậy sao?" Tần Dã cười "a a" một tiếng rồi nói: "Uông Tạng Hải sao lại không muốn triển hiện sự cường đại của mình cho tất cả mọi người xem chứ?" "Mà nếu muốn làm như vậy, còn có nơi nào thích hợp hơn nơi này nữa không?" Vương Bàn Tử vừa nghe đến đây, trong lòng lập tức liền có đáp án.

Hắn lao một bước đến bên vách đá hai bên, nhìn kỹ tình huống bên trong, thình lình phát hiện tình huống quả nhiên giống như Tần Dã nói.

Bên trên chi chít không ít những đường vân!

Chỉ là những đường vân này thực sự có chút không giống chữ Hán mà bọn họ quen thuộc.

Cho nên vào lúc bắt đầu Vương Bàn Tử mới không quá để tâm!

"Vãi chưởng!

Đồng chí Tiểu Tần!

Cho nên những đường vân bên trên này thực ra chính là văn tự Uông Tạng Hải để lại!" Vương Bàn Tử lập tức kích động hẳn lên.

"Không sai." Tần Dã gật đầu: "Nơi này trước tiên là văn tự, sau đó chính là bích họa hắn để lại." "Tất cả những ghi chép này đều là bình sinh của Uông Tạng Hải." "Là sự cô đọng lại cuộc đời vĩ đại mà hắn tự nhận định." "Cho dù không phải cố ý muốn triển hiện cho ai xem." "Nhưng các người cảm thấy hắn sẽ nỡ để những thứ này bị phá hoại sao?" Đối với việc này mọi người đều biểu thị sự tán đồng.

Nếu cái dũng đạo này thực sự giống như Tần Dã nói, là dùng để ghi chép lại bình sinh của Uông Tạng Hải.

Thì ở trong lòng Uông Tạng Hải, trọng lượng của cái dũng đạo này thậm chí còn lớn hơn tất cả bảo bối hắn sở hữu trong tòa lăng mộ này!

Hắn sao có thể để lại cơ quan gì sẽ phá hoại nó ở đây được chứ!

"Khá lắm, tôi đã nói mà, mấy lão hoàng đế, quan lớn thời xưa ấy, nhưng phàm là kẻ làm ra chút thành tích, đều hận không thể đem phong công vĩ tích của mình chiếu cáo thiên hạ!" "Tên Uông Tạng Hải này làm nhiều chuyện như vậy, vừa muốn địa vị vừa muốn danh tiếng!" "Sao lại cứ án binh bất động, một chút động tĩnh cũng không có!" "Hóa ra đều đang đợi ở chỗ này đây!" Vương Bàn Tử xoa cằm trêu chọc nói: "Hề hề, nếu chúng ta đều đã tới nơi này rồi." "Vậy Bàn gia hôm nay cao thấp cũng phải xem xem, cái cuộc đời tự cho là huy hoàng của Uông Tạng Hải rốt cuộc đã làm được chuyện kinh thiên động địa gì!" Phải nói lúc này trong đám người, hưng phấn nhất chính là Vương Bàn Tử.

Dù sao đối với Trịnh Bách Vạn mà nói, những văn tự hoặc tranh vẽ này chẳng qua chỉ là mấy thứ hư vô mờ mịt.

Cái hắn quan tâm vĩnh viễn đều là những minh khí thực thực tại tại có thể nhìn thấy trong lăng mộ!

Càng đừng nói mục tiêu hắn đến đây lần này vốn dĩ vô cùng rõ ràng, chính là nhắm vào thuật trường sinh bất lão của Uông Tạng Hải!

Cho nên cho dù là văn tự bình sinh trên này, cái hắn quan tâm cũng chỉ có chỗ nào có khả năng ghi chép về phương diện này mà thôi.

Nhưng Vương Bàn Tử thì khác!

Hắn hiểu biết về chủ nhân lăng mộ càng nhiều, thì đồng nghĩa với việc sau này khi ra tay bán những món hàng trong tay mình.

Vốn liếng để chém gió sẽ càng nhiều.

Có đôi khi chỉ cần mấy lời chém gió này, nhưng lại có thể khiến giá trị đồ vật trong tay trực tiếp tăng lên gấp mấy lần đấy!

Cho nên đối với đám thổ phu tử như Vương Bàn Tử mà nói, minh

khí trong lăng mộ quan trọng.

Nhưng câu chuyện đằng sau có thể lôi ra để sử dụng còn quan trọng hơn.

Thậm chí có thể nói không chút khoa trương, so với chính sử thì không dám nói, nhưng nếu nói về dã sử.

Năng lực của đám Vương Bàn Tử cũng tính là tiêu chuẩn nhà sử học rồi!

"Cái này thú vị à nha!

Cái này cũng thú vị này!" "Ái chà!

Hai cái này nhìn có vẻ độ dài lịch sử rất lớn đấy!" "Cái này nhìn có chút thú vị à nha!" "Đồng chí Tiểu Tần!

Mấy dòng chữ này tôi cứ in dập lại toàn bộ trước nhé!" "Quay về cậu phải giúp tôi phiên dịch một chút đấy!" Vương Bàn Tử vừa bận rộn tiến hành thao tác trên tay, vừa hướng về phía Tần Dã hô lên.

Mà Trịnh Bách Vạn thì đang không ngừng tìm kiếm thông tin có khả năng liên quan đến trường sinh bất tử trong đó.

Mỗi khi nhìn thấy cái nào có khả năng, đều sẽ lập tức bảo thư ký của mình ghi chép lại.

"Ngọa tào!" Ngay lúc Trịnh Bách Vạn mắt thấy dường như đã ghi chép được thứ gì đó hữu dụng!

Vương Bàn Tử đột nhiên hét lớn một tiếng trực tiếp dọa hắn giật mình!

Thậm chí ngay cả thư ký đang tiến hành ghi chép cũng vì cú này mà dùng sức quá mạnh, làm rách cả tờ giấy than!

Chương 894

Trịnh Bách Vạn lập tức khó chịu nhìn về hướng Vương Bàn Tử.

Trước giờ, tên này đều cứ giật đùng đùng như vậy!

Những lúc khác thì thôi!

Hiện tại vào lúc quan trọng thế này hắn thật không biết tên béo này lại muốn gây rối gì nữa!

Có điều với thân phận của hắn đương nhiên cũng không tiện vì cái này mà đi làm khó Vương Bàn Tử, dứt khoát trực tiếp ném cho A Ninh một ánh mắt.

A Ninh hiểu ý, tiến lên tìm Vương Bàn Tử nói: "Vương tiên sinh, anh nhìn thấy cái gì mà phản ứng lớn như vậy." "Cô tự mình qua đây mà xem!" "Chỉ cần cô nhìn là biết ngay!" "Thứ này cũng không phải dạng vừa đâu!" Vương Bàn Tử lập tức tránh ra một khoảng!

Để A Ninh có thể dựa sát vào hơn một chút.

Mà nội dung trên bích họa, quả nhiên là ngay cả A Ninh cũng bị dọa giật mình!

Bởi vì lúc này trên bích họa vẽ chính là đủ loại người vặn vẹo thành một đoàn trong cơ thể người khổng lồ mà bọn họ vừa nhìn thấy!

Nhưng mà chỉ như vậy thì A Ninh vẫn có chút không hiểu lắm!

Dù sao thứ này bọn họ vừa rồi đã gặp qua, cũng tức là bọn họ đều đã biết, Uông Tạng Hải có thứ này!

Vậy bây giờ cho dù vẽ ra trên bích họa, cũng không có chỗ nào đáng để hắn kinh ngạc như vậy chứ?

“Vương tiên sinh, chỉ thế này thì tôi có chút không hiểu lắm!” “Thứ này chúng ta chẳng phải đều đã gặp rồi sao?” “Cho dù nhìn thấy ở đây thì cùng lắm cũng chỉ nói lên việc Uông Tạng Hải đã sáng tạo ra thứ này ở đây!” “Một sự việc chúng ta vốn dĩ đã biết, có gì đáng kinh ngạc chứ?” A Ninh khó hiểu hỏi.

“A Ninh muội tử!

Cô nói như vậy là vì cô vẫn chưa hiểu được tinh túy của bức bích họa này!” Vương Bàn Tử hít sâu một hơi nói: “Tôi nói cho cô nghe nhé, bích họa để lại trong lăng mộ này, nếu là chủ nhân ngôi mộ muốn nói về bản thân mình.” “Thì hình tượng của hắn trong bích họa chắc chắn là cố định!” “Nếu không thì hắn lưu lại ở đây để khoe khoang với người khác, kết quả người khác đều không biết hắn là ai thì có ý nghĩa gì?” “Sau đó cô lại nhìn xem, chỗ này chỗ này, còn có chỗ này nữa.” Vương Bàn Tử lập tức chỉ vào mấy vị trí trên bích họa: “Mấy chỗ này đều có thể nhìn ra rất rõ ràng hình tượng mấy người này là tương đồng!” “Cũng tức là hình tượng này đại biểu chính là Uông Tạng Hải.” Nghe được những lời này của Vương Bàn Tử, Trịnh Bách Vạn ở bên cạnh cũng dần tò mò ghé sát lại.

Chỉ là sau khi nhìn thấy dáng vẻ của những người vặn vẹo trên bích họa, hắn vẫn cảm thấy trong lòng một trận khó chịu.

“Cô nhìn lại xem, ở chỗ này Uông Tạng Hải có phải cũng xuất hiện không?” Vương Bàn Tử hỏi.

A Ninh lập tức gật đầu.

Mà khi nhìn theo tay Vương Bàn Tử về phía bức bích họa nhân viên vặn vẹo kia, cô cũng ẩn ẩn nhìn ra một số manh mối.

“Kỳ quái.” Sau khi nghe thấy A Ninh phát ra âm thanh nghi hoặc như vậy.

Vương Bàn Tử lập tức lại kiêu ngạo thêm vài phần.

Hắn biết A Ninh đã lĩnh hội được ý của mình rồi.

"Xem ra cô đã hiểu rồi!" "Chúng ta trước đó có phải đều cảm thấy người vặn vẹo này chắc chắn là do Uông Tạng Hải chế tạo ra không!" "Vậy với tác phong của Uông Tạng Hải, đã là thứ do mình làm ra thì bất kể có tàn bạo đến đâu cũng chắc chắn không thể thoát khỏi sự kiểm soát của mình!" "Nhưng trên bức bích họa này thì sao?" "Trước mặt Uông Tạng Hải có rất nhiều binh sĩ!" "Hơn nữa nhìn dáng vẻ của bọn họ rõ ràng là muốn tiến hành một trận chiến đấu gì đó!" "Sau đó cô nhìn lại xem trước mặt bọn họ chẳng phải là cái thứ chúng ta nhìn thấy đây sao?" "Cũng tức là Uông Tạng Hải và binh sĩ của hắn lúc đó đang khổ chiến với thứ do chính mình sáng tạo ra!" "Điểm này rất không đúng nha!" Nghe Vương Bàn Tử phân tích, A Ninh cũng gật đầu theo.

Điểm này cô thực sự có chút kinh ngạc!

Cô thực sự không ngờ cái đầu của tên Vương Bàn Tử luôn không đứng đắn này lại cũng có lúc linh quang như vậy!

Xem ra bất kể Vương Bàn Tử thể hiện ra trước mặt bọn họ là hình tượng gì!

Nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, kinh nghiệm đổ đấu nhiều năm nay của tên Vương Bàn Tử này cũng quả thực không phải dạng vừa!

"Cho nên ý của anh là phương pháp nguyên thủy nhất khiến những người vặn vẹo này biến thành dáng vẻ như vậy không phải do Uông Tạng Hải sáng tạo ra!" "Hắn là sau khi trải qua một số chuyện, có lẽ là vì trải nghiệm này, hoặc là nguyên nhân gì khác." "Cho nên mới nắm được thủ đoạn sáng tạo ra những người này phải không?" A Ninh nói.

“Từ tình huống hiện tại mà xem, chắc chắn là như vậy rồi.” “Không được, thứ này Bàn gia tò mò quá thể.” “Đồng chí Tiểu Tần!

Mau lại đây giúp Bàn gia xem xem, chỗ này rốt cuộc là có ý gì!” “Đặc biệt là mấy dòng chữ bên trên này!” “Mau lại đây giúp Bàn gia phiên dịch một chút!” Vương Bàn Tử liên tục gọi Tần Dã, cú này ngược lại thu hút tất cả mọi người có mặt đều xúm lại.

Tần Dã nhìn bích họa trước mắt một hồi, sau đó lại nhìn văn tự bên trên, hắn hơi rơi vào trầm mặc một lát.

Vương Bàn Tử nhìn mà trong lòng sốt ruột không thôi!

Chỉ muốn đẩy Tần Dã mau chóng nói cho bọn họ biết!

Sau đó liền nghe thấy Tần Dã phát ra một tiếng cười khẽ: “Được đấy Bàn Tử, cậu đúng là đã phát hiện ra một số thứ khá thú vị.” “Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu nói thế là có ý gì chứ!” “Thứ thú vị gì!” “Đã lúc này rồi cậu đừng có úp mở nữa đi!” “Bàn gia hiện tại thực sự là tò mò lắm rồi!” “Nếu chuyện này có chút phức tạp, chi bằng cậu dùng một phương thức đơn giản hơn, cho chúng tôi một kết luận trực tiếp nhất thì thế nào!” Vương Bàn Tử lập tức xoa tay hằm hè!

Hắn đợi lâu như vậy cũng chính là đợi cái lúc này!

Hiện tại hắn không thể chấp nhận bất kỳ sự lót đường hay phục bút nào nữa!

Chỉ muốn lập tức biết ngay một đáp án.

“Đây là ghi chép về một thế giới khác.” Tần Dã nói.

Mọi người tại hiện trường ngay lập tức hít một ngụm khí lạnh!

Lúc nhìn thấy quái vật này trong lăng mộ!

Lúc nhìn thấy quái vật này trên bích họa!

Đối với thân phận của quái vật này, trong lòng bọn họ thực ra đã nảy sinh vô số tưởng tượng!

Từ góc độ khoa học mà nói, bọn họ nghĩ đến những thứ như bức xạ, từ góc độ huyền học mà nói, bọn họ liên tưởng đến một loại nguyền rủa hoặc là sức mạnh siêu nhiên nào đó.

Nhưng cho dù bọn họ đã mở não động lớn nhất, bọn họ cũng vạn lần không ngờ tới.

Kết luận cuối cùng lại có thể bùng nổ như vậy!

Ánh mắt của mọi người đều khóa chặt lên người Tần Dã, sự chấn hám mà đáp án này mang lại cho bọn họ vượt xa sức tưởng tượng!

Hiện tại bọn họ chỉ muốn làm rõ rốt cuộc đây là chuyện như thế nào!

Tất cả mọi người nhìn Tần Dã, đều hy vọng hắn có thể mau chóng giải thích cho bọn họ một chút.

Kết quả Tần Dã sau khi nói xong lại rơi vào trầm mặc.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ dường như tịnh không có ý định tiếp tục giải thích.

Vương Bàn Tử lập tức cuống lên, vội vàng hỏi: "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu đừng úp mở nữa!

Cậu mau nói rõ cho chúng tôi nghe đi chứ!" Kết quả Tần Dã chỉ nghi hoặc nhìn Vương Bàn Tử: "Cậu không phải muốn một kết luận đơn giản sao?

Đây chính là nó đấy!" Vương Bàn Tử lúc đó liền cảm thấy đại não choáng váng một trận!

Cũng may là khả năng chịu đựng tâm lý của mình còn tính là khá

mạnh!

Nếu không thì chỉ cú này thôi mình cao thấp cũng phải thổ ra vài lít máu!

Nhìn xem!

Cái lão Trịnh Bách Vạn kia chẳng phải đã ôm tim suýt ngã sấp mặt rồi sao?

Vương Bàn Tử phục thật rồi!

Cho dù lời này đúng là do mình nói!

Nhưng lời này có thể hiểu như vậy sao?

Cái gọi là đưa ra một kết luận cũng không phải là qua loa như vậy chứ?

"Đồng chí Tiểu Tần!

Cho dù người anh em tôi nói như vậy, nhưng kết luận này của cậu có phải hơi có vẻ thảo suất quá mức rồi không?" "Hay là chúng ta thương lượng một chút, cậu vẫn nên mở rộng thêm cho chúng tôi một chút đi?" "Không cần quá nhiều!

Chỉ một chút xíu là được!" Vương Bàn Tử bất lực cười khổ nói.

"Căn cứ theo ghi chép của văn tự bên trên, Uông Tạng Hải nhờ một loại cơ duyên nào đó mà tiến vào một thế giới khác." "Ngoại quan của thế giới đó rõ ràng cũng là xứ Trường Bạch Sơn, nhưng các loại tao ngộ bên trong lại hoàn toàn không giống nhau!" "Ở thế giới đó, hắn nhìn thấy người gấu (nhân hùng) có thể hình khổng lồ!

Còn có rất nhiều côn trùng khổng lồ căn bản không thể tưởng tượng nổi!" "Nếu dùng ngôn ngữ hiện tại của chúng ta để hình dung, thì trạng thái thế giới đó hiện ra giống như là một thế giới bên trong (lý thế giới) của Trường Bạch Sơn vậy." Khi nghe đến đây, tất cả

mọi người tại hiện trường lại lần nữa trừng lớn hai mắt!

Tuy rằng mọi người đã nghĩ tới, đã là kết luận bùng nổ như ban nãy, thì quá trình cấu thành kết luận cũng tất nhiên không thể nào bình lặng được!

Nhưng bọn họ làm sao có thể ngờ được quá trình này lại chấn động như vậy!

Những con trùng lẽ ra đã tuyệt chủng từ lâu trong thế giới của bọn họ!

Chương 895

Không ngờ lại sinh sống ở một thế giới khác!

"Trời đất ơi!

Không ngờ tên Uông Tạng Hải này lại còn thực sự phát hiện ra một tân đại lục ở nơi này!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói.

"Tôi trước đây từng nghe nói, Trường Bạch Sơn nơi này có rất nhiều thứ không thể giải thích." "Cũng thường xuyên có người sau khi đến nơi này thì mạc danh kỳ diệu biến mất, thậm chí thi cốt vô tồn!" "Chỉ là vì nơi này quanh năm tích tuyết, nên rất nhiều người đều bản năng cảm thấy bọn họ bị chôn vùi trong tuyết." "Hiện tại xem ra, sự biến mất của những người này e rằng cũng là giống như Uông Tạng Hải, đã tiến vào thế giới đó!" Hạo Thiên Chân phân tích.

"Nhưng chuyện này cũng có một vấn đề a!" "Uông Tạng Hải là đi đến thế giới đó, sau đó gặp được mấy con trùng này!" "Nhưng mấy con trùng này trước sau vẫn là sinh vật thuộc về thế giới đó mà!" "Hắn lại làm cách nào đem mấy con trùng này mang qua đây được chứ!" "Chẳng lẽ hắn đã nắm giữ biện pháp gì có thể trực tiếp qua lại giữa hai thế giới?" Vương Bàn Tử vốn định nói đây là chuyện không thể nào!

Nhưng vừa nghĩ đến những việc Uông Tạng Hải làm mà bọn họ đối mặt lần này, đột nhiên cảm thấy trên người con quái vật này, cho dù có xuất hiện thứ cổ quái thế nào cũng không đáng ngạc nhiên!

Đặc biệt là khi hắn nhìn về phía Tần Dã, thấy người sau lẳng lặng gật đầu, trong lòng cũng càng thêm xác định suy đoán của mình!

"Tại thế giới đó, Uông Tạng Hải đã lợi dụng một số thủ đoạn của mình để lung lạc một bộ phận những thứ mình cần." "Về phần thủ

đoạn này là gì, Uông Tạng Hải tịnh không ghi chép lại." "Đồng thời hắn tính toán ra được một điều kiện để qua lại giữa hai thế giới này." "Cho nên khi cơ hội tới, hắn liền mang theo những con trùng đó trở về thế giới này." "Đương nhiên cũng bao gồm cả một bộ phận loại người vặn vẹo kia!" Tần Dã tiếp tục nói.

Mọi người lại là một tiếng kinh thán!

Cái tên Uông Tạng Hải này tuy rằng không phải người tốt gì nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, về mặt bản lĩnh hắn quả thực tương đương lợi hại!

Bất kể là những con trùng bọn họ gặp phải trước đó, hay là quái vật bên trong khôi giáp người khổng lồ kia.

Tất cả những thứ này trong mắt bọn họ đều là những thứ tương đương lợi hại!

Tuy rằng Uông Tạng Hải không làm được như Tần Dã là giải quyết bọn chúng, nhưng có thể thuần phục thì đây cũng tuyệt đối là một chuyện tương đương khủng bố.

Thậm chí từ một mức độ nào đó mà nói, chuyện này còn đáng sợ hơn cả việc Tần Dã làm được!

"Vãi chưởng!

Tên Uông Tạng Hải này quả thực có chút bản lĩnh đấy!" "Vậy đối với hắn mà nói đã biết quy tắc qua lại thế giới đó!" "Vậy chẳng phải hắn tùy thời chỉ cần muốn xuyên qua hai thế giới đều có thể làm được rồi sao?" Vương Bàn Tử lại lần nữa kinh hô!

"Không!

Uông Tạng Hải tịnh không làm như vậy!

Bởi vì thế giới đó vô cùng nguy hiểm, điểm này đối với hắn mà

nói cũng là như thế." "Hơn nữa khi hắn quan sát quy tắc ở thế giới đó, hắn phát hiện quy tắc của thế giới đó tùy thời đều đang phát sinh biến hóa." "Ở lại thế giới đó thời gian quá dài, hắn cũng không cách nào bảo đảm mình tuyệt đối an toàn." "Điểm này tự nhiên cũng sẽ không phải việc Uông Tạng Hải sẽ làm." Tần Dã nói: "Có điều những người vặn vẹo hắn mang về lúc đó tịnh không nhiều, đồng thời những người này vì tịnh không phải hoàn toàn do hắn sáng tạo, cho nên cũng không hoàn toàn khả khống, nhưng hắn nắm được phương pháp khiến bọn chúng hành động." "Cho nên hắn liền lợi dụng tập tính của bọn chúng để dần dần tiến hành sáng tạo, sau đó để tránh việc đặc tính của bọn chúng phản phệ chính mình, cho nên mới chế tạo khôi giáp kiên cố không thể phá vỡ để nhốt bọn chúng vào trong." Mọi người nghe Tần Dã giới thiệu những thứ này, tất cả đều không kìm được nuốt nước bọt đánh ực một cái.

Chỉ nghe đoạn giới thiệu phía sau này của Tần Dã, không nghi ngờ gì nữa lại lần nữa khơi dậy sự tò mò của mọi người đối với cái gọi là thế giới khác này!

Nếu nói trải nghiệm xông pha trong lăng mộ Uông Tạng Hải mang lại cho bọn họ suy nghĩ gì về Uông Tạng Hải.

Tàn nhẫn, tàn bạo, loại hình dung từ này là tuyệt đối không thể nào tránh khỏi!

Nhưng không thể không nói, Uông Tạng Hải tuyệt đối là một người dám có ý tưởng, đồng thời có năng lực đáng sợ để thực hiện những ý tưởng này!

Có thể nói ở trong lăng mộ Uông Tạng Hải!

Tất cả những gì bọn họ kiến thức được đều đang chứng minh cho bọn họ thấy!

Uông Tạng Hải là một kẻ tâm tư kín kẽ!

Vô pháp vô thiên!

Chỉ cần là thứ mình muốn thì bất kể là cái giá gì, hắn đều sẽ không do dự bỏ ra để thực hiện mục đích của mình!

Nhưng trong câu chuyện Tần Dã kể, hoặc nói là trong bức bích họa Uông Tạng Hải để lại này!

Mức độ nguy hiểm của cái gọi là thế giới khác này lại có thể khiến ngay cả Uông Tạng Hải, sau khi nắm được phương pháp có thể lặp lại qua lại thế giới này, cũng chỉ dám đi đến đó một lần!

Đương nhiên rồi, trong lòng bọn họ cũng hiểu, Uông Tạng Hải làm như vậy chưa chắc là cảm thấy sợ hãi đối với thế giới đó!

Nhưng tuyệt đối là đối với Uông Tạng Hải mà nói, cái giá phải trả liên quan đến những thứ có thể đạt được ở thế giới đó là không có lời!

Một thế giới sở hữu nhiều thứ thần kỳ như vậy, Uông Tạng Hải đều còn cảm thấy những thứ đạt được ở thế giới đó không tỷ lệ thuận với cái giá phải trả.

Chỉ có thể nói lên rằng mức độ đáng sợ của thế giới đó quả thực đã vượt xa tưởng tượng của bọn họ!

"Các cậu đừng nói nữa nhá!

Bàn gia tôi hiện tại càng tò mò hơn rồi đấy!" "Đó rốt cuộc là một thế giới như thế nào!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói.

"Với sự hiểu biết của chúng ta về Uông Tạng Hải cho tới thời điểm này, một thế giới vô cùng có sức hấp dẫn, một nơi sở hữu nhiều bảo tàng như vậy!" "Uông Tạng Hải tuyệt đối sẽ không chỉ ghé thăm một lần rồi rời đi!" "Tham lam đoạt lấy tất cả của thế giới đó mới là việc Uông Tạng Hải sẽ làm." "Giống như hắn nô dịch cái dân tộc kia vậy!" "Nhưng đối với thế giới này, Uông Tạng Hải lại sau khi cân

nhắc lợi hại đã lựa chọn điểm tới là dừng." "Chỉ có thể nói lên rằng tất cả những thứ của thế giới này Uông Tạng Hải quả thực muốn!" "Nhưng trong lòng hắn cũng hiểu, bất kể hắn muốn thế giới này bao nhiêu!" "Sau khi đạt được nhiều như vậy hắn đều bắt buộc phải điểm tới là dừng!" "Nếu không rất có khả năng sẽ phải trả cái giá thảm khốc mà hắn không thể tưởng tượng nổi!" Hạo Thiên Chân nhíu chặt mày nói.

"Đồng chí Tiểu Tần!

Bàn gia tôi lại càng tò mò hơn rồi!

Cậu mau nói cho Bàn gia nghe, trên này rốt cuộc còn có ghi chép gì nữa không!" "Đối với thế giới đó Uông Tạng Hải chắc chắn sẽ không chỉ ghi chép một chút như vậy chứ!" Vương Bàn Tử lập tức hưng phấn hẳn lên!

"Bỏ đi, dù sao đều là mấy ghi chép vô thưởng vô phạt thôi." "Nói cho cùng thế giới đó chúng ta căn bản không có cơ hội đi tới!" "Cho dù biết được nhiều hơn nữa cũng chẳng có tác dụng gì, tóm lại chúng ta chỉ cần biết thế giới này nguy hiểm hơn chúng ta tưởng tượng là đủ rồi." Tần Dã lại vào lúc này đột ngột dừng chủ đề lại.

Vương Bàn Tử vốn còn muốn tiếp tục truy hỏi một phen, nhưng lại chú ý tới biểu cảm của Tần Dã ẩn ẩn phát sinh một chút biến hóa.

Nhìn dáng vẻ liền biết đây là Tần Dã cố ý muốn kết thúc chủ đề này.

Hạo Thiên Chân lập tức tiến lên kéo Vương Bàn Tử một cái, Vương Bàn Tử hiểu ý gật gật đầu.

Hắn tuy rằng không biết vì sao Tần Dã lại chọn trầm mặc vào lúc này.

Nhưng với sự tín nhiệm của hắn dành cho Tần Dã.

Nếu Tần Dã đã quyết định làm như vậy, hắn đương nhiên không có lý do gì không phối hợp.

"Nếu cậu đã nói như vậy, thì chắc chắn có đạo lý của cậu!" "Bàn gia tin cậu!" "Đợi đến lúc sau này có cơ hội cậu hãy nói kỹ cho chúng tôi nghe nhé!" "Chúng ta hiện tại vẫn là lo làm chính sự trước đã!" "Trịnh lão bản!

Không vấn đề gì chứ!" "Thứ ông muốn là thuốc trường sinh bất lão!

Cái gọi là thế giới khác của Uông Tạng Hải chưa chắc đã có thứ đồ chơi như vậy tồn tại!" "Chẳng có lý do gì cứ lãng phí thời gian ở nơi này mãi nhỉ?" Vương Bàn Tử nói xong lại quay đầu nhìn về phía Trịnh Bách Vạn.

"Đó là đương nhiên, trên đường đi này Tần tiên sinh thời khắc đều đang chứng minh tính chính xác trong quyết đoán của mình!" "Nếu đã là thế giới mà Tần tiên sinh nhận định không nên đặt chân đến, bất kể nguyên nhân là gì, đều chắc chắn có lý do riêng của Tần tiên sinh!" "Tôi tin tưởng Tần tiên sinh!" "Tôi thấy chúng ta vẫn nên mau chóng rời khỏi nơi này đi!" "Cái lăng mộ Uông Tạng Hải này, chúng ta tốt nhất vẫn đừng nên lưu lại quá lâu ở cùng một chỗ!" Trịnh Bách Vạn lập tức tiến hành biểu thái!

Trịnh Bách Vạn cũng không hổ là tay thiện nghệ trong giới kinh doanh!

Chưa bàn đến năng lực các phương diện khác của hắn thế nào, nhưng cái năng lực thẩm thời độ thế này quả thực có thể gọi là nhất tuyệt!

Nếu nói không có hứng thú đối với những người Uông Tạng Hải để lại này, thì tuyệt đối là không thể nào!

Nếu đổi thành ông chủ bình thường, thì tuyệt đối sẽ ỷ vào việc mình là cố chủ yêu cầu Tần Dã kể rõ ràng nội dung về sau ra!

Thậm chí có khả năng đề xuất muốn biết phương pháp đi tới thế giới đó!

Nhưng Trịnh Bách Vạn thì lại suy nghĩ nhiều hơn một tầng, trong lòng hắn rất rõ ràng, thế giới đó quả thực khiến người ta thần vãng!

Thậm chí có khả năng sẽ có thứ gì đó mà chính mình vô cùng muốn đạt được.

Nhưng so với thế giới đó, không còn nghi ngờ gì nữa Tần Dã mới là tài phú trân quý hơn!

Cho dù cái gọi là thế giới khác kia thực sự đầy rẫy bảo bối.

Cũng không đáng để hắn đắc tội Tần Dã!

Đương nhiên, Trịnh Bách Vạn không tiếp tục hỏi nữa cũng vẫn là có tư tâm của riêng mình!

Hắn muốn đạt được trường sinh bất lão, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới muốn chia sẻ với người khác!

Giống như đám dong binh đoàn Dã Lang, những kẻ gọi là cầm tiền người trừ tai họa cho người này, nếu nói thực sự kiến thức được biện pháp trường sinh bất lão!

Thì đều không thể xác định có phản trắc gì hay không, giống như đám Tần Dã bản thân hắn vốn đã không có biện pháp khống chế thì lại càng không cần phải nói rồi!

Cho nên hắn hiện tại cũng chỉ là đơn thuần làm một cái biểu thái trên bề mặt cho mọi người xem.

Nhưng trên thực tế lúc hành động đã để thủ hạ của mình in dập lại bích họa rồi.

Tuy rằng văn tự trên này quả thực vô cùng đặc thù, nhưng theo sự phát triển của thời đại, thời đại hiện tại của bọn họ có vô số thủ đoạn công nghệ cao!

Chỉ là muốn phiên dịch một số văn tự và bích họa chung quy không có độ khó gì.

Nếu trong bức bích họa này thực sự có phương pháp gì liên quan đến trường sinh bất lão.

Hắn sẽ lại tính toán xem làm thế nào chiếm nó làm của riêng.

Chương 896

Rất nhanh, mọi người liền đi đến tận cùng dũng đạo.

Nhìn thạch môn trước mắt, ý thức của đám người ban nãy còn đang đắm chìm trong bích họa bốn phía cũng lập tức rút ra.

Bất kể nội dung trên vách đá xung quanh có dẫn người nhập thắng đến đâu.

Nhưng nơi này chung quy vẫn là lăng mộ Uông Tạng Hải!

Cái dũng đạo này không có nguy hiểm, không đại biểu cả tòa lăng mộ đều sẽ không còn nguy hiểm nữa!

Nếu chỉ đắm chìm trong bích họa trên vách đá bốn phía mà cứ thế cho rằng cả tòa lăng mộ đều sẽ không có nguy hiểm gì e rằng sẽ trực tiếp mất mạng!

"Đồng chí Tiểu Tần, thế nào?

Cái cửa này bây giờ có mở được không?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Mở được." Tần Dã lập tức gật đầu nói: "Trên thạch môn này Uông Tạng Hải không để lại bất kỳ cơ quan dư thừa nào." Trên thạch môn sắp mở ra không có cơ quan dư thừa để lại, việc này đối với mọi người mà nói vốn dĩ nên là một tin tốt mới đúng!

Nhưng tất cả mọi người có mặt dù sao cũng đã giãy giụa trong tòa lăng mộ này một thời gian dài như vậy rồi.

Nếu nói đối với cái nết của Uông Tạng Hải còn có gì không hiểu đương nhiên là không thể nào!

Đặc biệt là đối với thổ phu tử kinh nghiệm già đời như Vương Bàn Tử!

Hắn rất rõ ràng ở trong một tòa lăng mộ một khi đã để lại những sự tích bình sinh của chủ nhân lăng mộ.

Thì chứng tỏ cự ly đến chủ mộ thất đã không còn xa nữa!

Vậy chiếu theo tình huống xây dựng bình thường mà nói, càng là tình huống này!

Mức độ hung hiểm của lăng mộ cũng sẽ càng lớn!

Mà điểm này đối với loại người như Uông Tạng Hải mà nói cũng định nhiên càng là có hơn chứ không kém!

Nhưng hiện tại Tần Dã lại nói trên thạch môn này không có bất kỳ cơ quan nào để lại!

Mọi người sẽ không cảm thấy đây là chuyện tốt gì!

Chỉ sẽ nghĩ tới việc trong này liệu có phải sẽ có thứ gì đó càng thêm hung hiểm hay không!

"Đồng chí Tiểu Tần!

Cái này chiếu theo quy luật lăng mộ mà nói thì tình huống này quả thực có chút không đúng a!" "Đặc biệt là giống như loại người Uông Tạng Hải này!

Theo lý thuyết hẳn chắc chắn nên là càng về sau thì càng nguy hiểm mới đúng chứ!" "Sao có thể cái gì cũng không có chứ?" Vương Bàn Tử nhíu mày nói.

"Đây quả thực không giống bố trí Uông Tạng Hải sẽ làm, nhưng cảm giác của tôi hẳn là không sai." "Phía sau này quả thực cái gì cũng không có." Tần Dã nói.

"Cái này rất cổ quái nha!

Uông Tạng Hải sẽ để lại một cái cửa không (không môn) như vậy sao?" "Theo tôi thấy chỉ có thể là ở phía sau này có thứ gì đó càng

thêm lấy mạng đang ở đó thôi?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Quả thực có khả năng này, nhưng hiện tại chúng ta cũng không có lựa chọn nào khác, tổng không thể quay đầu ở loại địa phương này chứ." Tần Dã thở dài nói.

"Mẹ kiếp!

Cái loại cảm giác này đúng là làm người ta khó chịu mà!" "Biết rõ có nguy hiểm!

Vẫn bắt buộc phải xông vào bên trong một chuyến!" "Cái tên Uông Tạng Hải này quả thực là quá biết hành hạ người khác!" "Cho Bàn gia một cơ hội!" "Trong này nếu là chủ mộ Uông Tạng Hải!

Bàn gia tuyệt đối phải cho nổ tung quan tài của hắn!" Vương Bàn Tử siết chặt nắm đấm phẫn nộ chửi mắng.

"Cậu đừng vội thề thốt trước, tôi sợ đến lúc xông qua chỗ này xong, cậu sẽ chẳng có thứ gì có thể cho nổ đâu." Tần Dã trầm giọng nói.

Mọi người tại hiện trường lập tức trừng mắt, đều kinh hỉ quay đầu nhìn về phía Tần Dã.

Tuy rằng những lời này của Tần Dã mọi người vẫn chưa hiểu lắm rốt cuộc cụ thể chỉ cái gì, nhưng chỉ với một câu nói này bọn họ cũng hiểu trong này chắc chắn không phải thứ tốt lành gì!

"Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu nói thế là ý gì a!" "Chẳng lẽ trong này còn thực sự có thuyết pháp gì hay sao!" Vương Bàn Tử là người đầu tiên kinh ngạc hô lên.

"Gần như là ý đó." "Tôi ở ngoài cửa có thể cảm giác được bên trong có một cỗ oán niệm rất nặng," "Hơn nữa thứ bên trong này còn có sinh khí, cũng tức là thứ bên trong vẫn chưa chết!" Tần Dã nói.

“Ngọa tào!

Không phải chứ!” Vương Bàn Tử lại lần nữa kinh hô một tiếng!

Bầu không khí vốn dĩ đã vô cùng căng thẳng trải qua cú hét này của hắn, lập tức dọa tất cả mọi người có mặt giật thót mình!

“Vương tiên sinh, anh đột nhiên kêu la cái gì thế hả!” A Ninh bịt tai có chút bất mãn nhìn Tần Dã.

“Không không không, thứ này các người không hiểu, cho nên không biết.” “Các người ước tính cái lăng mộ Uông Tạng Hải này đã có bao nhiêu năm rồi?” “Không nói cái gì ngàn năm, nhưng trăm năm trở lên chắc chắn là có rồi chứ?” “Sau đó Uông Tạng Hải xây dựng một cái lăng mộ như vậy, cũng chắc chắn không thể nói là sau khi đã xây xong rồi còn an trí đồ vật vào trong này, không sai chứ!” “Cũng tức là cái thứ đồ chơi còn sống đang được đặt ở trong này mà đồng chí Tiểu Tần nói chắc chắn cũng đã tồn tại cả trăm năm rồi!” “Thế gian vạn vật đều có linh khí, trừ một số động vật đặc biệt ra.” “Có thể sống trên trăm năm đây đã là tình huống vô cùng không dễ dàng rồi!” “Cả trăm năm này còn bị khóa ở loại địa phương sinh oán niệm này, sớm đã là hung thú rồi!” “Hơn nữa cái thứ còn sống này và đã chết không giống nhau!” “Thứ đã chết đi trừ phi có trận pháp phù trì, nếu không thì vào khoảnh khắc chết đi kia tất cả đã định tính rồi!” “Bất kể là oán niệm hay là thứ gì khác, đều sẽ không tiếp tục gia tăng!” “Nhưng còn sống thì khác, theo thời gian trôi đi, oán niệm của bọn chúng cũng sẽ càng lúc càng nặng!” “Cái thứ sống cả trăm năm này oán niệm sớm đã khiến nó không còn là sinh vật bình thường gì nữa!” “Lộng không khéo sự nguy hiểm của nó thậm chí còn vượt xa tất cả những phiền phức mà chúng ta gặp phải trước đó!” Vương Bàn Tử nhíu chặt mày nói.

Mọi người vừa nghe đến đây, trong lòng lập tức đều thót một cái!

Tuy rằng ở trong lăng mộ Uông Tạng Hải, đích xác nên chuẩn bị tốt những tâm lý này!

Nhưng vừa nghĩ đến khó khăn lắm mới đi được tới đây rồi mà còn gặp phải loại phiền phức này!

Việc này bất kể đặt lên người ai cũng đều sẽ buồn bực lắm a!

"Mẹ kiếp!

Tên Uông Tạng Hải này cũng thật biết chơi!" "Đều đến cái mấu chốt này rồi!

Thế mà còn lôi ra cho chúng ta mấy thứ này!" "Hơn nữa lại giống như trước đó!" "Rõ ràng biết là một thứ vô cùng phiền phức, nhưng lại bắt buộc phải đi không thể!" Vương Bàn Tử tức đến mức trực tiếp rút súng ra, sự phẫn muộn trong lòng thậm chí khiến hắn có xúc động muốn trực tiếp nã một phát vào thạch môn!

"Hết cách rồi, đây chẳng phải là thủ đoạn của Uông Tạng Hải sao?" "Nếu hắn đã để lại cho chúng ta một cái phiền phức như vậy, chi bằng chúng ta cứ đi kiến thức một chút xem sao." Tần Dã nói xong trực tiếp đẩy thạch môn ra.

Ngay sau đó mọi người liền nhìn thấy có một luồng sáng từ trên đỉnh đầu bọn họ rọi xuống.

Mọi người trước tiên ngẩng đầu nhìn lên, liền nhìn thấy độ cao của ngôi mộ thất này trực tiếp chạm đến tận đỉnh của cả ngọn núi!

Mà ở lỗ hổng bên trên có thể nhìn thấy một luồng ánh sáng chiếu xuống.

Nhìn theo luồng sáng xuống dưới, mọi người thình lình nhìn thấy trên mặt đất đang đặt một cỗ quan tài thạc đại!

Cỗ quan tài kia toàn thân đều là thiết kế màu đen, cho dù dưới sự

chiếu rọi của ánh sáng như vậy, cũng phảng phất như đang được bọc bởi một tầng hắc khí!

Loại ánh sáng và bóng tối giao thoa này, mọi người chỉ nhìn vào mắt đã cảm thấy một loại khó chịu!

Mà so với bản thân quan tài, thứ khiến người ta để ý hơn không nghi ngờ gì nữa chính là những sợi xích sắt bao quanh quan tài!

Những sợi xích sắt này quấn chặt lấy quan tài, mà mỗi một đầu tận cùng của quan tài đều bị một cái đinh chùy đầu rồng đóng chặt lên vách đá xung quanh!

Thoạt nhìn, những cái đinh chùy bên trên này thế mà đạt tới con số tròn chín cái!

"Đây là!

Cửu Long Trấn Áp!" Hạo Thiên Chân trừng mắt kích động nói.

"Cửu Long Trấn Áp?

Đây là trận pháp gì sao?" A Ninh tò mò hỏi.

"Nói đơn giản thì đây là một loại phương pháp dùng để trấn áp thứ bên trong quan tài!" "Nếu là trận pháp này, thì hoàn toàn khớp với những gì Tần Dã vừa nói!" Hạo Thiên Chân nhíu chặt mày nói.

Xem ra, mấy vị dân đổ đấu chuyên nghiệp này đã làm rõ được rốt cuộc trước mắt đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng những người khác có mặt tại đây thì không biết a!

Lúc này nhìn bọn họ một bộ dạng liệu định mọi việc như thần, tất cả mọi người đều tò mò không chịu được.

"Các vị, nếu chỉ nói đến mức độ này, chúng tôi cũng không hiểu lắm." "Không biết có thể mời các anh giải thích một chút hay không?" A Ninh tiến lên hỏi.

“Loại trận pháp Cửu Long Trấn Áp này tôi cũng chưa từng gặp qua hàng thật, chỉ là từng thấy một số ghi chép trong nhật ký của ông nội tôi!” “Căn cứ theo ông ghi chép thì loại trận pháp này vốn là dùng để trấn áp tà túy.” “Truyền thuyết kể rằng vào thời cổ đại có một nơi tồn tại tà thần.” “Tà thần đó thực lực cường đại không ai địch nổi, sau đó một vị đạo nhân pháp lực cao cường liền bày ra trận pháp này!” “Ông ta trước tiên nhốt tà thần vào trong quan tài, sau đó lợi dụng xích sắt và đinh chùy đầu rồng tạo ra chín cái mắt trận.” “Sau khi trận pháp hình thành, liền tiến hành phong ấn hoàn toàn tà túy bên trong quan tài!” “Chỉ cần mắt trận Cửu Long không bị phá hoại, thì trận pháp này sẽ tuyệt đối không bị phá hoại!” Hạo Thiên Chân giải thích.

Mọi người đến đây coi như đã hiểu đây rốt cuộc là một trận pháp như thế nào.

Bọn họ nhao nhao nhìn về phía cỗ quan tài bị xích sắt bao quanh kia!

Chương 897

Trong lòng không khỏi dâng lên vài phần kinh ngạc và kiêng kỵ!

Theo miêu tả của Hạo Thiên Chân, người biết vận dụng trận pháp này tuyệt đối không thể là kẻ hiền lành gì!

Mà hiện tại nơi bọn họ đang đứng chính là lăng mộ Uông Tạng Hải!

Tuy rằng mấy thứ tà thần gì đó quả thực rất khó gặp!

Nhưng Uông Tạng Hải là người nào!

Trong thế giới của người này, thì cho dù có xuất hiện thứ ly kỳ quái dị thế nào nữa cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả!

"Cũng tức là hiện tại ở cái chỗ này là một tà thần bị phong ấn hoặc là thứ gì đó khác?" "Đồng chí Tiểu Tần, nói như vậy thì cái quan tài này không động vào được đâu!" "Tôi thấy chúng ta vẫn nên mau chóng rời đi thì hơn!" Vương Bàn Tử đề nghị.

"Rời đi?" Tần Dã cười nhạt một tiếng: "Các người cảm thấy lăng mộ Uông Tạng Hải là nơi dễ dàng có thể rời đi như vậy sao?" "Càng đừng nói còn là một cái lăng mộ không có cơ quan gì liền để chúng ta đi vào." Mọi người vừa nghe lời này lông tóc toàn thân trong nháy mắt dựng đứng lên!

Vương Bàn Tử càng là kinh hô một tiếng: "Ngọa tào!

Không phải chứ đồng chí Tiểu Tần!

Chiếu theo cách nói của cậu!

Chẳng lẽ tên Uông Tạng Hải này còn giở trò trong cái quan tài này!" "Chẳng lẽ hắn có thao tác gì có thể thả thứ bên trong ra?" "Trời

đất mẹ ơi!

Việc này cũng không phải dạng vừa đâu nha!" "Nếu là thứ bị nhốt trong loại quan tài này trấn áp mà bị thả ra!" "Chúng ta khoan hãy tính xem đó có phải tà thần hay không, có thể bị dùng đến trận pháp này!" "Thực lực đều tuyệt đối khủng bố như tư a!" "Nếu nói về mức độ hung hiểm thì tuyệt đối đáng sợ hơn đám trùng chúng ta gặp trước đó!" "Nếu Uông Tạng Hải thực sự có biện pháp gì có thể thả loại đồ vật này ra!

Thì phiền phức của chúng ta lớn rồi đây!" "Tà thần gì đó thì ngược lại không đến mức." "Cái tôi nghĩ là Uông Tạng Hải đã vận dụng công hiệu khác của Cửu Long Trấn Áp!" Tần Dã quan sát cỗ quan tài bị xích sắt khóa lại trước mắt nói.

"Ý gì?

Thứ đồ chơi này còn có công hiệu gì khác nữa sao?" Vương Bàn Tử cả người ngây ra tại chỗ chớp chớp mắt: "Cái Cửu Long Trấn Áp này Bàn gia ngược lại cũng có nghe qua, trước đây trong lăng mộ Bàn gia cũng có hân hạnh kiến thức qua một cái." "Cả hình tượng và cái chúng ta nhìn thấy hiện tại sàn sàn như nhau." "Bàn gia cũng chưa từng nghe nói Cửu Long Trấn Áp còn có công hiệu gì khác a!" "Sự hiểu biết của rất nhiều người đối với Cửu Long Trấn Áp đích xác là ở mức độ các cậu biết." "Nhưng loại trận pháp này tại sao có thể trấn áp tà túy, điểm này lại hầu như không có ai biết." "Ghi chép về loại công hiệu này cũng gần như là không tồn tại!" Tần Dã giải thích: "Tôi cũng là trước đây tình cờ nhìn thấy nội dung tương quan trong một cuốn cổ thư vô cùng rách nát." "Kỳ thực bố trí của chín cái đinh chùy này cũng là có chú trọng!" "Đầu tiên muốn thi triển bộ công pháp này bắt buộc phải ở nơi có khí vận cực tốt." "Sau đó tìm được vận điểm của khí vận, rồi đem chín cái đinh chùy rồng này phân biệt đâm vào chín điểm đó." "Làm như vậy liền có thể ngăn cách hoàn toàn khí vận

trong trận pháp với bên ngoài." "Làm như vậy bên trong liền trở thành một nơi cực âm cực ám cực hiểm." "Cho nên cái gọi là Cửu Long Trấn Áp tịnh không phải lấy khí vận trấn áp, ngược lại là dùng tà khí đối kháng tà túy." "Cũng chính là cái chúng ta thường hay nói lấy độc trị độc." "Đây cũng chính là vì sao chỉ cần đinh chùy Cửu Long không bị người ta phá hoại, trận pháp sẽ không bị phá hoại!" "Bởi vì sự trấn áp của đinh chùy Cửu Long căn bản không phải sức lực người thường có thể dễ dàng phá hoại." "Đương nhiên đây là tình huống trong đó trấn áp là vật chết." "Nếu trong này nhốt là một thứ còn sống thì sao?" Nghe đến đây, mọi người có mặt bất kể có hiểu biết về cái gọi là lăng mộ, thế giới này hay không.

Trong lòng mọi người ít nhiều đều đã hiểu được lời của Tần Dã.

Nơi âm khí càng nặng thì ảnh hưởng đối với sinh vật còn sống sẽ càng lớn.

Mà phương thức trấn áp tà túy của nơi này là lấy độc trị độc.

Cũng tức là tà khí của nơi này còn lợi hại hơn những nơi khác rất nhiều!

Nếu thực sự đem người sống đặt vào nơi này, giả sử còn có thủ đoạn khiến hắn không chết, thì có nghĩa là tà khí cuồn cuộn không ngừng trong trận pháp này sẽ không ngừng xâm thực hắn.

"Mẹ kiếp." Vương Bàn Tử lập tức thở dài một hơi: "Một người bị loại cực âm tà khí này không ngừng xâm thực, nếu thực sự có một ngày trận pháp mất linh, từ trong đó nhảy ra." "Thì thỏa thỏa chính là một tà ma rồi còn gì!" "Vãi chưởng!

Đồng chí Tiểu Tần!

Bất kể Uông Tạng Hải tính toán cái gì!

Chúng ta đều phải mau chóng rời đi thôi!" "Nếu không thực sự để

thứ đồ chơi trong này ra ngoài!

Chỉ sợ chúng ta không ai đỡ nổi đâu a!" "Nếu cậu chỉ lo lắng thứ trong quan tài sẽ đi ra, thì cậu hoàn toàn có thể không cần để ý." Tần Dã lập tức lại bồi thêm một câu.

Vừa nghe đến đây, trái tim đang treo lơ lửng của Vương Bàn Tử lập tức dâng lên vài phần tò mò.

"Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu nói thế là có ý gì!" "Cậu là nói trận pháp này Uông Tạng Hải thiết lập hiệu quả rất tốt, cho dù qua nhiều năm như vậy vẫn có thể trấn áp được tà túy trong quan tài!" "Cho nên không cần lo lắng thứ bên trong sẽ đi ra đúng không?" Vương Bàn Tử hỏi, nhưng dứt lời lại lập tức cảm giác có chút không đúng: "Không đúng nha đồng chí Tiểu Tần, theo cách nói vừa rồi của cậu, Uông Tạng Hải chắc chắn là đã thiết lập một số thứ gì đó trong mộ thất này!" "Vậy thứ hắn có thể làm trò chắc chắn chính là tà túy trong này rồi!" "Nhưng nếu thứ bên trong này không thả ra được, chúng ta chẳng phải tương đương với việc không có nguy hiểm sao?" "Ý của tôi là chúng ta chưa chắc đã an toàn, nhưng cũng không cần lo lắng thứ trong này sẽ được thả ra." "Bởi vì." Nói đến đây Tần Dã hơi dừng lại, sau đó mới tiếp tục nói: "Cái quan tài này là rỗng." "Hả?

Rỗng!" Vương Bàn Tử lập tức kinh hô một tiếng, những người khác tại hiện trường cũng toàn bộ trừng lớn hai mắt nghi hoặc.

Một câu này của Tần Dã khiến tất cả mọi người có mặt rơi vào một trận ngây ngốc ngắn ngủi.

Ngay sau đó trong đầu liền "ông" lên một tiếng vang thật lớn!

"Ngọa tào!" Vương Bàn Tử là người đầu tiên hét lớn một tiếng, lập tức xách súng lên cảnh giác xung quanh!

Những người khác có mặt hiển nhiên là vẫn chưa lập tức phản ứng lại kịp.

Vương Bàn Tử nhìn bọn họ vẫn còn bộ dạng đờ đẫn ở bên kia, lập tức làm ra vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép chửi mắng bọn họ: "Từng người các người đều đang phát ngốc cái gì ở bên đó thế hả!" "Cái Cửu Long Trấn Áp này là dùng để làm gì các người quên rồi phải không!

Bất kể trong này vốn dĩ nhốt là đồ sống hay là chết!" "Nhưng thứ đồ chơi trong này không dễ chọc, điểm này đều là không thể nghi ngờ!" "Đồng chí Tiểu Tần nói trong này là rỗng!

Trừ phi các người không tin tưởng đồng chí Tiểu Tần!

Nếu không thì chỉ có một cách giải thích!" "Cái thứ không dễ chọc trong này đều đã đi ra rồi!" "Các người còn ở đây phát ngốc!

Đều muốn chết phải không!" Những lời này của Vương Bàn Tử lập tức khiến thiên linh cái của mọi người đều ong lên một cái.

Cú này bọn họ mới coi như ý thức được mấy giây ngây ngốc của bản thân rốt cuộc là tình trạng gì!

Nếu nơi này thực sự có tà túy gì nhảy ra rồi!

Thì ngay trong cái khoảnh khắc bọn họ ngây ngốc bên này!

Cái thứ không dễ chọc bên trong kia đã có thể dễ như trở bàn tay giết chết bọn họ rồi!

Tất cả mọi người lập tức nhảy dựng lên!

Nhao nhao giơ súng nhắm ngay xung quanh!

Có điều trong lòng bọn họ cũng là không có đế vô cùng!

Dù sao trong lăng mộ Uông Tạng Hải, bọn họ đã kiến thức quá nhiều quái vật mà súng ống mình hay ỷ lại nhất lúc bình thường

không đối phó nổi rồi!

Lúc này thứ phải đối mặt còn là thứ đồ chơi bắt buộc phải dùng loại trận pháp này để trấn áp!

Thì mức độ hung hiểm có thể nghĩ mà biết!

Vậy súng ống trong tay bọn họ thực sự có thể phát huy tác dụng sao?

"Bàn Tử, cậu khoan hãy sốt ruột, chuyện này tôi cảm thấy e rằng không đơn giản như vậy." Hạo Thiên Chân sau khi cảnh giác quan sát tình huống xung quanh một chút, đột nhiên ý thức được một số thứ.

"Vậy còn phải nói à Tiểu Thiên Chân!

Thứ đồ chơi trong này chắc chắn không đơn giản a!" "Đơn giản mà còn có thể dùng đến trận pháp này sao!" Vương Bàn Tử bất lực nói.

"Bàn Tử, cậu không hiểu ý của tôi!" "Ý của tôi là cậu nói thứ trong này đã đi ra rồi, điểm này có chút không đơn giản." "Cậu nghĩ xem, thứ trong này chính là có thể dùng tà túy để hình dung!" "Vậy chắc chắn rất lợi hại đúng không?" "Đã như vậy, nếu thứ trong này thực sự đã đi ra rồi." "Thì trong khoảng thời gian chúng ta vừa rồi hoàn toàn không có chuẩn bị, nó chắc chắn đã tấn công chúng ta mấy lần rồi chứ?" "Nhưng từ lúc bắt đầu tới giờ, chúng ta có phải hay không có chút quá an toàn rồi?" Lời của Hạo Thiên Chân ngược lại đã nhắc nhở mọi người.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, nếu nói trong cái Cửu Long Trấn Áp này sẽ nhốt thứ đồ chơi gì.

Người khác không biết, Vương Bàn Tử còn có thể không tưởng tượng ra sao?

Cho dù chỉ là bản thân cái trận pháp này, đối với con người đã sẽ

có ảnh hưởng rất lớn.

Nếu thực sự là tà túy trong này nhảy ra, thì tất nhiên là một trận sinh linh đồ thán!

Mấy thứ tà túy này làm gì có nhiều não như vậy!

Cho dù Tần Dã và Trương Kỳ Lân có thể ứng phó.

Nhưng loại tà túy này một khi xung sát lên tuyệt đối không thể nào một chút động tĩnh cũng không có!

Nhưng cứ nhìn tình huống hiện trường mà xem, xung quanh quả thực yên tĩnh đến lạ!

Không nói cái khác, ít nhất Tần Dã một chút động tác rút đao cũng không có!

"Cậu nói như vậy hình như đúng là có chuyện như thế thật." "Hơn nữa trận pháp Cửu Long Trấn Áp này từ trước tới nay chỉ có hai kết quả là hoàn hảo và bị phá hoại!" "Một khi những sợi xích sắt này bị phá hoại rồi!

Cả cái trận pháp cũng liền hủy!

Là tuyệt đối không thể nào có khả năng sau khi bị phá hoại lại tu sửa lại." "Bàn gia vừa rồi thực sự là sốt ruột quá trớn!" "Thất thái thất thái a!" Vương Bàn Tử vỗ trán cười gượng gạo.

Có điều lần này ngược lại không có ai đi chê cười Vương Bàn Tử chuyện bé xé ra to gì đó.

Chỉ là vì tà túy trong này lợi hại, đó chắc chắn là tuyệt đối không thể coi thường!

"Không đúng nha đồng chí Tiểu Tần!

Cậu nói quan tài ở đây là rỗng!" "Chính là nói cái quan tài này từ lúc bắt đầu đã không có cái gì!" "Nói như vậy thì, Uông Tạng Hải

chẳng phải bằng với việc dùng một cái trận pháp phiền phức như vậy để bày một cỗ quan tài rỗng!" "Nhưng hắn làm thế này là vì cái gì chứ?" "Thứ này muốn bày ra cũng không dễ làm đâu!" "Với cái nết của Uông Tạng Hải!

Chuyện này không có đạo lý a!" Vương Bàn Tử đối với việc này càng thêm nghi hoặc!

Chương 898

Sau khi tìm hiểu rõ ràng tình huống trước mắt, tất cả mọi người có mặt đối với việc này đều cảm thấy vô cùng cổ quái.

Đặc biệt là giống như bọn Hạo Thiên Chân, độ khó của việc tìm được chín cái mắt trận ở nơi phong thủy bảo địa khí vận cực tốt lớn đến mức nào, đám thổ phu tử bọn họ là người rõ nhất!

Nếu không phải chuyên công về lĩnh vực này!

Cho dù là thổ phu tử kinh nghiệm già đời cũng không có mấy người có thể làm được!

Cho dù là trong nhật ký của ông nội Hạo Thiên Chân, ghi chép cũng chẳng qua chỉ là những thứ trên lý thuyết.

Cho dù là Uông Tạng Hải, cũng tuyệt đối không thể nào dùng trận pháp trân quý như vậy chỉ để đặt một cỗ quan tài rỗng.

Tần Dã cũng không lập tức trả lời câu hỏi của mọi người.

Mà là trực tiếp đi đến trước mặt quan tài, sau đó một cước trực tiếp đá lên quan tài.

Cú đá này làm cho tất cả mọi người có mặt đều thót tim một cái!

Dù sao cho dù Tần Dã nói trong này là rỗng!

Nhưng cái Cửu Long Trấn Áp này trước sau đều là một thứ tương đương nguy hiểm!

Cú đá này của Tần Dã nếu không cẩn thận đá ra cái ngưu quỷ xà thần gì chẳng phải là muốn cái mạng già sao?

"Đồng chí Tiểu Tần, tôi biết cậu cũng muốn biết chân tướng, nhưng chúng ta vẫn là bình tĩnh một chút thì thế nào?" "Thứ đồ chơi

này nếu thực sự có chút gì đó, cú này mà thả ra chẳng phải là phiền phức rồi sao!" Vương Bàn Tử nói.

"Tôi đã nói rồi, trong cái quan tài này là rỗng." "Hơn nữa cái Cửu Long Trấn Áp này cũng tịnh không phải Cửu Long Trấn Áp truyền thống." Tần Dã nói.

Mọi người đều tò mò nhìn nhau, hiển nhiên là có chút không hiểu lắm ý tứ trong lời này của Tần Dã.

"Trước đó các người đi vào sau khi nhìn thấy trận pháp này liền theo bản năng đánh dấu bằng giữa nơi này và Cửu Long Trấn Áp." "Cho nên có chi tiết khả năng không quá để ý." "Hiện tại các người nhìn lại xem, xung quanh rốt cuộc có mấy cái đầu rồng." Tần Dã tiếp tục nói.

Mọi người vội vàng nhìn về bốn phía!

Lần này sau khi bọn họ cẩn thận xác nhận đi xác nhận lại, tất cả mọi người đều giật mình!

Bọn họ thình lình phát hiện, lúc này đầu rồng đáng lẽ làm mắt trận thế mà tịnh không phải chín cái!

Mà là tám cái!

"Cái này!

Cái này là thế nào!" "Chẳng lẽ đây không phải Cửu Long Trấn Áp!

Mà là công pháp gì khác!" Vương Bàn Tử trực tiếp kinh hô!

"Không, đây đích xác là Cửu Long Trấn Áp, nhưng tôi cũng nói rồi, đây không phải Cửu Long Trấn Áp truyền thống!" "Mà sự khác biệt giữa chúng, thực ra chính là ở chỗ này." Tần Dã vừa nói vừa đá đá vào cỗ quan tài trước mặt.

Cú đá này của hắn khiến tim mọi người tại hiện trường lại thót

lên một cái.

Tuy nói bọn họ trong lòng đều tin tưởng năng lực của Tần Dã, nhưng đối mặt với chính chủ của Cửu Long trấn áp, bọn họ cũng sợ hãi từ tận đáy lòng! "Đại ca của tôi ơi!

Cậu tránh xa cái thứ chết tiệt đó ra chút đi!" "Tôi thật sự sợ cậu đá một cái lại gọi ra thứ gì đó kinh khủng mất!" Vương Bàn Tử vội vàng tiến lên kéo Tần Dã ra!

Hắn biết Tần Dã có thực lực rất mạnh làm chỗ dựa, cho dù thật sự thả ra ngưu quỷ xà thần gì, trong mắt hắn cũng chỉ là chuyện nhỏ!

Nhưng bọn họ, những người này bất quá cũng chỉ là phàm phu tục tử thôi!

Nếu thật sự lộng ra cái gì đòi mạng, bọn họ đỡ không nổi đâu!

Khi kéo Tần Dã ra, Vương Bàn Tử lại lơ đãng liếc nhìn toàn bộ Cửu Long trấn áp một cái.

Chỉ nhìn thoáng qua này, hắn lập tức nhận ra có chỗ nào đó không đúng lắm! "Vãi chưởng!

Chuyện này là sao đây!" Vương Bàn Tử kinh hô ngay tại chỗ: "Trận pháp này không phải là Cửu Long trấn áp sao!

Sao đầu rồng ở đây chỉ có tám cái!" Mọi người vừa nghe đến đó, sự tò mò trong lòng nháy mắt bùng phát, thậm chí lấn át cả nỗi sợ hãi đối với thứ bị trận pháp trấn áp.

Hạo Thiên Chân sau khi xác nhận lại số lượng đầu rồng, cũng nghi hoặc nói: "Kỳ lạ thật, chuyện này là thế nào?

Chẳng lẽ Uông Tạng Hải bày ra không phải là trận pháp Cửu Long trấn áp?

Nhưng nhìn từ toàn bộ bố cục thì đúng là nó mà?" Mọi người

cũng nhao nhao xác nhận, rất nhanh liền xác định trước mắt làm mắt trận đầu rồng xác thực chỉ có tám cái!

Một đầu rồng biến hóa có thể mang ý nghĩa cả trận pháp có khả năng đều đã xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất!

Bọn họ không cảm thấy chuyện này là sai sót gì!

Là Uông Tạng Hải vì chính mình học nghệ không tinh cho nên bày sai trận!

Bọn họ chỉ cho rằng Uông Tạng Hải cố ý làm vậy! "Đồng chí Tiểu Tần!

Chuyện này là thế nào vậy?

Chẳng lẽ Cửu Long trấn áp còn có một biến chủng nào đó chỉ cần tám cái đầu?" Vương Bàn Tử nghi hoặc gãi đầu, tuy nói trong ấn tượng của hắn Cửu Long trấn áp không nên có biến hóa như vậy!

Nhưng đối thủ bọn họ hiện tại phải đối mặt dù sao cũng là Uông Tạng Hải thần bí khó lường, cho dù là pháp môn tất cả mọi người đều quen thuộc, hắn vì nguyên nhân gì mà nghiên cứu ra chút đồ vật khác biệt dường như cũng không có gì kỳ quái! "Cửu Long trấn áp sở dĩ gọi như vậy, là bởi vì trong truyền thuyết Rồng là sinh vật cao quý nhất thế giới." Tần Dã giải thích: "Thần tính trên người chúng đủ để khiến bất luận kẻ nào thoát thai hoán cốt!

Bất quá thần tính cường đại cũng là một con dao hai lưỡi!

Một khi thần tính cường đại này bị vặn vẹo, từ đó sẽ sinh ra ma tính cũng là người thường không cách nào tưởng tượng!" "Mà căn cứ truyền thuyết, trên người Rồng tổng cộng có chín cái mệnh môn!

Chính chín cái mệnh môn này duy trì thần tính của nó.

Nói cách khác, muốn để nó từ thần chuyển hóa thành ma, liền nhất

định phải đồng thời phong bế hoàn toàn chín cái mệnh môn." "Đây cũng là lý do tại sao sau khi Cửu Long trấn áp chuyển biến thành trận pháp, cần chặn lại chín cái mắt trận ở nơi khí vận cực tốt!

Cho nên muốn thi triển Cửu Long trấn áp, liền nhất định phải cam đoan đồng thời phong bế chín cái mắt trận!

Tự nhiên không thể nào là tám cái." "Nhưng nơi này xác thực chỉ có nhiêu đây thôi mà?" Vương Bàn Tử không hiểu nói. "Chỗ này không phải còn có một cái sao?" Tần Dã lại đá một cái vào cỗ quan tài trên mặt đất.

Ánh mắt mọi người chuyển hướng quan tài, đều lộ ra thần tình nghi hoặc! "Đồng chí Tiểu Tần!

Ý cậu là cỗ quan tài này chính là con rồng cuối cùng trong Cửu Long trấn áp?" Vương Bàn Tử lập tức hỏi.

Tần Dã gật đầu. "Nhưng thứ này vẫn không đúng a!

Cậu nói xem đối với Uông Tạng Hải mà nói, hắn làm như vậy rốt cuộc là có dụng ý gì?

Tại đây bày một cái Cửu Long trấn áp, thậm chí ngay cả quan tài vốn nên làm chủ thể đều biến thành một cái mắt trận!

Cái Cửu Long trấn áp này nếu không thể trấn áp hoặc là khống chế một thứ gì đó!

Thì bản thân trận pháp này liền mất đi ý nghĩa rồi a!

Hắn cũng không thể trông cậy dùng phương pháp này có thể đem khí vận cả Trường Bạch sơn đều thay đổi chứ!" Vương Bàn Tử gãi đầu, hắn dùng hết toàn lực suy nghĩ, nhưng vẫn nghĩ không thông trong đó rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. "Đương nhiên không có khả năng, đừng quên Uông Tạng Hải tuy rằng cuồng ngạo, nhưng cũng là một người tâm tư cực kỳ kín đáo.

Hắn sao có thể làm không rõ ràng, chỉ là trình độ khống chế này, cũng không thể làm được chuyện cường đại như vậy chứ?" Tần Dã nói. "Vậy hắn làm như vậy rốt cuộc là vì cái gì?" Vương Bàn Tử không hiểu. "Tôi nghĩ hắn là đem Cửu Long trấn áp vận dụng đến cực hạn trên ý nghĩa chân chính." Tần Dã nói.

Một phen giải thích này lập tức khiến mọi người càng thêm hồ đồ.

Bọn họ nhìn nhau, nỗ lực nếm thử đi lý giải lời này của Tần Dã.

Chương 899

Đã là muốn đem Cửu Long trấn áp vận dụng đến cực hạn, tất nhiên là phải cân nhắc đến tất cả công hiệu của Cửu Long trấn áp!

Mọi người lập tức bắt đầu hồi tưởng tác dụng của Cửu Long trấn áp.

Nhưng bọn họ suy nghĩ hồi lâu, có thể nghĩ tới cũng chỉ là những từ khóa kiểu như 'khí vận' mà thôi! "Đồng chí Tiểu Tần, tôi vẫn có chút không hiểu lắm, ai da, hay là cậu đừng thừa nước đục thả câu nữa!

Mau nói cho các anh em biết đi!" Vương Bàn Tử không thể chờ đợi được nữa thúc giục. "Tác dụng cốt lõi nhất của Cửu Long trấn áp tổng kết lại kỳ thực chính là hai điểm.

Thứ nhất là khóa lại khí vận, thứ hai là truyền đạo tà khí.

Cho dù là trong truyền thuyết khóa lại Chân Long, tác dụng thực tế cũng là như thế." Tần Dã giải thích: "Bất quá theo thời gian trôi qua, mọi người sẽ gần như bản năng chỉ đi chú ý nó khống chế đối với khí vận và tà khí, lại quên nó ngoại trừ loại tác dụng không thể nhìn thấy này ra, còn có một tác dụng trên ý nghĩa vật lý." "Ý nghĩa vật lý?" Vương Bàn Tử chớp chớp đôi mắt, vẫn có chút không hiểu lời Tần Dã nói.

Bất quá Hạo Thiên Chân đang hồi tưởng lại câu chuyện truyền thuyết Tần Dã nói trước đó, lại mãnh liệt nghĩ tới một khả năng! "Chẳng lẽ là xuyên thấu!" Mọi người nhanh chóng nhìn về phía Tần Dã, suy đoán này của Hạo Thiên Chân xác thực là cho bọn họ một mạch suy nghĩ!

Trong những câu chuyện về Cửu Long trấn áp mà mọi người biết

sau này, tác dụng trận pháp này phát huy xác thực chính là khống chế khí vận và tà khí.

Nhưng nếu là câu chuyện truyền thuyết Tần Dã chia sẻ, khoan hãy quản câu chuyện này rốt cuộc là thật hay giả!

Nhưng không thể phủ nhận trong câu chuyện đó, phương thức Cửu Long trấn áp dùng để khống chế rồng xác thực chính là đem cái đinh chốt đâm vào trên người Chân Long! "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu nói là Uông Tạng Hải vận dụng Cửu Long trấn áp đem thứ gì đó cũng khóa lại ở nơi này?" Vương Bàn Tử lập tức kinh hô.

Hạo Thiên Chân lại lần nữa nghĩ tới một chỗ không đúng lắm. "Không đúng, e rằng còn không phải khóa ở chỗ này đơn giản như vậy.

Nếu chỉ là đơn thuần khóa ở chỗ này, vậy tùy tiện vận dụng thủ đoạn gì kỳ thực đều có thể làm được.

Căn bản không cần sử dụng Cửu Long trấn áp phức tạp như thế!" Hạo Thiên Chân nâng cằm phân tích.

Điểm ấy Vương Bàn Tử lập tức liền gật đầu đáp ứng: "Chính xác a, cậu nói xem Uông Tạng Hải muốn đem thứ gì đó khóa ở chỗ này, thủ đoạn hắn có thể áp dụng có rất nhiều!

Tùy tiện một cái lồng sắt cũng được!

Hay là thủ đoạn gì khác cũng thế!

Căn bản không cần thiết dùng trận pháp phức tạp như vậy!

Nếu chỉ từ góc độ giam giữ mà nói, cái hồi báo này thực sự quá không có lời!" "Cho nên tôi trước đó không phải đã nói rồi sao?

Uông Tạng Hải đem Cửu Long trấn áp vận dụng đến cực hạn!" Tần Dã nói: "Thứ chúng ta vừa nói tới, chính là hắn muốn giống như

Khóa Long, đem thứ gì đó đóng đinh chết ở chỗ này.

Là sự vận dụng tính vật lý của Uông Tạng Hải đối với Cửu Long trấn áp.

Mà chỉ là như vậy thì giống như các cậu nói, căn bản không cần vận dụng Cửu Long trấn áp." "Hắn sở dĩ làm như vậy là bởi vì hắn vận dụng Cửu Long trấn áp đem một thứ gì đó cấp khóa chết ở chỗ này, đồng thời còn muốn vận dụng một tác dụng khác của Cửu Long trấn áp.

Chính là vận dụng khí vận và tà khí mà mọi người đều biết." "Nói đơn giản, chính là Uông Tạng Hải vẫn bố trí một cái cục diện Cửu Long trấn áp, vận dụng cục diện này phong tỏa khí vận để vận chuyển tà khí.

Sau đó lại lợi dụng Cửu Long trấn áp đem một thứ gì đó khóa lại.

Như vậy, liền là cách dùng âm tà nhất của Cửu Long trấn áp!" "Vốn dĩ tà khí sẽ hình thành một thứ tương tự như cái lồng chụp bao phủ trận pháp Cửu Long trấn áp này.

Nó sẽ ảnh hưởng tự nhiên cũng là thứ bên trong trận pháp này.

Mà trận pháp này vận hành thực chất chính là những khí vận này không ngừng du tẩu giữa xích sắt và đinh chốt của Cửu Long trấn áp." "Nhưng nếu như ở trong trận pháp này lưu lại một thứ gì đó bị khóa lại... tà khí không ngừng du tẩu trong trận pháp sẽ tự nhiên mà vậy rơi vào trên người thứ bị khóa lại đó." "Nhớ lúc chúng ta đi vào tôi đã nói bên trong này có một thứ gì đó còn sống không?

Ý tôi chỉ chính là cái này.

Hơn nữa sau khi đi vào, khí tức của nó tôi cảm giác càng ngày càng rõ ràng, e rằng trước đó thứ kia còn đang ở trạng thái ngủ say.

Hiện tại đã dần dần tỉnh lại rồi." "Vãi chưởng!" Nghe lời này,

Vương Bàn Tử gần như trực tiếp bật dậy từ dưới đất.

Ngay sau đó lập tức rút súng cảnh giác xung quanh. "Đồng chí Tiểu Tần!

Chuyện quan trọng như vậy cậu nói sớm đi!

Nếu Uông Tạng Hải thật sự chơi trận pháp này như vậy!

Thì thứ bên trong trận pháp này tương đương với một con hàng sống nhờ vào tà khí!

Loại đồ vật này mặc kệ nó bình thường là cái gì!

Hấp thu nhiều năm tà khí như vậy!

Đều tuyệt đối sẽ chịu ảnh hưởng mà hắc hóa a!

Vậy hiện tại con hàng bên trong này không cần nghĩ cũng biết, một khi bị kinh động thì muốn mạng lắm đấy!" Mọi người cũng lập tức cảnh giác xung quanh! "Tôi không phải không muốn đi, tôi chỉ là đang tìm.

Tôi đang xem Uông Tạng Hải rốt cuộc còn ở nơi này giấu thứ gì." Tần Dã quan sát xung quanh nói.

Vương Bàn Tử lúc này mới phát hiện, trước đó mặc kệ Vương Bàn Tử đang làm cái gì, cho dù là lúc đá một cái vào quan tài, Tần Dã cũng không hề dừng lại việc quan sát hoàn cảnh xung quanh!

Hắn trước đó vẫn cho rằng Tần Dã là đang lưu ý cái thứ núp trong bóng tối rốt cuộc là gì.

Hiện tại nghe Tần Dã nói như vậy, hắn ý thức được Tần Dã chú ý chính là cái khác! "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu vì sao còn muốn tìm Uông Tạng Hải lưu lại thứ gì a?

Hiện tại chúng ta biết bên trong này có thứ gì đó phi thường nguy

hiểm rồi!

Vậy chúng ta hiện tại phải làm khẳng định là mau chóng trốn khỏi nơi này a!

Cái này vạn nhất thứ bị khóa lại kia chịu kích thích gì vọt ra, vậy chúng ta không phải xong đời sao!" Vương Bàn Tử lo lắng nói. "Bàn Tử, đừng quên tôi trước đó đã nói, trận pháp một khi hình thành, là không thể nào tự mình bị phá hoại.

Nói cách khác muốn phá hoại Cửu Long trấn áp chỉ có thể là để chúng ta kích hoạt cơ quan gì đó.

Đổi câu khác nói, chúng ta hiện tại ở chỗ này cái gì cũng không làm, thứ bên trong chưa chắc sẽ tỉnh lại.

Ngược lại là chúng ta làm cái gì, không khéo mới có thể lập tức tao ngộ con hàng đáng sợ này." Tần Dã nói.

Mọi người lập tức hít vào một ngụm khí lạnh.

Giờ khắc này, bọn họ lần nữa cảm nhận được sự âm độc của Uông Tạng Hải!

Không cần nghĩ cũng biết, Uông Tạng Hải sẽ ở bên trong này lưu lại một cơ quan dạng gì?

Kia khẳng định là lúc bọn họ chuẩn bị muốn rời khỏi sẽ liên đới phát huy tác dụng a!

Tuy nói bọn họ cũng không thể xác định, nhưng hiện tại tâm lý bọn họ đã vô cùng kiên định cho là như vậy.

Dù sao loại tác phong cho người ta hy vọng rồi lại dồn người ta vào chỗ chết này chính là phong cách của Uông Tạng Hải! "Đù má!

Uông Tạng Hải này cũng quá âm tổn đi!

Nếu chúng ta cái gì cũng không làm, vậy ở cái nơi đầy tà khí này,

chúng ta căn bản sống không nổi!

Coi như không có những tà khí này, ở những nơi này chúng ta cũng sớm muộn đều sẽ bị vây chết!

Nếu chúng ta không muốn chết như vậy!

Liền nhất định phải đi tìm lối ra.

Chương 900

Vậy mặc kệ là trong quá trình này, hay là ở chỗ lối ra!

Cơ quan sẽ lập tức ảnh hưởng đến Cửu Long trấn áp!

Một khi Cửu Long trấn áp xuất hiện lỏng lẻo, thứ bị trấn áp sẽ lập tức bạo phát ra!

Mặc kệ nơi này khóa rốt cuộc là thứ gì!

Hàng trăm năm tà khí đều đủ để nó biến thành một con quái vật!" Vương Bàn Tử đã không ngừng chửi bới rồi!

Mọi người lúc này cũng đều ở trong lòng chửi mắng Uông Tạng Hải tàn nhẫn!

Uông Tạng Hải một thủ đoạn này không thể bảo là không âm độc!

Mặc kệ là bất kỳ một lựa chọn nào, kết quả cuối cùng khả năng đều là đường chết.

Cái này quả thực chính là trong tình huống biết rõ sẽ chết bức bách ngươi lựa chọn chính mình rốt cuộc nên chết như thế nào! "Vương tiên sinh, trực tiếp đào một cái đạo động thì sao?" A Ninh quay đầu nhìn về phía Vương Bàn Tử hỏi: "Chúng ta trực tiếp mở một con đường mới đi ra ngoài, như vậy có được không?" "Nghĩ gì thế!

Đừng quên Uông Tạng Hải là người nào!

Loại thủ đoạn này cô cảm thấy hắn sẽ nghĩ không ra sao!

Cô đừng quên người này cũng sẽ ở trong vách đá thả một đống Cấm bà đấy!

Nếu chúng ta đào được một nửa lại đào ra một con Cấm bà!

Tại hoàn cảnh đó cô cảm thấy chúng ta còn có thể trốn kiểu gì!"

Vương Bàn Tử cũng bất đắc dĩ nói.

Lông mày mọi người lập tức nhíu chặt hơn!

Dưới một phen giải thích này của Tần Dã, cục diện này quả thực chính là một tử cục a!

Tuy là bọn họ những người đã trải qua vô số sinh tử trên chiến trường, tại giờ khắc này thế mà đều cảm thấy chính mình đã không còn đường sống! "Đồng chí Tiểu Tần, nước cờ này cậu có biện pháp gì không?" Vương Bàn Tử quay đầu nhìn về phía Tần Dã hỏi. "Vậy còn phải nói, đương nhiên là tìm lối ra." Tần Dã ngược lại là bình tĩnh.

Mọi người lập tức có chút mộng, theo lý thuyết Tần Dã khẳng định cũng biết nếu là tìm lối ra sẽ có kết quả gì mới đúng!

Sao trong tình huống này hắn còn có thể đưa ra lựa chọn này chứ?

Đúng rồi!

Khẳng định là Tần Dã đã tìm được cơ quan Uông Tạng Hải thiết hạ!

Có biện pháp có thể ứng đối những cơ quan này rồi!

Nhất định là như vậy không sai! "Đồng chí Tiểu Tần!

Thật là, đã biết nên phá hoại cái cơ quan này thế nào cậu nói sớm đi!

Làm bọn tôi khẩn trương như vậy!" Vương Bàn Tử cười hắc hắc, đột nhiên có một loại cảm giác tảng đá trong lòng xem như được buông xuống!

Kết quả làm hắn không nghĩ tới chính là, Tần Dã lại dùng một loại thần tình không hiểu nhìn về phía hắn! "Ông đối với tôi tự tin như vậy?" Vương Bàn Tử vốn dĩ còn đang cười ha hả, biểu thị chính mình

không tín nhiệm đồng chí Tiểu Tần còn có thể tín nhiệm ai đây?

Kết quả vừa nói xong, đột nhiên liền ý thức được không đúng, lúc này biểu tình Tần Dã thoạt nhìn cũng một chút không giống như là đã có đáp án a. "Đồng chí Tiểu Tần, cậu nên không phải cũng chưa làm rõ ràng cơ quan là cái gì chứ?" Vương Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt thăm dò hỏi. "Hiểu thì hiểu rồi, chẳng qua là, thứ này cho dù hiểu cũng không có tác dụng gì." Tần Dã thở dài một hơi nói.

Vương Bàn Tử lập tức lâm vào trầm mặc, chỉ là đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tần Dã.

Giờ khắc này hắn hy vọng biết bao Tần Dã có thể cười ha ha, biểu thị chính mình bất quá là cùng hắn mở một trò đùa.

Nhưng nhìn biểu tình hiện tại của Tần Dã, cái này hiển nhiên liền không thể nào là nói đùa gì!

Hơn nữa lấy sự hiểu biết của Vương Bàn Tử đối với Tần Dã, hắn tuyệt đối sẽ không vào lúc này dùng loại chuyện này để mở loại vui đùa kém chất lượng này! "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu cũng đừng dọa chúng tôi a!

Nếu cơ quan này thật sự không có cách nào!

Vậy chúng ta không phải chỉ có ở chỗ này chờ chết thôi sao!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói.

Kết quả khi Vương Bàn Tử bên này đang bất đắc dĩ nói, Tần Dã lại lần nữa dùng một loại thần tình trêu chọc nhìn về phía Vương Bàn Tử. "Bàn Tử, ông khi nào trở nên bi quan như vậy rồi?" "Cái này và bi quan không quan hệ a!

Cậu nghĩ đi, hiện tại bày ở trước mắt chúng ta liền ba cái lựa chọn!

Tìm được lối ra, quay lại đường cũ, tại chỗ chờ chết!

Cậu muốn nói tìm được lối ra, khoan hãy nói chúng ta có thể tìm được hay không, chỉ cần tìm được sẽ kích hoạt cơ quan phá hoại Cửu Long trấn áp!

Sau đó cái con quái vật không biết là gì bị trấn áp ở chỗ này sẽ nhảy ra công kích chúng ta!

Đây cũng không phải là thứ bình thường a!

Đây chính là một thứ đáng sợ bị tà khí xâm nhiễm khả năng lên đến hàng trăm năm!

Hung hiểm trong đó cho dù Bàn gia không nói, đồng chí Tiểu Tần khẳng định cũng có thể tưởng tượng được chứ!" "Còn về quay lại đường cũ, loại chuyện này đâu dám tùy tiện đi nếm thử!

Trước đó gặp phải những phiền toái kia, tùy tiện một cái chỉ sợ đều có thể lại làm chúng ta tổn thất thảm trọng!

Vậy không phải chỉ còn lại tại chỗ chờ chết con đường này sao!

Cậu nói xem tình huống này chúng ta sao có thể không hoảng." Vương Bàn Tử bất đắc dĩ thở dài: "Đồng chí Tiểu Tần a, vừa rồi nhìn cậu buông lỏng như vậy, Bàn gia còn tưởng rằng cậu đã có phương pháp phá hoại cơ quan rồi!" Nói xong, Vương Bàn Tử lần nữa bất đắc dĩ thở dài, nhìn bộ dáng ủ rũ kia của hắn.

Tần Dã nhịn không được a a cười một tiếng. "Tôi xác thực không có phương pháp tránh cho Cửu Long trấn áp bị phá hoại!

Nhưng không đại biểu tôi liền không có thủ đoạn ứng đối cục diện này a." Đón lấy thần tình nghi hoặc của mọi người, Tần Dã cười nhạt một tiếng tiếp tục nói: "Các vị, các người hình như tiến vào một cái lầm lẫn!

Chúng ta muốn từ nơi này rời đi, cần cân nhắc mấu chốt cũng không phải là Cửu Long trấn áp!

Mà là làm sao ứng đối phiền toái tiếp theo.

Sau đó thuận theo lối ra rời đi." Nghe được Tần Dã nói như vậy, mọi người càng là nghi hoặc. "Đồng chí Tiểu Tần, cậu lời này là có ý gì a?

Chúng ta hiện tại lo âu như vậy không phải là bởi vì thứ bị Cửu Long trấn áp quá lợi hại sao!

Chúng ta đoán chừng ứng phó không được!

Cho nên mới ở bên này lo âu a!

Hiện tại trước mặt chúng ta chính là tương đương ba đường chết a!" Vương Bàn Tử không hiểu nói. "Ai nói, không phải có một đường sống sao?" Tần Dã tiếp tục hỏi lại.

Vương Bàn Tử vẫn như cũ một bộ biểu tình bất đắc dĩ: "Đồng chí Tiểu Tần, cậu đây gọi là lời nói gì a!

Tôi vừa rồi không phải mới cho cậu phân tích tình huống nơi này sao!

Quay đầu đòi mạng, tại chỗ chờ chết, tiếp tục tiến lên cũng càng đòi mạng!

Trừ phi chúng ta có thể giải quyết cái phiền toái bị trấn áp này!" Vương Bàn Tử vừa dứt lời, lập tức toàn thân chấn động, trong lòng đột nhiên sinh ra một cái ý nghĩ, sau đó hai mắt trừng lớn, đầy mặt kinh ngạc nhìn về phía Tần Dã! "Đồng chí Tiểu Tần!

Chương 901

Cho nên cậu nên không phải là định trực tiếp đem cái thứ không biết là gì kia giải quyết chứ!" Mọi người nhanh chóng quay đầu nhìn về phía Tần Dã.

Không nói được vì sao, đối với đáp án này trong lòng bọn họ thế mà thật sự không có quá nhiều ngoài ý muốn!

Nơi này phong ấn là cái thứ gì, bọn họ đích xác không biết.

Nhưng biết sử dụng loại trận pháp này để phong ấn khẳng định không phải hạng người lương thiện gì, điểm ấy trong lòng bọn họ đều phi thường rõ ràng.

Đây là một tồn tại kinh khủng nguy hiểm trí mạng!

Nhưng mà nếu là Tần Dã mà nói, muốn trực tiếp đối phó thứ này hình như cũng không phải chuyện gì không có khả năng a!

Không!

Bọn họ thậm chí cảm thấy tuyển chọn này mới càng giống là Tần Dã sẽ làm ra! "Cậu xác định sao đồng chí Tiểu Tần!

Trong này phong cũng không phải hạng người lương thiện gì đâu." Vương Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt, vẫn là thăm dò hỏi. "Nhưng đây cũng là lựa chọn có lời nhất trước mắt rồi." Tần Dã nỗ nỗ miệng nói: "Lưu lại tại chỗ chờ chết đây tuyệt đối là chúng ta ai cũng không muốn!

Quay lại trở về ý nghĩa là muốn một lần nữa đối mặt nhiều phiền toái đã gặp trước đó như vậy!

Còn về tiếp tục đi lên phía trước nói không chừng còn sẽ gặp phải một đống lớn phiền toái!

Nhưng chỉ từ góc độ hiện tại mà nói, phiền toái chỉ có đúng một cái này.

Từ góc độ này mà giảng, đương nhiên là lựa chọn đi lên phía trước mới là có lời nhất." Mọi người đều đưa mắt nhìn nhau.

Tuy nói đối với đáp án này bọn họ cũng không có gì đáng kinh ngạc!

Nhưng lời này có phải hay không đích xác có chỗ nào đó không đúng lắm a?

Không phải!

Cái này đúng sao?

Muốn nói quay lại trở về đích xác có thể sẽ gặp phải rất nhiều phiền toái trước đó đã gặp qua!

Nhưng đó cũng là trạng thái đã thanh lý qua sau đó a!

Cho dù còn có, trình độ hung hiểm tất nhiên đã làm dịu rất nhiều.

Nhưng bọn họ sắp sửa phải đối mặt chính là thứ dùng Cửu Long trấn áp khóa ở chỗ này còn bị tà khí xâm thực hàng trăm năm!

Mặc kệ đó trước kia là thứ gì, nhưng là đến giai đoạn này cũng tuyệt đối là một tà vật phi thường đáng sợ!

Nói không chừng cứ như vậy một cái, trình độ hung hiểm chính là tổng hợp của những cái trước đó cộng lại!

Nhưng Tần Dã lời này là thuyết pháp kiểu gì?

Chính là thuần túy từ số lượng để cân nhắc nên lựa chọn như thế nào?

Từ một góc độ khác mà nói, chính là trong mắt Tần Dã, cái phiền toái này và tất cả phiền toái phía trước kỳ thực chính là cùng một cái

tiêu chuẩn!

Cái này đúng sao? "Đồng chí Tiểu Tần, có thể có loại ý nghĩ này!

Nên nói không nói, cậu quả nhiên vẫn là quá 'siêu tiêu' rồi!" Vương Bàn Tử trực tiếp hướng về phía Tần Dã giơ ngón tay cái, cười khổ trên mặt đã hoàn toàn áp không nổi.

Tần Dã nghi hoặc nhìn Vương Bàn Tử một cái.

Hắn cái thuyết pháp này quả thực không quá rõ ràng là luận như thế nào.

Nhưng nhìn bọn họ hiện tại bộ dạng này, đoán chừng chính mình nói chút gì lại phải gây nên một số phiền toái.

Tần Dã dứt khoát ngậm miệng lại, lời thừa thãi liền không giải thích. "Vậy đồng chí Tiểu Tần, chúng ta nên làm cái gì?" Vương Bàn Tử lập tức xách súng hỏi. "Mọi người bảo vệ tốt chính mình là được rồi." Tần Dã nói: "Mặc kệ nói thế nào thứ này đều là một thứ bị phong tại nơi này hàng trăm năm.

Nhiều năm như vậy bị tà khí xâm thực, lấy những tà khí này làm thức ăn cho chính mình.

Đã sớm trở thành tà vật, các người mà nói hẳn là ứng phó không được!

Tôi giải thích cho mọi người những thứ này, cũng là để mọi người làm rõ ràng chúng ta muốn đối mặt có khả năng là thứ gì.

Để mọi người đều có thể có một sự chuẩn bị tâm lý, miễn cho đến lúc đó lâm vào hỗn loạn.

Tình huống vốn dĩ có thể an toàn đều vì thế trở nên không an toàn." Mọi người lần nữa hướng về phía Tần Dã một mặt khiếp sợ!

Sau khi biết được thứ bị khóa ở chỗ này là thứ đáng sợ cấp bậc gì!

Trong khái niệm của bọn họ, chiến thuật sau đó có thể áp dụng không sai biệt lắm đã là một bộ phận người toàn lực tìm kiếm lối ra, một bộ phận khác người sung làm cảm tử quân!

Đến lúc đó cho dù đội ngũ có thể có một nửa người từ trong tay thứ này sống sót, đối với bọn họ mà nói cũng coi là thắng lợi!

Giống như cái gì mà 'an toàn', chuyện đó quả thực chính là một hy vọng xa vời không dám tưởng tượng!

Kết quả liền bởi vì trong đội ngũ này có Tần Dã và Trương Kỳ Lân tồn tại!

An toàn loại này thế mà thành không chỉ vẻn vẹn là khả năng trên lý thuyết!

Loại cảm giác an toàn này phải là bao nhiêu đội ngũ hạ địa muốn sở hữu a! "Đồng chí Tiểu Tần, vẫn phải là cậu a!" Vương Bàn Tử vỗ vai Tần Dã trực tiếp hướng về phía hắn giơ ngón tay cái: "Được rồi, người khác không dám nói, Bàn gia tuyệt đối kiên quyết chấp hành chỉ lệnh của cậu.

Cậu xem cậu có ngại hay không trước tiên nói cho Bàn gia, chúng ta có thể trốn đến chỗ nào đi!

Cậu chỉ cho tôi một chỗ!

Bàn gia hướng cậu cam đoan, Bàn gia tuyệt đối thành thành thật thật trốn đi, khẳng định một điểm không thêm phiền cho cậu!" "Bất luận nơi nào hơi chật hẹp một chút đều có thể.

Nếu tôi cảm giác không sai, thứ bị đè ép dưới nơi này hẳn là một con hàng lớn.

Muốn nói hình thể, cứ dựa theo những con rết hay là trùng ăn thịt thượng cổ cấp bậc kia chúng ta gặp trước đó tiến hành tham khảo đi.

Không đúng, nếu tôi không nghĩ sai, khối đầu của thứ này nói không chừng còn muốn lớn hơn một chút." Tần Dã phân tích. "Vãi chưởng!" Vương Bàn Tử lập tức kinh hô một tiếng, mọi người tại tràng cũng là trong lòng giật mình!

Tuy nói bọn họ đã đoán được thứ cần dùng Cửu Long trấn áp để đối phó khẳng định không phải mặt hàng đơn giản gì.

Nhưng muốn nói trực tiếp cùng những cái khối đầu to lớn gặp trước đó đánh đồng...

Mọi người quả thực vẫn là có như vậy chút kinh ngạc!

Mặc dù trong đội ngũ bọn họ có Tần Dã và Trương Kỳ Lân loại đồng đội làm người ta tràn đầy cảm giác an toàn này.

Nhưng vừa nghĩ tới đẳng cấp thứ muốn đối mặt, trong lòng mọi người vẫn nhịn không được dâng lên vài phần khẩn trương! "Vậy đồng chí Tiểu Tần, chúng ta đừng nóng vội a!

Chúng ta tìm trước xem chỗ nào có thể trốn!" Vương Bàn Tử vội vàng nói. "Đừng lo lắng, trong ngôi mộ thất này vẫn là có rất nhiều chỗ chật hẹp có thể hơi trốn tránh một chút!

Nếu thực sự không được, đợi đến khi Cửu Long trấn áp bị phá hoại, cái quan tài này cũng liền có thể mở ra.

Trực tiếp trốn vào trong quan tài cũng là được." Mọi người quay đầu nhìn quan tài một cái, lại nhịn không được dùng một loại ánh mắt vô tội nhìn Tần Dã. "Đồng chí Tiểu Tần, cậu không phải nghiêm túc chứ!

Chỗ này chính là quan tài Uông Tạng Hải lưu lại, chui vào trong đó chẳng phải là chê chính mình mệnh dài sao?" Vương Bàn Tử có chút bất đắc dĩ nói. "Cái này có quan hệ gì, dù sao trong quan tài này cũng cái gì cũng không có.

Ông đã không cần lo lắng sẽ bị thứ gì không sạch sẽ nhập thân, cũng không cần sợ hãi bị nó lôi xuống vực sâu.

Chương 902

Hơn nữa tài liệu của thứ này cũng không thấy nhiều, lực phòng ngự rất mạnh đấy!" Tần Dã hướng về phía Vương Bàn Tử nháy nháy mắt, giọng điệu trêu tức trong đó lại lộ ra vài phần nghiêm túc.

Vương Bàn Tử cư nhiên nói không rõ ràng Tần Dã rốt cuộc là đang nói đùa hay là nghiêm túc! "Được rồi, nếu đồng chí Tiểu Tần đều nói như vậy, vậy khẳng định là có đạo lý của cậu!

Yên tâm đi!

Bàn gia trước đó đã nói phối hợp, vậy Bàn gia tuyệt đối nói được làm được." Vương Bàn Tử thở dài một hơi nói.

Giải quyết xong sự lo âu của Vương Bàn Tử, Tần Dã lại quay đầu nhìn về phía những người khác.

Nhìn ra được mọi người tại tràng tuy rằng trong lòng ít nhiều vẫn là có một chút lo âu.

Nhưng mỗi người cũng đều đã nỗ lực làm tốt chuẩn bị tâm lý.

Dù sao so với việc lưu tại nơi này chờ chết và quay lại đường cũ đi đối mặt nhiều phiền toái như vậy.

Đây đích xác đã là lựa chọn tốt nhất.

Ngay sau đó Tần Dã quan sát một vòng tình huống xung quanh, hiển nhiên là đã khóa chặt mục tiêu.

Lập tức đi đến một chỗ vách đá.

Mọi người không dám có bất kỳ chần chờ, đều vội vàng đuổi theo bước chân Tần Dã! "Đồng chí Tiểu Tần, chỗ này có phải có thuyết pháp gì không?" Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

Tuy nói trong lòng đã làm tốt chút ít chuẩn bị tâm lý.

Nhưng sợ hãi loại vật này thật không phải dễ dàng khắc phục như vậy!

Nhất là khi ở loại tình huống không rõ ràng thứ muốn đối mặt rốt cuộc là cái gì!

Con người ngoại trừ bản thân đã biết khủng bố ra, đại não bọn họ còn sẽ thông qua tưởng tượng làm nỗi sợ hãi trong lòng bọn họ không ngừng khuếch đại!

Mặc dù hiện tại bọn họ vì tránh cho gặp phải nguy hiểm không biết làm sao đều gắt gao nắm chặt súng ống trong tay.

Nhưng mỗi người đều không xác định, nếu hiện tại thật sự cái tà vật đáng sợ nào đó xông ra.

Bọn họ có phải hay không có thể bóp cò! "Chỗ này cũng không phải vách đá gì.

Một tầng trên mặt này bất quá chỉ là một cái ngụy trang mà thôi!

Thứ này cũng giống như thạch quy chúng ta gặp trước đó, kỳ thực là một thứ tương tự như cửa ẩn.

Mà đây cũng là cơ quan sẽ ảnh hưởng đến chín cái mắt trận của toàn bộ Cửu Long trấn áp.

Muốn đánh vỡ vách đá này không khó, nhưng một khi vách đá bị phá hoại, toàn bộ cơ quan Cửu Long trấn áp sẽ lỏng lẻo.

Thứ bị phong ấn kia sẽ tỉnh lại, còn về phía sau tôi nghĩ cũng không cần tôi nói thêm gì nữa chứ?" Tần Dã nói cho mọi người.

Trong lòng mọi người lập tức lại thót một cái!

Nỗi sợ hãi thật vất vả mới hơi vuốt phẳng một chút lại lần nữa bùng phát ra!

Bọn họ hoảng hốt nhìn xung quanh, chỉ sợ một giây sau cái thứ đáng sợ kia sẽ trùng sát đến trước mặt bọn họ! "Các vị, tôi lập tức chuẩn bị phá vách đá này.

Mọi người có thể chia nhau tìm chỗ trốn đi.

Sẽ phá hoại cơ quan Cửu Long trấn áp chỉ có chỗ này.

Cho nên chỉ cần yên tâm đi trốn tránh là được rồi." Mọi người ai cũng không nhiều lời, đều vội vàng lấy tốc độ nhanh nhất đi tìm kiếm chỗ trốn!

Trong một lần hành động chung này cho đến hiện tại, trong lòng bọn họ cũng đã minh bạch, vào lúc này.

Không cần cản trở chính là sự trợ giúp lớn nhất đối với Tần Dã!

Ngay tại lúc tìm kiếm chỗ trốn cho chính mình, Vương Bàn Tử và Trịnh Bách Vạn lần nữa cảm nhận được ác ý đến từ Uông Tạng Hải!

Mộ thất này tuy rằng xây dựng vô cùng kiên cố, nhưng giữa các vách đá vẫn tồn tại một số khe hở!

Mọi người tự nhiên không dám chậm trễ, đều nhao nhao lấy tốc độ nhanh nhất trốn vào bên trong.

Nhưng mà cái khe hở này thực sự là quá hẹp.

Người khác muốn chui vào đều phải tốn chút khí lực.

Giống Vương Bàn Tử và Trịnh Bách Vạn hai người thể trọng nghiêm trọng siêu tiêu này thì một điểm biện pháp cũng không có! "Cái tên Uông Tạng Hải này, tuyệt đối là một kẻ kỳ thị người béo chúng ta!

Nếu để Bàn gia tìm được chỗ của hắn, Bàn gia tuyệt đối lộng chết hắn!" Vương Bàn Tử căm giận nói: "Trịnh lão bản!

Cùng tôi đến chỗ này!" Nói rồi, Vương Bàn Tử liền lôi kéo Trịnh Bách Vạn cùng nhau trốn đến bên cạnh quan tài.

Trịnh Bách Vạn tự nhiên là không cách nào lý giải lựa chọn này của Vương Bàn Tử!

Dù sao theo hắn thấy, Vương Bàn Tử trốn ở chỗ này lựa chọn quả thực chính là cùng trực tiếp đứng ở bên ngoài chờ thứ kia tới giết chết bọn họ không có bất kỳ cái gì khác nhau. "Vương tiên sinh, cậu!

Cậu đây là đang làm cái gì?

Chúng ta nếu lưu tại nơi này, vậy cùng không có bất kỳ trốn tránh gì có cái gì khác biệt?" Trịnh Bách Vạn lập tức đưa ra nghi lự của chính mình. "Trịnh lão bản, chúng ta đây đã là lựa chọn có còn hơn không rồi!

Nơi này có thể hơi dùng để làm một chút yểm thể, cũng chỉ có cỗ quan tài này thôi!

Tuy nói là không tính là nơi trốn tránh ẩn tế gì, nhưng mà chúng ta trốn ở sau quan tài, lại hơi trầm người xuống một chút!

Ít nhất có thể thử xem có thể cùng con quái vật kia làm nhiễu tầm mắt một chút hay không!

Cái này vạn nhất thật sự có tình huống gì!

Chúng ta chí ít còn có thể trực tiếp trốn vào trong quan tài!" "Trịnh lão bản, Bàn gia tôi biết các người đối với thứ này ít nhiều có chút kiêng kị!

Nhưng Bàn gia nhất định phải nói một câu a!

Tại loại địa phương này!

Loại tình huống này!

Thì sống sót mới là quan trọng nhất!

Ông là không biết, chúng ta có một số tiền bối ở cái chỗ chết tiệt này vì sống sót, đừng nói là tạm thời trốn ở bên trong, chính là ngủ ở

bên trong cũng làm được!" Vương Bàn Tử giải thích cho Trịnh Bách Vạn.

Mà Trịnh Bách Vạn cũng thật không hổ là người có thể làm ra sinh ý lớn như vậy!

Có lẽ rất nhiều người khác đích xác đối với những chuyện này đều có chút kiêng kị.

Nhưng Trịnh Bách Vạn lại có thể vào lúc này lấy tốc độ nhanh nhất làm ra lựa chọn lý trí nhất!

Trốn đến trong quan tài, cái này xác thực sẽ lộ ra có chút không quá may mắn!

Nhưng so với cái kết quả không trốn sẽ chết kia!

Nên chọn như thế nào Trịnh Bách Vạn vẫn là một chút xíu do dự dư thừa đều sẽ không có! "Tôi biết rồi Vương tiên sinh, tuy nói không đến quan đầu cuối cùng tôi vẫn hy vọng không cần phát sinh chuyện như vậy!

Nhưng nếu thật muốn làm ra lựa chọn như vậy, tôi nghĩ tôi vẫn sẽ để chính mình đi tiếp thu!" Trịnh Bách Vạn gật đầu nói.

Vương Bàn Tử lập tức hướng về phía Trịnh Bách Vạn ném tới ánh mắt tán thưởng. "Ai da uy!

Chương 903

Trịnh lão bản được đấy!

Ông cùng Bàn gia tôi nhận thức những người có tiền khác quả nhiên là không giống nhau a!" Trịnh Bách Vạn để Vương Bàn Tử nói cho sững sờ.

Tên này đây là đang khen ngợi chính mình?

Đây gọi là chuyện gì a!

Từ trước đến nay, không phải đều là chính mình mới là người khen ngợi sao?

Người bình thường có thể để chính mình tán thán hai câu cũng đã tương đối không tệ!

Càng đừng nói còn có thể đạt được chính mình khen thưởng!

Bọn họ cái đội ngũ này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra a!

Giờ khắc này, Trịnh Bách Vạn vô cùng kiên định ý thức được, trong đội ngũ này mỗi người đều không thể dùng phương thức đối mặt đại chúng để chung đụng!

Đang nghĩ ngợi, liền nghe được phương hướng Tần Dã truyền đến tiếng nổ vang rầm rầm.

Vương Bàn Tử lập tức làm cho Trịnh Bách Vạn một cái thủ thế im lặng. "Trước đừng nói nữa, chỗ đồng chí Tiểu Tần đoán chừng là sắp thành rồi!

Chúng ta cũng phải mau chóng làm tốt chuẩn bị!" Theo sau lại là một cái, bọn họ dường như nghe được một tiếng nham thạch vỡ vụn.

Mọi người hít sâu một hơi, nghe động tĩnh này hiển nhiên lấy sức

mạnh của Tần Dã đoán chừng cũng chỉ cần lại đến một hai cái liền có thể đem toàn bộ vách đá này phá hoại!

Tương đối, thứ giấu ở bên trong đoán chừng cũng muốn đi theo nhảy ra ngoài rồi!

Mọi người đều nhao nhao quay đầu cảnh giác xung quanh.

Dù sao mặc kệ tiếp theo sẽ nhảy ra đồ vật là cái gì, làm tốt chuẩn bị chung quy là không có sai!

Ngay tại lúc mọi người đều đang làm công tác tư tưởng, Tần Dã cái thứ ba cũng đi theo nện xuống.

Lần này thanh âm vách đá vỡ vụn càng thêm rõ ràng, đồng thời còn có thể nghe được một số tiếng nứt vỡ.

Bọn họ nghe được ra, khoảng cách Tần Dã đem toàn bộ vách đá phá hoại đoán chừng cũng chỉ là chuyện một cái cuối cùng!

Ngay tại lúc Tần Dã chuẩn bị đánh ra cái thứ ba, một tiếng tê hống to rõ vang vọng toàn bộ mộ thất.

Thanh âm kia vô cùng to rõ, chỉ từ động tĩnh này liền có thể nghe được ra đó tất nhiên là một con hàng lớn gì đó!

Hơn nữa thứ kia dường như có một cỗ lực xuyên thấu rất mạnh, trong phạm vi thanh âm này lan đến, bọn họ cảm giác trái tim chính mình đều đang kịch liệt rung động!

Trịnh Bách Vạn thậm chí cảm giác được một trận choáng váng.

Tuy nói trên năng lực chuyên nghiệp này, Vương Bàn Tử so với Tần Dã là muốn kém một chút.

Nhưng tốt xấu cũng là ở dưới lòng đất trải qua vô số lần chết đi sống lại!

Môn đạo trong đó hắn tự nhiên cũng là biết một chút!

Từ phản ứng của Trịnh Bách Vạn, Vương Bàn Tử mãnh liệt ý thức được, đây là linh hồn của hắn bị tiếng gào thét của thứ sau lưng này ảnh hưởng!

Chỉ là một tiếng tê hống như vậy liền có thể trực tiếp làm cho người ta hồn phách chịu rung động!

Thứ bị phong ở bên trong này tuyệt đối là tương đương lợi hại!

Mà theo công kích lần cuối cùng của Tần Dã rơi xuống, vách đá toàn bộ bị phá hoại.

Mọi người lại ai cũng không có gấp gáp hướng về phía lối ra mà đi.

Tất cả mọi người đều tề xoát xoát đứng tại nguyên địa cảnh giác xung quanh!

Dù sao lúc này ai cũng không biết cái thứ ẩn tàng tại phía sau rốt cuộc là cái gì.

Tại loại tình huống này thực sự không dám hành động thiếu suy nghĩ!

Chỉ là mọi người tại chỗ trốn thật lâu, trong toàn bộ mộ thất cũng một điểm động tĩnh dư thừa đều không có xuất hiện, dường như nơi này ngay từ đầu cũng chỉ có bọn họ tồn tại bình thường!

Nhưng điều này khẳng định là không đúng!

Bọn họ có thể xác định động tĩnh vừa rồi kia tuyệt đối sẽ không phải là giả!

Theo vách đá bị phá hoại, Cửu Long trấn áp cũng đã lỏng lẻo!

Cái thứ nào đó bị khóa tại nơi này cũng đã trong quá trình này tỉnh táo lại!

Loại tê hống làm linh hồn đều đang run rẩy kia, tuyệt đối không có

khả năng chỉ là ảo giác gì.

Nhưng mà mọi người lại tại nguyên địa chờ hồi lâu, trong toàn bộ mộ thất vẫn như cũ không có một đinh điểm động tĩnh.

Mọi người lúc này mới chậm rãi từ chỗ trốn của mình đi ra.

Từ từ hướng về phía phương hướng Tần Dã dựa sát vào.

Dù sao mặc kệ thứ này rốt cuộc là đang toan tính cái gì!

Nếu nó không chịu ra, bọn họ đương nhiên sẽ không có đạo lý thành thành thật thật chờ ở nơi này!

Bọn họ cuối cùng muốn làm sự tình nói cho cùng cũng là đi ra mộ thất này.

Hiện tại lối ra đã xuất hiện, vốn dĩ tưởng rằng sẽ xuất hiện thứ cản đường hoàn toàn không có dấu hiệu muốn đi ra.

Tình huống này bọn họ nếu là còn thành thành thật thật chờ ở nơi này, thật sự chính là bọn họ có chút bệnh nặng rồi! "Trịnh lão bản, chúng ta cũng đi." Vương Bàn Tử nâng Trịnh Bách Vạn, vừa đứng dậy, đột nhiên, một tiếng nổ vang cực lớn ở sau lưng hắn nổ tung!

Vương Bàn Tử tim đập mạnh một cái!

Tại thời điểm tiếng nổ vang kia xuất hiện, trong phong áp không ngừng vỗ vào trên người hắn, hắn còn có thể cảm giác được một cỗ tà niệm và sát ý vô cùng rõ ràng!

Hắn sao có thể không rõ, cái này hiển nhiên chính là thứ chết tiệt kia đã tìm tới hắn!

Hắn trong lòng thầm mắng xui xẻo, rõ ràng hiện tại người chạy ra có nhiều như vậy!

Cái thứ chết tiệt này sao lại cứ thiên thiên tìm tới chính mình!

Nhưng là đến hiện tại, nói lại những thứ này thì có ích lợi gì!

Thứ này xuất hiện ở sau lưng chẳng lẽ còn có thể trông cậy vào nó thật sự cũng chỉ là xuất hiện ở đó đơn giản như vậy?

Chỉ là oán giận không đến một giây đồng hồ!

Vương Bàn Tử liền đã phấn chấn tinh thần nắm chặt súng trong tay.

Ngay sau đó hắn xoay người một cái, đồng thời một tay đem Trịnh Bách Vạn đẩy về phía sau lưng mình, trực tiếp đối với phía sau chính là một phát súng!

Dù sao mặc kệ đây là ma hay quỷ!

Cho dù tà tính của thứ này thật sự là sau khi mình nhìn thấy nó sẽ bị dọa đến không thể động đậy!

Nhưng chỉ cần không nhìn thấy hết thảy đều không quan trọng!

Mà dự cảm của Vương Bàn Tử quả nhiên không sai!

Tại thời điểm đạn của hắn rắn chắc rơi vào trên người đối phương, Vương Bàn Tử cũng nhìn rõ dung mạo đối phương!

Bởi vì lỗ hổng trên đỉnh mộ thất, cả gian mộ thất cũng không tính là hoàn toàn hắc ám.

Lúc này căn cứ ánh sáng chiếu vào phác họa ra hình dáng, dạng mạo nó nhìn giống như là con lười (Thụ lại) mà mọi người bình thường tùy chỗ có thể thấy được!

Nhưng con lười này lại có chiều cao chừng hai ba tầng lầu.

Đôi đồng tử kia trong bóng đêm phản xạ quang mang, phảng phất là đang thẩm thị hết thảy trong mộ thất!

Chỉ là Vương Bàn Tử lơ đãng cùng cặp mắt kia đối mặt một cái.

Liền lập tức cảm giác linh hồn chính mình giống như đều phải bị đối phương rút đi!

Chương 904

Sau đó con Thụ lại khổng lồ kia xoa xoa cái bụng của mình, nơi vẫn còn lưu lại đầu đạn cùng khói súng bốc lên.

Vương Bàn Tử một mắt liền nhận ra!

Đó chính là chỗ vừa rồi chính mình nổ súng bắn trúng!

Trong lòng Vương Bàn Tử lập tức chính là ông một tiếng vang thật lớn!

Hắn rất rõ ràng điều này nói rõ súng của mình đánh vào trên người Thụ lại trước mắt, tác dụng có thể lên được cũng chỉ là để đối phương gãi gãi bụng! "Mau đi!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, lập tức xoay người kéo Trịnh Bách Vạn liền muốn chạy trốn!

Hiện tại hắn chỉ hy vọng Thụ lại khổng lồ trước mắt này mặc kệ đã biến thành quái vật dạng gì!

Đặc tính của nó vẫn là giống với loài lười!

Nhưng mà loại ý nghĩ này chung quy là quá ngây thơ rồi!

Hai người đều còn chưa chạy ra bao xa, bàn tay khổng lồ của Thụ lại đã chèn ở trước mặt hai người!

Vương Bàn Tử trong lòng thầm mắng: "Cái thứ chết tiệt này, rõ ràng chính là bộ dáng con lười, tốc độ cư nhiên một điểm đều không chậm!" Vương Bàn Tử lập tức xoay người muốn phát động công kích lần nữa, kết quả một sát na hắn nhìn thấy đôi mắt đối phương, loại cảm giác vô lực phảng phất hoàn toàn bị đối phương nắm thóp lần nữa chảy khắp toàn thân!

Đừng nói cái gì nổ súng, hắn hiện tại ngay cả động một cái dường như đều đã làm không được!

Vương Bàn Tử trong lòng hối hận muốn chết!

Rõ ràng biết chính mình hiện tại đối mặt chính là một thứ quỷ dị cỡ nào!

Rõ ràng vừa rồi chính mình cũng đã tại thời điểm cùng nó đối mặt chịu thiệt thòi!

Chính mình sao lại một chút trí nhớ đều không có chứ!

Sao còn có thể ngu ngốc quay đầu đi nhìn nó chứ!

Thụ lại lần nữa giơ bàn tay lên, nhìn bộ dáng là định hướng về phía hai người bọn họ vỗ xuống!

Trong lòng mọi người đều phi thường rõ ràng, với cái khối đầu đáng sợ này của nó!

Một chưởng này nếu thật sự rơi xuống!

Vậy hai người bọn họ chú định là đường chết!

Ngay tại lúc này tiếng súng chợt vang, vô số đạn liên tiếp không ngừng rơi vào trên người Thụ lại!

Bất quá cũng giống như súng của Vương Bàn Tử trước đó, những công kích này căn bản không đủ để tạo thành đinh điểm thương hại đối với Thụ lại!

Thậm chí Thụ lại cũng chỉ là hơi dừng một chút, chỉ là hơi nhìn mọi người một cái.

Bàn tay giơ cao liền lần nữa vung xuống!

Mà lúc này Vương Bàn Tử mới chỉ là hơi dựa vào ý chí lực chống đỡ tới, lại nhìn Trịnh Bách Vạn, sớm đã bởi vì sức mạnh của Thụ lại ngồi xổm tại chỗ run lẩy bẩy!

Hiển nhiên lấy trạng thái hiện tại của hắn đừng nói là chạy trốn,

chỉ sợ là muốn hắn làm thêm chút động tác gì đều làm không được!

Mà con Thụ lại đáng sợ này tốc độ cũng thật là nhanh đến dọa người!

Chờ đến khi Vương Bàn Tử thật vất vả điều chỉnh tốt trạng thái, muốn cứ như vậy chạy trốn, công kích của Thụ lại đã không sai biệt lắm đến trước mặt!

Tại tình huống này Vương Bàn Tử cho dù muốn tránh cũng là căn bản không kịp! "Xong con bê rồi Trịnh lão bản!

Hai ta đoán chừng là muốn quy vị rồi!" Vương Bàn Tử căm giận nói.

Ngay tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, Tần Dã né người một cái vọt tới giữa không trung, ngay sau đó huy vũ đại đao trực tiếp cùng bàn tay Thụ lại rơi xuống đụng vào nhau!

Có lẽ là không nghĩ tới công kích của chính mình thế mà thật sự sẽ bị đỡ được.

Rõ ràng Thụ lại cũng là hơi giật mình!

Bất quá chỉ là một chút dừng lại ngắn ngủi như vậy cũng không thể làm cho nó dừng lại động tác của chính mình!

Chỉ thấy sức mạnh trên tay nó vọt lên, ngay sau đó dùng sức mạnh mãnh liệt hơn phát lực!

Tần Dã liền trực tiếp bị nện xuống!

Bất quá Trương Kỳ Lân ở một bên cũng tại lúc này động thủ, không đợi Thụ lại hồi phục tinh thần, trực tiếp né người vọt tới sau lưng Thụ lại.

Một cú Hắc Kim Cổ Đao liền hướng về phía lưng Thụ lại chém xuống.

Mọi người vốn là trong lòng vui vẻ!

Trương Kỳ Lân một đao kia nhưng hoàn toàn là hướng về phía góc chết của Thụ lại!

Hơn nữa hiện tại Thụ lại đang là lúc cùng Tần Dã dây dưa.

Lực chú ý tưởng tất cũng căn bản không ở nơi này!

Từ điểm này để cân nhắc, công kích lần này dường như đã không có gì lo lắng!

Nhưng mà con Thụ lại trước mắt đáng sợ chung quy vẫn là vượt ra khỏi tưởng tượng của bọn họ.

Ngay tại thời khắc mấu chốt này, Thụ lại thế mà tiếp lấy sức mạnh đem Tần Dã nện xuống mặt đất thuận thế xoay người lại phía sau!

Trực tiếp lấy một cánh tay khác đỡ được trảm kích của Trương Kỳ Lân!

Phản ứng tốc độ cực nhanh, hiệu quả ứng đối cực tốt!

Ngay cả biểu tình Trương Kỳ Lân đều ẩn ẩn có chút hứa biến hóa.

Sau đó Thụ lại lần nữa phát lực!

Liền như thế hời hợt đem Trương Kỳ Lân cũng đẩy ra ngoài!

Màn này tuyệt đối là lần nữa đem tất cả mọi người đều dọa sợ rồi!

Trong mắt bọn họ, Tần Dã và Trương Kỳ Lân kia tuyệt đối chính là đại danh từ của vô địch.

Trước đó bọn họ gặp phải tất cả phiền toái, mặc kệ lực phá hoại có thể tạo thành mạnh bao nhiêu!

Nhưng chỉ cần hai người xuất thủ, dường như tất cả hết thảy đều

có thể giải quyết dễ dàng!

Nhưng bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới, lần này tại thời điểm đối mặt con Thụ lại trước mắt.

Vẻn vẹn cái đối mặt đầu tiên này, Tần Dã và Trương Kỳ Lân thế mà đều rơi xuống hạ phong!

Tuy nói hạ phong này cũng không đến mức đối với hai người tạo thành thương hại thực chất gì!

Nhưng ở trong mắt mọi người, biến cố này cũng tuyệt đối coi là một hồi tai nạn làm vỡ nát tam quan bọn họ rồi!

Ngay tại lúc tất cả mọi người đều đang mộng, Tần Dã lại một phen túm lấy cổ áo Vương Bàn Tử và Trịnh Bách Vạn ném bọn họ về phía sau một cái. "Còn lăng tại nơi này làm cái gì?

Mau trốn vào trong quan tài!

Động tác của các người quá chậm, rất dễ dàng bị thứ này đuổi kịp!

Các người vào trước, chờ chúng tôi yểm hộ những người khác rời đi, khi gọi các người đi ra thì hãy đi ra!" Tần Dã nói với hai người.

Vương Bàn Tử và Tần Dã quan hệ thế nào?

Hai người ăn ý không thể nói một trăm phần trăm!

Nhưng đại bộ phận thời điểm trên cơ bản chính là Tần Dã hơi có một chút nhắc nhở.

Tần Dã rốt cuộc là ý gì hắn liền đã hoàn toàn minh bạch! "Đồng chí Tiểu Tần, hai người đây là cố ý?" Vương Bàn Tử nhìn Tần Dã hỏi.

Tần Dã nhẹ nhàng gật đầu tiếp tục nói: "Chuyện này quay đầu lại giải thích cho các người, tóm lại các người trước mau chóng trốn vào

đi!

Chương 905

Cửu Long trấn áp phong ấn Thụ lại quá lâu, nó đối với thứ này hẳn là vừa hận vừa sợ!

Tôi nghĩ nó khinh dịch hẳn là sẽ không ra tay với quan tài!" Vương Bàn Tử lập tức gật đầu, vội vàng lôi kéo Trịnh Bách Vạn hướng về phía quan tài dựa sát vào!

Chờ đến khi hắn vọt tới bên cạnh quan tài mới phát hiện nắp quan tài đã bị mở ra!

Vương Bàn Tử ngầm hiểu, lập tức đẩy Trịnh Bách Vạn trốn vào!

Muốn nói cỗ quan tài này quả thực là không nhỏ!

Cho dù là hai gã béo bọn họ đồng thời trốn ở bên trong, thế mà đều sẽ không lộ ra quá chen chúc! "Vương tiên sinh!

Chúng ta trốn vào trong này làm cái gì!

Chúng ta hiện tại không phải nên mau chóng chạy trốn sao!

Con quái vật kia thực sự là quá đáng sợ!

Vừa rồi chỉ là bị nó nhìn một cái, tôi liền cảm thấy chính mình đã động đậy không được!

Chúng ta nếu lưu tại cái địa phương này!

Khẳng định sẽ mất mạng a!" Lúc này hoàn hồn lại Trịnh Bách Vạn lo lắng hô. "Trịnh lão bản ông đừng vội!

Trốn ở chỗ này là đồng chí Tiểu Tần của chúng ta nói!

Đã hắn nói như vậy!

Vậy chúng ta khẳng định liền có thể trốn!

Đây chính là chỗ trốn đồng chí Tiểu Tần đặc biệt chuẩn bị cho chúng ta!" Vương Bàn Tử nói. "Ý gì?" Trịnh Bách Vạn không hiểu nhìn về phía Vương Bàn Tử. "Vừa rồi hai ta đi qua, nắp quan tài này đã bị mở ra!

Chất lượng của thứ này tuyệt đối sẽ không chỉ vì một số chấn động liền mở ra!

Đây là đồng chí Tiểu Tần cố ý!

Hắn khẳng định là lúc ấy tại thời điểm cùng Thụ lại va chạm, lợi dụng sức mạnh Thụ lại đem chính mình đưa đến nơi này.

Sau đó mở ra cái quan tài này cho chúng ta!" Vương Bàn Tử giải thích cho Trịnh Bách Vạn.

Tuy nói thuyết pháp này của Vương Bàn Tử đích xác có lý có cứ!

Nhưng chỉ là trình độ này cũng thực sự rất khó thuyết phục Trịnh Bách Vạn cứ như vậy đem mạng của mình giao ra! "Nhưng đây cũng chỉ là suy đoán của cậu a!

Nếu nơi này bị mở ra thật sự cũng chỉ là một cái trùng hợp thì sao?

Nếu vừa rồi Tần tiên sinh và Trương tiên sinh thật sự chính là tại thời điểm cùng Thụ lại đối công rơi xuống hạ phong thì sao?

Vậy chúng ta hiện tại không phải là ở chỗ này chờ chết rồi sao!" Trịnh Bách Vạn lo lắng nói: "Đã hiện tại bọn họ đang ngăn cản con quái vật này, chúng ta hiện tại nên làm nhất không phải là nhân cơ hội này mau chóng từ lối ra Tần tiên sinh đánh ra đào tẩu sao!" Trịnh Bách Vạn vừa dứt lời, liền nghe được một trận nộ hống kịch liệt cùng thanh âm chấn động.

Hai người từ quan tài thò đầu ra.

Thình lình nhìn thấy Thụ lại nguyên bản còn ở bên bọn họ không

biết khi nào đã đến vị trí tiếp cận lối ra.

Lúc này đang ở bên kia phát động công kích đối với đám lính đánh thuê vừa mới vọt tới lối ra!

Mọi người đều đang kiệt lực chạy trốn!

Mắt thấy có người muốn sử dụng chiến thuật vu hồi!

Chỉ thấy Thụ lại tung người nhảy một cái trực tiếp rơi xuống trước mặt bọn họ!

Khoan hãy quản bản thân Thụ lại tốc độ rốt cuộc nhanh hay không!

Nhưng tốc độ truy kích này thực sự là nhanh đến quá dọa người!

Cái này Trịnh Bách Vạn cũng là không có gì lời nói rồi!

Hắn rất rõ ràng cho dù không phải trạng thái hiện tại đã chịu ảnh hưởng.

Liền cái tốc độ này của Thụ lại cũng là trong nháy mắt liền có thể đuổi tới chính mình.

Mà chính mình muốn tránh thoát đối phương lại chưa chắc có thể làm được!

Nói cách khác hắn đã không cần lại có bất kỳ so đo dư thừa nào!

Cái quan tài bọn họ hiện tại trốn tránh này đích xác chính là Tần Dã chuẩn bị cho bọn họ! "Vậy bọn họ làm sao bây giờ?

Nếu bọn họ không thể mau chóng đào tẩu, hoặc là thời điểm đi ra không thể kịp thời trốn về!

Bọn họ không phải là nguy hiểm sao?" Trịnh Bách Vạn lo lắng hỏi. "Trịnh lão bản!

Chuyện này ông liền không cần lo lắng!

Đã đồng chí Tiểu Tần nhà ta an bài chúng ta trốn tại cái địa phương này, vậy những người bên ngoài kia hắn khẳng định cũng có tính toán của chính mình.

Chúng ta hiện tại phải làm chính là ngoan ngoãn trốn ở chỗ này, không cần thêm phiền toái cho đồng chí Tiểu Tần mới là vương đạo!" Vương Bàn Tử lúc này lập tức liền hiển nhiên không phải lo lắng như vậy nữa: "Muốn tôi nói chúng ta còn không bằng nhân lúc hiện tại hảo hảo nhìn xem bên trong này rốt cuộc có bảo bối gì!

Không chừng chúng ta còn có thể thuận tiện mang một ít đồ vật gì đó ra ngoài!" Nói rồi, Vương Bàn Tử thế mà thật sự ở trong quan tài lục lọi lên!

Trịnh Bách Vạn cũng thật là cảm thấy tâm thái Vương Bàn Tử quả thực là quá tốt!

Tại loại thời điểm này cư nhiên còn có thể bình tĩnh như vậy!

Hắn vẫn là nhịn không được thò đầu ra ngoài nhìn một chút, đảo cũng không phải lo lắng những lính đánh thuê bên ngoài có thể sống sót hay không.

Hắn cũng chỉ là muốn tìm một cái sơ hở có thể đào tẩu!

Dù sao nếu Tần Dã và Trương Kỳ Lân thật sự không phải đối thủ của con Thụ lại này!

Đợi đến khi Thụ lại đem những người bên ngoài kia giết sạch!

Cuối cùng chẳng phải sẽ là chính mình sao?

Kết quả hắn vừa thò đầu này, trong lòng liền khánh hạnh chính mình còn có thể bảo trì lý trí!

Ít nhất nói không có đem những ý nghĩ trong lòng này nói ra!

Ngay tại thời điểm hắn thò đầu nhìn bên ngoài, Thụ lại đã lần nữa

vọt tới trước mặt đám lính đánh thuê.

Chỉ thấy nó giơ tay hạ xuống, bàn tay khổng lồ mắt thấy liền muốn cho đám lính đánh thuê tổn thất thảm trọng!

Tần Dã lại đi trước một bước vọt lên, xách đao cản tại trước mặt trực tiếp đem công kích của Thụ lại vững vàng tiếp xuống!

Lần này công kích thanh thế to lớn của Thụ lại thậm chí không có làm cho thân hình Tần Dã có nửa phần dao động!

Nếu hết thảy trước đó đều chỉ là suy đoán của Vương Bàn Tử, vậy cái này còn có cái gì để nói nữa đâu?

Tần Dã khoan hãy nói có thể xử lý Thụ lại hay không, nhưng muốn đỡ được công kích của nó là không có bất kỳ vấn đề gì!

Vậy thì trước đó Tần Dã bay ngược ra ngoài cũng liền không có khả năng là bị Thụ lại ném bay!

Mà rất nhanh, Tần Dã cũng nói cho Trịnh Bách Vạn chính mình có thể hay không trên sức mạnh thắng qua Thụ lại.

Tại thời điểm hai người hình thành đối lũy, mắt thấy Thụ lại liền muốn có động tác tiếp theo.

Dưới chân Tần Dã đạp mạnh một cái, đột nhiên phát lực, trực tiếp đẩy Thụ lại về phía sau hơi lui lại!

Chương 906

Mặc dù trình độ này cũng không rõ ràng, nhưng hiển nhiên tại một nháy mắt này sức mạnh của Tần Dã tuyệt đối là áp đảo Thụ lại!

Ngay sau đó liền nhìn thấy Trương Kỳ Lân một cái bước xa xông lên, nhân lúc Thụ lại còn đang kiên trì, nhắm vào mắt cá chân Thụ lại chém một cái!

Cái này trực tiếp làm cho thân mình Thụ lại bất ổn, cả người trực tiếp ngửa ra sau ngã xuống đất!

Chuyện này làm cho tất cả mọi người tại tràng đều trừng lớn hai mắt!

Bọn họ hoàn toàn không cách nào tưởng tượng trận chiến đấu có chênh lệch sức mạnh to lớn này thế mà lại là một cái phát triển như vậy!

Nhất là đám lính đánh thuê không có ý thức được Tần Dã trước đó yếu thế hoàn toàn là cố ý.

Bọn họ quả thực nghĩ không thông, rõ ràng vừa rồi còn không chịu nổi công kích của Thụ lại, hai người làm sao cái này một cái liền công thủ đảo ngược rồi! "Mấy người còn đứng ngây ra đó làm cái gì hả!" "Đồng chí Tiểu Tần đã đánh ngã thứ đó rồi!

Sao còn không mau chạy đi!" "Ở lại đây chờ chết à!" Nhìn đám lính đánh thuê vẫn còn đang ngẩn ngơ ở đó, Vương Bàn Tử vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép!

Hắn biết đám người này đang lo ngại điều gì!

Nhưng bây giờ là lúc nào rồi?

Đây là lúc phải tranh thủ từng giây từng phút để bỏ chạy!

Hiện tại thứ duy nhất cản đường đã bị đánh ngã rồi!

Không nhân lúc này mau chóng chạy trốn thì còn ở lại đây chờ chết sao!

Quả nhiên là một đám tay mơ chưa từng xuống mộ bao giờ!

Đạo lý đơn giản thế này cũng không biết! "Ông chủ Trịnh, xem ra đám người này vẫn cần phải được huấn luyện lại đàng hoàng đấy!" Vương Bàn Tử quay đầu nhìn về phía Trịnh Bách Vạn, hắn vốn tưởng rằng lúc này Trịnh Bách Vạn cũng sẽ ở trong trạng thái hoảng hốt tương tự.

Kết quả vừa quay đầu lại thì thấy Trịnh Bách Vạn đã bắt đầu sờ soạng bên trong quan tài. "Ông chủ Trịnh, ông làm thế là không tử tế đâu nhé!

Chúng ta đều ở đây cả!

Có bảo bối gì thì hai ta cũng nên cùng nhau tham khảo chứ!

Ông thế này là hơi bị ăn mảnh rồi đấy!" Vương Bàn Tử lập tức tiến lên kháng nghị.

Mà cái vỗ vai này của hắn cũng làm Trịnh Bách Vạn giật mình không nhẹ.

Nhìn bộ dạng này, với kinh nghiệm của Vương Bàn Tử, hắn biết ngay đại khái là Trịnh Bách Vạn đã sờ được bảo bối gì rồi! "Sao thế hả ông chủ Trịnh!

Đào được bảo bối gì rồi?" "Còn sợ Bàn gia tôi biết à?" "Cho xem thử là cái gì nào?

Yên tâm, Bàn gia tuyệt đối không cướp!" Nhìn bộ dạng của Vương Bàn Tử đã là trạng thái muốn thò tay vào rồi!

Điều này làm Trịnh Bách Vạn lúng túng không thôi!

Trước nay, hắn làm nhà tài trợ vàng (kim chủ) thì luôn nhận được sự tôn trọng tuyệt đối của người dưới!

Đừng nói là đòi xem đồ mình sờ được!

Cho dù là người khác sờ được, thì cũng phải đưa cho hắn xem qua trước rồi mới nói chuyện sau!

Lúc này Vương Bàn Tử lại bày ra bộ dạng có chút đốt đốt bức người!

Đây là chuyện mà trong cả sự nghiệp của Trịnh Bách Vạn chưa từng gặp phải!

Càng bất đắc dĩ hơn là hắn thật sự đã sờ được một thứ vô cùng quan trọng đối với mình.

Và hắn cũng không định công khai cho bất kỳ ai! "Không có gì!

Tôi chỉ tùy tiện xem thử thôi, anh nói xem cái bản lĩnh giám định bảo bối này, tôi so với các anh thế nào được chứ?" "Chẳng qua là anh vừa rồi đột nhiên gọi một cái làm tôi giật mình thôi!" Trịnh Bách Vạn lập tức lấp liếm.

Thực ra lời này chính hắn nói cũng chẳng có bao nhiêu tự tin.

Dù sao loại lời nói dối này theo hắn thấy thì thực sự quá vụng về!

Nếu Vương Bàn Tử thật sự quấn lấy hắn nhất định đòi xem, thì Trịnh Bách Vạn cũng thật sự là chẳng có chút biện pháp nào!

May mà Vương Bàn Tử cũng không phải loại người nhất định phải dây dưa đến cùng.

Thấy Trịnh Bách Vạn cố ý giấu giếm, hắn dứt khoát nhún vai. "Ông chủ Trịnh, gan của ông cũng thật là hơi nhỏ đấy!" "Ông mà gặp phải con quái vật lớn nào, chẳng phải sẽ bị dọa cho phát khiếp sao?" Vương Bàn Tử cười ha hả nói.

Thực ra đối với cái cớ của Trịnh Bách Vạn, cũng giống như Trịnh Bách Vạn nghĩ.

Hắn một chút cũng không tin, hoặc nói đúng hơn, nếu trước đó Vương Bàn Tử nói Trịnh Bách Vạn đào được bảo bối gì thì phần nhiều là trêu chọc.

Nhưng qua cuộc giao lưu vừa rồi hắn đã xác định được suy nghĩ của mình.

Chỉ có điều Vương Bàn Tử dù sao cũng là một lão thủ trên giang hồ!

Chưa nói đến việc bọn họ hiện tại là quan hệ hợp tác!

Trịnh Bách Vạn vẫn là nhà tài trợ vàng của bọn họ!

Hiện tại nhà tài trợ không muốn cho mình xem một số thứ, mình đương nhiên không cần thiết nhất định phải đi kiểm tra!

Dứt khoát cứ thế đánh trống lảng cho qua chuyện!

Chỉ có điều, nếu Trịnh Bách Vạn đã mở đầu cho việc sờ soạng trong quan tài, Vương Bàn Tử đương nhiên cũng sẽ không ngại ngùng.

Phải nói con Thụ Lại này thực sự khó chơi.

Bản thân da dẻ trên người nó đã cứng rắn đến mức lợi hại!

Bất kể là Tần Dã hay Trương Kỳ Lân đều đã tấn công vô số lần lên người nó!

Nhưng ngay cả một chút sát thương thực tế cũng không đánh ra được.

Phải nói cơ thể này dù có là sắt đúc ra cũng chỉ đến thế mà thôi!

Đồng thời tốc độ của thứ này lại thực sự nhanh đến mức lợi hại!

Hai bên quần thảo đến tận bây giờ, có thể nói chỉ có vài cơ hội tấn công thuận lợi lên con Thụ Lại đều là do hai người họ phối hợp tranh thủ được.

Hơn nữa con Thụ Lại này không chỉ có tốc độ phản ứng cực nhanh khi phòng ngự.

Lúc tấn công cũng tương tự như vậy!

Có đôi khi thậm chí nó còn ỷ vào việc mình sẽ không bị hai người chém thương, cố ý ngạnh kháng một đòn tấn công, sau đó thuận thế phản kích lại!

Có thể nói nếu không phải người đang dây dưa với Thụ Lại là Tần Dã và Trương Kỳ Lân.

Bất kể là bao nhiêu người thì chắc chắn đã sớm toàn quân bị diệt!

Mắt thấy lại có một tốp lính đánh thuê muốn nhân cơ hội này xông vào trong dũng đạo.

Thụ Lại lần nữa gầm lên giận dữ rồi lao về phía bọn họ tấn công!

Tần Dã thấy thế lập tức dùng tốc độ cực nhanh lao về phía Thụ Lại.

Mắt thấy đòn tấn công sắp trúng đích, con Thụ Lại kia lại đột nhiên đổi hướng, nhân lúc Tần Dã chưa kịp hành động, trực tiếp vung bàn tay đập xuống đầu Tần Dã.

Cú này tuy không đến mức khiến Tần Dã bó tay chịu trói, nhưng cũng đích xác là cho hắn một sự kinh ngạc nho nhỏ!

Trước đó hắn vẫn luôn cho rằng con Thụ Lại này hoàn toàn hành động dựa vào bản năng.

Không ngờ lại cũng có tư duy chiến thuật, mắt thấy Thụ Lại tấn công đến trước mặt, Tần Dã nhanh chóng nhảy lùi lại một cái.

Chương 907

Chung quy là đã tránh thoát trước khi đòn tấn công kịp giáng xuống.

Mà động tác của con Thụ Lại cũng chưa kết thúc, ngay khoảnh khắc đòn tấn công không trúng Tần Dã, nó thình lình giơ tay lên với tốc độ cực nhanh, đồng thời đem toàn bộ lực lượng của đòn tấn công tiếp theo nện về phía Trương Kỳ Lân đang rơi xuống sau lưng nó.

Trương Kỳ Lân thấy thế lông mày cũng khẽ nhíu lại, nhanh chóng đưa Hắc Kim Cổ Đao chắn trước người, mới coi như đỡ được đòn này.

Tuy nhiên đòn tấn công của Thụ Lại cũng không vì thế mà kết thúc.

Nó dồn lực lượng khổng lồ trực tiếp đập Trương Kỳ Lân xuống dưới.

Nếu không phải Trương Kỳ Lân thân thủ cao cường, ngay khoảnh khắc chạm đất đã lập tức vận dụng kỹ thuật chịu thân để triệt tiêu lực.

Ước chừng chỉ cú này thôi đã có thể trực tiếp chấn nát nội tạng của người rơi xuống đất!

Mà Trương Kỳ Lân bên này vừa mới chạm đất, một bóng đen đã bao trùm lên đỉnh đầu hắn!

Thình lình là con Thụ Lại kia đã đuổi theo đánh tới!

Mắt thấy đòn tấn công lại sắp giáng xuống, Tần Dã một cái lắc mình xuất hiện, vung đao nhanh chóng đỡ lấy đòn tấn công của Thụ Lại.

Sự ăn ý giữa hắn và Trương Kỳ Lân cũng thể hiện ra vào giờ khắc này.

Ngay khoảnh khắc đòn tấn công của hai bên va chạm!

Trương Kỳ Lân men theo cánh tay Thụ Lại mà xông lên!

Không đợi Thụ Lại thực hiện động tác tiếp theo, Trương Kỳ Lân chém một đao trực tiếp hướng về phía nhãn cầu của Thụ Lại!

Nhưng động tác của con Thụ Lại kia cũng vô cùng kinh người, tốc độ của Trương Kỳ Lân trong mắt mọi người đã vô cùng khủng bố.

Nhưng cho dù như vậy, nó cũng có thể nhanh chóng nhắm mắt phải lại trước khi đòn tấn công của Trương Kỳ Lân trúng đích!

Dùng chính mí mắt của mình trực tiếp kẹp chặt lấy lưỡi đao của Trương Kỳ Lân!

Cảnh tượng này đã dọa sợ tất cả mọi người có mặt tại hiện trường!

Dùng mí mắt đỡ đao, chuyện này bản thân nó chỉ là thao tác tồn tại trong tiểu thuyết võ hiệp!

Càng đừng nói là còn đối mặt với Trương Kỳ Lân có tốc độ nhanh như vậy!

Bọn họ quả thực không dám tưởng tượng chuyện này lại thực sự xảy ra ngay trước mắt mình!

Mà bọn họ còn chưa kịp kinh ngạc quá lâu!

Hành động này của Thụ Lại cũng không đơn thuần chỉ là để chống đỡ đòn tấn công đơn giản như vậy.

Ngay khoảnh khắc hai bên giao nhau.

Thụ Lại vung tay lớn, thình lình đập xuống về phía Trương Kỳ

Lân!

Lúc này Vương Bàn Tử sau một hồi sờ soạng vừa vặn ngẩng đầu lên, thình lình nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này!

Trong lòng hắn lập tức kinh hãi!

Đòn tấn công của con Thụ Lại này không phải chuyện đùa!

Cho dù cường độ cơ thể của Trương Kỳ Lân thực sự cường hãn cấp bậc ngoại hạng!

Nhưng con Thụ Lại này cũng không phải loại hiền lành gì!

Cái này mà thực sự hứng trọn một đòn!

Cho dù là Trương Kỳ Lân cũng chắc chắn không chịu nổi! "Cẩn thận đấy Tiểu Ca!" Vương Bàn Tử lập tức sốt ruột hét lớn!

Nếu là Vương Bàn Tử, hiện tại chắc chắn sẽ vứt bỏ Hắc Kim Cổ Đao ngay lập tức, trước tiên nhanh chóng kéo giãn khoảng cách với Thụ Lại!

Sau đó mới tìm cơ hội phản công lại!

Nhưng mắt thấy đòn tấn công của Thụ Lại đã đến trước mặt!

Trương Kỳ Lân lại vẫn không có ý định buông tay!

Vương Bàn Tử lúc này đã nắm chặt nắm đấm, hắn biết thanh đao này đối với Trương Kỳ Lân vô cùng quan trọng!

Nhưng hiện tại là mạng của mình đang bị đối phương nắm giữ a!

Với thực lực của Trương Kỳ Lân, muốn cướp lại Hắc Kim Cổ Đao sau đó căn bản không phải là vấn đề!

Hắn hà tất phải lấn cấn vào lúc này chứ?

Hiển nhiên sự căng thẳng trong lòng khiến hắn quên mất!

Lúc này đối mặt với Thụ Lại không chỉ có một mình Trương Kỳ

Lân!

Mắt thấy bàn tay của Thụ Lại sắp đánh trúng Trương Kỳ Lân.

Tần Dã thình lình đã lao lên một bước, lập tức rút đại đao ra vững vàng đỡ được đòn tấn công đến từ Thụ Lại!

Ngay sau đó không đợi Thụ Lại có động tác gì, hắn nhảy lên không trung xoay người!

Một cước trực tiếp đá vào trên Hắc Kim Cổ Đao của Trương Kỳ Lân!

Trương Kỳ Lân bản thân đã sở hữu sức mạnh cường đại, lúc này lại cộng thêm sự trợ lực của Tần Dã.

Thụ Lại muốn chỉ dựa vào mí mắt để hoàn toàn đối kháng sức mạnh của hai người hiển nhiên là không đủ!

Cùng với cú đá này giáng xuống, Hắc Kim Cổ Đao vốn dĩ đã ở ngay trước mắt lập tức đâm vào trong nhãn cầu!

Thụ Lại lập tức phát ra một tiếng gầm rú!

Có thể thấy được mặc dù hiện tại nó đã thành tà vật, nhưng những chỗ như nhãn cầu bị tấn công cũng rất đau đớn!

Tần Dã và Trương Kỳ Lân cũng nhân cơ hội này kéo giãn khoảng cách với Thụ Lại.

Đám lính đánh thuê bên dưới nhìn thấy Thụ Lại lúc này đang gầm rú vì đau đớn thì đều thực sự bị dọa sợ!

Tiếng gầm rú xen lẫn đau đớn và phẫn nộ của nó lần nữa vang vọng khắp cả mộ thất!

Mọi người cảm giác trái tim mình đều đang đập kịch liệt!

Phảng phất như linh hồn của chính mình vào khoảnh khắc này sắp

bị rút ra khỏi cơ thể vậy! "Đừng có đứng ngây ra đó nữa!" "Ai còn vững chân thì mau chạy đi!

Mang theo những người tạm thời không cử động được ấy!" "Thứ này ước chừng là sắp phát điên rồi!" "Một thứ luôn bị oán khí bao bọc và chịu ảnh hưởng, chắc chắn không thể chỉ đơn giản như vậy!" "Các ngươi nhân lúc này mau chóng rời khỏi đây!" Tần Dã nói với đám lính đánh thuê.

Sau đó lại hướng về phía quan tài hô lớn: "Hai người các anh cũng thế!

Đừng chỉ nghĩ đến việc sờ soạng được chút gì đó trong đấy!

Nếu không nhân lúc này mau chóng rời đi!

Đợi lát nữa có thể sẽ rất phiền phức đấy!" Muốn nói ưu điểm lớn nhất của Vương Bàn Tử là gì, đó chắc chắn là biết nghe lời khuyên!

Mặc dù trong quan tài này hắn nhìn thấy không ít đồ tốt, trong lòng cũng rất muốn sờ thêm một chút!

Nhưng sau khi nhận được chỉ thị này của Tần Dã, Vương Bàn Tử liền lập tức dùng tốc độ nhanh nhất kéo Trịnh Bách Vạn nhảy ra khỏi quan tài! "Ông chủ Trịnh!

Bàn gia không biết ông còn muốn sờ cái gì!

Nhưng mà này, đã đồng chí Tiểu Tần bảo chúng ta mau chạy, thì không thể chậm trễ được!" Mà Trịnh Bách Vạn cũng tuyệt đối là một ông chủ biết nghe lời khuyên, nhất là hiện tại đã lấy được thứ mình muốn!

Hắn tự nhiên không thể đi làm mấy hành vi ngu xuẩn tự tìm đường chết.

Hai người cũng nhanh chóng lao đến bên cạnh lối ra!

Ngay trong khoảnh khắc đó, con Thụ Lại đang đau đớn đột nhiên hồi phục thần trí.

Chương 908

Lập tức một chưởng giáng xuống trực tiếp nện ngay trước mặt hai người! "Vãi chưởng!

Không phải xui xẻo thế chứ!" "Cái thứ chết tiệt này sao lại cứ khôi phục lại vào đúng cái lúc này!" Vương Bàn Tử phẫn nộ mắng to!

Hắn mạnh mẽ quay đầu lại, thình lình nhìn thấy Thụ Lại lúc này đang nhìn chằm chằm vào hắn và Trịnh Bách Vạn!

Lúc này Thụ Lại ở khoảng cách gần hai người bọn họ hơn!

Đôi đồng tử bị tà khí ảnh hưởng kia cứ như là hai cái hố đen!

Cho dù chỉ là một cái đối mắt như vậy!

Vương Bàn Tử liền cảm thấy hồn phách của mình dường như đều bị cái hố đen đáng sợ này hút đi mất!

Trịnh Bách Vạn đã sớm hôn mê bất tỉnh dưới ánh mắt đáng sợ này!

Ngay cả Vương Bàn Tử cũng đã bủn rủn cả người ngồi bệt xuống đất!

Thụ Lại lại lần nữa hành động, bàn tay khổng lồ giáng xuống trực tiếp vả về phía bọn họ!

Vương Bàn Tử nhìn đòn tấn công này, lại chẳng có chút biện pháp nào!

Áp lực gió khổng lồ khiến Vương Bàn Tử cảm giác da mặt mình như sắp bị xé toạc ra!

Hắn quả thực không thể tưởng tượng nổi, trước đó Tần Dã và Trương Kỳ Lân lại đều đang đối kháng với sức mạnh đáng sợ như thế

này!

Hắn rất rõ ràng, nếu đòn tấn công này rơi lên người mình.

Xương cốt nội tạng trên người mình chắc chắn không có cái nào còn lành lặn!

Tuy nhiên trong đội ngũ của bọn họ dù sao cũng có Tần Dã và Trương Kỳ Lân tồn tại!

Chuyện như vậy làm sao có thể xảy ra chứ?

Mắt thấy đòn tấn công của Thụ Lại sắp đến trước mặt Vương Bàn Tử.

Tần Dã từ trên trời giáng xuống, đại đao chắn ngay phía trước!

Bàn tay khổng lồ kia lập tức bị chặn lại! "Mấy người đừng ngây ra đó!

Linh hồn bọn họ bị tấn công!

Hiện tại tạm thời không đi được!

Các cậu mau lại giúp một tay!" Tần Dã nhanh chóng hét lên với những người đã chạy vào trong dũng đạo.

Hạo Thiên Chân là người đầu tiên lao ra, với tình nghĩa giữa bọn họ, anh tuyệt đối sẽ không bỏ mặc Vương Bàn Tử!

A Ninh cũng lập tức dẫn theo vài người lao ra.

Mặc dù trong lòng mỗi người đều sợ hãi không thôi!

Nhưng thân là lính đánh thuê Dã Lang với sự chấp hành mệnh lệnh tuyệt đối, cho dù trong lòng sợ hãi, bọn họ cũng không thể thuyết phục bản thân không đi theo!

Những người lao ra rất nhanh dìu Vương Bàn Tử và Trịnh Bách Vạn lùi về phía dũng đạo.

Thụ Lại mắt thấy sắp sửa phát động tấn công bọn họ lần nữa.

Tần Dã nhanh chóng lao lên, lập tức một đao liền chặn đứng thế công của Thụ Lại!

Mà lần này con Thụ Lại kia cũng không tiếp tục dây dưa với Tần Dã!

Thình lình nó hét lớn một tiếng, trực tiếp nhảy lên không trung!

Tần Dã và Trương Kỳ Lân nắm chặt vũ khí, ánh mắt không ngừng truy đuổi vị trí của Thụ Lại.

Động tác lúc này của thứ đó chắc chắn sẽ không chỉ đơn thuần là chạy cho vui.

Đối với thế công mà nó có thể áp dụng tiếp theo, trong lòng Tần Dã cũng đã đoán được đại khái!

Quả nhiên, ngay sau khi Thụ Lại bám trên vách đá hồi lâu.

Thụ Lại tung người nhảy một cái, từ trên không trung lao thẳng xuống hai người.

Cơ thể to lớn cộng thêm gia tốc sinh ra khi rơi xuống!

Sức mạnh đó cho dù là Tần Dã và Trương Kỳ Lân cũng sẽ không đứng lại đỡ đòn!

Hai người nhanh chóng né tránh, đòn tấn công to lớn nện mạnh xuống đất!

Tiếng nổ vang dội khắp cả lăng mộ, áp lực gió cuốn lên càng khiến cho những người trong dũng đạo đều cảm thấy luồng gió đó quất vào mặt!

Uy lực đòn tấn công này so với vừa rồi căn bản không thể so sánh!

Thậm chí ngay cả Vương Bàn Tử đang thất thần cũng dưới sự

xung kích đáng sợ này mà hoàn hồn lại! "Sao!

Sao lại thế này!

Thứ đó đâu!

Thứ đó chạy đi đâu rồi!" Vương Bàn Tử lập tức hét lớn, mạnh mẽ nhảy dựng lên từ dưới đất, giương súng nhìn chằm chằm xung quanh!

Tuy nói Vương Bàn Tử cũng đích xác thường xuyên vì tình huống mất kiểm soát mà rơi vào hỗn loạn.

Nhưng nói đến mức thất thái như thế này thì cũng quả thực không hay gặp!

Đủ để thấy trước đó đám Vương Bàn Tử rốt cuộc đã chịu phải sự xung kích thế nào! "Không sao đâu Vương tiên sinh, Tần tiên sinh và Trương Tiểu Ca đang ở bên ngoài đối phó Thụ Lại, chúng ta chính là nhân cơ hội này chạy vào đây!" A Ninh vội vàng nói.

Phải nói Vương Bàn Tử cũng coi như thích ứng tương đối nhanh, rất nhanh liền "à à" hai tiếng, tỏ vẻ đã biết tình huống trước mắt. "Vương tiên sinh, ông chủ Trịnh kia ông ấy làm sao rồi?

Sao vẫn chưa tỉnh lại?" Sau khi an ủi Vương Bàn Tử, A Ninh lại quan tâm đến tình hình của ông chủ mình.

Dù sao quan hệ giữa bọn họ và Vương Bàn Tử có thân thiết thế nào, mọi người cùng lắm cũng chỉ là quan hệ hợp tác.

Mà Trịnh Bách Vạn mới là nhà tài trợ vàng (kim chủ) không chiết không khấu của bọn họ!

Nói cho cùng hành động lần này của bọn họ cuối cùng thu hoạch phong phú hay là đi công cốc một chuyến, chính là xem Trịnh Bách Vạn thế nào!

Đừng nói là hắn cứ thế chết đi!

Cho dù là rơi vào trạng thái hôn mê.

A Ninh cũng khẳng định người nhà họ Trịnh chắc chắn sẽ tìm mọi cách quỵt món nợ này! "Cô yên tâm đi, ông chủ Trịnh ước chừng cũng không bao lâu nữa sẽ tỉnh lại thôi!" "Mẹ kiếp!

Con Thụ Lại này rốt cuộc là con quái vật gì!" "Vừa rồi lúc đối mắt với nó, đôi nhãn cầu kia cứ như là cái hố đen có thể hút người vào trong vậy!" "Bàn gia chỉ nhìn một cái, cả người liền không cử động được nữa!" "Bàn gia trước đây từng có kinh nghiệm, cảm giác đó tuyệt đối không sai!" "Chính là cái thứ chết tiệt này đã húc vào linh hồn của lão tử một cái!" "Thứ này Bàn gia còn không chịu nổi, ông chủ Trịnh thì càng khỏi phải nói!" "Cũng may mức độ đó không sâu, chỉ là ông chủ Trịnh dù sao cũng rất ít tham gia vào mấy chuyện này!

Cho nên chịu ảnh hưởng sẽ nặng hơn một chút!

Đợi hắn hoãn lại một chút, tôi nghĩ chắc cũng không sao đâu." Vương Bàn Tử giải thích.

Nghe đến đây A Ninh coi như cũng hơi buông lỏng tâm tình. "Mẹ kiếp!

Đây rốt cuộc là con quái vật gì!" Sau đó liền nghe thấy Vương Bàn Tử nắm chặt nắm đấm đại mạ một tiếng: "Hình thể to lớn như vậy, động tác nhanh như vậy, mấy cái này thì thôi đi!

Cái thứ chết tiệt này lại còn có thể xung kích hồn phách người ta!

Bàn gia từ trước đến giờ chưa từng nghe nói trên thế giới này lại có con quái vật như vậy!" "Liệu có phải là vì bao nhiêu năm nay bị tà khí ảnh hưởng không?

Chương 909

Trước đây chúng ta không phải cũng từng gặp rồi sao?

Vì thời gian dài chịu sự khống chế của một loại khí tức đặc thù nào đó, cả người đều xảy ra biến đổi." Hạo Thiên Chân nói. "Không đúng!

Tuy nói bản lĩnh của Bàn gia đích xác không lợi hại như đám đồng chí Tiểu Tần.

Nhưng cậu bảo Bàn gia phán đoán bản lĩnh này là của chính nó hay là do ngoại giới tăng thêm vào, Bàn gia vẫn có thể làm được.

Bàn gia có thể khẳng định năng lực đó tuyệt đối chính là của nó!

Mẹ kiếp!

Trên thế giới của chúng ta thật sự sẽ có con quái vật như vậy sao?

Hay là nói thứ này cũng là thứ thuộc về 'thế giới khác' mà đồng chí Tiểu Tần nói?

Vậy thì cái tên Uông Tàng Hải này cũng coi như là có chút bản lĩnh đấy!

Cư nhiên ngay cả loại này cũng có thể trộm về được!" Vương Bàn Tử nắm chặt nắm đấm nói: "Dù sao thì đồng chí Tiểu Tần và Tiểu Ca nhất định phải nhanh chóng giải quyết cái thứ chết tiệt này!

Nếu không thì quỷ mới biết thứ này còn sẽ làm ra trò gì nữa!" Mà ở bên phía chiến trường, Tần Dã và Trương Kỳ Lân đều có thể cảm nhận rõ ràng tà khí trên người Thụ Lại đang tăng trưởng kịch liệt!

Hai người nhìn nhau, trong lòng cũng biết giao chiến với thứ này không thể kéo dài quá lâu được.

Ngay lập tức khi Thụ Lại lần nữa nhảy lên không trung, nện xuống về phía hai người.

Tần Dã và Trương Kỳ Lân canh chuẩn thời cơ nhanh chóng né tránh, sau đó ngay khoảnh khắc Thụ Lại chạm đất!

Hai người dùng tốc độ cực nhanh lao về phía Thụ Lại!

Hiện tại Thụ Lại vì ảnh hưởng của việc tiếp đất cấp tốc nên cả động tác sẽ bị ảnh hưởng.

Muốn tấn công Thụ Lại vào lúc này cũng là dễ đắc thủ nhất!

Hai người một trái một phải tiến hành giáp công Thụ Lại, như vậy bất luận Thụ Lại đặt trọng tâm tấn công vào người ai, người còn lại đều có thể nắm bắt một khoảnh khắc sơ hở để tiến hành cướp công.

Mà mục tiêu tấn công của bọn họ cũng vô cùng rõ ràng, chính là đôi mắt của Thụ Lại!

Trải qua một loạt va chạm vừa rồi, cả hai người đều đã phát hiện ra lực phòng ngự kinh người của con Thụ Lại này.

Muốn dễ dàng cắt đôi phòng ngự của nó có lẽ có thể làm được, nhưng cũng không dễ dàng.

Nhưng đôi mắt của nó vẫn là sơ hở có thể tấn công!

Tuy nói mắt của nó không đến mức một hai đòn tấn công là có thể khiến nó mù lòa.

Nhưng ít nhất chỗ này là nơi có thể làm cho tên kia cảm thấy đau đớn!

Vậy thì chỉ cần hai người phối hợp tốt, cứ thế này liên tục tấn công.

Thì không tin đôi mắt của thứ này sẽ không mù!

Nhưng con Thụ Lại kia đến giai đoạn hiện tại, tự nhiên cũng đã không phải loại hàng sắc đơn giản gì!

Tà khí trăm năm sớm đã khiến cơ thể hắn xảy ra biến hóa căn bản.

Đối mặt với đòn tấn công cấp tốc của hai người, Thụ Lại hét lớn một tiếng, áp lực gió khổng lồ phảng phất mang theo một loại áp bách có thể chấn nhiếp linh hồn!

Cho dù là Tần Dã và Trương Kỳ Lân trong khoảnh khắc bị sức mạnh này xung kích đều cảm giác trái tim hơi co thắt lại một chút.

Ngay sau đó là một luồng hắc khí mãnh liệt lao về phía bọn họ.

Áp lực gió khổng lồ khiến cho dù là Tần Dã và Trương Kỳ Lân cũng đều bị đẩy lùi lại trong đòn tấn công này! "Đồng chí Tiểu Tần, Tiểu Ca, hai người không sao chứ?" Vương Bàn Tử đứng ở cửa dũng đạo, nhìn hai người lo lắng nói.

Cũng giống như lúc bọn họ giao thủ ban đầu.

Mặc dù lần phản kích này của Thụ Lại cũng không gây ra sát thương thực chất cho bọn họ.

Nhưng trong lần va chạm này hào vô nghi vấn cũng là Tần Dã và Trương Kỳ Lân rơi vào hạ phong!

Trước đó khi đối mắt với Thụ Lại đã cảm nhận được sự đáng sợ của Thụ Lại rồi, Vương Bàn Tử lúc này làm sao có thể an tâm được. "Ít nhiều có chút không ổn lắm!" Tần Dã chu mỏ nói: "Sức tấn công và lực phòng ngự đều là hàng đầu.

Còn có trí thông minh chiến đấu ở mức độ nhất định.

Hiện tại vì bị quá nhiều tà khí ảnh hưởng, có thể sử dụng tà khí trên người mình cuộn lên kình phong.

Thứ này hiện tại trông có vẻ hơi không có sơ hở rồi đấy." Đang

nói, liền thấy Thụ Lại cấp tốc lao đến trước mặt, Tần Dã và Trương Kỳ Lân nhanh chóng né tránh.

Chỉ thấy bàn tay khổng lồ của Thụ Lại nện mạnh xuống mặt đất!

Trong khoảnh khắc gạch đá bay tứ tung, cả mặt đất đều chịu sự phá hoại to lớn.

Nhìn đống tàn tích trên mặt đất, trong lòng Tần Dã không khỏi có một số suy nghĩ. "Thêm một điều nữa, sức phá hoại của thứ này tương đối đáng sợ." Tần Dã bên này thì nói nhẹ nhàng, nhưng Vương Bàn Tử lại đã sốt ruột không chịu được! "Vậy bây giờ làm thế nào!

Như vậy thì cái thứ chết tiệt này không phải là vô địch rồi sao!" Tần Dã cũng không lập tức trả lời Vương Bàn Tử, chỉ đứng tại chỗ nhìn tình trạng bị phá hoại trên mặt đất! "Đồng chí Tiểu Tần, cậu đừng có không nói gì thế chứ!

Tình huống hiện tại phải làm sao đây!

Các cậu có biện pháp gì đối phó được không?" Vương Bàn Tử tiếp tục hỏi. "Nếu là muốn giải quyết nó, ước chừng sẽ không dễ dàng như vậy, thực lực của thứ này ít nhiều có chút vượt ra khỏi dự liệu của tôi.

Tuy nhiên muốn đảm bảo chúng ta toàn thân rút lui thì tôi vẫn có thể làm được." Tần Dã nói.

Nghe thấy lời này, cả người Vương Bàn Tử đều tỉnh táo hẳn!

Tuy nói hắn cũng không biết thủ đoạn mà Tần Dã nói là gì.

Nhưng đã là Tần Dã nói như vậy, thì chuyện này chắc chắn là chắc như đinh đóng cột rồi. "Đồng chí Tiểu Tần!

Tôi biết ngay cậu nhất định có cách mà!

Cậu mau nói cho anh em nghe xem!

Chuyện này phải làm thế nào!

Còn nữa!

Chúng tôi cần làm gì không?" Vương Bàn Tử vẻ mặt kích động hỏi.

Lúc này Vương Bàn Tử đã hoàn toàn làm tốt công tác tư tưởng, thứ trước mắt này xác thực rất đáng sợ, thậm chí Vương Bàn Tử hơi đối mắt với đối phương một chút đều sẽ cảm thấy cả người khó chịu.

Nhưng nếu chỉ cần hơi nhẫn nại một chút là có thể giữ được tính mạng, thì đừng nói là hơi làm linh hồn chấn động một chút!

Cho dù thật sự là mất đi một hồn một phách!

Vương Bàn Tử cũng là có thể thử xem! "Không cần, việc các anh cần làm là trốn vào trong dũng đạo.

Đúng rồi, tận khả năng cách xa lối vào một chút." Tần Dã nói. "Tần tiên sinh, ngài nói vậy là có ý gì?

Chẳng lẽ các ngài lát nữa chiến đấu còn có thể tiến vào trong này sao?" A Ninh hỏi.

A Ninh bên này vừa dứt lời, Thụ Lại liền lần nữa phát ra một tiếng gầm giận dữ, đồng thời cuộn lên áp lực gió trực tiếp đánh cho Vương Bàn Tử và A Ninh không có chuẩn bị loạng choạng một cái!

Chương 910

"Em gái A Ninh, lúc này cô đừng có lấn cấn nhiều thế nữa!

Đã là đồng chí Tiểu Tần bọn họ sắp xếp như vậy, chúng ta cứ chỉ việc làm theo là được rồi!

Cho dù thứ đó thật sự muốn đánh vào, chúng ta cẩn thận một chút đừng để bị đánh ngã là được!

Tự cầu phúc đi!" Vương Bàn Tử nói với A Ninh, đồng thời cả người đã ở trong tư thế tăng tốc trốn vào bên trong!

Mà Tần Dã sau khi tiếp đất quay đầu nhìn về phía Trương Kỳ Lân: "Biết kế hoạch của tôi chưa?" Trương Kỳ Lân khẽ gật đầu. "Cẩn thận đấy, nếu trước khi kế hoạch của chúng ta thành công mà chúng ta bị tấn công trước thì coi như xong đời!" Tần Dã nhắc nhở tiếp. "Tôi sẽ không." Trương Kỳ Lân vẫn là câu trả lời trầm thấp vô cùng, nhưng sự kiên định đó lại không hề che giấu chút nào.

Ngay lúc này Thụ Lại đã lần nữa lao tới, Tần Dã và Trương Kỳ Lân nhìn nhau một cái, một trái một phải tản ra, nương theo hướng tấn công của Thụ Lại trực tiếp từ hai bên cánh tay nó né qua!

Sau đó lại là một trận tăng tốc, nhao nhao lao lên người Thụ Lại.

Thụ Lại lại lần nữa gầm rú, hai người cũng đều ngay lập tức cảm nhận được khí thế sắp bùng nổ trên người Thụ Lại!

Nhanh chóng tung người nhảy lên không trung!

Tà khí trong khoảnh khắc nổ tung, nhưng lúc này Tần Dã và Trương Kỳ Lân đã sớm kéo giãn khoảng cách với Thụ Lại.

Cho dù tà khí này phun trào như cũ, lại chẳng mảy may làm bị thương hai người nửa phần.

Đồng thời với lúc chạm đất, hai người lại nhanh chóng tăng tốc, dùng tốc độ cực nhanh bức bách lại gần Thụ Lại.

Mà luồng tà khí này của Thụ Lại hiển nhiên cũng không phải lúc nào cũng có thể bùng nổ ra được!

Đối mặt với hai người đang áp sát, Thụ Lại không chút do dự tung người nhảy một cái.

Sau đó mượn vách tường nhanh chóng né tránh một trận, ngay sau đó tung mình trực tiếp nhảy lên không trung lần nữa lao xuống về phía Tần Dã và Trương Kỳ Lân.

Theo đà Thụ Lại rơi xuống đất, một tiếng nổ lớn lại lần nữa bùng phát!

Khói bụi cuốn lên trong khoảnh khắc liền bao vây cả Tần Dã và Trương Kỳ Lân vào trong đó.

Thấy cảnh này, đám người trong dũng đạo đều hoảng hồn!

Trong mắt bọn họ, đòn tấn công lần này của Thụ Lại coi như là thực sự rơi trúng lên người hai người họ rồi!

Tuy nhiên lời lo lắng của bọn họ còn chưa kịp thốt ra.

Tần Dã và Trương Kỳ Lân đã từ trong khói bụi lao ra.

Bọn họ men theo cánh tay Thụ Lại một đường đi lên, trong nháy mắt liền đã đến trước mặt Thụ Lại.

Tùy theo đó là hai đường chém mạnh mẽ rơi lên người Thụ Lại.

Bọn họ có thể thấy được mục tiêu tấn công lần này của hai người vẫn là đôi mắt của Thụ Lại.

Chỉ là lần này Thụ Lại rõ ràng cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Nhanh chóng ngồi thụp xuống liền né qua đòn tấn công của hai

người.

Mắt thấy đòn tấn công của Thụ Lại sắp lần nữa đuổi kịp, trong lòng mọi người lại thắt lại!

Lúc này hai người hoàn toàn đang ở trên không trung, trong tình huống này muốn né tránh đòn tấn công của Thụ Lại quả thực là chuyện không thể nào!

Ngay khoảnh khắc hai bên va chạm, Tần Dã và Trương Kỳ Lân cũng lần nữa cho bọn họ thấy thế nào gọi là thực lực cấp bậc ngoại hạng.

Đối với Thụ Lại mà nói đòn tấn công thế tại tất đắc (chắc chắn trúng) thình lình ngay khoảnh khắc sắp trúng đích hai người lại vồ hụt!

Cảnh tượng này hai người nhìn sao mà quen mắt thế!

Trước đó khi đối mặt với tên khổng lồ do đám quái vật kia tụ lại với nhau.

Cũng từng xảy ra chuyện tương tự!

Trước đó Vương Bàn Tử cứ ngỡ là tên khổng lồ kia xuất hiện lỗi game (bug) gì đó, nhưng hiện tại có nhiều sự trùng hợp thế này.

Hắn xác định rồi!

Trên thế giới này làm gì có nhiều bug thế!

Đây tuyệt đối là hai người này đã vận dụng thủ pháp gì đó!

Chỉ là bọn họ rốt cuộc đã vận dụng cái gì thì Vương Bàn Tử thực sự nghĩ không ra!

Hắn chỉ biết ngay khi đòn tấn công của Thụ Lại rơi vào khoảng không.

Công thủ hai bên trong nháy mắt đổi chiều.

Tần Dã và Trương Kỳ Lân không những tránh được kết quả bị Thụ Lại tấn công trên không trung!

Còn nhân cơ hội này xoay chuyển một trận trên không, đồng thời với lúc rơi xuống nhanh chóng mượn lực xoay chuyển, hai đòn tấn công kết kết thực thực rơi xuống đầu Thụ Lại!

Cú đánh này có thể nói là thế đại lực trầm (mạnh mẽ và nặng nề)!

Thụ Lại lập tức bị đập cho phát ra một trận gào thét!

Mắt thấy nó đã sắp lần nữa giải phóng tà khí trên người mình!

Tần Dã và Trương Kỳ Lân lại như đã chuẩn bị từ sớm mà né qua! "Trời đất ơi!

Đồng chí Tiểu Tần và Tiểu Ca thật là lợi hại!" Vương Bàn Tử ở trong dũng đạo nhìn mà không nhịn được phát ra lời cảm thán: "Chỉ mới qua một hai hiệp ngắn ngủi như vậy!

Đồng chí Tiểu Tần cư nhiên đã nắm rõ toàn bộ bài bản tấn công của Thụ Lại rồi!

Bất kể là né tránh tà khí tập kích, hay là lúc Thụ Lại nện xuống, trong khoảnh khắc né tránh liền lập tức phản kích!

Những cái này đều là thời cơ và khoảng cách có một chút sai lệch cũng không cách nào làm được!

Nếu nói con Thụ Lại này là quái vật!

Thì hai gã này chính là quái vật trong đám quái vật!" Nói đến đây, Vương Bàn Tử lại không nhịn được phát ra một tiếng cảm thán: "Ước chừng Uông Tàng Hải cũng không ngờ tới, có một ngày trong lăng mộ của mình lại có hai gã như thế này xuất hiện đâu nhỉ." Điểm này mọi người đều liên tục tán đồng.

Không thể không nói Uông Tàng Hải đích xác là một người rất lợi hại.

Phải nói những thủ đoạn hắn để lại trong lăng mộ của mình!

Bất kể là cái gì cũng đều có thể khiến người ta một đi không trở lại!

Nếu không phải vì có hai người Tần Dã và Trương Kỳ Lân này, thì nói lăng mộ của hắn là một pháo đài không thể công phá cũng tuyệt đối không hề khoa trương chút nào!

Chỉ từ điểm này mà nói, đích xác chỉ có thể cảm thán Uông Tàng Hải trong chuyện này quả thực là có chút xui xẻo! "Nhưng mà, chỉ như vậy e rằng vẫn chưa đủ chứ?" Ngay lúc tất cả mọi người đều cảm thấy chỉ cần dùng phương pháp như vậy thì Tần Dã và Trương Kỳ Lân tuyệt đối có thể nắm chắc phần thắng.

Hạo Thiên Chân lại đưa ra một suy nghĩ của mình!

Mọi người đều tò mò nhìn về phía Tần Dã, dù sao cục diện hiện tại theo bọn họ thấy là một mảnh đại hảo (rất tốt), dường như trận chiến này sẽ cứ theo tiết tấu này mà phát triển tiếp.

Cuối cùng do Tần Dã và Trương Kỳ Lân giành thắng lợi.

Mà lời này của Hạo Thiên Chân vô nghi là dội cho tất cả mọi người một gáo nước lạnh. "Tiểu Thiên Chân, cậu nói thế là ý gì hả?

Hiện tại hai người họ đích xác là có biểu hiện áp chế Thụ Lại rồi mà!

Chiếu theo xu thế này thì chắc chắn là không thành vấn đề chứ!" Vương Bàn Tử nói. "Cái này coi như là cảm giác của tôi sau khi xem họ chiến đấu với mấy thứ trước đó đi.

Sức tấn công của Tần Dã và Tiểu Ca không cần nghi ngờ, nhưng

lần này đối thủ họ gặp phải rõ ràng có chút khác biệt.

Trước đó họ gặp phải ngay cả con rết cứng rắn kia, bản thân nó cũng có chỗ có thể cắt chém được!

Chương 911

Nhưng con Thụ Lại này, Tần Dã và Trương Kỳ Lân đã có vài cơ hội tấn công.

Cho dù là hiện tại đã nắm rõ hình thức tấn công của Thụ Lại.

Nhưng thực tế bọn họ vẫn chưa tạo thành sát thương hữu hiệu lên Thụ Lại." Hạo Thiên Chân nói ra suy nghĩ của mình.

Về phần phân tích này của anh tuy nói đúng là có chút thành phần dội nước lạnh.

Nhưng ai lại có thể nói suy nghĩ của anh là không đúng chứ?

Hiện tại sự thật chính là Tần Dã và Trương Kỳ Lân đã nắm được phương thức tấn công của Thụ Lại, hơn nữa đòn tấn công của bọn họ hiện tại đều có thể rơi lên người Thụ Lại.

Nhưng đòn tấn công của bọn họ chính là không có cách nào làm bị thương Thụ Lại, thậm chí còn khiến thế công của Thụ Lại trở nên ngày càng cường lực.

Từ điểm này mà phân tích bọn họ không có cách nào dễ dàng giải quyết Thụ Lại cũng căn bản không quá đáng! "Cũng có thể bọn họ muốn vận dụng đạo lý nước chảy đá mòn chăng?

Con Thụ Lại này hiện tại cho dù đã thành tà vật, nhưng áp chế nó là hai người cũng chẳng phải loại bình thường gì!

Cho dù là nham thạch cứng rắn cứ bị nước nhỏ giọt xung kích mãi cũng sẽ bị đánh thủng!

Hai người họ liên tục không ngừng tấn công Thụ Lại, với sức tấn công của họ chưa chắc đã không phá được phòng đâu!" Vương Bàn Tử nói ra suy nghĩ của mình, thực ra cái này thật sự cũng chỉ là một

phỏng đoán không có căn cứ gì.

Chỉ là nếu không phải nguyên nhân này!

Bọn họ cũng không nghĩ ra nguyên nhân Tần Dã và Trương Kỳ Lân cứ tấn công Thụ Lại như vậy mà không có bất kỳ biến hóa nào là gì!

Dù sao hai người này cũng sẽ không vì hờn dỗi mà đi làm chuyện bản thân căn bản không thể làm được.

Lại là vài lần nắm bắt cơ hội tinh diệu, hai người lại là một tràng liên hoàn trảm kích rơi lên người Thụ Lại!

Thụ Lại trong khoảnh khắc phát ra một tiếng gầm rú hung hăng!

Vô số hắc khí trong khoảnh khắc bùng phát ra, uy lực thậm chí còn vượt xa trước đó!

Khí thế khủng bố này mọi người chỉ cần ở lại bên trong cũng đã sợ hãi run lẩy bẩy! "Trời đất ơi, đây rốt cuộc là con quái vật gì!

Tôi ở đây cũng đã cảm giác cơ thể sắp không cử động được rồi!

Thật khâm phục đồng chí Tiểu Tần và Tiểu Ca không những có thể chống đỡ, còn có thể không ngừng tấn công!" Vương Bàn Tử vừa đánh bò cạp (run cầm cập) vừa vẻ mặt kính bội nói.

Mà nhìn thấy trạng thái Thụ Lại không ngừng biến hóa, ngay cả Hạo Thiên Chân cũng không nhịn được nghĩ chẳng lẽ Tần Dã và Trương Kỳ Lân là thật sự định dùng tấn công liên tục không ngừng.

Dùng lượng biến để dẫn phát chất biến!

Chuyện này tuy nghe có vẻ thực sự rất huyền ảo!

Nhưng nếu là Tần Dã và Trương Kỳ Lân, nói không chừng thực sự có thể làm được.

Mà trong lúc hai người liên tiếp không ngừng tấn công.

Bọn họ có thể thấy được đòn tấn công của Thụ Lại càng lúc càng hung hãn!

Nhưng Tần Dã và Trương Kỳ Lân đã sớm làm rõ phương thức tấn công của Thụ Lại.

Mặc cho Thụ Lại hung hãn thế nào, đều không mảy may làm bị thương hai người được nửa phần.

Thậm chí hai người còn trong lúc thích ứng với đòn tấn công của Thụ Lại, phản kích tiến hành cũng ngày càng cường hãn.

Ban đầu lúc bị tấn công nó vẫn là trạng thái đứng nguyên tại chỗ ngạnh kháng (chịu đòn)!

Hiện tại đã xuất hiện một trận rung lắc!

Tuy nói biên độ không tính là lớn bao nhiêu, nhưng điều này ít nhất chứng minh đòn tấn công của hai người đã dần dần có hiệu quả!

Đám người lập tức hưng phấn nắm chặt nắm đấm! "Hắc hắc!

Tôi biết ngay mà!

Đồng chí Tiểu Tần và Tiểu Ca khẳng định không thành vấn đề!

Đây tuyệt đối chính là kế hoạch của bọn họ!

Nước chảy đá mòn!

Bất kể con Thụ Lại này có hung hãn đến đâu!

Chỉ cần hình thức tấn công của nó bị nắm thóp!

Thì đối với đồng chí Tiểu Tần và Tiểu Ca mà nói, con Thụ Lại này chính là một cái bia ngắm sống to xác hơn một chút mà thôi!

Có thể làm được!

Khẳng định có thể làm được!" Vương Bàn Tử kích động kêu gào

ầm ĩ!

Hạo Thiên Chân nhìn trận chiến này trong mắt, trong lòng ít nhiều cũng có suy nghĩ như vậy!

Nhưng rất nhanh, anh lại nhớ tới gợi ý mà Tần Dã đã cho bọn họ trước đó! "Các vị!

Tôi nghĩ chúng ta vẫn nên lui về phía sau một chút đi!" Hạo Thiên Chân nói với mọi người.

Lúc này đề nghị này vô nghi là khiến tất cả mọi người có mặt đều khó tránh khỏi vô cùng nghi hoặc!

Hiện tại chiến đấu hoàn toàn là trạng thái nghiêng về một phía!

Trận chiến đặc sắc thế này có khả năng cả đời này bọn họ cũng không thấy được nữa!

Theo lý mà nói không phải nên nhân cơ hội này thưởng thức cho kỹ trận chiến này sao? "Tiểu Thiên Chân, cậu nói thế là ý gì?

Hiện tại chiến đấu không phải đang là trạng thái nghiêng về một phía sao?

Chúng ta bây giờ lui về sau thì trận chiến đặc sắc thế này sẽ không xem được nữa a?" Vương Bàn Tử khó hiểu hỏi. "Cái này tôi không nói được, nhìn từ chiến đấu thì vị trí hiện tại của chúng ta hẳn là thật sự không có vấn đề gì.

Nhưng mọi người quên rồi sao?

Trước đó Tần Dã không phải đã nói với chúng ta.

Bảo chúng ta phải cách xa một chút sao?

Đã đây là ý của Tần Dã và Tiểu Ca, tôi cảm thấy chúng ta vẫn nên làm theo lời họ nói thì tốt hơn chứ?" Lời của Hạo Thiên Chân lập tức khiến mọi người nhíu chặt mày.

Nhìn từ chiến đấu hiện tại, mọi người đích xác không cần có bất kỳ lo lắng nào.

Nhưng chiến đấu sẽ tiến triển đến mức độ như thế này.

Bọn họ tin tưởng, ít nhất Vương Bàn Tử tuyệt đối tin tưởng, Tần Dã và Trương Kỳ Lân nhất định sẽ dự liệu được!

Nếu trong tình huống này bọn họ còn đề xuất bảo tất cả mọi người tránh xa cửa động, thì tuyệt đối sẽ không chỉ là tin đồn nhảm (không huyệt lai phong)! "Các vị!

Chúng ta đừng ngây ra đó nữa!

Làm theo lời đồng chí Tiểu Tần bọn họ nói đi!" Vương Bàn Tử nói xong người đầu tiên liền chạy vào trong dũng đạo!

Những người còn lại cũng nhao nhao lui về sau.

Ngay lúc này, bọn họ phát hiện sau khi đòn tấn công của Thụ Lại dần trở nên hung mãnh, Tần Dã và Trương Kỳ Lân lại đang rút lui về phía bọn họ.

Trong lòng mọi người không khỏi đều sững sờ, thực sự có chút không hiểu rõ đây rốt cuộc là phát triển gì!

Chương 912

Rất nhanh, vị trí của ba người (thực ra là 2 người và 1 quái) đã gần như đến vị trí lối vào dũng đạo! "Đồng chí Tiểu Tần đây là định làm gì?

Sao lại thật sự dẫn nó qua đây rồi!" Vương Bàn Tử chớp chớp đôi mắt ngẩn ngơ nói. "Không rõ, nhưng tôi nghĩ chúng ta nghe lời họ là không sai đâu." Hạo Thiên Chân nói.

Cùng với việc đòn tấn công của Thụ Lại lần nữa giáng xuống, Tần Dã và Trương Kỳ Lân trong lúc né tránh đều lao điên cuồng lên vách đá xung quanh dũng đạo!

Ngay khoảnh khắc ở phía trên dũng đạo, Thụ Lại gào lên một tiếng, vung bàn tay đập mạnh lên!

Hai người nhanh chóng né tránh đòn tấn công, đồng thời men theo cánh tay Thụ Lại lao lên người nó!

Mà đòn tấn công này nện kết kết thực thực lên vách đá!

Trong sát na cả dũng đạo đều truyền đến chấn động kịch liệt!

Đá trên đỉnh đầu bọn họ trong khoảnh khắc nứt toác ra, vô số tảng đá nhanh chóng rơi xuống!

Mọi người đâu dám do dự, đều mau chóng tiếp tục trốn về phía sâu trong dũng đạo!

Mà vào giờ khắc này bọn họ cũng rốt cuộc hiểu được gợi ý trước đó của Tần Dã rốt cuộc là có ý gì!

Nếu không phải vì bọn họ nghe lời Tần Dã, cứ theo xu thế đá rơi vừa rồi!

Trong số bọn họ chắc chắn có rất nhiều người không kịp né tránh! "Khá lắm!

Hóa ra ngay từ đầu mục tiêu của đồng chí Tiểu Tần bọn họ chính là cái này sao?" Vương Bàn Tử hô lên. "Đây chính là kế hoạch của Tần tiên sinh rồi!!

Lợi dụng sức mạnh của Thụ Lại phá hoại vách đá, rồi lợi dụng đá rơi xuống bịt kín lối vào dũng đạo!

Như vậy Thụ Lại sẽ không có cách nào đuổi theo!" Trong giọng nói của A Ninh cũng thể hiện ra sự hưng phấn!

Đối mặt với quái vật như vậy, Tần Dã không những có thể ngay từ đầu đã lên kế hoạch chiến đấu!

Thậm chí có thể phát huy kế hoạch này tiếp diễn!

Tốc độ tư duy như vậy và thực lực thực hiện kế hoạch thành công.

Bất kể là cái nào cũng đủ khiến người ta cảm thấy khâm phục! "Nhưng mà bọn Tần Dã định làm thế nào?

Với tốc độ đá rơi này, lối vào dũng đạo chắc rất nhanh sẽ bị bịt kín thôi?" Hạo Thiên Chân lo lắng nói. "Tiểu Thiên Chân, cái này tôi nghĩ cậu không cần lo lắng!

Với thực lực của đồng chí Tiểu Tần và Tiểu Ca!

Đã là bọn họ có kế hoạch này!

Thì chắc chắn sẽ tính toán hết cả những tình huống có thể xảy ra phía sau vào rồi!

Bọn họ chắc chắn sẽ lao qua đây ngay thôi!" Vương Bàn Tử vừa dứt lời, liền nghe thấy một tiếng nổ vang ầm ầm, hắn mạnh mẽ quay đầu lại, liền thấy vô số tảng đá đang rơi xuống phá hoại với tốc độ

kinh người!

Đồng thời ngay cả trần nhà trên đỉnh đầu bọn họ cũng xuất hiện vết nứt, cảm giác như vách đá chỗ bọn họ cũng có thể sập xuống bất cứ lúc nào!

Giờ khắc này cho dù là Vương Bàn Tử vô cùng tin tưởng Tần Dã cũng không khỏi nuốt một ngụm nước bọt. "Tôi nghĩ chắc là như vậy không sai đâu!" Rất nhanh, lối vào dũng đạo đã bị lấp kín hoàn toàn!

Khói bụi cuồn cuộn đã khiến bọn họ ngay cả lối vào cũng không nhìn rõ.

Hiện tại lối vào rốt cuộc là tình huống gì, tảng đá rơi xuống rốt cuộc đã lấp kín nó đến mức độ nào!

Điểm này mọi người thật sự một chút cũng không rõ!

Bọn họ chỉ biết trong khói bụi cuồn cuộn, bóng dáng Tần Dã và Trương Kỳ Lân mãi vẫn chưa xuất hiện! "Không phải chứ, sao bọn họ còn chưa xuất hiện a!

Theo kế hoạch của họ, họ lẽ ra phải xuất hiện rồi mới đúng chứ!" Vương Bàn Tử nhìn về phía khói bụi sốt ruột nói. "Chẳng lẽ là kế hoạch xuất hiện sai lầm gì?" A Ninh vừa thốt ra câu này, Vương Bàn Tử liền nghiêm giọng quát mắng: "Nói bậy bạ gì đó!

Đây chính là chuyện đồng chí Tiểu Tần và Tiểu Ca cùng nhau lên kế hoạch!

Kế hoạch của họ không thể có sai sót!

Lợi dụng đòn tấn công của Thụ Lại phá vỡ vách đá!

Lợi dụng đá rơi lấp kín lối vào!

Bọn họ chắc chắn sẽ tính toán hết toàn bộ thời gian cần thiết để chính mình chạy vào trong!

Cô đừng có ở đây nói hươu nói vượn!" A Ninh vốn còn định nói gì đó, nhưng nhìn trạng thái hiện tại của Vương Bàn Tử là biết, nếu lời mình nói ra là bất lợi cho Tần Dã và Trương Kỳ Lân!

Thì Vương Bàn Tử sẽ chỉ biểu hiện càng thêm bạo nộ.

Như vậy sẽ chỉ khiến cả sự việc trở nên càng thêm phiền phức.

A Ninh tự nhiên sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

Ngay lúc này, trong khói bụi xuất hiện một trận động tĩnh.

Mọi người lập tức quay đầu nhìn lại, trong lòng đều kỳ vọng có thể nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc.

May mà lần này ông trời rốt cuộc không mở cái trò đùa kém chất lượng này với bọn họ nữa!

Bóng dáng Tần Dã và Trương Kỳ Lân rất nhanh xuất hiện trước mắt bọn họ.

Trái tim đang treo lơ lửng của mọi người lập tức hạ xuống!

Giờ khắc này chỉ cần có thể nhìn thấy hai người này trong đám người, thật sự không có chuyện gì khiến người ta hưng phấn hơn thế này!

Tuy nhiên rất nhanh mọi người liền phát hiện trạng thái của hai người này có chút không đúng.

Theo lý thuyết hai người vừa mới trải qua một trận chiến đấu, lại đã là tình huống an toàn.

Bọn họ lẽ ra phải đi tới với trạng thái tương đối nhẹ nhàng mới đúng!

Nhưng hiện tại sao hai người lại chạy tới như thế này? "Đồng chí Tiểu Tần!

Tiểu Ca!

Tình huống gì thế?" Vương Bàn Tử lập tức xách súng hỏi.

Hắn thật sự sợ đợi lát nữa sau lưng hai người này còn có cái gì đó đi theo nữa! "Đừng ngây ra đó nữa!

Mau chạy đi!" Tần Dã hét lên với mọi người.

Đám người đều ở đây đưa mắt nhìn nhau, nhưng sự chần chừ này cũng không kéo dài bao lâu.

Dù sao đã là hai người này xuất hiện với trạng thái như vậy!

Lại ra chỉ thị như vậy cho bọn họ, thì bọn họ còn gì để do dự nữa?

Bọn họ sẽ không quên, chỉ thị cách xa lối vào một chút mà Tần Dã đưa ra trước đó đã ứng nghiệm nhanh như thế nào!

Không quản được nhiều như vậy, mọi người lập tức dùng tốc độ nhanh nhất rút lui xuống dưới!

Chạy một mạch hồi lâu, chính bọn họ cũng không rõ mình rốt cuộc đã rẽ bao nhiêu khúc cua.

Chương 913

Tốc độ của Tần Dã mới rốt cuộc chậm lại. "Đồng chí Tiểu Tần, tình huống gì vậy a!

Sao các cậu đột nhiên đều vội vàng thế?" Vương Bàn Tử không nhịn được hỏi. "Nếu không nhanh một chút, chẳng lẽ định đợi con Thụ Lại kia lại đuổi theo sao?" Tần Dã thở dài một hơi nói.

Lời này vừa thốt ra, đầu óc mọi người có mặt đều ong lên một tiếng vang lớn.

Trạng thái vừa mới buông lỏng trong khoảnh khắc liền căng thẳng trở lại! "Ý gì vậy đồng chí Tiểu Tần!

Thứ đó còn có thể đuổi theo là ý gì?

Chẳng lẽ vừa rồi mấy tảng đá đó đều còn không cản được nó?" Vương Bàn Tử lập tức sốt ruột kêu lên. "Thứ đó chính là một trong những bá chủ của thế giới khác.

Chỉ chút trở ngại mức độ đó làm sao có thể cản được nó?" Tần Dã cười ha hả nói. "Gì cơ?

Bá chủ?

Con Thụ Lại đó á?" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt liên tục: "Không phải, đồng chí Tiểu Tần!

Thế là ý gì a?" Tất cả mọi người cũng đều tò mò nhìn về phía Tần Dã.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy con Thụ Lại khổng lồ này, bọn họ cũng đã nghĩ đến tên này chắc chắn là sinh vật của thế giới khác!

Nhưng quả thực không ngờ đoạn vị (đẳng cấp) của thứ này lại có

thể cao đến mức độ như thế! "Chính là ý trên mặt chữ, các người vừa rồi chẳng lẽ không chú ý sao?

Ở thế giới kia tổng cộng tồn tại hai bá chủ!

Một là con Thụ Lại này, mà cái còn lại chính là đám người vặn vẹo kia!" Tần Dã giải thích.

Mọi người lập tức bắt đầu hồi tưởng lại bức bích họa mình nhìn thấy, lúc đó vì đám người vặn vẹo kia quá gây chú ý.

Sự chú ý chủ yếu của bọn họ đều tập trung lên đám đó.

Lúc này hồi tưởng lại kỹ càng, thình lình nhớ ra trên bức họa đó, bên cạnh đám người vặn vẹo kia dường như đích xác là có một thứ gì đó!

Hiện tại nghĩ lại, hình tượng trên đó dường như thực sự vô cùng tương tự với con Thụ Lại vừa nhìn thấy! "Đồng chí Tiểu Tần!

Thứ này vậy mà lại có lai lịch như thế sao!

Bàn gia thì không biết thế giới kia rốt cuộc là như thế nào!

Nhưng bất kể là đám quái nhân vặn vẹo kia hay là những con quái vật khổng lồ gặp trước đó!

Tôi nghĩ thế giới kia chắc chắn đều rất không đơn giản đi!

Con Thụ Lại này lợi hại thế, vậy mà có thể xưng vương xưng bá ở thế giới đó sao?" Vương Bàn Tử nghe mà thực sự có chút kinh ngạc. "Tuy không biết thế giới đó dựa vào cái gì để bình chọn cái gọi là bá chủ!

Nhưng căn cứ vào nội dung bích họa, thì hẳn là như vậy không sai đâu!" Tần Dã nói. "Nếu thật sự là như vậy!

Thì Uông Tàng Hải đúng là có chút lợi hại rồi!

Vậy mà ngay cả bá chủ thế giới kia cũng có thể nhốt ở chỗ này!

Đồng chí Tiểu Tần, thứ đó chắc sẽ không đuổi theo ngay đâu nhỉ?

Cơ hội tốt vừa rồi như vậy, sao các cậu không trực tiếp giải quyết thứ đó đi!" Vương Bàn Tử vừa mới buông lỏng chút tâm tình lại lần nữa treo lên! "Anh cho rằng sinh vật có thể xưng là bá chủ ở thế giới đó, là chúng ta tùy tùy tiện tiện có thể giải quyết được sao?" Tần Dã cười khổ một tiếng nói: "Tôi và Tiểu Ca vừa rồi sở dĩ có thể dây dưa với nó, đích xác là chúng tôi trong trận chiến đó đã nắm rõ quy luật tấn công của nó.

Nhưng cho dù là hai người chúng tôi, cũng rất khó dễ dàng gây sát thương cho nó!" Mọi người vừa nghe đến đây trong lòng đều không khỏi thót một cái!

Vương Bàn Tử càng là khó tin trừng lớn hai mắt, trước đó khi nhìn thấy Tần Dã và Trương Kỳ Lân đối đầu với Thụ Lại.

Hắn đối với suy đoán của mình chính là vô cùng tự tin!

Cho dù Tần Dã và Trương Kỳ Lân chủ động rút lui trong chiến đấu, hắn cũng cảm thấy là hai người này đang lo nghĩ cho đám người bọn họ, cho nên tạm thời tránh né việc chiến đấu với Thụ Lại.

Đâu có thể ngờ Tần Dã lại cho bọn họ một đáp án như thế này! "Không phải chứ đồng chí Tiểu Tần!

Các cậu không phải nói các cậu đã nắm rõ quy luật tấn công của thứ đó rồi sao?

Hơn nữa nhìn chiến đấu trước đó của các cậu không phải đã áp chế tên kia một đầu rồi sao?

Cho dù là vậy các cậu cũng không chiến thắng được?" Vương Bàn Tử trừng lớn hai mắt hỏi. "Rất khó, nếu chúng tôi có thể có cơ hội liên tục tấn công điểm yếu của nó, tôi nghĩ muốn chiến thắng chúng

xác thực là có hi vọng.

Nhưng điều này định trước sẽ là một công trình vô cùng dài hơi.

Hơn nữa chúng tôi phải đảm bảo trong chiến đấu có thể luôn giữ được trạng thái tốt nhất.

Có thể thông qua liên tục tấn công từ hai phía trái phải để gây áp lực cho Thụ Lại.

Nếu bất kỳ ai trong chúng tôi bị thương trong chiến đấu, hoặc là thể năng không thể chống đỡ, chúng tôi sẽ không thể duy trì tiết tấu tấn công mật độ cao như vậy.

Cho dù không bại trận ngay lập tức, cũng sẽ hoàn toàn rơi vào hạ phong trong chiến đấu về sau.

Trừ khi là trạng thái đã không còn đường lui, nếu không tử chiến với nó cũng không phải là một chuyện minh trí." Tần Dã giải thích. "Trời đất ơi, con Thụ Lại này lại lợi hại thế cơ à!

Cho dù là hai người các cậu liên thủ!

Muốn chiến thắng nó cư nhiên cũng phiền phức như vậy!" Vương Bàn Tử nói rồi lập tức thò đầu ra nhìn một cái, xác định cái thứ đáng sợ kia vẫn chưa đuổi theo sau, mới cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Vừa rồi nhìn thấy các cậu áp chế con Thụ Lại đó, tôi thực sự cảm thấy kết quả chiến đấu đã gần như không cần nghi ngờ nữa rồi!

Nhưng mà đồng chí Tiểu Tần, tôi không có ý nghi ngờ cậu đâu a!

Chỉ là có một phương diện tôi có chút không hiểu lắm.

Chính là cái thứ đó ấy!

Vừa rồi xem các cậu chiến đấu nó không phải đã rõ ràng là nổi giận rồi sao?

Điều này chẳng lẽ không phải vì nó cảm thấy các cậu cấu thành uy

hiếp đối với nó nên mới phá phòng (nổi điên)?" Nghe thấy suy đoán này của Vương Bàn Tử, Tần Dã lần nữa lộ ra nụ cười khổ: "Nếu lúc đó đã xuất hiện biểu hiện như vậy, tôi và Tiểu Ca đương nhiên sẽ chọn trực tiếp giải quyết nó.

Nhưng rất tiếc, trong chuyện này anh hơi đánh giá cao tôi một chút rồi.

Có lẽ việc chúng tôi liên tiếp không ngừng tấn công đích xác sẽ làm nó có chút bị thương!

Nhưng mức độ đó căn bản không đủ để khiến nó cảm nhận được uy hiếp.

Sự thật là, với tốc độ phản ứng dần được nâng cao của Thụ Lại lúc đó, tôi nghĩ chiến đấu về sau của chúng tôi sẽ càng thêm tốn sức.

Còn về cái gọi là phá phòng mà anh thấy, thực ra là vì thân phận của nó." "Thân phận?" Mọi người chớp chớp mắt, đối với lời Tần Dã nói nhất thời có chút không thể lý giải. "Cậu là nói thân phận bá chủ của nó?" Vương Bàn Tử suy nghĩ một lúc rồi chớp chớp mắt hỏi. "Không sai.

Bất kể con Thụ Lại này là quái vật cấp bậc gì, nhưng nó và tất cả những thứ chúng ta gặp ở thế giới kia đều phù hợp quy luật giới động vật!

Vậy thì trong thế giới động vật, sự phân chia đẳng cấp giữa các loài sinh vật là rất rõ ràng.

Chương 914

Giống như loài người chúng ta, còn có cái thuyết gì mà vương hầu tương tướng ninh hữu chủng hồ (vương hầu tướng lĩnh há cứ phải dòng dõi).

Nhưng trong giới tự nhiên, tất cả sự khiêu khích đối với vương quyền đều chỉ tồn tại trong cùng một loài sinh vật!

Giữa các loài sinh vật khác đều tồn tại một sự phân chia đẳng cấp.

Và sự phân chia này là thứ chúng bất luận thế nào cũng không dám đi mạo phạm!" "Mà Thụ Lại với tư cách là bá chủ thế giới đó, địa vị của nó tự nhiên siêu nhiên.

E rằng ngoại trừ những người vặn vẹo mà chúng ta gặp trước đó, e rằng ở thế giới kia không có một sinh vật nào dám khiêu khích con Thụ Lại này.

Mà so với những động vật đó, hình tượng của tôi và Tiểu Ca lại quá nhỏ bé.

Nếu tôi nghĩ không sai, thì cái tạng người như hai chúng tôi ở thế giới kia hẳn là chỉ thuộc loại yếu ớt nhất đi." "Nhưng chúng tôi đã làm gì?

Với tư cách là thành viên đáng lẽ là yếu ớt nhất trong chế độ đẳng cấp trong mắt Thụ Lại.

Lúc này lại to gan lớn mật đến mức phản kháng lại nó!

Nếu chỉ là phản kháng như vậy thì cũng thôi.

Lại còn dây dưa với nó lâu như vậy!

Có lẽ trong mắt chúng ta đây là một trận chiến chúng ta muốn sống

sót, nhưng trong mắt nó lại là một sự miệt thị đối với địa vị bá chủ của nó.

Các người cảm thấy bá chủ giới động vật có thể cho phép chuyện như vậy xảy ra sao?" Tần Dã nhìn về phía mọi người nói.

Đến nước này, mọi người cũng đều lập tức hiểu ra.

Vấn đề này bọn họ không cần trả lời cũng có thể biết đáp án!

Bá chủ giới tự nhiên, là tuyệt đối sẽ không cho phép bất kỳ sinh vật nào khiêu khích địa vị của chúng!

Nếu có thì nhất định phải biến mất khỏi thế giới này.

Giới tự nhiên không có nhiều nhân tình thế thái như vậy, có chỉ là dã tính và giết chóc thuần túy nhất!

Chỉ là đồng thời, sắc mặt của bọn họ cũng toàn bộ ngưng trọng hẳn lên.

Bởi vì theo quy tắc giới tự nhiên, đối với kẻ khiêu chiến thì chính là không chết không thôi!

Tần Dã và Trương Kỳ Lân thân là kẻ khiêu chiến uy hiếp đến địa vị của Thụ Lại như vậy!

Cộng thêm cơ thể nó bị tà khí xâm thực!

Cùng với cơn giận bị giam cầm nhiều năm!

Hiện tại nó bất kể từ góc độ nào cũng khẳng định là muốn xé xác hai người thành trăm mảnh!

Chuyện này cũng không phải chỉ cần chạy thoát khỏi lãnh địa của nó là có thể an toàn. "Vậy chúng ta bây giờ có phải nên mau chóng chạy trốn không?

Tiếp tục ở lại đây thì thứ đó sẽ không rất nhanh đuổi theo chứ?"

Vương Bàn Tử lần nữa thò đầu ra nhìn một cái rồi hỏi.

Tần Dã gật đầu. "Dũng đạo này chỉ có mỗi một lối đi này.

Tóm lại chúng ta trước tiên tận khả năng kéo giãn khoảng cách với nó, còn về bước tiếp theo phải làm sao, chúng ta cứ rời khỏi đây trước rồi tính." Tất cả mọi người tại hiện trường không ai dám chần chừ!

Ai nấy đều vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất đuổi theo bước chân Tần Dã!

Dù sao thì bất kể thứ kia rốt cuộc có sức chiến đấu cường hãn đến mức nào, chỉ riêng cái danh xưng bá chủ thôi cũng đủ để khiến họ, kể cả Tần Dã, đều không muốn đối đầu trực diện.

Trong lòng mọi người đều hiểu rõ, tốt nhất là vĩnh viễn đừng dây dưa gì với cái thứ đó!

Thậm chí họ còn cảm thấy cứ chạy mãi thế này cũng được!

Tốt nhất là chạy một mạch ra khỏi ngôi lăng mộ này luôn!

Nhưng kết quả khiến tất cả mọi người tại hiện trường không ngờ tới là, sau khi tiến về phía trước được một đoạn đường, Tần Dã lại chủ động dừng bước.

Mọi người đều nhìn Tần Dã với vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Trong đó đặc biệt là Vương Bàn Tử.

Nghĩ đến việc phía sau còn có một gã khủng bố có thể đuổi kịp bất cứ lúc nào, hắn cảm thấy dừng lại dù chỉ một giây cũng là không biết quý trọng cái mạng nhỏ của mình! "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu còn đứng lù lù ở đây làm gì thế!" "Chẳng phải bây giờ chúng ta nên khẩn trương chuồn lẹ sao?" Vương Bàn Tử sốt ruột hỏi.

Nhưng Tần Dã không nói đi, hắn cũng thực sự không có can đảm để tự quyết định xem mình có nên đi tiếp hay không. "Chỗ này có chút

không đúng." Câu nói trầm thấp của Tần Dã lập tức khiến tất cả mọi người dừng động tác.

Lông mày vốn đã nhíu chặt giờ lại càng nhíu chặt hơn gấp bội.

Ai nấy đều dùng vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tần Dã. "Đồng chí Tiểu Tần!

Thế!

Thế là ý gì hả!" "Có!

Có gì không đúng!" "Chẳng lẽ phía trước còn có phiền phức gì sao?" "Mẹ kiếp, lão Uông Tàng Hải này không phải định đuổi cùng giết tận đấy chứ?" "Phía sau đã có một con hàng khủng bố như thế rồi!

Lại còn bố trí thứ gì chặn đường phía trước nữa!" "Tên khốn kiếp này muốn triệt đường sống của chúng ta à!" Vương Bàn Tử lập tức gào lên giận dữ. "Cho dù ông ta thực sự làm vậy cũng chẳng có gì lạ cả!" "Xưa nay vai diễn của Uông Tàng Hải chẳng phải đều là kẻ muốn đuổi tận giết tuyệt chúng ta sao?" Hạo Thiên Chân nhíu mày nói. "Mọi người cứ bình tĩnh đã." Tần Dã trầm giọng nói: "Cái tôi nói không đúng không phải là phía trước có cơ quan gì chờ chúng ta.

Mà là lộ trình này." "Lộ trình?" Mọi người đều sững sờ, có chút không hiểu hết ý tứ trong lời nói của Tần Dã.

Nhưng ngẫm lại, suốt dọc đường đi họ chỉ có một con đường duy nhất!

Vì kinh nghiệm ăn hành liên tục trong lăng mộ Uông Tàng Hải, giờ khắc này trong đầu họ chỉ có thể nghĩ đến việc con đường duy nhất mà Uông Tàng Hải để lại thực chất là một con đường chết! "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu nói vậy là có ý gì!" "Không lẽ đường này là đường cụt?" "Ôi

trời đất ơi!

Cái lão Uông Tàng Hải này đâu chỉ là đuổi cùng giết tận!" "Đây thuần túy là coi chúng ta như khỉ mà trêu đùa à!" "Phía sau có thứ kia đang bám theo!" "Phía trước lại bịt kín đường!" "Lão Uông Tàng Hải chết tiệt này chơi cũng ác quá rồi đấy!" Vương Bàn Tử vỗ trán phẫn nộ chửi bới. "Không, không phải nguyên nhân đó.

Chúng ta cứ đi dọc theo con đường này không bao lâu nữa là có thể đến lối ra." Tần Dã nói.

Câu nói này lập tức khiến tất cả mọi người ngẩn ra.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, trạng thái của hắn vẫn còn đang dừng ở cái vẻ nghĩa phẫn điền ưng vừa rồi!

Cả người hắn ngơ ngác đứng tại chỗ, đôi mắt chớp chớp nhìn Tần Dã.

Ánh mắt mọi người lại không nhịn được chuyển sang nhìn Vương Bàn Tử.

Dưới cái nhìn chằm chằm của công chúng, Vương Bàn Tử lập tức trông hơi giống thằng ngốc! "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu rốt cuộc là bị làm sao vậy!" "Cậu đang nói chuyện tử tế tự nhiên quay ngoắt 180 độ thế!

Cậu làm thế trông tôi hơi ngu đấy!" Vương Bàn Tử ghé sát vào Tần Dã thì thầm. "Ai bảo vừa rồi cậu tự nhiên kích động thế làm gì!" Tần Dã nhún vai nói. "Không phải!

Việc này có thể trách tôi kích động sao?" "Cậu nghĩ lại xem vừa rồi cậu nói cái gì!

Chương 915

Chẳng phải cậu bảo con đường này có vấn đề sao!" "Không có cơ quan!

Lại có vấn đề, không phải tình huống đường cụt thì còn là cái gì!" Vương Bàn Tử thì thầm. "Tại sao không thể là đi thẳng một mạch lại quay về điểm xuất phát?" Tần Dã hạ giọng nói. "Về?

Về điểm xuất phát?" Vương Bàn Tử lập tức sững sờ, nhất thời vẫn chưa hiểu lắm ý của Tần Dã. "Đồng chí Tiểu Tần, câu này cậu phải giải thích cho anh em hiểu rõ đấy!" "Thế nào gọi là quay về điểm xuất phát!" Mọi người tại hiện trường cũng tò mò nhìn về phía Tần Dã.

Giờ khắc này, bọn họ cứ cảm thấy có khoảnh khắc nào đó, Tần Dã vừa nói ra một chuyện kinh thiên động địa!

Tuy nhiên, chỉ phân tích qua câu nói này thì họ thực sự vẫn chưa hiểu lắm. "Mọi người còn nhớ cái đài cao khi chúng ta tiến vào nửa sau lăng mộ không?" "Chính là chỗ có cây cầu treo ấy." Tần Dã nói tiếp.

Chiếc đầu của Vương Bàn Tử gật lấy gật để.

Hắn cũng tuyệt đối là một người não nhảy số cực nhanh.

Lúc này chỉ cần nghe Tần Dã nói vậy, hắn lập tức phản ứng lại được chuyện gì đang xảy ra! "Đồng chí Tiểu Tần!

Ý cậu là chúng ta đi lòng vòng một hồi lại quay về chỗ cũ à?" Tiếng gào thét lần này của Vương Bàn Tử xen lẫn cả sự phẫn nộ và bất lực.

Nếu nói bọn họ trải qua vô số ma luyện để mở ra một con đường

sống thì còn coi như là một sự an ủi!

Nhưng nếu bọn họ xông pha một hồi mà kết quả cuối cùng lại chỉ là quay về điểm xuất phát!

Thì chuyện này thực sự có chút đùa dai quá trớn rồi!

Hơn nữa trò đùa này còn cực lớn! "Không phải!

Lão Uông Tàng Hải này rốt cuộc có ý gì!" "Trêu người cũng không phải trêu kiểu này chứ!" "Xây dựng cả một cái lăng mộ to đùng thế này!" "Rồi ngay cả chủ mộ thất cũng không có!

Cứ để chúng ta đi một vòng bên trong rồi lại quay về chỗ cũ!" "Làm cái gì!

Tu sửa lăng mộ để cho người ta tham quan à!" "Lão Uông Tàng Hải này tính ra cũng tốt phết nhỉ!" Nói đoạn, Vương Bàn Tử trực tiếp đá một cước vào vách đá!

Nhìn cái nắm tay siết chặt hung tợn kia, ai cũng tin rằng nếu Vương Bàn Tử thực sự nhìn thấy thi thể Uông Tàng Hải trong lăng mộ này, thì chắc chắn hắn sẽ nã một phát đạn cho tan xác ngay! "Cho nên chúng ta đi lâu như vậy, thậm chí ngay cả chủ mộ thất của ông ta cũng chưa tìm thấy thì đã phải quay về rồi sao?" "Nhưng trên đường đi chúng ta đâu có bỏ lỡ chỗ nào đâu nhỉ?" "Tại sao lại như vậy?" "Chuyện này lẽ ra không thể xảy ra chứ!" Hạo Thiên Chân nhíu mày khó hiểu nói.

Nhớ lại dọc đường đi bọn họ đều hành động dưới sự chỉ dẫn của Tần Dã, nếu thực sự xuất hiện sai lầm, thì là do lộ trình của Tần Dã có vấn đề.

Nhưng chuyện này có khả năng không?

Tần Dã sẽ mắc sai lầm ở việc đơn giản thế này sao?

Bất kể người khác nghĩ thế nào, nhưng Hạo Thiên Chân khẳng định chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra với Tần Dã! "Chủ mộ thất?

Chúng ta vừa rồi chẳng phải đã đến chủ mộ thất rồi sao?" Tần Dã cười ha hả, giọng điệu pha chút bất lực.

Đầu óc mọi người lập tức ong lên một tiếng!

Ai nấy đều trong khoảnh khắc hiểu ra ý của Tần Dã! "Vãi chưởng!

Không phải chứ!

Cái chỗ đó thực sự là chủ mộ thất của Uông Tàng Hải à!" "Nhưng không đúng!

Trong đó chỉ có mỗi một cỗ quan tài!" "Hơn nữa lúc đó cỗ quan tài còn bị Cửu Long Trấn Áp dùng xích sắt trói chặt." "Ý cậu là Uông Tàng Hải tự nhốt mình bên trong, còn để bản thân làm một bộ phận của trận pháp?" "Nếu ông ta thực sự làm thế!

Thì cái logic hành vi của ông ta Bàn gia đây thực sự chịu chết, không hiểu nổi!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói.

Nói hắn không thông cũng là bình thường!

Người bình thường thiết kế chủ mộ thất, chắc chắn là cố gắng hết sức để bản thân được an toàn.

Còn lão này thì sao?

Khoan nói đến việc làm trận nhãn bản thân nó đã khiến thân phận của mình không còn cao cao tại thượng nữa!

Hơn nữa Cửu Long Trấn Áp quả thực lợi hại, cũng xác thực đã trấn áp được Thụ Lại (quái vật cây) bao nhiêu năm nay!

Nhưng phàm là chuyện gì ai dám bảo đảm nhất định sẽ không có

chuyện ngoài ý muốn xảy ra chứ?

Nếu lỡ thực sự xảy ra chuyện gì!

Cái Cửu Long Trấn Áp này không trấn áp nổi Thụ Lại hoàn toàn!

Cái thứ đáng sợ kia mà xông ra!

Thì hậu quả không cần nghĩ cũng biết!

Thứ đầu tiên nó muốn hủy diệt chắc chắn chính là cỗ quan tài kia!

Cho dù thứ đó chất địa không phải phàm vật có thể so sánh!

Nhưng con Thụ Lại kia cũng đâu phải phàm vật!

Cứ đập cho mấy phát, bất kể chất liệu gì, bọn họ tin rằng cũng tuyệt đối không đỡ nổi!

Có thể nói nếu không phải vì lúc đó tại hiện trường có Tần Dã và Trương Kỳ Lân có thể dây dưa với Thụ Lại!

Thì Vương Bàn Tử có đánh chết cũng không đời nào chui vào trong quan tài trốn! "Hơn nữa vừa rồi trong quan tài cũng tịnh không có Uông Tàng Hải mà." Hạo Thiên Chân nói rồi nhìn về phía Vương Bàn Tử.

Trong lòng Vương Bàn Tử lập tức 'lộp bộp' một cái, hai tay vỗ mạnh vào nhau hét lên: "Đúng thế!

Vừa rồi cỗ quan tài kia rõ ràng là trống không!" "Cho dù Uông Tàng Hải thực sự thiết kế chỗ đó thành chủ mộ thất!

Ông ta không phải nên nằm ở trong đó mới đúng sao?" "Vừa rồi mọi người chắc đều thấy cả rồi chứ?

Cỗ quan tài kia căn bản là rỗng tuếch!" "Không thể nào là trong quan tài còn có cái đáy hai lớp!" "Lão Uông Tàng Hải nằm trong cái lớp đáy đó chứ?" "Nếu đúng là thế thì kích thích thật!" "Vừa rồi tôi và

ông chủ Trịnh chẳng phải là ngủ cùng Uông Tàng Hải sao!" "Đúng không ông chủ Trịnh!" Vương Bàn Tử trêu chọc nhìn Trịnh Bách Vạn, người sau cũng chỉ biết gật đầu liên tục. "Bàn Tử, vậy cậu cảm thấy còn có khả năng như thế này hay không?" "Uông Tàng Hải căn bản là chưa chết." Tần Dã mỉm cười nói. "Chưa chết?" Mọi người đều sững sờ, Vương Bàn Tử lại càng thêm nghi hoặc. "Không phải!

Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu nói thế thì tôi hoàn toàn mụ mị rồi!" "Nếu lão Uông Tàng Hải này chưa chết, thì ông ta xây dựng cái lăng mộ này ở đây làm gì?" "Rảnh mỡ à!" "Cậu bảo trước đó chúng ta phát hiện cái lăng mộ trên biển, là có chút nguyên nhân liên quan đến chủ nhân lúc đó của ông ta!" "Thế còn bây giờ?" "Cái chỗ này hoàn toàn là sân nhà của ông ta rồi!" "Đã chính mình còn sống, thì việc gì phải xây cho mình một cái lăng mộ làm gì?" Vương Bàn Tử nghĩ không thông, hắn cảm thấy chuỗi sự việc này thực sự quá phi logic! "Vậy nếu nơi này bản thân nó không phải tồn tại với tư cách là một lăng mộ thì sao?" Một câu nói của Tần Dã lập tức lại khiến mọi người ngẩn tò te, Tần Dã mỉm cười tiếp tục nói: "Trong quá khứ, đế vương quý tộc khi xây dựng lăng mộ thập phần để ý phong thủy, là vì một mảnh đất phong thủy bảo địa có thể khiến cho cả gia tộc bọn họ mãi mãi cao quý giàu sang!" "Nhưng trong mắt Uông Tàng Hải, tất cả mọi thứ đều chỉ là công cụ của ông ta." "Cái gọi là hậu đại cũng chỉ là công cụ của ông ta mà thôi!" "Thứ ông ta muốn từ đầu đến cuối chưa từng thay đổi!" "Là trường sinh bất lão!" "Vì điều này Uông Tàng Hải có thể hy sinh tất cả." "Hơn nữa những gì chúng ta gặp phải trong ngôi lăng mộ này, trừ những rắc rối kia ra, tất cả những dấu hiệu khác chẳng phải đều đang chứng minh điểm này sao?" "Uông Tàng Hải kiến tạo nơi này, mục đích căn bản không phải an táng chính mình, mà là tìm kiếm phương pháp trường sinh bất lão ở đây!" Mọi người xoa cằm suy nghĩ, nếu xuất phát từ

góc độ này.

Bọn họ cảm thấy giả thuyết này dường như thực sự có thể giải thích được!

Nhưng nghĩ kỹ lại, hình như vẫn có một chỗ không đúng lắm.

Nếu cái lăng mộ này, hoặc có lẽ bây giờ gọi nó là lăng mộ đã không còn thích hợp nữa.

Nếu nơi này ban đầu được xây dựng với mục đích là Uông Tàng Hải muốn bản thân được bất lão.

Thì vai trò của nơi này giống một cái tế đàn hơn.

Vậy tại sao ở cái nơi mình muốn sống tiếp này lại còn đặt một cỗ quan tài? "Đồng chí Tiểu Tần, cái này không đúng!" "Nếu Uông Tàng Hải muốn mình sống tiếp, thì với tính cách của ông ta chắc chắn phải tin tưởng chuyện này không chút nghi ngờ chứ!" "Vậy cỗ quan tài trong mộ thất vừa rồi là thế nào?" Vương Bàn Tử đưa ra nghi vấn mà hầu như tất cả mọi người đều nghĩ đến.

Chương 916

"Nếu tôi không đoán sai, quá trình xây dựng ngôi lăng mộ này hẳn là chia thành ba phần." "Đầu tiên là lúc mới bắt đầu xây dựng, khi đó ngôi lăng mộ này e rằng chỉ tồn tại như một cái tế đàn!" "Cái Uông Tàng Hải muốn cũng là lợi dụng tế đàn này để thực hiện ý tưởng trường sinh bất tử của mình." "Nhưng muốn thực hiện trường sinh bất tử khó khăn biết bao, có lẽ bao nhiêu năm nay, sở dĩ Uông Tàng Hải vẫn còn sống." "Hẳn là ông ta luôn nắm giữ thủ đoạn để tục mệnh." "Có điều ông ta chắc cũng biết, thủ đoạn này chung quy chỉ là tạm thời, hơn nữa tác dụng của nó đối với ông ta e rằng cũng ngày càng yếu đi." "Cho nên khi ông ta thi triển nhiều thủ đoạn mà vẫn không thể thành công thực hiện trường sinh bất lão." "Cho dù là kiên định như Uông Tàng Hải e rằng cũng nảy sinh nghi ngờ về việc mình có thể thực hiện trường sinh bất lão hay không." "Điều này dẫn đến phần thứ hai của ngôi lăng mộ." "Ông ta tiến hành cải tạo tế đàn, khiến tế đàn dần dần hướng về phía lăng mộ." "Nhưng đồng thời, ông ta cũng bố trí Cửu Long Trấn Áp trong chủ mộ thất lúc trước để làm quan quách cho mình." "Nhưng chấp niệm này không phải dễ dàng buông bỏ như vậy!" "Tại sao ông ta lại thiết lập quan quách của mình thành Cửu Long Trấn Áp." "Tôi nghĩ đại khái là ông ta định làm cú giãy chết cuối cùng cho việc trường sinh bất tử của mình!" "Cửu Long Trấn Áp trấn áp khí vận, đồng thời ngưng tụ tà khí." "Uông Tàng Hải đặt mình vào vị trí trận nhãn cốt lõi nhất, chính là muốn đảm bảo trong khi không bị trấn áp cùng với trận pháp, còn có thể hấp thu tà khí nhiều nhất có thể!" "Nếu tà khí ngưng tụ quá nhiều, Uông Tàng Hải có khả năng biến thành một tà vật bán nhân bán quỷ!" "Tuy nói đây đã không còn là người, nhưng dù nói thế nào thì Uông Tàng Hải cũng đích xác thực hiện được lý tưởng trường sinh bất tử của mình."

Tần Dã suy tư một lúc rồi phân tích.

Nghe đến đây, mọi người đều không khỏi nhíu mày thở dài một hơi.

Xưa nay, trong mắt họ Uông Tàng Hải đều là kẻ cường giả túc trí đa mưu!

Có thể dễ dàng thực hiện tất cả những gì mình muốn.

Chỉ cần muốn, có thể đùa bỡn tất cả mọi người trong lòng bàn tay!

Lại không ngờ một người lợi hại như vậy, khi đối mặt với dục vọng, lại cũng vì chấp niệm của chính mình mà trở nên xấu xí như thế!

Trở thành một quái vật bán nhân bán quỷ.

Bọn họ không cần nghĩ nhiều cũng có thể biết, đây tuyệt đối không thể là kết quả mà Uông Tàng Hải mong muốn đạt được khi theo đuổi trường sinh bất lão ban đầu! 'Không thành công thì thành nhân' (hy sinh vì nghĩa lớn) lại càng không thể là tác phong của Uông Tàng Hải. "Nhìn thế này thì thấy, dục vọng đúng là thứ quá đáng sợ!" "Ngay cả người như Uông Tàng Hải, sau khi có chấp niệm này lại cũng làm ra hành vi đánh bạc kiểu đó!" Vương Bàn Tử không khỏi cảm thán. "Chấp niệm chính là như vậy!

Con bạc sở dĩ khuynh gia bại sản cũng là vì chấp niệm muốn thắng trong lòng." "Mà đối với Uông Tàng Hải, trường sinh bất lão chính là chấp niệm muốn thắng của ông ta." "Khi chấp niệm này mãi không thể thực hiện, họ sẽ nôn nóng, sẽ loạn!" "Thậm chí sẽ vì thành công mà liều lĩnh!" "Đây chung quy vẫn là điểm yếu của nhân tính." Tần Dã nói, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Trịnh Bách Vạn: "Cho nên có đôi khi, cho dù sự việc quả thực có khả năng thực hiện." "Nhưng cái giá phải trả sẽ lớn hơn tưởng tượng rất nhiều." "Thậm

chí có thể sẽ phải trả giá bằng sinh mệnh trước khi thực hiện được." Mặc dù những lời Tần Dã nói lúc này nghe như chỉ đang cảm thán về Uông Tàng Hải.

Nhưng trong khoảnh khắc Tần Dã nhìn sang, trong lòng Trịnh Bách Vạn không khỏi 'thót' một cái.

Dường như những lời này của Tần Dã thực chất là đang nói hắn!

Đặc biệt là lúc nãy ở trong quan tài, Trịnh Bách Vạn đích xác đã lấy đi một số thứ từ bên trong.

Lúc này càng có cảm giác chột dạ!

Mặc dù trong ấn tượng của Trịnh Bách Vạn, lúc đó Tần Dã và Trương Kỳ Lân toàn trình đều đang giao chiến với Thụ Lại!

Theo lý thuyết thì mức độ chiến đấu đó hắn lẽ ra không có tinh lực để nhìn qua đây!

Nhưng hiện tại người hắn đối mặt chính là Tần Dã!

Cái tên quái vật căn bản không nhìn thấu được thực lực này!

Cho dù thật sự làm được chuyện gì kinh thiên động địa thì cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên!

Cho nên lúc này nghe Tần Dã nói vậy, Trịnh Bách Vạn thực sự đang nghĩ xem có phải Tần Dã đang ám chỉ mình hay không!

Tuy nhiên không đợi Trịnh Bách Vạn có động tác dư thừa gì.

Vương Bàn Tử đã đi trước một bước hồi thần từ trong sự cảm thán này! "Không đúng!

Đồng chí Tiểu Tần!

Nếu là như vậy, thì trong quan tài sao lại không có Uông Tàng Hải?" "Chẳng lẽ là Uông Tàng Hải thành công rồi!" "Ông ta thực sự

thông qua việc hấp thu đám tà khí này rồi biến thành quái vật!" Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng! "Không!" "Sự thật thì đây chỉ là một kế hoạch ban đầu của Uông Tàng Hải, nhìn từ toàn bộ hiện trường, tôi nghĩ Uông Tàng Hải e rằng ngay cả việc thực thi kế hoạch này cũng chưa tiến hành." "Và đây cũng là phần thứ ba tôi muốn nói." "Tôi nghĩ lúc đó sau khi Uông Tàng Hải có kế hoạch này thì tịnh không thực sự thực thi." "Ông ta hẳn là còn muốn tiếp tục giãy giụa một chút!" "Dù sao thì tính nguy hiểm của phương pháp đạt được trường sinh bất lão này lớn đến mức nào, không ai rõ hơn Uông Tàng Hải!" "Cho dù có chấp niệm như vậy, ông ta cũng sẽ không nguyện ý tùy tiện mạo hiểm kiểu này." Tần Dã nói: "Về việc tại sao tôi lại nghĩ đến điểm này, là vì hiện trạng Cửu Long Trấn Áp tại hiện trường." "Tôi lưu ý thấy tất cả các đinh trùy đều không có dấu hiệu bị đóng lần thứ hai." "Nói cách khác nếu Uông Tàng Hải xây dựng tất cả những thứ này trước." "Rồi mới tiến vào thế giới kia và gặp Thụ Lại." "Thì ông ta không có cách nào dùng Cửu Long Trấn Áp để tiếp tục tiến hành trấn áp nó được!" Mọi người gật đầu lia lịa, đồng thời cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tần Dã.

Không thể không nói biểu hiện của Tần Dã lại một lần nữa mang đến cho bọn họ sự chấn động!

Tình huống lúc đó hỗn loạn thế nào trong lòng mỗi người bọn họ đều vô cùng rõ ràng, có thể nói trong tình huống đó bọn họ chỉ cần sống sót đã là chuyện vô cùng may mắn rồi!

Đâu còn dám có nhiều suy nghĩ dư thừa!

Kết quả Tần Dã cư nhiên có thể trong lúc giao chiến với loại quái vật kia mà vẫn lưu ý đến tình huống của Cửu Long Trấn Áp! "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu quả nhiên vẫn là quá 'siêu tiêu chuẩn' rồi!" "Đã đến nước đó

rồi mà cậu cư nhiên còn có thể đi lưu ý tình huống Cửu Long Trấn Áp!" Vương Bàn Tử hít sâu một hơi nói. "Cái này không có gì, dù sao tôi đối với tình huống bên trong cũng rất tò mò." "Hơn nữa những suy đoán này tôi đã có từ lúc bắt đầu tiến vào gian chủ mộ thất kia và biết đó là chủ mộ thất!" "Đã có những suy đoán này, tự nhiên sẽ muốn đi kiểm chứng một chút." Mặc dù Tần Dã giải thích cho mọi người vô cùng thành khẩn.

Nhưng mọi người tại hiện trường lại đều dùng vẻ mặt phức tạp nhìn Tần Dã.

Không phải!

Tần Dã hình như hoàn toàn không hiểu bọn họ đang kinh ngạc cái gì à?

Quả thực, việc Tần Dã có thể có những suy đoán này đúng là rất khiến người ta bất ngờ!

Nhưng cái bọn họ thực sự kinh ngạc chính là quá trình kiểm chứng những suy đoán này của Tần Dã cơ!

Những quá trình này đâu phải cứ tính toán một chút là ra!

Đây là vừa liều mạng vừa không ngừng kiểm chứng đấy!

Theo lẽ thường mà nói, tình huống vừa rồi sống sót đã là hy vọng xa vời!

Hắn lại còn có thể đi tiến hành kiểm chứng nguy hiểm như vậy! "Đồng chí Tiểu Tần, tôi thấy chúng ta vẫn là tiếp tục nói về phần thứ ba đi." Vương Bàn Tử cuối cùng cũng từ bỏ giãy giụa, vỗ vai Tần Dã nói.

Dù sao nếu chủ đề này tiếp tục, cũng chỉ càng tô đậm thêm sự cường hãn cấp độ biến thái của Tần Dã!

Tuy nói chuyện này trong lòng mọi người đều rất rõ, nhưng là con người mà, ít nhiều vẫn không muốn đối mặt với tình trạng chênh lệch thực lực quá mức ly phổ này! "Phần thứ ba này cũng chính là cái các người đã thấy." "Uông Tàng Hải vì một truyền thuyết và một số thời cơ, đã thành công tiến vào thế giới kia." "Sau đó ông ta từ thế giới kia mang về rất nhiều rắc rối!" "Bao gồm cả hai bá chủ của thế giới đó!" "Một trong số đó chính là thứ chúng ta đã thấy, ông ta lợi dụng đặc tính của những kẻ méo mó kia để tạo ra hai gã khổng lồ." "Mà bá chủ còn lại thì bị ông ta giữ lại ở đây." "Đồng thời dùng Cửu Long Trấn Áp vốn định để lại cho mình áp dụng lên người bá chủ đó." "Nhưng đồng thời cũng nói lên một sự kiện." Tần Dã dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Cửu Long Trấn Áp vốn là thủ đoạn cuối cùng 'không thành công thì thành nhân' mà ông ta nghĩ ra!" "Đã hiện tại không còn dùng cho bản thân, thì chỉ có thể nói lên một điều." "Ông ta đã không cần cỗ quan tài này làm nơi quy túc cuối cùng của mình nữa." Mà lời này của hắn vừa nói ra, mọi người đều lập tức hiểu ý của Tần Dã!

Tất cả mọi người đều trợn trừng hai mắt!

Giờ khắc này, trong đầu tất cả mọi người chỉ nảy sinh một ý nghĩ!

Chấp niệm của Uông Tàng Hải vậy mà đã thực hiện được rồi! "Vãi chưởng!" Vương Bàn Tử lập tức gào lên.

Lúc này trên mặt hắn tràn đầy sự chấn kinh!

Mặc dù bọn họ biết Uông Tàng Hải làm nhiều chuyện tàn nhẫn vô nhân đạo như vậy!

Mục đích cuối cùng chính là muốn đạt được trường sinh bất lão!

Nhưng từ này đối với bọn họ mà nói thực sự là quá mộng ảo!

Dù sao thì việc Uông Tàng Hải lợi dụng thủ pháp nào đó để bản thân có thể kéo dài tuổi thọ, cho dù cuối cùng vẫn có giới hạn.

Nhưng cũng đã là tráng cử tiền cổ vô nhân!

Trường sinh bất tử theo đúng nghĩa đen!

Chuyện này bất kể từ góc độ nào cũng là chuyện mọi người chỉ dám tưởng tượng! "Lão Uông Tàng Hải này nghịch thiên thế sao!" "Chuyện loại này ông ta cư nhiên thực sự có thể làm được!" "Năng lực này cũng quá đáng rồi!" "Tôi nghĩ đây mới là đáp án thực sự." "Trước đó khi nhìn những bức bích họa kia, toàn bộ nội dung dừng lại đột ngột, cứ như là tiến triển đến một giai đoạn nào đó thì đột nhiên biến mất." "Nhưng nếu dựa theo nội dung bích họa mà tiếp tục, lại dường như có thể phát triển ra một kết cục!" "Chuyện kiểu này không giống việc Uông Tàng Hải sẽ làm!" "Nhưng hiện tại thì hợp lý rồi!" "Uông Tàng Hải biết thủ đoạn kéo dài tuổi thọ của mình sắp mất hiệu lực, bản thân cũng rất nhanh sẽ bị dòng lũ thời gian nuốt chửng." "Cho nên trong bích họa ban đầu ông ta định để lại kết cục!" "Nhưng chính vào lúc này, vì một cơ duyên xảo hợp nào đó." "Uông Tàng Hải tiến vào thế giới kia, đồng thời đạt được phương pháp trường sinh bất lão thực sự ở thế giới đó!" "Hoặc nói ít nhất hiệu quả cũng mạnh hơn biện pháp ban đầu của ông ta!" "Cho nên ông ta kết thúc bức bích họa đó, đồng thời thêm vào đó một số nội dung liên quan đến việc chính mình ở thế giới kia." "Như vậy thì tất cả bí mật trong ngôi lăng mộ này đều đã rõ ràng!" Tần Dã nói đến đây hài lòng gật đầu. "Mấy cái này thì rõ rồi!

Nhưng cái chúng ta rõ cũng chỉ có mấy câu chuyện này thôi!" "Cậu nói xem cái lăng mộ to thế này, cho dù Uông Tàng Hải thực sự muốn rời đi." "Thì ít nhiều cũng nên để lại chút gì ở đây chứ!" "Kết quả ông ta trừ một đống rắc rối và những dấu tích thảm vô nhân đạo kia!" "Thật đúng là chả để lại cái cóc khô gì!" Vương Bàn Tử bất lực thở dài.

Nhớ lại hải để mộ (mộ dưới đáy biển) trước đó, hắn từ trong đó

cũng coi như mang ra được không ít đồ tốt!

Sau đó còn dựa vào những bảo bối đó và các loại câu chuyện về lăng mộ, trừ tiền hoa hồng Trịnh Bách Vạn đưa, hắn còn kiếm được một khoản lớn!

Kết quả lần này thì sao?

Ra ngoài cũng chỉ có mấy câu chuyện này và tiền hoa hồng Trịnh Bách Vạn trả! "Sao có thể chứ, chẳng lẽ Uông Tàng Hải không để lại chút gì liên quan đến manh mối thế giới kia trong quan tài sao?" Tần Dã tò mò nhìn về phía Vương Bàn Tử. "Làm gì có thứ đó!

Lúc các cậu lăn lộn ở bên ngoài!

Tôi và ông chủ Trịnh đã xem hết bên trong rồi!" "Chẳng thấy cái gì sất!" Vương Bàn Tử lại thở dài một tiếng: "Đúng không ông chủ Trịnh!" Trịnh Bách Vạn rõ ràng có chút chột dạ, nhưng vẫn lập tức gật đầu liên tục để phản hồi.

Chương 917

Tuy nói hắn che giấu rất tốt, cũng chỉ xuất hiện sự chần chừ trong chớp mắt.

Nhưng chỉ một thoáng như vậy, cũng rất khó qua mắt Tần Dã.

Chỉ thấy Tần Dã cười nhạt, lại nói tiếp: "Như vậy đương nhiên là tốt nhất rồi." "Hiện tại chúng ta đều còn chưa biết thế giới kia có phương pháp trường sinh bất lão hay không!" "Cho dù thực sự có, chuyện nghịch thiên cải mệnh này đối với chúng ta mà nói muốn đạt được cũng định trước sẽ vô cùng khó khăn." "Nếu không có chuẩn bị đầy đủ, tốt nhất đừng có bất kỳ suy nghĩ dư thừa nào." Tần Dã gật đầu, chỉ là ánh mắt mang theo vài phần trêu tức kia lập tức khiến trong lòng Trịnh Bách Vạn đủ loại không tự nhiên!

Đặc biệt là những lời cuối cùng này của Tần Dã, cho dù người khác không nghe ra, hắn là người trong cuộc sao có thể không hiểu chứ?

Nhưng hắn tịnh không định cứ thế từ bỏ kế hoạch của mình.

Dù sao đối với hắn, thứ thực sự có giá trị trong ngôi lăng mộ này chính là thủ đoạn trường sinh bất lão!

Đã hiện tại đã có, cho dù thật sự là hang rồng đầm hổ bản thân cũng nhất định phải xông vào một phen!

Trong lòng hắn vô cùng khẳng định, đợi sau khi rời khỏi lăng mộ này, mình nhất định phải khẩn trương giải khai manh mối mình lấy được, sau đó đạt được thứ mình muốn!

Nói chuyện một hồi, mọi người cũng đã đến trước một cánh cửa đá. "Chúng ta đến rồi." Tần Dã nói. "Nếu chúng ta bây giờ ra ngoài, có

phải sẽ gặp ngay tên Tướng quân kia không?" Hạo Thiên Chân nhìn Tần Dã hỏi. "Khó nói lắm, hoặc là chúng ta đi lâu như vậy, nó đã quay lại ngủ tiếp, hoặc giả nó hiện tại đích xác vẫn đang lượn lờ khắp nơi trên đài cao." "Kể cả chúng ta vừa ra khỏi cửa đã đụng phải cái thứ chết tiệt đó," "Cũng không có gì phải kỳ quái cả." Tần Dã thở hắt ra một hơi nói.

Mọi người nhao nhao hít sâu một hơi, nói căng thẳng, trong lòng bọn họ đương nhiên là vô cùng căng thẳng!

Nhưng mức độ này cũng hoàn toàn không sâu như bọn họ tưởng tượng.

Điểm này cho dù là bọn họ cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Nhớ lúc đến đài cao này!

Tướng quân xuất hiện quả thực khiến mọi người đều đau đầu một phen.

Nhưng sau khi gặp những con quái vật khổng lồ ở nửa sau lăng mộ!

Mức độ đáng sợ của Tướng quân dường như đã giảm đi rất nhiều. "Đồng chí Tiểu Tần, thật không biết có phải những thứ đòi mạng chúng ta gặp sau đó thực sự quá đòi mạng hay không!" "Tôi lại cảm thấy lát nữa cho dù gặp phải tên Tướng quân kia có lẽ vẫn ổn!" "Cái suy nghĩ này của tôi có phải hơi không đúng không!" Vương Bàn Tử cười khổ nói. "Nếu so sánh với những rắc rối gặp phải phía sau." "Trình độ của Tướng quân đích xác là dễ chịu hơn nhiều." "Nhưng đó cũng chỉ là so với những rắc rối kia, nếu là nhằm vào chúng ta, thì sự uy hiếp của tên Tướng quân kia vẫn là trí mạng!" "Cho nên lát nữa ra ngoài các vị nhất định phải cẩn thận một chút!" "Tôi nghĩ vết máu tôi để lại trên cầu treo lúc trước chắc vẫn còn phát huy chút tác dụng." "Đợi đến trên đài cao, bất kể Tướng quân tấn công chúng ta từ hướng

nào cũng không sao cả." "Tôi sẽ phụ trách dây dưa với nó." "Việc các người cần làm là khẩn trương men theo cầu treo đi qua." Tần Dã nói với mọi người.

Những người có mặt lập tức gật đầu lia lịa, điểm này bọn họ đích xác sẽ không nghi ngờ.

Chuyện này giống như sư tử và chó con, sức chiến đấu của chúng tuy khác biệt một trời một vực, nhưng răng của chúng đều có thể gây thương tích cho con người, cùng một đạo lý!

Tuy nhiên rất nhanh, Vương Bàn Tử lại nghĩ đến một chuyện. "Không đúng đồng chí Tiểu Tần, chúng ta đến lúc đó cho dù thuận lợi qua cầu treo." "Thì phải làm thế nào?" "Chẳng lẽ thực sự muốn chúng ta quay lại đường cũ sao?" Vương Bàn Tử nhìn Tần Dã hỏi. "Lối ra thực ra ngay từ đầu chúng ta đã biết, chỉ là vì đủ loại sự tình mà chúng ta vô thức bỏ qua mà thôi." Tần Dã nói rồi chỉ lên đỉnh đầu: "Giống như cái lỗ hổng chúng ta nhìn thấy trên chủ mộ thất trước đó." "Nếu chúng ta muốn rời khỏi lăng mộ này." "Một trong những cách là leo dọc theo vách đá lên trên." Mọi người nghe đến đây trong lòng đều không khỏi thắt lại!

Tuy nói từ lúc bọn họ đến đài cao kia đến giờ đích xác là đã qua một khoảng thời gian.

Nhưng những thứ mọi người nhìn thấy trong lăng mộ này, đâu phải đơn giản nói quên là sẽ quên!

Khoảng cách từ đài cao bọn họ đứng trước đó đến phía trên là một khoảng cách tương đối lớn!

Với năng lực của những lính đánh thuê này, nếu là lúc bình thường, muốn leo lên vách đá độ cao này cũng chẳng tính là việc khó gì!

Nhưng tình huống hiện tại thực sự có chút khác biệt!

Sau khi trải qua bao nhiêu giây phút sinh tử, mỗi người có mặt đều đã không còn bao nhiêu thể năng.

Cho dù là những chiến binh thân kinh bách chiến như họ, lúc này cũng không xác định năng lực của mình có còn chống đỡ nổi để tiếp tục hay không.

Càng đừng nói trong đội ngũ của bọn họ còn có một Trịnh Bách Vạn.

Đối với vị đại lão bản này, ước chừng bình thường ngay cả chạy bộ cũng không chạy được quá xa.

Bắt hắn leo vách đá cao ngất như vậy, phỏng chừng còn khó hơn đòi mạng hắn!

Hơn nữa ngoài thể lực, liều lượng thuốc nổ cũng là một vấn đề!

Nơi bọn họ đang ở hiện tại chính là trong núi Trường Bạch!

Đỉnh cao của nơi này quanh năm tích tuyết!

Nếu mạo muội nổ tung sườn núi, đến lúc đó gây ra lở tuyết khoan hãy nói sẽ gây bao nhiêu thiệt hại cho dưới núi!

Chỉ sợ bọn họ đều sẽ bị chôn vùi toàn bộ trong đó! "Ôi trời đất ơi!

Tính ra chúng ta đi một chuyến thế này, cuối cùng vẫn còn một tình huống rắc rối thế này nữa hả!" Vương Bàn Tử vỗ trán, nhớ lại vách đá cao ngất kia, trong lòng hắn cứ liên tục thon thót! "Còn không chỉ đơn giản vậy đâu, nếu ký ức về hoàn cảnh của tôi không sai." "Mọi người leo lên đó hẳn là vẫn chưa thấy lối ra." "Đến lúc đó sẽ cần các vị đặt một quả bom." "Nổ tung lối ra." "Mọi người yên tâm, vị trí các người leo lên, sườn núi không tính là quá dày, chỉ cần điều chỉnh tốt liều lượng thuốc nổ." "Là có thể làm được chỉ nổ ra một lỗ

hổng, mà không ảnh hưởng đến sườn núi, thậm chí gây ra lở tuyết." Tần Dã nói cho mọi người.

Mọi người vẫn cứ nhìn nhau, bọn họ đương nhiên không phải không tin phán đoán của Tần Dã!

Cái họ không tin là năng lực của chính mình. "Đồng chí Tiểu Tần, cậu nói cái liều lượng này rốt cuộc bao nhiêu mới tính là thích hợp hả!" "Cậu bảo là ở trong lăng mộ bình thường thì cũng thôi đi!" "Quản nó là cái gì!

Trực tiếp nổ tung là xong!" "Nhưng chúng ta bây giờ là đang ở trong núi đấy!" "Cái liều lượng này đâu phải nói thích hợp là thích hợp!" "Chỉ cần có một chút sai lệch, thì chúng ta toàn bộ chôn xác ở đây!" "Cậu nói xem nếu thực sự không được, chúng ta còn lựa chọn quay lại đường cũ không?" Có một khoảnh khắc, mọi người thực sự cảm thấy, quay lại đường cũ có lẽ là một đề nghị không tồi!

Tuy nói dọc đường này bọn họ chắc chắn cũng sẽ gặp không ít rắc rối!

Nhưng sau khi trải qua những thứ đáng sợ đến mức không dám nhìn ở nửa sau lăng mộ.

Những rắc rối ở phía trước kia, mọi người thực sự cảm thấy nếu cắn răng liều mạng biết đâu lại qua được! "Bàn Tử, tôi biết cậu nghĩ gì, rắc rối chúng ta gặp ở nửa đầu quả thực kém xa nội dung nửa sau." "Nhưng câu nói kia của tôi vẫn không đổi, chúng không nguy hiểm bằng là chỉ so với lộ trình nửa sau thôi." "Từ góc độ nhắm vào chúng ta, bất kể cái nào cũng vô cùng nguy hiểm." "Hơn nữa đây còn là xây dựng trên tiền đề đoạn đường này sẽ không còn cơ quan đòi mạng nào khác." "Hiện tại các loại đồ tiếp tế trên người chúng ta đều đã không đủ." "Nếu lại gặp phải rắc rối gì đó hóc búa." "Đồng thời tôi và Tiểu Ca cũng đều bị dẫn đi." "Cậu cảm thấy mọi người có thể dây

dưa với những rắc rối đó cho đến khi chúng tôi chạy tới không?" "Cái này..." Đối mặt với hàng loạt nghi vấn của Tần Dã, Vương Bàn Tử chỉ biết nhíu mày trầm mặc.

Bởi vì đáp án cho những câu hỏi này hắn hầu như không cần suy nghĩ cũng có thể đưa ra.

Không có cách nào cả, điểm này hắn vô cùng rõ ràng.

Kể cả là trạng thái khi bọn họ vừa mới vào.

Khi gặp những rắc rối này, giới hạn bọn họ có thể làm được cũng chỉ là cố gắng hết sức dây dưa với những thứ đó, bảo toàn tính mạng của mình trong tay chúng.

Mà với trạng thái và tình hình trang bị vũ khí hiện tại của bọn họ.

Vương Bàn Tử ước chừng người trạng thái tốt chút còn đỡ, người trạng thái kém chút, chắc chưa đến ba hiệp đã tèo.

Lúc đó thì xong phim! "Cho nên với trạng thái hiện tại của chúng ta, ngôi lăng mộ này bất kể là trước hay sau." "Đối với chúng ta đều là vô cùng trí mạng!" "Ngược lại leo lên trên, tuy vất vả nhưng cũng tương đối an toàn." "Ít nhất ở trên đó, tôi không cảm giác được sẽ có cơ quan hay thứ gì phiền phức." Nói đến đây, trong lòng mọi người cũng đã có đáp án.

Tại lăng mộ, đặc biệt là loại địa phương lăng mộ do Uông Tàng Hải chế tạo ra.

Sống sót vĩnh viễn quan trọng hơn bất cứ thứ gì!

Leo dọc theo vách đá lên trên.

Về quá trình thì đúng là sẽ có chút mệt mỏi.

Nhưng ít nhất nó an toàn!

Hiện tại ngôi lăng mộ này cũng đã hoàn thành toàn bộ việc thăm

dò.

Đối với bọn họ, việc cấp bách lúc này là mau chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này!

Leo một mạch từ vách đá lên, tuy nói đúng là có hơi mệt, nhưng cái khó khăn của họ cũng chỉ là mệt.

Thế nào cũng tốt hơn là lại đi vào hang rồng đầm hổ một lần nữa! "Tôi thấy chúng ta cũng đừng lấn cấn chuyện này nữa!" "Chúng ta đến đây là để tìm kiếm phương pháp trường sinh bất lão!" "Đã những gì có thể thám hiểm chúng ta đều thám hiểm rồi!

Bất kể kết quả thế nào mọi người an toàn rời đi mới là quan trọng nhất!" Trịnh Bách Vạn thấy mọi người do dự không quyết, dứt khoát đứng ra đưa ra ý kiến của mình!

Chương 918

Mà đối với quân đoàn lính đánh thuê Dã Lang, đề nghị của Trịnh Bách Vạn vô nghi chính là chỉ lệnh.

Đã hắn nói như vậy, A Ninh muốn làm tự nhiên chính là chấp hành! "Đã như vậy thì Bàn gia đây tự nhiên cũng không có gì để nói nữa!" "Đừng nhìn Bàn gia thế này!

Nhưng cái loại việc tay chân này, Bàn gia cũng sẽ không kém đám lính đánh thuê kia đâu!" "Tiểu Thiên Chân, đến lúc đó cậu cứ đi theo Bàn gia, nếu leo không nổi thì bảo Bàn gia một tiếng!" "Bàn gia kéo cậu!" Vương Bàn Tử còn không quên nhắc nhở Hạo Thiên Chân một chút.

Người sau thì gật đầu. "Vậy thì hiện tại chỉ còn một vấn đề." "Chúng ta xác định liều lượng thuốc nổ thế nào?" A Ninh nói: "Nghe lời tiên sinh Tần vừa rồi, chuyện này yêu cầu kiểm soát liều lượng thuốc nổ hẳn là vô cùng cao!" "Chúng tôi hoàn toàn không biết độ dày vách đá núi Trường Bạch, thực sự không có tự tin có thể bố trí vừa vặn." "Điểm này không cần lo lắng, đến lúc đó Tiểu Ca sẽ đi cùng các cô, việc này đối với cậu ấy không có khó khăn gì." Tần Dã nói xong, Trương Kỳ Lân cũng thập phần phối hợp gật đầu. "Sau đó là nhắc nhở cuối cùng, nếu tên Tướng quân kia còn hoạt động, vậy một khi chúng ta xông ra, nói không chừng sẽ lập tức bị Tướng quân công kích." "Cái này tôi sẽ phụ trách ứng phó." "Đến lúc đó bất kể gặp phải chuyện gì, việc các người phải làm là qua cầu càng nhanh càng tốt." "Tuyệt đối không được dừng lại, có chuyện gì cũng đợi rời khỏi đây rồi hãy nói." Tần Dã nói xong, xác nhận lại lần cuối xem mọi người đã chuẩn bị xong chưa.

Mọi người đều gật đầu, bọn họ đều biết ở trong lăng mộ Uông Tàng Hải ngây người thêm một phút là thêm một phút nguy hiểm!

Bất kể bọn họ có làm được hay không.

Nhưng nếu bọn họ muốn an toàn trở về, thì bắt buộc phải nhớ kỹ, khi Tần Dã cần bọn họ làm gì.

Bọn họ phải dùng tốc độ nhanh nhất để thực thi!

Có thể nói không cần mạo hiểm dư thừa, chỉ cần hoàn thành những việc mình nên làm theo chỉ lệnh là có thể vượt qua hết nguy hiểm này đến nguy hiểm khác!

Nếu thật sự ngay cả chuyện đơn giản như vậy cũng làm không xong!

Thì bọn họ đúng là quá mất mặt rồi!

Ngay sau đó Tần Dã đặt tay lên cửa đá, ngay khoảnh khắc hắn chuẩn bị đẩy cửa, lông mày đột nhiên nhíu lại. "Đồng chí Tiểu Tần, sao vậy?" Vương Bàn Tử vội vàng hỏi. "Tất cả mọi người lùi lại trước." Nghe Tần Dã nói vậy, mọi người lập tức hiểu Uông Tàng Hải lại giở trò gì trên cửa đá rồi!

Nhớ lại thì đây cũng đúng là bài tủ của Uông Tàng Hải!

Phía sau có một rắc rối lớn đuổi theo, như vậy khi tìm thấy lối ra sẽ vì hoảng loạn mà theo bản năng lao lên!

Nếu đúng lúc này thiết lập cơ quan gì đó trên cửa đá.

Bọn họ tất nhiên sẽ tổn thất thảm trọng! "Chết tiệt!

Lão Uông Tàng Hải này cư nhiên lúc này còn cài đặt mấy cái rắc rối này cho chúng ta!" "Chẳng lẽ phía sau có Thụ Lại và đám đồ vật bên ngoài kia còn chưa đủ sao!" Vương Bàn Tử phẫn nộ nói: "Vậy đồng chí Tiểu Tần!

Cơ quan trên cửa đá này phá thế nào?" "Nếu muốn phá giải cơ quan này một cách an toàn thì thực ra có vài cách." "Nhưng thời gian để lại cho chúng ta không còn nhiều." "Chúng ta chậm trễ ở đây càng lâu, rủi ro bị Thụ Lại đuổi kịp càng lớn!" "Cho nên tôi buộc phải dùng một cách nhanh nhất để phá giải cơ quan này." "Mà sự phối hợp các người dành cho tôi bây giờ là rút lui một chút." Mọi người nghe vậy lập tức lại lùi về sau một đoạn. "Đồng chí Tiểu Tần, cậu xem vị trí này thế nào rồi?" Vương Bàn Tử hỏi.

Tần Dã quay đầu nhìn một cái rồi gật đầu.

Ngay khi Vương Bàn Tử định hỏi Tần Dã tiếp theo làm gì.

Chỉ thấy Tần Dã trực tiếp ấn vào cửa đá, lập tức hai tay phát lực!

Hách nhiên là trực tiếp đẩy toang cửa đá ra!

Hành động này bất kể ai nhìn vào cũng tuyệt đối là vô cùng xúc động!

Dù sao đã biết trên cửa đá có tồn tại cơ quan!

Vậy bất kể cơ quan đó là gì.

Nhưng hành vi mở cửa bạo lực trực tiếp thế này nhất định sẽ kích hoạt cơ quan!

Quả nhiên, ngay khoảnh khắc Tần Dã mở cửa!

Chỉ nghe 'ầm' một tiếng nổ lớn!

Cả cánh cửa đá trong khoảnh khắc nổ tung!

Uy lực vụ nổ thậm chí suýt chút nữa thì lan đến vị trí của bọn họ!

Trong lòng mọi người đều chấn động!

Luồng nhiệt cuồn cuộn kia khiến bọn họ quả thực không dám tưởng tượng nếu thân ở trung tâm vụ nổ thì rốt cuộc sẽ là tình trạng

gì! "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu không sao chứ!" Vương Bàn Tử lo lắng gào lên. "Yên tâm đi Bàn Tử, Tần Dã chắc không sao đâu." Hạo Thiên Chân lại không hề thấy hoảng loạn: "Còn nhớ là Tần Dã bảo chúng ta lùi lại vị trí này không?" "Mà vị trí này cũng vừa vặn tránh được xung kích vụ nổ cửa đá!" "Cho nên đối với Tần Dã, khoảng cách này là khoảng cách an toàn cậu ấy đã tính toán!" "Đã tính toán ra cả cái này trước khi phá giải cơ quan, chứng tỏ Tần Dã ngay từ đầu đã biết đây rốt cuộc là cơ quan gì!" "Đồng thời cũng cân nhắc cả sát thương mà cơ quan này sẽ gây ra!" "Vậy thì với thực lực của Tần Dã không thể nào không tránh được." Vương Bàn Tử nghe vậy cũng thấy Hạo Thiên Chân nói quả thực có lý.

Có điều trong lòng hắn vẫn không tránh khỏi có chút căng thẳng.

Dù sao cơ quan gặp phải lần này hoàn toàn khác trước đó!

Loại sát thương nhiệt này khác với những binh khí lạnh gặp trước kia, chỉ cần dùng vũ khí trong tay là có thể cắt mở!

Mấy thứ này đâu có cách nào cắt được.

Tuy nhiên rất nhanh, mọi người liền thấy cả đám khói bụi xuất hiện một trận rung động.

Ngay sau đó là Tần Dã làm một cú lộn ngược đẹp mắt trên không trung rồi đáp xuống đất vững vàng!

Nhìn thấy Tần Dã bình an vô sự xuất hiện, mọi người tại hiện trường ai nấy đều phấn khích không thôi.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, lập tức hét lớn định lao lên cho Tần Dã một cái ôm!

Nhưng hắn bên này mới lao được một nửa, đã bị Tần Dã giơ tay ngăn lại.

Vương Bàn Tử còn đang đứng đó nghi hoặc.

Chỉ thấy khói thuốc súng lại rung lên một trận, ngay sau đó liền thấy một cây trường thương từ trong khói bụi lao thẳng ra!

Đâm thẳng về phía Tần Dã!

Tần Dã nhanh chóng ra tay!

Đại đao trong tay vung lên gạt phăng cây trường thương đâm tới!

Giờ khắc này mọi người căn bản không cần nghĩ nhiều cũng biết chuyện gì đã xảy ra! "Vãi chưởng!

Tên Tướng quân kia cư nhiên đến nhanh như vậy!

Đây chẳng lẽ là trực tiếp đợi chúng ta ở bên này à!" Vương Bàn Tử lập tức hét lên.

Mà Tần Dã lúc này thực sự không có tinh lực để ý đến những chuyện này.

Thực lực Tướng quân thập phần cường hãn, tuy nói xét về sức phá hoại thì không bằng đám sâu khổng lồ hay Thụ Lại.

Nhưng nói về tính uy hiếp thì chẳng kém bọn chúng chút nào.

Mà phản ứng của tên Tướng quân kia cũng nhanh đến kinh người.

Sau khi thương đầu tiên không thể thuận lợi đánh trúng, Tướng quân nhanh chóng chuyển biến.

Không hề cho Tần Dã một chút cơ hội chuẩn bị nào!

Cổ tay vặn nhanh, cú đâm của trường thương trong nháy mắt biến thành đập ngang giáng xuống đầu Tần Dã!

Nhưng Tần Dã tự nhiên cũng sẽ không dễ dàng bị đánh trúng như vậy.

Nhanh chóng ngồi xổm xuống tránh thoát cú đập này.

Ngay sau đó lại bật nhảy thật mạnh!

Thuận thế chém một đao về phía Tướng quân!

Chương 919

Phải nói tốc độ của tên Tướng quân này cũng nhanh đến kinh người!

Không ít người tại hiện trường đều có thể nhìn ra thời cơ Tần Dã hất đao lên lúc này hầu như trùng khớp với khoảnh khắc đối thủ ra chiêu.

Luận về thời cơ có thể coi là chuẩn xác đến cực hạn!

Trong tình huống này muốn tránh né gần như là chuyện không thể!

Nhưng thực lực của tên Tướng quân này cũng thực sự cường hãn!

Dù là thời cơ như vậy!

Hắn vậy mà vẫn kịp thời thuận thế hạ trường thương xuống va chạm với đại đao của Tần Dã ngay khoảnh khắc trảm kích của Tần Dã sắp trúng mình!

Giờ khắc này mọi người cũng đều hiểu, Tần Dã nói quả nhiên không sai!

Tướng quân chỉ là dễ đối phó hơn so với con rết một chút.

Nhưng đối với bọn họ mà nói, nhất chiêu nhất thức của Tướng quân đều là trí mạng!

Cũng thật may là lúc này người đối lũy với Tướng quân là Tần Dã!

Nếu không thì bọn họ tất nhiên sẽ có thương vong về nhân sự! "Tên Tướng quân này quả nhiên lợi hại!" "Nhưng không sao!

Dù sao người đối lũy với hắn là đồng chí Tiểu Tần!

Chắc chắn sẽ thắng!" Vương Bàn Tử siết chặt nắm tay kích động nói.

Giờ khắc này sự chú ý của tất cả mọi người đều dồn vào trận chiến của hai người.

Nhưng Tần Dã lại không đến mức 'hăng máu' như bọn họ.

Chỉ thấy Tần Dã đạp mạnh chân xuống, dùng đại đao đỡ lấy trường thương, phát lực một cái hách nhiên là nhân lúc Tướng quân đứng chưa vững đẩy hắn văng ra khỏi đường hầm.

Mọi người lúc này mới phản ứng lại!

Hảo gia hỏa!

Bây giờ đâu phải lúc xem kịch!

Tần Dã trước đó chẳng phải đã nói với bọn họ rồi sao?

Đợi Tướng quân xuất hiện, mình sẽ lên dây dưa với Tướng quân!

Mà việc bọn họ cần làm là nhân cơ hội này khẩn trương bỏ chạy! "Mọi người đừng ngẩn ra đó nữa!

Đừng quên đồng chí Tiểu Tần đã bảo chúng ta thế nào!" Vương Bàn Tử lập tức nhắc nhở mọi người một câu, ngay sau đó xách súng lao ra khỏi đường hầm!

Mọi người lần lượt đuổi theo, lúc này bất kể là xuất phát từ ý nghĩ muốn sống sót, hay là tin tưởng Tần Dã.

Mọi người đều không còn suy nghĩ dư thừa, nhao nhao dùng tốc độ nhanh nhất bám theo! "Cầu treo cầu treo!

Tôi nhớ cầu treo ở ngay bên này mà!" Vương Bàn Tử vừa chạy, miệng vừa không ngừng lẩm bẩm. "Bàn Tử cẩn thận!" Đúng lúc này, Hạo Thiên Chân đột nhiên hét lên với hắn một tiếng!

Vương Bàn Tử nhanh chóng quay đầu lại!

Hách nhiên nhìn thấy trường thương của Tướng quân đã đâm tới ngay trước mắt mình!

Cú này thực sự dọa Vương Bàn Tử sợ chết khiếp!

May mà ngay khoảnh khắc mũi thương của Tướng quân sắp lấy mạng hắn!

Tần Dã tựa như thiên thần hạ phàm từ trên không trung rơi xuống, một đao đập thẳng vào trường thương!

Sức mạnh hung hãn lập tức khiến quỹ đạo tấn công của trường thương bị lệch đi!

Tuy nói đá vụn bắn ra khi trường thương chạm đất vẫn để lại chút dấu vết trên mặt Vương Bàn Tử!

Nhưng ít nhất vẫn tốt hơn là bị trường thương đâm xuyên người!

Mồ hôi lạnh của Vương Bàn Tử túa ra như tắm!

Cho dù Tần Dã đã một lần nữa bức lui Tướng quân.

Nhưng trong lòng Vương Bàn Tử, nỗi sợ hãi vừa suýt bước qua cầu Nại Hà vẫn chưa tan đi!

Vương Bàn Tử ngây ra tại chỗ thở hổn hển!

Hắn có thể cảm giác được lưng mình đã hoàn toàn ướt đẫm mồ hôi lạnh!

Cái cảm giác sợ hãi khi cái chết cận kề như vậy Vương Bàn Tử thực sự đã lâu lắm không cảm nhận được! "Bàn Tử, cậu ổn chứ?" Hạo Thiên Chân lập tức tiến lên kiểm tra tình hình Vương Bàn Tử.

Người sau cũng vì chịu kích thích ngẩn ra một lúc mới liên tục gật đầu nói: "Yên tâm đi Tiểu Thiên Chân, tôi thì không sao!

Chỉ là bị giật mình thôi!" "Mẹ kiếp!

Cái cảm giác giây tiếp theo sẽ bị tử thần nuốt chửng này, Bàn gia thực sự đã lâu lắm chưa gặp!" "Thật may nhờ có đồng chí Tiểu Tần!

Nếu không vừa rồi ước chừng Bàn gia đã lạnh ngắt rồi!" "Chúng ta mau đi thôi, trận chiến này chúng ta có muốn ở lại giúp đỡ, cũng chỉ làm cậu ấy vướng víu thêm." Nói rồi Vương Bàn Tử vội vàng tăng nhanh bước chân.

Những người khác cũng chỉ trầm mặc không nói đi theo.

Nếu trước đó bọn họ còn có ai tồn tại tâm lý may mắn.

Cảm thấy mình dù sao cũng có bản lĩnh sống sót qua những rắc rối sau đó, tên Tướng quân này tuy khó đối phó nhưng chưa chắc đã không đối phó được!

Thì hiện tại những suy nghĩ này coi như hoàn toàn biến mất!

Dù sao bất kể bọn họ có phải vì vội lên đường mà không hoàn toàn lưu ý trạng thái xung quanh hay không.

Thương vừa rồi của Tướng quân bọn họ đúng là một chút cũng không phản ứng kịp!

Nói cách khác, cho dù trong tay bọn họ có vũ khí nóng hỗ trợ, nhưng nếu lúc đó không phải Tần Dã, bất kể mục tiêu công kích của Tướng quân là ai.

Cú vừa rồi cũng đã gây ra thương vong cho bọn họ!

Mà Tần Dã trong lúc giao chiến với Tướng quân, trong lòng luôn có một loại cảm giác bất an!

Không phải vì thực lực Tướng quân có biến hóa gì.

Mà là nơi này!

Tần Dã cứ cảm thấy nơi này có chỗ nào đó đã thay đổi so với lúc bọn họ đến!

Mà ở trên chiến trường kiểu này, dưới hoàn cảnh như vậy!

Bất cứ một điểm mê hoặc không thể giải thích nào cũng có thể dẫn đến sai lầm chết người!

Để mau chóng làm rõ sự thay đổi này rốt cuộc là gì.

Tần Dã vừa đánh vừa lui, liên tục di chuyển trên đài cao, quan sát từng chi tiết trên đài cao này!

Cuối cùng hắn quả nhiên đã nhìn thấy!

Cỗ quan tài nhỏ hơn kia!

Vậy mà không biết đã bị mở ra từ lúc nào!

Đầu óc Tần Dã lập tức ong lên một tiếng!

Hắn sao có thể không rõ điều này rốt cuộc có ý nghĩa gì!

Chương 920

"Tất cả mọi người cẩn thận!

Còn có một con quỷ oa tử nữa!" Tần Dã vội vàng quay đầu nhắc nhở mọi người.

Nhưng động tác của tên Tướng quân kia thực sự quá nhanh.

Hầu như ngay khoảnh khắc Tần Dã dứt lời, Tướng quân đã áp sát trước mặt Tần Dã!

Mà những người khác đều đang chuyên chú chạy trốn!

Đối với tiếng hét đột ngột này nhất thời cũng không phản ứng kịp! "Đồng chí Tiểu Tần vừa nói gì thế?" Vương Bàn Tử hỏi. "Không biết, tôi cũng nghe không rõ." Hạo Thiên Chân lắc đầu nói. "Cậu ấy bảo chúng ta cẩn thận một chút." May mà trong số bọn họ còn có một Trương Kỳ Lân tồn tại, lập tức nói lại trọng điểm của Tần Dã cho mọi người. "Cẩn thận?

Cẩn thận cái gì?" "Đám oán hồn bên dưới kia á?" "Nhưng mấy thứ đó chúng ta cũng đâu cẩn thận nổi!" Vương Bàn Tử vỗ trán có chút bất lực nói. "Không phải mấy thứ đó." Trương Kỳ Lân trầm giọng nói.

Đáp án này đám Vương Bàn Tử cũng không bất ngờ.

Dù sao nếu mấy thứ oán hồn bọn họ căn bản không nhìn thấy mà bảo cẩn thận là cẩn thận được.

Thì bản lĩnh của bọn họ cũng thực sự hơi lớn rồi. "Có thứ gì đó ra rồi." Trương Kỳ Lân nói.

Trong lòng Vương Bàn Tử lập tức 'lộp bộp' một cái!

Tuy nói tính cách Trương Kỳ Lân nhiều khi nói chuyện chỉ nói một nửa!

Nhưng không thể phủ nhận đại đa số thời điểm một nửa này của cậu ta đều là mấu chốt của mọi vấn đề!

Mà ngay khi Trương Kỳ Lân dứt lời không lâu, mọi người liền nghe thấy một trân tiếng cười lanh lảnh.

Âm thanh đó như trẻ con ngây thơ lạn mạn.

Nhưng chỉ cần nghe thấy âm thanh này, mọi người liền cảm giác trái tim mình phảng phất đều thắt lại!

Cảm giác đó cứ như giây tiếp theo trái tim họ sẽ bị moi ra khỏi cơ thể vậy! "Ôi mẹ ơi!

Đây lại là cái thứ đầu trâu mặt ngựa gì nữa!" "Mắt thấy sắp qua cầu rồi, không được chơi kiểu lúc này lại tòi ra cái thứ gì đòi mạng đấy nhé!" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt cảnh giác nhìn xung quanh.

Ngay sau đó hắn xoay người lại, hách nhiên nhìn thấy trên dây cáp cầu treo, xuất hiện một đứa trẻ!

Cả người nó hoàn toàn ngồi xổm trên dây cáp, cái đầu rũ xuống đối diện với mọi người, hốc mắt trống rỗng không có nhãn cầu liên tục quét qua người từng người bọn họ!

Mỗi một cái đối mắt, mọi người đều sẽ có một loại cảm giác thót tim mạc danh.

Bọn họ không đến mức cứ thế mà quên!

Trên đài cao này!

Ngoài quan tài của tên Tướng quân kia!

Thì vẫn còn một cỗ quan tài nữa tồn tại!

Bọn họ còn nhớ lúc vừa mới vào đường hầm, Tần Dã đã nói chính chủ trong quan tài nhỏ đó có thể chui ra bất cứ lúc nào!

Vậy thì bây giờ cái thứ có hình dáng đứa trẻ quỷ dị này.

Trừ cái đó ra còn có thể là gì?

Không hề do dự, Vương Bàn Tử nhanh chóng giơ súng lên bắn!

Nếu xét từ góc độ người bình thường, tốc độ giơ súng của Vương Bàn Tử đã tương đối nhanh và mạnh rồi!

Nhưng con Tống tử hình dáng đứa trẻ kia vẫn tung người nhảy lên tránh thoát ngay khoảnh khắc Vương Bàn Tử nổ súng, ngay sau đó liền lao thẳng về phía Vương Bàn Tử, đợi đến khi hai tay nó dang ra mọi người mới có thể nhìn rõ!

Đó đâu phải tay trẻ con gì!

Trên đôi bàn tay đã thối rữa không nỡ nhìn kia, móng tay dài ngoằng!

Giản trực giống như một đôi vuốt sắc!

Vương Bàn Tử thầm kêu không ổn!

Hắn chung quy không có thân thủ như Tần Dã hay Trương Kỳ Lân!

Dù hắn biết rõ phải đối phó với thế công của Quỷ tiểu hài như thế nào, nhưng thân thể lại căn bản không theo kịp!

Cũng may trong đội ngũ của bọn họ, dù Tần Dã đã tách ra để đối phó Tướng quân, thì Trương Kỳ Lân vẫn còn ở cùng.

Lợi trảo của Quỷ tiểu hài tấn mãnh vồ xuống, ngay khi chỉ còn cách Vương Bàn Tử vài centimet thì hoàn toàn dừng lại.

Lúc này mặt mũi Vương Bàn Tử đã trắng bệch!

Đồng tử hắn co rút nhìn chằm chằm Quỷ tiểu hài trước mặt hồi lâu, mới run rẩy quay đầu nhìn sang bên cạnh.

Trương Kỳ Lân hách nhiên đã xuất hiện bên người hắn, đồng thời giơ Hắc Kim Cổ Đao lên vừa vặn đỡ được móng vuốt của Quỷ tiểu hài.

Vương Bàn Tử vừa bị dọa sợ đang định nói gì đó, Trương Kỳ Lân liền trầm giọng nói: "Nằm xuống." Lúc này Vương Bàn Tử đâu dám có suy nghĩ dư thừa gì!

Ngay khoảnh khắc Trương Kỳ Lân ra chỉ thị, hắn lập tức nằm rạp xuống với tốc độ nhanh nhất!

Gần như cùng lúc đó, đòn tấn công khác của Quỷ tiểu hài cũng quét qua vị trí Vương Bàn Tử.

Tuy nhiên lần này, Trương Kỳ Lân đã đến bên cạnh, làm sao còn để nó có cơ hội dễ dàng tấn công?

Chỉ thấy Trương Kỳ Lân nhanh chóng xoay người, lập tức tung một cước đá thẳng vào người Quỷ tiểu hài!

Quỷ tiểu hài phát ra một tiếng rít gào, cả người trực tiếp bay ra ngoài. "Đi thôi!" Trương Kỳ Lân nói với mọi người.

Vương Bàn Tử vừa suýt mất mạng trong tay Quỷ tiểu hài đâu dám chần chừ!

Lập tức đứng dậy với tốc độ nhanh nhất để rút lui!

Bất quá Vương Bàn Tử cũng không đến mức vì một con Quỷ tiểu hài mà hoảng loạn đến quên hết mọi thứ.

Hắn vừa bước lên cầu treo liền quay đầu lại. "Không đúng a Tiểu Ca!

Nếu chúng ta đều đi như vậy!

Để lại tên Quỷ tiểu hài này ở đây, chẳng phải sẽ gây rắc rối cho đồng chí Tiểu Tần sao?" Vương Bàn Tử lo lắng hỏi.

Tuy nói Quỷ tiểu hài đối mặt với Trương Kỳ Lân hoàn toàn là tư thái bị miêu sát.

Ước chừng đối mặt với Tần Dã cũng như vậy!

Nhưng đó là trên cơ sở đơn đả độc đấu!

Chính vì lúc nãy Vương Bàn Tử chật vật trong tay Quỷ tiểu hài nên mới biết thủ đoạn của nó thâm độc cỡ nào.

Cho dù mấy thủ đoạn này trước mặt Tần Dã không tính là gì, nhưng nó chắc chắn sẽ không đánh chính diện với Tần Dã!

Hiện tại Tần Dã còn đang dây dưa với tên Tướng quân lợi hại kia!

Nếu Quỷ tiểu hài nhân lúc Tần Dã và Tướng quân giao thủ mà đánh lén từ sau lưng!

Cho dù công kích của nó không gây thương tổn gì lớn, nhưng chắc chắn sẽ làm Tần Dã phân tâm trong khoảnh khắc!

Chương 921

Cao thủ so chiêu, chỉ cần một khoảnh khắc sơ sẩy cũng đủ quyết định cả chiến cục!

Chưa kể đòn chém của Tần Dã có thể không gây thương hại lớn cho Tướng quân, nhưng một thương của Tướng quân đâm tới nếu trúng người Tần Dã, thì tuyệt đối là trí mạng! "Không sao." Trương Kỳ Lân trầm giọng nói. "Sao lại không sao được chứ?

Tiểu Ca, tôi biết cậu muốn hành động cùng chúng tôi cũng là vì không yên tâm về chúng tôi!

Nhưng cũng không thể cứ thế bỏ mặc đồng chí Tiểu Tần được!

Thực sự không được thì hay là chúng ta cứ đợi ở đây!

Có hai người các cậu thì đối phó hai tên kia chắc chắn không thành vấn đề!" Vương Bàn Tử nói.

Đề nghị này trong đám lính đánh thuê tự nhiên có rất nhiều người không muốn!

Nhưng trong tình huống này bọn họ cũng thật sự không dám mở miệng, dù sao bọn họ quá hiểu tính khí Vương Bàn Tử.

Nếu lúc này có ai nói muốn đi, chắc chắn sẽ bị ăn một tràng "nghệ thuật chửi đổng"!

Cho dù là Trịnh Bách Vạn, ông chủ kim chủ này cũng không ngoại lệ! "Không, chúng ta phải đi." Trương Kỳ Lân thấp giọng nói, đồng thời đưa tay chỉ chỉ vào cây cầu treo mà Vương Bàn Tử chưa kịp bước lên.

Mọi người còn chưa hiểu cái chỉ tay của Trương Kỳ Lân rốt cuộc có ý gì, Hạo Thiên Chân ngược lại đã lập tức phản ứng. "Tôi hiểu rồi!

Tiểu Ca nói chắc chắn là máu Tần Dã vừa để lại trên cầu treo!

Đừng quên, dưới vực sâu này có rất nhiều oán hồn tồn tại!

Nếu không phải vì Tần Dã để lại máu, chúng ta căn bản không qua được cầu treo!

Nếu chúng ta đều ở lại, với thực lực của Tần Dã và Tiểu Ca có lẽ đối phó được hai tên kia.

Nhưng nếu thời gian kéo dài!

Máu trên cầu mất tác dụng, chúng ta cũng căn bản không qua được nữa!

Trừ phi Tần Dã lại tát máu lên đó." Lời này của Hạo Thiên Chân lập tức khiến Vương Bàn Tử rơi vào trầm mặc.

Nếu bọn họ muốn qua cầu treo, thì vì an toàn, Trương Kỳ Lân chắc chắn sẽ đi theo bọn họ!

Nhưng điều này có nghĩa là Tần Dã phải một mình đối mặt với hai tên gia hỏa khó chơi kia!

Nhưng nếu bọn họ đợi Tần Dã ở đây!

Chẳng lẽ thật sự muốn hắn lại dùng máu của chính mình sao?

Bất kể người khác nghĩ thế nào, đứng trên lập trường của Vương Bàn Tử, hắn vô luận như thế nào cũng không hy vọng làm như vậy!

Nhưng nếu tất cả mọi người không đi theo, chỉ có nhóm bọn họ hành động cùng nhau!

Trong lăng mộ Uông Tàng Hải này, trong lòng mọi người thật sự có chút không yên tâm!

Tuy nói cái nền tảng bên kia xác thực an toàn!

Nhưng từ nãy đến giờ rốt cuộc đã qua thời gian rất dài!

Ai biết liệu có mọc ra thêm thứ gì không?

Nếu là lăng mộ khác, Vương Bàn Tử cũng không sợ, cùng lắm thì liều mạng!

Nhưng ở trong lăng mộ Uông Tàng Hải!

Tất cả mọi thứ ở đây thực sự là quá tà môn!

Tại nơi này, nếu không chuẩn bị sung túc, Vương Bàn Tử thật sự không có dũng khí đối mặt!

Ngay lúc Vương Bàn Tử do dự, Quỷ tiểu hài lại lần nữa lao tới.

Mắt thấy đối phương xung sát càng lúc càng gần, Vương Bàn Tử cũng bị dọa giật nảy mình.

Trương Kỳ Lân vốn định lập tức ra tay, nhưng đao rút được một nửa lại dừng lại.

Gần như cùng lúc, thân ảnh Tần Dã từ trên trời giáng xuống, một tay ấn đầu Quỷ tiểu hài, ngay khi tiếp đất liền hung hăng nện nó xuống đất!

Khoảnh khắc đó chỉ nghe "Oanh" một tiếng nổ lớn, mặt đất nháy mắt bị đập ra một cái hố to!

Mọi người không chút nghi ngờ nếu lúc này thứ Tần Dã tóm được là con người, chỉ cú này thôi tuyệt đối có thể làm nát bấy hộp sọ! "Sao mọi người còn chưa đi?" Tần Dã ngẩng đầu nghi hoặc nhìn bọn họ. "Nếu chúng tôi đi hết, cậu một mình đối mặt hai tên này sẽ nguy hiểm lắm!" Vương Bàn Tử lo lắng nói.

Phải nói là, khi nghe được câu này trong lòng Tần Dã đích xác cảm thấy có chút ấm áp. "Đừng lo.

Chỉ là hai tên này tôi còn đối phó được.

Mọi người đừng dây dưa nữa, mau qua đi!

Đừng quên, hiện tại cái bệ này đã khác trước rồi!

Trừ hai phiền toái này, còn có một con 'hàng khủng' có thể xuất hiện bất cứ lúc nào!

Nếu cứ do dự không quyết!

Đợi đến khi con 'hàng khủng' bên trong lao ra, rắc rối của chúng ta mới thực sự lớn đấy!" Tần Dã trầm giọng nói với mọi người.

Đầu óc mọi người đều ong lên một tiếng!

Hiện tại bọn họ mới biết những thứ bọn họ cứ mãi dây dưa ở đây rốt cuộc vô nghĩa đến mức nào!

Quỷ tiểu hài nguy hiểm không?

Đương nhiên!

Tên Tướng quân kia lợi hại không?

Tự nhiên cũng không cần nghi ngờ!

Nhưng tất cả sự nguy hiểm và đáng sợ đều có khái niệm tương đối!

Nếu chỉ tách riêng bọn chúng ra, đích xác bất kể tên nào cũng tuyệt đối là tồn tại tương đương nguy hiểm!

Nhưng so với Thụ Lại (Shou Lan), bọn chúng đều có vẻ "dịu dàng" hơn quá nhiều! "Cho nên thứ chúng ta hiện tại phải đối mặt tịnh không chỉ đơn giản là hai tên này!

Trận chiến này chúng ta cần đảm bảo là, đầu tiên không thể để hai tên này qua cầu treo!

Thứ hai chính là phải nhanh chóng sang bờ bên kia trước khi Thụ Lại lao ra!

Không!

Xác thực mà nói, tương đối mà nói chúng ta có thể đi ra ngoài trước khi Thụ Lại lao ra mới là an toàn nhất!

Sau đó lại đánh sập cửa hang, lợi dụng nham thạch rơi xuống chôn vùi Thụ Lại!

Nếu không để thứ này trốn thoát ra ngoài!

Chắc chắn sẽ là một rắc rối không nhỏ." Tần Dã vừa đè Quỷ tiểu hài dưới thân, vừa giải thích cho mọi người.

Nhìn bộ dạng giãy giụa của Quỷ tiểu hài trong tay Tần Dã, biểu tình của mọi người nhất thời có chút phức tạp!

Độ khó chơi của Quỷ tiểu hài không cần nói nhiều, điểm này Vương Bàn Tử là người có quyền phát ngôn nhất!

Chương 922

Nhưng hiện tại nó nằm trong tay Tần Dã lại giống như một đứa trẻ bình thường, ngay cả một chút sức lực giãy giụa cũng không có!

Lại nhìn vẻ mặt Tần Dã thoải mái ung dung như thể đang làm một việc hiển nhiên! "Tình huống đại khái là như vậy, cho nên hiện tại chúng ta không có nhiều thời gian để chậm trễ ở đây nữa!

Đối với tôi mà nói, tôi cũng không cần phải giết chết hai tên này!

Chỉ cần cầm chân bọn chúng cho đến khi mọi người qua được là được rồi!

Cho nên nếu thực sự muốn đảm bảo mọi người đều có thể bình an vô sự!

Thì mau chóng sang bờ bên kia đi!" Tần Dã lại lần nữa nói rõ dự định của mình.

Ngay lúc này Tướng quân đã múa trường thương lao tới!

Tần Dã không chút chần chừ, lập tức ném Quỷ tiểu hài trong tay ra ngoài.

Ngay khoảnh khắc Tướng quân né tránh Quỷ tiểu hài đang định tiếp tục lao lên, Tần Dã tiên hạ thủ vi cường, một bước phóng tới trước mặt Tướng quân, lập tức chém một đao xuống.

Phải nói lúc này công kích của Tần Dã bất kể là tốc độ, sức mạnh hay thời cơ đều tính chuẩn đến cực hạn!

Dù là Tướng quân kiêu dũng thiện chiến khi đối mặt với một đao này cũng không thể không giơ thương phòng ngự.

Ngay lúc này, Quỷ tiểu hài bị ném đi cũng nhảy lên giữa không

trung, hiển nhiên định đánh lén Tần Dã!

Trong lòng mọi người đều thắt lại!

Tuy nhiên không để cho bọn họ có thời gian kinh hoảng, Tần Dã liền một tay chộp lấy trường thương của Tướng quân!

Lập tức xoay người hướng lên trên, theo sát đó là một cước đá thẳng vào người Quỷ tiểu hài!

Cảnh này lập tức đổi lấy một trần reo hò của mọi người!

Nhưng đồng thời cũng làm cho bọn họ hiểu được, dù là Tướng quân và Quỷ tiểu hài liên thủ, muốn dễ dàng hạ gục Tần Dã cũng là không thể!

Mà sự giúp đỡ lớn nhất bọn họ có thể làm cho Tần Dã chính là thực hiện tốt chỉ lệnh của cậu.

Mọi người nhanh chóng bước lên cầu treo.

Chỉ sau vài bước ngắn ngủi, mọi người liền cảm giác được oán khí hung mãnh trực tiếp ập vào người.

Lần này ảnh hưởng của oán khí thập phần rõ ràng!

Thậm chí làm cho người ta có một loại cảm giác trầm trọng, cứ như thể sắp bị oán khí này kéo xuống vực sâu vậy!

Trong lòng mọi người đều thập phần minh bạch!

Đây chính là thể hiện cho việc hiệu quả từ máu của Tần Dã đã bị ảnh hưởng!

Mọi người chỉ cảm thấy ngực một trận phát bực!

Cổ họng cứ như bị bóp chặt, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn! "Nhưng mà dù có máu của đồng chí Tiểu Tần bảo kê, Bàn gia cảm thấy cũng sắp không chịu nổi rồi a!" Vương Bàn Tử nỗ lực điều

chỉnh hô hấp, ra sức nắm chặt xích sắt, cố gắng đưa mình về phía trước.

Nhưng hắn có thể gánh được là vì hắn bao năm nay xuống đất (đổ đấu) quá nhiều, dương khí trên người cũng sớm đã chịu ảnh hưởng!

Nhưng những người khác lại không như vậy!

Có thể thấy đám lính đánh thuê biểu hiện cũng ngày càng gian nan.

Loại bị oán khí trực tiếp ảnh hưởng này và tố chất thân thể như thế nào căn bản không có bất cứ quan hệ gì! "Không được!

Ảnh hưởng của đám oán khí này quá mạnh!

Cứ thế này!

Chỉ sợ chúng ta không trụ được đến bờ bên kia!" Hạo Thiên Chân cũng ôm ngực trầm giọng nói.

Ngay khi tất cả mọi người đều cảm giác mình sắp không kiên trì nổi nữa.

Một vệt máu tươi đột nhiên vẩy ra!

Dưới sự thấm nhuần của máu tươi, dường như tất cả oán hồn đều bình tĩnh lại!

Tuy nhiên mọi người tại trường trong lòng đều phi thường rõ ràng!

Những oán khí này không thể nào dễ dàng bị bình ổn như vậy!

Cái suy nghĩ gì mà "oan có đầu nợ có chủ" lại càng không tồn tại!

Cho nên đây tất nhiên là do một yếu tố khác!

Mà trong số bọn họ có thể làm được chuyện này thì chỉ có một người!

Bọn họ lẽ ra phải nghĩ đến sớm hơn!

Muốn nói huyết thống cao quý, Tần Dã đích xác là như vậy không sai.

Nhưng dòng máu Kỳ Lân của Trương gia chính thống nơi Trương Kỳ Lân, tự nhiên cũng không thể coi thường! "Tiểu Ca!" Vương Bàn Tử lập tức quay người lại, nhìn vết thương trên tay Trương Kỳ Lân.

Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử hiểu được, tình huống đích xác giống như bọn họ nghĩ! "Tiểu Ca!

Cậu sao rồi!" Vương Bàn Tử lập tức tiến lên quan tâm tình hình Trương Kỳ Lân! "Xin lỗi, đều tại chúng tôi không chịu nổi, mới liên lụy cậu cũng phải phóng máu ra!" Hạo Thiên Chân tràn đầy áy náy nói. "Không sao, chúng ta đi mau." Trương Kỳ Lân vẫn chỉ điềm tĩnh mở miệng.

Cứ như thể vết thương trên tay lúc này căn bản không phải là của hắn vậy!

Mọi người cũng không dám chậm trễ!

Dù sao trong lòng bọn họ cũng đều hiểu, bọn họ ở đây càng lâu, Trương Kỳ Lân cần phải phóng máu càng nhiều.

Bất kể là xuất phát từ sự quan tâm lẫn nhau giữa bạn bè, hay là để tránh việc sau này gặp rắc rối lại vô năng vi lực.

Không để Trương Kỳ Lân tiêu hao quá lớn đều là phi thường cần thiết!

Tuy nói lúc này vẫn có oán linh lao lên, nhưng dưới tác dụng của máu tươi Trương Kỳ Lân!

Những oán linh này có thể tạo thành ảnh hưởng đối với bọn họ đã tương đương yếu rồi!

Mọi người cũng nhân cơ hội này nhanh chóng tiến lên, rốt cuộc

cũng thuận lợi thông qua đoạn cầu treo này! "Quá tốt rồi!

Lần này coi như chúng ta đều thuận lợi qua đây rồi!

Tiếp theo chính là đợi đồng chí Tiểu Tần thoát khỏi sự dây dưa của bọn chúng rồi cùng qua đây!" Vương Bàn Tử vừa nắm chặt nắm đấm, hưng phấn nói xong!

Liền nhìn thấy cầu treo trước mắt hơi mềm nhũn một cái.

Ngay sau đó thế nhưng ngay dưới sự chú thị của bọn họ mà rơi xuống!

Trong lòng mọi người lập tức "lộp bộp" một cái, tự nhiên ai cũng lập tức nhìn ra cầu treo này là do một loại ngoại lực nào đó tác động mà bị cắt đứt sống sượng!

Tướng quân thương xuất như rồng, thẳng tắp đâm về phía Tần Dã.

Tần Dã mảy may không lui, dưới chân đạp một cái cấp tốc tiến lên, ngay khoảnh khắc mũi thương sắp đâm trúng mình!

Tần Dã nhanh chóng ngồi xổm xuống, dùng thân pháp cực thấp lao về phía Tướng quân!

Đồng thời đại đao trong tay nhanh chóng huy vũ, cả quá trình hành vân lưu thủy, thậm chí ngay cả một chút dấu hiệu giảm tốc cũng không có!

Chương 923

Bất quá lần này, ngay khi Tần Dã lao được một nửa, thân ảnh Quỷ tiểu hài đột nhiên xuất hiện trước người hắn!

Tần Dã hai mắt hơi trừng, Quỷ tiểu hài xuất hiện hắn một chút cũng không cảm thấy kinh ngạc!

Lập tức nhanh chóng giơ đao đỡ đòn vồ của Quỷ tiểu hài!

Đồng thời dưới chân đạp một cái, mượn thế công kích của Quỷ tiểu hài cấp tốc lui về sau.

Gần như cùng lúc, trường thương của Tướng quân nện mạnh xuống đất!

Mũi thương kia gần như là trực tiếp dán vào chóp mũi Tần Dã mà rơi xuống!

Đồng thời Tần Dã dưới chân đạp một cái lộn ngược ra sau lần nữa tránh thoát xung kích từ trường thương của Tướng quân.

Ngay khi tiếp đất, đại đao nhanh chóng hoành trước người!

Lập tức va chạm với đòn vồ tới của Quỷ tiểu hài!

Tuy nói đều đã chết!

Nhưng sự phối hợp công kích của hai người này có thể nói là tương đương ăn ý!

Có thể nói lúc này đối mặt bọn họ nếu không phải là Tần Dã, ước chừng người khác ở trên tay bọn họ đều không qua nổi mấy hiệp! "Tuy nói không có não, nhưng loại bản năng công kích này thật sự có chút phiền toái!

Con Quỷ tiểu hài này cũng đã qua xử lý đặc thù, không phải hàng

thông thường." Tần Dã vừa dây dưa với hai người, vừa nhíu chặt mày tư tác: "Cái tên Uông Tàng Hải này trong việc gây rắc rối cho người khác thật đúng là chưa bao giờ làm người ta thất vọng!" Đang nghĩ ngợi, Tướng quân nhảy lên giữa không trung lao thẳng xuống, trường thương lần nữa đâm về phía Tần Dã!

Tần Dã nhanh chóng xông lên, đề đao va chạm với Tướng quân!

Quả nhiên, con Quỷ tiểu hài lại lần nữa dùng tốc độ cực nhanh lao tới.

Tần Dã đang định làm ra phản ứng, con Quỷ tiểu hài thế nhưng lách mình né qua công kích của Tần Dã, hách nhiên là trực tiếp lao về phía cầu treo!

Biến cố này thực sự có chút nằm ngoài dự liệu của Tần Dã!

Hắn thực sự không ngờ thứ theo lý thuyết căn bản không có năng lực tư duy thế nhưng lại đưa ra lựa chọn như vậy!

Sau khi nhanh chóng xông lên bức lui Quỷ tiểu hài, Tần Dã cũng không vội tranh công với Tướng quân nữa.

Dù sao đã có khả năng Quỷ tiểu hài xông qua cầu treo!

Tần Dã nhất định phải thủ hộ ở đây!

Bất kể con Quỷ tiểu hài này là do bản năng xu lợi tị hại thúc đẩy nên xông qua cầu treo, hay là thật sự mang não biết cầu treo sẽ gây rắc rối cho Tần Dã!

Nhưng không thể không nói nó có cử động như vậy, đích xác là sẽ đem lại cho Tần Dã một số phiền toái! "Cái tên Uông Tàng Hải này, ở phương diện gây rắc rối quả nhiên không làm người ta thất vọng." Tần Dã tặc lưỡi phẫn nộ nói.

Mà bất kể là Tướng quân hay là Quỷ tiểu hài thì sẽ không có nhiều

sự dây dưa như vậy!

Tướng quân nhanh chóng huy thương lao về phía Tần Dã!

Lần này vì không thể tự do hành động, Tần Dã cũng không có biện pháp dễ dàng vận dụng thân pháp linh động của mình để đối lũy với Tướng quân!

Chỉ có thể nắm bắt thời cơ công kích của Tướng quân mà nhanh chóng rút đao đỡ trước người!

Đồng thời con Quỷ tiểu hài cũng lần nữa vồ tới, kết quả lần này con Quỷ tiểu hài thế nhưng lại lần nữa vượt qua Tần Dã trực tiếp nhảy lên cầu treo!

Hơn nữa nhìn xu thế kia hách nhiên là đuổi theo về phía đầu kia cầu treo!

Tần Dã nhớ ra rồi, quy luật hành động của Quỷ tiểu hài là sẽ chịu ảnh hưởng và bị thu hút bởi dương khí!

Mà hiện tại đầu kia cầu treo là nơi tất cả mọi người tập kết, dương khí tất nhiên là phi thường sung túc!

Con Quỷ tiểu hài này tất nhiên là bị thu hút nên mới lao về phía bên kia!

Tần Dã đẩy lui Tướng quân, nhanh chóng xông lên đuổi kịp Quỷ tiểu hài, đồng thời khi bức lui Quỷ tiểu hài, Tướng quân cũng lại lần nữa lao lên!

Mặc dù dù là như vậy cũng không có biện pháp gây thương tổn gì cho Tần Dã!

Nhưng nếu bọn họ cứ dây dưa như vậy, khoảng cách đến đầu kia cầu treo sẽ ngày càng gần!

Tần Dã nhanh chóng quan sát tứ phía, rất nhanh trong lòng liền có

một ý tưởng to gan. "Tuy rằng chưa thử qua như vậy, nhưng không thấy là không làm được.

Dù sao tôi vốn dĩ cũng không phải muốn đánh bại các ngươi, nếu các ngươi không muốn tiếp tục đánh với tôi, tôi đương nhiên cũng không cần thiết tiếp tục dây dưa với các ngươi." Khóe miệng Tần Dã hơi nhếch lên.

Ngay khoảnh khắc Quỷ tiểu hài lần nữa lao lên, hắn trực tiếp huy vũ đại đao chém đứt xích sắt cầu treo.

Đồng thời tung người nhảy một cái, nhảy ngược lại lên bệ đá.

Tuy nói nếu có thể giải quyết hai tên này như vậy đương nhiên là tốt nhất!

Nhưng Tần Dã cũng không ôm hy vọng quá lớn, dù sao nếu Tướng quân và Quỷ tiểu hài là loại hàng sắc đơn giản như vậy là có thể giải quyết, thì sự tình đã đơn giản hơn nhiều.

Quả nhiên, trong nháy mắt, bọn chúng cũng đi theo nhảy lên bệ đá. "Vãi chưởng!" Vương Bàn Tử lập tức quát to một tiếng, dùng tốc độ nhanh nhất trực tiếp lao ra mép vực!

Lúc này cầu treo đã hoàn toàn rơi xuống, hiển nhiên thứ bọn họ vừa nhìn thấy căn bản không phải là ảo giác buồn cười gì! "Tiểu Ca!

Cái này!

Đây là tình huống gì!" Vương Bàn Tử quay đầu lo lắng hét với Trương Kỳ Lân: "Cái thông đạo này là con đường duy nhất qua lại hai cái bệ đá này!

Hiện tại cả cái cầu treo đều hủy rồi!

Đồng chí Tiểu Tần phải làm sao bây giờ!" "Không phải!

Đang yên đang lành sao cầu treo lại bị phá hoại chứ!

Chẳng lẽ là lúc bọn họ chiến đấu đã xảy ra sai sót gì?" Hạo Thiên Chân nhíu chặt mày nói: "Cho dù Tướng quân và Quỷ tiểu hài không có ý thức cố ý phá hoại cầu treo!

Nhưng chiến đấu thuấn tức vạn biến!

Ai lại có thể bảo đảm bọn họ sẽ không phát sinh ý ngoại trong chiến đấu!

Có ý cũng được!

Vô ý cũng thế!

Hiện tại phải làm sao đây!

Hiện tại con đường duy nhất có thể qua đây đều không còn rồi!

Đồng chí Tiểu Tần phải qua đây kiểu gì a!" Vương Bàn Tử vỗ trán cuống cuồng kêu gào!

Trong lòng mọi người cũng là gấp không chịu được!

Càng bất lực hơn là với tình cảnh hiện tại của bọn họ đối với chuyện này căn bản ngay cả một điểm biện pháp cũng không có! "Đừng lo." Ngay khi mọi người đã gấp đến sứt đầu mẻ trán, Trương Kỳ Lân trầm giọng nói: "Cây cầu treo là do cậu ấy phá hoại." Mọi người đều ngẩn ra, đáp án này không nghi ngờ gì hoàn toàn vượt ra khỏi dự liệu của bọn họ.

Bọn họ hoàn toàn nghĩ không thông, Tần Dã làm như vậy rốt cuộc là xuất phát từ mục đích gì! "Không phải!

Đồng chí Tiểu Tần đây là nghĩ cái gì vậy!

Cắt đứt cầu treo không phải là tự mình cắt đứt đường sống của mình sao!

Chẳng lẽ cậu ta đây là định chơi trò 'đặt vào chỗ chết để tìm đường sống' (trí chi tử địa nhi hậu sinh)?

Nhưng thế này cũng không đúng a!

Cái gọi là 'trí chi tử địa nhi hậu sinh' cũng phải xây dựng trên khả năng vẫn còn đường sống!

Chương 924

Nhưng cái nơi này chỉ có duy nhất một cây cầu treo này có thể làm đường sống!

Đồng chí Tiểu Tần cú này không phải triệt để cắt đứt đường sống của mình luôn rồi sao!" Vương Bàn Tử sốt ruột nói, cả người cũng đi đi lại lại tại chỗ xoa tay.

Lần này bất kể quan hệ giữa hai người là gì, nhưng Vương Bàn Tử thực sự nghĩ không thông Tần Dã rốt cuộc sẽ dùng, hoặc là có thể dùng thủ đoạn gì để phá vỡ cục diện chết tiệt này! "Bàn Tử, đừng vội!" Hạo Thiên Chân ấn vai Vương Bàn Tử nói: "Nếu cầu treo là bị Tướng quân hoặc Quỷ tiểu hài phá hoại thì sự tình xác thực sẽ phi thường khó giải quyết!

Nhưng nếu là Tần Dã tự mình phá hoại, cậu ấy chắc chắn là đã trải qua tính toán rồi mới làm.

Chúng ta tin tưởng cậu ấy nhất định có thể thuận lợi qua đây!" "Không phải!

Cho dù các cậu nói vậy thì loại chuyện này cũng rất khó mà yên tâm được a!

Cậu nói xem phương thức có thể qua đây chỉ có cầu treo là duy nhất!

Hiện tại cầu treo không còn!

Cậu ta còn có thể qua đây kiểu gì?

Tổng không thể là bay qua đi!" Vương Bàn Tử vỗ trán căng thẳng nói: "Đồng chí Tiểu Tần đây rốt cuộc là đang tính toán cái gì a!" Về điểm này, suy nghĩ của mọi người kỳ thực là không sai biệt lắm!

Nếu nói từ nội tâm xuất phát sự tín nhiệm, bọn họ đương nhiên là tin tưởng Tần Dã tuyệt đối có năng lực xông qua!

Nếu không cậu ta tuyệt đối không có khả năng làm ra chuyện chặt đứt cầu treo ngu xuẩn như vậy!

Nhưng nếu là từ góc độ hiện thực để suy xét!

Việc này hiển nhiên là một chuyện không thể nào!

Muốn nói sau khi cầu treo hủy hoại Tần Dã phải qua đây như thế nào, giống như Vương Bàn Tử nói cái gì mà bay qua, đây hiển nhiên là chuyện không thể!

Vậy phương pháp còn lại có thể thông qua chỉ có một!

Đó chính là từ vách đá xung quanh chạy qua!

Nhưng loại chuyện này mọi người cũng chỉ dám tưởng tượng!

Bất kể nói thế nào lựa chọn này cũng thực sự là quá mức huyền huyễn một chút!

Dù sao những vách đá này lồi lõm không bằng phẳng, còn gần như không có mặt nghiêng nào!

Đừng nói là chạy!

Chính là muốn bò lên trên đó cũng là một chuyện có độ khó tương đương lớn!

Nhìn như vậy, hiện trường căn bản không tồn tại một lộ tuyến nào có thể để Tần Dã thông qua a!

Ngay lúc mọi người nghi hoặc, Trương Kỳ Lân giống như bọn họ chăm chú nhìn về phía trước trầm giọng nói: "Cậu ấy tới rồi." Mọi người lập tức nhìn sang!

Bọn họ còn nhớ trước đó bọn họ nhất trí cảm thấy việc chạy qua

từ vách đá là một chuyện phi thường huyền huyễn lại không có khả năng thực hiện!

Nhưng hiện tại, trong tầm mắt của bọn họ tuy nhìn không rõ lắm!

Nhưng đích xác là có thể nhìn thấy có một bóng người đang chạy với tốc độ cao trên vách đá!

Trong lòng mọi người lập tức "lộp bộp" một cái!

Giờ khắc này trong lòng bọn họ đã nảy sinh một ý nghĩ!

Hoặc nói là một loại kỳ vọng!

Thân ảnh xuất hiện trên vách đá lúc này bọn họ chỉ hy vọng là một người! "Đồng chí Tiểu Tần!

Tuyệt đối là đồng chí Tiểu Tần!

Giỏi lắm nhóc con!

Cậu ta thế mà thật sự làm được!

Tên nhóc này thế mà thật sự muốn từ vách đá cuồng chạy qua đây sao!

Cậu ta thế mà thật sự muốn chọn phương thức 'ngầu lòi' (hardcore) như vậy để qua đây!" Vương Bàn Tử là người đầu tiên kích động múa tay múa chân!

Những người khác cũng rất nhanh sau khi phản ứng lại đều kích động nắm chặt nắm đấm!

Không nghi ngờ gì nữa, Tần Dã lại lần nữa triển hiện cho bọn họ một thần tích mà bọn họ không thể tưởng tượng nổi!

Thần tích sở dĩ là thần tích, chính là bởi vì trong khái niệm của con người, đây là một chuyện không thể thực hiện!

Nhưng sự tồn tại của Tần Dã hình như chính là để nói cho tất cả

mọi người.

Những cái gọi là thần tích này tịnh không phải chỉ có thần mới có thể làm được!

Đối với một số người đặc biệt mà nói cũng có thể làm được!

Đương nhiên, tiền đề chính là mọi người phải chấp nhận cái thiết lập Tần Dã vẫn là con người! "Phương thức làm bừa lại độc đáo như vậy, đích xác giống như lựa chọn mà cậu ấy sẽ làm ra!

Điểm này chúng ta lẽ ra phải nghĩ đến sớm hơn!

Dùng phương thức người thường không thể tưởng tượng để làm được chuyện người thường không thể làm được!

Đây không phải chính là phong cách Tần Dã sao?" Hạo Thiên Chân cũng hơi cười khổ một trận. "Thằng nhóc này, có kế hoạch như vậy lẽ ra nên nói sớm ra chứ!

Cậu ta làm vậy khiến cho chúng ta lo lắng trông có vẻ hơi ngu ngốc rồi a!" Vương Bàn Tử cũng vỗ trán cười ha hả. "Nên đi thôi." Trương Kỳ Lân lại nói với mọi người.

Mọi người lúc này mới phản ứng lại, ở lại đây thưởng thức màn biểu diễn của Tần Dã không phải là chuyện bọn họ nên làm hiện tại!

Theo kế hoạch của bọn họ, khi Tần Dã và Tướng quân dây dưa, bọn họ phải làm là nhanh chóng rời khỏi nơi này!

Mọi người vội vàng bắt đầu chuẩn bị, men theo vách đá bắt đầu leo lên.

Nhóm A Ninh tự nhiên là dùng tốc độ nhanh nhất leo lên trên!

Phải nói ở trong lăng mộ đối phó những thứ phiền toái kia đích xác không phải sở trường của bọn họ!

Nhưng hiện tại loại chuyện leo vách đá này lại chính là chuyên

môn của bọn họ rồi!

Chỉ thấy cả đội ngũ lính đánh thuê đều dùng tốc độ cực nhanh tiến hành leo lên.

Đây trừ bỏ là bọn họ muốn tự mình sống sót, quan trọng hơn vẫn là bọn họ cũng không biết tiếp theo sẽ xảy ra biến cố gì!

Một nguyên nhân khác chính là bọn họ phải tận khả năng nhanh chóng đưa Trịnh Bách Vạn đến nơi an toàn.

Phải biết rằng, tình cảnh hiện tại của bọn họ so với lúc ở phía dưới còn hung hiểm hơn nhiều!

Nếu là ở dưới, tất cả mọi người ít nhất có thể tự do hoạt động, nếu thật sự gặp phải chuyện gì uy hiếp đến Trịnh Bách Vạn mà bọn họ cũng vô năng vi lực!

Ít nhất bọn họ có thể xông lên, dù là sung đương làm bao cát thịt cho Trịnh Bách Vạn một lần!

Nhưng ở cái nơi này hiện tại!

Ngay cả bọn họ cũng không có biện pháp tự do hoạt động!

Cái này nếu thật sự có nguy hiểm gì lao về phía Trịnh Bách Vạn!

Bọn họ xấp xỉ thật sự cũng chỉ có thể nhìn Trịnh Bách Vạn đi chết thôi! "Vãi!

Đám lính đánh thuê này lúc này động tác nhanh hơn chúng ta không ít a!" Vương Bàn Tử ngẩng đầu nhìn đám lính đánh thuê kia đi trên vách đá dựng đứng (phi diêm tẩu bích) cũng nhịn không được cảm khái một câu: "Xem ra Bàn gia về nhà phải giảm béo thôi!

Nếu ngay cả đám phế sài này cũng không bằng, truyền ra ngoài cũng đĩnh mất mặt!" Đang nói chuyện Vương Bàn Tử chú ý tới tốc độ của Hạo Thiên Chân càng chậm đến kỳ lạ!

Chương 925

Tuy nói Hạo Thiên Chân trong đội ngũ bọn họ định vị đích xác là phái văn học!

Nhưng đi theo bọn họ lăn lộn nhiều năm như vậy, các phương diện cũng sớm đã không phải người thường có thể so sánh!

Theo lý thuyết Hạo Thiên Chân leo cái vách đá này không có lý do gì lại chậm như vậy a! "Tiểu Thiên Chân!

Cậu tình huống gì thế?

Không nhân cơ hội này mau chạy đi!

Còn ở đó ngẩn ra làm gì!" Vương Bàn Tử lập tức lui lại hỏi. "Tôi là lo lắng, Tần Dã cậu ấy thật sự không sao chứ?" Hạo Thiên Chân nói.

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn nhìn. "Tôi biết cậu đang lo lắng cái gì!

Chạy trên vách đá dựa vào vốn dĩ chính là một hơi thở (nhất khẩu khí)!

Một khi trong quá trình này xuất hiện bất cứ chuyện gì ảnh hưởng đến tiết tấu, đều sẽ làm Tần Dã kiếm củi ba năm thiêu một giờ (tiền công tận khí)!

Nhưng loại chuyện nhỏ này đối với đồng chí Tiểu Tần nhà chúng ta căn bản không tính là gì đâu!

Cậu ta chọn đoạn đường này chứng tỏ cậu ta có sự nắm chắc tuyệt đối!

Còn về tên Tướng quân hay Quỷ tiểu hài kia!

Nếu đồng chí Tiểu Tần đã làm lựa chọn này, chắc chắn chính là đã nghĩ qua khả năng hai tên kia có thể gây trở ngại cho mình!

Vậy chắc chắn là xác định được hai tên kia cho dù thật sự muốn làm gì cũng không thể trở ngại đến mình a!

Trừ phi là cái thứ Thụ Lại chết tiệt kia lao ra!

Nhưng chuyện này cũng không nên a!

Thứ đó làm sao có thể lao ra nhanh như vậy chứ!" Vương Bàn Tử vừa dứt lời, Hạo Thiên Chân liền kinh hoảng ngẩng đầu lên!

Thụ Lại đích xác là một rủi ro, nhưng tình huống bình thường thứ này rốt cuộc có lao ra hay không kỳ thực là một biến số chưa chắc có thể thành thật!

Nhưng hiện tại cái miệng quạ đen của Vương Bàn Tử vừa mở!

Cả sự tình coi như hoàn toàn hướng về một phương hướng phi thường bất diệu mà phát triển rồi!

Quả nhiên không sai, ngay khi Vương Bàn Tử bên này vừa dứt lời!

Liền nghe thấy phía bệ đá chỗ Tướng quân truyền đến một tiếng nổ lớn!

Động tĩnh khổng lồ kia làm tất cả mọi người tại trường đều giật nảy mình!

Bọn họ hoảng hốt quay đầu lại!

Liền nhìn thấy vách đá nơi bệ đá của Tướng quân bị một cỗ sức mạnh khổng lồ trực tiếp đụng vỡ!

Trong vô số đá vụn bay tứ tung kia, thứ xuất hiện hách nhiên là thân ảnh khổng lồ của Thụ Lại!

Khoảnh khắc xuất hiện, Thụ Lại liền phát ra một tiếng gầm rú hung mãnh!

Khí lãng hung hăng thậm chí ngay cả bọn họ cũng theo đó chịu chút ít ảnh hưởng!

Hắc khí bộc phát trên người, và hồng quang lóe lên trong đôi mắt, không nghi ngờ gì nữa đều đang nói lên Thụ Lại lúc này đã hoàn toàn vì tà khí ảnh hưởng mà triệt để biến thành một tà vật! "Vãi chưởng!

Có lầm hay không!

Thứ đó thế mà thật sự ra rồi!" Vương Bàn Tử lập tức phóng thanh hét lớn!

Tuy nói trong lúc khẩn trương này làm như vậy sẽ có vẻ hơi không thích hợp.

Nhưng Hạo Thiên Chân vẫn nhịn không được hướng về phía Vương Bàn Tử trợn trắng mắt!

Chẳng lẽ Vương Bàn Tử đối với định vị của chính mình thật sự không rõ ràng như vậy sao?

Hắn là thật sự không rõ, hay là quên chính mình là một cái miệng quạ đen rồi hả?

Tại thời điểm quan trọng như vậy thế mà lại nói ra lời như vậy! "Không ổn rồi!

Nếu Thụ Lại đã lao ra, nó nhất định sẽ cản trở Tần tiên sinh!

Kiểu chạy này chỉ cần bị cản trở là xong đời!" A Ninh nhìn thấy cảnh này lo lắng hô lên. "Cô đừng có quạ đen!

Loại chuyện này đồng chí Tiểu Tần nhà chúng ta chắc chắn cũng đã sớm tính toán rồi!

Cậu ấy chắc chắn có biện pháp hóa hiểm vi di!" Vương Bàn Tử

lập tức ngẩng đầu hướng về phía A Ninh hét lên.

Bất quá hiện tại bất kể thái độ của Vương Bàn Tử tốt hay xấu, hay là người khác lo lắng cũng được!

Những thứ này đều không phải chuyện bọn họ nên quan tâm hiện tại!

Tuy nói trước đó Tướng quân hoặc Quỷ tiểu hài đích xác đều không có biện pháp cấu thành uy hiếp gì với Tần Dã!

Nhưng con Thụ Lại này xuất hiện thì tất cả đều không giống nhau!

Công kích lực và phá hoại lực đáng sợ của nó, nãi chí (thậm chí) tốc độ!

Bất cứ cái nào đối với Tần Dã hiện tại đều là tuyệt đối trí mạng!

Cho dù nó tung ra công kích không có biện pháp gây thương tổn lớn cho Tần Dã!

Nhưng cũng tuyệt đối có thể cắt ngang tiết tấu bôn trì của Tần Dã!

Mà với tình huống Tần Dã hiện tại muốn thông qua đến chỗ này!

Dù chỉ là một khoảnh khắc tiết tấu bị phá hoại!

Kết quả tạo thành cũng là tuyệt đối trí mạng!

Mà bất kể là bá chủ quá khứ Thụ Lại, hay là hiện tại đã lột xác thành tà vật Thụ Lại!

Tần Dã đều đã đem lại cho nó không ít rắc rối!

Bất kể xuất phát từ lập trường nào!

Thụ Lại đều tuyệt đối không có khả năng buông tha Tần Dã!

Thụ Lại lao ra chỉ cúi đầu nhìn Tướng quân và Quỷ tiểu hài một cái, liền trực tiếp tát một cái xuống.

Dù luận thực lực Tướng quân và Quỷ tiểu hài đều phi thường lợi hại!

Nhưng trước mặt Thụ Lại chung quy vẫn là không đủ nhìn!

Dù hai người cũng ra sức đề kháng, nhưng không quá mấy hiệp, liền nhìn thấy hai người bay ra khỏi bệ đá!

Mà ánh mắt Thụ Lại nhanh chóng chuyển hướng, nháy mắt rơi vào trên người Tần Dã!

Nhóm người đối diện vừa nhìn thấy cảnh này trong lòng đều thắt lại, cú này không nghi ngờ gì là đã tiến nhập vào giai đoạn bọn họ lo lắng nhất.

Quả nhiên, ngay giây tiếp theo, Thụ Lại liền tát một cái, hất một tảng đá lớn về phía Tần Dã!

Tảng đá kia diện tích bao phủ cực rộng!

Với vị trí Tần Dã hiện tại là căn bản không có khả năng tránh thoát! "Hỏng rồi!

Chương 926

Cái thứ chết tiệt kia quả nhiên là nhắm vào đồng chí Tiểu Tần!

Thứ này rơi xuống!

Đồng chí Tiểu Tần căn bản không thể né được a!" Vương Bàn Tử lập tức sốt ruột hét lên!

Tất cả mọi người cũng căng thẳng nắm chặt nắm đấm, mỗi người đều tập trung ánh mắt về hướng Tần Dã!

Trong mắt bọn họ đây không nghi ngờ gì là một cục diện đã hoàn toàn tiến nhập tuyệt vọng!

Mà đối với Tần Dã, dường như ngay cả đến lúc này, biểu tình trên mặt hắn cũng không nhìn ra chút biến hóa nào!

Mắt thấy tảng đá khổng lồ sắp rơi xuống trước mặt!

Tần Dã tung người nhảy lên huy vũ đại đao trong tay, trực tiếp chém tảng đá bay đến trước mặt thành hai nửa!

Phải nói cú trảm kích như vậy đích xác phi thường đặc sắc!

Giả thiết là bình thường, chỉ một đao này của Tần Dã đã đủ khiến mọi người tại trường kích động nắm chặt nắm đấm!

Nhưng tình huống hiện tại hoàn toàn bất đồng!

Bởi vì hiện tại thứ Tần Dã cần là trạng thái tuyệt đối ổn định để xông qua vách đá này!

Mà lúc này tảng đá lớn xuất hiện tuy nói Tần Dã đã nhẹ nhàng chém ra!

Nhưng đồng thời cũng cắt ngang thế bôn tẩu trên vách đá của Tần Dã!

Điều này cũng có nghĩa là muốn thông qua phương thức như vậy xông đến chỗ bọn họ bên này đã triệt để không đi được nữa rồi! "Chết tiệt!

Đồ vật Uông Tàng Hải để lại nơi này quả nhiên cũng đáng ghét y như hắn!

Một tảng đá lớn như vậy!

Nếu đồng chí Tiểu Tần không quản nó, tảng đá này sẽ gây thương tổn không nhỏ cho đồng chí Tiểu Tần!

Nếu đồng chí Tiểu Tần giống như hiện tại ngăn cản, cũng đồng nghĩa với tự cắt đứt con đường tiếp tục đi qua của mình!

Đằng nào cũng là xong đời a!" Vương Bàn Tử nắm chặt nắm đấm phẫn nộ mắng nhiếc.

Bất quá Tần Dã rất nhanh cũng dùng hành động thực tế nói cho Vương Bàn Tử!

Loại chuyện nhỏ này căn bản không cần lo lắng.

Bởi vì ngay khoảnh khắc chém đôi tảng đá bay tới, Tần Dã liền đạp một cước lên tảng đá, lập tức phát lực lần nữa xông lên vách đá!

Lại nhìn tốc độ bôn tẩu của Tần Dã lúc này!

Hiển nhiên tảng đá vừa rồi căn bản không gây cho hắn một chút xíu ảnh hưởng nào!

Nếu không phải vì bọn họ tận mắt nhìn thấy sự tồn tại của tảng đá kia!

Bọn họ thậm chí đều không dám nghĩ, tiết tấu của Tần Dã vừa rồi thế mà lại bị công kích nguy hiểm như vậy ảnh hưởng!

Tần Dã tức khắc ngẩng đầu nhìn về phía Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân tâm lĩnh thần hội gật đầu. "Mau đi, Tần Dã nói." Trương Kỳ Lân tức khắc truyền đạt lại cho mọi người.

Phía lính đánh thuê thì không cần nói, tuy nói Thụ Lại xuất hiện xác thực gây cho bọn họ ảnh hưởng không nhỏ!

Nhưng hiện tại việc bọn họ nên làm nhất vẫn là nhanh chóng leo lên trên!

Vương Bàn Tử cũng kích động nắm chặt nắm đấm! "Làm đẹp lắm!

Thật không hổ là đồng chí Tiểu Tần!

Như vậy cho dù con Thụ Lại này thật sự lại có hành động như thế cũng không thể ngăn cản đồng chí Tiểu Tần rồi!

Chỉ còn kém một chút là đồng chí Tiểu Tần có thể xông qua đây!

Khoảng cách này con Thụ Lại kia cũng không thể gây thương tổn gì cho đồng chí Tiểu Tần nữa rồi!" Vương Bàn Tử vừa dứt lời, trong lòng tất cả mọi người liền lập tức dâng lên một trận dự cảm bất tường!

Quả nhiên, con Thụ Lại tung người nhảy một cái trực tiếp lao về phía Tần Dã!

Là một bá chủ thế giới khác!

Thụ Lại vốn dĩ không phải thứ có thể nhẹ nhàng ứng đối!

Chưa kể hiện tại nó còn hoàn toàn biến thành một tà vật!

Muốn ứng đối thứ này chắc chắn sẽ không đơn giản như ứng đối tảng đá lớn trước đó!

Mà tốc độ của Thụ Lại cũng thật không phải dạng vừa!

Chỉ trong nháy mắt công phu đã lao đến trước mặt Tần Dã!

Tim mọi người lập tức nhảy lên tận cổ họng!

Bàn tay khổng lồ của Thụ Lại mắt thấy sắp vung xuống!

Khoảng cách như vậy tuyệt đối không phải tốc độ thông qua của Tần Dã có thể tránh thoát!

Mà chuyện này trong lòng Tần Dã tự nhiên cũng phi thường rõ ràng, dứt khoát tung người nhảy một cái hách nhiên là lao về phía Thụ Lại!

Nhìn cử động này của Tần Dã, trong lòng Vương Bàn Tử cũng mạnh mẽ thót một cái! "Đồng chí Tiểu Tần a!

Cậu xúc động rồi!

Hiện tại là lúc cậu phải nhanh chóng chạy trốn a!

Cậu làm gì mà nhất định phải dây dưa với cái thứ chết tiệt kia a!" Vương Bàn Tử nắm chặt nắm đấm phẫn nộ mắng to. "Đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, động tác của Thụ Lại thực sự quá nhanh, cho dù Tần Dã có thể tránh thoát đòn tấn công đầu tiên của nó, Thụ Lại chắc chắn cũng ngay lập tức có thể đuổi kịp!

Thà rằng cứ ở thế bị động, không bằng chủ động xuất kích, tôi nghĩ Tần Dã đại khái là nghĩ như vậy." Hạo Thiên Chân nhíu chặt mày nói. "Nhưng cho dù là vậy!

Cậu ấy hiện tại vội vàng đối đánh với Thụ Lại!

Chưa nói đến con Thụ Lại này vốn dĩ đã khó chơi.

Hiện tại hoàn cảnh này cũng bất lợi cho đồng chí Tiểu Tần!

Đối đánh với nó thật sự là không sáng suốt a!" Vương Bàn Tử lo lắng hét: "Cho dù thật sự đến cuối cùng đồng chí Tiểu Tần thuận lợi đánh bại Thụ Lại!

Nhưng điểm đặt chân gì đó toàn bộ đều không còn!

Thế chẳng phải là xong đời sao!" "Bàn Tử, cậu đừng vội!

Tôi tin Tần Dã không phải là loại người hành sự xúc động.

Nếu cậu ấy quyết định dùng phương thức như vậy để đối lũy với Thụ Lại, chắc chắn cũng đã có kế hoạch!" Hạo Thiên Chân khuyên nhủ: "Chúng ta hiện tại tốt nhất vẫn là nhanh chóng lên trên!

Nếu sau khi Tần Dã thoát khỏi Thụ Lại đuổi kịp chúng ta, mà vì quan hệ của chúng ta không có biện pháp theo kế hoạch phá nổ phía trên.

Lại nhân cơ hội này rời đi, không phải ngược lại ảnh hưởng đến kế hoạch của Tần Dã sao?" Vương Bàn Tử trong lòng tuy rằng sốt ruột, nhưng không thể phủ nhận tình huống Hạo Thiên Chân nói cũng đích xác không sai.

Với sự hiểu biết của hắn về Tần Dã, cậu ta tuyệt đối không phải loại người dễ dàng bị kích động!

Hắn cũng không tin đối mặt với con Thụ Lại nhảy lên này Tần Dã chỉ có một kiểu đấu pháp cứng đối cứng!

Nhưng Tần Dã đã làm ra lựa chọn này, thì nhất định có suy nghĩ của riêng mình!

Chương 927

Tuy nhiên chỉ như vậy Vương Bàn Tử thực sự không có biện pháp nhẹ nhàng buông lỏng tâm tình! "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu rốt cuộc là lại đang tính toán cái gì đây!" Vương Bàn Tử phẫn nộ mắng to.

Chỉ thấy lúc này Thụ Lại vung một trảo nện về phía Tần Dã!

Mà Tần Dã cho dù xuất hiện giữa không trung vẫn nhìn chuẩn thời cơ, linh hoạt xoay tròn lăng không một cái, cả người liền vững vàng đáp trên cánh tay Thụ Lại.

Tiếp theo lại là một lần gia tốc, Tần Dã trực tiếp đạp lên người Thụ Lại lao về phía mặt nó.

Mắt thấy đòn tấn công tiếp theo của Thụ Lại đánh tới, Tần Dã dứt khoát trực tiếp lợi dụng cánh tay nó tiến hành né tránh.

Ngay khoảnh khắc lao đến trước mặt Thụ Lại, dưới chân đạp một cái tung người nhảy lên giữa không trung.

Sau đó lại là một cú xoay tròn lăng không lao xuống.

Theo đó lại là một đao hung hăng muốn bổ vào đầu Thụ Lại!

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Vương Bàn Tử không khỏi có một ý nghĩ! "Tôi biết rồi!

Nếu ở giữa không trung không thể tự do hoạt động, điểm này đối với Thụ Lại cũng giống nhau!

Nhưng đồng chí Tiểu Tần có thể hoạt động giữa không trung, tính linh hoạt ngược lại lớn hơn Thụ Lại!

Cho nên đồng chí Tiểu Tần mới muốn quyết thắng bại ở đây sao!

Quả nhiên, tất cả mọi thứ đều là đồng chí Tiểu Tần nhà chúng ta kế hoạch tốt a!" Vương Bàn Tử nắm chặt nắm đấm hưng phấn hô lên!

Tuy nhiên sự thật lại rất nhanh giáng cho Vương Bàn Tử một gậy vào đầu!

Hắn bên này vừa dứt lời, Thụ Lại tuy ở giữa không trung tính linh hoạt không bằng Tần Dã lại vào lúc này hét lớn một tiếng!

Lập tức một cỗ hắc khí nháy mắt bộc phát!

Khí lãng hung hăng nện mạnh vào người Tần Dã!

Tần Dã vốn đã vung đao chuẩn bị xong chiến đấu lập tức bị cỗ khí lãng khổng lồ này đẩy lùi về phía sau rất xa!

Vương Bàn Tử vừa nãy còn đang reo hò cho Tần Dã lúc này liền lại căng thẳng!

Nếu nói rủi ro và liệt thế (thế yếu) ở giữa không trung!

Điểm này đối với Thụ Lại là có, đối với Tần Dã tự nhiên cũng như vậy!

Nếu Tần Dã có thể một mạch mà thành so chiêu với Thụ Lại, dẫu không đánh bại nó, sau đó hắn nhất định có thể lấy Thụ Lại làm bàn đạp nhảy trở về!

Đây là lam đồ (bản vẽ) mà Vương Bàn Tử trong lòng nghĩ đến!

Sau đó Tần Dã phải làm là không ngừng lặp lại quá trình này!

Với sự hiểu biết của hắn về Tần Dã, loại chuyện này đối với Tần Dã mà nói cũng tịnh sẽ không có độ khó gì!

Nhưng hiện tại Tần Dã bị hắc khí của Thụ Lại công kích!

Chưa nói hắc khí này có thể gây thương tổn cho Tần Dã hay

không, chỉ riêng cú va chạm này cũng đủ phá vỡ tiết tấu của Tần Dã!

Như vậy đừng nói là tiếp tục men theo vách đá chạy!

Chỉ sợ Tần Dã ngay cả quay lại trên vách đá cũng không làm được! "Chết tiệt!

Rõ ràng chỉ còn kém một chút là thành công rồi!

Đồng chí Tiểu Tần sao có thể quên Thụ Lại còn chiêu hắc khí này chứ!

Quá sơ suất rồi a!" Vương Bàn Tử phẫn nộ mắng to.

Hạo Thiên Chân lại nhíu chặt mày, Tần Dã đã từng giao thủ với Thụ Lại!

Phải nói thủ đoạn công kích của Thụ Lại trong lòng cậu ta chắc chắn là phi thường rõ ràng!

Cho dù theo tà khí xâm thực gia tăng, tiết tấu công kích của Thụ Lại sẽ có biến hóa!

Nhưng Tần Dã cũng không thể nào phạm phải sai lầm ngu xuẩn đến mức quên cả thủ đoạn công kích chứ?

Đang lúc Hạo Thiên Chân nghĩ như vậy.

Liền nhìn thấy Tần Dã lại lần nữa lộn vòng giữa không trung, nhìn động tác kia mảy may không nhìn ra chút ý tứ nào là bị hắc khí công kích!

Sau đó ngay dưới sự chú thị của tất cả mọi người, Tần Dã vững vàng đáp xuống bệ đá.

Cho đến lúc này, mọi người tại trường cuối cùng cũng hoàn toàn làm rõ ý đồ của Tần Dã! "Đẹp lắm!" Vương Bàn Tử là người đầu tiên kích động hét lên! "Hóa ra đây mới là suy nghĩ của đồng chí Tiểu Tần!

Tính toán hay lắm!

Tính toán này thật sự là quá đặc sắc!" "Xem ra là lúc Thụ Lại lao tới Tần tiên sinh đã nghĩ đến rồi!

Thụ Lại sau đó chắc chắn sẽ đuổi cùng giết tận với mình!

Nếu chỉ dùng phương thức né tránh để tránh Thụ Lại, chắc chắn sẽ không bao giờ dứt!

Hơn nữa dưới ảnh hưởng của Thụ Lại, hành động của Tần tiên sinh cũng chắc chắn sẽ chịu ảnh hưởng!

Cho nên cậu ấy dứt khoát lợi dụng đặc tính của Thụ Lại!

Nhân lúc Thụ Lại lao lên thì phát động công kích với Thụ Lại, đồng thời lúc ngăn cản Thụ Lại, lại lợi dụng hắc khí của Thụ Lại làm động lực đẩy mình trở về!

Tốc độ phản ứng nhanh nhạy như vậy!

Còn có kế hoạch chu mật!

Tố dưỡng chiến thuật như thế này, cho dù là đám lính đánh thuê chúng tôi cũng căn bản không thể so sánh!" A Ninh lúc này cũng đầy vẻ kính phục nói. "Hắc hắc!

Đùa gì chứ!

Đồng chí Tiểu Tần nhà chúng ta là nhân vật cấp bậc nào!

Chỉ chút chuyện này còn không phải dễ như trở bàn tay (tín thủ niêm lai) sao!" Vương Bàn Tử vẻ mặt kiêu ngạo nói: "Nhanh lên nhanh lên!

Mọi người đều nhanh lên trên đi!

Đợi đồng chí Tiểu Tần tới rồi chúng ta có thể rút lui!

Đồng chí Tiểu Tần, bọn tôi đã xong xuôi rồi!

Cậu nhanh lên đây đi!" Vương Bàn Tử lại hướng về phía Tần Dã phóng thanh hô.

Tuy nhiên Tần Dã lại tịnh không vội vã hành động, mà là nhìn Thụ Lại đang rơi xuống từ không trung.

Sau đó lại quay đầu nhìn về hướng Trương Kỳ Lân.

Lúc này Trương Kỳ Lân đang chỉ huy lính đánh thuê tiến hành bố trí thuốc nổ.

Tuy nói hình thức trầm mặc ít lời của Trương Kỳ Lân khiến người ta không dễ lý giải, nhưng hiện tại mà nói chỉ cần dùng tay chỉ một cái là có thể giải quyết vấn đề, cũng đích xác là tiện lợi hơn nhiều. "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu còn ở đó làm cái gì thế!

Mau đi thôi a!" Vương Bàn Tử thấy Tần Dã chần chừ mãi không có động tác, trong lòng cũng là sốt ruột không thôi!

Chương 928

Nhìn phía trên Trương Kỳ Lân tiến hành bố trí!

Ước chừng thuốc nổ phía trên đã bố trí gần xong rồi!

Vương Bàn Tử vội vàng hướng về phía Tần Dã hô: "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu còn đang đợi cái gì!

Sắp phải nổ rồi!" "Các người cứ lên trước đi, đợi tín hiệu của tôi!

Lúc tôi bảo nổ, các người cứ nhanh chóng kích nổ bom là được!" Tần Dã đầu cũng không quay lại nhìn chằm chằm hướng Thụ Lại hét với Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử trong lòng vẫn sốt ruột không thôi!

Tại thời điểm hiện tại lẽ ra phải tranh thủ thời gian nhanh chóng rút lui!

Hắn thật không biết trong hồ lô Tần Dã rốt cuộc bán thuốc gì!

Chỉ là vì hiện tại người đưa ra quyết định này là Tần Dã!

Mà cậu ta tuyệt đối sẽ không làm ra cử động vô nghĩa!

Vương Bàn Tử tự nhiên cũng không nói nhiều nữa, dứt khoát cứ theo đó leo lên rồi tính sau!

Ngay giữa đường, hắn hách nhiên nghe thấy sau lưng truyền đến một tiếng gầm rú hung mãnh!

Ngay sau đó là một cỗ khí lãng hung mãnh ập về phía bọn họ!

Thế khí lãng cực mạnh!

Cho dù là Vương Bàn Tử như vậy cũng vì cỗ xung kích này suýt

chút nữa bị kích đến không ổn định được thân mình!

Tất cả mọi người đều vội vàng quay đầu nhìn về hướng Tần Dã!

Lúc này mới thấy con Thụ Lại khổng lồ kia đã bám vào vách đá ở độ cao xấp xỉ ngang với bệ đá!

Nó đung đưa thân mình, bộ dạng tuy nhìn có vẻ lười biếng, nhưng ai cũng biết tà vật này tuyệt đối không có khả năng vào lúc này còn đơn giản như vậy!

Mà hắn cũng hiểu được vì sao Tần Dã không trước tiên đuổi theo bọn họ!

Bởi vì con Thụ Lại này hiển nhiên còn xa mới đến trình độ bị giải quyết!

Đã như vậy thì đối với thứ này tuyệt đối không thể thả lỏng cảnh giác!

Tần Dã hiện tại lưu lại trên bệ đá hiển nhiên chính là đang đề phòng cái này!

Mà Thụ Lại cũng rất nhanh dùng hành động nói cho bọn họ, suy nghĩ của bọn họ tịnh không sai!

Con Thụ Lại kia đung đưa trên vách đá một trận, đột nhiên phát ra một tiếng rít gào, lập tức tung người nhảy một cái liền bay về phía bọn họ.

Đồng thời giơ cao vuốt phải, nhìn cái giá thế kia và thân thể to lớn nhường ấy!

Con quái vật này một khi rơi xuống bệ đá, xung kích tạo thành đối với bọn họ chắc chắn là tương đương lớn!

Quan trọng hơn là sau đó, Thụ Lại tuyệt đối sẽ đuổi theo lên đây!

Mà muốn so tốc độ leo trèo ở đây với thứ này, bọn họ chỉ sợ là

không có một ai có cái để khí này! "Cái thứ chết tiệt này nhảy lên thì rắc rối to rồi!

Chúng ta có phải kích nổ ngay bây giờ không?" Nhìn thân thể to lớn đang bức cận kia, dù là A Ninh kiêu dũng thiện chiến lúc này cũng không khỏi trong lòng một trận khẩn trương! "Nổ cái rắm!

Đồng chí Tiểu Tần nói rồi, đợi tín hiệu của cậu ấy!

Các người hiện tại kích nổ, không phải chôn luôn cả đồng chí Tiểu Tần sao!

Cô không thấy đồng chí Tiểu Tần nhà chúng ta đang ở ngay bên dưới à!

Cậu ấy ở lại chính là để ngăn cản Thụ Lại!

Các người cứ bình tĩnh!

Ở dưới đó đợi yên là được!" Vương Bàn Tử tức khắc hướng về phía A Ninh la hét.

Sinh sợ mình hét chậm một giây A Ninh bọn họ sẽ thật sự ấn xuống!

Mà chính là một thoáng công phu như vậy!

Con Thụ Lại kia đã sắp rơi xuống bệ đá!

Ngay lúc này, Tần Dã hơi ngồi xổm xuống, lập tức tung người nhảy lên giữa không trung!

Lần này Tần Dã không còn bất cứ sự né tránh nào!

Hách nhiên là huy vũ đại đao đón đầu cú bổ nhào xuống của Thụ Lại mà nghênh lên!

Trong khoảnh khắc hai bên va chạm, tim của Vương Bàn Tử bọn họ đều muốn thắt lại!

Hắn thật sự không hiểu Tần Dã làm như vậy rốt cuộc là có mục đích gì!

Sức mạnh của Thụ Lại mọi người đều nhìn thấy, sức mạnh hung tàn như vậy với Tần Dã mà nói chắc chắn nên dùng kỹ xảo đấu mới phải!

Có thể nói từ trước đến nay Tần Dã cũng đều làm như vậy!

Vì sao cứ nhất định đến khắc cuối cùng này cậu ta lại chọn phương thức mạo hiểm như vậy!

Cho dù là Tần Dã!

Đối mặt với sức mạnh cường hãn như thế cũng tất nhiên sẽ phi thường vất vả a!

Quả nhiên, sau khi tiến hành đối lũy với Thụ Lại lần này, cả người Tần Dã đều bay ngược về phía sau!

Thấy thế Vương Bàn Tử lại là một trận nóng lòng như lửa đốt!

Trước mắt chính là thời điểm the chốt để rút lui!

Thật sự nếu ở khắc cuối cùng này xuất hiện nhân viên thương vong!

Thì tất cả chẳng phải quá làm người ta khó chịu sao!

Mà sự chống đỡ trước đó của Tần Dã cũng tịnh không hoàn toàn đỡ được thế công của Thụ Lại, thân thể to lớn kia vẫn thẳng tắp rơi xuống vị trí của bọn họ!

Vương Bàn Tử lập tức nắm chặt nắm đấm!

Hắn không tin Tần Dã sẽ vào lúc này xuất hiện tình trạng nóng đầu hay tình huống buồn cười gì khác mà phạm sai lầm sơ cấp như vậy!

Nhưng đến trước mắt mọi chuyện xảy ra!

Vương Bàn Tử lại thực sự nhìn không thấu Tần Dã rốt cuộc là đang tính toán cái gì!

Tần Dã đang rơi xuống, ngay khi sắp chạm đất lại lần nữa điều chỉnh thân hình, cuối cùng vẫn vững vàng đáp xuống đất.

Lập tức lại là một cú bổ nhào, trực tiếp lao ra mép vách đá!

Nhìn dáng vẻ là định lại chơi khô máu với Thụ Lại một phen!

Tất cả mọi người tại trường đều căng thẳng nắm chặt nắm đấm, bọn họ thực sự là nhìn không thấu rồi!

Hai người vừa đối công!

Với thực lực Tần Dã chắc chắn có thể phán đoán ra chênh lệch sức mạnh giữa đôi bên!

Không!

Xác thực mà nói song phương trước đó đã tiến hành nhiều hiệp giao thủ như vậy!

Tần Dã thậm chí đã có thể nắm bắt chuẩn xác việc vận dụng hắc khí của Thụ Lại, làm sao có thể không rõ đối phương rốt cuộc có trình độ sức mạnh nào chứ?

Nếu là như vậy, Tần Dã tuyệt đối không có khả năng làm bừa như thế!

Chương 929

Mà vấn đề này, bọn họ cũng phải đợi mãi đến khi Thụ Lại sắp rơi xuống đất mới hiểu được.

Nhân lúc Thụ Lại chưa chạm đất, đại đao trong tay Tần Dã nhanh chóng huy vũ!

Bất quá lần này, mục tiêu huy vũ của Tần Dã tịnh không phải Thụ Lại!

Mà là mặt đất!

Dưới một trận huy vũ tấn mãnh của Tần Dã, thổ địa vốn kiên cố trong khoảnh khắc biến thành vô số mảnh vụn!

Hơn nữa từ góc độ của bọn họ nhìn lại, trừ bỏ bộ phận đã vỡ nát, những chỗ khác cũng dần dần xuất hiện vết nứt quy liệt!

Tần Dã ngay lúc này nhanh chóng lui về sau, thân thể to lớn của Thụ Lại cứ như đã được dự thiết sẵn rơi vào bộ phận Tần Dã cắt chém trước đó!

Mặt đất vốn đã vì trảm kích của Tần Dã mà tổn hại nghiêm trọng đâu chịu nổi trọng lượng khổng lồ của Thụ Lại!

Ngay khoảnh khắc nó chạm đất, cả mặt đất nháy mắt sụp đổ.

Thân thể Thụ Lại cũng mắt thấy sắp rơi xuống dưới.

Bất quá tốc độ của con Thụ Lại kia cũng thực sự kinh người, cho dù là lúc này, vẫn lập tức bám được vào mép vách đá!

Mà Tần Dã trước đó né tránh sở dĩ không trực tiếp men theo vách đá một đường đi lên!

Hiển nhiên chính là đang đợi giờ khắc này!

Ngay khoảnh khắc Thụ Lại bám vào vách đá, Tần Dã một cú bổ nhào xông lên, sau đó rút đao là một thông trảm kích bổ xuống!

Trong sát na, bộ phận Thụ Lại bám vào lại lần nữa phân liệt!

Thụ Lại đối với việc này hoàn toàn không có chuẩn bị cũng lập tức mất đi điểm tựa!

Khoảnh khắc liền rơi xuống dưới! "Đẹp lắm!" Vương Bàn Tử lập tức hưng phấn hét lớn!

Mà Tần Dã sau khi hoàn thành tất cả chuyện này, lúc này không chút dừng lại, tung người nhảy lên vách đá! "Nổ!" Sau đó chính là một chỉ lệnh đơn giản!

Tại hiện trường, mọi người vẫn còn đang chìm trong dư âm của trận chiến kịch tính vừa rồi!

Đối với chỉ lệnh của Tần Dã, đám lính đánh thuê nhất thời vẫn chưa kịp hoàn hồn!

Cũng may những người này đều là chiến sĩ dày dạn kinh nghiệm, tuy có chút hoang mang nhưng cũng rất nhanh chóng lấy lại tinh thần, lập tức ấn nút kích nổ!

Vụ nổ cực lớn trong khoảnh khắc đã oanh tạc vỡ nát đỉnh hang, vô số nham thạch liên tiếp rơi xuống từ trên đầu bọn họ!

Nhờ vị trí của tất cả thành viên lính đánh thuê đều do Tần Dã và Trương Kỳ Lân xác định, nên dù sóng xung kích của vụ nổ có ảnh hưởng đôi chút, nhưng họ vẫn né tránh hoàn hảo tất cả đá rơi!

Thế nhưng con Thụ lại ở bên dưới thì không may mắn như vậy!

Bởi vì thủ đoạn của Tần Dã, trong quá trình rơi xuống, con Thụ lại vẫn không ngừng cố bám vào vách đá định lao lên chém giết!

Kết quả còn chưa kịp làm trò gì thì vô số đá tảng đã từ trên trời

giáng xuống.

Ngay trước mắt bao người, vô số tảng đá liên tiếp nện thẳng vào người con Thụ lại!

Theo sát đó là tiếng nổ vang rền khi đá chạm đất cùng khói bụi cuồn cuộn che lấp tất cả.

Mọi người bám trên vách đá đều nín thở, ánh mắt nhìn chằm chằm xuống phía dưới!

Họ không biết đòn tấn công như vậy rốt cuộc có thể chôn vùi con Thụ lại hay không.

Nhưng nếu đến mức này mà vẫn không giải quyết được, họ thực sự không biết còn có thể dùng thủ đoạn gì để đối mặt với con quái vật đáng sợ này nữa! "Đều đã đến nước này rồi, chắc là giải quyết xong rồi nhỉ?" Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân, cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Người sau cũng chỉ đành bất lực lắc đầu: "Không biết, con Thụ lại này đã biến thành tà vật, nó hiện tại đã không phải là sự tồn tại có thể dùng lẽ thường để suy đoán nữa rồi!" "Nhưng bị nhiều đá tảng đè lên người như vậy, cho dù nó còn sống thì chắc cũng không còn cách nào tìm chúng ta gây phiền phức nữa đâu nhỉ?" Sau một hồi suy tư, Hạo Thiên Chân cũng chỉ có thể đưa ra câu trả lời này. "Nói cũng phải ha, nếu đến bước này mà nó còn có thể chui ra quậy phá, thì nó đã chẳng còn là tà vật nữa!

Mức độ này cao thấp gì cũng phải dính dáng đến chữ Thần rồi!" Vương Bàn Tử cười khổ nói: "Đồng chí Tiểu Tần, cậu xem chúng ta bây giờ ra ngoài chắc không có vấn đề gì chứ?" Tuy nói vậy, nhưng khi thấy Tần Dã dần leo lên đuổi kịp, Vương Bàn Tử vẫn nhịn không được mà hỏi.

Dù sao uy hiếp của Thụ lại đối với bọn họ thực sự quá lớn!

Vương Bàn Tử thật sự không có cách nào buông lỏng cảnh giác hoàn toàn. "Chắc là không sao, tuy Thụ lại đã tiến hóa thành tà vật, nhưng chung quy vẫn chưa thoát khỏi giới hạn sinh vật!

Đống đá nhiều như vậy, tôi nghĩ cho dù không đè chết được nó thì đại khái nó cũng không ra được đâu!" Tần Dã cảm nhận khí tức bên dưới một chút rồi nói. "Vậy thì tốt, vậy thì tốt!" Đến tận lúc này, Vương Bàn Tử mới thở phào nhẹ nhõm: "Như vậy coi như là kết thúc hết rồi!

Rút thôi!" Đợi đến khi mấy người bọn họ chui ra khỏi cửa hang, phát hiện thành viên đã giảm đi không ít.

Mới đầu Vương Bàn Tử còn căng thẳng một phen, nhưng khi thấy những người còn lại đều đang ngồi dưới đất nghỉ ngơi, cả người trông không có chút mệt mỏi nào, trái tim đang treo lơ lửng của hắn mới thả lỏng xuống.

Dù sao biểu hiện này ít nhất có thể chứng minh hiện trường không xảy ra sự cố thương vong gì. "Đội trưởng A Ninh, bên các cô là tình huống gì thế?

Sao bọn tôi vừa ra mà người đã đi đâu hết rồi?

Không thể nào lại là cái quy tắc kỷ luật gì đó của các cô chứ?" Vương Bàn Tử quả quyết bước lên, cười ha hả hỏi han. "Người của chúng tôi thì không có việc gì, là ông chủ Trịnh." A Ninh giải thích: "Đoạn đường này đi tới, ông chủ Trịnh tiêu hao quá lớn!

Đặc biệt là đoạn leo vách đá cuối cùng, ông chủ Trịnh hoàn toàn không có kinh nghiệm.

Cho nên vừa rồi lên tới nơi liền cảm thấy cơ thể rất khó chịu.

Chúng tôi đã sắp xếp người đưa ông chủ Trịnh xuống trước rồi.

Ông ấy có dặn, đợi sau khi xuống núi sẽ lập tức sắp xếp người chuyển khoản thù lao cho các vị." Vương Bàn Tử nghe xong cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Dù sao Trịnh Bách Vạn vốn dĩ khác với bọn họ, tố chất cơ thể khoản này tuyệt đối không so được!

Hơn nữa, Trịnh Bách Vạn là "kim chủ ba ba" (nhà tài trợ) của bọn họ, cho dù ông ta chỉ đơn thuần muốn rời đi sớm nên bịa ra lý do này, thì ai dám đi đánh cược chứ? "Được rồi, ông chủ Trịnh xuống trước một bước cũng tốt, ít nhất chúng ta không cần vội vã rời đi!

Chuyến này cũng làm Bàn gia mệt muốn chết!

Đúng lúc tranh thủ nghỉ ngơi một chút cũng không tệ!" Vương Bàn Tử ngáp một cái, nằm vật luôn xuống đất.

Chỉ trong chốc lát, hắn ta thế mà đã ngủ gà ngủ gật!

Có thể thấy được, chuyến sấm Uông Tạng Hải mộ lần này, ngay cả lão thủ như Vương Bàn Tử cũng đã tinh bì lực kiệt!

Thực ra điểm này đối với mỗi người đều giống nhau!

Hạo Thiên Chân vừa thở phào nhẹ nhõm cũng cảm thấy toàn thân rã rời, tìm đại một gốc cây to dựa vào ngồi xuống.

Chỉ có Tần Dã vẫn đang đi lại quanh khu vực họ vừa thoát ra, quan sát tứ phía.

Lại qua một lúc lâu, Tần Dã mới quay trở lại bên cạnh bọn họ.

Mà lúc này, Vương Bàn Tử đã đánh một giấc ngon lành!

Nhìn thấy Tần Dã tới, hắn lập tức tò mò. "Đồng chí Tiểu Tần, phải nói thật, tố chất cơ thể cậu đúng là không phải dạng vừa đâu!

Chúng ta lăn lộn một hồi như thế, Bàn gia đều khiêng không nổi, cậu cư nhiên còn có tinh lực đi khắp nơi ngắm cảnh!

Sao hả, phong thủy chỗ này thế nào?

Nhìn ra cái gì không?" Nhìn bộ dạng chờ mong của Vương Bàn Tử, Tần Dã cười khẽ, hắn làm sao không nghe ra Vương Bàn Tử đâu có quan tâm phong cảnh Trường Bạch Sơn thế nào?

Đây rõ ràng là muốn hỏi xem ở đây còn chỗ nào thích hợp làm vương lăng nữa không.

Chương 930

"Sao thế Bàn Tử, thù lao ông chủ Trịnh trả chưa đủ hậu hĩnh à?

Còn muốn kiếm thêm chút lợi lộc?" Tần Dã không khách khí vạch trần suy nghĩ của Vương Bàn Tử.

Mà Vương Bàn Tử luôn là một người thẳng thắn.

Đặc biệt là đối mặt với anh em vào sinh ra tử như Tần Dã, hắn đương nhiên không cần giấu giếm. "Không hổ là đồng chí Tiểu Tần của chúng ta!

Thật sự là quá hiểu tôi!

Thế nào hả đồng chí Tiểu Tần, có chỗ nào như thế không?" Vương Bàn Tử cười hì hì nói. "Có, hơn nữa còn có không ít, nhưng lần này dừng ở đây thôi.

Hành động lần này tiêu hao của chúng ta quá lớn, những kẻ có thể mai táng ở đây đều không phải hạng đơn giản.

Mạo muội xuống mộ, lỡ xảy ra chuyện gì không hay thì chỉ có nước để mạng lại vĩnh viễn bên trong." Tần Dã nói.

Có thể thấy trong lòng Vương Bàn Tử vẫn rất muốn thám hiểm thêm một phen, nhưng nói cho cùng hắn không phải loại người cố chấp không biết điều.

Nghe Tần Dã nói vậy, dù trong lòng có bao nhiêu xung động, tự nhiên cũng sẽ bình tĩnh lại một chút. "Thôi được, nếu đồng chí Tiểu Tần đã nói thế!

Cái mộ này, thế mà lại chẳng mang ra được thứ gì!

May mà chúng ta cũng không phải lỗ nhất!

Nghĩ lại thì ông chủ Trịnh cũng chẳng vớt vát được cái gì!

Còn phải tiếp tục trả thù lao cho chúng ta, nghĩ thế này trong lòng lại thấy dễ chịu hơn hẳn!" Vương Bàn Tử nằm trên mặt đất tự an ủi mình. "Nếu anh có suy nghĩ như vậy e là phải thất vọng rồi!" Tần Dã trầm giọng nói.

Nghe câu này, Vương Bàn Tử cả người đều không bình tĩnh nổi, bật dậy ngay khỏi mặt đất.

Hắn trợn to hai mắt nhìn chằm chằm Tần Dã.

Sau đó hắn lập tức quay đầu nhìn tứ phía, xác định xung quanh (bao gồm cả A Ninh và đám lính đánh thuê) không ai chú ý đến bên này, mới ghé vào tai Tần Dã thấp giọng nói: "Đồng chí Tiểu Tần, lời này của cậu là ý gì?

Chẳng lẽ ông chủ Trịnh vớ được món hời nào rồi?

Cho nên lão mới đi trước một bước đúng không!" Tần Dã chậm rãi gật đầu: "Điểm này chỉ cần suy nghĩ kỹ một chút là hiểu.

Nếu nói về mệt mỏi hay tiêu hao, chuyến đi Hải Để mộ trước đó tuy nói là tốt hơn lần này, nhưng mức độ hung hiểm cũng rất lớn!

Nhưng Trịnh Bách Vạn chưa bao giờ có lý do đòi đi trước một bước.

Đừng quên ông ta là một thương nhân, danh tiếng của thương nhân rất quan trọng.

Nếu cứ thế rời đi, lỡ trong đám người chúng ta có ai truyền ra ngoài rằng ông chủ Trịnh là người cầm đầu mà lại bỏ mặc người phía sau để chạy trước, anh nghĩ danh tiếng của ông ta trong cái nghề này có bị ảnh hưởng không?" Vương Bàn Tử vỗ mạnh vào trán.

Nếu nói về bản lĩnh xuống đất (đổ đấu), Vương Bàn Tử đúng là

không bằng Tần Dã.

Nhưng nói về quy củ trên giang hồ, hắn rành rẽ hơn Tần Dã nhiều!

Chỉ là trước đó do mệt mỏi nên không nghĩ nhiều, giờ được Tần Dã điểm một cái, Vương Bàn Tử lập tức hoàn hồn! "Ái chà chà!

Bàn gia sao lại quên mất vụ này nhỉ!

Trong nghề chúng ta chẳng phải có cái quy định bất thành văn đó sao?

Bất kể là ai, bị thương nặng thế nào!

Chỉ cần còn một hơi thở, người cầm đầu bắt buộc phải đợi tất cả mọi người an toàn ra ngoài rồi mới có thể cùng mọi người rời đi!

Nếu gặp tình huống không thể đi cùng một lúc!

Thì phải đợi đến đợt cuối cùng!

Chỉ vì mệt mỏi hoặc nguyên nhân gì đó mà đi trước một bước!

Loại chuyện này nếu truyền ra ngoài, khẳng định sẽ bị người ta lên án sau lưng, sau này muốn cầm đầu lập đội ngũ chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng!" Tuy nhiên rất nhanh, trạng thái của Vương Bàn Tử lại dịu xuống: "Nhưng nếu chỉ dựa vào điều này mà phán đoán ông chủ Trịnh lấy được cái gì thì hơi thiếu căn cứ nhỉ?

Tuy nói trong lãnh địa của chúng ta đúng là có quy tắc như vậy!

Nhưng nghề này phần nhiều vẫn là nhận tiền làm chủ!

Chỉ cần ông chủ Trịnh chịu chi tiền, cho dù biết cuối cùng ông chủ Trịnh sẽ bỏ mặc mình, ước chừng cũng sẽ có rất nhiều người gia nhập đội ngũ của lão!" "Còn một nguyên nhân nữa, tự nhiên cũng là vì sự rời đi của ông chủ Trịnh!

Đừng quên, bất kể ông chủ Trịnh có hào phóng thế nào, nhưng đội ngũ của mình rốt cuộc lấy được cái gì trong lăng mộ, ông ta lại không tò mò sao?

Đừng quên, ông ta là người cực kỳ để ý đến địa vị của mình!

Cho dù ông ta từng nói lấy được cái gì do chúng ta tự sắp xếp, nhưng 'xem qua trước rồi hào phóng thả quyền' và 'hoàn toàn không biết gì' là hai chuyện khác nhau!

Loại chuyện này không phải là việc người như ông chủ Trịnh sẽ làm đâu nhỉ?" Tần Dã nói tiếp.

Lời này khiến Vương Bàn Tử tò mò một phen.

Quả thật, nếu cân nhắc đến danh tiếng, thứ đó đúng là có thể dùng tiền đập ra một đội ngũ!

Ví dụ như binh đoàn lính đánh thuê Dã Lang!

Chỉ cần Trịnh Bách Vạn chịu chi tiền, ít nhất muốn Dã Lang sắp xếp một đội ngũ là sẽ không có vấn đề gì!

Nhưng điểm thứ hai này thì đúng là rất không bình thường!

Hào phóng và thả quyền là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau!

Đặc biệt là trong thế giới "tuy có quy tắc nhưng chưa chắc có đạo nghĩa" như của bọn họ!

Anh mà thực sự thả quyền ra!

Thì sớm muộn gì cũng có một ngày, anh nhất định sẽ bị đội ngũ của mình chia năm xẻ bảy, xương cốt cũng không còn! "Đồng chí Tiểu Tần, về việc này cậu có cách nhìn gì?" Vương Bàn Tử vội vàng hỏi. "Chỉ có thể nói rõ một điều, đối với ông ta việc này đã không còn quan trọng nữa.

Thứ nhất, đối với bản thân Trịnh Bách Vạn, quy tắc thế giới này

ông ta không thể không biết.

Nhưng với tài lực của mình, ông ta không để ý điểm ấy.

Thứ hai chính là Trịnh Bách Vạn đã đạt được thứ mình muốn!

Cho nên đối với ông ta, chúng ta muốn kéo bè kết phái cũng được, hay là len lén giấu riêng cũng thế, đều không quan trọng!" Tần Dã phân tích. "Thứ ông ta muốn đạt được?

Cậu nói phương pháp trường sinh bất lão?

Nhưng không đúng nha, dọc đường đi chúng ta vẫn luôn hành động cùng nhau!

Nếu ông chủ Trịnh thật sự làm động tác gì, chúng ta không có lý do gì lại không biết chứ?" Vương Bàn Tử tò mò nói. "Cho nên tôi nghĩ thứ ông ta đạt được không phải là một phương pháp hoàn chỉnh, mà là manh mối để có được phương pháp đó.

Vì thế ông ta mới vội vàng rời đi!

Một là ông ta muốn nhanh chóng đi giải mã những manh mối trong tay.

Hai là ông ta có lẽ không muốn chúng ta biết chuyện này.

Nói không chừng lần hành động tiếp theo ông ta sẽ giấu chúng ta mà tiến hành." Tần Dã nói.

Đối với tác phong này của Trịnh Bách Vạn, Vương Bàn Tử chẳng ngạc nhiên chút nào!

Chương 931

Dù sao chuyện trường sinh bất lão có sức hấp dẫn quá lớn đối với con người!

Thậm chí lớn đến mức đủ để khiến họ bỏ qua cái gọi là lễ nghĩa liêm sỉ, làm ra bất cứ chuyện bội tín bạc nghĩa nào!

Còn về việc tại sao Trịnh Bách Vạn lại chọn đội ngũ khác, đương nhiên không phải vì lý do buồn cười như tin tưởng hay không!

Mà là Trịnh Bách Vạn muốn đảm bảo rằng nếu đội ngũ mình lập ra thật sự làm chuyện phản bội, ít nhất ông ta phải trấn áp được.

Mà nếu trong đội có Tần Dã và Trương Kỳ Lân...

Một khi hai người này làm phản, chỉ sợ bất kể đội ngũ đó cấu thành như thế nào, cũng tuyệt đối không có cách nào ngăn cản được!

Cho nên lúc này Vương Bàn Tử cũng không lấn cấn chuyện Trịnh Bách Vạn làm ra chuyện như vậy, mà là cái "cơ sở" để ông ta làm chuyện đó. "Nhưng mà đồng chí Tiểu Tần, chúng ta quay lại chủ đề vừa nãy nhé!

Đạo lý thì tôi hiểu cả rồi, nhưng trong ấn tượng của tôi, chúng ta ở bên trong hình như cũng đâu có nhìn thấy manh mối gì về trường sinh bất tử đâu?

Ông ta sao lại vội vàng như thế?" Vương Bàn Tử khó hiểu nói. "Không, thực ra manh mối có tồn tại!

Anh quên rồi sao?

Chuyện chúng ta nhìn thấy trên bích họa và quan tài về một thế giới khác." Tần Dã nói.

Vương Bàn Tử nghe vẫn cứ như vịt nghe sấm! "Cái này thì tôi hiểu!

Dù sao cậu cũng từng nhắc qua!

Nhưng căn cứ vào những mô tả trong đó, chỉ nói là có cách có thể đi qua, chứ hoàn toàn không nói qua phương pháp đi qua là gì cả!

Cho dù đồng chí Tiểu Tần cậu có biết, cậu cũng không thể nói cho ông ta!" "Phương pháp đi qua thực tế chính là một loại tính toán thời gian!

Chỉ cần có dữ liệu tính toán!

Lại tìm thêm một số năng nhân dị sĩ, muốn tính ra thời gian có thể đi đến thế giới kia thực ra cũng không phải chuyện gì quá khó khăn.

Mà chuyện này đối với Trịnh Bách Vạn cũng chẳng khó chút nào." Tần Dã nói tiếp. "Nếu nói là ông chủ Trịnh thì chút bản lĩnh này chắc chắn là có!" Vương Bàn Tử gật đầu: "Nhưng ấn tượng của tôi là ông chủ Trịnh đích xác chưa từng lấy được thứ gì như vậy mà.

Cũng chỉ là trước đó trong dũng đạo ông ta đi khắp nơi dập khuôn lại những bức bích họa kia!

Không thể nào đáp án nằm ngay trong mấy bức bích họa đó chứ?" "Không, những bích họa đó chỉ là ghi chép mang tính sự kiện.

Tuy trong văn tự có nhắc đến, nhưng không có quá nhiều manh mối.

Mấu chốt là ở trong thất mộ phía sau, nói chính xác là trong cái quan tài kia." Tần Dã nói. "Quan tài?" Vương Bàn Tử lập tức ngẩn người tại chỗ, chớp chớp mắt.

Nếu nói Trịnh Bách Vạn lấy được thứ gì ở chỗ khác thì Vương Bàn Tử sẽ chẳng lạ chút nào.

Nhưng chỗ này sao cứ nhất thiết phải là trong quan tài chứ?

Lúc đó mình và Trịnh Bách Vạn đều cùng nhau trốn ở trong đó mà!

Đã là chuyện muốn giấu tất cả mọi người, thì Trịnh Bách Vạn chắc không đến mức giấu thứ đó ngay trước mặt mình chứ?

Nói trắng ra nếu mình thật sự là người không giảng quy củ!

Thì thiết lập cốt truyện là trực tiếp xử đẹp Trịnh Bách Vạn ngay trong đó rồi!

Cục diện hỗn loạn như thế!

Sau đó ai có thể nói là do mình làm?

Hơn nữa, trong ấn tượng của mình, cũng đích xác chưa từng thấy Trịnh Bách Vạn lấy bất cứ thứ gì! "Đồng chí Tiểu Tần!

Cái này không đúng nha!

Lúc đó chẳng phải tôi trốn cùng ông ta ở bên trong sao?

Nếu ông ta thật sự lấy cái gì, cũng không đến mức ngay cả Bàn gia cũng không biết chứ?" Vương Bàn Tử chớp mắt cảm thấy khó hiểu. "Các anh đúng là đều trốn trong quan tài, nhưng không đại biểu anh có thể luôn luôn chú ý đến ông ta.

Anh tự nghĩ lại xem, lúc anh trốn ở bên trong, có phải rất nhiều thời gian thực ra đều đang để ý tình huống bên ngoài không?" Tần Dã nhắc nhở.

Vương Bàn Tử cũng không phủ nhận, lúc đó sau khi trốn vào quan tài hắn cũng chỉ để ý một chút bên trong, sau đó cơ bản là đều chú ý tình huống bên ngoài!

Dù sao hành động của con Thụ lại trực tiếp quyết định khi nào bọn họ có thể chạy trốn!

Đây mới là chuyện quan trọng liên quan trực tiếp đến cái mạng nhỏ! "Cho nên ý cậu là Trịnh Bách Vạn có khả năng chính là nhân lúc đó tìm được thứ gì, sau đó giấu đi đúng không!" Vương Bàn Tử xoa cằm lẩm bẩm một hồi rồi lại mở miệng nói: "Cậu nói thế tôi mới nhớ ra, lúc đó tôi có một lần gọi ông chủ Trịnh, ông ta rõ ràng giật mình một cái!

Lúc đó Bàn gia còn tưởng ông ta bị dọa bởi tình huống hiện trường!

Cậu nói thế này, tình huống lúc đó của ông ta chỉ có thể là đã phát hiện manh mối gì rồi!

Tôi còn tưởng người tổn thất lớn nhất trong hành động lần này là ông chủ Trịnh.

Không ngờ cuối cùng ông ta mới là người thắng lớn nhất!" Vương Bàn Tử cười ha hả nói. "Người thắng lớn nhất?

Chuyện này chưa chắc đâu." Tần Dã cười khẽ nói. "Đồng chí Tiểu Tần!

Lời này của cậu là ý gì?" Tính tò mò của Vương Bàn Tử lập tức bùng lên.

Xuống cái lăng mộ này, bất kể bên trong có bao nhiêu kỳ trân dị bảo thì hiển nhiên Trịnh Bách Vạn cũng chẳng để ý!

Mục tiêu hành động lần này của ông ta rất rõ ràng.

Chính là nhắm vào thủ đoạn trường sinh bất lão kia!

Mà hiện tại tuy ông ta chưa hoàn toàn nắm giữ, nhưng nội dung bích họa đã chứng minh khả năng có thủ đoạn này!

Sau đó trong quan tài không biết tìm được cái gì lại là một manh mối chỉ hướng rõ ràng!

Liên kết những thứ này lại với nhau, có thể nói trong hành động lần này người thực sự thực hiện được nguyện vọng của mình cũng chỉ có mỗi Trịnh Bách Vạn!

Đây tuyệt đối là kết cục của người thắng lớn nhất rồi!

Hắn hơi không hiểu tại sao Tần Dã lại đưa ra cách nói "chưa chắc". "Các vị, mọi người đang nói chuyện gì thế?" Đúng lúc này, A Ninh đi về phía bọn họ.

Mấy người lập tức dừng câu chuyện.

Trịnh Bách Vạn không tin bọn họ, bọn họ mấy người lại tin tưởng hoàn toàn những người này sao?

Đặc biệt là sau khi biết Trịnh Bách Vạn đã đạt được mục đích của mình.

Vương Bàn Tử đối với đám lính đánh thuê đã tiến vào trạng thái cảnh giác cao độ.

Dù sao ông ta rõ ràng có thể trực tiếp đưa tất cả mọi người cùng rời đi.

Lại yêu cầu A Ninh bọn họ ở đây chờ bọn họ.

Tuy nói đây có thể là một loại cân nhắc của người cầm đầu.

Nhưng là một lão giang hồ, Vương Bàn Tử khi nghĩ về một người bao giờ cũng ưu tiên suy xét theo mức độ tồi tệ nhất!

Chương 932

Mà nếu nghĩ từ góc độ này...

A Ninh bọn họ được sắp xếp ở lại rốt cuộc là để đón tiếp bọn họ, hay là "tiễn" bọn họ đi, thì thật khó nói!

Cho nên những chủ đề thảo luận về Trịnh Bách Vạn bây giờ tốt nhất là đừng nói trước mặt bọn họ. "Cũng không có gì, chỉ là xem lại tình huống trong lăng mộ này chút thôi!

Sau đó là chém gió xem cái ông Uông Tạng Hải này rốt cuộc là người thế nào!

Dù sao từ tình huống chúng tôi thấy bên dưới mà phán đoán, Uông Tạng Hải chắc chắn là còn sống!

Mà cô nói xem lão tốn công sức lớn như vậy để mình có được trường sinh bất lão, liệu có chịu làm một người bình thường không?

Cho nên ấy mà, hai người bọn tôi chỉ tò mò, Uông Tạng Hải này nếu cứ sống đến tận bây giờ, rốt cuộc là sắm vai nhân vật như thế nào!" Nếu nói về việc làm mấy chuyện này thì Vương Bàn Tử đúng là chuyên nghiệp!

Một tràng giãi bày hoàn toàn không có chút sơ hở nào!

Bất kể là từ khả năng hợp tác về sau, hay là thuần túy từ bản thân lăng mộ mà nói.

Những điều Vương Bàn Tử cân nhắc đều không có bất cứ vấn đề gì!

Nếu không nghe được cuộc giao lưu trước đó của bọn họ, lúc này mới nghe những lời này, cô bảo nghi ngờ bọn họ đã biết hết thảy thì hiển nhiên cũng không thể nào! "Điểm này đúng là khiến người ta để

ý!

Các anh muốn biết không?

Có thể thuê chúng tôi điều tra giúp, binh đoàn lính đánh thuê Dã Lang chúng tôi ngoài chém chém giết giết ra, mạng lưới thông tin cũng rất mạnh đấy!" Bất kể A Ninh có nghi ngờ lời giải thích của Vương Bàn Tử hay không, nhưng cũng thuận theo chủ đề này mà nói tiếp. "Thôi đi!

Cái này còn đòi thu tiền nữa!

Chẳng lẽ các cô không tò mò?" Vương Bàn Tử chớp mắt hỏi. "Chúng tôi có kỷ luật!

Tuyệt đối sẽ không vì cái gọi là lòng hiếu kỳ mà đi điều tra những việc này." A Ninh quả quyết nói: "Nếu có một ngày các anh thật sự hứng thú với chuyện này!

Có thể chủ động liên hệ với tôi!

Nể tình chúng ta đã cùng trải qua sinh tử, tôi sẽ cho các anh một cái giá ưu đãi." "Được!

Bàn gia coi như nhìn ra rồi!

Binh đoàn lính đánh thuê Dã Lang các cô vẫn là gian thương thôi!" Vương Bàn Tử cười ha hả, thuận thế đặt dấu chấm hết cho chủ đề này!

Ngay lúc này, trực thăng do A Ninh liên hệ cũng đã tới hiện trường.

Mọi người lần lượt lên máy bay.

A Ninh vốn định hỏi Tần Dã bọn họ có cần nghỉ ngơi một chút không.

Kết quả liền bị Vương Bàn Tử trực tiếp từ chối.

Hắn biểu thị mình trên tay còn rất nhiều phi vụ làm ăn cần phải xử lý gấp!

Còn yêu cầu A Ninh sau khi Trịnh Bách Vạn trả thù lao thì cứ chuyển thẳng cho bọn họ là được.

Sở dĩ Vương Bàn Tử phản hồi gấp gáp như thế!

Đương nhiên không chỉ vì cái gọi là làm ăn!

Nói chuyện làm ăn của Vương Bàn Tử có quan trọng không, đương nhiên là có rồi.

Nhưng cũng chưa đến mức độ vắng mặt một ngày thì sẽ ra sao!

Hắn hiện tại quan tâm nhất chính là phần sau của chủ đề bọn họ vừa nói dở! "Đồng chí Tiểu Tần!

Chúng ta bây giờ đã về rồi!

Có thể nói tiếp chuyện kia được chưa?

Cậu không biết đâu, Bàn gia dọc đường đi nghẹn muốn chết rồi!

Bây giờ cậu không thể tìm lý do hoãn binh nữa đâu đấy!" Nhìn cái tư thế Vương Bàn Tử chặn ngay cửa ra vào, Tần Dã coi như hiểu rồi.

Hôm nay nếu hắn không nói rõ ràng chủ đề này!

Vương Bàn Tử tuyệt đối sẽ không để hắn bước ra khỏi cái cửa này! "Lý do thực ra rất đơn giản, nếu manh mối đó có được trên giang hồ thông qua các thủ đoạn khác!

Biết đâu có thể là cô phẩm (đồ cổ độc nhất) thất lạc nào đó!

Nhưng đằng này lại lấy được từ trong lăng mộ Uông Tạng Hải!

Anh không thấy chuyện này rất kỳ quái sao?" Tần Dã nói.

Vương Bàn Tử nhất thời vẫn chưa nghe hiểu, ngây ra tại chỗ chớp chớp mắt.

Mà Hạo Thiên Chân ngồi bên cạnh sau khi suy nghĩ một chút về lời Tần Dã nói thì đã hơi hiểu ra. "Tôi nghĩ ý của Tần Dã là, sức hấp dẫn của chuyện trường sinh bất lão đối với con người lớn đến thế nào, Uông Tạng Hải rõ hơn bất kỳ ai!

Mà đối với lão, đây không những là túc nguyện, mà còn là một lá bài tẩy có thể nắm trong tay!

Mà lá bài tẩy như vậy một khi nhiều lên, tự nhiên sẽ chẳng còn ý nghĩa gì!

Cho nên theo lý thuyết Uông Tạng Hải không thể nào để lại thủ đoạn đi đến thế giới kia!

Thậm chí lão đại khái còn vì tránh chuyện bại lộ mà xử lý sạch sẽ tất cả những người biết chuyện!

Nếu là ở môi trường bên ngoài xuất hiện một số manh mối, có thể là do những người bị Uông Tạng Hải trừ khử năm đó đã dùng thủ đoạn nào đó lưu truyền ra ngoài!

Nhưng bất kể nói thế nào, chủ động để lại manh mối, còn bày ở một nơi rõ ràng như vậy.

Việc này dù thế nào cũng tuyệt đối không phải chuyện Uông Tạng Hải sẽ làm!" Hạo Thiên Chân nói.

Vương Bàn Tử sau khi lược qua suy nghĩ cũng lập tức phản ứng lại. "Đúng a!

Nếu ông chủ Trịnh thật sự có thể dễ dàng phát hiện ra thứ đó khi trốn cùng Bàn gia trong quan tài.

Thì chứng tỏ thứ đó căn bản không hề được ẩn giấu!

Không chừng nếu lúc đó Bàn gia ở vị trí của lão, thì Bàn gia cũng liếc mắt cái là thấy ngay rồi!

Một thứ quý giá như vậy, cứ thế tùy tiện vứt ở một chỗ!

Nếu tôi là Uông Tạng Hải đích xác không thể làm như thế được!

Nếu là Bàn gia, cho dù hiện tại đã có được thủ đoạn trường sinh bất lão.

Đã không còn cần thứ này nữa!

Bàn gia cũng chắc chắn sẽ vì tránh để người khác lấy được món đồ chơi này mà trực tiếp hủy nó đi!

Nói cách khác, thứ ông chủ Trịnh lấy được thực ra là đồ giả?" Vương Bàn Tử hỏi. "Giả thì chắc cũng không phải.

Nếu là giả, tối đa chỉ là khiến người ta không đạt được trường sinh bất lão, hành vi này trong mắt Uông Tạng Hải e là cũng chỉ được coi là một trò đùa dai.

Lão không có tinh lực, cũng không có khả năng làm loại chuyện này!

Tôi lại cảm thấy thứ đó đích xác là thật, còn về việc tại sao lại để ở đó, e rằng cũng là một cách sử dụng tương tự như cạm bẫy." Tần Dã phân tích: "Trường sinh bất lão đối với con người sức cám dỗ thực sự quá lớn!

Chương 933

Đặc biệt là kẻ vị cao quyền trọng, cho dù bọn họ khi tích lũy tài phú đúng là có cân nhắc đến việc để lại cho tử tôn hậu đại!

Nhưng nếu bản thân có thể cả đời hưởng dụng những thứ này, thì có ai mà không muốn chứ?

Cho nên tôi nghĩ để lại manh mối thật ở đó, rồi mặc cho người tìm được giải khai những bí ẩn này, từ đó đi đến thế giới khác mới giống việc Uông Tạng Hải sẽ làm.

Nhưng tôi nghĩ trường sinh bất lão chắc chắn không phải chỉ cần tiến vào thế giới kia là có thể làm được!

Các anh cứ nghĩ kỹ về những sinh vật đến từ thế giới đó mà chúng ta đã gặp xem!

Có con nào là dễ chọc đâu?

Cho nên Uông Tạng Hải chắc là lại 'bổn cũ soạn lại', lợi dụng sinh vật của thế giới kia để giải quyết những kẻ từ thế giới này đi qua!" Vương Bàn Tử liên tục gật đầu, đây đúng là chuyện Uông Tạng Hải sẽ làm!

Cho anh hy vọng có thể đi đến thế giới kia, sau đó lại lợi dụng các loại sinh vật của thế giới kia trực tiếp cho anh tuyệt vọng!

Lợi dụng sinh vật thế giới kia để đối phó người của thế giới này!

Cái này bất kể là thiết lập nào cũng tuyệt đối là chuyện Uông Tạng Hải sẽ làm ra! "Đúng thật, muốn sống sót ở thế giới kia đến khi có cơ hội mở cửa lại, nếu đều là trong một ngày thì cũng không khó!

Nhưng nếu phải ở lại một thời gian, không có chuẩn bị đầy đủ, sợ là căn bản không trụ nổi đâu!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói. "Nhưng

chuyện này cũng sẽ có rủi ro chứ." Hạo Thiên Chân đưa ra nghi vấn: "Cho dù sinh vật thế giới kia thật sự có thể dễ dàng đưa tất cả chúng ta vào chỗ chết!

Nhưng cũng chưa chắc có thể bảo đảm trăm phần trăm không có sơ hở chứ?

Lỡ như người đi qua là một kẻ có bản lĩnh thật sự?

Hoặc là tìm được thủ đoạn khắc chế đám sâu bọ kia thì sao?

Thế thì người đó chẳng phải có khả năng đạt được năng lực trường sinh bất lão rồi sao?

Mà theo tác phong của Uông Tạng Hải, lão hẳn là sẽ không muốn đánh cược vào khả năng này chứ?" Vương Bàn Tử nghe vậy cũng liên tục gật đầu.

Kiểu thiết lập một quy tắc vượt ải, nếu đối phương thật sự vượt ải thành công thì có thể nhận phần thưởng...

Nghĩ lại đúng là không phải chuyện Uông Tạng Hải sẽ làm! "Tại sao lão phải đánh cược?" Tần Dã nói: "Đừng quên, manh mối Uông Tạng Hải để lại chỉ có ba cái.

Thứ nhất, có một thế giới như vậy, trong thế giới đó có thể tồn tại thủ đoạn trường sinh bất lão!

Thứ hai, thế giới đó có một đám sinh vật hoàn toàn khác biệt với bên chúng ta!

Những sinh vật đó đáng sợ đủ để dễ dàng đưa chúng ta vào chỗ chết!

Thứ ba, manh mối đi đến thế giới kia.

Sau đó thì sao?

Tại thế giới đó nên dùng cách gì để đạt được thủ đoạn trường sinh

bất lão!

Thủ đoạn này cụ thể chỉ cái gì?

Còn một điểm quan trọng hơn nữa!

Thủ đoạn này thật sự còn tồn tại sao?

Những điều này Uông Tạng Hải có nhắc đến không?" Theo Tần Dã phân tích đến tầng này, mấy người tại hiện trường đều liên tục hít vào mấy ngụm khí lạnh.

Họ mới ý thức được Uông Tạng Hải này đúng là tính toán quá giỏi!

Một loạt thao tác này căn bản chính là chỉ cấp cho người có được manh mối một tấm séc khống!

Hơn nữa tấm séc này một khi thử đi rút tiền, lỡ làm không tốt sẽ trực tiếp mất mạng! "Mẹ nó chứ, quả nhiên muốn tùy tiện kiếm chác từ chỗ Uông Tạng Hải căn bản là không thể nào!" Vương Bàn Tử vỗ trán cảm thán. "Thực ra Uông Tạng Hải cũng không tiến hành ẩn giấu gì thừa thãi trong chuyện này.

Chỉ cần có đủ lý tính, muốn phát hiện ra điểm này cũng không phải chuyện gì khó.

Nhưng chỗ đáng sợ của Uông Tạng Hải nằm ở chỗ lão quá hiểu nhân tính rồi!

Chưa nói đến hiện tại Trịnh Bách Vạn một lòng chỉ nghĩ đến cơ hội trường sinh bất lão lần này!

Đối với những thứ vốn dĩ nên lưu ý đều rất có khả năng theo bản năng mà bỏ qua!

Kể cả khi ông ta nghĩ đến điểm này!

Chấp niệm của ông ta đối với trường sinh bất lão cũng sẽ không

cho phép ông ta cứ thế mà dừng tay!

Đã Uông Tạng Hải có thể tìm được những thứ này!

Thì ta cũng nhất định có thể tìm được!

Tôi nghĩ khoảnh khắc này Uông Tạng Hải hẳn sẽ hóa thân thành con bạc!

Mà đây cũng mới là suy nghĩ mà con bạc sẽ có." Tần Dã phân tích.

Vương Bàn Tử gật đầu đồng ý! "Con người a, một khi đã dính vào máu đỏ đen thì đúng là cái bộ dạng này!

Cho dù chúng ta không cân nhắc đến việc ông chủ Trịnh đã lăn lộn lâu như vậy chính là để tìm pháp môn trường sinh bất lão này!

Kể cả là Bàn gia, nếu thật sự có một cơ hội như vậy, cậu bảo chỉ vì mấy cái nguy hiểm này mà từ bỏ chuyện đó!

Nói thật lòng Bàn gia cũng không làm được!" Vương Bàn Tử nói. "Đúng vậy, trường sinh bất lão có thể nói là sự theo đuổi của vô số người, chỉ vì một chút nguy hiểm mà từ bỏ, chuyện này căn bản không thể nào." Hạo Thiên Chân nói. "Chỉ là a... lần này ước chừng không có cơ hội gì cho chúng ta rồi!

Đã ông chủ Trịnh ngay từ đầu muốn giấu chúng ta chuyện này, chứng tỏ ông chủ Trịnh khẳng định là không muốn cho chúng ta biết vụ này!

Thế thì lúc hành động khả năng ông ta gọi chúng ta là không lớn.

Thật đáng tiếc a!" Vương Bàn Tử thở dài thườn thượt nói. "Sao thế Bàn Tử, anh cũng muốn sống những ngày tháng trường sinh bất lão à?

Tôi nhớ cách nói của anh trước đây là 'sáng nay có rượu sáng nay say' mà." Hạo Thiên Chân ở bên cạnh trêu chọc. "Tiểu Thiên Chân,

chúng ta không nói mấy cái hư danh ảo ảnh đó!

Một cơ hội trường sinh bất lão bày ra trước mặt như thế, cậu bảo trong lòng không ngứa ngáy chút nào thì khẳng định là không thể!

Nhưng Bàn gia càng muốn biết hơn là ở thế giới đó rốt cuộc có những bảo bối gì!

Đùa à!

Đây chính cống là bảo bối của một thế giới khác đấy!

Nếu mang được đống bảo bối này về!

Rồi vận hành cho tốt!

Thỏa thỏa lại là một khoản tài phú khổng lồ a!" Vương Bàn Tử hưng phấn nói. "Yên tâm đi.

Ông ta không gọi chúng ta, không đại biểu chúng ta không có cơ hội xuất hiện." Tần Dã lại nhàn nhạt nói. "Đồng chí Tiểu Tần!

Lời này của cậu là ý gì a?

Chương 934

Nhưng hiện tại không phải tất cả manh mối đều nằm trong tay ông chủ Trịnh sao?

Trên tay chúng ta đây là một chút tiền cược cũng không có a, tình huống này chúng ta còn có thể có cơ hội?" Vương Bàn Tử lập tức hưng phấn hẳn lên!

Bất kể là muốn đạt được trường sinh bất lão ở thế giới kia!

Hay là thực sự như hắn nói chỉ muốn kiến thức thế giới đó một chút.

Lại thuận tiện mang đi chút gì đó!

Nhưng chuyện vốn dĩ đã hoàn toàn không còn cơ hội, hiện tại đột nhiên lại có cơ hội như vậy!

Làm sao có thể khiến Vương Bàn Tử không hưng phấn chứ? "Đương nhiên rồi, hơn nữa cơ hội này chính là do bản thân Trịnh Bách Vạn lựa chọn." Tần Dã nói: "Ông ta muốn có được trường sinh bất lão, lại sợ hãi chúng ta sẽ đột nhiên phản bội, cho nên đối với ông ta muốn đạt được trường sinh bất lão thì tuyệt đối không thể gọi đám người mà ông ta không khống chế được như chúng ta.

Nhưng nếu ông ta muốn bảo đảm mình đạt được trường sinh bất lão, ông ta lại nên mang theo chúng ta." Đoạn nói chuyện như líu lưỡi này lại khiến Vương Bàn Tử nghe mà mắt tròn mắt dẹt.

Nhưng khi nghĩ đến những gì đã gặp trong lăng mộ Uông Tạng Hải trước đó, Vương Bàn Tử lập tức vỗ trán cái đét: "Tôi biết rồi!

Là vì những kỳ trân dị thú sẽ gặp ở thế giới đó đúng không!

Nếu nói những thứ chúng ta gặp trong lăng mộ trước đó, rất nhiều

thứ thật sự giống như Uông Tạng Hải mô tả trên bích họa là được mang từ thế giới kia tới!

Thế bọn họ đến thế giới kia, khẳng định sẽ gặp càng nhiều những thứ mạc danh kỳ diệu đó!

Mà chúng ta trước đó ở trong lăng mộ Uông Tạng Hải là nhờ đồng chí Tiểu Tần và Tiểu Ca mới có thể bình an vô sự!

Hiện tại bọn họ tự mình đi qua!

Gặp phải những thứ đó thì khẳng định là đối phó không nổi!

Đến lúc đó khẳng định chỉ có nước tìm những người chưa qua như chúng ta nhờ giúp đỡ!

Đáng đời!

Cho bọn họ ăn mảnh!

Lần này thì hay rồi nhé!

Hơn nữa đến lúc đó cho dù bọn họ muốn tìm chúng ta cũng không có cửa!

Ông ta tự mình mang tất cả manh mối đi rồi!

Chúng ta cái gì cũng không biết, này muốn giúp cũng giúp không được!" Vương Bàn Tử cười ha hả, bộ dạng hả hê khi người gặp họa.

Kết quả hắn vừa quay đầu lại thấy trên mặt Tần Dã đang treo một nụ cười đầy ẩn ý.

Trong lòng Vương Bàn Tử lập tức "lộp bộp" một cái, trong lòng hắn mãnh liệt nảy sinh một ý nghĩ!

Ý nghĩ này hơi vượt quá giới hạn, nhưng khi thấy biểu cảm này của Tần Dã.

Hắn lại cảm thấy ý nghĩ này của mình e rằng thật sự khớp lệnh!

"Đồng chí Tiểu Tần, cậu sẽ không bảo với tôi là cậu đã làm rõ quy luật Uông Tạng Hải để lại rồi chứ!" Câu hỏi này của Vương Bàn Tử đến chính hắn cũng có chút không tự tin lắm.

Theo hắn thấy đây quả thực là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng không biết vì sao, thứ không thể tưởng tượng nổi như vậy rơi vào trên người Tần Dã, hắn lại cảm thấy đây mới là hợp lý. "Coi như là có chút manh mối rồi, tuy vẫn chưa rõ thời cơ trở về từ thế giới đó, nhưng nếu tôi tính toán chính xác, chúng ta trong vòng nửa năm này sẽ có bốn cơ hội có thể đi đến thế giới kia." "Vãi chưởng!" Vương Bàn Tử lập tức kinh hô. "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu thế này vị chi là 'bật hack' quá rồi đấy!

Không phải chứ!

Rốt cuộc cậu làm thế nào vậy!

Chẳng phải bảo Uông Tạng Hải để lại những ghi chép này trên món đồ chơi mà ông chủ Trịnh lấy đi sao!

Sao cậu cũng suy tính ra được!" "Cho nên lúc đó cậu ở trên Trường Bạch Sơn cứ luôn quan sát hoàn cảnh xung quanh, thực ra cũng là đang tính toán cái này à?" Hạo Thiên Chân lập tức nhớ lại hành động lúc đó của Tần Dã.

Tần Dã gật đầu: "Lúc đó khi nhìn bích họa trong đầu tôi đại khái đã có ý tưởng suy diễn rồi.

Lại cân nhắc đến biến hóa có thể xảy ra của cả tinh vân, rồi tập hợp tất cả các yếu tố này lại.

Muốn tính ra một khoảng thời gian đại khái cũng không tính là chuyện gì khó khăn." Nghe Tần Dã nói những điều này, phản ứng của Vương Bàn Tử là đã triệt để đơ người.

Hắn thật sự không biết mấy cái tính toán này của Tần Dã rốt cuộc là làm sao mà ra được!

Hơn nữa thứ phức tạp như vậy từ miệng Tần Dã nói ra sao cảm giác lại là chuyện rất đơn giản thế nhỉ? "Đồng chí Tiểu Tần, cậu thật không phải người." Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái về phía Tần Dã, đồng thời cũng nhịn không được lần nữa phát ra cảm thán như vậy.

Thời gian rất nhanh liền trôi qua một tháng.

Đúng như Tần Dã dự đoán trước đó, ngoại trừ trả thù lao cho bọn họ, Trịnh Bách Vạn không hề chủ động liên hệ với bọn họ một lần nào!

Thực ra kết quả này vốn là chuyện vô cùng bình thường!

Đã quan hệ giữa mọi người là thuê mướn.

Thì sau khi nhiệm vụ lần này kết thúc, đôi bên tự nhiên coi như đã không còn quan hệ!

Nhưng lần này cố tình lại dính dáng đến một chuyện!

Trong lòng Vương Bàn Tử, nếu bảo hắn không tò mò chút nào về chuyện này đương nhiên là không thể.

Hắn vẫn luôn nghĩ Trịnh Bách Vạn bọn họ rốt cuộc bao lâu sẽ có hành động!

Bởi vì hắn biết chỉ cần Trịnh Bách Vạn bọn họ hành động rồi, kết quả nhất định là thất bại, sau đó nhất định sẽ tới tìm bọn họ!

Cũng không phải nói Vương Bàn Tử cũng đang tham luyến trường sinh bất tử!

Hắn chỉ là vô cùng tò mò!

Cái thế giới trong truyền thuyết kia rốt cuộc là như thế nào! "Đồng chí Tiểu Tần, cậu nói xem bọn họ thật sự sẽ tới tìm chúng ta sao?"

Vương Bàn Tử hỏi: "Tôi đang nghĩ thế này a!

Nếu Trịnh Bách Vạn thật sự không muốn chúng ta thiệp túc vào chuyện này, ông ta khẳng định sẽ ra lệnh cho người khác chứ?

Bảo bọn họ đừng liên hệ với chúng ta các kiểu!" "Thế à?

Tôi lại cảm thấy Trịnh Bách Vạn sẽ không làm như vậy!

Đừng quên, mục đích cốt lõi ông ta đến thế giới kia là để đạt được trường sinh bất lão!

Nếu trước khi đạt được túc nguyện này mà bản thân đã gặp tai nạn thậm chí chết rồi!

Thì chẳng phải không đáng sao?

Tôi nghĩ Trịnh Bách Vạn với tư cách là nhóm đầu tiên tiến vào khẳng định sẽ không liên hệ chúng ta.

Nhưng sẽ không nói chết chuyện này với người bên ngoài!

Cho dù ông ta thực sự ra lệnh như vậy.

Nhưng đối với người của binh đoàn lính đánh thuê Dã Lang mà nói, Trịnh Bách Vạn là người tuyệt đối không thể xảy ra tai nạn!

Nếu bọn họ phát hiện Trịnh Bách Vạn thời gian dài không xuất hiện, cho dù thật sự có mệnh lệnh này, tôi nghĩ bọn họ cũng sẽ chủ động liên hệ chúng ta thôi!

Đừng quên, nếu bọn họ vi phạm mệnh lệnh của Trịnh Bách Vạn, tối đa chỉ là tiền hoa hồng lần này bị ảnh hưởng chút ít!

Nhưng nếu Trịnh Bách Vạn chết, bọn họ coi như trực tiếp mất đi một 'kim chủ ba ba' lâu dài!" Tần Dã nói.

Lời này khiến mấy người trong phòng đều cảm thấy không có vấn đề gì.

Dù sao cũng giống như Trịnh Bách Vạn phải sống để đạt được năng lực trường sinh bất lão, đối với người của binh đoàn lính đánh thuê Dã Lang mà nói!

Chương 935

Chỉ có Trịnh Bách Vạn sống mới là có giá trị nhất đối với bọn họ! "Nếu tính toán của tôi không sai sót, hẳn là ngay trong một hai ngày hôm nay, sẽ có người liên hệ chúng ta thôi." Tần Dã bên này vừa dứt lời, ngoài cửa liền truyền đến một trận tiếng gõ cửa dồn dập.

Vương Bàn Tử hai mắt vui vẻ, trong đầu lập tức ý thức được đây tất nhiên là nhân viên hậu cần của binh đoàn lính đánh thuê tìm tới cửa rồi! "Hắc!

Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu đúng là thần rồi a!

Cái này cũng có thể tính được!" Vương Bàn Tử kinh hỉ hô lên. "Bởi vì thời gian có thể đi đến thế giới kia lần trước và hiện tại đã cách nhau nửa tháng rồi.

Đối với thế giới này, việc thám hiểm quả thật không tính là gì.

Nhưng nói về việc lo lắng Trịnh Bách Vạn gặp nguy hiểm gì đó, thời gian này có thể coi là tương đối nguy hiểm rồi!

Dù sao, trước mắt mà nói có lẽ vẫn chưa có thủ đoạn gì có thể khiến người đang ở trong tình huống thế giới kia liên hệ được với thế giới này!

Nói cách khác, nếu Trịnh Bách Vạn thật sự đã qua đó nửa tháng, đối với binh đoàn lính đánh thuê mà nói coi như là mất liên lạc nửa tháng. 'Kim chủ ba ba' biến mất lâu như vậy, anh bảo bọn họ thờ ơ là chuyện đương nhiên không thể rồi." Tần Dã giải thích: "Nhưng tôi thấy việc anh cần làm trước tiên bây giờ là mở cửa đi." Vương Bàn Tử gật đầu đứng dậy mở cửa phòng.

Liền thấy A Ninh đang nôn nóng gõ cửa, vì đột nhiên mất đà suýt chút nữa ngã nhào xuống đất! "Anh Tần!

Trương Tiểu Ca!

Các anh đều ở đây à!

Tốt quá rồi!

Tôi còn lo phải đi tìm các anh khắp nơi!

Chúng tôi hiện tại cần sự giúp đỡ của các anh!

Xảy ra chuyện lớn rồi!" A Ninh nôn nóng hô lên.

Là một đội trưởng lính đánh thuê, ở bên ngoài thất thố như thế, đủ thấy chuyện xảy ra tịnh không nhỏ.

Vương Bàn Tử len lén giơ ngón cái về phía Tần Dã!

Hiển nhiên người có thể khiến cô ta thất thố như vậy cũng chỉ có thể là vị kia! "Sao thế em gái A Ninh, Bàn gia đoán không sai thì!

Có phải ông chủ Trịnh xảy ra tình huống gì rồi không?" Vương Bàn Tử trêu chọc hỏi.

A Ninh lập tức có chút phát lăng, hiển nhiên là không ngờ Vương Bàn Tử thế mà đoán trúng ngay nguyên nhân mình tới tìm bọn họ!

Nhưng nghĩ lại, bộ dạng hiện tại của mình, với sự từng trải giang hồ của bọn họ, muốn đoán ra dường như cũng không phải chuyện khó! "Đích xác là như thế!

Đến lúc này rồi, tôi cũng không giấu các vị nữa!

Thực ra là lúc trước ở trong lăng mộ Uông Tạng Hải!

Ông chủ Trịnh đã phát hiện manh mối đi đến thế giới khác!

Cho nên ông ấy thuê một nhóm người tiến hành phân tích tất cả bích họa, lại thuê người tính toán ra thời gian đi đến thế giới khác!

Sau đó tổ chức một nhóm nhân viên dựa theo dịch văn đã phá giải, thành công đi đến thế giới khác!

Theo suy diễn của người ông chủ Trịnh thuê, mọi người đáng lẽ một tuần trước phải trở về rồi!

Nhưng bọn họ không về, chúng tôi vốn tưởng chỉ là xuất hiện chút sai sót!

Nhưng đến hôm qua bọn họ vẫn chưa về, tôi cảm thấy chuyện này không đúng, chỉ đành đến tìm kiếm sự giúp đỡ của các anh!" A Ninh giải thích với mọi người. "Em gái A Ninh, ý cô là ông chủ Trịnh lúc ở trong lăng mộ đã có được cách đi đến thế giới kia.

Chuyện từ lúc nào thế a?" Vương Bàn Tử giả bộ hào không hay biết gì hỏi. "Tôi biết, tôi hiện tại đến tìm các anh cứu người là một hành vi rất không hay.

Nhưng tôi thực sự hết cách rồi!

Hiện tại trong tay chúng tôi không có bất cứ manh mối nào, căn bản không có cách nào đi đến thế giới kia.

Cho dù thật sự đi rồi, chúng tôi cũng không cảm thấy có thể cứu được ông chủ Trịnh!

Thực ra trước đó tôi cũng khuyên ông chủ Trịnh như vậy, nhưng ông ấy có một số tư tâm của mình.

Không nghe kiến nghị của tôi, còn tạm thời rút tôi ra khỏi hành động lần này!

Cũng chính vì vậy, tôi mới có thể đến tìm các anh!" A Ninh bất lực nói: "Các anh yên tâm, chúng tôi sẽ không để các anh cứu không công, chúng tôi không thể giúp ông chủ Trịnh quyết định gì, nhưng tôi có thể bảo đảm với các anh.

Chỉ cần các anh đồng ý giúp đỡ chúng tôi, sau này chúng tôi sẽ đem hai phần ba thu nhập của hành động lần này đưa hết cho các anh!

Coi như là thù lao cho các anh." Nghe câu này Vương Bàn Tử cũng có chút động lòng, dù sao hai phần ba thù lao Trịnh Bách Vạn đưa ra cũng không phải con số nhỏ, càng đừng nói còn là loại hành động như lần này!

Nhưng Vương Bàn Tử cũng biết, nếu mình đi đến thế giới kia, thì hạ trường ước chừng cũng chẳng khác gì đám lính đánh thuê kia.

Chỉ đành quay đầu nhìn về phía Tần Dã. "Ba giờ sáng mai sẽ có cơ hội đi đến thế giới kia, chúng ta tối nay phải đi qua đó, ban ngày các người tự chuẩn bị cho tốt, đợi các người đến đón chúng tôi." Tần Dã không nói nhảm nhiều, trực tiếp đưa ra sắp xếp. "Hề hề, đồng chí Tiểu Tần!

Ban đầu tôi còn tưởng lúc họ tìm tới cửa cậu sẽ từ chối bọn họ trước chứ!" Lần nữa bước lên con đường đến Trường Bạch Sơn, Vương Bàn Tử ngáp ngắn ngáp dài nói. "Nghe ý anh là không muốn đi lắm?

Thế chúng ta bây giờ quay xe về cũng không phải không được." Tần Dã một câu nói lập tức khiến Vương Bàn Tử thót tim!

Lúc này hắn đã sớm là bộ dạng không kìm nén được rồi!

Nếu ngay từ đầu từ chối không đi nữa, trong lòng Vương Bàn Tử ngược lại sẽ dễ chịu hơn chút!

Cậu bảo đến cái thời điểm mấu chốt này lại quay xe về, cái này với việc cùng nhau leo núi đến đỉnh, rồi một cước đạp người ta xuống có gì khác biệt? "Đồng chí Tiểu Tần đừng đùa!

Tôi đâu có ý không muốn đi a!

Ý của tôi là chúng ta đồng ý có phải hơi sảng khoái quá rồi không!

Nói cho cùng, ông chủ Trịnh gặp phải chuyện này hoàn toàn là do ông ta muốn giấu chúng ta tự mình hành động.

Nhưng mà bản lĩnh của mình lại không đủ!

Hiện tại bọn họ tìm đến chúng ta không phải là quan hệ hợp tác bình đẳng gì.

Là binh đoàn lính đánh thuê Dã Lang tìm đến chúng ta, muốn chúng ta bỏ sức đi cứu mạng!

Lúc này quyền hét giá hoàn toàn nằm trong tay chúng ta!

Hơi 'ngồi mát ăn bát vàng' nâng giá một tí cũng không phải là không được mà!

Cậu xem, đến lúc đó, cái thế giới thần kỳ kia chúng ta được kiến thức rồi!

Thù lao hậu hĩnh cũng lấy được rồi!

Nếu thuận lợi nói không chừng thủ đoạn trường sinh bất lão kia chúng ta cũng lấy được tay!

Thế chẳng phải thỏa thỏa lãi to rồi sao!" Nhìn bộ dạng dương dương tự đắc kia của Vương Bàn Tử, Tần Dã không cần nghĩ nhiều cũng biết, mạch suy nghĩ của hắn khẳng định đã nghĩ đến cục diện tốt nhất là mọi thứ đều thuận lợi rồi!

Chương 936

"Bàn Tử, nhắc nhở anh một câu, cẩn thận hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều." Tần Dã trầm giọng nói. "Đồng chí Tiểu Tần, lời này của cậu là ý gì?" Vương Bàn Tử đang định hỏi, A Ninh liền truyền đến tin tức bọn họ rất nhanh sẽ đến nơi.

Chủ đề này tạm thời cũng dừng ở đây.

Tần Dã cũng lúc này đứng dậy đi đến vị trí buồng lái. "Đừng dừng ở tọa độ cũ, đi về hướng Đông Nam.

Sau đó không cần hạ cánh, chúng ta tự mình xuống.

Hiện tại tình huống bên dưới đã không đúng rồi.

Nếu đến lúc đó chiếc máy bay này cũng theo chúng ta cùng đi qua, chỉ sợ sẽ càng nguy hiểm." Tần Dã nói.

A Ninh gật đầu theo, có những trải nghiệm chung này rồi.

Hiện tại cô đối với Tần Dã có thể nói là tin tưởng trăm phần trăm, kể cả là trong lĩnh vực chuyên môn của mình.

Chỉ cần Tần Dã đưa ra kiến nghị, cô sẽ ưu tiên cân nhắc sắp xếp của Tần Dã.

Càng đừng nói còn là ở trong loại lĩnh vực không chuyên môn của mình thế này.

A Ninh lập tức dùng loa trong buồng lái thông báo tất cả những người tham gia hành động chuẩn bị tốt trang bị hạ cánh.

Đợi đến địa điểm Tần Dã nói, phi công lập tức cảm giác được không ổn!

Chưa nói đến lúc này dưới thân bọn họ tràn ngập một mảng

sương mù dày đặc!

Mức độ sương mù đó vô cùng khoa trương, dường như chỉ cần là thứ đi vào phạm vi sương mù đều không nhìn thấy được.

Anh ta làm phi công bao nhiêu năm rồi, vẫn là lần đầu tiên thấy sương mù khoa trương như vậy!

Mà điều khiến anh ta cảm thấy bất an nhất còn chưa phải thế này!

Máy bay lúc này tuy vẫn có thể khống chế, nhưng anh ta có thể cảm nhận rõ ràng có một luồng sức mạnh đang kéo bọn họ xuống phía dưới!

Nếu bọn họ thật sự đi theo bay xuống, ai cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì!

Mọi người rất nhanh tập hợp ở khoang máy, Tần Dã bảo A Ninh lấy bản đồ khu vực ra đánh dấu cho mọi người một địa tiêu: "Nếu tôi không tính sai, liên kết giữa thế giới kia và Trường Bạch Sơn đã bắt đầu.

Nói không chừng đợi đến lúc chúng ta tiếp đất thì đã tiến vào thế giới khác rồi.

Tuy tôi không hiểu thế giới kia rốt cuộc là thế giới như thế nào.

Nhưng nếu chúng ta có thể rơi xuống ở một nơi tiếp cận, tôi nghĩ cho dù thật sự đi đến thế giới khác.

Cũng có thể hội hợp ở một địa điểm tương đương.

Hiện tại mọi thứ của thế giới đó đối với chúng ta đều là một ẩn số!

Duy nhất biết được chính là những sinh vật thế giới đó đều vô cùng cường hãn.

Nếu trong tình huống không chuẩn bị sung túc mà chạm trán chúng

nó, muốn sống sót cũng không dễ dàng.

Cũng vì điểm này, tất cả mọi người sau khi tiếp đất, đừng vội vàng hành động, đợi mọi người tận lực hội hợp rồi hãy nói." Lần này A Ninh chỉ tuyển mười tên lính đánh thuê cùng hành động.

Một mặt là vì nhiệm vụ chủ yếu lần này là cứu viện Trịnh Bách Vạn.

Nếu lúc này sắp xếp quá nhiều người, làm không tốt ngược lại sẽ dẫn đến rất nhiều hy sinh không cần thiết.

Thứ hai chính là cô biết uy hiếp của hành động lần này.

Cho nên cô muốn chọn người, bắt buộc phải là số ít những người từng cùng hành động với Tần Dã.

Biết Tần Dã lợi hại, đối với chỉ lệnh của hắn nhất định sẽ phục tùng trăm phần trăm.

Quả nhiên, sau khi Tần Dã hạ đạt chỉ lệnh, mọi người tại hiện trường liên tục gật đầu.

Lại dưới chỉ lệnh của Tần Dã, mọi người lúc này mới chuẩn bị dù nhảy xuống.

Trong quá trình rơi xuống mỗi người đều đang để ý vị trí của đối phương!

Để đảm bảo hành động của bọn họ không xảy ra sự cố thừa thãi.

Cho nên phi công đã hạ cánh máy bay đến giới hạn lớn nhất mình có thể khống chế!

Như vậy có thể bảo đảm độ cao mọi người cần nhảy dù không quá cao!

Như thế liền có thể trong tình huống bảo vệ an toàn mọi người ở mức độ lớn nhất cũng tránh việc bọn họ bị tách ra quá xa khi nhảy dù.

"Hề hề, nếu là cự ly này, chỉ cần chúng ta tự mình không 'tác tử" (tự tìm đường chết), chắc là sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Tiểu Thiên Chân, cậu nói xem?" Vương Bàn Tử tự mình lẩm bẩm.

Kết quả vừa quay đầu mới phát hiện từ sau khi tiến vào sương mù, những người xung quanh cùng nhảy xuống dường như đều không thấy đâu!

Trong lòng Vương Bàn Tử lập tức "lộp bộp" một cái!

Hắn xác định cự ly bọn họ nhảy xuống cũng không quá xa!

Thế mà cư nhiên đến bóng dáng người khác cũng không thấy đâu nữa!

Mức độ sương mù này quả thực có chút nằm ngoài dự liệu của hắn!

Hơn nữa hắn còn phát hiện sương mù này dường như rất không bình thường!

Nếu nói mọi người không nhìn thấy nhau là do quan hệ sương mù quá dày, điểm này Vương Bàn Tử thực ra cũng có thể chấp nhận!

Nhưng nói thế nào cũng không nên đến cả âm thanh cũng không nghe thấy chứ?

Sương mù có thể chắn âm thanh, loại chuyện này Vương Bàn Tử chưa từng nghe nói qua!

Một loại dự cảm chẳng lành dâng lên trong lòng!

Rất nhanh, Vương Bàn Tử liền thuận lợi hạ cánh xuống mặt đất, vừa chạm đất, Vương Bàn Tử liền nhanh chóng tháo trang bị nhảy dù!

Rút súng ra!

Bất kể bọn họ hiện tại còn ở trong Trường Bạch Sơn hay không!

Nhưng tình huống này đều tuyệt đối là không bình thường!

Trong tình huống này mau chóng làm tốt chuẩn bị chiến đấu khẳng định là không sai! "Tiểu Thiên Chân!

Đồng chí Tiểu Tần!

Tiểu Ca!

Em gái A Ninh!

Các người đều còn ở quanh đây không?" Vương Bàn Tử vừa cảnh giác xung quanh tránh bị thứ gì mạc danh kỳ diệu đánh lén, vừa cầm súng nhìn tứ phía.

Đột nhiên, một bàn tay đặt lên vai Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử cũng không rõ lúc này mình đụng phải thứ gì!

Nhưng hiện tại dù sao cũng đang thân xử ở một nơi nguy hiểm như thế này!

Loại thời điểm này đâu còn thời gian mà suy nghĩ nhiều!

Vương Bàn Tử lập tức xoay người, định vung thương đập thẳng vào đối phương!

Tuy nhiên phản ứng của người phía sau cũng cực nhanh, mạnh mẽ nhấc tay trực tiếp khóa chặt cổ tay Vương Bàn Tử!

Vương Bàn Tử còn muốn ra tay lần nữa, lúc này mới nhìn thấy người bắt lấy hắn thình lình chính là Tần Dã! "Đồng chí Tiểu Tần!

Chương 937

Ôi trời đất ơi!

Có thể tìm thấy cậu ở đây nhanh như vậy thật là quá tốt rồi!" Vương Bàn Tử lập tức hưng phấn, chuẩn bị lao về phía Tần Dã cho hắn một cái ôm!

Kết quả Tần Dã lại một tay bịt miệng Vương Bàn Tử, đồng thời thấp giọng mà nghiêm nghị nói: "Nếu không muốn dẫn dụ thứ gì phiền toái qua đây thì im lặng một chút!" Kinh nghiệm của Vương Bàn Tử phong phú bực nào, lúc này chỉ nghe Tần Dã nói một câu như vậy, liền ý thức được bọn họ hiện tại đã thuận lợi đi tới cái gọi là "thế giới bên kia"! "Đồng chí Tiểu Tần!

Nói như vậy chúng ta xác thực đã qua đây rồi phải không?" Vương Bàn Tử thấp giọng hỏi.

Sau khi nhận được cái gật đầu đồng ý của Tần Dã, tim Vương Bàn Tử cũng theo đó mà thắt lại! "Vậy tình huống hiện tại chẳng phải rất không ổn sao?

Chúng ta bây giờ đều đã bị phân tán rồi!

Nếu nơi này thật sự là một thế giới khác, vậy khẳng định khắp nơi đều là loại quái vật chúng ta từng gặp trước đó đi!" "Tình huống của đám lính đánh thuê kia Bàn gia tôi mặc kệ!

Nhưng nếu Tiểu Thiên Chân bị lạc đàn!

Phải gặp loại quái vật kia!

Với sức chiến đấu của cậu ta thì coi như bằng không a!" Vương Bàn Tử lo lắng nói. "Khụ khụ, Vương tiên sinh, tôi biết anh khá lo lắng cho tình huống của Ngô tiên sinh, nhưng cách nói 'không cần để ý

chúng tôi' này có phải hơi quá đáng chút không?" Vương Bàn Tử bên này vừa dứt lời, liền nghe thấy A Ninh mang theo vài phần oán giận nói.

Vương Bàn Tử nhìn kỹ lại, lúc này mới thấy sau lưng Tần Dã lại còn đi theo mấy tên lính đánh thuê!

Mà A Ninh tự nhiên cũng ở trong đó.

Đầu óc Vương Bàn Tử không khỏi ong lên một cái, dù sao loại lời nói kiểu "hắn chết hay không cũng chả sao" ngay trước mặt người ta thế này, quả thực so với việc nói xấu sau lưng còn khiến người ta xấu hổ hơn.

Lúc này nếu đổi thành người khác khó tránh khỏi sẽ lúng túng nhất thời không biết nên nói cái gì!

Nhưng hiện tại đối tuyến với A Ninh lại là Vương Bàn Tử a!

Muốn nói trong đội ngũ của Tần Dã, ai là người da mặt dày nhất, Vương Bàn Tử hào vô nghi vấn là năng lực áp đảo tất cả mọi người trong tiểu đội! "A Ninh đội trưởng, các người đều còn ở đây sao!

Thế thì thật sự là quá tốt rồi!

Cái nơi quỷ dị này tôi thật sự lo lắng mọi người có gặp nguy hiểm gì hay không a!" Vương Bàn Tử lập tức nói, ngữ khí chuyển biến dường như hoàn toàn đã quên sạch những lời mình vừa mới nói!

Muốn nói cái trình độ da mặt dày này, ngay cả A Ninh cũng bị chỉnh cho có chút buồn cười. "Vương tiên sinh, anh vừa rồi hình như không phải nói như vậy đi?" A Ninh nói. "Vừa rồi?

Hại!

Cô đây không phải là hiểu lầm sao!

Bàn gia sao có thể không quan tâm sống chết của các cô chứ!" "Ý

của Bàn gia kỳ thực là muốn nói lính đánh thuê các cô đều là tinh anh trong tinh anh, phương diện sức chiến đấu khẳng định không cần nói nhiều.

Nếu thật sự gặp nguy hiểm gì, cho dù không chiến thắng được, nhưng bản lĩnh tự vệ khẳng định là không thể chê!" "Nhưng mà tình huống của đồng chí Tiểu Tần nhà chúng tôi cô cũng biết!

Đó chính là một văn quan thỏa thỏa!

Cô nói nếu cậu ấy gặp phải cái gì!

Đâu thể ứng phó được a!" Phải nói loại lời này mà có thể để Vương Bàn Tử nói tròn vành rõ chữ như vậy xác thực là rất giỏi!

Càng khỏi nói hắn nói dối mà mặt không đổi sắc tim không đập!

Chỉ riêng điểm này thì ngay cả A Ninh cũng phải giơ ngón tay cái lên với hắn!

Bất quá trước mắt A Ninh đương nhiên cũng không có tinh lực cùng hắn so đo mấy thứ này, dù sao hiện tại đội ngũ bên Tần Dã vẫn còn Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân chưa tìm thấy.

A Ninh bên này cũng còn ba đội viên không thấy tung tích. "Tần tiên sinh, chúng ta hiện tại hắn là nên hội hợp trước thì tốt hơn nhỉ?

Nơi chúng ta đang đứng trông đã rất không thích hợp!" A Ninh nói. "Nói đúng đấy đồng chí Tiểu Tần!

Tôi rõ ràng nhớ được lúc chúng ta xuống dưới thì khoảng cách cũng xấp xỉ nhau mới đúng!

Sao đi được một nửa thì hoàn toàn khác biệt rồi!

Tôi ngay cả Tiểu Thiên Chân biến mất lúc nào cũng không biết!

Không thích hợp!

Cái nơi này mặc kệ từ góc độ nào mà nói đều thực sự là quá không thích hợp!" Vương Bàn Tử cũng lập tức thu hồi vẻ đùa cợt, lo lắng nói. "Điểm này tôi cũng không nghĩ tới.

Đầu tiên chúng ta có thể phán đoán, phạm vi sương mù bao phủ kỳ thực chính là ảnh hưởng việc chúng ta đi tới thế giới bên kia.

Nhưng phương vị cùng rất nhiều phương diện khác của thế giới này khẳng định không giống với thế giới của chúng ta!" "Cho nên chúng ta mới có thể trong quá trình rơi xuống dần dần bị phân tán.

Bất quá cũng may thế giới này còn chưa che chắn khí tức của chúng ta.

Chỉ cần sát giác được khí tức của người khác, muốn tìm được bọn họ cũng không khó." Tần Dã nói. "Vậy à!

Thế thì thật sự là quá tốt rồi!

Tôi đã bảo lúc tôi xuống rõ ràng nửa cái bóng người cũng không thấy!

Sao cậu thoáng cái đã tìm được tôi!

Tôi còn tưởng là do tôi vận khí tốt nên vừa vặn rơi xuống vị trí xấp xỉ cậu chứ!" Vương Bàn Tử cười hắc hắc nói. "Nói như vậy Tần tiên sinh có thể tìm được chúng tôi cũng là vì nguyên nhân này sao?" A Ninh hỏi. "Không sai." Tần Dã gật đầu: "Hơn nữa tôi nghĩ Tiểu Ca hẳn cũng đang dùng phương thức tương tự tìm kiếm chúng ta.

Tôi có thể cảm giác được Tiểu Ca và Thiên Chân đã đang hướng về phía chúng ta dựa sát." "Hắc hắc!

Thế thì quá tốt rồi!

Vậy chúng ta mau chóng hội hợp với bọn họ đi!" Vương Bàn Tử lập tức hưng phấn nói: "Sau đó chúng ta lại cùng đi tìm những lính

đánh thuê khác!" Nhưng khi nói đến chủ đề này, Tần Dã lại trầm mặc.

Trong lòng Vương Bàn Tử và A Ninh lập tức dâng lên một cỗ dự cảm bất tường! "Tần tiên sinh, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Có thể nói cho tôi biết không?

Chẳng lẽ ba người bọn họ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn sao?" A Ninh lo âu hỏi.

Mà Tần Dã cũng trầm mặc một lát sau mới nói: "Biến mất.

Mấy tên lính đánh thuê chưa hội hợp với các người, khí tức toàn bộ đều biến mất." Trong lòng hai người lập tức lộp bộp một cái, bọn họ sao có thể không biết câu "khí tức biến mất" này rốt cuộc có ý nghĩa gì!

Chỉ là chuyện này đối với bọn họ mà nói, trùng kích thực sự quá lớn!

Ai có thể nghĩ tới, ai lại dám tin tưởng!

Bọn họ mới vừa vặn đi tới thế giới này, trong thời gian ngắn như vậy!

Thế mà đã xuất hiện hi sinh! "Đồng chí Tiểu Tần, liệu có phải nhầm lẫn gì không?

Chúng ta không phải mới vừa tới thế giới này sao?

Chương 938

Sao lại đột nhiên như vậy!" Vương Bàn Tử lập tức cũng khẩn trương, nhất là nghĩ đến mình vừa rồi còn nói mấy câu kiểu "với thân thủ của lính đánh thuê thì bảo vệ mình không thành vấn đề". "Xem ra hẳn là bọn họ ngay nháy mắt khi tới thế giới này liền tao ngộ nguy hiểm nào đó!

Lúc mới vừa tới tôi còn có thể cảm giác được khí tức của bọn họ!

Nhanh như vậy mà ba người toàn bộ đều biến mất.

Chứng minh thứ bọn họ gặp phải rất lợi hại, mặc kệ là tiến hành đánh lén hay là giao chiến chính diện.

Bọn họ hầu như không có cơ hội ứng đối gì liền bị xử lý rồi." Tần Dã tiến hành giải thích.

Nghe đến đây, trái tim mọi người lập tức treo lên.

Muốn nói cái thế giới này tràn ngập nguy hiểm thì trong lòng mọi người cũng biết!

Nhưng ai có thể ngờ, bọn họ mới vừa tới thế giới này thế mà đã nhận được một "kinh hỉ" lớn như vậy!

Nếu lấy tình huống hạ đấu (xuống mộ) để so sánh, thì hiện tại bọn họ tương đương với việc chỉ vừa mới tới cửa lăng mộ.

Mức độ hung tàn này quả thực có hơi quá rồi! "Mẹ nó chứ, chúng ta hiện tại còn chưa tiến hành thám hiểm gì đã gặp phải chuyện như vậy!

Tình huống cái lăng mộ này hơi bị quá đáng rồi đấy!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói.

Ngay lúc này, Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân cũng đi tới bên cạnh mọi người.

Tần Dã mở miệng nói: "Đã đến đông đủ rồi, tôi có thể căn cứ vào vị trí khí tức cuối cùng mà tôi cảm nhận được, dẫn mọi người qua đó xác nhận một chút." Đề nghị này tự nhiên là đưa ra vì A Ninh!

Mặc kệ nói thế nào, ba người kia đều là thành viên Dã Lang dung binh đoàn.

Cũng giống như việc Vương Bàn Tử để ý sống chết của mấy người bọn họ vậy!

A Ninh tự nhiên cũng càng thêm để ý các huynh đệ Dã Lang dung binh đoàn!

Cho dù cô hiện tại trăm phần trăm tín nhiệm Tần Dã, nhưng nghe nói ba huynh đệ của mình cứ thế mà chết!

Muốn nhẹ nhàng chấp nhận kết quả này hiển nhiên là chuyện không thể nào! "Bất quá mọi người nhất định phải chuẩn bị tâm lý thật tốt." Câu nói tiếp theo này của Tần Dã không nghi ngờ gì nữa chính là đang chứng minh điểm này.

Sau đó mọi người đi theo bước chân Tần Dã cùng đi tới vị trí hắn khóa định.

Còn đang trên đường tiếp cận nơi này, mọi người liền ngửi thấy một cỗ mùi máu tanh.

Mùi này rất mới, hiển nhiên là vừa lưu lại không lâu!

Giờ khắc này trong lòng tất cả mọi người đều đã chuẩn bị sẵn sàng, e rằng ba người kia thật sự đã giống như Tần Dã nói, tao ngộ biến cố gì đó!

Theo việc mọi người vạch bụi rậm ra, lập tức nhìn thấy ba thi thể

thảm không nỡ nhìn!

Ba thi thể này toàn bộ đều đã bị tổn hại nghiêm trọng!

Trong đó một cỗ, một nửa thân mình đã mất tăm tích!

Còn một cỗ đầu lâu đã biến mất không thấy!

Còn có một người càng là đã xấp xỉ một đống máu thịt be bét!

Nếu không phải vì trang bị trên người hắn, e rằng A Ninh đều sẽ muốn trốn tránh kết quả này thêm một chút!

Cho dù ba người này cách chết khác nhau!

Nhưng nhìn bộ dáng thi thể bị tê liệt, mọi người rất nhanh liền nhận ra, bọn họ đều là vì đột nhiên tao ngộ một loại cự lực công kích nào đó, trong nháy mắt bị ngạnh sinh sinh đập thành như vậy!

Hơn nữa bọn họ hiện tại tuy rằng giữa mỗi người đều tồn tại sai biệt vị trí nhất định!

Nhưng chỉ cần cẩn thận phân biệt một chút là có thể nhìn ra!

Vị trí của bọn họ đều là do một loại sức mạnh nào đó đánh văng ra!

E rằng cũng chính trong nháy mắt đó, bọn họ cũng đã bỏ mình! "Mẹ nó chứ!

Nhìn hiện trường này ngay cả một chút vết đạn cũng không thấy a!

Mấy người này không phải đều là tinh anh sao?

Nhìn cái giá thế này bọn họ là ngay cả thời gian nổ súng cũng không có liền bị xử đẹp rồi a!" Vương Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt nói. "Hơn nữa còn là trong tình huống bọn họ có chuẩn bị đầy đủ." A Ninh nỗ lực áp chế sự khó chịu trong lòng, trầm giọng nói: "Dã

Lang lính đánh thuê chúng tôi sở dĩ có thể trở thành lính đánh thuê hàng đầu, một trong những nguyên nhân chính là chúng tôi sẽ không tùy ý làm bừa!" "Chỉ cần nhân số vượt quá hai người, sẽ có một đơn vị tác chiến có thể tương hỗ yểm hộ lẫn nhau!

Đơn vị tác chiến này có thể tránh cho bất kỳ ai bị đánh lén!

Nếu thật sự gặp phải đối thủ chúng tôi hoàn toàn không ứng phó được, cũng có thể bảo đảm mức độ lớn nhất có người sống sót!" "Nếu hiện trường hoàn toàn không có vết tích nổ súng, chỉ có thể nói rõ bọn họ từ lúc nhìn thấy quái vật kia đến khi bị xử lý, chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Tốc độ nhanh đến mức bọn họ căn bản không kịp nổ súng.

Tốc độ nhanh đến mức có thể khiến lính đánh thuê đều không kịp nổ súng, hơn nữa còn là trong tình huống chu toàn với ba người..." "Vậy tốc độ của thứ đồ chơi kia e rằng ít nhất đều là cấp bậc như đồng chí Tiểu Tần các cậu rồi đi?

Mẹ nó chứ!

Không đến mức đó chứ!

Chúng ta mới vừa tới thế giới này, đã kích thích như vậy rồi sao!" Vương Bàn Tử lập tức nâng thương lên, khẩn trương hẳn!

Hắn quả thực không dám tưởng tượng, nếu phiền toái đầu tiên bọn họ gặp phải ở thế giới này chính là thứ có tốc độ không thua kém cấp bậc Tần Dã!

Vậy mức độ đáng sợ của thế giới này thật sự phải nâng lên mấy bậc trên cơ sở tưởng tượng của bọn họ rồi! "Hoặc là tình huống còn tệ hơn." Tần Dã nhíu chặt mày nói.

Tim mọi người lập tức thắt lại!

Gặp phải một, thậm chí mấy người có tốc độ xấp xỉ Tần Dã, trong mắt bọn họ đã là cục diện tồi tệ đến không thể tồi tệ hơn!

Kết quả thế mà đã đến trình độ này rồi, còn có thể tồi tệ hơn chút nữa!

Vương Bàn Tử đối với sự phát triển của hành động lần này quả thực là nửa điểm hy vọng cũng ôm không nổi nữa rồi! "Đồng chí Tiểu Tần, lời này chúng ta không thể nói lung tung a!

Cậu mau nói cho chúng tôi biết, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!" Vương Bàn Tử tiêu cấp hỏi. "Bởi vì ba người bọn họ là đồng thời tao ngộ công kích.

Thứ đó tốc độ rất nhanh, trước tiên lao đến trước mặt bọn họ khi bọn họ còn chưa kịp phản ứng.

Bọn họ làm lính đánh thuê đương nhiên rất rõ ràng chuyện nên làm, nhưng hẳn là không ngờ tới sẽ gặp phải một thứ giống như quái vật như vậy.

Sau đó thứ đó chỉ dùng một kích, liền trong nháy mắt giải quyết toàn bộ ba người bọn họ." Lời này của Tần Dã không nghi ngờ gì chính là cho mọi người một gậy vào đầu, sự phát triển vốn đã vô cùng đáng sợ theo câu nói này lại tăng thêm vài phần khủng bố.

Mọi người trừng mắt nhìn chằm chằm Tần Dã, Vương Bàn Tử càng là không kìm nén được trực tiếp hỏi: "Đồng chí Tiểu Tần, rốt cuộc là sao!

Cậu mau nói rõ cho anh em nghe!" "Mọi người có thể nhìn dấu chân xung quanh bọn họ, ban đầu ba người bọn họ ở bên này.

Khẳng định là đã chuẩn bị sẵn sàng ứng đối.

Sau đó thi thể ba người bọn họ phân tán, nhưng xung quanh không có dấu chân.

Tức là bọn họ thậm chí đều không kịp di chuyển thì toàn bộ đã bị xử lý.

Sau đó bị ngạnh sinh sinh đánh bay đến ba địa điểm hiện tại." Tần Dã giải thích cho bọn họ: "Hơn nữa nhìn vết thương trên người ba bọn họ ghép lại cũng vừa vặn ăn khớp.

Cho nên tình huống lúc đó đại khái hẳn là như vậy." Tần Dã vừa dứt lời, đột nhiên một tay đẩy A Ninh ra, đồng thời túm lấy Vương Bàn Tử nhảy về phía sau, Trương Kỳ Lân cũng trong nháy mắt này mang theo Hạo Thiên Chân nhảy lùi lại!

Mọi người đều còn đang nghi hoặc sao Tần Dã lại đột nhiên làm ra hành động như vậy!

Liền nhìn thấy trong bụi rậm truyền đến một trận rung động!

Chương 939

Không đợi bọn họ hồi thần lại, một quái vật khổng lồ ngăm đen cao bằng nửa cái cây đại thụ từ trong bụi rậm trực tiếp lao ra!

Sau đó một tát đập xuống vừa vặn đập vào cái cây đại thụ sau lưng bọn họ!

Mọi người treo giữa không trung liền nhìn thấy cái cây to bằng hai người trưởng thành ôm, cứ thế chịu một đòn này trực tiếp bị gãy ngang lưng!

Kình phong hung mãnh kia khiến mọi người quả thực không dám tin đây lại là sức mạnh do một sinh vật vung một tát có thể sản sinh ra! "Vãi chưởng!

Đây rốt cuộc là quái vật gì!" Lúc này Vương Bàn Tử đã không màng đến bộ dáng chật vật sau khi tiếp đất của mình!

Trước mắt quái vật này chỉ cần nhìn nhau một cái cũng đã khiến Vương Bàn Tử nảy sinh ý niệm mình căn bản không thể chiến thắng!

Mà giờ khắc này mọi người cũng không hề hoài nghi, nếu là con quái vật này, một tát như vậy tuyệt đối có thể đồng thời giải quyết ba tên lính đánh thuê!

Một kích không trúng, thứ đó hiển nhiên cũng lâm vào phẫn nộ, nó gầm lên một tiếng với mọi người.

Chỉ riêng thế đầu tiếng gầm này tạo ra cũng đã khiến mọi người cảm thấy lạnh lẽo từ tận đáy lòng!

Chỉ có một cơ hội thở dốc ngắn ngủi như vậy, mọi người cũng nhìn ra rồi, thứ trước mắt thình lình là một con gấu đen to lớn vô cùng! "Tất cả mọi người lui lại!" Tần Dã trong lúc hạ đạt chỉ lệnh, đã

vung đao lao về phía con gấu khổng lồ trước mắt.

Con gấu kia lại lần nữa vung tay tát về phía Tần Dã.

Tần Dã nhanh chóng nghiêng người né tránh công kích của nó, đồng thời một đao liền chém lên người con gấu!

Con gấu kia lập tức phát ra một tiếng gầm rú, hiển nhiên cú này cũng làm nó đau đớn không thôi!

Chỉ là khiến mọi người không ngờ tới chính là, một kích tụ lực như thế của Tần Dã, thế mà không thể cắt mở thân thể hắn!

Không thể không nói, mức độ dày thịt của con gấu này thực sự làm mọi người giật nảy mình!

Mà một kích không trúng, con gấu kia cũng lần nữa công tới Tần Dã!

Tần Dã lại lần nữa né tránh trong nháy mắt trực tiếp lao đến sau lưng gấu, đối diện với lưng nó liền bồi thêm một đao!

Mà sự cường hãn của con gấu cũng thể hiện ra vào lúc này, bị chém một đao như vậy, nếu đổi thành thứ khác cho dù không chết khẳng định cũng phải kêu gào thảm thiết!

Nhưng con gấu kia ngay khoảnh khắc bị công kích, liền lập tức xoay người vung một tát về phía Tần Dã!

Lúc này Tần Dã đang hoàn toàn ở giữa không trung, muốn né tránh tự nhiên là không thể nào!

Nhanh chóng dùng đao tiến hành phòng ngự, trong nháy mắt hai bên va chạm, sức mạnh to lớn của con gấu trực tiếp đẩy Tần Dã bay ngược ra ngoài! "Cẩn thận a đồng chí Tiểu Tần!" Vương Bàn Tử lập tức hô.

Nhìn lực đạo con gấu kia vung vẩy, nhưng phàm đổi một người

khác, kết cục khẳng định đã giống như ba tên lính đánh thuê kia!

Bất quá Tần Dã chung quy không phải người thường, cho dù cú này thế đại lực trầm, nhưng hắn cũng vẫn rất nhanh liền điều chỉnh tốt thân hình vững vàng đáp xuống đất.

Chỉ là Tần Dã vừa mới tiếp đất, một đoàn bóng đen to lớn liền xuất hiện trên đỉnh đầu hắn!

Không cần nghĩ cũng biết, tất nhiên là con gấu kia lao lên!

Trong lòng mọi người lại lộp bộp một cái!

Thực sự không ngờ tới tốc độ con gấu này lại kinh người như thế!

Lần này bọn họ rốt cuộc hiểu được vì sao con gấu này có thể đánh cho lính đánh thuê trở tay không kịp!

Cũng như vừa rồi lúc lao về phía bọn họ, bọn họ đều không có sát giác gì!

Đó căn bản không phải bản lĩnh ẩn nấp săn mồi gì!

Hoàn toàn là dựa vào tốc độ đuổi tới trước mặt bạn trước khi bạn phát hiện ra!

Mắt thấy hai tay con gấu đồng thời giáng xuống!

Tần Dã lập tức làm ra một hành động mà tất cả mọi người không thể tưởng tượng nổi!

Hắn thế mà trực tiếp buông đại đao, nâng lên hai tay ngạnh sinh sinh tiếp lấy hai móng vuốt của con gấu! "Vãi chưởng!" Vương Bàn Tử trực tiếp kinh kêu lên!

Những người khác tại trường cũng nháy mắt toàn bộ đều nhìn ngây người!

Bọn họ trong đầu từng nghĩ tới rất nhiều phương thức Tần Dã sẽ áp dụng khi đối phó cú đột kích này của con gấu!

Nhưng bọn họ nghĩ thế nào cũng không ngờ, phương thức của Tần Dã lại "ngạnh hạch" (cứng rắn) như thế!

Thậm chí có vẻ hơi lỗ mãng!

Con gấu to lớn như vậy!

Con gấu có thể trong nháy mắt đập chết ba tên lính đánh thuê!

Bọn họ nghĩ tới các loại phương thức ứng đối Tần Dã có thể áp dụng, lại không nghĩ tới Tần Dã thế mà trực tiếp dùng sức mạnh giao phong với đối phương ngay trong lãnh địa của gấu!

Hơn nữa quỷ dị hơn chính là, nhìn cái giá thế song phương giằng co!

Hai bên bọn họ thế mà hình như còn bất phân thắng bại!

Một màn này đích xác dọa sợ mọi người tại trường, đồng thời hiển nhiên cũng ảnh hưởng đến con gấu!

Mọi người cũng không ngờ, mình thế mà có thể nhìn thấy một tia hoàng khủng trong biểu tình hung hãn của con gấu!

Toàn bộ động tác cũng trong nháy mắt lâm vào đình trệ!

Sau đó ngay khoảnh khắc con gấu muốn có hành động, Tần Dã tung người nhảy lên, một cước hung hăng đá vào cằm con gấu!

Con gấu lập tức phát ra một tiếng ai hào, cả thân thể thế mà vì cú này không chịu khống chế ngửa ra sau vài phần.

Mà Tần Dã đương nhiên là không định chỉ dựa vào loại công kích này liền xử lý con gấu!

Trong lúc đá chân, hắn thuận thế ngửa ra sau, sau đó ngay khi tiếp

đất, rút ra đại đao.

Không đợi con gấu điều chỉnh tốt thân mình, trực tiếp tung người nhảy lên giữa không trung, rồi một đao trực tiếp cắm vào trong miệng con gấu!

Toàn bộ động tác liền mạch lưu loát!

Có thể nói từ khoảnh khắc Tần Dã bắt đầu áp dụng công kích, hắn liền không cho con gấu một chút cơ hội phản kháng nào nữa!

Theo thân thể to lớn của con gấu ầm ầm ngã xuống!

Tần Dã cũng thu đao đi lại gần mọi người. "Tôi đi!

Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu đánh thế cũng quá ảo đi!

Con gấu này hẳn là rất lợi hại đúng không!

Cậu cứ đơn giản như vậy liền giải quyết rồi sao?" Vương Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt nói: "Còn nữa, con gấu này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Tôi cũng chưa từng nghe nói trên thế giới này sẽ có con gấu to lớn như vậy a!" "Anh muốn nói đây là gấu khổng lồ gì đó đương nhiên cũng không phải không được, nhưng xác thực mà nói, thứ này kỳ thực không tính là gấu.

Đối với nó xưng hô chuẩn xác hơn hẳn là Nhân Hùng." Tần Dã nói. "Nhân Hùng?

Đó là cái gì?

Tập hợp thể của người và gấu?" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt khó hiểu nói. "Xác thực mà nói là gấu đã sinh tồn nhiều năm, sở hữu linh tính!

Hiện tại bọn chúng đã được coi là có trí tuệ vượt qua con người, đồng thời với thân thể to lớn, sức mạnh và tốc độ cũng được cường hóa cực đại!

Chương 940

Hơn nữa hậu đại của chúng cũng sẽ kế thừa sự linh tính này.

Bất quá cái này sẽ tăng lên theo tuổi tác của chúng!

Lúc ấu niên chúng sở hữu vẫn chỉ là thân thể cường hãn và trí tuệ nhất định." Tần Dã nói: "Giống như con này vậy." "Tôi đi!

Cái thế giới này thật đúng là đủ quỷ dị a!

Không ngờ chúng ta vừa tới liền gặp phải thứ này!" Vương Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt nói, vừa dứt lời, Vương Bàn Tử đột nhiên ý thức được một điểm không đúng! "Chờ chút!

Đồng chí Tiểu Tần!

Lời cậu vừa rồi là có ý gì!

Cậu nói con Nhân Hùng này vẫn chỉ là một đứa trẻ?" Mọi người nhất thời đều vì một phen lời này của Tần Dã mà lăng tại chỗ.

Con gấu kia, hoặc nói hiện tại tên chuẩn xác là Nhân Hùng!

Mức độ to lớn của thân thể con Nhân Hùng kia đã hoàn toàn vượt ra khỏi trình độ tưởng tượng của bọn họ!

Ước chừng ở thế giới nguyên bản, bất kỳ một con gấu nào khi nhìn thấy thứ này, đều tuyệt đối là ngay cả nửa phần dũng khí giao chiến cũng sẽ không còn!

Kết quả cứ thế!

Thế mà vẫn chỉ là một con gấu con!

Đáp án này đối với bọn họ mà nói quả thực có hơi quá rồi! "Mẹ nó chứ!

Đồng chí Tiểu Tần, lời này cậu nghiêm túc sao?

Cái đồ chơi to như thế mà vẫn chỉ là một con gấu con?" Tần Dã gật đầu tiếp tục nói: "Tuy rằng tôi cũng nói không rõ khối đầu của Nhân Hùng trong quá trình trưởng thành rốt cuộc cân đo thế nào!

Nhưng căn cứ vào sách vở tôi từng xem, điểm quan trọng nhất để phân biệt Nhân Hùng chính là trình độ trí tuệ của chúng.

Vừa rồi lúc tôi giao chiến với nó, thân thể hắn xác thực đã vô cùng kiên cố, muốn dễ dàng phá vỡ thân thể hắn cũng không dễ.

Nhưng phương thức chiến đấu của nó vẫn ỷ lại vào bản năng tác chiến nhiều hơn!

Là tôi động trước sau đó nó mới tiến hành phản kích!" "Nhưng nếu là Nhân Hùng đã thành niên thì sẽ không như vậy.

Phương thức tác chiến của chúng sẽ khoa học hơn, hữu hiệu hơn!

Thậm chí lúc nào bản thân nên đào tẩu cũng sẽ càng thêm lý tính.

Nếu mọi người không quá hiểu tôi cảm giác được thế nào, tôi chỉ cần lấy một ví dụ cho mọi người là được." "Nếu anh vô cùng tự tin đối với sức mạnh của mình, đồng thời sức mạnh của anh đích xác là đủ để ngạo thị quần hùng, khó gặp địch thủ!

Kết quả hiện tại anh gặp một đối thủ vóc dáng nhỏ hơn anh nhiều, nhưng lại có thể tiến hành giác trục sức mạnh với anh, các anh sẽ thế nào?" Tần Dã nhìn về phía Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử lập tức trả lời: "Vậy tuyệt đối chứng minh sức chiến đấu của người này không đơn giản rồi a!

Vậy Bàn gia khẳng định là trước tiên tìm cơ hội rút lui rồi!

Trừ khi phát hiện mình đã chạy không thoát mới có thể lựa chọn liều mạng với hắn!" "Không sai, điểm này cho dù là anh cũng rất rõ

ràng.

Nhưng lúc đó tôi và Nhân Hùng giao chiến không phải đã xuất hiện cục diện như vậy sao?

Hơn nữa lúc đó tôi cũng không biểu hiện ra với nó là liệu tôi có thể hoàn toàn áp đảo nó về tốc độ hay không.

Tức là đối với Nhân Hùng lúc đó mà nói, nó không cách nào phán đoán nếu nó muốn rút lui, tôi có thể đuổi kịp nó hay không!

Nhưng trong tình huống này nó vẫn lựa chọn tiếp tục cứng rắn với tôi.

Chứng minh nó còn có sự kiên thủ tuyệt đối đối với quyền uy của bản thân như một loài động vật thuần túy.

Hình thức tư duy này sẽ không phải là phương thức tư duy của Nhân Hùng đã thành niên." Tần Dã giải thích.

Mọi người nhao nhao gật đầu, muốn nói truyền thuyết Nhân Hùng này trong bọn họ cũng có người từng nghe qua.

Chỉ là trong nhận thức của bọn họ, Nhân Hùng này thuần túy chính là một sinh vật sống trong truyền thuyết.

Trong cuộc sống bình thường, bọn họ đích xác sẽ kiến thức được rất nhiều người nói cái gì mà gấu nào đó quả thực yêu nghiệt linh tinh.

Quả thực giống hệt Nhân Hùng.

Nhưng đây đều chỉ là một loại so sánh cục hạn của bọn họ.

Nói cho cùng bọn họ cách Nhân Hùng chân chính cũng là kém quá xa!

Không ngờ bọn họ mới vừa vặn tới thế giới này liền gặp phải thứ trong truyền thuyết này!

Hơn nữa bọn họ còn bởi vì thứ này mà xuất hiện thương vong!

Mà Vương Bàn Tử cũng sau khi suy nghĩ một trận, nói với Tần Dã: "Đồng chí Tiểu Tần!

Vừa rồi có phải cậu nói tôi ngu không hả?" Mọi người không khỏi phì cười một tiếng!

Bọn họ thật sự không ngờ tới, vào lúc bi thương lại khẩn trương như hiện tại, Vương Bàn Tử cư nhiên còn có thể làm ra chuyện ngữ xuất kinh nhân như vậy! "A Ninh đội trưởng, đối với chuyện này tôi cảm thấy thập phần tiếc nuối.

Bất quá đã có một con Nhân Hùng vị thành niên ở đây, vậy không có gì bất ngờ xảy ra thì Nhân Hùng thành niên hẳn cũng ở nơi không xa gần đây.

Bọn chúng đã hoàn toàn có lý tính, hẳn là rất nhanh sẽ sát giác được con của mình xảy ra chuyện.

Sau đó đuổi tới nơi này!" "Tôi chưa có kinh nghiệm giao chiến với Nhân Hùng thành niên, cũng không biết mình có thể chiến thắng bọn chúng hay không.

Phiền toái lớn hơn là Nhân Hùng thành niên sở hữu càng nhiều trí tuệ.

Thủ đoạn của chúng cũng sẽ phong phú hơn.

Tượng như cái gì mà một con gấu bố giao chiến với tôi, con khác tìm cơ hội đối phó các người sẽ là thủ đoạn vô cùng thường thấy.

Cho nên chúng ta cần mau chóng rời khỏi nơi này, ít nhất phải mau chóng rời khỏi cánh rừng này." Mọi người không nói thêm gì nữa, tuy nói con người đều có tình cảm!

Nhưng Dã Lang dung binh đoàn có năng lực trở thành lính đánh

thuê đứng đầu thế giới, một trong những nguyên nhân chính là bọn họ sẽ cưỡng ép bản thân dùng lý tính chiến thắng bản năng.

Cho dù đối với cái chết của đồng đội, bọn họ đều cảm thấy thập phần tiếc nuối.

Nhưng bọn họ sẽ không quá mức ưu nhu quả đoạn.

Bọn họ rất rõ ràng, mục đích hành động lần này của bọn họ là tìm được Trịnh Bách Vạn.

Cũng như nếu bọn họ tiếp tục chậm trễ ở đây, chỉ có khả năng dẫn đến càng nhiều tử vong.

Đơn giản làm một cái cáo biệt với đồng đội đã mất.

A Ninh cùng mọi người liền đi theo Tần Dã hướng về phía bìa rừng.

Bởi vì quan hệ của sương mù dày đặc, hoàn cảnh xung quanh khiến mọi người căn bản phân không rõ chút phương hướng nào.

Hơn nữa hoàn cảnh xung quanh này nhìn qua cũng toàn bộ một cái mô dạng! "Mẹ kiếp!

So với gặp phải Nhân Hùng, Bàn gia vẫn càng chán ghét tình huống hiện tại hơn!" Vương Bàn Tử căm giận mắng: "Phân không rõ phương vị, nhìn không thấy lối ra, thậm chí ngay cả một chút cảnh tượng không giống nhau cũng không thấy được!

Chúng ta hiện tại rốt cuộc là đi tới chỗ nào cũng không rõ!" "Lấy kinh nghiệm của Bàn gia, mặc kệ là ở bất cứ lúc nào, chỉ cần gặp phải tình huống chết tiệt này đều không có chuyện gì tốt!

Cứ nói Bàn gia trước kia có lần đi hạ mộ trên đường, cũng chính là gặp phải tình huống này!

Kết quả chính là cái 'Quỷ đả tường' chết tiệt!

Làm không tốt chúng ta hiện tại cũng là tình huống chết tiệt như vậy!" Vốn dĩ vì đoạn lộ trình này mà trong lòng khẩn trương, mọi người vừa nghe Vương Bàn Tử nói như vậy, tim lập tức nhảy lên tới cổ họng!

Muốn nói cái miệng quạ đen của Vương Bàn Tử kia tuyệt đối cũng là một thứ cấp bậc khái niệm!

Hiện tại bọn họ vừa mới tới thế giới này, quá nhiều không biết cùng hung hiểm đã là chuyện tương đương muốn mạng rồi!

Chương 941

Nếu thật sự lại để cái miệng quạ đen của Vương Bàn Tử nói trúng!

Vậy tình huống có thể quá tồi tệ rồi!

Giờ khắc này mọi người đều yên lặng cầu nguyện trong lòng, hy vọng toàn bộ tình huống ngàn vạn lần đừng phát triển theo hướng này!

Nhưng bọn họ đang nghĩ như vậy, Tần Dã đi ở tuốt đằng trước đội ngũ liền dừng bước.

Hắn trầm mặc nhìn xuống đất.

Bộ dáng không nói một lời lúc này lập tức khiến trong lòng mọi người dâng lên một tia dự triệu bất tường! "Bàn Tử, chúc mừng cậu, nguyện vọng của cậu thực hiện rồi." Câu nói này lập tức khiến đầu óc mọi người tại trường ong lên một tiếng vang thật lớn!

Bọn họ nhao nhao xông lên trước, quả nhiên nhìn thấy trên mặt đất là thi thể ba tên lính đánh thuê bị Nhân Hùng công kích trước đó, cùng với con Nhân Hùng chưa trưởng thành đã bị Tần Dã xử lý kia!

Ánh mắt bất thiện của mọi người lập tức rơi vào trên người Vương Bàn Tử.

Hiển nhiên lúc này bọn họ gặp phải Quỷ đả tường, trạng thái khiến người ta nổi nóng như thế, mọi người đã lần nữa ngầm thừa nhận đem món nợ này tính lên đầu Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử là nhân vật bậc nào.

Lập tức bắt đầu màn biểu diễn khai thoát của mình. "Các cậu xem!

Bàn gia tôi nói cái gì nào!

Hoàn cảnh giống nhau kiểu này!

Cộng thêm sương mù dày đặc thân thủ không thấy năm ngón!

Chín mươi phần trăm xác suất đều phải gặp chuyện Quỷ đả tường!" Vương Bàn Tử quả đoán trực tiếp làm lơ ánh mắt tất cả mọi người tại trường, mọi người cũng không nói nhiều.

Một mặt là vì Vương Bàn Tử áp căn nhi không giải thích cái gì.

Cứ thuần túy là 'tôi cứ không thèm để ý các người đang nói gì'!

Mặc cho các người có thiên ngôn vạn ngữ cũng vô dụng!

Phương pháp này không thể không nói đích xác là có chút vô lại, nhưng cũng xác thực hữu dụng!

Mặt khác chính là không cần thiết, mặc kệ đây là do cái miệng quạ đen của Vương Bàn Tử dẫn đến!

Hay là thật sự vận khí của bọn họ quá kém!

Nhưng hiện tại việc bọn họ tao ngộ Quỷ đả tường đều là một sự thật không thể chối cãi!

Cho nên trước mắt quan trọng nhất không phải là tính sổ với Vương Bàn Tử!

Mà là phải mau chóng đánh vỡ cái cục diện này!

Không thì đến lúc đó mọi người còn chưa tìm được Trịnh Bách Vạn, đã trước tiên toàn bộ chết ở chỗ này! "Đồng chí Tiểu Tần, chúng ta bây giờ làm sao bây giờ?

Trước kia Bàn gia ngược lại có nghe nói, nếu gặp phải Quỷ đả tường có thể thông qua nước tiểu đồng tử để phá cục!

Chúng ta hiện tại còn những ai là đồng tử a?

Mau lên a!

Còn ngẩn ra đó làm gì?

Chờ bị vây chết ở trong này hay là chờ bị Nhân Hùng đuổi kịp a!" Vương Bàn Tử tức khắc thúc giục mọi người. "Vô dụng thôi!

Đây cũng không phải là Quỷ đả tường đơn thuần!" Tần Dã nói: "Tình huống hiện tại của chúng ta còn phiền toái hơn Quỷ đả tường, xác thực mà nói chúng ta là bị 'Quỷ già nhãn' (Quỷ che mắt)." Trong lòng mọi người lập tức lộp bộp một cái, tất cả mọi người đều trừng lớn hai mắt vô cùng kinh sá nhìn Tần Dã! "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu nói đây là tình huống gì?

Quỷ già nhãn?

Đây lại là chuyện gì xảy ra?" Vương Bàn Tử lo lắng hỏi.

Muốn nói cái Quỷ đả tường cũng đã coi như là một tình huống phi thường không ổn rồi, nhưng Quỷ đả tường tốt xấu gì vẫn ở một trình độ có thể ứng phó được!

Ít nhất ngay cả Vương Bàn Tử cũng biết nên làm cái gì!

Nhưng cái Quỷ già nhãn này thì hoàn toàn bất đồng!

Muốn nói Quỷ đả tường về căn bản là một loại hiện tượng linh dị tương tự như ảnh hưởng trạng thái nhận thức của bạn.

Nhưng Quỷ già nhãn thì chính nhi bát kinh (chính cống) là có thứ đồ chơi gì đó bám trên lưng bạn để giày vò bạn!

Tuy nói bình thường tiểu quỷ tiến hành Quỷ già nhãn cũng sẽ không quá có tính công kích thực chất.

Nó lúc này bám trên lưng bạn che mắt cũng không phải thủ đoạn công kích gì!

Nhưng cử động này của nó lại có thể khiến bạn mất phương hướng, cuối cùng thậm chí vĩnh viễn bị vây chết ở nơi này!

Quan trọng hơn là, Quỷ đả tường thượng thả còn có thể dùng thủ đoạn nước tiểu đồng tử để đánh vỡ cục diện!

Nhưng Quỷ già nhãn này lại hoàn toàn bất đồng!

Tuy nói trên đường cũng có rất nhiều thủ đoạn có thể ứng đối Quỷ già nhãn!

Nhưng căn cứ vào đẳng cấp tiểu quỷ gặp phải!

Trình độ thủ đoạn bọn họ có thể thừa thụ là hoàn toàn bất đồng!

Nếu là tiểu quỷ Quỷ già nhãn bình thường, ngược lại có thể vận dụng một chút máu chó đen hoặc là móng lừa đen!

Nhưng nếu là tiểu quỷ trình độ khá sâu, cho dù là người cũ trên đường cũng không nắm chắc có thể ứng phó được!

Cho nên trong nghề thường xuyên đều sẽ nói, một khi gặp phải Quỷ già nhãn, những gì bọn họ có thể làm chỉ còn lại tận nhân sự thính thiên mệnh! "Đừng quên, sương mù làm cho hai thế giới tồn tại liên hệ ở Trường Bạch Sơn là có hạn chế giờ giấc!

Lấy giờ giấc hiện tại của chúng ta mà nói những sương mù này hẳn là đã sớm tan rồi mới phải!

Nhưng hiện tại rơi vào trước mắt chúng ta đích xác vẫn là tràn đầy một tầng sương mù.

Chỉ có một loại khả năng.

Có thứ gì đó che mắt chúng ta, hơn nữa nếu cảm giác của tôi không sai.

Hiện tại trong cánh rừng này hẳn là khắp nơi đều là cô hồn dã quỷ, mà trong đó một số vừa vặn tìm đến chúng ta." Tần Dã giải thích. "Tôi

đi!

Thế chẳng phải là nói hiện tại trên lưng chúng ta đang vừa vặn có một hai con bám vào?

Mẹ tôi ơi!

Đây không phải đang nói đùa chứ!" Vương Bàn Tử lập tức rùng mình một cái!

Lập tức hoàng khủng nhìn đông nhìn tây, nhưng bởi vì quan hệ Quỷ già nhãn, hắn có thể nhìn thấy cũng chỉ có từng đoàn sương mù! "Nhưng mà vì sao thế giới này tại sao lại có nhiều cô hồn dã quỷ như vậy a!

Chẳng lẽ trong thế giới này kỳ thực có rất nhiều người đều từng tới?

Sau đó bị lộng chết ở đây?" Vương Bàn Tử hỏi. "Đừng quên, sự liên kết hai thế giới này cũng không phải chúng ta vận dụng công pháp nào đó mở cửa ra!

Thực tế đây là chỉ cần đến thời gian tiết điểm nào đó sẽ tự động mở cửa.

Chương 942

Mà chỉ cần là lúc đó, ở trong phạm vi này đều sẽ bị đối xử như nhau.

Các người hảo hảo ngẫm lại những tin tức chúng ta từng tiếp xúc.

Có phải thường xuyên sẽ thấy có người đến Trường Bạch Sơn leo núi, cuối cùng biến mất sống chết không rõ?" "Đây còn là chúng ta hiện tại có báo đạo, hơn nữa càng nhiều người tới Trường Bạch Sơn đều là xuất phát từ hứng thú với sự không xác định của nơi này.

Vậy thời điểm còn sớm hơn hiện tại, không có bất kỳ báo đạo nào, hành động của con người cũng không phải hứng thú, mà là muốn tới nơi này cầu sinh tồn thì sao?

Những người sẽ biến mất ở đây không biết có bao nhiêu." Tần Dã phân tích. "Nếu nói như vậy, đích xác không biết sẽ có bao nhiêu người chết ở chỗ này!" Vương Bàn Tử gật đầu nói. "Hơn nữa bọn họ đã là chết ở thế giới này, tự nhiên không có khả năng tiến nhập luân hồi thế giới chúng ta!

Đích xác cũng chỉ có thể biến thành cô hồn dã quỷ ở thế giới này!" Hạo Thiên Chân nói. "Tần tiên sinh, nếu bọn họ đều đã biến thành quỷ hồn, vậy tại sao bọn họ còn muốn cứ ở lại trong rừng cây này?

Tại sao không lựa chọn rời đi?" A Ninh khó hiểu hỏi. "A Ninh đội trưởng, cô nghĩ như vậy có thể là vì các cô đều bị những tác phẩm điện ảnh kia lừa gạt!

Ở trong rất nhiều tác phẩm, người chết biến thành quỷ hồn xong, trừ một số thủ đoạn đặc thù ra thì dường như đã vô địch!

Nhưng thực tế lại không phải như vậy!

Quỷ hồn tuy rằng đã không phải người!

Nhưng giới hạn ý thức của bọn họ kỳ thực sẽ không siêu thoát quá nhiều." "Cái này giải thích cho cô thế nào nhỉ?

Chính là nó kỳ thực không có cách nào đi đến nơi vượt quá nhận thức của bản thân.

Đổi cách nói chính là nếu cô không biết nước ngoài trông như thế nào, ở hướng nào.

Vậy thì sau khi cô chết, khả năng hồn phách phiêu đến nước ngoài là không tồn tại!

Vậy cô nghĩ những người này vừa mới tới thế giới này liền ngoẻo!

Bọn họ có thể biết thế giới này cái gì?

Tận cùng rừng cây ở đâu?

Hướng về phía nào có thể đi ra, bọn họ làm sao có thể biết?

Cho nên bọn họ cũng chỉ có thể trở thành một con cô hồn dã quỷ phiêu lãng ở đây!" Vương Bàn Tử giải thích.

Đám lính đánh thuê đến đây coi như là triệt để làm rõ ràng tình cảnh hiện tại của mình.

Đồng thời bọn họ cũng hiểu được một chuyện!

Chính là ba gã đồng đội lúc trước chết ở đây của bọn họ, e rằng đến đây cũng chỉ có thể trở thành cô hồn dã quỷ phiêu đãng ở nơi này. "Bất quá làm rõ ràng mấy cái này là một chuyện!

Chuyện quan trọng nhất của chúng ta hiện tại cũng sẽ không thay đổi!

Nếu chúng ta không thể mau chóng rời khỏi nơi này!

Chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ bị vây chết ở trong này!" Một câu này của Vương Bàn Tử coi như là điểm tỉnh cho tất cả mọi người một chút về tình cảnh hiện tại của bọn họ! "Đều không cần chờ tới lúc đó." Tần Dã nói: "Đừng quên, ở bên trong cánh rừng này, còn có ít nhất một con Nhân Hùng đang hướng về phía chúng ta đuổi tới.

Nếu chúng ta không thể mau chóng rời khỏi nơi này.

Chờ đến lúc Nhân Hùng vọt tới trước mặt chúng ta, thì đã có thể xé xác toàn bộ chúng ta rồi!" Trong lòng mọi người tại trường lập tức lộp bộp một cái!

Vừa rồi bọn họ chỉ chăm chăm chú ý chuyện Quỷ già nhãn!

Hiện tại trải qua Tần Dã nhắc nhở mới coi như ý thức được nguy cơ lớn nhất lúc này!

Quỷ già nhãn xác thực muốn mạng!

Nhưng chỉ cần những tiểu quỷ già nhãn này không chủ động tạo thành thương hại gì với bọn họ!

Ít nhất bọn họ sẽ không chết ngay bây giờ, mà trong đội ngũ của bọn họ lại có Tần Dã và Trương Kỳ Lân tồn tại!

Cho dù bọn họ hiện tại còn chưa làm rõ ràng nên đào tẩu khỏi đây thế nào.

Nhưng chỉ cần có hai tôn đại thần như vậy tồn tại!

Tìm được biện pháp rời đi cũng chỉ là chuyện sớm muộn!

Nhưng nếu Nhân Hùng tìm tới cửa thì lại là một câu chuyện khác!

Thứ đồ chơi kia một khi chạm mặt, vậy khẳng định là cục diện không chết không thôi! "Cho nên tuy rằng những tiểu quỷ này cũng không chủ động thương hại chúng ta.

Nhưng bởi vì quan hệ của bọn chúng, chúng ta sẽ gặp phải nguy

hiểm không cần thiết, điểm này đã là sự thật không thể chối cãi!

Hiện tại tôi cần mời bọn chúng rời đi." Tần Dã nói. "Đồng chí Tiểu Tần, nghe cậu nói như vậy chẳng lẽ là đã biết nên đánh vỡ những Quỷ già nhãn này thế nào?" Vương Bàn Tử lập tức kích động hẳn lên!

Trước mắt đối với hắn mà nói, chỉ cần là có thể giải quyết vấn đề Quỷ già nhãn này, sau đó mau chóng đào ra khỏi cánh rừng đáng sợ này.

Chính là chuyện tốt nhất! "Không sai, tôi có hai cách, một loại chỉ là để bọn chúng tạm thời rời xa chúng ta.

Nếu phương pháp này hữu dụng, mọi người tự nhiên bình an vô sự, nếu không thể tôi cũng chỉ có thể để bọn chúng hồn phi phách tán." Tần Dã nói.

Trực tiếp rút đại đao rạch một đường trên tay mình, lập tức vung cánh tay lên.

Máu tươi trong tay thuận thế vẩy ra, cuối cùng những máu tươi này trừ vẩy rơi xuống xung quanh, còn rơi vào trên người mọi người.

Trong nháy mắt tiếp theo, mọi người liền phảng phất nghe được một trận ai hào lướt qua bên tai mình!

Thanh âm kia thập phần bén nhọn!

Mọi người chỉ nghe thấy thanh âm này liền cảm thấy trong lòng một trận phát lạnh!

Mọi người tại trường mặc kệ có phải xuất thân đổ đấu hay không, nhưng tốt xấu gì cũng coi như là có nhiều lần kinh lịch như vậy.

Lại làm sao có thể không hiểu thanh âm quỷ dị này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra chứ?

Ngay sau đó chính là một trận âm phong quát qua trên người bọn họ.

Tim mọi người lập tức treo lên, có thanh âm kia và những âm phong hiện tại.

Bọn họ có thể nghĩ đến cũng chỉ còn lại một khả năng! "Mọi người cẩn thận!

Mấy con tiểu quỷ này nháo đằng lên rồi!

Không biết muốn làm gì!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, lập tức rút ra súng cảnh giác xung quanh.

Dù sao căn cứ theo cách nói lúc trước của Tần Dã, những tiểu quỷ già nhãn này sau khi Tần Dã sử dụng phương pháp thứ nhất là tồn tại hai loại khả năng!

Một loại là trở nên thành thật, loại khác thì không dễ nói rồi!

Mà hiện tại những tiểu quỷ này rõ ràng bắt đầu nháo đằng.

Chỉ là những nháo đằng này rốt cuộc là muốn rời xa bọn họ, hay là muốn công kích bọn họ, điểm này thì không dễ nói! "Đi." Mãi đến khi Tần Dã nói với bọn họ một câu này, một giây sau, tất cả nháo đằng trước đó đều đã kết thúc.

Sương mù trước mắt mọi người cũng dần dần tiêu tán.

Tất cả trước mắt đều trở nên rộng mở trong sáng.

Chương 943

Mọi người lập tức hiểu ra!

Tình huống này tất nhiên là thủ đoạn thứ nhất của Tần Dã đã phát huy tác dụng!

Mọi người cũng là lập tức phản ứng lại, trước kia ở trong lăng mộ Uông Tạng Hải!

Máu tươi Tần Dã có thể là ngay cả những oán linh bị trấn áp kia đều có thể đỡ được.

Hiện tại chỉ là một số cô hồn dã quỷ, làm sao có thể chịu nổi a.

Bất quá lúc này chuyện này cũng không quan trọng!

Đã hiện tại đám tiểu quỷ đều bị xua tan, vậy hiện tại không đi còn đợi khi nào!

Mọi người không có quá nhiều chần chờ, đều mau chóng đi theo Tần Dã hướng về một phía rời xa!

Cũng may đoạn lộ trình này cuối cùng không tốn quá nhiều thời gian.

Mọi người ngược lại không đi bao lâu liền thuận lợi đi ra khỏi rừng cây.

Hầu như chính là đồng thời!

Mọi người liền nghe thấy trong rừng cây truyền đến một trận gầm rú!

Thanh âm này và thanh âm Nhân Hùng trước đó thập phần tiếp cận!

Nhưng về trình độ hung hãn lại hoàn toàn không thể đánh đồng!

Hơn nữa mọi người thậm chí còn có thể từ trong thanh âm kia nghe ra một cỗ lửa giận khó mà che giấu.

Mọi người không kìm được nuốt một ngụm nước bọt, đến bước này bọn họ làm sao sẽ không biết chủ nhân thanh âm này là ai!

Mà con Nhân Hùng này cũng thật không hổ là tồn tại đã sở hữu linh tính.

Lúc này một tiếng gầm giận dữ ở cự ly như thế, mọi người thế mà đều sẽ có một loại cảm giác linh hồn của chính mình đều bị chấn chiến. "Còn may còn may!

May mà chúng ta đã rời đi rồi!

Nếu còn ở lại bên trong, hiện tại khẳng định phải gặp thứ chết tiệt này!" Vương Bàn Tử thở phào một hơi nói. "Bàn Tử, nếu cậu muốn hiện tại liền thả lỏng thì còn hơi sớm đấy." Tần Dã nói: "Chúng ta tuy rằng hiện tại tránh được con Nhân Hùng này, nhưng việc chúng ta bị thứ đồ chơi này tìm tới cũng chỉ là vấn đề thời gian." Tim mọi người lập tức lộp bộp một cái!

Đều dùng một loại thần tình hoàng khủng kinh sá nhìn Tần Dã. "Đồng chí Tiểu Tần!

Lời này cậu nghiêm túc sao?

Chúng ta không phải đều đã từ trong rừng cây đào thoát ra rồi sao!

Sao còn có thể bị thứ này đuổi kịp!" Vương Bàn Tử lo lắng nói.

Tuy nói hắn cũng không biết con Nhân Hùng thành niên này trên phương diện chiến đấu lực hắn là thuộc về đoạn vị cấp bậc gì!

Nhưng chỉ từ một tiếng gầm giận dữ vừa rồi đã khiến người ta toàn thân run rẩy mà xem.

Nếu thật sự đụng phải thứ này, nếu Tần Dã và Trương Kỳ Lân ở

đây còn dễ nói.

Nếu là tình huống chỉ có bọn họ, cho dù chuẩn bị đầy đủ, cũng tuyệt đối là thỏa thỏa một con đường chết! "Bởi vì chúng ta vì ra khỏi toà rừng cây kia, nhưng lại để lại máu của tôi, mà vì để các người có thể thuận lợi tránh khỏi tiểu quỷ.

Máu thế nhưng là vẩy lên trên người tất cả các người.

Mà tôi từng tiến hành giao chiến với con của nó, Nhân Hùng khẳng định có thể ngửi ra mùi của tôi.

Đừng quên, gấu bản thân chính là sinh vật có tâm báo thù cực nặng.

Sau khi trưởng thành thành Nhân Hùng, loại tâm báo thù kia cũng là tăng trưởng gấp bội.

Tôi giết con nó, nó sao có thể từ bỏ ý đồ?

Ước chừng nó hiện tại hẳn là đang căn cứ vào dấu vết và mùi của chúng ta hướng về phía chúng ta dựa sát rồi đi." Tần Dã vẻ mặt bình tĩnh nói.

Trái tim đang treo của mọi người lập tức nhảy lên tới cổ họng!

Nếu nói trước đó bọn họ còn có nghi ngờ gì về sức chiến đấu của Nhân Hùng thành niên này!

Hiện tại tất cả hoài nghi coi như đã bị hoàn toàn đánh vỡ rồi!

Chỉ là một tiếng gầm giận dữ trong rừng cây đã khiến bọn họ trong lòng phát run, loại phách lực này cho dù là chúa sơn lâm hổ cũng căn bản không làm được!

Nếu thứ đó thật sự công lên vào lúc này!

Mọi người thật không dám tưởng tượng bọn họ có thể sẽ có kết cục gì! "Đồng chí Tiểu Tần!

Xem bộ dáng Nhân Hùng này tức giận thế nào kìa!

Thứ này công tới chỗ chúng ta e là chỉ là vấn đề thời gian rồi đi!

Cậu xem chúng ta hiện tại nên làm cái gì bây giờ a?" Vương Bàn Tử khẩn trương nhìn về phía Tần Dã hỏi. "Tin tức tốt là Nhân Hùng thành niên có thần trí, sẽ không chỉ đơn thuần làm bừa giống như kẻ lỗ mãng!

Cho dù nó có thể đuổi kịp chúng ta, cũng có thể xác định chúng ta là kẻ thù của nó!

Nhưng bọn chúng sẽ không mù quáng công tới.

Cho nên trước khi nó xác định mình nắm chắc có thể giải quyết chúng ta, chúng ta tạm thời vẫn có thể coi là an toàn!" "Về phần tin tức xấu sao, chính là nếu chúng ta thật sự chạm mặt, mặc kệ là nó làm cái gì, hay là gọi những Nhân Hùng khác tới vây công!

Dù sao khẳng định là tên này đã làm tốt vạn toàn chuẩn bị.

Thật đến lúc đó, tôi không xác định mình còn có thể vừa tác chiến với thứ này vừa hộ các người chu toàn hay không." Tần Dã nói. "Vậy đồng chí Tiểu Tần, nếu chờ nó tới tìm chúng ta sẽ rất nguy hiểm, chúng ta phản lại chủ động công kích thì thế nào?" Vương Bàn Tử đưa ra một ý tưởng to gan. "Chưa chắc sẽ dễ dàng, tính cảnh giác của Nhân Hùng cực cao, trong vòng trăm mét, chỉ cần chúng ta tới gần nó sẽ lập tức sát giác được chúng ta.

Mà mảnh rừng cây này chung quy là địa giới của Nhân Hùng, giống như con Nhân Hùng còn chưa thành niên lúc trước có thể trong nháy mắt miểu sát ba tên lính đánh thuê, lại có thể lặng yên không một tiếng động đuổi tới sau lưng chúng ta vậy.

Hiện tại con này tự nhiên cũng có thể làm được chuyện như vậy!

Hơn nữa nó có thể làm được khẳng định còn tốt hơn Nhân Hùng

ấu niên.

Đến lúc đó làm không tốt chúng ta còn chưa kịp biến thành thợ săn, đã trực tiếp thành con mồi rồi!" Tim mọi người lập tức thắt lại, giờ khắc này trong lòng bọn họ cảm giác phi thường không tốt!

Nhân Hùng sẽ không mù quáng phát động công kích với bọn họ, nhưng cũng không phải sẽ không phát động công kích với bọn họ!

Điểm này trong lòng mọi người đều đã hiểu rõ!

Loại cảm giác này cứ như thể tất cả bọn họ đều biết có một sát thủ đang ở sau lưng bọn họ hổ rình mồi!

Nhưng bạn chính là không biết sát thủ này khi nào sẽ ra tay với bạn thế nào!

Tất cả mọi người đều hiểu, trong quá trình này tâm trạng của bọn họ sẽ luôn ở trong trạng thái căng thẳng cao độ!

Đừng nói là có thứ gì khác tới gần, dù là một cành cây gãy, đều sẽ khiến thần kinh bọn họ trong nháy mắt căng thẳng!

Hơn nữa nơi này còn không phải địa giới hòa bình gì!

Cũng không phải chỉ cần cẩn thận một con Nhân Hùng là đủ!

Bọn họ cũng không thể quên, trên thế giới này còn tồn tại rất nhiều sinh vật khác.

Hơn nữa mức độ khủng bố của những sinh vật này đều không thua kém Nhân Hùng! "Mẹ kiếp!

Chương 944

Không ngờ chúng ta vừa mới tới thế giới này đã gặp phải phiền toái lớn như vậy!

Chẳng lẽ tựu không thể có chút tin tức tốt gì sao?" Vương Bàn Tử căm giận chửi bới. "Tin tức tốt?

Có a, chúng ta có khả năng rất nhanh sẽ tìm được Trịnh lão bản, tính không?" Tần Dã mỉm cười nói.

Lời này Vương Bàn Tử còn chưa có phản ứng gì, A Ninh trong nháy mắt liền không bình tĩnh rồi!

Ba chân bốn cẳng lao tới trước mặt Tần Dã, gắt gao lôi kéo hai tay hắn kích động nói: "Tần tiên sinh, lời anh nói là thật sao!

Nơi này thật sự có manh mối Trịnh tiên sinh?

Có thể biết ông ấy hiện tại thế nào không?

Còn có những anh em kia của chúng tôi!" "Tin tức tốt là trong bọn họ hẳn là còn có người sống.

Tin tức xấu là trong đội ngũ không có gì bất ngờ xảy ra thì hẳn là đã xuất hiện thương vong rồi." Tần Dã nhìn trên mặt đất nói.

Tim A Ninh lập tức lộp bộp một cái, lập tức nhìn về phía mặt đất, bọn Vương Bàn Tử cũng đi theo ghé lại nhìn sang.

Lúc này trên mặt đất có thể nhìn thấy là một số mảnh vụn quần áo, những mảnh vụn kia rất nát, thoạt nhìn căn bản không biết là do bị tổn thương quá nhỏ nên chỉ có chút xíu như vậy rơi ra.

Hay là công kích quá mức dày đặc, cho nên ngạnh sinh sinh cắt thành bộ dáng này!

Nếu trên mặt đất xuất hiện chỉ là những thứ này ngược lại cũng còn tốt!

Nhưng từng vũng từng vũng vết máu và tàn hài súng ống trên mặt đất kia, không cái nào không đang nói rõ nơi này đích xác từng xảy ra một trận chiến dịch!

Hơn nữa trận chiến đấu kia nhất định tương đương thảm liệt! "Mẹ nó chứ, trận chiến đấu này đánh thảm liệt thế sao?

Cái này cho dù gặp phải không phải Nhân Hùng, ước chừng cũng chẳng kém bao nhiêu đi?

Đồng chí Tiểu Tần, đều đã như vậy!

Cậu xác định bọn họ còn có thể có người sống sót sao?" Vương Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt vừa nói xong, liền ý thức được phán đoán này của mình A Ninh cũng có thể cùng nghe được.

Mau chóng ho khan hai tiếng giải thích nói: "A Ninh muội tử, cái này không phải Bàn gia lộng cái gì miệng quạ đen a!

Bàn gia cũng là thật sự lo lắng!

Cô nói mấy thứ trong thế giới này đều quỷ dị như vậy!

Cái này nếu thật sự gặp phải, thì thiết định là không dễ chịu a!" "Không sao, Dã Lang dung binh đoàn chúng tôi xuất nhiệm vụ khó tránh khỏi sẽ gặp phải chuyện như vậy, tôi còn chưa có yếu đuối như thế.

Chỉ là dung binh đoàn chúng tôi cũng tuyệt đối sẽ không tùy tiện đi phán định sống chết của đồng đội!

Cho dù các người sẽ cảm thấy đây chỉ là chấp niệm của tôi cũng không sao cả!

Nhưng chỉ cần không nhìn thấy thi thể của bọn họ, tôi sẽ không

tùy tiện phán định sống chết của bọn họ!" A Ninh nỗ lực để bản thân giữ vững bình tĩnh nói. "Tôi vừa rồi nói bọn họ cho dù có thương vong, hẳn là cũng sẽ không toàn bộ đã ngộ hại là có nguyên nhân!

Các người nhìn kỹ vết máu trên mặt đất, nơi này có rất nhiều vết máu là đi tới theo quy luật nào đó.

Hơn nữa nhìn lượng cũng không phải quá lớn.

Nếu là bị công kích bay bắn ra, theo lý thuyết không nên quy luật như vậy, hơn nữa cũng sẽ không chỉ có một chút như thế.

Cho nên tôi nghĩ hẳn là bọn họ tao ngộ nguy hiểm gì đó ở đây.

Trong chiến đấu có người bị thương, cũng có thể đã có người hi sinh.

Nhưng vẫn có một số người sống sót, những vết máu này hẳn là do bọn họ lưu lại lúc rút lui." Tần Dã nói.

Mặc kệ lời này có phải an ủi hay không, nhưng một phen thuyết từ này đích xác khiến trong lòng A Ninh hơi thư thái một chút.

Bất quá bọn họ cũng không phải người kiểu cách gì, cũng không cần mọi người trong quá trình hành động còn phải luôn làm mấy chuyện tương hỗ an ủi!

Đã hiện tại có một phương hướng, mọi người tự nhiên cứ việc dựa theo phương hướng này đi thám thính là được rồi!

Lại đi thêm một đoạn sau đó, mọi người đi tới trước một ngọn núi lớn!

Ngọn núi lớn này cao chọc trời, căn bản nhìn không thấy phía trên rốt cuộc là cái gì.

Mà ở trước mặt bọn họ, một cái sơn động sâu không thấy đáy cứ như một cái vực sâu đang chờ đợi bọn họ. "Đồng chí Tiểu Tần, chúng

ta thực sự phải đi vào từ đây sao?" "Chỗ này nhìn có vẻ không thiện lành gì cho lắm a!" "Luôn có một loại cảm giác nếu chúng ta đi vào thì sẽ gặp phải phiền toái gì đó!" Vương Bàn Tử ít nhiều vẫn có chút do dự.

Suy cho cùng thì cái thế giới này thực sự quá tà môn, bản thân việc thám hiểm tại thế giới này đã không phải là một chuyện an toàn.

Càng đừng nói là còn ở cái nơi thoạt nhìn đã tràn đầy sự không ổn này. "Vết máu kéo dài đến tận đây, có lẽ bọn họ đang trốn trong hang động này, hoặc có lẽ bọn họ đã rời khỏi hang động từ lối ra khác." "Nhưng xét theo tình huống hiện tại, nếu chúng ta muốn tìm ông chủ Trịnh, thì đoạn đường này là lựa chọn duy nhất của chúng ta." Tần Dã nói. "Cái này Bàn gia đảo cũng hiểu, chỉ là cảm thấy chỗ này nhìn thế nào cũng thấy không an toàn a!" "Chẳng lẽ không còn lựa chọn nào khác sao?" "Ví dụ như chúng ta trực tiếp trèo qua, hoặc là đi vòng qua từ hai bên trái phải?" Vương Bàn Tử đề nghị. "Bàn Tử, cậu nhìn mấy phương hướng cậu nói xem, cái nào nhìn thấy điểm cuối?" "Nếu chúng ta chọn đi vòng qua, cả lộ trình đều sẽ không thể kiểm soát." "Sở dĩ chúng ta mạo hiểm đến thế giới này, nhiệm vụ cốt lõi nhất chính là phải tìm được nhóm ông chủ Trịnh!" "Nếu lãng phí quá nhiều thời gian ở nơi này!" "Đợi đến khi chúng ta tìm được ông chủ Trịnh, tất cả mọi người đều đã gặp chuyện bất trắc." "Chẳng phải là lẫn lộn đầu đuôi rồi sao?" Tần Dã nói.

Vương Bàn Tử bĩu môi, bất quá hắn dù sao cũng là một Thổ phu tử giàu kinh nghiệm.

Rất nhiều lúc có những lời chỉ cần điểm tới là dừng, kỳ thực cũng đã rất dễ dàng nghĩ thông suốt.

Chẳng hạn như hiện tại, tuy nói trực tiếp đi qua có khả năng sẽ rất nguy hiểm.

Nhưng kỳ thực bọn họ cũng không có quá nhiều lựa chọn.

Đi đường vòng ngoại trừ việc lãng phí thêm thời gian ra, thì làm sao có thể đảm bảo sẽ không có nguy hiểm chứ? "Được rồi!

Xem ra chúng ta đúng là không có gì để đắn đo cả!" "Mẹ kiếp!

Cái loại tình huống bắt buộc phải đưa ra lựa chọn này cảm giác quả thực giống hệt như trong lăng mộ Uông Tàng Hải!" "Tên khốn kiếp kia không phải là học được từ đây đấy chứ!" Vương Bàn Tử phẫn nộ mắng chửi.

Đám người cũng bất lực thở dài một hơi, quả thực, bất kể là lúc ở trong lăng mộ Uông Tàng Hải, hay là hiện tại, loại tình huống ép buộc lựa chọn vốn dĩ chẳng được coi là lựa chọn này tuyệt đối là thứ khiến người ta nóng máu nhất! "Tóm lại chuẩn bị sẵn đuốc trước đã." "Ở nơi như thế này, muốn dùng để chiếu sáng, tốt nhất vẫn là loại vũ khí có tính công kích này." Đám người gật đầu, lập tức bắt đầu tiến hành chuẩn bị.

Có kinh nghiệm trong lăng mộ Uông Tàng Hải trước đó, cộng thêm lần này lại là muốn triển khai hành động cứu người ở nơi hoàn toàn chưa biết gì này!

Không dám nói là đã chuẩn bị vẹn toàn, nhưng A Ninh vẫn cố gắng hết sức cân nhắc đến tất cả mọi tình huống mà mình có thể nghĩ tới!

Sau khi thắp sáng mấy cây đuốc.

Tần Dã lại tiến hành sắp xếp lại đội ngũ.

Bởi vì vấn đề nhân số, Tần Dã phụ trách đi ở vị trí đầu tiên của đội ngũ!

Trương Kỳ Lân thì đi ở phía sau.

Với quân số hiện tại của bọn họ, như vậy có thể đảm bảo bất kể phía trước hay phía sau có nguy hiểm ập đến, bọn họ đều có thể lập tức đưa ra phản ứng.

Còn nếu thật sự có phiền toái gì ra tay từ giữa đội hình, bọn họ cũng sẽ không đến mức không ứng phó kịp.

Mà có kinh nghiệm hành động nhiều lần trong mộ đạo, mặc dù hiện tại tất cả mọi người đều biết bọn họ đang đi trong một hang động tự nhiên về lý thuyết là không có ai điêu khắc.

Hơn nữa không gian ở đây cũng lớn hơn mộ đạo bình thường rất nhiều.

Nhưng mỗi bước đi của mọi người đều mang theo đủ loại không tự nhiên.

Luôn có một loại ảo giác rằng đi thêm vài bước nữa thì sẽ có loại cơ quan chết người nào đó đột nhiên xuất hiện!

Mà đoạn lộ trình này cũng dài hơn bọn họ tưởng tượng rất nhiều!

Cũng không biết có phải do tâm lý hay không, ngược lại ở trong mắt bọn họ, bọn họ đã đi trong hang đá này rất lâu rồi!

Nhưng mãi vẫn không nhìn thấy điểm cuối của hang động!

Chương 945

Thậm chí ngay cả một ngã rẽ cũng không gặp!

Bọn họ từng thử quay đầu lại giữa chừng, nhưng lúc này bọn họ cũng đã không nhìn thấy vị trí cửa vào nữa rồi!

Cái loại cảm giác trước sau đều không nhìn thấy đường ra này quả thực quá tồi tệ! "Đồng chí Tiểu Tần, cậu đừng nói Bàn gia tôi lắm mồm nhé!" "Đoạn đường này có phải dài hơi quá đáng rồi không?" "Cái lối ra của nơi quỷ quái này rốt cuộc là ở chỗ nào a!" Vương Bàn Tử bực bội nói. "Khó nói lắm, từ cảm giác hiện tại mà xem, lối ra chắc là vẫn còn một đoạn nữa." "Thật ra chuyện này cậu hẳn là có thể nghĩ đến chứ?" "Dãy núi này đã có thể cao chọc trời, vậy thì đoạn đường hầm này khẳng định không thể ngắn được a!" Tần Dã nói. "Chuyện này Bàn gia xác thực là biết!" "Chỉ là cái cảm giác này thực sự khiến người ta quá khó chịu!" Vương Bàn Tử thở dài một hơi nói: "Cậu nhìn xem hiện tại trong cả cái hang động này chỉ có tiếng của chúng ta!" "Bàn gia nói chuyện hơi lớn tiếng một chút thôi cũng cảm giác có thể nghe thấy tiếng vang!" "Cái trạng thái cái gì cũng không có này mạc danh kỳ diệu lại có một loại cảm giác rất cô độc, cậu hiểu không?" "Cậu nói xem lúc trước xông pha lăng mộ, tuy rằng xác thực là rất nguy hiểm!

Nhưng ít nhất không phải loại cảm giác này a!" "Cậu nói ở thế giới này cơ quan các thứ khẳng định là không tồn tại!

Nhưng dù sao cũng phải lòi ra chút gì đó chứ!" Vương Bàn Tử vừa dứt lời, Tần Dã liền mạnh mẽ dừng bước!

Cả đội ngũ lập tức dừng lại, trong lòng Vương Bàn Tử cũng nhịn không được thót lên một cái.

Hắn sốt ruột nhìn về phía Tần Dã hỏi: "Sao thế đồng chí Tiểu Tần!

Chỗ này lại có thuyết pháp gì không thành!" "Bàn Tử, tôi thật sự hy vọng có đôi khi cái miệng của cậu có thể an phận một chút!" Tần Dã mang theo vài phần bất đắc dĩ nói: "Nguyện vọng của cậu thành hiện thực rồi, có khách nhân phiền toái tìm tới cửa rồi." "Vãi chưởng!" Vương Bàn Tử lập tức hét lớn một tiếng, ngay tức khắc cảnh giác nhìn bốn phía với tốc độ nhanh nhất.

Cả đội lính đánh thuê cũng nhanh chóng đứng thành hình tròn!

Tất cả mọi người giương súng cảnh giác chung quanh, đồng thời cũng dùng đuốc chú ý trạng thái xung quanh!

Để đảm bảo bất kể là xảy ra chuyện gì, bọn họ đều có thể có hành động ngay trong thời gian đầu tiên!

Mặc dù lúc này sau khi tụ tập tất cả đuốc lại một chỗ, hoàn cảnh chung quanh bọn họ đều được chiếu sáng thuận lợi!

Nhưng trong lòng mọi người vẫn cứ là một chút cũng không nắm chắc!

Thế nhưng đám người quan sát một hồi, lại không hề phát giác được một chút động tĩnh nào.

Đây vốn dĩ hẳn là một tin tức tốt, nhưng mọi người đều biết Tần Dã tuyệt đối không thể nào sai lầm!

Cho nên cho dù là loại tình huống thoạt nhìn có thể không cần lo lắng này!

Trong lòng mọi người có thể nghĩ đến khả năng duy nhất, chỉ có là thứ đồ vật không biết tên kia lúc này đang ẩn nấp trong bóng tối, đang chờ đợi một cơ hội thích hợp để ra tay với bọn họ! "Đồng chí Tiểu Tần!

Thứ đó rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!" "Sao vẫn chưa có động tĩnh?" Lại một hồi chờ đợi dài dằng dặc trôi qua, Vương Bàn Tử thực sự có chút chịu không nổi!

Bất kể đó rốt cuộc là thứ quỷ gì!

Chỉ cần xuất hiện thì ít nhất có thể biết tiếp theo phải đối mặt với cái gì!

Nhưng bây giờ hoàn toàn không có động tác, đám người cứ phải luôn thân ở trong loại sợ hãi đối với những thứ chưa biết này!

Loại trạng thái này đối với người ở trong cuộc vĩnh viễn đều là giày vò nhất! "Đến rồi." Tần Dã đột nhiên thấp giọng nói, mọi người đang định nâng súng nhắm vào bốn phía.

Tần Dã lại đột nhiên lao vào giữa đám người, đối với tất cả mọi người đều là một cước đá văng bọn họ về bốn phía!

Động tác của hắn cực kỳ nhanh chóng, mọi người thậm chí còn chưa kịp làm rõ ràng đã xảy ra chuyện gì!

Thậm chí có không ít người trong nháy mắt đó đều tưởng là mình bị thứ gì mạc danh kỳ diệu đánh lén!

Vương Bàn Tử ngã xuống đất vừa hồi thần lại, đang định quay đầu hỏi thăm Tần Dã rốt cuộc là tình huống gì!

Đám người liền nghe thấy mặt đất dưới chân truyền đến một tiếng ầm vang thật lớn!

Sau đó liền là một trận nứt toác khuếch tán ra bốn phía!

Ngay sau đó chỗ bọn họ đứng trước đó vậy mà liền sụp đổ xuống!

Mặc dù mọi người vẫn là vẻ mặt đầy dấu chấm hỏi, nhưng không thể không nói một trận nứt toác này khiến cho tim bọn họ cũng không khỏi thót lên một cái!

Bọn họ cũng sẽ không đơn giản như vậy liền quên mất!

Lúc này nơi sụp đổ kia chính là vị trí bọn họ vừa đứng trước đó!

Hơn nữa nhìn tốc độ sụp đổ này!

Nếu không phải Tần Dã dùng tốc độ cực nhanh trong thời gian đầu tiên đá văng tất cả bọn họ ra xung quanh!

Bọn họ hiện tại tuyệt đối đã có không ít người rơi xuống theo rồi!

Ở loại địa phương lạ lẫm này nếu thật sự lại xảy ra tai nạn như vậy, thì tuyệt đối là chết người! "Á đù!

Đùa gì thế!" "Chỗ này đang yên đang lành sao lại đột nhiên sụp xuống!" "Bàn gia chỉ biết trong lăng mộ xác thực là có rất nhiều chủ mộ sẽ thử loại thủ đoạn này để đối phó kẻ xâm nhập!" "Nhưng nơi này lại không phải lăng mộ!

Vì sao cũng sẽ như vậy!" "Chẳng lẽ là Uông Tàng Hải giở trò!" "Hắn lúc trước đi đến nơi này, nhân cơ hội đó thiết lập cạm bẫy ở đây?" Vương Bàn Tử sắc mặt ngưng trọng nói. "Không, tình huống này và Uông Tàng Hải không có chút quan hệ nào." Tần Dã nói: "Thứ này sở dĩ sụp xuống, là bởi vì bên dưới chỗ chúng ta vừa đứng sớm đã bị đào rỗng rồi." "Tuy nói chất địa mặt đất này phi thường cứng rắn.

Nhưng bên dưới này có thứ vẫn luôn quan sát tình huống bên trên!" "Đợi đến khi chúng ta đến nơi, sẽ phá hoại toàn bộ mặt đất!

Khiến tất cả chúng ta đều rơi xuống!" "Về phần vì sao lại như vậy, bởi vì ở bên dưới này vừa là sào huyệt của bọn chúng!

Cũng là bãi săn của bọn chúng!" "Bãi săn?" Trong lòng mọi người lập tức căng thẳng!

Tuy nói hành động trong hang động này, cái loại bóng tối và yên

tĩnh kia xác thực rất khiến người ta không thoải mái!

Nhưng loại không thoải mái này hơi nhẫn nhịn một chút cũng coi như là qua!

Cho dù là Vương Bàn Tử lúc trước nói cái gì mà chui ra chút đồ vật, tận sâu trong nội tâm hắn cũng tuyệt đối không muốn gặp phải cái gì ở nơi này!

Dù sao đi trong khoảng không, cùng lắm cũng chỉ là buồn chán!

Nhưng gặp phải nguy hiểm, thì chính là chết người! "Mọi người cẩn thận!

Thứ bên trong sắp đi ra!" Không cho mọi người quá nhiều thời gian phản ứng, Tần Dã liền nhắc nhở tất cả mọi người lần nữa.

Mọi người tại hiện trường đâu có gì mơ hồ!

Đều lập tức giơ đuốc hướng về phía miệng hố sụp đổ!

Những người khác lập tức chĩa súng vào giữa, đảm bảo chỉ cần bên trong có thứ gì mọc ra thì sẽ lập tức động thủ!

Hiện trường khoảnh khắc lâm vào sự yên tĩnh tuyệt đối!

Thân ở trong đó, mọi người cảm giác mình phảng phất có thể nghe thấy tiếng tim đập của người khác!

Ngay sau một lát trầm tịch, mọi người liền nghe thấy trong miệng hố truyền đến một trận tiếng vang sột soạt!

Trong lòng mọi người lại lần nữa căng thẳng, giờ khắc này là một chút thả lỏng cũng không dám có!

Mà ngay giây tiếp theo, mọi người liền nhìn thấy có rất nhiều thứ từ miệng hố bò ra!

Những thứ kia đen kịt một mảng!

Phảng phất muốn bao phủ toàn bộ mặt đất!

Mọi người đã không còn tâm trạng đi so đo những thứ này rốt cuộc là con sâu cái kiến gì!

Dù sao mặc kệ là cái gì, chỉ cần là từ bên trong này bò ra, vậy tuyệt đối chính là muốn đem lại phiền toái gì đó cho bọn họ!

Mọi người lập tức nổ súng.

Cũng may lúc này mảng đen kịt bò về phía bọn họ kia không đến mức lại là quái vật đao thương bất nhập gì!

Trong tiếng đạn nổ vang, mọi người có thể nhìn thấy lũ côn trùng toàn bộ đều đang chết đi từng mảng!

Nhưng số lượng lũ côn trùng này thực sự quá khoa trương!

Chương 946

Cho dù là xạ kích như vậy, những con côn trùng kia cũng vẫn đang cuồn cuộn không ngừng áp sát về phía bọn họ!

Mà sau khi lũ côn trùng này đến gần, mượn ánh lửa, mọi người cũng rốt cuộc nhìn rõ những thứ đang bức bách về phía bọn họ rốt cuộc là cái gì!

Đám đen kịt này thình lình là một đàn kiến!

Chỉ là những con kiến này thể hình phải lớn hơn loại bọn họ quen thuộc rất nhiều!

Đồng thời không biết có phải do ngọn đuốc hay không, những con kiến này nhìn qua thình lình lại có bộ dạng thông thể phiếm hồng! "Vãi nồi!

Mấy thứ này rốt cuộc là cái quái gì!" Vương Bàn Tử vừa cầm súng phun lửa bắn vào đám kiến trên mặt đất, vừa mắng chửi.

Tần Dã thì sau khi tiến hành một phen đối mắt với Trương Kỳ Lân, lập tức lao về phía bên kia của đội ngũ đang bị phân tán! "Đưa rượu cho tôi và Tiểu Ca!" Không có lời thừa thãi!

Tần Dã lập tức ra lệnh!

Mà lính đánh thuê lúc này sớm đã có nhận thức chung!

Một khi Tần Dã ra lệnh, bất kể mệnh lệnh hắn đưa ra bọn họ hiện tại không thể lý giải đến mức nào!

Đều nhất định phải lập tức làm theo!

Đặc biệt là khi gặp phải nguy hiểm!

Đám lính đánh thuê không nói nhảm nhiều, lập tức móc chai rượu

đưa cho hai người!

Sau đó hai người lại mỗi người cầm lấy một cây đuốc!

Sau khi uống một ngụm rượu, lập tức phun về phía đám kiến đang áp sát bọn họ!

Trong khoảnh khắc ngọn lửa cuộn trào mà ra!

Tất cả những con kiến chạm phải đều trong nháy mắt bị ngọn lửa nuốt chửng!

Nhưng số lượng những con kiến này thực sự dọa người!

Mắt thấy một chai rượu của Tần Dã và Trương Kỳ Lân đều đã dùng hết!

Những con kiến này vẫn cứ cuồn cuộn không ngừng bò ra từ miệng hố! "Không phải chứ!

Mấy thứ này đều là cái quái gì vậy!

Đội cảm tử à!" "Đều như vậy rồi còn đang xông lên!" Vương Bàn Tử lập tức cuống lên, bất kể là lúc nào, loại chủ nhân không muốn sống này đều tuyệt đối là đáng sợ nhất!

Càng đừng nói bản thân mấy thứ này thoạt nhìn đã không phải loại lương thiện gì! "Các ngươi cũng đừng đứng đó xem kịch!

Xông qua từ trong ngọn lửa!" "Mau chóng đến đối diện sau đó cùng nhau rút lui!" "Tôi và Tiểu Ca sẽ tạm thời trì hoãn bọn chúng một chút!" Ngay trong lúc Tần Dã ra lệnh này, những con kiến kia đã áp sát bọn họ rất nhiều!

Ngay khoảnh khắc Tần Dã lại phun lửa vào đám kiến trên mặt đất lần nữa.

Mọi người thậm chí không dám đi suy xét những ngọn lửa này thiêu đốt.

Đều nhanh chóng dùng tốc độ nhanh nhất xông qua!

Sau khi thuận lợi hội hợp với Trương Kỳ Lân, Vương Bàn Tử lập tức quay đầu nhìn về phía hướng Tần Dã.

Lúc này bởi vì lửa lớn thiêu đốt, những con kiến đỏ trên mặt đất này đều đang liên tiếp không ngừng phát ra tiếng kêu rên thống khổ.

Bọn chúng đang không ngừng giãy dụa, nhưng dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa, sự giãy dụa của bọn chúng chung quy chẳng qua chỉ là phí công.

Có thể nhìn thấy những con kiến này bị đối phó như thế đối với mọi người mà nói đương nhiên là một tin tức tốt!

Nhưng theo thi thể kiến gia tăng, lửa lớn cũng rất nhanh sắp đốt cháy cả xung quanh!

Lúc này bọn họ đã không thể từ trong lửa lớn và khói đặc nhìn thấy tình huống đối diện!

Trong lòng Vương Bàn Tử không khỏi khẩn trương.

Bọn họ hiện tại đều thuận lợi qua đây rồi, chuyện này đương nhiên là chuyện tốt!

Nhưng còn Tần Dã thì sao?

Trong một bức tường lửa được cấu trúc bởi ngọn lửa như thế, Tần Dã lại phải thoát thân thế nào đây? "Đồng chí Tiểu Tần!

Bên cậu thế nào rồi!" Vương Bàn Tử thậm chí không có tinh lực suy xét mình bị bỏng!

Lập tức hét về phía hướng Tần Dã!

Đúng lúc này, liền nhìn thấy ngọn lửa chớp động một trận!

Ngay sau đó thân ảnh Tần Dã thình lình đội cả lưỡi lửa trực tiếp

lao qua!

Theo khoảnh khắc Tần Dã tiếp đất!

Hắn mạnh mẽ xoay người một cái, một ngụm rượu mạnh uống xuống, lại lần nữa phun ra về phía đàn kiến trước mắt!

Mãi cho đến khi ngọn lửa thiêu đốt ổn định, Tần Dã và Trương Kỳ Lân mới coi như là dừng lại động tác của mình.

Động tác kia, ngay cả Vương Bàn Tử cũng không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Cái tư thế động thủ này của hai người thình lình chính là muốn diệt tộc đối phương đi a! "Đồng chí Tiểu Tần, Tiểu Ca, hai người đây là muốn giết người ta tuyệt chủng a!" Vương Bàn Tử thở dài một hơi nói. "Không còn cách nào, hiện tại rất nhiều người các cậu đều bị bỏng rồi." "Cho dù không tính thời gian các cậu hồi phục, nhưng cũng cần một chút thời gian tiến hành xử lý vết thương.

Nếu lúc này để những con Huyết Mã Nghĩ kia đuổi kịp, ứng phó cũng khá phiền toái!" "Tuy nói có thể tiếp tục dùng phương pháp này, nhưng bất kể là đuốc hay là rượu, số lượng đều có hạn.

Những con Huyết Mã Nghĩ này lại thuộc về loại săn mồi cảm tử thiên bẩm." "Một khi xuất động, trước khi nếm được máu tươi của con mồi thì tuyệt đối sẽ không dừng lại.

Hiện tại bức tường lửa này cũng chỉ là có thể tạm thời ngăn cản một chút, nhưng dù sao cũng có thể tranh thủ được một chút cơ hội giảm xóc." Tần Dã nói.

Vừa nghe lời này, Vương Bàn Tử lập tức liền không bình tĩnh.

Những lính đánh thuê khác cũng theo đó khẩn trương lên. "Ý gì a đồng chí Tiểu Tần!" "Hóa ra cái thứ này đều đã bị thiêu chết nhiều như vậy rồi vẫn chưa xong?

Ngay gần đây cư nhiên vẫn còn?" Vương Bàn Tử không dám tin tưởng nói.

Muốn nói tổ kiến hay gì đó Vương Bàn Tử đảo cũng không phải chưa từng thấy qua.

Muốn nói những con kiến kia một khi toàn bộ đi ra, cho dù không phải loại kiến có tính công kích gì.

Nhưng lít nha lít nhít chỉ nhìn thôi xác thực cũng sẽ khiến người ta có một loại cảm giác rất không thoải mái!

Nhưng trong khái niệm của hắn, kiến trong một cái tổ kiến hình như cũng không đến mức sẽ có số lượng khoa trương đến trình độ này chứ! "Sự thật thì hiện tại những gì chúng ta nhìn thấy không nhất định bằng một phần mười số lượng của một quần thể Huyết Mã Nghĩ." Tần Dã bĩu môi nói.

Vương Bàn Tử trực tiếp ngây ra tại chỗ, những lính đánh thuê khác cũng đều hai mặt nhìn nhau lộ ra thần tình khó có thể tin!

Trong số bọn họ cho dù là bản thân vốn không hiểu biết về loại sinh vật kiến này!

Nhưng đám kiến trước mắt này số lượng nói thế nào hẳn là cũng đã lên đến hàng vạn rồi chứ!

Ngay cả số lượng ly kỳ như vậy mà vẫn chưa bằng một phần mười của cái tộc đàn này!

Giảng như vậy, số lượng kiến này có phải hơi quá đáng một chút rồi không! "Không phải!

Chương 947

Đồng chí Tiểu Tần!

Huyết Mã Nghĩ này rốt cuộc là cái quái gì a!" "Có phải chính là thứ giống như kiến ăn thịt mà chúng ta đều biết không?" Vương Bàn Tử ấn trán hỏi.

Hắn hiện tại chỉ muốn làm rõ ràng đám đồ chơi chết tiệt trước mắt này rốt cuộc đều là thứ gì!

Tần Dã cũng không lập tức trả lời câu hỏi của Vương Bàn Tử, chỉ là quay đầu nhìn tình huống của mọi người tại hiện trường.

Sau khi xác nhận tất cả mọi người đều đã đại khái tiến hành xử lý vết thương.

So với việc trả lời câu hỏi của Vương Bàn Tử, Tần Dã đầu tiên ra một mệnh lệnh cho mọi người. "Bây giờ không phải lúc nói cái này.

Đã xử lý vết thương xong rồi, chúng ta rời khỏi đây trước đã rồi nói sau." Ngay trong lúc Tần Dã nói chuyện, thi thể những con Huyết Mã Nghĩ kia đã bởi vì cháy hết mà khiến cho thế lửa dần dần yếu đi.

Đám người cũng không biết có phải là ảo giác của mình hay không.

Dường như ngay trong nháy mắt thế lửa yếu đi đến mức hơi có thể hành động này!

Cái tiếng sột soạt khiến da đầu người ta tê dại kia lại xuất hiện lần nữa.

Trong lòng mọi người không khỏi thót lên một cái!

Khoan hãy nói đối với những người đang có mặt ở đây như bọn

họ, chút vết bỏng này bản thân cũng chẳng tính là gì!

Cho dù vết bỏng này thật sự là vết thương khá đau đớn!

Bọn họ dù là dìu nhau cũng nhất định phải mau chóng rời khỏi nơi này!

Dù sao chỉ với số lượng Huyết Mã Nghĩ này cũng đã khó giết như vậy rồi!

Cậu nói trên cơ sở này lại nhân với mười!

Trước tiên mặc kệ bọn họ có thể thuận lợi giết hết những con Huyết Mã Nghĩ này hay không!

Chỉ riêng đối mặt với tràng diện kia, mọi người cũng đã cảm giác được sống lưng phát lạnh rồi. "Cái gọi là Huyết Mã Nghĩ, là một loại động vật săn mồi nổi danh với hàm răng sắc bén và số lượng.

Định nghĩa của chúng nó xác thực rất giống kiến ăn thịt ở thế giới chúng ta." "Nhưng một sự khác biệt lớn nhất giữa hai bên chính là sự chấp nhất thấy chết không sờn đối với con mồi kia." Trong thời gian mọi người tiếp tục rút lui, Tần Dã giải thích với mọi người: "Kiến ăn thịt tuy rằng hung ác, nhưng số lượng bọn chúng nói ra cũng không đến mức quá khoa trương.

Hơn nữa trên người bọn chúng có tồn tại nỗi sợ hãi bản năng của sinh vật!" "Nếu giống như chúng ta vừa rồi dùng súng bắn bọn chúng, hoặc là trực tiếp phóng hỏa đốt bọn chúng!

Kiến ăn thịt sẽ bởi vì bản năng sợ hãi của sinh vật mà tiến hành rút lui." "Thế nhưng loại chuyện này không tồn tại trên người Huyết Mã Nghĩ!

Bọn chúng mỗi một con đều là sự tồn tại giống như đội cảm tử.

Sẽ bất chấp tất cả phát động thế công hung ác đối với con mồi!"

"Bất kể con mồi là cái gì, sở hữu vũ khí gì đều không quan trọng.

Bọn chúng chỉ biết tiến công, không ngừng tiến công.

Nếu thật sự xảy ra tình huống bị con mồi đoàn diệt, kết cục của bọn chúng tự nhiên cũng không cần nói nhiều." "Một cái khác biệt nữa chính là, bình thường mà nói loại sinh vật như kiến là có khái niệm quần thể!

Bọn chúng từ khi sinh ra sẽ sắm một vai trò trong cái quần thể này.

Đương nhiên rồi, kiến chúa là sự tồn tại chí cao vô thượng trong cái quần thể này." "Bất kể bọn chúng sắm vai gì ở bên trong!

Nhưng khi có được con mồi bọn chúng đều phải ưu tiên đảm bảo giao con mồi cho kiến chúa, sau đó chờ đợi kiến chúa phân phối." "Bất quá đối với Huyết Mã Nghĩ mà nói, bọn chúng tuy rằng đều là huynh đệ tỷ muội một ổ, lại không có cái gọi là tình cảm để nói.

Về phần kiến chúa sắm vai trò trong cái tuần hoàn này cũng vẻn vẹn chỉ là sinh sản những con kiến này ra đơn giản như vậy!" Tần Dã tiến thêm một bước giải thích.

Vừa nghe đến đây, trong lòng Vương Bàn Tử không khỏi nảy sinh một nghi vấn. "Chờ chút đã đồng chí Tiểu Tần!

Dựa theo cách nói vừa rồi của cậu!

Tác dụng lớn nhất của kiến chúa này chính là hoàn thành sự tiếp nối, vậy sau đó thì sao?

Bọn chúng liền mặc kệ mẹ ruột của mình?

Cứ đơn thuần để kiến chúa lại chỗ đó mặc kệ nó tự sinh tự diệt hay sao?" Tần Dã lắc đầu. "Không, kiến chúa đối với bọn chúng mà nói là mẹ, nhưng đồng thời cũng là người thầy đầu tiên của bọn chúng.

Người thầy đánh thức bản năng khát máu của bọn chúng." Sự giải thích của Tần Dã khiến mọi người đều có chút không quá lý giải.

Mà hắn cũng không tiếp tục thừa nước đục thả câu với bọn họ.

Tiếp tục giải thích nói: "Nó sẽ vào lúc những con Huyết Mã Nghĩ mình sinh ra lớn đến mức đại khái có thể tự do hành động, nó sẽ khiến bản thân mình biến thành mồi.

Để những con Huyết Mã Nghĩ này ăn hết, cung cấp dinh dưỡng cho bọn chúng." "Đồng thời khiến bọn chúng mê luyến cái cảm giác khát máu này!

Mùi máu tanh là thứ sẽ khiến rất nhiều sinh vật cảm thấy ghê tởm, nhưng đồng thời cũng sẽ khiến rất nhiều sinh vật vì đó mà mê mẩn." "Mà gien của Huyết Mã Nghĩ vốn đã tràn đầy sự mê luyến đối với việc khát máu.

Trình độ phương diện này tự nhiên lại càng như thế." "Mà thức ăn đầu tiên của bọn chúng chính là mẹ ruột của mình, hiệu quả sinh ra từ việc này ngoại trừ sẽ đánh thức bản năng khát máu của bọn chúng ra!

Quan trọng hơn là sau khi hại chết mẹ ruột, tình cảm cơ bản nhất của sinh vật sẽ bị xóa bỏ." "Bọn chúng sẽ từ đó biến thành sinh vật chỉ biết tiến hành săn mồi.

Một khi việc săn mồi bắt đầu, bất kể gặp phải khó khăn gì, bọn chúng đều nhất định sẽ kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên." "Vãi thật!" Nghe đến đó, Vương Bàn Tử không khỏi vỗ trán một cái: "Đồng chí Tiểu Tần!

Nghe cậu nói như vậy!

Huyết Mã Nghĩ này thỏa thỏa chính là đội cảm tử a!

Còn là loại thuần túy khát máu kia!

Loại sinh vật này chỉ sợ ở thế giới chúng ta vô luận như thế nào cũng không tìm ra được đâu nhỉ." Vương Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt nói. "Đích xác, bởi vì chỉ cần là sinh vật, bất kể bọn chúng ỷ lại vào bản năng của mình bao nhiêu, nhưng bọn chúng đều tồn tại tình cảm!

Nhưng Huyết Mã Nghĩ cứ như là đã phủ định tất cả những thứ này vậy!" "Hành động của bọn chúng hoàn toàn ỷ lại vào bản năng hành động của mình, hào vô logic, không có sợ hãi!

Ngược lại có thể xác định là bất kể là cái gì, một khi gặp phải bọn chúng, đều nhất định sẽ rất phiền toái!" "Hơn nữa tất cả mọi thứ của bọn chúng đều giống như chương trình máy tính không thể thay đổi!

Bọn chúng sẽ để những con Huyết Mã Nghĩ lớn tuổi hành động ở phía trước nhất của đội ngũ, tác dụng của bọn chúng đương nhiên chính là đến để dò mìn!" "Sau đó những con khác sẽ đi theo sau lưng bọn chúng.

Đợi đến khi một ổ Huyết Mã Nghĩ trưởng thành đến mức độ tương đối.

Một con kiến cái trong số đó sẽ trở thành kiến chúa tiếp theo!

Sinh sôi nảy nở lứa hậu đại tiếp theo." "Về phần vì sao tôi lại nói những con Huyết Mã Nghĩ chúng ta vừa gặp phải có khả năng còn chưa đủ một phần mười trong sào huyệt của bọn chúng.

Là bởi vì Huyết Mã Nghĩ một khi đẻ con, số lượng một ổ ít nhất là hai mươi vạn." "Nếu là hai mươi vạn con Huyết Mã Nghĩ cùng nhau hành động, với tình huống của chúng ta, phỏng chừng chỉ cần bị bọn chúng bám vào người.

Từ lúc bọn chúng đi lên đến lúc biến chúng ta thành bạch cốt, cả quá trình chắc sẽ không quá mười giây." Tần Dã tiếp tục nói.

Đám người toàn bộ đều trầm mặc, giờ khắc này bọn họ coi như là đã biết, con người khi nghe được tin tức chấn kinh không thể lý giải xác thực sẽ kinh ngạc, thậm chí hò hét!

Nhưng nếu cái tin tức này chấn kinh đến mức vượt quá giới hạn!

Con người thật sự là sẽ cạn lời!

Mà hiện tại không nghi ngờ gì chính là loại tình huống này!

Sự tồn tại của Huyết Mã Nghĩ bất kể nói từ ý nghĩa nào đều tuyệt đối là phá vỡ nhận thức của bọn họ đối với tất cả kiến thức sinh vật đã học được trong quá khứ!

Trong khái niệm của bọn họ, sinh vật sẽ phân ra hai loại là sống theo bầy đàn và độc lập.

Nếu là sinh vật độc lập thì không cần nói nhiều.

Nhưng sinh vật sống theo bầy đàn, giữa lẫn nhau đều sẽ tồn tại sự chiếu ứng nhất định.

Trong cả quần thể mọi người sẽ tự sắm vai một vai trò nào đó, sau đó phối hợp lẫn nhau.

Để đảm bảo cả đội ngũ phồn vinh hưng thịnh.

Mà điểm này thì hoàn toàn không tồn tại trên người Huyết Mã Nghĩ!

Bọn chúng căn bản không có cái gọi là phân phối vai trò, mỗi con Huyết Mã Nghĩ vào khoảnh khắc đến với thế giới này, dường như đã chú định, thứ bọn chúng sắm vai chính là kẻ săn mồi thuần túy.

Chương 948

Bọn chúng không cần suy xét mình ở trong quần thể sẽ có tác dụng gì.

Dù sao chỉ cần con mồi xuất hiện, thì cái gì cũng đừng quản nhiều, trực tiếp xông ra săn mồi là được rồi!

Nếu ngươi năng lực không tồi, vậy thì có thể tiếp tục sống sót.

Nếu vận khí ngươi không tốt, bị con mồi của mình phản sát!

Vậy ngươi tự nhận xui xẻo là được rồi!

Thứ hai chính là thái độ đối đãi với mẹ.

Có thể nói bất kể là thế giới con người hay động vật.

Mẹ đều là sự tồn tại phi thường vĩ đại!

Bọn chúng không nói là phải hoàn toàn cung phụng mẹ mình lên.

Nhưng sẽ cho mẹ địa vị tuyệt đối, điểm này là không thể nghi ngờ!

Nhưng ở trong thế giới của bọn chúng, việc đầu tiên bọn chúng làm khi đến thế giới này vậy mà lại là ăn thịt mẹ mình!

Điều này không nghi ngờ gì lại là một chuyện nhìn chung cả thế giới sinh vật đều tuyệt đối không thể dung thứ!

Trước kia người ta biết có một từ gọi là phản nhân loại!

Nhưng đặt trên người Huyết Mã Nghĩ, sự tồn tại của bọn chúng phảng phất chính là đang phản lại cả thế giới động vật! "Khá lắm, trình độ ly kỳ của cái thế giới này Bàn gia coi như là được kiến thức rồi!

Những con Huyết Mã Nghĩ này quả thực chính là phản sinh vật!

Bất kể là nói từ góc độ nào!" Vương Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt nói. "Xem ra thế giới này phức tạp hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều." Hạo Thiên Chân cũng nhíu chặt mày nói: "Bất kể là tập tính bọn chúng không giống thế giới chúng ta.

Hay là tính công kích của bọn chúng." "Không sai.

Tóm lại trên thế giới này rốt cuộc còn có bao nhiêu sinh vật mạc danh kỳ diệu tồn tại chúng ta không thể phán đoán.

Nhưng có thể xác định chính là, nếu dùng lăng mộ để hình dung.

Trình độ hung hiểm của thế giới này e rằng muốn thắng xa bất kỳ lăng mộ nào chúng ta từng hiểu biết." Tần Dã nói một phen này coi như là nhắc nhở tất cả mọi người!

Đám người không khỏi nhíu chặt mày.

Tuy nói trước khi hành động, bọn họ đều có nghĩ qua thế giới này cũng sẽ không đơn giản như bọn họ tưởng tượng.

Nhưng đích xác không có một ai nghĩ tới, trình độ không đơn giản của thế giới này vậy mà sẽ khoa trương đến tình trạng như thế!

A Ninh thậm chí đã nhịn không được đang nghĩ, bọn họ hiện tại có thể thuận lợi thông qua Nhân Hùng và những con Huyết Mã Nghĩ này là bởi vì sự tồn tại của Tần Dã và Trương Kỳ Lân!

Vậy Trịnh Bách Vạn bọn họ phải làm sao đây?

Ôm tâm sự trầm trọng như thế, A Ninh không khỏi cúi đầu, không biết từ lúc nào đội ngũ phía trước đã dừng bước.

Mà A Ninh không chú ý tới điểm này trực tiếp đâm đầu vào người Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử lập tức quay đầu lại mang theo vài phần ghét bỏ

nói: "A Ninh muội tử, có ý gì a!

Là đội trưởng đội lính đánh thuê, tâm hồn cứ treo ngược cành cây thế này là không đúng đâu nhé!" "Xin lỗi, tôi nghĩ đến nhóm ông Trịnh, liền nhịn không được có chút khẩn trương.

Sao thế, sao mọi người đột nhiên đều dừng lại rồi." A Ninh hỏi. "Cái này cô hỏi đồng chí Tiểu Tần nhà mình đi.

Mệnh lệnh này là cậu ta đưa ra." Vương Bàn Tử chỉ chỉ phía trước nói.

Cục diện như bây giờ, mọi người tại hiện trường là nửa phần sơ ý cũng không dám có!

Lúc này nhìn thấy Tần Dã đột nhiên dừng bước, A Ninh tự nhiên là lập tức đi theo! "Tần tiên sinh, xảy ra chuyện gì rồi sao?" "Trong không khí có mùi máu tươi." Tần Dã quan sát chung quanh cảnh giác nói. "Chẳng lẽ là nhóm ông Trịnh!

Nếu cái mùi máu tươi này thật sự là huynh đệ bị thương trong đội ngũ!

Có phải nói rõ bọn họ đang ở ngay gần đây hay không?" A Ninh lập tức kích động lên!

Đối với cô mà nói, chỉ cần một khắc không gặp được Trịnh Bách Vạn, cô liền không có cách nào nắm giữ bọn họ hiện tại rốt cuộc là tình huống gì!

Chỉ cần có thể tìm được bọn họ, ít nhất có thể biết hiện tại tình huống sinh tử và thương vong của cả đội ngũ!

Cũng có thể biết tiếp theo nên an bài bố trí thế nào! "Tôi nghĩ là không có đâu.

Trong không khí đích xác tràn ngập mùi máu tươi, nhưng ngoại trừ

chúng ta ra không có khí tức của người sống nào khác.

Hơn nữa cái mùi này ở trong hang động cảm giác đã có một khoảng thời gian nhất định rồi." Tần Dã nói. "Nói cách khác nhóm ông chủ Trịnh phỏng chừng đã rời khỏi nơi này được một lúc rồi đúng không!" "Đồng chí Tiểu Tần, dựa theo hướng đi của vết máu chúng ta lưu ý trước đó, nhóm ông chủ Trịnh cũng là đi vào hang động này!

Lưu lại vết máu ở nơi này cái này kỳ thực cũng là một chuyện rất bình thường mà." Vương Bàn Tử có chút không quá lý giải vì sao Tần Dã còn muốn cố ý dừng lại. "Bởi vì phương hướng mùi máu tươi truyền đến không đúng." Tần Dã trầm giọng nói.

Vương Bàn Tử tự nhiên là bị câu trả lời này làm cho sửng sốt, hắn chớp chớp đôi mắt, đang định đặt câu hỏi là có ý gì.

Chỉ thấy Tần Dã tung người nhảy lên giữa không trung, ngay sau đó trực tiếp rút đao!

Cùng với một trận máu tươi rơi xuống từ không trung, một tiếng gào thét thê lương cũng vang vọng trong khoảng không này!

Tim của mọi người lập tức đề lên tận cổ họng, tất cả mọi người đều lập tức xách súng sốt ruột cảnh giác bốn phía.

Âm thanh kia phảng phất là đến từ bốn phương tám hướng.

Mọi người mới nghe qua, thậm chí còn cảm thấy là có vô số âm thanh đang vang vọng trong này!

Nhất thời thậm chí không biết mình có phải đã sinh ra ảo giác gì hay không!

Bất quá suy nghĩ như vậy chỉ có như vậy trong một thoáng.

Giây tiếp theo, có một thứ gì đó liền từ trên đỉnh đầu bọn họ rơi xuống đất.

Mọi người lập tức giơ đuốc tới gần, thình lình phát hiện lúc này rơi xuống trước mặt bọn họ vậy mà là một con dơi!

Bất quá cái đầu con dơi này vậy mà chừng bằng một người đàn ông trưởng thành!

Lúc này đôi cánh khổng lồ dang rộng ngã trên mặt đất, muốn đồng thời bao bọc hoàn toàn ba người như Vương Bàn Tử cũng là không có chút vấn đề gì!

Mà đôi răng nanh lộ ra bên ngoài của nó, cũng là chỉ nhìn vào mắt, liền không cấm khiến người ta trong lòng sinh ra sợ hãi!

Muốn nói bình thường mọi người xác thực sẽ không để khu khu một con dơi vào trong mắt!

Nhưng nhìn con trước mắt này, đám người lại có một loại cảm giác nếu ma cà rồng trong câu chuyện phương Tây thật sự tồn tại, đại khái chính là hình tượng này.

Theo đó lại là một bóng người rơi xuống, mọi người trước là tim thót lại!

Dù sao nếu rơi xuống là thứ đồ chơi trước mắt này.

Bọn họ thật không xác định mình có cách nào khắc phục sợ hãi trong lòng để tiến hành nổ súng trong thời gian đầu tiên hay không!

Cũng may lúc này rơi xuống chính là Tần Dã.

Đám người vừa muốn thở phào một hơi, thình lình nghe thấy trong thông đạo này lại là một trận tiếng gầm nhẹ truyền đến.

Âm thanh này giống hệt âm thanh con dơi khổng lồ rơi xuống lúc nãy phát ra!

Lần này, mọi người đều vô cùng xác định, bọn họ vừa rồi nghe được căn bản không phải ảo giác gì!

Chương 949

Trong hang động này, ít nhất ngay tại gần bọn họ, dơi này xa xa không chỉ có một con! "Đồng chí Tiểu Tần!

Tình huống gì đây!

Thế giới này trừu tượng thế sao?

Dơi to xác đến mức này?" Vương Bàn Tử thở dài một hơi hỏi: "Trong này rốt cuộc còn bao nhiêu loại dơi này a?" "Năm con." Tần Dã không chút do dự nói: "Hiện tại bọn chúng đang treo ở bên trên, đang nhìn chúng ta đấy." "Vừa rồi lúc chúng ta đi đến gần đây tôi liền ngửi thấy một cỗ mùi máu tươi.

Lúc đầu tôi không xác định mùi máu tươi là gì, bởi vì ở thế giới này, giữa những động vật này khẳng định cũng sẽ cắn xé lẫn nhau." "Sau đó tôi xác định, những mùi máu tươi này là thuộc về nhân loại!

Mà căn cứ vào khoảng thời gian thế giới này liên thông với chúng ta, trong giai đoạn này có thể tiến vào hang động này trước chúng ta chỉ có thể là nhóm ông chủ Trịnh." "Cho nên tôi mới phán đoán bọn họ hẳn là gặp công kích ở chỗ này.

Về phần vì sao tôi lại tiến hành một đòn phủ đầu, bởi vì lúc tôi phát giác được mùi máu tươi, còn cảm nhận được ác ý đến từ bọn chúng!" "Tôi có thể khẳng định, bất kể bọn chúng là sinh vật gì, đều đã liệt chúng ta vào đối tượng muốn tiến công!

Đã là dơi, cho dù chỉ là loại bình thường!

Nơi chúng ta đang ở hiện tại cũng là sân nhà của bọn chúng." "Nếu không muốn bọn chúng mang đến phiền toái cho chúng ta trước, phương pháp đơn giản chỉ có hai loại, một loại là nhân lúc bọn chúng

chưa có hành động thì mau chóng đào tẩu khỏi phạm vi hoạt động của bọn chúng." "Loại khác chính là dẫn đầu tạo cho bọn chúng một loại uy hiếp lực.

Để bọn chúng cân nhắc một chút xem có phải muốn vì con mồi này mà liều mạng hay không!" "Đương nhiên, xét theo tình huống lúc đó thì khẳng định tình huống thứ hai là hiệu quả nhất!

Dù sao không phải tất cả động vật đều là loại chủ nhân không muốn sống như Huyết Mã Nghĩ!" Nghe Tần Dã giải thích, mọi người cũng đều sôi nổi hiểu được dụng ý Tần Dã làm như vậy!

Nếu mục đích Tần Dã là muốn chấn nhiếp những con Huyết Biên Bức đang bao vây bọn họ này.

Tại địa bàn của bọn chúng nhân lúc bọn chúng chưa phản ứng lại, trực tiếp đánh giết một con trong số bọn chúng!

Trên thế giới này xác thực không có gì có thể tạo uy hiếp cho người ta hơn cái này! "Đồng chí Tiểu Tần, vậy chúng ta bây giờ làm thế nào?

Chúng ta nhân cơ hội này đi còn cơ hội không?" Vương Bàn Tử hỏi.

Nếu thật sự muốn nói triển khai xung đột chính diện với những con Huyết Biên Bức này, Vương Bàn Tử khẳng định là không muốn!

Dù sao trong lòng hắn rất rõ ràng, Tần Dã có thể tìm được vị trí Huyết Biên Bức trong bóng tối này, thậm chí tiến hành phản sát đối với Huyết Biên Bức, đó là bởi vì người làm chuyện này là Tần Dã!

Cũng không đại biểu tất cả bọn họ đều có thể làm được!

Từ góc độ lý tính mà nói, lúc này rút lui đương nhiên mới là lựa chọn tốt nhất. "Không dễ dàng như vậy đâu." Tần Dã nói: "Hiện tại chúng ta và những con Huyết Biên Bức này hình thành một loại quan

hệ thập phần vi diệu.

Bọn chúng không xác định được thâm sâu của chúng ta, chỉ biết chúng ta có uy hiếp đối với bọn chúng, cho nên bọn chúng không dám khinh cử vọng động." "Nhưng một khi chúng ta bắt đầu hành động, bọn chúng sẽ biết chúng ta có sợ hãi đối với bọn chúng.

Vậy thì thân là kẻ săn mồi, tự nhiên sẽ lập tức phát động công kích đối với con mồi của mình rồi." "Không phải chứ!

Vậy chúng ta bây giờ làm thế nào?

Chẳng lẽ cứ vẫn luôn duy trì loại trạng thái này sao?" Vương Bàn Tử nuốt ngụm nước bọt nói. "Đương nhiên sẽ không." Tần Dã cười khổ một tiếng nói: "Huyết Mã Nghĩ cũng đã đuổi tới rồi, cho dù chúng ta không muốn, cũng nhất định phải có hành động." Lời của Tần Dã lập tức khiến đầu óc tất cả mọi người tại hiện trường ong lên một tiếng thật lớn!

Lúc này một phen lời nói này của hắn đối với mọi người tại hiện trường mà nói quả thực là lại tăng thêm một tầng bóng ma lên hy vọng vốn đã không nhiều của bọn họ.

Dơi khổng lồ như thế, còn là ở sân nhà bọn chúng!

Nếu thật sự để những con dơi này cùng nhau phát động công kích, vậy đối với bọn họ mà nói cho dù có Tần Dã và Trương Kỳ Lân có thể ứng đối!

Nhưng cũng tất nhiên là tương đối khó giải quyết!

Nếu bọn họ có thể tiếp tục duy trì cái cân bằng này, tuy nói quá trình này cũng đích xác là có một chút giày vò người!

Nhưng ít nhất không đến mức để những con dơi này chiếm tiên thủ, không đến mức sẽ mất mạng!

Thế nhưng bọn họ muốn tranh thủ một cơ hội như vậy cũng không được!

Bọn họ hiện tại không những phải duy trì loại trạng thái đối mặt với những con dơi này!

Còn phải đề phòng Huyết Mã Nghĩ lập tức sẽ xông lên! "Mẹ kiếp!

Tình huống này có chút quá đáng rồi đấy!" "Một bên là một đàn Huyết Mã Nghĩ!

Bên kia lại là mấy con dơi chết người này!" "Bất kể bị bên nào đuổi kịp đối với chúng ta mà nói đều tương đương mất mạng a!

Mẹ kiếp!

Chúng ta đây rốt cuộc là vận khí gì!

Vậy mà có thể đồng thời để hai thứ này bao vây!" Vương Bàn Tử phẫn nộ mắng chửi.

Sắc mặt những lính đánh thuê khác cũng là cái nào cái nấy khó coi.

Bọn họ hiện tại chỉ có thể dùng 'ít nhất trước mắt bọn họ còn chưa có thứ gì cản bọn họ' để tiến hành tự mình an ủi!

Dù sao nếu thật sự là tình trạng vây công trước mắt, nếu phía trước lại đến thêm một kẻ chặn đường!

Tình cảnh của bọn họ kia thật đúng là đã không thể nói là có khó giải quyết hay không nữa!

Quả thực không khác gì trực tiếp tuyên án tử hình cho bọn họ cả! "Đừng bi quan như vậy!

Thật ra tình huống hiện tại nói không chừng ngược lại có lợi cho chúng ta." Khi tất cả mọi người đã sắp vạn niệm câu khôi, Tần Dã lại lộ ra một nụ cười.

Bọn họ đều hiểu rõ Tần Dã!

Biết hắn tuyệt đối sẽ không vào lúc thật sự tiến vào tình cảnh tuyệt vọng, khắc ý nói một vài lời an ủi sáo rỗng!

Đã hắn nói như vậy!

Thì chứng minh hắn đích xác đã nghĩ ra phương pháp nào đó có thể đánh vỡ cục diện trước mắt!

Dưới tuyệt cảnh hy vọng vĩnh viễn đều là phấn chấn lòng người nhất!

Vương Bàn Tử là người đầu tiên kích động hô lên: "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu nói như vậy có phải là đã có kế hoạch gì rồi không!

Lúc này rồi chúng ta đừng giấu giấu diếm diếm nữa!

Cậu mau nói đi!

Chúng ta hiện tại phải đánh thế nào?

Hai thứ này chúng ta phải giải quyết cái nào trước?

Hay là nói sau khi giải quyết một trong số đó thì mau chạy trốn?" Mà Tần Dã lại hướng về phía Vương Bàn Tử lộ ra một thần tình nghiền ngẫm. "Ai nói muốn đánh vỡ cục diện hiện tại thì nhất định phải giải quyết một cái?

Hoặc là nói nhất định phải do chúng ta tới giải quyết một cái." Lời của Tần Dã lập tức khiến mọi người tại hiện trường đều có chút hòa thượng quá cao sờ không tới đầu!

Tình huống của bọn họ hiện tại không nghi ngờ gì là bị hai cái thứ đồ chơi chết người này bao vây!

Bất kể ở tình cảnh nào!

Muốn đánh vỡ cục diện này đương nhiên đều là ít nhất phải giải quyết rớt một trong số đó mới có thể đánh ra một cái đột phá khẩu a!

Cho dù là thế giới loài người khi gặp vây công tiến hành đột vây, theo lý mà nói cũng nên là tư duy này mới đúng a! "Đồng chí Tiểu Tần, cậu nói lời này là có ý gì vậy?

Chúng ta hiện tại bị hai thứ này vây công!

Muốn đột phá trùng vây này, vậy khẳng định là phải giải quyết rớt một trong số đó mới đúng chứ!" "Cho dù không nói đến giải quyết, nhưng ít nhất là phải thông qua đả kích để nếm thử đột phá cái này không sai chứ!

Chúng ta một cái cũng không ứng đối coi là xảy ra chuyện gì?

Chương 950

Chẳng lẽ còn có thể trông cậy vào bọn chúng tự mình đánh nhau?" Vương Bàn Tử gãi gáy khó hiểu hỏi.

Kết quả khi nhìn thấy Tần Dã tự tin nhếch khóe miệng lên, Vương Bàn Tử tức khắc trừng lớn hai mắt!

Thần tình nguyên bản nghi hoặc lập tức chuyển đổi thành kinh hỉ! "Vãi chưởng!

Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu nghiêm túc đấy à!

Không phải!

Chuyện này có khả năng sao!

Hiện tại trong mắt bọn chúng, chúng ta bất kể đối với ai mà nói đều là miếng mồi ngon a!

Cậu xác định bọn chúng có thể tự mình đánh nhau?" "Bàn Tử, đầu tiên cậu phải hiểu được một chuyện!

Từ góc độ chuỗi thức ăn mà nói, bọn chúng đều thuộc về kẻ săn mồi.

Cho dù hiện tại chúng ta đều là con mồi, nhưng giữa bọn chúng cũng không phải bạn bè gì!" "Đã không phải quan hệ hữu thiện như vậy!

Vậy đối với bọn chúng mà nói, lẫn nhau cũng là quan hệ tranh đoạt những con mồi là chúng ta này.

Câu chuyện một núi không dung hai hổ các cậu hẳn là đều nghe nói qua rồi chứ?" Tần Dã hỏi.

Đến bây giờ, Vương Bàn Tử coi như là hoàn toàn làm rõ ràng sáo lộ của Tần Dã! "Thì ra là thế, Bàn gia lần này coi như là hoàn toàn hiểu rồi!

Đã bọn chúng đều là kẻ săn mồi muốn tranh đoạt chúng ta!

Vậy một khi bọn chúng chạm mặt, giữa lẫn nhau khẳng định là phải bởi vì tranh đoạt con mồi này mà dài dòng văn tự!" "Sau đó chúng ta có thể nhân cơ hội này rút lui!

Đến lúc đó mặc kệ kết quả cuối cùng bọn chúng đánh nhau là gì!

Dù sao chúng ta sớm đã chạy rất xa rồi!

Cho dù bọn chúng toàn bộ đều chết hết cũng không quan trọng đúng không!" Vương Bàn Tử vỗ hai tay một cái nói. "Không sai.

Nhưng nếu chúng ta cứ chỉ ở chỗ này chờ Huyết Mã Nghĩ đi tới!

Đến lúc đó song phương tuy rằng cũng sẽ tiến hành chiến đấu, chúng ta lại chưa chắc an toàn." "Cho nên muốn đảm bảo cuối cùng chiến đấu cùng một chỗ chỉ có bọn chúng!

Chúng ta không những phải chú ý thời cơ rút lui.

Còn cần có một người làm mồi nhử.

Dẫn dụ những con Huyết Biên Bức này về phía hướng Huyết Mã Nghĩ." "Những người khác đầu tiên là phải án binh bất động ở đây!

Đợi đến khi mồi nhử này dẫn tất cả Huyết Biên Bức đi về phía hướng Huyết Mã Nghĩ xong, lại tận khả năng làm động tác nhỏ rút lui khỏi nơi này." Tần Dã nói với mọi người kế hoạch này.

Mọi người tại hiện trường mày hơi nhíu lại, là người không phải xuống đất trộm mộ thì cũng là đã từng lên chiến trường.

Bọn họ đối với chiến thuật này đều sẽ không cảm thấy xa lạ.

Nhưng đồng thời bọn họ cũng rất rõ ràng, người làm mồi nhử này cần trải qua nguy hiểm như thế nào!

Một khi người đó dẫn tất cả Huyết Biên Bức đi!

Khoan hãy nói người đó có thể thành công vượt qua những con Huyết Biên Bức này, không để bọn chúng giải quyết mình ngay giữa đường hay không.

Đợi đến khi hai bên gặp nhau, chính mình sẽ triệt để trở thành con mồi đồng thời bị hai kẻ săn mồi bao vây!

Nói cách khác người đó không những phải đảm bảo hai bên vào khoảnh khắc đó nhất định sẽ đụng độ!

Còn cần phải thuận lợi rút lui trong tình huống đó, nếu không kết cục tất nhiên chính là bị mấy thứ này nuốt chửng!

Mà điều này không nghi ngờ gì là một chuyện rủi ro cực lớn! "Các cậu không cần làm ra biểu tình này.

Cái mồi nhử này mặc kệ sắp xếp thế nào cũng không rơi vào tay các cậu.

Rủi ro của việc làm mồi nhử này lớn bao nhiêu, các cậu hẳn là đều có thể tưởng tượng!" "Cho nên sau khi tôi suy xét, trong đội ngũ chúng ta người đi sắm vai mồi nhử này, đương nhiên chính là tôi rồi." Vừa nghe thấy đề nghị này của Tần Dã, mọi người tại hiện trường đều theo đó khẩn trương lên!

Muốn làm mồi nhử dẫn Huyết Biên Bức qua đó!

Để bọn chúng giao chiến với Huyết Mã Nghĩ!

Còn phải nhân lúc bọn chúng giao chiến nhanh chóng rút lui!

Điều này yêu cầu đối với thực lực cá nhân là phi thường cao!

Mà trong số bọn họ, muốn nói có thể làm được chuyện này đích

xác chỉ có Tần Dã và Trương Kỳ Lân!

Nhưng vẻn vẹn bởi vì như vậy liền đương nhiên phải để Tần Dã đi mạo hiểm, cậu muốn nói trong lòng mọi người đều có thể tâm an lý đắc đương nhiên cũng là giả!

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, với tư cách là anh em tốt của Tần Dã.

Cho dù hắn biết thực lực Tần Dã có thể ứng đối cục diện này.

Nhưng na sợ chỉ có một chút xíu khả năng Tần Dã có thể không về được, trong lòng hắn liền lo lắng vô cùng!

Loại lo lắng này và lính đánh thuê lại có chỗ bất đồng!

Bọn họ hoặc là sẽ suy xét đến nếu Tần Dã không thể trở về, sau đó lại gặp phải nguy hiểm phải làm sao!

Nhưng hắn chính là thuần túy đứng ở góc độ tình nghĩa anh em! "Đồng chí Tiểu Tần, chúng ta thật sự phải dùng chiến thuật này sao?

Bàn gia thật sự cảm thấy chuyện này vẫn là quá mạo hiểm!" "Tôi hiểu, cậu và Tiểu Ca đều rất lợi hại!

Với thực lực của cậu nếu chỉ là ứng đối những con Huyết Biên Bức này cũng là một chút vấn đề cũng không có!

Nhưng những con Huyết Mã Nghĩ kia số lượng lại nhiều!

Cái đầu lại nhỏ!

Muốn chém giết bọn chúng khẳng định là không dễ dàng!" "Đến lúc đó nếu để những thứ kia quấn lấy!

Chỉ sợ cậu cũng rất khó thoát thân a!" Vương Bàn Tử lo lắng nói.

Tần Dã vỗ vỗ vai hắn, mỉm cười nói: "Yên tâm đi Bàn Tử!

Tôi cũng không phải loại nhân vật lớn xả thân vì nghĩa gì!

Đã tôi dám đưa ra lựa chọn này, tự nhiên là đã trải qua suy xét cặn

kẽ!" "Tôi trước đó cũng đã nói rồi, muốn chấp hành kế hoạch này, đủ thực lực thì không cần nói nữa.

Tôi nghĩ điểm này có thể thỏa mãn thì chỉ có tôi và Tiểu Ca hai người." "Tôi cũng đã nói, ngoại trừ thực lực, nắm bắt thời cơ tinh chuẩn cũng là tất yếu!

Nếu muộn, tự nhiên là thân hãm trong đó, nếu sớm, tình huống xấu nhất có thể là để hai thứ này tiếp tục tới đuổi theo chúng ta." "Đã kế hoạch này là tôi nghĩ ra, vậy lúc nào là thời cơ tốt nhất tự nhiên chỉ có tôi là rõ ràng nhất!

Đây không phải lựa chọn bất đắc dĩ!

Mà là sau khi tổng hợp suy xét, vì muốn đảm bảo kế hoạch có thể thuận lợi thực thi cũng như bảo toàn nhu cầu chiến thuật của chúng ta." Mặc dù trong lòng Vương Bàn Tử vẫn là lo lắng vô cùng, nhưng hắn thực sự không có cách nào phủ nhận, một loạt bố cục này của Tần Dã đích xác là sự an bài sáng suốt nhất! "Biết rồi đồng chí Tiểu Tần, giao cho cậu đấy!

Chúng tôi ở phía trước chờ cậu, cậu nhất định phải trở về đấy!

Còn có cái gì cần chúng tôi làm không?

Cậu nói cho chúng tôi, chỉ cần có thể phối hợp với cậu!

Chúng tôi nhất định làm được!" Vương Bàn Tử nắm chặt nắm tay nói.

Chương 951

"Đưa cho tôi một cây đuốc, một chai rượu là được rồi!

Sau đó các cậu nghe theo sắp xếp của Tiểu Ca, nhớ kỹ, cậu ấy nói đi mọi người mới có thể đi." Tần Dã sau khi tiến hành một phen dặn dò với mọi người, lại ngẩng đầu nhìn về phía Trương Kỳ Lân.

Sau khi nhận được cái gật đầu đáp lại của Trương Kỳ Lân, Tần Dã cũng không lãng phí thời gian nữa, trước tiên tung người nhảy lên công kích về phía Huyết Biên Bức trên đỉnh đầu!

Ngay sau đó liền nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến một trận xôn xao.

Mọi người hiểu được mục đích cú này của Tần Dã cũng không phải là muốn tạo thành thương hại gì cho bọn chúng!

Mà là muốn hấp dẫn bọn chúng về phía mình!

Quả nhiên, ngay khi Tần Dã tiếp đất, tất cả Huyết Biên Bức trên đỉnh đầu toàn bộ đều nhào xuống về phía Tần Dã.

Tần Dã tức khắc quay đầu chạy nước rút, những con Huyết Biên Bức táo bạo kia đều lập tức đuổi theo.

Những người còn lại lúc này chỉ có thể đứng tại chỗ bất động!

Sợ mình một cái không cẩn thận, những con Huyết Biên Bức rơi xuống kia sẽ đột nhiên chuyển mục tiêu sang bọn họ!

Ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn về phía Trương Kỳ Lân, lúc này bọn họ chỉ muốn mau chóng trốn khỏi nơi này!

Chỉ có thể nỗ lực để bản thân giữ lý trí.

Bất quá đối mặt với những con quái vật này, cái loại tim đập thình

thịch kia vẫn sẽ khiến người ta có chút khó chịu! "Tiểu Ca, chúng ta có thể đi chưa?" Vương Bàn Tử dùng biên độ nhỏ nhất dựa vào bên người Trương Kỳ Lân, thấp giọng hỏi.

Mà Trương Kỳ Lân chỉ ngẩng đầu quan sát tình huống trên đỉnh đầu, Vương Bàn Tử không nói thêm lời nào nữa.

Hắn biết đây nhất định là Trương Kỳ Lân đang xác định trên đầu bọn họ có phải vẫn còn Huyết Biên Bức tồn tại hay không!

Sau một trận quan sát ngắn ngủi, Trương Kỳ Lân nói với mọi người một câu thấp giọng: "Đi." Đám người đâu dám có chút chần chờ, đều nhanh chóng dùng tốc độ nhanh nhất đi theo Trương Kỳ Lân về phía trước.

Trong lúc đó, Vương Bàn Tử còn không ngừng quay đầu lưu ý hướng Tần Dã!

Cái cục diện này thực sự quá nguy hiểm!

Tức tiện là có sự tín nhiệm tuyệt đối với Tần Dã, hắn lần này cũng thực sự không có cách nào hoàn toàn buông lòng!

Mà bên kia, Tần Dã lúc này đang tiến hành chạy nước rút với tốc độ nhanh nhất, Huyết Biên Bức sau lưng cứ như hắn nghĩ, toàn bộ đều đang bất chấp tất cả đuổi theo hắn!

Không bao lâu, hắn liền nghe thấy ngay phía trước truyền đến một trận âm thanh sột soạt.

Mức độ dày đặc kia không nghi ngờ gì là Huyết Mã Nghĩ đang đuổi theo bọn họ mà đến!

Tần Dã không có chút nào dừng lại, ngược lại dưới chân đạp mạnh, xông lên với tốc độ nhanh hơn!

Không bao lâu sau, Huyết Mã Nghĩ trước mắt đã lục tục xuất hiện

ở trước mắt!

Tần Dã bắt đầu tính toán vị trí hai bên!

Khi ước tính khoảng cách của mình với hai bên đã đại khái thích hợp.

Một ngụm rượu mạnh uống xuống, ngay sau đó thân mình mạnh mẽ xoay tròn một cái!

Đồng thời rượu mạnh trong miệng phun ra, rượu mạnh phun ra trong khoảnh khắc rơi vào trên ngọn lửa, trong nháy mắt liền hình thành một vòng tròn lửa lớn bao vây Tần Dã ở giữa.

Những con Huyết Mã Nghĩ kia thì không cần nói nữa, thân là đội cảm tử bọn chúng căn bản sẽ không vì một đoàn lửa này liền dừng bước chân của mình!

Mà lũ Huyết Biên Bức đuổi theo sau lưng Tần Dã căn bản không có chuẩn bị!

Lập tức bị ngọn lửa đột nhiên xuất hiện này đánh cho trở tay không kịp!

Tần Dã cũng sau khi đánh ra một đoàn lửa liền nhanh chóng thực hiện một cú xoạc bóng, thình lình là nhân lúc Huyết Biên Bức chưa phản ứng lại đã đi tới sau lưng bọn chúng.

Nhân lúc bọn chúng còn chưa phản ứng lại, tung người nhảy lên trực tiếp đạp một cước vào trên người bọn chúng!

Trong tình huống hoàn toàn không có chuẩn bị, một cước này của Tần Dã trực tiếp liền đá bọn chúng vào trong ngọn lửa, sau đó càng là trực tiếp rơi vào trong đám Huyết Mã Nghĩ!

Tuy nói khoảnh khắc vừa rồi, với năng lực của Tần Dã cũng có thể trực tiếp đánh giết mấy con Huyết Biên Bức này!

Nhưng như vậy thì những con Huyết Biên Bức này còn làm sao dựa theo suy nghĩ của Tần Dã mà chém giết lẫn nhau với Huyết Mã Nghĩ chứ?

Mà sự tình phát triển cũng đích xác giống hệt Tần Dã suy nghĩ.

Cách ánh lửa, hắn đều có thể nhìn thấy bộ dạng thảm liệt khi Huyết Biên Bức và Huyết Mã Nghĩ chiến cùng một chỗ!

Mặc dù thế công của Huyết Biên Bức đích xác lợi hại, nhưng số lượng và cái đầu của Huyết Mã Nghĩ cũng không phải dễ đối phó như vậy!

Tuy nói Huyết Biên Bức giết chết không ít Huyết Mã Nghĩ, nhưng đội cảm tử này vẫn rất nhanh liền sôi nổi bò lên trên người Huyết Biên Bức.

Bất quá vở kịch này cuối cùng sẽ phát triển thế nào, việc này tự nhiên không phải chuyện Tần Dã cần đi quan tâm nữa.

Nhân lúc bọn chúng giao chiến, Tần Dã cũng lập tức xoay người đuổi theo về phía hướng mọi người.

Ánh lửa chói lòa trong khoảnh khắc chiếu sáng cả hang động!

Tuy nói do khoảng cách rút lui, mọi người lúc này không thể nhìn rõ chiến huống trong ánh lửa, nhưng nhìn ngọn lửa lập lòe như thế, bọn họ sao có thể không biết đây tất nhiên là Tần Dã đang giao thủ với hai chủng loài kia? "Tiểu Ca, Bàn gia vẫn thấy hơi lo lo à nghen!" "Nhìn thế lửa này, bọn họ đánh nhau cũng khí thế ngất trời đấy chứ!" "Trong tình huống này, đồng chí Tiểu Tần thật sự sẽ không sao chứ?" Vương Bàn Tử lo lắng nói. "Không đâu." Trương Kỳ Lân không chút do dự đưa ra câu trả lời: "Cậu ấy nắm chắc phần thắng." Phải nói lời này của Trương Kỳ Lân xác thực là vô cùng có sức thuyết phục!

Điểm trực tiếp nhất chính là Tần Dã đã chọn để Trương Kỳ Lân ở

lại cùng bọn họ!

Bọn họ cũng biết, Tần Dã là người khi lập kế hoạch sẽ cân nhắc đến hầu như tất cả mọi tình huống.

Nếu một hành động có hệ số nguy hiểm quá lớn, hắn cũng sẽ cân nhắc đến việc cộng thêm chiến lực cần thiết là Trương Kỳ Lân.

Giống như lúc giao chiến với con Thụ Lại trong lăng mộ Uông Tàng Hải vậy.

Mà hiện tại Trương Kỳ Lân ở lại cùng bọn họ, tự nhiên chính là giống như trước đây, Tần Dã phụ trách giải quyết rắc rối, Trương Kỳ Lân phụ trách bảo vệ bọn họ!

Mà phàm là đưa ra sự sắp xếp này, đều nói lên cái rắc rối này dù có tốn chút công phu, nhưng lấy bản lĩnh của Tần Dã cũng là ứng phó được!

Nếu là ở trong lăng mộ, Vương Bàn Tử tuyệt đối sẽ không đi lo lắng những chuyện này.

Thậm chí còn sẽ đi trào phúng những kẻ lo bò trắng răng kia.

Nhưng hiện tại thì khác, bọn họ dù sao cũng không phải đang ở thế giới ban đầu.

Ứng đối rắc rối so với quá khứ cũng hoàn toàn khác biệt!

Đối mặt những cái chưa biết này, cho dù là cường hãn như Tần Dã, lại thật sự có thể bảo đảm nhất định sẽ không có một chút ngoài ý muốn nào sao?

Vương Bàn Tử cũng không phải là người có thể tự thuyết phục bản thân lạc quan trong những chuyện thế này.

Trừ phi nhìn thấy Tần Dã xuất hiện, nếu không gã tuyệt đối không có cách nào nhẹ nhõm buông lỏng tâm tình.

Bất quá sự lo âu này của gã cũng không kéo dài quá lâu, rất nhanh, hướng ánh lửa chớp động đã nhìn thấy một bóng người đang tới gần bọn họ.

Vương Bàn Tử định thần nhìn lại, người xuất hiện trước mắt chính là Tần Dã!

Trái tim đang treo lơ lửng của Vương Bàn Tử lập tức hạ xuống, cả người trong nháy mắt từ trạng thái căng thẳng chuyển sang hưng phấn.

Nhìn Tần Dã đang lao tới, gã lập tức hưng phấn nhào lên, nhìn cái tư thế kia là muốn cho Tần Dã một cái ôm thật lớn.

Còn có khả năng tiếp thêm mấy cái hôn nồng cháy nữa!

Chỉ là phần nhiệt tình này Tần Dã tự nhiên là không định tiếp nhận!

Quả quyết nghiêng người né sang một bên, Vương Bàn Tử mất đà suýt chút nữa trực tiếp ngã sấp mặt xuống đất! "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu quá đáng lắm rồi đấy!" "Bàn gia bày tỏ thiện ý nhiệt tình như vậy!

Cậu nỡ lòng nào đáp lại Bàn gia thế hả?" Vương Bàn Tử vẻ mặt oán trách nói. "Thôi đi, tôi thực sự không có thói quen thân mật quá mức với một thằng đàn ông." Tần Dã xua xua tay, vẻ mặt ghét bỏ nói: "Mấy con Huyết Biên Bức và Huyết Mã Nghĩ kia còn chưa làm gì được tôi, tôi cũng không muốn tùy tiện gãy cánh trong tay người mình đâu.

Chương 952

Cậu nếu có sở thích này, tôi đề nghị cậu vẫn là đổi người khác mà hành hạ đi." Mặt Vương Bàn Tử lập tức đen lại. "Đồng chí Tiểu Tần, cậu nói lời này cũng quá đáng lắm luôn á!" "Bàn gia nhiệt tình cậu không lĩnh tình thì thôi!

Đừng có làm tổn thương người ta như thế chứ!" "Cậu làm thế, trái tim mong manh của Bàn gia sẽ bị trọng thương đó!

Sẽ không gượng dậy nổi đâu!" "Cậu đây là đả kích cả thể xác lẫn tinh thần của Bàn gia!" Vương Bàn Tử làm ra bộ dạng dở khóc dở cười.

Tần Dã lại lần nữa trố mắt xem thường Vương Bàn Tử.

Cái bộ dạng vô lại này của gã, Tần Dã tự nhiên sẽ không để trong lòng, chỉ lạnh lùng nói: "Cậu muốn giở thói vô lại là tự do của cậu.

Tôi chỉ nhắc nhở cậu một câu, đợi lát nữa đám Huyết Mã Nghĩ đuổi tới, đừng nói gì mà thể xác với tinh thần, cậu trừ xương cốt ra thì cái gì cũng chẳng còn đâu." Nghe xong lời này, bầu không khí vốn vừa mới hòa hoãn trong nháy mắt lại trở nên ngưng trọng.

Vương Bàn Tử vốn dĩ định nằm lăn ra đất ăn vạ, cũng giật thót mình nhảy dựng lên. "Ý gì hả đồng chí Tiểu Tần?

Chẳng lẽ đã như thế này rồi mà đám Huyết Mã Nghĩ kia vẫn chưa chết hẳn sao?" "Huyết Mã Nghĩ cũng không phải thứ dễ giết như vậy, trước khi tôi rút lui tôi có cọ xát nhẹ một chút.

Tôi nghĩ nếu không có gì bất ngờ thì cuối cùng đám Huyết Mã Nghĩ sẽ giết sạch lũ Huyết Biên Bức với cái giá thê thảm.

Nhưng cho dù là vậy, một khi bị chúng đuổi kịp, chúng ta cũng sẽ

rất phiền toái." Tần Dã nói. "Ối giời ơi!

Thế chúng ta còn ở đây lãng phí thời gian làm cái gì!

Mau chuồn lẹ đi rồi tính sau!" Vương Bàn Tử lập tức thu lại cảm xúc đùa giỡn.

Những người còn lại cũng nhao nhao điều chỉnh tốt trạng thái, đã không còn thời gian nghỉ ngơi, vậy tự nhiên chỉ có thể vì cái mạng nhỏ mà mau chóng rời khỏi nơi này!

Đám người lại đi trong hang động thêm một lúc.

Trước mắt xuất hiện một tia ánh sáng yếu ớt.

Trái tim đang treo lơ lửng của mọi người rốt cuộc cũng buông lỏng được rất nhiều!

Nếu là lúc ở trong lăng mộ, Vương Bàn Tử còn cô thả sẽ lo lắng xem có cơ quan gì hay không!

Nhưng hiện tại, nhìn thấy ánh sáng như vậy, bọn họ chỉ cần vui mừng vì lối ra đã xuất hiện là đủ rồi! "Tuyệt quá!

Đã có ánh sáng thì chúng ta có thể mau chóng rời khỏi cái nơi chết tiệt này!" Vương Bàn Tử lập tức hưng phấn hẳn lên.

Trong hang động này, bọn họ đã kiến thức qua hai thứ đòi mạng là Huyết Mã Nghĩ và Huyết Biên Bức!

Nếu cứ ở lại trong đó, cho dù không gặp lại chúng, bọn họ cũng nhất định sẽ cứ mãi tưởng tượng xem mình còn có thể gặp phải thứ gì!

Nhưng hiện tại lối ra đã xuất hiện!

Chỉ cần có thể thuận lợi từ nơi này đi ra ngoài, cho dù bên ngoài còn có nguy hiểm gì, nhưng ít nhất có thể rời khỏi cái nơi tăm tối áp lực này!

Mà trong đội ngũ, người duy nhất mặt đầy sầu lo cũng chỉ có A Ninh.

Mà bộ dạng này của cô, mọi người kỳ thực đại khái cũng có thể đoán được cô rốt cuộc đang sầu khổ cái gì. "Tần tiên sinh, chúng ta đều đã sắp đến lối ra rồi, nhưng lại hoàn toàn không gặp được nhóm Trịnh tiên sinh!

Mà vừa rồi Huyết Biên Bức cũng đã công kích người của chúng ta.

Tôi thực sự có chút lo lắng bọn họ có phải hay không đều đã gặp bất trắc gì rồi." A Ninh lo lắng nói.

Ánh mắt của mọi người toàn bộ đều rơi vào trên người Tần Dã.

Tuy nói Trịnh Bách Vạn đi đến thế giới này có khoảng cách thời gian nhất định so với bọn họ, muốn trong tình huống này xác định nhóm Trịnh Bách Vạn có còn sống hay không là có chút khó khăn.

Nhưng mặc kệ là nói thật hay nói dối, ngay tại thời điểm này người có thể đưa ra một đáp án cũng chỉ có Tần Dã! "Yên tâm đi, tôi không thể cam đoan đội của Trịnh lão bản toàn bộ đều không sao.

Nhưng khẳng định sẽ không toàn bộ hy sinh." Tần Dã nói.

Sau khi nhận được câu trả lời của Tần Dã, biểu cảm của A Ninh rõ ràng buông lỏng hơn nhiều.

Trong lòng cô cũng vô cùng rõ ràng, sau khi trải qua tất cả những chuyện kia, người trong đội ngũ này không có khả năng còn có thể toàn viên an hảo!

Hiện tại không có toàn bộ hy sinh, đối với cô mà nói đã là kết quả tốt nhất.

Vương Bàn Tử cũng giơ ngón tay cái lên với Tần Dã, hiển nhiên

gã cảm thấy đây là Tần Dã đang nói vài lời an ủi A Ninh.

Bất quá Tần Dã đương nhiên là không có khả năng làm loại chuyện này.

Hắn lại tiếp tục giải thích: "Huyết Biên Bức không tồn tại thói quen tích trữ thức ăn.

Khi chúng tiến hành săn mồi, nếu giết chết con mồi dư thừa, thịt của con mồi chúng cũng sẽ không ăn nữa, mà là trực tiếp vứt bỏ sang một bên.

Căn cứ vào mùi máu tanh lúc đó để phán đoán, những mùi máu tanh kia tồn tại không quá ba ngày.

Trong tình huống Huyết Mã Nghĩ chưa từ dưới đất xông lên, thi thể chưa quá ba ngày không đến mức ngay cả một chút dấu vết cũng không có.

Cho nên tôi mới phán đoán hiện tại đám người Trịnh lão bản hẳn là chưa chết hết.

Nhưng mà chỉ riêng cửa ải Huyết Biên Bức kia, muốn nói có thể hoàn toàn không thương tổn thông qua, cũng không phải là chuyện dễ dàng." Nghe được đáp án như vậy, A Ninh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu Tần Dã thật sự chỉ đơn thuần đưa ra một đáp án, vậy A Ninh đoán chừng cũng sẽ nảy sinh suy nghĩ giống Vương Bàn Tử, sẽ nhịn không được đi nghĩ Tần Dã nói như vậy có lẽ chỉ là đơn thuần muốn an ủi mình.

Nhưng sau khi Tần Dã giải thích những thứ này, suy nghĩ kia tự nhiên cũng không tồn tại nữa!

Đã biết nhóm Trịnh Bách Vạn còn có người sống, vậy mặc kệ người sống là ai, việc cấp bách hiện tại cũng là phải tìm được bọn họ trước.

Chỉ cần tìm được bọn họ, mặc kệ là ai, mới có thể giải khai những ngày qua rốt cuộc họ đã trải qua những gì.

Ngay khi mọi người giao lưu như thế, bọn họ cũng đi tới tận cùng hang động.

Đây đối với mọi người tại hiện trường không nghi ngờ gì là một tin tức tốt động trời!

Ít nhất nói rõ bọn họ đã thành công vượt qua cái hang động đáng sợ, áp lực, tùy thời có thể phát sinh nguy hiểm này!

Bọn họ nhịn không được suy nghĩ, bên ngoài hang động sẽ là một thế giới như thế nào?

Có lẽ cũng giống như trước đó là một khu rừng rậm!

Hoặc là sau khi đi ra sẽ phát hiện mạc danh kỳ diệu xuất hiện một ít quái vật giống như Huyết Biên Bức hoặc Nhân Hùng tìm tới bọn họ.

Bất quá khi bọn họ chân chính đi ra, mới phát hiện hoàn cảnh bên ngoài còn đặc sắc hơn bọn họ tưởng tượng!

Lúc này bên ngoài hang động, xác thực là có một khu rừng rậm tồn tại!

Bất quá khu rừng rậm kia cách bọn họ vẫn là có một đoạn khá xa!

Mà lúc này thứ thật sự hấp dẫn ánh mắt của bọn họ chính là từng mảng từng mảng phòng ốc!

Những ngôi nhà này toàn bộ đều là loại kết cấu thời cổ!

Bất quá chúng đã toàn bộ bị tổn hủy ở mức độ tương đương!

Có cái thậm chí đã chỉ còn lại một ít tường đổ vách xiêu!

Mà những ngôi nhà này sở dĩ khiến bọn họ cảm thấy kinh ngạc,

trong đó một nguyên nhân rất quan trọng chính là ở trong mắt bọn họ, thế giới này đối với nhân loại bọn họ mà nói quả thực chính là tai nạn!

Mà ở đây lại có những ngôi nhà này, chứng minh nơi này từng có người cư trú!

Bọn họ quả thực không dám tưởng tượng rốt cuộc là hạng người gì lại có thể ở loại địa phương này sinh tồn! "Đồng chí Tiểu Tần, việc này nhìn quả thực có chút không đúng lắm a!" Vương Bàn Tử nói: "Nhìn quy mô mấy ngôi nhà này, ít nhất đã đạt tới trình độ một cái thôn trang!

Cậu nói xem trên cái thế giới kiểu này, thật sự có thể có người sinh tồn được sao?

Hơn nữa còn là nhiều người như vậy!" Lời này của Vương Bàn Tử hiển nhiên là đang nói muốn ở thế giới này sinh tồn, thực lực con người ít nhất phải đạt tới trình độ Tần Dã và Trương Kỳ Lân!

Chương 953

Gã không cách nào tưởng tượng một cái thôn mà người bên trong đều là cấp bậc này thì sẽ là khái niệm gì! "Khoan hãy quản là người nào sinh hoạt ở đây, e rằng đối với việc nơi này rốt cuộc là một cái thôn như thế nào, chúng ta đều có thể hảo hảo suy xét một chút." Tần Dã nhíu chặt mày nói.

Vương Bàn Tử lập tức bị lời này làm cho hồ đồ. "Đồng chí Tiểu Tần, cậu nói lời này là có ý gì a?" "Tôi chỉ là hơi có một suy đoán, tôi thấy chúng ta cứ qua đó xem thử rồi nói sau.

Trừ việc có thể để chúng ta hiểu rõ hơn về cái thôn, nói không chừng còn có thể tìm được một ít manh mối về Trịnh lão bản." Lần này Tần Dã cũng không lập tức trả lời câu hỏi của Vương Bàn Tử.

Hiển nhiên lần này cho dù là hắn cũng cần đạt được thêm một ít ấn chứng mới có thể có đáp án.

Mà đây cũng là lần đầu tiên bọn họ không có cách nào ngay lập tức từ miệng Tần Dã biết được đáp án của vấn đề.

Điều này không nghi ngờ gì làm cho mọi người không khỏi khẩn trương.

Bọn họ nhìn nhau, rõ ràng chỉ là tiếp cận những ngôi nhà đã rách nát không chịu nổi, nhưng trái tim mỗi người lại đều thấp thỏm dữ dội.

Đợi đến khi mọi người đi đến rìa những ngôi nhà, Tần Dã liền lập tức tiến hành quan sát một phen.

Một lát sau, Vương Bàn Tử chung quy là đợi không được nữa.

Lập tức mở miệng hỏi: "Đồng chí Tiểu Tần!

Thế nào?

Cậu có nhìn ra trò trống gì không?

Cậu nói cái thôn này rốt cuộc có vấn đề gì?" Tần Dã vẫn như cũ không trước tiên trả lời câu hỏi của Vương Bàn Tử, chỉ là dạo bước đi đến vách tường bên trong, lại tiến hành quan sát.

Vốn dĩ xác định đáp án cẩn thận như vậy là chuyện không có gì đáng trách.

Nhưng sự chậm trễ không biết thôn trang này rốt cuộc là thế nào, cũng có nghĩa là bọn họ không cách nào xác định bước tiếp theo nên hành động ra sao!

Tình huống này sao có thể làm cho người ta an tâm được chứ? "Đồng chí Tiểu Tần, cậu đừng có úp úp mở mở nữa!

Mau nói cho chúng tôi biết đây rốt cuộc là chuyện gì a!" Vương Bàn Tử thực sự là đợi không nổi, thậm chí có vài phần ý tứ truy vấn. "Quả nhiên, những ngôi nhà này rất không bình thường." Tần Dã cũng không tiếp tục thừa nước đục thả câu, nói tiếp: "Bình thường mà nói, nhà cửa thời xưa xây dựng thập phần chú trọng sự vuông vức.

Nhưng tàn tích của những ngôi nhà này đều tồn tại độ cong nhất định." "Vậy có khi nào là do nhu cầu văn hóa của chính bọn họ?

Dù sao đây là một thế giới khác với chúng ta, cho dù là người, nhưng vì thế giới bất đồng, rất nhiều văn hóa khẳng định cũng sẽ không giống nhau.

Nói không chừng nhà cửa ở thế giới chúng ta thì nên vuông vức, nhưng ở thế giới của bọn họ thì là phong cách này thì sao?" Vương Bàn Tử nói những lời này có chút tính là tự an ủi. "Chẳng lẽ đem tất cả phòng ốc nối liền cùng một chỗ cũng là một loại văn hóa sao?" Kết quả câu hỏi tiếp theo của Tần Dã lại làm cho Vương Bàn Tử cả

người đều ngẩn ra.

Lần này không đợi Vương Bàn Tử tiếp tục đặt câu hỏi, Tần Dã liền mở miệng nói: "Tôi đã quan sát mấy cái tàn tích, nếu đem những bức tường này tiến hành kéo dài, sẽ phát hiện tất cả các bức tường đều là có thể nối liền cùng một chỗ.

Hơn nữa tôi lại quan sát một chút, giữa những ngôi nhà này không tồn tại tường ngoài dùng để ngăn cách chúng nó.

Cái này nên hình dung thế nào nhỉ...

Cảm giác kia giống như nơi này cũng không phải là rất nhiều ngôi nhà nối liền cùng một chỗ.

Mà là cả cái thôn trang cùng cấu thành một gian nhà." "Vãi chưởng!" Vương Bàn Tử lập tức kinh hô một tiếng, những người khác tại hiện trường cũng đều dùng một loại thần tình khó có thể tin nhìn về phía Tần Dã.

Bọn họ chính là đã chú ý tới từ khóa trong những lời nói trước đó của Tần Dã!

Tần Dã khi hình dung ngôi nhà này, nói chính là 'một gian nhà', mà không phải 'một tòa'!

Bọn họ không dám xác định rốt cuộc có phải mình suy nghĩ quá nhiều hay không, nhưng nếu như từ khóa này thật sự không phải Tần Dã dùng từ sai lầm thì... "Đồng chí Tiểu Tần, Bàn gia xác nhận với cậu một chút a!

Cậu xác định cậu muốn nói căn nhà này là 'một gian', không phải 'một tòa'?" Kết quả câu hỏi này của Vương Bàn Tử lại khiến Tần Dã trực tiếp dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn về phía gã. "Bàn Tử, câu hỏi này của cậu, chẳng lẽ cậu không biết sự khác biệt giữa một gian và một tòa?

Cái gọi là một tòa chính là phòng ốc không có tách ra, nhưng giữa phòng và phòng là có sự ngăn cách.

Mà một gian chính là không có vách tường, không có cửa, từ đầu bên này thông thống đến đầu bên kia." Vương Bàn Tử lập tức xấu hổ chết trân tại chỗ.

Gã trước đó đặt câu hỏi chỉ là nghĩ nếu suy nghĩ của mình sai, cùng lắm thì Tần Dã cho một đáp án xác định cuối cùng.

Lại không nghĩ tới Tần Dã thế mà lại giải thích chi tiết cho mình một phen như vậy.

Cái này lập tức hiện ra mình có điểm giống như một thằng đần độn.

Vương Bàn Tử thật hận không thể trực tiếp tát một cái vào mặt mình.

Mày nói mày đi lắm mồm cái gì chứ?

Người ta Tần Dã nói là cái gì thì là cái đó đi!

Mình đi hỏi nhiều làm cái gì? "Chuyện này là thế nào?

Đã nơi này tồn tại nhà cửa, hẳn là nói rõ thế giới này có người tồn tại chứ!

Cảm giác riêng tư chính là một loại nhu cầu cơ bản của con người, đừng nói cả cái thôn này đều là người một nhà, khả năng đó cũng không lớn.

Cho dù thật là như vậy, cũng không đến mức ngay cả một cái phòng ngăn cách ra cũng không có chứ?

Cho dù không suy xét riêng tư, cũng phải suy xét nam nữ hữu biệt chứ?" Hạo Thiên Chân nhíu chặt mày khó hiểu nói.

Mà đối với việc này Tần Dã cũng chỉ có thể cười khổ lắc lắc đầu.

"Vấn đề này tôi cũng không biết, chúng ta dù sao cũng là lần đầu tiên tới thế giới này, đối với thế giới này có quá nhiều điều không hiểu rõ.

Nói trắng ra, vì có nhà cửa nên có người, cũng vẻn vẹn chỉ là quy tắc của thế giới chúng ta mà thôi.

Ai biết thế giới này là thế nào chứ?

Không chừng những ngôi nhà này căn bản cũng không phải chuẩn bị cho con người cũng có khả năng." Mọi người tuy rằng có rất nhiều nghi vấn, nhưng lúc này cũng đều tạm thời nuốt vào trong bụng.

Dù sao nếu là chuyện ngay cả Tần Dã cũng không rõ, bọn họ mặc kệ suy tư thế nào cũng tuyệt không có khả năng có đáp án.

Hơn nữa đối với bọn họ mà nói, chuyện quan trọng nhất hiện tại cũng không phải những ngôi nhà này rốt cuộc là thế nào. "Tần tiên sinh, vậy chúng ta hiện tại nên làm gì đây?" A Ninh tiến lên hỏi.

Tần Dã sao có thể không nghe ra thứ cô thực sự muốn biết trong câu hỏi này.

Trong số bọn họ, A Ninh tuyệt đối là người để ý tình huống của Trịnh Bách Vạn nhất.

Cho nên cái gọi là tiếp theo nên làm gì của cô, cái thật sự muốn biết cũng tất nhiên là suy đoán ra nhóm Trịnh Bách Vạn hiện tại đang ở phương vị nào.

Mà vấn đề này đối với Tần Dã mà nói cũng không phức tạp, kỳ thực điểm này đối với tất cả mọi người đều thế.

Chỉ là bởi vì mọi người vừa mới tới thế giới này, lại liên tiếp gặp phải các loại sự tình mạc danh kỳ diệu.

Cho nên mới nhất thời ngay cả chuyện lý sở đương nhiên như vậy cũng không nghĩ tới. "Kỳ thực chúng ta muốn tìm được Trịnh lão bản

có một phương hướng rất đơn giản.

Phải biết rằng, hình thức tư duy của sinh vật thế giới này và chúng ta có thể có chỗ bất đồng.

Nhưng Trịnh lão bản chính là người cùng một thế giới với chúng ta!

Các người nhìn xem hoàn cảnh chung quanh lúc này, có thể cho người ta hành động thì chỉ có ba lựa chọn.

Thứ nhất là cái thôn trang rách nát trước mắt.

Một cái là rừng rậm chung quanh.

Cái thứ ba chính là sơn động chúng ta vừa mới đi ra.

Chương 954

Nếu đổi lại là các ngươi thì sẽ chọn thế nào?" Không có một giây đồng hồ chần chờ, ánh mắt tất cả mọi người liền đều rơi vào hướng thôn trang.

Muốn nói cái rừng rậm kia, mặc kệ điểm xuất phát của nhóm Trịnh Bách Vạn khi đến thế giới này có phải ở trong rừng hay không, nhưng phàm là người thông minh một chút đều biết, từ góc độ an toàn sinh tồn mà nói, nơi đó đều là một lựa chọn tuyệt đối sẽ không chọn.

Thứ hai chính là sơn động sau lưng.

Đã trong đó có vết máu của thành viên nhóm Trịnh Bách Vạn, thì nói rõ bọn họ cũng là từ trong đó đi ra.

Vậy bên trong rốt cuộc có bao nhiêu nguy hiểm bọn họ làm sao lại không rõ.

Tình huống này sao có thể còn chạy vào trong đó trốn chứ?

Như vậy, trong ba lựa chọn, cái duy nhất chẳng phải chính là ngôi làng này sao?

Ít nhất nơi này thoạt nhìn an toàn hơn hai cái kia một chút! "Nói như vậy, chỉ cần chúng ta vào trong thôn, là có hy vọng tìm được nhóm Trịnh tiên sinh rồi chứ?" A Ninh vội vàng hỏi. "Dù sao đã qua đi vài ngày, điểm này tôi cũng không dám nói.

Chỉ là nếu bọn họ đều còn sống, tôi nghĩ khả năng ở hướng này hẳn là cao hơn một chút.

Hơn nữa chúng ta muốn làm rõ thế giới này rốt cuộc là thế nào, thì tại nơi có khả năng có nhân loại tồn tại hẳn sẽ dễ dàng tìm được manh mối hơn những nơi khác." Suy nghĩ này của Tần Dã nhận được

sự tán thành của tất cả mọi người.

Dù sao bọn họ cũng không thể trông cậy vào Nhân Hùng hoặc đám Huyết Biên Bức gặp phải trước đó nói cho bọn họ biết thế giới này rốt cuộc là thế nào chứ?

Như vậy đám người cũng chỉ có thể tiến vào thôn.

May mà hiện tại nhà cửa trong thôn đều đã chỉ còn lại một ít tường đổ vách xiêu, bọn họ ít nhất không cần dựa theo kiểu một bộ phận người phụ trách trong nhà, một bộ phận người phụ trách bên ngoài để phân tán đội ngũ.

Sau khi đi được một đoạn, một cánh tay từ phía sau một bức tường thò ra.

Cánh tay kia nhìn qua không chút huyết sắc, hiển nhiên đã chết được một lúc rồi.

Trong lòng mọi người không khỏi thắt lại, đều đang lo lắng có phải là thành viên nhóm trước hay không!

Nhao nhao lấy tốc độ nhanh nhất vọt lên.

Kết quả ngay khoảnh khắc nhìn thấy chủ nhân cánh tay kia, trong tình huống không hề chuẩn bị, trái tim tất cả mọi người đều mạnh mẽ thót một cái!

Thậm chí có người còn vì không kịp chuẩn bị tâm lý, trực tiếp đặt mông ngã ngồi trên mặt đất!

Tin tức tốt lúc này là cánh tay rơi ra cũng không phải của Trịnh Bách Vạn hay một người lính đánh thuê nào đó của nhóm trước!

Tin tức xấu chính là chủ nhân cánh tay này mọi người cách đây không lâu cũng vừa mới gặp qua!

Khuôn mặt đã nhìn không rõ ngũ quan kia, thân mình hoàn toàn vặn

vẹo.

Bộ dạng quỷ dị như vậy chẳng phải chính là những kẻ quỷ dị bên trong người khổng lồ mà bọn họ gặp phải trước đó trong lăng mộ Uông Tàng Hải sao!

Đám người lập tức cảnh giác nhìn quanh!

Nếu ở đây đã nhìn thấy một cái như vậy, nói không chừng những cái khác cũng đều ở gần đây thì sao? "Đừng lo lắng." Nhìn bộ dạng lo lắng kia của mọi người, Tần Dã nói với bọn họ: "Trước đó đã chạm mặt với bọn chúng, nếu hiện tại bọn chúng ở gần đây, tôi nghĩ tôi hẳn là có thể phát giác được khí tức của chúng.

Hơn nữa nhìn bộ dạng người này, nó hẳn là đã chết hẳn rồi.

Chính là trạng thái đã chết mà chúng ta nhìn thấy trong lăng mộ Uông Tàng Hải trước đó.

Nếu nói loại người vặn vẹo chúng ta nhìn thấy trước kia là dựa vào một đám người trói chặt cùng một chỗ mà tồn tại, như vậy mỗi người trên người chúng đều có thể coi là một bộ phận.

Mà cái hiện tại này hẳn là lúc toàn bộ ngưng tụ cùng một chỗ thì đã chết rồi.

Cho nên mới bị cả đoàn đội vứt bỏ lại.

Giống như vứt bỏ linh kiện đã hỏng vậy." Nghe được lời này, mọi người ngược lại lại hơi yên tâm hơn chút.

Trong đầu bọn họ còn nhớ rõ ràng cảnh tượng gặp phải trong lăng mộ Uông Tàng Hải, những kẻ này vặn vẹo cùng một chỗ sau đó ngưng tụ thành một bộ dạng người khổng lồ!

Tuy nói ở thế giới này, bọn chúng khẳng định không đến mức còn có thể giống như lúc ấy biến thành một gã khổng lồ không đầu!

Nhưng chỉ riêng việc những kẻ này vặn vẹo cùng một chỗ như vậy, bản thân chuyện này đã là một việc vô cùng ghê tởm rồi!

Nếu còn để những thứ này tấn công bọn họ...

Chỉ cần nghĩ đến bộ dạng bọn chúng trói chặt cùng một chỗ vặn vẹo tới gần bọn họ, mọi người liền đã nhịn không được rùng mình một cái. "Như vậy ít nhất coi như chứng minh Trịnh lão bản hẳn không đến mức bị mấy thứ này bắt được biến thành cái dạng ghê tởm kia.

Đây cũng coi như là một tin tức tốt đi." Vương Bàn Tử thở dài một hơi nhìn về phía Tần Dã nói.

Tần Dã gật gật đầu: "Từ tình huống hiện tại xem ra, phán đoán như vậy hẳn là không có vấn đề gì.

Hơn nữa chúng ta cũng coi như may mắn.

Có thể trước khi chân chính phải đối mặt với thứ kia thì gặp được cái này.

Đã nơi này có một loại người vặn vẹo vì chết đi mà bị vứt bỏ, thì chứng tỏ những thứ này vừa là chỉnh thể, cũng là cá thể.

Khi suy xét việc phải đến thế giới này, tôi liền nghĩ qua nếu ở trên thế giới này gặp phải những thứ này, chúng ta nên ứng đối thế nào.

Đã hiện tại xác định những thứ này có thể coi là cá thể độc lập tồn tại, cũng tức là nói khi gặp phải đám đó, nếu không phải tình huống có thể thông qua hủy diệt trái tim chúng để xử lý, thì ít nhất chúng ta còn có thể chọn cách chia ra kích phá.

Mặc kệ nó ngưng tụ trăm người hay là ngàn người, chỉ cần liên tiếp không ngừng chặt bỏ bộ phận trên người nó, sớm muộn gì cũng có thể xử lý nó." Nghe Tần Dã giải thích một phen, mọi người đều đã ngơ ngác chớp chớp đôi mắt.

Trong bọn họ ngược lại cũng có người nghĩ tới việc bọn họ có thể sẽ gặp phải những quái vật vặn vẹo kia ở thế giới này.

Nhưng lại chưa từng nghĩ tới muốn cùng quái vật kia chính diện đối chiến, theo suy nghĩ của bọn họ, nếu thật sự tao ngộ những quái vật kia, cái bọn họ phải suy xét chính là làm sao từ trong tay quái vật đào tẩu!

Tần Dã cư nhiên trực tiếp suy xét muốn làm sao giải quyết con quái vật này!

Quan trọng hơn là đối với suy nghĩ này của Tần Dã!

Mọi người thế mà lại không cảm thấy hắn đây là đang viển vông!

Tuy nói mọi người đều biết, thực lực cường hãn của Tần Dã và bọn họ có chênh lệch cực lớn!

Nhưng ai có thể nghĩ đến chênh lệch giữa hai bên lại có thể lớn như vậy! "Đồng chí Tiểu Tần, đúng là cậu rồi!

Đối mặt loại quái vật này, chúng tôi đầu tiên suy xét chính là làm sao từ trong tay nó trốn thoát!

Cậu lại nghĩ làm sao xử đẹp thứ này!" Vương Bàn Tử trực tiếp giơ ngón tay cái lên với Tần Dã. "Đừng nói nhảm nữa, chúng ta còn phải tiếp tục đi vào trong.

Vận khí tốt nói không chừng còn có thể đạt được càng nhiều manh mối về thứ này." Tần Dã nói.

Mọi người liên tục gật đầu, dù sao bọn họ vốn dĩ chính là muốn đi tìm nhóm Trịnh Bách Vạn ở nơi này.

Nếu có thể trong lúc tiến hành thám hiểm có một ít thu hoạch ngoài ý muốn, đối với mọi người mà nói tự nhiên cũng là một chuyện vô cùng sảng khoái a!

Nhưng mà sự tình phát triển lại tịnh không thuận lợi như trong tưởng tượng của bọn họ.

Bọn họ thâm nhập cũng không thể đạt được càng nhiều manh mối về đám người vặn vẹo kia trong đống tường đổ vách xiêu này.

Tựa hồ những thứ này cứ mạc danh kỳ diệu xuất hiện như vậy, sau đó lại mạc danh kỳ diệu biến mất.

Cho dù bọn họ một đường đi tới tận cùng của phế tích cũng vẫn như cũ không có đột phá gì. "Ối giời ơi!

Mấy thứ này rốt cuộc là thế nào a!

Cho dù là động vật khác, nhưng ít nhất cũng nên có một ít dấu vết tồn tại chứ!

Cái thứ đồ chơi chết tiệt này sao lại cái gì cũng không có a!

Chẳng lẽ trên thế giới này thật sự tồn tại cái thiết lập quái đản kiểu mạc danh kỳ diệu xuất hiện?" Vương Bàn Tử gãi gãi đầu khó hiểu nói.

Chương 955

"Hơn nữa những ngôi nhà này cũng rất kỳ quái.

Trong phạm vi tất cả phòng ốc không có bất luận dấu vết sinh hoạt nào.

Cho dù thôn bị tổn hại, nhưng ít nhất cũng nên có một ít dấu vết lưu lại chứ?

Nhưng vừa rồi cái chúng ta nhìn thấy lại một chút cũng không có.

Giống như dân trong thôn này sinh hoạt chỉ cần một cái không gian là có thể sống sót rồi vậy.

Nhưng mà chuyện này hẳn là không có khả năng a." Hạo Thiên Chân cũng khó hiểu nói. "Chuyện này không có gì là không thể." Tần Dã chống cằm, nhìn bộ dạng hắn tựa hồ là nghĩ thông suốt vài thứ: "Nếu nói dân trong cái thôn này chỉ có những thứ vặn vẹo mà chúng ta nhìn thấy kia thì sao?" Suy đoán này của Tần Dã lập tức làm cho tất cả mọi người tại hiện trường trong lòng chấn động.

Nhưng vừa nghĩ tới kết cấu quỷ dị của cái thôn này!

Vấn đề không gian quái dị trong thôn!

Tựa hồ tất cả mọi thứ!

Chỉ cần lấy cái này làm đáp án thì đều có thể nói thông! "Đúng rồi!

Sao Bàn gia không nghĩ tới điểm này nhỉ!

Như vậy hết thảy đều đúng!

Không có dấu vết sinh hoạt là vì phương thức sinh hoạt của con quái vật này bản thân đã không giống nhân loại chúng ta!

Vậy cái gọi là dấu vết sinh hoạt của nó với chúng ta khẳng định

cũng sẽ bất đồng a!

Sau đó vì sao cả cái thôn chỉ là một gian nhà!

Cũng là vì bọn chúng căn bản chính là một cái chỉnh thể, cho nên căn bản sẽ không, cũng không cần thiết phân cách ra phòng ốc gì a!" Vương Bàn Tử cũng vỗ trán liên tục hô. "Nhưng tôi còn có một số vấn đề." Hạo Thiên Chân suy tư một trận rồi nói: "Nói cho cùng, những người vặn vẹo kia cái chúng cần chỉ là một cái phòng mà thôi!

Cho dù cân nhắc đến việc chúng sẽ có rất nhiều người vặn vẹo cùng một chỗ, xác thực là cần một cái phòng lớn một chút!

Nhưng cũng không cần thiết xây lớn như vậy chứ?

Còn có vì sao chúng nhất định phải vặn vẹo sát lại về hướng trung tâm?

Cho dù chúng là tư tưởng của thế giới này, nhưng chúng làm như vậy cũng khẳng định là sẽ có một bộ thuyết pháp hợp lý ở bên trong chứ?" "Đúng a!

Tiểu Thiên Chân!

Tư duy này của cậu rất có đạo lý a!

Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu nói cái này rốt cuộc là ý gì a?" Vương Bàn Tử lập tức nhìn về phía Tần Dã, mà lần này hồi đáp Tần Dã cho gã vẫn như cũ chỉ là một sự trầm mặc. "Bàn Tử, cậu có phải quên rồi không, tôi cũng giống như các cậu, đều là lần đầu tiên tới thế giới này.

Từ góc độ thám hiểm mà nói, điểm xuất phát của chúng ta là hoàn toàn giống nhau.

Chuyện các cậu đều không rõ, cậu làm sao lại trông cậy vào tôi đã có đáp án rồi?" Tần Dã nhìn về phía Vương Bàn Tử có chút bất đắc dĩ

nói.

Vương Bàn Tử lúc này cũng chỉ có thể lộ ra một nụ cười xấu hổ.

Điểm này xác thực là gã sơ sót.

Ở trong mắt bọn họ, Tần Dã quả thực chính là một cuốn bách khoa toàn thư biết đi!

Là công cụ tìm kiếm còn toàn diện hơn cả chị Google.

Cho nên liền có một loại khái niệm theo bản năng, chính là mặc kệ bọn họ gặp phải bất cứ nghi ngờ gì, Tần Dã hẳn là đều sẽ biết một ít.

Nhưng mà đó cũng là xây dựng trên tiền đề thế giới ban đầu!

Nếu là từ góc độ thế giới này mà nói, Tần Dã nếu thật sự vẫn giống như thế giới trước cái gì cũng biết, vậy thì có vẻ hơi không quá bình thường rồi a! "Bất quá tuy rằng hiện tại còn chưa biết đáp án, nhưng tôi nghĩ có lẽ có thể từ ngôi miếu này xem thử có thể bắt đầu hay không." Tần Dã nói.

Lúc này trước mặt mọi người xác thực có một ngôi miếu, nói nơi này là miếu, lại chỉ có một gian nhà!

Hơn nữa nhìn dáng vẻ tựa hồ vì quan hệ không có người quản lý trong thời gian dài, có vẻ rách nát không chịu nổi.

Nếu thật muốn nói, mọi người thậm chí cảm thấy cái miếu trước mắt này so với nói là miếu, thì càng giống là một cái từ đường. "Đồng chí Tiểu Tần, cái thứ đồ chơi này hẳn sẽ không lại là nối liền cùng một chỗ với những ngôi nhà kia chứ?" Vương Bàn Tử lo lắng hỏi. "Không, từ phương vị mà xem, ngôi miếu này và những ngôi nhà kia là hoàn toàn tách biệt!

Nhưng sự xuất hiện của ngôi miếu này đặt trước mặt thôn lạc và dân thôn bên trong mà nói... thì có vẻ hơi không thích hợp.

Ít nhất nói nhìn bộ dạng đám người vặn vẹo kia, bọn chúng hẳn là không có lý do gì sẽ xây ra miếu chứ?

Nhưng bọn chúng xác thực làm như vậy.

Nói rõ trong tư tưởng của bọn chúng, ngôi miếu này là thứ nhất định phải xây dựng ra!

Nhưng rốt cuộc là lý do gì sẽ làm cho những quái vật này nảy sinh tư tưởng như vậy?

Cho nên tôi mới cảm thấy bên trong này hẳn là sẽ có manh mối chúng ta cần." Tần Dã vừa nói vừa dạo bước đi đến trước miếu, hắn vừa giơ tay chuẩn bị đẩy cửa miếu ra, liền phát hiện cửa miếu này thế mà lại khép hờ!

Không phải loại mở ra do lâu năm không có người tu sửa mà không thể đóng lại, mà là thuần túy bị người mở ra sau đó giữ nguyên trạng thái này. "Đồng chí Tiểu Tần, cậu bị sao thế?

Sao không vào đi?

Chẳng lẽ trong này còn có thuyết pháp gì không thành?" Vương Bàn Tử lập tức cảnh giác lên, ở thế giới này nếu muốn sống sót, thì một chút sơ ý cũng không thể có! "Không, vừa vặn ngược lại, bên trong này một điểm tà ác khí tức cũng không có.

Cảm giác thuần khiết thậm chí có chút quá phận." Tần Dã nhíu chặt mày nói. "Hô!" Vương Bàn Tử lập tức kinh hỉ hô lên: "Thật không nghĩ tới nhá!

Ở thế giới này mà còn có thể gặp được một bảo địa thế này!

Đã bên trong không có tà khí, vậy khẳng định không cần lo lắng sẽ bị mấy thứ mạc danh kỳ diệu kia sấn tới!

Vậy chúng ta còn chờ cái gì!

Mau vào trong nghỉ ngơi tử tế một chút!

Lại đối với những gì chúng ta nhìn thấy ở thế giới này giao lưu một chút.

Rồi hẵng nói chuyện tiếp tục tìm người!" Vương Bàn Tử nói xong liền muốn đi lên đẩy cửa miếu.

Từ lúc bọn họ tới thế giới này, các loại rắc rối gặp phải liền chưa từng ngớt!

Cho dù là có thể tạm dừng lại nghỉ ngơi thì cũng đều là nơm nớp lo sợ!

Hiện tại thật vất vả có một chỗ không cần lo lắng sẽ có nguy hiểm gì, có thể hảo hảo đi vào chỉnh đốn!

Vương Bàn Tử sao nỡ buông tha a! "Chờ một chút Bàn Tử!" Tần Dã vốn dĩ còn muốn nhắc nhở hai câu!

Kết quả tính cách nóng nảy của Vương Bàn Tử trực tiếp khiến gã đẩy cửa miếu ra.

Ngay sau đó liền nghe thấy bên trong truyền đến một tiếng súng vang.

Tuy rằng thân thủ của Vương Bàn Tử ở trong người thường đã coi như là tương đương lợi hại!

Chương 956

Nhưng đối mặt với tập kích bất ngờ, còn là công thế súng ống, dù là gã cũng căn bản không kịp né tránh.

Bất quá may mà Tần Dã và gã đang ở khoảng cách kẻ trước người sau.

Hơn nữa Tần Dã ngay từ đầu đã phát giác được.

Hắn một phen túm lấy Vương Bàn Tử, ra sức ném về phía sau.

Vương Bàn Tử thậm chí còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Cả người cũng đã ngã nhào trên mặt đất.

Đồng thời Tần Dã còn nhắc nhở mọi người: "Mau tránh ra!" May mà lúc này những người khác và bọn họ có chút khoảng cách.

Cộng thêm khoảnh khắc nghe thấy tiếng súng, Trương Kỳ Lân đã một phen kéo Hạo Thiên Chân dậy.

Mà những người khác với tư cách lính đánh thuê tự nhiên không có khả năng ngay cả chút phản ứng ấy cũng không có!

Phàm là có vật che chắn, mọi người đều ngay lập tức trốn ra phía sau!

Không nhìn thấy vật che chắn cũng ngay lập tức nằm rạp xuống đất.

Mà ở bên này Tần Dã và Vương Bàn Tử, tuy nói là tránh được đạn, nhưng Vương Bàn Tử là cái tì khí gì!

Mạc danh kỳ diệu bị đánh lén một trận như vậy, gã làm sao có thể nhịn.

Lập tức nộ hống nói: "Vãi chưởng!

Thứ gì thế!

Cánh nhiên dùng thủ đoạn không biết xấu hổ như vậy đánh lén Bàn gia!" Tất cả chuyện này phát sinh đích xác là quá đột ngột!

Vương Bàn Tử càng là vì cú này suýt chút nữa lấy mạng mình mà đầy bụng lửa giận!

Những người khác tại hiện trường cũng đều bị đánh cho trở tay không kịp!

Đến mức đều xem nhẹ một sự kiện cơ bản nhất.

Thổ dân thế giới này sẽ không biết nổ súng.

Ngay trong nháy mắt Vương Bàn Tử chửi bổng chửi eo, hai người hình tượng lính đánh thuê liền từ trong miếu vọt ra, một người trực tiếp rút dao găm đâm về phía Tần Dã, người kia cũng ở phía sau đã xách súng làm xong chuẩn bị.

Hiển nhiên là làm xong chuẩn bị tùy thời chi viện đồng đội! "Điên rồi hả bọn mày!

Người mình mà!" Vương Bàn Tử ngược lại liếc mắt một cái liền nhìn rõ người tới, lập tức hét lên với bọn họ.

Mà lính đánh thuê cầm súng ở phía sau hiển nhiên cũng lưu ý đến điểm này, lập tức hạ nòng súng xuống.

Nhưng tên lính đánh thuê lao ra phía trước kia hiển nhiên là đã dồn toàn bộ khí lực toàn thân!

Thỏa thỏa chính là khí phách một đi không trở lại!

Lúc này tuy rằng nhìn thấy Tần Dã và Vương Bàn Tử, nhưng đã không dừng được động tác đột kích trong tay.

Bất quá may mà mục tiêu của hắn là Tần Dã.

Tần Dã nhìn rõ hành động của đối phương, nhanh chóng dạo bước, thình lình ngược lại vọt tới hướng tên lính đánh thuê.

Sau đó túm lấy cánh tay người nọ, đối phương cũng cảm thấy kinh hãi.

Cú này của chính mình tuy rằng đã đang thu lực, nhưng với bản năng hành động của bọn họ, một cú này cho dù thu lực cũng không có khả năng quá yếu.

Nhưng sau khi Tần Dã túm lấy cổ tay hắn, động tác của chính mình thế mà lại hoàn toàn dừng lại, thậm chí ngay cả một chút xu thế tiếp tục tiến lên cũng không có! "A Ninh muội tử!

Người của cô thế này là có ý gì a!

Vừa rồi nếu không phải đồng chí Tiểu Tần phản ứng đủ nhanh, Bàn gia sợ là đã đi đời rồi!

Thật sự là có chút mâu thuẫn gì với Bàn gia, còn muốn lừa Bàn gia đến thế giới này để giết không thành?" Vương Bàn Tử tức tối nói.

A Ninh nhất thời cũng có chút xấu hổ, cô ngược lại nghe ra lời này của Vương Bàn Tử tuy nói cũng có bất mãn và trách cứ, nhưng vẫn là lấy trêu chọc làm chủ.

Ít nhất nói rõ gã cũng không phải quá để ý chuyện này, chỉ là muốn một lời giải thích. "Ngại quá Vương tiên sinh, bọn họ hẳn là cũng trải qua quá nhiều chuyện ở thế giới này, cho nên cảm xúc hơi có chút khẩn trương." A Ninh trước xin lỗi Vương Bàn Tử, lại chuyển hướng hai người kia nói: "Sao lại thế này, đều không xác nhận một chút người mở cửa là ai liền nổ súng, tôi không nhớ rõ binh đoàn đánh thuê chúng ta có quy củ như vậy a." Hai người kia cũng liên tục xin lỗi Tần Dã và Vương Bàn Tử.

Nhưng nhìn ánh mắt bọn họ lại có chút mơ hồ, nhìn qua rõ ràng là

vẫn luôn chú ý một ít sự tình khác. "Hai người các cậu làm sao vậy, nhìn cái gì lung tung thế?" A Ninh có chút không hài lòng nói. "Đội trưởng A Ninh, hay là chúng ta cứ vào trong rồi nói sau, nơi này thực sự là quá tà môn!

Tùy thời sẽ có một ít thứ mạc danh kỳ diệu toát ra, chúng ta cứ ở bên ngoài như vậy không an toàn a." Trong đó một người nói.

Câu này của hắn vừa dứt, A Ninh còn chưa có biểu thái gì, Vương Bàn Tử liền lập tức kêu gào lên. "Vãi!

Chuyện quan trọng như vậy sao không nói sớm!

Bàn gia thấy các cậu chính là cố tình muốn chơi chết Bàn gia!" Vương Bàn Tử vừa chửi mắng vừa trực tiếp vọt vào trong miếu.

Đã hiện tại cái hiểu lầm này đã giải khai, gã ngược lại không quá lo lắng sẽ lại có người mạc danh kỳ diệu nhảy ra đòi cho gã một phát nữa!

Mà ở trong miếu, bọn họ ngược lại nhìn thấy những lính đánh thuê đang trốn bên trong.

Chỉ là khác với hình tượng nhìn thấy bọn họ trước kia.

Lúc này những lính đánh thuê này không có một người nào còn có tư thế oai hùng bừng bừng phấn chấn của chiến sĩ trong quá khứ.

Trên mặt mỗi người đều là sự tiều tụy mắt thường có thể thấy được.

Hiển nhiên đây không đơn thuần là do tiêu hao thể năng tạo thành, đoán chừng trong những ngày này, bọn họ ngay cả lúc ngủ thần kinh cũng đều là hoàn toàn căng thẳng!

Tần Dã quay đầu nhìn về phía A Ninh, chỉ thấy lúc này trên mặt cô treo vài phần khổ sở.

Tần Dã đoán chừng suy đoán của chính mình là đúng, trong đám lính đánh thuê khẳng định đã có người hy sinh.

Lại sau một phen tìm kiếm, Tần Dã nhìn thấy Trịnh Bách Vạn đang nằm trên mặt đất phía sau đám lính đánh thuê.

Lúc này trạng thái cả người gã biểu hiện ra đã không phải đơn thuần hai chữ 'chật vật' là có thể hình dung.

Gã mặt mũi tiều tụy, cả người thoạt nhìn cũng gầy đi rất nhiều.

Bộ dạng đầy râu ria đã hoàn toàn là điên đảo hình tượng của gã.

Nếu hiện tại đẩy Trịnh Bách Vạn đến trước mặt người khác biểu lộ thân phận, đoán chừng trong mắt người ngoài, gã cũng chỉ là một tên ăn mày có dung mạo tương tự Trịnh Bách Vạn.

Đủ loại cảnh tượng trước mắt này đều không nghi ngờ gì là đang nói cho bọn họ biết, hành động lần này của Trịnh Bách Vạn rốt cuộc có bao nhiêu vất vả. "Vừa rồi bên ngoài xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ lũ quái vật kia đã đến trình độ ngay cả nơi này cũng có thể tiến vào rồi sao?" Trịnh Bách Vạn nằm trên mặt đất, giọng nói đều đang run rẩy.

Đây hiển nhiên là phản ứng xuất hiện sau khi thể lực và tinh thần bị tra tấn kép.

Ngay cả Vương Bàn Tử cũng không nghĩ tới, vị kim chủ ba ba lừng lẫy nổi danh trong giới đổ đấu bọn họ, có một ngày thế mà cũng sẽ rơi vào bộ dạng như thế.

Mà sau khi nhìn thấy thân ảnh bọn Tần Dã, Trịnh Bách Vạn cũng chột dạ vài phần.

Tuy nhiên theo lẽ thường mà nói, bọn họ hợp tác đều là làm một lần rồi thôi.

Nhưng việc không suy xét đến hành động hợp tác lần sau và việc còn muốn tiếp tục hợp tác nhưng lại cố ý giấu giếm muốn ăn một mình thì lại là hai khái niệm.

Huống chi hiện tại còn là sau khi mình muốn ăn mảnh lại gặp rắc rối, cuối cùng lại để Tần Dã xuất động tới cứu.

Loại xấu hổ này giống như bạn có một người bạn tốt muốn rủ bạn ra ngoài, bạn nói dối là mình đang ở ngoại tỉnh.

Chương 957

Kết quả mười phút sau lại gặp nhau tại quán nét vậy.

Còn về Vương Bàn Tử, đó chính là một người luôn phân biệt quan hệ chủ tớ cực kỳ rõ ràng.

Trước kia người cầm đầu là ông Trịnh Bách Vạn, thì ông là kim chủ ba ba của chúng tôi, chúng tôi phải cho ông vài phần mặt mũi, cái này không vấn đề.

Nhưng lần này kim chủ ba ba của bọn họ chính là A Ninh.

Vậy thì không trách được Vương Bàn Tử miệng lưỡi vô tình. "Trịnh lão bản, chúng ta lại gặp mặt a!

Thế nào, nhìn ngài thế này, có phải hay không đào được bảo bối gì rồi?" Sự móc mỉa của Vương Bàn Tử trước nay đều không vòng vo tam quốc.

Trịnh Bách Vạn nghe cũng chỉ có thể lộ ra vài phần nụ cười xấu hổ. "Vương tiên sinh, cậu cũng đừng móc mỉa tôi.

Là tôi tính toán sai lầm, đối với thế giới này nảy sinh nhận thức sai lầm, cho nên mới có thể rơi vào kết cục như thế.

Nói ra thật là châm chọc a!

Tôi ích kỷ muốn đem một ít đồ vật chiếm làm của riêng.

Kết quả cuối cùng vẫn là cần các người vô tư cứu viện!

Tần tiên sinh, các vị, ân tình này Trịnh mỗ ghi nhớ, nếu còn có cơ hội sống sót trở về, tôi nhất định sẽ báo đáp các người thật tốt!" Trịnh Bách Vạn ai thán một tiếng nói.

Mà những lời này Tần Dã tự nhiên sẽ không quá để trong lòng, dù

sao cho dù là ký hợp đồng, sự tình đối với những người này mà nói cũng là nói hủy ước liền có thể hủy ước.

Càng đừng nói còn là loại ngân phiếu khống này, còn là ở một thế giới không thuộc về bọn họ!

Cái này nếu là tùy tùy tiện tiện liền tin, mới là thực sự ngu xuẩn. "Thôi được rồi Trịnh lão bản, báo đáp dư thừa cũng không cần nói.

Nói cho cùng chúng tôi lần này tới đây cũng là vì nhận được ủy thác của A Ninh, cũng coi như một vụ làm ăn, cho nên cũng không nói lên cái gì nợ hay không nợ.

Bất quá Trịnh lão bản, chúng ta dù sao cũng hợp tác mấy lần rồi, hy vọng về sau giữa chúng ta có thể thành thật một chút." Tần Dã mỉm cười nói.

Trịnh Bách Vạn gật đầu liên tục. "Vậy không bằng nói trước đi, phương pháp tìm kiếm trường sinh bất lão tiến triển thế nào rồi?" Một câu đột ngột của Tần Dã lập tức làm Trịnh Bách Vạn cả người đều ngẩn ra một chút.

Hiển nhiên là không nghĩ tới Tần Dã thế mà lại đột nhiên đánh ra quân bài chủ chốt.

Lại nghĩ đến việc Tần Dã trước đó đề xuất muốn thẳng thắn với nhau.

Trịnh Bách Vạn hầu như có thể khẳng định hắn khi đề xuất vấn đề kia thì đã nghĩ tới một bước này!

Không thể không nói, hai bên đã lâu không gặp, ngay lần đầu chạm mặt, Trịnh Bách Vạn cũng đã rơi vào hạ phong.

Sự tình đến nước này, chính mình lại muốn đổi ý khẳng định là không được, trông cậy vào tùy tiện nói chút gì đó hồ lộng Tần Dã cho qua chuyện...

Trịnh Bách Vạn cũng không đến mức sẽ ngốc như vậy.

Dứt khoát nói: "Tần tiên sinh, chúng ta vừa mới ước định muốn thẳng thắn thành khẩn với nhau, chuyện này thật không phải tôi không muốn nói với ngài.

Thực sự là tôi nói không được a!

Chúng tôi lúc đó vừa mới tới thế giới này, đều còn chưa làm rõ cái gì đông tây nam bắc, chúng tôi liền bị công kích!

Chúng tôi lúc ấy đâu còn dám có suy nghĩ dư thừa gì a!

Mỗi người có thể nghĩ đến, có thể làm chỉ có chạy trốn!

Cuối cùng còn có thể sống sót đến nơi này, đều coi như là tạo hóa của chúng tôi rồi!" Tuy nói Trịnh Bách Vạn nói chuyện giấu giấu diếm diếm cũng là có tiền án, nhưng nhìn bọn họ hiện tại bộ dạng chật vật kia, lời này của hắn thật đúng là chưa chắc đã là giả. "Cho nên Vương tiên sinh, vừa rồi thực sự ngại quá, chúng tôi cảm thấy nơi này hẳn là sẽ không còn nhân loại nào khác tiến vào nữa.

Cho nên khi nhìn thấy có người mở cửa, chúng tôi liền nghĩ 'tiên hạ thủ vi cường'." Trịnh Bách Vạn lại giải thích với Vương Bàn Tử. "Thôi bỏ đi bỏ đi, có thể sống sót là tốt rồi, xem chuyến này của các người thật đúng là chịu đủ tội.

Dù sao Bàn gia phúc lớn mạng lớn, có đồng chí Tiểu Tần giúp một tay!

Không thì Bàn gia cho dù là xuống âm phủ địa phủ cũng phải giết trở về mang đi vài tên." Vương Bàn Tử xua xua tay nói: "Bất quá Trịnh tiên sinh, ông đừng nói cho Bàn gia biết thời gian dài như vậy các người cứ trốn ở chỗ này nhé!

Tôi thấy cái miếu này cũng rách nát lắm rồi!

Xác định có thể ngăn được lũ quái vật kia?

Không biết các người có gặp hay không!

Bàn gia nói cho các người biết a!

Không lâu trước đó Bàn gia chính là đàng hoàng gặp phải một thứ gọi là Nhân Hùng đấy!" "Nói đến điểm này kỳ thực ngay cả chúng tôi cũng cảm thấy rất kỳ quái.

Kỳ thực chúng tôi sẽ đi tới nơi này, là vì đến gần đây thực sự tinh bì lực tẫn, muốn tìm một chỗ nghỉ chân mới vào.

Nơi này mặc kệ nói thế nào, ít nhất bốn mặt đều còn có tường vây mà." Trịnh Bách Vạn cười khổ nói.

A Ninh bọn họ đối với việc này ngược lại cũng tán thành.

Dù sao ở nơi hoang sơn dã lĩnh thế này, bốn mặt đều có tường bao vây, trên đỉnh đầu còn có mái nhà che chắn.

Ít nhất từ góc độ nội tâm mà nói xác thực có thể cung cấp không ít cảm giác an toàn. "Chúng tôi lúc ấy cũng nghĩ qua, cái miếu này, đừng nói là bị lũ quái vật kia công kích có thể thừa nhận được hay không, mà ngay cả tới một trận gió to chút, chúng tôi đều sợ nơi này sẽ đổ.

Nhưng mà không có cách nào a!

Lấy tình cảnh lúc ấy của chúng tôi mà nói, nơi này xác thực là địa điểm trốn tránh tốt nhất.

Kết quả ngay đêm đó liền có thứ tìm tới cửa!

Chúng tôi lúc ấy là nghe thấy bên ngoài có một trận âm thanh bò sát, chúng tôi mau chóng thuận theo cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Chúng tôi lúc ấy tuy rằng là hơi chút khôi phục một chút, nhưng với những quái vật chúng tôi gặp ở thế giới này...

Thực sự không nắm chắc có thể ứng phó được!

Càng đừng nói chúng tôi trốn ở bên trong này, trình độ nhất định cũng coi như là đoạn tuyệt đường lui của chính chúng tôi." "Sự tình kỳ quái nhất liền xuất hiện vào lúc này!

Chúng tôi lúc ấy nhìn ra ngoài, phát hiện chung quanh đã bị bao vây tầng tầng lớp lớp.

Nhìn thể thái của chúng, cảm giác hẳn là khỉ hoặc là tinh tinh!

Bất quá lúc ấy trời thực sự quá tối!

Chúng tôi cũng căn bản nhìn không rõ dung mạo chúng.

Chỉ là chúng tôi có thể xác định mỗi một con đều thập phần kiện thạc.

Với thể hình của chúng nếu thật sự là xông lên, thì cái miếu này thiết định là không gánh nổi!

Lúc ấy đã có mấy anh em lính đánh thuê chuẩn bị làm thế nào tống tôi đi ra ngoài rồi!

Nhưng mà những thứ đó hình như không có ý tứ muốn tiến công!

Bọn chúng cứ chỉ vây quanh miếu, hoàn toàn không có một chút ý tứ muốn tiến công!" Trịnh Bách Vạn nói đến đây, mọi người đều không khỏi dâng lên vài phần tò mò.

Dù sao Trịnh Bách Vạn bọn họ ở trong miếu không nghi ngờ gì chính là con mồi, mà bọn chúng chính là thợ săn đã thành công bao vây con mồi gắt gao.

Trong tình huống này khẳng định hẳn là xé nát con mồi để tránh đêm dài lắm mộng mới là cách làm hợp lý a! "Có khi nào là bọn chúng không xác định bên trong này có người?" Vương Bàn Tử hỏi. "Không, để tránh bị tập kích bất ngờ trở tay không kịp, chúng tôi ở trong miếu

đều thắp đuốc.

Mặc kệ kia là thứ gì, đều không có khả năng sẽ không nhìn thấy chứ?" Trịnh Bách Vạn nói.

Chương 958

"Vậy chính là vì bọn chúng không xác định các người có mang tính uy hiếp hay không, cho nên muốn hơi chút thăm dò một chút!

Đợi đến thời cơ chín muồi lại đến cho các người một kích trí mạng lả?" Vương Bàn Tử tiếp tục phân tích. "Nhưng mà tình huống như vậy đã kéo dài vài ngày rồi a!" Lời của Trịnh Bách Vạn coi như là triệt để bịt kín suy đoán của Vương Bàn Tử!

Cậu muốn nói những thứ Trịnh Bách Vạn kể kia với tư cách kẻ săn mồi sẽ có một ít suy xét đối với con mồi, điểm này không sai.

Nhưng bất luận một kẻ săn mồi hay thợ săn nào đều biết, đi săn giảng cứu chính là một cái thời cơ!

Tuy nói vây khốn tiêu hao cũng là một loại thủ đoạn đi săn thường dùng!

Nhưng đó cũng là khi săn bắt một ít con mồi có tính uy hiếp rất lớn.

Theo Trịnh Bách Vạn miêu tả, lúc ấy những thứ này là đem cả cái miếu đều hoàn toàn bao vây lại.

Theo lý thuyết bọn chúng nói thế nào cũng nên phát động một lần công kích trước.

Sau khi bị phản kích thậm chí xuất hiện thương vong, mới chuyển hướng sang chiến thuật vây khốn này!

Nhưng sự tình phát triển lại rõ ràng không phải như vậy! "Hây!

Cái này ngược lại là có điểm mới mẻ a!

Chẳng lẽ lũ kia cứ thích ăn xác chết!

Cho nên muốn cứ chờ các người chết dí ở bên trong?" Vương Bàn Tử a a cười nói. "Nhưng mà chỉ có những thứ này là như vậy thì thôi đi!

Chúng tôi đã trốn ở đây vài ngày rồi!

Bởi vì sợ hãi lại xuất hiện thương vong, cho nên chúng tôi vẫn luôn không đi ra ngoài!

Những ngày này chúng tôi cũng nhìn thấy rất nhiều thứ mạc danh kỳ diệu ở bên ngoài.

Nhưng bọn chúng cứ như là đạt thành một loại ước định nào đó vậy!

Cánh nhiên không có một con nào đi vào." Trịnh Bách Vạn lúc này bổ sung xem như làm cho sự nghi hoặc và tò mò của mọi người đều đạt tới cao trào!

Nói đến đây, điểm này đích xác là vô cùng kỳ quái!

Thế giới này bởi vì không có nhân loại bình thường tồn tại, cho nên toàn bộ quy tắc nơi này chính là dùng thực lực để đánh giá địa vị của mình trên thế giới!

Như vậy cái gọi là xâm lược và chiếm lĩnh, tự nhiên cũng là chỉ cần thực lực đạt tới, thì không có cái gọi là địa bàn!

Nhưng chính là một cái thế giới như vậy, ngôi miếu này thế mà lại giống như một cái cấm địa. "Ở một thế giới không nên xuất hiện quy tắc, lại xuất hiện một nơi quy định không thể tiến vào.

Cái này thật có chút thú vị a!" Tần Dã ngáp một cái nói.

Nghe giọng điệu trêu chọc như vậy của Tần Dã, Vương Bàn Tử nhịn không được tiến lên nói: "Cái đó, đồng chí Tiểu Tần a!

Tôi biết mặc kệ đây là cái thế giới thế nào a!

Đối với cậu mà nói thì đều là chuyện nhỏ!

Nhưng chúng tôi không có cái bản lĩnh này a!

Nếu cậu đã biết chút gì đó, chi bằng giải thích trước cho anh em một chút đi." Kết quả gã lại lần nữa nghênh đón ánh mắt nhìn kẻ ngốc của Tần Dã. "Bàn Tử, tôi cảm thấy tôi cần thiết phải nhắc nhở cậu lại một chút.

Tôi cũng giống các cậu, đều là lần đầu tiên tới thế giới này.

Cái tôi biết cũng giống như các cậu." Tần Dã nói: "Nếu thật sự muốn biết nơi này rốt cuộc là thế nào...

Đáp án không phải đã rất rõ ràng rồi sao?

Đã bọn chúng không dám tới gần miếu, vậy thì nhất định có nguyên nhân gì đó khiến trong não bọn chúng đối với việc 'không thể tới gần nơi này' có một ý thức thâm căn cố đế.

Đây là thứ vô luận từ bản năng hay là từ nhận thức đều cần thiết phải tuân thủ.

Đã vấn đề xuất phát từ cái miếu này, chúng ta thăm dò nơi này thật tốt hẳn là sẽ có manh mối nhất định đi?" Vương Bàn Tử lập tức quay đầu nhìn về phía Trịnh Bách Vạn. "Đúng rồi, các ngươi chẳng phải đã ở trong cái miếu này mấy ngày rồi sao?

Chắc hẳn cũng đã tìm tòi qua cái miếu này rồi chứ?

Sao hả?

Có tìm thấy manh mối gì không?" Vương Bàn Tử hỏi.

Thế nhưng Trịnh Bách Vạn và đám lính đánh thuê kia chỉ ngượng ngùng nhìn nhau, tịnh không có một ai có ý định trả lời bọn họ.

Bởi vì trước đó bọn họ từng có tiền lệ cố ý giấu giếm, Vương Bàn Tử đương nhiên cũng theo lẽ thường mà suy đoán chủ quan một

chút! "Ông chủ Trịnh, chúng ta bàn chuyện hợp tác đâu phải kiểu này chứ?

Đã đến cái thời điểm mấu chốt này rồi mà ông còn muốn giấu giấu diếm diếm nữa sao!" Vốn dĩ trước đây Trịnh Bách Vạn là "nhà tài trợ vàng" của Vương Bàn Tử, cho nên khi nói chuyện, Vương Bàn Tử còn phải kiêng nể đôi chút.

Nhưng lần này đã không còn cái thân phận đó nữa, Vương Bàn Tử tự nhiên cũng chẳng cần khách sáo làm gì.

Trịnh Bách Vạn lập tức xua tay lia lịa giải thích: "Không!

Anh Vương!

Anh hiểu lầm rồi!

Chuyện trước đó là do tôi không kịp thời chia sẻ với cậu Tần nên mới xảy ra tình huống phức tạp như vậy.

Sai lầm tương tự tôi đương nhiên sẽ không phạm lại!

Chỉ là vấn đề này chúng tôi quả thực không có cách nào trả lời, bởi vì chúng tôi hoàn toàn chưa tiến hành thám hiểm." Câu trả lời của Trịnh Bách Vạn khiến Vương Bàn Tử đứng chôn chân tại chỗ, chớp chớp hai mắt.

Có khoảnh khắc hắn thực sự cảm thấy có phải Trịnh Bách Vạn đang lôi mình ra làm trò đùa hay không!

Nhưng nghĩ kỹ lại thì Trịnh Bách Vạn dường như không cần thiết phải làm vậy.

Dù sao cho dù bọn họ thực sự đã thám hiểm cái gì mà không nói ra, nhóm Tần Dã cũng chắc chắn sẽ phát hiện ra trong quá trình tìm tòi.

Đến lúc đó tình huống chẳng phải sẽ càng thêm khó xử sao?

Chưa kể lần này Trịnh Bách Vạn cũng đâu phải người cầm đầu

của bọn họ.

Nói cách khác, bọn họ là những người có thể tùy thời buông gánh giữa đường không làm nữa!

Nếu Trịnh Bách Vạn thực sự quá không phối hợp, bọn họ giận quá chia đường ai nấy đi, thì đó mới là tổn thất tày trời đối với Trịnh Bách Vạn chứ nhỉ?

Tuy nói đây cũng chỉ là một suy đoán theo logic bình thường của Vương Bàn Tử, nhưng hắn cảm thấy người có thân phận như Trịnh Bách Vạn hẳn sẽ không sau khi trải qua đủ loại ma nạn ở thế giới này lại còn đi mạo hiểm cái kiểu đó! "Không phải chứ, ông chủ Trịnh!

Các người tới thế giới này bao lâu rồi?

Ở trong cái miếu nát này bao lâu rồi?

Kết quả là các người hoàn toàn chưa từng thám hiểm qua nơi này sao?" Vương Bàn Tử vỗ trán, vẻ mặt đầy kinh ngạc nhìn Trịnh Bách Vạn!

Nói đến đây, biểu cảm của nhóm Trịnh Bách Vạn càng tỏ ra thêm vài phần xấu hổ. "Nói ra cũng thật hổ thẹn, không phải chúng tôi không muốn thám hiểm cái miếu này.

Thực sự là trước đó đã chịu quá nhiều thiệt thòi, cho nên có chút không dám." Trịnh Bách Vạn thở dài một hơi, rốt cuộc vẫn nói ra tình huống chân thực của mình. "Từ lúc đến thế giới này, chúng tôi đã chịu quá nhiều vố đau.

Tuy không biết ngôi miếu này rốt cuộc là thế nào, nhưng đã là nơi mà đám quái vật bên ngoài cũng không dám tùy tiện xông vào, thì nói không chừng bên trong này còn có thứ gì đó đáng sợ hơn nữa?

Chương 959

Với tình trạng hiện tại của chúng tôi, thực sự không dám mạo hiểm." Phải nói là lời giải thích này của Trịnh Bách Vạn thì Vương Bàn Tử cũng khá chấp nhận!

Dù sao trong đội ngũ của họ có Tần Dã và Trương Kỳ Lân cường cường liên thủ, mà những phiền phức tầng tầng lớp lớp kia còn khiến bọn họ cảm thấy thân tâm mệt mỏi!

Nhóm Trịnh Bách Vạn thiếu hụt chiến lực, mỗi ngày đều phải sống nơm nớp lo sợ, áp lực tâm lý phải gánh chịu tự nhiên càng lớn hơn.

Ước chừng cũng chỉ có đám thổ phu tử chuyên đi tìm tòi trong cổ mộ như bọn họ mới có khả năng tiếp tục đi thám hiểm những nơi nguy hiểm không rõ ràng trong tình huống này thôi. "Vậy đồng chí Tiểu Tần, dù sao chúng ta cũng đã đến rồi, hay là cứ thám hiểm một chút xem sao?" Vương Bàn Tử lại quay đầu nhìn về phía Tần Dã hỏi. "Thám hiểm là đương nhiên, chuyện này có liên quan mật thiết đến việc chúng ta có thể thuận lợi trở về hay không." Tần Dã nói.

Nghe câu này, Vương Bàn Tử không khỏi chớp chớp mắt, tuy rằng không nắm chắc mười phần, nhưng lời này của Tần Dã vẫn khiến trong lòng hắn dâng lên một cỗ dự cảm chẳng lành. "Khoan đã, đồng chí Tiểu Tần, cậu nói nơi này có khả năng có cách để chúng ta trở về.

Cũng tức là nói hiện tại bao gồm cả cậu, chúng ta đều chưa biết phải rời khỏi đây như thế nào sao?" Vương Bàn Tử ướm hỏi.

Giờ khắc này hắn vô cùng hy vọng phán đoán của mình là sai, nhưng có đôi khi ông trời cứ thích chơi mấy trò đùa cợt nhả như vậy.

Rất nhiều chuyện vô thưởng vô phạt Vương Bàn Tử thường hay đoán sai, nhưng ở loại chuyện quan trọng mà lẽ ra hắn nên đoán sai này, hắn lại cứ thế nhận được cái kết quả mà mình không muốn nhất! "Tôi còn tưởng trước đó tôi đã nói qua, những gì Uông Tàng Hải để lại chỉ là manh mối làm sao để đến được đây thôi chứ.

Tôi tính toán ra cách đến thế giới này là nhờ bích họa của Uông Tàng Hải.

Nếu tôi đoán không lầm, ông chủ Trịnh chắc cũng là kết hợp bích họa cùng một số manh mối khác đúng không?

Cho nên tôi nghĩ thông tin bên phía ông chủ Trịnh chắc cũng chỉ có liên quan đến việc làm sao tới bên này thôi nhỉ?" Tần Dã nhìn Trịnh Bách Vạn với vẻ thú vị.

Người sau cũng lần nữa lộ ra biểu tình xấu hổ. "Đây đều là sơ suất của tôi, tôi đã quá đam mê vào sức mạnh của trường sinh bất lão!

Cho nên sau khi có được manh mối xác thực, tôi liền nghĩ phải mau chóng đến thế giới này tìm ra phương pháp đó!

Lúc đầu cứ tưởng thật sự là nếu Uông Tàng Hải có thể từ thế giới này trở về, thì chỉ cần đến được thế giới này ắt sẽ có cách!

Lại không ngờ sau đó sự việc lại phát triển thành ra như vậy!" Trịnh Bách Vạn nói rồi lại lần nữa ảo não. "Ông chủ Trịnh à!

Thật không phải Bàn gia tôi nói ông đâu!

Ông như thế thực sự là quá xúc động rồi!

Ông thử nghĩ xem người chúng ta phải đối phó là ai?

Đó chính là Uông Tàng Hải đấy!

Chúng ta muốn tìm là cái gì?

Là pháp môn trường sinh bất lão a!

Ông cảm thấy loại người như Uông Tàng Hải sẽ thành thành thật thật để lại bí pháp này sao?

Cho dù nói ổng đã có được cách trường sinh bất lão!

Nhưng cái thứ này cứ phải là hiếm có thì mới trân quý!

Ổng làm sao có thể để lại loại manh mối này cho chúng ta, còn chờ đám người chúng ta xông vào thế giới này, rồi từng người một đều biến thành trường sinh bất lão chứ!

Đây rõ ràng chính là một cái bẫy a!" Vương Bàn Tử làm ra vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Trịnh Bách Vạn lúc này cũng đau lòng nhức óc: "Đều tại tôi!

Là do tôi quá tham lam!

Vậy mà ngay cả chuyện đơn giản như thế cũng không nghĩ tới!" "Được rồi Bàn Tử, cả ông chủ Trịnh nữa, hiện tại chúng ta thảo luận cái này đã không còn ý nghĩa gì.

Đã đến thế giới này rồi, tôi nghĩ mọi người chắc cũng không ai muốn vĩnh viễn ở lại đây.

Hiện tại trọng điểm chính là chúng ta nên làm gì." Hạo Thiên Chân lên tiếng. "Đồng chí Tiểu Tần, chúng ta có thể căn cứ vào bộ thuật toán mà chúng ta dùng để đến thế giới này để tính toán lại thời gian có thể trở về không?" Vương Bàn Tử quay sang Tần Dã hỏi.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào trên người Tần Dã.

Nếu Uông Tàng Hải không để lại bất kỳ manh mối nào để trở về, vậy bọn họ nếu còn muốn sống sót trở về, dường như cũng chỉ có thể trông cậy vào Tần Dã.

Thế nhưng lần này Tần Dã lại chỉ lắc lắc đầu. "Tôi trước đó cũng đã nghĩ tới phương pháp này, nhưng quy luật vận chuyển pháp môn

của thế giới này và thế giới của chúng ta là không giống nhau.

Tôi nghĩ điểm này chắc cũng là sau khi Uông Tàng Hải đến thế giới này mới phát hiện ra!

Cho nên đối với Uông Tàng Hải mà nói, cho dù để lại manh mối đến thế giới này ở thế giới ban đầu của chúng ta cũng không sao cả." Tần Dã nói. "Nhưng làm như vậy cũng sẽ có rủi ro nhất định chứ.

Nếu Uông Tàng Hải có thể tìm được phương pháp trở về ở thế giới này, thì những người khác đến thế giới này cũng có khả năng làm được điểm đó.

Vậy Uông Tàng Hải chẳng phải cũng đồng nghĩa với việc để lại sơ hở nhất định sao?

Nếu là Uông Tàng Hải thì liệu có khả năng làm như vậy không?

Trừ phi..." Hạo Thiên Chân đưa ra khả năng này, vấn đề vừa nói đến đây, đột nhiên như nghĩ tới điều gì đó, hai mắt trừng lớn!

Sắc mặt cũng trong nháy mắt trở nên trắng bệch!

Trạng thái thay đổi đột ngột này của Hạo Thiên Chân khiến trong lòng Vương Bàn Tử cũng dâng lên vài phần bất an! "Tiểu Thiên Chân!

Cậu nghĩ tới cái gì rồi!

Cậu mau nói ra đi chứ!

Cậu không thể ở lâu với Tiểu Ca được!

Ngay cả cái thuộc tính 'người bí ẩn' của cậu ấy cậu cũng học theo luôn rồi hả!" Vương Bàn Tử sốt ruột thúc giục. "Nếu Uông Tàng Hải có thể thông qua suy diễn tại thế giới này để tính ra thời gian và phương pháp trở về, chứng tỏ chuyện này cũng tồn tại một loại công thức!

Vậy thì muốn đảm bảo những người khác vì manh mối của ông ta

mà đến thế giới này vĩnh viễn không còn cơ hội ra ngoài, phương pháp hiệu quả nhất chẳng phải là hủy diệt cái công thức này sao?" Lời của Hạo Thiên Chân khiến đầu óc tất cả mọi người tại hiện trường đều ong lên một tiếng nổ lớn!

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc!

Đúng vậy!

Cũng như Hạo Thiên Chân đã nói, nếu Uông Tàng Hải muốn đảm bảo mình trở thành người cuối cùng có thể rời khỏi thế giới này, không có biện pháp nào hiệu quả hơn cách này!

Hơn nữa một khi công thức bị hủy, chẳng phải là cho dù là Tần Dã và Trương Kỳ Lân cũng đều bó tay hết cách sao? "Nếu là như vậy thì chúng ta chẳng phải tiêu đời rồi sao!

Cái tên Uông Tàng Hải chết tiệt này thủ đoạn cũng quá âm hiểm rồi!" Vương Bàn Tử vỗ trán chửi ầm lên. "Bàn Tử, cậu có thể không cần kích động như vậy trước.

Sự tình cũng chưa chắc đã tồi tệ đến mức độ đó." Tần Dã đứng bên cửa sổ quan sát tình huống bên ngoài, trầm giọng nói.

Lời này không nghi ngờ gì chính là đã thắp lên một đốm lửa hy vọng nhỏ nhoi cho mọi người trong bóng tối tuyệt vọng.

Nhưng lần này bọn họ lại không cách nào dễ dàng yên tâm.

Dù sao một khi công thức không còn, cho dù là đối với Tần Dã cũng tất nhiên là một tình trạng vô cùng gai góc! "Đồng chí Tiểu Tần, cậu nói thật chứ?

Tuy rằng hiện tại chúng ta còn chưa có chứng cứ chứng minh công thức xác thực đã bị Uông Tàng Hải hủy diệt, nhưng với tác phong của lão ta thì khẳng định sẽ làm như vậy!

Chương 960

Chẳng lẽ trong tình huống này cậu còn có biện pháp gì tìm được phương pháp ra ngoài?" Vương Bàn Tử vội vàng tiến lên hỏi. "Đúng, cái này thuộc về công thức của mẹ thiên nhiên, khác với chương trình máy tính mà chúng ta quen thuộc.

Chương trình máy tính vì có người phát triển, cho nên chỉ cần chương trình bị phá hoại, người phát triển bị xử lý, là có thể phán quyết tử hình cho bộ chương trình đó.

Nhưng loại công thức tương tự như bát quái diễn luyện, bát môn chi trận thì lại khác.

Những cái này đều lấy quỷ phủ thần công của giới tự nhiên làm cơ sở.

Cho dù sau này con người nghiên cứu ra đủ loại trận pháp công pháp, cũng là bắt buộc phải dựa vào tự nhiên.

Cho nên dù Uông Tàng Hải có bản lĩnh phá hoại một loại công thức suy diễn nào đó vốn có của thế giới này, cũng không có khả năng hủy diệt nó hoàn toàn.

Chỉ là vì đối với thế giới này không quen thuộc, việc bộ công thức này có tồn tại hay không sẽ ảnh hưởng đến thời gian chúng ta tiêu tốn ở thế giới này mà thôi." Nghe được một phen giải thích này của Tần Dã, trái tim vẫn luôn treo lơ lửng của mọi người cũng theo đó mà thả lỏng hơn nhiều. "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu thật sự là quá lợi hại!

Phương thức suy diễn của thế giới này và thế giới chúng ta hẳn là bất đồng đi!

Cậu cư nhiên ngay cả cái này cũng có thể làm rõ ràng được!

Nếu không phải cậu ở đây, chúng tôi sợ là chỉ có nước bị nhốt chết trong thế giới này!" Vương Bàn Tử hưng phấn nói liên hồi: "Nếu đã xác định được điểm này, vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì thì rất rõ ràng rồi a!

Chúng ta cứ thám hiểm cái miếu này trước một chút!

Xem xem có thể đào ra được chút đồ vật hữu dụng nào không!

Nếu có thể trực tiếp dùng tới thì đó khẳng định là đỡ việc nhất!

Hiện tại có đồng chí Tiểu Tần và Tiểu Ca của chúng ta ở đây!

Việc này cũng không cần quá lo lắng nữa!

Đúng không đồng chí Tiểu Tần!

Trong này đương nhiên là phải xem xét thật kỹ!

Nói không chừng Uông Tàng Hải vẫn chưa hủy diệt toàn bộ manh mối ở đây thì sao?

Nếu có thể dùng phương pháp đơn giản nhất giải quyết phiền toái tự nhiên là tốt nhất!" "Có điều Bàn Tử, có một điểm cậu nói không đúng." Nghe Tần Dã nói vậy, Vương Bàn Tử không khỏi khẩn trương. "Ý gì hả đồng chí Tiểu Tần!

Chẳng lẽ chuyện này còn khó giải quyết?" Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

Cho dù thật sự là có chỗ nào phiền toái, ít nhất hắn cũng hy vọng mình có thể có một sự chuẩn bị tâm lý! "Cũng không phải nói bản thân chuyện này.

Mà là hiện tại cái chúng ta cần giải quyết đầu tiên không phải là tìm ra cái gọi là công thức kia.

Đã có phiền toái tìm tới cửa rồi." Vương Bàn Tử lúc này mới phản ứng lại, từ nãy đến giờ Tần Dã vẫn luôn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Điều này hiển nhiên không thể nào là Tần Dã đang ngắm phong cảnh thế giới này!

Chỉ có khả năng là hắn đang cảnh giác thứ gì đó. "Sao thế hả đồng chí Tiểu Tần!

Bên ngoài có thứ gì sao?" Vương Bàn Tử cũng sấn lại gần cửa sổ nhìn ra ngoài miếu.

Hắn hãi hùng nhìn thấy có một đám bóng đen gì đó đang ngọ nguậy!

Hiển nhiên là có thứ gì đó đang di chuyển bên ngoài.

Hơi quan sát một chút sẽ phát hiện, hình thức hành động của những thứ này đúng như Trịnh Bách Vạn đã nói trước đó, vô cùng giống khỉ hoặc tinh tinh! "Ông chủ Trịnh!

Các người mau lại xem!

Cái thứ mà ông nói sẽ đi lại bên ngoài có phải là đám này không!" Vương Bàn Tử lập tức gọi Trịnh Bách Vạn lại.

Sắc mặt Trịnh Bách Vạn rõ ràng trầm xuống vài phần, hiển nhiên khi Vương Bàn Tử nhắc đến chuyện này, trong đầu Trịnh Bách Vạn đã nghĩ đến một khả năng nào đó!

Hắn vội vàng đi tới bên cửa sổ, sau khi nhìn thấy cái bóng bên ngoài, toàn thân hắn đều khựng lại! "Không sai!

Là bọn chúng!

Chính là bọn chúng!

Những ngày qua thứ vẫn luôn canh giữ bên ngoài chúng tôi chính là những cái bóng này!" Trịnh Bách Vạn chỉ vào những thân ảnh ngoài

phòng, ngay cả giọng nói cũng xuất hiện chút lắp bắp. "Chính là đám này sao!" Vương Bàn Tử trầm giọng nói, lại lần nữa nhìn ra ngoài cửa sổ!

Chỉ thấy những thứ kia quả thực chỉ vây quanh ngôi miếu và không ngừng di chuyển.

Bọn chúng thỉnh thoảng sẽ tới gần ngôi miếu một chút, nhưng lại hoàn toàn không có ý định muốn đi vào. "Đồng chí Tiểu Tần, đám này là có ý gì đây?

Cứ lởn vởn quanh miếu như vậy, nhìn thì vừa không có ý muốn vào!

Cũng không có ý nghĩ muốn bỏ đi!

Đây là định làm gì thế?" Vương Bàn Tử nhìn hành động quỷ dị của đám này, khó hiểu hỏi. "Chúng đang chờ." Tần Dã quan sát một lúc rồi nói: "Xem ra suy đoán trước đó của chúng ta là đúng, ngôi miếu này đối với chúng mà nói thuộc về một nơi giống như cấm địa.

Trừ khi là tình huống bức bất đắc dĩ, chúng sẽ không tùy ý tiến vào nơi này.

Nhưng đối với đám thức ăn là chúng ta đây, hiển nhiên chúng cũng tịnh không có ý định buông tha.

Cho nên chúng mới có thể vẫn luôn vây quanh ngôi miếu này, chính là đang chờ chúng ta tự mình đi ra." "Chính là đang thi xem ai lì hơn với chúng ta sao?

Vậy chúng ta chỉ cần ở trong này chẳng phải là chắc chắn an toàn rồi sao?" Vương Bàn Tử nói. "Về lý thuyết là vậy không sai, nhưng điều này là không thể.

Cho dù vì nguyên nhân cấm chế nào đó, chúng tuyệt đối không thể mạo muội tiến vào.

Nhưng chúng ta cũng tuyệt đối không có khả năng vĩnh viễn ở lại trong này!

Muốn nói lý do thì vô cùng đơn giản.

Bởi vì trong này không có vật tư để chúng ta dựa vào mà sinh tồn.

Cho dù xét từ góc độ an toàn chúng ta có thể luôn trốn ở đây, nhưng vật tư của chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ tiêu hao hầu như không còn, đến lúc đó chúng ta vẫn sẽ rời khỏi ngôi miếu này.

Bọn chúng chỉ cần kiên nhẫn chờ là được." Tần Dã nói. "Không phải chứ!

Đám súc sinh này kiên nhẫn vậy sao!" Vương Bàn Tử lập tức kinh hô một tiếng.

Nghe Tần Dã kể lại, đám bên ngoài thỏa thỏa chính là muốn đánh một trận chiến lâu dài với bọn họ!

Tuy rằng Tần Dã nói xác thực không sai, chỉ cần vật tư của bọn họ tiêu hao hết, thì nhất định sẽ rời khỏi nơi này.

Cũng tức là chỉ cần bọn chúng kiên trì ở lại bên ngoài, thì sớm muộn gì cũng có thể ăn được bữa tiệc ngon lành là bọn họ!

Thế nhưng đứng ở góc độ kẻ săn mồi, làm sao chúng biết được vật tư của nhóm Tần Dã khi nào sẽ dùng hết chứ?

Như vậy chẳng phải tương đương với việc vì một khả năng không xác định mà đánh một trận chiến lâu dài sao?

Ít nhất trong khái niệm của Vương Bàn Tử, chưa có bất kỳ kẻ săn mồi nào lại vì chút con mồi mà có sự kiên nhẫn như thế!

Chương 961

"Trên thực tế, chúng còn kiên nhẫn hơn cậu tưởng tượng nhiều." Tần Dã nhíu chặt mày nói: "Khỉ vốn dĩ đã là một loài sinh vật vô cùng có linh tính.

Đám bên ngoài này lại càng là vật chủng thuộc về khoảng giữa người và khỉ.

Tuy rằng chỉ có một số đường nét, nhưng hình thức hành động của chúng thoạt nhìn hẳn là Nhân Diện Hầu." "Nhân Diện Hầu?

Đây lại là cái thứ gì nữa?" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt khó hiểu hỏi.

Tần Dã lại nhìn về phía Trịnh Bách Vạn hỏi trước: "Ông chủ Trịnh, tôi muốn xác nhận với ông một chuyện trước.

Từ lúc các người trốn vào ngôi miếu này đến khi đám Nhân Diện Hầu bao vây nơi này bắt đầu, đã lâu như vậy rồi, các người có từng công kích đám Nhân Diện Hầu này, hoặc là có động tác nổ súng với chúng hay không?" Vấn đề này Trịnh Bách Vạn tự nhiên là không có cách nào trả lời bọn họ, chỉ có thể nhìn về phía những lính đánh thuê khác.

Một người trong đó lập tức nói: "Không có!

Bởi vì chúng tôi cũng không biết lai lịch của những thứ đó, thấy chúng cũng vẫn luôn không có ý định tấn công, chúng tôi lo lắng mạo muội tấn công có thể sẽ khiến những thứ này tạo thành uy hiếp trực tiếp đối với chúng tôi.

Cho nên vẫn luôn chỉ quan sát chúng." Đối với những câu hỏi này của Tần Dã, Vương Bàn Tử ở bên cạnh nghe mà như hòa thượng sờ

mãi không thấy tóc, chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì.

Chỉ có thể liên tục hỏi: "Không phải!

Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu hỏi vấn đề này là có ý gì a?

Chẳng lẽ một khi ra tay với bên ngoài thì có thể dẫn đến chuyện gì không hay xảy ra sao?

Còn nữa, cậu vừa nói những thứ này là Nhân Diện Hầu, đây lại là ý gì a?" "Tôi trước đây từng đọc được trong một cuốn thôn chí.

Từng có ngôi làng nọ gặp phải sự tấn công của một loài khỉ vô cùng kỳ lạ.

Căn cứ vào hình ảnh và miêu tả bằng văn bản trên đó, rất sát với những cái bóng bên ngoài.

Theo nội dung, thì lúc đó trong thôn có người đến rừng cây xung quanh để săn bắn.

Tại một hốc cây, người đó gặp được một con khỉ con vừa mới sinh không lâu, dáng vẻ của con khỉ đó chính là như thế này.

Vì thứ đó thoạt nhìn vô cùng trân quý, cho nên người trong thôn nảy sinh vài phần tham niệm.

Bọn họ giết chết khỉ con, rồi mang đến chợ tiến hành buôn bán.

Sự thật đúng như bọn họ nghĩ, một phú thương địa phương đã mua con khỉ con về thưởng thức một phen.

Kết quả ngày hôm sau liền truyền đến tin tức, cả nhà phú thương cùng người hầu, thú cưng toàn bộ chết tại nhà.

Hơn nữa nghe nói phàm là người từng ăn thịt khỉ con, lúc đó bọn họ ăn phần nào, thì trên thi thể bọn họ sẽ thiếu mất phần tương ứng

đó." "Hơn nữa cũng bắt đầu từ ngày đó, bên ngoài thôn liền tùy thời có thể nhìn thấy hai con Nhân Diện Hầu du đãng xung quanh.

Lúc mới đầu, mấy người dân đi săn kia cũng đều vô cùng hoảng sợ.

Dù sao bọn họ cũng không biết, thứ này khi nào thì sẽ tìm đến bọn họ.

Nếu ngay cả phú thương có rất nhiều gia đinh và tay đấm đều bị hai con Nhân Diện Hầu diệt môn chỉ trong một đêm, thì thời gian bọn họ có thể chống đỡ chỉ sẽ càng ngắn hơn!

Bọn họ vốn cũng từng nghĩ đến việc chủ động xuất kích, nhưng mỗi khi bọn họ muốn đi tìm con khỉ này, chúng sẽ rất lanh lợi mà trốn đi.

Bởi vì khu rừng đó dù sao cũng là địa bàn của lũ khỉ này.

Cho dù là bọn họ cũng không dám mạo muội tiến vào.

Hai bên cứ thế duy trì một loại cân bằng vi diệu dưới bầu không khí căng thẳng đó." "Kéo dài khoảng chừng một tháng sau.

Có một ngày các thôn dân phát hiện đám Nhân Diện Hầu này hoàn toàn mất tăm mất tích.

Bọn họ vốn tưởng rằng lũ Nhân Diện Hầu này mãi không tìm được cơ hội báo thù nên đã từ bỏ rời đi rồi.

Để cho ổn thỏa, bọn họ còn tổ chức một lượng lớn thôn dân tiến vào rừng cây ngoài thôn để tìm kiếm, mà lúc đó trong cả khu rừng đã không còn tung tích Nhân Diện Hầu.

Mãi đến lúc này bọn họ mới rốt cuộc yên tâm...

Lại tiếp tục sống cuộc sống ngày thường." "Sau đó, vợ của một trong số những thôn dân kia lâm bồn, vốn dĩ đây là một chuyện tốt tày

trời.

Người thôn dân kia cũng đến rừng cây săn một ít thú hoang định mang về cho vợ tẩm bổ, kết quả sau khi hắn về nhà, mới phát hiện vợ mình đã chết trong nhà.

Bụng cô ấy bị xé toạc ra, đứa con cũng đã mất tích.

Các thôn dân đại khái đoán được là chuyện gì, tất cả mọi người đều vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất đến trong rừng cây.

Quả nhiên ngay tại hốc cây của Nhân Diện Hầu trước kia nhìn thấy đứa bé vẫn còn đỏ hỏn.

Lúc này nó đã sớm tắt thở, toàn bộ nội tạng cũng đều đã bị gặm thực đến rách nát không chịu nổi.

Người thôn dân kia đương trường phát điên, cũng chính là từ sau đó, bọn họ liền không còn gặp lại sự tồn tại của Nhân Diện Hầu nữa." Mọi người nghe câu chuyện này không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Trong câu chuyện vừa rồi, ít nhất bọn họ đã hiểu được mức độ thù dai và kiên nhẫn của Nhân Diện Hầu.

Hiển nhiên, bọn họ muốn cứ ở lì trong miếu chờ đám Nhân Diện Hầu này tự cảm thấy con mồi này vô vị rồi rời đi là chuyện tuyệt đối không thể nào! "Vậy đồng chí Tiểu Tần, chúng ta hiện tại phải làm sao?

Nếu chúng ta không làm gì cả, chờ đến khi chúng ta không còn bao nhiêu tinh lực, đám quỷ này khẳng định sẽ không buông tha chúng ta!

Trừ phi chúng ta toàn bộ chết hết ở trong này, bằng không kết cục khẳng định cũng là bị chúng ăn thịt!

Nếu chúng ta muốn giết chúng trước!

Thì phải cam đoan có thể giết sạch đám súc sinh này!

Chỉ cần còn sót lại một con, không chừng sẽ tạo thành uy hiếp không cần thiết cho chúng ta vào lúc nào đó!

Đồng chí Tiểu Tần, nếu là cậu, lại thêm Tiểu Ca, có nắm chắc giải quyết hết bọn chúng không?" Vương Bàn Tử sau khi phân tích một hồi, lại quay đầu nhìn về phía Tần Dã.

Hắn không biết sức chiến đấu của đám Nhân Diện Hầu này rốt cuộc thế nào.

Nhưng hắn biết trong việc giải quyết những thứ này, bọn họ có thể phát huy ước chừng cũng chỉ là một chút tác dụng phụ trợ.

Nếu muốn đảm bảo đám Nhân Diện Hầu này một con cũng không thể chạy thoát, vẫn là chỉ có thể dựa vào Tần Dã và Trương Kỳ Lân. "Chỉ là bảo đảm những con chúng ta đang nhìn thấy hiện tại không chạy thoát thì tôi đương nhiên có thể.

Nhưng ai biết được trong rừng cây xung quanh còn ẩn nấp bao nhiêu Nhân Diện Hầu nữa?

Hơn nữa Nhân Diện Hầu còn có một đặc tính.

Khả năng học tập của chúng cực mạnh, bất kỳ hành vi nào của con người chúng ta, chúng chỉ cần nhìn qua một lần là có thể bắt chước.

Nếu chúng ta trong lúc chém giết với chúng không thể đảm bảo diệt sạch Nhân Diện Hầu bên ngoài, vậy lần sau khi chúng tìm tới cửa, thứ chúng ta phải đối mặt chính là những con Nhân Diện Hầu có uy hiếp lớn hơn." Mọi người vừa nghe lời này trong lòng đều không khỏi chấn động!

Nếu đám Nhân Diện Hầu bên ngoài này chỉ đơn thuần là thù dai, sự tình tuy rằng cũng sẽ phi thường gai góc, nhưng trình độ uy hiếp

cũng vẫn có hạn!

Dù sao bất kể nói thế nào bọn họ cũng có vũ khí nóng phòng thân!

Chỉ cần là thứ có thể bị giải quyết bằng súng đạn thì đều không tính là uy hiếp tuyệt đối.

Nhưng hiện tại lại thêm một cái thiết lập như vậy, sự tình liền trở nên phiền toái rồi.

Giả thiết bọn họ hiện tại xông ra ngoài không thể giải quyết sạch sẽ tất cả Nhân Diện Hầu, hoặc là trong bóng tối có mấy con đang len lén quan sát!

Thì ít nhất là chúng có thể học được bọn họ nổ súng như thế nào, cái này mà để chúng tìm được cơ hội trộm đi mấy cây súng từ tay bọn họ!

Thì tính uy hiếp này chẳng phải lập tức tăng vọt sao?

Dù sao súng ống thứ đồ chơi này cũng đâu có nhận chủ!

Bất kể anh là người nào!

Chỉ cần anh biết bóp cò như thế nào, thì thứ đồ chơi đó chính là của anh!

Nhóm người đi theo Trịnh Bách Vạn đợt trước lập tức bắt đầu hồi tưởng.

Xác định xem mình có phải quả thực không có cử động nổ súng nào sau khi bọn chúng xuất hiện hay không!

Mãi đến khi tất cả mọi người lặp đi lặp lại xác nhận ký ức của mình!

Chương 962

Xác định trong ký ức hỗn độn của mình quả thực không có động tác nổ súng, trái tim vẫn luôn treo lơ lửng mới hơi buông xuống một chút. "Đồng chí Tiểu Tần!

Ý cậu là nếu cậu đi ra ngoài chém, thì chúng ngay cả đấu pháp của cậu cũng có thể học được?" Vương Bàn Tử cũng đưa ra một vấn đề mới.

Dù sao uy hiếp của đám Nhân Diện Hầu này đã vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn.

Hắn hiện tại chỉ muốn biết, uy hiếp của những thứ này rốt cuộc có thể đến trình độ nào! "Không sai.

Tuy nói thực lực chúng ta sẽ có chênh lệch, nhưng động tác như thế nào thì chúng vẫn có thể học được!" Tần Dã cũng không có ý định né tránh vấn đề này.

Trong loại đề phòng này, đương nhiên vẫn là để bọn họ biết mình sắp sửa phải đối mặt với cái gì mới là biểu hiện có trách nhiệm với bọn họ.

Sắc mặt mọi người lập tức lại trầm xuống vài phần.

Hiển nhiên, toàn bộ sự việc lúc này đã phát triển theo một cấp độ khó khăn khác!

Tuy nói đám Nhân Diện Hầu này cho dù có năng lực bắt chước, về tính uy hiếp cũng sẽ không lớn hơn những con quái vật khổng lồ kia!

Nhưng đối với bọn họ mà nói, cái uy hiếp này cũng tuyệt đối không nhỏ!

Điều này có nghĩa là nếu bọn họ muốn đi ra ngoài trêu chọc đám

Nhân Diện Hầu này, thì nhất định phải đảm bảo mình có thể trăm phần trăm đánh giết chúng!

Nhưng loại sự tình này chung quy là không dễ dàng! "Mẹ kiếp!

Nói như vậy thì chúng ta hiện tại căn bản đều không dám khinh cử vọng động!" Vương Bàn Tử siết chặt nắm đấm.

Hắn thực sự không ngờ, mình có một ngày lại bị một đám khỉ làm cho chật vật như vậy. "Tin tốt là từ nãy đến giờ, đám Nhân Diện Hầu này đều không có chút ý tứ nào muốn tấn công.

Xem ra ngôi miếu này xác thực có thể hình thành một loại bảo hộ nào đó đối với chúng ta.

Đã không vội vã áp sát về phía chúng ta, vậy đối với chúng chúng ta cũng chỉ cần đề phòng là được.

Đội trưởng A Ninh, sắp xếp nhân viên canh giữ gần cửa sổ, nhớ kỹ!

Chỉ cần lưu ý hành động của chúng là tốt rồi!

Nói với bọn họ ngàn vạn lần đừng làm bất cứ việc thừa thãi nào!

Còn những người khác, chúng ta cứ cùng nhau thám hiểm ngôi miếu này một chút đi." A Ninh lập tức gật gật đầu, cũng ngay lập tức bắt tay vào sắp xếp nhân viên bắt đầu tiến hành giới bị xung quanh ngôi miếu.

Những người khác thì dưới sự dẫn dắt của Tần Dã tiến hành tìm tòi trong miếu.

Tuy nói là tìm tòi, nhưng không gian miếu này thực sự không lớn, hơn nữa trên những vách đá hoặc cột đá đã rõ ràng có chút tàn phá.

Cũng căn bản không nhìn ra có chỗ nào đặc thù.

Nếu nói trong ngôi miếu này thật sự còn có thứ gì có giá trị đáng

để thám hiểm một chút, thì chỉ có một pho tượng Phật nằm ở trung tâm ngôi miếu!

Đây là một pho tượng Phật bằng đất nung không đầu.

So với tượng Phật bình thường, thứ này to lớn hơn nhiều.

Nếu là bình thường, ước chừng nhóm Vương Bàn Tử ngay cả nhìn cũng lười nhìn thêm một cái.

Nhưng ở ngay cái nơi này!

Muốn nói có thứ gì có thể khiến đám Nhân Diện Hầu bên ngoài và những thứ đồ chơi khác của thế giới này đều không dám tùy tiện chạy vào, chỉ sợ cũng chỉ có thể là thứ này thôi! "Đồng chí Tiểu Tần, tượng Phật này thoạt nhìn hình như cũng chẳng thấy có gì đặc biệt a!

Cậu nói xem cái miếu này rốt cuộc là thế nào mà lại có thể khiến nhiều ngưu quỷ xà thần không dám đi vào như vậy." Vương Bàn Tử khó hiểu hỏi.

Tần Dã lắc lắc đầu, chỉ là ánh mắt hắn lại nhìn chằm chằm vào tượng Phật trước mắt. "Sao thế đồng chí Tiểu Tần, cậu có phải phát giác ra chỗ nào không thích hợp rồi không?" Vương Bàn Tử lập tức giơ súng lên. "Không, chỉ là có một loại cảm giác là lạ.

Chính là cảm giác mà cả cái tượng Phật này mang lại cho tôi không tốt lắm.

Hình như còn ẩn ẩn có chút khí tức gì đó, nhưng rất yếu, một chút cũng không rõ ràng." Tần Dã nhìn tượng Phật trước mắt, nhíu chặt mày nói. "Cái này cũng bình thường thôi, tượng Phật ở thế giới này làm sao có thể khiến chúng ta cảm thấy bình thường được chứ." Vương Bàn Tử nói.

Đối với việc này Tần Dã cũng không quá mức xoắn xuýt.

Dù sao ở thế giới này, không thích hợp vốn dĩ đã là lẽ thường.

Hắn cũng chỉ để chuyện này như một nghi vấn ở trong lòng. "Đồng chí Tiểu Tần, cái miếu này chỉ to có ngần này, chúng ta cũng coi như xem hết rồi.

Cái tượng Phật này, tuy cậu nói là có chút là lạ!

Nhưng hình như cũng chẳng có gì để thám hiểm nhỉ?" Vương Bàn Tử hỏi. "Nếu chỉ là cái tượng Phật này, đích xác là như vậy không sai." Tần Dã nhìn nhìn rồi nói: "Nhưng nếu là bên dưới thì sao?" Vương Bàn Tử vừa nghe lời này của Tần Dã lập tức tỉnh cả người, hắn trực tiếp vọt tới trước mặt tượng Phật ngồi xổm xuống.

Lập tức trực tiếp bốc lên một nắm cát trên mặt đất rồi buông tay!

Chỉ thấy nắm cát đó trước khi rơi xuống đất lại bay phiêu phiêu về một bên một đoạn!

Tuy rằng chỉ là một đoạn rất nhỏ!

Nhưng cũng đã đủ để chứng minh bên dưới này có gió! "Ái chà chà!

Dưới này cư nhiên còn có gió thổi qua nè!

Vậy có phải nói dưới này còn có một cái không gian!" Vương Bàn Tử tức thì hưng phấn!

Nếu chỉ là một cái miếu nát thế này thì đúng là không có gì đáng thám hiểm!

Cũng không cần trông cậy vào việc có thể có phương pháp trở về thế giới kia!

Nhưng nếu dưới này còn có một không gian thì lại khó nói à nha!

Cũng giống như tất cả các lăng mộ vậy.

Dưới loại không gian bị giấu kín này tuyệt đối sẽ không đơn giản như thế!

Tuy rằng trong lòng đã vô cùng kích động, nhưng Vương Bàn Tử còn chưa đến mức quên cả quy củ!

Thế giới này đối với bọn họ mà nói rốt cuộc vẫn là quá xa lạ!

Cho dù chỉ là đơn thuần đẩy ra một pho tượng Phật, nếu mạo muội hành động, Vương Bàn Tử cũng không dám bảo đảm liệu có nguy hiểm to lớn nào không!

Tình huống này hắn chỉ có thể quay đầu nhìn về phía Tần Dã chờ chỉ thị của hắn. "Đẩy ra đi." Tần Dã nói: "Nếu nơi này có một không gian giấu kín, chúng ta không ngại xuống dưới xem thử." Vương Bàn Tử sớm đã không thể chờ đợi được nữa, sau khi nhận được chỉ thị của Tần Dã liền lập tức động thủ bắt đầu đẩy tượng Phật!

Không bao lâu sau, cả pho tượng Phật đã bị đẩy ra một nửa!

Tần Dã lập tức từ chỗ A Ninh lấy một cây súng tín hiệu, bắn một phát về phía bên dưới.

Trong lòng mọi người tức thì lại kinh hãi!

Ở bên dưới này rõ ràng là một không gian khổng lồ! "Nhanh!

Mau châm đuốc!

Chương 963

Bàn gia đây cao thấp gì cũng phải xuống dưới xem thử!

Dưới này rốt cuộc là càn khôn thế nào!" Vương Bàn Tử hưng phấn hô.

A Ninh cũng lập tức chiêu hô lính đánh thuê thao tác.

Sau khi làm tốt công tác chuẩn bị, Vương Bàn Tử lại lần nữa dùng ánh mắt như thúc giục nhìn về phía Tần Dã.

Hiện tại bọn họ coi như là vạn sự đã chuẩn bị, chỉ chờ Tần Dã hạ đạt chỉ thị cho bọn họ thôi!

Chờ đến khi Tần Dã rảo bước đi vào bậc thang đi xuống dưới.

Trừ những lính đánh thuê được sắp xếp ở lại phía trên cảnh giới ra, tất cả mọi người đều đi theo Tần Dã cùng nhau xuống thạch thang!

Trên đường đi mọi người ngay cả thở mạnh cũng không dám!

Nơi này rốt cuộc là địa bàn của những con quái vật kia!

Hơn nữa nếu nguyên nhân đám Nhân Diện Hầu bên ngoài không dám tiến vào miếu là nằm ở dưới lòng đất này, thì dưới này nói không chừng sẽ có một thứ càng đáng sợ hơn tồn tại!

Tình huống này bọn họ đâu dám sơ suất lơ là!

Có điều tình huống bọn họ lo lắng nhất dường như tịnh không xảy ra, đoạn đường này đi bình tĩnh hơn bọn họ tưởng tượng nhiều.

Đừng nói là thứ gì có thể dễ dàng tạo thành uy hiếp cho bọn họ, ngay cả nửa cái bóng ma cũng không gặp!

Điều này đối với mọi người mà nói đương nhiên là một tin tức tốt tày trời rồi!

Chỉ là bọn họ y nguyên không dám có chút nào buông lỏng!

Mà loại cảm xúc khẩn trương này, bọn họ cứ thế mang theo đi thẳng tới tận cùng bên dưới mới tổng coi như là thả lỏng được một chút. "Mẹ nó chứ, chỗ này cư nhiên thật sự không có việc gì a!" Vương Bàn Tử thở phào một hơi nói. "Nghe ý cậu, cậu còn muốn xảy ra chút gì đó?" Tần Dã cười ha hả nhìn Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử toàn thân tức thì rùng mình một cái, đầu lắc như trống bỏi. "Đồng chí Tiểu Tần, thứ này có thể ăn bậy!

Lời không thể nói lung tung a!

Ai mà vui lòng gặp phải cái thứ chết tiệt gì ở cái nơi chết tiệt này chứ!

Bàn gia tôi cũng chỉ là có chút kinh ngạc thôi!

Cậu nói xem thứ có thể trấn trụ đám ngưu quỷ xà thần kia, thì khẳng định không phải loại hiền lành gì a!

Kết quả chúng ta đi một đường này lại thật sự cái gì cũng không có!

Cậu không cảm thấy chuyện này cũng rất kỳ quái sao?

Chẳng lẽ đây là đám đồ chơi bên ngoài kia có chút tín ngưỡng gì đó, cho nên tuyệt đối không thể tới gần cái miếu này?" Vương Bàn Tử trêu chọc nói. "Làm gì có nhiều tín ngưỡng thế, nơi này vốn dĩ là có chủ nhân đấy." Tần Dã cười ha hả nói.

Vừa nghe đến chỗ này lại thật sự có chủ nhân, cảm xúc vừa mới thả lỏng của mọi người lập tức lại khẩn trương lên.

Tất cả mọi người nhao nhao đề súng cảnh giác xung quanh, chỉ sợ đến lúc đó một cái sơ suất lơ là liền để thứ đồ chơi gì trong này móc lốp sau lưng.

Chỉ có Hạo Thiên Chân là hơi bình tĩnh hơn một chút, lập tức chú ý tới từ ngữ mấu chốt trong lời nói của Tần Dã. "Tần Dã, cậu nói vốn dĩ, cũng tức là nói nơi này trước đó xác thực là có thứ gì đó?

Chỉ là hiện tại không còn nữa?" Hạo Thiên Chân hỏi. "Không sai, nhìn lại những dấu vết xung quanh này xem, nếu tôi đoán không lầm.

Thứ đó hẳn là không phải sống ở trong này, chỉ là sẽ trở về vào một thời điểm đặc thù nào đó." Tần Dã nói. "Tôi đi!

Vậy đồng chí Tiểu Tần, chúng ta hiện tại ở lại chỗ này có ổn không đấy!

Hay là chúng ta cứ nhân lúc hiện tại thứ đó chưa qua đây mà rút trước đi?" Vương Bàn Tử lo lắng hỏi.

Đồng thời hắn cũng đang quan sát xung quanh, phát hiện bốn phía này hình như cũng chẳng có đồ vật gì đặc biệt đáng để thám hiểm.

Ngoại trừ những vết cào to lớn trên vách đá tứ phía. "Yên tâm đi, thứ vốn dĩ sẽ đến nơi này hẳn là sẽ không qua đây nữa đâu." Tần Dã nói. "Ý gì?" Vương Bàn Tử chớp chớp hai mắt. "Thứ nhất là căn cứ vào những dấu vết trên vách đá này, thời gian này hẳn không phải là lúc chúng nên tới.

Thứ hai, chính là thứ sẽ tới nơi này đã bị mang đi rồi.

Các cậu đều quên, ngay lúc trước không lâu, các cậu đều đã từng gặp qua." Tần Dã nói xong, Vương Bàn Tử lại lần nữa quay đầu nhìn về phía vết cào to lớn trên vách đá, đầu óc hắn lập tức ong lên một tiếng nổ lớn!

Đúng vậy, thứ đó bọn họ hẳn phải cảm thấy vô cùng quen thuộc mới đúng! "Ngọa tào!

Là con Thụ Lại trước đó!" Vương Bàn Tử trực tiếp hét toáng lên!

Mọi người cũng lập tức khẩn trương lên.

Trước đó ở trong lăng mộ Uông Tàng Hải, thứ này coi như là đã mang đến cho bọn họ nỗi sợ hãi cực lớn!

Bọn họ tuyệt đối không muốn lại chạm mặt với thứ đó thêm lần nào nữa! "Yên tâm đi, những dấu vết này tuy rằng đều là do Thụ Lại để lại.

Nhưng đừng quên, Thụ Lại đã bị Uông Tàng Hải mang đến lăng mộ của ông ta rồi.

Hiện tại mà nói, nơi này tạm thời sẽ không gặp phải cái bá chủ này." Tần Dã nói với mọi người.

Nghe được tin tức này, trái tim treo lơ lửng của mọi người mới coi như buông xuống được một chút. "Cho nên đám Nhân Diện Hầu kia không dám đi vào, kỳ thật là vì những dấu vết Thụ Lại để lại trong này sao?" Hạo Thiên Chân suy đoán. "Có phải nguyên nhân này hay không đều không quan trọng!

Hiện tại phiền toái là!

Nếu những dấu vết ở đây toàn bộ đều là do Thụ Lại để lại, chẳng phải nói nơi này một chút manh mối dư thừa nào cũng không có sao?" Vương Bàn Tử ủ rũ nói. "Cái này cũng chưa chắc." Tần Dã nhìn những vết cào này đột nhiên nói.

Nhìn Tần Dã đối diện với những vết cào này với vẻ mặt đầy thú vị, mọi người đều tràn đầy tò mò.

Trong mắt bọn họ, sự tồn tại của những vết cào này ngoại trừ có thể chứng minh Thụ Lại từng tới nơi này, đồng thời tiến hành tàn phá một phen ở đây ra, dường như chẳng nói lên được điều gì. "Đồng chí Tiểu Tần, chỉ với mấy vết cào này, cậu có thể nhìn ra được cái gì a?" Vương Bàn Tử khó hiểu hỏi. "Vừa rồi tôi đã nói, nơi này không phải

là nơi ở của Thụ Lại.

Nó chỉ vào một thời gian đặc thù nào đó mới có thể đến nơi này.

Mà Uông Tàng Hải phí hết tâm lực đến thế giới này mục đích là muốn có được trường sinh bất lão, từ điểm này mà nói, cho dù ông ta biết Thụ Lại tồn tại, hẳn cũng sẽ không đặc biệt đi tìm kiếm loại đồ vật có khả năng tạo thành uy hiếp đối với mình chứ?" Tần Dã nói.

Mọi người nhao nhao gật đầu.

Giống như loại người cực độ lý tính như Uông Tàng Hải, tuy rằng cũng sẽ có sự tồn tại của lòng hiếu kỳ.

Nhưng loại người này là có thể khắc chế được lòng hiếu kỳ của mình!

Chỉ cần chuyện này sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với mục đích của mình, bọn họ sẽ có vô số biện pháp thuyết phục bản thân từ bỏ phần hiếu kỳ này.

Từ điểm này mà nói, chỉ vì Cửu Long trấn áp cho nên đặc biệt đi tìm kiếm một thứ còn không xác định có thể thuận lợi mang đi hay không.

Chương 964

Đây xác thực không thể nào là tác phong của Uông Tàng Hải. "Từ góc độ này mà nghĩ, sự xuất hiện của Thụ Lại đối với Uông Tàng Hải cực có khả năng là một biến số.

Chúng ta hẳn đều biết, bất kỳ lãnh địa nào cũng sẽ tồn tại một loại quy tắc ở bên trong.

Bất kể thế giới này hỗn loạn như thế nào, duy có điểm này tôi nghĩ hẳn sẽ không thay đổi.

Cho nên nếu Thụ Lại đến nơi này là quy luật tồn tại này, căn cứ vào quy luật thời gian nó đến thế giới này, lại lưu ý thêm một chút quy luật vận chuyển thời gian của toàn bộ thế giới này, cùng với nội dung mà các phương vị đại biểu.

Cho dù Uông Tàng Hải thật sự đã hủy đi quy luật mà ông ta nhìn thấy, muốn tìm được phương pháp rời khỏi thế giới này cũng không tính là chuyện quá khó khăn." Trịnh Bách Vạn và đám lính đánh thuê lúc này nghe mà như lọt vào sương mù, hoàn toàn không hiểu một loạt giải thích này của Tần Dã rốt cuộc là có ý gì.

Mà nhóm Vương Bàn Tử lại đều đã hiểu.

Nguyên lý phương pháp mà Tần Dã định vận dụng giống hệt như việc bọn họ tính toán vị trí lăng mộ cũng như phá giải cơ quan mang tính thời gian vậy.

Chỉ là, cao nhân mà bọn họ biết có thể tính ra được cũng chỉ là sự vận chuyển của cơ quan trận pháp!

Trong truyền thuyết quá khứ ngược lại xác thực có vài thần nhân có thể tính ra được một dòng thời gian phát triển ngắn ngủi.

Nhưng muốn làm được như Tần Dã, tại một nơi hoàn toàn mới, vận dụng phương pháp này tính ra quy luật của cả thế giới này.

Loại chuyện này đừng nói là nghe nói, chính là nghĩ cũng không dám đi nghĩ!

Càng ly phổ hơn là, đánh giá của Tần Dã đối với chuyện này lại là "không tính là quá khó khăn"!

Thế này mà còn là trình độ không tính là quá khó khăn!

Vậy thế giới này còn cái gì là khó khăn nữa! "Có điều, nếu thật giống như Bàn Tử nói, đám Nhân Diện Hầu kia không dám vào là vì những dấu vết Thụ Lại để lại này.

Thì đây đối với chúng ta cũng là một tin tốt." Tần Dã nói: "Nếu chúng sợ hãi loại áp chế chủng tộc thuần túy này, vậy tự nhiên không dám tùy ý vượt qua.

Như vậy, chúng ta chỉ cần nghỉ ngơi ở đây, mỗi ngày ban đêm luân phiên trực ở bên ngoài.

Ít nhất có thể để mọi người đều có được sự nghỉ ngơi sung túc một chút." Quả nhiên, biểu tình trên mặt mọi người lập tức thả lỏng hơn nhiều.

Cũng như Tần Dã đã nói, đây đối với bọn họ mà nói quả thực là một tin tức quá tốt rồi.

Đặc biệt là Trịnh Bách Vạn và các thành viên lính đánh thuê đợt đầu.

Bọn họ trước đó chính là vì quá xa lạ với thế giới này, lại liên tiếp gặp phải đủ loại tập kích, đến mức mỗi người đều thần kinh căng thẳng, thậm chí có người đã có một chút triệu chứng phát điên.

Mà sau khi Tần Dã đến, chỉ trong thời gian cực ngắn như vậy liền

tiêu trừ sự lo âu của bọn họ.

Còn để bọn họ có cơ hội có thể nghỉ ngơi thật tốt một chút!

Cảm giác này đừng nhắc tới là tốt bao nhiêu, Trịnh Bách Vạn lúc này cũng hối hận vô cùng.

Chính mình hà tất phải quá mức để ý chuyện chia sẻ trường sinh bất lão chứ?

Tiền đề của việc đạt được trường sinh bất lão đầu tiên chẳng phải là phải sống sót trước khi có được năng lực này sao?

Nếu không phải A Ninh kịp thời tìm được Tần Dã, người sau cũng nguyện ý ra tay, bọn họ tất cả đều đã chết ở cái nơi này, vậy còn quan hệ gì đến trường sinh bất lão các kiểu nữa chứ?

Trịnh Bách Vạn thở dài một tiếng.

Bé cái nhầm rồi, không ngờ cuối cùng vẫn là tầm nhìn của mình quá nhỏ hẹp a! "Đồng chí Tiểu Tần a, có một việc này, Bàn gia vẫn muốn thỉnh giáo cậu một chút!

Chính là nói, manh mối hiện tại của chúng ta chỉ có những vết cào này!

Cậu làm sao mà chỉ thông qua những dấu vết này để tiến hành những tính toán như cậu nói a?

Bàn gia cũng hơi nhìn qua một chút, những vết cào này thoạt nhìn đều na ná nhau a!" Vương Bàn Tử nói. "Bất kỳ sự vật nào một khi tồn tại chính là có tuổi tác!

Vách đá bốn phía này là cái dạng này, vết cào lưu lại trên đó cũng là như vậy.

Căn cứ vào sự thể hiện tuổi tác của nham thạch và thời gian tồn tại của vết cào có thể tính ra thời gian đại khái mà mỗi một vết cào

xuất hiện.

Cũng tức là có thể biết quy luật Thụ Lại mỗi lần đến nơi này.

Lại suy xét đến việc vì sự xuất hiện của nó nên dẫn đến kết quả Uông Tàng Hải mang nó đi.

Tuy rằng không thể nói là nắm chắc trăm phần trăm, nhưng đánh cược vào khả năng này vẫn là rất cao." Lời giải thích của Tần Dã vẫn khiến Vương Bàn Tử đứng chôn chân tại chỗ, một bộ dạng hòa thượng sờ mãi không thấy tóc.

Hắn hãi hùng ý thức được mình coi như là đã hỏi thừa vấn đề này rồi.

Hắn có thể nghe ra được, Tần Dã đã là cố gắng hết sức dùng phương pháp đơn giản nhất để giải thích cho mình.

Nhưng độ phức tạp của chuyện này rốt cuộc vẫn vượt qua tưởng tượng của mình. "Chuyện phức tạp như vậy thật không hiểu cậu làm sao dùng phương thức nhẹ nhàng như thế để nói ra được." Vương Bàn Tử ở bên cạnh cười khổ nói: "Có điều phương pháp này chắc sẽ tốn không ít thời gian nhỉ?" "Để cho ổn thỏa, tôi nghĩ tôi ít nhất cần xác định mỗi một vết cào ở đây, điều này có nghĩa là chuyện này dĩ nhiên cũng là một ván cược.

Nếu khoảng cách giữa hai lần của nó quá xa, ví phỏng tôi lại vừa vặn bỏ lỡ mất lần này.

Chúng ta sẽ chỉ có thể đàng hoàng làm khách trọ ở thế giới này một khoảng thời gian." Tần Dã bĩu môi nói.

Biểu tình của Vương Bàn Tử xuất hiện một thoáng nghi lự.

Nhưng rất nhanh liền khôi phục lại.

Muốn nói bao nhiêu năm xông pha giang hồ, thứ Vương Bàn Tử

học được nhiều nhất chính là vô luận ở bất kỳ lúc nào cũng phải có thể chấp nhận hoàn cảnh trước mắt! "Đồng chí Tiểu Tần, cái này ngược lại cũng không sao cả.

Nếu không có cậu, chúng ta đều chỉ có nước chờ chết ở cái nơi này!

Nếu thật sự phải ở lại đây thời gian rất dài, chúng ta vừa vặn cứ xem xét kỹ thế giới này, đặc biệt xem xem có bảo bối gì có thể mang về không.

Bảo bối mang về từ dị giới, cái này bán đi tuyệt đối có thể bán được một cái giá tốt a!" Hai người bên này đang quan sát, liền nghe thấy trên lầu có người hô: "Anh Tần!

Các anh mau lên đây!

Bên này có chút tình huống!" Nơi này dù sao cũng là một nơi không giống với thế giới ban đầu của bọn họ.

Bất kỳ một chút gió thổi cỏ lay nào cũng có thể tạo thành kết quả trí mạng!

Lúc này lính đánh thuê phía trên đã chủ động tìm tới.

Tình huống này Tần Dã tự nhiên cũng không thể bỏ mặc.

Theo Tần Dã di chuyển lên phía trên, nhóm Vương Bàn Tử tự nhiên cũng đi theo lên.

Một là nơi này dù cho an toàn, nhưng nếu muốn bọn họ ở lại đây trong tình huống đồng thời không có Tần Dã và Trương Kỳ Lân, trong thâm tâm bọn họ vẫn là không dám.

Một phương diện khác là phổ biến con người đều tồn tại một bệnh chung.

Mặc dù ai cũng biết đây là một nơi cực độ nguy hiểm, nhưng khi

nghe nói có sự vật gì xuất hiện, vẫn sẽ nhịn không được sấn lại gần xem thử!

Mà khi bọn họ đến phía trên, lần nữa thuận theo cửa sổ nhìn ra ngoài, mọi người hãi hùng phát hiện những con Nhân Diện Hầu kia đã từ bồi hồi ban đầu biến thành đứng sững ở một chỗ, nhìn chằm chằm về hướng bọn họ.

Sự thay đổi này quả thực khiến trong lòng tất cả mọi người đều toát mồ hôi hột.

Dù sao nếu là trạng thái đi lại bốn phía như trước đó của đám Nhân Diện Hầu này, mọi người còn có thể cảm thấy đám này kỳ thật chỉ là đang giám thị lưu ý bọn họ.

Nhưng căn cứ vào những gì bọn họ biết, bất kỳ kẻ săn mồi nào một khi chuyển đổi từ trạng thái quan sát ra, thì tình huống tồi tệ nhất chính là bọn chúng đã chuẩn bị tốt cho một cuộc tấn công nào đó rồi. "Ngọa tào!

Đồng chí Tiểu Tần!

Đám súc sinh này là có ý gì đây!

Chẳng lẽ là không đợi kịp muốn động thủ rồi?" Vương Bàn Tử cũng theo đó mà khẩn trương lên. "Không, chúng tuy rằng đổi trạng thái, nhưng vẫn tạm thời chưa có ý định muốn tấn công về phía chúng ta.

Chương 965

Hành vi hiện tại của chúng hẳn là đang ép chúng ta.

Cái cảm giác đó hẳn là đang thông qua việc gây áp lực cho chúng ta, để chúng ta chủ động đi ra khỏi ngôi miếu này." Tần Dã phân tích. "Tôi đi!

Đám súc sinh này đã không đợi kịp như vậy rồi sao!" Vương Bàn Tử kinh hô. "Xác thực rất kỳ quái." Tần Dã nhíu chặt mày nói: "Nhân Diện Hầu là một loài sinh vật vô cùng linh tính, tuy nói về lực công kích chúng so với rất nhiều kẻ săn mồi đỉnh cấp vẫn tồn tại chênh lệch không nhỏ.

Nhưng về phương diện trí thương săn bắn, chúng tuyệt đối là tồn tại cấp bậc 'trần nhà'.

Chúng hẳn là có thể hiểu được, chỉ cần vây khốn chúng ta ở trong này, thì chúng ta tất nhiên sẽ vì cạn kiệt thức ăn mà không thể không đi ra.

Hơn nữa đến lúc đó, cho dù chúng ta xông ra liều mạng, dưới đủ loại tiêu hao, chúng ta cũng đã thành nỏ mạnh hết đà.

Cho dù chúng ta đối với chúng vẫn có uy hiếp nhất định, nhưng so với hiện tại đều nhỏ hơn quá nhiều rồi.

Chúng rõ ràng có thể có một hoàn cảnh săn bắn an toàn hơn, hoàn toàn không cần thiết chủ động phá vỡ sự an toàn này.

Vậy tại sao chúng lại muốn làm như vậy a?" Vương Bàn Tử khó hiểu nói. "Chứng tỏ chúng ta ngay từ đầu có một phân tích đã xuất hiện vấn đề.

Chúng ta trước đó cảm thấy đám Nhân Diện Hầu này không dám

có hành động là vì những dấu vết Thụ Lại để lại.

Nhưng hiện tại xem ra những dấu vết kia e rằng không phải mấu chốt ảnh hưởng đến chúng!

Hơn nữa không lâu sau, thế giới này sẽ phát sinh một loại trạng thái nào đó!

Đồng thời trạng thái này đối với chúng, trình độ uy hiếp là lớn hơn việc chúng ta hiện tại xông ra cá chết lưới rách!" Tần Dã nói. "Vậy đồng chí Tiểu Tần, cậu nói cái gọi là trạng thái này liệu có phải chính là liên thông với thế giới của chúng ta không!" Vương Bàn Tử lập tức ngửi thấy được một chút hy vọng.

Tần Dã lắc lắc đầu: "Khó nói lắm, chỉ là tôi nghĩ tôi chắc cũng cần đẩy nhanh một chút tiến độ rồi.

Nếu trạng thái này thực sự là có liên quan đến việc thế giới này và thế giới chúng ta liên thông thì đương nhiên tốt nhất.

Nhưng nếu là cái gì khác, ví dụ như là một mối uy hiếp nào đó có thể mang đến sự biến động to lớn cho thế giới này, chúng ta tốt nhất cứ cầu nguyện tôi có thể suy diễn ra thế giới này trước lúc đó, đồng thời thời gian đó cũng vừa vặn nằm trước cái trạng thái kia." Nói xong, Tần Dã liền muốn lần nữa đi tới không gian dưới tượng Phật, đồng thời còn lần nữa nhắc nhở đám lính đánh thuê.

Đám Nhân Diện Hầu này hiện tại còn sẽ không mạo muội tấn công, cho dù chúng có biểu hiện gì cũng tuyệt đối đừng khinh cử vọng động.

Mà khi đi tới trước mặt tượng Phật, Tần Dã lại đột nhiên dừng bước.

Vương Bàn Tử thấy thế lập tức tò mò sấn lại gần. "Sao thế đồng chí Tiểu Tần!

Có vấn đề gì không?" "Bàn Tử, cậu đoán chừng có ai động vào cái tượng Phật này không?" Tần Dã quay đầu nhìn về phía Vương Bàn Tử hỏi.

Vương Bàn Tử ngẩn người, hiển nhiên là không hiểu sao Tần Dã lại đột nhiên cảm thấy hứng thú với cái tượng Phật này. "Không có đâu, cậu nói xem ai lại rỗi hơi đi đụng vào cái thứ đồ chơi này chứ?

Chỉ là một cái tượng Phật cụt đầu bình thường, lại chẳng nhìn ra có gì đặc biệt!

Cho dù là mang về ước chừng cũng chẳng có chỗ nào tiêu thụ được!" Vương Bàn Tử nhìn tượng Phật, trong giọng nói lộ ra vài phần ghét bỏ. "Tôi cũng nghĩ vậy." Tần Dã tuy nói như thế, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào tượng Phật trước mắt.

Cái tư thế quan sát đó tuyệt đối không thể nào chỉ đơn thuần là tò mò tượng Phật đơn giản như vậy. "Ý gì hả đồng chí Tiểu Tần, chẳng lẽ cái tượng Phật này còn có thuyết pháp gì không thành?" Vương Bàn Tử vội vàng hỏi. "Tôi chỉ cảm thấy cái tượng Phật này so với vị trí vừa rồi của chúng ta hình như đã di chuyển một chút." Lời của Tần Dã lập tức khiến trái tim Vương Bàn Tử thót lên một cái!

Về lý thuyết không có khả năng có người đi xúc động tượng Phật mà lại có sự di chuyển!

Loại tình huống này chỉ sợ bất kể đặt ở thế giới nào cũng đều khiến người ta toàn thân rùng mình! "Đồng chí Tiểu Tần!

Thứ này cậu chắc chắn chứ?

Nếu cái thứ đồ chơi này thật sự bị người nào đó đẩy động!

Chuyện này cũng cần phải hỏi cho ra lẽ." Vương Bàn Tử nói. "Tôi cũng hy vọng chỉ là do tôi nghĩ quá nhiều.

Cậu nhìn lớp bụi trên mặt đất này xem, có phải có chút không

đúng lắm không." Tần Dã ra hiệu.

Vương Bàn Tử cũng sấn lại gần nhìn nhìn, xác thực nhìn thấy dấu vết vật phẩm bị kéo lê trên mặt đất và tượng Phật dường như có chút không khớp lắm.

Lông mày Vương Bàn Tử tức thì nhíu lại!

Hắn quá rõ ràng tình huống này rốt cuộc bất ổn đến mức nào! "Liệu có phải chúng ta nhớ nhầm rồi, kỳ thật đây là vấn đề của bụi bặm?" Vương Bàn Tử nhìn về phía Tần Dã hỏi.

Mà lần này, Tần Dã cũng hiếm thấy không đưa ra phán đoán của mình ngay lập tức. "Cậu nói cũng không phải hoàn toàn không có khả năng.

Thôi, hiện tại cũng không phải lúc lo lắng cái này.

Quan trọng vẫn là phải mau chóng phá giải quy tắc của thế giới này.

Dù sao bất kể là chúng ta nhầm lẫn, hay là thật sự có thứ gì đó đang giở trò quỷ, thật sự đến lúc muốn ra tay với chúng ta cũng bắt buộc phải có hành động." Đối với vấn đề này Tần Dã cũng chỉ có thể tạm thời buông xuống, ưu tiên đi xử lý sự tình quan trọng nhất hiện tại.

Đêm khuya, mọi người đều đã chìm vào giấc ngủ say.

Đặc biệt là nhóm thành viên ban đầu của Trịnh Bách Vạn.

Nếu không có sự tồn tại của Tần Dã, áp lực mà bọn họ phải chịu đựng thực sự là quá lớn.

Loại cảm giác mệt mỏi đó đã sớm khiến bọn họ gần như đi đến bờ vực sụp đổ!

Mà hiện tại bởi vì Tần Dã xuất hiện, bọn họ rốt cuộc cũng có thể

nghỉ ngơi thật tốt một chút!

Cảm giác an tâm trong nháy mắt này khiến bọn họ mệt mỏi hơn hẳn bình thường.

Gần như tất cả mọi người đều hôn mê bất tỉnh ngay lập tức.

Tuy nhiên, cũng chính vì sự mệt mỏi này!

Mọi người đều không chú ý tới ngay sau khi bọn họ ngủ say, có mấy bàn tay đang tiến lại gần mấy tên lính đánh thuê nằm cách tượng Phật gần nhất. "Không hay rồi!

Xảy ra chuyện rồi!" Mọi người vốn còn đang trong mộng đẹp, liền bị một tiếng hô hoán của A Ninh làm cho kinh tỉnh.

Gần như tất cả trực tiếp bật dậy từ dưới đất, sau đó nhanh chóng rút vũ khí cảnh giác nhìn quanh. "Tình huống gì thế em gái A Ninh?" Vương Bàn Tử trực tiếp nhìn về phía A Ninh hô lớn. "Chúng tôi có hai người anh em không thấy đâu nữa." A Ninh lo lắng nói. "Hả?" Vương Bàn Tử lập tức kinh hô: "Không phải chứ!

Chuyện này sao có thể!

Chẳng lẽ tối hôm qua có thứ gì lẻn vào hay là bọn họ tự mình đi ra ngoài!" "Không!

Bọn họ không có khả năng tự mình đi ra ngoài!" Lính đánh thuê phụ trách gác đêm hôm qua lập tức nói: "Hôm qua chúng tôi đều phụ trách gác đêm, nếu có người đi ra ngoài thì chúng tôi tuyệt đối không có khả năng không biết!" "Các cậu xác định là suốt cả đêm sao?

Có khi nào cảm thấy mệt mỏi nên ngủ gật không?

Nếu rời đi vào lúc đó, các cậu có lẽ sẽ không chú ý tới đâu nhỉ?" Vương Bàn Tử đưa ra một giả thiết.

Mà cách nói này hiển nhiên là một loại không tín nhiệm đối với

đám lính đánh thuê, người sau tự nhiên không có khả năng dễ dàng chấp nhận cách nói này.

Chương 966

"Điều này là tuyệt đối không có khả năng!

Có lẽ chúng tôi ở rất nhiều năng lực chuyên môn kém hơn so với các anh một chút.

Nhưng ở phương diện này người của chúng tôi cũng tuyệt đối sẽ không nghiệp dư như vậy!

Gác đêm là một loại trách nhiệm, loại chuyện này chúng tôi tuyệt đối không cho phép, cũng tuyệt đối không có khả năng qua loa!" A Ninh lập tức lên tiếng minh oan cho anh em của mình! "Vậy nếu theo cô nói như thế!

Không phải là mặc kệ có thứ gì đi vào, hay là bọn họ chủ động đi ra ngoài đều không quá khả năng sao?

Vậy bọn họ làm sao có thể đột nhiên biến mất không thấy đâu chứ?" Vương Bàn Tử vẻ mặt khó hiểu nói. "Hơn nữa hiện trường cũng không có dấu vết gì." Tần Dã lúc này mở miệng nói: "Nếu tôi không nhớ lầm, chỗ bọn họ nghỉ ngơi tối qua hẳn là ngay gần chỗ này phải không?" "Không sai!

Bởi vì lúc đó là chúng tôi tới đổi ca cho bọn họ!

Lúc ấy bọn họ nói mình thực sự là quá mệt mỏi, cho nên cũng không có đi xuống, mà trực tiếp nghỉ ngơi ở bên trên." Lính đánh thuê phụ trách trực đêm lúc đó nói. "Đích xác rất kỳ quái, cho dù lúc ấy lính đánh thuê trực đêm dành nhiều tinh lực hơn để lưu ý tình huống Nhân Diện Hầu bên ngoài.

Nhưng hẳn là cũng sẽ không hoàn toàn không nghe được động tĩnh bên trong.

Dưới tình huống này có khả năng trực tiếp ra tay với bọn họ sao?" Hạo Thiên Chân nói. "Hơn nữa còn là đắc thủ trong nháy mắt." Tần Dã nhíu chặt mày nói. "Đồng chí Tiểu Tần, cậu nói vậy là có ý gì?

Cậu lại phát hiện cái gì rồi?" Vương Bàn Tử nhướng mày, lập tức sấn lại gần hỏi. "Ngôi miếu này bởi vì quanh năm không ai quét tước, khắp nơi đều là bụi bặm.

Mà làm lính đánh thuê, cho dù là lúc mệt mỏi nhất cũng không có khả năng rơi vào trạng thái ngủ say hoàn toàn.

Tập tính cảnh giới quanh năm sẽ khiến bất kỳ thứ gì muốn đánh lén bọn họ, đều nhất định sẽ khiến bọn họ chú ý trước khi đắc thủ.

Một khi chuyện như vậy phát sinh, bọn họ nhất định sẽ có hành động, cho dù không kịp nổ súng, cũng sẽ có chút hành động gì đó.

Nhưng các cậu nhìn chỗ bọn họ nghỉ ngơi xem.

Những lớp bụi này hoàn toàn không bị động chạm qua.

Chứng minh bọn họ lúc bị công kích hoàn toàn không làm ra bất cứ động tác gì.

Loại bị tập kích giống như bốc hơi khỏi nhân gian này, hiển nhiên không giống thân thủ mà lính đánh thuê nên có!" Phân tích của Tần Dã khiến trong lòng tất cả mọi người tại hiện trường phủ lên một tầng hoảng sợ.

Về điểm này, người rõ ràng nhất không nghi ngờ gì chính là A Ninh.

Bởi vì hai lần kinh nghiệm trước, cho nên lần này lúc bọn họ lựa chọn lính đánh thuê để hành động, điều kiện nghiêm khắc hơn trước kia rất nhiều.

Cô tuyệt không cho rằng trên thế giới này có thứ gì có thể làm

được hành vi như thế.

Tần Dã lại quay đầu nhìn về phía tượng Phật trước mắt. "Bàn Tử, cậu có cảm thấy tượng Phật này có gì đó không ổn không?" Vương Bàn Tử bị câu hỏi của Tần Dã làm cho có chút ngẩn ra.

Hắn chớp chớp đôi mắt sấn lại gần nhìn kỹ một chút.

Hắn cảm thấy tượng Phật này thoạt nhìn hoàn toàn giống y hệt lúc ngày hôm qua nhìn thấy mà! "Đồng chí Tiểu Tần, món đồ chơi này có thể có gì bất đồng a?" Vương Bàn Tử hỏi. "Bàn Tử, cậu cảm thấy thứ này có đáng tiền không?" Lúc Tần Dã đưa ra vấn đề này, trong lòng Vương Bàn Tử đã ẩn ẩn đoán được Tần Dã định làm gì. "Đồng chí Tiểu Tần, ý của cậu là cậu định...?" Vương Bàn Tử chỉ vào tượng Phật hỏi.

Tần Dã gật gật đầu, tiếp tục nói: "Tôi có một suy đoán, bất quá chuyện này sẽ có chút mạo hiểm." Câu nói này Tần Dã là nói với tất cả mọi người.

Mặc dù mọi người không biết Tần Dã rốt cuộc là định làm gì, nhưng nhìn thần tình ngưng trọng của hắn có thể biết chuyện hắn sắp làm tất nhiên là có chút mạo hiểm.

Nhưng hiện tại trong số bọn họ lại có hai người biến mất không thấy!

Thế giới này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra mọi người cũng hoàn toàn không biết.

Nếu cứ duy trì trạng thái này, ai biết tiếp theo còn sẽ phát sinh chuyện gì chứ?

Chuyện Tần Dã muốn làm cho dù thật sự có chút mạo hiểm, nhưng nếu có thể thuận lợi thúc đẩy chuyện này, cái hiểm này cũng không phải là không thể mạo! "Đồng chí Tiểu Tần, cậu muốn làm gì

thì cứ làm đi!

Mẹ kiếp!

Nếu không có cách nào làm rõ ràng hai người anh em kia mất tích như thế nào!

Chúng ta tiếp theo chính là muốn ngủ một giấc an ổn cũng không làm được!

Cậu bên kia cũng không biết cần bao lâu thời gian, nếu cứ ở trong trạng thái này mãi, Bàn gia chỉ sợ bị suy nhược thần kinh mà chết trước mất!

Cho dù là mạo hiểm, nhưng chỉ cần có thể giải quyết phiền toái này thì có quan hệ gì!" Vương Bàn Tử vỗ ngực nói: "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu nói đi!

Cần chúng tôi phối hợp thế nào." Những người còn lại cũng nhanh chóng điều chỉnh trạng thái của mình.

Bọn họ không xác định sau khi Tần Dã làm chuyện tiếp theo chính mình có thể giúp đỡ hay không, nhưng ít nhất không thể trở thành kẻ cản trở! "Vậy tất cả mọi người lùi lại trước đã." Tần Dã trầm giọng nói.

Mọi người tuy rằng khó hiểu, nhưng vẫn đều làm theo lời Tần Dã nói. "Sau đó thì sao?" Vương Bàn Tử vừa mới đặt câu hỏi, Tần Dã liền dùng thế sét đánh không kịp bưng tai chém một đao lên trên người tượng Phật.

Gần như cùng lúc đó, chỉ thấy một dòng máu tươi trực tiếp bắn ra.

Đầu óc tất cả mọi người tại hiện trường lập tức ong lên một tiếng nổ lớn.

Tất cả mọi người đều trợn to hai mắt, vẻ mặt kinh ngạc nhìn tình huống trước mắt!

Bức tượng Phật này trong mắt bọn họ chính là một bức tượng Phật bằng đất sét bình thường nhất.

Thậm chí còn thập phần thô ráp.

Chính là một món đồ chơi mà ngay cả Thổ phu tử như Vương Bàn Tử cũng chướng mắt!

Bọn họ làm sao có thể tưởng tượng được trên người thứ này lại có thể xuất hiện biến cố như vậy! "Đồng chí Tiểu Tần!

Cái này!

Tình huống gì thế này!

Thứ này đang yên đang lành sao lại còn có thể chảy máu!" Vương Bàn Tử kinh hô lên tiếng!

Tần Dã không có lời dư thừa, trực tiếp nhảy lên lại là một đao chém xuống tượng Phật.

Ngay trong nháy mắt này, tượng Phật kia giống như có sinh mệnh, đột nhiên run rẩy kịch liệt.

Trong cơn run rẩy này, lớp đất sét trên người nó nhao nhao bong ra từng mảng.

Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ vỏ ngoài đất sét hoàn toàn sụp đổ!

Ngay sau đó, từng đoạn hình nhân vặn vẹo xuất hiện trước mặt mọi người!

Mọi người đã hoàn toàn chết lặng tại chỗ, bọn họ đâu thể tưởng tượng được, toàn bộ sự tình lại phát triển theo hướng này!

Nhìn kỹ lại!

A Ninh cũng lập tức tìm thấy thân ảnh hai đồng đội của mình trên cơ thể vặn vẹo của con quái vật này!

Chương 967

Lần này tất cả mọi chuyện đều đã rõ ràng!

Trước đó một đoàn thứ vặn vẹo này đã ngụy trang thành tượng Phật ở lại chỗ này.

Hai người kia sở dĩ trúng chiêu, chính là bởi vì chỗ bọn họ nghỉ ngơi quá mức tiếp cận những hình nhân vặn vẹo này!

Đến nỗi vì sao bọn họ gần như không có phản kháng đã bị bắt đi, nguyên nhân cũng rất đơn giản, lấy sự phân nhánh khổng lồ trên người thứ vặn vẹo này, cho dù là cường hãn như lính đánh thuê, cũng căn bản không có khả năng còn bản lĩnh làm ra phản kích dưới tình huống bị vô số cánh tay khống chế trong nháy mắt! "Mẹ kiếp!

Thế mà lại là con quái vật này!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, trực tiếp xách súng lên nhắm ngay con quái vật kia oanh một phát!

Phát này tuy nói là kết kết thật thật rơi vào trên người quái vật, nhưng hiển nhiên là không có tạo thành thương tổn thực chất gì quá lớn đối với nó!

Đồng thời quái vật vừa quay đầu liền chú ý tới Vương Bàn Tử.

Ngay sau đó cũng trực tiếp lao về phía Vương Bàn Tử!

Vương Bàn Tử đâu dám đi cứng đối cứng với thứ này!

Lập tức nhào sang một bên né tránh, mà thứ kia hiển nhiên cũng không có ý định tiếp tục dây dưa với Vương Bàn Tử.

Sau khi lướt qua Vương Bàn Tử liền trực tiếp phá vỡ ngôi miếu vọt ra ngoài. "Mọi người mau đuổi theo!" A Ninh tức khắc ra lệnh cho mọi người.

Tần Dã lại đã sớm vọt ra trước một bước, hét với mọi người: "Đều ở lại trong miếu đừng động!" Mặc dù mọi người cũng cảm thấy một thứ có uy hiếp như vậy tuyệt đối không thể cứ thế bỏ qua!

Nhưng đã là chỉ lệnh của Tần Dã, bọn họ tự nhiên cũng chỉ có thể làm theo.

Xông ra khỏi miếu, Tần Dã lập tức khóa chặt hướng chạy trốn của người vặn vẹo.

Hắn đạp chân một cái lập tức đuổi theo.

Thứ kia tuy rằng trong mắt bọn Vương Bàn Tử là quái vật không hơn không kém!

Nhưng đối với Tần Dã mà nói, chỉ cần là vật mà lưỡi kiếm có thể gây thương tổn thì đều không có gì đáng sợ!

Đuổi theo bóng người vặn vẹo, Tần Dã một đường đuổi tới trong rừng cây.

Hiển nhiên đối phương muốn lợi dụng địa hình phức tạp trong rừng cây để cắt đuôi Tần Dã.

Nhưng hiển nhiên đây là không có khả năng!

Dưới thân pháp linh hoạt của Tần Dã, tất cả lộ tuyến lựa chọn của người vặn vẹo đều hào vô ý nghĩa, thậm chí bởi vì làm quá nhiều động tác dư thừa, khoảng cách giữa nó và Tần Dã còn đang không ngừng thu nhỏ lại.

Trong nháy mắt Tần Dã liền đã đuổi tới đỉnh đầu nó!

Ngay khi hạ xuống, Tần Dã chém mạnh một đao về phía người vặn vẹo.

Mắt thấy chạy trốn đã vô vọng, người vặn vẹo lập tức phân ra hai tay chộp lấy đại đao trong tay Tần Dã, đồng thời lại thò ra một cái

thân mình nhào về phía Tần Dã.

Nhìn cử động của chúng, Tần Dã ước chừng bọn chúng muốn kéo người nhập vào trong thân thể chính là vận dụng phương pháp như vậy.

Nếu bọn chúng hiện tại gặp phải là người khác, vào lúc này vì để thoát thân, đối phương sẽ không thể không buông tha vũ khí!

Nhưng là bọn chúng hiện tại gặp phải chính là Tần Dã!

Đối với hắn mà nói, phương pháp muốn tránh thoát người vặn vẹo có quá nhiều.

Tần Dã hai tay đồng thời nắm chặt cán đao, lập tức vặn mạnh một cái, lưỡi đao nháy mắt xoay tròn, khoảnh khắc liền xé nát toàn bộ mấy cánh tay đang nắm lấy lưỡi đao!

Sau đó mạnh mẽ nhảy lùi lại né tránh tất cả bàn tay đang thò tới.

Đồng thời khi tiếp đất, Tần Dã lại lần nữa vọt lên chém một trận tơi bời, máu tươi lần thứ hai bắn ra tung tóe.

Tất cả thân thể trên người người vặn vẹo không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương!

Tiếng gào thét liên tiếp không ngừng kia nói là tiếng kêu gào từ địa ngục cũng chút nào không quá đáng!

Mắt thấy Tần Dã vẫn cứ truy đuổi không bỏ!

Người vặn vẹo thế mà trực tiếp từ trên người mình ném ra một số cơ thể nhào về phía Tần Dã.

Không biết đây là thủ đoạn gì của người vặn vẹo, Tần Dã cũng không dám thả lỏng, lập tức huy đao chém lên mấy cỗ thân thể này!

Tuy nhiên mấy cái thân thể này lại không hề có chút động tác phản kháng nào!

Sau khi chịu trảm kích của Tần Dã thì sôi nổi rơi trên mặt đất, không còn động tĩnh gì nữa!

Nhìn bộ dáng kia hiển nhiên là đã chết triệt triệt để để!

Mà tốc độ chạy trốn của người vặn vẹo kia cũng đích xác nhanh kinh người, cứ chậm trễ một chút công phu như vậy, thân ảnh bọn chúng liền đã hoàn toàn ẩn nấp trong rừng cây!

Mắt thấy truy sát vô vọng, Tần Dã lần thứ hai đi tới trước mặt mấy cái thân thể bị ném ra trước đó.

Lúc này mấy cỗ thân thể này cũng giống như bọn họ nhìn thấy trong thôn lạc trước đó.

Tuy rằng còn duy trì trạng thái vặn vẹo, nhưng hiển nhiên đã hoàn toàn không còn dấu hiệu sinh mệnh.

Mà mấy cái này cũng chính là bộ phận bị chém nhiều nhất lúc Tần Dã truy kích trước đó. "Thì ra là thế, tuy rằng không giết được con quái vật này, nhưng tốt xấu gì cũng coi như hiểu biết thêm một chút về thứ này." Tần Dã nói xong, liền xoay người chuẩn bị quay trở về miếu.

Cùng lúc đó, trên cành cây ở một nơi nào đó trong rừng rậm, có mấy con Nhân Diện Hầu lặng lẽ nấp phía trên quan sát nhất cử nhất động của bọn họ.

Khi nhìn thấy thân ảnh Tần Dã rời đi, mấy con Nhân Diện Hầu nhìn nhau trao đổi ánh mắt.

Đang chuẩn bị quay trở về, thân ảnh Tần Dã đột nhiên xuất hiện trước mặt bọn chúng.

Bầy khỉ lập tức bị dọa nhảy dựng!

Không đợi bọn chúng phản ứng lại, Tần Dã thủ khởi đao lạc, một

con Nhân Diện Hầu trong đó lập tức bị rạch cổ.

Tần Dã nhanh chóng lao về phía một con khác!

Mà những con Nhân Diện Hầu này phản ứng cũng thực sự rất nhanh, mắt thấy Tần Dã lần thứ hai lao tới đều sôi nổi có động tác.

Theo Tần Dã lại lần nữa rút đao, một con Nhân Diện Hầu trong đó lập tức dùng thân pháp linh hoạt né tránh!

Thân pháp này Tần Dã nhìn thấy quen mắt!

Chính là thân pháp mà hắn thi triển lúc đối mặt với người vặn vẹo trước đó! "Quả nhiên đều học trộm đi rồi!" Tần Dã nhíu mày, chân đạp một cái đồng thời tăng tốc, thế mà dùng tốc độ nhanh hơn vọt tới bên cạnh Nhân Diện Hầu!

Cũng giống như Tần Dã nói trước đó.

Những con Nhân Diện Hầu này có thể bắt chước là chiêu thức, nhưng không phải bản lĩnh!

Trong nháy mắt, mấy con Nhân Diện Hầu liền đã toàn bộ chết dưới đao của Tần Dã.

Sau khi chém giết toàn bộ Nhân Diện Hầu, Tần Dã cũng không dừng lại quá nhiều.

Xoay người quay trở về miếu.

Mãi cho đến khi thân ảnh Tần Dã hoàn toàn rời đi, mới lại có một con Nhân Diện Hầu từ trong một cỗ tàn hài người vặn vẹo bị vứt bỏ bò ra ngoài.

Lúc này mọi người trong miếu đều đang lo lắng chờ đợi.

Bọn họ không biết người vặn vẹo này rốt cuộc có thực lực gì!

Chỉ là nhìn thấy sau khi Tần Dã xông ra ngoài thì chậm chạp không

có trở về!

Mặc kệ là đối với Tần Dã, hay là đối với chính bọn họ, trong lòng mọi người đều thực sự không bỏ xuống được! "Tần tiên sinh đuổi theo ra ngoài thời gian dài như vậy, sẽ không gặp nguy hiểm gì chứ?" A Ninh sốt ruột nói. "Cô nói cái gì thế!

Các người sẽ không phải đều bị con quái vật kia dọa sợ rồi chứ!

Chương 968

Nguy hiểm?

Chuyện này sao có thể!

Hiện tại ra tay chính là đồng chí Tiểu Tần nhà chúng ta!

Cho dù đó thật sự là một con quái vật có chút thực lực đi nữa!

Đồng chí Tiểu Tần nhà chúng ta cũng không có khả năng có chút vấn đề nào!" Vương Bàn Tử lập tức lên tiếng nghiêm khắc phủ định lời nói của A Ninh.

Nhưng khi nói chuyện, biểu hiện hắn cố nhấn mạnh cũng như muốn trấn áp A Ninh này, lại có ai nhìn không ra trong chuyện này ngay cả hắn cũng không có nắm chắc tuyệt đối đâu?

Quả nhiên, ngay sau khi nói xong Vương Bàn Tử cũng lập tức sấn đến trước cửa, cũng đang lo lắng nhìn tình huống bên ngoài!

Mãi cho đến khi thân ảnh Tần Dã từ trong rừng cây xuất hiện, trái tim đang treo lên của Vương Bàn Tử mới coi như hoàn toàn thả xuống.

Lập tức thay đổi một bộ thần tình kiêu ngạo nói: "Nhìn!

Các người thấy chưa!

Bàn gia vừa nãy nói cái gì nào!

Các người a vĩnh viễn đừng hoài nghi thực lực của đồng chí Tiểu Tần nhà chúng ta!" Đợi đến khi Tần Dã tiến vào miếu, nhìn thấy bộ dáng kiêu ngạo của Vương Bàn Tử.

Hắn cũng có thể nghĩ đến đây tất nhiên là Vương Bàn Tử không lâu trước đó lại chém gió cái gì rồi! "Đồng chí Tiểu Tần!

Tình huống cậu vừa nãy đuổi theo thế nào?

Thứ quái quỷ kia có phải hay không đã thuận lợi giải quyết rồi?" Vương Bàn Tử bồi cười nói.

Sau đó câu trả lời hắn nhận được chính là một tiếng thở dài bất đắc dĩ của Tần Dã. "Rất tiếc nuối, nó chạy thoát rồi." Đáp án này thực sự khiến biểu tình của mọi người đều trở nên ngưng trọng vài phần.

Bất quá lại không ai có thất vọng gì, rốt cuộc loại chuyện này cũng là tất cả mọi người ngay từ đầu cũng đã nghĩ đến!

Trước đó bọn họ ở trong lăng mộ Uông Tạng Hải coi như là đã nếm mùi đau khổ của thứ này rồi!

Tự nhiên biết thứ này sẽ không dễ đối phó như vậy!

Thứ hai chính là lúc thứ này bạo tẩu, xông ra ngoài cũng chỉ có một mình Tần Dã.

Tuy nói đây là chỉ lệnh của Tần Dã, nhưng bọn họ cũng là có tự mình hiểu lấy!

Trong lòng đâu thể không rõ, bọn họ cho dù đi theo, đối mặt với quái vật này cũng rất khó phát huy tác dụng!

Dưới tình huống này nếu còn ai muốn đi chỉ trích Tần Dã không thể thu thập thứ này, người này thật đúng là quá không có lương tâm rồi! "Không sao cả!

Chạy thì chạy!

Chỉ cần người không sao là được!" Vương Bàn Tử lập tức tiến lên vỗ bả vai Tần Dã nói: "Đồng chí Tiểu Tần, vậy chúng ta hiện tại làm sao bây giờ?

Là tiếp tục ở lại nơi này, hay là đi ra ngoài thăm dò một chút?" "Trước khi trở về tôi đã nhìn đại khái bên ngoài một chút!

Bên ngoài đại bộ phận không gian đều là rừng cây, cũng không có địa phương gì quá đáng giá để thăm dò.

Hơn nữa chúng ta muốn rời khỏi nơi này thì phải phá giải hoàn toàn quy tắc vận chuyển của thế giới này!

Cái này vẫn cần Thụ Lại lưu lại những vết cào này.

Cho nên trong thời gian tiếp theo chúng ta không những tốt nhất đừng tùy ý tiến vào rừng cây thăm dò.

Cho dù là ở trong miếu này, chúng ta cũng không thể hoàn toàn thả lỏng." Tần Dã nói. "Ý gì thế đồng chí Tiểu Tần?

Không phải căn cứ theo quy tắc của thế giới này, bọn chúng là không dám tùy tiện đi vào sao?

Sao hiện tại quy tắc này cũng không còn nữa a?" Vương Bàn Tử chớp chớp đôi mắt, cả người đều có chút khẩn trương lên.

Những người còn lại vốn vừa mới thả lỏng tâm tình cũng theo đó căng thẳng!

Phải biết rằng, ngôi miếu này đã là nơi trốn tránh tương đối an tâm cuối cùng của bọn họ rồi.

Khởi đầu bọn họ cũng đều nghĩ tới, cho dù Tần Dã phá giải quy tắc vận chuyển nơi này thật sự còn cần thời gian rất lâu.

Nhưng chỉ cần có thể trốn ở một khối tịnh thổ như vậy!

Thì ít nhất nghỉ ngơi một chút là không có vấn đề!

Kết quả hiện tại Tần Dã trực tiếp cho mọi người một gậy ngay đầu!

Ngạnh là ngay cả tịnh thổ cuối cùng này cũng không còn dư lại, đả kích này đối với mọi người mà nói cũng thực sự không nhỏ. "Trước đó tôi vẫn luôn suy nghĩ, vì sao những động vật này lại tuân thủ quy

tắc không thể tiến vào nơi này.

Ít nhất tôi cảm thấy bọn chúng và nhân loại chúng ta bất đồng, hẳn là sẽ không vì cái gọi là tín ngưỡng gì đó chứ?

Mà muốn cho động vật không có tín ngưỡng bất luận như thế nào cũng không dám tới gần một địa phương.

Phương pháp hữu hiệu nhất đương nhiên chính là sợ hãi!

Giống như cậu nói trước đó!

Bởi vì nơi này có dấu vết của Thụ Lại, có khí tức nó lưu lại!

Bọn chúng sẽ sợ hãi, sẽ khiếp đảm!

Cho nên sẽ không mạo muội tiến vào nơi này.

Chỉ là sau lại căn cứ theo thời gian mà nói, khả năng này sẽ không quá lớn!

Nhưng trên thế giới này vốn dĩ tồn tại hai bá chủ!" Sau khi Tần Dã nhắc nhở như vậy, phàm là người đã từng đi vào lăng mộ Uông Tạng Hải đều lập tức phản ứng lại! "Đúng vậy!

Bàn gia sao lại quên mất vụ này chứ!

Nếu Bàn gia không nhớ lầm!

Trên bích họa của Uông Tạng Hải có nhắc tới hai bá chủ!

Một cái là Thụ Lại!

Một cái chính là những quái nhân vặn vẹo kia đi!" Vương Bàn Tử vỗ trán hô. "Không sai." Tần Dã gật đầu: "Mà sau khi Uông Tạng Hải mang Thụ Lại đến thế giới của chúng ta.

Những người vặn vẹo kia liền trở thành bá chủ duy nhất của thế giới này.

Vốn dĩ khả năng hai bá chủ đồng thời xuất hiện sẽ phát sinh cục

diện chiến tranh, hiện tại biến thành chỉ có một bá chủ độc hưởng!

Địa phương này đối với bọn chúng mà nói tự nhiên liền trở thành cấm địa tuyệt đối!

Mà hiện tại bởi vì chúng ta phát hiện ngụy trang của người vặn vẹo!

Nó hoảng hốt bỏ chạy, cũng đồng nghĩa với việc bên trong ngôi miếu này ngay cả một bá chủ cũng không còn!

Nói cách khác, địa phương này cũng chính thức trở thành vùng đất vô chủ!

Như vậy mặc kệ là muốn tới chiếm lĩnh địa bàn này, hay là muốn hưởng dụng đám tiệc ngon chúng ta!

Bọn chúng đều có thể rồi." "Ối giời ơi!

Này cũng tức là nói, chúng ta tiếp theo cần phải duy trì cảnh giác hai mươi bốn giờ rồi!

Mặc kệ là ban ngày hay buổi tối, chỉ cần có một chút không cẩn thận, lộng không tốt liền trực tiếp bị xử đẹp a!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói.

Chương 969

"Đặc biệt là khi gặp phải Nhân Diện Hầu." Tần Dã tiếp đó lại bổ sung nói: "Lúc giao chiến với người vặn vẹo, có mấy con Nhân Diện Hầu ở trên cây nhìn lén, tuy nói tôi đã giải quyết bọn chúng.

Nhưng không thể bảo đảm là có còn con Nhân Diện Hầu nào khác trốn ở chỗ tôi không chú ý tới hay không.

Mà nhìn từ tình huống lúc đó tôi giao thủ với chúng, bọn chúng đích xác đã nhìn thấy quá trình tôi giao chiến với người vặn vẹo.

Cũng tức là bọn chúng đã học trộm được một ít năng lực của tôi.

Tôi không dám nói mình là người giỏi giang gì, nhưng tôi nghĩ bọn chúng nắm giữ được phương thức chiến đấu của tôi, cái này ít nhiều đều sẽ là một uy hiếp đi." Đến giờ khắc này, mọi người tại hiện trường đã hoàn toàn trầm mặc xuống.

Bởi vì người vặn vẹo rời đi, ngôi miếu này trở thành vùng đất vô chủ, chuyện này đối với bọn họ mà nói đã coi như là một tình trạng phi thường khó giải quyết!

Ai có thể ngờ trên cơ sở này, tình huống cư nhiên còn có thể tồi tệ hơn vài phần!

Nhân Diện Hầu, vốn dĩ đã là một đối thủ tương đương khó chơi rồi!

Chỉ cần không thể đuổi tận giết tuyệt bọn chúng, bọn chúng sẽ không ngừng biến mạnh trong quá trình học tập!

Trước đó mọi người cũng đều có nghĩ tới, nếu thật sự giao thủ với Nhân Diện Hầu!

Nếu bị đám gia hỏa kia nhìn thấy chính mình nổ súng, vậy thì nhất

định phải nắm chặt súng trên tay mình!

Mặc kệ năng lực học tập của đám Nhân Diện Hầu này mạnh bao nhiêu!

Nhưng chỉ cần không cho chúng cơ hội cầm súng!

Vậy chúng nó có thế nào cũng không có thủ đoạn công kích a!

Kết quả bọn họ không ngờ tới Nhân Diện Hầu này thế mà trực tiếp bỏ qua khâu nổ súng này!

Trực tiếp học được phương thức công kích của Tần Dã!

Phải nói thân thủ của Tần Dã mọi người tại hiện trường chính là phi thường rõ ràng!

Đây tuyệt đối không phải dùng vũ khí nóng lạnh gì đó là có thể phân được cao thấp! "Bất quá không quan hệ!

Đám gia hỏa kia cho dù học được kỹ năng chiến đấu của đồng chí Tiểu Tần nhà chúng ta!

Nhưng về thân thủ khẳng định so ra kém hơn đồng chí Tiểu Tần!

Lại cộng thêm bọn chúng cũng không có vũ khí a!

Chỉ cần không có vũ khí, bọn chúng chính là học được kỹ năng cũng dùng không ra a!" Vương Bàn Tử lập tức nghĩ đến một cách nói có thể cho mọi người chút an ủi.

Kết quả còn không đợi mọi người thở hắt ra một hơi trong lồng ngực.

Tần Dã liền nhíu chặt mày nói: "Chuyện này không có đơn giản như vậy." Ánh mắt lo âu của mọi người lập tức rơi vào trên người Tần Dã!

Tần Dã cũng tiếp tục giải thích nói: "Bọn chúng không phải sinh

vật ngu xuẩn như vậy, nhìn thấy tôi dùng đao, cho nên sẽ chỉ đi tìm kiếm lưỡi đao.

Thứ bọn chúng học được là kỹ xảo, mà chỉ cần là thứ có thể phát huy ra kỹ xảo này, đều là vũ khí bọn chúng có thể vận dụng!

Hơn nữa, chúng ta căn bản không biết thế giới này tồn tại bao nhiêu năm!

Trong những năm này, chẳng lẽ thật sự cũng không có người không cẩn thận tiến vào nơi này sau đó chết ở chỗ này sao?

Bọn họ liền thật sự không có công cụ gì sao?

Lại lui một vạn bước mà nói, những tình huống này đều không có phát sinh.

Vậy đội ngũ của Uông Tạng Hải thì sao?

Đây chính là những người chúng ta đã biết chắc chắn từng tới nơi này!

Lúc giao chiến với những sinh vật ở thế giới này, tôi nghĩ cho dù là đội ngũ của Uông Tạng Hải cũng không có khả năng bảo đảm không có thương vong chứ?

Những con Nhân Diện Hầu này chẳng lẽ sẽ không thu thập những vũ khí đó lại sao?" Những phân tích này của Tần Dã càng nói tiếp, trái tim mọi người liền càng treo cao vài phần.

Sau khi nghe được câu hỏi cuối cùng của Tần Dã, Vương Bàn Tử trực tiếp giữ chặt Tần Dã: "Đồng chí Tiểu Tần!

Những gì cậu muốn nói chúng tôi đều hiểu rồi, vẫn là xin cậu đừng nói nữa!

Nghe cậu nói như vậy, Bàn gia sao cảm thấy chúng ta đã chết chắc rồi vậy?" "Tình huống cũng không phải đã hoàn toàn tuyệt vọng như

thế." Tần Dã chu mỏ nói: "Sở dĩ tôi đem sự tình nói ra theo phương thức nghiêm trọng nhất như vậy, không vì cái gì khác, chỉ là đơn thuần muốn mọi người làm rõ ràng tình cảnh hiện tại của chúng ta.

Cũng như những gì chúng ta tiếp theo có khả năng sẽ phải đối mặt.

Nếu mọi người còn muốn sống sót trở lại thế giới ban đầu của chúng ta, trong chiến đấu tiếp theo liền không thể có bất luận lơ là chủ quan gì.

Đầu tiên chúng ta phải hiểu rõ, những con Nhân Diện Hầu này tiếp theo sẽ áp dụng tấn công đối với chúng ta!

Thứ hai bọn chúng là không có khả năng nghe cảnh cáo của chúng ta!

Thứ ba những con Nhân Diện Hầu này mỗi khi trải qua một lần chiến đấu, thực lực sẽ tăng trưởng vài phần.

Cho nên một khi chiến đấu nổ ra, chúng ta không thể có bất luận suy nghĩ dư thừa nào!

Phải kiệt tận khả năng xử đẹp bọn chúng mới có thể sinh tồn." Mọi người sôi nổi nhìn nhau, không thể không nói một phen lời nói này của Tần Dã đích xác là khiến tất cả mọi người đều hạ quyết tâm!

Bọn họ không muốn chết ở thế giới này, cho nên bọn họ không thể lơ là chủ quan, không thể ngây thơ!

Tuy rằng bọn họ cũng không nắm chắc làm như vậy là có thể bảo đảm an toàn của chính mình!

Nhưng không thể không nói sau khi hiểu biết triệt để tình cảnh hiện tại, thái độ của bọn họ đối với việc làm thế nào sinh tồn ở thế giới này đều xảy ra biến hóa nhất định! "Đồng chí Tiểu Tần, chúng ta cần phải nói a!

Cách làm này của cậu tuyệt đối là rất đúng!

Nhưng mà nhé, nếu có thể có thêm vài tin tức tốt thì càng tốt hơn!" Vương Bàn Tử nắm chặt súng mang theo vài phần ý vị trêu chọc nói. "Tin tức tốt cũng không phải không có." Lại không nghĩ tới kỳ vọng này nhận được sự tán đồng của Tần Dã.

Vốn dĩ chỉ mong chờ đáp án này, Vương Bàn Tử lập tức tinh thần hẳn lên. "Hề hề!

Đồng chí Tiểu Tần!

Bàn gia liền biết sự tình khẳng định sẽ không đơn giản như vậy!

Cậu mau nói cho cả bọn nghe đi!

Có tin tức tốt gì a!" "Vừa nãy lúc giao thủ với người vặn vẹo, tôi phát hiện mấy đặc điểm của bọn chúng." Tần Dã nói: "Đầu tiên chính là ở thời gian hiện tại, sức mạnh của bọn chúng cũng không thấy được có bao nhiêu mạnh.

Lúc ấy khi bọn chúng bắt lấy lưỡi đao của tôi, tôi rất dễ dàng liền tránh thoát ra được.

Nếu bọn chúng có thể lúc ra tay khiến lính đánh thuê đều không kịp làm ra phản ứng đã bị hoàn toàn chế phục!

Sức mạnh của bọn chúng hẳn là sẽ không chỉ là loại trình độ này.

Suy nghĩ của tôi là nguồn gốc sức mạnh của bọn chúng có khả năng cũng không phải ban ngày!

Điểm này cũng coi như là đáp án nhận được bên trong lăng mộ Uông Tạng Hải.

Cũng tức là nói vào ban ngày chúng ta ít nhất hẳn là sẽ không gặp phải thứ này tới công kích chúng ta.

Nhưng buổi tối thì quái vật này sẽ lấy tư thái gì giết tới liền không

biết." Mọi người gật gật đầu, người vặn vẹo đối với bọn họ mà nói đích xác là một thứ quá nguy hiểm!

Có thể xác định được quy luật hành động và trình độ uy hiếp của bọn chúng, đây đích xác là một tin tức tốt.

Ít nhất không đến mức từ sáng đến tối toàn bộ đều cần thần kinh hoàn toàn căng thẳng! "Thứ hai, chính là bọn chúng sẽ vứt bỏ cơ thể của mình!

Một khi bọn chúng cảm giác được cơ thể của mình đã chịu thương tổn tương đối nghiêm trọng, bọn chúng sẽ vứt bỏ nó!

Lấy đó có thể phán đoán chính là người vặn vẹo này cũng không phải mình đồng da sắt hay bất tử chi thân gì, hơn nữa thương tổn của bọn chúng sẽ không chuyển dịch!

Như vậy ở lần chạm trán tiếp theo, mọi người có thể nếm thử tập trung công kích thân thể hắn.

Chương 970

Chỉ cần có thể đem người trên người hắn từng cái từng cái tách ra, thời gian dài, hắn tự nhiên sẽ không ngừng suy yếu." Tần Dã nói.

Đáp án này càng khiến mọi người kinh hỉ hơn!

Trước đó đối với con quái vật này manh mối bọn họ nắm giữ thực sự là quá ít!

Thậm chí từng nghĩ tới thứ này có phải hay không trừ bỏ hủy diệt nguồn sáng là nguồn gốc sức mạnh này, thứ này chính là vô địch!

Mà hiện tại bọn họ biết thứ này là có thể bị giết chết!

Điều này ít nhất khiến mọi người có dũng khí liều chết đến cùng!

Càng đừng nói Tần Dã còn làm rõ một cái đột phá khẩu của thứ này!

Có cơ hội liều mạng, đến lúc đó thật sự lấy mạng đổi mạng, ai thua ai thắng tự nhiên liền không dễ nói a! "Hề hề!

Tốt!

Lần này thì tốt quá rồi!

Lúc đầu Bàn gia thật cảm thấy thứ này là cái gì bất tử chi thân cơ!

Nếu là có thể giải quyết, vậy toàn bộ sự tình liền đơn giản hơn nhiều a!" Vương Bàn Tử liên tục cười nói.

Nhìn bộ dáng tiện hề hề kia, Tần Dã đã đoán ra được.

Tên này đại khái suất là đã não bổ ra mình có cơ hội giải quyết kẻ mạnh nhất thế giới này, cho nên ở bên kia dương dương tự đắc rồi!

Tuy nói loại não bổ này đích xác có thể làm người ta hơi thả lỏng

một chút!

Nhưng nếu quá mức đắm chìm trong não bổ, quá phận dương dương tự đắc, lộng cái không tốt chỉ biết sinh ra hy sinh không cần thiết! "Nếu có thể vẫn luôn thuận lợi tiến công, đương nhiên là tốt nhất!

Bất quá tôi có tất yếu nhắc nhở các cậu, lúc giao chiến với người vặn vẹo nhất định phải giữ một khoảng cách an toàn!

Theo giao thủ trước mắt mà xem, tốc độ của thứ này cực nhanh, hơn nữa tuy rằng những bộ phận trên người nó là có thể giết chết!

Nhưng năng lực thừa thụ của bọn chúng vẫn là mạnh hơn người bình thường rất nhiều.

Cho dù thật là tiến hành xạ kích cũng không thấy được chính là vài phát đạn là có thể đánh hạ tới.

Mà từ tình huống hai gã lính đánh thuê bị bọn chúng công kích, cũng như việc sau khi bọn chúng bắt lấy đao của tôi lập tức liền muốn nhào về phía tôi.

Tôi cho rằng chỉ cần bị bọn chúng bắt lấy, sẽ bị kéo vào thân thể bọn chúng dung làm một thể là thỏa đáng nhất." Quả nhiên, sau khi nói đến tầng diện này, mọi người trước đó còn một bộ thái độ không sao cả lập tức liền thu liễm vài phần. "Cũng tức là nói phiền toái mà chúng ta phải đối mặt này là một đối thủ chúng ta không có cách nào miểu sát, nhưng chỉ cần bị nó bắt lấy sẽ bị miểu sát sao." Hạo Thiên Chân làm một cái tổng kết. "Không sai biệt lắm chính là ý tứ này!

Nếu chỉ là chúng ta tiến hành dây dưa với người vặn vẹo, mọi người bố trí tốt chiến thuật, chỉ cần cẩn thận không cần bị bắt được, không nói đánh chết nó, chu toàn vẫn là không thành vấn đề.

Nhưng ở thế giới này, thứ chúng ta phải đối mặt xa không phải

người vặn vẹo đơn giản như vậy.

Phiền toái mà chúng ta gặp phải trong lăng mộ Uông Tạng Hải trước đó, nói không chừng ở thế giới này đều sẽ gặp phải.

Hơn nữa còn có một đầu Nhân Hùng tùy thời khả năng tìm tới cửa, cùng với Nhân Diện Hầu nhất định sẽ tới tìm chúng ta báo thù.

Nếu sức mạnh của người vặn vẹo vào ban đêm sẽ mạnh hơn một chút.

Vậy thời gian chúng ta gặp phải nó đại khái suất chính là vào lúc này.

Nhân Hùng tôi tạm thời không dám nói, nhưng nếu Nhân Diện Hầu muốn báo thù thì đại khái suất cũng sẽ chọn thời gian này." Tần Dã nói tới đây, trái tim mọi người đã lần thứ hai treo ngược trở về.

Hiển nhiên, tuy nói người vặn vẹo là tồn tại có thể đánh chết.

Nhưng đối mặt với loại đối thủ có thể tiến hành miểu sát bọn họ này, trình độ rủi ro là tương đương cao!

Càng đừng nói lúc giao chiến với người vặn vẹo, còn cực có khả năng phải tùy thời đối mặt Nhân Diện Hầu công kích!

Mặc kệ đến lúc đó bọn chúng là chính diện tiến công, hay là tiến hành đánh lén!

Chỉ cần làm rối loạn đội hình bọn họ, vậy ảnh hưởng đối với bọn họ cũng đủ để trí mạng! "Được rồi, Bàn gia hiện tại coi như là hiểu rõ, chúng ta muốn sống sót trở về vẫn là gánh nặng đường xa a!" Vương Bàn Tử thở dài, bất quá lấy kinh nghiệm xuống đất nhiều năm của hắn, hắn cũng coi như là đã sớm điều chỉnh tốt trạng thái.

Dù sao nếu có nhiều phiền toái như vậy, thì cứ từng cái từng cái giải quyết cũng liền thôi!

Những người khác tại hiện trường cũng đều sôi nổi làm tốt chuẩn bị.

So với những người khác tiến vào thế giới này, kỳ thật bọn họ đã coi như là phi thường may mắn rồi.

Bởi vì Tần Dã phân tích, bọn họ đã biết mình tiếp theo phải đối mặt cái gì.

Ít nhất lúc phiền toái này thật sự tìm tới cửa, bọn họ không đến mức bởi vì hoàn toàn không rõ ràng tình huống mà bị đánh trở tay không kịp!

Hơn nữa bởi vì đội ngũ của bọn họ đồng thời sở hữu Tần Dã và Trương Kỳ Lân hai tồn tại cấp bậc siêu việt như vậy!

Có thể nói ở phương diện an toàn đối với bọn họ cũng là một bảo đảm không nhỏ.

Rất nhanh, thời gian liền đi tới buổi tối, bởi vì toàn bộ cục diện biến hóa.

Tần Dã và Trương Kỳ Lân cũng gia nhập vào đội ngũ trực ban.

Đêm nay người phụ trách trực ban thần kinh vẫn luôn ở trong một trạng thái căng thẳng!

Nguyên nhân của tất cả những điều này đều bắt nguồn từ việc ban ngày thực sự là quá bình tĩnh!

Sau khi biết thứ mình phải đối mặt là cái gì.

Mọi người liền một khắc cũng không dám thả lỏng, bọn họ nghĩ tới tất cả khả năng sẽ gặp phải tập kích.

Nhưng không có!

Mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, toàn bộ thế giới cứ như là chỉ còn lại có bọn họ!

Chuyện gì cũng không có phát sinh!

Nhưng bọn họ rõ ràng, phần yên tĩnh này là tuyệt đối không có khả năng cứ như vậy vẫn luôn liên tục đi xuống!

Mặc kệ là quái vật vặn vẹo kia, hay là những con Nhân Diện Hầu đó.

Bọn chúng định nhiên là đang chờ thời cơ mà động!

Màn đêm buông xuống hiện tại, tự nhiên cũng chính là lúc bọn chúng hẳn là có hành động. "Mẹ kiếp!

Đám súc sinh này rốt cuộc đang trốn cái gì!

Muốn tới thì tới, không tới thì không tới!

Cứ trốn trốn tránh tránh là mấy cái ý gì a!" Vương Bàn Tử căm giận chửi bới.

Tuy nói trừ bỏ người trực ban, mọi người đều ở bên dưới hang động.

Nhưng rốt cuộc không biết những thứ không thể giải thích được kia rốt cuộc sẽ đánh tới vào lúc nào.

Dưới tình huống này cho dù làm tốt chuẩn bị cũng căn bản không có một ai có thể chân chính thả lỏng! "Bọn chúng đại khái là đang đợi thời cơ thích hợp mới ra tay ăn thịt đi." Tần Dã chu mỏ nói.

Vương Bàn Tử lập tức ném tới một ánh mắt kháng nghị! "Đồng chí Tiểu Tần, cậu nói lời này cũng quá không may mắn!

Không phải chứ, đều lúc này rồi sao cậu cứ một chút cũng không lo lắng thế?" Vương Bàn Tử thở dài bất đắc dĩ nói. "Lo lắng lại có thể có tác dụng gì chứ?

Chương 971

Đám gia hỏa kia cũng sẽ không bởi vì cậu có lo lắng hay không liền quyết định có tới ăn chúng ta hay không.

Hiện tại chúng ta có thể làm cũng chính là binh tới tướng đỡ nước tới đất ngăn." Tần Dã vừa tiếp tục ghi chép những vết cào này vừa nói.

Vương Bàn Tử quả quyết lựa chọn kết thúc đề tài này, trong lòng hắn đâu thể không biết.

Đừng nhìn Tần Dã ở chuyện này nói đến vân đạm phong khinh như thế.

Trừ bỏ là giải đọc đối với toàn bộ cục diện ra, quan trọng nhất chính là Tần Dã có phần thực lực kinh người kia làm lót nền.

Nhưng là phần lót nền này cũng không phải tất cả mọi người đều có a! "Đồng chí Tiểu Tần, dù sao Bàn gia hiện tại cũng ngủ không được!

Hay là cậu nói với anh em một chút!

Cậu làm sao phát hiện những người vặn vẹo kia là trốn trong tượng Phật vậy!

Thứ đó thoạt nhìn không có gì đặc biệt a!" Vương Bàn Tử khó hiểu hỏi.

Mà những người khác vì lo âu ngủ không được như lính đánh thuê vừa nghe đến đề tài này cũng đều lập tức sấn lại gần!

Vấn đề này bọn họ cũng đích xác phi thường tò mò.

Chỉ là bởi vì quan hệ giữa bọn họ và Tần Dã, cũng như việc bọn

họ vẫn luôn lo âu về những hung hiểm thế giới này tiếp theo có khả năng sẽ gặp phải!

Mới vẫn luôn không thể đưa ra đề tài này.

Hiện tại nếu Vương Bàn Tử đều chủ động nói ra, bọn họ đương nhiên cũng là muốn hảo hảo nghe một chút! "Đầu tiên là khí tức." Thừa dịp hiện tại có chút công phu có thể hơi nhẹ nhàng một chút, Tần Dã cũng thuận tiện giải thích cho mọi người: "Tuy rằng khí tức của bọn chúng và chúng ta bất đồng, đồng thời cũng rất mỏng manh.

Nhưng từ khi tiến vào ngôi miếu này, tôi đích xác cảm nhận được một ít khí tức.

Hơn nữa nơi tượng Phật tọa lạc khí tức cũng là nồng đậm nhất.

Lúc đầu tôi quả thật không xác định những thứ đó khoác vỏ ngoài tượng Phật.

Nhưng vì để cho ổn thỏa, tôi vẫn là lưu ý thêm một chút.

Lại làm tôi cảm giác được tượng Phật này có chút không đúng chính là lúc chúng ta lần đầu tiên từ bên trong hang động đi ra.

Khi đó trên mặt đất có một ít dấu vết bị lôi kéo.

Hơn nữa vị trí tượng Phật cũng không giống nơi tôi suy đoán lúc đầu.

Khi đó tôi liền gia tăng hoài nghi đối với tượng Phật, nhưng lúc đó khí tức mỏng manh trong tượng Phật hoàn toàn biến mất không thấy.

Tôi cũng không thể xác định rốt cuộc có phải cảm giác của tôi xuất hiện sai lầm hay không.

Mà khi tôi xác định tượng Phật này nhất định không đúng, chính là sáng hôm nay.

Các cậu không có sát giác được sao?

Lúc ấy toàn bộ bộ dáng tượng Phật đều đã xảy ra một ít biến hóa.

Hơn nữa toàn bộ thể thái của nó đều có thể nhìn ra khuếch đại lên một chút.

Nếu có thể hảo hảo quan sát thêm một chút, tôi nghĩ các cậu cũng sẽ phát hiện vỏ ngoài trên người nó xuất hiện bộ phận mới cũ bất đồng.

Hiển nhiên là bị bao phủ một ít vỏ ngoài mới.

Các cậu hẳn là còn nhớ rõ người khổng lồ không đầu mà chúng ta gặp được trong lăng mộ Uông Tạng Hải trước đó chứ?

Nếu khi đó nó có thể vận dụng áo giáp đem những người vặn vẹo này tập hợp lại cùng nhau biến thành người khổng lồ không đầu.

Vậy vì sao ở thế giới này lại không thể thực hiện sự tình tương tự chứ?

Khi đó bởi vì không có cảm giác được khí tức, tôi cũng không dám nói bên trong tượng Phật trước mặt nhất định có thứ gì!

Nhưng nếu người của chúng ta đã xảy ra chuyện.

Vậy mặc kệ thứ bên trong này rốt cuộc có phải hay không những người vặn vẹo kia.

Tôi đều cần thiết phải đánh cược một phen!" Mọi người nghe đến đó trong lòng đều không khỏi run lên.

Giờ khắc này tuy rằng bọn họ rất tiếc nuối cho hai người chiến hữu chết vì con quái vật này.

Nhưng trong lòng cũng nhịn không được có chút may mắn.

Rất hiển nhiên trong kế hoạch ban đầu của người vặn vẹo, bọn chúng là không muốn lộ ra chính mình sớm như vậy!

Dựa theo hình thức hành động của bọn chúng, bọn chúng hẳn là sẽ tìm kiếm cơ hội vào ban đêm, không ngừng đem càng nhiều người dung nhập vào trong bọn chúng.

Nếu không phải bởi vì Tần Dã sát giác được dị thường của bọn chúng và áp dụng hành động.

Bọn họ toàn viên chết thảm ở chỗ này cũng chỉ là vấn đề thời gian! "Ối giời ơi!

Món đồ chơi này đáng sợ như vậy sao!

Bàn gia coi như là nhìn ra!

Hai bá chủ ở thế giới này!

Thụ Lại dựa vào chính là sức mạnh tuyệt đối!

Mà món đồ chơi này chính là không ngừng lớn mạnh chính mình a!

Thế giới này có hai thứ này làm bá chủ!

Sinh vật thế giới này cũng thật là rất vất vả!" Vương Bàn Tử thở hắt ra nói. "Nhưng người vặn vẹo muốn lớn mạnh lên hẳn là sẽ cần thời gian rất lâu đi?

Hoặc là nói bọn chúng thật sự có thể thuận lợi lớn mạnh sao?" Hạo Thiên Chân nhíu chặt mày khó hiểu nói: "Bởi vì những gia hỏa này hẳn là đem người và chính mình dung nhập vào cùng nhau đúng không?

Nhưng người ở thế giới này đều là từ thế giới chúng ta ngoài ý muốn qua đây!

Loại ngoài ý muốn này là không thể khống, cho nên nó thật sự có thể đợi được nhiều người như vậy để hấp thu sao?" Đối với việc này mọi người cũng không tỏ ý kiến.

Vương Bàn Tử càng là liên tục gật đầu nói: "Đồng chí Tiểu Tần,

Tiểu Thiên Chân nói có đạo lý a!

Nếu sức mạnh mạnh yếu của thứ này hoàn toàn dựa vào hấp thu người.

Vậy nếu vẫn luôn không có người, nó không phải chẳng khác nào ngay cả tăng lên sức mạnh cũng không làm được sao?

Nếu là như vậy đừng nói là Thụ Lại, chính là Nhân Hùng trước đó cậu nhắc tới, hoặc là những con Nhân Diện Hầu kia hẳn là đều sẽ tìm được cơ hội giết chết nó đi!

Vậy nó còn làm sao đi làm bá chủ chứ?" "Nếu người vặn vẹo này thật sự chỉ đơn giản như vậy, các cậu cảm thấy những con Nhân Diện Hầu kia vì sao vẫn luôn không dám tiến vào bên trong miếu chứ?" Tần Dã nói: "Đừng quên, căn cứ đủ loại manh mối hiện tại, nguyên nhân Nhân Diện Hầu không dám xông vào kỳ thật là những người vặn vẹo này.

Chứng minh những con Nhân Diện Hầu này cho dù không biết bức tượng Phật này chính là người vặn vẹo, nhưng bọn chúng là có thể cảm giác được sự tồn tại của thứ này!

Nhưng bọn chúng lại không dám tiến vào giải quyết điệu những người vặn vẹo này, các cậu cảm thấy khả năng là nguyên nhân gì?" Tần Dã hỏi ngược lại mọi người.

Vấn đề này mọi người chỉ hơi tự hỏi trong đầu một chút, liền đã nghĩ tới một đáp án đáng sợ. "Chẳng lẽ bọn chúng có thể kéo vào trong cơ thể chính mình cũng không chỉ có nhân loại?" Hạo Thiên Chân có chút không quá xác định nói.

Mà đối với phỏng đoán này, Tần Dã cũng gật gật đầu. "Tuy rằng hiện tại tôi còn chưa nhìn thấy thứ gì ngoài con người trên người của người vặn vẹo!

Nhưng có thể làm những con Nhân Diện Hầu kia không dám dễ dàng xông vào, tôi nghĩ coi nó là một khả năng thì hẳn là có thể.

Cũng tức là nói, mỗi đêm chúng ta chú ý tới Nhân Diện Hầu vây quanh ngôi miếu này.

Trừ bỏ là đang nhìn chằm chằm đám con mồi chúng ta, còn có một tầng nguyên nhân khủng bố chính là đang giám thị tình huống người vặn vẹo ở trong này!

Một khi Nhân Diện Hầu bỏ đi ngụy trang, chỉ sợ đối với Nhân Diện Hầu mà nói cũng sẽ có trình độ uy hiếp tương đương.

Chương 972

Nếu hiện tại người vặn vẹo đã thoát khốn, sự cân bằng vi diệu này tự nhiên cũng đương nhiên bị đánh vỡ!

Cho nên tiếp theo những con Nhân Diện Hầu đó liền có khả năng sẽ phát động tiến công đối với chúng ta!

Bởi vì thứ ước thúc bọn chúng đã không còn nữa!" "Mà người vặn vẹo cũng sẽ không ngừng cường hóa chính mình, sau đó lại đến tìm chúng ta gây phiền toái phải không?" Vương Bàn Tử nhíu chặt mày nói. "Nếu những người vặn vẹo này có thể dùng để cường hóa chính mình cũng không chỉ có nhân loại, vậy tình huống cũng thật sự phi thường khó giải quyết.

Cũng tức là nói người vặn vẹo này chỉ cần không bị xử đẹp, bọn chúng là có thể vẫn luôn chờ đợi đến buổi tối, sau đó không ngừng cắn nuốt sinh vật khác để cường hóa sức mạnh chính mình!" Hạo Thiên Chân nói. "Ối giời ơi!

Như vậy chờ đến lần sau nó tìm tới chúng ta, đều không biết bọn chúng sẽ đem sức mạnh tăng lên tới trình độ nào a!" Vương Bàn Tử vỗ trán lo lắng nói: "Đồng chí Tiểu Tần, bên cậu thế nào rồi?

Đại khái suy tính ra chưa?" Vương Bàn Tử nhìn về phía Tần Dã, hắn coi như hiểu rõ, thế giới này bọn họ ngốc càng lâu, sẽ gặp phải phiền toái liền sẽ càng nguy hiểm!

Hiện tại biện pháp hữu hiệu nhất muốn bình yên vô sự chính là chạy nhanh rời khỏi thế giới này!

Cho dù hiện tại không thể, nhưng ít nhất phải biết còn cần bao lâu mới có thể rời đi!

Nếu thật là vẫn luôn duy trì sự chờ đợi không biết kết quả, người khác không biết, dù sao Vương Bàn Tử ước chừng chính mình là muốn suy nhược thần kinh!

May mắn chính là lần này mặc kệ là Tần Dã hay là ông trời, rốt cuộc là không có mở vui đùa quá phận gì với hắn.

Đối với nghi vấn của Vương Bàn Tử, Tần Dã chậm rãi gật gật đầu. "Thông qua đối chiếu những vết cào này, tôi đại khái đã biết một ít thời gian Thụ Lại sẽ cố định đi tới nơi này.

Tiếp theo chỉ cần ra bên ngoài xem một chút, căn cứ thời gian vận chuyển của cả thế giới và sự suy tính của tôi đặt ở cùng nhau làm một phép kiểm chứng.

Hẳn là có thể biết được thời gian chúng ta có thể trở về." Nghe đến đó trái tim đang treo lên của mọi người tại hiện trường đều không khỏi buông xuống rất nhiều.

Tức khắc ngay cả Trịnh Bách Vạn ở bên trong, giờ phút này suy xét nhiều nhất đã không phải làm sao đạt được trường sinh bất lão.

Mà là nhanh chóng rời khỏi địa phương đáng sợ này!

Rốt cuộc, nếu Uông Tạng Hải thiết hạ các loại cơ quan cạm bẫy, chờ bọn họ lại đây chịu chết!

Vậy cho dù địa phương này thật có bí phương trường sinh bất lão gì đó, Uông Tạng Hải lại làm sao có thể để lại chứ?

Mà ngay khi tất cả mọi người đều vì thế mà vui sướng, Hạo Thiên Chân lại nghĩ tới một chuyện khác cũng không thể xem nhẹ. "Tần Dã, dựa theo sơ bộ suy tính của cậu, thời gian chúng ta có thể rời đi cách hiện tại xa không?" Vấn đề của Hạo Thiên Chân coi như là thoáng cái đem tất cả mọi người kéo về hiện thực!

Bọn họ đột nhiên ý thức được bọn họ giống như cao hứng quá

sớm!

Biết làm sao trở về, đây đích xác là một tin tức tốt!

Nhưng khi nào có thể trở về cái này cũng rất quan trọng a!

Mặc kệ nói như thế nào, nguy hiểm ở địa phương này thực sự là quá nhiều quá quỷ dị!

Nếu thời gian trở về này phải chờ thượng một năm nửa năm.

Vật tư của bọn họ là khẳng định không đủ!

Liền ý nghĩa bọn họ cần thiết mượn dùng tài nguyên thế giới này sống sót thời gian dài như vậy!

Hiện tại thật đúng là không có mấy người dám nói chính mình còn có cái sức mạnh này! "Dựa theo tôi sơ bộ suy tính thì..." Tần Dã lời nói vừa mới nói đến một nửa đốn khi dừng lại!

A Ninh và những người khác còn đang nghi hoặc, nhưng Vương Bàn Tử đã chú ý tới biểu tình biến hóa của Tần Dã!

Đặc biệt là khi nhìn thấy Trương Kỳ Lân đã túm lấy bả vai Hạo Thiên Chân, trong lòng hắn lập tức liền phản ứng lại! "Rút hàng!" Vương Bàn Tử rống to một tiếng, lập tức rút súng ra chuyển hướng bốn phía!

Tại hiện trường rất nhiều lính đánh thuê còn đang ở bên kia ngẩn người.

Tần Dã bỗng nhiên làm một cái xung kích giết đến trước mặt, ngay sau đó túm lấy cổ áo bọn họ trực tiếp ném bọn họ ra phía sau!

Đáng thương mấy người kia đều còn không có phản ứng lại phát sinh cái gì đã ngã một cú thật mạnh trên mặt đất!

Đợi đến khi mọi người lần nữa nhìn qua, chỉ cảm thấy đại địa một trận chấn động!

Trong lòng mọi người chấn động, cũng hiểu được đây là có thứ gì đi tới!

Ngay sau đó liền nhìn thấy thổ địa dưới chân bọn họ bị một luồng sức mạnh ầm ầm phá khai!

Xung kích kịch liệt lập tức đánh mọi người tại hiện trường liên tục lui về phía sau.

Đợi đến khi bọn họ thật vất vả ổn định thân hình nhìn lại lần nữa, thình lình nhìn thấy thế mà là một con rết khổng lồ từ dưới đất vọt ra, lúc này đang nhìn chằm chằm bọn họ! "Vãi chưởng!

Súc sinh này sao lại tới nữa rồi!

Lúc ấy Uông Tạng Hải đi không có mang sạch sẽ a!" Vương Bàn Tử hô lớn một tiếng, ngay sát na rết khổng lồ quay đầu nhìn qua, theo bản năng đối với nó chính là oanh một phát súng!

Mà con rết này kiên ngạnh cũng là hàng thật giá thật!

Mặc dù một phát công kích này rất tinh chuẩn đánh vào trên mặt rết!

Nhưng cũng chỉ lệnh thân hình nó hơi hơi dao động một chút!

Ngạnh là một chút thương tổn dư thừa đều không có đánh ra! "Ối giời ơi!

Món đồ chơi chết tiệt này vẫn cứng như vậy!" Vương Bàn Tử buồn bực chửi bới.

Mà con rết kia cũng không có chút nào động tác dư thừa, gào thét vặn vẹo thân mình liền nhào về phía mọi người.

Lần này đúng là làm tất cả mọi người khẩn trương không thôi!

Trước đó gặp phải rết tiến công, là bởi vì bọn họ đang ở trong hang ổ của rết, có thể có rất nhiều hang động tiến hành trốn tránh!

Nhưng hiện tại hoàn cảnh này hiển nhiên là không cụ bị điều kiện này!

Cậu muốn bọn họ ngạnh kháng trụ đám rết này xung kích!

Kia hiển nhiên là không có khả năng làm được!

Ngay khi tất cả mọi người kinh hoảng, Tần Dã đã một bước vọt ra, trong nháy mắt vọt tới trước mặt rết đồng thời.

Tung mình nhảy lên giữa không trung, ngay sau đó mạnh mẽ hạ xuống, đồng thời cấp tốc xoay chuyển thân hình.

Mượn nhờ luồng lực lượng này một đao trực tiếp nện ở trên đầu rết!

Con rết kia tuy rằng đao thương bất nhập, nhưng cũng không phải hào vô đau đớn!

Một cú đánh thật mạnh này, lập tức làm nó phát ra một tiếng kêu rên, thân hình vừa mới từ dưới đất vọt ra cũng trong nháy mắt trọng trọng rơi trên mặt đất!

Còn không đợi Vương Bàn Tử hô to một tiếng đánh đẹp!

Tần Dã liền đã ở trên người rết làm một trận xung kích!

Không ngừng huy đao rơi vào khớp xương của con rết!

Phải nói ở trong lăng mộ Uông Tạng Hải gặp phải những con rết này đối với bọn họ trợ giúp lớn nhất không nghi ngờ gì chính là cái này!

Bởi vì lần giao thủ trước, Tần Dã đã đối với kết cấu những con rết này có hiểu biết vô cùng rõ ràng.

Lúc này ra tay càng là liền mạch lưu loát!

Chính là đáng thương con rết kia, vừa khí thế hung hăng từ dưới

đất xông ra!

Đừng nói là ăn thịt ai!

Thậm chí đều không kịp làm ra chút công kích ra hồn nào!

Chương 973

Đã ở dưới thế công liên tiếp không ngừng này của Tần Dã bị chém đến ngao ngao kêu to.

Cho dù vỏ ngoài con rết này kiên ngạnh vô cùng!

Nhưng bên trong vỏ ngoài rốt cuộc cũng là huyết nhục chi khu!

Sau khi liên tiếp tao ngộ trọng thương như thế cũng là rất nhanh liền thừa thụ không nổi!

Lập tức liền muốn xoay người chạy trốn!

Tần Dã đâu thể cho nó cơ hội này!

Nhanh chóng đuổi theo lại là một trận huy chém rơi vào trên người rết!

Mặc dù trong lúc đó con rết này kiệt tận toàn lực tiến hành một ít phản kháng!

Nhưng người tinh mắt đều nhìn ra được, nó làm ra những phản kháng này căn bản cũng chỉ là hấp hối giãy giụa!

Quả nhiên.

Chỉ một lát sau, con rết liền ngã trên mặt đất hoàn toàn không còn động tĩnh. "Ối giời ơi!

Đồng chí Tiểu Tần, thủ đoạn này của cậu lại tinh tiến a!" Vương Bàn Tử nhìn con rết trên mặt đất không còn tiếng động nuốt một ngụm nước miếng, hướng về phía Tần Dã liên tục dựng ngón tay cái. "Cảm tạ Uông Tạng Hải đi.

Trước đó tôi đối với những con rết này hiểu biết đều chỉ tồn tại trên sách vở!

Đa tạ ông ta ở trong lăng mộ chính mình làm ra một đống, tôi mới có thể có cơ hội thực chiến.

Nếu tôi lần đầu tiên gặp phải thứ này, tôi nghĩ cũng sẽ là một trận đánh ác liệt đi." Tần Dã trầm giọng nói.

Chỉ là lời nói này của hắn, mọi người tại hiện trường nửa chữ cũng không tin!

Những người này tuy nói về thực lực khẳng định là không dám khiêu khích Tần Dã!

Nhưng cũng không phải kẻ ngu si cái gì cũng không hiểu a!

Trước đó đao pháp của Tần Dã xuất thần nhập hóa!

Nhất chiêu nhất thức càng là không có chút nào dây dưa dây cà!

Cậu nói thủ đoạn này chỉ là bởi vì gặp qua một lần rết là có thể luyện ra?

Mặc kệ người khác tin hay không, dù sao bọn họ là tuyệt đối không tin! "Bất quá lần này sự tình ước chừng sẽ có chút phiền toái." Tần Dã chu mỏ nói: "Con rết này dám trực tiếp xông vào như vậy!

Liền chứng minh uy hiếp của người vặn vẹo lưu lại nơi này đối với bọn chúng đã hoàn toàn tiêu trừ.

Khủng bố tiếp theo còn sẽ có càng ngày càng nhiều phiền toái tìm tới cửa!

Cũng tức là nói chúng ta đã không có một nơi dừng chân an toàn." Những lời này quả nhiên khiến thần tình của tất cả mọi người tại hiện trường đều trở nên ngưng trọng.

Vốn dĩ bọn họ tưởng rằng hang động này an toàn vì có dấu vết của Thụ Lại - một bá chủ ở nơi đây!

Uy hiếp của loại bá chủ đó ít nhất cũng có thể giúp bọn họ tìm

được một phương tịnh thổ ở chốn này!

Chỉ cần phân phối tốt nhân viên lưu ý nguy hiểm phía trên là đủ rồi!

Kết quả hiện tại thì hay rồi!

Ngay cả khối tịnh thổ cuối cùng này cũng đã không còn tồn tại!

Điều này cũng đồng nghĩa với việc từ bây giờ, bọn họ phải duy trì cảnh giác toàn thời gian!

Bất cứ một chút sơ suất lơ là nào, hậu quả có thể là vạn kiếp bất phục!

Lần này mọi người càng thêm nôn nóng về thời gian có thể trở về!

Dù sao cũng phải luôn duy trì trạng thái thần kinh căng thẳng cao độ như vậy!

Nếu thời gian ngắn một chút thì còn đỡ!

Nếu thời gian quá dài, chỉ sợ bọn họ còn chưa đợi được đến lúc trở về thì bản thân đã tiên phong sụp đổ trước rồi! "Đồng chí Tiểu Tần, cậu cho Bàn gia một lời chắc chắn đi!

Căn cứ theo suy tính của cậu!

Cánh cửa để chúng ta có thể trở về lần tới mở ra là vào lúc nào?" "Nếu thời gian quá dài, ở cái nơi quỷ quái này, Bàn gia thật sự sợ nội tâm mình sẽ không gượng dậy nổi đâu!" Vương Bàn Tử ấn trán, thở dài một hơi nói. "Ba ngày." Tần Dã sau thoáng chốc chần chờ đã đưa ra một đáp án cho mọi người: "Đây vẫn chưa thể coi là đáp án xác thiết cuối cùng, chỉ là tôi căn cứ vào những dấu vết Thụ Lại để lại mà suy tính ra!

Tuy nhiên, tôi nghĩ đáp án cuối cùng và hiện tại cũng sẽ không có chênh lệch quá lớn!" Đối với đáp án này, mọi người nhất thời cũng

không biết mình nên cảm thấy vui mừng hay là nôn nóng.

Ba ngày, khoảng thời gian này dù đặt ở bất cứ lúc nào cũng tuyệt đối không tính là dài!

Thậm chí chỉ cần ba ngày là có thể rời khỏi nơi đáng sợ này, đối với bọn họ mà nói hẳn là một tin tức vô cùng tốt!

Nhưng mức độ hung hiểm của thế giới này thực sự là quá khoa trương!

Nếu là ở thế giới ban đầu của bọn họ, dù cho là ở trong một hang đá nào đó tại Trường Bạch Sơn suốt ba ngày, mọi người cũng sẽ tự nhủ cố gắng chịu đựng một chút là qua thôi!

Nhưng hiện tại nơi bọn họ đang đứng chính là cái thế giới đáng sợ này a!

Ở cái thế giới tuyệt đối không thể có chút buông lỏng, hiện tại thậm chí chẳng còn một chút tịnh thổ an toàn nào đáng nói này, bọn họ thật sự không biết mình có thể gượng chống được ba ngày hay không! "Được rồi!

Ba ngày thì ba ngày!" Vương Bàn Tử nắm chặt nắm đấm nói: "Đã là đồng chí Tiểu Tần tính ra, tôi tin tưởng sẽ không có sai số gì đáng nói!

Ba ngày này chúng ta cứ cố gắng cầm cự một chút đi!" "Vương tiên sinh nói đúng!

Đổi góc độ mà nghĩ, tình huống xấu nhất cũng chỉ là kiên trì thêm ba ngày nữa!

Chỉ cần chúng ta kiên trì được, là có thể trở về thế giới trước kia." A Ninh nhìn đồng đội của mình, lại nhìn bản thân, những lời này vừa giống như cổ vũ đồng đội, cũng giống như đang tự động viên chính mình! "Thực ra chúng ta mất đi khu vực cảnh giác này cũng chưa hẳn

hoàn toàn là chuyện xấu." Tần Dã nhìn con rết trên mặt đất, hất hất cằm nói.

Câu nói này coi như khiến tất cả mọi người nghe đến lọt vào trong sương mù!

Bất kể trong tình huống nào, một khu bảo hộ có thể an toàn nghỉ ngơi tuyệt đối là quan trọng nhất!

Tại cái nơi mà ai cũng không cách nào dự đoán giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, khu bảo hộ duy nhất cứ thế mất đi, còn có thể là chuyện tốt gì? "Đội trưởng A Ninh, không biết các cô có kiểm kê qua vật tư của mình chưa." Tần Dã nhìn về phía A Ninh hỏi.

Người sau hiển nhiên là không ngờ Tần Dã lại đột nhiên đề xuất vấn đề này!

Sau khi hơi ngẩn ra, cô nói: "Cái này thì có!" "Vậy cô không ngại nói cho mọi người biết hiện tại vật tư còn có thể duy trì chúng ta mấy ngày chứ?" Tần Dã tiếp tục hỏi.

A Ninh hai mắt hơi trừng lên.

Nhìn biểu cảm trở nên khó coi của cô lúc này, mọi người cũng ý thức được đáp án A Ninh sắp đưa ra e rằng không phải tin tức tốt lành gì! "Sau khi đến thế giới này, vì lo lắng chúng ta có khả năng sẽ phải đánh trường kỳ kháng chiến ở đây, cho nên tôi đã lập tức kiểm kê vật tư một chút.

Tôi nghĩ nếu chỉ là ba ngày thì miễn cưỡng hẳn là có thể." Khi đưa ra đáp án cuối cùng, A Ninh rõ ràng có chút do dự.

Tần Dã nhìn ra được, đối với đáp án này, e rằng chính A Ninh cũng không có mười phần nắm chắc!

Chỉ vì cái hạn ba ngày này là do Tần Dã đề xuất, để không làm dao động quân tâm, cho nên đáp án A Ninh đưa ra tuyệt đối không thể có

quá nhiều chênh lệch với Tần Dã. "Chỉ là miễn cưỡng thì không đủ!

Chúng ta là căn cứ vào dấu móng vuốt để suy tính thời kỳ, các người cảm thấy với tư cách bá chủ, Nữu Khúc Nhân có khả năng sẽ không tới nơi này sao?

Cũng tức là nói vào lúc đó, trận chiến giữa chúng ta e rằng là không cách nào tránh khỏi!

Chương 974

Nếu chỉ là trình độ miễn cưỡng giữ mạng, khẳng định là ứng phó không nổi!

Càng đừng nói trong mấy ngày này chúng ta còn không biết sẽ gặp phải bao nhiêu rắc rối, tiêu hao sẽ chỉ lớn hơn trong tưởng tượng." Tần Dã nói.

Mọi người nhíu mày dần dần ngưng trọng.

Quả thật, cái gọi là phân phối thức ăn cũng không phải là một phép tính cố định!

Trong tình huống khác nhau, sự tiêu hao của con người sẽ có chỗ khác biệt!

Nhu cầu đối với thức ăn cũng như thế!

Nếu số thức ăn này thật sự chỉ đến trình độ có thể miễn cưỡng duy trì, vậy ước chừng đến ngày thứ ba mọi người sẽ không gượng dậy nổi!

Cái tiền đề này còn bắt buộc là thời gian bọn họ có thể về nhà xác thực vừa khéo là ngày thứ ba! "Cho nên thỉnh thoảng có chút quấy nhiễu, là rủi ro, nhưng đối với chúng ta mà nói cũng coi như là một chuyện tốt." Tần Dã nói rồi rảo bước đi tới trước mặt con rết khổng lồ.

Hắn cạy lớp vỏ ngoài của con rết ra, thò dao vào dường như đang tìm kiếm cái gì đó.

Ngay trong thần tình đầy nghi hoặc của mọi người, đợi đến lúc Tần Dã rút đại đao ra lần nữa, bên trên thình lình đã xiên theo một khối thịt!

Cảnh tượng này lập tức khiến tất cả mọi người tại hiện trường đều ngây ngẩn cả người!

Tuy nói khi nhìn thấy động tác thò dao vào của Tần Dã, có không ít người đã nghĩ đến khả năng này!

Nhưng khi thực tế nhìn thấy, mọi người vẫn không kìm được lộ ra các loại thần tình phức tạp.

Trong đó thậm chí có người trực tiếp bịt miệng muốn nôn khan.

Tuy nói nhìn kích thước con rết này, đây quả thực là một lựa chọn vô cùng tốt trong hiện tại!

Cho dù không cần ăn các loại thức ăn khác!

Chỉ cần một con rết này thôi, để mọi người cầm cự ba ngày cũng là không thành vấn đề!

Chỉ là mọi người vẫn có chút không quá tiếp nhận nổi!

Cái thứ này, thật sự là có thể ăn sao? "Đồng chí Tiểu Tần!

Lựa chọn này của cậu quả thực là quá 'ngạnh hạch' (hardcore)!" Vương Bàn Tử nhịn không được giơ ngón tay cái lên với Tần Dã.

Tuy nói hắn đã thập phần bội phục Tần Dã ở rất nhiều phương diện!

Nhưng lần này hắn quả thực lại cảm nhận được sự cường hãn của Tần Dã ở một lĩnh vực khác!

Sau đó, ngay trong sự kinh ngạc của mọi người, Tần Dã trực tiếp cắn một miếng.

Rồi lại nhìn mọi người nói: "Đừng vội kháng cự, mùi vị của thứ này thực ra cũng khá được!" Mọi người đều đưa mắt nhìn nhau, muốn bọn họ dễ dàng khắc phục chướng ngại nội tâm của chính mình rốt cuộc không phải là chuyện dễ dàng.

Ngay lúc này, từ trên đỉnh đầu bọn họ đột nhiên truyền đến một tiếng súng nổ!

Ở thời khắc mấu chốt hiện tại, tiếng súng đột ngột này khiến mọi người tuyệt đối không dám có chút chậm trễ nào!

Thịt rết có ăn được hay không trong mắt mọi người đã không còn quan trọng nữa!

Tại nơi đáng sợ này, lại là ba ngày cuối cùng khẩn trương như vậy!

Một phát súng đột ngột không hề có điềm báo trước này đối với bất kỳ ai cũng là tín hiệu nguy hiểm không thể phớt lờ!

Mọi người vội vàng xông lên phía trên!

Chỉ thấy mấy thành viên lính đánh thuê vẫn đang cầm súng cảnh giác bên ngoài nhà!

Trong đó có một người trên thân đã xuất hiện một vết thương cực sâu!

Mà ở trong miếu, còn có một lưỡi đại đao đã cắm vào tường!

Hơn nữa còn cắm vào tương đối sâu!

A Ninh lập tức cho người tiến hành cứu viện, may mà vết thương này tuy sâu, nhưng không làm bị thương chỗ yếu hại!

Sau khi xử lý đơn giản một chút, thì chỉ cần tĩnh dưỡng là được rồi! "Tôi bảo này, bên trên này rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Vương Bàn Tử cũng lập tức hỏi. "Là khỉ!

Là đám Nhân Diện Hầu kia xông lên!

Lúc đó chúng tôi đang ở trên này nói chuyện phiếm, lưu ý tình huống bên ngoài!

Đột nhiên một thanh đại đao bay vào, chúng tôi không phản ứng kịp!

Người anh em này liền bị chém trọng thương!

Lúc chúng tôi nhìn ra ngoài thì thấy đám Nhân Diện Hầu kia canh giữ ở bên ngoài, hơn nữa trên tay mỗi con đều cầm vũ khí!

Nhìn tư thế kia là đã chuẩn bị chém giết tới nơi!

Chúng tôi lúc đó sợ hãi quá!

Lúc này mới nổ súng vào bọn chúng!" Một tên lính đánh thuê vội vàng giải thích!

Vương Bàn Tử vốn định phát tác, nhưng ngẫm nghĩ kỹ lại cục diện lúc đó cũng thực sự không tiện nói thêm gì nhiều!

Dù sao đám Nhân Diện Hầu này chính là muốn lấy mạng bọn họ!

Hiện tại mấy thứ quỷ quái này đều đã xông đến trước mặt rồi!

Bắt người ta còn phải thành thật không được đánh trả, điều này cũng thực sự là quá làm khó người ta một chút! "Xem ra là vì nguyên do Nữu Khúc Nhân rời đi!

Bá chủ vốn ở lại nơi này không còn nữa!

Cho nên các loại sinh vật ở thế giới này cũng đều nhảy ra muốn xung phong làm bá chủ này sao?" Hạo Thiên Chân nói. "Đầu tiên là con rết chết tiệt kia, bây giờ lại là đám Nhân Diện Hầu đòi mạng này!

Tưởng không đến ảnh hưởng của việc bá chủ biến mất lại thể hiện ra nhanh như vậy!" Vương Bàn Tử phẫn nộ mắng nhiếc: "Có điều nói đi cũng phải nói lại, bọn chúng cho dù học được cách nổ súng thì hẳn là cũng không có quan hệ gì chứ?

Những người tới đây trước kia, từng người từng người một còn chưa làm ra súng đâu!

Cho dù có, thì cách bắn so với hiện tại cũng không giống nhau!

Vậy cho dù để bọn chúng học được thủ đoạn nổ súng hiện tại của chúng ta!

Không có súng của chúng ta hiện tại, ước chừng bọn chúng cũng không có vũ khí để dùng chứ?" Lời tuy nói thế, nhưng Vương Bàn Tử vẫn nhịn không được quay đầu nhìn về phía Tần Dã.

Hắn cảm thấy phân tích của mình hẳn là không có vấn đề gì, nhưng sự tin tưởng đối với Tần Dã từ lâu nay vẫn khiến hắn lúc suy nghĩ sẽ nhịn không được muốn nghe xem ý kiến của Tần Dã! "E rằng bọn chúng đã lấy được rồi." Tần Dã nhíu chặt mày nói: "Đừng quên, đám Nhân Diện Hầu này là sinh vật tương đương thông minh.

Dùng vũ khí lạnh để tìm chúng ta gây phiền phức, bọn chúng hẳn là biết sẽ có hậu quả gì.

Nhưng bọn chúng vẫn làm như thế!

Chứng tỏ bọn chúng nắm chắc sau khi học được kỹ thuật này thì có thể vận dụng nó vào trong chiến đấu!" "Không phải chứ đồng chí Tiểu Tần!

Nhưng mà thế này không đúng a!

Theo lý thuyết thì hàng nóng của chúng ta đều ở trên người chúng ta mà!

Chúng ta cũng không thể nào nói tùy tùy tiện tiện liền vứt bỏ vũ khí được a!

Vậy bọn chúng lấy súng từ đâu ra!" Vương Bàn Tử khó hiểu hỏi. "Súng của người sống tất nhiên bọn chúng không lấy được, nhưng của người chết thì sao?" Tần Dã trầm giọng nói.

Chương 975

Vừa nghe lời này, đầu óc Vương Bàn Tử và A Ninh lập tức 'ông' lên một tiếng nổ lớn!

Bọn họ lập tức xông tới cửa vào hang động, cũng chính là nơi đặt thi thể của mấy tên lính đánh thuê bị tượng Phật và mấy thứ kia công kích trước đó!

Hai người điên cuồng tìm kiếm xung quanh!

Nhưng thứ mà bọn họ vốn cảm thấy nên xuất hiện ở đây, lại vô luận bọn họ tìm kiếm thế nào cũng không thấy đâu! "Mẹ kiếp!

Sao lại như thế này!" Vương Bàn Tử nhíu chặt mày nói.

A Ninh lúc này cũng là một bộ thần tình nơm nớp lo sợ!

Nhìn hai người trạng thái như thế, mọi người tuy rằng không hiểu nguyên do trong đó, nhưng cũng ý thức được sự tình e rằng đang phát triển theo hướng nào đó vô cùng khó giải quyết! "Hai vị, các người đây là sao vậy?" Trịnh Bách Vạn cũng tiến lên hỏi.

Nếu tình huống xuất hiện lúc này thật sự đại biểu cho nguy hiểm gì đó, thì đây coi như trực tiếp liên quan đến an toàn tính mạng của hắn!

Bất kể hắn có để ý nơi này rốt cuộc xảy ra chuyện gì hay không, nhưng chuyện này đều tất nhiên là hắn tuyệt đối không thể bỏ qua!

Lúc này Vương Bàn Tử chỉ mặt trầm như nước nhìn mặt đất, nhìn dáng vẻ trạng thái hiện tại của hắn hiển nhiên là sẽ không trả lời!

Trịnh Bách Vạn lại quay đầu nhìn về phía A Ninh!

Bất kể Vương Bàn Tử hiện tại có thành thật trả lời vấn đề của

mình hay không!

Dù sao A Ninh khẳng định là không dám không nói! "Không thấy nữa!

Súng của hai người anh em bị chúng ta công kích hôm qua không thấy nữa!" A Ninh nói như vậy trực tiếp khiến tất cả mọi người tại hiện trường đều ngây ngẩn cả người!

Trong đám bọn họ có người còn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, nhưng cũng có người đã bắt đầu hoảng loạn theo!

A Ninh lại lập tức xoay người hô lớn với mọi người: "Tôi hỏi các người!

Các người có ai động vào súng rơi trên mặt đất không!" Đối với vấn đề này, mọi người tại hiện trường đều chỉ trầm mặc nhìn người khác.

Ở loại địa phương này, trong tình huống này, bất kỳ một sự sơ suất lơ là nào đổi lại có thể chính là một con đường chết!

Tự nhiên không có ai sẽ đi giấu giếm loại chuyện này!

Nói cách khác, trước mắt có hai khẩu súng vốn dĩ nên lưu lại ở nơi này xác thực không thấy đâu!

Vậy rốt cuộc là ai sẽ đem những khẩu súng này đi!

Loại chuyện này cho dù không cần suy nghĩ, trong lòng mọi người thực ra cũng có một đáp án! "E rằng đây mới là nguyên nhân thật sự của lần công kích này của đám Nhân Diện Hầu!

Vì Nữu Khúc Nhân biến mất, bọn chúng xác thực là muốn tới ăn thịt chúng ta!

E rằng cuộc công kích vừa rồi chính là dương đông kích tây, mục đích thật sự của bọn chúng chính là nhân lúc các người chú ý đến đám

Nhân Diện Hầu tấn công bên ngoài, thừa cơ xông vào lấy đi hai khẩu súng kia, sau đó lại dùng kỹ thuật bắn súng học được trong lần tấn công này để đối phó chúng ta.

Trước khi hành động vậy mà ngay cả những thứ này đều tính toán vào rồi!

Đám Hải Hầu Tử chết tiệt này quả nhiên còn thông minh hơn tôi tưởng tượng a!" Tần Dã nhíu chặt mày nói. "Đồng chí Tiểu Tần, hiện tại cũng không phải lúc bội phục sự thông minh tài trí của bọn chúng a!

Sự thông minh của bọn chúng chính là trực tiếp liên quan đến sinh tử tồn vong của chúng ta!

Lần này đám súc sinh kia học được cách nổ súng, trên tay cũng có súng!

Đợi đến khi bọn chúng lại đến tìm chúng ta gây phiền phức!

Chúng ta không phải sẽ càng phiền toái hơn sao!" Vương Bàn Tử thì ở một bên nôn nóng nói.

Cũng giống như Vương Bàn Tử, mọi người tại hiện trường cho dù trước đó còn chưa phản ứng kịp, nhưng hiện tại cũng đã ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc!

Nếu đám Nhân Diện Hầu này không lấy được súng, cho dù thật sự trong chiến đấu bọn chúng học được cách nổ súng!

Đợi đến lúc đối công, thủ đoạn bọn chúng có thể áp dụng cũng chỉ có dùng vũ khí lạnh đánh bừa mà thôi!

Nhưng hiện tại bọn chúng đã học được sử dụng súng!

Trên tay cũng đã có vũ khí có thể sử dụng!

Nếu nói súng và kỹ thuật bắn súng là hai mảnh ghép vô cùng quan

trọng!

Thì hiện tại đám Nhân Diện Hầu này hào vô nghi vấn đã gom đủ thứ này rồi! "Em gái A Ninh a!

Thật không phải Bàn gia nói cô!

Cô nói vật tư quan trọng như vậy!

Đã hai người anh em kia đã chết rồi!

Cô lẽ ra nên mau chóng áp dụng hành động a!

Sao có thể để thứ này thất lạc ra ngoài được chứ!

Tình huống này quả thực chính là muốn lấy mạng người ta a!" Vương Bàn Tử nhìn về phía A Ninh vừa gấp vừa giận.

A Ninh cũng là ủ rũ cúi đầu, vô cùng áy náy nói: "Thực sự xin lỗi các vị!

Mấy ngày nay chuyện đột nhiên phát sinh thực sự quá nhiều!

Tôi vậy mà lại bỏ qua chuyện quan trọng như vậy!

Đối với chuyện này tôi nguyện ý chịu mọi trách nhiệm!" A Ninh nắm chặt nắm đấm tự trách nói. "Không sao đâu đội trưởng A Ninh, chuyện này tuy rằng xác thực đang phát triển theo một tình huống bất ổn, nhưng cô cũng không cần quá áy náy." Tần Dã nói: "Ở hoàn cảnh hiện tại, cho dù chúng ta thật sự phải cân nhắc xử lý những vũ khí này thế nào, thủ đoạn có thể sử dụng đều là gì chứ?

Giữ lại bên người mình thì khẳng định không thực tế.

Tuy nói những khẩu súng này đối với chúng ta mà nói đều là vũ khí vô cùng quan trọng!

Nhưng khi chiến đấu thật sự nổ ra, vì nguyên nhân thói quen chiến đấu của chúng ta, nếu không có gì bất ngờ, chúng ta hẳn là vẫn sẽ chú

trọng sử dụng một trong những khẩu súng đó.

Như vậy khẩu súng còn lại sẽ vào giây phút đó biến thành gánh nặng!

Chưa tính đến khả năng cướp cò!

Với tập tính của đám Hải Hầu Tử này, tôi nghĩ bọn chúng hẳn là sẽ nghĩ hết mọi cách để cướp đi những khẩu súng này thôi!

Nếu là chôn, tôi nghĩ kết quả cuối cùng hẳn cũng giống nhau.

Cho nên trừ phi chúng ta có thể trực tiếp hủy đi những vũ khí này, nếu không những khẩu súng này cuối cùng chỉ sợ đều sẽ rơi vào trong tay Nhân Diện Hầu." "Haizz!

Cậu nói như vậy cũng tịnh không phải không có đạo lý.

Vậy chúng ta tiếp theo nên làm thế nào?" Vương Bàn Tử khẩn trương nói. "Chúng ta hiện tại biết bọn chúng đã lấy được súng cũng chưa hẳn là một chuyện xấu.

Chí ít chúng ta đã biết được một lá bài tẩy mà Hải Hầu Tử có thể vận dụng trong tay.

Chúng ta và Hải Hầu Tử chiến đấu là điều khó tránh khỏi.

Trước đó đương nhiên vẫn là hiểu rõ bài tẩy của đối phương càng nhiều càng tốt.

Có điều biết được điểm này, cũng đồng nghĩa với việc tất cả chúng ta đều phải chuẩn bị sẵn sàng một việc.

Đầu tiên, Nhân Diện Hầu có thể ném một thanh đại đao như vậy từ bên ngoài miếu vào thẳng bên trong, còn khiến nó cắm vào vị trí sâu như vậy, chứng tỏ sức mạnh của bản thân bọn chúng vô cùng kinh người!

Hiện tại lại học được cách sử dụng súng.

Chương 976

Tiếp theo khi gặp lại bọn chúng, chúng ta phải ứng đối cẩn thận hơn nữa.

Đầu tiên chính là phải đề phòng bọn chúng bắn lén chúng ta!

Loại chuyện này bọn chúng tuyệt đối làm được!

Thứ hai chính là tận khả năng tránh triển khai cận chiến với bọn chúng!

Với sức mạnh của bọn chúng, các người muốn chiếm được lợi thế trong tình huống cận chiến e rằng tịnh không dễ dàng." Tần Dã nói với mọi người.

Mọi người nhao nhao gật đầu, lời cảnh cáo của Tần Dã bọn họ bất luận thế nào cũng sẽ không làm ngơ!

Chỉ là vừa nghĩ đến cảnh ngộ tiếp theo của mình, trong lòng mọi người liền treo lên lợi hại!

Đám Nhân Diện Hầu này khẳng định sẽ không từ bỏ ý đồ!

Bọn chúng còn sẽ không ngừng tìm cơ hội phát động tập kích đối với bọn họ!

Nếu không muốn dễ dàng trở thành thức ăn của Nhân Diện Hầu như vậy!

Bọn họ nhất định sẽ phải phản kháng!

Nếu sự phản kháng của bọn họ không thể đuổi cùng giết tận đám Nhân Diện Hầu này!

Đám Nhân Diện Hầu này sẽ trở nên càng lúc càng lợi hại!

Hơn nữa từ việc đám Nhân Diện Hầu này có thể trộm súng đi

trong tình huống tất cả mọi người đều không chú ý!

Chỉ số thông minh của đám Nhân Diện Hầu này không nghi ngờ gì là cao đến dọa người!

Hơn nữa vô cùng tinh thông chiến thuật!

Biết cách làm thế nào để tạo ra cơ hội tốt nhất cho mình trong chiến đấu!

Loại kẻ địch này không nghi ngờ gì đều là khó chơi nhất!

Càng đừng nói thứ bọn họ phải đối phó còn không chỉ là đám Nhân Diện Hầu này!

Trên thế giới này nhưng là còn có rất nhiều sinh vật khác không biết lúc nào sẽ phát động công kích đối với bọn họ!

Phải luôn giữ loại tâm trạng này sinh hoạt ở nơi như thế này!

Áp lực về tâm lý là không thể nghi ngờ!

Thậm chí ngay cả Vương Bàn Tử luôn tự cho mình là phái lạc quan cũng không biết trong tình huống này, mình có thể gượng chống được thời gian ba ngày hay không! "Mẹ kiếp!

Sao cảm giác sự việc phát triển càng lúc càng tệ hại thế này!

Đây chính là trong núi không có hổ, khỉ xưng bá vương sao?

Bởi vì Thụ Lại và đám Nữu Khúc Nhân kia đều không thấy đâu!

Mấy thứ này cũng triệt để không còn thủ đoạn có thể trấn áp nữa!" Vương Bàn Tử phẫn nộ mắng nhiếc! "Đây chính là chế độ giới tự nhiên thuần túy nhất!

Vốn dĩ khi Nữu Khúc Nhân ở nơi này, nơi này chính là địa bàn của bá chủ bọn chúng, bọn chúng tuy rằng cũng rất muốn đối phó với chúng ta - những thức ăn ở tầng thấp nhất này.

Nhưng vì không xác định chúng ta có phải đã trở thành con mồi của chủ tử bọn chúng hay không, cho nên bọn chúng có thèm thuồng thế nào cũng không dám khinh cử vọng động!

Nhưng hiện tại bá chủ này không còn!

Đối với bọn chúng mà nói, cái gọi là 'bất khả xâm phạm' này cũng thành một lời nói suông.

Như vậy chúng ta cũng rất tự nhiên trở thành con mồi tầng thấp nhất mà bọn chúng đều có thể xâm phạm!

Cho nên tiếp theo nếu không có gì bất ngờ, bọn chúng hẳn là sẽ vì thuận lợi ăn thịt chúng ta mà không ngừng tới tìm chúng ta gây phiền phức thôi." Sau khi thuyết minh tình huống như vậy, Tần Dã liền chuẩn bị xoay người quay trở lại hang động. "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu đây là tình huống gì?" Vương Bàn Tử khó hiểu hỏi. "Không có gì, chỉ là bụng tôi hơi đói.

Cho nên chuẩn bị xuống dưới tiếp tục ăn chút thịt." Tần Dã nhàn nhạt nói. "Tiếp tục?

Ăn thịt?" Các thành viên lính đánh thuê phụ trách cảnh giới ở bên trên đối với cách nói này đều mặt đầy nghi hoặc.

Mà những người lúc nãy ở bên dưới chứng kiến Tần Dã chiến đấu với rết, thì giải thích sơ qua cho bọn họ một chút.

Quả nhiên, tất cả những người nghe xong câu chuyện này, đặc biệt là đoạn cuối Tần Dã trực tiếp ăn thịt rết đều lộ ra thần tình khó tin, nhìn chằm chằm vào Tần Dã.

Tuy nói Tần Dã trong lòng bọn họ tuyệt đối là một tồn tại tương đương "ngạnh hạch".

Nhưng bọn họ có thế nào cũng không tưởng tượng được mức độ

ngạnh hạch của Tần Dã vậy mà lại khoa trương đến tình trạng này!

Đám lính đánh thuê vừa mới tao ngộ Nhân Diện Hầu nhìn nhau.

Lúc vừa gặp Nhân Diện Hầu, trong lòng tất cả mọi người đều vô cùng căng thẳng!

Lo lắng sẽ có nguy hiểm trọng đại gì!

Hiện tại sau khi kiến thức sự ngạnh hạch của Tần Dã, bọn họ nhịn không được cảm giác, dường như Nhân Diện Hầu cũng không phải thứ gì đáng sợ như vậy.

Sau khi tiến hành giao ban đội ngũ, nhân viên trước đó phụ trách trực ban ở phía trên cũng theo xuống.

Kết quả bọn họ vừa xuống liền nhìn thấy Tần Dã vậy mà thật sự đang từ trong thân thể con rết móc từng chút thịt ra ăn vào miệng!

Trước đó lúc nghe câu chuyện này ở phía trên, bọn họ còn đang nghĩ mấy người này có phải nói hơi khoa trương một chút hay không!

Cậu nói Tần Dã ăn thịt rết bọn họ còn có thể tin, nhưng ăn sống cái gì thì vị miễn cũng quá thái quá rồi đi!

Lúc này vừa nhìn quả thật là một chút cũng không khoa trương!

Càng thái quá hơn là, hắn cư nhiên còn ăn say sưa ngon lành như vậy!

Chẳng lẽ thịt của thứ này thật sự rất ngon?

Mọi người vừa nảy sinh suy nghĩ như vậy liền lập tức điên cuồng lắc đầu, ném nó ra khỏi đầu mình!

Bọn họ không ngừng tự nhủ trong lòng, tuyệt đối không thể nảy sinh suy nghĩ như vậy!

Có những thứ có lẽ có thể nếm thử một chút, nhưng có những thứ

bọn họ cho dù là chết cũng tuyệt đối không muốn nếm thử!

Lúc này thịt con rết trước mắt không nghi ngờ gì chính là thứ như vậy! "Đồng chí Tiểu Tần, hiện tại thật sự là lúc an tâm ăn cái này sao?" Nhìn dáng vẻ ăn say sưa ngon lành của Tần Dã bên kia.

Vương Bàn Tử vẫn nhịn không được tiến lên hỏi. "Bổ sung năng lượng vĩnh viễn đều là quan trọng nhất phải không?

Đặc biệt là ở cái nơi nguy hiểm thế này." Tần Dã quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, nói như lẽ đương nhiên: "Cậu có muốn tới nếm thử một miếng không?

Mùi vị thực sự rất khá." Vương Bàn Tử lắc đầu như trống bỏi! "Đồng chí Tiểu Tần, Nhân Diện Hầu đã coi như đang phát động công kích về phía chúng ta rồi nhỉ?

Chúng ta cứ ở đây ăn đồ ăn thật sự không sao chứ?" Vương Bàn Tử tiếp tục lo lắng nói. "Tạm thời mà nói hẳn là như vậy!

Lần này mục đích Nhân Diện Hầu tới đây đã chỉ là vì lấy được súng của chúng ta, sau đó học xem nên sử dụng thế nào.

Nếu bọn chúng thật sự có lòng muốn ra tay với chúng ta, đã bọn chúng có bản lĩnh lấy súng đi khi chúng ta ai cũng không chú ý, muốn bắn lén chúng ta vài phát hẳn không phải chuyện khó.

Mà sào huyệt của bọn chúng tương đương với ở trong cả khu rừng rậm này.

Chương 977

Mạo muội xông vào nếu trúng cạm bẫy của bọn chúng, chỉ sợ bản thân ngủm củ tỏi trước một bước rồi." Tần Dã nói: "Cho nên nếu chúng ta thật sự muốn động thủ, phương pháp hiệu quả nhất chính là nhân lúc bọn chúng lần sau tìm tới cửa thì cho bọn chúng đả kích trầm trọng!

Điểm này đối với sự đánh lén của các sinh vật khác cũng giống như vậy!

Hiện tại rốt cuộc có bao nhiêu loài đang nhìn chằm chằm chúng ta, định lúc nào ra tay chúng ta đều hoàn toàn không biết gì cả.

Mạo muội hành động đều chỉ sẽ bất lợi cho bản thân.

Trước đó việc chúng ta cần làm chính là giữ vững cảnh giác và dưỡng tinh súc duệ." Mọi người nhíu chặt mày, cục diện này đối với bọn họ mà nói không nghi ngờ gì là tồi tệ nhất!

Theo cách nói của Tần Dã, tình cảnh hiện tại của bọn họ thực sự lúng túng!

Bọn họ hiện tại thỏa thỏa chính là cá nằm trên thớt!

Chỉ có thể dốc toàn lực tránh né một lần khi đầu bếp vung dao mổ xuống để tận khả năng bảo đảm mình sống sót!

Mà quá trình này không nghi ngờ gì đối với bất kỳ ai cũng đều vô cùng dày vò! "Đồng chí Tiểu Tần, chẳng lẽ chúng ta hiện tại thật sự cái gì cũng không làm được sao?" Vương Bàn Tử có chút bất đắc dĩ nói.

Với tư cách là một Thổ phu tử xuống đất nhiều năm, hắn thực sự không muốn chấp nhận cái sự phát triển ngoan ngoãn chờ chết này!

"Cái này thì cũng không phải." Tần Dã nói.

Câu nói này coi như đã cho Vương Bàn Tử một niềm vui bất ngờ!

Hắn vội vàng hỏi: "Ý là sao a đồng chí Tiểu Tần!

Chuyện này chúng ta còn có phản chuyển cơ à!" Tần Dã lại không lập tức trả lời vấn đề của Vương Bàn Tử, mà lại sau một hồi ăn uống thỏa thuê, trực tiếp đứng dậy định đi ra bên ngoài.

Vương Bàn Tử thấy thế vội vàng hỏi: "Tình huống gì vậy đồng chí Tiểu Tần!

Chẳng lẽ lại có rắc rối gì tới rồi?" "Cái này thì không phải." Tần Dã xua xua tay nói: "Quên những gì tôi từng nói rồi sao?

Muốn triệt để làm rõ quy tắc của thế giới này, chỉ dựa vào những dấu vết này là không đủ!

Tôi chuẩn bị xem xét xung quanh, nói không chừng có thể tìm được một số manh mối.

Hơn nữa đối với những ngôi nhà kia, tôi luôn có chút để ý, trước đó vì chú trọng vào việc tìm ông chủ Trịnh, cho nên không nhìn kỹ.

Lần này tôi muốn xem xét thật kỹ." "Vậy tôi đi cùng cậu!

Cứ ở lại chỗ này chỉ khiến Bàn gia tâm lực tiều tụy, ra ngoài xem thử nói không chừng còn có thể có thu hoạch gì đó!" Nhìn thấy hai người muốn rời đi, đám lính đánh thuê hiển nhiên là đều muốn đi theo.

Tần Dã thì lắc đầu nói: "Mục đích chúng tôi đi ra ngoài chỉ là để thăm dò, tất cả chúng ta đều đi thì mục tiêu quá lớn.

Hơn nữa ngôi miếu này hiện tại tuy rằng không thể bảo vệ chúng ta nữa, nhưng ít nhất còn có thể che mưa chắn gió.

Nếu chúng ta đều đi, muốn quay lại chỉ sợ sẽ muộn.

Huống hồ thức ăn trong tay chúng ta bản thân cũng không quá nhiều.

Cho nên mọi người vẫn là tận khả năng giảm thiểu tiêu hao thì hơn.

Lần này chỉ tôi và Bàn Tử đi là được rồi.

Tiểu Ca, ở đây nhờ cậy cậu." Tần Dã sau khi bố trí đơn giản xong thì nhìn về phía Trương Kỳ Lân.

Hiện tại mà nói nếu nơi này thật sự gặp phải nguy hiểm gì, e rằng người có thể trăm phần trăm bảo đảm không xuất hiện sự cố không thể chống đỡ cũng chỉ có Trương Kỳ Lân.

Người sau thì gật đầu.

Sau khi sắp xếp xong xuôi, Tần Dã và Vương Bàn Tử liền cùng nhau đi ra khỏi miếu, hai người vừa mới ra ngoài, liền nghe thấy trong rừng cây cách đó không xa truyền đến một trận âm thanh sột soạt!

Vương Bàn Tử lập tức xách súng lên cảnh giác. "Có lầm không vậy!

Chúng ta vừa ra ngoài đã bị theo dõi rồi sao?

Đây là vận khí gì a đồng chí Tiểu Tần!" Vương Bàn Tử hừ lạnh một tiếng nói. "Không sao, nó đã đi rồi, xem ra, nó hẳn là chỉ đóng vai trò một trinh sát binh.

E rằng chính là đang tìm kiếm cơ hội chuẩn bị tấn công miếu hoặc đối phó người lạc đàn." Tần Dã nhàn nhạt nói. "Tuy nói chỉ là một đám súc sinh, nhưng cứ bị đám súc sinh này nhìn chằm chằm như vậy, cảm giác cũng thật là không được tự nhiên a!" Vương Bàn Tử vác súng nói: "Vậy đồng chí Tiểu Tần!

Chúng ta hiện tại bắt đầu từ chỗ nào trước?" "Chúng ta đi về phía

điểm khởi đầu của ngôi nhà trước đi.

Tôi xem thử có thể làm rõ ngôi nhà này rốt cuộc là chuyện gì không.

Lại nhân cơ hội hành động này xem thử có thể nhìn ra quy luật gì không." Tần Dã nói.

Vương Bàn Tử gật đầu theo, suy nghĩ trong lòng hắn vô cùng rõ ràng, đã là đi cùng Tần Dã hành động!

Vậy trong quá trình hành động, chỉ lệnh của Tần Dã tự nhiên chính là chuẩn tắc duy nhất hắn phải nghe theo!

Chỉ là trong quá trình thăm dò này, trái tim treo lơ lửng của Vương Bàn Tử vẫn luôn không buông xuống được.

Tuy nói ngôi nhà này chỉ còn lại chút tường đổ vách xiêu, nhưng rốt cuộc còn có rất nhiều nơi có thể ẩn nấp.

Ở cái thế giới hung hiểm thế này, Vương Bàn Tử cũng không muốn cứ tùy tùy tiện tiện như vậy liền bị thứ đồ chơi gì đó nấp ở phía sau nhảy ra giải quyết!

Vương Bàn Tử tự nhiên là không muốn một mình mình cứ căng thẳng ở bên này mãi.

Trong suốt cả lộ trình, Vương Bàn Tử có mấy lần đều muốn nói chút gì đó với Tần Dã để thử phân tán sự chú ý một chút.

Kết quả lần nào cũng thấy Tần Dã không phải đang vươn tay sờ tường lầm bầm cái gì, thì chính là đang quan sát tình trạng trên trời!

Vương Bàn Tử nhìn ở trong mắt, thực sự không dám quấy rầy nhiều.

Sợ mình sơ ý một cái trực tiếp làm rối loạn tiết tấu của Tần Dã. "Cậu muốn nói gì thì nói đi.

Cứ nhịn mãi là sẽ xảy ra vấn đề đấy." Kết quả ngay lúc Vương Bàn Tử đang rối rắm không chịu được, Tần Dã chủ động mở miệng.

Tuy nói không muốn tùy ý quấy rầy tiết tấu của Tần Dã.

Nhưng đã là Tần Dã chủ động mở miệng, trái tim treo lơ lửng của Vương Bàn Tử tự nhiên liền buông xuống rất nhiều.

Lập tức mở miệng nói: "Đồng chí Tiểu Tần!

Bàn gia quả thực là bội phục cậu a!

Ở cái nơi nguy cơ tứ phía như thế này!

Cậu cư nhiên còn có thể chuyên chú vào việc thăm dò những chuyện này!" "Chính vì nguy cơ tứ phía, cho nên mới càng phải mau chóng làm rõ hết thảy nơi này!

Tôi cũng hy vọng chúng ta có thể sớm rời khỏi nơi này trở về thế giới vốn thuộc về chúng ta.

Cho nên tôi mới cần tiến hành quan sát thêm một chút!

Tốt nhất là có thể xác định thời gian tinh chuẩn hơn một chút." Tần Dã giải thích. "Nói thì nói như vậy không sai, nhưng hiện tại kẻ sẽ tới tìm chúng ta gây phiền phức sợ là không ít đâu nhỉ?

Chưa nói những kẻ đã kết cừu oán, ngay cả những kẻ chưa gặp qua cũng không biết có bao nhiêu đang nhìn chằm chằm chúng ta!

Sao nhìn dáng vẻ của cậu cứ như một chút cũng không để ý vậy a!" Vương Bàn Tử nói đùa. "Bởi vì tôi cũng sẽ chú ý tình huống xung quanh, muốn đánh lén tôi cũng chưa chắc đã là một chuyện dễ dàng." Tần Dã cười ha ha một tiếng nói: "Hơn nữa, cho dù thật sự gặp phải chuyện gì khiến tôi tập trung tinh lực đến mức bỏ qua sự việc xung quanh, không phải còn có cậu ở đây sao?

Tôi nghĩ thật sự đến lúc đó cậu hẳn là có thể trở thành đôi mắt của

tôi chứ." Vương Bàn Tử lập tức sững sờ, hắn thực sự không ngờ mình ở trong lòng Tần Dã vậy mà sắm một vai trò như vậy!

Tần Dã trong lòng bọn họ kia nhưng là thỏa thỏa nhân vật cấp bậc "ngoại quải" (hack game)!

Là cường nhân bất kể gặp phải nguy hiểm gì đều có thể nhẹ nhàng giải quyết trong lúc nói cười!

Kết quả hiện tại người cấp bậc ngoại quải này vậy mà cần mượn dùng sức mạnh của mình một chút!

Chương 978

Vương Bàn Tử vậy mà cảm giác có một cỗ tự hào cảm mạc danh kỳ diệu cứ thế từ trong lòng dâng lên! "Yên tâm đi đồng chí Tiểu Tần!

Sau lưng cậu cứ giao cho..." Vương Bàn Tử đang định nói ra hào ngôn tráng ngữ của mình, kết quả lời còn chưa nói xong, đã bị Tần Dã một phen bịt miệng lại, tiếp theo một cái lôi kéo trực tiếp nấp vào phía sau vách đá!

Vương Bàn Tử lập tức bị làm cho có chút mộng bức!

Nhưng với tư cách là một lão giang hồ, phản ứng của hắn cũng tuyệt đối không đến mức chậm chạp như vậy! "Sao thế đồng chí Tiểu Tần, có nguy hiểm gì à?" Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

Tần Dã đầu tiên là làm một thủ thế im lặng với hắn, sau đó mới lại thò đầu nhìn sang.

Vương Bàn Tử cũng ra dáng ra hình rón rén thò đầu ra!

Kết quả liền nhìn thấy một con chuột to bằng cả bắp đùi mình đang gặm nhấm cái gì đó trên mặt đất!

Chưa quan tâm con chuột kia rốt cuộc gặm cái gì!

Chỉ nhìn cái thể hình này Vương Bàn Tử đã vội vàng bịt miệng mình lại!

Sợ mình sơ ý một cái sẽ hét lên!

Sau khi nỗ lực bình phục lại cảm xúc của mình một chút.

Vương Bàn Tử lập tức hướng về phía Tần Dã hỏi: "Không phải!

Đồng chí Tiểu Tần!

Đây là tình huống gì!

Kia rốt cuộc là thứ gì!

Chuột hả?

Đích xác là chuột không sai chứ!

Nhưng trên thế giới này sao có thể có con chuột có kích thước khoa trương như vậy!

Còn nữa, con quái vật kia rốt cuộc đang ăn cái gì?

Chẳng lẽ trong chúng ta lại có người hy sinh rồi sao?" Tần Dã thì lắc đầu, lập tức nói: "Thứ này đích xác là chuột không sai, chỉ là thứ đồ chơi này đã biến dị rồi.

Nó của hiện tại cho dù đặt ở thế giới của chúng ta, chỉ với cái thể hình này cũng tuyệt đối có thể chiếm giữ một vị trí nhỏ trong giới ăn thịt!

Nếu con chuột này có sự biến dị như vậy.

Vậy thì rất nhiều động vật mạc danh kỳ diệu mà chúng ta gặp phải, e rằng tồn tại một bộ phận chỉ là tiếp cận với trong truyền thuyết, câu chuyện của chúng ta.

Mà tịnh không hoàn toàn là nguyên bản trong câu chuyện.

Còn về việc nó đang gặm cái gì, cậu ngẫm lại xem nơi này hẳn là vị trí gì mà hôm qua chúng ta đến!" Với tư cách là một Thổ phu tử nổi danh, năng lực về phương hướng của Vương Bàn Tử cũng tuyệt đối được coi là tương đương không tệ!

Đặc biệt là nơi ngày đầu tiên mới vừa tới!

Hắn chỉ hơi nhìn hoàn cảnh xung quanh là đã nhớ ra rồi. "Đây không phải chỗ hôm qua chúng ta nhìn thấy một cái xác Nữu Khúc Nhân sao?

Cũng tức là nói con chuột kia hiện tại đang ăn là...!" Vương Bàn

Tử nhướng mày trầm giọng nói.

Tần Dã gật đầu. "Mẹ ơi!

Thứ này quả nhiên là không kén ăn a!

Thứ quỷ dị như vậy cũng dám ăn!

Nó không sợ lỡ đây là cái thứ bẩn thỉu gì!

Mình ăn vào sẽ đau bụng sao?" Vương Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt nói. "Đừng lo, nó rất nhanh sẽ không còn loại phiền não này nữa đâu." Tần Dã nói.

Vương Bàn Tử chớp chớp hai mắt, đang định hỏi thăm Tần Dã đây là ý gì.

Liền nhìn thấy con chuột đang ăn kia đột nhiên ngẩng đầu lên cảnh giác nhìn bốn phía.

Vương Bàn Tử một độ tưởng rằng là động tác của mình quá lớn kinh động đến con súc sinh này!

Vội vàng bịt miệng lại không dám phát ra đinh điểm âm thanh nào nữa!

Rất nhanh, con chuột kia dường như cũng sát giác được điều gì, chỉ là phương hướng nó lưu ý dường như tịnh không phải bên phía bọn họ!

Ngay trong nháy mắt nó muốn chạy trốn!

Nữu Khúc Nhân kia tựa như quỷ mị trực tiếp vồ ra.

Phản ứng của con chuột kia đã được coi là tương đương nhanh rồi!

Nhưng so với Nữu Khúc Nhân kia chung quy vẫn chậm một nhịp!

Nữu Khúc Nhân trong nháy mắt tóm được con chuột, sau đó

Vương Bàn Tử liền nhìn thấy hình ảnh có tính xung kích nhất trong cuộc đời mình!

Ngay sau khi con chuột kia bị Nữu Khúc Nhân tóm được, thân thể hắn cũng bắt đầu vặn vẹo xoay tròn!

Trong quá trình này, thân thể con chuột dường như còn đang kéo dài ra!

Nhưng Vương Bàn Tử hiểu rõ, đây là sự thay đổi do bị ép khi thân thể chuột bị vặn xoắn đến cực hạn!

Đồng thời, thân thể chuột cũng đang không ngừng tiến nhập vào trong thân thể của Nữu Khúc Nhân, chẳng qua chỉ là công phu trong chớp mắt!

Con chuột thình lình đã trở thành một bộ phận của Nữu Khúc Nhân!

Sau khi hoàn thành việc dung hợp với chuột, Nữu Khúc Nhân lại ở nguyên tại chỗ quan sát bốn phía.

Dường như chỉ nhận được sự gia trì của một cỗ thân thể như vậy tịnh không khiến hắn cảm thấy thỏa mãn!

Lần này, Vương Bàn Tử đến cả hô hấp của mình cũng đình chỉ lại rồi!

Trước kia hắn còn rất tò mò Nữu Khúc Nhân này rốt cuộc làm thế nào đem người vặn vẹo vào trong thân thể mình!

Hiện tại chút lòng hiếu kỳ này coi như hoàn toàn mất sạch!

Không chỉ như thế, hắn còn nảy sinh mấy phần kiêng kị đối với Nữu Khúc Nhân này!

Hắn thật sự sợ hãi mình sơ ý một cái cũng để Nữu Khúc Nhân này nuốt mất!

Quá trình này nhìn thực sự là quá ghê tởm rồi!

Cho dù là chết!

Vương Bàn Tử cũng tuyệt đối không muốn cái kiểu chết ghê tởm như vậy! "Mẹ ơi!

Thứ đồ chơi này dọa người như vậy sao!

Tôi đột nhiên đều có chút may mắn tối qua không nhìn thấy quá trình hai người anh em kia bị Nữu Khúc Nhân lôi vào!

Nếu không thì thỏa thỏa bóng ma tâm lý a!" Vương Bàn Tử lầm bầm nhìn về phía Tần Dã.

Kết quả liền nhìn thấy Tần Dã lúc này đang toàn thần quán chú nhìn chằm chằm phương hướng Nữu Khúc Nhân rời đi. "Sao vậy đồng chí Tiểu Tần?

Chẳng lẽ đây vẫn còn vấn đề gì?" Ở thế giới này, sơ suất lơ là đồng nghĩa với tự sát!

Sau khi nhìn thấy sự đáng sợ của Nữu Khúc Nhân, Vương Bàn Tử tự nhiên cũng càng thêm không dám khinh suất!

Chương 979

Hiện tại hiếm khi nhìn thấy Tần Dã thần tình ngưng trọng nhìn chằm chằm một hướng như vậy, Vương Bàn Tử tự nhiên không dám có chút buông lỏng! "Xem ra sau này có nhìn thấy bộ phận nào trên người Nữu Khúc Nhân rơi bên đường, cũng không thể tùy tiện tới gần rồi." Tần Dã nhíu chặt mày nói.

Dưới thần tình nghi hoặc của Vương Bàn Tử, Tần Dã tiếp tục giải thích: "Trước đó lúc giao chiến với Nữu Khúc Nhân, tôi tưởng rằng bọn chúng phần nhiều vẫn là ỷ lại vào bản năng để tiến hành hành động!

Nhiều nhất là có một số trí tuệ ứng cấp trong chiến đấu!

Hiện tại xem ra tôi vẫn chưa đủ hiểu rõ thứ này!

Từ biểu hiện của bọn chúng vừa rồi mà xem, những bộ phận rơi xuống từ trên người bọn chúng là phần bị vứt bỏ, đồng thời cũng là mồi nhử bọn chúng dùng để tiến hành săn bắt!

Lợi dụng những bộ phận này hấp dẫn sinh vật khác tới gần, sau đó lại nhân lúc chúng sơ hở trực tiếp dung hợp chúng vào trong thân thể mình!" "Nhưng mà liệu đây có phải chỉ là một sự trùng hợp hay không a?

Bọn chúng vì nguyên nhân gì đó ở gần đây, sau đó liền chú ý tới bộ phận của mình đang bị con chuột quái dị kia gặm nhấm!

Sau đó liền xông ra nuốt chửng?" Vương Bàn Tử hỏi. "Đây đích xác là một loại khả năng, nhưng còn có một loại khả năng chính là, những bộ phận này cho dù bị rút ra khỏi thân thể!

Bản thể cũng có thể cảm giác được sự tồn tại của những bộ phận

này!

Chỉ cần có người chạm vào những bộ phận này, bọn chúng sẽ có sở cảm ứng.

Sau đó lại chờ thời cơ hành động." Tần Dã phân tích. "Tôi đi!

Đồng chí Tiểu Tần!

Tình huống cậu nói vị miễn cũng quá khoa trương đi!" Vương Bàn Tử lập tức vì kinh ngạc mà trực tiếp gào lên.

Tiếng rống này cũng khiến hắn lập tức ý thức được giọng của mình có chút quá lớn rồi!

Nếu vào lúc này hấp dẫn Nữu Khúc Nhân tới thì phiền phức to!

Sau vài giây trầm mặc, Vương Bàn Tử vội vàng thò đầu nhìn ra ngoài!

May mà tịnh không nhìn thấy thân ảnh Nữu Khúc Nhân. "Cái này cũng chỉ là suy đoán của tôi.

Chỉ là sau này có gặp lại bộ phận rơi ra từ trên người Nữu Khúc Nhân, bảo mọi người đều tránh xa một chút là được!" Tần Dã nói. "Được rồi, vậy đồng chí Tiểu Tần, chúng ta hiện tại phải làm gì?" Vương Bàn Tử hỏi. "Qua đó xem thử." Tần Dã nói rồi trực tiếp từ sau vách đá đi ra.

Nhìn tư thế kia vậy mà lại là muốn đi về phía Nữu Khúc Nhân.

Tim Vương Bàn Tử lập tức thót một cái!

Vội vàng hỏi: "Đồng chí Tiểu Tần!

Không phải chứ!

Cậu muốn đi theo thứ này xem thử?

Có phải hơi quá nguy hiểm rồi không?" "Nếu bọn chúng xuất hiện

ở đây là tình huống tương hỗ hấp dẫn như tôi suy đoán, Nữu Khúc Nhân xuất hiện ở đây thì chỉ là một sự trùng hợp!

Nhưng nếu là tình huống cậu nói, chúng ta phải cân nhắc đến một vấn đề, Nữu Khúc Nhân vì sao lại xuất hiện ở đây?" Nghe Tần Dã trả lời, Vương Bàn Tử cũng không khỏi nhíu mày.

Sau thoáng chốc trầm mặc, hắn thấp giọng lẩm bẩm nói: "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu nói có đạo lý a!

Cái con Nữu Khúc Nhân này không có việc gì chạy tới đây rốt cuộc là muốn làm gì a?

Còn có ngôi nhà cậu nói này!

Theo trước mắt mà xem, dường như có thể nói là cần đến nhà ở thì chỉ có Nữu Khúc Nhân này thôi nhỉ?

Cho nên nơi này chẳng lẽ là nhà của nó?" "Tôi cũng có suy đoán này, cho nên tôi mới muốn đi theo xem thử, vận khí tốt nói không chừng có thể đạt được một số manh mối cần thiết thì sao?" Khác với trạng thái vân đạm phong khinh nói ra những lời này của Tần Dã, Vương Bàn Tử nhìn về phương hướng phía trước đã không còn thân ảnh Nữu Khúc Nhân.

Hắn còn đang nỗ lực làm công tác tư tưởng cho chính mình.

Dù sao đi theo chính là phải trực diện Nữu Khúc Nhân này, hồi tưởng lại dáng vẻ Nữu Khúc Nhân nuốt chửng chuột vừa rồi.

Trong lòng hắn thực sự có chút không chắc!

Tuy nói là có Tần Dã ở cùng, nhưng nếu sơ ý một cái để thứ này tóm được, đây nhưng là thỏa thỏa vạn kiếp bất phục a! "Thôi đi!" Sau một hồi do dự, Vương Bàn Tử vẫn thở dài một hơi nói: "Đã quyết

định đi ra cùng đồng chí Tiểu Tần!

Tôi tin tưởng cậu!

Đồng chí Tiểu Tần!

Cứ làm theo lời cậu nói đi!" Lời tuy nói thế, nhưng khi bọn họ đi trong ngôi nhà này, tim Vương Bàn Tử cũng treo lên lợi hại!

Đặc biệt là khi đi qua một số tường đổ vách xiêu, hắn đều sẽ rón rén nhìn ra sau vách đá xem thử!

Chỉ sợ Nữu Khúc Nhân kia đang ở phía sau ngồi xổm canh bọn họ!

Có điều loại khẩn trương này chung quy vẫn là dư thừa!

Nữu Khúc Nhân kia thật sự cứ như chỉ là xông ra nuốt chửng một con chuột rồi liền bằng không tiêu thất vậy!

Dọc đường đi này vậy mà đến nửa cái bóng của Nữu Khúc Nhân cũng không nhìn thấy! "Kỳ quái!

Thứ đồ chơi chết tiệt kia chạy đi đâu rồi?

Theo lý thuyết thì thứ đồ chơi to lớn như vậy không thể nói không thấy là không thấy được a!" Vương Bàn Tử khẩn trương nói, đồng thời tay cầm súng cũng nắm chặt hơn! "Đích xác rất kỳ quái." Tần Dã cũng hơi nhìn xung quanh, nhưng nhìn biểu cảm của hắn lại hoàn toàn không có chút khẩn trương nào!

Rất nhanh, mọi người đã đi đến tận cùng của ngôi nhà!

Nhưng dù cho đến tận bây giờ, cũng không nhìn thấy nửa cái bóng của Nữu Khúc Nhân! "Không phải!

Đồng chí Tiểu Tần!

Đây rốt cuộc là tình huống gì a?

Chẳng lẽ bọn chúng tới đây thật sự chỉ là một sự trùng hợp?"

Vương Bàn Tử gãi gãi ót khó hiểu nói. "Không, bất kể bọn chúng có phải có thể liên hệ với bộ phận bị vứt bỏ hay không.

Nhưng bọn chúng tới đây e rằng tịnh không phải trùng hợp gì." Tần Dã trầm giọng nói.

Vương Bàn Tử lập tức ghé sát lại. "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu có phải phát hiện gì rồi không?" Tần Dã gật đầu, sau đó nhìn về một phía vách tường nói: "Bàn Tử, cậu xem chỗ này xem, không cảm thấy rất kỳ quái sao?" Vương Bàn Tử lập tức ghé sát vào nhìn một cái, hai mắt cũng trừng lên!

Muốn nói đám Thổ phu tử thường xuyên đổ đấu như bọn họ, ngoại trừ bản lĩnh liên quan đến đổ đấu, đối với phương diện kiến trúc cũng coi như có cơ sở nhất định!

Chỉ cần không phải thứ quá phức tạp, bọn họ nhìn qua một cái cũng có thể nhìn ra chút gì đó! "Không đúng a!

Đồng chí Tiểu Tần!

Chỗ này hình như từng được tu sửa!

Có một số chỗ và những bức tường khác không giống nhau lắm a!" Vương Bàn Tử lập tức kinh hô một tiếng, để cho thỏa đáng, hắn lại nhìn kỹ xung quanh một chút!

Chương 980

Lúc này mới phát hiện khi mình đi qua đây, dọc đường chỉ lo lắng Nữu Khúc Nhân có đột nhiên xuất hiện đánh lén mình hay không!

Vậy mà đều không phát hiện ngôi nhà này đã có không ít bộ phận đều được tu sửa! "Đồng chí Tiểu Tần!

Đây là tình huống gì?

Cái khác không dám nói, chút trí nhớ này Bàn gia vẫn có chút tự tin!

Tôi xác định ngôi nhà trước đó đơn giản là tàn phá không chịu nổi!

Chỗ lối vào này tuyệt đối không được hoàn thiện thành như vậy!

Nói như vậy, những dấu vết tu sửa Bàn gia vừa nhìn thấy tuyệt đối không phải trùng hợp gì!

Thật sự có thứ gì đó đang tu phục nơi này!

Nhưng rốt cuộc là ai chứ?

Ai lại làm như vậy chứ?

Chẳng lẽ thật sự là đám Nữu Khúc Nhân kia!" Vương Bàn Tử khẩn trương nói. "Nếu nói thế giới này còn chưa ly phổ đến mức động vật đều cần một ngôi nhà!

Ngôi nhà này chỉ có thể là do Nữu Khúc Nhân xây lên!

Như vậy cũng coi như giải thích được vì sao nơi này chỉ có duy nhất một gian nhà như vậy!" Tần Dã nói.

Đối với điều này Vương Bàn Tử ngược lại lập tức phản ứng lại được.

Loại chuyện này đích xác không phải chuyện khó gì, dù sao Nữu Khúc Nhân kia căn bản chính là một chỉnh thể, một thứ như vậy xác thực không cần thiết phải chia phòng của mình ra! "Nói như vậy hẳn cũng coi như giải thích được ngôi nhà này vì sao lại xây dựng giống như một cái hình xoắn ốc!

Nhà do những kẻ vặn vẹo xoay tròn dựng lên đích xác hẳn là cái bộ dạng này." Vương Bàn Tử nhịn không được châm chọc nói. "Chiếu theo cách xây dựng của bọn chúng mà xem, nơi này là rìa ngoài cùng của cả ngôi nhà, cứ đi mãi vào phía trong chính là ngôi miếu chúng ta ẩn nấp trước đó.

Cũng tức là nói vì nguyên nhân nào đó, Nữu Khúc Nhân và Thụ Lại đều sẽ tới gần miếu.

Sau đó những dấu vết Thụ Lại để lại lại vừa khéo ăn khớp với quy luật thời gian của thế giới này.

Xâu chuỗi những manh mối này lại với nhau, chính là nói khi cánh cửa tương liên giữa thế giới này và thế giới của chúng ta mở ra, hai đại bá chủ của thế giới này sẽ tụ tập tại bên trong ngôi miếu chúng ta ở trước đó." Tần Dã nói.

Vương Bàn Tử lập tức mẫn cảm nghe ra được sự chưởng khống đối với thời gian trong lời nói của Tần Dã.

Lập tức quay đầu nhìn về phía Tần Dã hỏi: "Đồng chí Tiểu Tần!

Nghe ý cậu là đã hoàn toàn xác định thời gian này rồi sao?" Tần Dã gật đầu. "Thông qua quan sát vừa rồi đã đủ rồi.

Suy đoán trước đó của tôi căn cứ vào dấu vết Thụ Lại để lại không sai!

Thời gian cánh cửa lớn để trở về thế giới chúng ta mở ra đích xác là ba ngày!

Nếu muốn chính xác hơn một chút, hẳn chính là lúc tiếp cận rạng sáng ba ngày sau." Có thời gian chính xác như vậy, trái tim treo lơ lửng của Vương Bàn Tử cũng coi như buông xuống được.

Muốn nói ở thế giới này tiếp tục đợi ba ngày như vậy đích xác cũng là một chuyện rất khó chịu!

Nhưng hiện tại có thời gian chuẩn xác, vậy bọn họ cần làm đơn giản là điều chỉnh tốt trạng thái của mình, thành thật đợi ba ngày!

Tình huống này đã tốt hơn việc không có thời gian chuẩn xác quá nhiều rồi! "Tốt tốt tốt!

Lần này chúng ta cũng coi như có thể yên tâm rồi.

Chỉ cần vượt qua ba ngày này, chúng ta cuối cùng cũng có thể rời khỏi cái nơi quỷ quái này!" Vương Bàn Tử vừa dứt lời, đột nhiên cứ như nhớ ra cái gì đó, nhanh chóng rút súng ra! "Mẹ ơi!

Sơ ý rồi!

Thật là sơ ý!

Đồng chí Tiểu Tần, đã chúng ta biết được những gì cần biết cũng hòm hòm rồi!

Hay là chúng ta mau chóng quay về đi!

Vừa rồi Nữu Khúc Nhân đều còn ở quanh đây đấy!

Chúng ta cứ ở lại chỗ này cảm giác sẽ rất hung hiểm a!" Vương Bàn Tử cảnh giác nhìn bốn phía, giờ khắc này hắn thật sự có chút cảm tạ vận may của mình!

Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, mình vậy mà đã hoàn toàn phân tâm sang phương diện khác!

Ở trong tòa nhà dài này, còn là tòa nhà dài mà Nữu Khúc Nhân vừa mới rời đi không lâu!

Đến hiện tại mình còn chưa bị tập kích, hiện tại nghĩ lại vận khí của mình quả thực coi như tương đương không tệ rồi! "Yên tâm đi, thứ đó không ở gần đây." Tần Dã nói: "Tuy nói trước đó xác thực đã ăn ám khuy trên tay nó!

Nhưng sau khi chính thức giao thủ, tôi đã nhớ kỹ khí tức của nó!

Hiện tại nó muốn đánh lén chúng ta nữa đã không có cơ hội này rồi." "Là vậy a, thế thì Bàn gia yên tâm rồi!" Vương Bàn Tử thở dài một hơi nói: "Có điều bọn chúng cứ tùy tiện bỏ đi như vậy sao?

Không phải bọn chúng vừa mới lôi một con chuột đi à?

Hóa ra bọn chúng tới đây chỉ là vì cái này?" "E rằng không phải!

Trước đó tôi còn chưa quá xác định, nhưng hiện tại xem ra, tuy rằng không thể loại trừ khả năng bọn chúng tương hỗ hấp dẫn với bộ phận mình vứt bỏ.

Nhưng tôi nghĩ nguyên nhân thực sự lần này bọn chúng tới hẳn vẫn là vì tu sửa gian nhà này.

Hơn nữa lúc chúng ta đi về phía bên này, tôi cảm giác được địch ý trong một nháy mắt.

Tôi nghĩ lúc đó bọn chúng hẳn là đã phát hiện ra chúng ta, hơn nữa từng có lúc nghĩ tới muốn giao thủ với chúng ta." Tần Dã nói. "Đồng chí Tiểu Tần, cậu nói như vậy Bàn gia liền có chút không hiểu lắm!

Ngôi nhà này là địa bàn của bọn chúng, cho dù hiện tại đã rách nát!

Nhưng đã bọn chúng còn đang tu sửa, thì chứng tỏ vẫn chưa từ bỏ nơi này.

Vậy hai chúng ta không phải tương đương với vai trò kẻ xâm nhập rồi sao?

Thứ này là bá chủ thế giới này mà nhỉ?

Ý thức lãnh địa của đám bá chủ này hẳn là rất mạnh chứ?

Hai kẻ xâm nhập chúng ta đều tới đây rồi!

Bọn chúng không tới đối phó chúng ta, ngược lại bỏ đi?

Bọn chúng không sợ chúng ta trực tiếp phá hủy ngôi nhà này sao?" Vương Bàn Tử gãi gãi ót, đối với bộ logic hành vi này của bọn chúng hắn hoàn toàn không thể lý giải. "Đại khái là vì thời gian ba ngày sau đối với bọn chúng cũng vô cùng quan trọng đi.

Tôi và bọn chúng hôm nay vừa mới giao thủ.

Lúc đó tôi nhớ kỹ khí tức của bọn chúng, tôi nghĩ thân là bá chủ, nó hẳn cũng có thể nhớ kỹ khí tức của tôi!

Như vậy nó hẳn là hiểu rõ.

Nếu bọn chúng thực sự vào lúc đó áp dụng công kích đối với chúng ta sẽ xảy ra chuyện gì!

Tôi không dám nói mình nắm chắc tuyệt đối chiến thắng con quái vật này.

Nhưng tôi nghĩ nó cũng hiểu rõ trận chiến này nó sẽ không dễ chịu!

Chương 981

Ở cái thời điểm đối với nó cũng vô cùng quan trọng này, nó hẳn là không muốn để thân thể mình xuất hiện thương hại không cần thiết đâu." Lời của Tần Dã lập tức khiến Vương Bàn Tử ngây ra tại chỗ.

Lúc này là lúc hắn hối hận nhất khi đi theo Tần Dã tới đây.

Hắn vừa rồi coi như đã được chứng kiến chỗ khủng bố của Nữu Khúc Nhân này!

Nếu thật sự giao thủ với Nữu Khúc Nhân, Vương Bàn Tử xác định mình chỉ dám điên cuồng nổ súng để giữ khoảng cách với đối phương!

Cận chiến cái gì thì đừng nói có được hay không!

Chính mình tuyệt đối là nghĩ cũng không dám nghĩ!

Kết quả Tần Dã lại hay rồi, không chỉ toàn thân trở ra khi giao chiến chính diện với thứ này!

Cư nhiên còn khiến đối phương nảy sinh sự sợ hãi đối với mình!

Đối phương là cái dạng gì chứ?

Đây chính là bá chủ thế giới này!

Là tồn tại vật tay qua lại với Thụ Lại!

Cho dù Thụ Lại thật sự vì trận pháp của Uông Tạng Hải mà được tăng cường một chút!

Nhưng cái trình độ này cũng khẳng định là có hạn a!

Có thể khiến thứ cấp bậc bá chủ sau khi cân nhắc có nên giao chiến hay không quả quyết lựa chọn từ bỏ!

Bản lĩnh này của Tần Dã vị miễn cũng quá không phải người rồi đi!

Tần Dã sau khi quan sát tình hình xung quanh một lúc, cũng phát hiện Vương Bàn Tử lúc này nhìn mình với ánh mắt hơi là lạ!

Ánh mắt kia có một loại cảm giác rất "gợi đòn".

Khiến hắn có một loại xúc động muốn đánh người. "Bàn Tử, cậu nhìn cái gì bên này thế?" Tần Dã nghi hoặc nhìn Vương Bàn Tử hỏi. "Không có gì, tôi chỉ đang nghĩ xem nếu kiếp sau Bàn gia muốn đầu thai được như cậu thì cần chú ý cái gì!

Đừng trách Bàn gia ghen tị, cậu đầu thai khéo thật đấy!" Vương Bàn Tử thở dài một hơi, bộ dạng dở khóc dở cười.

Tuy nhiên cách nói này của hắn vẫn khiến Tần Dã chẳng hiểu ra sao.

Hắn thậm chí còn không xác định được Vương Bàn Tử rốt cuộc là đang khen mình hay đang chửi mình nữa. "Đừng có nhảm nữa, nhân lúc vị khách phiền phức chưa tìm tới cửa, chúng ta vẫn nên mau chóng quay về thì hơn." Tần Dã lườm Vương Bàn Tử một cái, cũng không muốn tiếp tục dây dưa với hắn.

Vương Bàn Tử lại cười khổ một trận: "Đồng chí Tiểu Tần!

Thật không phải anh em nói đâu, cậu còn cần lăn tăn vấn đề này sao?

Bá chủ thế giới này dễ gì dám tới tìm cậu gây phiền phức!

Chúng ta hiện tại lại đang ở trên địa bàn của nó!

Cậu cảm thấy còn có thứ gì dám tùy tiện lao lên tìm chúng ta gây sự?" "Cậu nói chỉ là tình huống bình thường.

Nhưng cừu hận sẽ làm cho người ta điên cuồng!

Sẽ khiến bọn chúng biến thành quái vật không còn gì để mất!

Con người đã như vậy, giới tự nhiên cũng là như thế." Tần Dã vừa nói vừa quay đầu nhìn về một hướng nào đó.

Vương Bàn Tử cũng nương theo tầm mắt Tần Dã nhìn sang.

Nhìn một lúc dường như cũng không thấy gì mới hỏi: "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu nhìn gì thế?

Bên kia có thứ gì sao?" "Tới rồi." Lời Tần Dã vừa dứt, còn chưa đợi Vương Bàn Tử hỏi xem thứ gì tới, liền nghe thấy một tiếng gầm rú chấn động màng nhĩ truyền đến, âm thanh kia phảng phất như có một loại lực xuyên thấu.

Vương Bàn Tử ngay khoảnh khắc nghe thấy, chỉ cảm giác âm thanh này dường như không phải chui từ lỗ tai vào, mà là trực tiếp xâm nhập não bộ hắn!

Còn đang không ngừng xung kích trái tim hắn!

Thứ này tuyệt đối không phải sinh vật bình thường nào có thể phát ra được!

Hơn nữa phán đoán từ phương hướng âm thanh lao tới, đây căn bản chính là nhắm vào bọn họ!

Vương Bàn Tử không dám nghĩ nhiều, vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất lăn sang một bên!

Cũng chẳng màng tư thế của mình rốt cuộc có khó coi hay không!

Thứ kia truyền đến sát khí ngùn ngụt như vậy, né tránh có đẹp hay không đã không còn quan trọng!

Thuận lợi tránh thoát mới là mấu chốt của mọi vấn đề!

Ngay khoảnh khắc Vương Bàn Tử vừa né sang, vách đá vừa mới tu sửa xong liền bị một cỗ sức mạnh khổng lồ trực tiếp húc sập!

Sau đó là một bóng đen to lớn xuất hiện trước mặt hai người!

Lúc này đang là ban ngày, ngoại trừ khói bụi thì cũng không có gì che chắn quá nhiều!

Vương Bàn Tử liếc mắt liền nhận ra ngay thứ xuất hiện trước mắt lúc này không phải cái gì xa lạ!

Chính là con Nhân hùng bọn họ từng tao ngộ trước đó!

Chỉ là con Nhân hùng này so với con gặp trước kia lại có chút bất đồng!

Thân thể nó lớn hơn đối phương hẳn một vòng!

Màu sắc lông bờm trên người cũng rõ ràng thâm thúy hơn!

Cũng không biết có phải do ánh mặt trời chiếu rọi hay không, quanh người nó lại còn ẩn ẩn có thể nhìn thấy một chút hắc khí cuộn trào!

Lại nghĩ đến tiếng gầm giận dữ phẫn phất muốn chấn nát nội tạng lúc nãy, con Nhân hùng xuất hiện trước mặt lúc này cho dù Tần Dã không giải thích, Vương Bàn Tử cũng gần như xác định, con này tuyệt đối chính là con đã thành niên!

Nó hiện tại xuất hiện ở đây tất nhiên là đến báo thù! "Có lầm không vậy!

Sao lại cứ gặp phải cái của nợ này vào lúc này chứ!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, cả người theo bản năng liền lùi lại phía sau mấy bước!

Con Nhân hùng kia cũng không hề lề mề, trực tiếp giáng một cái tát về phía Vương Bàn Tử!

Theo cú đánh khổng lồ cấp tốc rơi xuống, Vương Bàn Tử thậm chí có thể cảm giác được một cỗ phong áp đã nặng nề ập vào mặt mình!

Hắn rõ ràng biết mình hiện tại nên làm là mau chóng né ra, nhưng dưới cỗ phong áp này và áp bách cảm mạc danh của Nhân hùng, thân thể Vương Bàn Tử lại bất giác cứng đờ tại chỗ!

Nếu cứ như vậy, không nghi ngờ gì nữa chỉ vài giây sau Vương Bàn Tử sẽ chết tại đây!

Nhưng may mắn là hiện tại đối mặt với quái vật đáng sợ này không chỉ có một mình hắn!

Tần Dã lao tới, sau đó tung một cước đá vào người Vương Bàn Tử!

Cú đá này lập tức khiến Vương Bàn Tử văng sang một bên ngã lăn ra đất!

Sau đó lại xoay người, trực tiếp vung đao va chạm với cú tát của Nhân hùng!

Ngay trong khoảnh khắc đó, chỉ nghe một tiếng nổ lớn!

Hai đòn tấn công va chạm truyền ra tiếng nổ vang dội, đồng thời phong áp cường đại trực tiếp khuếch tán ra xung quanh.

Căn nhà vốn đã tàn phá không chịu nổi sao có thể chịu được bọn họ giày vò như vậy, lập tức sụp đổ lần nữa.

Tần Dã nhìn chuẩn thời cơ, tung một cước đá vào người Nhân hùng!

Con Nhân hùng kia lập tức mất thăng bằng, lùi lại phía sau vài bước.

Cú đá này tuy không thể làm Nhân hùng suy chuyển nhiều, nhưng

mấy bước lùi lại lại khiến nó vừa vặn dừng ngay dưới trần nhà!

Chương 982

Phần mái nhà vừa mới tu sửa lập tức rơi xuống, vừa vặn đập lên người Nhân hùng!

Chỉ là đòn tấn công như vậy tự nhiên không thể gây ra thương tổn gì cho nó.

Tần Dã vốn định nhân lúc Nhân hùng bị trở ngại để tiếp tục tấn công, lại đột nhiên quay đầu nhìn về hướng ngôi miếu.

Vương Bàn Tử vốn còn đang vỗ tay khen hay cho Tần Dã, thấy Tần Dã vào thời khắc quan trọng này lại còn phân tâm nhìn chỗ khác, trong lòng cũng thót lên!

Đang định nhắc nhở Tần Dã đừng lơ là, liền nghe Tần Dã nói: "Bàn Tử!

Chúng ta về!" "Hả?" Vương Bàn Tử ngẩn người, nhưng đã là chỉ thị của Tần Dã, hắn tự nhiên cũng sẽ không do dự nhiều, vội vàng đuổi theo!

Còn chưa chạy được bao xa, liền nghe thấy trong đống phế tích sau lưng truyền đến tiếng gầm giận dữ của Nhân hùng!

Có lẽ là sau khi giao thủ với Tần Dã bị ăn thiệt thòi, lúc này tâm tình đã táo bạo đến cực điểm rồi đi!

Quả nhiên, con Nhân hùng kia rất nhanh liền khóa chặt vị trí của Tần Dã bọn họ!

Lập tức gầm rú lao về phía bọn họ!

Thấy thế Vương Bàn Tử căn bản không dám giảm tốc độ chút nào! "Đồng chí Tiểu Tần!

Con hàng này hình như càng điên tiết hơn rồi!

Chúng ta mặc kệ nó thật sự không sao chứ?

Cứ thế dẫn về, thứ này e là sẽ trực tiếp dỡ cái miếu của chúng ta ra mất!" Vương Bàn Tử vừa toàn lực chạy nước rút vừa cuống cuồng hét. "Không sao!

Chúng ta cứ về trước đã!

Thứ này đánh nhau quá phiền phức, chúng ta đổi phương thức khác!" Tần Dã nói. "Ý cậu là đợi về xong, cùng Tiểu Ca liên thủ xử lý nó?" Vương Bàn Tử khó hiểu hỏi. "Đương nhiên không phải.

Tôi chỉ cảm thấy chúng ta cũng có thể cân nhắc chơi một chút thủ đoạn của Uông Tạng Hải!" Trên mặt Tần Dã lập tức xuất hiện nụ cười nắm chắc mọi việc trong tay.

Vương Bàn Tử bên này còn đang ngơ ngác thì liền nghe thấy cách đó không xa một tràng tiếng súng vang lên!

Trong lòng hắn lập tức "lộp bộp" một cái!

Đây tất nhiên là có thứ gì đó đã đến ngôi miếu!

Lại một đợt chạy nước rút, sau khi xuyên qua tầng tàn tích nhà cửa cuối cùng, Vương Bàn Tử đầu tiên nhìn thấy bao vây ngôi miếu lại chính là một đám Nhân diện hầu tay lăm lăm hung khí! "Vãi chưởng!

Hiện tại là tình huống gì đây!" Vương Bàn Tử phanh gấp lại!

Nhìn đám Nhân diện hầu trước mắt không khỏi thốt lên một tiếng kinh hô!

Nhìn đám Nhân diện hầu này đã nắm chặt các loại vũ khí, hiển nhiên bọn chúng đã theo thời gian học được đủ loại kỹ năng!

Lúc này bọn chúng đã không phải đơn thuần dùng hai chữ "nguy

hiểm" là có thể hình dung!

Ngay lúc Vương Bàn Tử chần chừ, một tràng tiếng súng dồn dập lập tức kinh động hắn!

Nghe tiếng súng này, mật độ xạ kích tuyệt đối là tương đương cao!

Nhưng lại nhìn đám Nhân diện hầu bên ngoài, vẫn một bộ hổ rình mồi nhìn chằm chằm ngôi miếu, tùy thời đều có khả năng tiến công!

Một loạt đạn bắn lúc trước tuy nghe rất có khí thế, nhưng lại không làm bị thương đến nửa con Nhân diện hầu!

Vương Bàn Tử lập tức phát giác ra vài phần không đúng!

Tuy nói hắn thường xuyên cà khịa thậm chí chửi bới đám lính đánh thuê này, nhưng muốn nói trong tình huống bình thường về bản lĩnh của họ, Vương Bàn Tử vẫn chưa từng hoài nghi!

Dù sao nếu cái quân đoàn đánh thuê này ai cũng là bao cỏ, đừng nói gì trở thành quân đoàn đánh thuê số một số hai thế giới, chỉ sợ cả đám đã sớm bị tiêu diệt toàn quân rồi!

Trong lòng Vương Bàn Tử không khỏi nảy sinh một ý nghĩ đáng sợ!

Nhưng giây tiếp theo, nương theo lại một tiếng súng vang, lại là tường ngôi miếu chịu công kích!

Cho dù đám lính đánh thuê này thật sự là phế vật, ngay cả chút tỉ lệ chính xác ấy cũng không đảm bảo được, thì trình độ của họ cũng không thể kém đến mức cướp cò tới trình độ này chứ?

Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, quay đầu nhìn sang, quả nhiên thấy các vết đạn trên tường miếu căn bản là do Nhân diện hầu bắn ra!

Đầu óc Vương Bàn Tử lập tức "ong" một tiếng!

Đây không chỉ đơn giản là vì đám Nhân diện hầu này học được thủ đoạn khai hỏa nhanh như vậy!

Quan trọng là hành động của đám này hiện tại căn bản không phải muốn bắn giết đơn giản như thế!

Bọn chúng đây rõ ràng là đang tiến hành hỏa lực áp chế!

Bọn chúng căn bản không định thông qua cách nổ súng này để đối phó tất cả mọi người trong miếu!

Bọn chúng tấn công như vậy chỉ là để người trong miếu không thể thuận lợi bắn trả!

Sau đó liền có thể để đồng bọn sử dụng vũ khí lạnh xông vào chém giết!

Nếu đối phương yếu hơn bọn chúng, tự nhiên sẽ bị bọn chúng giết chết!

Nếu mạnh hơn bọn chúng, bọn chúng trong lúc rút lui cũng có thể học được thêm nhiều thứ!

Nghĩ tới đây, Vương Bàn Tử không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh!

Hắn thực sự không ngờ đám Nhân diện hầu chết tiệt này không những năng lực học tập rất mạnh, mà còn biết bố trí chiến thuật như vậy! "Mẹ kiếp!

Đám Nhân diện hầu này thành tinh rồi à!

Cư nhiên còn có loại tố chất chiến thuật này!

Chắc không phải lại gặp được cao nhân nào đó rồi học lỏm đấy chứ!" Vương Bàn Tử trầm giọng nói: "Đồng chí Tiểu Tần!

Tình huống hiện tại nhìn không ổn rồi!

Tiểu Ca không phải cũng ở trong miếu sao?

Sao còn chưa ra tay?

Nếu thật để đám Nhân diện hầu này xâm nhập vào, đến lúc đó mới ra tay e là cũng sẽ rất bị động!" "Không phải không ra tay, là không thể." Tần Dã nói: "Đám Nhân diện hầu này hiện tại ngoại trừ việc chuẩn bị tấn công, cũng tức là đang ép!

Bọn chúng biết trong miếu có cao thủ như Tiểu Ca tồn tại!

Cũng biết rõ dù có súng ống áp chế hỏa lực, mạo muội khai chiến với Tiểu Ca, bọn chúng cũng nhất định sẽ trả cái giá thê thảm!

Cho nên bọn chúng lợi dụng phương thức này ép Tiểu Ca xông ra khai chiến với bọn chúng!" "Không phải chứ!

Bọn chúng làm vậy rốt cuộc có mục đích gì?" Vương Bàn Tử vừa oán thán một câu, trong đầu lập tức nảy sinh một ý nghĩ đáng sợ! "Bọn chúng không chỉ có bấy nhiêu khỉ!

Ở chỗ khác thực ra vẫn còn!

Giống như lúc trộm súng trước đó!

Bọn chúng muốn đợi đến khi mọi người không nhịn được, Tiểu Ca xông ra chém giết với bọn chúng, lại để một đám đồng bọn khác sát nhập vào!" "Như vậy, nếu Tiểu Ca xông ra, mưu kế của bọn chúng cũng thành!

Cho dù Tiểu Ca nhìn thấu âm mưu của bọn chúng, cứ ở lỳ bên trong không ra, bọn chúng sẽ lợi dụng hình thức cảm tử quân xông vào!

Cho dù có con sẽ chết trong tay Tiểu Ca, những con khác cũng có thể học được kỹ thuật của cậu ấy!

Cuối cùng bọn chúng đều sẽ không lỗ!" "Mẹ kiếp!

Chương 983

Đám Nhân diện hầu này cho dù đúng như cậu nói có chút trí thương, nhưng cái trí thương này hơi quá phận rồi đấy!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói: "Không đúng!

Hiện tại không phải lúc nói cái này!

Quan trọng là chúng ta nên làm gì!

Nếu để bọn chúng thực hiện được, chúng ta khẳng định sẽ tổn thất thảm trọng!" "Muốn giải quyết chuyện này cũng đơn giản!

Chiến thuật của bọn chúng là vây quanh ngôi miếu!

Vậy tự nhiên cứ từ bên ngoài phá hoại cấu thành chiến thuật của bọn chúng là được không phải sao?" Tần Dã mỉm cười nói.

Vương Bàn Tử lập tức hiểu được tính toán của Tần Dã! "Đúng thật!

Nếu chúng ta hiện tại xông vào, đích xác có thể phá vỡ bố trí của bọn chúng!

Nhưng như vậy thì bọn chúng không phải cũng sẽ học trộm được kỹ thuật của cậu sao!

Bất kể là cậu hay Tiểu Ca, tùy tiện để bọn chúng học được ai, đối với chúng ta e là đều là một chuyện rất nguy hiểm!

Chúng ta ở đây còn ba ngày!

Ba ngày này bọn chúng khẳng định sẽ không ngừng tới tìm phiền phức!

Nếu để bọn chúng tiếp tục tinh tiến thì rủi ro đối với chúng ta sẽ lớn lắm đấy!" "Cái này à, cũng không phải không có biện pháp giải

quyết!

Cậu nghĩ xem, Nhân diện hầu rõ ràng có thể không ngừng tinh tiến bản thân, nhưng tại sao không trở thành bá chủ thế giới này?

Bởi vì tuy năng lực học tập của bọn chúng rất mạnh, nhưng loại cường đại này cũng sẽ có cực hạn!

Những thứ vượt quá phạm vi năng lực của bọn chúng quá nhiều thì dù bọn chúng có lợi hại đến đâu cũng không thể học tập được.

Ví dụ như bọn chúng sẽ không dễ dàng đi trêu chọc Nữu khúc nhân!

Bởi vì năng lực kéo người khác vào cơ thể rồi dung hợp làm một của Nữu khúc nhân là thứ bọn chúng không có!

Cho nên bọn chúng không mô phỏng được." Lời giải thích này của Tần Dã vẫn khiến Vương Bàn Tử có chút hồ đồ. "Đồng chí Tiểu Tần, ý cậu là có thể lợi dụng Nữu khúc nhân để đối phó bọn chúng?

Chuyện này có khả năng sao?" "Tôi chỉ dùng Nữu khúc nhân làm ví dụ mà thôi.

Nếu là sức mạnh hoàn toàn vượt quá bọn chúng quá nhiều thì bọn chúng cũng không học được!" Tần Dã nói.

Vương Bàn Tử vốn còn định hỏi thêm hai câu, não bộ bỗng "oanh" một cái nổ tung!

Nghĩ kỹ lại, hiện tại sau lưng bọn họ không phải đang có một thứ như vậy đang cùng truy bắt xá sao!

Ngay khoảnh khắc Vương Bàn Tử nghĩ đến đây!

Một tiếng gầm rú vang lên từ phía sau bọn họ!

Tiếng gào thét quen thuộc!

Lực xuyên thấu quen thuộc!

Áp bách cảm đáng sợ khiến trái tim run rẩy quen thuộc!

Lần này Vương Bàn Tử coi như hoàn toàn hiểu rõ Tần Dã muốn lợi dụng rốt cuộc là cái gì rồi!

Tiếng gào thét của Nhân hùng kinh thiên động địa như thế, bị kinh động sao có thể chỉ có hai người bọn họ?

Đám Nhân diện hầu vốn đang dựa theo kế hoạch vây công ngôi miếu lập tức bị kinh động, nhao nhao quay đầu nhìn về phía bên này!

Mà thứ bọn chúng nhìn thấy chính là thân thể to lớn của Nhân hùng đang thế như chẻ tre cuồng nộ lao tới! "Bàn Tử!

Chính là lúc này!

Chạy!" Tần Dã đột nhiên ra chỉ thị khiến Vương Bàn Tử rơi vào trạng thái ngơ ngác trong tích tắc.

Cũng chỉ là một thoáng mà thôi, bởi vì Tần Dã sau khi ném ra chỉ thị này liền trực tiếp lao về phía đám Nhân diện hầu!

Mắt thấy Tần Dã đã động, Vương Bàn Tử đâu còn gì chần chừ, cũng vội vàng đuổi theo!

Vốn dĩ đã kết huyết hải thâm cừu, trong trận chiến trước đó còn vì Tần Dã mà chịu thiệt thòi lớn như vậy, cơn giận này Nhân hùng sao có thể nuốt trôi!

Sau khi khóa chặt Tần Dã và Vương Bàn Tử, nó lập tức xông tới chém giết!

Bộ dạng điên cuồng kia có thể nói nếu không phải Vương Bàn Tử dựa vào bản năng cầu sinh chống đỡ, hiện tại e là đã hai chân bủn rủn rồi!

Mà mọi người đang trốn trong miếu lưu ý đến sự táo động bên

ngoài cũng vì tiếng gào thét của Nhân hùng mà run rẩy toàn thân! "Chuyện gì vậy!

Chẳng lẽ bên ngoài trừ Nhân diện hầu còn có thứ gì khác sao?

Âm thanh này là gì!" Trịnh Bách Vạn lập tức căng thẳng.

Khi đám Nhân diện hầu bên ngoài liên tiếp không ngừng vây công lên, Trịnh Bách Vạn đã ở bên trong căng thẳng không chịu nổi!

Hiện tại lại đột nhiên lòi ra cái động tĩnh này!

Trịnh Bách Vạn làm sao cũng không cách nào nghĩ tình huống này theo chiều hướng tốt được!

Theo tiếng gầm rú xuất hiện, tiếng súng bên ngoài dần dần dừng lại.

A Ninh cũng nhân kẽ hở này thấu qua cửa sổ nhìn ra ngoài.

Lập tức liền nhìn thấy thân ảnh to lớn của Nhân hùng! "Không ổn!

Là Nhân hùng!

Hơn nữa nhìn thể hình này!

Con Nhân hùng này e là loại thành niên mà Tần Dã nói!" Lời của A Ninh lập tức khiến tim mọi người mạnh mẽ trầm xuống!

Có người thậm chí đã dấy lên ý niệm tuyệt vọng!

Bị đám Nhân diện hầu này vây công, mãi không có cách nào bức lui bọn chúng, đây đối với bọn họ đã là cục diện tương đối tồi tệ rồi!

Lúc này lại còn tao ngộ quái vật như Nhân hùng tấn công!

Tình huống này dù là người lạc quan nhất cũng căn bản không cách nào thuyết phục bản thân an tâm! "Xong rồi, tiên là Nhân diện hầu, lại là Nhân hùng!

Tần tiên sinh bọn họ lại không ở đây, nếu chúng ta hiện tại bị vây

công!

Khẳng định chỉ có đường chết!" Liên tiếp không ngừng chịu thất bại, dĩ nhiên làm cho bọn họ thân tâm đều mệt mỏi, lúc này lại có tao ngộ như vậy, trong lòng mọi người dấy lên tuyệt vọng cũng là điều khó tránh khỏi! "Không, Nhân hùng không phải nhắm vào chúng ta." Trương Kỳ Lân trầm giọng nói.

Câu nói này của hắn không nghi ngờ gì làm hy vọng vừa tắt trong lòng mọi người lại hơi nhen nhóm lên một chút.

Đứng ở góc độ của bọn họ, tự nhiên là rất muốn mau chóng hỏi xem rốt cuộc là chuyện gì!

Nhưng bọn họ quá hiểu đặc tính của Trương Kỳ Lân!

Cho dù là tình huống này, muốn để hắn giải thích chi tiết hơn cũng tuyệt đối không thể nào!

Hạo Thiên Chân lập tức nhìn qua cửa sổ ra ngoài!

Tuy rằng vì Nhân hùng tàn phá đã khiến bụi đất mù mịt!

Nhưng hắn vẫn trong hỗn loạn nhìn thấy Tần Dã và Vương Bàn Tử đang bị Nhân hùng truy đuổi!

Chương 984

"Là Tần Dã và Bàn Tử!

Con Nhân hùng này hình như là đuổi theo bọn họ tới!" Hạo Thiên Chân lập tức hô lên!

Đám người tại trường trừng lớn hai mắt.

Tuy nói bọn họ còn chưa hiểu lắm đây rốt cuộc là chuyện gì!

Nhưng sau khi hành động cùng Tần Dã mấy lần, bọn họ đối với Tần Dã đã có trình độ tín nhiệm và hiểu biết tương đối!

Nhân hùng đáng sợ thế nào Tần Dã chắc chắn là người rõ nhất!

Cho dù không chú ý tới Nhân diện hầu đang tàn phá bên này, hắn cũng tuyệt đối không có khả năng dẫn thứ đáng sợ như Nhân hùng tới ngôi miếu!

Đã Tần Dã làm ra hành động kỳ quái như vậy, thì tất nhiên là có nguyên nhân của hắn! "Tần tiên sinh rốt cuộc là có ý gì?

Cho dù tôi biết cậu ấy có kế hoạch!

Nhưng con Nhân hùng này hiện tại thoạt nhìn dường như đã điên rồi!

Thật sự sẽ không mất kiểm soát sao?" Trịnh Bách Vạn sau khi trải qua đủ loại tao ngộ ở thế giới này, coi như đã trở nên có chút quá mức cẩn thận!

Cho dù biết đây là kế hoạch của Tần Dã, nhưng vừa nghĩ tới rủi ro phía sau, Trịnh Bách Vạn vẫn không khỏi nảy sinh chút lo âu. "Tôi nghĩ Tần tiên sinh hẳn sẽ không làm chuyện không nắm chắc!

Hơn nữa chúng ta hiện tại có thể làm cũng chỉ có tin tưởng cậu

ấy." Lời của A Ninh cũng coi như làm Trịnh Bách Vạn hết lời để nói.

Đúng vậy, lấy hiện tại mà nói, bọn họ căn bản không có lựa chọn dư thừa!

Cùng với sự tiếp cận của Nhân hùng, đám Nhân diện hầu cũng đều khẩn trương lên.

Nương theo tiếng gầm của một con Nhân diện hầu, tất cả Nhân diện hầu đều bày ra tư thế chiến đấu về phía Nhân hùng!

Sau đó là một trận gào thét, hiển nhiên là muốn uy hiếp Nhân hùng, để nó mau chóng rời đi!

Nhưng Nhân hùng lúc này y nguyên điên cuồng, huống hồ chỉ là Nhân diện hầu uy hiếp, Nhân hùng đã có linh tính lại đâu thèm để vào mắt?

Tốc độ Nhân hùng không hề giảm, nghiễm nhiên một bộ không xé xác Tần Dã và Vương Bàn Tử thì quyết không bỏ qua!

Nhưng đám Nhân diện hầu khẳng định là không cách nào đọc ra cái ý tứ này của Nhân hùng!

Trong mắt bọn chúng, Nhân hùng lúc này thỏa thỏa chính là muốn xông vào đại chiến một trận với bọn chúng!

Đám Nhân diện hầu tự nhiên không muốn tiến hành trận chiến này, lập tức muốn rút lui!

Đọc được cử động này của Nhân diện hầu, Tần Dã lập tức đá một hòn đá đập vào đầu một con Nhân diện hầu!

Nương theo một con Nhân diện hầu ngã xuống, những con khác xuất hiện một thoáng thất thần!

Mà với tốc độ của Nhân hùng, có một thoáng thất thần này cũng đủ rồi! "Bàn Tử, né ra!" Muốn nói về sự tin tưởng đối với Tần Dã,

Vương Bàn Tử so với những người khác mạnh hơn quá nhiều!

Trong khoảnh khắc Tần Dã ra chỉ thị, tuy không hiểu chỉ thị này có ý gì, hắn vẫn lập tức dùng tốc độ nhanh nhất lăn sang một bên!

Còn Tần Dã thì gia tốc, trực tiếp xông vào trong bầy Nhân diện hầu!

Sau đó càng là nấp sau lưng một con Nhân diện hầu làm động tác khiêu khích với Nhân hùng.

Đám Nhân diện hầu xung quanh cũng ngây người!

Nhìn biểu tình ngơ ngác của bọn chúng có lẽ là đang nghĩ tên này sao đột nhiên lại xông vào đội ngũ của bọn chúng!

Kết quả chính là công phu ngơ ngác trong hai lần này, Nhân hùng hách nhiên đã truy sát đến trước mặt bọn chúng.

Lập tức một cái tát trực tiếp giáng xuống!

Con Nhân diện hầu bị Tần Dã dùng làm lá chắn còn đang ngơ ngác, trực tiếp bị một tát tát bay ra ngoài!

Sức mạnh Nhân hùng cường đại cỡ nào, chỉ một cái tát trực tiếp khiến Nhân diện hầu tan xương nát thịt!

Mà Tần Dã đã sớm tránh thoát lập tức xuyên qua lại trong bầy Nhân diện hầu!

Nhân hùng thì trong cơn thịnh nộ không ngừng truy đuổi Tần Dã!

Công kích liên tiếp giáng xuống!

Tuy nói mỗi lần mục tiêu đều là Tần Dã, nhưng đổi lại chỉ là cái chết liên tiếp của đám Nhân diện hầu!

Thường ngôn nói con giun xéo lắm cũng quằn!

Nhân diện hầu tuy bản ý là muốn mau chóng rút lui, nhưng nhìn

đồng bạn liên tiếp chết dưới công thế của Nhân hùng, cái tính khí nóng nảy của chúng tự nhiên cũng không áp được!

Theo tiếng gầm của một con Nhân diện hầu có lẽ là thủ lĩnh, tất cả Nhân diện hầu nhanh chóng chuyển hướng sang Nhân hùng!

Mấy con cầm súng trực tiếp chĩa vào Nhân hùng xả đạn!

Vừa nghe thấy tiếng súng!

Khóe miệng Tần Dã khẽ nhếch lên, hắn biết ngọn lửa này đã châm gần đủ rồi!

Chỉ thấy hắn nhanh chóng rút lui sang phải!

Những viên đạn bay tới lướt nhanh qua sườn Tần Dã, phản quan Nhân hùng, tuy cũng ngay lập tức chú ý tới động tác của Tần Dã, nhưng rốt cuộc vẫn chậm một bước, đạn phun ra liên tiếp rơi lên người Nhân hùng!

Tuy nói công kích như vậy cũng không thể gây ra thương tổn thực chất gì cho Nhân hùng, nhưng Nhân hùng vốn đang trong trạng thái bạo nộ thì đâu còn đạo lý gì đáng nói!

Mục tiêu ban đầu của mình đúng là chỉ có Tần Dã, nhưng hiện tại công kích này đều rơi lên người mình, cừu hận tự nhiên cũng theo đó mà chuyển dịch!

Nhân hùng song chưởng đập mạnh xuống đất!

Hướng về phía bầy Nhân diện hầu gầm lên một tiếng!

Cái thế phun trào kia trực tiếp đánh cho không ít Nhân diện hầu loạng choạng!

Vương Bàn Tử vốn đi theo muốn giúp đỡ cũng lập tức vì sự xung kích do tiếng gầm giận dữ này tạo thành mà cảm thấy não bộ truyền đến một trận choáng váng nhẹ!

Tần Dã đã sớm nhân cơ hội này rút khỏi chiến trường liền kéo Vương Bàn Tử lại. "Còn ổn chứ?" Vương Bàn Tử nỗ lực hồi thần, ấn trán gật đầu nói: "Mẹ kiếp!

Không ngờ con Nhân hùng này lúc phẫn nộ uy lực tiếng gầm lại mạnh như vậy!" "Hoãn lại được thì tốt, nhân lúc này mau đi!" Tần Dã nhắc nhở.

Vương Bàn Tử liên liên gật đầu, vội vàng theo sát bước chân Tần Dã áp sát vào trong miếu.

Hiện tại hai phái này đã coi như đánh nhau rồi, Vương Bàn Tử tự nhiên là muốn đứng ở ghế khán giả để xem chiến!

Hắn cũng không muốn trong tình huống hỗn loạn thế này mình lại từ khán giả biến thành tuyển thủ!

Đám Nhân diện hầu tuy cũng vì tiếng gầm giận dữ này mà có một thoáng run rẩy, nhưng loại sợ hãi này cũng chỉ là trong tích tắc!

Bọn chúng lập tức như thị uy tề loạt hướng về phía Nhân hùng phát ra tiếng gầm!

Đương nhiên, bọn chúng cũng biết chỉ mức độ chấn nhiếp này căn bản không thể kết thúc trận chiến!

Bọn chúng lập tức xông lên tấn công Nhân hùng!

Mà trong khái niệm của Nhân hùng, đối phương đều đã giết tới, tự nhiên không có đạo lý lùi bước!

Càng đừng nói hiện tại Nhân hùng sau khi trải qua một loạt khiêu khích đã sớm giận không kìm được!

Mắt thấy chỉ là một đám khỉ cũng dám tới tìm mình gây phiền phức, nó đâu chịu lùi!

Đón lấy mấy con Nhân diện hầu xông lên, nó lập tức giơ chưởng

muốn đập nát bọn chúng!

Đám Nhân diện hầu cầm súng lập tức chĩa vào Nhân hùng bắn một trận!

Những viên đạn này tuy không thể đánh chết Nhân hùng, nhưng va chạm liên tiếp vẫn khiến Nhân hùng vì đau đớn mà xuất hiện một thoáng cứng đờ!

Chương 985

Cũng chính trong khoảnh khắc đó, những con Nhân diện hầu cầm dao đã xông đến trước mặt Nhân hùng!

Trong đó bốn con trực tiếp hướng tứ chi Nhân hùng chém tới!

Vị trí chém giết không ngoại lệ toàn bộ đều là khớp xương của Nhân hùng!

Từ góc độ chiến thuật mà nói, chiến thuật như vậy không thể bảo là không cao minh!

So với việc một mực liều mạng với đối phương, đầu tiên chuyên chú tấn công vào chỗ yếu hại ở khớp xương đối thủ, nếu có thể gây thương tổn, cho dù không thể phế bỏ, cũng có thể trì hoãn tốc độ đối phương!

Nếu có thể cứ như vậy tích lũy thương tổn, cho dù là kiến, cũng chưa chắc không thể rung chuyển đại thụ! "Xem ra đám Nhân diện hầu này từng gặp qua rất nhiều cao thủ đấy!

Loại tố chất chiến thuật này e là không phải sinh vật như Hải hầu tử trời sinh đã có được." Tần Dã nhân lúc chiến đấu đã vào trong miếu, lập tức đến cửa sổ "ghế khán giả" nhìn ra chiến đấu bên ngoài cảm thán. "Các cậu về rồi!" Nhìn thấy hai người quay lại, mọi người đều đầy mặt kinh hỉ.

Nhất là Trịnh Bách Vạn, điều này trong mắt hắn quả thực như cứu tinh đăng tràng khiến người ta hưng phấn! "Tần tiên sinh, con này chắc không phải là con Nhân hùng thành niên cậu nói chứ?" A Ninh hỏi. "Không sai, tôi vốn tưởng nó sẽ muộn một chút mới tới được!

Không ngờ lại tới nhanh như vậy!" Tần Dã nói. "Cho nên nó vẫn

luôn đuổi theo các cậu tới đây sao?" A Ninh tiếp tục hỏi. "Đâu chỉ là đuổi theo chúng tôi tới đây!

Vừa gặp mặt, con hàng này đã trực tiếp một bộ muốn giết chết chúng tôi!

Nếu không phải đồng chí Tiểu Tần thân thủ cao cường, e là hai chúng tôi đã 'giao cơm' ở bên ngoài rồi!" Vương Bàn Tử thở dài nói: "Có điều lần này chúng ta ra ngoài thu hoạch cũng tương đối nhiều!" "Cái này chúng ta quay đầu hãy nói, đợi chiến đấu bên này kết thúc đã.

Đồng chí Tiểu Tần, sao cậu nghĩ ra cách để hai bên này đấu đá nhau vậy?" "Lúc mới gặp Nhân hùng tôi cũng biết thứ này hận tôi thấu xương, giữa tôi và nó khẳng định không chết không thôi!

Cho nên ban đầu tôi cũng định giải quyết nó ngay bên nhà dài!

Có điều Nhân hùng thành niên lợi hại hơn vị thành niên gấp mấy lần!

Khoan nói tôi có đánh thắng được không, dù thắng cũng tốn không ít công sức!

Kết quả đúng lúc này, tôi phát giác được động tĩnh bên này.

Cho nên sương sương học theo Uông Tạng Hải một chút." Tần Dã khẽ nhếch khóe miệng nói.

Mọi người tiên là một trận nghi hoặc, nhưng rất nhanh liền nhớ ra!

Hai thủ đoạn chủ yếu của Uông Tạng Hải không phải là khiến người ta nhìn thấy hy vọng rồi lợi dụng thủ đoạn nào đó làm người ta triệt để tuyệt vọng sao!

Còn một cái chính là lợi dụng tất cả, bất kể là chính mình hay là kẻ ngoại lai!

Mà Nhân hùng và Nhân diện hầu không nghi ngờ gì đều là kẻ địch của bọn họ!

Bất kể bên nào giao chiến cũng tất nhiên phải hao phí tinh lực tương đương!

Nhưng Tần Dã lại trực tiếp khéo léo để hai bên tự giao thủ!

Thủ đoạn này đích xác giống Uông Tạng Hải như đúc! "Chậc chậc chậc, quả nhiên a, thủ đoạn thứ này, không có gì tốt hay xấu!

Quan trọng là xem thủ đoạn này là ai đang dùng!

Nghĩ lại lúc chúng ta ở trong lăng mộ Uông Tạng Hải, cái thói làm này của lão ta đúng là làm chúng ta nếm đủ khổ sở!

Hiện tại chúng ta tự mình dùng, đừng nói nhé, thủ đoạn này cảm giác đúng là không tồi!" Vương Bàn Tử nhìn chiến đấu bên ngoài cười hắc hắc nói. "Xem dáng vẻ thì đám Nhân diện hầu này hẳn là học được không ít thứ!

Mỗi lần công kích đều nhắm vào yếu hại!

Độ tinh chuẩn công kích này không phải chỉ dựa vào bản năng là có thể làm được!

Còn có tố chất chiến thuật của bọn chúng cũng rất lợi hại!

Không tấn công mù quáng!

Trước dùng hỏa lực nhiệt vũ khí áp chế, lại dùng vũ khí lạnh chuyên công yếu hại!

Loại lực chấp hành này nếu không phải đoàn đội chuyên nghiệp sợ là rất khó làm được!" A Ninh dùng góc độ thực chiến phát biểu cảm thán về thực lực Nhân diện hầu. "Nhưng cho dù đả kích như vậy kéo dài lâu thế cũng không gây ra thương tổn thực chất cho Nhân hùng!

Thậm chí còn bị Nhân hùng làm bị thương nhiều lần trong chiến

đấu!

Lực phòng ngự của Nhân hùng thật sự đáng sợ." Hạo Thiên Chân nuốt nước bọt nói.

Tuy nói lúc này trọng điểm quan chú của mỗi người có chút bất đồng.

Nhưng có một điểm là khái niệm gần như tất cả mọi người đều thống nhất!

Bất kể là phe nào, một khi giao chiến với bọn họ, đều tuyệt đối sẽ vô cùng khó giải quyết như lời Tần Dã nói!

Phải nói chiến đấu giữa Nhân hùng và Nhân diện hầu không thể bảo là không đặc sắc!

Mọi người vừa nghĩ tới nếu không phải Tần Dã châm ngòi thổi gió trận này, thì hiện tại chính là bọn họ đang phải đối mặt với một trong hai hoặc cả hai phe này! "Chậc chậc chậc, nhìn xem, bọn chúng đúng là định không chết không thôi rồi!" Vương Bàn Tử liên tục chặc lưỡi nói: "Đồng chí Tiểu Tần, còn một chuyện tôi có chút tò mò!

Lúc đó chúng ta xông tới, Nhân diện hầu và Nhân hùng đã chạm mặt nhau.

Chúng ta không phải đã có thể 'tọa sơn quan hổ đấu' rồi sao?

Cậu làm gì còn phải mạo hiểm xông vào giữa đám Nhân diện hầu làm gì.

Lúc đó những đòn tấn công của Nhân hùng, sơ sẩy một cái e là cậu cũng sẽ bị thương nghiêm trọng!" "Vô dụng thôi, Nhân hùng và Nhân diện hầu chỉ là một bộ phận trên chuỗi sinh vật của thế giới này.

Quan hệ giữa bọn chúng xa chưa đến mức độ không chết không thôi.

Nếu chỉ là để bọn chúng gặp nhau, bọn chúng chưa chắc sẽ đánh!

Sự thật là, ngay lúc ban đầu, Nhân diện hầu đã có ý định tạm thời lui bước.

Cũng có nghĩa là lúc đó chúng ta cần toàn lực ứng đối Nhân hùng!

Hơn nữa đây đã là tình trạng tốt nhất.

Nhân diện hầu không ngu, bọn chúng có thể phát hiện tình huống của Nhân hùng và chúng ta.

Vận khí tốt chút, bọn chúng sẽ vì không muốn lội vũng nước đục này mà chọn rút lui, vận khí kém chút thì chính là chúng ta phải đồng thời đối mặt Nhân hùng và Nhân diện hầu." "Như vậy, bất kể chúng ta giao chiến với Nhân hùng hay với Nhân diện hầu, đều sẽ khiến Nhân diện hầu có được sự học tập tiến thêm một bước.

Đối với chúng ta, rủi ro như vậy quá lớn.

Cho nên cách làm ổn thỏa nhất chính là để bọn chúng đánh nhau.

Nếu song phương có thể toàn quân bị diệt đương nhiên là tốt nhất.

Cho dù có một bên sống sót, sau khi trải qua trận đấu sinh tử dây dưa như vậy, bên sống sót cũng sẽ tiêu hao nghiêm trọng.

Nếu bọn chúng chọn rút lui chúng ta ngược lại không sao cả.

Nếu bên sống sót còn muốn tới tìm chúng ta gây phiền phức, so với đối phó một đối thủ toàn thịnh, đương nhiên ứng đối một kẻ tiêu hao nghiêm trọng là tốt nhất!" Tần Dã phân tích cho mọi người.

Đám người tại trường một lần nữa túc nhiên khởi kính với Tần Dã.

Bọn họ vẫn còn nhớ!

Tần Dã vừa nãy có nói, hắn sở dĩ chọn dẫn Nhân hùng tới đây là vì

cảm giác được khí tức đến từ Nhân diện hầu.

Chính trong một khoảnh khắc đó, Tần Dã liền tính toán xong hết thảy!

Chương 986

Khinh miêu đạm tả như thế liền bố trí ra một bộ chiến thuật hoàn mỹ nhường này!

Năng lực chiến cục của Tần Dã quả thực là tương đương đáng sợ! "Tóm lại hiện tại cứ để bọn chúng đánh đi!

Đợi bọn chúng đánh xong chúng ta ra thu hoạch là được!" Vương Bàn Tử đầy mặt tươi cười nói, dù sao hai thứ này đều là thứ hắn không muốn đối mặt, hiện tại nếu có thể để bọn chúng cứ thế chết hết ở đây, vậy tự nhiên là chuyện tốt nhất! "Nếu đến lúc đó thật sự phải đối phó một kẻ, tôi lại hy vọng là Nhân hùng." Hạo Thiên Chân nhìn chiến đấu vẫn đang tiếp diễn bên ngoài nói: "Nếu là Nhân hùng tuy sức mạnh cường đại, nhưng sự trưởng thành ít nhiều cũng đến đây là dừng.

Nếu là Nhân diện hầu, tiếp theo khi chiến đấu với Nhân diện hầu lại đồng nghĩa với việc sẽ không ngừng tăng cường sức mạnh cho nó." "Cậu nói có lý!

Đồng chí Tiểu Tần, nếu đến lúc đó thật sự chỉ còn lại con Nhân hùng này, cậu ước tính có thể hạ được không?" Vương Bàn Tử lại quay đầu nhìn Tần Dã hỏi.

Dù sao bất kể hai thứ này có bị tổn thương nghiêm trọng hay không, có thể ứng phó được hay không mới là mấu chốt vấn đề!

Tần Dã từ cửa sổ thò đầu nhìn ra ngoài, lúc này dưới công thế của Nhân hùng, Nhân diện hầu đã thương vong thảm trọng.

Mà tình huống của Nhân hùng cũng chưa chắc tốt đẹp bao nhiêu!

Dưới công thế liên tiếp không ngừng của Nhân diện hầu, trên

người Nhân hùng tuy không nhìn ra ngoại thương rõ ràng, nhưng bộ dạng thở hồng hộc kia cũng nhìn ra được nó tiêu hao cũng không nhỏ.

Nghĩ đến việc Nhân diện hầu phối hợp hoàn mỹ như thế, đánh đến hiện tại lại chỉ có thể gây ra tổn thương như vậy cho Nhân hùng, mọi người cũng không thể không lần nữa cảm thán sự đáng sợ của thế giới này.

Thảng hoặc hiện tại đối mặt Nhân hùng không phải đám Nhân diện hầu này mà là bọn họ!

Trong tình huống không có Tần Dã, e là bọn họ toàn quân bị diệt cũng là có khả năng!

Trịnh Bách Vạn thở dài, hắn tự nhiên sẽ không đơn giản như vậy liền triệt để từ bỏ ý niệm trường sinh bất lão.

Nhưng hắn cũng phải thừa nhận, mình quả thực quá xúc động rồi!

Lại còn vọng tưởng có thể trong tình huống hoàn toàn không dựa vào sức mạnh Tần Dã mà đạt được trường sinh bất lão ở thế giới này! "Không biết, thực tế Nhân hùng hiện tại chỉ là mệt.

Đám Nhân diện hầu coi như đã dùng hết toàn bộ sức mạnh!

Nhưng không được, không có linh tính, bọn chúng sở năng sử dụng cũng chỉ là vũ khí bình phàm!

Bất kể là những vũ khí này hay là sức mạnh, đều không đủ để làm bị thương Nhân hùng.

Chỉ có điều trải qua một phen chiến đấu này, Nhân hùng hẳn sẽ hơi bình tĩnh lại một chút.

Chỉ cần sát ý của nó giảm bớt, lực chiến đấu tự nhiên cũng sẽ giảm đi.

Đến lúc đó đánh nhau, đối với chúng ta cũng sẽ dễ dàng hơn

nhiều!" Tần Dã giải thích. "Vậy hy vọng đám Nhân diện hầu này có thể ra sức hơn chút nữa!

Dù sao đều là muốn tiêu hao!

Tốt nhất là có thể tiêu hao thêm chút nữa!" Vương Bàn Tử nắm chặt nắm đấm nói. "Nhưng mà, từ tình huống hiện tại xem ra, cậu e là phải thất vọng rồi." Hạo Thiên Chân nhìn tình hình bên ngoài nói.

Vương Bàn Tử cũng nhìn ra theo!

Chỉ thấy theo đà chiến đấu tiến hành, bầy Nhân diện hầu đã tổn thất nghiêm trọng.

Có thể nói hiện tại còn có thể chiến đấu cũng chỉ còn lại vài con bị thương.

Lúc này mấy con Nhân diện hầu kia đã không còn dũng khí chiến đấu nữa.

Bọn chúng chỉ hướng về phía Nhân hùng bắn liên tục mấy phát rồi vội vàng nhân lúc Nhân hùng chống đỡ mà dùng tốc độ nhanh nhất chạy trốn vào rừng cây. "Xem ra trận chiến này là Nhân hùng thắng!" Hạo Thiên Chân nói. "Hơn nữa là áp đảo tính, Nhân diện hầu thậm chí không có tinh lực đi quản đồng bạn còn chưa chết trên mặt đất.

Tuy tôi từng nghĩ lực chiến đấu của Nhân diện hầu hẳn là không bằng Nhân hùng, nhưng cũng không ngờ chênh lệch lại lớn như vậy." Tần Dã nói.

Mọi người lập tức thuận theo cửa sổ nhìn ra, quả nhiên thấy trên mặt đất còn rất nhiều Nhân diện hầu đang thoi thóp co giật.

Chỉ có điều nhìn bộ dạng bọn chúng, hiển nhiên cũng chỉ còn lại một hai hơi tàn cuối cùng.

Mà càng khiến mọi người không ngờ tới là, cuộc giao chiến song

phương cũng không làm Nhân hùng buông xuống phẫn nộ!

Nó thậm chí không tiếp tục truy kích Nhân diện hầu, mà trực tiếp sau khi Nhân diện hầu thoát ly chiến trường, quay đầu nhìn về hướng ngôi miếu. "Đồng chí Tiểu Tần, cơn giận của thứ này hình như không bình ổn xuống đâu." Vương Bàn Tử nuốt nước bọt nói.

Tần Dã lại không nhiều lời, mà trực tiếp rút đao chuẩn bị xông ra đại chiến một trận với Nhân hùng.

Kết quả đúng lúc này, Nhân hùng đột nhiên cảnh giác nhìn về hướng dãy nhà dài.

Sau đó phẳng phất như thị uy gầm về hướng đó một trận rồi trực tiếp chạy trốn vào rừng cây! "Tình huống gì vậy?

Con Nhân hùng này rốt cuộc cũng hết giận rồi sao?" Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Tần Dã hỏi.

Kết quả lại thấy trên mặt Tần Dã đang treo thần tình ngưng trọng!

Trong lòng Vương Bàn Tử khẽ trầm xuống, tự nhiên ý thức được sự việc có khả năng không đơn giản như hắn tưởng tượng! "Nó đang chạy trốn." Tần Dã trầm giọng nói. "Chạy trốn?" Từ ngữ này mọi người đương nhiên không xa lạ, nhưng dùng trên người Nhân hùng, bọn họ quả thực cảm thấy không thể tin nổi!

Dù sao chỉ mới vừa rồi!

Chiến đấu của Nhân hùng mới vừa mang lại cho bọn họ chấn hám cực lớn!

Nhân hùng với thực lực như thế tuy bọn họ không thể bảo đảm nói đã đạt tới thực lực bá chủ thế giới này!

Nhưng bọn họ cũng rất khó tưởng tượng sẽ có thứ gì có thể khiến nó bỏ chạy!

Cho dù đối phương là bá chủ cũng vậy! "Thật hay giả đấy!

Cư nhiên còn có thứ gì khiến quái vật này lạc hoang mà chạy?" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt hỏi. "Tới rồi!" Tần Dã trầm giọng một câu, mọi người lập tức quay đầu nhìn, hách nhiên nghe thấy tiếng động của một thứ gì đó di chuyển nhanh chóng!

Đầu óc Vương Bàn Tử lập tức "ong" một tiếng!

Hắn nghiễm nhiên đã trong động tĩnh này nghĩ tới một khả năng đáng sợ! "Vãi chưởng!

Không phải là cái của nợ kia tới rồi chứ!" Vương Bàn Tử lập tức kinh hô một tiếng!

Ngay giây tiếp theo, Nữu khúc nhân trực tiếp từ chỗ vỡ của dãy nhà dài lao ra.

Hơn nữa nhìn hình thái kia, so với lúc sáng bọn họ vừa nhìn thấy, thân thể Nữu khúc nhân rõ ràng lại bị kéo dài ra rất nhiều!

Nếu nói Nữu khúc nhân không có khả năng tự kéo dài thân thể!

Vậy giải thích duy nhất chính là ngay trong khoảng thời gian này, Nữu khúc nhân đã lại tìm được rất nhiều vật sống và dung hợp bọn chúng làm một với mình! "Mẹ kiếp!

Cái thứ chết tiệt này sao lại xông lên vào lúc này chứ!" Vương Bàn Tử lại lần nữa kinh hô! "Chẳng lẽ là nhắm vào chúng ta?" A Ninh thần tình ngưng trọng nói.

Theo sự kéo dài thân thể của Nữu khúc nhân, A Ninh có thể cảm giác được loại cảm giác bất an trong lòng mình càng lúc càng mãnh liệt!

Cô rất rõ, đây không chỉ đơn giản là áp bách cảm do cái gọi là thân thể bá chủ mang lại!

Chương 987

Hiển nhiên trong quá trình Nữu khúc nhân không ngừng dung nhập sinh vật khác!

Một loại khí tức nào đó trong cơ thể nó cũng đang cấp tốc biến hóa!

Cho dù người thường như bọn họ không thể cảm tri khí tức như Tần Dã!

Nhưng lại có thể rõ ràng từ trong đó cảm giác được một cỗ lương ý đâm thẳng vào đáy lòng! "Vãi!

Nếu thật là như vậy!

Thì phiền phức rồi!

Thứ này trước đó đã khó đối phó!

Hiện tại có biến hóa này thì càng khỏi phải nói!

Bàn gia từng nhìn thấy nó thôn thực sinh vật khác như thế nào!

Nếu thật sự phải chết kiểu đó, Bàn gia thà bây giờ một súng bắn nát đầu còn hơn!" Vương Bàn Tử phẫn uất chửi bới!

May mà con Nữu khúc nhân này dường như không phải nhắm vào bọn họ!

Nó dùng thế sét đánh không kịp bưng tai trực tiếp vồ lấy một con Nhân diện hầu đang ngã trên mặt đất!

Sau đó những người khác tại hiện trường cũng trải nghiệm được sự khủng bố mà Vương Bàn Tử từng trải nghiệm trước kia!

Khi một bộ phận cơ thể Nữu khúc nhân tóm được Nhân diện hầu!

Con Nhân diện hầu vốn còn thoi thóp trên đất lập tức phát ra tiếng thảm thiết thê lương!

Tim mọi người lập tức "lộp bộp" một cái!

Bọn họ cũng đều là người từng xông pha sinh tử tuyến rất nhiều lần!

Bọn họ rất rõ muốn để một sinh vật đã thoi thóp phát ra tiếng thảm thiết như vậy, chỉ có khả năng là sinh vật này trong khoảnh khắc đó tao ngộ thống khổ cực lớn nào đó!

Rất nhanh bọn họ cũng đích xác hiểu được nguyên nhân!

Thân thể Nhân diện hầu ngay sát na bị Nữu khúc nhân tóm được, liền bắt đầu vặn vẹo kịch liệt!

Trong đó truyền đến một trận thanh âm, bọn họ cũng không biết rốt cuộc là ảo giác hay là động tĩnh xương cốt Nhân diện hầu bị vặn gãy trong quá trình này!

Tóm lại bọn họ có thể nhìn thấy máu tươi đang không ngừng phun ra từ cơ thể Nhân diện hầu!

Phảng phất cũng đang nói cho bọn họ biết âm thanh bọn họ nghe thấy rốt cuộc là gì!

Tiếp đó bọn họ liền nhìn thấy Nhân diện hầu dần dần dung hợp làm một thể với Nữu khúc nhân, mãi đến cuối cùng nó vẫn đang không ngừng giãy giụa!

Nhưng tất cả đều chỉ là đồ lao!

Chỉ vài giây sau, Nhân diện hầu liền hoàn toàn trở thành một bộ phận của Nữu khúc nhân.

Sau khi dung nhập Nhân diện hầu, cái đầu của Nữu khúc nhân xoay chuyển!

Hách nhiên là nhìn về phía những con Nhân diện hầu đang ngã trên mặt đất!

Mà đám Nhân diện hầu trên mặt đất làm sao có thể không hiểu là chuyện gì!

Bọn chúng không ngừng phát ra tiếng kêu rên!

Phàm là con nào còn có thể hành động đều đang giãy giụa muốn mau chóng đào tẩu khỏi nơi này!

Nhưng vô dụng thôi!

Chỉ thấy Nữu khúc nhân không ngừng lao về phía mỗi một con Nhân diện hầu!

Phàm là bị nó tóm được đều sẽ sau khi trải qua một phen vặn vẹo đáng sợ kia mà trở thành một bộ phận của Nữu khúc nhân!

Ngay khi tất cả mọi người còn đang chìm đắm trong sự đáng sợ của việc Nữu khúc nhân thôn phệ sinh vật, Tần Dã đã sải bước xông ra khỏi miếu, trực tiếp lao về phía Nữu khúc nhân! "Tần tiên sinh đang làm gì vậy!" Trịnh Bách Vạn lập tức hồ đồ rồi!

Trước đó hắn muốn nhìn thấy Nhân hùng và Nhân diện hầu giao chiến, lợi dụng chiến đấu của bọn chúng để tiến hành tương hỗ tiêu hao!

Cục diện hiện tại nghiêm khắc mà nói cũng giống hệt vừa nãy mà!

Sao cậu ta lại tự mình xông ra rồi? "Đồng chí Tiểu Tần đang làm cái gì thế!

Cứ tiếp tục để bọn chúng tương tàn không phải rất tốt sao!" Vương Bàn Tử cũng tràn đầy khó hiểu!

E là hiện trường không ai có thể hiểu được!

Đây rõ ràng có thể là một trận chiến chỉ thuộc về quái vật thế giới

này!

Tần Dã vì sao nhất định phải nhúng tay vào!

Hơn nữa còn là loại quái vật như Nữu khúc nhân!

Bọn họ vừa nãy đã nhìn thấy rồi!

Thứ này chỉ cần chạm vào sẽ lập tức bị kéo vào dung hợp làm một!

Về sức mạnh tạm thời không bàn, nhưng xét về mức độ nguy hiểm, so với Nhân hùng trước đó tuyệt đối không phải chỉ chênh lệch một li một tí!

Bọn họ thật nghĩ không thông, Tần Dã vì sao phải đi lội vũng nước đục này!

Mà Nữu khúc nhân bên ngoài quả nhiên cũng lập tức lưu ý đến sự tồn tại của Tần Dã!

Sau khi quay đầu nhìn thấy Tần Dã, nó cũng lập tức nhận ra thân phận Tần Dã!

Nữu khúc nhân lập tức phát ra một tiếng gầm rú như oán niệm!

Trong âm thanh này, tất cả mọi người tại trường đều cảm giác được nội tâm mình phát ra một trận run rẩy!

Phảng phất trong âm thanh này, linh hồn mình đều chịu ảnh hưởng!

Sau đó Nữu khúc nhân liền bất chấp tất cả lao về phía Tần Dã!

Hiển nhiên là muốn đòi lại công đạo cho thiệt thòi mình phải chịu trước đó! "Không ổn!

Xem ra cái của nợ chết tiệt này bất tri bất giác thực lực lại tăng cường rồi!" Vương Bàn Tử nắm chặt nắm đấm nói: "Rõ ràng lúc

chúng ta sắp gặp phải thứ này, lựa chọn vẫn là mau chóng rút lui!

Lần này cư nhiên lại nhắm vào đồng chí Tiểu Tần!

Coi chừng đấy đồng chí Tiểu Tần!

Nếu bị thứ này chạm vào là xong đời đấy!" Vừa nghe lời này, trong lòng mọi người cũng đều khẩn trương lên.

Tuy nói Tần Dã và Nữu khúc nhân đã từng có giao thủ, tịnh thả từ kết quả mà nói không nghi ngờ gì là Tần Dã giành thắng lợi!

Nhưng nếu hiện tại sức mạnh Nữu khúc nhân thật sự biến mạnh, vậy trận chiến này sẽ đi theo hướng nào lại có ai nói rõ được đây?

Nếu Tần Dã thật sự có mệnh hệ nào, đó đối với bọn họ mới là trí mạng nhất!

Nhìn thấy cơ thể vặn vẹo đang lao tới xung kích, Tần Dã khẽ nhíu mày.

So với lúc chạm trán vào buổi sáng, tốc độ của tên quái nhân vặn vẹo này rõ ràng đã tăng lên rất nhiều.

Mặc dù ngay từ lúc nhìn thấy nó lao ra khỏi Trường ốc, Tần Dã đã lờ mờ cảm nhận được, nhưng khi thực sự đối đầu, cảm giác này càng trở nên rõ rệt. "Quả nhiên, chỉ dựa vào năng lực thôn phệ sinh vật đó thì chưa đủ để trở thành bá chủ!" "Trong lúc thôn phệ, thực lực của bản thân cũng sẽ được tăng cường sao?" Tần Dã thầm nghĩ trong lòng.

Hắn lao lên một bước, áp sát mặt tên quái nhân, đối mặt với vô số cánh tay đang nện xuống!

Tần Dã vận dụng thân pháp linh hoạt liên tục luồn lách giữa những cánh tay kia, đồng thời vung lưỡi dao sắc bén trong tay chém rụng từng cánh tay đang hạ xuống!

Chương 988

Tên quái nhân lập tức phát ra tiếng gào thét đau đớn, nhưng vẫn tiếp tục vung tay đập về phía Tần Dã!

Tần Dã lại vung đao, chém đứt cánh tay rồi lập tức lùi lại, kéo giãn khoảng cách với đối thủ!

Sau khi tiếp đất, hắn lại rơi vào thế đối trì với tên quái nhân.

Tên quái nhân cúi đầu nhìn những cánh tay rơi rụng của mình, rồi lại quay đầu nhìn Tần Dã.

Sau đó, nó vung tay lên, thế mà lại trực tiếp hất cát bụi mù mịt về phía Tần Dã! "Không ổn!

Con súc sinh này chơi âm chiêu!" Vương Bàn Tử lập tức hét lớn.

Tần Dã cũng ngay lập tức lùi lại, trong lòng dâng lên vài phần cảnh giác.

Phải nói là cái tên quái nhân lắm tay nhiều chân này đúng là phiền phức thật!

Người bình thường đánh ra bụi mù thì cũng chỉ che được một mảng trước mắt, đằng này cú hất của nó chẳng khác nào một cơn bão cát nhỏ!

Tần Dã nhanh chóng lùi lại hai bước.

Tuy tầm nhìn bị cát bụi che khuất, nhưng ít nhất sẽ không bị cát bay vào mắt gây mù tạm thời.

Ngay khoảnh khắc Tần Dã vừa chạm đất, đã thấy trong đám bụi mù có dao động, rõ ràng là có thứ gì đó đang bay tới.

Tần Dã đứng vững, ngay khi vật kia lao ra khỏi màn bụi với tốc

độ cực nhanh, đao trong tay hắn lập tức vung lên.

Nhưng sau khi chém nó làm đôi, hắn mới phát hiện đây không phải là tên quái nhân đang lao tới tấn công!

Mà chỉ là một con Nhân diện hầu (khỉ mặt người)!

Hơn nữa nhìn hình thái cơ thể, rõ ràng là một con khỉ bình thường chưa bị tên quái nhân bắt được!

Trong lòng Tần Dã lập tức "thót" một cái!

Hắn không tin đây là do tên quái nhân tình cờ ném ra cùng lúc hất cát!

Quả nhiên, ngay khoảnh khắc Tần Dã bị con Nhân diện hầu làm phân tâm, tên quái nhân đã lao lên từ bên hông.

Chỉ trong chớp mắt đã áp sát ngay trước mặt Tần Dã!

Tần Dã khẽ nhíu mày, hắn có thể cảm nhận được tốc độ của tên quái nhân lại nhanh hơn lúc nãy rất nhiều!

Đối với loại quái vật mà "sư tử vồ thỏ cũng phải dùng toàn lực" này, hắn không tin trước đó nó cố ý nương tay.

Tần Dã cũng lập tức phản ứng lại.

Nó hất bụi che mắt hắn, ngoài việc để đánh lén, còn là để tranh thủ khoảng trống đó ăn thêm vài con Nhân diện hầu vào người!

Chỉ là hiện tại hiểu ra những điều này cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa!

Đợi đến khi Tần Dã hoàn hồn, tên quái nhân đã lao đến ngay trước mặt!

Dù Tần Dã đã vung đao phản kích ngay lập tức, nhưng tên quái nhân sau khi được cường hóa và cố tình tạo ra cục diện này, vẫn chấp

nhận hi sinh hai cánh tay để giữ chặt lấy lưỡi đao của Tần Dã!

Đám người trong miếu nhìn thấy cảnh này đều cuống cuồng cả lên!

Đúng là Tần Dã trong lúc nguy cấp vẫn có thể chém đứt hai cánh tay đối phương đã là biểu hiện cực kỳ xuất sắc.

Nhưng chiến đấu với tên quái nhân này, không phải cứ chém đứt vài tay là thắng!

Cho dù đối phương chỉ còn lại một tay, chỉ cần bị nó tóm được, năng lực của nó sẽ khiến người ta chết không có chỗ chôn!

Lúc này đại đao của Tần Dã bị giữ chặt, tên quái nhân tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này!

Vương Bàn Tử thấy thế liền hét lớn một tiếng "Mẹ kiếp!", định xách súng lao ra khỏi miếu!

Hạo Thiên Chân vội vàng kéo Vương Bàn Tử lại. "Bàn Tử, anh bình tĩnh một chút!" "Tên quái nhân này không phải thứ tôi và anh có thể đối phó!

Anh lao ra đó chính là đi nạp mạng!" Hạo Thiên Chân khẩn khoản khuyên can. "Nạp mạng thì nạp mạng!

Nếu bây giờ chúng ta không làm gì cả, lỡ để tên quái nhân đó bắt được đồng chí Tiểu Tần, Tiểu Tần sẽ trở thành một bộ phận của nó!

Đến lúc đó chúng ta cũng đừng hòng ai sống sót!" "Bàn gia bây giờ lao ra, ít nhất có thể làm cái thứ chết tiệt kia phân tâm một chút!" Vương Bàn Tử gào lên. "Anh cảm thấy với thực lực của Tần Dã, cậu ấy sẽ dễ dàng bị tên quái nhân nuốt chửng như vậy sao?" "Đã hiện tại Tần Dã vẫn chưa thua, chúng ta đừng manh động lao ra.

Nếu Tần Dã có kế hoạch riêng của cậu ấy, chúng ta mạo muội xen

vào trận chiến ngược lại sẽ làm vướng chân cậu ấy thì sao?" Hạo Thiên Chân nhìn Vương Bàn Tử nói.

Vương Bàn Tử lập tức sững lại.

Tuy không cam lòng, nhưng gã phải thừa nhận Hạo Thiên Chân nói đúng!

Tần Dã không phải là kẻ sẽ mạo muội lao ra nạp mạng!

Sự lợi hại của tên quái nhân người khác không biết, nhưng Tần Dã và gã là người rõ nhất!

Cho dù thông tin về tên quái nhân chưa đủ toàn diện, nhưng Tần Dã tuyệt đối không thể không cân nhắc đến cục diện này!

Tình hình hiện tại nhìn qua cũng thực sự chỉ ở mức độ phiền phức!

Nếu mình mạo muội lao ra, nói không chừng sẽ thực sự làm loạn kế hoạch của Tần Dã! "Được, vậy Bàn gia sẽ đợi thêm chút nữa!

Nhưng nếu đồng chí Tiểu Tần thực sự gặp nguy hiểm, Bàn gia dù có chết cũng nhất định phải lao lên giúp!" Vương Bàn Tử tự thuyết phục bản thân hồi lâu, cuối cùng cũng ép mình bình tĩnh lại. "Yên tâm đi, anh quên Tiểu Ca vẫn còn ở đây sao?

Nếu thực sự gặp nguy hiểm, Tiểu Ca chắc chắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn!" Hạo Thiên Chân đưa ra một lời nhắc nhở có sức thuyết phục hơn hẳn.

Và tình huống quả thực diễn ra như Hạo Thiên Chân dự đoán!

Loạt tấn công này của tên quái nhân quả thực rất đặc sắc, cuối cùng giữ được đao của Tần Dã cũng khiến hắn hơi bất ngờ một chút.

Nhưng chút bất ngờ này hoàn toàn không đủ để khiến hắn dừng lại động tác trên tay.

Chỉ thấy hai tay Tần Dã vặn mạnh, giống như lần đối đầu trước, lưỡi đao xoay tròn lại lần nữa xé toạc cánh tay của tên quái nhân!

Chỉ là lần này, sát thương gây ra rõ ràng nhỏ hơn trước nhiều.

Nhưng dù vậy cũng đủ để khiến tên quái nhân phải buông tay!

Thoát khỏi sự trói buộc, Tần Dã lại tung ra một loạt trảm kích, chém nát toàn bộ những cánh tay đang vồ tới mình.

Sau đó hắn dậm chân nhảy lên không trung, vừa tiếp đất lại tung thêm vài nhát chém!

Liên tiếp mấy đòn này đã gây ra sát thương không nhỏ cho tên quái nhân!

Nó lập tức gào lên đau đớn, rồi lại cuộn lên một trận bụi đất!

Tần Dã lập tức nghiêm trận chờ đợi, nhưng trong đám bụi mù lại chẳng có bất kỳ động tĩnh gì.

Tần Dã nhíu mày, lập tức lao vào trong, nhưng khi bụi trần tan đi, hiện trường chỉ còn lại một mình bóng dáng Tần Dã.

Tần Dã tặc lưỡi một cái đầy tiếc nuối, xoay người lại, nhanh chóng giết sạch những con Nhân diện hầu còn thoi thóp trên mặt đất, lúc này mới quay trở lại miếu. "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu cũng chịu về rồi!

Cậu không biết đâu, vừa rồi chúng tôi thấy cậu lao ra mà cuống hết cả lên!" Thấy Tần Dã về miếu, Vương Bàn Tử lập tức tiến lên nói: "Tiểu Tần!

Vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì vậy?" "Lúc trước Nhân diện hầu và Nhân hùng đánh nhau, cậu đều đứng nhìn chúng đánh!

Sau đó sợ chúng không đánh nhau to, cậu còn châm ngòi thổi gió thêm một phen!" "Sau đó tên quái nhân kia qua dọn dẹp đám Nhân diện

hầu, cậu cứ để mặc nó làm là được rồi mà!

Chương 989

Nó nuốt đám khỉ đó, đám khỉ sẽ không còn uy hiếp được chúng ta nữa!

Sao cậu lại còn lao ra sống mái với nó làm gì?" "Lại còn giết sạch đám khỉ còn lại nữa!

Thế này chẳng phải là kết thù triệt để với bọn Nhân diện hầu sao?" Lần này Tần Dã không trả lời câu hỏi của Vương Bàn Tử ngay, mà tìm một chỗ ngồi xuống, thở hắt ra một hơi dài.

Mọi người có thể thấy tuy Tần Dã không bị thương, nhưng trận chiến lần này có vẻ ảnh hưởng khá nhiều đến thể lực của hắn.

Trong nhận thức trước đây của họ, thuộc tính của Tần Dã đích thị là "thiên thần hạ phàm"!

Cảm giác từ "mệt mỏi" căn bản không có chút quan hệ nào với hắn!

Lúc này thấy Tần Dã cũng phải thở dốc, mọi người lập tức ý thức được, trong trận chiến vừa rồi, tuy chiến huống nhìn có vẻ nghiêng về một phía, nhưng vì đối thủ là tên quái nhân, Tần Dã phải tập trung cao độ nên tiêu hao cũng không nhỏ! "Bởi vì tình huống của chúng khác nhau." Sau khi nghỉ ngơi ngắn ngủi, Tần Dã giải thích với mọi người: "Nếu là cuộc chiến giữa Nhân diện hầu và Nhân hùng, toàn bộ chiến huống phát triển tất nhiên là quá trình tiêu hao lẫn nhau.

Thậm chí có thể nói, chúng đánh càng lâu thì càng có lợi cho chúng ta." "Nhưng tên quái nhân kia lại có thể thôn phệ con mồi vào trong cơ thể mình!

Nói cách khác, tên quái nhân sẽ không ngừng nâng cao thực lực

theo thời gian chiến đấu!" "Qua mấy lần giao tranh, tôi cũng coi như hiểu được một chút về tình huống của nó.

Đầu tiên là năng lực thôn phệ sinh vật khác, điểm này chắc các vị vừa rồi đều đã chứng kiến." "Mà trong lúc giao đấu, tôi còn phát hiện mỗi lần hấp thu một bộ phận cơ thể mới, sức mạnh của nó đều tăng lên rõ rệt.

Nghĩa là đây là một con quái vật sẽ không ngừng cường hóa.

Và cách thức cường hóa chính là ăn thịt sinh vật khác." "Nếu vừa rồi tôi không ngăn cản, đám Nhân diện hầu bị gấu đen trọng thương kia chẳng khác nào dinh dưỡng dâng tận miệng!

Chỉ trong lúc tôi và Vương Bàn Tử từ Trường ốc chạy về đây, sức mạnh của nó đã tăng lên rất nhiều!" "Nếu thật sự để nó dễ dàng nuốt hết đám khỉ đó, sức mạnh của nó sẽ mạnh đến mức độ nào, tạm thời tôi cũng không dám dự đoán." "Giết chết đám Nhân diện hầu trên mặt đất đúng là sẽ bị những con khác trả thù.

Nhưng tôi thà rằng lần tới tìm tôi tính sổ là Nhân diện hầu chứ không phải tên quái nhân kia!

Ít nhất có thể xác định, chiến đấu với Nhân diện hầu càng lâu thì số lượng của chúng càng ít.

Nhưng với tên quái nhân thì không được!

Đợi cuộc chiến kéo dài, sức mạnh của nó sẽ càng mạnh.

Sự lựa chọn này đương nhiên tôi thà để đám khỉ ghen ghét còn hơn." Tần Dã lại thở dài: "Chỉ là tôi vẫn sơ suất.

Vốn tưởng có thể nhân cơ hội này trừ khử thứ đó!

Hiện tại xem ra là không được!

Thật không ngờ a!

Tên kia thế mà lại biết lợi dụng thi thể để yểm hộ bản thân rút lui!" Nghe đến đây, sắc mặt mọi người không khỏi trầm xuống.

Tần Dã không thể chiến thắng tên quái nhân trong thời khắc mấu chốt này, cũng đồng nghĩa với việc dù Tần Dã thắng thế, nhưng cuối cùng vẫn là thả hổ về rừng!

Lần sau gặp lại chắc chắn sẽ là một cục diện khó đối phó hơn!

Nhưng trong tình huống này tuyệt đối không ai trách cứ Tần Dã!

Dù sao họ đều rất rõ, thực lực của tên quái nhân kia cực kỳ đáng sợ!

Không nói gì khác, chỉ bằng việc nó có thể khiến Nhân hùng sợ hãi, lựa chọn rút lui trong trận chiến này, e rằng ngay cả ở thế giới này cũng chẳng có mấy sinh vật làm được.

Chiến đấu với quái vật như vậy mà Tần Dã vẫn luôn giữ thế áp đảo, cuối cùng khiến nó phải chủ động rút khỏi chiến trường, điểm này đã vượt xa 99% con người trên thế giới này rồi!

Nếu tình huống này mà còn trách cứ thì kẻ đó đúng là không có lương tâm. "Nói như vậy thì đúng là thà để đám Nhân diện hầu ghi thù chúng ta.

Tình huống tệ nhất là thứ đó sẽ quay lại tìm chúng ta gây phiền phức!

Đến lúc đó chúng ta mỗi người cảnh giác một chút, đừng để đám khỉ có cơ hội đánh lén là được." "Cho dù thật sự để chúng có cơ hội cận chiến!

Đám Nhân diện hầu này muốn một chốc một lát xử lý hết chúng ta cũng tuyệt đối không thể!

Nhưng nếu là tên quái nhân kia thì tình huống hoàn toàn khác a!

Một chút không cẩn thận không phải chỉ là chết đơn giản đâu!

Dù sao Bàn gia đây tuyệt đối không muốn chết trong cái tư thế quái dị đó!" Vương Bàn Tử nói rồi không khỏi rùng mình một cái.

Mọi người cũng trở nên ngưng trọng.

Lúc này trong đầu họ đều đã tưởng tượng ra, nếu mình thực sự bị tên quái nhân bắt được rồi biến thành một phần cơ thể hắn, đó sẽ là thảm trạng như thế nào! "Nhưng nói đi cũng phải nói lại!

Tên quái nhân kia rốt cuộc là tình huống gì!

Lúc chúng ta đi thám thính, thứ đó còn đang ở giai đoạn cảm nhận được khí tức của đồng chí Tiểu Tần là lập tức chọn rút lui!

Sao chỉ mới qua một chút thời gian, thứ đó lại 'húng' như vậy!" Vương Bàn Tử nghĩ đến vấn đề này lại thấy khó hiểu. "Tôi nghĩ đây đại khái cũng coi như là một bằng chứng.

Chứng minh suy đoán trước đó của chúng ta là chính xác!

Ngay trong ba ngày sau, thế giới này nhất định sẽ xảy ra chuyện gì đó!

Chuyện đó đối với chúng ta là sẽ mở ra thông đạo quay về thế giới cũ.

Nhưng đối với chúng, thì lại có hàm nghĩa khác." Tần Dã nhíu mày chặt nói: "Cho nên ngay trong khoảng thời gian chúng ta tách ra, tên quái nhân lại tìm được không ít con mồi nuốt vào, nhờ đó sức mạnh tăng lên cực đại.

Mà mục đích chính nó lao ra từ Trường ốc cũng không phải để giao chiến với chúng ta, mà là để nuốt chửng những con Nhân diện hầu bị thương kia!

Còn việc tại sao chúng phải làm vậy, xem ra cũng là để hoàn thiện

Trường ốc trước khi thời kỳ cuối cùng nào đó ập đến." Mọi người lại nhìn nhau!

Câu nói cuối cùng của Tần Dã không nghi ngờ gì lại khiến những nghi ngờ vốn có của họ về thế giới này tăng thêm vài phần!

Trong mắt họ, tên quái nhân kia tuy bộ phận cơ thể còn có chút hình người, nhưng tư thế vặn vẹo đó họ thực sự không muốn gọi là người! "Đồng chí Tiểu Tần!

Bọn chúng rốt cuộc là sao chứ?

Đám người vặn vẹo đó chắc đã tính là quái vật rồi nhỉ!

Rõ ràng là một đám quái vật!

Tại sao lại muốn xây dựng một cái Trường ốc như vậy?

Bàn gia hoàn toàn không hiểu nổi!" Đối với câu hỏi của Vương Bàn Tử, Tần Dã cũng chỉ đành bất lực lắc đầu. "Rất tiếc, vấn đề này tôi cũng không có cách nào trả lời!

Hiện tại điều duy nhất có thể biết là, nếu theo quỹ tích của Trường ốc, tòa nhà dài đó cuối cùng sẽ nối liền với ngôi miếu này.

Nếu nói sự tồn tại của Trường ốc không phải để cho bọn vặn vẹo nghỉ ngơi, thì việc chúng tốn công xây dựng e rằng có liên quan đến ngôi miếu này!

Nếu chúng hiện tại đang gấp rút thi công cho sự việc ba ngày sau, nói không chừng có liên quan đến cái thông đạo kia." Thần tình mọi người dần trở nên ngưng trọng.

Trước đây dù gặp phải chuyện kỳ quái đến đâu, ít nhất Tần Dã đều có thể cho họ một câu trả lời!

Mà chỉ cần có đáp án, dù là loại cực kỳ hung hiểm, họ ít nhất cũng có thể làm rõ mình đang ở trong hoàn cảnh nào, cũng như phải đối

mặt với cái gì!

Nhưng hiện tại ngay cả chỗ dựa cuối cùng cũng không rõ họ đang đối mặt với thế giới như thế nào.

Đây đối với họ không nghi ngờ gì là một đả kích vô cùng trầm trọng!

Cảm giác xa lạ này quả thực rất làm giảm sĩ khí! "Tuy vẫn chưa rõ tên quái nhân nhất định phải xây dựng Trường ốc rốt cuộc có dụng ý gì.

Nhưng với tình cảnh và những gì chúng ta gặp phải, ít nhất đã làm rõ ba ngày tiếp theo nên trải qua thế nào." Tần Dã nói: "Đầu tiên là đề cao cảnh giác, có thể nói tất cả sinh vật trong thế giới này đều là kẻ địch của chúng ta.

Chúng ta cần trụ vững ba ngày dưới tay đám kẻ địch này!

Nếu là giao chiến trực diện, với chút bản lĩnh của tôi và Tiểu Ca, muốn đảm bảo mọi người không chết chắc vẫn có thể làm được!" "Nhưng nếu là bị đánh lén lúc chúng tôi không có mặt, thì ngay cả chúng tôi cũng hết cách.

Chương 990

Cho nên việc mọi người cần làm là tận lực tránh để tình huống đó tồn tại.

Hiện tại đã kết thù không chết không thôi với Nhân diện hầu, thì cũng chẳng có gì phải lấn cấn.

Sau này bất kể gặp phải thứ gì, trực tiếp động thủ là được." "Thứ hai là tiếp tục cẩn thận tên quái nhân kia.

Phải nhớ kỹ, tên quái nhân này không giống các sinh vật khác!

Dù trong ba ngày này nó lại đến tìm chúng ta gây phiền phức cũng chẳng có gì lạ!

Nhưng nhất định phải nhớ, đợi đến lần sau nó xuất hiện, sức mạnh chắc chắn sẽ mạnh hơn hiện tại!

Đây là điều chúng ta dù thế nào cũng không thể bỏ qua!" "Nếu gặp sinh vật khác các người còn do dự cũng không sao.

Nhưng nếu gặp phải thứ này!

Các người nhất định phải dốc toàn lực bắn và bỏ chạy trước khi bị nó tóm được!

Nếu thực sự có người bị nó bắt!

Nếu không muốn biến thành một bộ phận của nó, thì hãy chặt đứt tay chân mình trước khi bị nó kéo hẳn vào!

Nếu bản thân đã không còn cơ hội, người khác cũng phải lập tức xông lên!" Nghe đến đây, thần tình mọi người tại hiện trường không khỏi ngưng trọng thêm vài phần.

Họ nhìn nhau, hồi tưởng lại quá trình tên quái nhân vặn vẹo biến

Nhân diện hầu thành một phần cơ thể mình lúc trước.

Trong lòng họ vẫn thấy hãi hùng!

Đặc biệt khi nghĩ đến nếu thực sự bị thứ đó tóm được, chưa chắc mình đã có bản lĩnh thoát khỏi sự trói buộc.

Mọi người chỉ đành dùng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía đồng đội.

Kết quả lại phát hiện lúc này, ai nấy đều có sự cầu khẩn như vậy!

Rõ ràng tuy chưa thực chiến với tên quái nhân, nhưng sau khi thực sự chứng kiến sự đáng sợ của nó, họ đều không có dũng khí giao chiến trực diện với quái vật này! "Đồng chí Tiểu Tần, nếu Bàn gia bị tóm, cậu ra tay nhất định phải nhanh đấy nhé!" Vương Bàn Tử lẻn đến bên cạnh Tần Dã nói. "Yên tâm đi, tôi sẽ động thủ khi cậu còn chưa kịp nhận ra mình đã bị tóm." Tần Dã khẳng định gật đầu.

Phải nói đám người này có thể trở thành lính đánh thuê số một số hai thế giới, ngoài thực lực bản thân, tâm thái sau khi gặp biến cố cũng khác người thường!

Nếu đổi lại là người bình thường, đến lúc này chắc chắn sẽ hoảng loạn và tiêu cực!

Thậm chí có thể từ bỏ hy vọng!

Nhưng đám người này cũng chỉ âm trầm trong giây lát ngắn ngủi, liền đã điều chỉnh tốt trạng thái của mình!

Dù sao ai cũng là người dạo chơi trên ranh giới sinh tử nhiều lần rồi!

Thay vì từ bỏ hy vọng trước khi cái chết ập đến, mọi người quả nhiên vẫn thiên về hướng bất kể tình huống tồi tệ thế nào, vẫn phải kiên định tin rằng mình nhất định có thể sống sót mới là tốt nhất!

Chẳng qua sau khi hiểu rõ những điều này, sự cảnh giác của mọi

người quả thực đã nâng cao rất nhiều.

Tên quái nhân khi nào sẽ tìm tới thì mọi người đúng là không biết.

Nếu theo lời Tần Dã, việc đầu tiên nó cần làm là xây Trường ốc, vậy nói không chừng thứ đó tạm thời sẽ chưa tìm đến cửa.

Nhưng Nhân hùng và Nhân diện hầu thì không cần nghi ngờ!

Nhân hùng lao ra chắc chắn là để báo thù!

Trước đó nó chỉ vì tiêu hao quá lớn và sự xuất hiện của tên quái nhân nên tạm thời chọn rút lui.

Nhân diện hầu - loài vật có tâm báo thù cực nặng này cũng định sẵn sẽ không buông tha họ.

Cho nên trong thời gian tới, họ đặc biệt phải cẩn thận sự đánh lén của hai loài vật này.

Đương nhiên, những thứ mạc danh kỳ diệu khác cũng tuyệt đối không thể bỏ qua!

Nghĩ đến đây, mọi người không khỏi cảm thấy, ba ngày tiếp theo của họ e rằng sẽ trôi qua vô cùng vất vả!

Thời gian trôi nhanh đến buổi tối.

Người phụ trách trực đêm càng không dám thả lỏng chút nào.

Dù sao đêm khuya cũng là lúc đám quái vật dễ dàng tiến hành đánh lén nhất.

Tần Dã và Trương Kỳ Lân thì mỗi người phụ trách nửa đêm.

Dù sao nếu thực sự gặp rắc rối gì, đến cuối cùng e rằng vẫn phải do họ giải quyết. "Đồng chí Tiểu Tần, cậu đã vất vả cả ngày rồi, có cần nghỉ ngơi chút không?" Khi Tần Dã đang lưu ý tình hình bên ngoài miếu, Vương Bàn Tử men theo thông đạo bò ra. "Thật hiếm thấy,

trước đây ngày nào cậu cũng ngủ như heo chết mà." Tần Dã quay đầu nhìn Vương Bàn Tử một cái, trêu chọc.

Vương Bàn Tử cười hì hì: "Cậu đừng cười nhạo tôi, Bàn gia đây tâm có lớn đến đâu thì lúc này cũng chẳng thể nào an tâm được.

Cậu đừng nói chứ, Bàn gia bây giờ thật sự có chút bội phục Uông Tàng Hải, cậu xem đối mặt với bao nhiêu thứ như quái vật thế này, tên đó không những sống sót trở về!

Mà còn mang về được nhiều thứ như vậy!

Cậu nói xem gã đó rốt cuộc làm thế nào hay vậy?" "Điểm này tôi cũng rất tò mò, ít nhất từ biểu hiện của Uông Tàng Hải hiện tại mà xem, hắn lẽ ra không sở hữu sức mạnh như vậy mới đúng.

Có điều vì vẫn chưa đến ngày cuối cùng nên cũng không thể hạ kết luận." Tần Dã nói.

Cứ thế, hai ngày giãy giụa nhất đối với tất cả mọi người trôi qua!

Chỉ cần qua thêm một đêm nữa, mọi thứ ở thế giới này đều có thể đặt một dấu chấm hết!

Đây chắc chắn là chuyện khiến người ta hưng phấn nhất đối với mỗi người!

Nhưng hưng phấn vì mình thế mà lại thực sự tồn tại được thời gian dài như vậy ở cái thế giới đáng sợ này, họ tự nhiên sẽ không hy vọng lúc này lại xảy ra điều gì ngoài ý muốn!

Họ hy vọng đừng có chuyện gì xảy ra, nhưng đồng thời cũng rõ ràng, nếu thực sự phải xảy ra chuyện gì!

Thì cũng chênh lệch không nhiều, chỉ có thể là ngay bây giờ thôi!

Mặc dù mọi người đều đã cảm thấy vô cùng mệt mỏi vì sự tra tấn tinh thần của thế giới này, nhưng đến lúc này, họ lại chẳng ai có ý

định đi nghỉ ngơi. "Đêm nay náo nhiệt thật đấy." Tần Dã cười ha hả trêu chọc. "Đó là đương nhiên rồi!

Khó khăn lắm mới đến lúc này, ai mà còn ngủ được chứ!

Đồng chí Tiểu Tần, theo tính toán của cậu, khoảng bao lâu nữa chúng ta được về?" Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Tần Dã hỏi. "Khoảng ba tiếng nữa." Tần Dã nói. "Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?

Lúc trước khi đến thế giới này là ở trong một khu rừng rậm.

Giờ chúng ta có cần đến chỗ lối ra tương ứng không?" Vương Bàn Tử lại hỏi. "Không, chúng ta không cần làm gì cả, chỉ cần đợi ở đây là được.

Căn cứ vào thông tin chúng ta có được trước đó, cộng với việc tôi chỉnh hợp lại thông tin mới thám thính được mấy ngày nay!

Tuy chưa rõ nguyên lý là gì, nhưng thông đạo từ thế giới chúng ta đến đây có thể có rất nhiều.

Nhưng đường về thì chỉ có một, chính là phía dưới ngôi miếu chúng ta đang ở." Nghe vậy, mọi người không khỏi lại tò mò.

Trước khi có gợi ý này của Tần Dã, ấn tượng của họ về nơi này vẫn luôn là địa điểm đại chiến giữa Thụ lại và tên quái nhân.

Thật không ngờ nơi này còn có thiết lập như vậy!

Mà Vương Bàn Tử lại đột nhiên linh quang lóe lên, lập tức nghĩ đến một chuyện. "Đợi chút đồng chí Tiểu Tần!

Chương 991

Cậu nói chỗ chúng ta ở lì mấy ngày nay chính là thông đạo trở về.

Mà việc khi nào chúng ta có thể về là do cậu căn cứ vào những dấu vết trong thông đạo tính ra!

Tức là thời gian mỗi lần con Thụ lại đến đây thực ra đều là thời gian thông đạo mở ra!

Vãi chưởng!

Chuyện gì thế này!

Lũ này muốn xông vào thế giới của chúng ta à?" Vương Bàn Tử lẩm bẩm một hồi rồi bỗng nhiên kinh hô!

Mọi người cũng lập tức phản ứng lại, giả thiết trùng hợp một hai lần thì thôi.

Nếu thực sự thời gian mỗi lần Thụ lại quay về đây đều như vậy!

Thì phỏng đoán này của Vương Bàn Tử cực kỳ có khả năng!

Nghĩ kỹ lại, dường như bao nhiêu năm nay, họ cũng quả thực thường xuyên nghe được truyền thuyết về việc gặp phải sinh vật không tên nào đó trên núi Trường Bạch!

Nếu những thứ gặp phải lúc đó thực sự đều đến từ thế giới này...

Dường như mọi chuyện đều thông suốt rồi! "Cái này hiện tại cũng tạm thời chưa rõ.

Có điều Bàn Tử, nếu thật là vậy, đến lúc đó chúng ta e rằng phải cống hiến chút cho xã hội, không những phải trở về, còn phải chặn đám này ở lại bên đây." Tần Dã ngáp một cái nói.

Tuy Vương Bàn Tử nghe ra đây là lời nói đùa tùy tiện của Tần Dã.

Nhưng không thể không nói câu đùa này cũng khiến tim gã hơi run lên!

Đến hiện tại, tất cả sinh vật họ gặp phải so với thế giới bên kia, đều đủ để dùng hai chữ "quái vật" để hình dung.

Họ hiện tại ở thế giới này, chỉ riêng việc nghĩ cách sống sót từ tay đám quái vật này đã tiêu hao tâm thần lắm rồi!

Hơn nữa đây còn là xây dựng trên cơ sở có Tần Dã và Trương Kỳ Lân!

Thật sự bảo ở lại đây làm anh hùng chặn đám này lại... bọn họ thực sự không có cái dũng khí đó!

Có điều đúng như Vương Bàn Tử thấy, câu nói này của Tần Dã rốt cuộc chỉ là một câu đùa. "Yên tâm đi, chuyện 'ngon ăn' như thế chắc chưa đến lượt chúng ta làm đâu." Tần Dã cười ha hả nói: "Đầu tiên việc thông đạo mở ra sẽ là một sự thật đã định.

Điểm này sẽ không bị ý chí của bất kỳ sinh vật nào xoay chuyển!

Tức là chỉ cần đến thời kỳ nào đó, thông đạo này sẽ mở ra.

Nếu chỉ cần thông đạo mở ra, đám sinh vật này đều có thể đi qua...

Tôi nghĩ những sinh vật trong truyền thuyết núi Trường Bạch ở thế giới chúng ta sẽ không chỉ dừng lại ở mức truyền thuyết đơn giản như vậy đâu?" Mọi người cũng thi nhau gật đầu, truyền thuyết sở dĩ là truyền thuyết, chính là vì nó không dễ gặp nhiều.

Từ lúc họ đến thế giới này tới giờ, các loại sinh vật gặp phải tuy không so được với thế giới cũ, nhưng số lượng cũng khá đông đảo!

Số lượng sinh vật như thế này mà ném vào núi Trường Bạch, dù cho núi Trường Bạch có trùng điệp ngút ngàn, e rằng cũng sớm đã lan truyền ầm ĩ rồi! "Vậy đây lại là tình huống gì?" Vương Bàn Tử khó

hiểu hỏi: "Chẳng lẽ là do quan hệ chúng ta lạ lẫm với thế giới này, nên bọn chúng cũng lạ lẫm với thế giới của chúng ta, cho nên không dám tùy tiện đi vào?" Tần Dã lại lắc đầu: "Có lẽ vấn đề này cũng chỉ có thể đợi đến lúc đại môn sắp mở chúng ta mới biết được." Đang nói, Tần Dã đột nhiên nhíu mày, đôi mắt ngưng trọng nhìn về phía Trường ốc!

Mọi người cũng lập tức nâng cao tinh thần, thi nhau cầm súng nhìn theo ánh mắt Tần Dã! "Thứ chết tiệt này, rốt cuộc đã nuốt bao nhiêu sinh vật rồi?" Tần Dã nhíu chặt mày lẩm bẩm.

Mọi người thì lập tức nghe ra Tần Dã lúc này đang nói đến cái gì. "Bàn gia đã bảo sao mấy ngày nay tên quái nhân kia không đến tìm chúng ta gây phiền phức!

Hóa ra là đều đợi chúng ta ở đây!" Vương Bàn Tử nhíu mày nói. "Nó mấy ngày nay yên tĩnh như vậy ngoài việc cường hóa sức mạnh bản thân, quan trọng hơn là dốc toàn lực xây dựng Trường ốc." Tần Dã nói. "Tôi vẫn không hiểu, nếu mục đích của tên quái nhân là muốn lớn mạnh sức mạnh để nhân lúc hai thế giới tương liên mà xâm nhập vào thế giới chúng ta, tại sao nhất định phải xây dựng Trường ốc?

Chẳng lẽ Trường ốc này có lý do gì bắt buộc phải xây sao?" Tần Dã cũng lắc đầu. "Xem ra những thứ chúng ta không hiểu về thế giới này vẫn còn quá nhiều.

Có điều có một điểm có thể xác định, nếu tên quái nhân điên cuồng lớn mạnh sức mạnh, mục đích chính là xây dựng cái Trường ốc này, thì chứng tỏ đối với nó, việc xây Trường ốc có lý do gì đó vô cùng quan trọng!

Hơn nữa nó phải điên cuồng lớn mạnh bản thân cũng chứng tỏ lý do này nhất định có liên quan đến việc đại môn mở ra.

Dù sao cũng chỉ còn ba tiếng.

Hiện tại tuyệt đối không thể có bất kỳ sơ suất nào." Tần Dã nói.

Mọi người liên tục gật đầu. "Yên tâm đi đồng chí Tiểu Tần, chúng tôi sẽ không sơ suất đâu!" Vương Bàn Tử thở dài nói.

Kết quả Vương Bàn Tử vừa dứt lời, Tần Dã đột nhiên xoay người lao về phía gã!

Còn chưa đợi Vương Bàn Tử phản ứng xem là chuyện gì, Tần Dã đã rút đao giơ lên đỉnh đầu.

Đồng thời bàn tay gấu khổng lồ nện mạnh xuống, vừa vặn va chạm với đòn tấn công của Tần Dã! "Tôi đã nói rồi, đừng sơ suất!" Cơn gió mạnh mẽ lập tức hất tất cả mọi người có mặt lảo đảo!

Bọn họ khó khăn lắm mới đứng vững, ngẩng đầu nhìn lên, cũng bị bộ dạng của con Nhân hùng (Gấu người) này dọa cho giật mình!

Trên mặt mỗi người đều viết đầy sự kinh ngạc!

Bọn họ thực sự không ngờ con Nhân hùng này lại tìm tới cửa vào lúc này!

Quan trọng hơn là vừa rồi họ dường như hoàn toàn không nghe thấy động tĩnh gì khi Nhân hùng đến gần!

Đây quả thực là chuyện không thể tin nổi!

Cơ thể to lớn như vậy, khi đến gần lại có thể hoàn toàn không để lại dấu vết!

Nếu không phải Tần Dã phản ứng nhanh, họ cũng không dám tưởng tượng một cái tát này của Nhân hùng sẽ lấy đi mạng của bao nhiêu người! "Vãi chưởng!

Con gấu này mò tới lúc nào vậy!" Vương Bàn Tử lập tức kinh hô một tiếng, rồi xách súng định nện cho con Nhân hùng vài cái!

Đột nhiên Trương Kỳ Lân lao tới, tung một cước đá vào người

Vương Bàn Tử!

Gần như chỉ trong tích tắc trước sau, Vương Bàn Tử đã nghe thấy tiếng đạn rơi lộp độp trên mặt đất!

Nghe tiếng động dồn dập đó, nếu vừa rồi không phải Trương Kỳ Lân nhanh tay lẹ mắt, e rằng bây giờ Vương Bàn Tử đã bị quét thành cái tổ ong!

Mọi người lập tức hiểu ra chuyện gì!

Nhanh chóng quay đầu lại!

Quả nhiên nhìn thấy mấy con Nhân diện hầu đang gào thét lao về phía họ! "Đám súc sinh này lại giở chứng gì vậy!" Vương Bàn Tử lập tức hét lớn!

Đến nước này rồi, mọi người đâu còn ai nương tay!

Cho dù đám Nhân diện hầu các người có năng lực mô phỏng học tập cực mạnh thì đã sao!

Thêm vài tiếng nữa là mọi người rời đi rồi!

Bất kể các ngươi học được bao nhiêu thứ, cũng không có cơ hội thi triển lên người họ!

Ngược lại nếu lúc này vì nương tay mà mất mạng, thế mới là lỗ to!

Đám người không hề do dự, chĩa súng vào đám Nhân diện hầu đang lao tới xả đạn!

Chương 992

Mà đám Nhân diện hầu này quả nhiên cũng không ngu xuẩn đến mức lao lên để nạp mạng!

Vừa thấy bên này nổ súng, chúng lập tức phân tán đội hình tìm vật che chắn!

Những con Nhân diện hầu phụ trách bắn súng cũng tức khắc tiến hành hỏa lực áp chế đối với họ, để tranh thủ cơ hội tiếp cận cho đồng đội! "Không ngờ bản lĩnh dùng súng của đám khỉ này lại lợi hại như vậy!

Trình độ bắn súng này rất nhiều lính đặc chủng loại thường cũng không làm được a!" Vương Bàn Tử vừa nấp tránh đạn, tìm cơ hội nhảy ra bắn vài phát!

Kết quả phát hiện dù hai bên đều đang đọ súng, nhưng Nhân diện hầu vẫn không ngừng kéo gần khoảng cách với họ! "Chiến thuật kiểu này chẳng lẽ cũng có thể học được qua thực chiến sao?

Tố chất chiến thuật và năng lực học tập của đám khỉ này e rằng còn mạnh hơn khối người ấy chứ!" A Ninh nhíu chặt mày nói. "Mẹ kiếp!

Thật không ngờ, Bàn gia sống bao nhiêu năm nay, lần đầu tiên gặp phải chuyện phải đấu lê giáp lá cà, thế mà lại là với đám khỉ này!" Vương Bàn Tử phẫn nộ chửi đổng một tiếng, đã chuẩn bị sẵn sàng "hàng nóng". "Tiểu Ca, nếu đám khỉ đó thật sự lao lên!

Cậu nhớ giúp chúng tôi một tay đấy nhé!

Bàn gia nhìn ra rồi!

Năng lực đám khỉ này quá không đơn giản!

Cũng không biết bọn chúng bây giờ đã học được bao nhiêu thủ đoạn, lát nữa mà đối đầu thật, Bàn gia cũng không dám nói mình có 'xơi' được không nữa!" Vương Bàn Tử thở hắt ra, chuẩn bị sẵn sàng.

Giờ khắc này, gã đã không còn coi Nhân diện hầu là súc sinh, mà coi chúng là chiến sĩ!

Gã cảm thấy chỉ có như vậy mới khiến mình không lơ là trong thời khắc mấu chốt cuối cùng này!

Dù sao Vương Bàn Tử cũng không muốn khó khăn lắm mới kiên trì được đến lúc này, kết quả lại vì bản thân sơ suất mà xảy ra chuyện!

Trương Kỳ Lân lại không trả lời câu hỏi của Vương Bàn Tử, chỉ xách Hắc Kim Cổ Đao lên, có điều nhìn dáng vẻ của anh ta cũng giống như đã sẵn sàng đại chiến một trận!

Trong lòng Vương Bàn Tử lập tức yên tâm hơn chút!

Cái thiết lập trầm mặc ít nói của Trương Kỳ Lân gã đã quá quen rồi.

Dù sao nhìn bộ dạng hiện tại của anh ta cũng là tùy thời chuẩn bị đại chiến.

Trái tim đang treo lơ lửng của Vương Bàn Tử tự nhiên cũng hạ xuống nhiều.

Dù sao bất kể đám khỉ này học được bao nhiêu, chiến lực trưởng thành bao nhiêu!

Gã không tin thực lực của chúng có thể trưởng thành đến cấp bậc của Trương Kỳ Lân!

Kết quả lần này Vương Bàn Tử rõ ràng lại đoán sai!

Trương Kỳ Lân đột nhiên xoay người, thế mà lại chạy về phía

ngôi miếu sau lưng họ!

Vương Bàn Tử lần này thì ngớ người triệt để!

Cậu nói xem Tần Dã - đại chiến lực số 1 đã đi giao thủ với Nhân hùng rồi!

Giờ chiến lực số 1' này sao lại chạy về hướng đó! "Tiểu Ca, tình huống gì vậy!" Vương Bàn Tử vừa dứt lời, liền nghe thấy dưới chân truyền đến một trận chấn động!

Còn chưa đợi mọi người phản ứng lại là chuyện gì, một con rết khổng lồ (Cự đại ngô công) trực tiếp lao lên từ lòng đất, trong nháy mắt đã đánh sập cả ngôi miếu thành cám vụn!

Sau đó nó càng trực tiếp vồ về phía bọn họ!

Trương Kỳ Lân tung người nhảy lên, nhanh chóng vung Hắc Kim Cổ Đao va chạm với con rết!

Cả hai sau khoảnh khắc giằng co đều cùng phát lực, song phương đều bật lùi lại!

Trương Kỳ Lân không hề chậm trễ, dậm chân lao lên tấn công con rết lần nữa!

Nhìn thấy cảnh này, Vương Bàn Tử bất lực ôm trán! "Ối giời ơi!

Chuyện này sao lại phát triển theo hướng này chứ!

Một con Nhân hùng, một bầy Nhân diện hầu, thế đã khó đối phó lắm rồi!

Tự nhiên lại lòi ra cái thứ của nợ này nữa!" Vương Bàn Tử trực tiếp chửi ầm lên! "Không xong rồi!

Nó lao ra phá hủy cả ngôi miếu!

Liệu có ảnh hưởng gì đến việc chúng ta trở về không?" Hạo Thiên

Chân lại lo lắng sang chuyện khác.

Mà câu nói này không nghi ngờ gì đã kích thích tất cả mọi người có mặt!

Cục diện vốn đã vô cùng căng thẳng trong nháy mắt trở nên càng thêm nôn nóng!

Phải biết rằng, động lực chống đỡ họ tiếp tục chiến đấu hiện tại chính là chuyện về nhà!

Mắt thấy chỉ còn chưa đầy ba tiếng nữa là thành công!

Nếu thực sự lối ra duy nhất này bị phá hủy!

Chưa nói đến chuyện lần mở cửa tiếp theo!

Chỉ riêng biến cố này đối với tất cả mọi người đều là một đả kích trầm trọng!

Mức độ ảnh hưởng của nó nói trực tiếp khiến người ta tuyệt vọng ngay tại đây cũng không phải là không thể!

Nhưng mọi người chính vì trong lòng quá mức căng thẳng, đến mức đã quên mất!

Bất kể lối vào này có vì con rết khổng lồ xuất hiện mà bị ảnh hưởng gì hay không!

Nếu họ chết ở đây, thì mọi thứ đều chấm hết!

Quả nhiên, ngay giây tiếp theo, một con hải hầu tử (hoặc Nhân diện hầu dưới nước/biến thể) nhân cơ hội họ phân thần, nhảy vọt tới trước mặt.

Một đao chém xuống.

Mặc dù mọi người vẫn phản ứng lại, nhưng chung quy đã không kịp!

Mắt thấy lưỡi dao hạ xuống, họ lại chẳng có lấy một chút thời gian phản ứng.

May mà Tần Dã kịp thời tìm được cơ hội trong lúc giao chiến với Nhân hùng để quay lại, sau đó một đao chém chết con quái kia!

Tần Dã tiếp đất không nói nhiều, chỉ ném cho mọi người một ánh mắt!

Rồi lại lao lên chiến đấu với Nhân hùng.

Nhưng với sự ăn ý giữa Vương Bàn Tử và hắn, gã đã nhận ra rồi.

Tần Dã đang nhắc nhở bọn họ đừng sơ suất. "Anh em!

Mọi người đừng phân tâm nữa!

Nhân hùng và rết khổng lồ cứ giao cho đồng chí Tiểu Tần và Tiểu Ca!

Chúng ta bây giờ chuyên tâm đối phó với đám Nhân diện hầu này là được!

Nếu chúng ta 'ngỏm', bất kể lối vào có bị ảnh hưởng gì không, chúng ta cũng 'đi bán muối' trước một bước rồi!" Vương Bàn Tử hét lớn với mọi người.

Có Tần Dã cứu viện, cộng thêm lời nhắc nhở hiện tại của Vương Bàn Tử!

Các lính đánh thuê tại hiện trường cũng thi nhau điều chỉnh lại trạng thái!

Chương 993

Họ hít sâu một hơi!

Dù chỉ đơn thuần là để đảm bảo mình có thể sống sót trở về thế giới cũ!

Giờ khắc này họ cũng bắt buộc phải tập trung tinh lực toàn lực ứng phó!

Nhân diện hầu vẫn không ngừng xung kích, sự phản kích của lính đánh thuê cũng ngày càng hung mãnh.

Mặc dù đám Nhân diện hầu này đã thể hiện ra tố chất chiến thuật cường đại, nhưng về khí thế cũng bị đám lính đánh thuê đè bẹp một đầu!

Tần Dã quay đầu nhìn tình hình bên phía lính đánh thuê, trạng thái hiện tại của họ khiến hắn không cần phải lo lắng quá nhiều nữa.

Đối mặt với cái tát đang vung xuống của Nhân hùng!

Tần Dã nhanh chóng lách người né tránh, lập tức chém một đao lên người Nhân hùng!

Nhát đao này tuy vẫn chưa thể để lại vết thương trên người Nhân hùng, nhưng tốc độ nhanh chóng đủ để thông qua trảm kích này khiến Nhân hùng đau đến nhe răng trợn mắt! "Cá lớn nuốt cá bé, kẻ mạnh sinh tồn.

Bất kể ngươi muốn báo thù hay đơn thuần muốn ăn thịt chúng ta cũng được!

Ta không oán trách ngươi đến tìm chúng ta gây phiền phức.

Nhưng chỉ cần ngươi đã đến, ta sẽ coi ngươi là kẻ địch, tất nhiên

sẽ cùng ngươi không chết không thôi." "Có thể đạt đến cảnh giới Nhân hùng không hề dễ dàng, hiện tại rời đi chúng ta coi như hòa nhau.

Ân oán quá khứ cũng xóa bỏ." Tần Dã vung đao chỉ vào Nhân hùng nói.

Tuy nói cứ đánh tiếp thế này, Tần Dã cũng thực sự nắm chắc có thể đánh bại Nhân hùng.

Nhưng dù sao thời gian cấp bách, hắn cũng khẳng định tên quái nhân cuối cùng tất nhiên vẫn sẽ có hành động!

Bất kể là từ góc độ bảo toàn thực lực hay tránh bị đánh lén, hiện tại quả thực tận lực tránh những trận chiến không cần thiết là tốt nhất!

Nhưng Nhân hùng rõ ràng không có ý định rút lui vào lúc này.

Nó gầm lên phẫn nộ với Tần Dã, sau đó vung tay lại lao lên!

Thấy khuyên không được, Tần Dã tự nhiên quả đoán chọn tốc chiến tốc thắng!

Tần Dã dậm chân, vung đại đao lao tới trước mặt Nhân hùng!

Không đợi Nhân hùng có động tác!

Một đao đã chém xuống người nó!

Đã quyết định tốc chiến tốc thắng!

Lần này sức mạnh Tần Dã sử dụng so với trước tự nhiên càng lớn hơn!

Nhân hùng bị tấn công cũng đau điếng, lập tức gầm lên, nhưng là một sinh vật cường đại đã có linh tính.

Chỉ đòn tấn công thế này đương nhiên chưa đủ khiến Nhân hùng

lùi bước!

Sau tiếng gầm trong nháy mắt, Nhân hùng liền nén đau tung một đòn về phía Tần Dã!

Tần Dã nhìn chuẩn thời cơ, nhân lúc bàn tay Nhân hùng hạ xuống mắt thấy sắp tiếp xúc với mình, hắn né tránh trong gang tấc!

Sau đó nhìn chuẩn sơ hở của Nhân hùng, nhắm thẳng mắt nó chém một đao!

Dù là Nhân hùng đã đao thương bất nhập, nhưng những chỗ như nhãn cầu vẫn vô cùng yếu ớt!

Mặc dù Nhân hùng đã nhắm mắt lại ngay lập tức.

Nhưng cú này vẫn nện mạnh lên mí mắt nó, vẫn khiến Nhân hùng đau đến mức chảy cả nước mắt!

Nhân hùng một tay che mắt, tay kia lại tát bừa một cái!

Động tác này rõ ràng là muốn tránh để Tần Dã tấn công tiếp!

Đồng thời cũng là một đòn phản kích mang tính ép buộc!

Có điều ngay cả trong điều kiện đối quyết trực diện cũng không có cách nào gây thương tổn cho Tần Dã!

Loại phản kích bị ép buộc trong lúc nguy cấp này thì làm sao có thể có tác dụng với Tần Dã!

Tần Dã lại nhìn chuẩn thời cơ, né tránh đòn tấn công với phạm vi nhỏ nhất!

Sau đó lại một đao chém lên người Nhân hùng!

Giống như trước đó Nhân diện hầu một lòng chỉ tấn công vào khớp xương Nhân hùng!

Phương thức tấn công của Tần Dã lúc này cũng như vậy!

Hơn nữa với thực lực của Tần Dã, đòn tấn công của hắn có thể nói là tinh chuẩn hơn Nhân diện hầu rất nhiều!

Liên tiếp mấy đòn hạ xuống, trên người Nhân hùng tuy không thấy ngoại thương rõ rệt, nhưng cũng có thể thấy rõ nó đã chịu thương tổn ở mức độ tương đương!

Tuy miệng vẫn phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, nhưng cơ thể vẫn không ngừng run rẩy!

Đến nước này, Nhân hùng tự nhiên cũng đã biết mình tuyệt đối không thể là đối thủ của Tần Dã!

Sau khi để lại vài tiếng gầm gừ đe dọa vô dụng, liền bỏ chạy với tốc độ nhanh nhất!

Tần Dã thở phào nhẹ nhõm, sau khi liên tiếp tấn công nhiều lần như vậy mà vẫn chưa gây ra sát thương thực tế hữu hiệu cho Nhân hùng.

Điểm này ngay cả Tần Dã cũng ẩn ẩn kinh ngạc!

Nếu trận chiến này hai bên thực sự cứ giằng co mãi, Tần Dã tuy vẫn nắm chắc phần thắng!

Nhưng chắc chắn cũng sẽ tiêu hao không nhỏ a!

Không một chút chần chừ, Tần Dã nhanh chóng quay đầu, lúc này con rết dưới sự tấn công của Trương Kỳ Lân đã liên tục bại lui, xem ra nó bại trận cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Thế là Tần Dã nhanh chóng lao về phía đám Vương Bàn Tử!

Mà cuộc chiến giữa lính đánh thuê và Nhân diện hầu quả thực không hề nhẹ nhàng như bên Trương Kỳ Lân!

Mặc dù họ đã tiến hành hỏa lực áp chế Nhân diện hầu ở mức độ tương đối!

Nhưng năng lực chiến thuật của Nhân diện hầu cũng thực sự cường hãn!

Dù trong tình huống này, cũng có thể quay ngược lại hình thành thế áp chế hỏa lực với họ!

Những con Nhân diện hầu cận chiến khác thì mượn cơ hội này lừng lững kéo gần khoảng cách với họ!

Trong nháy mắt, mấy con Nhân diện hầu đã lao đến ngay trước mặt!

Lưỡi dao trong tay càng là trực tiếp chém xuống!

Đối mặt với đám khỉ này!

Vương Bàn Tử tự nhiên không ngán!

Lập tức rút dao chém nhau với đối phương!

Đồng thời miệng vẫn chửi lớn: "Nhào vô!

Để Bàn gia xem đám súc sinh các ngươi có bản lĩnh gì!" Mà Vương Bàn Tử thân là một thổ phu tử kinh nghiệm lão luyện!

Việc liếm máu trên lưỡi đao cũng làm không ít!

Tuy nói thế công của Nhân diện hầu hung mãnh, nhưng nhất thời thế mà lại chẳng thể hạ được Vương Bàn Tử!

Rất nhanh, một con Nhân diện hầu khác cũng đột phá vòng vây đánh về phía Hạo Thiên Chân!

Ở phương diện này, Hạo Thiên Chân tự nhiên không có bản lĩnh như vậy!

Đối mặt với đòn tấn công của Nhân diện hầu, cậu ta chỉ có thể tận lực né tránh để tránh bị thương!

May mà lúc này Vương Bàn Tử cũng đang chém giết ở bên cạnh!

Chương 994

Gã nhân lúc con Nhân diện hầu tấn công mình chém trượt một đao, liền túm lấy cánh tay nó!

Sau đó phát lực, trực tiếp ném con Nhân diện hầu này vào con đang vồ về phía Hạo Thiên Chân!

Nhân lúc cả hai va chạm, gã lao lên che chở Hạo Thiên Chân ở sau lưng. "Tiểu Thiên Chân, cậu cứ ở sau lưng tôi đừng động đậy!

Mẹ kiếp!

Cái khác không nói, chứ mấy con súc sinh này!

Bàn gia còn ứng phó được!" Nhưng theo số lượng Nhân diện hầu lao lên ngày càng nhiều, lính đánh thuê cũng lần lượt bị ép vào thế đánh giáp lá cà!

Dù những lính đánh thuê này ai nấy đều là tay thiện nghệ!

Nhưng không đỡ nổi số lượng Nhân diện hầu lao lên ngày càng đông!

Chẳng bao lâu họ đã rơi vào vòng vây trùng trùng điệp điệp của Nhân diện hầu! "Mẹ kiếp!

Cứ thế này thì không ổn!

Lũ Nhân diện hầu lao lên càng lúc càng đông!" "Mấy thứ chết tiệt này, từng con một thân thủ lại còn lợi hại như vậy!" "Cứ đánh tiếp thế này thì chúng ta chắc chắn sẽ bị vây chết mất!" Vương Bàn Tử giơ đao phòng thủ trước lũ Nhân diện hầu, cả người đã bắt đầu thở hồng hộc vì kiệt sức.

Phải nói là bản lĩnh của lũ khỉ mặt người này khiến ngay cả

Vương Bàn Tử cũng cảm thấy kinh ngạc!

Khi đấu tay đôi, Vương Bàn Tử còn cảm thấy mình dư sức xử lý, ít nhất còn có thể tranh thủ lúc giao thủ mà túm lấy cánh tay nó ném đi.

Nhưng kết quả khi hai con Nhân diện hầu liên thủ, cảm giác lại hoàn toàn khác biệt!

Sự ăn ý trong tấn công của chúng giống như những chiến hữu đã cùng nhau trải qua vô số trận đại chiến vậy!

Dường như chẳng cần giao lưu gì thêm!

Nhìn thì có vẻ là cùng tấn công, nhưng thực tế lại có một khoảng cách nhất định!

Một con tấn công trước để dụ mình phản ứng, sau đó con kia sẽ dùng tốc độ cực nhanh để bắt kịp nhịp điệu của con trước, nắm lấy sơ hở khi mình phòng thủ để tấn công!

Khả năng kiểm soát nhịp điệu liên tiếp không ngừng hoàn hảo như vậy, đủ để chúng có thể giao đấu với những đối thủ mạnh hơn mình!

Ngẫm lại thì, lúc trước khi giao thủ với lũ Nhân Hùng, hình như chúng cũng dùng thủ đoạn này!

Tuy nói cách chiến đấu này hiện tại mình vẫn còn có thể ứng phó, nhưng tiêu hao chung quy vẫn là quá lớn!

Đừng nói là lỡ như lại lòi ra thêm một con nữa, cho dù chỉ là hai con này thôi, hắn cũng không biết mình còn trụ được đến bao giờ!

Khi một con Nhân diện hầu lao về phía Vương Bàn Tử, hắn lập tức vung đao chém tới.

Ngay khoảnh khắc lưỡi đao chạm nhau, lại một con khác vượt qua con trước đó, lao đến ngay trước mặt Vương Bàn Tử.

Đối mặt với lưỡi đao chém xuống của kẻ đến sau, Vương Bàn Tử lại một lần nữa túm lấy cổ tay đối phương.

Nhưng ngay lúc này, một con Nhân diện hầu hô lên một tiếng rồi nhảy vọt lên không trung!

Vương Bàn Tử giật thót tim!

Hiện tại hai tay hắn đều đang bị đối phương kiềm chế!

Nếu con Nhân diện hầu này chém từ trên xuống, tình huống của hắn lúc này thật sự khó mà đỡ được!

Ai ngờ, đòn tấn công của con Nhân diện hầu này căn bản không phải nhắm vào hắn!

Nó nhanh chóng vượt qua đầu hắn, cú chém trực tiếp bổ xuống đầu Hạo Thiên Chân ở phía sau!

Khoảnh khắc này, cả hai người đều kinh hãi!

Hạo Thiên Chân trong những tình huống đối đầu trực diện thế này thì năng lực phải nói là cực kỳ yếu ớt!

Nếu thật sự giao thủ với con Nhân diện hầu đã trưởng thành đến mức này, e rằng ngay cả một hiệp cũng không chống đỡ nổi! "Tiểu Thiên Chân!

Chạy mau!

Lũ súc sinh các ngươi!

Có ngon thì nhào vào Bàn gia đây này!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, dốc toàn lực đẩy hai con Nhân diện hầu trước mắt ra, định lao về phía Hạo Thiên Chân!

Kết quả lập tức lại có mấy con Nhân diện hầu chắn ngay trước mặt hắn!

Rõ ràng trí thông minh cao của chúng đã nhận ra Hạo Thiên Chân không có sức chiến đấu gì, nên hiện tại chúng định cầm chân hắn!

Chỉ cần như vậy, Hạo Thiên Chân chắc chắn phải chết! "Mẹ kiếp!

Rõ ràng là một lũ súc sinh mà lắm trò xấu xa phết!" Vương Bàn Tử gầm lên, lập tức vung đao chém loạn xạ về phía Nhân diện hầu!

Hắn chưa từng nghĩ đao pháp loạn xạ này có thể làm bị thương chúng, cái hắn muốn chỉ là khiến chúng kiêng kỵ mà tránh ra, mục đích cuối cùng vẫn là mau chóng cứu Hạo Thiên Chân!

Và dưới khí thế muốn nghiền nát tất cả này của hắn, lũ Nhân diện hầu chắn trước mặt quả thực lập tức né sang xung quanh!

Vương Bàn Tử không dám nghỉ ngơi, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất muốn lao đến chỗ Hạo Thiên Chân.

Nào ngờ đột nhiên một luồng hàn ý xuất hiện sau lưng hắn!

Vương Bàn Tử thót tim!

Hắn chợt nhận ra mình dường như vẫn nghĩ sự việc quá đơn giản!

Hóa ra bao gồm cả việc tấn công Hạo Thiên Chân, tất cả trước đó chẳng qua chỉ là mồi nhử!

Chúng xác thực muốn giết Hạo Thiên Chân, nhưng đồng thời miếng thịt béo là hắn đây chúng cũng chẳng muốn buông tha! "Mẹ kiếp!

Thật ra các ngươi muốn ăn thịt Bàn gia trước phải không?

Dám tính kế Bàn gia kiểu này!

Bàn gia lấy mạng các ngươi!" Vương Bàn Tử hét lớn không phục, định quay lại phản kích!

Tuy nhiên lũ Nhân diện hầu này đã sớm chuẩn bị tấn công xong

xuôi!

Lúc này Vương Bàn Tử đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong, dù có dùng hết sức bình sinh thì làm sao mà theo kịp?

Ngay tại khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy!

Một bóng người từ bên cạnh lao ra!

Người đến không phải ai khác, chính là Tần Dã, người vừa nãy còn đang giao chiến với Nhân Hùng!

Chỉ thấy Tần Dã vung đại đao, trực tiếp đỡ được đòn tấn công từ Nhân diện hầu!

Sau đó càng không hề do dự, chém ra một đao dũng mãnh giết chết con Nhân diện hầu đang lao tới! "Đồng chí Tiểu Tần!

Bên cậu đã giải quyết xong rồi hả?" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt.

Trong ấn tượng của hắn, giây trước Tần Dã hình như vẫn còn đang đánh nhau với Nhân Hùng!

Thế mà giây sau đã lao đến trước mặt mình rồi!

Hắn vội vàng quay đầu nhìn về hướng Tần Dã giao chiến lúc nãy, lại hoàn toàn không thấy bóng dáng Nhân Hùng đâu!

Vương Bàn Tử lập tức nghệt mặt ra.

Muốn nói Tần Dã xử đẹp lũ Nhân Hùng, điểm này Vương Bàn Tử một chút cũng không ngạc nhiên!

Chương 995

Nhưng mà xử lý xong thì ít nhất cũng phải có cái xác nằm đó chứ?

Chẳng lẽ chỉ trong một chút thời gian như vậy, Tần Dã đã ăn thịt luôn lũ Nhân Hùng rồi sao! "Tôi trước đó chẳng phải đã nói rồi sao?

Nhân Hùng trưởng thành đã có linh tính, chúng sẽ phán đoán xem đối thủ hiện tại rốt cuộc mình có đối phó được hay không!

Nếu xác định là đối thủ mình không giải quyết được, chúng tự nhiên sẽ rút lui." Đang nói chuyện, lại có hai con Nhân diện hầu một trên một dưới chém về phía Tần Dã! "Cẩn thận đấy đồng chí Tiểu Tần!" Vương Bàn Tử thấy thế lập tức sốt ruột hét lớn!

Tần Dã lại chẳng hề hoảng hốt.

Đợi đến sát na hai con Nhân diện hầu chém ra đòn tấn công, cả người hắn lăng không bay lên, lập tức cơ thể xoay tròn cực nhanh, thế mà lại lướt qua ngay vùng trung tâm đòn tấn công của hai con Nhân diện hầu!

Ngay khoảnh khắc hai bên giao nhau, lại là một cú xoay người!

Đại đao vung lên, trong khoảnh khắc liền chém hai con Nhân diện hầu thành hai nửa!

Tất cả chỉ diễn ra trong nháy mắt!

Tốc độ nhanh đến nỗi ngay cả Vương Bàn Tử cũng không phản ứng kịp!

Mà khi hai con Nhân diện hầu ngã xuống, những con khác tự nhiên cũng chú ý đến mối đe dọa từ Tần Dã.

Một con trong đó lập tức phát ra tiếng rít gào!

Vốn dĩ còn mấy con Nhân diện hầu đang tấn công lính đánh thuê cũng đồng loạt quay sang lao về phía Tần Dã.

Trong nháy mắt đã bao vây hắn lại! "Mẹ kiếp!

Muốn lấy nhiều hiếp ít hả!" Vương Bàn Tử quát lớn, lập tức định xách đao lao lên, kết quả lại bị Tần Dã giơ tay ngăn lại. "Bàn Tử, các cậu cảnh giác xung quanh cho kỹ, nếu còn thứ gì khác đến gây phiền phức thì đừng để trúng chiêu.

Mấy con khỉ này để tôi giải quyết là đủ rồi." Vương Bàn Tử gật đầu liên tục.

Tuy nói lũ Nhân diện hầu này số lượng đông đảo, nhưng hắn tin tưởng, một khi Tần Dã đã quyết định một mình đối phó chúng thì nhất định sẽ làm được! "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu cẩn thận một chút!

Lũ súc sinh này ranh ma lắm đấy!" Vương Bàn Tử vội vàng nói.

Kết quả ngay khi hắn vừa dứt lời, một tiếng súng vang lên từ xa!

Mọi người trong lòng đều chấn động!

Đều ý thức được đây chắc chắn là lũ Nhân diện hầu ở xa đang bắn về phía này!

Kết quả ngay giây tiếp theo, nghe thấy tiếng hai viên đạn rơi xuống đất!

Mọi người theo tiếng động nhanh chóng quay đầu, bàng hoàng nhìn thấy Tần Dã đang hoành đại đao trước mặt, trên lưỡi đao vẫn còn bốc lên khói thuốc súng!

Lại nhìn lũ Nhân diện hầu xung quanh với vẻ mặt đầy kinh ngạc!

Trong lòng mọi người nảy sinh một ý nghĩ! "Đồng chí Tiểu Tần!

Vừa... vừa rồi là làm gì thế?" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, tuy có chút không dám tin, nhưng vẫn ướm hỏi. "Không có gì, chỉ đơn thuần là chắn ngang đao trước mặt thôi!

Có điều nhìn qua thì hình như đánh trúng cái gì đó rồi." Tần Dã vẻ mặt nhẹ nhàng, hiển nhiên trong lòng hắn cái gì cũng biết!

Mọi người không khỏi nuốt nước bọt.

Không đợi bọn họ từ trong cơn chấn kinh này hồi phục lại, đã nghe thấy lại có một con Nhân diện hầu phát ra tiếng rít gào!

Ngay sau đó là một tràng tiếng súng dồn dập!

Đồng thời những con Nhân diện hầu kia cũng toàn bộ đều làm tốt chuẩn bị đột kích!

Vương Bàn Tử lập tức hiểu ra!

Những gì chúng làm hiện tại về bản chất giống hệt lúc đột kích trước đó!

Đầu tiên là lợi dụng súng đạn bắn quét để kiềm chế Tần Dã, sau đó những con Nhân diện hầu cận chiến khác nắm lấy cơ hội trực tiếp vồ lên!

Tuy nói thật sự đánh nhau, luận về thực lực thì bất kể lũ Nhân diện hầu này có bao nhiêu, Tần Dã cũng sẽ không để vào mắt!

Nhưng nếu còn có quấy rối tầm xa, hành động của Tần Dã ít nhiều cũng sẽ bị ảnh hưởng!

Trong trận chiến không được phép có sai sót này, chỉ cần một chút sơ suất cũng sẽ dẫn đến kết quả chí mạng!

Nhìn bộ dạng của lũ Nhân diện hầu kia, Vương Bàn Tử cũng lập tức nhìn ra!

Chúng chính là đang đợi khoảnh khắc Tần Dã né tránh đạn để lộ ra

sơ hở!

Nhưng ngay giây tiếp theo, Vương Bàn Tử liền nhận ra sự lo lắng của mình dường như lại thừa thãi rồi!

Đối mặt với những viên đạn đang gào thét bay tới, chỉ thấy Tần Dã bước lên một bước, lập tức đại đao trong tay vung lên cực nhanh!

Sau đó, mọi người chỉ nhìn thấy một màn đao ảnh xé gió, vô số viên đạn bay tới thế mà toàn bộ đều bị Tần Dã đỡ lại!

Khoảnh khắc này khiến tất cả mọi người có mặt đều nhìn đến ngây người!

Não bộ của họ trong giây phút này toàn bộ rơi vào trạng thái "treo máy"!

Nếu là đạn đơn lẻ thì còn bỏ qua!

Hiện tại là tình huống bắn liên thanh, tốc độ bắn của những viên đạn này nhanh cỡ nào, với tư cách là chủ nhân cũ, bọn A Ninh quá rõ ràng!

Cái này mà ở trên chiến trường, bên bị bắn chắc chắn ngay cả đầu cũng không dám ló ra!

Bọn họ quả thực không thể tưởng tượng nổi Tần Dã lại dùng phương thức như vậy để ứng đối!

Cách ứng đối như vậy rõ ràng không chỉ làm bọn họ chấn kinh, mà ngay cả lũ Nhân diện hầu cũng trừng lớn đôi mắt đầy kinh ngạc.

Và sự thất thần này rõ ràng đã ngược lại cho Tần Dã cơ hội!

Chỉ thấy Tần Dã lao lên như mũi tên, tranh thủ trước khi lũ Nhân diện hầu kịp phản ứng, một tay túm lấy cổ một con trong đó!

Sau đó trực tiếp giơ lên về hướng họng súng!

Kẻ phía sau để có thể mau chóng bắn chết Tần Dã, rõ ràng cũng đã hoảng loạn!

Đối mặt với tấm khiên đột nhiên xuất hiện, căn bản không kịp ngừng bắn!

Chỉ trong nháy mắt, con Nhân diện hầu làm bia đỡ đạn đã bị bắn cho da tróc thịt bong!

Lũ Nhân diện hầu đang bắn cũng bị buộc phải ngừng lại!

Ngay khoảnh khắc cảm giác tiếng súng ngừng bặt, Tần Dã xoay người một cái, trực tiếp ném con Nhân diện hầu trong tay về phía bầy Nhân diện hầu khác!

Ngay sát na chúng va vào nhau, hắn lại một lần nữa lao ra như cắt, sau đó hai nhát đao liền hoàn thành việc chém giết hai con Nhân diện hầu!

Lũ Nhân diện hầu bị tấn công lập tức phát ra những tiếng rít gào liên tục!

Tiếng gào thét như vậy là tín hiệu chúng sắp phát động tổng tấn công!

Nếu là bình thường, chỉ riêng tiếng gào thét này cũng đủ khiến người ta tim đập chân run!

Nhưng lần này, mọi người nghe thấy những động tĩnh này lại chẳng hề sợ hãi chút nào!

Chương 996

Bởi vì từ trong tiếng rít gào của lũ Nhân diện hầu, bọn họ có thể nghe rõ ràng đối phương đang run rẩy vì sợ hãi!

Bọn họ hiểu, đây ngoài việc là tiếng gào thị uy ngày thường, cũng là do trong lòng chúng đã nảy sinh nỗi khiếp sợ khi đối mặt với đối thủ đáng sợ là Tần Dã.

Cho nên mới lợi dụng phương thức như vậy để trấn an chính mình!

Chỉ có điều, loại uy hiếp "ngoài mạnh trong yếu" này làm sao có tác dụng gì với Tần Dã!

Chỉ thấy Tần Dã vung một đao, không đợi Nhân diện hầu kịp phản ứng, một con trong đó đã bị chém chết.

Những con Nhân diện hầu khác lập tức theo sau phản kích!

Đầu tiên là ba con nhảy lên không trung, vừa xoay tròn mạnh mẽ trên không vừa nhanh chóng xuất đao!

Chiêu thức sử dụng thế mà lại là phương thức chiến đấu của Tần Dã. "Học cũng nhanh đấy." Tần Dã cười khẽ, vẫn không hề thấy chút hoảng loạn nào.

Gần như cùng lúc, lại có mấy con đã lao tới từ hai bên trái phải của Tần Dã, rõ ràng là để chặn đường lui của hắn! "Áp bách từ trên cao xuống, cộng thêm phong tỏa hai bên trái phải.

Trí thông minh chiến đấu của lũ Nhân diện hầu này quả thực không tệ." Tần Dã nghĩ vậy, nhưng dưới chân đã di chuyển, hắn hơi nhảy lùi về phía sau!

Đây vốn là thủ đoạn ứng biến tốt nhất để đối phó với kiểu vây

hãm này!

Nhưng Vương Bàn Tử lại nhìn thấy, một con Nhân diện hầu đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, đâm tới từ phía sau lưng Tần Dã!

Theo quỹ đạo di chuyển của Tần Dã, hắn chắc chắn sẽ va vào nó! "Đồng chí Tiểu Tần!

Cẩn thận phía sau!" Vương Bàn Tử hét lớn cấp bách.

Tuy nhiên phản ứng của Tần Dã lại nhanh hơn hắn tưởng tượng rất nhiều!

Chỉ thấy Tần Dã nhanh chóng xoay người, một tay túm lấy cổ tay Nhân diện hầu, sau đó trực tiếp ném mạnh, ngạnh kháng dùng nó va vào mấy con Nhân diện hầu đang nhảy xuống từ bên trên!

Sau đó chân vừa chạm đất, lại là một cú lao về phía trước, tranh thủ khoảnh khắc Nhân diện hầu hai bên trái phải dừng lại, một đao chém xuống người một con, rồi nhanh chóng tóm lấy con còn lại xoay về phía sau.

Động tác này của hắn gần như xuất hiện cùng lúc với tiếng súng vang lên.

Những viên đạn bay tới lại một lần nữa xuyên thủng cơ thể con Nhân diện hầu!

Nhìn trận chiến diễn ra trong chớp mắt này, mọi người đều không kìm được mà hít một ngụm khí lạnh.

Sự cường hãn của Tần Dã mọi người đã không còn ngạc nhiên.

Nhưng bọn họ thật sự không ngờ, Tần Dã lại có thể mạnh đến mức độ này!

Nhân diện hầu tấn công từ các phương vị, cộng thêm kết hợp xa gần!

Thậm chí cả đánh lén cũng đã tính toán vào!

Có thể nói từ thủ đoạn tấn công mà nói đã làm đến cực hạn!

Thủ đoạn này đổi lại là bất cứ người nào khác cũng chắc chắn là một tử cục!

Không!

Nếu thật sự đổi thành người khác e rằng còn không tiến hành được đến bước này!

Nhưng Tần Dã ứng đối thật sự là quá ung dung!

Toàn bộ động tác liền mạch lưu loát, phảng phất như ngay khoảnh khắc thực hiện hành động đầu tiên đã suy tính xong tất cả các bước sau đó!

Lại nhìn biểu cảm trên mặt Tần Dã!

Cũng chỉ có sự đạm nhiên như nắm chắc mọi thứ trong tay! "Mẹ cha ơi!

Đồng chí Tiểu Tần!

Thân thủ này của cậu đúng là vẫn dọa người như mọi khi!

Mấy con Nhân diện hầu liên thủ, bọn tôi suýt thì không đỡ nổi!

Cậu cứ thế nhẹ nhàng bâng quơ mà giải quyết xong rồi!" Vương Bàn Tử mặt đầy vẻ vui mừng nói. "Tần tiên sinh, thực lực của anh thật sự quá đáng sợ!

Những con Nhân diện hầu này phối hợp khá ăn ý, luận thực lực thì cho dù đặt vào trong đội ngũ được huấn luyện nghiêm chỉnh, thực lực của chúng cũng tuyệt đối được coi là đỉnh cấp!

Không ngờ sự phối hợp của chúng trước mặt anh lại thùng rỗng kêu to như vậy." A Ninh thật lòng tán thán. "Mọi người đừng khen tôi

quá!

Thật ra tôi có thể chiến thắng chúng cũng là nhờ tôi đọc sách nhiều hơn chút thôi.

Dù sao cũng là đọc sách mà!

Tự nhiên các phương diện đều có đọc qua.

Trước kia lúc học tập tự nhiên cũng xem qua một số binh thư, sách chiến thuật các loại!" "Lũ Nhân diện hầu này lợi hại ở chỗ năng lực học tập của chúng rất mạnh.

Nguyên nhân chúng thua tôi thực ra cũng là vì cái này.

Đã là học tập, cũng đồng nghĩa với việc có một khuôn mẫu, nói cách khác là có dấu vết để lần theo!

Vậy thì chỉ cần nhìn qua khuôn mẫu chúng học tập, là có thể đại khái đoán ra thủ đoạn chúng muốn vận dụng khi ra tay.

Cũng có thể đi trước chúng một bước mà đưa ra đối sách.

Nguyên lý đại khái là như vậy." Tần Dã mỉm cười nói.

Chỉ là lời giải thích này của hắn rõ ràng hoàn toàn không thể để mọi người có mặt chấp nhận.

Bọn họ mỗi người nhìn nhau một lúc, rồi lại dùng một loại biểu cảm như thể bị lừa nhìn Tần Dã!

Cậu nói Tần Dã nói sai sao?

Đương nhiên không phải, về mặt nguyên lý khi đối mặt với đối thủ giỏi học tập mô phỏng.

Chỉ cần biết được đối phương học tập bản lĩnh nào, là có thể đi trước một bước đưa ra đối sách!

Nhưng cái này cũng chỉ có thể là lý thuyết!

Dù sao tốc độ và khả năng thực thi của lũ Nhân diện hầu này quả thực kham xưng khủng bố!

Chúng mỗi con đều vô cùng rõ ràng vai trò mình phải diễn trong trận chiến này là gì!

Và diễn vai trò của mình một cách tuyệt đối hoàn hảo!

Không nói đâu xa, cứ nói màn vây công Tần Dã từ nhiều phía vừa rồi!

Đổi thành bất cứ một người nào cũng là một tử cục!

Khả năng thực thi hoàn hảo như vậy, cho dù biết toan tính của chúng là gì, cũng căn bản không thể nào phản ứng kịp!

Nhưng Tần Dã thì sao?

Hắn không những làm được, mà trạng thái cả người thể hiện ra vẫn nhẹ nhàng như thế!

Nếu loại biểu hiện lực này chỉ cần đọc nhiều vài quyển sách là có thể làm được!

Vậy thì đám người bọn họ có phải toàn bộ đều không bằng cả phế vật rồi không!

Cho dù lùi một vạn bước mà nói, lời Tần Dã không khoa trương!

Vậy thì khâu đỡ đạn kia thì sao?

Chương 997

Mọi người đều nhìn thấy rõ mồn một!

Lúc đầu chúng bắn súng ngoài việc tấn công, một mục đích khác chính là dẫn dắt động tác của Tần Dã!

Bình thường mà nói đối mặt với đạn bắn quét, né tránh mới là thủ đoạn ứng đối bình thường!

Mà nhìn sự bố trí của Nhân diện hầu lúc đó có thể biết!

Tại cục diện lúc đó, bất kể Tần Dã thực hiện né tránh kiểu gì, ở phương vị đó nhất định sẽ có Nhân diện hầu bám theo!

E rằng chính là Nhân diện hầu, không đúng, cục diện lúc đó bất kể đặt lên người ai cũng tuyệt đối không tưởng tượng nổi!

Thủ đoạn Tần Dã áp dụng thế mà lại là đứng nguyên tại chỗ chém đạn!

Đừng nói là bọn họ, e rằng lúc đó, não của lũ Nhân diện hầu kia cũng đã "treo máy" rồi!

Dù sao ai mà ngờ được, thủ đoạn con người đối phó với đạn tấn công lại là chém đạn chứ!

Cậu nói cái này là học trong sách?

Cuốn sách nào dạy cách chém đạn hả!

Cho dù có người dạy, ai dám đi học?

Đao pháp cả đời chỉ dùng được một lần phải không! "Mọi người đừng ngẩn người nữa, vẫn còn Nhân diện hầu chưa giải quyết xong đâu." Tần Dã nói xong, mọi người có mặt gần như ngay lập tức tìm một chỗ ẩn nấp trốn đi.

Lúc này bọn họ mới ý thức được việc mình vừa thất thần rốt cuộc là nguy hiểm đến mức nào!

Khá lắm, bọn họ hiện tại đều vẫn còn nằm trong tầm bắn của Nhân diện hầu a!

Đám Nhân diện hầu cận chiến này đúng là đã bị giải quyết hết rồi!

Nhưng những con cầm súng trốn ở xa thì sao?

Lũ này vẫn có thể nổ súng bắn bất cứ lúc nào!

Cũng may là lũ súc sinh này không biết vì sao vẫn luôn không nổ súng!

Nếu thật sự bóp cò với bọn họ!

Chỉ sợ một cú này bọn họ sẽ thương vong thảm trọng! "Kỳ lạ thật!

Lũ súc sinh này bị làm sao thế?

Vừa rồi cơ hội tốt như vậy mà lại không nổ súng?" Vương Bàn Tử nghi hoặc nói. "Bàn Tử, nghe ý cậu hình như còn hy vọng bọn chúng nổ súng hả?" Tần Dã trêu chọc.

Đầu óc Vương Bàn Tử lập tức xoay chuyển: "Đừng đùa nữa!

Bàn gia mong sao lũ súc sinh này cứ thế này không có động tĩnh gì luôn ấy chứ!

Chẳng phải là lũ súc sinh này thực sự quá ranh ma sao!

Vừa rồi cái lúc lẽ ra phải nổ súng lại không nổ!

Chỉ e là đang mưu tính âm mưu gì lớn hơn ấy chứ?" "Được rồi, tôi qua đó xem thử là biết ngay." Tần Dã nói rồi lại nắm chặt đao: "Nếu là trước kia, tha cho chúng cũng chẳng sao.

Hiện tại là thời gian cuối cùng rồi, không thể có chút sơ suất nào."

Mọi người lúc này đã toàn bộ cầu nguyện cho lũ Nhân diện hầu.

Phải nói tính cách Tần Dã bọn họ cũng biết, bình thường đều là có thể nương tay thì nương tay.

Hiện tại đây là định đuổi tận giết tuyệt!

Ai bảo chúng xui xẻo, cứ nhè vào cái lúc không nên xuất hiện nhất này mà tìm tới cửa chứ?

Nói xong, Tần Dã nắm chặt đại đao, chân đạp mạnh lao về phía trước.

Nhìn bước đi linh hoạt của Tần Dã, rõ ràng là đang đề phòng đối phương sẽ nổ súng vào lúc này!

Đây cũng là một thủ đoạn rất thường thấy!

Đã đối phương ở cự ly xa có thể đỡ được đạn bắn ra, vậy dứt khoát cứ đợi đối phương đến gần rồi hãy bắn!

Uy lực lúc này tự nhiên cũng sẽ lớn hơn một chút!

Nghĩ đến đây, mọi người không khỏi nắm chặt nắm đấm lo cho Tần Dã.

Khoảng cách giữa bọn họ ước chừng đã vào trong phạm vi năm mươi bước, uy hiếp của việc bắn liên thanh lúc này so với trước đó đã hoàn toàn không cùng một đẳng cấp rồi!

Nhưng kỳ lạ là Nhân diện hầu vẫn không động đậy!

Tần Dã xung kích vẫn như đi trên đất bằng!

Khi khoảng cách không ngừng thu hẹp, tim mọi người đều nhảy lên tận cổ họng.

Với sự hiểu biết của họ về việc Nhân diện hầu lấy đi vũ khí, theo họ thấy, khoảng cách hiện tại giữa hai bên đã là mức độ uy hiếp lớn

nhất rồi!

Thế nhưng vẫn yên tĩnh!

Cả hiện trường vẫn không có một chút tiếng động dư thừa nào!

Mọi người thế này coi như hoàn toàn không hiểu nổi!

Nếu chúng còn tiếp tục chờ đợi!

Thì khoảng cách Tần Dã tiến vào đã đến mức có thể kéo trận chiến vào tầm cận chiến rồi!

Cho dù lũ Nhân diện hầu này còn học được kỹ năng thương thể thuật (kết hợp súng và võ thuật).

Nhưng chúng cũng không nên cuồng vọng đến mức sau khi nhìn thấy biểu hiện chiến đấu trước đó của Tần Dã mà vẫn cảm thấy kỹ thuật này có tác dụng gì với hắn chứ?

Mọi người đều nghi hoặc thò đầu ra, đều muốn xem xem trận chiến có thể bùng nổ bất cứ lúc nào này rốt cuộc sẽ phát triển ra sao!

Rồi bọn họ nhìn thấy, Tần Dã cứ như người không có việc gì, đi về phía bọn họ.

Mọi người đều chớp chớp mắt.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy Tần Dã dễ dàng lao vào tầm bắn của chúng như vậy, bọn họ đã biết!

Trận chiến này tất nhiên là Tần Dã chiến thắng dễ như trở bàn tay!

Nhưng bọn họ thật sự không ngờ, chiến thắng của Tần Dã lại nhanh đến vậy!

Bọn họ không biết nên hình dung trận chiến này thế nào, thậm chí không xác định đây rốt cuộc có phải là một trận chiến hay không.

Từ góc nhìn của họ, chính là Tần Dã vừa mới lao vào chiến trường, sau đó trận chiến liền kết thúc!

Điều này quả thực khiến bọn họ kinh ngạc vô cùng!

Theo lý mà nói lũ Nhân diện hầu này tuy đối mặt với Tần Dã sẽ tỏ ra rất yếu.

Nhưng cũng không đến mức yếu ớt đến trình độ này chứ!

Hơn nữa cho dù Tần Dã trực tiếp gặp mặt là chém!

Chém giết bao nhiêu đó cũng cần chút thời gian chứ!

Cảm giác không chân thực này kéo dài đến tận khi Tần Dã quay lại trước mặt bọn họ.

Mọi người đều vẫn đang nhìn Tần Dã với vẻ mặt đầy nghi hoặc. "Đồng chí Tiểu Tần, bên kia đã xong rồi?" Vương Bàn Tử chớp mắt, bước lên nghi hoặc hỏi. "Sao thế?

Xong rồi cậu không vui à?" Tần Dã nhìn Vương Bàn Tử trêu chọc.

Chương 998

Tuy nói đây là cách đối thoại giống như trước kia, nhưng Vương Bàn Tử có thể nhận ra trạng thái của Tần Dã ít nhiều có chút khác biệt so với bình thường. "Cái này thì không, chỉ là cảm thấy có phải hơi nhanh quá không!

Lũ Nhân diện hầu này cũng không đến mức yếu như sên thế chứ?" Vương Bàn Tử khó hiểu nói. "Đích xác là không, bởi vì tôi căn bản không gặp chúng." Tần Dã hất hàm nói. "Hả?" Mọi người toàn bộ đều nghi hoặc chớp mắt!

Câu trả lời này quả thực vượt xa tưởng tượng của bọn họ!

Đối với trận chiến này bọn họ đã nghĩ tới vô số khả năng!

Nhưng trực tiếp không chạm mặt thì ít nhiều vẫn quá nằm ngoài dự liệu của bọn họ. "Tôi biết rồi!

Khẳng định là đồng chí Tiểu Tần cậu vừa rồi thể hiện quá lợi hại!

Chúng biết mình chắc chắn không phải đối thủ của cậu!

Cho nên đã bỏ chạy rồi!" Vương Bàn Tử vỗ tay một cái nói. "Nếu thật sự đơn giản như vậy thì tốt rồi." Tần Dã thở dài một hơi nói: "Nếu là các cậu lúc muốn bỏ chạy, liệu có thể ngay cả cái này cũng không mang theo không?" Tần Dã nói rồi giao khẩu súng nhặt về từ chỗ lũ Nhân diện hầu cho A Ninh.

Sự xuất hiện của thứ này không nghi ngờ gì đã trực tiếp phá vỡ suy đoán của Vương Bàn Tử, sắc mặt mọi người có mặt cũng đều thêm phần ngưng trọng!

Có lẽ về chiến đấu, họ không bằng Tần Dã, nhưng về những chuyện liên quan đến súng ống, bọn họ cũng không nghi ngờ gì đều là

chuyên gia!

Bọn họ đều rất rõ, những khẩu súng này chính là vũ khí tự vệ tốt nhất của chúng!

Cho dù là muốn bỏ chạy, chúng cũng tuyệt đối sẽ không vứt bỏ những vũ khí này! "Nếu chúng không phải hoảng hốt bỏ chạy để lại những thứ này!

Nghĩa là trước khi đồng chí Tiểu Tần đến chúng đã bị tấn công rồi đúng không?" Vương Bàn Tử nói. "Không sai, hơn nữa động tác của đối phương còn vô cùng nhanh.

Nhanh đến mức chúng ngay cả một chút phản ứng cũng không có đã bị xử lý rồi." Tần Dã gật đầu trả lời. "Đồng chí Tiểu Tần, cậu làm sao phán đoán ra được?" Vương Bàn Tử chớp mắt khó hiểu hỏi. "Tôi nghĩ chắc là vì tiếng súng." Hạo Thiên Chân nói: "Bàn Tử, anh chịu khó nhớ lại tình huống trước đó xem, cho dù tình huống lúc đó rất hỗn loạn đi nữa.

Nhưng có âm thanh chúng ta vẫn có thể chú ý tới.

Anh nhớ lại xem, vừa rồi sau khi lũ Nhân diện hầu triển khai cận chiến, chúng ta có nghe thấy tiếng súng nào nữa không?" Qua lời nhắc nhở của Hạo Thiên Chân, mọi người có mặt sau khi hồi ức ngắn ngủi lập tức phản ứng lại!

Sự việc hình như đúng là như vậy!

Từ sau khi Tần Dã và lũ Nhân diện hầu cận chiến bắt đầu giao thủ, tiếng súng bên phía Nhân diện hầu bọn họ liền không còn nghe thấy nữa!

Từ góc độ chiến đấu mà nói, bất kể là để ngăn cản Tần Dã áp sát chúng, hay là ứng phó tình huống đột phát, chuyện này rõ ràng đều là không thể nào!

Nhưng nếu chuyện không thể nào này thật sự đã xảy ra!

Vậy thì đích xác chỉ có một khả năng!

Chính là cuộc tập kích mà chúng gặp phải diễn ra chỉ trong một khoảnh khắc!

Không chỉ đột ngột, mà tốc độ còn nhanh đến mức chúng ngay cả thời gian phản ứng cũng không có!

Nếu không bọn họ thật sự rất khó tưởng tượng trong tình huống tay có súng thì rốt cuộc phải thế nào mới có thể ngay cả một phát súng cũng không bắn ra được đã toàn quân bị diệt! "Đồng chí Tiểu Tần, theo cách nhìn của cậu thứ này có khả năng là thứ gì gây ra?

Là cái Nữu Khúc Nhân kia?

Hay là thứ gì khác càng đáng sợ hơn?" Vương Bàn Tử hít sâu một hơi căng thẳng hỏi.

Rất rõ ràng, bất kể là Nữu Khúc Nhân hay là thứ gì khác, hiện tại có một thứ phiền phức hơn cả Nhân diện hầu đang ở ngay xung quanh bọn họ!

Hiện tại chính là thời kỳ quan trọng để bọn họ quay trở về thế giới cũ!

Bọn họ một chút rủi ro thừa thãi cũng không muốn mạo hiểm! "Không biết, chỉ là có thể xác định là thứ đó tốc độ rất nhanh, thời gian còn lại này của chúng ta e là không thể buông lỏng được rồi." Tần Dã nhún vai nói: "Có điều nếu nói tin tốt thì chính là chúng ta có thêm mấy khẩu vũ khí." Nhìn bộ dạng nhẹ nhàng kia của Tần Dã, mọi người cũng cười khổ một trận.

Bọn họ thật không hiểu, đều đã là lúc này rồi, sao Tần Dã vẫn còn có thể cười được chứ?

Ngay lúc mọi người đang trù trừ như vậy, trận chiến bên phía Trương Kỳ Lân cũng tuyên bố kết thúc.

Cự đại ngô công cuối cùng vẫn không thể chống đỡ nổi sự tấn công mãnh liệt của Trương Kỳ Lân, nặng nề đập xuống đất.

Mọi người lại nhìn về hướng Trương Kỳ Lân.

Trong lòng đều đang tự an ủi mình.

Tin tốt lớn nhất của bọn họ hiện tại không phải là có thêm mấy khẩu vũ khí, mà là còn có hai nhân vật cấp bậc "ngoại quải" này. "Lần này có ăn không?" Khi thấy Trương Kỳ Lân còn có tâm trạng nói đùa, trái tim của mọi người cũng coi như được thả lỏng không ít. "Đồng chí Tiểu Tần, cậu xem chúng ta tiếp theo phải làm sao mới tốt đây?

Chúng ta hiện tại coi như ngay cả một chỗ ẩn nấp cũng không còn nữa rồi." Vương Bàn Tử hỏi.

Mọi người cũng quay đầu nhìn về hướng ngôi miếu.

Vì Cự đại ngô công đột nhiên xuất hiện, ngôi miếu đó đã bị phá hủy hoàn toàn.

Nếu nơi đó trước kia còn có thể coi là một cứ điểm ẩn nấp tạm thời, thì hiện tại đã hoàn toàn không phải rồi. "Có lẽ chúng ta hiện tại nên quay lại trong cái hang động trước đó.

Bất kể tiếp theo ở thế giới này còn sẽ xảy ra chuyện gì!

Nơi đó đều là lối vào để chúng ta quay về.

Cho dù thật sự lại có tình huống gì xảy ra, tôi nghĩ chúng ta hiện tại cũng không nên bị dẫn đi sai hướng." Mọi người cũng bất lực thở dài.

Trong tình huống chưa hoàn toàn bảo đảm an toàn, cứ thế quay lại lối vào rõ ràng không phải là một lựa chọn quá sáng suốt.

Nhưng tình huống cũng đích xác giống như Tần Dã nói.

Nếu quay lại lối vào, cho dù thật sự có tình huống gì xảy ra, ít nhất bọn họ còn có thể có cơ hội quay về thế giới của mình.

Nếu là ở bên ngoài, lỡ như lại chịu ảnh hưởng gì đó, làm không khéo có khi là trực tiếp không về được nữa!

Mạo hiểm quay về thế giới cũ, và ở lại thế giới này đợi đến cơ hội mở cửa lần sau.

Hai cái này đặt cùng một chỗ nên lựa chọn thế nào, trong lòng mọi người vẫn rất rõ ràng!

Chủ ý đã định, mọi người đang định hành động!

Đột nhiên một luồng ác hàn trực tiếp chạy dọc toàn thân bọn họ!

Trong khoảnh khắc này, phảng phất có thứ gì đó đáng sợ đang nhìn trộm bọn họ!

Khó khăn lắm mới đến được lúc này!

Mọi người hiện tại là bất cứ một chút rủi ro nào cũng không muốn gặp!

Cảm giác tồi tệ đột nhiên xuất hiện này lập tức khiến tất cả mọi người giương súng cảnh giác xung quanh!

Sau đó bọn họ liền nhìn thấy một màn khiến bọn họ khó có thể tưởng tượng!

Nữu Khúc Nhân quen thuộc với bọn họ thế mà đã lại xuất hiện trong Trường Ốc!

Nó cả người đều đang nhúc nhích trong đó, nhìn qua thì cơ thể nó so với trước kia đã lại kéo dài ra rất nhiều!

Chương 999

Mặc dù vì vách đá Trường Ốc che khuất, bọn họ không thể nhìn rõ toàn bộ Nữu Khúc Nhân!

Nhưng bọn họ có thể cảm nhận rõ ràng ánh mắt Nữu Khúc Nhân ném tới đã càng khiến người ta lạnh gáy! "Mẹ cha ơi!

Cái thứ này rốt cuộc lại nuốt bao nhiêu thứ rồi hả!

Hiện tại chỉ riêng ánh mắt này đã khiến Bàn gia có chút chịu không nổi rồi!" Vương Bàn Tử hít sâu một hơi, hắn giơ súng về hướng Nữu Khúc Nhân!

Hắn làm thế nào cũng không ngờ, cơ thể mình thế mà lại vì cảm giác quỷ dị do Nữu Khúc Nhân trước mắt mang lại mà không ngừng run rẩy: "Mẹ kiếp!

Nếu thứ này hiện tại đột nhiên tấn công về phía chúng ta!

Chỉ sợ chúng ta đều có chút không chống đỡ nổi mất!" Vương Bàn Tử nói rồi đã làm tốt chuẩn bị xạ kích.

Nếu con Nữu Khúc Nhân này thật sự muốn lao lên!

Thì chính mình nhất định phải nổ súng trước khi nó lao đến trước mặt! "Bàn Tử, cậu không cảm thấy hiện tại tạm thời cái cần lo lắng không phải là cái này sao?" Tần Dã nhìn chằm chằm hướng Nữu Khúc Nhân nhắc nhở.

Vương Bàn Tử nghi hoặc nhìn về phía Tần Dã.

Hiện tại Nữu Khúc Nhân đang ở trong trạng thái có thể tấn công bọn họ bất cứ lúc nào!

Hiện tại đề phòng cái này còn không phải việc cấp bách?

Thế thì cái gì mới phải? "Các cậu chẳng lẽ không phát hiện, Trường Ốc sắp được lợp xong rồi sao?" Lời nhắc nhở của Tần Dã lập tức khiến mọi người có mặt hít một ngụm khí lạnh!

Bọn họ lại một lần nữa nhìn về hướng Trường Ốc!

Lúc này mới phát hiện tình huống đích xác như Tần Dã nói, không biết từ lúc nào Trường Ốc thế mà đều đã xây dựng đến mức độ này rồi!

Mọi người lập tức cảm thấy không ổn!

Vừa rồi lúc bọn họ lao ra, cái Trường Ốc này rõ ràng vẫn chưa phải như thế này!

Chỉ trong vòng một tiếng đồng hồ ngắn ngủi!

Cái Trường Ốc này sao đã thành ra thế này! "Vãi chưởng!

Tình huống gì thế này, hiệu suất của bọn chúng cao thế sao?" Vương Bàn Tử không khỏi kinh hô một tiếng! "Cái này không đơn thuần là vấn đề hiệu suất." Tần Dã nhíu chặt mày nói: "Vừa rồi lúc chúng ta hỗn chiến, Nữu Khúc Nhân chỉ cần can thiệp vào chiến trường!

Chúng ta không thể nào tất cả mọi người đều có thể bình an vô sự chứ?

Nhưng bọn chúng lại hoàn toàn không có ý đó, cho dù là vào lúc đó, bọn chúng vẫn không ngừng xây dựng Trường Ốc.

Điểm này không thấy rất kỳ quái sao?

Trạng thái thể hiện ra đó cứ như thể đối với bọn chúng, xây dựng Trường Ốc còn quan trọng hơn nhiều so với việc tiếp tục hấp thu." Mọi người đều không khỏi nhíu chặt mày. "Xây dựng Trường Ốc còn quan trọng hơn đối phó chúng ta!

Chẳng lẽ cái Trường Ốc này còn có bí mật gì không thành?" A Ninh khó hiểu nói.

Tần Dã lắc đầu. "Tuy rằng tôi vẫn chưa thể lý giải đây là chuyện gì, nhưng tôi cảm thấy chúng ta tốt nhất vẫn là mau chóng quay lại trong hang động.

Tôi có dự cảm không lành, nếu thật sự để chúng xây xong cái Trường Ốc này, luôn cảm thấy sẽ có chuyện gì đó không hay xảy ra.

Chí ít chúng ta ở bên ngoài sẽ không sai đâu." "Vậy chúng ta tốt nhất nhanh lên, Bàn gia nhìn cái Trường Ốc này hình như sắp xây xong hoàn toàn rồi." Vương Bàn Tử vẫn luôn nhìn chằm chằm hướng Trường Ốc nhắc nhở mọi người.

Mọi người lại lần nữa quay đầu nhìn lại, bàng hoàng nhìn thấy hiện tại Trường Ốc đang được tu sửa với tốc độ kinh người có thể nhìn thấy bằng mắt thường!

Tốc độ nhanh đến mức bọn họ thậm chí có thể nhìn thấy cả quá trình xây dựng!

Tuy rằng không hiểu đây rốt cuộc là chuyện gì, nhưng mọi người vẫn cảm thấy lúc này cứ làm theo lời Tần Dã nói hẳn là bảo hiểm hơn một chút!

Ngay trong quá trình mọi người rút lui.

Hướng Nữu Khúc Nhân đột nhiên truyền đến một tràng rít gào!

Âm thanh của không biết bao nhiêu sinh vật cùng lúc phát ra đã không chỉ đơn giản là chói tai nữa!

Trong âm thanh này, mọi người thậm chí cảm thấy nội tâm mình đều đang run rẩy!

Âm thanh đó phảng phất là một loại hoan hô!

Là tiếng gào thét phát ra vì chúng đã hoàn thành một việc quan trọng nào đó!

Lũ quái vật này vào lúc này đột nhiên phát ra tiếng la hét như vậy.

Cho dù không cần Tần Dã nhắc nhở, mọi người cũng biết đây tuyệt đối không thể là chuyện tốt lành gì!

Không kịp nghĩ nhiều, mọi người lập tức tăng nhanh tốc độ dưới chân!

Trong lúc đó có người quay đầu nhìn lại, đúng như bọn họ nghĩ!

Nguyên nhân chúng gào thét chính là vì Trường Ốc đã hoàn toàn xây dựng xong!

Cũng có nghĩa là nếu việc xây dựng Trường Ốc này thật sự có tác dụng gì!

E rằng cũng chỉ trong chốc lát nữa thôi!

Đột nhiên, Tần Dã cảm thấy một luồng gió bất ngờ nổi lên.

Nếu là bình thường, chút gió này bất cứ ai cũng sẽ không để trong lòng!

Nhưng hiện tại thì khác, cục diện như bây giờ, bất cứ một điểm nào không ổn cũng có thể dẫn đến việc bọn họ toàn quân bị diệt!

Nhất là Tần Dã nhớ rõ ràng, từ lúc bọn họ đến chỗ ngôi miếu này, hắn chưa từng cảm thấy có gió! "Nhanh!

Mọi người nhanh lên!" Tần Dã tức khắc hét lên với mọi người.

Mọi người tuy rằng cũng không biết là nguyên nhân gì!

Nhưng đã là chỉ lệnh Tần Dã đưa ra, bọn họ tự nhiên phải nhanh chóng thực hiện!

Dù sao đã đến lúc này rồi!

Bọn họ cũng tuyệt đối không hy vọng lại có bất cứ tai nạn nào xảy ra!

Kết quả ngay giây tiếp theo, một luồng gió mạnh không tên ập tới.

Sức gió đó đủ để sánh ngang với bão!

Mọi người tuy nói đều đã nâng cao cảnh giác!

Nhưng tình huống này đâu phải là nâng cao cảnh giác thì có thể hoàn toàn đỡ được!

Luồng gió mạnh đột ngột này lập tức đánh cho tất cả mọi người trở tay không kịp!

Mọi người lập tức mất thăng bằng, trực tiếp thi nhau ngã lăn ra đất!

Sau đó chính là liên tục lăn lộn trong luồng gió mạnh này!

Trong tình huống trời đất quay cuồng như vậy, bọn họ đừng nói là ổn định thân hình đứng dậy!

Bọn họ thậm chí ngay cả Đông Tây Nam Bắc cũng không tìm thấy! "Vãi nồi!

Chương 1000

Cái này rốt cuộc là tình huống gì!" Vương Bàn Tử trực tiếp chửi ầm lên!

Trong lúc hoảng loạn hắn chỉ có thể không ngừng quờ quạng, cuối cùng ngay cả chính hắn cũng không biết là đã túm được cái gì!

Nhưng đến lúc này rồi ai còn quản được mấy cái đó chứ?

Lúc này chỉ cần có thể túm được thứ gì giúp mình sống sót là tốt nhất rồi!

Tần Dã và Trương Kỳ Lân nhanh chóng trao đổi ánh mắt.

Sau đó ngược gió lao ra, trong lúc chạy nhanh chóng khóa mục tiêu vào tất cả những người bị luồng gió mạnh này hất bay!

Rồi trực tiếp kéo lấy từng người đuổi kịp, dốc toàn lực ấn bọn họ xuống đất để bọn họ túm đại cái gì đó, trước tiên ổn định lại đã rồi tính!

Sau đó hai người lại dùng phương pháp này liên tục trải qua một hồi vất vả.

Cuối cùng cũng coi như cứu được tất cả các thành viên xuống! "Đồng chí Tiểu Tần!

Cái này rốt cuộc là chuyện gì!

Tôi không hiểu!" Vương Bàn Tử thả giọng hét lớn!

Hắn cũng không biết tình huống hiện tại Tần Dã có nghe được tiếng hắn hay không!

Nhưng hiện tại mà nói, hắn cũng chỉ có thể làm việc này thôi! "Sao lại đột nhiên xuất hiện một luồng cuồng phong thế này!

Chẳng lẽ có liên quan đến lối vào quay về thế giới chúng ta?" A Ninh đưa ra suy đoán của mình! "Có thể có quan hệ gì?

Chẳng lẽ chỉ cần chúng ta buông tay là có thể theo đó bay vào thế giới chúng ta?

Đừng nói đùa nữa!

Còn nhớ lúc chúng ta đến là tình huống gì không?

Lúc đó đều không có loại gió này!

Sao có thể lúc chúng ta về lại có!" Vương Bàn Tử gào lên!

Hiện tại hắn chỉ muốn có thể nhanh chóng làm chút gì đó!

Dưới áp lực của cuồng phong này, hắn cảm thấy mình hô hấp đều đã vô cùng khó khăn!

Nhưng hắn thật không biết mình hiện tại có thể làm gì!

Hắn thậm chí cũng không dám thả lỏng chút sức lực nào trên tay, hắn cảm giác chỉ cần mình hơi thả lỏng một chút, mình sẽ lập tức bị luồng cuồng phong này cuốn đi!

Tuy rằng không biết cuồng phong này rốt cuộc là chuyện gì!

Nhưng nội tâm Vương Bàn Tử có một loại cảm giác!

Chỉ cần mình hiện tại buông tay, thì chắc chắn sẽ có nguy hiểm chí mạng! "Tất cả mọi người đừng loạn động!

Cuồng phong này là do Trường Ốc tạo ra!" Lời của Tần Dã lập tức khiến tất cả mọi người kinh hãi!

Tất cả bọn họ đều trừng lớn mắt ngây ra tại chỗ!

Vì một phút thất thần này, thậm chí có người suýt chút nữa thì vì thoát lực mà buông lỏng tay! "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu nói thế rốt cuộc là ý gì?

Hai thứ này sao có thể dính dáng đến nhau được?" Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Hắn không hiểu!

Hắn hoàn toàn không thể lý giải!

Trường Ốc, Nữu Khúc Nhân bên trong Trường Ốc, cuồng phong.

Theo hắn thấy mấy yếu tố này lẽ ra chẳng có chút quan hệ nào mới phải!

Đây rốt cuộc phải là một câu chuyện thế nào mới có thể liên kết những thứ này lại với nhau? "Hiện tại không phải lúc giải thích cái này!

Cánh cửa sắp mở ra rồi!

Hiện tại chúng ta phải mau chóng vào trong hang động!" Tần Dã hét lên với mọi người.

Mọi người lập tức khó xử!

Bọn họ đương nhiên tin tưởng phán đoán của Tần Dã!

Cũng rất rõ hiện tại việc bọn họ nên làm nhất đích xác chính là việc này!

Nhưng vấn đề là bọn họ rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể làm được?

Dưới cuồng phong này, bọn họ chỉ riêng việc đảm bảo mình không bị luồng gió cuốn đi đã dốc hết toàn lực rồi!

Mặc dù vị trí hang động cách bọn họ không tính là quá xa!

Nhưng muốn dưới áp lực gió này mà tiến đến vị trí đó!

Chỉ sợ là bò cũng bò không qua nổi a! "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu nghiêm túc đấy à!

Tình huống này chúng ta qua đó kiểu gì!" Vương Bàn Tử nôn nóng hét lên. "Ngậm miệng lại, đừng để cắn phải lưỡi là được rồi!" Tần Dã trầm giọng nói.

Vương Bàn Tử còn đang chần chừ, đã thấy Trương Kỳ Lân một bước lao lên, đỉnh ngược luồng cuồng phong này mà lao về phía hang động!

Mọi người thấy thế đều không khỏi trừng lớn mắt, bọn họ hiện tại chỉ riêng ổn định thân hình đã dốc hết toàn lực.

Bọn họ thật sự không hiểu Trương Kỳ Lân rốt cuộc làm thế nào mà có thể chạy trong luồng cuồng phong này!

Tuy nói bọn họ đều biết Trương Kỳ Lân và Tần Dã so với bọn họ là sự cường hãn ở chiều không gian hoàn toàn khác biệt!

Nhưng cái trình độ cường hãn này có phải cũng hơi quá đáng rồi không!

Ngay lúc mọi người đều còn đang nghi hoặc không hiểu, Vương Bàn Tử cảm giác vai mình hình như truyền đến một luồng sức mạnh, hắn vừa quay đầu, bàng hoàng nhìn thấy Tần Dã đang một tay túm lấy vai hắn!

Trong lòng Vương Bàn Tử lập tức nảy sinh một dự cảm chẳng lành! "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu không phải là định...!" Vương Bàn Tử vừa nói được một nửa, đã nghe Tần Dã trầm giọng nói: "Không muốn cắn đứt lưỡi mình thì ngậm miệng lại." Vương Bàn Tử đâu còn dám nói nhiều, vội vàng làm theo lời Tần Dã!

Ngay khoảnh khắc hắn ngậm miệng, tay Tần Dã mạnh mẽ phát lực, đúng như Vương Bàn Tử nghĩ!

Hắn cả người trực tiếp bị ném lên không trung!

Hắn không biết Tần Dã rốt cuộc đã dùng sức mạnh lớn đến mức nào!

Nhưng trong cú ném này của Tần Dã!

Hắn có thể cảm giác mình hiện tại đang bay ngược gió!

Vương Bàn Tử cả người đều hỗn loạn trong gió!

Chương 1001

Hắn không thể tưởng tượng sức mạnh trên tay Tần Dã rốt cuộc khoa trương đến mức nào!

Rõ ràng là áp lực gió mạnh mẽ như vậy, cậu ta thế mà còn có thể khiến mình bay ngược gió tiến lên!

Ngay lúc Vương Bàn Tử đang ngẩn người, hắn lại lần nữa cảm thấy một luồng sức mạnh kéo lấy mình!

Tiếp theo là một cú lôi xuống dưới, cho đến khi mình ngã xuống đất.

Não bộ lại trải qua vài giây "treo máy", Vương Bàn Tử mới coi như hiểu được toàn bộ quy trình này! "Vãi chưởng!

Tiểu Ca!

Chiêu này của các cậu đúng là nghệ cao nhân to gan thật!

Cứ thế trực tiếp ném người đỉnh ngược cuồng phong về đây à!

Cậu đừng có nói!

Chỉ riêng thủ đoạn này của các cậu!

Ngoài các cậu ra, đúng là không có một ai có thể làm được!

Các cậu đây quả thực lại là dùng sức mạnh cơ bắp để phá cục a!

Trâu!

Các cậu đúng là quá trâu bò!" Đối mặt với lời khen ngợi liên tục của Vương Bàn Tử, Trương Kỳ Lân vẫn giữ nguyên bộ mặt "poker", biểu cảm thậm chí không có một chút thay đổi nào!

Điểm này Vương Bàn Tử cũng chẳng ngạc nhiên chút nào!

Dù sao thuộc tính của Trương Kỳ Lân vốn dĩ là như vậy! "Đừng có đứng ngây ra đó, lại đây giúp một tay." Vừa nghe câu này, Tần Dã lập tức tỉnh cả người!

Tuy nói Nữu Khúc Nhân vẫn chưa xuất hiện, nhưng tình huống này chắc chắn là "game khó" rồi!

Vương Bàn Tử thật không ngờ, trong cái màn "game khó" này thế mà còn có phần cho mình nhúng tay! "Được thôi!

Tiểu Ca!

Cậu nói xem có gì cần Bàn gia ra tay!

Bàn gia tuyệt đối giải quyết cho cậu đẹp đẽ!" Vương Bàn Tử lập tức xoa tay hăng hái! "Đón người." Trương Kỳ Lân vừa dứt lời, Vương Bàn Tử thậm chí còn đang nghĩ trong đầu lời này của Trương Kỳ Lân chỉ cái gì!

Thì đã thấy một bóng người xuất hiện trên đỉnh đầu bọn họ!

Chỉ thấy Trương Kỳ Lân vung cánh tay, chuẩn xác tóm được đối phương!

Sau đó trực tiếp ném người đó xuống!

Cú này Vương Bàn Tử coi như hiểu lời Trương Kỳ Lân là ý gì rồi!

Lập tức lao xuống phía dưới làm một cú "bế kiểu công chúa" đỡ lấy đối phương!

Kết quả nhìn kỹ thì cả người đều ngẩn ra!

Lúc này người mình đỡ lấy lại chính là A Ninh!

Nhìn A Ninh lúc này trên mặt vẫn còn treo vẻ nghi hoặc.

Vương Bàn Tử lập tức cười hì hì nói: "Em gái A Ninh, đừng nói

Bàn gia chiếm tiện nghi của em nhé!

Đây đều là nhiệm vụ của Bàn gia đấy." Là một lính đánh thuê, A Ninh đương nhiên sẽ không quá để ý chuyện này!

Nhanh chóng nhảy xuống khỏi người Vương Bàn Tử, ngẩng đầu nhìn Trương Kỳ Lân.

Rõ ràng cô lúc này cũng vẫn còn đang kinh ngạc về toàn bộ quá trình mình bay qua đây! "Em gái A Ninh, Bàn gia biết em hiện tại cũng rất nghi hoặc!

Bàn gia lúc nãy cũng thế!

Cái đó... hiện tại phiền em tránh ra một chút đã!

Bàn gia còn phải tiếp tục đón người nữa!" A Ninh tuy rằng vẫn còn nghi hoặc, nhưng vẫn theo lời Vương Bàn Tử tránh sang bên cạnh một đoạn.

Gần như cùng lúc, Hạo Thiên Chân cũng từ trên đỉnh đầu bọn họ rơi xuống.

Rất nhanh, các thành viên còn đang trong cuồng phong cứ liên tiếp không ngừng bay về.

Cả quá trình cũng coi như thuận lợi.

Chỉ có lúc Trịnh Bách Vạn rơi xuống, mặc dù Vương Bàn Tử đã dốc hết toàn lực, nhưng cân nặng của Trịnh Bách Vạn thực sự quá lớn.

Lúc tiếp đất vẫn nặng nề ngã lăn quay. "Trịnh lão bản, không phải tôi nói đâu, ông thật sự nên giảm béo đi!

Cứ cái trọng lượng này của ông!

Sau này mà có hành động kiểu này nữa!

Cả đám muốn cứu ông một mạng cũng làm không nổi đâu!" Vương Bàn Tử còn trêu chọc như vậy.

Nếu là bình thường, Trịnh Bách Vạn tuyệt đối đã chửi ầm lên!

Thậm chí nghiêm trọng hơn chút nữa là đã muốn giáng xuống vài hình phạt cho đối phương rồi!

Chỉ là cục diện hiện tại thực sự không cho phép ông ta làm thế.

Cuối cùng cũng chỉ có thể nén giận, cười hì hì với Vương Bàn Tử hai tiếng. "Em gái A Ninh!

Em mau xem xem, người của em đã đến đủ chưa!" Vương Bàn Tử nhìn A Ninh hỏi. "Đều ở đây cả rồi!" A Ninh lập tức đáp. "Thế thì tốt quá!

Thế này là tất cả mọi người đều ở bên này rồi!

Chúng ta chỉ cần đợi đồng chí Tiểu Tần về là được!

Chỉ còn chút thời gian cuối cùng này!

Tuyệt đối đừng xảy ra biến cố gì nữa nhé!" Vương Bàn Tử thở dài nói.

Tất cả mọi người đều lập tức trừng lớn mắt căng thẳng nhìn Vương Bàn Tử.

Phải nói trước khi Vương Bàn Tử nói ra câu này, vì mệt mỏi, bọn họ thậm chí đã có vài phần buồn ngủ.

Kết quả chỉ một câu nói này, trực tiếp khiến tất cả mọi người có mặt đều tỉnh như sáo!

Dù sao đây cũng là cái miệng quạ đen của Vương Bàn Tử a!

Uy lực cái miệng quạ đen của tên này mạnh cỡ nào đám người có mặt ở đây ai mà không rõ?

Ngay lúc này, lại là một bóng người xuất hiện trên đầu bọn họ.

Vương Bàn Tử tràn đầy tin tưởng tưởng là Tần Dã về, cả người đều càng thêm thả lỏng. "Tránh ra!" Vương Bàn Tử đang định lên nghênh đón Tần Dã!

Chương 1002

Kết quả nghe thấy Trương Kỳ Lân quát lớn một tiếng, sau đó xoay người một cái trực tiếp túm lấy Vương Bàn Tử lại ném văng ra ngoài!

Vương Bàn Tử hoàn toàn không phản ứng kịp.

Cả người trực tiếp ngã chổng vó xuống đất! "Không phải chứ!

Tiểu Ca!

Tình huống gì thế!" Vương Bàn Tử vừa lồm cồm bò dậy vừa ôm trán mặt đầy ngơ ngác.

Không đợi Trương Kỳ Lân trả lời, đã nghe thấy một tiếng nổ ầm trời!

Vương Bàn Tử lập tức định thần nhìn lại, bàng hoàng thấy một bóng đen khổng lồ từ lối vào rơi xuống!

Động tĩnh đó vô cùng chấn động!

Rõ ràng tuyệt đối không thể là do Tần Dã tạo ra!

Mọi người có mặt nâng cao cảnh giác, tất cả đều trong thời gian đầu tiên giương súng lên!

Bọn họ không biết lúc này trong làn khói bụi đó rốt cuộc là thứ gì!

Nhưng tuyệt đối không phải loại hiền lành!

Ngay sau đó là một tiếng rít gào mà bọn họ vô cùng quen thuộc!

Tiếng gào thét liên tục không ngừng như một bản giao hưởng đó lập tức khiến trái tim của tất cả mọi người có mặt đều run rẩy!

Cảm giác này bọn họ thật sự quá quen thuộc!

Ở thế giới này bọn họ đã không phải lần đầu tiên nghe thấy âm

thanh này!

Chỉ là mỗi lần nghe thấy âm thanh này ảnh hưởng đối với con người lại càng sâu hơn vài phần!

Cảm giác lần này càng mãnh liệt đến đáng sợ!

Mọi người thậm chí cảm thấy hai chân mình đều đang run rẩy!

Những người như Trịnh Bách Vạn không có quá nhiều kinh nghiệm về phương diện này càng là trực tiếp đặt mông ngồi bệt xuống đất.

Bọn họ cũng không nói lên được là chuyện gì!

Tuy nói những cuộc đụng độ liên tiếp đích xác đã khiến bọn họ tinh bì lực kiệt, nhưng vẫn tuyệt đối chưa đến mức ngay cả sức lực đứng dậy cũng không còn!

Nhưng hiện tại chính là có một luồng sức mạnh mạc danh kỳ diệu đang lôi kéo bọn họ!

Khiến bọn họ hoàn toàn không thể phản kháng! "Mẹ kiếp!

Cái này rốt cuộc là sao!" Vương Bàn Tử thả giọng chửi bới, hắn cảm giác được cơ thể mình chưa từng xảy ra tình trạng mạc danh kỳ diệu thế này!

Mọi người đều có cùng nghi hoặc giống Vương Bàn Tử!

Bọn họ không hiểu!

Nghĩ không thông!

Chỉ là trong lòng họ rất rõ!

Tình huống hiện tại đối với bọn họ mà nói vô cùng nguy hiểm!

Không đợi bọn họ nghĩ nhiều!

Khói bụi cuộn trào mạnh mẽ!

Trái tim tất cả mọi người có mặt thót lên một cái!

Đám người này bất kể thực lực thế nào, cũng không có ai là tay mơ gà mờ!

Sao có thể không hiểu đây là chuyện gì! "Cẩn thận đấy!

Cái thứ chết tiệt này sắp động thủ rồi!" Vương Bàn Tử hét lớn!

Tiếng hét này cứ như là một loại tín hiệu!

Tất cả mọi người có mặt đều lập tức giương súng về phía trong làn khói bụi mà bóp cò!

Bọn họ cũng không biết một trận bắn phá này của mình rốt cuộc có thể gây ra thương tổn gì cho quái vật bên trong hay không!

Dù sao hiện tại việc bọn họ có thể làm cũng chỉ có duy nhất chuyện này!

Nhưng tốc độ của thứ bên trong rõ ràng còn nhanh hơn, ngay trong trận mưa đạn của bọn họ, thứ đó lao vút ra từ trong khói bụi.

Trực tiếp lao lên vách đá xung quanh!

Cú này lại lần nữa khiến đầu óc mọi người ong lên một tiếng nổ lớn!

Bọn họ còn nhớ lần đầu tiên mình nhìn thấy Nữu Khúc Nhân, trên người đối phương vẫn chỉ là dung nhập nhân loại!

Bộ dạng đó nhìn qua tuy quái dị, nhưng những tàn hài nhân loại đó mang lại cho bọn họ cũng chỉ là một loại cảm giác ghê tởm!

Nhưng hiện tại bọn họ cũng không biết trong lúc không nhìn thấy con Nữu Khúc Nhân này!

Nó rốt cuộc đã đi nuốt bao nhiêu sinh vật!

Hiện tại trên người nó có thể nhìn thấy đủ loại sinh vật bao gồm

cả Nhân diện hầu!

Thậm chí ngay cả Thượng cổ thực nhục trùng và Cự đại ngô công mà bọn họ gặp trong thế giới của mình trước đó cũng đều bao bọc trên người nó!

Hiện tại nó thậm chí đã không thể gọi là Nữu Khúc Nhân gì nữa rồi!

Đó quả thực là một con quái vật tụ tập vô số sinh vật vặn vẹo!

Hình tượng này không nghi ngờ gì đã mang lại cú sốc cực lớn cho tất cả mọi người có mặt!

Bọn họ có nghĩ nát óc cũng sẽ không ngờ tới, vào thời khắc cuối cùng gặp lại Nữu Khúc Nhân này thế mà lại là bộ dạng này!

Bọn họ cũng coi như biết vì sao khi Nữu Khúc Nhân lại lần nữa phát ra tiếng gào thét, trong lòng bọn họ lại có cảm giác quái dị như vậy rồi!

Trước kia tiếng gào thét mà con quái vật này phát ra ít nhất vẫn dừng lại ở giai đoạn nhân loại!

Đó chẳng qua chỉ là ồn ào một chút!

Cộng thêm ảnh hưởng của bản thân Nữu Khúc Nhân, cho nên mới khiến người ta trong lòng có loại cảm giác không ổn đó!

Nhưng hiện tại, mỗi lần nó gào thét đó đều là một trận quần ma loạn vũ!

Sự chịu đựng của con người đối với âm thanh là có giới hạn!

Sự tổ hợp quỷ dị như vậy!

Tự nhiên sẽ khiến người ta chịu không nổi rồi! "Mẹ kiếp!

Thứ này rốt cuộc là giống quái vật gì vậy!" Vương Bàn Tử hét lớn

một tiếng, nỗ lực khắc chế sự khó chịu trong lòng!

Giương súng về phía Nữu Khúc Nhân nã một phát đạn!

Mọi người cũng không hiểu là vì sao, lực phòng ngự của Nữu Khúc Nhân thế mà mạc danh kỳ diệu tăng lên rất nhiều!

Vốn dĩ đòn tấn công của bọn họ ít nhất có thể để lại chút vết thương trên người Nữu Khúc Nhân!

Nhưng hiện tại đạn của bọn họ dường như trong mắt nó đã chẳng còn là gì nữa rồi!

Nhưng bất lực là bọn họ cho dù cảm giác được điểm này cũng không dám dừng động tác bắn của mình!

Chương 1003

Bởi vì đây đã là thủ đoạn ứng đối cuối cùng của bọn họ khi đối mặt với con quái vật này!

Nữu Khúc Nhân cứ thế di chuyển xuyên qua giữa làn mưa bom bão đạn vô số kể!

Rất nhanh, nó đã lao thẳng đến ngay trên đỉnh đầu bọn họ!

Có thể thấy rõ nó vẫn đang tìm kiếm mục tiêu!

Nó vẫn muốn tiếp tục thôn phệ bọn họ!

Lại một tiếng gào thét vang lên!

Lần này âm thanh còn tạo ra sự cộng hưởng cực mạnh bên trong hang động!

Mọi người chỉ cảm thấy màng nhĩ như sắp bị chấn nát!

Cơn đau xé rách đó thậm chí khiến mắt bọn họ tối sầm lại!

Ngay cả động tác trên tay cũng xuất hiện một khoảnh khắc đình trệ!

Mà trong tình huống chiến đấu như thế này, sự đình trệ đó không nghi ngờ gì chính là chí mạng!

Nữu Khúc Nhân trên trần nhà lao mạnh xuống!

Lúc này Vương Bàn Tử đang đứng ngay bên dưới vội vàng giơ tay định bắn!

Nhưng tốc độ rơi của Nữu Khúc Nhân thực sự quá nhanh!

Khoảnh khắc Vương Bàn Tử vừa giơ súng lên, Nữu Khúc Nhân đã rơi xuống ngay trước mặt hắn!

Đối mặt với Nữu Khúc Nhân ở cự ly gần như vậy, cái cảm giác quái dị đó càng thêm mãnh liệt!

Vương Bàn Tử thậm chí cảm thấy linh hồn mình như bị cái thứ ghê tởm này hút đi trong nháy mắt!

Mùi vị buồn nôn tỏa ra từ người con quái vật càng khiến Vương Bàn Tử gần như không thể cử động! "Mẹ kiếp!

Cử động nhanh cho ông!" "Không thì chết chắc rồi!" Vương Bàn Tử gào thét trong lòng, nhưng cơ thể hắn cứ như bị đổ chì!

Căn bản không thể di chuyển mảy may!

Mắt thấy tay của Nữu Khúc Nhân đã vươn tới!

Vương Bàn Tử ngoại trừ thầm than 'cái mạng già này xong rồi' thì chẳng còn chút biện pháp nào!

Ngay tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, hai bóng người bỗng nhiên xuất hiện!

Chỉ thấy một đường đao quang lóe lên, những cánh tay mà Nữu Khúc Nhân vươn ra đều bị chém đứt lìa!

Đồng thời, Vương Bàn Tử còn đang ngây người tại chỗ chưa hiểu chuyện gì xảy ra, liền cảm giác gáy mình bị một lực lượng hung hăng tóm lấy!

Cả người hắn trực tiếp bay lên không trung, rồi ngã rầm xuống đất!

Tuy cú ngã này cũng chật vật vô cùng, nhưng ít ra đã tránh được việc bị Nữu Khúc Nhân tóm lấy, biến thành cái dạng quái vật kia!

Vương Bàn Tử ngẩng đầu lên!

Lúc này mới thấy người vừa ném bay hắn hãi nhiên chính là Trương Kỳ Lân!

Mà Tần Dã thì đang trảm đứt toàn bộ vô số cánh tay vừa vươn ra kia! "Đồng chí Tiểu Tần!

Tình huống gì thế này!

Sao cái thứ chết tiệt này lại biến thành cái dạng này!" Vương Bàn Tử hoàn hồn, lo lắng hét lên. "Đây e rằng mới là hình dạng thật sự của Nữu Khúc Nhân!

Cũng phải đến lúc này, nó mới có thể trở thành bá chủ của thế giới này!" Tần Dã trầm giọng nói: "Chỉ dung hợp một loại sinh vật, sức mạnh của nó chỉ nằm ở lực tấn công và năng lực thôn thực.

Nhưng đến hiện tại, nó đã biến thành một con quái vật dung hợp vô số sinh vật!" "Bất kể là ngoại hình hay lực tấn công đều không phải trước kia có thể so sánh.

Ngay cả loại khí thế nhiếp nhân tâm phách này cũng đã lột xác thành cấp độ quái vật!" Tần Dã vừa nói vừa nhìn lưỡi đao trong tay mình. "Điểm này lúc tôi tấn công nó đã có thể cảm nhận được!

Lưỡi đao chém lên người nó cảm giác hoàn toàn khác biệt so với trước kia." "Thật không ngờ, loại Nữu Khúc Nhân này lại có thể trưởng thành đến mức độ này!" Nghe Tần Dã đánh giá về Nữu Khúc Nhân, trái tim tất cả mọi người tại hiện trường đều thắt lại.

Xem ra, sức mạnh của Nữu Khúc Nhân lúc này hiển nhiên đã đạt đến trình độ khủng bố!

Mà gặp phải quái vật như vậy vào thời điểm mấu chốt này rõ ràng không phải chuyện tốt lành gì! "Đồng chí Tiểu Tần!

Con quái vật này rốt cuộc là sao!

Sao lại đột nhiên dung nhập nhiều thứ như vậy!

Chẳng lẽ mấy ngày nay nó ngoại trừ xây dựng trường ốc thì chỉ lo

thôn thực đám sinh vật kia thôi sao!" Vương Bàn Tử lập tức kêu to. "Không, Nữu Khúc Nhân thôn thực sinh vật đích xác là để cường hóa bản thân xây dựng trường ốc.

Nhưng nếu đảo ngược hai thứ này lại thì cũng thích hợp!" "Còn nhớ luồng gió quỷ dị vừa rồi không?

Bản thân luồng gió đó không có vấn đề gì!

Nhưng trong phạm vi trường ốc này, luồng gió đó sẽ không ngừng xoay chuyển và cường hóa!

Khi gió chưa đủ mạnh, chúng chỉ quanh quẩn trong phạm vi này!" "Nhưng một khi sức gió đủ mạnh!

Trường ốc mà Nữu Khúc Nhân xây dựng sẽ biến thành một cái phong khẩu (miệng gió)!

Khi hấp thu luồng gió mạnh này vào!

Phàm là sinh vật nằm trong phạm vi đều sẽ bị lôi kéo!" "Đây chính là nguyên nhân Nữu Khúc Nhân nhất định phải xây dựng trường ốc!" "Hiện tại chúng ta nhìn thấy Nữu Khúc Nhân vẫn chưa phải tư thái mạnh nhất của nó!

Bởi vì sự xuất hiện của chúng ta, gây ra sát thương và trở ngại cho nó cũng đã làm chậm tốc độ xây dựng trường ốc!

Nếu không thì chúng lẽ ra có thể tiến vào trạng thái này sớm hơn!" "Còn về việc tại sao những trường ốc kia bị phá hủy, hẳn là do cái phong khẩu này trong quá trình hấp nạp va chạm nguồn gió liên tục, cũng dần dần không chịu đựng nổi!" Tần Dã nhìn Nữu Khúc Nhân đang vặn vẹo thân mình trước mặt mà nói.

Trong lòng mọi người trầm xuống, vừa nghĩ đến tình huống phát sinh trước đó, ai nấy đều rét run!

Luồng gió mạnh đáng sợ kia hiển nhiên không phải thứ họ có thể chịu đựng nổi!

Nếu không phải nhờ Tần Dã và Trương Kỳ Lân, bọn họ chắc chắn đã bị cuốn vào trường ốc!

Hiện tại không nghi ngờ gì nữa, đã biến thành một phần của con quái vật này rồi! "Đồng chí Tiểu Tần!

Vậy cái thứ này cậu ước tính còn đối phó được không?" Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

Hiện tại trong nhóm người bọn họ, ngoại trừ hai nhân vật cấp độ "hack game" là Tần Dã và Trương Kỳ Lân, thì Vương Bàn Tử là người hiểu rõ nhất áp lực mà con quái vật này mang lại đáng sợ đến mức nào. "Không biết, thử xem sao." Tần Dã vừa dứt lời, liền lập tức rút đao lao về phía Nữu Khúc Nhân chém tới!

Là bá chủ thế giới này!

Nữu Khúc Nhân tự nhiên cũng sẽ không né tránh nữa!

Trực tiếp vồ lấy Tần Dã!

Mắt thấy Nữu Khúc Nhân rơi xuống ngay trước mắt, Tần Dã mạnh mẽ nhảy vọt lên!

Trực tiếp nhảy lên không trung, sau đó lăng không xoay tròn!

Lần nữa mượn thế xoay tròn mà chém xuống!

Mặc dù Nữu Khúc Nhân sau khi dung hợp nhiều sinh vật như vậy, lực phòng ngự của thân thể xác thực đã được tăng cường cực lớn!

Chương 1004

Nhưng thông qua xúc cảm cắt chém trước đó, Tần Dã xác định công kích của mình vẫn có thể gây thương tổn cho Nữu Khúc Nhân!

Chỉ là lần này Tần Dã đã nghĩ sai!

Cú trảm kích rơi xuống cấp tốc của hắn quả thực đập mạnh lên người Nữu Khúc Nhân!

Nhưng sát thương dự tính lại không xuất hiện!

Bởi vì ngay lúc hắn tiến hành chém giết!

Nữu Khúc Nhân lại nhanh chóng vặn vẹo thân mình!

Dùng lớp vỏ rết bên sườn để đỡ đòn!

Tần Dã nhíu mày!

Lớp vỏ rết khổng lồ quả thực kiên cố!

Hiện tại trên người Nữu Khúc Nhân này, bất kể đây là bản năng phòng ngự hay nó thực sự đã sinh ra trí tuệ chiến đấu tự vệ, thì muốn giải quyết nó quả thực sẽ có chút phiền phức!

Mà diễn biến chiến cục căn bản không cho phép Tần Dã suy nghĩ nhiều!

Ngay khoảnh khắc đại đao của hắn rơi trên lưng Nữu Khúc Nhân, cơ thể nó đã vồ tới Tần Dã!

Tần Dã nhanh chóng lùi lại một bước né tránh, vừa tiếp đất, Nữu Khúc Nhân đã bám riết truy đuổi ngay sát gót! "Trời đất ơi!

Cái của nợ này sao tốc độ nhanh thế!" Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng!

Khoảnh khắc nhìn thấy Nữu Khúc Nhân xuất hiện với tư thái quỷ dị như vậy, trong lòng hắn đã biết cường độ của nó lúc này chắc chắn không cùng đẳng cấp với trước kia!

Nhưng kết hợp biểu hiện lúc nó tấn công bọn họ trước đó và lúc vồ về phía Tần Dã hiện tại!

Tốc độ trưởng thành của Nữu Khúc Nhân này thực sự quá dọa người!

Trong mắt bọn họ, tốc độ lùi về sau của Tần Dã đã tương đối nhanh!

Lại không ngờ dù là vậy, Nữu Khúc Nhân vẫn lập tức bám theo được!

Kèm theo bàn tay Nữu Khúc Nhân vồ tới Tần Dã!

Chứng kiến cảnh này, tất cả mọi người tại hiện trường đều toát mồ hôi hột thay cho Tần Dã!

Lần này, bất kể là tốc độ tấn công hay độ bao phủ của bàn tay lao ra đều xa không phải quá khứ có thể so sánh!

Rất hiển nhiên đây là biểu hiện thề phải liều mạng đến cùng của Nữu Khúc Nhân!

Mức độ công kích như vậy, bọn họ cũng không dám chắc Tần Dã có còn ứng phó được hay không!

Tần Dã nhanh chóng đứng vững, rút đao chém liên tiếp một loạt trảm kích dũng mãnh!

Tốc độ rơi xuống của vô số cánh tay kia đã được coi là tương đối nhanh!

Lại không ngờ tốc độ vung đao của Tần Dã lại càng nhanh hơn!

Toàn bộ những bàn tay rơi xuống đều bị chặt đứt trong nháy mắt!

Công kích dày đặc như vậy đừng nói là tóm được Tần Dã!

Cung nhiên bị Tần Dã khống chế đến mức ngay cả một chút cơ hội cận thân cũng không có! "Vãi thật!

Đồng chí Tiểu Tần trâu bò quá!" "Đã thế này rồi mà còn không chừa chút cơ hội nào cho Nữu Khúc Nhân!" "Tiểu Ca!

Tình huống hiện tại, nếu cậu và đồng chí Tiểu Tần liên thủ, có giải quyết được thứ này không?" Vương Bàn Tử ghé vào bên cạnh Trương Kỳ Lân tò mò hỏi. "Được." Trương Kỳ Lân không chút do dự trả lời.

Vương Bàn Tử nghe vậy cả người lập tức tỉnh táo hẳn.

Ngay cả những người xung quanh nghe thấy câu này cũng ghé lại gần! "Vậy thì Tiểu Ca cũng xông lên một tay đi!

Mắt thấy thời gian sắp hết rồi!

Chúng ta chắc chắn phải giải quyết con hàng này càng sớm càng tốt chứ!" Vương Bàn Tử kích động nói.

Câu trả lời này không nghi ngờ gì là liều thuốc trợ tim cho hắn!

Khi nhìn thấy Nữu Khúc Nhân công kích dày đặc như vậy mà Tần Dã vẫn có thể ứng đối tự nhiên, cán cân chiến đấu trong lòng bọn họ thực ra đã có chút nghiêng về phía thắng lợi!

Hiện tại nghe Trương Kỳ Lân đưa ra đáp án này, Vương Bàn Tử tự nhiên càng thêm kích động!

Bởi vì hắn cũng rất rõ ràng, với thực lực của Trương Kỳ Lân, đối với toàn bộ chiến cục tuyệt đối sẽ không đưa ra phán đoán sai lầm!

Đã nói liên thủ với Tần Dã có thể giải quyết, vậy thì chắc chắn không có vấn đề! "Không được." Nào ngờ Trương Kỳ Lân chỉ lạnh lùng trả lời một câu như vậy.

Tuy nói suy đoán về chiến cục của Trương Kỳ Lân xác thực giống Tần Dã là không sai sót, nhưng so với việc Tần Dã nguyện ý giải thích cho mọi người, thì cách trả lời kiểu này của Trương Kỳ Lân quả thực quá giày vò người khác!

Lúc này đừng nói là lính đánh thuê, ngay cả Vương Bàn Tử cũng không hiểu câu trả lời của Trương Kỳ Lân rốt cuộc là ý gì. "Không được?

Tiểu Ca?

Thế thì Bàn gia không hiểu lắm rồi!

Tại sao lại không được?

Hiện tại đồng chí Tiểu Tần đã coi như ổn áp đè đầu cưỡi cổ cái thứ chết tiệt kia rồi!

Nếu thêm cậu vào thì là cục diện thắng chắc!

Vậy trực tiếp động thủ không phải tốt hơn sao?" Vương Bàn Tử gãi đầu khó hiểu hỏi.

Gần như cùng lúc đó, Trương Kỳ Lân đột nhiên dùng một chiêu Thiết Sơn Kháo đẩy Vương Bàn Tử sang một bên!

Động tác này trực tiếp làm Vương Bàn Tử ngơ ngác!

Hắn lăn lông lốc mấy vòng trên đất rồi mới lồm cồm bò dậy, vẻ mặt mờ mịt nhìn Trương Kỳ Lân.

Còn chưa đợi hắn nghi vấn về hành động vừa rồi của Trương Kỳ Lân, mấy cánh tay bị chặt đứt của Nữu Khúc Nhân đã rơi xuống ngay bên cạnh Vương Bàn Tử!

Nhìn thứ đó rơi xuống đất rồi mà vẫn còn giãy đành đạch, Vương Bàn Tử tự nhiên hiểu thứ này chính là vừa mới rơi xuống!

Trong đầu Vương Bàn Tử lập tức giật mình một cái!

Hắn lập tức hiểu ra ý tứ "không thể đi" mà Trương Kỳ Lân nói là gì! "Mẹ kiếp!

Cái thứ chết tiệt này sao mà âm hiểm thế!

Vừa đánh nhau với đồng chí Tiểu Tần, vừa còn muốn tìm chúng ta gây phiền phức!" Vương Bàn Tử lập tức kinh hô!

Hắn là thông qua tình hình hiện trường mà đoán ra!

Nhưng những người khác tại hiện trường vừa rồi nhìn thấy rõ mồn một!

Vừa nãy Nữu Khúc Nhân quẫy đuôi một cái, vô số cánh tay đồng loạt vươn về phía Vương Bàn Tử!

Chỉ là lúc đó tầm mắt Vương Bàn Tử đều tập trung vào Trương Kỳ Lân, cho nên mới hoàn toàn không chú ý!

Nếu không phải Trương Kỳ Lân phản ứng đủ nhanh, đẩy Vương Bàn Tử ra, e rằng cú đó Vương Bàn Tử đã trở thành một bộ phận của Nữu Khúc Nhân rồi!

Đối mặt với cú vồ giết của Nữu Khúc Nhân!

Chương 1005

Tần Dã lần nữa đạp chân, dũng mãnh nhảy lùi về sau giành trước một bước né tránh!

Sau đó mượn lực đạp vách đá, dùng tốc độ cực nhanh lao vào Nữu Khúc Nhân!

Nữu Khúc Nhân lại vung tay vồ về phía Tần Dã.

Ngay khoảnh khắc sắp va chạm, cơ thể Tần Dã xoay mạnh!

Đồng thời mượn lực xoay tròn không ngừng vung đại đao trong tay!

Kèm theo một trận đao quang kiếm ảnh!

Những cánh tay vươn ra kia toàn bộ bị chém rơi xuống đất!

Tốc độ của Tần Dã nhanh, động tác dũng mãnh, thậm chí trong mắt mọi người, từ đầu đến cuối không hề có quá trình giảm tốc độ!

Khi Tần Dã đến trước mặt Nữu Khúc Nhân, nhìn phản ứng của Nữu Khúc Nhân dường như vẫn chưa hoàn hồn!

Đến gần, Tần Dã mượn đà xung kích lần nữa nhảy lên, lập tức giáng một đòn trảm kích xuống đầu Nữu Khúc Nhân!

Tuy nói đối với Nữu Khúc Nhân tình huống hiện tại đã vô cùng gai góc, nhưng phản ứng của nó cũng cực nhanh!

Lập tức dùng tốc độ nhanh nhất vặn vẹo cơ thể, dùng phần vỏ rết kiên cố nhất để đỡ đòn trảm kích của Tần Dã!

Nhưng lần này Tần Dã hiển nhiên không định cho Nữu Khúc Nhân cơ hội dư thừa.

Khoảnh khắc trảm kích rơi trên người Nữu Khúc Nhân, Tần Dã

lại tăng tốc!

Không đợi Nữu Khúc Nhân phản ứng lại!

Trực tiếp lấy cơ thể Nữu Khúc Nhân làm bàn đạp!

Không ngừng tăng tốc di chuyển xuyên qua lại trên người Nữu Khúc Nhân!

Đồng thời lưỡi đao trong tay không ngừng vung lên!

Mặc dù Nữu Khúc Nhân đã cố gắng hết sức bắt lấy bóng dáng Tần Dã, đồng thời vặn vẹo cơ thể muốn dùng giáp xác bảo vệ bản thân!

Nhưng tốc độ của Tần Dã lại nhanh hơn động tác của nó rất nhiều!

Chỉ trong vài cái lắc mình, trên người Nữu Khúc Nhân đã chằng chịt vết chém!

Đồng thời những bộ phận không thể duy trì cũng liên tục bị nó vứt bỏ!

Tiếng gào thét vốn khiến mọi người nghe thấy đã tim đập chân run, lúc này nghe lại dường như chỉ còn lại tiếng kêu rên bi thống!

Nhìn Tần Dã liên tiếp giáng trảm kích lên người Nữu Khúc Nhân!

Mọi người đoán chừng hối hận lớn nhất của Nữu Khúc Nhân hiện tại là con rết khổng lồ mà nó nuốt chửng vẫn chưa đủ nhiều!

Không thể để lớp vỏ cứng rắn đó bao phủ toàn bộ cơ thể mình!

Mọi người thu hết những cảnh chiến đấu này vào mắt, đều không khỏi nuốt nước bọt!

Nữu Khúc Nhân xác thực đáng sợ, có thể nói bất kể ở thế giới nào!

Cho dù chiến lực của nó không mạnh đến thế!

Nhưng chỉ bằng khả năng có thể thôn thực tất cả, đã định trước nó ở bất kỳ lãnh địa nào cũng nhất định sẽ chiếm giữ một vị trí khá cao trong chuỗi thức ăn!

Mà tại thế giới này, sự cường hãn của Nữu Khúc Nhân đủ để so kè với Thụ Lại!

Chiến lực tự nhiên không cần bàn cãi.

Nhưng hiện tại trong tay Tần Dã, con Nữu Khúc Nhân này lại không có chút sức phản kháng nào!

Cách nói này tuy có vẻ không thích hợp lắm, nhưng một người có thể khiến thứ đáng sợ như vậy trở nên bị động, ép chúng đến mức này lại phải đáng sợ đến mức nào a! "Có điều Tần Dã có phải hơi kích tiến quá không?" Muốn nói việc chiến đấu của Tần Dã có thể thuận lợi tiến hành như vậy, đối với tất cả mọi người đương nhiên là tin tốt!

Nhưng Hạo Thiên Chân nhìn hành động của hắn lại không kìm được nghi hoặc.

Bởi vì anh chú ý thấy có vài đòn công kích của Tần Dã dường như hơi mạo hiểm. "Ý gì hả Tiểu Thiên Chân?

Đối mặt với quái vật đáng sợ như vậy, đồng chí Tiểu Tần đánh như thế không phải mới là bình thường sao?" Vương Bàn Tử khó hiểu hỏi. "Nghiêm khắc mà nói thì đúng là vậy!

Nữu Khúc Nhân này quá mạnh!

Đối mặt với quái vật này, đương nhiên nên tốc chiến tốc thắng!

Nhưng mỗi người chiến đấu đều có phong cách riêng của mình chứ?" "Phong cách chiến đấu của Tần Dã trước nay đều là nhanh

chóng nhưng không làm bừa!

Cậu ấy sẽ tốc chiến tốc thắng, nhưng đều sẽ cố gắng hết sức đảm bảo an toàn!

Nói đơn giản là trong tình huống đảm bảo không có rủi ro dư thừa.

Điểm này cậu ấy trước đây khi đối mặt với những đối thủ mà dù có cứng đối cứng cũng chưa chắc chí mạng đều là như vậy." "Tại sao lần này lại có vẻ không giống thế?" Hạo Thiên Chân nói ra điểm mình thấy kỳ lạ.

Mọi người lần nữa quay đầu nhìn Tần Dã chiến đấu, qua sự quan sát này mới phát hiện, tình hình dường như đúng là như vậy!

Phương thức công kích của Tần Dã vẫn như những gì họ thấy!

Xuyên qua lại quanh Nữu Khúc Nhân với tốc độ cực nhanh, đồng thời phối hợp trảm kích liên tiếp rơi xuống người nó!

Nhưng quả thực có mấy lần hắn đều trong tình huống bị Nữu Khúc Nhân bao vây trùng điệp mà cưỡng ép xông ra khỏi vòng vây!

So với việc né tránh trước, làm như vậy xác thực có thể an toàn hơn nhiều!

Nhưng rủi ro cũng cực lớn!

Phải biết một khi bị Nữu Khúc Nhân tóm được, cũng đồng nghĩa với cục diện chết chắc!

Từ góc độ này mà nói, phương thức chiến đấu của Tần Dã quả thực quá mức mạo hiểm! "Một người xác thực sẽ vì biến hóa của chiến cục mà điều chỉnh phương thức chiến đấu của mình.

Nhưng phong cách chiến đấu là thứ tuyệt đối sẽ không dễ dàng thay đổi!

Đồng chí Tiểu Tần đã quen lối đánh ổn định mà tàn nhẫn!

Theo lý mà nói quả thực không nên tùy tiện mạo hiểm như vậy mới đúng!" "Cảm giác này cứ như cậu ấy đang vội vàng chạy đua với thời gian vậy!" Vương Bàn Tử trừng mắt, lập tức lưu ý thời gian!

Quả nhiên phát hiện khoảng cách đến thời gian mở cửa mà Tần Dã nói với bọn họ đã không còn bao lâu nữa! "Tôi biết rồi!

Đồng chí Tiểu Tần là muốn giải quyết Nữu Khúc Nhân trước khi đại môn mở ra!

Nếu không thứ này có khả năng sẽ cùng chúng ta trở về thế giới của chúng ta!" Vương Bàn Tử vỗ đầu nói! "Căn cứ theo tính toán của Tần Dã, thời gian đại chiến giữa Nữu Khúc Nhân và Thụ Lại vừa khéo là thời gian đại môn đi đến thế giới chúng ta mở ra!

Nói cách khác lần này Nữu Khúc Nhân xuất hiện ở đây cũng không phải trùng hợp!" Hạo Thiên Chân nói đến đây, mày không khỏi nhíu lại.

Trong đầu anh đột nhiên nghĩ đến một khả năng đáng sợ! "Chẳng lẽ cuộc chiến giữa bọn chúng thực ra đều là đang tranh đoạt quyền đi đến thế giới của chúng ta!

Chiến đấu giữa chúng!

Quyết định kẻ thắng!

Người thắng cuộc có thể đi đến thế giới của chúng ta để tiến hành săn bắn!" "Trong mắt chúng ta, chúng là sinh vật của thế giới này.

Nhưng trong mắt chúng, chúng ta là con mồi của chúng!" Phải nói mức độ "não động" (suy diễn) của phỏng đoán này của Hạo Thiên Chân xác thực tương đối lớn!

Nhưng tại hiện trường lại không có ai phủ định phỏng đoán này.

Chương 1006

Dù sao chuyện quỷ dị ở thế giới này thực sự quá nhiều!

Cho dù động cơ của chúng thực sự ly kỳ như vậy thì có gì là không thể chứ? "Cho nên những con rết kia còn có các sinh vật khác tiếp cận đến đây cũng không phải trùng hợp sao?" Vương Bàn Tử nghĩ. "E rằng là vậy!

Nói không chừng những sinh vật kia sở dĩ đến đây, nguyên nhân căn bản nhất cũng chính là chúng cũng muốn tranh đoạt cơ hội này.

Mà Nữu Khúc Nhân hẳn cũng là lợi dụng điểm này!

Mới xây dựng cái trường ốc này ở đây!" "Sau đó đợi đến khi thời cơ chín muồi, cuồng phong nổi lên sẽ không ngừng hấp nạp các sinh vật đến đây!

Thực ra chúng ta đổi một góc độ để nghĩ!

Cho dù cuồng phong không thổi bay chúng, nhưng dưới cơn cuồng phong này, tôi nghĩ những sinh vật bị vây khốn phần lớn hẳn đều không cách nào dễ dàng di chuyển!

Nữu Khúc Nhân chỉ cần nhân cơ hội này thôn thực là được!" Hạo Thiên Chân tiếp tục tiến hành phỏng đoán của mình, tuy nói những phỏng đoán này to gan, nhưng ngẫm lại cũng thật có chút đạo lý! "Trời đất ơi!

Nếu nghĩ như vậy thì tâm cơ của cái con Nữu Khúc Nhân này cũng không phải nhiều vừa đâu!" "Xác thực a!

Nếu chiến đấu ở đây là vì tranh đoạt tư cách đi đến thế giới chúng ta!

Vậy đích xác chính là giao chiến cá lớn nuốt cá bé!

Nữu Khúc Nhân và Thụ Lại là bá chủ thế giới này không sai!

Nhưng những sinh vật khác nếu đạt được sự trưởng thành, cũng chắc chắn sẽ muốn đến tranh đoạt cơ hội này!" Vương Bàn Tử càng vỗ trán tán thành giơ cả hai tay hai chân với phỏng đoán của Hạo Thiên Chân.

Khi mọi người đang tiến hành thảo luận, Vương Bàn Tử đột nhiên phát hiện xung quanh mình dường như xuất hiện sương mù dày đặc, đến mức nhìn không còn rõ ràng nữa!

Trong lòng mọi người hơi giật mình, ai nấy tự nhiên đều hiểu điều này có nghĩa là gì.

Nhưng nhìn lại trận chiến giữa Tần Dã và Nữu Khúc Nhân.

Mặc dù hiện tại vẫn chiếm trạng thái áp đảo một chiều, nhưng hiển nhiên với sự ngoan cường của Nữu Khúc Nhân, trận chiến này nhất thời bán hội vẫn chưa kết thúc!

Hơn nữa theo việc đại môn mở ra, công kích của Nữu Khúc Nhân rõ ràng trở nên càng thêm nôn nóng!

Kèm theo công kích của Nữu Khúc Nhân lại rơi xuống!

Tần Dã nhanh chóng lùi lại tạm thời né tránh, sau đó trực tiếp ra hiệu cho Trương Kỳ Lân bằng mắt.

Đồng thời làm thủ thế rút lui với mọi người!

Đám người tại hiện trường lập tức hiểu ra, sương mù dày đặc này quả nhiên là tín hiệu mở cửa!

Mà Tần Dã cũng đang bảo bọn họ nhanh chóng nhân cơ hội này rời đi.

Vương Bàn Tử đang định hỏi Tần Dã phải làm sao, lại thấy Tần Dã đã lần nữa giao chiến cùng Nữu Khúc Nhân!

Lần này tất cả mọi người đều không dám quấy rầy!

Dù sao uy hiếp của Nữu Khúc Nhân thực sự quá lớn, ai cũng lo lắng vì một tiếng hô hoán của mình làm kinh động Tần Dã, ngược lại dẫn đến việc hắn xảy ra sai sót!

Sau khi tiến vào sương mù, mọi người rất nhanh liền mất phương hướng.

Mặc dù trong quá khứ, bất kể là lính đánh thuê hay Vương Bàn Tử, bất kể là hành động trên mặt đất hay dưới lòng đất, nói đến thời tiết sương mù bọn họ đều không xa lạ.

Nhưng xa lạ đến mức ngay cả người bên cạnh mình cũng không nhìn rõ tình huống như thế này, bọn họ cũng là lần đầu tiên gặp phải! "Mẹ kiếp!

Sương mù này là thế nào!

Lúc chúng ta đến đây cũng là tình huống này sao?" Vương Bàn Tử xách súng cảnh giác nhìn quanh, lẩm bẩm! "Tiểu Thiên Chân!

Tiểu Ca!

Các cậu có ở đó không!" Vương Bàn Tử hét vào trong sương mù, nhưng trong màn sương này lại không có lấy một chút hồi đáp!

Khoảnh khắc này trong lòng Vương Bàn Tử có chút hối hận!

Sớm biết sương mù này một khi tiến vào sẽ như vậy, hắn chắc chắn phải nắm lấy Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân cùng hành động!

Hiện tại ngoại trừ bên phía Vương Bàn Tử, tình huống của những người khác cũng đều gần như là cục diện gai góc này!

Ở cái nơi mà tầm nhìn gần như bằng không, nhất là lại còn ở nơi chốn chốn đều là nguy hiểm chí mạng!

Có thể nói mỗi bước đi của từng người đều tràn ngập rủi ro! "Tiểu Ca, hướng này của chúng ta không vấn đề gì chứ?" Trong lúc di chuyển, Hạo Thiên Chân luôn có một loại dự cảm bất tường. "Ừ." Trương Kỳ Lân gật đầu. "Nhưng tại sao đi ở đây luôn có cảm giác rất không đúng!

Cứ như luôn bị thứ gì đó nhìn chằm chằm vậy!" Hạo Thiên Chân nhíu chặt mày lẩm bẩm.

Rất nhanh, Hạo Thiên Chân liền nhìn thấy một bóng người nào đó xuất hiện trong sương mù!

Anh theo bản năng tưởng là đồng đội cùng tiến vào sương mù!

Đang định lại gần!

Đột nhiên mày Trương Kỳ Lân trừng mạnh!

Một tay ôm lấy eo Hạo Thiên Chân, mạnh mẽ né sang một bên!

Đồng thời Hắc Kim Cổ Đao trong tay vung mạnh!

Trong nháy mắt liền chém đứt mấy cánh tay!

Hình dạng vặn vẹo của những cánh tay này Hạo Thiên Chân đâu có xa lạ!

Đây căn bản là công kích của Nữu Khúc Nhân!

Giây phút này trong lòng Hạo Thiên Chân vô cùng rõ ràng một chuyện!

Mặc dù anh không nhìn thấy hình dáng Nữu Khúc Nhân!

Nhưng bất kể là thoát khỏi Tần Dã hay đơn thuần chỉ vì sương mù bao phủ!

Lúc này Nữu Khúc Nhân đã bị dẫn vào trong sương mù!

Hơn nữa nó sẽ tùy thời phát động công kích đối với các thành viên

bọn họ có thể gặp phải! "Tiểu Ca!

Thứ này cũng đi theo vào rồi sao?

Chuyến này nguy to rồi!

Tình huống này thực sự quá nguy hiểm!

Trong màn sương này, chúng ta căn bản không cách nào lưu ý được Nữu Khúc Nhân lúc nào sẽ tấn công về phía chúng ta!" "Vừa rồi tôi có thể may mắn thoát nạn đều là nhờ cậu!

Nếu là người khác!

E rằng vừa gặp Nữu Khúc Nhân sẽ lập tức trúng chiêu!" Hạo Thiên Chân lo lắng nói. "Có khả năng!" Trương Kỳ Lân cũng gật đầu biểu thị. "Vậy chúng ta có biện pháp gì không?

Ít nhất không thể để hi sinh tiếp tục mở rộng thêm nữa!" Hạo Thiên Chân nhìn Trương Kỳ Lân hỏi.

Chương 1007

Trương Kỳ Lân gật đầu. "Tìm!

Cố gắng hết sức tìm được tất cả mọi người." Trương Kỳ Lân khi giải đáp chủ động đưa ra nhiều gợi ý như vậy, đây đã được coi là chuyện tương đối không dễ dàng!

Bình thường Hạo Thiên Chân là người hiểu ý Trương Kỳ Lân nhất!

Lần này Trương Kỳ Lân còn đưa ra nhiều thông tin như vậy, anh đâu có lý gì không hiểu! "Đích xác, đây là biện pháp tốt nhất trước mắt!

Bất kể Nữu Khúc Nhân kia tại sao lại xuất hiện ở đây, nhưng tôi tin tưởng với thực lực của Tần Dã, cậu ấy tuyệt đối không thể để Nữu Khúc Nhân đào thoát!

Chúng ta hiện tại chỉ có thể ký thác hy vọng vào việc họ đừng lập tức trúng chiêu ngay khoảnh khắc Nữu Khúc Nhân xông ra!" "Nếu chúng ta thực sự tìm được họ trong quá trình này!

Ít nhất có thể đảm bảo họ sẽ không bị Nữu Khúc Nhân đột nhiên tập kích!" Hạo Thiên Chân nhíu chặt mày nói.

Trương Kỳ Lân gật đầu, biểu thị tán đồng với suy nghĩ đó, hai người lập tức tiếp tục tiến vào trong sương mù.

Mà suy nghĩ của Hạo Thiên Chân xác thực cũng không tệ!

Bên kia, Vương Bàn Tử cũng rất nhanh nhìn thấy một đoàn bóng đen trong sương mù!

Trong lòng hắn tự nhiên là vui mừng!

Nhưng kinh nghiệm nhiều năm vẫn khiến hắn nhanh chóng rút súng ra chuẩn bị chiến đấu. "Tiểu Thiên Chân!

Tiểu Ca!

Hay là em gái A Ninh!

Là ai trong các người đến vậy?" Nhưng trong sương mù lại mãi không có hồi âm.

Điều này không nghi ngờ gì khiến Vương Bàn Tử càng thêm cảnh giác vài phần! "Bất kể mày là thứ gì, Bàn gia khuyên mày mau chóng trả lời đi!

Lát nữa không cẩn thận bị thương thì đừng trách thương pháp Bàn gia chuẩn nhé!" Vương Bàn Tử khi tiến lên đã nâng nòng súng nhắm ngay phía trước.

Khi nhìn thấy sương mù xuất hiện lay động trong nháy mắt, Vương Bàn Tử lập tức giơ súng định bắn!

Vào thời điểm mấu chốt hiện tại hắn cũng không còn cách nào!

Ở cái nơi này, bọn họ làm không tốt sẽ "đi bán muối" trong nháy mắt!

Hắn tuyệt đối không dám tùy tiện mạo hiểm!

Nếu phát súng này thật sự bắn trúng người mình!

Thì cũng chỉ có thể trách kẻ đó xui xẻo!

Mắt thấy thứ trong sương mù sắp xuất hiện, Vương Bàn Tử lập tức bóp cò!

Hắn cũng không biết phát súng này có trúng đối phương hay không!

Ngay giây tiếp theo, từ trong sương mù mạnh mẽ vươn ra mấy

cánh tay lao thẳng về phía hắn!

Đầu óc Vương Bàn Tử lập tức ong một tiếng!

Đối với việc phát súng này của mình có thể bắn ra cái thứ gì!

Hắn đã nghĩ tới vô số khả năng!

Hắn thậm chí còn nghĩ đến nếu phát súng này thật sự bắn trúng anh em nhà mình!

Phải giải thích với họ thế nào!

Lại nghĩ thế nào cũng không ngờ, phát súng này cư nhiên bắn ra cái của nợ này!

Vương Bàn Tử căn bản không dám nghĩ nhiều, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất né sang một bên!

May mà Vương Bàn Tử tuy thể thái mập mạp, nhưng thân thủ cũng coi như không tồi!

Cuối cùng cũng thoát khỏi tay Nữu Khúc Nhân trong gang tấc!

Còn chưa đợi Vương Bàn Tử thở phào một hơi!

Con Nữu Khúc Nhân kia mạnh mẽ vồ đến trước mặt hắn!

Lần nữa đối mặt với thứ đó ở cự ly gần!

Một cảm giác ghê tởm đâm thẳng vào tim mạnh mẽ dâng lên!

Cảm giác buồn nôn này khiến động tác của Vương Bàn Tử xuất hiện khoảnh khắc đình trệ!

Đợi đến khi Vương Bàn Tử phản ứng lại thì trong lòng lập tức kêu to không ổn!

Hiện tại đang là cục diện tương đối nguy hiểm!

Hắn lại có thể phân tâm vì chuyện này vào lúc này!

Nhưng bây giờ có hối hận bao nhiêu thì có ý nghĩa gì chứ?

Bàn tay Nữu Khúc Nhân đã đến trước mặt, Vương Bàn Tử hiện tại có muốn né tránh cũng đã không kịp nữa rồi!

Vương Bàn Tử cắn chặt răng, gần như đã chuẩn bị nhận mệnh!

Ngay trong khoảnh khắc này, Tần Dã với khí thế sét đánh không kịp bưng tai xông đến trước mặt Vương Bàn Tử, đại đao trong tay vung lên trong nháy mắt, trực tiếp chém đứt toàn bộ những cánh tay đang rơi xuống!

Tất cả chỉ diễn ra trong tích tắc!

Ngay cả khi Tần Dã đã dừng lại trước mặt Vương Bàn Tử, ý thức của hắn vẫn còn dừng lại ở giai đoạn Nữu Khúc Nhân đang vồ tới mình! "Đừng ngẩn người ra đó!" Mãi đến khi Tần Dã nói với hắn câu này, hắn mới coi như phản ứng lại.

Sau khi Vương Bàn Tử điều chỉnh lại, lập tức nhìn thấy Tần Dã.

Khoảnh khắc đó, hắn cảm giác người mình nhìn thấy quả thực không phải Tần Dã quen thuộc kia!

Mà là thiên thần cứu khổ cứu nạn! "Đồng chí Tiểu Tần a!

Cậu đến thật là quá tốt rồi!

Cậu có biết Bàn gia vừa rồi trong lòng sợ hãi thế nào không!

Bàn gia cảm thấy mình hôm nay thật sự sắp giao mạng ở đây rồi!

Thật quá tốt rồi!

Cậu đã đến a!" Vương Bàn Tử kích động nói, chỉ thiếu điều trực tiếp lao lên ôm lấy Tần Dã mà hôn lấy hôn để! "Đồng chí Tiểu Tần!

Chúng ta bây giờ rốt cuộc phải làm sao đây!

Màn sương này thật sự là đi đến thế giới chúng ta không sai chứ?

Nhưng chúng ta hoàn toàn không biết phải hành động thế nào a!

Nếu cứ đi mù quáng trong này mãi!

Làm không khéo lại gặp phải cái thứ kia lần nữa!

Cậu nói xem thân thủ Bàn gia thế này cũng suýt chút nữa trúng chiêu!

Cái này mà người khác gặp phải chẳng phải bằng trực tiếp tuyên án tử hình sao!" Vương Bàn Tử sốt ruột nói.

Chương 1008

"Cho nên tôi cũng đang đuổi theo nó mãi!

Chính là không muốn chuyện như vậy xảy ra." Tần Dã nói: "Bàn Tử, chuyện của những người khác cậu tạm thời không cần lo lắng.

Tuy thứ này sẽ trực tiếp tiến vào sương mù, mà màn sương này ảnh hưởng đến tầm nhìn cũng thực sự rất cao!

Nhưng tôi giao thủ với nó nhiều lần như vậy, khí tức của nó tôi đã vô cùng quen thuộc.

Tôi sẽ không để mất dấu nó!

Còn về phương hướng, cậu chỉ cần đi theo hướng này là được." Vương Bàn Tử nghe vậy liên tục gật đầu, lúc này ở cái nơi đòi mạng này, chỗ dựa duy nhất của hắn xác thực cũng chỉ có sự sắp xếp của Tần Dã. "Vậy còn đồng chí Tiểu Tần thì sao?" Vương Bàn Tử lập tức hỏi lại.

Hắn đối với Tần Dã cũng coi như tương đối hiểu rõ, trong lòng tự nhiên hiểu, nếu Tần Dã bố trí chỉ đường cho hắn, đồng nghĩa với việc ít nhất hiện tại, Tần Dã sẽ không rời đi cùng hắn!

Tuy nói dưới sự chỉ dẫn của Tần Dã, chỉ cần biết phương hướng thì coi như có bảo đảm rời khỏi nơi này.

Nhưng đứng ở lập trường của Vương Bàn Tử, hắn đương nhiên vẫn hy vọng Tần Dã có thể cùng hắn rời đi! "Tôi tạm thời vẫn chưa thể đi.

Theo quy tắc thế giới của bọn chúng, con Nữu Khúc Nhân này đương nhiên cũng sẽ muốn đi đến thế giới của chúng ta.

Hơn nữa trong quá trình này, nó còn sẽ không ngừng tấn công các

thành viên của chúng ta." Nghe đến đây, Vương Bàn Tử đã hiểu Tần Dã định làm gì rồi! "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu không phải là muốn...!" Vương Bàn Tử lập tức kinh hô! "Chính là như cậu nghĩ đấy, tôi hiện tại hoàn toàn chưa thể đi, một mặt là phải tránh việc nó tấn công các thành viên khác của chúng ta.

Giống như vừa rồi đối với cậu vậy!

Mặt khác là tôi phải ngăn cản nó ở đây!

Tuy nói cho dù đến thế giới chúng ta, chỉ cần giải quyết nó trên núi Trường Bạch cũng không sao!

Nhưng chỉ cần đến thế giới của chúng ta!

Thì đồng nghĩa với việc thứ này sẽ có rủi ro thoát khỏi tầm kiểm soát, sự đáng sợ của Nữu Khúc Nhân cậu cũng đã kiến thức rồi!

Loại rủi ro này dù chỉ là một chút, đối với sinh linh địa phương cũng là đủ trí mạng!

Cho nên nếu muốn hạ thấp rủi ro này xuống mức thấp nhất, tôi nhất định phải ngăn cản nó ở đây." Tần Dã giải thích.

Muốn nói đáp án này Vương Bàn Tử một chút cũng không bất ngờ, dù sao với sự ăn ý giữa hắn và Tần Dã, cũng như biểu hiện của Tần Dã từ trước đến nay, hắn biết đây tuyệt đối là chuyện Tần Dã sẽ làm! "Đồng chí Tiểu Tần, cậu nói cậu muốn ngăn cản nó ở đây, cụ thể là phải làm thế nào?" Vương Bàn Tử thăm dò hỏi.

Hắn còn chưa quên đâu!

Cánh cửa kết nối hai thế giới là sẽ đóng lại!

Đã Tần Dã nói muốn ngăn cản Nữu Khúc Nhân, nghĩa là Tần Dã hoặc là phải xử lý Nữu Khúc Nhân ở đây!

Hoặc là phải chiến đấu với Nữu Khúc Nhân mãi cho đến khi cửa

đóng!

Nhưng điều này cũng có nghĩa là một khi cửa đóng, bất kể Tần Dã có giải quyết được Nữu Khúc Nhân hay không!

Cậu ấy cũng sẽ bị giữ lại ở thế giới này! "Đơn giản mà nói thì là có thể trực tiếp giải quyết nó đương nhiên là tốt nhất!

Nếu không thể, thì cứ dây dưa mãi đến khi cửa sắp đóng, đánh văng cả người nó ra ngoài!

Mượn thời gian cuối cùng này tôi cũng theo đó trở về thế giới chúng ta." Tần Dã giải thích.

Thấy đáp án quả nhiên giống như mình nghĩ!

Sắc mặt Vương Bàn Tử không khỏi ngưng trọng hẳn lên! "Tôi biết cậu đang nghĩ gì!

Cách làm này xác thực sẽ có chút mạo hiểm, nhưng đây cũng là biện pháp ổn thỏa nhất có thể nghĩ đến!

Tôi đã tính toán rồi, chỉ cần không có tình huống đột phát, tôi muốn trở về sẽ không có vấn đề gì.

Mà hiện tại là thời gian bá chủ giao chiến, những sinh vật khác chỉ cần còn bản năng sinh vật, thì sẽ không ngu xuẩn đến mức xen vào lúc này!" "Cho dù thực sự xuất hiện bất trắc gì!

Với năng lực của tôi muốn sinh tồn ở thế giới này cũng không thành vấn đề, tôi chỉ cần đợi đến lần mở cửa tiếp theo là được!

Tóm lại, việc cậu cần làm bây giờ là nhanh chóng rời khỏi đây, nếu không đợi thứ kia công lên lần nữa, cậu nói không chừng ngược lại sẽ liên lụy tôi." Tần Dã nói thì nhẹ nhàng, nhưng cách nói này Vương Bàn Tử hiển nhiên là không muốn chấp nhận! "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu đừng nói những lời xui xẻo như vậy!

Cậu chắc chắn sẽ không có vấn đề gì!" Vương Bàn Tử vội vàng nói.

Hắn vốn còn muốn nói thêm gì đó, Tần Dã đã vung đao xông lên phía bên cạnh bọn họ!

Lập tức mạnh mẽ rút đao, gần như cùng lúc, một tiếng 'keng' vang lên hiển nhiên là đao này của Tần Dã chém mạnh lên lớp vỏ rết bao phủ bên ngoài Nữu Khúc Nhân!

Sau đó hai người liền lần nữa biến mất trong sương mù. "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu nhất định phải trở về!

Bàn gia đợi cậu!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, sau đó lao ra theo hướng Tần Dã chỉ!

Sau khi đi được một đoạn đường, Vương Bàn Tử liền gặp được Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân!

Đồng thời cùng đi với họ còn có mấy người lính đánh thuê.

Cảnh này coi như làm Vương Bàn Tử kích động không thôi. "Tiểu Ca!

Tiểu Thiên Chân!

Các cậu quả nhiên không sao!

Thật là quá tốt rồi!" Vương Bàn Tử vội vàng tiến lên nói. "Bàn Tử!

Anh đến được đây thật là quá tốt!

Chúng tôi còn lo anh sẽ lạc đường trong này!" Hạo Thiên Chân nói. "Tôi qua được đây đều là nhờ đồng chí Tiểu Tần!

Cậu ấy chỉ hướng cho tôi!" Vương Bàn Tử nắm chặt nắm đấm nói. "Vậy cậu ấy đâu?

Không cùng qua đây với anh sao?" Hạo Thiên Chân mày lập tức nhíu chặt, trong lòng đã không khỏi nảy sinh một ý nghĩ không hay.

Vương Bàn Tử lắc đầu, kể lại kế hoạch của Tần Dã cho mọi người nghe một lần.

Nghe xong trong lòng ai nấy đều thót một cái!

Trước đó họ không gặp phải Nữu Khúc Nhân, nhóm đó đều tưởng vận may của mình không tệ.

Hiện tại mới hiểu, trong hoàn cảnh bị bắt ngẫu nhiên này!

Sở dĩ họ mãi không bị tấn công!

Ngoại trừ vì vận may của họ, thì cũng đều nhờ vào sự dây dưa không chút ngừng nghỉ của Tần Dã với Nữu Khúc Nhân!

Chương 1009

"Tần Dã sao lại làm như vậy!

Việc này thực sự quá mạo hiểm!" Hạo Thiên Chân nhíu chặt mày, lúc Nữu Khúc Nhân xông vào hang động, bọn họ cũng coi như đã kiến thức được hình dạng hiện tại của Nữu Khúc Nhân!

Cái dạng đáng sợ đó hiển nhiên đã trở thành quái vật khủng khiếp vượt xa trước kia!

Tuy nói nhìn tình huống Tần Dã đối đầu với Nữu Khúc Nhân, cho dù đến bước này thực lực Tần Dã vẫn nằm trên Nữu Khúc Nhân!

Nhưng cũng giống như Vương Bàn Tử nghĩ trước đó!

Hiện tại trọng điểm chiến đấu giữa Tần Dã và Nữu Khúc Nhân không phải là chiến thắng!

Hiện tại chính là một quá trình tranh phân đoạt giây!

Nếu đến cuối cùng, Tần Dã không thể kịp thời thoát thân khỏi sự khống chế của Nữu Khúc Nhân!

Đại môn đóng lại!

Thì cho dù có chiến thắng cũng có ý nghĩa gì? "Đúng vậy!

Bàn gia cũng nghĩ thế!

Nhưng đồng chí Tiểu Tần nói cũng không sai, đây đích xác đã là biện pháp giải quyết tốt nhất hiện nay!" Vương Bàn Tử thở dài bất lực nói: "Hiện tại chỉ có thể tin tưởng đồng chí Tiểu Tần thôi!

Cậu ấy không phải người làm bừa!

Đã có kế hoạch này cho việc này, tin rằng cậu ấy hẳn cũng có cân nhắc nhất định!" Trong lòng mọi người tuy lo lắng, nhưng hiện tại

cũng thực sự vô năng vi lực.

Sau khi tiến thêm một đoạn đường nữa, sương mù xung quanh dường như đã tan đi một chút.

Trong lòng mọi người tuy vui mừng, đều nghĩ rằng chắc là đã đến đích!

Nhưng lại không một ai dám lơ là, dù sao nếu nơi này thực sự là đoạn đường cuối cùng sắp đến đích, thì đây chính là bóng tối trước bình minh!

Trải qua bao nhiêu chuyện mới đến được đây, nếu thực sự công cốc vào lúc này chẳng phải quá oan uổng sao?

Lại qua một đoạn đường nữa, sương mù xung quanh hoàn toàn tan hết.

Mọi người tức khắc bật đèn pin, sau khi nhìn thấy hoàn cảnh xung quanh!

Trái tim ai nấy đều không khỏi run lên!

Bởi vì quan hệ hoàn cảnh, cho dù là đèn pin trong tay họ cũng không cách nào nhìn rõ toàn cảnh nơi này.

Nhưng họ có thể thấy ngay bên cạnh họ hãi nhiên là một bức tường đá cao ngất!

Mà trên vách đá có thể nhìn thấy chi chít vô số vết cào!

Giây phút này trái tim mọi người đều trầm xuống đáy cốc!

Trong lòng mỗi người đều bản năng cảm thấy đây là biểu hiện hành động thất bại của họ!

Họ không thể thuận lợi trở về thế giới của mình!

Hiện tại họ vẫn đang ở cái nơi đòi mạng kia! "Chết tiệt!

Thất bại rồi sao?" Vương Bàn Tử cảm thấy một trận vô lực!

Trực tiếp ngồi phịch xuống đất.

So với niềm vui thành công, cảm giác vô lực do cú sốc thất bại mang lại không nghi ngờ gì là lớn hơn nhiều! "Bàn Tử, hiện tại bỏ cuộc e rằng còn quá sớm!" Hạo Thiên Chân nói: "Cho dù nơi này có rất nhiều vết cào, nhưng nếu chúng ta thực sự vẫn ở trong thế giới kia, thì Tần Dã và Nữu Khúc Nhân chẳng phải cũng nên tồn tại mới đúng sao?" Lời của Hạo Thiên Chân lập tức cho Vương Bàn Tử một chút gợi ý và hy vọng.

Ngẫm kỹ lại lời này nói có vẻ có chút đạo lý! "Nhưng những vết cào này thì giải thích thế nào?

Thứ này có thể coi là một dấu vết quá rõ ràng rồi!

Chắc chắn không thể có thứ khác phục khắc ra được chứ!" Vương Bàn Tử nói. "Không, còn một nơi có." Thấy suy tư của mọi người đi vào ngõ cụt, Trương Kỳ Lân nhìn mọi người nói.

Mọi người nhao nhao quay đầu nhìn lại, mới phát hiện Trương Kỳ Lân khi nói chuyện không phải nhìn họ.

Mà là đang ngưng thị về một hướng nào đó, sau khi cho họ đáp án này liền rảo bước đi qua.

Mọi người nhìn nhau một cái lập tức đi theo!

Sau đó liền nhìn thấy một cỗ quan tài quen thuộc và những sợi xích sắt đứt gãy xung quanh!

Đầu óc mọi người lập tức ong lên một tiếng nổ lớn!

Trong lòng họ đều không khỏi cảm khái lần hành động này mọi người thực sự quá mệt mỏi rồi!

Cư nhiên ngay cả chuyện quan trọng như vậy cũng quên mất!

Vết cào của Thụ Lại bọn họ không phải chỉ nhìn thấy ở thế giới kia a!

Thậm chí nói vết cào nhìn thấy ở thế giới kia đã là lần thứ hai!

Lúc này tàn hài Gia Đa trước mắt bọn họ cũng sẽ không xa lạ, những dấu hiệu này không nghi ngờ gì chính là Cửu Long Trấn Áp!

Có vết cào của Thụ Lại và Cửu Long Trấn Áp hai thứ này đồng thời tồn tại!

Nếu thực sự là thế giới của họ, thì nơi này không nghi ngờ gì chính là lăng mộ Uông Tàng Hải kia a!

Vào khoảnh khắc ý thức được điểm này, sự hưng phấn của tất cả mọi người đều bùng nổ trong khoảnh khắc!

Trở về rồi!

Mọi người cuối cùng cũng thuận lợi trở về thế giới này rồi! "Tốt quá rồi!

Trời đất ơi!

Cuối cùng cũng về rồi!" Vương Bàn Tử là người đầu tiên hưng phấn gào lên!

Những người còn lại cũng nhao nhao phát ra tiếng hô kinh hỉ!

Đối với họ hiện tại, đây không nghi ngờ gì là tin tốt nhất!

Chỉ có Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân lúc này vẫn giữ vẻ ngưng trọng. "Tiểu Thiên Chân, Tiểu Ca, hai người bị sao thế?

Lúc đáng vui mừng thế này, sao lại có biểu cảm đó!

Tiểu Thiên Chân!

Cậu nói Tiểu Ca thế thì thôi đi!

Sao cả cậu cũng thế hả!" Vương Bàn Tử tò mò hỏi. "Bàn Tử,

chúng ta có thể thuận lợi trở về đương nhiên là tin tốt, không có tin nào tốt hơn tin này!

Nhưng sương mù biến mất có phải nói lên thông đạo này đã đóng rồi không?

Vậy Tần Dã đâu?

Đây là câu hỏi vừa rồi Tiểu Ca hỏi tôi." Một đoạn thoại đơn giản lập tức khiến cả người Vương Bàn Tử giật mình.

Những người khác tại hiện trường phút trước còn đang hoan hô nhảy nhót vì mình thuận lợi thoát hiểm!

Chỉ một câu này liền khiến động tác của tất cả mọi người đều ngưng cố tại chỗ!

Chương 1010

Mọi người lúc này mới ý thức được họ dường như thực sự vui mừng quá sớm rồi!

Muốn nói trở về, họ đích xác là đã về!

Nhưng Tần Dã đâu?

Hiện tại sương mù đã biến mất tăm, nếu Tần Dã không xuất hiện ở đây, cậu ấy lại sẽ xuất hiện ở đâu!

Hoặc là nói cậu ấy căn bản không thuận lợi trở về thế giới này! "Không không không!

Không đúng!

Cái này chắc chắn không đúng!

Đây là đồng chí Tiểu Tần mà!

Cậu nói chúng ta đều về rồi!

Nhưng đồng chí Tiểu Tần không về?

Đừng đùa nữa!

Chuyện này tuyệt đối không thể nào!" Vương Bàn Tử lập tức phủ định khả năng này! "Đồng chí Tiểu Tần đã nói, cậu ấy chỉ tạm thời trì hoãn một chút, sau đó sẽ trở về!

Đồng chí Tiểu Tần tuyệt đối sẽ không lừa chúng ta!

Cũng sẽ không làm sai!

Có lẽ cậu ấy chỉ hơi chậm trễ một chút!

Cậu ấy chắc chắn lập tức sẽ xuất hiện!" Lúc này không ai tiếp lời Vương Bàn Tử, xuất phát từ nội tâm họ, đương nhiên mỗi người đều

hy vọng như vậy!

Nhưng hiện tại Tần Dã vẫn chưa xuất hiện cũng là sự thật không thể chối cãi!

Cậu muốn mọi người không nghĩ nhiều cũng rất khó!

Dù sao thế giới kia chính là một thế giới tồi tệ như vậy!

Chỉ là hiện tại ai cũng không dám nói ra suy nghĩ này của mình!

Nhìn Vương Bàn Tử bộ dạng hiện tại, mọi người đều rất rõ, lời này ai nói ra người đó sẽ đen đủi!

Ngay khi tất cả mọi người cũng đang lo lắng vì chuyện này!

Một người trong đó lơ đãng ngẩng đầu lên!

Hãi nhiên nhìn thấy trên đỉnh đầu họ dường như có bóng dáng gì đó đang tiếp cận! "Là đồng chí Tiểu Tần!

Chắc chắn là đồng chí Tiểu Tần!" Vương Bàn Tử lập tức kích động hét lên.

Giây phút này trong lòng hắn có thể nghĩ đến chỉ có một người!

Hắn cũng chỉ hy vọng lúc này sẽ xuất hiện trước mặt hắn nhất định phải là người đó!

Mắt thấy bóng người rơi xuống càng ngày càng gần!

Vương Bàn Tử thậm chí đã kích động suýt chút nữa theo bản năng lao lên cho đối phương một cái ôm!

Trương Kỳ Lân trong khoảnh khắc phát hiện ra điều gì, một bước xông lên tóm lấy Vương Bàn Tử kéo giật lại!

Bị kéo loạng choạng, Vương Bàn Tử mặt đầy khó hiểu, đang định hỏi chuyện gì xảy ra!

Kết quả liền thấy mấy mảnh tàn hài Nữu Khúc Nhân từ không

trung rơi xuống ngay trước mặt bọn họ!

Tâm trạng kích động ban đầu của Vương Bàn Tử lập tức chuyển thành một cái thót tim căng thẳng!

Giây phút này trong lòng hắn còn có vài phần sợ hãi!

Theo vị trí những tàn hài này, nếu vừa rồi không phải nhờ Trương Kỳ Lân phản ứng nhanh chóng!

Cái tàn hài này chắc chắn sẽ rơi trúng người hắn! "Mấy thứ này đã thế này rồi, chắc sẽ không còn sức mạnh như kia chứ?" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt nói.

Trương Kỳ Lân thì từ từ lắc đầu. "Không rõ." Câu trả lời này không nghi ngờ gì khiến nội tâm Vương Bàn Tử thêm vài phần rối rắm!

Đã ngay cả Trương Kỳ Lân cũng không rõ chuyện này, vậy tốt nhất vẫn cứ nhận định như vậy đi! "Tiểu Ca, đã có tàn hài Nữu Khúc Nhân rơi xuống.

Vậy có phải chứng minh đại môn vẫn chưa hoàn toàn đóng lại." Hạo Thiên Chân tức khắc nhìn Trương Kỳ Lân hỏi.

Nhưng người sau lại không trả lời câu hỏi của anh, chỉ ngẩng đầu nhìn hướng Nữu Khúc Nhân rơi xuống trước đó!

Sự phản hồi căn bản không tính là trả lời này!

Đối với mọi người mà nói trong lòng cũng quả thực không nắm chắc a! "Không cần nghĩ!

Chắc chắn là thế không sai!

Đã Nữu Khúc Nhân rơi xuống rồi, thì bên phía đồng chí Tiểu Tần chắc chắn sẽ không có vấn đề!

Cứ đợi mà xem!

Cậu ấy chắc chắn lập tức sẽ xuất hiện!" Vương Bàn Tử nắm chặt nắm đấm nói như vậy.

Mặc dù ngữ khí hắn nói chắc chắn như vậy, nhưng chỉ cần lưu ý nhìn nắm đấm nắm chặt của hắn là có thể biết!

Suy nghĩ này cho dù là chính bản thân Vương Bàn Tử cũng không nắm chắc mấy!

Hiện tại mọi người có thể làm cũng chỉ có giống như Trương Kỳ Lân nhìn lên đỉnh đầu!

Nếu tiếp theo còn có thứ gì xuất hiện, bất kể là Tần Dã hay Nữu Khúc Nhân!

Ít nhất đều có thể chứng minh thông đạo hai thế giới vẫn chưa đóng!

Nhưng kết quả lại lần nữa khiến bọn họ thất vọng!

Qua một hồi lâu, trên đỉnh đầu họ lại không xuất hiện thêm bất cứ thứ gì mới!

Kết quả này không nghi ngờ gì khiến tất cả mọi người lại căng thẳng! "Chẳng lẽ cậu ấy thật sự bị giữ lại ở thế giới đó rồi sao?" Đột nhiên, một tên lính đánh thuê theo bản năng mở miệng nói.

Quả nhiên, câu nói này lập tức châm ngòi nổ cho Vương Bàn Tử! "Mày nói hươu nói vượn cái gì đấy!

Đừng tưởng có em gái A Ninh bảo kê mày là có thể nói mấy lời thối tha này!

Tin không Bàn gia bây giờ xử lý mày trước!

Cái gì gọi là đồng chí Tiểu Tần bị giữ lại bên đó!

Mày nói cậu ấy thật sự bị Nữu Khúc Nhân quấn lấy thậm chí bị tấn công sao?

Đừng có nói bậy!

Mày tưởng đồng chí Tiểu Tần là người thế nào!

Cậu ấy đã nói mình sẽ trở về!

Chương 1011

Đã cậu ấy nói thế!

Thì chắc chắn sẽ không có vấn đề!" Vương Bàn Tử trực tiếp xông đến trước mặt đối phương, túm lấy cổ áo hắn!

Đơn giản chỉ nói cỗ khí thế này!

Vương Bàn Tử lúc này hiển nhiên đã nổi giận!

Chỉ nhìn bộ dạng hắn là có thể biết!

Nếu gã kia còn nói thêm một câu!

Bất kể là cố ý hay vô tâm, Vương Bàn Tử nhất định sẽ lập tức động thủ!

Ngay lúc này, trên đỉnh đầu bọn họ lại xuất hiện một bóng người! "Cẩn thận, lại có thứ đến rồi!" A Ninh tức khắc hét lớn một tiếng, mọi người cũng nhanh chóng ngẩng đầu!

Quả nhiên thấy một bóng người đang cách bọn họ càng ngày càng gần!

Mọi người bản năng tưởng rằng lại là Nữu Khúc Nhân từ trên trời giáng xuống!

Đều vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất chuẩn bị chiến đấu!

Giây tiếp theo, liền thấy bóng người đó thẳng tắp xuất hiện trước mặt bọn họ!

Đợi đến khi nhìn rõ người tới lần nữa, mọi người đều lập tức hưng phấn vây lại, bởi vì người xuất hiện trước mặt họ lúc này không phải ai khác, chính là Tần Dã! "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu cuối cùng cũng về rồi!

Thật là quá tốt rồi!

Trời ơi!

Cậu không biết Bàn gia lo cho cậu thế nào đâu!

Cậu cái thằng nhóc thối này a!

Làm cái trò gì!

Đã lúc này rồi còn chỉ lo làm màu!" Vương Bàn Tử xông lên ôm chầm lấy Tần Dã.

Cái bộ dạng kích động kia mắt thấy nước mắt sắp lăn ra rồi!

Tuy nói nhiệt tình là chuyện tốt, nhưng biểu hiện này của hắn quả thực có hơi quá mức nhiệt tình rồi!

Hắn lập tức phát lực đẩy Vương Bàn Tử ra! "Bình tĩnh chút!

Tôi chẳng phải đã nói tôi không sao rồi à?" Tần Dã cười ha ha nói. "Bởi vì sương mù xung quanh đều tan hết rồi, cũng khó trách Bàn Tử sẽ sốt ruột, chúng tôi đều rất lo cho cậu." Hạo Thiên Chân cũng tiến lên nói. "Vừa rồi cũng đích xác là khá nguy hiểm!

Tôi lúc chiến đấu với Nữu Khúc Nhân cũng đang áp sát về phía lối ra này.

Hơn nữa Nữu Khúc Nhân cũng có thể cảm tri được lối ra ở đâu!

Điểm này trước đó tôi ngược lại cũng có nghĩ tới!

Lúc sắp đến lối ra, nó rõ ràng muốn thoát khỏi tôi để xông vào!

Lúc đó tuy tôi đã thành công ngăn cản nó.

Nhưng tôi cũng không dám tiếp tục rút lui nữa!

Để tránh ngoài ý muốn, tôi chỉ có thể tạm thời ở lại vị trí lối ra.

Đợi đến khoảnh khắc đại môn sắp đóng, tôi mới thoát khỏi nó đi ra!

Cho nên tôi mới hơi chậm trễ một chút." Lời giải thích của Tần Dã lập tức khiến mọi người hiểu ra.

Nữu Khúc Nhân rơi xuống vừa rồi chắc hẳn là chuyện như vậy! "Hóa ra là thế, vậy thì thật sự quá mạo hiểm.

Phải biết, quá trình này sơ sẩy một chút e rằng là không ra được nữa." Hạo Thiên Chân nhíu chặt mày nói. "Đích xác rất mạo hiểm, nhưng muốn đảm bảo chúng ta an toàn, cái hiểm này cũng bắt buộc phải mạo." Tần Dã thở dài nói.

Nhìn nụ cười hơi hé trên mặt hắn.

Hạo Thiên Chân lập tức nghĩ đến Tần Dã hẳn cũng là trong quá trình này đã hiểu ra điều gì! "Tần Dã, cậu có phải phát hiện ra điều gì rồi không?" Hạo Thiên Chân hỏi. "Không sai, như vậy thì một số nghi vấn nảy sinh lần trước khi đến lăng mộ Uông Tàng Hải đều có thể giải đáp rồi." Tần Dã nói. "Vấn đề lưu lại trước đó?" Mọi người chớp mắt đều không khỏi cảm thấy có chút tò mò. "Các cậu chẳng lẽ không tò mò sao?

Uông Tàng Hải rốt cuộc là vận dụng thủ đoạn gì, lại có thể đem cả Nữu Khúc Nhân và Thụ Lại đến đây.

Phải đồng thời đối mặt với hai tên này, cho dù là cấp độ mà chúng ta đối mặt hiện tại!

Lúc đó bọn chúng lại đang đại chiến, muốn lúc này đồng thời đưa cả hai đứa đi, chuyện này cũng không dễ dàng a!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói. "Đúng thế!

Sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ!" Vương Bàn Tử vỗ trán hét lớn: "Cho dù cái lão Uông Tạng Hải này thực sự có bản lĩnh kinh thiên động địa gì đi nữa!" "Nhưng bất kể là Thụ Lại hay Nữu Khúc Nhân đều lợi hại như vậy!" "Hai con này chỉ cần đối phó một con thôi cũng

đã muốn cái mạng già rồi!" "Nếu Uông Tạng Hải có bản lĩnh cùng lúc mang cả hai con quái vật lợi hại như vậy ra ngoài!" "Thì theo lý thuyết, cái lăng mộ do hắn làm ra, chúng ta e là cũng chẳng dễ dàng gì mà xông qua được như thế này!" Đám người cũng liên tục gật đầu.

Bất kể là Nữu Khúc Nhân hay Thụ Lại, người thường gặp phải thì cơ bản là cục diện thập tử vô sinh!

Cho dù con Thụ Lại bọn họ gặp lúc đó là do bị Cửu Long trấn áp quá nhiều năm, trở thành quái vật bị oán khí thôn phệ, nhưng bỏ qua điểm này, thực lực của nó cũng định trước là không thể đơn giản!

Còn về Nữu Khúc Nhân hiện tại gặp phải thì càng không cần bàn!

Khoan nói đến cái năng lực quỷ dị có thể thôn thực sinh vật của nó, chỉ nói đến sức chiến đấu kinh khủng mà thứ này thể hiện ra lúc giao chiến sau cùng!

Kể cả không có năng lực quỷ dị kia, chỉ đơn thuần dựa vào lực công kích, cũng đủ để đánh chết tươi chín mươi chín phần trăm đối thủ!

Cho dù Uông Tạng Hải có chút bản lĩnh thật, nhưng cũng chẳng có lý do gì có thể cùng lúc mang cả hai con ra ngoài được! "Chi bằng chúng ta nói trước về một năng lực của Nữu Khúc Nhân đã." Tần Dã lên tiếng. "Năng lực của Nữu Khúc Nhân?" Mọi người nhao nhao quay đầu nhìn về phía tàn hài Nữu Khúc Nhân rơi trên mặt đất.

Trước đó bọn họ không chú ý lắm, lúc này mới thấy tàn hài rơi trên đất không phải là tay chân của nó, mà là cả nửa thân trên.

Đang lúc mọi người còn tò mò Tần Dã rốt cuộc muốn bọn họ xem cái gì, thì bỗng nhiên nhìn thấy tàn hài Nữu Khúc Nhân kia lại chưa chết hẳn!

Mặc dù chỉ là một chút xíu, nhưng cánh tay của nó rõ ràng đã run

lên một cái! "Vãi chưởng!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, cũng mặc kệ có phải ảo giác của mình hay không, lập tức xách súng lên, chĩa thẳng vào đống tàn hài trên đất, bóp cò một cú "phún tử" (súng hoa cải) chào hỏi!

Mãi cho đến khi đống tàn hài kia bị phát súng này bắn cho da tróc thịt bong, tứ phân ngũ liệt!

Vương Bàn Tử vẫn còn vì kinh hãi lúc trước mà thở hồng hộc!

Có thể khiến cho người đã sớm quen với đủ loại yêu ma quỷ quái trong lăng mộ như Vương Bàn Tử nảy sinh phản ứng ứng kích như thế này, cũng có thể tưởng tượng được khoảnh khắc đó rốt cuộc đã mang lại kích thích thế nào cho bọn họ! "Vừa rồi Bàn gia tôi không nhìn lầm chứ?" "Cái thứ kia vừa rồi hình như đúng là động đậy một cái hả?" Mãi đến hiện tại Vương Bàn Tử mới nuốt một ngụm nước bọt nhìn mọi người hỏi thăm thị giác của bọn họ.

Mọi người nhao nhao gật đầu, xác định Vương Bàn Tử tuyệt đối không nhìn lầm.

Nếu chỉ có một người nhìn thấy phản ứng của Nữu Khúc Nhân thì có thể là do quá căng thẳng mà nhìn lầm.

Chương 1012

Nhưng ở đây nhiều người như vậy, cũng không thể nào mỗi người đều sinh ra ảo giác chứ? "Đồng chí Tiểu Tần!

Chuyện này rốt cuộc là sao thế?" "Thứ này không phải đều từ trên bản thể rơi xuống rồi à?

Sao lại còn chưa chết?" Vương Bàn Tử chớp chớp đôi mắt khó hiểu nói. "Đây tự nhiên cũng là một đặc tính lớn của Nữu Khúc Nhân." "Trước đó chúng ta từng thấy qua thi thể của mấy bộ Nữu Khúc Nhân, về sau lúc giao chiến với Nữu Khúc Nhân, bởi vì tôi tạo thành thương tổn cho nó nên nó chủ động vứt bỏ một phần cơ thể mình." "Cho nên chúng ta cũng theo bản năng cho rằng những thân thể này chỉ cần rời khỏi bản thể thì tất nhiên đã tử vong." "Bởi vì chúng ta chỉ xem chủ thể là sinh mệnh thể!" "Lúc đại chiến cuối cùng với nó, tôi mới phát hiện sự hiểu biết của chúng ta về thứ này vẫn còn quá đơn giản!" "Sau khi chúng kết hợp lại với nhau, thân là bản thể, chúng xác thực là một sinh mệnh, điểm này đích xác không sai." "Nhưng mỗi bộ phận của chúng thực ra cũng đều tồn tại sinh mệnh!" "Nếu là chúng chủ động vứt bỏ thì đúng là tương đương với chết hẳn!" "Nhưng nếu là vì ngoại lực bị tước đoạt, nó sẽ chưa hoàn toàn chết ngay.

Tuy nói qua một thời gian, vì không có đủ năng lượng cung cấp, chúng vẫn sẽ tử vong.

Nhưng trong khoảng thời gian này, chúng không những còn sống, thậm chí còn sở hữu năng lực giống hệt chủ thể." Tần Dã giải thích.

Mà năng lực giống hệt chủ thể này, mọi người lập tức phản ứng lại!

Chính là năng lực thôn thực sinh vật, tiến hành vặn vẹo bọn họ biến thành một phần của chính mình! "Thì ra là thế, cho nên lúc đó chúng ta gặp phải người khổng lồ không đầu mới có hai cái!" "Nếu Nữu Khúc Nhân chỉ cần thoát ly bản thể sẽ tử vong, thì cho dù Uông Tạng Hải có bản lĩnh thế nào, cũng tuyệt đối không thể nào sáng tạo ra hai người khổng lồ không đầu!" Hạo Thiên Chân lầm bầm. "Không sai, tôi cũng là ở quan đầu cuối cùng mới đột nhiên nghĩ tới điểm này, nếu không lúc trước đều suýt chút nữa để cái thứ chết tiệt này đánh lén sau lưng." Tần Dã cười ha hả.

Đám người lần nữa dùng ánh mắt kính phục nhìn về phía Tần Dã.

Lần này không phải vì thực lực Tần Dã rốt cuộc cường hãn bao nhiêu, mà là sự đáng sợ của Nữu Khúc Nhân này mọi người coi như đã được kiến thức rồi!

Bọn họ đối mặt với thứ này thậm chí đều đã có phản ứng ứng kích giống Vương Bàn Tử!

Lại nhìn Tần Dã xem?

Lúc kể chuyện mình suýt chút nữa bị thứ này đánh lén mà cư nhiên còn có thể cười ha hả như người không liên quan!

Phải biết, cứ theo tình huống trước mắt mà xem, một khi bị Nữu Khúc Nhân tóm được, tỷ lệ tử vong coi như là trăm phần trăm!

Hiểm hóc xông vào quỷ môn quan, Tần Dã vậy mà chỉ có thái độ vô sự thế này sao? "Thế nhưng đặc tính này của Nữu Khúc Nhân và việc Uông Tạng Hải làm thế nào đồng thời mang hắn cùng Thụ Lại qua đây thì có quan hệ gì?" Sau khi khiếp sợ qua đi, Hạo Thiên Chân tiếp tục hỏi. "Trước khi chúng ta hiểu rõ thiết lập Nữu Khúc Nhân có thể phân tách này, muốn đồng thời mang về hai con đích xác vô cùng gian nan." "Nhưng nếu Nữu Khúc Nhân có thể phân tách, vậy chuyện này đơn giản hơn nhiều." "Thậm chí nói đơn giản hơn một chút." "Có

lẽ căn bản không phải Uông Tạng Hải mang theo bọn chúng tới, mà là bọn chúng đi theo Uông Tạng Hải tới." Đám người nhao nhao chớp mắt, đều không hiểu lời này của Tần Dã rốt cuộc là ý gì.

Tần Dã cũng không thừa nước đục thả câu, tiếp tục nói: "Các vị hãy nghĩ lại lúc chúng ta xuyên qua cái thông đạo kia xem." "Nữu Khúc Nhân vẫn luôn đuổi theo chúng ta ở phía sau, có thể cho rằng bọn chúng chỉ đơn thuần không muốn buông tha những con mồi này." "Nhưng thực ra còn có một nguyên nhân, đây là quy tắc thuộc về thế giới của bọn chúng, bất kể có hợp lý hay không, đều là quy tắc mà bọn chúng dù thế nào cũng tuyệt đối không thể vi phạm." "Đó chính là duyên do đại chiến của bọn chúng." Mọi người lần nữa hồi ức lại trong đầu một chút, Hạo Thiên Chân lập tức mở miệng nói: "Nguyên nhân đại chiến của bọn chúng hình như là tranh đoạt địa vị bá chủ, sau đó bên thắng lợi mới có thể thông qua thông đạo này đi tới thế giới của chúng ta." "Không sai, nói cách khác, thông qua thông đạo này cần tư cách, mà muốn đạt được tư cách kia thì nhất định phải giành thắng lợi trong trận đại chiến đó!" Tần Dã nói.

Trịnh Bách Vạn hiển nhiên vẫn chưa phản ứng kịp từ lời giải thích của Tần Dã.

Nhưng những người thường xuyên tiến hành tác chiến sinh tử như Vương Bàn Tử và nhóm lính đánh thuê lại đã hiểu! "Là quy tắc kẻ thắng làm vua trong rừng rậm!" Vương Bàn Tử vỗ hai tay cái bốp, hét lớn: "Cứ như là nếu đã ước định xong đồ trong quan tài ai sờ trước thì phải thông qua phương thức gì đó để quyết định!" "Kết quả đột nhiên có một tên không có mắt tự mình sờ lên!" "Vậy thì tên này nhất định sẽ bị tất cả chúng ta vây công!" "Nếu là dựa theo quy tắc này!

Tất cả đều có thể nói thông rồi!" "Uông Tạng Hải thực ra căn bản chưa từng làm quá nhiều việc để đối phó Thụ Lại và Nữu Khúc

Nhân!" "Hắn chỉ đơn thuần là lúc hai con này đại chiến tranh đoạt tư cách, hắn cũng giống như chúng ta, thừa dịp cơ hội này xông vào!" "Vậy thì đối với Thụ Lại và Nữu Khúc Nhân mà nói!

Đội ngũ của Uông Tạng Hải đã vi phạm quy tắc của bọn chúng!" "Hai đứa này tự nhiên sẽ bất chấp tất cả lao về phía Uông Tạng Hải!" Hạo Thiên Chân nói theo: "Nếu là như vậy, cách dùng của Cửu Long trấn áp mà chúng ta nhìn thấy lúc đầu có lẽ cũng giống như chúng ta suy đoán!" "Chỉ là Uông Tạng Hải là một người có tính mưu lược cực mạnh!" "E là lúc đầu, hắn cũng chỉ nghĩ thừa dịp loạn mang người trở lại thế giới này!" "Lúc nhìn thấy Thụ Lại và Nữu Khúc Nhân đều đang đuổi theo mình ở phía sau, hắn cũng biết cho dù thuận lợi trở về, bọn chúng cũng nhất định sẽ không ngừng tập kích mình!" "Cửu Long trấn áp dùng để đối phó Thụ Lại nói không chừng chính là lúc này hắn mới nghĩ ra!" "Chỉ là từ kết quả mà nói, chúng ta chỉ nhìn thấy Thụ Lại bị cố định ở nơi này!" "Cho nên chúng ta mới cảm thấy hắn là nhìn thấy Thụ Lại trước, mới làm ra cái Cửu Long trấn áp này!" "Còn về Nữu Khúc Nhân thì càng đơn giản hơn." "Lúc Nữu Khúc Nhân và Thụ Lại đại chiến, khó tránh khỏi sẽ có một ít tàn hài rơi trên người Thụ Lại!" "Mà bọn chúng hắn là trong cuộc truy kích này đã cùng rơi xuống nơi đây!" "Năng lực đặc thù của Nữu Khúc Nhân xác thực rất mạnh, nhưng ở giai đoạn đầu, thứ có thể làm người ta sợ hãi cũng chỉ là năng lực đặc thù của bọn chúng!" "Nếu chỉ là bộ phận cơ thể tàn hài rải rác, chiến lực đơn thể thực ra cũng sẽ không mạnh bao nhiêu!" "Muốn vào lúc này khống chế lại bọn chúng, rồi hoàn thành cải tạo, lấy năng lực của Uông Tạng Hải cũng chưa chắc là chuyện khó khăn gì!" Đám người đều bừng tỉnh đại ngộ!

Cái này thì tất cả nghi vấn trước đó đều đã có đáp án!

Mà một loạt phát hiện này mang lại sự trợ giúp lớn nhất cho bọn họ không nghi ngờ gì chính là khiến cho hình tượng Uông Tạng Hải,

kẻ vốn dĩ sắp bị bọn họ thần thánh hóa, lại có thêm một ít thuộc tính của con người! "Mẹ nó chứ, thế này thì tốt rồi." "Trước đó Bàn gia vẫn luôn nghĩ, hai thứ đáng sợ như vậy, Uông Tạng Hải thật sự nói khống chế là khống chế, sức chiến đấu của lão này sợ là đã tiếp cận thần rồi!" "Giờ xem ra, hắn phần lớn vẫn là lợi dụng quy tắc để tiến hành một số thủ thuật." "Tuy nhiên cũng tương đối lợi hại." Vương Bàn Tử nói. "Đích xác, tuy rằng hắn phần lớn vẫn là phát huy bản lĩnh lợi dụng quy tắc của mình.

Nhưng nắm lấy lỗ hổng quy tắc và trực tiếp cứng đối cứng giao thủ, giữa hai cái này vẫn tồn tại một chút khác biệt!" Tần Dã gật đầu nói: "Uông Tạng Hải đã không chết, vậy sau này chúng ta sẽ có khả năng tao ngộ hắn." "Nếu tên này thực sự cường hãn đến mức có thể nhẹ nhàng ứng đối hai bá chủ này!

Cùng hắn giao thủ, tôi cũng chưa chắc có trăm phần trăm nắm chắc có thể ứng phó được." "Nhưng nếu chỉ là như vậy, tôi muốn đối phó hắn hẳn sẽ không phải là chuyện quá khó khăn." "Đó là đương nhiên!

Chỉ cần tên này không phải thần, vậy đồng chí Tiểu Tần nhà chúng ta khẳng định là trăm phần trăm giành thắng lợi!" "Cho dù là thần!

Thật sự đánh nhau cũng phải cho hắn mấy cái bạt tai!" Vương Bàn Tử lập tức tâng bốc Tần Dã: "Chỉ là đáng tiếc cho ông chủ Trịnh, tốn công phu lớn như vậy, xem ra trường sinh bất lão gì đó tạm thời vẫn là không có cơ hội rồi." Trịnh Bách Vạn bất đắc dĩ thở dài. "Anh Vương đừng trêu chọc tôi nữa!

Tôi hiện tại đã nghĩ thông suốt rồi!

Trường sinh bất lão thì muốn đấy, nhưng loại chuyện này cũng là xem duyên phận thôi.

Nếu có một ngày có cơ hội, tôi cũng có thể cầm lấy xem thử.

Nhưng chuyện như thế này tôi vẫn là không dám nữa!" "Hề hề, ông chủ Trịnh có giác ngộ như vậy vẫn là rất tốt!

Nếu lần sau ông thật sự có được tin tức vỉa hè gì, thì đừng có quá hẹp hòi.

Không ngại kể cho bọn này nghe một chút!

Yên tâm, chúng tôi đều là người giữ quy củ, sẽ không tranh với ông đâu!" Vương Bàn Tử cười hì hì nói. "Các vị, chúng ta hiện tại có phải nên quan tâm một chút xem phải ra ngoài từ đâu không?" Thấy mọi người đối với chuyện này đã nói chuyện vui vẻ như vậy, A Ninh vẫn nhịn không được cắt ngang bọn họ một chút.

Câu nhắc nhở này của cô quả nhiên lập tức khiến tất cả mọi người cứng đờ tại chỗ!

Bọn họ trước là hai mặt nhìn nhau một hồi, lại nhìn hoàn cảnh quanh mình.

Cũng nhao nhao ý thức được vấn đề này! "Á đù!

Đây là vấn đề lớn a!" "Bàn gia không nhớ lầm thì!

Chúng ta có thể thông qua mỗi cái thông đạo hình như đều là có thể đến cái bình đài kia đúng không!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói. "Nếu là đến nơi đó thì tình huống rất không ổn.

Nơi đó bản thân có hai tên phiền toái.

Tuy nói bọn chúng bị Thụ Lại đánh xuống dưới vách núi, nhưng chúng ta cũng không biết bọn chúng có phải đã bị hủy hay chưa!

Nếu bọn chúng lại lần nữa leo lên thì sao?" A Ninh lo âu nói. "Hai con đó đều là vấn đề nhỏ!" "Em gái A Ninh, cô cũng đừng quên bản lĩnh của đồng chí Tiểu Tần nhà mình!

Cho dù hai tên kia thật sự tìm tới cửa!

Đồng chí Tiểu Tần nhà mình cũng khẳng định ứng phó được!" "Hiện tại phiền toái lớn nhất là cầu treo a!

Đừng quên, chỗ đó có cả một đống oán linh!

Cầu treo không còn, chúng ta căn bản không có cách nào qua bờ bên kia!

Muốn đi ra ngoài, thì chỉ có thể giống lần trước leo lên trên!

Nếu trong thời gian này đám oán linh kia công lên!

Chúng ta còn có thể thuận lợi leo lên sao?" Vương Bàn Tử nhíu chặt lông mày nói.

Đám người lập tức thấy khó khăn.

Trước đó bọn họ có thể thuận lợi đi lên, là vì oán linh không đến mức xông tới nơi bọn họ đứng!

Nhưng lần này không có cầu treo!

Bọn họ căn bản không có cách nào thuận lợi xông qua đối diện!

Từ chuẩn bị leo lên đỉnh đầu, bọn họ cũng không nắm chắc có thể chống đỡ được oán linh! "Cái này thực ra mọi người cũng không cần quá lo lắng." Tần Dã nhìn mọi người nói: "Trước đó sở dĩ chúng ta nhất định phải rời đi từ nơi khác, là vì trong gian mộ thất này có Thụ Lại tồn tại.

Leo trèo trước mặt chúng chẳng khác nào nộp mạng, còn hiện tại mà, nó có chết hay chưa cũng không quan trọng.

Dù sao cũng không có cách nào tới tìm chúng ta gây phiền toái.

Cho nên chúng ta chỉ cần từ đây leo lên là được." Mọi người ngẩng đầu nhìn đỉnh đầu không thấy điểm cuối!

Muốn nói độ cao này mọi người có thể một chút cũng không thèm để ý đương nhiên là không thể nào!

Chương 1013

Thậm chí có thể nói, bọn họ chỉ đứng ở phía dưới nhìn độ cao này!

Với thể lực còn sót lại hiện tại đều không khỏi sinh ra nghi ngờ sâu sắc đối với việc mình có thể thuận lợi đi lên hay không!

Bất quá cũng may đối với cái này, trong lòng mọi người cũng không có quá nhiều xoắn xuýt!

Muốn trực tiếp từ đây leo lên đối với bọn họ hiện tại đích xác là một chuyện sẽ khá khó khăn.

Nhưng cũng chỉ là mức độ khó khăn thôi.

Nói cho cùng, chỉ cần chống đỡ qua đợt này, bọn họ ít nhất có thể an toàn rời khỏi nơi này. "Các vị, tốt nhất nhanh chóng đưa ra quyết định nha.

Đừng quên, chúng ta hiện tại và cái bình đài có Vương gia kia là thông nhau.

Tôi nghĩ các người chắc cũng nghĩ tới rồi nhỉ.

Tuy nói lần trước lúc gặp Thụ Lại, bọn chúng bị Thụ Lại ném xuống dưới vách núi!

Nhưng độ cao loại này căn bản không có khả năng giết chết bọn chúng.

Tôi nghĩ bọn chúng nói không chừng đều đã đến trên bình đài rồi.

Chúng ta hiện tại nhiều người sống như vậy, dương khí trên thân cũng không ít!

Nếu bị bọn chúng phát giác, chắc sẽ xông lên tìm chúng ta gây

phiền toái chứ?" Tần Dã nhìn mọi người nói.

Lời nhắc nhở này lập tức khiến mọi người đưa ra quyết định!

Dù sao từ đây leo lên, tối đa cũng chỉ là mệt mỏi một chút, mọi người giúp đỡ lẫn nhau, muốn đi lên thật không phải việc gì khó.

Có thể nói, từ đây leo ra ngoài tỷ lệ sống sót tuyệt đối là trăm phần trăm!

Nhưng nếu thật sự vào lúc này, lại ở trong tình huống tiêu hao như vậy mà gặp phải tên phiền toái như Vương gia.

Trước nói bọn họ có thực lực nhất định hay không, thì thể năng còn sót lại không nhiều cũng sẽ khiến tình huống của bọn họ trở nên vô cùng khó giải quyết!

Huống chi chỉ cần oán linh bên bình đài kia còn đó, bọn họ cho dù là chiến thắng Vương gia, cuối cùng lộ trình muốn rời đi cũng chỉ có cái này.

Chỉ là sự khác biệt giữa hai cái này chính là đợi đến sau khi chiến đấu, thể năng của bọn họ sẽ còn tệ hơn hiện tại!

Cứ theo điểm này mà nói, việc này tựa hồ căn bản không có gì cần xoắn xuýt! "Vậy vẫn giống như trước đó, chúng tôi lên trước, nối dây thừng, sau đó ông chủ Trịnh lại theo lên!

Chúng tôi đồng thời sẽ kéo dây thừng ở bên trên.

Ông chủ Trịnh, ngài đến lúc đó nhất định phải cài khóa an toàn vào!

Chúng ta không biết gian mộ thất này rốt cuộc cao bao nhiêu!

Trải qua nhiều chuyện như vậy, thể năng hiện tại của chúng ta cũng chưa chắc tốt bao nhiêu!

Kể cả là việc trước đó cắn răng là có thể làm được, hiện tại cũng

chưa chắc." A Ninh bắt đầu tiến hành bố trí. "Tôi biết rồi, cứ làm theo cô nói đi." Trịnh Bách Vạn gật đầu.

Đã không cần hắn chấp nhất với trường sinh bất lão ở nơi này, hắn tự nhiên sẽ lần nữa biến trở về cái người nguyện ý nghe theo chỉ lệnh an bài của bọn họ - Trịnh Bách Vạn!

Rất nhanh, tất cả bố trí đều đã an bài thỏa đáng, đám người cũng thuận theo vách đá một đường leo lên!

Mặc dù hiện tại mọi người đều đã vô cùng mệt mỏi, nhưng dù sao việc cần làm cũng chỉ là chuyện đơn giản như vậy.

Đám người hành động ngược lại cũng không có bất kỳ khó khăn gì.

Mà độ cao của ngôi mộ thất này tựa hồ cũng tịnh không cao vút như bọn họ tưởng tượng!

Sự thật là thời gian bọn họ bỏ ra lần này so với lần trước còn ít hơn rất nhiều, mọi người đã thuận lợi đến đỉnh chóp!

Sau đó chính là phiên bản giống như lần trước, Tần Dã và Trương Kỳ Lân xác định vị trí đặt thuốc nổ.

Nhóm A Ninh bắt đầu bố trí thuốc nổ.

Cuối cùng thuận lợi nổ tung toàn bộ lăng mộ ra một cái động lớn.

Kể cả khi đã đến bên ngoài trong màn tuyết trắng xóa, xung quanh đều có chút hoàn cảnh quen thuộc, nhưng mọi người cũng không lập tức hưng phấn hoan hô!

Dù sao đến trước mắt, tất cả những gì bọn họ nhìn thấy tuy rằng có thể là chứng cứ đã trở về thế giới cũ.

Nhưng nói cho cùng cũng không tính là hoàn toàn xác định.

Khoan nói đến kích thích mà sự tao ngộ ở thế giới kia mang lại cho

bọn họ!

Chỉ riêng thiết lập thế giới khác này, cũng đã tạo thành xung kích cực lớn đối với tam quan của bọn họ!

Trước khi Tần Dã cho bọn họ một đáp án khẳng định, bọn họ căn bản không dám buông lỏng cảnh giác.

Trong lòng thực sự là lo lắng bản thân hiện tại thực ra vẫn còn đang ở thế giới kia! "Không khí quen thuộc, cảm giác thật không tệ." Chờ đến khi Tần Dã - người ở lại sau cùng đoạn hậu để tránh có tình huống đột phát - cũng leo lên xong, hắn hít sâu một hơi rồi nói.

Mà một câu nói đơn giản này ẩn chứa lượng tin tức đối với mọi người lại là quá to lớn!

Có một câu nói kia, bọn họ đâu còn không hiểu mình xác thực đã trở về thế giới vốn dĩ thuộc về mình! "Về rồi!

Chúng ta rốt cục về rồi!" Vương Bàn Tử lập tức hưng phấn gào lên!

Những người còn lại cũng đều hưng phấn hoan hô!

Lúc này mỗi một người đều phát ra sự hưng phấn từ tận đáy lòng vì mình thuận lợi trở về thế giới cũ, rốt cục kết thúc tất cả chuyện này!

A Ninh lập tức liên hệ nhân viên cứu viện.

Lúc nhìn thấy thông tin liên lạc cũng khôi phục bình thường, nội tâm của cô coi như là triệt để buông xuống.

Dù sao nếu đều như thế này rồi mà bọn họ còn chưa trở về, vậy bọn họ cũng đều không cần cân nhắc chuyện trở về nữa!

Máy bay cứu viện rất nhanh đã tới, để tránh nơi này vẫn tồn tại từ trường gì đó gây ảnh hưởng cho máy bay, bọn họ lựa chọn thuận theo

thang dây leo lên.

Ngay trong quá trình trở về này, không ít người đã ngủ thiếp đi.

Muốn nói nhiệm vụ, thì đến hiện tại nhiệm vụ của bọn họ thực ra còn chưa tính là kết thúc.

Lúc này ngủ tự nhiên cũng là không thích hợp.

Nhưng hành trình lần này mọi người thực sự là quá mệt mỏi rồi.

A Ninh tự nhiên là hiểu mọi người, nhìn thấy những điều này, cũng không có ý định đi đánh thức mọi người.

Không bao lâu, máy bay cứu viện thuận lợi trở về thành phố.

A Ninh lại bắt đầu an bài đưa nhân viên trật tự đến bệnh viện tiến hành trị liệu.

Nhóm Tần Dã cũng chuẩn bị phải trở về.

Mà Vương Bàn Tử tự nhiên là trước tiên tìm đến A Ninh hỏi chuyện thù lao.

Phải nói A Ninh tuy là đội trưởng lính đánh thuê, nhưng trải qua nhiều năm rèn luyện tạo ra thân hình hoàn mỹ cộng thêm gương mặt vốn dĩ xinh đẹp kia, sau khi trải qua một phen cố sự như vậy, đại bộ phận đàn ông khẳng định đều muốn cùng cô tâm sự chuyện khác.

Có thể giống như Vương Bàn Tử thế này, chuyện dư thừa nửa câu không có, trực tiếp nói chuyện tiền nong!

Ở trên thế giới này sợ là không tìm ra được mấy người. "Đồng chí Tiểu Tần, tuy nói lần này thu hoạch của chúng ta rất phong phú.

Đoạn kinh nghiệm này cũng không tệ, đoán chừng tiếp theo khẳng định có thể để Bàn gia bán ra không ít đồ chơi!

Bất quá có một chuyện Bàn gia hiện tại càng thêm tò mò.

Chương 1014

Thế giới kia chúng ta cũng coi như đã đi qua.

Nhưng cũng không có thấy phương pháp trường sinh bất lão gì a!

Cậu nói cái lão Uông Tạng Hải này thật sự thành công sao?

Nếu cậu nói không thành công, vậy Uông Tạng Hải lưu lại những manh mối kia chẳng phải hoàn toàn không có ý nghĩa sao?" Đợi đến khi mọi người đều đã tản đi, Vương Bàn Tử mới nhìn về phía Tần Dã nhắc tới một chuyện trong lòng mình nghĩ tới.

Lúc này ngữ khí của hắn hoàn toàn không còn vẻ nói đùa và hài hước.

Hiển nhiên đây là chuyện trong lòng hắn thật sự vô cùng để ý.

Đồng thời cũng là chuyện hắn không muốn để những người ngoài như A Ninh biết được.

Từ đây cũng có thể nhìn ra, Vương Bàn Tử với tư cách là một người cũ sấm sửa giang hồ nhiều năm, cũng hoàn toàn không phải giống như vẻ bề ngoài thoạt nhìn cái gì cũng không để ý như vậy. "Chuyện này chắc không sao đâu.

Cho dù Uông Tạng Hải không có đạt được phương pháp trường sinh bất lão, cũng không ảnh hưởng hắn cố ý lưu lại những manh mối kia ở chỗ này a.

Dù sao thế giới kia đối với người bình thường mà nói gần như sẽ không có cơ hội sống sót.

Chỉ cần để bọn họ đi đến thế giới kia, cũng có thể vận dụng tham niệm của bọn họ, phản ngược lại lợi dụng thế giới kia đối phó bọn họ a." Hạo Thiên Chân nói.

Vương Bàn Tử gật đầu.

Muốn nói cách nói này ngược lại không sai, hình thức thao tác này cứ như là mình bị lừa ở chuyện nào đó!

Sau khi trở về người khác hỏi tới chuyện không hay bên kia, mọi người đều lựa chọn ngậm miệng không nói.

Sẽ có một loại tâm thái "trên thế giới này cũng không thể chỉ có mình tôi bị lừa"!

Tuy nói loại tâm thái này ít nhiều có vẻ hơi hẹp hòi.

Nhưng cho dù Uông Tạng Hải thật sự làm như vậy, hình như cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Vốn dĩ Vương Bàn Tử đã chuẩn bị muốn tiếp nhận cách nói này của Tần Dã.

Dù sao hắn đối với chuyện này thật sự cũng chỉ là tò mò.

Kể cả thuốc trường sinh bất lão thật sự tồn tại, hắn cũng chỉ là muốn xem thử thuốc trường sinh bất lão rốt cuộc trông như thế nào.

Cậu muốn nói thật sự để hắn trở thành trường sinh bất lão, hắn còn thật không có cái suy nghĩ này!

Tâm thái của Vương Bàn Tử trước nay đều là nếu cứ sống mãi, đồng nghĩa với việc không ngừng nhìn người bên cạnh mình tiếp liền không ngừng chết đi!

Thà rằng trải qua loại cô độc đó còn không bằng chết sớm một chút!

Nhưng hắn lại chú ý tới biểu tình Tần Dã rõ ràng ngưng trọng lên!

Hiển nhiên tình huống chân thực e rằng hoàn toàn không phải như Hạo Thiên Chân nghĩ! "Đồng chí Tiểu Tần!

Biểu tình này của cậu chẳng lẽ chuyện này còn có cái gì 'quay xe' không thành!" Vương Bàn Tử vừa mới bình phục một chút lòng hiếu kỳ vèo một cái liền vọt lên!

Biểu tình Tần Dã trừ ngưng trọng, lúc này còn mang theo vài phần do dự.

Hiển nhiên hắn đích xác như bọn họ nghĩ, biết chân tướng.

Nhưng đối với việc có nên nói chuyện này ra hay không vẫn có chút do dự. "Chuyện này tôi có thể nói cho các cậu.

Nhưng các cậu cứ xem như nghe một câu chuyện là được rồi.

Đừng đi kiểm chứng, cũng đừng chia sẻ với bất kỳ ai." Tần Dã nhìn mọi người nói.

Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân liên tục gật đầu. "Tôi biết rồi, tôi sẽ không nói đâu." Hạo Thiên Chân đầu tiên nói. "Yên tâm đi đồng chí Tiểu Tần!

Bàn gia tuy rằng rất thích thu thập chuyện xưa chia sẻ ra ngoài!

Nhưng chỉ cần là chuyện chúng ta nói không thể nói, Bàn gia cũng tuyệt đối sẽ không đi nói!" Vương Bàn Tử cũng vỗ ngực biểu thị.

Thực ra đối với bọn họ, trong lòng Tần Dã là tín nhiệm.

Hắn sở dĩ nhấn mạnh một lần chuyện này chỉ là muốn nhắc nhở bọn họ tầm quan trọng của nó. "Thực ra phương pháp trường sinh bất lão e là thật sự tồn tại.

Hơn nữa không có gì bất ngờ xảy ra thì nói không chừng Uông Tạng Hải đã đạt được." Tần Dã nói. "Vãi nồi!" Tuy nói đáp án này Vương Bàn Tử trước đó đã nghĩ tới, nhưng lúc thực tế nghe được vẫn nhịn không được kinh thán thốt lên!

Còn Tần Dã thì tiếp tục nói: "Trước đó tôi không phải vẫn luôn

nghiên cứu vết cào trong hang động sao?

Tôi lúc đó muốn làm đích xác chính là suy tính thời gian.

Nhưng cũng trong quá trình này, tôi phát hiện một thứ có chút thú vị.

Chính là ở hiện trường kia, có mấy đạo vết cào rất không bình thường." "Công kích lực của Thụ Lại tôi nghĩ các vị đều thấy rõ.

Với công kích lực cường hãn như thế, mỗi một đòn công kích của nó đều không thể nào bị bất cứ thứ gì ngăn trở.

Cho nên nó lưu lại vết cào trên vách đá hẳn là thập phần trơn tru!

Điểm này với vết cào hiện trường cũng là giống nhau." "Nhưng có mấy chỗ vết cào lại không đúng.

Mặc dù nó thoạt nhìn cũng rất trơn nhẵn, nhưng sự khác biệt giữa 'liền một mạch' và 'đã qua mài giũa' bất kể cẩn thận thế nào đều là có thể nhìn ra được.

Muốn nói kỹ thuật của nhóm Uông Tạng Hải xác thực không tệ, mấy đạo vết cào kia thoạt nhìn đủ để lấy giả làm thật.

Tôi cũng là cẩn thận quan sát hồi lâu sau đó mới phát hiện manh mối." "Hơn nữa vị trí mấy đạo vết cào kia có chút quá thấp.

Lấy việc Thụ Lại và Nữu Khúc Nhân giao chiến mà nói, vết cào của Thụ Lại hẳn sẽ không lưu lại ở nơi thấp như vậy.

Vậy thì Uông Tạng Hải vì sao phải làm ra loại che giấu này ở chỗ đó?" Tại Tần Dã nói đến một bước này, đám người tại tràng gần như đã đoán được đáp án. "Mẹ nó chứ!

Nói cách khác nơi đó rất có thể chính là thủ đoạn trường sinh bất lão!

Uông Tạng Hải sau khi học được thủ đoạn kia!

Liền lợi dụng vết cào để che giấu thủ đoạn này!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói: "Đúng!

Khẳng định là như thế!

Nếu không hắn làm mấy chuyện dư thừa này làm chi!" "Tôi nghĩ hẳn là cũng là như vậy!

Nếu nói Uông Tạng Hải muốn tiếp tục cố làm ra vẻ bí mật cho nên làm loại chuyện này hiển nhiên là không cần thiết." Hạo Thiên Chân nói: "Sự đáng sợ của Thụ Lại và Nữu Khúc Nhân, Uông Tạng Hải kiến thức qua bọn chúng chiến đấu, trong lòng hắn khẳng định cũng rõ ràng!

Tôi nghĩ Uông Tạng Hải hẳn sẽ không cảm thấy còn có ai nảy sinh nghi ngờ với chuyện này sau đó lại trở về thế giới kia đâu." "Đây đích xác là giải thích tốt nhất hiện tại.

Nếu không thì tôi cũng nghĩ không thông dụng ý hắn phí công trắc trở lớn như vậy.

Loại công dã tràng này không phải tác phong của Uông Tạng Hải." Tần Dã nói. "Vậy nói thế, cái lão Uông Tạng Hải này thật sự thành bất tử chi thân!

Vậy về sau thì sao?

Tôi hiện tại thật sự là quá tò mò cố sự về sau của Uông Tạng Hải rồi!

Đồng chí Tiểu Tần, chuyện này cậu có thể đoán ra không?" Hai mắt Vương Bàn Tử đều bắn ra kim quang! "Cái này tôi cũng không rõ." Tần Dã nhún vai, đáp án này ngược lại cũng không ai hoài nghi.

Chương 1015

Dù sao Tần Dã có lợi hại thế nào đi nữa, cũng không thể nào trực tiếp tính ra toàn bộ sự phát triển tương lai của một người căn bản chưa từng gặp.

Nếu Tần Dã thật sự có bản lĩnh như vậy, đâu còn cần đọc sách gì a!

Đoán chừng mỗi tháng tùy tiện mở mấy đơn là tháng đó tự do tài chính rồi.

Vương Bàn Tử bản thân cũng là hiếu kỳ tâm thúc đẩy muốn hỏi một chút.

Lúc này đạt được đáp án một chút cũng không khiến người ta ngoài ý muốn như vậy, Vương Bàn Tử ngược lại cũng rất nhanh liền tiếp nhận. "Bất quá muốn tìm được hắn hẳn sẽ không quá khó." Kết quả câu tiếp theo của Tần Dã lập tức khiến Vương Bàn Tử vừa mới bình tĩnh lại, hai mắt lại bắn ra ánh sáng!

Tuy nói căn bản là lòng hiếu kỳ, nhưng nếu hiện tại lòng hiếu kỳ này có khả năng được thực hiện.

Thì Vương Bàn Tử tuyệt đối là muốn đạt được đáp án này! "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu nói câu này coi như là câu cái lòng hiếu kỳ của Bàn gia lên rồi!

Nhanh nhanh nhanh!

Cậu mau nói cho Bàn gia nghe một chút!

Cái lão Uông Tạng Hải này rốt cuộc là sao!

Hay là nói cậu đã biết Uông Tạng Hải ở chỗ nào rồi!

Cái này chắc không thể nào chứ!

Ở trong lăng mộ Uông Tạng Hải và thế giới kia, hắn là đều không có manh mối như vậy mới đúng!" Vương Bàn Tử lập tức hỏi liên thanh như pháo nổ.

Cái dáng vẻ cấp thiết kia rất có một loại cảm giác nếu hiện tại có thể tìm được Uông Tạng Hải, hắn muốn lập tức xông đến trước mặt đối phương vậy! "Thực ra manh mối Uông Tạng Hải ở chỗ nào nằm ngay trong mấy lần hành động này của chúng ta a." Tần Dã cũng không thừa nước đục thả câu nhiều, hắn chung quy là biết tính cách Vương Bàn Tử.

Lúc tiến hành đối thoại thế này với hắn, thừa nước đục thả câu sẽ không làm hắn thỏa mãn.

Hơn nữa tên này một khi đã nảy sinh hiếu kỳ với chuyện này thì nhất định sẽ hỏi tới cùng một mạch.

Dù sao vấn đề này đã né tránh không được, chi bằng trực tiếp giải đáp.

Hơn nữa, Tần Dã bản thân từ lúc bắt đầu cũng không có tính toán giấu giếm. "Đầu tiên Uông Tạng Hải là một người tự phụ nhưng có thực lực.

Lại là một người cực độ giàu dã tâm.

Đồng thời hắn am hiểu vận dụng tất cả, hơn nữa bất kể thân phận nào của hắn mà đến nay chúng ta kiến thức được, đều không phải người bình thường." "Nhưng hắn lại hiểu được cách giấu một số thứ của mình đi.

Biết đối mặt với người nào nên diễn thành dáng vẻ gì.

Một người như vậy sau khi đạt được trường sinh bất lão, cậu cảm thấy tên này có khả năng sẽ quy ẩn sơn lâm sao?" Câu hỏi này của Tần Dã, mấy người gần như không cần dư thừa suy nghĩ liền có thể đưa ra đáp án.

Trường sinh bất lão đối với đa số người mà nói đều có thể coi là mục tiêu cuối cùng.

Đoán chừng sẽ có rất nhiều người sau khi đạt được trường sinh bất lão liền bắt đầu dùng thời gian vô tận hưởng thụ nhân sinh.

Nhưng loại thiết lập này ở trên người kẻ đầy dã tâm như Uông Tạng Hải là tuyệt đối không thể nào!

Đại bộ phận người có suy nghĩ này đều là vì trường sinh bất lão chính là mục tiêu cuối cùng của bọn họ.

Cho nên một khắc trường sinh bất lão thực hiện, cũng đồng nghĩa với lý tưởng nhân sinh của bọn họ đã thực hiện.

Thế nhưng Uông Tạng Hải thì sao?

Hắn truy cầu trường sinh bất lão hiển nhiên không phải như thế.

Đối với hắn mà nói, trường sinh bất lão là công cụ phục vụ cho hắn.

Là một bộ phận hắn truy cầu.

Cho nên sau khi hắn đạt được trường sinh bất lão, hắn nhất định sẽ lợi dụng trường sinh bất lão của mình không ngừng đi tiến hành truy cầu mới!

Còn về cái gì mà truy cầu đã đến cực hạn, chuyện loại này đối với Uông Tạng Hải mà nói hiển nhiên là không thể nào.

Không vì cái gì khác, chính là thời đại luôn phát triển, thời đại khác nhau đều sẽ có cám dỗ mới xuất hiện.

Mà Uông Tạng Hải chính là một người muốn đạt được toàn bộ những cám dỗ này.

Loại suy nghĩ này đích xác rất tham lam, nhưng hắn không nghi ngờ gì chính là muốn thu lấy những tham lam này, đồng thời biến chúng thành hiện thực!

Đồng thời bất kể là đại thần trước đó, hay là vị thần trong lòng dân tộc ở lăng mộ kia!

Uông Tạng Hải không nghi ngờ gì là muốn đặt mình ở một vị trí cực cao. "Nếu là dựa theo tư duy này của cậu, chúng ta đích xác có thể ra tay từ những người đã có năng lực, lại có tính cách bản thân tự phụ, nhưng phải tiến hành ẩn tàng, mà ra vẻ ôn hòa.

Nhưng nếu chỉ là như vậy thì muốn tìm được Uông Tạng Hải cũng là mò kim đáy biển a." Hạo Thiên Chân nói.

Điểm này Vương Bàn Tử cũng liên tục gật đầu.

Tuy nói những cái này đều được coi là một loại tính hướng dẫn, nhưng loại tính hướng dẫn này tuyệt đối chưa đến mức độ đặc chỉ.

Dựa theo nhân khẩu quốc gia bọn họ, số lượng người như vậy tất nhiên cũng là tương đối khổng lồ!

Hơn nữa đây còn chỉ là giới hạn tại quốc gia bọn họ, nếu Uông Tạng Hải đi nước ngoài thì sao? "Vậy chúng ta thu nhỏ phạm vi này thêm một bước nữa nhé?

Ở thời đại lúc đó, phạm vi quốc gia thực ra chính là thế lực do quốc gia chúng ta phân chia ra.

Nhưng hiện tại, quốc gia có một sự phân chia càng thêm minh xác, phạm vi cũng lớn hơn.

Vậy thì đối với Uông Tạng Hải mà nói, ánh mắt của hắn tất nhiên

sẽ không chỉ là quốc gia của chính chúng ta.

Cho nên muốn tìm ra tung tích của hắn cũng có thể ra tay từ phạm vi này." Tần Dã nói.

Điểm này Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử tự nhiên cũng là nhận đồng, dựa theo tính cách Uông Tạng Hải mà nói, hắn là nhất định sẽ làm như vậy!

Nhưng bọn họ cũng biết nếu chỉ là dựa theo phạm vi này, muốn hoàn toàn khóa chặt vẫn như cũ rất khó.

Mà điểm này Tần Dã tự nhiên cũng rõ ràng.

Thế là hắn hơi dừng lại một chút tiếp tục nói: "Sau đó chính là duyên tập lịch sử.

Đừng quên Uông Tạng Hải là vô cùng không hi vọng bí mật trường sinh bất lão của mình bị phát hiện.

Cho nên nếu tôi nghĩ không sai, mỗi lần Uông Tạng Hải thay thế thân phận hắn là đều sẽ bắt đầu từ con số không.

Doanh tạo ra một loại giả tượng đây chỉ là một gia tộc mới hưng khởi." "Từ từ đã đồng chí Tiểu Tần!

Cậu nói cái này Bàn gia liền có chút không rõ lắm.

Uông Tạng Hải làm như vậy có cần thiết không?

Tình huống này, hắn trực tiếp giả trang thành hậu nhân của mình không phải là được rồi sao?

Phương thức như vậy trước kia chúng ta cũng từng thấy qua không ít, giả chết hoặc là thông qua thủ đoạn gì khác.

Sau đó chính mình lại đổi một thân phận." Vương Bàn Tử nói. "Cậu xem, loại thủ đoạn này cậu đều có thể nghĩ tới, vậy Uông Tạng Hải thì sao?

Đã Uông Tạng Hải có thể nghĩ tới, có phải cũng sẽ cân nhắc đến việc người khác cũng sẽ nghĩ tới cái này, sau đó lấy đó làm điểm khởi đầu tiến hành bài tra thân phận hắn.

Kể cả Uông Tạng Hải là một người cực độ cẩn thận, sẽ xóa đi toàn bộ dấu vết." "Nhưng có một điểm chúng ta đều rõ, chỉ cần hành vi tồn tại, thì dấu vết sẽ không thể nào triệt để biến mất.

Vậy một khi thật sự có người tiến hành bài tra thân phận hắn, có phải nói rõ thân phận này của Uông Tạng Hải sẽ có khả năng bại lộ?" "Uông Tạng Hải là một người đùa bỡn nhân tính, vậy hắn tự nhiên sẽ có chỗ đề phòng với nhân tính.

Hắn hẳn là có thể rất dễ dàng nghĩ tới, một khi thân phận là một người trường sinh bất lão chân chính của mình bại lộ, mình sẽ đối mặt nhân tính như thế nào?

Chương 1016

Bạn bè, cấp dưới, người nhà?

Cậu cảm thấy những người này thật sự có một người là Uông Tạng Hải sẽ đi tín nhiệm sao?" Tần Dã nói.

Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử sắc mặt có chút ngưng trọng.

Điểm này còn thật là không sai, khoan nói đến Uông Tạng Hải có hay không có loại lo lắng này.

Nhân tính vốn dĩ là như thế, cho dù mình và người khác có chút hứa khác biệt, người này đều nhất định sẽ bị đa phương quan chú.

Trường sinh bất lão chuyện loại này bất kể là đối với ai, cám dỗ đều thực sự quá lớn!

Một khi bại lộ, ai cũng không dám phỏng đoán dưới sự khu sử của nhân tính có thể làm ra chuyện đáng sợ dường nào!

Đừng nói là Uông Tạng Hải, cho dù là bọn họ cũng tuyệt đối không dám mạo hiểm như vậy! "Nếu còn muốn tiếp tục thu nhỏ phạm vi, thực ra cũng có thể làm được." Tần Dã nhìn hai người nói.

Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lập tức lộ ra thần tình không thể tin nổi!

Tuy nói cứ theo trước mắt mà giảng, số lượng nhân viên có thể phù hợp Tần Dã nói vẫn như cũ thập phần khổng lồ.

Nhưng so sánh với trước đó thực ra đã tốt hơn rất nhiều.

Ở cái số lượng người này, kể cả là tiến hành kiểu tìm kiếm thảm thiết ngu ngốc nhất, muốn khóa chặt người ra cũng đã là chuyện có khả năng làm được.

Chỉ là có lẽ còn cần tiêu hao không ít tinh lực!

Bọn họ đích thực không ngờ tới trong tình huống này Tần Dã vậy mà còn có thể tiến thêm một bước khóa chặt! "Không phải chứ đồng chí Tiểu Tần!

Đều đã đến tình trạng này cậu còn có thể thu nhỏ phạm vi!" Vương Bàn Tử trừng lớn hai mắt nhìn chằm chằm Tần Dã. "Thực ra cái này các cậu cũng có thể nghĩ tới.

Chính là Uông Tạng Hải sẽ muốn ẩn tàng thân phận của mình, nhưng hắn lại tự cho là mình năng lực siêu quần.

Cho nên trong lúc ẩn tàng, tuyệt đối sẽ không lựa chọn phương thức đào tị.

Nói cách khác bất kể thân phận của hắn chuyển biến thế nào, có một thứ sẽ không đổi, chính là họ của hắn!" Lời của Tần Dã khiến hai người nhíu mày.

Cách nói này có lẽ người khác nghe không hiểu lắm.

Nhưng hai vị chuyên nghiệp giao tiếp với quá khứ này thì lại quá rõ ràng!

Khác với người hiện đại, người quá khứ sẽ có một loại chấp nhất khác biệt đối với thân phận dòng họ của mình!

Nhất là người có được năng lực và địa vị người thường không thể so sánh như Uông Tạng Hải!

Tức là đối với Uông Tạng Hải mà nói, hắn vì ẩn tàng thân phận có thể sẽ vận dụng rất nhiều thủ đoạn.

Nhưng trong lúc vận dụng thủ đoạn hắn lại tự phụ cảm thấy mình đủ để ứng phó tất cả.

Vậy thì thay đổi dòng họ của mình chính là một loại hành vi đào tị

thập phần buồn cười!

Tuy nói đây là một thủ đoạn thập phần bảo hiểm, nhưng tuyệt đối sẽ không nằm trong phạm vi lựa chọn của hắn! "Nếu là như vậy, thì phạm vi đích xác lại một lần nữa thu nhỏ rồi!" Lúc này ngay cả Hạo Thiên Chân đều lộ ra một chút kích động.

Dù sao đối với những kẻ trộm mộ như bọn họ mà nói, bọn họ nhiệt tình với quá khứ thậm chí còn lớn hơn xa so với hiện tại!

Mà người như Uông Tạng Hải đã không thể được gọi là truyền kỳ nữa.

Đây căn bản chính là một cái hóa thạch sống!

Người như vậy nếu chỉ là cục hạn ở truyền thuyết cố sự, Hạo Thiên Chân cũng sẽ rất có hứng thú, nhưng trình độ cũng chỉ là như thế.

Nhưng người như vậy nếu còn sống ở hiện tại!

Hơn nữa là có khả năng tìm được!

Vậy sự chờ mong và chấp nhất của Hạo Thiên Chân đối với người này hoàn toàn bất đồng!

Cho dù không vạch trần thân phận đối phương trước mặt đối phương.

Hạo Thiên Chân cũng tuyệt đối sẽ muốn cùng người này gặp một lần. "Hề hề!

Tốt!

Cái này thực sự là quá tốt rồi!

Có những tin tức này, lại thêm những người Bàn gia quen biết trên đường cái, muốn tìm ra quả thực cũng đã là chuyện chắc như đinh đóng cột rồi a!

Bàn gia hiện tại liền đi an bài, khẳng định đào cái lão này ra!

Yên tâm đồng chí Tiểu Tần!

Bàn gia lúc tìm tên này khẳng định sẽ không tùy tiện bạo lộ thân phận hắn!

Cứ nói tên này nợ tiền Bàn gia." Nghe Vương Bàn Tử nói ra một phen suy nghĩ này, Tần Dã cũng là dở khóc dở cười.

Có thể nghe được Vương Bàn Tử đối với việc tìm được Uông Tạng Hải đã có một loại chấp nhất rồi.

Cũng khó trách, Vương Bàn Tử luôn luôn là một người lòng hiếu kỳ cực độ vượng thịnh.

Mà mê đoàn Uông Tạng Hải lưu lại đã quá lớn rồi.

Mê đoàn như thế muốn Vương Bàn Tử buông xuống là tuyệt đối không thể nào!

Nhưng hiển nhiên Vương Bàn Tử đã bỏ qua một chuyện, chính là dựa theo bọn họ suy tính, Uông Tạng Hải tất nhiên là một tồn tại địa vị tiền tài đều tương đương kinh người, thậm chí địa vị của Trịnh Bách Vạn căn bản không có tính so sánh!

Muốn nói người như vậy nợ tiền Vương Bàn Tử.

Kể cả lúc đầu nói ra sẽ có người tin, nhưng chỉ cần để người ta biết thân phận mới của Uông Tạng Hải.

Vậy khẳng định biết Vương Bàn Tử căn bản không có tư cách để đối phương nợ tiền hắn.

Dựa theo tư duy của người giang hồ, đoán chừng tiếp theo sẽ là một vòng tham tìm đối với thân phận Uông Tạng Hải! "Thực ra chuyện này ngược lại cũng không cần quá nóng vội." Tần Dã cười ha hả nói.

Nói thật Vương Bàn Tử có chút không hiểu lắm vì sao Tần Dã lại nói đừng nóng vội.

Tuy nói chuyện này cũng chỉ là thỏa mãn một chút lòng hiếu kỳ của mình.

Nhưng nếu hiện tại có cơ hội đào cái hóa thạch sống này ra rồi.

Tự nhiên là phải binh quý thần tốc!

Ngay lúc hắn muốn đặt câu hỏi, liền thấy trên mặt Tần Dã vậy mà lộ ra một nụ cười tính trước kỹ càng.

Trong lòng Vương Bàn Tử lập tức nhảy một cái!

Hắn bỗng nhiên ý thức được Tần Dã khẳng định là đã làm ra chuyện gì đó ở chuyện này! "Đồng chí Tiểu Tần, chẳng lẽ cậu đã xác định Uông Tạng Hải là ai rồi sao?

Nhưng loại chuyện này trước đó cậu không phải mới vừa nói, là không làm được sao?" Vương Bàn Tử lập tức đầy mặt kinh hỉ nói. "Không sai biệt lắm là ý tứ này, lúc chúng ta chuẩn bị rời đi, tôi có để lại một chút đồ ở trong gian mộ thất kia.

Nội dung tương đối ẩn hối, nhưng tổng kết ra ý tứ không sai biệt lắm chính là tôi đã biết toàn bộ bí mật của Uông Tạng Hải.

Có chút hứng thú muốn cùng hắn tâm sự." Tần Dã nói. "Vãi!

Không phải chứ đồng chí Tiểu Tần!

Chương 1017

Cậu trực tiếp nhắn lại ở bên trong a?" Hai mắt Vương Bàn Tử trừng mạnh một cái: "Cái gan của cậu hơi lớn rồi đấy!

Cậu nhắn lại bên trong, cái này lỡ như bị nhóm ông chủ Trịnh nhìn thấy thì làm sao bây giờ?

Tuy rằng chúng ta nói cái gì mà khai thành bố công này nọ!

Nhưng cũng không thể thật sự thành thật như vậy chứ!" Nhìn dáng vẻ nôn nóng kia của Vương Bàn Tử, Tần Dã cũng chỉ có thể cười nhạt một tiếng. "Cho nên tôi không phải đã nói rồi sao?

Thứ tôi để lại vô cùng ẩn hối.

Đầu tiên là văn tự, tôi sử dụng chính là văn tự của dân tộc mà Uông Tạng Hải lưu lại trong lăng mộ.

Hơn nữa để tránh vạn nhất bị Trịnh Bách Vạn phát hiện và in lại văn tự này.

Cho nên trong tình huống này tôi còn chèn thêm một cái ám hiệu.

Nếu không tiến hành tìm hiểu sâu thì nhìn thấy nội dung thực ra cũng không khác biệt lắm so với trước đó." "Nhưng nếu là Uông Tạng Hải, lấy trí thương của hắn tôi nghĩ hắn hẳn là có thể phân tích ra được." Tần Dã nói: "Trọng điểm chính là ở phía sau, đứng tại lập trường Uông Tạng Hải, hắn khẳng định là không hi vọng bí mật của mình bị bất luận kẻ nào phát hiện!

Đã phát giác được bí mật của mình bị người khác chú ý tới.

Vậy thì lấy tính cách Uông Tạng Hải nhất định sẽ chủ động tìm tới chúng ta." Vương Bàn Tử sau vài giây ngắn ngủi do dự.

Lập tức ném về phía Tần Dã ánh mắt sùng kính! "Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu thế này quá lợi hại rồi!

Đẹp!

Cậu thế này thực sự là quá lợi hại!

Đúng đúng đúng!

Không phải là như thế sao!

Nếu tên này khó tìm như vậy, thì chi bằng trực tiếp để hắn tới tìm chúng ta!" Vương Bàn Tử trực tiếp hướng về phía Tần Dã liên tục vỗ tay! "Thế nhưng, như vậy tôi có chút tò mò.

Nếu Uông Tạng Hải đã sẽ không tới ngôi lăng mộ này nữa, hoặc là hắn không nhìn hiểu văn tự cậu lưu lại thì chúng ta phải làm sao?" Hạo Thiên Chân tò mò hỏi. "Cậu nói không đến thì hắn là không quá có khả năng.

Nếu Uông Tạng Hải thật sự còn sống, vậy bản thân ngôi lăng mộ này cũng đã không có sự cần thiết tồn tại.

Vậy vì sao hắn còn muốn giữ lại một cái lăng mộ như vậy tồn tại chứ?" "Cậu nói là dùng để cầm tù Thụ Lại và Nữu Khúc Nhân còn có những thứ khác ngược lại cũng không sai.

Nhưng sự cần thiết hắn cầm tù những thứ này lại là gì?

Cho nên tôi đang nghĩ, đối với Uông Tạng Hải mà nói, nơi này bất kể mình chết hay không đều phải giữ lại, nguyên nhân chủ yếu nhất hắn là coi như một loại tồn tại giống phòng sưu tập của mình." "Đơn giản mà nói Thụ Lại và Nữu Khúc Nhân đều đã thành vật sưu tập của hắn.

Bọn chúng ở chỗ này vừa là tồn tại thủ hộ lăng mộ, cũng là vật

sưu tập ngày sau hắn đến tham quan.

Cho nên từ điểm này mà nói, Uông Tạng Hải là nhất định còn sẽ lại đến nơi này." "Tôi nghĩ sở dĩ hắn yêu cầu dân tộc mà lúc đó hắn cứu được phải định kỳ đến tham bái.

E là cũng vì để không khiến cho việc mình đến nơi này lộ ra quá đột ngột." Tần Dã giải thích. "Đợi đến khi hắn nhìn thấy phòng sưu tập của mình biến thành bộ dáng này, tôi tưởng tượng người tự thị thậm cao như Uông Tạng Hải hắn sẽ trực tiếp nhảy dựng lên a.

Tìm xem rốt cuộc là kẻ nào hủy nơi này hắn là hành vi phi thường phù hợp tính cách Uông Tạng Hải đi." "Về phần hắn không đọc hiểu ám hiệu tôi lưu lại, ít nhất từ hiện tại mà xem, cá nhân tôi cảm thấy chút năng lực ấy của Uông Tạng Hải hắn là không thể nghi ngờ.

Đương nhiên, nếu tình huống này thật sự xảy ra, cũng chỉ có thể nói rõ tôi đánh giá cao hắn.

Như vậy thì có thể dùng phương pháp của Bàn Tử rồi." Hai người nghe xong liên tục gật đầu.

Bọn họ coi như là đã nhìn rõ, Tần Dã và Uông Tạng Hải, hai người này tuy rằng đến hiện tại còn chưa có gặp mặt một lần theo ý nghĩa chân chính.

Nhưng sự đánh cờ của bọn họ lại đã bắt đầu rồi. "Mẹ nó, hai người này đều là cao nhân a!" Vương Bàn Tử liên tục tắc lưỡi nói. "Tuy rằng có chút không lễ phép, nhưng tôi thật sự có chút tò mò hậu tục sẽ phát triển thế nào." Hạo Thiên Chân gật đầu nói.

Thời gian rất nhanh qua một tuần, trong một tuần này, Vương Bàn Tử có thể coi là người nôn nóng bất an nhất trong tổ bốn người bọn họ.

Hắn đầy lòng cho rằng Uông Tạng Hải hắn rất nhanh sẽ tới tìm

bọn hắn.

Nhưng kết quả mỗi ngày hắn nhận được đều là không có tin tức, sau đó hắn an ủi chính mình khẳng định ngày mai sẽ có.

Lại đợi đến ngày mai tiếp tục thất vọng.

Ngay cả lúc A Ninh liên hệ với hắn nói cho hắn biết đã chuyển thù lao hành động lần này qua.

Vương Bàn Tử đều biểu hiện cực không kiên nhẫn.

A Ninh hoàn toàn không biết cố sự ở giữa tự nhiên là bị thái độ này làm cho mờ mịt cả mặt mũi.

Dù sao Vương Bàn Tử trước đó sẽ không ngừng đàm điều kiện với bọn họ đột nhiên lại không bị thù lao làm cho động lòng.

Tiền này, hậu này biểu hiện trứ thực là cắt liệt chút.

Hắn không chỉ một lần muốn chủ động xuất kích, nhưng vừa nghĩ tới Tần Dã đã có kế hoạch của mình lại chỉ có thể ráng nhịn trở về!

Trong lòng hắn rất rõ ràng, trong trận đánh cờ này nhân vật mình có thể sắm vai cũng chỉ có thể là phụ trợ!

Nếu mình thật sự là mậu nhiên hành động, vạn nhất làm loạn kế hoạch của Tần Dã, vậy thì thành tội nhân rồi! "Đồng chí Tiểu Tần, bản lĩnh của lão Uông Tạng Hải này đích xác là có thể phát hiện ám hiệu cậu lưu lại chứ?

Tên này hắn sẽ không chỉ có chút năng lực ấy đâu nhỉ?" Vương Bàn Tử còn thỉnh thoảng lại chạy đến trường học của Tần Dã, đợi đến khi Tần Dã tan học liền lập tức sán lại hỏi.

Một loạt thao tác này khiến Tần Dã ở trong trường học đã phải hứng chịu vô số lời đồn đại.

Ly phổ nhất chính là Vương Bàn Tử là bạn trai Tần Dã. "Trước

đó tôi không phải đã nói rồi sao?

Thời gian hẳn là trong vòng một tháng.

Nếu vượt qua thời gian này, anh có thể tới tìm tôi chúng ta xem xem là chuyện gì xảy ra.

Nhưng trước đó anh cứ kiên nhẫn chờ là được rồi.

Anh nếu thật sự cảm thấy chờ đến bực mình, thì đi tìm cái mộ phần mình tự chơi trước đi." Tần Dã thậm chí đã phải đề xuất ý nghĩ này, từ đó cũng thấy được Tần Dã bị Vương Bàn Tử làm cho sụp đổ cỡ nào. "Cái này khẳng định là không được, chúng ta là một đoàn đội, cho dù muốn đi cũng nhất định phải chúng ta cùng đi mới được!

Thôi được rồi, tôi lại trở về cố chờ thêm chút, tôi nỗ lực điều chỉnh một chút." Vương Bàn Tử hít sâu mấy hơi liên tiếp rồi lại rời đi. "Uông Tạng Hải, nếu ngươi không muốn để đối thủ là ta đây vì bị quấy rối quá nhiều mà không phát huy ra được, ngươi hãy mau chóng hành động đi." Tần Dã day day thái dương thở dài một hơi nói.

Lại là một đoạn thời gian trôi qua, một đám người sinh sống trên núi Trường Bạch đi tới trước lăng mộ Uông Tạng Hải.

Trên mặt bọn họ không có chút tình cảm nào, hiển nhiên là đã cảm thấy tê liệt đối với chuyện tiếp theo sẽ phát sinh.

Theo đại môn mở ra, bọn họ cũng đi theo vào.

Bọn họ chính là đám tế phẩm đợt này, mỗi người đều đã chuẩn bị sẵn sàng phó tử.

Nhưng nói đến kỳ quái, sau khi bọn họ đi vào lăng mộ hồi lâu.

Trong đó vẫn như cũ một chút động tĩnh cũng không có.

Trong bọn họ có người là người đưa tế phẩm lần trước tới, hắn còn nhớ rõ sau khi bọn họ đi vào không lâu liền truyền ra tiếng kêu

thảm thiết liên tiếp không ngừng.

Vì sao lần này lại có vẻ bình tĩnh như vậy?

Mà hai người ăn mặc hoàn toàn khác biệt với bọn họ lúc này sắc mặt lại là ngưng trọng đến lợi hại.

Chương 1018

Trong đó một người khí vũ hiên ngang, toàn thân đều tản mát ra một cỗ sát khí khiến người ta sợ mất mật!

Trong tình huống không sử dụng dược vật bồi dục cho bản thân, có thể sở hữu sát khí như thế tất nhiên là người trên tay dính đầy máu tươi.

Mà người này tự nhiên chính là Uông Tạng Hải.

Đồng thời người trẻ tuổi bên cạnh hắn cũng là anh khí mười phần, nếu lúc này Tần Dã cũng ở hiện trường, hắn sẽ lập tức phát giác được sinh mệnh lực trên người tên này cũng hoàn toàn siêu việt trình độ một người bình thường. "Đại nhân, tình huống có chút không đúng lắm." Lại từ lời nói hắn ghé vào bên người Uông Tạng Hải thấp giọng.

Người này hiển nhiên là người cùng Uông Tạng Hải trường sinh bất lão. "Đi, chúng ta đi vào xem." Uông Tạng Hải trầm giọng nói. "Vậy bọn họ thì sao?" Người kia lần nữa hỏi thăm.

Uông Tạng Hải quay đầu nhìn đám người đang mê mang trong mộ thất này. "Uông Thành, nhớ kỹ ta đã nói với ngươi, tín ngưỡng sở dĩ có thể trở thành tín ngưỡng, chính là vì nó sẽ trở thành chân lý trong lòng mọi người.

Bọn họ là tế phẩm." Uông Tạng Hải quay đầu nhìn về phía Uông Thành lạnh lùng nói.

Uông Thành tâm lĩnh thần hội, sau khi tiễn Uông Tạng Hải ra khỏi lăng mộ lại lần nữa đóng cửa đá lại, sau đó rút ra bội kiếm của mình chậm rãi đi về phía đám người.

Mấy giây sau, trong mộ thất liền truyền đến tiếng kêu thảm thiết liên tiếp không ngừng.

Nếu chỉ nghe từ bên ngoài, tất cả động tĩnh bên trong đều không khác gì quá khứ.

Đợi đến khi Uông Thành lần nữa đi ra khỏi lăng mộ, trên kiếm của hắn đã đầy máu tươi.

Nhưng trên người hắn lại không dính mảy may.

Nhất là biểu tình lạnh lùng kia căn bản không có chút gợn sóng nào.

Hiển nhiên đối với hắn mà nói, giết người đã sớm là một chuyện khiến hắn tê liệt rồi.

Đợi đến khi đám người theo một con đường khác, áp dụng một bộ Kỳ Môn bí pháp mới để tiến vào chủ mộ thất, trên mặt Uông Tạng Hải và Uông Thành đồng thời lộ ra vẻ kinh hãi!

Đặc biệt là Uông Tạng Hải, cuộc đời hắn đã kiến thức quá nhiều thứ.

Hắn thậm chí cảm thấy trên thế giới này đã chẳng còn chuyện gì có thể khiến hắn động lòng.

Lại không ngờ có một ngày vẫn còn tình huống khiến hắn kinh hỉ như vậy xuất hiện! "Đại nhân, chuyện này!" Uông Thành nhìn cảnh tượng trước mắt không dám tin, gã chỉ có thể kinh ngạc nhìn về phía Uông Tạng Hải. "Xem ra chúng ta không chết sớm quả nhiên là không sai a!" "Không ngờ trên thế giới này lại còn có kỳ nhân như vậy!" "Nhìn xem này Uông Thành, phòng sưu tập tuyệt vời nhất mà chúng ta vất vả tạo ra cứ thế bị phá hủy rồi!" Uông Tạng Hải lập tức cười lớn.

Uông Thành thấy thế liền quỳ rạp xuống đất, ngay cả giọng nói cũng run rẩy: "Là thuộc hạ thủ mộ bất lực, xin đại nhân trách phạt!"

Là người giống như Uông Tạng Hải, cùng đạt được sự trường sinh bất lão, gã quá hiểu vị đại nhân này rốt cuộc là người như thế nào.

Gã tự nhiên cũng nghe ra được, trong lời nói của Uông Tạng Hải ẩn chứa sự phẫn nộ! "Thôi đi, kẻ chiêu chọc chúng ta lần này không phải là nhân vật tầm thường!

Trách phạt ngươi thì có ý nghĩa gì?

Ta còn phải giữ ngươi lại để đối phó với hắn nữa!" Uông Tạng Hải đi đến trước một vách đá, lạnh lùng nói. "Đại nhân, chẳng lẽ ngài đã biết là ai phá hủy nơi này rồi sao?" Uông Thành ngạc nhiên mừng rỡ nói. "Biết?

Người này còn cần chúng ta đi đoán sao?

Ngươi nhìn cái này xem." Uông Tạng Hải lại cười lạnh một tiếng, ra hiệu cho Uông Thành đến bên cạnh.

Nói về văn tự của dân tộc này, Uông Thành tự nhiên cũng nhận biết.

Gã chỉ nhìn thoáng qua liền lập tức biết, những văn tự này tuy cũng là văn tự của dân tộc này, nhưng tuyệt đối không phải do bọn họ lưu lại lúc ban đầu! "Những văn tự này!

Chẳng lẽ người tiến vào nơi này là bọn hắn!" Uông Thành kinh ngạc nói: "Đám người kia lại dám to gan như thế!

Thuộc hạ bây giờ sẽ đi giải quyết bọn chúng!" "Đừng xúc động!

Ngươi giết bọn chúng rồi, vậy sau này còn ai đi nuôi nấng thứ bên trong nữa?" "Hơn nữa, tư tưởng của đám người này sớm đã bị hủ thực, trong lòng bọn chúng, ta...

đặc biệt là ta ở trong này chính là thần của bọn chúng!

Đám người này sẽ không có dũng khí phản kháng ta đâu." Uông

Tạng Hải thản nhiên nói. "Chẳng lẽ là đám thổ phu tử kia?

Nhưng làm sao có thể chứ?

Đám người này có bản lĩnh lớn như vậy sao?" Uông Thành khó tin nói. "Thế giới rộng lớn chuyện gì cũng có, bao nhiêu năm nay, kẻ muốn đạt được phương pháp trường sinh bất lão mà tiến vào địa giới của chúng ta nhiều không đếm xuế.

Nhưng lại chưa từng có một người nào có bản lĩnh sống sót đi ra." "Thế nhưng người của thế giới này lại có ai nói trước được chứ?

Lỡ như thật sự gặp phải cao nhân nào đó thì sao!

Người có bản lĩnh lai vãng ở nơi này tự do cũng nên?" Uông Tạng Hải mang theo vài phần cười lạnh nói.

Giờ khắc này Uông Thành nghe ra được, đối với kẻ to gan sấm nhập vào đây, Uông Tạng Hải đã nảy sinh hứng thú. "Ngươi nhìn những văn tự này đi, người này còn lưu lại manh mối về hắn ở trên đó.

Cho nên ngươi biết vì sao ta nói chúng ta căn bản không cần đi đoán người này là ai.

Hắn cố ý lưu lại những thứ này cho chúng ta, chính là chờ chúng ta đi tìm hắn!" "Thú vị, không ngờ trên thế giới này lại thật sự có người thú vị như vậy." Uông Tạng Hải sờ sờ cằm, từ nụ cười hiện lên trên mặt hắn có thể nhìn ra, hắn thật sự nảy sinh hứng thú nồng hậu đối với Tần Dã. "Tôi hiểu rồi đại nhân!

Tôi sẽ lập tức vận dụng nhân mạch của chúng ta tìm ra người này!

Với thực lực hiện tại của chúng ta, đây tuyệt đối không phải việc khó!" Uông Thành nói xong liền móc điện thoại ra.

Kết quả nghênh đón gã lại là một trận cười ha hả của Uông Tạng

Hải: "Cho nên nói ngươi a, chính là hấp tấp!

Ngươi bây giờ tìm được hắn thì chuẩn bị nói gì với đối phương?

Nói chúng ta biết ngươi từng tới lăng mộ của ta, hiện tại chúng ta cần phải hảo hảo nói chuyện?" "Đừng vội, đã lâu lắm rồi ta không gặp được người thú vị như vậy.

Trực tiếp tìm ra rồi diệt trừ thì cũng quá vô vị.

Chi bằng tìm bọn hắn chơi một trò chơi thật vui vẻ trước đã.

Muốn cho cá cắn câu, thì phải có mồi." Nói đến đây, Uông Thành gật gật đầu: "Tôi hiểu rồi đại nhân, tôi bây giờ sẽ đi tìm một lăng mộ thích hợp với hắn!" Đợi đến khi Uông Thành bắt đầu liên hệ với bên ngoài, đôi mắt Uông Tạng Hải nhìn về phía văn tự trên vách đá trong nháy mắt trở nên ngoan lạt.

Sự thiện lương giả tạo hiển hiện trước đó, trong nháy mắt này ngay cả một chút thành phần giả vờ cũng không còn.

Tồn tại chỉ có một cỗ ngoan độc! "Kẻ này rốt cuộc đã biết bao nhiêu?

Chẳng lẽ ngay cả chuyện của thế giới kia hắn cũng đã biết rồi sao?" "Người này đích xác rất có năng lực, ta rất hài lòng.

Nhưng người có năng lực nếu như không thể vì ta sở dụng, vậy giữ lại cũng chỉ là tai họa." "Hy vọng ngươi không phải là loại xuẩn nhân không biết thời thế!" Uông Tạng Hải lạnh lùng lẩm bẩm. *** Thoáng chớp mắt một tháng đã trôi qua.

Vương Bàn Tử lại một lần nữa nhịn không được tìm tới Tần Dã. "Đồng chí Tiểu Tần!

Trước đó chúng ta đã nói rõ là một tháng!

Bây giờ thời gian đều qua rồi!

Chương 1019

Cái tên Uông Tạng Hải gì đó đâu?

Sao còn chưa tới tìm chúng ta?" "Có khi nào hắn thật sự chưa từng đi qua bên kia không hả!

Cho nên căn bản cái gì cũng không biết!

Hoặc là hắn chính là thằng ngu, căn bản nhìn không ra!" Vương Bàn Tử sốt ruột đi qua đi lại trong phòng.

Tần Dã day day thái dương nói: "Yên tâm đi, Uông Tạng Hải tuyệt đối không phải là kẻ vô dụng như cậu nghĩ.

Chính xác mà nói hắn đã tìm được chúng ta rồi.

Chỉ là còn chưa biết nên mở miệng với chúng ta thế nào mà thôi." "Hả?" Câu nói này không chỉ Vương Bàn Tử, ngay cả Hạo Thiên Chân cũng trợn to hai mắt. "Tần Dã, cậu nói thật sao?

Uông Tạng Hải đã tìm được cậu!

Hắn nói gì với cậu?" Hạo Thiên Chân kinh ngạc hỏi. "Chú ý từ ngữ tôi vừa dùng, là 'chúng ta'." Tần Dã hất hất cằm nói.

Cách nói này của hắn lập tức khiến Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân mặt đầy nghi hoặc.

Dù sao những ngày qua, ngoại trừ khách hàng bình thường thì cũng không có người nào đặc biệt tìm tới bọn họ a! "Chẳng lẽ các cậu đều không phát hiện gần đây xung quanh chúng ta luôn có người theo dõi sao?" Tần Dã thản nhiên nói.

Hai người trừng mắt, muốn nói về năng lực phương diện này, Hạo Thiên Chân đích xác bản thân không quá nhạy bén.

Nhưng Vương Bàn Tử lại cũng một chút cũng không phát giác, điều này chứng tỏ gần đây tâm trí Vương Bàn Tử đã phiêu tán đến trình độ nào rồi! "Những người này tôi nghĩ chính là người của Uông Tạng Hải, chỉ là bọn hắn còn chưa chuẩn bị xong lời mở đầu, cho nên tạm thời án binh bất động.

Nhưng tôi nghĩ với năng lực của Uông Tạng Hải, tìm tới chúng ta cũng chỉ là vấn đề thời gian." Tần Dã vừa dứt lời, Trương Kỳ Lân vẫn luôn nhắm mắt dưỡng thần bỗng mở mắt trừng một cái: "Tới rồi!" Đám người ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một dàn xe sang trọng dừng ở cửa Ngô Sơn Cư. "Vãi chưởng, phô trương thế này cơ à!" Vương Bàn Tử nhìn trận thế bên ngoài nhịn không được huýt sáo một tiếng.

Phải biết, ngay cả Trịnh Bách Vạn trước đó tới tìm bọn họ cũng hoàn toàn không có trận thế này.

Bất kể đối phương là thật sự có tiền hay đang giả vờ sang chảnh, bày ra trận thế như vậy với người lần đầu gặp mặt, Vương Bàn Tử cũng chỉ có thể nghĩ đến một tình huống.

Dằn mặt!

Lại liên tưởng đến đủ loại hành vi gần đây của bọn họ, người sẽ đến dằn mặt này là ai chứ?

Khó đoán quá đi! "Mấy anh em, nhìn trận thế này sợ là kẻ đến không thiện a." Vương Bàn Tử quay đầu nhìn hai hàng vệ sĩ áo đen vừa tiến vào xếp hàng, trầm giọng nói.

Ở điểm này, mọi người tại hiện trường tự nhiên sớm đã có chuẩn bị tâm lý.

Dù sao chuyện bọn họ làm trước đó chính là đập phá lăng mộ của đối phương.

Nếu đối phương còn có thể không có chút phản ứng nào, đó mới là thật sự không bình thường. "Tiếp khách trước đã, mặc kệ Uông Tạng Hải trong lòng đang toan tính cái gì, hắn không nhân lúc chúng ta đi lẻ mà hạ hắc thủ, chứng tỏ ít nhất hiện tại hắn còn không định cùng chúng ta cá chết lưới rách." Vương Bàn Tử gật gật đầu, điểm này hắn tự nhiên cũng đã nghĩ tới.

Nếu không khi nhìn thấy Uông Tạng Hải dẫn một đám người như vậy tới, hắn đã sớm móc hàng nóng ra rồi.

Sau khi các vệ sĩ xếp hàng xong xuôi, cửa chiếc xe đối diện cổng lớn Ngô Sơn Cư được một tên vệ sĩ mở ra.

Một người đàn ông trung niên nhìn khoảng chừng 40 tuổi được tên vệ sĩ hộ tống chậm rãi đi vào.

Ban đầu khi chỉ nhìn thấy sườn mặt, Tần Dã cảm giác còn chưa chân thực lắm.

Nhưng hiện tại, ngay khoảnh khắc đối phương ngước mắt lên, Tần Dã khẽ nhướng mày.

Khí tràng phát ra từ người này cực kỳ cường đại, so với hắn, đám vệ sĩ xung quanh căn bản chỉ là một đám vật trang trí.

Muốn sở hữu khí tràng như thế, không trải qua vô số trận chiến sinh tử tuyệt đối không có khả năng!

Thậm chí người đàn ông trung niên trước mặt còn hơn thế nữa, khí tràng từ trên người hắn tản mát ra còn mang theo sát khí nồng đậm!

Cỗ sát khí nồng nặc thuần túy này!

Đừng nói hai tay, chỉ sợ cả người hắn từ trên xuống dưới không có chỗ nào là sạch sẽ!

Nếu như trước đó nhìn thấy vô số xe sang, Tần Dã còn có chút hoài nghi về thân phận đối phương.

Thì hiện tại chỉ bằng cỗ sát khí này, Tần Dã cũng không đoán ra khả năng nào khác.

Sau khi đi tới gần, người trung niên ngẩng đầu quan sát bốn người trước mắt, ánh mắt kia phảng phất có thể nhìn thấu linh hồn người khác!

Không đợi bốn người tại hiện trường nói gì, Uông Tạng Hải đã khóa chặt ánh mắt lên người Tần Dã. "Vị tiểu huynh đệ này anh khí bức người như vậy, nếu ta không đoán sai, cậu hẳn là Tần Dã đi." Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lập tức trừng mắt.

Có thể trong tình huống lần đầu gặp mặt, liếc mắt một cái liền nhận ra Tần Dã.

Khoan hãy nói người này rốt cuộc có phải Uông Tạng Hải hay không, tóm lại kẻ này tuyệt đối không phải hạng xoàng xĩnh! "Chào cậu tiểu huynh đệ, bỉ nhân là Uông Hải, nghe Trịnh lão bản kể về câu chuyện của cậu, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền." Uông Tạng Hải đưa tay về phía Tần Dã tỏ ý hữu hảo.

Tuy rằng không biết đối phương rốt cuộc có dụng ý gì, nhưng dựa trên nguyên tắc không đánh người đang cười, Tần Dã vẫn lễ phép bắt tay đối phương. "Xin chào xin chào, Uông Tạng Hải Uông tiên sinh, cửu ngưỡng đại danh a!" Một câu nói của Tần Dã lập tức khiến lông mày Uông Tạng Hải và Uông Thành giật mạnh một cái.

Thậm chí cho rằng bí mật cứ thế bị vạch trần, Uông Thành lập tức có động tác muốn động thủ.

Trương Kỳ Lân tự nhiên không chịu thua kém, tay 'xoát' một cái liền đặt lên Hắc Kim Cổ Đao của mình!

Nếu muốn luận khí thế tản mát ra quanh thân, Trương Kỳ Lân cũng tuyệt đối là một hãn tướng không hề kém cạnh!

Chỉ là một vòng giao phong trên khí thế, Uông Thành liền biết thực lực của Trương Kỳ Lân tuyệt đối không dưới mình!

Nếu mạo nhiên ra tay, chỉ sợ khó mà thắng được! "Tần Dã tiểu huynh đệ chớ có nói đùa!

Ta tên là Uông Hải, không biết cái tên Uông Tạng Hải này là?" Phải nói Uông Tạng Hải cũng không hổ là người đã sống nhiều năm như vậy.

Cho dù ở trong tình huống này cũng rất nhanh điều chỉnh lại trạng thái của mình.

Mà đối mặt với phản ứng nhanh chóng của Uông Tạng Hải, Tần Dã cũng một chút cũng không ngạc nhiên.

Nói cho cùng, Uông Tạng Hải ở giữa bốn người chuẩn xác khóa chặt mình là muốn tiếp tục cho mình một cái dằn mặt, nói cho mình biết hắn là một cao nhân.

Mà việc Tần Dã làm lúc này, kết quả cũng giống như vậy!

Bởi vì trong lòng Tần Dã thập phần rõ ràng, giao thủ với người như Uông Tạng Hải, bất cứ lúc nào một khi rơi vào thế hạ phong, sẽ luôn bị đối phương dắt mũi đi! "Ngại quá, tên hai người quá giống nhau nên tôi không cẩn thận nhầm lẫn.

Uông Tạng Hải a, hẳn phải là một người vô cùng có năng lực đi.

Cùng họ Uông với ông, tôi còn tưởng có quan hệ gì với ông đấy chứ." Tần Dã mỉm cười nói.

Lông mày Uông Tạng Hải lại giật một cái.

Hắn làm sao không nghe ra sự đáp trả trong lời nói của Tần Dã.

Hiển nhiên trong ván cờ này, hắn vốn định nhân lúc mới gặp mặt cho đối phương một cái dằn mặt trước.

Nhưng đối phương không những chuẩn xác đỡ được, còn tiến hành phản kích lại hắn.

Kết quả này cũng không làm Uông Tạng Hải cảm thấy bất mãn.

Trái lại, trong lòng hắn còn rất cao hứng!

Trong tuế nguyệt dài đằng đẵng của mình, Tần Dã xem như là người hiếm hoi có thể khiến cảm xúc của hắn có chút gợn sóng.

Chương 1020

Một người thú vị hiếm gặp như vậy, nếu thật sự chỉ là một kẻ tầm thường, vậy chút hy vọng hắn vừa nhen nhóm lên chẳng phải bị dập tắt quá đáng tiếc sao! "Ha ha ha, có thể khiến thanh niên tài tuấn như Tần Dã tiểu huynh đệ xưng tụng là người không tầm thường, vậy hẳn đích xác là một nhân tài.

Hôm nào ta cũng có thể tra thử xem, nếu tổ tiên của ta thật sự có một nhân vật như vậy thì cũng là một chuyện may mắn a!" Uông Tạng Hải cũng cười đáp lại. "Uông tiên sinh, chúng ta hàn huyên đến đây tôi thấy cũng gần đủ rồi.

Chi bằng nói thử xem hôm nay quang lâm chỗ chúng tôi là có nguyên nhân gì?

Chắc không thể chỉ đơn thuần tới chơi hoặc là muốn thử vận may xem có thể tìm được kỳ trân dị bảo gì mà bên ngoài không có chứ?" Tần Dã mỉm cười nói. "Nếu nơi này thật sự có kỳ trân dị bảo, ta đương nhiên cũng muốn đạt được!

Dù sao nếu là vật do bốn vị tiểu huynh đệ lưu lại, e rằng cũng sẽ không phải vật tầm thường!" Uông Tạng Hải nói: "Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất ta tới đây cũng đích xác như cậu nói, cũng không phải vì bảo bối gì.

Ta tới đây là để tìm các cậu." Nói xong, Uông Tạng Hải liền muốn từ trong túi mình móc ra thứ gì đó.

Vương Bàn Tử thấy thế lập tức cảnh giác lên. "Ông làm cái gì!" Mắt thấy Vương Bàn Tử có ý muốn động thủ, Tần Dã lập tức giơ tay ngăn cản hắn.

Sau đó Uông Tạng Hải ngược lại không hoảng không vội từ trong

túi lấy ra một tấm ảnh chụp và một ít tư liệu. "Tần Dã huynh đệ, những thứ này còn xin cậu xem qua." Tiếp nhận tư liệu Uông Tạng Hải đưa tới, Tần Dã hơi nhìn qua.

Tư liệu bên trên tuy không thể nói là một chút manh mối cũng không có, nhưng mỗi một manh mối đều cho vô cùng mơ hồ.

Tần Dã làm sao nhìn không ra, đây không nghi ngờ gì nữa lại là một lần thăm dò của Uông Tạng Hải.

Đây hiển nhiên là mồi câu hắn chuẩn bị quăng cho bọn họ, chỉ là cái mồi câu này mấy con cá bọn họ có tư cách ăn hay không, hắn còn muốn thử xem. "Cho nên người sống lâu như vậy làm gì chứ!

Tâm tư phức tạp như thế, có mệt hay không a!" Tần Dã thở dài một hơi nghĩ thầm.

Vương Bàn Tử cũng ghé sát vào bên cạnh Tần Dã nhìn nội dung trên ảnh chụp và văn tự trong tư liệu.

Kết quả hắn nhìn tới nhìn lui, ngoại trừ biết trên này là một tòa lăng mộ ra, thì lăng không nhìn ra được một đinh điểm danh đường nào! "Đồng chí Tiểu Tần, lão già này xem ra không có thành ý gì a!

Dùng cái thứ này cho chúng ta xem, không phải thuần túy tiêu khiển chúng ta sao?" Vương Bàn Tử tức giận nói nhỏ.

Tần Dã chỉ len lén làm một thủ thế im lặng với Vương Bàn Tử, lại ngẩng đầu nhìn về phía Uông Tạng Hải.

Mặc dù lúc này Uông Tạng Hải chỉ đang bưng chén trà, làm ra vẻ muốn thưởng thức xem Ngô Sơn Cư có bảo bối gì hay không, nhưng ánh mắt thỉnh thoảng liếc qua kia làm sao trốn được mắt Tần Dã. "Uông lão bản, cảm thấy Ngô Sơn Cư của huynh đệ tôi thế nào?" Đấu trí kiểu này thật ra cũng chẳng có ý nghĩa gì, qua một lúc Tần Dã liền thấp giọng hỏi.

Đối với việc Tần Dã hô hoán, Uông Tạng Hải không có biểu hiện ra chút ngạc nhiên nào, từ đó cũng nhìn ra được phán đoán trước đó của Tần Dã quả nhiên không sai. "Không tệ, đích xác không tệ.

Muốn nói cửa hàng đồ cổ này, ta tự nhận cũng đã kiến thức qua không ít.

Trong những cửa hàng ta từng thấy, quy mô vượt qua nơi này cũng rất nhiều.

Nhưng luận về giá trị tàng phẩm, thì đúng là không có bao nhiêu cửa hàng có thể so sánh được với nơi này a!" Uông Tạng Hải cười hắc hắc nói: "Bên trong này không ít bảo bối có độ tuổi tương đối diệu a!" Lông mày Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử lại nhíu chặt.

Lập tức nghe ra được Uông Tạng Hải đây là đang ám chỉ những thứ này của bọn họ đều là vừa mới đào ra.

Chỉ là hiện tại mà nói, những thứ này chung quy chỉ là phỏng đoán, bọn họ đương nhiên cũng sẽ không chủ động bại lộ. "Uông lão bản quá khen, so với bảo bối này của ông, những thứ bên trong này của huynh đệ tôi đâu tính là gì!" Tần Dã hừ lạnh một tiếng, quơ quơ tư liệu trong tay mình.

Đến lúc này, biểu tình của Uông Tạng Hải cũng rốt cục có một chớp mắt rung động.

Có lẽ hắn đã nghĩ tới Tần Dã có thể giải khai tư liệu hắn đưa ra, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới tốc độ phá giải của Tần Dã lại nhanh như vậy! "Tần Dã tiểu huynh đệ quả nhiên lợi hại a, thứ này sau khi ta lấy được cũng đã nghiên cứu rất lâu, lăng là một chút manh mối cũng không có!

Phải biết, những tư liệu này là ta tốn giá tiền rất lớn mới có được.

Nếu thật sự cứ thế lấy về một đống phế phẩm, vậy ta lỗ lớn rồi!"

Uông Tạng Hải vẻ mặt bồi cười nói. "Nếu chiếu theo ông nói như vậy, thì Uông lão bản sau này đào những thứ này phải cẩn thận một chút rồi." Tần Dã nhìn tư liệu trên tay thản nhiên nói: "Những tư liệu này đều là đồ tốt, nhưng mỗi một tư liệu đều không phải tư liệu nguyên thủy.

Hơn nữa nhìn ra được người cắt xén tư liệu rất nghiệp dư." "Nếu Uông lão bản không phân biệt được những thứ này, chi bằng giá cao thuê đám anh em chúng tôi, sau này mỗi lần có loại đồ vật này chúng tôi đều xem trước cho ông.

Phủ tắc sau này bị người ta bán còn giúp người ta đếm tiền thì thật sự lỗ lớn rồi." Nghe câu này, Vương Bàn Tử vội vàng len lén nhìn về phía tư liệu.

Kết quả hắn nhìn hồi lâu căn bản không nhìn ra trên tư liệu có bất kỳ sơ hở nào.

Nhưng phải nói chỗ thông minh của Vương Bàn Tử chính là hắn sẽ phạm xuẩn, nhưng tuyệt đối sẽ không phạm xuẩn trong trường hợp này.

Hắn hiểu rõ cá tính Tần Dã, cho dù tư liệu này thật sự là thứ thô chế lạm tạo gì đó, vì thể diện đối phương hắn cũng sẽ mồm hạ lưu tình.

Huống chi cái tư liệu này hắn tin tưởng giao cho chín mươi chín phần trăm người đều nhìn không ra sơ hở.

Cho nên lúc này mình chỉ cần phối hợp tốt với Tần Dã là được rồi. "Tần Dã huynh đệ nói phải a, thủ đoạn của đám người dưới tay ta quả nhiên không được.

Vậy còn xin Tần Dã huynh đệ nói một chút, tư liệu này có môn đạo gì?" Mà Uông Tạng Hải hiển nhiên cũng không phải người dễ

dàng trúng chiêu, lập tức tiến hành truy vấn sâu hơn.

Tần Dã nhướng mày, tuy rằng hắn cũng biết Uông Tạng Hải là một người tâm tư rất kín đáo, nhưng cứ đấu trí với người như vậy mãi, cũng đích xác là rất mệt! "Tôi xem rồi, trực tiếp nói kết luận đi.

Những tư liệu này tuy rằng tàn khuyết, nhưng đều chỉ hướng về một tòa lăng mộ.

Hơn nữa căn cứ vào tư liệu tàn khuyết bên trên, tòa lăng mộ này là một đại mộ!" "Nếu nói sâu hơn một chút, địa vị của chủ nhân tòa lăng mộ này tương đối cao quý.

Có thể nói là trình độ mà chín mươi chín phần trăm quân vương cổ đại đều không thể so sánh." Nghe đến đó, biểu tình Uông Tạng Hải đã thay đổi.

Đúng như Tần Dã nghĩ, hắn rất rõ ràng lai lịch tòa lăng mộ này.

Mà hiện tại tổng kết Tần Dã đưa ra tự nhiên chính là suy nghĩ của hắn về tòa lăng mộ này. "Đồng chí Tiểu Tần, cậu đừng có úp úp mở mở nữa.

Chúng ta cũng không nên để khách nhân xuất ruột nha!

Cậu cứ hào phóng một chút trực tiếp nói cho khách nhân biết là chuyện gì đi!" Tần Dã trực tiếp tặng cho Vương Bàn Tử đang tiếp lời một cái xem thường.

Vương Bàn Tử người này tinh ranh cỡ nào Tần Dã làm sao không biết, hắn chỉ là không ngờ Vương Bàn Tử lại đem cái sự tinh ranh này dùng lên người mình!

Người khác không biết, hắn còn có thể không biết người trước mắt chính là hàng thật giá thật Uông Tạng Hải sao?

Đã hắn là Uông Tạng Hải, phần tư liệu này hắn có thể không biết

lai lịch?

Tên này hiện tại căn bản là chính mình muốn truy vấn, nhưng vì mặt mũi lại không tiện biểu hiện ra quá nhiều, dứt khoát mới lợi dụng hành vi giả ngu của Uông Tạng Hải!

Nghĩ đến đây, Tần Dã nhịn không được cười thầm trong lòng.

Hắn khẳng định chính Uông Tạng Hải cũng không nghĩ tới, một kẻ luôn lợi dụng người khác, có một ngày lại cũng sẽ bị người khác lợi dụng. "Đồng dạng, trực tiếp nói kết luận đi.

Trong lịch sử đã tàn phá không chịu nổi của nước ta, có một người được công nhận là hoàng đế đầu tiên trong lịch sử.

Bởi vì ông ta đã chấm dứt cục diện quần hùng cát cứ.

Là người đầu tiên trên ý nghĩa chân chính kiến lập nên một vương triều thống nhất." Tần Dã nói. "Vãi!

Chiếu theo cách nói này của cậu, thứ Uông lão bản lần này tìm được là lăng mộ của người kia a!

Được đấy Uông lão bản!" Vương Bàn Tử nhìn về phía Uông Tạng Hải trêu chọc.

Chương 1021

"Không!

Nếu là nơi này thì căn bản không cần thiết phải tìm.

Bởi vì lăng mộ của ông ta chưa bao giờ ẩn giấu cả.

Từ xưa đến nay, thổ phu tử tiến vào nơi này nhiều không đếm xuế." "Mà tòa lăng mộ này so với các lăng mộ khác, sự lợi hại của nó không phải ở chỗ ẩn giấu với bên ngoài, mà là sự đáng sợ bên trong.

Truyền thuyết bên trong có vô số cơ quan chí mạng, thậm chí còn có kỳ trân dị thú bị phong ấn.

Cho nên phàm là thổ phu tử tiến vào trong đó thì chưa có một ai có bản lĩnh sống sót đi ra." Nói đến đây, Uông Tạng Hải đã không còn nửa phần suy nghĩ nhiều nữa.

Nếu lời đều nói đến nước này mà hắn còn không biết đối phương nói là nơi nào, thì đó là Uông Tạng Hải hắn vô năng rồi.

Mà Vương Bàn Tử đã điên cuồng ra hiệu bằng tay cho hắn.

Hai người này muốn đấu trí hắn không thèm để ý, nhưng không thể nói hai người các cậu đấu trí thống khoái rồi không cho mình đường sống a!

Đến nước này, Tần Dã cũng không tiếp tục úp mở, mở miệng nói: "Lục vương tất, tứ hải nhất, chúng nhân tương kỳ phụng vi Thủy Hoàng Đế.

Uông lão bản, tôi nói chắc không sai chứ." Uông Tạng Hải khẽ nhướng mày, hắn ngược lại không kinh ngạc Tần Dã có thể nhìn ra những thứ này.

Dù sao nếu người này ngay cả chút bản lĩnh ấy cũng không có, thì đánh giá của hắn đối với cậu ta xác thực có hơi cao quá.

Điều hắn hứng thú là Tần Dã khi nhìn thấu những thứ này lại một lần nữa gài bẫy chính mình!

Theo hắn thấy, đại bộ phận người trẻ tuổi bất kể năng lực thế nào, vấn đề thường gặp nhất chính là không có thành phủ.

Sau khi bọn họ thành công hoàn thành một việc mà trên lý thuyết rất nhiều người không có cách nào hoàn thành, thường thường sẽ theo bản năng biểu hiện mục đích của mình ra một cách trực bạch nhất.

Tỷ như nếu bọn họ hoài nghi thân phận của mình, nói không chừng sẽ theo bản năng trực tiếp công bố ra.

Như vậy tuy rằng nhìn qua là có thể áp chế mình một đầu, nhưng thực tế cũng đồng nghĩa với việc đánh ra con bài tẩy của mình trong một tình huống hoàn toàn không cần thiết.

Nhưng Tần Dã lại không như thế, hắn vẫn như cũ thông qua phương thức đặt câu hỏi để gài bẫy mình.

Hắn nhìn qua là đang hỏi mình, nhưng câu hỏi này lại là một loại phương thức tìm kiếm đáp án.

Lúc mình tìm tới bọn họ đã nói là mình cũng không biết bên trong rốt cuộc là thứ gì.

Nếu hiện tại khi Tần Dã hướng mình cầu chứng, mình đưa ra đáp án, chứng tỏ mình đang nói dối.

Như vậy trong ván cờ này mình sẽ rơi vào thế hạ phong. "Người trẻ tuổi này quả thật tương đối không đơn giản a!" Uông Tạng Hải nghĩ thầm, ha ha cười nói: "Tiểu huynh đệ, cái này cậu xác định sao?

Muốn nói vị đại nhân vật kia ta cũng nghe qua không ít cố sự!

Giả thiết chúng ta thật sự có thể có manh mối về lăng mộ của ông ta, đây chính là một lần bát thiên phú quý a!

Vậy tiểu huynh đệ, từ trên cái này cậu còn có thể nhìn ra gì không?" "Không được." Tần Dã không chút do dự lắc đầu. "Manh mối trên này quá ít.

Nếu là sau khi tiến vào lăng mộ tiến hành đối chiếu, có lẽ có thể phá giải một hai, nhưng hiện tại muốn chỉ thượng đàm binh thì không có cách nào." "Tiểu huynh đệ, đã lời nói đến nước này.

Ta có một vụ mua bán không biết cậu có hứng thú hay không." Uông Tạng Hải đầy hứng thú nhìn Tần Dã.

Tần Dã nhếch khóe miệng, trong lòng cơ bản đã đoán được chủ đề tiếp theo Uông Tạng Hải sẽ tiến hành. "Lượn lờ bên bờ lâu như vậy, ước chừng cũng nên thả mồi rồi chứ?" Tần Dã nghĩ thầm. "Uông lão bản nói thử xem?" "Nói về lăng mộ Thủy Hoàng Đế, ta tin tưởng mỗi một người trong nghề này của chúng ta ở đất nước này đều muốn đi vào tham cứu đến cùng!

Cũng như cậu nói trước đó, lăng mộ Thủy Hoàng Đế so với các quân vương khác, chỗ khó khăn của nó cũng không phải là không tìm thấy, mà là độ khó khi tham tìm cực lớn." "Hơn nữa đã là lăng mộ Thủy Hoàng Đế, ta nghĩ cũng tất nhiên sẽ là một đại công trình.

Về phương diện nhân lực chúng ta ngược lại có thể bảo đảm, nhưng về năng lực thì cậu cũng thấy rồi.

Nói ra thì thủ hạ của ta nhân viên đông đảo, nhưng chỉ ngần ấy đồ vật mà không có một người nào nhìn ra trò trống gì.

Cho nên ta muốn mời các vị cùng nhau hành động.

Ta có nhân thủ, các cậu có bản lĩnh, chúng ta hợp tác, sau đó lợi ích chúng ta năm năm chia đều, cậu thấy thế nào?" Vương Bàn Tử lập

tức quay đầu nhìn về phía Tần Dã.

Tuy rằng hắn cũng biết Uông Tạng Hải không phải người tốt lành gì, cái gọi là lời mời lần này của hắn nói không chừng cũng sẽ là một cái bẫy!

Nhưng hắn phải thừa nhận, mồi nhử Uông Tạng Hải tung ra này thực sự là quá mê người!

Mặc dù ở thế giới của bọn họ, có rất nhiều lịch sử đều đã đứt gãy.

Nhưng câu chuyện về Thủy Hoàng Đế lại có không ít người truyền tụng!

Cố sự về lăng mộ của ông ta hắn cũng nghe nói qua không ít!

Nghe nói có rất nhiều người đều tiến vào lăng mộ của ông ta, nhưng cuối cùng lại không có một ai sống sót trở về.

Cho nên tòa lăng mộ này lại được người ta xưng là lăng mộ bí ẩn nhất lại cũng không bí ẩn nhất!

Đúng như Uông Tạng Hải nói, chỉ cần là người trong nghề bọn họ, thì không có ai sẽ không hứng thú với tòa lăng mộ này!

Nhưng hắn cũng không biết Tần Dã đối với chuyện này rốt cuộc có dự tính gì, tự nhiên cũng không dám mạo nhiên biểu thái.

Chỉ sợ mình sơ sẩy làm nhiễu loạn kế hoạch của Tần Dã. "Tiểu huynh đệ thấy chuyện này thế nào?

Chuyện này đích xác cũng là một đại sự!

Nếu cậu có lo lắng đều có thể hỏi ta!

Hoặc là cậu xem có phải muốn suy nghĩ lại một chút hay không?" Uông Tạng Hải tiếp tục mang tính thăm dò hỏi. "Không!

Đúng như ông nói, lăng mộ Thủy Hoàng Đế không có ai là không

hứng thú.

Đã hôm nay nói đến chủ đề này, sau này cho dù chỉ có bốn người chúng tôi thì chúng tôi cũng nhất định sẽ đi!

Nhưng nếu như vậy thì đúng là nhân thủ không đủ.

Đã Uông lão bản cho chúng tôi cơ hội này, chúng tôi đương nhiên không có lý do từ chối đi." Tần Dã cười nói.

Đáp án này tự nhiên là khiến Uông Tạng Hải thập phần hài lòng.

Hắn lập tức gật gật đầu biểu thị: "Đã như vậy!

Vậy chuyện này coi như chúng ta đã nói định!

Ba ngày sau, ta sẽ sắp xếp người tới đón các cậu.

Mấy ngày nay còn xin các vị nghỉ ngơi cho tốt." Đã mục đích hôm nay chính là thăm dò lẫn nhau và tung ra mồi nhử, chủ đề kết thúc, Uông Tạng Hải tự nhiên cũng sẽ không tiếp tục ở lại nơi này.

Trên đường trở về, Uông Tạng Hải chủ động mở miệng nói: "Uông Thành, đối với người trẻ tuổi này ngươi có cách nhìn gì?" "Không đơn giản.

Thành phủ của hắn hoàn toàn không phù hợp với tuổi tác.

Hơn nữa nếu cảm giác của tôi không sai, hắn hẳn là còn có thực lực cực mạnh, thật sự muốn nói thì thực lực hẳn là không dưới tôi.

Không chỉ là hắn, cái người lúc đó đối trì với tôi cũng như thế.

Ngoài ra hai người kia thực lực tạm thời không bàn, nhưng hai người này tuyệt đối không thể bỏ qua." Uông Thành nói ra cảm giác của mình. "Nói phải a, ban đầu ta tưởng rằng cái người tên là Tần Dã kia cũng chỉ là về năng lực chuyên môn vượt xa người thường.

Hôm nay gặp mặt ngay cả ta cũng nho nhỏ giật mình!

Thật không ngờ một cái Ngô Sơn Cư nho nhỏ lại ngọa hổ tàng long như thế." Uông Tạng Hải cũng thở dài một hơi nói. "Nhưng cho dù như thế, người trẻ tuổi chung quy vẫn là người trẻ tuổi.

Sau khi đại nhân ngài tung ra mồi nhử, bọn họ không phải vẫn cắn câu rồi sao?" Uông Thành nói.

Chương 1022

"Uông Thành a, ngươi thật sự cảm thấy là do mồi nhử chúng ta tung ra tốt sao?" Uông Tạng Hải a a cười một tiếng nói.

Đáp án này ngược lại làm Uông Thành giật mình, gã kinh ngạc nhìn về phía Uông Tạng Hải. "Đại nhân, ngài nói lời này là có ý gì?" "Từ lúc ta và hắn vừa gặp mặt bắt đầu, mỗi lần ta thăm dò hắn đều có thể đỡ được.

Hơn nữa cũng mỗi lần đều thuận thế tiến hành phản kích lại ta.

Người như vậy thật sự sẽ là loại cá phổ thông tùy tiện sẽ cắn câu sao?" Uông Tạng Hải a a cười nói: "Uông Thành, ngươi biết chúng ta sống nhiều năm như vậy, tự nhận cũng là duyệt nhân vô số.

Rất nhiều người ta chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể nhìn thấu hắn!

Nhưng người này tuổi còn nhỏ, lại làm cho ta có một loại cảm giác nhìn không thấu.

Giống như hiện tại, ta biết hắn nhìn ra được đây là một cái mồi nhử, nhưng ta lại nghĩ không thông hắn vì sao biết rõ là mồi nhử mà vẫn còn muốn cắn câu." "Thú vị a, ta thật là đã lâu không gặp được người thú vị như vậy." *** "Đồng chí Tiểu Tần!

Chúng ta cứ thế đáp ứng thật sự tốt sao?" Đợi đến khi người của Uông Tạng Hải rời đi, Vương Bàn Tử lập tức hiếu kỳ hỏi. "Chẳng lẽ cậu không hứng thú với lăng mộ Thủy Hoàng Đế?

Hay là tôi bây giờ hồi tuyệt hắn?" Tần Dã hỏi.

Câu trả lời này quả nhiên lập tức làm Vương Bàn Tử ngẩn ra.

Hắn chỉ đơn thuần muốn biểu đạt một chút sự lo lắng của mình!

Tần Dã làm sao có thể hiểu như vậy chứ?

Quan trọng là hắn hiểu rõ Tần Dã, cậu ta tuy rằng sẽ hứng thú với lăng mộ, nhưng hoàn toàn không có đến trình độ này của bọn họ!

Cho dù đây là lăng mộ Thủy Hoàng Đế!

Đối với Tần Dã mà nói, tòa lăng mộ này cũng coi như một tòa có thể đi có thể không.

Nói cái gì liên hệ với Uông Tạng Hải hủy bỏ hành động lần này, Tần Dã thật sự là làm được đấy! "Đừng đừng đừng!

Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu biết Bàn gia khẳng định không phải ý tứ này a!

Với năng nại của cậu khẳng định cái gì cũng có thể nhìn ra được!

Bàn gia chính là hiếu kỳ, vì sao trong tình huống này cậu còn muốn tiếp nhận những chiêu này!" Vương Bàn Tử vội vàng giải thích. "Người đi câu khi câu cá quan trọng nhất chính là kiên nhẫn.

Đặc biệt là khi gặp được chủng cá quý hiếm mình muốn câu lên!

Bọn họ sẽ không ngừng quan sát tập tính sinh hoạt của chủng cá này, mò mẫm nơi chúng có thể ở.

Sau đó lần lượt đi chờ đợi thả câu." "Đã trong lòng Uông Tạng Hải, chúng ta đã là con cá kia, cậu cảm thấy hắn sẽ dễ dàng buông tha chúng ta sao?" "Đúng như hắn nói, lăng mộ Thủy Hoàng Đế là nơi tất cả thổ phu tử đều mơ ước muốn đi tham tác.

Cái mồi nhử này tung ra, chúng ta cắn câu chỉ là vấn đề thời gian!

Cho nên có thể tưởng tượng được, bắt đầu từ giờ khắc này, cho dù chúng ta từ chối lần hợp tác này, dù chỉ có một chút khả năng, hắn cũng sẽ mặc định chúng ta sẽ tự mình đi tham tác tòa lăng mộ này." "Như vậy tiếp theo sẽ thế nào đây?

Đại khái là không ngừng giám thị theo dõi chúng ta, nắm rõ tất cả hành tung của chúng ta như lòng bàn tay.

Thậm chí có khả năng sẽ thiết hạ tầng tầng mai phục xung quanh lăng mộ Thủy Hoàng Đế.

Một khi chúng ta xuất hiện liền tìm cách ra tay với chúng ta." "Một đám thổ phu tử, bất kể ở bên ngoài có danh tiếng gì, nếu chết ở bên trong khi tham tác lăng mộ, lại có ai sẽ đi để ý chứ?" "Cho nên cái mồi nhử này tôi nhất định phải ăn hết.

Là vì để bọn họ an tâm, cũng là vì chính chúng ta.

Chi bằng sau này không ngừng bị Uông Tạng Hải quấy rối, không bằng trói chúng ta lại một chỗ.

Như vậy trong khi tham tác lăng mộ Thủy Hoàng Đế, cho dù Uông Tạng Hải muốn ra tay với chúng ta sợ là cũng cần phải cân nhắc một chút đi?" Nghe đến đó, mọi người coi như đã hoàn toàn hiểu được toan tính của Tần Dã.

Đích xác a, người giống như Uông Tạng Hải thà giết lầm một ngàn tuyệt không bỏ qua một người, là tuyệt đối không có khả năng sau khi nói cho bọn họ tin tức lăng mộ Thủy Hoàng Đế mà lại không có động tác gì!

Đừng nói là sau này, nói không chừng hiện tại đã có rất nhiều người đang giám thị bọn họ quanh Ngô Sơn Cư.

Ước chừng sự quấy rối sau này sẽ tuyệt đối không ít.

Chi bằng đợi đến lúc đó lại bị động tiếp chiêu, cách làm này của Tần Dã ngược lại coi như là một lần vất vả suốt đời nhàn nhã.

Hơn nữa điểm này bất kể Uông Tạng Hải có nghĩ tới hay không, nhưng trong lòng bọn họ rõ ràng, với thực lực của Tần Dã và Trương Kỳ Lân, một khi bọn họ phát giác được Uông Tạng Hải muốn gây bất

lợi cho bọn họ, khẳng định là có thực lực trong nháy mắt lao đến bên cạnh Uông Tạng Hải hiệp trì hắn! "Nhưng tại sao Uông Tạng Hải lại cố ý tới tìm chúng ta chứ?

Với thực lực của hắn muốn tham tác tòa lăng mộ này hắn là đủ.

Chẳng lẽ chỉ vì tham cầu hư thực của Tần Dã, liền bày một cái bảo tàng như vậy trước mặt chúng ta?" Hạo Thiên Chân đối với việc này khó hiểu nói. "Về điểm này nếu tôi đoán không sai, đây ngoại trừ là thăm dò chúng ta, nguyên nhân chủ yếu hơn hắn là bọn họ không có dư sự lựa chọn." Tần Dã nói. "Đồng chí Tiểu Tần, cậu nói lời này có ý gì, mau nói cho Bàn gia nghe một chút." Vương Bàn Tử lập tức truy vấn. "Đây tự nhiên là tôi đoán mò.

Còn nhớ trước đó chúng ta nhìn thấy những mảnh vỡ kia không?

Những thứ đó tôi có thể xác định là đã qua xử lý lần hai, hơn nữa người xử lý những tư liệu đó chính là Uông Tạng Hải!" "Mặc dù hắn xử lý coi như sạch sẽ, nhưng tôi quan sát một chút những tư liệu đó đều không phải tùy tiện có thể tìm được.

Cộng thêm lăng mộ Thủy Hoàng Đế vốn chưa từng có một người nào từng đi vào tham tìm mà sống sót đi ra.

Cho nên muốn mang những tư liệu đó ra càng không thể nào." "Do đó tôi nghĩ người của Uông Tạng Hải đại khái là đã từng đi vào!

Nhưng tôi ước chừng mức độ hung hiểm của tòa lăng mộ kia thậm chí còn vượt xa lăng mộ do chính Uông Tạng Hải chế tạo!

Cho nên cuộc tham tìm của bọn hắn cuối cùng hắn là kết thúc bằng thất bại." "Hắn biết lăng mộ như vậy đối với chúng ta là một mồi nhử tuyệt diệu.

Nếu chúng ta có thể thuận lợi phá giải, cho dù là tiến hành chia đều lợi ích, đối với hắn mà nói cũng tuyệt đối sẽ không lỗ." Tần Dã

nói. "Mẹ kiếp, đám chơi chiến thuật các cậu lòng dạ cũng quá bẩn thỉu rồi đấy?

Đây không phải là một cuộc hợp tác sao?

Các cậu cư nhiên còn làm ra nhiều đường vòng vèo như vậy!" Vương Bàn Tử ấn trán bất lực nói. "Cái này cũng không trách được tôi, đây chính là đối phương chủ động tìm tới cửa.

Tôi chẳng qua cũng chỉ là gặp chiêu phá chiêu, tóm lại chuẩn bị trước đi." "Bất quá lần này chúng ta đều phải xác định rõ một chuyện.

Trước kia chúng ta hợp tác với Trịnh lão bản, mọi người đều sẽ có một cái đạo nghĩa tồn tại.

Nói trắng ra chính là một quan hệ hợp tác bình đẳng.

Nhưng hiện tại đã là chúng ta thăm dò lẫn nhau, vậy giữa đôi bên cũng không tồn tại bình đẳng càng không có cái gọi là hợp tác.

Nói không chừng toàn bộ quá trình hành động lần này của chúng ta đều là đâm dao sau lưng nhau." Tần Dã nói đến đây, trong lòng mọi người cũng đã hiểu.

Hành động lần này bọn họ còn chưa thể hoàn toàn lấy tham tác làm chủ, tình huống đề phòng cái gọi là "người mình" bắn lén sau lưng mà trước kia Vương Bàn Tử vẫn luôn suy nghĩ, lần này cũng phải cùng nhau cân nhắc vào rồi. "Tóm lại hiện tại mọi người đều đi chuẩn bị đi." Tần Dã nói với mọi người. *** Ba ngày sau, Uông Thành dẫn đội đi tới Ngô Sơn Cư nghênh đón nhóm Tần Dã.

Sau khi mọi người đều biết rõ quan hệ của nhau, Vương Bàn Tử khi giao lưu với đối phương tự nhiên cũng càng không có hòa khí gì đáng nói. "Sao hả, chỉ có mình ngươi tới?

Xem ra Uông lão bản của các ngươi miệng thì nói để ý hành động lần này bao nhiêu, cũng bất quá như thế mà thôi!" Vương Bàn Tử hừ

lạnh một tiếng nói. "Đừng quá coi trọng bản thân mình.

Chỉ là đón mấy người các ngươi, không cần ông chủ đích thân qua đây." Uông Thành cười lạnh nói. "Yêu, đây là thái độ của các ngươi đối đãi quý khách a!

Chương 1023

Sao hả, đã bọn này không quan trọng như vậy, vậy bọn này rút lui nhé?" Vương Bàn Tử nói. "Các ngươi dám!" Uông Thành cũng không thấy khách khí chút nào. "Được rồi Bàn Tử, chơi đùa một chút là được rồi.

Không cần thiết hiện tại xé rách mặt." Tần Dã cười lạnh một tiếng.

Uông Thành lập tức thần tình ngưng trọng nhìn về phía Tần Dã.

Một câu đơn giản nhưng đã biểu lộ rõ quan hệ song phương, cái này so với phương thức kiếm bạt nỗ trương kia của Vương Bàn Tử còn trực tiếp hơn nhiều.

Hiển nhiên, đúng như Uông Tạng Hải nói, người trẻ tuổi trước mắt này tuyệt đối không dung khinh thường.

Đợi đến khi mọi người tới sân bay, Uông Thành nhanh chóng làm xong tất cả thủ tục.

Đám người lập tức bước lên máy bay tư nhân của Uông Tạng Hải.

Mà Uông Tạng Hải cũng sớm đã ở chỗ này chờ đợi mọi người.

Nhìn thấy bọn họ đến, lập tức vẻ mặt đầy tươi cười sán lại gần. "Tiểu huynh đệ, các cậu coi như đã tới, thật sự là để ta đợi lâu a!" Uông Tạng Hải cười hắc hắc nói.

Thường ngôn nói đưa tay không đánh người mặt cười, nhưng Vương Bàn Tử lại không có quy tắc này.

Đặc biệt là khi nghe được người khác nói ra lời nói dối trá như vậy.

Vì thế hắn quả quyết tặng cho Uông Tạng Hải một cái xem thường.

Lập tức châm chọc nói: "Đã cảm thấy chờ chúng tôi ở đây sẽ đợi rất lâu, vậy thì nên cùng với cái tên nào đó kia cùng đi tìm chúng tôi a!

Mọi người cùng nhau gặp mặt, sẽ không tồn tại cái gọi là đợi hay không đợi rồi chứ!" "Tên Bàn Tử chết tiệt kia, ngươi nói chuyện chú ý chút!" Nộ hỏa của Uông Thành lập tức bùng phát, gầm lên một tiếng trực tiếp liền có động tác rút đao!

Vương Bàn Tử tự nhiên cũng một chút sẽ không lùi bước, lập tức rút súng săn ra chĩa vào đối phương. "Sao hả!

Muốn va chạm với Bàn gia à!" "Dừng tay!" Tần Dã và Uông Tạng Hải đồng thời lên tiếng, Vương Bàn Tử vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Uông Thành, đợi đến khi gã buông lỏng mới hạ súng xuống.

Lại nhìn Uông Thành, lại là sau khi Uông Tạng Hải đưa ra chỉ lệnh liền lập tức dừng lại động tác.

Tựa hồ ngay một khắc Uông Tạng Hải ra lệnh kia, gã đã không thèm để ý nhóm Tần Dã còn có thể thực hiện hành vi công kích hay không!

Đây không phải nói gã làm tùy tùng cứ thế yên tâm đám người xa lạ này.

Mà là sự trung thành tuyệt đối với Uông Tạng Hải khiến gã sẽ không có suy tư dư thừa đối với chỉ lệnh của Uông Tạng Hải. "Hèn chi sẽ cùng hắn chia sẻ cơ hội phục sinh này.

Đối với Uông Tạng Hải thật sự là hoàn toàn trung thành." "Thực sự ngại quá tiểu huynh đệ, Vương tiên sinh nói xác thực không sai.

Theo lý thuyết ta là nên cùng đi đón các cậu!

Nhưng sân bay bên này cũng đích xác là có rất nhiều việc cần xử lý.

Bao gồm bên lăng Thủy Hoàng ta cũng cần vẫn luôn nhìn chằm chằm.

Nếu là bình thường thì cũng thôi, nhưng lần này là đặc biệt tìm tới nhân tài như tiểu huynh đệ!

Ta tin tưởng khi cần cậu ra tay khẳng định sẽ không xảy ra bất kỳ vấn đề gì!

Vậy ta tự nhiên cũng không thể không theo kịp a!" Uông Tạng Hải mỉm cười nói.

So với Uông Thành, thành phủ mà Uông Tạng Hải thể hiện ra xác thực mạnh hơn quá nhiều.

Đối với sự châm chọc hoàn toàn không nể mặt của Vương Bàn Tử cũng là nói cười giữa liền nhẹ nhõm giải quyết!

Hơn nữa một loạt hồi đáp này không gì không nói rõ sự coi trọng của mình đối với bọn họ.

Cho dù Vương Bàn Tử có nhìn Uông Tạng Hải không vừa mắt thế nào, đến tiết cốt nhãn này cũng không tiện tiếp tục tìm phiền toái nữa. "Ngại quá Uông lão bản, Bàn Tử cũng là người tính tình thẳng thắn, tuyệt đối không có ý muốn cố ý mạo phạm." Tần Dã mỉm cười nói. "Ha ha ha, tiểu huynh đệ nói quá lời, đã mọi người đều đã đến đông đủ, chúng ta chuẩn bị xuất phát thôi." Uông Tạng Hải nói xong nhường ra một con đường.

Ngay cả lúc lên máy bay này, Uông Tạng Hải cũng đặt nhóm Tần Dã ở vị trí đầu.

Cùng với máy bay thăng không, Vương Bàn Tử thấp giọng nói: "Cái tên Uông Tạng Hải này tâm địa thật là nhiều a, Bàn gia vừa rồi

cố ý muốn kích thích hắn một chút.

Kết quả một cái liền hóa giải.

Mẹ nó, người này không dễ đối phó a!" Điểm này những người khác đương nhiên cũng đều hiểu, tính cách của Vương Bàn Tử tuy rằng là ai cũng không để vào mắt, nhưng cũng tuyệt đối không phải loại chủ động tùy tiện trêu chọc người khác.

Bọn họ đều biết Vương Bàn Tử vừa rồi chính là muốn kích thích Uông Tạng Hải một chút, để hắn biểu hiện ra nộ ý.

Chỉ cần phẫn nộ, sẽ không thể giữ được lý tính tuyệt đối, như vậy trong quá trình hành sự sau này chắc chắn sẽ có sơ hở xuất hiện!

Lại không ngờ Uông Tạng Hải lại có thể lý tính đến trình độ như thế.

Vòng giao phong này tuy rằng là Uông Tạng Hải phục mềm, nhưng không thể nghi ngờ là Vương Bàn Tử thua. "Đây hẳn là kết quả của việc đấu tranh nhiều năm với quân vương đi.

Thường ngôn nói gần vua như gần cọp.

Ở bên cạnh hoàng đế có đôi khi có thể chỉ là nói sai một chữ sẽ rước lấy họa sát thân.

Nhưng Uông Tạng Hải lại có thể hết lần này tới lần khác đùa bỡn hoàng đế trong lòng bàn tay.

Nếu không phải thành phủ viễn siêu thường nhân, căn bản không có khả năng làm được." Hạo Thiên Chân nói. "Hơn nữa Bàn Tử, tôi cần nhắc nhở cậu một chút.

Sau này tốt nhất đừng có loại thăm dò thế này nữa.

Cho dù khi nào cậu thật sự muốn làm chút gì đó.

Tốt nhất cũng đừng tranh phong tương đối như vậy.

Cậu không phát hiện hành động lần này có một điểm hoàn toàn bất đồng với trước kia sao?" Tần Dã nhìn Vương Bàn Tử nói. "Khác cái gì?

Không phải là chúng ta gặp phải một con hàng sống rất nhiều năm sao?" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt nói. "Trước kia khi các cậu hành động, sẽ có một người đứng đầu, sau đó mời rất nhiều tinh anh trong ngành cùng nhau hành động.

Nói trắng ra các cậu là rất nhiều thế lực cùng hành động.

Cho dù là hành động với Trịnh lão bản, nói ra thì đám A Ninh bọn họ đều là người Trịnh lão bản tìm tới.

Nhưng bọn họ dù sao cũng chỉ là lính đánh thuê.

Giữa bọn họ cũng chỉ là quan hệ thuê mướn.

Sự trung thành giữa bọn họ cũng xây dựng trên lợi ích và trách nhiệm." "Cho nên chúng ta có thể trong quá trình hành động khiến bọn họ nảy sinh một ít ý nghĩ đi theo chúng ta.

Nhưng lần này đội ngũ Uông Tạng Hải tổ chức lại là người hoàn hoàn toàn toàn của hắn.

Nói cách khác hành động lần này của chúng ta chỉ có hai thế lực, người của Uông Tạng Hải và bốn người chúng ta." "Mà những người này cũng tất nhiên là người được Uông Tạng Hải chọn lựa ra có độ trung thành cực cao với mình.

Tuy nói cũng giống như chúng ta nghĩ trước đó, Uông Tạng Hải bọn họ hẳn không đến mức trực tiếp nảy sinh xung đột chính diện với chúng ta.

Nhưng nếu cậu cứ trêu chọc Uông Tạng Hải, đám người này cũng không biết sẽ làm ra chuyện gì đâu." "Về việc tại sao hắn lại sắp xếp máy bay tư nhân của mình.

Tôi nghĩ ngoại trừ việc hắn có năng lực kinh tế này, cùng với việc chúng ta muốn làm không thể quá trương dương.

Quan trọng nhất chính là lợi dụng máy bay tư nhân, chúng ta sẽ đồng nghĩa với việc hoàn toàn nằm dưới sự giám thị của hắn." Tần Dã nhìn Vương Bàn Tử nhắc nhở.

Vương Bàn Tử lập tức nhíu mày, lúc này hắn mới ý thức được mình lại lơ đễnh quên mất sự tình quan trọng như thế.

Chương 1024

"Vãi thật!

Không ngờ con hàng này lại kín đáo như vậy!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói. "Kỳ thực về phương diện này bản thân mà nói cũng không có gì kỳ quái.

Dù sao đối thủ chúng ta đối mặt chính là Uông Tạng Hải a.

Kẻ biết lợi dụng tất cả này làm sao có thể không có chút thiết phòng dư thừa nào với chúng ta chứ?

Tóm lại chúng ta chỉ cần nhớ kỹ, hành động lần này chúng ta phải thời khắc đề phòng đám thủ hạ kia của hắn là đủ rồi!

Về phần Uông Tạng Hải, nếu hắn muốn bình an vô sự đương nhiên tốt nhất.

Nếu hắn muốn tìm phiền toái, tôi cũng không ngại va chạm với hắn." Tần Dã nhìn về phía chỗ ngồi của Uông Tạng Hải và Uông Thành nói.

Nhìn thấy ánh mắt Tần Dã ném tới, Uông Tạng Hải một lần nữa bày ra nụ cười giả tạo mang tính chức nghiệp của hắn, đồng thời làm một động tác nâng ly về phía Tần Dã coi như biểu đạt sự hữu hảo. "Đại nhân, bọn họ hiện tại hẳn là đang bàn luận về chúng ta đi?

Bọn họ có phải đã đang hoài nghi chúng ta?" Đi theo Uông Tạng Hải nhiều năm như vậy, cho dù Uông Thành là một người phụ trách võ lực, nhưng cứ đứng ở một bên nhìn cũng có thể học được không ít thứ a! "Uông Thành, tự tin lên, đem câu nói này đổi thành câu khẳng định.

Đừng nói là thảo luận chúng ta, ước chừng bọn họ đều đã phát

hiện nơi này toàn bộ đều là người của chúng ta, còn có ý nghĩ chúng ta muốn tiến hành giám thị bọn họ nữa." Uông Tạng Hải a a cười nói.

Mà đáp án này lại làm Uông Thành hơi trừng mắt! "Tâm tư của người trẻ tuổi kia lại kín đáo như vậy sao?

Vậy chúng ta hiện tại nên làm cái gì?" Uông Thành hỏi. "Đừng vội, cho dù bọn họ biết thì thế nào?

Lần này những bố trí này của ta vốn dĩ cũng không nghĩ muốn giấu, nếu hắn ngay cả cái này cũng không nghĩ tới, ngược lại chứng tỏ hắn chẳng qua cũng chỉ là một phế vật mà thôi.

Ở chuyện này hắn căn bản không có lựa chọn.

Cho dù biết, hắn cũng phải thành thành thật thật cùng chúng ta hành động.

Ngược lại là chính chúng ta, nếu bởi vì như vậy mà tự loạn trận cước thì lại không có ý nghĩa nữa." Uông Tạng Hải nói. "Thông báo một chút cho những người khác, mấy người này mọi người đều không cần vội vã động thủ, nếu để Tần Dã phát giác được ác ý của người khác, ngược lại sẽ cho hắn một cơ hội phản kích.

Đến lúc đó bị động sẽ là chúng ta.

Có phải muốn ra tay với bọn họ hay không, khi nào ra tay, tất cả mọi thứ đều phải nghe lệnh của ta." Uông Thành gật gật đầu, lập tức liền truyền đạt chỉ lệnh của Uông Tạng Hải xuống.

Sau khi hoàn thành chỉ lệnh Uông Tạng Hải giao phó, Uông Thành vẫn như cũ vẻ mặt sầu dung. "Sao vậy Uông Thành, còn có chuyện gì không bỏ xuống được sao?" Uông Tạng Hải nhìn ra biểu tình khó coi của Uông Thành hỏi. "Tôi là đang lo lắng, nhờ phúc của đại nhân, tôi cũng sở hữu sinh mệnh gần như bất tử.

Trong những năm này của chúng ta, chưa bao giờ có một nhân vật

gai góc như Tần Dã.

Người như vậy ngược lại sẽ làm cho tôi trong lòng bất an!

Nói cho cùng lăng mộ Thủy Hoàng Đế chúng ta sớm đã đi vào.

Chỉ cần phát động nhân viên của chúng ta, hoàn toàn tham tác bên trong cũng là chuyện sớm hay muộn.

Vì sao nhất định phải tìm tới loại nhân vật nguy hiểm này chứ?" Uông Thành nhíu chặt lông mày khó hiểu nói. "Uông Thành, ta hỏi ngươi, chúng ta đã tham tác lăng mộ Thủy Hoàng Đế bao lâu rồi?" Uông Tạng Hải nhìn về phía Uông Thành hỏi. "Tôi nghĩ hẳn là đã hơn nửa năm đi." Uông Thành nói. "Không sai, hơn nửa năm, ngươi ngẫm lại trong khoảng thời gian này, chúng ta đã bỏ ra bao nhiêu nhân lực.

Lại có bao nhiêu người chết ở bên trong.

Nhưng thứ chúng ta nhận được là cái gì?" "Chúng ta hiện tại chỉ biết lăng mộ Thủy Hoàng Đế cũng không phải lăng mộ đơn thuần.

Ông ta là đem thủ đô lúc ban đầu của mình đặt ở dưới lòng đất!

Nếu là như vậy, chứng tỏ bên trong tất nhiên là có cung điện của Thủy Hoàng Đế tồn tại.

Vậy chúng ta còn cần phải chết thêm bao nhiêu người nữa mới có thể đi vào chứ?" "Đương nhiên, người đều là thứ yếu, quan trọng là thời gian.

Uông Thành, ngươi hẳn là biết rõ, cho dù là bí pháp trường sinh bất tử chúng ta đạt được ở thế giới kia, thực tế cũng tịnh không phải tuyệt đối." "Ta có thể cảm giác được, loại bí pháp kia ảnh hưởng đối với chúng ta đã càng ngày càng yếu.

Ta lật xem tất cả lịch sử, hiện tại còn có thể coi là tiếp xúc với bí pháp trường sinh bất lão cũng chỉ có mạch Thủy Hoàng Đế này.

Nếu chúng ta không thể tìm được bí pháp trường sinh bất lão vòng mới ở nơi này, chúng ta sẽ phải một lần nữa trở lại dòng chảy thời gian.

Ngươi cam tâm sao?" Uông Tạng Hải nhìn Uông Thành hỏi.

Uông Thành nhíu chặt lông mày không có trả lời, đối với vấn đề này gã kỳ thực cũng không cần đi suy xét quá lâu.

Trường sinh bất tử xác thực là một loại dụ hoặc!

Hiện tại gã thật vất vả mới thực hiện được chuyện người khác đều thực hiện không được.

Ngươi nói bảo gã cứ như vậy trở lại quỹ tích thời gian, nội tâm Uông Thành là thật sự không cam lòng! "Mà lăng mộ của ta tuy rằng không so được với lăng mộ Thủy Hoàng Đế, nhưng ta tự nhận cũng là một kiệt tác rồi.

Nhưng bọn họ lại có thể phá giải nó, thậm chí giải quyết tất cả cơ quan cạm bẫy chúng ta thiết trí bên trong!

Điểm này cũng đủ để chứng minh thực lực của Tần Dã!" "Cho nên hiện tại mà nói, hắn chính là một đại bảo đảm chúng ta có thể lợi dụng!" Uông Tạng Hải giải thích nói: "Huống hồ nếu cảm giác của ta không sai, Tần Dã sớm đã phát hiện bí mật của chúng ta.

Tự nhiên cũng không có gì cần thiết phải lo lắng hắn biết được chuyện trường sinh bất tử.

Có thể nói từ góc độ quân cờ mà nói, không có ai thích hợp hơn hắn." "Nhưng điều này không đại biểu chúng ta có thể sơ suất chủ quan.

Người này không đơn giản, nếu không cẩn thận một chút, đến cuối cùng nói không chừng ngược lại sẽ là chúng ta trở thành quân cờ." Uông Thành gật gật đầu.

Đối với chỉ lệnh của Uông Tạng Hải, Uông Thành vĩnh viễn đều là phục tùng vô điều kiện.

Mặc dù gã vẫn cảm thấy Tần Dã là một mối uy hiếp, nhưng đã Uông Tạng Hải kiên trì người này là quân cờ trước mắt có thể sử dụng, gã tự nhiên sẽ không đi hoài nghi mệnh lệnh của Uông Tạng Hải!

Rất nhanh, đám người liền đi tới chân núi nơi có lăng Tần Thủy Hoàng!

Tần Dã quan sát xung quanh một chút liền lập tức quay đầu nhìn về phía Uông Tạng Hải. "Không hổ là Uông lão bản, chuẩn bị rất đầy đủ a." Tần Dã thản nhiên cười nói.

Uông Tạng Hải tựa hồ cũng không nghĩ tới Tần Dã sẽ đột nhiên nói ra lời này với mình.

Bất quá hắn vẫn ngay lập tức điều chỉnh tốt trạng thái của mình. "Đó là đương nhiên rồi tiểu huynh đệ!

Muốn mời cậu xuất sơn!

Nếu ngay cả chút chuẩn bị ấy cũng không có thì làm sao được chứ?

Cậu nhìn xem!

Trang bị của chúng ta đều là trang bị tốt nhất được tinh thiêu tế tuyển ra đấy!" Uông Tạng Hải mỉm cười nói.

Khi mọi người lên núi, Tần Dã ra mấy cái thủ thế triệu tập Vương Bàn Tử bọn họ đến bên cạnh. "Đồng chí Tiểu Tần, cậu có phải lại có chỉ thị mới gì rồi không?

Bàn gia liền biết, câu hỏi vừa rồi của cậu tuyệt đối không phải thuận miệng nói chơi!" Vương Bàn Tử nói. "Gần như vậy đi, cũng

giống như chúng ta nghĩ trước đó, muốn tự mình qua đây quả nhiên là không thông." Tần Dã day day thái dương nói: "Các cậu chú ý tới các loại thương nhân dưới chân núi vừa rồi không?" "Những người này cũng không phải bách tính tầm thường gì, từ khí tức trên người bọn họ để phán đoán, mỗi người hẳn đều là người do Uông Tạng Hải sắp xếp.

Hơn nữa mỗi người đều được huấn luyện nghiêm chỉnh." "Chỉ cần có người tới gần chân núi, bọn họ sẽ lập tức nhìn sang.

Chương 1025

Công việc của bọn họ ở đây hẳn là giám sát lăng Thủy Hoàng Đế, chỉ cần có người tới gần thì phải lập tức liên hệ với Uông Tạng Hải, hoặc là tự mình tìm cách xử lý.

Chỉ cần xử lý đẹp một chút, xung quanh toàn là người mình, muốn bị bắt sợ là cũng khó." Mấy người quay đầu nhìn về phía chân núi, giờ khắc này bọn họ phảng phất cảm thấy đang có vô số ánh mắt đang nhìn bọn họ.

Bọn họ đều ý thức được, hành động lần này nguy hiểm thật sự của bọn họ e rằng thật sự không phải tồn tại ở trong lăng mộ. "Uông lão bản, các người đến rồi!

Chỗ chúng tôi đã chuẩn bị hòm hòm rồi!" "Dựa theo thám trắc của chúng tôi, chỗ này hẳn là một nơi giống như đại môn của cả lăng mộ." "Chỉ chờ các vị qua là chúng tôi chuẩn bị khai mộ luôn!" Một tên thuộc hạ của Uông Tạng Hải nhìn thấy mấy người bọn họ đến liền tiến lên cười nói. "Tốt, vị tiểu huynh đệ Tần Dã này chính là quý khách do tôi đặc biệt mời tới!

Tuy nói về năng lực, chúng ta so với tiểu huynh đệ Tần Dã có lẽ còn kém không ít, nhưng các cậu cũng không thể quá mất mặt đâu đấy!" Uông Tạng Hải nói với bọn họ. "Ngài cứ yên tâm đi Uông lão bản!

Nhóm người chúng tôi dù sao cũng là do ngài một tay bồi dưỡng ra!

Nếu nói so với những nhân vật tuyệt đối đỉnh cấp kia thì không bằng, nhưng tự nhận cũng sẽ không quá tệ đâu a!" Người nọ tiếp tục cười nói. "Được, vậy Uông Vũ, cậu dẫn người của cậu chuẩn bị bắt

đầu đi." Bị Uông Tạng Hải điểm danh, Uông Vũ lập tức gật đầu, hô hào thủ hạ chuẩn bị trực tiếp đập ra cái hố đất.

Tần Dã thấy động tác của bọn hắn, lập tức khẩn trương lao lên, một tay liền kéo bọn họ lại! "Mấy người đang làm cái gì!" Tần Dã lập tức quát lớn.

Động tác của mình bị đột nhiên cắt ngang, có thể nói đối với bất kỳ thổ phu tử nào cũng đều là một chuyện khiến bọn hắn cực độ bất mãn.

Thậm chí trực tiếp nộ hống cũng là có khả năng.

Mà Vương Bàn Tử cũng phát hiện, trên mặt cái tên gọi là Uông Vũ kia, đích xác có như vậy trong nháy mắt bởi vì Tần Dã ngăn trở mà biểu hiện ra bất mãn.

Nhưng loại bất mãn này cũng chỉ là trong nháy mắt.

Hiển nhiên không phải là hắn cảm thấy Tần Dã là nhân vật ghê gớm gì.

Mấu chốt khẳng định là ở trên thân Uông Tạng Hải, bởi vì bọn hắn là người do Uông Tạng Hải mang tới.

Đồng thời Uông Tạng Hải lại dùng hai chữ "quý khách" để điểm lại thân phận của bọn họ một lần nữa.

Cho nên bọn hắn mới sẽ không dễ dàng phát sinh xung đột với Tần Dã. "Tiểu Thiên Chân, nhìn ra không, quan hệ của nhóm người này và Uông Tạng Hải cũng không chỉ là cùng họ đơn giản như vậy a!" Vương Bàn Tử nói. "Dùng độ trung thành đối với Uông Tạng Hải mà bọn hắn biểu hiện ra hiện tại để xem, họ của bọn hắn cực có khả năng là do Uông Tạng Hải ban cho!

Nói cách khác nhóm người này không chỉ là thủ hạ của Uông Tạng Hải đơn giản như vậy, e rằng còn là nhóm trung thành nhất với

lão ta." Hạo Thiên Chân đưa ra phỏng đoán của mình. "Có chút thú vị, nếu chỉ là muốn tham tác một tòa lăng mộ, cho dù là người cẩn thận như Uông Tạng Hải cũng không có lý do làm đến tình trạng này chứ?" Vương Bàn Tử nhìn về phía Hạo Thiên Chân nói. "Đích xác, cho dù là vì đề phòng chúng ta, loại trình độ này cũng có chút quá mức.

Trừ phi bọn hắn đã chuẩn bị xong việc chỉ cần chúng ta thăm dò xong tòa lăng mộ này, bọn hắn sẽ trừ khử chúng ta, cho nên mới phải an bài những người trung thành nhất với mình.

Hoặc là bên trong tòa lăng mộ này có thứ gì đó phi thường quan trọng đối với Uông Tạng Hải, là thứ lão ta vô luận như thế nào cũng phải đạt được." Hạo Thiên Chân tiếp tục suy đoán. "Dù sao mặc kệ là loại tình huống nào.

Đều đích xác giống như lời cậu Tần nói, hành động lần này chỉ có hai phái như vậy.

Chúng ta đều phải cẩn thận một chút a!

Khả biệt tại cái đốt ngoặt này trúng chiêu!" Vương Bàn Tử quan sát những người chung quanh, thấp giọng nói.

Hiện tại trong mắt hắn, đám người này đều coi như là hạng người tùy thời sẽ rút dao đâm mình. "Tiểu huynh đệ, sự tình vừa rồi là có vấn đề gì sao?" Uông Tạng Hải hỏi. "Uông lão bản, nếu tôi không nhìn lầm, vị huynh đệ vừa rồi là định mở chỗ này ra đi." Tần Dã nói. "Đó là đương nhiên rồi, tiểu huynh đệ thấy có gì không ổn sao?" Người nọ khó hiểu hỏi. "Ý là anh thật sự định cứ thế mà mở ra?" Tần Dã lần nữa đặt câu hỏi tiến hành xác nhận. "Đó là đương nhiên rồi." Người nọ nhất thời tựa hồ còn chưa phản ứng kịp, thuận miệng nói: "Chỗ này kiên cố cực kỳ, muốn mở ra hoàn toàn không cách nào dùng mánh khóe, chỉ có thể làm như vậy!" "Bao quát cả lớp tiêu toan phía sau nữa sao?" Tần Dã lần nữa truy vấn, lập tức làm cho Uông Vũ

sững sờ tại chỗ. "Tiêu toan?

Không thể nào, cái đó đã sớm..." Lời vừa nói được một nửa, Uông Vũ tựa hồ cũng ý thức được cách nói của mình có chút không ổn, tranh thủ thời gian cầu cứu nhìn về phía Uông Tạng Hải. "Tiểu huynh đệ, lời cậu vừa nói là có ý gì?

Cái gì tiêu toan?" Uông Tạng Hải lập tức thay đổi một bộ dạng giả ngu nhìn về phía Tần Dã, bộ dáng đặt câu hỏi kia thật giống như đối với nơi này hoàn toàn không biết gì cả.

Thế nhưng đối với Tần Dã mà nói, việc Uông Vũ lúc trước chỉ trả lời được một nửa câu thoại đã đầy đủ giải khai nghi vấn của hắn.

Tần Dã đi lên phía trước, đem lớp đất tầng ngoài cùng gạt ra.

Sau đó liền nhìn thấy ở bên trong có một tầng đồ vật phảng phất màu đỏ.

Hào vô nghi vấn thứ này chính là tiêu toan mà Tần Dã nhắc tới.

Tần Dã cấp tốc quay đầu xác định biểu tình của tất cả mọi người tại hiện trường.

Cũng giống như hắn nghĩ, biểu tình của bọn Vương Bàn Tử không có quá nhiều biến hóa, điểm này cũng rất bình thường...

Là thổ phu tử thường xuyên xuống đất, bọn hắn tự nhiên không chỉ một lần đánh giao đạo với tiêu toan.

Lại nhìn đám người Uông Tạng Hải, trên mặt lại đều treo mấy phần ngưng trọng.

Đây cũng không phải là loại ngưng trọng do không ngờ tới nơi này sẽ có tiêu toan, mà trong biểu tình nghiêm túc của bọn hắn còn thấu lộ ra mấy phần ý tưởng không tới cùng hoảng khủng.

Hiển nhiên thứ bọn hắn quan chú cũng không phải bản thân tiêu

toan, mà là tại sao ở cái địa phương này lại có tiêu toan!

Thậm chí ngay cả Uông Thành bên cạnh Uông Tạng Hải, ngay khoảnh khắc nhìn thấy tiêu toan, trên mặt đều không tự giác lộ ra bất an như vậy.

Hắn còn muốn nhẹ giọng dò hỏi Uông Tạng Hải, nhưng lại bị Uông Tạng Hải hơi giơ tay ngăn lại. "Uông Vũ!

Cậu nhìn cậu xem!

Tôi vừa nói với cậu cái gì, bảo cậu cẩn thận một chút!

Cứ suýt chút nữa là gây ra họa lớn như vậy!

Chẳng lẽ cậu không biết bên trong này đầy tiêu toan, một khi cưỡng ép phá cửa sẽ gây ra tổn hại lớn bao nhiêu cho chúng ta sao!

Cậu là muốn bây giờ hại chết chúng ta à?" Uông Tạng Hải ngay lập tức hướng về phía Uông Vũ phá khẩu đại mạ!

Phản ứng của Uông Vũ cũng cực nhanh, lập tức xoay người trực tiếp "phịch" một tiếng quỳ gối trước mặt Uông Tạng Hải. "Lão bản!

Thật xin lỗi!

Thật sự xin lỗi!

Là tôi sơ suất!

Là lúc kiểm tra tôi đã nhìn sót những thứ này!

Tôi nguyện ý thừa nhận hết thảy trừng phạt!" Uông Vũ liên thanh nói. "Thôi được rồi, cậu phải đa tạ tiểu huynh đệ Tần Dã!

Còn nữa, đi theo bên cạnh cậu ấy học hỏi nhiều vào!

Về sau đừng có lỗ mãng như thế nữa!

Nếu như còn có lần sau!

Chương 1026

Tôi thấy cái họ Uông này cậu cũng không cần thiết giữ lại đâu!" Uông Tạng Hải thông qua một hồi huấn xích, chuyện này cũng coi như là đi qua.

Kết quả này ngược lại là một chút cũng không nằm ngoài dự liệu của Tần Dã.

Dù sao người này lại có thể đạt được Uông Tạng Hải ban họ, liền nói rõ hắn đối với Uông Tạng Hải mà nói cũng là nhân vật cấp bậc tâm phúc.

Cái lão hồ ly này làm sao có thể vì đám người ngoài bọn hắn mà đi thương hại tâm phúc của mình chứ?

Lúc này phen thuyết từ này nói cho cùng chẳng qua là cho mình một cái công đạo.

Tần Dã không có để ý dư thừa, cấp tốc xử lý sạch sẽ tiêu toan, sau đó mới để Uông Vũ lần nữa đem phiến đá này đập ra.

Tiến vào dũng đạo, bọn hắn phát hiện mình đang ở trung ương một con đường hầm.

Đám người hơi ma sát một chút, cuối cùng quyết định đi hướng bên phải.

Trên đường đi tới, Tần Dã lấy lý do bọn hắn tạm thời phụ trách mở đường mà đi ở tuốt đằng trước đội ngũ.

Mà Vương Bàn Tử cùng Hạo Thiên Chân nói thế nào cũng đã đi theo Tần Dã hành động thời gian dài như vậy!

Đâu còn không phẩm ra được Tần Dã sở dĩ làm ra an bài như vậy, dụng ý khác chính là có lời muốn nói với bọn hắn đâu? "Cậu Tần, nếu

Bàn gia đoán không sai, sự tình vừa rồi có phải là có chút mờ ám hay không!" Vương Bàn Tử hỏi.

Tần Dã lập tức gật đầu nói: "Chính là như anh nghĩ đấy!

Còn nhớ kỹ người vừa rồi phụ trách thăm dò cái hang kia không?

Họ Uông của người này là do Uông Tạng Hải ban cho." "Uông Tạng Hải tuy rằng cũng tiếp nhận rất nhiều xung kích của văn minh hiện đại, tư tưởng tất nhiên là có một chút tiến bộ.

Nhưng về bản chất, lão ta là một người cổ đại.

Cho nên tư tưởng của lão cũng tất nhiên càng thêm khuynh hướng về trạng thái cổ đại!" "Mà ở quá khứ, ban họ chỉ sẽ phát sinh khi đối mặt nghĩa tử của mình hoặc là những người cực kỳ được coi trọng.

Mà với tính cách cẩn thận, tự phụ của Uông Tạng Hải, người được lão tiến hành ban họ chỉ có thể là tâm phúc.

Mà có thể trở thành tâm phúc của lão, trừ việc phải trung thành với lão, năng lực tuyệt đối là không thể nghi ngờ!" "Vừa rồi Uông Vũ là phụ trách tham tầm vị trí đi.

Đem những nhân tố này kết hợp lại, có thể đoán định Uông Vũ tất nhiên là một trong những nhân viên được Uông Tạng Hải coi trọng nhất ở phương diện này." "Ở trên vách tường làm một cái tầng kẹp tiêu toan, dùng cái này đối phó đạo mộ tặc, chuyện này bản thân cũng không tính là thủ đoạn đặc biệt cao minh gì!

Bình thường mà nói, lấy năng lực của Uông Thành tuyệt không có khả năng chú ý không đến.

Chỉ có thể nói trong tiềm thức của hắn, cái chỗ kia không nên có tiêu toan." "Hơn nữa vừa rồi tôi lưu ý biểu tình của tất cả bọn họ.

Trên mặt bọn họ treo đều là nan dĩ trí tín.

Nói cách khác suy nghĩ của bọn hắn giống hệt Uông Vũ, đều cảm thấy ở cái chỗ kia vô luận như thế nào cũng không nên xuất hiện tiêu toan." "Cái này cũng coi như là một cái chứng cứ rõ ràng rồi đi, bọn hắn trước đó đích xác đã tiến vào gian lăng mộ này.

Mà lúc đó tiêu toan chính là do bọn hắn tự mình xử lý, cho nên bọn hắn mới có thể cảm thấy nơi này không nên có tiêu toan." "Nếu nói như vậy, Uông Tạng Hải để Uông Vũ cẩn ngôn thận hành, cũng tịnh không phải là đang nói sự tình ở tầng diện kỹ thuật.

Mà là bởi vì vừa rồi hắn suýt chút nữa nói lỡ miệng, cho nên mới có thể nhắc nhở hắn như vậy đúng không." Hạo Thiên Chân nói. "Tôi nghĩ hẳn là như vậy không sai.

Cho nên đối với chúng ta mà nói, bọn hắn có phải thật sự đã tiến vào hay chưa, điểm này cũng đã không cần cân nhắc nữa.

Vốn dĩ tôi còn đang suy nghĩ nếu bọn hắn thật sự đã đi vào, đối với chúng ta cũng là một chuyện tốt.

Tối thiểu thẳng đến khi những rắc rối mà bọn hắn giải quyết không được xuất hiện, chúng ta đều không cần phí sức." "Nhưng hiện tại lại xuất hiện một tình huống càng thêm khó giải quyết!

Đã bọn hắn vốn dĩ xử lý xong tiêu toan lại lần nữa xuất hiện.

Nói cách khác cơ quan bên trong tòa lăng mộ này biết phục nguyên." Tần Dã nói. "Vãi chưởng!" Vương Bàn Tử lập tức kinh hô một tiếng, là một tên thổ phu tử, hắn đương nhiên rõ ràng tình huống của chuyện này khó giải quyết cỡ nào!

Tại cái nghề này của bọn hắn, một khi có một tòa lăng mộ xuất hiện, trừ phi là đối với thực lực của mình có tuyệt đối tự tin, hoặc là tòa lăng mộ này bị đại nhân vật gì để mắt tới, bằng không rất nhiều người đều sẽ không muốn trở thành người hạ mộ đầu tiên.

Bởi vì bọn hắn đều không muốn trở thành kẻ đi trước một bước, kết quả sơ ý một chút liền gãy ở bên trong, hoặc là bản thân phá giải một đống cơ quan, người phía sau chỉ cần đi qua là được, thế thì ngu quá!

Cho nên bọn hắn thường thường sẽ muốn sắm vai "bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau".

Dù sao lăng mộ này chính là một tử địa!

Tất cả cơ quan bên trong chính là một đống tiêu hao phẩm.

Chỉ cần sử dụng qua thì không có khả năng lại phát huy tác dụng!

Thế nhưng hiện tại tình huống rõ ràng liền có chút không đúng!

Ở đây cơ quan có thể phục nguyên, vậy trình độ khó giải quyết mà bọn hắn phải đối mặt chỉ là thứ yếu.

Vấn đề quan trọng nhất là ai tới phục nguyên những thứ này!

Cậu nói là người ngoài thì hiển nhiên không có khả năng!

Không nói cái khác, chỉ nói chuyện này căn bản không cần thiết phải làm như thế!

Nếu nói là thứ gì đó bên trong tòa lăng mộ này tới tiến hành phục nguyên!

Vậy tình huống cũng không phải là khó giải quyết một chút xíu nữa! "Mẹ kiếp!

Chẳng lẽ bên trong tòa lăng mộ này còn có vật sống gì?

Chỉ cần có người tiến vào nơi này, xúc phát cơ quan!

Vậy đợi đến khi bọn hắn rời đi, vật sống bên trong này sẽ đem những cơ quan này toàn bộ phục nguyên!

Vãi thật!

Nếu đúng là như thế!

Việc này cũng không được rồi!" "Cái này so với những thượng cổ hung thú mà chúng ta gặp trước kia đều không phải cùng một việc!

Đây ni mã chính là một nhân tài kỹ thuật tính a!" Vương Bàn Tử nhíu chặt lông mày trầm giọng nói. "Thôi được rồi, dù sao hiện tại chúng ta nghĩ nhiều nữa cũng vô dụng.

Đơn giản mà nói chính là hành động lần này chúng ta coi như không có cơ hội đi chiếm tiện nghi gì đâu.

Cứ thành thành thật thật tiến hành tham tác đi." Tần Dã vừa dứt lời, liền dừng lại trong dũng đạo.

Đám người Vương Bàn Tử tạm thời không nói, bọn người Uông Tạng Hải cũng là lập tức đi theo. "Tiểu huynh đệ, nơi này là có vấn đề gì sao?" Mặc dù là câu nghi vấn, nhưng ngữ khí Uông Tạng Hải thập phần khẳng định.

Tựa hồ là đã xác định địa phương này nhất định có cơ quan gì đó!

Phản ứng này Tần Dã ngược lại cũng tịnh không có ngoài ý muốn.

Nếu bọn hắn thật sự là trước đó đã tới nơi này, vậy đi tới cái địa phương này cũng là sự tình thập phần bình thường. "Phía trước hình như có cơ quan gì đó.

Nếu tôi đoán không lầm, cơ quan này hẳn là muốn vận dụng bộ pháp để phá giải.

Toàn bộ lộ tuyến hành động hẳn là dựa theo quy luật nào đó di chuyển về phía trước.

Một khi đi nhầm, cơ quan sẽ phát huy tác dụng." "Tôi lại hơi nhìn một chút, cơ quan nơi này nếu không có gì bất ngờ xảy ra hẳn là bên trong hai bên vách đá sẽ có thứ gì đó kiểu như bản phủ khổng lồ rơi

ra.

Hơn nữa một khi có một người đi nhầm, toàn bộ bộ trận liền có khả năng sẽ bị phá hư, dẫn đến người đi sau tiến lên tràn đầy hung hiểm.

Cho nên chư vị tốt nhất là cẩn thận một chút." Tần Dã nhìn về phía đám người Uông Tạng Hải nói. "Nguy hiểm như vậy, vậy không biết quy luật này là cái gì đây?" Uông Tạng Hải lại hỏi.

Tần Dã cùng Trương Kỳ Lân liếc nhau một cái, Trương Kỳ Lân gật đầu, đi theo trong bản đồ hành động.

Mãi cho đến khi Trương Kỳ Lân dừng động tác của mình lại, Tần Dã mới nói: "Đại trí bên trên chính là như vậy.

Chương 1027

Các vị phải nhớ kỹ.

Mọi người qua trước, tôi là người cuối cùng hành động." Đám người nhao nhao gật đầu, lập tức liền từng người từng người đi theo bộ pháp lúc trước của Trương Kỳ Lân.

Đợi đến khi Uông Thành cũng thuận lợi đến đối diện, hắn hướng về phía nhân viên trước mặt Tần Dã đưa một ánh mắt.

Người sau tâm lĩnh thần hội nhẹ gật đầu.

Ngay tại lúc sắp đến đích, đột nhiên một cái không yên, hắn ngã nhào trên mặt đất!

Cú ngã của người này làm tất cả mọi người tại hiện trường đều không lường trước được!

Tại bọn hắn xem ra, mọi người rõ ràng mỗi người đều đang rất thuận lợi hoàn thành hết thảy!

Ai có thể nghĩ tới mắt thấy sắp thành công rồi lại còn sẽ phát sinh sự tình như thế!

Bất quá lúc này hết thảy đều không quan trọng nữa!

Lấy vị trí người này đang đứng, cho dù hắn ngã sấp xuống, chỉ cần hơi lăn một vòng là có thể qua đây!

Nhưng Tần Dã thì sao?

Hắn hiện tại vị trí cách bên bọn họ còn có một khoảng cách!

Tuy nói lấy thực lực Tần Dã, khoảng cách này muốn nhảy vọt qua cũng không thành vấn đề!

Nhưng bọn hắn hoàn toàn không biết cái gọi là bản phủ (rìu lớn)

này bay tới theo hướng nào!

Nếu chính là từ bên phía bọn họ thì sao? "Cậu Tần!" Vương Bàn Tử lập tức kinh khiếu xuất thanh, mà Uông Thành lại không có chút chần chờ nào, một tay đem người kia lôi tới!

Như thế mặc kệ cơ quan bị xúc phát như thế nào, ít nhất tên thủ hạ này của bọn hắn đều không có phong hiểm!

Muốn nói động tác này vốn là không thể chỉ trích!

Nhưng tốc độ của hắn thực sự là quá nhanh!

Sự tình vốn thuận lợi lại xuất hiện sai biệt một trời một vực, phản ứng của người bình thường hẳn là đều sẽ có như vậy trong nháy mắt thất thần!

Chỉ là thực lực khác biệt thì thời gian thất thần cũng sẽ khác biệt!

Thế nhưng Uông Thành lại tựa hồ căn bản không có một cái chớp mắt này.

Tựa hồ ngay từ đầu đã biết sẽ phát sinh ý ngoại như vậy!

Chỉ bất quá bởi vì lúc này tất cả mọi người đang lưu ý địa phương của Tần Dã, cho nên người chân chính chú ý tới Uông Thành trong nháy mắt không thích hợp cũng tịnh không có mấy ai!

Cơ quan bị nháy mắt xúc phát, đầu tiên bắn ra bản phủ chính là nhập khẩu cùng tận đầu của cơ quan!

Có thể nói một đầu một đuôi này trực tiếp làm cho người thân xử trong cơ quan muốn tiếp tục tiến lên hay lui lại đều trở nên không có khả năng!

Tiếp theo chính là bên trong toàn bộ thông đạo liên tiếp không ngừng bay ra bản phủ!

Những bản phủ này cứ như động cơ vĩnh cửu, tại trong thông đạo

trái phải lắc lư qua lại!

Hơn nữa bản phủ nhoáng một cái tuy rằng tồn tại quy luật, thế nhưng khe hở giữa chúng cực nhỏ.

Mặc kệ là muốn trực tiếp xông lại, hay là từ phía trên nhảy qua!

Mặc kệ tốc độ của cậu nhanh bao nhiêu, đều nhất định sẽ ở trên quỹ tích vận hành của một cái bản phủ nào đó. "Cơ quan này thiết kế cũng thật là kín kẽ.

Trách không được ngay từ đầu đã tìm phiền toái cho mình.

Là muốn làm chết mình hay là thăm dò thực lực cùng điểm mấu chốt của mình đây?

Mình nghĩ đại khái vẫn còn không ít kinh hỉ ở phía sau chờ mình đi.

Từng cái ứng phó thì quá phiền toái.

Đã các người muốn xem, thì cho các người xem chút đặc sắc vậy." Tần Dã chu mỏ nghĩ thầm.

Lúc này, một cái bản phủ nơi hắn đang đứng đã bay tới!

Vương Bàn Tử thấy thế trong lòng gọi là một cái lo lắng!

Lập tức đã muốn nhấc súng lên nhắm vào bản phủ kia làm một phát!

Không nói một phát này có thể đem bản phủ kia phá hư!

Nhưng ít ra có thể để Tần Dã có một cơ hội thở dốc đi!

Ngay tại lúc hắn nhắm ngay mục tiêu, mắt thấy sắp bóp cò.

Trương Kỳ Lân đột nhiên đưa tay ngăn cản hắn. "Chờ, xem." Hai chữ đơn giản làm Vương Bàn Tử hiện tại không hiểu ra sao, căn bản không có biện pháp phán đoán Trương Kỳ Lân rốt cuộc là có ý gì!

Hắn lập tức muốn đặt câu hỏi, dù sao hiện tại thế nhưng là lúc tranh phân đoạt giây, cứ để hắn ở chỗ này làm tư khảo thêm thời gian, nói không chừng Tần Dã cũng đã tao ngộ nguy hiểm rồi!

Kết quả còn chưa chờ hắn mở miệng, Tần Dã đột nhiên rút ra đại đao, đi theo một cái xoay người trực tiếp liền đem bản phủ bay tới chém thành mảnh vỡ!

Sau đó hắn trực tiếp dậm chân đi về phía bọn họ!

Đã cơ quan đã bị xúc phát, vậy Tần Dã tự nhiên không cần phải chú ý cái gì nữa.

Chính đại quang minh đi trên đoạn đường này, tất cả bản phủ bay tới chỉ cần toàn bộ đều chém nát cũng là được rồi.

Giờ khắc này, đám người bên này mặc kệ là ai toàn bộ đều bị dọa sợ!

Tại sau khi sự tình phát sinh, bọn hắn tưởng tượng qua Tần Dã có khả năng dùng rất nhiều biện pháp để phá cục!

Nhưng làm sao cũng không có nghĩ đến Tần Dã lại có thể trực tiếp vận dụng phương thức ngạnh hạch như thế để tiến hành! "Mẹ kiếp, cậu Tần nhà mình ứng đối cái cục diện này phương thức hung hãn thế!

Cứ trực tiếp đập như vậy a!" Vương Bàn Tử trong nháy mắt từ lo lắng lúc trước chuyển biến thành kinh ngạc! "Bàn gia tôi cũng thật là hồ đồ!

Cậu Tần nhà mình trước kia đập tan các loại cơ quan chẳng lẽ còn thiếu sao?

Chỉ là loại cơ quan này chỉ cần cậu Tần nguyện ý, khẳng định là chỉ cần mấy cái như vậy là có thể phá hoại a!" Vương Bàn Tử vỗ trán.

Giờ khắc này hắn là thật sự cảm thấy chính mình vừa rồi vì Tần Dã lo lắng như vậy có chút xuẩn! "Mấu chốt cũng không phải là Tần Dã dùng phương pháp gì, mà là tại sao lại sử dụng vào lúc này." Hạo Thiên Chân nhìn Tần Dã từng bước một đi về phía bọn hắn, thấp giọng nói. "Ý gì a Tiểu Thiên Chân?

Ý của cậu là cậu Tần thực ra còn có phương thức đi qua khác?" Vương Bàn Tử hỏi.

Hạo Thiên Chân gật đầu: "Tuy rằng những bản phủ này thoạt nhìn phong tỏa tất cả lộ tuyến, nhưng quan sát tỉ mỉ, giữa các lộ tuyến vẫn là có lỗ hổng rất nhỏ!

Mà lấy thực lực Tần Dã, tôi nghĩ muốn lợi dụng những lỗ hổng này đi tới hẳn là sẽ không có vấn đề gì.

Kỳ thật hai lựa chọn này nằm ở chỗ cậu ấy là muốn ẩn tàng thực lực hay là triển hiện." Vương Bàn Tử gật đầu, nghĩ lại đích xác như thế, nếu Tần Dã còn muốn ở trước mặt đám người Uông Tạng Hải ẩn tàng thực lực, chỉ cần bắt lấy những lỗ hổng này qua đây là được!

Đến lúc đó bọn người Uông Tạng Hải tối đa cũng chỉ biết năng lực phá giải cơ quan của Tần Dã.

Nhưng hiện tại loại phương thức này, tương đương với trực tiếp đem chiến lực của mình bày ở ngoài sáng!

Biết năng lực phá giải cơ quan cùng biết chiến lực thực tế, điều này sẽ dẫn đến phương thức ứng đối của đối phương là hoàn toàn khác biệt!

Mà giống như người như Uông Tạng Hải, không thể nghi ngờ tình huống sau sẽ làm cho lão coi trọng hơn!

Nói cách khác Tần Dã là tại tình huống biết rõ mình có khả năng sẽ gây nên sự coi trọng của Uông Tạng Hải mà vẫn làm ra lựa chọn

này.

Vậy mục đích hắn làm như thế Vương Bàn Tử cũng chỉ có thể nghĩ đến một cái!

Chương 1028

"Tiểu Thiên Chân!

Cậu nói cậu Tần làm như thế có phải là đang thị uy?" Vương Bàn Tử hỏi. "Tôi cũng nghĩ đến khả năng này.

Nếu là như vậy, thì chuyện người kia ngã sấp xuống vừa rồi liền lộ ra không đơn giản như vậy." Hạo Thiên Chân nói.

Ngay tại lúc hai người giao lưu như vậy, Tần Dã đã thuận lợi từ trong cơ quan đi ra.

Vương Bàn Tử cùng Tần Dã thấy thế cũng là lập tức đình chỉ giao lưu, nhao nhao hướng về phía Tần Dã dựa vào! "Cậu Tần!

Thế nào!

Cậu không sao chứ!" Vương Bàn Tử tranh thủ thời gian hỏi. "Đương nhiên rồi, chỉ là loại cơ quan bản phủ này, năng có chuyện gì?

Đừng quên cái lăng mộ của người gọi là Uông Tạng Hải mà chúng ta từng xông qua, thành phần cơ quan còn phức tạp hơn cái này, không phải vẫn là tùy tùy tiện tiện liền phá hoại?" Câu trả lời này của Tần Dã không thể nghi ngờ chính là nói cho Uông Tạng Hải nghe!

Mà cái chỉ hướng cố ý này cũng coi như là chứng minh một chút suy đoán thị uy của Hạo Thiên Chân!

Có phen này lời nói đám người cũng càng thêm xác định sự tình lúc trước đích xác không phải cái ý ngoại gì! "Được rồi, Bàn Tử, dù sao đều là chuyện đã qua, cứ lặp đi lặp lại cũng không có ý nghĩa gì.

Ngược lại là Uông lão bản, chuyện này có phải hay không nên cho chúng tôi một lời giải thích?" "Chúng ta rõ ràng đã phá giải tất cả cơ

quan, có thể bảo đảm tất cả mọi người đều có thể bình an vô sự thông qua!

Tại sao lại còn sẽ ở quan đầu cuối cùng xuất hiện ý ngoại như vậy?

Thú vị là cuối cùng còn lại cũng chỉ có một mình tôi.

Rốt cuộc là người của ông không được, hay là bọn hắn chính là muốn làm chết tôi." Giờ khắc này, Tần Dã cũng không định giấu diếm, trực tiếp nhìn chằm chằm Uông Tạng Hải, ngữ khí nghiêm túc hỏi.

Cái này Hạo Thiên Chân bọn hắn cũng hiểu được Tần Dã vì sao muốn lấy phương thức ngạnh hạch như vậy để thông qua!

Hiện tại xem ra hành vi này chính là đang làm nền cho hiện tại.

Hắn là đang lấy đây làm uy hiếp, muốn bức bách Uông Tạng Hải nhất định phải đưa ra một lời giải thích! "Thật xin lỗi Tần tiên sinh!

Tôi vừa rồi thực sự là quá khẩn trương!

Cho nên không có đứng vững!

Thật xin lỗi!

Thực sự xin lỗi!" Người nọ "phịch" một tiếng quỳ gối trước mặt Tần Dã!

Trong miệng càng là không ngừng cầu xin tha thứ!

Kỹ thuật diễn tinh trạm kia thật giống như hết thảy vừa rồi thật sự cũng chỉ là một trận ý ngoại!

Nhưng trong lòng Tần Dã rõ ràng, cái này căn bản không phải ý ngoại gì! "Bớt nói nhảm!

Khẩn trương?

Không cẩn thận!

Mày đang giỡn mặt với bọn tao đấy à!

Mày coi bọn tao đều là bạch si phải không!

Chuyện đơn giản như vậy!

Mày có thể nói cái gì mà khẩn trương?" Vương Bàn Tử nộ hống một tiếng, trực tiếp xông lên một tay túm lấy cổ áo đối phương đem nhấc lên! "Vương tiên sinh!

Xin buông tôi ra!

Tôi tuyệt đối không có nói đùa với các ngài!

Tôi thật sự chỉ là bởi vì khẩn trương!

Tôi tuyệt đối không có ý tứ muốn hại Tần tiên sinh a!

Cậu ấy chính là quý khách do lão bản mời tới!

Chính là cho tôi một trăm cái lá gan tôi cũng không dám a!" Người nọ vẫn còn liên thanh cầu xin tha thứ.

Chỉ là ngay khoảnh khắc hắn nhắc tới tên Uông Tạng Hải!

Khóe miệng Tần Dã liền lộ ra một nụ cười không dễ phát giác.

Bởi vì hắn biết, người này xong rồi. "Được rồi Bàn Tử." Tần Dã tiến lên vỗ vỗ bả vai Vương Bàn Tử, ra hiệu hắn đem đối phương buông xuống. "Không sao, dù sao tôi vốn dĩ cũng không có phát sinh ý ngoại gì không phải sao?

Đã tôi đã thuận lợi qua đây, vậy chuyện này cứ tính như vậy đi.

Bất quá Uông lão bản, người dưới tay ông dễ dàng không cẩn thận như vậy cũng không phải là một chuyện tốt a!

Cũng may lần này người cuối cùng của đội ngũ là tôi, ông nói xem nếu như về sau biến thành người khác, một cái thất ngộ này nói không

chừng toàn bộ đội ngũ liền đều táng tống." Tần Dã nhìn về phía Uông Tạng Hải hừ lạnh một tiếng nói. "Tần tiên sinh nói đúng.

Mặc kệ là cố ý hay là vô ý, hành vi của hắn đều đủ để mang lại đả kích mang tính hủy diệt cho đội ngũ chúng ta!

Phong hiểm này quá lớn!

Cậu bị khai trừ!

Bây giờ rời khỏi nơi này đi!

Đi ra ngoài sẽ có người đưa cậu xuống núi." Uông Tạng Hải không chút do dự tiến hành xử trí đối với người này. "Gì?

Thế thôi á?

Thế là xong việc?

Cái tên chết tiệt này thế nhưng là suýt chút nữa hại chết cậu Tần nhà mình, cứ khai trừ là xong?" Vương Bàn Tử lập tức kêu gào phản đối!

Nhưng Tần Dã lại giơ tay ngăn lại sự kháng nghị của Vương Bàn Tử, đồng thời trên mặt còn lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường.

Vương Bàn Tử quả đoán lựa chọn ngậm miệng, hắn tin tưởng đã Tần Dã đưa ra đáp án này thì tất nhiên là có nguyên nhân của hắn!

Thấy bên phía Tần Dã cũng không có lần nữa nói nhiều, người nọ lại cầu cứu nhìn về phía Uông Tạng Hải cùng Uông Thành.

Nhưng là thuộc hạ của Uông Tạng Hải, tỳ khí vị lão bản này hắn làm sao có thể không biết.

Trước mắt việc hắn tiếp tục lưu tại nơi này đã là chuyện không thể nào.

Thành thành thật thật rời đi nói không chừng còn có thể tranh thủ

cho mình một khả năng còn sống!

Không dám lại có suy nghĩ dư thừa.

Người nọ thành thành thật thật đi về phía cửa ra vào.

Mắt thấy sắp đạp lên cơ quan, Uông Tạng Hải đột nhiên dùng thế sét đánh không kịp bưng tai tiến lên một cước đạp lên trên người kẻ đó!

Người sau hoàn toàn không có chuẩn bị, lập tức ngã nhào vào trận cơ quan!

Chương 1029

Lần này cùng lần trước hữu ý vi chi hoàn toàn khác biệt.

Lúc rơi xuống đất, trên mặt người nọ tràn đầy kinh khủng cùng nan dĩ trí tín!

Trong lúc hoảng loạn hắn chỉ có thể ngẩng đầu nhìn về phía Uông Thành!

Cầu cứu vươn tay về phía hắn!

Nhưng một cước này của Uông Tạng Hải vô ý chính là một đáp án!

Tại tình huống đạt được đáp án này, thủ hạ của Uông Tạng Hải nào còn có ai dám thi dĩ viện thủ với hắn!

Mà tại lúc này đám người cũng lần nữa xác định!

Cơ quan của lăng mộ này đích xác là có thể tu phục!

Bản phủ vốn bị Tần Dã phá hoại gần như hoàn toàn lúc này vậy mà lại bay ra hai cái!

Mà hắn vừa vặn ở trên quỹ tích vận động của một cái trong đó!

Quả nhiên, nương theo bản phủ rơi xuống, chỉ thấy một trận tiên huyết tứ phía!

Người nọ cũng triệt để ngã trên mặt đất không còn động tĩnh!

Vương Bàn Tử lập tức mặt mũi tràn đầy kinh dị nhìn về phía Tần Dã, đây một phương diện là đang kinh ngạc Uông Tạng Hải ngoan lạt!

Một phương diện khác là hồi tưởng lại thái độ lúc trước của Tần Dã, tựa hồ đã sớm biết sẽ là kết quả như vậy!

Không đợi Vương Bàn Tử đặt câu hỏi, Uông Tạng Hải liền đi tới bên cạnh Tần Dã nói: "Tiểu huynh đệ Tần Dã, cậu xem cái công đạo này như thế nào?

Mặc kệ là có phải cố ý hay không, đã bởi vì hắn mà cậu suýt chút nữa bị cơ quan này làm bị thương, tôi liền để hắn nếm thử một chút mùi vị của cơ quan này!" "Uông lão bản quả thật là sát phạt quyết đoán a, người này chính là bộ hạ của ông, cứ như vậy trừ bỏ?" Tần Dã a a cười một tiếng, nói trêu chọc. "Chỉ là một con chó không nghe lời thôi, vứt bỏ thì vứt bỏ." Uông Tạng Hải khoát tay áo, trong ngôn ngữ không một cái nào không tại biểu đạt trong lòng hắn thật sự chính là suy nghĩ như vậy. "Tiểu huynh đệ Tần Dã, cậu xem chúng ta tiếp theo làm thế nào đây?" "Đã sự tình đã giải quyết, chúng ta đương nhiên chính là tiếp tục đi tới." Tần Dã cũng không có nói thêm, chỉ là nhún vai biểu thị.

Đợi đến khi tất cả mọi người lần nữa hành động, Vương Bàn Tử ghé đến bên cạnh Tần Dã nói: "Cái lão Uông Tạng Hải này còn thật sự là đủ ác a!

Thủ hạ của mình nói giết là giết!" Tần Dã thản nhiên nói: "Bàn Tử, vừa rồi hết thảy phát sinh hai vụ uy hiếp.

Một cái là tôi, một cái chính là Uông Tạng Hải.

Hành vi của tôi các người hẳn là đều đã nhìn ra.

Nhưng Uông Tạng Hải, người mà lão uy hiếp tôi đoán chừng chính là một người nào đó dưới tay lão, không có gì bất ngờ xảy ra hẳn là Uông Thành đi." "Uông Thành?

Người này không phải trung tâm với lão nhất sao?

Lão uy hiếp hắn làm gì?" Vương Bàn Tử khó hiểu hỏi. "Hắn là có quan hệ với tai nạn vừa rồi đi?" Hạo Thiên Chân hỏi.

Tần Dã gật đầu tiếp tục nói: "Mấy người còn nhớ rõ thời điểm tai nạn kia phát sinh không?

Uông Thành lập tức liền đem người kia lôi đi, phản ứng của hắn quá nhanh.

Cho dù là tôi e rằng cũng không có phản ứng nhanh như vậy, cho nên nếu tôi nghĩ không sai, chuyện này hắn là hai người bọn hắn phối hợp diễn một màn kịch, hơn nữa không có gì bất ngờ xảy ra, màn kịch này khả năng Uông Tạng Hải tịnh không biết." "Uông Tạng Hải cũng không biết!

Vậy đây là ý gì?

Lão ta đây là làm lão nhị lâu quá rồi, muốn làm lão đại?" Vương Bàn Tử chớp chớp đôi mắt, kinh ngạc nói. "Không, tình huống vừa vặn tương phản, hắn đối với Uông Tạng Hải phi thường trung tâm, cũng chính bởi vì phần trung tâm này, cho nên mới có thể làm ra hành động này." Tần Dã giải thích nói.

Mà phen thuyết từ này hiển nhiên là làm cho Vương Bàn Tử có chút không quá minh bạch.

Dù sao trong mắt hắn, sự tình Uông Thành làm không thể nghi ngờ là một chuyện vượt quyền!

Làm một thần tử trung thành, loại hành vi này hiển nhiên là không đúng! "Tôi nghĩ hắn là mấy lần chạm mặt trước đó của chúng ta đi, Uông Thành đại khái là cảm thấy đám người chúng ta cho dù không phải là người hung hiểm gì, nhưng cũng coi như là có uy hiếp nhất định.

Là bộ hạ trung tâm nhất của Uông Tạng Hải, hắn tự nhiên sẽ không cho phép người uy hiếp đến Uông Tạng Hải tồn tại!" "Cho nên hắn nhất định phải làm chút gì đó!

Mặc kệ là uy hiếp lớn bao nhiêu, chỉ cần nhổ tận gốc liền không tồn tại cái thuyết pháp uy hiếp này!

Tôi nghĩ đây hẳn là đáp án Uông Thành đưa ra!

Hẳn chính là nguyên nhân này, cho nên mới có câu chuyện phía sau." Tần Dã tiếp tục giải thích. "Hóa ra là như vậy a!

Cho nên vừa rồi lúc Bàn Tử muốn kháng nghị cái gọi là trừng phạt khai trừ của Uông Tạng Hải, cậu lại đứng ra ngăn cản Bàn Tử, là bởi vì cậu ngay từ đầu đã biết trừng phạt của Uông Tạng Hải kỳ thật là như vậy sao?" Hạo Thiên Chân hỏi. "Hiện tại nhìn tình huống này, vậy tuyệt đối là khẳng định a!

Cậu nghĩ a, cậu là chó của Uông Tạng Hải!

Uông Thành cũng là chó của Uông Tạng Hải, kết quả cậu cư nhiên lại muốn nghe lời của một con chó khác để hành động.

Loại hành vi kia về bản chất cũng đã là một loại hành kính phản bội a!" "Hơn nữa hàng này đã là đi theo Uông Tạng Hải cùng nhau hành động!

Khẳng định cũng liền biết không ít bí mật của Uông Tạng Hải a!

Cái này nếu thật chỉ là tiến hành khai trừ, lỡ như tên kia đi ra ngoài nói lung tung thì làm sao!

Lấy cá tính Uông Tạng Hải, nghĩ cũng biết khẳng định là sẽ không lưu lại a!

Bàn gia lúc ấy cũng là tức đến choáng váng đầu óc!

Vậy mà đều không nghĩ tới điểm này!

Còn cảm thấy là Uông Tạng Hải muốn bao che cho thủ hạ của mình cơ!" Vương Bàn Tử ấn trán, bộ dạng một mặt khổ não. "Kỳ thật đây chỉ là một trong những nguyên nhân." Tần Dã nói: "Lúc nãy tôi

qua đây, sở dĩ chọn phương thức kia, kỳ thật chính là nguyên nhân mà các người đoán được, tôi đang dùng phương thức của tôi để chấn nhiếp Uông Tạng Hải cùng người dưới tay lão." "Có khúc nhạc đệm lúc đó, tôi tương đương với trực tiếp biểu lộ tôi tùy thời có thể động thủ, cũng có thực lực kia để động thủ!

Lấy tính cách bộ bộ vi doanh, thẩm thời độ thế của Uông Tạng Hải, tôi nghĩ lão khẳng định sẽ hiểu, chí ít hiện tại là tuyệt đối đừng cùng tôi dễ dàng nảy sinh xung đột chính diện!" "Giả thiết chuyện này cứ dừng lại ở việc thủ hạ không hiểu chuyện.

Vậy chỉ cần chúng ta không cắn chết đòi truy cứu.

Chuyện này cuối cùng ở bên Uông Tạng Hải đoán chừng cũng chính là rầy la cho qua chuyện.

Tối thiểu cũng chỉ cần cho chúng ta một cái công đạo tượng trưng, chuyện này đoán chừng cũng liền đi qua!" "Thế nhưng vừa rồi lúc hắn hướng chúng ta xin lỗi lại còn nhắc đến Uông Tạng Hải.

Hành vi này thoạt nhìn không có gì, nhưng nếu là người có tâm suy xét nhiều một chút, tự nhiên sẽ nghĩ đến chuyện này Uông Tạng Hải cũng là người biết chuyện!" "Như vậy cái lúc này muốn đưa ra công đạo thì tuyệt đối không phải tùy tiện một hai lần là có thể xong.

Nói cách khác về lý mà nói, ngay khoảnh khắc hắn gọi tên Uông Tạng Hải, chuyện này liền rất khó thiện liễu rồi!" "Về tình mà nói, hắn đang cõng Uông Tạng Hải làm một số chuyện, sau đó lại gọi Uông Tạng Hải một tiếng, đem lão kéo lên chiếc thuyền giặc này!

Đối với Uông Tạng Hải mà nói, đây không thể nghi ngờ chính là phản bội lần thứ hai đối với lão.

Một người phản bội lão hai lần, mấy người cảm thấy Uông Tạng Hải còn có thể sẽ giữ lại sao?" Đám người lại là một trận chặc lưỡi,

cậu nói có tàn nhẫn hay không, hành vi của Uông Tạng Hải không thể nghi ngờ là tương đương tàn nhẫn.

Nhưng đằng sau phần tàn nhẫn này, trong lòng mọi người lại một chút cũng không kinh ngạc.

Bởi vì từ khi bọn hắn bắt đầu đắp nặn hình tượng Uông Tạng Hải!

Uông Tạng Hải hiện ra chính là một loại tư thái như vậy.

Có thể nói trong mắt bọn hắn, đây mới hẳn là dáng vẻ Uông Tạng Hải nên có! "Người ta thường nói gần vua như gần cọp, xem ra Uông Tạng Hải cũng là ở bên cạnh hoàng đế quá lâu rồi.

Bây giờ ngay cả chính lão cũng đã thành bộ dáng này." Hạo Thiên Chân liên tục chậc lưỡi nói. "Tiểu Thiên Chân, cậu cũng đừng bảo Bàn gia không nể mặt phản bác nhá.

Cậu ngẫm lại đủ loại hành vi của Uông Tạng Hải, ngay cả hoàng đế trong mắt lão đều cái gì cũng không phải!

Sau đó nhé, lão này lại có một loại chấp niệm mê chi đối với quyền lực!

Nghĩ cũng biết lão này một khi có cơ hội, có quyền lực, cho dù ngoài sáng không nói!

Chương 1030

Khẳng định là sẽ đem mình đặt ở độ cao của hoàng đế!" Vương Bàn Tử nói.

Hạo Thiên Chân gật đầu, lần này Vương Bàn Tử giải đọc hành vi của Uông Tạng Hải, Hạo Thiên Chân là hoàn toàn tán đồng. "Tiếp theo đi, Bàn gia lại có chút hiếu kỳ một chuyện khác!" Vương Bàn Tử nói xong quay đầu nhìn về phía đám người Uông Tạng Hải.

Tần Dã cùng Hạo Thiên Chân đều hiếu kỳ quay đầu nhìn sang.

Vương Bàn Tử lập tức chính là vẻ mặt cười xấu xa: "Ta cứ nói thế này nhé!

Hiện tại Uông Tạng Hải không phải đem mình định nghĩa thành độ cao hoàng đế sao?

Vậy cái tên chết rồi kia thỏa thỏa chính là khi quân đúng không?

Vậy hắn bị Uông Tạng Hải trực tiếp làm chết cũng coi như là hợp tình hợp lý!

Vậy Uông Thành thì sao?

Dựa theo cách nói của cậu Tần nhà mình!

Uông Thành mới chính là chủ mưu khi quân lần này a!

Uông Tạng Hải sẽ đối phó hắn thế nào?" "Yên tâm đi, tràng diện cậu hi vọng đoán chừng sẽ không xuất hiện." Tần Dã thản nhiên chu mỏ biểu thị.

Quả nhiên, trên mặt Vương Bàn Tử lập tức xuất hiện mấy phần thần tình thất vọng. "Không phải!

Cậu Tần!

Lão này thế nhưng là khi quân!

Khi quân a!

Nếu là đặt ở trước kia, hắn cái này cũng coi như là tâm phúc đại hoạn a!

Uông Tạng Hải cứ như vậy buông tha hắn?" Vương Bàn Tử chớp chớp đôi mắt, hoàn toàn không thể lý giải đây rốt cuộc là tình huống gì! "Cho nên tôi không phải đã nói rồi sao?

Sự tình vừa rồi trên thực tế là hai lần chấn nhiếp!

Một lần là chúng ta đều nghĩ đến, tôi thị uy với lão.

Một lần khác chính là Uông Tạng Hải đối với Uông Thành cùng những người khác thị uy." Tần Dã giải thích nói: "Nếu Uông Thành là đạt được cơ hội Uông Tạng Hải cho, cũng cùng một chỗ đạt được trường sinh bất tử!

Địa vị của hắn dưới tay Uông Tạng Hải tự nhiên không cần nhiều lời.

Đồng dạng, Uông Tạng Hải sẽ cho Uông Thành cơ hội như vậy, tự nhiên cũng là bởi vì sự trung thành của Uông Thành là đạt được Uông Tạng Hải tán thành!" "Một người có lãnh huyết đến đâu cũng đều sẽ có một mặt giàu tình cảm.

Mà Uông Thành không thể nghi ngờ chính là một mặt này của Uông Tạng Hải.

Cho nên Uông Tạng Hải mới có thể trực tiếp ngay trước mặt Uông Thành đem người kia giải quyết hết!

Uông Tạng Hải là đang dùng phương thức như vậy cho Uông Thành một cái cảnh cáo!

Nếu Uông Thành có thể nhìn rõ, chuyện này hứng thú cũng cứ như

vậy đi qua.

Nếu hắn nghe không hiểu, cũng coi như là nhắc nhở hắn kết cục về sau là cái gì." Sự tình cũng đích xác như Tần Dã nghĩ như vậy.

Cơ hội Uông Tạng Hải ném ra cho Uông Thành này, Uông Thành cũng quả nhiên lập tức liền ý thức được.

Trong lúc tiếp tục đi tới, hắn canh chuẩn lúc Uông Tạng Hải cùng những người khác hơi kéo ra một chút khoảng cách liền đi đến trước mặt Uông Tạng Hải. "Đại nhân, hôm nay đều là trách nhiệm của tôi, xin ngài trách phạt!" Uông Thành thấp giọng nói. "Nếu tôi thật sự có lòng muốn trừng phạt cậu, cậu cảm thấy mình hiện tại còn có cơ hội đứng trước mặt tôi nói chuyện sao?" Uông Tạng Hải quay đầu nhìn về phía Uông Thành.

Ánh mắt của lão tuy rằng nhìn không ra có gợn sóng gì, nhưng khí tức âm lãnh trong lời nói Uông Thành đâu thể không cảm giác được.

Hắn chỉ cảm thấy đầu tim mình bỗng nhiên trầm xuống, phảng phất một giây sau mình liền muốn chết dưới ánh mắt này!

Trong đầu hắn lập tức hồi tưởng lại thảm trạng người chết đi lúc nãy!

Hắn quá hiểu rõ Uông Tạng Hải, trong lòng tự nhiên cũng vô cùng rõ ràng nếu vừa rồi Uông Tạng Hải thật sự có lòng muốn mình chết, vậy lúc ấy ở trong cơ quan kia sẽ không phải chỉ có một mình người kia. "Cũng may, những năm này qua đi, cậu cho dù không phải biến thông minh hơn, nhưng ít ra không có biến xuẩn!" Uông Tạng Hải lại nhìn về phía Uông Thành nói.

Uông Thành trong lòng lại là trầm xuống, lúc ấy khi nhìn thấy Uông Tạng Hải cùng những người khác kéo ra khoảng cách hắn cũng đã nghĩ đến.

Uông Tạng Hải sở dĩ sẽ như vậy chính là đang cho mình một cơ hội, để cho mình chủ động tới thừa nhận sai lầm này!

Đây tự nhiên cũng là hành vi Uông Tạng Hải đang khảo nghiệm mình phải chăng trung tâm!

Cũng may là mình tới, nếu không không có loại thái độ này, mình ở trong lòng Uông Tạng Hải liền khẳng định sẽ bị treo lên danh hiệu kẻ phản bội!

Vậy kết cục của mình sẽ thế nào!

Ở bên cạnh Uông Tạng Hải nhiều năm như vậy, hắn vẫn là nhìn thấy qua quá nhiều lần. "Đại nhân thực sự xin lỗi!

Tôi cũng biết hành động như vậy cũng không phải ý của ngài!

Nhưng là Tần Dã người này thực sự quá nguy hiểm!

Nếu vẫn giữ hắn lại tôi lo lắng ngày sau ngược lại sẽ cấu thành uy hiếp đối với ngài!

Cho nên tôi mới muốn giải quyết trước cái phong hiểm này!" Uông Thành tiến hành giải thích đối với hành vi của mình. "Không sao Uông Thành, sự trung thành của cậu đối với tôi tôi vẫn biết.

Nếu không tôi cũng sẽ không lại cho cậu cơ hội này.

Đến, nói một chút xem, hành vi lần này của cậu rốt cuộc đổi lấy kết quả gì?" Uông Tạng Hải lại nhìn về phía Uông Thành hỏi.

Uông Thành chau mày, trong lòng hắn tự nhiên minh bạch vấn đề này của Uông Tạng Hải rốt cuộc là có ý gì! "Người này quả nhiên giống tôi... không, là nguy hiểm hơn trong tưởng tượng của tôi!

Chỉ riêng phương thức hắn thông qua lúc đó!

Nếu tôi thật sự cùng hắn một đối một giao thủ, cho dù dốc hết toàn lực, tôi nghĩ tôi sẽ không có bao nhiêu phần thắng." Uông Thành

nhíu chặt lông mày nói. "Vậy cậu lại cảm thấy Tần Dã lúc ấy tại sao lại chọn dùng phương thức kia thông qua?

Cậu phải biết, hắn dùng loại phương thức đó qua đây, tương đương với việc đem lá bài tẩy trong tay mình đập ngay trước mặt chúng ta!

Hắn chính là một người có thành phủ, cậu cảm thấy sẽ dễ dàng làm ra sự tình như thế sao?" Uông Tạng Hải hỏi.

Uông Thành nhíu chặt lông mày trầm tư một hồi, đột nhiên hai mắt trừng một cái nhìn về phía Uông Tạng Hải: "Hắn là đang thị uy?

Người này có bao nhiêu nguy hiểm, chẳng lẽ tôi sẽ không biết sao?

Thậm chí nói tôi biết còn rõ ràng hơn các người!

Cho nên tôi mới không có vào lúc này nóng lòng động thủ." "Mà Tần Dã sở dĩ sẽ vào lúc này trực tiếp triển hiện bài tẩy của mình.

Chính là bởi vì hắn nhìn thấu cử động của ngài, mặc kệ người kia có phải do tôi chỉ thị hay không, nhưng hắn sẽ tính món nợ này lên đầu tất cả chúng ta!

Cho nên hắn mới dùng phương thức thị uy này để phá cục!

Hắn chính là đang cảnh cáo tất cả chúng ta.

Vốn dĩ hắn đã có sở thiết phòng đối với chúng ta, hiện tại làm như vậy hắn phòng phạm đối với chúng ta sẽ chỉ càng mạnh!

Về sau cho dù chúng ta muốn động thủ, dễ dàng cũng rất khó đắc thủ." Vừa nghe đến nơi này, sắc mặt Uông Thành lập tức trở nên càng thêm âm trầm.

Tâm hư để mồ hôi lạnh không ngừng từ sau lưng hắn lăn xuống, đảo mắt liền thẩm thấu toàn thân hắn!

Chương 1031

Hắn đã hiểu được, hành vi của mình đối với Uông Tạng Hải mà nói đã coi như là phá vỡ thao tác bố cục của lão!

Hiện tại mình còn có thể đứng ở chỗ này đã coi như là Uông Tạng Hải nhân từ rồi! "Đại nhân, thuộc hạ có tội!

Là thuộc hạ quấy nhiễu bố cục của ngài!

Xin đại nhân trách phạt!" Uông Thành nóng nảy hô, suýt nữa trực tiếp quỳ gối trước mặt Uông Tạng Hải! "Được rồi, đã tôi nói chuyện này đã qua, vậy tự nhiên chính là quá khứ.

Nhưng là cậu phải nhớ kỹ, người thông minh vĩnh viễn sẽ không phạm sai lầm lặp đi lặp lại trên cùng một sự việc!" Uông Thành làm sao nghe không hiểu, phen thuyết từ này của Uông Tạng Hải chính là cho hắn cơ hội cuối cùng!

Nếu hắn lại có sai lầm tương tự, hoặc là nói là sai lầm ngu xuẩn mà Uông Tạng Hải cảm thấy không thể tha thứ!

Uông Tạng Hải nhất định sẽ không chút do dự đem mình trừ bỏ! "Tiểu nhân cẩn ký, về sau tiểu nhân tuyệt đối sẽ không khinh cử vọng động nữa!" Uông Thành tranh thủ thời gian biểu thị!

Uông Tạng Hải gật đầu cũng không có nói thêm cái gì!

Lập tức liền nhìn thấy toàn bộ đội ngũ nhao nhao dừng bước!

Uông Tạng Hải ra hiệu cho Uông Thành chủ đề này tới đây kết thúc, cũng đi theo đến phía trước nhất đội ngũ!

Khi nhìn thấy thạch môn trước mắt, lão cũng lập tức nhớ ra.

Nơi này tự nhiên cũng là địa phương bọn hắn trước đó đã tới.

Mấu chốt phá giải thạch môn trước mắt ở chỗ sau khi mở cửa!

Trên thạch môn có một loại vật chất sẽ hấp dẫn Thi miết.

Mà ở chung quanh thạch môn, bên trong toàn bộ tường thể khắp nơi đều là Thi miết!

Một khi bọn hắn mở cửa, vật chất bên trong này sẽ rơi vào trên người bọn hắn!

Từ đó hấp dẫn lãng triều Thi miết hướng về phía bọn hắn thôn phệ!

Nói cách khác chỉ cần không có những vật chất kia!

Phong hiểm Thi miết cũng liền gần như có thể xem nhẹ không tính!

Theo lý thuyết lúc bọn hắn mở cửa lần trước, những vật chất này hẳn là đã dùng qua mới đúng!

Nhưng hồi tưởng lại cơ quan khôi phục trước đó!

Chỉ sợ vật chất trên thạch môn này cũng đã được điền sung lại rồi!

Tuy nói những Thi miết này ứng phó cũng không tính là có bao nhiêu phiền toái, nhưng cân nhắc đến càng nhiều phiền toái về sau, Uông Tạng Hải khẳng định vẫn là nghĩ đến có thể tránh miễn thì hết sức tránh miễn!

Nhưng lần này lão lại có chút phạm nan!

Dù sao trình độ ẩn tế của cơ quan này, tại ngoại giới căn bản không tồn tại bất kỳ manh mối nào.

Nếu mình vừa lên liền nhắc nhở chuyện cơ quan này, cùng tự bạo mình đã từng tới nơi này không có bất kỳ khác biệt gì! "Tiểu huynh đệ, sao lại dừng rồi?

Chẳng lẽ là cánh cửa này có vấn đề gì không thành?" Uông Tạng Hải thăm dò tính hỏi. "Đây không phải là đang chờ ông cùng Uông Thành nói chuyện phiếm sao?" Tần Dã mỉm cười nhìn về phía Uông Tạng Hải.

Uông Tạng Hải trong lòng lập tức lộp bộp một chút, nhưng cũng rất nhanh liền điều chỉnh lại.

Đã hiện tại song phương đều đã coi như là bán xé rách mặt, đối phương tự nhiên cũng không cần thiết lại cho mình mặt mũi gì! "Nói đùa thôi." Tần Dã đi theo lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm: "Muốn nói trên cánh cửa này ngược lại là không có cơ quan gì!

Vấn đề là ở chỗ phiền toái sau khi mở cửa." Uông Tạng Hải lông mày hơi nhướng lên, muốn nói Tần Dã có thể nhìn ra cơ quan của cánh cửa này lão ngược lại là một chút cũng sẽ không kinh ngạc.

Chỉ là lão không nghĩ tới tốc độ Tần Dã lại còn nhanh hơn chính mình trước đó!

Tuy nói lão còn chưa xác định Tần Dã có phải hay không thật sự nhìn thấu những cái này, nhất là vật chất hấp dẫn Thi miết trong thạch môn!

Dù sao tại trước tòa thạch môn này, nhìn thấu Thi miết cũng không phải mấu chốt, vật chất sinh ra trong nháy mắt mở cửa mới là hết thảy!

Thế nhưng nhìn bộ dạng tự tin của Tần Dã, lão lại nhịn không được nghĩ, hoặc là Tần Dã thật sự tất cả đều nhìn thấu! "Tiểu huynh đệ Tần Dã, cậu nói phiền toái sau khi mở cửa này là có ý gì?" Uông Tạng Hải dương trang dò hỏi. "Vẫn cứ đi từ kết luận trước đi.

Chúng ta hiện tại đã bị Thi miết bao vây!" Tần Dã nói. "Cái gì!" Vương Bàn Tử lập tức kinh hô một tiếng!

Hắn hoảng hốt rút súng chuyển hướng bốn phía!

Đám thủ hạ của Uông Tạng Hải cũng đều nhao nhao nhìn về phía chung quanh.

Trên mặt cũng giống như Vương Bàn Tử treo kinh ngạc!

Chỉ là bọn hắn kinh ngạc tịnh không phải bản thân Thi miết, mà là Tần Dã dĩ nhiên cũng giống như Uông Tạng Hải lập tức liền phát hiện Thi miết tồn tại!

Đáng sợ hơn là tốc độ của hắn còn nhanh hơn Uông Tạng Hải!

Mà Vương Bàn Tử tự nhiên là không biết những cái hoa hoa tràng tử này của bọn hắn!

Hắn chỉ biết là một thổ phu tử kinh nghiệm lão đạo.

Nếu ở một nơi gặp được một đám Thi miết, trừ phi bọn hắn nhân thủ một cái súng phun lửa, bằng không đều không phải là chuyện tốt gì! "Cậu Tần!

Vậy chúng ta bây giờ làm sao đây?

Cái cửa này rốt cuộc là mở hay là không mở được?" Vương Bàn Tử nóng nảy hỏi. "Cửa này chúng ta đương nhiên là phải mở!

Nếu không chúng ta căn bản ngay cả tiến lên cũng không có cách nào.

Cho dù muốn chọn dùng phương thức mở đạo động cũng không được.

Hiện tại hai bên vách đá của chúng ta toàn bộ đều là Thi miết đang hoạt động bên trong!

Một khi chúng ta bắt đầu động công, nhất định sẽ kinh động bọn chúng." Tần Dã nói. "Cậu Tần!

Chúng ta xem xem a, dựa theo cách nói của cậu, Thi miết hẳn là đều ở trong vách đá đúng không!

Vậy cậu nói nếu lúc chúng ta mở cửa cẩn thận một chút, đừng phát ra động tĩnh quá lớn, có thể lách qua một chút hay không?" Vương Bàn Tử nhíu chặt lông mày hỏi.

Tần Dã không chút do dự lắc đầu. "Trong cánh cửa này có một cỗ hương vị rất kỳ quái, hương vị này có lẽ các người ngửi sẽ không cảm thấy có cái gì khác biệt.

Nhưng lại làm cho tôi có một loại cảm giác rất không tốt, nếu cảm giác của tôi không sai, những vật chất này cực có khả năng là cơ quan chân chính nhắm vào những Thi miết này." "Chỉ cần chúng ta thử mở cửa, một thứ gì đó bên trong sẽ rắc ra ngoài.

Cùng lúc đó, Thi miết chung quanh sẽ trong nháy mắt bị hấp dẫn, sau đó toàn bộ hướng về phía chúng ta lao đến.

Tuy nói trên hỏa lực chúng ta có thể áp chế bọn chúng, nhưng số lượng những Thi miết này thực sự quá nhiều.

Cho dù chúng ta một mực duy trì xạ kích, những thứ này cũng nhất định sẽ nhào lên trên người chúng ta." Nghe được đáp án này, Uông Tạng Hải lần nữa nho nhỏ giật mình một phen!

Lão thật sự không nghĩ tới Tần Dã rõ ràng ngay cả cửa cũng chưa mở, cũng đã đem tình huống bên trong hiểu rõ rõ ràng như vậy.

Trước đó lão cũng đã có nghĩ qua, hiện tại lão đã hoàn toàn xác định.

Chương 1032

Tần Dã đích xác chính là người có năng lực ở phương diện này còn ở trên mình!

Bắt đầu từ giờ khắc này, suy nghĩ của lão đối với Tần Dã cũng đã triệt để cải biến.

Một người sở hữu thực lực như thế, lại còn gần như đã đem bí mật của mình toàn bộ hiểu rõ rõ ràng!

Nếu không thể vì mình sở dụng, vậy không thể nghi ngờ sẽ là uy hiếp lớn nhất của mình!

Thủ hạ của Uông Tạng Hải đều đưa mắt nhìn nhau, nghĩ đến lúc bọn hắn tiến vào lần trước, tại cái địa phương này thế nhưng là bị thiệt thòi rất lớn!

Thậm chí đã có nhân viên thương vong!

Kết quả Tần Dã ngay cả cửa cũng chưa đi mở cũng đã làm rõ ràng hết thảy trong này!

Điều này thực sự rất khó không cho người ta hoài nghi năng lực Tần Dã có phải hay không còn ở trên Uông Tạng Hải!

Mà phát giác được những thứ này, Uông Thành đã len lén rút ra lưỡi dao, một bộ tư thế muốn chuẩn bị phát động đánh lén đối với Tần Dã.

Nhưng Uông Tạng Hải lại ngay lập tức làm cho hắn một cái thủ thế đừng xúc động!

Hiển nhiên lão tại thời điểm muốn trừ bỏ Tần Dã, đối với thực lực của hắn cũng có tuyệt đối tán thành!

Lão rất rõ ràng, bắt đầu từ một khắc Uông Thành chuẩn bị rút đao này, Tần Dã cũng cực có khả năng đã phát giác được sát ý của hắn!

Nếu hắn thật sự muốn động thủ, lấy thực lực Tần Dã nhất định có thể tại thuận lợi ngăn cản đồng thời còn có thể thuận thế đem Uông Thành phản sát!

Hỏng bét hơn là, quan hệ cân bằng vi diệu giữa bọn hắn cũng sẽ trong nháy mắt bị phá hư!

Nếu mất đi tuyệt đối chiến lực là Uông Thành này, khả năng bọn hắn muốn chiến thắng bốn người trước mắt này thật sự không lớn!

Mà Vương Bàn Tử vẫn như mọi khi hoàn toàn không có lưu ý đến những thứ này.

Lúc này trong đầu hắn nghĩ tới chỉ là vấn đề Thi miết trước mắt! "Cậu Tần!

Vậy chiếu theo cậu nói như vậy!

Chúng ta hiện tại không phải gần như đều không có tuyển hạng tiếp tục tiến lên sao?

Chúng ta có phải hay không nên cân nhắc đi lựa chọn một lộ tuyến khác?" Vương Bàn Tử hỏi. "Không, muốn nói phương hướng hành động tôi nghĩ chúng ta là không sai!

Nếu không người lúc đầu thiết kế đem nơi này làm phức tạp như vậy cũng căn bản không có ý nghĩa." Tần Dã nói: "Sở dĩ tôi nói cho mọi người tình huống nơi này chỉ là muốn mọi người chuẩn bị tâm lý thật tốt cho hành động tiếp theo." Lời của Tần Dã lần nữa lệnh đám người một trận nghi hoặc. "Cậu Tần, cậu nói chúng ta là cần chuẩn bị cái gì?" Vương Bàn Tử khó hiểu hỏi. "Chờ một chút một khi đại môn mở ra, tôi cần các người toàn lực chạy nước rút.

Các người chỉ cần hơi hiểu rõ Thi miết hẳn là sẽ biết, những vật

này là không biết sợ hãi cùng lui lại là vật gì!

Bọn chúng chỉ cần ra khỏi tổ thì nhất định sẽ bất chấp tất cả công kích chúng ta." "Muốn phá cục biện pháp duy nhất chính là toàn tốc chạy nước rút.

Đúng rồi, tôi lại nhắc nhở các vị một câu.

Cửa ra vào của Thi miết cũng không chỉ là bên phía chúng ta, đầu kia của thạch môn cũng có rất nhiều Thi miết hoạt động.

Cho nên nếu không muốn bị những Thi miết này biến thành chất dinh dưỡng, liền nhớ kỹ, lúc chạy trốn mặc kệ trên đường phát sinh chuyện gì đều không được dừng lại." Tần Dã tiến hành nhắc nhở đối với tất cả mọi người.

Đám người Vương Bàn Tử tự nhiên là liên tục gật đầu.

Mà thủ hạ của Uông Tạng Hải lại chỉ có thể nhìn về phía Uông Tạng Hải trước.

Dù sao bọn hắn cũng sẽ không ngu xuẩn đến mức ngay cả ai là đầu lĩnh của bọn hắn đều quên mất. "Tiểu huynh đệ Tần Dã xin cứ yên tâm.

Đã cậu đều nói như vậy, chúng tôi ít nhất có thể cam đoan không cần ở trong quá trình này kéo chân sau chư vị!" Uông Tạng Hải tức khắc đứng ra tiến hành tỏ thái độ.

Tần Dã chỉ là nhìn Uông Tạng Hải một chút, tịnh không có nói thêm cái gì đối với phát ngôn của lão.

Sau đó liền cùng Trương Kỳ Lân liếc nhau một cái.

Hai người lập tức đi tới trước thạch môn, hai tay đồng thời đặt lên thạch môn.

Hách nhiên là một bộ tư thế muốn dùng sức của hai người đem

thạch môn mở ra!

Chứng kiến cảnh tượng này, Uông Tạng Hải lại được phen kinh ngạc!

Dựa theo kinh nghiệm lần trước bọn họ tiến vào đây, trọng lượng của cánh cửa đá này có thể nói là cực kỳ kinh người!

Lúc đó, bọn họ phải huy động mấy người cùng lúc phát lực, mới miễn cưỡng đẩy ra được!

Cũng chính vì vậy, khi vật chất thu hút thi miết rơi xuống, bọn họ mới trở tay không kịp!

Mà nhân viên thương vong lúc đó cũng chủ yếu là mấy người phụ trách đẩy cửa đã gần như kiệt sức.

Nhưng hiện tại, Tần Dã và Trương Kỳ Lân lại muốn bằng sức của hai người để mở cánh cửa đá này!

Điều này trong mắt Uông Tạng Hải thực sự có chút quá sức tưởng tượng!

Tần Dã tuổi còn trẻ, nếu nói kiến thức của hắn khác thường thì Uông Tạng Hải còn có thể chấp nhận!

Chẳng lẽ sức mạnh cũng kinh khủng như vậy sao?

Văn thao võ lược đều giỏi như thế!

Loại người này quả thực có thể dùng hai chữ "đáng sợ" để hình dung! "Tần Dã tiểu huynh đệ, cửa đá này trông nặng nề như vậy." Uông Tạng Hải dò hỏi: "Chỉ hai người các cậu liệu có quá sức không?

Hay là để tôi cho đám người Uông Thành lên giúp một tay?" "Không cần đâu, các người đến lúc đó chỉ cần chuyên tâm chạy là được." Tần Dã không chút do dự nói.

Nói về việc người trẻ tuổi tâm cao khí ngạo, không có nhận thức

rõ ràng về năng lực bản thân, Uông Tạng Hải cũng coi như đã gặp qua quá nhiều rồi!

Mà hiện tại Tần Dã rõ ràng là muốn làm một chuyện mà sức mạnh người thường căn bản không thể làm được!

Nhưng Uông Tạng Hải lại không hề cảm thấy đây là sự ngạo mạn!

Mặc dù rất khó tin, nhưng đồng thời lão lại nhịn không được cảm thấy việc này Tần Dã có lẽ thật sự có thể làm được. "Uông lão bản, đừng trách Bàn gia nói lời khó nghe nhé!" Vương Bàn Tử cười hắc hắc: "Ngài ấy à, cứ ngoan ngoãn lùi ra sau một chút!

Nếu ngài có cách nào tốt hơn để giải quyết, Bàn gia tự nhiên sẽ không ngăn cản, còn nếu không có...

Thì cứ thành thật nghe theo chỉ lệnh của đồng chí Tiểu Tần nhà chúng tôi là được!

À đúng rồi, lát nữa lúc mở cửa, ngài nhớ bảo đám người của mình theo sát vào đấy!

Đến lúc đó Bàn gia sẽ không rảnh mà trông chừng các người đâu!" Lời này của hắn tự nhiên lập tức chọc giận Uông Thành.

Gã bước tới một bước, ánh mắt hung ác trừng trừng nhìn Vương Bàn Tử. "Các người lo cái mạng nhỏ của mình là đủ rồi!

An nguy của ông chủ chúng tôi tự nhiên sẽ có tôi phụ trách!" Uông Thành gầm gừ.

Nhiều năm đi theo bên cạnh Uông Tạng Hải làm mấy chuyện dơ bẩn, ánh mắt Uông Thành đã sớm thay đổi.

Cho dù là lúc bình thường, trong đôi mắt gã cũng tràn ngập sát ý!

Lúc phẫn nộ thì càng lộ rõ vẻ tàn bạo.

Có thể nói đại bộ phận người thường chỉ cần đối mắt với gã, sẽ vì ánh mắt này mà sợ hãi lui bước!

Chỉ tiếc là ở phương diện hung ác, Vương Bàn Tử cũng chẳng phải thiện nam tín nữ gì.

Ngay khi cảm giác được ác ý rõ ràng từ Uông Thành, Uông Tạng Hải chỉ hừ lạnh một tiếng nói: "Nếu các người làm được, thì nhớ bảo vệ ông chủ các người cho tốt!

Lỡ mà ổng 'ngỏm' củ tỏi, phần chia chác đã nói trước đó coi như thuộc về bọn tôi tất đấy!" Uông Thành nghe thấy đối phương dám trù ẻo Uông Tạng Hải, lập tức theo bản năng muốn rút dao.

Chương 1033

Uông Tạng Hải lần nữa kéo gã lại, Uông Thành lúc này mới từ bỏ, chỉ là trong lòng gã đã hạ quyết tâm.

Chỉ cần có cơ hội, gã nhất định sẽ băm vằm cái tên Bàn Tử chết tiệt này ra làm tám mảnh!

Tần Dã cũng rõ ràng, hiện tại tạm thời chưa phải lúc hai bên trở mặt, hắn còn muốn xem Uông Tạng Hải rốt cuộc còn có tính toán gì.

Thấy Uông Tạng Hải đã để Uông Thành lùi một bước, hắn cũng mở miệng ngăn cản Vương Bàn Tử. "Được rồi Bàn Tử, loại tranh chấp vô nghĩa này không cần thiết.

Đều chuẩn bị kỹ đi, sắp mở cửa rồi." Nói xong, Tần Dã và Trương Kỳ Lân cùng lúc phát lực.

Đám thuộc hạ của Uông Tạng Hải còn đang xì xào bàn tán, đều cảm thấy hai người này muốn dễ dàng đẩy ra cửa đá căn bản là chuyện không thể nào.

Kết quả ngay lúc bọn họ đang nghĩ như vậy. "Ầm!" Một tiếng trầm vang khiêu chiến thần kinh tất cả mọi người!

Bọn họ lập tức kinh ngạc ngẩng đầu lên!

Dường như thật sự nhìn thấy cánh cửa lớn nặng nề kia đang chậm rãi mở ra về hai phía!

Còn chưa đợi bọn họ bình tĩnh lại, hai người lần nữa phát lực!

Nếu nói vừa rồi bọn họ còn có thể nghi ngờ mình bị ảo giác, thì hiện tại đủ để đập tan mọi nghi ngờ!

Bởi vì lần này chỉ cần không phải kẻ mù đều có thể nhìn ra, cánh

cửa lớn trước mắt đích thực là đang bị mở ra dưới sự hợp lực của hai người!

Mọi người đều ngây ra tại chỗ!

Bất kể trước đó bọn họ có cảm thấy Tần Dã và Trương Kỳ Lân chém gió hay không, nhưng cánh cửa đá nặng nề như vậy chỉ bằng sức hai người đã mở ra được!

Loại chuyện này bất kể nghĩ thế nào cũng tuyệt đối đủ để đập nát tam quan của bọn họ!

Tuy nhiên lúc này, chuyện hoang đường như vậy thật sự đã xảy ra!

Trong lúc nhất thời, mọi người tại hiện trường lại không biết mình rốt cuộc nên làm ra phản ứng gì mới coi là thích hợp!

Mãi cho đến khi một trận âm thanh sột soạt vang lên trong dũng đạo to lớn!

Thần kinh mọi người vừa mới phân tán lập tức căng thẳng trở lại!

Hiện tại không phải lúc kinh ngạc việc Tần Dã và Trương Kỳ Lân làm ra chuyện ly kỳ như thế nào!

Nếu không mau chóng chạy trốn!

Đợi đến khi đám thi miết kia toàn bộ vồ lên!

Bọn họ coi như xong đời! "Mau chạy đi!" Mọi người tức tốc bắt đầu chạy trốn, nhưng bởi vì bọn họ chần chờ, nghiễm nhiên đã bỏ lỡ thời gian đào tẩu tốt nhất.

Đợi đến khi bọn họ vọt qua cửa đá, thi miết ở bên kia cửa đá đã sớm chặn mất đường đi!

Mọi người không dám chần chờ, lập tức giương súng đối diện với thi miết trước mắt điên cuồng xả đạn!

Bọn họ có thể liên tục nghe được tiếng thi miết kêu gào cùng tiếng thân thể bạo liệt!

Nhưng bọn họ lại căn bản không dám dừng lại chút nào!

Thậm chí không cách nào xác nhận đạn của mình có thật sự bắn trúng thi miết hay không!

Dưới hỏa lực như vậy, thi miết trước mặt bọn họ ngược lại đều liên tiếp chết đi!

Nhưng phương thức hành động vừa chạy vừa bắn này thế tất sẽ làm tốc độ của bọn họ chậm lại.

Bọn họ có thể thông qua hỏa lực áp chế thi miết phía trước!

Nhưng thi miết sau lưng bọn họ cũng nhân cơ hội này áp sát lên! "Chú ý sau lưng!" Uông Thành hét lớn một tiếng, tức tốc bảo vài tên thủ hạ chuẩn bị quay đầu ngăn cản thi miết phía sau.

Kết quả Tần Dã lại nhoáng cái vọt tới trước mặt gã. "Mày làm gì?" Uông Thành tự nhiên sẽ không có ý tốt suy đoán Tần Dã, lập tức cảnh giác. "Tôi vừa rồi đã nói, chạy, vô luận thế nào cũng đừng dừng lại." Tần Dã nhìn chằm chằm Uông Thành nói. "Mày dựa vào cái gì ra lệnh cho tao!" Uông Thành đã làm xong động tác rút dao, phẫn nộ nói.

Tần Dã không nói nhiều, trực tiếp vung tay một đao chém nát một con thi miết đang bay tới!

Uông Thành lập tức ngây ra tại chỗ!

Chỉ vì tốc độ một đao này của Tần Dã thực sự quá nhanh!

Uông Thành thậm chí đều không thể nhìn rõ đối phương ra tay!

Rất hiển nhiên, một khoảnh khắc vừa rồi, Tần Dã có thể cắt bỏ bất cứ thứ gì!

Bất kể là gã hay là thi miết! "Ông chủ các người còn phải nghe tôi,

anh chắc chứ?" Tần Dã không nói nhiều, xoay người đồng thời lại là mấy đao rơi xuống, chém nát mấy con thi miết đang lao lên!

Mà sự uy hiếp này hiển nhiên cũng phi thường hữu dụng!

Uông Thành vốn còn muốn phản kháng một chút lập tức thành thật xoay người bỏ chạy!

Sau khi cấp tốc chạy trốn một hồi, thi miết trước mắt rốt cuộc cũng bị bọn họ mở ra một thông đạo!

Không có thi miết liên tiếp đuổi theo, mọi người cũng coi như có thể thở phào một hơi.

Cũng chính lúc này, bọn họ chợt nhận ra một điểm rất không thích hợp!

Lần này bọn họ gặp phải hình như chỉ có thi miết đuổi theo từ chính diện!

Theo lý thuyết mấy thứ này không phải bốn phương tám hướng chỗ nào cũng có sao?

Vậy đám lẽ ra phải đi theo sau lưng bọn họ đâu rồi?

Mọi người tức tốc quay đầu, lúc này vẫn có vài con thi miết đang từ trong vách đá chui ra.

Phải nói uy hiếp lớn nhất của thi miết chính là ở tính bầy đàn!

Hiện tại chỉ lác đác vài con thế này thực sự không tạo thành uy hiếp gì!

Mọi người nhẹ nhàng giải quyết mấy phiền toái nhỏ này xong, vẫn dồn sự chú ý về phía sau!

Ngay sau đó bọn họ liền nhìn thấy dáng vẻ chạy tới của Uông Thành.

Giống như Vương Bàn Tử tuyệt đối tin tưởng thực lực của Tần Dã!

Đám thủ hạ của Uông Tạng Hải đối với thực lực của Uông Thành cũng sùng bái đến mức gần như mê tín.

Lúc này vừa nhìn thấy Uông Thành xuất hiện liền lập tức nghĩ đến là gã vẫn luôn ở phía sau ngăn cản đám thi miết kia! "Uông tiên sinh!

Là ngài phải không!

Vẫn luôn ở phía sau giúp chúng tôi cản đám thi miết lao lên đó!" "Cái này còn gì phải nghi ngờ nữa?

Các cậu tự mình ngẫm lại xem!

Đám thi miết vốn dĩ phải đuổi sát đít chúng ta tại sao lại dừng lại!" "Chắc chắn là có người chặn lại rồi!

Mà trong chúng ta, có thực lực làm được điểm này thì chỉ có Uông tiên sinh!" Đám người vừa tâng bốc Uông Thành lên tận mây xanh, vừa liên tục tới gần gã.

Nhưng đợi đến khi bọn họ đến trước mặt Uông Thành, lại lập tức nhận ra không đúng.

Thần tình Uông Thành hiện tại có phải có chút quá mức ngưng trọng hay không?

Chương 1034

Loại ánh mắt này hoàn toàn không giống vẻ mặt cao hứng vì vừa giải quyết được phiền toái!

Trông ngược lại càng giống như chịu phải kích thích gì đó, có vẻ thất thần!

Mọi người đều có chút hồ đồ, hình như từ lúc bọn họ quen biết Uông Thành tới nay, chưa từng thấy gã lộ ra thần tình như vậy. "Uông tiên sinh nhất định là mệt mỏi rồi!" "Không sai, muốn ngăn cản nhiều thi miết như vậy cũng không phải chuyện dễ dàng gì!" Đám thuộc hạ của Uông Tạng Hải đang nói, liền nghe thấy từ hướng Vương Bàn Tử truyền đến một trận cười lạnh.

Mọi người lập tức ném ánh mắt thù địch về phía đó, nhưng Vương Bàn Tử đâu phải người sẽ để ý mấy cái này? "Được được được!

Đám người các cậu đúng là giỏi tìm cớ cho chủ tử mình thật đấy!

Các cậu nhìn bộ dạng hắn xem!

Chỗ nào giống bộ dạng vừa đánh thắng trận trở về!" Vương Bàn Tử hừ lạnh một tiếng. "Tên Bàn Tử chết tiệt kia, vậy anh thử nói xem nếu không phải Uông tiên sinh ra tay!

Đám thi miết như thủy triều kia tại sao không đuổi theo!" Một người trong đó bất mãn nói. "Chẳng lẽ các người không phát hiện đồng chí Tiểu Tần của chúng tôi cũng không ở đây sao?" Vương Bàn Tử khoanh tay trước ngực, vẻ mặt hiển nhiên nói. "Cho nên ý của anh là Uông tiên sinh chúng tôi người đã về rồi!

Nhưng đám thi miết kia không phải ngài ấy ngăn cản!

Ngược lại là cái gì mà đồng chí Tiểu Tần người còn chưa tới, lại đã ngăn cản tất cả thi miết?

Bàn Tử, cách nói này của anh có phải hơi buồn cười quá không." "Đúng thế, nói không chừng là hắn không có bản lĩnh lại còn muốn đi đối phó đám thi miết kia.

Hiện tại chỉ sợ đã bị đám thi miết ăn sạch rồi cũng nên!" Nếu là trước kia, Vương Bàn Tử khẳng định đã bạo nộ, đó là bởi vì quá khứ những nguy hiểm Tần Dã đối mặt xác thực có khả năng uy hiếp đến tính mạng hắn!

Nhưng lần này Vương Bàn Tử lại hoàn toàn không có suy nghĩ như vậy!

Đám thi miết này đối với bọn họ đích xác là rất trí mạng!

Nhưng hắn tin tưởng, nếu là đối với Tần Dã... dăm ba con thi miết này thì tính là cái gì! "Các người muốn kêu gào thì tranh thủ hiện tại đi, đợi lát nữa đồng chí Tiểu Tần nhà chúng tôi đến, từng đứa một bị vả mặt đấy!" Vương Bàn Tử cười khẩy.

Thủ hạ Uông Tạng Hải vừa thấy hắn kiêu ngạo như vậy, lập tức có người muốn nhảy dựng lên phản bác.

Kết quả lại bị Uông Thành ngăn lại.

Nhìn bộ dạng lắc đầu sượng trân của gã, trong lòng mọi người đều trầm xuống!

Tính n tình của Uông Thành bọn họ rõ ràng nhất!

Có người ngay trước mặt gã sỉ nhục khiêu khích như vậy, đặt ở bình thường, Uông Thành chỉ sợ đã sớm dùng thực lực bắt đối phương trả giá đắt cho lời nói việc làm của mình rồi!

Nhưng lần này gã thế mà thật sự trầm mặc!

Biểu hiện này nghiễm nhiên chính là đã chấp nhận lời nói của Vương Bàn Tử!

Nếu nói như vậy, chỉ sợ tình huống thật sự giống như Vương Bàn Tử nói rồi!

Ngay cùng lúc đó, mọi người nhìn thấy thân ảnh Tần Dã chậm rãi xuất hiện.

Nhìn vẻ mặt ung dung đạm định của hắn, hiển nhiên không thể là gặp phải nguy hiểm gì!

Đem những thứ này ghép lại với nhau, chẳng phải càng chứng minh tất cả rồi sao!

Nhìn bộ dạng ngẩn người của bọn họ, trong lòng Vương Bàn Tử sướng không thể tả!

Lập tức hừ lạnh một tiếng đi về phía Tần Dã! "Đồng chí Tiểu Tần, sao giờ cậu mới qua đây!

Mau nói cho bọn tôi nghe, chuyện này là thế nào?" Vương Bàn Tử lập tức sáp lại hỏi.

Tần Dã lập tức dùng ánh mắt nhìn kẻ ngu si nhìn Vương Bàn Tử, chính mình vì sao hiện tại mới đến, người khác không biết, chẳng lẽ hắn còn có thể không biết sao?

Có cần thiết hỏi mình ở đây không?

Vương Bàn Tử cũng không ngốc!

Đâu thể không biết vấn đề này của mình đối với Tần Dã mà nói có bao nhiêu đột ngột.

Tức khắc ra hiệu bằng mắt cho Tần Dã, ý bảo hắn chú ý đám người Uông Tạng Hải.

Mà Tần Dã quả nhiên lập tức hiểu được ý tứ của Vương Bàn Tử,

đạm đạm cười tiếp lời: "Cậu tưởng vì sao dọc đường đi các cậu chỉ gặp thi miết lao tới từ chính diện mà không có từ phía sau?

Đám thi miết này tuy không tạo thành uy hiếp gì quá lớn, nhưng số lượng xác thực không ít, thật sự muốn giải quyết cũng không đơn giản như vậy." Lời này của Tần Dã phảng phất lại giáng một đòn mạnh vào tim bọn họ.

Khác với bộ dạng kinh hãi đến sượng trân của Uông Thành, dáng vẻ nói cười vui vẻ lúc này của Tần Dã, những gì hắn nói rốt cuộc có phải thật hay không còn cần phải suy nghĩ nhiều sao? "Tần Dã tiểu huynh đệ thân thủ quả nhiên lợi hại!" Uông Tạng Hải lúc này mới lên tiếng, "Không ngờ số lượng thi miết như vậy cậu thế mà thật sự bằng sức một người đã cản lại toàn bộ.

Chỉ là có một việc tôi hơi không hiểu.

Tiểu huynh đệ rõ ràng có đủ năng lực ứng đối đám thi miết này!

Tại sao lại muốn chúng tôi mau chóng chạy trốn?

Cho dù không chạy chắc cũng không sao chứ?

Tiểu huynh đệ đừng hiểu lầm!

Tôi tuyệt đối không có ý nghi ngờ năng lực của cậu!

Chỉ là thuần túy xuất phát từ tò mò nên muốn hỏi một chút." "Bởi vì chỉ có như vậy, tôi mới có thể thuận lợi cản toàn bộ đám thi miết này lại." Tần Dã thản nhiên nói.

Đối với lời này của Tần Dã, Uông Tạng Hải nhất thời cũng không hiểu lắm.

Nếu là đối mặt với người, bởi vì muốn đề phòng đối phương đột nhiên bắt ai đó làm con tin, cho nên muốn loại trừ khả năng này trước thì Uông Tạng Hải biết!

Nhưng thi miết làm gì có trí thương như vậy!

Nếu thực lực Tần Dã đủ để nhẹ nhàng giải quyết hết thảy thi miết!

Vậy cho dù bọn họ ở đây, kết quả này cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi nào chứ? "Tiểu huynh đệ, cậu nói vậy tôi vẫn hơi không hiểu.

Cậu ứng đối đám thi miết này cùng việc chúng tôi có mặt ở đây có quan hệ gì sao?" "Uông lão bản, số lượng thi miết vừa rồi ông cũng thấy.

Ông cảm thấy nếu thật sự đứng im một chỗ làm bia đỡ đạn, các người có khả năng cản được tất cả thi miết không?

Mà chỉ cần có thi miết, dù chỉ là một con bò lên người ai đó.

Tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì?" Tần Dã hỏi. "Đương nhiên là bị thương rồi, cho dù chúng tôi có thể lập tức triển khai cứu viện, để người đó không đến mức bị thi miết giết chết!

Nhưng tôi nghĩ bị thương là điều khó tránh khỏi." Uông Tạng Hải không chút do dự nói. "Không sai, chỉ cần hơi hiểu về đám thi miết này, đều có thể nghĩ đến kết quả như vậy.

Giống như Uông lão bản nói, chỉ cần chúng ta cứu viện kịp thời, giữ được tính mạng là không thành vấn đề!

Nhưng một khi bị thương tự nhiên sẽ có mùi máu tươi truyền ra.

Đám vật thích hủ nhục này cực kỳ nhạy cảm với mùi máu.

Vừa rồi khi chúng ta mở cửa, loại vật chất mạc danh kỳ diệu kia đã hoàn toàn dính lên người chúng ta!

Nếu hiện tại lại có thêm máu tươi gia trì.

Chương 1035

Trong mắt đám thi miết này, ít nhất tại nơi chúng ta đang đứng, đối với thi miết mà nói, không có thức ăn nào mỹ vị hơn người đó!

Vậy sẽ có càng nhiều thi miết phát động công kích về phía người đó!

Nếu chúng ta lựa chọn ứng đối thi miết, bị vô số thi miết công kích, người đó tất chết không nghi ngờ.

Nếu chúng ta lựa chọn cứu người đó, những người khác sẽ bị thi miết công kích.

Uông lão bản, nếu là ông, ông sẽ làm thế nào?" Tần Dã đạm nhiên cười nhìn về phía Uông Tạng Hải.

Không biết có phải do hai người giao thủ quá nhiều hiệp hay không!

Hiện tại chỉ cần nhìn thấy Tần Dã dùng ánh mắt này nhìn mình, Uông Tạng Hải liền cảm thấy đây lại là một vòng thăm dò đến từ Tần Dã.

Mặc dù theo logic bình thường mà nói, lúc này nên nói những câu đại loại như tuyệt đối sẽ không từ bỏ đồng đội!

Thậm chí suy nghĩ này đã đến bên miệng lão.

Nhưng Uông Tạng Hải chuyển niệm vừa nghĩ lập tức nhớ lại mình vừa mới xử quyết một tên thủ hạ phạm lỗi.

Nếu lúc này lại nói cái gì không từ bỏ...

Bất kể là nói thật hay nói dối, trong mắt người khác cũng chỉ có thể là nói dối mà thôi! "Nếu có thể, tôi không muốn từ bỏ bất kỳ

người nào cùng tôi xuống đất.

Bọn họ đều là bộ hạ của tôi, làm lãnh đạo, tôi có trách nhiệm an toàn đưa bọn họ ra ngoài!

Nhưng lập trường của tôi cũng không cho phép chúng tôi cứ mãi giảng cầu nhân tình!

Nếu vì cứu một mình cậu ta mà dẫn đến càng nhiều hy sinh!

Bất kể chuyện này khiến lòng tôi khó chịu thế nào!

Tôi cũng chỉ có thể xin lỗi cậu ta!" Đây chính là đáp án hoàn mỹ mà Uông Tạng Hải đưa ra sau khi suy tính! "Không sai, đây tự nhiên cũng là suy nghĩ của tôi." Tần Dã đạm nhiên cười một tiếng: "Nếu trong chúng ta thật sự có người bị thi miết công kích, vì cứu người cũng vì tránh cho phiền toái tiến thêm một bước mở rộng, tôi sẽ ngay lập tức huy đao về phía thi miết trên người kẻ đó.

Tuy rằng tôi nhắm vào thi miết, nhưng trong tình huống đó, tôi cũng rất khó đảm bảo mình nhất định sẽ không làm bị thương người khác.

Cho nên tôi nghĩ kết quả cuối cùng đại khái sẽ có vài người bị ngộ thương hoặc ngộ sát đi.

Bất quá tôi cũng không phải người không có tình cảm.

Một khi thật sự đến cục diện đó, tôi có thể sẽ vì lo lắng làm bị thương người khác, kết quả ngược lại dẫn đến động tác xuất hiện chần chờ.

Cho nên tôi mới yêu cầu các người chạy mau.

Tuy nói như vậy không dễ nghe, nhưng trong tình huống đó, các người chỉ sẽ trở thành đá ngáng chân của tôi!

Chỉ có đưa các người đi trước, tôi mới có thể tâm vô bàng dĩ giải

quyết đám đồ chơi này!" Khi Tần Dã nhìn về phía Uông Tạng Hải lần nữa, trong lòng lão không khỏi rùng mình một cái.

Lần này lão biết không phải do mình thần kinh quá độ, khí tức lưu lộ ra trên người Tần Dã khiến lão khẳng định những lời Tần Dã vừa nói đều là thật!

Lời nói dối duy nhất chính là việc hắn sẽ lỡ tay công kích trúng bọn họ khi cắt thi miết!

Từ trạng thái lưu lộ ra trên người hắn, Uông Tạng Hải vô cùng xác định nếu tình huống đó thật sự xảy ra, Tần Dã huy đao tuyệt đối sẽ không có chút do dự nào!

Ít nhất đối với bọn họ tuyệt đối sẽ không!

Cho dù lúc đó là chính lão bị thi miết công kích, Tần Dã cũng nhất định sẽ không chút do dự mà động đao ngay tức khắc!

Còn việc có thuận tiện chém chết lão luôn hay không thì không ai biết được! "Ra là vậy, thật không hổ là Tần Dã tiểu huynh đệ, suy xét sự tình quả nhiên toàn diện!

Đích xác, nếu chúng tôi ở lại chỗ đó chỉ tổ làm vướng chân cậu, vậy chúng tôi đương nhiên vẫn là rời đi thì tốt hơn." Uông Tạng Hải nhanh chóng điều chỉnh trạng thái mỉm cười nói với Tần Dã.

Tần Dã cũng tịnh không nói nhiều, chỉ đột nhiên rút đao chém một cái.

Động tác này làm tất cả mọi người tại hiện trường đều kinh ngốc!

Bọn họ sợ Tần Dã đây là muốn ra tay với Uông Tạng Hải!

Nhất là Uông Thành, sau khi nhìn thấy thân thủ của Tần Dã trước đó, trong lòng gã đã phi thường rõ ràng, với thực lực của Tần Dã, nếu thật muốn hạ sát thủ với Uông Tạng Hải, gã một chút biện pháp cũng

không có!

Bất quá may mà Tần Dã tạm thời chưa có dự định ra tay với Uông Tạng Hải.

Một đao này của hắn chỉ là chém nát mấy con thi miết đang bay tới. "Các vị, đừng nán lại nữa!

Thi miết còn chưa trừ hết đâu!

Nếu không muốn chuyện tôi vừa nói biến thành hiện thực thì mau đi thôi." Mọi người đâu dám chần chờ, đều nhao nhao đứng dậy tiếp tục đi tới!

Bọn họ hiện tại sợ nhất đã không phải là thi miết gì đó!

Mà là sau khi bị thi miết bò lên người, ít nhất theo bọn họ thấy, Uông Tạng Hải nhất định sẽ động đao!

Rất nhanh, mọi người liền lần nữa đi tới trước một cánh cửa đá!

Lần này đám thủ hạ của Uông Tạng Hải không ai khinh cử vọng động.

Đều nhao nhao quay đầu nhìn về phía Tần Dã, chờ Tần Dã cho bọn họ một đáp án. "Đồng chí Tiểu Tần, cánh cửa này thế nào?

Có cơ quan dư thừa gì không?" Vương Bàn Tử tức khắc hỏi.

Tần Dã gật gật đầu.

Vương Bàn Tử nhanh chóng xách súng lên, quay đầu nhìn về phía bốn phía. "Đồng chí Tiểu Tần!

Chỗ này là có thuyết pháp gì?" "Coi như là một cơ quan cũ rích rồi.

Nhìn cấu tạo cửa đá này, bên trên hẳn là một bức bích họa.

Một khi thuận lợi hoàn thành, liền có thể mở ra cửa đá, đồng thời đạt được một đoạn lịch sử.

Nhưng nếu thất bại..." Tần Dã hất hàm: "E rằng nội dung trên bức bích họa này chính là trừng phạt của cơ quan." "Trên tranh chính là trừng phạt?" Vương Bàn Tử lẩm bẩm ghé sát vào cửa đá quan sát kỹ lưỡng một phen.

Cơ quan bích họa này luôn là như vậy!

Trước khi ghép hoàn chỉnh thì quả thực chính là một đống quỷ vẽ bùa!

Cho nên hiện tại muốn nhìn rõ trên này rốt cuộc là trừng phạt gì hiển nhiên cũng căn bản là chuyện không thể nào! "Bàn gia nghe nói vị Thủy Hoàng Đế này nổi tiếng tàn bạo.

Đã là nhân vật cỡ đó, thì cơ quan ngài ấy làm ra cho chúng ta khẳng định cũng sẽ không quá hài hòa đâu nhỉ?" Vương Bàn Tử nhìn về phía Tần Dã hỏi.

Tần Dã chỉ nhìn chằm chằm cửa đá trước mắt một lúc, sau đó lại quay đầu nhìn về phía Uông Tạng Hải hỏi: "Uông lão bản, cơ quan này ông biết chút gì không?" Uông Tạng Hải mi đầu tức khắc nhảy dựng, lão lập tức liên tưởng đến đây lại là một vòng thăm dò của Tần Dã!

Đã từ lúc bắt đầu lão sắm vai chính là một nhân vật không quá rõ ràng tình huống bên trong, hiện tại tự nhiên là không thể lộ tẩy. "Cái này Tần Dã tiểu huynh đệ thực sự có chút đánh giá cao tôi rồi.

Bức bích họa này trông hỗn loạn vô chương, nếu không phải các cậu nói đây là bích họa, tôi đều chỉ sẽ cảm thấy đây là hoa văn tùy tiện làm ra lúc xây dựng chỗ này thôi!" Uông Tạng Hải cười nói.

Mà sở dĩ lão nói như vậy tự nhiên là còn một tầng nguyên do khác!

Lần trước bọn họ đến cũng đích xác là từng phá giải qua cánh cửa đá trước mắt này!

Cho nên cánh cửa đá này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, trong lòng bọn họ kỳ thật ít nhiều nắm rõ!

Chỉ là lần này Uông Tạng Hải rõ ràng nhìn ra được, dáng vẻ bích họa trên cửa đá bị xáo trộn đã hoàn toàn không giống trước kia nữa rồi!

Lão cũng không biết đây rốt cuộc là bản thân người thiết kế cơ quan này thiết định, hay là thật sự như lão nghĩ trong lăng mộ này có vật sống gì đó tiến hành điều chỉnh.

Chương 1036

Nhưng dưới cục diện này lão nhất định phải cẩn ngôn thận hành!

Nếu không lão chân trước đưa ra kiến nghị, chân sau liền bị người phát hiện kiến nghị của lão tuy sai, nhưng từ một phương hướng khác lại có thể chính xác.

Há chẳng phải là không đánh đã khai sao? "Nói cũng phải, vậy chư vị, vì an toàn của mọi người, tôi phải mời mọi người tránh ra xa một chút." Tần Dã nói với đám đông.

Vương Bàn Tử bọn họ thì khỏi phải nói, bọn họ đối với Tần Dã là tuyệt đối tín nhiệm.

Lúc này Tần Dã đưa ra chỉ lệnh, mọi người ngay lập tức dùng tốc độ nhanh nhất kéo dài khoảng cách với cửa đá!

Còn về đám thủ hạ Uông Tạng Hải, bọn họ tuy không tin Tần Dã, nhưng trước đó đều đã kiến thức qua sự đáng sợ của cơ quan này!

Lúc này tự nhiên cũng chỉ muốn trốn thật xa!

Đợi đến khi tất cả mọi người đều kéo dài khoảng cách với cửa đá xong.

Tần Dã rảo bước tiến lên, bắt đầu đưa tay bát lộng bích họa trên vách đá.

Phải nói tốc độ phá giải này làm tất cả mọi người tại hiện trường đều âm thầm kinh ngạc!

Tốc độ này còn nhanh hơn bọn họ trước đó, hơn nữa nhìn mỗi một lần hành động của Tần Dã đều không có chút do dự nào.

Cứ như thể mỗi một lần điều chỉnh này hắn đều đã có sẵn đáp án

trong lòng vậy! "Tên này cư nhiên lợi hại như vậy sao?" Trong đám thủ hạ của Uông Tạng Hải có người nhịn không được lẩm bẩm.

Uông Tạng Hải thì toàn thần quán chú nhìn chằm chằm động tác của Tần Dã, chuyện này đương nhiên không phải lão để ý tiến độ của Tần Dã.

Mà là một nguyên nhân khác khiến lão trước đó phải giả bộ mình cái gì cũng không biết.

Cơ quan này xa không đơn giản như mắt thấy.

Bích họa hoàn thành chỉ là bảo đảm mở cửa đá ra!

Nhưng bất kể bích họa có chính xác hay không!

Cơ quan liên động với cửa đá đều nhất định sẽ khởi động!

Uông Tạng Hải lúc đó cũng là không liên tưởng đến khả năng này cho nên mới chịu thiệt ngầm!

Tiến độ bát lộng bích họa của Tần Dã thập phần kinh người, rất nhanh cả bức bích họa đã gần như muốn ghép xong!

Uông Tạng Hải nhíu chặt mày, tiếp theo mới là mấu chốt của cả cơ quan!

Theo Tần Dã ghép xong mảnh bích họa cuối cùng, hai mắt Uông Tạng Hải cũng mãnh liệt trừng lớn! "Chính là hiện tại!" Gần như ngay khoảnh khắc Uông Tạng Hải trầm giọng!

Từ trái phải cửa đá thò ra một đôi còng tay!

Thời cơ này và thời cơ bích họa hoàn thành gần như nhất trí!

Cho dù là Tần Dã cũng trong nháy mắt bị đôi còng này khống chế hai tay!

Trong lòng mọi người lập tức thắt lại!

Vương Bàn Tử làm thế nào cũng không ngờ cơ quan này lại đến nhanh như vậy!

Bọn họ thậm chí đều không biết Tần Dã đã hoàn thành bích họa hay chưa!

Quan trọng hơn là, Vương Bàn Tử quả thực không dám tưởng tượng, Tần Dã thế mà lại sai sót! "Sao có thể!

Đồng chí Tiểu Tần thế mà sai sót rồi!" Vương Bàn Tử sốt ruột hét lớn một tiếng!

Còn chưa đợi Vương Bàn Tử làm ra động tác tiếp theo, lại là một đôi còng từ dưới đất chui lên, trực tiếp khóa chặt mắt cá chân Tần Dã!

Sau đó lại là một cái từ chính diện bay ra, trực tiếp khóa chặt cổ Tần Dã! "Mẹ nó!

Cái này là muốn làm gì!" Vương Bàn Tử lập tức kinh hô một tiếng! "Bàn Tử!

Anh nhìn bức bích họa kia kìa!" Hạo Thiên Chân hét lớn một tiếng, Vương Bàn Tử nhanh chóng quay đầu nhìn lại!

Thình lình nhìn thấy bích họa lúc này trình hiện chính là hình ảnh năm con chiến mã đang lao về năm hướng! "Vãi chưởng!

Thật hay giả vậy!

Đây là Ngũ mã phanh thây!" Vương Bàn Tử lập tức kinh hô.

Phải nói loại hình phạt này bọn họ cho dù chưa thực tế nhìn thấy, nhưng cũng một chút sẽ không xa lạ!

Căn cứ sự hiểu biết của bọn họ, chỗ đáng sợ nhất của loại hình phạt này cũng không phải bị sức mạnh đáng sợ của năm con ngựa phanh thây!

Mà là quá trình này!

Mặc dù sức mạnh năm con liệt mã cường đại, nhưng kinh lạc cơ nhục trên người cũng không phải nói xé là có thể hoàn toàn xé rách!

Từ năm con liệt mã lạp xả đến khi triệt để biến thành mấy khối thi thể là có một quá trình!

Mà quá trình này đối với người chịu hình mà nói là tương đương thống khổ! "Mẹ nó!

Cho nên hiện tại mấy cái cơ quan này chính là đang kéo đồng chí Tiểu Tần!

Sau đó muốn giống như ngũ mã phanh thây xé xác cậu ấy ra hay sao!

Đùa cái gì vậy!" Vương Bàn Tử sốt ruột hét to, tiếp đó liền muốn lao ra cứu Tần Dã một phen!

Nhìn bộ dạng nôn nóng bên này của bọn họ, trong lòng Uông Tạng Hải không khỏi một trận thiết hỉ. "Đi đi!

Chỉ cần cao hứng, tất cả các người đều có thể đi.

Cơ quan này cũng không đơn giản như các người tưởng tượng đâu.

Nhìn qua nơi này chỉ có năm con liệt mã, nhưng thực tế là một cái phạm vi!

Chỉ cần bước vào phạm vi đó, sẽ lập tức có xiềng xích mới xuất hiện!" Uông Tạng Hải trong lòng nghĩ, tuy rằng lão cảm thấy với thực lực Tần Dã và Trương Kỳ Lân, cho dù thật sự xảy ra chuyện như vậy hẳn là cũng có thể cứu được bọn họ.

Nhưng có thể nhìn thấy mấy người bọn họ chật vật như vậy trong lòng Uông Tạng Hải cũng rất thoải mái.

Bất quá hiện tại so với việc nhìn thấy đám Vương Bàn Tử xui xẻo, lão vẫn càng tò mò Tần Dã muốn tự mình phá giải cục diện này như thế nào.

Mắt thấy Vương Bàn Tử sắp chạy ra ngoài, Trương Kỳ Lân lại ngăn hắn lại. "Đừng đi." Trương Kỳ Lân nói. "Tiểu Ca, đồng chí Tiểu Tần đã trúng chiêu rồi!

Nếu chúng ta không đi cứu, cậu ấy sẽ gặp nguy hiểm đó!

Cậu hẳn là cũng biết chứ!

Cái ngũ mã phanh thây này rốt cuộc đáng sợ cỡ nào!" Vương Bàn Tử sốt ruột hét to. "Tôi biết." Trương Kỳ Lân trầm giọng nói: "Đừng qua đó là ý của cậu ấy." "Ý gì?" Vương Bàn Tử chớp chớp đôi mắt, đầy vẻ không hiểu nhìn về phía Trương Kỳ Lân, sau đó hắn lại quay đầu nhìn về phía Tần Dã!

Phải nói thực lực Tần Dã thì Vương Bàn Tử tự nhiên là một chút cũng sẽ không nghi ngờ!

Hắn cũng tin tưởng, với thực lực Tần Dã muốn đánh phá cơ quan này khẳng định là không thành vấn đề!

Chương 1037

Nhưng điều kiện tiên quyết là Tần Dã phải có điều kiện phá cục a!

Hiện tại Tần Dã chính mình đều đã bị đống cơ quan này khống chế!

Tình huống này thì còn đâu ra thuyết pháp phá cục gì nữa!

Ngay sau đó mọi người liền nghe thấy một trận âm thanh dây xích cấp tốc vận chuyển!

Trong lòng Vương Bàn Tử lập tức thót một cái!

Đợi đến khi hắn quay đầu lại!

Thình lình nhìn thấy năm sợi xích đang nhanh chóng kéo về năm hướng! "Không được!

Bàn gia nhịn không nổi nữa rồi!

Đồng chí Tiểu Tần có lợi hại hơn nữa, tình huống này sợ là cũng không cầm cự được bao lâu!

Bàn gia phải lập tức mở xích cho cậu ấy!" Vương Bàn Tử hét lớn muốn lao lên lần nữa, kết quả Trương Kỳ Lân vẫn cứ ngăn cản hắn. "Tiểu Ca!

Cậu đừng có cản tôi!

Đồng chí Tiểu Tần hiện tại là gặp nguy hiểm đó!" Vương Bàn Tử gấp gáp hét to! "Chờ đã Bàn Tử, tình huống bên phía Tần Dã hình như có chút không đúng." Hạo Thiên Chân nhìn về phía cửa đá nói! "Tôi biết không đúng!

Đồng chí Tiểu Tần hiện tại đều trúng chiêu rồi!

Cái này còn có thể đúng được sao!" Vương Bàn Tử gào lên.

"Không phải!

Anh tự mình nhìn đi!" Hạo Thiên Chân lập tức nhắc nhở.

Vương Bàn Tử lần nữa nhìn qua, thình lình phát hiện tất cả xiềng xích dường như đều dừng lại!

Từ ma sát ở cửa đá có thể nhìn ra, hiện tại năm sợi dây xích này đích xác vẫn đang toàn lực kéo căng!

Nhưng thân thể Tần Dã lại không chút sê dịch!

Chẳng lẽ là mấy sợi xích này đã kéo đến cực hạn rồi?

Nhưng tình huống hiện tại nhìn thế nào cũng không giống a! "Cái này!

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!

Đồng chí Tiểu Tần rốt cuộc đang làm gì!" Vương Bàn Tử trừng lớn hai mắt, đối với tình huống bên phía cửa đá sững sờ đến mức hoàn toàn không thể lý giải!

Uông Tạng Hải lúc này cũng đã mục trừng khẩu ngốc!

Là người từng tận mắt chứng kiến cơ quan này!

Lão biết rõ cực hạn kéo của mấy sợi xích này là thế nào!

Theo lực kéo bình thường của xích, hiện tại Tần Dã đầu tiên sẽ bị cỗ lực lượng này lôi lên giữa không trung, sau đó cỗ lực lượng này còn sẽ tiếp tục.

Mãi cho đến khi xé xác Tần Dã thành mảnh vụn mới thôi!

Nhưng tình huống hiện tại rõ ràng không phải như vậy!

Mấy sợi xích này rõ ràng vẫn còn đang kéo!

Nhưng lại hoàn toàn không nhìn ra thân thể Tần Dã có bất kỳ dấu hiệu cử động nào!

Không đúng!

Nếu quan sát kỹ sẽ phát hiện, thân thể Tần Dã hình như còn đang hơi co lại!

Mặc dù chuyện này làm người ta cảm thấy phi thường khó tin!

Nhưng đối với tình huống này Uông Tạng Hải có thể nghĩ đến giải thích chỉ có một loại!

Tần Dã hắn thế mà lại đang dùng sức mạnh thuần túy để thi gan với mấy sợi xích này! "Hắn thật sự định dùng phương thức này phá cục?" Uông Tạng Hải mày càng nhíu càng chặt, tuy nói căn cứ tình huống hiện tại lão không nghĩ ra khả năng nào khác!

Nhưng lão vẫn không dám tin tưởng, bất kể nói thế nào, muốn dùng phương thức này phá cục thực sự là quá điên rồ rồi!

Thế nhưng rất nhanh, Uông Tạng Hải liền phát hiện!

Suy nghĩ vừa rồi của lão đích xác rất điên rồ, nhưng không còn nghi ngờ gì nữa Tần Dã là một kẻ còn điên rồ hơn!

Bởi vì hiện tại hắn đích xác là đang dùng sức mạnh cơ bắp của mình giằng co với đống xích sắt này!

Hơn nữa ngay sau đó!

Tần Dã đột nhiên hét lớn một tiếng, nương theo đó toàn thân đồng thời phát lực!

Chỉ thấy xích sắt vốn còn muốn khuếch trương ra ngoài thế mà thật sự toàn bộ bị Tần Dã kéo về phía mình!

Sau đó chỉ nghe Tần Dã nộ quát một tiếng!

Thân thể mạnh mẽ co rụt lại!

Mấy đạo xiềng xích kia thế mà thật sự chỉ trong nháy mắt liền đứt

thành từng đoạn vụn!

Đám người tại hiện trường bao gồm cả Vương Bàn Tử trong lúc nhất thời toàn bộ đều ngây ngốc trừng lớn hai mắt!

Tại thời điểm vốn dĩ nên vì biểu hiện xuất sắc của Tần Dã mà hoan hô này!

Mọi người lại đều vì cảnh tượng trước mắt quá mức chấn kinh mà không biết nên biểu đạt tâm tình hiện tại của mình thế nào!

Rốt cuộc trong đám người, nhất là bên phía Uông Tạng Hải những kẻ đã từng kiến thức qua cơ quan này, có ai ngờ được chứ?

Phương thức phá cục của Tần Dã thế mà lại đơn giản thô bạo như vậy!

Mãi cho đến khi cửa đá vì Tần Dã thuận lợi phá hoại cơ quan mà chậm rãi mở ra.

Mọi người mới từ trong chấn kinh hồi phục lại tinh thần, sau đó nhao nhao lao về phía Tần Dã!

Thủ đương kỳ xung tự nhiên chính là Vương Bàn Tử rồi!

Hắn trong nháy mắt vọt tới trước mặt Tần Dã, cho đến tận bây giờ vẫn là vẻ mặt không thể tin được. "Không phải chứ đồng chí Tiểu Tần!

Cậu thế mà thật sự làm vậy!

Cứ dùng phương pháp trực tiếp như vậy giải quyết cơ quan này luôn?

Không đúng không đúng!

Cái này đều không phải mấu chốt vấn đề!

Cơ quan này tại sao lại bị kích hoạt a!

Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu vừa rồi phá giải cơ quan hẳn là không có vấn đề gì chứ!

Tôi thấy bức bích họa kia hẳn cũng là phi thường hoàn mỹ ghép xong rồi a!

Nhưng tại sao vừa rồi còn có cơ quan Ngũ mã phanh thây kích hoạt?

Chương 1038

Chuyện này rốt cuộc là thế nào!" "Bởi vì khôi phục bích họa phá giải vẻn vẹn chỉ là cơ quan mở cửa mà thôi." Tần Dã nhìn cái bộ dạng không hỏi cho ra nhẽ sẽ trực tiếp vồ lên của Vương Bàn Tử, nhanh chóng kéo ra một chút khoảng cách rồi nói: "Ngũ mã phanh thây trên bích họa là chỉ cần hoàn thành sẽ lập tức kích hoạt.

Đây coi như là chỗ hung hiểm chân chính của cơ quan này đi." "Khoan đã!

Đồng chí Tiểu Tần!

Nói như vậy ở giữa chừng lúc phá giải cậu đã phát giác ra điểm này rồi sao?" Vương Bàn Tử đột nhiên ý thức được điểm này. "Không sai!

Lúc ấy tôi nghe được một ít động tĩnh của cơ quan bên trong, nếu là phá giải cơ quan bình thường thì không nên như vậy.

Cho nên lúc ấy tôi liền hơi đoán được." Tần Dã gật gật đầu nói.

Vương Bàn Tử ngây ra tại chỗ chớp chớp mắt, sau khi hơi điều chỉnh một chút mới nói: "Không phải!

Đồng chí Tiểu Tần!

Đã cậu ngay từ đầu đã biết!

Vậy cậu tại sao còn muốn trúng chiêu chứ?

Với thực lực của cậu muốn phá tan cơ quan này hẳn là không có gì khó khăn chứ?" "Bởi vì thiết định của cơ quan này chính là như vậy." Tần Dã nói: "Việc kích hoạt toàn bộ xích sắt và việc hoàn thành đồ án cuối cùng của cơ quan là xảy ra đồng thời.

Trừ phi chúng ta từ bỏ phá giải cơ quan này, nếu không người hoàn thành bích họa nhất định sẽ bị xích sắt lôi lại.

Nhưng cơ quan bích họa này còn có một thiết định, sau khi mở ra chỉ cần dừng lại giữa chừng.

Toàn bộ cơ quan sẽ trong nháy mắt khóa chết!

Trừ phi chúng ta nếm thử cưỡng ép phá cửa, nếu không cánh cửa đá này sẽ không cách nào mở ra được nữa.

Cho nên cái bẫy cuối cùng này là chúng ta vô luận như thế nào đều phải giẫm lên." Nghe đến đó, Vương Bàn Tử không khỏi lại thở dài một hơi: "Mẹ kiếp!

Vậy cơ quan này cũng quá hung hiểm rồi!

Nếu không phải là cậu!

Người bình thường lúc phá giải cơ quan này chỉ sợ là toi mạng ngay tại chỗ rồi!

Bất quá đồng chí Tiểu Tần, cậu làm vậy cũng quá mạo hiểm đi!

Lỡ vừa rồi cậu thật sự bị mấy sợi xích này xé nát thì làm sao!

Nếu là cậu hẳn là cũng có thể nghĩ ra một ít biện pháp khác chứ!" Vương Bàn Tử nghi hoặc nói. "Cái này hả... tôi cũng xác thực có nghĩ tới.

Nhưng sau khi bị xích lôi lại thì tôi bỏ qua.

Tôi phát hiện mấy cái cơ quan này tuy tốc độ rất nhanh, sức kéo cũng không tính là yếu.

Nhưng cũng không mạnh như tưởng tượng, tôi hơi dùng sức một chút hình như vẫn có thể chống lại.

Dứt khoát cũng liền thử một lần.

May mà đây chỉ là một cơ quan mang tính tượng trưng.

Cũng không phải thật sự có năm con liệt mã đang đồng thời kéo tôi.

Không thì tôi thật sự xong đời rồi." Tần Dã cười hắc hắc nói. "Hóa ra là thế à!

Đồng chí Tiểu Tần, sau này chúng ta vẫn là đừng tùy tiện làm loại nếm thử này nữa nhé!

Cậu không biết đâu, vừa rồi lúc cậu giằng co với cái cơ quan kia làm Bàn gia sợ muốn chết!

Nếu không phải Tiểu Ca ngăn cản, Bàn gia liền xông lên hỗ trợ rồi." Vương Bàn Tử thở dài một hơi nói. "Vậy thì đúng là đa tạ cậu không xông tới!

Lúc cơ quan kích hoạt, tôi còn chú ý tới thanh âm vận chuyển của xích bên trong cũng không phải chỉ có mấy sợi kéo tôi.

Nói cách khác, cơ quan này hẳn là có tính phạm vi.

Vào khoảnh khắc tôi hoàn thành bích họa, toàn bộ cơ quan liền bị hoàn toàn kích hoạt rồi.

Đầu tiên là năm sợi xích lao ra dùng để trói buộc tôi!

Cơ quan tiếp theo chính là loại tựa như trang bị trọng lực các loại.

Chỉ cần có người xông lên, những sợi xích khác sẽ trong nháy mắt lao ra tóm lấy người đó.

Sau đó tiếp tục hình thành Ngũ mã phanh thây." Tần Dã nói.

Vương Bàn Tử đầu tiên là sửng sốt, sau đó cũng rùng mình một cái!

Hắn không khỏi tưởng tượng một chút loại hình ảnh kia trong

đầu.

Nếu chính mình thật sự bị mấy sợi xích này tóm lấy, mình liệu có cách nào tránh thoát được không?

Nhưng dựa theo lời Tần Dã, uy lực mấy sợi xích này xa không phải trình độ ngựa thật.

Mình liệu có thể giống Tần Dã dùng sức mạnh thuần túy để chống lại hay không?

Suy nghĩ như vậy trong đầu Vương Bàn Tử chỉ xuất hiện một thoáng liền hoàn toàn bị loại bỏ!

Hắn lại không phải lần đầu tiên hành động cùng Tần Dã!

Trong lời nói của Tần Dã, mấy chữ "tàm tạm" có thể tin sao?

Cái này hiển nhiên là không có một chút độ đáng tin nào!

Hắn cái gọi là "không lợi hại lắm" này hoàn toàn là phán đoán được xây dựng trên cơ sở năng lực của chính bản thân Tần Dã!

Người khác tốt nhất đừng tùy ý đi thử.

Không thì đến lúc đó nói không chừng mình chết như thế nào cũng không biết.

Uông Tạng Hải lúc này thì đứng một bên dùng một loại thần tình thập phần nghiêm túc nhìn Tần Dã.

Cái gì mà "không phải sức mạnh ngựa thật", mấy lời quỷ thoại này lừa gạt người khác thì thôi!

Lão Uông Tạng Hải không lâu trước đó chính là thật sự từng ở cái địa phương này!

Cơ quan nơi này rốt cuộc là trình độ gì, trong lòng lão chẳng lẽ còn có thể không rõ sao?

Tuy rằng chỉ là xích sắt, nhưng lực kéo trong nháy mắt của mấy sợi xích này không những hoàn toàn đạt đến trình độ ngựa thật!

Thậm chí còn muốn vượt qua liệt mã bình thường!

Nhưng Tần Dã thế mà còn có thể dùng phương thức như vậy phá cục!

Cho dù sự nhẹ nhàng Tần Dã biểu hiện ra là giả trang!

Nhưng chỉ riêng bản thân việc này cũng đã rất không thể tin nổi rồi! "Được rồi các vị, đã cửa đã mở ra chúng ta mau qua đó thôi.

Cánh cửa này sau khi mở ra sẽ không luôn giữ trạng thái này đâu.

Đợi lát nữa cửa đá lần nữa đóng lại, chúng ta không những cần một lần nữa phá giải cơ quan.

Nói không chừng còn sẽ có thêm nguy hiểm gì khác!" Vừa nghe lời này, cả người Vương Bàn Tử lập tức liền không bình tĩnh nữa.

Lập tức dùng tốc độ nhanh nhất hành động về phía bên trong cửa đá. "Không phải!

Chương 1039

Đồng chí Tiểu Tần!

Chuyện quan trọng như vậy cậu phải sớm nói cho bọn tôi biết chứ!" Đợi đến khi tất cả mọi người đều tiến vào trong cửa đá.

Cửa đá lại trong nháy mắt đóng lại.

Cứ như thể đang chứng minh lời nói trước đó của Tần Dã cũng không phải đang nói đùa nhạt nhẽo gì. "Mẹ nó!

Chúng ta hiện tại là lại đến chỗ nào rồi?" Vương Bàn Tử vừa cảnh giác bốn phía vừa nói.

Mặc dù mấy đạo cơ quan hiện tại bọn họ tao ngộ không tính là gì quá đặc biệt!

Nhưng luận trình độ hung hiểm cũng tuyệt đối là mỗi một cái đều không thể khinh thường!

Nếu trong mộ thất này cũng có cơ quan gì, hiển nhiên cũng sẽ không đơn giản a!

Vương Bàn Tử vừa dứt lời, cả cái cơ quan cứ như thể đang đáp lại hắn vậy!

Thế mà trực tiếp thắp sáng đuốc trên vách đá xung quanh!

Mặc dù lúc này đuốc sáng lên tổng cộng chỉ có sáu ngọn, nhưng ngôi mộ thất này không tính là quá lớn, sáu cây đuốc đã đủ để thắp sáng nơi này!

Đồng thời mọi người nhìn thấy, dưới mỗi một ngọn đuốc đều có một cánh cửa đá!

Cánh cửa bọn họ tiến vào vẫn là bức bích họa Ngũ mã phanh thây

trước đó!

Nhưng năm cánh cửa khác vẫn là đồ họa hỗn loạn vô chương!

Hiển nhiên mấy cánh cửa đá kia cũng là nguyên lý cơ quan giống bích họa Ngũ mã phanh thây!

Hơn nữa bích họa trên toàn bộ cửa đá trong ngoài cũng đều là một loại trạng thái tựa như liên động!

Khi bát lộng bích họa một bên, bên kia cũng sẽ di động theo!

Mãi cho đến khi bích họa hai bên đều được phục nguyên! "Đồng chí Tiểu Tần, nơi này cậu có cách nhìn gì không?" Vương Bàn Tử cảnh giác bốn phía, lúc muốn nhìn ngó xung quanh một chút.

Dưới chân đột nhiên bị thứ gì đó ngáng một cái.

Nhất thời không phản ứng kịp hắn lập tức ngã oạch xuống đất.

Sau đó lại định thần nhìn lên, thình lình nhìn thấy lọt vào trước mắt chính là một bộ hài cốt!

Tuy nói Vương Bàn Tử đã sớm quen với mấy thứ này.

Nhưng đột nhiên gặp phải cái thứ như vậy, rốt cuộc vẫn làm Vương Bàn Tử giật nảy mình! "Vãi!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng nhảy dựng lên, nhìn lại bốn phía, mới phát hiện nơi này thế mà đâu đâu cũng có thi thể!

Càng ly kỳ hơn là, số lượng thi thể này không những dọa người, ngay cả cách chết cũng phi thường kỳ quái!

Nói chung trong một ngôi mộ thất, hiệu quả cơ quan tương đồng hoặc tương tự sinh ra đều sẽ không có khác biệt quá lớn!

Cho nên người chết trong một ngôi mộ thất tử trạng của bọn họ hẳn là đều xêm xêm nhau!

Nhưng nhìn lại hiện trường xem?

Những thi thể này thế mà trình hiện đủ loại kiểu chết khác nhau!

Có bị thiêu thành than đen!

Cũng có bị ngũ mã phanh thây!

Ngay cả trên đầu bọn họ, đều có rất nhiều thi thể treo lơ lửng, phảng phất như trôi nổi giữa không trung! "Đồng chí Tiểu Tần!

Đây lại là tình huống gì!

Bàn gia tôi là nghĩ tới tình huống trong ngôi mộ này khẳng định sẽ không tốt!

Nhưng nói thế này có phải khoa trương hơi quá đáng rồi không!

Trong một gian mộ thất mà nhiều cách chết như vậy!

Cho dù là trước đó chúng ta ở trong lăng mộ Uông Tạng Hải cũng chưa từng kiến thức qua cảnh tượng này đi!" Một tiếng kinh hô của Vương Bàn Tử ngược lại làm trong lòng Uông Tạng Hải thót một cái.

Lão lập tức quay đầu nhìn về phía Vương Bàn Tử, mới chú ý tới Vương Bàn Tử lúc nói chuyện thậm chí đều không nhìn về phía mình lấy một cái!

Hiển nhiên ngôn từ vừa rồi cũng là Vương Bàn Tử nghĩ tới sau đó thuận miệng nói một câu!

Chỉ là Uông Tạng Hải vì cảm xúc khẩn trương nên phản ứng có chút quá độ.

Giờ khắc này Uông Tạng Hải hơi có chút hối hận gọi đám Tần Dã bọn họ theo rồi.

Luận năng lực sức mạnh của bọn họ tự nhiên không cần nói nhiều.

Nhưng ở chung với bọn họ áp lực tâm lý của lão thực sự là quá lớn a!

Uông Tạng Hải nỗ lực điều chỉnh trạng thái của mình.

Lão cũng không muốn lộ ra sơ hở ở loại địa phương này!

Đồng thời lão trộm quay đầu nhìn về phía Tần Dã!

Hồi tưởng lại hành động trước đó của bọn họ, cuối cùng chính là khi đi tới nơi này, bởi vì cơ quan sáu cánh cửa này chung quy không có thuận lợi phá giải.

Dẫn đến bọn họ tử thương thảm trọng tại nơi này.

Đã hiện tại có Tần Dã tồn tại, lão cũng muốn xem năng lực của Tần Dã có phải ứng phó được mấy cái này hay không. "Xem ra chúng ta không cẩn thận rơi vào luân hồi rồi." Tần Dã quan sát cửa đá bốn phía cùng với những thi thể trong mộ thất này nói. "Hả?" Đám thủ hạ của Uông Tạng Hải tự nhiên không cần nói nhiều, một câu đột nhiên này của Tần Dã bọn họ hoàn toàn không thể lý giải!

Ngay cả Vương Bàn Tử lần này cũng bị lời của Tần Dã làm cho ngớ người ra.

Hoàn toàn không biết Tần Dã rốt cuộc đang nói cái gì. "Không phải, đồng chí Tiểu Tần!

Cậu nói vậy rốt cuộc là có ý gì hả?

Cái gì rơi vào luân hồi?

Cách nói này có phải hơi quái rồi không?

Rơi vào luân hồi không phải chứng minh người này đã chết rồi sao?

Cái này vô lý quá nhỉ?

Chúng ta không phải đều còn đang sống sờ sờ sao?

Chẳng lẽ là chúng ta gặp phải tình huống quá bất ổn gì đó chết ngay tại chỗ!

Tốc độ nhanh đến nỗi ngay cả chính chúng ta đều không ý thức được chúng ta đã chết rồi sao?

Cậu đừng có dọa huynh đệ nha!

Thứ này vô lý thế sẽ không ly phổ vậy chứ!" Vương Bàn Tử cảm khái đồng thời cũng đang không ngừng đặt câu hỏi.

Tần Dã cười khổ một tiếng: "Nghĩ cái gì thế?

Nếu chúng ta thật sự chết rồi sao có thể còn ở đây tán gẫu?

Lại không phải đang xem tiểu thuyết, cái gì thế giới sau khi chết cũng tồn tại các loại sự tình, ngẫm lại cũng không có khả năng đi!

Tôi nói luân hồi chỉ là một cách hình dung, hình dung chính là sáu cánh cửa trước mắt này đại biểu!" "Ý của cậu là sáu cánh cửa này chính là Lục đạo luân hồi chúng ta thường nói?" "Vãi chưởng!

Chương 1040

Đồng chí Tiểu Tần!

Cậu nhìn ra kiểu gì thế?

Tôi thấy chỗ này hình như cũng không có mấy cái dẫn đường dư thừa này mà?" Vương Bàn Tử hỏi. "Bàn Tử, có đôi khi muốn biết một ít đáp án gì đó tịnh không nhất định phải quan sát từ hoàn cảnh.

Mấy thứ ở hiện trường cũng sẽ là chỉ dẫn phi thường không tồi.

Tỉ như mấy thi thể trên mặt đất này.

Người ta thường nói cái gì người chết rồi thì cái gì cũng hết, cách nói này là không đúng!

Kỳ thật thi thể sau khi thỏa mãn điều kiện nào đó cũng sẽ biết nói chuyện." Tần Dã nói: "Các cậu lưu ý một chút cách chết của mấy người này.

Đầu tiên là cánh cửa chúng ta đi qua này, tử giả xung quanh cánh cửa này đều là bị ngũ mã phanh thây.

Đối với hình phạt này mọi người đương nhiên đều sẽ không xa lạ.

Nhưng nếu nói từ một góc độ khác, ngựa trong hình phạt này cũng có thể đại biểu cho Súc Sinh Đạo trong Lục đạo luân hồi.

Sau đó cái này, hẳn là bị sống sờ sờ thiêu chết, phảng phất như bị ngọn lửa địa ngục thiêu đốt hầu như không còn gì.

Cái bị mổ bụng moi ruột này giống như Ngạ Quỷ Đạo, rơi vào đạo này liền không thể ăn uống.

Những người treo trên đầu chúng ta này, giống như tiến vào Thiên Đạo, từ nay về sau không còn là sinh linh phàm gian nữa." Nghe Tần

Dã nhất nhất tiến hành giới thiệu đối với những thi thể này.

Mọi người đều không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Bọn họ quả thực không ngờ cơ quan trong mộ thất này thế mà lại có thiết định như vậy!

Uông Tạng Hải cũng lập tức nhíu chặt mày.

Điểm này sao lão lại không nghĩ tới chứ?

Trong đầu lão thủ đoạn lão quen thuộc chính là Bát môn trận pháp, Bát quái biến hóa các loại!

Khi nhìn thấy sáu cánh cửa lão thế mà hoàn toàn không nghĩ về hướng Lục đạo luân hồi!

Chính vì không nghĩ tới, cho nên lúc tiến hành phá giải cũng liền không tìm được phương hướng chính xác! "Vậy đồng chí Tiểu Tần, đã cậu đã biết, vậy phá giải mấy cơ quan này có phải cũng giống trước đó không?

Chỉ cần chúng ta hoàn thành bích họa trên vách đá là có thể thuận lợi thông qua rồi!" Vương Bàn Tử kích động hét lên! "Đích xác là vậy không sai!

Nhưng trong quá trình này còn có một phiền toái không nhỏ." Tần Dã hất hàm nói. "Phiền toái?" Vương Bàn Tử không hiểu hỏi. "Chính là quy luật phá giải mấy cánh cửa đá này.

Nếu là từ bên ngoài mở cửa, thì chính là chỉ cần hoàn thành bích họa cửa đá mình nhìn thấy là được.

Nhưng nếu là từ bên trong, thì hoàn toàn là chuyện khác." Tần Dã nói: "Sáu cánh cửa đại biểu cho Lục đạo luân hồi.

Chúng ta buộc phải dựa theo một thứ tự đặc định đi phá giải.

Nếu thành công, cửa thật sẽ tự hành mở ra.

Nếu thất bại, những người ở đây chính là tấm gương." Uông Tạng Hải hai mắt lại trừng lớn!

Lúc trước tiến hành phá giải cơ quan ở đây, tuy rằng lão đã nghĩ đến việc bọn họ phải làm y nguyên vẫn là hoàn thành bích họa trên cửa đá!

Nhưng lão thật sự vạn vạn lần không ngờ tới, trong này thế mà còn có cái gọi là quy luật!

Nhưng trong ấn tượng của lão, trong ngôi mộ thất này hẳn là không có bất kỳ manh mối nào liên quan về phương diện này mới phải!

Vậy Tần Dã lại làm sao biết được chứ? "Không phải!

Đồng chí Tiểu Tần!

Trong này hình như không có loại nhắc nhở cậu nói tồn tại mà?

Cậu sao biết chuyện này?

Còn có chính là quy luật cậu nói, cái này rốt cuộc phải làm sao biết được?" Vương Bàn Tử không hiểu hỏi. "Nhắc nhở đương nhiên là tồn tại.

Chẳng lẽ các cậu không chú ý tới sao?

Khi chúng ta tiến vào, đuốc phía trên cửa đá có thứ tự sáng lên!

Đây kỳ thật chính là nhắc nhở về việc phá cục như thế nào.

Nói cách khác chỉ cần chúng ta dựa theo thứ tự đuốc sáng lên mà hành động.

Liền có thể thuận lợi tìm được lối ra chân chính." Tần Dã nói.

Đám người tại hiện trường lập tức toàn bộ ngây ra tại chỗ.

Bọn họ chớp chớp mắt, nhao nhao dùng một loại ánh mắt không

thể tin được nhìn Tần Dã.

Chi tiết!

Cái này thực sự là quá chi tiết rồi!

Loại nhắc nhở phá giải cơ quan này ở đây lại có ai có thể tưởng tượng được chứ?

Huống chi đuốc sáng lên cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt!

Muốn mọi người trong khoảng thời gian nháy mắt này chú ý tới mỗi cái đuốc sáng lên.

Trừ phi mọi người đã có chuẩn bị từ trước, nếu không thì căn bản là không thể nào! "Mẹ ơi!

Cái vị Thủy Hoàng Đế này còn đúng là rất biết chơi a!

Lưu lại sáu cánh cửa, nhắc nhở duy nhất chính là đuốc bên trên khi nào sáng lên!

Nhắc nhở này đưa ra vị miễn cũng có chút quá trừu tượng rồi!

Nếu không phải vẫn luôn lưu ý mấy cái này căn bản là không có cách nào chú ý tới a!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói. "Chờ đã!" Kết quả ngay lúc này, Uông Tạng Hải lại kích động hô lên.

Mấy người Tần Dã đều có chút tò mò quay đầu nhìn về phía Uông Tạng Hải, không hiểu tên này hiện tại đột nhiên lại lên cơn gì! "Tần Dã tiểu huynh đệ, tôi không có ý không tin cậu!

Chỉ là chuyện này quan hệ trọng đại!

Chúng ta cứ chỉ từ điểm này mà suy xét đi phá giải cơ quan thật sự ổn sao?

Cậu lại làm sao xác định điểm này?" “Ông chủ Uông, ông nói thế thì Bàn gia tôi nghe hơi bị chối tai đấy nhé!” “Cái gì gọi là làm sao

đồng chí Tiểu Tần nhà chúng tôi xác định được hả?" "Ông không có năng lực đó nhưng đồng chí Tiểu Tần nhà chúng tôi thì có!" "Đối với đồng chí Tiểu Tần, phá giải cái cơ quan này chẳng phải là chuyện phút mốt sao?" "Sao hả?

Đã không tin tưởng đồng chí Tiểu Tần, thế còn nhờ cậu ấy giúp làm cái quái gì?" Chẳng đợi Tần Dã lên tiếng, Vương Bàn Tử đã khó chịu phản bác trước.

"Không!

Các vị ngàn vạn lần đừng hiểu lầm!" "Chỉ là thảm trạng tại hiện trường mọi người cũng thấy rồi." "Mới chỉ là một gian mộ thất mà đã thê thảm như vậy!" "Chứng tỏ cơ quan bên trong nhất định cực kỳ trí mạng!" "Nên bất kể chúng ta làm gì, tự nhiên đều phải cảnh giác một chút thì tốt hơn!" Uông Tàng Hải vội giải thích.

Nhưng Vương Bàn Tử rõ ràng chẳng lọt tai câu nào, lập tức bồi thêm: "Nói thì hay lắm, nói toạc ra chẳng phải là không tin nhiệm sao?" "Ông chủ Uông, nếu ông thật sự không tin tưởng chúng tôi thì không sao cả!

Hợp tác coi như chấm dứt, chúng tôi đi ngay bây giờ là xong." Vương Bàn Tử bực dọc nói.

Chương 1041

"Được rồi Bàn Tử, bọn họ cảm thấy tôi cần giải thích nhiều là vì bọn họ chưa đủ tin tưởng." "Ông chủ Uông và chúng ta chung quy cũng không thân thiết lắm, sự tin tưởng này tự nhiên không tồn tại." "Họ muốn hỏi kỹ hơn cũng là điều dễ hiểu." "Đầu tiên đây cũng chỉ là suy đoán của tôi, hay nói đúng hơn là một canh bạc tôi sắp thực hiện." Tần Dã nói: "Khi chúng ta đi vào, tôi để ý thấy ngọn đuốc đầu tiên sáng lên chính là cái ở ngay lối vào." "Năm ngọn đuốc còn lại cũng sáng lên theo một trình tự nhất định." "Cho nên tôi mới nghĩ đến điểm này." "Nếu tôi đoán không sai, cửa đá ở đây cũng vận hành như vậy!" "Tạm thời không nói đến chuyện từ ngoài đi vào." "Nhưng nếu ở trong mộ thất này muốn mở cửa đá, thì bắt buộc phải theo đúng trình tự đặc thù đó." "Nếu không, chẳng những không thể mở cửa thuận lợi mà còn kích hoạt những cơ quan trí mạng." "Còn về việc trình tự sáng của đuốc trên cửa đá là cố định hay thay đổi tùy theo việc người ta đi vào từ cửa nào, điểm này tôi cũng không rõ lắm." "Nhưng tôi có thể khẳng định, trong quá trình chúng ta phá giải, chỉ cần nhầm lẫn một cánh cửa." "Tất cả cửa đá sẽ lập tức khóa chặt, bao giờ mở lại tôi không biết." "Nhưng nếu cứ cố chấp thử phá giải các cửa khác." "Kết cục chỉ có thể là bị cơ quan tấn công mà cửa vẫn đóng im ỉm." Uông Tàng Hải nghe đến đây, cả người đã hoàn toàn ngây ra.

Sau khi bọn họ cửu tử nhất sinh mới thoát được khỏi chỗ này, ông ta thực sự đã nghiên cứu lại các cơ quan trong mộ thất này rất lâu.

Dựa vào sự hiểu biết của bản thân về cơ quan lăng mộ, ông ta đã phục dựng lại tình huống vô số lần.

Nhưng mãi vẫn không hiểu rốt cuộc mình sai ở đâu!

Hiện tại ông ta cuối cùng cũng hiểu, hóa ra ngay từ đầu ông ta đã sai rồi!

Khi nhìn thấy sáu cánh cửa đá này, ông ta cũng nghĩ đến việc phải phá giải theo một trình tự nào đó.

Nhưng ông ta hoàn toàn không hiểu trình tự đó rốt cuộc là gì!

Cho nên để tránh bản thân gặp nguy hiểm, ông ta đứng một bên chỉ huy, để người khác chịu trách nhiệm!

Kết quả cuối cùng tự nhiên là cả đội ngũ thương vong thảm trọng!

Uông Tàng Hải siết chặt nắm đấm, khoảnh khắc này ông ta đối với năng lực của Tần Dã đã không còn quá nhiều tò mò.

Nhiều hơn là sự không cam lòng!

Không ngờ cả đời mình tinh thông tính toán, đùa bỡn tất cả trong lòng bàn tay.

Đến cuối cùng đứng trước cơ quan này lại bất lực.

Ngược lại, gã thanh niên vô danh tiểu tốt trước mắt này chỉ mới đến đây lần đầu đã thấu suốt tất cả!

Ông ta nhìn chằm chằm Tần Dã, một người trẻ tuổi lợi hại như vậy tồn tại trên đời này thật sự tốt sao?

Người như vậy thật sự nên tồn tại sao?

Trong lòng Uông Tàng Hải suy tính, thậm chí vô thức lộ ra trận trận sát ý!

Còn Tần Dã tự nhiên sẽ chẳng để ý đến sự vô năng cuồng nộ của Uông Tàng Hải.

Mà tiếp tục nhìn cửa đá trước mắt suy tư một lúc rồi nói: “Có điều cho dù làm rõ những thứ này, muốn phá giải cửa đá vẫn sẽ có

một rắc rối.” Vương Bàn Tử vừa nghe lời này cả người lập tức không bình tĩnh nổi.

“Ý gì thế đồng chí Tiểu Tần!

Cái cửa này chẳng lẽ không phải chỉ cần biết thứ tự là mở được ngon ơ sao?” “Cậu bảo còn rắc rối, là rắc rối gì?” Vương Bàn Tử sốt ruột hỏi.

“Chính là cơ quan trí mạng.” “Đã là cửa đá tượng trưng cho Súc Sinh Đạo với hình phạt ngũ mã phanh thây, thì sau khi phá giải xong cơ quan cửa, những cạm bẫy chết người đó vẫn sẽ xuất hiện.” “Các cửa đá khác nếu không có gì bất ngờ thì cũng sẽ như vậy.” Tần Dã nói.

Vẻ mặt Vương Bàn Tử lập tức trở nên ngưng trọng.

“Lúc trước cái vụ ngũ mã phanh thây, đồng chí Tiểu Tần cậu bảo là do cơ quan đã lỏng lẻo nên không gây thương hại gì!” “Nhưng mấy cái cơ quan khác chưa chắc đã như thế!” “Chiến thuật cũ chưa chắc đã dùng lại được đâu!” Vương Bàn Tử lo lắng nói.

“Nói cách khác trừ khi chúng ta vận may tốt, nói không chừng có thể tìm ra lối ra sớm trong sáu cánh cửa này.” “Nếu không chúng ta còn phải chịu đựng thêm năm cái cơ quan nữa sao?” Hạo Thiên Chân nhíu mày nói.

“Tôi nghĩ năm cái cơ quan cửa này chúng ta một cái cũng không chạy thoát đâu.” Tần Dã bĩu môi nói.

“Ý gì thế đồng chí Tiểu Tần!

Chẳng lẽ thiết kế của cái lăng mộ Thủy Hoàng Đế này lại thâm độc thế sao?” “Nhất định phải phá giải hoàn toàn đến cánh cửa cuối cùng mới là đáp án chính xác?” Vương Bàn Tử ngẩn người nói.

“Không, ý tôi muốn nói là cả sáu cánh cửa này đều chỉ là cơ quan,

không có cái nào là lối ra cả.” Tần Dã nói.

Sắc mặt mọi người tại hiện trường đều kinh hãi, đặc biệt là đám thủ hạ của Uông Tàng Hải.

Trong lòng họ quá rõ việc phải nếm thử toàn bộ cơ quan trong này có ý nghĩa gì!

“Cái này tôi từng đọc trong một cuốn cổ thư!” “Bất kể là trận pháp Bát Môn hay các loại cơ quan trận khác.” “Đây đều là một loại bố cục có thể lợi dụng!” “Người thiết kế thoạt nhìn như chuẩn bị rất nhiều lối ra, nhưng thực tế những lối ra này chỉ là chìa khóa.” “Chỉ có phá giải hết những chìa khóa này, mới nói đến chuyện tìm được lối ra thực sự.” “Mà muốn thực hiện bố cục kiểu này, một trình tự đặc định là bắt buộc, cho nên người thiết kế để tránh bản thân cũng nhầm lẫn, nhất định sẽ để lại manh mối nào đó khi thiết kế.” “Vừa rồi tôi tính toán sơ qua, bố cục nơi này rất giống trường hợp đó.” Tần Dã nhìn quanh nói.

Biểu cảm của mọi người không còn là ngưng trọng nữa, mà lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Đặc biệt là đám bộ hạ của Uông Tàng Hải, trước đó họ đều đã chứng kiến đội cảm tử rút thăm trong nhóm mình sau khi hoàn thành bức họa trên cửa đá thì chuyện gì đã xảy ra.

Cảnh tượng kinh hoàng đó dù họ đã rời đi bao nhiêu ngày, vẫn ám ảnh trong tâm trí!

Bắt họ phải nếm thử lại tất cả cơ quan một lần nữa, trong mắt họ hành vi này bản thân nó chính là địa ngục!

“Mẹ nó chứ, cái cơ quan bích họa này mà cũng chơi kiểu đấy được à!” Vương Bàn Tử cũng vỗ trán nói: “Đồng chí Tiểu Tần, thế giờ chúng ta tính sao?” “Đáp án không phải rất đơn giản sao?” “Người

ta coi như đã bày đề thi ra trước mặt chúng ta rồi." "Chỉ xem chúng ta có dám làm bài hay không thôi." Tần Dã nhún vai nói.

"Cậu nói nghe nhẹ nhàng gớm!

Mấy cái cơ quan này uy lực dù chúng ta chưa nếm mùi, nhưng nhìn thảm trạng ở đây cũng đủ tưởng tượng rồi!" "Đừng nói là phá giải hết cơ quan của tất cả cửa đá." "Nói không chừng chỉ một hai cánh cửa đã lấy cái mạng già của chúng ta rồi!" Vương Bàn Tử khổ não nói, quay đầu lại thấy vẻ mặt Tần Dã vẫn treo nụ cười nhẹ nhàng.

Phảng phất như cái chuyện chết người này trong mắt hắn cũng chỉ là chuyện cỏn con!

Trong sát na, một ý nghĩ táo bạo nảy sinh trong lòng Vương Bàn Tử.

"Đồng chí Tiểu Tần, cậu không phải định trực tiếp chơi khô máu đấy chứ?" Vương Bàn Tử chỉ vào mấy cánh cửa đá, gã biết suy đoán này của mình vô cùng to gan!

Nhưng nhìn biểu cảm hiện tại của Tần Dã, gã lại mạc danh kỳ diệu cảm thấy suy đoán của mình có độ chính xác khá cao!

"Hiện tại đề thi chẳng phải là như vậy sao?" "Hoặc là dùng năm mạng người làm đội cảm tử phá giải cơ quan, hoặc là trực tiếp đối đầu cứng." "Căn cứ sự hiểu biết của tôi về loại cơ quan trận này." "Đặc điểm lớn nhất của nó chính là không có phương pháp ăn gian." "Nếu tổ chức đội cảm tử, cậu cảm thấy chọn ai thì thích hợp?" Tần Dã vừa dứt lời, đám thủ hạ của Uông Tàng Hải lập tức như tránh tà mà lùi ra sau!

Kinh nghiệm trước đó để lại ám ảnh quá sâu sắc!

Nếu là trong tình huống không biết gì, vì tiền an gia có lẽ còn dám

đi.

Nhưng hiện tại bắt họ chủ động lao vào cái luyện ngục này, bọn họ thực sự không có cái dũng khí đó!

“Bàn Tử, tôi nghĩ cậu cũng không muốn thế đâu nhỉ.” “Vậy chuyện này không cần thương lượng nữa.” “Thành viên đội cảm tử này chỉ có thể là tôi thôi.” Tần Dã nói.

“Còn có tôi.” Trương Kỳ Lân lập tức lên tiếng bên cạnh.

Tần Dã cười khổ một tiếng, tuy nói Trương Kỳ Lân bình thường trầm mặc ít nói, nhưng có lúc đột nhiên buông một câu thật sự chọc đúng chỗ cười của hắn.

“Cậu không được.” “Tiểu Ca, tôi nắm chắc suy luận của mình về các cơ quan này là chính xác.” “Nhưng tôi không thể đảm bảo diện tích bao phủ của chúng.” “Nếu hai chúng ta đều đi phá giải.” “Lỡ gặp cơ quan có diện tích bao phủ quá lớn, bọn họ chỉ có đường chết.” “Lùi một vạn bước mà nói, nếu tôi gặp chuyện gì ngoài ý muốn khi phá giải, chuyện sau đó phải giao cho cậu rồi.” Tần Dã vẫn mặt đầy nhẹ nhõm bố trí.

Vương Bàn Tử bị hắn làm cho nghệt mặt ra, rõ ràng hắn sắp làm một việc vô cùng nguy hiểm.

Hơn nữa cái nguy hiểm này còn là chính hắn nói ra!

Kết quả sao hắn lại có thể biểu hiện nhẹ nhàng như vậy chứ?

Trong ấn tượng của Vương Bàn Tử, Tần Dã cũng đâu phải loại người không coi mạng mình ra gì!

Trong lúc Vương Bàn Tử còn chần chừ, Tần Dã đã đi đến trước một đống than cháy đen.

Hiển nhiên mục tiêu đầu tiên của hắn là phá giải cánh cửa tượng

trưng cho Địa Ngục Đạo!

"Đồng chí Tiểu Tần thật sự không có vấn đề gì chứ?" "Theo lời cậu ấy vừa nói, chỗ này phá giải xong chắc chắn sẽ phun lửa!" Vương Bàn Tử sốt ruột đến mức hai tay đầm đìa mồ hôi.

"Chắc là không sao đâu, Bàn Tử, anh nghĩ xem, xưa nay Tần Dã và Tiểu Ca đã phá giải bao nhiêu cơ quan rồi." "Những cơ quan đó cái nào bày ra trước mặt chúng ta mà không đủ gây chết người!" "Nhưng khi bọn họ phá giải lại dường như chẳng coi là chuyện to tát gì!" Hạo Thiên Chân an ủi.

"Cái này đương nhiên tôi biết!" "Nhưng mấy cái cơ quan chúng ta phá giải trước đây, cho dù thực sự có nguy hiểm, gặp phải cơ bản cũng là đao thương kiếm kích!" "Hoặc là mấy loại động thực vật gì đó!" "Chỉ cần là thứ có thể chém giết, tôi tin đối với hai người bọn họ đều không thành vấn đề!" "Nhưng lần này là phun lửa đấy!" "Còn chưa rõ nó sẽ phun kiểu gì!

Thế lửa lớn bao nhiêu!" "Đồng chí Tiểu Tần có lợi hại đến mấy, cái ngọn lửa hừng hực này cũng không phải nói chém là chém đứt được đâu!" Vương Bàn Tử lo lắng nói.

Nghe bọn họ thảo luận, Uông Tàng Hải cũng toàn thần quán chú nhìn Tần Dã đang ghép hình!

"Không sai Tần Dã, tình huống thật sự giống như bọn họ nói." "Cho dù lưỡi đao của ngươi có thể chém đứt tất cả thế gian, nhưng ngọn lửa là vật vô căn, ngươi làm sao mà chém?" "Nếu là ngươi thì sẽ phá vỡ cục diện này thế nào?" Ngay khi mọi người còn đang thảo luận, Tần Dã đã sắp hoàn thành bức họa.

Mọi người có thể nhìn thấy rõ ràng trong bức họa khắc họa chính là ngọn lửa luyện ngục vô cùng vô tận.

Cùng với những con người và ác quỷ đang thống khổ giãy giụa bên trong.

Phải nói công lực của người thiết kế quả thực lợi hại.

Kỹ thuật điêu khắc tinh xảo khiến bức họa rõ ràng chỉ là tranh vẽ.

Nhưng người đứng xem lại như nghe thấy tiếng kêu gào thảm thiết từ địa ngục!

Càng đến lúc này, mọi người tại hiện trường càng siết chặt nắm đấm.

Vương Bàn Tử lúc này cả người đã run lên cầm cập.

Gã muốn tin tưởng Tần Dã, nhưng hiện tại trong đầu gã chỉ toàn hình ảnh ngọn lửa hừng hực bùng lên ngay khoảnh khắc Tần Dã ghép xong mảnh cuối cùng.

Chương 1042

Ngay khi Tần Dã hoàn thành phần cuối của bức họa!

Ngọn lửa trong cửa đá như sôi trào!

Trong khoảnh khắc trực tiếp oanh tạc ra từ các khe hở của nét vẽ.

Diện tích bao phủ đó gần như bao trùm tất cả phạm vi Tần Dã có thể di chuyển!

"Đồng chí Tiểu Tần!" Vương Bàn Tử lập tức hét lớn!

Theo gã thấy, tốc độ ngọn lửa phun ra quá nhanh!

Tốc độ như vậy, cho dù là Tần Dã cũng căn bản không thể nào né tránh được!

Thế nhưng tiếng hô của Vương Bàn Tử còn chưa dứt, đã thấy Tần Dã xuất hiện trên không trung, phía trên ngọn lửa.

Mọi người tại hiện trường đều kinh ngạc nhìn về phía Tần Dã.

Họ hiển nhiên đã nhận ra, Tần Dã tất nhiên là đã tung người nhảy lên không trung ngay khoảnh khắc ngọn lửa phun ra!

Chỉ là trong mắt họ, ngọn lửa phun ra thậm chí chưa đến một giây!

Tần Dã vậy mà có thể nhảy lên không trung trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó!

Cho dù hắn đã dự tính trước điểm này, nhưng làm được chuyện như vậy trong tích tắc quả thực kinh khủng!

"Tốc độ của hắn nhanh quá!" "Đúng đấy, vừa rồi tôi cứ tưởng hắn bị lửa thiêu rồi chứ!" "Sao vèo cái đã nhảy lên giữa trời rồi!" "Chẳng lẽ là hai việc diễn ra cùng lúc?

Vì thời gian quá sát nhau nên chúng ta mới cảm thấy là đồng thời?" "Nếu thật là vậy, chẳng phải nói tốc độ Tần Dã còn nhanh hơn cả Uông bí thư sao?" Đám thủ hạ của Uông Tàng Hải bên này đang thì thầm thảo luận, ánh mắt hung ác bất chợt của Uông Thành lập tức khiến bọn họ ngậm miệng.

Còn Vương Bàn Tử bên cạnh tuy không nghe thấy bọn họ nói gì.

Nhưng hành động cùng Tần Dã bao nhiêu lần, mỗi khi đến lúc này hiện trường sẽ có màn thảo luận gì gã còn lạ gì nữa.

Vương Bàn Tử lập tức cười lạnh một tiếng: "Hề hề, không ngờ đồng chí Tiểu Tần nhà mình lợi hại thế chứ gì!" "Thu lại cái bộ mặt chưa hiểu sự đời của mấy người đi!" "Cái thao tác này với đồng chí Tiểu Tần nhà tôi cũng chỉ là thao tác cơ bản thôi!" Uông Tàng Hải không đáp lời Vương Bàn Tử, mà nhìn chằm chằm về phía Tần Dã.

Lần trước tuy sau khi phá giải bích họa vì cơ quan mà hiện trường loạn cào cào.

Nhưng Uông Tàng Hải lúc đó nhìn rất rõ.

Phun lửa không chỉ có cửa đá, mà dưới chân bọn họ cũng có mấy cái lỗ phun!

Tần Dã có thể dùng cách này né được lửa từ cửa đá quả thực rất lợi hại!

Nhưng hiện tại cả người hắn đang ở giữa không trung, căn bản không có điểm tựa để di chuyển linh hoạt.

Tình huống này hắn định xử lý đám lửa kia thế nào?

Quả nhiên, không bao lâu sau, lại có mấy cột lửa phóng lên tận trời!

Mà cái này thậm chí ngay cả đám thủ hạ của Uông Tàng Hải

trước đó cũng không hề lưu ý!

Lúc này nhìn thấy cột lửa ép thẳng về phía Tần Dã, ai nấy đều kinh ngạc không thôi!

Vương Bàn Tử giây trước còn đang hưng phấn vì màn biểu diễn của Tần Dã, giây sau cả người đã chết lặng tại chỗ!

"Vãi nồi!

Có nhầm không đấy!

Sao còn có chiêu này nữa!" Vương Bàn Tử kinh hô.

"Xem ra người thiết kế cơ quan này năm xưa cũng đã tính đến việc, bất kể cửa đá phun lửa nhanh cỡ nào." "Nói không chừng cũng sẽ có người dùng tốc độ nhanh hơn để né tránh!" "Cho nên mới để lại hậu thủ như vậy!" Hạo Thiên Chân nhíu mày nói.

"Chết tiệt!

Thủ đoạn của lão Thủy Hoàng Đế này cũng nhiều quá rồi đấy!" "Đồng chí Tiểu Tần!

Mau tránh ra!" Vương Bàn Tử sốt ruột hét về phía Tần Dã.

Dù miệng hét như vậy, nhưng trong lòng gã sao không rõ, với tình cảnh hiện tại của Tần Dã, muốn khống chế thân thể để né tránh khó khăn đến nhường nào!

Mắt thấy liệt hỏa sắp nuốt chửng Tần Dã.

Tần Dã đột nhiên vặn người giữa không trung!

Mọi người thấy thế đều tưởng Tần Dã muốn mượn động tác này để né sang bên cạnh ngọn lửa!

Nhưng sau khi nhìn kỹ, họ lập tức nhận ra, với biên độ xoay người của Tần Dã căn bản không đủ để né qua!

Mọi người đều không hiểu, đã có sức mạnh vặn người giữa không trung, tại sao Tần Dã không xoay mạnh hơn một chút!

Ít nhất cũng đưa cơ thể ra rìa ngọn lửa!

Dù không tránh được hoàn toàn, ít nhất cũng đỡ bị thương hơn chứ!

Chỉ là họ đâu biết, Tần Dã xoay người giữa không trung căn bản không phải để né tránh!

Ngay khi họ tưởng Tần Dã sắp táng thân trong biển lửa!

Tần Dã mượn thế xoay người chém mạnh một đao!

Sát na kiếm khí chém ra vậy mà trực tiếp chém đôi ngọn lửa đang phun trào!

Sự đáp trả này tự nhiên lần nữa gây chấn động cho tất cả mọi người!

Có ai ngờ được!

Lại có ai dám nghĩ tới!

Tần Dã vậy mà lại dùng cách thức 'ngạnh hạch' (hardcore) như thế để phá vỡ cục diện!

Đao pháp Tần Dã tinh trạm, điểm này không ai dám hoài nghi!

Nhưng trong mắt họ, thứ Tần Dã có thể chém ra cũng chỉ là vật hữu hình!

Ai ngờ Tần Dã vậy mà ngay cả lửa - thứ vô hình cũng có thể một kiếm chém đôi!

“Vãi chưởng!

Thật hay giả đấy!” “Cái này không thể là kỹ xảo điện ảnh đâu nhỉ!” “Hắn làm được thật kìa!” “Một kiếm chém toạc ngọn lửa, tôi

không phải đang nằm mơ chứ!" Đám thủ hạ của Uông Tàng Hải ai nấy đều kinh ngạc thốt lên!

Nhát đao này chém ra không chỉ là ngọn lửa!

Mà còn là nhận thức được bồi đắp mấy chục năm nay của bọn họ!

Uông Tàng Hải và Uông Thành lúc này cũng đã chết lặng tại chỗ.

Cũng như những người khác, bọn họ có nghĩ nát óc cũng không ngờ Tần Dã lại phá cục bằng cách này!

Uông Thành thậm chí trong lúc kinh hãi còn làm rơi cả bội kiếm trên tay xuống đất!

Là một người dùng kiếm quanh năm, vũ khí gần như đã thành một bộ phận cơ thể!

Lại có thể khiến hắn thất thái như vậy.

Đủ thấy thao tác này của Tần Dã mang lại xung kích lớn thế nào đối với bọn họ!

"Hề hề!

Sao nào!

Thấy chưa!

Đây chính là bản lĩnh của đồng chí Tiểu Tần nhà chúng tôi!" "Cái gì mà hữu căn với vô căn, chỉ cần đồng chí Tiểu Tần thích, thì sao trên trời hay mặt trăng cũng chém xuống cho các người xem!" Vương Bàn Tử lập tức đổi sang bộ mặt kiêu ngạo.

Hoàn toàn quên mất ban nãy khi thấy hỏa quang xung thiên, người hoảng nhất chính là gã!

"Bàn Tử, cậu chém gió hơi quá rồi đấy." Sau khi phá cục, Tần Dã

cũng nhanh chóng kéo giãn khoảng cách với cửa đá.

Đi đến trong đội ngũ nói với Vương Bàn Tử.

Chương 1043

“Sao gọi là chém gió được!

Đây là mọi người nhìn thấy người thật việc thật nhé!” “Cậu cũng không thể bảo vừa rồi là kỹ xảo điện ảnh được!” “Cậu đúng là đã chém đôi ngọn lửa còn gì!” Vương Bàn Tử vẫn đầy vẻ tự hào.

“Nói là chém đôi ngọn lửa thì hơi quá.” “Lúc đó tôi chỉ đơn thuần vung đao, lợi dụng phong áp từ lưỡi đao để ép ngọn lửa dạt sang hai bên!” “Chỉ cần một lát sau, ngọn lửa sẽ khôi phục, lấy đâu ra chuyện chém đứt?” “Hơn nữa chuyện này chỉ cần là người luyện tập đao kiếm quanh năm đều làm được, chỉ là do các người quá ỷ lại vào vũ khí hiện đại nên mới không làm được thôi.” “Không tin cứ hỏi Tiểu Ca, cậu ấy cũng làm được.” Vương Bàn Tử lập tức quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân, chỉ thấy Trương Kỳ Lân lẳng lặng gật đầu.

Trương Kỳ Lân không có thói quen nói đùa với người khác.

Đã biểu thị như vậy, nghĩa là đúng là như thế.

Nhưng Uông Thành bên cạnh lúc này sắc mặt đã khó coi đến cực điểm!

Thậm chí là thao tác cơ sở, cái gì cũng làm được!

Kiểu giải thích này căn bản là trò cười, hắn rất rõ muốn chém đôi vật vô căn khó khăn đến mức nào!

Cho dù chỉ là cái gọi là vung ra phong áp!

Tại khoảnh khắc đó muốn đánh ra phong áp cũng phải cực mạnh!

Người bình thường căn bản không thể làm được!

“Cái tên khốn này, rốt cuộc còn bao nhiêu bài tẩy!” Uông Thành

vốn luôn tìm cơ hội giải quyết Tần Dã, lúc này nhìn sự thản nhiên luôn hiện hữu trên mặt Tần Dã, trong lòng lại càng lúc càng không nắm chắc!

"Thôi đi đồng chí Tiểu Tần!

Cậu đừng có ở đây mà khiêm tốn!" "Cậu tưởng Bàn gia không biết nhìn hàng chắc!" Vương Bàn Tử cười hề hề: "Nói cái gì mà vung tay dùng phong áp thổi bay các kiểu!" "Chuyện đó khó thế nào Bàn gia đây rõ lắm nhé!" "Hơn nữa cậu trước đó cũng đâu biết cơ quan này còn có mấy cột lửa dưới đất!" "Tình huống đó mà cậu phản ứng nhanh thế, lại còn sức mạnh kinh khủng như vậy!" "Bàn gia lại không biết nó khó cỡ nào à?" "Thế nếu tôi bảo tình huống này tôi cũng đã tính trước trong lòng rồi thì sao?" Tần Dã bĩu môi nói.

"Gì cơ!" Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, nhưng rất nhanh gã lại hoàn hồn, vỗ vai Tần Dã nói: "Cậu nói thế Bàn gia mới nhớ ra, trước giờ mấy cái cơ quan chết người này, chẳng phải cậu đều phản ứng kịp trước khi nó phát huy tác dụng sao?" "Biết được cái này cũng chẳng có gì lạ!" "Cũng không hẳn, Bàn Tử, các cậu thường xuyên ra vào lăng mộ nên phải rõ chứ!" "Người chết không phải không biết nói chuyện, chỉ là thứ họ biểu đạt chỉ có chúng ta mới hiểu được." "Những người chết trước đó ở lăng mộ này, tử trạng của họ thực ra chứa rất nhiều gợi ý." "Họ đại khái đã gặp phải cơ quan gì, bắt đầu từ đâu!" "Bất kể họ gặp phải thứ gì, đều chắc chắn để lại dấu vết trên thi thể." "Thực ra lúc đó tôi cũng quan sát sơ qua, phát hiện những thi thể bị cháy đen kia, ngoài việc bắt đầu cháy từ ngực." "Còn một bộ phận thì bắt đầu cháy từ dưới chân!" "Từ đó thực ra có thể phán đoán cơ quan ở đây có lẽ không chỉ có một đường." "Cũng vì vậy, nên khi ngọn lửa trước mặt ập tới tôi mới chọn nhảy lên." "Vì chỉ có thế mới đảm bảo ngọn lửa phun từ dưới đất không trùng hợp ngay chỗ tôi đặt chân." Tần Dã giải thích.

Vương Bàn Tử ở bên cạnh nghe đến mắt tròn mắt dẹt.

Phải nói lời này của Tần Dã quả không sai, bọn họ khi đổ đấu suy đoán cách chết của chủ nhân ngôi mộ cũng thường dùng cách này.

Vương Bàn Tử thậm chí từng nói, nếu chỉ xét về góc độ phân tích thi thể, bọn họ tuyệt đối còn chuyên nghiệp hơn cả pháp y!

Có điều dù là vậy, lựa chọn của Tần Dã cũng tuyệt đối được gọi là nghịch thiên!

Ít nhất là cái cơ quan Cổng Địa Ngục kia tốc độ kích hoạt quá nhanh.

Nếu đổi lại là gã, không, gã tin rằng đổi lại là bất kỳ ai ngoài Tần Dã và Trương Kỳ Lân.

Lúc đó tuyệt đối không phản ứng kịp!

"Bất kể nhóm người này rốt cuộc là ai, nhưng trong chuyện này chúng ta đúng là phải nói một tiếng cảm ơn họ." "Nếu không có họ." "Tôi cũng không thể chuẩn bị trước những thứ này." "Để tôi xem, tiếp theo cần phá giải chắc là cánh cửa này." Tần Dã nói rồi đi đến trước một cánh cửa đá, phải nói lời này của Tần Dã thật sự không có ý châm chọc ai.

Bởi vì vị trí cửa đá hắn đang đứng chính là nơi mọi người nhìn thấy rất nhiều thi thể treo lơ lửng giữa không trung!

Nếu xét theo Lục Đạo Luân Hồi, nghĩ cũng biết cánh cửa này xác suất lớn đại biểu cho Thiên Đạo!

Còn hiệu quả cuối cùng của cơ quan cũng như họ nghĩ, là bị treo cổ lên không trung.

Có điều mọi người đều rất rõ, chỉ biết ở đây có cơ quan gì không phải là mấu chốt!

Những cơ quan này không nhất định tấn công theo cách thông thường!

Hơn nữa nó kích hoạt ngay khoảnh khắc cơ quan hoàn thành!

Có khả năng ý thức của cậu còn chưa kịp phản ứng, cả người đã bị cơ quan nơi này oanh tạc thành bã!

Quả nhiên, ngay khoảnh khắc Tần Dã hoàn thành bích họa trên cửa đá!

Vô số dây leo trực tiếp mọc lên từ dưới chân Tần Dã!

Mục tiêu của chúng nhắm thẳng vào mắt cá chân Tần Dã!

Hơn nữa vị trí những dây leo này nằm ngay bên chân hắn!

Hai thứ liên động trong nháy mắt, tốc độ nhanh đến mức cho dù biết có cơ quan, người thường cũng không kịp phản ứng!

Nhưng Tần Dã thì khác, cũng như Cổng Địa Ngục trước đó, ngay khoảnh khắc hoàn thành bích họa, Tần Dã tung người nhảy lên rồi lộn một vòng ra sau!

Dù những dây leo này tốc độ đã rất nhanh!

Nhưng dưới thần tốc của Tần Dã vẫn vồ hụt ngay khoảnh khắc sắp quấn lấy chân hắn!

Đám dây leo này bỏ lỡ cơ hội, nhưng Tần Dã thì không!

Chỉ thấy hắn trong lúc lộn vòng trên không, lợi nhận trong tay vung ra vun vút!

Ước chừng lần này đám dây leo còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Thì đã bị Tần Dã chém đứt toàn bộ!

Sau khi tiếp đất Tần Dã càng đứng vững vàng, đối mặt với dây leo lớn tập kích xung quanh mà không hề sợ hãi.

Liên tục huy vũ đại đao trong tay, nhất quyết không cho bất kỳ dây leo nào có cơ hội lại gần!

Tốc độ đó đã không thể dùng hai chữ 'phản ứng' để hình dung nữa!

Trong mắt Uông Thành, biểu hiện của Tần Dã cứ như thể khi dây leo còn chưa hành động, hắn đã dự đoán trước quỹ đạo của chúng!

Cảm giác đó như thể hắn có thể cảm nhận được hơi thở của dây leo vậy!

Nên mới làm được đến mức này!

Chớp mắt, những dây leo vừa mới khiến nhóm Uông Tàng Hải chịu thiệt lớn đã biến thành vô số mảnh vụn.

Đám bộ hạ của lão ngây người tại chỗ, chớp chớp mắt nhìn đống mảnh vụn trên đất đầy kinh dị!

Bọn họ quả thực không dám tin!

Thứ này Tần Dã đối phó lại nhẹ nhàng đến thế!

Chẳng lẽ chỉ vì có đồng đội trước đó của họ làm tham khảo sao?

Cách nói này hiển nhiên họ không thể chấp nhận!

Vì lúc họ đi vào, thực tế hiện trường cũng đã có một số thi thể rồi!

Nhưng bọn họ lại hoàn toàn không làm được như vậy!

Sau đó Tần Dã lại đi đến trước một cánh cửa đá, vẫn như cũ tiến hành bố trí bích họa.

Khi Tần Dã hoàn thành một nửa bích họa, bọn họ đã nhận ra, đây là cửa đá tượng trưng cho Ngạ Quỷ Đạo!

Trong đầu mọi người vẫn còn nhớ!

Trước đó ngay trước cửa đá này!

Bọn họ vừa hoàn thành bích họa, đã có mấy đồng đội bị một luồng sức mạnh mạc danh kỳ diệu bắn xuyên bụng!

Bộ dạng đó trông như thật sự biến thành ngạ quỷ vĩnh viễn không thể lấp đầy bụng vậy!

Cho dù về sau họ nghĩ rất lâu, cũng hoàn toàn không hiểu nguyên lý rốt cuộc là gì!

Mắt thấy Tần Dã sắp hoàn thành cửa đá.

Tất cả mọi người đều lùi lại vài bước.

Nhìn bộ dạng của họ, Vương Bàn Tử lại không nhịn được cười: "Ông chủ Uông!

Nhìn cái dạng sợ sệt của đám thủ hạ ông kìa!" "Cho dù có cơ quan ghê gớm gì thì cũng là ở bên phía đồng chí Tiểu Tần!" "Thật không hiểu bọn họ trốn cái gì!" Kết quả gã vừa dứt lời, Trương Kỳ Lân như cảm ứng được điều gì, túm lấy Hạo Thiên Chân!

Còn chưa đợi Vương Bàn Tử hỏi xem chuyện gì!

Thì nghe thấy một tiếng nổ lớn!

Sau đó là vách đá sau lưng Vương Bàn Tử trực tiếp bị bắn nát vụn!

Vương Bàn Tử ngã xuống đất nhất thời vẫn chưa hoàn hồn.

Chương 1044

Gã ngây ngốc quay đầu nhìn vách đá bị luồng sức mạnh kia bắn nát sau lưng, lại quay đầu nhìn về phía Tần Dã!

Còn chưa đợi gã nói gì, Trương Kỳ Lân lại vồ tới đè nghiến gã xuống đất!

Ngay sau đó lại là hai tiếng nổ vang rền!

Thế nổ bạo liệt đó mọi người chỉ nhìn thôi cũng thấy tim đập chân run!

Tuy bọn họ chưa rõ đây rốt cuộc là chuyện gì!

Nhưng trong lòng đã rõ tại sao những đồng đội trước đó lại có thảm trạng như vậy!

Từ kết quả mà xem, cơ quan này có lẽ là thứ tương tự như áp suất không khí!

Khí áp đủ để nghiền nát vách đá như thế mà rơi vào người!

Thì chẳng phải sẽ thê thảm như vậy sao!

"Mẹ ơi!

Thủy Hoàng Đế này ác thật đấy!" "Cơ quan vô lý thế này mà cũng dùng!" Vương Bàn Tử không khỏi kinh hô!

Nếu nói ngọn lửa trước đó là vật vô căn, nhưng ít nhất cũng hữu hình!

Tuy cách đối phó của Tần Dã đúng là rất vô lý, nhưng khi lửa xuất hiện ít nhất còn nhìn thấy được!

Nhưng cái áp suất không khí này làm sao mà nhìn!

Hơn nữa tốc độ của thứ này còn nhanh hơn đạn, nếu không phải vì Trương Kỳ Lân động tác đủ nhanh!

Bản thân gã hiện tại e là đã bị bắn thành bã rồi!

Cũng may thứ này chỉ có vài phát!

Sau khi vang lên liên tiếp mấy tiếng, cũng không còn dao động khí áp vô lý như thế nữa!

Thế nhưng sau khi trải qua mấy lần né tránh mới tìm được chỗ ẩn nấp, hiện tại dù động tĩnh bên ngoài đã kết thúc, bọn họ cũng chần chừ không dám ló đầu!

Đến khi động tĩnh bên ngoài thay đổi lần nữa, lọt vào tai mọi người đã biến thành vô số tiếng kim loại va chạm.

Bọn họ mới dám hơi ngẩng đầu lên.

Kết quả nhìn thấy vô số đao thương kiếm kích không ngừng bay ra từ trong vách đá, mà Tần Dã đang ở giữa rừng vũ khí đó dùng thân pháp linh hoạt để phòng ngự né tránh!

Những vũ khí này bao vây Tần Dã đến mức có thể gọi là kín không kẽ hở.

Đổi thành người thường, cho dù toàn phó vũ trang, Vương Bàn Tử đoán cũng bị đâm thành cái rổ!

Nhưng trước mặt Tần Dã, những đòn tấn công này dường như chẳng có chút tác dụng nào!

Vô lý hơn là đối với điểm này Vương Bàn Tử lại chẳng hề kinh ngạc chút nào!

Dù sao so với các loại cơ quan Tần Dã từng đối mặt, đao thương kiếm kích gì đó thực sự quá bình thường!

Bình thường đến mức Tần Dã chẳng thèm bận tâm!

“Cho nên Thiên Chân à, cơ quan vừa rồi mới là nguyên nhân đồng chí Tiểu Tần để Tiểu Ca ở lại bên cạnh bảo vệ chúng ta đấy.” Vương Bàn Tử nhìn Hạo Thiên Chân nói.

Thái độ đó căn bản là chẳng hề lo lắng cho tình huống của Tần Dã.

“Tôi nghĩ chắc là vậy.” Hạo Thiên Chân nói: “Tần Dã vừa rồi chẳng phải đã nói, thi thể cũng biết nói chuyện sao.” “Cậu ấy có lẽ chưa từng nghĩ cơ quan ở đây là cái này.” “Nhưng sau khi nhìn thấy thảm trạng thi thể thì nghĩ đến khả năng này.” “Nên mới làm như vậy.” “Đồng chí Tiểu Tần nhà mình vẫn thần cơ diệu toán như xưa nhỉ!” “Chậc chậc chậc, quả nhiên chỉ cần đi theo đồng chí Tiểu Tần là không sao hết!” Vương Bàn Tử chống cằm tặc lưỡi liên tục.

Uông Tàng Hải nhìn thái độ của bọn họ trong lòng cũng ẩn ẩn kinh ngạc.

Trong đời ông ta, người không quan tâm đồng bạn ông ta gặp nhiều rồi, dù sao chính ông ta cũng là một người như thế.

Nhưng đó đều là vì những người này trong mắt ông ta chẳng qua chỉ là một lũ kiến hôi!

Kiến hôi chết đi thì có gì cần để ý chứ?

Nhưng Tần Dã rõ ràng không phải trường hợp này!

Xét về phân loại đội ngũ, hắn không nghi ngờ gì là hạt nhân của cả đội!

Người như vậy cho dù ở quá khứ, hoàng đế cũng sợ hắn ra ngoài một chuyến xảy ra chuyện gì không về được!

Sao bọn họ lại có thể dửng dưng như vậy chứ?

Uông Tàng Hải lại quay đầu nhìn về phía Tần Dã, dù ông ta không

phải võ tướng, nhưng sống nhiều năm như vậy, nhãn lực tự nhiên cũng vượt xa người thường!

Lúc này mỗi động tác của Tần Dã đều phiêu dật chuẩn xác như vậy!

Cũng giống như cơ quan trước đó, dường như mỗi đòn tấn công chưa xuất hiện Tần Dã đã dự liệu được rồi!

Màn biểu hiện này có thể nói cho dù là võ tướng cường hãn nhất mà ông ta quen biết cũng căn bản không thể làm được!

Nhìn từ biểu hiện này của hắn, hình như đúng là không cần thiết phải lo lắng thật!

Chớp mắt Tần Dã đã né hết toàn bộ đao thương kiếm kích, quay đầu đã đến trước cánh cửa cuối cùng!

Tần Dã đang định giơ tay bắt đầu phá giải cơ quan, đột nhiên nhảy mạnh về phía sau mấy bước!

Từ lúc Tần Dã vào lăng mộ, bất kể phá giải cơ quan nào, chưa từng thấy hắn có biểu hiện như vậy.

Vương Bàn Tử đang đinh ninh Tần Dã sẽ thế như chẻ tre phá hủy toàn bộ cơ quan cũng nhìn đến ngẩn người.

Đợi Tần Dã tiếp đất, mới tiến lên hỏi: “Không phải chứ!

Đồng chí Tiểu Tần cậu mệt rồi à?” “Cũng đúng cũng đúng, cái cơ quan khí áp trước đó muốn nhìn thấu và né tránh quả thực rất khó khăn.” “Sau đó lại một trận đao thương kiếm kích, cho dù là cậu chắc chắn cũng mệt rồi.” “Cậu cứ nghỉ ngơi một chút, dù sao chỉ còn cánh cửa cuối cùng, chúng ta từ từ không vội!” “Hai cơ quan đó không có gì đáng nói.” Tần Dã trầm giọng nói: “Cơ quan khí áp tuy trí mạng, nhưng khí pháo mạnh như vậy khoảnh khắc đánh ra luồng khí xung quanh đều sẽ có chút ảnh hưởng.” “Chỉ cần quan sát kỹ là thấy

được." "Chỉ cần tốc độ phản ứng nhanh một chút muốn né cũng không khó!" "Còn mấy cái sau đó độ khó lại càng không cần bàn!" Mọi người nghe xong lập tức co rúm tại chỗ, ngẩn tò te!

Ngay cả Vương Bàn Tử cũng một độ nghi ngờ mình có phải bị ảo thính không!

"Không phải, đồng chí Tiểu Tần, cậu nói thật đấy à?" "Đao thương kiếm kích thì không nói, bản lĩnh của cậu chúng tôi đều biết!" "Nhưng cái khí pháo đó thật sự cũng đơn giản như cậu nói sao?" "Mọi người cảm thấy cơ quan đó rất khó, nguyên nhân căn bản nhất vẫn là do mọi người không rõ nguyên lý của nó, một khi biết được." "Lại nắm được một số phương pháp, muốn đối phó quả thực không khó." Tần Dã tiếp tục giải thích.

Chỉ là lời giải thích này ngược lại khiến mọi người tại hiện trường càng thêm chết lặng!

Nếu nói cơ quan khí áp xuất hiện mang lại cho họ sự chấn động!

Thì hiện tại những lời này của Tần Dã quả thực là quỷ dị!

Cái thứ vô căn lại vô hình này!

Thật sự chỉ cần nắm được chút kỹ xảo và nguyên lý là đối phó được sao?

Bất kể là cách nói hay hành vi, vị miễn đều quá quỷ dị rồi!

Nhưng rất nhanh, mọi người liền ý thức được điều không ổn!

Nếu cơ quan lợi hại như vậy trong mắt Tần Dã cũng chẳng là gì!

Vậy hiện tại thứ khiến Tần Dã nhanh chóng lùi lại là gì?

Chẳng lẽ có cơ quan gì còn đáng sợ hơn cả khí pháo!

Mọi người nhìn về phía cánh cửa cuối cùng, lúc này duy nhất chưa bị phá giải chính là cửa đá tượng trưng cho Nhân Đạo!

Nhưng loại cửa đá này có cơ quan gì đáng sợ hơn khí pháo chứ?

Uông Tàng Hải suy tư hồi lâu.

Cũng thực sự không nghĩ ra!

Trước đó khi bọn họ phá giải cơ quan cửa đá, vì tràng diện hỗn loạn, hy sinh quá nhiều.

Bọn họ căn bản ngay cả cánh cửa tượng trưng cho Nhân Đạo này còn chưa bắt đầu phá giải, thì đã buộc phải rời đi rồi.

Cho nên trong cơ quan này có gì ngay cả ông ta cũng không nghĩ ra!

Chỉ là trong nhận thức của ông ta, muốn nói tính uy hiếp có thể vượt qua khí pháo chắc không có nhiều đâu!

"Kỳ lạ!

Chương 1045

Tôi thực sự không nghĩ ra trong Nhân Đạo sẽ có cơ quan gì có thể vượt qua khí pháo của Ngạ Quỷ Đạo!" Hạo Thiên Chân suy tư rất lâu cũng thực sự không nghĩ ra đáp án!

"Cái này Bàn gia cũng chịu chết!" "Cái khí pháo đó đã là trình độ trúng là chết rồi!" "Trong này có gì mà lợi hại hơn khí pháo được?" "Vãi!

Không đến mức là như thế chứ!" Vương Bàn Tử đang nói, đột nhiên như nghĩ ra điều gì liền hét toáng lên.

Cú này làm mọi người tại hiện trường giật nảy mình!

"Bàn Tử, cậu bị sao thế?

Sao tự nhiên kích động dữ vậy?" Hạo Thiên Chân khó hiểu hỏi.

"Thiên Chân, cậu còn nhớ Bàn gia trước đây từng cùng đồng chí Tiểu Tần xuống một cái lăng mộ Thái Tông Hoàng Đế không!" "Trong đó có một cơ quan Nghịch Bát Quái!" "Một khi kích hoạt sẽ có võ tướng dưới trướng Thái Tông Hoàng Đế năm xưa lao ra!" "Bản lĩnh mấy võ tướng đó đáng sợ lắm!

Cho dù là đồng chí Tiểu Tần cũng khó mà chiến thắng." "Cuối cùng chúng tôi phải cùng nhau xông ra khỏi phạm vi Nghịch Bát Quái!

Mới coi là qua được ải đó!" Vương Bàn Tử giải thích cho Hạo Thiên Chân.

Nhóm Uông Tàng Hải trong khoảnh khắc đều ngây người tại chỗ!

Bọn họ quả thực không dám tin vào tai mình!

Với thâm niên tồn tại của Uông Tàng Hải và Uông Thành, nói đến

Thái Tông Hoàng Đế tự nhiên họ đã từng nghe nói!

Nhưng lăng mộ Thái Tông Hoàng Đế, cho dù đối với hai người bọn họ cũng đều là một bí ẩn!

Bọn họ không phải chưa từng nghĩ đến việc đi thám hiểm!

Mà là bọn họ dốc hết thủ đoạn cũng căn bản không tìm thấy nơi đó!

Cảm giác đó như thể có một luồng sức mạnh thần bí xóa sạch mọi thứ về lăng mộ khỏi thế giới này vậy!

Đáng thương thay bọn họ đâu biết, gần lăng mộ Thái Tông Hoàng Đế, vẫn luôn có một nhân vật hung hãn tên là Ngụy Chưng đang trấn thủ?

"Vương tiên sinh!

Lời cậu vừa nói là thật sao?" "Các cậu thật sự đã từng đến lăng mộ Thái Tông Hoàng Đế!" Hiện tại có thông tin này, Uông Tàng Hải làm sao bình tĩnh nổi!

Lập tức lao đến bên cạnh Vương Bàn Tử hét lên.

Bộ dạng kích động đó hoàn toàn mất đi vẻ thâm trầm ngày thường, ngay cả Vương Bàn Tử cũng bị ông ta dọa giật mình!

"Vãi chưởng!

Ông chủ Uông ông bị sao thế!

Đột nhiên định dọa chết Bàn gia à!" "Xin lỗi tôi quá kích động!

Vì tôi cũng vẫn luôn tìm kiếm lăng mộ Thái Tông Hoàng Đế!" "Nên có thể xin cậu cho tôi biết không?" "Yên tâm!

Lợi ích tùy các cậu ra giá!" Uông Tàng Hải vội vã thúc giục.

Vương Bàn Tử đánh giá Uông Tàng Hải từ trên xuống dưới, nhìn

bộ dạng cấp thiết của đối phương, nếu Vương Bàn Tử thực sự muốn dùng thông tin này để đổi lấy của cải thì ước chừng lại là một cơ hội thực hiện tự do tài chính!

Nhưng hành tẩu giang hồ, so với tiền, Vương Bàn Tử để ý nghĩa khí hơn!

Năm xưa bọn họ đã hứa gì thì tự nhiên sẽ làm được!

"Ông nói cái đó à!

Thật ngại quá ông chủ Uông!" "Chỗ đó hoàn cảnh phức tạp lắm!

Hơn nữa hình như còn có cấm chế gì đó!" "Bàn gia giờ chỉ biết tôi từng đến đó!

Nhưng đầu đuôi câu chuyện Bàn gia một chút cũng không nhớ!" Vương Bàn Tử nói.

Uông Tàng Hải làm sao không nghe ra đây là lời thoái thác của Vương Bàn Tử!

Nhưng cho dù là thoái thác thì làm thế nào được?

Ít nhất hiện tại ông ta cũng không thể cưỡng ép túm lấy Vương Bàn Tử bắt gã phải khai ra.

Thấy Uông Tàng Hải không tiếp tục truy hỏi, Vương Bàn Tử cũng trực tiếp ngó lơ Uông Tàng Hải, quay sang Hạo Thiên Chân nói tiếp: "Thiên Chân, cậu bảo có khả năng đồng chí Tiểu Tần hiện tại đề phòng cũng là tình huống này không?" Là người không trực tiếp có mặt trong hành động lần trước, lúc này Hạo Thiên Chân cũng chỉ đành lắc đầu.

"Cái này tôi càng không rõ, nhưng nếu theo lời cậu nói." "Nếu hiện tại thứ khiến Tần Dã cảnh giác như vậy thật sự là bên trong có võ tướng nào đó, thì người này nhất định là một kẻ cực kỳ lợi hại lại

cực độ nguy hiểm!" Hạo Thiên Chân nhíu mày nói.

"Các vị, lát nữa sau khi cửa Nhân Đạo mở ra chúng ta có thể sẽ gặp chút rắc rối." "Mọi người đều phải cẩn thận một chút." Tần Dã nhắc nhở mọi người.

"Đồng chí Tiểu Tần, cơ quan của cánh cửa đá này chẳng lẽ thực sự là võ tướng lợi hại nào đó sao?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Rất có khả năng, tôi có thể cảm nhận được bên trong có một luồng sát ý và sát khí cực mạnh!" "Người có thể sở hữu sát khí mạnh mẽ như vậy, tôi cũng chưa từng gặp!" "Nếu tôi đoán không sai, máu tươi dính trên tay hắn e là phải khởi điểm từ sáu chữ số!" Tần Dã nói.

Trong lòng mọi người đều thót một cái, trên tay dính sáu chữ số nhân mạng!

Cho dù là trên chiến trường hiện đại cũng chưa chắc là chuyện dễ dàng!

Đặt vào thời đại đó, con người đáng sợ như vậy cho dù được xưng là Sát Thần e rằng cũng không hề quá đáng!

"Không phải chứ đồng chí Tiểu Tần!

Thứ bên trong này dọa người thế à?" Vương Bàn Tử cũng nuốt nước bọt, bất kể nói thế nào, con số này quả thực quá dọa người!

"Rất có khả năng, cho nên mức độ nguy hiểm của người này cực có khả năng còn trên cả những cơ quan gặp trước đó!" "Cơ quan thiết lập sẵn dù rất nguy hiểm, nhưng chúng ít nhất có một quy luật vận hành." "Chỉ cần có thể tìm ra quy luật đó, cộng thêm chút thủ đoạn, muốn né tránh cũng không phải việc khó!" "Nhưng nếu là một người có thực lực cường hãn, hành động của hắn sẽ không có quy luật như vậy, chiến đấu với hắn thì tất nhiên mỗi bước đều phải vô cùng cẩn thận." "Cho nên khi tôi giao thủ với gã bên trong, các người tốt nhất là

né được bao xa thì né.” Tần Dã nhắc nhở mọi người.

Khi nói đến đây, nhân vật nguy hiểm dưới trướng Thủy Hoàng Đế, vì giết chóc mà đầy sát khí, thực lực cường hãn.

Tổng hợp những yếu tố này lại suy nghĩ một chút, trong đầu Tần Dã đã liên tưởng đến một người.

Nếu thật sự là hắn, thì lời nhắc nhở hiện tại của Tần Dã không một câu nào là thừa thãi!

Sau khi thấy mọi người đều đã nghiêm trận đón chờ, Tần Dã liền tiến lên phá giải cánh cửa đá cuối cùng.

Theo nét vẽ trên vách đá ngày càng rõ nét, mọi người đều không kìm được nín thở!

Lúc này hiện ra trước mặt bọn họ hãi nhiên là những hố sâu đã bị lấp đầy!

Vô số bàn tay nhao nhao vươn ra từ trong hố, phảng phất như đang liều mạng nắm lấy cọng rơm cứu mạng!

Trên vô số thi hài đó, có thể nhìn thấy một vị tướng quân đang cưỡi chiến mã!

Mọi người tuy không nhìn rõ diện mạo của hắn, nhưng cũng như nhìn thấy tử thần đoạt mệnh, trong lòng phát lạnh!

Còn Tần Dã khi nhìn thấy tất cả những điều này đã rõ thứ khủng bố bên trong chính là vị mà mình nghĩ tới!

Theo việc Tần Dã hoàn thành mảnh ghép cuối cùng, không đợi cửa đá có bất kỳ phản ứng nào, Tần Dã liền lập tức tung người nhảy lùi lại!

Gần như đồng thời, cửa đá bị một luồng sức mạnh cường hãn húc tung, một bóng người xách một thanh kiếm lao thẳng về phía Tần Dã

đâm tới!

Tốc độ của đối phương cực kỳ kinh người!

Đợi đến khi mọi người tại hiện trường phản ứng lại, đòn tấn công của cả hai đã va chạm vào nhau trong nháy mắt!

Đồng thời Tần Dã còn vì luồng sức mạnh này mà bị đẩy lùi mấy bước mới miễn cưỡng dừng lại!

Chỉ đơn giản là một cú va chạm như vậy, những người rõ thực lực Tần Dã như Vương Bàn Tử đã bị dọa cho khiếp vía!

Nhớ lại phản ứng cảnh giác của Tần Dã trước cửa Nhân Đạo ban nãy!

Họ cũng đoán được gã trong cửa Nhân Đạo tuyệt đối không đơn giản!

Nhưng họ làm sao cũng không ngờ hai bên vừa chạm mặt đầu tiên vậy mà Tần Dã lại ẩn ẩn chịu thiệt!

Lại còn là trong tình huống Tần Dã đã có đề phòng đối thủ bên trong!

Chuyện này đối với Vương Bàn Tử bọn họ tuyệt đối đã được coi là trình độ cấp bậc huyền huyễn rồi!

"Vãi chưởng!

Nhân vật bên trong là ai thế!" "Sao lại lợi hại như vậy!" Vương Bàn Tử trực tiếp kinh hô: "Cho dù là Uất Trì Cung và Tần Quỳnh gặp trong lăng mộ Thái Tông Hoàng Đế trước đây cũng không có ngay từ đầu đã như thế!" "Trước đó gặp cái tên tướng quân gì đấy trong lăng mộ Uông Tàng Hải, đồng chí Tiểu Tần đánh cũng rất nhẹ nhàng mà!" Nghe lời này, Uông Tàng Hải và Uông Thành đều kinh ngạc tột độ!

Đặc biệt là Uông Thành, hắn rất rõ vị tướng quân lưu lại trong

quan quách lúc đó là một nhân vật hung hãn có thực lực và địa vị dưới trướng Uông Tàng Hải đủ để bình khởi bình tọa với hắn!

Chương 1046

Lúc đó bọn họ cần quyết định ra một người ở lại trong lăng mộ làm tướng quân trấn thủ.

Là do hai người bọn họ đại chiến quyết định!

Cuối cùng hắn cũng chỉ thắng hiểm đối phương một chiêu, nên mới có cơ hội luôn ở lại bên cạnh Uông Tàng Hải!

Nhưng nhân vật cỡ đó khi đối mặt với Tần Dã vậy mà chỉ nhận được một đánh giá nhẹ nhàng thôi sao?

Cho dù bị luyện thành vũ thi (xác chết biết võ) thì thực lực ít nhiều sẽ có ảnh hưởng!

Nhưng cũng tuyệt đối không nên trượt dốc nhiều như vậy chứ!

Khoảnh khắc này Uông Thành đã không còn để ý đối thủ Tần Dã đang đối mặt lúc này là ai nữa!

Hắn chỉ quan tâm thực lực của con người Tần Dã này rốt cuộc mạnh đến mức nào!

"Không rõ, tôi thậm chí không nhìn ra hắn rốt cuộc là chết hay sống!" "Nếu là đã chết, tốc độ của hắn vị miễn hơi quá nhanh!" "Nếu còn sống, hắn bao nhiêu năm nay cứ luôn sống trong cánh cửa này sao?" Hạo Thiên Chân nhíu mày lẩm bẩm.

Uông Tàng Hải lúc này cũng có nghi vấn giống Hạo Thiên Chân.

Nếu đối phương thực sự còn sống, xét về niên đại, tuổi tác của hắn thậm chí còn trên cả mình!

Có thể có tuổi thọ dài như vậy!

Người trước mắt này tất nhiên cũng đã sử dụng dược vật hoặc bí

thuật gì đó!

Hơn nữa trình độ định nhiên còn vượt xa thứ mình sử dụng!

Uông Tàng Hải lúc này đã động ý nghĩ muốn khống chế người trước mắt rồi nghiên cứu cho kỹ!

Nhưng lúc này bọn Tần Dã đều ở hiện trường, muốn giấu bọn họ thực hiện hành động như vậy hiển nhiên là không thể!

Khác với những toan tính của bọn họ lúc này!

Ngay khoảnh khắc chạm trán với đòn tấn công của đối phương!

Tần Dã đã cảm nhận được sát ý và sát khí cường hãn truyền ra từ lưỡi đao đối phương!

"Không có chút dấu hiệu sự sống nào!

Chứng tỏ hắn không phải người sống dùng bí thuật để tồn tại như Tần Quỳnh bọn họ!" "Chắc là trên cánh cửa đá này có cấm chế nào đó!" "Một khi mở ra là có thể khiến hắn hành động gần như sống lại!" "Nhưng cho dù chết rồi vẫn còn sát ý và sát khí mãnh liệt như vậy!" "Xem ra lúc còn sống hắn quả thực đã giết không ít người!" "Hơn nữa đều là dùng phương thức tương đương tàn nhẫn." Tần Dã vừa giằng co với đối phương vừa lẩm bẩm.

Sau khi lướt qua trong đầu một lát, Tần Dã trừng mắt!

Khi tập hợp những từ khóa: Thủy Hoàng Đế, đại tướng dưới trướng, đồ sát lượng lớn, đầy sát khí lại với nhau.

Đối với thân phận đối thủ trước mắt, Tần Dã gần như chỉ có thể nghĩ đến một người!

Ngay khi Tần Dã nhận ra điểm này, tay đối phương bỗng nhiên phát lực!

Dưới sự gia trì của sát khí mãnh liệt, Tần Dã trực tiếp bị bật ra lùi

mấy bước rơi xuống trước mặt đám Vương Bàn Tử.

“Đồng chí Tiểu Tần!

Tình huống gì thế!

Cái thứ này lợi hại vậy sao!” Vương Bàn Tử mặt đầy lo lắng hét lên.

“Muốn nghe lời thật không?” “Chúng ta gặp rắc rối rồi.” Tần Dã nhếch miệng cười khổ nói.

“Ý gì thế!

Đồng chí Tiểu Tần!

Bàn gia cũng đoán được thứ trong cửa Nhân Đạo chắc chắn không đơn giản!” “Nhưng cậu bảo rắc rối?

Không phải chứ!

Thứ bên trong này thực sự lợi hại đến thế sao!” Vương Bàn Tử nuốt nước bọt nói.

“Nhìn gã kia đi, nói ấn tượng đầu tiên của các người xem.” Khi Tần Dã nói những lời này với bọn họ, đôi mắt hoàn toàn nhìn chằm chằm vào vị tướng quân kia.

Đồng thời tay cầm lợi nhận hơi trầm người xuống, thời khắc giữ cảnh giác!

Cho dù bọn họ chưa nhìn rõ sức mạnh của đối thủ Tần Dã đang đối mặt!

Nhưng cũng có thể thấy, sự cường hãn của đối phương đã đến mức khiến Tần Dã căn bản không dám có chút buông lỏng nào!

Mà khi bọn họ ngẩng đầu nhìn về phía tướng quân trước mắt.

Trong lòng mọi người cũng trầm xuống!

“Tôi không nói lên lời!

Chỉ là nhìn người này khiến tôi cảm thấy rất khó chịu.” Hạo Thiên Chân ôm ngực nói: “Cảm giác rất khủng bố.” “Bàn gia cảm thấy tay hắn chắc đã giết không ít người!” “Cái loại khí tức đó Bàn gia quen!

Chỉ có người giết rất nhiều người mới có!” “Nhưng cảm giác bất tường mãnh liệt thế này!

Cho dù là Bàn gia cũng chưa từng gặp bao giờ!” “Hắn rốt cuộc đã giết bao nhiêu người?” Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

“Nếu tôi đoán không sai, số lượng chắc sẽ không ít hơn một triệu.” Tần Dã nói.

“Một triệu?!” Con số này tuyệt đối đã dọa cho tất cả mọi người tại hiện trường giật nảy mình!

Cho dù là Uông Tàng Hải cũng vậy!

Dù ông ta cũng là đại biểu của loại người giết người như ngoé!

Nhưng bao nhiêu năm rồi, máu tươi dính trên tay ông ta cũng hoàn toàn chưa đạt đến trình độ cấp bậc triệu này!

“Đồng chí Tiểu Tần!

Gã này rốt cuộc là nhân vật gì!

Vậy mà đã đạt đến cấp bậc này rồi!” Vương Bàn Tử lần này coi như thực sự hoảng rồi!

Một kẻ hung hãn trên tay có thể dính nhiều máu như vậy!

Muốn gọi hắn là Vua Giết Người cảm giác cũng là đang sỉ nhục đối phương rồi!

“Mọi người nhìn bức họa trên cửa đá đi!” “Có thể nhận ra chứ, đây là quá trình chôn xác!” “Trong câu chuyện tôi biết, đó là một cuộc

chiến tranh giữa Đại Việt và nước Triệu!" "Cuộc chiến này cuối cùng Đại Việt giành thắng lợi, mà vị tướng quân cầm đầu lúc đó, đã chôn sống toàn bộ bốn mươi vạn tù binh nước Triệu!" "Cho nên mới có bức họa chúng ta thấy hiện tại!" "Có lẽ nhìn từ hình vẽ, bức họa hơi có chút khoa trương." "Nhưng sự thật bức họa này vẫn còn bảo thủ chán!" "Ít nhất nhìn từ bức hình này, chắc không thể hiện được trình độ bốn mươi vạn người đâu nhỉ." "Sát thần Bạch Khởi, chính là danh xưng năm xưa của hắn." Tần Dã nói.

Nghe đến đây, mọi người có mặt đều đã hoàn toàn bị dọa sợ!

Bọn họ cũng coi như đã hiểu tại sao trên người kẻ này lại có sát khí đáng sợ đến như vậy!

Một trận chiến tranh liền có thể chôn sống bốn mươi vạn người!

Bao nhiêu năm chinh chiến như vậy!

Máu tươi dính trên tay làm sao có thể không đạt đến cấp bậc hàng triệu!

Bất kể võ lực của kẻ này như thế nào, nhưng trình độ hung tàn căn bản là thứ mà người thường không cách nào so sánh được! "Mẹ ơi!

Tên này đáng sợ thế sao?" Vương Bàn Tử nhìn lại Bạch Khởi trước mắt, cả người đã không nhịn được mà run lên cầm cập!

Hắn tự nhiên là không có Âm Dương Nhãn!

Nhưng nhìn người trước mắt, hắn phảng phất như nhìn thấy vô số oan hồn đang lượn lờ xung quanh! "Tôi nghĩ hắn hẳn là bị cấm chế nào đó khống chế, đem toàn bộ sát khí được bồi dưỡng từ sát lục bao năm qua tinh luyện thành sức mạnh của hắn!" Tần Dã giải thích cho mọi người, "Mặc dù Bạch Khởi chỉ là một cái xác, nhưng lại có sức mạnh cường hãn hơn cả quá khứ.

Để hắn trấn giữ cánh cửa cuối cùng trong Lục Đạo quả thực không còn ai thích hợp hơn!" "Người ta thường nói Lục Đạo chia làm Thượng Tam Đạo và Hạ Tam Đạo!

Nhân Đạo chính là nằm trong Thượng Tam Đạo!

Nhưng không ai biết Nhân Đạo mới là một đạo đáng sợ nhất, hung tàn nhất!" "Bởi vì lòng người khó đoán, vạn vật thế gian đều có quy tắc tồn tại thuộc về chúng, mà chỉ cần là sinh vật sống trong đạo này, đều định nhiên phải tuân thủ những quy tắc đó!

Nhưng con người xuất hiện dường như là để khiêu chiến quy tắc!

Chương 1047

Bọn họ sẽ không ngừng đi khiêu chiến, phá hoại những quy tắc này!

Sau đó trên cơ sở đó thiết lập nên quy tắc mới!

Rồi lại tiếp tục phá vỡ!" "Hiện tại Bạch Khởi này có sát khí cường lực như vậy làm sức mạnh!

Vốn dĩ đã tàn bạo, hắn bất kể là trình độ tàn bạo hay sức mạnh đều mạnh hơn quá khứ rất nhiều." Trong lòng mọi người mạnh mẽ thót lên một cái!

Giờ khắc này, bọn họ cũng cảm nhận được phiền toái trước mắt đáng sợ đến mức nào! "Vậy cậu Tần!

Thứ này đã đáng sợ như vậy!

Vậy cậu còn có thể chiến thắng được hắn sao?" Vương Bàn Tử vội vàng hỏi, đồng thời đã rút súng ra: "Đã là người của quá khứ!

Vậy chúng ta dùng vũ khí hiện đại để đối phó hắn thì sao?

Bắn hắn thành cái sàng!

Hắn có phải hay không cũng không thể làm gì chúng ta?" "Nếu hắn chỉ đơn thuần biến thành một cái hoạt thi!

Phương pháp này đích xác có thể đối phó được!

Nhưng hiện tại hắn đã tràn ngập sát khí!

Những sát khí này ở trong cơ thể hắn cũng sẽ hình thành một loại đồ vật phòng ngự như áo giáp.

Dùng súng có thể gây thương tổn cho hắn, nhưng không cách nào hoàn toàn đánh chết, trừ phi liên tục công kích vào cùng một điểm."

"Nhưng Bạch Khởi cũng không phải kẻ ngốc!

Đối mặt công kích hắn không có khả năng không tránh không né!

Cho dù bắn liên tục cũng chưa chắc đã có thể thành công.

Kể cả dùng đao kiếm liên tục tiến công hắn, cũng chưa chắc sẽ tinh chuẩn như vậy." Tần Dã nói. "Vãi thật!

Nếu nói như vậy!

Chuyện này chẳng phải là một chút biện pháp cũng không có rồi sao!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói. "Cũng không hẳn." "Đã phòng ngự chủ yếu của hắn được xây dựng trên sự bảo vệ của sát khí!

Vậy nhìn từ mặt khác!

Chỉ cần để những sát khí này không cách nào phát huy tác dụng, hắn cũng chỉ là một võ tướng có thực lực mạnh hơn người khác một chút mà thôi." Tần Dã hất hàm nói. "Gì cơ?

Cậu Tần!

Cậu xác định có phương pháp này?" Vương Bàn Tử chớp chớp đôi mắt vừa mới đặt câu hỏi, não hắn lập tức "ong" một tiếng vang thật lớn!

Hắn lập tức nhớ ra!

Trên người Tần Dã, quả thực là có mang theo một bộ "tool hack" như vậy! "Cậu Tần!

Chẳng lẽ cậu định...?" Vương Bàn Tử thăm dò hỏi.

Người sau hướng về phía hắn mỉm cười, nhưng còn chưa đợi Tần Dã đưa ra đáp án, Bạch Khởi ở đối diện rõ ràng đã đợi không kịp!

Bạn theo một cỗ ác hàn dâng lên trong lòng tất cả mọi người!

Bạch Khởi đã huy kiếm lao về phía bọn họ!

Sát ý lăng liệt cùng sát khí gần như đã ngoại tiết kia, mọi người chỉ cần đứng ở giữa, thân thể cũng đã không nhịn được mà run rẩy!

Phảng phất chỉ cần ở dưới cỗ khí thế này thêm một giây, lưỡi hái của Tử Thần sẽ gặt lấy đầu bọn họ!

Tần Dã không nói nhiều, xoay người một cái liền lao về phía Bạch Khởi!

Lợi nhận của hai người khoảnh khắc va chạm vào nhau!

Khí thế hãi người uyển như khí lãng bộc phát ra bốn phía!

Mọi người dưới cỗ khí thế này đều nhịn không được rùng mình một cái!

Sau khi trải qua một trận va chạm kịch liệt, mọi người có thể nhìn ra Tần Dã về mặt sức mạnh hiển nhiên là ẩn ẩn bị đối phương áp đảo!

Vương Bàn Tử không khỏi nắm chặt nắm tay. "Không phải chứ!

Cái tên Bạch Khởi này thật sự lợi hại như vậy!

Cậu Tần đều có chút đỡ không nổi?" Vương Bàn Tử sốt ruột nói. "Bàn Tử, anh đừng vội, tin tưởng Tần Dã!" Hạo Thiên Chân nói. "Cậu chắc chắn chứ?

Cậu nhìn xem!

Cậu Tần hiện tại rõ ràng rơi vào hạ phong rồi a!" Vương Bàn Tử lo lắng nói.

Mà tràng diện hiện tại cũng đích xác là như vậy!

Tần Dã đang không ngừng bị Bạch Khởi áp chế!

Nếu cứ duy trì tiếp, chiến bại cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn!

Cho dù thật sự có sát khí gia thành, cũng có thể nhìn ra bản thân

thực lực Bạch Khởi cực kỳ cường hãn!

Mắt thấy Bạch Khởi sắp lần nữa phát lực, Tần Dã đột nhiên đạp mạnh một cái!

Thân mình né sang một bên trong nháy mắt!

Lập tức khiến động tác phát lực của Bạch Khởi vồ hụt!

Thân thể cũng bởi vì quan hệ phát lực mà xuất hiện sự bất ổn rõ ràng!

Tần Dã thì là nhanh chóng nhân cơ hội này, một đao liền chém về phía Bạch Khởi!

Tâm trạng của Vương Bàn Tử giây trước còn đang kinh hoảng!

Giây lát này lập tức nắm chặt nắm tay hoan hô một tiếng!

Ở bọn họ xem ra, hiện tại Bạch Khởi đã nhiên là một trạng thái đứng không vững!

Tần Dã công kích không những nhanh mà còn tương đương tinh chuẩn!

Dưới tình huống này Bạch Khởi hẳn là không có một chút khả năng tránh né nào!

Bất kể Bạch Khởi có bao nhiêu lợi hại!

Chỉ cần bị đánh ngã thì sẽ không còn bất kỳ uy hiếp gì!

Nhưng lệnh bọn họ không nghĩ tới chính là, Bạch Khởi vậy mà dưới tình huống đang duy trì tư thái lao về phía trước, cánh tay mạnh mẽ giật ngược về sau!

Hách nhiên là dùng tư thái kỳ diệu này chặn lại trảm kích của Tần Dã! "Vãi chưởng!

Không phải chứ!

Thế này đều có thể đỡ được!" Vương Bàn Tử lại lần nữa kinh kêu lên!

Hắn đâu thể ngờ tới!

Chương 1048

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy!

Tâm tình của hắn vậy mà đã trải qua một loạt đại khởi đại lạc như thế! "Việc này đã không phải là chuyện dựa vào sát khí là có thể làm được!

Loại tốc độ ứng đối này, hắn khi còn sống đích xác không hổ là một đời danh tướng!" Hạo Thiên Chân nhíu chặt mày nói. "Tiểu Thiên Chân!

Hiện tại không phải lúc nói cái này a!

Một chiêu này cậu Tần nhà chúng ta cũng là dùng toàn lực, hiện tại cục diện này sợ là muốn chịu thiệt thòi a!" Vương Bàn Tử vừa dứt lời, quả nhiên Bạch Khởi sau khi ổn định thân mình liền mạnh mẽ xoay người, mượn nhờ cỗ lực lượng này trực tiếp đẩy Tần Dã bay ngược về phía sau!

Mắt thấy Tần Dã chịu thiệt, Vương Bàn Tử một chút cũng nhịn không được nữa!

Lập tức muốn rút súng lao lên hướng hai người chém giết, may mà Trương Kỳ Lân một bước dài chắn trước mặt hắn! "Tiểu Ca!

Cậu tránh ra!

Cậu Tần bị thiệt rồi!

Tôi phải đi hỗ trợ a!" Vương Bàn Tử tiêu cấp hô. "Đừng đi, sẽ chết." Trương Kỳ Lân trầm giọng nói. "Cho dù thật sự phải chết!

Bàn gia cũng không thể cái gì cũng không làm a!

Bàn gia hiện tại qua đó dù chỉ là bắn hai phát súng, tốt xấu có thể

để cái tên Sát Thần gì đó chuyển di một chút lực chú ý chứ!" Vương Bàn Tử sốt ruột ồn ào.

Nhìn bọn họ bộ dáng sốt ruột hỗn loạn, lại nhìn tình huống hai người giao thủ hiện tại.

Uông Tàng Hải cũng cảm thấy lần này hắn là Tần Dã rơi vào hạ phong.

Giờ khắc này tâm lý hắn còn không kìm được có chút rối rắm!

Giống như Tần Dã, một người nguy hiểm như vậy nếu có thể cứ thế rơi vào hạ phong, thậm chí cứ thế bị giải quyết đi!

Uông Tàng Hải trong lòng tự nhiên là tương đương vui vẻ!

Nhưng vừa nghĩ tới bọn họ hiện tại còn chỉ là vừa mới tiến vào lăng mộ, cũng đã gặp phải phiền toái khó giải quyết như vậy.

Đối với tình huống về sau, tâm lý Uông Tàng Hải cũng xác thực không chắc chắn.

Từ góc độ thực tế mà nói, năng lực của Tần Dã cũng đích xác là không thể thiếu! "Tâm phúc đại họa, đại khái chính là ý tứ này đi." Uông Tàng Hải nhíu chặt mày lầm bầm.

Mà Bạch Khởi sau khi đẩy Tần Dã ra tự nhiên sẽ không cứ thế dừng lại!

Chỉ thấy hắn xoay người một cái, xung kích một cái, ngay tại khoảnh khắc Tần Dã rơi xuống đất đã nhiên vọt tới trước mặt hắn!

Một kiếm tà tà vẩy lên trên!

Không đợi kịp rơi xuống đất, Tần Dã lập tức rút kiếm chắn trước mặt.

Dưới tình huống như vậy còn có thể làm ra ứng đối như thế, tốc độ phản ứng của Tần Dã gần như đã có thể tính là khủng bố!

Nhưng hiện tại hắn dù sao vẫn đang thân xử giữa không trung.

Dưới chân không có điểm tựa, sức mạnh trên tay tự nhiên cũng không cách nào phát huy đến cực hạn!

Mà Bạch Khởi đang lao tới chém giết bản thân liền có thực lực cực kỳ khủng bố!

Bây giờ dưới ảnh hưởng của sát khí quanh thân lại có đề thăng cực lớn!

Mặc dù Tần Dã tại ngàn cân treo sợi tóc thuận lợi đỡ được trảm kích của Bạch Khởi, nhưng về mặt chất lượng rốt cuộc vẫn là kém một chút!

Tùy theo Bạch Khởi mạnh mẽ phát lực!

Tần Dã cả người đều bị hất tung lên!

Tại loại tình huống này, Tần Dã vô luận là công kích hay là phòng ngự đều định nhiên sẽ rơi vào hạ phong!

Vương Bàn Tử thấy thế, trình độ lo lắng trong lòng tự nhiên cũng là đi theo tăng gấp bội! "Không được rồi!

Tiểu Ca!

Hiện tại tình huống của cậu Tần quá tệ hại!

Mặc kệ cậu nói cái gì!

Dù cho thật sự phải chết!

Tôi cũng nhất định phải đi giúp cậu Tần!" Vương Bàn Tử quát to một tiếng, xách súng liền muốn lao về phía bọn họ!

Kết quả lần này lại vẫn là bị Trương Kỳ Lân ngăn cản!

Trong lòng Vương Bàn Tử gọi là một cái loạn a!

Lúc này nếu đổi lại là người khác, đừng nói là đẩy ra đi hỗ trợ!

Cứ cái tính khí này của Vương Bàn Tử, chỉ sợ hiện tại họng súng đều đã đỉnh tại trên trán đối phương rồi!

Nhưng đây dù sao cũng là Trương Kỳ Lân cùng mọi người vào sinh ra tử a!

Vương Bàn Tử biết động tác này mang ý nghĩa gì!

Tự nhiên không có khả năng đối với huynh đệ nhà mình làm ra như vậy!

Lại giả thuyết!

Cứ thực lực của Trương Kỳ Lân, mình nếu thật làm như vậy, người bị đòn cũng chỉ sẽ là chính mình a! "Tiểu Ca!

Cậu rốt cuộc là có ý gì a!

Cậu cũng rất lợi hại!

Không có khả năng sẽ không biết tình huống hiện tại của cậu Tần tệ hại bao nhiêu a!

Nếu chúng ta lại không đi giúp cậu ấy!

Cậu Tần sẽ xảy ra chuyện a!" "Không cần, đây là hắn muốn." Trương Kỳ Lân trầm giọng nói.

Vốn đang táo bạo, Vương Bàn Tử khoảnh khắc gian bình tĩnh rất nhiều.

Hắn quay đầu nhìn về phía Trương Kỳ Lân, sau khi ngây ngốc chớp chớp đôi mắt liền hỏi: "Ý gì a Tiểu Ca, cục diện này là cậu Tần muốn?

Cậu là nói cứ như hiện tại?

Cả người hoàn toàn rơi vào hạ phong?" Vương Bàn Tử sẽ không hoài nghi Tần Dã, cũng chưa bao giờ sẽ hoài nghi Trương Kỳ Lân.

Nhưng hiện tại thuyết pháp này của Trương Kỳ Lân đối với hắn mà nói thực sự có chút quá thụ trùng kích!

Dù sao cứ tình huống hiện tại!

Lộng cái không tốt hạ tràng có thể chính là bị tên Sát Thần trước mắt trực tiếp cắt thành mảnh vụn!

Tần Dã tự tạo cho mình cục diện này rốt cuộc là có dụng ý gì đây?

Mà tại phương hướng giao chiến, sau khi đẩy Tần Dã bay đến giữa không trung, Bạch Khởi quả nhiên không có bất kỳ đình chỉ nào.

Trực tiếp liền truy sát Tần Dã!

Chương 1049

Tần Dã tức khắc rút đao về phía trước, nhưng trong lòng mọi người đều rất rõ ràng.

Mặc dù lần này Tần Dã ứng đối cũng phi thường nhanh.

Nhưng cũng giống như trước đó, hắn vẫn như cũ là dưới chân không có điểm tựa!

Dưới tình huống này đối mặt với thế xông như vậy của Bạch Khởi là không cách nào làm ra sự ngăn cản hoàn mỹ! "Cái tên Tần Dã này rốt cuộc đang tính toán cái gì!

Cho dù hắn có thể dùng phương thức này ngăn cản, chung quy cũng chỉ là miễn cưỡng mà làm!

Thời gian lâu dài, thể năng tiêu hao đại lượng sẽ làm cho chất lượng phòng ngự của hắn càng ngày càng kém!

Đến cuối cùng thậm chí ngay cả muốn dựng lên phòng ngự hợp lệ đều làm không được!

Điểm này trong lòng hắn hẳn là cũng rõ ràng chứ!

Còn muốn dùng loại giãy dụa vô ích này làm gì cơ chứ?" Uông Tàng Hải cũng đang ở trong lòng tính toán!

Ngay sau đó, ngay tại một giây sau, Tần Dã đang dừng lại giữa không trung trực tiếp đem lưỡi đao cứa vào lòng bàn tay của chính mình!

Tùy theo, ngay tại lúc Bạch Khởi sắp vọt tới trước mặt!

Cánh tay mạnh mẽ vung lên!

Bạch Khởi tránh không kịp!

Bị Tần Dã vẩy máu tươi rơi vào trong mắt, cả động tác lập tức xuất hiện một nháy mắt đình trệ!

Tần Dã lập tức nhân cơ hội này một cước đá vào trên người Bạch Khởi!

Mượn cơ hội này lập tức cùng Bạch Khởi kéo ra khoảng cách.

Mọi người đều là hơi sững sờ!

Tần Dã muốn ứng đối tình huống này như thế nào là điều tất cả mọi người tại hiện trường đều hiếu kỳ!

Nhưng bọn họ thế nào cũng không nghĩ tới Tần Dã sở dụng vậy mà là hôn chiêu như thế!

Tuy nói tại thời điểm sinh tử giao chiến, bất kỳ chiêu thức nào chỉ cần là có thể phát huy tác dụng thì đều là chiêu tốt!

Nhưng cũng chính tại lúc này, có thể trong thời gian ngắn như vậy liền nhanh chóng đưa ra phán đoán!

Cũng dùng phương thức này ứng đối thì tuyệt đối không phải là một chuyện dễ dàng! "Thủ đoạn như vậy chung quy chỉ là kế hoãn binh!

Không thay đổi được thế công của Bạch Khởi." Uông Thành nhíu chặt mày nói.

Nào ngờ vừa dứt lời, liền nhìn thấy Bạch Khởi trước mắt đột nhiên phát ra một trận tê hống thống khổ!

Nhìn bộ dáng kia cứ như là tại giao thủ lúc trước đã chịu đựng tổn thương to lớn gì đó vậy! "Sao lại như thế!" Uông Thành đã triệt để mơ hồ!

Hắn hoàn toàn không cách nào lý giải!

Tại trên chiến trường dùng máu và cát bụi đại loại đi che khuất

tầm mắt đối phương, loại thủ đoạn này đích xác không tính là hiếm thấy!

Có đôi khi cũng xác thực có thể có chút kỳ hiệu!

Nhưng loại thủ đoạn này chung quy chỉ là trì hoãn, nhất là đối mặt với đối thủ thực lực càng mạnh, loại thủ đoạn này có thể phát huy tác dụng liền càng nhỏ!

Khả mặc kệ nói thế nào, đem máu tát vào trong mắt làm cho đối phương thống khổ như vậy hắn cũng chưa từng thấy qua a!

Hoặc là nói trong nhận thức của hắn, căn bản không có khả năng sẽ có chuyện ly phổ (vô lý) như vậy a!

Nhưng đổi lại là bên kia, những người hiểu rõ Tần Dã như Vương Bàn Tử bọn họ tự nhiên đã minh bạch đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra! "Tôi hiểu!

Lần này tôi hoàn toàn hiểu rồi!" Vương Bàn Tử lập tức hưng phấn vỗ tay hô: "Đúng a!

Bàn gia tôi cũng thật là hồ đồ!

Sao lại đem chuyện quan trọng như vậy quên mất chứ!" "Đúng thế, nếu như hiện tại Tần Dã đối mặt là một cái Bạch Khởi bằng xương bằng thịt còn sống!

Thực lực cường đại của Bạch Khởi có lẽ đích xác sẽ khiến Tần Dã lâm vào khổ chiến!

Nhưng chỉ cần trên người hắn tràn ngập sát khí!

Máu của Tần Dã liền có thể đối với hắn phát huy tác dụng!

Bất kể Bạch Khởi có bao nhiêu lợi hại!

Loại kỳ hiệu kia cũng không có khả năng là hắn tuỳ tiện có thể thừa nhận được!" Hạo Thiên Chân cũng lập tức hưng phấn hô. "Cho

nên lúc đó Tiểu Ca nói đây là cục diện Tần Dã muốn, nguyên lai là ý tứ này!

Lúc ấy chúng ta đều cho rằng là bởi vì sức mạnh của Bạch Khởi quá mức cường đại!

Hiện tại xem ra chiến thuật của Tần Dã chính là như vậy!

Tuy nói chỉ là tại trên tay mình mở một đường khẩu tử!

Nhưng dù sao cũng là tại trong chiến đấu khẩn trương như vậy đối với mình động đao!

Tại khoảnh khắc động đao kia khẳng định khó tránh khỏi sẽ có sơ hở xuất hiện!" "Cùng cao thủ như Bạch Khởi giao thủ, một nháy mắt sơ hở khả năng đều sẽ bị đối phương bắt lấy cơ hội!" "Đúng đúng đúng!

Hơn nữa nếu cậu Tần lúc tát máu không thể bắt trúng thời cơ kia!

Một khi là để Bạch Khởi tránh thoát!

Vậy sau đó Bạch Khởi khẳng định sẽ tại đồng thời đề phòng máu của Tần Dã, đánh ra tốc độ nhanh nhất của mình!

Giữa các cao thủ quá chiêu, dù chỉ là tay bị thương!

Cán cân cũng sẽ nhanh chóng hướng về phía người khỏe mạnh hơn dựa vào!

Chiêu này của cậu Tần quả thật là lợi hại a!" Vương Bàn Tử vỗ hai tay cười ha hả nói: "Thật là, cậu Tần đã làm tốt chuẩn bị, thì nên nói cho chúng ta mà!

Hại Bàn gia lo lắng như vậy!" "Được rồi!

Lần này liền hoàn toàn không cần lo lắng.

Bất kể tên Bạch Khởi này có bao nhiêu lợi hại!

Hiện tại bị máu của cậu Tần dính vào!

Trận chiến đấu này hắn đã không có khả năng lại có bất kỳ phần thắng nào!" Tại lúc Vương Bàn Tử hai tay ôm trước ngực, hưng phấn nhìn về phía phương thức chiến đấu, Uông Tàng Hải không biết lúc nào đã lặng lẽ đi tới bên cạnh hắn.

Phản ứng lại, Vương Bàn Tử gần như theo bản năng liền muốn rút súng ra!

Có thể nói nếu không phải Uông Tàng Hải lên tiếng đủ nhanh, cứ cái tốc độ nổ súng của Vương Bàn Tử!

Sợ là hiện tại Uông Tàng Hải đã nằm rạp trên mặt đất chờ chết rồi! "Vương tiên sinh, chư vị chớ xúc động!

Tôi chính là vừa rồi nghe được các cậu nói chuyện, đối với lời các cậu nói có chút hứng thú, cho nên mới tới muốn tìm hiểu rõ ràng hơn một chút!

Các cậu vừa rồi nói máu của Tần Dã tiểu huynh đệ đối với sát khí trên người Bạch Khởi có kỳ hiệu.

Không biết đây là ý gì a?

Chẳng lẽ là nói máu của Tần Dã tiểu huynh đệ cùng người bình thường chúng ta có chút không giống nhau?" Nhìn nụ cười hư ngụy kia của Uông Tàng Hải, Vương Bàn Tử cùng Hạo Thiên Chân đương nhiên không có khả năng nói cho hắn chân tướng.

Dù sao máu của Tần Dã thực sự là quá trân quý!

Trân quý đến đủ để cho bất kỳ ai buông xuống quy củ cùng nhân tính!

Chương 1050

Huống chi còn là người vì đạt mục đích không từ thủ đoạn như Uông Tàng Hải! "Gì cơ?

Ông nói cái gì đặc biệt?

Cậu Tần cũng giống chúng tôi thôi!

Chẳng qua là thân thủ tốt hơn chút!

Có thể có cái gì khác biệt!

Ông cũng đừng có luôn suy nghĩ lung tung mấy thứ này a!

Điều này làm cho người ta cảm thấy thật dọa người a!" Vương Bàn Tử nói.

Uông Tàng Hải lập tức tức giận đến nắm chặt nắm tay.

Hắn muốn theo đuổi chính là trường sinh bất lão, nhưng lại không phải là chỉ theo đuổi trường sinh bất lão!

Kỳ thật tại cùng Tần Dã cùng nhau hành động lâu như vậy, bất kể là lượng kiến thức Tần Dã biểu hiện ra ngoài, hay là sức chiến đấu cá nhân, cái nào giống như là thứ lứa tuổi này của hắn nên có?

Cậu nói sau lưng Tần Dã thật sự có một gia tộc gì đó hắn không biết hắn đều sẽ không ngạc nhiên!

Hiện tại nghe nói huyết dịch của Tần Dã tựa hồ còn có năng lực đặc thù nào đó ở bên trong!

Cứ cá tính của Uông Tàng Hải, nói hắn không muốn đạt được là không thể nào!

Thậm chí có thể nói, nếu như không phải bởi vì lúc Tần Dã cùng Bạch Khởi giao chiến còn có một Trương Kỳ Lân tại bên này, Uông

Tàng Hải không nắm chắc có thể đối phó Trương Kỳ Lân, hắn chỉ sợ là trực tiếp đem Vương Bàn Tử cùng Hạo Thiên Chân khống chế lại, trực tiếp bắt Tần Dã tự mình rút máu cho hắn nhìn xem rồi!

Lần này người rơi vào hạ phong thành Bạch Khởi!

Mặc dù huyết dịch của mình đối với oán hồn trên người Bạch Khởi có kỳ hiệu!

Nhưng Tần Dã cũng sẽ không cảm thấy chỉ là trình độ này liền có thể đối phó Bạch Khởi trước mắt!

Hắn nhanh chóng đề đao hướng về phía Bạch Khởi vọt tới, mà Bạch Khởi kia cũng không hổ là danh tướng Chiến Quốc!

Tức tiện không có oán hồn bảo hộ chính mình!

Bản thân kỳ cũng có được thực lực siêu phàm!

Cho dù là hiện tại loại tình huống vô cùng thống khổ này!

Hắn vẫn là trước tiên liền đề đao chắn trước mặt, chỉ là tình huống của hắn hiện tại nghiễm nhiên chính là phiên bản của Tần Dã lúc trước!

Bởi vì bị thương mà thống khổ, hắn cho dù là dựng lên phòng ngự, nhưng chất lượng rốt cuộc là quá kém!

Tần Dã thế đại lực trầm, một đao lập tức nện Bạch Khởi phải lui về phía sau!

Vương Bàn Tử hai tay vỗ một cái, lúc này mới nhớ tới bọn họ vừa rồi lo lắng thật sự là quá dư thừa!

Tần Dã lúc đầu tại trong lăng mộ Uông Tàng Hải thế nhưng là trực tiếp dùng man lực thuần túy nhất liền đem toàn bộ vách đá đều đập ra!

Sức mạnh như thế cho dù thật sự trọng tâm bất ổn, lại làm sao có

thể chỉ là bị đối phương một đao liền đánh đến bị động như vậy chứ?

Tần Dã tức khắc thừa thắng truy kích, một bước dài xông lên lại là một đao rơi xuống!

Bạch Khởi lần nữa giơ đao ngăn cản, hai bên lập tức hình thành một cỗ cương trì!

Muốn nói hai hiệp này, năng lực Bạch Khởi bày ra đã làm cho Vương Bàn Tử bọn họ âm thầm tim đập nhanh!

Tại dưới tình huống đã tao ngộ ảnh hưởng từ máu tươi của Tần Dã, có thể nói tình trạng thân thể cả người đã triệt để rơi vào hạ phong!

Cư nhiên còn có thể cùng Tần Dã tiến hành va chạm như vậy!

Suy nghĩ như thế Tần Dã tự nhiên cũng sẽ tồn tại!

Tuy nói Bạch Khởi là một ác ma giết người không chớp mắt!

Nhưng thân thủ như thế sao có thể không làm cho người ta hưng phấn?

Nếu như không phải bởi vì hiện tại loại tình huống này!

Tần Dã thật sự kỳ vọng có thể có cơ hội cùng Bạch Khởi chân chính đến một trận chiến đấu!

Chỉ là hiện tại không được, trước mắt bọn họ quan trọng nhất là phải sống sót!

Cho nên trở ngại Bạch Khởi này liền nhất định phải đẩy ngã!

Tần Dã nhanh chóng một chưởng đập tại ngực Bạch Khởi!

Máu tươi trên tay lập tức làm cho Bạch Khởi bởi vì thống khổ mà liên liên gào thét!

Lần này không còn là một bộ phận máu tươi hắt ra, loại tiếp xúc

hoàn toàn không có bất kỳ trở ngại nào sinh ra hiệu quả này mạnh hơn trước đó quá nhiều!

Một kích như thế lập tức làm cho Bạch Khởi lần nữa thống khổ gào thét!

Tần Dã tự nhiên càng sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy, trảm kích không ngừng mà rơi xuống!

Mặc dù Bạch Khởi y nguyên vẫn còn đang ra sức ngăn cản.

Nhưng tại dưới tình huống này rốt cuộc vẫn là sơ hở trăm bề, mà trên đao của Tần Dã cũng đã dính vào máu tươi của chính mình.

Mỗi một lần chỉ cần có thể rơi vào trên người Bạch Khởi, tạo thành thương tổn tất nhiên là muốn so với trảm kích thuần túy mạnh hơn!

Cho dù Bạch Khởi có thể dựa vào ý chí cường đại của hắn chống đỡ, oán hồn trên người hắn lại có thể kiên trì bao lâu đây?

Tại sau khi tiếp liên trảm kích, Bạch Khởi rốt cục phát ra một tiếng tê hống thống khổ, thân thể cũng không chịu nổi khống chế nữa mà ngã xuống đất.

Mắt thấy chiến đấu rốt cục kết thúc!

Vương Bàn Tử là người đầu tiên hưng phấn lao đến! "Trâu bò a!

Cậu Tần!

Chiến lực này của cậu vẫn là lợi hại như mọi khi a!

Bàn gia tôi tuy rằng không hiểu rõ nhân vật này, nhưng đã có danh hiệu Sát Thần!

Chiến lực này khẳng định là không cần nói nhiều!

Cậu là không biết lúc nãy hai người các cậu giao thủ, Bàn gia ở

một bên nhìn đều sắp gấp hỏng rồi!

Chỉ sợ cậu ứng phó không nổi có cái gì tam trường lưỡng đoản!

Nếu không phải Tiểu Ca ngăn cản Bàn gia, Bàn gia đều muốn xông lên rồi!" Vương Bàn Tử liên tục bồi cười nói. "May là anh không làm như vậy." Tần Dã thật dài thở ra một hơi, trên mặt hắn cũng là hiếm thấy xuất hiện chút ít mệt mỏi.

Vương Bàn Tử thấy thế trong lòng lập tức lộp bộp một chút!

Muốn nói thực lực Tần Dã lợi hại bao nhiêu trong lòng hắn cũng là tương đương rõ ràng!

Hồi tưởng quá khứ các loại giao chiến Tần Dã trải qua, mặc kệ cuối cùng Tần Dã đánh giá đối phương là cái gì!

Trạng thái hắn biểu hiện ra ngoài cũng đều là tương đối nhẹ nhõm!

Giống như hiện tại chỉ là một trận chiến dịch liền lộ ra vẻ mệt mỏi hắn còn thật sự là lần đầu tiên nhìn thấy!

Hắn không biết rốt cuộc là bởi vì những cơ quan trước đó đối với Tần Dã tiêu hao có tích lũy!

Cho nên tại sau khi cùng Bạch Khởi giao thủ mới có thể như vậy, hay là nói cái tên Bạch Khởi này thực lực thật sự liền có lợi hại như vậy!

Tức tiện là Tần Dã dựa vào máu của mình tiến hành gia trì!

Nhưng tại quá trình cùng Bạch Khởi giao chiến cũng nhất định phải thời khắc bảo trì chuyên chú!

Cách đánh như vậy đích xác có thể làm cho mình tại trong chiến đấu không dễ dàng bị thương!

Chương 1051

Nhưng đối với bản thân tiêu hao cũng là tương đương to lớn! "Bạch Khởi này không đơn thuần là thiên về sát phạt, hắn còn phi thường hiểu được phải giết như thế nào!

Ngay cả đối với cảm giác sát khí hắn cũng tuyệt đối là tồn tại đỉnh cấp!

Nếu các anh lúc đó có bất kỳ ai thật sự xông lên!

Đoán chừng anh còn chưa làm tốt chuẩn bị nổ súng, hắn cũng đã phát giác được sự tồn tại của anh!

Tiếp theo hắn nhất định sẽ bắt lấy một thời cơ thỏa đáng lao về phía anh!" "Bạch Khởi bản thân cũng là huyết nhục chi khu, không có khả năng khiêng được đạn.

Nhưng là hiện tại hắn dù sao có vô số oán hồn tại thân!

Cho dù là đạn cũng không có khả năng dễ dàng để hắn ngã xuống!

Mà tại quá trình trước khi hắn ngã xuống này, Bạch Khởi đã đủ để giết anh liền mấy lần." Nghe được những giới thiệu này, Vương Bàn Tử không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Nếu như không phải hiện tại đông người, hắn khẳng định đều đã quỳ xuống cho Trương Kỳ Lân rồi!

Trương Kỳ Lân đây không phải là đang ngăn cản hắn cứu người!

Đây thỏa thỏa là cha mẹ tái sinh của hắn a! "Gia hỏa lợi hại như vậy, khó trách cho dù là cậu tăng thêm máu của mình, cảm giác cũng là miễn cưỡng mới đem hắn giải quyết!" Vương Bàn Tử nói. "Đúng vậy, cho dù là tăng thêm máu của tôi, nhưng tại trước mặt Bạch Khởi cũng tuyệt đối không dám có mảy may sơ hở!

Tôi công kích đối với hắn là trí mạng, công kích của hắn đối với tôi mà nói cũng là như thế!

Hơn nữa mỗi một lần công kích của hắn đều là hướng về phía yếu hại mà đến!

Tôi có thể dùng máu tạo thành thương tổn cho hắn, nhưng nếu tôi bị hắn chém trúng một đao, nói không chừng tôi có thể mất mạng rồi." Tần Dã cười khổ nói.

Mọi người tại đây cũng không khỏi hai mặt nhìn nhau, vẻ mệt mỏi trên mặt Tần Dã lúc này cũng không giống như là đang nói đùa!

Tại trong trận chiến đấu này, những tiêu hao này của hắn không thể nghi ngờ đều là chân thực!

Cũng tức là nói Tần Dã là tại dưới tình huống đã có ưu thế nào đó, cùng Bạch Khởi giao chiến đều không dám có mảy may buông lỏng!

Đủ để thấy vị danh tướng thời Chiến Quốc này thực lực rốt cuộc có bao nhiêu mạnh! "Xem ra câu nói kia quả nhiên không sai, tại cái loại niên đại chiến loạn phân phi trong quá khứ đó!

Có thể lưu lại tên tuổi của mình không ai không phải là cao thủ nhất đẳng!

Mà Bạch Khởi làm kẻ nổi bật trong những người này, thực lực tự nhiên cũng là muốn cao hơn một cái cấp độ!" Hạo Thiên Chân cũng thở dài một hơi nói. "Nếu là từ góc độ này mà xem, cũng khó tránh khỏi sẽ nói Nhân Đạo mới là cửa khó nhất trong Lục Đạo này!

Bất kể thứ này có bao nhiêu khó, phản chính cậu Tần nhà chúng ta cao thấp cũng là đã chuẩn bị giải quyết xong rồi!

Đừng nói cái gì cậu Tần vận dụng thủ đoạn khác!

Thủ đoạn này ở trên người cậu Tần nhà chúng ta sao lại không

phải là bản lĩnh của cậu Tần chứ?" Vương Bàn Tử hắc hắc cười nói. "Ai nha!

Nói đi cũng phải nói lại, vị gia này sao nói cũng là đại danh tướng một thời Chiến Quốc!

Bàn gia cũng muốn nhìn xem, trên người hắn rốt cuộc đều có bảo bối gì!" Vương Bàn Tử nói xong liền hướng về phía Bạch Khởi đi đến, có thể nói mặc kệ trên người Bạch Khởi rốt cuộc là có cái gì!

Chỉ bằng thân phận cùng thời đại sinh tồn của hắn, bất kỳ đồ vật nào khi còn sống của hắn đều là bảo bối!

Ngay tại nháy mắt Vương Bàn Tử muốn đối với Bạch Khởi thân thủ.

Tần Dã trong lòng mạnh mẽ xẹt qua một trận bất an, lập tức đối với Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng: "Bàn Tử!

Đừng qua đó!

Mau tránh ra!" Vương Bàn Tử bên này còn đang bị nói đến sững sờ, hoàn toàn không rõ Tần Dã đột nhiên gọi ngừng mình rốt cuộc là có ý gì.

Liền nhìn thấy Bạch Khởi ngã trên mặt đất mạnh mẽ bật dậy, đồng thời lợi kiếm trong tay hách nhiên trực chỉ đâm ra!

Khoảnh khắc Vương Bàn Tử hoảng hốt quay đầu, lưỡi đao của Bạch Khởi hách nhiên đã đến trước mặt hắn!

Dưới thần tốc như thế, Vương Bàn Tử lúc này cho dù muốn tránh đi đã nhiên là không còn kịp nữa!

Cũng may tại sau khi phát giác được tình huống không đúng, Tần Dã cũng đã triển khai hành động!

Mắt thấy kiếm nhận của Bạch Khởi sắp đâm trúng!

Tần Dã một phen đem Vương Bàn Tử lôi giật về phía sau!

Rồi sau đó đề kiếm cùng Bạch Khởi va vào nhau!

Lần này Tần Dã lại không còn giả vờ, tại dưới tình huống toàn lực lao tới như vậy lại đánh cho Tần Dã trở tay không kịp!

Tại trên sức mạnh không thể nghi ngờ là Bạch Khởi càng hơn một bậc!

Song phương va chạm chỉ là trải qua một cái chớp mắt, Bạch Khởi liền dùng sức mạnh đem Tần Dã cả người đánh lui lại mấy bước!

Tần Dã nhanh chóng điều tiết, nỗ lực muốn tại trước khi Bạch Khởi hành động tiếp theo làm ra ứng đối!

Nhưng là Bạch Khởi kia lại thật lâu không có xông lên!

Hắn đề đao đứng sừng sững tại chỗ bảo trì tư thế lao về phía trước.

Từ trên người hắn bất kể là oán hồn hay là khí tức của chính hắn đều không còn cảm giác được mảy may!

Không thể nghi ngờ, Bạch Khởi lúc này mới tính là chân chính bị đánh bại!

Lúc này Vương Bàn Tử ngã trên mặt đất còn chưa hết sợ hãi!

Lần này cùng Bạch Khởi chiến đấu không thể nghi ngờ là lần nữa mang lại cho tâm lý hắn một trận chấn động to lớn!

Tại hắn xem ra, Bạch Khởi vừa rồi không thể nghi ngờ là đã ngã trên mặt đất triệt để không còn sức mạnh phản kháng mới đúng!

Làm sao tên này còn lại nhảy dựng lên được!

Cái này là bật hack rồi đi!

Đám oán hồn này cũng bật hack rồi đi! "Cậu Tần, chúng ta khoan hãy nói tên Bạch Khởi này sao lại nhảy dựng lên được, Bàn gia hiện tại liền muốn biết...

Thứ này hiện tại còn có thể hay không lại nhảy dựng lên nữa!" Vương Bàn Tử nhìn Bạch Khởi trên mặt đất khẩn trương nói.

Ngay tại lúc này toàn bộ mộ thất vang lên một trận thanh âm ầm ầm!

Mọi người đều bị thứ này giật nảy mình, tưởng rằng đây là lại có cơ quan mới gì sắp tới!

Rồi sau đó liền nhìn thấy tại trung ương mộ thất, sàn nhà hướng về hai bên trái phải mở ra, đập vào mi mắt chính là một đoạn bậc thang đi xuống!

Nhìn đoạn thông đạo trước mắt này, Tần Dã mới thở hắt ra nói: "Hiện tại xem ra, tên này hẳn là sẽ không lại đứng dậy nữa.

Thật là, dọa tôi giật mình!" "May quá may quá!

Không phải, cậu Tần!

Oán hồn trên người thứ này lợi hại thế à!

Đều như thế rồi!

Hắn còn có thể đứng lên?" Vương Bàn Tử dùng súng chọc chọc Bạch Khởi trên mặt đất, chỉ thấy Bạch Khởi kia đột nhiên giống như là nhận phải kích thích gì đó!

Thân thể vốn dĩ no đầy khoảnh khắc gian lượng nước hoàn toàn biến mất!

Cứ công phu một cái chớp mắt như thế, liền hóa thành một cỗ xác khô!

Thẳng đến lúc này, trái tim đang treo lơ lửng của Vương Bàn Tử

mới tính là triệt để buông xuống!

Chương 1052

Dù sao nếu như Bạch Khởi này thật sự đã thành bộ dáng này còn có bản lĩnh đứng lên!

Đây chính là trá thi rồi!

Muốn nói đối phó loại trạng thái ngưu quỷ xà thần vừa rồi!

Vương Bàn Tử bọn họ đích xác sẽ phi thường cật lực.

Nhưng cậu nói chỉ là đối phó tình huống trá thi như thế này.

Đây đối với Vương Bàn Tử bọn họ mà nói cũng coi là chuyên nghiệp đúng chuyên ngành!

Tại sau khi xác định Bạch Khởi trên mặt đất đã triệt để không còn uy hiếp, Vương Bàn Tử lập tức lại đem ánh mắt chuyển hướng Tần Dã, chờ mong hắn tiếp tục giải đáp cho mình vấn đề vừa rồi. "Cũng được, coi như là hơi nghỉ ngơi một chút đi!" Tần Dã nói xong ngồi dưới đất thật dài thở ra một hơi.

Có thể nhìn ra được, lần này cho dù là vị Tần Dã có thể xưng là vô địch này cũng là thật sự mệt mỏi. "Kỳ thật vừa rồi sở dĩ hắn có thể đứng lên có quan hệ cùng oán hồn, nhưng e rằng quan hệ không quá lớn." Tần Dã nhìn Bạch Khởi trên mặt đất cho dù đã hóa thành xác khô y nguyên gắt gao nắm chặt lợi kiếm nói. "Chờ chút cậu Tần, cậu giải thích như vậy Bàn gia thực sự có chút nghe không hiểu a!

Cái gì mà bởi vì oán hồn, lại quan hệ không lớn, rốt cuộc là ý gì đây?

Chẳng lẽ vừa rồi Bạch Khởi có thể động không phải là bởi vì oán linh khu sử?" Tần Dã lắc đầu nói: "Tôi công kích đại khái là dạng gì trong lòng tôi tự mình hiểu rõ.

Cứ những công kích lúc đó của tôi đã đủ để đem toàn bộ oán hồn trên người Bạch Khởi xua tan.

Cho nên tôi mới có thể nói Bạch Khởi có thể động cùng oán hồn trên người quan hệ không quá lớn." "Về phần tại sao tôi lại nói có quan hệ, Bàn Tử, anh hẳn là cũng biết đi.

Chỉ cần là người bị oán hồn xâm thực, bọn họ cũng liền không thể tính là hoàn toàn tử vong.

Tuy nói oán hồn đích xác sẽ gần như chiếm cứ thân thể bọn họ, nếu là người ý chí bạc nhược cũng có thể nói là tại khoảnh khắc oán hồn chết đi kia, một tia tàn hồn của hắn cũng sẽ đi theo chết đi.

Nhưng nếu như là người ý chí cực mạnh.

Túng nhiên là một sợi tàn hồn này cũng sẽ tại trong cơ thể hắn dừng lại một lát." Những người ở đây muốn nói tại phương diện đổ đấu này cũng đều không phải tay mơ gì.

Sao có thể không rõ lời này của Tần Dã là có ý gì!

Mọi người lần nữa quay đầu nhìn về phía Bạch Khởi trên mặt đất, cho dù nói Vương Bàn Tử bọn họ không rõ ràng.

Nhưng giống như Uông Tàng Hải cùng Uông Thành, những người từ thời đại kia một mực sống đến bây giờ, bọn họ quá rõ ràng loại người có thể trở thành tướng quân này rốt cuộc đều có trình độ ý chí lực gì! "Cho nên cậu Tần!

Ý của cậu là vừa rồi nhảy dựng lên không phải oán linh, mà là bản thân Bạch Khởi sao!" Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng! "Cứ tình huống trước mắt mà xem, tôi cũng chỉ có thể nghĩ đến một loại khả năng này!" Tần Dã trầm giọng nói, "Bất quá nếu như vậy, liền có một chuyện thú vị khác." "Gì cơ?" Vương Bàn Tử lập tức ném ánh mắt cầu tri về phía Tần Dã. "Cho dù Bạch Khởi thật là một người ý chí

lực cực mạnh, nhưng nếu chính hắn đều từ bỏ hi vọng sinh tồn.

Vậy một sợi tàn hồn kia cho dù thật là người ý chí lực cường hãn cũng bảo lưu không được đâu." Cách nói này của Tần Dã lập tức đạt được tất cả mọi người tại hiện trường tán thành.

Dù sao ý chí lực thứ này ngoại trừ kiên trì cá nhân ra, thì có phải hay không còn có dục vọng cầu sinh cũng là phi thường quan trọng. "Nếu như Bạch Khởi lúc đầu là bị ép trở thành cơ quan Nhân Đạo lưu lại nơi này, ngàn năm qua đều bị oán hồn xâm thực.

Tôi nghĩ cho dù ý chí lực của hắn cử thế vô song cũng sẽ đánh mất hi vọng sinh tồn đi?

Vậy thời khắc cuối cùng liền không có khả năng có Bạch Khởi một lần nữa nhảy dựng lên." "Có hay không khả năng là tâm thù hận?

Tức là nói Bạch Khởi hoàn toàn là dựa vào tâm thái phục thù chống đỡ lấy chính mình.

Cho nên thời điểm cuối cùng hắn kỳ thật cũng là loại trạng thái nhảy dựng lên phục thù kia?" Vương Bàn Tử hỏi. "Không đúng.

Tại thời điểm Bạch Khởi nhảy dựng lên công kích chúng ta, loại trạng thái kia không phải cảm giác phục thù.

Loại cảm giác kia càng giống là một con chó điên, mà còn là loại chó trung thành.

Đó là cảm giác của chó trung thành tại thời điểm chính mình sắp chết muốn đối với người công kích chủ nhân mình tiến hành một cú vồ cuối cùng!" Phân tích này của Tần Dã không thể nghi ngờ là cho đám người tại hiện trường một cái chấn động cực lớn!

Bởi vì nếu như Bạch Khởi thật sự là một vai trò chó trung thành như vậy!

Vậy hắn tại trong cửa Nhân Đạo sung làm cơ quan, ngàn năm qua thừa nhận oán hồn xâm thực!

Tâm tình lúc bắt đầu của tất cả những hành vi này liền hoàn toàn không giống nhau! "Vãi chưởng!

Nếu nói như vậy, tất cả hành vi của hắn đều là tự nguyện!

Hắn tự nguyện lưu tại trong cánh cửa này, tự nguyện bị đám oán hồn này xâm thực ngàn năm!" Vương Bàn Tử vỗ trán hét lớn. "Sau đó bởi vì phần trung thành này.

Cho nên tại trong một ngàn năm này, Bạch Khởi y nguyên có thể bảo trì một sợi hồn phách kia!

Túng nhiên là oán hồn bị toàn bộ xua tan!

Bản thân hắn thời điểm chân chính sắp chết!

Hắn cũng muốn liều hết một hơi cuối cùng công kích người tiến nhập vào phạm vi thế lực của chủ tử hắn!" "Cho dù bọn họ đều là người vô cùng tàn bạo.

Nhưng nếu như Thủy Hoàng Đế thật là một người sẽ khiến Bạch Khởi đối với hắn dâng lên cừu hận, Bạch Khởi có khả năng sẽ thủ hộ lăng mộ này như vậy sao?

Căn cứ tôi hiểu rõ, Bạch Khởi không phải là một người ngu trung.

Hắn sẽ vì Thủy Hoàng Đế nhẫn chịu ngàn năm thống khổ như thế, chỉ có thể nói rõ Thủy Hoàng Đế có một loại nhân cách mị lực cường đại đủ để hấp dẫn Bạch Khởi." Tần Dã nói xong đi đến trước mặt Bạch Khởi, lập tức đem hắn cả người nâng lên. "Cậu Tần, cậu đây là định?" Vương Bàn Tử chớp chớp đôi mắt, khó hiểu hỏi. "Bất kể Thủy Hoàng Đế có phải là một người tàn bạo vô cùng hay không.

Nhưng sự trung thành của Bạch Khởi đều không phải là giả.

Phần trung thành này của hắn hẳn là nhận được sự tôn trọng của mọi người.

Đã hắn làm tướng quân của Thủy Hoàng Đế, chức trách cuối cùng là thủ hộ lăng mộ này.

Tự nhiên hẳn là để hắn tiếp tục lưu tại vị trí của mình." Nói chuyện, Tần Dã đã đi đến cửa Nhân Đạo, sau đó đem Bạch Khởi một lần nữa đặt ở trong cửa. "Giữa những anh hùng tinh tinh tương tích, quả nhiên là làm người ta cảm động nhất." Vương Bàn Tử hít sâu một hơi lầm bầm. "Hơn nữa hành động lần này của chúng ta hẳn là sẽ có thu hoạch khác.

Tại trong tin tức không nhiều lắm về Thủy Hoàng Đế, sự tồn tại của hắn tựa hồ chính là đại danh từ của tàn bạo, nhưng hiện tại xem ra, nhận thức của chúng ta đối với Thủy Hoàng Đế có lẽ vẫn là quá phiến diện.

Cũng có thể ngay tại bên trong lăng mộ này của hắn, chúng ta sẽ đạt được càng nhiều tin tức." Hạo Thiên Chân quay đầu nhìn về phía một con đường thông đạo đi xuống kia nói.

Mọi người cũng không làm trễ nải nhiều, rảo bước đi xuống thềm đá!

Từ giờ khắc này bắt đầu, lãnh địa này đối với tất cả mọi người mà nói cũng đều là cực kỳ xa lạ!

Từ nơi này bắt đầu, Uông Tàng Hải thậm chí không còn quá nhiều ý nghĩ quan sát Tần Dã!

Dù sao đối với Uông Tàng Hải hiện tại mà nói, Tần Dã như thế nào đã không quan trọng như vậy nữa!

Hiện tại mấu chốt của tất cả mọi chuyện chính là ở chỗ muốn làm sao ứng đối phiền toái tiếp theo có khả năng sẽ gặp phải.

Nói cho cùng mặc kệ chính mình có phải là muốn đối phó Tần Dã hay không, đều tất nhiên là phải đợi đến sau khi chính mình còn sống rời khỏi nơi này mới có thể đi cân nhắc!

Cũng may một đoạn thạch thê này cũng không có phát sinh phiền toái gì.

Tại sau khi nghi là sắp đến nơi cuối cùng của con đường, Vương Bàn Tử đột nhiên cảnh giác. "Cậu Tần, chúng ta cứ như vậy đi xuống thật sự không quan hệ sao?

Nếu như phía dưới này lại có phiền toái gì, chúng ta cứ như vậy đi xuống có phải hay không liền chết chắc rồi a?" Vương Bàn Tử nhìn về phía Tần Dã hỏi.

Chương 1053

Uông Tàng Hải tự nhiên là không dám tùy tiện mạo hiểm cái này.

Hắn lập tức bắt chuyện thủ hạ đối với phía dưới bắn ra một viên pháo sáng!

Mà tại khoảnh khắc nhìn thấy cảnh tượng phía dưới kia!

Mọi người tại đây toàn bộ đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Tuy rằng hiện tại bọn họ cự ly phía dưới còn có chút khoảng cách, nhưng hiện tại đập vào mi mắt bọn họ thế nhưng là một mảnh đầu người rậm rạp!

Số lượng kia không nói trăm vạn hùng binh, nhưng cũng tuyệt đối là thiên quân vạn mã! "Vãi chưởng!

Cậu Tần!

Phía dưới này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!

Nhiều người như vậy!" Vương Bàn Tử không khỏi kinh hô lên.

Uông Tàng Hải bọn họ cũng đều khẩn trương lên, phải biết, nếu như phía dưới này số lượng người như vậy thật là đột nhiên động, cho dù bọn họ sở hữu Tần Dã cùng Trương Kỳ Lân hai đại chiến lực như vậy!

Cái số lượng này ùa lên bọn họ cũng là tuyệt đối không dễ chịu!

Bộ hạ của Uông Tàng Hải nhao nhao chuẩn bị xong súng ống.

Tuy nói bọn họ cũng không biết thủ đoạn này rốt cuộc có thể ứng phó cục diện phía dưới này hay không.

Nhưng lấy tình hình trước mắt mà nói, hiển nhiên là đã không có thủ đoạn ứng đối nào tốt hơn cái này! "Cậu Tần!

Phía dưới này là có thuyết pháp gì?

Nếu là chúng ta cứ như vậy đi xuống thật sự không quan trọng sao?

Nếu là đám người này đều là tình huống giống như Bạch Khởi vừa rồi, chúng ta đi xuống như vậy có phải hay không trực tiếp liền xong đời?" Vương Bàn Tử hỏi. "Đừng lo lắng, những người phía dưới này rất an toàn." Tần Dã nói, "Đừng quên Bạch Khởi sở dĩ có thể kiên trì đến hôm nay còn có thể động, trừ sự trung thành của hắn thì chính là oán hồn trong thân thể!

Nhưng người bình thường làm sao có thể chịu đựng được?

Hơn nữa tôi từ trên người bọn họ hoàn toàn không có cảm giác được bất kỳ khí tức gì.

Trước tiên mặc kệ những thứ này rốt cuộc là cái gì.

Nhưng tối thiểu có thể xác định bọn họ hẳn là không đến mức đột nhiên nhảy dựng lên công kích chúng ta." Nghe được Tần Dã nói như vậy mọi người tại đây mới coi như là thở phào nhẹ nhõm.

Trước tiên mặc kệ tiếp theo bọn họ còn có thể sẽ tao ngộ cái gì, nhưng tối thiểu tình huống bọn họ lo lắng nhất cũng không có phát sinh.

Đợi đến sau khi mọi người đến phía dưới, cũng coi như là hiểu được ý tứ của Tần Dã!

Bởi vì lúc này bày ra rậm rạp chằng chịt tại trước mặt bọn họ áp căn nhi (căn bản) không phải là người sống hay là xác khô gì!

Những thứ trên mặt đất này không ngoại lệ chút nào toàn bộ đều là từng cái người được làm bằng đất sét! "Kỳ quái, cậu nói Thủy Hoàng Đế này tại trong lăng mộ mình làm mấy thứ này làm gì?" Vương Bàn Tử chớp chớp đôi mắt khó hiểu hỏi. "Không rõ lắm, bất

quá tôi có một ý nghĩ." Đám người đi giữa những "Nhân dũng" này, Tần Dã quan sát bọn họ nói: "Những Nhân dũng này từ ngoại quan cùng lớn nhỏ mà xem cũng không phải tùy ý chế tạo ra!

Kích thước của những người này cùng chúng ta đều là giống nhau.

Nói cách khác bọn họ ngoại trừ không có khí tức con người thì những cái khác đều giống hệt nhân loại." Đám người nhìn những Nhân dũng trước mắt này, hình tượng những thứ này ngược lại đích xác là như vậy.

Chỉ là mọi người vẫn không rõ cái này lại rốt cuộc ý vị như thế nào. "Cậu Tần, cái này lại là có ý gì a?" Vương Bàn Tử khó hiểu hỏi. "Tại cổ đại, Hoàng đế hạ táng, vì để chương hiển ra địa vị Hoàng đế, là sẽ an bài rất nhiều tướng sĩ hoặc là phi tử cùng nhau bồi táng.

Mà hiện tại những Nhân dũng này tựa hồ là đóng vai trò này.

Cho nên tôi đang nghĩ, nếu thật là như vậy, có phải hay không chính là nói Thủy Hoàng Đế tại lúc hạ táng đã dùng những Nhân dũng này thay thế cho những tướng sĩ kia của mình?" Tần Dã nâng cằm nói. "Không thể nào!

Cái tên Thủy Hoàng Đế kia không phải là một người cực kỳ tàn bạo sao?

Người như vậy làm sao có thể làm ra sự tình thiện lương như thế!" Vương Bàn Tử là người đầu tiên không dám tin tưởng, dù sao loại biểu hiện này cùng hình tượng Thủy Hoàng Đế hắn từng nghe nói qua thật sự là chênh lệch quá nhiều! "Đích xác như thế, nhưng nếu hồi tưởng lại Bạch Khởi mà chúng ta gặp trước đó.

Hắn có thể đối với Thủy Hoàng Đế trung thành như thế đã nói lên những quan niệm về Thủy Hoàng Đế mà chúng ta nghe nói qua chưa chắc đã chính xác.

Vậy chúng ta hiện tại nhìn thấy những thứ này nếu đều là thật.

Có phải hay không cũng liền nói rõ kỳ thật Thủy Hoàng Đế cũng không phải tàn nhẫn như chúng ta nghe nói đâu?" Tần Dã nói.

Vương Bàn Tử lần nữa nhíu mày, muốn nói ý nghĩ này của Tần Dã ngược lại cũng xác thực không sai. "Nếu thật là như vậy, đích xác là có loại khả năng này!

Mẹ kiếp, Bàn gia hiện tại đối với vị Thủy Hoàng Đế này thật sự là càng ngày càng hiếu kỳ." Vương Bàn Tử nói. "Cái này sao, hay là chúng ta cứ trực tiếp hỏi Thủy Hoàng Đế cho rồi." Tại lúc mọi người dần dần đi đến cuối đội ngũ, Tần Dã ngẩng đầu nhìn về phía trước nói.

Đám người tự nhiên là đối với lời này của Tần Dã không hiểu lắm, trực tiếp đi hỏi Thủy Hoàng Đế, đây rốt cuộc là có ý gì đây?

Mang theo nghi vấn như vậy, mọi người lại ngẩng đầu một cái, hách nhiên nhìn thấy tại trước mặt bọn họ là một tòa bậc thang dài dằng dặc!

Tuy nói bậc thang này rất dài, nhưng bọn họ ngược lại là có thể ở chỗ này nhìn rõ nội dung phía trên!

Mà lúc này xuất hiện ở phía trên hách nhiên chính là Thủy Hoàng Đế mà bọn họ đang khổ khổ tìm kiếm!

Lúc này hắn đang ngồi trên long ỷ của mình!

Cái dáng vẻ đoan trang túc mục kia, mọi người cho dù chỉ là xa xa nhìn xem, cũng đã cảm thấy một cỗ áp lực mạc danh nặng nề đè ở ngực bọn họ!

Mặc dù hiện tại hắn chỉ là ngồi ở phía trên bất động!

Nhưng đối phương chỉ là xuất hiện ở trước mặt bọn họ!

Mọi người liền mạc danh có một loại xúc động muốn quỳ xuống! "Tôi đi!

Không phải chứ!

Thủy Hoàng Đế vậy mà ngay tại chỗ này!" Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng, "Nói đi, cái người này rốt cuộc là còn sống hay là đã chết?" Đây ngược lại không phải Vương Bàn Tử lo lắng nhiều, thực sự là Thủy Hoàng Đế trước mắt trên thân hoàn toàn không có dấu hiệu mục nát!

Cứ cái bộ dáng này cậu nói hắn đã chết mọi người còn thật sự là không dám tin tưởng! "Cái này sao." Tần Dã lạnh lùng nói một câu, lập tức trực tiếp đề đao hướng về phía Thủy Hoàng Đế ném tới!

Một phen cử động này có thể coi là đem tất cả mọi người tại hiện trường đều dọa sợ!

Phải biết, cho dù Thủy Hoàng Đế này thật sự đã chết, một đao này xuống dưới cũng định nhiên sẽ phá hoại di thể Thủy Hoàng Đế!

Nếu hắn còn chưa chết!

Cái này có thể tính là giết vua rồi!

Kết quả ngay tại khoảnh khắc đại đao sắp xúc bính Thủy Hoàng Đế!

Thủy Hoàng Đế cánh tay nâng lên!

Hách nhiên là trực tiếp bắt lấy đại đao Tần Dã ném tới! "Các ngươi, đến thành của Cô là vì chuyện gì?" Chỉ là một câu đơn giản, uy áp cường đại lập tức khiến tất cả mọi người tại hiện trường đều có chút đứng không vững! "Thủy Hoàng Đế, đây chính là uy nghiêm của Long Vương sao?" Sinh bình lần đầu tiên cảm giác được áp lực, Tần Dã cũng nhịn không được chảy xuống mồ hôi lạnh!